

Trọng Sinh Phong Lưu Thiếu Gia

Contents

Trọng Sinh Phong Lưu Thiếu Gia	8
1. Chương 1: Nhân Phẩm Bạo Phát Xuyên Việt Về Cổ Đại	9
2. Chương 2: Phương Thái Tuế	12
3. Chương 3: Lý Tưởng Và Hiện Thực	16
4. Chương 4: Ra Đường Đạo Chơi	18
5. Chương 5: Phượng Tỷ	21
6. Chương 6: Muốn Đổi Nha Hoàn	24
7. Chương 7: Đi Thăm Cơ Sở, Tặng Thêm Ấp Ấm	27
8. Chương 8: Bái Sư (thượng)	30
9. Chương 9: Bái Sư (hạ)	33
10. Chương 10: Biến Hóa	36
11. Chương 11: Nữ Giả Nam Trang	40
12. Chương 12: Nhập Học	42
13. Chương 13: Câu Đối, Lại Thấy Câu Đối.	45
14. Chương 14: Mập Mạp Ăn Chực	49
15. Chương 15: Tình Cờ Gặp Phải Thù Xưa	53
16. Chương 16: Bị Người Vô Lễ	56
17. Chương 17: Măng Non Gây Ra Phiền Toái.	59
18. Chương 18: Đàm Phán.	62
19. Chương 19: Đánh Đòn Phủ Đầu.	65
20. Chương 20: Thân Phận Của Mập Mạp.	68
21. Chương 21: Trở Mặt.	71
22. Chương 22: Phượng Tỷ Đến Chơi.	74
23. Chương 23: Cổ Phần Ngọc Như Trai.	77
24. Chương 24: Luận Thương Đạo (Bàn Luận Chuyện Làm Ăn)	81
25. Chương 25: Tích Cực Rèn Luyện.	85
26. Chương 26: Tầm Hoài Phong Nguyệt	88
27. Chương 27: Tài Nghệ Vượt Qua Quần Hùng	90
28. Chương 28: Yên Nhiên Cô Nương	95
29. Chương 29: Tuyên Truyền Sản Phẩm	98
30. Chương 30: Công Chúa Truy Tình	101
31. Chương 31: Phương Thiếu Gia Phát Uy	105
32. Chương 32: Hậu Lễ Của Mập Mạp	109
33. Chương 33: Chuyện Tình Của Tiểu Ngưu	112
34. Chương 34: Phùng Cừ Dao	117
35. Chương 35: Phúc Vương Phủ	121
36. Chương 36: Ngụy Bình	124
37. Chương 37: Hiến Kế	127
38. Chương 38: Ngự Thư Phòng Dâng Sách (sách Lược)	130
39. Chương 39: Nhìn Trộm	134
40. Chương 40: Một Minh Tiến Nhập Thảo Nguyên.	138

41. Chương 41: Thân Thế Của Tiểu Lục (thượng)	141
42. Chương 42: Thân Thế Của Tiểu Lục (hạ)	145
43. Chương 43: Cầu Trợ	149
44. Chương 44: Sơ Ngộ	152
45. Chương 45: Không Có Chí Lớn	156
46. Chương 46: Mặc Cả	160
47. Chương 47: Âm Thầm Đánh Lén	163
48. Chương 48: Quân Tử Báo Thù (thượng)	168
49. Chương 49: Quân Tử Báo Thù (hạ)	172
50. Chương 50: Khai Nghiệp (thượng)	176
51. Chương 51: Khai Nghiệp (hạ)	180
52. Chương 52: Thánh Chỉ Tới	183
53. Chương 53: Phương Thiếu Làm Quan	186
54. Chương 54: Tiến Cung Diện Thánh	190
55. Chương 55: Lãng Phí	195
56. Chương 56: Đến Muộn	199
57. Chương 57: Đình Trượng	202
58. Chương 58: Đạo Dùng Người	206
59. Chương 59: Thăm Bệnh	209
60. Chương 60: Trung Cùng Gian	213
61. Chương 61: Trong Gian Có Trung	217
62. Chương 62: Phong Thiếu Say Rượu	220
63. Chương 63: Phù Dung Trưởng Noãn Độ Đêm Xuân	223
64. Chương 64: Thái Tuế Và Ác Thiếu	226
65. Chương 65: Hành Hung	230
66. Chương 66: Gặp Quan (thượng)	234
67. Chương 67: Gặp Quan (hạ)	237
68. Chương 68: Cự Thần Cáo Tân Quý (thượng)	241
69. Chương 69: Cự Thần Cáo Tân Quý (hạ)	245
70. Chương 70: Chỉ Nguyễn Làm Người Của Phương Gia	248
71. Chương 71: Giấy Báo Bệnh	251
72. Chương 72: Phùng Cửu Dao Hồi Kinh	255
73. Chương 73: Tự Trách	258
74. Chương 74: Tranh Luận Trên Triều (thượng)	261
75. Chương 75: Tranh Luận Trên Triều (hạ)	265
76. Chương 76: Thánh Ý	268
77. Chương 77: Giả Bệnh Cùng Cầu Thân	271
78. Chương 78: Mời Khách	274
79. Chương 79: Tụ Yến	278
80. Chương 80: Họa Phúc Tự Do Mình	281
81. Chương 81: Sự Kiện Quần Ấu (thượng)	284
82. Chương 82: Sự Kiện Quần Ấu (hạ)	287
83. Chương 83: Chúng Ta Đi Nói Chuyện Luyến Ái	291
84. Chương 84: Bá Vương Khí	294
85. Chương 85: Sách Lậu Của Mập Mạp	297
86. Chương 86: Từ Quan	300
87. Chương 88: Phương Thiếu Nhập Ngục	304
88. Chương 89: Bên Ngoài Nhà Tù (thượng)	308
89. Chương 90: Bên Ngoài Nhà Tù (hạ)	311
90. Chương 91: Thiên Lao Mị Ảnh	314
91. Chương 92: Chia Ra Năm Năm	318
92. Chương 93: Sát Thủ Ca Ca	321
93. Chương 94: Bảng Giá Biểu Của Sát Thủ	325

94. Chương 95: Vị Nhân Quả	328
95. Chương 96: Phương Thiếu Ra Tù	331
96. Chương 97: Thái Tử Tới Thăm	335
97. Chương 98: Tẩy Trắng	338
98. Chương 99: Tiểu Thánh Nhân	341
99. Chương 100: Khuê Phòng Chi Nhạc	345
100. Chương 101: Cuộc Hội Ý	348
101. Chương 102: Vận Tài Đồng Tử	351
102. Chương 103: Tìm Hiểu Tin Tức	354
103. Chương 104: Sát Mã	358
104. Chương 105: Người Hồ Xuống Ngựa	361
105. Chương 106: Gây Xích Mích	364
106. Chương 107: Chia Hoa Hồng	367
107. Chương 108: Phóng Hỏa Giá Họa	370
108. Chương 109: Quốc Sư Đến Thăm	374
109. Chương 110: Gia Sự Đế Vương	377
110. Chương 111: Bắt Đầu Đàm Phán	380
111. Chương 112: Điều Kiện	384
112. Chương 113: Âm Sát	387
113. Chương 114: Được Cứu	391
114. Chương 115: Kinh Thành Tảo Hắc	394
115. Chương 116: Trọng Dụng	397
116. Chương 117: Tiếp Tục Đàm Phán	401
117. Chương 118: Xúi Giục Cướp Đoạt	405
118. Chương 119: Bồi Tiền, Cắt Đất Và Quy Phục	408
119. Chương 120: Uyên Ương Mặc Cạn	411
120. Chương 121: Quyên Tiền	415
121. Chương 122: Bị Chèn Ép	418
122. Chương 123: Đàm Phán Chấm Dứt	422
123. Chương 124: Công Chúa Tham Tài	425
124. Chương 125: Chỉnh Người	429
125. Chương 126: Kêu Oan	433
126. Chương 127: Cáo Ngự Trạng	436
127. Chương 128: Độc Thủ Phía Sau Màn	440
128. Chương 129: Động Viên Trước Cuộc Chiến	443
129. Chương 130: Phụng Chỉ Tảo Hoàng (phụng Chỉ Quét Gà)	447
130. Chương 131: Tiểu Lang Quân Phong Lưu Lả Lướt	451
131. Chương 132: Trung Hiếu Nan Toàn	454
132. Chương 133: Nam Nhân Trong Nam Nhân	458
133. Chương 134: Chịu Tiếng Xấu Thay Cho Người Khác	462
134. Chương 135: Cầu Manh Mối	466
135. Chương 136: Giá Họa Và Xem Náo Nhiệt	470
136. Chương 137: Tình Báo Ngoài Dự Liệu	475
137. Chương 138: Điều Tra	480
138. Chương 139: Góc Tường Tri Kỉ	484
139. Chương 140: Thịnh Ngộ Không Bằng Tương Ngộ	489
140. Chương 141: Giống Như Thân Mật	494
141. Chương 142: Ta Không Vào Địa Ngục, Ai Vào Địa Ngục?	498
142. Chương 143: Thiên Hạ Đệ Nhất Gian Thần	502
143. Chương 144: Thái Vương	507
144. Chương 145: Ảnh Tử	512
145. Chương 146: Phóng Hỏa	517
146. Chương 147: Toàn Thành Truy Bắt Tên Phóng Hỏa	523
147. Chương 148: Hứa Thân (Hứa Hôn)	527

148. Chương 149:	Đỉnh Chi Nặng Nhẹ(Nặng Nhẹ Đỉnh Cao)	532
149. Chương 150:	Nhân Giả Vô Địch	536
150. Chương 151:	Lừa Bịp Tổng Tiền	542
151. Chương 152:	Lấy Lui Làm Tiền	546
152. Chương 153:	Hành Hung Cuồng Sĩ	550
153. Chương 154:	Lén Gặp Tình Lang	556
154. Chương 155:	Cha Nào Con Đó	560
155. Chương 156:	Ngẫu Ngộ	564
156. Chương 157:	Xem Cờ Không Nên Nói Leo	567
157. Chương 158:	Tình Thiêu Phượng Tỷ (Thượng)	572
158. Chương 159:	Tình Thiêu Phượng Tỷ (hạ)	575
159. Chương 160:	Ta Muốn Giết Hắc (thượng)	580
160. Chương 160:	Ta Muốn Giết Hắc (hạ)	583
161. Chương 161:	Muốn Cho Toàn Thiên Hạ Nghe Được (thượng Hạ)	586
162. Chương 162:	Hí Kịch	591
163. Chương 163:	Kết Phường, Chia Tiền	598
164. Chương 164:	Tiểu Phát Tài (thượng Hạ)	603
165. Chương 165:	Đơn Giản Như Bạc Vây (thượng Hạ)	610
166. Chương 166:	Thời Cơ Khởi Sự (thượng Hạ)	616
167. Chương 167:	Cả Vườn Xuân Sắc (thượng Hạ)	621
168. Chương 168:	Nam Nhân Bạc Tình (thượng)	627
169. Chương 169:	Trộm Rượu	634
170. Chương 168:	Nam Nhân Bạc Tình (Hạ)	637
171. Chương 170:	Trộm Rượu	640
172. Chương 171:	Trước Ngày Ấn Định (Thượng)	646
173. Chương 171:	Trước Ngày Ấn Định (Hạ)	649
174. Chương 172:	Đương Triều Hạch Tội (Thượng)	653
175. Chương 172:	Đương Triều Hạch Tội (Hạ)	656
176. Chương 173:	Vu Cáo	659
177. Chương 174:	Đại Hôn (Thượng) (p1)	664
178. Chương 174:	Đại Hôn (Thượng) (p2)	668
179. Chương 175:	Đại Hôn (Trung) (p3)	672
180. Chương 176:	Đại Hôn (hạ) (p4)	677
181. Chương 176:	Đại Hôn (hạ) (p5)	680
182. Chương 177:	Hoàn Cảnh Xấu (Thượng)	684
183. Chương 177:	Hoàn Cảnh Xấu (Hạ)	687
184. Chương 178:	Viện Binh (Thượng)	689
185. Chương 178:	Viện Binh (hạ)	692
186. Chương 179:	Bôn Đào (thượng) (p1)	695
187. Chương 179:	Bôn Đào (thượng) (p2)	698
188. Chương 180:	Bôn Đào (hạ) (p3)	701
189. Chương 180:	Bôn Đào (hạ) (p4)	705
190. Chương 181:	Đục Nước Béo Cò (Thượng)	708
191. Chương 181:	Đục Nước Béo Cò (hạ)	711
192. Chương 182:	Ra Khỏi Thành (Thượng)	714
193. Chương 182:	Ra Khỏi Thành (hạ)	717
194. Chương 183:	Tập Sát (thượng)	720
195. Chương 183:	Tập Sát (hạ)	723
196. Chương 184:	Thoát Khốn (thượng)	726
197. Chương 184:	Thoát Khốn (hạ)	729
198. Chương 185:	Cùng Đường Mạt Lộ (thượng)	732
199. Chương 185:	Cùng Đường Mạt Lộ (hạ)	735
200. Chương 186:	Phong Thuởng Và Tiểu Trừ (thượng)	738
201. Chương 186:	Phong Thuởng Và Tiểu Trừ (hạ)	741

202. Chương 187:	Quyền Hành	744
203. Chương 188:	Đêm Động Phòng Lữ Làng	749
204. Chương 189:	Thẩm Vấn (thượng)	755
205. Chương 190:	Thẩm Vấn (hạ) Hồi 1 + 2	757
206. Chương 191:	Họa Phúc Khôn Lường	763
207. Chương 192:	Xét Nhà	768
208. Chương 193:	Phan Nghịch Tặc Đền Tội	777
209. Chương 194:	Bị Đập Muộn Côn	782
210. Chương 195:	Phương Thiếu Đã Chết?	788
211. Chương 196:	Huyết Thệ	794
212. Chương 197:	Ổ Thổ Phỉ	799
213. Chương 198:	Dấu Răng Đinh Ước	806
214. Chương 199:	Sơ Thức Đường Gia	811
215. Chương 200:	Nữ Thổ Phỉ Tinh Thần Phân Liệt	818
216. Chương 201:	ổ Cướp Nội Chiến	823
217. Chương 202:	Bát Nước Bản	827
218. Chương 203:	Đường Sống	831
219. Chương 204:	Gia Pháp	838
220. Chương 205:	Thanh Long Sơn Nhị Đường Gia	843
221. Chương 206:	Lấy Đức Thu Phục Người	849
222. Chương 207:	Bái Sơn	857
223. Chương 208:	Bảy Lần Bái Sơn	863
224. Chương 209:	Nuông Chiều	868
225. Chương 210:	Đánh Cướp (1+2)	872
226. Chương 211:	Đánh Cướp (3 + 4)	878
227. Chương 212:	Kinh Nghiệm Đánh Cướp Thất Bại	883
228. Chương 213:	Điều Tra	886
229. Chương 214:	Triệu Tuấn Lên Núi	890
230. Chương 215:	Ra Đề Nghi Vấn	894
231. Chương 216:	Nghe Trộm	898
232. Chương 217:	Thất Tình	903
233. Chương 218:	Thân Thế La Nguyệt Nương	907
234. Chương 219:	Truy Sát Dâm Tặc	913
235. Chương 220:	Tiểu Nhân Vật	920
236. Chương 221:	Biển Giầm Nổi Sóng	923
237. Chương 222:	Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân	929
238. Chương 223:	Ngươi Rốt Cuộc Là Ai?	934
239. Chương 224:	Tiêu Diệt	940
240. Chương 225:	Gặp Lại	948
241. Chương 226:	Nhị Nữ Tranh Phong	952
242. Chương 227:	Phương Thiếu Hồi Kinh	961
243. Chương 228:	Dịch Trữ Ý	964
244. Chương 229:	Hầu Gia Hồi Phủ	970
245. Chương 230:	Trù Tiền	977
246. Chương 231:	Cầu Minh	983
247. Chương 232:	Tiêu Hoài Viễn Đăng Môn	989
248. Chương 233:	Không Quan Tâm	995
249. Chương 234:	Sát Thủ Ca Ca Rời Núi	1001
250. Chương 235:	Dẫn Đầu Trào Lưu Thời Thượng	1008
251. Chương 236:	Khu Hồ Nuốt Sói	1014
252. Chương 237:	Nghịch Thôi	1018
253. Chương 238:	Đánh Người, Đập Xe	1022
254. Chương 239:	Đề Cử	1029
255. Chương 240:	Lại Gặp Âm Sát	1035

256. Chương 241:	Cùng Anh Vương Trở Mặt	1041
257. Chương 242:	Phương Phủ Nổi Loạn	1047
258. Chương 243:	Nhân Lợi Mà Hợp	1054
259. Chương 244:	Phân Hóa, Ly Gián	1060
260. Chương 245:	Bồi Tội	1062
261. Chương 246:	Gây Xích Mích	1064
262. Chương 247:	Nhà Mới	1069
263. Chương 248:	Kết Phường Quan Thương	1075
264. Chương 249:	Tham Cổ	1081
265. Chương 250:	Bộ Phận Then Chốt	1086
266. Chương 251:	Quấy Đục Nước	1094
267. Chương 252:	Kiến Nghĩa Dũng Vi	1098
268. Chương 253:	Nhị Vương Trở Mặt	1104
269. Chương 254:	Luận Thế	1110
270. Chương 255:	Thực Lực Của Thái Tử	1115
271. Chương 256:	Nhập Doanh	1122
272. Chương 257:	So Đấu	1128
273. Chương 258:	Lập Uy	1134
274. Chương 259:	Hạch Tội	1140
275. Chương 260:	Phát Sinh Tiên Thân Hậu Sự	1146
276. Chương 261:	Người Văn Hóa Thường Âm Hiểm	1151
277. Chương 262:	Thế Cưỡi Lưng Hổ	1157
278. Chương 263:	Mùa Xuân Của Mập Mạp	1164
279. Chương 264:	Chuộc Thân	1169
280. Chương 265:	Trọng Chấn Phu Cương	1175
281. Chương 266:	Tiềm Long Xuất Hải	1182
282. Chương 267:	Ủy Thác	1187
283. Chương 268:	Sinh Thoái Chí	1194
284. Chương 269:	Phản Gián	1201
285. Chương 270:	Trước Đêm Mưa Gió	1207
286. Chương 271:	Quân Vi Thần Cương (1+2)	1214
287. Chương 271:	Quân Vi Thần Cương (2)	1217
288. Chương 272:	Bình Vây Thần Liệt Sơn (1+2)	1219
289. Chương 272:	Bình Vây Thần Liệt Sơn (2)	1222
290. Chương 273:	Đoạt Quyền, Phản Công (1+2)	1225
291. Chương 273:	Đoạt Quyền, Phản Công (2)	1229
292. Chương 274 :	Trung Phục	1232
293. Chương 274 :	Trung Phục (2)	1234
294. Chương 275:	Lại Bị Gõ Trộm Một Côn	1238
295. Chương 275:	Lại Bị Gõ Trộm Một Côn (2)	1240
296. Chương 276:	Lại Bị Gõ Trộm Một Côn (3)	1243
297. Chương 277:	Bạc Đầu Không Xa Rời	1250
298. Chương 278:	Bao Vây	1256
299. Chương 279:	Vô Pháp Vô Thiên	1263
300. Chương 280:	Đế Vương Đạo	1269
301. Chương 281:	Thái Tử Phi	1274
302. Chương 282:	Bại Quân Đến Dưới Thành	1281
303. Chương 283:	Bình Định	1286
304. Chương 284:	Bình Định (hạ)	1291
305. Chương 285:	Bị Cáo	1297
306. Chương 286- 287 :	Ta Muốn Đánh Mười Người	1304
307. Chương 288:	Việc Vui	1310
308. Chương 289:	Đại Sự Hoàng Đế	1315
309. Chương 290:	Thái Vương Trở Về	1321

310. Chương 291: Phong Thường Chi Tranh	1326
311. Chương 292: Phong Thường Chi Tranh (hạ)	1332
312. Chương 293: Âm Tập Hung Hiểm	1338
313. Chương 294: Thôi Trắc	1344
314. Chương 295: Có Thù Tất Báo	1349
315. Chương 296: Ly Kinh	1354
316. Chương 297: Tuyệt Cảnh	1360
317. Chương 298: Thoát Hiểm	1365
318. Chương 299: Giang Nam Thủy Thâm	1371
319. Chương 300: Đánh Cướp Thế Gia	1377
320. Chương 301: Sơ Lâm Cô Tô	1383
321. Chương 302: Nghênh Thân Đình	1388
322. Chương 303: Hàn Phủ Thiên Kim	1394
323. Chương 304 + 305: Hàn Phủ Dạ Yến	1400
324. Chương 306: Âm Soa Dương Thác	1411
325. Chương 307: Rượu Độc	1417
326. Chương 308: Hiềm Nghi	1424
327. Chương 309: Bá Ngôn Nhận Tội	1429
328. Chương 310: Bá Ngôn Nhận Tội (hạ)	1435
329. Chương 311: Điểm Khả Nghi	1438
330. Chương 312: Bày Mưu Tính Kế	1443
331. Chương 313: Tác Hối	1449
332. Chương 314: Bắt Giữ Tri Phủ	1454
333. Chương 315: Đạo Thanh Lâu	1458
334. Chương 316: Đồ Vận Khí	1463
335. Chương 317: Thâu Hương	1468
336. Chương 318: Mượn Chỗ Đi Vệ Sinh.	1474
337. Chương 319: Bức Hôn	1478
338. Chương 320: Cáo Trạng Khâm Sai	1484
339. Chương 321: Thảm Án	1490
340. Chương 322: Tập Doanh	1495
341. Chương 323: Gậy Ông Đập Lưng Ông	1497
342. Chương 324: Tiến Biệt Ngoại Thành	1503
343. Chương 325: Tra Ra Mạnh Mối	1508
344. Chương 326: Phó Dương Châu	1514
345. Chương 327: Đào Sắc Củ Phân	1519
346. Chương 328: Khâm Sai Nổi Giận	1525
347. Chương 329: Dương Châu Trừ Ác	1530
348. Chương 330: Hoàn Sinh Chi Tiết	1536
349. Chương 331: Đầu Mối	1541
350. Chương 332: Chiến Vân Mật Bố	1548
351. Chương 333: Xá Sinh	1553
352. Chương 334: Phản Chiến	1558
353. Chương 335: Nhất Xuân Tiêu Sầu	1564
354. Chương 336: Binh Tập Dương Châu	1570
355. Chương 337: Tiếp Viện Dương Châu	1575
356. Chương 338: Viện Quân Tới	1581
357. Chương 339: Người Lừa Gạt Ta	1587
358. Chương 340: Thành Ngoại Kích Chiến	1592
359. Chương 341: Nữ Nhân Là Kẻ Lừa Gạt	1597
360. Chương 342: Thế Lực Của Thế Gia	1603
361. Chương 343: Thái Vương Hạ Lạc	1608
362. Chương 344: Bức Lương Vi Xướng	1613
363. Chương 345 + 346: Thế Gia Dạ Yến	1620

364. Chương 347: Thả Con Tép, Bắt Con Tôm	1632
365. Chương 348: Lại Bị Bức Hôn	1637
366. Chương 349: Biểu Lộ	1642
367. Chương 350: Hỏa Công	1648
368. Chương 351: Con Giận Thiên Tử	1654
369. Chương 352: Quyết Đấu	1660
370. Chương 353: Hai Đạo Thánh Chỉ	1666
371. Chương 354: Hồi Kinh	1671
372. Chương 354: Hồi Kinh. (2)	1675
373. Chương 355: Từ Quan Chưa Toạ	1678
374. Chương 356: Tiểu Biệt Thăng Tân Hôn	1683
375. Chương 357: Thống Tầu Ngôn Quan	1688
376. Chương 358: Triều Đình Giao Phong	1696
377. Chương 359: Phỉ Công Phỉ Bà	1701
378. Chương 360: Thấu Lương Trác Ma	1707
379. Chương 361: Diệt Chân Thượng Kinh	1712
380. Chương 362 + 363: Triều Nghị	1718
381. Chương 364: Nội Bộ Mâu Thuẫn	1727
382. Chương 365: Lâm Bồn	1733
383. Chương 366: Đắc Tử	1739
384. Chương 367: Song Hỷ Lâm Môn	1745
385. Chương 368 + 369: Bắc Phật	1752
386. Chương 370: Xuất Chinh	1759
387. Chương 370: Xuất Chinh (2)	1762
388. Chương 371: Thỏ Béc Sư Tử	1768
389. Chương 372: Tiểu Phong Ba	1770
390. Chương 373: Vương Trưởng Thương Nghị	1776
391. Chương 374: Bắc Phật Đệ Nhất	1782
392. Chương 375: Đánh Bất Ngờ	1787
393. Chương 376 + 377: Chặt Cánh	1793
394. Chương 378: Tung Tích Nhạc Mẫu	1804
395. Chương 379: Phục Kích	1810
396. Chương 380: Quyết Chiến Đến Cùng	1814
397. Chương 381:khao Thưởng	1820
398. Chương 382: Mỗi Người Đều Có Tâm Tư	1826
399. Chương 383: Trước Giờ Quyết Chiến	1830
400. Chương 384: Báo Ân Phụ	1835
401. Chương 385 + 386:lừa Dối Quốc Sư	1838
402. Chương 387: Mẹ Con Đoàn Tụ	1847
403. Chương 388 - 390: Quyết Chiến Cuối Cùng	1853
404. Chương 391: Giải Quyết Tốt Hậu Quả	1868
405. Chương 392: Đại Kết Cục	1874

Trọng Sinh Phong Lưu Thiếu Gia



Giới thiệu

Nguồn: vip. vandan. vn, 4n. eu Thể loại: Trọng sinh, Sắc hiệp Trọng Sinh Phong Lưu Thiểu Gia, là n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trong-sinh-phong-luu-thieu-gia>

1. Chương 1: Nhân Phẩm Bạo Phát Xuyên Việt Về Cổ Đại

“ Ai, nói đi là đi, mới hai mươi mấy tuổi a, như thế nào lại nghĩ quần đến vậy.” Một người nam tử trẻ tuổi mang mắt kính, lắc đầu thở dài.

“ Ai, rốt cuộc, tại sao hắn lại chết?” Đám người chung quanh, sôi nổi hỏi ngược lại.

“ Nhỏ giọng một chút, nghe nói, là hắn tự sát, tự sát vì tình, trước lúc hắn chết trong tay cầm hai tấm ảnh nữ nhân...” Kính mắt nam tử nói như là hiểu rõ, bi tráng vô cùng.

“ Tại sao lại có thể như vậy? Ta thường xuyên uống rượu cùng hắn, mà chưa nghe thấy hắn nói thích nữ nhân nào a, lại còn hai ư?” Biểu tình trên mặt của đám người giống như không dám tin.

“ Ta cũng nghĩ không ra, hơn nữa, coi như là tự tử vì tình, ôm ảnh một cô nương rồi tự sát là được, nhưng không hiểu, hắn ôm hai tấm để làm cái gì nữa? Chẳng lẽ, hắn tự tử là vì hai cô nương kia?” Kính mắt nam nhân hơi tỏ ra thông minh, suy luận.

“ Người ta như vậy được gọi là bác ái, không hiểu gì sao? Ai, ta nói cho các người biết, nghe bên pháp y nói, hắn chết rất mãn nguyện.” Vị nam tử thứ ba nhin không được, lại chụm đầu vào gia nhập đề tài.

“ Nga? Như thế nào lại rất mãn nguyện?” Quả nhiên, hai vị kia đã bị hấp dẫn.

“ Ta nói cho các người biết, hắn ôm hai tấm ảnh cô nương, nhắm mắt, nằm chết trong đường cống ngầm, lúc được mang ra, thì đã tắt thở, nhưng nghe nói trên của mặt hắn vẫn còn đang mỉm cười.”

“ Nam nhân si tình có một không hai nha!” Ba người đồng thời tán dương, biểu tình càng tỏ ra kính nể hơn.

Cách đó không xa, trung niên nam tử vẫn còn đang tiếp tục đọc diếu văn an táng, thanh âm trầm thấp nặng nề vang lên trong nhà tang lễ: “ Cuộc đời của anh, là phấn đấu khi còn sống, là chiến đấu khi còn sống, là vinh quang khi còn sống...”

Hoa triều, kinh thành Kim Lăng, thương nhân Phương gia.

Phương Tranh từ trong cơn ngủ say tỉnh lại, mới vừa mở mắt ra, liền trông thấy một đôi mắt ngăm đen trong suốt đang theo dõi hắn.

Ánh mắt này thật to, tròn tròn, vô tội, nhìn hắn không chớp mắt lấy một cái, Phương Tranh bị nhìn chăm chú, da đầu nổi lên một trận ngứa ngáy.

“ Uy, nhìn gì mà nhìn a, không được lộn xộn, đứng im ở đó mà nhìn, lộn xộn là ta trở mặt a.” Phương Tranh ra lời thị uy cùng chủ nhân của ánh mắt này.

“...”

“ Ân, nếu hiện tại người đi ra ngoài, ta còn suy nghĩ, buổi tối sẽ mời người ăn điểm tâm khuya, rất phong phú nha.” Lấy lợi ra dụ, có đôi khi là cách đơn giản nhất, phương pháp thực dụng nhất.

“ ... ”

“ Được rồi, nhìn ta như thế này, làm gì lấy đâu ra chuyện bệnh tật suy nhược, người có thể xin lão nhân gia cho ta ra ngoài được không? Ta đảm bảo, tuyệt đối sẽ không dây dưa với người nữa, được không?” Nếu như lấy lợi ra dụ mà không có hiệu quả, thì chuyển sang nói chuyện bằng phương pháp tình cảm, cũng là một biện pháp không tệ.

“ ... ”

“ Mẹ nó! Lão hồ không ra oai, người còn cho ta là con mèo bệnh? Cút ra ngoài cho ta! Có tin hay không, ta cho người vào nồi chế biến thành đồ ăn?” Phương Tranh chịu không nổi, cao giọng quát.

Chủ nhân của ánh mắt kia, rốt cuộc cũng cảm nhận được sát khí bức người phát ra từ Phương Tranh, cao ngạo hất hàm lên, khinh thường liếc mắt nhìn Phương Tranh một cái, vênh váo đắc ý đi ra ngoài.

Phương Tranh nhẹ nhõm thở dài một hơi, âm âm ngả xuống trên giường.

Vị vừa rồi đã đi ra ngoài kia, quả thực không phải người!

Trên thực tế, nó quả thật không phải là người. Nó tên là Đại Hoàng, chính xác mà nói, nó là một giống chó điền viên của Trung Hoa. Nói cho rõ ràng một chút, giống chó điền viên Trung Hoa này vóc dáng vạm vỡ, tứ chi phát triển, được huấn luyện để chuyên cắn cổ người, nhưng đó cũng không phải là điểm dựa của nó.

Đúng là như vậy, con chó này, nhìn Phương Tranh thế nào lại không thuận mắt, đồng dạng, Phương Tranh cũng không ưa gì nó. Đời ngang trái chính là, vũ lực của Đại Hoàng rõ ràng có giá trị cao hơn hẳn, cho nên, dù Phương Tranh thân là chủ nhân của nó, nhưng vẫn không có cách nào khống chế được, ở sâu trong nội tâm, còn muốn trốn tránh nó.----- Đại Hoàng không có lòng dạ, cho nên không có che dấu vui buồn giận ghét, người nó thích, ở trước mặt, nó sẽ vẫy đuôi mừng chủ, làm hết khả năng nịnh nọt. Nếu là người mà nó không thích, hành vi không chuẩn là nó nhào lên cắn đứt cổ của người. Đại khái là Phương Tranh, nằm trong nhóm người ở loại sau.

“ Công cao lấn chủ a!” Trong lòng của Phương Tranh không khỏi cảm thán. Công cao lấn chủ nên xử trí nó như thế nào? Ban thưởng cho Đại Hoàng ba thước tang trắng, nó cũng không thành thật tuân lệnh!

“ Thiếu gia, ngài nên uống thuốc.” Tiểu Lục bưng chén thuốc đưa tới trước mặt Phương Tranh.

Tiểu Lục là nha hoàn của Phương Tranh, loại thiếp thân nha hoàn. Cho tới hôm nay Phương Tranh cũng chưa thông suốt được, thiếp thân nha hoàn cùng nha hoàn bình thường có ý nghĩa khác nhau như thế nào. Ban đầu, hắn còn tưởng rằng là hầu hạ ăn mặc, sau đó buổi tối làm cho mình ấm giường, hơn nữa chủ động bồi ngủ, chính là cái dạng thiếp thân nha hoàn.

Theo như lý thuyết bình thường mà nói, lý giải như vậy cũng không có gì sai. Nhưng sự thật đã chứng minh suy nghĩ của hắn là sai lầm, Tiểu Lục không cùng hắn ở chung một phòng. Nàng ở trong một căn phòng nhỏ trên lầu, đi lên cầu thang rẽ phải, rẽ trái, rồi lại rẽ phải, lại rẽ trái,.. tiếp sau đó lại rẽ phải, đi tiếp về phía trước khoảng một trăm bước....

Phương Tranh rốt cuộc đã hiểu được: khoảng cách xa nhất trên trái đất này là bao nhiêu, không phải chân trời góc biển, mà là thiếp thân nha hoàn ở cùng lầu trong phủ, Phương Tranh không có biện pháp ỷ vào thân phận thiếu gia để lợi dụng--- Tại sao, con súc sinh .. Đại Hoàng kia, mỗi đêm đều canh giữ ở trước cửa phòng Tiểu Lục chứ!

“ Không uống, đừng quan tâm tới ta, lúc nào cũng phiền nhiễu” Phương Tranh nhìn thấy Đại Hoàng chạy vòng quanh bên người Tiểu Lục, phe phẩy cái đuôi nịnh nọt, con chó này đối với hắn tại sao lại không quan tâm được như vậy, suốt ngày cứ tung tăng theo đuôi Tiểu Lục, điều này làm cho thân là chủ nhân như hắn cảm thấy rất chán nản.

“ Không được, người không uống, lão gia cùng phu nhân trách mắng xuống dưới, nô tỳ cũng không dám đương nổi.” Tiểu Lục một mực khẳng khẳng, đôi mắt to, linh động gắt gao nhìn chằm chằm vào Phương Tranh, thần sắc không chút nào nhượng bộ.

Phương Tranh không kiên nhẫn trừng mắt nhìn Tiểu Lục, từ khi hắn.... tỉnh dậy đã không hiểu sao lại có mặt tại thời đại phong kiến này, còn cách đối xử của nha đầu kia với hắn, cũng không phải là Tiểu Lục có

hành động vô lễ gì đối với thiếu gia như hần, ngược lại, Tiểu Lục quá mức cung kính quy tắc. Nhưng cái quan trọng chính là, bề ngoài nàng cung kính làm theo, Phương Tranh lại có thể cảm thụ được thái độ phần tiết cùng xem thường mình ở trong lòng của nàng. Hơn nữa không riêng gì Tiểu Lục, đám người hầu trên dưới tại Phương phủ đều có bộ dáng này đối với Phương thiếu gia đức hạnh của bọn họ, nhất là cái con súc sinh Đại Hoàng kia.

Tiểu Lục năm nay mười lăm tuổi, bộ dáng yêu kiều xinh đẹp, càng khó có được chính là nàng rất chăm chỉ cần mẫn, ăn mặc, ngủ nghỉ của Phương Tranh, tất cả đều là do nàng chiếu cố. Mười lăm tuổi, đổi lại ở xã hội hiện đại vẫn đang nhờ cha mẹ che chở, vô ưu vô lo, cấp sách đến trường. Nhưng Tiểu Lục lại đang hầu hạ sinh hoạt thường ngày cho Phương Tranh vị đại thiếu gia này, công việc qua tay nàng đều rất ngăn nắp gọn gàng.

“Thiếu gia, xin ngài uống nhanh lên, Tiểu Nguyệt vừa mới tới đây truyền lời, một lát nữa, lão gia cùng phu nhân sẽ đến đây thăm ngài!” Tiểu Lục ngừ khí thản nhiên, bộ dạng giống như, người không thích uống thì không uống, nhưng hãy tự gánh lấy hậu quả.

Phương Tranh hung hăng trừng mắt nhìn Tiểu Lục liếc một cái, cắn răng bóp mũi, nâng chén thuốc kia lên uống một hơi cạn sạch, Tiểu Lục thoả mãn liền thu dọn chén thuốc lui ra ngoài.

“Được, nam nhân không đấu cùng nữ nhân, thiếu gia ta cũng đang không hiểu có chuyện gì xảy ra, chờ sau này, ta sẽ thu thập tiểu nha đầu người làm thiếp thân chính thức!” Phương Tranh nhìn chăm chăm vào bóng lưng thướt tha của Tiểu Lục, hung hăng thầm nghĩ.

Đúng vậy, đi tới thời cổ đại này đã qua năm ngày, đến hiện tại Phương Tranh vẫn còn chưa hiểu rõ, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra. Trong năm ngày này, suốt ngày hần cứ như người sống trong mộng, tựa hồ giống như mình đang mơ một giấc mộng kì dị. Trang Chu Mộng Diệp, chân thật cùng hư ảo, là một cái vấn đề triết học khó có thể lý giải, vấn đề này cũng làm Phương Tranh tự hỏi đến đau đầu, năm ngày qua, là năm ngày đau đớn.

Không hiểu rõ phải không? Được rồi, chúng ta nói lại từ lúc bắt đầu chuyện xảy ra.

Phương Tranh vốn là người sống ở thế kỷ 21, một sinh viên vừa mới tốt nghiệp khoa văn. Hần là một người bình thường, xuất thân trong gia đình công nhân, cha mẹ không có danh tiếng hiển hách, cũng không có họ hàng ở nước ngoài tuyệt tự tuyệt tôn để lại cho hần thừa kế hàng tỉ gia sản. Từ nhỏ đến lớn, hần an nhàn học xong bậc tiểu học, trung học, đại học, những năm học đại học cũng không có nói chuyện yêu đương nam nữ. Sau khi tốt nghiệp, giống như các sinh viên khác đều ở nhà chờ đợi việc làm, cuối tuần dạo chơi ngoài trung tâm giới thiệu việc làm, hy vọng vận khí tốt có thể gặp được một công việc đủ tốt, không lo chết đói.

Cứ như vậy, Phương Tranh không mặn không nhạt, không trêu chọc ai, không đụng đến ai, sống hai mươi năm như một, nhưng đời người lại không được như ý nguyện. Vào một ngày chủ nhật nắng ráo, trong tay hần cầm chặt hai bức ảnh của hai diễn viên nổi tiếng ngành công nghệ AV, cực kỳ phấn khởi chạy thẳng về nhà, không nghĩ tới bất thành linh hần bị ngã lộn xuống dưới cống ngầm trên đường, mà nắp cống đã bị tên trộm nào đó lấy mất, đầu đập vào một vật cứng rắn gì đó, liền bất tỉnh nhân sự.

Không thể không nói, con người trong xã hội hiện đại đúng là ngày càng thiếu văn hoá đạo đức công cộng, trong nội tâm của Phương Tranh cũng không có kì thị cái chức nghiệp trộm đạo này, trong tiểu thuyết kiếm hiệp Sở Lưu Hương, chẳng phải giang hồ lúc đó đều tán dương hần là “Đạo soái” đó thôi. Chính là... Người trộm cái gì, không chọn cái tốt, thế nào cái nắp cống mà người cũng đi trộm? Tại sao trộm xong không làm một cái biển báo hiệu “Nơi này có hố, cẩn thận bước nhầm”, thằng cháu trai trộm cắp cái nắp cống kia, thật là không có đạo đức nghề nghiệp.

Tiếp theo sau đó, còn có thể so sánh với hai từ xui xẻo.

Sau khi Phương Tranh tỉnh lại, toàn bộ hiện trường đã hoàn toàn thay đổi, đương nhiên hần sẽ không nghĩ mình xuyên qua không gian giống như các diễn viên trong phim truyền hình, cho là mình đang ở trong bệnh viện, nhưng dù thế nào đi nữa thì hần cũng chưa từng thấy qua một cái bệnh viện nào mang phong cách cổ kính như thế, giường thấp, giá nền, bàn trà nhỏ, còn có bình phong vẽ cảnh núi non suối chảy -----Người nào bị thần kinh lại đem mấy món này trang trí vào trong bệnh viện?

Lát sau, Đại Hoàng lại chạy vào, hướng về phía hắc công lưng lên sủa, suýt thì dọa chết hắc, thân thể mềm nhũn không thể động đậy, đang định mở miệng kêu cứu thì một tiểu nữ tử ăn mặc y phục cổ trang, hai mái tóc uốn cong sang hai bên, chính là Tiểu Lục bước vào....

Ngay sau đó, cả Phương phủ náo loạn hẳn lên, đám người hầu cùng nhau hô hoán truyền tin “ Thiếu gia hôn mê một tháng qua, đã tỉnh lại....” Nhất thời, cả Phương phủ gà bay chó chạy, dâm quàng dâm xiên. Phương Tranh còn chưa hiểu chuyện gì, một vị phụ nhân xinh đẹp vội vàng bước vào phòng, không nói hai lời, dùng sức ôm chặt lấy Phương Tranh mà nỉ non khóc, tiếng khóc nghe vô cùng thương tâm.

Phụ nhân còn chưa khóc xong, một vị nam tử khoảng chừng bốn năm mươi tuổi cũng khẩn trương bước đi vào, tất cả mọi người đứng dậy gọi hắc là lão gia. Vị lão gia này, vẻ mặt kích động, một tay đỡ lấy bả vai Phương Tranh, một tay lại sờ sờ mặt của hắc, còn quay đi quay lại đầu của hắc, quan sát tỉ mỉ giống như trùn buôn thuốc phiện kiểm tra bạch phiến vậy, chỉ kém một chút là không thể đem da mặt của hắc cắt xuống một tí, đem xét nghiệm tỉ lệ phẩm chất. Vị lão gia này cẩn thận quan sát một lúc lâu, miệng lẩm bẩm nói: “ Trời còn thương ta, trời còn thương ta....”

Lúc ấy Phương Tranh cũng sợ hãi, không nghĩ lại đang ở trong một cái gia đình hoàn toàn xa lạ, trước mặt vây quanh một đám người ăn mặc y phục cổ trang, mà không biết từ đâu lại xuất hiện một cái lão gia, ôm đầu hắc lẩm bẩm cẩn thận, nếu thay vào đó là người, liệu người có sợ hãi hay không?

Dù là Phương Tranh tính tình thoải mái, dễ dàng thích ứng hoàn cảnh, cũng bị cảnh tượng trước mắt dọa tới mức lúng túng, ngơ ngẩn không dám nói một câu.

Lặng thần hồi lâu, nhìn vẻ mặt vui mừng của lão gia cùng phụ nhân không ngớt cảm tạ trời đất, cùng đám người hầu tấp nập thu dọn nhà cửa, rốt cuộc Phương Tranh cũng nghĩ tới một từ mà hắc không thể ngờ --- xuyên việt!

“ Xuyên việt” là một từ ngữ đang rất phổ biến, từ góc độ nghiêng cứu khoa học mà giải thích, nguyên nhân xuyên việt đại khái là do từ trường trên trái đất dao động, hoặc là không gian thứ nguyên dị biến, nguyên tố bị đảo lộn, tóm lại chuyện này rất phức tạp, đã có rất nhiều tranh cãi mà vẫn chưa thể kết luận chính xác được.

Từ góc độ tâm linh để giải thích thì đơn giản hơn. Trời cao an bài, cái gọi là số mệnh “ Cát nhân thiên tương, tất sẽ được chọn xuyên việt”. Chờ xem, tìm lời giải thích hợp lý hơn. Vì cái gì lão thiên cổ tình lựa chọn hắc đây? Cũng rất đơn giản, nhân phẩm của hắc bạo phát, thần tiên phóng rắm dù sao cũng phải nện trúng một phạm nhân mà? Hắc chính là người may mắn trong hàng triệu triệu người bị cái kia nện trúng. Ân, thật sự là đáng mừng!

Có lẽ giải thích như vậy hợp lý, hoặc như vậy cũng bất hợp lý, Phương Tranh suy nghĩ rất nhiều nhưng hắc vẫn không thể tin sự việc “xuyên việt” này là sự thật. Cho nên dưỡng bệnh mấy ngày hôm nay, đầu óc hắc luôn quay vòng vòng như bánh xe chạy, cái trạng thái gì mà lại gọi là quay như bánh xe chạy? Nếu có một ngày người trúng xổ số được năm trăm vạn, đại khái có thể cảm nhận được cái loại trạng thái này.

2. Chương 2: Phương Thái Tuế

Mẫu thân Phương La Thị, ngoại trừ cưng chiều đứa con trai là Phương Tranh này ra, thì công tác tối trọng yếu chính là trông coi cha của hắc. Từ một điểm Phương lão gia thành thân đã qua ba mươi năm, mà không hề thu thêm một người tiểu thiếp nào vào phòng trong, đủ có thể thấy thành tích công tác của mẫu thân hắc rất có hữu hiệu.

Còn thời đại này, đều không phải là các thời đại lịch sử mà Phương Tranh đã từng biết như Đường, Tống, Nguyên, Minh, nó căn bản chính là một cái thế giới không ai biết.

Triều đại này người ta gọi là Hoa triều, đương kim thánh thượng họ Chu, hiện tại lấy niên hiệu là Kiến Vũ năm thứ mười hai, chưa từng nghe qua bao giờ?

Phương Tranh cũng chưa từng nghe qua. Hắc đường đường là một sinh viên tốt nghiệp khoa văn, học tập gian khổ mười mấy năm, căn bản không biết trong lịch sử của Trung Quốc, còn có triều đại nào gọi là “Hoa triều”.

Sau này, Phương Tranh lại nghe được, mới hiểu lịch sử đường như đã quặt sang lối rẽ khác, chỗ rẽ chính là Sở - Hán tranh chấp, lúc ấy Sở Bá Vương Hạng Vũ tại sông Ô Giang đã bốn bề gấp địch, đang định rút đao cắt cổ tự vẫn thì con ngựa Ô Chuy của hần giương uy, đề móng sau, một cước đem đồng chí Bá Vương đá xuống sông, sau Hạng Vũ được đám thuộc hạ cứu lên, trở lại Giang Đông, một lần nữa chiêu binh mãi mã, mười mấy năm sau, rốt cuộc cũng tiêu diệt được Lưu Bang, kiến lập nên Sở triều.

Kế tiếp, mấy trăm năm triều đại thay đổi, một đám hoàng đế khai quốc hoá trang lên sân khấu, thay nhau ca xướng, cho đến trăm năm trước, Hoa triều thống nhất trung nguyên, đã truyền ngôi được hơn mười đời có dư.

Nhìn xem, lịch sử bao nhiêu đều vô nghĩa, hết thảy đều đã thay đổi bởi một cái tung vó của con súc sinh, vô tình hữu ý một lần đá hậu, bánh xe lịch sử liền xoay tới bước ngoặt.

Lúc đầu, Phương Tranh tưởng rằng xuyên việt thì có thể ý vào bản thân mình có hơn mấy ngàn năm tri thức so với đám cổ nhân, lấy việc biết trước, xua cát tị hung, tùy tiện cũng có thể làm cho hổ báo run lấy bầy, tán một lần vương khí bát phương, quan to lộc hậu dễ dàng như trở bàn tay, kiêu thê mỹ thiếp gọi cái là đến ngay tức thì, nếu mà nổi hứng, thậm chí còn có thể một cước đạp đổ luôn cả hoàng đế, đổi lại chính mình ngồi lên trên ngai vàng làm hoàng đế.

Cái này tốt lắm, tri thức lịch sử trước kia, toàn bộ đều biến thành một đồng rác rưởi, một điểm tí tẹo cũng không thể nào dùng được. Cái gọi là “biết trước” xem ra đã vô nghĩa, hiện tại Phương Tranh so với người cổ đại còn hồ đồ hơn.

“Thiếu gia, lão gia cùng phu nhân đã tới.” Tiểu Lục ngữ khí thần nhiên.

Vừa dứt lời, xa xa liền truyền đến thanh âm của Phương phu nhân: “Tiểu Lục, người đem hàng rào vây quanh viện này bỏ đi, mọi việc trong phủ đã ổn thỏa, Tranh nhi lại thích ở một mình trong cái tiểu viện này, còn vây hàng rào lên, người nào không biết còn tưởng rằng chúng ta đem quý tử của mình giam lại thì sao.”

Chỗ ở hiện giờ của Phương Tranh quả thật có điểm hẻo lánh, chuyện này cùng chủ nhân của thân thể này có quan hệ. Chủ nhân của thân thể này lúc trước là một nhân vật hung hăng can quấy, trước khi Phương Tranh xuyên việt, ngoại nhân nhắc tới hiệu buôn Phương gia trong kinh thành, trước tiên không nói về lão gia Phương gia, mà là nói về nhi tử bảo bối kia.

Xảo diệu chính là, vị thiếu gia kia cũng tên là Phương Tranh, đây có phải là vận mệnh trùng hợp hay không? Như thế, đại khái nguyên nhân Phương Tranh xuyên việt cũng khá rõ ràng: “Giống như thư tín bị chuyển nhầm địa chỉ, đưa tới một người trùng họ trùng tên. Xác suất này rất nhỏ, nhưng cũng không phải là không có thể.”

Phương Tranh thiếu gia trước kia mười tám tuổi, là cây độc đinh duy nhất của đời Phương gia hiện nay, nhưng Phương lão gia vẫn không nuông chiều đối đãi với hần. Bởi vì vị thiếu gia này ăn chơi trác táng, học hành dốt nát đúng là rất hỗn trướng, từ nhỏ ở nhà muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, từ nhỏ đã vậy, cho nên tính khí biến chuyển thành hư hỏng, năm lên mười sáu tuổi thường xuyên mang theo đám cẩu nô tài đi nghênh ngang trên phố trêu chọc con gái nhà lành, người ta tặng cho hần một cái biệt danh “Phương thái tuế”.

Không thể không nói cái ngoại hiệu này rất là chuẩn xác, vị thiếu gia này khi còn sống thì ăn chơi trác táng vô bì, không có việc gì là không dám làm “tội lỗi chồng chất”, hần căn bản chính là một cái điển hình phá gia chi tử, ăn chơi, nhậu nhẹt, gái gú, bài bạc, không chuyện ác nào không làm, hàng xóm láng giềng nhìn thấy hần đều tránh xa, ngay cả đám người hầu trong phủ cũng nể qua không ít đau khổ của hần. Nói về những chuyện xấu xa, thì việc nào cũng đều có dính dáng tới phần của hần, ức hiếp dân lành, cho vay nặng lãi, tổ chức đám tiêu lưu manh vợ vét tài sản của các con buôn, vân..vân.. Nếu như phụ thân hần không có gia sản lớn nhất thành Kim Lăng. Bao nhiêu sự việc đó cộng lại, phỏng chừng cũng có thể đủ điều kiện mang hần ra chém đầu.

Cũng vì nguyên nhân như thế, đến năm mười tám tuổi mà Phương Tranh thiếu gia vẫn chưa có thành thân, không ai nguyện ý đem khuê nữ nhà mình đưa vào trong hồ lửa, người khác đều nói Phương Tranh có mạng

khắc thê, khuê nữ nhà ai gả tới, khẳng định sẽ sống không quá nửa năm-----Người nói, những người cổ đại này không phải đều học thuật nho gia sao? Miệng đời như thế nào cay độc đến vậy.

Thật ra Phương lão gia quản giáo rất nghiêm, mỗi lần Phương Thiếu gia phạm vào chuyện gì đều bị ăn một trận đòn hiểm, nhưng vị Phương thiếu gia này -----cũng chính là chủ nhân tiền thế của thân thể Phương Tranh, có thể là do tuổi trẻ năng nổ, nên càng đánh càng nghịch mạnh hơn, hắn là nắm được điểm yếu của phụ thân, Phương gia chỉ có một mình hắn là độc đinh, đánh thì đánh, chứ không có khả năng dám lấy mạng của hắn-----điểm này, Phương Tranh rất bội phục vị tiền thế kia, tiểu tử này thật ngoan độc! Ta thật muốn có loại tinh thần không biết sợ của hắn!

Về phần Phương Tranh sống một mình ở trong tiểu viện, đó là do kết quả sau khi cha con bất hoà, có một lần Phương lão gia đánh cho hắn thừa sống thiếu chết, dưới sự giận dữ Phương đại thiếu gia đã quyết định rời xa cái gia đình bạo lực này, tìm đến địa phương hẻo lánh, còn vây hàng rào ngăn cách với chung quanh, mượn chuyện này bày tỏ sự kháng nghị với kiểu bạo lực gia đình của phụ thân mình. Mặc dù tiểu viện này ở trong Phương phủ, nhưng lại là một nơi hẻo lánh ít người đến thăm. Kết quả, mới vừa dọn tới đây không quá vài ngày, Phương thiếu gia đã bị hôn mê.

Vì cái gì mà Phương thiếu gia lại hôn mê? Cũng là do tính tình của hắn sai khiến, tại thanh lâu cùng đám bạn bè ăn chơi trác táng, vì một hồng bài cô nương mà tranh đoạt tình nhân, lúc động thủ vô ý ngã từ trên lầu hai xuống, trong đầu lại nghĩ đến câu thơ “Xung quan nhất nộ vi hồng nhan” rất có khí phách hào hùng. Khí thế thật ra thì được rồi, đáng tiếc là trên tay đã làm nhiều việc không tốt, cho nên “Học nghệ chưa thành tài thì đã vong mạng.”

Phương thiếu gia nằm trên giường đã hơn một tháng, luôn rơi vào tình trạng hôn mê-----Thời đại sau này, khoa học gọi là đời sống thực vật, nếu linh hồn của Phương Tranh xuyên việt mà không chiếm thân thể của hắn lúc này, thì không quá ba ngày sau là hắn tắt thở. Từ góc độ này mà nói, cũng coi như là Phương Tranh cứu hắn.

Ngoài cửa truyền tới thanh âm già nua của Phương lão gia, mấy ngày hôm trước, lúc Phương Tranh tỉnh lại thì nét mặt của lão gia mừng rỡ như điên, hiện giờ đã bình thản như không có chuyện gì, còn chưa nói hiện tại đang đứng ở ngoài cửa trông như có vẻ chần chừ không muốn đi vào. Vẫn là Phương phu nhân ở bên ngoài, oán trách dùng sức đẩy hắn một phen, lúc này Phương lão gia mới mượn cơ hội xuống đài, thản nhiên bước vào, ngồi xuống.

“Hài nhi ra mắt phụ thân, mẫu thân.” Phương Tranh cung kính xoay người hành lễ, nhập gia tùy tục, nếu đến đây, vậy thì đành phải thích ứng với thời đại này, kiểu cách nói chuyện của cổ nhân, lễ tiết... vân..vân.. tất cả đều phải học hỏi làm theo cho chu đáo.

Phương lão gia cùng phu nhân kinh dị chăm chú liếc mắt nhìn hắn một cái, sau khi tỉnh lại, biểu hiện từ lời ăn tiếng nói đến cử chỉ của Phương Tranh đều có chút ngoài ý muốn, hiện giờ lại lễ phép như thế, nói thật, nhiều năm nay Phương lão gia đã không có thấy đứa con bảo bối của mình cung kính thi lễ đối với mình như vậy.

“Hài nhi của ta, thân thể vẫn còn mang bệnh đừng nên đa lễ, mau đứng dậy.” Phương phu nhân cười dài đỡ Phương Tranh dậy. Là con của mình dứt ruột đẻ ra, nhìn như thế nào cũng thấy thuận mắt, người ta thường nói “mẹ chiều dạy con hư”, lời này đúng thật là có đạo lý, Phương thiếu gia quen tính ăn chơi lêu lổng không phải là từ mẫu thân nuông chiều mà tạo thành sao?

Trong tư tưởng của Phương Tranh vẫn còn chút ấn tượng sợ hãi người cha này, Phương thiếu gia lúc trước là một ngoan nhân, lợn chết không sợ nổi nước sôi, Phương Tranh cũng không dám thách thức với ranh giới sinh tồn cực hạn của bản thân mình. Lặng lẽ giương mắt nhìn lên, thấy phụ thân không có phản ứng gì, lúc này mới cẩn thận đứng lên.

Phương lão gia ho khan một tiếng, nói: “Thân thể của ngươi đã cảm thấy tốt hơn chưa?” Tuy là một câu hỏi thăm sức khỏe, nhưng lúc nói chuyện Phương lão gia hai mắt nhìn trời, đúng là khinh thường không thèm liếc mắt nhìn hắn lấy một cái.

Phương Tranh mù tịt không hiểu chuyện gì, không biết phụ thân đang nói chuyện cùng với ai đây?

Hắn nhìn theo ánh mắt của Phương lão gia, chỉ thấy trên nóc nhà có vài cái xà ngang làm bằng gỗ sơn đỏ, chẳng lẽ, phụ thân có người quen nằm trên xà ngang?

“Đồ hỗn trướng! Ta hỏi người đó, nhìn đi chỗ nào đây?” Phương lão gia chờ lâu mà không thấy Phương Tranh trả lời, ngẩng đầu lại thì thấy hai mắt Phương Tranh đang chăm chú nhìn nóc nhà, không khỏi giận tím mặt.

Phương Tranh nhanh chóng cúi đầu nói: “Thưa phụ thân đại nhân, thân thể của hài nhi đã tốt hơn rất nhiều.”

“Nghe nói, người đến thanh lâu cùng người khác tranh đoạt tình nhân nên mới bị thương?” Phương lão gia nói lời này có điểm âm trầm, khoẻ miệng còn mang theo một tia cười lạnh.

Hồng rồi, lại nói đến chuyện này. Hôm nay đến đây lai giả bất thiện, mấy ngày hôm trước là vì còn đang dưỡng bệnh, cho nên đã không nhắc tới chuyện này, hôm nay phụ thân hỏi trước thân thể của mình có khoẻ hay không, xem ra là hơi có thâm ý. Nếu như thân thể của mình đã khoẻ, có lẽ phụ thân sẽ chơi cùng mình một cái trò chơi nho nhỏ, mang tên “năng lực chịu đựng.” Trò chơi này có điểm khúc mắc, tất nhiên là phụ thân thoả mãn, nghênh ngang rời đi, mà Phương Tranh thì hấp hối, nằm chờ đại phu đến chữa trị....

Phương Tranh theo bản năng co đầu rút cổ, đột nhiên hắn thấy nổi oan khuất này, thật đúng là không ai có thể giúp đỡ chống lưng cho hắn. Thật là quá mức oan uổng! Hắn cũng không thể giải thích cho Phương lão gia, đó là chuyện của con trai ngài, không có quan hệ tới ta, ngài đi tìm hắn mà hỏi tội.

Sự thật thì không thể giải thích, mọi chuyện ăn chơi đến táng thân của tên tiểu tử này, đều không phải là do mình làm, cho nên mọi tính toán không được đổ nên đầu mình.

Phương Tranh biểu tình không nguyện ý, nói: “Phụ thân đại nhân, hài nhi đã biết sai, là hài nhi nhất thời hồ đồ, sau này không dám tái phạm.”

Bầu không khí trong phòng nhất thời rơi vào trầm mặc, Phương lão gia cùng phu nhân liếc mắt nhìn nhau, đều nhìn ra được thần sắc không dám tin trong ánh mắt của đối phương.

“Người vừa mới nói cái gì?” Phương lão gia không tin cái đồ nghịch tử này lại thay đổi nhanh như vậy, đây chắc hẳn phải có nguyên nhân, toàn bộ Phương phủ, từ lão gia cùng phu nhân, cho tới Đại Hoàng, cũng hiểu một điều, muốn vị Phương thiếu gia này chủ động nhận sai, cũng không khác gì so với chuyện gà trống có thể đẻ trứng, mặt trời mọc ở đằng tây.

Tái ông mất ngựa, nào hay lại gặp chuyện tốt. Phải chăng cái đầu bị đụng nên tổn thương, nhưng có vẻ như không giống với người bị tổn thương dây thần kinh. Từ nhân phẩm cho đến lời ăn tiếng nói, giống hệt như là một con người hoàn toàn khác vậy.

Phương Tranh đành phải một lần nữa cúi đầu nhận sai: “Trước kia hài nhi không hiểu chuyện, phạm rất nhiều sai lầm, xin phụ thân cùng mẫu thân thứ tội, sau này hài nhi sẽ không dám tái phạm.”

“Khụ khụ, người về phòng trước đi, bình tâm suy nghĩ lại, buổi tối lão phu sẽ nói chuyện với người.” Phương lão gia, phá vỡ trầm mặc, hướng Phương Tranh phất phất tay, lệnh cho hắn qua trở về phòng. Vốn định hôm nay đến làm một hồi phụ tử ác chiến, không nghĩ tới kết cục lại sơ sài như này.

“Phu nhân, mình cũng nghe được chứ? Tranh nhi... Tranh nhi hắn đây là... Làm sao vậy?” Đợi cho Phương Tranh đi xa, Phương lão gia mới bắt đầu vội vàng cùng phu nhân thảo luận nghiên cứu.

“Đúng a, lão gia, tính cách trước kia của Tranh nhi không phải như thế này, có khi nào hắn lại tự nhận mình sai, huống chi còn cung kính như thế.” Phương phu nhân thần tình nghi hoặc nói.

“Thật đúng là quái sự, tính tình đại biến, làm cho lão phu không tài nào hiểu nổi, mình nói xem, có phải Tranh nhi trúng tà hay không?” Tâm tình của Phương lão gia có chút hoảng loạn.

“Đi chết đi!” Phương phu nhân khê đẩy lão gia một cái, sắc giọng: “Chỉ có ông mới nói nhi tử của mình như vậy? Nhi tử của mình đã đâu còn bé nữa? Tại sao lại phải giống như trước đây, hai cha con các người phùng mang trộn má lên với nhau, ông mới cao hứng sao?”

Rất rõ ràng, Phương phu nhân là một dạng người không suy nghĩ quá phức tạp, chỉ cần nhi tử của mình đã biết nhận lỗi, căn bản nàng cũng không muốn hỏi rõ nguyên nhân trong đó.

Phương lão gia không hiểu phu nhân, hẳn còn đang trầm tư, một lúc lâu sau mới gật đầu, nói: “Trong chuyện này có thể là có điều gian trá, tiểu tử này, không đi quấy nhiễu người ta thì suốt ngày ủ rũ.” Phương lão gia trình trọng hạ kết luận.

3. Chương 3: Lý Tưởng Và Hiện Thực

Phương Tranh chán nản quay trở lại phòng, quần áo cũng không muốn cởi liền nhảy lên giường một cái thật mạnh, thờ dài một hơi. Bởi vì trước kia chủ nhân của thân thể này đã chọn một căn tiểu viện thật heo lánh, phòng ở tuy rất lớn, nhưng đồ dùng bài trí trong phòng lại không có nhiều, có vẻ như có chút trống trải, thanh âm thờ dài vang lên trong phòng.

Không biết cha mẹ của gã ở trong thế giới hiện đại thì ra sao? Mất đi đứa con trai này, chắc chắn bọn họ sẽ rất khổ sở. Còn cái đám bạn xấu kia nữa, thường ngày đều tụ tập đàn đúm trong trường, gặp mặt uống rượu, khoác lác đủ thứ chuyện trên trời dưới biển, hiện tại thì xong rồi, thật đúng là muốn gặp bọn chúng.

Càng buồn phiền chính là, đi vào cái thế giới xa lạ này, mình sẽ làm gì đây? Nghĩ tới vấn đề này, Phương Tranh lại cảm thấy có chút đau đầu.

Làm quan văn, Phương Tranh không có hứng thú, con đường quan trường cũng không phải tốt như vậy, luận tâm kế, mưu trí, thủ đoạn cùng với tâm ngoan thủ lạt, Phương Tranh cũng không phải là đối thủ, một chút sơ sẩy nhỏ là có thể bị người ta nuốt trọn cả da lẫn xương. Đừng tưởng rằng, ở thời cổ đại ai cũng ngu dốt, mấy cái thứ phim ảnh trên truyền hình đều là không có căn cứ. Trên thực tế, người cổ đại chỉ là kiến thức hơi hẹp hòi mà thôi, nhưng bọn họ không thiếu tâm kế, tính toán làm cho người khác thất điên bát đảo.

Nếu làm võ tướng thì lại càng không thể, lấy cái thân thể nhỏ bé, bộ dạng yếu ớt này, mà làm tướng quân thì quả thực là nói chuyện vô nghĩa! Không từ mà biệt, võ tướng người ta dùng binh khí, động một chút là hơn trăm cân, Phương Tranh có thể nghiêng rằng khiêng lên thì cũng đã coi như là không tệ, nếu trông cậy hẳn mùa may binh khí xông vào trận địch như chốn không người, chuyện này so với lên trời vẫn coi như là khó khăn hơn.

Làm hoàng đế,...Ách, quên đi, ta nên nghĩ tình hình thực tế một chút.

“Ta không nghĩ ra, một người thanh niên vĩ đại xuyên việt như ta, muốn làm chút chuyện đại sự mà lại khó khăn như vậy?” Phương Tranh buồn rầu lẩm bẩm, nói.

Nhìn mấy tiểu thuyết xuyên việt, nhân vật chính hô lên một tiếng là phong sinh thủy khởi, lên ngựa lĩnh quân, xuống ngựa trị dân, đến hoàng đế muốn phóng một cái rắm đều phải xem trước nhân vật chính có cao hứng hay không, trong nhà thì kiều thê mỹ thiếp nhiều vô số kể, không phải công chúa trong nước, cũng là công chúa ngoại quốc, nếu như là quận chúa thì phải ngưng ngừng muốn xin kết thân với....

Tại sao đến lượt hẳn lại thê thảm rơi đúng vào vị Phương đại thiếu gia như này? Tiền đồ mờ mịt không nói, kiều thê mỹ thiếp cũng đừng suy nghĩ đến, bên người có duy nhất một tiểu nha hoàn, cả ngày lúc nào mặt cũng nghiêm trang, giống như ai đó thiếu tiền nàng vậy....

Trải qua suy xét, rốt cuộc Phương Tranh cũng làm một cái quyết định ổn thỏa nhất: “Tiếp tục theo vận mệnh làm thiếu gia con nhà phú hào. Nếu ông trời đã an bài ta dẫn thân vào gia đình thương nhân này, nói vậy không phải là ý tứ này sao? Làm thiếu gia cũng tốt, cuộc sống phóng túng không thiếu mọi thứ, tùy thời tùy chỗ đều có kẻ hầu người hạ, cầm lòng chim đi dạo khắp nơi náo nhiệt, đây mới chính là cuộc sống an nhàn của một thiếu gia con nhà phú hào. Tương lai lão gia đại nhân lớn tuổi về hưu, hẳn là con độc nhất, đương nhiên phải kế thừa một cái gia sản khổng lồ, lại cưới thêm mấy bà nương xinh đẹp, trải qua những ngày tháng an nhàn vui sướng, chẳng phải so với mang theo tiểu đệ ra chinh chiến nơi sa trường, hoặc cùng mấy lão nhân cổ hủ mình tranh ám đấu trên triều đình, thì sướng hơn gấp trăm, gấp ngàn lần sao?

Về phần cứu vớt thường dân bách tính trong lúc thiên hạ dầu sôi lửa bỏng, cự lại thù trong giặc ngoài như vậy... Đây không phải là chuyện bản thân có thể làm, trong đầu có mấy cân thịt não thì hẳn không biết, nhưng đối với bộ dáng trong gương của bản thân mình, ngoại trừ cảm giác anh tuấn tiêu sái ra, trông thế nào cũng không giống bộ dạng là cái gì chứa cứu thế cả.

Ân, cứ quyết định như vậy! Hảo hảo làm cái chức nghiệp thiếu gia ăn sung mặc sướng này, không phải cũng rất có tiền đồ sao! Phương Tranh tự tán thưởng mình vì đã có một cái quyết định rất anh minh, sáng suốt. Xem khí chất này, bộ dáng này, trong lúc suy tư này, không có chỗ nào không giống với gã thiếu gia lúc trước.

Phương Tranh phác họa ra tương lai tốt đẹp của những ngày tháng sau này, sau đó chìm vào giấc ngủ. Trong mộng, hắn mơ thấy mình ôm một đồng ngân phiếu thật lớn, có rất nhiều mỹ nữ tuyệt sắc toàn thân trần như nhộng, đang liều mạng đuổi theo, Phương Tranh vừa chạy trốn vừa hả hê ngắm nhìn đến nổi chảy cả nước miếng, tâm tình vừa đắc ý lại vừa lo lắng, kết quả ra sao thì chỉ có hắn mới biết.

Lý tưởng lúc nào cũng tốt đẹp hơn hiện thực. Hơn nữa, dưới tình huống bình thường, lý tưởng luôn bị hiện thực vô tình đánh cho dập nát.

Sau khi tỉnh dậy, lý tưởng của Phương Tranh cũng đã bị nghiền nát.

“Cái gì? Đọc sách?” Phương Tranh không dám tin tưởng, kinh ngạc hô lên.

“Ngạc nhiên cái gì! Không ra thể thống gì cả!” Phương lão gia đối với phản ứng của hắn rất không hài lòng.

“Sao lại thế a?” Phương Tranh không hiểu, có nhà cửa, có nghề nghiệp, có thừa tài sản, sao không an phận làm phú ông an nhàn, vậy mà phụ thân lại muốn mình đọc sách để đi thi trạng nguyên, chuyện này, tựa hồ cùng lý tưởng của mình khác biệt rất nghiêm trọng...

“Không có tại sao, bởi vì lão phu muốn thế.” Phương lão gia mí mắt cũng chưa thèm mở ra, vị lão gia tử này không quen cùng đứa con giảng giải đạo lý.

“Tranh nhi, phụ thân muốn ngươi đi đọc sách, cũng là vì tốt cho ngươi. Hiện tại sản nghiệp của Phương gia rất lớn, không thiếu bất cứ thứ gì, chỉ thiếu một phần công danh, nếu ngươi cố gắng đọc sách, tương lai thi đỗ cử nhân, thêm cha ngươi hỗ trợ, làm một cái chức quan thất phẩm bát phẩm, chẳng phải đã làm rạng rỡ tổ tông sao?” Phương phu nhân thấy hai cha con sắp có dấu hiệu trở mặt, nhanh chóng ở bên cạnh, nhẹ giọng giải thích.

“Nhưng... Muốn làm rạng rỡ tổ tông cũng không nhất định phải đọc sách, hài nhi có thể dùng một chút tiền vốn, đem thương hiệu Phương gia nổi tiếng ra tận ngoại quốc, không phải vẫn làm rạng rỡ tổ tông như thường sao?” Phương Tranh rất bức bối, xuyên việt qua đây không phải là muốn bộ dạng này. Không ngờ ta bận rộn nửa ngày, lại quay về thời cổ đại để đi đọc sách? Không bằng lúc trước, để cho ta chết quách ở trong đường cống ngầm đi.

“Hừ! Không đọc sách làm sao có công danh? Không có công danh, người cho rằng chỉ bằng một chút tiền tài mà lại có thể đi nghênh ngang trong thiên hạ này sao?”

Phương lão gia chậm rãi nhấp một ngụm trà, nói tiếp: “Lão phu dùng tiền mua cho ngươi một cái danh sinh đồ, hơn nữa đã nói chuyện qua cùng với Trần phu tử của Minh Đạo thư viện. Hiện tại, ngươi ở nhà nghỉ ngơi cho tốt, mấy ngày sau lão phu sẽ dẫn ngươi đến nhà Trần phu tử để bái sư, sau này mỗi ngày đều phải đến thư viện đọc sách, đám người hầu trong nhà đều không dám quấy ngươi, lão phu lại thường xuyên không ở nhà, vậy ta để cho mấy vị tiên sinh ở trong thư viện quản giáo ngươi.”

“Sinh đồ... Là cái địa vị gì?” Không thể trách Phương Tranh không hiểu gì, người hiện đại, cho dù là đã tốt nghiệp đại học, cũng không có mấy người hiểu được cái ý tứ của “Sinh đồ”? Tựa như người cầm một phương trình hai nguyên tố lên hỏi Phương lão gia, khẳng định hắn cũng không hiểu gì.

“Sinh đồ, chính là tú tài! Tiểu súc sanh, dốt nát, cả ngày chỉ biết gây chuyện thị phi!” Phương lão gia đối với đứa con như hắn thật sự là thống hận, nghiêng răng nghiêng lợi, đáng tiếc người đương sự lại không hề hay biết.

“Dùng tiền mua?” Phương Tranh biết, thời cổ đại, các gia đình phú hào bỏ tiền ra mua công danh chức tước trong quan trường là một việc hết sức bình thường.

Phương Tranh vẽ mặt khó xử nói: “Như vậy có được không? Nếu truyền ra ngoài thì còn khó nghe hơn a.”

Phương lão gia biết tâm tình đứa con này gần đây có chút biến hóa, nghe vậy nhất thời chờ mong nói: “Hay là con ta đã suy nghĩ lại, phần đầu đọc sách, bằng bản lĩnh của mình giành lấy một phần công danh? Như thế thì thật sự là tổ tông phù hộ!”

Phương Tranh xấu hổ lúng túng gãi đầu, nói: “Cũng không phải, ý của hài nhi là, Phương gia ta được xưng là nhà đại phú, chỉ dùng tiền để mua một cái danh tú tài, không khỏi có điểm keo kiệt, chuyện này truyền ra ngoài sẽ khiến cho người ta chê cười, phụ thân sao không dùng thêm một ít tiền, dứt khoát mua hẳn cho hài nhi cái chức trạng truyền, như vậy sẽ giảm bớt được rất nhiều phiền toái ...”

Phương phu nhân: “...”

Phương lão gia: “...Cút! Cút ra ngoài! Cút nhanh lên!”

Chủ ý của Phương lão gia chỉ là muốn tìm cho Phương Tranh một chỗ có nề nếp mà sinh hoạt, tóm lại đến thư viện đọc sách vẫn còn dễ chịu hơn đến thanh lâu cùng người ta tranh đoạt tình nhân, còn như thi đỗ trạng nguyên..vân..vân..Phương lão gia hoàn toàn không có trông cậy vào hần. Đứa con này có bốn sự gì, hần còn không biết sao? Hoàn toàn chính là cái đồ phá gia chi tử, đàn độn, dốt nát, người như vậy mà muốn tự lực thi lấy công danh, phần mộ của tổ tiên có bốc lên khói xanh cũng không đủ thiêng, quả thực như vậy thì phải phún lửa mới được.

Không nghĩ tới, con trai mình quả thật đã không cô phụ cái danh hiệu vinh quang “Phá gia chi tử” này, tư tưởng không chút tiến bộ vươn lên, dùng tiền mua cho hần cái danh tú tài còn chưa đủ, không ngờ còn muốn dùng tiền đập lấy chức Trạng Nguyên.

Lúc sau, Phương phu nhân thấy Phương Tranh buồn bực không thôi, vì thế đã nói cho hần biết, hiện giờ thiên hạ không yên ổn, ngoài thì có Đột Quyết thường xuyên xâm phạm biên giới, bắt người cướp của, tàn sát thành trì, trong thì dân chúng bị sưu cao thuế nặng cho nên đã liên tiếp tạo phản, loạn trong giặc ngoài, ngân khố triều đình lại trống rỗng. Triều đình cần dùng tiền gấp, lúc này mới cho phép thương nhân hoặc địa chủ trong thiên hạ dùng tiền để mua lấy quan tước, tuy nhiên đây cũng chỉ là một cái chính sách bất thành văn, dù sao đi chăng nữa thì việc triều đình bán quan, bán tước cũng không được làm rõ ràng. Từ hoàng đế cho đến quan tri huyện, đối với việc mua quan quyền đều là mắt nhắm mắt mở. Trong chuyện này, hai bên mua bán giữ kín như bưng, không được truyền ra ngoài. Còn như Phương Tranh khua chiêng gióng trống muốn “mua cái chức Trạng Nguyên”, không thể không nói, hần quả thật to gan không biết sợ chết là gì.

Hơn nữa, Phương phu nhân còn khế ám chỉ Phương Tranh một lần, việc công danh không cần lo lắng quá mức, dù sao thì trên dưới Phương phủ cũng không có ai trông cậy vào vị Phương đại thiếu gia này có thể thi đỗ cái gì công danh. Phương lão gia chỉ muốn dùng cái cơ đọc sách này để quản thúc hần, không muốn cho hần lại đi ra ngoài gây chuyện, đối với Phương Tranh mà nói, đó là một tin tốt lành, áp lực bỗng nhiên giảm bớt rất nhiều.

4. Chương 4: Ra Đường Đạo Chơi

Bây giờ tâm tình của Phương Tranh không tệ, hiện tại xem ra, tuy rằng lý tưởng cao hơn hiện thực, nhưng ít ra nó cũng khả quan hơn so với hiện thực, giấc mộng của thiếu gia con nhà phú hào cũng không tính là thái quá.

Tâm tình bây giờ đã rất thoải mái, đương nhiên phải kiếm chuyện làm gì mới được, tỷ như dạo chơi trong Phương phủ, xuyên việt qua đây đã lâu như vậy, hần còn chưa có thăm quan tình hình chung quanh một lần nào, thân là gia chủ tương lai của Phương gia, hần có nghĩa vụ phải đi thị sát rõ ràng địa bàn của mình.

Nếu có thiếp thân nha hoàn cùng hần đi dạo thì mới thật là xảo diệu, ánh nắng ban mai, gió nhẹ vi vu, cảnh đẹp, giai nhân, một khung cảnh thật mỹ lệ. Đi dạo đến chỗ vắng vẻ không có người, ôm ấp chiếc eo

thon nhỏ của nàng, vuốt ve bàn tay mềm mại, hơn nữa còn ăn vết son trên cái miệng nhỏ nhắn ... Tư vị này thật là tốt biết bao nhiêu.

Đáng tiếc đề nghị này đã bị Tiểu Lục cự tuyệt.

Khi đó, Tiểu Lục tương đối khéo léo nói: “Phu nhân đã phân phó nô tỳ mang theo Đại Hoàng đi ra ngoài phơi nắng dưới ánh mặt trời.”

Đại Hoàng chính là con chó điền viên Trung Hoa không ưa Phương Tranh, tên gọi tắt là đầu đất.

Phương Tranh cũng không ngại khi bị Tiểu Lục cự tuyệt, trên thực tế hắn còn chưa bị dưỡng thành tính xấu như đám thiếu gia phú hào thời phong kiến này. Hắn cho rằng làm công việc ngành tạp vụ thời cổ đại, Tiểu Lục có quyền lựa chọn đối tượng phục vụ của riêng bản thân mình, bất kể là đưa Phương Tranh ra ngoài cổng lớn, hay là mang Đại Hoàng đi phơi nắng dưới ánh mặt trời, đều là công việc có ý nghĩa giống nhau. Điều là làm công tác cho Phương gia, phân phối cách mạng khác nhau mà thôi, tuy rằng cả Phương phủ chỉ có một cái Phương đại thiếu gia, nhưng cũng chỉ có một con tiểu súc sinh Đại Hoàng a.

Tiểu Lục đi rồi còn quay đầu lại, khoe miệng khê mỉm cười đối với Phương Tranh, hắn cho rằng đây là một nụ cười tràn ngập cảm kích, dù sao Phương đại thiếu gia cũng đã thấu tình đạt lý như thế....Tiểu Lục mới chỉ mười năm tuổi, là một cái tiểu la lỵ xinh xắn, nụ cười của nàng, đủ để cho bất kỳ một người nam nhân bình thường nào cũng phải nhón nhạo gợn sóng trong lòng.

Tuy nhiên biểu tình của Đại Hoàng lại khiến cho Phương thiếu gia có chút tổn thương. Nó cũng quay đầu nhìn Phương Tranh liếc mắt một cái, ánh mắt không tính gì là thân thiện.

Không ai phụng bồi, Phương thiếu gia đành phải tự mình mò mẫm đi dạo. Hôm nay là đầu mùa xuân, ánh nắng ban mai rực rỡ ấm áp, hơi có chút chói mắt. Phương Tranh hí nửa con mắt lại, chấp tay sau lưng chậm rãi dạo bước trong phủ, đột nhiên hắn cảm thấy được, đi dạo trong sân vắng giống như này thật là khoan khoái, kỳ thật xuyên việt qua đây cũng không tồi, ít nhất không cần mang trên lưng áp lực sinh tồn, cùng một đám người có bằng cấp vượt xa mình chen chúc nhau tại thị trường nhân tài.

Hiện giờ Phương phủ đã là nhà của mình, Phương Tranh cần phải biết rõ ràng mọi phòng ốc bố trí bên trong nội phủ, cùng nhận biết được các khu phòng ốc, tốt nhất còn có thể nhận biết được từng người hầu hạ, cuối cùng hạng mục quan trọng nhất, Phương Tranh gọi cái này là “Cơ sở quần chúng”.

Phương phủ rất lớn, rất rộng rãi. Chính xác mà nói, nó giống như một tòa nhà trung tâm ở giữa khu công viên sinh thái, nếu như dùng để ở, thì đã xem như là rất hoàn mỹ, ít nhất từ trước đến giờ Phương Tranh cũng chưa từng thấy qua căn nhà nào tráng lệ như vậy, ngói lưu ly màu xanh lục, tường cao chín thước, cánh cửa đại môn lớn chùng hơn trượng, đi sâu vào trong, khu lâm viên lần lượt thay đổi, rộng rãi thoáng đãng, phòng khách, sương phòng, đều san sát như ẩn như hiện. Nếu là đang ở thế kỷ hai mươi mốt, lúc ấy có thể mua được căn nhà mấy chục mét vuông đã là không tồi rồi, làm sao dám xa xỉ như này, bên trái một cái cầu nhỏ, bên phải một cái hành lang gấp khúc, phía trước có một cái ao, phía sau một cái, àn? Sân đá cầu?

Đang say sưa thưởng thức tòa nhà sau này sẽ thuộc về hắn, đột nhiên Phương Tranh cảm giác như giẫm lên một cái gì vậy, ngay sau đó một tiếng hét thảm vang lên.

“Ôi chao! Không có mắt sao?”Thảm thiết kêu lên một tiếng, vị nhân huynh này vội vàng xoa mắt cá chân, miệng còn không ngừng nén giận.

“Ai, thực xin lỗi, thật sự là xin lỗi, không có để ý, còn đau không?” Phương Tranh là một người có lễ phép, hơn nữa thích giảng giải đạo lý, bản thân mình sai, liền nhường đường xin lỗi.

“Nói nhảm! Ta đập ngươi một cước thử xem....” Vị nhân huynh xui xẻo này nổi giận đùng đùng ngẩng đầu lên, không ngờ trông thấy người gây họa thì ra là Phương thiếu gia, nhất thời choáng váng.

“Làm sao vậy?” Phương Tranh thấy vị nhân huynh này, hai mắt trợn trừng, không khỏi có điểm buồn bực, đập lên chân người, vậy mà đầu óc của người cũng bị hâm sao?

Xoè bàn tay, vươn ra trước mặt hắn quơ quơ: “Uy! Nói chuyện đi! Ngươi có làm sao không vậy? Có cần mời đại phu tới nhìn qua một chút không?”

Vị nhân huynh như hóa đá...

“Nhìn kia, có mỹ nữ!”

Nhân huynh vẫn hóa đá như cũ.

“Tiền tiêu vật hàng tháng!”

“A! Chỗ nào đây? Chỗ nào đây?” Rốt cuộc vị nhân huynh này đã có phản ứng.

Nhân huynh này đã phục hồi lại tinh thần, thấy Phương thiếu gia đang mỉm cười nhìn mình, sợ tới mức run rẩy toàn thân, theo bản năng quỳ phục xuống mặt đất, sắc mặt trắng bệch, đập đầu như giã tỏi: “Thiếu gia tha mạng, thiếu gia tha mạng, tiểu nhân không biết là ngài...”

Quái lạ, rõ ràng là mình giẫm nhầm hần, vậy mà hần còn quỳ lạy mình? Phương Tranh cảm giác thật hoang đường.

Kỳ thật, chuyện này tuyệt đối không hoang đường chút nào, đám người hầu trong Phương phủ đều biết, trước kia Phương thiếu gia là một kẻ nham hiểm chuẩn mực, khi hần cười với người càng lâu, người lại càng xui xẻo, nhẹ thì da thịt chịu khổ, nặng thì trọng thương tàn phế. Đương nhiên, đám người hầu kẻ hạ cũng không biết là, chủ nhân nham hiểm của thân thể này sớm đã bị nhân sĩ xuyên việt chiếm cứ, vị Phương thiếu gia trước mặt này, không dám nói hần là rồng phượng trong loài người, nhưng ít nhất hần cũng là một người khiêm tốn.

Không thể không nói, khi Phương thiếu gia mỉm cười kỳ thật cũng rất mê người, đáng tiếc vị nhân huynh bị giẫm lên chân này lại không cho là như vậy, chứng kiến Phương thiếu gia tươi cười như tắm trong gió xuân, ắt sẽ phải trả một cái giá cực kỳ bi thảm. Cho nên, Phương thiếu gia mỉm cười thì sẽ lại có “Người tài giỏi không được trọng dụng.”

“Tốt lắm, tốt lắm, dừng! Dừng lại! Đứng lên cho ta!” Phương Tranh thấy hần liên tục đập đầu, không kiên nhẫn nổi, lệnh cho hần đứng dậy.

“Ta hỏi người đang muốn làm trò gì?” Phương Tranh quả thực không hiểu hành động của đối phương.

“Tiểu nhân vô ý đã mạo phạm tới thiếu gia, thật sự là tội ác tày trời!” Tuy rằng đã đứng lên, nhưng hai chân vị nhân huynh này vẫn run lên cầm cập.

Phương Tranh đảo cặp mắt trắng dã, xem ra bản thân mình tại Phương phủ rất có uy vọng.

“Người, tên gọi là gì?”

“Hồi bẩm lại thiếu gia, tiểu nhân từ nhỏ đến lớn đã ở trong phủ, tên là Tiểu Ngũ, là thủ hạ dưới tay Lưu quản gia, đang phục vụ tạp dịch ở Tây viện.”

“Tây viện? Lưu quản gia? Quản gia trong phủ nhà ta không phải là họ Tôn sao?” Tôn quản gia kia, Phương Tranh đã gặp qua, không gầy không béo, một người rất hòa nhã. Thường ngày không có việc gì đều tung tăng chạy đến tiểu viện nơi Phương Tranh ở, xin chỉ thị của hần hôm nay muốn ăn cái gì, thiếu gia người còn có điểm gì sai bảo...

“Thiếu gia người... Hay là không nhớ rõ sao?” Tiểu Ngũ quái dị nhìn thoáng qua Phương Tranh, “Quản gia của Tây viện là Lưu quản gia, quản gia của Đông viện là Tôn quản gia, bởi vì thiếu gia sống ở Đông viện, cho nên sinh hoạt thường ngày của người đều là do Tôn quản gia một tay lo liệu.”

Nhiều phòng ốc như vậy, một nhà tổng cộng có ba người, còn phân chia Đông viện, Tây viện, còn phải hai người quản gia, thật xa xỉ! Sau này khuyên nhủ phụ thân, đem những phòng dư thừa cho thuê thu lấy tiền, muối tuy nhỏ... Nhưng nó không phải là thiệt sao.

“Người làm chuyện gì mà lại đi tới đây?” Nếu Tiểu Ngũ không có sự việc gì trọng yếu, Phương Tranh quyết định để cho hần đi theo phụng bồi mình dạo chơi.

“Hồi bẩm thiếu gia, Lưu quản gia phân phó tiểu nhân ra ngoài mua một ít đồ vật này nọ.” Tạp dịch, đối với ngành nghề này mà nói, chính là việc gì cũng làm, trong đó chủ yếu là chân chạy.

“Mua đồ?” Phương Tranh nhàn tình sáng lên, tiếp theo cười híp mắt nói: “Ra ngoài a, ha ha, ra ngoài thật tốt, thiếu gia ta thích nhất là ra ngoài dạo chơi, chúng ta cùng đi.”

Đương nhiên Tiểu Ngũ không hiểu vì sao hôm nay thiếu gia lại có nhã hứng ra ngoài cùng hắn, mà hắn cũng không dám hỏi, nếu thiếu gia muốn cùng mình đi ra ngoài dạo chơi, vậy cũng tốt, thời đại này có rất nhiều quy củ, người hầu kẻ hạ không được đi ngang hàng với chủ nhân, người hầu không được nghi ngờ quyết định của chủ nhân... Nhiều chuyện, chủ nhân có thể đánh chết, cũng không bị coi là phạm pháp.

Tiểu Ngũ một đường khom lưng đi theo Phương đại thiếu gia, bảo trì cái tư thế này muốn mệt chết người, nhưng hắn không dám có một câu oán hận. Dù sao vị thiếu gia trước mặt này cũng được công nhận là Diêm Vương tại trần thế, làm việc cẩn thận một chút, như vậy mới không có xảy ra chuyện gì.

Tuy rằng Tiểu Ngũ không có một câu oán hận, nhưng Phương Tranh đã ra lời oán thán: “Tiểu Ngũ, người trời sinh bị còng lưng sao? Đi đường sao lại lom khom như lão già thế này?”

“Hồi bẩm thiếu gia, đây là tiểu nhân tỏ lòng tôn kính với thiếu gia người.” Tiểu Ngũ có điểm ủy khuất nói.

“Tôn kính thì phải khom lưng sao? Nếu người sùng bái ta, chẳng phải là muốn quỳ rạp ở trên mặt đất sao?” Phương Tranh cho rằng, cái loại lễ tiết này quá mức giả tạo. Dù sao hắn cũng là người hiện đại xuyên việt qua, đối với luật lệ cùng tôn ti trật tự của xã hội phong kiến, trong mắt hắn căn bản chính là chó má.

“Thiếu gia... Tiểu nhân nên làm như thế nào?” Tiểu Ngũ có chút bất đắc dĩ, hắn cảm thấy được, trước mặt vị thiếu gia ăn chơi trác táng này, tốt nhất mình không nên nói ra chủ kiến.

“Đứng thẳng! Người của Phương gia đi ra ngoài đường là phải có bộ dáng, đừng ném vào mặt Phương gia như vậy. Còng lưng giống mấy gã thái giám sao? Ngẩng đầu lên, ưỡn ngực ra phía trước! Lúc nào trên mặt cũng phải mỉm cười, tạo dáng có khí chất một chút, Uy! Kiểu cười của người đó là ngây ngô, thu lại một chút, đúng! Cứ như vậy bảo trì bộ dáng tươi cười này, ta xem rất hợp mắt!”

Một chủ một nô tài, cứ như vậy nghênh ngang đi dạo trên phố.

5. Chương 5: Phương Tỷ

Cuối cùng Phương Tranh đã được trông thấy bộ dạng kinh thành Kim Lăng của Hoa triều. Phương phủ nằm trên đường lớn, cùng với chợ hoa và đường cái giao nhau, những tiếng huyên náo, sầm uất vang lên hòa với dòng người chen chúc đi lại, quán trà, tửu quán, cửa hàng san sát, hàng rong ven đường bán đủ mọi thứ, hán tử giang hồ làm xiếc đùa giỡn với tiểu hầu tử, người người khuôn vác khổ cực làm việc, còn có quan binh cưỡi ngựa đi tuần tra, vó ngựa nhẹ nhàng như nước chảy mây trôi, tạo ra một cái khung cảnh thanh bình trong thời loạn thế, thật giả tạo. Trước mắt một màn thế này, ai có thể tin tưởng, hiện giờ Hoa triều đang loạn trong giặc ngoài, thiên hạ tạo phản khắp nơi?

Phương Tranh là một thanh niên hiện đại đến từ thế kỷ hai mươi mốt, thời đại này, máy bay, trực thăng ông ông bay đầy trời, ô tô, xe máy đi lại trên đường trên đường phố vèo vèo, những tòa nhà cao ốc mấy trăm tầng, mọc san sát bên cạnh nhau, mỹ nữ ăn mặc hở hang thì bước đầy đường. Nói cách khác, Phương đại thiếu gia đã từng chứng kiến qua rất nhiều quang cảnh phồn thịnh trong xã hội hiện đại.

Cho nên, cảnh tượng người người đi lại trên đường tuy là sầm uất náo nhiệt, nhưng hắn cũng không coi vào trong mắt. Mặc dù như vậy, dọc theo đường đi Phương Tranh vẫn không ngớt nhìn ngó mọi nơi xung quanh. Tại ..thời đại xa lạ này, hắn nhất định phải quan sát cẩn thận, học tập cách đi đứng, suy xét nhận thức đem chính mình hoàn toàn dung nhập vào trong đời sống thường ngày, như vậy mới có thể an toàn sinh tồn.

“Tiểu Ngũ, người muốn đi mua cái gì?” Phương Tranh đi dạo trong chốc lát, nhất thời đã cảm thấy hết hứng thú, lúc này mới nhớ tới Tiểu Ngũ, liền hỏi.

“Hồi bẩm thiếu gia...”

“Được rồi, được rồi, ta đã nói người không cần phải giữ lễ phép như vậy? Tại sao, ta cứ hỏi một câu thì người lại tiếp một câu: “Hồi bẩm thiếu gia”? Nơi này chỉ có hai người chúng ta, người không phải muốn nói cho ta nghe, chẳng lẽ là nói cho quỷ nghe?” Phương Tranh không kiên nhẫn cắt đứt lời Tiểu Ngũ.

“Dạ, hồi bẩm thiếu...Ách, Lưu quản gia phân phó tiểu nhân chọn mua một vài đồ dùng son phấn cho các nha hoàn tỳ muội tại Đông viện, nghe nói đây là phu nhân công đạo xuống dưới.”

“Những nha hoàn kia ngay cả son phấn mình dùng mà cũng có người trong phủ đi mua giúp cho các nàng?” Phương Tranh cảm thấy cuộc sống của đám nha hoàn trong Đông viện còn rất thoải mái, thường ngày ngoài trừ hầu hạ lão gia cùng phu nhân rửa mặt, dùng cơm, cơ bản không còn phải làm thêm chuyện gì khác. Không nghĩ tới cuộc sống của các nàng còn tốt như vậy, phụ mẫu các nàng thật là người làm ăn lương thiện.

“Thiếu gia hiểu lầm, đây là phu nhân có ý ban thưởng đặc biệt cho các nàng. Phu nhân nói thiếu gia có thể tỉnh lại, đều là do các nàng ngày đêm hầu hạ thiếu gia chu đáo...”

Dừng! Ta có thể tỉnh lại, đó là do nhân phẩm của ta bạo phát, các nàng có công lao cái rắm! Phương Tranh oán hận nghĩ thầm.

“Uy, vậy không nên để đám Tiểu Lục đợi lâu, chúng ta đi mua son phấn cho các nàng.” Thiếp thân nha hoàn này thật khó hiểu giống như hai trăm năm mươi tám vạn chữ, tặng nàng một chút đồ vật này nọ, xem nàng có chuyển biến thái độ hay không, ít nhất, người bưng bê trà nước, dù sao thì cũng phải tươi cười một chút? Đầu năm nay, chẳng lẽ không khởi xướng cái “phục vụ mỉm cười” hay sao?

Đi liền một mạch theo con đường, hai người tới đường cái chợ hoa.

Nơi này càng thêm nhộn nhịp, thương khách từ nam tới bắc đều tập hợp tại đây, vốn con đường rất lớn, nhưng lúc này lại có điểm chen chúc nhau, đại đa số các tiểu thương thời bấy giờ đều buôn bán giống như các cửa hàng vỉa hè ở xã hội hiện đại. Sau đó bày biện hàng hóa lên, khai trương mua bán mang tính chất nhỏ lẻ. Căn bản cũng không cần lo lắng bị lính tuần trong thành đến tịch thu sập, chỉ cần dừng chắn ngang các cửa tiệm mặt đường, địa phương khác có thể tùy tiện bày bán.

Phương Tranh nhìn thấy những quầy hàng nhỏ kề sát nhau, không khỏi nảy sinh lên một cỗ cảm giác thân thiết, kiếp trước hẳn cũng thường xuyên mò mẫm tại các điểm buôn bán nhỏ lẻ như này, phàm là trong tay có tiền dư, hẳn liền tìm đến những nơi đó mua một chút đồ vật linh tinh, qua mấy năm đã có thu hoạch rất phong phú, bất quá, phần lớn những thứ mua được đều không có tác dụng gì.

Cảnh tượng nơi này làm cho hắn nhớ lại kiếp trước, Phương Tranh cơ hồ quầy hàng nào cũng dừng chân một chút, hắn tò mò ngắm vuốt đủ loại đồ chơi tinh xảo, lúc nào cảm thấy hứng thú thì cùng người bán hàng rong trả giá, một ngày đi dạo, mặt trời nhanh chóng lặn khuất núi, Phương Tranh cũng đã thu hoạch được không ít. Đều là những đồ chơi nhỏ nhặt không có tác dụng gì lắm, trong đó có một cây trầm phượng của nữ nhân, một gốc cây trăm năm tuổi được tạc dáng giống như lão sơn hạc tội, một cái bô làm bằng đồng, trên mặt có khắc xuân cung họa đồ

Thật vất vả mới đến được cửa tiệm bán son phấn nữ nhân, lúc này trời đã bắt đầu tối dần, thấy tiểu nhị của tiệm đang khiêng ván chuẩn bị đóng cửa, Tiểu Ngũ liền vội vàng bước lên phía trước, cùng chường quầy khoa tay múa chân một phen, lại quay đầu, chỉ chỉ về phía Phương Tranh, tựa như đang giới thiệu Phương đại thiếu gia với chường quầy.

Chường quầy chính là một người thiếu phụ, khoảng tầm hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, cách ăn mặc trang phục của nàng rất khoa trương.

Có thể là vì nàng muốn che dấu tuổi tác thực tế, hoặc cũng có thể đây là cách nàng ta tuyên truyền quảng cáo cho cửa tiệm của mình, trên mặt nàng trát một lớp bột phấn rất dày, làm cho sắc mặt của nàng tái nhợt giống như một nữ tử thi vừa mới được vớt lên từ dưới sông, cái này còn chưa tính là gì, nàng giống như cảm thấy chưa đủ dọa người, đôi môi được nàng tô son rất đậm, rất lòe loẹt. Có lẽ trong mắt nàng, cách trang điểm như này mới chính thức là đẹp.

Với kiểu cách hóa trang này sẽ gặp phải rất nhiều khuyết điểm, nàng không thể cười, nếu cười lớp phấn trên mặt sẽ bị tróc ra từng mảng, cái này cũng coi như tự đập chiêu bài bằng hiệu của mình.

Nữ chường quầy nhìn thấy Phương Tranh, hai mắt sáng ngời, nụ cười chức nghiệp theo thói quen xuất hiện trên mặt, ngay tức thì liền có vẻ không ổn, một vài đốm bột phấn mau chóng rơi xuống, vì thế đành phải nghiêm trang chào hỏi, trong lời nói thì lại đầy tiểu ý: “Uy! Thì ra vị này chính là thiếu chủ nhân của Phương gia, thật đúng là ngưỡng mộ đã lâu.”

Nữ chưởng quầy không cười, nhưng Phương Tranh lại nở nụ cười. Cái bà nương này, đem mình biến thành bộ dạng nữ quỷ cũng không sợ làm cho khách nhân mất vía sao. Không ngờ đây lại là chưởng quầy của tiệm son phấn nổi tiếng nhất kinh thành?

Phương Tranh tùy ý chấp tay, cười híp mắt nói: “Chưởng quầy, thật tốt a.”

Nữ chưởng quầy khoa trương “Uy” một tiếng, nói: “Đừng mở miệng là gọi một tiếng chưởng quầy, hai tiếng chưởng quầy, làm cho người ta cảm thấy đau lòng. Người khác đều gọi ta là Phụng tử, nếu như Phương thiếu gia không chê, sau này cứ gọi ta là Phụng tử thì được rồi.” Nói xong, còn hướng Phương Tranh phóng mị nhãn.

Ta... con mẹ nó, đây là nơi mua bán son phấn, hay là thanh lâu kỹ viện? Nữ nhân cổ đại có người cởi mở đến trình độ này sao? Phương Tranh có chút buồn bực.

Buồn bực là vì phải gọi nàng bằng Phụng tử, làm cho hắn nhớ tới vị Phụng tử trong “Hồng Lô Mộng” kia, “Mặt phấn đầy xuân hồng hiền dịu, làn son chưa hé miệng như cười.” Người ta phong tình vạn chủng tới bậc nào, nhưng vị trước mắt này....

Phương Tranh không đành lòng, liền dời ánh mắt đi, quay đầu lại phân phó cho Tiểu Ngũ: “Tiểu Ngũ, mau chóng chọn lựa, mua xong rồi còn về nhà ăn cơm, thiếu gia ta cảm thấy có chút đói bụng.”

Phụng tử gắt giọng: “Nếu Phương thiếu gia đã tới đây, làm sao đã muốn vội vã đi như vậy? Không bằng, trước hãy vào uống chén trà, đợi người hầu của ngài chậm rãi chọn lựa, được không?”

Ngoài miệng thì hỏi, “được không”, nhưng tay đã lôi kéo Phương Tranh vào trong cửa tiệm, quay đầu phân phó cho tiểu nhị dâng trà. Thái độ rất nhiệt tình giống như nàng cùng Phương Tranh đã có giao tình vài chục năm về trước.

Phương Tranh có điểm hoảng sợ, vị nữ nhân này có chuyện gì mà lại đối đãi nhiệt tình với mình như vậy, chẳng lẽ coi trọng dung mạo tuấn mỹ của ta? Hắn cẩn thận đánh giá Phụng tử một lần. Nói thật, hắn không tài nào nhìn rõ được bộ dạng của nàng, hình dáng ngũ quan đều đã bị lớp phấn trắng lên che khuất.

Không gian bên trong cửa tiệm được bài trí mộc mạc, quầy bán hàng được làm bằng gỗ lim, quay đối diện ra cửa, trên sạp gỗ bày đặt một vài màu sắc rực rỡ, thoạt nhìn thì thấy có mấy chiếc hộp nhỏ tinh xảo, ngoại trừ đó ra, bên trong còn có hai chiếc ghế dựa cùng một bàn trà nhỏ cũng được làm bằng gỗ lim. Trên bàn trà bày biện một chậu hoa nhỏ, rất tươi sắc, nhìn thật thư thái, mà lại không mất đi ý vị tao nhã.

Tuy cách ăn mặc của nữ chưởng quầy này có điểm quái dị, nhưng khi nhìn vào cách trang trí của cửa tiệm này, xem ra phẩm vị của nàng cũng không sai.

Phụng tử vội vàng mời Phương Tranh ngồi xuống, mị nhãn bay tứ tung, nói: “Phương thiếu gia, đây là lần đầu tiên, ngài ghé qua tiểu điểm hay sao? Đã sớm nghe nói qua đại danh của Phương thiếu gia, chỉ giận mình vô duyên không được gặp mặt, hôm nay xem như tâm nguyện đã hoàn thành....”

Phương Tranh nặn ra một nụ cười cứng nhắc, liền trả lời: “Cái này....Phụng tử, tại hạ, a, tiểu sinh, a cũng không phải, tiểu đệ cũng nghe danh Phụng tử đã lâu... Cửa tiệm này... Tên là gì ấy nhỉ?”

Phụng tử trừng mắt, liếc hắn một cái, sắc giọng: “Tiểu điểm này của tỷ tỷ gọi là Ngọc Như Trai, hừ, còn nói nghe danh đã lâu, vậy mà tên của tiểu điểm cũng còn không biết.”

Phương Tranh xấu hổ, gãi đầu, không phải là nói đôi câu khiêm nhường hay sao, tích cực quá cũng sẽ không tốt, nói trắng ra như vậy làm cho người ta muốn xuống đài cũng không được.

Cũng may, Phụng tử không muốn dây dưa tiếp chuyện này, hai người hàn huyên nói chuyện phiếm một trận. Phụng tử tuy là hạng nữ lưu, nhưng có thể thấy được hiểu biết của nàng so với nam tử còn lịch duyệt hơn rất nhiều, hơn nữa trong lời ăn tiếng nói rất có khí phách hào hùng của bậc trượng phu, hàn huyên trò chuyện một lúc, trong lòng Phương Tranh ngày càng khâm phục, nảy sinh ra một cỗ hàm ý muốn kết giao. Vị Phụng tử này, nếu không phải cách ăn mặc quá mức kinh hãi thế tục, thật sự cũng được xếp vào hàng nữ trung hào kiệt.

Mắt thấy sắc trời đã tối, Phương Tranh định đứng dậy cáo từ, phía sau Tiểu Ngũ cũng đã khoác một cái bọc nho nhỏ, cuối cùng hắn cũng đã làm xong nhiệm vụ.

Phượng Tranh đứng dậy, chấp tay nói: “Hôm nay được gặp mặt Phượng tử, tiểu đệ cảm thấy vô cùng may mắn, ngày khác rảnh rồi, sẽ lại đến đây quấy rầy.”

Phượng tử cũng đứng lên theo sau, khoe miệng giật giật giống như muốn nói gì, đến cửa miệng không ngờ lại chần chờ không nói ra.

Phượng Tranh cũng không phải người mù, đương nhiên nhìn ra được Phượng Tử có điều gì muốn nói với mình, vì thế liền nói: “Phượng tử, có lời gì cứ việc nói thẳng, ta là người không quá thông minh, không thích đoán mò.”

Phượng tử chần chờ hạ quyết tâm, liền nói: “Phượng thiếu gia thẳng thắn như vậy, đúng là tử tử ta đã già tới mức lẩm cẩm rồi. Chuyện là như này, tử tử muốn mở một cửa hàng tại phía Bắc cổng thành, nhìn trúng một miếng đất, sau khi đã nghe ngóng, thì được biết mảnh đất kia là của Phượng gia. Tử tử đã tới gặp Tôn quản gia trong Phượng phủ, muốn mua lại mảnh đất đó, nhưng Tôn quản gia không đáp ứng, nói là Phượng gia không bán, Phượng lão gia muốn lưu lại cho con cháu đời sau. Tử đang phiền muộn chuyện này, vừa may hôm nay gặp được Phượng thiếu gia tới đây. Phượng thiếu gia, tử tử biết sản nghiệp của Phượng gia rộng lớn, mảnh đất này đối với Phượng gia mà nói thì có cũng như không, nhưng đối với tử tử lại rất quan trọng, ngài xem, có thể chiếu cố cho tử tử được một chút không? Còn về giá cả, tử tử ta nguyện ý mua giá cao hơn hai thành.”

Thì ra là thế, lúc này Phượng Tranh đã hiểu, ta nói năng đối với ta như thế nào lại nhiệt tình đến vậy, đây đưa nửa ngày, rốt cuộc là muốn nhờ vả ta.

Chuyện này, Phượng Tranh tuyệt đối không coi là việc đại sự, mình bán, nàng trả tiền là được rồi. Ngay tức khắc, Phượng Tranh đáp ứng khi trở về nhà sẽ nói chuyện với Tôn quản gia, sau đó dẫn Tiểu Ngũ dẹp đường hồi phủ.

6. Chương 6: Muốn Đổi Nha Hoàn

Đi được nửa đường, Phượng Tranh vỗ mạnh vào trán một cái, nói: “Xem ra trí nhớ của ta tệ quá rồi, không phải là nói muốn tặng son môi cho Tiểu Lục sao, như thế nào lại quên bống đi.”

Tiểu Ngũ cơ trí liền bước lên trước, từ trong người lấy ra một chiếc hộp son có bao bọc cẩn thận, cười nịnh nói: “Thiếu gia, Tiểu Ngũ đã nhớ kỹ lời của người, đặc biệt chọn cái có phẩm chất tốt nhất.”

Uy, tiểu tử này có tiền đồ. Phượng Tranh nhận lấy hộp son, cao hứng vỗ vỗ bả vai Tiểu Ngũ, nói: “Tiểu tử ngươi làm tốt lắm, sau này có nhiều chuyện ta cần có sự trợ giúp của ngươi, như vậy đi, sau này không cần đi theo Lưu quản gia nữa, khi trở về ta sẽ nói cho Lưu quản gia một tiếng, để cho ngươi đi theo hầu hạ bên cạnh ta.”

Tiểu Ngũ nghe vậy mừng rỡ, liên tục hướng Phượng Tranh chấp tay hành lễ, nếu không phải lúc này ở trên đường cái, chỉ sợ hấn sẽ quỳ xuống dập đầu ngay đương trường, tuyên thệ nguyện ý trung thành tuyệt đối.

Tuy nói tạp dịch cùng hầu hạ bên cạnh thiếu gia đều là đầy tớ, nhưng bản chất lại khác nhau, cũng giống như Châu Tinh Trì trong phim “Đường Bá Hổ và Điếm Thu Hương”, công việc đầy tớ hàng ngày chính là thu dọn phân chó, sau này được thăng chức làm cao cấp thư đồng, rõ ràng là oai phong hơn rất nhiều.

Tiểu Ngũ từ tạp dịch được trực tiếp thăng chức thành kẻ sai vặt của Phượng thiếu gia, có thể nói là một bước lên trời, sau này, tại đám người hầu trong Phượng phủ, coi như là sẽ có thêm chữ “Ca” lót vào tên đệm, ngay cả hai vị quản gia tại Đông, Tây viện, đối với hấn cũng phải khách khí thêm ba phần. Cho nên Tiểu Ngũ thật lòng cảm kích đối với Phượng Tranh, thật ra phải nói là thành tâm thành ý, mười phần chân kim.

Phượng Tranh không biết bên trong còn có nhiều uẩn khúc như vậy, Tiểu Ngũ cũng là một người thông minh lanh lợi, phía trước, phía sau đều hầu hạ Phượng Tranh càng thêm ân cần.

Trở lại phủ, Phượng Tranh lập tức quay về tiểu viện của mình.

Mở cửa ra, Phượng Tranh vội vàng lớn tiếng ồn ào, kêu lên: “Tiểu Lục, Tiểu Lục, mau dọn cơm, đói chết ta!”

Thân hình uyển chuyển của Tiểu Lục hiện ra trước cửa, thản nhiên đáp một tiếng, xoay người đi tới phòng bếp truyền đồ ăn.

Nha đầu kia làm sao mà suốt ngày lạnh lùng? Chẳng lẽ trước kia thật sự là ta còn thiếu năng tiền, chưa trả sao? Phương Tranh cau mày, nỗ lực nhớ lại.

Đang suy nghĩ, thì Tiểu Lục cùng mấy tiểu nha hoàn bưng đồ ăn vào, mấy người đem thức ăn bày biện thành một đồng lên bàn, sau đó hành lễ lui ra ngoài. Còn Tiểu Lục đứng ở bên cạnh hầu hạ Phương Tranh.

Thức ăn rất tinh mỹ, Phương gia chỉ có một vị thiếu gia, cho nên đám người hầu hạ không dám đối xử lãnh đạm với hắn, những của ngon vật lạ đều mang lên cho hắn thưởng thức.

“Tiểu Lục, có rượu không? Hôm nay ta muốn uống chút rượu.”

“Thiếu gia, thân thể người còn chưa được khỏe, đại phu nói tốt nhất không nên uống rượu.” Tiểu Lục cứng rắn nói.

“Ứng với cảnh thối mà, người xem, ánh trăng, nền đỏ, giai nhân, mỹ thực ngon và lạ, khung cảnh như thế này, nếu không có rượu, chẳng phải là phá hỏng ý cảnh sao?”

Tiểu Lục tính tình lãnh đạm, nhưng dù sao Phương Tranh cũng là chủ nhân của nàng, lời của hắn nói, Tiểu Lục không thể không phục tùng.

Hai hàng lông mày của Tiểu Lục cong vút lên thành một đoàn, nói: “Thỉnh thiếu gia chờ một chút, nô tỳ đi mang rượu tới cho người.” Nói xong, quay người lui ra ngoài.

Phương Tranh chậm rãi thưởng thức đồ ăn, trong lòng không khỏi nổi lên một trận thỏa mãn, làm thiếu gia thời đại xã hội phong kiến thật hạnh phúc, ăn mặc cũng không cần động tay, tất cả mọi việc chủ yếu đều do nha hoàn cùng đám người hầu hạ trong phủ làm, người ta thường nói “chiều quá hóa hư”, lời này rất có đạo lý, hiện giờ Phương Tranh cũng bắt đầu sinh ra tính ỷ nại, đừng nói mấy việc linh tinh rót rượu, xới cơm. Ngay cả buổi sáng rời giường mặc quần áo, cũng đều không có tự thân động thủ, mọi việc Tiểu Lục sẽ an bài cho thỏa đáng.

Lại nói tiếp, Tiểu Lục kỳ thật làm việc rất chăm chỉ, ngoại trừ bề ngoài có vẻ không thân mật cùng hắn, còn những việc cần làm, nàng cũng đã làm một cách rất thỏa đáng.

Đang suy nghĩ xem nên mở miệng nói với Tiểu Lục như thế nào, thì nàng đã bưng rượu lên.

“Tiểu Lục, người có biết uống rượu không? Hai chúng ta cùng nhau uống mấy chung?” Thấy Tiểu Lục đang châm rượu, Phương Tranh liền dò xét hỏi một câu.

“Thiếu gia, nô tỳ không dám.” Tiểu Lục một cái liếc mắt cũng không thèm để ý, liền cự tuyệt lời đề nghị của hắn, thái độ không nóng không lạnh làm cho Phương Tranh hận đến nghiến răng nghiến lợi.

“Tiểu Lục, ngồi xuống, ta với người tâm sự một chút...”

“Thiếu gia, nô tỳ không dám.”

“Tiểu Lục, nơi này chỉ có hai người chúng ta, ngồi xuống thì có làm sao? Người đứng hầu hạ ta dùng cơm, ta cảm thấy không quen...”

“Thiếu gia, nô tỳ không dám.”

“Tiểu Lục, người đã nhìn thấy cá vàng bao giờ chưa? Để ta mang cá vàng cho người nhìn được không?”

“Thiếu gia, nô tỳ không dám.”

“Tiểu Lục, người xem, đây là son phấn mà ta đặc biệt mua từ Ngọc Như Trai về tặng cho người, nhận lấy đi...”

“Thiếu gia, nô tỳ không dám.”

.....

Rốt cuộc, Phương Tranh cũng đã hiểu, tiểu nha đầu này dứt khoát muốn cự tuyệt ý tốt của hắn, làm cho Phương Tranh giống như “chó sủa nhím”, không tài nào hạ miệng được. Quên đi, ngày mai bấm báo cho mẫu thân, đem nàng đổi đi thôi, phòng chừng tiểu nha đầu này mỗi ngày nhìn thấy mình cũng đã phát ngán, không bằng, hai bên đành chia cách trong Phương phủ.

Phương Tranh là một người cởi mở, hắn thích kết giao bằng hữu, thích cùng người khác thân cận, nếu như ngay cả nha hoàn thiếp thân ở bên cạnh cũng không thân cận nổi, thì điều này đối với hắn cùng Tiểu Lục mà nói, đều là một loại hình thức tra tấn, không bằng, để cho Tiểu Lục dọn tới Đông viện, có lẽ lại cảm thấy tốt hơn.

“Cái gì? Muốn Tiểu Lục dọn đi? Có chuyện gì sao?” Sáng sớm hôm sau, Phương Tranh đi vấn an phụ thân cùng mẫu thân, liền thuận tiện nói cho Phương phu nhân cái việc này, làm cho Phương phu nhân có chút kinh ngạc.

“Tiểu Lục chăm sóc hài nhi rất mực chu đáo... Nhưng..” Phương Tranh thấy thần sắc của phụ thân không tốt, nhanh chóng sửa lời, nói tiếp: “Àn, khụ khụ, việc này, hẳn là Phương gia ta rất cần có người chăm chỉ như nàng, nắm giữ công việc trọng yếu trong phủ, hài nhi cả gan xin phụ thân cùng mẫu thân chuyển nàng...”

“Không được.” Phụ thân đại nhân gằn ra hai chữ, chắc chắn như đinh đóng cột.

“Vì sao lại không được?”

“Không tại sao cả, lão phu nói không được thì là không được, như thế nào? Người không phục?” Phương lão gia trừng mắt liếc hắn một cái, đứng dậy phất ống tay áo, quay trở về nội viện.

Ta thế nào lại có người phụ thân không biết nói lý lẽ như vậy? Phương Tranh ở sau lưng, đảo cặp mắt trắng dã, bất mãn lẩm bẩm nói vài câu.

“Tranh nhi, hay là thường ngày Tiểu Lục có nhiều bất kính đối với người?” Phương phu nhân quan tâm hỏi Phương Tranh.

“Không có, tuyệt đối không có. Căn bản chỉ là Tiểu Lục tính tình điềm đạm, hài nhi vừa sôi nổi vừa nóng nhiệt, sợ sau này, hai người có chỗ không tốt.”

“Nga, chuyện này đâu phải là việc to tát gì, Tiểu Lục mười hai tuổi đã đến Phương phủ chúng ta, thời gian khi người hôn mê hơn một tháng, ta và phụ thân người tuyển chọn hàng ngàn hàng vạn người, mới lựa chọn được nàng làm thiếp thân nha hoàn cho người. Những ngày người hôn mê, nàng một mực làm lụng vất vả, ngay cả tắm rửa cũng ở sát một bên hầu hạ cho người. Tranh nhi, người ngày thường phải cẩn thận chiếu cố tới nàng một chút, thời điểm mấu chốt, có lẽ nàng sẽ là tính mệnh thứ hai của người.” Phương phu nhân ánh mắt liếc dài, đầy thâm ý nói.

Phương Tranh lúc này mới hiểu ra, nguyên lai là Tiểu Lục mới được điều đến chăm sóc mình có hơn một tháng, khó trách nàng không dám thân cận cùng hắn. Chuyện này không có ai nói cho Phương Tranh biết? Một khi đã như vậy, hay là cứ giữ nàng ở bên cạnh mình đi sao, sau này cẩn thận dạy dỗ lại nàng một chút. Tuy nhiên, mẫu thân nói thời điểm mấu chốt, nàng chính là tính mệnh thứ hai của ta, lời này là có ý tứ gì?

Từ tế suy ngẫm lại, Tiểu Lục ngoại trừ tính khí lạnh lùng ít nói chuyện, còn các phương diện khác đều đảm đương rất tốt, ít nhất, cũng tỉ mỉ chăm sóc đối với thiếu gia hắn. Kiếp trước, từ ăn mặc cho đến ngủ nghỉ, Phương Tranh đều phải tự thân vận động. Hiện tại sớm đã bị dưỡng thành thói quen được kẻ hầu người hạ, có lẽ, ai rơi vào hoàn cảnh như hắn cũng sẽ trở ra như vậy, nhưng nguyên nhân trọng yếu hơn nữa, là bởi vì Tiểu Lục chiếu cố cho hắn rất tốt-----Tiểu Lục là một nha đầu thông minh lanh lợi, nhiều khi không cần đến Phương Tranh phải mở miệng, nàng đã nghĩ được hắn muốn cái gì. Tiểu nha hoàn tinh tế, khéo léo lại xinh đẹp như vậy, thật cũng là rất hiếm có.

Nghĩ đến chính mình đã thỉnh cầu phụ thân cùng mẫu thân xin đổi người ở sau lưng nàng. Phương Tranh cảm thấy có chút xấu hổ, nhưng nói đến cùng cũng là do tật xấu của nam nhân, nha đầu kia mặt lạnh như tiền, đã khơi dậy cảm xúc chinh phục trong lòng Phương Tranh, kết quả chinh phục không được như ý, phụ tử suốt chút nữa trở mặt thành thù. Rõ ràng muốn đem nàng chuyển đi, mắt không nhìn thấy thì tâm không phiền, không ngờ nói đến chuyện này, hóa ra là bản thân mình đã hiểu lầm nàng.

“Sau này phải đối xử với Tiểu Lục tốt hơn một chút.” Phương Tranh âm thầm tự nói với chính mình, rằng: “Dù sao nàng cũng đã tắm rửa qua cho ta, thân thể trong trắng của thiếu gia ta, đều đã bị nàng nhìn thấy hết, nếu nàng không chịu trách nhiệm thì người nào chịu trách nhiệm đây?”

7. Chương 7: Đi Thăm Cơ Sở, Tặng Thêm Ấp Ấm

Ngày hôm sau, thừa dịp phụ thân ra ngoài, Phương Tranh đặc biệt tự ý dậy sớm, nói với Tiểu Lục một tiếng, sau đó mang theo Tiểu Ngũ đi thị sát tình hình trong Phương phủ.

Từ khi Tiểu Ngũ được tiến cử lên làm chân chạy, giá trị con người liền tăng vọt, chỗ ở cũng thay đổi, đã được an bài ngụ ở một phòng mái hiên bên trong tiểu viện của Phương Tranh, để Phương đại thiếu gia tùy thời có thể sai bảo.

Phương đại thiếu gia gần đây lại có những hạng mục mới, mấy ngày nay hẳn phát hiện đám người hầu trong phủ dường như là rất e ngại khi gặp hắn, có lẽ Phương Tranh đời trước uy danh quá hiển hách, ngay cả hổ thê cũng không cần động, mà đám người hầu trông thấy hắn cứ như là gặp phải Diêm Vương hiện thế, tất cả đều hành lễ cúi đầu, so với khí thế bá vương còn lợi hại hơn.

Sau khi đã điều tra được tình hình thực tế của đám kẻ hầu người hạ trong nhà xong, Phương Tranh rút kinh nghiệm xương máu, cho nên đã hạ quyết tâm phải thay đổi cái loại hiện trạng làm hắn cực kỳ bất mãn này, đương nhiên muốn thay đổi thì phải tự thân vận động.

Ngồi mà nói không bằng đi vi hành thực tế, vì thế, ...Ngay khi mặt trời mới ló dạng, sáng sớm bầu không khí trong lành, Phương đại thiếu gia mang theo Tiểu Ngũ đi vi hành trong nội phủ, vòng quanh tiểu đình thủy tạ, qua hành lang gấp khúc trong lâm viên mới quay được trở ra, vòng vo gần nửa canh giờ, hai người đều đã mệt muốn đứt hơi.

Tiểu Ngũ thở hổn hển, nhịn không được mở miệng nói: “Thiếu gia, chúng ta đang tính đi đâu vậy?” Mắt thấy thiếu gia dẫn mình đi lòng vòng chung quanh một cách vô nghĩa, chỉ là một cái chuyển động khoanh tròn không có quy tắc nào cả, Tiểu Ngũ có chút lo lắng, phải chăng thiếu gia đã mắc quái bệnh?

Phương Tranh đồng dạng cũng thở hổn hển, nghe vậy tự tin cười: “Hôm nay, thiếu gia ta muốn làm một chuyện đại sự, chính là tạo điều kiện quan hệ, rút ngắn khoảng cách với nhân dân quần chúng.”

Cụ thể muốn thực hiện cái “đại sự” này cần phải không ngừng đi vòng quanh? Tiểu Ngũ không hiểu, cũng không dám hỏi nhiều, hai người lại không ngừng chuyển, chuyển a....

Sau một thời gian khoảng ba nén hương.

“Ừ? Tiểu đình này có điểm nhìn quen mắt, có phải chúng ta đã từng đi qua rồi không?” Phương Tranh ngạc nhiên kêu lên.

Chúng ta đã đi qua chỗ này tám lần rồi! Tiểu Ngũ mệt đến nỗi muốn trực tiếp gục xuống đánh một giấc, căn bản không có khí lực để trả lời vấn đề của thiếu gia. Rốt cuộc là thiếu gia muốn làm chuyện gì?

“Này....Tiểu Ngũ,...Rốt cuộc muốn đến Tây viện thì phải đi hướng nào?” Phương Tranh có chút xấu hổ, nhưng lại không kiên nhẫn được, đành phải hỏi Tiểu Ngũ, thật sự hắn đã quá mệt mỏi.

“...”

Tiểu Ngũ chỉ dám im lặng oán thán cao xanh. Vị thiếu gia này quả nhiên không biết điều, lạc đường thì người cứ nói thẳng ra, cần gì phải sĩ diện làm khổ tấm thân?

Phương Tranh cũng rất rối rắm, phụ thân không có việc gì hay sao mà đem Phương phủ xây dựng rộng lớn như vậy? Muốn làm đứa con trai bảo bối một chết hay sao? Tính toán với ai đây?

Được Tiểu Ngũ đi trước dẫn đường, rốt cuộc thì hai người chủ tớ cũng đi tới Tây viện.

Tây viện của Phương phủ chủ yếu là dùng cho người hầu kẻ hạ cư ngụ, người ở tại đây rất hỗn tạp, phàm là những người làm công tại Phương phủ đều tập trung sinh hoạt tại đây, bao gồm như hộ vệ, tạp dịch, đầu bếp, xa phu, quét rác, tưới hoa ..v.v ..Mặc kệ là thời đại gì, địa phương nào, luôn luôn có giai cấp phân

loại như vậy. Thời gian Tiểu Ngũ làm tạp dịch cũng sinh hoạt ở Tây viện, chẳng cho đến khi Phương Tranh điều hấn về bên người làm kẻ sai vặt, lúc này mới dọn sang Đông viện. Đại khái mà nói thì đám người hầu tại Đông viện, bất luận là địa vị, hay là tiền tiêu vật hàng tháng đều cao hơn so với Tây viện rất nhiều.

Hiển nhiên, Tây viện so với Đông viện thì tương đối tồi tàn hơn, thường ngày Phương lão gia cũng rất ít khi bước chân đến đây, cho nên đối với đám người hầu kẻ hạ sống tại đây Phương lão gia cũng không có mấy quan tâm. Cũng may ở tại nơi này, mặc dù thoát nhìn tồi tàn, nhưng lại rất sạch sẽ gọn gàng.

Đám người hầu kẻ hạ đều rời giường từ rất sớm, mỗi người đều khẩn trương làm công việc của mình, chỉ có đám hộ vệ trong viện là không bận rộn cho lắm, bọn họ tập trung ở một khoảng sân rộng luyện tập quyền cước, bên cạnh có một vị hấn tử lực lưỡng, khôi ngô tuấn tú đang uốn nắn chiêu thức, động tác cho bọn họ.

Phương Tranh âm thầm tán thưởng: “Vẫn là nhân dân lao động thuần phác nhất a!”

Vỗ tay tán thưởng, Phương Tranh lớn tiếng nói: “Chúc mọi người buổi sáng tốt lành, ngừng tay ăn điểm tâm thôi?”

Chúng nhân thấy người tới là Phương thiếu gia, không khỏi cực kỳ kinh ngạc, Phương gia ba vị chủ nhân rất ít khi đến Tây viện, hôm nay ngọn gió nào lại thổi thiếu gia tới đây?

Phương Tranh thấy phản ứng của mọi người không lớn, có điểm bị đả kích, bản thân mình đã biết nhận sai, thế nào lại đối xử với người vô tội như vậy?

Phương Tranh không cao hứng nói: “Uy, ta nói các ngươi, tốt xấu gì cũng chỉ mất thêm một chút khí lực, cho chút phản ứng nhiệt tình đi xem nào?”

Mọi người như ở trong mộng tỉnh lại, vội vàng hướng Phương Tranh chấp tay hành lễ.

Àn, phản ứng như này tương đối hài lòng, Phương Tranh gật gật đầu, tiếp tục nói: “Hôm nay ta tới đây, không có ý tứ gì khác, chỉ muốn đi an ủi mọi người một lần, mọi người đã vì Phương gia mà làm việc khổ cực.”

Chúng nhân hơi giật mình nhìn Phương thiếu gia, giống như một lãnh đạo gương mẫu đi thị sát tình hình công tác, một bên vừa tay bắt mặt mừng với bọn họ, một bên ngũ khí mười phần quan thanh liêm, nói: “Khổ cực, cố gắng làm việc cho tốt!”

“Cố lên! Ta xem ngươi rất tốt đấy nhé!”

“Làm việc phải mạnh dạn, năng nổ, không cần sợ phạm sai lầm, có ai mà chưa mắc sai lầm bao giờ đây? Các ngươi phải nỗ lực mạnh dạn, sẽ rất có tiền đồ!”

“Tiểu quý, không tệ lắm, bao nhiêu tuổi rồi?”

.....

Nửa ngày sau, Phương đại thiếu gia trải qua một phen đóng giả lãnh đạo gương mẫu xong, lúc này mới thoải mái, nghênh ngang rời đi, Tiểu Ngũ một đường hắc tuyến, lẻo đẻo đi theo phía sau lưng hấn.

Phương Tranh đi rồi, đám người hầu trong Tây viện mới sôi nổi thì thầm với nhau: “Thiếu gia hôm nay làm sao vậy?”

“Đúng vậy, sáng sớm đã tới đây cần nhần, không hiểu là có chuyện gì...”

“Thiếu gia vừa mới nói “cố lên” là có ý tứ gì? Hay là thức ăn ngày hôm qua, các ngươi cho thiếu dầu?”

“Chuyện này rất có khả năng, thật là khó hiểu.”

.....

“Thiếu gia, người vừa rồi....Biểu hiện như vậy là có ý tứ gì?” Trên đường trở về, Tiểu Ngũ nhìn không được hỏi. Không có việc gì, lại chạy đến Tây viện giật vài câu chuyện tào lao, đây là việc “đại sự” theo như lời của thiếu gia nói hay sao?

Phương Tranh đắc ý cười, nói: “Không hiểu hả? Cái này gọi là “Đi thăm cơ sở, tặng thêm ấm áp”, ta trước kia...Àch, trên triều đình, thường xuyên có người làm như thế, tùy tiện nói chuyện một chút, làm cho khoảng cách của mọi người gần gũi nhau hơn.”

Tiểu Ngũ nghe được trong đầu tuy đầy mù mịt, nhưng lại liên tục gạt đầu, không thể không nói, tiểu tử này là người rất thông minh lạnh lợi.

Ba ngày hôm sau, sáng sớm Phương lão gia đã đi tới tiểu viện của Phương Tranh, lúc này Phương Tranh vẫn còn đang say sưa trong mộng. Sau khi xuyên việt, hần dần dần dưỡng thành thói quen ngủ nướng, mỗi ngày mặt trời không lên quá ba sào, tuyệt đối không có ý định rời giường. Ban đầu, Tiểu Lục còn có ý thức giục qua vài lần, nhưng Phương đại thiếu gia ngủ say như chết, sau đành phải nhẫn nại, mặc kệ cho hần tùy ý.

Phương Tranh nằm mộng, cười rất khoái trá, có thể làm cho hần nằm mơ cười thành tiếng, cũng chỉ có hai loại chuyện này nọ, thứ nhất là tiền tài, thời đại này gọi là bạc hoặc ngân phiếu, còn thứ hai chính là mỹ nữ, bộ dạng càng xinh đẹp càng tốt, ăn mặc càng ít vải càng tốt.

Phương lão gia nhảy vào trong phòng ngủ của Phương Tranh thì chứng kiến hần đang cười tít mắt, thỉnh thoảng trộn lẫn tiếng ngáy, miệng không biết lẩm bẩm cái gì, một hàng nước dãi trong suốt, đang dọc theo khoe miệng của hần mà chậm rãi, nhỏ từng giọt lên mặt chiếc gối.

Tiểu Lục đứng sau lưng Phương lão gia, biểu tình trên mặt vẫn hờ hững lạnh lùng, thấy chiếc gối dưới đầu Phương Tranh đã bị nước dãi thấm ướt hơn phân nửa, mà hần vẫn chẳng thèm ngậm miệng, trong khoe mắt của Tiểu Lục chợt xuất hiện một tia tiểu ý. Mấy ngày hôm nay, Phương Tranh đối xử với nàng rất tốt, con người cũng đâu phải làm bằng gỗ đá, huống chi Tiểu Lục mới có mười năm tuổi, cho nên mấy ngày hôm nay, thái độ của Tiểu Lục đối với Phương đại thiếu gia, đã có chút hảo cảm hơn trước rất nhiều.

Nhìn thấy bộ dạng ngủ nướng của Phương Tranh không dám khen tặng, Phương lão gia chau mày, rót một chén nước lạnh từ trên bàn, không nói hai lời xông lên phía trước, hung hăng hất vào cái chăn mà Phương Tranh đang cuộn tròn, sau đó không thèm liếc mắt lấy một cái, đem chiếc chén kia úp lên mặt hần.

“Ai da, mưa rồi! Nhà dột! Tiểu lục, mau gọi người đến sửa nóc nhà!” Phương Tranh thất kinh từ trên giường bật dậy, hai mắt vẫn còn đang nhắm chặt, miệng đã gằm rú gọi Tiểu Lục.

“Kêu la cái gì? Đồ nghiệt tử! Mặt trời đã lên quá ba sào, vậy mà ngươi vẫn còn nằm đây ngủ!” Phương lão gia sắc mặt nghiêm nghị, biểu tình cứng rắn giáo huấn nói.

“Sao phụ thân lại tới đây?” Lát sau, Phương Tranh đã hoàn toàn thanh tỉnh, thấy Phương lão gia đang nổi giận đùng đùng, lom dom nhìn mình, Phương Tranh chợt dạ, chỉ chỉ đỉnh đầu, nói: “Uy, nóc nhà bị dột..”

Phương lão gia căn bản không thèm dỗi co với hần mấy cái chuyện vụn vặt này, thấy Phương Tranh đã tỉnh ngủ, Phương lão gia xoay người liền đi ra ngoài, vừa đi vừa hạ một mệnh lệnh: “Cho người thời gian một nửa nén hương, rửa mặt, mặc quần áo xong, lập tức đến phòng khách gặp lão phu.”

Phương Tranh đưa mắt nhìn theo bóng lưng phụ thân, quay đầu thấp giọng hỏi Tiểu Lục: “Tại sao ngươi không mật báo cho ta biết?”

Tiểu Lục không trả lời hần, chỉ tặng cho Phương thiếu gia một ánh mắt đầy khinh thường.

Thay quần áo xong, Phương Tranh đi tới đại sảnh phòng khách, hướng phụ thân cùng mẫu thân chấp tay hành lễ, sau đó thành thành thật thật đứng ở một bên, cung kính lắng nghe phụ thân dạy bảo.

Phương lão gia hôm nay rất nề mặt, lại không có mắng hần, chỉ thản nhiên phân phó Phương Tranh theo hần đi ra ngoài.

Bước tới cổng lớn, Phương Tranh đã nhìn thấy một chiếc xe ngựa dừng ở bên ngoài, trên xe chất đầy lễ vật thượng phẩm, tơ lụa vải vóc, điểm tâm, thậm chí còn không ít vàng bạc châu báu, một đám hộ vệ Phương gia đang uốn ngựa lập đội hình, chờ đợi phụ tử Phương gia hai người.

“Phụ thân, những lễ vật này là muốn đi tặng cho ai?”

“Câm miệng! Đi theo lão phu, đừng có hỏi nhiều.” Phương lão gia không chút khách khí quát lớn.

Trên đường đi, Phương Tranh mới được biết, thì ra là phụ thân muốn dẫn mình đi tới nhà của Trần phu tử làm lễ bái sư.

“Phụ thân cũng thật là quá khiêm nhường, một xe ngựa lễ vật như vậy, chỉ sợ Trần phu tử kia cũng phải cười đến méo miệng.”

“Câm miệng! Trần phu tử văn tài đức độ nổi tiếng nhất thành Kim Lăng, lát nữa tới nhà Trần phu tử, cảm người không được nói năng lung tung, làm cho Trần phu tử tức giận. Nhớ cho kỹ lấy!” Phụ thân lo lắng dặn dò.

“Xin phụ thân đại nhân yên tâm, hài nhi nhất định một cái rắm cũng không dám phóng!”

Phương lão gia âm thầm lắc đầu thở dài, đứa con này tính tình lỗ mãng bất kham, học hành thì dốt nát không chịu nổi, có khi nào là do kiếp trước tích đức không đủ.

8. Chương 8: Bái Sư (thượng)

Trần gia cách Phương gia không xa lắm, nằm trên đường cái cửa Nam thành Kim Lăng, gần sát bên cạnh Minh Đạo thư viện.

Đoàn người đi tới nhà của Trần phu tử, Phương lão gia thần sắc trang nghiêm, trịnh trọng sửa sang lại y phục, từ trong tay của gã hộ vệ tiếp nhận một chiếc mâm gỗ được phủ một lớp vải đỏ, không hiểu trong mâm gỗ này có đồ vật gì, sau đó dẫn Phương Tranh đi vào, đám hộ vệ xếp thành đội ngũ đứng gác tại cửa, một số thì đem lễ vật trên xe ngựa dọn vào trong nhà Trần phu tử.

Nhà của Trần phu tử không lớn, chỉ là một gian nhà bậc hai trong thành, tường được đắp bằng đất trấu, lộ ra dáng vẻ nhiều năm chưa từng tu sửa qua. Một vị lão bộc đem phụ tử hai người Phương gia dẫn tới phòng khách, dâng trà xong, liền lui xuống.

Phòng khách rất giản dị, ngoại trừ một cỗ bàn ghế bằng gỗ tẻch, không thấy có bài trí thêm đồ vật nào khác. Trên tường treo một bộ tranh phong cảnh, trong bức họa này có một vị trung niên nam tử, ánh mắt ẩn chứa hàm ý bi thương, đang ngắm nhìn vách núi cao sừng sững trước mặt.

Phương Tranh cảm giác vị trung niên nam tử trong bức họa này dường như muốn tự sát, trước khi chết ngắm nhìn non xanh nước biếc một lần? Luyến tiếc thì đừng chết nữa, lại còn vẽ ra....

Phương Tranh bữu môi khinh thường, đột nhiên phía sau có người hỏi: “Phương công tử, thấy bức họa này như thế nào?”

Phương Tranh giật mình xoay người, thấy trước mặt có một vị trung niên nho sĩ, niên kỷ ước chừng hơn bốn mươi tuổi, đầu đội phương cân văn sĩ(*), thân mặc trường bào màu đen, chân đi một đôi giày vải cũ nát, khuôn mặt đường đường chính chính, đôi mắt có thần sắc lợi hại, giống như liếc mắt một cái có thể xuyên thấu tâm linh người khác, dưới hàm có một chòm râu dài, tu bổ chỉnh tề gọn gàng.

Phương lão gia nhẹ nhàng giật tay áo Phương Tranh, nói: “Nghịet tử, còn không mau bái kiến Trần phu tử!”

Phương Tranh nhanh chóng lạy dài, nói: “Học sinh Phương Tranh, bái kiến Trần phu tử.”

Trần phu tử nhẹ nhàng khoát tay chặn lại, tiếp tục hỏi vấn đề vừa rồi Phương Tranh chưa trả lời, nói: “Phương công tử, bức họa này như thế nào?”

Phương Tranh hơi chột dạ, thời học đại học đã từng học qua rất nhiều kiến thức, nhưng không có hiểu biết gì về hội họa lịch sử, kêu hần bình luận như thế nào đây? Nhưng cũng không thể không nói, ta thấy bức tranh này không như ý lắm, nơi nơi đều là nét bút nghiêng vẹo, đường nét rời rạc, nếu mang thị trường phỏng chừng cũng không được bán giá cao, thà rằng đừng treo lên cho khỏi mất mặt đi sao?

Thật lòng muốn nói như vậy, nhưng rất có thể phụ thân đại nhân ưa thích bạo lực gia đình kia, đương trường sẽ nhảy lên đâm vỡ mặt hần.

Không có biện pháp, bịa chuyện vậy.

Phương Tranh vắt hết óc, nghĩ ra vài câu thông dụng kiếp trước, lập tức nói: “Bức họa này phi thường không sai, học sinh nhìn ra bức họa này hình thần đủ cả, ý vị sinh động, quả thật không phải tầm thường, vả lại ý cảnh sâu sắc, làm cho người xem cảm thấy mờ mịt. Chính xác là một bức họa hiếm có, độc nhất vô nhị.” May mắn là sinh viên tốt nghiệp khoa văn, đạo một chút văn phong cũng không tính là khó khăn, Phương Tranh vừa nói dứt lời, cũng phải rung đùi đắc ý với câu bình phẩm của mình.

Bức họa này treo ngay trong phòng khách, mới vừa gặp mặt đã vội vàng muốn biết đánh giá của Phương Tranh, ngốc tử cũng đều hiểu được, bức họa này nhất định là do Trần phu tử chấp bút. Dù sao thì ngài hát, ta xướng, đúng là tuyệt đối không sai.

Ai ngờ, Trần phu tử vốn đang cười dài, nghe vậy biểu tình trên mặt lại tỏ ra thất vọng, Phương Tranh vừa dứt lời, Trần phu tử liền lắc đầu thở dài không thôi.

Phương Tranh sững sờ, thầm nghĩ, chẳng lẽ bản thân mình nói sai hay sao? Hồi tưởng lại một lần, những lời vừa nói đều rất thẳng thắn, hay là thói phồng chửa đủ tàn nhẫn cho nên Trần phu tử không có hài lòng? Không ngờ lão gia hỏa này, lại ưa thích hư vinh như vậy? Ta thực muốn đem người thói phồng chết thôi, thật là cái đồ không biết xấu hổ?

Trần phu tử thở dài, mở miệng nói: “Tri âm thật khó cầu! Ba năm trước đây, nhiều lần ta nghe thấy người Đột Quyết xâm lăng biên cương, phá hủy thành trì, giết người cướp của, mà Hoa triều ta lại yếu đuối e ngại quân xâm lược, quân đội vừa đánh vừa lui, không hề có ý chí chiến đấu. Trong triều đình, thì vây bè kết cánh tranh giành địa vị, các quan tri huyện thì tham ô thành phong trào, làm cho dân chúng trong thiên hạ lưu lạc khắp nơi. Hoa triều ta, quốc thổ rộng lớn mệnh mông, mắt thấy sắp rơi vào tay của giặc ngoại bang, đến lúc đó bách tính trăm họ sẽ phải sống như thế nào? Chỉ hận, bản thân là một thư sinh bần hàn, tiến thì không thể đứng mũi chịu sào, lui lại không đành lòng an phận cho riêng bản thân, trong lúc bi phần, ta đã chấp bút vẽ ra bức họa này, treo lên đây cho mọi người thường lãm lấy làm an ủi. Đáng tiếc, không có ai hiểu rõ tâm tư của ta, mọi người chỉ nhìn thấy cái vẽ bề ngoài của bức họa mà không có ai đề cập đến thâm ý ở trong đó,... đáng thương, đáng tiếc!”

Phương Tranh nghe ra vấn đề, đại khái đã hiểu Trần phu tử vẽ bức họa này chỉ là để ưu quốc thương dân, còn mang chút ý tứ thương cảm người có tài nhưng không gặp thời.

Phương Tranh âm thầm lắc đầu, văn nhân đều là cái đám tính tình yếu nhược, một bức họa thì có thể làm được chuyện gì? Có thể cứu vớt bách tính trăm họ trong lúc dầu sôi lửa bỏng sao? Có thể chống lại vó ngựa của giặc ngoại bang Đột Quyết sao? Cùng với ở nhà thở ngắn than dài, không bằng ra biên cương tông quân kháng địch, xem ra Trần phu tử này thuộc loại hình một sách. Hơn nữa lại là một sách ngốc tử, nhân rồi không có việc gì làm, ngồi ở nhà đọc sách thánh hiền rồi ưu quốc thương dân, thời khắc nước nhà nguy cơ lại đi đắm chìm trong ý thức của bản thân.

Trần phu tử nhìn chằm chằm vào Phương Tranh, nói: “Mới vừa rồi ta thấy công tử chăm chú quan sát bức họa, muốn nói gì đó rồi lại thôi, không biết, Phương công tử có cao kiến gì không?”

Lão gia hỏa này có ý định bới lông tìm vết sao? Phương Tranh oán hận nghĩ thầm, nếu như ta có cao kiến, thì cần gì phải đến đây bái người làm thầy? Lão sư thời cổ đại cùng học sinh nói chuyện đều khiêm nhường như thế này sao?

Phương lão gia ở một bên sốt ruột, đứa con bảo bối của mình như thế nào, thì hẳn hiểu rõ ràng nhất, cao kiến cái gì? Tiểu tử này, ngay cả lời lẽ sai trái đều ghen không ra. Vạn nhất tiểu tử này không hiểu mà lại giả bộ hiểu, nói hươu nói vượn, khẳng định việc bái sư hôm nay sẽ hỏng bét.

Phương lão gia vội vàng cắt lời, nói: “Trần phu tử, hôm nay lão phu cùng khuyến tử đặc biệt đến quý phủ bái sư, mấy sự tình trên phương diện học vấn, không bằng sau này có cơ hội thì nhờ Trần phu tử dạy bảo cho hẳn nhiều hơn?”

Phương Tranh cảm kích liếc mắt nhìn phụ thân một cái, rốt cuộc vẫn là người một nhà a, lão gia đại nhân thực có phong phạm trượng nghĩa!

Trần phu tử gật đầu không có ý kiến gì, kế tiếp liền bắt đầu trình tự bái sư.

Phương lão gia kêu Phương Tranh quỳ bái bài vị cùng bức họa của Khổng Tử, lại bước tới trước mặt của

Trần phu tử quỳ bái, sau đó bỏ tấm vải đỏ phủ trên mâm gỗ ra, cung kính dâng tặng, trên mâm gỗ này có tất cả sáu thứ: thịt lợn, rau cần, hạt sen, đậu đỏ, táo đỏ, long nhãn.

Đây là tuân theo lễ tiết cổ đại, “dâng sáu lễ vật trả công cho ân sư đã dạy dỗ mình, gọi là thúc tu lục lễ”. Trong đó thịt lợn biểu đạt thành ý của đệ tử đối với ân sư, rau cần ngụ ý sẽ chăm chỉ học hành, hạt sen ngụ ý khổ tâm giáo dục, đậu đỏ ngụ ý mong gặp may mắn, táo đỏ ngụ ý sớm học thành tài, long nhãn ngụ ý công thành danh toại.

Trần phu tử nhận lễ bái sư của Phương Tranh xong, cũng tặng quà đáp lễ lại.

Như thế, là xong nghi thức làm lễ bái sư. Vị nhân sĩ xuyên việt Phương Tranh, từ lúc này cũng đã trở thành học sinh của Khổng môn, ngẫm lại trước lúc xuyên việt vẫn còn cùng một đoàn thạc sĩ, tiến sĩ chen chúc nhau tại thị trường nhân tài để giành giật lấy một công việc nuôi sống bản thân, quanh quẩn một vòng, hiện tại cũng đã tiến nhập vào học đường, đời này thật sự là có duyên phận cùng sách vở, khi nào mới có thể danh chấn thiên hạ....

Lễ tiết đã xong, ba người ngồi xuống nói chuyện phiếm, Phương lão gia cố ý muốn kết giao cùng Trần phu tử, chỉ cầu mong sao cái đứa con bảo bối kia được mọi người trong thư viện quản giáo nghiêm khắc, vì thế lúc nói chuyện, ngôn từ rất kính ý.

Trần phu tử có thể không quá am hiểu những chuyện vun văt trong việc giao tiếp thường ngày, để có thể chống đỡ được với Phương lão gia. Nhưng đôi mắt lại chăm chú nhìn vào Phương Tranh, một lúc sau, Trần phu tử đột nhiên nói: “Ta thường ngày đối với thuật toán mệnh cũng có chút thành tựu, ta xem tướng mạo của Phương công tử có chút kỳ lạ, lẽ ra công tử đã sớm phải...” Ngẫm lại cảm thấy có chút không ổn, sửa miệng hỏi: “Gần đây, công tử có gặp phải biến cố gì không?”

Phương Tranh biến sắc chấn kinh, không thể xem thường người cổ đại a, lão gia hỏa này thật đúng là có chút thực lực, không ngờ liếc mắt một cái lại nhìn ra số mệnh của ta đã được thần tiên phóng rắm, lợi hại! Làm tiên sinh dạy học thì thật đáng tiếc, không bằng ra ngoài đường cái mở một quầy toán mệnh, chắc chắn sẽ kiếm được rất nhiều tiền!

Suy đoán vẫn chỉ là suy đoán, câu hỏi của Trần phu tử cũng chỉ là câu hỏi, Phương Tranh thành thành thật thật, nói: “Không lâu trước đây.. Học sinh... Vô ý ngã từ trên lầu, ân, đầu đụng xuống đất, hôn mê mất hơn một tháng.”

Phương lão gia ở một bên hung hăng trừng mắt liếc hần hợt một cái, cũng không có nói thêm gì.

Trần phu tử nói: “Hơn một tháng trước, ân, không sai biệt lắm, nhưng cũng không đúng, lẽ ra công tử đã sớm phải...”

Đám người có tri thức văn hóa, quả thật đều có tính cách tích cực rườm rà, Phương Tranh vội vàng ngắt lời Trần phu tử, nói: “Cát nhân đều có thiên tướng, số mệnh vô thường, thay đổi liên tục, thiên mệnh biến ảo, rốt cuộc vị tất có thể tính trước được cả đời, chợt có lúc tính sai, cũng là chuyện bình thường.”

Trần phu tử cau mày gật đầu nói: “Có lẽ là vậy, chuyện này cũng không có căn cứ trong thư tịch, ta cũng không quá câu nệ tiểu tiết.”

Lúc này Phương Tranh mới nhẹ nhàng thở ra một hơi, xuyên việt là bí mật lớn nhất của hắn, mà hắn đã tự nhủ, sống để bụng chết mang theo. Nếu để cho Trần phu tử tính ra căn nguyên của vấn đề, hắn sẽ là nhân sĩ xuyên việt đầu tiên bị người cổ đại cho là yêu nghiệt, đưa lên đài hỏa thiêu. Lão thiên gia nếu đã an bài cho ta xuyên việt, sẽ không để cho ta gặp phải kết cục bi thảm như vậy chứ?

Trần phu tử nhẹ nhàng vuốt râu nói: “Nếu ta đã thu nhận Phương công tử làm học trò, vậy trên phương diện học vấn ta cũng phải hỏi công tử một chút. Thường ngày, công tử đã đọc qua sách gì?”

Đọc sách thì rất dễ kiểm tra, vấn đề này hắn không thể bịa chuyện được, Phương Tranh tính toán ăn ngay nói thật, vì thế hắn vạch năm đầu ngón tay lên nói: “Tiên hiền kinh nghĩa, bách gia thuyết, học sinh đều...”

“Tất cả đều đã đọc qua, hơn nữa may mắn trúng cử tú tài.” Phương lão gia, mặt không đổi sắc, ngắt lời chen ngang Phương Tranh, sau khi nói xong, giống như chưa hề có chuyện gì xảy ra, tiếp tục thưởng trà.

“A?” Phương Tranh há miệng, trợn mắt nhìn trừng trừng Phương lão gia. Chuyện này đùa hơi thái quá, phụ thân muốn thỏa lòng hư vinh thì cũng không nên đổ hết mọi tội lỗi lên đầu hắn như thế, Trần phu tử tùy tiện hỏi cái vắn đề, ta không trả lời được thì không phải là lộ tẩy sao? Phụ thân có ý tứ gì đây?

“Nga? Nhìn không ra công tử là bậc kỳ tài ngút trời” Trần phu tử vui vẻ nói tiếp: “Tuổi còn trẻ mà đã trúng cử được tú tài, thật có chút hơn người, ngày sau kim bảng tề danh tất khỏi phải bàn, hóa ra là lão phu đã thu được một học trò giỏi!”

(*) : Mũ phương cân văn sĩ, là mũ nón vẽ hình vuông của các văn sĩ, tài tử, những người theo đạo nho giáo của Khổng Tử. Trong một số bộ phim truyền hình cũng thường xuất hiện kiểu mũ này, tựa như kiểu mũ của đám văn sĩ trong phim Tứ Đại Tài Tử.

9. Chương 9: Bái Sư (hạ)

Phương lão gia sắc mặt bình tĩnh, nhìn xuống chén trà bình phẩm, làm bộ không phát hiện ra Phương Tranh đang quăng tới ánh mắt cực kỳ u oán. Nhưng, trong lòng có chút hoang mang, người càng lớn tuổi càng coi trọng mặt mũi, huống hồ là Phương lão gia còn có uy danh đệ nhất phú hào tại thành Kim Lăng. Sở dĩ, Phương lão gia ăn nói hoang đường, chỉ là vô ý, hoàn toàn phản ứng theo bản năng mà thôi.

Bản thân mình là chủ nhân của một gia đình lấy tính toán sổ sách làm kế sinh nhai, đại phú hào. Có khi nào lại muốn người khác nói con trai bảo bối của hắn vốn là kẻ dốt nát, ăn chơi trác táng? Tuy rằng người ta không dám nói trước mặt hắn, nhưng Phương lão gia cũng không chịu nổi cái loại sắc mặt cười nhạt châm chọc này.

Lúc này có thể thấy được, vẻ mặt của Phương lão gia vô cùng mệt mỏi, thân là chủ nhân Phương gia, ở vị trí này cảm thụ so với người bình thường còn sâu sắc hơn rất nhiều.

Cho nên khi Trần phu tử vừa mở miệng hỏi, Phương lão gia không hề nghĩ ngợi liền buột miệng nói ra, trả lời thay cho Phương Tranh. Ngay khi thanh âm vừa dứt, Phương lão gia mới cảm thấy hối hận, làm thương nhân, tất nhiên cả đời Phương lão gia đã nói dối vô số lần, nhưng hôm nay nói ra lời này, không hề hoài nghi là dễ dàng bị vạch trần nhất, chuyện này khiến cho tâm tư của Phương lão gia lo lắng bất an.

Giờ khắc này, Phương lão gia cùng với con trai bảo bối của hắn đều có suy nghĩ giống nhau: “Vạn nhất Trần phu tử cao hứng lên, đương trường muốn thử học vấn của Phương Tranh thì làm sao bây giờ?”

Cả hai phụ tử đều hiểu rõ ràng, cái danh tú tài chính là trên đỉnh đầu có hơn một cái mũ mà thôi, cái mũ này nhẹ như bọ khí, chỉ cần sơ sẩy một cái là có khả năng tan biến dễ dàng. Học vấn không thể làm giả được, cũng không có đường tắt, sớm chiều khổ công đọc sách, nhiều ít bao nhiêu đều có thể nhìn ra nông sâu. Càng không nói vị đại thiếu gia ăn chơi trác táng này, ngay cả lời còn không biết nói ra sao, há lại có thể ứng thí được.

Vì thế, hai người ngồi đối diện nhau, trong lòng đều lo sợ bất an, chỉ mong Trần phu tử mau chóng bưng trà tiễn khách, trên đường trở về sẽ thu thập nhau cho tốt để xả cơn giận trong lòng.

Mộng tưởng luôn luôn tốt đẹp, nhưng sự thật vẫn là tàn khốc.

Quả nhiên, Trần phu tử không phụ sự mong đợi của mọi người, ánh mắt chờ mong, nói: “Mọi chuyện trước mắt cũng đã làm xong, tới kỳ thi khảo lão phu sẽ kiểm tra công tử, lúc đó sẽ có các đề mục rõ ràng, còn hôm nay không có nói trước, lão phu ngẫu hứng ra một câu đối, công tử đáp lại là được rồi, như thế nào?”

Như thế nào? Ta có thể từ chối sao? Phương Tranh nghiêm mặt khóc thầm, phải chăng phụ thân có ý định muốn nhìn thấy ta thê thảm? Con trai bảo bối của người thê thảm đối với người có cái chỗ gì tốt? Như vậy đâu còn là con người, làm cái loại chuyện gây hại cho người khác nhưng bản thân mình cũng đâu có lợi lộc gì!

Suy nghĩ một chút, trong lòng Phương Tranh chợt động, nếu không ứng phó được thì hắn sẽ nói, trước kia bị ngã đụng đầu xuống đường, cho nên những gì đã học đều không có nhớ rõ. Dù sao thì phụ thân hắn ở đây, mặt mặt cũng là mặt mặt phụ thân, ai bảo phụ thân có âm mưu tính toán với ta, vậy ta cũng làm cho hắn mất mặt một lần, đây mới gọi là “cha nào con đấy.”

Phương lão gia thần sắc cũng có chút xấu hổ, sợ gặp phải điều gì bất trắc, nhưng tình thế trước mắt lại không biết phải làm thế nào cho phải? Đứa nghiệt tử này có mấy lượng mặt hàng trong bụng, hẳn rõ ràng nhất, nếu nói về uống rượu, kỹ nữ thanh lâu thì nó chính là nhân tài kiệt xuất, từ nhỏ đến lớn ngay cả mặt sách dài ngắn cũng không biết như thế nào, làm sao có thể đối được câu đối?

Không phải đến đây bái sư sao? Thế nào lại xuất hiện thêm cái tình huống này? Theo như tập tục mà nói, Trần phu tử chỉ cần nhận lấy lễ vật của Phương gia mang tới, sau đó không mặn không nhạt nhẹ nhàng khuyến khích Phương Tranh vài câu, cuối cùng bưng trà tiễn khách, chuyện này xem như là đầy đủ lễ tiết. Không ngờ, người tính không bằng trời tính, sớm biết vậy thì để cho cái đồ nghiệt tử này thừa nhận chính mình còn chưa nhìn quen được các mặt chữ, cũng đỡ phải khiến cho phụ tử hai người mất cái ô danh “nói đối” truyền ra bên ngoài.

Phương lão gia tuổi tác đã cao, cho nên rất coi trọng mặt mũi của bản thân mình, nghe ra là muốn đối câu đối, nhất thời khóe miệng hơi giật giật, trong đầu tính toán xem, có cách nào để có thể xoay chuyển được tình thế hay không.

Ai ngờ Phương Tranh đã hạ quyết tâm, lộn chết không sợ nổi nước sôi, chẳng qua cũng chỉ là một tràng đối thơ, không khó đến nỗi thổ huyết mà chết.

Hắn không để cho Phương lão gia có cơ hội ngắt lời, vội vàng cướp lời nói: “Như vậy, xin thỉnh phu tử ra một đề mục.”

Phương lão gia như muốn sụp đổ, tựa lưng vào ghế, chán nản nhắm mắt lại, thật sự là không đành lòng nhìn đứa con nối nghiệp của mình lúng túng ứng phó, các người muốn làm sao thì làm, lão phu mắt không thấy tâm không phiền.

Trần phu tử nhìn bức họa Khổng Tử treo trên tường, trầm ngâm chốc lát, nói: “Nghe kỹ, lão phu ra đề: Tạc dạ xao kỳ tâm tử lộ.” (1)

Phương Tranh nghe vậy nhãn tình sáng lên, ân, về đối này dường như bản thân đã từng nghe qua. Như thế nào ở thời đại này, còn chưa có người đối câu này sao? Uy, thật là may mắn, cuộc sống xuyên việt qua đây tốt đẹp biết bao, sau này lại có nhiều hơn một cái danh hiệu: “Tài tử, Phương đại tài tử, phong lưu anh tuấn, tiêu sái phóng khoáng, đại tài tử Kim Lăng thành. Ai gọi được lớn tiếng, liền thưởng!”

Tốt nghiệp đại học khoa văn, đối với phương diện thơ cổ cùng câu đối khẳng định không có gì xa lạ, Phương Tranh lên đại học cũng đã từng đọc qua không ít sách vở, ít nhiều thì cũng có một chút thẩm thấu, xem qua mấy quyển văn thư lịch sử, cái gì là “vân đối vũ, tuyết đối phong, vân chiều đối trời quang” cũng hay biết một chút. Đương nhiên, Phương đại thiếu gia hiểu rõ nhất chính là mấy quyển tiểu thuyết dạng thuần khiết như Kim Bình Mai...v.v.. Thường xuyên mất ăn mất ngủ nghiên cứu, đến nỗi nghiên cứu quá đà, nhiều lúc phải nhờ Ngũ Cô Nương hỗ trợ giảm nhiệt, chuyện này cũng không dám để cho ngoại nhân biết được.

Trần phu tử ra về đối này, vừa hay nằm trong phạm vi tri thức ít ỏi mà Phương Tranh biết. Không thể không nói, tiểu tử này vận khí cực tốt.

Trần phu tử ra về đối này chính là một câu hai nghĩa, trong đó “Tử Lộ” có bao hàm hai cái ý tứ, thứ nhất chính là nước cờ, thứ hai chính là đệ tử nhập thất của Khổng Tử.

Phương Tranh suy nghĩ tỉ mỉ xong xuôi, lập tức hạ kết luận chắc như đinh đóng cột, làm bộ trầm ngâm một hồi, cất cao giọng nói: “Học sinh xin đối: Kim triều đối kính kiến nhan hồi. (1)” Dứt lời, đắc ý cúi ống tay áo phẩy nhẹ, nhìn như phiêu dật, kỳ thực phong tao.

Đây cũng là một câu có bao hàm hai ý nghĩa, trong đó “Nhan Hồi” có hai ý tứ, một là diện mạo chân thật, hai cũng là đệ tử nhập thất của Khổng Tử.

Trần phu tử trầm ngâm thưởng thức về đối sau một phen, đột nhiên nhãn tình sáng lên, cười nói: “Không sai, hay lắm!”

Đương nhiên là phải hay, in trên sách giáo khoa đã trăm ngàn năm trước, có thể không hay sao?

Phương lão gia đang nhắm hai mắt đột nhiên trợn tròn lên, cả kinh, hô: “Cái gì?”

Quay đầu nhìn lại Phương Tranh, nói: “Làm sao ngươi có thể...” Lời vừa ra một nửa, chợt nghẹn lại trong miệng, ánh mắt toát ra vẻ vô cùng nghi hoặc.

Phương Tranh khiêm tốn nói: “Phụ thân, con đây là được thần tiên tương trợ, thực sự đảm đương không nổi.”

Bị đặt lung tung! Thần tiên nào ăn no rửng mỡ lại đi đối giúp ngươi câu đối? Phương lão gia trừng mắt liếc hần một cái, nhưng trong lòng vui mừng khắp khởi. Đứa nghiệt tử này không làm cho hần mất mặt là tốt rồi, chẳng lo Trần phu tử lại ra văn thơ đối ngẫu, đáp không được cũng không có vấn đề gì.

Trần phu tử mỉm cười nói: “Hôm nay thật cao hứng, vì sư ta lại ra tiếp một vế đối, con hãy nghe cho kỹ: “Tráng chí nan ma, thượng dục thừa trường phong phá vạn lý lăng” (2)

“Học sinh đối: Nhân tình tự khiển, bất phương xử nam hải lộng minh nguyệt châu.” (2)

“Hay, nghe, lão phu ra: Trúc bản vô tâm, ngộ tiết khởi năng không quá?” (3)

“Học sinh đối: Tuyết phi hữu ý, tha niên hựu thị tự lai.” (3)

.....

Phương lão gia ngồi dựa lưng trên ghế, trợn mắt há mồm nhìn hai người đối đi, đối lại. Hần thật sự không nghĩ ra, đứa con mình trước kia một chữ cũng không thông, từ khi nào đã biết làm thơ câu đối? Hơn nữa không ngờ còn có thể cùng Trần phu tử văn tài đức độ, đệ nhất thành Kim Lăng này, đấu đến bất phân thắng bại, nhìn thần sắc của Trần phu tử thì tựa như đối với học trò mới thu nhận này, càng lúc càng hài lòng.

Không thể tưởng tượng, quả thực không thể tưởng tượng được! Phương lão gia nhất thời có chút khó tiếp thụ. Hần lắc đầu nguây nguây, muốn kiểm tra xem, một màn quỷ dị trước mặt này có phải là ảo giác hay không? Nghĩ tới Phương Tranh, đây là lần đầu tiên mà phụ thân như hần cảm thấy đứa con này thật bí hiểm. Nghĩ lại, từ sau khi đứa nghịch tử này hôn mê tỉnh dậy, từ lời ăn tiếng nói cho đến cử chỉ hành vi so với trước kia rất bất đồng, giống như một người hoàn toàn khác, không còn thấy bộ dạng phóng đảng, phá gia chi tử nữa, hay là.... Hần bị ngã đưng đầu xuống đất, cho nên đầu óc đã thông suốt sao?

Lúc này, Phương lão gia không nghe diễn biến sự tình bên ngoài, cứ thế rơi vào trầm tư suy nghĩ, tự hỏi: “Xem tình hình này, hài nhi của ta nhất định không phải vật trong ao, trước kia hoang đường phóng túng, chính là tuổi trẻ hồ đồ mà thôi, ngày trước Chu Xử giết hổ, trăm giao long, chẳng phải cũng là cái loại ăn chơi phá phách hàng xóm láng giềng hay sao? Nếu có thể hối cải, vẫn còn nhiều đất dụng võ.” Suy nghĩ một lúc xong, Phương lão gia càng nhìn Phương Tranh càng cảm thấy thuận mắt.

Chỉ là có thể trả lời được mấy văn thơ đối ngẫu, không ngờ Phương Tranh lại thay đổi được hình tượng phá gia chi tử, đã nhiều năm qua ăn sâu vào trong tiềm thức của Phương lão gia, càng phải nói đến, đó là Trần phu tử liên tục khen ngợi, nhiều chỗ tốt như vậy, Phương Tranh cũng cảm thấy thu hoạch có chút ngoài ý muốn.

“Ha ha, thống khoái! Bao nhiêu năm qua, lão phu chưa từng được thống khoái như thế này! Phương lão gia, ngài có nhi tử thật tốt a!” Trần phu tử cười lớn, nói với Phương lão gia.

Phương lão gia đem nghi vấn dần xuống đáy lòng, nghe vậy liền cười nói: “Nghiệt tử quá mức hồ đồ, chỉ giỏi khôn vặt mà thôi, sau này còn phải nhờ Trần phu tử chiếu cố nhiều hơn.”

Tuy nói lời hạ thấp giá trị của nhi tử mình, nhưng vẻ mặt của Phương lão gia rất là xuân phong đắc ý. Có người khen ngợi nhi tử của mình, có bậc phụ mẫu nào lại không phấn khởi đây? Lúc này, Phương lão gia như được ngâm trong một chiếc bình mật ngọt thật lớn, ngọt từ trên khuôn mặt, ngọt đến tận trong tâm can phê phủ. Rốt cuộc, đứa nghiệt tử này cũng cho phụ thân hần một chút mặt mũi, cái này so ra với buồn bán lời lãi mấy trăm vạn lượng bạc, Phương lão gia còn vui vẻ hơn rất nhiều.

Ước hẹn, năm ngày sau Phương Tranh đến thư viện đọc sách, lúc này phụ tử hai người mới đứng dậy cáo từ.

Trên đường trở về, Phương lão gia đè nén không được nghi vấn trong lòng, mở miệng hỏi: “Tranh nhi, ngươi đã học văn thơ đối ngẫu từ khi nào?”

“Phụ thân, hài nhi không phải nói khoa trương, thật sự là có thần tiên trợ giúp a” Phương Tranh cười híp mắt, nói tiếp: “Trần phu tử vừa ra đề, hài nhi liền mơ hồ trông thấy các vị thần tiên hiện ra uốn lượn trên đỉnh đầu, mỗi khi Trần phu tử ra một vế đối, thì có một vị thần tiên ghé vào bên tai hài nhi, nói cho hài nhi biết đáp án...”

“Hừ, thần tiên trên trời đều chạy tới giúp ngươi đối câu đối? Bọn họ có thời gian rảnh rỗi như vậy sao?” Nhìn thấy Phương Tranh cợt nhả, không hề đứng đắn, Phương lão gia biết hẳn không muốn nói, dù có ép hỏi cũng vô dụng, đành phải phẫn nộ “hừ” một tiếng, không có truy hỏi vấn đề này nữa.

Chỉ cần đũa nghiệt súc này học hành tử tế, để cho hắn có chút mặt mũi là tốt rồi. Phương lão gia cùng Phương phu nhân đều giống nhau, tính tình lạc quan, không cần hỏi quá trình, chỉ cần nhìn kết quả.

Câu 1:

Tạc dạ xao kỳ tầm tử lộ

Kim triều đối kính kiến nhan hồi

Dịch :

Đêm qua chơi cờ, tìm Tử Lộ.

Sáng nay soi gương, mặt quay về .(Nhan Hôi)

Câu 2:

Tráng chí nan ma, thượng dục thừa trường phong phá vạn lý lãng

Nhàn tình tự khiển, bất phương xử nam hải lộng minh nguyệt châu.

Chí lớn khó mài, dục niệm như cuồng phong, ngàn dặm phá sóng.

Nhàn rồi giải sầu, trăng ngoài biển Nam, sáng như ngọc minh châu.

Câu 3:

Trúc bản vô tâm, ngộ tiết khởi năng không quá

Tuyệt phi hữu ý, tha niên hựu thị tự lai.

Nghĩa:

Ý nói cây trúc rồng ruột, gặp khó khăn làm sao có thể chống đỡ nổi.

Còn Tuyệt nếu có tâm ý, thì mỗi năm không mời cũng sẽ tự mình ghé thăm.

Dịch thơ và nghĩa : Phongnhi và Dungnhi.

Tử Lộ : Tự Tử Lộ, cũng gọi là Quý Lộ. Đề tử truyện và Gia ngữ đều chép : ” Nhỏ hơn Khổng Tử 9 tuổi, người đất Biện, Biện là một ấp của Lỗ, thành cũ hiện nay ở phía Đông huyện Tư Thủy, tỉnh Sơn Đông, như thế thì Tử Lộ cũng là người nước Lỗ.

Nhan Hôi: Tự Tử Uyên, Đề tử truyện và Gia ngữ đều viết : ” Người nước Lỗ, một đại cơ, một bầu nước, nhưng không thay đổi sự vui thích (Thiên Ung Dã, sách Luận Ngữ), học một biết mười (Thiên Công Dã, sách Luận Ngữ), học một biết mười (Thiên Công Dã Trạng), ham học, không gian dối vô lý, không bị lầm lỗi hai lần (Thiên Ung Dã) cho nên Khổng Tử khen : Ta thấy nó tiến mà không hề thấy nó dừng lại (Thiên Tử Hân), các bạn đồng môn nhiều người tôn sùng, như Tử Cống đã nói : ” Tử này đâu dám mong như Hôi ” (Thiên Tiên Tiến) nhưng ông không may chết sớm, cho nên Khổng Tử khóc rất cảm động : ” Trời hại ta, trời hại ta ”. Tình cảm đau xót tràn ngập ngoài thái độ và ngôn ngữ, vì Nhan Uyên là một đệ tử rất đặc ý của Khổng Tử, cho nên trong Thiên Tiên Tiến đã sắp ông là người có nhiều đức hạnh hơn hết.

10. Chương 10: Biến Hóa

Năm ngày trước.

Trong năm ngày này, Phương Tranh cảm thấy Phương phủ biến hóa rất rõ ràng. Cụ thể mà nói, là thái độ biến hóa của đám người hầu trong phủ đối với hắn. Đương nhiên cái này cũng không có quan hệ gì tới hoạt động “đi thăm cơ sở, tặng thêm âm áp” mà Phương đại thiếu gia chủ trì mấy hôm trước. Chủ yếu đều là do Phương thiếu gia chơi trội, lập được công đầu, cho nên tiền đồ phong quang vô lượng.

Hiện giờ trong Phương phủ, từ phụ thân cùng mẫu thân, cho xuống tới đám Tiểu Ngũ, thái độ đối với Phương Tranh đều có những biến chuyển nhất định. Phương lão gia thì đừng nói, đã nhiều ngày qua mặt mày hồng hào, tâm tình sang sảng, ngay cả người hầu bên cạnh cũng được không ít chỗ tốt, Phương lão gia có một cái thói quen không tệ, khi hân cao hứng liền thích thưởng tiền cho đám người hầu, thói quen này làm cho Phương phu nhân rất bất mãn.

Phương phu nhân cảnh giới tư tưởng rõ ràng là cao hơn so với Phương lão gia, nàng cũng khen thưởng, tuy nhiên nàng khen thưởng chính là Bồ Tát.

Phương phu nhân nghe được nhi tử bảo bối của mình có bổn sự như vậy, mặt mày rạng rỡ, mừng đến cuồng quýt không biết phải làm thế nào cho phải, dứt khoát kéo Phương Tranh đi tới Báo Ân Tự cúng bái Bồ Tát một hồi, dâng lên tiền hương khói không ít. Lắm bữa khấn vái, cảm tạ Ngọc Hoàng đại đế hiển linh, Tranh nhi lảng tử quay đầu, bao năm qua lầm đường lạc lối nay đã biết lối sửa sai, nếu sau này Tranh nhi công thành danh toại, nhất định sẽ quyên góp tu sửa...

Phương Tranh đã uốn nắn mẫu thân nhiều lần, Ngọc Hoàng đại đế và Bồ Tát không cùng chung đơn vị, vào miếu mà vái sai thần, loại hành vi này so với ngày thường không thấp hương còn tồi tệ hơn. Phương phu nhân chỉ lo cao hứng, căn bản không có nghe vào trong tai-----Nghiêm khắc mà nói, Phương phu nhân là thuộc cái dạng người mù quáng, chính là cúng bái ai cũng không sao cả, đã bái là được rồi.

Sau khi trở về nhà, Phương phu nhân bắt đầu ham thích tụ tập nói chuyện phiếm cùng mấy vị phu nhân của các hiệu buôn trong thành, tụ tập nói chuyện chỉ là cái cớ, ý tứ khoe khoang mới là thật, nói “hài nhi của nhà ta như thế này, như thế này”, loại tình cảm đặc ý không cần nói cũng hiểu.

Vì đứa con bảo bối tự nhiên biểu hiện xuất chúng bất phàm, tại trong miệng Phương phu nhân, Trần phu tử dĩ nhiên biến thành một bóng cây đại thụ, với bóng cây đại thụ này không có người nào dám nghi ngờ lời nói của Phương phu nhân, tự nhiên thiếu chủ nhân hiệu buôn Phương gia được người ta gọi là, “Phong lưu anh tuấn, tiêu sái phóng khoáng” Phương đại tài tử Kim Lăng thành.

Trong thành Kim Lăng, giới thương nhân nói nhiều không nhiều, nói ít cũng không ít, mọi người đều biết Phương gia ngoại trừ có chút tài sản khả quan, còn thiếu chủ nhân thì không có gì đáng để nhắc tới. Xã hội phong kiến thời cổ đại tương đối chú trọng hương khói truyền thừa, khởi xướng quan niệm đông con nhiều cháu. Năm đó, Phương phu nhân sinh được nhi tử, nghe nói đã không cho Phương lão gia nạp thêm thiếp, vốn người đời cũng biết, đứa con bảo bối này nổi danh là ăn chơi trác táng, khiến cho người đời nhạo báng. Hiện giờ thì tốt rồi, Phương phu nhân mở mày mở mặt, nhìn đi, ta chỉ sinh một lần, nhưng đó chính là hàng tinh phẩm a, hơn nữa tinh phẩm này tuy thành hình muộn nhưng lại rất có tài!

Hiện tại, Phương Tranh rất được hoan nghênh, hôm qua, ngay cả Đại Hoàng cũng phá lệ, đứng trước mặt hắn lắc lắc, phe phẩy cái đuôi, liếm liếm lòng bàn tay của hắn, cơ hồ làm cho Phương Tranh cảm động đến rơi lệ----- Sau này muốn phi lễ với Tiểu Lục, không biết Đại Hoàng có ý kiến gì hay không?

Phương Tranh có thể đối đáp được với Trần phu tử văn tài xuất chúng, đương nhiên là một việc đại sự phi thường lớn, huống hồ Trần phu tử còn khen không dứt lời đối với Phương Tranh, thật là hiếm có trong hiếm có. Bây giờ, trong mắt đám người hầu tại Phương phủ thì Phương thiếu gia của bọn họ đã là sao Văn Khúc(*) trên trời hạ phàm, tương lai làm quan lớn trong triều, Phương gia có hi vọng chấn hưng gia tộc, còn làm người hầu kẻ hạ trong phủ như bọn họ, ra đường cũng được ngẩng mặt cao đầu.

“Làm sao trước đây thiếu gia lại hỗn trưởng như vậy?” Người hầu Giáp hỏi.

“Đó là có nguyên nhân.” Người hầu Ất bí hiểm.

“Vì cái gì?”

“Bởi vì hắn còn chưa mở khiếu a, ngươi xem, từ lúc thiếu gia tỉnh lại, sau khi đã hôn mê qua hơn một tháng, có phải đã thông minh hơn trước rất nhiều? Đối với đám người ăn kẻ ở như chúng ta đây, có phải cũng

đã khách khí rất nhiều hay không?” Người hầu Ất, kiên nhẫn giải thích nghi vấn. Phương đại thiếu gia đi thăm cơ sở, tặng thêm âm âm cũng có chút hiệu quả.

“Đúng, đúng là như thế.”

“Có thể chứ, thông suốt rồi! Ta nghe nói, ngày trước Trần phu tử ra câu đối, có hơn ba trăm tài tử cổ kim cũng không thể đối lại, thiếu gia chúng ta đến cái mí mắt cũng không thèm động, dễ dàng như trở bàn tay, người nói, đây không phải sao Văn Khúc hạ phạm thì là cái gì?” Thành quả chiến đấu của Phương đại tài tử đã bị phóng đại tới mức cực điểm.

“Đúng, đúng, thiếu gia đúng là kỳ tài ngút trời, không biết bao lâu nữa thì Phương gia sẽ xuất hiện một vị quan vậy”

“Ta trông thiếu gia thì tương lai ít nhất cũng phải làm quan nhất phẩm hoặc tể tướng đương triều, nói không chừng lập đại công phong Hầu cũng có thể.”

“Đúng, đúng, đúng.” Người hầu Giáp cũng vội vàng xác nhận.

Đám người hầu đều vui mừng, lấy tốc độ cực nhanh lan truyền ra khắp Phương phủ, phần lớn đám người hầu trong phủ biểu đạt phương thức bằng cách rất thuần chất, tỷ như nếu không có việc gì, thì đều lượn lờ ở trước tiểu viện của Phương Tranh một hai vòng, nhìn xem vị sao Văn Khúc, Phương tiên nhân có cần gì sai bảo hay không.

Bởi vậy, năm ngày này Phương tiên nhân được hầu hạ, phục vụ so với khách sạn năm sao ở kiếp trước cũng không kém bao nhiêu, thật sự là “tỉ mỉ, chu đáo.” Thậm chí ngay cả Tiểu Lục cũng không có chen tay vào được, không quản Phương Tranh muốn làm gì, trong vòng một thời gian ngắn nhất, bằng vào tốc độ nhanh nhất lao tới.

Mặc quần áo.

“Thiếu gia đừng nhúc nhích, để cho nô tỳ!”

Uống trà.

“Thiếu gia đừng nhúc nhích, để cho tiểu nhân!”

Trái giường chiếu.

“Thiếu gia đừng nhúc nhích, để cho nô tỳ!”

Ăn cơm.

“Thiếu gia đừng nhúc nhích,...”

“Ta nói các người làm vậy, có cảm thấy phiền hay không?” Rốt cuộc, Phương thiếu gia cũng chịu không nổi, trong lòng thầm giận dữ: “Ta chỉ ăn một bữa cơm, mà các người tới đến mấy lần? Không phải muốn dọa ta sao? Ta không có tay chân sao? Tất cả đều cút! Ra hết ngoài! Nếu ta còn thấy lúc ẩn lúc hiện trước mặt, ta liền phạt không cho các người đi nhà xí.”

Nhưng ngoài mặt lại làm bộ dáng tận tình khuyên bảo, diễn cảm nói: “Mọi người không nên như vậy, nếu truyền ra ngoài sẽ có ảnh hưởng không tốt, các người cứ thối phồng ta, ta cảm thấy thật xấu hổ, mà kỳ thật ta cũng không có làm chuyện gì. Chỉ khác mọi người một chút, là thời gian mọi người ngủ, ta đều miệt mài đọc sách, siêng năng, khắc khổ hơn người ta một chút mà thôi. Đáp được mấy văn thơ đối ngẫu, cái này cũng không có gì là giỏi, tất cả đều lui xuống hết đi?”

Lời nói quả thật khiêm tốn, nhưng trên mặt Phương đại thiếu gia lại không có chút khiêm nhường nào, ngược lại là một bộ dạng dương dương tự đắc.

Mọi người đều cung kính hành lễ, lui ra ngoài như bầy chim vỡ tổ.

Không khí thoáng đãng hơn, Phương Tranh hít một hơi thật sâu, vừa rồi cả đám người vây quanh, thiếu chút thì đã chết ngạt.

Quay sang, híp mắt mỉm cười với Tiểu Lục đứng bên cạnh, nói: “Ta vẫn là quen được người hầu hạ, những người đó chân tay luống cuống, nào có tinh tế tỉ mỉ được như người. Tiểu Lục a! Ta nói, người có thể cười lên một chút được hay không? Vốn người còn trẻ, nhưng cứ suốt ngày nghiêm mặt như vậy, sẽ rất nhanh già.”

Tiểu Lục mặc dù đối với Phương Tranh đã có rất nhiều hảo cảm, nhưng đại đa số thời gian trước mặt hắn, nàng vẫn giữ một bộ mặt lạnh lùng, nghe thấy Phương Tranh nói vậy, khóe miệng của Tiểu Lục mỉm cười cho qua chuyện, nói: “Thiếu gia, người nên chuẩn bị đi đến thư viện đọc sách, những gì cần chuẩn bị, nô tỳ đều đã chuẩn bị tốt cho người.”

Một chút thú vị cũng không có, Phương Tranh đối với biểu tình của Tiểu Lục hạ một cái kết luận. Dạy dỗ là một chuyện gánh nặng đường xa, tuy nhiên nếu có thể dạy dỗ được nàng, mỗi ngày đều ôm cánh tay của mình làm nũng, vậy cũng rất có cảm giác thành tựu. Nghĩ đến đây, đột nhiên Phương Tranh cười híp hai mắt lại, sau khi dạy dỗ cẩn thận tiểu nha đầu này, ta phải tỉ mỉ kiểm tra trên dưới của nàng....

“Tiểu Lục, lúc này vẫn còn sớm, ngồi xuống, ta với người tâm sự về cuộc sống, nói chuyện lý tưởng...”

“Thiếu gia, lão gia cùng phu nhân đã chờ người ở ngoài cửa.”

.....

“Tiểu Lục, chờ buổi tối ta trở về, chúng ta sẽ cùng nhau nói chuyện về lý tưởng cuộc sống”

Phương Tranh ra tới cửa, thấy một đám người đứng đông nghịt, cơ hồ tất cả người ăn kẻ ở trong Phương phủ đều có mặt tại đây. Phương lão gia cùng Phương phu nhân dẫn đầu, đang cười dài nhìn hắn.

“Tranh nhi, lần này đi tới thư viện đọc sách, nhất định phải chịu khó học hành, đừng có hồ đồ như trước đây nữa, biết không?” Phương lão gia vuốt bộ râu dài, cau mày nói. Vừa trông thấy Phương Tranh, tựa như giữ gìn uy nghiêm của người làm chủ gia đình, khuôn mặt tươi cười liền biến mất.

Phương phu nhân hung hăng trừng mắt nhìn Phương lão gia, liếc một cái, nói: “Ngày đầu tiên hài nhi của mình đến thư viện đọc sách, cũng không biết nói một điểm dễ nghe, cả ngày chỉ biết cau có đối với Tranh nhi.”

Phương lão gia hậm hực, phần nộ “hừ” một tiếng, cũng không thèm nói gì.

“Tranh nhi, mẫu thân cho người ngân lượng, cất kỹ đi, muốn ăn cái gì thì ăn, muốn mua cái gì thì mua, nhà chúng ta không thiếu tiền. Đọc sách nhiều cảm thấy mệt mỏi, thì phải nghỉ ngơi, ngàn vạn lần không được bạc đãi bản thân, biết không?” Phương phu nhân mầu mực một lần nữa diễn cảnh, “mẹ chiều làm con hư.”

“Thiếu gia, đọc sách tốt a, trở về thi đỗ chức quan lớn!” Đám người hầu sôi nổi nói.

“Thiếu gia chính là sao Văn Khúc hạ phàm, đừng nói thi được cái chức quan nhỏ, kể cả cái danh Trạng Nguyên, cũng lấy dễ dàng như trở bàn tay.”

“Không phải trước tiên phải thi trúng cử nhân sao?”

“... Cử nhân thì tính cái gì! Thiếu gia đã muốn thi, liền trực tiếp thi luôn Trạng Nguyên...”

.....

“Không phải đã quá nhiệt tình đi sao? Các người cứ thổi phồng như vậy, sẽ gây cho ta rất nhiều áp lực.” Phương Tranh híp mắt cười nói. Sở dĩ, hắn có thể tươi cười thoải mái đến vậy, là bởi vì hắn căn bản không đem cái danh thi đỗ cử nhân nhìn vào trong mắt. Đừng nói ta không có bốn sự, nếu có bản lĩnh đó, ta cũng không làm, ở nhà làm thiếu gia còn thoải mái hơn nhiều, tương lai còn chưa biết được tiền đồ như nào, nhưng quan trường hiểm ác rùng rợn như chơi! Ta đâu có ngu như vậy?

“Phụ thân, hài nhi buổi sáng đi tới thư viện, buổi tối sẽ về, không cần phải khua chiêng gióng trống như vậy? Mọi người đều tập trung đưa tiễn, hài nhi cảm thấy thật xấu hổ...” Phương Tranh áy náy nói.

“Người cứ ở đó mà đắc ý! Chỉ có ngày hôm nay mới như vậy mà thôi.” Phương lão gia trừng mắt liếc hắn một cái, sau đó trầm thía nói: “Tranh nhi, nhớ rõ khi đến thư viện, ngàn vạn lần đừng có gây chuyện, làm chuyện gì cũng phải nhẫn nhịn, biết không?”

Phương Tranh vỗ tay lên ngực “phanh, phanh” nói: “Phụ thân đại nhân cứ yên tâm, người khác nếu muốn khi dễ, hài nhi tuyệt đối sẽ không hoàn thủ, cố gắng giữ chút hơi, để phụ thân đại nhân báo thù cho hài nhi!”

Mọi người đều như hóa đá: “...”

(*) Sao Văn Khúc: Văn Xương Đế Quân () hay Văn Xương Tinh () là vị thần được dân gian tôn sùng là thần chủ quản công danh phúc lộc của sĩ nhân.

Văn Xương là tên vì sao, cũng gọi là sao Văn Khúc (Văn Khúc tinh) hoặc sao Văn (Văn tinh). Người Trung Quốc thời xưa cho rằng đây là tinh tú nắm giữ công danh và văn vận của thế nhân.

11. Chương 11: Nữ Giả Nam Trang

Phương Tranh trong lòng đắc chí, tiêu sái trên đường cùng Tiểu Ngũ đi tới thư viện. Tiểu Ngũ cũng rất cao hứng, từ sau khi được tiến cử làm chân chạy bên cạnh Phương đại thiếu gia không đến vài ngày, một lần nữa hấn lại phong quan tiến chức thăng lên làm cao cấp thư đồng, hầu hạ bên cạnh đại thiếu gia, tính chất cũng giống như Châu Tinh Trì, chỉ khác một chút là không có khoa trương như vậy mà thôi.

Bụng trà rót nước, đầm vai bóp chân, mài mực dán giấy, treo tường thì canh chừng, mọi thứ đều có thể làm được. Nhưng Tiểu Ngũ vẫn cực kỳ cao hứng, đi theo đại thiếu gia rất có tiền đồ, mọi người đều nói thiếu gia là sao Văn Khúc, đi theo hầu hạ sao Văn Khúc có thể nhiễm được một chút phúc khí sang người. Huống chi, thiếu gia lại là một con người hào phóng, nhìn xem, chưa đến vài ngày, liền đã thăng lên làm cao cấp thư đồng, hiện giờ từ trên xuống dưới trong Phương phủ, ai thấy hấn không gọi một tiếng “Ngũ ca”? Trước mắt, rốt cuộc ta cũng có thêm chữ “ca” lót vào tên đệm, tất cả chuyện này cũng là do thiếu gia ban tặng.

“Tiểu Ngũ, người nói, tại sao hôm nay trên đường không thấy bóng dáng một vị mỹ nữ nào?” Phương Tranh đi được một lúc, sau đó cảm thấy có chút ngoài ý muốn, chấn chỉnh lại tinh thần một chút, lúc này mới lấy được – ý vị, trên đường phố thời cổ đại, tại sao lại không thấy mỹ nữ dạo chơi? Khó khăn trông thấy được một vị, không phải là đại thẩm, thì cũng là đại nương, đừng nói không thấy mỹ nữ, ngay cả nữ nhân tươi trẻ cũng đều không có. Tài nguyên mỹ nữ cổ đại thiếu hụt như vậy, ta làm thiếu gia còn có ý nghĩa gì nữa? Khung cảnh có vẻ không giống với ở tiền thế, mỹ nhân ăn mặc hở hang đi đầy đường, cả ngày nhàn rỗi không có việc gì làm, đi ra phố ngồi ngắm gái cũng là một chuyện vô cùng lý thú.

“Thiếu gia, này... Mỹ nữ đều ở nhà thêu hoa, bình thường không xuất đầu lộ diện.” Tiểu Ngũ cẩn thận đáp.

Phương Tranh lắc đầu: “Như vậy không tốt, phải đi mời các chị em phụ nữ ra đường vận động thôi, muốn có sức khỏe thì phải tham gia nhiều hoạt động.” Từ khi vinh dự được người ta thổi phồng là sao Văn Khúc hạ phàm, Phương đại thiếu gia càng thêm tiểu nhân đắc chí, cử nhân còn thì không đậu, lời ăn tiếng nói đã giở giọng trịnh thượng, thật là tự cao tự đại.

“Uy? Chuyện này.. Thiếu gia, ai đi mời đây?” Tiểu Ngũ có điểm sợ hãi, trước mặt vị đại thiếu gia không sợ trời không sợ đất này, nếu thiếu gia thật sự cao hứng, phái hấn đi gõ cửa từng nhà mời các vị mỹ nữ ra đường vận động, Tiểu Ngũ hấn, chỉ sợ là không thể nhìn thấy ánh mặt trời của ngày hôm sau.

Phương Tranh lườm hấn một cái, không thêm phát tác. Tiểu Ngũ không coi chuyện này là đùa, có ai lại tự đi vấp vào mặt của mình mình, thiếu gia ta chỉ tùy tiện nói, người ứng cảnh mà gạt đầu phụ họa một lần sẽ chết à? Người cho rằng bản thiếu gia ta không biết điều như vậy sao?

“Ai nha! Đồ hỗn đản! Đường rộng như vậy mà không có mắt sao?”

Phương Tranh cảm giác như mình đụng trúng phải một vật mềm mại gì đó, sau đó bên tai truyền đến một tiếng kêu đau đớn. Đang mãi quay đầu lại lườm Tiểu Ngũ, cho nên đã quên nhìn đường, Phương Tranh lại phạm vào cái tật cũ, trước lúc xuyên việt.

Quay đầu nhìn qua, hắc, hai tiểu cô nương. Trong đó có một tiểu cô nương mặc nho sam màu lam nhạt, hai mắt đang tròn tròn, dùng hết sức, trừng mắt lườm Phương Tranh.

Trước kia xem phim truyền hình, nhìn thấy mấy cô nương giả nam trang, Phương Tranh đã từng nghĩ, mấy tay đạo diễn cũng thật là quá thể. Một cô nương, mi thanh mục tú, môi hồng răng trắng, chỉ cần không

phải người mù, thì ai cũng có thể thấy được. Đáng tiếc, nam nhân trong phim truyền hình kia, còn cương quyết nhìn không ra, đừng cảm xưng huynh gọi đệ, thật không hiểu là nên hoài nghi chỉ số thông minh của nhà biên kịch hay là hoài nghi chỉ số thông minh của tay đạo diễn.

Càng vô lý chính là, cái tiểu nữ tử giả nam trang kia, trong lúc đánh nhau bị người ta chém bay mũ, hoặc trong lúc tắm rửa đưa lưng ra ngoài, lúc này nam diễn viên mới giạt mình tỉnh ngộ, nga, thì ra tiểu huynh đệ là nữ nhân.

Điều này không vô lý sao, thời đại bây giờ, bất luận là nam hay nữ đều để tóc dài, làm sao người có thể xác định vị này là nữ nhân? Mấy vị gay bên Thailand xem ra còn xinh đẹp hơn so với nữ nhân, chỉ nhìn mặt ngoài mà đã đoán được sao? Bề ngoài rất giống, dù gì đi chăng nữa thì cũng chỉ là giống mà thôi, người ta bên dưới kia nhiều hơn một xâu thịt, tính chất hoàn toàn không giống nhau.

Tự giống như hai vị tiểu cô nương trước mắt kia, không quản các nàng đem ngũ khí, cử chỉ của nam nhân ra, bắt chiếc giống như đực thế nào, nhưng trên phương diện cấu tạo sinh lý đã bán đứng các nàng! -----Bộ ngực của hai cô nương này, buộc không được chặt, hai tòa núi nhỏ vẫn hơi hơi gồ lên. Nhìn thấy rõ ràng.

Các nàng cứ vô tư hồn nhiên, tưởng rằng bản thân mình đã hóa trang không chê vào đâu được, trong ánh mắt lộ ra vài phần giảo hoạt, vì nghĩ quỷ kế của mình đã thành công. Không biết rằng những người đi đường đụng phải, đều nhìn các nàng bằng ánh mắt quái dị hay sao? Nhìn xem, người cổ đại đều không phải cái dạng như vẫn biểu diễn ở trên truyền hình, mỗi người đều ranh ma quỷ quyết, ngoại trừ hai tiểu cô nương trước mắt này ra.

“Xú tiểu tử, con mẹ nó, người không có mắt phải không? Đi đường mà mắt mũi để đâu!” Tiểu cô nương không lớn tuổi lắm, xem bộ dáng này, cũng chỉ tầm mười năm mười sáu tuổi, khuôn mặt trái xoan, cái miệng anh đào nhỏ nhắn, lông mi cong vút, vầng trán hơi nhô, cơ hồ lộ ra vài phần bướng bỉnh.

Không thể phủ nhận, nàng rất xinh đẹp, đáng tiếc tính tình thật sự quá tệ, cư nhiên lại văng tục chửi bậy, giống như một đám thanh niên đua đòi thời hiện đại, khuê nữ nhà ai mà lại không có gia giáo như vậy?

Giờ phút này, tiểu cô nương gân cổ lên giống như gà chọi, tay chống nạnh, ngực nâng cao, hai đỉnh núi nhỏ kia nhô lên, cơ bắp quả thực lực lưỡng hơn cả Phương Tranh. Hắn khẽ cúi đầu, cẩn thận quan sát hình dạng của hai tòa núi nhỏ. Lấy công lực đã duyệt qua hàng tá đóng phim AV thời tiền thế, dĩ nhiên là có năng lực bình phẩm, ân, hắn là hình búp măng, còn hơi nhỏ, nhưng dùng vào thực tế, chính là một loại mà Phương Tranh tha thiết mơ tưởng được thưởng thức qua một lần.

Tiểu cô nương bên cạnh, thấy ánh mắt Phương Tranh đang tỉ mỉ quan sát, sợ hãi kéo ống tay áo của tiểu măng non, nhẹ giọng nói: “Tiểu...Thiếu gia, chúng ta đi thôi, không cần phiền toái, mọi người đều đang nhìn chúng ta.”

Tiểu măng non vùng tay áo, lớn tiếng nói: “Tại sao ta phải đi! Ta thích đứng đây thì sao? Nếu tiểu tử thú vị này, không nhận lỗi với ta, con mẹ nó, hôm nay ta không để cho hắn yên thân!”

Mọi người đều biết, người Trung Hoa rất thích xem náo nhiệt, tạt xầu này đoán chừng là di truyền từ thời cổ đại. Không lâu sau, bốn phía xung quanh Phương Tranh đã có hơn mười mấy vị quần chúng đứng xem náo nhiệt.

Tiểu Ngũ nhện không được, động thân bước lên, nói: “Người sao mà thô lỗ đến vậy? Có chuyện gì từ từ nói không được sao?” Từ khi được đề bạt lên làm cao cấp thư đồng, Tiểu Ngũ đã tự giác tính bản thân mình vào hàng ngũ những người “nhã nhạn”, cứ cho là hắn không biết mặt chữ nhã nhạn ngang dọc ra sao, nhưng hắn cảm giác mình có tư cách khinh bỉ hết thảy đám người không nhã nhạn.

Tiểu măng non, trợn mắt lên nói: “Thiếu gia ta, thô lỗ như vậy, thế nào? Người tính làm cái gì? Biến qua một bên đi! Gọi chủ nhân của người lại đây nhận lỗi!”

Nhận lỗi sao, quá đơn giản, cũng đang nhàm chán không có việc gì, giờ đi tới thư viện hãy còn sớm, có hai cái tiểu cô nương như hoa như ngọc đưa tới trước cửa, để cho Phương Tranh tiểu khiển, không trêu chọc các nàng một lần, chẳng phải là rất có lỗi với bản thân mình sao?

Phương Tranh một bộ dáng cà lơ phất phơ, cười híp mắt nói: “Uy, thật sự là xấu hổ, nhất thời không để ý, nhất thời không để ý, đụng phải chỗ nào của huynh đài? Để tiểu đệ tới xoa bóp giúp cho huynh đài, thế

nào?”

Không đợi tiểu măng non kịp phản ứng, Phương Tranh chợt quát to một tiếng, thần tình kinh ngạc, nói: “Oa! Hai vị huynh đài vóc dáng không cao, mà có thể đem cơ ngực luyện thành lực lưỡng như vậy, thật làm cho tiểu đệ ngưỡng mộ không thôi, hai vị huynh đài có bí pháp gì? Mong nhị vị vui lòng chỉ giáo.”

Mọi người vây xem chung quanh sôi nổi cười ha ha, từng ánh mắt xấu xa dừng lại trên người hai vị tiểu cô nương đánh giá.

Tiểu cô nương bên cạnh tiểu măng non nghe thấy Phương Tranh nói như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức xấu hổ đỏ ửng, chỉ hận không thể đào được cái lỗ nào mà chui xuống. Bàn tay nhỏ bé nắm thật chặt vào ống tay áo của tiểu măng non, cả người đem giấu vào sau lưng của nàng.

Tiểu măng non tức giận nghiêng răng, cả giận nói: “Mắc mớ gì tới ngươi! Ngươi là cái đồ hỗn đản, con mẹ ngươi còn dám hồ ngôn loạn ngữ, cẩn thận ta tru di cửu tộc!”

Phương Tranh cười xòa một tiếng nói: “Dựa vào ngươi! Ngươi tính hù dọa thiếu gia ta sao? Không phải đụng trúng ngươi một cái thôi sao, vậy mà đã muốn tru di cửu tộc nhà ta? Lần sau còn dám giả dạng nam nhân, nhớ cho rõ lời ta, hãy đem trời chặt bộ ngực sữa của ngươi lại, miễn để cho người khác chê cười là không có trình độ hóa trang chuyên nghiệp.”

“Ngươi, hỗn đản...”

Tiểu măng non trừng mắt, oán hận nhìn Phương Tranh, cảm tưởng đôi con ngươi có thể phun ra lửa, hai bàn tay nhỏ bé nắm thật chặt, giống như có khuynh hướng muốn vung quyền.

Phương Tranh thối lui lại vài bước, cười híp mắt, khoát tay nói: “Chậm đã chậm đã, nơi này phổ xá náo nhiệt, động tay động chân khác nào cái dạng phạm phu tục tử.”

Tiểu cô nương bên cạnh gắt gao giữ chặt lấy tiểu măng non, khẩn trương nói: “Tiểu... Thiếu gia, đừng động thủ, nhiều người ở đây, nếu như truyền tới tai người trong phủ ..., sau này đừng nghĩ muốn ra ngoài nữa.”

Tiểu măng non nắm chặt hai bàn tay, nghe vậy đành phải buông lỏng, sau đó gắt gao nhìn chăm chăm vào Phương Tranh, nói: “Ngươi nhớ kỹ mặt ta, lần sau nếu gặp ta còn không tránh đường, thực xin lỗi, đừng trách ta không cho ngươi chết một cách thống khoái.”

Dứt lời, xoay người bước đi, tiểu cô nương bên cạnh quay lại hướng Phương Tranh làm bộ mặt quỷ, nắm tay nhỏ hung hăng quơ lên vài cái, giống như muốn thị uy, khuôn mặt xinh đẹp trông cực kỳ đáng yêu.

Phương Tranh không cam lòng yếu thế, hướng nàng giơ ngón giữa lên, tiểu cô nương kia không biết ngón giữa là có ý tứ gì, nhưng cũng hiểu bộ dạng đó không phải cái gì tốt đẹp, liền học theo bộ dạng của Phương Tranh, bàn tay mảnh khảnh cũng hướng về phía hân giương ngón tay giữa, Phương Tranh ngẩn người, tiếp theo cười ha ha.

Tiểu Ngũ nhìn sắc trời, vội vàng la lớn: “Thiếu gia, đừng đùa nữa, chúng ta đi nhanh thôi, sắc trời đã không còn sớm, nếu ngày đầu tiên đến thư viện mà tới muộn, nhất định lão gia sẽ trừng phạt ngươi.”

12. Chương 12: Nhập Học

Thư viện cách Phương phủ không xa, nằm trên đường lớn, cửa thành phía Đông, Phương Tranh cùng Tiểu Ngũ hai người lão đảo xuyên qua chợ hoa, rồi mới đi tới.

Vừa ngẩng đầu nhìn, “Minh Đạo thư viện” bốn chữ đường nét rõ ràng, nghe nói thư viện này đã có niên đại từ mấy trăm về trước. Bên ngoài cổng lớn có một đôi sư tử bằng đá, uy vũ mà trang trọng, rất nhiều học trò tập nập đi vào, có một đám vừa đi vừa đàm tiếu những học vấn uyên thâm, còn có một đám bình dân đi tới đi lui. Không khí rất náo nhiệt.

Phương Tranh không khỏi nhớ lại thời gian đi học tại kiếp trước, khi đó hắn có một cái ham mê rất tà ác, thường xuyên chạy tới những chỗ tối tăm bụi bặm, rình trộm mấy đôi uyên ương đang hú hí với nhau, rồi sau đó hắn bắt ngờ rống to, hù dọa cho bọn họ chạy thành một đoàn. Dần dần bất hòa, rất nhiều cặp uyên ương đã đặt cho Phương Tranh một cái ngoại hiệu, “Cây gậy”. Đương nhiên, ngoại hiệu này cũng không

phải là khen ngợi khí quan trên người của hắn, mà ý là nói hắn chuyên gia làm chuyện thọc gậy bánh xe, phá đám hoạt động của các cặp uyên ương.

Bất quá, sau này hắn đã gặp phải báo ứng, có một lần, hắn rình trộm một đôi nam nữ đang hủ hí ở trong bụi cây, quần áo không chỉnh tề, tập trung nhìn vào, nữ nhân kia chính là người bạn gái đương nhiệm, mà hắn mới kết giao ba ngày....

“Chuyện cũ trước kia đã tan thành mây khói, lại hiện về trong tâm trí ...” Phương Tranh hừ một tiếng “vĩnh biệt” thản nhiên đi vào cổng lớn của thư viện, Tiểu Ngũ mang theo túi sách, ưỡn ngực hiên ngang bước theo sau.

Tiến vào trong thư viện, đầu tiên Phương Tranh đi bái kiến Trần phu tử, Trần phu tử trông thấy Phương Tranh đến, liền rất cao hứng, cực kỳ vui vẻ dẫn hắn đi vào một gian nhà có hơn hai mươi người đang ngồi đọc sách, cũng cẩn thận dặn dò Phương Tranh học hành chăm chỉ, chuẩn bị cho kỳ thi hương(*) sắp tới vào mùa thu.

Phương Tranh gật đầu, nhưng trong lòng không cho là đúng, mục tiêu của hắn là an phận đọc sách vài ngày, sau đó đi theo phụ thân học tập cách làm ăn sinh ý, mục tiêu gần nhất là trong vòng năm nay phải cưới được một tiểu bà nương, lịch trình sắp xếp đã dày đặc, thi hương sao, thiếu gia bề bộn nhiều việc, không biết có thể hay không...

Trần phu tử công đạo xong liền đi, lúc này còn chưa đến giờ dạy học, mười mấy vị học sinh tay đang cầm sách, rung đùi đắc ý cao giọng đọc: “Tử viết... Thơ văn...”, có một gã mập mập đang ngồi cắn bút lông, không hiểu định viết cái gì.

Theo như thông lệ kiếp trước, tân học sinh thì phải báo danh trình diện, tự giới thiệu về bản thân mình, Phương Tranh lại không muốn bị lạc đàn. Vì thế hắn hắng cao giọng một cái, cắt lời cắt ngang nhã hứng của các vị bạn học đang đọc sách, chấp tay nói: “Chư vị, chư vị nhân huynh, thỉnh tạm dừng.”

Tất cả mọi người đều ngừng lại, kinh ngạc nhìn Phương Tranh, nhất thời bầu không khí trong phòng đã yên tĩnh đi không ít, Phương Tranh mỉm cười, chấp tay nói: “Tại hạ mạo muội quấy rầy các vị nhân huynh, tại hạ họ Phương, tên Tranh, vốn là học sinh mới tới, sau này cùng chư vị nhân huynh chính là sư huynh đệ, mong chư vị chiếu cố cho tiểu đệ nhiều hơn.” Nói xong, Phương Tranh khiêm cung xoay người thở dài, cấp bậc lễ nghĩa chu đáo, hoàn mỹ vô khuyết, hơn nữa hắn còn mỉm cười rất thuần khiết nhìn thẳng vào bọn họ, ngọt ngào như hương vị tự nhiên, không chứa 1% hàm lượng chất bảo quản.

Chỉ nghe thấy tiếng cười khúc khích vang lên, phần đông đám người đều có một diễn cảm như nhau, quệt quệt khóe miệng, không hẹn mà cùng quay đầu đi, tiếp tục đọc: “Tử viết... Thơ văn..”, hoàn toàn không thêm để ý đến sự tồn tại của hắn-----Phương Tranh âm thầm tức giận, cái thái độ gì! Đều là đọc sách thánh hiền, Khổng lão phu tử không phải đã dạy qua, người đọc sách thánh hiền không được hạ mục vô nhân(1) sao?

Chỉ có vị nhân huynh mập mập đang miệt mài viết chữ kia là ngẩng đầu lên, hướng Phương Tranh cười thân thiện, Phương Tranh cũng hướng hắn chấp tay hành lễ. Vẫn là mập mập tốt a, nhìn hình thể này đã cảm thấy có cảm giác vô cùng an toàn. Chỉ là gia hỏa này có chút kỳ cục, từ xa nhìn lại trông giống như một đồng thịt trắng phau nằm trên thớt, hơn nữa Phương Tranh không nhìn rõ được ngũ quan của hắn, bộ dạng khuôn mặt đã bị lớp mỡ làm cho biến dạng, đôi mắt cùng chiếc mũi cũng bị lớp mỡ chen chúc nhau bóp méo.

Phương Tranh thấy bên cạnh vị nhân huynh mập mập không có một ai, không do dự, liền kéo Tiểu Ngũ đi tới phía đó, sau khi ngồi xuống, quan sát trái phải một phen, gian phòng này so với tiêu chuẩn lớp học thời tiền thế cũng không sai biệt lắm, bất đồng chính là trên bức giảng không có bảng đen, phấn viết, mấy cái đồ chơi văn minh này, đại khái còn chưa có xuất hiện!

Tiểu Ngũ chân tay nhanh nhẹn đem túi sách, lấy nghiên mực cùng mấy quyển văn thư đặt lên bàn, hơn nữa còn giúp Phương Tranh mài mực, trải giấy, sau khi tươm tất, lúc này mới lui ra ngoài cổng lớn của thư viện, đứng chờ. Theo như quy định, đến giờ vào học, các vị học sinh không được để thư đồng ở trong lớp học.

Tiểu Ngũ đi rồi, không ai cùng Phương Tranh nói chuyện, có chút nhàm chán, thấy nhân huynh mập mập còn đang miệt mài viết chữ, liền kéo góc áo của mập mập, nói nhỏ: “Uy, mập mập, đang làm gì vậy?”

Sở dĩ hắn vô lễ gọi mập mạp như vậy, là bởi vì Phương Tranh phát hiện ra vị mập mạp này, rất dễ tiếp xúc, hơn nữa đã mỉm cười chào hỏi, Phương Tranh đối với ngoại nhân chưa bao giờ khách khí như vậy. Lại nói tiếp, sau khi nhìn thấy vị mập mạp này cứ chỉ tao nhã, khí độ ôn hòa, hắn là con nhà có gia giáo. Nói đến gia giáo, Phương Tranh lại nhớ tới vị tiểu mãng non, cứ mở miệng là một câu “Con mẹ nó” kia, đều là người, tại sao lại có chênh lệch lớn đến như vậy đây?

Mập mạp dừng bút lại, nhìn Phương Tranh, chỉ vào mũi chính mình, ngạc nhiên nói: “Huynh gọi ta?”

Phương Tranh gật gật đầu.

Mập mạp không cao hứng nói: “Ai là mập mạp đây? Ta rất béo sao?”

Phương Tranh không nói lời nào, khinh bỉ nhìn hắn.

Mập mạp nhìn nhìn thân thể của mình, sau đó nhìn lại Phương Tranh, lại nhìn những người khác, rốt cuộc suy sụp, hai bả vai nặng trĩu, im lặng thừa nhận, hắn đúng là rất mập mạp.

Phương Tranh khinh bỉ xong, lấy làm vui sướng, đúng là bịt tai trộm chuông cũng không có loại mặt dày vô sỉ như hắn. Phương Tranh an ủi vỗ bả vai đầy đặn của mập mạp, nói: “Ăn ít một chút, vận động nhiều hơn, có lẽ có thể giảm đi một chút đỉnh.”

Oa, cảm giác này thật thoải mái, bàn tay vừa hạ xuống giống như cầm hòn đá ném vào trong ao, tạo ra một làn sóng rung động mềm mại, làn sóng rung động mềm mại.

Mập mạp tựa hồ không có thói quen cùng người khác thân thiết như vậy, hắn mất tự nhiên xoay bả vai, chấp tay gượng cười nói: “Đa tạ, đa tạ.”

Phương Tranh không quản hắn có phản ứng gì, tiếp tục chụp bả vai của hắn, “Lão huynh tên họ là gì a?”

Mập mạp có chút bất đắc dĩ, mặc kệ hắn chụp lên bả vai, ừ ừ nói: “Tên thì xin miễn, họ Chu.”

Phương Tranh thổi phồng, nói: “Uy, không tệ ! Quốc họ a, cái họ này thật tốt.” Dường như nhớ rõ đường kim hoàng đế cũng họ Chu.

Mập mạp dở khóc dở cười, nói: “Họ cũng không thể tự chủ được sao.”

Đúng, loại chuyện như này Phương Tranh không có hồ ngôn loạn ngữ.

Phương Tranh dáo dác nhìn chung quanh, sau đó thần bí ghé vào lỗ tai hắn nhỏ giọng hỏi: “Trong nhà đang làm gì?”

Mập mạp ngạc nhiên nhìn Phương Tranh, sau đó trong mắt hiện lên một tia sáng tỏ, tiểu nhân cầu chuyển động, hàm hồ nói: “Làm ăn buôn bán Tơ lụa, đồ sứ, châu bảo, cái gì cũng có. Phương huynh, nhà huynh có phải...” Vừa mới nghe giới thiệu qua, mập mạp biết hắn mang họ Phương

“Nga, nhà của ta với huynh cũng không sai biệt lắm, đều giống nhau, huynh đài chưa từng nghe qua hiệu buôn Phương gia trong thành Kim Lăng hay sao?” Phương Tranh tùy tiện nói.

Mập mạp chợt nói: “Nga, nguyên lai là thiếu chủ nhân Phương gia, hạnh ngộ, hạnh ngộ.”

Phương Tranh khách khí chấp tay nói: “Còn chưa có thỉnh giáo đại danh của Chu huynh.”

“Vốn là...Cái kia, ân, tại hạ họ Chu, vô danh...” Mập mạp đột nhiên bưng miệng, ngưng ngừng sửa lời, nói: “Tại hạ họ Chu, tên chỉ có một chữ Vô.”

Chu Vô? Cái tên này nghe thế nào lạ vậy? Đọc lên thật là khó nghe, xem ra phụ mẫu thân sinh ra mập mạp cũng không được đọc nhiều sách. Chu Vô, Chu Vô, muốn cái gì cũng không có, lấy cái tên này, chỉ sợ nhà hắn buôn bán thâm hụt vốn liếng.

“A, nguyên lai là Chu Vô huynh, kính ngưỡng đã lâu, kính ngưỡng đã lâu.” Phương Tranh khách sáo nói.

“Huynh nhận biết ta?” Mập mạp kỳ quái hỏi.

“Không nhận biết, trước giờ đều chưa từng nghe nói qua.” Phương Tranh ăn ngay nói thật.

“Vậy sao huynh nói, kính ngưỡng đã lâu.” Mập mạp liếc mắt xem thường.

Phương Tranh cười khan, nói: “Là nói chuyện khách khí mà, tựa như huynh hỏi ta “ăn cơm chưa?” kỳ thực cũng không phải muốn mời ăn cơm, chính là chào hỏi lấy lệ mà thôi.”

Mập mạp nghe xong cười ha ha.

Phương Tranh cùng mập mạp hàn huyên trò chuyện một lúc sau đã cảm thấy rất tâm đầu ý hợp, trong các tiểu thuyết, cái loại NPC như thế này, trông thấy nam diễn viên liền “Khom lưng bái đầu” nhưng tình hình thực tế lại không có xuất hiện. Mập mạp, người này có điểm thành thực, cũng có một chút giao hoạt, trong kẻ mắt híp thỉnh thoảng lại hiện lên vài đạo tinh quang. Phương Tranh cảm giác người này không có hiền lành phúc hậu, như vẻ bề ngoài. Có thể hắn đem chính mình che dấu, rất sâu, rất sâu,..... Sâu đến cống thoát nước. Nhắc tới cống thoát nước, tâm tình của Phương Tranh liền không tốt.

“.... Sau đó, cô bé lọ lem cùng hoàng tử trải qua những ngày hạnh phúc khoái hoạt, mỗi ngày đều không ngừng sinh hoạt chuyện phòng the, cuối tháng nghỉ ngơi năm ngày, chuyện sinh hoạt được tỷ tỷ hoặc muội muội của cô bé lọ lem thay thế, hoàng tử tràn ngập hạnh phúc” Phương Tranh cảm thấy có chút áy náy, một câu truyện cổ tích mỹ lệ như vậy, mà hắn lại cải biên thành tiết mục sinh hoạt phòng the, thành thực xin lỗi anh em nhà Grim.

Mập mạp nghe được thoải mái không thôi, một thân thịt béo hưng phấn đến run rẩy, miệng không ngừng nói: “ Kể tiếp đoạn dưới, đoạn dưới...”

Nhìn thấy hoóc-môn sinh dục của mập mạp đã bị kích thích đến cực điểm, trong lòng Phương Tranh có một chút lạnh lẽo. Người cổ đại phẩm vị cũng thật là quá kém, chẳng riêng mập mạp nghe đến nhập thần, mà ngay cả mấy vị huynh đài nguyên bản đối với hắn không thèm để ý, lúc này cũng dừng đọc sách, không khí trong phòng một mảnh tĩnh lặng, bọn hắn mắt giả bộ nhìn vào sách, nhưng tai lại vểnh lên cao nghe ngóng, phần tử trí thức, quả thật là đạo đức giả.

Phương Tranh đảo ánh mắt qua, nhóm học sinh vội vàng ho khan hai tiếng, lại bắt đầu đọc sách: “Tử viết.. Thơ văn..” Dừng! Vừa mới nghe xong tiết mục phòng the, giờ lại bị bắt đọc sách thánh hiền. Nếu Khổng lão phu tử mà biết được, chắc chắn sẽ nhảy ra khỏi quan tài, giáo huấn đám súc sinh bại hoại này một trận. Đương nhiên, Phương đại thiếu gia không tính mình vào đám bại hoại đó, hắn nhiều nhất chỉ là một khối đá bọc vàng mà thôi, không như đám yêu ma quỷ quái hóa thân thành học sinh quần áo chỉnh tề này.

(*) Thi Hương :Thi Hương là một khóa thi cử về nho học do triều đình phong kiến tổ chức để tuyển chọn người có tài, học rộng ở các địa phương. Người thi đỗ được cấp bằng và có thể nhờ đó mà được vào làm quan chức trong triều chính. Kỳ thi Hương là kỳ thi sơ khởi nhất. Sau khi đỗ thi Hương thì năm sau mới được dự thi kỳ thi cao cấp hơn là thi Hội (cao hơn nữa là thi Đình)

(1) Hạ mục vô nhân : coi thường người khác

13. Chương 13: Câu Đối, Lại Thấy Câu Đối.

“Còn muốn nghe không?” Phương Tranh tà ác giống như độc xà dụ dỗ Eva ăn trái cấm trong vườn địa đàng.

Mập mạp gật đầu lia lịa giống như gà con mổ thóc.

“Năm lượng bạc một câu chuyện, giao dịch tiền mặt, không cho chịu nợ!” Phương Tranh lộ nguyên hình, nhe răng cười dữ tợn. Mười tám tuổi, không thể cứ mãi duỗi tay xin tiền phụ mẫu, Phương Tranh nhất định phải kiếm một chút tiền tiêu vặt cho riêng bản thân mình.

Mập mạp bắt mắt nhìn Phương Tranh: “Phương huynh, nhà huynh là phú hào, một chút điểm cón con như thể mà cũng không muốn buông tha.”

“Nhà của ta là nhà ta, liên quan gì đến ta, có biết câu làm việc ngoài giờ không?” Phương Tranh cao ngạo nhìn mập mạp, ánh mắt của hắn thì lại giống như đang nhìn thấy một đồng tiền.

“Nga? Có ý tứ gì?” Mập mạp rất mờ mịt.

“Chính là một bên siêng năng học tập, một bên nỗ lực kiếm tiền, tay làm hàm nhai, tự cung tự cấp, không nên gây thêm phiền toái cho phụ mẫu.” Phương Tranh kiên nhẫn giải thích nói cho hắn nghe.

“Khó trách trong nhà Phương huynh lại có thể kiếm được nhiều gia sản đến như thế, cách dạy dỗ của Phương gia quả nhiên là phi phàm.” Mập mạp vẻ mặt sùng bái khen.

Phương Tranh đắc ý gật đầu: “Đương nhiên, thế nào? Năm lượng bạc một câu chuyện, già trẻ không gặt, vụ mua bán này có nhận hay không?”

Mập mạp chẳng hề để ý, từ trong lồng ngực lấy ra một tấm ngân phiếu, nhìn cũng không thèm nhìn, liền vỗ vào trong tay Phương Tranh: “Tới trước mười!” Mười phần một bộ cũng đủ tiền để đi bao mấy cô nương bên ngoài kỹ viện a, Phương Tranh cũng không nhắc nhở hấn.

Tiếp lấy tờ ngân phiếu vừa nhìn, dọa! Năm trăm lượng? Mười câu chuyện không phải là năm mươi lượng sao? Hay là mập mạp nghe nhầm, hay tính sai rồi? Hoặc là, căn bản hấn không biết tính toán.

“Mập mạp, ba thừa bốn mươi lăm tương đương bao nhiêu?”

Mập mạp giơ ngón tay, nghiêng đầu trong chốc lát, sau một lúc lâu mới không chắc chắn nói: “Tương đương... Chín mươi năm ...đúng không?”

Tốt, yên tâm. Phương Tranh thản nhiên đem ngân phiếu thu vào trong lòng, hắng giọng một cái nói: “Ta kể cho huynh nghe chuyện ”Thụy Mỹ Nhân” (*) trước, nghe cái tên này cũng đã hiểu, chuyện này rất kinh bạo, hắc hắc.”

“Tốt, tốt.” Mập mạp cao hứng gật đầu liên tục.

“Ân, khụ khụ.” Xa xa truyền đến một trận thanh âm, mập mạp thu hồi lại vẻ mặt dâm dật. Nhanh chóng ngồi chỉnh tề, cũng nhỏ giọng nói: “Ngồi cho đàng hoàng, Trần phu tử đến giảng bài.”

Nguyên lai là đã đến giờ vào học, Phương Tranh nhìn trái phải, thấy mọi người đều ngồi thẳng tắp, chờ sau khi Trần phu tử đi đến trước bục giảng, tất cả mọi người đồng thời đứng dậy hành lễ, vô cùng cung kính, Phương Tranh cũng học theo.

Trần phu tử vô tình hữu ý quét mắt nhìn Phương Tranh một cái, sau đó ý bảo mọi người ngồi xuống, mở sách ra, bắt đầu giảng bài.

“Đại học chi đạo, tại minh minh đức, tại thân dân, tại chí vụ chí thiện..” (1)

Phương Tranh vô cùng buồn chán, ngáp một cái thật lớn, bên tai truyền đến những tiếng đọc sách vang vọng “Chi, hồ, giả, dã”, Phương Tranh giống như cún con ngấm sao, ngây thơ mờ mịt, biểu tình điển hình của người không hiểu mô tê gì cả.

Liếc mắt nhìn mập mạp một cái, phát hiện thấy hấn không chuyên tâm, không quản Trần phu tử ở trước mặt nói cái gì, hấn đều không để ý, tự lo viết chữ trên giấy. Lại phóng mắt quan sát đám học sinh chung quanh, như thế nào có hơn một nửa đang làm chuyện riêng trong phòng học, có người công khai đem tiểu đao ra sửa móng tay, có người gỡ miếng ngọc bội bên hông xuống, cầm ở trên tay miết miết thưởng thức, tỉ mỉ tinh tế giống như đang vuốt ve tình nhân, còn có kẻ tựa đầu gác lên trên mặt bàn, ánh mắt lại chuyên chú nhìn chăm chăm ra phía trước, nhìn kỹ, ân, nguyên lai là đang nhìn tấm lịch ghi giờ học ngoại khóa.

Nhìn qua biểu hiện của đám học sinh trong phòng, lát sau Phương Tranh cảm thấy tâm tình phấn khởi, quả thực đây cũng giống như đi học đại học thời tiền thế mà thôi. Lại nói tiếp, Phương Tranh nhìn về phía Trần phu tử, thấy hấn vẫn giảng bài bình thường, đối với thái độ của nhóm học sinh ở phía dưới cũng coi như là không nhìn thấy, cực kỳ giống với các vị lão sư ở kiếp trước. Ha ha, thực là thân thiết a, đến thư viện, càng ngày càng có ý tứ.

Biết học hỏi cái tốt luôn luôn là ưu điểm của Phương Tranh, cho nên hấn cũng gục xuống bàn, bộ dạng uể oải giống như đang thiếu ngủ. Buổi sáng thức dậy quá sớm, Phương đại thiếu gia vẫn còn cảm thấy mệt mỏi.

Đang mơ màng, cảm giác giống như có người nhẹ nhàng đá vào chân hấn, Phương Tranh ngẩng đầu, trông thấy mập mạp khê nháy mắt với mình. Ngũ quan của mập mạp vốn trông đã đủ thất bại, nhưng khi thấy hấn nháy mắt một lần, Phương Tranh chợt phát hiện -----A? Không ngờ lại rất thuận mắt. Quá thần kỳ! Tạo hóa trêu người a, nguyên lai cái lý thuyết toán học “phủ định hiện thực” cũng rất có đạo lý.

Phượng Tranh lớn tiếng nói: “Đừng nhúc nhích! Được rồi, bảo trì nguyên diễn cảm như thế, ngàn vạn lần đừng có nhúc nhích. Ân, tốt lắm!” Phượng Tranh cao hứng vỗ vỗ bả vai mập mạp, nói: “Thì ra, cũng có lúc trông huynh thật suất ca, không sai, rất nhanh sẽ vượt qua ta, ha ha.”

Mập mạp nghiêm mặt, than vãn một tiếng, quay đầu đi áp ứng nói: “Huynh xong rồi.”

Phượng Tranh cả kinh, phóng mắt nhìn ra bốn phía chung quanh, lại thấy tất cả mọi người đang gắt gao nhìn mình, nhất là Trần phu tử...

Lúc trước, các vị lão sư trong trường đại học đã từng nói với Phượng Tranh một câu, đặc ý vênh váo sẽ phải trả một cái giá rất lớn. Hiện tại, tuy rằng Phượng đại thiếu gia không có cố ý, nhưng đúng thật là hắn đã thất thố. Cho nên hắn đang chờ, xem mình cần phải trả cái giá như thế nào-----Trần phu tử có chăng lại muốn mời phụ thân ta đến thư viện tâm sự?

Trần phu tử là người tốt, đầy lòng trung quân ái quốc, hơn nữa đối với Phượng Tranh vẫn còn nhiều hơn một phần thương thức, điều này làm cho Phượng Tranh cảm thấy rất áy náy, kỳ thật hắn quấy rối trên lớp học cũng chỉ là vô tình.

Trần phu tử cau mày nói: “Phượng Tranh, lão phu thấy ngươi vui vẻ trò chuyện như vậy, chắc là học thức uyên bác, không cần ở lại đây nghe ta giảng giải đúng không?”

Phượng Tranh vội vàng chấp tay nói: “Học sinh không dám, học sinh nhất thời thất thố, mong phu tử khoan dung độ lượng.”

Trần phu tử nói: “Lão phu thấy ngươi, cất tay nhắc chân đều tràn ngập tự tin, nói vậy cũng đã thông hiểu đạo lý, tứ thư ngũ kinh, kinh, sử, tử, tập, như vậy đi, lão phu cũng không khi dễ ngươi, ta liền ra một cái văn thơ đối ngẫu, nếu ngươi có thể đối được, việc này cũng coi như là bỏ qua, như thế nào?” Trần phu tử biểu tình không mặn không nhạt nói, trong mắt lại lộ ra ý cười-----Gia hỏa này thực không phải chỉ là một con mọt sách.

Ta còn chưa đủ thông hai mạch nhâm đốc a! Gia hỏa này cố ý chiếm tiện nghi của ta. Phượng Tranh âm thầm căm giận, biết ngươi thích chơi trò văn thơ đối ngẫu, muốn đối câu đối ngươi cứ việc nói thẳng a, còn phải quanh co lòng vòng như vậy sao?

Một đám học sinh sôi nổi hưởng ứng: “Đúng, đúng!”

“Phải nên như thế, phu tử thật là khoan hồng độ lượng, tâm địa thiện lương như Bồ Tát.”

Ta kháo! Một đám nhả nhận bại hoại, ném đá xuống giếng, thích xem náo nhiệt! Phượng Tranh oán hận nghĩ thầm. Vẫn là mập mạp tốt, hắn không chút động tâm hòa theo với đám thích xem náo nhiệt, chỉ dùng ánh mắt lo lắng nhìn Phượng Tranh, sợ người bằng hữu mới quen bị mất mặt trước đám đông-----Nhưng trong mắt Phượng Tranh, hắn lại cảm thấy rằng, mập mạp lo lắng nhất chính là cái tấm ngân phiếu năm trăm lượng kia.

Phượng Tranh thật cẩn thận nhìn Trần phu tử, thử cùng hắn khai thông thêm một lần: “Phu tử, có thể không đối câu đối hay không? Học sinh đã thành tâm hối cải?”

Trần phu tử trong mắt lộ ra tiểu ý, chậm rãi lắc đầu, kiên định nói: “Không có thương lượng, nếu có thể đối đáp được văn thơ đối ngẫu, việc này coi như bỏ, nếu không đối lại được, phạt ngươi chép “Đại Học” một trăm lần.”

Gia hỏa này không có hiền lành như vẻ bề ngoài, đem sở thích của mình làm niềm vui trên sự đau khổ của người khác. Người ta đều nói người cổ đại đều lấy nhân đức làm đạo, như thế nào ta lại gặp phải một đám, toàn bộ đều là cái hạng người âm hiểm giả dối? Ngay cả lão sư tiên sinh cũng có bộ dạng thế này.

Phượng Tranh ủ rũ nói: “Như vậy liền thỉnh, phu tử ra về đối.”

Trần phu tử trầm ngâm nhìn ra bên ngoài cửa sổ một hồi, sông Tần Hoài cách thư viện không xa, nhìn từ cửa sổ vừa có thể thấy hết được phong cảnh trên sông Tần Hoài. Trần phu tử nhẹ nhàng vuốt râu, chậm rãi nói: “Tần Hoài phong trực ảnh.”(2) Trần phu tử thần tình hoài niệm, hay là nhớ lại năm đó, tuổi trẻ đại triển thân uy trên sông Tần Hoài.

“Hay!” Phương Tranh bật thốt một câu khen ngợi. Kỳ thật về đối này không tính là hay, nhưng dù sao, nhất định cũng phải khen một tiếng lấy lệ, không khen lại nói rằng mình không có phẩm vị.

Trần phu tử vuốt râu cười, nói: “Về đối này cũng chỉ bình thường mà thôi, không tính là ta gây khó dễ cho người!”

Cả đám học sinh trố mắt nhìn Phương Tranh, diễn cảm không đồng nhất, có người vui mừng khi người khác gặp họa, có người nhú mày tự hỏi, đương nhiên, cũng có người đồng tình với hắn, lấy mập mạp làm tiêu biểu.

Phương Tranh học theo bộ dáng của Trần phu tử, ra vẻ nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ, trầm ngâm không thôi. Phong cảnh bên ngoài thật không sai, gió thổi vi vu, liễu rủ, thuyền hoa, kỹ nữ.----Trên sông Tần Hoài, ban ngày thuyền hoa vẫn tấp nập, những chiếc thuyền hoa mỹ lệ đều dừng lại ven bờ, văn sĩ cùng du khách thập phương lên thuyền hoa, đối ẩm thơ phú, thi thố tài nghệ. Đương nhiên, cũng có một chút bạch nhật tuyên dâm(3), nhóm văn nhân bình thường đều xấu hổ nói.

Phương Tranh cũng đã muốn đi thưởng thức qua Tần Hoài Phong Nguyệt nổi tiếng cổ kim một lần, đương nhiên chỉ là tới thảo luận học vấn thuần khiết cùng với các cô nương, tuyệt đối không có thêm ý tứ gì khác. Vạn nhất các cô nương bị sở học của Phương đại thiếu gia làm khuynh đảo tâm thần, cũng có thể các nàng sẽ dùng bạo lực bắt buộc hắn phải cùng các nàng bạch nhật tuyên dâm, nếu gặp chuyện này, Phương Tranh cũng không có cách nào phản kháng? Không phải các nàng người đồng thể mạnh sao?

“Đúng vậy, mau đối nhanh lên!” Đám học sinh đều lớn tiếng thúc dục, cắt ngang dòng suy nghĩ của Phương Tranh, cả đám thấy hắn trầm ngâm nửa ngày mà chưa nghĩ ra được về dưới, cho nên đã không còn giữ nổi bình tĩnh.

Phương Tranh nhìn trái nhìn phải, thấy có từng chiếc, từng chiếc thuyền hoa đang đậu sát ven bờ Tần Hoài, linh cơ chợt động, chấp tay đối với Trần phu tử, nói: “Tần Hoài phong trực ảnh, học sinh xin đối về dưới là, kỹ viện lãng phiên thiên.” (2)

Vừa dứt lời, một mảnh khoái trá cười ha hả, ngay cả Trần phu tử trước nay tính tình điềm đạm, khéo miệng cũng hơi méo xệch.

Mập mạp dùng sức vỗ bả vai Phương Tranh, cười to nói: “Huynh thật tài tình!”

Đương nhiên, ta chính là sao Văn Khúc hạ phàm mà.

(1) Đại học chi đạo : Đại học là một trong những kinh điển trọng yếu của nho gia. Xưa, người đến tuổi 15 thì vào học bậc đại học và được học sách này. Hai chữ “đại học” được nhà nho giải thích là “đại nhân chi học”, hiểu theo 2 nghĩa, là cái học của bậc đại nhân, và là cái học để trở thành bậc đại nhân. Cách giải thích ấy phần nào hé lộ về nội dung, mục đích của bộ sách. Đại học vốn chỉ là một thiên trong sách Lễ kí (Kinh Lễ sau này), được Tăng Sâm - một học trò hạng trung của Khổng Tử chế hóa thành. Tuy nhiên, nó chỉ thuộc bộ Tứ thư vào thời Tống, với sự xuất hiện cuốn Tứ thư tập chú của Chu Hi

Đại học chi đạo đưa ra ba cương lĩnh, gọi là minh minh đức (làm sáng cái đức sáng). Tại thân dân (gần gũi với dân chúng). Tại chí vụ chí thiện (sống phải lấy thiện tâm làm đầu).

(2) Tần Hoài phong trực ảnh.

Kỹ viện lãng phiên thiên.

Câu này nghe khá dễ hiểu nên chỉ giải thích nghĩa nha.

Nghĩa : Phong cảnh lãng mạn trên sông Tần Hoài.

Có nhiều thanh lâu kỹ viện ở trên sông Tần Hoài.

Về của Trần phu tử là nhã ý nói về quang cảnh tự nhiên trên bến sông Tần Hoài, còn về dưới mà Phương Tranh đối lại quá tục, ý của Phương Tranh là nói về chuyện mai dâm trên bến Tần Hoài, cho nên các học sinh đều cười ha hả.

(3) Bạch nhật tuyên dâm: Sinh hoạt phòng the giữa ban ngày.

(*) Thụy Mỹ Nhân: Công chúa ngủ trong rừng.

14. Chương 14: Mập Mạp Ăn Chực

Trên đường về nhà, mập mập vẫn đang tươi cười hớn hở, thật đáng thương cho đám người ở thời cổ đại, chưa thấy qua chuyện cười bao giờ sao, phẩm vị cũng thật là thấp. Ra khỏi Đạo Minh thư viện, mập mập không muốn quay trở về, quần quít lấy Phương Tranh đòi đi bái phỏng “bá phụ, bá mẫu”, nhìn tại năm trăm lượng bạc làm thể diện, Phương Tranh đành phải tiện thể đưa hắn về nhà.

Tiểu Ngũ cùng đi phía sau, mờ mịt nhìn mập mập cười ha hả, nghe bọn hắn bàn luận về mấy chủ đề không rõ ràng, không khỏi cảm thấy có chút uest oải.

Ba người chậm rãi tiêu sái bước đi, vừa đi vừa dạo thật sự là thích ý. Thái độ của mập mập hoàn toàn giống như một fan hâm mộ các đại minh tinh ở thời hiện đại, tề nhĩ hỏi Phương Tranh rất nhiều vấn đề, tỷ như làm sao có thể đổi lại được Trần phu tử, sau khi Phương Tranh thành công trả lời được thì cảm tạ ai..v..v...Toàn những vấn đề nhảm chán, Phương Tranh nói cảm tạ ai, hắn nghe hiểu được sao?

Bước vào đại môn, trong phủ náo nhiệt hẳn lên, thái độ của đám người hầu đều nhiệt tình chào hỏi Phương thiếu gia cùng mập mập, châm trà, dâng điểm tâm, ân cần làm cho Phương Tranh cảm thấy có điểm không được thoải mái. Nhưng thần sắc của mập mập thật ra lại rất bình tĩnh, tựa hồ như chuyện hầu hạ này, đã thành thói quen từ lâu.

Ngồi trong chính sảnh được một lát, cùng mập mập khoe khoang từ Nam tới Bắc, lấy Phương Tranh nhiều hơn hẳn mấy trăm năm kiến thức, khoắc loác một người cổ đại như mập mập thì khỏi phải nói. Mập mập nghe đến ngẩn người, khóe miệng chảy cả nước dãi mà vẫn không hề hay biết.

Đang thao thao bất tuyệt, Phương lão gia cùng Phương phu nhân đã ra tới, còn chưa thấy người đã nghe được thanh âm, chỉ nghe Phương lão gia cười sang sảng nói: “Tiểu tài tử nhà ta đã trở về, ha hả, hôm nay đọc sách cảm thấy như thế nào?”

Phương Tranh chưa kịp trả lời, mới vừa rồi còn đàm luận cô nương thanh lâu nào có cặp mộng phong mãn, cô nương thanh lâu nhà ai có cặp ngực căng tròn, còn mập mập thần sắc căng thẳng, nhìn thấy phụ mẫu Phương Tranh đến liền khom người lạy dài, nói: “Văn bối Chu Vô, bái kiến Phương bá phụ, Phương bá mẫu.” Một bộ dáng quân tử nho nhã lễ độ, cùng cái gã mập mập hạ lưu đáng khinh kia, giống như là hai người khác nhau vậy. Phương Tranh lặng thần nhìn biểu hiện của hắn, nguyên lai tiểu tử này diễn kịch rất khá.

Phương lão gia ngẩn người, sau đó cười nói: “Nga? Hải nhi nhà ta còn dẫn theo bằng hữu? Là cùng học tại thư viện đi sao?”

Mập mập cung kính nói: “Dạ vâng, Phương huynh tính tình ngay thẳng, học vấn cao thâm, văn bối thành tâm kết giao, hôm nay mạo muội tới đây, mong rằng bá phụ, bá mẫu không trách.” Phương Tranh nghe được âm thanh cao hứng, mập mập người này...Khuyết điểm lớn nhất chính là thích nói thật.

Phương lão gia cùng phu nhân liếc nhau một cái, cười nói: “Hải nhi nhà ta chỉ biết mấy trò khôn vặt, Chu hiền chất, nếu cứ thói phóng hãn, chỉ sợ tiểu tử này lại không biết trời cao đất dày.” Từ sau khi đi tới nhà của Trần phu tử làm lễ bái sư, thái độ của Phương lão gia đối với Phương Tranh rõ ràng so với trước kia đã tốt hơn rất nhiều.

Phương phu nhân không nói lời nào, cùng Phương lão gia chăm chú liếc mắt một cái, mỉm cười hướng mập mập gật gật đầu, liền đi xuống an bài cơm chiều.

Mập mập cười nói: “Bá phụ đã quá khiêm nhường, lời của văn bối đều là nói thật, hôm nay tại thư viện, Phương huynh có thể nói là đại triển thần uy, Trần phu tử ra một văn thơ đối ngẫu...”

“Khụ khụ, ân, khụ khụ.” Phương Tranh ở bên cạnh nghe vậy, thấy sắp hỏng bét, nhanh chóng mượn tiếng ho khan, dùng sức nháy mắt ra dấu cùng với mập mập.

May mắn, mập mập còn không tính là ngu ngốc đến thái quá, nhận được ánh mắt uy hiếp của Phương Tranh, vội vàng xấu hổ ngừng lại.

“Ân? Chu hiền chất, tại sao lại không nói tiếp?” Phương lão gia thấy mập mạp ngừng lại, cau mày hỏi hần: “Có phải đồ nghiệt tử này, hôm nay đã gây họa ở thư viện?”

“A, không có, không có mà phụ thân, hài nhi luôn luôn an phận thủ thường, thật thà phúc hậu mộc mạc, làm sao có thể gây rắc rối đây. Ha ha, hôm nay trời quang mây tạnh, thời tiết nắng ấm, các học sinh đều chăm chỉ đọc sách trên học đường, Trần phu tử có chút khen ngợi. Chu Vô, huynh nói có đúng như vậy không? ----Chu huynh!” Phương Tranh ám chỉ mập mạp hát đệm cho hần, tiểu tử này lại quay lưng đi, bả vai không ngừng run rẩy. Phương Tranh giận sôi gan, hung hăng véo một phen thịt béo bên hông của mập mạp.

“Ôi! A, đúng vậy, đúng là vậy, lời ấy của Phương huynh không phải là giả.” Mập mạp vội vàng đáp.

Phương lão gia hồ nghi nhìn hai người, nói: “Như thế thì tốt, nếu để cho ta biết đồ nghiệt tử người mà dám đi trêu chọc người ta, thì đừng trách lão phu tái thu thập người! Chu hiền chất, người cần phải giúp lão phu xem chừng cái đồ nghiệt tử này a!”

Mập mạp khom người đáp ứng, lúc này, Phương phu nhân đã quay lại mời mọi người vào ăn cơm chiều, rốt cuộc Phương Tranh cũng thở dài một hơi nhẹ nhõm.

Bầu không khí trong bữa cơm chiều rất hài hòa, vui vẻ. Nghe khẩu khí của Phương lão gia, thì đây là lần đầu tiên Phương Tranh mang bằng hữu về nhà dùng cơm, cho nên, bọn họ rất nể tình tiếp đãi khách quý, chẳng những ba người đầu bếp trong nhà đều nổi lửa, còn tới Yêu Nguyệt Lâu mua thêm mấy món ăn chiêu bài. Càng khiến cho người khác cảm động, lão gia tử còn lấy một vỏ rượu hoa điều(*) đã ngâm dưới hầm hai mươi năm lên chiêu đãi khách, nghe nói, ngày thường ngay cả một ngụm Phương lão gia cũng còn có chút luyến tiếc.

Mập mạp được sủng ái quá mà hoảng sợ. Trong miệng hần liên tục nói: “Khách khí thế này, văn bối sao có thể đảm đương nổi.” Nhưng hần lại xuống tay không một chút nề hà, một mâm thức ăn, hần tùy tiện vẽ lên một cái, liền hơn phân nửa đi vào trong miệng. Không thể không bội phục Phương phu nhân đã biết nhìn xa trông rộng, nếu tùy tiện làm giống như bình thường nhà văn ăn, sợ rằng không đủ cho mập mạp nhét kẽ răng. Phương Tranh hoài nghi có phải mập mạp đang tìm cách ăn trở về cái tấm ngân phiếu năm trăm lượng kia không? Hần đem chính mình che dấu thật sâu a!

Trong bữa ăn, Phương lão gia vô tình hữu ý hỏi về gia thế của mập mạp, nghe nói nhà hần cũng làm nghề buôn bán, Phương lão gia càng thêm cao hứng, liên tục hỏi là hiệu buôn nhà ai, làm sinh ý gì. Mập mạp ấp úng không nói rõ ràng, hàm hồ vài câu cho qua chuyện, Phương lão gia cũng không muốn truy vấn thêm.

Phương Tranh xem thường nhìn mập mạp, thầm nói tiểu tử này không thật thà, người sợ rằng ai đến thăm nhà người a, nhà người có tiền, so với nhà ta còn nhiều hơn sao? Mập mạp hổ thẹn cúi đầu dưới ánh mắt khinh thường của Phương đại thiếu gia, biết hổ thẹn là tốt rồi.

Một bữa cơm cả chủ và khách đều tận hứng, mập mạp ợ một cái thỏa mãn liền đứng dậy cáo từ, Phương Tranh đi theo tiễn hần ra ngoài cửa.

“Phương huynh, mùi vị đồ ăn nhà người không tệ, ha ha, sau này, ta sẽ bồi thường cho.” Mập mạp vừa xia răng vừa nói.

Phương Tranh khách khí cười nói: “Hoan nghênh sau này người tới thường xuyên, tuy nhiên, lấy sức ăn của mập mạp người, chỉ sợ lương thực trong kho nhà ta khó ứng phó nổi. Lần sau tới dùng cơm, nhớ rõ phải mang theo ngân phiếu trả tiền, một bữa cơm một trăm lượng bạc, già trẻ không gặt, bao ngài tận hứng mà về.”

Mập mạp ngăn người, tiếp theo dùng sức vỗ vỗ vào bả vai Phương Tranh, nói: “Người cũng thật biết nói đùa!” Dứt lời cười to mà đi.

Phương Tranh đuổi theo bóng lưng mập mạp, cao giọng hét to: “Ta không biết nói đùa!”

Xoay người bước vào trong nhà, hướng phía chính sảnh đi đến, Phương lão gia cùng Phương phu nhân đang ngồi uống trà, vì thế Phương Tranh ngồi một bên bồi tiếp hai người.

Phương lão gia chậm rãi nhấp từng ngụm, thưởng thức chén trà, sau một lúc lâu mới nói: “Tranh nhi, cái người Chu Vô kia, người có biết nhà hắn đang làm cái gì hay không?”

Phương Tranh đang cầm miếng điểm tâm nhét vào miệng, nghe vậy ngẩng người, nói: “Hắn không phải đã nói, trong nhà làm ăn buôn bán hay sao?”

“Buôn bán? Ha ha.” Phương lão gia cười nhạt nói: “Ta xem hắn cử chỉ hữu lễ, khí độ bất phàm, có thể giáo dưỡng như vậy, cũng không phải một nhà thương nhân có thể dạy dỗ ra được.”

Hắn nghe tiết mục sinh hoạt phòng the mà lại khí độ bất phàm, Phương Tranh âm thầm bĩu môi.

“Có khi nào hắn là con nhà quan lại?” Phương phu nhân nghi hoặc, nói.

“Rất có khả năng, nhưng bất kể nói thế nào, Tranh nhi cùng hắn kết giao bằng hữu cũng không phải là một chuyện không tốt, từ xưa đến nay, quan cùng thương đều dựa vào nhau mà sống, đều là quân cờ hỗ trợ cho nhau. Ha ha, Tranh nhi, người phải nhớ kỹ, ở bên ngoài không quản là kẻ nào, đều phải lấy lễ đối xử với người ta, thành Kim Lăng này nhân tài ẩn nấp nhiều vô số. Có lẽ, tùy tiện cùng người ta thoáng chạm mặt trên đường, đó cũng có thể là một phen gặp được quý nhân, hoặc cũng có thể là cường địch, người sẽ đưa người đi vào chỗ chết, cho nên, ra ngoài không được hung hăng càn quấy.” Phương lão gia lẳng lặng giảng đạo cho Phương Tranh.

“Phụ thân yên tâm, hài nhi luôn luôn nhất như chuột, sức trói gà còn không chặt, ở bên ngoài chỉ có người khác ức hiếp, hài nhi tuyệt đối là ngàn vạn lần cũng không dám khi dễ người khác.” Phương Tranh khiêm tốn nói.

“Hừ, ta cũng muốn tin lời của người, nhưng bản tính của người như thế nào... Ta còn không hiểu sao?” Phương lão gia đối với hắn khiếm tốn rất là khinh thường.

“Không có việc gì sao? Nếu không có việc gì, thì quay về phòng đi, cố gắng chăm chỉ đọc sách, nếu năm sau thi không đậu, thì rút tú tài, cẩn thận cái đầu trên cổ của người!” Phương lão gia trắng trợn uy hiếp, vừa dứt lời, Phương phu nhân tức giận, hung hăng cấu véo một phen vào cánh tay của hắn.

Những ngày sau này trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã nửa tháng.

Nửa tháng này, Phương Tranh không có thu hoạch gì, mỗi ngày đến thư viện đọc sách, hết giờ thành thật về nhà ăn cơm, mười phần giống với một vị quai bảo bảo thời đại phong kiến. Điều này làm cho Phương lão gia rất là hài lòng, cao hứng vung tay, tiền tiêu vật hàng tháng của Phương Tranh từ mười lượng bạc, tăng lên thành hai mươi lượng bạc. Nhìn xem, làm quai bảo bảo cũng có nhiều chỗ tốt a, mới nửa tháng công phu liền đã được tăng lương.

Thu hoạch lớn nhất chính là mập mạp, gia hỏa này từ khi ăn tiệc tại Phương gia một bữa, tựa hồ bị nghiện, cách vài ngày liền mượn danh nghĩa “lãnh giáo học vấn” cùng Phương Tranh, để đến nhà tìm hắn, cố tình vừa vặn, mỗi lần lãnh giáo đều là khoảng thời gian nhà Phương Tranh chuẩn bị ăn cơm. Nửa tháng trôi qua, học vấn của mập mạp gia tăng bao nhiêu thì không ai biết, bất quá, sức ăn của hắn thì mọi người đều có thể nhìn thấy rõ ràng.

Điều khiến cho Phương Tranh cảm thấy bất đắc dĩ chính là, vị nhân huynh mập mạp này, quả thực rất am hiểu cách mua chuộc lòng người, luôn miệng nói rằng không cần khách khí nhưng mỗi lần tới Phương phủ đều mang theo một chút tiểu lễ vật dâng tặng nhị vị lão nhân gia. Một thời gian sau, Phương lão gia một câu, một tiếng đều gọi “hảo hiền chất”, chỉ hận không thể đem thu làm nghĩa tử mới tốt, trên dưới Phương phủ đã dần quen với sự tồn tại của mập mạp, không quản hắn có tới hay không, mỗi lần ăn cơm luôn sắp nhiều hơn một đôi đũa, Phương Tranh có chút rối rắm, vốn định thu hắn tiền cơm, nhưng khi mở miệng thì lại cảm thấy có chút ngượng ngùng.

“Ăn cơm nhà ta cảm giác ngon như vậy sao?” Phương Tranh bộ dáng uể oải ghé sang bàn bên cạnh hỏi nhỏ. Trên bục giảng, Trần phu tử vẫn đang say sưa giảng giải “Mạnh Tử”.

Mập mạp cũng học theo hắn gục xuống bàn, bất quá động tác kỹ thuật cao này đối với hắn là tương đối khó khăn, thịt béo trên lưng quá nhiều, căn bản không thể khom lưng xuống được, hắn đành tựa lưng ngồi dựa vào ghế, hăm mộ nhìn Phương Tranh.

“Được ăn hay không, cũng không quan trọng, trọng yếu nhất là... Không khí bữa ăn gia đình, ta rất hâm mộ người.” Sau khi hai người quen nhau được một thời gian, mập mạp cùng Phương Tranh đã không còn dùng “tại hạ”, “ngu đệ” mà xưng hô nữa, bình thường đều gọi “ta, người”.

“Phụ mẫu người, không cùng ăn cơm với người bao giờ sao?” Đột nhiên Phương Tranh nhớ tới, quen biết với mập mạp đã lâu như vậy, còn chưa có hỏi qua tình huống trong nhà hắn, chỉ biết một điều, nhà hắn cũng đang làm ăn buôn bán.

“Phụ mẫu ta... thường xuyên ra ngoài, trong phủ ngoại trừ ta cùng muội muội, cũng chỉ còn đám người hầu.” Mập mạp tinh thần chán nản.

Phương Tranh gật gù đầu như đã hiểu, thương nhân trọng lợi khinh biệt ly(1), để được có một chút tài sản này nọ, tóm lại cũng phải trả một cái giá khác.

“Hài tử đáng thương, sau này tới nhà của ta ăn cơm, tặng thêm cho người vài cái bánh bao...” Phương Tranh hào phóng vỗ vai mập mạp: “Năm mươi lượng bạc một bữa cơm, thật sự vừa rẻ vừa ngon, chỗ tốt như vậy, tìm ở đâu ra đây?”

Trong lòng mới vừa dâng lên mấy phần thương cảm, đã bị Phương Tranh châm chọc làm cho tan biến, mập mạp rửa thềm Phương Tranh một phen, sau đó nói: “Đi! Ta không tính toán trả thù lao, tối nay ta nghĩ muốn ăn thịt kho tàu, cá chép chưng, người kêu Tiểu Ngũ quay lại phân phó cho nhà bếp một tiếng.” Thời gian qua, mập mạp cùng Tiểu Ngũ cũng rất quen thuộc.

Mập mạp chết bầm này, thật không tính chính mình là ngoại nhân, nếu cứ tiếp tục như vậy thì không được, sau này ta phải đến nhà của hắn ăn bù. Phương Tranh thầm nghĩ, sẽ lấy danh nghĩa “lãnh giáo học vấn” cùng hắn, giống như hắn lấy cớ đến Phương phủ, lãnh giáo học vấn tốt lắm, học vấn luôn luôn được coi trọng. Khổng tử không phải đã từng nói “tam nhân hành, tất hữu ngã sư yên”(2) sao? Theo như câu này thì, năm đó Khổng lão phu tử hơn phân nửa là đang trong thời gian mê đắm, kiếm cớ đi ăn chực nhà người ta mà thôi.

“Còn có một chuyện..” Đột nhiên mập mạp áp úng, nói: “Mỗi ngày đều đến nhà người ăn cơm, chỉ để lại muội muội ta cô tịch ở nhà một mình, Phương huynh, người xem có thể hay không...”

“Đến đây đi, cả hai đều đến đây đi!” Phương Tranh hào phóng vung tay, nói: “Dù sao chặn một con trâu cũng là chặn, hai con trâu cũng là chặn, nhà người còn có thân thích gì không? Đều mang lại đây đi, nhiều người cũng không sao cả, chẳng qua chúng ta mở tiệc cơ động...” Lấy sự hảo cảm của Phương lão gia đối với mập mạp, dù có mang thêm vài người đến Phương phủ ăn chực cũng không coi vào đâu, Phương Tranh rất thông minh, nghe vậy liền đáp ứng hắn.

“Muội muội của người hắn là sức ăn nhỏ hơn so với người, tính năng mỗi bữa hai mươi lượng bạc là được rồi, cuối tháng tổng kết sổ sách, trả tiền một thể.” Phương Tranh gục xuống bàn, uể oải mặc cả.

“Được.” Mập mạp không thèm để ý, nói: “Người cứ bình tĩnh đi, chờ đến năm nào ta trả lại cho.”

Chú thích:

(*) Hoa Điều Tửu : Hay còn một cái tên gọi nổi tiếng khác chính là Nữ Nhi Hồng, nó có một cái ý nghĩa rất thú vị, theo phong tục của người Triệu Hưng, khi phụ nữ sinh con gái, khi đứa bé được đầy tháng tuổi, người mẹ sẽ đích thân đi ủ rượu. Sau đó đựng rượu trong một chiếc hũ gốm có trạm trổ hình hoa trên hũ, đem chôn dưới đất, để ủ khoảng mười mấy năm. Đợi cho tới khi người con gái xuất gia đi lấy chồng, mới lấy ra để khoản đãi bà con lối xóm cũng thưởng thức hoặc làm của hồi môn cho con gái về nhà chồng, vì thế mà loại rượu này còn có một cái tên khác nữa, đó là rượu “nữ nhi hồng”.

(1) Thương nhân trọng lợi khinh biệt ly : Ý nói chính là người làm ăn buôn bán không coi trọng tình nghĩa, hoặc mãi mê buôn bán không chăm sóc được cho gia đình, con cái, chỉ biết lo kiếm tiền.

(2) tam nhân hành, tất hữu ngã sư yên : Câu trên có nghĩa là, Ba người cùng đi, ắt hẳn có người đáng là thầy ta.

Đức Khổng Tử nói: ”Tam nhân hành tất hữu ngã sư yên, trạch kỳ thiện giả nhi tùng chi, kỳ bất thiện giả nhi cải chi.”

Nghĩa là: Ba người đi ắt có người là thầy ta vậy, lựa người lành mà theo, còn người chẳng lành thì sửa cải theo đó.

Ba người đi đường với nhau, hai người nữa với mình là ba, người lành thì vẽ cho ta điều lành và ta làm theo, người chẳng lành thì vẽ cho ta điều xấu, ta nên biết mà chữa ra. Thế là hai người đó đều là thầy của ta.

Câu nói trên của Đức Khổng Tử biểu thị một đức khiêm tốn và một tinh thần cầu học đến cao độ. Nơi người giỏi và lành, chúng ta học nơi họ điều giỏi điều lành và bắt chước làm theo; nơi người dở và không lành, chúng ta học để biết cái dở và cái không lành để tránh đi, khỏi thất bại.

Trong đời sống chung quanh chúng ta, tất cả đều là những bài học đủ ngành đủ lớp rất đa dạng phong phú, bài học tốt thì chúng ta bắt chước, bài học xấu thì chúng ta biết mà tránh cho khỏi vấp phạm.

Còn ý của Phương Tranh là phải học theo Mập mạp, đến nhà hấn ăn chực lại!

15. Chương 15: Tình Cờ Gặp Phải Thù Xưa

Mập mạp làm việc rất có hiệu suất, đặc biệt là trên chuyện đi ăn chực, biểu hiện càng nổi bật. Ngay khi Phương Tranh về đến nhà còn chưa kịp lấy hơi, mập mạp đã dẫn muối muối tới cửa.

“Gia hỏa này khi nào mới nhận biết được, hai chữ riêng tư đây?” Phương Tranh bất mãn nói thảm, hướng ra ngoài cửa lớn mà đi nghênh đón mập mạp đại giá quang lâm.

Trước cửa, mập mạp cùng một vị hồng y cô nương đang đứng chung một chỗ, thỉnh thoảng mập mạp lại quay đầu sang nói thảm với nàng, vị cô nương kia bịu môi, tỏ ra không tình nguyện. Phương Tranh nhìn vị cô nương kia, mơ hồ có chút quen mắt.

Đợi cho đến lúc, Phương Tranh tới gần, vị cô nương kia hai mắt sáng ngời, ngay sau đó, đôi con ngươi tròn tròn.

“Là người?”

“Không phải ta!” Phương Tranh theo bản năng quay lưng lại, tình cờ gặp phải thù xưa, cô nương này rõ ràng chính là tiểu mắng non mà lần trước hấn trên chợ.

Tiểu mắng non cười lạnh nói: “Hắc hắc! Hồn đản...Khụ khụ, đi mòn gót giày tìm chẳng thấy, đến khi gặp được lại chẳng tốn chút công phu!”

Mập mạp kinh ngạc nói: “Hai người quen nhau sao?”

“Ca ca, lần trước trên chợ hoa, tên hồn đản khi dễ người ta, chính là hấn!” Tiểu mắng non nắm lấy ống tay áo mập mạp tố cáo, nói.

“Sao lại xảy ra chuyện này?” Mập mạp mờ mịt giống như người trong mộng, không thể tự thoát ra được.

Phương Tranh chợt dạ cười nói: “Mập mạp...a nhầm, Chu huynh, hiểu lầm, tất cả đều chỉ là hiểu lầm mà thôi..” Tiểu nha đầu này không ngờ lại là muối muối của mập mạp, thật sự Phương Tranh cảm thấy rất bất ngờ. Hơn nữa, bộ dáng hai người này... Như thế nào cũng không giống huynh muội a.

“Hãy bớt sàm ngôn đi! Cẩu tặc, nạp mạng!” Tiểu mắng non không cần nói chuyện phải trái, vung quyền xông lên. Nhìn từ góc độ thân thủ của nàng mà nói, quả thật cô nương này vốn đã có tư chất hung hăng càn quấy, quyền cước của nàng rất hung bạo, giống như mưa rền gió dữ cuốn tới bên người Phương Tranh.

“Mập mạp! Cứu ta!” Dưới tình thế cấp bách, Phương Tranh đành phải trốn sau lưng mập mạp, dùng nhục thuẫn của hấn mà ngăn cản thế công sắc bén của mỹ nhân.

“Mật Nhi, dừng tay! Không được hồ đồ!” Mập mạp gầm nhẹ một tiếng, trong thanh âm có hàm chứa một cỗ khí thế uy nghiêm.

“Uy! Ca ca ngươi nói, còn không mau ngừng tay! Không nghe lời sẽ đánh vào mông ngươi a! Ai nha!” Phương Tranh vừa trốn, miệng vừa ba hoa, thỉnh thoảng rú lên mấy lần, thật sự rất đau đớn.

Tiểu mễ non vốn định dừng tay, nghe được Phương Tranh vẫn liêu lĩnh trêu chọc, nàng không khỏi tức giận, lực đạo quyền cước càng tăng thêm vài phần.

“Mật Nhi! Muội thật là dám không nghe lời ta nói?” Mập mạp nghiêm mặt, trầm giọng nói.

Tiểu mễ non bắt đắc dĩ dừng tay, không nói thêm lời nào, một đôi mắt đẹp tròng lên nhìn Phương Tranh. Không phải không thừa nhận, tiểu nha đầu này đáng người rất được, nàng cải trang mặc quần áo văn sĩ thì có khí khái tao nhã, mặc đồ nữ nhân thì có khí chất như trăm hoa khoe sắc, mà nàng không mặc quần áo...Hừ, Phương Tranh chưa từng thấy qua, nhưng nói vậy cũng không kém, búp măng a, hình dạng hoàn mỹ biết bao.

“Nói, nói mau, rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra? Phương huynh, người nói trước đi.” Nhất thời, mập mạp biến thành trọng tài.

“Chuyện trước đây, kỳ thật cũng rất đơn giản, có một ngày ta đi dạo trên đường, kết quả, không nghĩ tới lại đụng nhằm vào Mật Nhi, như vậy, như vậy.” Phương Tranh tự thuật lời ít, mà ý nhiều, đương nhiên, cắt bớt một chút tình tiết máu chót.

“Người, hỗn đản... Người...Ai cho phép người gọi ta là Mật Nhi? Ca ca, đừng nghe hấn, hấn nói vậy, rõ ràng hấn đã trêu chọc người ta.” Mật Nhi mặt hoa tức giận đến đỏ bừng, lớn tiếng lên án với mập mạp rằng Phương Tranh đắc tội với nàng.

“Uy, nói cũng không thể nói lung tung, ta trêu chọc người chỗ nào vậy?” Phương Tranh trợn mắt lên, ba lẳng nhăng nói.

“Người... Tên hỗn đản này!” Mật Nhi nắm chặt hai bàn tay, bộ dạng tư thế như muốn liều mạng xông tới, khoe mắt đã ướt át, nhưng lại quật cường chịu đựng, không cho nước mắt chảy xuống. Nói thật, tiểu nha đầu này bất kể là tức giận hay khóc lóc, thậm chí là mắng chửi người khác, thoát nhìn đều phi thường diễm lệ, diễn cảm đủ để câu hồn đoạt phách người khác, nếu tính cách của nàng ôn nhu đi một chút, Phương Tranh thế sẽ buông tay đầu hàng, hiện tại a, tránh được càng xa thì càng tốt.

“Tốt lắm, tốt lắm, đừng làm ồn.” Mập mạp thống khổ vỗ trán hét lớn, sau đó quay đầu nói với Mật Nhi: “Làm quen đi, vị này chính là hảo huynh đệ của ta tại Đạo Minh thư viện, thiếu chủ nhân hiệu buôn Phương gia, Phương Tranh công tử. Cũng không tính là ngoại nhân, một chút việc nhỏ, Mật Nhi muội sẽ không tính toán chút, chớ để ca ca phải khó xử.”

“Phương huynh, vị này chính là muội muội của ta, bởi vì hàng năm phụ mẫu đều đi buôn bán ở ngoài, cho nên không có ai quản giáo, tính khí có chút hồ đồ, xin Phương huynh chớ trách.”

Mật Nhi hừ lạnh một tiếng, đem mặt hoa quay ngoắt sang một bên, không thèm để ý tới Phương Tranh.

“Không trách, không trách.” Phương Tranh cười híp mắt nói: “Kỳ thật ta cũng đã sai, tiện đây xin hướng Mật Nhi cô nương tạ lỗi, đại hồng thủy thì bái long vương miếu, sớm biết Mật Nhi cô nương là mập... Ách, là muội muội của Chu huynh, thì mấy ngày hôm trước đã không cần rõ như vậy.” Ngụ ý của hấn, nếu nàng không phải là muội muội của mập mạp, thì thiếu gia ta đâu chỉ cần rõ tới mức như vậy, còn phải hung hăng hơn thế nữa.

“Hừ, họ Phương, người cho rằng tùy tiện tạ lỗi là coi như xong sao? Nằm mơ! Người cứ chờ đó, sau này sẽ biết tay ta!” Mật Nhi cô nương rõ ràng không tiếp nhận thành ý lần này của Phương Tranh.

Ta kháo! Đã tạ lỗi rồi mà còn không muốn buông tha người, nha đầu kia thật khó hầu hạ. Phương Tranh vội ho khan một tiếng, sau đó hướng Mật Nhi tiếp tục thi lễ thật dài, diễn cảm chân thành nói: “Mật Nhi cô nương, thật lòng xin lỗi, chuyện buổi sáng hôm đó là ta không đúng, nhưng thật sự ta cũng không có ác ý, chỉ là thấy cô nương quốc sắc thiên hương, đẹp tựa thần tiên, thanh nhã thoát tục như hoa sen nở rộ, rực rỡ diễm lệ như hoa đào khoe sắc thắm ba, tại hạ nóng lòng muốn kết thân với cô nương, nhưng nghĩ không tìm được biện pháp nào, vì thế đành phải dùng hạ sách này, cùng cô nương tiếp cận vui đùa, mong rằng cô nương chớ trách tại hạ phi lễ.”

Vốn Phương Tranh còn muốn ca ngợi thêm một câu, hai cái chồi măng trên ngực của nàng giống như hàn mai ngạo nghễ vươn lên trong tuyết, nhưng lại sợ nàng sẽ vọt vào phòng bếp của Phương gia, cầm thái đao đuổi giết hấn, cho nên Phương Tranh rất sáng suốt, không đề cập tới vấn đề này.

Nữ nhân, không quần đẹp xấu, béo gầy, đều thích nghe người khác nịnh hót, mặc dù có nói sai sự thật nghiêm trọng, các nàng cũng sẽ bịt tai trộm chuông mà cho rằng đây là nói thật, huống chi vị Mật Nhi cô nương trước mặt này, vẫn có chút vốn liếng để ca ngợi.

Cho nên, Phương Tranh vừa mới dứt lời, tức thì đã có chút hiệu quả. Cụ thể là biểu hiện của Mật Nhi lúc này, còn mập mạp thì rất kinh ngạc nhìn Phương Tranh, tựa hồ không thể tưởng tượng được, hẳn lại sẽ hướng muối muối của mình mà nói ra những lời khen tặng ghê tởm như vậy.

Tiểu cô nương mười lăm mười sáu tuổi, quả thật rất dễ dàng lừa gạt, Mật Nhi bị Phương Tranh thổi phồng mấy câu, nhin không được thẹn thùng, hai má ửng hồng, nước mắt đã sớm dừng, nhìn hai vệt nước mắt trên khuôn mặt nhỏ nhắn, mơ hồ giống như hoa đào gặp mưa, thật thương cảm. Hai tay mân mê góc áo, sau đó hung hăng liếc mắt nhìn Phương Tranh một cái. Tựa hồ nghĩ lại bản thân mình cùng Phương Tranh có xích mích, nhất thời không biết phải làm sao để xuống đài. Tiểu cô nương tính tình, rất là đáng yêu.

Phương Tranh lại nói: “Để tỏ lòng xin lỗi đối với Mật Nhi cô nương, tại hạ mời Mật Nhi cô nương cùng Chu huynh dùng cơm, ăn, bữa này miễn phí, lần sau, không được viện cớ này nữa.”

Mật Nhi “hừ” nhẹ một tiếng, chiếc cằm nhỏ xinh cao ngạo nâng lên, trước khi bước vào Phương phủ, miệng còn cứng rắn nói: “Hừ, nhiều người muốn mời bốn cô nương dùng cơm, còn không được, hiếm lạ lắm sao?”

Phương Tranh thầm lau mồ hôi, đoạn ân oán này xem như là tạm thời giải quyết xong? May mắn là bản thân có tài ăn nói, không hiểu mập mạp từ đâu lại tìm được một vị muối muối cuồng dã như vậy.

Liếc nhìn mập mạp một cái, trên mặt hẳn cũng lộ ra vẻ cười khổ.

Mập mạp huynh muội đến, cho nên Phương phủ đã tổ chức yến tiệc, làm cho bầu không khí buổi tối trong Phương gia rất náo nhiệt, Mật Nhi thay đổi bản sắc điệu ngoa, trong bữa tiệc rất cung kính đối với Phương lão gia cùng Phương phu nhân, một bên rót rượu cho Phương lão gia, một bên gấp thức ăn cho Phương phu nhân. Cái miệng nhỏ nhắn, ngọt ngào gọi bá phụ cùng bá mẫu, khiến cho nhị lão phấn khởi, cười tới mức khó ngậm được miệng.

Phương Tranh trong lúc ăn cơm cảm thấy rất buồn bực, công phu nịnh hót của mập mạp có thể là xuất thân từ di truyền, nhưng so với muối muối của hắn đúng là sóng trường giang lớp sau xô lớp trước.

Lặng lẽ kéo ống tay áo của mập mạp, Phương Tranh ghé vào tai hắn, nhẹ giọng hỏi: “Uy, vị này, có thật là muối muối ruột của ngươi không? Không phải là muối muối cái gì linh tinh đó chứ?”

Mập mạp bất mãn lườm hắn một cái: “Nói cái gì đó, đương nhiên là muối muối ruột của ta, cùng chui ra từ bụng của mẫu thân.”

Phương Tranh châm ngòi quan hệ tình cảm của hai người bọn họ, nói: “Sao nhìn lại không giống vậy, ta nói này mập mạp, phụ thân cùng mẫu thân ngươi thật là thiên vị, nhìn xem, muối muối của ngươi bộ dáng có thể gọi là quốc sắc thiên hương, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, khẳng định đã đoạt đi của người không ít phong quang, nhìn lại ngươi xem, thất điên bát đảo, còn béo như vậy, thời thơ ấu của ngươi nhất định đã gặp phải không ít bóng ma...”

Lời còn chưa dứt, đã cảm thấy trên đầu bị gõ một cái, Phương Tranh đau đớn quay đầu nhìn lại, hung thủ rõ ràng là Mật Nhi.

Mặc dù, Mật Nhi đang nói chuyện cùng Phương gia nhị lão, nhưng lực chú ý tới Phương Tranh lại chưa lúc nào thả lỏng, thấy hắn bộ dạng lén lút nói thầm cùng mập mạp, liền biết ngay gia hỏa này, không nói cái lời gì hay ho, vì thể nàng cũng lặng lẽ tới gần nghe trộm, quả nhiên, gia hỏa này đang châm ngòi ly gián.

Mật Nhi hơi hơi nheo mắt lại, nói: “Phương đại thiếu gia, ngươi cùng ca ca ta nói chuyện gì đó?”

Phương Tranh biết mình đuối lý, cũng không dám nhiều lời, mỉm cười hướng mập mạp nâng chén: “Tối, uống rượu, uống rượu!”

Phương lão gia cùng Phương phu nhân thấy thế đều nhìn nhau cười, Phương gia chỉ có một mình Phương Tranh là người nổi nghiệp, chưa bao giờ thấy qua tình cảnh cãi lộn cùng tiểu nữ tử, nhị lão nhìn Mật Nhi, càng ngắm càng vừa lòng, xem điệu bộ này, tựa hồ đã coi nàng như là con dâu.

Phương Tranh còn không biết được tin tức, chỉ mất một thời gian bữa cơm, nhị lão đã nhìn trúng con dâu tương lai. Sau khi ăn uống xong xuôi, tâm sự hàn huyên thêm chốc lát, hấn liền tiễn huynh muội mập mạp ra ngoài đại môn, trước cổng đã có một cỗ xe ngựa đứng chờ, mà bốn phía chung quanh xe ngựa còn có mười mấy vị hán tử ăn mặc trang phục võ sĩ, mỗi cái gươm tay nhắc chân đều phát ra khí tức dũng mãnh của nhà binh chuyên nghiệp. Thấy huynh muội mập mạp đi ra, tất cả đều khom lưng ôm quyền. Mập mạp cùng Mật Nhi cũng không nhiều lời, cả hai đều bước lên cỗ xe ngựa.

Phương Tranh âm thầm tắc lưỡi, từ khi nào tiểu tử này, lại thích phô trương thanh thế như vậy? Xem tình hình này, xuất thân của hấn thật sự là con nhà làm ăn buôn bán sao?

Cỗ xe ngựa vừa chuyển động, tấm rèm liền được vén lên, một thanh âm giòn tan truyền đến: “Họ Phương hôn dẫn, người... Con mẹ nó, bốn cô nương không thèm tính toán chuyện trước kia với người, sau này còn dám gây với bốn cô nương, con mẹ nó, bốn cô nương thiên người...”

Tiếp theo, bên trong xe ngựa truyền đến những tiếng trách mắng của mập mạp, cùng với tiếng cười giòn giã của Mật Nhi vang lên.

16. Chương 16: Bị Người Vô Lễ

Phương Tranh lau mồ hôi lạnh, liền xoay người quay vào trong phủ, hấn âm thầm quyết định, sau này địa phương nào có tiểu nha đầu kia, nhất định hấn sẽ nhượng bộ lui binh, nhìn thấy từ xa là phải tránh, dùng từ “hoa hồng có gai” cũng không đủ để hình dung phong tư của nha đầu kia, nàng quả thực là hoa ăn thịt người. Thật vất vả mới xuyên việt về cổ đại, lần đầu tiên trên chợ nữ nhân liền gặp nàng, xuất sư bất lợi, thật là đen đủi.

Trở lại chính sảnh, Phương lão gia cùng phu nhân đang ngồi uống trà, Phương phu nhân hướng ánh mắt đến Phương lão gia, Phương lão gia vội ho khan một tiếng, chậm rãi nói: “Tranh nhi, vị muội muội của Chu Vô đã có hôn phối hay chưa?”

Phương Tranh phờ phạc nói: “Hài nhi không biết, hôm nay cũng mới gặp mặt lần thứ hai, hài nhi cùng nàng không thân quen.” Hai lần gặp mặt đều không được vui vẻ.

Phương lão gia ừ một tiếng, nói: “Sau này, người hỏi Chu Vô, nếu muội muội hấn chưa gả cho nhà khác, ta nhìn tiểu nha đầu kia không sai, nếu thực cân xứng, ta liền vì người mà làm chủ, mời người đi tới Chu gia nói chuyện cuộc hôn nhân này.”

Phương Tranh ngăn người, chậm chạp nói: “Cân xứng? Việc hôn nhân?” Đột nhiên kịp phản ứng, nhất thời sợ tới mức hai chân mềm nhũn: “Cân xứng? Ta cùng nàng? Mật Nhi?”

Thấy Phương lão gia chậm rãi gật đầu, Phương phu nhân tủm tỉm cười liên tục, vẻ mặt vui mừng hớn hở, nhị lão không giống như đang nói đùa. Trong lòng Phương Tranh trầm xuống, phụ mẫu nhìn trúng nha đầu kia, chuyện này phải nói như thế nào cho phải? Tưởng tượng có một ngày nào đó, nha đầu kia mặc đồ cưới bước chân vào trong Phương phủ, lúc vén khăn che mặt liền lộ ra diện mục dữ tợn, đối với hấn, vênh mặt hất hàm sai khiến: “Con mẹ nó, đi lấy cho lão nương chậu nước rửa chân!”

Bỗng dưng, Phương Tranh sợ run cả người, trên trán đã lấm tấm xuất hàn vài giọt mồ hôi lạnh, khăn trương nói: “Chuyện này không thể được, tuyệt đối không thể được!”

Phương lão gia nghe vậy, giận tái mặt, nói: “Hay là người còn không nguyện ý? Ta xem nha đầu kia, diện mạo, nhân phẩm, giáo dưỡng đều là lựa chọn tốt nhất, hừ! Người ta còn không nhất định để ý tới người nữa kia!”

Nhân phẩm? Giáo dưỡng? Hai cái đồ vật này có vẻ như nàng không có đi sao? Nàng không thích ta là tốt nhất, dù gì ta cũng là thanh niên vĩ đại xuyên việt, có thể nào đi cưới một cái nữ nhân danh đá về làm vợ? Phương Tranh giãy nảy lên nói: “Chuyện tình lần này... Có phải hay không đã quá mức vội vàng? Dù sao, hài nhi cùng với Mập Mạp cũng có giao tình, vạn nhất việc này không thành, ngày sau mọi người gặp nhau cũng đều khó xử ...”

Phương phu nhân nhẹ giọng nói: “Cho nên mới bảo ngươi đi dò xét Chu Vô, nói bóng nói gió một chút, đừng hỏi quá trực tiếp. Tranh nhi, tuổi của ngươi cũng không còn nhỏ rồi, đừng nghĩ mười tám tuổi đã thành thân là sớm, nhà chúng ta chỉ có một mình ngươi, nếu không đem chung thân đại sự dàn xếp cho ổn thoả, chỉ sợ sau này sẽ chậm trễ a.” Dứt lời, Phương phu nhân buồn bã thở dài một hơi.

Mười tám tuổi không thành thân tính là cái gì, trong xã hội hiện đại, hai mươi tám ba mươi tuổi chưa cưới vợ cũng còn không thấy bọn họ khẩn trương. Phương Tranh không cho là đúng, trong đầu liền xoay chuyển, muốn tìm lấy một lý do thật tốt, đem chuyện tình hoãn lại.

Sau một lúc lâu, Phương Tranh nói: “Cũng không phải là hài nhi không muốn, chỉ sợ việc này không có khả năng. Tin tưởng rằng phụ thân cũng đã nhìn ra, Mập Mập này, ách, chính là Chu Vô, gia thế của hắn cũng không đơn giản. Thương nhân tầm thường như chúng ta, người nhà của hai huynh muội bọn họ làm sao có thể đồng ý chuyện hôn phối này được? Mới vừa rồi hài nhi đưa tiễn bọn họ ra ngoài, thấy ở trước cửa có hơn mười mấy gã hán tử ăn mặc võ trang, nhìn đám hán tử đó giờ tay nhắc chân, đều không giống như hộ vệ bình thường. Bởi vậy có thể thấy được, hai huynh muội Chu Vô đều không phải xuất thân thương nhân theo như lời hắn nói, khả năng nhà người ta có thể làm quan lại. Phụ thân cùng mẫu thân thử ngẫm lại mà xem, quan lại người ta, Phương gia ta trèo tới được cửa sao?”

Nói một tràng dài, ý tứ rất rõ ràng, chuyện hôn phối với nha đầu cuồng dã kia, nhị lão cũng khỏi cần suy xét, nhanh chóng gạt bỏ, rồi đi ngủ thôi.

“Hừ! Ngươi, tiểu tử hỗn đản này, chẳng lẽ ngươi vì không thích người ta, nên mới cố tình nói dối lão phu?” Phương lão gia bất mãn nói một câu.

Phương Tranh khẩn trương thề thốt, nói: “Hài nhi nếu dám dối gạt phụ thân, ta liền không phải nhi tử của phụ thân đại nhân!”

“Thúi lắm! Ngươi có lừa gạt lão phu hay không, thì ngươi vẫn là nhi tử của ta.” Phương lão gia giận tím mặt, Phương phu nhân che miệng cười khê, Phương đại thiếu gia cúi đầu lẩm bẩm, thực sự là một gia đình hoà thuận tiểu biểu!

Thật lâu sau, Phương lão gia mới chậm rãi vuốt râu, trầm ngâm nói: “Nếu thật sự như lời ngươi nói, việc này đành phải từ bỏ. Người trong thiên hạ đều không coi trọng thương nhân chúng ta, dù có ngàn vạn lần gia tài, vẫn không có được thân phận cùng thể diện, quả thực khó khăn a!” Nói xong, Phương lão gia thở dài, vẻ mặt có chút đui hui. Thương nhân trong thời đại xã hội phong kiến, có địa vị thấp nhất “sĩ, nông, công, thương”, thương nhân vĩnh viễn ở tận cùng dưới đáy xã hội, muốn cùng quan lại người ta kết thông gia, đó là chuyện vô cùng khó khăn.

Phương phu nhân cũng thở dài một hơi, liên tục nói: “Đáng tiếc, đáng tiếc...”

Phương Tranh thấy tâm tình của phụ thân cùng mẫu thân đều ưu tư, làm như hổ thẹn vì không thể cho hắn được một cái xuất thân trong sạch, Phương Tranh vội vàng nói: “Thương nhân thì thế nào? Chúng ta ngày ngày đều ăn ngon mặc đẹp, làm cho cái đám quan lại ghen tị mà thôi, phụ thân cùng mẫu thân không cần phải vì chuyện này mà lấy làm phiền lòng.”

Phương lão gia cùng phu nhân lắc đầu, im lặng không nói. Phương Tranh thấy thế cũng không muốn nhiều lời, sau khi thi lễ, liền cáo lui.

Hàng ngày chán nản đọc sách, thử nghĩ mỗi ngày đều lặp đi lặp lại một sự tình đồng dạng, đi tới thư viện, tan học về nhà, ngủ, tới thư viện, lại tan học....Cuộc sống như vậy, đối với loại người không biết an phận như Phương đại thiếu gia mà nói, làm sao hắn có thể chịu được?

May mắn, còn có Mập Mập bồi tiếp hắn, sau khi quen thân mới biết được, gia hoả Mập Mập này thật sự là có tiền một cách vô lý, Phương Tranh đường đường là thiếu chủ nhân hiệu buôn Phương gia, vậy mà trước mặt hắn quả thực giống như người đi xin cơm, động một tí là hắn có thể lấy ngân phiếu hơn mấy trăm hoặc ngàn lượng bạc mang ra khoe khoang, nhiều rồi thành quen, cho nên Phương Tranh cũng không quá ngạc nhiên như lúc ban đầu. Hơn nữa, Mập Mập đối với con số không hề miễn cảm, tỷ như một đồng tiền một cái bánh bao, nếu Phương Tranh nói với hắn mười lượng bạc một cái bánh bao thì hắn cũng tin, không biết, có phải hắn đã tín nhiệm Phương Tranh một cách mù quáng, hay căn bản là không thèm để ý đến phương diện tiền bạc.

Đổi lại người có tâm địa độc ác, không chuẩn liền đem tiểu tử này lừa đến nơi hoang vắng trói lại, phỏng chừng có thể kiếm được một số tiền chuộc rất lớn. Phương Tranh rõ ràng tâm địa thiện lương, chỉ muốn hân thưởng xuyên mời khách ăn cơm là được rồi.

“Thiếu gia, đến lúc rời giường rồi.” Thanh âm của Tiểu Lục thản nhiên đem Phương Tranh tỉnh lại từ trong mộng.

“A!” Phương Tranh thống khổ vận vẹo cơ thể, dùng chân trườn kín đầu, ấp úng nói: “Tiểu Lục, đi nói giúp với phụ mẫu, hôm nay ta bị đau tay, đi không được.” Có thể lý giải, cuộc sống những ngày qua tại học đường thật đơn điệu, làm cho Phương Tranh bắt đầu cảm thấy chán nản.

“Vậy nô tỳ đi bẩm báo với lão gia, thiếu gia đau tay nên không đi tới thư viện được.” Tiểu Lục vẫn bình tĩnh nói, mấy cái kỹ xảo của Phương đại thiếu gia, trong mắt nàng cũng như tiểu thí hài lăn lộn trên mặt đất làm nũng.

“Chậm đã, quay lại!” Phương Tranh sợ tới mức, nhảy dựng lên: “Người nghe nhầm, vừa rồi ta đang nói mơ, ân, thời gian đọc sách tốt như vậy, ta sao có thể bỏ lỡ đây? Cổ nhân cũng thường đọc sách từ lúc gà gáy, đương nhiên thiếu gia ta cũng không cam lòng chịu thua...”

Phương Tranh vẫn dài dòng, Tiểu Lục không thêm để ý tới hắn, tay chân lạnh lẽo bưng nước rửa mặt tối, sau đó bước lại gần, hầu hạ Phương Tranh mặc quần áo.

Tiểu nha đầu này thật sự không hiểu gì là phong tình, nếu mạng ta ngắn một chút, chỉ sợ cũng không thấy được lớp băng trên mặt nàng, ngày nào tan biến, Phương Tranh âm thầm lắc đầu. Giúp nàng kiểm tra thân thể chính là nguyện vọng không biết năm tháng nào mới được thoả mãn tâm nguyện...

Tiểu Lục nhanh tay giúp Phương Tranh mặc y phục, Phương đại thiếu gia vẫn còn mắt nhắm mắt mở, đứng im mặc kệ nàng động thủ. Làm thiếu gia trong xã hội phong kiến thật tốt, nếu đổi lại là thời hiện đại, tìm được khách sạn nào phục vụ chu đáo như vậy đây? Khách sạn năm sao cũng không có hạng mục này!

“Thiếu gia, người đem cái gì, giấu ở trong quần sao?” Tiểu Lục thanh âm có vài phần tò mò.

“Cái gì đâu?” Phương Tranh còn mơ mơ màng màng.

“Chính là chỗ này a!” Tiểu Lục xòe tay ra túm lấy, bắt được một vật thể dạng côn, vừa dài vừa cương cứng lại mềm mềm, nghi hoặc hỏi: “Cái này là vật gì?” Nói xong, bàn tay nàng còn mân mê, xoa nắn vài cái.

Ngao...Phương Tranh chấn kinh, toàn thân rung mình một cái, cảm giác này thật thoải mái, mới sáng sớm đã gặp điềm phúc như này, thiếu gia ta có tài đức gì mà được lão thiên ưu ái như vậy. Tiểu Lục bắt được vật gì không cần phải giới thiệu đi sao?

“A!” Mặc dù Tiểu Lục mới mười lăm tuổi, nhưng nữ tử cổ đại đều trưởng thành sớm, chuyện tình cần biết, sớm đã được các đại thẩm, đại nương dạy cho nàng. Tiểu Lục ngẩng đầu nhìn thấy vẻ mặt của Phương Tranh đang dục tiên dục tử(*), rốt cuộc cũng đã kịp hiểu đồ vật trong tay là cái dạng gì, hốt hoảng kêu to một tiếng, vội vàng buông bàn tay nhỏ bé, khuôn mặt đỏ bừng, liền xoay người chạy ra ngoài.

“Uy! Ta còn chưa thoả mãn đâu, sao lại tính nửa vời thế này....” Phương Tranh bất mãn than thở.

Cúi đầu nhìn lại, dưới hạ thân nổi lên một cục, nóng lòng muốn giương cờ khởi nghĩa. Phương Tranh cười một tiếng, sáng sớm đã chào cờ, hiện tượng sinh lý bình thường mà, điều này chứng minh thiếu gia ta là một nam nhân cường tráng, có gì mà xấu hổ đâu? Phải tìm cơ hội dạy cho tiểu nha đầu này một khoá tri thức về sinh lý, ngày sau, mỗi buổi sáng sớm làm cho thiếu gia đến vài cái như vừa rồi, hồ thể của thiếu gia ta sẽ phi thường vui mừng....

Phương Tranh hí mắt cười, một lúc sau, bỗng nhiên kịp phản ứng: “Đây chẳng phải là ta bị người khác vô lễ hay sao?”

Chú thích:

(*) dục tiên dục tử: đê mê sung sướng

17. Chương 17: Măng Non Gây Ra Phiền Toái.

“Mập Mập, buổi trưa mời ta ăn cơm.” Phương Tranh gục đầu xuống bàn, bộ dạng mệt mỏi nói. Hôm nay trên học đường, là một lão phu tử không quen, đang rung đùi đắc ý đọc Kinh Thi.

Ngẩng lại, một vị lão nhân mấy chục tuổi đầu, xuân tình đầy mặt, mắt lộ hoa đào, diễn cảm đọc: “Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu...”, khung cảnh này làm cho bao nhiêu kẻ khác không rét mà run, Phương Tranh cùng Mập Mập không hèn mà đồng thời khinh bỉ.

“Vì sao lại là ta?” Mập Mập buồn bực nói, vô duyên vô cớ mời người ăn cơm, thay đổi là ai cũng sẽ cảm thấy buồn bực.

“Chúc mừng hai chúng ta quen nhau ba mươi bảy ngày, một canh giờ, lý do này không được quá đi sao?”

“....Chuyện này thì cần gì phải chúc mừng.” Mập Mập dở khóc dở cười, vị Phương thiếu gia này cái gì cũng tốt, chỉ riêng thái độ làm người quá mức nhỏ mọn, thích lợi dụng.

“Đương nhiên đáng để ăn mừng, chúc mừng người có một vị huynh đệ nghĩa bạc vân thiên(*) như ta, một con người khiêm tốn, cởi mở, chẳng lẽ không đáng để ăn mừng sao?” Phương Tranh vỗ vai Mập Mập, nghiêm trang nói.

“Được, muốn ăn chực thì cứ việc nói thẳng.” Mập Mập đảo cặp mắt trắng dã, nói.

“....Được rồi, coi như ta muốn ăn chực.” Tại trước mặt Mập Mập, Phương Tranh không cần giữ gìn da mặt, thẳng thắn nói.

“Người cũng đủ thẳng thắn...” Mập Mập cười khổ nói.

“Đó là ưu điểm khá tốt của ta, ngay thẳng chỉ trong một cái chớp mắt...” Phương Tranh vẫn khoe khoang nói.

Lời còn chưa dứt, chỉ nghe một tiếng “loảng xoảng” vang lên, cánh cửa học đường bị một kẻ thô lỗ một cước đá văng ra, nhất thời học sinh trong phòng ồn ào thành một mảnh. Lúc này một đạo thân ảnh nhảy vọt vào trong, giống như một làn khói đen lướt tới trước mặt Phương Tranh cùng Mập Mập. Không đợi cho hai người kịp phản ứng, đạo nhân ảnh kia đã dừng ở trước mặt hai người bọn họ, nguyên lai là Tiểu Măng Non.

Nàng đang mặc một bộ trang phục nam nhân, chỉ khác là vẻ mặt tức giận, do chạy quá nhanh, bộ ngực sữa kịch liệt phập phồng thở gấp, trên chóp mũi tiết ra vài giọt mồ hôi, cầm lấy ống tay áo của Mập Mập rống lên nói: “Ca ca, lại có kẻ khi dễ người ta!”-----“Cái gì, nói lại xem nào?”

Mập Mập ngăn người, ánh mắt quái dị nhìn sang Phương Tranh.

Phương Tranh theo bản năng dịch sang vài bước, lắc đầu nói: “Chuyện lần này, tuyệt đối không liên quan đến ta.” Trong lòng buồn bực không thôi, nha đầu kia như thế nào lại dễ dàng để cho người khác khi dễ?

Mập Mập còn chưa kịp hỏi đầu đuôi câu chuyện, Tiểu Măng Non đã hung hăng cầm ống tay áo của Mập Mập lôi đi. Đám học sinh trong học đường đều trợn mắt há mồm nhìn, tiểu tử kia thật không hiểu chuyện, ra vào học đường như chốn không người.

“Các người....Các người...” Lão phu tử không biết họ gì kia, khẽ giơ ngón tay chỉ vào ba người, môi run run, đã muốn tức giận nhưng không thốt được ra lời.

Tiểu Măng Non không để ý tới hắn, vừa quay đầu lại còn trông thấy Phương Tranh đứng nguyên tại chỗ, sắc giọng nói: “Làm sao người còn đứng đấy?”

Phương Tranh chỉnh trang lại y phục, tạo bộ dáng Lâm Đại Ngọc, sau đó nói: “Tiểu sinh thân thể yếu nhược, thấy phong ba bão...”

Tiểu Măng Non không kiên nhẫn, cắt ngang: “Dừng con mẹ nó lời vô nghĩa lại, vậy còn là nam nhân sao? Đi hay không thì nói một câu cho sáng khoái!” Sau đó quay đầu, hướng về phía vị lão phu tử kia, quát lớn: “Người câm miệng! Nói chuyện còn lấp bắp, như thế nào dạy học đây?”

Phương Tranh vuốt vuốt mũi, bất đắc dĩ đành phải đi theo nàng, ánh mắt áy náy hướng về phía lão phu tử đang có dấu hiệu sùi bọt mép trên bực giảng. Trong lòng lại nghĩ thầm, nha đầu kia sẽ không để cho ta ra đánh trận đầu chứ? Lấy tấm thân thể yếu nhược này của ta mà nói, chỉ sợ ra trận một hồi liền bị địch nhân chém cho ngã ngựa.

Trên đường đi, Tiểu Măng Non vội vàng nói nguyên do, nguyên lai nàng thật đúng là bị người ta khi dễ. Cùng với lần Phương Tranh khi dễ khác nhau, đi đêm lắm cũng có ngày gặp quý, hơn nữa, cuối cùng nàng gặp phải là một gã sắc quý.

Có người cổ đại nào thật sự là không có con mắt nhìn người? Cách giả trang nam nhân của nàng chỉ có thể tự đánh lừa bản thân mình, đi trên đường còn dương dương tự đắc, tưởng rằng người khác đều xem nàng là nam nhân. Hôm nay, gặp phải một tên lưu manh đầu đường xó chợ, nhìn thấy nàng nhu mì xinh đẹp, trông thấy liền nhịn không được tiến lên trêu chọc, nha đầu kia há lại có thể khoanh tay ngồi nhìn, vì thế đã cùng người ta động thủ. Nàng có tập tành qua một chút võ nghệ, mấy hiệp liền đem tên lưu manh kia đánh cho rằng rơi đầy đất. Tên lưu manh không phục, kêu gào muốn tìm đồng bọn hỗ trợ, hẹn nàng thời gian địa điểm tái đấu quy mô lớn. Tiểu Măng Non tính tình ngang bướng không ngờ lại đáp ứng, cho nên vội vàng chạy tới thư viện cầu cứu viện binh.

“Làm sao người không đi báo quan?” Phương Tranh nhịn không được hỏi.

Tiểu Măng Non khinh thường liếc mắt nhìn Phương Tranh một cái, ngạo nghễ nói: “Chúng ta là người giang hồ, tự nhiên phải giải quyết theo luật lệ của giang hồ, người khác nếu dám động đến chúng ta, thì phải cúi đầu xin tha lỗi, nếu mà thông báo cho quan phủ, chẳng phải mất hết mặt mũi đi sao?”

Mập Mập mắt hững hờ nhìn nàng, tạo hình bộ dáng huynh trưởng, hỏi: “Hộ vệ của muội đâu? Chẳng lẽ dám đứng nhìn muội bị người ta khi dễ?”

Tiểu Măng Non đảo hai con ngươi một vòng, chợt dạ nói: “Lúc bọn họ theo muội ra tới cửa, muội ngại phiền toái, đã tìm một cái ngõ nhỏ, cắt đuôi bọn họ rồi.”

“Không có việc gì.” Phương Tranh đứng ra hòa giải, “Mập Mập người cũng có hộ vệ mà, cho hộ vệ của người đi thu thập bọn chúng cũng được.” Mấy ngày hôm trước, sau khi hai huynh muội bọn họ dự yến tiệc xong, thanh thế lúc ra về có vẻ rất phô trương, Phương Tranh vẫn còn nhớ rõ ràng rành mạch.

Tiểu Măng Non thấy Phương Tranh nói giúp nàng, cảm kích liếc mắt nhìn hắn.

Ai ngờ, Mập Mập cũng chợt dạ vuốt mồ hôi trán, nói: “Thường ngày đến học đường cũng không gặp nguy hiểm gì, ta không cho bọn họ đi theo...”

“....”

Hai huynh muội này, thật là có cùng đức tính tốt a.

Phương Tranh nghiêm túc hỏi Tiểu Măng Non: “Đối phương có bao nhiêu nhân mã?”

“Không rõ, nghe khẩu khí của tên lưu manh kia, chắc cũng phải có mười mấy người.”

“Vậy sao còn không mau chóng đi gọi thêm người?”

“Đã nhờ người khác, tới phủ nhà ta tập hợp thị vệ... Ách, hộ vệ, chúng ta đi trước tới chỗ hẹn, sắp hết thời gian rồi, không thể để bọn chúng coi thường chúng ta.” Nha đầu này thật thông minh lanh lợi a, chỉ một câu nói “chúng ta” đã đem Phương Tranh gộp vào, thành kẻ cùng hội cùng thuyền.

Ba người đầu mười mấy người, bên ta đều là già nua yếu ớt, đối phương thì toàn tinh binh mãnh tướng. Nếu như không có chuyện gì bất ngờ xảy ra, vừa thấy mặt ba người Phương Tranh, đối phương liền sẽ ra tay hạ đòn sát thủ.

“Chuyện này...Tiểu sinh bất chợt nhận được người nhà thiên lý truyền âm(1), trong nhà xảy ra đại sự, hai vị cứ đi thông thả, tiểu sinh cáo từ...”

Khảng khái đi ước hội cùng bó tay chịu trói cũng không có khác nhau bao nhiêu, Phương Tranh cho rằng mình là người trưởng thành, không thể cũng không biết suy nghĩ như tiểu nha đầu hồ đồ này. Khổng Tử có viết qua “Quân tử phải nhịn được những việc nhỏ nhặt.” Mà Phương đại thiếu gia, đang là một vị hàng

thật giá thật, rõ ràng là một vị quân tử không thể giả được, “Nếu ai bảo ta không phải là quân tử, lão tử sẽ liều mạng cùng hần!”

“Muốn lâm trận bỏ chạy? Không có cửa đâu! Con mẹ nó! Chuyện khi dễ lần trước, ta còn chưa tính sổ với người đâu, hôm nay người nhất định phải đi theo giúp ta!” Tiểu Măng Non không để cho Phương Tranh kịp phân trần, vội vàng kéo ống tay áo của hần đi tiếp.

“Ừ, đừng kéo...Quả thật nhà ta đang có việc gấp!”

“Bớt nói nhảm!”

“Chỉ nghe qua bức lương vi xướng(2), chưa từng nghe qua bức lương đánh nhau....Ai! Đừng kéo, tay áo sắp rách....” Tiểu nha đầu nhiệt tình như vậy, sao mà không đi gọi hộ vệ tới giúp đỡ?

“Hôm nay, người nhất định phải đánh giúp ta!”

“Ừ, đã nói, ta chỉ lược trận a...”

Địa điểm tái đấu hẹn nhau ở ngoài vùng phụ cận Năng Nhân Tự, thánh địa Phật môn lại bị một đám đầu đường xó chợ lôi kéo bè lũ tới đánh nhau, thật sự là khinh nhờn Phật tử! Không biết Phật tử lão nhân gia có tính toán hay không đây? Xuyên việt qua đây, Phương Tranh đã không dám tin rằng trên đời này không có thần Phật, thế sự huyền diệu, không ai đoán trước được chuyện gì? Ít nhất, hiện tại Phương Tranh cảm thấy chỗ nào cũng có thần Phật cư ngụ.

Năng Nhân Tự là một tòa miếu nhỏ, từ thời triều đình trước đã được xây dựng, hương khói trong miếu không được tốt lắm, lúc trước thiên hạ đại loạn, hòa thượng ăn không đủ no, đại bộ phận đều đã hoàn tục ra ngoài kiếm tiền, chỉ còn lại có mấy người, dựa vào một chút hương khói ít ỏi, cùng một chút tiếp tế của dân chúng quanh đây, miễn cưỡng đủ sống qua ngày.

Bên ngoài Năng Nhân Tự là một rừng cây, rậm rạp yên tĩnh, giữa ban ngày ban mặt, ngay cả một bóng quỷ ảnh cũng đều không trông thấy. Không thể không nói, địa điểm tái đấu này được chọn quá tốt, quả thật đánh nhau quần áo, giết người diệt khẩu, thì phong thủy của khu đất này đáng được xưng là thánh địa.

Ba người một đường chân chữ, cho nên qua hai nén hương thời gian mới có thể đi tới Năng Nhân Tự. Cách ngôi miếu này khoảng năm trăm bước về phía bên phải có một khu rừng cây rậm rạp, đó chính là địa điểm ước đấu.

Đối phương đã kéo tới một đám người đang chờ bọn hần, đại khái cũng hơn hai mươi người, vừa nhìn đã biết toàn là kẻ lưu manh đầu đường xó chợ. Một gã đang quay lưng về phía Phương Tranh, động viên mấy lời cuối cùng với các huynh đệ, trước khi lâm trận chiến đấu.

“...Tóm lại, các huynh đệ đều phải nâng cao tinh thần chiến đấu, giải cơn hận trong lòng cho Cửu ca ta! Đợi lát nữa đem tiểu nữ tử kia đè xuống, sẽ cho các huynh đệ từ từ thưởng thức! Sau đó, huynh đệ chúng ta lại đem nàng bán vào kỹ viện, cho ngàn vạn người chà đạp...”

Lời nói của người này rất có hấp lực, ngay khi vị “Cửu ca” kia nói sẽ cho bọn họ từ từ thưởng thức, thì đám lưu manh đã nhìn thấy ba người Phương Tranh, cụ thể mà nói thì là nhìn thấy Tiểu Măng Non. Trong thời đại này, kỳ thật mỹ nữ chân chính cũng không có nhiều, một người như Tiểu Măng Non vô luận dung mạo hay là đáng người đều đã được xếp vào hạng mỹ nữ. Vì thế đám tiểu lưu manh này, nhất thời xúc động dâng trào, sói tru quỷ khóc, đương trường một mảnh hỗn loạn không chịu nổi. Chỉ tiếc, khi mỹ nữ không mở miệng nói chuyện, thật đúng là thiên kiều bá mị, đáng vẽ ngây thơ hoạt bát, nhưng một khi nàng đã mở miệng....

“Đề con mẹ ngươi, đồ rắm thú! Lão nương đứng ở chỗ này, nhìn xem tên hỗn đản nào có bản lĩnh đem lão nương đè xuống!”

Phương Tranh cùng Mập Mập đưa mắt nhìn nhau, cả hai đều thở dài một hơi. Nhìn sắc mặt của Mập Mập còn khó coi hơn Phương Tranh rất nhiều, phỏng chừng, ngay cả hần cũng không nghĩ thông, tại sao muội muội của mình lại tràn trề cuồng dã đến như thế.

“Cửu ca” nghe được liền quay người lại, chỉ thấy mặt mũi hần bầm dập nhìn không rõ ràng, chính là ứng với câu nói “đánh cho ngay cả mẹ hần cũng không nhận ra được.” Trên cổ tay trái của hần vẫn còn quần

một lớp vải thô, hơi cử động nhỏ một chút liền cảm thấy đau đớn truyền ra tới tận khoe miệng, Tiểu Măng Non đã khiến cho hắn chịu không ít đau khổ.

“Cửu ca” thấy Tiểu Măng Non đứng hèn phó ước, hơn nữa chỉ dẫn theo hai người tới giúp đỡ, trong lòng không khỏi vui mừng ngất ngây. Đồng thời, hắn còn tỉnh táo dò xét chung quanh, xác định ba người Phương Tranh không có phục binh, sau đó nhẹ nhàng cười nói: “Tiểu quý cái, cho người thời gian đi mời người tới giúp đỡ, người lại gọi hai cái phở vật tới đây sao?”

Phương Tranh cùng Tiểu Măng Non nghe vậy giận tím mặt, Mập Mập lại cười híp mắt, biểu tình không thêm để ý, đều nói tính tình của Mập Mập rất hài hòa, có thể nhìn thấy rõ ràng.

Chú thích:

(*) Nghĩa bạc vân thiên : Người chí tình chí nghĩa,

(1) Thiên lý truyền âm : đây là một môn võ công trong các tiểu thuyết kiếm hiệp, dùng nội công để truyền âm nói chuyện từ rất xa. Ý nói cách xa ngàn dặm vẫn có thể nói chuyện.

(2) Bức lương vi xương : Ý của câu này là bức người ta lâm vào đường cùng, bức người ta không theo ý mình.

Phương Tranh nói trong câu này là nghĩa đen : bức con gái nhà lành hát mua vui.

18. Chương 18: Đàm Phán.

Lúc này, đám lưu manh dĩ nhiên xoa hai tay vào nhau, ánh mắt không tốt nhìn chăm chăm Tiểu Măng Non. Phương Tranh thấy thế trong lòng không khỏi trầm xuống, không nghĩ tới Tiểu Măng Non cứ nhiên hành hung Cửu ca nghiêm trọng tới mức như vậy, hơn nữa, hắn còn đáp ứng xong việc, sẽ cho đám lưu manh kia hưởng thụ từ từ, đối mặt với mỹ nữ tuyệt sắc như thế, thử hỏi ai không động tâm? Không nói bọn chúng, thay đổi là Phương Tranh thì hắn cũng không sai biệt bao nhiêu.

Nếu viện binh không kịp tới, sợ rằng, hôm nay cả ba người đều không có chỗ gì tốt, Phương Tranh cùng Mập Mập thì không tính, nhiều lắm cũng chỉ sứt đầu mẻ trán, tin tưởng đám lưu manh này không dám làm quá tới mức giết người. Nhưng Tiểu Măng Non thì có thể gặp phiền toái, một cô nương yêu kiều rơi vào tay đám cầm thú này, sẽ gặp kết cục gì, không cần nghĩ cũng hiểu. Coi như Tiểu Măng Non am hiểu võ nghệ, nhưng một hổ không đấu được bảy lang a, huống chi, thoát nhìn con cạp mẹ này cũng không có gì lợi hại.

Nghĩ đến đây Phương Tranh không khỏi thầm hận Tiểu Măng Non không biết suy nghĩ, coi chuyện ẩu đả chém giết này là chơi đùa sao? Phương Tranh càng hận chính mình, ta làm sao lại ngu ngốc như vậy, ý chí kiên định một chút, cố gắng khuyên bảo Mập Mập cùng nàng chờ thêm một chút, ngay khi viện binh tới, cùng nhau đánh giết qua đây. Vậy mà, không có căn cứ lại dám mang đao ra nghịch, cái này thì tốt rồi, phiền toái lớn.

Cùng liếc nhìn Mập Mập, biểu tình trên mặt hắn cũng rất ngưng trọng, xem ra Mập Mập đã ý thức được tình huống không ổn. Phương Tranh cùng Mập Mập đều tính sai, ngay từ lúc đầu đã không coi đây là chuyện quan trọng, trong đầu chỉ nghĩ cùng đối phương to tiếng vài câu, việc này như vậy là xong. Trên đường cái, tùy tiện va chạm có thể kết bao nhiêu thù oán, nhưng nếu bọn chúng đã kéo đến đây, Tiểu Măng Non này còn gây ra họa nhỏ sao? Lấy bản lĩnh của nàng, không gây ra phiền phức lớn, sẽ không xuất giá lấy chồng.

Hai người suy xét, tính kế thoát thân, không có lòng dạ nào để ý tới Tiểu Măng Non đang khiêu khích đám lưu manh tâm lý đã nhẫn nại tới cực hạn.

“Các người là một đám hỗn đản, không phải nam nhân, tiểu thái giám trong cung còn khí khái hơn, các người là một lũ cặn bã, chỉ giỏi đầu võ mồm, đám hỗn đản này sinh nhi tử...” Măng thật sáng khoái, nhưng thật ra, nha đầu kia lại đã quên, trước mắt mà nói, phía sau nàng thật sự không có thực lực gì ủng hộ cho đáng vẻ hung hăng bề ngoài của nàng.

Mập Mập biểu tình càng thêm khó coi, ở đây toàn ngoại nhân, nên cũng ngại không ra lời ngăn cản. Tình cảnh đã như vậy, Phương Tranh còn nhỏ giọng châm ngòi: “Công phu mồm mép của muội muội người là

học từ ai vậy? Sau này về nhà, người phải giáo huấn nàng cho thật tốt, cô nương a, mắng quá độc ác, ta nghe không chịu nổi.”

Sự tình hôm nay, cũng nên cho nha đầu kia chịu một chút giáo huấn, tính khí đại cô nương ông ọ, miệng cũng quá cay nghiệt, nguyên lúc đầu ấn tượng của Phương Tranh đối với nàng cũng không tệ lắm, nhưng hiện tại lại có vài phần không thích. Gia thế của Mập Mập là thương nhân cũng tốt, quan lại người ta cũng tốt, theo lý thuyết thì giáo dưỡng đều không nên kém như vậy.

Mập Mập mặt mày đen thui, cắn răng nói: “Trong phủ toàn một đám thị vệ không có mắt... Ách, hộ vệ, đám hộ vệ chiêu mộ trước kia đều là người trong giang hồ, nha đầu theo chân bọn họ học qua vài năm công phu, không nghĩ đến, ngay cả công phu mềm mại cũng đại thành, sau này về nhà, nhất định ta sẽ nghiêm trị đám hộ vệ trong phủ.”

Tiểu Măng Non mắng một hồi thống khoái, đám lưu manh đối diện đều bị mất hứng, cả đám xấn tay áo, hai con người trợn tròn lên, nhìn bộ dáng chuẩn bị động thủ. Phương Tranh thấy tình thế không ổn, khẩn trương quát to một tiếng: “Dừng tay!”

Phía trước, Tiểu Măng Non vẫn còn đang mắng chửi thậm tệ, Phương Tranh hướng Mập Mập liếc mắt một cái, Mập Mập bước tới ra sức kéo nàng lui về, hung hăng trừng mắt nhìn nàng, nói: “Người cầm miệng lại cho ta!” Lúc này, Tiểu Măng Non mới dừng lại, ủy khuất bĩu môi.

Phương Tranh ôm quyền hướng tới đối phương, nói: “Cửu ca phải không? Trước hãy dừng tay, chúng ta nói chuyện cho rõ ràng, sau đó tái đấu cũng không muộn.” Trước mắt, đành phải kéo dài thêm thời gian, chờ viện binh tới.

Cửu ca liếc mắt quan sát, hừ lạnh nói: “Chuyện này là do nha đầu kia gây nên, muốn nói chuyện, cũng nên để cho tiểu nha đầu kia nói mới phải. Người thì tính toán gì!”

Phương Tranh gượng cười nói: “Tiểu nha đầu không hiểu chuyện, không nên chấp nhặt cùng nàng, Cửu ca, dưới mắt tay có thể lập nhân, trên lưng ngựa có thể là đại nhân vật, điểm ấy độ lượng cũng không có chút gì sao?”

Đại khái, Cửu ca này chưa từng bao giờ nghe qua người khác khen ngợi mình là “đại nhân vật”, nghe vậy sắc mặt không khỏi hòa hoãn. Phương Tranh vừa nói vừa quan sát, nhanh chóng rèn sắt ngay khi còn nóng: “Việc này gặp ai thì không nói, nhưng riêng Cửu ca là một người hiểu chuyện, cả đám người gây khó dễ với một tiểu nha đầu, truyền đi ra ngoài, thanh danh của Cửu ca sẽ gặp rất nhiều điều bất lợi, theo ngụ ý của tại hạ, hay là chúng ta hòa giải cho thỏa đáng. Cửu ca, ngài nói thử một cách đi?”

Cửu ca thanh âm cảm hận nói: “Hòa giải? Hòa giải như thế nào đây? Người xem tiểu nha đầu kia đánh ta thành cái dạng gì? Rõ ràng là muốn lấy cái mạng già của ta a!”

Phương Tranh vẻ mặt đồng tình, chấp tay nói: “Cửu ca, việc đã đến nước này, thôi thì cũng không nên nhiều lời, như vậy đi, ba người tại hạ mời Cửu ca cùng các huynh đệ tới Yêu Nguyệt Lâu đãi rượu bồi tội, mặt khác, Cửu ca bị nhiều thương tổn như thế này, tại hạ cũng không yên tâm, chúng ta tạ lỗi cho Cửu ca một chút tiền thuốc men, như thế nào?”

Cửu ca nghe vậy, cười lạnh nói: “Bồi thường tiền sao? Người có thể bồi thường được bao nhiêu tiền? Cửu ca ta đã bị tiểu nha đầu kia đập đầu xuống đất, làm trò cười trước mặt các huynh đệ của ta, sau này làm sao ta có thể sống nơi đầu đường đây? Tưởng rằng bồi thường chút tiền thì có thể giải quyết được chuyện này sao?”

Phương Tranh nhún vai, bất đắc dĩ nói: “Vậy ngài nói xem, phải làm sao bây giờ?” Phương đại thiếu gia ngoại trừ bạc, thật đúng là không còn vốn liếng gì khác, người ta không có hứng thú đối với bạc của hắn, chuyện này không biết nên giải quyết như thế nào cho phải?

Cửu ca chỉ tay vào Tiểu Măng Non, nham hiểm nói: “Ta chỉ muốn một mình nàng.”

Phương Tranh lắc đầu: “Việc này không có khả năng, đổi điều kiện khác đi sao, ngoại trừ nàng ra, điều kiện gì đều có thể chấp nhận được.” Tuy rằng không thích Tiểu Măng Non, nhưng nàng tốt xấu gì cũng là muội muội của Mập Mập, lại nói, coi như nàng là một cái nữ nhân không biết thức thời, nhưng Phương Tranh

cũng không thể khoanh tay ngồi nhìn nàng bị một đám lưu manh khi dễ. Thỉnh thoảng, Phương đại thiếu gia cũng rất hay có tinh thần trượng nghĩa.

Cửu ca cười nhạo nói: “Tiểu lão đệ, ta muốn nói rõ ràng với ngươi, đây cũng không phải là thương lượng, chỉ nói cho ngươi biết một tiếng. Bằng vào hai cái phế vật như các ngươi, có khả năng bảo vệ tiểu quý cái này sao? Ngươi lấy cái gì thương lượng với ta đây?”

Phương Tranh không khỏi cảm thấy chán ghét, như thế nào mà hỗn đản này luôn cường điệu ta cùng Mập Mập là hai cái phế vật? Tuy rằng lũy thừa bạo lực của hai người không cao, nhưng cũng chưa chắc là kẻ ăn không ngồi rồi. Lại nói mặt khác, tính năng của đất không phải cũng có ba phần đều là rác rưởi hay sao?

Thương lượng giằng co, Phương Tranh quay đầu lại cười khổ với Mập Mập.

Lúc này, Tiểu Mãng Non đã phát hiện tình huống có chút không ổn, tuy nhiên nàng cũng không tỏ ra sợ hãi, thấy song phương thương lượng không được, gân cổ lên, khinh thường nói: “Các ngươi đều là một lũ cặn bã, đánh thì đánh, đem một lũ các ngươi giết hết cũng không phải không làm được, hừ! Biết lão nương là ai không? Dám động thủ cùng lão nương, cẩn thận ta tru di cửu tộc nhà các ngươi!”

Phương Tranh vỗ trán thở dài một hơi, tiểu bà nương này đúng là không biết trời cao đất dày, coi như ngươi có thể gọi thiên binh thần tướng tới thì như thế nào? Trước mắt, chúng ta vẫn là yếu thế hơn địch nhân, thiên binh thần tướng không đến kịp, phải nên ra vẻ đáng thương lúc còn vẻ đáng thương a, tiểu bà nương này làm sao lại không biết thức thời như vậy đây?

Phương Tranh ghé vào bên tai Mập Mập nói nhỏ: “Uy, hộ vệ nhà ngươi khi nào mới có thể đến đây? Nếu bọn hần không tới kịp, chúng ta có nên chạy trốn trước... Ách, có nên tính kế sách lui binh trước hay không? Quân tử báo thù, mười năm không muộn.”

Mập Mập lau mồ hôi, ngẩng đầu nhìn sắc trời, cười khổ nói: “Hần là bọn họ cũng sắp tới rồi, về phần chạy trốn, à! Ngươi nghĩ rằng ta không muốn chạy trốn sao? Nhìn hình thể của ta như thế này...” Nói xong, hần suy sụp thở dài một hơi.

Đồng thời, Phương Tranh cũng thở dài một hơi, như thế nào lại quên mất chuyện này, hình thể của Mập Mập, nếu như chạy trốn, phỏng chừng vừa mới chạy vài bước, cũng đã muốn lấy cái mạng của hần. Tình thế trước mắt đúng là khó xử, tiến thoái lưỡng nan, nếu viện binh không tới, cơ bản có thể khẳng định, chắc chắn ba người bọn họ sẽ gặp phiền toái lớn.

“Nếu không ngươi mang muội muội của ta chạy trước đi sao, ta ở lại đoạn hậu, phỏng chừng bọn lưu manh kia cũng không dám đem ta ra giết người diệt khẩu.” Mập Mập nói tiếp.

“Vậy không được, cùng đi, phải cùng đi, ai cũng không thiếu được.” Thanh âm của Phương Tranh hiện ngang lăm liệt, kiếp trước là một quái bảo bảo, đời này nhất định ta phải làm thanh niên nhiệt huyết một lần.

Quả thật, cảm giác hào hiệp trượng nghĩa này rất thích ý, Phương Tranh chỉ cảm thấy một cỗ nhiệt huyết bốc lên đỉnh đầu, đồng thời một cỗ hạo nhiên chính khí dâng lên trong lồng ngực, ngang nhiên nhìn chăm chăm vào đám người Cửu ca. Phương đại thiếu gia bất ngờ biểu hiện, tựa như nhân cách của hần đã tiếp cận tới cảnh giới thần.....

Nếu như bắp chân không run run, biểu hiện lúc này của Phương Tranh cũng đủ làm cho các cô nương phải nhìn chăm chú a?

Đáng tiếc, vị cô nương duy nhất ở đây, đang bẽ bộn chửi nhau cùng đám người Cửu ca, không có thời gian phản ứng đến hần.

Mập Mập cảm kích nắm chặt tay Phương Tranh, nói: “Hảo huynh đệ! Hoạn nạn mới biết được chân tình, ngươi yên tâm, sau này chúng ta có phúc cùng hưởng, có nữ nhân cùng chơi!” Cùng Phương Tranh tiếp xúc đã lâu, Mập Mập cũng biết thêm được, một vài từ nóng...

Có phúc cùng hưởng, nhất định bản thân ta sẽ không phản đối, tán gái a, mỗi người một phao mới là tốt, cùng nhau chung một phao sẽ gặp rất nhiều nguy hiểm, chẳng may lộn nhào thì phải làm sao đây? Phương Tranh còn chưa kịp đưa ra lời dị nghị, bên này, ánh mắt của Mập Mập chợt phát ra một tia quang mang.

19. Chương 19: Đánh Đòn Phủ Đầu.

“Mập Nhi, lui xuống! An phận một chút!” Mập Mập lạnh lùng liếc nhìn Tiểu Măng Non một cái, việc hôm nay, tất cả đều là do nha đầu này gây ra, tự nhiên Mập Mập không cần khách khí đối với nàng.

Ngay sau đó, Mập Mập chấp tay hướng Cửu ca, nói: “Cửu ca, hôm nay tiểu muội của tại hạ lỡ mắng, bắt quá, nếu nói về trách nhiệm, cũng không nên đổ hết lên người của tiểu muội tại hạ.” Lời nói rất đúng mực, trong giọng nói phẳng phất như có thêm vài phần uy thế.

Tiểu Măng Non ở một bên nhỏ giọng lẩm bẩm: “Rõ ràng là đám vương bát đần này trêu chọc ta trước!”

Mập Mập trừng mắt nhìn nàng, sau đó nói tiếp: “Hiện tại, chúng ta cũng không muốn đem sự tình làm lớn, nếu như Cửu ca nguyên ý, chúng ta dựa theo cách Phương huynh đã nói, mời tất cả huynh đệ cùng Cửu ca một bữa rượu bồi tội, cũng tặng thêm một ngàn lượng bạc trắng, việc này coi như là bỏ qua đi sao, như thế nào?”

Một ngàn lượng bạc trắng là cái định nghĩa gì? Nói như thế, hiện giờ một lượng bạc có thể mua được ba trăm cân gạo, một ngàn lượng chính là hơn ba mươi vạn cân gạo. Con số này đối với dân chúng bình thường mà nói, dĩ nhiên là một số tài sản khổng lồ.

Cửu ca nghe vậy nhãn tình sáng rực, giống như đã bị động tâm, kỳ thật bản chất của những gã này cũng không có gì, chỉ là một đám lưu manh đầu đường xó chợ, ngày thường dựa vào một chút bản lĩnh ăn trộm vặt, hoặc thu tiền bảo kê các tiểu thương, một ngàn lượng bạc trắng, cũng đủ cho bọn chúng có thể ăn sung mặc sướng, vô ưu vô lo trong nhiều năm liền.

Cửu ca con mắt giảo hoạt, đảo quanh tròn, sửa lời nói: “Chuyện này... Cũng không phải là không thể thương lượng, như vậy đi, trước tiên người đưa bạc cho ta, hôm nay chúng ta sẽ tha tội cho các người.”

Phương Tranh còn chưa kịp ngăn cản, Mập Mập đã không chút do dự, đưa tay vào trong lòng, móc ra một xấp ngân phiếu dày cộp, nhìn nhìn, rút vài tờ trong đó, đưa cho Cửu ca, nói: “Đây là một ngàn lượng bạc trắng, Cửu ca người nhận lấy.”

Phương Tranh trong lòng thầm kêu không tốt, Mập Mập này cũng thật là khờ khạo, nơi này hoang vu vắng vẻ, người cầm một xấp ngân phiếu nhiều như vậy, chẳng phải là đi mời bọn chúng tới cướp tiền rồi sau đó lại giết người diệt khẩu sao. Phương Tranh dù không hiểu hết sự đời, nhưng cũng biết cái gì gọi là “qua cầu rút ván”, vốn cũng không có chuyện gì ghê ghớm, nhưng lúc này Mập Mập lấy ra một đồng ngân phiếu như vậy, tình huống trước mắt, dĩ nhiên đã vạn phần nguy hiểm.

Quả nhiên, sau khi Cửu ca cùng đám lưu manh thấy Mập Mập lấy ra một xấp ngân phiếu, nhất thời đều lộ vẻ tham lam, mấy tên lưu manh liên tục nháy mắt ra hiệu cùng nhau. Cửu ca đồng ý nhận ngân phiếu theo lời Mập Mập, thần sắc hơi chần chừ một lát, ngay sau đó trong mắt lóe lên một tia sát khí, trên mặt lại mang theo ý cười, nói: “Vị huynh đài này, tên họ gì a, nhìn không ra trên người mang theo rất nhiều ngân phiếu.”

Mập Mập vẫn hồn nhiên, không hiểu hành động của mình đã đưa tính mệnh của cả ba người rơi vào trong vòng nguy hiểm, còn tưởng rằng sự tình đã được giải quyết trọn vẹn, nghe vậy cười nói: “Đâu có, đâu có, có mang theo một chút mà thôi.”

Phương Tranh thừa lúc hai người đang mãi nói chuyện, lảng lảng đứng ở phía sau Mập Mập, lợi dụng thân thể to béo của hắn che khuất tầm mắt địch nhân, khẽ cúi người xuống nhặt một cục đá lên, sau đó đem thu vào trong tay áo. Tiểu Măng Non đứng ở một bên, tò mò nhìn động tác của Phương Tranh, nàng không hiểu vì sao Phương Tranh phải làm như vậy, bắt quá nàng biết một điều, Phương Tranh làm vậy khẳng định là có thâm ý của hắn, Tiểu Măng Non là người lanh lợi, tự nhiên không có lên tiếng hỏi.

Phương Tranh đi tới bên người Tiểu Măng Non, ghé sát vào tai nàng, thấp giọng nói nhanh: “Sự tình khẩn cấp, chờ khi ta động thủ, người lập tức mang ca ca người chạy đi tìm viện binh, nhanh chóng dẫn người tới cứu ta.”

Tiểu Măng Non nghe vậy ngẩn người, nàng còn chưa kịp mở miệng hỏi, Phương Tranh đã bước lên phía trước, mặt không đổi sắc, cầm tay Mập Mập kéo ra phía sau, hướng Cửu ca nói: “Cửu ca, hôm nay thật sự

là xin lỗi ngài, ngài lại đây, tiểu đệ có chuyện riêng muốn nói nhỏ với ngài một chút...”

Cửu ca nghe vậy, trên mặt càng lộ ra vẻ tham lam, hướng các huynh đệ liếc mắt một cái, nhe răng cười: “Tất cả huynh đệ đứng lui xuống một chút, hôm nay lão tử nhất định sẽ giúp cho các huynh đệ phát tài...”

Phương Tranh thấy đối phương đã muốn trở mặt, tiến sát lại gần, thừa lúc Cửu ca không chú ý, lập tức hét lớn một tiếng: “Con mẹ mày a!” Lời chưa còn chưa dứt, cục đá nằm trong tay đã hung hăng đập lên đầu Cửu ca.

Cục đá này ước chừng nặng khoảng hai ba cân, ngưng tụ lực đạo mạnh mẽ, Cửu ca còn chưa kịp thốt ra câu nào, đã gục xuống, nằm thẳng cẳng ở trên mặt đất.

Thừa dịp đám lưu manh ở phía sau còn đang ngạc nhiên, Phương Tranh quay đầu lại hướng về phía Mập Mập cùng Tiểu Măng Non, cao giọng quát: “Còn không chạy mau!”

Tiểu Măng Non sớm đã chuẩn bị tâm lý, nghe vậy liền không có nhiều lời, kéo Mập Mập chạy tới hướng Năng Nhân Tự, Mập Mập còn chưa hiểu chuyện gì, đã bị Tiểu Măng Non kéo đi, hai chân lảo đảo bước, miệng thì không ngừng hỏi: “Ôi, sao lại thế này? Sao lại thế này?”

Lúc này, các huynh đệ của Cửu ca ở phía sau cũng đã kịp phản ứng, chỉ vào ba người Phương Tranh nói: “Mẹ nó! Giết bọn chúng, cướp bạc của bọn chúng chia cho huynh đệ!”

Phương Tranh tuy đã sống qua hai thế giới, nhưng vẫn chưa từng đánh nhau qua một lần, hiện tại toàn thân không ngừng run rẩy, mắt thấy hơn hai mươi người như hung thần ác quỷ đang xông về phía mình, nhất thời sợ tới mức hai chân mềm nhũn, đứng im không nhúc nhích, trong đầu hỗn loạn, không tự chủ trương được tình hình, không biết là có nên chạy theo hướng Mập Mập, hay là ở lại đoạn hậu, chia sẻ một phần áp lực cho Mập Mập đang chạy trốn.

Tiểu Măng Non vừa kéo Mập Mập chạy vừa quay đầu lại, chỉ thấy bóng lưng Phương Tranh ngạo nghễ đứng thẳng, trong tay cầm một cục đá lớn, bộ dạng rất có khí khái hoành đao lập mã(*), một người làm quan cả họ được nhờ. Bỗng nhiên, Tiểu Măng Non thấy khoe mắt nóng lên, ánh mắt nhìn Phương Tranh lại nhiều hơn vài phần ý vị.

Nàng nào biết, tiểu tử Phương Tranh này, thoát nhìn tuy rằng bộ dáng không sai, nhưng kỳ thật, toàn thân hắn không dám nhúc nhích, sợ tới mức sắp tè ra quần. Hiện tại, thần xui quỷ khiến thế nào, lọt vào mắt tiểu cô nương không ngờ lại trở thành anh hùng cứu mỹ nhân.

Nói thì dài dòng, trên thực tế chuyện xảy ra cũng chỉ trong một cái chớp mắt, Phương Tranh còn chưa nghĩ ra, nên ứng phó như thế nào, đám huynh đệ của Cửu ca đã phóng tới trước mặt hắn. Một gã chứng kiến Phương Tranh vẫn còn đứng im bất động, cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng nắm đấm trên tay vẫn không do dự vung tới bên người Phương Tranh.

“Chao ôi!” Phương đại thiếu gia không phải võ lâm cao thủ, đương nhiên đã bị trúng chiêu. Ngay sau đó, một trận mưa quyền nện trên người Phương Tranh, may mắn đám Cửu ca vội vàng tới đây, nên không mang theo vũ khí, bằng không, chỉ sợ tính mạng của Phương đại thiếu gia cũng như sợi mảnh treo chuông.

Lúc này, Mập Mập đang chạy trốn, cũng đã giật mình tỉnh ngộ, xem ra đám lưu manh này tính toán giết người cướp tiền, quay lại nhìn thấy Phương Tranh đang bị một đám người vây đánh, cảm thấy không đành lòng, dùng sức vung tay ra khỏi Tiểu Măng Non, hắn phùng mang trợn má lên nói: “Há lại có thể để cho Phương huynh thay ta chịu đòn? Mọi người đi tập hợp thị vệ, ta sống vai cùng Phương huynh ác chiến một trận với bọn chúng.”

Tiểu Măng Non thấy Phương Tranh bị một đám vây công, tâm hồn thiếu nữ sớm đã hoảng loạn, nghe vậy liền nói: “Ca ca mới là người cần phải đi tìm thị vệ, ta luyện qua võ nghệ, còn có thể đối phó mấy chiêu, ca ca người sức trời gà không chặt, nói chuyện cùng người ta đánh nhau, thật không thực tế chút nào.”

Mập Mập gấp đến độ hung hăng giậm chân, nói: “Đừng nói nữa, chúng ta cùng quay lại, chậm một chút chỉ sợ Phương huynh nguy hiểm tới tính mạng!”

Hai người quay đầu trở lại, hướng đám người đang ẩu đả chạy tới, Mập Mập không biết võ công, đành phải lấy thịt đè người, ỷ vào ưu thế nhiều thịt, da dày, không quản nhiều chuyện, hướng đám người vọt tới. Tiểu

Măng Non cũng không cam lòng chịu yếu thế, một thân vô công thi triển tới cực hạn, tả xung hữu đột, một lúc sau, hai người đã đánh gục được mấy tên lưu manh.

Lúc này, Phương đại thiếu gia bị đánh tới mức bầm dập tới tả, nhịn không được quỳ rạp trên mặt đất hai tay ôm đầu. Đang định mở miệng cầu xin tha thứ, chợt nghe bên tai truyền đến tiếng kêu của Mập Mập: “Phương huynh đừng vội, chúng ta quay lại cứu người!”

Phương Tranh vốn đang nghĩ ngợi, cùng lắm thì cầu xin bọn họ tha thứ, nhất định đối phương cũng sẽ không dồn chính mình đi vào chỗ chết, chẳng qua phải nhịn nốt một chút mà thôi. Hiện tại, vừa nghe huynh muội Mập Mập đang đánh giết trở lại, chuyện này làm cho Phương Tranh bức mình không thôi, tuy trong lòng rất cảm động, nhưng thâm mắng hai người bọn họ không biết suy nghĩ thiệt hơn. Tình huống trước mắt, đương nhiên là phải ưu tiên chạy trốn, mau chóng dẫn viện binh tới đây mới là chính xác, còn hai người các người đánh giết trở về có tác dụng gì? Hành động của các người cũng chỉ ứng với câu nói “mười tám năm sau lại là một trang hảo hán.” Mọi người đều bị vây ở chỗ này, thiếu gia ta bị ăn đòn oan mà không có ai báo thù sao?

Trong lòng quỳnh lên, cuối cùng Phương đại thiếu gia lăn một vòng trên mặt đất, vừa rồi quyền cước loạn đả, tuy nhiên hẳn luôn luôn bảo hộ phần đầu, mặc dù trên người bị trúng nhiều đòn đau đớn không thôi, nhưng cũng không vì vậy mà ảnh hưởng tới cử động.

Chỉ nghe Phương đại thiếu gia quát lớn một tiếng, hai tay nắm chặt quyền đầu, nhắm tịt mắt lại, liều mạng vùng quyền, hướng chỗ Mập Mập chạy tới. Quyền đầu uy lực không nhỏ, mọi người đột nhiên thấy Phương Tranh trở lên hung hăng liều mạng, hơn nữa chiêu thức biến hóa khó lường, không khỏi ngăn người, ngay tại thời gian cả đám còn đang ngạc nhiên, Phương Tranh đã liều mạng mở được một con đường máu.

Sau khi ba người gặp nhau trong vòng vây của địch nhân, bọn họ sớm đã mặt mũi bầm dập, không ngừng thở hồng hộc. Ba người dựa lưng vào nhau, cảnh giác nhìn chằm chằm vào đám lưu manh vây tròn xung quanh, Phương Tranh không nhàn rỗi, mở miệng nói: “Các người thật là ngu ngốc! Nói các người chạy đi tìm viện binh đến đây, các người lại quay về làm cái gì? Chết ở chỗ này có ý nghĩa làm sao? Thật nhẹ tựa lông hồng a!”

Trên mặt Tiểu Măng Non đã có vài vết tím bầm, xem ra nàng cũng ăn không ít đau khổ, nghe vậy, khoe miệng cong thành một đoàn, nói: “Người mới là cái đồ lông hồng a! Người, con mẹ nó không biết phân biệt, lão nương cùng ca ca hao tổn khí lực quay lại đây cứu người, con mẹ nó, người không tạ ơn thì cũng thôi, cư nhiên còn nói lời như vậy?”

Mập Mập toàn thân nặng nề thịt béo đã không còn đếm nổi có bao nhiêu vết thương, cả người đau đớn vô cùng, thấy thời điểm sinh tử tồn vong trước mặt này, mà hai người kia còn có tâm tư tranh cãi, không khỏi đau đầu nói: “Các người có thể nhịn đi một câu được hay không? Tình cảnh trước mặt như này, các người còn to tiếng với nhau làm gì?”

Trong lúc ba người đang tranh cãi, đám lưu manh cũng không có nhàn rỗi, thấy đã lâu còn không bắt được, thẹn quá hóa giận, một tên lưu manh học theo Phương Tranh nhặt lấy một cục đá trên mặt đất, chỉ vào ba người nói: “Các huynh đệ, dùng đá chọi chết bọn chúng!”

Ba người Phương Tranh thấy thế chấn kinh, cái này phiền toái lớn, không cần thử cũng hiểu, quyền đầu nện vào người, cùng cục đá kia nện vào người, hai chuyện này tính chất hoàn toàn không giống nhau. Đánh đấm chân tay tuy rằng đau, nhưng chỉ cần bảo vệ đúng phương pháp thì vẫn không đến mức toi mạng, bây giờ thì phiền toái lớn, chuyện này thuộc loại tấn công có quy mô, xạ kích từ xa, động năng gia tăng, hơn nữa lại thêm sức nặng cùng mật độ, ai thử một lần không chết cũng chỉ còn nửa cái mạng. Hiện tại, nằm thẳng cẳng trên mặt đất như Cửu ca chính là một cái ví dụ tốt nhất.

Đám lưu manh đang sôi nổi chuẩn bị dùng đá tấn công ba người Phương Tranh, Phương Tranh không đành lòng nhắm mắt xuôi tay, trong lòng tính toán làm cách nào có thể đột phá vòng vây, đúng lúc này, tình thế lại phát sinh biến hóa.

Phương Tranh chỉ kịp nghe thấy bên tai “sưu” một tiếng, quay đầu nhìn đám lưu manh, liền thấy một gã lưu manh hai mắt trợn tròn, trong miệng phát ra những thanh âm vô nghĩa, giữa cổ họng có một mũi tên xuyên qua, thân hình lay động vài cái, cuối cùng gục ngã xuống đất.

(*) Hoành đao lập mã : Ý nói hiên ngang hùng dũng, nghĩa đen là cầm đao chặn đường.

20. Chương 20: Thân Phận Của Mập Mạp.

Mọi người không khỏi giật mình kinh hãi, bốn phía chung quanh đều đã bị rất nhiều người bao vây, ước chừng có khoảng hơn hai trăm người, toàn bộ đều ăn mặc giáp trụ triều đình, trong tay cầm trường mâu hoặc quân đao, trong đó có một vị niên kỷ khoảng hai mươi năm tuổi, đầu đội mũ sắt, thân mặc thiên tướng khôi giáp, thần tình lãnh khốc, bộ dáng dũng mãnh vô cùng, trên tay vẫn cầm cung tên, đang chậm rãi hạ xuống, mũi tên kia vừa được vị này bắn ra.

Đám lưu manh chưa bao giờ gặp qua trường hợp bậc này? Một thời gian hoảng hốt kêu gào, tả xung hữu đột, chuẩn bị chạy trốn.

Nhưng đám quân lính cũng không phải ngồi chơi, thế nào lại để cho mấy gã lưu manh kia chạy trốn. Chỉ thấy vị tướng quân kia vung tay phải lên, tất cả binh sĩ đều dựng trường mâu, đồng thời hô to một tiếng: “Giết!”, trường mâu trong tay đâm ra cực nhanh, nhất thời có năm sáu tên lưu manh bị đâm trúng, chết ngay đương trường.

Vị tướng quân lạnh lùng, lớn tiếng hét: “Hữu Kim Ngô Vệ phụng mệnh bắt toàn bộ lại, kẻ nào dám phản kháng, giết ngay tại chỗ!”

Một bên, đám quân lính đã sớm lấy dây thừng ra, đem toàn bộ mấy gã lưu manh trói lại, vị tướng quân cũng không thêm để ý tới nhóm lưu manh, tiến lên hai bước, khúm núm trước mặt Mập Mạp cùng Tiểu Măng Non, lớn tiếng nói: “Mặt tướng tới chậm, khiến cho Phúc Vương điện hạ cùng Trường Bình công chúa bị thương, tội thật đáng chết!”

Phương Tranh bỗng nhiên cảm thấy đầu óc bùng nổ, ta kháo! Các người đang quay phim đi sao? Cái đồ chết bầm Mập Mạp là Phúc Vương? Tiểu Măng Non kia là công chúa? Không nên đùa giỡn dọa người như vậy! Loại hành vi giả trụ ăn thịt hổ như vậy thật sự rất tồi tệ. (Giả trụ ăn thịt hổ : giả bộ tỏ ra yếu ớt, đánh lại kẻ mạnh)

Ngẫm lại, trước kia vừa mới quen biết, Mập Mạp giới thiệu chính mình họ Chu, lúc ấy còn mở miệng vui đùa, nói hần đây là quốc họ, hần....! Nhưng không phải là quốc họ đi sao, gia hỏa Mập Mạp này đem thân phận của mình che dấu thật sâu, thật sâu a....

Phương Tranh biết gia thế của huynh muội Mập Mạp không hề đơn giản, nhưng thật không nghĩ đến lại sẽ không đơn giản như vậy, Vương gia a, chưa từng gặp qua Vương gia bao giờ? Hôm nay xem như mở rộng tầm mắt, đương nhiên, nếu như Vương gia ăn mặc trang điểm vậy thì càng tốt hơn, còn vị này mặt mũi bầm dập, quần áo rách rưới...Cho cầm thêm một nửa chiếc bát mẻ thì không khác gì một tiểu khất cái, thật sự là tổn hại đến oai nghiêm Vương gia, thật sự a.

Còn có Tiểu Măng Non kia, khó trách nàng xông loạn, hành động hung hăng càn quấy, lại không lo lắng gây rắc rối chút nào. Hay nói xa hơn một chút, cả Hoa triều ngoại trừ hoàng đế, thật đúng là không có người nào có thể động tới nàng.

Từ lúc Mập Mạp bị mọi người tuyên bố thân phận, hần luôn chần chừ không dám nhìn Phương Tranh, ánh mắt né tránh, có vẻ rất chột dạ. Cũng không hiểu hần chột dạ chuyện gì.

Trái lại, Tiểu Măng Non bắt đầu tỏ ra vênh váo đắc ý, không nói hai lời xông lên phía trước, đem Cửu ca đang nằm hấp hối trên mặt đất, hung hăng đạp cho mấy cước, khiến cho hần thừa sống thiếu chết, nàng còn cảm thấy chưa hết cơn giận, lại nhảy vào đám lưu manh đang bị trói ở giữa đương trường, đối với bọn chúng tặng cho một trận quyền đấm cước đá, như mảnh hổ xuống núi, như lang nhập bầy dê, đánh cho đám lưu manh kêu khóc thảm thiết, cầu xin tha thứ không thôi, thật là một phen uy phong công chúa.

Chuyện như vậy cũng chưa tính là xong, ngay sau khi vị công chúa này phát tiết một trận quyền cước, dường như trong bụng vẫn còn oán khí, hướng tới vị thiên tướng đạp cho một cước, trong miệng mắng: “Con mẹ các người, chết hết ở đâu rồi? Làm sao bây giờ mới đến, chậm thêm một chút nữa thì tốt rồi, không phải là đến nhặt xác chúng ta sao....”

Vị thiên tướng khom lưng quỳ thẳng tắp, ngọc cước của công chúa đá vào người hấn vẫn không chút sứt mẻ, miệng không ngừng nói: “Mặt tướng đáng chết, mặt tướng đáng chết!”

Phương Tranh thấy Tiểu Mãng Non hơi quá mức, liền tiến lên ngăn cản, địch ta chẳng biết phân biệt, người ta hảo tâm tới cứu người, làm sao người có thể như vậy, muốn đánh, đánh lũ vương bát đản kia đi. Nói xong chỉ vào đám lưu manh kia.

Vị thiên tướng nghe vậy, ngẩng đầu lên nhìn Phương Tranh cảm kích liếc mắt một cái.

Tiểu Mãng Non bị Phương Tranh ngăn lại, không khỏi phẫn nộ trừng mắt nhìn vị thiên tướng, hậm hực quay đầu đi, không nói thêm câu nào.

Bên này, đám quân lính đang vội vàng thu dọn chiến trường, kỳ thật cũng chỉ là thu gom những thi thể của mấy gã lưu manh đã chết, chuẩn bị mang về thành, sau đó điều tra thân phận. Ngay cả Phương Tranh là nhân sĩ xuyên việt cũng hiểu một điều, tội hành hung vương gia cùng công chúa nhất định sẽ bị tru di cửu tộc, chết rồi cũng chưa phải là xong, họ hàng thân thích trong nhà cũng đều gặp phải xui xẻo.

Mập Mập bước lại gần, biểu tình có chút ngại ngùng, nói với Phương Tranh: “Cái kia...Phương huynh...”

Phương Tranh nhìn hấn, trong lòng trăm mối cảm xúc đan xen. Chơi đùa thật tốt, bỗng nhiên bằng hữu lại biến thành vương gia, hai người đã đứng trên hai giai cấp bất đồng, này bằng hữu, vẫn là bằng hữu sao? Còn có thể nói chuyện không có kị giống như trước sao? Còn có thể cãi nhau vui sướng ầm ĩ sao?

Phương Tranh ngữ khí bình tĩnh nói: “Ta nên gọi người là gì? Mập Mập, hay là Phúc Vương điện hạ?”

Mập Mập khẩn trương nói: “Mập Mập, đương nhiên gọi là Mập Mập, lấy bộ dáng của ta, cũng đâu thể gọi là Sáu Tử?” Nói xong, trong ánh mắt lộ ra vài phần lo lắng, có thể nhìn ra được, Mập Mập không muốn vì thân phận của mình mà mất đi người bằng hữu Phương Tranh này, đặc biệt hơn nữa, người bằng hữu này vì muốn cứu bọn họ mà đã suýt mất đi tính mạng. (Sáu Tử : Gãy còm)

Suy nghĩ một lát, Phương Tranh nói: “Ta gọi người là Mập Mập, có bị tru di cửu tộc hay không?” Xuyên việt qua đã lâu như vậy, dù trong lòng Phương Tranh không phân biệt tôn ti trật tự, nhưng cũng biết, trong thời đại xã hội phong kiến, hoàng tộc là không thể mạo phạm, nếu bởi vì vấn đề xưng hô mà bị trị tội, sẽ liên lụy đến cả người nhà, Phương Tranh thà rằng tình nguyện tránh xa.

Mập Mập nghe vậy cười nói: “Không có, tuyệt đối sẽ không, nếu là Mập Mập thì vẫn là Mập Mập, tóm lại, chúng ta cứ giống như trước đây, muốn nói cái gì thì nói, muốn làm cái gì thì làm, không cần kiêng kị gì cả.” Ngừng lại một chút, lại bổ sung thêm, nói: “Tuy nhiên, chỉ một mình người được gọi ta như vậy mà thôi, tất cả mọi người đều gọi ta là Mập Mập, quả thật không chịu nổi.”

Phương Tranh gật gù đầu, hấn vốn là người hiện đại, xuyên việt tới đây cũng không tính là bao lâu thời gian, trong lòng đối với cái gọi là vương quyền, giai cấp địa chủ kia vẫn không có e ngại bao nhiêu, nếu Mập Mập đã nói như vậy, hấn liền quyết định mọi chuyện sẽ bỏ qua, sau này vẫn là bằng hữu như cũ.

Vì thế, Phương Tranh cười như không cười, nói: “Mập Mập, tiểu tử ngươi không thành thật a.”

“Ta làm sao cơ?” Mập Mập giả bộ không hiểu, đáng tiếc giả bộ không giống, tiểu ý trong mắt đã bán đứng hấn.

“Không phải nhà ngươi làm ăn buôn bán sao? Còn kinh doanh tơ lụa, đồ sứ, châu bảo sao?”

“Thêu dệt thêm một chút mà thôi, ta cũng không tin ngươi không lừa gạt ta .” Mập Mập hót như khướu.

Phương Tranh vò đầu, đúng thật, ít nhất vấn đề lai lịch của hấn cũng là một cái bí mật quan trọng, nhất định không được nói cho ai biết.

“Ngươi thật sự gọi là Chu Vô?”

“Trên thực tế, cũng có thể gọi ta là Chu Vô Bệnh...” Mập Mập cười khan nói.

Ta kháo! Gia hỏa này ngay cả tên cũng dùng tên giả, Phương Tranh cảm thấy bất đắc dĩ, chán nản nói: “Cũng đừng để cho ta hỏi thì ngươi mới chịu nói, thông khoái nói hết một lần đi sao.”

“Chuyện này... Ta vốn tên thật là Chu Vô Bệnh, năm nay mười tám tuổi, là con thứ tư của đương kim hoàng thượng, tước phong Phúc Vương, ta có một chính phi, hai người thiếp, còn chưa có nhi tử. Từ mừng một cho tới ngày mừng năm thì ngủ ở phòng chính phi, ngày mừng sáu cho tới ngày mừng tám thì sang phòng hai thiếp thân....” Mập Mập kể rõ ràng mọi chuyện.

“Dừng! dừng lại! Ta đối với chuyện phòng the của người không có hứng thú!” Phương Tranh khoát tay, nói: “Nói chuyện khác, người đường đường là một Vương gia, vì sao lại theo thường dân chúng ta đọc sách tại thư viện? Hoàng tử các người đọc sách không phải là có... Có cái gì dạy riêng sao?”

“Người nói đi học trong cung sao? Hoàng tử bình thường đều đọc sách trong cung, nơi đó có các đại học sĩ dạy học.” Mập Mập cười híp mắt nói: “Tuy nhiên ta là ngoại lệ, từ nhỏ ta đã mắc nhiều bệnh tật, phụ hoàng cảm thương, đặc ân cho phép ta tự mình làm chủ mọi việc, ta liền chọn ra ngoài cung, đến thư viện đọc sách.”

Phương Tranh ra vẻ như đã hiểu, nhìn từ góc độ này mà nói, đoán chừng phụ hoàng của Mập Mập đã mắc kệ hẩn, tựa như bệnh nhân chuẩn đoán mắc phải ung thư giai đoạn cuối, bình thường thầy thuốc đều nói một câu: “Muốn ăn cái gì, muốn chơi cái gì, tận lực thỏa mãn hẩn đi sao...” Ngụ ý nói, cứ mặc sức ăn chơi chờ chết.

“Ta trông bộ dạng người, ngoại trừ hơi béo một chút, hẩn là không mắc bệnh tật gì khác?” Đầu năm nay, chẳng nhẽ dáng người béo cũng không có thuốc chữa sao?

“Đương nhiên là có.” Mập Mập cười khổ nói: “Có đôi khi thường xuyên bị thiếu dưỡng khí, hơn nữa không thể xúc động, quá vui mừng hoặc quá bị thương, bằng không tim sẽ ngừng đập, ta trước kia đã bị qua nhiều lần, mỗi lần đều thiếu chút nữa thì mất mạng, hiện giờ, đang dựa vào một số thuốc thang để duy trì.”

Tình trạng của Mập Mập hơn phân nửa là bị mắc bệnh tim, quả thật không dễ chữa trị. Khó trách phụ hoàng của hẩn, lại gọi hẩn là “Vô Bệnh”, bất quá từ xưa đến nay, gọi là “Vô Bệnh” bình thường đều có bệnh, điều này dường như đã thành thông lệ.

Phương Tranh đưa tay lên, khoát bả vai Mập Mập, chậm rãi nói: “Mập Mập, người nên giảm béo. Ăn ít một chút, vận động nhiều hơn một chút, có lẽ bệnh của người sẽ giảm bớt được đáng kể.”

Mập Mập gật đầu cộc lốc.

Theo như lời kể của hẩn, Phương Tranh đã nghe ra được một số sự tình.

Hoàng đế, cũng là phụ thân của Mập Mập, tổng cộng sinh được năm người con trai, ba người con gái. Con trưởng do Hoàng Hậu sinh ra, đương nhiên sẽ làm thái tử, còn có ba vị công chúa, Tiểu Măng Non sắp xếp ở giữa, trên có tỷ tỷ, dưới có muội muội. Hoàng đế lão nhi về phương diện sinh đẻ cũng rất có năng lực a.

Bởi vì Mập Mập và Tiểu Măng Non cùng do Lý quý phi thân sinh, cho nên hai người từ nhỏ đã thân mật, ngay khi Mập Mập chuyển ra ngoài cung ở, Tiểu Măng Non cũng đòi đi theo Mập Mập, đương nhiên, không loại trừ khả năng Tiểu Măng Non muốn dễ dàng gây chuyện thị phi hơn.

Sau khi quay về đã là buổi trưa, quân lính áp giải đám lưu manh đi ở phía trước, Mập Mập cùng Tiểu Măng Non thì được an bài ngồi trong xe ngựa, Phương Tranh vốn định đi theo ngồi lên xe ngựa, ai ngờ Tiểu Măng Non chập dây thần kinh, nghiêm mặt thoái thác không cho hẩn lên cùng, nói cái gì là nam nữ thụ thụ bất thân. Mập Mập ở một bên khuyên can khổ sở cũng vô dụng, xe ngựa chỉ có một cỗ, Phương Tranh không biết cưỡi ngựa, đành phải phần nộ xuống dưới đi bộ, cũng may đường không có xa lắm, tuy cả người đau đón toàn thân, đi bộ thêm vài bước cũng không có gặp nhiều trở ngại.

Phương đại thiếu gia trong lòng cảm thấy rất bất bình, lúc trước, xú nha đầu này còn la lối om sòm trước mặt thiếu gia ta, lời nói cũng cứ chỉ không có một chút phong phạm nữ nhi, hôm nay nàng đây là gặp quỷ hay sao? Không ngờ lại nói cái gì nam nữ thụ thụ bất thân, tại sao lúc trước không nói vậy đi?

Vị thiên tướng đến cứu giá tiến lại gần, hướng về phía Phương Tranh cười cười, ôm quyền nói: “Chuyện vừa rồi, đa tạ Phương công tử tượng nghĩa ra lời, mặt tướng Phùng Cửu Dao xin tạ ơn!”

Uy, tướng quân! Phương Tranh hai mắt tròn tròn, vừa rồi không đến nhanh là lão tử đã sớm lên tận chín tầng mây. Lúc đó tình huống lộn xộn, Phương Tranh cũng không có cơ hội cùng hẩn bắt chuyện, hiện tại

không ngờ hần lại chủ động hướng mình nói chuyện, trong lòng Phương Tranh không khỏi cảm thấy một trận hưng phấn.

Thật ra, Phương Tranh đã sớm sùng bái mấy vị tướng quân thời cổ đại, chinh chiến sa trường, chỉ huy thiên binh vạn mã, cái gì mà máu nhuộm chiến bào, cái gì mà giết người trong chớp mắt, dù sao hai tiếng tướng quân này vừa nghe, liền có thể hình dung ra được một con người có ý chí kiên cường, giàu lòng hi sinh, dũng mãnh, còn mang theo một cổ huyết tinh tàn khốc vô tình.

Trước mắt, rõ ràng là một vị tướng quân, tuy rằng hần có hơi trẻ tuổi, nhưng dù sao hần cũng là tướng quân hàng thật giá thật. Lấy tính cách của Phương đại thiếu gia, như thế nào lại không tìm cách kết giao một phen, hướng chi, trong lúc vô tình hữu ý Phương đại thiếu gia còn tặng cho hần một cái nhân tình.

Phương Tranh kích động cầm tay Phùng Cửu Dao, tươi cười hơn hở, nói: “Phùng tướng quân!...Ăn cơm chưa?”

Phùng Cửu Dao tựa hồ cảm thấy không quen khi bị Phương Tranh nắm tay, nhẹ nhàng rút bàn tay về, gượng cười nói: “Phương công tử, thật đúng là...Nhiệt tình”

Phương Tranh tự nói: “Phùng tướng quân, năm nay bao nhiêu tuổi rồi? Đã lập gia đình chưa? Bình thường thích ăn cái gì? Ngoài ra, thích đọc luận ngữ hay đọc Tôn Tử binh pháp? Trước khi xuất trận có ca một bài Mãn Giang Hồng không? Hoặc trên lưng có gánh cái tinh trung báo quốc chẳng hạn...Đúng rồi, mấy vị mặc khôi giáp, lúc muốn đi vệ sinh thì phải làm sao đây? Chẳng nhẽ phải cởi khôi giáp ra sao?”

Phùng Cửu Dao lau mồ hôi lạnh, hần bắt đầu cảm thấy hối hận vì đã tiến lại đây nói chuyện cùng với vị thiếu gia ăn chơi trác táng này, quả thực là một sai lầm nghiêm trọng.

21. Chương 21: Trở Mặt.

“Ca ca, tên vương bát đần....Tiểu tử họ Phương kia cùng Phùng Cửu Dao nói chuyện gì đó? Về mặt xu nịnh, bộ dáng a dua, nhìn mà thấy ghét!” Tiểu Măng Non ngồi trong xe ngựa bĩu môi, hỗn đản này, bình thường làm sao lại thích chống đối với ta như vậy?

“Mật Nhi, Phương huynh là bằng hữu chí thân của ta, muội có thể đối với hần khách khí một chút được không?” Mập Mập cau mày khiển trách: “Chúng ta vốn là dòng dõi hoàng tộc, bình thường đã ít bằng hữu, huống hồ vừa rồi Phương huynh còn cứu chúng ta, muội không mang ơn người ta thì thôi, có thể nào lại đối xử vô lễ với hần như vậy?”

“Ai nha, biết rồi! Ca ca cũng thật dài dòng, sau này muội đối xử với hần tốt hơn là được.” Tiểu Măng Non chu cái miệng nhỏ nhắn, tức thì hai mắt chuyển động, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, giả vờ tùy ý mở miệng hỏi: “Nghe nói... Hần ...Chưa có hôn phối?”

Mập Mập ngạc nhiên, tiện đà trong mắt lộ ra một tia tiểu ý, mỉm cười nói: “Không sai, hơn nữa muội cũng chưa có hôn phối, ha ha.”

Tiểu Măng Non nhất thời bị nhìn thấu tim đen, thẹn quá hóa giận, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng, dùng sức trừng mắt nhìn Mập Mập: “Sau này người ta không thèm để ý tới ca ca nữa!”

Hai huynh muội ngồi trong xe ngựa, cười đùa một phen.

Mập Mập sau khi cười xong, nghiêm mặt nói: “Mật Nhi, nếu muội thật sự có ý tứ đó, vi huynh xin khuyên tiểu muội một câu “phải cẩn thận”, phụ hoàng không bao giờ đồng ý gả công chúa cho một thường dân, hiện giờ Phương huynh một không công danh, hai cũng không quan chức, nếu muội kiên trì muốn gả cho hần, sợ rằng sẽ rước mằm tại họa cho Phương huynh.” Lời này của Mập Mập không phải là giả, hoàng đế không trị được công chúa, chẳng lẽ không trị được Phương Tranh, một bách tính thường dân hay sao?

Tiểu Măng Non ngượng ngùng một trận, sau đó cũng dần dần thản nhiên. Từ nhỏ đến lớn, tâm sự của nàng không bao giờ giấu diếm được vị huynh trưởng này, nghe vậy, khoe miệng cong thành một đoàn, không thèm để ý chút nói: “Không công danh thì để cho hần đi thi lấy công danh, cái này có gì khó, coi như thi không đậu, thì rút, ca ca cũng có biện pháp đúng không?”

Mập Mập vò đầu cười khổ thầm nghĩ, lấy tính tình bại hoại của Phương huynh kia, thì được công danh mới là chuyện lạ. Đến lúc đó, nói không chừng cũng phải ra tay giúp hắn một phen, ân, cho hắn một cái chức quan thôi mà? Nhưng chức quan lớn thì cũng không tốt, các vị đại thần trên triều đình đều không phải người mù, đến lúc đó quan ngự sử hạch tội thì cho dù là phụ hoàng cũng không thể công đạo. Ngược lại, nếu làm quan nhỏ thì cũng không xong, muội muội đường đường là đương kim công chúa, nếu gả cho một người có ít công danh, các vị đại thần trên dưới triều đình chắc chắn sẽ gây khó dễ, thật sự là hao tổn tâm trí ...

Trên cỗ xe ngựa lắc lư, một vị vương gia cùng một vị công chúa đang đem con đường tương lai của Phương Tranh ra tính toán. Lúc này, Phương đại thiếu gia vẫn hồn nhiên không biết, đang mải mê nói chuyện cùng Phùng Cừu Dao, không ngừng hỏi hắn đánh giặc như thế nào, luyện binh như thế nào, ngày thường phát lương như thế nào, chế tạo binh khí có khó khăn gì không?....Nếu không phải đã biết Phương Tranh cùng Phúc Vương và Trường Bình công chúa rất thân nhau. Phỏng chừng Phùng Cừu Dao đã sớm nghi ngờ hắn đang tính dò la quân tình của Hoa triều.

Vào thành, Phùng Cừu Dao lệnh cho quân lính áp giải đám lưu manh tới Kim Ngô Vệ phủ, sau đó cùng một trăm người, hộ tống Mập Mập cùng Tiểu Măng Non tiến cung. Xảy ra chuyện tình lớn như vậy, khẳng định Mập Mập sẽ hưởng phụ hoàng hắn giải thích, một chút thóa mạ đoán chừng là không thể tránh khỏi.

Phương đại thiếu gia về nhà thì phải cố che giấu dưỡng thương, phẩm chất đạo đức thế nào mà lại bị người ta đánh thành bộ dạng này.

Trước khi đi, Tiểu Măng Non từ trên xe ngựa nhảy xuống, bước tới trước mặt Phương Tranh, từ thắt lưng bên người lấy ra một chiếc túi hương tinh xảo, màu hồng nhạt, bộ dạng như tùy ý nhét vào trong tay Phương Tranh, mắt nhìn trời, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng, ngượng ngùng nói: “Hôm nay ta mang hơi nhiều túi hương, để ở trên người cảm thấy không tiện, cho người một cái....Trở về muốn để ở đâu thì tùy người, vứt trong phòng cũng tốt, tùy người xử trí, không để cho ta nhìn thấy nó nữa là được rồi.”

Mang nhiều túi hương, cái cơ này thật ngốc nghếch. Bất quá, cũng không có gì đáng trách, vị Trường Bình công chúa này, từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ từng hưởng một vị nam nhân nào, thổ lộ thành ý như vậy? Tuy rằng ngự khí có chút cuồng vọng, phương thức không ăn nhập, nhưng thành ý lần này của nàng cũng là thật tâm.

Đáng tiếc chính là, mị nhãn của nàng xem như vứt cho người mù, Phương đại thiếu gia căn bản là không có ý đồ gì với nàng, hắn thậm chí còn cảm thấy chán ghét vị công chúa tính tình đồng đánh này, nghe vậy, liền nói theo bản năng: “Ta không cần...”

Tiểu Măng Non, hai mắt trong veo như mặt hồ, trợn trừng, nói: “Người dám!”

Phương Tranh đành phải buồn bực tiếp nhận, nhưng trong lòng có chút khó chịu, người không cho ta vứt đi, thế nào lại nói tùy ta xử trí? Người cho ta, trở về nhà không phải ta cũng vứt đi hay sao?

Nhưng hắn không biết một điều, tại thời cổ đại, một người nữ tử chưa lập gia đình đem túi hương bên người tặng cho một nam nhân, đại biểu cho ý nghĩa như thế nào. Không thể không nói, Phương đại thiếu gia về một số phương diện nào đó, đầu óc đúng thật là rất chậm tiến.

Làm trò trước mặt mọi người, Phương Tranh không tốt, không để cho nàng có cơ hội xuống đài, tiếp nhận túi hương xong, nói một câu phi thường lỗi thời: “Trở về nhà, ta sẽ giúp người ném nó đi.”

Tiểu Măng Non trong lòng tức khí, người này chẳng nhẽ là một gã ngu ngốc? Một chút tâm tư của nàng, cả đám quân lính ở đây đều rõ ràng rành mạch, sôi nổi cười trộm không thôi, như thế nào hắn lại giả bộ không hiểu?

Người đang tức giận rất hay nói bừa, Tiểu Măng Non là một ví dụ. Phương Tranh không có linh hội được ý tứ của nàng thì thôi, nghe hắn nói còn muốn ném túi hương mình yêu thích nhất, rõ ràng là hoa rơi cổ ý, nước chảy vô tình.-----Người nói cái người hoa rơi kia có tức giận hay không?

Tiểu Măng Non ngay tức thì, nói không chút suy nghĩ: “Nếu người thật dám ném nó, ta... Ta sẽ tru di cửu tộc nhà người!”

Những lời này đụng chạm đến lòng tự trọng của Phương Tranh, hẳn vốn không coi trọng cấp bậc tôn ti trật tự, hơn nữa nhìn thái độ của nàng vênh mặt hất hàm đã muốn không hợp mắt, hiện tại nàng còn ngang nhiên uy hiếp muốn giết người nhà, muốn nhin cũng không nhin được, công chúa thì thế nào? Lão tử trả lại cho ngươi một hũ nước tiểu! Rốt cuộc, Vị Phương đại thiếu gia cũng đã nổi giận.

Phương Tranh cười lạnh một tiếng, không chút do dự, đem túi hương cầm trong tay vút ra phía đằng sau, nhìn chăm chăm vào Tiểu Măng Non, bình tĩnh nói: “Ta ném đi rồi, ngươi tính tru di cứu tộc nhà ta sao?”

Dứt lời, quay đầu ngêng ngang rời đi.

Bên cạnh, vẻ mặt của Phùng Cửu Dao cùng đám quân lính đều không dám tin, trong lòng thầm nghĩ: “Tiểu tử này, thực con mẹ nó, có dũng khí! Dám không nể mặt mũi của công chúa điện hạ như vậy, trong thiên hạ sợ rằng cũng chỉ có một mình vị công tử này.”

Mập Mập ở một bên cũng cảm thấy lo lắng, muội muội đối với Phương Tranh một phen tâm ý, hẳn tự nhiên hiểu rõ, hơn nữa hẳn cũng vui vẻ tán thành chuyện này. Chỉ tiếc tuổi nàng còn quá nhỏ, không hiểu rõ đạo lý đối nhân xử thế, phương pháp biểu đạt thành ý lại không đúng, lúc này biến khéo thành vụng, đem sự tình làm cương. Đây là chuyện mà Mập Mập không muốn chứng kiến nhất, thân muội muội cùng hảo bằng hữu trở mặt thành thù, hẳn kẹt ở giữa cũng cảm thấy rất buồn bực, không biết phải làm sao.

Lúc này, trong lòng Tiểu Măng Non đã phần nộ cuộn cuộn, lớn đến chừng này, còn chưa có người nào dám không nể mặt mũi nàng, tính tình của nàng ngay cả phụ hoàng cũng không dám dây dưa, những người khác thì càng không phải nói đến, ai thấy nàng cũng vâng vâng dạ dạ, nơm nớp lo sợ? Hôm nay, tại đây trên đường lớn, làm trò cười trước mặt mọi người, bị một bách tính thường dân như Phương Tranh vũ nhục, bảo sao nàng không tức giận?

Tiểu Măng Non cắn răng, chỉ theo bóng lưng Phương Tranh, thanh âm nức nở, lớn tiếng nói: “Người đâu! Bắt hắn lại cho ta! Không, giết... Giết hắn cho ta!”

Phùng Cửu Dao bối rối nhìn thoáng qua Mập Mập, nói thật, Phùng Cửu Dao không muốn chấp hành mệnh lệnh này. Cho dù dọc đường đi, Phương Tranh lải nhải không ngừng, nhưng trong thâm tâm hẳn lại rất bội phục vị Phương Tranh này, một gã thiếu gia trói gà không chặt, vì cứu bằng hữu mà xả thân một mình đại chiến với hơn hai mươi tên lưu manh, nếu không có lực lượng của Phương Tranh tương trợ, kéo dài thời gian, chỉ sợ hôm nay Phúc Vương cùng Trường Bình công chúa đã sớm bị thủ tiêu. Mà hẳn thân là thiên tướng cứu giá không thành, mười phần chắc chắn sẽ bị chém đầu dưới cơn thịnh nộ của hoàng thượng, Phương Tranh chẳng khác nào đã gián tiếp cứu mạng của hắn.

Từ nhân phẩm mà nói, Phương Tranh là một vị bằng hữu đáng để kết giao. Phùng Cửu Dao không hy vọng vị bằng hữu kia chết ở dưới đao, ít nhất, nếu có chết thì cũng không nên chết ở dưới đao của hắn.

Nhưng mệnh lệnh của công chúa lại không thể không chấp hành, vì thế Phùng Cửu Dao đành phải vung tay lên, vãi tên binh sĩ cẩn thận bước tới, đuổi theo Phương Tranh cách đó không xa.

Mập Mập thấy tình huống càng ngày càng không ổn, không nói chuyện có vẻ không xong, vì thế hắn nhảy xuống xe ngựa, trầm giọng quát: “Tất cả các người, đều quay lại đây!”

Đám quân lính nghe vậy lập tức dừng bước, xoay người trở lại đội ngũ. Phùng Cửu Dao trong lòng cũng hạ xuống, may mắn có Phúc Vương gia ở đây, bằng không, tình hình của vị Phương công tử kia chắc chắn sẽ không ổn.

Mập Mập quay đầu lại, nhìn Tiểu Măng Non, nghiêm mặt nói: “Mật Nhi, không nói giao tình của ta cùng Phương huynh, ta chỉ nói muội đường đường là một công chúa, không vừa lòng liền ra lệnh giết người, coi tính mạng con người như cỏ rác, đây đâu phải là những điều mà thánh nhân dạy muội?” Nói dứt lời cuối cùng, thanh âm của Mập Mập đã trầm trọng hơn.

Không để ý tới bộ dáng ủy khuất của Tiểu Măng Non, Mập Mập tiếp tục nói: “Ta lại hỏi muội, Phương huynh hẳn, có chỗ nào đã mắc phải tội chết? Coi như hắn mắc phải tội chết, cũng nên do phủ doãn thành Kim Lăng đến hỏi tội, khi nào lại tới phiên muội xen vào? Càng không nói, vừa rồi ở ngoài thành, hắn đã cứu hai người chúng ta, muội liền đã muốn giết người để báo đáp nhân tình cứu mạng của Phương huynh sao?”

Mập Mập nói những lời này có thể coi là chính khí lắm liệt, Phùng Cừu Dao ở một bên nghe được âm thầm gật đầu, bất quá, trên mặt Tiểu Măng Non vẫn một bộ dạng ủy khuất, kỳ thật nàng cũng không phải thật sự muốn giết Phương Tranh, trong lòng của nàng, hấn vẫn là lang quân như ý. Vừa rồi nhất thời xúc động mà muốn giết hấn, sau khi tỉnh táo, lại cảm thấy vô cùng hối hận, chứng kiến Mập Mập ngăn cản, trong lòng của nàng sớm đã biết đường rút lui, nhưng miệng thì vẫn không phục, nói lớn: “Ai bảo tên vương bát đản này, dám ném túi hương của bốn công chúa...”

Nói xong, oán hận nhìn theo bóng lưng của Phương Tranh, lúc này Phương Tranh đã đi rất xa, ánh hoàng hôn đem bóng lưng của hấn kéo dài trên mặt đường, dưới ánh nắng ửng đỏ, trông có thêm vài phần điêu hiu cô quạnh. Nghĩ đến, lúc ở Nặng Nhân Tự bên ngoài thành, Phương Tranh vì cứu huynh muội bọn họ, một mình nghênh chiến hơn hai mươi tên lưu manh, khi đó bóng lưng của hấn không phải cũng ngạo nghễ như này sao? Nghĩ đến đây, trong lòng của Tiểu Măng Non cảm thấy ảm áp, ánh mắt nhìn Phương Tranh ngày càng dịu dàng, say mê...

Mập Mập cùng Tiểu Măng Non đã sống với nhau từ nhỏ, tự nhiên biết nàng đã khuất phục rồi, trong lòng nhẹ nhàng thở ra một hơi, nhìn bóng lưng Phương Tranh cách đó không xa, khoe miệng lộ ra vài phần thâm ý, nhẹ nhàng cười: “Vị Phương huynh này, tương lai chắc chắn sẽ không phải một người bình thường...”

Vị đại thiếu gia này đúng thật không phải là người bình thường, hiện tại đưa lưng về phía Mập Mập cùng mọi người, tư thế đi đường đúng là hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang, nhưng trên mặt xuất hiện từng giọt mồ hôi to như hạt đậu. Trong lòng hấn đang thầm hối hận, không phải bản thân mình đã quá xúc động hay sao? Không phải chỉ một câu nói thôi sao, ta cùng với tiểu nha đầu không hiểu chuyện tức giận làm gì, vạn nhất nha đầu kia nhẫn tâm hạ lệnh, đem chính mình mang đi chém đầu, ta đi chỗ nào kêu oan đây? Ta là nhân sĩ xuyên việt, tương lai gia sản vạn ức, thế thiếp một bầy, an nhàn vui chơi, vậy mà lại đắc tội với công chúa sao? Xúc động là không tốt a!-----

22. Chương 22: Phương Tử Đến Chơi.

Phương Tranh vừa đi vừa lưu ý động tĩnh phía sau, hấn hạ quyết tâm, nếu vị công chúa điều ngoa thật sự phải người tới giết hấn, hấn sẽ quay đầu lại-----cùng nàng giảng giải đạo lý một trận, tất cả mọi người đều là người trẻ tuổi, dễ dàng nói chuyện thôi mà.

Phương Tranh đi mãi vẫn chưa thấy truy binh của công chúa đuổi tới, vì thế thân ảnh của Phương Tranh lóe lên cực nhanh, hòa vào biển người phía trước. Vạn hạnh a! Cái này xem như là tính mạng đã trở lại, hấn âm thầm quyết định, sau này sẽ giữ khoảng cách với vị Trường Bình công chúa kia. Người ta đều nói ở gần vua như ở gần cọp, làm bạn với công chúa cũng không sai biết bao nhiêu. Loại sinh vật như công chúa này, hấn trên chọc không nổi. Ta không thể trên vào, chẳng lẽ không thể tránh mặt được hay sao?

Về đến Phương phủ đã là thời gian lên đèn, Phương Tranh lặng lẽ xông qua đại môn, tự đi về phía tiểu viện của mình, ven đường gặp qua một vài người hầu, ngay cả chào hỏi cũng tránh mặt-----Phương đại thiếu gia bị người ta đánh cho sưng hết mặt mũi, như thế nào dám mang bộ mặt bầm dập đi gặp người khác?

Tiểu Lục đứng ở ngoài căn tiểu viện chờ hấn, chứng kiến bộ dáng thê thảm của Phương Tranh, không khỏi giật mình chấn kinh, Phương Tranh phải tổn không ít lời, lúc này mới ngăn cản được nàng, không đi bẩm báo cho phụ mẫu biết chuyện.

Tắm rửa qua loa, Tiểu Lục thoa rượu thuốc vào những vết bầm tím cho Phương Tranh, lại bưng lên một chút đồ ăn, làm Phương Tranh cảm động đến mức muốn ăn sơn trên miệng của nàng, nhưng Tiểu Lục không cho.

Ngày kế, Phương đại thiếu gia phá lệ trốn học. Trên mặt vẫn còn một chút dấu vết máu đọng, xấu hổ không dám đi ra ngoài, thứ nữa lại sợ vị công chúa điện hạ kia chạy tới thư viện tìm hấn gây phiền toái. Trước mắt, tuy dám nói hơn phân nửa sẽ không giết hấn, nhưng loại công chúa tính tình điều ngoa bốc đồng như nàng, chắc chắn sẽ tìm cách chinh hấn? Cho nên, Phương đại thiếu gia treo cao kim bài miễn chiến, người thích tìm thì tìm, ta cứ tránh mặt không được sao?

Theo thường lệ, Phương Tranh ngủ đến lúc mặt trời lên quá ba sào mới rời khỏi giường, vừa rửa mặt xong, người hầu chạy tới bẩm báo, có vị nữ nhân tên là Phụng tử đang chờ trước cửa đại môn, nói muốn gặp

hắn.

Phương Tranh vò đầu bứt tóc, nói: “Tên nghe rất quen.. ..Phượng tỷ này là ai?”

Tiểu Ngũ đứng bên cạnh, tiến sát lại gần nói nhỏ: “Thiếu gia người dường như đã quên? Đó chính là vị chương quây ở Ngọc Như Trai.” Nói về Tiểu Ngũ thì ngày hôm qua theo lệnh của Phương Tranh phải đi làm chuyện tình khác, không có mặt trong trận đại chiến với đám lưu manh kia. Từ buổi sáng khi biết được thiếu gia anh dũng bị thương, Tiểu Ngũ hối hận tột đỉnh, khẳng khẳng cho là mình đã không hoàn thành được trách nhiệm bảo hộ thiếu gia, thề sống thề chết phải đoạn một ngón tay để tạ tội, nếu không phải Phương Tranh ngăn cản, Tiểu Ngũ đã sớm thành cửu chỉ thư đồng.

“Nga!” Phương Tranh vỗ trán chợt nói: “Để ta nhớ lại! Nguy rồi! Dường như lần trước Phượng tỷ có việc cần ta giúp, chuyện gì nhỉ?” Phương đại thiếu gia quý nhân bận rộn, sớm đem chuyện của người ta đáp ứng rồi quên sạch mất tiêu.

“Thiếu gia, Phượng tỷ muốn cầu người nói giúp với Tôn quản gia một tiếng, nàng ta muốn mua miếng đất của Phương gia tại thành Bắc...”

“Được rồi, mua đất. Ân, người nhanh chóng gọi Tôn quản gia lại đây, rồi ra bên ngoài nói với Phượng tỷ một tiếng, mời nàng chờ một lát, nhanh lên!”

Tiểu Ngũ đáp ứng một tiếng rồi vội vàng rời đi, Tiểu Lục ở bên cạnh chen lời nói: “Thiếu gia, mọi chuyện mua bán, tốt nhất người nên bấm báo cùng lão gia một tiếng, Tôn quản gia không thể làm chủ được.”

“Ai có thể làm chủ?”

“Toàn bộ khế ước đất đai đều nằm trong tay của lão gia, lão gia từng nói qua, muốn lưu lại cho con cháu đời sau của Phương gia, bất luận giá cao tới mức nào, lão gia cũng không đồng ý bán.”

“Ta không phải là đời sau của hắn sao? Để như vậy làm cái gì, không bán mà cứ để nguyên như vậy cũng không thấy có lợi ích gì, thật quá lãng phí.”

Phương Tranh không thể hiểu nổi, người ở thời cổ đại này đầu tư bất động sản làm cái gì, kiếm tiền, mua đất, lại kiếm tiền, rồi lại mua đất....Mua nhiều có tác dụng gì? Đặc biệt tại thời loạn thế này, một ngày nào đó giang sơn đổi chủ nhân, đến lúc đó, tân chủ nhân người ta có nhận biết được, người có phải là chủ đất này hay không.

Qua thời gian một chén trà nhỏ, Tôn quản gia liền vội vàng chạy tới.

Thoạt nhìn, Tôn quản gia là một con người rất hòa nhã, niên kỷ vào khoảng bốn mươi năm mươi tuổi, mặt mũi hiền lành, không gầy không béo, làm cho người ta vừa nhìn thấy liền nhớ lại mấy lão nhân hàng xóm đã đến tuổi về hưu, sáng sáng cầm lồng chim đi dạo ở nơi tĩnh mịch, chiều chiều quây quần chơi cờ, thỉnh thoảng còn lấy một nắm hạt dẻ nhét vào trong tay của người.

Phương Tranh đối với Tôn quản gia tương đối có hảo cảm, mỗi lần nhìn thấy biểu tình vui vẻ trên mặt của Tôn quản gia, đều khiến cho tâm tư của hắn tốt lên rất nhiều.

Tôn quản gia vén rèm bước vào, chấp tay cười nói: “Thiếu gia vội vàng triệu kiến như thế, không biết có chuyện quan trọng gì?”

“Nga, Tôn quản gia, có chút chuyện cần phiền toái người một lát.” Phương Tranh dừng một chút, nói tiếp: “Ngày trước, ta đáp ứng một vị bằng hữu, bán cho nàng một mảnh đất của Phương gia ở cửa bắc thành, người xem việc này, như thế nào?”

Tôn quản gia nhíu mày, lắc đầu nói: “Thiếu gia, việc này chỉ sợ làm khó tiểu nhân, lão gia đã sớm...”

“A, dừng lại! Ta biết quy củ của phụ thân, ta chỉ là muốn hỏi người một chút, việc này có phương pháp cải biến lại không?”

“Cải biến cũng khó, nhiều năm trước lão gia đã lập gia quy, những mảnh đất trên danh nghĩa là của Phương gia, trừ phi là Phương gia xây dựng cửa hàng, nếu không, cho dù tình nguyện làm thổ địa, lão gia cũng tuyệt đối không bán cho người khác...”

“Thuê thì sao? Không thể cho người khác thuê sao?”

“Cũng không được, lão gia đã từng nói qua, Phương gia không thiếu chút tiền ấy, cho nên cứ để như vậy là được rồi.”

“Sản nghiệp của Phương gia ta?” Phương Tranh tự hỏi, hai mắt vừa đảo, liền xuất ra chủ ý: “Chuyện này không phải là không có phương pháp cải biến?”

“Thiếu gia, người có phương pháp sao? Nhưng lão hủ nhắc nhở ngài, chuyện này đối với lão gia cũng không phải dễ nói chuyện.” Tôn quản gia cẩn thận nói.

“Được rồi, chuyện này Tôn quản gia không cần bận tâm, ta tự biết chừng mực. Cái này, người đi mời Phương tỷ tới đây đi sao.”

Chỉ một lát sau, Phương tỷ dáng người lay động, nhu mì xinh đẹp, vén rèm bước vào. Phương Tranh chứng kiến Phương tỷ trong lòng không khỏi chấn động, Phương tỷ trước mặt, không trang điểm son phấn nồng đậm, dung nhan tịnh lệ, môi không tô son mà đỏ thắm, lông mi không kẻ mà đen dài, con mắt sáng rực rỡ mà sinh huy, quần áo đậm tử thất lưng váy dài, càng lộ ra dáng người mảnh khảnh cùng chiếc eo thon nhỏ, này... Người này thoạt nhìn không giống Phương tỷ a?

Thấy Phương Tranh sững sốt há mồm, Phương tỷ oán trách liếc mắt nhìn hắn một cái, cái nhìn này đã kích thích Phương Tranh giật mình tỉnh mộng, phục hồi lại tinh thần.

Phương Tranh ánh mắt đánh giá từ trên xuống dưới nhìn....Phương tỷ, miệng còn tấm tắc nói: “Không hiểu nổi, thật không hiểu nổi...”

Phương tỷ quyen rũ cười nói: “Phương thiếu gia, ngài không hiểu cái gì?”

Phương Tranh nói: “Tiểu đệ không hiểu, rõ ràng là một tiểu mỹ nhân tuyệt thế, vậy mà tại sao, trước kia Phương tỷ lại đem biến chính mình thành cái bộ dáng quỷ dị kia?”

“Phương thiếu gia cũng thật là hay nói đùa, tỷ tỷ ta đã sớm thành hoa tàn ít bướm, như thế nào lại có tư cách so sánh cùng mấy vị tiểu cô nương.”

“Tiểu đệ, mạo muội một phen, không biết Phương tỷ năm nay bao nhiêu tuổi xuân rồi?”

“Khanh khách, người là cái đồ tiểu bại hoại, không biết nữ nhân càng già càng cao tuổi, lại càng không thể hỏi chuyện này sao?” Từ “Phương thiếu gia” thăng cấp thành “Tiểu bại hoại”, Phương Tranh nghe được, trong lòng cảm thấy ngứa ngáy.

“Phương tỷ không già, tiểu đệ nhìn như thế nào cũng chỉ thấy mới có hơn mười năm mười sáu tuổi a....”

“Khanh khách, tiểu bại hoại người cũng thật là miệng lưỡi trơn tru, tỷ tỷ ta đã hai mươi bốn tuổi rồi.”

“Ha ha, hai mươi bốn tuổi thì vẫn còn trẻ, huống chi Phương tỷ còn là tuyệt sắc mỹ nhân, ngọc cốt băng cơ, lệ chất trời sinh, coi như tới tám mươi tuổi thì vẫn là tuyệt sắc mỹ nhân.” Nói xong, Phương Tranh nhất thời xoay chuyển đề tài, nói: “Hôm nay, Phương tỷ đến hàn xá, có chuyện gì sao?”

“Hừ, người còn hỏi nữa, tiểu bại hoại, tỷ tỷ hỏi người, chuyện lần trước đáp ứng ta thì sao đây? Chuyện này liên quan đến cuộc sống tương lai, tỷ tỷ ta chờ không được, đành phải mặt dày tới đây, làm phiền người, có được hay không, dù sao người cũng nên nói cho ta biết một tiếng đi sao.”

“Cái này ...” Phương Tranh ra vẻ ngượng ngùng, trầm ngâm nói: “Phương tỷ, chuyện lần này có điểm khó khăn, lần trước tiểu đệ không rõ ràng đã đáp ứng tỷ tỷ, trở về nhà vừa hỏi, ai... Phụ thân liền thóa mạ ta, nói ta không biết giữ gìn gia sản, ngược lại còn dám nghĩ đem bán cho ngoại nhân, Phương tỷ không biết, phụ thân ta thiếu chút nữa đã đánh chết ta, tỷ tỷ xem, hiện tại trên mặt ta vẫn còn không ít vết thương, quả thật ta không có lừa gạt Phương tỷ.”

Dứt lời, Phương Tranh đưa mặt đến gần, hôm qua bị đám lưu manh đánh cho bầm dập mặt mũi, vừa may hôm nay lại có việc để dùng.

“Ôi! Sao không nói sớm, mau lại gần đây cho tỷ tỷ xem qua!” Phương tỷ trong lòng thương tâm, một tay ôm Phương Tranh vào trong ngực, Phương Tranh chỉ cảm thấy đầu tựa vào một vật cực kỳ mềm mại, một

cổ hương thơm xông vào mũi, chuyện này cũng thật là diễm phúc. Phương đại thiếu gia hai mắt lim dim, say mê hưởng thụ, bàn tay đã không tự giác đặt lên chiếc eo thon nhỏ của Phương tỷ....

“Tiểu bại hoại, đã cảm thấy thoải mái hơn chưa?”

Phương Tranh hai mắt lim dim, nhin không được gật đầu một cái, không phải là thoải mái bình thường, mà quả thực muốn đắm đầu vào bộ ngực có hương thơm áp áp này, vĩnh viễn bất tỉnh.

Đột nhiên, Phương Tranh cảm giác được trên cánh tay truyền tới một trận đau nhức, ngẩng đầu nhìn lên, thấy Phương tỷ hai má đỏ ửng, oán hận cắn răng nói: “Tiểu tặc, còn không bỏ tay của người ra, hương chỗ nào sờ đây?”

Phương Tranh ngẩn người, cúi đầu nhìn hai tay của chính mình, đang ôm chiếc eo mảnh khảnh, không biết từ khi nào đã trượt xuống hai bờ mông phong mãn của Phương tỷ.

Phương Tranh ngượng ngùng buông tay ra, vuốt mũi cười khan nói: “Ha ha, vãi thật mượt, không nghĩ rằng lại bị trượt xuống dưới, ha ha, thứ lỗi, thứ lỗi.”

Phương tỷ mị nhãn liếc nhìn Phương Tranh, nói: “Được rồi, nói chính sự đi sao, tiểu bại hoại, người không thể nghĩ ra cách gì giúp tỷ tỷ sao?”

Phương Tranh nhìn Phương tỷ, nói: “Phương tỷ, ta cảm thấy rất kỳ quái, tỷ vì sao nhất định phải mua mảnh đất kia của Phương gia? Thành bắc rộng lớn như vậy, đâu chỉ có riêng mảnh đất của nhà ta mới có thể mở cửa hàng?”

Phương tỷ cảm thán thở dài, nói: “Tiểu đệ nghĩ rằng ta không muốn tìm một địa phương khác hay sao? Nói thật, có thì cũng có, nhưng không tốt bằng mảnh đất kia của Phương gia, nếu không cách mặt đường quá xa, thì cũng là diện tích hơi nhỏ. Không thể không nói, Phương lão gia quả thật có con mắt tinh tường, liếc một cái nhìn trúng địa phương trọng yếu nhất, hơn nữa không lớn không nhỏ, chỉ mua đúng mảnh đất tốt nhất, hiện giờ mảnh đất kia của Phương gia chỉ dùng để làm kho thóc, thật không biết lệnh tôn nghĩ như thế nào.”

Mảnh đất mặt đường quý như vàng mà lão nhân gia lại dùng để làm kho thóc? Lão gia cũng thật quá lãng phí? Phương Tranh nghe được cảm thấy đau lòng một trận, cái này tương lai đều là gia sản của ta, có làm sao chia ra người thiệt cũng chính là ta, nhất định phải nói chuyện cùng lão nhân gia một phen.

“Phương tỷ, phụ thân ta đã từng nói qua, Phương gia cái gì cũng mua, chỉ là không bán, chuyện này.. Quả thực hơi khó khăn!”

“Ta tin tưởng cuối cùng rồi tiểu bại hoại người cũng nghĩ ra được một biện pháp chu toàn, nói gì thì tỷ tỷ cũng mua bằng tiền, lại cao hơn so với giá bình thường hai thành, bằng vào lương tâm mà nói, chuyện về giá cả Phương gia cũng không phải suy nghĩ.” Phương tỷ nói đến chuyện làm ăn mua bán rất có lý lẽ, bộ dáng lại phong tình vạn chủng, rất có mị lực.

“Đây không phải là vấn đề tiền nong.” Phương Tranh lắc đầu nói: “Phụ thân ta đã lập gia quy, người làm con như ta, bảo sao có thể làm trái? Phụ thân từng nói qua, trên đất của Phương gia, nhất định phải là sản nghiệp của Phương gia, Phương tỷ muốn tiến vào xây dựng Ngọc Như Trai, nhưng nó không phải sản nghiệp của họ Phương a.”

Phương tỷ biểu tình thất vọng đến cực điểm, khuôn mặt nhỏ nhắn chán nản, nói: “Nói đến cùng, việc này không thể trông cậy chút nào sao?”

Phương Tranh thấy độ lửa đã tới, khụ khụ một tiếng, thần nhiên nói: “Muốn nghĩ biện pháp, cũng không phải là không có...”

23. Chương 23: Cổ Phần Ngọc Như Trai.

Phương tỷ nghe vậy nhãn tình sáng lên, nhẹ nhàng oán trách đánh Phương Tranh một quyền, nói: “Tỷ tỷ đã khản trương muốn chết, tiểu bại hoại người còn muốn trêu chọc người ta, thật sự là cái đồ xấu xa!”

Phương Tranh cười híp mắt nói: “Biện pháp thì có, chỉ sợ tỷ tỷ không đáp ứng.”

Nhất thời Phương Tỷ đã khôi phục lại tác phong thông minh lanh lợi của một thương nhân, nàng cẩn thận nói: “Tiểu đệ nói trước đi, có việc gì ta sẽ cân nhắc, có thể đáp ứng hay không thì phải nói ra mới biết được.”

Phương Tranh trầm ngâm một hồi, chậm rãi nói: “Đất đai của Phương gia ta, một không bán.. Hai, không thuê, điều này thì tỷ tỷ cũng biết rồi, cho nên, hiện giờ biện pháp duy nhất chính là, đổi tên cửa hàng kia thành họ Phương, như vậy lão nhân gia nhà ta mới chịu đáp ứng.”

“Họ Phương? Đệ nói là...” Phương tỷ mơ hồ đã hiểu cái ý tứ này, nhưng nhất thời lại không được rõ ràng cho lắm.

Phương Tranh cười híp mắt nói: “Rất đơn giản, cho Ngọc Như Trai của tỷ, sát nhập vào hiệu buôn Phương gia trên danh nghĩa, thì không phải nó mang họ Phương đây sao?”

“Chuyện này không thể được!” Phương tỷ vỗ án nhảy dựng lên, tức giận nói: “Ta đã phải chịu nhiều khổ cực, nhiều năm qua một mình buôn bán chống đỡ, mới miễn cưỡng đem Ngọc Như Trai trở thành một trong những thương hiệu nổi tiếng trong Kim Lăng thành, làm sao có thể tay không dâng lên cho Phương gia các người!”

Dứt lời, nàng oán hận trừng mắt nhìn Phương Tranh, nói: “Sớm nhìn cái bộ mặt gian trá của ngươi, đã biết không phải cái thứ đồ tốt, hừ, nguyên lai là có chủ ý muốn cướp lấy Ngọc Như Trai của ta!”

Phương Tranh buồn bực vô cùng, vừa mới còn nhu tình mật ý gọi ta là tiểu bại hoại, lúc này, con mẹ nó lão tử lại trở thành bộ mặt gian trá, nữ nhân a, trở mặt so với lật trang sách còn nhanh hơn, trước có tiểu công chúa, sau có nữ chủ tử, cả hai đều cùng một cái bộ dáng.

“Bình tĩnh, bình tĩnh!” Buồn bực thì buồn bực, Phương Tranh vẫn cười híp mắt nói: “Phương tỷ, tiểu đệ còn nói chưa xong mà, gấp cái gì.”

“Hừ! Nói đi, bất quá ta phải nói trước cho người biết, thà rằng ta tình nguyện không mua được mảnh đất kia, chứ không bao giờ để Ngọc Như Trai mang họ Phương các người!” Phương tỷ thở hổn hển nói.

Phương Tranh nghiêm mặt nói: “Phương tỷ, ta hỏi ngươi, những năm gần đây, một mình ngươi chống đỡ Ngọc Như Trai, khổ cực lắm phải không?”

Phương tỷ thở dài một hơi, nói: “Đương nhiên là vất vả, từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài tất cả đều là do một mình ta lo toan, lời hay lời dở cũng đã nghe qua, chuyện đập phá cửa hàng ta cũng đã gặp. Một nữ tử yếu nhược như ta, phải cần rằng nhẫn nhục mới có thể chống đỡ được đến ngày hôm nay, Ngọc Như Trai là tính mạng của ta, hừ! Làm sao có thể để nó rơi vào tay người khác?” Nói xong, Phương tỷ cắn hận, cắn răng nhìn Phương Tranh liếc mắt một cái.

“Phương tỷ quả thực là bậc nữ trung hào kiệt!” Phương Tranh khen: “Các hiệu buôn trong thành Kim Lăng, vốn là không có nhiều nữ nhân theo nghề buôn bán, một nữ nhân như Phương tỷ có thể tạo được cục diện của ngày hôm nay, thật sự là lòng phụng thờ. Nhưng Phương tỷ có bao giờ nghĩ tới, người làm ăn buôn bán, quan trọng nhất là vì cái gì?”

Phương tỷ giật mình, lập tức cười khổ nói: “Lúc ban đầu cũng chỉ là vì kiếm lấy một cái nghề làm kế sinh nhai, năm hai mươi tuổi vừa mới thành thân thì trượng phu của ta đã bị bắt đi đầu nhập vào quân ngũ, sau đó chinh chiến cùng người Đột Quyết tại phương Bắc, chết trên chiến trường. Hắn đã chết thật thoải mái, nhưng chỉ để lại một mình ta cùng bốn bức tường đột nát, một góa phụ trẻ tuổi như ta không có tiền thu nhập, biết phải làm sao? Hoặc là tái giá đi thêm bước nữa, hoặc là bước vào nhà thổ để cho hàng ngàn hàng vạn người chà đạp, hai chuyện này ta đều không muốn. May mắn, lúc lấy chồng ta còn có một ít của hồi môn, sau đó dùng hết số tiền này làm vốn xây dựng Ngọc Như Trai, lúc mới làm ăn, sinh ý không được tốt, thường xuyên bị thâm hụt vốn liếng...”

“...Mấy năm nay, một mình ta vất vả, tiếp tục duy trì sinh ý không thành vấn đề, hiện tại đã có một chút tài sản làm vốn, không có con cái, ta chỉ cần tích góp một chút tiền, sau này về già thuê người phụng dưỡng trước lúc lâm chung.” Dứt lời, Phương tỷ cảm thán thở dài một hơi.

Nghe xong “lịch sử gây dựng sự nghiệp bao gồm cả máu và nước mắt” của Phương tỷ, Phương Tranh cũng cảm khái không thôi, nữ nhân này mà sống tại thời hiện đại, chắc chắn sẽ là một nhân vật số một đương

đại, một nữ nhân có thể một mình chống đỡ cục diện, đã gặp phải bao nhiêu khó khăn đây. Khó trách cách ăn mặc của nàng khi đang làm việc trong cửa hàng lại khoa trương đến như vậy, nguyên lai cũng chỉ là một cách bảo vệ mình của một nữ nhân yếu ớt, có thể tưởng tượng lấy tư sắc của Phượng tỷ, nếu đứng trước cửa hàng phô bày ra ngoài, hẳn là sẽ gặp phải rất nhiều phiền toái, cái đám lưu manh côn đồ hoặc quan lại địa phương còn không ngấp nghé nhan sắc của nàng hay sao?

Nữ nhân này thật đáng khâm phục.

Trong lòng Phượng Tranh vô hình trung càng thêm tôn trọng Phượng tỷ, hẳn nghiêm mặt nói: “Phượng tỷ, kỳ thật là một người làm ăn buôn bán, mục đích cuối cùng, chính là thu về lợi nhuận lớn nhất, ân, nghe không hiểu phải không? Nói đơn giản một chút, chính là mức độ kiếm tiền, hơn nữa phạm là mua bán tới một mức độ nhất định, tất nhiên sẽ gặp nhiều đối thủ cạnh tranh, trong kinh thành không chỉ riêng có Ngọc Như Trai buôn bán mặt hàng son phấn? Ngoài Ngọc Như Trai ra, hẳn là có nhiều cửa hàng khác thường xuyên hợp nhau lại cạnh tranh mặt hàng của Phượng tỷ, phải không? Đây cũng là, vì cái gì? Bởi vì, tỷ tỷ thế lực đơn bạc, không làm khó tỷ thì làm khó ai? Cho nên, tỷ cần phải có một phe đồng minh có thực lực mạnh mẽ.”

“Đồng minh? Người nói là...” Phượng tỷ hai mắt sáng ngời, trong con ngươi toát ra vẻ nghi hoặc nói.

Phượng Tranh tự tin gật đầu: “Không sai, hiệu buôn của Phượng gia ta, có thể làm đồng minh của tỷ tỷ. Thực lực của Phượng gia tại thành Kim Lăng, nói vậy, không phải tỷ tỷ cũng đã biết rồi sao? Trước kia một người làm không được, còn có nhiều sự tình phải cố kỵ, sau này hiệu buôn Phượng gia ta, sẽ giúp tỷ tỷ một tay.”

Phượng tỷ ánh mắt càng tỏ vẻ nghi hoặc: “Người sẽ không vô duyên vô cớ giúp ta chứ hả? Có điều kiện gì không?”

“Đó là đương nhiên, trên đời này không có bữa cơm nào miễn phí...Đừng nhìn ta như vậy, lời này của ta, tư tưởng quá thâm thúy cho nên không hiểu phải không?... Ách, nói chính sự. Điều kiện sao, rất đơn giản, không phải Phượng tỷ muốn mở thêm một phân nhánh trên mảnh đất của Phượng gia ở phía bắc thành hay sao? Được rồi, Phượng gia chúng ta muốn cổ phần, cái gì? Cổ phần người cũng không hiểu sao? Vậy nói kết thành minh hữu nghe có thể hiểu không? Ân, hai nhà chúng ta kết minh buôn bán, đối với ta mà nói thì cũng có thể công đạo một tiếng với lão nhân gia, như vậy cửa hàng chi nhánh Ngọc Như Trai cũng coi như là một phần tài sản của Phượng gia.”

Phượng tỷ trầm ngâm, suy xét lợi hại của việc kết minh mở thêm phân nhánh này.

“Phượng tỷ, người thử nghĩ sâu xa hơn một chút, hiệu buôn Phượng gia nhiều năm qua đã nổi tiếng hàng đầu tại kinh thành, nói thế nào cũng đáng giá hơn chiêu bài của Ngọc Như Trai phải không? Không chỉ có thế, mấy năm nay hiệu buôn Phượng gia cũng tích góp được một chút bối cảnh, thậm chí là thế lực ngầm, đều có thực lực hơn so với Ngọc Như Trai đi sao? Một khi Phượng gia có cổ phần trong phân nhánh Ngọc Như Trai, thì cũng chẳng khác nào hưởng toàn bộ kinh thành, thậm chí cả Hoa triều tuyên bố, Ngọc Như Trai là một bộ phận của Phượng gia, những đối thủ trước kia của Ngọc Như Trai, còn có lá gan dám gây khó dễ cho Ngọc Như Trai nữa hay sao? Tóm lại, vẫn còn tốt hơn so với Phượng tỷ một mình ra sức chống đỡ có phải không? Đây là chuyện hai bên hợp tác cùng hưởng lợi, Phượng gia ta không chỉ buôn bán nhiều loại mặt hàng, nay lại thêm mặt hàng son phấn nữ nhân, tỷ tỷ chỉ cần dùng một phần của phân nhánh Ngọc Như Trai đối lấy toàn lực ủng hộ của Phượng gia chúng ta, cái giá này cũng không phải là quá đắt. Nếu ta là Phượng tỷ, ta sẽ đáp ứng không chút do dự.”

Phượng tỷ nghe ra sự tình, trong lòng chấn động, có thể nhìn thấy nàng đã bắt đầu động tâm, nhưng nàng là một người làm ăn khôn khéo, cho nên hỏi lại, nói: “Hai bên đều là người làm ăn buôn bán, đây mới gọi là hùn vốn kết minh, không biết Phượng gia người sẽ bỏ ra bao nhiêu bạc, muốn bao nhiêu phần.... Ách, cổ phần?”

Phượng Tranh không chút do dự nói: “Bên phía Phượng gia ta một phần bạc cũng không xuất ra, nhưng phải được chia một nửa cổ phần của phân nhánh Ngọc Như Trai. Hơn nữa, sau khi phân nhánh Ngọc Như Trai khai trương, bên trong phải có người của Phượng gia làm việc, đương nhiên, chỉ làm việc tại phân nhánh thành Bắc, còn nữa, sau này bên phía Phượng gia ta sẽ quản lý sổ sách thu nhập.”

“Cái gì? Người....Người là cái đồ hỗn đản! Không bằng muốn lấy mạng ta sao?” Phương tỷ tức giận tới mức mày liễu dựng thẳng, gắt gao nắm chặt hai tay, giống như hận không thể lòi Phương Tranh hung hăng đánh một trận.

Phương Tranh cười híp mắt nói: “Phương tỷ nguôi giận, mỹ nữ vốn chỉ nên nũng nịu thôi a, tức giận nhiều sẽ rất khó coi, hơn nữa sinh khí nhiều trên mặt sẽ có nếp nhăn. Ta nói Phương gia không xuất thêm bạc, nhưng Phương tỷ cẩn thận nghĩ lại, thật sự Phương gia không xuất ra bạc sao? Mảnh đất chuẩn bị khai trương phân nhánh là của ai bỏ ra đây?”

Phương tỷ nguôi cơn giận dữ, tỉ mỉ suy xét, lại không cam lòng nói: “Chuyện này vẫn không đủ, mảnh đất kia nhiều nhất cũng chỉ đáng giá một vạn lượng bạc, ta đây muốn xây dựng phân nhánh phải tốn mất năm vạn hai, người bỏ ra một vạn lượng mà còn muốn chiếm một nửa cổ phần, quá ít. Nhất định không được!”

Phương Tranh tiếp tục nói: “Ngoại trừ mảnh đất kia, còn có cái khác. Ta sẽ mời phụ thân nói một vài câu với giới thương nhân trong kinh thành, nói Phương gia có một chút cổ phần trong phân nhánh của Ngọc Như Trai. Phương tỷ, người nói, lời này của phụ thân ta trị giá bao nhiêu lượng bạc?”

Phương tỷ ngẩn người, nói: “Chuyện đó không phải chúng ta đã bàn bạc rồi sao? Một câu nói cũng muốn tính bạc? Sau này, Phương gia các người đã có cổ phần, không nói những lời này, chẳng lẽ người bên ngoài lại còn không biết sao?”

Phương Tranh chậm rãi nói: “Đúng vậy, giống như đã nói, nhưng nói trước nói sau có thể phân biệt rất nhiều tác dụng khác nhau, Phương tỷ người là người hiểu chuyện, tự nhiên biết đạo lý ở trong đó. Hiển nhiên người cho rằng Phương gia ta sẽ nói những lời này là đương nhiên, suy nghĩ này quả thật sai lầm. Những lời này sẽ ảnh hưởng rất nhiều tới phân nhánh sắp khai trương. Nói vậy người cũng rõ ràng cân lượng của Phương gia trong giới thương nhân tại kinh thành, có bao nhiêu chủ hiệu buôn muốn mời Phương gia nói một câu như thế cũng là không được, vì cái gì lại muốn phụ thân ta nói cho người những lời như này? Chẳng lẽ phụ thân ta đi tặng không sao? Người có biết những lời này của phụ thân ta liên quan ít nhiều đến tương lai của phân nhánh Ngọc Như Trai hay không?”

Phương tỷ nhất thời do dự, gã hỗn đản này nói cũng đúng, nếu Phương lão gia không chịu ra mặt nói vài lời, chỉ sợ các thương nhân trong kinh thành tuy biết đó là cổ phần của Phương gia, nhưng chưa chắc bọn chúng sẽ nể mặt, sinh ý làm ăn càng lớn, mọi người sống đều nhờ vào chút mặt mũi. Phương lão gia không nói, điều này đã chứng minh hắn đem việc của Ngọc Như Trai để ở trong lòng, nhóm đối thủ làm ăn muốn cạnh tranh như thế nào thì cạnh tranh. Coi như có chèn ép mặt tiền của phân nhánh Ngọc Như Trai, từ góc độ bên ngoài mà nói, cũng chưa hẳn là đắc tội với Phương gia ----Ai kêu người không nói sớm? Người không nói làm sao chúng ta biết được.

Có thể tưởng tượng, Phương lão gia chính là một nhân vật, chỉ cần giậm chân một cái là có thể rung chuyển cả giới thương nhân trong kinh thành, tuy nói rằng không có quyền cao chức trọng như giới quan lại, nhưng lại là một nhân vật có danh vọng trong giới thương nhân ở kinh thành, một nhân vật như thế, lại có thể ra mặt không công đi giúp người sao? Luôn luôn phải trả một cái giá lớn a?

Nghĩ đến đây, Phương tỷ suy nghĩ cẩn thận: “Dem một nửa cổ phần nhượng lại cho Phương gia, cũng không sao. Có được sự ủng hộ của Phương gia, tương lai Ngọc Như Trai sẽ tiết kiệm được không ít phiền toái, cũng sẽ giảm bớt được rất nhiều đối thủ cạnh tranh, cáo mượn oai hùm, ảnh hưởng không ít đến tư tưởng của các khách hàng, tạo điều kiện thu được nhiều lợi nhuận hơn. Toàn bộ chỗ tốt này, chỉ mất có một nửa cửa hàng phân nhánh mà thôi, cuộc mua bán này, chỉ hạng gốc tử mới không chịu giao dịch. Điều trọng yếu nhất chính là có được sự ủng hộ của Phương gia, làm nền móng cho Ngọc Như Trai khuếch trương thực lực ra bên ngoài, cái này mới chính là chỗ lợi lâu dài.

Thật lâu sau, Phương tỷ ngẩng đầu lên, thần nhiên cười nói: “Tiểu bại hoại, chuyện mà người nói, tỷ tỷ ta đáp ứng, nhưng có một chuyện tỷ tỷ phải nói cho rõ ràng, theo như người nói...Người có thể làm chủ được sao? Không phải, Phương lão gia mới chính là người cầm lái con thuyền này, hắn có thể đáp ứng không?”

Vấn đề này, quả thật có chút rắc rối, tuy nói rằng Phương đại thiếu gia là nhi tử độc nhất, nhưng dù sao người có thể quyết định bây giờ cũng không phải là hắn, bất quá Phương Tranh tin tưởng có thể thuyết phục được phụ thân, tính toán một hồi, cuộc mua bán này cũng không có gì bất lợi đối với Phương gia,

ngược lại, Phương gia lại có thêm một cơ hội mở rộng thị trường, cơ hội chắc chắn như vậy, tin tưởng thay đổi là ai cũng sẽ không cự tuyệt chuyện tốt này.

Phương Tranh tự tin nói: “Phương tỷ, chuyện này người yên tâm, ta sẽ thuyết phục lão nhân gia, đây là chuyện tình hợp doanh, tin tưởng phụ thân ta sẽ không cự tuyệt, ngày mai sẽ có câu trả lời chính xác mà thôi.”

Phương tỷ nghe vậy, mị nhân phóng tới Phương Tranh, cười duyên nói: “Phương thiếu gia quả nhiên có bốn sự, nếu không có gì bất trắc, xem ra tương lai Phương gia cũng là do Phương thiếu gia tiếp quản. Chuyện tình kia, tỷ tỷ ta sẽ từ từ đợi tin tốt lành của tiểu đệ.”

Có thể không gọi ta là tiểu đệ được không? Phương Tranh có chút buồn bực, xưng hô như thế này cảm thấy rất khó chịu.....

24. Chương 24: Luận Thương Đạo (Bàn Luận Chuyện Làm Ăn)

Nhìn bóng lưng yêu kiều thướt tha của Phương tỷ, Phương Tranh nhin không được nuốt một ngụm nước miếng, tài năng kinh doanh của nàng đúng là nhân tài không có đất dụng võ, tổ chức hồ ly tinh của nàng mới là thể mạnh mà thôi.

Thẳng đến lúc không còn nhìn thấy bóng lưng Phương tỷ, lúc này Phương Tranh mới lưu luyến thu hồi ánh mắt, quay đầu lại, lớn tiếng nói: “Tiểu Lục, Tiểu Lục! Hiện thân! Thay quần áo cho ta, thiếu gia muốn đi gặp phụ thân.”

“Không cần, lão phu đã sớm ở đây rồi.” Phương lão gia vượt bộ râu dài, xuất hiện trước mặt Phương Tranh.

“Lão nhân gia tới, so với Tào Tháo còn muốn xuất hiện nhanh hơn...”

“Tào Tháo là ai?”

“Ách, là một gã vận động viên chạy đường trường, đã đoạt được khá nhiều giải thưởng, chỉ là thái độ làm người không biết giảng giải đạo lý, thường xuyên bị trọng tài kèm cặp thổi phạt....” Phương Tranh suy nghĩ liền nói hươu nói vượn. Nếu đã không có Hán triều, vậy thời kì Đông Hán cũng không có xảy ra, phong vân oanh khởi*, anh hùng xuất hiện lớp lớp, tam quốc lại càng không thể có, Phương lão gia không biết Tào Tháo là chuyện bình thường. (* : Mưa gió nổi lên, thời thế loạn lạc)

“Phụ thân, thật trùng hợp, vừa rồi người đứng ở ngoài cửa sao?” Phương Tranh trong lòng hoảng hốt, một màn ăn đậu hũ của Phương tỷ không biết lão gia có nhìn thấy không?

“Ừ, mẫu thân người nghe nói có vị nữ tử tới tìm người, kêu lão phu qua đây xem xét.” Phương lão gia tỏ ra hơi ngần ngại, đứa nhi tử độc nhất này đã mười tám tuổi, còn chưa có hôn phối, đây cũng là tâm bệnh của nhị lão, vừa nghe có nữ tử tới cửa tìm hân, Phương phu nhân nhảy dựng lên thúc dục Phương lão gia qua đây thăm dò tin tức.

“Mới vừa rồi người cùng nữ tử kia nói chuyện, lão phu cũng nghe được rồi, không thể phủ nhận, Tranh nhi, người đã trưởng thành, không còn nhỏ nữa, việc này, làm rất khá, tuyệt vời không thể tốt hơn được nữa!”

Phương lão gia vượt râu vui mừng cười lớn, đứa nhi tử này mỗi ngày một hình dạng, càng ngày càng làm cho hân vừa lòng, không ngừng khiến cho hân kinh hỉ. Hôm nay cùng vị nữ tử kia nói chuyện làm ăn, Phương lão gia tự hỏi, ngay cả bản thân mình cũng không nghĩ ra, sinh ý lại có nhiều học vấn thâm như vậy, một câu nói đã lấy về một nửa cổ phần của người ta, Phương lão gia chưa bao giờ suy nghĩ qua về vấn đề này?

“Bất quá, lão phu cũng muốn hỏi người một chút, Ngọc Như Trai chỉ là dạng tiểu điểm buôn bán son phấn nữ nhân mà thôi, vì sao người phải khua chiêng giống trống đến như vậy? Cái nghề này, thật có thể kiếm được tiền, nhưng cũng không tính kiếm được nhiều lắm? Danh nghĩa hiệu buôn Phương gia chúng ta cũng không thể so sánh với Ngọc Như Trai về mặt này?”

Không phải ta chỉ muốn kiếm một chút tiền tiêu vật thôi sao, nào có bút tích lớn được như người. Phương Tranh đảo cặp mắt trắng đã nhìn lên trời.

“Phụ thân, kỳ thật buôn bán son phấn cũng có thể lời không ít bạc, chỉ là mấy tiểu điểm buôn bán mặt hàng này không đủ tâm tư, đã tự mình làm mất đi rất nhiều khách hàng.”

“Nga? Nói rõ một chút.” Lúc này, Phương lão gia rất cao hứng, đứa nhi tử này ngày càng không đơn giản, đáy lòng hẳn tự cảm thấy vui mừng.

“Phương pháp mà bọn họ buôn bán không đúng. Làm ăn buôn bán, không thể chỉ ngồi trong cửa hàng chờ khách tới mua, nếu đã muốn kiếm tiền của người ta, phải chủ động một chút, tỷ như thỉnh thoảng ra đầu phố tuyên truyền đánh bóng mặt tiền, treo cái biển quảng cáo, ngày lễ ngày tết phải có chương trình khuyến mãi khách hàng..v..v.. Những điều này đều là phương pháp thu hút khách hàng, làm cho nhiều người biết đến. Còn về phía cửa hàng buôn bán thì sao? Bọn họ phải biết dương đông kích tây, không riêng gì cửa hàng buôn bán son phấn, kỳ thật cả những cửa hàng khác như, tơ lụa trang phục, tửu lầu, cũng nên nghĩ cách làm thử, chắc chắn sẽ có hiệu quả không tồi----Đương nhiên, mặt hàng áo tang cùng quan tài thì có thể ngoại lệ, phàm là còn thở, mấy đồ chơi đó, cho không người ta cũng không lấy.”

“Người...” Phương lão gia nghe xong, trong mắt nổi lên một tia sáng kỳ dị, thật không ngờ nhi tử của mình lại có thể nói được một câu như vậy, khiến cho Phương lão gia dở khóc dở cười.

“Còn nữa, khách hàng chúng ta cũng phải phân loại. Nữ nhân không quản có tiền hay không có tiền, bộ dạng đẹp hay xấu, tất cả đều thích làm đẹp. Chỉ khác nhau một điểm chính là, người có tiền thì mua được hàng tốt, người không có tiền thì mua hàng kém chất lượng, chúng ta phải vì khách hàng mà phục vụ, đem khách hàng phân loại thành cao cấp và bình dân. Tục ngữ nói, tiền nào của ấy, người nào có tiền, chúng ta cung cấp cho đồ cao cấp, người không có tiền cũng không sao, tiền ít có phương pháp bán chịu, bán cho họ với một nửa giá tiền, một nửa còn lại khách hàng có thể trả dần, trả lãi suất theo hàng tháng, như thế chẳng phải là tất cả đều vui vẻ hay sao?”

“Kỳ thật, mấy cửa hàng son phấn, bọn họ đã không nhìn ra một lượng khách hàng khổng lồ.” Nói tới đây, Phương Tranh dừng một chút, cẩn thận liếc mắt nhìn phụ thân của hắn.

Thấy ánh mắt của phụ thân sáng ngời, nhìn chằm chằm, chờ hắn nói rõ ràng mọi chuyện, Phương Tranh nuốt một ngụm nước miếng, nói tiếp: “Cái này, khách hàng quan trọng nhất của cửa hàng son phấn, đó chính là những vị cô nương trong thanh lâu kỹ viện... Ân, gì kia...”

“Người nói, các cô nương trong thanh lâu mới là khách hàng lớn nhất? Vì sao?” Phương lão gia nhíu mày hỏi.

“Tại thành Kim Lăng địa phương nào nổi danh nhất? Đương nhiên là mười vạn dặm thuyền hoa trên sông Tần Hoài, hài nhi đã tính toán kỹ lưỡng, hiện tại trên sông Tần Hoài có khoảng trăm chiếc thuyền hoa, trong đó, nhiều thuyền có quy mô không nhỏ, hơn nữa nói xa thêm một chút, tại các đại công phường, chợ hoa, kỹ viện thanh lâu phía cửa thành Nam, nhìn thoáng qua một chút, phỏng chừng tiểu thư trong thành Kim Lăng, ách, nhầm rồi, là cô nương, hẳn là cũng phải đến bốn nghìn người...”

Trộm quan sát biểu tình của phụ thân một lần, thấy hắn vẫn còn đang chau mày, thần sắc không có vẻ gì là tức giận, lúc này mới yên tâm, tiếp tục giảng giải đạo lý: “Mặt hàng son phấn nữ nhân là loại vật phẩm tiêu hao, nga, ý tứ của vật phẩm tiêu hao chính là dùng một chút thì ít đi một chút, dùng hết còn phải mua tiếp, không giống như cái ghế, cái bàn trong nhà có thể dùng được nhiều năm. Những cô nương này mong muốn, ân, phục vụ tính chất công việc, vì muốn chiếm được tình cảm của khách hàng, nhất định mỗi ngày phải ăn mặc gọn gàng xinh đẹp, số lượng son phấn của các nàng cũng tiêu hao rất nhiều, tiền tài các nàng kiếm được, trong đó cũng phải dùng một bộ phận làm tiền chi phí mua son phấn.”

“Bốn nghìn cô nương, mỗi tháng coi như mỗi người chỉ dùng năm mươi lượng bạc để mua son phấn, như vậy chúng ta mỗi tháng đã có riêng một khoản ngân sách hai mươi vạn. Chỉ là cái này còn chưa tính các hạng mục phí tổn, nếu trừ thêm cả hao phí tổn thất, lợi nhuận mỗi tháng thu về, chỉ ít cũng phải được mười bảy mươi tám vạn lượng, phụ thân, con số thu vào cũng không phải nhỏ.”

Phương lão gia nhíu mày trầm ngâm, ngón tay không ngừng gõ nhịp trên thành ghế, tựa hồ đang suy xét lợi hại trong lời nói của nhi tử mình, thật lâu sau, Phương lão gia vuốt râu, cau mày nói: “Tranh nhi tính toán không sai, ân, quả thật vụ mua bán này có thể làm ăn được. Chỉ là, làm ăn sinh ý với hạng nữ nhân này, truyền ra ngoài không khỏi mất....”

Phương Tranh cười nói: “Phụ thân, chúng ta là người làm ăn, người làm ăn coi trọng nhất chính là lợi nhuận, khách hàng có tiền mua, chúng ta có hàng bán, còn việc địa vị, xuất thân cao thấp của khách hàng, không phải là chuyện mà chúng ta cần quan tâm đến.”

Suy nghĩ một hồi, Phương Tranh lại bổ sung một câu: “Không thể bởi vì thân phận phong trần của các cô nương kia mà chúng ta kỳ thị các nàng, dĩ cũng có dĩ yêu nước a....”

“Người, tiểu tử hỗn đản, có thể bớt nói lời nhảm nhí đi được không? Trước kia, tại sao lão phu lại không biết mồm mép của người lưu loát như vậy?” Phương lão gia tức giận trừng mắt nhìn Phương Tranh, tiếp tục nói: “Ngoại trừ các cô nương thanh lâu ra, còn khách hàng nào khác không? Một khối đồng cũng không phải chuyện nhỏ, người tính toán làm như thế nào?”

Phương Tranh bưng chén trà, tưới một ngụm vào miệng, muốn kiếm nhiều tiền hơn cũng không phải là chuyện dễ dàng, một phen bạc còn chưa thu về được, nhưng miệng thì đã khô nước bọt.

“Chuyện tìm thêm khách hàng, hài nhi đem các nàng chia thành ba cấp, cao cấp, trung cấp, và một loại bình thường, trong thiên hạ hiện nay, loại người dân chúng thường dân đang chiếm số lượng lớn nhất. Các nàng muốn trang điểm xinh đẹp, nhưng không thể mua son phấn đắt tiền, vậy khi chúng ta khai trương cửa hàng, sẽ không ngại giảm giá một vài loại mặt hàng, sau đó bán cho các nàng, lãi ít một chút nhưng bù lại tiêu thụ mạnh hơn.”

“Hạng trung bình, chính là một số các nhà phú hào, trong người có tiền, không thích dùng các đồ bình thường, nhưng lại không thể mua nổi những thứ xa xỉ đắt tiền, chúng ta chỉ cần tăng thêm một vài giá cho phù hợp, đem giá cả phân thành mười điểm, tuyên truyền thêm một chút, các nàng sẽ mua theo xu hướng người tiêu dùng.”

“Hạng cao cấp cũng hơi phiền toái, cái này chính là làm ăn buôn bán với đại nội hoàng cung, các đại thần trong triều đình, cùng thân gia nữ quyến của các vương gia, quốc công. Bất quá cũng không phải là không có biện pháp. Chúng ta có thể nhờ Mập Mập hỗ trợ, đúng rồi, phụ thân, có hai cái tin tức, một tin tốt và một tin xấu, người muốn nghe cái tin nào trước?”

“Tin tốt trước đi.”

“Dạ, tin tốt trước, muội muội của Mập Mập, chính là Mật Nhi cô nương, phụ thân cùng mẫu thân sau này không cần mong đợi nàng làm con dâu của nhị lão nữa.”

“...Đây không phải là tin xấu sao? Vậy người nói tin xấu là chuyện gì?”

“Dạ, tin xấu chính là, sau này Mập Mập đến nhà chúng ta ăn cơm, hài nhi cũng không dám thu tiền cơm của hắn, ai! Chuyện này đúng thật là một tin cực xấu....”

“Có ý tứ gì?”

“Mập Mập cũng là vị Chu Vô huynh kia, tên thật của hắn là Chu Vô Bệnh, vốn là hoàng tử thứ tư của đương kim hoàng thượng, tước phong Phúc Vương. Muội muội Mật Nhi của hắn, cũng chính là ái nữ của hoàng thượng, tước phong Trường Bình công chúa, bọn họ chỉ là giả trụ ăn thịt hổ.”

“Cái gì?” Phương lão gia cả kinh nhảy dựng lên, biểu tình trên mặt lộ vẻ không dám tin, hỏi lại: “Phúc vương? Trường Bình công chúa?”

Cái gã Mập Mập kia, tướng mạo thật thà phúc hậu, đối với hắn lễ độ cung kính, mở miệng liền xưng bá phụ, người trẻ tuổi đó không ngờ lại là Phúc vương điện hạ? Còn nữ tử xinh đẹp đáng yêu kia, chính mình đã nhìn trúng thành con dâu tương lai, hóa ra chính là Trường Bình công chúa?

Phương lão gia trầm ngâm suy nghĩ, trong lòng khiếp sợ một trận: “Tranh nhi, người không lừa gạt lão phu đó chứ?”

“Tất cả đều là thật! Bọn họ che giấu thân phận của mình thật tốt a...”

.....

Sau khi giải thích một phen, rốt cuộc Phương lão gia cũng tin tưởng thân phận của huynh muội Mập Mập, hần lắc đầu cười khổ nói: “Không thể tin được, Phúc vương điện hạ nói chuyện lại một câu bá phụ, một câu bá mẫu, chuyện này chẳng phải là...” Nói còn chưa dứt lời, Phương lão gia liền dừng lại.

Phương Tranh biết ý tứ của phụ thân hần, Phúc vương kêu là bá phụ, chẳng phải phụ thân hần ngang hàng cùng với đương kim hoàng thượng hay sao? Hoàng thượng vô duyên vô cớ lại lôi ra một người huynh đệ, không hiểu hần biết được có tức giận hay không...

Trên mặt của Phương lão gia xuất hiện một tia lo lắng, nói: “Tranh nhi, sau này đối với Phúc vương...” Nói xong, lại chần chừ ngậm miệng.

Chuyện này cũng thật khó nói, thường dân kết giao bằng hữu cùng vương gia, cũng không biết là phúc hay họa, Phương gia tuy có địa vị trong giới thương nhân, nhưng người ta là vương gia a, trên đầu còn có hoàng đế, ngày nào đó hoàng đế cảm thấy khó chịu, cho rằng người là dân chúng thường dân mà không biết an phận, tùy tiện một đạo thánh chỉ, cũng đủ khiến cho Phương gia rơi vào thế vạn kiếp bất phục, tiền nhiều hơn nữa cũng có tác dụng gì? Một khi niêm phong tài sản, còn không phải là xung vào ngân khố của triều đình hay sao?

Lại nói tiếp, Phúc vương đối xử với Phương gia không sai, mỗi lần đến Phương gia, đều cung kính chấp tay hành lễ đối với Phương lão gia cùng Phương phu nhân, cách năm ba ngày còn mang thêm một chút lễ vật dâng tặng, hoàn toàn dùng lễ nghĩa cấp bậc con cháu, như thế, kêu Phương lão gia phải nói như thế nào đây?

“Phụ thân, người yên tâm, hài nhi tự biết chừng mực, sẽ không mang đến phiền toái cho Phương gia chúng ta.” Phương Tranh cung kính nói. Về phần Mập Mập hần cũng không lo lắng, cái mà hần lo lắng chính là Tiểu Măng Non, ân, sau này phải gọi là Trương Bình công chúa, còn phải tránh mặt nàng, nếu không sẽ gây thêm nhiều rắc rối đến cho Phương gia.

Phương lão gia lắc đầu, thở dài, người khác nếu kết giao bằng hữu với vương gia, chỉ sợ vui mừng còn không kịp, mở tiệc ăn mừng, có thể cùng vương gia xưng huynh gọi đệ, không biết lão tổ tông đã tích phúc biết bao nhiêu đời. Nhưng Phương lão gia thì khác, hần hiểu rõ lợi hại trong đó, chuyện này tựa như một thanh kiếm hai lưỡi, chơi không cẩn thận chính mình cũng bị đứt tay, kết giao bằng hữu với phận đế vương vốn cũng chính là như vậy?

“Tranh nhi, chuyện cửa hàng sơn phấn, người tự mình lo liệu, đã có phụ thân ở đây người cứ việc yên tâm, khi nào cần phụ thân giúp đỡ chuyện gì, thì cứ việc bấm báo một tiếng. Còn nữa, ân, sau này Phương gia có cổ phần trong cửa hàng phân nhánh, mọi chuyện làm ăn buôn bán người cũng phải nghĩ kỹ sinh nhai, bởi vì tương lai đó cũng là một phần gia sản của mình, không được tính toán hồ đồ nghe chưa.”

“Phụ thân yên tâm, hài nhi sẽ tận lực tận tâm.”

Phương lão gia vỗ bả vai Phương Tranh, chân tình nói: “Tranh nhi, không được làm cho phụ thân thất vọng thêm nữa, hiểu chưa?”

Phương Tranh dùng sức gật đầu, trong lòng thầm nghĩ, khiến cho người thất vọng chính là cái gã phá gia chi tử của người, còn ta chưa làm cho người thất vọng lần nào.

“Mặt mũi người làm sao vậy?” Trước khi đi, đột nhiên Phương lão gia quay đầu lại hỏi một câu.

“A?” Vừa rồi còn đáp ứng không để cho phụ thân phải thất vọng, nếu nói cho hần biết chuyện ẩu đả hôm qua, sợ rằng phụ thân sẽ không tha cho chính mình.

“... Đi đường không cẩn thận, đụng phải gốc cây...”

“Hừ, má trái xanh, má phải đỏ, cũng thật là đều a.”

“....”

25. Chương 25: Tích Cực Rèn Luyện.

Sáng sớm trời còn chưa sáng, Tiểu Lục đã tới gõ cửa, Phương Tranh đang mơ mơ màng màng, gọi cả nửa ngày vẫn chưa tỉnh ngủ. Tiểu Lục bắt đầu gõ cửa, đành phải đẩy cửa ra, dùng sức lay tỉnh Phương Tranh.

Phương Tranh mở mắt, thấy người tới là Tiểu Lục, mơ hồ nói: “Ân, Tiểu Lục?” Ngẩng đầu nhìn sắc trời, mặt trời vẫn chưa ló dạng, không khỏi kinh ngạc nói: “Người tới hầu hạ ta sao? Không phải quá vội vàng đấy chứ? Bất quá không sao, thời khắc nào thiếu gia cũng mong chờ người, lại đây ngủ chung đi...”

Tiểu Lục khuôn mặt nhỏ nhắn xấu hổ đến đỏ bừng, sảng giọng: “Thiếu gia, người nói vậy bực bội gì đó! Có người tới tìm thiếu gia.”

Phương Tranh kỳ quái hỏi: “Có người tới tìm ta? Bây giờ sao? Ta khát! Ai mà thiếu đạo đức như vậy?”

“Chính là Chu thiếu gia, đang ngồi trong chính sảnh nói chuyện cùng lão gia, chờ người.”

Là Mập Mập, vậy cũng không có gì lấy làm khó hiểu, tiểu tử này chuyện gia thích phá đám ta mà.

“Nói cho hắn biết, thiếu gia ta đang ngủ, không có thời gian gặp hắn.” Nói xong trùm kín chăn, tính tiếp tục ngủ.

“Không được, lão gia nói, bất kể có chuyện gì, cũng phải mời thiếu gia ra ngoài chính sảnh.” Tiểu Lục phân trần một phen, kéo chăn ra, giúp hắn mặc quần áo vào.

Tên Mập Mập chết bầm này, không để cho ta được một chút an nhàn a! Trời còn chưa sáng, lúc người tới đây sao không rơi xuống cống ngầm đi cho rồi. Phương Tranh một bên oán hận thầm rửa, một bên tùy ý để cho Tiểu Lục giúp hắn mặc quần áo. ----Từ sau khi gặp phải sự kiện kia, Tiểu Lục cũng không thường xuyên hầu hạ hắn mặc quần áo nữa, hết thấy Phương Tranh đều phải tự mình làm, nhưng hôm nay đặc biệt phá lệ.

Đi tới chính sảnh, Mập Mập cùng Phương lão gia đang trò chuyện, Mập Mập vẫn cái bộ dáng đức hạnh kia, vẻ mặt tươi cười híp mắt trông rất hiền lành phúc hậu, đối với Phương lão gia chấp tay hành lễ quá mức cung kính. Phương lão gia ngược lại câu nệ hơn trước rất nhiều, kể từ khi biết rõ thân phận của Mập Mập, trong tư tưởng đã thấm nhuần chế độ vương quyền, khiến cho hắn không thể bình tĩnh khi đối mặt với vị vương gia này.

Thấy Phương Tranh đã đến, hai người đồng thời thở dài nhẹ nhõm một hơi, Phương lão gia tùy ý phát tay đem công tác tiếp khách giao cho Phương Tranh, chạy như trời đổ về phòng ngủ. Mập Mập cười khổ nói: “Hôm nay bá phụ làm sao vậy? Nhìn thấy ta hành lễ nhất định không chịu, trước kia đâu có câu nệ tiểu tiết như thế.”

Kẻ gây tai họa còn không phải là người sao? Phương Tranh tức giận lườm hắn một cái: “Ta nói, hôm nay sớm như vậy, người đã chạy tới nhà ta làm gì? Không phải công chúa vừa mới muốn chém đầu ta sao? Ân? Vì cái gì lại...”

“Hôm qua người không đến học đường, cho nên hôm nay ta đặc biệt tới thăm người một chút, thương thể trên người đã tốt hơn chưa?” Mập Mập cười hiền lành, nói.

“Tạm được, chỉ cần tiểu muội của người đừng tìm ta gây phiền toái, cuộc sống của ta còn an nhàn hơn so với thần tiên, đúng rồi, nàng sẽ không tru di cửu tộc ta đó chứ? Nàng còn dám nghĩ như vậy, đừng nói ta không cho người mặt mũi, thiếu gia ta sẽ quyết liều mạng cùng nàng!”

Mập Mập tươi cười, nói: “Làm sao lại có chuyện đó, nàng chỉ nói nhảm mà thôi, chớ để trong lòng, hôm qua khi người đi về, nàng đã rất hối hận...”

Đúng vậy, thiếu gia ta đường đường là nhân sĩ xuyên việt, không thèm tính toán cùng tiểu nha đầu cổ đại kia----Muốn tính toán cũng không có biện pháp, căn bản gia thế của nàng quá lớn. Có lẽ, bình tĩnh cùng nàng giảng giải đạo lý?

“Hôm trước hồi cung, phụ hoàng của người không làm khó người đó chứ?” Phương Tranh tương đối quan tâm, dù sao trong chuyện này cũng có phần của hắn.

“Ai, đừng nói nữa, sau khi hồi cung liền bị phụ hoàng trách mách một trận, bắt ta phải tăng cường thêm thị vệ hộ thân, đúng rồi, Phùng Cừu Dao bởi vì có công hộ giá, được phụ hoàng đặc biệt hạ chỉ thăng chức cho hẳn làm phó tướng Kim Ngô Vệ, đầu nhập vào Vương phủ của ta, nhậm chức thống lĩnh thị vệ.”

“Phùng tướng quân tính tình cũng rất tốt, đáng được khen ngợi, sáng sớm người tới nhà ta chỉ muốn thăm hỏi thôi sao? Ân, thăm xong rồi đi hả? Ta trở về ngủ đây...” Phương Tranh gấp dài một cái, xoay người định trở về phòng ngủ tiếp.

Mập Mập vẻ mặt có chút không vui, nói: “Ta nói người, không phải coi ta là ngoại nhân đấy chứ?”

“Bằng không thì như thế nào? Phải giống như người ta, vừa thấy mặt người thì hành lễ, hô vang Phúc vương thiên tuế hay sao?”

Mập Mập cười khở, lắc đầu nói: “Thôi quên đi, sau này không tính ta là ngoại nhân thì được rồi. Đúng rồi, hôm nay ta tìm người còn có chuyện này, không phải người nói sẽ giúp ta giảm béo sao? Còn nói phải vận động nhiều hơn để giảm béo, ta quyết định, từ hôm nay bắt đầu rèn luyện thân thể!”

“Tốt lắm, quyết định của người rất anh minh. Như vậy đi, người chạy xung quanh nhà ta hai vòng, ta về phòng nằm ngủ chờ người, chớ có lười biếng a...” Phương Tranh không hề có thành ý, vỗ vỗ tay, tính toán tiếp tục quay về phòng ngủ, Phương đại thiếu gia cũng không ngốc, chẳng đại bồi tiếp Mập Mập lên cơn điên.

Mập Mập há lại có thể để cho hẳn được như ý nguyện: “Ta còn quyết định...”

“Ân?”

“Người phải giúp ta rèn luyện!”

“Đi chỗ nào mát mẻ ngồi chơi đi! Thiếu gia không rảnh.” Phương đại thiếu gia đối với Phúc vương điện hạ trước mặt, không hề tỏ thái độ tôn kính. Phúc vương thì sao, chẳng qua chỉ ở trong ngôi nhà lớn hơn một chút, dùng cái bàn to hơn một chút mà thôi, thiếu gia ta đã tốt nghiệp đại học khoa văn, người còn dám giương mắt lên nhìn ta sao?

Thấy Phương Tranh còn đang buồn ngủ, Mập Mập không khỏi nóng nảy, vội vàng lấy một xấp ngân phiếu từ trong lòng ra, giơ lên trước mặt Phương Tranh, quơ quơ nói: “Năm trăm lượng! Ta xuất năm trăm lượng mời người giúp ta rèn luyện thân thể!”

Phương Tranh không thèm quay đầu, nói: “Hừ, kẻ hèn này tuy không có năng lực, nhưng cũng không phải là kẻ tham tiền bạc, Mập Mập người cũng dám khinh thường ta sao?”

“Một ngàn lượng!” Mập Mập nâng giá.

“Quá ít, vô dụng.”

“Hai ngàn lượng! Đây là giá cuối cùng, không thể hơn được nữa.” Mập Mập cắn răng, nói.

Chỉ nghe “sưu” một tiếng, Phương Tranh bằng vào tốc độ nhanh nhất, lướt tới bên người Mập Mập, đoạt lấy xấp ngân phiếu trong tay của hẳn, thu vào ngực mình, trên mặt còn cười híp mắt nói: “Ai nha, Mập Mập huynh, lấy giao tình của ta và huynh, đừng có nói đến chuyện tiền bạc, Mập Mập huynh có chuyện gì sai bảo, tiểu đệ sẵn sàng phụng mệnh...”

Bộ dáng buồn ngủ lúc này đã biến mất vô ảnh vô tung, hiện giờ, Phương đại thiếu gia tinh thần sáng lạng, nụ cười âm ỉ như gió mùa xuân, xem ra rất phấn chấn.

Mập Mập cười khở nói: “Phương huynh, thật tham tiền của người rất xấu...Ai! Ngoại trừ vàng bạc, sợ rằng trong thiên hạ đã không còn thứ gì có thể làm cho người phải bận tâm?”

“Nói vậy!” Phương Tranh nghiêm mặt nói: “Ngoại trừ vàng bạc, mỹ nữ cũng có thể khiến cho ta động tâm. Khi nào thì Mập Mập huynh tặng cho ta mấy vị mỹ nhân tuyệt sắc, tiểu đệ sẽ vô cùng cảm kích...”

“Người...” Mập Mập quả thực không còn gì để nói, sắc mặt khó coi: “Quên đi, chúng ta bắt đầu rèn luyện thân thể thôi.”

“Nhìn trên phương diện hai ngàn lượng bạc này, khụ, ta đành phải đem tuyệt học một đời của ta truyền thụ lại cho ngươi, tuyệt học này có tên là Cửu Âm Bạch Cốt Trảo, trảo này một khi xuất ra, phong vân biến chuyển, trời đất cũng phải run rẩy lên xuống...”

“Thật hay giả vậy?” Mập Mập lộ ra vẻ nghi hoặc, vị Phương huynh này lúc nào cũng mang đến cho hắn nhiều điều mới mẻ, bình thường lời nói của Phương thiếu gia có độ tin cậy rất cao.

“Giả, vậy mà ngươi cũng tin sao?” Phương Tranh đảo cặp mắt trắng dã, nếu bản thân ta mà biết Cửu Âm Bạch Cốt Trảo thì làm sao có thể để cho mấy tên lưu manh đánh tới mức bầm dập mặt mũi như vậy? Cho nên nói địa vị cao thấp của con người, cùng chỉ số thông minh cũng không có nhiều quan hệ lắm.

Phương pháp rèn luyện có rất nhiều loại, phổ biến nhất đương nhiên là chạy bộ, đáng tiếc, loại rèn luyện thân thể này không thích hợp đối với Mập Mập, hắn đi bình thường còn không được linh hoạt, nếu chạy bộ chỉ sợ sẽ có tai nạn chết người. Vì thế, Phương Tranh quyết định dạy hắn bài thể dục buổi sáng theo như trên truyền hình, trước mắt mà nói, đây cũng là phương pháp tạm ổn nhất, hơn nữa Phương Tranh cũng loại bỏ những động tác khó, tỷ như “động tác uốn dẻo.”

Mập Mập luyện được hứng trí bừng bừng, hắn cho rằng phương pháp của Phương Tranh rất mới lạ, luyện tập không quá mệt, có thể vận động lâu dài, xem ra bài thể dục buổi sáng này rất phù hợp với loại người có thể hình như Mập Mập.

Sau khi luyện được khoảng bốn năm lần, rốt cuộc Mập Mập cũng cảm thấy hơi mệt, dừng lại, ngồi trên bãi cỏ hỗn hển thở, Phương Tranh nhìn Mập Mập ngồi thở dốc, một ít thịt béo rung theo từng nhịp thở của hắn, lắc đầu thâm nghĩ, gánh nặng đường xa a.

Mập Mập nghỉ ngơi chốc lát đã cảm thấy tốt hơn, kéo góc áo của Phương Tranh, nói nhỏ: “Phương huynh, hôm nay có an bài chuyện gì không?”

An bài? Ngoại trừ đọc sách còn có thể làm chuyện gì đây? Phương Tranh nghi hoặc nhìn hắn, tiểu tử này bỗng dưng tỏ vẻ thần bí, bộ dạng thật đáng khinh, Phương Tranh nhìn thấy trong lòng chợt rét lạnh một trận.

Phương Tranh hỏi ngược lại: “Ngươi tính làm chuyện gì?” Tiểu tử này cười rất gian, nhất định là có chủ ý gì đen tối.

Mập Mập cười dâm, nói: “Nghe nói phong cảnh trên sông Tần Hoài rất đẹp, không bằng tối nay chúng ta ra bến Tần Hoài ngắm trăng đi sao.” Ngắm trăng nghe đàn thật là một ý tưởng tao nhã, tuy nhiên lời nói của Mập Mập lại có vẻ rất hạ lưu, ánh trăng chỗ nào mà chẳng giống nhau, cần gì phải đi ra bến sông Tần Hoài để ngắm trăng, người nói thẳng là đi kỹ viện có phải hay hơn không.

Phương Tranh ra vẻ đứng đắn nói: “Không được, thiếu gia ta là người quân tử, loại địa phương như sông Tần Hoài kia....”

Mập Mập khấn trương nói: “Chỉ là uống rượu ngâm thơ mà thôi, tài tử văn sĩ ai mà không phong lưu, nếu không tới Tần Hoài ngắm trăng thật đúng là uống phí cả đời.”

Phương Tranh sớm đã muốn thưởng thức qua, phong cảnh trên bến Tần Hoài một lần, hôm nay Mập Mập rủ đi cùng, đúng là một cơ hội tốt.

Ngay tức thì, cùng Mập Mập thỏa thuận, hai người mang theo túi sách đi tới học đường. Hôm nay ngoại lệ không cho Tiểu Ngũ đi theo, buổi tối còn phải đi ra bến sông Tần Hoài ngắm trăng, nếu cho Tiểu Ngũ đi theo, tiết mục sau phần ngắm trăng kia, chắc chắn sẽ mất hứng rồi. Ha ha!

Trước khi đi Phương Tranh dặn dò Mập Mập: “Mang theo nhiều thị vệ đi cùng!”

Sự kiện đụng độ với đám lưu manh lần trước, khiến cho Phương Tranh đã cực kỳ úy kỵ cái trường hợp địch đông ta ít, hôm nay bất kể như thế nào cũng phải dẫn theo đại đội nhân mã, nếu có chuyện gì xảy ra cũng không phải cầm đầu chạy trốn chết.

Vào thư viện, vừa lúc gặp mặt Trần phu tử, Phương Tranh chợt dạ hướng Trần phu tử thi lễ, trong lòng thầm lo lắng. Hôm qua trốn học một ngày mà không xin phép, còn hôm trước nữa thì Trường Bình công chúa làm cho lão phu tử kia tức giận đến mức sùi bọt mép, Trần phu tử há lại có thể không phạt ta? Chuyện

trốn học thì có thể trách phạt ta, nhưng việc lão phu tử kia thì ta không liên quan, muốn báo thù thì báo thù công chúa đi, oan có đầu, nợ có chủ....

Không hiểu có phải Trần phu tử tuổi già mắc chứng bệnh đãng trí hay không, thấy Phương Tranh thì lễ, lại gật đầu mỉm cười, hoàn toàn không hỏi đến chuyện phát sinh hai ngày hôm qua. Phương Tranh cười thâm, nhanh như chớp lên vào chỗ ngồi trong học đường.

Ngồi đọc sách đúng là một chuyện nhàm chán, đương nhiên, học sinh ngồi học mà gục xuống bàn thì còn chán hơn. Vừa tỉnh dậy, nhoáng một cái đã cảm thấy sắc trời bắt đầu tối dần, một ngày đi học thật tốn mất nhiều thời gian. Phương Tranh chỉ thấy cả người mệt mỏi đau nhức, quay đầu nhìn lại, chợt thấy Mập Mập đang nhe răng trợn mắt xoa xoa thất lững. Phương Tranh âm thầm khinh thường, gia hỏa này cũng không phải là học sinh tốt.

May mắn chính là, vị Trường Bình công chúa kia, hôm nay không có tới thư viện tìm hấn gây phiền toái, điều này làm cho Phương Tranh cảm thấy thoải mái, nhẹ nhõm thở dài một hơi. Kỳ thật, cuộc sống mà hấn theo đuổi cũng rất đơn giản, ăn cơm, ngủ, trốn công chúa----Một vị thiếu gia đơn thuần biết bao nhiêu.

Sau khi tan học, sức sống của đám học sinh luôn tỏ ra tràn trề, điển hình chính là Phương đại thiếu gia cùng Mập Mập. Bước ra khỏi Minh Đạo thư viện, bỗng dưng Mập Mập vui vẻ hoạt bát hẳn lên, bước chân thoăn thoắt nhẹ nhàng như yến, có thể nhìn ra được, hiện tại tâm tình của hấn đang rất sáng khoái, cặp mắt nhỏ phóng ra quang mang kinh người.

Phương Tranh biết, cuộc sống về đêm, lúc này đã bắt đầu rồi.

26. Chương 26: Tàn Hoài Phong Nguyệt

Sông Tàn Hoài cách thư viện không xa, bước ra khỏi cửa Minh Đạo thư viện liền đã tới, nơi này chính là nhánh sông Tàn Hoài, cũng có thể gọi nó là sông Tàn Hoài, hoặc không bằng nói nó là kênh đào bảo vệ thành Kim Lăng, thượng lưu con sông bắt nguồn từ vùng Tam Sơn Môn*, chảy từ nam tới bắc uốn lượn rót vào dòng Trường Giang. (*: tam sơn môn là dãy núi phía nam thành Kim Lăng, tức Nam Kinh, tương truyền rằng thời Nam Bắc triều 424- 452 có đàn chim ngũ sắc đến tụ tại đây, dân chúng cho rằng đó là chim phượng hoàng, cho nên mới xây dựng Phượng Hoàng đài trong Kim Lăng thành.)

Lúc này sắc trời đã mờ mịt, vùng Giang Nam khí hậu ẩm thấp, màn đêm vừa buông xuống, trên sông Tàn Hoài đã bị sương trắng bao phủ, dưới ánh trăng thấp thoáng ẩn hiện vài chiếc đèn ngư đăng, khiến cho người ta chú ý chính là những chiếc đèn lồng màu đỏ được treo cao trên cột buồm của những chiếc thuyền hoa, trong làn sương mù hoà cùng ánh trăng, những chiếc đèn lồng giống như mỹ nhân, một thân mặc xiêm y lụa mỏng trôi trên sông như tiên nhân.

Nước lồng sương tỏa cát trắng pha, thuyền đỗ sông Hoài cạnh tút gia....Đây bến sông Tàn Hoài, không biết đã có biết bao nhiêu tài tử giai nhân tụ tán ly hợp, rồi trở thành những câu chuyện tình ưu thương bất hủ.

Hai người Phương Tranh chọn một con thuyền hoa bình thường, một gã hộ vệ đứng ở trên đầu thuyền đón khách thấy bọn họ đi lên thuyền, cao giọng hô dài một tiếng: “Có khách tới---”

Mập Mập xem ra là một tay lão luyện, gã hộ vệ vừa dứt lời, Mập Mập vung tay ném cho hấn một thỏi bạc, gã hộ vệ mừng rỡ cười híp mắt, giắt bạc vào thắt lưng liền đem hai người đưa vào trong khoang đại sảnh của con thuyền. Phía sau Mập Mập còn có ba bốn thanh y đại hán đi theo, thấy hai người bọn hấn bước vào sảnh, cả đám phân biệt đứng canh gác ở cách đó không xa, ánh mắt cảnh giác nhìn bốn phía chung quanh ----Không cần hỏi, cũng biết đây là thị vệ tùy thân của Mập Mập.

Chỉ thấy trong khoang đại sảnh bày hơn mười chiếc bàn, bốn phía chung quanh thuyền được trang trí hết sức tinh lệ hoa mỹ, trường mạn cùng rèm châu đem đại sảnh ngăn cách với nhà gian ở phía sau hậu đài, ở giữa đại sảnh có một nữ tử ngồi trên ghế, mười đầu ngón tay đang khuấy động đàn tỳ bà, trong miệng ngân nga hát khúc nhạc dân ca vùng Giang Nam, thanh âm nhẹ nhàng mềm mại nghe rất lọt tai.-----Không biết nàng có hát được thập bát mô hay không?

Phương Tranh cùng Mập Mập chọn một bàn gần cửa sổ ngồi xuống, một gã hầu bàn liền chạy tới nhếch miệng cười nói: “Hai vị công tử là lần đầu tiên ghé qua nơi này phải không? Hay bao một phòng nhả gian tìm mấy cô nương hầu hạ hai vị công tử uống rượu?”

Mập Mập vung tay lên, không kiên nhẫn nói: “Chúng ta trước hết muốn ngồi ở đây một lát, mang cho chúng ta vài món thức ăn cùng một bình trúc điệp thanh, nhanh lên, đại gia còn chưa ăn cơm đâu.” Nam nhân đến kỹ viện luôn vênh mặt hất hàm sai khiến, không có tiền cũng ra vẻ là kẻ có tiền, có tiền thì càng dương dương tự đắc, gã hầu bàn nhìn cũng đã quen mắt, khom lưng lui xuống an bài.

Mập Mập tươi cười, nói: “Phượng huynh, nơi này có vừa lòng không?”

Phượng Tranh học bộ dáng của hắn, tươi cười nói: “Không sai, không sai, rất vừa lòng, ha ha.” Đã sống qua hai kiếp người, nhưng Phượng đại thiếu gia vẫn là lần đầu tiên bước chân vào kỹ viện, tâm tình có chút khẩn trương.

Lúc này trời đã tối muộn, nhưng trong đại sảnh vẫn còn thừa thớt, chỉ có ba bàn khách nhân, muốn lái thuyền chỉ sợ phải đợi thêm một đoạn thời gian nữa.

Rượu và thức ăn rất nhanh được mang lên, Phượng Tranh cùng Mập Mập mới vừa đối ẩm được hai chén, một vị trung niên nữ tử trang điểm xinh đẹp liền tiến tới trước mặt hai người, cười một tiếng chào hỏi, nói: “Khanh khách, chúc hai vị công tử thăng quan tiến chức, tiền tài vào như nước, nô gia họ Vương, khách quen đều gọi nô gia là Vương ma ma...” Nói xong, nàng hướng hai người vén áo thi lễ, mị nhãn như tơ nhìn Mập Mập liếc mắt một cái.

Đây là tú bà thời cổ đại đây sao? Phượng Tranh thấy nàng đại khái khoảng ba bốn mươi tuổi, vẫn còn giữ được nhan sắc, trông vô cùng xinh đẹp quyến rũ.

Hiển nhiên, Mập Mập đã bị cái mị nhãn này làm cho chấn động tinh thần, một thân thịt béo phần khởi cười nói: “Nguyên lai là Vương ma ma, khách khí, khách khí.”

“Hai vị công tử cùng nhau ngồi uống rượu giải sầu thật không có nhả hứng, có cần gọi thêm mấy vị cô nương tới đây bồi tiếp hai người hay không?” Hàn huyền nói chuyện qua đi, Vương ma ma bắt đầu dụ dỗ hai vị thiếu niên tuấn tú có tâm hồn thuần khiết này. Không hề nghi ngờ, “thiếu niên tuấn tú” chính là nói đến Phượng đại thiếu gia, còn Mập Mập chỉ là “thiếu niên thuần khiết” mà thôi.

Mập Mập cười nói: “Đã có Vương ma ma là bậc mỹ nhân tuyệt sắc trước mặt, thế nào lại phải gọi thêm mấy cô nương nữa đây, không bằng, Vương ma ma chịu ủy khuất một chút, ngồi xuống đây cùng chúng ta uống rượu ngắm trăng, có được hay không?” Dứt lời, nhìn chằm chằm vào bộ ngực của nàng, bộ dạng giống như tiểu hài tử đang thèm sữa mẹ. Trong lòng Phượng Tranh nổi lên một trận lạnh lẽo, nguyên lai khẩu vị của Mập Mập là cái dạng này.

Wương ma ma nghe vậy, vui sướng cười run rẩy cả thân mình, bộ ngực to tròn cũng theo đó mà đung đưa không thôi, nàng mị nhãn như tơ nhìn Mập Mập, cười nói: “Nô gia đã lớn tuổi rồi, người đã già, nhan sắc đã tàn, không thể bồi tiếp được hai vị công tử, lại nói, người trẻ tuổi tinh lực sung mãn, thân thể của nô gia chịu đựng không được a.”

Mập Mập vô cùng đắc ý, cao hứng cười ha ha, trong tiếng cười của Mập Mập, còn có tiếng của Vương ma ma hướng về phòng trong gọi to, nói: “Các cô nương, mau chuẩn bị, đi ra tiếp đãi hai vị công tử.”

Chỉ một lát sau, một đoàn oanh oanh yến yến tươi cười duyên dáng bước ra, thiên kiều bá mị đứng thành một vòng, vây quanh hai người, mặc cho bọn hắn tự mình lựa chọn.

Phượng Tranh cùng Mập Mập tùy tiện chọn hai vị cô nương coi như thuận mắt, để cho các nàng hầu rượu gấp thức ăn. Mập Mập lại không chút khách khí kéo một vị cô nương ngồi lên đùi hắn, một bên ba hoa trên đùa, một bên giở trò đồi bại. Trông vị cô nương kia cũng rất tự nhiên, dáng vẻ không giống với Vương ma ma ăn trên ngồi trước, rõ ràng đây là một vị nữ tử đã quen tiếp khách làng chơi nhiều năm.

Cùng lúc đó, vị cô nương bồi tiếp Phượng Tranh thấy tỷ muội của mình đang thân mật vui vẻ với Mập Mập, ngược lại Phượng Tranh một bộ dáng quân tử ngồi rất nghiêm chỉnh, không khỏi giả vờ mất hứng, cong miệng lên, nói: “Vị công tử này, người sao không lên tiếng? Nô gia hầu hạ người uống rượu được không?”

Đến những nơi này mọi người đều là chơi đùa vui vẻ, xem bằng hữu của người đang rất cao hứng, người dùng nghiêm mặt nữa a...”

Trai tân lần đầu bước vào kỹ viện, bộ dạng nghiêm chỉnh cũng là bình thường, dù sao vẫn chưa có kinh nghiệm lâm trận. Lúc này, Phương Tranh đã khấn trương tới mức đổ mồ hôi lạnh, nghe vậy liền quay đầu nhìn Mập Mập, không khỏi chấn động. Nơi đây đông người, tiểu tử này lại có thể trắng trợn thọc tay vào chiếc yếm nhỏ của vị cô nương kia, còn không ngừng vuốt ve ở bên trong, tựa hồ muốn tìm đồ vật gì đó.

Cô nương kia cũng không để ý, thẹn thùng cười khanh khách, thỉnh thoảng còn rên rỉ hai tiếng như đồng tình với hành động của Mập Mập. Còn mấy vị khách nhân bàn bên cạnh, chứng kiến tình cảnh này cũng không mất hứng chút nào, thần sắc bình thường, tự lo ăn uống.

Quan sát tình huống một lúc, Phương Tranh cảm thấy bản thân mình thật lỗi thời, vì thế xoay đầu lại, hướng về phía vị cô nương bồi tiếp hẳn, nghiêm trang hỏi: “Ý tứ của ngươi, chẳng lẽ là muốn ta sờ người giống như vậy?” Nói xong, chỉ vào Mập Mập.

Lời này của hẳn nói ra cũng đủ trắng trợn, tuy vị cô nương kia có nhiều kinh nghiệm hồng trần nhưng trên mặt cũng xuất hiện một tia đỏ ửng, nho nhỏ lườm hẳn một cái, gắt giọng: “Công tử, người xấu lắm! Nếu người muốn làm như thế nào, nô gia có thể không phụng bồi người hay sao?...”

“Đây không phải là vấn đề phụng bồi hay không phụng bồi, chủ yếu là ta muốn hỏi một chút, nếu ta sờ người giống như vậy, người có cảm thấy sung sướng hay không? Sướng trên thân thể hay là sung sướng về mặt tinh thần? Trong lòng muốn ta sờ hay là không muốn ta sờ? Phải hỏi cho rõ ràng, ta mới có thể quyết định được, có nên sờ hay không nên sờ người...”

Vị cô nương này bị Phương đại thiếu gia liên tiếp “sờ” rồi “không sờ” khiến cho tinh thần của nàng có chút bối rối, trong lòng thầm tự hỏi: “Gia hỏa này, rõ ràng là một tên sắc lang, nhưng còn muốn nói chuyện dài dòng, chẳng lẽ hẳn đang làm bộ đóng kịch?”

Lúc này, Vương ma ma lại bước tới chen lời nói: “Hai vị công tử, trước hết để cho hai vị cô nương này hầu hạ các ngài ăn uống, đợi một lát nữa, sẽ có thêm một tiết mục đặc biệt.”

Việc này, Phương Tranh rất rõ ràng, cơ hồ trong toàn bộ các tiểu thuyết tình.

27. Chương 27: Tài Nghệ Vượt Qua Quần Hùng

Trong đại sảnh, lúc này quần lang đã phấn khích, đám người tài tử còn duy trì được phong độ, nhưng đám phú hào thì tỏ vẻ không cam lòng, có kẻ vỗ bàn biểu đạt hưng phấn, có người huýt gió, thổi sáo, còn có người lý trí hơn, lập tức móc ra một xấp ngân phiếu lớn hướng về phía Vương ma ma, không ngừng múa may. Mỗi người đều biểu lộ thái độ khác nhau.

Mập Mập vẫn tỏ ra rất nhã nhặn, hẳn không rống cũng không kêu, chỉ là ánh mắt ngây dại nhìn chằm chằm vào Yên Nhiên cô nương, bàn tay đang không ngừng bóp chặt lấy bộ ngực sữa của vị tiểu cô nương kia, khoe miệng đã chảy nước miếng, sắp sửa nhỏ xuống bộ ngực của vị cô nương đang ngồi trong lòng của hẳn.

Phương Tranh lưu luyến thu hồi lại ánh mắt đang ngấm nhìn trên người của Yên Nhiên cô nương. Nếu đã không phải của mình, vậy cũng không nên mơ tưởng. Sau đó, Phương Tranh hung hăng vỗ xuống bả vai của Mập Mập, chỉ nghe “sư” một tiếng, Mập Mập đã hút nước miếng vào miệng, thật nguy hiểm!

Phương Tranh xem thường nhìn hẳn liếc mắt một cái, ghé vào tai hẳn nói nhỏ: “Mập Mập, người có thể tự nhiên hơn một chút được không? Ngươi là Vương gia a, chưa thấy qua nữ nhân sao?”

Mập Mập trong nhà có chính phi, thiếp thân, thị nữ một bầy, như thế nào còn chưa từng thấy qua nữ nhân đây?

Mập Mập khó khăn thu hồi ánh mắt, quay sang nhìn Phương Tranh cười nói: “Phương huynh, nàng ta quả nhiên là bậc quốc sắc thiên hương, khuynh quốc khuynh thành, đêm nay Phương huynh nhất định phải dùng mọi thủ đoạn để bước chân vào khuê phòng của nàng, không thể để cho kẻ khác cướp mất công đầu!”

Phương Tranh dường như không có hứng thú, xinh đẹp có tác dụng gì, có thể cười lên mới là vương đạo, bước vào khuê phòng của nàng ta nghe một khúc nhạc, đâu có ý nghĩa gì.

Mập Mập phát tay ý bảo vị cô nương đang ngồi trong lòng của hắn lui ra, sau đó ghé vào bên tai Phương Tranh, hạ thấp giọng nói: “Phương huynh, người nói thật đi, dung mạo của nàng ta vẫn không hợp với khẩu vị của người?”

Mỹ nhân tuyệt sắc như thế, nếu nói không hài lòng, vậy thì quá giả dối, ngay cả Phương Tranh cũng có thể khinh bỉ chính bản thân mình.

Phương Tranh không tự chủ được gật đầu, từ tận đáy lòng khen ngợi: “Nàng ta rất xinh đẹp!”

Mập Mập thấy Phương Tranh gật đầu, hưng phấn nói: “Như thế thì được rồi, ta cùng Phương huynh quen biết đã lâu như vậy, cũng từng trải qua hoạn nạn, nhưng vẫn còn chưa có quà ra mắt Phương huynh, hôm nay ta sẽ chuộc thân cho nàng, đem nàng tặng cho Phương huynh, như thế nào?”

Phương Tranh nghe vậy chấn động, lễ vật này thủ bút thật không nhỏ, lấy tiền vốn quyền thế của Mập Mập, lời của hắn nói Phương Tranh không hề cảm thấy hoài nghi chút nào, chỉ là, mỹ nhân tuyệt sắc như thế, vì lý do gì mà Mập Mập không thu vào trong phòng, ngược lại, đem mỹ nhân này tặng cho hắn?

Thấy Phương Tranh nghi hoặc nhìn hắn, Mập Mập cười xấu xa nói: “Không phải nhìn người nào năm nay đã mười tám mà còn chưa có hôn phối, nếu không tuyệt sắc mỹ nhân như thế làm gì tới phiên người. Nghe nói a, hắc hắc, ô danh của hắn đã nổi tiếng khắp các đầu đường xó chợ, không nhà nào muốn đem khuê nữ gả cho hắn, hắc hắc, ta thật sự tò mò, uy danh hiển hách như vậy, hắn làm thế nào đoạt được? Khiến cho thiên hạ phải cam tâm tình nguyện ở sau lưng hắn mà gọi một tiếng “Phương thái tử”, muốn đoạt được cái danh hiệu này chắc cũng tốn rất nhiều công phu a...”

Tiểu tử này dám nói chuyện tổn hại đến thanh danh của ta sao? Phương Tranh phẫn nộ vuốt mũi một cái, dùng sức trừng mắt nhìn Mập Mập, không thèm trả lời.

Quay đầu nhìn lại thì thấy vị Yên Nhiên cô nương kia như quần tinh ứng nguyệt*, Phương Tranh âm thầm nuốt nước miếng, có thể đoạt được mỹ nhân tuyệt sắc như nàng, bình thường chắc chắn sẽ không có nam nhân nào cự tuyệt chuyện này? Coi như nàng là hồng nhan họa thủy thì đã sao? Một nữ nhân mà thôi, còn sợ nàng lật trời sao? Trông nàng thật hấp dẫn, nữ nhân này, muốn hay là không muốn đây? (quần tinh ứng nguyệt hoặc chúng tinh ứng nguyệt : sao vây quanh trăng, ý nói vầng trăng nổi bật trên bầu trời sao.)

Sau một lúc lâu, rốt cuộc Phương Tranh cũng lắc đầu cự tuyệt hảo ý của Mập Mập. Người đẹp nhưng thiếu đức thì cũng vô tác dụng, chữ “đức” này, dường như Phương đại thiếu gia cũng hơi thiếu....

“Mập Mập, hay quên đi, ta không tiêu thụ nổi!” Mặc dù ngoài mặt cự tuyệt nhưng trong lòng vô cùng tiếc rẻ, mỹ nhân tuyệt sắc a, không hiểu mình có phải là gốc tử hay không?

“Phương huynh, người không phải mắc bệnh đay chứ?” Mập Mập quái dị đánh giá đáng người yếu nhược của Phương Tranh, ngạc nhiên nói: “Hay là người....không được?”

“Thúi lắm! Bỏ thiếu gia rất uy mãnh, dưới giường là công tác giảng dạy, trên giường là dã thú. Một đêm ngủ mười nữ nhân cũng có khả năng, kim thương bất khuất, quá đổi bình thường!” Sự tình liên quan đến tôn nghiêm của nam nhân, Phương Tranh tức giận vỗ án nhảy lên, nói.

Mập Mập lườm hắn một cái, bĩu môi nói: “Vậy thì được rồi, nữ nhân sinh ra là dùng để nam nhân cười lên, đương nhiên cũng có thể cười lên nam nhân. Phương huynh không cần nhiều lời, mọi chuyện hãy để mình ta lo liệu.”

Mập Mập chết bầm này sao lại nhiệt tình dẫn mối cho ta như vậy?

Phương Tranh cùng Mập Mập thảo luận một phen, lúc này Yên Nhiên cô nương đang đứng giữa đại sảnh, một câu không nói, chỉ lướt mắt nhìn các tài tử cùng các vị phú hào, khoe miệng khẽ cười một chút. Phương Tranh tỉ mỉ quan sát, khuôn mặt của mỹ nhân đang cười nhưng trong mắt nàng lại không có chút ý cười, ngược lại mang theo vài phần khinh thường, tựa như hạc đứng giữa bầy gà, kiêu căng nhìn đám tài tử cùng phú hào trước mặt, tự cho là mình phong lưu.

Lúc này, một nha hoàn đứng bên cạnh Yên Nhiên cô nương bước ra, thanh âm giòn tan vang lên: “Đêm nay, Yên Nhiên cô nương sẽ ra một đề mục, nếu có người nào trả lời được, Yên Nhiên cô nương sẽ vì hân mà độc tấu một khúc nhạc, mời các vị tài tử nghe đề.”

Đám khách nhân bên dưới nhất thời huyền não, mấy vị tài tử vẻ mặt kích động, nóng lòng muốn tỷ thí, các phú hào vẫn thản nhiên, bình tĩnh chờ đợi đám tài tử bại trận, sau đó liền tới lượt bọn họ nhập cuộc.

Một vị nha hoàn khác, tay nâng khay gỗ bước ra, trên khay gỗ có đặt một mảnh giấy, nha hoàn kia cầm mảnh giấy lên nhìn lướt qua, nói: “Đề mục đêm nay Yên Nhiên cô nương ra là đối liên, mời các tài tử đối về dưới, nghe kỹ.”

Ai, quả nhiên không thể lường trước được, không ngờ lại là câu đối, người cổ đại không còn cách nào đối mới hơn sao? Việc gì cũng chơi vãn thơ đối ngẫu, không có một chút ý tưởng sáng tạo nào cả! Thà rằng thay đổi bằng tiết mục kể chuyện sinh hoạt phòng the a.

Mập Mập nghe vậy, phấn khởi ra mặt, vỗ bả vai Phương Tranh nói: “Phương đại ca, đối câu đối chính là sở học của người a. Mỹ nhân tuyệt sắc này, nhất định sẽ là của người rồi.”

Phương Tranh im lặng nhìn hân, Mập Mập dựa vào cái gì cho rằng đây là sở học của ta? Chỉ bằng vào một câu “Kỹ viện lãng phí thiên” hay sao?

Lúc này, các vị tài tử ngồi trong đại sảnh đã muốn kìm nén không được, tất cả đều một bộ dáng nóng lòng muốn được tỷ thí, ngay cả Mập Mập cũng vểnh tai lên, muốn nghe xem vị mỹ nhân này ra đề mục như thế nào. Phương Tranh biểu tình thờ ơ lạnh nhạt, trong lòng cảm thấy có chút tê nhạt, “Rõ ràng là một đám động vật giống đực, cấu xé lẫn nhau, để được coi trọng, đạt được mục đích giao phối của bản thân mình, có ý nghĩa lắm sao?”

Hiện tại, Phương Tranh thậm chí có điểm hối hận, tại sao lại chọn một bàn ngồi ở đại sảnh? Thà rằng bao một cái nhàn gian, tùy tiện gọi thêm mấy cô nương ôm vào trong lòng, so với cảnh tượng huyền não hiện tại còn thú vị hơn rất nhiều, chỉ ngắm được mà không sờ được, còn bị mỹ nhân dùng ánh mắt khinh thường đánh giá, mọi người lại không có phản ứng gì, tựa hồ chỉ e bản thân mình bị rút lại phía sau, trong lòng của các người không có chút tôn nghiêm nam tử hán hay sao?

Nha hoàn dừng một chút, cất cao giọng nói: “Yên Nhiên cô nương ra về đối là: vọng giang lâu, vọng giang lưu, vọng giang lâu thượng vọng giang lưu, giang lâu thiên cổ, giang lưu thiên cổ.” (Vọng Giang lâu, về 1 là tòa lầu Vọng Giang, vọng giang lưu nghĩa là con sông Giang Nam. Câu này mình chỉ có thể giải nghĩa là : Vọng Giang Lâu, ngắm dòng Giang Nam. Trên Vọng Giang Lâu ngắm dòng Giang Nam, Giang Lâu nghìn năm, dòng Giang Nam nghìn năm)

Mọi người nghe xong đề mục đều mờ mịt, có điểm bị “giang lâu giang lưu” làm cho rối loạn đầu óc. Lúc này, trong đại sảnh chia làm ba phái, đám tài tử cau mày suy tư, cố gắng giải đáp câu đối về trên này, để bước vào khuê phòng của Yên Nhiên cô nương tâm sự một lần, cho thỏa tâm nguyện.

Phía các phú hào thì ra sức phấn khởi, biểu tình vui mừng nhìn các tài tử. Vương ma ma nói qua, nếu không ai trả lời được câu đối trên, vậy người nào trả giá cao nhất thì sẽ đoạt được mỹ nhân, luận về văn thơ thì các phú hào không bằng các tài tử, nhưng nếu không ai đối được, bọn hân liền có cơ hội dùng tiền để bước vào khuê phòng của Yên Nhiên cô nương, bất kể là ai, cũng đều nguyện ý thử một lần.

Còn có một phe tựa như chỉ ngồi xem, đây là loại người nửa nạc nửa mỡ, bất kể đại sảnh có động tĩnh lớn như thế nào, bọn họ vẫn ngồi bất động, ôm cô nương trên đùi. Hiển nhiên, Yên Nhiên cô nương đối với bọn họ mà nói là một giấc mộng xa vời không thể với tới, biết thân biết phận cho nên thành thật chỉ ăn cơm trong bát của chính mình.

Phương Tranh cảm giác bản thân mình giống loại người thứ ba, bởi vì hân cũng rất an phận, không mơ tưởng thái quá với những thứ gì không phải của bản thân mình, có nhiều thứ cho dù bản thân mình nhất thời có được, nhưng nếu như mình không có bản lĩnh bảo vệ nó, nhất định nó sẽ đi mất. Tỷ như vị Yên Nhiên cô nương này, tài năng cùng nhan sắc danh chấn kinh thành, còn Phương Tranh thì có bốn cái không, không có đức, có không tài, không quan, không tước, nếu chuộc nàng mang về nhà, chẳng nói đâu xa, chỉ sợ sẽ có một ngày ngoại nhân đến dỡ mái ngôi nhà hân cũng có thể.

Lại nói, Phương Tranh cũng không đủ lực để cạnh tranh, luận tiền bạc, trên người hắn cũng chỉ có tám ngân phiếu hai nghìn lượng bạc lấy từ chỗ Mập Mập, chút tiền ấy nếu cùng các phú hào hơn thua, chỉ sợ ngay hiệp đầu đã bị người ta chém cho ngã ngựa.

Vị nha hoàn ra đề mục xong liền lui trở về, lúc này Vương ma ma đứng ra cười nói: “Các vị đại gia, hôm nay Yên Nhiên cô nương ra đề, xin mời chư vị suy nghĩ cho kỹ rồi hãy trả lời, thời gian qua cũng không có người nào có thể trả lời được đề mục của Yên Nhiên cô nương, cho nên hôm nay quy củ có chút thay đổi, đêm nay nếu không có người nào đối lại, đành phải mở một tràng đấu giá, người nào trả giá cao có thể nhập khuê phòng của Yên Nhiên cô nương.”

Ngay khi Vương ma ma nói dứt lời, Phương Tranh rõ ràng nhìn thấy Yên Nhiên cô nương tuy rằng đang cười, nhưng trong mắt nàng lại hiện lên một tia khuất nhục cùng vài phần không cam lòng. Vận mệnh đối với nàng quá bất công, đáng tiếc nàng không có năng lực phản kháng, chỉ có thể nước chảy bèo trôi. Cái danh hiệu hoa khôi này, đối với nữ nhân mà nói, không phải là cái danh hiệu đánh giá gì, có lẽ vài năm sau, vị hoa khôi trước mắt này xuống sắc, liền có thể bị đẩy ra đường kiếm khách làng chơi, thân hãm phong trần, đây cũng là số mệnh của các nàng.

Sau khi Vương ma ma nói một phen, trong đại sảnh nhất thời huyền ảo, các tài tử không phục, lớn tiếng chỉ trích Vương ma ma coi trọng tiền bạc, dùng tiền bạc làm vậy bẩn Yên Nhiên cô nương, nhưng chỉ trích thì chỉ trích, ngay sau đó bọn hắn lại cảm thấy vô cùng xấu hổ, dù sao Yên Nhiên cô nương đã ra đề lâu như vậy mà không có ai trả lời được, thật sự là khiến cho đám tài tử Giang Nam xấu hổ không thôi.

Các phú hào tựa hồ sớm đã được Vương ma ma thông báo, cho nên nghe vậy cũng không tỏ ra quá ngạc nhiên, chỉ là trong mắt hiện lên một tia trêu tức, có tài thì sao? Lão tử có tiền vẫn có thể khiến cho đám tài tử các ngươi nhường đường.

Yên Nhiên cô nương mỉm cười ngây dại, trong mắt một mảnh thê lương tuyệt vọng. Hoa khôi thì thế nào, tuy rằng là tài hoa xuất chúng, quốc sắc thiên hương, thân hãm trong hồ nước đục mà không bị nhiễm bụi trần, chung quy cũng không thể trốn tránh được kết cục này, bất kể là ai thắng ai thua, đối với nàng mà nói thì đều không quan trọng, nữ tử phong trần tự nhiên có cõi đi về của nữ tử phong trần, chuyện này không thể cải biến được.

Mập Mập đang rung đùi đắc ý, lẩm bẩm đọc về trên: “Vọng giang lâu, vọng giang lưu, vọng giang lâu thượng vọng giang lưu, giang lâu thiên cổ, giang lưu thiên cổ.” Hắn dừng lại một chút, vừa cười vừa nói: “Đây là câu đối sao? Ta đọc như thế nào lại giống thơ về đây? Vị Yên Nhiên cô nương không phải muốn đùa bốn chúng ta đấy chứ? Câu đối dài như vậy, ai có thể đối được đây?”

Phương Tranh có điểm hơi khiêm tốn, không nói với Mập Mập rằng bản thân mình có thể đối được. Trên thực tế, về dưới của câu đối này hắn đã từng nghe qua, tuy không được hay cho lắm, nhưng so với đám tài tử nhũ mày trầm tư suy nghĩ thì vẫn còn tốt hơn một chút.

Nghĩ đến đây, Phương Tranh không khỏi “hắc hắc” cười một tiếng.

Lúc này, trong đại sảnh im lặng dị thường, các tài tử đang trầm ngâm suy nghĩ, đám phú hào thì thông dong uống trà, chờ các tài tử bỏ cuộc, bọn họ sẽ lên trường đấu giá, khoe khoang tiền vốn hùng hậu của bản thân mình.

Không thể không nói, Phương đại thiếu gia cười một tiếng này thật sự là quá đột ngột, rất không đúng lúc. Trong đại sảnh đang yên tĩnh, không khác gì một tiếng sấm rền bên tai, chờ hắn kịp phản ứng thì hối hận cũng đã muộn, tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn hắn, chăm chú tới mức Phương Tranh có điểm chột dạ....

Mập Mập lại không quan những người khác có phản ứng gì, cười lớn chụp vào bả vai Phương Tranh nói: “Phương huynh quả nhiên là thiên tài, nhanh như vậy đã nghĩ ra về đối.”

Mọi người trầm trồ một tiếng, đại sảnh đang yên tĩnh nhất thời xôn xao hẳn lên, mọi người đều dùng một loại ánh mắt tràn ngập cừu hận, gắt gao nhìn vào Phương Tranh cùng Mập Mập, Mập Mập hồn nhiên vô tư cao giọng nói: “Phương đại ca, nhanh đem về dưới đọc ra, khuê phòng mỹ nhân, trừ ngươi ra, còn ai có thể bước chân vào?”

Những lời này hoàn toàn khơi dậy sự phẫn nộ của đám nhân sĩ, một lần nữa trong đại sảnh lại vang lên những tiếng ồn ào huyên náo, mỗi người đều có phương thức biểu đạt cảm xúc phẫn nộ của riêng mình, có người trách mắng Phương Tranh không coi ai ra gì, cuồng vọng cực điểm. Nhưng không ai nghĩ ra, Phương đại thiếu gia một câu đều chưa mở miệng. Còn đám phú hào hỗn hển giờ nắm ngân phiếu ở trong tay mình lên, nhìn bộ dáng có khả năng là muốn tránh chỗ mạnh tìm chỗ yếu của đối phương mà đánh, quyết dùng tiền tài hơn thua với Phương Tranh.

Riêng biểu tình của Yên Nhiên cô nương lại có vài phần khiếp sợ, căn bản nàng nghĩ rằng không ai có thể đối được thiên cổ tuyệt đối này. Về mặt của Vương ma ma cũng tỏ ra vô cùng chán nản, suy nghĩ của nàng Phương Tranh là người rõ ràng nhất, nếu không ai trả lời được, đêm nay nhất định nàng sẽ kiếm được một khoản tiền lớn. Không nghĩ đến, lại bị Phương đại thiếu gia phá hỏng đại sự, phỏng chừng người trong đại sảnh đang thất vọng nhất chính là nàng.

Trong lúc vô tình lại biến thành đối tượng chú ý của chúng nhân, Phương Tranh cảm thấy có điểm ngượng ngùng.

Phương Tranh hắng giọng một cái, vò đầu nói: “Chuyện này, hay là để cho các vị tài tử đối trước đi. Nếu không đúng thì ta sẽ tới.”

Vừa dứt lời, mọi người đồng thời nhìn về phía Phương Tranh, quảng cho hắn một ánh mắt khinh bỉ. Có vài vị tài tử xúc động theo cảm tính, mắng hắn khinh người quá đáng. Phương Tranh không hiểu tại sao nhiều người lại có thành kiến với mình như vậy, vốn hắn chỉ là khiêm tốn một chút, vậy mà mọi người lại nghĩ rằng hắn cố ý muốn làm người khác xấu mặt.

Phương Tranh đành phải nói: “Vậy thì tại hạ không khách khí nữa, mời các vị nghe kỹ, tại hạ đối về dưới là: ánh nguyệt tĩnh, ánh nguyệt ảnh, ánh nguyệt tĩnh trung ánh nguyệt ảnh, nguyệt tĩnh vạn niên, nguyệt ảnh vạn niên.” Câu này, tuy rằng quan niệm nghệ thuật có hơi kém một chút, nhưng cũng coi như là ăn khớp. (câu này mình chỉ có thể giải nghĩa: ánh trăng sáng, bóng trăng đêm, ánh trăng sáng lồng bóng trăng đêm, ánh trăng muôn đời, bóng trăng muôn đời. Thực ra là ánh trăng lồng bóng trăng, mình thêm chữ đêm vào cho khớp thôi.)

Trên mặt dâng lên một trận nhiệt huyết, không cần sờ cũng biết, nhất định là đỏ. Tuy nói rằng cảm giác làm càn rất thích thú, nhưng hắn đạo văn không một chút khoan nhượng biến thành sáng tác của mình, trong lòng Phương Tranh không khỏi cảm thấy có chút hổ thẹn.... Thời cổ đại này cũng không có ai biết rằng hắn đạo văn, thế nhưng hắn vẫn bị tòa án lương tâm tra khảo. Mọi người đều hiểu, Phương đại thiếu gia là nhân vật chính nhân quân tử, hơn nữa quan niệm luôn là lấy đức thu phục người.

Kỳ quái chính là, không có người nào trầm trồ khen ngợi? Cũng không có người nào lên tiếng bình phẩm, tại sao không có ai phản ứng chút nào thế này? Phương Tranh bất mãn nhìn bốn chung quanh, chỉ thấy các tài tử thì nhau lẩm bẩm đọc lại về dưới của hắn, sau đó ừ ừ, không phải các phần tử trí thức đều coi trọng nhân phẩm đi sao, một đám tài tử mà không có ai bảo trì phong độ khen ngợi một câu, biểu tình của tất cả mọi người đều giống như bị cướp mất lão bà, chỉ là độc tấu một khúc nhạc thôi mà, ghê ghớm như vậy sao?

Đương nhiên đám phú hào không hiểu chuyện này, chỉ thấy các tài tử ngậm miệng, bọn hắn cũng đành thừa nhận về đối của Phương Tranh.

Yên Nhiên cô nương bắt đầu để ý tới Phương Tranh, nàng nhìn vào hắn chăm chăm, ánh mắt sáng ngời, thỉnh thoảng chột lóe lên những tia dị quang-----Chẳng lẽ nàng nhìn trúng ý ta?

Yên Nhiên cô nương nghiêng đầu, thấp giọng nói nhỏ một câu với nha hoàn, sau đó khẽ cúi đầu chào chúng nhân, rồi xoay người lui xuống. Từ đầu đến cuối, nàng không mở miệng nói một câu nào, thật lạnh nhạt.

Mập Mập vỗ bả vai Phương Tranh, xúc động nói: “Quen biết Phương huynh đã lâu như vậy, cho đến bây giờ ta vẫn cảm thấy con người của người rất bí hiểm, tiểu đệ ta bội phục, bội phục. Hôm nay, Phương huynh dựa vào bản lĩnh của mình mà cướp lấy công đầu, thật sự đã không còn ai có thể lên tiếng dị nghị.” Nói xong, hắn cười lạnh nhìn bốn phía chung quanh, đối diện thẳng thừng với những ánh mắt đổ kỵ, không cam lòng. Loại tình cảm đặc ý này, không cần nói nhiều cũng hiểu.

Phương Tranh có chút buồn bực, người đặc ý cái gì? Người bước chân vào khuê phòng mỹ nhân cũng không phải là người mà.

28. Chương 28: Yên Nhiên Cô Nương

Lúc này một vị nha hoàn tiến lại gần, hướng Phương Tranh cười nói: “Chúc mừng vị công tử này, công tử ngài tài văn xuất chúng, lanh trí hơn người, Yên Nhiên cô nương mười phần khâm phục, muốn mời công tử nhập khuê phòng, Yên Nhiên cô nương sẽ vì ngài mà độc tấu một khúc nhạc.”

Phương Tranh vò đầu nói: “Tại hạ đối với nhạc lý, ngu dốt vô cùng, chẳng phải sẽ khiến cho Yên Nhiên cô nương đàn gãy tai trâu? Ta xem hay là thôi đi...”

“Nếu không, ta nhường cho Mập Mập huynh.... Ân, vị Chu công tử này, thay ta vào bồi tiếp Yên Nhiên cô nương, hẳn tương đối hiểu biết về phương diện này....A? Mập Mập, người làm sao vậy?” Phương Tranh buồn bực nhìn bộ dáng của Mập Mập, hẳn tựa hồ như đang tức giận tới cực điểm.

Không chỉ riêng Mập Mập, lúc này sắc mặt của vị nha hoàn cũng trắng bệch, mắt trợn trừng, thân thể mềm mại run rẩy, khóe miệng muốn nói gì, nhưng lại không thể nói ra lời.

Mập Mập sắc mặt khó coi, nhìn vị nha hoàn gượng cười nói: “Có khả năng vị công tử này, đã cao hứng quá mà trở nên hồ đồ, nhất thời lỗ mãng, xin cô nương chớ trách, mời cô nương đi trước một bước, hẳn sẽ theo sau.”

Nha hoàn không chút khoan nhượng, gượng cười một cái rồi xoay người bước đi, không thèm để ý tới Phương Tranh.

Phương Tranh nhìn theo bóng lưng của nha hoàn reo lên: “Không muốn cười thì đừng có cười a, cười khó coi như vậy, nhìn rất chúc nghiệp, Tranh này phản đối công nhân chúc nghiệp.....Oa! Mập Mập, làm sao người cười trông còn khó coi hơn cả nàng ta vậy?” Phương Tranh vươn tay sờ trán Mập Mập.

Mập Mập lắc đầu, né tránh cánh tay của Phương Tranh, cung kính hướng hẳn chấp tay thở dài nói: “Phương huynh, ta phục người, ta vô cùng bội phục người! Người chờ đã, ta đây liền viết cho người một chữ, nói xong, hẳn xoay người cúi xuống bàn loay hoay một hồi.

Phương Tranh khiêm tốn nói: “Đâu có chuyện gì, không phải chỉ là một câu đối thôi sao, không có chuyện gì, thật sự không có chuyện gì.”

Mập Mập loay hoay một hồi, không tìm được vật gì có thể viết, đành phải dùng ngón tay chấm vào trong chén rượu, sau đó viết một chữ thật to lên bàn, Phương Tranh ngăn cản Mập Mập không được, cũng đành mặc kệ hẳn.

Đừng nói, chữ viết này thật không sai, đường nét rành mạch, mạnh mẽ cứng cáp, tiểu tử này đáng người thất điên bát đảo, không ngờ cũng có chút bản lĩnh, phỏng chừng nhiều năm nay tâm tư cũng không đắm chìm vào trong dâm đạo.

“Chữ tốt!” Phương Tranh kim lòng không được, khen ngợi nói.

Mập Mập vỗ trán, rên rỉ nói: “Phương huynh, đừng nhiều chuyện, vào đi thôi, van ngài, mọi chuyện còn lại cứ giao cho ta, người yên tâm.” Không đợi Phương Tranh nhiều lời, Mập Mập liền đẩy hẳn đi tới hậu đài của khoang thuyền, Phương Tranh vừa quay đầu lại, chỉ thấy tiểu tử này đang kéo Vương ma ma sang một bên, lén lút nói chuyện gì đó.

Hắn đang trả tiền sao? Phương Tranh đoán mò. Ngay sau đó, Phương đại thiếu gia hướng về Mập Mập hô to: “Uy, nhớ nói nàng giảm giá...”

“Xoẹt!”

Vén tấm rèm châu lên, vị nha hoàn vừa rồi đang cung kính đứng chờ Phương Tranh ở bên trong. Thấy hẳn đi tới, nàng cũng không nói, lập tức dẫn Phương Tranh đi vào hậu đài. Phương Tranh vừa đi vừa quan sát, tổng thể chiếc thuyền chia làm hai bộ phận, đại sảnh thuộc phía mũi thuyền, hậu đài thì nằm ở phía sau đuôi thuyền, cách nhau một bức rèm che mà thôi. Phần lớn, đằng sau hậu đài đều là nhả gian -----Phương Tranh cho rằng “nhả gian” cái chữ này nghe thì có điểm ý tứ, nói chính xác hơn, đây là phòng dùng để tuyên dâm, cùng khách sạn thời tiền thế cũng không sai biệt bao nhiêu.

Nha hoàn dẫn Phương Tranh đi lòng vòng một đoạn, khiến cho đầu óc của hắn có điểm quay cuồng. Phương Tranh thật tình muốn bắt chuyện cùng nàng, nhưng nàng không thèm để ý, miệng còn lẩm bẩm vài câu.

Đến lúc Phương Tranh nhin không được đang muốn kháng nghị, rốt cuộc thì đã tới. Nha hoàn đưa hắn tới nơi cũng không mời hắn vào, cao ngạo cất đầu, rời đi.

Có hai vị đại hán cơ bắp lực lưỡng thấy Phương Tranh đi tới cũng không chào hỏi, chắc rằng đã có người phân phó, chỉ nhìn đánh giá hắn một phen, sau đó để cho hắn đi vào.

Phương Tranh lo sợ bất an, trước thò đầu ngó vào thăm dò, sau đó lén lút giống như đạo tặc hái hoa bước vào. Kỳ thật, hắn cũng định tạo dáng giống như mấy vị công tử trên phim truyền hình, bộ dạng thần nhiên, tay phe phẩy quạt phiến, ung dung bước vào khuê phòng nữ nhân, mở miệng liền “tiểu sinh, bĩ nhân” khiếm tốn loạn một trận.

Đáng tiếc Phương Tranh không thể, hắn biết rõ cảnh sát thúc thúc sẽ không đến kiểm tra phòng, nhưng hắn vẫn còn cảm thấy chột dạ. Lúc trước đã từng nghĩ qua, đi vào thanh lâu kỹ viện đối với Phương đại thiếu gia là một chuyện không đường hoàng, làm chuyện xấu cũng nên biết giác ngộ bộ dáng làm chuyện xấu. Loại tư thế lén lút so với ngênh ngang cũng thích hợp hơn rất nhiều.

Đây là lần đầu tiên Phương Tranh bước vào khuê phòng của nữ nhân thời cổ đại, có chút ngượng ngùng, cũng có chút chờ mong, tâm tình của hắn bây giờ, tựa như nữ nhân trong đêm tân hôn chờ đợi tân lang vào đá cửa phòng..... Ai, chính nhân quân tử có phải đều giống như Phương đại thiếu gia hay không?

Trong phòng không có người, khuê phòng được bài trí đơn giản, nằm ngoài dự đoán của Phương Tranh. Hắn tưởng tượng, loại được hâm mộ giống như Yên Nhiên cô nương, thì khuê phòng của nàng nhất định phải cực kỳ hoa lệ, cái gì hương liệu Ấn Độ, gạch men Châu Âu, ngà voi Châu Phi, thảm sà Ba Tư, thậm chí cả bồn cầu cũng đều được làm bằng vàng ròng, vậy mới không phụ cái thanh danh hiển hách nhất kinh thành của nàng.

Nhưng, quả thật Phương Tranh không nghĩ tới, khuê phòng của nàng rất đơn giản, một bộ bàn trà, một chiếc giường làm bằng gỗ lim, trên bàn trà có một chiếc lò đun hương. Trên tường còn treo một bức tranh chữ, nhưng Phương Tranh nhìn mãi không nhận biết đó là chữ gì, may mà đã biết trước đây là khuê phòng của nữ nhân, người nào không biết còn tưởng rằng vào nhầm phòng của cán bộ thường trực cơ quan nhà nước.

Không thấy bồn cầu được làm bằng vàng ròng, nơi này chỉ có một gian phòng, nàng đi nhà cầu thì sao đây? Thực khó hiểu a. Nhìn cách bài trí đơn giản trong khuê phòng, Phương Tranh không khỏi cảm thán thở dài: “Cô nương này, nhất định là thiếu tiền hoa hồng.”

“Phi” Yên Nhiên cô nương không biết đã xuất hiện từ lúc nào, đứng ở phía sau Phương Tranh, cười nói: “Vị công tử này, thật là ngữ xuất kinh nhân*, nô gia vạn lần không nghĩ được, công tử đối với khuê phòng của nô gia lại có đánh giá như vậy.” Thanh âm véo von như chim hoàng anh sơ đề, nguyên lai giọng nói của nàng lại dễ nghe đến như vậy, lúc trong đại sảnh nàng không nói câu nào, Phương Tranh còn tưởng rằng phương diện thanh âm của nàng có chỗ thiếu hụt. (*: mở lời liền nói những chuyện động trời)

Mọi người đều biết, là người thì không có ai hoàn mỹ, thượng đế, à nhầm, nơi này thì nên gọi Nữ Oa mới đúng, Nữ Oa ban cho người một phương diện ưu tú nào đó, đồng thời cũng sẽ lấy đi của người một phương diện nào đó.

Yên Nhiên dường như trời sinh lại không có chỗ nào thiếu hụt, hay nói cách khác, nếu như Nữ Oa tạo ra loài người chúng ta, thường tình Nữ Oa mất một phút đồng hồ để nặn một người, còn Yên Nhiên, khẳng định Nữ Oa đã tỉ mỉ nặn ra nàng trong một canh giờ, như vậy nàng có thể có chỗ thiếu hụt sao? Ít nhất cho đến lúc này, Phương Tranh vẫn còn chưa phát hiện ra điều gì. Có lẽ phải cười lên nàng mới có thể biết được? Phỏng chừng nàng sẽ không đồng ý chuyện này.

Phương Tranh quay người lại, đã thấy nàng thay đổi xiêm y khác, một thân hồng nhạt thay bằng một bộ xiêm y màu trắng toát. Đồ trang sức trên người đã tháo hết, lộ ra một khuôn mặt thanh tú thoát tục, nàng không trang điểm son phấn càng phơi bày ra vẻ chất trời sinh vốn có của nàng. Tục ngữ nói “Nữ yếu tiểu, nhất thân hiếu”*, nàng mặc bộ xiêm y màu trắng này, so ra càng hấp dẫn hơn khi mặc bộ xiêm y màu hồng lúc ở trong đại sảnh kia. (*: nữ nhân muốn xinh đẹp, một thân mặc đồ tang phục là đẹp nhất)

Giờ phút này, trong tay nàng cầm một cây huyền cầm, đang tò mò đánh giá Phương Tranh, đôi mắt to tròn linh động mang theo một tia tiểu ý. Phương Tranh thấy nàng chăm chú nhìn mình, không khỏi nghĩ thầm: “Phải chăng nàng đang ngạc nhiên vì thấy bốn thiếu gia quá mức suất ca hay sao?” (suất ca :đẹp trai)

Bầu không khí có vẻ yên tĩnh, Phương đại thiếu gia suất ca tới mức không còn thiên lý đành phải mở miệng đánh vỡ cục diện bế tắc này. Vì thế hắn chấp tay nói: “Tiểu sinh, nga không đúng, bốn thiếu gia, nga cũng không đúng, khụ, tại hạ gặp qua Yên Nhiên cô nương, cô nương quốc sắc thiên hương, khuynh quốc khuynh thành, dung mạo xinh đẹp như thần tiên, tại hạ càng ngắm càng thương, tại hạ kim lòng không nổi hướng tới...” Phương Tranh nói dứt lời, rung đùi đắc ý, tự hào bản thân mình xuất khẩu thành thơ!

“Phì!” Yên Nhiên che miệng cười, nói: “Công tử thật là khôi hài, còn chưa thỉnh giáo đại danh của công tử.”

“Nga, tại hạ họ Phương, tên chỉ có một chữ Tranh.” Phương Tranh trầm ngâm, lại bổ sung nói: “Cô nương có thể gọi tại hạ là Phương công tử, cũng có thể gọi là Suất Ca Phương, riêng bản thân ta thì thích cái tên phía sau hơn.”

Yên Nhiên cười nói: “Nô gia sẽ gọi người là Phương công tử.” Nói xong, nàng ôm huyền cầm ngồi xuống chiếc ghế duy nhất có trong khuê phòng.

Phương Tranh đảo mắt nhìn chung quanh, thở dài. Được, xuống tay chậm, đành đứng vậy, cô nương này thật đúng là không coi trọng phép tắc xã giao.

Yên Nhiên khẽ cười nói: “Phương công tử vì sao lại thở dài?”

Phương Tranh bắt đắc dĩ vuốt mũi nói: “Tại hạ bước vào khuê phòng của cô nương, quả thật có chút bất đắc dĩ, ai bảo ta lại thích khoe khoang....Àn, khụ khụ, nói nhầm, là có tài hoa. Có chuyện này, tại hạ là khách nhân, hẳn là gia chủ cũng phải đem ghế mời khách ngồi, châm chén trà uống tạm đi sao.”

Yên Nhiên mỉm cười, cất giọng mỉa mai nói: “Nam nhân tiến vào khuê phòng nữ nhân, làm gì còn giả mù sa mưa, ngồi làm gì, trực tiếp nằm xuống giường là được rồi.” (giả mù sa mưa : nghĩa là con người có tính cách giả tạo)

“Hả?” Lời này là có ý tứ gì? Phương Tranh hiếu kỳ nói: “Các người...Ồ đây các người phổ biến...Nằm nghe nhạc?”

Yên Nhiên cười nói: “Công tử chớ trách nô gia nói thẳng, nam nhân các người, phàm là tiến vào khuê phòng của nữ nhân, như thế nào còn quan tâm đến quy củ? Nghe đàn chỉ là cái cớ mà thôi, công tử cho rằng những người bên ngoài kia, tới đây đều là muốn nghe nô gia độc tấu một khúc nhạc hay sao?”

Yên Nhiên cười lạnh, nói tiếp: “Còn không phải coi trọng thân thể này của Yên Nhiên hay sao? Có thể ôm Yên Nhiên dung nhan mỹ mạo, tài hoa cầm kỳ có một không hai trong kinh thành, vào trong lòng mặc sức khinh bạc hay sao? Hoặc ngay cả không phải như vậy, cũng đủ có chút tiền vốn để khoe khoang trước mặt các nam nhân khác, có phải không đây?”

Chỉ sợ cô nương này đã hiểu lầm, bốn thiếu gia trông giống cái loại người háo sắc như vậy sao? Phương Tranh đang định mở miệng giải thích, Yên Nhiên thở dài nói tiếp: “Nếu bản thân Yên Nhiên đã ở một nơi ô trọc, sớm muộn gì thân cũng hăm phong trần. Phương công tử, ta và ngài vốn chỉ là bình thủy tương phù, vừa rồi ngôn từ có chút mạo phạm, mong công tử chớ trách.”

Phương Tranh cười khổ nói: “Yên Nhiên cô nương, tại hạ chỉ mở miệng cầu cô nương một chiếc ghế để ngồi, một chén trà nóng để uống mà thôi, trừ những việc đó ra, nhất định sẽ không đòi hỏi chuyện gì quá phận. Không nghĩ tới lại chọc giận đến cô nương, tại hạ muốn ngồi cũng không được ngồi sao?”

Yên Nhiên trừng mắt nói: “Ngươi.... Thật là chỉ muốn nghe một khúc nhạc?”

“Cũng không phải đến vì nghe một khúc nhạc, kỳ thật tại hạ có nghe cũng không hiểu, cô nương không đàn cũng không sao hết. Nếu không có việc gì? Không có việc gì thì tại hạ xin ra ngoài, cáo từ.” Cô nương này cũng không thể trêu vào, chuẩn là thượng sách. Phương Tranh vội vàng chấp tay, chuẩn bị đi ra ngoài.

29. Chương 29: Tuyên Truyền Sản Phẩm

“Công tử đi thông thả!” Yên Nhiên đứng dậy, tựa như muốn tiễn Phương Tranh ra ngoài.

“Đừng tiễn, không cần khách khí, không cần khách khí.”

Yên Nhiên oán hận giậm chân nói: “Ý người ta là muốn nói ngài đứng lại!”

“A? Vậy là sao?” Phương Tranh nghi hoặc nhìn nàng, “đi thông thả” ý tứ này hẳn là muốn tiễn người ta ra ngoài?

“Công tử hôm nay tài nghệ trấn áp quần hùng, vào khuê phòng của nô gia, tại sao lại dễ dàng bỏ đi như vậy? Tiễn vào núi vàng, núi bạc, há lại có thể tay không mà về?” Yên Nhiên cô nường bước tới trước mặt Phương Tranh, đôi mắt xinh đẹp cẩn thận quan sát hắn.

“Nam nhân tiến vào khuê phòng của người, người phản cảm, nam nhân biết đường cáo lui, người lại không cho người đi, Yên Nhiên cô nường, rốt cuộc người muốn như thế nào? Ta bắt quá chỉ là vận khí không tốt trả lời được câu đối của người mà thôi, cũng không tính là tội ác tày trời cái gì?” Phương Tranh bắt đầu dè dặt.

“Công tử không nghe nói qua, nữ nhân vốn là thiện biến* hay sao? Yên Nhiên cũng là nữ nhân, đương nhiên không ngoại lệ.” Yên Nhiên cười hì hì nói, tia mĩ mai trong mắt đã sớm tiêu thất, đổi lại là một mảnh vui vẻ, còn mang theo vài phần cảm kích. (thiện biến :dễ dàng thay đổi)

“Nếu nữ nhân thiện biến, không phải sau đó người lại đem ta đuổi ra khỏi khuê phòng hay sao?”

“Vậy cũng chưa biết được, nga” Yên Nhiên đem môi anh đào, chậm rãi ghé sát vào bên tai Phương Tranh, nói nhỏ: “Công tử có muốn ở lại nhìn xem, có phải nữ nhân thiện biến thành tính hay không?” Nói xong, nàng nhẹ nhàng thổi một ngụm khí vào lỗ tai của Phương Tranh, hơi thở như lan, mỹ sắc như hảo tửu, Phương Tranh tựa như người say rượu.

Nữ nhân này thích trêu chọc người! Hạ thân của Phương Tranh không chịu thua kém, đã phản ứng ngay tức thì, nhiệt khí trên mặt, không cần nhìn cũng biết là đỏ.

“Đi? Công tử đỏ mặt?” Yên Nhiên khẽ cười nói: “Hay đây là lần đầu tiên công tử bước vào nơi bướm hoa như thế này?”

Rất tổn thương đến lòng tự trọng! Nữ nhân này ánh mắt thật độc, không nghĩ tới lại bị nàng đoán trúng, sống qua hai kiếp làm người, Phương đại thiếu gia thật đúng là lần đầu tiên bước chân vào kỹ viện.

“Cái này, khuê phòng của cô nường rất không tồi....” Tình hình có vẻ không kiểm soát nổi, đành phải ngó nghiêng, kiểm chuyện mà nói.

“Sợ rằng trong lòng công tử đang chê khuê phòng của nô gia quá mức sơ sài?”

“Không, cái này là đơn sơ, đơn sơ mà không đơn giản, cùng với sơ sài khác nhau, nhưng nếu người treo lên mấy bức tranh chữ danh gia, thì phong cách bài trí lại không giống với lúc trước, chỉ có thể nói rằng thể nhân bộ đồ, ở trong mắt ta, tao nhã cùng thô bỉ khác nhau, có lẽ cũng chỉ dày độ một trang giấy mỏng.”

“Từ cách bố trí phòng có thể nói được nhân tình thế thái, quả nhiên công tử có trí tuệ hơn người,” Yên Nhiên cười nói: “Theo công tử nhìn, vì sao? Ta lại trang trí khuê phòng của mình như vậy?”

“Phòng của cô nường, không giống như là khuê phòng” Phương Tranh liếc mắt quan sát tỉ mỉ một lần, “Tại hạ cảm thấy nó giống như một căn phòng của cao tăng đắc đạo, tuổi cô nường không lớn, chẳng lẽ có ý xuất gia hay sao?”

“Công tử thực là tài giỏi.” Yên Nhiên nhăn tình sáng lên, “Công tử là người duy nhất nhìn rõ được tâm tư của nô gia.”

Nàng ảm đạm nói: “Nhập thế tức xuất thế, ở nơi ô trọc như thế này cũng không khác gì chín tầng địa ngục, ta không vào địa ngục, thì ai vào địa ngục?”

Cô nương này, tâm lý rất ảm đạm, tuổi còn nhỏ mà đã tang thương như vậy, chỉ sợ sau này còn cực đoan hơn rất nhiều.

“Phật gia coi trọng nhất là tu hành, tích đức, đạt được thiện quả, không phải chỉ đơn giản một câu xuất thế nhập thế mà có thể nói rõ ràng. Cô nương đang tuổi thanh xuân, mà lại tiêu cực như vậy, thật trái ngược với lẽ thường.”

“Ngay cả các bậc cao nhân trí giả cũng không thể thay đổi được vận mệnh, Yên Nhiên thân đã ở một nơi trần tục như thế này, ngoại trừ kính Phật trong tâm, nước chảy hoa rơi, còn có thể như thế nào?” Yên Nhiên buồn bã thở dài.

“Tại hạ không đồng ý với cách nhìn của cô nương. Ta cho rằng, con người có thể chế ngự được thiên nhiên! Trong thiên hạ, có rất nhiều người còn đáng thương hơn người, bọn họ cũng chưa bao giờ suy nghĩ tiêu cực như thế. Người đã từng gặp qua người tứ chi tàn phế nhưng vẫn kiên trì dùng miệng cắn bút để viết chữ? Người có biết, nhiều người thân thể mắc bệnh nan y, nhưng mỗi ngày đều tươi cười vui vẻ hơn so với chúng ta hay không? Yên Nhiên cô nương, xuất thân của một người đều không có cách nào lựa chọn, đây không phải là lỗi của người. Nhưng nếu, thân hãm cảnh lao tù mà chỉ biết hối tiếc, đó mới chính là một việc sai lầm. Ai, cổ họng hơi khát nước, cho xin một tách trà uống tạm đi.”

Người khác đi tới thanh lâu kỹ viện đều chỉ muốn thân cận nữ sắc, trái ôm phải ấp, khoái hoạt vui vẻ. Ngược lại, Phương Tranh thì sao, đứng ở khuê phòng của người ta mồm mép ba hoa công tác tư tưởng cho hoa khôi, hơn nữa ngay cả chén trà cũng chưa được uống một ngụm, cùng là con người, tại sao lại chênh lệch lớn đến như vậy?

“Àn, cái gì?” Yên Nhiên còn đang suy nghĩ lời của Phương Tranh vừa nói, bất quá, lối suy nghĩ của nàng rõ ràng không theo kịp tư duy nhảy vọt của Phương đại thiếu gia.

Phương Tranh kiên nhẫn lặp lại: “Ta nói, ta vừa mới nói cho người nhiều đạo lý như vậy, đến nỗi cổ họng của ta có hơi khát nước, không biết Yên Nhiên cô nương có thể hào phóng thưởng cho ta một ngụm nước uống hay không? Nếu như có thể thì mang luôn ghế, tại hạ vô cùng cảm kích. Đa tạ!”

Lúc này, Yên Nhiên mới kịp phản ứng, nàng có chút ngượng ngùng, khuôn mặt ửng đỏ, tay che miệng cười, nhân tình khẽ liếc nhìn Phương Tranh một cái, ngay lập tức phân phó bên ngoài dâng trà cùng mang ghế vào trong khuê phòng.

Không bao lâu sau, vài vị nha hoàn nối đuôi nhau mà vào, trong tay bưng trà cùng mang theo mấy chiếc ghế dựa làm bằng gỗ lim, phân biệt sắp xếp vào trong khuê phòng. Nhìn cách điều phối, những chiếc ghế này khẳng định nguyên bản là ở trong phòng. Hơn phân nửa là do Yên Nhiên sai người đem ghế ra ngoài, hạ uy mặt mũi của Phương đại tài tử một phen, biểu đạt ý tứ kháng nghị của nàng.

Lòng dạ nữ nhân cổ đại thật là hẹp hòi!

Phương Tranh hung hăng trừng mắt nhìn nàng một cái, hần cũng không thèm khách khí cùng nàng, quơ lấy chén trà tươi một ngụm vào miệng. Yên Nhiên lẳng lặng tùm tùm cười, trong mắt thỉnh thoảng hiện lên một tia giảo hoạt, rất sinh động.

Kế tiếp, Phương Tranh cùng nàng trò chuyện với nhau rất vui vẻ, trời nam biển bắc, không chuyện gì không nói, Yên Nhiên rất khâm phục kiến thức lịch duyệt của Phương Tranh, từ ánh mắt tỏa sáng của nàng mỗi khi nghe Phương Tranh kể chuyện thì có thể thấy được, có lẽ Yên Nhiên đối với Phương Tranh không chỉ là khâm phục,----- Dù sao Phương Tranh cũng hơn nàng mấy trăm năm kiến thức, chung quy nàng cũng chỉ là một tiểu cô nương thời cổ đại, tự nhiên là bị hần dễ dàng lừa gạt, liên tục gạt đầu, miệng phụ họa đồng ý. Thẳng cho đến lúc, một làn gió đêm lùa vào trong phòng, mấy ngọn nến nhẹ nhàng lay động vài cái, Phương Tranh mới phát hiện sắc trời đã quá muộn, cần phải đi về.

Đang định cáo từ, Phương Tranh chợt nhớ tới một sự kiện, từ trong lồng ngực lấy ra một chiếc hộp nhỏ tinh xảo, đưa cho Yên Nhiên nói: “Lần đầu gặp mặt, có một chút quà mọn, xem như là lễ vật, xin cô nương hãy vui lòng nhận cho.”

Trong hộp chính là son phấn của Ngọc Như Trai, đối với việc sắp bắt đầu sự nghiệp Phương Tranh rất chú trọng, nhân tiện gặp người thì đưa luôn một hộp, cấp cho Ngọc Như Trai một chút danh khí. Các cô nương

trong thanh lâu kỹ viện chính là thị trường tiềm lực mà hần đã từng tính toán. Đương nhiên, giới thiệu sản phẩm cho Ngọc Như Trai cũng rất quan trọng, không thể vì vui chơi mà chậm trễ công tác.

Nữ nhân đều thích được nam nhân tặng quà, các nàng không quan tâm đến cái phần bên trong chiếc hộp, mà chỉ quan tâm cái phần vui mừng ngoài ý muốn khi được người khác tặng quà.

Hiển nhiên, Yên Nhiên chính là nữ nhân trong nữ nhân, khuôn mặt của nàng chớp mắt đã phủ đầy hoan hỉ. Lại nói trong cuộc sống hàng ngày, có người tặng nàng vàng, có người tặng nàng bạc, nhưng không có nam nhân tri kỷ tặng quà cho nàng.

Vậy nên, thường nói nữ nhân rất dễ dàng thỏa mãn, có đôi khi một món đồ chơi không đáng giá tiền cũng có thể khiến cho nàng vui sướng nửa ngày. Nhưng nói nữ nhân cũng có thể không dễ dàng thỏa mãn, coi như người đem núi vàng đặt trước mặt nàng, không thích vẫn là không thích.....Nam nhân thật đáng thương, có suy nghĩ cả đời thì vẫn không thể nắm chắc được tâm tư của nữ nhân.

Yên Nhiên vươn hai tay nâng niu chiếc hộp, trong mắt tràn ngập vui mừng, nói: “Đây là ...Tặng cho ta?”

Phương Tranh nhìn thẳng vào trong mắt Yên Nhiên, thâm tình nói: “Được rồi, tuy nó không quá đáng giá, nhưng đây là một phen tâm ý của ta.....Người xem, chiếc hộp này đóng gói tinh xảo biết bao nhiêu, không có một chút sơ suất nào. Người lại mở ra nhìn, nhìn xem, son này hồng như hoa đỗ quyên(1) mùa xuân, hồng đến thê lương, không chỉ có thế, bên trong lại có bột phấn làm bằng trân châu Nam Hải, tác dụng làm đẹp, dưỡng nhan, quan trọng nhất chính là giá cả của nó không đắt, chất lượng lại tốt, một hộp son phấn thượng đẳng, chỉ mất có mười lượng bạc, mà có thể dùng được trong rất nhiều ngày....”

Yên Nhiên vốn đang vui sướng nghe Phương Tranh giới thiệu lễ vật mà hần tặng cho nàng, sau càng nghe lại càng cảm thấy không đúng, tình cảnh này.... Không giống như là tặng quà nha.

Phương đại thiếu gia vẫn đang thao thao bất tuyệt*, Yên Nhiên nhin không được ngắt lời nói: “Phương công tử.... Phương công tử! Son này, thật sự là tặng cho ta?” (* : nói chuyện liên miên không dứt)

“A?” Phương Tranh ngắt người, vội vàng nói: “Đương nhiên, đương nhiên là tặng cho cô nương.”

Tiếp theo Phương Tranh ngưng ngừng vò đầu nói: “Chủ yếu là tặng cho người, nếu người có thể thuận tiện tuyên truyền giúp đỡ cho Ngọc Như Trai của ta, vậy thì càng tốt hơn...”

“...”

Yên Nhiên trong lòng tức khí, con người này rốt cuộc là như thế nào vậy? Còn tưởng rằng hần thật lòng tặng quà mình, nào ngờ thao thao bất tuyệt tuyên truyền sản phẩm cả nửa ngày. Người này thật đúng là kỳ quái, nghe giọng hần nói chuyện đầy mùi tiền tài, thế nhưng hần lại có thể trả lời được câu đối đã làm khó vô số các tài tử Giang Nam, chuyện này cũng chứng minh hần có bản lĩnh đi sao. Nhưng biểu hiện của hần lúc này, hoàn toàn là lòng dạ hiểm độc của một con buôn chân chính. Hần... Rốt cuộc là hạng người gì?

Lấy lại bình tĩnh, Yên Nhiên mỉm cười nói: “Phương công tử, ngài tặng lễ vật, nhưng không có thành ý nha.”

Phương Tranh khẩn trương nói: “Có thành ý, đương nhiên có thành ý, ta tám phần người hai phần, thế nào? Bấy ba cũng có thể thương lượng được mà. Cuối tháng chia hoa hồng, tuyệt đối không thiếu nợ...”

Yên Nhiên đảo mắt thâm nghĩ, ai nói với hần chuyện này, gia hỏa này sao lại không biết điều như vậy?

“Phương công tử, lễ vật này ta sẽ nhận, nhưng mà “tuyên truyền” theo như lời ngài nói, nô gia không nghe thấy, cái này là ngài thành tâm thành ý đưa cho ta mà, hi hi.” Yên Nhiên cười tươi như hoa.

“A?” Phương Tranh cảm thấy đau lòng, nhưng lại không thể không gật đầu, nói: “Tốt, tốt, tại hạ vốn thành tâm thành ý tặng cho cô nương, những chuyện khác, coi như chưa nói, ha ha.”

Chẳng lẽ, nữ nhân cổ đại không biết loại hành vi thu lễ vật mà không giúp người ta, là một việc rất suy đồi hay sao?

Mắt thấy sắc trời không còn sớm, Phương Tranh liền đứng dậy cáo từ.

Yên Nhiên tiến hẳn tới cửa, bất thành linh cát tiếng cười nói: “Công tử đi thông thả, nô gia nghĩ, rất nhanh chúng ta sẽ gặp lại nhau.”

Phương Tranh không quản nàng nói câu này có phải là muốn giữ hẳn ở lại hay không, khách khí cáo biệt Yên Nhiên một tiếng, hướng phía đại sảnh đi tới. Hắn đưa lưng về phía Yên Nhiên, cho nên không thể thấy, lúc này ánh mắt của nàng nhìn hắn cực kỳ nóng bỏng, tận cho đến khi thân ảnh của hắn biến mất sau góc khuất.

Nghĩ đến biểu tình con buôn lúc hắn tuyên truyền sản phẩm sơn phấn, Yên Nhiên không khỏi che miệng cười khê, ánh nến trong phòng lung linh chớp động, kết thành hai đóa hoa đèn....

Chú thích:

(1) Hoa đỗ quyên: còn có tên là sơn thạch lựu, ánh sơn hồng, mận sơn hồng, báo xuân hoa, thanh minh hoa, sơn trà hoa. Theo các nhà khoa học nghiên cứu về thực vật dân tộc học và dược học thì Đỗ Quyên là một trong những loài cây đa tác dụng, có giá trị nhiều mặt, nhiều lĩnh vực. Đa số các loài trong nhóm cho hoa rất đẹp, có thân cây thấp nhỏ bé có thể làm cảnh như Đỗ Quyên Răng Nhỏ, Đỗ Quyên Mao Ngựa, Đỗ Quyên Hồng, Đỗ Quyên Lôm, Đỗ Quyên Loa Kèn Lớn....Mùa chính của Đỗ Quyên là thời gian sau Tết Âm lịch. Đó là dịp để các loài Đỗ Quyên đua nhau khoe sắc, rực rỡ đủ các màu, từ đỏ ối, đỏ nhạt, đến tím đậm, tím nhạt, rồi nhạt dần, nhạt dần về đến trắng, Đỗ Quyên Lưu Huỳnh còn có màu vàng nhạt rất đài các. Có một mùa phụ nữa vào giữa hè, những loài Đỗ Quyên lá to thường cho hoa vào thời điểm này. Kỳ ra hoa thường dài vài ba tháng, sau khi hoa tàn khoảng bốn năm tháng thì kết trái.

30. Chương 30: Công Chúa Truy Tình

Ra đến đại sảnh, thấy Mập Mập cùng với Vương ma ma còn đang nói chuyện, Mập Mập có vẻ tức giận, mặc dù Vương ma ma ở một bên nhẹ nhàng bồi tiếp, nhưng thần sắc nàng lại có chút kiên định.

Phương Tranh xuất hiện, Mập Mập chạy nhanh ra đón, chỉ vào Vương ma ma nói: “Phương huynh, người tới vừa đúng lúc. Tú bà tử này thật không thức thời, chết sống không chịu cho Yên Nhiên chuộc thân, nói hết lời cũng không đáp ứng.”

Wương ma ma tươi cười, ngữ khí cũng không thương thảo: “Hai vị công tử, không phải ta làm bộ làm tịch nâng giá, thật là không được. Trước kia thanh niên tài giỏi, ông chủ hiệu buôn, thậm chí là vương tôn quý tộc muốn chuộc thân cho Yên Nhiên cô nương cũng không thiếu, nhưng ta cũng không đáp ứng. Không phải ta không biết đối nhân xử thế, nhưng thật sự là thuyền hoa nho nhỏ này của ta không thể thiếu Yên Nhiên được a. Nói thật, trên thuyền gần trăm người há miệng, đều chia về phía nàng kiếm sống, thiếu nàng, thuyền này của ta như thế nào còn mở được? Mong rằng hai vị công tử thông cảm cho nỗi khổ của ta một lần.” Nói xong nàng vén áo thi lễ.

Nói thật chu toàn, ý tứ cũng rất rõ ràng, ngay cả vương tôn quý tộc cũng cự tuyệt, hai mao đầu tiểu tử các ngươi miệng còn hôi sữa, mau đứng qua một bên chơi đi.

Phương Tranh nghĩ lại cảm thấy cũng không có gì, không muốn thì coi như xong đi, nếu thực sự đem Yên Nhiên chuộc thân, nên đầu đầu chính là hắn, ăn nói như thế nào với phụ mẫu? Cho nàng một cái danh phận? Nuôi ở bên ngoài phủ? Hay để nàng theo bên người? Các tài tử, phú hào ngưỡng mộ Yên Nhiên nửa đêm ném đá đập mái ngói nhà hắn, ai trả tiền sửa? Vị tài nữ này khi không có việc gì lôi kéo hắn chỉ thơ, đối câu đối thì làm sao bây giờ? Đây mới chính là vấn đề thực tế a.

Mập mập cũng không xuống đài được, vốn mọi chuyện là hắn vỗ ngực cam đoan đem Yên Nhiên chuộc thân sau đó tặng cho Phương Tranh, kết quả vướng phải đình. Làm nhi tử của đương kim hoàng thượng, thân phận Phúc Vương điện hạ, so với dân chúng thường dân càng chú trọng danh dự, nếu nói ra mà không làm được, khác gì hắn tự dùng tay vả vào mặt của mình. Cho nên lúc này, sắc mặt của Mập Mập lúc trắng lúc xanh, hiển nhiên đã thật sự nổi giận.

Hai mắt hắn lộ ra hung quang, nghiêm mặt xanh mét nói: “Vương ma ma, lời phải nói ta đã nói hết, người đã kiên trì như thế, ta tự không nói thêm cái gì, xin hãy đem thuyền hoa cập bờ, ta cùng với Phương huynh có việc phải đi trước.”

Vương ma ma chứng kiến thần sắc Mập Mập, biết là đã đắc tội với người ta, nhưng nàng lại không tỏ vẻ sợ hãi, khẽ gạt đầu, xoay người phân phó thuyền hoa cập bờ.

Phương Tranh đem Mập Mập kéo đến một bên, hỏi: "Mập Mập, ngươi muốn làm gì?"

Mập Mập cười lạnh nói: "Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, lão tử trở về triệu tập thị vệ, tại Tam Sơn Môn chờ nàng, thuyền cập bờ, đem Yên Nhiên cô nương đoạt lấy, còn phải phóng hỏa đốt con thuyền này!" Từ sau khi Mập Mập quen biết Phương Tranh, tính tình ngày càng trở nên thô lỗ.

Ta kháo! Mập Mập chết bầm này thật là độc ác nha. Nhìn bộ dáng không đạt được mục đích của hắn, thề không bỏ qua, trò vui này tính khuya chiêng gióng trống thật sao?

Phương Tranh vội vàng nói: "Mập Mập, ngàn vạn lần ngươi phải bình tĩnh a, đây là kinh thành, dưới chân thiên tử, sự việc làm lớn đối với ai cũng không tốt, hơn nữa về việc Yên Nhiên cô nương, ta vốn cũng không muốn tính toán, việc này cứ coi như chấm dứt tại đây."

Mập Mập bướng bỉnh nói: "Không được! Ta đã nói ra, há lại có thể thu hồi? Về sau ta ở trước mặt người như thế nào còn có thể ngẩng cao đầu được? Phương huynh, đợi lát nữa lên bờ, ta liền phóng hỏa đốt phi ngựa về vương phủ điều động nhân mã, chúng ta đi Tam Sơn Môn phóng hỏa đốt thuyền."

Trong lòng Phương Tranh không khỏi âm thầm cảm kích, gia hỏa này, đối bằng hữu còn rất trọng nghĩa.

Cảm kích thì cảm kích, cũng không thể để hắn dính vào, Phương Tranh trừng mắt liếc hắn một cái, nói: "Tiểu tử ngươi làm sao lại không biết nhìn xa trông rộng như vậy? Nếu việc này ngươi làm thực, ngày mai sẽ truyền khắp toàn bộ kinh thành, khi đó quần thần trong triều có thể bỏ qua cho ngươi sao? Tùy tiện tố cáo người một cái tội danh bắt người hành hung, ức hiếp dân chúng, người chịu nổi không. Hơn nữa, đây là người cướp người lại phóng hỏa, nhân mã Kim Ngô Vệ phủ bắt tài sao? Nếu cho phụ hoàng ngươi biết...hừ..hừ."

Mập Mập nghe thấy Phương Tranh nhắc tới phụ hoàng của hắn, khuôn mặt béo phì phần nộ đỏ bừng chuyển thành tái nhợt, xem ra tiểu tử này có chút e ngại hoàng đế lão tử nhà hắn.

Phương Tranh vỗ vỗ bả vai hắn nói: "Mập Mập, quên đi, ngươi có phần này tâm ý ta đã rất cảm kích, việc không như ý, cũng không nên cưỡng cầu, nếu không ngược lại không tốt."

Trầm mặc một lúc lâu, Mập Mập mới mở miệng nói: "Phương huynh ngươi yên tâm, ta dùng chút thời gian, cho dù không cần mạnh mẽ đoạt, ta cũng dùng hết thủ đoạn đem Yên Nhiên cô nương chuộc ra tặng cho ngươi. Nhất định ta sẽ làm được, lời Chu Vô Bệnh ta nói ra còn chưa bao giờ nuốt về!" Mập Mập nghiêng rằng nghiêng lợi nói những lời này.

Còn muốn nữa sao? Phương Tranh thực hết chỗ nói đối với hắn rồi, đánh chết Phương Tranh cũng không nghĩ ra, Mập Mập xưa nay hiền lành phúc hậu, cư nhiên lại là hạng người mạnh mẽ cướp đoạt hoa khôi làm lễ vật. Phương Tranh miễn cưỡng phát phát tay, tùy tiện hắn đi, chỉ cần đừng đem sự tình làm lớn quá, muốn làm gì đều được.

Trong khi nói chuyện, thuyền đã cập bờ, Phương Tranh cùng Mập Mập nhảy lên bờ qua, vài tên thị vệ vẫn đi theo phía sau hắn. Vương ma ma đứng ở đầu thuyền lại hướng Mập Mập cùng với Phương Tranh nhận lỗi, Mập Mập không chịu, cười lạnh mấy tiếng sau đó phẩy tay áo bỏ đi.

Phương Tranh so với hắn có phong độ hơn, nho nhã lễ độ hướng nàng chấp tay, nói: "Vương ma ma, huynh đệ ta tính tình ngay thẳng, hôm nay đắc tội, xin hãy lượng thứ."

Vương ma ma cười khổ nói: "Công tử nói quá lời, việc này cũng là ta khoe mẽ, thật sự là gặp nạn, mong công tử hãy nói rõ nguyên do với vị huynh đệ kia của ngài, bát cơm này, tuy nói là có kiếm được một chút bạc da thịt, nhưng cũng không phải chuyện dễ dàng a."

Phương Tranh gạt gạt đầu, hắn có thể hiểu được, thanh lâu, thuyền hoa bồi dưỡng ra một vị hoa khôi không dễ dàng, thường thường hoa khôi cũng trực tiếp quyết định thuyền hoa sinh ý thịnh vượng hay không, nếu Yên Nhiên cô nương bị chuộc đi, chiếc thuyền hoa này thực có thể chống đỡ không xong.

Dọc theo đường đi Mập Mập rầu rĩ không vui, đối với việc này còn canh cánh trong lòng, trước kia thật đúng là xem thường cổ nhân chấp nhất đối với chữ "Tín", nhất thời Phương Tranh cũng tìm không ra cách

khuyến giải, vì thế không khí trở lên trầm mặc, được nửa đường thì chia tay, mỗi người một ngã.

Mấy ngày kế tiếp trôi qua đối với Phương Tranh rất phong phú, Phương tử không hổ là nữ cường nhân trong buôn bán, không biết nàng từ kênh nào biết được, Phương lão gia đã đem việc hùn vốn kinh doanh Ngọc Như Trai giao cho Phương Tranh toàn quyền xử lý, Phương tử là một người lanh lợi, lập tức tới Phương phủ gặp Phương lão gia, Phương lão gia không gặp nàng, nhưng mà phái Tôn quản gia truyền xuống nói, hết thấy công việc từ Phương đại thiếu gia xử lý.

Địa vị Phương lão gia trong thương giới khá cao, thương nhân không phải muốn gặp là có thể gặp được. Phương tử cũng không cảm thấy kỳ quái, kích động đi tìm Phương Tranh. Vì thế Phương Tranh trở lên bận rộn.

Phương Tranh cũng không thích loại công tác chi tiết này, tu sửa cửa hàng, tìm tiểu nhị, hạch toán phí tổn đầu tư...v...v, cùng Phương tử ký kết khế ước hùn vốn khiến cho Phương Tranh đại hao tổn tâm trí, chưa ăn qua thịt heo cũng đã gặp heo chạy, không phải kiếp trước có rất nhiều người bởi vì điều khoản hợp đồng không rõ ràng xác thực mà bị hãm hại hay sao? Phương đại thiếu gia cũng không nghĩ rằng, tại phương diện này mình bị Phương tử tính kế, chuyện tổn thất là việc nhỏ, nếu nhân sĩ xuyên việt mà bị nữ nhân cổ đại hãm hại, cái này Phương đại thiếu gia không tiếp thụ nổi.

Cho nên, mặc dù không thích nhưng Phương Tranh vẫn phải quang minh chính đại bận rộn vài ngày, không có việc gì liền ở trong phòng căn cứ bút cân nhắc điều khoản. Đều nói nam nhân nghiêm túc làm việc thì rất có lực hấp dẫn, lời này có thể không giả, ít nhất mấy ngày nay thời điểm Phương Tranh thức đêm làm việc, Tiểu Lục trước sau hầu hạ càng thêm chu đáo.

Tiểu Lục cho Phương đại thiếu gia vài phần mặt mũi, Phương đại thiếu gia tự nhiên muốn bánh ít đi, bánh quy lại, Phương tử đưa cho Phương Tranh vài phần sơn phấn để hấn đánh giá, liền bị Phương Tranh lấy việc công làm việc tư, đưa việc của mình chuyển giao toàn bộ cho Tiểu Lục.

Lúc này, Tiểu Lục cũng không từ chối, sau khi tiếp nhận một tí sơn phấn, còn hướng Phương Tranh cười cười. Cười đến mức, làm cho tâm hồn của Phương Tranh dâng lên một trận nhộn nhạo, trong nhà có một tiểu la lỵ xinh đẹp hầu hạ như vậy, còn chưa chinh phục được, ăn no rửng mỡ đi tới thanh lâu kỹ viện, phải chăng bỏ gần trông xa.

Những ngày gần đây, cuộc sống Phương đại thiếu gia rất phong phú, ngoài phương diện làm ăn buôn bán, thời gian còn lại thì dành để trốn công chúa.

Trường Bình công chúa theo đuổi tình yêu đúng là rất nhiệt tình, tràn trề tin tưởng, sau sự kiện đụng độ với đám lưu manh, nàng ở nhà nghỉ ngơi hai ngày, để cho những vết máu ứ đọng trên mặt biến mất, nàng liền tìm tới cửa Phương gia. Bất quá, Phương Tranh đã hạ quyết tâm rời xa công chúa, mỗi lần công chúa cao hứng mà đến, nàng đều hậm hực mà về, tình trạng như thế diễn ra nhiều lần, cho dù là tượng đất cũng bị kích phát ra ba phần tính năng, huống chi tính tình của vị công chúa này cũng không tốt bao nhiêu.

Bởi vậy cho nên, trong một ngày nắng ráo, trên lịch đã chú thích là ngày động thổ không nên xuất ngoại ra khỏi cửa, Phương Tranh đã bị Trường Bình công chúa chặn đường ở Yên Nguyệt Lâu.

Có thể là do Trường Bình công chúa thấy tìm hấn đã lâu mà không có kết quả, cho nên nàng bố trí người theo dõi động tĩnh của Phương phủ, Phương Tranh vừa ra khỏi nhà liền có người theo đuôi. Trường Bình vốn đầy một bụng khí, nghe thị vệ bẩm báo nói rằng, Phương đại thiếu gia đang ở Yên Nguyệt Lâu uống rượu cùng với một vị cô nương. Trong lòng công chúa càng thêm phần nộ, ta đường đường là công chúa điện hạ, mấy ngày qua dục vọng muốn gặp người một lần mà không được, người lại phong lưu uống rượu cùng với nữ nhân khác ở bên ngoài, so sánh hai việc này, Trường Bình liền cảm giác mình thật thấp hèn, một cổ tức giận ngập trời sinh ra.

Trường Bình công chúa chỉ là một tiểu cô nương mười năm mười sáu tuổi, hành động có khi nào lại quản hậu quả trước sau, nghĩ tới đã nóng đầu, không quan tâm dẫn theo mấy chục nữ binh thị vệ, đằng đằng sát khí thẳng tiến tới Yên Nguyệt Lâu.

Kinh thành rộng lớn, người nhàn rỗi, người làm biếng có rất nhiều, mọi người thấy trên đường cái có một đoàn nữ binh tư thế hiên ngang oai hùng, do một vị tiểu cô nương suất lĩnh, hùng hổ hướng tới phía Yên Nguyệt Lâu mà đi, không khỏi nghị luận sôi nổi.

“Uy, cảnh này mà cũng có thể thấy a, đám tiểu nương tử ông ọ trên đường làm gì thế không biết?”

“Xem điệu bộ này, tựa hồ đi gặt lúa...”

“Không có khả năng, ai nhìn thấy qua, một đám tiểu nương tử như thế này đi gặt lúa bao giờ? Theo ta thấy, chắc hẳn là vị hôn phu của tiểu nương tử suất lĩnh kia, ăn vụng ở bên ngoài, cho nên phu nhân chính thất tới cửa nhà người ta đòi công đạo đây mà...”

”Ân, có lý, có lý. . .”

Chỉ nghe “ba, ba” hai tiếng, hai vị hán tử xuyên tạc nói bậy, đang nằm trên mặt đất kêu rên thảm thiết không thôi. Nguyên lai là một vị nữ binh thị vệ tính tình không tốt lắm, nghe hai người này nói chuyện càng lúc càng khó nghe, thanh âm ngày một lớn hơn, trong cơn giận dữ xông lên phía trước, giáng cho bọn họ hai cái bạt tai.

Đám người nhàn rỗi thấy vị nữ binh thị vệ dũng mãnh như thế, không khỏi sợ tới mức câm như hến, thở cũng không dám thở mạnh, lễ độ cung kính đưa mắt nhìn các vị tiểu nương tử ông ọ này nghênh ngang rời đi.

Yên Nguyệt Lâu là một tửu lâu, nằm trên đường lớn tại cửa thành Nam, là tửu lâu lớn nhất tại kinh thành, lầu cao năm tầng. Lúc này, Phương Tranh đang ngồi trong một nhĩ gian ở tầng thứ năm cùng Phương tỷ ăn cơm, thuận tiện nói chuyện về vấn đề hợp đồng làm ăn.

Phương đại thiếu gia là một con người rất biết cách hưởng thụ, một bên nhìn ngắm phong cảnh của thành Kim Lăng, một bên ăn nói sỗ sàng trêu đùa Phương tỷ, thỉnh thoảng nói dăm ba câu đi vào chính sự. Ở nhà đã có tiểu la lý hầu hạ, ra ngoài lại có hồng nhan đối ẩm, nâng chén trợ hứng, phóng mắt nhìn vào trong thiên hạ, còn ai có thể khoái hoạt hơn đây.

Phương Tranh cảm thấy ý cảnh không tồi, dù làm gì mà có thêm một chữ “nhĩ” cũng có lý hơn. Nghĩ đến đây, Phương đại thiếu gia thỏa mãn thở dài một tiếng, bản thân mình lưu lạc đến thời đại này, rốt cuộc lúc này mới thấy cuộc sống ở đây có chút hương vị.

Đang tiêu điều hưởng thụ, đột nhiên bên ngoài truyền đến một trận thanh âm ồn ào, ngay sau đó, cánh cửa nhĩ gian bị một người tung cước đá bay, tức thì Tiểu Ngũ thủ thế “bình sa lạc nhật” tung cánh bay vào. Chuyện này chỉ trách Tiểu Ngũ trung thành tận tụy, hấn bị đoàn nữ binh thị vệ của Trường Bình công chúa đánh cho bầm dập mặt mũi, đang khấn trương ngẩng đầu hét lớn: “Thiếu gia, chạy mau!”

Phương Tranh ngẩn người, còn chưa kịp phản ứng, Trường Bình công chúa lưng giắt roi ngựa đã đứng chặn ngang trước cửa, bên ngoài là một đoàn nữ binh thị vệ bao vây, cả đám ánh mắt không tốt nhìn chằm chằm vào Phương Tranh, chăm chú tới mức da đầu của hắn tê dại một trận.

Phương Tranh không phải ngốc tử, tình ý của Trường Bình công chúa đối với hắn, có thể ban đầu hắn còn chưa phát hiện, nhưng mấy ngày hôm nay, công chúa điện hạ mỗi ngày đều tới tận cửa tìm hắn, Phương đại thiếu gia tuy rằng ngu dốt, nhưng trong lòng sớm đã hiểu rõ ý tứ của Trường Bình công chúa.

Rõ ràng thì rõ ràng, nhưng chấp nhận hay không là một chuyện khác. Trong xã hội phong kiến thời cổ đại, chủ nghĩa nam nhân được thịnh hành, có nam nhân nào nguyện ý cưới công chúa làm vợ? Tưởng làm phò mã sướng như vậy sao? Nói cho rõ ràng một chút, nam nhân trong khắp thiên hạ đều có thể nạp thiếp, chỉ riêng phò mã lại không thể được, muốn nạp thiếp sao? Không sợ nhạc phụ hoàng để chém người sao? Người còn bị công chúa vênh mặt hất hàm sai bảo, đánh nàng không được, mắng nàng không xong, trong cuộc sống sinh hoạt hàng ngày lại có quá nhiều thủ tục lễ nghĩa, chẳng lẽ đến lúc lên giường, người còn phải cung kính hành lễ, sau đó nằm chống vó trên giường, nói: “Công chúa, thỉnh cưới lên người ta.” Thử hỏi, thay đổi là người, vậy người có nguyện ý cưới công chúa không?

Càng không nói đến vị Trường Bình công chúa tính tình ngang bướng này, nữ nhân như vậy mà rước về nhà, nhất định sẽ bị nàng khi dễ đến chết? Phương Tranh đã sống qua hai kiếp người, lúc mới tới đây, hắn đã lập chí lớn, phải cưới được nhiều vợ đẹp, thế thiếp hợp bấy, làm sao lại có thể lấy một con cọp cái như nàng đây?

Chứng kiến Trường Bình công chúa suất lĩnh một đại đội nhân mã kéo tới, trong lòng Phương Tranh kích động không thôi. Nếu nói chuyện đạo lý, quả thật nàng không xem chính mình vào đâu, cũng đừng quên, vị

công chúa này rõ ràng là không có ý định cùng hắn phân rõ phải trái trắng đen. Trường Bình công chúa có thể nghe hắn giảng giải đạo lý hay sao?

Tình thế trước mắt có vẻ không ổn, cho nên biện pháp tốt nhất chính là chạy trước nói sau, ân, đi tìm Mập Mập dâng cáo trạng.

Trường Bình công chúa xuất hiện rất đột ngột, nhưng Phương Tranh phản ứng cũng không chậm, sau khi quan sát tình huống một lần, Phương Tranh từ trên ghế bật dậy, lao tới cửa sổ trước mặt, uốn người lên, sau đó quát to một tiếng: “Phượng tỷ, Tiểu Ngũ, mau theo ta nhảy xuống! Nhanh lên!” Hình tượng anh dũng, nhất quyết nhảy lầu.....

Ngay sau đó, dưới những ánh mắt quái dị, soi mói nhìn hắn, Phương đại thiếu gia mới ngượng ngùng vuốt mũi quay lại chỗ ngồi. Nhất thời hắn đã quên, nơi này chính là tầng năm, một khi nhảy xuống, tỷ lệ còn sống cũng rất mỏng manh.....

31. Chương 31: Phương Thiếu Gia Phát Uy

Trường Bình công chúa cười lạnh nói: “Nhảy a, con mẹ nó, hôm nay ngươi không nhảy thì không phải là nam nhân!”

Phép khích tướng, hừ hừ, thiếu gia ta há có thể mắc mưu? Phương Tranh bình thần nâng chén rượu lên nhấp một ngụm, không phản ứng năng.

Lúc này Phượng tỷ nhịn không được, cau mày nói: “Tiểu cô nương này, con cái nhà ai mà không có quy củ như vậy, rốt cuộc Phương thiếu gia có cừ hận gì với ngươi?”

Trường Bình công chúa chứng kiến Phượng tỷ, lửa giận trong lòng bốc lên, nếu không phải ả hồ ly tinh này dụ dỗ, câu dẫn Phương Tranh, chuốc rượu cho hắn, thì làm sao hắn lại tránh mặt người ta như vậy?

Chứng kiến hồ ly tinh còn dám khiển trách mình, không khỏi giận dữ, chỉ vào Phượng tỷ nói: “Người đâu! Đem ả hồ ly tinh không biết xấu hổ này bắt lại, áp giải vào trong thiên lao!”

Phượng tỷ biến sắc, còn chưa kịp mở miệng, Phương Tranh liền vỗ bàn lạnh giọng nói: “Ai dám!”

Xưa nay, Phương đại thiếu gia đều một bộ dáng bại hoại lấu cá, hiện tại đã tức giận, quả thật có vài phần khí thế, nhất thời hù dọa cho vị Trường Bình công chúa điều ngoa sợ tới mức không tự kìm hãm được mà phải lui lại mấy bước, đám nữ binh thị vệ thấy công chúa đang lui dần về phía sau, các nàng cũng do dự không biết có tiến lên bắt người hay không.

Trường Bình nghĩ đến chuyện Phương Tranh đối với ả hồ ly tinh kia tươi cười vui vẻ, còn đối với chính mình thì tỏ ra lãnh đạm, sắc mặt không chút thay đổi, tâm hồn thiếu nữ đại động, nghĩ đến chỗ thương tâm, nước mắt không tự chủ được mà lăn theo khóe mắt, lộ ra dung nhan nhu mì xinh đẹp, nhất thời trông rất đáng thương.

Phương Tranh không quản đến phản ứng của nàng, giận tím mặt nói: “Chu Mật Nhi, ngươi cũng đủ ngang ngược a! Phương Tranh ta, phạm vào điều vương pháp nào, khiến cho ngươi động binh đến đây hưng sư vấn tội? Hôm nay ngươi không đem sự tình nói ra cho rõ ràng, lão tử đến trước cửa cấm cung, đánh trống kêu oan, tố cáo ngươi!”

Chuyện tình đánh trống kêu oan là do Phương Tranh nghe được từ miệng Phượng tỷ nói chuyện nên hắn mới biết được, sau khi thái tổ hoàng đế của Hoa triều khai quốc, tại bên ngoài cấm cung thành Kim Lăng đã bố trí một chiếc trống rất lớn, đặt tên là “Đằng Văn Cổ”, có quân sĩ đặc biệt canh gác, cho phép dân chúng thường dân đánh trống kêu oan, có thể đem oan tình của mình tố cáo lên triều đình, đến lúc đó hoàng thượng sẽ đích thân xử lý vụ án, phân rõ trắng đen.

Trường Bình công chúa ủy khuất lau nước mắt nói: “Ai bảo ngươi cứ tránh mặt người ta, ta đối với ngươi.... Không có ác ý, vì sao ngươi không nhìn đến ta? Còn cùng hồ ly tinh này...Hừ!”

Phương Tranh trừng mắt nói: “Ngươi ăn nói cho đàng hoàng, ai là hồ ly tinh đây? Người khác là hồ ly tinh, người là cái dạng gì? Tính tình của ngươi điều ngoa bốc đồng, động một chút là đòi tru di cửu tộc, ai dám

gặp người? Công chúa thì giỏi lắm sao? Có dũng khí người loi cả nhà ta ra pháp trường xử trảm đi, đem chúng ta ra chém đầu làm trò cười trước mặt bàn dân thiên hạ trong Kim Lăng thành đi, cho mọi người nhìn xem công chúa Hoa triều có bao nhiêu uy phong! Một lời không hợp thì đầu rơi máu chảy!”

Đám nữ binh thị vệ phía sau Trường Bình công chúa thấy chủ công của mình bị người khác nhục mạ, đều giận dữ, muốn tiến lên giáo huấn Phương Tranh một trận, Trường Bình công chúa quay đầu lại, nổi giận nói: “Định làm cái gì! Đều cút xuống dưới lầu cho ta! Cút mau!”

Trường Bình công chúa nói xong, lại nhìn Phương Tranh ủy khuất nói: “Ta....Trước đây ta...Đều là nói nhảm a, ai kêu người đem đồ của người ta vứt đi, từ nhỏ đến lớn không có người nào dám đối xử với ta như vậy đâu....Ta đã không nói gì, làm sao người....Còn thù dai như vậy....” Dứt lời, nước mắt bắt đầu chảy thành dòng.

Phương Tranh cười lạnh nói: “Người là đương kim công chúa mà lời ăn tiếng nói không biết cân nhắc, cả nhà của ta thiếu chút nữa đã chết vì câu nói nhảm của người, hôm nay càng quá đáng, trực tiếp suất lĩnh thị vệ tới lầu bắt người, còn dám đánh thư đồng của ta bị thương, Phương Tranh ta, rốt cuộc đã đắc tội với người ở chỗ nào? Chẳng lẽ ta muốn tránh mặt người cũng không được hay sao?”

Công chúa nghe vậy, càng khóc thương tâm hơn, khóc được một lúc, dường như cảm thấy đứng khóc hơi mệt, nàng lẳng lặng kéo cái ghế ngồi xuống, không thèm để ý tới hình tượng của mình, gào khóc to hơn, tức thì nước mắt nước mũi dãn đầy trên khuôn mặt nhỏ nhắn. Giờ phút này, trong lòng của Trường Bình công chúa vừa hối hận vừa trách cứ Phương Tranh, tiểu cô nương nhìn trúng lang quân như ý quả thật không dễ dàng. Vậy mà chẳng những hấn muốn tránh mặt nàng, hấn còn đi tìm giai nhân ở bên ngoài, dưới tình thế cấp bách không lo lắng đến hậu quả liên dẫn binh đuổi theo, thứ nhất là muốn thị uy với ả hồ ly tinh kia, thứ hai cũng muốn chất vấn Phương Tranh, chẳng lẽ Trường Bình công chúa ta có chỗ nào không bằng người? Tại sao người lại tránh mặt không muốn gặp ta?

Không nghĩ đến tình huống lại phát triển ra ngoài dự kiến, chộc giận Phương Tranh không nói, chỉ sợ ngày sau gã bạc tình này sẽ càng tránh mặt chính mình, lang quân như ý biến thành cừ nhân, tiểu cô nương như thế nào lại không thương tâm cho được?

Phương Tranh thấy Trường Bình công chúa ngồi khóc nức nở, không khỏi mềm lòng, quên đi, ta cùng một tiểu cô nương tính toán làm gì, nàng không hiểu chuyện, chẳng lẽ ta cũng không hiểu sự sao? Vì thế Phương Tranh chậm rãi nói: “Ta cùng huynh trưởng của người là hảo bằng hữu, nể mặt mũi của hấn, việc hôm nay ta sẽ không đề cập tới, hy vọng người trở về có thể suy nghĩ cẩn thận lại, đừng suốt ngày dùng cái danh công chúa mang ra dọa người, khi nào người sửa đổi tính tình điều ngoa của mình, rồi hãy tìm đến ta cũng không muộn.”

Nhẹ nhàng khuyên giải an ủi vài câu, thật vất vả mới dỗ dành được Trường Bình công chúa. Phương Tranh khuyên nàng nên trở về, Trường Bình mặc kệ.

Phương Tranh thấy công chúa sống chết cũng không chịu đi về, mặc dù nàng đã ngừng khóc, nhưng đôi mắt sưng đỏ vẫn nghi hoặc lưu chuyển ở trên người hấn cùng Phương tỷ, Phương Tranh không khỏi cảm thấy đau đầu, dứt khoát đứng ra giới thiệu cho hai vị nữ nhân này nhận biết nhau, các người thích động sao thì động, ta cái gì cũng không quản.

Phương Tranh quay sang phân phó tiểu nhị bưng thêm đồ ăn, hướng Trường Bình nói: “Công chúa điện hạ nếu không chê rượu và thức ăn của dân chúng thường dân đạm bạc, thì cùng nhau đối ẩm một chút đi sao.”

Dù sao Trường Bình công chúa cũng chỉ là một tiểu cô nương mười năm tuổi, nghe vậy tức thì nín khóc, mỉm cười, khẩn trương ngồi sát bên cạnh người Phương Tranh, chỉ cần có thể ngồi cùng một chỗ với lang quân như ý, nàng đâu thèm ngó ngang gì tới rượu cùng thức ăn đạm bạc.

Từ lúc hai người cãi nhau, Phương tỷ mới biết được thân phận của Trường Bình công chúa, nhất thời sợ tới mức câm như hến, công chúa a, thân phận cao thượng biết bao nhiêu, cả đời đều chưa từng thấy qua, hôm nay lại làm trò mắng công chúa không biết quy củ, không biết vị công chúa này có đem nàng đi chém đầu hay không?

Vừa chứng kiến hai người cãi nhau một lúc, rồi lại hòa thuận, tâm tư của Phương tỷ mới an tĩnh trở lại, công chúa cao hững, hấn là sẽ không làm khó cho nàng?

Lúc này Phương Tranh mở lời giới thiệu nói: “Vị này, là Trường Bình công chúa của Hoa triều.”

Lại chỉ vào Phượng tỷ, nói: “Vị này, là đối tác làm ăn sinh ý của ta, tuổi đều lớn hơn ta và người, người phải gọi bằng Phượng tỷ.”

Tức thì Phượng tỷ đứng dậy, nhẹ nhàng cúi đầu nói: “Không dám, dân nữ Thôi Phượng Nương bái kiến Trường Bình công chúa điện hạ, cũng xin công chúa điện hạ khoan dung độ lượng cho dân nữ vừa rồi không biết đã mạo phạm.”

Đến lúc này, Phương Tranh mới biết được, nguyên lai tên khai sinh của Phượng tỷ là Thôi Phượng Nương, thấy nàng hành lễ với Trường Bình công chúa, mà bản mặt công chúa không phản ứng chút nào, Phương Tranh giận tái mặt.

Trường Bình quả thật không muốn nói chuyện cùng với ả hồ ly tinh này, người câu dẫn lang quân như ý của người ta, người ta còn chưa tính toán nợ nần đâu, hiện tại còn muốn tỷ tỷ muối muối là như thế nào? Nhưng liếc mắt nhìn thấy bộ mặt của Phương Tranh đang trầm xuống, tâm hồn thiếu nữ của công chúa lại rối loạn, vội vàng duỗi tay đỡ Phượng tỷ một phen, nói: “Bình thân đi, người không biết cũng không có tội, Bồn cung....Ta không trách người.”

Vừa mới dứt lời, Trường Bình công chúa lại cảm thấy hối hận, ta đường đường là công chúa điện hạ, dựa vào cái gì mà phải nhìn sắc mặt của kẻ bạc tình này? Nhưng lời nói ra khó có thể thu về, Trường Bình đành phải hậm hực bĩu môi, oán hận nhìn Phương Tranh liếc mắt một cái.

Phương Tranh giới thiệu hai người nhận biết nhau xong, liền gấp thức ăn cho Trường Bình công chúa, nhất thời nàng vui vẻ ra mặt, tiểu cô nương cảm xúc nhanh đến cũng nhanh đi, vừa mới còn lửa giận ngập trời, lúc này lại vui vẻ ăn thức ăn mà Phương Tranh gấp cho nàng.

Phương Tranh chứng kiến Trường Bình đang vui vẻ ăn ngon lành, liền không quản tới nàng, quay đầu nhìn thấy Phượng tỷ vẫn câu nệ đứng thẳng một bên, không dám cử động, Phương Tranh ngạc nhiên nói: “Phượng tỷ, người ngồi xuống đi, đứng như thế làm gì vậy, chuyện tình cửa hàng, chúng ta còn chưa thương lượng xong đâu.”

Phượng tỷ trong lòng cười khổ, làm trò trước mặt công chúa, nàng như thế nào dám ngồi? Người ta là một đôi oan gia, cãi nhau không quy củ quen rồi, Phượng tỷ này dân chúng thường dân cùng công chúa cũng không có giao tình, trước mặt công chúa, bảo nàng làm sao dám ngồi đây?

Phương Tranh thấy bộ dáng đáng thương của Phượng tỷ, trong lòng không khỏi cười thầm, cái bà nương này, ở trước mặt người ta thì phong tao được ngay, vừa thấy công chúa đã rụt rè sợ hãi, đúng là mềm nắn rắn buông.

Phương Tranh kéo ống tay áo của Trường Bình công chúa nói: “Mau mời Phượng tỷ ngồi xuống, nếu không bữa cơm này cũng không còn ý nghĩa.”

Trường Bình công chúa buông đũa, bĩu môi nói: “Người ta không kêu nàng đứng, muốn ngồi thì ngồi thôi, không nên câu nệ quy củ như vậy. Uy, người ngồi xuống, ăn cơm uống rượu, nói chuyện làm ăn của các người, đừng quan tâm tới ta.”

Phượng tỷ nghe vậy nhẹ nhõm thở dài một hơi, chấp tay hành lễ, theo lời ngồi xuống.

Phương Tranh nói: “Phượng tỷ, các điều khoản trên hợp đồng cũng đã tương đối, ta xem việc này cứ quyết định như vậy đi, ngày mai chúng ta chính thức ký tên vào bản hợp đồng, sau này mọi chuyện đều làm theo nguyên tắc trên hợp đồng, người xem có cần bổ sung thêm chuyện gì không?”

Phượng tỷ gật đầu nói: “Được, cửa hàng phân nhánh thì hơn một tháng nữa mới có thể hoàn thành, trong vòng một tháng này chúng ta sẽ an bài cho thỏa đáng.”

Trường Bình nghe vậy ngẩng đầu lên, ngạc nhiên nói: “Người muốn cùng người ta kết minh buôn bán? Vì sao phải kết minh? Là thiếu bạc sao?” Dứt lời nàng bĩu môi nói: “Hừn chung vốn a, ta có bạc, có muốn hay không? Ta cho người toàn bộ, nếu không đủ ta sẽ đi mượn thêm của ca ca.”

Phương Tranh cười nói: “Ăn đi, đừng có nói leo. Đây không phải là vấn đề thiếu bạc.”

Trường Bình không tình nguyện “nga” một tiếng, sau đó lại chờ mong nói: “Ngoại trừ bạc, còn cần ta giúp chuyện tình gì không? Chuyện lớn cỡ nào, ta đều có thể làm được.”

Phượng Tranh vốn định lắc đầu cự tuyệt, nhưng ý niệm xoay chuyển, muốn đánh vào thị trường son phấn cao cấp, không chừng Trường Bình công chúa có thể giúp được chuyện này. Vì thế Phượng Tranh nói: “Muốn hỗ trợ sao.....Trước mắt có một việc quan trọng muốn nhờ người giúp đỡ, nhưng phải xem người có nguyện ý hay không.”

Tiểu cô nương nghe ra, nàng có thể giúp được Phượng Tranh, mặt mày cao hứng hơn hử, vội vàng thúc giục nói: “Có chuyện gì muốn người ta hỗ trợ? Nói mau, nói mau!”

Phượng Tranh trầm ngâm một lát, nói: “Người có quen biết với các vị tiểu thư con nhà vương công đại thần trong triều hay không? Hoặc các vị nương nương, phi tần trong hậu cung chẳng hạn?”

Trường Bình cười hì hì nói: “Đương nhiên là biết, người ta cùng đám tiểu thư con các vị vương công đại thần rất quen thuộc, còn mấy vị công chúa quận chúa sao? Trên ta còn có một vị tỷ tỷ, hiệu phong Trường Nhạc công chúa, phía dưới ta có một người muội muội, hiệu phong Trường Kỳ công chúa. Ở trong kinh thành, ta cũng quen biết với mấy vị quận chúa, khi còn bé ta ở trong cung, phần lớn cũng có quan hệ không tệ với các phi tần hậu cung, như thế nào? Cần ta hỗ trợ chuyện tình gì sao?”

Phượng Tranh nói: “Có, việc này còn phải xem người có làm được hay không đã. Người cũng biết, ta cùng Phượng tỷ kết minh mở một cửa hàng tên là Ngọc Như Trai, chuyên giữ độc quyền buôn bán về son phấn nữ nhân.....Sau này, người không có việc gì làm, thì phải đi thăm các vị công chúa, quận chúa, phi tần hậu cung, các vị tiểu thư vương công đại thần. Sau đó đem cái tên Ngọc Như Trai tuyên truyền cho các nàng, nói tốt một chút, mời các nàng đến mua, nếu các nàng không phương tiện ra ngoài, Ngọc Như Trai ta có thể phái người giao đồ đến tận cửa, như thế nào, có hỗ trợ được hay không đây?”

Trường Bình công chúa không ngừng gật đầu, nói: “Giúp được, giúp được, không thành vấn đề.” Dừng một chút, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi chần chừ nói: “Chỉ là.... Ở trong hậu cung thì không được đâu, thường ngày các nàng dùng gì, đều có tổng quản trong nội cung thống nhất chọn mua, một chút thì không nói, nhưng nếu muốn mua bán lâu dài, còn phải thông qua mấy vị tổng quản trong hậu cung....”

Phượng Tranh vỗ trán một cái, như thế nào lại quên mất chuyện này, bạc ở trong cung dễ kiếm lắm sao? Có rất nhiều chuyện phiền toái liên lụy. Phượng Tranh nói: “Chuyện này cũng rất phiền toái, dễ dàng gây chuyện, như vậy đi, trước hết trong cung cứ tạm như vậy đã, sau này có cơ hội thì tính tiếp, còn những chỗ khác, ta phải nhờ người hỗ trợ tuyên truyền giúp cho Ngọc Như Trai, nhờ kỹ nên kiểm chế tính tình của người, người ta nguyện ý mua thì mua, nếu không muốn mua, người cũng đừng mang danh công chúa ra dọa người ta.”

Trường Bình công chúa gật đầu, lại trợn mắt nhìn Phượng Tranh một cái, sắc giọng: “Xem người nói, làm như người ta không biết nói chuyện đạo lý hay sao?”

Phượng Tranh trầm nghĩ: “Tiểu nha đầu người không cần khiêm tốn, người đúng là cái loại người không biết giảng giải đạo lý a.”

Phượng tỷ nghe thấy Phượng đại thiếu gia chỉ mất một hồi công phu, liền đã đem Ngọc Như Trai tuyên truyền đến các bậc vương công đại thần trong triều, không khỏi vui mừng phấn khởi, đối với Phượng Tranh càng nhìn càng bội phục. Trong lòng đồng thời vui mừng, nhưng cũng cảm thấy kỳ quái, Phượng Tranh này con nhà thương nhân, tại sao lại có quan hệ cùng với công chúa đương triều? Hơn nữa, nhìn bộ dáng Trường Bình công chúa tựa như rất nghe lời hần, hay là trong đó có bí mật gì, ngừng lại, bí mật hoàng thất sao? Khoan đã, không nên nghĩ bậy nữa....

Ba người vui vẻ nói chuyện phiếm trong chốc lát, sau đó liền chia tay. Trước lúc đi, Trường Bình công chúa nhìn Phượng Tranh lưu luyến không rời, muốn nói gì đó nhưng lại thôi, Phượng Tranh mơ hồ biết nàng định nói chuyện gì, phất phất tay, thuận miệng nói mấy ngày nữa tới quý phủ thăm nàng, liền xoay người rời đi.

Trường Bình công chúa nghe xong, vui sướng dị thường, tâm tình của nàng rất tốt, tiện tay còn thưởng cho Tiểu Ngũ một thỏi bạc làm tiền bồi thường thuốc thang. Lúc trước, Tiểu Ngũ một mình hộ giá chủ nhân, bị đánh cho bầm dập cả người, bây giờ tự nhiên có một khoản tiền từ trên trời rơi xuống, kinh hỉ không thôi, biểu tình vừa khóc vừa cười, lẳng lặng đứng nguyên tại chỗ, Phượng Tranh nhìn thấy hần như vậy, trong

lòng không khỏi mắng thầm: “Tiểu tử này không cấp cho bốn thiếu gia một chút mặt mũi, quay đầu lại đã đi nhận tiền của cừu nhân.”

32. Chương 32: Hậu Lễ Của Mập Mập

Năm sáu ngày liên tiếp trốn học không đến thư viện, Phương Tranh có điểm ấy nấy, cô phụ tâm ý của công chúa không quan trọng, cô phụ kỳ vọng của Trần phu tử đối với hần, thật có chút ngán ngại, người ta còn tha thiết mong chờ hần thi đỗ cử nhân, vậy mà đi học buổi đực buổi cái, nếu thay đổi là kiếp trước, sớm đã bị đuổi khỏi trường.

Mọi chuyện đều được xử lý ổn thỏa, Phương Tranh lại nhàn rỗi. Nhàn rỗi thì đi tới thư viện thăm các bạn đồng học.

Ngày kế, sáng sớm Phương Tranh đã tới thư viện, mọi người nhìn thấy Phương Tranh đến đều rất ngạc nhiên, cái gã đồng học này, thỉnh thoảng lại trốn học vài ngày, Trần phu tử lên lớp đã từng hỏi qua vài lần, nhưng không ai biết Phương Tranh vì sao lại không đến học đường. Mập Mập biết, nhưng đánh chết hần cũng không nói....

Ngạc nhiên qua đi, mọi người lại chú tâm đọc sách như chưa có chuyện gì xảy ra, dường như Phương Tranh không tồn tại, khiến cho hần cười khổ không thôi. Tính tình của hần rất hiền hòa, với ai cũng có thể nói chuyện, nhưng đám đồng học trước mặt này thì ngoại lệ, không hiểu vì cái gì, thái độ của những người này, luôn tỏ vẻ lạnh lùng đối với hần, bất luận hần hỏi chuyện gì, mọi người đều không để ý đến hần, thật sự là một chuyện quái lạ.

Chứng kiến Mập Mập đang gục đầu xuống bàn viết chữ, từ xa nhìn lại trông hần giống như một đồng thịt béo nằm trên thớt, chờ đồ tể phân chia cân lượng, bộ dạng này nhìn rất ảm áp.

Phương Tranh đi qua tới, hung hăng vỗ vào bả vai Mập Mập, lớn tiếng nói: “Mập Mập, khỏe không?”

Mập Mập giật mình ngẩng đầu, nhìn thấy là Phương Tranh không khỏi mừng rỡ, nói: “Tiểu tử người, mấy ngày hôm nay đi chết ở nơi nào vậy? Ta còn tưởng rằng ngươi khản trương làm chuông quỳ, không có ý định đi học nữa.”

Phương Tranh cười nói: “Sao có thể như vậy, kiếm tiền là việc đáng quý, nhưng đọc sách viết chữ cũng không được bỏ bê, ta gọi cái này là vật chất đi đôi với tinh thần, bắt cả hai tay....”

“....Cái gì gọi là vật chất đi đôi với tinh thần?”

“Ách, chuyện này rất uyên thâm, lấy chỉ số thông minh của ngươi, ta không thể giải thích rõ ràng cho ngươi hiểu được vấn đề này. Mấy ngày hôm nay thế nào? Có chuyện gì không?”

“Cũng không tệ lắm, đúng rồi, muối muối của ta cũng rất tốt....”

Phương Tranh buồn bực nói: “Đừng nói tới chuyện này, làm cho ta mất hứng, được không?”

Mập Mập trừng mắt nói: “Nói tới muối muối của ta, tại sao lại làm cho ngươi mất hứng?”

“Muối muối của ngươi đối với ta có ý tứ gì, đại khái ngươi cũng biết phải không?”

Mập Mập cười xấu xa, nói: “Biết, ân, rất rõ ràng.”

Phương Tranh nhìn chung quanh thấy không có người, ghé vào tai Mập Mập nhẹ giọng nói: “Muối muối của ngươi là công chúa a, kim chi ngọc điệp*, ở trong nhà ngươi muốn gió được gió, muốn mưa được mưa. Rốt cuộc, tại sao lại muốn gả muối muối của ngươi cho ta, ngươi không thấy ủy khuất cho nàng hay sao?” (là người cao quý, giống như câu lá ngọc cành vàng)

Mập Mập cười nói: “Nào có như ngươi nói, Phương huynh người ngàn vạn lần không nên tự xem nhẹ bản thân mình, bất luận nhân phẩm hay tài hoa của Phương huynh, ta đều cảm thấy rất xứng đôi với muối muối của ta....”

Mập Mập chết bầm này muốn ta làm muội phụ của hần? Không có cửa đâu! Phương Tranh lườm hần một cái, nói: “Thôi đi, ta chịu không nổi, vạn nhất ngày nào đó cãi nhau, nàng nổi điên đòi giết cả nhà ta thì làm sao đây? Thay đổi người là ta, người có dám rước lão bà như nàng ta về nhà hay không?”

Mập Mập nghĩ ngợi, im lặng không nói, xem ra hần cũng không muốn lấy một lão bà có tính tình điêu ngoa như vậy!

Phương Tranh vỗ bả vai Mập Mập nói: “Trang tử viết: kỷ sở bất dục, vật thi vu nhân*, đại khái người có thể hiểu được ý nghĩ của ta chứ?” (*: bản thân mình đã không muốn, chớ bày cho người khác)

Mập Mập lườm hần một cái, ấp úng nói: “Khổng tử...”

“Khổng tử cái gì?”

“Kỷ sở bất dục, vật thi vu nhân, những lời này là của Khổng tử nói...”

“Uy?” Phương Tranh ngược lưng, cười khan nói: “Tùy tiện vậy, dù sao cũng đều có một chữ “tử”, ha ha, giống nhau cả mà, đều giống nhau....”

Mập Mập ấp úng nửa ngày, tai đỏ mặt hồng nói: “Kỳ thật... Muội muội của ta cũng có ưu điểm...”

“Nga? Ưu điểm gì?”

“....Ách, nàng ăn không nhiều lắm...”

“...”

Sau khi tan học, Mập Mập thần bí giữ chặt tay Phương Tranh nói nhỏ: “Phương huynh, đừng vội trở về, ta dẫn người đi tới chỗ này...”

Trước cửa thư viện đã có một cỗ xe ngựa đứng chờ sẵn, chung quanh có mấy gã thị vệ đang đứng canh gác, có một người nhìn rất quen, ân, Phùng Cửu Đào.

Phùng Cửu Đào thấy hai người đi ra, cùng đám thị vệ cung kính hướng Mập Mập ôm quyền hành lễ, nhẹ nhàng gạt đầu với Phương Tranh, coi như là chào hỏi.

Mập Mập cười khổ nói: “Thấy không? Từ sau khi gặp nạn, phụ hoàng đã hạ chỉ, bắt luận ta đi đến chỗ nào, bên người đều phải mang theo thị vệ, nếu không phụ hoàng liền cấm túc. Aiii...Ngay cả đi vệ sinh cũng có mười mấy thị vệ đứng canh gác bốn phía...”

Dứt lời, Mập Mập ghé vào bên tai Phương Tranh nói nhỏ: “Bảo hại ta bốn ngày hôm nay chưa có đi đại tiện...”

Phương Tranh thông cảm vỗ vai Mập Mập nói: “Ta có thể hiểu được nỗi thống khổ của người, loại chuyện tình đại tiện, chủ yếu còn phải dựa vào linh cảm...”

“...”

Hai người bước lên xe ngựa, hướng phía cửa tây thành mà đi, đám thị vệ chạy theo phía sau, ước chừng khoảng một nửa canh giờ thì xe ngựa dừng lại. Phương Tranh vừa bước xuống xe ngựa liền trông thấy, ân, nơi này thật thanh tĩnh!

Nơi này yên tĩnh hơn phía thành Nam rất nhiều, không có tiếng xe ngựa đi lại tấp nập, cũng không có nhiều người ồn ào buôn bán. Mặt đường không rộng lắm, trên mặt đường trải một tầng đá xanh, hai bên đường đều là một dãy đại viện tường cao*, cạnh đó cây cối sinh trưởng tươi tốt, cành lá rậm rạp, bóng râm che phủ hơn một nửa mặt đường. (nhiều nhà kín cổng cao tường)

Thời điểm này, là lúc hoàng hôn, mặt trời chậm rãi lặn xuống, mọi người đều đắm chìm vào khung cảnh yên tĩnh hiếm có tại nơi đây, từng tia nắng cuối ngày đổ rục hòa quyện cùng một ít khói bếp của những gia đình chung quanh, nhất thời tâm trạng cảm thấy vui vẻ sáng khoái, Mập Mập phá vỡ sự yên lặng, nhẹ giọng cười nói: “Phương huynh, nơi đây như thế nào?”

Phương Tranh hít sâu một hơi, tự đáy lòng chậm rãi nói: “Đứng ở trên cao mới có thể nhìn rõ được núi non trùng điệp, đời người lắm phong ba bão táp, nếu có thể sống ở một nơi như thế này, thật là thoải mái!”

Mập Mập cười trừ, ý bảo Phương Tranh đi theo hẳn, hai người dừng chân trước một cánh cửa đại môn được sơn màu đỏ, Mập Mập gõ cửa, rất nhanh một vị tiểu nha hoàn niên kỷ chừng mười ba mười bốn tuổi mở cửa đại môn, ngó đầu ra, đôi mắt to tròn đánh giá hai người trước mặt.

Ngay tức thì, tiểu nha hoàn cất giọng nói: “Các vị tìm ai?”

Mập Mập cười nói: “Phiền người vào bẩm báo cho tiểu thư, Phương công tử đã tới.”

Tiểu nha hoàn kinh ngạc “a” một tiếng, đôi mắt to tròn, nhất thời lúng liếng nhìn vào Phương Tranh.

Phương Tranh xấu hổ vuốt mũi, nói: “Mập Mập....Sao lại thế này? Chủ nhân nơi này nhận biết ta sao?”

Mập Mập cười híp mắt nói: “Đương nhiên, hơn nữa người cũng nhận biết nàng.”

Tiểu nha hoàn quan sát một lát, liền xoay người chạy vào trong nhà, tiếng bước chân đi xa dần, mơ hồ còn truyền đến tiếng cười như chuông bạc của tiểu nha hoàn.

Phương Tranh liếc mắt nói: “Nghe được không? Bộ dáng của người nhìn không kham nổi, tiểu cô nương người ta đang cười chính người đó.”

Mập Mập cũng không tức giận, làm như không có việc gì nói: “Ha ha, ta mà đẹp trai như người, con gái nhà lành sớm đã đi theo ta đầy đường.”

Phương Tranh cười to nói: “Tri kỷ a, ta sớm muộn gì cũng sẽ như thế...”

Hai người đứng ở trước cửa nói chuyện, chẳng qua bao lâu, vị tiểu nha hoàn vừa nãy đã chạy ra mở cửa, cười duyên nói: “Tiểu thư nhà ta, mời Phương công tử cùng bằng hữu đi vào.”

Mập Mập xòe tay cười nói: “Ta không vào đâu, người vào một mình đi thôi, đứng rồi, cho người một cỗ xe ngựa, mấy gã hộ vệ, một vị quản gia, thêm vài người hầu, còn thiếu cái gì, người tự mình mua thêm, tiểu tử người giàu có hơn ta, ta cũng không muốn mất thêm bạc cho người nữa.” Nói xong, Mập Mập hướng Phương Tranh nháy mắt vài cái, biểu tình trên mặt hẳn thật đáng khinh bỉ.

Phương Tranh sốt ruột nói: “Uy, Mập Mập, chuyện này là thế nào đây? Người đi rồi ta phải làm sao bây giờ?”

Mập Mập không giải thích, chỉ hướng Phương Tranh cười bí hiểm, tức thì xoay người rời đi.

Phương Tranh như rơi vào đám mây mù, mơ hồ đi theo tiểu nha hoàn bước vào trong nội viện, căn nhà này không nhỏ chút nào, phía sân trước còn có một bãi cỏ xanh, một chiếc ao nhỏ, nếu ở tại kiếp trước, căn nhà này cũng thuộc loại nhà cao cấp. Phương Tranh vừa đi vừa cân nhắc, rốt cuộc chủ nhân của nơi này là ai? Nếu không quen biết mà mạo muội xông vào nhà của người ta, thật là một chuyện đáng xấu hổ. Mập Mập chết bầm không nói rõ ràng đã đẩy ta đi vào chỗ này, ngày mai nhất định phải tấn cho hắn một trận

Vòng qua bức tường, xuyên qua hành lang gấp khúc, dọc theo đường đi gặp không ít người hầu kẻ hạ, nhìn thấy Phương Tranh, vội vàng ngừng làm việc, cung kính hướng Phương Tranh hành lễ vãn an. Bước qua nguyệt lượng môn bên trong nội viện, đã nhìn thấy một vị mỹ nhân áo trắng đứng ở bên trong, chứng kiến Phương Tranh đã tới, nhẹ nhàng hành lễ, dịu dàng nói: “Nô gia bái kiến Phương công tử.” (nguyệt lượng môn : bức tường phân cách nội viện và ngoại viện, thường có một lối ra vào hình mặt trăng)

Phương Tranh định thần nhìn lại, không khỏi chấn động: “Là cô nương!”

Trong thiên hạ có rất nhiều người không thể định nghĩa nổi hai từ “ mỹ nhân”, thời cổ đại công nhận Dương quý phi là một trong tứ đại mỹ nhân, nhưng nếu truy cứu danh hiệu của các nàng, căn bản đều là do bối cảnh chính trị cùng các sự kiện gây ra, hơn nữa quan niệm thẩm mỹ từng thời đại cũng khác nhau, Dương quý phi trông như vậy, nếu ở thời hiện đại, không phải cũng chỉ là một nữ nhân béo phì hay sao?

Tuy nhiên, vị nữ nhân trước mặt này, bất luận từ góc độ nào mà nói, chỉ có thể đánh giá nàng là bậc quốc sắc thiên hương, cho dù mọi người không thừa nhận cũng không được, nàng thật sự là một mỹ nhân, tìm trong hàng vạn vạn người mới có được một.

Vị mỹ nhân này có một cái tên cũng mỹ lệ như nhan sắc của nàng-----Yên Nhiên.

Phương Tranh chứng kiến Yên Nhiên, ngay lập tức đã hiểu mọi chuyện tình. Gia hỏa Mập Mập này, không đạt được mục đích thật sự là không chịu bỏ qua. Hơn nữa, nàng có thể xuất hiện trong căn nhà này, cũng chứng minh rằng Mập Mập đã chuộc thân cho nàng, từ lúc này trở đi, vị tuyệt sắc mỹ nhân này, từ đầu ti cho đến mười đầu ngón chân đều hoàn toàn thuộc quyền sở hữu của Phương đại thiếu gia.

Về phần Mập Mập dùng thủ đoạn gì, đem nàng chuộc thân mang về đây, Phương Tranh cũng không quan tâm, có thể cứu giúp được một vị mỹ nhân thoát khỏi cảnh phong trần ong bướm, đây chính là một loại nghĩa cử cao đẹp, Mập Mập đáng được khen ngợi.

Yên Nhiên thấy Phương Tranh ngần ngại đến xuất thần, không khỏi cười khế, nói: “Phương công tử, vào nhà của mình, vì sao còn khách khí như thế?”

Thanh âm của Yên Nhiên đã đánh thức Phương Tranh, hắn nghi hoặc nói: “Nhà của ta? Đây là ...Nhà của ta? Chuyện này là sao?”

Yên Nhiên cười nói: “Bằng hữu của ngài, Chu công tử không nói cho ngài sao? Căn biệt viện này, cùng toàn bộ mọi thứ trong căn nhà này, đều thuộc quyền sở hữu của ngài.”

“Uy?” Mập Mập quá khách khí rồi, trong lòng Phương Tranh có chút cảm động, ngày sau phải khen bộ dáng của hắn là suất ca mới được, dù sao người ta cũng tốn nhiều tiền vì mình, không phải chỉ là khen một câu thôi hay sao?

Yên Nhiên quay sang nói với tiểu nha hoàn: “Cúc nhi, Phương thiếu gia tới đây nghỉ ngơi, phân phó cho người hầu mang thức ăn lên đây đi.”

Cúc nhi dịu dàng đáp ứng một tiếng, xoay người lui ra ngoài.

Yên Nhiên nhẹ nhàng khoát ống tay áo của Phương Tranh, dắt hắn vào trong nhà, bên trong vẫn cách bài trí đơn giản ngăn nắp, một bộ bàn bát tiên làm bằng gỗ lim, một bàn trang điểm, trên tường treo mấy bức tranh chữ, phía bên trái còn đặt một chiếc giường rất lớn làm bằng gỗ tử đàn.

“Đây...là khuê phòng của cô nương?” Phương Tranh hỏi một câu dư thừa.

Yên Nhiên kinh ngạc mở to mắt, tức thì cười “phì phì” một tiếng, nói: “Đây có phải khuê phòng của nô gia hay không, vậy còn phải xem trong lòng của Phương thiếu gia đem người ta trở thành người nào.”

“Nga? Xin chỉ giáo cho?”

“Nếu cho rằng nô gia là nữ nhân của ngài, thì nơi này chính là khuê phòng của nô gia, chính xác mà nói, đây cũng là phòng tân hôn của nô gia cùng Phương thiếu gia ngài. Nếu ngài chỉ nghĩ người ta là thân phận nô tỳ, nô gia đành phải dọn ra ngoại viện, cùng ở một chỗ với những nha hoàn kia...”

“Ách, khiêm tốn, quá khiêm nhường, ai có thể mời được một người tài mạo song toàn như cô nương làm nô tỳ đây....” Phương Tranh toát mồ hôi lạnh, trong lòng âm thầm tức giận: “Con mẹ nó... Phải chăng nữ nhân này muốn thử phẩm chất đạo đức của ta.”

Yên Nhiên còn chưa buông tha cho hắn, nghe vậy cười quấy rầy nói: “Phương thiếu gia, nếu không muốn người ta làm nô tỳ, như vậy ngài muốn nô gia làm nữ nhân của ngài hay sao?”

Ta như thế nào lại cảm thấy nữ nhân này, dường như đang muốn trêu đùa ta? Trêu đùa cùng nữ nhân chính là một niềm vui, nhưng bị nữ nhân trêu đùa lại là một cái ý nghĩa khác. Phương Tranh cười híp mắt, phản kích nói: “Vậy, nàng muốn làm nô tỳ, hay muốn làm nữ nhân của ta?”

Yên Nhiên vô tội, tròn mắt tròn xoe nói: “Ngài nguyên ý để cho người ta làm nô tỳ hay sao?”

33. Chương 33: Chuyện Tình Của Tiểu Ngủ

Hai người đùn đẩy nói quanh về chuyện làm nô tỳ hay làm nữ nhân, kẻ đưa người đẩy tựa như luyện thái cực quyền, càng thêm đánh mất đưa tình, lúc này Cúc nhi dẫn theo mấy nha hoàn mang rượu và thức ăn dâng lên, hai người mới chịu ngừng lại.

Đồ ăn tinh xảo, cùng một bình trúc diệp thanh hâm nóng, Yên Nhiên kéo Phương Tranh ngồi xuống, vì hân rót rượu gấp thức ăn, nhẹ nhàng cẩn thận chu đáo giống như tân nương mới bước vào cửa hầu hạ tân lang.

Yên Nhiên đang hầu hạ, bỗng nhiên nhớ tới chuyện gì đó, xoay người từ trong lòng móc ra một xấp giấy tờ, đưa cho Phương Tranh nói: “Thiếu gia, đây là khế ước đất, khế ước mua bán nhà, còn có....Văn tự bán mình của thiếp năm xưa, người nhìn xem, cẩn thận cất kỹ.”

Phương Tranh không hề quan tâm, vung tay lên: “Nàng cất đi, giao cho nàng bảo quản. Đúng rồi, rảnh rồi thì đi nha môn một chuyến, làm cho mình cái hộ tịch, sau này nàng cùng cái nơi phong trần kia vĩnh viễn không có quan hệ tới nhau.”

Yên Nhiên cười nói: “Người không sợ, thiếp đem căn nhà này bán đi, sau đó cầm bạc chạy ra khỏi kinh thành hay sao?”

“Không sợ, ta tín nhiệm nàng.”

“Ta tín nhiệm nàng.” Bốn chữ này nói ra, Yên Nhiên ngẩn người, hốc mắt đã ửng đỏ.

Phương Tranh uống một ngụm rượu, thỏa mãn thở dài một tiếng, đây mới chính là cuộc sống mà ta hằng mong ước.

Yên Nhiên dịu dàng nói: “Phương thiếu gia vì sao lại thở dài? Hay là Yên Nhiên hầu hạ không được chu đáo?”

Phương Tranh cười nói: “Cũng không phải, chỉ là nhớ lại lúc ta và nàng mới quen biết nhau, ta bước vào khuê phòng của nàng ngay cả một chiếc ghế cũng không có mà ngồi, một ngụm trà cũng không có để uống, vật đổi sao dời, không nghĩ tới hôm nay ta có được đãi ngộ như thế này, nhất thời cảm khái vạn lần a.”

Yên Nhiên tựa hồ cũng nhớ lại tình cảnh thực tế lúc mới gặp Phương Tranh, không khỏi bật cười, tiếp theo nàng âm thầm nói: “Khi đó Yên Nhiên thân hâm bể khổ, ăn bữa hôm lo bữa mai, muốn sống không được, muốn chết không xong, có chỗ đắc tội người, mong thiếu gia đừng tính toán với tiện thiếp.”

Phương Tranh lắc đầu nói: “Sao lại như vậy chứ, nàng là nữ tử số khổ, ngày sau thương yêu nàng còn không kịp, như thế nào lại muốn tính toán một chút chuyện nhỏ với nàng đây.”

Yên Nhiên bưng chén đứng dậy, nghiêm mặt hướng Phương Tranh nói: “Hôm nay, thiếp kính người một ly, mệnh số của thiếp hãm vào nơi phong trần, may mắn lừa gạt được thiếu gia cứu giúp, đại ân như núi, dẫu thiếp có chết muôn lần cũng khó lòng báo đáp, từ nay trở về sau, thiếu gia người sẽ là trời của thiếp, người ta dựa....”

Phương Tranh thấy nàng trịnh trọng như thế, không khỏi có chút hổ thẹn, vốn là hân không tính toán chuộc thân cho Yên Nhiên, chẳng qua Mập Mập kiên trì đem nàng chuộc ra, bất quá, khoản này tính lên đầu Phương Tranh cũng không sai, Mập Mập chuộc thân cho nàng cũng là bởi vì Phương Tranh mà khởi xướng.

Phương Tranh cười mỉa nói: “Đừng nói như vậy, chẳng qua cũng chỉ là một cái cất tay nhắc chân mà thôi, lại nói, nàng không hiểu gì về ta? Chẳng lẽ không sợ ta là một kẻ bại hoại hay sao....”

Yên Nhiên cười nói: “Phương thiếu gia là chính nhân quân tử, sẽ không để cho thiếp phải chịu ủy khuất, cho dù người đối xử với người ta không tốt, thiếp cũng cam lòng chấp nhận, chung quy so với một nơi như bần không biết xấu hổ, người người chà đạp thì vẫn còn tốt hơn rất nhiều.”

Ta khát, nữ nhân này, ta chuộc thân cứu nàng, nàng lại mắng ta là quân tử....

Rượu quá ba tuần, đồ ăn quá ngũ vị, hai người vừa đối ẩm vừa hàn huyên nói chuyện. Phương Tranh bắt giác có chút mơ hồ, ngẩng đầu nhìn trời đã không còn sớm, sắc mặt Yên Nhiên cũng càng ngày càng hồng, thân thể nàng giây phút bất an, ngón tay vịn vào góc áo thành một mảnh nhẵn nhụi.

Phương Tranh cân nhắc một chút, liền đoán được Yên Nhiên đang suy nghĩ gì. Tuy rằng thân hâm phong trần, nhưng Yên Nhiên vẫn là một vị khuê nữ trong trắng, sắc trời càng tối, nhìn nàng càng giống như tân nương trước giờ động phòng hoa chúc.

Yên Nhiên khấn trương, Phương Tranh càng khấn trương hơn nữa, lúc này tổng cộng mới gặp qua Yên Nhiên hai lần, tuy trong lòng mười phần ái mộ nàng, nhưng hân cảm thấy rất ngượng ngùng khi cùng một

nữ nhân mới gặp qua hai lần mà đã lên giường, có lẽ đối với người khác thì không coi vào đâu, nhưng Phương Tranh bất đồng-----Phương đại thiếu gia sống qua hai kiếp người, vẫn còn là trai tân chưa một trải qua chuyện đó.

“Ách...Trời không còn sớm nữa, ha ha....” Phương Tranh xấu hổ, tìm có nói.

“...Ân.” Yên Nhiên đỏ mặt gục đầu xuống, thanh âm vo ve như muỗi kêu.

“Cái gì kia...A, đêm nay ánh trăng thật tròn ha....”

“ ... ”

“Nàng nói thử xem, đêm nay liệu có mưa hay không? Ân, ta nghĩ hơn phân nửa là sẽ không...”

“ ... ”

Tự độc thoại được một lúc, Phương Tranh không biết nên nói chuyện gì, trầm ngâm, đêm nay hay là quên đi. Không quá chín, nếu xuống tay thật là ngần ngại. Phương đại thiếu gia là một người rất hiểu đạo lý, hẳn không thích vừa mới quen biết đã cùng nhau lên giường, điều này hẳn cảm thấy không thú vị chút nào. Kiếp trước, tuy nói rằng Phương Tranh đã trải qua hai mối tình không thành công, nhưng quan hệ của song phương cũng chỉ tiến triển đến mức hôn mê, nắm tay nhau mà thôi, còn cách gôn ở rất xa, nói về phương diện này, hẳn không phải là một hảo thủ.

Phương Tranh hạ quyết tâm, tức thì đứng dậy.

Yên Nhiên mặc dù ngượng ngùng cúi đầu, nhưng khóe mắt lại lưu ý nhất cử nhất động của Phương Tranh, thấy hắn đứng lên, tâm hồn thiếu nữ nhất thời hoảng loạn, thân thể mềm mại không tự chủ được mà cúi gằm đầu xuống hơn nữa, tiếp theo Yên Nhiên nhắm mắt lại, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng, chờ đợi thời khắc quan trọng nhất trong cuộc đời mình.

“Ân, cơm no rượu say, ta cũng nên đi, nàng đi nghỉ sớm thôi, qua hai ngày nữa ta sẽ trở lại thăm nàng.” Phương Tranh tính toán bỏ của chạy lấy người.

“Cái gì?” Yên Nhiên mở to đôi mắt động lòng người, kinh ngạc nói: “Thiếu gia...Người muốn đi đâu??”

“Câu hỏi này có chút kỳ quái, ta đương nhiên là đi về nhà.”

“Người... Sắc trời đã muộn, thiếu gia sao không...Ở lại đây nghỉ ngơi?” Yên Nhiên xấu hổ, thấp giọng nói ra những lời này, thân mình không tự chủ được có chút xui xẻo, dường như nàng đã phải dùng hết sức lực để thoát ra.

“...Hay là thôi đi, nàng kêu người hầu chuẩn bị xe ngựa, ta sẽ đi về.” Mỹ sắc trước mặt, Phương Tranh khó nhọc cự tuyệt. Trong lòng không ngừng đấu tranh tư tưởng, mỹ nhân đã mở miệng mời ta, không đáp ứng có phải là quá thất lễ rồi hay không? Thiếu gia ta, là một người rất hiểu lễ nghĩa a.

“Phải chăng người ta là nữ nhân phong trần, không đủ lọt vào trong mắt của thiếu gia?” Yên Nhiên có chút mất mát, sắc mặt từ hồng chuyển thành tái nhợt. Nàng không cần một cái danh phận, dù sao nàng cũng xuất thân từ trong thanh lâu kỹ viện, có chiếm được một cái danh phận hay không, cũng không quan trọng. Nhưng nếu không chiếm được tình cảm của Phương Tranh, đối với nàng mà nói thì chính là một chuyện mất mát cực điểm, nàng sợ hãi cả đời này mình cô độc, cô độc sống trong quãng đời còn lại.

Biểu hiện của Phương Tranh lúc này, khiến cho nàng cảm thấy rất sợ hãi.

“Không, nàng hiểu lầm rồi. Nguyên nhân không phải như vậy, nàng rất đẹp, chỉ là ta cảm thấy hơi vội vàng, thật sự.” Phương Tranh thấy biểu tình Yên Nhiên tỏ ra mất mát, vội vàng giải thích.

“Vì sao lại cảm thấy vội vàng?” Yên Nhiên khó hiểu, chuyện này vốn là thiên kinh địa nghĩa*, nàng thật sự không nghĩ ra, tại sao Phương Tranh lại lùi bước. (*: là chuyện đường đường chính chính, một sự việc hiển nhiên, không có gì mờ ám)

“Nàng xem a, chúng ta mới gặp mặt nhau hai lần đúng không? Tuy rằng hiện tại nàng đã thuộc quyền sở hữu của ta, nhưng chúng ta vẫn chưa có tình cảm trụ cột, mới vừa quen biết nhau không lâu, ân, chuyện

kia ta cảm thấy có chút xấu hổ. Ta hy vọng chúng ta có thể chậm rãi tìm hiểu nhau, cho nhau thưởng thức, tiện đà cho nhau ái mộ, rồi sau đó hãy tính tiếp, nàng nói có phải hay không?”

Phương Tranh nói một hồi khiến cho Yên Nhiên xấu hổ không thôi, một nữ tử có thể nói ra những lời vừa rồi kia, đương nhiên phải có dũng khí cỡ nào, sau khi đã hiểu rõ tâm tư của Phương Tranh, trong lòng Yên Nhiên vạn phần cảm động. Phương Tranh cũng không biết được tâm tình của Yên Nhiên lúc này, dù sao nữ nhân kiếp trước cũng quá mạnh mẽ, nam nhân đối xử nhượng bộ với nữ nhân, các nàng xem đó là chuyện hiển nhiên. Nhưng tại thời đại xã hội phong kiến, nam tôn nữ ti này mà nói, có được một nam nhân tôn trọng nàng, đây là chuyện hiếm lạ biết bao nhiêu.

Yên Nhiên tâm tình đã bình tĩnh trở lại, nguyên lai không phải là hấn không yêu thích ta, mà là.....

Làm nữ nhân của hấn, nhất định sẽ là một chuyện rất hạnh phúc? Yên Nhiên hai mắt đã ửng đỏ, lặng nhìn Phương Tranh, có thể ở cùng chàng một chỗ như thế, kiếp này sống cũng không uổng phí, trước kia tuy phải chịu qua muôn vàn đau khổ, bây giờ đã không còn nghĩa lý gì.

Người hầu chuẩn bị xong xe ngựa, tiến vào bẩm báo Phương Tranh, Yên Nhiên lẳng lặng tiễn hấn ra ngoài đại môn, Phương Tranh quay đầu nói: “Quay về đi, ban đêm ngoài trời gió lạnh, cẩn thận không bị trúng gió.”

Đột nhiên nhớ ra một việc, Phương Tranh từ trong lòng móc ra mấy tấm ngân phiếu, đưa cho Yên Nhiên, cười nói: “Nàng đã là nữ nhân của ta, thường ngày ta không ở đây, cái nhà này do nàng làm chủ, chỗ bạc này dùng để chi tiêu sinh hoạt, hắc hắc, thiếu gia ta cũng đã là nhất gia chi chủ*...” (người đứng đầu trong một gia đình)

Yên Nhiên im lặng gật đầu, trình trọng tiếp nhận ngân phiếu, cũng không có hướng Phương Tranh cảm ơn, nam nhân của nàng, cho nàng bạc nuôi gia đình, là chuyện đương nhiên. Đứng trông xe ngựa của Phương Tranh càng lúc càng xa dần, Yên Nhiên kim lòng không được, hai hàng nước mắt lã chã rơi xuống, hướng về phía xe ngựa đang đi, nhẹ khom người hành lễ một cái, thấp giọng nói: “Phu quân đi cẩn thận....”

Trong xe ngựa, Phương Tranh đang chán nản vô đầu: “Ta, con mẹ nó, sao lại ngu ngốc như vậy? Người ta đã mở miệng mời mình lưu lại, vậy mà mình còn giả bộ thanh cao? Còn ba hoa cái gì thưởng thức, ái mộ a! Bây giờ thì tốt rồi, thật xui xẻo, đây chính là báo ứng a!”

Nếu Yên Nhiên nghe được những lời này của Phương đại thiếu gia, không biết nàng sẽ có cảm tưởng gì....

Phương Tranh về đến nhà, trời đã tối muộn, Tôn quản gia đang sốt ruột đứng chờ hấn ở bên ngoài cửa lớn, thấy Phương Tranh trở về, Tôn quản gia không khỏi mừng rỡ, tiến lên kéo áo Phương Tranh thấp giọng nói: “Ồi! Thiếu gia của ta, người đã quay về rồi, lão gia đã hỏi người nhiều lần, hiện tại, đang ở chính sảnh chờ người đó, mau đi đi.”

Phương Tranh kỳ quái nói: “Đã muộn thế này, mọi người không ngủ được hay sao, mà phải chờ ta làm cái gì?”

“Người cũng đừng hỏi, cứ vào trong thì biết.”

Phương Tranh hướng chính sảnh đi tới, trong lòng âm thầm suy nghĩ: “Gần đây mình không có gây ra chuyện gì, chẳng lẽ là sự tình của Yên Nhiên? Lão gia đại nhân đã biết rồi sao? Người làm ăn thật lợi hại a.”

Trong lòng lo lắng bất an bước tới chính sảnh. Chỉ thấy Tiểu Ngũ đang ủ rũ quỳ trước chính sảnh, đèn đuốc trong phòng sáng trưng, Phương lão gia thần tình giận dữ, Phương phu nhân ở một bên nhẹ giọng khuyên giải.

Không tốt, có sát khí!

Phương Tranh bá vào khung cửa, đem cổ thò đầu quan sát tình hình địch nhân, không ngờ Phương lão gia đã phát hiện ra hấn, chứng kiến bộ dáng lén lút của Phương Tranh, không khỏi giận dữ quát lớn: “Đồ hỗn trướng! Nhìn ngó cái gì, mau biến vào đây cho lão phu!”

Phương Tranh co đầu rút cổ, ngoan ngoãn bước vào.

“Muộn như này mới trở về nhà, người đi chơi ở đâu vậy?” Phương lão gia hai mắt tròn tròn, đờ đờ sát khí.

“Àn? Cái này...Đêm nay trăng sáng, hài nhi đi ra ngoài phơi nắng...”

“Phơi nắng dưới trăng? Hừ! Người là đồ nghiệt tử, không một câu nói thật, không biết người ở bên ngoài làm ra những chuyện gì!”

Phương phu nhân ở một bên nói: “Đừng nổi giận như vậy, làm cho hài tử sợ...”

Phương lão gia cả giận nói: “Bà còn che chở cho nó! Có kỳ chủ tất có kỳ phó*, bà nhìn Tiểu Ngũ xem, nhiều năm qua chỉ là một đứa trẻ thuần phác a, đi theo tên hồn trưởng này có vài ngày, không ngờ đã dám bày trò trêu chọc nha hoàn trong phủ!” (*: chủ giỏi thì người hầu cũng giỏi)

“Uy?” Phương Tranh kinh ngạc quay đầu nhìn lại phía Tiểu Ngũ, tiểu tử này, quả thật có đảm lược? Tiểu Ngũ mặt mày mếu máo, đang quỳ ở ngoài cửa chính sảnh, đáng thương nhìn Phương Tranh, bộ dáng thê thảm, bơ vơ không chỗ nương tựa.

“Uy cái gì mà uy! Đồ hồn trưởng, ngày thường rút cuộc người đã làm cái gì? Dạy dỗ người hầu của người như vậy sao?”

“Phụ thân, chuyện này... Có phải đã hiểu lầm chuyện gì hay không? Tiểu Ngũ không giống loại người như vậy.” Phương Tranh cố gắng minh oan cho Tiểu Ngũ.

Phương lão gia cười lạnh một tiếng, nói: “Hiểu lầm? Lan nhi, người lại đây, đem sự tình buổi chiều kể lại đầu đuôi cho mọi người nghe.”

Nha hoàn Lan nhi ủy khuất bĩu môi, khóe mắt ửng đỏ, dứt quãng kể lại sự tình xảy ra hồi chiều.

Nguyên lai mấy ngày hôm nay, Phương Tranh bận việc nên không quan tâm đến sách vở, Tiểu Ngũ thân là cao cấp thư đồng tự nhiên cũng không có việc gì để làm, Phương Tranh muốn trăng hoa cùng Phương tỷ, vừa muốn đem đưa hoa khôi làm nương tử, đương nhiên không dẫn theo Tiểu Ngũ đi theo hẳn, bởi vì Phương Tranh sợ tiểu tử này không biết giữ mồm giữ miệng, lại đi khắp nơi nói năng lung tung, cho nên Phương Tranh đành giao cho hẳn một chuyện khác.

Sự tình mà hẳn phân phó cho Tiểu Ngũ cũng rất quan trọng, hiện nay, thái độ của đám người hầu kẻ hạ trong Phương phủ đối với Phương Tranh đã cải thiện hơn rất nhiều, nhưng chưa đạt tới trình độ người người yêu mến, một lòng một dạ, ra sức vì hẳn. Phương đại thiếu gia quyết thu phục nhân tâm, vì thế đã thuận miệng phân phó cho Tiểu Ngũ sang Tây viện làm công tác tuyên truyền uy danh cho hẳn.

Cái gọi là tuyên truyền chỉ là gặp người thì ca tụng Phương đại thiếu gia anh minh như thế nào, đối nhân xử thế có đạo lý như thế nào...v.v.... Loại chuyện tình như này, chỉ có thể phân phó cho Tiểu Ngũ đi làm, nếu Phương Tranh tự mình ra trận, nhất định mọi người sẽ nói hẳn là cái đồ mặt dày không biết xấu hổ.

Tiểu Ngũ nhận được nhiệm vụ của tổ chức giao phó, hẳn rất hưng phấn, chỉ tay lên trời thề rằng, đảm bảo sẽ hoàn thành nhiệm vụ. Phương Tranh chứng kiến Tiểu Ngũ có lòng cầu tiến mười phần, nội tâm cực kỳ vui mừng, thuận miệng liền dạy cho hẳn vài câu vè, để Tiểu Ngũ có chút vốn đi tuyên truyền cho Phương đại thiếu gia là được rồi.

Quả thật năng lực của Tiểu Ngũ rất kinh người, học một hiểu mười, hẳn thuận miệng đem đoạn vè này cải biên thành làn điệu “liên hoa lạc”...(liên hoa lạc : là điệu vè của đám ăn mày thời xưa, kể về ca thán, lúc đói lúc lo, lúc vui lúc buồn)

Lúc chiều, trong Tây Viện của Phương phủ rất náo nhiệt, đám người hầu dừng tay nghỉ ngơi, đứng vây quanh Tiểu Ngũ, còn Tiểu Ngũ đang ngồi trên một chiếc bàn mộc, tay trái cầm một chiếc bát, tay phải cầm một chiếc đũa trúc, bắt đầu công tác tuyên truyền mê hoặc dân tâm: “Một đóa hoa sen, một đóa hoa sen kể ngàn dặm đường, có một thiếu gia, có một thiếu gia là một cái hảo thiếu gia, trời nắng đỡ người già qua đường, trời mưa cho người tiền sửa giày, ngày hè cho người tiền mua quạt, ngày đông cho người tiền áo ấm, ngàn việc tốt, kể chuyện ngàn việc tốt...”

Ngày thường, phần lớn đám người ăn kẻ ở đều bận rộn với công việc trong phủ, chưa từng có hoạt động giải trí, thấy Tiểu Ngũ ca hứng bừng bừng, mọi người đều trầm trồ vỗ tay khen ngợi, có người hào phóng ném

một hai đồng tiền lên trên mặt bàn.

Tiểu Ngũ thấy mọi người vỗ tay khen ngợi, càng cao hứng, càng dũng cảm, cũng càng vênh váo đắc ý, chợt thấy bên ngoài đám đông có một nữ nhân không thèm ngoảnh mặt lại nhìn mình diễn trò, nữ nhân này hình dạng thướt tha uyển chuyển, eo nhỏ mông đầy, Tiểu Ngũ đang trong cơn đắc ý, liền học theo giọng điệu của Phương đại thiếu gia ngày thường, thâm tình nói: “Uy, tiểu cô nương kia, đừng bước đi vội vã, quay đầu lại cười với ta một cái...”

Nữ nhân kia nghe vậy, liền quay đầu nhìn lại, rõ ràng đây chính là Lan nhi, nha hoàn thiếp thân của Phương phu nhân.

Thân là người phát ngôn của gia chủ Phương gia, địa vị của Lan nhi trong Phương phủ rất cao, ngoại trừ ba vị chủ nhân Phương gia cùng hai vị tổng quản ra, từ trên xuống dưới Lan nhi chính là xếp hạng thứ sáu, xưa nay nàng làm việc luôn luôn nghiêm túc, đám người hầu đối với nàng vừa kính vừa sợ.

Mọi người chung quanh thấy nữ nhân kia không ngờ là Lan nhi, đều giật mình kinh hãi, Tiểu Ngũ sợ tới mức, mặt cắt không còn tia máu, lẳng lặng trốn vào đám đông, ý đồ không muốn để nàng nhận ra mình. Lan nhi từ nhỏ đã làm nha hoàn thiếp thân của Phương phu nhân, lại được Phương phu nhân hết mực yêu thương, coi nàng như nữ nhi của mình, trước giờ chưa từng có người nào dám trêu chọc tới nàng? Hôm nay Tiểu Ngũ trêu ghẹo nàng, cũng không khác gì tự đập đầu mình vào tường.

Lan nhi cau mày nói: “Vừa rồi là ai đang nói chuyện?”

Mọi người vừa rồi nghe được, còn cảm thấy cao hứng, hiện tại đều im lặng, đồng loạt chỉ tay về phía Tiểu Ngũ, tổ giác: “Hắn!”

Ngay sau đó, mọi người tán loạn như bầy chim vỡ tổ, chỉ còn lại một mình Tiểu Ngũ ôm đầu ngồi xổm dưới mặt đất...

Lan nhi cười lạnh nói: “Được lắm...”

34. Chương 34: Phùng Cừu Dao

Đại khái chuyện là như vậy, Lan Nhi đảo mắt liền hướng hai vị lão gia tổ giác cáo trạng, Phương lão gia trong cơn thịnh nộ đã chấp hành gia pháp, lệnh cho hộ vệ đem Tiểu Ngũ ra đánh mười roi, vẫn còn chưa hết, Phương lão gia quyết định truy cứu rõ nguồn gốc tội ác, không cần phải nói, nguồn gốc tội ác đương nhiên là từ Phương đại thiếu gia.

Phương Tranh nghe Lan nhi kể lại sự tình, nhin không được “phì” cười một tiếng, thì ra là vậy, nhìn không ra Tiểu Ngũ hiền lành chất phác, không ngờ cũng có bộ mặt đáng ghét như thế.

Cười là một căn bệnh truyền nhiễm, trong chính sảnh mọi người đang đem sự tình cẩn thận tường thuật lại, đều cảm thấy được, có điểm buồn cười, kỳ thật cũng chẳng có gì to tát, trong Phương phủ có rất nhiều gia đình cùng nha hoàn đánh mất đũa tình, thậm chí cuối cùng tu thành chính quả, ngày thường hai vị gia chủ Phương gia đều cho tự do yêu đương, người làm ăn buồn bán chủ trọng tích đức, trên phương diện này, Phương lão gia cũng rất thoải mái.

Nhưng hôm nay Tiểu Ngũ buông lời chòng ghẹo như vậy, hơn nữa lại đụng phải nha hoàn thiếp thân của Phương phu nhân, sự kiện này có chút đặc thù, đã mắc phải tội trong gia pháp, ngẫm nghĩ cẩn thận lại, đánh cũng đã đánh qua, mắng cũng đã mắng qua, không nên truy cứu tiếp chuyện này. Lại nói Tiểu Ngũ cũng đáng thương, nội tâm mỏng manh giống hệt Phương đại thiếu gia.

Vì vậy, ngoại trừ Phương lão gia dùng sức nghiêm mặt đến mức đỏ bừng, cố gắng nhin cười, còn những người khác đều nở nụ cười, Phương phu nhân ôm bụng cười to, thẳng cho đến khi thốt lên một tiếng “ôi” mới ngừng lại, ngay cả Lan nhi vừa rồi còn một ủy khuất khóc lóc một phen, lúc này cũng vừa cười vừa hung hăng trừng mắt nhìn Tiểu Ngũ.

Nhưng Tiểu Ngũ thì không cảm thấy buồn cười chút nào, vận khí không tốt, ăn mười đòn roi gia pháp, lại bị phạt quỳ, tiểu tử này đang cảm thấy rất ủy khuất.

Phương lão gia “khụ” một tiếng, nói: “Được rồi, được rồi, tất cả giải tán, trở về đi ngủ. Tranh nhi, ngày sau ngươi phải chú ý đến cử chỉ cùng hành động của mình, đừng dạy hư Tiểu Ngũ. Nghe rõ chưa?”

Phương Tranh cung kính gật đầu đáp ứng một tiếng, dẫn Tiểu Ngũ lui xuống.

Tiểu Ngũ vừa bị trừng phạt, đang đau đến mức nhe răng trợn mắt. Phương Tranh đỡ hần từng bước, đi về phía tiểu viện.

Phương Tranh nín cười, nghiêm mặt nói: “Ta nói tiểu tử ngươi cũng đủ đảm lược, nha hoàn thiếp thân của mẫu thân ta mà ngươi cũng dám đụng vào, ngay cả ta cũng không có lá gan như vậy đâu.”

“Thiếu gia.... Tiểu nhân thật sự là xui xẻo, trong phủ nhiều nha hoàn như vậy, ai ngờ đụng phải Lan nhi tỷ đâu....” Tiểu Ngũ thanh âm ủy khuất nói, kể lể sự bất hạnh của bản thân mình.

“Đáng đời! Tán gái cũng cần phải có trình độ, chưa nhìn thấy mặt người ta cũng dám trêu chọc, không bị đánh chết coi như người mạng lớn.”

“Chẳng phải, mọi ngày ở trên đường, thiếu gia cũng làm như thế a.... Tiểu nhân theo sau cước bộ của thiếu gia, chỉ là muốn học được một ít phong thái tán gái....” Tiểu Ngũ giải thích, nói.

“Cút! Phong thái của ta học dễ dàng như vậy sao? Lần này tự ngươi tỏ ra thông minh cho nên mới bị trừng phạt, sau này phải nhìn kỹ xem ta tán gái như thế nào, đừng có làm mất hết mặt mũi của bổn thiếu gia!” Phương Tranh khinh thường liếc mắt nhìn Tiểu Ngũ một cái.

“Dạ, sau này tiểu nhân sẽ dùng tâm quan sát, chăm chỉ khổ luyện, lĩnh ngộ những tinh túy tán gái của thiếu gia....”

“...”

“Thiếu gia, người nói Lan nhi tỷ có nhìn trúng tiểu nhân hay không? Dù sao tiểu nhân cũng coi như là tâm phúc của người, địa vị so với nàng cũng không kém bao nhiêu.”

“Uy? Thì ra ngươi có tâm tư, tuổi đã không còn nhỏ nữa rồi, xuân tâm đại động sao?”

Trong đêm khuya, chủ tớ hai người từng bước đi về phía tiểu viện...

Sự tình khai trương cửa hàng sơn phấn đang tiến hành rất thuận lợi, lúc trước Phương Tranh đã phức tạp hóa vấn đề. Trên thực tế, hiệu buôn Phương gia có một đoàn thể khổng lồ hậu thuẫn, một khi sự tình bàn bạc thống nhất, sau khi xác định, các cơ sở phân nhánh sẽ tiếp nhận hoàn thành toàn bộ thủ tục xây dựng cửa hàng sơn phấn, cũng dựa theo bản thảo kế hoạch của Phương Tranh cùng Phượng tỷ mà bắt đầu thực hiện từng bước. Hết thảy mọi chi phí đều do người một đảm nhận tính toán, ngày sau bẩm báo cho Phương Tranh biết kết quả.

Hiện giờ, Phương Tranh rất nhẹ nhàng thoải mái, chuyện cần làm mỗi ngày chính là đến thư viện, hoặc tới Ngọc Như Trai ngồi một chút, cùng Phượng tỷ nói dăm ba câu chuyện phiếm, Phượng tỷ đã không trang điểm cái bộ dạng hù chết người kia nữa, thường ngày đều phơi dung nhan diễm lệ của nàng ra ngoài, thanh nhã thoát tục, làm cho nhiều người được mở rộng tầm mắt.

Buổi tối thì hần ngồi trong phòng kiểm tra lại sổ sách, bên trong sổ sách ghi chép những khoản tiền tiêu dùng của một vài phương diện nhỏ, thân là người có quyền quyết định tối cao, cách làm của Phương Tranh cũng rất đơn giản, đồng ý, hoặc là không đồng ý.

“Cuối tháng hần là có thể khai trương, Phương thiếu gia, chuyện này phải cảm tạ ngươi a, hiệu buôn Phương gia quả nhiên danh bất hư truyền, chuyện tình rườm rà như vậy, đều xử lý gọn gàng như nước chảy mây trôi, không còn gì để nói, nếu một mình tỷ tỷ làm, mấy tháng cũng chưa chắc đã xong được.” Phượng tỷ nhấp một ngụm trà, cười nhạt nói.

Mấy ngày hôm nay, Phượng tỷ thường xuyên lui tới Phương phủ, dù sao cũng là kết minh buôn bán sinh ý, có rất nhiều sự tình hai người phải cùng nhau thương lượng quyết định.

“Đương nhiên, dù sao cũng là thủ hạ đã đi theo Phương gia nhiều năm, bọn hần biết phải làm chuyện gì. Tuy nhiên Phượng tỷ cũng là nữ trung hào kiệt, nếu người làm nhất định cũng không thua kém bọn hần bao nhiêu, tiểu đệ cũng chỉ là giúp một điểm nhỏ cho Phượng tỷ mà thôi.” Phương Tranh cười híp mắt nói.

“Tiểu bại hoại, miệng lưỡi không xương, nghe nói gần đây lo liệu sự tình cửa hàng, mà người ngay cả đọc sách viết chữ cũng đều bỏ bê hay sao?”

“Nga, cái này cũng không thể nói là bỏ bê, việc này cũng không gấp gáp, một khi đã chạy lại chạy như bình thường, Phương tử xem bộ dạng của ta, có giống một gã chăm chỉ đọc sách hay không?”

“Tốt nhất nên tận lực đọc nhiều sách một chút, nam nhân các người làm chuyện đại sự, không phải thường cầu vinh hoa phú quý hay sao? Nếu ngày sau người có công danh, tỷ tỷ ta lại có một chỗ dựa vững chắc rồi.”

“Ách, này....Chỉ sợ rất khó, không thiết thực chút nào, người như ta nếu đi làm quan, mười phần chính là một vị quan tham, kết cục cuối cùng là đứng trên pháp trường, ân, lăng trì xử trảm cũng không biết chừng, phải xem tham nhiều hay tham ít.”

“Tiểu bại hoại, thật sự là một tiểu bại hoại...” Phương tử mặt đầy xuân ý, phong tình vạn chủng trắng trợn liếc mắt đưa tình nhìn Phương Tranh một cái, Phương thiếu gia nhìn thấy không khỏi thất thần.

“Phương tử, người không đánh son trát phấn, thoát nhìn còn thuận mắt hơn, tiểu đệ không hiểu vì sao lần đầu tiên gặp mặt, người lại đem nhan sắc của mình biến thành bộ dáng như vậy, vốn đã lệ chết trời sinh, cần gì phải dẹt hoa trên gấm?”

Phương tử cảm thán thở dài nói: “Người nghĩ rằng ta không muốn như người nói sao? Nữ nhân nào không quý trọng dung nhan của mình, không phải bắt đắc dĩ, ai lại tự giày xéo chính bản thân mình? Tỷ tỷ biết dung mạo của mình không tệ, vóc người cũng được, cho nên rất hay gặp phiền toái. Thỉnh thoảng có một đám du côn vô lại đến cửa hàng nháo sự, còn không phải là vì nhan sắc này của tỷ tỷ hay sao? Rơi vào đường cùng, tỷ tỷ đành phải cải trang ăn mặc thành bộ dáng kia, ít nhất như vậy thì bọn chúng sẽ không để ý tới ta, tỷ tỷ cũng có thể yên ổn sống qua ngày.”

“Kẻ nào ăn hiếp Phương tử chính là ăn hiếp ta, đám du côn vô lại nào mà không có mắt như vậy, tỷ tỷ người nói cho ta biết, tiểu đệ giúp người đi thu thập bọn chúng!” Phương Tranh xắn tay áo, nói. Nữ nhân phong tao như vậy, thiếu gia ta còn chưa thưởng thức tư vị, sao có thể tới lượt bọn chúng.

“Hình như đó là người của Cửu ca, nghe nói tại cửa Nam thành có thể lực rất lớn, dưới tay không ít đàn em, quên đi, không thể động vào bọn chúng.” Phương tử bắt đắc dĩ nói.

“Cửu ca? A, ha ha, ha ha....”

“Có chuyện gì buồn cười.” Phương tử trừng mắt nhìn hẩn một cái.

“Không, không có gì, Phương tử, sau này cứ an tâm buôn bán đi, đừng cải trang thành cái bộ dáng kia nữa, còn gã Cửu ca, đời này người sẽ không còn nhìn thấy hẩn được nữa, chỉ sợ cỏ mọc trên nấm mộ của hẩn đã cao hơn đầu người rồi.”

Hai người đang nói chuyện, đột nhiên Tôn quản gia vội vàng chạy tới, trước tiên chấp tay hướng Phương tử xin lỗi, sau đó nói với Phương Tranh: “Thiếu gia, bên ngoài đại môn có một vị tướng quân muốn gặp người, hẩn nói hẩn họ Phùng, là Kim Ngô Vệ... Thiếu gia, người có quen biết vị tướng quân triều đình nào như vậy hay không?”

“Họ Phùng? Uy! Phùng tướng quân, mau, nhanh đi mời hẩn vào đây, quên đi, để ta tự mình đi mời hẩn.” Không biết vì cái gì, Phương Tranh rất có hảo cảm đối với vị Phùng tướng quân này.

“Chuyện chính sự đã bàn bạc xong rồi, ta cũng cần phải quay về làm việc.” Phương tử liền đứng dậy đi theo Phương Tranh, nhưng trong lòng kinh ngạc không thôi, rốt cuộc vị thiếu gia này có địa vị như thế nào? Quen biết công chúa không nói, còn quen biết cả tướng quân Kim Ngô Vệ, nhìn hẩn như thế nào, cũng không thấy hẩn là cái hạng phá gia chi tử như thiên hạ đồn đại.

“Ân, ta tiễn Phương tử ra ngoài đại môn, luôn một thể!”

Phương Tranh quay đầu phân phó Tôn quản gia: “Cho người hầu chuẩn bị xe ngựa, đưa Phương tử về nhà.”

Hai người bước ra tới cửa, thấy có rất nhiều người hầu đang đứng cách đó không xa, cẩn thận đánh giá Phùng Cửu Dao, Phương gia làm ăn buôn bán nhiều năm nay, nhưng lại chưa bao giờ có người trong quân

đội tới hỏi thăm, hiện giờ có một vị tướng quân, một thân khôi giáp, đám người hầu không khỏi tò mò, sôi nổi suy đoán ý đồ của hắn đến đây làm gì.

Phượng tỷ ở một bên, hướng Phượng Tranh vén áo thi lễ, cáo từ rời đi.

Phùng Cửu Dao vẫn một bộ dáng lạnh lùng, thân mặc khôi giáp, đầu đội mũ sắt, đối với ánh mắt đánh giá của mọi người, hắn không để ý, khí vũ hiên ngang đứng thẳng bên ngoài đại môn.

Phượng Tranh cười lớn, bước ra đón: “Ai nha, hôm nay cơn gió nào, lại khiến cho Phùng tướng quân phải tự mình đến đây, có chuyện gì ngài cứ phân phó người tới là được rồi, làm gì lại phiền ngài nhọc sức như vậy.”

Phùng Cửu Dao trông thấy Phượng Tranh nhiệt tình, khoe miệng hơi mỉm cười, tỏ vẻ hắn đã cười qua, sau đó thần sắc trịnh trọng nói: “Phượng thiếu gia, bốn tướng phụng mệnh Trường Bình công chúa mà đến, công chúa có mấy lời muốn nói, nhắc nhở bốn tướng nhất định phải giáp mặt, truyền lời cho Phượng thiếu gia.”

Đám người hầu trong Phượng phủ thấy thiếu gia quen biết cùng vị tướng quân này, không chỉ có vậy, mà trong lời nói của vị tướng quân, tựa như thiếu gia còn quen biết với một vị công chúa điện hạ, nhất thời đám người hầu kẻ hạ bắt đầu bàn tán sôi nổi.-----Mập Mập cùng Trường Bình thì mọi người đều nhận biết, nhưng thân phận của bọn họ, trong Phượng phủ chỉ có ba vị chủ nhân rõ ràng mà thôi.

“Trường Bình? Nàng lại có chủ ý điên cuồng gì đây....Ách, công chúa điện hạ có lời gì, mời Phùng tướng quân nói.”

Bỗng nhiên, vẻ mặt của Phùng Cửu Dao trở nên quái dị, ánh mắt nhìn mọi người chung quanh, tựa như có chuyện khó nói.

Phượng Tranh thấy thế, hung hăng nhìn đám người hầu, quát một tiếng: “Các người rảnh rồi lắm sao? Một đám không có chuyện gì để làm sao? Tất cả vây quanh cửa làm chi, đều lăn hết cho ta!”

Mọi người âm thầm rút lui.

Phượng Tranh nhìn Phùng Cửu Dao, cười khan nói: “Người hầu trong phủ không hiểu quy củ, khiến cho Phùng tướng quân chê cười.”

Phùng Cửu Dao khoe miệng hơi giãn ra, nghiêm mặt nói: “Phụng mệnh Trường Bình công chúa truyền chỉ...”

“Đợi, đợi một lát” Phượng Tranh vội vàng ngắt lời nói: “Cái này, ta có cần phải bày hương án lên không?” Trong ti-vi đã từng xem qua, bình thường tiếp chỉ đều phải bày hương án, Phượng Tranh cũng không phân biệt được thánh chỉ cùng truyền chỉ có khác gì nhau hay không? Nói cho cùng thì cũng là bỏ tất ở trong một miếu, hương hỏa cũng đều giống nhau.

“...Không cần.” Phùng Cửu Dao sắc mặt khó coi.

“Phụng mệnh Trường Bình công chúa...”

“Đợi, đợi một chút nữa.” Phượng Tranh áy náy nhìn Phùng Cửu Dao cười nói: “...Ta có phải quỳ xuống hay không? Nếu quả thật phải quỳ xuống, cái truyền chỉ chó má này, ta từ chối không tiếp?”

“...Thánh chỉ mới phải quỳ, công chúa truyền chỉ thì không cần.” Phùng Cửu Dao liếc mắt nhìn trời, nói.

“Nga, Phùng tướng quân, ngài tiếp tục đi thôi.”

“Phụng...” Phùng Cửu Dao dừng một chút, đặc biệt chú ý nhìn Phượng Tranh, xác định hắn sẽ không cắt ngang lời của mình, lúc này mới tiếp tục nói: “Phụng mệnh Trường Bình công chúa truyền chỉ, bốn tướng quân hướng Phượng đại thiếu gia thuật lại nguyên văn lời nói của công chúa...”

“Gọi ta là Phượng lão đệ sẽ tốt hơn...” Phượng Tranh vẫn không biết hối cải, nhỏ giọng chen ngang lời của Phùng Cửu Dao.

Lần này, Phùng Cửu Dao không để ý tới hắn, tiếp tục nói: “...Nguyên văn lời của công chúa là: ‘Họ Phượng hỗn đản, con mẹ nó, có phải người đã quên ta rồi hay không? Không phải đã hứa là sẽ tới thăm lão nương

hay sao? Như thế nào mấy ngày hôm nay không có động tĩnh gì? Nếu người không giữ lời, lão nương sẽ thiên người!’ Đây là nguyên văn lời của công chúa điện hạ, bốn tướng đã thuật lại xong rồi, Phương thiếu gia, người đã nghe rõ ràng chưa? Có cần bốn tướng nói lại lần nữa hay không?”

35. Chương 35: Phúc Vương Phủ

“...Nghe rõ, Phùng tướng quân không cần nói thêm nữa.” Phương Tranh vuốt trán lau mồ hôi lạnh, may mắn đã đuổi đám người hầu đi chỗ khác, bằng không để cho bọn họ nghe được, không chừng sẽ đem hắn ra làm trò cười cũng nên.

“Hiện tại, Trường Bình công chúa điện hạ đang ở tại Phúc Vương phủ, công chúa điện hạ phân phó cho bốn tướng, nội trong chiều ngày hôm nay cần phải mời được Phương thiếu gia qua đó.” Phùng Cửu Dao nhấn nhó, cẩn thận chấp hành mệnh lệnh của công chúa.

Hả? Chẳng lẽ Trường Bình phái Phùng Cửu Dao đến đây bắt cóc tổng tiên? Tuy rằng ngũ khí của Phùng Cửu Dao mang theo một chút biểu cảm, nhưng Phương Tranh có thể khẳng định, nếu “mời” hắn không được, Phùng Cửu Dao có khả năng sẽ đem “mời” chuyển thành “bắt”.

Phương Tranh nhíu mày, công chúa này, thật sự là không sửa đổi được tính tình điêu ngoa, lần trước tại Yên Nguyệt Lâu còn có một chút hương vị của tiểu cô nương, ngoan ngoan phục tùng, hiện giờ mới được vài ngày đã chứng nào tật ấy, lại còn phái Phùng Cửu Dao tới tận cửa, muốn trốn cũng không thể trốn được.

“Phùng tướng quân, nếu ta không đi, Trường Bình công chúa sẽ làm gì ta?” Phương Tranh thử thăm dò Phùng Cửu Dao, hỏi điếm mấu chốt một lần.

Phùng Cửu Dao lắc đầu nói: “Việc này, bốn tướng cũng không biết, công chúa điện hạ cũng không nói thêm gì. Tuy nhiên....Bốn tướng hy vọng người sẽ đi gặp công chúa điện hạ, dù sao cũng là công chúa truyền chỉ, coi như người không chịu đi, bốn tướng buộc phải áp giải người qua đó, xin Phương thiếu gia lượng thứ.”

Trước mặt Trường Bình công chúa Phương Tranh thường hay cúi kính, đó là bởi vì hắn đoán chắc Trường Bình sẽ không gây khó dễ cho hắn, dù sao hắn đối với nàng cũng có ân cứu mạng, hơn nữa nàng còn có tình ý với hắn. Trường Bình dù có kêu gào hung hăng thế nào, cuối cùng, sẽ không thật sự xuống tay hại hắn.

Phương Tranh nghe Phùng Cửu Dao nói như thế, cũng không dám làm càn ở trước mặt của hắn. Người ta là tướng quân Kim Ngô Vệ, đã từng giết người, lại “phụng mệnh truyền chỉ” thay cho công chúa, ai biết lúc nào thì hắn đại phát hung tính? Coi như hắn không dám giết mình, nhưng lấy thân thể của mình mà luyện quyền cước, khiến cho mình tổn thương nằm liệt giường dăm bữa nửa tháng hoặc cả đời, phỏng chừng hắn vẫn có thể làm được.

“...Trường Bình công chúa muốn mời ta đi vào lúc xế chiều sao? Lúc này còn sớm, vừa vặn thời gian dùng cơm trưa, không bằng mời Phùng tướng quân vào hàn xá, cơm canh đạm bạc một bữa thế nào? Buổi chiều ta liền cùng ngài đi gặp công chúa.” Oan có đầu nợ có chủ, thiếu gia ta sẽ tìm chính chủ để tính toán sổ sách!

Phùng Cửu Dao nhìn sắc trời, quả thật vẫn còn sớm, nghe vậy chần chừ nói: “Chuyện này....Không thích hợp....”

“Ai nha, có chuyện gì mà không thích hợp, chẳng lẽ ngài cứ đứng ở cửa mà chờ ta như thế sao? Tiểu đệ sao dám để tướng quân phải chờ đợi như thế, đi vào uống vài chén....” Phương Tranh phân bua một hồi, kéo Phùng Cửu Dao đi tới tiểu viện.

Vào sương phòng trong tiểu viện, Phương Tranh lệnh cho Tiểu Lục đi xuống phòng bếp, phân phó đầu bếp làm vài món thức ăn ngon, lại đi lấy một vò nữ nhi hồng mà Phương lão gia đã giấu kỹ, hai người phân biệt chủ khách ngồi xuống, đối ẩm.

Phùng Cửu Dao tính tình hướng nội, ít khi mở miệng nói chuyện, còn Phương Tranh là một người vui vẻ hoạt bát, chỉ thấy trong bữa cơm hàn thảo bắt tuyệt, Phùng Cửu Dao mặt vẫn không chút thay đổi, ngồi nhắm nháp từng chén rượu. Phương Tranh ba hoa trong chốc lát, thấy Phùng Cửu Dao không có chút

phản ứng, hẳn không khỏi cảm thấy mất hứng, liền chuyển đề tài, quần quít lấy Phùng Cừ Dao, muốn hẳn nói chuyện tình quân đội.

Phùng Cừ Dao bắt đầu dĩ đành phải giảng giải một vài cách bày binh bố trận, Phương Tranh nghe được, hứng thú lại tăng lên, một bên không ngừng mời rượu, một bên thúc giục Phùng Cừ Dao nói tiếp.

Nữ nhi hồng được ủ kỹ nhiều năm, rót cuộc cũng có tác dụng, sau khi Phùng Cừ Dao uống hết nửa vò, mặt phỉm hồng quang, mồm mép bắt đầu mạnh dạn hơn.

“...Lý lão tướng quân không hổ là thần tướng của Đại Hoa ta, lão nhân gia suất kỳ huy động, cho một chi đội kỵ binh mai phục trong rừng, thẳng cho đến khi quân ta cùng đám hỗn đản Đột Quyết ác chiến, lúc ấy binh lực của song phương đã sức cùng lực kiệt. Ngay thời khắc đó, Lý lão tướng quân khởi phát kỳ binh, đảo lộn càn khôn, quân Đột Quyết bại như núi đổ, tháo chạy về phương Bắc, sĩ khí quân ta dâng cao, đuổi theo truy kích hơn mười dặm đường. Trận chiến ấy, tại trường thành phía Bắc, quân Đột Quyết đã bỏ lại hơn ba vạn cổ tử thi, giẫm đạp lên nhau mà tháo chạy, trong vòng mấy năm không dám tiến về phương Nam một bước...” Phùng Cừ Dao ngữ khí sục sôi, ánh mắt phát ra những tia quang mang cuồng nhiệt.

“Nhưng tại sao tiểu đệ nghe người ta nói, hiện giờ quân đội của Hoa triều đối mặt với đại quân Đột Quyết thì vừa đánh vừa lui, không có chút lực phản kích nào?”

Phùng Cừ Dao phần nộ chụp xuống bàn một cái, cả giận lớn tiếng nói: “Đây đều là do đám gian tặc trong triều, bọn chúng vu cáo hãm hại Lý lão tướng quân, nói ngài tự ý nuôi tư binh, có lòng mưu quyền đoạt lợi, Lý lão tướng quân nản lòng thoái chí, hướng hoàng thượng dâng tấu chương xin từ chức, ở trong kinh thành an hưởng tuổi già, đóng cửa không tiếp khách. Hừ! Nếu Lý lão tướng quân không có lòng thần phục, há lại cam chịu buông bỏ binh quyền? Há lại có thể an hưởng tuổi già ở dưới chân hoàng thượng? Giang sơn Đại Hoa chúng ta, sớm muộn gì cũng bị đám gian thần nghịch tặc này, hại chết!”

“Phùng tướng quân bình tĩnh, bình tĩnh.” Phương Tranh nhìn bốn chung quanh, ngắt lời nói: “Lỗi tai của tiểu đệ không điếc, nói chuyện không cần lớn tiếng như vậy, cẩn thận...”

Lời còn chưa dứt, đột nhiên Phùng Cừ Dao bưng tỉnh, ngượng ngùng hướng Phương Tranh cười nói: “Phùng mỗ uống hơi nhiều, nhất thời lỡ lời, mong Phương thiếu gia chớ trách.”

Phương Tranh không cao hứng, nói: “Tại sao ngài còn gọi ta là Phương thiếu gia? Phải chăng tiểu đệ trèo cao không xứng với Phùng tướng quân?”

Phùng Cừ Dao chần chờ gọi một tiếng lão đệ, tiếp lời nói: “Phùng mỗ chỉ là hạng võ phu, không hiểu thế sự, nhưng ta nhìn ra được, người cũng là một trang nam tử hán, lần trước nếu không có người một mình chống lại đám lưu manh, kéo dài thời gian, chỉ sợ tình thế lúc ấy của Phúc Vương cùng Trường Bình công chúa sẽ rất nguy hiểm. Nếu hai người đó rơi vào nguy hiểm, Phùng mỗ cứu giá bất lực, sớm đã bị hoàng thượng chém đầu. Lại nói, người chẳng những cứu Phúc Vương cùng Trường Bình công chúa, cũng đã gián tiếp cứu Phùng mỗ một mạng, đại ân cảm tạ không hết lời, lúc này Phùng mỗ kính lão đệ một ly, nếu ngày sau có chuyện tình gì cần hỗ trợ, cứ việc phân phó cho ta một tiếng.”

Uy, lời này không phải muốn nói rằng, từ nay trở về sau thiếu gia ta đã cùng chúng chiến tuyến với quân đội hay sao? Như thế này, xem ra so với bá vương chi khí còn cường đại hơn a.....

Phương Tranh mặt mày hớn hở, cuống quýt nói: “Đâu có đâu có, Phùng đại ca khách khí, tới, chúng ta tiếp tục cạn ly.”

Phùng Cừ Dao là một người rất nghiêm túc, nghe vậy lắc đầu nói: “Không, ta không khách khí với người, Phúc Vương điện hạ đã từng nhắc qua lão đệ với Phùng mỗ, người từng nói tiền đồ trong tương lai của người là vô hạn lượng. Một khi Phúc Vương điện hạ đã nói ra những lời như thế này, thì chắc chắn lão đệ người sẽ thăng quan tiến chức rất nhanh. Phùng mỗ biết người là một hán tử có nhiệt huyết, nếu, ta nói là nếu như có một ngày nào đó, lão đệ người đứng trong hàng ngũ công khanh đại thần trên triều đình, Phùng mỗ hy vọng người có thể dùng hết khả năng của mình, vì bách tính trăm họ, vì Hoa triều, vì hoàng thượng mà can gián những lời thực lòng, khiến cho đám gian thần nghịch tặc vô sỉ kia không còn chỗ dung thân, như thế Đại Hoa ta mới có hi vọng, bách tính trăm họ mới có hi vọng, hoàng thượng mới có hi vọng.”

“...Ách, Phùng đại ca, ta không uống rượu nữa có được không? Loại nữ nhi hồng này, ngấm chậm nhưng dễ say, không bằng chúng ta nghỉ tạm một chút, như thế nào?”

Gã gia hỏa này giả bộ say hay sao? Đây thiếu gia ta vào chốn quan trường, cùng một đám hỗn đản mình tranh ám đấu, hừ hừ, muốn chết cũng không cần phải làm như vậy a, trí tuệ cùng dung mạo đều được coi trọng như nhau, há lại có thể để cho người được như ý nguyện.

“Người tưởng rằng ta đã uống say rồi sao?” Phùng Cửu Dao trừng mắt nhìn Phương Tranh.

“Không say, không có say, Phùng đại ca tửu lượng như trâu, mới uống một vò làm sao có thể say được, ha ha.” Phương Tranh cười khan nói.

Bỗng nhiên Phùng Cửu Dao đứng dậy thở dài, ngẩng đầu nhìn sắc trời, nói: “Không còn sớm, ta và người chuẩn bị lên đường tới Phúc Vương phủ đi thôi, Trường Bình công chúa còn đang chờ người tới.” Dừng một chút, Phùng Cửu Dao nghiêm mặt nhìn Phương Tranh nói: “ Phương lão đệ, tất cả những lời vừa rồi của ta đều là lời tâm huyết, cũng không phải là hồ ngôn loạn ngữ trong lúc say rượu, thỉnh người hãy suy nghĩ cẩn thận.”

Phương Tranh gật đầu đáp ứng, phân phó cho người hầu chuẩn bị xe ngựa, Phùng Cửu Dao thấy xa phu hành động chậm chạp, không kiên nhẫn kéo hần xuống, giật lấy roi ngựa, ngồi lên phía trước, nói: “Để ta đánh xe.”

Phương Tranh khẩn trương nói: “Phùng đại ca, chuyện này... Tốt nhất là không nên đánh xe trong lúc say rượu, cảnh sát giao thông sẽ mở...”

Phùng Cửu Dao đã khôi phục lại bộ dáng lạnh lùng, ánh mắt thanh tĩnh mà sắc bén, nhìn không ra bộ dạng vừa mới uống rượu, roi ngựa vung lên, tại giữa không trung “dát dát” vài tiếng, cỗ xe ngựa liền vững vàng chuyển động.

Gã gia hỏa này trước khi gia nhập quân đội, tuyệt đối đã làm qua nghề xa phu....

Phúc Vương phủ nằm ở phía cửa Đông thành, gần sát hoàng cung, bình thường những người cư ngụ ở đây đều là trọng thần của triều đình, cùng với hoàng thân quốc thích giống như Mập Mập.

Phùng Cửu Dao kỹ năng đánh xe rất tốt, không bao lâu xe ngựa đã tới Phúc Vương phủ. Chỉ thấy bên ngoài đại môn là một khoảng sân rộng, đại môn của Vương phủ cao hơn một trượng có dư, chính giữa treo một tấm biển có khảm ba chữ màu vàng “Phúc Vương Phủ”, hai bên cửa có mấy chục người mặc quần áo khôi giáp, tay cầm trường mâu sắc bén, nghiêm chỉnh đứng canh gác.

Phùng Cửu Dao ghìm cương xe ngựa dừng lại, mời Phương Tranh xuống xe. Phùng Cửu Dao là thống lĩnh thị vệ trong Phúc Vương phủ, các quân sĩ tự nhiên không dám chặn hỏi, vội vàng chào hỏi theo nghi thức quân đội, tùy ý để cho Phùng Cửu Dao dẫn Phương Tranh đi vào bên trong. Vòng qua một bức tường lưu ly, xuyên qua chính điện cùng hậu điện, đi vào trong tấm thất của Vương phủ, chỗ này chính là nơi sinh hoạt của Mập Mập cùng gia quyến.

Phương Tranh bước chân theo sau Phùng Cửu Dao, dọc đường đi quan sát phong cảnh, trong miệng không ngừng tấm tắc khen ngợi, rốt cuộc cũng chính là Vương phủ a, bao nhiêu uy phong, bao nhiêu khoa trương, Phương gia thúc ngựa cũng không đuổi theo kịp. Vốn dĩ Phương Tranh cho rằng Phương phủ nhà mình đã là phô trương, trước mắt thấy quy mô của Phúc Vương phủ, mới hiểu được trước kia, chính mình chỉ là ếch ngồi đáy giếng.

Quả thực rất khoa trương, kiến tạo một tòa phủ đệ như thế này, cần phải tốn bao nhiêu bạc, Mập Mập chết bầm thật là biết hưởng thụ.

Phùng Cửu Dao bước vào trong tấm thất, đứng ở phía sau tấm rèm, cất cao giọng nói: “Mặt tướng Phùng Cửu Dao, phụng mệnh Trường Bình điện hạ truyền chỉ, đã mời được Phương công tử tới đây, đặc biệt giao nộp cho công chúa điện hạ!”

Vừa dứt lời, tấm rèm châu bị một thân ảnh hung hăng xốc lên, một người thân hình nhỏ nhắn phóng ra, vừa chạy vừa nũng nịu nói: “Gã bạc tình này, như thế nào mà bây giờ mới đến?”

Không cần hỏi, vị này chính là Trường Bình công chúa, hôm nay nàng tựa hồ cố ý trang điểm, lông mày kẻ đen cong vút, mặt điểm một lớp phấn mỏng, môi tô son hồng, làm lộ ra những nét trẻ trung tinh nghịch của nàng. Trường Bình một thân xiêm y trường quần màu vàng tợt, khiến cho dáng người nhỏ nhắn của nàng hiện ra những đường cong tuyệt mỹ.

Nếu tiểu nha đầu này sửa đổi được tính tình điêu ngoa, nàng tuyệt đối là một mỹ nhân tuyệt sắc, tuy không có đường nét phong tình vũ mị, nhưng lại được cái dáng trẻ trung đáng yêu, so sánh cùng với Yên Nhiên, các nàng đều xinh đẹp như nhau. Đáng tiếc, nếu nàng cầm điếu thì vẫn là tốt nhất....

“Con mẹ nó, gã hỗn đản này, không phải người đã hứa là sẽ tới thăm lão nương hay sao? Như thế nào phải chờ đến lúc lão nương phái người tới cửa mới chịu tới, người là một tên hỗn đản, có phải đã quên lão nương rồi không?” Giờ phút này, vị mỹ nhân tuyệt sắc hai tay chống nạnh, hung hăng trừng mắt nhìn Phương Tranh.

Trường Bình vẫn là Trường Bình, không bởi vì Phương Tranh tác động mà sửa đổi tính tình....

36. Chương 36: Ngụy Binh

Phương Tranh lạnh mặt nói: “Nói chuyện giữ ý tứ một chút, có khuê nữ nhà nào thô lỗ giống như người đâu?”

“Hừ, ta thích thô lỗ như vậy thì làm sao? Nam nhân các người có thể thô lỗ, vì sao nữ nhân chúng ta lại không thể?”

“Nam nhân chúng ta không có việc gì, cởi trần phơi nắng, người cởi được không?”

“Người...Hỗn đản!”

“Biết ta hỗn đản, sao người còn muốn gặp ta?”

Hai người vừa mới gặp mặt, đã cãi nhau ầm ĩ.

Phùng Cừu Dao đứng ở một bên không khỏi cảm thấy xấu hổ, chứng kiến hai người hoàn toàn không để ý đến sự tồn tại của mình, Phùng tướng quân đành phải ho khan hai tiếng.

Lúc này, Trường Bình mới nhớ ra bên cạnh còn có người, mặt hoa đỏ bừng, tiếp đó lại hung hăng trừng mắt nhìn Phùng Cừu Dao: “Người vẫn còn ở đây làm gì? Mọi chuyện đã làm xong, còn không mau đi đi!”

Phùng Cừu Dao chỉ mong chờ những lời này của Trường Bình, nghe thấy như được đại xá, mau chóng hành lễ, cáo lui ra ngoài.

Phương Tranh đầu khẩu vài câu xong, cảm thấy mất hứng, cau mày nói: “Công chúa điện hạ, hôm nay người gọi ta tới chỗ này, chỉ muốn luyện công phu mềm mết thôi phải không? Nếu chuyện tình chỉ có vậy, thì xin thứ lỗi cho thảo dân không thể phụng bồi, cáo từ!” Dứt lời, Phương Tranh xoay người nhắc chân bước đi.

Trường Bình công chúa nhìn hắn không khỏi nóng nảy, mấy ngày hôm nay, thật vất vả mới gặp mặt được tình lang một lần, có thể nào lại để cho hắn đi như vậy?

“Ân! Người quay lại, tìm người nói chuyện chính sự mà, người ta sẽ không to tiếng với người nữa, còn là nam nhân không đây, lòng dạ so với nữ nhân còn hẹp hơn, nhượng bộ người ta một chút mà cũng không được...” Trường Bình bĩu môi nói.

Ta cũng muốn dịu dàng, nhưng nếu không làm căng với người, chỉ sợ người lại muốn trèo lên đầu ta mà thôi. Phương Tranh âm thầm bĩu môi.

Trường Bình nói: “Mấy ngày hôm nay ta đã tới phủ của các vương công đại thần, hoàng thân quốc thích, phàm là trong nhà có nữ nhân, người ta đều tuyên truyền cho Ngọc Như Trai, các nàng đã đáp ứng, chỉ cần người khai trương cửa hàng, son phấn thường ngày các nàng sẽ tới Ngọc Như Trai mua.”

Phương Tranh nghe vậy, nhất thời vui mừng, cái này làm rất tốt, xem như thị trường cao cấp của Ngọc Như Trai đã có tương lai, năng lực làm việc của Trường Bình công chúa rất khá, đáng được khen ngợi.

Phương Tranh cười nói: “Đa tạ đa tạ, để tỏ lòng cảm kích, ta quyết định, sau này mỗi tháng đều tặng người hai hộp son phấn miễn phí của Ngọc Như Trai.” Dứt lời Phương Tranh còn cường điệu một câu: “Miễn phí, nga!”

Trường Bình bĩu môi, hừ một tiếng nói: “Tưởng người ta thích mấy đồng tiền trinh hay sao? Lão nương, ần.... Ta cũng không phải là không mua nổi.”

Hai người đang nói chuyện phiếm, chợt nghe một thanh âm lạnh lạnh vang lên: “Phúc Vương diện hạ tới....”

Ngay sau đó, Mập Mập vội vàng từ bên ngoài bước vào, trên trán xuất hiện đầy mồ hôi mà hấn cũng chẳng thêm quan tâm, trông thấy Phương Tranh đang ở đây, Mập Mập không khỏi ngẩn người nói: “Phương huynh, người tới đây từ lúc nào?”

“Vừa đến đây không bao lâu, như thế nào? Không chào đón hả? Hôm nay ta muốn đến nhà người ăn chút một bữa, tiểu tử ngươi đã tới nhà ta nhiều lần như vậy, dù sao cũng phải để cho thiếu gia tính toán nợ nần một chút.” Phương Tranh cười nói.

Mập Mập sắc mặt có chút ảm đạm, bộ dáng tựa như bụng đầy tâm sự, nghe vậy gượng cười nói: “Được, hôm nay chúng ta không say không về.”

Trong ấn tượng của Phương Tranh, Mập Mập luôn luôn vui vẻ lạc quan, bộ dáng bụng đầy tâm sự giống như hôm nay, quả thật Phương Tranh lần đầu tiên nhìn thấy, không khỏi quan tâm hỏi: “Mập Mập người làm sao vậy? Có phải bệnh cũ tái phát hay không?”

Mập Mập lắc đầu, miệng ngập ngừng, nhìn ánh mắt quan tâm của Phương Tranh, trầm ngâm một lát, rồi cuộc giậm chân, quay đầu nhìn Trường Bình nói: “Mật Nhi, muội tránh đi chỗ khác tùy tiện một lát, ta cùng Phương huynh có chuyện quan trọng muốn bàn bạc.”

Trường Bình bất mãn nói: “Chuyện gì mờ ám vậy sao? Còn muốn người ta đi chỗ khác...” Nói một hồi, thấy thần sắc của Mập Mập phi thường trầm trọng, Trường Bình công chúa biết điều, tiêu sái đi ra ngoài.

Mập Mập quay đầu nhìn Phương Tranh nói: “Phương huynh, chúng ta đến hậu điện nói chuyện.”

Hai người đi tới hậu điện, đợi cung nữ dâng trà xong, Mập Mập vung tay hạ lệnh cho mọi người lui xuống, trong hậu điện chỉ còn lại hai người bọn họ.

Hiện tại, trong đầu Phương Tranh rất mờ mịt, không biết đã có chuyện gì xảy ra, mà khiến cho Mập Mập thần bí như vậy, rốt cuộc muốn nói với mình đại sự gì.

Mập Mập nhấp một ngụm trà, ho khan hai tiếng, sau đó mới mở miệng nói: “Buổi trưa ta đi vào hoàng cung bái kiến phụ hoàng, từ trong cung nghe được một tin cực xấu.”

“Tin tức gì? Uy, đợi một lát, nếu như chuyện này là cơ mật triều đình thì quên đi, ta không muốn bị triều đình giết người diệt khẩu.”

Mập Mập cười khổ nói: “Cũng không tính là chuyện cơ mật, chỉ mấy hôm nữa, phỏng chừng mọi người trong thiên hạ cũng đều biết.”

“Sáng sớm hôm nay, phương Bắc truyền quân báo về, tháng trước Khả Hãn Đột Quyết là Cốt Đốt Lột đã tự mình dẫn hai mươi vạn đại quân, tiến công vào biên giới Đại Hoa chúng ta, chớp mắt đã hạ được mấy thành, Đan Châu cùng Triệu Châu đều bị chiếm đóng, đại quân Đột Quyết tàn sát mấy vạn dân chúng vô tội trong thành. Hiện giờ, bọn chúng đang bao vây Định Châu, mũi quân tiên phong của bọn chúng muốn tiến sâu vào U Châu, phụ hoàng nghe tin tức này đã nổi giận, triệu tập các đại thần nghị luận tới trưa, lúc này cũng chưa tan triều đâu, ời!”

Phương Tranh nghe vậy hoảng sợ: “Cái gì? Chớp mắt đã chiếm được mấy thành? Còn tàn sát hơn vạn dân thường? Thế tướng quân canh phòng biên cương đang làm gì?”

Mập Mập cười lạnh nói: “Người này chính là Phạn Dũng, sớm đã bị quân Đột Quyết dọa cho vỡ mật, ngay cả chưa nhìn thấy bóng dáng của đại quân Đột Quyết ra sao, hấn đã hạ lệnh toàn bộ rút quân. Hừ, hạ lệnh rút quân, nói cho dễ nghe mà thôi, còn không phải chạy trốn hay sao? Bỏ lại tính mạng của mấy vạn thường dân bách tính, mạng của mình đem so với ai cũng quan trọng hơn, một đám người nhu nhược!”

Phương Tranh cảm thấy một cổ hàn khí chạy dọc sống lưng, loạn thế a, nếu trông cậy vào một đám giá thú áo cơm như thế này, để bảo hộ tính mạng cùng tài sản của mình, không khác gì nói chuyện với kẻ đàn độn, thiên hạ rộng lớn, nơi nào mới có thể sống yên ổn? Hẳn không khỏi nghi ngờ vạn phần, tuy rằng cuộc sống ở kiếp trước không dễ dàng kiếm được một công việc, nhưng ít nhất thiên hạ thái bình, tóm lại so với tình hình rối loạn ở đây cũng tốt hơn rất nhiều.

“Chẳng lẽ ngay cả một binh sĩ anh dũng chống cự lại cũng không có sao? Toàn quân tháo chạy?” Phương Tranh không cam lòng hỏi, Đại Hoa rộng lớn, bách tính trong thiên hạ có hàng vạn vạn người, một nam tử hán đại trượng phu cũng tìm không ra hay sao? Giờ phút này, trong lòng Phương Tranh dâng lên một trận cảm giác cô tịch, hẳn bỗng nhiên hiểu được tâm tình của Trần phu tử ngày trước.

“Chắc cũng sẽ có người như vậy, mọi chuyện trên quân báo cũng không được rõ ràng tỉ mỉ, tóm lại kết quả chính là bại binh, đây là sự thật không thể chối cãi. Hôm nay, phụ hoàng hỏi các văn võ bá quan trên triều, người nào có thể suất quân đánh lui địch, toàn bộ đều chủ trương nghị hòa, chủ chiến chỉ có mấy người ít ỏi. Hừ, đám hỗn đản này thường ngày ăn bổng lộc của hoàng thượng, trong lúc nguy cấp lại một bộ dạng hèn nhát như thế, thật đáng cười, thật đáng cười!” Mập Mập nghiêm mặt, trong khóe mắt lộ ra vài tia quang mang phần uất.

“Một đám hỗn đản!” Phương Tranh cảm hận nghiêng răng nghiêng lợi, “Phụ hoàng người, tại sao không trói bọn chúng lại, đem bọn chúng ra pháp trường xử trảm hết? Loại cặn bã như vậy, giữ lại cũng không có tác dụng gì cả?”

Mập Mập cười khở nói: “Giết tất cả sao? Nếu vậy thì ai xử lý triều chính? Ai quản thuế má ruộng đất? Ai điều binh động mã? Người tướng một mình phụ hoàng ta có thể làm được nhiều việc như vậy sao? Cho dù trong lòng muốn giết hết bọn chúng, nhưng lại không thể đựng tới, thật đáng hận!”

“Hiện tại, vấn đề quan trọng chính là, làm cách nào có thể đẩy lùi được địch nhân. Ta có thể nhìn ra được, kỳ thật phụ hoàng không muốn nghị hòa cùng với người Đột Quyết, chinh chiến quanh năm, đã thường xuyên bại trận, nhưng phụ hoàng cũng chưa bao giờ có suy nghĩ muốn nghị hòa với quân Đột Quyết. Lần này so với những trận chiến trước kia có chút khác nhau, Đột Quyết phải ra hai mươi vạn đại quân, lại do đích thân Khả Hãn suất lĩnh, xem ra đã quyết tâm dốc toàn bộ lực lượng, thế phải đáp bằng Hoa triều của chúng ta dưới vó ngựa mới hài lòng.” Mập Mập thở dài.

“Mập Mập, Hoa triều chúng ta không có quân đội tinh nhuệ hay sao? Ý của ta là nói, quân đội có dũng khí cầm trường mâu trong tay, quyết sống mái một phen với quân Đột Quyết, Hoa triều có hay không?”

Mập Mập cau mày nói: “Đương nhiên có, như Thần Vũ quân, Thần Sách quân, Long Vũ quân, đều là những quân đoàn tinh nhuệ của Hoa triều chúng ta, ước chừng khoảng hơn mười vạn quân, trong đại quân cũng có rất nhiều tướng sĩ, năm đó ở dưới trướng Lý lão tướng quân. Tuy nhiên bọn họ đều bảo vệ chung quanh kinh thành, quân doanh cắm ở bên ngoài thành Kim Lăng, nếu điều bọn họ đi ra biên cương kháng địch, ai sẽ bảo vệ kinh thành đây? Vạn nhất đám gian tặc mượn gió bẻ măng, dẫn quân tấn công vào kinh thành thì làm sao bây giờ? Dựa vào mấy tay nha dịch trong Phủ Doãn Kim Lăng thành hay sao?”

Chuyện này cũng khó giải quyết, không thể chia cắt binh lực thành hai cánh được, mấy vạn người đối chiến với hai mươi vạn, không đủ cho người ta ăn một bữa. Hiện tại chỉ có một biện pháp duy nhất, chính là ngồi nhìn Đột Quyết một đường thẳng tiến về phía Nam, cho đến khi bọn chúng đánh tới kinh thành, chúng ta đem mười vạn người kéo ra ngoài quyết sống chết một trận cùng bọn chúng, có thể thắng hay không cũng không biết, tính mạo hiểm rất cao, cũng chỉ còn cách lấy giang sơn làm tiền đặt cược mà thôi.

Như vậy cũng được hay sao? Chẳng lẽ thật sự phải nghị hòa?

Phương Tranh âm thầm lắc đầu, trong lòng hẳn cũng phi thường sốt ruột, một là vì Mập Mập, đây chính là giang sơn của nhà hán, nếu phụ hoàng của hán mà mất đi giang sơn này, khẳng định Mập Mập cũng không có được một kết cục tốt, quân vương mất nước so với chó nhà tang cũng không sai biết bao nhiêu, giang sơn đổi chủ, bách tính trong thiên hạ có thể sống sót, nhưng hoàng thân quốc thích khó có thể thoát tội.

Thứ hai, Phương Tranh cũng lo lắng cho chính bản thân mình cùng hai vị lão nhân gia ở nhà. Sản nghiệp của Phương gia nhiều như vậy, nếu gặp phải nạn binh đao, hậu quả khó có thể tưởng tượng nổi. Phương

phủ từ trên xuống dưới cũng hơn hai trăm người đều xui xẻo giống nhau, bản thân mình là thiếu gia, chí hướng ăn chơi trác táng còn rộng lớn, há lại có thể tan như bong bóng xà phòng?

Mập Mập nhìn Phương Tranh liếc mắt một cái, nói: “Phương huynh, xưa nay người thường lắm mưu nhiều kế, có thể nghĩ ra một cách chu toàn đại cục giúp phụ hoàng của ta hay không?”

Phương Tranh lắc đầu, Mập Mập rõ ràng đang rơi vào tuyệt vọng, thấy biện pháp nào có khả năng cũng đều muốn thử một lần, ta chỉ là một thiếu gia còn nhà phú hào, đến thanh lâu kỹ viện tán gái, đổ trường đồ bạc không thành vấn đề. Còn chuyện liên quan đến quốc gia đại sự, mấy lão cáo già trên triều đều không nghĩ ra đối sách, ta thì có biện pháp cái rắm gì.

Hai người mặt mày ủ rũ một lúc, bầu không khí áp lực như thế này, Phương Tranh quả thật không chịu nổi, đứng dậy hướng Mập Mập cáo từ.

Mập Mập ngăn người, nói: “Không phải đã nói không say không về hay sao? Làm sao lại vội vã muốn quay về như thế?”

Phương Tranh cười nói: “Quên đi, còn uống rượu cái nỗi gì, tình hình đã khẩn trương tới mức này, ta phải nhanh chóng nghĩ cách bảo vệ cơ nghiệp của nhà ta. Lúc này phải quay về thương lượng với phụ thân, tạm thời ngừng mọi sinh ý tại phương Bắc. Mập Mập người cũng không nên vội vàng, tất cả rồi cũng sẽ có biện pháp. Nhớ kỹ, không được rối loạn!”

Mập Mập gật đầu, nói: “Được, người quay về an bài mọi chuyện sinh ý, ta còn phải vào trong hoàng cung gặp phụ hoàng, Ai, quốc gia gặp nạn, tổ chim bị phá, trứng có thể còn nguyên vẹn hay không đây...”

37. Chương 37: Hiến Kế

Phương Tranh vừa đứng lên, nghe được những lời này của Mập Mập, thân mình lại hạ xuống, híp mắt rơi vào trầm tư, Mập Mập thấy bộ dáng của Phương Tranh, biết hắn đang suy nghĩ, cũng không có quấy rầy hắn.

Một lát sau, bỗng nhiên Phương Tranh nói: “Người vừa mới nói, đại quân hai mươi vạn của người Đột Quyết là dốc toàn bộ lực lượng? Hơn nữa lại do Khả Hãn Đột Quyết tự mình thân chinh suất lĩnh?”

Mập Mập nói: “Khả Hãn của người Đột Quyết tên là Cốt Đốt Lộc, người Đột Quyết vốn không nhiều lắm, nhưng nam nhân trong các bộ lạc đều tinh thông cưỡi ngựa bắn cung, lần này Cốt Đốt Lộc suất lĩnh hai mươi vạn đại quân tiến công vào biên giới của Hoa triều chúng ta, đoán chừng là bọn họ đã triệu tập tất cả các bộ lạc trên thảo nguyên....”

“Nói cách khác, hiện tại hang ổ của bọn chúng không có nam tử tráng niên nào?”

Mập Mập gật đầu nói: “Không sai, cho dù có cũng không quá nhiều, cùng lắm chắc cũng chỉ còn hai vạn người đóng giữ mà thôi.”

Phương Tranh trầm ngâm chốc lát, nói: “Bây giờ hang ổ của bọn chúng là người nào nắm quyền trông coi?”

Mập Mập nói: “Theo như bình thường mà nói, Khả Hãn Đột Quyết xuất chinh, hiện tại trên thảo nguyên hẳn là Mặc Xuyết đệ đệ của Khả Hãn nắm quyền chủ sự, theo hiểu biết của bộ binh chúng ta thăm dò được thì thế lực của Mặc Xuyết trên thảo nguyên cũng không phải nhỏ. Hơn nữa, hắn cùng Cốt Đốt Lộc thường không hợp nhau....Rốt cuộc người muốn nói cái gì?”

Phương Tranh sờ cằm, cười gian nói: “Chuyện này thì được rồi, không hợp là đương nhiên. Ca ca là Khả Hãn, một người đứng trên vạn người, phong quang vô hạn, người nói đệ đệ như hắn liệu có thể cam tâm hay sao? Đặc biệt chính là trong tay của Mặc Xuyết binh lực cũng không phải nhỏ, cái này không phải rất có ý tứ hay sao? Còn nữa, chẳng lẽ Khả Hãn ca ca không kiêng kị gì với đệ đệ của mình? Hắc hắc...”

Mập Mập bĩu môi nói: “Có chuyện gì đâu, phụ hoàng của ta lập đại ca ta làm thái tử, ta cũng chưa bao giờ nảy sinh tâm tư gì cả!”

Phương Tranh lắc đầu nói: “Người là người, người Đột Quyết là người Đột Quyết, người quen biết với ta đã lâu như vậy, mưa dầm thấm đất, dù sao cũng bị nhân cách cao thượng của con người ta lây sang người một

ít. Đột Quyết thì hoàn toàn khác, bọn chúng không chịu giáo hóa, không quản lễ nghi liêm sỉ, tôn trọng người thắng làm vua, Cốt Đốt Lộc có thể làm Khả Hãn, tại sao Mặc Xuyên không thể? Huống chi Mặc Xuyên hiện giờ cũng trên vạn người mà chỉ dưới một người, trong tay nắm quyền lực to lớn, tính từ góc độ mưu quyền đoạt lợi mà nói, bây giờ Mặc Xuyên chỉ có một cường địch duy nhất, đó chính là người đứng trên hắn, huynh đệ ruột thịt của hắn. Một khi đánh bại được ca ca của hắn, hắn chính là đệ nhất nhân trên thảo nguyên rộng lớn, mỹ nữ của các bộ lạc, nô lệ, bò dê béo tốt, toàn bộ đều là của hắn, chung quy sẽ không còn xuất hiện tình huống phải để cho ca ca mình thương thức trước, sau đó mới đến phiên mình. Hiện giờ Cốt Đốt Lộc xuất chinh, thay đổi là người, người có dám mạo hiểm đánh tranh bạc lớn một lần?”

Mập Mập nuốt một ngụm nước bọt, cẩn thận nhìn bốn phía chung quanh, sau đó cười khan nói: “Phương huynh, người đứng là cái đồ tai họa, cẩn thận tai vách mạch rừng, nói được thì ta đều.... Ờ, khụ khụ, người nói nhiều như vậy rốt cuộc có ý tứ gì?”

Phương Tranh cười xấu xa nói: “Ta giúp phụ hoàng người nghĩ kế sách đánh lui địch, tiểu tử người lại mắng người ta là đồ tai họa, lương tâm của người bị chó ăn hết rồi hả?”

Mập Mập nghe vậy mừng rỡ, nói: “Người có chủ ý sao? Nói mau, nói mau!”

Phương Tranh hai mắt chuyển động, hắn nghĩ tới một cái chủ ý, nhưng chủ ý này có được hay không thì hắn cũng không nắm chắc. Dù sao cũng chỉ là dân chúng thường dân, việc quốc gia đại sự một gã mao đầu tiểu tử có thể nắm chắc hay sao? Ngay cả văn võ bá quan trong triều còn thúc thủ vô sách, một gã thiếu gia ăn chơi trác táng như hắn dựa vào cái gì đây?

Tuy nhiên, có biện pháp so với không có biện pháp vẫn là tốt hơn, cũng không thể ngồi ở nhà chờ chết như thế được.

Phương Tranh trầm ngâm, hạ quyết tâm nói: “Mập Mập, biện pháp này có thể dùng được hay không thì ta cũng không nắm chắc, nói thật, bản thân ta chính là một người ham sống sợ chết, nếu không phải sự tình đang khẩn cấp, lo lắng cho sản nghiệp của phụ mẫu gặp phải nạn binh đao, ta cũng không dám nghị luận chuyện quốc gia đại sự. Hiện tại, nếu tất cả mọi người không có biện pháp, ta có một cái chủ ý, nhưng có được hay không, thì các người phải tự xem xét, ta chỉ phụ trách nghĩ kế sách, nếu ngày sau biến khéo thành vụng, cũng đừng đổ hết tội lên đầu của ta.”

Mập Mập liên tục gật đầu nói: “Được, không thành vấn đề, nếu có chuyện gì tuyệt đối sẽ không trách người, mau nói nhanh đi xem nào.”

Phương Tranh ho khan một tiếng, nói: “Biện pháp này của ta chính là phải cần hai bút cùng vẽ, thiếu một thứ cũng không thể được. Đầu tiên, cần một số mật thám thông thạo tiếng Đột Quyết, thừa dịp đột nhập, trà trộn vào trong đại quân của người Đột Quyết, người suy nghĩ cẩn thận lại, bọn chúng có hai mươi vạn đại quân, chắc chắn sẽ không thể nhận hết được mật nhau? Sau đó lệnh cho nhóm mật thám tung tin đồn trong quân doanh của bọn chúng, nói đệ đệ của Khả Hãn.... Ờ, nói Mặc Xuyên thừa dịp Khả Hãn đem quân xuất chinh, có mưu đồ đoạt quyền, tự lập Hãn vị. Hơn nữa, Mặc Xuyên còn bắt phụ nữ cùng trẻ em trong các bộ lạc dùng làm con tin, nếu hai mươi vạn binh sĩ còn tiếp tục phụng mệnh Cốt Đốt Lộc, nếu Cốt Đốt Lộc không buông bỏ ngôi vị Khả Hãn, Mặc Xuyên sẽ giết hết già trẻ lớn bé trên thảo nguyên. Nếu nói như vậy, người nghĩ hai mươi vạn đại quân Đột Quyết kia có đại loạn hay không? Già trẻ lớn bé trên thảo nguyên đều là phụ mẫu, hài nhi, thê tử của bọn hắn a, ngay cả thân nhân còn đang bị bắt làm con tin, hai mươi vạn đại quân còn có tâm tư đánh trận hay sao?”

“Thứ hai, phái một tướng quân thông thạo tiếng Đột Quyết, dẫn hai vạn binh mã tinh nhuệ, nhớ kỹ, nhất định phải là quân tinh nhuệ, cải trang thành mục dân Đột Quyết, tay cầm loan đao, xâm nhập vào thảo nguyên, trên đường hề cứ gặp bộ lạc Đột Quyết thì tập kích, nhưng phải chú ý lưu lại người sống làm nhân chứng. Trước đó, lệnh cho vị tướng quân cố ý dùng tiếng Đột Quyết nói rằng phụng mệnh Mặc Xuyên Khả Hãn làm việc, tiến hành tiếp quản các bộ lạc trên thảo nguyên, nhất định đám người còn sống sẽ lưu truyền ra ngoài. Sau đó chỉ cần dẫn hai vạn binh mã tập kích những bộ lạc chung quanh vương đình của Đột Quyết. Rồi lặng lẽ rút lui, tránh xung đột với quân đội của bọn chúng, cuối cùng dẫn binh mã rút về phía Tây thảo nguyên, trốn vào sa mạc, đi theo con đường tơ lụa quay về Đại Hoa, khiến cho Mặc Xuyên tình ngay lý gian, không thể chứng minh bản thân mình trong sạch.”

“Nếu Cốt Đốt Lộc nghe được tin đồn, nhất định sẽ nửa tin nửa ngờ phái người quay về thăm dò tìm hiểu tin

tức, khi biết được có một đoàn binh mã du mục giết hại người nhà của bọn họ, kẻ hạ mệnh lệnh này, ngoại trừ Mặc Xuyên ra, còn ai có thể là ai đây? Coi như đại quân không làm phản, nhưng hai mươi vạn đại quân cũng sẽ không tiếp tục Nam tiến, vội vàng rút lui quay về bảo vệ người nhà của mình, mà Cốt Đốt Lộc phát hiện Hãn vị của mình khó lòng giữ được, nhất định cũng sẽ hạ lệnh rút quân, quay về thảo nguyên thu thập nổi loạn.”

“ Hai huynh đệ Cốt Đốt Lộc cùng Mặc Xuyên, phỏng chừng cũng không phải là ngọn đèn dầu sắp cạn, thường ngày hẳn là đã tích nhiều mối hận thù. Những năm qua Cốt Đốt Lộc không thu thập Mặc Xuyên, nhất định là do thế lực của Mặc Xuyên tại thảo nguyên cũng không phải nhỏ, nhưng lần này lui binh, có thể khẳng định Cốt Đốt Lộc sẽ khai đao với Mặc Xuyên, cho dù Mặc Xuyên có muốn giải thích cũng vô tác dụng, không quản là có quan hệ hay không có quan hệ tới hãn, Cốt Đốt Lộc sẽ không chấp nhận lưu lại một cái mầm tai họa cho ngôi vị Khả Hãn của chính bản thân mình, vạn nhất trong khi xuất chinh, gạo đã bị nấu thành cơm thì làm sao bây giờ? Còn Mặc Xuyên tuyệt đối sẽ không tình nguyện nhận tội, song phương đều có thế lực của riêng mình, một khi xảy ra xung đột....Hắc hắc, không có ba năm đến năm năm, thảo nguyên khỏi nghĩ đến chuyện an bình, làm sao còn có tâm tư xâm phạm vào biên giới Đại Hoa chúng ta?”

Mập Mập híp hai mắt lại, trầm tư suy nghĩ lời nói của Phương Tranh, càng nghĩ càng cảm thấy có đạo lý, không khỏi hưng hăng vỗ một cái lên đùi, hưng phấn nói: “Diệu kế! Như thế nào mà tiểu tử ngươi lại có thể nghĩ ra được kế sách này?”

Nhưng ngay sau đó, Mập Mập nghi ngờ nói: “Coi như Khả Hãn Đột Quyết rút quân trở về thảo nguyên, nhưng Mặc Xuyên lấy cái gì để đấu cùng ca ca của hãn đây? Hai mươi vạn đại quân đều nằm trong tay của Cốt Đốt Lộc rồi!”

Phương Tranh khinh thường nhìn Mập Mập liếc mắt một cái, “Ngu ngốc a! Người Đột Quyết sinh hoạt du canh du cư, bình thường đều chăn nuôi khắp nơi trên thảo nguyên, nhưng khi có chiến sự thì sẽ tập trung lại, hai mươi vạn đại quân ít nhất cũng có hơn phân nửa là người của Mặc Xuyên? Chuyện tình giết hại già trẻ lớn bé, Mặc Xuyên chỉ cần phái người bí mật giải thích cho bọn họ rõ ràng, chờ đến khi hai huynh đệ bọn chúng tương tàn, lúc đó Đại Hoa chúng ta chỉ việc ngồi xem vở kịch chó cắn chó, hắc hắc.”

Mập Mập lại rơi vào trầm tư suy nghĩ, sau đó gật đầu khẳng định: “Không sai, hay, quả thật là diệu kế. Ha ha, một mũi tên bắn hai con chim! Phương huynh, người cũng thật gian xảo a! Người chờ một lát, bây giờ ta sẽ tiến cung dâng kế sách này cho phụ hoàng.”

“Hừ, nếu không phải lo lắng cho sản nghiệp của Phương gia, ta cũng chẳng thèm quan đến chuyện này đâu.”

Mập Mập liền đứng dậy, hướng ra phía ngoài hét lớn: “Người đâu, chuẩn bị xe ngựa, bốn vương muốn tiến cung, nhanh lên!”

Bên ngoài có hai cung nữ lên tiếng đáp ứng, lui ra ngoài phân phó.

Phương Tranh nhấp một ngụm trà, cau mày nói: “Mập Mập, đây chỉ là chủ ý của riêng cá nhân ta mà thôi, có thể dùng được hay không, tuyệt đối không liên quan đến ta, coi như kế sách này dùng được, Đại Hoa chúng ta cũng không thể thông dong được nữa, phải nhanh chóng cử mãnh tướng suất lĩnh binh mã trấn thủ ngoài biên cương, đây mới chính là việc chủ chốt. Kế sách cũng chỉ là phần ngọn mà thôi, mọi chuyện đều phải tự thân vận động.”

“Đó là chuyện đương nhiên, chỉ là quân đội của Đại Hoa chúng ta đã thối nát không chịu nổi, sớm nên xuống tay chỉnh đốn, phụ hoàng cũng có chủ ý này. Nếu kế sách thành công, Phương huynh chính là đại công thần của Hoa triều ta rồi, đến lúc đó quyền cao hậu lễ cũng dễ dàng như trở bàn tay, người cũng không cần bận tâm đọc sách thi đỗ cử nhân làm gì.”

Phương Tranh khoát tay nói: “Quan lớn thì xin miễn, Mập Mập người cũng biết, tiền tài cùng mỹ nữ có thể dễ dàng cảm động ta, những thứ khác thì không cần.”

“....”

“Đúng rồi, quên không hỏi ngươi, chuyện của Yên Nhiên, người làm cách nào mà có thể chuộc được nàng? Lần trước, không phải Vương ma ma đã kiên quyết không đồng ý bán nàng sao?”

Mập Mập nghe vậy, cười dâm nói: “Phương huynh, như thế nào? Yên Nhiên cô nương không sai chứ hả? Biết tiểu tử ngươi thích nhất khẩu vị này, cho nên nhất định phải tặng nàng cho ngươi.”

Tiếp theo, hắn cười lạnh nói: “ Tú bà tử kia thật không biết thức thời, chuyện này đã khiến cho mục ta đau lòng muốn chết, Yên Nhiên cô nương vừa đi, thuyền hoa của mục ta cũng không còn nhiều người lên nữa, ha ha.”

“Nga? Nói rõ ràng một chút?”

“Sau khi hai chúng ta xuống thuyền hoa, ta liền phái người đuổi theo, hừ, khó trách thái độ của tú bà tử kia cường ngạnh, nguyên lai thuyền hoa của mục có người chống lưng. Không ngờ, chỗ dựa của mục lại chính là Hoàng huynh của ta, đương kim thái tử điện hạ. Những năm gần đây, Hoàng huynh chi tiêu rất nhiều, cho nên tài sản của hắn cũng có không ít, chiếc thuyền hoa này cũng chính là một trong những sản nghiệp của hắn.”

“Vậy mà còn dám chuộc thân cho Yên Nhiên, chẳng phải đã đắc tội với thái tử rồi hay sao?”

“Làm người phải có chữ tín, đắc tội thì đắc tội, dù sao từ nhỏ đến lớn, ta cũng đại ca của ta cũng không thân cận nhau lắm.”

Tổ chất chính trị của Mập Mập vẫn chưa thành thực a.

“Tốn bao nhiêu bạc?”

“Không tốn bao nhiêu, ta mua mười nữ tử ở thanh lâu, nhan sắc lẫn kỹ nghệ đều tốt, dùng mười người các nàng đổi lấy một mình Yên Nhiên cô nương.”

“Thực là đại thủ bút nha, từ số lượng mà nói, đại ca của ngươi buôn bán rất lời. Xem ra ngươi không thích hợp làm ăn buôn bán.”

“Phương huynh, hiện tại ngươi thật sự là được hưởng diễm phúc, ngươi có biết hiện giờ trong Kim Lăng thành, nhóm tài tử phú hào thương tâm như thế nào không? Sau này ngươi hành động phải cẩn thận một chút a.”

“Uy?” Phương Tranh chấn động, sau khi chuộc Yên Nhiên ra khỏi thuyền hoa, căn bản hắn cũng không để ý tới những người khác có phản ứng gì, liền hỏi: “Chuyện này có liên quan gì?”

Mập Mập cười gian nói: “Yên Nhiên cô nương đã bị chúng ta chuộc thân, dẫn đến sóng to gió lớn trong Kim Lăng thành, nhóm tài tử phú hào ngưỡng mộ Yên Nhiên cô nương đều đâm ngực giậm chân, cũng có phú hào chi ra một vạn lượng bạc cho người nào phế cái được cái gã gia hỏa chuộc thân cho Yên Nhiên ...”

“Gia hỏa kia... Không phải ám chỉ..Ta hay sao?”

Mập Mập cười híp mắt gật đầu nói: “Chính là các hạ, cho nên ta nói, ngươi phải cẩn thận, ha ha.”

Tiểu tử này nhìn ta sắp bị mưu sát, thích lắm hay sao?

Lúc này, có một cung nữ đi vào bẩm báo, xe ngựa đã chuẩn bị xong, Mập Mập hướng Phương Tranh cáo biệt, vội vàng tiến cung.

38. Chương 38: Ngự Thư Phòng Dâng Sách (sách Lược)

Mùng 5 tháng 5 năm Kiến Vũ thứ 12, Đột Quyết Khả Hãn Cốt Đốt Lộc tự mình dẫn hai mươi vạn đại quân, tiến công vào biên giới Hoa triều, chớp mắt đã chiếm được mấy thành trì, tàn sát gần mười vạn dân chúng vô tội, giết người cướp của nhiều vô số kể.

Tin tức này lan truyền, cả nước chấn động. Còn quân đội của triều đình chưa đánh đã tháo chạy mấy trăm dặm, nhất thời dân chúng trong thiên hạ phẫn nộ, nhóm tài tử yêu nước thì dùng ngòi bút làm vũ khí lên án chỉ trích khắp nơi. Ngay trong lúc thiên hạ vạn dân sắp rơi vào thời khắc nguy nan, tại ngự thư phòng trong hoàng cung kinh thành, đang tiến hành một hội nghị luận kịch liệt.

Trong ngự thư phòng có tám bốn năm người, Mập Mập rõ ràng cũng ở trong đám người này, hắn cùng một vị nam tử trẻ tuổi thân mặc long bào màu vàng kim, đang kính cẩn đứng ở đằng sau một người, im lặng không nói.

Một vị lão nhân dáng người gầy yếu, trang phục quan nhị phẩm, vuốt hàm râu bạc trắng, nói: “Hoàng Thượng, thần nghĩ kế sách của Phúc Vương diện hạ rất thâm diệu, nếu như không có ai nghĩ được kế sách nào khác, thì kế này, cũng nên thử một lần.”

Một vị lão nhân khác, thân mặc trang phục quan nhất phẩm đứng ra, nói: “Hoàng Thượng, thần nghĩ cái kế sách này quá mức ấu trĩ, động tới binh đao, sinh tử tồn vong là chuyện đại sự. Há lại có thể dùng cái kế sách giống trò đùa trẻ con như vậy? Không ổn, không ổn.”

Vị lão nhân quan nhị phẩm, không phục nói: “Phan đại nhân, lão phu cho rằng kế sách này đã có được cái diệu trong binh pháp, ly gián cùng tấn công bất ngờ, hai bút cùng vẽ, nếu như phối hợp tốt nhất định sẽ có thu hoạch bất ngờ.”

Phan đại nhân khinh thường nói: “Lời của Ngụy đại nhân sai rồi, dùng binh cần phải nhìn thiên thời, địa lợi cùng nhân hòa, ngài cho rằng kế sách này có đủ ba yếu tố đó hay sao? Nếu như không thành công, ngài có biết Hoa triều ta sẽ gặp phải hậu quả gì không? Lại nói, trăm năm qua chưa từng có người nào trong Hoa triều ta vượt qua thảo nguyên, quốc thổ của chúng ta còn đang bị đại quân Đột Quyết tiến công, huống chi đơn thương độc mã tiến nhập vào thảo nguyên địa bàn của người Đột Quyết, làm sao có thể đánh thắng được đây? Căn bản đều là hoang đường.”

Nguyên lai, vị Ngụy đại nhân mặc trang phục quan nhị phẩm đồng ý với kế sách của Phương Tranh chính là Bộ Binh Thượng Thư Ngụy Thừa Đức, người này đứng đầu phe các quan chủ chiến trong triều.

Mà vị Phan đại nhân thân mặc trang phục quan nhất phẩm vừa rồi cũng là Lại Bộ Thượng Thư kiêm Thái Tử Thái Sư* Phan Nguyên Thọ, không cần phải nói, đương nhiên hắn đứng đầu phe quan chức có chủ ý nghị hòa. (Thầy dạy của Thái tử)

Ngụy đại nhân cười lạnh nói: “Hai nước giao chiến vốn là một sự tình trọng đại, cơ hội thắng bại của song phương đều không thể khẳng định, nhưng không thể bởi vì kế sách này quá mạo hiểm mà không dùng tới nó. Tuy chưa từng có người vượt qua thảo nguyên cũng không có nghĩa chưa từng đánh nhau qua với người Đột Quyết, chung quy so với một đám tham sống sợ chết, một lòng một dạ nghị hòa thì vẫn còn tốt hơn, hành vi bán nước như thế, có tư cách gì nghị luận chiến sự?”

Phan đại nhân nghe vậy, khuôn mặt tức giận đỏ bừng, cả giận nói: “Ngụy đại nhân, người...”

Ngồi ở trên vị trí thượng tọa, lão nhân thân mặc minh hoàng long bào bỗng nhiên xua tay, cắt ngang cuộc tranh cãi của hai vị đại thần, không cao hứng nói: “Được rồi, hôm nay trầm cho gọi các vị khanh gia tới đây, vốn là muốn trao đổi xem có kế sách nào khả thi hay không, không phải là muốn xem các người tranh cãi với nhau.”

Dứt lời quay đầu sang vị nam tử trẻ tuổi thân mặc long bào màu vàng kim, nói: “Thái tử, hãy nói cách nhìn của người, mọi người ở đây đều là trọng thần, có ý kiến gì cứ việc nói cho rõ ràng.”

Thái tử nghe vậy, nhìn Mập Mập liếc mắt một cái, trong mắt hiện ra một tia quang mang phức tạp, ngay lập tức đã khôi phục lại bộ dáng kính cẩn.

Thái tử thanh âm cung kính nói: “Phụ hoàng, nhi thần nghĩ, kế sách này không thể nắm chắc được đại cục, chưa nói đến cái người mà đã dâng lên kế sách này. Ngược lại nếu không suy xét kỹ lưỡng, theo kế sách hành sự, một khi rơi vào tình huống thất bại, Đại Hoa chúng ta càng thêm nguy nan, trách nhiệm này, ai có thể gánh tội? Theo như lời của Tứ đệ nói, kế sách này vốn là của một vị hảo bằng hữu, học cùng thư viện đã hiến kế, nhi thần nghe nói, người này họ Phương tên Tranh, không quan không chức không có công danh, hơn nữa là một kẻ ăn chơi trác táng, con nhà thương nhân, chỉ là hạng người quen thói trục lợi. Hạng người như thế hiến kế sách, có thể tin tưởng được sao?”

Dứt lời, Thái tử xoay đầu nhìn Mập Mập cười nói: “Tứ đệ, vi huynh nói chuyện ngay thẳng, vì an nguy đại cục của Hoa triều chúng ta, mong rằng Tứ đệ chớ trách.”

Mập Mập trong mắt lóe lên một tia phẫn nộ, lập tức gượng cười nói: “Hoàng huynh nói quá lời, chúng ta đều ra sức vì quốc gia, một chút việc nhỏ đâu có gì tính toán.”

Hoàng thượng ngồi ở một bên, đem biểu tình của mọi người tại đây, thu hết vào trong mắt, long nhan bất động thanh sắc*, phóng mắt nhìn các vị khanh gia một lần, sau đó chậm rãi nói: “Phạm tướng quân, người là tướng lĩnh, cũng nên nói rõ ý kiến của mình.” (* :Mặt rỗng không có biểu hiện gì)

Một vị đại hán thân mặc võ quan phục sức nhị phẩm, dáng người lực lưỡng khôi ngô đứng ra, sắc mặt trầm tĩnh nói: “Khởi bẩm Hoàng Thượng, theo ngu ý của vi thần, kế này có khả thi. Đột Quyết đang chiếm ưu thế, chỉ sợ chúng ta sẽ không chịu nổi, nếu như kế sách này thành công, quân ta có thể tránh được mũi nhọn này, thừa dịp lòng quân Đột Quyết còn đang loạn, chúng ta xâm nhập vào. Hậu phương không ổn, tự nhiên quân Đột Quyết sẽ rút lui về thảo nguyên, kế sách này, rất có khả thi.”

Phạm tướng quân ngừng một chút, nói tiếp: “Kế đúng là diệu kế, tuy nhiên, phải cẩn thận chọn lựa người được phái đi làm nhiệm vụ này, quân ta vừa dùng kế ly gián vừa tập kích bất ngờ, chuyện này phải phối hợp thật tốt, bằng không, thất bại chỉ trong gang tấc mà thôi.”

Phạm tướng quân là đại tướng quân chỉ huy quân đoàn Long Vũ quân, hẩn nhìn từ góc độ quân sự mà đánh giá sự việc, còn đám quan văn trên triều đấu đá võ mồm với nhau, hẩn cũng không liên quan.

Hoàng Thượng gật đầu, nói: “Kế sách ly gián này cũng không phải là không dùng được, có thể phái mật thám tung tin đồn, nhưng mấu chốt vẫn chính là tướng quân suất lĩnh binh mã tập kích thảo nguyên, theo ý của Phạm tướng quân, người nào có thể đảm nhiệm trọng trách này?”

“Hoàng Thượng thánh minh, vi thần nguyện ý lĩnh hai vạn quân tinh nhuệ, tiến nhập vào thảo nguyên, nếu như thất bại, sẽ tự mang đầu tới gặp Hoàng Thượng!” Phạm tướng quân hưng phấn nói.

Mãnh tướng có thể suất lĩnh tinh binh, tập kích vào thảo nguyên của người Đột Quyết mà trong vòng trăm năm qua chưa từng có đội quân nào của Hoa Triều đặt chân vào. Chuyện này cũng là nỗi khát vọng của rất nhiều các bậc chiến tướng, cho dù không thành công thì cũng thành nhân, trận chiến này đều phải ghi vào sử sách, lưu danh muôn đời, điều này cũng chính là tâm nguyện của các vị tướng quân. Cho nên, Phạm tướng quân thân là Đại tướng quân của Long Vũ quân, không muốn nhường ai, xin được ra trận.

Hoàng Thượng trầm ngâm trong chốc lát, lắc đầu nói: “Không được, Phạm tướng quân vốn là trụ cột nước nhà, an nguy của kinh thành còn phải nhờ người cùng các vị tướng quân bảo vệ, người không thể đảm nhận trọng trách này!”

Phạm tướng quân nghe vậy, biểu tình thất vọng lui về.

Đã lâu chưa lên tiếng, lúc này Mập Mập đứng ra, chấp tay nói: “Phụ hoàng, nhi thần tiến cử một người, có thể đảm nhận được trọng trách này.”

“Ai?”

“Phó tướng Kim Ngô Vệ, hiện đang nhậm chức thống lĩnh thị vệ của Phúc vương phủ, Phùng Cừu Dao tướng quân.”

“Nga? Hải nhi của ta vì sao lại tiến cử người này?”

“Phùng Cừu Dao vốn là con nhà binh gia, phụ thân của hẩn tên là Phùng Kế Nghiêu, trước kia làm đại tướng thủ thành Định Châu, mười năm về trước ác chiến cùng người Đột Quyết, tử trận sa trường. Phùng Cừu Dao từ năm chín tuổi đã đọc binh thư, cơ trí hơn người, anh dũng vô địch, tương lai sẽ là một vị chiến tướng của Đại Hoa chúng ta. Hơn nữa, người này từ nhỏ đã theo phụ thân của hẩn đi ra biên cương tái ngoại, đối với ngôn ngữ của Đột Quyết cũng có chút tinh thông. Việc này, nếu do hẩn đảm nhiệm, tất có thể mong chờ thắng lợi”

Biểu tình trên mặt Thái tử cứng đờ, vội vàng nói: “Phụ hoàng, nhi thần nghĩ chuyện này không ổn. Phùng Cừu Dao niên kỷ còn trẻ, vả lại phụ thân của hẩn đã bị người Đột Quyết giết chết, lần này tập kích thảo nguyên là muốn gây bất ngờ. Chỉ sợ trong lòng của hẩn ôm nặng cừu hận, trong lúc thi hành nhiệm vụ khó tránh khỏi sơ suất, làm hỏng việc quân cơ. Trận chiến này có quan hệ trọng đại, cần phải thận trọng!”

Lúc này, các vị đại thần cũng đang thì thầm nghị luận cùng nhau, đem toàn bộ tướng lĩnh ra tuyển chọn một lần, cuối cùng chán nản phát hiện, không có vị tướng quân nào, có đủ bản lĩnh để gánh vác trọng trách này. Tướng quân có đảm lược thì lại hữu dũng vô mưu, tướng quân có mưu có dũng thì tuổi đã cao. Cuối cùng, vẫn không lựa chọn được người thích hợp.

Hoàng Thượng hai mắt khép hờ, biểu tình trên mặt lộ ra vài phần cô tịch tang thương, ngoại địch xâm lăng, ngay cả một cái nhiệm vụ tập kích nhỏ nhoi cũng không lựa chọn được người thích hợp. Hoa triều, chẳng lẽ sẽ thua ở trong tay trẫm hay sao? Trẫm, liệu có phải là một vị quân vương mất nước, khiến cho con cháu ngàn đời sau phải chê cười hay không?

Sau khi trầm tư một được một lúc, Hoàng Thượng mở mắt ra, trên mặt phủ kín một nỗi, thanh âm khàn đục nói: “Truyền chỉ, Kim Ngô Vệ phó tướng Phùng Cừu Dao, điều nhập nhận chức phó tướng Long Vũ quân, phong hiệu Phiêu Kỵ tướng quân, ngay trong ngày hôm nay, lựa chọn hai vạn kỵ binh tinh nhuệ trong ba quân đoàn Long Vũ, Thần Sách, Thần Vũ. Ba ngày sau sẽ lên đường tiến nhập vào thảo nguyên, lệnh cho Hộ Bộ Thượng Thư nội trong vòng ba ngày phải chuẩn bị lương thảo cho hai vạn kỵ binh, cùng trang phục, loan đao của người Đột Quyết, không được sơ suất. Việc này quan hệ trọng đại, liên quan đến an nguy của quốc gia, hôm nay chư vị đang ngồi tại đây, không được tiết lộ ra ngoài nửa câu, người nào trái lệnh Lăng trì!”

Thái giám đứng bên cạnh đã sớm cầm bút viết theo ý chỉ của Hoàng Thượng, một chữ không thiếu, viết trên một tấm vải lụa vàng. Hoàng Thượng vừa nói dứt lời, vị thái giám liền cung kính dâng tấm vải lụa lên cho Hoàng Thượng giám định, Hoàng Thượng xem xét tỉ mỉ, sau đó trình trọng cầm ngọc tỷ đóng dấu.

Đám bá quan văn võ nghiêm mặt tuân chỉ, Thái tử cúi đầu, trong mắt hiện lên một tia tàn nhẫn, nhưng không ngờ lại bị Hoàng Thượng nhìn thấu.

Hoàng Thượng trong lòng thầm than một tiếng, phát tay hạ lệnh quần thần lui xuống, chỉ giữ lại hai người Thái tử cùng Phúc vương.

Hoàng Thượng vuốt râu, cười nói: “Vô bệnh, người bằng hữu ở thư viện kia là như thế nào? Ân, hần tên Phương Tranh đúng không?”

Mập Mập mỉm cười nói: “Phụ hoàng nói không sai, Phương Tranh chính là thiếu chủ nhân hiệu buôn Phương gia, Phương gia có sinh ý trải rộng khắp cả nước, làm ăn buôn bán khá lớn, hần là phụ hoàng đã từng nghe nói qua?”

“Uhm, quả thật đã từng nghe nói qua. Ai, cả đám văn võ bá quan trong triều đều không nghĩ ra nổi một cái biện pháp thích đáng, để cho một vị đệ tử thương nhân hiền kẻ sách. Không hiểu cái đám gọi là trọng thần triều đình có cảm thấy hổ thẹn hay không đây? Trẫm vạn phần nghi hoặc, một cái đệ tử thương nhân nhỏ bé, tại sao lại biết đạo dùng binh.”

Mập Mập khom người nói: “Đây là công đức của phụ hoàng, phụ hoàng ân trạch bốn biển, vạn người được điểm hóa, ngay cả một cái đệ tử thương nhân nhỏ nhoi, cũng không dám tự ti mà bỏ mặc quốc gia. Về phần đạo dùng binh pháp, từ ngày nhi thần giao hảo cùng Phương Tranh, cũng chưa bao giờ thấy hần đọc qua binh thư thao lược, nhưng hành động cùng lời nói của hần đều nằm ngoài sự suy đoán của mọi người, có thể nghĩ ra kế ly gián cùng biện pháp tập kích bất ngờ, nói như vậy, người này cũng có chỗ bất phàm.”

Vì tiền đồ tương lai của hảo bằng hữu, vì tâm sự nữ nhân của muội muội, Mập Mập đành phải thối phòng vài lời cho Phương Tranh ở trước mặt phụ hoàng.

Mập Mập ngữ khí bình thản mà chậm rãi, Hoàng Thượng nghe được, cao hứng cười ha hả nói: “Hài nhi của ta nói không sai. Việc này nếu thành công, Phương Tranh chính là đại công thần của Hoa Triều ta, có thể thưởng cho hần một chức quan trong triều.”

Thái tử nghe vậy, sắc mặt càng trở nên không tốt, nhưng hiện tại “long nhan đang cực kỳ vui mừng”, Thái tử cũng không dám ra lời, khiến cho Hoàng Thượng mất hứng.

Mập Mập vui mừng lộ rõ trên nét mặt, Phương huynh trở thành quan, nói vậy chẳng phải chuyện của hần cùng Mật Nhi sẽ có cơ hội thành công hay sao?

“Vô Bệnh, người có năng lực chia sẻ gánh nặng với phụ hoàng, chuyện này rất tốt, trẫm rất vui mừng.”

“Có thể san sẻ một chút gánh nặng cho phụ hoàng, vốn là bổn phận của nhi thần, nhi thần không thể đổ trách nhiệm cho người khác.”

.....

Mập Mập ngây ngất trong tiếng tán thưởng của Hoàng Thượng mà cáo lui, Thái tử đưa mắt nhìn theo bóng lưng của Mập Mập đang dần biến mất ngoài cửa thư phòng, khóe mắt bất giác có rút lại.

“Thái tử.”

“Có nhi thần.”

“Đạo quân vương, phải biết đối nhân xử thế, người nếu ngay cả huynh đệ ruột thịt của mình cũng ghen ghét, trăm sao dám đem giang sơn Đại Hoa giao cho người đây?”

“Nhi thần không dám!” Thái tử hoảng sợ vội vàng quỳ xuống, trong mắt hiện lên một tia hoang mang.

“Việc này trọng đại, quan hệ đến sinh tử tồn vong của Hoa triều, trăm không muốn nhìn thấy có người làm việc sơ suất ngoài ý muốn. Người hiểu được ý của trăm không?”

“Nhi thần đã hiểu, nhi thần sẽ dùng hết toàn lực phối hợp với mọi người xử lý việc này.”

“Người lui ra đi, trăm cảm thấy hơi mệt.”

“Tuân mệnh, phụ hoàng bảo trọng thân thể, nhi thần cáo lui.”

Nhìn theo bóng lưng Thái tử đang dần dần biến mất, Hoàng Thượng thở dài một tiếng-----Đây là tiếng thở dài của một vị lão nhân đối với nhi tử của mình.

39. Chương 39: Nhìn Trộm

Thánh chỉ hạ xuống, hộ bộ cùng quân doanh bên ngoài thành trở nên bận bịu rối ren, điều binh, gom góp lương thảo, thu thập y phục cùng loan đao của người Đột Quyết, vân vân, tất cả đều phải thực hiện hoàn toàn bí mật.

Mà lúc này Phương đại thiếu gia ngược lại rất thông dong tự tại.

Sau khi Phương đại thiếu gia hiển kế, quả thực rất xúc động vì tình cảm cao thượng sâu đậm lo cho nước cho dân của bản thân, hẳn cảm thấy mình chính là một người có ích cho xã hội, cho nên quyết định phải biểu dương bản thân một phen.

Liên đó hẳn nghĩ ngay tới Yên Nhiên. Còn loại phương thức biểu dương nào có thể so với việc cùng một tuyệt sắc giai nhân uống rượu tâm tình, thậm chí còn có thể làm gì đó càng khiến người ta động tâm?

Cho nên hẳn đã đi tới biệt viện Hoa Bài Lâu của mình.

Tiến vào khuê phòng của Yên Nhiên, hiện nàng không có ở bên trong, thiếp thân nha hoàn Cúc Nhi của Yên Nhiên nói cho hẳn biết, tiểu thư đang tắm rửa trong sương phòng bên cạnh, mời Phương đại thiếu gia kiên trì chờ một lát.

Phương đại thiếu gia đương nhiên không phải là một người kiên trì, đặc biệt sau khi nghe được Yên Nhiên đang tắm rửa, hẳn liền càng không thể kiên trì nổi.

Nam nhân có định nghĩa rất khác biệt giữa phong lưu và hạ lưu. Người phong lưu làm chuyện phong lưu, mọi việc đều phải kể đến ý cảnh, phong lưu bao giờ cũng đi liền một chỗ với những điều tốt đẹp. Tỷ như nhìn lên mỹ nhân tắm rửa, bất luận hữu ý hay vô ý, đây đều được coi là việc phong lưu mẫu mực nhất, thậm chí vì việc này mà có thể thành tựu không ít nhân duyên tốt đẹp.

Bất quá, nếu là nhìn lên mỹ nhân đại tiện, thì so ra vẫn còn thiếu một chút ý tứ.

Ngưu Lang chưa từng làm như thế, Đổng Vĩnh chưa từng làm như thế, Trữ Thái Thần chưa từng làm như thế...

Phương Tranh đương nhiên cũng sẽ không làm việc không có phẩm chất này, hẳn vốn là một người phong lưu.

Sau một hồi mượn có lung tung để đuổi Cúc Nhi ra ngoài, Phương Tranh liền rón ra rón rén tiến tới cạnh cửa sương phòng, đẩy cửa, cửa không mở.

Lại lén đến bên cửa sổ của sương phòng, học theo bộ dáng do thám địch tình của mấy vị đại hiệp trên tivi, dùng nước bọt chấm ướt ngón tay, sau đó hướng về phía ô vuông cửa sổ nhẹ nhàng chọc qua.

Ấn? Bất động? Tăng thêm một chút sức, vẫn bất động. Nhìn kỹ lại, song cửa không phải dùng giấy, mà là dùng ván gỗ đóng đinh vô cùng kín đáo. Phòng bị quả thật rất là nghiêm mật nha.

Thâu hương thiết ngọc sao có thể làm khó được bản thiếu gia?

Phương Tranh không biết từ chỗ nào đã moi ra được cái thang, nhẹ nhàng bò lên trên, cẩn thận dẫm từng bước trên nóc nhà, tính toán xong phương vị đại khái, động tác cực chậm rãi rút ra một tấm ngói, thò đầu vào liếc nhìn một cái, ha ha, hảo phong cảnh nha.

Tối nay trăng mờ gió lớn, trong tây sương phòng, ngọn đèn như hạt đậu, hơi nước lượn lờ, mờ ảo tựa đám sương, mông lung như tấm lụa.

Yên Nhiên thoải mái ngâm mình bên trong một thùng gỗ lớn, thở dài một hơi rất thoải mái. Nước bên trong thùng gỗ có chút lạnh, Yên Nhiên rất yêu thích tiết trời nóng nực, đem cả người ngâm mình trong làn nước lạnh, lại rải lên trên mặt nước một rổ cánh hoa mới hái, cảm thụ được cảm giác mát lạnh mang theo hương hoa, từng tia từng tia thấm nhập vào da thịt.

Bất luận là loại nữ nhân nào, cả đời luôn có ba sự kiện mà các nàng làm phi thường chậm rãi, soi gương, trang điểm, cùng tắm rửa.

Nữ nhân đang trong lúc làm ba sự kiện này, cho dù là Thiên Vương lão tử cũng không thúc giục được.

Phương Tranh không có dự định thúc giục nàng, thậm chí hẳn còn hi vọng Yên Nhiên tắm càng lâu càng tốt.

Thời khắc Phương Tranh đang nghiêng đầu ghé mắt trên nóc phòng tắm tây sương phòng, bên dưới nóc nhà, đương nhiên chính là Yên Nhiên.

Yên Nhiên duỗi thẳng chân, nhẹ nhàng tựa đầu bên mép thùng gỗ, lại một lần nữa thở dài thỏa mãn. Ngực của nàng đầy đặn mà săn chắc, hai chân nàng thẳng tắp mà thon dài, đầu ngón chân mềm mại khả ái, trên móng tay tô vẽ thêm một lớp sơn màu đỏ tươi. Toàn bộ bức tranh giống như một tác phẩm tinh mỹ mà nghệ thuật gia phải dồn hết tâm trí cả đời điêu khắc nên.

Phương Tranh cũng thở dài, một nữ nhân hoàn mỹ như thế, thực sự là thuộc về ta sao? Nếu như ở kiếp trước, ta một gã sinh viên đại học nho nhỏ không việc làm không thu nhập gia cảnh lại bình thường, ở trong mắt cực phẩm mỹ nữ như Yên Nhiên, sợ rằng ngay cả một hạt bụi cũng chẳng bằng!

Cũng phải nói rằng thời cổ đại này thật là tốt, một mỹ nữ như vậy từ đầu đến chân đều thuộc về ta, muốn "chén" lúc nào liền có thể "chén" ngay lúc đó, chỉ cần ta cao hứng, ta có thể bày ra ba mươi sáu loại tư thế khác nhau để "chén"...

Phương Tranh ghé vào trên nóc nhà, ánh mắt lom lom nhìn chăm chăm Yên Nhiên bên dưới, nhìn thân thể trắng nõn của nàng, nhìn nàng nhẹ nhàng cẩn thận chà xát cơ thể, động tác như muốn mị hoặc trên người, trái tim Phương đại thiếu gia không khỏi gia tốc, âm thầm nuốt một ngụm nước bọt, một cỗ nhiệt khí cuồng dã tự nhiên sinh ra từ hạ phúc, rồi dần dần trở nên thịnh vượng. Chịu không nổi rồi, thiếu gia ta đêm nay phải đem nàng hành quyết ngay tại chỗ!

Không hề báo trước, bên tai Phương Tranh truyền đến một thanh âm nho nhỏ.

"Thiếu gia, ngài bò lên cao như vậy để làm gì?" Đôi mắt Cúc Nhi trong veo mà vô tội, ở trong đêm mà vẫn sáng long lanh, tiểu nha đầu này rất có tiềm chất của mỹ nữ trưởng thành.

"Nga, xem mỹ nữ tắm thôi, người có muốn xem hay không... Oa! Vì sao người lại lên đây!" Phương Tranh sợ đến hồn phi phách tán, vội vàng đứng lên.

Cổ nhân đem nóc nhà xây dựng hình dáng sườn dốc, đương nhiên không phải là để cho người khác đứng, huống chi nóc nhà này còn có phần không chắc chắn.

Phương Tranh vừa mới đứng lên, liền cảm thấy dưới chân có chút lung lay, ngay sau đó, một tràng âm thanh tiếng ngói vỡ rầm rắc vang lên, thân thể liền không tự chủ được rơi ngay xuống dưới.

Trong truyền thuyết dường như cũng không có nam nhân tốt số nào lại rơi vào bồn tắm của mỹ nhân. Phương đại thiếu gia hôm nay quả thực có phần đen đủi, hần nặng nề không lệch một phân một tấc nào rơi ngay xuống... bên ngoài bồn tắm của mỹ nữ.

Quả là vạn hạnh trong bất hạnh, nóc nhà cách mặt đất không quá cao.

Yên Nhiên bên trong bồn tắm ngậy ra một lúc, sự tình phát sinh quá đột ngột, đang tắm vui vẻ, ai có thể nghĩ đến, một người không hề có lý do gì lại từ trên trời giáng xuống, hơn nữa lại là một nam nhân. Yên Nhiên tuy là người tài năng ngút trời, gặp phải loại tình huống này cũng không khỏi đỡ dằn trong chốc lát.

"A ---- Người đâu mau tới! Có kẻ trộm!" Sau khi yên tĩnh trong chốc lát, Yên Nhiên đã kịp thời phản ứng kinh hô lên một tiếng, không chút nghĩ ngợi liền vơ lấy quần áo vào tay, che đi những bộ vị trọng yếu của thân thể.

"Đừng... đừng hô... là ta..." Phương Tranh ngã đến mức thất điên bát đảo, nghe thấy Yên Nhiên gọi người, vội vàng yếu ớt nói.

"Người đâu mau tới!" Yên Nhiên ngược lại đang rơi vào kinh khủng, căn bản không nhìn rõ người nam nhân này là ai.

Hộ viện trong nhà được mời đến làm việc hết sức tận tụy. Một lát sau bên ngoài phòng tắm đã lúc nhúc bóng người, đám hộ viện đèn đuốc sáng rực, nắm chặt đao muốn cướp cửa xông vào để bảo hộ gia chủ.

Nghe thấy âm thanh quát tháo ở bên ngoài, Yên Nhiên bỗng nhiên nghĩ tới một vấn đề còn nghiêm trọng hơn nữa, kẻ trộm bị bắt tất nhiên là đáng mừng, nhưng nhiều hộ vệ thế này nếu như xông vào không có khả năng không nhìn thấy nàng--- mà thân thể nàng vẫn còn chưa mặc gì cả.

Sau khi ý thức được vấn đề, sắc mặt Yên Nhiên không khỏi tái nhợt, hoa dung thất sắc. Vào thời cổ đại, thân thể nữ nhân đầu thế tùy tiện cho nam nhân nhìn được, đương nhiên, thời hiện đại cũng như vậy.

"Các người không được phép đi vào!" Vào thời khắc khẩn yếu quan đầu, một âm thanh yêu kiều vang lên ngăn cản đám hộ viện: "Bên trong là thiếu gia cùng... cùng phu nhân, bọn họ... đang đùa giỡn thôi!"

Là Cúc Nhi, nha đầu kia thế nào lại không ngã xuống? Phương Tranh cảm thấy đầu óc choáng váng, cả trăm nghi vấn không lý giải được.

Đám hộ viện nghi hoặc nhìn qua cửa phòng đóng kín mít, lại nhìn sang Cúc Nhi đang nín cười đến mức sắc mặt đỏ bừng, đoàn người liếc mắt nhìn nhau, đều cảm thấy có phần không thể hiểu nổi, lập tức rời khỏi nội viện.

Bên trong phòng hai người vẫn đang duy trì tư thế cũ, Yên Nhiên vẻ mặt hoảng sợ che lấy thân thể, Phương đại thiếu gia thì khuôn mặt cúi xuống quỳ rạp trên mặt đất, đầu đến rên hừ hừ, quang cảnh thê thảm như là hiện trường tai nạn xe cộ.

Cúc Nhi chỉ huy đám hộ viện lui ra, liền đi vào trong phòng, thấy tình cảnh này, cũng không nhin được nữa, ôm bụng cười ha hả.

Yên Nhiên thấy Cúc Nhi tiến vào như thấy được cứu tinh, chỉ vào Phương Tranh nói: "Cúc Nhi, hần... hần..."

Kinh sợ quá độ, Yên Nhiên nói năng đã có chút lộn xộn.

Cúc Nhi vừa cười vừa nói: "Tiểu thư, vị này... là người quen... hi hi!"

Đôi mắt kinh ngạc xinh đẹp của Yên Nhiên mở lớn, nói: "Người quen? Hần... chẳng lẽ là...?"

"Không sai, hi hi... Hần chính là thiếu gia nha, ha ha ha..." Nói xong Cúc Nhi đem thân thể Phương Tranh trong trạng thái thờ thối thóp lặt trở lại.

"Nha! Thực sự là thiếu gia!" Yên Nhiên thở ra một hơi thật dài, thừa dịp Phương Tranh vẫn còn nhắm mắt rên rỉ, nhanh tay tùy tiện đem xiêm y mặc vào.

Ngay sau đó Yên Nhiên vội vàng đi lên trước, kiểm tra thương thế của Phương Tranh.

Thương thế của Phương đại thiếu gia cũng không nặng, vẫn còn nằm trên mặt đất rên rỉ, thật ra là bởi vì thực sự quá mất mặt, không dám nhìn mặt Yên Nhiên. Không thể không nói, việc này quả thực là rất mất mặt, trộm ngọc châu hương vốn không phải việc vinh quang, huống chi còn làm không chút chuyên nghiệp gì cả. Phương đại thiếu gia ngã bổ nhào ở nơi này, thực sự không còn mặt mũi nào để gặp các tiền bối đã từng xuyên việt...

"Thiếu gia, ngài... sao lại đùa quá trớn như vậy chứ?" Kiểm tra qua thương thế của Phương Tranh, hiện không có gì trở ngại, Yên Nhiên bèn nâng Phương Tranh dậy, giấu lại không khỏi vừa tức giận vừa buồn cười, mặt hoa trở nên đỏ bừng, không biết là bởi vì tức giận hay là vì ngượng ngùng.

Giai nhân đã mở miệng, Phương Tranh không thể nào tiếp tục giả bộ được nữa, không thể làm gì khác hơn là mở mắt ra, chột dạ nói: "A, thực là xấu hổ nha, bị nàng nhận ra rồi..."

"Thiếu gia vì sao từ trên trời rơi xuống?"

"Cái này...Bản thiếu gia ăn xong cơm chiều liền đi tản bộ, đột nhiên cảm giác thân thể nhẹ như chim yến, liền nhảy lên nóc nhà đi tới, thấy nàng đang tắm, liền thuận tiện hạ xuống hỏi thử xem nàng có cần thêm nước nóng hay không, ha ha..." Phương Tranh cười khan nói.

Yên Nhiên oán hận gõ vào đầu hắn, nói: "Đã ngã thành bộ dạng này rồi, vẫn còn nói nhảm!"

Ngay lập tức nàng thay đổi biểu tình, tựa như vui mừng lại tựa như xấu hổ oán trách nói: "Thiếu gia, ngài muốn nhìn... thân thể người ta, vì sao không đường đường chính chính mà nhìn? Thiếp... vốn là người của ngài, nếu muốn nhìn cũng chỉ cần ngài nói một câu. Hà tất còn phải bò lên nóc nhà, làm vậy chẳng khác gì thủ đoạn của kẻ trộm cả!" Nói xong, Yên Nhiên phong tình vạn chủng liếc mắt nhìn hắn một cái.

Ta muốn xem nàng liền cho ta xem, vậy cũng không còn nhiều ý nghĩa nữa. Thê không bằng thiếp, thiếp không bằng lạc thú lén lút, mỹ diệu cực điểm như vậy, Yên Nhiên chắc là sẽ không hiểu được đâu!

Phương Tranh xấu hổ cười, thấy Cúc Nhi ở một bên không hề cố kỵ cười đến vật tới vật lui, không khỏi thẹn quá hóa giận, tàn bạo trừng mắt nhìn Cúc Nhi nói: "Việc này hôm nay không ai được phép nói ra, nếu không thiếu gia ta sẽ... diệt khẩu! Tiền dâm hậu sát! Hừ hừ!"

"Được rồi, hướng một tiểu nha đầu thể hiện uy phong làm gì, thiếu gia, thiếp dìu ngài đi, còn đau không?" Yên Nhiên quan tâm hỏi.

Đi ra khỏi phòng tắm, Phương Tranh hít vào một hơi thật sâu, ai dè trong đau rên một trận, xem ra cú rơi này cũng không nhẹ.

Phương Tranh liếc mắt nhìn về góc tường bên ngoài phòng, nhớ tới một việc, không khỏi cảm thấy nghi ngờ bèn hỏi Cúc Nhi: "Người làm thế nào mà lên đó được?"

Tiểu nha đầu không nói chuyện, chỉ chỉ vào cây thang ở góc tường, cười như một tiểu hồ ly trộm được tới ba trăm con gà vậy.

Giáo huấn a! Về sau làm chuyện xấu, trước hết phải chặt đứt đường lui đã, trèo tường rút thang cũng là một kế trong binh pháp đó nha!

Phương Tranh ảo não không thôi, hung hăng trừng mắt nhìn Cúc Nhi, tiếp theo từ trong lòng móc ra một tấm ngân phiếu, cũng chẳng thèm liếc mắt liền đưa cho Yên Nhiên: "Ngày mai gọi người đem nóc nhà sửa lại đi... sửa cho chắc chắn một chút!"

Yên Nhiên tiếp nhận ngân phiếu, cười cười nói vâng.

Ý muốn tối nay của Phương Tranh vốn là kiếm nơi nào đó dưới ánh trăng cùng với Yên Nhiên tình chàng ý thiếp, bàn chuyện nhân sinh, nói chuyện lý tưởng, sau khi trò truyện hứng khởi rồi, lại đồng thời kiểm tra thân thể cho nhau, cuối cùng sẽ... Ân, sẽ làm một chút gì đó. Lúc này quần áo đã như con quạ đen, khiến

cho Phương đại thiếu gia cảm thấy vô cùng mất mặt. Vì vậy sau khi tùy tiện cùng với Yên Nhiên nói một vài câu, liền đứng dậy cáo từ.

Yên Nhiên có thể hiểu được Phương đại thiếu gia lúc này tâm tình đang uể oải, cũng không giữ hấn lại, tiễn Phương Tranh đến môn khẩu, nàng che miệng cười nói: "Thiếu gia, ngày mai sửa nóc nhà, thiếp ở phía trên cố ý lưu lại một lỗ có được không?"

"A?"

Yên Nhiên cố ý bĩu môi, làm ra bộ dạng ủy khuất nói: "Thiếp đã là người của thiếu gia, đưa đến bên miệng ngài không muốn, trái lại còn làm chuyện lén lút, nếu thiếu gia ngài thích như thế, thiếp không thể làm khác hơn là phối hợp cùng ngài thôi..."

"..."

Nữ nhân này quá xấu rồi, không để ý tới nàng nữa!

Phương đại thiếu gia xấu hổ giận dữ mà đi, Yên Nhiên phía sau vẫn còn truyền đến một trận cười yêu kiều như chuông bạc.

40. Chương 40: Một Minh Tiễn Nhập Thảo Nguyên.

Phương Tranh vươn vai, ngáp một cái thật to. Sau khi rửa mặt, Phương Tranh trầm ngâm suy nghĩ, ngày hôm nay làm gì? Tốt ngày. Cũng không thể ở nhà như thế này được?

Tạm thời thư viện không tới được, bởi vì đại quân Đột Quyết đang tiến về phương Nam, dân chúng Hoa triều náo động, đám học sinh cũng vô pháp an tâm đọc sách, Trần phu tử thấy thế, tuyên bố nghỉ học, đợi sau khi Đột Quyết lui binh thì đi học lại như cũ.

Ngọc Như Trai qua nửa tháng nữa cũng sẽ khai trương, công tác chuẩn bị, đã có nhân thủ của hiệu buôn Phương gia xử lý. Phương Tranh đi cũng không giúp đỡ được chuyện gì.

Mấy hôm nay, không biết Mập Mạp đang bận rộn chuyện gì, bóng người cũng không nom thấy. Chủ động đi tìm hấn, nhưng Phương Tranh lại không muốn chạm mặt với vị Trường Bình công chúa điều ngoa kia.

"Ai, thực con mẹ nó nhảm chán, tìm việc gì làm đây?" Phương Tranh ngã lưng; nằm thẳng cẳng trên giường; bắt đầu cân nhắc.

Còn chưa nghĩ thông, Tôn quản gia đã đến đây.

"Thiếu gia, ngoài cửa có một vị khách nhân, là tướng quân Kim Ngô Vệ lần trước, người có muốn gặp hay không?"

"Phùng đại ca?" Phương Tranh nhảy dựng từ trên giường xuống, nói: "Mau mau, mau đi mời hấn vào đây!" Chẳng được bao lâu. Phùng Cừu Dao đã bước tới tiểu viện.

"Uy, Phùng đại ca. cơn gió nào lại thổi Phùng đại ca tới đây?"

Lúc này Phùng Cừu Dao cười so với trước kia tự nhiên hơn rất nhiều. Cái gọi là "tự nhiên", kỳ thật cũng chỉ là khóe miệng hơi giãn ra một chút mà thôi, gia hỏa này trước sau như một, là hình tượng của một con người rắn rỏi, ý chí kiên cường và giàu lòng hi sinh, cười đối với hấn mà nói chính là một chuyện khó khăn hơn so với giết người.

"Phương lão đệ, mạo muội đến nhà, mong rằng người chớ trách ta thất lễ."

"Không có không có, Phùng đại ca người chính là khách quý a." Phương Tranh cười tươi như hoa, nghe Phùng Cừu Dao kể chuyện đánh giặc, nói chuyện giết người, ngày hôm nay cùng không tính là nhảm chán.

Phương Tranh đang cười cười, không ngờ sắc mặt Phùng Cừu Dao biến thành nghiêm túc, hai chân trụ "huych" một tiếng, quỳ gối hướng Phương Tranh hành lễ.

Phương Tranh méo miệng giống như bị người cầu véo, thân mình cứng đờ. tiếp theo bị dọa tới mức thất kinh, vội vàng bước lên phía trước, đỡ Phùng Cửu Dao dậy: "Ai nha, chuyện này là như thế nào. Phùng đại ca người tính làm chuyện gì đây? Có chuyện muốn thương lượng với ta phải không? Chỉ cần người nói một tiếng, tiểu đệ ta làm được tuyệt không dám từ chối. Ngoại trừ vay tiền a, ta cũng không còn tiền..."

Phùng Cửu Dao thần tình cảm kích nhìn Phương Tranh nói: "Huynh đệ, một lát này, ta thay mặt dân chúng Đại Hoa cảm ơn người. Phùng mỗ nhận được thánh chỉ, Hoàng Thượng đã quyết định dùng kế sách của người, lệnh cho ta dẫn hai vạn kỵ binh tinh nhuệ, bất ngờ tập kích thảo nguyên, ngay trong đêm nay sẽ lên đường. Phùng mỗ không nhìn lầm người, huynh đệ, quả nhiên người là một nam tử hán đại trượng phu, nếu diệu kế của người thành công, ít nhất có thể bảo vệ Đại Hoa chúng ta bình an ba năm đến năm năm, dân chúng tránh được số kiếp lầm than a."

"A?" Phương Tranh trợn mắt há mồm, không ngờ Hoàng Thượng lại dùng kế sách của ta, đây chính là một kết quả nằm ngoài dự đoán. Xem ra, thiếu gia quả thật là nhân vật tài hoa xuất chúng, đa mưu túc trí, bất luận ta khiêm tốn như thế nào, cũng như đom đóm tỏa sáng trong đêm đen, xuất chúng...

Nhưng mà.... Ta nghĩ ra chủ ý này, đúng thật cũng chưa từng nghĩ đến nó có thể cứu vớt được bách tính thường dân, ta chỉ muốn tiếp tục an ổn làm chức nghiệp thiếu gia con nhà phú hào, bắt đắc dĩ mới phải nhỏ giọt như vậy, Phùng Cửu Dao lại nói chính mình vì nước vì dân, này.... Hiểu lầm rồi...

Phương Tranh cười khan nói: "Phùng đại ca khách khí rồi, ha ha, nếu ta nói chủ ý này nguyên bản cũng không phải vì dân chúng trăm họ, người...Liệu có tin hay không?"

Phùng Cửu Dao nói: "Bất kể là vì ai, nói cho cùng dân chúng chịu ân huệ của người. Huynh đệ người yên tâm, diệu kế này của người. Phùng mỗ tiến nhập thảo nguyên sẽ không làm cho người mất mặt!"

"Uy, không cần không cần, mất mặt cũng không sao. ta không sao cả, chỉ nói tùy tiện mà thôi, mọi người không nên làm lớn chuyện tình..."

Phương Tranh nói tới đây, đột nhiên lo lắng đến một sự kiện, biểu hiện của mọi người dường như chắc chắn chủ ý này của hắn sẽ có hiệu quả nhất định, Mập Mập thì như thế, Phùng Cửu Dao cũng như thế, bọn họ tin tưởng mình, điểm này Phương Tranh rất phấn khởi. Nhưng nếu vạn nhất kế sách không hiệu quả thì làm sao đây?

"Phùng đại ca, ta mạo muội hỏi một câu thôi." Phương Tranh khốn khổ nuốt một ngụm nước bọt, nói: "Chuyện này...Vạn nhất, ta nói là vạn nhất kế sách của ta thất bại thì làm sao bây giờ? Ân, Hoàng Thượng sẽ không tru di cửu tộc ta chứ?"

Chiến thắng dĩ nhiên sẽ ăn mừng, nhưng chiến bại thì cũng phải tìm người chịu tội thay? Kế sách này vốn là do Phương Tranh, bá quan văn võ trong triều không liên quan, nếu như muốn truy cứu trách nhiệm, có ai so với Phương Tranh thích hợp sắm vai diễn này hơn hắn hay không?

Phùng Cửu Dao nghe vậy, nhíu mày nói: "Sao lão đệ lại không có lòng tin với chính bản thân mình như thế? Bộ Binh Thượng Thư Ngụy đại nhân cùng các vị tướng quân đã bàn bạc, đem kế sách của người tính toán cẩn thận, tất cả mọi người đều nói kế sách này có khả năng thành công rất cao, ta cũng đã cẩn thận tham cứu kế sách của người, cũng cho rằng nó có tính khả thi, lão đệ người cứ yên tâm đi."

Văn võ bá quan trong triều có thể tin được sao? Lão Phùng không khỏi quá ngây thơ.

"Vạn nhất chiến bại thì làm sao đây?"

Phùng Cửu Dao trầm ngâm nói: "Nếu chiến bại. Phùng mỗ cùng hai vạn kỵ binh tinh nhuệ không quay về quê hương được. Hơn nữa, chỉ sợ lão đệ người..."

Phùng Cửu Dao lắc đầu, thờ dãi không nói.

Nhưng ý tứ của Phùng Cửu Dao thì Phương Tranh cũng đã thấu hiểu, kế sách thất bại, chính mình nghĩ ra kế sách này, còn không rửa cổ mà chờ người ta khai đao.

Phương Tranh hận không thể tự vả vào miệng của mình, ta con mẹ nó, sao lại lảm nhảm như vậy! An ổn mà sống qua ngày, như thế nào lại đi hiến cái kế sách chó má gì cho triều đình, còn không biết suy nghĩ, triều

đình tốt như vậy sao? Đây là chuyện đại sự quan hệ đến sinh tử tồn vong của quốc gia, như thế nào lại coi trọng lời nói chơi của ta?

Không phải Gia Cát Lượng, cũng không phải là Chu Công Cẩn, vậy mà còn giả bộ cái gì đại đầu toán! Bây giờ thì tốt rồi, tự đào mồ chôn mình.

”Tuy nhiên lão đệ hãy bình tâm, chưa chắc kế này đã thất bại, cho dù là chiến bại đi chăng nữa, Phúc Vương điện hạ cũng sẽ bảo vệ cho người được bình an. Nghe nói trước mặt Hoàng Thượng, Phúc Vương đã từng mở lời cầu xin, thắng thì được phong thưởng, thua cũng không bị truy cứu trách nhiệm. Hoàng Thượng đã đáp ứng rồi.”

Hóa ra là thế, có câu nói này trong lòng cũng cảm thấy thoải mái hơn, quả nhiên Mập Mập là hạng người nghĩa khí.

Phương Tranh nhẹ nhõm thở dài một hơi, đồng thời lại lo lắng cho Phùng Cừu Dao, nói: ”Phùng đại ca, các bộ lạc trên thảo nguyên đều có tính tình hung hãn, tuy chỉ là người già, phụ nữ và trẻ nhỏ, nhưng cũng tinh thông cưỡi ngựa bắn cung, không thể khinh thường được, tiểu đệ ngồi ở nhà chờ người quay về kể chuyện điều binh đánh giặc a!”

”Lão đệ yên tâm, Phùng mỗ từ nhỏ đã ở vùng biên cương tái ngoại, đối với người Đột Quyết trên thảo nguyên cũng hiểu biết sâu sắc, người cứ việc ngồi chờ tin thắng trận của ta mà thôi.”

Hai người nói chuyện phiếm trong chốc lát, Phùng Cừu Dao mới đứng dậy cáo từ, quay về doanh trại tập hợp binh sĩ.

Mùng 8 tháng 5 năm Kiến Vũ thứ 12, phó tướng Long Vũ quân Phùng Cừu Dao suất lĩnh hai vạn kỵ binh tinh nhuệ, trong đêm tối bí mật dẫn quân rời khỏi kinh thành, hướng Tây mà tiến, lần này hành động bí mật, ngoại trừ một số đại thần trong triều, vẫn vô bá quan còn lại đều không biết rõ tình hình. Đám văn vô bá quan không rõ tin tức, hàng ngày trên triều đều tiến hành tranh luận kịch liệt.

Phùng Cừu Dao cùng kỵ binh còn chưa tiến nhập vào thảo nguyên, quân báo lại truyền tin tức đến kinh thành. Định Châu bị đại quân của Đột Quyết vây hãm ba ngày, cuối cùng thành đã bị phá, quan tri phủ của Định Châu là Lưu Thành Phong, cùng tướng quân thủ thành là Ngô Nghiễm Đức đều đã hy sinh vì quốc gia, nữ tử trẻ tuổi trong thành bị bắt sống, còn lại đã bị tàn sát hết. Sau khi cướp bóc của cải, quân Đột Quyết phóng hỏa đốt thành, chỉ trong một thời gian ngắn, trăm dặm chung quanh Định Châu đã biến thành tử địa, máu chảy thành sông. May mắn một số thường dân bách tính, trước đó đã hướng phía Nam lánh nạn, tránh họa binh đao.

Hiện giờ, đạo quân tiên phong của người Đột Quyết đang hướng tới U Châu, năm vạn nhân mã đã đóng ở dưới chân thành, tình thế U Châu đang rất nguy kịch.

Tin tức này, về đến kinh thành. Hoàng Thượng phẫn nộ. quân thần khủng hoảng, phái chủ chiến cùng phái chủ hòa tranh luận càng thêm gay gắt. Hòa, thì mang danh mất nước, chiến thì lại không đủ binh lực. Mỗi ngày trong triều đều cãi nhau như chợ vỡ, Hoàng Thượng cảm thấy vô cùng phiền não, nhưng biết không thể trông cậy vào một đám đại thần chỉ biết nói suông này, ánh mắt của hắn thường ném về phía Tây Bắc, nơi đó, có một đoàn quân, đang vượt qua cao nguyên hoàng thổ, dần dần tiến nhập vào thảo nguyên, nơi mà trăm năm qua chưa có đội quân nào của Hoa triều đặt chân lên.

Đoàn quân này có lẽ chính là hy vọng cuối cùng của nước Đại Hoa.

Triều đình đại loạn, Phương gia tuy không có quan hệ cùng triều chính, nhưng cũng không an bình.

Từ ngày đó, Phương lão gia càng ngày càng đổ dồn tinh lực, vào trên người đứa nhi tử bảo bối của hắn.

Đứa nhi tử này từ ngày ngã đập đầu xuống đất, liền đứng như đám người ăn kẻ ở trong Phương phủ bàn tán, hắn đã thông suốt. Điểm này, Phương lão gia có thể tìm được bằng chứng ở mọi mặt trong cuộc sống sinh hoạt hằng ngày, tỷ như học vấn, tài năng không đợi tuổi, ánh mắt không thua kém gia chủ lâu năm như hắn bao nhiêu. Thậm chí, Phương lão gia sinh ra một loại ý tưởng hoang đường, nếu hiện tại hắn đem toàn bộ sản nghiệp trong nhà giao cho đứa nhi tử này, thì danh tiếng của hiệu buôn Phương gia không chỉ có như vậy.

Kỳ vọng một người nổi nghiệp, hiện giờ Phương lão gia chính là một bức chân dung tả thực sâu sắc nhất. Chờ đợi bao nhiêu năm qua, rốt cuộc lão thiên cũng có mắt, nhi tử của mình thoát thai hoán cốt, làm cho tâm tình của Phương lão gia cảm thấy được một chút an ủi.

Bởi vì Phương lão gia quan tâm chú ý tới hần, cho nên Phương Tranh sắp nhiều phiền toái lớn. Nhưng ngoại nhân nhìn vào thì xem ra đây là một cái phiền toái tràn đầy hương diễm. Phương lão gia tính toán tìm cho hần một mối hôn sự.

Kể từ khi biết rõ thân phận của Trường Bình công chúa. Phương lão gia cùng Phương phu nhân đã vứt bỏ ý tưởng thu nàng làm con dâu tương lai, địa vị của hai bên chênh lệch nhau quá lớn, việc này sẽ không thành công. Nhưng dù sao Phương đại thiếu gia cũng phải thành thân a, nếu còn trì hoãn thêm nữa, chỉ sợ đám thương nhân trong thành Kim Lăng chê cười.

Nam nhân thời cổ đại mười tám tuổi chưa thành thân cũng rất hiếm, cho dù có, cũng là những người nghèo khổ, tầng lớp dưới đáy cùng của xã hội phong kiến. Địa vị Phương gia tuy rằng không cao, nhưng cái không thiếu lại chính là bạc.

Chỉ do tính tình Phương Tranh ngày trước rất hỗn dãn, không nhà nào muốn đem khuê nữ gả cho hần, cho nên chuyện hôn nhân đại sự của Phương Tranh mới trễ nải như vậy.

Hiện tại Phương Tranh xuyên việt qua đây, đối nhân xử thế cũng hòa hoãn hơn so với gã thiếu gia ngày trước, hơn nữa học vấn uyên bác, cao thâm. Những biến hóa thay đổi trên con người của hần, được đám người hầu kẻ hạ tuyên truyền ra ngoài, cho nên, hiện giờ danh khí của Phương thiếu gia tại Kim Lăng thành tuy rằng không lớn nhưng cũng không phải nhỏ. Mỗi người đối với hần đều phải nhìn bằng con mắt khác xưa, thanh danh ngày một tốt, tự nhiên hôn nhân cũng mai mối đến tận cửa.

Có ba nhà mai mối đến tận cửa, trong đó đều là những thiên kim tiểu thư của các ông chủ hiệu buôn thành Kim Lăng. Ba nhà đều có chung một đặc điểm, đó chính là việc làm ăn sinh ý đều phải dựa vào hiệu buôn Phương gia giúp đỡ. Nói cách khác, cuộc hôn nhân của ba nhà này đều có tính chất thương nghiệp.

41. Chương 41: Thân Thế Của Tiểu Lục (thượng)

Phương Tranh kinh ngạc trừng lớn con mắt.

“Tiểu tử ngốc, trừ ngươi ra thì còn có ai hử?”

Phương phu nhân từ ái gõ một cái lên đầu hần.

“A? Vì sao?”

“Vui mừng đến phát ngốc rồi à? Thành thân mà còn hỏi vì sao, ngươi đã mười tám tuổi rồi, hần cũng nên thành thân đi!”

“Mẹ, con không vội...”

Phương Tranh nỗ lực trì hoãn, từ trong nội tâm mà nói, hần thật sự không nguyện ý thành thân, mười tám tuổi, lông vừa mới mọc đủ dài, chính là độ tuổi tốt nhất để lêu lổng khắp nơi, vội vã thành thân sớm như vậy để làm gì cơ chứ?

“Ngươi không vội nhưng chúng ta vội”

Phương lão gia ở một bên chen vào nói:

“Trước kia không có ai để ý đến ngươi, hôm nay ngươi đã thay da đổi thịt, làm một con người mới, giờ đã có người đến tận cửa để cầu hôn rồi. Cho nên mới nói, làm người, còn phải làm một người tốt mới được!”

“...”

“Tranh nhi, cái gọi là trai lớn lấy vợ, gái lớn gả chồng, từ xưa đã là luân thường đạo lý, Phương gia nhà chúng ta neo người đơn bạc, ta và phụ thân ngươi mong ngóng được bỗng cháu đã bao nhiêu năm nay, cha mẹ đều chỉ hi vọng vào ngươi khai cảnh nẩy lộc cho Phương gia thôi!”

Phương phu nhân ở một bên khuyen nhủ.

Mục đích xuyên việt của ta không phải là làm ngựa giống nha!

“Vậy sao cha không nạp thêm mấy phòng thiếp, sinh thêm vài đứa con đi”

Phương lão gia vốn đang thông thả ung dung vuốt chòm râu, nghe thấy vậy không khỏi sắc mặt trắng nhợt, còn chưa kịp lên tiếng trách cứ, Phương phu nhân đã mở miệng nói.

“Lão dám! Cho lão hai lá gan để lão thử xem!”

Phương phu nhân cười nhạt, đôi mi thanh tú dựng lên, sát khí trong mắt bắn ra dần dụa, nhiệt độ trong phòng cũng đột ngột giảm xuống, cả hai phụ tử khắp người đều là hàn ý. Phương lão gia nắm chặt chòm râu thật dài, thiếu chút nữa là giật ra cả nắm.

“Mẫu thân uy vũ, nhất thống Phương gia!”

Phương Tranh hoàn toàn phục tùng chấp tay bái lạy.

Rốt cục cũng được kiến thức qua uy phong của lão nương, ngày thường thì mặt mày hiền hậu, đối với người thập phần hòa khí, một khi gặp phải vấn đề mang tính nguyên tắc thì lại không chút nào thoái nhượng, trong một tác đất ắt có tranh giành, trước đây hạ nhân có nói lão nương lợi hại thế nào, Phương Tranh bao giờ cũng không tin, hiện tại đã được thấy tận mắt, quả nhiên là danh bất hư truyền, thảo nào qua nhiều năm như vậy mà phụ thân không dám nạp thiếp, cũng là vì có một vị nguyên phối phu nhân lợi hại trấn thủ Phương gia, thiếp nào có bước qua được ngưỡng cửa Phương gia, chỉ sợ cũng không sống quá được 1 tháng.

“Bất quá, cha người là cha người, người là người.”

Phương phu nhân lại đổi sang thần sắc ngưng chiều nói:

“Nếu có cô nương thích hợp nào nguyện ý gả cho người, cha mẹ không phản đối người lấy nhiều người, chúng ta có tiền, lấy bao nhiêu về cũng đều nuôi được hết. Lấy về càng nhiều vợ, sinh được càng nhiều con, Phương gia ta từ nay sẽ hưng vượng rồi!”

Đây là điển hình của sự phân biệt đối xử, song trọng tiêu chuẩn. Phương Tranh âm thầm liếc mắt nhìn cha, thấy lão đang ngửa đầu lên trời mắt trợn trắng, lắc đầu than, cha ta mạng khổ a.

“Mẹ, có thể hoãn lại hay không? Hài nhi.....hài nhi còn có nghiệp học trên người, thực sự sợ bị phân tâm mà trễ mất kì thi hương mùa thu.”

Phương Tranh vẻ mặt đau khổ nói.

“Không được, nào có ai mười tám tuổi vẫn chưa thành thân, khiến cho người khác chê cười! Kì thi hương chết tiệt kia ai thích thì đi mà thi, dù sao cha mẹ cũng chưa từng trông cậy vào người có thể thi ra cái trò trống gì, còn không bằng ở nhà mà thành thân, thành thân rồi, người thích làm gì thì làm, cha mẹ cũng không quản nữa”

Phương phu nhân nóng lòng bông cháu, có nói thế nào cũng đều không được.

“Tranh nhi, lần này tới cửa cầu thân có ba nhà, đều là thiên kim của chủ nhân hiệu buôn Kim Lăng, cũng coi như là môn đăng hộ đối, không đến mức ủy khuất người, chút nữa mẹ người sẽ nói rõ cùng người, người liền chọn một khuê nữ trong số đó rồi thành thân đi!”

Phương lão gia nói.

“Vâng!”

Phương Tranh vẻ mặt đau khổ đáp lại một tiếng.

Phương lão gia còn có chuyện nên đi trước một bước, chờ sau khi lão đi rồi, Phương phu nhân hằng hái bưng bưng bắt đầu cùng Phương Tranh thảo luận, khuê nữ nhà ai xinh xắn, khuê nữ nhà ai hồng lớn, dễ sinh đẻ, khuê nữ nhà ai giỏi chăm lo gia đình, vân vân...

Phương Tranh cố gắng hết sức giữ vững tinh thần, thẳng cho đến khi lão nương nói xong, lúc này mới miễn cưỡng nói:

“Mẫu thân, việc này quả thực hài nhi cần phải hết sức cân nhắc một phen, dù sao cũng là chung thân đại sự, không thể hấp tấp mà làm bừa được, người thấy sao?”

Phương phu nhân gật đầu nói:

“Cân nhắc cũng đúng, Phương gia ta tuy không phải danh môn vọng tộc, nhưng cũng không phải là người tùy tiện, tiến được vào cửa nhà ta cũng không phải là chuyện dễ dàng như vậy đâu. Bất quá Tranh nhi, người phải nắm chắc thời gian mà cân nhắc, bà mối của mấy nhà này vẫn đang đợi tin đó, trì hoãn lâu quá cũng không phải là chuyện hay!”

Phương Tranh vâng vâng dạ dạ, cười miễn cưỡng rồi xin cáo lui.

Trở lại tiểu viện, Phương Tranh chẳng thêm cời y phục liền đi thẳng tới bên nằm xuống, hai tay gối đầu, hai mắt vô thần nhìn lên xà nhà.

Lần này chỉ sợ tránh không nổi rồi.

Đi tới cổ đại lâu như vậy, có đôi khi Phương Tranh vẫn thường hỏi bản thân, rốt cuộc trong lòng hẳn có vừa ý người nào hay không?

Tiểu Lục? Bản thân có lẽ rất thích nàng, nhưng chung quy cũng không tính là ái mộ, đối với nàng nhiều lắm chỉ có thể xem như một loại khát vọng chinh phục mà thôi, thất bại chính là, đến tận bây giờ Phương đại thiếu gia vẫn chưa chinh phục được nàng. Hay là thừa dịp đêm nay trăng mờ gió lớn, liền đem nàng “làm việc” luôn một thể? Đại Hoàng có cản ta hay không? Nếu như nàng lớn tiếng kêu la thì làm thế nào bây giờ?

Yên Nhiên? Ân, đối với nàng quả thật là mình có chút ái mộ, thế nhưng hai người quen biết nhau chưa lâu, hai bên chưa thể nói là hiểu rõ nhau được, loại ái mộ này rất là mù quáng, chỉ có thể xem như tương đối ái mộ đối với bề ngoài của nàng mà thôi, dù sao thì nàng cũng là một tuyệt sắc mỹ nhân, khi nam nhân nhìn thấy tuyệt sắc mỹ nhân, không phải đều như đám ruồi tranh nhau đậu trên quả trứng nứt hay sao? Cái này, cũng không tính là vừa ý!

Phượng tỷ? Thực nữ nha, quyến rũ phong tao, khôn khéo giỏi giang, nhất cử nhất động đều lộ vẻ phong tình, tướng tượng ra dáng hấp dẫn chuyển của nàng trên giường một chút...chắc chắn, là một nam nhân liền không chịu nổi rồi. Hơn nữa tính cách của nàng cũng tốt, trong nhu có cương, phóng khoáng nhưng không mất đi sự tinh tế, lấy về nhà làm lão bà chính là một khối bảo bối a, đáng tiếc, trước mắt mà nói nàng vẫn chỉ là một mối hợp tác làm ăn, tạm thời chưa thể có được. Lại nói, phụ mẫu cũng tuyệt đối không đồng ý để nàng tiến vào Phương gia.

Trường Bình công chúa?---Phương Tranh ra sức lắc đầu, không thêm nghĩ ngợi ngay lập tức đem nàng vứt ra khỏi não, không có nguyên nhân, nếu như một lúc nào đó hẳn chỉ có thể có một lựa chọn giữa công chúa và cái chết, hẳn tin rằng mình sẽ chọn cái chết, chỉ đơn giản vậy thôi.

Bi ai nha! Người ta xuyên việt, mỹ nữ xếp hàng chờ hẳn chọn, gào khóc đòi phải gả cho hẳn, không được không thôi, các nàng chỉ nóng lòng để được gả cho người. Ta vì sao lại thảm như vậy chứ? Ta xuyên việt đã lâu như vậy rồi, vẫn còn đang phải phân vân giữa bốn, à không, ba vị nữ nhân.

Nếu không, cứ dứt khoát buông xuôi đi? Phương Tranh từ đáy lòng toát lên ý nghĩ này, nhắm mắt lại, cái gì cũng không nghĩ tới nữa, để bản thân trở thành một con ngựa giống tác hoan khắp nơi, thật tốt, dù sao cũng chẳng thiệt thòi gì. Thế nhưng, vì sao trong lòng luôn luôn có một cảm giác mất mát thất vọng? Phảng phất như nỗi sợ hãi ngày diệt vong tới gần vậy?

“Thiếu gia, người làm sao vậy?”

Tiểu Lục tiến đến, thấy Phương Tranh thất thần nhìn lên xà nhà, không khỏi quan tâm cất tiếng hỏi, ngữ khí vẫn bình thản trước sau như một.

“Tiểu Lục, thiếu gia ta phải thành thân. Ai!”

“Cái gì?”

Tiểu Lục ngạc nhiên, trong mắt hiện lên một tia thần sắc phức tạp không nói lên lời.

Lập tức Tiểu Lục nhếch nhếch khóe miệng, tỏ vẻ là nàng mỉm cười một chút, nói:

“Vậy nô tỳ phải chúc mừng thiếu gia rồi!”

Trong giọng nói còn ẩn chứa vài phần run rẩy.

“Thật sao? Người cũng thấy cần phải chúc mừng ta sao?”

Phương Tranh chăm chăm nhìn Tiểu Lục, âm thanh âm trầm hỏi.

“Đúng vậy, hỉ sự của đời người, đương nhiên cần phải chúc mừng. Về sau thiếu phu nhân vào cửa rồi, nô tỳ cũng nên đổi đến nội viện để làm việc!”

Tiểu Lục tỏ ra nhẹ nhõm nói.

“A? Vì sao? Thiếp thân nha hoàn không phải là đều theo...”

Phương Tranh thất kinh, thế là không đúng nha, chung quy nghe nói ý tứ khác của thiếp thân nha hoàn, kỳ thực cũng chính là một phòng tiểu thiếp của chủ nhân, nếu như chủ nhân thành thân, có nguyên phối phu nhân rồi, nha hoàn liền tự động thăng cấp lên thành thiếp, thế nào đến lượt ta đây lại không phải vậy sao?

“Nô tỳ hiểu rõ ý tứ của thiếu gia, có thể nhà người khác là như thế, nhưng nô tỳ không giống vậy”

Tiểu Lục cất tiếng nhàn nhạt nói.

“Vì sao nha?”

“Thiếu gia, thêm qua nửa năm nữa, nô tỳ liền tròn mười sáu tuổi rồi.”

Nhân thân Tiểu Lục có chút bi thương.

“A, chúc người sinh nhật vui vẻ trước nha...Kháo! Nói cái gì vậy, việc này có quan hệ gì với điều ta hỏi sao?”

“Có quan hệ”

Tiểu Lục cười cười.

“Nô tỳ tròn mười sáu tuổi, có lẽ sẽ rời khỏi ngài, rời khỏi Phương gia.”

“Cái gì? Người muốn đi đâu?”

Phương Tranh nghe thấy vậy liền nóng nảy, không dễ dàng gì mới quen được Tiểu Lục hầu hạ cẩn thận tỉ mỉ, quen được biểu tình lãnh đạm kia, còn cả một loại mập mờ mờ lung tồn tại giữa hai người, đang tốt đẹp như thế, lại phải rời đi là thế nào?

“Thiếu gia, nô tỳ năm đó bước vào Phương phủ, cũng không hề cùng Phương gia kí tử khế.”

Cái gọi là “tử khế” này, ý tứ đúng như lời nói, người này từ nay về sau đã bán cho Phương gia rồi, sống chết toàn bộ đều do gia chủ nắm giữ, thuộc về tài sản tư nhân của gia chủ.

Tiểu Lục không có kí tử khế, điều này đại biểu nàng ở Phương gia chỉ là một người làm công hợp đồng, khi nào muốn đi liền có thể đi, gia chủ căn bản không có quyền lực ngăn cản.

“Tử hay bất tử khế ta đều mặc kệ, ta hỏi người, vì sao phải đi? Ta đắc tội với người? Hay là hạ nhân khác khi dễ người? Phương gia ta đối với người không tốt hay sao?”

Phương Tranh hỏi tựa như pháo liên châu.

“Thiếu gia, đừng nghĩ nhiều, nô tỳ nhất định phải đi, việc này cùng với Phương gia không có quan hệ...”

Tiểu Lục thương cảm lắc đầu, muốn nói lại thôi.

“Kháo! Chờ đã!”

Phương Tranh không chút nghĩ ngợi, quay đầu đi thẳng đến nội viện, chỗ ở của Phương phu nhân.

“Thiếu gia...”

Tiểu Lục ở sau gọi hần, hần cũng không thèm quan tâm.

Hôm nay nhất định phải đem chuyện này nói rõ ràng với lão nương, nếu không chẳng lẽ cứ để như thế? Lắc đầu, Phương Tranh dùng sức day day thái dương, mẹ nó! Cả ngày hôm nay không được thoải mái rồi! Cái gì cũng đều không ổn, chẳng lẽ tai họa đang ập tới hay sao? Nhất định là do việc thành thân này làm náo loạn lên, lão tử hôm nay bằng bất cứ giá nào cũng không thành thân!

“Mẹ, con không thành thân nữa, các người thích mắng thì cứ mắng đi.”

Không đợi hạ nhân hành lễ, Phương Tranh đã hùng hùng hổ hổ vọt tới trước mặt Phương phu nhân lớn tiếng nói.

“Làm sao vậy?”

Phương phu nhân có chút bất ngờ, mới vừa nãy thôi vẫn còn tốt nha, thế nào mà quay đầu lại liền không ổn rồi? Đưa tay sờ sờ lên trán Phương Tranh:

“Tranh nhi, ăn phải đồ bẩn hay sao?”

“Mẹ, con không bệnh, chỉ là muốn cùng người nói một lời, con không thành thân nữa!”

“Vì sao?”

“Tiểu Lục nói nàng phải đi, ân, nửa năm sau liền sẽ đi.”

“Việc này với việc người có thành thân hay không có quan hệ gì?”

“Đương nhiên là có quan hệ, nhất định là nàng thấy ghen tị, cho nên mới đòi bỏ đi!”

Đến giờ phút này mà Phương Tranh vẫn không quên yy một phen.

“Nói vậy!”

Phương phu nhân cứng chiều gõ đầu hấn một cái:

“Dù cho người không thành thân, Tiểu Lục cũng vẫn phải đi.”

Kháo! Đây rồi cuộc là có chuyện gì xảy ra? Không ngờ cả nhà chỉ mỗi mình ta là không biết hay sao?

“Trước đây không nói cho người, là bởi vì không cần phải cho người biết.”

Phương phu nhân nói.

“Tiểu tử ngốc người, ngày thường không tìm không phỉ, nói cho người biết có tác dụng gì, nếu như Tiểu Lục...nàng thực sự nhất định phải đi, đến lúc đó mẫu thân cho người đổi một thiếp thân nha hoàn khác là được! Ài, khuê nữ đáng thương này...”

“Con không cần nha hoàn khác! Chỉ cần Tiểu Lục! Mẹ, đây rốt cuộc là có chuyện gì?”

42. Chương 42: Thân Thế Của Tiểu Lục (hạ)

Phương phu nhân thở dài nói:

”Thân thế của Tiểu Lục rất khổ. Hơn ba năm trước đây, cha người tới Hưng Khánh phủ bàn bạc sinh ý, đi ngang qua một thôn trang, khắp nơi đều là thi thể, nguyên lai vừa mới bị người Đột Quyết cướp bóc qua, toàn bộ thôn trang bị tàn sát hầu như chết hết. Cha người phái người tìm kiếm chung quanh, rốt cục dưới đồng gạch ngói cũng tìm thấy duy nhất một người còn sống, đó chính là Tiểu Lục, năm ấy nàng mới mười hai tuổi!”

”Tiểu Lục lúc đó đã bất tỉnh, sau khi cha người cứu nàng tỉnh lại, nàng liền khóc lóc không thôi, thân thể vẫn mềm nhũn không động đậy được mà đã nháo lên muốn đi tìm mẫu thân của nàng. Cha người sau khi hỏi qua mới biết được, phụ thân Tiểu Lục, khi đó là thủ binh của Hưng Khánh phủ, lại còn là một viên thiên tướng, khi Tiểu Lục mới mười tuổi thì cha nàng chết trận, để lại một đôi cô nữ quả mẫu trong thôn trang gian nan sống qua ngày. Ai biết được ông trời không có mắt, người Đột Quyết tới, đem già trẻ trai gái toàn bộ thôn chém giết không còn ai, mẫu thân nàng dưới cơn nguy cấp, liền đem nàng giấu trong ang

nước, lúc ấy mới tránh khỏi tai họa. Mà mẹ nàng, lại bởi vì mỹ mạo, bị người Đột Quyết cướp đi rồi, khuê nữ đáng thương, mới mười hai tuổi đã là cô nhi không cha không mẹ, ai!”

”Về sau, cha người đem Tiểu Lục về Phương phủ, vốn định thu nàng làm nghĩa nữ, ai biết nha đầu kia thế nào cũng không đáp ứng. Nàng hướng cha người dập đầu ba cái, nói rằng nàng chỉ nguyện ở Phương gia làm nô tỳ, đền đáp ân cứu mạng của cha người. Đến khi nàng tròn mười sáu tuổi, liền sẽ ly khai Phương gia ta, có lẽ là đi Hưng Khánh phủ, cũng có lẽ là đi thảo nguyên đại mạc, nói chung nàng phải tìm được mẫu thân của mình, nàng tin chắc chắn mẹ nàng còn sống... ai!”

Thì ra là thế! Phương Tranh bình tĩnh hiểu ra, thân thể của Tiểu Lục thê thảm như vậy, đây là việc Phương Tranh nằm mộng cũng không ngờ tới, bốn năm làm nô tỳ, báo đáp ân cứu mạng, rồi một mình xông vào nơi xa xăm, tìm kiếm người mẹ ruột vẫn chưa biết sống chết của nàng, không từ mà biệt, đơn giản chỉ với phần kiên trì này, phần khí độ này, phần hiếu tâm này, đã đủ khiến cho hán tử thân cao năm xích như Phương Tranh cảm động đến nhiệt lệ doanh tròng.

”Cha Tiểu Lục nàng là võ tướng, Tiểu Lục khi còn bé đã được cha nàng dạy dỗ qua, cho nên nàng cũng biết chút võ công, thân thủ hẳn không tệ lắm, đó cũng là nguyên nhân cha người phải điều nàng đến hầu hạ bên cạnh người. Ai, vốn là hậu nhân của trung lương, lại cam tâm tình nguyện làm nô tỳ, tới chiều cổ cho đại thiếu gia người, thực sự là ủy khuất nha đầu kia rồi.”

Tiểu Lục hóa ra còn có võ công, thảo nào mẹ từng nói qua, đến thời khắc mấu chốt nàng còn là cái mạng thứ hai của ta.

”Mẹ, người vì sao lại không nói cho con biết? Sớm biết như vậy, con đâu thể để nàng bưng trà dâng nước cho con chứ.”

Phương Tranh bắt mãi nói, hậu nhân của trung lương lại làm nha hoàn cho ta, giảm thọ a.

”Là Tiểu Lục không muốn chúng ta nói cho người biết, nàng nói nếu đã là nha hoàn, phải tuân theo bốn phận của nha hoàn, chờ khi nàng tròn mười sáu tuổi, nàng mới có thể không hề lo nghĩ mà rời đi, nha đầu ngốc này...”

”Tranh nhi, việc Tiểu Lục rời đi là không thể ngăn cản, nàng còn có trách nhiệm của nàng, đây là hiếu tâm, là thiện hạnh, không thể ngăn cản được. Hơn nữa với việc thành thân của người cũng không có quan hệ gì, người đừng có giả ngốc a.”

Ý tứ của Phương phu nhân rất rõ ràng, việc Tiểu Lục phải đi là không có biện pháp, mà việc hôn nhân của Phương Tranh, lại càng như ván đã đóng thuyền, hai việc này đều không thể thay đổi.

”Mẹ, việc thành thân hài nhi còn phải cân nhắc, trước tiên con đi khuyên nhủ Tiểu Lục đã.”

”Ân, người đi khuyên nhủ nha đầu kia cũng tốt, ài, gần tròn bốn năm rồi, dù cho mẹ nàng còn sống, chỉ sợ tình cảnh cũng...”

Phương phu nhân lắc đầu, cũng không tiếp tục nói nữa.

Phương Tranh minh bạch ý tứ của bà, dù cho mẹ nàng còn sống, chỉ sợ cũng đã sa chân làm nữ nô của người Đột Quyết, trải qua những ngày sống không bằng chết trong bộ lạc Đột Quyết, tình cảnh cũng có thể đoán được, tìm thấy thì sao chứ? Võ công cao tới đâu, cũng không có khả năng cứu mẹ nàng ra từ trong tay người Đột Quyết cường hãn được, chỉ sợ là chịu chết vô ích mà thôi.

Trở lại tiểu viện, Tiểu Lục đang ôm gối ngồi trên bậc thềm, ánh mắt trống rỗng nhìn chăm chú vào một điểm hư vô, sắc mặt có chút tái nhợt.

Phương Tranh thấy vậy trong lòng thương xót, một nha đầu chỉ mới mười lăm tuổi, nàng đã phải mang trên lưng áp lực cỡ nào, ngày đêm nghĩ tới an nguy của thân nhân, trong lòng mỗi ngày đều phải chịu đựng sự dày vò đau khổ cỡ nào đây, khó trách tính tình nàng lúc nào cũng lạnh đạm hờ hững, bất luận ai mang trên lưng gánh nặng tâm lý như thế, đều không thể trở nên vui vẻ được.

Tiến lên phía trước, Phương Tranh ngồi xổm xuống, cầm thật chặt tay của Tiểu Lục. Tay nàng rất tinh tế, xương cốt nhỏ bé, bởi vì gầy yếu, làn da nhợt nhạt đều nổi đầy gân xanh, tái nhợt mà lại không huyết sắc.

Tiểu Lục muốn rút tay về phía sau, nhưng thế nào cũng không thoát ra được, Phương Tranh nắm rất chặt.

"Tiểu Lục... xin lỗi, ta không biết..."

Phương Tranh muốn nói với nàng một điều gì đó.

"Thiếu gia, không cần phải nói xin lỗi, người... đối với nô tỳ tốt lắm, nô tỳ rất cảm kích người..."

Tiểu Lục cúi đầu thấp giọng nói.

"... Tiểu Lục, về sau nàng không cần phải xưng hô nô tỳ nữa, không ai đủ tư cách để nàng làm nô tỳ cả, nàng là hậu nhân của trung lương, phải sống có cốt khí! Hiểu chưa?"

Tiểu Lục lắc đầu:

"Thiếu gia, mỗi người đều có số mệnh của mình, có tốt, có không tốt, không thể oán trách ai cả. Làm nô tỳ đó là số mệnh của Tiểu Lục, là để báo đáp ân cứu mạng của lão gia, là Tiểu Lục cam tâm tình nguyện, cha ta nếu trên trời có linh thiêng, tin rằng ông ấy sẽ không phản đối. Từ nhỏ cha ta đã dạy ta, không thể thiếu nợ người khác, bây giờ là loạn thế, vạn nhất ngày nào đó đột ngột chết đi, người liền vĩnh viễn không thể trả sạch nợ, nói như vậy, người sẽ vĩnh viễn thiếu nợ người khác, kiếp sau càng gặp phải nhiều gian nan hơn!"

Tiểu Lục ngẩng đầu, trong mắt vô cùng kiên định:

"Cho nên, tại những năm Tiểu Lục còn sống, nhất định phải đem ân cứu mạng của lão gia trả bằng hết, như vậy, ta mới có thể không vẩn vương không lo nghĩ đi tìm mẹ ta."

"Thiếu gia, Tiểu Lục rất hâm mộ người, người có ăn có uống, phụ mẫu song toàn, trên lưng không phải mang cừu hận, không phải lo lắng cho thân nhân, thiếu gia, người phải đối đãi thật tốt với lão gia và phu nhân, Tiểu Lục sau khi không còn phụ mẫu, mới biết được phụ mẫu tình thân là đáng quý cỡ nào."

Nhiệt lệ không ngừng chuyển quanh vành mắt Phương Tranh, dùng sức chớp chớp mắt, hít vào một hơi thật sâu, cố nén không cho nước mắt rơi xuống. Con muốn dưỡng mà cha đã mất, câu nói khiến người ta đau lòng này còn bao hàm bao nhiêu sự hối hận không tài nào vãn hồi được! Xuyên việt trở lại lâu như vậy, lần đầu tiên hấn sinh ra cừu hận sâu sắc đối với người Đột Quyết, đám vương bát đần này, đã hại biết bao nhiêu người phải cửa nát nhà tan, thê ly tử tán!

"Tiểu Lục, nàng đã nghĩ qua chưa? Có lẽ mẹ nàng đã..."

Phương Tranh chưa nói hết câu liền dừng lại, có phải quá tàn nhẫn hay không? Mẫu thân bây giờ chính là sự ký thác tinh thần duy nhất của nàng, có thể nào nhẫn tâm khiến điều đó tan vỡ sao?

"Không, mẹ ta còn sống, nhất định còn sống, nàng đang chờ Tiểu Lục đi cứu nàng!"

Tiểu Lục thần sắc kiên định, bàn tay đã sít sao nắm chặt lại thành quyền.

"Tiểu Lục, có nguyện ý để ta giúp nàng không? Có lẽ, ta nói là có lẽ, khả năng sẽ giúp được nàng một chút..."

Đi tìm Mập Mạp, đi tìm Phùng Cừu Dao, thậm chí là đi tìm Trường Bình công chúa mà hấn vẫn luôn tránh né, người nào có thể tìm đều đi tìm, nhiều người như vậy, chắc chắn sẽ có biện pháp.

"Thật vậy sao?"

Ánh mắt thất thần của Tiểu Lục bỗng nhiên sáng ngời, dưới cơn kích động ngược lại nắm chặt lấy tay Phương Tranh.

"Thực sự, ta sẽ giúp nàng đi cầu người, càng nhiều người hỗ trợ, việc tìm mẹ nàng mới càng có hi vọng!"

Phương Tranh thật sâu nhìn vào Tiểu Lục, hạ quyết tâm, ta nhất định phải giúp nàng, phải giúp nàng hoàn thành tâm nguyện. Ngay cả khi mẫu thân nàng có lẽ không còn trên nhân thế, cũng phải đạt được một kết quả.

"Cảm tạ người, thiếu gia, nếu như người có thể giúp Tiểu Lục tìm được mẫu thân, Tiểu Lục... nguyện ở Phương gia chung thân làm nô bộc!"

Tiểu Lục nước mắt liên miên, khóc không thành tiếng.

”Không, cái gì ta cũng không cần, chỉ cần nàng sống vui vẻ, ân, sống vui vẻ tựa như ta là được!”

Phương Tranh yêu thương xoa xoa đầu nàng, số mệnh tiểu nha đầu này khổ quá.

Buổi chiều, Phương Tranh liền một mình đi tới Phúc vương phủ, vương phủ vẫn luôn được bảo vệ sâm nghiêm, Phùng Cửu Dao suất quân tiến vào thảo nguyên, thị vệ thống lĩnh Phúc vương phủ cũng thay đổi, đổi thành một gã cao cao gầy gầy. Sau khi Phương Tranh tiến lên tự báo tính danh, gã thống lĩnh kia liếc mắt quan sát Phương Tranh từ đầu tới chân, thái độ ngược lại rất khách khí, mời Phương Tranh ở môn khẩu chờ một lát để hắn đi vào thông báo.

Thiếu người quen, làm việc thật là phiền phức, ngay cả một người mà cũng quy củ như vậy. Lần trước Phùng Cửu Dao dẫn bản thân nghênh ngang đi vào, hỏi cũng không ai dám hỏi, hiện tại vừa mới thay đổi thống lĩnh, đãi ngộ cũng không còn như trước nữa.

Chẳng được bao lâu, Mập Mập liền tự mình đi ra nghênh tiếp, phía sau hắn là vị thống lĩnh tân nhậm kia.

Mập Mập nhìn thấy Phương Tranh vui vẻ cười nói:

”Tiểu tử ngươi hôm nay sao lại tới vậy? Cũng chẳng thấy ngươi hô hoán gì cả.”

Phương Tranh bĩu môi nói:

”Lời này rất giả dối nha, ta ở chỗ này mà hô hoán ngươi ấy hả? Nhà ngươi phòng vệ sâm nghiêm như thế, hơi động một chút, bọn họ đem ta bắn găm vào tường thì làm sao bây giờ?”

Tiếp đó lại bổ sung nói:

”Dùng cung tiễn đó a!”

Mập Mập ngăn người, vỗ vỗ cái trán, chỉ vào Phương Tranh rồi nói với viên thống lĩnh thị vệ kia:

”Thấy không? Vị Phương huynh này là đồng môn hảo hữu của ta, về sau hắn đến, không cần thông báo, cứ để hắn trực tiếp tiến vào, bất luận kẻ nào cũng không được ngăn cản. Nhớ kỹ đó!”

”Đừng đứng ở cửa nữa, vào trong nói chuyện đi!”

Mập Mập kéo tay Phương Tranh, trực tiếp đi vào trong phủ.

Phương Tranh cảm thấy một trận ác hàn, vội vàng giãy tay của Mập Mập ra:

”Này, hảo hảo nói chuyện thôi a, đừng có động thủ động cước, ta không có dã tính như rồng đâu.”

Mập Mập ngây ra một lúc, sau khi kịp phản ứng lại cũng vội vàng lau lau tay, chán ghét nói:

”Phế thoại! Ta cũng không thích thể loại này đâu, chắc chắc, thực là mắc ói...”

Hai người đồng thời rùng mình một cái, tiếp theo nhìn nhau cười lớn.

Sau khi ngồi trong hậu điện, đám nha hoàn dâng xong thanh trà, kính cẩn khom lưng lui ra.

Mập Mập cười nói:

”Hôm nay ngươi đến, là gặp ta, hay là gặp muội muội ta? Khéo thật đó, hôm nay hai chúng ta đều ở nhà, hắc hắc...”

”A? Muội muội của ngươi ở nhà hả?... Mập Mập, chúng ta ra ngoài tìm quán trà ngồi một lát đi?”

Mập Mập bất mãn nói:

”Vậy làm chi? Muội muội ta làm gì ngươi mà ngươi không dám gặp nàng hả?”

Phương Tranh thần thần bí bí ghé vào tai Mập Mập nói nhỏ:

”Đây là người không biết... Ta đã tìm thầy tướng số tính qua, ta và muội muội ngươi bất tự không hợp, phạm phải...”

Lời còn chưa dứt, phía sau đã truyền đến một tiếng quát lớn:

” Thối lắm! Tên cầu nào dám nói như vậy? Lão nương phải tru di cừu tộc hần!”

43. Chương 43: Cầu Trợ

Thật vất vả mới bình tĩnh trở lại, Phương Tranh quay đầu tức giận nói: “Lúc bước đi người có thể phát ra một chút âm thanh được không hả? Tính hừ chết bốn thiếu gia sao? Người có đền mạng cho ta được không?”

Thực là vô quyết dày có móng tay nhọn, Trường Bình công chúa thường ngày tính tình náo loạn, ai nói gì cũng không sợ, nhưng khi thấy Phương Tranh nóng nảy, Trường Bình công chúa ngay lập tức trở nên ôn thuận như cừu non.

Trường Bình ủy khuất bĩu môi nói: “Người ta đâu có muốn dọa người, ai bảo người sau lưng nói xấu ta làm gì...”

“Đó là nói xấu sao? Đó chính là nói thực! Vốn người với ta bất tự không hợp...”

Mắt thấy hai người lại bắt đầu muốn tranh cãi, Mập Mập thống khổ vỗ vỗ cái trán nói: “Vì sao ta lại quen biết cái đôi oan gia các người cơ chứ? Hay là, nhị vị cứ từ từ tranh cãi đi, ta còn có chút việc cần đi trước một bước, thế nào?”

Phương Tranh kéo Mập Mập lại: “Đừng, người trước tiên chớ có đi, hôm nay tìm người có chính sự, có việc muốn cầu người hỗ trợ!”

“Hai ta còn phải nói gì cầu với không cầu hay sao, nói đi, có chuyện gì?”

“Sự tình khả năng có chút phiền phức, thế nhưng đối với ta lại rất trọng yếu”

Trường Bình nghe vậy cũng tiến đến gần hơn một chút, muốn nghe thử xem mình có giúp được gì hay không.

“Mập Mập người đã gặp qua thiếp thân nha hoàn trong viện của ta chưa?”

Mập Mập nhớ lại rồi nói: “Hình như là đã gặp qua, ấn tượng cũng không quá sâu, làm sao vậy?”

Trường Bình vừa nghe chuyện này có quan hệ với nữ nhân, liền lập tức mất hứng, hừ một tiếng nói: “Gia hỏa nhà người, vì sao chỗ nào cũng quen biết nữ nhân hả? Ta thấy gã Tiểu Ngũ kia cũng rất lạnh lợi đó, về sau phải bảo hần hầu hạ người thật tốt, nếu thực sự không được, ta sẽ tặng người vài tên hiếu chuyện để sai vặt...”

Phương Tranh trừng mắt nhìn nàng rồi không để ý đến nàng nữa.

“Tiểu Lục rất khổ...” Phương Tranh cất giọng âm trầm kể rõ lại thân thể của Tiểu Lục, hần muốn cố gắng hết sức để giúp nàng.

“Đại khái sự tình là như vậy, Mập Mập, người xem có thể giúp được một chút hay không?” Phương Tranh lên tiếng hỏi.

Sau khi Mập Mập nghe xong về thân thể của Tiểu Lục, thốn thức thở dài không ngớt, Trường Bình công chúa ở một bên cũng đã sớm lệ châu đầy mặt, không ngừng lấy khăn tay mà lau nước mắt.

Mập Mập cau mày nói: “Việc này...ai, nói thật ra, thực sự là không dễ làm chút nào. Tuy rằng trong quân có mật thám, nhưng cũng là để điều tra toàn bộ động hướng của đại quân Đột Quyết mà thôi, còn để tìm người trong bộ lạc Đột Quyết, đó là việc chưa bao giờ có. Huống chi cũng không biết vị mẫu thân của Tiểu Lục cô nương hình dáng ra sao, năm đó là do người của bộ lạc Đột Quyết nào cướp mất, muốn tìm cũng không thể nào tìm được.”

“Cứ thử đi, tận lực là tốt rồi, sao ta lại không biết việc này khó khăn như thế nào chứ, giống như là mò kim đáy bể, chẳng qua là ta muốn vì Tiểu Lục mà dốc một phần tâm lực.” Phương Tranh thở dài một hơi nói.

“Được rồi, ngày mai ta liền sai người truyền tin đến Hưng Khánh phủ, mời tướng quân thủ thành địa phương phái thám tử nghe ngóng một phen. Còn có dò ra tin tức hay không, thì phải trông cậy vào thiên ý vậy!”

“Đa tạ, Mập Mập, vô luận có thành công hay không, ta vẫn thiếu người một phần nhân tình.”

“Hai ta còn nói điều này để làm chi, nói cho cùng, là Hoa triều ta có lỗi với Tiểu Lục cô nương, nếu như quân đội chúng ta đủ cường đại, thì sao có thể sinh ra những chuyện như vậy, ai.”

Trường Bình khóc thút thít kéo ống tay áo Mập Mập nói: “Ca ca, người nhất định phải giúp Tiểu Lục tìm được mẫu thân của nàng nha...”

Mập Mập bất đắc dĩ nói: “Ca ca chỉ có thể cam đoan sẽ tận lực!”

“...Được rồi, Mập Mập, ta có lẽ sắp phải thành thân rồi...” Phương Tranh thay đổi một đề tài, buồn bực nói.

“Cái gì? Không được!” Mập Mập còn chưa nói lời nào, Trường Bình lại đã nhảy dựng lên như mèo bị giẫm phải đuôi, nước mắt trên mặt còn chưa khô hết, liền vội vàng gào lên phản đối.

Phương Tranh liếc nàng một cái, người cũng không phải hoàng đế, người nói không được là liền không được sao?

Mập Mập cũng có phần bất ngờ: “Thành thân? Có khuê nữ nhà nào lại nhìn trúng người hử?”

“Ai, sao lại nói như thế chứ? Không biết nói vậy là rất tổn hại người khác sao.” Phương Tranh bất mãn nói: “Thiếu gia ta lớn lên vừa đẹp trai lại vừa tài hoa, khuê nữ nhà ai thành thân với ta, đó là do kiếp trước chăm chỉ thắp hương cầu khẩn!”

Mập Mập khinh thường bĩu môi, Trường Bình ở một bên sốt ruột, muốn ra lệnh cho Phương Tranh không được phép thành thân, nhưng lại sợ tính khí như Diêm Vương của hắn, chẳng thể làm gì khác hơn là kéo ống tay áo Mập Mập xin giúp đỡ: “Ca---”

Mập Mập không biết phải làm sao, liếc mắt nhìn nàng rồi nói với Phương Tranh: “Phương huynh, việc thành thân này...trước tiên có thể thông thả được hay không?”

Nói xong hắn cũng có phần ngượng ngùng, dù sao cũng là chung thân đại sự của người ta, không lên tiếng chúc mừng thì thôi, lại muốn hắn trì hoãn thành thân, trên đời nào có đạo lý như vậy.

“Ài, người nghĩ rằng ta không muốn hay sao? Ai nguyện ý rồi hơi tìm một lão bà về nhà để trông nom mình chứ? Nhưng lệnh của phụ mẫu không thể làm trái, lại nói, ta đã mười tám tuổi rồi, nếu không thành thân sẽ khiến người khác chê cười, việc này so với việc trẻ con đến giờ cần phải ăn cơm chính cùng một đạo lý!” Phương Tranh gục đầu ủ dột nói.

“Ta đi tìm bá phụ bá mẫu nói chuyện!” Trường Bình vội vàng nói, việc này liên quan đến cả đời, cho đến ngày hôm nay tâm tư tiểu cô nương ngay cả người qua đường cũng biết, giờ phút này không thể rụt rè được nữa,---lại nói, nàng từ xưa tới nay cũng chưa từng rụt rè bao giờ.

“Người bình tĩnh đi, đừng có chạy tới nhà ta rồi uy hiếp tru di cửu tộc phụ mẫu ta!” Phương Tranh trừng mắt nhìn nàng.

Trường Bình giậm chân vội vàng la lên: “Ta đâu có không biết giảng giải đạo lý như vậy chứ? Mỗi lần đều là tên hỗn đản người...đều là người trêu chọc ta trước!”

Mắt thấy hai người lại muốn bắt đầu tranh cãi, Mập Mập vội vàng nói: “Hai người đều yên tĩnh một chút đi, Phương huynh, ý của người là, người cũng không muốn thành thân sao?”

Phương Tranh gật đầu, quả thực hắn không muốn thành thân, đặc biệt là với một người chưa từng gặp mặt, có khi thành thân với một bà nương mặt rỗ, hoặc là què thọt cũng không biết chừng, hắn vẫn cố chấp cho rằng, nam nữ trước tiên phải trao đổi tình cảm với nhau đã, rồi mới nói tới việc thành thân. Hôn nhân mà không có chút tình cảm nào làm cơ sở thì không thể dài lâu được. Nói đến cũng kì quái, nếu như nam nữ cần phải có tình cảm, vì sao tỉ lệ ly hôn vẫn cứ tăng lên nhỉ? Nam nữ thời cổ đại chưa từng gặp mặt liền đã kết hôn, cũng chưa từng nghe nói qua không thể sống tiếp được với nhau, hoặc là lão bà làm âm ỉ đời li hôn nha, a, thật quá lộn xộn! Những chuyện rối bời như thế này đành phải để lại cho triết học gia suy ngẫm vậy.

Mập Mập nói tiếp: “Phương huynh nếu như tin tưởng, ta nguyện ý giúp người đi khuyên nhủ bá phụ bá mẫu, lời của ta, tin rằng nhị lão ít nhiều cũng nghe vào một chút, thế nào?”

Phương Tranh nghe vậy khó khăn nói: “...Người sẽ không giống như muội muội người, động một chút là tru di cửu tộc nhà ta chứ?”

Mập Mập liếc mắt nói: “Ta mà lại không có phẩm vị như vậy sao?”

Trường Bình thấy ca ca ra tay hỗ trợ, trong lòng thở dài một hơi, nghe thấy vậy gắt giọng nói: “Các người nói gì hử? Ta không có phẩm vị như vậy thật sao?”

Phương Tranh nói: “Việc này phải nhờ tới người rồi, người cũng biết, lão gia tử nhà ta tôn sùng bạo lực, không bao giờ thích giảng đạo lý với ta, người đi nói có lẽ sẽ tốt hơn một chút, hảo hảo mà nói a, chớ chọc cho nhị lão không thoải mái, ta chỉ trông cậy vào mình người thôi đó!”

Mập Mập gật đầu, lại nhìn qua Trường Bình đang phấn khởi vui mừng ở bên cạnh, thầm nghĩ: “Mập Nhi a, ca ca cũng chỉ giúp người được thế này thôi, còn lại phải dựa vào chính người rồi.”

Từ chỗ Mập Mập đi ra, trong lòng Phương Tranh vẫn còn rất nặng nề, Trường Bình đuổi theo tới nơi, vỗ vỗ vai an ủi Phương Tranh: “Uy, người đừng sốt ruột, ca ca ta sẽ nghĩ cách giúp người thôi, ta cũng sẽ tới Thần Vũ Quân tìm Phạm tướng quân hỏi thử xem, nếu hắn không tìm được người, hừ, ta liền tru di cửu tộc hắn!”

Phương Tranh nghe thấy thế, da đầu cảm thấy tê rần, nha đầu kia thế nào mà luôn muốn tru di cửu tộc người ta? Cô nương được nuôi dưỡng chăm sóc trong thâm khuê đại viện, sao tính tình lại ngang ngược như vậy chứ?

Phương Tranh vội vàng nói: “Tâm linh rồi, hay là trước hết cứ để ca ca người đi hỏi một chút đã, nếu như không tìm được biện pháp, cũng đừng phiền phức đến người ngoài!”

Trường Bình vừa nghe vậy, ý tứ của Phương Tranh tựa hồ không coi mình là ngoại nhân, tâm tình không khỏi cao hứng, ngay cả ngữ khí cũng đều trở nên nhẹ nhàng: “Uy, ngày mai ca ca ta tới nhà người khuyên bảo bá phụ bá mẫu, người yên tâm đi, bá phụ bá mẫu sẽ thay đổi chủ ý thôi. Mấy ngày nữa ta lại tới nhà người tìm người, người không được phép trốn đi không gặp ta đấy!”

Phương Tranh cười khan nói: “Nhất định nhất định,...kỳ thực trước đây cũng không phải là trốn người, thực sự là ta không có ở nhà!”

“Người gạt người hử! Hừ, ta hỏi người, ca ca ta đã lén lút tìm cho người một phòng tiểu thiếp có phải không? Lại còn là hồng bài cô nương của thanh lâu nữa?”

“A?” Phương Tranh thất kinh, “Làm sao mà người biết được?”

“Hừ, đừng nghĩ có thể giấu ta được chuyện gì!” Trường Bình ngạo nghễ nói: “Cô nương những nơi trắng hoa đó, có mấy người thuần khiết chứ?”

“Này, nói chuyện chú ý một chút, người ta không trêu không chọc người, dựa vào cái gì mà nói người ta như vậy?” Phương Tranh nghe vậy cảm thấy khó chịu, sa sầm mặt lại.

“Người...người lại đối xử với ta như vậy!” Trường Bình vừa vội vừa tức, hung hăng nhéo một phát trên cánh tay Phương Tranh: “Ta không phải chỉ hỏi một chút thôi sao, vậy mà đã muốn nổi cáu lên với người ta!”

“Danh tiết của nữ nhân so với tính mạng còn trọng yếu hơn, hãm thân chốn thanh lâu vốn đã bất hạnh, người còn ở nơi này lớn tiếng rêu pha người ta, người có lương tâm hay không? Người cho rằng người ta thích làm kĩ nữ hử? Còn không phải do bị bức bách sao? Lại nói, người ta cho tới bây giờ thân thể vẫn còn nguyên vẹn, như thế nào lại không thanh bạch?” Phương Tranh trầm giọng nói.

“Được rồi, coi như là ta sai, lần sau sẽ không nói nữa!” Trường Bình thấy Phương Tranh sầm mặt, nhất thời cũng phải mềm ra, “Bất quá, lấy môn quy của Phương gia người, vị cô nương này sợ rằng cũng không bước vào được cửa của Phương gia?”

“...ta sẽ nghĩ biện pháp.” Phương Tranh yếu ớt nói, việc đưa Yên Nhiên vào cửa, e rằng độ khó rất lớn.

Trông mắt Trường Bình vừa chuyển, giáo hoạt nói: “Kì thực cũng không phải không có biện pháp, nếu như người tìm một vị nguyên phối phu nhân có khí lượng, hiểu đại thể, vị thiếp thất kia có vào được cửa hay không, cũng chỉ cần nàng ta nói một câu là được...”

“Ân, cho nên mới nói, tìm lão bà không thể nóng vội được...Ai, rốt cuộc là người muốn nói với ta cái gì?”

Trường Bình đỏ mặt, ngượng ngùng nói: “Ý của ta là...là...nếu như người để ta làm...làm...của người...,ai nha! Không nói nữa, người tự mình nghĩ đi!”

Tiếp theo Trường Bình lại đổi sang biểu tình hung hăng, nói: “không cho phép người quá cứng chiều tiểu thiếp kia, nếu không ta sẽ cho người đẹp mặt! Nghe rõ chưa?”

Nói xong nhú nhú cái mũi xinh đẹp, nhẹ nhàng hừ một tiếng, rồi lại hung hăng véo Phương Tranh một cái, cười khanh khách chạy đi.

Có thể thấy nha đầu kia càng ngày càng yêu thích bổn thiếu gia rồi, phải làm thế nào cho tốt đây? Nàng đã nói lớn tiếng như thế, không phải là muốn làm nguyên phối phu nhân đó chứ? Bổn thiếu gia cũng không phải ngốc tử, há lại có thể không nhìn ra sao? Nhưng vấn đề là, bổn thiếu gia không muốn lấy công chúa a! Phương Tranh trong lòng khổ não không thôi, làm người mà biểu hiện quá xuất sắc đôi lúc cũng là một cái trọng tội.

44. Chương 44: Sơ Ngô

Hy vọng ngày mai Mập Mập có thể thuyết phục được hai vị lão nhân gia, đem chuyện hôn sự trì hoãn lại. Thiếu gia ta mới mười tám tuổi, còn chưa có phát triển thành thực đâu...

Đang miên man suy nghĩ, Phương Tranh bỗng nhiên cảm giác mình đụng phải người khác, đột nhiên chấn động, một thân ảnh lão nhân đang lao đảo bước lùi về phía sau, Phương Tranh theo bản năng đưa tay ra kéo, vừa vặn kịp giữ lại. Nguy hiểm thật! Hắc hắc, xem ra thân thủ của ta cũng không tệ!

Lão nhân vừa mới đứng vững, phía sau hắn có một vị trung niên hán tử vội vàng tiến lên đỡ, sắc mặt bị dọa đến trắng bệch, một tay vịn vào thân hình của lão nhân, tiếp theo quay đầu nhìn Phương Tranh quát mắng: “Lớn mật! Dám đụng...”

“Im ngay! Một ít việc nhỏ, quên đi!” Lão nhân cắt đứt lời của hắn, tùy ý khoát tay áo.

Trung niên hán tử cúi đầu, kính cẩn đứng sang một bên.

Phương Tranh thấy lão nhân đầu chít khăn vuông, thân mặc nho bào màu đen, chân đi hài gấm, sắc mặt trầm tĩnh, đôi mắt chìm ưng sắc bén hữu thần, thoát nhìn mục quang nội liễm, không giận mà uy, khiến cho người khác không tự chủ được mà sinh ra một loại cảm giác hướng hắn bái lạy, lão nhân này không phải loại người bình thường.

Phương Tranh ngăn người nhìn, tức thì mau chóng nói: “Ai da, thật xin lỗi lão gia tử, nhất thời không chú ý nên đụng vào ngài, không có việc gì chứ?”

Lão nhân lắc đầu, hướng đại môn của Phúc Vương phủ ở phía sau Phương Tranh, nhìn thoáng qua nói: “Người là người phương nào? Mới từ trong phủ của Vô Bệnh đi ra hay sao?”

Vô Bệnh là ai? Phương Tranh suy nghĩ, bỗng nhiên bừng tỉnh đại ngộ, Vô Bệnh không phải là Mập Mập hay sao? Thường ngày quen gọi hắn là Mập Mập cho nên bây giờ đã quên luôn tên khai sinh của hắn. Người này có thể gọi được tên khai sinh của Mập Mập, xem ra cũng là người quen.

Phương Tranh gật đầu nói: “Đúng vậy, tại hạ cùng Mập Mập có quan hệ không tệ”

“Mập Mập?” Lão nhân ngạc nhiên, ngay sau đó giật mình cười, ánh mắt nhìn Phương Tranh đánh giá từ trên xuống dưới, “Ha ha, trầm...thực chưa từng nghe qua có người gọi tên của hắn như vậy, người hắn là người bằng hữu trong thư viện mà hắn hay nhắc tới, tên là Phương Tranh?”

Phương Tranh gật đầu, trong lòng cảm thấy kì quái, lão nhân này là ai nha? Không ngờ lại nhận biết ta? Chẳng lẽ uy danh của bổn thiếu gia nổi tiếng tới mức, đi trên đường mọi người đều nhận biết hay sao?

“Lão gia tử, ngài nhận biết ta hay sao?”

“Ha ha, ta là...khụ, trưởng bối của Vô Bệnh, đã từng nghe hắn đề cập qua về người”

Mập Mập chính là Vương gia, trưởng bối của hắn hơn phân nửa cũng là huynh đệ của Hoàng Thượng, ân, lại là một Vương gia.

Phương Tranh vội vàng hành lễ nói: “Bái kiến Vương gia, chuyện vừa rồi thật là đáng trách, văn bối vô tình mạo phạm”

“Vương gia?” Lão nhân một lần nữa ngạc nhiên, “Làm sao ngươi cho rằng ta là một...Vương gia?”

Phương Tranh thầm nghĩ câu hỏi này không phải là vô nghĩa hay sao? Không phải Vương gia chẳng lẽ muốn làm Hoàng Đế?

Trung niên hán tử bên cạnh lại trách mắng: “Lớn mật!”

“Câm mồm! Lui ra!” Lão nhân nhíu mày trừng mắt liếc hắn một cái, trung niên hán tử sợ hãi lui ra một bên, không dám chen ngang.

Phương Tranh nghiêng đầu nhìn vị trung niên hán tử, xúng đáng! Nói ngươi chó cậ gần nhà, gà cậ gần chuồng nha, người ta mới nói mấy câu công phu, vậy mà dám hai lần lớn mật trước mặt lão tử, ngươi tính muốn làm gì ta đây?

“Phương Tranh, ngươi năm nay bao nhiêu tuổi rồi?” Thanh âm của lão nhân không giận mà uy.

“...Mười lăm!” Phương Tranh nghiêm trang nói.

“Sao?” Lão nhân nhướn mày.

“Trên thực tế cũng có người nói ta mười tám tuổi...” Phương Tranh đành lòng phải nói thật. Lão nhân này thật sự rất tà môn, tựa hồ không có chuyện gì có thể lừa gạt được ánh mắt lợi hại của lão.

“Mười tám tuổi, ha hả, niên kỷ còn nhỏ, vậy mà có thể dâng kế sách đánh lui đại quân của Đột Quyết, xem ra cũng không đơn giản”

“Nói đùa...nhưng không linh nghiệm các người đừng tìm tới ta gây phiền toái nha”. Hiện tại Phương Tranh lo lắng nhất chính là chẳng may kế sách thất bại, người ta sẽ dùng hắn khai đao.

“...Ngươi có chí dốc sức vì triều đình hay không?”

Phương Tranh nghe vậy giật mình, lão nhân này có ý tứ gì đây? Đang tính chiêu dụ ta hay sao? Không thể được! Giấc mộng ăn chơi trác táng của bọn thiếu gia còn chưa thực hiện đâu.

“Không dám không dám, văn bối tài thô học thiếu, lý lịch bình thường, thật sự không có năng lực ra sức vì triều đình.”

Lão nhân cau mày nói: “Ngươi cần gì phải tự xem nhẹ bản thân, ta chỉ luận ngươi dâng kế đẩy lùi hai mươi vạn đại quân của người Đột Quyết, riêng chuyện này cũng đủ cho rất nhiều đại thần trong triều phải hổ thẹn. Hiện tại ngươi đến thư viện đọc sách, chẳng phải là muốn thi đỗ cử nhân hay sao? Bây giờ có một cơ hội mười mươi khiến cho ngươi trực tiếp tiến nhập vào triều làm quan, ngươi cần gì phải bỏ gần mà cầu xa?”

“Ta đọc sách chỉ là muốn chơi đùa...ách, ta nói bản thân ta đọc sách là vì muốn hiểu biết thêm kiến thức, chỉ có như thế mà thôi, không tính toán làm quan...Lão gia tử ngài không phải muốn đi tìm Mập Mập, ân, Vô Bệnh sao? Nhanh đi mau thôi, văn bối xin cáo từ, tạm biệt ngài nha!”

Phương Tranh tùy tiện chấp tay cáo từ, xoay người bước đi. Lão nhân này tựa như một nhân vật nguy hiểm, tốt nhất nên tránh xa hắn một chút, nếu nói thêm vài câu nữa chỉ sợ bị hắn lôi lên thuyền làm hải tặc, tài ăn nói của lão không sai, nhưng có vẻ như vị vương gia này không được Hoàng Thượng trọng dụng, nếu đặt ở thời hiện đại, tối thiểu hắn cũng phải làm nhân viên bán hàng cao cấp.

Nhìn theo bóng lưng Phương Tranh đã đi xa, trung niên hán tử bước lên phía trước, không cam lòng nói: “Hoàng Thượng, kẻ này lời ăn tiếng nói không nghiêm túc, hành vi lỗ mãng, thật phải nghiêm trị hắn cho thỏa đáng!”

Lão nhân lắc đầu nói: “Không được nói bậy, hần mới mười tám tuổi có thể trông cậy hần trăm ỉn hơn sao? Lúc ngươi mười tám tuổi được bao nhiêu phần kiến thức của hần?” Dứt lời lại gật đầu, “Tốt, đúng thật là nhân tài, nếu không thể dùng thì quả là một việc đáng tiếc...”

Quay về Phương phủ hần đi tới tiểu viện của mình, nhìn thấy Tiểu Lục đang dọn dẹp nhà cửa, Phương Tranh vội vàng ngăn đón nàng nói: “Tiểu Lục, ngươi đừng động thủ, những việc như này cứ sai người khác làm là được rồi, ngươi ở một bên nghỉ ngơi đi.”

Tiểu Lục nói: “Thiếu gia, đây là bổn phận của nô tỳ.”

“Chuyện gì mà bổn phận, trong Phương phủ có nhiều người ăn kẻ ở, sao có thể tiếp tục để cho người làm những chuyện như thế này được?”

“Thiếu gia...”

“Được rồi, đừng nói nữa, cứ như vậy đi. Ngày mai ta sẽ tìm Tôn quản gia nói hần điều thêm nha hoàn tới đây, ngày sau mọi chuyện ngươi không cần động tay. Nếu trong Phương phủ có ai dám sai khiến ngươi, chỉ cần ngươi mở miệng nói cho ta biết, bổn thiếu gia sẽ tự tay giải quyết hần!”

“Thiếu gia...”

“Đúng rồi, nói cho ngươi biết một tin tức, ta mới vừa đi tìm Phúc Vương điện hạ, hần hứa ngày mai sẽ truyền tin đến Hưng Khánh phủ, thỉnh tướng quân thủ thành phái người thăm dò, điều tra tin tức của mẫu thân ngươi, thế nào? Có cao hứng hay không? Uy? Mặt của ngươi làm sao vậy? Ngươi cảm động muốn khóc hay sao?”

“Thiếu gia...ngươi giẫm lên chân nô tỳ...”

“A?” Phương Tranh cúi đầu, nhìn thấy bàn chân thô thiển của mình đang muốn giẫm nát bàn chân thanh tú của Tiểu Lục, Phương Tranh vội vàng lùi lại, xấu hổ nói: “Tại sao ngươi không nói sớm? Có đau hay không? Ta bóp chân cho ngươi nhé?”

Tiểu Lục cũng giật mình lùi về phía sau, mặt đỏ hồng, thanh âm như muỗi kêu: “Không cần...”

Phương Tranh ngượng ngùng vò đầu, bàn chân của nữ nhân cổ đại có thể so với trinh tiết, sao có thể tùy tiện để cho nam nhân sờ mó? Nhất thời hai người rơi vào bầu không khí trầm mặc.

Sau một lúc lâu, Tiểu Lục mới mở miệng nói: “Thiếu gia...ngươi nhận biết Phúc Vương điện hạ?”

“Ngươi không nhận ra Phúc Vương hay sao?” Phương Tranh ngạc nhiên nói, tiếp theo phản ứng, “Phúc Vương chính là cái gã Mập Mạp thường xuyên tới nhà chúng ta ăn chực, mỗi lần đều ăn rất nhiều, hần là ngươi đã nhớ ra hần?”

Thân phận của Mập Mạp trong Phương phủ chỉ có ba vị chủ nhân mới rõ ràng, đám người ăn kẻ ở đều một mực không biết, chỉ nghe nói là bằng hữu của thiếu gia học cùng ở thư viện.

“Nha! Nguyên lai hần chính là Phúc Vương điện hạ, vậy muội muội của hần chẳng phải là...” Tiểu Lục ngạc nhiên hai mắt mở lớn.

“Đúng vậy, muội muội của hần chính là công chúa, Trường Bình công chúa. Tuy nhiên ngươi không nên trêu chọc tới nàng, nha đầu kia tính tình không tốt cho lắm, động một chút lại muốn tru di cửu tộc, nếu chiếu theo cách hành xử của nàng, toàn bộ dân chúng Hoa triều sớm muộn gì cũng chỉ còn lại vài ngụm người.”

“Nói như vậy, chẳng phải tin tức của mẫu thân nô tỳ có hi vọng rồi sao?” Tiểu Lục ánh mắt tràn ngập nỗi mong chờ nhìn Phương Tranh, tựa như hần là một chiếc cốc cứu mạng.

“Đúng vậy, nhất định sẽ có hi vọng tìm được.” Phương Tranh gật đầu, nhìn chăm chăm vào ánh mắt trong suốt của nàng, quan tâm nói: “Tiểu Lục, bất luận có điều tra được tin tức của mẫu thân ngươi hay không, ngươi cũng phải vui vẻ sống tiếp, biết không?”

Tiểu Lục tâm tình đang đắm chìm trong vui sướng, nghe vậy liền gật đầu, quay người tiếp tục dọn dẹp nhà cửa.

Nha đầu đáng thương a, trong lòng Phương Tranh thầm thở dài một tiếng.

Ngày hôm sau Mập Mập đến chơi, lần này hẳn không có đi tới căn tiểu viện của Phương Tranh, mà trực tiếp đi cầu kiến Phương lão gia.

Phương lão gia thấy Phúc Vương tới cửa, không dám coi nhẹ chút nào, tự mình ra ngoài chính sảnh nghênh đón, hai người gặp mặt hàn huyên trò chuyện một phen, Phương lão gia thái độ cẩn trọng, thanh âm khách khí, khiến cho Mập Mập cười khổ không thôi.

Thân phận này làm cho lão nhân gia một mực bảo lưu, ngăn cách hai người ở hai bên giới tuyến. Lúc trước, Phương lão gia một ngụm một tiếng đều gọi hiền chất, đối với Mập Mập có hảo cảm đặc biệt không cần phải nói cũng hiểu. Nhưng hôm nay đã biết thân phận của hắn chính là Vương gia, Phương lão gia cũng không dám...tự cho mình là trưởng bối ở trước mặt hắn nữa. Người nào có thân phận địa vị càng cao, phải chăng đều có cảm giác cô tịch như thế này?

May mắn, Phương đại thiếu gia không nhìn cái thân phận Vương gia của hắn vào trong mắt, điều này cũng làm cho Mập Mập cảm thấy được một chút an ủi, đồng thời hắn cũng càng thêm quý trọng giao tình của bản thân mình với Phương Tranh.

Phương lão gia cùng Mập Mập ngồi trong chính sảnh, hai người nói chuyện được một lát thì Phương phu nhân cũng đã ra tới. Ba người cùng ngồi một chỗ, sắc mặt của mọi người đều rất nghiêm túc tựa như đang bàn bạc chuyện gì đó.

“Uy, Tiểu Ngũ, người đoán thử xem Mập Mập cùng phụ mẫu của ta đang bàn chuyện gì? Làm sao ba người đều nhăn mày cau có, giống như đang dự tang lễ của ai không bằng...” Trước chính sảnh, Phương Tranh cùng Tiểu Ngũ đang lén lút trốn trong bụi cây bên ngoài hành lang, thò đầu nhìn vào.

“Thiếu gia, có muốn tiểu nhân đi thăm dò tình hình hay không?” Tiểu Ngũ xưng phong làm gian tế, đột nhập vào trong doanh trại của quân địch.

Tiểu tử này thật linh mãnh, nhưng Phương Tranh lắc đầu nói: “Không cần, chờ Mập Mập đi ra, ta hỏi hắn cũng sẽ biết mọi chuyện.”

Tiểu Ngũ thần tình sùng bái: “Thiếu gia anh minh! Chưa từng có ai...”

“Im lặng! Chớ có lên tiếng!” Tiểu Ngũ linh mãnh là không phải giả, nhưng có phải hắn đã nghiên cứu qua phương diện bợ đỡ quá sâu sắc rồi hay không? Tiểu Ngũ táng bốc quá đối trá, rất buồn nôn, khiến cho tâm hồn thuần khiết của Phương đại thiếu gia không thể hưởng thụ nổi, ngày sau phải dạy cho hắn về phương diện này mới được.

Một lát sau, trong chính sảnh ba người càng nói tựa hồ càng không hợp nhau, Phương lão gia nhắm mắt vuốt râu im lặng không nói, Phương phu nhân sắc mặt lại đỏ bừng, không hiểu là đang tức giận hay kích động, riêng Mập Mập thì thao thao bất tuyệt nói chuyện gì đó.

“Tình huống có chút không đúng!” Phương Tranh cẩn thận quan sát một phen, cuối cùng kết luận.

Lúc này, hơn phân nửa là Mập Mập không thể hoàn thành sứ mạng của hắn, thiếu gia ta khẳng định sẽ phải thành thân, quay trở về, nếu hai vị lão nhân gia có hỏi tới, ta sẽ làm bộ tựa như không biết chuyện gì cả.

“Tiểu Ngũ, rút!” Phương Tranh vung tay lên, biến mất. Ngay sau đó Tiểu Ngũ cũng tung tăng biến mất.

Trong tiểu viện sốt ruột hơn một canh giờ, cuối cùng Mập Mập cũng xuất hiện.

“Cảm tạ trời đất, người có thể sống sót trở lại đây, mẫu thân ta không ăn tươi nuốt sống người hay sao?” Phương Tranh mừng rỡ nhìn Mập Mập nói.

Phương Tranh không chút hoài nghi mẫu thân của hắn sẽ sử dụng tới bạo lực, chuyện chung thân đại sự của Phương Tranh so với tính mạng của nàng đều trọng yếu như nhau, Mập Mập trước mặt nàng dám trì hoãn sự tình này thì hẳn chính là ác nhân, cho dù biết thân phận của hắn là Phúc Vương, chỉ sợ cũng sẽ không tha cho hắn.

“Tại sao lại hỏi như vậy? Ta cùng bá phụ bá mẫu nói chuyện rất tốt, tại sao lại muốn ăn tươi nuốt sống ta?” Mập Mập buồn bực nói.

“Sự tình này đàm phán được không?” Phương Tranh vội vàng hỏi Mập Mập.

Mập Mập còn chưa kịp mở miệng, Tiểu Lục đã từ bên ngoài bước vào dâng trà. Mập Mập liếc mắt đánh giá nàng một cái, nói: “Vị cô nương này có phải là Tiểu Lục hay không?”

Tiểu Lục vén áo thi lễ, trong miệng nói: “Nô tỳ đúng là Tiểu Lục, ra mắt Phúc Vương điện hạ.”

Mập Mập nghiêm nghị nói: “Niên kỉ còn nhỏ đã biết báo ân, hiếu tâm khả kính ngàn dặm đi tìm mẫu thân, chuyện của người thì Phương huynh đã nói với ta, yên tâm, chúng ta sẽ tận lực giúp đỡ cho người.”

Tiểu Lục cảm kích cúi người bái lạy, nói: “Nô tỳ tạ ơn thiếu gia, tạ ơn Phúc Vương điện hạ.”

“Ai nha, không cần không cần, mau mau đứng lên, ai, không hiểu các tướng quân biên cương nhìn thấy người có thấy hổ thẹn hay không? Tất cả chỉ tại Đại Hoa ta quá nhu nhược!” Mập Mập thở dài.

“Tiểu Lục, không phải ta nói với người, sau này mấy chuyện bưng trà rót nước người không cần động tay vào, còn nữa, không cần xưng hô bằng nô tỳ.” Phương Tranh bắt mãn cau mày nói.

“Thiếu gia, đây là bổn phận của nô tỳ.” Tiểu Lục thản nhiên nói, sau đó lui ra ngoài.

“Uy, nha đầu này, tính khí thực khó lung lay.” Phương Tranh bắt đắc dĩ lắc đầu.

“Đây là do bản tính của nàng. Phương huynh không cần bận tâm, Tiểu Lục ý chí kiên cường hơn đấng mày râu.”

“Ai, đúng rồi, người nói chuyện với phụ mẫu ta như thế nào? Sự tình đàm phán được không?”

Mập Mập cười đắc ý, nghênh ngang chìa ba ngón tay.

Phương Tranh trừng mắt, cả kinh nói: “Ba nhà đều cưới? Ta kháo! Thà rằng người đừng đến a.”

Mập Mập đỏ mồ hôi, vội vàng nói: “Không phải, là ba tháng, cho người thêm thời gian ba tháng tùy người tự do tự tại. Sau ba tháng, cho dù phải trói người đem đi bái đường thành thân, hai vị lão nhân gia cũng nhất định phải tiến hành.”

45. Chương 45: Không Có Chí Lớn

“Người nói như thế nào mà có thể thuyết phục được phụ mẫu ta?” Phương Tranh không khỏi cảm thấy kì quái, hẳn biết chuyện liên quan đến chung thân đại sự của mình, nhất định phụ thân cùng mẫu thân sẽ không có khả năng dễ dàng nhượng bộ như thế, “Phải chăng người dùng thân phận Phúc Vương dọa hai vị lão nhân gia?”

“Phương huynh không khỏi đánh giá quá thấp năng lực của ta, cho đến bây giờ ta vẫn khinh thường dùng quyền thế của mình để áp bức người khác.” Mập Mập vẻ mặt úy khuất.

“Vậy làm sao người có thể thuyết phục được?”

Mập Mập cười thần bí nói: “Phật dạy: không thể nói, không thể nói...”

“Mập Mập huynh còn muốn chơi Phật đạo với ta hay sao? Nhưng bất luận như thế nào, ta cũng phải đa tạ người.”

“Phương huynh, ta đã tận lực nhưng cũng chỉ giúp người trì hoãn ba tháng thời gian, sau ba tháng người có thành thân hay không, thật sự cũng không đoán trước được, chuyện này căn bản là ta cũng không thể tiếp tục nhúng tay vào.”

Còn một câu mà Mập Mập không nói, chính là ba tháng sau sẽ có đối tượng thành thân với Phương thiếu gia, nhưng là người nào thì không ai biết.

“Ba tháng thì ba tháng, sau ba tháng thiếu gia ta đành chịu số phận bất hạnh, an ổn làm một người bình thường. Mỗi buổi sáng hằng ngày, đi tới quán trọ gọi một ấm trà thơm, nghe vài câu chuyện trong thiên hạ, buổi chiều nhàn rỗi cùng người hầu đi ra đường dạo chơi, buổi tối thì sao? Phải đi nghe hí kịch một chút, hoặc là đi tìm hồng bài cô nương trên sông Tần Hoài, uống vài chén... A, cuộc sống tươi đẹp biết bao nhiêu.” Phương Trang mơ mộng.

Mập Mập ngạc nhiên nói: “Ta không nghe lầm đấy chứ? Chẳng lẽ...đây là chí hướng của Phương huynh hay sao?”

Phương Tranh ngược lưng nói: “Thật ra thì cũng không phải...”

Mập Mập thở dài nhẹ nhõm một hơi, vội nói: “Thế còn những chuyện khác? Mau nói đi!”

Phương Tranh nhăn nhó nói: “Nếu như có thể được thì, tìm thêm mấy lão bà, tuy nhiên các nàng phải ôn nhu, biết quan tâm chăm sóc, có đọc qua sách vở nhưng không được tài hoa xuất chúng, ít nhất so với ta phải kém hơn, quan trọng chính là không được ghen tuông quá mạnh mẽ, có thể chấp nhận những nữ nhân khác của ta...”

“Àn?” Mập Mập toát mồ hôi lạnh, kinh ngạc nói: “...Chỉ có bao nhiêu đó thôi hả?”

Phương Tranh dùng sức gạt đầu: “Đúng rồi, chỉ bấy nhiêu đó mà thôi.”

Mập Mập ngây dại một lúc lâu, bỗng nhiên thân hình của Mập Mập nhảy dựng lên, hỗn hển nói: “Vậy còn...Hoa triều? Đại quân của Đột Quyết? Bách tính thường dân? Còn muối muối của ta thì tính làm sao đây?”

Phương Tranh ngạc nhiên nhìn hẩn một cái, nói: “Cuộc sống của ta, liên quan gì đến Hoa triều cùng muối muối của ngươi? Mập Mập, có phải ngươi mắc bệnh rồi hay không?”

Mập Mập hoàn toàn không biết phải nói thế nào, sớm đã biết rằng gia hỏa này không có chí lớn, nhưng thật không nghĩ tới hẩn lại phát triển đến trình độ này, người trẻ tuổi có ai không khát vọng vào triều làm quan, để cho tổ tông được rạng rỡ, hoặc tòng quân kháng địch, lập nhiều chiến công? Phương đại thiếu gia, hẩn rõ ràng là một người có bản lĩnh, nhưng lại không có chí hướng, hằng ngày chỉ muốn làm một thiếu gia ăn chơi trác táng, ngoại trừ việc này ra cũng không còn việc gì khác, người này...thật không biết hẩn là hạng người như thế nào?

“Mập Mập, ngươi làm sao vậy? Tại sao lại mang bộ mặt như đưa đám thế kia... Ách, biểu tình thất hồn lạc phách?” Chứng kiến Mập Mập ngây ngốc một chỗ, lẳng lặng không cử động, Phương Tranh thấy rất kì quái.

“A, ta không sao... Phương huynh, ta có chút lời muốn khuyên ngươi, nhưng không biết ngươi có hiểu được hay không?” Mập Mập thành khẩn nói.

“Nghe, đương nhiên phải hiểu rồi, ngươi mau nói đi.”

“Phương huynh, cái gọi là chí khí nam nhi...” Mập Mập vừa nói vừa ngẩng đầu lên nhìn biểu tình của Phương Tranh, biểu tình của Phương Tranh tràn ngập tò mò, vô tội tựa như...dầu và muối không thể hòa tan vào nhau?

“Àn? Chí khí nam nhi làm sao? Nói tiếp đi chứ.”

Mập Mập chán nản lau mồ hôi, “...Ta cáo từ”

Phương Tranh ngăn người, vội vàng nói: “Uy, Mập Mập làm sao ngươi lại đi? Hôm nay ngươi làm sao vậy? Mất hồn mất vía chẳng, Mập Mập ngươi đừng làm cho ta sợ...”

Mập Mập vội vàng quay về, nhìn thấy Tiểu Lục đang chăm bón hoa cảnh cũng không thềm chào hỏi, thẳng tiến bước ra ngoài đại môn của Phương phủ.

“Thiếu gia, Phúc Vương điện hạ làm sao vậy?” Tiểu Lục nghi ngờ hỏi.

“Không có việc gì, hẩn vừa nhận được thiên lí truyền âm, trong nhà xảy ra hỏa hoạn...”

Còn chưa kịp nói dứt lời, chỉ nghe “ầm” một tiếng, Mập Mập ngã lăn quay, không biết là do hẩn đi quá vội vàng, hay là nghe được những lời của Phương Tranh nói.

“Uy! Mập Mập huynh, ngươi có chuyện gì thế?”

... ..

Những ngày sau Phương Tranh tìm một cơ hội thăm dò thái độ của phụ mẫu đối với chuyện thành thân của hần, Phương Tranh rất tò mò, rốt cuộc Mập Mập đã nói chuyện gì với nhị lão, lại có thể lung lay được chủ ý của hai người.

Lão nhân gia rất có chính kiến, Phương Tranh hỏi cái gì hần cũng không nói, chỉ là biểu tình nhìn rất kì lạ, dường như vừa lo lắng vừa vui mừng, một bộ dạng táo bón, Phương Tranh nhìn thấy không khỏi cảnh giác cao độ. Mẫu thân cũng không chịu nói chuyện, chỉ hung hăng chọc chọc vào đầu của Phương Tranh, nói: “Người nha, đúng là cái đồ nghiệt tử! Trêu chọc công chúa, để xem tương lai người thu thập như thế nào!”

Chuyện ta thành thân thì có liên quan gì đến công chúa? Lời này rốt cuộc là có ý tứ gì? Hỏi lại mẫu thân cho rõ ràng nhưng nàng một mực không chịu nói.

Mập Mập trở về Vương phủ, lúc này thần tình buồn bực, than ngắn thở dài.

“Ca ca, người làm sao vậy? Phải chăng Phương bá phụ cùng Phương bá mẫu không đáp ứng trì hoãn lại hôn sự?” Trường Bình vẻ mặt lo lắng.

Mập Mập chán nản trả lời: “Cũng không phải, bá phụ cùng bá mẫu đã gật đầu đáp ứng, chuyện hôn sự của Phương huynh sẽ kéo dài thêm ba tháng nữa...”

Trường Bình nghe vậy, nhất thời vui sướng vạn phần, trong ba tháng này, nàng sẽ áp dụng tất cả các thủ đoạn, đem lương tâm của tên hỗn đản kia nắm chặt trong tay, ngày sau đừng hòng mơ tưởng có thể trốn thoát được.

“Vậy sao nhìn bộ dạng của ca ca lại ủ dột như thế?”

Mập Mập thở dài một tiếng, nói: “Mật Nhi này, người thử nói xem, lang quân như ý trong lòng của người có bộ dáng ra sao?”

Trường Bình nghe vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn xấu hổ đỏ ửng, ánh mắt nhìn mọi nơi tựa hồ muốn trốn tránh, một lúc sau, thanh âm yếu ớt tựa hồ như muỗi kêu: “Còn...còn không phải là hần...”

“Nói cho vi huynh nghe một chút, nơi này chỉ có hai người chúng ta, còn xấu hổ nỗi gì.”

Trường Bình nhăn nhó nửa ngày, mới mở miệng nói: “Lang quân như ý trong lòng của ta, hần nhất định phải tài năng xuất chúng, dưới ngựa có thể trị quốc an bang, trên ngựa có thể rong ruổi chiến trường, anh dũng muôn người không địch nổi, đồng thời hần còn phải thương ta, quý trọng ta...” Trường Bình càng nói, ánh mắt càng mê mải, mơ hồ giống như lúc chứng kiến bóng lưng của Phương Tranh, hoành đao lập mã, hiên ngang sừng sững, ánh mắt nhìn chằm chằm vào đám lưu manh, đằng đằng sát khí...”

Người này hần không phải là Phương huynh đệ chứ? Mập Mập trầm ngâm suy nghĩ. Mỗi người trong lòng đều có tâm tư khác nhau, ít nhất trong lòng của Mập Mập, Phương Tranh tuyệt đối không có bộ dạng như thế.

Hần vừa nghe vừa lắc đầu thở dài, những điều kiện trong lòng của muội muội, Phương Tranh huynh đệ tựa như không có một điểm nào, rốt cuộc muội muội tại sao lại nhìn trúng hần?

“Mật Nhi, những điều người vừa nói...hình như Phương huynh đệ đều không có nha.” Mập Mập nhin không được nói.

“Ai nói không có? Ta nói có là có! Ca ca, hôm nay người bị làm sao vậy? Vì sao lại nói những lời như thế này?”

“Ài, Mật Nhi này, nếu người nguyện ý cùng Phương huynh làm một đôi phu thê bình thường, trải qua những ngày tháng thỏa mãn và sung túc, vi huynh cũng không cần phải nói thêm chuyện gì, sẽ dốc hết khả năng chu toàn mọi việc cho người. Ngược lại, nếu người hi vọng phu quân của người là một anh hùng cái thế đỉnh thiên lập địa... Vi huynh cũng chỉ khuyên người nên cân nhắc cẩn thận, Phương huynh, chỉ sợ hần không phải là một sự lựa chọn tốt nhất.”

“Àn? Vì sao?” Trường Bình kinh ngạc nói.

Mập Mập trầm ngâm một lát, tựa hồ chỉnh đốn lại ngôn từ, một lúc lâu sau mới mở miệng nói: “Vài hôm trước chẳng phải người đã hỏi ta, tại sao lại thay đổi thống lĩnh thị vệ trong Vương phủ? Còn hỏi ta Phùng

Cừu Dao đã đi đâu. Việc này, chính là chuyện tình cơ mật cao cấp nhất của Đại Hoa chúng ta, cho nên ta đã không nói cho người biết, nhưng hôm nay có nói cho người cũng không sao cả.”

“Mấy ngày trước đây, phụ hoàng hạ thánh chỉ, điều động hai vạn kỵ binh tinh nhuệ, do Phùng Cừu Dao suất lĩnh tiến nhập vào thảo nguyên...” Thanh âm của Mập Mập âm trầm, đem chuyện đại sự thuộc loại cơ mật cao cấp kể lại cho Trường Bình nghe.

Trường Bình càng nghe càng ngạc nhiên, hai mắt rung động, tựa hồ quên mất chuyện tình liên quan đến Phương Tranh, “Ca ca, việc này phụ hoàng nghĩ kế sách thật tốt, hai bút cùng vẽ nha, vừa ly gián đại quân vừa tập kích bất ngờ, lần này đại quân của người Đột Quyết không đánh mà lui, hơn nữa trong vòng hai năm các bộ lạc trên thảo nguyên nhất định lâm vào nội loạn, không còn tâm tư tiến công về phương Nam, có thể nói Hoa triều sẽ được mấy năm thái bình, phụ hoàng quả nhiên anh minh.”

Trường Bình dù sao cũng thuộc dòng dõi đế vương, ánh mắt của nàng cũng lợi hại không kém các đấng mày râu.

Mập Mập lắc đầu trầm giọng nói: “Người có đoán được, người nào nghĩ ra kế sách này không?”

“Nếu không phải phụ hoàng, thì cũng là mấy vị đại thần kia mà thôi. Ca ca...chuyện này có liên quan gì đến họ Phùng hỗn đản đâu, người nói như vậy là có ý tứ gì?”

“Hừ, văn võ bá quan trong triều đều thúc thủ vô sách, bọn họ làm sao có thể nghĩ ra được diệu kế cao minh như vậy. Việc này thật đúng là cùng tên khốn nạn kia...khụ khụ, cùng Phương huynh có quan hệ. Người dâng kế sách này cho phụ hoàng cũng chính là lang quân như ý của muội, Phương Tranh, Phương đại thiếu gia!”

“Cái gì? Là hần sao?” Trường Bình công chúa không khỏi chấn động, cả người ngẩn ngơ, lát sau trên mặt lộ rõ vẻ vui mừng phấn khởi, khuôn mặt nhỏ nhắn bởi vì kích động cho nên đã ửng đỏ một tầng động lòng người, nói: “Là hần! Ta sớm đã biết, người mà Chu Mật Nhi ta nhìn trúng, tuyệt đối sẽ không bình thường như vậy, hần nhất định cơ trí, anh hùng đỉnh thiên lập địa...”

Mập Mập nhìn bộ dạng vui mừng phấn khởi của Trường Bình, âm thầm lắc đầu.

“Mật Nhi, người có biết, vì sao Phương huynh phải dâng kế sách này cho triều đình hay không?”

Trường Bình còn đang đắm chìm trong vui sướng không thể tự thoát ra được, nghe vậy mặt mày hớn hở nói: “Đương nhiên là dốc sức vì triều đình Đại Hoa, san sẻ gánh nặng cho phụ hoàng, cứu vớt dân chúng khỏi cảnh dầu sôi lửa bỏng...”

Mập Mập cười khổ, nếu tiểu tử đó mà nghĩ như người nói, thì mọi chuyện đã tốt rồi.

“Mật Nhi, vì huynh nói thật với người, Phương huynh hiến kế sách này, cũng không phải vì nước vì dân, mà vì chính bản thân hần.”

“Àn, sao ca ca lại nói những lời như vậy?”

Mập Mập biểu tình trầm tư nói: “Đại quân của người Đột Quyết đang tiến về phương Nam, tại phương Bắc đang hỗn loạn, triều đình không thể nghĩ ra được phương pháp nào có thể thu dọn được đại cục. Mật thấy chỉ có thể ngồi nhìn đại quân của Đột Quyết đánh tới kinh thành, mà cơ nghiệp của Phương gia đại thể là ở trong kinh thành, Phương huynh lo lắng sau khi người Đột Quyết chiếm thành xong, cơ nghiệp của Phương gia cũng khó giữ nổi, sau này hần không thể tự do tự tại làm một thiếu gia phú hào ăn chơi trác táng được nữa, dưới tình huống vạn bất đắc dĩ cho nên mới dâng kế sách này lên cho triều đình, để có thể bảo vệ được thân nhân cùng cơ nghiệp của Phương gia.”

“Cái gì?” Trường Bình vẻ mặt kinh ngạc, cuối cùng thất thần. Biểu tình tựa giống như khóc mà không phải khóc, tựa như cười mà không phải cười, diễn cảm liên tục thay đổi, quả thực không sao tả nổi.

Mập Mập nói dứt lời, bộ dạng của hần cũng vô cùng chán nản, xưa nay chỉ nghe thấy văn nhân tài tử hùng hồn nói, như thế nào vì nước vì dân, lại chưa từng xuất hiện người nào có ý tưởng đồng dạng như thế này.

Mà vị Phương đại thiếu gia chính là như vậy, hần trắng trợn bộc lộ ra một bộ dạng tiểu nhân tư lợi, tham tài háo sắc tựa như một cái giếng không đáy. Một hạng người như vậy, thuận miệng nói dăm ba câu lại có

thể cứu vớt hàng ngàn hàng vạn dân chúng, ngăn cơn sóng dữ, giúp đỡ Hoa triều vượt qua nguy nan. Lão thiên không có mắt, hà cớ gì lại sắp đặt tài năng trị quốc an bang lên một con người tư lợi như vậy? Những người có chí khí thì lại không có bản lĩnh, chuyện này phải đi đâu để hỏi rõ lí lẽ đây?

“Mật Nhi, chuyện hôm nay vì huynh muốn nói cho người biết cũng chính là việc này. Người là muối muối ruột thịt của ta, Phương huynh là hảo bằng hữu của ta, nếu các người kết duyên phu phụ, vì huynh cũng thật cao hứng cho các người. Nhưng ta nhắc người phải cẩn thận, tâm tư của Phương huynh... Ài, hắn là một người tốt, một người có bản lĩnh, nhưng...” Dứt lời, Mập Mập vỗ tay xuống bàn nói: “Nhưng gia hỏa chết tiệt này, không ngờ lại không có chí lớn!”

“Hôm nay ta cùng hắn nói chuyện lí tưởng, không nghĩ tới hắn chỉ nguyện ý hưởng thụ cuộc sống phú gia, mỗi ngày ngồi quán trà nghe chuyện thiên hạ, đi dạo phố phường tìm kiếm nương tử... Chuyện này, vì huynh cũng không biết phải nên nói với hắn như thế nào nữa.”

Đồng dạng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Trường Bình cũng đang tức giận cực điểm, nghiêng răng nghiêng lợi, trong mắt lộ vẻ thần sắc phức tạp, lầm bầm nói: “Gã hỗn đản chết tiệt...”

Một lúc lâu sau, Mập Mập tựa hồ đã hạ một quyết định gì đó, hung hăng vỗ lên bàn, đứng dậy nói: “Hừ, đang trong thời buổi loạn thế, quốc gia có nhân tài, há lại có thể vứt bỏ không dùng? Ta quả thật muốn nhìn xem, rốt cuộc hắn có thể an ổn hưởng thụ cuộc sống phú gia này hay không?”

46. Chương 46: Mặc Cả

Phú ông nhà giàu ngoại trừ có nhiều tiền ra, vẫn còn bao gồm rất nhiều yếu tố khác, tỷ như thê thiếp thành đàn, nô tài hộ tống, còn phải có bản tính tham lam ích kỉ, cùng với trình độ tác ác đa đoan hàng đầu, vân vân. Hắn chữ nghĩa không biết nhưng lại thích học đòi văn nhã, tự cho rằng sau cổ áo cắm cây quạt xếp thì chính là phong lưu tài tử, hần mặt mũi đáng ghét nhưng lại thích tự tác đa tình, tự cho rằng phú quý nhiều tiền thì các cô nương sẽ gào khóc đòi gả cho hần. Hắn đối với bản thân rất là hào phóng, bánh bao một lần mua hai cái, ăn một cái vứt một cái. Hắn đối với người khác lại cực kỳ keo kiệt, chia cho hạ nhân ăn một cái bánh bao, vẫn còn “hảo tâm” dặn đi dặn lại đừng có bỏ thừa mà lãng phí.

Đây chính là phú ông nhà giàu, tuy không phải toàn bộ, nhưng người không thể không thừa nhận trên đời có người như thế.

May là Phương đại thiếu gia vẫn còn chưa vô sỉ đến mức độ đó a.

Phương đại thiếu gia không thích khoe khoang, hần tin rằng làm việc với âm điệu thấp một chút đối với bản thân không có hại gì cả. Dọc đường đụng vào người khác, hần sẽ rất lễ phép xin lỗi người ta, mua đồ ở quán hàng rong, hần sẽ cùng với bất kì bình dân bách tính nào mặc cả từng đồng từng đồng một, thậm chí có đôi khi còn nói đến đỏ mặt tía tai, chỉ bởi vì tranh chấp một văn tiền. Ai cũng không biết, Phương đại thiếu gia chẳng thiếu gì một văn tiền kia, đây thuần túy là hưởng thụ lạc thú của việc mặc cả mà thôi.

Cho nên Tiểu Ngưu thường xuyên cảm thấy rất mất mặt, hần không rõ kẻ lắm tiền rốt cuộc là có tâm lý gì, lấy thân phận địa vị hiện nay của Tiểu Ngưu ở Phương phủ, một văn tiền ném xuống đất, hần còn phải do dự xem có nên nhặt hay không. Mà chủ tử của hần Phương đại thiếu gia, vì một văn tiền cơ hồ cả mặt mũi cũng không cần. ---- Nhưng nếu không phải vậy người ta đâu còn là đại thiếu gia chứ, càng có nhiều tiền càng không biết xấu hổ mà.

Như lúc này, đi dạo buổi chiều một chút, mắt thấy đã đến giờ lên đèn, Phương đại thiếu gia vẫn còn đang ngồi xổm ở một quán vỉa hè bên đường lớn của chợ hoa, nước bọt văng khắp nơi mặc cả cùng với người bán hàng rong. ---- Phương Tranh nhìn trúng một cây trầm, định mua về tặng cho Tiểu Lục. Cây trầm không đắt, ba tiền lẻ hai mươi văn, Phương đại thiếu gia trả giá ba tiền lẻ mười chín văn, chỉ vì một văn tiền này, mà thời gian mặc cả đã đốt hết đến hai nén hương. Người bán hàng rong kia cũng là một người rất kiên quyết, mặc dù bị Phương đại thiếu gia chèo kéo tới mức mặt mũi trắng bệch, nhưng vẫn nghiêng răng không nhả ra, một văn tiền cũng không thể thiếu.

Tiểu Ngưu nhìn thoáng qua sắc trời, thần sắc có chút lo lắng. Nếu như thiếu gia không về kịp bữa cơm tối, hần thì không có việc gì, nhưng Tiểu Ngưu lại sẽ bị Tôn quản gia giáo huấn cho một trận. Trong quan niệm

về giá trị của Tiểu Ngũ, thì thời gian của thiếu gia hiển nhiên so với một văn tiền này trân quý hơn nhiều. Vì vậy Tiểu Ngũ lớn gan thăm dò nói: "Thiếu gia... hay là, tiểu nhân giúp ngài trả một văn tiền này nhé?"

Phương Tranh quay đầu lại hung dữ nói: "Câm miệng! Người thì biết cái gì!"

Tiểu Ngũ hoảng sợ im bật.

Phương Tranh lại tiếp tục cùng với người bán hàng rong phân cao thấp: "Ông chủ, người chẳng giống làm ăn buôn bán gì cả nha!"

Người bán hàng rong gân cổ nói: "Ta thế nào lại không giống làm ăn buôn bán hả? Ta chẳng qua chỉ không may một chút thôi, đừng phải khách hàng như người, một văn tiền mà cũng không biết xấu hổ theo ta kì kèo đến nửa ngày."

"Chậm đã, ta phân ích cho người một chút a, sau đó người hãy quyết định có bán cây châm này với giá ta nói hay không. Cây châm của người mua mất ba tiền lẻ hai mươi văn đúng không? Chiếu theo thái độ của người, phỏng chừng thực sự là một văn tiền cũng không thể thiếu. Nhưng người có nghĩ tới hay không, cây châm này hiện giờ chỉ có ta nhìn trúng, nói cách khác, qua ngày hôm nay, về sau cây châm này chưa chắc đã gặp được người nguyện ý mua nó."

"Không bán được ta cũng mặc kệ, dù sao một văn tiền cũng không thể thiếu! Người có mua hay không?" Người bán hàng rong rất cố chấp khiến Phương Tranh hận đến nghiến răng.

Phương Tranh tiếp tục kiên trì: "Nói người dốt có lẽ người sẽ không vui, nhưng sự thực đích xác là như vậy. Người nghĩ đi, nếu cây châm này không bán được, hàng hóa của người sẽ tồn đọng lại, bạc lưu động liền sẽ trì trệ. Việc buôn bán chú trọng điều gì? Vào nhanh ra nhanh a! Người xem, người vốn có thể thống thống khoái khoái ít đi một văn tiền mà bán cho ta, sau đó dùng tiền này nhập những hàng hóa khác, hơn ba tiền này rất nhanh sẽ biến thành ba lượng, thậm chí là ba mươi lượng, nhưng hiện tại thì sao, nó vẫn như cũ chỉ là một cây châm, nếu không có ai mua nó, nó chỉ là một vật chết mà thôi, không thể khiến người ăn nhiều thêm một bữa, cũng không thể khiến cho người mua thêm quần áo cho lão bà hài tử, nếu thứ đồ chơi này vẫn không có ai mua mà nói, hơn ba tiền này của người coi như là lỗ vốn rồi. Người tí mĩ ngẫm lại đi, vì một văn tiền, có đáng giá để mạo hiểm như vậy không?"

Người bán hàng rong bị kì kèo mãi đã bắt đầu lay động, đối với bọn họ mà nói, một văn tiền tương đương với rất nhiều thứ, nhưng lời gã trẻ tuổi này nói cũng rất có đạo lý nha, làm sinh ý chính là chú trọng nhập hàng vào nhanh, bán ra cũng phải nhanh, tuần hoàn như thế mới có thể kiếm được càng nhiều bạc, hà tất vì một văn tiền mà mạo hiểm lớn như vậy?

Nghiến răng, người bán hàng rong bị trắng nhấm mắt lại nói: "Được rồi! Hôm nay coi như ta ăn ít đi một cái bánh, ba tiền lẻ mười chín văn, bán cho người đấy!" Nói xong vẫn còn giậm chân thật mạnh, kiên định tựa như quyết tâm trắng sớ chặt cổ tay. (1)

Phương Tranh biểu tình thỏa mãn như "trẻ nhỏ dễ dạy", gạt đầu rồi cẩn thận đem cây châm cất vào trong ngực. Đứng lên xoa xoa hai chân đã tê dại vì ngồi lâu, từ bên trong tay áo móc ra hai lượng bạc vắt cho người bán hàng rong: "Không cần thối lại!"

"Huych!" Tiểu Ngũ ngã bệt ra đất.

"Người làm sao vậy? Hụt chân à?" Phương Tranh nhú nhú mày, cái tên gia hỏa này sao luôn không cho mình thể diện vậy nhỉ?

Tiểu Ngũ mặt mũi lấm lem đứng lên, cũng bắt chấp toàn thân đầy bụi bẩn, chỉ chỉ vào người bán hàng rong đang ngậy dại cầm bạc trong tay, Tiểu Ngũ cũng kích động tới mức nói năng lộn xộn: "Thiếu gia, hần... ba tiền... hai lượng..."

"Nói linh tinh cái gì đó?" Phương Tranh không kiên nhẫn phỉ phỉ trường sam: "Đi, về nhà ăn cơm, thiếu gia ta đói bụng rồi!"

Trên đường đi Tiểu Ngũ cười khổ thấp giọng hỏi: "Thiếu gia, ngài... vừa rồi ngài lại đùa a?"

Hần không hiểu được, vì một văn tiền mà phí sức mất nửa ngày, thật vất vả mới bàn xong xuôi, thiếu gia lại vung tay thưởng cho gã kia hai lượng bạc, vị thiếu gia khó hiểu này rốt cuộc đang suy nghĩ gì? Ai nha,

tư duy của thiếu gia thật là phóng túng a.

”Không hiểu sao?” Phương Tranh cười đắc ý: ”Thiếu gia ta đây không phải là nhàn rỗi không có việc gì mà tìm người luyện mồm mép đầu, nhân tiện thôi, cũng là dạy gã bán hàng rong kia buôn bán như thế nào, không chừng tên kia về sau sẽ phát tài đó. Ngày làm một việc thiện, quả nhiên là thể xác và tinh thần đều sáng khoái a! Thoải mái!”

Tiểu Ngũ: ”...”

Bóng tối dần buông xuống, chủ tớ hai người đi tới một đầu ngõ cách nhà không xa, Tiểu Ngũ đột nhiên ”Di” một tiếng. Phương Tranh quay đầu lại, đã thấy vẻ mặt của Tiểu Ngũ tức giận bất bình.

Phương Tranh dừng bước lại, ngạc nhiên nói: ”Làm sao vậy?”

Tiểu Ngũ nhẹ nhàng kéo ống tay áo Phương Tranh, kéo hắn đến một góc khuất, ngón tay chỉ vào một tửu lâu tên là ”Túy Tiên Lâu” ở bên kia đường, nhẹ nhàng nói bên tai Phương Tranh: ”Thiếu gia, là hắn! Cừu nhân của ngài!”

Phương Tranh cảm thấy buồn bực, bản thiếu gia làm người ôn hòa như thế, ở đâu ra mà có cừu nhân?

Nhìn theo hướng ngón tay của Tiểu Ngũ, chỉ thấy ở cửa Túy Tiên Lâu, một thanh niên nam tử đầu cột phượng cân, một thân lam sắc trường sam, cước đạp vân ngoa màu xanh thẫm, đang cất bước tiến vào bên trong, trên tay chiếc quạt xếp cứ mở ra gấp vào, rất là phong tao.

” Tiểu Ngũ, hắn là ai nha? Ta quen biết hắn sao?” Phương Tranh không hề có ấn tượng gì về người này, nhưng ngay lập tức kịp phản ứng lại, người này chẳng lẽ là cừu nhân tiền thế của ta?

Tiểu Ngũ kinh dị nhìn Phương Tranh nói: ”Thiếu gia, ngài không nhớ sao? Đó là tiểu tử Ngô gia, chính hắn đã đem ngài từ trên tầng lầu của Quỳnh Hoa Lâu đẩy xuống nha, hại ngài nằm trên giường bất tỉnh nhân sự hơn một tháng.” Nói xong Tiểu Ngũ xiết chặt nắm đấm, trong mắt bắn ra nộ hỏa, mang vẻ khí thế凛 nhiên ”Chủ ưu nô nhục, chủ nhục nô tử”.

” Nga-----” Phương Tranh bừng tỉnh đại ngộ, hắn còn nhớ khi mới xuyên việt về đây, đám hạ nhận đã nói nguyên nhân hắn hôn mê một tháng, là bởi vì ở thanh lâu cùng với một gã hoàn khổ đệ tử tranh đoạt một hồng bài cô nương, bị người ta đẩy xuống dưới lầu.

Như vậy xem ra, vị Ngô công tử mười phần văn nhã trong Túy Tiên Lâu bên kia đường, đại khái chính là gã hoàn khổ đệ tử đã hạ độc thủ với mình.

Phương Tranh trầm nghĩ: nguyên lai tiểu tử này chính là cái vị đã cùng ta tranh đoạt tình nhân ở thanh lâu, tên vương bát đản này xuống tay cũng quá độc, không phải chỉ là một cô nương thôi sao, vậy mà thiếu chút nữa đã hại chết lão tử. Bất quá, cái này... hình như đầu liên quan gì đến ta chứ? Tiền thân của ta lúc này đã sớm đi đầu thai rồi, tội gì phải vì hắn mà ra mặt. Lại nói, ta còn phải cảm tạ hắn, nếu không phải một cái đẩy này của hắn, anh mày đây không chừng đang ở một xó xỉnh nào đó làm cô hồn dã quỷ rồi.

” Tiểu Ngũ a, chuyện quá khứ coi như xong, thiếu gia ta nhìn giống loại người so đo từng tí sao? Làm người, cần phải rộng lượng, cần phải khiêm tốn, cần phải nhẫn nhịn, cần phải dĩ hòa vi quý!”

Phương Tranh hiện ngang lăm liết nói xong, đột nhiên đổi giọng nói: ”Hơn nữa, hiện tại chúng ta cũng không đủ nhân thủ nha, nếu nhân thủ đủ mà nói, đem tên vương bát đản này kéo tới nơi không người đánh cho một trận, cũng không phải là không thể...”

Tiểu Ngũ nghe nửa đoạn đầu Phương Tranh nói, chính là lúc trong lòng tràn đầy thất vọng, nhưng không ngờ Phương đại thiếu gia thay đổi suy nghĩ quá nhanh, ngoắt một cái đoạn sau đã chuyển sang một hướng khác. Tiểu Ngũ nghe thấy vậy cực kỳ hưng phấn, xoa xoa hai tay: ”Nhân thủ không thành vấn đề, thiếu gia, tiểu nhân liền trở về triệu tập hộ vệ, hôm nay nhất định phải để tiểu tử họ Ngô kia nếm chút khổ đầu.”

Gã Tiểu Ngũ này tâm lý có vấn đề có phải không? Vừa mới nói một câu mà đã hăng lên như gà trội rồi. Phương Tranh nhặt nhẻo nhún vai: ”Người đã có nhĩ hững như vậy, thiếu gia ta sẽ cùng người chơi đùa một chút.” Biểu hiện của Phương Tranh hoàn toàn không có chút giác ngộ nào của người từng bị hại cần phải có.

Tiểu Ngũ vội vàng sửa lời: "Thiếu gia, không phải cùng tiểu nhân chơi đùa, mà là cùng với tiểu tử họ Ngô kia chơi đùa. Vậy... tiểu nhân liền quay về gọi người nhé?"

"Gấp cái gì! Tiểu tử kia vào đó ăn cơm, hiện tại vẫn còn sớm, có một chuyện ta vẫn quên chưa hỏi người, ta bị người hồ đồ đẩy ngã xuống lầu, nằm trên giường cả tháng, cha ta lại không báo thù cho ta sao?" Phương Tranh lúc này mới nhớ lại, từ khi hắn tỉnh lại đến nay đã qua hơn một tháng, về đoạn sau sự kiện hắn bị hôn mê, lại không có người nào của Phương gia nhắc tới, việc này rất không bình thường a.

Tiểu Ngũ vỗ đùi: "Sao lại không có! Ngay xế chiều hôm ngày bị đánh, lão gia liền viết đơn kiện báo quan, nhưng người của quan phủ có nói, tình hình lúc đó quá loạn, bọn họ không thể khẳng định tiểu tử họ Ngô kia là hung thủ, cho nên bọn họ không quản. Ngô gia hẳn cùng Phương gia ta đều buôn bán, có lẽ Ngô gia đã dùng đến bạc nên tiểu tử Ngô gia kia mới không phải lên công đường, khiến cho lão gia tử giận đến phát run, nhưng cũng không làm được gì. Ài! Phía trên chúng ta không có ai để chống lưng cả!"

"Cha ta không có lòng báo thù sao? Ngô gia dùng bạc, chúng ta cũng dùng bạc nha, đâu phải chúng ta không có tiền." Phương Tranh hừ hừ bất mãn, cha làm buôn bán rất khôn khéo, nhưng làm người lại quá an phận, không nếm thiết thời mới là lạ đó.

"Thiếu gia,... đúng ra đây là gia sự của ngài, tiểu nhân không nên lắm mồm, nhưng tiểu nhân vẫn cần phải nói mấy câu công đạo. Ngài đã nghĩ oan cho lão gia rồi. Lão gia vì ngài mà lao tâm không ít, nửa cuộc đời không cầu xuất sắc hơn người, sau khi ngài gặp chuyện không may lão gia đã tự mình tới phủ nha Kim Lăng, tặng rất nhiều bạc cho phủ doãn Trần đại nhân. Sau khi trở về, phu nhân phát hiện đầu gối lão gia đều đã sưng lên vì quỳ, Trần đại nhân kia tuy rằng có nhận bạc, nhưng lại không làm gì cả, ai..." Tiểu Ngũ lắc đầu thở dài.

"Hả?" Thân thể Phương Tranh đột nhiên khựng lại, cảm thấy sống mũi cay cay, viền mắt đã có một luồng dịch thể mạc danh chảy quanh: "... Lão đầu này thật ngốc!"

(1): Thành ngữ "trang sĩ chặt cổ tay": chỉ dũng sĩ bị rắn hổ mang cắn trúng cổ tay đã thương, liền không chút do dự chặt đứt, để tránh cho độc tính khuếch tán toàn thân. Dùng để ví những việc cần phải quyết đoán kịp thời, không thể chần chừ, nhân nhượng.

Xuất xứ: trong "Thuật thư phú hạ" của Đậu Cao đời Đường: "Quân tử khí hà dĩ bạt tài, tráng sĩ đoạn oản dĩ toàn chất." Nghĩa là: "Người quân tử cần loại bỏ những khuyết điểm để thể hiện tài năng, tráng sĩ phải chặt đi cổ tay để bảo toàn sức lực."

47. Chương 47: Âm Thầm Đánh Lén

"Đáng hận nhất chính là, Ngô gia tiểu tử kia chẳng những không bị bắt giam, mà hắn lại còn đi khắp nơi rêu rao, nói sớm muộn cũng làm Phương gia ta táng gia bại sản, thực sự là si tâm vọng tưởng..."

"Hả? Người nói cái gì?" Phương Tranh đang định đi tiếp, nghe thấy vậy quay ngoắt đầu lại, thần sắc trên mặt có chút thay đổi.

"Tiểu nhân đáng chết! Tiểu nhân lắm miệng!" Tiểu Ngũ thấy sắc mặt Phương Tranh khác thường, nhất thời hối hận bản thân đã lỡ lời. Được đề bạt làm cao cấp thư đồng chưa bao lâu, liền đã ở trước mặt thiếu gia nói bậy, đây chẳng phải là muốn ăn đòn sao.

"Trước tiên đừng có chết vội, người nói, tiểu tử Ngô gia kia muốn Phương gia ta táng gia bại sản?" Phương Tranh nheo mắt suy nghĩ, cất tiếng hỏi với ngữ khí bất thiện, biểu tình có xu hướng "sự yên tĩnh trước khi nổi bão".

"Đúng vậy, rất nhiều người trong kinh thành đều biết, ngay hôm thiếu gia ngài mới tỉnh lại, tiểu tử này ở Túy Tiên Lâu uống quá nhiều, vỗ bàn xuất khẩu ngông cuồng, lời đó cứ như vậy mà truyền ra, tiểu nhân cũng chỉ là nghe nói mà thôi." Tiểu Ngũ nhìn lướt qua sắc mặt Phương Tranh, dè dặt nói.

Phương Tranh cảm thấy có một cỗ lửa giận bùng bùng thiêu đốt bên trong lồng ngực.

Mẹ nó! Kiêu ngạo ta đã gặp qua, nhưng chưa gặp đứa nào kiêu ngạo như thế. Người đánh người đã không chịu tới cửa nhận lỗi thì thôi, lại còn muốn làm ta táng gia bại sản, đây không phải là phá bát cơm của ta sao? Gì cũng có thể nhịn, nhưng việc này không thể nhịn được!

Phương Tranh từ ngày bị xuyên việt đã tự xác định cho mình một mục tiêu rõ ràng: không ra làm quan, không làm vương bá, sở cầu chỉ là làm một gã hoàn khổ thiếu gia có ăn, có uống, có tiền. Mục tiêu này đối với người khác mà nói rất không có chí khí, nhưng Phương đại thiếu gia lại vô cùng yêu thích.

Với tiền tài quyền thế của Phương gia, mục tiêu này đã đạt được rồi, Phương Tranh cũng đang rất sung sướng hưởng thụ cuộc sống như thế. Hắn không có dã tâm, tương lai khi cha về hưu giao quyền cho hắn, hắn liền dự định yên ổn trông coi sản nghiệp, sau đó lấy về mấy lão bà, làm một phú ông giàu có, bình bình đạm đạm sống hết cuộc đời này.

Về phần những vai chính trong tiểu thuyết, vừa mới xuyên việt liền sáng chế hỏa được, sáng chế máy hơi nước, sáng chế hỏa thương hỏa pháo... gặp quỷ hết đi! Thiếu gia không có thời gian nhàn rỗi đâu, ăn không ngồi rồi, ham muốn hưởng thụ mới chính là lý tưởng tối cao của hắn.

Hiện tại có kẻ muốn dim chết lý tưởng của mình, Phương Tranh thực sự đã nổi nóng. Thử hỏi nếu như Phương gia sụp đổ, hắn sẽ ra sao bây giờ? Xin cơm trên đường phố hả? Càng chưa nói cha của hắn vì hắn mà phải chịu ủy khuất lớn như vậy.

Tiểu tử Ngô gia kia, phải hung hăng giáo huấn một trận mới được, không vì riêng bản thân hắn, mà còn vì cha hắn nữa. Tuy rằng Phương Tranh biết tiểu tử Ngô gia chỉ nói ngoài miệng mà thôi, sản nghiệp Phương gia hôm nay đã trải rộng khắp Giang Nam, tựa như một mẫu hàm đang xuôi dòng, há nói quay đầu là có thể quay đầu ngay sao?

Nhưng mà nói ngoài miệng cũng không được, không sợ kẻ cắp trộm đồ, chỉ sợ kẻ cắp nhớ tới, không khiến cho hắn sợ hãi, ai biết về sau hắn sẽ giở thủ đoạn gì.

"Tiểu Ngũ, người có biết bối cảnh của Ngô gia kia thế nào không?" Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, nếu đã dự định ra tay, kế hoạch nhất định phải chu đáo chặt chẽ một chút, tránh cho tương lai xảy ra phiền phức.

"Bối cảnh? Ngô gia hắn có thể có bối cảnh gì chứ?" Tiểu Ngũ bĩu môi khinh thường nói: "Đơn giản chính là dùng bạc duy trì quan hệ giữa hắn và quan phủ mà thôi, nếu thực sự có nguy hiểm gì, quan phủ cũng chẳng quan đến sống chết của hắn đâu."

Được, lời này cũng có đạo lý, tiền thân thiếu chút nữa bị tiểu tử kia hại chết, quan phủ cũng đâu có ra mặt giúp đỡ Phương gia. Nói tóm lại, chung quy địa vị của thương nhân ở thời đại này không cao a. Trong con mắt những người làm quan, thương nhân là hạng người trục lợi, là đại danh từ chỉ sự nham hiểm giả dối, đã có phần nhận thức này, quan phủ sao có thể vì thương nhân mà ra mặt chứ?

Đó là một tin tức tốt, nói ngược lại, nếu như tiểu tử Ngô gia kia có làm sao, quan phủ hơn phân nửa sẽ không để ý tới. Về phần vị phủ doãn Kim Lăng Trần đại nhân kia, hắn cũng đừng nghĩ thoát được, cừu này bản thiếu gia coi như đã nhớ kỹ.

"Tiểu Ngũ, sau khi tiểu tử kia ăn cơm xong ở Túy Tiên Lâu, bình thường hắn sẽ làm gì nữa? Giờ còn sớm như vậy, hắn là sẽ không về nhà ngủ đấy chứ?" Nếu như thực sự hắn về nhà ngủ, hôm nay đành phải bỏ qua vậy.

"Sao có thể chứ, phú gia công tử loại này, phàm sau khi ăn xong, đương nhiên là thừa lúc tử hống đang lên dạo quanh kỹ viện rồi."

Có hi vọng! Phương Tranh bắt giác có chút hưng phấn: "Nga? Người có biết bình thường hắn hay tới kỹ viện nhà nào không?"

Tiểu Ngũ không cần nghĩ ngợi nói ngay: "Đương nhiên là Quỳnh Hoa Lâu, đi qua hẻm nhỏ bên kia đường là tới. Lần trước cùng thiếu gia ngài tranh đoạt Đào Hồng cô nương của Quỳnh Hoa Lâu, tiểu tử này hạ độc thủ, dùng thủ đoạn hèn hạ thắng ngài, hiện tại hứng thú vẫn còn chưa hết, đang cùng Đào Hồng cô nương quan hệ rất thân mật."

Đào... Đào Hồng? Kháo! Tiền thân của mình rốt cuộc là có phẩm vị thế nào đây? Mới nghe thấy tên thôi đã đủ tức rồi.

Phương đại thiếu gia đảo quanh con người, đang tính kế trong lòng.

Phương Tranh nhỏ giọng phân phó nói: "Tiểu Ngũ, chỗ này cách nhà không xa, người nhanh quay về, kêu mấy người hộ viện, nhớ kỹ phải chọn người nào thân thủ tốt, đầu óc linh hoạt, lặng lẽ tới nơi này tìm ta, đúng rồi, việc này không thể lộ liễu, ngàn vạn lần đừng cho cha mẹ ta biết, đi nhanh về nhanh!"

Tiểu Ngũ lên tiếng trả lời rồi nhanh chóng biến mất trong bóng tối.

Phương Tranh một mình ngồi xõm ở đầu ngõ, cơ cảnh nhìn chăm chăm vào tử lâu bên đường. Thời tiết lúc này tuy đã sang đầu hạ, nhưng khi về đêm khí trời vẫn có chút lạnh lẽo, Phương Tranh túm chặt trường sam ở cổ, không tự chủ được cả người run lên. Trông thấy tử lâu bên đường thực khách ra ra vào vào, liên miên không dứt, trong lòng cực kỳ tức giận.

Mẹ nó! Người ở bên trong ăn thịt uống rượu, lão tử lại như dân lang thang đứng bên ngoài canh chừng, tất cả đều là hoàn khổ thiếu gia, nhưng đồng nhân bất đồng mệnh a. Đợi lát nữa không đánh cho người kêu cha gọi mẹ, thiếu gia liền cùng họ với người.

Tư vị chờ người khác thực không dễ chịu, đặc biệt dưới tình trạng vừa lạnh vừa đói, càng thấy khó khăn. Phương Tranh thầm đếm ở trong lòng, thẳng cho đến khi đếm tới năm trăm, rốt cuộc Tiểu Ngũ cũng đã trở lại.

Đi theo phía sau Tiểu Ngũ có năm người, dẫn đầu chính là một đại hán cao lớn, chừng ba mươi tuổi, khắp mặt đầy râu ria, Phương Tranh nhận ra hán, hán là người đứng đầu hộ viện của Phương phủ, tên là Trịnh Trọng, tính tình trầm mặc ít lời, thuộc hạ cũng có vài phần bản lĩnh.

Trịnh Trọng là người phương bắc, năm ấy khi hán mười tám tuổi, quê nhà mất mùa, hán cùng mẹ chạy nạn tới kinh thành, sau đó mẹ hán ngã bệnh, vừa đúng lúc Phương lão gia đi ngang qua, tặng hai mươi lượng bạc cho mẹ hán chữa bệnh, đáng tiếc cuối cùng bệnh mẹ hán vẫn không thể nào chữa khỏi, kéo dài được hơn một tháng rốt cuộc cũng xuôi tay ra đi. Trịnh Trọng không có ràng buộc, lại cảm cái ân Phương lão gia giúp đỡ lúc lâm nguy, vì vậy bái làm môn hạ Phương gia, Trịnh Trọng thời trẻ đã luyện qua công phu cùng một vị hòa thượng gặp nạn, một tay Thiếu Lâm Thông Tí Quyền rất có hỏa hầu, Phương lão gia liền cho hán làm hộ viện đứng đầu Phương phủ.

Bốn người theo Trịnh Trọng tới, Phương Tranh cũng mang máng nhận ra, thấy bọn họ cơ thể tráng kiện, khôn khéo lão luyện, mặc dù không giống như miêu tả trong tiểu thuyết võ hiệp "thái dương nhô cao", nhưng cử chỉ lại hiển lộ một cỗ khí chất bừng hân, chắc chắn bọn họ đều là hộ viện của Phương gia. Nói đến quả thật Phương lão gia cũng rất có tâm nhãn, vô thanh vô tức mà có thể tuyển được ngần này hán tử giang hồ về làm thuộc hạ.

Phương Tranh nhanh chóng tiến lên chào hỏi: "Trịnh đại ca, người làm sao lại tự mình tới vậy?"

Trịnh Trọng người này không giỏi ăn nói, nghe thấy vậy cũng chỉ nhếch nhếch khóe miệng, biểu thị là hán đã cười.

Thấy Trịnh Trọng tỏ ra quá khốc, Phương Tranh đành phải ôm quyền hướng đến bốn người phía sau, cao giọng nói: "Từ lâu đã nghe chư vị đại hiệp võ nghệ cao cường, hiệp danh vang xa, hôm nay vừa thấy, quả nhiên là nghe tiếng không bằng gặp mặt!"

Màn chào hỏi "rầm chó không kêu" này dọa cho bốn vị "đại hiệp" đứng sau Trịnh Trọng phải liên tục chấp tay đáp lễ, lễ phép chẳng khác gì những thân sĩ nho nhã, nào có nửa điểm bóng dáng của "người trong giang hồ".

Một hán tử hơi lùn trong số đó khom lưng cười nói: "Nghe nói thiếu gia triệu tới có việc gấp, mấy huynh đệ tiểu nhân vội vã theo Trịnh Đầu Nhi chạy đến, thiếu gia có chuyện gì cứ việc phân phó, mấy huynh đệ tiểu nhân nhất định sẽ xông pha khói lửa, muôn chết không từ." (Trịnh Đầu Nhi: chỉ người đứng đầu trong đám hộ viện)

”Khách khí khách khí, xông pha khói lửa cũng không cần, độ khó không lớn tới mức ấy, chỉ cần giúp ta âm thầm đánh lén, hù dọa người một chút là được.”

” Ha, cướp đường sao, sớm nói nha, đây vốn là nghề cũ của mấy anh em ta đó.” Hán tử thấp lùn tỏ ra biểu tình chuyên nghiệp rất “có nghề” lên tiếng.

”A?” Phương Tranh thất kinh, nhìn không ra cha mình vốn là một thương nhân, lại còn có mặt tối như vậy, hộ viện trong nhà thậm chí có người đã từng làm sơn tặc cường đạo. Phương gia quả thật là ngọa hổ tàng long.

Hán tử thấp lùn giải thích: ”Không đối gặt thiếu gia, mười năm trước mấy người anh em ta ở phương Bắc đã từng buôn bán không vốn, sống qua những ngày tiêu dao uống rượu chén lớn, chia vàng từng cân. Sau đó chúng ta lại mù mắt cướp đi số hàng quý của lão gia, Trịnh Đầu Nhi lúc đó đơn thương độc mã tìm lên núi, đem hơn chục người chúng ta đánh ngã, lúc đó mấy anh em chúng ta tâm phục khẩu phục liền theo Trịnh Đầu Nhi vào Phương gia...”

Nói còn chưa dứt lời, Trịnh Trọng đã ở một bên trừng mắt, hán tử thấp lùn ngượng ngùng cười, vuốt vuốt mũi ngậm miệng lại.

Trịnh Trọng quay sang nói với Phương Tranh: ”Chuyện quá khứ đừng nhắc nữa, thiếu gia tính làm thế nào, tiểu nhân tất sẽ giải quyết chu toàn cho ngài.”

Phương Tranh từ trong khiếp sợ hồi phục lại tinh thần, trong lòng mơ hồ có chút bất an, cha thu mấy gã sơn tặc làm hộ viện, hình như có vẻ không ổn cho lắm? Đổi nghề từ bán hoa quả sang bán thuốc trừ sâu, hẳn có thể bán được không? Vạn nhất hẳn có thói quen ăn vụng...

Ai, từ lúc nào mà mình lo xa như lão già vậy? Phương Tranh lắc lắc đầu, hướng về mọi người phân phó: ”Rất đơn giản, chờ khi tiểu tử kia từ trong tửu lâu đi ra, phiên Trịnh đại ca dẫn người đi tới, trước tiên cứ một gậy đập ngất hẳn, sau lại đưa tới chốn hoang vu dã ngoại không người, thiếu gia ta hôm nay phải khoản đãi hẳn thật tốt mới được.”

Nói xong, một bên làm ra vẻ cười dữ tợn, một bên nắn xương ngón tay, nhưng các đốt ngón tay hôm nay có phần hơi yếu, nắn bóp cả nửa ngày cũng không kêu được lấy một tiếng, sát khí đang tận lực bồi dưỡng cũng vì thế mà đại giảm.

Hán tử thấp lùn rõ ràng là loại người nói nhiều, lúc này không chịu nổi lại mở miệng: ”Nghe Tiểu Ngũ nói, tiểu tử kia chính là điểm tử hại thiếu gia ngài hôn mê hơn một tháng?”

”Điểm tử là có ý gì?” Phương Tranh có phần không quá thích ứng với cách nói chuyện của người trong giang hồ.

”Ha ha, quen miệng không sửa được, đây là tiếng lóng, tiểu tử kia là hung thủ hại ngài hôn mê hơn một tháng hả?”

”Không sai, hôm nay coi như nắm được cơ hội thu thập hẳn. Còn nữa, thiếu gia ta vẫn chưa bị hẳn hại chết đâu, chỉ có thể gọi hẳn là tên sinh sự, gọi hung thủ có vẻ không thích hợp cho lắm...”

”Sớm nên như thế! Thiếu gia ngài khoái ý ân cừ, thực là có phong phạm của người trong giang hồ!” Hán tử thấp lùn không để lỡ thời cơ, nhẹ nhàng tặng cho một cú rắm ngựa.

”Vậy sao?” Phương đại thiếu gia được vỗ mông mặt mày rạng rỡ: ”Ta muốn luyện qua vài năm công phu, có thể có danh hiệu riêng trên giang hồ được hay không? Tỷ như Ngọc Diện Phi Long, Nhất Thụ Lê Hoa Áp Hải Đường gì đó...”

”...” Mọi người trầm mặc, làm như không nghe thấy những lời không tự lượng sức của thiếu gia.

Mấy người ngồi ở góc tường, vừa nói chuyện tào lao vừa chăm chú quan sát động tĩnh của tửu lâu, chờ vị Ngô công tử kia ăn uống no say đi ra.

Tràng cảnh này Phương Tranh tựa hồ có chút quen thuộc, trước đây hay ngồi xổm bên ngoài cổng trường, cùng với đám bạn chờ nữ sinh mình ngưỡng mộ tan học, chẳng phải cũng có bộ dạng như thế này sao. Thảo

nào bản thân ngồi chồm hổm cảm thấy rất là thoải mái, nếu như ngâm thêm điều thuốc nữa thì lại càng giống.

”Thiếu gia, mấy người bọn họ... kỳ thực cũng không xấu, trước đây làm nghề không vốn cũng là do bức bách bất đắc dĩ...” Trịnh Trọng dường như nhìn ra được sự bất an mơ hồ trong lòng Phương Tranh, lên tiếng biện giải.

”Được, Trịnh đại ca, ta tin tưởng người, chuyện hôm nay xong xuôi hãy giúp ta cảm tạ bọn họ. Về phần chỗ lão gia, nếu ông ấy không biết, vậy chuyện này chúng ta cũng đừng ai nói ra, nếu như đã biết, các người cứ đổ hết lên người ta, ông ấy cũng không làm khó được các người.”

”Mọi người đều có phần, chúng ta hôm nay đã tới đây, cũng không muốn bản thân bị gạt ra ngoài.” Trịnh Trọng nở nụ cười khó có được, ngữ khí bình thản.

Phương Tranh còn chưa kịp có biểu thị gì, Tiểu Ngũ đã lên tiếng: ”Thiếu gia, tiểu tử kia ra rồi!”

Mọi người hướng bên kia đường nhìn lại, thấy Ngô công tử đang lão đảo được một tiểu nhị cúi đầu khom lưng đưa tới tận cửa. Ra khỏi tửu lâu, Ngô công tử liền rẽ luôn sang một cái hẻm nhỏ tối om như mực.

Thời cơ chín muồi, Phương Tranh lặng lẽ đánh mắt về phía Trịnh Trọng, Trịnh Trọng hiểu ý gật đầu, vẫy tay dẫn bốn người hộ vệ tựa như nhàn nhã dạo chơi đi ngang qua đường, hướng về phía hẻm nhỏ.

Hôm nay hiển nhiên không phải là một ngày may mắn của Ngô công tử, tâm tình Ngô công tử có phần buồn bực.

Ngô công tử xuất thân từ một thương nhân thế gia, luận về tài phú, Ngô gia so với Kim Lăng Phương gia kém hơn một bậc, phương diện sinh ý kinh doanh không tốt bởi vì rất nhiều nguyên nhân, chung quy luôn bị Phương gia đè ép. Vì vậy Ngô lão gia bất đắc dĩ đành phải đem hiệu buôn của mình mở rộng về phía nam xa xôi, phí tổn trút vào không ít, lại không nghĩ rằng vận khí thực sự quá đen, vừa vặn đúng lúc Giao Chỉ Quốc ở phía nam phản loạn, phản quân chiếm lấy Vũ Châu, cướp bóc sạch sẽ các cửa hàng trong thành, một phần ba gia tài Ngô gia đã vỡ tan như bọt nước. (Giao Chỉ vốn là tên một quận của Việt Nam khi xưa, thời kì nhà Triệu thôn tính Âu Lạc, đã chia Âu Lạc làm 2 quận là Giao Chỉ và Cửu Chân, Giao Chỉ cũng được dùng làm tên gọi những người Việt cổ. Chắc tác giả cũng không có ý gì khi nhắc đến cái tên này, mọi người vào đây để tìm hiểu thêm về lịch sử Việt Nam nhé:)

Việc này khiến Ngô lão gia rất tức giận, liên lụy khiến Ngô công tử ăn phải không ít khổ đầu của cha. Ngô công tử dưới cơn uất ức tìm tới thanh lâu mua say, lại gặp phải tiền thân của Phương Tranh, thù mới hận cũ nhất tề bùng lên trong lòng, vì vậy tung độc thủ đẩy hẳn xuống dưới lầu.

Ngô công tử vốn tưởng làm vậy là đã lập công cho Ngô gia, vui mừng khắp khối chạy đến trước mặt Ngô lão gia khoe công lao, ai biết được lại đối lấy một trận bạt tai của Ngô lão gia, ngay lập tức lời hấn thẳng đến phủ nha Kim Lăng, tặng cho phủ doãn Trần đại nhân một xấp ngân phiếu thật dày, Trần đại nhân dựa vào đồng bạc trắng lóa đó, áp đi cáo trạng của Phương gia, chuyện này mới tính là miễn cưỡng yên ổn.

Thoáng cái đã qua gần nửa năm, sinh ý của Ngô gia tới hôm nay càng ngày càng sa sút, Phương Tranh sau khi gặp chuyện không may, Phương lão gia không có cửa để cáo trạng, trong cơn giận dữ, bèn liên hợp với những hiệu buôn khác ở thành Kim Lăng, tiến hành chèn ép sinh ý của Ngô gia. Ngô gia từ một phú thương đứng thứ nhì Kim Lăng trước đây, cho tới bây giờ đã tụt xuống làm một hiệu buôn nhị tam lưu, hậu quả như vậy, lúc trước Ngô gia phụ tử cũng không hề nghĩ tới.

Hôm nay Ngô lão gia lại không biết vì sao mà phát cáu, kiếm chuyện rồi đem Ngô công tử ra hung hăng mắng một trận, Ngô công tử phiền muộn hết mức, một thân một mình chạy tới Túy Tiên Lâu uống rượu mua say, cũng định đem phiền muộn của cả ngày hôm nay hung hăng phát tiết ở trên người Đào Hồng, ----- đem nàng trối vào đầu giường rồi tùy ý làm nhục, có lẽ cũng là một biện pháp phát tiết không tệ. Ngô công tử nở nụ cười, cảm thấy tâm tình tốt lên rất nhiều.

Suy nghĩ tuy mỹ hảo, nhưng hiện thực lại tàn khốc.

Khi đi vào giữa hẻm nhỏ tối om, Ngô công tử đột nhiên cảm thấy bầu không khí có chút gì là lạ, một loại dự cảm bất thường đột nhiên sinh ra, tính cảnh giác của con người là trời sinh, khi hắn cảm giác được có điều không ổn, liền không chút do dự lập tức xoay người quay lại.

Ngô công tử cảnh giác như vậy là chính xác, xoay người trở về cũng là chính xác, duy nhất một điều không chính xác chính là: khi hắn có phản ứng thì thực sự đã hơi muộn một chút.

Ở đầu hẻm đã bị ba bóng người cao lớn chặn kín, phía sau, cũng lặng lẽ tiến tới hai người.

Nhìn thấy trận thế đóng cửa đánh chó trước mắt, có thể nói là lai giả bất thiện, Ngô công tử cũng không phải kẻ ngu, đương nhiên hiểu rõ bọn chúng vì mình mà tới.

Hắn lấy lại bình tĩnh, cố gắng trấn định nói: "Các vị hảo hán có gì chỉ giáo?"

Câu trả lời, chính là một gậy hung hăng đập vào sau gáy, liền đó hắn như con chó chết bị lôi lên một chiếc xe ngựa rồi rời khỏi thành...

48. Chương 48: Quân Tử Báo Thù (thượng)

Phía nam ngoại thành Kim Lăng có một ngôi miếu nhỏ tên là Năng Nhân Tự, được xây dựng từ thời tiền triều, bên ngoài Năng Nhân Tự có một rừng cây rậm rạp yên tĩnh, ban ngày vắng tanh không một bóng người, ban đêm ngay cả quỷ cũng không đi qua. Địa phương này nhìn có điểm quen mắt?

Không sai, đây chính là nơi mà Phương Tranh, Mập Mạp cùng Trường Bình ba người lần trước đã đại chiến cùng một đám lưu manh.

Phương Tranh là một người lười biếng, lười đến mức ngay cả chọn địa điểm cũng không muốn nghĩ nhiều. Vừa nói cần chỉnh người liền nghĩ ngay tới địa phương có phong thủy bảo địa chuyên về tra tấn bức cung, giết người diệt khẩu này.

Không biết trải qua bao lâu, Ngô công tử yết ốt tỉnh lại, đang mơ màng thì đột nhiên trên mặt bị người hung hăng quạt một cái bạt tai. Cảm giác đau đớn mãnh liệt ập đến khiến cho hắn không thể không mở mắt ra, trước mặt mơ hồ xuất hiện vài bóng thân ảnh, nhưng lại không nhìn rõ mặt. Khiến cho hắn hoảng sợ chính là tựa như nơi này không phải trong thành Kim Lăng, mà là một nơi hoang sơn dã ngoại, nếu bị người ta giết ở một địa phương như thế này, chỉ sợ ngay cả thi thể của hắn cũng không ai tìm ra được.

"Các người là ai? Muốn làm chuyện gì?" Ngô công tử hoảng hốt nói.

Trước mặt mấy bóng thân ảnh chia làm hai bên, cũng chỉ lẳng lặng đứng nhìn hắn, không có người nào mở miệng nói chuyện.

Phương Tranh đứng ở một góc tối, đang suy nghĩ nên chỉnh đòn hắn như thế nào, nghĩ tới nghĩ lui, Phương Tranh quyết định trước hết phải dụng biện pháp "sát uy bổng", trên ti-vi công đường xử án thường xuyên chơi trò này.

Cho nên hắn hướng bọn Trịnh Trọng làm một cái thủ thế, Trịnh Trọng cũng không có ý muốn dãi dòng cùng với Ngô công tử, mọi người tiến lên tung đòn hiểm, hơn nữa chỉ hướng mặt của hắn mà ra sức đánh. Ngô công tử kêu cha gọi mẹ khóc lóc thảm thiết, rất nhanh khuôn mặt anh tuấn của Ngô công tử liền đã sưng to như cái đầu heo.

Chứng kiến Ngô công tử bị đánh không sai biệt lắm, Phương Tranh mới ho khan một tiếng, đám người Trịnh Trọng nghe vậy liền dừng tay.

Ngô công tử quỳ sụp xuống trên mặt đất, khuôn mặt đã phủ đầy máu me, hàm hồ cầu xin nói: "Các vị hảo hán, tại hạ là Ngô công tử của Ngô gia tại Kim Lăng thành, nếu các vị hảo hán đang cần tiền, mọi chuyện có thể thương lượng, đều có thể thương lượng! Cần bao nhiêu cứ nói một tiếng, chỉ cầu xin các vị hảo hán đừng lấy tính mạng của ta..."

Từ trong ngõ nhỏ đã hoảng sợ không thôi, tiếp tục cho đến bây giờ quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, nhân tính của Ngô công tử cũng thật "chối mắt", Phương Tranh nhìn hắn, cảm thấy có chút đồng tình.

Hành động của Ngô công tử cũng không đáng xấu hổ, nếu đổi lại là Phương Tranh gặp phải tình huống thế này, có lẽ so với hắn cũng không khá hơn bao nhiêu.

“Được rồi, đừng có gào lên nữa, cẩn thận không quỵ lại tới đây.” Phương Tranh uể oải mở miệng nói. Bỗng nhiên hai cây đuốc được thắp lên, trong ánh lửa bập bùng hiện ra khuôn mặt của Phương Tranh, khuôn mặt mà hắn tự nhận là anh tuấn tiêu sái, thật đúng là bại hoại cực điểm.

Sau khi nhìn rõ diện mạo của “phỉ tặc”, Ngô công tử cực kỳ hoảng sợ. Không ngờ vị chủ nhân này, chính là oan gia ngõ hẹp, kết quả hôm nay chỉ sợ lạnh ít dữ nhiều.

Phương Tranh bước tới gần, giơ đuốc nhìn Ngô công tử liếc mắt một cái, tức thì Phương Tranh nhảy dựng lên, hoảng hốt nói: “Người là ai?”

Quay lại nhìn Trịnh Trọng hỏi: “Không phải kêu các người mời Ngô công tử tới đây hay sao? Gã đầu heo này là ai?”

Trịnh Trọng nín cười, trả lời: “Thiếu gia, hẳn chính là Ngô công tử, vừa nãy chính miệng hắn đã thừa nhận.”

Phương Tranh kinh ngạc nói: “Không thể nào? Ngô công tử mới không gặp một thời gian, trông người anh tuấn hơn rất nhiều nha, mặt mũi nhìn thực phúc hậu, dạo này cơm nước trong nhà rất được phải không? Nhìn xem, thật biết cách nuôi dưỡng...”

Ngô công tử sớm đã sợ tới mức chân tay lạnh cóng, run rẩy nói: “Phương... Phương thiếu gia, tại sao lại là người?”

Phương Tranh cười lạnh nói: “Làm sao mà ta lại không được? Có câu này muốn tặng người, Tử viết: quân tử báo thù, mười năm không muộn, lúc này còn chưa tới mười năm đâu, ta đã tìm tới người rồi.”

“Tử... Có viết qua câu này thật sao?” Ngô công tử đương nhiên cũng không phải là dạng người có học thức, nghe vậy mê man lẩm bẩm tự nói.

Hắc hắc, “...Ta nói hắn viết thì hắn liền viết, người không phục sao?” Phương Tranh then quá hóa giận, vốn định lấy kiến thức uyên thâm của mình áp đảo khí thế của đối phương, không nghĩ tới cừu nhân trước mắt lại còn dám chất vấn mình, thực sự là vô cùng mất mặt. Phương Tranh hung hăng đảo ánh mắt nhìn chung quanh một phen, thấy hai người Trịnh Trọng cùng Tiểu Ngũ đang ngược mắt nhìn trời, biểu tình trên mặt nghiêm túc, lúc này hắn mới chợt dạ “hừ” lạnh một tiếng.

“Phương thiếu gia, ngài nói như thế nào thì chính là như thế vậy.” Thân còn đang lâm vào hiểm cảnh, Ngô công tử cũng là người thức thời.

Phương Tranh nổi giận đùng đùng, trên mặt hiện lên một tia dị sắc, nhưng bỗng nhiên đảo mắt cái liền thay đổi một bộ dáng vô hại cả người lẫn vật, hắn cười híp mắt vỗ bả vai của Ngô công tử, nói: “Ngô thiếu gia, người khỏe không? Vài ngày không gặp ngài, ta thật cảm thấy nhớ nhung! Mạnh Tử viết: một ngày không gặp, như cách ba thu, hắc hắc, nhưng hai chúng ta một ngày không gặp tựa như trăm năm có phải không?”

“A? Mạnh Tử...” Ngô công tử theo bản năng rất nghi ngờ những lời nói này, nhưng khi ngẩng đầu nhìn ánh mắt dữ tợn của Phương Tranh, liền vội vàng ghì cương trước bờ vực thẳm, gắng hết sức để ngừng lại.

“Ngô công tử, hôm nay mời người tới nơi này, thứ nhất là huynh đệ ta vạn phần nhớ nhung người, cho nên đã tự ý tùy tiện mời người đến, để hai chúng ta có thời gian tâm sự chuyện cũ.”

Ngô công tử nghe vậy đã hoảng sợ muốn khóc, trong lòng âm thầm khinh bỉ, người có thật là chỉ muốn tâm sự? Quá đối trá!!!

Phương Tranh hồn nhiên không biết, trong lòng của Ngô công tử đang cực kỳ khinh bỉ hắn, vẫn cười híp mắt nói: “Thứ hai chính là, huynh đệ ta có một chút nợ cũ muốn cùng người tính toán, Ngô công tử, để ta tính toán sổ sách nha, người có ý kiến gì không?”

Ta dám có ý kiến gì hay sao? Ngô công tử âm thầm nói: “Phương thiếu gia, ta biết sai rồi! Ta thực xin lỗi ngài chuyện tình ở Quỳnh Hoa Lâu, Phương thiếu gia ngài nói như thế nào thì cứ như thế đó vậy, chỉ cầu Phương thiếu gia ngài đại nhân đại lượng, tha cho tiểu nhân một cái mạng chó.”

“Nói rất hay! Không hổ là hảo huynh đệ, Ngô công tử thâm tình đại nghĩa, quả thật đúng là hình tượng mà chúng ta phải noi theo, các người nói xem có phải hay không?” Phương Tranh vui mừng nói, đồng thời liếc

nhìn chung quanh, mọi người đều sôi nổi gật đầu phụ họa.

Phương Tranh tựa hồ có chút ngượng ngùng, gãi đầu nói tiếp: “Ngô huynh đã sáng khoái như thế, bản thân huynh đệ ta cũng cảm thấy khó mở miệng.”

Ngô công tử đã bị dọa tới mức máu, nhưng Phương đại thiếu gia lại còn đang giả bộ, thỏa mãn thú tính cá nhân của hắn.

Ngô công tử đành phải nhẫn nại, cười theo nói: “Phương thiếu gia ngài cứ mở miệng, ngàn vạn lần không nên khách khí.”

Phương Tranh liếc xéo nhìn hắn, nói: “Ngô công tử đã có thịnh tình như thế, quả thật không nên từ chối, ta đây cũng không khách khí nữa. Ngô công tử có điều không biết, chuyện lần trước ở Quỳnh Hoa Lâu huynh đệ ta phải ở nhà nằm hơn một tháng, thiếu chút nữa đã đứt hơi nằm thẳng cẳng...”

Phương Tranh dừng một chút, liếc mắt nhìn Ngô công tử một cái, thấy ánh mắt của hắn ngây dại, biểu tình chán nản. Vì thế “thống khổ” thở dài nói: “Có gì đâu, hai chúng ta vốn dĩ tranh nhau một ả kỹ nữ, chẳng qua cũng chỉ là một trò tiêu khiển thường ngày mà thôi. Coi như chuyện Ngô công tử đẩy ta xuống lầu cũng không có quan hệ gì, vì để thành toàn cho Ngô công tử biểu hiện anh hùng khí khái ở trước mặt mỹ nhân, cục tức này ta đành nhẫn nhịn. Đúng rồi, hiện tại Ngô công tử đã thu được mỹ nhân về chưa?”

Tiểu Ngũ cùng đám hộ vệ ở bên cạnh nghe vậy, đưa mắt nhìn nhau, không hiểu rốt cuộc đại thiếu gia muốn làm cái gì? Trong lời nói như thế nào lại có hương vị mềm mỏng, mọi người vất vả mới đem được Ngô công tử này mang tới nơi hoang sơn dã ngoại, thiếu gia không phải chỉ muốn nói chuyện mềm mỏng với hắn đấy chứ?

Trịnh Trọng nghiêm mặt, biểu tình vẫn lạnh lùng như cũ, đối với ngoại giới đều coi như không nghe thấy chuyện gì, chỉ là ánh mắt nhìn về phía Phương Tranh, thỉnh thoảng hiện lên một tia tiểu ý.

Ngô công tử chứng kiến Phương Tranh nói này nói nọ, không thẳng thừng thống khoái một lần, càng ngày càng cảm thấy sốt ruột, nhưng lại không dám thúc giục hắn, nghe vậy đành phải gật đầu.

Phương Tranh vỗ đùi nói: “Như thế rất tốt, cũng không uống công huynh đệ ta nằm trên giường chịu khổ giày vò hơn một tháng nay. Ngô công tử, hiện tại tình trường đang đặc ý, cùng ngủ với Đào Hồng cô nương, giả trò lang sói ..ách, tình chàng ý thiếp, huynh đệ ta tự đáy lòng cảm thấy cao hứng cho người a. Tuy nhiên...”

Ngô công tử nghe vậy trong lòng run lên, cuối cùng thì cũng nói đến chính sự, cả nửa ngày nói chuyện tào lao, bây giờ mới đề cập tới vấn đề này.

Phương Tranh vẫn cười híp mắt nói: “Tuy nhiên, huynh đệ ta phải nằm ở trên giường hơn một tháng, hơn một tháng này toàn bộ đều nhờ phụ thân của ta dùng các dược liệu quý hiếm cứu mạng, Ngô công tử người cũng biết, dược liệu, đặc biệt là dược liệu quý hiếm, đều phải tốn rất nhiều tiền mới mua được. Hiện giờ mùa màng không tốt, sinh ý làm ăn thất thoát, lúc này ta đã tỉnh lại, nhưng tài sản trong nhà sớm đã bị hao tổn hết phân nửa, ăn, hiện giờ nhà ta ngay cả một miếng thịt cũng luyện tiếc không dám ăn...”

Nháo sự nửa ngày cuối cùng bắt đầu vội tiền a. Ngô công tử thầm khinh bỉ trong lòng, Phương gia người có bao nhiêu của cải chẳng lẽ ta lại không hiểu, coi như người chất đầy một phòng dược liệu quý hiếm, đối với sản nghiệp khổng lồ của Phương gia cũng không có gì đáng kể.

Lúc này, Tiểu Ngũ cùng đám hộ vệ đứng bên cạnh mới bừng tỉnh đại ngộ, cười thầm không thôi, thiếu gia nói chuyện tào lao nửa ngày, cuối cùng là muốn tiểu tử này xuất ra một đại thủ bút. Thiếu gia không hổ là thiếu gia, lừa đảo cũng có phong thái tự nhiên lễ độ.

Phương Tranh không quản phản ứng của mọi người như thế nào, tiếp tục nói: “Cho nên, hôm nay mời Ngô công tử đến đây, chính là muốn hỏi người một chút chuyện, tuy rằng cách hành xử có phần bất tiện, nhưng cũng thỉnh Ngô công tử thứ lỗi cho một phần. Dù sao người cũng đã thỏa mãn tâm nguyện, thu được tâm hồn thiếu nữ của mỹ nhân, nhưng huynh đệ ta thì phải chịu biết bao đau khổ, từ xưa đến nay Ngô công tử đều trọng nghĩa khinh tài, tất không đành lòng nhìn huynh đệ ta táng gia bại sản, người nói có phải hay không?”

Ngô công tử nghe thấy vậy âm âm kêu khổ, muốn tiền thì người cứ việc nói thẳng a, vòng tới vòng lui lại nhắc đến Đào Hồng làm gì?

Suy đoán cũng chỉ là suy đoán, hắn không dám tỏ vẻ bất mãn chuyện gì, cẩn thận nói: “Phương thiếu gia khách khí, việc của ngài cũng chính là việc của ta, cần bao nhiêu cứ nói một tiếng, ta tuyệt đối không có ý kiến.”

Phương Tranh hai mắt sáng ngời, kim lòng không được khen ngợi, nói: “Quả nhiên Ngô công tử là người thấu tình đạt lý, ta cũng không khách khí nữa. Như vậy đi, chuyện tình ở Quỳnh Hoa Lâu người bỏ ra năm mươi vạn lượng bạc, mọi chuyện coi như quên luôn, không bao giờ nhắc lại...”

Chúng nhân vừa nghe thấy con số, trong lòng đều giật mình kinh hãi, thiếu gia mài dao thật sắc nha, năm mươi vạn lượng a! Số bạc này cũng đủ để cho mười vạn hộ dân thường nghèo đói duy trì được vài tháng, hiện giờ trong quốc khố của Hoa triều cũng chưa chắc đã có nhiều bạc đến như vậy. Ngô gia có vẻ như là giàu có, nhưng tuyệt đối không thể chi ra nhiều bạc như vậy, thiếu gia lần này ăn to hét lớn, tính đem tiểu tử họ Ngô hù chết hay sao?

“Cái gì?” Ngô công tử quả nhiên không phụ sự mong đợi của mọi người, nghe xong hai mắt tối sầm, miệng hỏn hển thở không ra hơi, cả người hướng mặt đất gục xuống, may mắn có Trịnh Trọng ở bên cạnh tay chân lạnh lẽo, đỡ hắn một phen.

Phương Tranh nhìn Ngô công tử, lắc đầu, lẩm bẩm nói: “Người cổ đại năng lực chịu đựng đả kích thật kém, ta còn nói chưa xong mà...”

Phương Tranh nhìn Trịnh Trọng bĩu môi nói: “Làm cho hắn tỉnh lại, chờ sau khi tính toán rõ ràng mọi chuyện, tiểu tử này thích ngắt thế nào thì ngắt.”

Trịnh Trọng gật đầu, tức thì vung tay tát một cái lên mặt của Ngô công tử, “bốp!” Thanh âm giòn giã vang lên ở trong rừng cây, sau đó truyền đi thật xa.

Ngô công tử kêu thảm một tiếng, nhất thời tỉnh lại.

Vừa mới khôi phục được thần trí, Ngô công tử đã kêu như heo bị chọc tiết: “Không có tiền! Không có tiền! Người giết ta đi! Ta không có tiền!” Giờ phút này hắn thật sự cảm thấy rất hối hận. Lúc đó nhất thời xúc động, đem Phương Tranh đập xuống lầu, Ngô lão gia đã dùng tiền đứt lót cho chuyện này êm dịu xuống, vốn dĩ hắn nghĩ mọi chuyện đã không còn việc gì, không nghĩ tới Phương Tranh dùng thủ đoạn tìm hắn, sớm biết như thế, lúc trước không nên tranh khí nhất thời, nhịn đi một chút có phải tốt hơn không cơ chứ?

Trên đời không có người nào bán thuốc hối hận, hiện giờ kim đao đang kề trên cổ hắn, Ngô công tử ngoại trừ gật đầu đáp ứng, căn bản cũng không dám có suy nghĩ phản kháng.

Phương Tranh nghe thấy Ngô công tử gào khóc rằng không có tiền, hắn cười tươi nói: “Gia hỏa này, tính tình chầy chểnh, không có tiền mà còn hét lớn như vậy, rõ ràng là lợn chết không sợ nồi nước sôi.”

Phương Tranh thân mật vỗ bả vai Ngô công tử, nói: “Ngô công tử, người như vậy là sai rồi. Ta mời người đến địa phương này chỉ là muốn hai bên thực hiện một phương pháp hòa giải, thấu tình đạt lý trong một bầu không khí thân thiết. Hiện tại trông bộ dạng của người, thứ cho huynh đệ ta nói thẳng, người không coi ta là huynh đệ rồi, thật khó xử. Không bằng, lúc người hôn mê ở địa phương hoang sơn dã ngoại này, ta liền đi tìm Ngô lão gia nói chuyện? Ta đoán chừng hắn sẽ tỏ ra thân thiết hơn so với người, lại nói, ta cho rằng phong thủy ở địa phương này rất tốt, người nhìn xem, nơi đây hẻo lánh quanh co, sơn cùng thủy tận, quả thật là một địa phương tốt a, chưa biết chừng kiếp sau Ngô huynh có thể đầu thai làm hoàng đế cũng nên, thế nào? Có muốn đánh cược một lần hay không?” Dứt lời, hắn nhe răng cười nhìn về phía Ngô công tử.

Phương Tranh thanh âm thực khách khí, nhiệt tình hào phóng giống như chủ nhà giữ khách nhân ở lại dùng cơm, nhưng ý tứ trong lời nói lại khiến cho Ngô công tử nghe xong phải kinh hồn táng đờm, người này không lấy được tiền đã nghĩ muốn lấy mạng ta, không quản phong thủy của địa phương này có tác dụng như thế nào, chung quy nằm ngủ ở trên giường vẫn là thoải mái nhất! Đáp ứng, mọi chuyện đều có thể tính toán, chỉ cần còn sống trở về, còn có hy vọng lật ngược ván cờ, một khi đã chết, có bao nhiêu tiền tài cũng vô tác dụng.

Suy tính một lúc, Ngô công tử bỗng nhiên bật người ôm lấy chân Phương Tranh, nước mắt lưng tròng nói: “Ta có! Ta có! Ngài muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu, chỉ cần ngài có thể tha cho ta một mạng...”

Phương Tranh nghe tiểu tử này nói xong, tâm tình mới buông lỏng, tươi cười nói: “Vậy thì được rồi, người xem, bầu không khí bây giờ đã trở lên thân thiết, nhẹ nhàng biết bao nhiêu, Trang tử viết: dĩ hòa vi quý, thật có đạo lý.” Phương đại thiếu gia nói có sách, mách có chứng thật là rối loạn lung tung hết cả. Vậy mà hắn còn dương dương đắc ý với kiến thức văn chương của bản thân mình.

Bỗng nhiên, ngữ khí của Phương Tranh thay đổi, nói: “Tuy nhiên... Vừa rồi ta còn chưa nói hết, năm mươi vạn lượng chỉ là tiền phí tổn mua dược liệu mà thôi, con số này chưa được thỏa đáng a, còn cả phí bồi thường thương tổn tinh thần của ta, ân, cho người tiện nghi một chút, tính hai mươi vạn hai đi, còn nữa, người từng đi khắp nơi khoe khoang rằng sẽ làm cho Phương gia ta táng gia bại sản, ân, lời nói của người khiến cho tâm tình của ta dạo này, không thể nào cao hứng, người lại đền bù hai mươi vạn hai để khôi phục tâm tình của ta a. Đêm nay mấy vị huynh đệ của ta mệt mỏi đưa người tới đây, người phải chi thêm mười vạn lượng phí dịch vụ đi lại, không thể để cho các vị huynh đệ của ta bận rộn toi công, người nói có đúng không? Ân, còn có...”

Phương Tranh vẫn thao thao bất tuyệt tính tiền, Tiểu Ngũ cùng đám hộ vệ ở một bên nghe được đều tròn mắt há mồm. Thiếu gia tùy tiện vẽ lên một cái, đã tới một trăm vạn lượng a! Thật độc ác! So với lão nhân gia còn tham lam hơn rất nhiều!

Một vị hộ vệ trong đó, lẳng lặng nghĩ nói thầm: “Con mẹ nó! So với chúng ta năm đó làm thổ phỉ còn hắc đạo hơn a...”

49. Chương 49: Quân Tử Báo Thù (hạ)

Ngô công tử nhin không được, cất giọng chen ngang lời của Phương Tranh, thanh âm vô cùng chua xót nói: “Phương thiếu gia, van xin ngài giơ cao đánh khẽ, thả ta đi! Ta đã biết sai rồi! Ta không nên trêu chọc ngài, nhiều bạc như vậy, hiện tại ta đáp ứng, ngài cũng sẽ không tin a, ngài cảm thấy ta có khả năng lấy được số bạc như vậy, từ trong nhà hay sao?”

“Đương nhiên không có khả năng, bất quá, chúng ta có thể thay đổi phương pháp.” Phương Tranh bộ dạng tươi cười vô hại nói: “Vậy nên, ta đã nghĩ thay cho người một phương pháp gọi là bóc bánh trả tiền không tính lợi tức...”

“Thế nào gọi là bóc bánh trả tiền không tính lợi tức?” Ngô công tử khó hiểu nói.

Phương Tranh ngạo nghễ cười nói: “Người đọc quá ít sách, nói sâu xa người cũng không hiểu được, nói đơn giản chính là người viết phiếu nợ cho ta, ân, không cần nhiều, chỉ cần một trăm vạn lượng chính miệng người vừa nói là được rồi. Ta biết hiện tại người không có tiền, nhưng cũng không sao, người có thể trả tiền theo tháng, thời hạn ba năm đi, chỉ cần trong ba năm phải trả hết cho ta khoản nợ này, ta nhất định sẽ không tính lợi tức với người, nếu vượt quá ba năm, lợi tức rất cao a, đừng nói ta không nhắc nhở người trước. Người phải viết đầy đủ không thiếu một chữ nha, mấy cái chữ kia, có thể so sánh với một trăm vạn lượng đó...”

Rốt cuộc, Ngô công tử cũng khóc thành tiếng, nước mắt nước mũi phủ đầy khuôn mặt: “Phương thiếu gia! Phương đại gia! Phương tổ tông! Coi như ngài giết ta, trong vòng ba năm ta cũng không kiếm ra được một trăm vạn lượng bạc a! Van ngài, ta lạy ngài thả ta ra được không? Sau này, phạm là địa phương nào có ngài, ta đều đi vòng qua, không, ta trở về khuyển phụ thân ta, chuyển Ngô gia rời khỏi Kim Lăng thành, ngài mắt không thấy tâm không phiền, được không? Thật sự ta không lấy được nhiều bạc như vậy!”

Phương Tranh vỗ bả vai của hắn nói: “Nhìn bộ dạng người thật không có chút tiền đồ nào, không đánh cũng không mắng, người khóc cái nỗi gì a. Không có tiền, người nghĩ phương pháp kiếm tiền đi? Ngụ ngốc! Tiểu Ngũ, lấy giấy bút, trước tiên hãy viết phiếu nợ, viết xong ta sẽ chỉ cho người biết kiếm tiền bằng cách nào.”

Ngô công tử ngừng khóc lóc van xin, chứng kiến đám hộ vệ như hổ đói rình mồi, đành phải theo sự an bài của Phương Tranh, viết xong phiếu nợ, cũng ký danh tự lên, Trịnh Trọng còn dùng dao cắt đầu ngón tay

của hắn, bắt hắn chỉ điểm vào phiếu nợ.

Phương Tranh cầm tờ phiếu nợ, nhìn nhìn lắc đầu thở dài nói: “Chắc chắc, Ngô công tử à, không phải huynh đệ ta đã nói với ngươi, ngươi nên đọc nhiều sách vào, nhìn chữ người viết, giống như gà bới vậy, nét bút hồng hết rồi. Được rồi, ngày mai ta sẽ tìm một người trung gian ở địa phương làm nhân chứng, để cho phiếu nợ này giữ đúng thủ tục pháp lý.”

Trầm ngâm một lát, Phương Tranh lại nói: “Không đúng, dường như còn thiếu một thủ tục tối trọng yếu....”

Ngô công tử nghe vậy cả người chấn động, thanh âm run rẩy nói: “Phương thiếu gia, ngươi...Ngài còn điều kiện gì sao?”

Phương Tranh cười nói: “Ngô công tử, phiếu nợ thì xem như ngươi đã viết, nhưng dù sao ngươi cũng phải xuất ra một chút bạc để tỏ chút lòng thành đi chứ? Nếu ngươi toàn nói suông như vậy, ta không thể tin nhiệm ngươi được.”

“ Nếu muốn... lấy tín nhiệm thì phải làm như thế nào?”

“ Cầm đồ nha! Người khác muốn vay tiền của ngươi, chẳng lẽ không cầm thứ gì đó đáng giá hay sao?”

“Ta...Ta có mang theo tiền, nhưng không nhiều lắm...”

“Mang theo bao nhiêu? Trước cứ mang hết ra đây.”

Ngô công tử bất đắc dĩ thò tay vào trong ngực móc ra một xấp ngân phiếu, Phương Tranh nhẹ nhàng tiếp nhận, khẽ đếm, ân, tròn hai vạn lượng. Ngô lão gia đối với nhi tử của mình thật đúng là hào phóng, Phương lão gia chưa từng hào phóng như vậy bao giờ.

“Mới được có hai vạn lượng?” Phương Tranh biểu tình bất mãn chau mày, nhưng tay lại không chút khách khí đem xấp ngân phiếu hai vạn lượng nhét vào trong lòng.

“ Thật sự! Chỉ có bao nhiêu đây thôi! Đây là khoản tiền lãi của cửa hàng tháng này, quay về cũng không biết công đạo với phụ thân ta như thế nào nữa.” Ngô công tử buồn rười rượi nói.

Phương Tranh khấn trương nói: “Không được, nếu quay về mà ngươi không nhận nợ, chẳng phải mệt chết ta hay sao?”

“Chuyện này...Phương thiếu gia ngài nói phải làm như thế nào mới được?”

Phương Tranh lòng vòng chung quanh người của Ngô công tử, vò đầu suy nghĩ, cuối cùng thở dài một hơi nói: “Hiện tại xem ra, ngươi chỉ còn cái mạng nhỏ là đáng giá tiền, vậy hôm nay ta phải tốn chút phí tổn rồi...”

Dứt lời, từ trong ống tay áo móc ra một vật đen tròn, kích cỡ hơi giống một viên trân châu, lại gần một chút thì phẳng phất bốc mùi hơi thối, đồng thời cũng tỏa mát ra hương thơm nhàn nhạt, rất quái dị. Ngô công tử nhìn nó chằm chằm, bất chợt sinh ra một loại dị cảm lo lắng bất thường.

Phương Tranh đặt nó trong lòng bàn tay, đau lòng ngắm nhìn một lúc lâu, mới chậm rãi nói: “ Ta đã bỏ ra một vạn lượng bạc, sai người đi tới Tây Vực xa xôi đem vật này về, nó có nguồn gốc từ một tiểu vương quốc ở Tây Vực, là một viên độc dược mãn tính, sau khi ăn vào mỗi tháng nhất định phải có giải dược độc môn mới có thể duy trì được sinh mạng. Nếu không phục giải dược, chỉ sau một thời gian ngắn, trong bụng ngươi sẽ có cảm giác tựa như bị hàng ngàn hàng vạn con kiến bò tới bò lui, cắn đốt khắp lục phủ ngũ tạng, đau đớn khó chịu tới mức sống không bằng chết, thẳng cho đến cuối cùng, ngươi chậm rãi hóa thành một bãi nước mủ, bết được chút tiền, không cần mua quan tài chôn cất. Cho dù là thần y giỏi nhất trong thiên hạ cũng không tìm được phương thuốc giải, nghe nói hoàng đế tiểu quốc kia bởi vì trời sinh có tính đa nghi, sợ phi tần hậu cung của mình thừa dịp hắn đi vắng mà trộm gian tình với người khác, vậy nên đã lệnh cho ngự y trong cung điều phối phương thuốc này, mục đích muốn không chế suốt đời, ta vốn tính ngày sau sẽ dùng nó trên người nường tử của ta, nhưng hôm nay...”

Ngô công tử mặt cắt không còn giọt máu, nói: “Phương thiếu gia.....Ý tứ của ngài...Sẽ không phải...”

“Đúng vậy.” Phương Tranh cười cười gật đầu, thái độ kiên quyết nói: “Không làm như vậy, ta làm sao có thể yên tâm cho ngươi thiếu nợ ta một trăm vạn lượng bạc? Nga, lắm rồi, hiện giờ là chín mươi tám vạn. Bắt

quá người cứ yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không làm khó người, giải được mỗi tháng ta sẽ cho người mang đến đúng hạn, đợi cho đến khi người trả hết khoản nợ chín mươi tám vạn, ta sẽ thành toàn giải hết độc được cho người. Ngày sau hai chúng ta không ai thiếu nợ nhau, thế nào? Thử một viên đi? Mùi vị thật ngon, có nhiều chất dinh dưỡng cùng hương vị ngọt ngào.. tự nhiên...”

“Đánh chết ta ...”

Ngô công tử còn chưa kịp nói hết lời, Trịnh Trọng cùng đám hộ vệ đã xông tới, hung hăng đè hắn nằm trên mặt đất, gắt gao chế trụ tay chân của hắn, Phương Tranh nâng cằm của Ngô công tử lên, không do dự nhét khóa “độc được” vào trong miệng của hắn, sau đó còn an ủi nói: “Người biết điều một chút, ta cũng không muốn giết người, bằng không đã một đao làm thịt người rồi, chuyện này người cảm thấy bất mãn hay sao? Uống thuốc này, ít nhất người còn có thể duy trì sinh mạng thêm ba năm thời gian, tính toán thử xem, nếu ta là người, thì nên cao hứng mới phải...”

Phương Tranh vừa đâm vừa xoa, tận tình khuyên bảo đủ mọi cách, rốt cuộc cũng nhét được khóa “độc được” vào trong thực quản của Ngô công tử.

Nhìn biểu tình của Ngô công tử giống như sắp mất mạng đến nơi, ngay sau đó hắn liền quỳ rạp trên mặt đất gào khóc thảm thiết, tựa hồ trong nhà có người mắc bệnh nan y chuẩn bị bước chân vào quỷ môn quan.

Phương Tranh thông cảm nói: “Bình tĩnh, bình tĩnh, chuyện đã tới nước này, mau chóng nghĩ biện pháp kiếm bạc mới là đúng đắn, chỉ cần người có bạc, mạng của người sẽ lại trường thọ, cũng có thể ngày sau người còn sống lâu hơn so với những người bình thường. Bao nhiêu người đều khao khát, huynh đệ ta đây cao hứng thay cho người.”

Bỗng nhiên, Ngô công tử bất chấp nước mắt nước mũi trên mặt đang chảy thành một đoàn, vội vàng túm lấy ống tay áo của Phương Tranh nói: “ Phương thiếu gia, ngài vừa mới nói, có biện pháp kiếm tiền? Van cầu ngài nói cho ta biết được không?”

Phương Tranh ngăn người, tức thì nói: “Người đúng là một kẻ điên, trong nhà có sẵn núi vàng bày ra trước mặt, còn muốn ta nghĩ biện pháp nữa hay sao?”

“Trong nhà có bạc nhưng không thể động vào được, nếu ta động đến, phụ thân ta sẽ chôn sống ta mất. Lại nói, căn bản nhà ta cũng không có nhiều bạc như vậy.”

“Uy, vậy người nói làm chủ nợ như ta thì dễ dàng lắm hay sao? Bị người thiếu bạc không nói, còn phải giúp con nợ trăm phương ngàn kế nghĩ cách kiếm tiền, phóng mắt nhìn khắp thiên hạ xem có chủ nợ nào nhân nghĩa như ta hay không?”

Ngô công tử nghe được, suýt chút nữa hộc máu, mẹ nó! Chuyện này đều do một tay người bày ra, hiện tại còn đầu cơ trục lợi, người nhân nghĩa phúc hậu như vậy sao?

Ngô công tử cười theo nói: “Phương thiếu gia, ngài xem, hiện tại cái mạng nhỏ của ta, ngài đã nắm chắc trong tay rồi. Chẳng phải ngài cũng muốn ta nhanh chóng đem bạc trả nợ cho ngài sao? Nhưng chuyện tình lớn như vậy, cầu xin Phương thiếu gia vui lòng chỉ giáo, ta vô cùng cảm kích!”

“Được rồi, ta sẽ chỉ điểm cho người vài lời.” Phương Tranh trầm ngâm trong giây lát, ngoắc tay ý bảo Ngô công tử đưa tai lại gần, nhẹ giọng nói: “Người nghe này, sau khi quay về hãy nói với phụ thân của người rằng, người muốn đi tuần tra các cửa hàng, thời gian người đi tuần tra, người chỉnh sửa lại vài nét bút, không phải bạc đã tới tay rồi hay sao?”

“Cái này... Vạn nhất bị phụ thân của ta phát hiện ra thì...” Ngô công tử không khỏi cảm thấy khó xử, chuyện này cũng không phải việc nhỏ, vạn nhất bị phát hiện ra, phụ thân của hắn sẽ đánh chết hắn.

“Cẩn thận một chút là được mà, phụ thân của người làm sao có thể biết được? Còn nữa, chuồng quây của cửa hàng đều nhận biết con dấu của phụ thân, người tìm xem con dấu cất ở nơi nào? Người lặng lẽ lấy ra, mỗi tháng viết một mẫu giấy, sau đó sai người đi tới cửa hàng lấy bạc, vài trăm cho đến một hai ngàn lượng là chuyện nhỏ miễn bàn, phụ thân người sẽ không chú ý, cứ như vậy trong vòng ba năm, người còn sợ không trả hết chỗ nợ của ta hay sao?”

Ngô công tử nghe vậy thì im lặng không nói, dù sao của cải cũng là của hắn, Phương Tranh chỉ ra biện pháp này, rõ ràng là muốn Ngô gia hắn tán gia bại sản, Ngô công tử cứ làm theo cách này hắn là Ngô gia sẽ phá sản, sự tình liên quan đến vận mệnh của Ngô gia, hắn không muốn Ngô gia lại lụn bại trong tay hắn ----- Không thể không nói, chiêu này của Phương thiếu gia quả thật rất âm hiểm.

Thấy Ngô công tử cúi đầu trầm ngâm, trong lòng Phương Tranh thầm cười lạnh, tên tiểu tử người không phải nói là muốn cho lão tử tán gia bại sản hay sao? Lão tử hôm nay liền làm ngược lại, cho người biến thành ăn mày trước rồi nói chuyện sau. Dám nói bố thí cho lão tử bát cơm, sẽ phải trả một cái giá rất đắt.

“Ngô công tử, đừng nói là ta không có nhắc nhở người, Ngô gia của người hiện giờ không còn như ngày xưa nữa, ta muốn bóp chết người, thì dễ dàng chỉ như bóp chết một con kiến mà thôi. Bây giờ trước mặt người chỉ còn hai con đường, một là như lời ta nói, hai là, người có thể về khuyên bảo phụ thân người, đem gia đình rời xa thành Kim Lăng, trốn ở một nơi nào đó ta không tìm thấy. Nhưng, trên người người đã trúng độc được nha, nếu độc được phát tác thì ai cho người giải được bây giờ? Người nói có phải không?”

Ngô công tử nghe nói thế thì cả người khẽ run rẩy, suy nghĩ đấu tranh một hồi, rốt cục cũng cắn răng gật đầu.

Phương Tranh vui mừng vỗ vai hắn nói: “ Cái này đúng rồi, người nghĩ sao, tài sản nhà Ngô gia trước sau gì chẳng phải là của người? Bây giờ người chẳng qua là lấy trước vài năm mà thôi, Ngô công tử trời sinh thông minh, tài trí hơn người, không cần thận ba năm sau lại có thể trở thành đại phú hào, chỉ có một trăm vạn lượng của ta, há lại có thể lọt vào trong mắt của người? Ha ha.”

Giờ phút này mọi việc đều nằm trong tay của Phương đại thiếu gia, Ngô công tử ngoài việc rũ rượi gật đầu, thì còn có thể làm được gì đây?

Phương Tranh nói: “ Chuyện này, như thế cũng không sai biệt lắm, cụ thể làm như thế nào thì vài ngày nữa ta sẽ sai người đến nói tỉ mỉ cho người biết. Hôm nay ta cùng với Ngô công tử nói chuyện đạt được kết quả rất tốt, ân, chúng ta bây giờ có thể dùng từ ngữ nào để hình dung trình độ thân thiết, nói như thế nào ấy nhỉ?”

Phương Tranh híp mắt suy nghĩ một lúc thật lâu, vẫn không tìm ra được từ nào thích hợp, Ngô công tử thật sự chờ không được, hắn muốn nhanh chóng trở về nhà để kiểm tiền, vì thế Ngô công tử ghé mặt cười nịnh nói với Phương Tranh: “ Chẳng lẽ là tương đàm thâm hoan*?” (*: cuộc trò chuyện vui vẻ)

Phương Tranh vỗ trán một cái, ra vẻ hiểu rồi: “Đúng! Chính là câu này, Ngô công tử thật là có học vấn nha.”

Tiếp theo Phương Tranh giật mình hoảng hốt nói: “Ai nha Ngô huynh, này giờ không để ý, sao mặt người nhìn y chang cái đầu heo vậy?”

“A?” Ngô công tử lặng người, còn không phải bị hộ vệ của người đánh hay sao? May mà sau khi bị đánh, Ngô công tử đã thông suốt không ít, nghe hắn nói thế liền giả bộ trầm ngâm, tức thì ngoan ngoan nói: “Chuyện này...Lúc tại hạ trên đường trở về nhà, gặp một tên cướp che mặt, thừa dịp trời tối, chẳng những cướp hai vạn lượng công quỹ trên người ta, sau đó còn đánh ta một trận, cho nên mới có bộ dáng như thế này...”

Phương Tranh cao hứng tiếc hận nói: “ Ai, vậy lần sau người phải chú ý nha, bạc mất thì không sao, nhưng mạng nhỏ thì chỉ có một, Ngô công tử, những lời này người nên nhớ kỹ.”

Cuối cùng, Ngô công tử cũng tập tễnh rời đi, Phương Tranh nhìn theo bóng lưng của hắn trong mắt hiện lên tiểu ý liên miên, về mặt đắc ý không nói nên lời.

Tiểu Ngũ tiến lên phía trước hỏi: “ Thiếu gia, hắn không có khả năng kiếm được một trăm vạn lượng từ trong nhà, để trả nợ cho ngài, lại nói, sau này tiểu tử họ Ngô thường xuyên trộm tiền trong nhà, sớm muộn gì cũng sẽ bị phụ thân của hắn phát hiện.”

“Đương nhiên, nhà hắn cũng không thể có được nhiều bạc như thế, mục đích của ta không phải là một trăm vạn lượng, mà là muốn hắn tán gia bại sản, về phần có bị phụ thân của hắn phát hiện hay không, đâu liên quan gì đến ta? Nhi tử của hắn trộm, đâu phải ta trộm, cho dù lên công đường, cũng không tìm chứng cứ để dâng cáo trạng nha.”

“Thiếu gia, cái mà ngài vừa cho hần ăn, thật sự là độc được sao?”

“Độc được cái rắm!” Phương Tranh cười ha ha: “Thiếu gia ta vò đất thành một viên bi nhỏ, trộn cùng một ít bột phấn, cho nên vừa thơm vừa thối, dọa chết tên vương bát đần, ha ha.”

50. Chương 50: Khai Nghiệp (thượng)

Cuối tháng 5 năm Kiến Vũ thứ 12, phương bắc truyền đến quân báo, đại quân Đột Quyết công hãm U Châu xong, tiếp tục xuôi Nam, quân tiên phong đang trực chỉ tiến đến Sơn Đông, Tế Ninh. Cả Hoa triều, từ văn võ bá quan cho tới dân chúng thường dân trên phố phường, tất cả đều cực kỳ hoảng sợ, dân chúng phương bắc tránh nạn binh đao, nhiều người di chuyển về phía nam đào vong nhiều vô số kể.

Nửa tháng chớp mắt đã trôi qua, Phùng Cửu Đào suất lĩnh hai vạn kỵ binh tinh nhuệ vẫn chưa có tin tức truyền lại, dựa theo kế sách của Phương Tranh, mật thám đã lén trà trộn vào trong binh doanh của đại quân Đột Quyết, chỉ đợi Phùng Cửu Đào thành công, tin đồn sẽ tựa như ôn dịch truyền khắp doanh trại của người Đột Quyết.

Tại phương bắc, hiệu buôn Phương gia có sáu mối sinh ý đã ngừng kinh doanh, nhân thủ trông coi cửa hàng cũng nhất mực triệu hồi, thậm chí, vì muốn cầu toàn cho nên Phương lão gia đã phải bán đi một số cửa hàng tại phương bắc.

Những ngày gần đây Phương đại thiếu gia bề bộn công việc. Hần cùng mọi người nghị luận đàm phán về sinh ý đầu tiên trong sự nghiệp của hần, chuẩn bị khai trương cửa hàng phân nhánh Ngọc Như Trai.

“Ngày mai sẽ khai trương, chúng ta phải làm thiệp mời thật tinh mỹ đó, trang trí những thứ cao cấp, cùng đi mời một ít cô nương trên sông Tần Hoài về, cho họ mặc trang phục thống nhất đứng ở cửa xếp thành hàng tiếp đón khách, bên ngoài cửa hàng đặt vài lẵng hoa, cái gì? Lẵng hoa cũng không biết? ...Ta và người cổ đại các ngươi quả thực không có cách nào khai thông được...”

“Tiểu bại hoại, ngươi thật là có nhiều ý đồ xấu xa, như thế nào ngươi lại nghĩ ra được mấy thủ đoạn mãnh khoé này???” Phương tử mỉm cười cấp cho Phương Tranh một cái mị nhãn.

“Hắc hắc, Phương tử, ta ở phương diện khác còn nhiều thủ đoạn lợi hại hơn, có muốn ném thử hay không?” Phương Tranh cười xấu xa nói.

Phương tử phì cười nói: “Tiểu bại hoại, ngươi thật hỗn đản. Cả ngày chỉ biết chiếm tiện nghi của tỷ tỷ, ngươi không biết làm chuyện gì có ý nghĩa hơn hay sao?”

“Hắc hắc, ta không hại người có cống hiến cho xã hội...”

Ngô công tử thì không tính đi? Dù sao lúc hần quay về, thiếu gia ta vẫn cảm nhận được tâm tình của hần rất... Cảm kích ta?

“Còn chủ ý xấu xa gì sao?”

“...Ta đã cân nhắc, có phải hay không nên đi làm nghi thức cắt băng khánh thành? Cắt băng cũng không hiểu được à? Chính là treo một mảnh vải đỏ, sau đó chúng ta cùng mấy vị khách quý cầm kéo, đem mảnh vải đó cắt ra, miếng cắt đặt vào trong mâm mang đi...”

“Cái nghi thức gì đó, thật nhàm chán a.” Phương tử mị nhãn trừng lên nói.

“...Cũng đúng, rất phí vải, có thể giảm bớt thì giảm bớt. Vậy nghi thức này loại bỏ, đốt mấy tràng pháo là được rồi.”

“Không sai biệt lắm, còn chuyện gì nữa không đây?”

“Chưa hết, nhưng mọi thủ tục sẽ có nhân thủ của hiệu buôn Phương gia bổ sung thêm, yên tâm, tuyệt đối không có sơ hở, Phương tử cứ yên tâm mà làm cái chức nghiệp lão bản nương đi.”

“Di! Ta là lão bản nương vậy ngươi là cái gì?”

“Hai nhà chúng ta kết minh buôn bán, đương nhiên tiểu đệ cũng là lão bản, ha ha.”

Ngày 1 tháng 6 năm Kiến Vũ thứ 12, ngày hoàng đạo, có thể cưới xin, có thể khai mở cửa hàng, không cần kiêng kỵ chuyện gì.

Trời quang mây tạnh, gió nhẹ vi vu, trên đường cái tại cửa bắc thành Kim Lăng, người người đi lại tấp nập, hoà cùng những cỗ xe ngựa chạy lộc cộc.

Sáng sớm, hơn hai mươi vị nữ tử ăn mặc trang điểm mỹ lệ, tất cả đều xinh đẹp, hình dáng thướt tha, trang phục cùng một kiểu dáng xiêm y trường quần màu hồng sắc, tay cầm giỏ trúc có đựng những cánh hoa tươi, oanh oanh yến yến, cười nói rôm rả, một đường đi tới, khiến cho người đi đường tò mò chăm chú nhìn liên tục.

Đám giai nhân đang trang trí mặt tiền của cửa hàng, ngay sau khi những tấm vải đỏ được treo lên, lập tức trong cửa hàng có một gã tiểu nhị chạy ra trải một tấm thảm lông dê màu đỏ. Tấm thảm này có xuất sứ từ tiểu quốc Ba Tư, dài chừng mấy trượng, bề rộng cũng hơn một trượng, hoàn toàn phủ kín mặt đất cũng kéo dài từ mặt tiền của cửa hàng ra tới tận đường cái.

Sau khi chỉnh sửa lại mọi thứ cho tươm tất, đám giai nhân sôi nổi rắc những cánh hoa tươi đựng trong giỏ trúc lên trên mặt thảm, nhất thời hương khí phảng phất xông vào mũi, làm cho người ta như tỉnh như say.

Tiếp theo, chúng giai nhân chia làm hai đội ngũ hình cánh nhạn, đứng ở bên ngoài cửa hàng, hai tay chấp trước bụng, mặt mỉm cười nhìn chăm chú vào những người đi lại trên đường cái.

Khách nhân hiếu kỳ tụ tập bên ngoài cửa hàng ngày một đông hơn, tất cả mọi người đều vô cùng tò mò, bày trận lớn như thế này, vừa có thảm hoa vừa có mỹ nhân, phong cách mới mẻ, hình thức độc đáo, rốt cuộc cửa hàng này buôn bán cái gì?

Thẳng cho đến khi mặt trời lên cao, bên ngoài cửa hàng khách nhân vây quanh tầng tầng lớp lớp, ngay cả đường cái đều đã chiếm hơn phân nửa. Cửa hàng này ngoại trừ hai mươi vị giai nhân mỹ lệ đứng tạo dáng ở bên ngoài, thì đại môn vẫn đóng chặt như cũ, không có chút động tĩnh nào.

Một lát sau, từ phía xa có hai cỗ xe ngựa đang chạy tới, vó ngựa nện xuống lớp đá xanh trên mặt đường, tạo ra những tiếng động thanh thúy vang vọng đi khắp mọi nơi.

Chẳng mấy chốc, cỗ xe ngựa đã dừng lại ở bên ngoài cửa hàng. Ngay khi cỗ xe ngựa dừng hẳn lại, có một đôi nam nữ trẻ tuổi bước xuống, nam mặt như bạch ngọc, mũi như huyền đảm, môi hồng răng trắng, tướng mạo đường đường. Thân mặc trường sam màu trắng, trên cổ áo cùng tay áo có thêu một đường biên hoa văn màu xanh lam, thắt lưng đeo ngọc như ý Lưu Vân Bách Phúc, chân đi một đôi giày vải gấm, khi cất tay thì trông vô cùng phong lưu tuấn kiệt, khi nhắc chân thì thần thái sáng lạng, chỉ tiếc trên mặt luôn mang theo nụ cười gian như phường đạo tặc, khiến cho tổng thể của bức hoạ thất sắc đi không ít.

Nam tử trẻ tuổi không hiểu mọi người đang vây chung quanh xôn xao bàn tán chuyện gì, tức thì đi đến cỗ xe ngựa phía sau, nhẹ nhàng đưa tay ra đỡ một vị nữ tử tuyệt sắc bước xuống dưới.

Nữ tử này khoảng hai mươi năm tuổi, khuôn mặt trứng ngỗng, hai hàng lông mi cong vút như vẽ, ánh mắt long lanh hữu thần, mặt hoa da phấn cùng bờ môi đỏ mọng, dáng người cao gầy, làn da trắng nõn như tuyết. Thân mặc bạch y lụa mỏng, giống như cả người được bao bọc trong đám sương mù, trên cổ còn đeo một chuỗi vòng minh châu, mơ hồ phát ra quang mang nhàn nhạt, càng tôn lên vẻ đẹp cao sang đài các của nàng.

Không cần nói, hai người này chính là lão bản của cửa hàng, Phương Tranh cùng Phượng tỷ.

Hai người bước xuống xe ngựa, chậm rãi đi tới trước cửa, Phương Tranh dáo dác nhìn chung quanh, trông thấy hai hàng mỹ nữ như hoa như ngọc đứng trước cửa nghênh đón khách nhân, tấm tắc khen hay không thôi.

Phượng tỷ trừng mắt liếc hẳn một cái, nói: "Tiểu bại hoại, nhìn cái gì đấy? Nhóm khách quý sẽ đến ngay bây giờ, nhớ kỹ người là đại lão bản, không được hồ nháo đánh mất thể diện của Ngọc Như Trai chúng ta."

Phương Tranh cười nói: "Phượng tỷ hãy an tâm, tiểu đệ làm việc người còn lo lắng cái gì. Nhưng ta cảm thấy rất kỳ quái a, nhiều mỹ nhân như vậy, người tìm được họ từ chỗ nào? Các nàng thật sự đều là những cô nương thuyền hoa trên sông Tần Hoài hay sao?"

Phượng tỷ khẽ cười nói: "Ta cùng với mấy vị ma ma thanh lâu kỹ viện cũng có chút giao tình, Ngọc Như Trai mở thêm cửa hàng phân nhánh, cần mấy vị cô nương thủ hạ của các nàng hỗ trợ, các nàng không nói hai lời liền đáp ứng cho ta mượn người....Những người này đều đã được huấn luyện qua, nhưng thật ra vẫn phải có đi có lại."

"Uy, bút tích cũng không nhỏ nha, chi mất bao nhiêu bạc?"

"Không nhiều lắm, mới có một ngàn lượng."

Phượng Tranh đau lòng khẽ nhủ mày nói: "Sao nhiều vậy, có thể thương lượng cùng với những cô nương này hay không, không cần trả bạc, bồi thường bằng thể xác được không? Tiểu đệ sẽ tự thân bồi thường các nàng."

Phượng tỷ tủm tỉm lườm hắt một cái: "Người nha, người để dành bồi thường cho Yên Nhiên muội muội đi thôi, đại lão bản của Ngọc Như Trai ta, há lại có thể đi bán nhan sắc."

Nhiều ngày tiếp xúc, Phượng tỷ đã biết Phượng Tranh có một tiểu thiếp ở trong một căn ngoại trạch, hơn nữa không ngờ lại là Yên Nhiên cô nương danh chấn Tần Hoài, ngày đó Yên Nhiên bị người chuộc thân, tung tích biến mất một cách thần bí, làm cho rất nhiều văn nhân tài tử thở dài nắm tay không thôi. Chúng nhân đều nhao nhao tiếc hận Kim Lăng thành đã mất đi một đại bảo vật, nào ai biết được đại bảo vật này đã bị Phượng đại thiếu gia kim ốc tàng kiều*, nuôi ở trong khuê phòng? Mọi chuyện thật sự là tiện nghi cho Phượng đại thiếu gia, không văn không võ chỉ là một thiếu gia phú hào ăn chơi trác táng.

"Gây dựng sự nghiệp không phải một chuyện dễ dàng, nhưng có thể tiết kiệm được thì nên tiết kiệm, tiểu đệ cam tâm tình nguyện ra sức công hiến vì Ngọc Như Trai, cuối năm chia hoa hồng tính ta nhiều hơn một phần cùng được."

"Người thật đặc ý nha....Di? Ai đang đến kia?" Phượng tỷ bỗng nhiên kinh ngạc nhìn ra phía đầu đường.

Phượng Tranh nghe được, quay đầu nhìn lại, phía xa có một đoàn nhân mã đang đi tới, ước chừng khoảng hơn trăm người, giữa đường có một cỗ xe tứ mã cực kỳ phô trương, chung quanh xe ngựa có quan úy tay cầm phướn, nghi đao, đẳng trượng, trước lại có quân sĩ gõ chiêng dẹp đường, mọi người trên đường chứng kiến đều vội vàng dẹp sang một bên.

"Thật phô trương quá đi, không biết là kẻ nào?" Phượng Tranh hí mắt nói. Phượng đại thiếu gia rất không cao hứng, Tiểu Lục đã phải tốn nhiều công sức mới tạo được bộ dáng công tử anh tuấn tiêu sái cho hắn, đang là lúc khoe khoang bộ dáng, không ngờ một cỗ xe ngựa từ đâu đến cướp mất phong quang của hắn, có thể nào lại không khiến cho Phượng đại thiếu gia âm thầm tức giận?

Nguyên tưởng rằng cỗ xe ngựa này chỉ đi ngang qua, không nghĩ tới lại dừng ở trước cửa hàng của Phượng Tranh, trong đoàn tùy tùng có một vị tay cầm phát trần, hướng về mọi người chung quanh đang tò mò nhìn, dùng giọng nói lạnh lạnh xướng lên một câu: "Đại Hoa Phúc Vương điện hạ đến.....Đại Hoa Trường Bình công chúa điện hạ đến...."

Vừa dứt lời, chỉ thấy Mập Mập từ trong cỗ xe tứ mã bước xuống, thân mặc trường bào màu tím, tướng mạo hiền lành phúc hậu, cử động chậm chạp, biểu tình mang theo vài phần tựa như cười mà không phải cười.

Theo sau đó một vị nữ tử xinh đẹp cũng nhảy xuống, nữ tử thân mặc xiêm y màu hồng nhạt, trên xiêm y thêu hoa văn kim tuyến, dưới vạt áo có đính ngọc trai màu xanh biếc. Một khuôn mặt nhỏ nhắn, con mắt đen nhánh, trong suốt, hai má ửng hồng, toàn thân lộ ra một cỗ khí tức trẻ trung tinh nghịch.

Hai người này không phải ai khác, đúng là Mập Mập cùng Trường Bình. Đám người vây quanh xem náo nhiệt thấy vương gia cùng công chúa đến, đều chấn động, rồi rít bái lạy, nhất thời bầu không khí quanh lặng ngắt như tờ. Thẳng cho đến khi một người trong đoàn tùy tùng lớn tiếng kêu bọn họ " bình thân", chúng nhân mới bắt đầu xì xào bàn tán.

Mập Mập cùng Trường Bình bước xuống xe ngựa, liền hướng Phượng Tranh đi tới, trên mặt mang theo nụ cười ôn hòa, còn chưa đến gần đã lên tiếng nói: "Chúc mừng, Phượng huynh hôm nay khai trương cửa hàng, ta cùng muội muội đến góp vui, thế nào? Ta không tới muộn đấy chứ?"

Phượng Tranh oán hận lườm hắt một cái, tiểu tử này biểu diễn thật phô trương thanh thế, thật khiến cho người khác không thể chịu nổi.

”Ta nói này Mập Mập, hôm nay ngươi tới chúc mừng, hay là tới đập phá đây? Ngươi nhìn xem, nhiều người như vậy, mọi huynh đệ tỷ muội đều bị ngươi dọa cho không dám lên tiếng. Nhà người ta khai trương thì vô cùng náo nhiệt, ta thì ngược lại, tựa giống như đang cử hành tang lễ, thật đen đủi a.” Phượng Tranh tức giận trợn mắt lườm hắt một cái.

Mập Mập gơ cánh tay thịt béo lên quơ loạn: ”Hừ hừ! Hôm nay là ngày đại lành, chớ có nói nhảm, ta không phải là đến cổ vũ cho ngươi hay sao, ngươi nhìn xem, ngay cả những nghi thức bình thường cũng không dễ dàng biểu diễn đều đã đem hết ra sử dụng, chẳng phải là ta muốn cấp cho ngươi mặt mũi.”

Phượng Tranh trầm ngâm một lúc, nhất thời sắc mặt hòa hoãn lại, cười híp mắt nói: ”Nhìn ngươi có tinh thần cổ vũ như vậy, hôm nay ta cũng không tính toán với ngươi, bất quá tiền mừng thì không thể thiếu, ít nhất cũng phải năm số a.”

Phượng tỷ ở bên cạnh, thấy Vương gia cùng công chúa đang đi tới, tâm tình không khỏi khẩn trương, đợi cho đến khi bọn họ đến gần, liền cúi đầu hạ bái, miệng nói: ”Dân nữ bái kiến Phúc Vương điện hạ, Trường Bình công chúa.”

Mập Mập đưa mắt nhìn lại, thì thấy Phượng tỷ dung mạo tuyệt sắc, không khỏi quái dị liếc mắt nhìn Phượng Tranh một cái, ngoài miệng lại nói: ”Miễn lễ, vị này phải chăng là đối tác của Phượng huynh?”

Phượng tỷ chân thật trả lời: ”Đúng là dân nữ.”

Mập Mập cười khổ một tiếng, nghiêng mắt nhìn Trường Bình, tiểu nha đầu này không có tâm cơ, nếu không biết nắm chắc thời cơ, chỉ sợ hồng nhan bên cạnh Phượng huynh càng ngày càng nhiều, đến lúc đó xem ngươi làm sao thu thập.

Trường Bình vừa nhìn thấy Phượng tỷ liền mất hứng, mặt hoa nhăn nhó, cái miệng nhỏ nhắn trề môi ra. Ả hồ ly tinh này, không biết dùng cách gì câu dẫn được gã bạc tình kia hùn vốn mở chung cửa hàng, thiếu bạc cần người, bốn công chúa có rất nhiều, tại sao gã bạc tình lại không muốn hùn vốn với ta? Khẳng định là ả hồ ly tinh này dùng sắc câu dẫn, khiến cho hắn điên đảo thần hồn.

Thấy Phượng Tranh cùng huynh trưởng nói chuyện vui vẻ, Trường Bình nhảy tới trước mặt Phượng Tranh, một tay huých nhẹ lên bả vai của hắn, lớn tiếng nói: ”Uy! Tên hỗn đản này... Ách, mấy hôm nay ngươi làm cái gì vậy? Như thế nào không tới thăm người ta?”

Phượng Tranh hiện giờ cảm thấy nhức đầu nhất chính là vị công chúa điều ngoa này, nghe vậy không khỏi cười khổ nói: ”Ta bận mà, mọi chuyện lớn nhỏ đều phải chờ ta giải quyết! Ngươi cho rằng ta đây cũng rảnh rỗi giống như ngươi hay sao?”

Dứt lời, Phượng Tranh ngăn người, bản thân mình từ khi nào lại có thể nói ra những lời như thế này? Có vẻ như từ ”bận” này chỉ có trên cửa miệng của những nhân sĩ thành công trên thương trường. Chẳng lẽ việc này chứng minh hắn là một công dân gương mẫu, quốc gia thiếu hắn không được, dân chúng thiếu hắn sống không bằng chết....

Phượng Tranh tự hào không thôi, bản thân mình là một con người thành đạt, hơn nữa còn đơn thuần khó có được a!

Chú thích: * Kim ốc tàng kiều

Cổ sự của Hán vũ đế và Trần hoàng hậu: Trần hoàng hậu và Vũ Đế cùng sinh ra trong cung. Khi còn nhỏ, Vũ Đế từng phát ra lời thề sau này sẽ xây tòa kim ốc với người em gái nhỏ. Năm 16 tuổi, Vũ Đế lên ngôi hoàng đế, giữ đúng lời hứa cưới người bạn xưa làm vợ. Từ nhỏ Trần hoàng hậu đã được nuông chiều, ăn sung mặc sướng, ở trong cung nũng nịu buông thả, vạn kiểu mềm mại đáng yêu. Vũ Đế rất say đắm tính cách này của nàng. Hai người chung sống ân ái vợ chồng suốt 10 năm. Trong 10 năm này, Trần hoàng hậu đã hưởng mọi vinh hoa phú quý của nhân gian. Nhưng đáng tiếc trong 10 năm ân ái, Trần hoàng hậu không sinh được mụn con nào. Khi cung nữ Vệ Tử Phu xuất hiện, cuộc sống tươi đẹp của Trần hoàng hậu đột ngột ảm đạm, mờ nhạt, suốt ngày một mình lẻ bóng. Không cam chịu cảnh ca nữ ti tiện cướp đi sự ân ái -

sinh mệnh - của mình, Trần hoàng hậu đã cố gắng mọi cách có thể. Nhưng số phận của một hoàng hậu bị phế truất vẫn chờ đợi bà ở phía trước. Kim ốc tức căn nhà bằng vàng.

51. Chương 51: Khai Nghiệp (hạ).

Ba người không coi ai ra gì, lớn tiếng đàm tiếu. Dân chúng đứng chung quanh xem náo nhiệt, không khỏi nghĩ thầm: "Ông chủ cửa hàng đến? Tuổi còn trẻ, nhìn bộ dạng này, có vẻ như có giao tình không tệ cùng với Phúc Vương điện hạ và Trường Bình công chúa, hậu thuẫn vững chắc như vậy, sinh ý muốn không náo nhiệt cũng khó khăn a."

Lúc này, trên đầu đường cái có một cỗ song mã đang chạy đến, mặc dù không phô trương nhưng cũng đủ hào nhoáng, Phương Tranh nhìn lên, nói: "Phụ thân ta đến đây, Phượng tỷ nhanh nhanh, chúng ta đi nghênh đón."

Mập Mập ở bên cạnh vội vàng nói theo: "Tất cả chúng ta cùng đi." Trường Bình cũng dùng sức gật đầu.

Không bao lâu, cỗ xe ngựa liền dừng trên bãi đất trống trước mặt cửa hàng, Phương lão gia thần nhiên từ bên trong bước xuống, Phương Tranh mau chóng tiến lên khom mình hành lễ. Phương lão gia mỉm cười gật đầu, bỗng nhiên nhìn thấy Phúc Vương cùng Trường Bình ở bên cạnh, không khỏi ngẩn người. Tức thì vội vàng hướng huynh muội hân chấp tay hành lễ, nói: "Thảo dân, bái kiến Phúc Vương điện hạ, Trường Bình công chúa."

Mập Mập vẻ mặt bất đắc dĩ, nhưng cũng chỉ có thể chấp tay hoàn lễ, ở trong Phương phủ có thể dễ dàng xưng hô con cháu, Mập Mập cũng đã từng hướng Phương lão gia chấp tay hành lễ qua. Tuy nhiên tình huống bây giờ bất đồng, nhiều người đều nhìn chăm chú như vậy, thân là vương gia, không thể đánh mất quyền uy của hoàng tộc. Nếu Mập Mập làm trò trước mặt mọi người, gọi một tiếng "Phương bá phụ", chỉ sợ ngày hôm sau Phương gia bị cấm vệ quân đến niêm phong tịch thu tài sản.

Phương lão gia hành lễ, tiếp thụ không nổi nhất chính là Trường Bình. Nha đầu này một lòng một dạ muốn được gả cho Phương Tranh, nếu để cho lão nhân gia trong tương lai hướng mình hành lễ, có thể nàng sẽ bị giảm thọ? Sau này còn có thể bước chân vào cửa nhà họ Phương được hay không? Cho nên Phương lão gia vừa mới chấp tay, nha đầu này liền tránh sang một bên, lẩn đi rất xa.

Phượng tỷ tuy nói quen biết cùng với Phương Tranh đã lâu, nhưng chưa từng gặp mặt qua Phương lão gia, dù sao lấy địa vị trong giới thương nhân của Phương lão gia, cũng không phải ai muốn gặp cũng được. Lúc này Phượng tỷ uyển chuyển hạ bái nói: "Thôi Phượng Nương ra mắt Lão gia chủ. Lão gia chủ đích thân đến đây, Phượng Nương vô cùng cảm kích."

Phương lão gia hai mắt híp lại, nói: "Người cùng Tranh nhi kết minh buôn bán chính là người sao?"

"Đúng là Phượng nương."

Phương lão gia chậm rãi nói: "Àn, không sai, có đảm lược, có bản lĩnh. Nữ nhân còn thắng cả đáng mày râu, Tranh nhi niên kỷ còn trẻ, tính khí có chút hồ nháo, nếu có người ở một bên nhắc nhở, lão phu cũng cảm thấy yên tâm."

Trường Bình ở một bên nghe vậy liền mất hứng, "Phương bá...Phương lão gia chủ, còn có ta nữa, ta cũng sẽ giúp Phương Tranh, thiếu bạc hay cần người cứ mở miệng."

Phương lão gia cười nói: "Công chúa nói đùa, công chúa là kim chi ngọc diệp, há lại có thể đụng tay vào chức nghiệp hạ đẳng này, nếu như thế, lão phu thật mắc phải trọng tội."

Trường Bình nghe vậy khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời suy sụp, ủy khuất nhìn Phương Tranh. Phương Tranh không đáp lời, chỉ nhìn nàng cười cười.

Phượng tỷ nhìn một màn trước mặt này, thu vào tầm mắt. Trong lòng không khỏi cảm thấy có chút buồn cười, người mặc dù không nhiều lắm, nhưng ai cũng có tâm tư.

Mọi người đứng ở bên ngoài cửa hàng nói chuyện phiếm trong chốc lát, lúc này khách nhân cũng lục tục đến đây. Phương Tranh cùng Phượng tỷ càng thêm rối ren, khách nhân được mời tới đều là đại lão bản trong

Kim Lăng thành, đại gia chủ, mỗi ngành nghề đều có, tất cả mọi người nếu không nể mặt đứa con trai của hiệu buôn Phương gia, chỉ dựa vào cái Ngọc Như Trai nhỏ nhỏ này, làm sao có thể mời được bọn hắn?

Phương Tranh cùng Phương tỷ bận rộn, Phương lão gia lại càng bận rộn hơn, những khách nhân tới đây trước tiên đều thuận miệng nói mấy câu, khuyến khích bọn hắn vài câu, sau đó tất cả đều bước tới trước mặt Phương lão gia, đám khách nhân đối với Phương lão gia đều a dua nịnh hót, ăn nói khép nép. Phương lão gia thái độ thì ôn hòa, có khi giả bộ cười hai tiếng, có khi thuận miệng qua loa vài câu.

Phương Tranh ở bên cạnh âm thầm lóu lười, không nghĩ tới phụ thân mình trong giới thương nhân ở Kim Lăng lại có mặt mũi đến như thế, chính mình khi nào mới có thể phong quang được như phụ thân, vậy mới không uổng công một hồi xuyên việt a.

Phương lão gia thấy mọi người đem Phúc Vương cùng công chúa gạt qua một bên, vội vàng giới thiệu cho mọi người, nói: "Các vị, mời mọi người gặp qua Phúc Vương điện hạ cùng Trường Bình công chúa điện hạ."

Mọi người nghe vậy cả kinh, nhanh chóng lễ bái, vừa rồi chỉ lo tâng bốc Phương lão gia, không nghĩ tới ở đây lại xuất hiện hai đại nhân vật như vậy, càng không khỏi cảm thấy kiêng kỵ hiệu buôn Phương gia, khai trương cửa hàng, ngay cả Vương gia cùng công chúa đều có thể mời đến trợ oai, tính cả các đại thương nhân trong Hoa triều, cũng không ai có mặt mũi lớn đến như vậy? Có khả năng hiệu buôn Phương gia được triều đình hậu thuẫn sau lưng, rất không đơn giản!

Mọi người vừa nghe xong, tựa giống như một đàn cá mập ngửi thấy mùi máu tanh, "oanh" một tiếng đem Mập Mập cùng Trường Bình vây quanh vào giữa, không còn nhìn thấy bóng người. Trong chốc lát, người thì ca tụng công đức, người thì vỗ mông ngựa. Đám thị vệ của Phúc Vương phủ hoảng sợ lo lắng đề phòng, khẩn trương nắm chặt chuôi đao, ngưng thần quan sát. Nếu có người thừa dịp tình hình hỗn loạn, ra tay đâm Phúc Vương một đao, thì muốn phát hiện ra hung thủ cũng không có biện pháp.

Mập Mập cùng Trường Bình bị một đám người vây quanh, thân mình không thể nhúc nhích, Mập Mập tính tình hòa nhã, ngoại trừ gật đầu cười thì không có phản ứng gì khác, nhưng tính khí của Trường Bình công chúa thì không được tốt như vậy, nha đầu này ngoại trừ Phương Tranh, chưa từng biết khách khí đối với ngoại nhân.

Thấy mọi người chen lấn xô đẩy thành một đoàn, Trường Bình giận tím mặt nói: "Đều cút ngay cho ta! Cẩn thận bốn cung tru di cửu tộc nhà các ngươi!" Vừa dứt lời giật mình tỉnh ngủ, cẩn thận nhìn Phương lão gia liếc mắt một cái, thấy hắn vuốt râu mỉm cười, tựa hồ không nhìn thấy chuyện gì, lúc này mới yên lòng.

Đám khách nhân thấy vị công chúa điện hạ tính tình không được tốt cho lắm, vội vàng thối lui thật xa, ngưng ngưng tiến lại bên người của Phương lão gia.

Mập Mập lau mồ hôi, đem Phương Tranh kéo sang một bên, cười khổ nói: "Phương huynh, trận thế này đúng là ta chưa từng gặp qua bao giờ, hôm nay mới được mở rộng tầm mắt."

Phương Tranh cười nói: "Cái này thì tốt rồi, ngươi còn chưa thấy qua thương nhân mặc cả, chuyện đó mới được gọi là kinh hồn táng đờm a."

Mập Mập hứng thú cười nói: "Tình cảnh ngày hôm nay, làm cho ta nhớ tới thiên đạo mà ngươi đã từng nói cho ta nghe."

Dứt lời, Mập Mập nhìn đám người bữu môi, nói: "Nhìn thấy không? Một màn này, có giống với ngươi đã từng nói với ta...Nga, quy luật tự nhiên? Cá lớn nuốt cá bé, cá bột ăn tôm khô, hiện tại xem ra, lời của Phương huynh quả nhiên có đạo lý a."

Phương Tranh gật đầu: "Không sai, kỳ thật con người và động vật ở trên một phương diện nào đó cũng rất giống nhau, bất luận ở trong cái vòng luẩn quẩn gì, đều có những quy tắc riêng của trò chơi, trái với quy tắc, hoặc là không đếm xỉa tới quy tắc, kết quả tất nhiên sẽ bị cái vòng luẩn quẩn đào thải."

Mập Mập bỗng nhiên ý tứ sâu xa, nói: "Phương huynh, coi như đây là một vòng luẩn quẩn tự nhiên, ngươi cảm thấy người thuộc loại nào? Là ăn người khác, hay bị người khác ăn?"

Phương Tranh ngăn người ,sau đó cười híp mắt nói: "Hắc hắc, ta ăn uống không được tốt lắm, ăn chay."

Mập Mập thần nhiên nói: "Tiên y nộ mã, hoa gian túc miên, giai hào mỹ tửu, hồng tụ thiên hương*. Phương huynh, cuộc sống như vậy cũng cho là phong lưu tiêu sái, nhưng người có thể sống như vậy được bao lâu? Một năm? Hai năm? Hoặc là ba năm? Phương gia của cải to lớn như vậy, nếu không có quyền thế, làm sao người bảo hộ được nó? Nhìn tình cảnh của Phương gia mà nói, ở trong Hoa triều chúng ta, Phương gia đứng ở vòng nào trong cái vòng luẩn quẩn của tự nhiên? Hiện giờ cũng có thể cho là phong quang, nhưng nếu không có một người nào, có thực lực mạnh mẽ hậu thuẫn ở sau lưng chống đỡ, người cảm thấy Phương gia còn có thể phong quang được mấy năm? Vấn đề này, có lẽ người không nghĩ tới, nhưng ta dám khẳng định, Phương bá phụ nhất định đã suy nghĩ qua, hơn nữa nỗi muộn phiền này đã thâm căn cố đế ở trong tâm tưởng, không tin, người có thể tự mình đi hỏi bá phụ." (* mình giải thích được ý nghĩa thôi : quần áo đẹp mã, nhà cao cửa rộng, món ngon rượu ngon, con cháu đầy đàn.)

Phương Tranh giật mình, hần cùng Mập Mập lúc nào cũng luôn hi hi ha ha, Mập Mập chưa từng trịnh trọng nói chuyện với hần như thế này. Không phải không thừa nhận, những lời này đúng là rất có đạo lý, hơn nữa Phương Tranh cũng không phải là chưa từng nghĩ đến, chẳng qua hần không muốn tưởng, hoặc là nói hần không muốn suy nghĩ.

Từ ngày xuyên việt tới nơi xa lạ này, Phương Tranh đã định hướng cho tương lai của mình, mục tiêu không cần quá cao. Chỉ cần có tiền ăn tiêu, có nữ nhân chơi đùa, sống một cuộc đời an nhàn thoải mái, cần gì phải rơi vào vòng xoáy tranh đoạt quyền thế? Từng đọc qua sử sách, hần tự nhiên biết, từ xưa đến nay, bao nhiêu các hoạn quan danh thần một thời quyền khuynh thiên hạ, bọn họ đều tiền hô hậu ủng đứng đầu các vị đại quan trong triều, bọn hần từng làm mưa làm gió trong triều, nhưng trong những người này, có mấy người, có thể chết già? Kết quả cuối cùng không phải là bị chém đầu, cũng là suốt đời sống trong lao ngục. Có thể bọn hần không muốn làm cho người khác chú ý, nhưng khi đứng trên một địa vị nhất định nào đó, rất nhiều chuyện không thể làm theo ý của bản thân mình, cũng có rất nhiều chuyện không làm không được, coi như người không làm, cũng có người khác giúp người làm, trên quan trường thân bất do kỷ, nói thì dễ dàng hơn làm rất nhiều!

Phương Tranh không muốn làm quan, nói đến cùng, ở sâu trong nội tâm vẫn có một loại cảm giác sợ hãi đối với vương quyền, quyền thế to lớn, hoàng đế nói một câu có thể khiến cho người hồn phi phách tán, trong lòng vẫn thấp thỏm lo sợ chuyện này, có gốc tử mới nguyện ý đặt chân vào trong chốn quan trường.

Nhưng hôm nay, lời nói của Mập Mập đã khiến cho tâm tình của hần dao động, đúng vậy, không qua lại với giới quan trường có thể giữ được bình an sao? Tục ngữ nói "quan thương, thương quan", quan cùng thương là những phần tử không thể tách rời, hiện giờ sản nghiệp của Phương gia phong phú, nhưng Phương gia không có một người nào ở chốn quan trường hậu thuẫn chống lưng, cho dù của cải tiếp tục sinh sôi hơn nữa, thì cũng chỉ là ảo ảnh vĩnh hằng, một ngày nào đó quan mất hứng, nói một câu Phương gia liền táng gia bại sản, đến lúc đó thì làm sao bây giờ? Dắt hai vị lão nhân gia, ăn xin trên đường?

Có lẽ Phương Tranh có thể dựa vào bóng cây to Mập Mập, dù sao hần cũng là vương gia, bảo vệ một nhà thương nhân cũng không tính là quá khó khăn. Chỉ là Phương Tranh không muốn quan hệ của hần cùng Mập Mập lại liên quan....Ài, liên quan đến lợi ích. Giao tình chính là giao tình, nếu cùng bằng hữu nói chuyện quan hệ lợi ích, như vậy còn gọi là bằng hữu hay sao?

Nhiều chuyện phải suy nghĩ, bất giác Phương Tranh cảm thấy có chút đau đầu, đã lâu không có nghĩ đến nhiều sự tình phức tạp như thế này, chỉ số thông minh tựa hồ có dấu hiệu thoái hóa.

"Mập Mập, hôm nay chúng ta không nói chuyện tình này nữa, có được hay không? Việc này, ta phải cân thận suy nghĩ lại."

"Được, ha hã, hôm nay cũng không thích hợp nói chuyện tình này, người đi chào hỏi khách nhân đi, đừng lãnh đạm với bọn họ."

Nhìn Phương Tranh nhăn nhó đi chào hỏi tiếp đãi khách nhân, trên khuôn mặt thịt béo của Mập Mập xuất hiện một nụ cười gian xảo.

Lúc này, tiểu nhị trong cửa hàng chứng kiến khách nhân đã tới đông đủ, liền đi ra ngoài cửa châm hương hai tràng pháo sớm đã được treo sẵn ở hai bên cửa, tiếng pháo nổ giòn tan khiến cho bầu không khí chung quanh náo nhiệt vô cùng. Ngày lành tháng tốt đã đến, Phương Tranh cùng Phương tỷ phân biệt mỗi người

một đầu, chậm rãi kéo tấm vải đỏ phủ kín trên bảng hiệu, trên tấm bảng hiệu được khảm ba chữ màu vàng to đùng, "Ngọc Như Trai."

Tức thì Phương lão gia hướng mọi người nói: "Chư vị, nói vậy Ngọc Như Trai thì mọi người đều đã biết, hôm nay Ngọc Như Trai tiếp tục khai trương một cửa hàng phân nhánh, hiệu buôn Phương gia ta cũng có một chút cổ phần trong đó, ngày thường giao cho khuyến tử chăm nom, mong rằng, sau này các vị đại chương quây trong Kim Lăng thành chiếu chỗ cho hần nhiều hơn, lão phu xin tạ ơn này!" Nói xong, Phương lão gia hướng mọi người chấp tay.

Những lời này phải nói như thế nào, trong lòng của Phương lão gia đã suy tính thật cẩn thận, Phương lão gia rõ ràng tận lực không đề cập tới Phương tử, như vậy trong mắt các chủ hiệu buôn tại Kim Lăng thành, sẽ cho rằng Ngọc Như Trai này là một phần tài sản của hiệu buôn Phương gia, cũng đánh tiếng đối với đám thương nhân có tâm địa độc ác với Ngọc Như Trai, như thế cho bọn hần kiêng kị, ngày sau sẽ bớt được một chút phiền toái.

Phương tử cũng không để ý tới những lời nói của Phương lão gia, trong lòng của nàng nghĩ, cây cao tỏa nhiều bóng mát, Phương lão gia nói như thế cũng hợp với ý của nàng, dù sao cái nàng cần chính là lợi ích, chứ không phải danh tiếng giả tạo.

Đám khách nhân sôi nổi gật đầu đáp ứng, quay sang chúc mừng Phương Tranh cùng Phương tử. Hần cùng Phương tử một mực trả lời đáp lễ, một vòng qua đi mới thở dài nhẹ nhõm. Phương Tranh cảm thấy khuôn mặt của mình đã cứng ngắc vì cười nhiều, tay cũng đã không thể cử động nổi, xem ra tổ chức hỉ sự cũng phải tốn rất nhiều tinh lực.

Vốn đã đủ mệt mỏi, nhưng Trường Bình công chúa cố tình không chịu cô đơn, leo đèo theo sau Phương Tranh gây thêm phiền toái, nhìn Phương Tranh chỉ lo hàn huyên nói chuyện cùng các vị đại chương quây, mà lạnh nhạt nàng. Trường Bình không khỏi cong môi lên, bộ dáng ủy khuất giống như tiểu thiếp bị lang quân hắt hủi. Vị chương quây nào mà nói chuyện dài dòng cùng với Phương Tranh, liền bị Trường Bình đứng ở sau lưng hần, hung hăng nhìn chăm chăm, khiến cho các vị đại chương quây kinh hồn táng đờm, lau mồ hôi lạnh, lung tung chúc mừng vài câu rồi quay đầu lui đi. Phương Tranh cười khổ không thôi, hôm nay tốt ngày hần không muốn tranh cãi cùng Trường Bình công chúa, đành phải nhẫn nhịn mặc kệ nàng.

52. Chương 52: Thánh Chỉ Tới.

Thời gian nửa ngày trôi qua rất nhanh, Phương lão gia ngẩng đầu nhìn sắc trời, sau đó liền mời tất cả đến từ lâu dùng cơm. Mọi người đang định cất bước, chợt một tràng vó ngựa dồn dập truyền tới từ đầu đường phía Bắc, đoàn người quay đầu lại nhìn, thấy một người một ngựa đang phi như bay trên đường cái. Đường xa trở về, kỵ sĩ trên lưng ngựa phong trần mệt mỏi, nơi lưng dùng vải bố bọc một chiếc hộp dài, bên ngoài hộp nghiêng nghiêng cắm một chiếc hồng linh (lông công màu đỏ). Mọi người nhìn thấy hồng linh sau lưng kỵ sĩ đều trở nên đại kinh thất sắc. Tất cả đều biết, ở Hoa triều, hồng linh này chính là đại biểu của quân báo vô cùng khẩn cấp, lúc này lại xuất hiện ở kinh thành, chẳng lẽ đại quân Đột Quyết xuôi nam rồi sao?

Kỵ sĩ kia hiển nhiên đã cưỡi ngựa băng qua lộ trình rất dài, cả người sắp hư thoát, con ngựa bên mép cũng không ngừng sùi bọt, nhưng khi hần vào thành rồi, tốc độ vẫn không hề giảm xuống, vừa chạy vừa dùng âm thanh khàn khàn lớn tiếng hô: "Quân báo khẩn cấp! Đột Quyết lui binh rồi! Đột Quyết lui binh rồi!" Kỵ sĩ một đường hô lớn, hướng về phía cấm cung phi tới.

Mọi người nghe thấy vậy, đầu tiên ngây ngốc trong chốc lát, rồi sau đó quá đổi mừng rỡ, cao giọng hoan hô, người nào trầm ổn một chút thì cũng vui mừng khôn xiết, luôn miệng kêu ông trời phù hộ. Nơi kỵ sĩ đi qua, một số cửa hàng cùng gia đình còn bắt đầu đốt pháo chúc mừng.

Mập Mập xông lên phía trước, kích động hung hăng vỗ vai Phương Tranh, vỗ đến mức Phương Tranh lão đảo cả người, "Phương huynh, thành công rồi! Kế sách ngươi hiến đã thành công rồi! Ha ha, ngươi thực sự đã lập được cho Hoa triều ta một công trạng tuyệt thế!"

Trường Bình công chúa cũng chạy tới, kích động hét đánh lại véo lên cánh tay Phương Tranh, vui mừng đến mức hần không thể đánh chết tươi Phương Tranh mới tốt.

Phương Tranh bị hai huynh đệ này giầy vò đến mức ngoác miệng hét lớn: "Dừng! Dừng tay! Còn đánh nữa sẽ mất mạng đó!"

Mập Mập cùng Trường Bình lúc này mới dừng tay, nhưng ánh mắt vẫn nồng nhiệt mà sùng bái nhìn chăm chăm Phương Tranh, nhìn đến mức da đầu hần tê dại...

"Người vừa rồi chỉ nói là Đột Quyết lui binh, các ngươi làm sao biết được nhất định là kẻ sách ta dâng lên hữu hiệu? Nhỡ đâu do Đột Quyết Khả Hãn không muốn đánh nữa, nên mới lui binh thì sao?"

Mập Mập trừng mắt nhìn hần noi: "Nếu như ngươi là Đột Quyết Khả Hãn, dẫn theo hai mươi vạn đại quân một đường thẳng như chẻ tre, vô địch khắp thiên hạ, vậy lúc này ngươi có lui binh hay không?"

Phương Tranh thành thành thực thực trả lời: "Sẽ không, ít nhất cũng phải đánh tới phía Bắc Trường Giang mới đủ vốn nha!"

"Nếu đã như thế," Mập Mập liếc mắt nhìn Phương Tranh, "Hôm nay đại quân Đột Quyết chiếm ưu thế tuyệt đối, nếu không phải thảo nguyên hậu phương có biến cố, lấy tính tình của Đột Quyết Khả Hãn, sao lại vô duyên vô cớ lui binh? Bởi vậy có thể kết luận, nhất định là Phùng Cừu Dao ở trên thảo nguyên đã đắc thủ rồi!"

Phương Tranh nghĩ lại cũng đúng, nhưng ngoài miệng vẫn không chịu thừa nhận: "Có lẽ Đột Quyết Khả Hãn kia là một kẻ ngu si a..."

Mập Mập nghe vậy cũng mặc kệ hần, Phương lão gia đứng bên cạnh nghe mà thấy hồ đồ, tiến sát đến nghi ngờ hỏi: "Các ngươi đang nói gì vậy? Cái gì mà hiền kẻ sách, công trạng tuyệt thế..."

Trường Bình nghe vậy, nhu thuận kéo Phương lão gia đến một bên, mặt mày hớn hở kể rõ tiền căn hậu quả cho Phương lão gia.

...

"Cái gì? Kẻ sách đẩy lui đại quân Đột Quyết là do người dâng lên triều đình?" Phương lão gia nghe xong liền thất kinh, ngờ ngác đứng im nhìn Phương Tranh, không nhúc nhích chút nào.

Trường Bình ở một bên cười đắc ý, phảng phất như công lao này là do nàng nghĩ ra vậy...

"Cha, hài như chỉ nói lung tung một chút, không nghĩ tới Mập Mập, ... ách, Phúc vương điện hạ lại tưởng thật, ha ha, ha ha..." Phương Tranh cười khan nói.

Phương lão gia dùng sức lắc đầu, tựa hồ những điều vừa mình nghe đều là ảo giác. Muốn mở miệng mắng hần vài câu, nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu mà mắng.

Cái tên bại gia nhi tử trước đây đã thoát thai hoá cốt thì lão biết, nhưng Phương lão gia không nghĩ rằng thoát thai hoá cốt quá triệt để như vậy. Chẳng những không còn bại gia, hần lại còn tham dự vào quốc quân đại sự, không thể tin được nhất chính là, dĩ nhiên hần lập được công lao to lớn, đẩy lui cả đại quân Đột Quyết. Phương lão gia tuổi đã lớn, nhất thời không tài nào tiếp thu được sự thực này, vô vô ngực tìm một chỗ ngồi xuống thở hổn hển.

Ba người Phương Tranh thấy thế sợ hãi, lão gia tử sẽ không bị dọa đến mức nguy hiểm tính mạng đấy chứ? Ba người vội vàng tiến lên, giúp lão vô ngực xoa lưng cho thuận khí, một lát sau, Phương lão gia mới bình tĩnh trở lại.

Để ngoài tai những âm thanh mừng rỡ hoan hô âm ỉ của mọi người, Phương lão gia nhìn chăm chăm vào Phương Tranh, không nói câu nào.

Phương Tranh dưới cái nhìn chăm chú của Phương lão gia, có chút chột dạ cúi đầu, nhưng lại nghĩ, ta chột dạ cái gì nha? Một không trộm cắp, hai không cướp đoạt, lại không làm việc gì sai, vậy ta chột dạ để làm chi? Vì thế Phương Tranh hiên ngang ngẩng đầu lên, bình tĩnh đối diện với ánh mắt của Phương lão gia.

Mập Mập cùng Trường Bình thấy không khí giữa hai phụ tử có phần trầm mặc cũng không dám lên tiếng, hai huynh muội liếc mắt nhìn nhau, Trường Bình đáng yêu thè lưỡi, hướng về phía Mập Mập làm mặt quỷ.

Ước chừng sau thời gian cạn chén trà, Phương lão gia rốt cục cũng chậm rãi mở miệng: "Tranh nhi, thành tựu tương lai người chắc chắn vượt xa vi phụ, tốt lắm!" Nói xong Phương lão gia nở nụ cười, một câu "tốt lắm" tựa hồ bao hàm sự khen ngợi vô tận của người cha đối với đứa con, biểu tình của Phương lão gia, trong nỗi vui mừng còn phảng phất mang theo vài phần cô quạnh, tựa hồ vui mừng vì con trai không thua người khác, lại tựa hồ dần dần mất đi đứa con này, vì hắn thuộc về thời đại của hắn. Một đời, người trẻ tuổi luôn thay thế người già cả, trong đó ít nhiều cũng bao hàm sự cảm khái của người già.

Ngày thứ hai, Phương Tranh nằm trong phòng ở tiểu viện, miệng ngâm nga điệu hát Giang Nam, Tiểu Lục ở bên cạnh bóc xuống từng múi quýt, đút vào mồm của hắn. -----Từ khi Tiểu Lục biết Phương Tranh vì chuyện của nàng mà vất vả ngược xuôi khắp nơi, tâm hồn thiếu nữ cực kỳ cảm động, đối với Phương Tranh cũng càng ngày càng tốt hơn. Tuy rằng bộ dạng vẫn lãnh đạm như trước, nhưng so với trước thì thoải mái hơn nhiều. Tỷ như bây giờ đút cho Phương Tranh ăn quýt, đổi lại trước đây, đánh chết nàng cũng không làm, nhưng hiện tại nàng làm việc này tự nhiên đến cực điểm.

Sau khi Ngọc Như Trai khai trương, sinh ý thịnh vượng, thu nhập trong ngày vượt quá năm ngàn lượng bạc, Phương Tranh biết vậy thì đại hỉ, âm thầm khen ngợi ánh mắt của bản thân độc đáo, thông tuệ không gì sánh được.

Mà Phương đại thiếu gia thông minh như vậy, tự nhiên là sẽ không an phận trông coi trong cửa hàng. Vì vậy hắn đường hoàng vung tay để mặc chương quỹ, đem mọi chuyện của Ngọc Như Trai vất lại cho Phương tỷ, còn Phương đại thiếu gia thì thanh thoi về nhà tiếp tục làm cái chức đại thiếu gia của hắn.

Minh Đạo thư viện phái người truyền tin, bởi đại quân Đột Quyết đã lui, ba ngày sau thư viện lại tiếp tục dạy học. Nói cách khác, những ngày thanh thoi của Phương đại thiếu gia còn không nhiều lắm.

Kiểm việc gì để làm đây? Phương đại thiếu gia vì buồn chán mà phiền muộn không ngớt, thời đại này không có rạp chiếu phim, không có Karaoke, cũng không có quán bar, thú tiêu khiển của người cổ đại đơn điệu nhàm chán đến cực điểm, đơn giản chỉ là đánh bạc, đấu chề, chơi chim... mấy thứ này chơi nhiều cũng không còn hứng thú.

"Tiểu Lục nha, biết hát không?"

"Thiếu gia, nô tỳ không biết hát."

"Sao có thể không biết hát chứ, đến đây, ca ca sẽ dạy nàng hát, ân, hát bài nào vui một chút..."

"Hay là thiếu gia ngài hát đi, nô tỳ ở bên cạnh nghe."

"Được, ta hát trước, hát qua vài lần, chờ nàng nhớ kỹ thì hát lại cho ta nghe, nghe nhé... Đứng lên, hơi nê lệ đôi khó lạnh lẽo, đứng lên, hơi người khổ cực khắp thế giới..."

Hát được phân nửa, bỗng nhiên cửa phòng bị một cước đá văng ra, Tôn quân gia trán đầy mồ hôi, tinh thần hoảng loạn chạy vào.

Phương Tranh nhíu nhíu mày, lão nhân này xảy ra chuyện gì vậy? Trước đây rất là ôn hòa nha, làm sao mà giờ lại thô lỗ như thế?

Tôn quân gia thở hồng hộc như trâu, mồ hôi như tắm, hơi thở đứt quãng nói: "Thiếu gia, ngoài cửa... thánh chỉ..."

Phương Tranh bất mãn nói: "Tôn quân gia, hôm nay làm sao thế? Ngay cả nói cũng không xong, ngồi xuống trước đã, uống miếng nước cho thuận khí, nghỉ xong rồi lại nói."

Tôn quân gia khoát tay áo, chống lấy thất lưng hít sâu vài hơi, vội vàng rống lên: "Thiếu gia, nhanh tới cửa chính, hoàng cung phái người đến, kêu ngài ra cửa chính tiếp thánh chỉ đấy. Lão gia cùng phu nhân đã bày xong hương án ở ngoài cửa chờ ngài, ngài nhanh lên một chút đi! Việc này không thể chậm trễ được..."

Phương Tranh nghe vậy ngẩn người, thánh chỉ? Ta cùng với hoàng đế đâu có quen biết nha, hắn rồi việc hạ thánh chỉ cho ta làm chi?

Tôn quân gia thấy Phương Tranh vẫn còn ngồi đó, gấp gáp dậm chân nói: "Ai nha, thiếu gia, đừng ngây ra nữa, mau đi tiếp chỉ đi!"

Phương Tranh lấy lại tinh thần, vội vàng từ trên giường bật xuống, cũng không thay quần áo liền đi ra ngoài.

Tôn quân gia đi theo phía sau, trong miệng vẫn còn kêu lên: "Phương gia ta nhiều năm như vậy, hoàng thượng vẫn chưa từng hạ chỉ với chúng ta lần nào, cũng không biết ý chỉ này nói cái gì..."

Phương Tranh một đường chạy gấp, đi tới cửa chính của Phương phủ vừa nhìn, hắc, thật là phô trương! Chỉ thấy đại đội quân sĩ chia làm hai nhóm trái phải lẳng lặng đứng yên, áo giáp bóng loáng, mặt mũi nghiêm nghị, một vị thái giám đôi mắt khép hờ đứng trước hương án, trong không khí hương khói lượn lờ. Từ xa nhìn lại, giống như là trong miếu cúng bái Tam Thanh Đạo Quân vậy.

Vị thái giám mặc một thân trang phục thái giám màu đỏ, tay trái cầm phất trần, tay phải nâng cao một cuộn tờ lụa màu vàng, nói vậy đây chính là thánh chỉ trong truyền thuyết a.

Phương lão gia cùng phu nhân đang kính cẩn buông tay cúi đầu đứng trước mặt vị thái giám, không dám thở mạnh, sau lưng Phương lão gia là hai trăm hạ nhân của Phương phủ lẳng lặng quỳ, toàn bộ trang cảnh trang nghiêm mà ngưng trọng.

Phương Tranh tiến lên phía trước, nhẹ nhàng kéo tay áo cha, thấp giọng nói: "Cha, đây là thế nào? Thánh chỉ hạ cho ai vậy?"

Phương lão gia hung hăng trừng mắt nhìn hấn: "Câm miệng!"

Vị thái giám nhắm hờ hai mắt phẳng phất như từ trong cơn ngủ gật nghe được động tĩnh, hai mắt mở ra, nhìn thấy Phương Tranh, quay đầu đánh mắt về phía Phương lão gia dò hỏi.

Phương lão gia chấp tay nói: "Vị công công này, hấn chính là khuyển tử của thảo dân, Phương Tranh."

Vị thái giám nghe bầy ánh mắt sáng lên, trên mặt lướt qua một nụ cười, ho khan một tiếng, nghiêm nghị nói: "Phương Tranh, quỳ nghe thánh chỉ!"

Phương Tranh nhìn quanh, thấy tất cả mọi người đều quỳ, ngay cả Phương lão gia cùng phu nhân cũng đã quỳ xuống, hấn chỉ đành kéo vạt áo, rất không tình nguyện quỳ trên mặt đất.

Thái giám lúc này mới vô cùng cẩn thận chậm rãi mở thánh chỉ trên tay, hắng giọng một cái, lấy âm thanh lạnh lạnh đặc biệt khó chịu cao giọng nói: "Chiếu viết: Kim Lăng Phương Tranh, tuổi chưa đủ làm quan, nhưng tài trí đã hơn người. Đột Quyết phạm biên, Đại Hoa lâm quốc nạn, hiền kế sách đẩy lùi man di, ngăn cơn sóng dữ, cứu tính mệnh của vạn dân, giúp Hoa Hạ đang sụp đổ. Trẫm vô cùng khen ngợi, ban thưởng Phương Tranh đồng xuất thân với tiến sĩ, phong Trung Dũng Bá, thực ấp năm trăm hộ, nhận chức tán kỵ thường thị, đồng thời cho phép hành tẩu cấm cung, được thấy thiên nhan của ta. Kỳ phụ Phương Tồn Nghĩa, biết cách dạy con, lập nên kỳ công, ban thưởng hoàng kim ngàn lượng, tơ lụa hai trăm xấp. Bồi cáo thiên hạ, cho mọi người đều biết. Khâm thủ."

53. Chương 53: Phương Thiếu Làm Quan.

Phương Tranh lúc này đang bị một chuỗi những "chi, hồ, giả, dã" * làm cho đầu óc mờ mịt, căn bản chẳng nghe hiểu được câu nào, thấy thái giám bùng thánh chỉ đưa tới trước mặt, Phương Tranh cũng đành phải tiếp nhận, học cách xướng ở trong tivi hô lên: "Thảo dân Phương Tranh tiếp chỉ, ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!" (Chi, hồ, giả, dã: những trợ từ dùng trong văn ngôn, để diễn tả những lời nói không rõ ràng, khó hiểu)

Thái giám vội vàng nói: "Phương Bá gia, hôm nay ngài đã được phong cho tước vị bá tước tôn quý, triều đình cũng đã làm sổ sách văn kiện rồi, sau này không thể xưng hô là thảo dân nữa, nhớ kỹ, nhớ kỹ nha!"

Có ý tứ gì? Ta cứ như vậy mà thành bá tước sao? Phương Tranh lơ mơ nghe ra, dường như là vì sự việc quân Đột Quyết rút lui, hoàng đế phong cho hấn một tước vị hay là chức quan gì đó, nhưng lúc trước hiền kế, không phải đã nói cùng với Mập Mập là không muốn làm quan sao? Chẳng lẽ tiểu tử này lại quên rồi?

Phương lão gia thấy thời cơ đã đến, vội vàng từ trong tay áo lấy ra một tấm ngân phiếu, bất động thanh sắc nhét vào trong tay thái giám, đồng thời cười nói: "Công công khổ cực rồi, chút lòng thành này, mời công công nhận cho!"

Thái giám kia rất thành thạo đem ngân phiếu bỏ vào trong tay áo, cười tít mắt nói: "Chúng ta chúc mừng Phương lão đông gia *, chúc mừng Phương Bá gia, từ nay về sau Phương Bá gia đã là một bước lên mây, tiền đồ không thể hạn lượng nha!" (đông gia: ông chủ)

Phương lão gia nghe vậy vuốt râu cười lớn, nói: "Đa tạ lời tốt lành của công công!"

Thái giám liền sai quân sĩ mang triều phục, lệnh bài cấm cung cùng giấy tờ chứng nhận phong tước đã chuẩn bị từ trước đưa lên, sau đó cáo từ với Phương lão gia và Phương Tranh rồi rời đi.

Thái giám đi rồi, đám hạ nhân Phương gia quay sang nhìn nhau, đột nhiên nổ ra một trận hoan hô, Phương lão gia vuốt râu cười lớn, Phương phu nhân thì vui vẻ ra sức xoa đầu Phương Tranh. Đám hạ nhân hoan hô qua đi, tranh nhau vọt tới trước mặt Phương Tranh, đem hắc tung lên, dọa cho Phương Tranh ở giữa không trung la lớn: "Đừng có xé quần! Ai, ai chơi trò lưu manh vậy..."

Phương lão gia cũng khôn ngăn cản đám người Phương phủ, chỉ mỉm cười vui mừng nhìn Phương Tranh, Phương phu nhân sau khi vui mừng qua đi, sớm đã quay lưng lại, len lén lau nước mắt.

Phương Tranh bị tung hứng một trận đến choáng váng đầu óc, sau khi xuống đất, một lúc mới đứng vững được.

Thừa dịp mọi người bình tĩnh lại một chút, Phương Tranh tiến đến trước mặt Phương lão gia hỏi: "Cha, hoàng thượng rốt cuộc phong cho con tước vị gì nha? Vừa rồi vị công công kia nói nhanh quá, hài nhi không có nghe rõ."

Phương lão gia mỉm cười nói: "Không có nghe rõ? Chỉ sợ là người nghe không hiểu thì có. Tranh nhi, về sau cần phải đọc nhiều sách, người đã là mệnh quan triều đình, hơn nữa còn được khâm phong tước vị, không thể văn dốt vũ dốt như trước đây được nữa, nếu không lại tự làm mất mặt mũi của chính người a."

Phương Tranh xấu hổ cười, vâng vâng dạ dạ.

Phương lão gia giải thích nói: "Hoàng thượng ban thưởng cho người đồng xuất thân với tiền sĩ, chính là nói về sau người là người có công danh, phong người làm Trung Dũng Bá, chính là bá tước, hơn nữa người còn phong chức tán kỵ thường thị, hiểu chưa?"

"Tán kỵ thường thị là chức quan gì? Mấy phẩm?"

"Tán kỵ thường thị là một hư hàm, ngũ phẩm, là tùy thị hầu hạ bên người hoàng thượng, cấp cho hoàng thượng một vài kiến nghị, mặc dù không có thực quyền, nhưng vị trí lại thập phần trọng yếu, Tranh nhi, người cần phải dụng tâm mà làm a."

"Tùy thị bên người hoàng thượng, chẳng phải đều là thái giám sao?" Trong tivi bình thường vẫn luôn diễn như thế, những tên rầm điên rầm đảo ở sau lưng hoàng thượng, không phải đều là lũ thái giám "thượng vô mao, hạ vô căn" sao? Hoàng đế không phải muốn bản thiếu gia vung đao tự cung đi hầu hạ lão đầy chứ?

"Không được nói bậy!" Phương lão gia trừng mắt nhìn hắc một cái, "Tán kỵ thường thị là quan văn, không phải thái giám!"

Phương lão gia nhìn sắc trời một chút, sau đó gọi Tôn quản gia tới, "Hôm nay chính là đại hỷ sự của Phương gia ta, kêu hạ nhân chuẩn bị, lão phu muốn vào từ đường bái tế tổ tiên!"

Vậy là, ngay sau khi chuẩn bị xong súc sinh cùng những thứ đèn nhang cúng tế, ba người Phương gia dưới sự dẫn đầu của Phương lão gia, tiến vào từ đường bái tế liệt tổ liệt tông. Phương lão gia quỳ gối trong từ đường lệ già ngang dọc, báo cho tổ tông linh thiêng trên trời, Phương gia vẫn luôn kinh doanh buôn bán, rốt cuộc đã có một vị ra làm quan, thực sự là tổ tông phù hộ...

Đám hạ nhân sắc mặt cung kính chia làm hai nhóm quỳ gối ở ngoài từ đường, Tôn quản gia cùng Lưu quản gia phân biệt quỳ ở hai bên trái phải, hai vị lão nhân vì Phương gia mà dốc hết tâm huyết làm lụng vất vả nửa cuộc đời, bây giờ giống như là hải tử, khóc lóc nước mắt nước mũi tùm lum.

Phương gia hương hỏa truyền thừa hơn mười đời, tổ tiên chưa bao giờ có người nào được ra làm quan, không phải làm nông thì cũng kinh thương, về địa vị xã hội mà nói, Phương gia qua nhiều năm như vậy vẫn luôn bị dè xuống tầng thấp nhất. Hôm nay Phương Tranh vì Phương gia mà tranh hơi, nếu không có gì bất ngờ xảy ra mà nói, từ nay về sau, Phương gia liền có thể công khai bước lên thượng tầng phú quý, chân chính trở thành một gia tộc thượng tầng có tiền có thế. Phương lão gia cùng Phương phu nhân, thậm chí cả hai trăm hạ nhân ở trong nhà, thân phận bọn họ cũng vì vậy mà nước lên thuyền lên, khi ở bên ngoài sẽ không bao giờ phải chịu ánh mắt miệt thị của người khác, ngày hôm nay, đối với Phương gia mà nói, là một ngày thoát thai hoán cốt, khiến cho người ta phấn chấn tinh thần. Phương gia rốt cuộc cũng từng bước một chuyển từ một gia đình thương nhân sang một gia đình quan lại.

Bái tế qua đi, Phương lão gia vung tay lên, sai người đóng cửa phủ, toàn bộ hạ nhân Phương phủ tụ tập lại, mỗi người được thưởng năm lượng bạc, cho phép uống rượu hết mình, không say không về.

Phương phủ trên dưới nhất thời sôi trào, ngày hôm nay, Phương gia không hề mời bất kì khách nhân nào, từ ba vị chủ nhân Phương gia trở xuống, uống rượu ăn mừng tất cả đều là hạ nhân trong phủ. Phương lão gia còn tạm thời điều đến hơn phân nửa số đầu bếp của Yêu Nguyệt Lâu, mọi người tận tình ăn uống vui cười, từ buổi chiều âm ỉ cho đến tận đêm khuya.

Toàn bộ Phương phủ đều say, say nhất chính là Phương lão gia, uống đến bất tỉnh nhân sự, khi được hạ nhân khiêng về phòng, trong miệng vẫn còn thì thào lẩm bẩm: "Tổ tông phù hộ, Phương gia hưng thịnh..."

Phương Tranh thì tương đối xảo quyết, khi đám hạ nhân tới kính rượu hấn thì hấn thường lén giở trò, có thể trôi liền từ chối, cho nên khi mọi người đã uống không ít, hấn mới uống được khoảng năm sáu phần. Thấy tất cả đều say, Phương đại thiếu gia gian xảo cười hề hề, trở về phòng đi ngủ.

Tháng sáu năm Kiến Vũ thứ mười hai, quân báo phương Bắc truyền về, Phùng Cừu Dao suất lĩnh hai vạn kỵ binh tinh nhuệ, hóa trang thành người Đột Quyết, từ Thiểm Cam tiến vào thảo nguyên, tàn sát diệt sạch hơn mười tiểu bộ lạc của Đột Quyết, dọc đường cũng để lộ ra phong thanh, nói bọn họ là bộ hạ của Khả Hãn Đột Quyết mới lập Mặc Xuyết, phụng mệnh của tân Khả Hãn, tiếp quản toàn bộ các bộ lạc trên thảo nguyên.

Hai vạn người liên tục đánh thẳng đến phụ cận Hắc Sa Thành vương đình của Đột Quyết, Phùng Cừu Dao lúc này mới quay đầu rời đi, từ thảo nguyên chạy tới sa mạc, rồi lại đi theo con đường tơ lụa quay trở về Hoa triều.

Mặc Xuyết đóng giữ ở thảo nguyên, khi thám thính thấy có người trắng trợn dùng danh hào của hấn tàn sát người Đột Quyết, vừa gấp vừa giận, dẫn theo hai vạn đại quân truy sát quân đội của Phùng Cừu Dao, may mà Phùng Cừu Dao đã sớm phát giác, đợi đến khi người Đột Quyết đuổi theo, Phùng Cừu Dao đã dẫn quân chạy trốn tới sa mạc từ lâu rồi.

Đột Quyết Khả Hãn Cốt Đốt Lộc đang tiến đánh thành trì Hoa triều quả nhiên đã trúng kế, nghe tin đệ đệ Mặc Xuyết của hấn tự lập làm Khả Hãn, lại còn tàn sát toàn bộ già trẻ lớn bé hơn mười bộ lạc, rất là tức giận.

Mà quân doanh của đại quân Đột Quyết cũng bởi vì lời đồn do mật thám tung ra, dẫn đến quân tâm bất ổn, ngay buổi tối hôm nhận được tin tức xác thực truyền đến từ thảo nguyên, liền có ba bốn quân doanh bất ngờ làm phản, Cốt Đốt Lộc thấy tình hình như vậy, lập tức buông tha kế hoạch tấn công sớm lập ra đối với Hoa triều, suất lĩnh toàn bộ đại quân Đột Quyết chạy về thảo nguyên, chuẩn bị "trấn áp" kỳ đệ Mặc Xuyết tạo phản.

Đến tận đây, kế sách đẩy lui Đột Quyết của Phương Tranh mới hoàn toàn thành công.

Chiến dịch này, quân đội của Phùng Cừu Dao tàn sát vô số già trẻ lớn bé của các bộ lạc Đột Quyết, mà hai vạn quân tinh nhuệ hấn dẫn nhập thảo nguyên cũng tổn thất không ít, trong bộ lạc Đột Quyết, tuy là phụ nữ và trẻ con nhưng cũng tinh thông cưỡi ngựa bắn cung, đến khi quân đội của Phùng Cừu Dao bước vào được lãnh thổ của Đại Hoa cũng chỉ còn sót lại sáu ngàn người.

Quân báo truyền tới kinh thành, toàn thành hò reo hoan hô, bách tính ào ào ra đường ăn mừng, mà Phùng Cừu Dao suất lĩnh cô quân thâm nhập thảo nguyên cũng được bách tính tán dương, trở thành anh hùng dân tộc.

Không biết ai nghe được tin tức, kể sách đẩy lui quân địch lần này, chính là của cái gã bại gia tử hiệu buồn Phương gia, đồng thời gã bại gia tử kia cũng được hoàng thượng phong thưởng tước vị, vào triều làm quan. Mọi người đều xôn xao kinh nghi không ngớt, cố ý tìm tới đám chuông quỹ người làm của cửa hiệu Phương gia hỏi thăm, sau khi đặt được câu trả lời thuyết phục, bách tính bắt đầu khen ngợi như nước thủy triều, ngay cả những vết xấu ngày trước của Phương Tranh, cũng được khen thành tuổi trẻ bất kham, có tác phong của nhà sĩ, bộ dạng của phú quý.

Lúc này Phương Tranh đang ngồi trong hậu điện vương phủ của Mập Mập, cùng Mập Mập uống rượu nói chuyện phiếm.

Mấy ngày nay đại môn Phương phủ đều bị người chen chúc sập sập đến nơi, có nịnh bợ, có tặng lễ, cũng có làm mối, mọi người đều biết, Phương gia có một nhi tử không chịu thua kém người khác, cách thăng quan phát tài không còn xa, lúc này không nịnh bợ lấy lòng thì còn đợi đến khi nào nữa? Đặc biệt ông chủ ba hiệu buồn trước đây muốn đem nhi nữ gả cho Phương Tranh, lại càng quần quýt bám dính lấy Phương lão gia, yêu cầu lập tức đem nữ nhi gả sang đó.

Những người này khiến Phương Tranh đau đầu không thôi, mấy ngày liền không dám bước ra khỏi cửa nửa bước, hôm nay rốt cục chịu không nổi, len lén trốn đi từ cửa sau, lập tức tới Phúc vương phủ tìm Mập Mập.

"Ta nói Mập Mập, người bảo an tâm cái gì hả? Không phải đã nói cùng người rồi sao, ta không muốn làm quan, nếu phụ hoàng người muốn ban thưởng ta mà nói, cấp cho chút vàng bạc châu báu, tuyệt sắc mỹ nữ không được sao, hà tất bắt ta làm quan chứ? Người xem bộ dạng ta như vậy, có giống người làm quan không?" Phương Tranh uống một ngụm rượu, trừng mắt bất mãn nhìn Mập Mập nói.

"Ha ha, phụ hoàng nhất định muốn cho người làm quan, ta có biện pháp gì chứ? Nếu không, người tự mình đi gặp phụ hoàng ta nói một chút? Dù sao hôm nay người cũng là tán kỵ thường thị, lúc nào cũng có thể tiến cung diện thánh mà." Mập Mập cười rất đắc ý, như con hồ ly mập trộm được cả trăm con gà. Để kéo được Phương Tranh vào triều làm quan, tiểu tử này ở phía sau màn đã bỏ ra không ít công sức.

"Thôi đi, phụ hoàng người còn không lập tức chém đầu ta à." Phương Tranh liếc mắt lườm hắt.

"Phương huynh, vì sao không thử vì nước xuất chút sức lực? Dù người không thích quan cao lộc hậu, có thể ra sức vì bách tính thì có gì không tốt? Người có biết người đưa ra kế hoạch này, đã cứu được bao nhiêu tính mệnh bách tính hay không? Ta không hiểu, vì sao người lại không muốn làm quan như vậy?"

"Mập Mập, hôm nay ta xuất phát từ nội tâm nói với người, thực sự là... ai! Lời nói đại nghịch bất đạo," Phương Tranh liếc nhìn trái phải, thấy xung quanh không có người mới tiến đến bên tai Mập Mập nhỏ giọng nói: "Tục ngữ nói, gần vua như gần hổ a..."

Mập Mập nghe vậy ngẩn người, còn chưa kịp có phản ứng gì, Phương Tranh ngay lập tức đã đổi sang vẻ mặt vô lại nói: "Ai, người đừng có đi mật báo a, ta cái gì cũng chưa nói, ra khỏi cửa này, ta cái gì cũng không thừa nhận!"

Mập Mập hơi suy nghĩ, bưng tỉnh đại ngộ: "A! Nguyên lai là người sợ cái này nha..."

Mập Mập nói tiếp: "Thực sự là người lo lắng vô ích rồi, chỉ cần người đừng phạm vào đại tội mưu đồ nghịch soán, khi nói chuyện làm việc cẩn thận một chút là sẽ không có việc gì, phụ hoàng ta từ khi đăng cơ đến nay đã mười hai năm, giết quan viên triều đình đều là tội chí tử. Hơn nữa không phải là còn có ta ở đây sao? Mà với dạng như người, có thể phạm vào đại tội gì cơ chứ?"

Phương Tranh gật đầu, lập tức kịp phản ứng lại, mắt húng nói: "Cái gì mà dạng như ta? Lời này có ý tứ gì?"

Mập Mập cười tủm tỉm: "Ý tứ là nói, với dạng người như người, cho người thêm một lá gan cũng không dám phạm vào đại tội, nhiều lắm là chỉ tham ô chút bạc, đạo đức bại hoại, cũng không tính là chuyện gì ghê gớm."

Phương Tranh nheo mắt lại suy nghĩ: "Sao ta lại nghe lời này của người có chút không đúng nhỉ? Người khác có bản lĩnh đều là trị quốc bình thiên hạ, không có bản lĩnh thì sống tầm thường cả đời, bản thân ta ngay cả chút bản sự làm điều phạm pháp cũng không có sao?"

Mập Mập cười to: "Phương huynh, người cũng đừng khiêm tốn, bản lĩnh của người rất lớn đó!"

Tiếp theo, Mập Mập ngữ khí nặng nề nói: "Phương huynh, trước đây người cũng đã nói với ta, năng lực càng lớn, trách nhiệm càng lớn, hôm nay Hoa triều loạn trong giặc ngoài, khắp mình thương tích, đại thần trong triều đa số đều tầm thường không chí tiến thủ, bo bo giữ mình, quan lớn địa phương thì hiếp đáp bách tính, tham ô thành thói, bên ngoài Đột Quyết giương giương mắt hổ, phụ hoàng vẫn luôn ưu tư đến tận bây giờ, lòng nóng như lửa đốt. Phương huynh, hai ta quen biết lâu như vậy, coi như người giúp ta, được không? Hảo hảo làm quan, tận lực giúp phụ hoàng ta, giúp bách tính Hoa triều làm chút việc, được không?"

Phương Tranh trầm mặc, hẳn cảm thấy tất cả đều đang đi ngược lại dự định ban đầu của hắn, mộng tưởng của thiếu gia ta là làm một gã hoàn khổ tử đệ nha, thế nào mà chớp mắt đã thành làm quan? Lại nói ta cũng đâu có làm gì, chỉ là đưa ra một biện pháp vớ vẩn, người cổ đại khổ sở học tập mười năm, chịu bao gian khổ lên kinh đi thi còn không nhất định có thể thi trúng, dựa vào cái gì mà ta chỉ nói vài câu đã được làm quan ngũ phẩm, cộng thêm một cái tước vị? Làm quan như vậy có dễ quá không? Thực sự là vậy thì những tú tài cử nhân kia cũng chẳng đáng.

Nhưng nếu như đã được phong quan phong tước, trả lại cũng không quá thích hợp, vậy thì cứ làm đi, thiếu gia ta dù gì cũng coi như là một thanh niên tiên bộ, có người tình nguyện cho ta làm quan, ta cần gì phải từ chối? Lại nói, ngày đó khai trương Ngọc Như Trai, Mập Mập và Phương Tranh từng nói qua, Phương Tranh đã ghi tạc sâu trong lòng, bất luận là từ góc độ nào, hẳn cũng không thể không làm cái chức quan này. Thế sự thường thường là như vậy, có đôi khi rơi vào trên đầu, bản thân dù không muốn, cũng không có cách nào cự tuyệt. Ý chí cá nhân ở trước xu thế phát triển của sự vật, có vẻ như quá nhỏ bé.

Là ra sức phản kháng, hay là lặng lẽ hưởng thụ? Lấy tính tình của Phương đại thiếu gia, đáp án tựa hồ không cần phải chọn.

Nghĩ tới đây, Phương Tranh quyết định chủ ý, cười tủm tỉm nói: "Mập Mập, trước tiên ta hỏi một chút, làm quan một tháng bao nhiêu tiền lương? Nga, ý của ta là bao nhiêu bổng lộc? Nói thật a, ít một chút ta cũng không quan tâm đâu, ai, ta quả thực là một người không có nguyên tắc..."

Mập Mập nghe thấy vậy, biết Phương Tranh đã đáp ứng làm quan, không khỏi đại hỉ, vỗ vai Phương Tranh cười to nói: "Lấy tài lực của nhà ngươi, chút bổng lộc này sợ là không lọt vào được pháp nhãn, phụ hoàng ta cho người làm quan còn có chỗ tốt, quan lại khắp thiên hạ đều có khả năng tham ô, duy độc có mình người là không có khả năng đó, bởi vì nhà ngươi thực sự có quá nhiều tiền, người khác có tặng một chút bạc đến, ở trước mặt người quả thực cũng không có ý tứ!"

Phương Tranh cũng cười, "Đúng vậy, bất quá ta làm quan có một chỗ hại, nếu như người khác sử dụng mỹ nhân kế với ta, ta nghĩ rằng ta rất nhanh sẽ đầu hàng..."

"..."

54. Chương 54: Tiến Cung Diện Thánh.

Vừa nghe nói Phương Tranh phải vào cung gặp hoàng thượng, trên dưới Phương phủ nhất thời bận rộn tất bật, Phương gia có nhiều đời gia chủ như vậy, không làm nghề nông thì làm kinh thương, chưa từng được gặp qua mặt rồng trong truyền thuyết. Hôm nay thiếu gia lên nhanh như điều gặp gió, sau này nếu muốn gặp mặt hoàng đế cũng là dễ dàng, Phương gia sau này cũng không còn là gia tộc thương nhân kém cỏi hơn người ta như trước. Cho nên trên mặt đám người hầu đều vui sướng, trong lúc nhất thời lo kéo xe, kéo ngựa, thay đổi triều phục cho Phương đại thiếu gia, bề bộn đến rối loạn.

Phương phu nhân đối với tràng cảnh lộn xộn này rất bất mãn, vì vậy bà lấy ra uy quyền gia chủ, nhanh chóng chỉ huy hiện trường chuẩn bị cho vị nhập cung diện thánh: "Tiểu Ngũ, đi tây viện triệu tập hộ vệ, gọi bọn hắn chờ bên ngoài cửa lớn, Phúc Quý, đi đóng xe, tuyển cỗ xe song mã mới làm, thiếu gia có tước vị, sau này thiếu gia ra ngoài đều phải dùng loại xe song mã, Lan nhi, kêu nha hoàn bưng nước lên cho thiếu gia rửa mặt, Tiểu Lục, may thay đổi triều phục cho thiếu gia..."

Phương Tranh vẽ mặt đau khổ, mặc cho một đám người bu quanh người hần: "Mẫu thân, cái này... Cũng không cần long trọng như thế chứ? Không phải chỉ là đi gặp hoàng thượng thôi..."

Phương lão gia ở một bên biến sắc quát lớn: "Câm miệng. Họa là từ trong miệng mà ra người không biết sao? Người có quan có tước, nói thế nào còn không hiểu biết kia chứ hả? Nói ra dễ dàng như vậy, người có biết toàn bộ Hoa triều có cơ hội được gặp Hoàng thượng có được mấy người? Chưa thấy qua ai ngu ngốc như người. Sau này phải thận trọng từ lời nói đến việc làm biết không? Nếu không sẽ làm cho người, mà ngay cả Phương gia cũng gặp tai họa, hiểu hay không?"

Đã trúng một lần rắn dạy dỗ ập xuống của Phương lão gia, Phương Tranh bất ngờ bất đắc dĩ đành im lặng. Tiểu Lục ở một bên hé miệng cười khê, tay chân nàng nhanh lẹ giúp Phương Tranh thay đổi triều phục, phụ thân của tiểu Lục từng là võ tướng triều đình, cho nên đối với quần áo triều phục cùng mũ nón cũng không xa lạ, thoáng chốc đã thay xong thật nhanh.

Nhìn bản thân mình trong gương, dáng vẻ , hình dạng quái dị, Phương Tranh cảm thấy rất bất mãn, triều phục cũng thật vừa người, nhưng mặc triều phục vào rồi cũng không thoải mái chút nào, thấy thế nào đều giống như một con khỉ mặc y phục chuẩn bị xướng tuồng, đáng dấp cực kỳ buồn cười.

Ôi, ta thật sự là không thích hợp làm quan. Phương Tranh nhìn tấm gương cảm thán không thôi.

"nhìn xem, thiếu gia mặc vào triều phục uy phong bát diện, quan uy mười phần, không hổ là Văn Khúc tinh quân hạ phàm, tương lai nói không chừng thiếu gia sẽ làm tướng luôn đó". Những câu vỗ mông ngựa của đám người hầu tuôn ra như nước thủy triều, chập đến mức tâm tình của Phương đại thiếu gia cũng thoáng giảm bớt - coi như là bọn họ nói sự thật đi, hiện tại ta rất tuần tú, ta hiện tại rất tuần tú nga... Phương Tranh ngồi trong xe ngựa không ngừng thôi miên chính mình.

Xe ngựa rất rộng rãi, chiếc xe ngựa này là do Phương phu nhân tự mình giám sát chế tạo, với tước vị bá tước của Phương Tranh, có tư cách ngồi xe song mã, cho nên xe ngựa dùng vật tranh trí, chất liệu gỗ đều là thượng đẳng, ngựa kéo xe đều là lương câu mua từ Đại uyển.

Phương bá gia xuất hành, tràng diện xa hoa, gia đình hộ viện tiền hô hậu ủng, gương mặt Tiểu Ngũ mang theo vẻ tự mãn không ngừng ưỡn ngực, hộ viện của bọn họ mặc trang phục võ sĩ thống nhất, uy phong lẫm lẫm. Đám người vô cùng khí thế đi trên đường lớn của kinh thành, dẫn dắt ánh mắt chú ý của người qua đường không thôi.

"Phô trương quá, đây rõ là đi ngược hần với phong cách làm người biết điều thường ngày của thiếu gia ta, vậy không được, nghiêm trọng thoát ly quần chúng quá đi thôi". Phương Tranh âm thầm lắc đầu, vén rèm xe lên gọi tiểu Ngũ: "Nói với bọn hộ viện một tiếng, sau này đừng đi ra nhiều như vậy, thiếu gia không thích".

Tiểu Ngũ buồn bực nói: "Vì sao thiếu gia không thích? Thiếu gia làm quan, lẽ ra nên làm như vậy chứ".

Phương Tranh cả giận nói: "Câm miệng! Người là thiếu gia hay ta là thiếu gia? Ta nói như thế nào thì người làm như thế nào, nhiều lời vô ích. Người nhìn xem đám hộ viện kia, người nào cũng huênh hoang, dương dương đắc ý, những đại cô nương trên đường đều chỉ lo nhìn bọn hần, mỹ nam tử như thiếu gia ta đây mà các nàng không phát hiện. Người nói cho bọn hần biết, bảo bọn họ sau này khiêm tốn một chút đi".

Tiểu Ngũ bừng tỉnh hiểu ra, nguyên lai thiếu gia đang ngại bọn hộ viện đoạt hết danh tiếng của hần.

Xe ngựa dừng ngay trước Tây An Môn của cấm cung, đi sâu vào trong, đó làm phạm vi cấm cung, người nhân rồi dừng nói là đi vào, dù đứng thêm một lúc bên ngoài, cũng đã bị quát mắng.

Phương Tranh xuống xe ngựa, dẫn tiểu Ngũ cùng với bọn hộ viện ở tại chỗ chờ, hần sửa sang lại triều phục, sửa mũ quan, đi thẳng tới hướng cửa cung.

Đưa lên lệnh bài, quân sĩ tỉ mỉ kiểm tra qua, cửa hông của Tây An Môn mở ra, Phương Tranh chậm rãi đi vào.

Đi qua những trạm gác trong nội cung, đi tới bên ngoài hoàng thành, ở bên trong đã có tiểu thái giám phụng khấu dụ của hoàng thượng, đang đứng bên ngoài chờ Phương Tranh.

Dọc đường Phương Tranh cũng không dám nhìn ngắm gì nhiều, đi theo tiểu thái giám rẽ trái rồi rẽ phải, đi tới ngự thư phòng.

Tiểu thái giám dẫn đường ra dẫu cho Phương Tranh đứng bên ngoài cửa chờ, sau đó hần quơ phát trần, ở ngoài cửa quỳ xuống cung kính nói: "Hoàng thượng, Phương Tranh Phương đại nhân tới".

Bên trong thư phòng mơ hồ truyền đến một tiếng "ân", tiểu thái giám đứng lên, tránh sang bên, hướng Phương Tranh cao giọng nói: "Hoàng thượng truyền Phương Tranh Phương đại nhân yết kiến...".

Phương Tranh vội vàng cúi đầu bước qua cửa ngự thư phòng, đầu cũng không hề ngẩng lên liếc quỳ gối trên tấm thảm màu đỏ tươi, lớn tiếng nói: "Vi thần Phương Tranh khấu kiến hoàng thượng, ngô hoàng vạn tuế vạn...".

"Được rồi, dập đầu cũng không xem rõ phương hướng, thấy rõ đi rồi hãy bái". Bên tai truyền đến thanh âm mang theo ý trêu cười.

"A?" . Phương Tranh theo bản năng ngẩng đầu lên, nhìn thấy trước mặt là một chiếc bàn thật to, nhưng sau bàn không có một bóng người, thanh âm vừa rồi là từ bên trái hần truyền đến.

Phương Tranh xoay đầu, ngay bên cạnh giá sách bên trái, một vị lão nhân thân mặt thường phục màu vàng đang cầm quyển sách trên tay, mỉm cười nhìn hần.

Thật là lúng túng nha, mới tiến cung lần đầu đã bị bêu xấu, điều này để cho Mập Mập biết được còn không bị hần cười chết?

Phương Tranh cũng không đứng lên, dùng đầu gối quay sang phương hướng đó, đồng thời bái xuống: "Vi thần Phương Tranh khấu kiến hoàng thượng, ngô hoàng..."

"Hãy bình thân, đừng nói nhiều lời vô dụng, thế gian có ai có thể chân chánh sống được muôn năm?". Lời nói của hoàng thượng mặc dù bình thản, nhưng mang theo một loại uy nghiêm làm cho người khác không thể chống cự.

Lão hoàng thượng này vì sao không bao giờ cho ta nói hết câu chứ? Phương Tranh phiền muộn đứng lên.

"Phương ái khanh, ngẩng đầu, để trẫm xem ngươi một chút":

Phương Tranh nghe vậy chậm rãi ngẩng đầu lên, tận lực bảo trì bình tĩnh nhìn thẳng hoàng thượng.

Hoàng thượng tỉ mỉ đánh giá hần, vị thiếu niên trước mắt này, nói anh tuấn thì cũng miễn cưỡng vượt qua, nhưng chung quy lại mang theo hương vị như đang dao dác, ánh mắt tuy có linh khí, nhưng lại thiếu một chút chừng mực, cả người lộ ra vẻ con buôn láu cá.

Phương Tranh cũng đang đánh giá hoàng thượng trước mặt, chỉ thấy vị lão nhân này sắc mặt trầm tĩnh, đôi mắt ung lợi hại hữu thần, tựa hồ có thể xuyên thấu nội tâm mỗi người, ánh mắt sắc bén nội liễm mà giấu giếm, lại mang theo khí thế cao cao tại thượng, hơn nữa... hơn nữa thấy thế nào lại có vẻ rất quen mắt?

"Yêu, nguyên lai là lão gia tử ngài nha": Phương Tranh không nghĩ ngợi chột thốt ra, hần đã nhận ra, không phải là vị lão nhân hần va chạm phải ngay trước cửa nhà của Mập Mập sao? Không nghĩ tới hần lại là hoàng thượng, khó trách hần từng nói là trưởng bối của Mập Mập.

"Lão gia tử?". Sắc mặt hoàng thượng quái dị nói, tiếp theo hần sang sắc cười: "Lão gia tử thì lão gia tử, ha ha, trẫm cũng không phải là lão gia tử gì đâu".

Lúc này Phương Tranh mới kinh hãi phát hiện mình nói sai lời, vội vàng bịch một tiếng lại quỳ trên mặt đất sợ hãi: "A, sai rồi, thần, biết tội!".

"Ha ha, hãy bình thân, người trẻ tuổi như ngươi thật thú vị": Hoàng thượng tựa hồ tâm tình không tệ, không hề tính toán chuyện xưng hô của hần.

"Nói trẫm nghe một chút, làm sao ngươi nghĩ ra kế sách đánh lui Đột Quyết? Người rất hiểu rõ Đột Quyết Khã Hãn Cốt Đốt Lộc cùng đệ đệ Mặc Xuyết của hần, có thể nói là nhịp nhàng ăn khớp vô cùng. Từng bước một không ngờ đều nằm trong kế hoạch của ngươi, nói trẫm nghe một chút, sao ngươi nghĩ ra chuẩn xác như thế?".

Hoàng thượng này không phải nghĩ ta là thầy tướng số đó chứ? Chuyện này mà cũng tính ra sao?

"Hồi hoàng thượng, vi thần kỳ thực là khi còn bé đã bị một việc điểm rõ. Khi còn nhỏ vi thần bướng bỉnh, thường xuyên thừa dịp phụ mẫu đi làm... Ách, ra khỏi nhà, chuồn ra đi tìm tiểu tử con nhà hàng xóm để chơi, nhưng nhân phẩm của hần không tốt, đùa đùa một chút thì đánh nhau, tiểu tử kia lại đặc biệt khỏe mạnh, ta đánh không lại hần, lại không nuốt được ác khí này, vì vậy chạy tới bịa đặt với ca ca của tiểu tử kia, nói đệ đệ hần chạy loạn nói bậy về hần ở bên ngoài. Tính tình ca ca của hần cũng không tốt, nghe ta vừa nói như thế, lập tức bắt tiểu tử kia trở về, hung hăng đánh một trận, còn ta, ha ha, được ca ca hần khen thưởng cho một khối đường..."

"Cái gì? Kế sách lui địch của người... thì ra là vì vậy?" . Hoàng thượng ngạc nhiên nói.

Phượng Tranh xấu hổ vò vò đầu: "Cũng không hoàn toàn là vậy, khi còn bé ta quá mức bướng bỉnh, bị khi dễ chung quy hay nghĩ biện pháp đòi lại, ách, những biện pháp này tuy không quang minh chính đại, nhưng đều đạt được mục đích".

"Người thật đúng là...". Hoàng thượng dở khóc dở cười, trầm ngâm một lát, tựa hồ như muốn tìm ra từ ngữ gì để khích lệ Phượng Tranh, nhưng lại tìm không ra, do dự không thôi.

Có thể con người ta có quá nhiều ưu điểm, nhất thời làm hoàng thượng nghĩ không ra, Phượng Tranh đắc ý nghĩ.

"Biện pháp của người tuy không quang minh chính đại, nhưng cực kỳ hữu dụng. Tôn Tử binh pháp có nói: "Phàm là chiến sĩ, chỉ cần biết vận dụng thích hợp, sẽ đạt được toàn thắng". Nhìn người chưa từng đọc qua binh thư, nhưng cũng chó ngáp phải ruồi, thậm chí có thể nói người có vận khí tốt, để cho người lừa gạt được, ha ha...". Hoàng thượng vuốt râu mỉm cười nói.

Lời này của hoàng thượng làm cho Phượng Tranh không hài lòng, đây là vận khí sao? Đây là trít uệ nha. Toàn bộ Hoa triều ngoại trừ cái đầu thông minh tuyệt đỉnh của ta, ai có được trí tuệ cao như vậy chứ?

Nhưng người ta là hoàng thượng, hần nói làm sao đều được, ta dám làm gì hần đây?

Phượng Tranh rầu rĩ nói: "Đây đều nhờ hoàng thượng hồng phúc tề thiên có mắt nhìn người, Hoa triều mới có thể chuyển nguy thành an, Ngô hoàng vạn tuế vạn..."

"Ha ha, được rồi, đừng vỗ mông ngựa nữa". Hoàng thượng cười thật hài lòng, nhìn ra được ẩn tượng của hần đối với Phượng Tranh không tệ.

"Hôm nay trầm với người tiến cung không vì chuyện gì khác, chỉ là muốn nhìn người một chút, người là con trai độc nhất của Phượng gia trong kinh thành sao?"

"Hồi hoàng thượng đúng vậy".

"Nghe nói năm nay người mười tám tuổi, chưa cưới vợ? Mười tám tuổi mà còn chưa lập gia đình cũng ít gặp, vì sao không cưới?"

Lão nhân này cũng còn nhiều trò bát quái quá đi.

"Hồi hoàng thượng, Đột Quyết chưa diệt, sao lại có nhà... "Phượng Tranh nghĩ muốn trước mặt hoàng thượng cực lực biểu hiện một mặt chí công vô tư của mình.

"Sân nghiệp nhà các người rất lớn, ha ha, dù là hoàng đế ở trong thâm cung như trầm cũng nghe nói qua danh hào của Phượng gia người":

Phượng Tranh nghe vậy trái tim liền treo cao, hoàng thượng nói ra lời này là có ý tứ gì? Chẳng lẽ hần muốn đánh chú ý với sân nghiệp của ta, lão nhân này sao còn không biết xấu hổ hơn so với ta nhỉ?

"Hoàng thượng, sân nghiệp nhà của ta không lớn đâu, thực sự không lớn. Hàng năm chỉ là hơi có lợi nhuận, có chút lời thì cũng nộp thuế cho triều đình, còn phải nuôi sống mấy ngàn người chưởng quỹ của các cửa hàng, thu ngân, tiểu nhị, còn lại cũng không bao nhiêu, dù là ăn uống trong nhà, cũng chỉ có ngày lễ tết mới đủ tiền ăn được thịt, thực sự". Phượng Tranh làm vẻ mặt sầu não khó than.

Hoàng thượng là người khôn khéo ra sao, liếc mắt liền nhìn ra ý đồ củ Phương Tranh, hần rõ ràng đang giả vờ tỏ ra vẻ mặt đau khổ, trông mắt vẫn còn đang không ngừng quay tròn chuyển động, không khỏi mừng rỡ cười ha ha: "Người yên tâm, trẫm chưa có chủ ý tới gia sản của gia đình người đâu, nguoi là công thần của Hoa triều, từ xưa tới giờ cũng không có đạo lý hoàng đế muốn mưu đoạt gia sản của thần tử, đó chỉ là chuyện của hôn quân làm ra mà thôi".

Phương Tranh vừa nghe lời này liền yên tâm, tủm tỉm cười nói: "HOàng thượng hiểu lầm, tuy rằng gia đình thần cũng không có vàng bạc gì nhiều, nhưng thần là trung thần, chỉ cần triều đình cần, nhà ta không nói hai lời, muốn bao nhiêu sẽ cấp bấy nhiêu".

Hoàng thượng nghe vậy tựa hồ có hứng thú: "A? Thật vậy chăng?".

Bây giờ Phương Tranh đang hận không thể hung hăng tát cho mình một bạt tai, miếnn ti tiện mà. đang tốt đẹp lại biểu hiện ra vẻ ngu ngốc như vậy làm chi? Đây không phải là tự tìm phiền phức cho mình sao? Vạn nhất hoàng thượng muốn tìm hần đòi bạc, hần có thể cấp hay không cấp? - Không biết một trăm lượng có đủ hay không?

Gương mặt Phương Tranh đỏ lên, bộ dạng lắp bắp nói không ra lời, hoàng thượng cười ha ha, năng lực vị thần tử này như thế nào hần còn chưa biết, nhưng hần có thể làm cho mình thật vui vẻ, mặt rồng hớn hở, xem ra cất nhắc hần lên cạnh mình là quyết định đúng đắn.

Một lát sau , hoàng thượng cười thật sảng khoái, lúc này mới nói: "Phương ái khanh, trẫm quyết định, sau này chuẩn cho người mỗi ngày vào triều tham nghị chính sự. Vốn quan viên dưới tứ phẩm không có tư cách vào triều, mà người chỉ là chức quan ngũ phẩm, phẩm cấp còn chưa đủ. Nhưng mọi việc có trường hợp đặc biệt, trẫm cấp phép cho người được đặc biệt vào triều, Phương ái khanh, người nên biểu hiện thật tốt cho trẫm xem".

Thật bị Phùng Cửu Dao nói trúng rồi, hôm nay Phương đại thiếu gia cũng đã vào triều đình, trở thành một thần tử? Bất quá muốn Phương Tranh đi theo những gian thần trà trộn trong triều, Phùng Cửu Dao đã xem như đánh lộn bàn tính, hừ hừ, thiếu gia ta không đi hại người thì đã xem như cống hiến cho xã hội, đấu trí với gian thần? Nghĩ cũng đừng nghĩ. Không có chắc chắn chính thiếu gia ta có thể trở thành gian thần trong tương lai hay không nữa đây.

Phương Tranh vội vàng quỳ xuống tạ ân: "Vi thần sợ hãi.. A ! Sai rồi! Vi thần tạ chủ long ân, Ngô hoàng vạn tuế vạn...".

Hoàng thượng lại một lần nữa không khách khí cắt đứt hần: "Được rồi, không có chuyện khác, người lui ra đi, sau này đừng có tiếp tục hô hoán muôn năm muôn năm nữa, trẫm không thích nghe".

Ân, lão nhân này còn chưa già đến hồ đồ, "Muôn năm", hai chữ này đúng là không lừa gạt được hần. Từ xưa bao nhiêu hoàng đế đều muốn luyện đan để trường sinh bất tử, đều bị hai chữ "muôn năm" làm hại, các đại thần luôn nói quá nhiều, hần liền sẽ cho rằng mình thật có thể muôn năm, có một hoàng đế ngày gốc như vậy, ngày tháng của bách tính có thể tốt được sao?

"Vi thần xin cáo lui". Phương Tranh hướng về phía hoàng thượng, khom thấp thân thể, lui ra sau từng bước.

Lúc sắp rời khỏi cửa lớn ngự thư phòng, hoàng thượng bỗng nhiên gọi hần lại, thành linh nói: "Phương ái khanh, trẫm nghe nói, người cùng Trường Bình công chúa có quen biết rất thân mật?".

"A?". Hần làm sao mà biết được? Trong lòng Phương Tranh cả kinh, mồ hôi lạnh thoáng chốc xògn ra, hoàng thượng hỏi câu này có ý tứ gì?

"Hồi hoàng thượng, vi thần cùng Phúc vương điện hạ, Trường Bình công chúa đều quen biết, xác thực tương đối quen".

"Ân, trẫm đã biết, người lui ra đi". Thanh âm hoàng thượng bình tĩnh không có cảm xúc, nghe không ra vui mừng buồn giận.

Ra ngoài cửa Phương Tranh còn đang tuôn mồ hôi lạnh, đều nói gần vua như gần cọp, lời nói này rất có đạo lý. Ngay trước đó hoàng đế còn nói giỡn nói đùa với người, nhưng người không biết sau một khắc hần

có thể lập tức trở mặt hay không, sau đó sai người đem người bắn dính lên tường - dùng cugn tiễn.

Nhưng hoàng thượng hỏi chuyện giữa hần và Trường Bình công chúa, rốt cục là có ý gì? Là thuận miệng hỏi thăm một chút, hay là ngầm ý cảnh cáo, sau này phải cách xa nữ nhi của hần một chút?

55. Chương 55: Lãng Phí.

Thiên uy thật khó dò, Phương Tranh cảm thán, lẽ nào làm hoàng đế đều thích làm ra vẻ thần bí hay sao? Có cái gì người cứ nói thẳng ra đi có phải xong sao, nói ra lại hàm hàm hồ hồ, khiến cho người khác phải ngỡ vực lung tung vô căn cứ, làm không tốt đem ý tứ của hoàng đế hiểu sai mất, bị chém đầu, tại sao chứ? Bị chết oan hay không oan đây?

Phương Tranh hướng ngoài cửa cung đi thẳng tới, bỗng nhiên bên tai truyền đến một thanh âm lạnh lạnh: “Lớn mật! Người là người phương nào? Thấy thái tử điện hạ vì sao không hành lễ?”

Phương Tranh ngăn người, ngẩng đầu vừa nhìn, đã đi tới cửa thành bên trong, trước mặt đứng không ít người, có một đám thái giám cung nữ đang vây quanh một vị thanh niên trẻ tuổi mặc long bào màu vàng, vị thanh niên này đôi mắt âm trầm, mũi cao, môi mỏng, cả người thoát nhìn thật giống như đúc đại nhân vật phản diện trong phim điện ảnh, gây ra cảm giác thật không chút thoải mái, đặc biệt khi đôi mắt hần nhìn Phương Tranh thì Phương Tranh liền có cảm giác mình bị răn độc theo dõi, làm hần cảm thấy run rẩy khó hiểu.

Cổ nén cảm giác khó chịu trong nội tâm, Phương Tranh đi lên phía trước chấp tay hành lễ: “Vi thần Hữu Tấn Kỵ Thường Thị Phương Tranh, gặp qua thái tử điện hạ.”

Thái giám đứng bên cạnh tiến lên một bước quát lớn: “Lớn mật! Gặp thái tử phải hành lễ quỳ lạy, điểm ấy quy củ cũng không hiểu sao? Người làm sao làm quan? Người đâu...”

“Lui ra.” Thái tử vẫy lui vị thái giám đang hô to gọi nhỏ kia, sau đó đi tới trước mặt Phương Tranh, mỉm cười nói: “Người là Phương Tranh? Cô vương có nghe nói về người, người là đại công thần của Hoa triều ta, cô vương thay mặt thiên hạ bá tánh cảm tạ người.”

Thái tử nói chuyện rất khiêm tốn, thái độ cũng rất ôn hòa, nhưng trong ngực Phương Tranh vẫn tồn tại một loại cảm giác bài xích cường liệt. Phải thừa nhận, quan hệ giữa người vừa người đúng là do trời sinh, thường thường ấn tượng đầu tiên liền quyết định tương lai là bạn hay là kẻ địch.

“Vi thần vạn vạn không dám nhận, công thần chân chính, chính là những mật thám lén vào quân doanh, cùng các dũng sĩ đã đánh vào thảo nguyên bất ngờ, vi thần chỉ là mở chút mồm mép, không đáng coi là công thần.”

“Phương đại nhân hà tất khiêm tốn, lần này nếu không có Phương đại nhân hiến kế cho triều đình, Đại Hoa giang sơn có thể đã rơi vào tay thiết kỵ của Đột Quyết, bách tính khổ không nói hết lời, hôm nay quốc thổ có thể bảo toàn, bách tính có thể an cư, toàn bộ đều nhờ công của Phương đại nhân đó.”

Người này vì sao còn không chịu để yên? Trong lòng Phương Tranh thật sự không nhịn được, không tự giác ngẩng đầu nhìn lên sắc trời, làm ra vẻ bất an có lẽ nói: “Sao dám..sao dám...”

Thái tử nhìn ra Phương Tranh chỉ chống đỡ cho có lệ, trong mắt hiện lên vài phần tức giận, nét mặt vẫn mang theo vẻ mỉm cười nói: “Cô vương sẽ không quấy rối công vụ của Phương đại nhân nữa, Phương đại nhân xin cứ tự nhiên.”

Phương Tranh nghe vậy vội vàng chấp tay nói: “Như vậy vi thần xin cáo lui.”

Nói xong không đợi thái tử phản ứng, liền vội vàng xoay người định đi.

Thái tử bỗng nhiên gọi lại Phương Tranh, mỉm cười nói: “Phương đại nhân, thời gian trước nghe nói Yên Nhiên cô nương trên sông Tần Hoài đã được người chuộc thân, hiện tại người đã được tiểu đẳng khoa, song hỷ lâm môn, cô vương chúc mừng cho người.”(thời xưa tiểu đẳng khoa là cưới vợ, đại đẳng khoa là đỗ trạng nguyên).

Phương Tranh ngăn người, lời này lại có ý gì? Ai nha, người cổ đại nói chuyện sao lúc nào cũng vòng vo, nói thẳng ra không tốt hay sao chứ?

Phương Tranh khom người vái chào nói: “ Đa tạ thái tử điện hạ.” Nói xong cũng không dám dừng lại, xoay người đi nhanh.

Nhìn bóng lưng Phương Tranh đi xa, nét mặt thái tử hiện lên vài phần ngoan độc, làm thái giám bên cạnh hần sợ run cả người.

Đi được nửa đường lúc này Phương Tranh mới nhớ lại, trước đây Yên Nhiên ở trên thuyền hoa chính là sản nghiệp của thái tử nha! Chính Mập Mập không tiếc trở mặt cùng thái tử, mới chuộc thân được cho Yên Nhiên. Thảo nào thái tử lại nhắc với ta, chẳng lẽ hẳn muốn ta thừa nhận ân tình này của hắn?

Hừ! Nằm mơ! Là nữ nhân của ta chung quy cũng thuộc về ta, nếu đã là nữ nhân của ta, nhân tình của ai ta cũng không nhận.

Về đến nhà thì đã lên đèn, ngoài cửa Phương phủ ánh đèn huy hoàng, cửa mở toang, hơn năm mươi người hầu xếp thành hai hàng, lẳng lặng đứng ngay cửa, thần sắc nghiêm túc nhìn thẳng phía trước. Oa, hôm nay tổ chất của những người này thật rất cao, đúng là làm quan cũng khác hẳn, trước đây chưa từng gặp qua thái độ đoan chính của họ dùng để nghênh tiếp bản thiếu gia kia chứ?

Phương Tranh nhìn thấy thế cực kỳ cảm động, mọi người đứng là quá cung kính với hắn, đã trẻ thế này còn xếp hàng chờ hắn, đã nhận tâm ý của mọi người, nên thưởng.

Phương Tranh xuống xe ngựa đi ra phía trước, từ trong lòng móc ra nắm bạc vun, gặp người liền cho, gặp người liền cho...

Đám người hầu vô cùng vui mừng, cảm kích không ngớt, đều khom người cảm ơn.

Tiểu Ngũ tiến lên lôi kéo hắn: “ Thiếu gia, đợi lát nữa đã, dường như không đúng...”

Phương Tranh không để ý đến hắn, gặp người liền cho, gặp người liền cho...

Lúc này Tôn quản gia từ bên trong đi tới, hướng mọi người nói: “ Các người tản, đi ăn cơm đi.”

Mọi người được ban thưởng, mặt mày rạng rỡ liền tán đi hết.

Phương Tranh ngăn người, có chút mất hứng, làm chi vậy nha? Có cách nghênh tiếp người như thế sao? Vừa cho bạc xong, thiếu gia ta còn chưa đi tới cửa, tất cả vì sao lại tản hết?

Tôn quản gia nói xong, vừa ngẩng đầu nhìn thấy Phương Tranh, liền chạy tới ân cần nói: “ Thiếu gia, ngài đã về rồi.”

Phương Tranh chỉ chỉ bóng lưng của đám người hầu, bất mãn nói: “ Như vậy là sao? Ta còn chưa đi tới cửa, sao lại đi hết vậy? Bọn họ không phải ra nghênh tiếp ta trở về sao?”

Tôn quản gia nói: “ Thiếu gia hiểu lầm rồi, vừa rồi thái tử điện hạ phái người tặng nhiều quà lễ tới, lão gia nói thái tử là thái tử của quốc gia, hẳn là phải mở cửa lớn xếp hàng nghênh tiếp, cho nên...”

Nếu nửa ngày thì ra bọn người kia không phải ra nghênh tiếp thiếu gia ta sao? Phương Tranh nhất thời bị phẫn, chạy nhanh vào lớn tiếng hét lên: “ Trả lại bạc cho ta!”

.....

Ở trong sảnh chất đầy quà tặng rực rỡ muôn màu, Phương lão gia ngồi ngay ngắn trên ghế thái sư, nhắm mắt dưỡng thần, Phương phu nhân đang vui mừng lật xem danh sách quà tặng.

Phương Tranh tiến đến, Phương phu nhân liền tiến ra đón, vui vẻ vỗ đầu Phương Tranh, lại nghĩ hiện tại nhi tử đã là người có quan có tước, loại động tác này không thỏa đáng, vì vậy nhẹ nhàng xoa lên đầu hắn vài cái.

“ Tranh nhi, hôm nay là lần đầu tiên con nhập cung diện thánh, thái tử điện hạ liền phái người đưa quà tặng tới, nhi tử của ta thật lợi hại, ngay thái tử điện hạ cũng tận lực kết giao.” Phương phu nhân vui mừng rạo rục nói.

Phương Tranh tùy ý nhìn lướt qua danh sách quà tặng, vừa nhìn liền dọa nhảy, thái tử điện hạ thật đúng là chuyên gia nha. Ngọc trai Đông Hải, san hô Nam Hải, vàng chất thành đồng, tơ lụa vải vóc xếp thành núi...Mấy thứ này nếu đổi thành bạc, ước chừng phải là một hai ba mươi vạn lượng.

Vị thái tử này rốt cục là muốn làm gì đây? Có cách mượn hơi người kiểu này sao? Quá khinh thường nhân cách bản thiếu gia! Bản thiếu gia là loại người dễ dàng mượn hơi như vậy à?

“Tôn quân gia, gọi người dời mấy thứ này đến chỗ phòng đi.” Phương Tranh lớn tiếng phân phó.

Phượng lão gia nhíu mày nói: “Tranh nhi, trước đây con nhận thức thái tử điện hạ sao?”

“Không quen.”

“Vậy vì sao hắn lại tặng nhiều quà quý trọng cho con? Trong đó có nội tình gì hay không? Vô công không nhận lộc, quà tặng này nên thu hay không, con nên nghĩ kỹ.” Phượng lão gia hàm súc đề điểm Phương Tranh một câu.

“Phụ thân, không có việc gì đâu, thu thì thu, hơn nữa nếu hiện tại trả về, chỉ sợ xác định vững chắc sẽ đắc tội thái tử, còn không bằng giữ lại làm cho hắn an tâm, ta thu cũng vui sướng, ha ha...” Phương Tranh tùy tiện nói.

“Tranh nhi, hôm nay con đã làm quan, lời nói cùng sự tiến lui trong việc làm, nên suy nghĩ tỉ mỉ, đừng đi sai con đường.”

Phượng phu nhân ở một bên kinh ngạc nói: “Nguyên lai thái tử điện hạ tặng lễ là có nội tình sao? Tranh nhi, vậy...không thích hợp đâu, đừng thu, nghĩ biện pháp trả về đi, chúng ta cũng không thiếu tiền.”

“Mẫu thân, không có việc gì đâu, trước tiên đặt trong chỗ phòng trước, hài nhi tự có tính toán.” Phương Tranh tự tin tràn đầy nói.

Ẩn vào trong miệng thứ gì đó, bản thiếu gia làm sao chịu nhỏ ra? Thái tử tặng lễ cũng không cần quan tâm có mục đích gì, thiếu gia ta đều thu hết, thu lễ mà không cần làm, ta cũng không phải là người thứ nhất...

“Tranh nhi, hôm nay diện thánh, hoàng thượng đã nói gì với con? Con có làm việc gì hồ đồ ngay trước mặt hoàng thượng không đó?” Phượng lão gia lo lắng nhìn hắn.

“Không có, con nghĩ hoàng thượng rất thích con nha, thực sự, con nghĩ hắn còn muốn thu con làm con rể hắn.”

“Miệng nói linh tinh! Cẩn thận họa là từ trong miệng mà ra!” Phượng lão gia trách cứ.

Phượng Tranh thuận miệng nói: “Được rồi, phụ thân, hoàng thượng nói, từ ngày mai trở đi, muốn con mỗi ngày vào triều tham nghị chính sự...”

“Nga? Nói thật sao?” Phượng lão gia và phụ nhân mừng rỡ liếc mắt nhìn nhau: “Nghĩ không ra con ta lại được thánh thượng ân sủng như vậy, Tranh nhi, con nên hảo hảo làm việc, đừng làm cho hoàng thượng thất vọng.”

“Ý tứ của hài nhi là...” Phương Tranh ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn lão cha: “Nếu nói chuyện với hoàng thượng, hài nhi không muốn vào triều, chẳng biết hoàng thượng có đồng ý hay không...” Thanh âm càng nói càng nhỏ, có vẻ rất là chột dạ.

“Vì sao?” Phượng lão gia cau mày.

“Hài nhi nghĩ mình tuổi còn quá trẻ, còn trẻ như vậy lại trở thành một trong các triều thần, vẫn không phải là một chuyện tốt...”

Chính yếu chính là, mỗi ngày giờ Dần, cũng có thể nói là hừng đông ba bốn giờ sáng liền phải đi vào triều, với tính cách lười biếng của Phượng đại thiếu gia làm sao chịu được? Lý tưởng của Phượng đại thiếu gia xuyên qua chính là hưởng thụ sinh hoạt, chứ không phải xuyên qua để chịu tội.

“Con ta có thể nghĩ như vậy, chứng minh người đã rất hiểu sự. Ha ha, chuyện triều chính, lão phu cũng không hiểu, nhưng nếu hoàng thượng đã an bày như thế, nhất định là có đạo lý của hắn, Tranh nhi con

không nên cãi lời.” Phương lão gia tự nhiên không biết trong lòng Phương Tranh còn có nhiều khúc mắc như thế, vuốt bộ râu dài cười nói.

Phương Tranh kính cẩn vâng dạ.

Trở lại tiểu viện, Phương Tranh cởi bỏ giày quan, nằm dài xuống giường lớn, vận mệnh người một cái. Suốt nửa buổi đúng là mệt chết, còn phải dập đầu, mao bệnh của người cổ đại thật là tệ hại, dập đầu cái gì chứ, bắt tay mới tốt, vừa lễ phép lại có phong độ, còn phải tiết kiệm được rất nhiều sức lực.

Ngày mai lâm triều ta phải làm sao bây giờ đây? Dường như có một người nói cho ta biết, lên triều đình phải đứng nơi nào, còn phải tuân thủ lễ nghi, hoàng thượng thật yên tâm về ta, không sợ ta làm xấu mặt? Có lẽ hẳn lại thích xem ta làm xấu mặt thì sao?

Tiểu Lục bưng chậu nước nóng đi vào, nói: “Thiếu gia, rửa mặt đi.”

Phương Tranh vừa thấy Tiểu Lục, tinh thần rung lên: “Tiểu Lục, ca ca mang người đi ngắm cá vàng có được không?”

“Thiếu gia, ngài đừng đùa, nhanh rửa mặt đi chứ.” Tiểu Lục sáng giọng.

Tuy rằng còn chưa tìm được hành tung của mẫu thân Tiểu Lục, nhưng quan hệ giữa Phương Tranh cùng Tiểu Lục đã có tiến triển đột phá, hôm nay Tiểu Lục cũng đã cười nói trước mặt Phương Tranh, đó là hiện tượng tốt – trước khi lòng của nữ nhân cam tâm tình nguyện bị đẩy ngã, luôn sẽ có cười có nói trước tiên.

“Tiểu Lục nha, ngày hôm nay có nóng nực hay không? Buổi tối không nên mặc nhiều y phục để ngủ, cẩn thận bị cảm nắng, hay nhất lúc ngủ không cần mặc gì hết, thiếu gia ta miễn phí làm cây quạt cho người, thật mát mẻ nha.” Phương Tranh cười hắc hắc.

Tiểu Lục mắc cỡ giậm chân: “Thiếu gia! Còn nói vậy nói bạ, cẩn thận...cẩn thận ta...”

Nói xong Tiểu Lục nhìn xung quanh, lấy một chén trà đặt trên bàn, đặt vào lòng bàn tay, sau đó “hô” một tiếng thở nhẹ, tay phải bóp chặt lại, khi chậm rãi mở bàn tay ra, chỉ thấy chén trà đã biến thành bột phấn.

Phương Tranh nhìn thấy ghen hòng nhìn trần trối, đây là người sao? Không phải là ta xuyên qua tiểu thuyết huyền huyền đó chứ? Sớm biết Tiểu Lục có võ công, thế nhưng không nghĩ tới võ công của Tiểu Lục lại lợi hại như vậy, một chưởng vừa rồi nếu đánh lên người hần, chỉ sợ so với việc trúng Hóa Cốt Miên Chưởng còn thảm hơn nha?

“...Thiếu gia, ngài làm sao vậy?” Tiểu Lục nhẹ nhàng phỉ bụi phấn trên tay, thị uy nhìn Phương Tranh, thấy Phương Tranh vẫn há to miệng không nhúc nhích, trong lòng không khỏi buồn cười.

“Hóa...Cốt Miên...Chưởng?” Phương Tranh sợ đến lắp bắp hỏi.

Tiểu Lục cau lại đôi mày liễu thanh tú: “Hóa Cốt Miên Chưởng? Tên đó sao nghe nham hiểm như vậy? Thật không phải là thứ gì tốt.”

“Người vừa sử dụng...”

“Tiểu Lục vừa sử dụng bất quá chỉ là kiến thức cơ bản lúc luyện công, chỉ là võ tay thôi, khi Tiểu Lục còn bé thì mỗi ngày đều phải võ vài cái.”

Đó còn gọi là kiến thức luyện công cơ bản sao? Còn cho người ta sống nữa hay không đây?

Tiểu Lục thấy động tác uy hiếp đã thu được hiệu quả, thỏa mãn gật đầu, vươn bàn tay nhỏ bé tới nâng lên chiếc cằm của Phương Tranh, giúp hần khẹp lại cái miệng đang há rộng.

“Thiếu gia, ngài yên tâm, Tiểu Lục quyết sẽ không đối đãi với ngài như vậy đâu, Tiểu Lục chỉ là vì thấy ngài xấu như vậy, nên mới cố ý dọa dọa ngài thôi.” Tiểu Lục thấy Phương Tranh vẫn ngây ngốc, thật lâu không nói chuyện, cho rằng hẳn bị sợ hãi, nhanh miệng giải thích.

“Tiểu Lục...”

“Àn?”

“ Sau này muốn võ, thì đi nhà bếp tìm một cái chén bể mà võ, chiếc ly đó là hàng tốt nha, hai lượng bạc một bộ đó, rất lãng phí!”

“”

56. Chương 56: Đến Muộn.

Thật lâu sau, Phương Tranh mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, hai mắt sáng rực, hưng phấn không thôi.

Chuyện này có thể so sánh với nhật được bảo, nguyên tưởng rằng Tiểu Lục bất quá cũng chỉ biết đâm ba chiêu thức khoa chân múa tay, yếu nhược vô lực, hiện giờ xem ra, cho dù là nam nhân cao lớn như Phương Tranh, mười người cũng không chắc chắn sẽ đánh thắng được nàng, có Tiểu Lục, ngày sau thiếu gia ta đấu đá lung tung, không cần kiêng kị điều gì hay sao? Một khối bảo vật như vậy, thiếu gia ta sao có thể để cho nàng rời khỏi ta? Chuyện tình giúp nàng tìm tung tích của mẫu thân, nhất định phải thúc giục Mập Mập giải quyết việc này nhanh gọn, ngày sau nàng sẽ một lòng một dạ đi theo ta.

” Tiểu Lục nha, võ công của người đã đạt tới cảnh giới nào?” Phương Tranh hưng phấn hỏi.

” Cảnh giới? Có nghĩa là gì?” Tiểu Lục trong mắt lộ ra một mảnh mờ mịt.

” Chính là luyện tới trình độ nào. Nghe nói người luyện võ chú trọng nội ngoại kiêm tu, người có nội công hã? Nhưng ta chưa từng thấy qua người ngồi điều tức vận khí a.” Phương Tranh tò mò quăn quýt chạy chung quanh người của Tiểu Lục hồi vòng vo. Tiểu Lục dáng người phi thường nhỏ nhắn, một bộ dạng yếu đuối, nếu không tận mắt nhìn nàng vừa mới ngưng tụ chụp nát chén trà, đánh chết hẳn cũng không tin một tiểu nha đầu như vậy lại biết võ công. Chẳng lẽ Tiểu Lục cũng am hiểu sâu sắc đại đạo ”giả trư ăn thịt cợn” trong truyền thuyết?

” Cái gì mà vận khí điều tức, khó nghe muốn chết, người ta thường gọi là phương pháp thổ nạp.” Tiểu Lục oán trách trừng mắt nhìn Phương Tranh liếc mắt một cái. Nha đầu kia tháo cái biểu tình lãnh đạm xuống, một lần tức giận tựa hồ cũng như muốn vạn phong tình.

” Dù sao ý nghĩa cũng như nhau. Hiện tại võ công của người tu luyện đến trình độ nào rồi? Có thể một chưởng chặt đứt cái cây kia hay không?” Phương Tranh hứng chí bưng bưng chỉ vào một gốc cây hạnh ngân ngoài cửa, ước chừng thân cây hai người ôm không xuể. Cao thủ thân mang tuyệt thế võ công trong truyền thuyết xuất hiện trước mặt Phương Tranh, có thể nào không khiến cho hắn cảm thấy hưng phấn.

” Thiếu gia, người ta là người, không phải thần tiên.” Tiểu Lục bất đắc dĩ nhìn Phương Tranh, tựa như đang nhìn một tiểu hài tử cố tình gây sự, ” Công phu không phải thần kỳ như vậy, cũng chỉ có tác dụng giúp có thân thể khỏe mạnh và bảo vệ mình mà thôi.”

Ai, nàng nói cũng đúng, xem ra kỳ vọng của ta hơi thái quá, nếu công phu mà thực thần kỳ như vậy, Trung Quốc trước kia đã sớm thống nhất địa cầu, như thế nào còn thường xuyên bị kẻ thù bên ngoài xâm lăng, nhục mạ. Tiểu Lục thấy Phương Tranh đã nghĩ thông suốt, nhẹ nhàng vỗ bả vai của hắn, dịu dàng nằm xuống ngủ.

Phương Tranh nằm ở trên giường, hai mắt mở trừng trừng, dường như đang tự hỏi vấn đề nào đó...

Sau một lúc lâu.

” Này, người có thể một quyền chấn nát tảng đá kia hay không?” Phương Tranh thò tay ra chỉ vào một tảng đá thân cao hơn một người bình thường, không cam lòng từ bỏ ý định hỏi.

” Thiếu gia!” Tiểu Lục phát điên giậm chân, vươn tay lau mồ hôi trán, vội vàng lui ra ngoài.

Ngày mùa hè, sáng sớm không khí thật dễ chịu, Phương Tranh thích ý trở mình, ôm lấy một chiếc gối, thoải mái nói lầm bầm hai tiếng, chiếc gối này đang thực thi một nhiệm vụ rất trọng yếu, ở trong mộng của Phương đại thiếu gia, nó có thể hóa thân biến thành Yên Nhiên, Tiểu Lục, còn có Phượng tỷ....

Nằm ôm chiếc gối trong chốc lát, Phương Tranh đã tỉnh, chưa kịp mở mắt đã đánh một cái ngáp thật dài. Ngủ thẳng một mạch cho đến khi tỉnh mới dậy, tiền kiểm được đếm tới mười tay, cuộc sống tốt đẹp như thế, kiếp trước có nằm mộng cũng không thấy được.

Duy nhất một việc không được như ý chính là, thiếu gia ta hiện giờ quan cũng đã thành, tước cũng đã phong, nhưng vẫn là một người đàn ông độc thân, một người từng sống trong hai thế giới, chiếc mũ "trai tân" đáng xấu hổ này vẫn còn chưa lấy xuống, khiến cho những ngày tháng tươi đẹp thất sắc đi không ít.

Nói đến làm quan....Như thế nào lão tử lại cảm thấy tựa hồ quên quên chuyện gì....

Tiểu Lục bưng chậu nước tiến vào, nhìn thấy Phương Tranh đã dậy, liền cười nói: "Thiếu gia hôm nay không xử lý công vụ sao?"

Công vụ? Đúng vậy, nhưng ta phải xử lý công vụ gì? Chuyện này tại sao lại không có ai nhắc nhở ta vậy?

"Thiếu gia nếu đã tỉnh, liền rời giường đi, để Tiểu Lục dọn dẹp giường chiếu cho ngài!"

Phương Tranh chònh ghẹo: "Tiểu Lục a, người thật dịu dàng, ca ca ta thật không muốn rời xa người. Nếu như người không có ý kiến gì, ca ca ta liền cưới người đi, người nhìn xem, ca ca ta bao nhiêu anh tuấn, bao nhiêu tiêu sái, gả cho ta, người cũng không bị lỗ vốn chút nào đâu..."

Tiểu Lục nghe vậy mặt hoa xấu hổ đỏ bừng, đôi mắt đẹp liếc nhìn bộ ẩm trà trên bàn bát tiên....

Phương Tranh cả người sợ tới mức run lên, mau chóng ngồi nghiêm chỉnh: "Tiểu Lục nha, hôm nay người đi cùng ta tới Ngọc Như Trai quan sát tình hình." Dù sao cũng không có việc gì, không bằng đi đến chỗ Phương tử, thuận tiện điều tra một chút, nhìn xem ả hồ ly tinh có bớt xén bạc của thiếu gia hay không.

Tiểu Lục dùng đôi mắt xinh đẹp hung hăng lườm Phương Tranh một cái, nói: "Thiếu gia, hiện giờ ngài là người có quan có tước trong triều đình, mỗi ngày không làm việc công, không vào triều nghị sự, suốt ngày đông du tây hạ* như vậy thì còn ra thể thống gì! Nếu triều đình biết người làm quan như ngài, còn không trách tội ngài sao?" (Đi đông về tây, ý muốn nói thích đi dạo chơi)

Hắc hắc, vẫn chỉ có một mình Tiểu Lục quan tâm đến ta mà thôi....

Di? Không đúng! Ta kháo! Sớm nay phải vào triều! Làm sao thiếu gia ta lại quên mất việc này?

Phương Tranh mạnh mẽ từ trên giường nhảy xuống, lớn tiếng rống lên: "Tiểu Lục chuẩn bị triều phục cho ta, không kịp mất rồi!"

Tiểu Lục ngăn người, thấy Phương Tranh biến thành bộ dáng khẩn trương như vậy, vội vàng tiến lên giúp hắn mặc quần áo.

"Thiếu gia, rốt cuộc làm sao vậy? Chuyện gì khiến cho người hoảng hốt như thế?" Tiểu Lục một bên vừa giúp hắn mặc quần áo vừa hỏi.

"Ài, trí nhớ không tốt, quên mất lời của hoàng thượng ngày hôm qua đã nói với ta, muốn ta hôm nay vào triều nghị sự..." Phương Tranh chán nản nói.

"A? Vào triều là giờ Dần nha! Hiện tại cũng đã là giờ Thìn....Thiếu gia, ngài, làm sao tối hôm qua ngài không dặn dò Tiểu Lục? Người ta dậy sớm một chút đánh thức ngài a." Tiểu Lục nghe vậy cũng luống cuống tay chân, trong mắt hiện lên một tia nghi hoặc dị thường, nếu như hoàng thượng chính miệng phân phó, phỏng chừng khắp thiên hạ cũng không có ai dám quên lời dặn dò của hắn? Ngoại trừ một người, Phương đại thiếu gia.

Phương đại thiếu gia có điểm xấu hổ, tối hôm qua không phải là mải chònh ghẹo người hay sao, làm sao ta lại nhớ được việc này a....

Tiểu Lục rất nhanh đã mặc triều phục cho Phương Tranh, vội vội vàng vàng đẩy Phương Tranh đi ra khỏi cửa, Phương Tranh thân mặc triều phục quan ngũ phẩm, tựa như chó hoang thoát cương, chạy như điên về phía đại môn, vừa chạy vừa kêu gào người hầu trong phủ chuẩn bị xe ngựa.

Trong lúc hốt hoảng không để ý đụng trúng phải người, ngẩng đầu nhìn lại hóa ra là lão nhân gia, Phương lão gia nhìn thấy Phương Tranh, cực kỳ ngạc nhiên: "Tranh nhi, tan triều nhanh như vậy sao?"

Phương Tranh cũng không quay đầu lại, vừa chạy vừa trả lời: "Phụ thân, không còn kịp rồi, hải nhi bị muộn giờ vào triều..."

Phương lão gia ngẩn người, ngẩng đầu lên nhìn sắc trời, tiện đà giận tím mặt: "Tiểu tử hỗn đản! Ngày đầu tiên thượng triều mà ngươi cũng dám tới muộn! Ngươi....Ngươi quả thực muốn chọc chết lão phu..."

Chứng kiến thân ảnh hoảng hốt của Phương Tranh, Phương lão gia lập tức phân phó cho Trịnh Trọng: "Đi, ngươi dùng kỵ mã đưa thiếu gia đến cửa cấm cung, mau! Không cần ngồi xe ngựa."

Trịnh Trọng cung kính ôm quyền lui xuống, leo lên kỵ mã đuổi theo Phương Tranh, hần vung tay xách Phương Tranh ngồi lên yên ngựa, hai người một ngựa chạy như điên trên phố, rất nhanh liền đã tới cửa cấm cung.

Phương Tranh trèo xuống khỏi yên ngựa, một lời cảm ơn cũng chẳng quan tâm, không quay đầu lại mà hướng cửa cấm cung chạy tới. Vừa chạy vừa móc ra lệnh bài hướng quân sĩ quơ loạn, nhưng quân sĩ gác cửa lại không cho hần mặt mũi, quát lớn ra lệnh cho hần đứng lại, cẩn thận kiểm tra lệnh bài, khiến cho hần chậm trễ không ít thời gian, lúc này mới cho hần đi vào.

Vào trong cấm cung, một đường vận hết nội lực phóng như điên, lại mất một phen vô mồm mới tiến vào trong nội thành, rất xa, nhìn thấy Thái Hòa điện hùng vĩ, Phương Tranh mới kịp lau mồ hôi, tiếp tục chạy về phía trước.

Phương đại thiếu gia mệt đến nỗi, ngay cả đầu lưỡi cũng thè lè ra ngoài, cuối cùng đã tới được trước cửa Thái Hòa điện, trong đại điện mơ hồ truyền ra tiếng nói chuyện, Phương Tranh nội tâm vui vẻ, hắc, vận khí không tệ, triều còn chưa tan. Lúc này Phương Tranh đang chờ đợi một thời cơ, tìm một khe hở trộm lên vào trong, chuyện đi trễ này coi như cũng hồ lộng qua.

Kế hoạch của Phương đại thiếu gia không khỏi quá đơn giản, địa phương trung tâm có quyền lực lớn nhất thiên hạ, nói lên liền có thể lên vào hay sao? Lúc trước có phải quân sĩ gác cửa trong cấm cung đều bắt tài? Nếu không phải nhìn thấy hần thân mặc triều phục có sắc tước, chỉ bằng vừa rồi hần lung tung chạy như điên ở trong cấm cung, sớm đã đủ cho các quân sĩ bắt hần, đem áp giải vào trong thiên lao.

Ngoài cửa điện có một vị tướng đang chủ trì canh gác, thấy Phương Tranh lén lút giống như một gã ăn trộm, lưng cong như mèo, rón ra rón rét hướng vào trong nội điện, tướng quân không khỏi giận dữ, đó thật sự là một vị quan sao? Ta đường đường là một vị tướng gác điện, vậy mà lại không để ta vào trong tầm mắt, ta há có thể cho phép người đứng ở ngoài thậm thà thậm thụt.

Tức thì tướng quân hét lớn một tiếng: "Đứng lại! Hạng chuột nhắt phương nào, lại dám xông vào Kim Loan điện làm loạn!"

Đám quân sĩ nhất thời xôn xao, đem con chuột nhắt bao vây ở giữa, ánh mắt đề phòng, như lâm đại địch, trong tay giương cao trường mâu, chỉ thẳng vào người Phương Tranh. Chỉ đợi tướng quân ra lệnh một tiếng, sẽ khiến cho cơ thể của Phương Tranh lỗ chỗ như tổ ong vỡ vụn.

Phương Tranh sợ tới mức mặt cắt không còn giọt máu, chân run lẩy bẩy, hai tay giơ cao lên đầu, không dám cử động, tựa như Hán gian trong phim điện ảnh bị bắt quả tang. Có cần phải làm to chuyện như thế này hay không đây, thiếu gia ta chỉ đến muộn một chút thôi mà, đâu đến nỗi phải đối xử với ta như vậy?

Thân mình không dám cử động, nhưng miệng còn có thể động nha. Phương Tranh vội vàng kêu lên: "Đừng xúc động, đừng xúc động! Hiểu lầm, hiểu lầm! Ta là tới thượng triều, thật đó!"

Vị tướng quân kia đi đến trước mặt Phương Tranh, phất tay ý bảo các quân sĩ lui ra. Tướng quân cao thấp nhìn hần đánh giá một cái, khinh thường cười nói: "Giờ Dần đã thượng triều, hiện tại đã là giờ Thìn mà ngươi mới đến, lừa ai đó? Nhìn triều phục mà ngươi đang mặc, chẳng qua chỉ là một viên quan ngũ phẩm mà thôi, có tư cách gì bước vào Kim Loan điện, muốn vào trong Kim Loan điện phải từ quan tứ phẩm trở lên, lại nói, ngoại trừ hoàng thân, nào có người nào trẻ tuổi như ngươi làm quan trong triều, tiểu tử là ai, thành thật khai báo, ngươi đang tính toán làm chuyện gì? Ai sai khiến ngươi lên vào đây? Còn có đồng đảng..."

Chuyện này thật sự là không thể giải thích, Phương Tranh giơ cao hai tay lên đầu, buồn rười rượi nói: "Vị tướng quân này, tại hạ thật sự là tới để thượng triều, hoàng thượng chính miệng đặc biệt cho phép ta tham nghị chính sự, không tin người vào hỏi hoàng thượng đi."

Bên ngoài náo loạn một trận, sớm đã kinh động tới hoàng thượng cùng các vị đại thần đang nghị sự ở bên trong nội điện, không bao lâu sau, một vị tiểu thái giám đi ra, lớn tiếng nói: "Hoàng thượng hỏi, ngoài điện xảy ra chuyện gì mà ồn ào như vậy?"

Vị tướng quân gác cửa thanh âm cung kính nói: "Thỉnh công công hồi bẩm hoàng thượng, có người muốn thừa cơ lên vào Kim Loan điện để ám sát, bị mặt tướng phát hiện, cũng đem một mẻ lưới bắt hết!"

Phương Tranh ở bên cạnh, bất mãn hét lớn: "Thôi đi, tổng cộng chỉ có một mình ta, cái gì mà một mẻ lưới bắt...."

Vị tướng quân kinh hãi nói: "Công công nghe được hay không? Tiểu tử này đã chính miệng thừa nhận!"

Phương Tranh khấn trương nói: "Uy, ta không thừa nhận! Vị công công này, phiền ngài vào trong bẩm báo cho hoàng thượng một tiếng, Tán Kỵ Thường Thị Phương Tranh phụng mệnh thánh chỉ, đến thượng triều từ rất sớm, nhưng kết quả bị ngốc....Bị vị tướng quân này chặn ở bên ngoài."

Tiểu thái giám đánh giá Phương Tranh một chút, mặt không đổi sắc gật gù đầu, đi vào bẩm báo.

Vị tướng quân gác cửa phi thường ngạc nhiên, nói: "Người thật sự là được hoàng thượng cho phép tham dự triều chính?"

Phương Tranh lườm hắt một cái, "Đó là đương nhiên, ai ăn no rửng mỡ, ban ngày ban mặt một mình chạy đến cấm cung ám sát a? Không có mắt hay sao đây."

Vị tướng quân nghe vậy, nhất thời biểu tình càng thêm cảnh giác: "Nói như vậy, chẳng lẽ người còn ẩn tàng kế trong kế? Nói! Kế hoạch là gì? Còn đồng đảng hay không..."

"....."

Ta quả thực không có biện pháp nào, khai thông được đám người cổ đại!

Lúc này, tiểu thái giám đã bước ra, lớn tiếng nói: "Hoàng thượng có khẩu dụ, truyền Hữu Tán Kỵ Thường Thị Phương Tranh vào trong nội điện...."

Phương Tranh nghe vậy, rốt cuộc cũng nhẹ nhàng thở ra một hơi, dường như muốn thị uy, hấn trừng mắt liếc nhìn vị tướng quân kia một cái, lớn tiếng nói: "Vi thần tuân chỉ!"

.....

Chú thích:

- 1 canh giờ bằng 2 tiếng, giờ Tý là từ 11 ~ 1 giờ đêm, Sửu từ 1~ 3 giờ đêm.....Dần 3~ 5 giờ sáng, Thìn là từ 7 ~ 9 giờ sáng.

- Chức quan: Tán Kỵ Thường Thị là một chức quan dạng như quân sự, can gián cho ý kiến để hoàng thượng tham khảo, có hai chức Tả - Hữu. Chức quan này xuất hiện từ thời Nam Bắc triều trong lịch sử Trung Quốc.

57. Chương 57: Đình Trượng.

Bước nhanh vào trong đại điện mà vạn dân trong thiên hạ kính sợ, Phương Tranh trong lòng hăng hái, bản thân ta hiện giờ cũng đã là một vị đại thần được đứng ở chỗ này tham nghị quốc sự, bao nhiêu quang vinh nha, tại sao lại như thế ư? Còn không phải bổn thiếu gia ta là nhân vật tài năng, thông minh cơ trí mấy ngàn năm mới xuất hiện một lần.

Trong Kim Loan điện nguy nga lộng lẫy, toàn bộ sàn nhà được lát bằng đá cẩm thạch nối liền, từ cửa điện nhìn tới đối diện chính là ngai vàng của hoàng đế, trên ngai vàng có khắc tiên hạc tượng trưng cho vận may, thần thú kim long đang nằm ngủ.

Tại đây có đủ mặt các văn võ bá quan đứng ở hai bên, Phương Tranh đi vào thì trong đại điện lặng ngắt như tờ, ánh mắt quái dị của mọi người đều nhìn hấn đánh giá. Hoàng đế lâm triều, ai mà không nơm nớp

lo sợ, giờ Sửu liền đến, giờ Dần vào cung. Tiểu tử này niên kỷ còn trẻ, quan vị không lớn, lại có thể dám thượng triều muộn, không phải không thừa nhận hẳn rất có khí phách.

Phương Tranh ngẩng đầu ưỡn ngực đi đến trước mặt hoàng thượng, vén quan phục lên cúi lạy nói: "Vi thần Phương Tranh, phụng chỉ kiến giá."

Mấy ngày gần đây danh tiếng của Phương Tranh có thể nói là vang dội trong cung ngoại thành, sự tích thiếu niên anh hùng chỉ bằng một kế sách đánh lui quân địch cả kinh thành không ai là không biết? Trong đại diện quần thần nghe hẳn tự xưng là Phương Tranh, không khỏi thì thầm với nhau, bầu không khí yên tĩnh của đại diện nhất thời náo loạn thành một đoàn.

Hoàng thượng sắc mặt bình thản, ngồi ở trên long ý, trầm giọng nói: "Phương ái khanh, thời gian vào triều là giờ Dần, ngươi thử nhìn lại, hiện giờ đã là giờ nào?"

Phương Tranh ngẩng đầu, vẻ mặt vô tội nói: "Hoàng thượng, không ai nói cho vi thần biết, thần vốn chỉ là thường dân áo vải, chỉ lo việc đồng áng....A, câu này không phải, thần vốn là thường dân áo vải, chưa từng làm quan bao giờ, các vị đồng nghiệp trong triều một người vi thần cũng không quen biết, cho nên thần căn bản là không biết giờ vào triều..." Lời nói này thật sự là rất hợp tình hợp lý, dù sao chuyện tình ngũ quân, Phương Tranh cũng không dám nói rõ lý do, nếu như vậy hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Tiểu tử này mồm mép lưu loát, khiến cho hoàng thượng trong lòng có chút buồn cười, phụng phụ nói: "Niệm tình ngươi vi phạm lần đầu, hôm nay trăm sẽ không trách tội ngươi, sau khi tan triều ngươi tự mình đi lĩnh mười đình trượng cho ghi nhớ."

Phương Tranh mờ mịt nói: "Cái gì gọi là đình trượng?"

Văn võ bá quan không ít người phì cười thành tiếng, hoàng thượng cũng nhin không được, ha hả cười nói: "Chính là đánh vào mông ngươi mười trượng đó."

Người cổ đại thật biến thái nha, lớn như vậy còn muốn lôi ra đánh vào mông, không hiểu người nào tâm tính không bình thường đã phát minh ra loại hình phạt này?

Phương Tranh biểu tình đau khổ nói: "Vi thần tuân chỉ."

Lúc này có tiểu thái giám dẫn Phương Tranh ra đứng ở hàng cuối cùng trong hàng ngũ văn võ bá quan, một vị trí trong góc khuất, cho dù có đứng trên long ý cũng không thể nhìn thấy được hẳn. Phương Tranh trong lòng không khỏi vui vẻ, vị trí này thật sự là quá tốt, thực phù hợp với nguyên tắc làm người của Phương đại thiếu gia ta. Quan trọng nhất là, bên cạnh chỗ hắn đứng có một cái cột trụ nhà rất to, cây cột này thật sự rất có hữu dụng nha, Phương Tranh vừa nhìn thấy nó đã nghiền cứu ra rất nhiều loại công dụng.

Nó có thể che tầm nhìn của hoàng thượng đối với hắn, cái gì mà quýt làm cam chịu, chuyện tình linh tinh, cây cột này có thể giúp hắn trừ khử những tai họa vô hình, còn nữa, vào triều nghị sự là một công việc cực khổ, mệt mỏi, chán nản, chẳng bằng uống nữ nhi hồng, dựa vào cây cột này ngủ một giấc mới là vương đạo....

Phương Tranh đứng ở bên cạnh cây cột, mặt mày hơn hớn vui tươi, làm quan, có đôi khi chính là đơn giản như vậy!

Trên triều đình, văn võ bá quan diễn cảm trang nghiêm, từng chuyện tình đều nghị luận đầu vào đấy, thượng tấu, thảo luận, sau đó giải quyết, Phương Tranh đứng ở sau cùng hết nhìn đồng lại ngó tới tây, tìm nửa ngày cũng không thấy Mập Mập, tiểu tử này phỏng chừng so với ta còn lười hơn, chắc hẳn thấy lúc này đã muộn, nên cũng không thêm tới. Ân, lần sau ta cũng học hắn.

Không biết trải qua bao nhiêu lâu, một thanh âm lạnh lạnh vang lên: "Hoàng thượng bãi triều...."

Quần thần đồng loạt quỳ xuống lạy dài, trăm miệng một lời, nói: "Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế..."

Phương Tranh được coi là người thông minh, thấy tất cả mọi người quỳ xuống, hắn cũng khom lưng quỳ gối, bất quá không có tung hô vạn tuế như chúng quần thần. Đám ngu ngốc này thật là liều lĩnh, hoàng thượng lão gia tử không thích nghe người khác tung hô hắn vạn tuế, ngày sau trăm tuổi hắn còn biết dựa vào ai đây.

Bãi triều xong, đám quần thân sôi nổi lui ra ngoài đại điện, theo thứ tự giai phẩm của từng vị quan mà lần lượt đi ra.

Phương Tranh cúi thấp đầu, xen lẫn vào trong đội ngũ của đám văn võ bá quan, nhắm mắt theo đuôi, lấy vai trò thấp nhất cùng theo mọi người đi ra khỏi đại điện. Phương đại thiếu gia còn nhớ mười đình trượng kia hay không, hẳn không quên, khiêm tốn cúi thấp như thế, chẳng qua cũng là ôm tâm lý may mắn, cố gắng lừa gạt thử một lần.

Bất quá, khẩu dụ của hoàng thượng dễ dàng lừa gạt như vậy sao?

Rất nhanh liền có một lão thái giám tiến lại gần, đứng ở phía sau mọi người kêu lên: " Mời Phương Tranh đại nhân dừng bước."

"A?" Phương Tranh ngạc nhiên quay đầu lại, " Để làm chi?"

Lão thái giám bước lên phía trước, thần tình mỉm cười: " Chúng ta phụng mệnh chờ ở ngo môn đôn đốc ngài chấp hành hình phạt, mười trượng thôi mà, không nhiều lắm."

Dứt lời, thân hình của lão thái giám lui sang một bên nhường lối, đưa tay ra mời.

Nói chỉ là nói mà thôi, lão già này còn tưởng là thật? Phương Tranh bất bình tức giận, sớm đã nói không muốn làm quan, lão đầu kia còn cố gắng nhét cái chức quan này cho ta làm, hôm nay chỉ tới muộn một chút, đã muốn đánh cái mông của ta, muốn gây sức ép cho ta hay sao?

Phương Tranh oán hận nói: " Đi thì đi! Không phải chỉ có mười trượng thôi sao, thiếu gia ta cũng đang cảm thấy ngứa ngứa khó chịu."

Nói xong nhắc chân đi liền, bộ dáng chính nghĩa lắm liệt, giống như bè lũ phản động bị áp giải lên pháp trường, lộ ra một cỗ ý vị anh dũng hiên ngang, bất khuất.

Vị lão thái giám nhìn hần vể mặt tràn đầy sùng bái, Phương Tranh đắc ý cười cười, tức thì đột ngột thay đổi phản ứng, đáng thương nói: " Ai, vị công công này, tại hạ vừa rồi chỉ là ứng cảnh mà thôi, phụ trợ một chút không khí, nói năng lung tung tùy tiện, công công đừng cho là thật nha."

"...."

Phương đại thiếu gia biến sắc mặt nhanh như vậy, thật khiến cho lão thái giám trở tay không kịp, lão thái giám dở khóc dở cười nói: " Phương đại nhân nói đùa, chúng ta chỉ phụng mệnh hoàng thượng làm việc, Phương đại nhân chớ trách."

" Nga, còn chưa thỉnh giáo đại danh của vị công công này a?"

" Không dám, ta mang họ Tào không có tên, vốn là thái giám hầu hạ bên cạnh vạn tuế gia."

Nhìn chung quanh một vòng, thấy phụ cận không có người, Phương Tranh lẳng lặng đem một tấm ngân phiếu nhét vào trong tay của Tào công công, nói: " Không dám đối gạt Tào công công, tại hạ rất sợ đau, nếu chút nữa ra tay chăm sóc, lực đạo đánh lên trên người của ta, tốt nhất chỉ nên nhẹ nhàng như gãi ngứa thôi, được như vậy tại hạ vô cùng cảm kích."

Tào công công thuận thực cầm tờ ngân phiếu, khuôn mặt tỉnh bơ nhét vào trong ống tay áo, biểu tình tươi tỉnh giống như một bông hoa loa kèn, " Phương đại nhân cứ yên tâm, chúng ta biết nên làm như thế nào."

Ngo môn, bởi vì cửa này quay về hướng mặt trời, phương vị ở cạnh ngo, cho nên người cổ đại gọi là ngo môn.

Ngo môn là địa phương hoàng đế công bố chiếu thư, đồng thời, cũng là nơi các quan đại thần chịu thụ hình phạt đình trượng.

Phương Tranh cùng Tào công công đi đến ngo môn thì sớm đã có một đội quân sĩ đứng chờ sẵn ở đó. Trong đó có hai người tay cầm mộc côn sơn đỏ, khuôn mặt râu quai nón, hai mắt lạnh lùng đứng nghiêm trang, dường như cùng mấy gã đao phủ trên truyền hình cũng không sai biệt lắm, xem khí thế này, quả nhiên khiến cho người ta sợ hãi.

Phương Tranh lau mồ hôi lạnh trên trán, gương cười quay sang Tào công công nói nhỏ: " Tào công công, ngài xem....Có thể tiếp tục thương lượng một chút hay không? Không dám nói dối gạt ngài, nhà của ta chỉ có một mình ta là con độc nhất, vạn nhất không cẩn thận ta gặp phải đen đủi, khẳng định hoàng thượng sẽ rất hối hận, không bằng chúng ta đừng động tới binh đao, miễn cho tương lai hoàng thượng phải hối hận, như vậy cũng là trung tâm vì nước nhà, ngài nói có phải không? Nếu không, đừng dùng một cùn to như vậy, ngài có thể nói bọn họ đổi cái khác được không? Đồ chơi kia quả thật không tồi..."

Tào công công cười nói: " Phương đại nhân, hoàng thượng đã công đạo xong việc thì bẩm báo lại cho người, chúng ta không thể phản kháng, nhưng ngài cứ yên tâm đi, có chúng ta ở một bên chăm sóc, sẽ không có chuyện gì nghiêm trọng cả. Được rồi, ngài qua bên này, tốt, đứng im ở đây, đừng nhúc nhích..."

Tào công công giống như sứ giả chỉ dẫn đường đi Tây Thiên, an bài cho Phương Tranh đứng vững ở giữa đường trường, tiếp theo vung tay lên, hai gã quân sĩ bước tới, dùng một mảnh vải bọc bọc Phương Tranh lại.

Phương Tranh hoảng sợ, hét lớn: "Uy, muốn làm trò gì vậy? Đem ta cuộn lại như bánh nhồi thịt thế này, có cần phải làm như vậy hay không? Ta nhất định sẽ không chạy đâu..."

Tào công công cười híp mắt nói: " Phương đại nhân, ngài là không biết, đây đã thành quy củ, không thể phá bỏ được. Giờ chúng ta sẽ chấp hành hình phạt cho ngài, ngài cô gắng kiên nhẫn một chút nha..."

Dứt lời không đợi cho Phương Tranh kịp nói chuyện, Tào công công lớn tiếng nói: "Phụng thánh chỉ, Hữu Tán Kỵ Thường Thị Phương Tranh, thượng triều muộn, náo loạn ở bên ngoài Kim Loan điện, ban thưởng mười đình trượng, chấp hình tội ngộ môn!"

Tiếp theo, Tào công công quay sang nói với hai gã quân sĩ trong tay cầm một cùn: " Hành hình!"

Một gã quân sĩ sớm đã bước lên, đem Phương Tranh đè trên mặt đất, sau đó giơ cao một cùn, hét lớn một tiếng, một cùn hung hăng nện xuống mông của Phương Tranh.

Phương Tranh chỉ cảm thấy, bỗng nhiên mông của mình nóng rát như bị bàn là ủi trúng, đau đớn vô cùng, nhin không được kêu thảm một tiếng, trong lòng phần nộ không hiểu, vừa rồi gã thái giám chết bầm không phải đã nói rằng sẽ không đau hay sao? Thằng cháu trai này dám lừa gạt lão tử?

Cảm giác mỗi một cùn nện xuống, lực đạo càng ngày càng tăng, Phương Tranh đau đến mức cười toét miệng, khuôn mặt nhất thời vằn vẹo méo mó, thanh âm kêu gào thảm thiết giống như heo bị chọc tiết, khiến cho Tào công công đứng ở bên cạnh nghe được có chút không đành lòng.

Thật vất vả mới thụ phạt xong mười trượng đình đau đến nhớ đời, hai gã quân sĩ động tác thô lỗ tháo tấm vải bọc quấn quanh người Phương Tranh xuống, quay người bước đi. Phương Tranh toàn thân đau đớn ứa mồ hôi, mông bỗng rất giống như bị bánh xe nghiền qua, quỳ rạp trên mặt đất hỗn hển nửa ngày. Không cần nhìn cũng biết, khẳng định mông đã sưng rồi.

Tào công công bước tới, vẻ mặt tươi cười nói: " Phương đại nhân, ngài đừng nằm ngửa lên nha, mau đứng lên, đi lại chung quanh một vài vòng, hoạt động cho thông huyết mạch, vài bước là không còn chuyện gì nữa rồi."

Phương Tranh hấp hối nói: " Không phải ngài nói không đau hay sao? Như này mà nói không đau sao?" Nếu có thể nhúc nhích, Phương Tranh sớm đã đứng dậy rồi, mẹ nó! Hận nhất cái loại đạo đức giả nhận tiền mà không giúp cho người ta.

Tào công công giật mình nói: " Ôi, Phương đại nhân, ngài nghĩ oan cho chúng ta rồi. Ngài có thể đi chung quanh hỏi thăm mà xem, đã lĩnh mười đình trượng mà còn có thể mở miệng nói chuyện, văn võ bá quan trong triều liệu có được mấy người? Nếu ta không ngăm nháy mắt cho hai gã chấp pháp kia, lũ tiểu tử này sẽ không biết phân biệt nặng nhẹ, một gây có thể đem người sống đánh thành chết luôn, ngày trước đại thần lĩnh phạt đình trượng mà chết, cũng không chỉ có một hai người. Ngài có hiểu không?"

Dứt lời, Tào công công dùng sức đỡ Phương Tranh dậy, chậm rãi diu hấn đi ra khỏi quảng trường ngộ môn.

Phương Tranh vừa đi vừa nói lầm bầm, lén đưa tay sờ vào trong quần một chút, không phát hiện có vết máu, xem ra thái giám chết bầm này nói cũng đúng, quân sĩ chấp pháp đúng thật là đã hạ thủ lưu tình.

” Phương đại nhân, ngài...Không có chuyện gì chứ?” Thấy Phương Tranh đau đớn đến nhe răng trợn mắt, Tào công công lo lắng hỏi.

” Có việc, có việc rất quan trọng. Không được... Ôi, cái mệnh nhỏ này xem như cũng đã chấm dứt từ đây, về nhà chuẩn bị tang sự mất thôi, Tào công công, hai ta vĩnh biệt...”

Phương Tranh cự tuyệt Tào công công nâng đỡ, tiêu sái khắp khiêng đi ra khỏi cấm cung.

Chỉ là đến muộn có một lát, lại bị đánh thành bộ dạng như này, quả thật nằm ngoài dự liệu của Phương Tranh. Pháp luật cổ đại không khỏi quá nghiêm khắc, nếu như ở thời gian đi học tại kiếp trước, đến muộn nhiều lần cũng chỉ bị phạt đứng trong chốc lát, hoặc phạt chép bài chẳng hạn, nếu biết hôm nay hoàng thượng hành hạ hãn thành bộ dạng như thế này, Phương đại thiếu gia nhất định sẽ không tới.

” Ngày mai ta sẽ dâng tấu chương lên hoàng thượng, lão tử sẽ từ quan! Cáo lão hồi hương! Chức quan này đi mà kêu người khác làm!” Phương Tranh oán hận thầm nghĩ.

58. Chương 58: Đạo Dùng Người.

Một lát sau, hoàng thượng cũng không ngẩng đầu lên, chỉ cất giọng hỏi: ” Đình trượng đã chấp hình chưa?”

Tào công công quỳ xuống trả lời: ” Hồi bẩm hoàng thượng, đã chấp hình xong, đủ mười trượng.”

Hoàng thượng mỉm cười nói: ” Đánh có nặng không? Phương Tranh phản ứng như thế nào?”

” Hồi bẩm hoàng thượng, lão nô nhớ lời của hoàng thượng phân phó, đã bày mưu kế cho quân sĩ chấp pháp hạ thủ lưu tình, cho nên Phương đại nhân chỉ bị thương ngoài da, không nghiêm trọng. Chỉ là.... Chỉ là phản ứng của Phương đại nhân hình như có chút... Có chút gay gắt, lúc thụ hình thì kêu cha gọi mẹ, nước mắt giàn giụa, rất thâm.”

” Nga? Có việc này?” Hoàng thượng dừng bút trong tay lại, vuốt râu cười to, nói: ” Tiểu tử này, đáng phải chịu một chút giáo huấn, cho hãn biết thế nào là quan trường hiểm ác, tránh khỏi ngày sau mất đầu mà không biết tại sao!”

Thấy long nhan của hoàng thượng cực kỳ vui mừng, Tào công công không chậm trễ vỗ mông ngựa, nói: ” Hoàng thượng anh minh, nhìn xa trông rộng, Phương đại nhân là một người có phúc, hiện giờ được hoàng thượng chiếu cố như thế, lão nô thật sự cảm thấy rất ngưỡng mộ.”

Hoàng thượng mỉm cười nói: ” Muốn dùng một người, trước tiên phải dạy dỗ cho tốt, mài giũa những tạp chất của hãn, mới có thể biến thành một người có góc có cạnh, như vậy ngày sau trăm dùng người cũng có thể an tâm, mà hãn cũng giống như một trường mâu sắc bén, trăm chỉ hướng nào, hãn liền đâm vào hướng đó...”

” Dạ, hoàng thượng anh minh.”

” Ha ha, nếu một chút nhần nhục mà hãn cũng không làm được, cũng bất hảo, trăm ân uy đều có đủ, không sợ hãn không dốc sức cho trăm. Truyền ý chỉ của trăm, cho phép hãn nghỉ tạm hai ngày, tới Thái Y Viện phái hai quan ngự y, mang thuốc tốt nhất, đến Phương phủ nhìn qua hãn một chút.”

”Dạ, lão nô tuân chỉ.”

Ra khỏi tây cung môn, Tiểu Ngũ cùng mấy gã hộ viện đang chờ ở bên ngoài, thấy Phương Tranh khắp khiêng đi tới, mọi người chấn động, vội vàng tiến lên dìu Phương Tranh đỡ lên xe ngựa, cẩn thận an bài cho hãn nằm úp xuống.

Tiểu Ngũ nắm chặt quyền đầu, hai mắt trợn lên nói: ” Thiếu gia, ai đánh ngài thành bộ dạng thế này? Tiểu Ngũ đi báo thù cho ngài.”

Mấy gã hộ viện bên cạnh, lòng đầy căm thù sôi nổi phụ họa, biểu cảm của mọi người đều một bộ trung thành, cho dù bước lên núi đao hay xuống biển lửa, quyết chết cũng chẳng từ nan.

Phương Tranh nhìn cả đám lờm một cái, nói: "Đương kim hoàng thượng đó, cầm cung trước mặt, xông thẳng vào một đoạn rồi tiếp tục rẽ bên trái, lúc này hần là hoàng thượng đang ở trong ngự thư phòng, các người đi giúp ta báo thù đi, ta nằm đây chờ các người chiến thắng trở về."

"A?" Tiểu Ngũ cùng đám hộ vệ đưa mắt nhìn nhau, sau đó ngượng ngùng vò đầu, thù này bọn hần không có lá gan đi báo.

Một lũ gia hỏa không có đầu óc!

Phương Tranh nằm úp sấp ở trong xe ngựa, uy phong lẫm liệt vung tay lên: "Hồi phủ!.....Ồi!"

Xe ngựa thong thả chuyển bánh, Tiểu Ngũ ngồi vắt vẻo ở trên xe ngựa, tò mò hỏi: "Thiếu gia, vì sao hoàng thượng lại đánh ngài?"

Chuyện này, cũng nói lên một điều, Tiểu Ngũ quả thực không có bao nhiêu nhân quang, có ai tự vạch áo cho người xem lưng. Đương nhiên Phương đại thiếu gia không muốn nói rõ lý do, bởi vì chính mình ngủ quên nên đã tới muộn, như vậy thì quá mất mặt, đành phải hàm hồ nói: "Bởi vì thiếu gia ta là trung thần! Biết chưa?"

"Muốn làm trung thần, nhất định phải bị đánh sao?" Tiểu Ngũ có tính tò mò mãnh liệt.

"Trung thần.... Đương nhiên muốn làm trung thần thì cần phải bị đánh!" Phương đại thiếu gia cuối cùng thẹn quá hóa giận, mắng: "Tiểu tử ngươi vấn đề nào cũng hỏi nhiều như vậy làm gì? Đại sự triều đình cũng tới lượt người có thể hỏi hay sao?"

Quay về Phương phủ, Tiểu ngũ đang muốn đỡ Phương Tranh xuống xe, Phương Tranh khoát tay, trừng mắt nhìn Tiểu Ngũ nói: "Ngươi mù à? Không thấy thiếu gia ta đi không nổi hay sao? Còn không mau chóng kêu người đóng ván giường, đem tới đây khiêng thiếu gia vào!"

Tiểu Ngũ sợ tới mức co đầu rụt cổ lại, khấn trương đi vào gọi người.

Khỏi cần nói, Phương phủ lại là một phen gà bay chó chạy, ngày đầu tiên thiếu gia vào triều liền đã hấp hối quay trở về nhà, đám người hầu trăm điều nghi vấn không thể lý giải nổi.

Tiểu Ngũ nghiêm trang giải thích, nói: "Các người thì biết cái gì! Chỉ có trung thần mới bị đánh, gian thần không được."

Đám người hầu tỉnh ngộ: "Khó trách người ta đều nói trung thần đều mạng khổ, hiện giờ nhìn thiếu gia, đúng thật là mạng khổ a."

Trên dưới trong phủ, chỉ có một mình Phương lão gia sáng tỏ nguyên nhân Phương Tranh bị đánh, vì thế không đợi Tiểu Lục đắp thuốc cho Phương Tranh, Phương lão gia liền đi tới căn biệt viện của Phương Tranh giảng giải đạo lý cho hần một trận. Khiến trách và giáo huấn xong xuôi, lúc này Phương lão gia mới thỏa mãn rời đi.

"Tiểu Lục, thiếu gia ta... thảm rồi!" Phương Tranh ánh mắt đáng thương tranh thủ tìm người đồng tình.

"Thiếu gia, nằm dưỡng thương vài ngày sẽ khỏe mạnh lại bình thường, chỉ là bị thương ngoài da mà thôi."

"Thiếu gia, sau này có chuyện gì không nhớ được, ngài hãy nói với Tiểu Lục, Tiểu Lục sẽ nhắc nhở ngài, ngày sau ngài sẽ không bị ăn đòn oan như thế này nữa."

"Tiểu Lục, nhìn bộ dạng của thiếu gia ta thê thảm như thế này, cho ca ca ăn son trên miệng của người một chút được không? Lại đây...." Phương Tranh bắt đầu dụ dỗ trẻ em.

".....Phanh!" Tiểu Lục buông tay ra, lại một chiếc chén sứ bị biến dạng thành bột phấn, theo kẽ tay của Tiểu Lục chậm rãi chảy xuống.

"...Ách, Tiểu Lục, thiếu gia ta mệt mỏi, người cũng mau lui ra ngoài nghỉ ngơi đi thôi. Ngày mai nói với Tôn quân gia một tiếng, để cho hần bổ sung thêm một bộ ấm chén, loại bình thường là được rồi, không cần phải dùng loại tốt."

"Hi, hi." Tiểu Lục nhin không được bật cười, chăm chú nhìn Phương Tranh, ánh mắt dường như ngưng đọng, dường như nóng bỏng. Thật lâu sau, đột nhiên Tiểu Lục đứng bật dậy, tiến lên phía trước, nhẹ nhàng hôn một cái lên má của Phương Tranh.

Phương Tranh ngơ ngác nhìn Tiểu Lục, đầu óc trống rỗng. Thiếu gia ta có phải đang nằm mơ hay không? Nha đầu này hôn ta? Phải chăng thành ý của thiếu gia rốt cuộc cũng cảm động được nàng, đêm nay nàng muốn lấy thân báo đáp?

"Tiểu Lục, lại đến một cái nữa được không? Vừa rồi thiếu gia ta còn chưa chuẩn bị tâm lý, không tính...." Phương Tranh liếm môi khô khốc, muốn chứng minh chính mình không phải là đang nằm mơ.

Tiểu Lục mắc cỡ đỏ mặt, lắc đầu, chạy nhanh ra khỏi phòng.

Thủ đắc vân khai kiến nguyệt minh*, thiếu gia ta rốt cuộc cũng đợi được đến ngày núi băng tan chảy, Phương Tranh cao hứng muốn nhảy dựng lên hoan hô, nhưng vừa định nhúc nhích, bỗng liền truyền tới một trận đau nhức, đau đến mức hần bật thốt lên một tiếng, ai nha ! Liền nằm im bất động. (*: Chờ mây rẽ bóng thấy trăng sáng)

Chiều đến giờ ăn cơm, Tiểu Lục bưng bát đút cho Phương Tranh ăn. Từ lúc hôn Phương Tranh đến giờ, khuôn mặt của Tiểu Lục vẫn còn mang theo một chút ửng đỏ, lúc này hai người đứng là tình nồng mật ý, người ăn một miếng, ta ăn một miếng. Đột nhiên cửa phòng một lần nữa lại bị người ta hung hăng đá văng.

Phương Tranh đang tán gái thì bị người khác quấy rầy, tâm tình không khỏi giận dữ, ngẩng đầu nhìn lên, thủ phạm mở cửa chính là Tôn quản gia, cũng không biết cánh cửa có gì đặc tội hần không, lão già này vào một lần thì đập một lần.

Tôn quản gia thở hổn hển bước vào, định nói gì mà chưa nói được.

Tiểu Lục rót cho hần một chén nước, Tôn quản gia khoát tay áo, thở dốc nói: "Thiếu... gia....có thánh chỉ.."

Phương Tranh thấy hần nói không rõ ràng, nhin không được giúp hần nói: "Có thánh chỉ?"

Tôn quản gia ngăn người: "Người như thế nào...lại biết?"

Thật là có thánh chỉ? Phương Tranh cả kinh trong lòng, không phải hoàng đế lão nhân đánh mười đình trượng xong vẫn không giải được nỗi hận, muốn tính toán với ta thêm mười trượng nữa?

"Đi, nói cho người truyền chỉ, rằng thiếu gia ta không ở nhà, đã đi ra ngoài du ngoạn, ba năm đến năm năm nữa mới quay về."

Tôn quản gia sắc mặt khó coi, nói: "Chuyện này... Thiếu gia, trăm triệu lần không nên! Đây chính là tội khi quân, sẽ bị chém đầu."

Phương Tranh nheo mắt nhìn hần, nói: "Nếu hoàng thượng muốn đánh vào mông ta, người có giúp ta chịu thay hay không?"

"Chuyện này... Lão cũng không dám có ý kiến gì, nhưng chỉ sợ quan khâm sai đại thần sẽ không đáp ứng....Hơn nữa, coi như thiếu gia có muốn chạy cũng không được, quan khâm sai đã đứng ở trong viện đợi người rồi."

Phương Tranh tức giận nói: "Ta kháo! Đã tới cửa còn bấm báo cái gì nữa! Gọi bọn họ vào đi, chẳng lẽ còn muốn ta phải đi ra mời? Không thấy ta đang mắc trọng bệnh hay sao?"

Một lát sau, quan khâm sai truyền chỉ bước vào, phía sau còn có hai vị lão nhân đi theo, một người lưng đeo một chiếc hộp nhỏ.

Khâm sai không phải ai khác, chính là người quen cũ, Tào công công.

Tào công công nhìn thấy Phương Tranh, cười híp mắt lại, giống như hoa mẫu đơn khoe sắc, nói: "Ôi, Phương đại nhân, ngài chịu khổ rồi, còn đau không?"

Phương Tranh nằm lỳ ở trên giường, cười khổ chấp tay nói: "Tào công công, đắc tội, thứ cho hạ quan thân thể bất tiện, không thể đứng dậy nghênh đón..."

Tào công công cười nói: "Đâu có đâu có, ta sớm đã biết rồi. Lần này tới đây, là phụng mệnh hoàng thượng truyền khẩu dụ."

Phương Tranh nhẹ nhõm thở dài một hơi, cắn răng chịu đựng đau nhức, giả bộ đứng dậy quỳ gối nghe thánh chỉ. Tào công công thấy hắn như thế, vội vàng ngăn cản hắn, nói: "Phương đại nhân, hoàng thượng nói, lần này đặc biệt cho phép ngài không cần quỳ khi nghe thánh chỉ. Ngài cứ nằm im trên giường, lắng tai nghe là tốt rồi."

Phương Tranh chấp tay tạ ơn.

Tào công công nói: "Phụng mệnh hoàng thượng truyền khẩu dụ, Hữu Tán Kỵ Thường Thị Phương Tranh, tuy có thiếu sót, nhưng khuyết điểm không che lấp được ưu điểm, Phương Tranh đã từng lập công lớn cho triều đình. Hôm nay chịu đòn, trầm tâm không đành lòng, cho nên đã phái hai vị quan ngự y đến chăm sóc vết thương cho khanh, cũng cho phép nghỉ tạm ở nhà hai ngày, hai ngày sau lại vào triều tham nghị quốc sự."

Phương Tranh nghe vậy, cơn giận trong lòng cũng vơi bớt đi được một chút, kỳ thật hoàng đế lão nhân cũng không tính là không biết điều, quên đi, thiếu gia ta cho người một chút mặt mũi, tạm thời không cáo lão hồi hương vậy, sau này tính tiếp. Bất quá cũng nên bồi thường cho ta đi chứ? Thiếu gia ta chỉ tham ít bạc để mua thuốc bổ mà thôi..... Đánh ta một gậy, còn muốn cho ta một viên kẹo đường, hừ, đừng tưởng bốn thiếu gia không nhìn thấu cái kỹ xảo này. Tuy nhiên, người đánh một gậy thì quá ác độc, mà viên kẹo đường đền bù thì lại quá nhỏ. Nói không chừng chỉ muốn qua loa cho xong chuyện.

"Vi thần tạ ơn, Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế..."

Tào công công tươi cười nhìn Phương Tranh, liền giới thiệu hai vị lão nhân đứng phía sau: "Phương đại nhân, hai người này là quan ngự y tốt nhất trong Thái Y Viện, hoàng thượng phái hai người này đến, đủ thấy hoàng ân mệnh mông bất tận, Phương đại nhân đúng là được hoàng thượng sủng ái nha."

Phương Tranh chấp tay cười nói: "Đâu có, đâu có... May mắn được Tào công công chiếu cố, hạ quan thực lòng cảm kích." Dứt lời từ trong ống tay áo lấy ra một tấm ngân phiếu, nhét vào trong lòng bàn tay của Tà công công.

Tào công công mặt mày hớn hở, lời nói càng thêm ân cần, thẳng cho đến khi hai vị ngự y khám xong thương thế cho Phương Tranh, thì Tào công công vẫn còn đang hàn huyên trời nam đất bắc với hắn.

Phương Tranh hướng hai vị ngự y cảm tạ, sau khi đưa cho mỗi người một tấm ngân phiếu, lúc này Tào công công mới chấp tay cáo từ.

59. Chương 59: Thăm Bệnh.

Phương đại thiếu gia lúc ban ngày bị đòn, đêm đó hoàng thượng phái ngự ý đến nhà vấn an, sau khi Tào công công cùng hai vị ngự y đi rồi, tin tức này xoay người liền truyền khắp Phương phủ. Bọn người hầu liễn an tâm sự, xem ra thiếu gia không những không mất lòng sủng ái của thánh thượng, trái lại càng được long ân, sự lo lắng vì việc thiếu gia bị phạt đòn liền quét sạch, toàn bộ Phương phủ lại trở nên phấn chấn.

Ngày thứ hai, Mập Mập cùng Trường Bình nghe được tin tức liền cùng nhau đến, thăm Phương đại thiếu gia đang bị "thương thế trầm trọng."

"Con mẹ nó, tên hỗn đản người đứng là mất mặt, mới ngày đầu tiên vào triều liền bị phạt đòn, ha ha..." Trường Bình vĩnh viễn là Trường Bình, hỉ hả nói ra lời thô tục, người còn bên ngoài viện, miệng đã bắt đầu tổn hại người.

"Mặt nhi, không được hồ đồ, hôm nay Phương huynh đã mạng treo mong manh, nguy trong sớm tối, muội không thể nói chút gì dễ nghe sao?" Mập Mập cố nén cười khiển trách.

Hai huynh muội không có ai là thứ tốt!

Phương Tranh tức giận nói: "Vào đi, đứng bên ngoài làm chi."

Mập Mập đi vào trước, Phương Tranh đang nằm lì trên giường, bên giường vẫn đang bày ra một ít đồ ăn vặt như mứt cùng thịt khô, Phương đại thiếu gia gương mặt khổ sở vừa ăn vặt vừa than thở. Mập Mập thấy thế không khỏi cười ha ha, Trường Bình cũng đi theo vào, nhìn thấy dáng dấp của Phương Tranh, cười đến run rẩy hết cả người, hai huynh muội không hề cố kỵ cười lên không ngừng.

Phương Tranh cau mày nói: “ Có cái gì buồn cười! Hai người điên ư?”

Mập Mập vừa cười vừa thở dốc: “ Phương huynh, ta thật đúng là phục người, cả triều văn võ, cũng chỉ có người có bậc tính tình này. Ha ha...”

“ Tính tình này thì sao chứ? Thiếu gia ta trời sinh là tính tình này đó! Mập Mập, không phải ta nói nha, cha của người cũng thật tàn nhẫn, không phải đi muộn một chút thôi sao, đáng giá đem ta đánh cho da tróc thịt bong sao?”

Mập Mập cười nửa ngày rồi cục cựa ngừng lại, nghiêm mặt nói: “ Phương huynh, đây là quy củ, triều đình chính là như vậy, nói cũng có quy củ của nói, bước đi cũng có quy củ của bước đi, đây là không thể sửa được mấy may. Phụ hoàng ta coi như giữ gìn người, nếu ông ấy không truy cứu, đám quan viên ăn no không có chuyện làm sẽ không bỏ qua cho người, đến lúc đó không những người chỉ bị mười trượng đơn giản như vậy, không chuẩn xác thật đúng là có thể đem mạng đánh mất luôn.”

“ Kháo! Làm quan mà cũng hung hiểm như vậy?” Phương Tranh vẻ mặt cầu xin nói: “ Ta không làm được rồi chứ? Sáng mai ta xin từ chức!”

Trường Bình ở một bên chẳng đáng nói: “ Đường đường nam tử hán đại trượng phu, nhát như chuột, mới bị đánh cũng không dám làm quan, nói ra có mất mặt hay không? Người da mặt dày không cảm thấy, Phương bá phụ Phương bá mẫu sau này làm sao ngẩng đầu? Gia hỏa ích kỷ! Cho tới bây giờ cũng không nghĩ lại cho người khác, hừ!”

Phương Tranh cả kinh nói: “ A? Hôm nay Trường Bình người nói chuyện rất có chiều sâu nha! Vài ngày không gặp, tư tưởng của người không ngờ thâm thúy đến hoàn cảnh này rồi?”

Trường Bình vui vẻ nói: “ Thực sự?”

Phương Tranh quay đầu nhìn Mập Mập nói: “ Muội muội của người vẫn cứ ngu như vậy, sao người không dạy bảo nàng nhiều hơn một chút?”

Trường Bình giận dữ: “ Con mẹ người hỗn đản! Lão nương muốn...”

“ Muốn giết cừu tộc của ta đúng không?” Phương Tranh uể oải nói: “ Đi đi, cha mẹ ta hôm nay không có ra ngoài, người đi gọi người đem cả nhà của ta bắt lại chém đầu đi thôi.”

Trường Bình cứng lại, giậm chân nói: “ Ca...người xem hấn.”

Mập Mập khoát tay nói: “ Đừng gọi ta, ta vừa thấy các người thì đau đầu, các người nha, đời trước nhất định là oan gia.”

Trường Bình vốn đang nổi trận lôi đình, nghe vậy nhất thời tắt hỏa, ản tình đưa mắt liếc nhìn Phương Tranh, ngượng ngùng cúi đầu. Oan gia hai từ này, dùng trên người nàng cùng Phương Tranh, có phù hợp hay không chứ?

Phương Tranh lại cười khổ không thôi, đời trước chỉ là một sinh viên mới tốt nghiệp đang chờ việc làm, liên tục bao lâu tìm một công việc cũng không xong, suốt ngày chạy quanh tìm kiếm công việc trên báo chí, ra ngoài đường lại bị đầu rơi máu chảy, làm gì còn tâm tư đi tìm oan gia gì nữa. Đời này ngược lại, kỳ kỳ lạ lạ trên chộc phải một công chúa, nhìn vẻ then thùng của Trường Bình, hai từ oan gia đúng là định rồi.

Ba người đang nói chuyện trong phòng, Phương phu nhân bên ngoài đi vào. Hôm qua Phương Tranh bị đánh trượng, Phương phu nhân đau xót vô cùng, phân phó nhà bếp làm nhiều món ăn bổ máu bổ khí, hôm nay bà đi qua xem Phương Tranh có đỡ hơn hay không.

Gặp Phúc vương gia cùng Trường Bình công chúa đều có mặt, Phương phu nhân ngáy ra một thoáng, tiếp theo khom người bái xuống.

Trường Bình thấy thế kinh hãi, vội vàng xông lên đỡ lấy Phương phu nhân, nói: “ Phương bá mẫu, bà đừng hù dọa Mật nhi, sao lại có thể hành đại lễ? Mật nhi là văn bối, nên do ta hướng bà hành lễ mới phải.” Nói xong hướng Phương phu nhân vén áo thi lễ.

Phương phu nhân lại càng hoảng sợ, đây là công chúa nha, tuy nói từ lâu đã biết nàng có ý tứ đối với con của mình, nhưng sự tình này lại cũng không thể công khai mà nói. Nếu để cho một vị công chúa hành lễ với một dân phụ, truyền ra ngoài chẳng phải là một cọc tai họa.

Phương phu nhân lại vội vàng hướng Trường Bình thi lễ, nói: “ Công chúa điện hạ quá khách khí, dân phụ đích thực không dám nhận.”

Trường Bình nhìn thấy Phương phu nhân phản ứng như vậy, trong lòng không khỏi nóng nảy, đây là mẹ chồng tương lai mà nàng đã nhận định rồi a, nếu mẹ chồng lại khách khí với con dâu như vậy, chuyện tốt của nàng cùng với tên hỗn đản không có lương tâm này chẳng phải là ngấm nước nóng rồi sao?

Nghĩ đến đây, Trường Bình lại hướng Phương phu nhân thi lễ.

Hai người cứ như vậy người thi lễ ta ta hành lễ người không chịu để yên, Phương Tranh cùng Mập Mập tròn mắt há hốc nhìn một màn trước mắt, không khỏi cảm thấy kinh dị, Trường Bình đối tính sao?

Phương Tranh chột chột Mập Mập: “ Ai, muội tử này của người có phải có bệnh nhân cách phân liệt chứng hay không hả?”

Mập Mập nghi hoặc nói: “ Cái gì gọi là nhân cách phân liệt chứng?”

“ Người xem đi, nàng ở trước mặt ta tùy tiện, miệng đầy thô tục, ở trước mặt mẹ ta lại làm ra vẻ uyển chuyển hàm xúc, như tiểu thư khuê các...đây không phải là nhân cách phân liệt chứng thì là cái gì?”

Mập Mập bất mãn nói: “ Nói cái gì đây? Muội muội ta vốn là tiểu thư khuê các, nàng làm những hành động này còn không phải là vì người, ta cũng không tin người một điểm cũng chưa từng phát hiện, hừ! Không tìm không phải!”

Phương Tranh cười khan nói: “ Ha ha, tại hạ xuất thân hàn vi(nghèo hèn), không dám trèo cao kim chi ngọc diệp(lá ngọc cành vàng), người hãy khuyên muội muội người buông tha ta đi. Trên đời này tuy kiếm người tuấn tú hơn ta thì khó, nhưng nhân phẩm lại tốt hơn ta nhiều, hà tất cứ đòi treo cổ lên trên cái cây còi cọc như ta, tất cả mọi người sẽ vì vậy mà càng không được tự nhiên, như vậy thì không tốt lắm.”

Mập Mập thở dài nói: “ Oan nghiệt! Tìm ai không tốt, lại đi coi trọng người, nhìn ra việc này thật loạn...”

Phương Tranh nhìn thấy hai người vẫn còn đang thi lễ, lớn tiếng nói: “ Ai, hai vị nghỉ một chút đi thôi, mẫu thân, không cần câu thúc như thế, ở nhà mình bọn họ chỉ là văn bối, mẫu thân phải mang tư thế của một trưởng bối mới được.”

Mập Mập cười nói: “ Đúng vậy Phương bá mẫu, ngài khách khí như vậy, sau này ta cùng muội tử làm sao dám trở lại?”

Phương phu nhân hành lễ nửa ngày, thất lưng cũng tê dại, nghe vậy đoan trang cười, nói: “ Lễ không thể bỏ qua, hôm nay con ta đã là thần tử trong triều, chuyện trên quan trường, cha của hần cùng ta đều không hiểu, còn phải dựa vào sự chiếu cố nhiều hơn của hai vị.”

Mập Mập gật đầu xưng phải, Trường Bình ở một bên cười nói: “ Phương bá mẫu, ngày sau ta sẽ dạy cho hần quy củ trong cung cùng quan trường, đỡ cho sau này hần phạm phải sai lầm. Ngài nhìn ngày hôm qua hần bỗng nhiên bị đánh, có phải oan hay không chứ?”

Phương phu nhân lại cười nói tạ ơn, trong lòng đối với nha đầu này ngày càng yêu mến, nếu như Trường Bình có thể làm con dâu của Phương gia, thật là tốt biết bao.

Trường Bình mặc dù còn nhỏ tuổi, nhưng đầu óc xem như cơ trí, xem thời cơ liền quán quýt Phương phu nhân, xin bà mang nàng đi du ngoạn trong Phương phủ. Phương phu nhân cười tươi mang theo nàng đi ra ngoài.

Trong phòng còn lại Phương Tranh cùng Mập Mập hai người, đưa mắt nhìn nhau, làm cùng một động tác thật thống nhất, lắc đầu cười khổ.

“ Nói thật, Mập Mập, khuyên nhủ muối muối của người đi, chớ lãng phí tâm tư trên người của ta.” Phương Tranh nghiêm mặt nói.

Mập Mập trợn mắt nói: “ Sao người không đi khuyên? Ta khuyên được sao? Muối tử gốc của ta hiện tại đầy đầu óc đều là người, tại vương phủ khi sinh hoạt hay nói chuyện phiếm, không lúc nào không nhắc tới người, cũng giống như bị nhập ma chướng, người nói người làm huynh trưởng như ta phải làm sao bây giờ?”

“ Đã nói với người ta thực sự không muốn lấy công chúa.” Phương Tranh vẽ mặt đau khổ nói: “ Không phải ta không tán thưởng nàng, nhưng chính người cũng nhìn thấy, ta với muối muối người chỉ cần ở chung một chỗ, không qua năm câu là gây cãi, người cảm thấy như vậy có ý nghĩa sao?”

“ Còn nữa, chung thân đại sự của muối muối người hẳn cũng không phải do nàng làm chủ phải không? Việc này còn phải do phụ hoàng người định đoạt, người cảm thấy phụ hoàng người sẽ đáp ứng gả nàng cho ta sao? Ngày hôm trước vào cung diện thánh, phụ hoàng người hỏi ta một câu về quan hệ giữa ta và muối muối người, làm ta sợ đến toát mồ hôi lạnh...”

Mập Mập mỉm cười nói: “ Kỳ thực...phụ hoàng ta còn rất yêu mến người, thực sự...còn chuyện có đem muối muối gả cho người không, điều này vẫn không rõ lắm, nhưng ta tin tưởng Mật nhi sẽ có biện pháp.”

Phương Tranh sợ hãi nói: “ Nói cách khác, ta phải làm em rể của người rồi?”

“ Có lẽ, ha ha ha...”

“ Mặc kệ!” Phương Tranh bị phần nói: “ Kiên quyết mặc kệ! Ta muốn tự do yêu đương! Phản đối ép duyên!”

Mập Mập cười xấu xa nói: “ Lời này chớ nói với ta, vô dụng. Tương lai người nói với phụ hoàng ta đi, ha ha..”

“ ... ”

Sau một lúc lâu, một mình Trường Bình trở về tiểu viện của Phương Tranh, gương mặt hồng hồng, không biết Phương phu nhân đã nói với nàng những thứ gì. Vào phòng cũng không nói chuyện, mặc cỡ đồ mặt kéo tay Mập Mập đi về ngay, bữa cơm như trước kia mà hai huynh muội luôn lợi dụng hôm nay tự nhiên cũng miễn.

“ Vẽ mặt nha đầu kia vì sao lại đỏ hồng như vậy? Chẳng lẽ nàng nhìn lên nam sinh đại tiện?” Phương Tranh xấu xa nghĩ.

Mập Mập cùng Trường Bình đi rồi, bên trong Phương phủ vẫn còn náo nhiệt.

Không biết là ai lan truyền ra ngoài, Phương Tranh mới tấn cấp Trung Dũng Bá, Hữu Tán Kỵ Thường Thị, ngay ngày hôm ấy sau khi bị đánh trượng trên triều, buổi tối hoàng thượng lại phái ngự y đến chữa thương cho hắn, hoàng ân mệnh mông cuồn cuộn, không gì sánh kịp.

Những ngày này trong kinh, các đại thần trong triều đình tựa hồ cảm thụ được một chút ý tứ hàm xúc bất thường. Lúc Phương Tranh lên triều muện, quần thần còn chưa đem mao đầu tiểu tử này xem vào trong mắt, cho rằng hoàng thượng chẳng qua là tiện tay thưởng cho hắn một chức quan nhàn hạ mà thôi. Dù sao Phương Tranh còn quá trẻ tuổi, ở trong triều lại không hề có căn cơ, người như thế trà trộn trong chốn quan trường quỷ quyệt nhiều nhất chỉ tạo lên chút bọt sóng nhỏ xíu mà thôi, những lão gian hoạt trà trộn trong triều bao nhiêu năm, ai lại đem một bọt sóng nhỏ để vào trong mắt?

Nhưng hoàng thượng lại phái ngự y đến chữa thương cho Phương Tranh, việc này còn lộ ra chút ý tứ khác. Lại liên tưởng đến chức quan của Phương Tranh, đáp án miêu tả thật sinh động – hoàng thượng làm như vậy, rõ ràng là muốn trọng dụng Phương Tranh nha. Lần này được rồi, chút bọt sóng nhỏ biến hóa nhanh chóng, biến thành sóng to gió lớn.

Hữu Tán Kỵ Thường Thị, nghiêm ngặt mà nói nó chỉ là một chức hư danh ngũ phẩm, dù là danh vị tại nha môn cũng không có, nhưng tầm quan trọng của chức quan ngũ phẩm có danh vô thực này lại hết sức trọng yếu. Ở bên cạnh hầu hoàng thượng, thường xuyên ở bên người hoàng thượng, hoàng thượng nghĩ gì hắn còn không biết sao? Sau này vị Phương đại nhân lại là người hiểu rõ tâm tư hoàng thượng nhất. Huống chi hư chức này còn có một chức trách, đó chính là tùy thời có thể can gián hoàng thượng, thay lời khác mà nói,

sau này hẳn nhìn ai chướng mắt, chỉ cần hoàng thượng nói bằng quơ vài câu, tiền đồ của người kia thậm chí là tính mạng đều xem như treo – hư chức này, không khác gì quyền thần trong triều a.

Một người trọng yếu như vậy, quần thần làm sao có thể không tận tâm nịnh bợ lấy lòng?

Vì vậy, chân trước của Mập Mập cùng Trường Bình vừa đi, chân sau lễ tặng của các đại thần trong triều liền chắp nối chen chúc tới, trước đây những người nhìn thấy Phương lão gia cũng không thèm liếc mắt, lúc này lại cười quyến rũ xu nịnh trước mặt Phương lão gia, giống như là con chó, chỉ cầu có thể gặp mặt Phương Tranh, bám víu níu kéo chút giao tình. Phương lão gia vừa cùng các đại thần lá mặt lá trái, vừa âm thầm cảm thán: “Đúng là lần này khác hẳn, thứ gì cũng là nhất thời, chính mình thật là chưa từng nhìn thấy bề mặt khác của đám người làm quan này, ai...?”

60. Chương 60: Trung Cùng Gian.

Mọi người cũng thật không có bất mãn, dù sao quá nhiều người mà hiện giờ Phương đại nhân lại “thương thể trăm trọng” cần phải tận tâm nghĩ ngơi điều dưỡng, chịu đi ra gặp mặt bọn họ đã xem như đầy đủ lễ nghĩa mười phần sao lại có ai dám nhiều lời?

“Ai nha! Làm phiền các vị đại nhân phải đợi lâu, hạ quan thật sự quá thất lễ, tội thật đáng chết vạn lần!” Phương Tranh vừa xuất hiện liền xác định vị trí của chính mình nằm ở hai chữ “hạ quan”. Ngày thường Phương đại thiếu gia có hồ đồ nhưng hẳn cũng không ngốc, thiếu niên đắc chí ở ngôi vị cao sẽ bị nhiều ánh mắt theo dõi, nếu hẳn không học vẻ khiêm tốn điệu thấp, vạn nhất sau này đắc tội với ai có chết thế nào bản thân cũng không biết.

Thử nghĩ xem, thời cổ đại không có ti vi, không karaoke, không có quán bar, những hoạt động tiêu sấu giải trí, vậy khi quá rảnh rồi thì phải làm gì đây? Còn không phải ở trong đầu suốt ngày nghĩ làm sao tính kế hay dùng thủ đoạn chinh người, nếu không thì làm sao làm quan? Huống chi những người này là quan viên nhân tài kiệt xuất trong Hoa triều. Ứng phó những người này mà không cẩn thận một chút thì làm sao được chứ?

Dựa theo quy củ quan trường, phải là quan chức phẩm cấp thấp lên bái phỏng quan chức phẩm cấp cao mới phải, ở trong hơn mười vị đại thần đang ngồi tất cả đều là quan viên trên tứ phẩm, lấy chức quan của bọn họ không ngờ lại chủ động đến bái phỏng Phương Tranh, chỉ là một tiểu quan có hư chức ngũ phẩm, sự phát hiện này tựa hồ không bình thường nhưng lại tựa hồ rất bình thường – ai kêu Phương đại thiếu gia lại cách hoàng thượng quá gần làm chi chứ hả? Không quan tâm phẩm cấp thứ mấy, chỉ nên nắm chắc tâm tư của vị chí tôn thì mới mong chiếc mũ cánh chuồn trên đầu mới được an ổn. Mà Phương Tranh không thể nghi ngờ chính là người có thể giúp đỡ cho bọn họ được an ổn nhất.

“Phương đại nhân khách khí, hôm qua Phương đại nhân chỉ vì chút sai lầm nhỏ bé lại bị hoàng thượng đánh trượng, chúng ta vốn là đồng liêu cũng muốn giúp đỡ vài lời, nhưng hoàng thượng từ trước đến nay vốn cứng rắn, chúng ta làm thần tử thật sự không có biện pháp mở miệng giúp đỡ thật ngại quá.” Một vị lão nhân thân mặc quan phục tứ phẩm đứng dậy chắp tay vừa nói vừa thở dài giống như đang áy náy.

“Lưu đại nhân nói không sai, chúng ta thật sự là đau lòng không thôi nên mọi người cùng hẹn nhau đi tới quý phủ của Phương đại nhân, thứ nhất là cho chúng ta nhận thức nhau để tiện sau này thường xuyên qua lại, thứ hai thăm hỏi thương thể của Phương lão đệ, hi vọng Phương lão đệ sớm ngày kháng phục vì nước tận trung. Chúng ta đã chuẩn bị một chút tâm ý xem như là lễ gặp mặt, mong rằng Phương lão đệ đừng ghét bỏ, xin vui lòng nhận cho mới tốt...” Một lão đầu mặc quan phục tứ phẩm cười tươi đến mức hiện rõ mấy nếp nhăn trên mặt, hẳn đứng lên cung cung kính kính đưa lên một xấp danh sách quà tặng mang đến.

Bọn người này thật sự là quá vô sỉ, trong lòng Phương Tranh đối với bọn họ khinh bỉ không thôi. Lớn tuổi bằng cả gia gia của ta mà còn mở miệng kêu ta bằng lão đệ, các người không biết xấu hổ thì thôi chẳng lẽ xem ta già đến như vậy sao chứ?

Tuy trong lòng khinh bỉ nhưng công phu mặt ngoài còn phải bày ra: “Ai nha! Điều này trăm triệu không dám nhận, các vị đại nhân hạ mình đến thăm hạ quan đã vạn phần cảm động trong lòng, trái tim của hạ quan...”

Nói tới đó Phương Tranh làm ra bộ dáng cảm động đến rơi nước mắt: “ Trái tim của hạ quan thật là ấm áp, dù là thương thế cũng tựa hồ giảm được bảy tám phần. Nhìn từ trên người các vị đại nhân hạ quan liền thấy được khí thế quang vinh của Hoa triều ta. Chư vị là rường cột nước nhà hàng ngày phải bận rộn công vụ, nhưng không ngờ các vị đại nhân cũng có lòng đến thăm một quan viên mới tấn cấp nho nhỏ như hạ quan, đây là sự vô tư cùng khí độ như thế nào! Hạ quan xin lấy các vị đại nhân làm tấm gương cho Hoa triều chúng ta, cho bách tính biết được sự anh minh thần võ của thánh thượng, cúc cung tận tụy đến chết mới thôi! Ô hô... “ Xuân tâm đảo tử ti phương tấn, chá cự thành hôi lệ thủy kiên, dân sử long thành phi tướng tại, bất giáo hồ mã độ âm sơn...”(*)

Phương đại thiếu gia biểu diễn quá mức nhập tâm, nói xong lời cuối cùng không khỏi ngẩn người, mấy câu thơ này hình như không đúng lắm nha?

Các vị đại thần nhìn nhau, nhưng trong lòng thật lâu vẫn không thể bình tĩnh. Có thể ở trong triều đình lẫn lộn đến vị trí này, bọn họ đã cho rằng mình đã không còn biết xấu hổ. Vạn vạn không nghĩ tới vị thanh niên chưa đầy hai mươi tuổi trước mặt không ngờ mặt còn dày hơn họ không biết bao nhiêu. Dù là võ mông ngựa mà cũng nói thành thơ, công lực võ mông ngựa thâm hậu như thế, làm cho mấy vị lão quan lão luyện quan trường cảm thấy xấu hổ đến đỏ mặt. Lợi hại! Thành tựu tương lai của tiểu tử này đúng là không thể hạn lượng. Hôm nay chuyến đi này xem như là đúng lắm rồi.

Phương Tranh nói xong câu này, tròng diện nhất thời liền yên tĩnh xuống. Mọi người cố tình nói vài câu, nhưng tiểu tử người đem công phu võ mông ngựa võ tới cảnh giới này, bảo chúng ta làm sao nói tiếp đây? Không phúc hậu chút nào!

Một lát sau mới có một lão đại nhân ghen đỏ mặt, lắp bắp nói: “ Thơ..hay..hay..”

Mọi người như ở trong mộng mới tỉnh, đều khen: “ Thơ hay, đúng là thơ hay...”

Sắc mặt Phương Tranh không thay đổi, khiêm tốn khoát tay nói: “ Không hay lắm đâu, chỉ là vật vãnh mà thôi, các vị đại nhân khen quá lời rồi.”

Khách và chủ cùng ngồi xuống, trong lòng đều tự đánh bàn tính. Bề ngoài biểu hiện ra sự hòa hợp êm thấm, mọi người cùng khách sáo đối trá, nói chuyện trời mây, tán chuyện nữ nhân, nói chuyện trăng gió, mà những sự tình liên quan tới cuộc chiến tranh Đột Quyết cùng bách tính gặp nạn thì không nhắc đến một chữ. Phảng phất trong lòng mỗi người đều có một bộ hệ thống tự che giấu lại bản thân, những từ mẫn cảm ở trong lòng bọn họ đều biến thành giấu kín.

Phương Tranh vui tươi hơn hử theo bọn họ trò chuyện, không quan tâm là nói chuyện với ai, đều nâng đôi phương lên thật cao, trong lúc nhất thời trong đại sảnh như có làn gió xuân thổi vào mặt, thổi đến mức đám quan viên ấm áp sáng khoái trong lòng, mọi người đều cho rằng, vị Phương đại nhân mới nhậm chức này, trời sinh chính là tài liệu thích hợp làm quan nhất, hoàng thượng phong chức vị cho hần, thật sự là nhìn xa vạn dặm, tầm mắt sáng suốt, cực kỳ anh minh.

Hàn huyền thật lâu, lúc này cái gì cũng đã nhận thức, tình cảm cũng đã nhận qua, trà cũng uống xong, võ mông ngựa cũng võ xong. Những lão nhân trung niên cũng bị bệnh trĩ không ít nha, mông đã có chút ngồi không yên, vì vậy liếc mắt nhìn nhau, không hẹn mà cùng đứng dậy hướng Phương Tranh cáo từ.

Phương Tranh cầm danh sách quà tặng của bọn họ đẩy qua khước từ: “ Các vị đại nhân, không phải do hạ quan không hiểu biết, nhưng điều này không hợp quy củ, lý ra phải do hạ quan đi bái phỏng các vị trước mới phải, những quà tặng này, hạ quan vạn vạn không dám thu, còn thỉnh các vị cầm lại, bằng không đó là làm khó hạ quan rồi!”

Mọi người tới Phương phủ mục đích chủ yếu chính là tặng lễ cùng làm quen, làm sao chịu thu hồi lại quà tặng, đó chẳng phải là đã đến không một chuyến hay sao.

Vì vậy mọi người đứng ngay cửa đại sảnh, giống như đánh Thái Cực quyền đẩy tới đẩy lui, có người còn nghĩ, có phải mình đã tặng ít quá hay không, cho nên người ta không muốn thu nhận. Vì vậy kết quả đẩy tới đẩy lui chính là, Phương đại thiếu gia độc chiến quần thân, nhưng một mình địch không lại, danh sách quà tặng vẫn về trên tay hần, ngoại trừ danh sách quà tặng, còn có thêm một xấp ngân phiếu.

Tiến bước các vị lương đồng trong triều xong, Phương Tranh quay người lại, trên gương mặt đã biến thành rạng rỡ.

Đánh Thái Cực quyền tốt, sau này phải đánh Thái Cực quyền cho nhiều, đây là một hạng mục vận động rất có tiền đồ...

Mở danh sách quà tặng ra nhìn một chút, oa! Giàu to rồi! Chừng mấy chục vạn lượng. Mở ra thêm mười Ngọc Như Trai là đủ quá rồi, Phương Tranh hôm nay xem như đã lĩnh ngộ khắc sâu, chức vị, so với bất cứ sinh ý nào cũng dễ kiếm tiền hơn nhiều. Thảo nào từ xưa tới nay, người trong nước đều một lòng muốn chen vào quan trường, tư vị trong đó, quả nhiên là tuyệt không thể tả.

Trong lúc vô ý giàu to nhờ một bút tiền của phi nghĩa, Phương đại thiếu gia vui vẻ tới mức thương thế trên miệng tựa hồ như đã khỏi, có lẽ thuốc của ngự y quá kỳ hiệu, có lẽ được phát tài nên tâm tình tốt, cuối cùng Phương đại thiếu gia liền sôi nổi quay về tiểu viện.

Thời gian buổi chiều, lại có một vị quan viên tự mình đến cửa. Đây là một vị đại quan, Bộ Binh Thượng Thư Ngụy Thừa Đức. Chính là hần ủng hộ toàn lực kế sách lui địch của Phương Tranh, đồng thời là người phụ trách tối cao chấp hành kế sách này.

Ngụy Thừa Đức đến cửa không phải là đến nịnh bợ Phương Tranh. Bất luận triều đại nào cũng có gian thần, cũng có trung thần, trung gian phân biệt rõ ràng, tỷ lệ hai bên nhiều ít, thì phải xem hoàng đế đương thời của triều đại đó có ngu ngốc hay không. Theo như dạng này thì vị hoàng đế Hoa triều cũng không thể nói là quá anh minh, không chỉ có một người nói qua với Phương Tranh, trong triều hôm nay cũng có không ít gian thần...

Ngụy Thừa Đức là một trong số ít những trung thần. Lão đầu năm nay đã sáu mươi tuổi, vừa vặn xem như thân thể cũng cường tráng, chỉ là quá gầy, lại có thêm một bộ râu dài phiêu dật, bay bay theo gió. Lão đầu nếu cởi đi quan phục, thay một thân đạo bào, dáng dấp tiên phong đạo cốt đứng ngay trên đường cái bày ra một bàn làm thầy tướng số, thu nhập phỏng chừng còn khả quan hơn việc hần đi làm quan rất nhiều.

Ngụy đại nhân đến nhà là vì muốn quan sát Phương Tranh. Từ trong nội tâm mà nói, dù chưa gặp qua Phương Tranh, nhưng ấn tượng của Ngụy đại nhân đối với hần không tệ. Dù sao ở trong triều Ngụy đại nhân là người phái chủ chiến, từ khi chấp hành kế sách của Phương Tranh, đồng thời thành công khiến Đột Quyết phải lui binh, phái chủ chiến ở trong triều mặt mày rạng rỡ, ngàn vạn bách tính may mắn tránh khỏi chiến loạn, bản thân hần cũng nhờ vậy mà thăng tước vị một cấp. So tình so lý, hần phải nên thân cận thêm với Phương Tranh một ít.

Nhưng hôm nay ở trong triều gặp qua hình dáng của Phương Tranh, Ngụy đại nhân lại bắt đầu lo lắng.

Ngụy đại nhân sống đến từng tuổi này, quan vị cũng làm đến vị trí này, lẽ ra không nên trông mặt mà bắt hình dong. Bất đắc dĩ tướng mạo của Phương đại thiếu gia thật làm cho người ta không có chút cảm giác an toàn, cả người lộ ra vẻ dáo dác, nói năng ngọt xớt, đó là tướng mạo gian thần vô cùng tiêu chuẩn. Sau khi nhìn thấy dáng dấp của Phương Tranh, trong lòng Ngụy đại nhân nói thầm, nhìn trái nhìn phải không có chỗ nào giống người tốt cả!

Tuy nói ngay lúc nguy nan trước mắt hần cho ra một kế sách, cứu lại số phận của Hoa triều, nhưng ai biết hần lại chôn giấu tâm tư gì trong kế sách đó? Trong lịch sử có rất nhiều người dựa vào việc hiến kế làm nơi tấn thân, đạt được mục đích đi làm quan. Ai dám bảo chứng vị Phương đại nhân có ôm lòng dạ đó hay không?

Xem tư thế, hoàng thượng dự định muốn trọng dụng hần, nếu hần cũng là phường gian nịnh, thật phải làm sao mới đúng? Gian thần trong triều đã có quá nhiều rồi, lại thêm một tai họa lớn như thế, trong triều đình phải chăng không còn nơi sống yên cho các trung thần nữa hay sao?

Ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, Ngụy đại nhân đứng ngồi không yên, cũng bắt chấp quy củ trong quan trường, quan lớn vẫn tôn sư trên hết, tự mình đi tới cửa gặp tiểu quan ngũ phẩm như Phương Tranh. Hần nghĩ tự mình phải đi xem, chính tai đi nghe một chút, nhận thức vị quan viên tuổi trẻ mới nhậm chức này rốt cục là trung hay gian.

Ngụy đại nhân là một thanh quan, cả đời chưa từng thu nhận hối lộ, dựa vào chút bổng lộc gầy còm của

triều đình ban cho, chỉ qua được cơm ngày ba bữa. Nhưng người Trung Quốc làm việc luôn theo truyền thống, lần đầu tiên đến nhà người khác, dù sao cũng phải có chút lễ vật cho có ý tứ.

Ngụy đại nhân thực sự chỉ là có một chút ý tứ, hắn cầm theo một hộp bánh ngọt bán ngoài lề đường, lại thêm vài vị thuốc bổ máu rẻ tiền bên đường, rồi đi vào cửa Phương phủ.

Ánh mắt đầu tiên của Phương Tranh khi nhìn thấy Ngụy Thừa Đức liền thất thần, lão nhân này tay trái mang theo một hộp bánh ngọt không dám bảo đảm chất lượng, tay phải cầm vài bao thuốc giống thuốc Đông y gì đó, bình tĩnh đứng trước mặt hắn, dáng dấp mờ mờ ảo ảo giống như muốn phi thăng. Trên người mặc một bộ áo màu xám đã giặt tẩy đến trắng bệch còn kèm theo hai mụn vá, cả người đậm mạc như nước, xem biểu tình của hắn còn giống như đang mặc một bộ y phục tinh mỹ đến tham dự một hội yến hội long trọng.

Nếu không xem qua danh thiếp của hắn, thật không dám tin tưởng lão nhân này lại là quan lớn trong triều đình.

“ Vị này là Bộ Binh Thượng Thư Ngụy đại nhân phải không? Ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu, hạ quan muốn đến quý phủ bái kiến ngài, nhưng...Ai, mấy ngày nay thân thể không khỏe, làm Ngụy đại nhân phải tự mình đến đây thăm, hạ quan thật sự là không dám nhận.”

Ngụy Thừa Đức vuốt bộ râu dài cười ha hả: “ Phương đại nhân nói quá lời, lão phu cũng không quan tâm tới quy củ quan trường, hôm nay lão phu đến, chủ yếu là nghĩ muốn quen biết một chút anh hùng niên thiếu chỉ dùng một kế đã thoái lui được hai mươi vạn đại quân Đột Quyết, ha ha...”

“ Ngụy đại nhân quá khen, đây chỉ bất quá là hạ quan thuận miệng nói một chút mà thôi, không nghĩ tới được triều đình tiếp thu. Lại nói, đây đều là do hoàng thượng tuệ nhãn biết nhìn người, triều cương anh minh, hạ quan chẳng có công lao gì.”

Ngụy Thừa Đức âm thầm gật đầu trong ngực, lời nói cùng việc làm của người này tuy có táo bạo ngả ngớn, nhưng cũng chưa tới mức kiêu căng cuồng vọng.

Phương Tranh ngẫm liếc mắt nhìn lễ vật keo kiệt do Ngụy Thừa Đức đưa tới đặt trên bàn trà, trong lòng âm thầm nghi hoặc: “ Lão nhân này không phải cố ý tới chơi ta đó chứ? Hắn ăn mặc như vậy, lại còn mang theo mấy thứ rác rưởi kia – ta không có đặc tội với hắn hồi nào nha.”

Điều này cũng không trách được Phương đại thiếu gia, dù sao buổi sáng có một đám đại thần tới, khoát tay đã đưa cho hắn hơn mười vạn lượng bạc. Buổi chiều lại tới một vị, giống như một vị lão nhân nhặt rác, còn mang theo mấy thứ rác mà hắn nhặt được mang tới đây. Đồng dạng đều là đại thần triều đình, tuyệt nhiên lại có biểu hiện bất đồng như vậy, mức tâm lý chênh lệch thật lớn như mặt sông cùng mặt biển, Phương đại thiếu gia dĩ nhiên phải hoài nghi lão nhân này có phải muốn đến gây phiền phức hay không nữa đây.

Chú thích: *

Xuân tâm đáo tử ti phương tẫn,

Chá cự thành hồi lệ thủy kiên,

Đân sử long thành phi tướng tại, “ Phi tướng Long thành còn sống nhỉ?

Bất giáo hồ mã độ âm sơn “Âm sơn nào để ngựa Hồ qua.”

Nghĩa:

Đời con tầm nhả tư cho đến chết.

Như ngọn nến chảy đến giọt cuối cùng

Nếu như Phi Tướng Long Thành mà còn sống

Quyết chẳng để ngựa Hồ qua núi Âm Sơn.

61. Chương 61: Trong Gian Có Trung.

Phương đại thiếu gia cái gì cũng tốt, nhưng lại có chút không đủ tinh tế nội tâm. Hắn thấy đường đường quan lớn triều đình lại đến phủ đệ mình bái phỏng, còn chủ động hỏi ý kiến của hắn về chuyện quốc gia đại sự, nhất thời lại có cảm giác “sĩ vì tri kỷ mà chết” sinh ra, tuy rằng vị tri kỷ này tặng quà đúng là quá keo kiệt một chút, cũng không ảnh hưởng đến tính tích cực thích khoe khoang học thức của hắn.

Lúc này Phương Tranh liền đẩy ra một ít lý luận tiên tiến trị quốc trị dân của kiếp trước, cùng so sánh với tình hình triều đình hôm nay, trình bày ưu khuyết điểm, phân tích lợi và hại, đúng là biết thì cứ nói, nói thì không ngừng. Nghe đến về mặt Ngụy Thừa Đức hưng phấn kinh ngạc, đôi mày hoa râm liên tiếp giật lên, lúc Phương Tranh nói đến chỗ tuyệt diệu, lão đầu thậm chí quên hết vỗ tay hoan hô trầm trồ khen ngợi.

Trên thực tế những vấn đề Ngụy Thừa Đức hỏi ra đều là muốn chết, nếu đổi lại là người khác, ai cũng không dám tự mình nghị luận triều chính, chỉ lén chỉ trích triều đình cùng những tệ đoan của chính sách. Điều này nếu bị hữu tâm nhân tiết lộ ra ngoài, đừng nói mất chức quan, nếu làm không tốt cũng đánh mất đầu.

Nhưng Ngụy Thừa Đức lại dám làm, lão đầu cả đời luôn chính trực, hôm nay đã sáu mươi tuổi, không còn gì sợ hãi, mà Phương Tranh lại là một tân binh viên không chút kinh nghiệm quan trường, nên mới nói người không biết không sợ. Thời gian lão đầu đang hỏi cũng có ý nghĩ khảo cứu tâm tư, thời gian Phương Tranh trả lời lại có khoe khoang tâm tư. Nên hai người thật ăn nhip với nhau, trò chuyện thật là ăn ý.

Đương nhiên, lời nói nhiều sẽ có sai, trong lời nói của Phương Tranh cũng bại lộ vài phần bản tính, tỷ như thích tiền, thích nữ nhân, mặc kệ bách tính chết sống, giang sơn xã tắc cũng không có trong lòng hắn. Ngụy Thừa Đức khi nghe được lúc thì tán thưởng không ngớt, khi thì khê cau mày, hắn không rõ, người có khả năng đưa ra kiến nghị ích nước lợi dân thật tốt, lẽ ra phải có đại trí tuệ, nhưng sao hắn lại có dáng dấp cứ như là một con buôn? Phảng phất mục đích hắn đưa ra những kiến nghị này, là vì cho bản thân hắn tự mưu lợi mà thôi. Rốt cục thằng nhãi này là người như thế nào?

“Phương đại nhân tuổi còn trẻ lại lập ra kỳ công như vậy, nói ra lời đắc tội, lão phu vốn đang nghĩ đến người hoàn toàn là dựa vào vận khí, đánh bậy đánh bạ mà lại đánh trúng. Nhưng cùng nói chuyện với Phương đại nhân hôm nay, lão phu mới biết, người nổi danh vốn cũng không phải là hư truyền, hôm nay lão phu thụ giáo, ha ha, nếu Phương đại nhân vẫn ôm lòng báo quốc, ngày sau tiền đồ thật khó hạn lượng.” Ngụy Thừa Đức vuốt bộ râu dài, rất có thâm ý khê cười nói.

“Ngụy đại nhân quá khen, hạ quan cũng chỉ là thuận miệng nói bậy, xem như là nói chuyện phiếm mà thôi, Ngụy đại nhân nghe một chút là được, đừng xem là lời nói thật.” Lúc này Phương Tranh biểu hiện rất khiêm tốn, trong khiêm tốn còn mang theo một chút đắc ý – bản thân ta kỳ thực là rất tài hoa nha. Về phần vì sao kiếp trước tìm mãi không ra một công việc, đó chỉ là mình châu gấp long đong, có tài nhưng không gặp thời mà thôi.

Trong lòng Ngụy Thừa Đức cười thầm: “Tiểu tử này thật là quá non, nói chuyện phiếm? Ha ha, cả triều văn võ, xem ai dám “nói chuyện phiếm” như vậy.”

Cho tới bây giờ lão đầu còn đang đeo gót Phương Tranh, theo hắn quan sát, tiểu tử này không hẳn là người xấu, nhưng không thể nói hắn là người tốt. Chỉ dùng một ví dụ đơn giản, nếu có một ngày trong triều đình, hai đại trận doanh của trung thần cùng gian thần bỗng nhiên chiến đấu trong Kim Loan điện, tiểu tử này tuyệt đối sẽ làm người bàng quang, nói không chừng còn có thể thành linh ra tay, trộm ngọc bội hoặc trộm ngọc trai gì đó trên mình các vị đại thần. Còn phần người bị trộm bị cướp là trung hay gian, thì chắc chắn tiểu tử này không thèm để ý. Trộm cùng cướp xong, tiểu tử này thậm chí còn có thể giả mù sa mưa chạy đến can ngăn, mọi việc đều thuận lợi, hai bên đều lấy lòng.

Người như thế đúng là người thông minh, cũng là người có thể sống được lâu nhất. Vô luận tình thế trong triều đình có thể hỗn loạn thế nào, đều ảnh hưởng không tới hắn. Mà vô luận là trung hay gian, cũng sẽ không xem hắn là gì, nhưng cũng không thể hoàn toàn bỏ qua hắn.

Suy nghĩ một lúc lâu, Ngụy Thừa Đức cười khổ lắc đầu, uống cho hắn sống đến từng tuổi này, thanh niên ngay trước mắt hắn lại không cách nào làm cho hắn có được sự định nghĩa chuẩn xác. Hai chữ trung và gian, ở giữa lại là màu xám, tiểu tử này hoàn toàn không thể thoát khỏi hai chữ đó, có thể hắn là trong trung có gian? Hay có thể là trong gian có trung?...Đầu đầu.

Cuối cùng Ngụy Thừa Đức lão đảo đi về, với vấn đề trung hay gian của Phương Tranh, trước khi đi về hẳn cũng không cách nào nhận ra được rõ ràng. Hắn cảm giác hôm nay mình đã đến vô ích, rồi lại tựa hồ cũng không hoàn toàn vô ích...

“Tiểu Ngũ, hai thứ kia thiếu gia thưởng cho ngươi.” Ngụy Thừa Đức đi rồi, Phương Tranh cầm quà tặng keo kiệt của hắn quay đầu đưa cho tiểu Ngũ: “Đây chính là vật mà Bộ Binh Thượng Thư của triều đình đương thời, của một vị quan lớn đưa cho thiếu gia, ngươi cầm đi, thiếu gia đối xử với ngươi thật tốt phải không?”

Tiểu Ngũ cầm quà tặng kích động không ngớt: “Bình...Bộ Binh Thượng Thư? Hai...quan lớn tặng sao? Thiếu...thiếu gia, thật cho tiểu nhân sao?”

“Đương nhiên, hai ta chia ngọt xẻ bùi, có nạn cùng chịu, thiếu gia thu quà tặng, khẳng định cũng có một phần của ngươi.” Phương Tranh không mất thời cơ thu mua lòng người.

“Đa tạ thiếu gia! Sau này tiểu nhân nhất định vì thiếu gia vào sinh ra tử, nhảy vào biển lửa, đi theo làm tùy tùng, thề sống chết thuần phục...” Tiểu Ngũ thật dài dòng biểu lộ trung tâm, tiểu tử này từ sau khi trở thành thư đồng cao cấp, văn tài cũng tăng trưởng, võ mông ngựa cũng có bộ dáng, không ngờ còn có thể dùng không ít thành ngữ.

Nhưng nếu so với việc võ mông ngựa còn đọc thơ của Phương đại thiếu gia, tiểu Ngũ vẫn còn thua kém một bậc.

“Được rồi, cầm theo thứ đó về phòng ngươi tự thưởng thức đi thôi.” Phương Tranh vừa nói vừa đi ra ngoài.

“Thiếu gia, ngài muốn đi đâu? Thương thế của ngài còn chưa tốt lắm, tiểu Ngũ đi theo hầu ngài...”

“Ách...ta muốn đi tới một địa phương xa xôi mà thần bí, ân, cơ mật triều đình, không thể mang theo tùy tùng...”

Địa phương xa xôi mà thần bí nằm tại Hoa Bài Lâu, chính là biệt viện của Phương đại thiếu gia.

Nhiều ngày không gặp Yên Nhiên, Phương Tranh có chút nhớ nàng. Từ sau khi làm quan, Phương Tranh nghĩ mình quá bận rộn, toàn là làm chuyện không đâu, lại không có hiệu quả hay lợi ích gì, giống như một con lừa bị bịt mắt rồi kéo đi, phía sau còn có một ngọn roi vô hình liên tục quất hắn. Điều này làm cho Phương Tranh rất bải xích.

Vì vậy hắn nhớ Yên Nhiên. Đôi mắt đầy ẩn tình của Yên Nhiên khi nhìn hắn, thâm tình mà chuyên chú nhìn hắn, bởi hắn nói chuyện, bởi hắn uống rượu, nếu có khả năng, Phương Tranh còn mong muốn Yên Nhiên bởi hắn....gì gì đó.

Nhớ nàng thì phải đi tìm nàng, sức chống cự của Phương đại thiếu gia đối với sắc đẹp từ trước đến nay đều rất thấp.

Tòa nhà vẫn như trước, bọn người hầu thi triển trách nhiệm, thấy gia chủ tới, đều hướng Phương Tranh hành lễ vãn an.

Đi vào nội viện, Phương Tranh liền nhìn thấy nha hoàn Cúc nhi. Cúc nhi đang ở trong hoa viên bắt bướm, tiểu cô nương mới mười hai tuổi, đang đúng tuổi thích chơi đùa.

Nhìn thấy Cúc nhi ngờ nghệch bị đàn bướm đùa nghịch xoay vòng, Phương Tranh nhú nhú mày, chuyện làm bài vở bài tập hay sự nghiệp có thành công hay không, Phương Tranh không xem vào trong mắt, nhưng nếu chơi đùa mà cũng không chuyên nghiệp, người này còn có tiền đồ gì?

“Ai ai ai, ngươi, dừng lại!” Phương Tranh bắt đầu sửa chữa sai lầm của Cúc nhi: “Có cách bắt bướm như ngươi sao? Nhào tới ngày tháng năm nào cũng không bắt được một con, ngốc!”

Cúc nhi cũng không quay đầu lại: “Ngươi đừng quản ta! Cô nương ta đang vui vẻ!”

Dừng một chút, Cúc nhi cảm thấy không đúng, trong nội viện làm sao có thanh âm của nam nhân? Quay đầu, Cúc nhi liền nhìn thấy Phương Tranh.

Lặng lẽ thề lưỡi, Cúc nhi liền hành lễ rồi đứng qua một bên.

Phương Tranh ngạo nghễ nói: “ Nhìn lên mỹ nữ tám, ta không được, bắt bướm, người không được. Tiểu nha đầu, xem kỹ đi, ca ca đến dạy cho người làm sao bắt bướm.”

Cúc nhi nghe được liền bịt chiếc miệng nhỏ nhẩn cười trộm.

Phương Tranh tìm một sợi dây thép nhỏ xịu, cuốn thành một vòng tròn, cột vào một cây gậy trúc. Sau đó khiêng cây gậy trúc đi khắp chung quanh tìm mạng nhện, đem mạng nhện quấn trong vòng tròn, trong vòng tròn liền kết thành một lớp vòng thật dày, Phương Tranh vừa làm vừa lải nhải: “ Nhìn xem các người, bình thường làm vệ sinh như thế nào? Những nơi góc kẹt thế này lại không ai chú ý quét sạch, thật là quá bẩn, sau này thiếu gia sẽ trừ tiền lương các người...”

Cúc nhi ở một bên nhìn chằm chằm động tác của Phương Tranh, đôi mắt thật to tràn đầy kinh ngạc, đối với sự lải nhải của Phương Tranh cũng tự động quên mất.

Phương Tranh mang theo gậy trúc thỏa mãn gặt đầu, bàn tay to vung lên: “ Đi, nhìn thiếu gia làm sao bắt bướm, học tập một chút!”

Cúc nhi hân hoan không ngớt, vỗ bàn tay nhỏ bé đi theo phía sau Phương Tranh.

Có vòng lưới, hành động bắt bướm hiển nhiên là hiệu suất hơn, chẳng được bao lâu, bướm trong hoa viên trên cơ bản đã mai danh ẩn tích, trong tay Cúc nhi cầm theo một túi, bên trong đựng đầy bướm. Nàng ở phía sau Phương Tranh hô to gọi nhỏ, khuôn mặt nhỏ nhẩn vô cùng hưng phấn mà đã đổ mồ hôi. Phương đại thiếu gia càng đắc ý phi phàm – nhân sĩ xuyên việt như ta cuối cùng cũng nghĩ ra cách vượt xuyên thời đại, hay, dùng thật quá thuận lợi.

Phương Tranh nhìn trái nhìn phải, còn chưa tận hứng quay lại nhìn Cúc nhi tiếc nuối than thở: “ Hết rồi...”

Cúc nhi vui vẻ chỉ chỉ ra phía trước: “ Nơi đó còn có một hoa viên...”

Phương Tranh nghe vậy càng cao hứng hơn Cúc nhi: “ Đi! Bắt tất cả bọn chúng tróc nã quy án!”

P phía sau truyền đến một tiếng hờn dỗi: “ Thiếu gia, ngài không dễ dàng đến đây một chuyến, chính là vì bắt bướm thôi sao?”

“ A?” Phương Tranh ngạc nhiên quay đầu lại, nhìn thấy Yên Nhiên mặc bộ trang phục màu hồng nhạt, đôi mắt giận dỗi đang lườm hằm.

Phương Tranh vỗ vỗ gáy, đúng rồi, mình tới đây là vì gặp giai nhân, còn chưa gặp giai nhân, sao khi không lại đi bắt bướm? Tại sao ta lại đi làm cái chuyện vô duyên này vậy?

Phương Tranh giả vờ nói: “ Hắc hắc, ta đương nhiên là cố ý đến thăm nàng...Di? Sao trên tay ta lại có cây gậy trúc? Ai, ai đặt lên tay của ta vậy?”

Hắn trừng mắt nhìn Cúc nhi: “ Nói, có phải là người hay không?”

Không để ý tới ánh mắt lườm lườm của Cúc nhi, Phương Tranh ném cây gậy trúc cho nàng: “ Đi, đi tới phía trước mà chơi, chơi đùa xong thì thả hết chúng đi, chúng nó là côn trùng có ích, đừng hại chúng, biết không?”

Yên Nhiên trừng mắt nhìn Phương Tranh, oán hận vỗ nhẹ lên đầu hắn: “ Giả vờ, ngài đúng là giỏi giả vờ! Thật là không có lương tâm, lâu như vậy không đến thăm ta, vừa tới liền đi bắt bướm, mấy con bướm chọc giận ngài sao?”

Động tác vỗ của Yên Nhiên thật thành thạo, tựa hồ được chân truyền của mẫu thân hắn. Phương Tranh cười gượng nói: “ Gần đây có chút bận...Không, ta rảnh rồi liền tìm nàng đó, gần đây thế nào? Rất khỏe sao, ăn ngon sao...”

Yên Nhiên cười khúc khích: “ Ngài nha, vẫn luôn như vậy, lâu như vậy không đến thăm người ta, ngài nói, rốt cục trong lòng có người ta hay không?”

Phương Tranh thâm tình nói: “ Đương nhiên là có nàng, mỗi đêm ta nằm mơ đều hô tên của nàng, Yên Nhiên, Yên Nhiên...Không tin nàng ngủ với ta một lần thì biết.”

Yên Nhiên đỏ mặt xì một hơi: “ Hứ! Ngài cứ nằm mơ đi, thật xấu xa.”

62. Chương 62: Phong Thiếu Say Rượu.

Vào cửa phòng, Yên Nhiên nhanh nhẹn dâng trà cho Phương Tranh, dịu dàng nói: "Thiếu gia, ta nghe người hầu nói, gần đây đương kim thánh thượng phong thưởng một vị thiếu niên, vị thiếu niên kia đã hiển một kế sách đẩy lùi hai mươi vạn đại quân của người Đột Quyết, vì nước lập được công lớn, cho nên thánh thượng ngoại lệ phong quan cùng tước vị cho hần, người ta còn nghe nói tên của vị thiếu niên kia giống ngài như đúc, thiếu gia, vị thiếu niên đó có phải là ngài hay không?"

Phương Tranh vò đầu nói: "Hần là... là ta rồi? Dù sao gần đây ta cũng không hiểu tại sao lại được làm quan mà..."

Yên Nhiên cả kinh nói: "Nha! Nguyên lai thật là ngài, thiếu gia, ngài thực vì nước lập được đại công sao?"

Phương Tranh khiêm tốn nói: "Không tính công lớn lao gì, tùy tiện nói vài câu mà thôi, không ngờ sau đó lại được hoàng thượng tiếp nhận, ta được hoàng thượng đặc biệt rộng rãi, ta đã nói chỉ cần bạc thôi, hần mặc kệ, muốn phong tước vị cho ta ..."

Đôi mắt đẹp của Yên Nhiên lưu chuyển những tia sáng kỳ dị, kìm không được vui mừng nhìn Phương Tranh, vị thiếu niên trước mặt này thật là có bản sự. Thật ra, tâm tư của nữ nhân cũng không có cái gì đại nghĩa vì dân, hay quốc gia đại sự, nàng chỉ mong chờ phu quân của mình là một người có bản lĩnh, hần hoặc là dũng cảm, có thể bảo vệ mình không bị bất kỳ tổn thương gì, khiến cho cuộc đời mình đều có thể tránh mưa trú gió ở trong lòng của hần. Hần hoặc là thông minh, có thể dễ dàng giải quyết bất cứ chuyện gì, làm cho mình không có lúc nào là không sùng bái hần, vì hần mà tự hào, nếu như hần vừa không dũng cảm vừa không thông minh, ít nhất hần cũng phải biết cách làm cho mình có cuộc sống vui vẻ khoái hoạt cả đời.

Vào thời khắc này, ở trong lòng của Yên Nhiên, Phương Tranh không thể nghi ngờ đã trở thành một con người có bản lĩnh, là một người có thể khiến cho nàng cảm thấy tự hào. Mặc dù những lúc bình thường biểu hiện của hần hơi có chút vô sỉ....

"Thiếu gia, chúng ta quen biết đã lâu như vậy, Yên Nhiên còn chưa từng gảy đàn cho ngài nghe một lần nào, cầm kỹ của Yên Nhiên tại kinh thành cũng coi như thượng đẳng, ngài không muốn nghe chút nào hay sao?" Từ sau khi biết được phu quân của mình cũng chính là cái vị thiếu niên anh hùng được mọi người ca tụng, thì ánh mắt của Yên Nhiên nhìn Phương Tranh càng thêm si mê, mị nhãn như tơ phảng phất như có thể chảy ra nước.

"A? Đánh đàn hảo a, ha ha, làm chút động tĩnh cho có vẻ náo nhiệt nha, ha ha..." Phương đại thiếu gia đối với cầm kỹ dốt đặc cán mai, nói ra nếu hiện giờ Yên Nhiên thi triển cầm kỹ, mà đám tài tử trong thành Kim Lăng nghe được, Phương đại thiếu gia không chuẩn lại phải bỏ tiền ra sửa mái nhà.

Yên Nhiên yêu kiều liếc mắt nhìn Phương Tranh một cái, lẽ ra thi từ cùng cầm kỳ là không phân biệt, người này có thể đối được thiên cổ tuyệt đối của mình, hần là phải có tài hoa, nhưng lại chẳng biết tại sao đối với nhạc lý không hề xem qua, thật là một người kỳ quái.

Ngón tay nhỏ nhắn khẽ vuốt, tiếng đàn thanh thúy êm tai như nước chảy mây trôi theo nhịp tay của Yên Nhiên mà vang lên. Phương Tranh thoải mái dựa vào giường nghiêng đầu gật gù, mắt híp chặt lại, tựa như đang say mê lắng nghe. Học đòi văn vẻ dù sao cũng phải biết hóa trang nha, hiện tại Phương đại thiếu gia hóa trang không tồi, tuy rằng hần không biết Yên Nhiên đang đàn khúc gì, nhưng ít nhất hần cũng nhìn thấy người cổ đại trên ti-vi nghe mỹ nhân đánh đàn thì đều có bộ dạng như thế này.

Tai nghe nhạc, nhưng trong đầu lại lặng thần đi. Phương Tranh đang tự hỏi một số việc.

Hai ngày nữa là phải vào triều, lần này cũng không thể tiếp tục đến muộn, bất quá hiện giờ đã làm quan nhưng hần cũng không hiểu chuyện gì cả, hần căn bản không biết chức quan của mình sau này làm những công việc nào. Các vị quan khác mỗi ngày đều ngồi trên công đường xử án, làm công công vụ vụ, hoặc nghiên cứu học vấn thì đến viện hàn lâm. Nhưng hần ngay cả một địa phương đưa tiền bảo hộ đều tìm không ra, phải làm như nào a.

Lần sau ta phải cẩn thận hỏi hoàng thượng một chút, không thể quẳng cho ta một cái chức quan rồi bỏ mặc một bên không thèm quan tâm nha, bản thân ta là lương đồng a, nào có lương đồng nào ngay cả một cái công việc cũng đều không có? Tại sao như thế nào lại có cảm giác mình tựa như cái loại lộng thần được

hoàng thượng sủng ái, công việc thường ngày chính là làm trò tiêu khiển cho hoàng đế được vui vẻ, nếu tính chất công việc thật sự như này, ta phải cáo lão hồi hương mới được.

” Thiếu gia.... Thiếu gia! Người ta đàn khúc nhạc này, nghe như thế nào?” Thanh âm của Yên Nhiên ở bên tai truyền đến.

Nguyên lai Yên Nhiên đã đàn xong một khúc, thấy thần tình Phương Tranh ngơ ngơ ngẩn ngẩn im lặng không nói, cho là hấn say mê không thể tự mình thoát ra được. Yên Nhiên không khỏi âm thầm cao hứng, thì ra thiếu gia cũng là người hiểu biết phong nhã a.

Phương Tranh lấy lại tinh thần, cao thâm gật đầu nói: ” Không sai, phi thường tốt, thanh âm rất lớn, cực kỳ từng bừng. Sau này thường xuyên đánh cho ta nghe những khúc như vậy, ân, tốt nhất là khúc nhạc nào vui mừng một chút, bên cạnh phối hợp thêm chiêng trống chẳng hạn, vậy sẽ càng náo nhiệt hơn. Nàng có biết, thiếu gia ta là một người phi thường thích náo nhiệt..... Ai nha! Tại sao lại đánh ta?”

Yên Nhiên vừa bực mình vừa buồn cười, nói: ” Giờ người ta mới hiểu thế nào gọi là đàn gảy tai trâu!”

Phương Tranh mất hứng: ” Sao có thể hình dung như vậy? Như thế nào lại gọi là đàn gảy tai trâu? Có con trâu nào, đẹp trai giống thiếu gia hay không?”

Lúc này, Cúc nhi tiến vào bẩm báo, bữa tối đã chuẩn bị xong rồi.

Ngày thường Yên Nhiên đều ở một mình, nàng ăn uống cũng rất đơn giản, bình thường chỉ cho người nấu hai ba món ăn chay mà thôi. Hôm nay Phương Tranh đến đây, Yên Nhiên đặc biệt phân phó đầu bếp làm vài món thức ăn ngon, lại sai nha hoàn mang lên một vò rượu nữ nhi hồng được ủ ba mươi năm. Sau đó Yên Nhiên lệnh cho toàn bộ nha hoàn lui ra ngoài, nàng tự mình hầu hạ Phương Tranh dùng cơm.

” Yên Nhiên, nàng đối với thiếu gia thật tốt, nàng ngồi xuống đi, đừng có đứng như vậy, nàng cũng không phải nha hoàn, không cần phải hầu hạ ta, mình cùng ăn thôi.”

” Bổn phận của Yên Nhiên chính là hầu hạ cho thiếu gia, ai kêu thiếu gia là nhất gia chi chủ, thiếu gia cứ an tâm ăn đi.” Yên Nhiên cười duyên nói.

Yên Nhiên làm cho Phương Tranh tự nhiên cảm thấy được một cổ cảm giác hư vinh của đẳng mày râu, đúng vậy, cả một tòa nhà lớn như thế này, toàn bộ nha hoàn hấn đều có thể sai khiến, còn có mỹ nhân thiên kiều bá mị hầu hạ bên cạnh, có lẽ ở trong mắt bọn họ, thiếu gia ta chính là trời, là chỗ dựa của bọn họ. Chuyện này ở tiền thế, nghĩ cũng không dám nghĩ a.

” Yên Nhiên, nàng ngồi xuống đi, cùng ta đối ẩm vài chén, chúng ta tâm sự nhân sinh....”

Hắc hắc, sau đó kiểm tra thân thể cho nhau....

Yên Nhiên theo lời ngồi xuống, rót đầy chén rượu của Phương Tranh, lại châm cho chính mình một ly, nâng chén nói: ” Thiếu gia, chúc ngài thăng quan tiến chức, bộ bộ cao thăng*, người ta mời ngài một chén.” (từng bước thăng quan)

Phương Tranh ha hả cười, sáng khoái uống một hơi cạn sạch.

” Yên Nhiên, mỗi ngày nàng đều ở nhà, chẳng lẽ nàng không buồn hay sao? Có muốn đi dạo chung quanh một chút hay không? Hoặc làm chuyện gì đó để giải sầu chẳng hạn?”

Yên Nhiên tròn tròn hai mắt, ngạc nhiên nói: ” Thiếu gia sao ngài lại nói những lời như vậy? Tại sao lại phải buồn đây? Yên Nhiên thật lòng yêu thích cuộc sống hiện tại tại nhà.”

” A? Nàng ngày nào cũng bị gò bó ở trong nhà mà còn nói là thích sao? Yên Nhiên.... Ôi Yên Nhiên đáng thương, không phải nàng bị mắc chứng bệnh khép kín nội tâm đó chứ?” Phương Tranh đau lòng nói.

” Thiếu gia ngài đang nói cái gì đó?” Yên Nhiên hơi liếc mắt khinh thường, tuy rằng không biết thế nào là chứng bệnh nội tâm khép kín, nhưng nàng có thể hiểu nó chẳng phải tốt đẹp gì, ” Mỗi ngày Yên Nhiên ở nhà đánh đàn, vẽ tranh, đọc sách, rất thích ý nha, làm sao có thể buồn được? Thiếu gia không cần lo lắng cho người ta.”

Nói xong, biểu tình của Yên Nhiên chợt ảm đạm, tiếp lời: " Ngày trước thân hãm thanh lâu, ma ma thường vung roi bắt người ta đọc sách, luyện khúc, đánh đàn... Chỉ cần lười biếng một chút là roi da quất vào thân, bắt buộc Yên Nhiên bước lên cái danh hoa khôi, xuất đầu lộ diện, người ta khi đó hối hận là không thể chết đi. Hiện giờ, thật khó khăn mới có được cuộc sống yên tĩnh như thế này, Yên Nhiên là một người tốt phúc, cảm kích cao xanh còn không kịp, làm sao lại còn muốn ra bên ngoài mà giải sầu? Từ ngày Yên Nhiên chuộc được thân ra khỏi thanh lâu, liền lập một lời thề, nguyện từ nay về sau sẽ chết già ở trong nhà, chứ không đi ra khỏi nhà nửa bước."

Thời đại này nữ nhân thật mệnh khổ a! Phương Tranh than thở trong lòng. Tiểu Lục như thế, Yên Nhiên như thế, Phương tỷ cũng như thế. Ngoại trừ cái kẻ không có tim phổi, xuất thân cao quý kia, chính là Trường Bình công chúa.

Phương đại thiếu gia dưới nỗi thương tiếc, trong lòng nhịn không được quyết lập chí lớn: " Sinh thời, nhất định phải nỗ lực, cố gắng hết sức mà mình có thể, giải cứu đám chị em phụ nữ gặp phải cảnh khó khăn khổ cực, đem các nàng giải cứu trên giường đi, nói như vậy các nàng mới có thể cảm nhận hạnh phúc chân chính."

Người đầu tiên, bắt đầu từ Yên Nhiên đi.

" Yên Nhiên, sau này đừng nghĩ đến chuyện không vui nữa, thiếu gia sẽ hảo hảo đối đãi nàng, ngồi xuống... Uy, nàng ngồi gần lại đây một chút, bởi ca ca ta uống vài chén...."

Đại hoi lang bắt đầu lừa phỉnh tiểu hồng mao.

" Yên Nhiên, nàng nói, ca ca với nàng có nên uống một chén không vậy..."

" Yên Nhiên, nàng nói, hai chúng ta tình cảm sâu đậm, sao không tiếp tục cạn một chén nữa, cảm tình sâu đậm, một ngụm buồn..."

" Yên Nhiên, biết chơi oản tù tì không? Không biết? Ca ca dạy nàng, một con ong mật nhỏ, bay vào trong bụi hoa"

Một lúc sau.

" Yên Nhiên, nàng... Nàng không cảm thấy đau đầu sao? Không say? Như thế nào lại vậy? Đầu của ta....cảm thấy...quay cuồng..."

" Thiếu gia, ngài không uống được nữa sao? Yên Nhiên tiếp tục mời ngài một ly..."

" A? Chuyện này... không cần nữa?" Phương đại thiếu gia gượng cười, tửu lượng có hạn, đầu óc đã cảm thấy choáng váng. Nhưng Yên Nhiên mặt không đổi sắc, ngay cả một giọt mồ hôi cũng chưa có chảy ra. Giờ khắc này Phương Tranh mới biết được, tửu lượng của Yên Nhiên so với hắn còn cao thâm hơn.

Trước khi say hoàn toàn, trong đầu của Phương Tranh hiện lên một ý nghĩ cuối cùng: " Tính sai rồi! Lỡ chuyện đại sự rồi..."

Tiểu hồng mao bộ dạng bình thường, ngồi ngay ngắn. Nhưng đại hoi lang thật sự đã say bí tỉ, Phương đại thiếu gia lần này bố trí kế hoạch đúng là tự hại chính mình.

Yên Nhiên tự rót đầy vào chén rượu của mình, đưa lên uống một hơi cạn sạch, ánh mắt dịu dàng nhìn Phương Tranh đang gục trên bàn, nhẹ giọng ngâm một bài vịnh: " Thê thê phục thê thê, giá thú bất tu đề. Nguyện đắc nhất tâm nhân, bạch đầu bất tương ly..*."

Dứt lời hai má đã phủ một màu hồng phấn, chỉ cảm thấy bỗng nhiên toàn thân mình nóng như lửa đốt, giống như tửu lực mới bắt đầu phát tác. Yên Nhiên cố gắng chống tay đứng dậy, đem Phương Tranh diu lên trên giường, cởi giày, thấy Phương Tranh say mềm, dường như tỉnh mà không phải tỉnh, trong miệng mơ mơ hồ hồ lẩm nhẩm: " Tính sai rồi, tính sai rồi..."

Yên Nhiên không khỏi khúc khích cười, ngón tay khẽ khinh nhẹ cái mũi của Phương Tranh, ôn nhu nói: " Đồ bại hoại, muốn người ta quá chén, sau đó khinh bạc người ta, chàng cho rằng người ta không hiểu hay sao?"

Phương Tranh bỗng nhiên vô thức hai tay quơ loạn, mơ hồ kêu lớn: " Nóng quá a, có phải đang bật hệ thống lò sưởi hay không, ta có bệnh đâu?"

Yên Nhiên chứng kiến Phương Tranh thở hổn hển, sắc mặt đỏ như màu huyết tinh, Yên Nhiên do dự một chút, rút cuộc cắn răng, đứng dậy rót một hũ trà, dùng miệng ngậm, cúi người mặt đối mặt, chậm rãi tưới từng ngụm trà vào trong miệng của Phương Tranh.

Phương Tranh đáng thương, nụ hôn đầu tiên khi xuyên việt đến thời đại này, không ngờ lại ở trong tình huống hôn mê như vậy, nếu hắn biết, thật không hiểu hắn sẽ đi đâu kêu oan đây. (TG: hôn môi nha, tiểu lục là hôn má ko tính!)

Vài ngụm trà được tưới vào trong miệng, tử lực cũng giảm thiểu đáng kể. Phương Tranh chậm rãi mở mắt, tỉnh dậy trong cơn say, dưới ánh nền lung linh, nhìn bàn tay mềm mại của Yên Nhiên đang nắm lấy tay của chính mình, biểu tình trên mặt thẹn thùng vô hạn, mặt mày chan chứa tình ý, tựa như tiên tử bước ra từ trong tranh, làm cho Phương Tranh si ngốc dần dần, nhất thời trong phòng xuân ý trào dâng.

Liếm liếm bờ môi khô khốc, Phương Tranh thanh âm khàn khàn nói: " Yên Nhiên, đêm nay... Ta không muốn về."

Yên Nhiên nghe vậy, tay ngọc khẽ run nhẹ, bị Phương Tranh nhìn thấy: " Nàng không muốn sao?"

Yên Nhiên lắc đầu, xấu hổ đỏ mặt, cười nói: " Người ta chuẩn bị nước cho thiếu gia tắm rửa..."

Dứt lời, xoay người chạy như trời chết ra khỏi cửa phòng.

Có ý tứ gì? Phương Tranh do dự không thôi, nàng nguyện ý hay là không nguyện ý đây? Lòng dạ của nữ nhân thật khó nắm bắt a.....

Chú thích: * đây là bài Bạch đầu ngâm- Trác Văn Quân. "Tây kinh tạp ký" viết bài này do Trác Văn Quân làm, một số sách khác như "Tống thư", "Nhạc phủ thi tập", "Ngọc đài tân vịnh" đều chép là khuyết danh. Hiện chưa rõ bài này do Trác Văn Quân làm hay là một bài dân ca do Trác Văn Quân sưu tập.

Thê thê phục thê thê,

Giá thú bất tu đề.

Nguyện đắc nhất tâm nhân,

Bạch đầu bất tương ly..

Dịch:

Buồn đau lại buồn đau,

Vợ chồng chẳng nên than.

Mong người lòng chỉ một,

Bạc đầu chẳng xa nhau.

Trích thơ: Điệp Luyến Hoa

63. Chương 63: Phù Dung Trưởng Noãn Độ Đêm Xuân.

Nghe được Yên Nhiên trả lời, trong lòng Phương Tranh như nghe được tiên nhạc, vô cùng vui vẻ. Hắn sốt ruột cởi hết quần áo trần như nhộng, kéo chăn mỏng che thân thể, trong lòng dị thường kích động, kiếp trước làm xử nam hết hai mươi năm, hôm nay rốt cục sẽ được thử nghiệm rồi!

Nhẹ nhàng nâng lên một góc chăn, tiểu huynh đệ đã đứng lên vững chãi, chuẩn bị xung trận, Phương Tranh nhìn nó thổi nhẹ một hơi: đừng nóng vội, đợi chút sẽ cho người ăn no...

Yên Nhiên dây dưa suốt nửa canh giờ mới bùng nước tiến vào. Phương Tranh nằm trên giường, con mắt chớp chớp nhìn nàng. Yên Nhiên tuy ngưỡng ngừng vạn phần, lúc này cũng nhin không được có chút buồn cười.

Xốc chăn lên, Yên Nhiên chuẩn bị giúp Phương Tranh lau người, chợt thấy bên dưới chăn là một thân thể trắng bóng, thân dưới còn có một quái vật, đang hướng nòng giường nham múa vuốt, lộ ra vẻ dữ tợn. Yên Nhiên chưa từng gặp qua cảnh tượng như vậy, nhất thời hoảng hốt hét lên: "Nha!"

Phương Tranh nhanh tay kéo chăn đắp lại, cười sượng nói: "Nha cái gì...Không phải là lau người sao, cởi y phục mới lau được, đúng không?"

Yên Nhiên cúi đầu không nói, hoàn toàn biểu hiện ra tư thái xấu hổ của thiếu nữ, Phương Tranh thấy thể trong lòng vô cùng yêu thương, chụp lấy mảnh khăn trên tay nàng, lau nhanh vài cái lên người, cấp thiết nói: "Yên Nhiên, nhanh lên một chút đi..."

Trong lòng Yên Nhiên lúc này giống như trăm ngàn chủ nài con chạy loạn, trước đây còn ở thuyền hoa có nghe ma ma nói qua, nữ nhân phá thân cực kỳ đau đớn, nhưng sau khi đau đớn qua đi sẽ có một phen tư vị tuyệt vời. Mặc dù Yên Nhiên xuất thân thanh lâu, nhưng lại còn tấm thân xử nữ, hôm nay thân thể trinh tiết của một thiếu nữ, lại phải hoàn toàn trần trụi hiện ra trước mặt một nam nhân, bảo nàng làm sao không xấu hổ?

"Yên Nhiên, đừng sợ, thiếu gia sẽ đối xử tốt với nàng..." Lúc này biểu hiện của Phương Tranh giống như một quái thú thúc thúc đang dụ dỗ một tiểu cô nương đi xem cá vàng.

Trong lòng Yên Nhiên vô cùng xấu hổ, nghe vậy đứng dậy thối tất ngọn nến đỏ trong phòng, bên trong phòng nhất thời biến thành một mảnh tối đen.

"Ai nha! Sao lại thối tất nến làm chi, để nó sáng không được sao?"

"Không được!" Trong giọng nói của Yên Nhiên hiện lên vẻ kiên quyết hiếm có.

Trong bóng tối, từng trận thanh âm tất tất tác tác truyền đến, một đôi cánh tay mềm mại nhẹ nhàng ôm lên cổ Phương Tranh, Phương Tranh còn chưa kịp phản ứng, một thân thể trơn tuột giống như một con rắn nước quấn quýt cuốn lấy hắn.

"Thiếu gia, ngài phải nhẹ nhàng với thiếp, nghe nói...rất đau đó..." Thanh âm Yên Nhiên mang theo vài phần run rẩy.

"Yên tâm, ta cũng là lần đầu tiên, chúng ta cùng nhau tìm hiểu, cấp..." Phương Tranh nhẹ nhàng nói.

Dưới ánh trăng, đôi mắt đẹp của Yên Nhiên nhẹ nhàng nhắm lại, đôi mi dài không ngừng run run.

"Yên Nhiên, hối hận không?"

Yên Nhiên không nói, lắc đầu.

Phương Tranh cười xấu xa: "Hắc hắc, hối hận cũng không còn kịp rồi, đêm nay bốn thiếu gia phải ăn nàng, a, sai rồi, là nàng ăn ta...Ai nha! Thế nào lại đánh người đây!"

Bóng trăng lặng lẽ trốn vào trong mây, tựa hồ nó cũng xấu hổ khi nhìn thấy một màn mê người này.

Theo một tiếng than nhẹ của Yên Nhiên, từ nay về sau liền phá kén chui ra, hóa thành con bướm xinh đẹp cao quý mà mỹ lệ, lưu luyến bên cạnh cành hoa, nhẹ nhàng bay múa...

Tình cảnh này, chính là: "Bị phiên hồng lãng, linh tê nhất điểm thấu tô hung, trướng văn ngân câu, mi đại lưỡng loan thúy ngọc kiềm."(*)

Ánh mặt trời đầu tiên của buổi sáng lặng lẽ bò lên trên chiếc giường tràn đầy xuân ý dạt dào đêm qua.

Yên Nhiên dần dần mở ra đôi mắt mênh mông, quay đầu nhìn thấy Phương Tranh còn đang ngủ say, mà một tay hắn cùng không quy củ đặt lên bộ ngực sữa của nàng, Yên Nhiên nhất thời đỏ bừng mặt, nhẹ nhàng thở ra một hơi. Lại nhẹ nhàng nhấc tay hắn lên, lại sẵn sàng đắp lại tấm chăn cho hắn cẩn thận. Ngồi dậy, mặc xong quần áo, vừa bước xuống giường thì thân dưới truyền đến một trận đau đớn. Tối hôm qua quá mức điên cuồng, hai người cùng phá thân trong một ngày, nhưng không biết cách tiết chế cứ liên tục một lần lại một lần, hôm nay rốt cục đã bị ném phải vị đắng.

Yên Nhiên hung hăng trừng mắt nhìn Phương Tranh là kẻ đầu sỏ gây nên chuyện này, mở cửa phòng, gọi Cúc nhi tiến đến hầu hạ nàng trang điểm.

Cúc nhi bưng nước vào cửa, ánh mắt quan sát Phương đại thiếu gia đang ngủ ngon lành trên giường, che miệng cười khẽ, tiến đến bên tai Yên Nhiên nói nhỏ: "Chúc mừng tiểu thư, a, sai rồi, phải gọi là chúc mừng phu nhân, chúc mừng phu nhân! Sau này tâm trạng phu nhân sẽ không còn lẻ loi nữa. hi hi."

Yên Nhiên nhẹ nhàng véo Cúc nhi một cái, e then nói: "Nói gì đó! Mau nhanh đưa nước tới cho thiếu gia."

Sau khi rửa mặt xong, Yên Nhiên ngồi trước bàn trang điểm, bình tĩnh nhìn hình ảnh mình trong gương đồng, chỉ thấy trong gương, gương mặt nàng sáng rạng rỡ, phong thái mê người, đôi mắt đẹp toát ra phong tư của một nữ nhân thành thực, gương mặt ngậy ngò trước đây, hôm nay lại giống như một quả mật đào chín, làm kẻ khác sản sinh một loại dục vọng muốn ngắt lấy.

Nghĩ tới đây, Yên Nhiên then đỏ mặt nhìn Phương Tranh nằm trên giường, tối hôm qua nàng cũng không phải là một quả mật đào đó sao? Lại để cho oan gia kia khinh bạc ngắt lấy, nhưng còn ngắt lấy thật nhiều lần...

Lúc này Cúc nhi tiên đến, lặng lẽ hỏi: "Tiểu thư...a, phu nhân, có muốn đánh thức thiếu gia hay không?"

Yên Nhiên nhìn thấy Phương Tranh vẫn còn ngủ say, lắc đầu nói: "Người lui ra đi, đợi lát nữa ta đến đánh thức ngài."

Theo thói quen nàng cầm lấy trâm cài tóc trên bàn trang điểm, suy nghĩ một chút, Yên Nhiên nhẹ nhàng nỗ lực cười, lần đầu tiên trong cuộc đời, nàng kết mái tóc thành một búi, lại dùng trâm cài giắt lên búi tóc, sau khi nàng điểm xong, hiện ra một vị nữ tử đã có chồng, nhanh chóng xuất hiện trong gương đồng. Nhìn trái phải một chút, Yên Nhiên thỏa mãn gật đầu.

Đang định đánh thức Phương Tranh, chợt nghe phía sau truyền đến một thanh âm trầm thấp: "Vân tấn hoa nhan kim bộ diêu, phù dung trường noãn độ xuân tiêu(**)...Yên Nhiên vốn đã là nhân gian tuyệt sắc, sau khi thay đổi trang phục, càng xinh đẹp không gì sánh nổi."

Yên Nhiên nghe vậy quay đầu lại, mị nhãn như tơ nhìn về phía Phương Tranh: "Phu quân, ngài tỉnh rồi?"

"A? Phu quân?" Phương Tranh nhất thời còn chưa thích ứng với cách xưng hô mới này.

Yên Nhiên đi tới trước mặt Phương Tranh bĩu môi nói: "Chẳng lẽ không đúng sao? Tối hôm qua ngài...chúng ta đã...như vậy...không nên gọi ngài là phu quân sao?"

"A! Hửn là, hửn là! Sau này ta gọi nàng là nương Tử, hay là darling?"

"Cái gì gọi là darling?"

"Ách, ý tứ là thân ái, bỏ đi, gọi nàng là nương tử vậy."

"Àn, phu quân thông thả, thiếp thân hầu hạ ngài mặc quần áo..."

Thật triền miên a, thật ngọt ngào quá nha! Phương Tranh thỏa mãn thở dài một hơi, đây mới là hình dạng nên có của một thiếu gia, làm đại quan triều đình, nào có thoải mái như được làm tân lang chứ? Càng làm cho người kích động chính là – thiếu gia ta từ ngày hôm nay trở đi, rốt cục đã ném bỏ chiếc mũ "xử nam", hai đời làm người, hôm nay mới xem như tu thành chính quả, hạnh phúc quá nha, lệ nóng đoanh tròn...

"Vì sao phu quân thở dài? Chẳng lẽ do thiếp thân hầu hạ không chu đáo?"

"A, không phải, trong lòng có chút phiền, thật không muốn làm quan chút nào, cả ngày không có việc gì lại đi chỉnh sửa người khác, không có ý nghĩa, vốn ta cũng không muốn làm quan, nhưng hoàng thượng cứ bắt ép ta làm, trâu không uống nước cứ đề đầu, thật không chút phúc hậu!"

"Phu quân là một người có bản lĩnh, triều đình lại kỳ vọng cao đối với ngài, phu quân cứ cố mà làm, nếu có một ngày thực sự chịu không nổi quan trường, lại hưởng hoàng thượng đệ đơn từ chức, nói vậy lúc đó hoàng thượng sẽ không làm khó dễ ngài đâu."

"Cũng là nương tử tốt nhất, để cảm tạ nàng, vì phu dự định đêm nay lại không đi nữa, chúng ta lại tiếp tục tìm hiểu học vấn cấu tạo cơ thể người..."

"Nha!" Yên Nhiên mắc cỡ đỏ mặt hung hăng véo Phương Tranh một cái: "Vừa mới nói mấy câu, lại không nghiêm túc nữa!"

Buổi chiều, Phương Tranh quần quýt Yên Nhiên đòi dẫn nàng đi dạo trên đường phố, hẳn không hi vọng nữ nhân của mình suốt ngày giấu mình trong nhà, giống như một con chim hoàng yến bị nhốt trong lồng sắt, Yên Nhiên rơi vào đường cùng không thể làm gì khác hơn là đáp ứng.

Phương bá gia đi tuần, cần phải phô trương đương nhiên là tránh không được, tuy nói không tiện đi Phương phủ gọi hộ viện, nhưng bên này cũng có hộ viện, vì vậy Phương bá gia mang theo Yên Nhiên thiên kiều bá mỵ, phía sau đi theo một đám hán tử.

64. Chương 64: Thái Tuế Và Ác Thiểu.

[Phương Tranh vừa đi vừa quay đầu lại, trong miệng lẩm bẩm: " Nói ngay chỗ này cũng tốt vậy, có gì mà không thuận tiện chứ..." Nói xong ánh mắt gian tà lẩn lóc chuyển động, đánh giá những nữ khách hàng trong tiệm.

Phượng tỷ quay đầu lại trừng hăn: " Tên lưu manh như ngươi thì thuận tiện, nhưng những khách hàng thì phải làm sao bây giờ? Một đại nam nhân ở trong tiệm, bảo người ta làm sao mà không xấu hổ dám mua thứ gì?"

Phương Tranh trầm nghĩ có gì mà ngại ngùng chứ, kiếp trước không phải có không ít nữ tính giữ độc quyền buôn bán nội y hay sao, còn có nam nhân đi bán hàng, còn dũng cảm thảo luận về size 35C hay 36D nữa kia, cũng không nhìn thấy có nữ nhân nào ngại ngùng qua. Nói đến rốt cục tư tưởng nữ nhân cổ đại cũng thiếu giải phóng nha.

Hậu viện cũng không quá lớn, ven đường có vài cây liễu rũ, ở giữa là một cái sân, bên trong còn có hai gian phòng, cũng chẳng có gì khác với nhà bình dân bá tánh bình thường.

Phương Tranh quan sát một phen, cười nói: " Chắc chắn, Phượng tỷ, tỷ buôn bán lời bạc nhiều như vậy, sao không bỏ tiền ra tu sửa trong viện một chút? Thật là quá keo kiệt đi."

Phượng tỷ cười mắng: " Đi! Ngươi cho là ai cũng giống như ngươi, từ nhỏ không lo ăn lo mặc, chúng ta còn phải làm việc, phàm là có được địa phương che mưa che nắng, có thức ăn bỏ đầy bụng cũng đã rất thỏa mãn, hơn nữa nơi này cũng không kém, tỷ tỷ hiện tại đều ngủ ở đây đó."

Phương Tranh cực kỳ kinh ngạc: " Tỷ ngủ ở đây sao? Không tốt lắm đâu? Tỷ là chủ nữ, lại còn là một nữ tử, có phải không tiện hay không?"

" Không tiện thì còn có biện pháp gì đây? Ta là đến kiếm bạc, không phải đến hưởng phúc, mỗi ngày nhìn bạc trắng bóng thu vào lòng ta thật vui vẻ, ăn cơm cận rau cải cũng đều tình nguyện."

Đây rõ ràng là lời suy luận lệch lạc, bạc dùng để xài, vậy mà chỉ cần nhìn bạc trắng bóng cũng nuốt rau cải mà thôi, loại hành vi này đã nghiêm trọng làm nhạt đi mục đích để kiếm bạc.

Phương Tranh dùng lời nói thâm thía: " Phượng tỷ, tỷ phải chú ý thân thể. Thân thể là tiền vốn của sinh mạng, cường độ công việc của tỷ lớn như vậy, mỗi ngày đều có sức tổn đầu óc, cần phải mua nhiều đồ tắm bổ, khó trách ta thấy ngực tỷ lại lớn nhiều như vậy, nháo nửa ngày thì ra dinh dưỡng không tốt nên tạo thành hư thũng..."

Phượng tỷ vốn nghe đến vô cùng cảm kích, trầm nghĩ tiểu tử này còn biết quan tâm người khác, sau khi nghe xong nửa đoạn sau, Phượng tỷ nhất thời tức giận đến mày liễu dựng thẳng, đưa tay định véo lấy lỗ tai Phương Tranh.

Phương Tranh cơ trí nhảy ngược ra sau, cười nói: " chậm đã chậm đã, làm trò trước mặt phu nhân của ta, động lác này quá bất nhã rồi đó."

Phượng tỷ nhất thời giật mình, ngại ngùng nhìn thoáng qua Yên Nhiên, chỉ thấy gương mặt nàng đang mỉm cười, không hề có vẻ bất mãn, lúc này mới yên lòng.

Phượng tỷ cười nói: Yên Nhiên cô nương, ta đã quen tùy tiện không lớn không nhỏ cùng tiểu tử này, người cũng đừng trách móc."

Yên Nhiên lắc đầu cười nói: " Thế nào như thế, đại danh của Phương tử, Yên Nhiên đã nghe phu quân nhắc tới, nói tử không kém tu mi, quả nhiên đã giành một khẩu khí cho nữ tử chúng ta, Yên Nhiên kinh phục còn không hết nữa là."

Phương tử cười xưng không dám, hai nữ tử chỉ nói chuyện vài câu, liền kéo tới chuyện nhà, Phương Tranh âm thầm kinh ngạc, hữu nghị giữa những nữ nhân với nhau, thành lập cũng thật là quá nhanh đó chứ? Nếu Phương tử cũng thân thiết một phen với ta, thiếu gia ta không phải là quá thỏa mãn rồi sao?

Hai vị nữ tử đứng chung một chỗ giống như mẫu đơn u lan, không ai thua ai, trong lòng Phương Tranh cực kỳ vui vẻ, nếu như đem Phương tử thu về luôn, từ nay về sau sẽ cùng Yên Nhiên hầu hạ mình cùng giường...A, thật quá tốt đẹp rồi, làm cho kẻ khác thật sự động tâm quá đi. Thiếu gia phải nghĩ biện pháp gì để bắt được Phương tử đây chứ? Không biết có chỗ nào bán xuân được hay không...

Yên Nhiên cùng Phương tử cười nói, tâm tư vẫn lưu ý Phương Tranh, đôi mắt gian tà của Phương đại thiếu gia liên tục quan sát trên người hai nàng, dáng dấp cực kỳ xấu xa, Yên Nhiên chỉ che miệng cười khẽ, Phương tử lại trừng đôi mắt hạnh: " Uy! Phương đại lão gia, đẽo gọt thứ gì đó? Hình dạng lăm la lăm lét, vừa nhìn đã biết không phải người tốt."

Phương Tranh vô tội trừng mắt nói: " Phương tử, lăm la lăm lét cũng không thể trách ta, tử cứ đi hỏi phụ thân mẫu thân của ta đi."

" Được rồi, ta hỏi người, mấy ngày hôm trước trong kinh thành truyền đến vị niên thiếu anh hùng, một kẻ thổi lui Đột Quyết, có phải là người hay không?"

" " Phương tử, quen biết ta lâu như vậy, lẽ nào tử không nhận ra, bản thiếu gia không những tuần tú mà cả trí tuệ cũng đều xem trọng sao? Hôm nay bản thiếu gia là danh nhân trong kinh thành rồi, có câu thơ nói như thế nào đây? " Kỵ mã ý tà kiêu, mãn lâu hồng tỵ chiêu."(*), chính là khen bản thiếu gia đó, hắc hắc."(cười ngửa đứng xéo bên cầu, cả lâu mấy cô vẫy tay gọi)

Yên Nhiên đến bên cạnh trừng mắt liếc hắt, che miệng cười nói: " Câu thơ xác thực không sai, ý tứ cũng chuẩn xác, là ngài làm sao? Nhưng thơ hay như vậy dùng trên người ngài nha...Hi hi."

Yên Nhiên còn chưa nói hết lời, nhưng Phương Tranh biết, đoạn sau cũng không có lời gì hay.

Phương Tranh nhìn Yên Nhiên thâm tình nói: " Kỵ mã ý tà kiêu, mãn lâu hồng tỵ chiêu, mỹ nữ dù có xinh đẹp, cũng còn thua nụ cười của Yên Nhiên, trả thêm!"

Hai nàng nhất thời ngạc nhiên:" Đây là... .thơ sao?"

Phương Tranh cười ngạo nghễ: " Không sai, là vè!"

Hai nàng liếc mắt nhìn nhau, bật cười khúc khích không ngừng Phương Tranh đắc ý cười. hừ hừ, bị văn tài của bản thiếu gia làm nghiêng ngã phải không? Hanh, nếu làm nghiêng ngã thì còn không mau nằm úp sấp xuống đi..."

Phương tử cùng Yên Nhiên nở nụ cười cả buổi mới yên tĩnh xuống tới. Phương tử kinh ngạc nói: " Nói như vậy, người hoàng thượng phong làm quan ngũ phẩm là người? Người làm quan rồi sao?"

Phương Tranh cười nói: " Đúng vậy, sau này nếu tử dám véo lỗ tai ta, bản thiếu gia...sai, bản quan sẽ sai người cho tử ăn đòn."

Lại làm về mặt gian tặc bổ sung một câu: " Đánh đòn đó, hung hăng đánh!" Nói xong ánh mắt Phương Tranh liên tục quan sát bờ mông tròn đầy của Phương tử, mông của đàn bà thật rất mê người, nếu ở trên giường mà đánh mông nàng là cảnh tượng khiến kẻ khác sôi sục máu huyết đến như thế nào...

Gương mặt Phương tử đỏ lên, thắm máng một tiếng lưu manh, tàn bạo nói:" Người dám!"

Ba người ở trong nội viện cười đùa một hồi, Phương tử nhìn Yên Nhiên nói: " Yên Nhiên muội muội, ta vừa có một số hàng mới về, còn chưa có trưng bày ra ngoài, tử tử mang muội đi thử xem, thích sẽ đưa cho muội."

Dù ngày thường Yên Nhiên có đoan trang như thế nào, dù sao nàng cũng là nữ nhân, nếu là nữ nhân không thể nào không có hứng thú với phần son, Yên Nhiên nghe vậy hân hoan nói: " Vậy xin đa tạ tử tử."

Phượng tỷ cười nói: "Đừng cảm tạ ta, Nhọc Như Trai có phần nửa cổ phần của phu quân muội, coi trọng thứ gì cứ lấy, dùng đồ của phu quân, là việc thiên kinh địa nghĩa."

Phượng Tranh vội cười phụ họa, vừa nhắc chân hần đi theo hai nàng vào trong tiệm, Phượng tỷ đưa tay cản lại: "Chuyện nữ nhân nam nhân chen vào làm gì? Thành thật ở lại đây đi, phía trước có nữ khách, người đi không tiện. Ta lập tức gọi người mang sổ sách mấy ngày nay đưa tới cho người xem qua, người dù sao cũng là đại lão bản, làm sao không chịu quan tâm gì chứ?"

Phượng Tranh nghe vậy không thể làm gì khác hơn là đặt mông ngồi xuống lan can, nhìn hai vị giai nhân cười khê rời đi.

Trong sổ sách liệt kê rất rõ ràng, tất cả thu chi viết rõ ràng bên trong, Phượng Tranh mới nhìn một chút đã cảm thấy không có hứng thú, Phượng đại thiếu gia thích đếm ngân phiếu, thích đếm bạc, nhưng không thích xem sổ sách. Miễn cưỡng đặt sổ sách sang bên, con mắt nhìn chung quanh, nhìn thấy sương phòng bên trong, cửa phòng chỉ khép hờ, Phượng Tranh đứng dậy vỗ nhẹ cửa phòng: "Ai, bên trong có người không?"

Đợi một lúc không nghe động tĩnh, Phượng Tranh lớn tiếng nói: "Không ai thì ta vào đó, có mm đang tắm hay gì đó, cũng đừng nói ta không có chào hỏi trước..."

Đẩy cửa, bên trong phòng không có ai. Sương phòng bố trí rất đơn giản, giường bằng gỗ lim, bàn vuông, vài chiếc ghế, ngoài ra không còn vật gì khác.

Trong phòng mơ hồ có một mùi thơm ngát, mùi vị có chút giống son phấn của ngọc trai, lại giống như hương vị trên thân thể nữ tử.

Phượng Tranh hít sâu một hơi, say sưa không ngớt, liền kết luận, Phượng tỷ ở trong gian phòng này.

Nhẹ nhàng nằm ngửa trên giường, Phượng đại thiếu gia đêm qua chinh phạt quá nhiều, có chút mệt mỏi, nên liền ngủ một giấc.

Chiếc gối được làm bằng gỗ, cứng rắn không chút thoải mái, Phượng Tranh hơi nghiêng đầu, ở góc giường có một màu hồng ánh vào mi mắt, đưa tay kéo ra nhìn, đó là cái yếm của nữ nhân. Chỉ thấy màu sắc đỏ tươi, ở bên trên thêu một cặp uyên ương giỡn nước, để sát mũi ngủ, một hương thơm cơ thể nữ tử xông thẳng vào khoang mũi hần.

Phượng Tranh hắc hắc nở nụ cười, nội y của Phượng tỷ cũnà thật là phong phú, có người nói nữ tử thích màu đỏ, nội tâm càng cuồng nhiệt không bị cản trở, chuyện phòng the càng thêm vô độ, thiếu gia đã lập chí giải cứu những phụ nữ chịu khổ cô đơn trong thiên hạ, rất rõ ràng, Phượng tỷ chính là đối tượng cần được ta giải cứu.

Phượng đại thiếu gia mặt mày rạng rỡ đang tự yy, chợt nghe phía trước của hàng nháo một trận, lại có thêm tiếng thét chói tai của nữ nhân, phá hủy! Trong lòng Phượng Tranh thoáng lộp bộp, tiện tay bỏ luôn chiếc yếm vào trong lòng, liền khua chân chạy ra, về phần vì sao phải nhét chiếc yếm của Phượng tỷ vào trong lòng, nguyên nhân chân chính sợ chỉ có bản thân Phượng đại thiếu gia mới biết được.

Ba bước lại hai bước đã chạy ra trước cửa hàng, một màn trước mắt làm Phượng Tranh ngây dại.

Chỉ thấy một nam tử trẻ tuổi đầu trâu mặt ngựa đang sắc mị mị nhìn chăm chăm Yên Nhiên cùng Phượng tỷ, dáng dấp cực kỳ hèn mọn. Về mặt Phượng tỷ đang giận dữ không chút tỏ ra yếu kém trừng mắt nhìn nam tử, Phượng Tranh tiến đến, trên mặt Phượng lý liền hiện lên sắc mặt vui mừng.

Nam tử không chút lưu ý đến những vị nữ khách chung quanh đang tập trung nhìn hần, ưỡn ngực nhìn Phượng tỷ và Yên Nhiên cười nói: "Hai vị tiểu mỹ nhân, nữ quyền trong nhà tại hạ có hơn mười người, thường ngày thật không tiện ra ngoài xuất đầu lộ diện, hai vị mỹ nhân sao không tạo phương tiện, hạ mình đến phủ đệ của ta giúp đám nữ quyền thử xem hàng hóa chứ? Nếu thử được thỏa mãn, sau này tại hạ chỉ mua son phấn của Ngọc Như Trai các người, đây chính là bút buôn bán lớn nha. Lầu cát đình viện trong phủ đệ tại hạ rất đẹp, hai vị mỹ nhân nếu có ý định, sau khi thử hàng xong, tại hạ nguyện bồi hai vị du ngoạn..."

Phượng Tranh nhìn thấy tình hình không khỏi giận tím mặt, nếu đổi lại là ngày thường, Phượng Tranh thật muốn đi tới kết bạn cùng hần một phen, dù sao phong cách đùa giỡn phụ nữ đáng hoàng của hần lại rất

giống mình, anh hùng trọng anh hùng, còn chuẩn xác cho Phương đại thiếu gia còn có thể cùng hần tự một ổ, có thể đùa chơi trò song long hí phượng.

Nhưng hiện tại, tên hèn mọn này đang đùa giỡn chính là nữ nhân của hần, vậy trăm triệu cũng không thể tiếp nhận, mẹ nó! Nữ nhân của lão tử, chỉ để cho một mình lão tử đùa giỡn, vương bát đản người từ đâu chui tới, dám xen miệng thưởng thức trong ổ của ta chứ?

Sự tình còn chưa hiểu rõ ràng, Phương Tranh không tiện phát tác, vì vậy hần ngăn chặn Phượng tỷ đang nổi giận, hỏi: " Cửa tiệm không phải không cho nam nhân vào sao?" Hần lại chỉ chỉ tên nam tử: " Vật thể này là gì? Xuân ca?"

Phượng tỷ tự nhiên không biết cái gì gọi là Xuân ca, nghe vậy ủy khuất nói:" Chính do hần cường ngạnh xông vào, trách được ai?

Hần còn muốn ta cùng Yên Nhiên muội muội đi tới phủ đệ của hần, nói là cho gia quyến trong phủ hần thử hàng..."

Hiểu rõ rồi, hành vi của tiểu tử này cũng không có ý tứ sai biệt gì với hành động cướp đoạt dân nữ.

Nhã hứng tán gái của tên đầu trâu mặt ngựa bị người quấy rối, rất không vui vẻ, con người chuyên động thật tà khí, lỗ mũi hếch lên trời nói Phương Tranh: " Người là ai? Không đầu không đuôi xông ra, hiểu quy củ hay không?"

Phương Tranh nghe vậy lại càng lửa giận ngập trời, mẹ nó! Dám ở trước mặt lão tử mà sỉ diện, không biết biệt hiệu trước đây của lão tử kêu là Phương thái tuế sao?

Phương Tranh liếc mắt nhìn hần: " Ta nói vị hèn huynh này..."

Nam tử ngẩn người: " Ai là hèn huynh?"

" Nga, ta thấy bề ngoài của các hạ hèn mọn, khuôn mặt dữ tợn, vì vậy xưng hô các hạ là hèn huynh, không ngại chứ?" Phương Tranh kiên trì giải thích.

Những nữ khách vây xem trong tiệm nghe vậy đều che miệng cười khẽ. Yên Nhiên cùng Phượng tỷ nhìn thấy vẻ mặt của Phương Tranh, không khỏi nhìn nhau lắc đầu cười khổ.

Nam tử nghe vậy liền ngẩn người, tiện đà giận dữ nói:" Người con mẹ nó..."

" Ai, nói cẩn thận một chút, đừng trách ta không nhắc nhở người, ta thấy ấn đường của hèn huynh biến thành màu đen, mặt như màu đất, tất có tai ương đổ máu, không có gì bất ngờ xảy ra, hôm nay lúc hèn huynh về nhà, lệnh đường đại nhân rất có khả năng không nhận ra người." Phương Tranh cười túm túm nói. Trong lòng đắc ý không ngớt, ta thật là giỏi quá! Dùng luôn ba thành ngữ liên tiếp nhau đó nha...

Vị hèn huynh này đại khái cũng thuộc loại người ăn chơi trác táng không thành khí, nghe vậy giận dữ không nhịn nổi, liền xắn vạt áo định xông lên đánh Phương Tranh. Nhưng khéo mắt thoáng nhìn, đã thấy bên ngoài cửa có mấy người mặc trang phục hộ vệ đang xắn tay áo, hèn huynh nhất thời liền dừng lại. Hảo hán không ăn một trước mắt, hôm nay không mang theo người giúp đỡ, đành phải nhịn tạm thời, trở lại dẫn người tới, lại xuất ra ác khí.

Vì vậy hèn huynh cười nhạt mấy tiếng bắt đầu nói chuyện, dân gian gọi hành vi này là tới sườn núi thì phải xuống lửa, thuộc loại hành vi hàm súc biết tự lượng sức mình: " Ta không biết người là ai, nhưng ta bội phục dũng khí của người. Nhưng lẫn lộn tại kinh thành, nên tự lượng sức, người nào có thể chọc, người nào không thể chọc, phải xem vào tầm mắt mình, đi khắp kinh thành hỏi thăm thử, ai dám chọc ta? Tiểu tử, chờ xem, người đã gặp chuyện không may lớn rồi."

Phương Tranh cũng không có hứng thú nghe những lời này, nên rất không vui vẻ, tiểu tử này đùa giỡn nữ nhân của ta, còn dám uy hiếp ta? Trước đây lão tử là thái tuế, hiện tại lại là bá tước cộng thêm là ngũ phẩm mệnh quan triều đình, nếu bị một tên mao đầu tiểu tử như người uy hiếp, sau này còn làm thế nào lẫn lộn? Không được, hôm nay chết sống cũng không cho hần bình an đi ra ngoài, thiếu gia phong lưu như lão tử, cũng có thể kiêm thêm chức ác bá cũng tốt thôi.

Ác bá đương nhiên phải có những người giúp tay vẽ đường cho hươu chạy, vì vậy Phương Tranh trừng mắt nhìn mấy hộ viện đứng ngoài cửa: “Các người là người chết sao? Chủ mẫu bị khi dễ các người cứ đứng một bên nhìn?”

Hộ viện dẫn đầu ngượng nghịu đầy mặt: ” Thiếu gia, không phải chúng tiểu nhân không muốn ra tay, nhưng là do phu nhân không cho...”

” Phu quân, là thiếp không cho bọn họ động thủ.” Yên Nhiên kéo Phương Tranh qua một bên, nói nhỏ: ” Hôm nay phu quân thân ở quan trường, nên hôm nay động thủ, truyền ra chỉ sợ làm hại đến thanh danh phu quân.”

Phương Tranh bĩu môi nói: ”Tổn hại cái rắm! Nếu ngay cả lão bà cũng không thể bảo hộ, vậy chức quan này làm còn có ý nghĩa gì?”

Yên Nhiên nghe vậy trái tim ấm áp, có một nam nhân bảo vệ nàng, bảo hộ nàng không bị tổn thương, cả đời này đã là đáng giá.

Vui mừng thì vui mừng, nhưng Yên Nhiên không thể tùy ý để Phương Tranh làm chuyện điên rồ, từ trang phục của tên nam tử là có thể nhìn ra được, lai lịch của hắn không nhỏ, hôm nay Phương Tranh chỉ là ngũ phẩm tiểu quan mới bước chân vào quan trường, vạn nhất đắc tội người không nên đắc tội, đây chẳng phải là gây tai họa cho phu quân sao?

Yên Nhiên quỳnh lên, đang định khuyên tiếp, nhưng Phương Tranh lại chỉ vào tên nam tử kia hướng đám hộ viện ngoài cửa lớn tiếng quát: ”Con mẹ nó! Đánh cho lão tử! Đánh cho mẹ hắn cũng không nhận ra hắn!”

Suy nghĩ một chút, Phương Tranh nghĩ hắn mình nên nhã nhặn một chút, đã làm quan nha, gặp thời khắc này cũng nên chú ý thân phận, chí ít không thể biểu hiện giống mọi tên tiểu lưu manh bên đường, như vậy rất hạ giá.

Vì vậy Phương Tranh lại sửa lời nói: ” Bỉ kỳ nương chi(**)! Đánh cho cả lệnh đường đại nhân(***) cũng không nhận ra hắn!”

Câu này nhã nhặn hơn rồi chứ? Phương đại thiếu gia lại thêm một lần tán thán trong lòng: ” Hắc! Ta đúng là quá tài hoa!”

Chú thích:

(**) = Con mẹ nó !

(***) = Mẫu thân

65. Chương 65: Hành Hung.

Đám hộ viện sớm đã không kìm nén được nữa, nóng lòng muốn tởn thỉ, nghe được gia chủ nói, nhất thời không chút do dự đâm thẳng một quyền vào mặt, nam tử kia kêu thảm một tiếng, ”ầm ầm” ngã xuống đất. Ngay sau đó, chúng hộ viện loạn quyền phi cước nối gót theo sau, đánh cho đến khi nam tử kia học máu, răng cửa gãy mất hai cái, nằm rạp trên mặt đất, tựa hồ ngay cả rên rỉ cũng không có đủ khí lực.

Nhóm nữ khách trong điểm sợ tới mức hoa dung thất sắc, tiếng la hét sợ hãi vang lên từng đợt này đến đợt khác, nhưng đám hộ viện như hung thần ác sát đang ngăn cản ở cửa, các nàng không dám chạy ra ngoài, một đám người lui dần vào trong góc, hoảng sợ nhìn mấy gã hộ viện hành hung người giữa ban ngày ban mặt.

Chứng kiến đánh cũng đã không sai biệt bao nhiêu, Phương Tranh phát phát tay, đám hộ viện thối lui sang một bên.

Phương Tranh nhìn thấy bộ dạng của nam tử kia máu me nhầy nhụa, không khỏi hơi nhíu mày, âm thầm nghĩ, bản thân mình có phải đã hơi quá tay rồi hay không? Thiếu gia ta là người có nhân phẩm nha, sao có thể làm cái loại chuyện ỷ thế hiếp người này? Chuyện này lấy thước đo cũng cảm thấy có điểm hơi quá,

nhưng đám hộ viện vì muốn tỏ lòng trung tâm với Phương Tranh, cho nên xuống tay không thể hàm hồ, tuyệt đối dùng hết lực, cái này thì tốt rồi, gã hỗn đản này xui xẻo gần chết.

Phương Tranh bước lên phía trước, trong miệng tắc một tiếng: " Ai nha, quá tàn nhẫn, sắc mùi máu tanh, tạm thời đừng cử động nha...."

Ngồi xuống trước mặt gã nam tử, Phương Tranh cau mày chia hai ngón tay ra, cẩn thận cầm góc áo của nam tử đó, nhẹ nhàng trở mình cho nam tử đó nằm ngửa lên, biểu tình của hắn giống như đang cầm một đồng phân.

Nam tử vẫn im thin thít như cũ, trên mặt sớm đã sưng vù đến mức không còn nhận ra bộ dạng ban đầu. Tựa như trúng phải "Diện mục toàn phi cước" trong truyền thuyết

Phương Tranh gật gật đầu, khẳng định nói: " Ân, không sai, quả nhiên ngay cả mẹ hắn cũng không thể nhận ra được hắn."

Dứt lời Phương Tranh nghiêm mặt, hung hăng nói: " Người đâu! Đi báo quan cho ta, tiểu tử này ban ngày ban mặt mà dám chọc ghẹo con gái nhà lành, cũng có ý đồ đánh mệnh quan triều đình, tội đáng phải xử trảm!"

Một gã hộ viện trong đám người bước ra, hướng Phương Tranh ôm quyền, liền xoay người chạy thẳng đến phủ nha môn thành Kim Lăng.

Gã nam tử kia tuy rằng bị đánh trông vô cùng thê thảm, nhưng lại không hoàn toàn mất đi ý thức, nghe vậy khẩn trương ngẩng đầu lên, thanh âm yếu nhược giải thích: " Ta.... Không có...không có...."

Phương Tranh không để cho hắn kịp nói hết lời, vội vàng đem đầu của hắn hung hăng đè xuống mặt đất, quát lớn: " Câm miệng! Không tới lượt ngươi mở miệng nói chuyện, cẩn thận lão tử biến ngươi thành tử thi luôn!"

Lần này dùng sức quá mạnh mẽ, rốt cuộc nam tử cũng đã bất tỉnh ở trước mặt bao nhiêu người.

Phương Tranh ngơ ngác nhìn bàn tay của mình một chốc, ngạc nhiên không thôi, thân xử nam cùng phi xử nam thật sự là có khác biệt lớn nha, hay là tối hôm qua, bản thân ta trong lúc vô tình đã luyện được thái âm bổ dương trong truyền thuyết?

Lúc này, Phương tử cũng Yên Nhiên tiến lại gần, Yên Nhiên lo lắng nói: " Phu quân...làm lớn chuyện tình liệu có gây thêm phiền toái hay không?"

Phương Tranh không thèm quan tâm nói: " Yên tâm đi, còn có thể gặp thêm phiền toái gì, chuyện này chúng ta làm đúng theo lý lẽ mà."

Dứt lời gọi hai gã hộ viện sang một bên, lệnh cho bọn hắn đưa Yên Nhiên hồi phủ trước.

Yên Nhiên khẳng khái lắc đầu: "Không, thiếp muốn ở lại đây cùng với phu quân."

Phương tử ở bên cạnh cũng gật đầu, tỏ thái độ nàng cũng muốn ở lại cùng Phương Tranh gặp quan.

Phương Tranh nóng nảy: " Các nàng ở lại đây làm gì hả? Chuyện này cũng không phải bình thường nha? Một ngày nào đó người ta cướp lão bà của ta thì làm sao bây giờ, ta không cao hứng đâu..."

Phương tử trừng mắt liếc hắn một cái: " Đến lúc này rồi mà còn ba hoa! Chuyện này xảy ra ở trong điểm của ta, người ta làm chướng quỹ còn không đủ tư cách ở lại hay sao?"

Phương Tranh bắt đầu dĩ nhiên nói: " Được, các nàng muốn ở lại thì cũng được, bắt quá ta phải nhắc nhở các nàng một chút, lên công đường các nàng đừng sợ hãi, nếu hai người mà sợ hãi đến mức hai chân mềm nhũn, đầu gối vô lực, cái gì cũng khai, vậy thì hỏng hết chuyện, không bằng quay trở về nhà thì tốt hơn a!"

Phương tử cả giận: "Đi đâu! Chúng ta đường đường chính chính, chưa từng làm qua việc trái với lương tâm, cũng không có trêu chọc đến ai? Người cho rằng chúng ta cũng giống như người hay sao, trong bụng toàn ý tưởng bất chính..."

Yên Nhiên nhịn không được, dù sao Phương tử cũng đang nói phu quân của nàng, nghe vậy nhẹ nhàng kéo ống tay của Phương tử, muốn nói gì nhưng lại thôi.

Phượng tỷ vui vẻ: "Ồ, muội muội đau lòng rồi sao? Không muốn chứng kiến phu quân bị mắng sao? Tiểu tử này thật sự là có phúc khí nha, người có nường tử như nàng, mọi chuyện ủy khuất gì đều không gặp phải, hì hì."

Ba người không coi ai ra gì, đứng ở trước cửa hàng chòng ghẹo nhau, trên mặt đất cạnh đó, còn có một gã nam tử nằm im bất động, toàn thân máu me nhầy nhụa, không khí chung quanh có vẻ rất là quỷ dị.

Sau khoảng hai nén hương thời gian, rốt cuộc quan công sai của nha phủ Kim Lăng cũng đã tới. Tổng cộng có ba người đến đây, trong đó có một gã nam tử tay cầm phác đao cùng xích sắt, thân mặc quan phục bổ đầu, vừa đi vừa quét dẹp đường dân chúng vây kín chung quanh. Bước đến gần nam tử đang nằm rạp trên mặt đất, nhấc tay thăm dò nhịp thở của hắn, xác định người này còn chưa chết, ngẩng đầu nhìn ba người Phương Tranh, cầu mảy hỏi: "ở đây xảy ra chuyện gì?"

Dứt lời hắn liền ngậy đại, một nam hai nữ trước mặt này, nam thì không nói, nhưng nhan sắc của hai vị nữ tử này tựa như hoa dung nguyệt mạo, diễm quang bức người, nhiều năm nay hắn hành tẩu trong Kim Lăng thành, cũng chưa từng thấy qua nữ tử nào có dung mạo xinh đẹp như vậy.

Chứng kiến gã bổ đầu biểu tình mê gái, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Yên Nhiên cùng Phượng tỷ, trong lòng của Phương Tranh bỗng nhiên cảm thấy không được thoải mái. Tại sao người cổ đại nhìn thấy mỹ nữ đều một bộ dạng thiếu đạo đức như thế? Bởi vậy có thể thấy được, tinh thần văn minh trong xã hội quá mức thất bại nha. Quay đầu lại phải đề tỉnh một câu cho hoàng đế lão gia tử mới được.

Bất mãn "hừ" một tiếng, Phương Tranh nói: " Uy ! Nói người đó! Mau chóng hoàn hồn lại đi!"

Gã bổ đầu bị người ta quấy rầy nhả húng thường thức mỹ nữ, tâm tình rất bất mãn, sau khi chấn chỉnh lại tinh thần, hướng về phía Phương Tranh ác thanh nói: "Người bị thương nằm trên mặt đất là do người làm?"

Phương Tranh trợn mắt nói: "Cần rõ! Người nói chuyện như thế cùng mệnh quan triều đình sao? Thái độ gì đây! Có hiểu thế nào là chấp pháp nghiêm minh không?"

Bổ đầu nghe được, tinh thần không khỏi hốt hoảng, bỗng nhiên như bưng tỉnh đại ngộ.

Làm chức quan bổ đầu trong kinh thành đều không được tốt lắm, một gạch nện trúng mười người, có chín người là đại thần trong triều. Nhìn tình hình này, vị nam nhân trẻ tuổi trước mặt này sợ rằng đắc tội không nổi, phỏng chừng không phải đại quan thì cũng phải là cậu ấm vương tôn quý tộc. Hắn chỉ là một cái bổ đầu nhỏ nhoi, có mấy cái đầu mà dám đắc tội với đám quý tộc trong kinh thành?

Suy nghĩ một hồi, gã bổ đầu lập tức sửa lại ngữ khí: "Vị công tử này...Ách, vị đại quan này, dám hỏi ngài họ gì?"

Phương Tranh kiêu căng nói: "Bổn quan phải nói cho người biết sao? Người là quan mấy phẩm hả?"

Bổ đầu mỉm cười nói: "Hồi bẩm đại nhân, hạ quan là bổ đầu của phủ nha môn tại Kim Lăng thành, quan bát phẩm!"

Phương Tranh dùng miệng lưỡi quan lại, nói: "Người là bổ đầu quản lý trật tự công cộng? Vậy người có biết cái gì gọi là thương dân như con hay không? Cái gì gọi là chấp pháp như sơn? Người ngay cả trình tự phá án còn không phân biệt được hay sao? Người đến đây, mà một..không...phong tỏa hiện trường hai không cho người chăm sóc nghi phạm, lại gặng hỏi một người không quan hệ cùng với chuyện này, hồ đồ ngu dân như thế, ta xem người không muốn làm bổ đầu nữa phải không?"

Bổ đầu nghe vậy nhất thời đổ mồ hôi lạnh, sợ hãi nói: "Dạ dạ, hạ quan biể tội, hạ quan đáng chết!"

Nói xong phân phó cho thủ hạ, chính là bổ khoái nhanh chóng tiến lên gạt đám người đứng xem náo nhiệt ở chung quanh, lại khom lưng ngồi xuống cẩn thận thăm dò thương thế của người nam tử, mọi chuyện được tiến hành đầu vào đấy. Phương Tranh quan sát tình hình này thỏa mãn gật đầu, người ta nói nhìn quan thì phải nhìn phẩm vị, lời này đúng là không phải giả.

Bổ đầu tắt bật nửa ngày, mọi việc đều được xử lý gọn gàng không sai biệt lắm, lúc này hắn mới nghĩ đến bản thân mình đã quên không hỏi vị đại nhân trẻ tuổi này tên họ là gì, làm quan chức gì ở trong triều đình, không quan tâm tước vị cao bao nhiêu, dù sao cũng phải có một cái danh hào chứ?

Vì thế hắn bước tới trước mặt Phương Tranh, cười bồi nói: "Dám hỏi cao danh quý tánh của vị đại nhân này, phủ đệ nha môn ở đâu? Hạ quan phải làm tròn trách nhiệm, không thể không hỏi, xin đại nhân lượng thứ."

Phương Tranh hừ mũi một tiếng, ngẩng mặt lên trời nói: "Được thôi, bốn quan họ Phương, về phần nha môn ở đâu...Khụ, chuyện này là cơ mật không thể tiết lộ cho người biết, dù sao cũng lớn hơn so với người."

Lấy tính tình của Phương đại thiếu gia, gặp người có chức quan nhỏ hơn so với hắn, làm sao có thể không toát ra khí thế bá vương, khoe khoang một phen? Nhưng sự thật là hắn không thể nói được mình đang làm việc tại nha môn phủ đệ nào, Hữu Tán Kỵ Thường Thị, không nha môn, không thực quyền, đi theo hoàng đế kiếm cơm qua ngày mà thôi, chức vụ này rất mơ hồ, Phương đại thiếu gia sợ sau khi nói ra, vị bố đầunày nghe không hiểu. Hắn nghe không hiểu chỉ là một việc nhỏ, nhưng bản thân mình mất mặt mới là việc đại sự.

Bố đầuthấy Phương Tranh không chịu tiết lộ chân tướng, mặc dù có chút bất đắc dĩ nhưng lại cảm thấy vô cùng khó xử, nghe khẩu khí của người này, lai lịch của hắn tuyệt đối không nhỏ. Vì thế, bố đầungập ngừng nói: "Chuyện này....hạ quan cả gan tiếp tục hỏi một câu, đại nhân có biết là người nào đã báo quan hay không?"

Phương Tranh đắc ý giơ ngón tay cái lên, chỉ chỉ vào mình, cười nói: "Bốn quan báo." Nhiệt tình vì lợi ích chung, thiết diện vô tư, chỉ có bao nhiêu đó, mới có thể hình dung bốn thiếu gia mà thôi.

"Đại nhân đã từng nhìn thấy hung thủ đánh người?"

Phương Tranh gãi đầu khẳng định nói: "Nhìn thấy."

Bố đầunghe vậy mừng rỡ: "Ở đâu? Kẻ hành hung đánh người ở đâu?"

Phương Tranh lại dùng ngón tay cái chỉ chỉ vào chính mình: "Ở chỗ này."

"A?" Bố đầucùng hai gã bố khoái đều trợn mắt há hốc mồm, bố đầucẩn thận nói: "Ý của đại nhân, là ngài đánh người này thành bộ dạng như vậy?"

Phương Tranh bất mãn nói: "Người bị lãng tai hay sao? Không phải bốn quan đã thừa nhận rồi đó thôi."

Bố đầuxoa trán lau mồ hôi, nhin không được nặng nề thở dài một hơi. Hiện tại, hắn đã bắt đầu cảm thấy hối hận tại sao lại đi tới chỗ này, làm quan sai nhiều năm, hắn còn chưa từng thấy qua vị đại quan triều đình nào dám nhận mình đánh người trên phố. Đánh thì đánh, lại còn tỏ ra vênh váo đắc ý, đứng nguyên tại đường trường không đi, đây không phải là trắng trợn khiêu khích với quyền uy của nha môn công sai hay sao?

Nhưng người ta là mệnh quan triều đình nha, khiêu khích thì thế nào? Bất cũng không dám bắt, thả lại càng không dám thả, lúc này trong lòng của vị bố đầuloạn thành một mớ bòng bong, không biết nên làm như thế nào cho phải.

Vị bố đầuvề mặt đau khổ nói: "...Phương đại nhân, chuyện này...nên làm thế nào bây giờ?"

Phương Tranh trừng mắt nói: "Người là người phá án, lại đi hỏi ta nên làm thế nào bây giờ?"

Đột nhiên, biểu tình của Phương Tranh tựa như chỉ hận không thể rèn sắt thành thép, nghiêm mặt nói: "Không làm tròn bốn phận a! Vô năng a! Thiếu nợ thì trả tiền, giết người thì đền mạng, chuyện này là một việc kinh thiên địa nghĩa, đánh người đương nhiên phải bắt về nha môn tra khảo, hỏi khẩu cung rồi bắt ký tên điểm chỉ, sau đó ném vào đại lao, nên bồi thường tiền thì bồi thường tiền, nên ngồi đại lao thì ngồi đại lao, chuyện này còn bắt ta phải dạy cho người hay sao? Người làm cách nào có thể leo lên được vị trí bố đầunày?"

Dân chúng đứng xem náo nhiệt chung quanh, nghe được những lời hiên ngang lẫm liệt của Phương Tranh, mọi người trầm trồ vỗ tay khen ngợi. Mọi người cũng không hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện, nhưng Phương đại thiếu gia nói mấy câu đó, bọn họ nghe rất lọt tai, trong lúc nhất thời hiện trường náo nhiệt vô cùng, Phương Tranh càng đắc ý không thôi, cợt nhả hướng mọi người chấp tay đa tạ.

Phượng tỷ cùng Yên Nhiên ở một bèn sớm đã bật cười thành tiếng, người này sao lại có thể điêu ngoa như thế? Chẳng lẽ hẳn đã quên chính mình mới là hung thủ đánh người hay sao?

Vị bồ đầu nghe vậy tựa như sắp phải khóc đến nơi, không nên đùa giỡn như vậy đấy chứ! Vị đại nhân này, phải chăng đầu óc có vấn đề? Làm sao phá án đương nhiên không cần phải dạy ta....Nhưng làm theo như lời người nói, nếu muốn bắt người, thì người đó chính là người a, không quản ai đúng ai sai, ta dám bắt người sao? Ta bắt người, sau này còn có thể sống một cuộc sống yên ổn hay sao?

Suy nghĩ thật lâu sau, bồ đầu nhin không được bắt đầu suy đoán lung tung:" Vị đại nhân này, phải chăng cố tình nói ngược lại hay sao?"

Các vị đại nhân nói chuyện vẫn thường cao thâm bí hiểm, thật khiến cho người ta cảm thấy khó hiểu!

66. Chương 66: Gặp Quan (thượng).

[Bồ đầu do dự một thoáng nhìn thấy bách tính vây xem đang hướng Phương Tranh ca tụng công đức, tròng diện dần dần mất đi không chế, bồ đầu càng nóng nảy, tăng lên lòng can đảm, tiến lên nhỏ giọng hỏi: "Ý tứ của đại nhân...chẳng lẽ là muốn hạ quan bắt ngài vào phủ nha?"

Phương Tranh trừng mắt nói: "Người dám!"

Chợt nháy mắt, Phương Tranh bỗng nhiên tỉnh ngộ: Vừa rồi không phải ta lại nói ra ý tứ đó sao? Ai nha! Chỉ đồ thừa bần thân ta ghét ác như cừu quá mức, không nghĩ ra là đem mình lôi vào luôn.

Phương Tranh phần nộ hừ một tiếng, nói: "Bản quan tự mình đi, không cần bị người bắt."

Bồ đầu nghe vậy quá đổi vui mừng, chỉ cần thuận thuận lợi lợi cung cung kính kính đưa vị đại gia này mời đến phủ nha, chuyện còn lại cũng không còn liên quan gì tới hắn nữa, là nhất là tha thì phải để cho phủ doãn Trần đại nhân đau đầu, bản bồ đầu sau này có nhìn thấy vị đại gia trước mặt thì đi đường vòng thôi, có xa bao nhiêu thì tránh cho xa.

Đầu năm nay lại không có hoạt động tiêu khiển gì, thật vất vả có được tràng náo nhiệt để xem, bách tính vây xem làm sao chịu bỏ qua? Kết quả là, bồ đầu nắm lấy đai lưng đi phía trước, hai gã bộ khoái diu lấy nam tử thụ thương, Phương Tranh cùng nhị nữ đi theo sau. Phía sau bọn họ, là bách tính đang chờ xem náo nhiệt, một đám người cao hừng bồng bồng tiêu sái đi thẳng đến chỗ Kim Lăng phủ nha, trên đường đi, đã gia nhập những bách tính có lòng hiếu kỳ cuồng liệt, tựa như con rắn tham ăn trong game điện thoại di động, đội ngũ đi xem náo nhiệt càng lúc càng dài, trên mặt mỗi người đều hiện lên dáng vẻ tươi cười giống như ăn tết, phía bắc thành Kim Lăng giống như đang chìm trong một mảnh hải dương sung sướng.

Phương Tranh đi ở phía trước, đặc ý liên tục phát tay thăm hỏi bách tính bên đường, trong lòng vui sướng không cách nào hình dung, tình cảnh này làm cho kẻ khác cảm động cỡ nào, thanh quan trình diễn trên ti vi có phải cũng được bách tính kính yêu đi theo như thế? Phương đại thiếu gia trong cơn đắc ý, tựa hồ đã quên, lúc này thân phận của hắn chính là hung thủ hành hung người khác, mà bách tính chỉ đi xem náo nhiệt, thực sự không hề có nửa điểm quan hệ đến mấy từ "kính yêu" hay "theo hầu" gì cả.

Yên Nhiên cùng Phượng tỷ vẫn chuyên tâm đi theo phía sau Phương Tranh, hai nàng đã dùng lụa mỏng che khuất khuôn mặt, thấy Phương Tranh ở trong đám người không ngừng khoe khoang đắc ý, không khỏi vừa bực mình vừa buồn cười, liếc mắt nhìn nhau, không hẹn mà cùng nghiêng đầu sang nơi khác, đi nhanh, làm bộ không nhận ra Phương Tranh.

Trong lòng bồ đầu khổ sắp tới mức thiếu chút nữa bật khóc ra, nhìn hẳn phô trương như vậy, người không biết còn tưởng rằng kinh thành đang làm lễ mừng long trọng gì đó, vị đại nhân này không biết quan vị ra sao, nhưng bản lĩnh gây sự của hắn khẳng định là không nhỏ. Nhiều bách tính tụ tập cùng một chỗ như vậy, việc này nếu có chỗ nào xử lý không thích hợp, có thể kích khởi dân biến hay không?

Bồ đầu bắt đầu lo lắng, do dự có nên đi thỉnh quân sĩ Kim Ngô Vệ đến tọa trấn hay không. Chuyển niệm vừa nghĩ, đầu có chuyện gì liên quan tới ta? Chỉ cần đưa người lên tới công đường, nhiệm vụ của ta đã hoàn thành, đến lúc đó cho dù những bách tính này tạo phản, thì cũng là trách nhiệm của phủ doãn Trần đại nhân mà thôi.

Kim Lăng phủ nằm trên đường cái phủ đông, nằm ngay giữa vị trí Kim Lăng thành.

Hôm nay tâm tình Trần đại nhân thật sự không tệ, tiểu thiếp phòng thứ mười bảy của hắn tối hôm qua chỉ vào con giun nhỏ mềm nhũn của hắn, về mặt sùng bái tán dương: “Hay...thật lớn a...”

Nam nhân đều thích nghe những lời này. Tự như nữ nhân đều thích nghe người ta khen mình đẹp, mặc kệ có phải hay không, được người tán thưởng cũng không phải là một chuyện xấu. Đương nhiên, cuối cùng tiểu thiếp của hắn còn nói một câu: “Hay...thật nhanh a...” Những những lời này đương nhiên là không bị hắn nghe thấy.

Nam nhân nào cũng có tâm hư vinh, loại tâm tình hư vinh này chủ yếu xông ra từ hai phương diện, một là chuyện phòng the, hai là chuyện quyền thế.

Trần đại nhân nghĩ ở hai phương diện này bản thân mình đều chiếm được sự thỏa mãn thật lớn, hắn mới bốn mươi tuổi, đã là quan viên tứ phẩm của triều đình, nắm giữ trị an quyền to của kinh thành Hoa triều, hơn nữa, tiểu thiếp của hắn lại rất thích ngón giữa trên bàn tay phải của hắn...

Rất nhanh Trần đại nhân đã không còn vui vẻ nổi nữa.

Nhìn Phương đại thiếu gia đang đứng thật tiêu sái trên công đường cùng người bị thương nằm trên mặt đất giống như người chết, còn có bách tính vây xem bên ngoài công đường giống như nước thủy triều cuộn cuộn tràn tới, Trần đại nhân cảm thấy mình giống như vừa nuốt sống một con ruồi, vô cùng khó chịu.

Vì sao ta lại đụng phải loại sự tình này? Về mặt Trần đại nhân cầu xin, mang theo một loại cảm giác như muốn chết.

Hai vị đương sự hắn đều nhận ra.

Phương Tranh chính là Trung Dũng Bá vừa mới nhậm chức, ngũ phẩm Tán Kỵ Thường Thị, Trần đại nhân miễn cưỡng cũng tính như quan lớn trong triều, mỗi ngày đều được dự triều, tự nhiên từng nhìn qua phong thái lên triều muộn của Phương đại thiếu gia. Thậm chí ngay ngày hôm qua, hắn còn đi theo một đám quan to trong triều, đến Phương phủ tặng lễ làm quen, làm sao không nhận ra hắn?

Về phần vị nhân huynh nằm trên mặt đất nửa chết nửa sống, Trần đại nhân lại càng quen thuộc hơn nữa. Người này không phải ai khác, chính là con trai của Lại Bộ Thượng Thư kiêm thái sư của thái tử Phan Nguyên Thọ, Phan Đào. Bởi vị nhân huynh này thường trà trộn trong Kim Lăng thành bắc, đùa giỡn phụ nữ, ức hiếp thương hộ, hiệu lệnh thành bắc, không ai dám kháng lệnh. Nên được người tổng cho mỗi biệt hiệu là “Phan bán thành”.

Một người là ngôi sao mới trong quan trường, một người là con trai của trọng thần, Trần đại nhân nhìn tới nhìn lui, mấp máy môi, trong miệng tràn đầy khổ sáp. Hai bên không đắc tội được ai, vậy nên làm thế nào mới tốt?

Phương Tranh nhìn chằm chằm từng cử động của Trần đại nhân, trong lòng không ngớt cười nhạo.

Vị Trần đại nhân này, đại khái chính là vị thu tiền mà không làm việc ngày trước. Nghe Tiểu Ngưu có nhắc qua với hắn. Phương Tranh bị Ngô công tử đánh ngã rơi xuống Quỳnh Hoa Lâu hôn mê bất tỉnh, Phương lão gia đi cáo trạng, còn đưa lên không ít bạc, đầu gối cũng quỳ đến sưng lên, kết quả vị Trần đại nhân này thu bạc, nhưng lại không làm được việc gì.

Trước đây Phương gia không có người trong triều, kể làm quan nói khi dễ liên khi dễ, nhưng nay thì khác hẳn ngày xưa, hiện tại thiếu gia đang làm quan, muốn nhìn xem người xử trí như thế nào.

Trần đại nhân nhìn Phương Tranh, lại nhìn Phan Đào, lần thứ hai thở dài nặng nề, ho nhẹ hai tiếng, lấp bắp nói: “Khái khái...Hôm nay thân thể bản quan...ách, thân thể không khỏe, nếu không ngày khác chúng ta...”

Phương Tranh không chút khách khí cắt đứt lời hắn nói: “Trần đại nhân, điều này thì không được, ngài đang ngồi trên công đường, dù sao cũng phải giải quyết vụ án này đi chứ?”

Phương Tranh chỉ là quan viên ngũ phẩm, Trần đại nhân so với hắn còn lớn hơn một cấp, lẽ ra trước mặt hắn Phương Tranh phải hành lễ gặp mặt của cấp dưới. Nhưng quan trường không đơn thuần chỉ so chức

quan lớn hay nhỏ, mọi người đều biết vị trí Kim Lăng phủ doãn này là một vai xấu hổ bị khinh bỉ, nói cho cùng có duy trì trị an kinh thành, nhưng khắp kinh thành đều là trọng thần triều đình, vương hầu huân quý, một vị quan viên tứ phẩm nho nhỏ làm sao quản được đến ai?

Phương Tranh thì khác, tuy nói hiện nay hắn chỉ là một quan viên ngũ phẩm, chỉ là một chức suông, nhưng người ta lại là người ở cạnh thiên tử, việc nhỏ như lông gà vỏ tỏi đơn giản cũng có thể được báo lên, vạn nhất hắn khó chịu, tùy tiện kể tai nói nhỏ trước mặt hoàng thượng, thì đầu của Trần đại nhân còn giữ được hay không?

Cho nên mặc dù Phương Tranh mới nói ra không chút khách khí, Trần đại nhân cũng nghĩ đương nhiên, không chút nghĩ rằng hắn hỗn láo.

Phương Tranh đứng là nhìn thấu kế hoãn binh của hắn, trong lòng Trần đại nhân than thở một tiếng, việc phán án dù sao cùng phải nhận lấy, mà dù hắn phán ai thua ai thắng, tất nhiên sẽ đắc tội một phương, cục diện hôm nay, sợ là không tốt đẹp rồi.

Lần thứ hai ho khan một tiếng, Trần đại nhân giả vờ uy nghiêm nói: " Hai vị, ai là nguyên cáo?"

Lúc này Phan Đào đã tỉnh lại, nghe vậy bất chấp sự đau đớn đầy người, giãy dụa giơ tay lên.

Phương Tranh cùng Phan Đào hai người đồng thanh nói: " Ta!"

Trần đại nhân ngẩn người, còn chưa nói, Phương Tranh dùng ánh mắt âm trầm trừng Phan Đào nói: " Người xác định người là nguyên cáo?"

Phan Đào vô ý thức co rút cổ lại, vết thương trên người lại bắt đầu đau nhức trở lại.

Thấy Phan Đào co rút trở lại, Phương Tranh thỏa mãn gật đầu: "Trần đại nhân, nguyên cáo là ta, tiểu tử này là bị cáo."

Trần đại nhân nói: " Cáo trạng chuyện gì?"

Phương Tranh tựa như " Nhất Nộ Trùng Quan" liền tố trạng: " Trần đại nhân, thứ nhất ta cáo tiểu tử này ngay giữa ban ngày ban mặt lại đùa giỡn phụ nữ đàn ông, trong đó có một người chính là lão bà của ta, thứ hai cáo tiểu tử này có ý đồ mưu phản!"

Lời vừa nói ra, cả sảnh đường chấn kinh. Dù là Phương tử cùng Yên Nhiên đang đứng một bên cũng phải dùng ánh mắt khó tin nhìn chằm chằm Phương Tranh.

"A?" Trần đại nhân đang ngồi trên công đường, chúng nha dịch đứng bên dưới, cùng với bách tính bên ngoài đồng loạt ngậm dại.

" Người...người thối lắm!" Chuyện quan hệ đến tính mạng, Phan Đào không còn sợ nữa, mưu phản, tội lớn tru di cửu tộc nha. Phương Tranh chụp cái mũ lớn như vậy lên đầu của hắn, nếu không ra giải thích, vạn nhất chịu phải tội danh, ai biết mang nhờ của hắn còn giữ được hay không.

Trần đại nhân từ kinh ngạc đến ngây người cũng đang hồi phục lại tinh thần, xoa xoa mồ hôi lạnh liên tục toát ra trên trán.

Chuyện này nháo lớn, đùa giỡn phụ nữ còn dễ nói, mưu phản là chuyện gì xảy ra? Đánh chết hắn cũng sẽ không tin tưởng, tên công tử ăn chơi trác táng Phan Đào chỉ biết hỗn ăn chờ chết lại có đủ lá gan mưu phản.

" Khái khái, Phương đại nhân, bản quan nhắc nhở người, mọi việc đều phải có chứng cứ, không phải tùy tiện cho người vu cáo." Lời nói của Trần đại nhân có chút nóng nảy, dưới sự thẩm lý của hắn lại có án mưu phản, việc này nếu bị hoàng thượng biết được, đầu của hắn có giữ được hay không đã khó nói, mũ cánh chuồn xác định sẽ lập lúc mất ngay.

Phương Tranh bình tĩnh nói: " Ta đương nhiên là có chứng cứ."

Hắn cười tủm tỉm nhìn Phan Đào: " Vừa rồi người ở trong tiệm sơn phấn đã nói gì? Sẽ không quên chứ?"

Phan Đào ngánh cứng nói: " Ta...ta nói cái gì chứ?"

Phương Tranh bỗng nhiên lạnh băng: ” Người khắp kinh thành, không một ai dám trêu chọc người, lời này là người nói phải không? Đừng có chối, ở đây có rất nhiều người, tùy tiện kéo một người ra đều có thể làm chứng.”

Phan Đào cúi đầu suy nghĩ một chút, hình như xác thực mình có nói qua câu đó, nhưng đây chỉ là một câu nói độc địa lúc lúc giận, tựa như hai người cãi nhau thì có một người chỉ vào mũi đối phương chửi mắng ” con mẹ mười tám đời tổ tông nhà ngươi” mà thôi, những lời này căn bản không có bất luận ý nghĩa gì, ai mà cũng biết đó là chuyện không đáng là gì.

” Lời này đúng là ta nói, vậy thế nào?” Phan Đào không chút lưu ý nói, còn nghĩ rằng hắn có thể xuất ra căn cứ chính xác, nguyên lai chỉ là một câu nói mà thôi.

Phương Tranh cười nhạt: ” Hừ, người thừa nhận là tốt rồi. Trần đại nhân, người nói một chút, tiểu tử này nói ra lời đó có tính là đại nghịch bất đạo hay không?”

Trần đại nhân vuốt nhẹ chòm râu: ” Cái này...”

Nghiêm ngặt mà nói, những lời này cũng chẳng có bao nhiêu nghiêm trọng, rất nhiều công tử ăn chơi trác táng trong kinh thành lúc ức hiếp lương dân đều nói qua, nếu thật muốn truy cứu, cả triều đại thần không phải đều bị tuyệt hậu sao?

Phương Tranh chậm rãi nói: ” Mọi người đều biết kinh thành là thành thị của thiên tử, trong thiên hạ, là vương thổ của ngài. Khắp cảnh nội, không ai bằng ngài. Ý tứ những lời này các vị hẳn đều biết rõ? Tiểu tử này nói khắp kinh thành không ai dám chọc hắn, thử hỏi hắn có từng đặt thánh thượng vào trong mắt? Tất cả mọi người biết, thánh thượng lão nhân gia đang ở trong kinh thành, theo như lời tiểu tử này, chẳng phải là cả thánh thượng cũng không dám chọc đến hắn sao? Lời này mà cũng dám nói ra, vậy không phải mưu phản thì là cái gì? Trần đại nhân, người nên làm việc theo lẽ công bằng đi!”

” Đại nhân, ta oan uổng!” Phan Đào nóng nảy, hắn làm sao ngờ được người tự xưng là mệnh quan triều đình này lại vô sỉ như vậy, một câu nói tầm thường cũng có thể gán tội, đây đúng là muốn mạng của hắn.

Trần đại nhân vỗ trán rên rỉ một tiếng, mọi việc hôm nay đúng là không thích hợp chút nào!

67. Chương 67: Gặp Quan (hạ).

Ho khan vài tiếng, Trần đại nhân làm trò trước mặt dân chúng đứng xem náo nhiệt chung quanh, bắt chắp dáng vẻ quan chức, tự mình đi xuống dưới công đường, kéo Phương Tranh thỉnh đến một góc khuất không người, thì thầm thương lượng.

” Ôi! Phương đại nhân của ta! Ngài...Ngài muốn làm gì đây?” Trần đại nhân biểu tình đau khổ nói.

Phương đại nhân vô tội trừng mắt nhìn: ” Không có a, Trần đại nhân, ngài cần phải làm mọi chuyện cho rõ ràng, tiểu tử này chòng ghẹo lão bà của ta, ta là người bị hại mà.”

” Ôi! Phương đại nhân của ta, ngài muốn hạ quan phóng tay mà làm....Ách, bốn quan một mình một ngựa phóng không được? Ta sẽ bảo vị công tử kia bồi lễ cho tôn phu nhân, chuyện này coi như giải quyết xong xuôi được không? Đúng rồi, hai vị cô nương kia, không biết ai là tôn phu nhân?”

Phương Tranh đắc ý nói: ” Cả hai đều là lão bà của ta!” Có một đã là, còn một thì sắp là, không khác nhau bao nhiêu.

Phương Tranh nói tiếp: ” Muốn tạ lỗi? Bất quá ta lại không chịu, lại nói, tiểu tử này có ý đồ mưu phản! Vì Hoa triều, vì thánh thượng, kẻ làm thần tử như chúng ta há có thể để mặc cho gian tặc đại nghịch bất đạo sống nhơ nhỡ ngoài vòng pháp luật?”

Trần đại nhân cười khổ nói:” Phương đại nhân, nơi này chỉ có hai người ta và ngài, nói chuyện không cần giấu diếm, ta và ngài đều hiểu, việc này còn không thể cấu thành tội mưu phản, hơn nữa, ngài có biết vị công tử kia là con nhà ai chẳng?”

Phương Tranh đảo cặp mắt trắng dã, nói: ” Tiểu tử này là ai? Hắn ngang tàng như vậy, ngay cả phủ doãn Kim Lăng thành cũng không dám định tội của hắn.”

Trần đại nhân trầm nghĩ. người cũng quá coi trọng ta, đây người trong kinh thành đều không dám đắc tội với hần, ai con mẹ nó, so với ta còn vô tích sự hơn a?

” Phương đại nhân ngài không biết, vị công tử này, vốn là con trai của Lại Bộ Thượng Thư đương triều, thái sư của thái tử Phan đại nhân, Phan Nguyên Thọ, tên là Phan Đào. Phương đại nhân việc này không thể hấp tấp nha, đắc tội với Phan đại nhân, tương lai của ngài và ta cũng đều không tốt đâu.” Trần đại nhân hảo tâm nhắc nhở nói.

Phương Tranh chinh khí lẫm liệt, nói:” Thì làm sao? Bốn quan chính là một đại đại trung thần, trước giờ trung thần không sợ chết, sợ chết không phải là trung thần, vương tử phạm pháp tội như thứ dân, thiện hữu thiện báo, ác hữu ác báo, nhân sinh tự cổ thù vô tử, lưu thủ đan thanh chiếu hân thanh*....” (Xưa nay hỏi có ai mà không chết, hãy để lòng son chiếu sử xanh.)

Trần đại nhân hai mắt tròn xoe, nhìn Phương Tranh đứng ở đây nói hươu nói vượn, trầm nghĩ tiểu tử này có phải là đã mắc bệnh hoang tưởng hay không? Mặc kệ người được hoàng thượng sủng ái, nhưng cũng không thể hoành hành ngang ngược nha, Phan đại nhân là thần thánh phương nào, đó chính là trọng thần ngay cả hoàng thượng cũng còn phải kính ý ba phần nha, tiểu tử người nói đắc tội thì đắc tội, người không sợ chết cũng không sao, nhưng đừng liên lụy đến ta a.

Nói bậy nửa ngày nước miếng tung tóe khắp nơi, lúc này Phương Tranh mới thỏa mãn tâm nguyện, hỏi:” Đúng rồi, Trần đại nhân, ngài vừa nói đến đoạn nào rồi?”

Trần đại nhân nghe vậy thiếu chút nữa hộc máu, tiểu tử người rảnh rồi chạy đến đây luyện võ mồm hay sao? Lời của ta nói, người cương quyết không muốn để vào trong lòng nha.

Liều mạng nén cơn giận, Trần đại nhân trầm giọng nói:” Ta đang nói đến đoạn vị công tử kia vốn là con trai của Lại Bộ Thượng Thư đương triều, thái sư của thái tử Phan đại nhân.. ”

” Nga” Phương Tranh giật mình nói:” Không ngờ phụ thân của tiểu tử này lại là trọng thần đương triều, như vậy ý của Trần đại nhân, chẳng lẽ muốn nói Phan đại nhân cũng là nghi phạm mưu phản?”

”Uỳnh!” Trần đại nhân rút cuộc đã không chịu nổi gánh nặng, loạn choạng ngồi phệt xuống đất.

” Ai nha! Trần đại nhân! Ngài làm sao vậy?” Phương Tranh vội vàng đỡ hần dậy: ” Trần đại nhân không nên kích động, ngài lấy sức một mình dũng cảm phá đại án mưu phản, bốn quan chắc chắn sẽ không cướp đoạt công lao của ngài, Trần đại nhân cứ việc an tâm đi.”

Trần đại nhân buồn rười rượi, còn công lao gì nữa, lời này mà truyền ra ngoài, chỉ sợ ngày mai cái đầu trên cổ của ta phải rời đi chỗ khác. Tiểu tử này kéo người xuống nước, thủ đoạn cũng quá nham hiểm!

Tựa như mèo bị giẫm phải đuôi, Trần đại nhân kích động nhảy dựng lên: ” Không phải mưu phản! Không phải mưu phản! Căn bản là không có chuyện này! Ta đều không có ý tứ gì cả! Phương đại nhân của ta! Ta van ngài, ngài đừng hại ta như thế a!”

” Bình tĩnh, bình tĩnh! Trần đại nhân, thật không còn thể thống gì a.” Phương Tranh bộ dạng hảo tâm khuyên nhủ: ” Ngài là quan phụ mẫu trong Kim Lăng thành, còn bao nhiêu ánh mắt của bần dân thiên hạ đều nhìn vào ngài nữa, bên ngoài nhiều người như vậy, đừng như thế nha, cười một cái, hiền lành một chút, thân thiện một chút, được rồi, cứ như vậy, ta nhìn ngài rất được nha.”

Diễn cảm vô cùng chân thành, nhưng trong lòng của Phương Tranh lại đang cười thầm, dọa chết lão vương bát đần bất tử nhà người, hai chúng ta còn một món nợ ngày sau sẽ chậm rãi tính toán.

Trần đại nhân sửa sang lại quan phục, hướng mọi người cười tươi một cái so với khóc còn muốn khó coi hơn. Tức thì quay đầu nhò giọng nói: ” Phương đại nhân, ngài cũng đừng nói nữa. việc này bốn quan sẽ âm thầm nói tốt cho ngài, nhưng ngài cũng đừng làm quá, bốn quan cảm thấy vô cùng khó xử, nếu làm lớn sự tình, đối với ta và ngài cùng đều không có chỗ tốt, Phương đại nhân đương nhiên phải hiểu được đạo lý này”

Phương Tranh gật đầu, kỳ thực trong lòng của Phương Tranh cũng lo lắng thấp thỏm không thôi? Hần tuy rằng không có tâm nhân, nhưng hần còn không có ngu ngốc thái quá, Lại Bộ Thượng Thư, thái sư của Thái tử là chức quan gì, không phải hần không biết. Người ta không chế tước vị lên xuống của các quan trong

triều, lại là ân sư của hoàng đế trong tương lai, nhân vật có quyền thế ngập trời như vậy, một viên quan ngừ phẩm nhỏ nhoi như hần, há lại có thể chọc đến cán bộ cao cấp hay sao?

Nhưng tình thế hôm nay đã tựa như tên nằm trên dây cung, không thể không bắn. Chuyện này cùng mặt mũi thật sự cũng không có quan hệ gì cả, bởi vì Phương Tranh là một chính nhân quân tử không bao giờ chịu khuất phục trước cường quyền, coi như việc này sống chết mặc bay, hần cũng sẽ không cảm thấy tổn hao đến mặt mũi. Chủ yếu đều là do tiểu tử đó chòng ghẹo nữ nhân của hần, nếu không hung hăng trừng trị tiểu tử này một phen, ngày sau ở trước mặt nữ nhân của mình, bảo Phương đại thiếu gia phải làm sao mới có thể ngóc đầu lên nổi đây?

Trong dân gian có một câu tục ngữ " Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu.", những lời này dùng ở trên người của Phương Tranh mà nói, quá mức thích hợp. Hần chính là nhân vật điển hình có thể nguyện chết dưới chân hoa mẫu đơn, bình thường nhát gan cũng được, yếu đuối cũng được, mọi chuyện cũng chỉ là trong mắt ngoại nhân. Nhưng khi ở trước mặt nữ nhân mà hần yêu mến, hần đặc biệt là một con người sĩ diện, vì muôn xả giận cho nữ nhân của mình, hần có thể trả bằng bất cứ giá nào. Cho nên, chuyện đắc tội với một cái Lại Bộ Thượng Thư đối với hần mà nói, không tính là quái sự gì.

Phương Tranh tâm thần bất định, không ngờ Trần đại nhân đã muốn nghĩ đến chuyện mất đầu.

Sự tình càng làm càng lớn, hiện tại...tình hình này, một quan viên tứ phẩm nhỏ nhoi như hần quả thật không có đủ can đảm tiếp tục thẩm tra phá án. Ai biết tiểu tử này trong bụng còn có thêm chủ ý gian trá gì nữa.

Đang định mở miệng khuyên giải Phương Tranh đi về, tình huống trên công đường đột ngột phát sinh biến hóa.

Chỉ thấy hai gã tráng niên nam tử thân mặc thanh y, hành động thô lỗ tách dân chúng đứng vây chung quanh ra, tiến lại gần, sau đó cẩn thận nâng Phan Đào dậy, tiếp theo nghênh ngang đứng giữa công đường, ngẩng mặt lên trời lớn tiếng quát: "Ai là phủ doãn Kim Lăng? Mau bước ra đây cho lão tử!"

Phan Đào nhìn thấy hai người này tới đây, nhịn không được gào khóc, nhưng tâm tình lại cực kỳ vui mừng giọng như quần chúng khổ sai trong quân doanh của địch nhìn thấy quân giải phóng đánh tới, chỉ tiếc dưới hông không đeo thêm khổ nữ ương ca* mà thôi. (*: là một điệu múa dân Hán của Trung Quốc, nam nhân cởi trần mặc khổ đỏ, đánh trống nhảy múa, ca hát..)

Trần đại nhân biểu tình suy sụp, giờ thì tốt rồi, cuối cùng người của Phan đại nhân cũng đã đến. Hôm nay nếu không cẩn thận ứng phó mọi chuyện, hậu quả sẽ vô cùng khó lường. Không quan tâm ai đúng ai sai, chiếc mũ ô sa trên đầu của hần càng khó bảo quản.

Lau mồ hôi lạnh, Trần đại nhân đang định tiến lên trả lời, Phương Tranh lại vươn tay kéo hần lại.

" Các ngươi là ai? Ngang nhiên xông vào công đường, muốn làm gì?" Phương Tranh đồng dạng ngẩng đầu nhìn trời, thần thái ung dung hỏi.

Hai gã trung niên nam tử tựa hồ là quan gia cùng đầu lĩnh hộ viện trong Phan phủ, nghe vậy chăm chú liếc mắt một cái, vị nam tử trẻ tuổi trước mặt này, dường như không phải là phủ doãn Kim Lăng a!

" Chúng ta là người hầu của Lại Bộ Thượng Thư Phan đại nhân, kẻ đánh công tử nhà ta thành bộ dáng như thế này, chính là ngươi sao?"

Phương Tranh ngạo nghễ cười nói: " Không sai, vị Phan công tử này chòng ghẹo con gái nhà lành, cũng có ý đồ mưu phản, bốn quan chỉ giáo huấn nhẹ nhàng một chút mà thôi."

Trung niên nam tử tức giận chỉ vào Phan Đào nói: " Đánh thành bộ dáng như vậy, mà ngươi còn nói là nhẹ nhàng hay sao?"

Phương Tranh bước lên phía trước, cẩn thận quan sát một lúc lâu, sau đó khẳng định gật đầu:" Không sai, đúng thật là còn quá nhẹ, hần còn chưa chết mà."

Hai gã trung niên nam tử không khỏi lâm vào cảnh chán nản, trong đó có một gã nam tử định bước lên tóm cổ Phương Tranh, nhưng lại bị gã còn lại ngăn cản.

Dù sao nơi này cũng là công đường, bên ngoài còn nhiều dân chúng đứng xem như vậy, trước mặt bao nhiêu người ầu ả mệnh quan triều đình, tuyệt đối sẽ nhận một kết cục bi thảm, tuy là gia nô trong phủ Thái sư, cũng không dám liều lĩnh di thác thức với quyền uy của Hoa triều.

Trần đại nhân thấy tình huống có vẻ không ổn, vội vàng bước lên trước mặt của hai gã trung niên nam tử, ba người kéo nhau vào trong góc của công đường nói chuyện, thỉnh thoảng còn hướng Phương Tranh chỉ trỏ.

Phương Tranh vui vẻ, hôm nay thật sự là hại vị Trần đại nhân này đến khổ, tựa như con chuột chui trong lỗ cống, hai đầu đều bị khinh bạc, còn phải bọ dít hết người này người kia, làm quan mà như hẩn, xem như mất mặt cả tám đời tổ tông.

Lúc này, Yên Nhiên lặng lẽ tiến lại, ghé vào tai hẩn, nói: "Phu quân, chuyện này hay là thôi đi? Gã này chính là công tử của Thượng Thư đại nhân, nếu đắc tội với hẩn, tương lai phu quân làm sao có thể an tâm làm quan? Lại nói, ngài đã đánh cho tên công tử kia một trận, mọi tức giận đã xả được rồi, cần gì phải đuổi tận giết tuyệt như vậy? Làm người, còn phải lưu một đường sống mà."

Phương tỷ ở một bên cũng gật đầu phụ họa, nói: "Đúng vậy, hôm nay người đã làm quan rồi, mọi chuyện không thể hồ nháo giống như trước đây được nữa? Tổ cáo công Tử của Thượng Thư đại nhân có ý đồ mưu phản, cũng chỉ mình người mới nghĩ ra được trò này nha!"

Phương Tranh vô tội nói: "Oan uổng quá, ta còn không phải là muốn xả giận cho Yên Nhiên hay sao? Ta như thế nào, hiện tại lại trở thành không đúng?"

Yên Nhiên cảm kích cười nói: "Phu quân coi trọng thiếp thân như thế, thiếp vô cùng cảm kích. Hiện tại đánh cũng đã đánh, không nên vì việc nhỏ này mà dồn hẩn vào chỗ chết? Yên Nhiên cũng không quan tâm phu quân làm quan bao lớn, mà chỉ thăm nghĩ muốn cùng phu quân sống bình an cho đến đầu bạc răng long, có thể không gặp phải tai họa. Vậy nên chúng ta cũng nín nhịn một chút, phu quân, thiếp nói như vậy có phải hay không?"

Phương Tranh xòe tay, nói: "Chi cần lão bà không có ý kiến, ta cũng không sao cả."

Nhưng nếu Yên Nhiên kiên trì muốn chính chết tiểu tử này, lấy tính cách sĩ diện của Phương Tranh trước mặt mỹ nhân mà nói, hẩn đúng thật sẽ làm được điều mà Yên Nhiên muốn, người cổ đại không phải có chiêu "phong hỏa hí chư hầu*", làm như vậy không phải là muốn mua một nụ cười của mỹ nhân hay sao? Hiện giờ đại khái Phương Tranh cũng có ý tứ như vậy.

Hiện tại Yên Nhiên không muốn tiếp tục làm lớn chuyện tình, Phương Tranh cũng chớp cơ hội ghìm cương lừa, Lại Bộ Thượng Thư đại nhân là trọng thần trong triều nha, nếu có thể không đắc tội thì cũng đừng nên đắc tội là tốt nhất. Dù sao bây giờ cũng đã lấy lại được một chút thể diện, muốn không truy cứu chuyện này cũng chưa hẳn là không thể.

Đứng ở trên công đường chờ đợi một lúc lâu, phóng mắt nhìn thấy Trần đại nhân múa nát ba tác lược khuyên giải hai vị trung niên nam tử kia, không ngừng lầm bầm nói chuyện gì đó với hai gã trung niên nam tử. Thỉnh thoảng hai gã nam tử nhìn hướng về phía Phương Tranh, thần sắc trong mắt dường như căm phẫn, dường như kiêng kỵ điều gì.

"Phương đại nhân, sau này người nên cẩn thận một chút đi, thù này xem như chúng ta đã kết, ta sẽ trả bằng mọi giá, khiến cho người phải chết!" Phan Đào yếu ớt dựa trên ghế, nhìn Phương Tranh cười lạnh, trong mắt toát ra quang mang phi thường căm hận.

Phương Tranh ngẩn người, cúi đầu nhìn hẩn, ha ha, bản thân mình thật tệ, đã quên mất vị diễn viên phụ này.

Đương nhiên hẩn nhìn thấy người trong phủ đến đây, có thêm tâm phúc, nhất thời nói chuyện cũng kiên cường hơn.

Phương Tranh hí mắt cười, bước lại gần hẩn, nhẹ giọng uy hiếp nói: "Chúng ta đều cẩn thận với nhau đi, không nói dối người, hôm nay người vận khí may mắn, ta vốn định lấy mạng của người tại đây, không nghĩ tới gia nô trong phủ của người lại tới kịp thời, đành phải cho người tiêu dao thêm vài ngày. Bất quá người cũng đừng cao hứng quá sớm, người động vào lão bà của ta, chuyện này chúng ta còn chưa tính toán xong."

đầu. Ngày sau người ra đường cẩn thận một chút, vạn nhất bị thương, hoặc là mất mạng, người đi chỗ nào kêu oan đây?”

Phan Đào nghe vậy sắc mặt trắng bệch, theo bản năng hướng hai gã trung niên nam tử kia nhìn lại.

Lúc này, ba người đứng trong góc khuất của công đường, đại khái đã thương lượng xong, hướng Phương Tranh đi tới. Một gã trung niên nam tử lạnh lùng nhìn Phương Tranh nói: “Phương đại nhân, hôm nay công tử của quý phủ ta được ngài chiếu cố một phen, trên dưới Phan phủ đều ghi nhớ, việc này trọng đại, ta không dám tự mình làm chủ, chờ ta hồi phủ bẩm báo với lão gia xong, nhất định rõ ràng đầu đuôi. Tương lai còn dài, chúng ta cứ hảo hảo chờ xem.”

Dứt lời, hắn cùng gã nam tử kia dìu Phan Đào đứng dậy, đi ra khỏi công đường cũng không thèm quay đầu một cái.

Trần đại nhân một mực lo lắng nhìn chằm chằm Phương Tranh, sợ vị đại gia này lại đưa ra yêu sách gì thiêu thân, thẳng cho đến khi không còn nhìn thấy bóng ba người Phan phủ, Trần đại nhân mới nhẹ nhõm thở dài một hơi, cả người tựa hồ thoát lực ngồi bệt trên ghế, hữu khí vô lực phân phó cho đám nha dịch đi giải tán dân chúng đứng xem náo nhiệt.

Phương Tranh ha hả cười, hướng Trần đại nhân chấp tay cáo từ, nghênh ngang dẫn Yên Nhiên cùng Phương tỷ tiêu sái bước đi ra ngoài.

Trần đại nhân lau mồ hôi lạnh, nhìn công đường vắng tanh, trong lòng vẫn cảm thấy không yên: “Chuyện này coi như đã được giải quyết đi? Nếu còn chưa chấm dứt, đó cũng là chuyện của hai vị đại nhân người ta, mặc cho bọn hắn đấu đá nhau ở trên triều đi, ta phải quay về phòng nằm nghỉ một lát, con mẹ nó, hôm nay đúng là sợ hết hồn....

Chú thích: Phong hỏa hí chư hầu.

Sự tích của hôn quân Cung Niết (tức U vương) muốn làm cho mỹ nhân Bao Tự nở một nụ cười. Nhưng hắn tặng cho nàng vàng bạc châu báu, tìm đủ mọi cách cũng không thể khiến cho nàng mỉm cười lấy một cái, bèn ra cáo thị cho bần dân thiên hạ, nếu người nào khiến Vương phi cười được thì thưởng cho 1 ngàn lượng vàng.

Thời bấy giờ, nhằm phòng bị quân Khuyển Nhung phương tây xâm lấn, triều nhà Chu đã xây hơn 20 phong hỏa đài ở vùng núi Ly Sơn, để đề phòng một khi bị quân Khuyển Nhung tấn công thì đốt lửa làm hiệu, để các nước chư hầu ở xung quanh thấy lửa thì đem quân đến cứu ứng.

Bấy giờ, có một tên nhỉnh thần tên là Quốc Thạch Phu, nghĩ ra một trò chơi ma mãnh, hắn đến nói với U vương rằng: “Nay thiên hạ đang thái bình, phong hỏa đài đã lâu không sử dụng, nay thần muốn mời đại vương và nương nương lên Ly Sơn chơi mấy ngày, đến đêm ta cho đốt lửa hiệu lên, để các chư hầu kéo quân đến, bấy giờ nhìn thấy nhiều người bị mắc lừa, thì nương nương tất cười cho mà xem.” U vương nghe xong cảm thấy thú vị liền cười nói: “Tốt lắm, tốt lắm, hãy lo mà chuẩn bị đi.”

68. Chương 68: Cự Thần Cáo Tân Quý (thượng).

Đi trên đường, Phương Tranh nghĩ trái nghĩ phải, dám chính công tử của Lại Bộ Thượng Thư của triều đại đương thời, tính lại toàn bộ Hoa triều, cũng chỉ có mình mới có lá gan này mà thôi. Nghĩ tới đây, tâm tình vừa đắc ý vừa thấp thỏm, việc này Phan thượng thư đã biết, vậy làm sao đối phó hắn? Loại cự thần đã lẫn lộn vài chục năm trong triều đường, lão gian cự hoạt tay nắm quyền cao, đối phó một ngũ phẩm Tấn Quan hãn là không khó chút nào à? Phan thượng thư sẽ xuất ra thủ đoạn gì?

Lắc đầu, vấn đề này quá phức tạp, với tính tình của Phương Tranh, sao lại chịu suy nghĩ tỉ mỉ? Bình đến tướng ngăn thôi.

Trở lại Ngọc Như Trai, nữ khách trong tiệm đã bị trận biến cố làm cho hoảng sợ bỏ đi, trong tiệm hoàn toàn vắng vẻ. Phương Tranh thấy thế thầm giận: Vừa rồi chính tên tiểu tử kia quá nhẹ, phá hủy đường phát tài của thiếu gia ta, loại hành vi này quả thực so với tạo phản còn đáng chết hơn. Hôm nào thiếu gia ta phải bù trở về.

Ba người trực tiếp vào hậu viện, Phương Tranh nhìn Yên Nhiên ôn nhu nói: " Không làm nàng sợ chứ?"

Yên Nhiên hé miệng cười cười, lắc đầu không nói chuyện.

Phượng tỷ xoay người trở về phòng, khí trời nóng, đi một vòng bên ngoài thì toàn thân đổ mồ hôi, tự nhiên phải thay đổi bộ xiêm y khác.

Trong viện chỉ có Phương Tranh cùng Yên Nhiên hai người.

" Phu quân, ngài sẽ không gặp phiền phức chứ?" Yên Nhiên lo lắng nhìn Phương Tranh, phu quân đặc tội quan viên có quyền thế cao nhất triều đình đương thời, nếu Phan thượng Thư trả thù, phu quân phải làm sao mới tốt?

" Không có việc gì đâu." Phương Tranh chẳng hề để ý, cười cười: " Đáng vẻ bề vạ kiêu ngạo của kẻ làm ác, nhất là sự lo lắng hãi hùng của người thụ hại, với đạo lý trên đời này, trên kim loan điện ta cũng dám đánh quan ti!" Lời nói của Phương đại thiếu gia thật dũng cảm không gì sánh được, đáng đáp giống như thái sớm sụp xuống hần cũng có thể chống đỡ. Chỉ là hần tựa hồ đã quên, ai là người làm ác, ai là người thụ hại, chuyện này còn phải tính lại mới xong.

Lúc này Phượng tỷ vội vã từ trong sương phòng đi ra, gương mặt chẳng biết vì sao mang theo một tia đỏ ửng, thần tình có chút quái dị, như đang lo sợ không yên, lại có thêm nhiều lo lắng. Sau khi đi ra lại nhìn Phương Tranh, đôi môi đỏ mọng khẽ động, cứ như muốn nói rồi lại ngừng.

Phương Tranh trừng mắt nhìn: " Phượng tỷ, thế nào vậy? Di? Mặt đỏ hồng, tỷ vô phòng lén uống rượu sao?"

Phượng tỷ chà chà chân, không phản ứng Phương Tranh, nhưng lại kéo Yên Nhiên sang một bên, hai nàng lại thì thầm nói gì đó.

Phương Tranh bất mãn nói: " Chuyện gì vậy? Sao lại không thêm để ý người..."

Một lát, Yên Nhiên đi tới, thần tình ngưng ngưng ấp úng nói: "...Phượng tỷ nàng...nàng đã đánh mất đồ..."

" Vật gì vậy? Bạc? Hay sổ sách?" Phương Tranh bắt đầu quan tâm, thứ gì có liên quan tới liền, cũng không thể không để ý.

Yên Nhiên lắc đầu nói: " Cũng không phải...là...Ai nha! Nói ngài cũng không hiểu..." Nói xong Yên Nhiên xoay người, lại thì thầm to nhỏ với Phượng tỷ.

Hai nữ nhân này đã ăn trúng đồ bày bả gì sao? Phương Tranh bất mãn hừ một tiếng, ngẩng đầu nhìn sắc trời, mùa hè đã tới, khí trời càng ngày càng nóng. Kim Lăng thành cũng giống như một lò lửa thật lớn, người cổ đại cứ chú ý phong độ lễ nghi để làm gì chứ, làm hại Phương Tranh muốn xắn tay áo để trần cho mát nhưng lại cảm thấy ngại ngùng.

Móc ra khăn mặt lau mồ hôi, Phương Tranh chợt nảy chủ ý với giếng nước trong viện. Nước phải bằng lạnh, tưới lên người, hần ta có thể chống nóng, nếu không tự mình lấy tới một thùng nước? Trước tiên có nên xua hai nữ nhân rời khỏi đây không? Kỳ thật hai nàng kiên trì không đi cũng không sao, dù sao thiếu gia tắm cũng không sợ bị nữ nhân nhìn xem, cùng lắm khi các nàng tắm thì ta nhìn lại là được rồi chứ gì...

" Người cầm thứ gì trên tay?" Phượng tỷ bỗng nhiên xuất hiện ngay phía sau hần.

" Ân?" Phương Tranh ngăn người: " Nga, Phượng tỷ cũng muốn lau mồ hôi? Cầm đi, đừng khách khí với tiểu đệ." Nói xong đưa chiếc khăn vừa lấy trong lòng ngực đưa ra cho Phượng tỷ.

Phượng tỷ tiếp lấy, mở " khăn mặt" nhìn thoáng qua, đột nhiên rút lại cực nhanh, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, sự xấu hổ cùng vẻ tức giận trong mắt liên tục giao nhau, quả nhiên thật là đặc sắc.

Phương Tranh nhìn đến choáng váng: " Phượng tỷ, tỷ không sao chứ? Sao vậy?" Vừa nói vừa đưa tay sờ lên trán Phượng tỷ.

Phượng tỷ như cười như không: " Người lấy thứ này lau mồ hôi?" Nói xong cầm " khăn mặt" trong tay giơ lên, hướng Phương Tranh đóng đưa, trong lời nói tràn đầy hàn ý lạnh lẽo.

Phượng Tranh ngưng mắt nhìn lại, chỉ thấy vải này màu sắc đỏ tươi, hương thơm ngập mũi, bên trên còn thêu một bức uyên ương giỡn nước, chính là cái yếm tùy thân của nữ tử.

Hồngбет! Cầm sai đồ vật rồi!

Phượng Tranh kinh hãi nói: " Di? Đây là vật gì?"

Phượng tỷ cười nhạt: " Phượng đại thiếu gia, chẳng lẽ ngươi không biết đây là vật gì? Ta còn đang muốn hỏi ngươi, thứ này tại sao lại ở trong người của ngươi?"

Lúc đó trong tiệm gặp chuyện không may, trong tình thế cấp bách Phượng Tranh đã thuận tay cầm chiếc yếm của Phượng tỷ nhét vào trong lòng, lại chạy ra ngoài tiệm. Phượng Tranh không có khả năng quên, thật là kỳ quái, vừa rồi vì sao hắn lại lấy nó ra lau mồ hôi chứ? Khó hiểu nha...

Vô tội trường mắt nhìn, biểu tình trên mặt Phượng Tranh thật thuần khiết: " Phượng tỷ, màu sắc thứ này tiên diễm như vậy, để dùng làm gì?"

Phượng tỷ biến sắc, giống như một con sư tử cái bị chọc giận nhảy dựng lên, hung hăng véo lỗ tai Phượng Tranh, cả giận nói: " Ngươi còn giả vờ! Ngươi đúng là lưu manh! Thứ này ngươi có thể chạm tới sao? Xem ta có véo chết ngươi không!"

Phượng Tranh đau đến kêu to: " Yên Nhiên...Nương tử! Cứu mạng!"

Yên Nhiên đau xót vô cùng, vội vàng kéo lại Phượng tỷ nói: " Phượng tỷ, tỷ buông tay trước đã, có gì từ từ nói..."

Phượng tỷ buông tay ra, tức giận đến mày liễu dựng thẳng: " Còn nói cái gì! Chính phu quân ngươi làm chuyện bi ối này!"

Phượng Tranh nghe vậy kêu oan: " Phượng tỷ, ta thật không biết đó là vật gì, nếu ta biết, còn dám lấy ra trước mặt tỷ sao?"

Phượng tỷ cả giận nói: " Còn nói dối! Nói! Thứ này vì sao lại ở trên người của ngươi?"

" Ta tưởng là mảnh vải lẻ còn dư khi may quần áo thôi, cho nên muốn đem về nhà sửa lại, làm khăn mặt sử dụng. Phượng tỷ cũng biết, ta vẫn là một người tiết kiệm..." Phượng Tranh chớp mắt vô tội nói.

" ..." Nhị nữ không nói gì, cách mượn cớ vô sỉ như vậy cũng có thể nghĩ ra, hai nàng còn có thể nói cái gì?

Cuối cùng dưới sự trục xuất bạo lực của Phượng tỷ, Phượng Tranh chặt vật rời khỏi Ngọc Như Trai, về phần chuyện cái yếm sao... Ân, dù sao Phượng đại thiếu gia nhà ta cũng đâu có biết đó là vật gì chứ?

Ngày mai còn phải vào triều, Phượng Tranh phải hồi phủ chuẩn bị, vì vậy phân phó bọn hộ vệ hộ vệ Yên Nhiên quay về biệt viện, trong ánh mắt lưu luyến không rời của Yên Nhiên, Phượng Tranh trở về nhà một mình.

Giờ sừ ngày kế tiếp, rốt cục dưới sự thúc giục liên tục của Tiểu Lục, Phượng Tranh uể oải rời giường. Hai ngày nghỉ tốt đẹp kết thúc, hôm nay lại phải vào triều. Ngẩng đầu nhìn thấy sao sáng đầy trời, ánh trăng treo cao, Phượng Tranh nặng nề thở dài, lần đầu tiên trong cuộc đời, hắn suy nghĩ đến phương cách cải biến thời đại này, điều khác đừng nói, tệ nạn nửa đêm vào triều nhất định phải tìm mọi cách sửa đổi lại. Trừ phi hoàng đế lão gia tử đại từ đại bi cho phép hắn không cần vào triều nữa.

Mặc xong quan phục đội mũ, mang theo lệnh bài cấm cung, Phượng Tranh ngồi lên xe ngựa ngáp dài trên đường đi.

Lần này bọn hộ vệ Phượng phủ làm việc rất cúi thấp, chỉ có sáu người đi theo hộ vệ, Tiểu Ngũ vẫn tỉ mỉ cẩn thận uốn ngực đi theo phía sau Phượng Tranh, đoàn người rất nhanh đi tới tây môn cấm cung.

Phượng Tranh chỉnh lại quan bào, thẳng thừng đi vào. Khi đi tới điện Thái Hòa, liền truyền đến tiếng vang gõ mõ, không nhiều không ít, vào đúng giờ Dần. Phượng đại thiếu đúng lúc vào triều, có thể nói là vô cùng gương mẫu.

Các đại thần đã chờ bên ngoài điện Thái Hòa từ lâu, Phương Tranh đi đến chấp tay, trên gương mặt tươi cười, đi tới còn chưa kịp hàn huyên vài câu, một gã tiểu thái giám tay cầm phất trần nhỏ giọng nói: "Hoàng thượng lâm triều, bá quan yết kiến..."

Sắc mặt chúng đại thần liền nghiêm túc, theo phẩm cấp xếp hàng chỉnh tề, trái phải vắn vờ lần lượt đi vào, Phương Tranh đi ngay cuối cùng. Dù tính thể nào thì hần cũng đều là nhỏ nhất.

Vào đại điện, hoàng thượng còn chưa tới. Anh mắt Phương Tranh thật nhanh, không để ý tới sự ngạc nhiên của các đại thần, một mình xông lên phía trước, vững vàng chiếm ngay bảo địa phong thủy nằm ngay bên cây cột lớn. Đó là một địa phương tốt nha, cứ như thế này là có thể dựa vào cột mà ngủ lại được một giấc.

Không bao lâu, hoàng thượng đã tới, hơn ngàn quân sĩ cầm quân và thái giám cung nữ vây quanh xe rồng đi tới, sau khi đi vào điện Thái Hòa, một gã tiểu thái giám đi tới phía trước, nhẹ nhàng huy động phất trần, cao giọng quát: "Hoàng thượng lâm triều, bách quan kiến giá..."

Quần thần đồng loạt quỳ xuống bái lễ, miệng hò: "Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế..."

Hoàng đế ngồi trên ngai vàng dùng gương khí bình thần nói: "Chúng ái khanh bình thân."

Quần thần tạ ân, đứng dậy. Một tiểu thái giám lại lớn tiếng: "Có chuyện khải tâu, vô sự bãi triều..."

Toàn bộ trình tự làm xong hết, Phương Tranh thở dài một hơi, chuyển phía trước hần liền hoàn toàn mặc kệ, dựa vào cây cột ngủ thôi.

Đôi mắt Phương Tranh vừa nhắm lại, chỉ nghe được một thanh âm già nua phẫn nộ đau khổ nói: "Cựu thần có việc khải tấu hoàng thượng."

Hoàng thượng cười nói: "Phan thượng thư có việc thì cứ nói."

Phan thượng thư hằm hằm nói: "Cựu thần tố cáo Trung Dũng Bá mới nhậm chức, Hữu Tấn Kỳ Thường Thị Phương Tranh, hôm qua ngay giữa đường phố hành hung, đánh đập người vô tội, đánh khuyển tử của cựu thần trọng thương, trị liệu khó khăn, mà hung thủ đến nay vẫn nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật, khẩn cầu hoàng thượng làm chủ cho cựu thần!"

Mấy câu vừa nói ra, triều đình lập tức như sôi lên. Phan thượng thư chỉ tên nói họ, đem đầu nhọn chỉ thẳng Phương Tranh, ai cũng biết vị thần tử niên thiếu này chỉ mới làm quan vài ngày, sao lại chẳng biết nặng nhẹ, không ngờ dám đánh nhi tử của thượng thư đương triều? Đây không phải là thật đó chứ? Chẳng lẽ Phan đại nhân nhìn thấy Phương Tranh bộc lộ tài năng, đoạt đi sự sủng ái của hoàng đế, vì vậy ác ý muốn hại?

Phương đại thiếu gia đương nhiên cũng không còn ngu được nữa, hần cũng không nghĩ tới, lão già họ Phan kia không ngờ chẳng biết xấu hổ, chỉ có một chút việc nhỏ xíu như lông gà vỏ tỏi mà cũng dâng tấu lên triều đình, điều này chẳng khác gì khi hai đứa học trò đánh nhau lại chạy đi méc với lão sư? Lão già kia đã bảy tám mươi tuổi, nhân phẩm làm gì kém như vậy?

Đón lấy ánh mắt kinh nghi của quần thần, Phương Tranh làm ra một biểu tình như vô tội, cùng cúi đầu xuống, khẽ miệng bậm lại, có vẻ rất là ủy khuất - nhân phẩm của người đã không tốt, vậy đừng trách ta chơi xấu.

Nhìn vẻ cười nhạt âm hiểm của Phan thượng thư, nhìn nhìn lại đáng dấp vô tội ủy khuất của Phương Tranh, trong lòng quần thần hạ định luận, hơn phân nửa là do Phan đại nhân nhìn thấy vị thần tử niên thiếu được thánh ân sủng ái, sẽ làm cho địa vị của hần gặp nguy hiểm cho nên Phan đại nhân liền có lòng mưu hại chen ép. Ai, Phương đại nhân thật đáng thương cảm!

Chuyện quan trường vẫn luôn vi diệu như thế, có đôi khi chuyện là thật sự cũng sẽ biến thành giả, giả cũng thành thật. Lúc này Phan thượng thư còn không biết, trong lòng quần thần hầu như đều cho rằng hần đang vu hãm Phương Tranh, không ít những quan viên chính trực thậm chí còn vì Phương Tranh mà tức giận bất bình.

"Phương Tranh, Phan thượng thư nói như thế có phải là thực tế?" Hoàng thượng không chút giận dữ hay ngạc nhiên, giọng nói vẫn bình thản trước sau như một.

Phương Tranh đang chờ đợi những lời này của hoàng thượng, nghe vậy liền bước nhanh tới, còn chưa dừng bước đã phác thống một tiếng quỳ xuống, bởi theo quán tính, đầu gối chuôi ra thật xa trên đại điện trơn tuột phía trước. (ba ti lè)

” Bẩm hoàng thượng, thần. ..oan uổng!” Phương Tranh rặn nửa buổi cũng không ra được một giọt nước mắt ”ủy khuất”, không thể làm gì khác hơn là cúi đầu thật sâu dưới sàn nhà, thanh âm mang theo vẻ khóc nức nở nói.

69. Chương 69: Cựu Thần Cáo Tân Quý (hạ).

” Chuyện gì xảy ra? Nói ra, không được giấu diếm.” Trong giọng nói hoàng thượng mang theo một tia nghiêm khắc.

Phương Tranh rụt cổ, đôi mắt vừa chuyển, liền ” trầm thống” nói: ” Hoàng thượng, hôm qua vi thần cùng ái thiếp đi đến Ngọc Như Trai mua son phấn, các vị đồng liêu đại khái còn không biết phải không? Son phấn của Ngọc Như Trai tốt nhất trong kinh thành, giá tiền không những ưu đãi, đóng gói tinh mỹ, tuyển dụng tài liệu chế biến tốt nhất trên đời, bên trong còn bỏ vào ngọc trai Nam Hải, không chỉ mỹ dung, hơn nữa còn dưỡng da mặt, nữ quyến trong nhà các vị nếu bị nám da, hoa tàn ít bướm, có thể đến mua một hộp...”

Chúng đại thần càng nghe càng hồ đồ, vị Phương đại nhân này đang nói ai đây? Nghe sao có gì không đúng, đừng không lại nói về Ngọc Như Trai để làm gì?

Mục đích đương nhiên chỉ có Phương Tranh là rõ ràng nhất. Càng nói trong lòng càng khoái chí, ta không hổ là tinh anh trong số những nhân sĩ xuyên việt, quảng cáo tới cả kim loan điện, ai có thể giỏi hơn ta chứ?

Còn đang nói thao thao bất tuyệt, bỗng nhiên có hai thanh âm tức giận cùng nói: ” Câm miệng!”

Người nói chuyện chính là hoàng thượng và Phan thượng thư. Sau khi Phan thượng thư nói ra miệng, mới phát giác mình lại nói cùng hoàng thượng sợ đến nét mặt trắng bệch, hoàng thượng không thêm để ý khoát tay áo, cho hần bình thần, sau đó không nhìn được gõ lên tay vịn của ngai vàng nói: ” Phương ái khanh, nói trọng điểm!”

Phương Tranh ngẩn ngơ, nói nhanh: ” Dạ dạ dạ, nói trọng điểm, vi thần cùng ái thiếp đang chọn mua hàng, vị công tử của Phan thượng thư không biết từ chỗ nào chạy tới, thấy ái thiếp của vi thần dung mạo xinh đẹp, không ngờ ra lời đùa giỡn, còn muốn dùng vũ lực cướp nàng vào trong phủ, vi thần nhất thời tức giận, liền tiến lên đôi co, không nghĩ tới tố chất của tên kia thật sự không thể nói nổi, đang cãi thì hần động thủ, còn nói hần là nhi tử của quan to nhất phẩm đương triều, trong kinh thành không có ai dám chọc hần. Vi thần đã nghĩ, Phan lão thượng thư là trọng thần của quốc gia, gia quy giáo đường cũng là nhất đẳng trong kinh thành, thế nào lại dạy dỗ ra loại nhi tử này? Rõ ràng là tên kia đang giả mạo, còn kiêu ngạo ương ngạnh như vậy ở bên ngoài, đây không phải là muốn làm bại hoại danh tiếng của Phan lão thượng thư hay sao? Chuyện này làm sao có thể nhẫn nhịn? Làm nhục thanh danh thuần khiết của Phan thượng thư như thế, vi thần nhất thời quá căm phẫn, nhịn không được lệnh cho hộ vệ trong nhà tiến lên đánh hần vài cái nhẹ nhàng...”

Phan thượng thư vốn đang nổi giận đùng đùng trừng mắt nhìn Phương Tranh, nhưng nghe hần nói xong thì Phan thượng thư trợn tròn mắt. Người này thật sự là quả đê tiện, lại có thể đổi trắng thay đen như thế sao? Tuy nói nhi tử của mình cũng không phải là thứ gì tốt, nhưng dù sao hần cũng là nhi tử của chính mình, lúc này Phan thượng thư bị Phương Tranh nói lộn ngược kiểu đó nếu thừa nhận cũng không tốt, không thừa nhận cũng không được, hít sâu một hơi, gương mặt già nua đỏ bừng, lúc này mới nghẹn ra được vài từ: ” Người...người nói bậy!”

Phương Tranh ủy khuất nhìn Phan Thượng thư: ” Phan đại nhân, hạ quan cũng không dám nói bậy, lúc đó trong Ngọc Như Trai có rất nhiều người nhìn thấy, không tin ngài có thể đi hỏi thử, tất cả mọi người nhìn thấy lòng đầy căm phẫn, rất bất bình cho Phan thượng thư ngài, mọi người nói, Phan thượng thư là cựu thần hai triều, trọng thần quốc gia, một đời thanh danh lại bị tên kia giả mạo nhi tử ở bên ngoài bại hoại danh tiếng của ngài, tội không thể tha!”

Phan thượng thư chỉ thẳng vào mặt Phương Tranh tức giận không nói ra lời, quần thần trong đại điện đều châu đầu ghé tai, chuyện cật thần cáo tân quý này, hôm nay dưới sự can quấy của Phương Tranh, toàn bộ vụ án liền trở nên khó bề phân rõ đen trắng.

Phan thượng thư hít sâu một hơi, dần nén sự cuồng nộ trong lòng, bình tĩnh nói: " Phương đại nhân, lão phu nói cho người, người bị người đánh hôm qua xác thực chính là nhi tử của lão phu. Theo lão phu điều tra, lúc đó chính người vô duyên vô cớ ra lệnh cho hộ viện của người động thủ với khuyển tử, trong quá trình khuyển tử vốn không hề đánh trả, về phần người nói hấn đùa ai giỡn ái thiếp của người gì đó thì lão phu không rõ ràng, khuyển tử luôn giữ quy cũ, lão phu tin tưởng hấn sẽ không làm ra sự tình như thế. "

Phương Tranh nghe vậy trong lòng thâm giận, mẹ nó! Lão già người ra vẻ đạo mạo, không nghĩ tới còn vô sỉ hơn lão tử, thẳng thắn lật mặt, triệt để không nể mặt. Thảo nào có thể hỗn tới chức thượng thư triều đại đương thời, vị trí thái sư của thái tử, lão tử còn phải hướng người học tập nhiều hơn.

Phương Tranh nháy đôi mắt như vô tội: " Hoàng thượng, Phan thượng thư, các vị đồng liêu trong triều, các vị nhìn xem, ta chỉ là một thư sinh văn nhược, xưa nay tu thân dưỡng tính, không tranh đấu với người khác, làm sao lại chủ động đi trêu chọc kẻ khác chứ? Quả thật hấn đùa ai giỡn ái thiếp của hạ quan, mọi người cũng biết, một nam nhân, đặc biệt là mệnh quan triều đình, nếu ngay cả nữ nhân của mình cũng không bảo hộ được, làm sao có thể trông cậy vào việc hấn có thể tề gia trị quốc bình thiên hạ? Cho nên hạ quan đã ra lệnh cho hộ viện đánh hấn vài cái...hạ quan thật đáng tiếc, không nghĩ tới, thật không nghĩ tới người này thực sự là công tử của Phan thượng thư, cái này...Hạ quan cũng không còn lời gì để nói..."

Cả triều văn võ lúc này mới bừng tỉnh hiểu ra, nguyên lai không phải Phan thượng thư ác ý mưu hại, mà là xác thực có việc này! Nghe Phương đại nhân nói vậy, nhi tử của Phan thượng thư rõ là làm sai trước, bị đánh đúng là đáng đời.

Lúc này hoàng thượng cũng ngồi không yên, hung hăng vỗ tay ghế: " Được rồi! Nơi này là kim loan điện, là nơi xử lý quốc gia đại sự, là nơi xử lý sinh kế của bách tính, các người lời chuyện lòng gà vỗ tỏi trong nhà ra nói, còn thể thống gì!"

Quần thần nghe vậy hết thấy liên ngậm miệng, cảm như hén. Phan đại nhân vốn không phục, dự định nói thêm, nhất thời đành phải im lặng, thành thật không dám tiếp tục lên tiếng.

Dừng một chút, hoàng thượng nói: " Phan thượng thư, con trai người bị đánh, trăm sẽ phái người điều tra tử tử, nếu điều tra rõ là do hấn đùa giỡn nữ quyến của quan viên triều đình là thật, trăm mong muốn người quản giáo nhiều hơn, miễn cho phá hủy thanh danh một đời của Phan thượng thư người."

Phan thượng thư dạ dạ vâng vâng, Phương Tranh thấy thế trong lòng mừng rỡ, lão già đáng đời! Ai bảo người cáo trạng lão tử, lần này hay chưa, có chiếm tiện nghi không?

Hoàng thượng lại nói: " Phương Tranh, trước tiên bắt luận người đúng hay sai, nhưng người ra tay đánh người là sự thực, đường đường mệnh quan triều đình, không ngờ lại làm như lưu manh đầu đường, làm nhục triều phong, trăm phạt nửa năm bổng lộc của người, người có phục hay không?"

Phương Tranh mừng rỡ mặt mày cũng rạng rỡ: " Hoàng thượng anh minh thần võ, xử sự công chính, quả thật là phúc của Hoa triều ta, phúc của bách tính, Ngõ hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế..."

Nửa năm bổng lộc là bao nhiêu, Phương Tranh cũng không biết, thế nhưng với gia nghiệp của Phương gia, chút bổng lộc ả cũng không vào mắt Phương đại thiếu gia, lấy nửa năm bổng lộc đổi lại sự mất mặt của lão già họ Phan kia ngay giữa triều đình, bút buôn bán này thật sự không lỗ vốn, nếu sau này còn có thể, Phương Tranh thậm chí nguyện ý sau này mất thêm mấy năm bổng cũng đồng ý xuất ra. Dù sao hấn có thiếu gì tiền bạc, coi như dùng tiền mua vé xem kịch vui thôi.

Một hồi phân tranh dưới sự can thiệp của hoàng thượng vội vã kết thúc. Nhưng trong lòng quần thần đều hiểu rõ ràng, trận tranh chấp vừa rồi, một vị là thượng thư triều đại đương thời, một vị là tân sủng của hoàng đế, hai vị đã kết thù, ngày tháng sau này càng thêm náo nhiệt.

Một đoạn nhạc đệm nho nhỏ cứ như thế trôi qua, thần nhiên đón lấy ánh mắt phức tạp của quần thần, cùng đôi mắt oán độc của Phan thượng thư, Phương Tranh hiên ngang ưỡn ngực trở về hàng dưới cuối, dựa vào

bên cây cột, chán nản tiếp tục ngủ gật, đám quần thần cũng bắt đầu dăng số luận chuyện đại sự quốc gia, cơn gió lớn vừa rồi lại gió êm sóng lặng trôi qua.

Thăng đến khi có tiếng tiểu thái giám hô lớn: "Hoàng thượng bãi triều..."

Lúc này Phương Tranh mới tỉnh lại, mơ mơ màng màng theo các quan quỳ xuống hô to: "Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế..." Sau đó lại mơ mơ màng màng đi ra ngoài, ngẩng đầu nhìn lại sắc trời, lúc này ánh sáng rực rỡ, mặt trời đã lên cao soi sáng khắp nơi.

Mệt a, thật mệt. Chỉ mới một ngày mà đã mệt mỏi như vậy, sau này nếu mỗi ngày đều như vậy, làm sao sống nổi? Mục đích xuyên việt của thiếu gia không phải là để chịu tội, phải nghĩ ra biện pháp gì đó, để cho cuộc sống dễ dàng một chút mới được. Chỉ ít cho ta ngủ được đầy đủ chứ?

Bỗng nhiên phía sau truyền đến thanh âm lạnh lạnh: "Phương Tranh Phương đại nhân, xin dừng bước."

Quay đầu lại nhìn qua, là người quen cũ, chính là Tào công công.

Phương Tranh cười tủm tỉm chấp tay nói: "Yêu, Tào công công, hôm nay khí sắc của ngài thật tốt, tâm tình không tệ phải không?"

Tào công công cười tươi rói như đóa hoa mào gà nở rộ: "Đâu có đâu có, khí sắc hôm nay của Phương đại nhân cũng không tệ đâu."

"Chẳng hay Tào công công gọi lại hạ quan, có gì chỉ bảo?"

"Hoàng thượng khẩu dụ, thỉnh Phương đại nhân lập tức đến ngự thư phòng, hoàng thượng muốn gặp ngài."

Lại gặp ta? Lần này không phải lại muốn đánh đòn ta nữa chứ? Sắc mặt Phương Tranh trở nên tái nhợt, hai tay vô ý thức bưng kín cái miệng.

"Phương đại nhân, ngài sao vậy?"

"A, không có gì..." Chung quanh không người Phương Tranh móc ra tờ ngân phiếu nhét vào trong tay Tào công công, nhẹ giọng nói: "Tào công công, chẳng hay hiện tại tâm tình của hoàng thượng thế nào?"

Tào công công cười tủm tỉm rút ngân phiếu vào trong tay áo, vị Phương đại nhân này đừng xem tuổi còn trẻ, nhưng hẳn lại hiểu chuyện hơn đám cựu thần kia, cũng không có việc gì thì lại tổng bạc cho ta, quan viên thức thời như thế, sau này ta phải giúp đỡ hẳn nhiều hơn, có tin tức gì thì sớm thông báo cho hẳn, thế nào hẳn cũng không thiếu chỗ tốt cho ta.

"Phương đại nhân quá lo lắng, ta thấy sắc mặt hoàng thượng cũng không hề giận dữ, nói vậy cũng sẽ không chỉ trích ngài đâu, ngài cứ đi thôi."

Có những lời này của Tào công công, trong lòng Phương Tranh thoáng dễ dàng một chút, lại mang theo tâm tình thấp thỏm, Phương Tranh đi theo Tào công công tới ngự thư phòng.

Hoàng thượng tuyên hần yết kiến, Phương Tranh thoáng cúi đầu, nhẹ nhàng đi vào. Lần này học ngoan, trước tiên nhìn chung quanh một chút, thấy hoàng thượng đang ngồi sau án thư, lúc này mới quỳ xuống hành lễ nói: "Vi thần Phương Tranh, phụng chỉ kiên giá. Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế..."

"Được rồi, hãy bình thân." Lần này hoàng thượng cũng không cho hẳn cơ hội nói hết lời.

"Phương Tranh, hừ, ngay cả nhi tử của Lại Bộ Thượng Thư ngươi cũng dám đánh, lá gan thật sự là không nhỏ." Ngữ khí của hoàng thượng bình tĩnh, nghe không ra vui mừng hay giận dữ.

Phương Tranh lặng lẽ ngẩng đầu, quan sát sắc mặt hoàng thượng một chút, cẩn thận cười nói: "Hoàng thượng, lá gan vi thần rất nhỏ, thật sự. Thật sự là do nhi tử của Phan thượng thư khinh người quá đáng, vi thần tuy thường ngày có tri thức hiểu lễ nghĩa, tu văn nhã nhặn, nhưng dù là Bồ Tát đất cũng phải có ba phần nóng giận, vương bát đần kia, ách, vị Phan công tử kia ngay trước công chúng đùa giỡn nữ nhân của vi thần, khẩu khí này vi thần không nhẫn nhịn được."

"Bằng người, còn dám nói có tri thức hiểu lễ nghĩa, tu văn nhã nhặn?" Hoàng thượng lắc đầu cười khê: "Phương ái khanh, sau này dù hình dung chính mình hay hình dung người khác, dùng từ đặt câu đều phải thật chuẩn xác, theo trẫm xem ra, có tri thức hiểu lễ nghĩa, tu văn nhã nhặn mấy từ này vô luận thế nào

cũng không có nửa điểm quan hệ với người, lăm la lăm lét, khéo léo đưa đẩy già đời thật ra hợp với người hơn. ha ha...”

70. Chương 70: Chỉ Nguyện Làm Người Của Phương Gia.

Lão già này nói chuyện tổn hại quá, không nghĩ tới lại là người bản tính như vậy a, nhìn không có phong thái của hoàng đế chút nào....

Phương Tranh nghe được buồn bực không thôi, bản thân mình dù sao cũng tuần tú lịch sự, được hàng vạn hàng nghìn thiếu nữ thiếu phụ ưa thích, không ngờ lọt vào trong mắt hoàng đế lão nhân, dung mạo của lão tử lại biến thành như vậy sao?

Phương Tranh bĩu môi, nhẹ giọng nói: ” Ngài còn chưa nhìn thấy nhi tử của Phan thượng thư...” Ta cùng hắn so sánh, bản thân ta quả thực là Phan An tái thế, Tổng Ngạc trùng ghình....

” Người nói cái gì đó? Nói to lên một chút xem nào.”

” A, không có gì, hoàng thượng ánh mắt cao thâm, nhất châm kiến huyết*, vì thần được hoàng thượng bình phẩm hai câu này, trong lòng vô cùng vui mừng, vì thần cảm tạ hoàng thượng, Ngộ hoàng vạn tuế, vạn....” (*: nói đúng chỗ hiểm, nhìn thấu tim đen)

” Thôi đi, người cho rằng trăm đã già nên hồ đồ, lời thật lời giả nghe còn không hiểu hay sao? Người a, tâm tình còn rất bốc đồng, mà dù sao niên kỷ của người vẫn còn trẻ, triều đình phong ba bão táp, lòng dạ thâm sâu khó lường, nên cứ xông thẳng giống như người, làm việc không để ý tới hậu quả, thực sự quá mức lỗ mãng...”

” Dạ, dạ, hoàng thượng, vì thần tuổi còn quá nhỏ, rất nhiều chuyện lo nghĩ không được chu toàn, sau này vẫn còn thỉnh hoàng thượng dạy bảo nhiều hơn.”

” Biết vì sao, hôm nay trăm lại phải gọi người đến đây không?”

”Vì thần không biết.”

” Người ở trên triều nói, người có tiểu thiếp sao? Lời này có thật không?” Hoàng thượng dường như cười mà không phải cười, nhìn chăm chăm vào Phương Tranh.

Phương Tranh ngẩn người, ta có tiểu thiếp mắc mớ gì tới người? Lần trước đã hỏi thăm sản nghiệp của nhà ta, lần này lại hỏi thăm tiểu thiếp của ta, như thế nào ta có cảm giác, lão già này có chủ ý muốn phá hỏng hảo sự của ta...

” Hồi bẩm hoàng thượng, chuyện này đúng là thật, vì thần hai tháng trước đã nạp một tiểu thiếp vào trong trường phòng.” Phương Tranh thành thành thật thật đáp.

” Hừ, ôn nhu hương lý túy sinh mộng tử, hồng phấn trần trung chỉ túy kim mê*, cuộc sống của Phương đại nhân thật sự là khoái hoạt a.” Hoàng thượng nhìn chăm chăm Phương Tranh, cười lạnh nói. (*: cuộc sống thanh nhàn như tỉnh như say, mỹ nhân trong nhà ngọc vàng son. Ý châm biếm cuộc sống tiêu dao khoái hoạt, vừa có mỹ nhân vừa có tiền bạc.)

Phương Tranh nghe được ngữ khí của hoàng thượng bất hảo, toàn thân không khỏi đổ mồ hôi lạnh. Lão già này rất cuộc muốn nói cái gì? Ta nạp tiểu thiếp cũng đâu có trêu chọc đến người? Toàn bộ vẫn vô bá quan trong triều, mỗi người trong nhà cũng phải có ba bốn tiểu thiếp hầu hạ, như thế nào người không đi quản?

” Ý tứ của hoàng thượng, vì thần....không được rõ ràng.” Lần này cũng không phải Phương Tranh giả bộ hồ đồ, mà hắn hồ đồ thật.

” Hừ. Trăm không tin người không hiểu chút nào, người đã muốn giả ngu không hiểu, trăm bèn nói cho người biết, người đem Trường Bình công chúa của trăm đặt ở chỗ nào?”

A? Tại sao lại nhắc đến Trường Bình công chúa đây? Phương Tranh không quản lễ nghi quân thần, ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn hoàng thượng.

” Hoàng thượng... ” Phương Tranh gian nan nuốt nước miếng: ” Chuyện này... Vi thần nạp thiếp, dường như cũng không có quan hệ gì với Trường Bình công chúa?”

Hoàng thượng nghe vậy tức giận, chỉ thẳng vào Phương Tranh: ” Cái gì? Ngươi....Ngươi....”

Lão già này phỏng chừng muốn chửi tục hay sao? Nhưng ta cũng đâu có chọc giận tới ngươi? Tức giận như vậy để làm chi?

Phương Tranh dò xét nói: ” Thỉnh hoàng thượng bớt giận, vi thần thật sự không hiểu chuyện gì a! Nếu không hoàng thượng ngại hơi đề tỉnh vi thần một chút?”

Thấy bộ dáng cẩn thận của Phương Tranh, hoàng thượng không khỏi vừa giận vừa buồn cười, cũng không hiểu tại sao ái nữ của trẫm, đến tột cùng đã nhìn trúng ý tiểu tử này ở điểm nào.

Đang định hảo hảo mĩa mai Phương Tranh một phen, thì thanh âm của Tào công công từ bên ngoài truyền vào:” Bẩm hoàng thượng, Trường Bình công chúa đến.”

Phương Tranh nghe được liền mừng rỡ, tuy hấn tiếp tục thiếu tâm nhãn, nhưng cũng cảm nhận được bầu không khí trong phòng đã tràn ngập mùi thuốc súng, Trường Bình đến đây có thể làm bầu không khí căng thẳng hòa dịu đi một chút.

” Hừ. Trẫm đã biết, truyền Trường Bình vào đi.” Hoàng thượng thản nhiên nói, ngữ khí mơ hồ hàm chứa vài phần tiêu ý.

” Phụ hoàng...” Còn chưa thấy người, đã nghe thấy thanh âm, bên tai mới vừa truyền tới một thanh âm mềm mại dễ nghe của một người, tiếp theo liền thấy một đạo thân ảnh màu xanh nhạt thoáng qua Phương Tranh, cười khanh khách bước đến trước mặt hoàng thượng.

” Ha ha. Mật Nhi ngoan, hôm nay như thế nào lại đến đây thăm phụ hoàng sao?” Hoàng thượng cười lớn, thanh âm tỏ vẻ cao hứng. Nhìn ra được, hấn thực sự sung ái nữ nhi Trường Bình này.

” Phụ hoàng....Hôm nay lâm triều lâu như vậy còn chưa tan, người vẫn còn xử lý quốc sự hay sao? Chuyện tình lần trước Mật Nhi nói chuyện cùng người, người chưa quên phải không?” Trường Bình vừa nói vừa xoay đầu lại, nhú mày nhìn về phía Phương Tranh đang đứng, ngay sau đó, Trường Bình ngẩn người.

” Di? Hi hi, nguyên lai là hỗn đản này....Ách, nguyên lai là người nha, hi hi.” Trường Bình vừa nhìn thấy Phương Tranh, không khỏi mừng rỡ, nhảy nhót chạy đến trước mặt Phương Tranh: ” Ngươi ở đây làm gì? Hay là ngươi bị phụ hoàng của ta trách tội sao? Ha ha.”

Tiểu nha đầu chết bầm, ra khỏi đây thiếu gia ta sẽ chính cho ngươi sống không bằng chết. Phương Tranh âm thầm hận đến nghiến răng, nhưng nể mặt mũi hoàng thượng, hấn đành phải cung kính hành lễ nói: ” Vi thần bái kiến Trường Bình công chúa điện hạ.”

Trường Bình công chúa cười đến mức, hai vành mắt cong thành mảnh trăng lưỡi liềm, quen biết tên hỗn đản không có lương tâm đã lâu như vậy, hôm nay vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy hấn cung kính với mình như thế, tiểu cô nương trong lòng đắc ý không thôi.

Ngoan như thế, bốn cung sẽ mua kẹo đường cho ngươi ăn a, hi hi...

Hoàng thượng vuốt chòm râu nhìn Trường Bình, mỉm cười không nói.

Thừa dịp lúc chú ý của hoàng thượng không có ở trên người hấn, Phương Tranh hung hăng trừng mắt nhìn Trường Bình liếc một cái, thanh âm vo ve như muỗi kêu nói: ” Không sai biệt lắm, mau lên một chút, nói với phụ hoàng của ngươi, cho ta về đi.” Nơi này không thể ở lâu được, nhanh chóng chuẩn mới là chính sách.

Trường Bình vừa thấy Phương Tranh trừng mắt, trong lòng liền kinh sợ, nghe vậy yêu kiều thè lưỡi, nghiêm trang lớn tiếng nói: ” Bốn cung muốn tâm sự cùng phụ hoàng, Phương đại nhân, không có việc gì ngươi lui ra ngoài đi.”

Phương Tranh cung kính vâng dạ: ” Vi thần cáo lui, Ngộ hoàng vạn tuế...”

” Được rồi, đừng ồn ào, mau đi ra ngoài đi.” Trường Bình có vẻ như không kiên nhẫn, cắt đứt thanh âm của hấn.

Như thế nào lại không có một chút phẩm chất đạo đức của thực nữ vậy, không để cho lão tử nói hết lời... Ra khỏi ngự thư phòng còn chưa đi được mấy bước. Trường Bình đuổi tới.

"Uy! Người đợi một lát!"

"Có chuyện gì sao?"

"Ngày mai người có ở nhà không? Ta đến tìm người."

"Ngày mai...Ngày mai có khả năng ta sẽ sinh bệnh..."

"A? Người bị bệnh?" Trường Bình khẩn trương đưa tay thăm dò trên trán của Phương Tranh.

Phương Tranh quay đầu né tránh: "Hiện tại ta không bệnh, nhưng ngày mai có thể ta sẽ sinh bệnh."

Phương đại thiếu gia mới nếm thứ hương vị tình yêu nam nữ hoan ái, đương nhiên ngày mai phải đi tìm Yên Nhiên, nào có thời gian rảnh rỗi bồi tiếp tiểu nha đầu này.

"Như vậy là sao?" Phương Tranh nói quá thâm ảo, tiểu cô nương không thể lý giải được.

"Ai, có chuyện gì nói luôn ở đây đi, ngày mai ta không rảnh đâu." Nếu nha đầu kia nghe không hiểu được tình ý cao thượng, Phương Tranh đành phải nói rõ ràng.

"Hừ, lão nương tới thăm người, người cũng dám nói không rảnh..." Trường Bình nhăn chau đả một vòng, chợt nói: "Được lắm! Người nhất định là đi tới chỗ của hồng bài cô nương, người....Người hỗn đản này! Rốt cuộc nàng ta có chỗ nào tốt? Mà khiến cho người say mê thần hồn điên đảo."

Nói dứt lời, Trường Bình ủy khuất dẩu cái miệng nhỏ nhắn, hốc mắt dần dần đỏ.

Trường Bình ủy khuất, Phương Tranh cũng không cao hứng: "Ai ai ai, tại sao lại nói như vậy đây? Cái gì gọi là hồng bài cô nương? Đó chính là phu nhân của ta, hôm qua còn bị nhi tử của Phan thượng thư khi dễ, ta còn không thể lấy lại công bằng cho nàng ta a?"

"Người ta cũng thường xuyên bị người khi dễ đó, như thế nào người không trả lại công bằng cho ta?" Trường Bình căm giận nói, bộ dáng giống như oán phụ bị trượng phu vứt bỏ.

Phương Tranh tròn tròn mắt, nói: "Chuyện này đâu có giống nhau? Người không phải lão bà của ta mà."

Trường Bình tức giận đến mức, thân thể mềm mại nhỏ bé khẽ run nhẹ: "Phương Tranh, người chính là một gã hỗn đản không hơn không kém."

Dứt lời Trường Bình nhào lên, ôm lấy bả vai Phương Tranh hung hăng cắn một cái.

"Ôi! Cứu mạng a! Công chúa cắn người! Buông tay! A không, nhả ra! Mau buông ra! Nếu không nhả, ta trở mặt a..." Phương Tranh đau đớn, nhe răng tròn mắt, thất thanh kêu cứu.

Thẳng cho đến khi bờ vai Phương Tranh ứa máu, Trường Bình mới thỏa mãn tâm nguyện nhả miệng ra, oán hận trừng mắt nhìn Phương Tranh: "Đau không?"

Phương Tranh hơi ngứa cổ, tựa như anh hùng bất khuất nói: "Không đau!"

Trường Bình thấy thế nghi ngờ, hỏi: "Thật sao?"

"Thật! Cũng chỉ giống như gãi ngứa mà thôi, một chút cũng không đau, không tin người cắn chính người thử xem!"

Trường Bình phì cười một tiếng, vừa giận vừa thương đánh Phương Tranh một phần quyền: "Phi! Người cho ta là ngốc tử a."

Hai người đứng giáp mặt nhau, thật lâu sau không ai lên tiếng, được một lúc, Trường Bình nhỏ giọng nói: "Người...Người không thể...không đi gặp nàng ta hay sao?"

Phương Tranh cười híp mắt lắc đầu: "Vậy không được, các nữ đồng bào chịu khổ cực trong khắp thiên hạ còn đang chờ đợi ta đi giải cứu các nàng ấy nữa cơ mà."

Trường Bình cúi thấp đầu, nhỏ giọng nói: " Nhưng mà.... Người vì sao không đến giải cứu ta đi?" Ngươi khí u oán giống như đang phải chịu đựng nỗi cô đơn khuê phòng dày vò.

Phương Tranh vò đầu, cười khan nói: " Người là công chúa nha, phía sau còn có thiên quân vạn mã canh gác, ta làm sao có lá gan đi cứu người..."

Trường Bình lắc đầu, tựa như muốn ném hết những suy nghĩ phiền não trong đầu ra ngoài, nhìn Phương Tranh nở một nụ cười sáng lạng, nói: " Nếu có một ngày ngươi ngã ngựa, có lẽ bốn công chúa sẽ đi cứu người nha, hì hì..."

" Phi phi phi! Không nói chuyện này nha? Thiếu gia ta có dũng có mưu lại có cả vận khí, đời này sẽ không gặp những chuyện đen đủi như vậy. Không còn chuyện gì chứ? Không có chuyện gì thì ta đi đây." Nói xong Phương Tranh cũng không quay đầu lại, hướng ra phía ngoài tây môn bước đi.

Trong lòng cảm thấy rung mình, Phương đại thiếu gia không phải người ngu, tình ý của Trường Bình đối với hắn, hắn sớm đã biết rõ ràng, nhưng có thể hắn không muốn chấp nhận công chúa, đặc biệt vị công chúa tính tình bất hảo này. Lại nói Phương Tranh sau khi xuyên việt qua, dần dần đã dưỡng thành tính nết thiếu gia, không thể nào tưởng tượng nổi, mỗi ngày bản thân mình cùng với vị nữ tử có quyền thế ngập trời kia ở chung sớm chiều? Đây không phải là khiêu vũ trên lưỡi đao hay sao?

Cái khác thì không nói, nhưng vợ chồng sống chung khó tránh khỏi cãi nhau dăm ba trận, mà nhạc phụ đại nhân lại là đương kim thánh thượng, cãi nhau thì phải kiềm chế một chút, không chuẩn là cho năm trăm tên đao phủ mai phục ở trên mái nhà, chỉ cần công chúa điện hạ tức giận ném chén một cái...

Trong lòng thở dài một hơi, Phương Tranh cảm giác sau lưng như có một đôi mắt thâm tình, không hề chớp động, gắt sao khóa chặt ở trên người của hắn, thẳng cho đến khi thân ảnh của hắn biến mất ở trong nội thành cấm cung.

" Mật Nhi, người rốt cuộc nhìn trúng tiểu tử này ở điểm nào?" Hoàng thượng lẳng lẳng không một tiếng động, bỗng nhiên xuất hiện ở sau lưng Trường Bình.

Đôi mắt đẹp của Trường Bình vẫn đang si mê ngắm nhìn bóng lưng Phương Tranh biến mất ở sau cung môn, nghe vậy chậm rãi lắc đầu.

" Thiên hạ nam nhân nhiều vô số kể. Trẫm sẽ tuyển cho người một phò mã có thể bao bọc người suốt đời, so với tiểu tử đó còn tốt hơn vạn lần, như thế nào?" Hoàng thượng đau lòng nhìn vị công chúa mà hắn sủng ái nhất này.

"Không!" Trường Bình lắc đầu, biểu tình kiên quyết nói: " Mật Nhi chỉ nhìn trúng hắn, ai cũng không muốn, thỉnh phụ hoàng thành toàn cho Mật Nhi."

Hoàng thượng không biết làm cách nào, giận dữ nói: " Như vậy đi, phụ hoàng sẽ hạ chỉ, đem người gả cho Phương gia, được không?"

" Cũng không được, phụ hoàng, Mật Nhi muốn hắn thật lòng tiếp nhận người ta, chứ không muốn hắn tiếp nhận vì một đạo thánh chỉ."

" Người thật sự là tự muốn dày vò bản thân mình." Hoàng thượng thương tiếc nói: " Người là công chúa, là ái nữ của trẫm, muốn nam nhân thế nào mà không được hay sao? Hà cớ gì, nhất định phải muốn tiểu tử miệng lưỡi gian xảo đó? Hắn rốt cuộc có điểm nào tốt?"

Hai hàng lệ nóng đã trào ra bên má, Trường Bình vẫn hồn nhiên không phát giác: " Mật Nhi cũng không biết tên hỗn đản này có điểm nào hơn người, nhưng dường như Mật Nhi sinh ra đã không thể thiếu hắn, cho dù trong thiên hạ có hàng nghìn hàng vạn nam nhân tốt hơn, Mật Nhi cũng chỉ nguyện làm người của Phương gia."

71. Chương 71: Giây Báo Bệnh.

Nghĩ ngược lại, kỳ thực....Trường Bình cũng không có gì không tốt, vì sao phải trốn tránh, kháng cự lại nàng đây? Ngày trước tính tình của nàng bất hảo, nhưng hiện tại ở trước mặt thiếu gia ta, không phải là

dễ bảo sao? Ngoại trừ vừa rồi mới bị nàng cắn một ngụm.

Lắc đầu, vừa rồi lúc gần đi, ánh mắt thâm tình mà u oán của Trường Bình, cứ một mực quanh quẩn ở trong đầu của Phương Tranh, xua đi không được.

Bản thân mình có phải đã bị nàng cắn cho choáng váng? Phương Tranh âm thầm bắt mắt đối với chính mình.

Rèm xe vén lên, ngó đầu ra bên ngoài: " Tiểu Ngũ, phụ cận có y quán nào không?"

" Thiếu gia, ngài mắc bệnh sao?" Tiểu Ngũ cực kỳ hoảng sợ, tên gia hỏa này không hiểu chuyện gì, thật sự lo lắng cho an nguy của Phương Tranh, bộ dạng vẫn một mực biểu hiện trung tâm trước mặt Phương đại thiếu gia, diễn cảm rất khoa trương.

" Người mới mắc bệnh đó! Tạm thời không quay về phủ, đưa thiếu gia đi tìm y quán."

" Thiếu gia, không bệnh đi tìm y quán để làm chi?"

" Tiểu Ngũ a, ngươi lại đây, đến gần một chút..." Phương Tranh cười híp mắt ngoác tay, biểu tình ôn hòa, đợi cho Tiểu Ngũ đến gần, Phương Tranh biến sắc, hung hăng đập một cái thật mạnh lên đầu của Tiểu Ngũ, nói: " Tiểu tử ngươi hiện tại càng ngày càng quẩn nhiều chuyện a! Thiếu gia ta nói như thế nào, thì ngươi liền làm như thế đó, hỏi nhiều câu vô nghĩa như vậy để làm gì?"

Trong thành Kim Lăng có không ít y quán, cỗ xe ngựa dừng lại trước một y quán trên đường lớn chợ hoa, Tiểu Ngũ cung kính đỡ Phương Tranh bước xuống xe.

Hiện giờ, trong y quán không có nhiều người lắm, cùng người hiện đại giống nhau, đầu năm nay dân chúng mắc bệnh, phàm là không phải cái loại cần mạng già, bình thường sẽ không đến y quán điều trị thuốc thang.

Phương Tranh bước xuống xe ngựa, nhẹ nhàng nhắc chân đi vào trong y quán, Tiểu Ngũ xoa đầu nhăn nhó, thần tình nghi hoặc bước theo phía sau.

Y quán không lớn, bên trong có hai ba vị lang trung ngồi khám bệnh ở trong đại sảnh, ngăn cách nhau bằng một tấm màn, Phương Tranh âm thầm tán thưởng không thôi, nguyên lai thời cổ đại lạc hậu mà đã biết cách chăm sóc người bệnh.

Tùy tiện xốc tấm màn lên, Phương Tranh tiến vào, lang trung bên trong là một vị lão nhân ước chừng trên dưới sáu mươi tuổi, bởi vì không có người tới khám bệnh, lão lang trung đang ngồi vuốt râu, nhắm mắt dưỡng thần.

Nghe được động tĩnh của rèm che, lão lang trung mở mắt ra, nhìn thấy Phương Tranh liền vội vàng đứng dậy hành lễ nói: " Lão hủ ra mắt đại nhân, không biết quý thể của đại nhân đã phát sinh chuyện gì?"

Phương Tranh ngẩn người: " Di? Làm sao ngươi biết ta làm quan?"

Lão lang trung cũng ngẩn người theo, nhưng tức thì hơi có vẻ đắc ý, cười nói: " Lão hủ ngoại trừ y thuật ra, đối với tướng thuật cũng có đọc lướt qua." Lão nhân bộ dạng đúng là một nhân tài toàn năng.

" Nga? Lợi hại vậy!" Phương Tranh nửa tin nửa ngờ nói: " Vậy ngươi có thể đoán được ta làm quan mấy phẩm hay không? Nói đúng, bổn quan sẽ trọng thưởng."

Lão lang trung vuốt râu, trầm ngâm suy nghĩ một chút, dường như trong lòng đã có tính toán nói: " Ngũ phẩm."

Phương Tranh ngạc nhiên, tròn tròn hai mắt nhìn: " Hắc! Quá chuẩn!" Lão nhân này thật sự rất lợi hại nha.

Phương Tranh cao hứng đưa tay sờ vào trong ngực, tính toán lấy mấy lượng bạc vụn khen thưởng cho lão lang trung, cúi đầu vừa nhìn, không khỏi giật tím mặt: " Ta kháo! Hóa ra ngươi là kẻ lừa đảo! Ta còn tưởng ngươi đoán đúng, không ngờ thì ra là như thế, ngươi tính đùa giỡn lão tử hay sao?"

Nguyên lai khi Phương Tranh cúi đầu xuống dưới, lại nhìn thấy mình mới từ trong cung đi ra, trên người vẫn còn mặc nguyên bộ quan phục ngũ phẩm, nói cách khác, cơ bản chuyện này không cần tính, chỉ cần

nhìn thì ai cũng biết hần là quan ngũ phẩm mà thôi. Lão nhân này không hiểu có biết chuẩn bệnh hay không, dù sao bốn sự gặt người của hần cũng không sai a.

Lão lang trung vẻ mặt vô tội: " Vị đại nhân này, ngài mặc quan phục mà chính mình cũng không biết, lão hủ còn tưởng rằng đầu óc ngài có vấn đề, đến tìm lão hủ chuẩn bệnh...."

" Người...." Phương Tranh nghẹn lời, vừa rồi mãi suy nghĩ chuyện tình của công chúa, phân tâm, không nghĩ ra lại bị lão nhân này một đường mai phục.

Lão lang trung chấp tay cười nói: " Chuyện vừa rồi là do chứng kiến đại nhân tâm tình phần khởi, cho nên lão hủ làm trò trước mặt đại nhân, thỉnh đại nhân chớ nên trách tội."

" Hừ! Quên đi, không tính toán với người già. Ta hỏi người, người thật sự biết chuẩn bệnh sao?"

Lão lang trung giống như bị gãi đúng chỗ ngứa, nghe vậy liền ngạo nghễ nói: " Đó chính là bốn sự gia truyền kiếm cơm của lão hủ, ngài nói ta có thể chuẩn bệnh được hay không?"

Phương Tranh cười nói: " Như vậy thì tốt rồi, ta đây, tìm người không phải là vì chuẩn bệnh..."

" Vậy có chuyện gì sao?" Lão lang trung nhú mày, ngoại trừ chuyên môn ra, quả thật hần không thể trả lời được những chuyện tình khác.

Phương Tranh móc ra hai thỏi bạc, đặt ở trên bàn: " Rất đơn giản, người viết cho ta một tờ giấy báo bệnh, khoảng nửa tháng."

" Cái gì gọi là giấy báo bệnh?" Lão lang trung ngạc nhiên hỏi.

" Giấy báo bệnh cũng không biết? Các người làm ăn không chuyên nghiệp nha." Phương Tranh lắc đầu, không kiên nhẫn nổi, bắt đầu giải thích hàm ý " giấy báo bệnh" cho lão lang trung.

" Thì ra là thế, nhưng chuyện này.... Giấy báo bệnh, có chỗ lợi gì?" Lão lang trung tiếp tục hỏi, sống đến già, học hỏi đến già, tinh thần học hỏi của lão lang trung, rất siêng năng.

" Tác dụng không lớn, chỉ muốn trình lên cho cấp trên nhìn xem, chốn việc công ít bữa, chứ không có chuyện gì lớn lao."

" Chuyện này không thành vấn đề!" Lão lang trung động tâm nhìn hai thỏi bạc trên bàn, không chút do dự chuẩn bị giấy bút lên trên bàn, hỏi: " Nói đi, ngài biết những bệnh nào?"

Lời này làm sao lại cảm thấy khó nghe như vậy? Phương Tranh không được tự nhiên, ho khan hai tiếng: " Người kinh nghiệm phong phú hơn so với ta, người cảm thấy được bệnh nào cần phải điều trị nửa tháng mới có thể khỏi, thì viết vào mới phải chứ?"

Lão lang trung trầm ngâm một lát, tiếp theo hai mắt sáng ngời: " Bệnh trĩ, thế nào?"

Phương Tranh trợn mắt: " Di? Bằng vào niên kỷ của ta có thể bị bệnh trĩ sao? Hơn nữa, bệnh này đọc lên khó nghe như thế! Đổi bệnh khác đi."

Lão lang trung tiếp tục trầm ngâm, sau đó nói: " Vậy cũng chỉ còn bệnh thương hàn, như thế nào?"

" Bệnh thương hàn? Hắc hắc, bệnh này không sai, vừa nghe liền đã tưởng tượng ra một người làm lụng vất vả, dốc hết tâm huyết vì nước vì dân, hảo, đúng là nó!" Phương Tranh cao hứng vỗ đùi, quyết định nguyên nhân phát bệnh nửa tháng của mình trong tương lai.

Lão lang trung chậm rãi viết xong giấy báo bệnh, sau đó trình trọng lấy con dấu ra đóng lên tên của y quán, hong khô nét mực sau đó giao cho Phương Tranh, cuối cùng sắc mặt thản nhiên đem hai thỏi bạc thu vào trong tay áo của chính mình.

Phương Tranh đem tờ giấy báo bệnh cất kỹ, dặn dò lão lang trung, nói: " Nếu có người tới hỏi..."

Lão lang trung nhìn Phương Tranh cười một cái, bộ dạng tựa như rất hiểu sự đời: " Yên tâm, đánh chết ta cũng không nói...."

Phương Tranh hài lòng gật đầu, cầm tay của lão lang trung lắc lắc, phe phẩy, lại lắc lắc, phe phẩy: " Sau này còn hợp tác lâu dài!"

Đúng vậy, Phương Tranh quyết định đem chính bản thân mình biến thành cái âm sắc thuốc. Hoàng thượng muốn hấn lâm triều, hấn lại không dám cự tuyệt, vì thế một con người thông minh như Phương đại thiếu gia đã nghĩ được một biện pháp cứu nước, đó chính là ...giả bệnh!

Biện pháp này đúng là muôn thử, tuy nó là một biện pháp cũ rích nhưng nó vẫn luôn luôn có tác dụng. Giống như một vài lão bà của người ta thường hay “nhất khóc, nhị náo, tam thất cổ”, người ta vẫn biết chỉ là hành động dọa người mà thôi, nhưng người ta có thể bỏ mặc hay sao?

Cuối cùng cũng đã có thể ngủ nướng, Phương đại thiếu gia vừa nghĩ tới không cần phải dậy sớm vào triều, trong lòng hấn không khỏi cao hứng như mở cờ.

Thái tử phủ.

Thái tử biểu tình âm trầm ngồi ở trước chính điện, đối diện hấn, Phan thượng thư đang lau nước mắt nước mũi, kể lể chuyện tình ủy khuất hôm nay gặp phải lúc lâm triều.

”....Thái tử điện hạ, cựu thần làm quan trong triều đã hơn mười năm, những năm gần đây luôn cẩn trọng, thời khắc nào cũng không quên đền đáp ân tri ngộ của tiên hoàng cùng hoàng thượng, không nghĩ tới, gần đến lúc tuổi già, lại phải chịu kết cục như vậy. Ngay cả nhi tử của cựu thần bị người ta đánh cho nửa sống nửa chết, cũng không có ai ra mặt nói giúp cho cựu thần một câu công đạo. Cựu thần...Cựu thần thật sự....là đau đớn muốn chết.”

Thái tử cười cười, trầm giọng nói: ” Lão sư không cần phải bi thống, chuyện tình của công tử, cô gia cũng đã nghe nói qua. Còn về phần Phương Tranh kia, quả thật quá mức ngang ngược, khiến cho lão sư bị ủy khuất, trong lòng của cô gia cũng khó chịu vạn phần.”

Phan thượng thư ghen ngào nói: ” Thái tử điện hạ, cựu thần không có ý tứ gì khác, chỉ là một khẩu ác khí trong lòng trào dâng khó có thể bình tâm lại được! Như thế nào hấn hành hung đánh người còn cho là đúng tình hợp lý, đánh xong một chút nhắc nhở cũng đều không có, chỉ bị phạt có nửa năm bổng lộc. Hoàng thượng làm sao có thể bất công như vậy!”

Thái tử nghe vậy, khẩn trương nhìn chung quanh một lát, sau đó trầm giọng, nghiêm mặt nói: ” Lão sư, cẩn trọng lời nói!”

Phan thượng thư cả kinh, phát hiện mình đã lỡ lời, vội vàng ngậm miệng lại.

Thái tử trầm ngâm suy nghĩ, sau đó nói: ” Lão sư, chuyện này phụ hoàng đã có quyết định, cô gia vẫn khuyên ngài hãy nhẫn nhịn cơn tức này đi, tương lai còn dài, không nên tranh chấp cái lợi nhất thời. Điều này cũng là ngài năm đó dạy cô gia. Phương Tranh người này, tham tài háo sắc, rất dễ mượn sức, tương lai cô gia thu hấn vào dưới trướng, đến lúc đó sẽ lệnh cho hấn hướng lão sư bồi tội.”

Phan thượng thư lắc đầu, nói: ” Thái tử điện hạ, lượng thứ cho cựu thần nói thẳng, chỉ sợ ngài đã đánh giá người này quá mức đơn giản. Theo cựu thần nhìn, người này tham tài háo sắc không phải là giả, nhưng lại không thể dễ dàng mượn sức như ngài nghĩ. Nghe nói người này cùng Phúc vương quan hệ rất tốt, sự tình hiển kế cho triều đình và vào triều làm quan cũng không phải không có quan hệ cùng Phúc vương. Thái tử điện hạ, chuyện này rất nghiêm trọng! Hoàng thượng tuổi đã già, có thể nhìn thấy được không quá vài năm nữa liền....Mấy năm nay, Thái tử không được thiếu cảnh giác với chư vị huynh đệ của ngài, bằng không, nhiều năm chuẩn bị cũng sẽ thất bại trong gang tấc mà thôi!”

Thái tử chấn động, biến sắc nói: ” Đa tạ lão sư đã nhắc nhở, cô gia hiểu rồi. Nói đến tứ đệ, cô gia cũng không nhìn thấu được tâm tư của hấn, lẳng lặng không một tiếng động, hấn đã an bài một tay chân vào trong triều chính, hơn nữa sự tình hiển kế, cũng khiến cho phụ hoàng nhìn hấn bằng cặp mắt khác xưa, nhưng mấy năm gần đây hấn chỉ thích ra ngoài ngao du sơn thủy. Về phần, Phương Tranh sao, ha ha, đệ tử dân đen thương nhân, có thể lôi kéo được thì mượn sức, còn nếu không thể, cô gia sẽ....” Thái tử không nói hết lời, nhưng ai cũng có thể hiểu được ý tứ của hấn.

Phan thượng thư tiếp tục nhắc nhở, nói: ” Thái tử điện hạ vốn được hoàng hậu thân sinh, lại là trưởng tử, bởi vậy hoàng thượng mới lập ngài làm Thái tử. Lại nói, trong tất cả các vương gia, chỉ có Phúc vương đối với ngài là....có uy hiếp, hấn vốn được Lý quý phi thân sinh, từ nhỏ đã có tiếng trung hậu thật thà, có lòng trung nước, thương dân. Đặc biệt sau khi trải qua sự tình hiển kế, hoàng thượng đối với hấn càng thêm tán

thường, nhiều lần truyền hấn vào cung khảo cứu học vấn, lại trước mặt văn võ bá quan trong lúc đó, không hề che dấu tình cảm hân thưởng chút nào. Thái tử điện hạ, ngài không thể không đề phòng người này!”

Thái tử sắc mặt càng thêm âm trầm, khoảng sân trước phủ thái tử điện, tựa như có một luồng âm phong thổi qua, ngay cả Phan thượng thư có kinh nghiệm lăn lộn trên đầu sóng ngọn gió cũng không tự chủ được, mà phải rùng mình một cái.

72. Chương 72: Phùng Cửu Dao Hồi Kinh.

Cười tủm tỉm cầm tờ giấy báo bệnh, Phương Tranh trở về phủ. Nằm trên giường đầu óc bắt đầu tự hỏi, ngày mai phải tìm biện pháp nào dâng giấy báo bệnh lên đây? Nếu là bệnh nhân, nên làm ra tư thái của bệnh nhân, giống như hiện tại tinh thần khỏe mạnh như vậy khẳng định sẽ không thích hợp, nếu không ngày mai giả vờ hấp hối, sau đó gọi hai hộ viện điều dưỡng gia lên kim loan điện? Thế nhưng...loại biểu diễn này có phải quá mức phô trương hình thức bề ngoài hay không?

Có lẽ đối cách khác, ngày mai tại kim loan điện ở ngay trước mặt hoàng thượng cùng quần thần, lại một phen diễn thuyết tỏ vẻ đồng dạng yêu nước, sau đó đang nói, bỗng nhiên bản thiếu gia phun ra một ngụm máu, thân thể lão đảo vài cái, nắm chặt nắm tay tỏ vẻ như muốn chống lại bệnh trạng, cuối cùng nhắm mắt lại, hiên ngang ngã xuống tác đất mà ta đã từng anh dũng chiến đấu của kim loan điện, sau đó sẽ thuận lợi mọc ra tờ giấy báo bệnh đưa cho hoàng thượng, thỉnh hấn ký một chữ....

Suy nghĩ vài loại phương án, Phương Tranh cũng cảm thấy không quá vẹn toàn, nghĩ nghĩ, Phương Tranh nặng nề chìm vào trong giấc ngủ.

Lúc tỉnh lại thì đã lên đèn, trên người Phương Tranh phủ một tấm chăn mỏng, nhìn lên, trên bàn bát tiên đã dọn cơm nước, bên cạnh ngọn đèn trên bàn, có một bóng người nhỏ nhắn xinh xắn mảnh khảnh, tay phải đang đỡ lấy chiếc đầu nhỏ ngủ gà ngủ gật.

Phương Tranh lặng lẽ xốc chăn lên, yêu thương nhìn Tiểu Lục đang ngủ gục, nha đầu kia thật cực khổ, ngày đêm phải chiêu cố vị đại thiếu gia hết ăn lại nằm mà nàng không than vãn, trong lòng còn thời khắc lo lắng cho sự an nguy của mẫu thân, chỉ mới có chút tuổi, nàng làm sao chịu đựng được như thế? Thấm tử của Hưng Khánh phủ vẫn chưa có tin tức truyền lại, nha đầu Tiểu Lục tuy ngoài miệng không hỏi, nhưng Phương Tranh biết, nàng đang rất khẩn trương.

Vươn hai tay, Phương Tranh nhẹ nhàng ôm lấy Tiểu Lục đang ngủ say, đi đến bên giường.

Tiểu Lục ngủ không sâu, nhận ra được động tĩnh, lập tức cảm giác được người ôm nàng là một nam nhân liền lấy làm kinh hãi. Nữ tử cổ đại dễ dàng cho người ta tùy tiện ôm ấp hay sao? Tiểu Lục còn chưa mở mắt liền vùng mạnh hai chân, giãy ra khỏi vòng tay Phương Tranh, đứng ở trên mặt đất, lập tức xuất ra một chiêu "Thần Long Bái vĩ" thật duyên dáng, hung hăng đá thẳng vào ngay vùng bao tử của Phương Tranh...

Lại nói tiếp, kỳ thực những hành động này đều chỉ xảy ra trong nháy mắt. Trước một giây Phương Tranh còn đang ôm giai nhân, tiếp theo chợt cảm giác trong tay như nhẹ đi, lập tức nhìn thấy cảnh sắc chung quanh nhanh chóng trôi tuột ra sau, cả người giống như một cành cây bị bẻ gãy, biến thành hình dạng vuông góc, mãi cho đến khi sau lưng hung hăng đánh lên tường mới có thể ngừng lại được, sau đó liền cảm giác vùng bụng đau nhức, giống như Thiết Phiến công chúa bị Tôn Ngộ Không chui vào bụng quấy phá, đã chơi thật hứng khởi còn nghĩ đem ruột già của người đẹp quần thành một chiếc nơ hình con bướm...

"A..." Phương Tranh kêu một tiếng thảm thiết, cúi người ôm bụng, sắc mặt tái nhợt, mồ hôi lạnh ứa ra.

"A..." Tiểu Lục cũng hét lên một tiếng, vội vàng xông lên đỡ lấy Phương Tranh: "Thiếu gia, sao lại là ngài?"

Phương Tranh đau đến mức nói không ra lời, trong đầu hiện lên một tấm giấy: "Tờ giấy báo bệnh...chuẩn sai rồi..."

Tiểu Lục gấp đến độ nước mắt cũng chảy ra, liên tục xoa bụng Phương Tranh, khổ sở nói: "Xin lỗi, xin lỗi, thiếu gia, Tiểu Lục không biết là ngài...."

Phương Tranh miễn cưỡng hiện ra một vẻ tươi cười thật khó coi, cắn răng nói: " Không có việc gì...Tiểu Lục, thiếu gia là một nam nhân khỏe mạnh, chút lực đạo ấy không nhằm nhò gì đâu..."

Đếm khắp cổ kim trong ngoài, có một thiếu gia nào đen đui giống ta hay không?

Tiểu Lục bất an giải thích: " Thiếu gia, Tiểu Lục đang ngủ, còn tưởng rằng...cho rằng có người muốn...khinh bạc người ta, cho nên..."

Giáo huấn bằng máu nha! Sau này muốn ôm nữ nhân, ngàn vạn lần không nên ôm nữ nhân có võ công, muốn ôm nữ nhân có võ công, cũng ngàn vạn lần không nên ôm lúc nàng đang ngủ, loại nữ nhân như cộp cái này nếu không cẩn thận liền gặp xui xẻo.

Nghỉ tạm một lúc, rốt cục cũng hồi phục lại, Phương Tranh cười khổ nói: " Kỳ thật thiếu gia chỉ là thấy người đang ngủ, lo lắng người cảm lạnh, cho nên muốn ấm người đặt lên giường cho người ngủ thoải mái hơn, động cơ của thiếu gia ta rất thuần khiết..."

Tiểu Lục mắc cỡ đỏ mặt, cúi đầu nhẹ giọng nói: " Tiểu Lục hiểu rõ, thiếu gia, lần sau Tiểu Lục sẽ không...sẽ không đập ngài nữa."

Vùng bụng Phương Tranh được Tiểu Lục xoa nhẹ một hồi thì không cảm thấy đau nữa, không biết có phải do Tiểu Lục dùng nội công giúp hần chữa thương hay không, nếu đã không đau, tính tình của Phương đại thiếu gia liền bộc lộ: " Còn chờ lần sau gì nữa, lần này luôn đi, đến, cho thiếu gia hảo hảo ôm người một cái...Không cho người động tay, cả động chân cũng không được."

Dứt lời giang rộng hai tay, cười tủm tỉm chờ Tiểu Lục chui vào ngực mình.

Gương mặt Tiểu Lục đỏ bừng, ắn tình liếc mắt nhìn Phương Tranh, sau đó e thẹn xoay người, rồi...chạy đi...

Dáng tươi cười của Phương Tranh còn đọng lại trên mặt, thấy thân ảnh Tiểu Lục đã tiêu thất ngoài cửa, không thể làm gì khác hơn là thất vọng buông hai tay xuống.

Nha đầu kia trong lòng có kết, trước khi chưa tìm được mẫu thân, nói vậy sẽ không muốn nói tới chuyện tình nam nữ.

Dùng xong cơm tối, Phương Tranh sai người dời bàn cùng ghế ra ngoài sân, trên bàn dọn lên một ít hạt dưa cùng trái cây và đồ ăn vặt, lại mang thêm bầu rượu, nâng chén ngắm trăng, vô cùng thoải mái.

Khí trời càng ngày càng nóng, niên đại này lại không có máy điều hòa cùng quạt điện, chỉ đành ở ngoài sân mới có thể cảm thụ được một chút mát mẻ.

Phương Tranh chậm rãi nhắm ngậm rượu, buông chén, thở dài.

Lại nghĩ bản thân mình càng ngày càng bận rộn, cứ đi tới đi lui, cùng không biết bản thân đang làm gì. Tựa như kiếp trước đã lưu hành một câu nói: " Bạn quá không tốt, bạn kiêu mù quáng."

Hiện tại cũng không phải toàn bận rộn những chuyện vợ vắn hay sao? Bị khổ sở như vậy, rốt cục để làm gì? Vì nước vì dân? Phương Tranh cười khổ, đầu mình quá nhỏ, không mang nổi chiếc mũ lớn như vậy. Để vợ con được hưởng đặc quyền? Nhưng hôm nay mình đã là bá tước, tương lai sau khi sinh nhi tử, sau đó lớn lên dù nó có đi tới chỗ nào, thì địa vị bá tước cũng sẽ không làm cho nó mất mặt. Để lại gia tài bạc triệu? Thứ này hình như cũng đã có không ít.

Lần này thì sao đây? Một nam nhân sinh ra trên đời này, danh, lợi đều đã có, còn muốn cái gì? Quyền thế địa vị, đều là nhất thời, thoáng qua là biến mất không còn dấu vết, chỉ đúng lúc hưởng lạc mới là việc trọng yếu.

Coi như đã thực hiện sự hứa hẹn đối với Mập Mập, hảo hảo làm quan thêm hai năm, hoặc nhiều hoặc ít làm ra chút công hiến, đối Mập Mập, đối hoàng đế, đối phụ mẫu đều có lời ăn nói, sau đó bản thân liền cáo lão, mang theo các lão bà đi ngao du sơn thủy khắp nơi.

Nói đến lão bà, số lượng thật quá ít, thiếu gia ta thật không thấy đủ, phạt một chén rượu.

Lại uống thêm một chén, Phương đại thiếu gia rung đùi đắc ý đang định ngâm vài câu dân thơ tươi đẹp, mê hoặc Tiểu Lục đang hầu hạ bên cạnh một chút, chợt nghe một trận tiếng cười sang sảng truyền đến: ” Dưới ánh trăng độc ẩm, tự nâng chén một mình, Phương huynh quả nhiên là phong lưu nhã sĩ, ha ha.”

Tập trung nhìn lại, thành linh xuất hiện chính là Mập Mập.

Phương Tranh cười nói: ” Tiểu tử ngươi muện thế này còn tới đây làm chi? Phải chăng lão bà không cho ngươi lên giường, nên dự định chạy đến chỗ ta xin ngủ trọ?”

Mập Mập nghe vậy cười nói: ” Giai nhân ở bên, Phương huynh lại nói lời đường đột.”

Tiểu Lục nhìn thấy Mập Mập, liền cúi xuống lạy, Mập Mập vội vàng đưa tay phát nhẹ lên.

” Mập Mập, trẻ như thế, có việc gì vậy?”

Mập Mập ngồi xuống không chút khách khí bốc đồ ăn vặt nhét vào miệng, vừa ăn vừa nói: ” Thấy ngươi uống rượu một mình, sợ ngươi tịch tịch, nên mới qua cùng ngươi, thuận tiện dẫn theo một vị khách nhân cho ngươi.”

Phương Tranh nghi hoặc nói: ” Ai a? Thần thần bí bí, chẳng lẽ là muội muội ngươi?”

Mập Mập cười nói: ” Muội muội ta mà tới, ngươi còn được an tĩnh như vậy hay sao?”

Nói xong Mập Mập nhìn ra ngoài viện kêu lên: ” Ra đi, đại anh hùng.”

Ngoài bóng tối, một thân ảnh cao to khôi ngô đi ra, đến gần vừa nhìn, người này còn đang mặc áo giáp mũ sắt, trên áo giáp vẫn còn loang lổ, cũng không biết là dấu điều khắc thêu thùa hay là vết máu.

Sắc trời quá mờ, Phương Tranh hí mắt suy nghĩ, dùng sức xem xét hồi lâu cũng không nhìn thấy rõ gương mặt người này. Nhưng hẳn biết mình quen với người mặc áo giáp, ngoại trừ Phùng Cửu Dao ra, tựa hồ không còn ai khác.

Phương Tranh hô lên không xác định:” Phùng đại ca?”

Người nọ nghe vậy đi nhanh tới, dưới ánh sáng yếu ớt của đèn lồng, Phương Tranh rốt cục nhìn thấy rõ dáng dấp của người kia.

” Quả nhiên là Phùng đại ca! Ha ha!” Phương Tranh vui mừng bước nhanh lên phía trước, không để ý Phùng Cửu Dao đang hướng hấn chấp tay ôm quyền, ôm đồm tay phải hấn, dùng sức nắm chặt, còn không ngừng lắc mạnh: ” Phùng đại ca!...Có mang theo đặc sản về cho ta không?”

Phùng Cửu Dao cùng Mập Mập vốn đang tươi cười, nghe vậy dáng tươi cười nhất thời đọng lại trên mặt, người này đã có quan tước, sao vẫn phóng túng lưu manh đến như vậy?

Phương Tranh nhìn thấy biểu tình của hai người, không khỏi tiếc nuối lắc đầu, sự hài hước của người cổ đại xem ra rất thiếu thốn.

Mấy tháng không gặp Phùng Cửu Dao, hấn gầy hơn, vốn là một tướng lĩnh thanh niên rất suất khí, hôm nay thoát nhìn hình như tang thương hơn rất nhiều, cũng đen hơn rất nhiều, dường như đã già hơn mười tuổi. Chỉ là đôi mắt càng sắc bén lợi hại hơn trước đây, quang mang trong mắt giống như một thanh lợi kiếm sắc bén được tuốt ra khỏi vỏ, làm kẻ khác không dám nhìn thẳng.

Phương Tranh nhìn hấn, trong giọng nói ngưng trọng: ” Phùng đại ca, ngươi gầy, cũng đen hơn so với trước đây. Lần sau nếu xuất chinh, nhớ kỹ phải bảo dưỡng cho tốt làn da, gần đây Ngọc Như Trai có một sản phẩm chống nắng mới, đối với nam nhân rất hữu dụng, hôm nay ta tặng ngươi vài hộp...”

...

Mập Mập cùng Phùng Cửu Dao nhìn nhau, trong lòng cười khổ, người này bao giờ mới nghiêm túc được một chút?

” Phương đại nhân...” Phương Tranh trừng mắt nhìn hấn, Phùng Cửu Dao ngượng ngùng sửa lời: ” Phương...lão đệ, chiều hôm nay Phùng mỗ mới suất quân quay về kinh thành, vừa mới dần xếp xong

cho các huynh đệ. Phúc Vương điện hạ một mực lôi kéo ta đến chỗ của ngươi, ha ha, trễ như thế, thật sự là làm phiền.”

”Phùng đại ca vừa trở lại kinh thành liền đi tới nhà của ta, đây là coi trọng ta, làm sao có thể nói là quấy rầy?”

Phùng Cửu Dao cười nói: ”Phùng mỗ rời kinh lâu ngày, trở về liền nghe Phúc Vương điện hạ nói Phương lão đệ đã vào triều làm quan, ha ha, thật sự là vô cùng đáng mừng.”

Phương Tranh nói: ”Đâu đâu, ta được hưởng phúc của Phùng đại ca mà thôi, nếu ngươi thất bại tại thảo nguyên, mạng nhỏ của ta đã khó có thể bảo toàn. Lại nói, đây đều là công lao của Phùng đại ca.”

Mập Mập ở một bên bĩu môi nói: ”Hai người đừng thổi phồng mãi cho nhau, có buôn nôn hay không vậy. Phương huynh, khách nhân đến, sao còn không mang thêm rượu? Chúng ta phải tẩy trần cho Phùng tướng quân.”

Lúc này, Phương Tranh mới cảm giác tựa như bản thân mình đã tiếp đãi không được chu đáo, vội vàng sai người lấy rượu do lão gia đại nhân giấu ở dưới hầm đem lên vài vò, lại sai nhà bếp làm thêm vài món điểm tâm, vì vậy ba người liền đối ẩm cùng nhau ngay trong biệt viện.

73. Chương 73: Tự Trách.

”Phùng đại ca, lần này đi công tác...Ách, xuất chinh, chịu không ít khổ phải không?” Phương Tranh vừa giúp hân gấp thức ăn vừa hỏi.

”Ô ô ô...” Trong miệng Phùng Cửu Dao nhồi đầy thức ăn, hàm hàm hồ hồ chẳng biết đang nói gì.

”....Được, ngươi ăn xong đi, ăn no rồi chúng ta lại trò chuyện. Người đâu! Phân phó đầu bếp làm thêm gà vịt, làm nhiều một chút, đừng khay lớn, nhanh lên!” Phương Tranh nhanh miệng phân phó.

Phùng Cửu Dao vừa ăn vừa cảm kích liếc mắt nhìn hân.

Phương Tranh trừng mắt nhìn Mập Mập nói: ”Cũng là ngươi làm hại người ta, một vị tướng quân vốn anh tuấn suốt khi lúc này lại chẳng khác gì dân chạy loạn khi gặp nạn đói...”

Mập Mập vô tội nói: ”Đâu có chuyện gì liên quan tới ta?”

”Vậy không phải là ngươi hướng triều đình tiến cử Phùng đại ca sao?”

”Chỉ có hân mới thích hợp nhất. Ta có biện pháp gì...” Mập Mập ủy khuất giống như một nàng dâu nhỏ.

Phùng Cửu Dao nỗ lực nuốt thức ăn trong miệng xuống, nghiêm mặt nói: ”Phương lão đệ, không thể nói như vậy, nguy nan của Hoa triều trước mắt, chúng ta là nam nhi nhiệt huyết...”

”Dừng! Dừng lại!” Phương Tranh không nhịn được liếc mắt nhìn hai người: ”Các ngươi đều yêu nước, chỉ có ta là không, được rồi chứ? Dù sao nếu có người muốn ta ra chiến trường, nhưng còn phải đi tới thảo nguyên xa xôi như vậy, đánh chết ta cũng không đi.”

Mập Mập cười nói: ”Yên tâm đi, Phương gia các ngươi mấy đời chỉ có một mình nam đinh duy nhất là ngươi, triều đình tuyệt đối sẽ không để ngươi phải ra chiến trường đâu.”

Ba người vừa nói vừa uống rượu, sức ăn của Phùng Cửu Dao không nhỏ, Phương Tranh cùng Mập Mập uống say tới năm sáu phần thì hân mới nhét đầy bao tử.

Thỏa mãn vỗ bụng, Phùng Cửu Dao thoải mái thở dài: ”Đã không biết bao lâu mới được ăn no như vậy, ha ha, thật không phải. Phùng mỗ chỉ là một vũ phu, ăn uống bất nhã, làm Phúc Vương điện hạ cùng Phương lão đệ chê cười.”

Phương Tranh nhe răng cười nói: ”Không có việc gì, ngươi ăn như vậy cũng đã rất nhã nhặn. Ngươi không nhìn thấy tướng Phúc Vương điện hạ đến nhà ta ăn cơm đâu, một ngụm có thể nuốt vào cả một con gà, để chiếu cố mặt mũi của Phúc Vương điện hạ, không để người ngoài nói miệng của hân quá lớn, đầu bếp nhà ta bị bức bách đến bất đắc dĩ, bị ép phải học hết cách làm thức ăn...”

Mập Mập dờ khóc dờ cười: " Người cứ tận lực nói xấu ta đi, hôm nào ta thỉnh phụ hoàng tuyên người tiến cung dự ngự yến, người sẽ biết cái gì gọi là dày vò."

" Ai, người cũng đừng hại ta, ăn uống trong cung quy củ quá nhiều, vạn nhất ta không cẩn thận làm rơi chiếc đĩa, hay nhìn thêm mấy vị cung nữ vài lần, phụ hoàng người còn không lập tức giải quyết ta."

" Nói vậy, tuy quy củ trong cung rất nhiều, cũng không nghiêm khắc tới mức như người nói." Khóe mắt Mập Mập thoáng nhìn, chỉ thấy Phùng Cửu Dao đang cầm bầu rượu, vừa uống một mình, biểu tình có chút ngây ngốc, đối với việc nói chuyện phiếm của Phương Tranh cùng Mập Mập cũng ngoảnh mặt làm ngơ.

Phương Tranh cũng phát hiện, cùng Mập Mập liếc mắt nhìn nhau, trong lòng có chút kỳ quái. Phùng Cửu Dao làm sao vậy? Không phải chiến tranh đánh nhau tới ngu ngốc như thế? Chiến thắng lớn như vậy, trong trăm năm nay Hoa Triều chưa từng có, ngày mai hấn vào triều phục mệnh, có thể tưởng tượng hoàng thượng sẽ làm sao gia phong phần thưởng, nhưng vì sao hình dạng hiện tại của hắn lại như thế?

" Phùng tướng quân, lần này đi thảo nguyên, tình hình chiến đấu ra sao?" Mập Mập hỏi.

Gương mặt Phùng Cửu Dao âm u, sắc mặt buồn thảm: "Phúc Vương diện hạ, cuộc chiến này Hoa triều đã thắng, thế nhưng thắng quá mức thảm liệt!"

" Mặt tướng suất lĩnh hai vạn tinh nhuệ ra khỏi kinh thành, nhưng đi theo mặt tướng trở về, chỉ còn hơn sáu ngàn người, địch nhân mà chúng ta đối mặt, không phải là nam tử tráng niên của Đột Quyết, mà chỉ là lão nhược phụ nữ cùng trẻ em trong bộ lạc của họ. Nhưng lão nhược phụ nữ trẻ em này ở ngay Đột Quyết còn chưa có tư cách ra chiến trường, không ngờ lại đoạt đi hơn một vạn tính mạng quân sĩ tinh nhuệ của Hoa triều ta. Mặt tướng thật sự vô cùng xấu hổ vạn phần!"

" Hơn một vạn hán tử nhiệt huyết, lại cứ như thế mà chết trận trên thảo nguyên, có ít người trọng thương không thể động dậy, để không liên lụy hành động của các huynh đệ, không ngờ lại rút dao tự sát. Lúc sắp chết, bọn họ hừ cũng không hừ một tiếng, mặt tướng...mặt tướng có lỗi với các huynh đệ!" Nói xong Phùng Cửu Dao ô ô khóc lên, dáng dấp thiết huyết lãnh khốc thường ngày không còn sót lại chút gì, lúc này Phùng Cửu Dao khóc thật thương tâm chẳng khác gì như một hài tử.

Sắc mặt Phương Tranh cùng Mập Mập chợt ngưng trọng, chiến tranh phải chết người, điều này bọn họ biết. Nhưng bọn họ lại không nghĩ tới, chỉ một trận tập kích giản đơn bất ngờ mà lại phát sinh ra tình hình chiến đấu thảm liệt như thế.

Phương Tranh bỗng nhiên cảm thấy ngay trong ngực có vật gì chặn lại, khó chịu tới mức hít thở cũng khó khăn. Một loại cảm giác tự trách thật sâu dâng lên trong lòng, giống như ăn mòn trái tim, đau thế nào cũng không đi.

Xét đến cùng, hành động lần này người khởi xướng chính là hắn, hơn một vạn sinh mạng còn sống sờ sờ, bởi vì mấy câu nói của hắn, cứ như vậy liền tiêu thất. Thân nhân của bọn họ phải làm sao bây giờ? Để lại bao nhiêu cô nhi quả phụ? Tạo thành bao nhiêu nhà tan cửa nát? Những gia đình này cộng lại, đâu chỉ là hơn một vạn sinh mạng?

" Lẽ ra...ta không nên dâng lên kế sách này..." Phương Tranh thất thần thì thào tự nói. Nguyên bản cho rằng chỉ cần đi tới thảo nguyên giết mấy lão nhược phụ nữ và trẻ em tay trái gà không chặt, cho nên hắn không hề lo lắng vấn đề về thương vong. Làm người chế định ra hành động lần này, hắn thật sâu nghĩ tới, hoàn toàn do mình tạo ra sơ sẩy này.

" Phương huynh đừng nói như vậy, nếu như không có kế sách của người, người biết Hoa triều sẽ phải chết bao nhiêu người không?"

Mập Mập nghiêm mặt nói: " Ta nói cho người, sau khi Định Châu thành bị phá, người Đột Quyết trắng trợn tàn sát hàng loạt dân trong thành, thường dân bách tính đã chết hơn mười vạn, đó chỉ là một tòa thành trì. Nếu không có kế sách của người, Đột Quyết chắc chắn nam hạ mà không người nào có thể kháng cự, đến lúc đó không biết sẽ có bao nhiêu thành trì bị công phá, có bao nhiêu bách tính chịu khổ tàn sát, Phương huynh, người đã tích bao nhiêu công đức!"

Phùng Cửu Dao lau nước mắt, dừng cảm nói: " Phương lão đệ, Phùng mỗ đã thất thổ. Người không cần tự trách, Phúc Vương diện hạ nói đúng, người đây là tích đức, kế sách của người cứu đâu chỉ ngàn vạn bách

tính của Hoa triều. Hơn nữa, chiến tranh, nào có việc không chết người? Hơn một vạn tính mạng đổi lại ngàn vạn tính mạng lê bách tính, đáng giá! Những huynh đệ chết trận trên thảo nguyên, dưới cửa tuyến cũng sẽ vô cùng cảm kích người!”

Nói xong Phùng Cửu Dao nâng vò rượu lên nói: ” Đến, Phùng mỗ thay mặt các huynh đệ chết trận thảo nguyên, kính lão đệ một chén!”

Nói xong Phùng Cửu Dao ngửa đầu, rót rượu vào trong miệng.

Phương Tranh yên lặng nhắc chén rượu, suy nghĩ một chút, chậm rãi đồ rượu lên mặt đất.

Bầu không khí nhất thời lâm vào trầm mặc, ba người nhìn nhau không nói gì, đều trầm mặc uống rượu, vẫn uống đến lúc đều say mềm. Tôn quản gia an bài người hầu đưa Mập Mập cùng Phùng Cửu Dao đến sương phòng phía tây nghỉ tạm, còn Phương Tranh say sưa được Tiểu Lục dìu trở về phòng.

Nhìn Tiểu Lục vội vàng pha trà cho hắn, đưa lên khăn mặt, Phương Tranh bỗng nhiên nói:” Tiểu Lục, người có từng cảm hận triều đình hay không?”

” Thiếu gia, người như thế nào vậy? Đang êm đẹp vì sao lại nói chuyện này?” Tiểu Lục không giải thích được hỏi.

” Nếu không phải triều đình sai khiến, phụ thân người sẽ không chết trên chiến trường khi thủ vệ Hưng Khánh phủ, một tờ thánh chỉ của triều đình liền làm hại người mất đi phụ thân, người không hận sao?” Trong giọng nói Phương Tranh mang theo sự cô đơn.

Tiểu Lục khấn trương nhìn quanh nói: ” Thiếu gia, nói cẩn thận! Lời này không thể nói lung tung!”

Phương Tranh không thềm để ý năng, tự nói: “Thế nhưng có thể trách triều đình sao? Có một số việc, người không làm, ta không làm, dù sao cũng phải có người đi làm.”

” Chiến tranh sẽ có người chết, điều này có thể trách ta sao? Đột Quyết dù sao cũng phải có người đi đánh, nếu không phải người thì là hán, chống lại kẻ thù bên ngoài, nỗ lực trả giá thế nào cũng là lẽ tất nhiên, có thể trách được ta sao? Có thể trách ta sao?” Nói xong lời cuối cùng, Phương Tranh giống như bệnh tâm thần chợt rống to lên.

” Thiếu gia, ngài đừng như vậy, không trách ngài, không trách ngài đâu, nghe lời, nghỉ sớm đi, sáng sớm ngày mai ngài còn phải vào triều...” Tiểu Lục không biết làm sao giúp hắn thoải mái, gấp đến mức nước mắt chảy ròng, luống cuống tay chân lo dè lại Phương Tranh.

” Lên triều cái gì! Lên triều cái rắm! Đám vương bát đản kia chỉ biết đứng nói, mỗi ngày chỉ biết ở trong kim loan điện cãi nhau inh ỏi, có bản lĩnh có năng lực, ra trận giết địch đi! Chết ở trên chiến trường mới xem là hán tử!” Tâm tình của Phương Tranh hoàn toàn không thể khống chế được nữa.

” Thiếu gia...đừng nói nữa, ngủ đi, Tiểu Lục ở bên cạnh ngài...” Tiểu Lục ôn nhu vuốt ve gương mặt Phương Tranh, nhìn vị thiếu gia thường ngày chỉ biết cợt nhả, lúc này giống như một đầu sư tử bị chọc giận, làm trong lòng của Tiểu Lục thật sự cảm thấy thương xót.

” Tiểu Lục...ta có lỗi với bọn họ...nguyên lai, ta có thể nghĩ ra một kế sách vô cùng hoàn mỹ hơn, để cho bọn họ thương vong sẽ ít thôi, ta có lỗi với bọn họ...” Phương Tranh lẩm bẩm nói, trên gương mặt say mềm đỏ bừng tràn đầy vẻ thống khổ.

” Thiếu gia, mỗi người đều có vận mệnh của chính mình. Có tốt, có xấu, thiếu gia đã tận lực, dù sống hay chết, mọi người đều cảm kích ngài...” Tiểu Lục vỗ về trên đầu Phương Tranh, nhẹ giọng thì thầm bên tai hắn.

Một lúc lâu, tình tự rối loạn của Phương Tranh mới được Tiểu Lục chậm rãi trấn an xuống, cuối cùng nặng nề ngủ thiếp đi.

Giờ sữu, Tiểu Lục đánh thức Phương Tranh, đã đến giờ vào triều.

Phương Tranh mơ mơ màng màng rời khỏi giường, nhìn sắc trời một chút, nặng nề thở dài. Đầu rất đau, trong óc giống như có thứ gì đang xâu xé, đây là hậu quả của việc uống rượu vô độ a.

Hôm nay phải tìm một cơ hội đưa lên giấy báo bệnh mới được, bản thân ta hiện tại còn đang trong thời kỳ phát dục, cần một giấc ngủ sung túc, nếu còn như vậy thì thân thể tinh tráng sớm muộn sẽ có một ngày suy sụp mất.

” Tiểu Lục, tối hôm qua có phải ta đã uống say hay không?” Phương Tranh vò đầu nỗ lực nhớ lại, nhưng không nhớ rõ sự việc đêm qua.

” Thiếu gia, ngài đã quên?” Tiểu Lục vô cùng kinh ngạc mở to hai mắt.

” Ách...xác thực không nhớ được gì, Tiểu Lục, ta đã nói gì, đã làm gì vậy?”

Thấy Tiểu Lục không nói lời nào, chỉ hơi giật mình nhìn hẩn, Phương Tranh có chút không được tự nhiên, lập tức cả kinh nói: ” Lẽ nào ta đã phi lễ người sao?”

Thất sác! Thế nào không làm chuyện này trong lúc mình đang thanh tỉnh chứ?

Tiểu Lục giậm chân nói: “ Thiếu gia! Ngài nói bậy gì chứ!”

Phương Tranh vừa nghĩ lại cũng đứng, với khả năng võ công của Tiểu Lục, chính mình vốn không có khả năng làm ra được chuyện dùng trứng chọi đá ngu xuẩn như vậy.

Mặc xong quan phục, Phương Tranh vừa bước ra cửa, liền nhìn thấy Mập Mập cùng Phùng Cửu Dao đang đi tới.

Phương Tranh ngăn người: ” Hai người vẫn uống tới bây giờ?

Mập Mập cười nói: ” Tối hôm qua chúng ta đều say hết, người quên rồi sao?”

” Sáng sớm các người đến làm chi?”

Mập Mập nhìn Phùng Cửu Dao bĩu môi: ” Hẩn cũng như người, phải vào triều. Ta sao, ha ha, về nhà tiếp tục ngủ.”

Nói xong Mập Mập ngáp lớn một cái.

Phương Tranh nhìn Mập Mập, ước ao đến đỏ mắt. Làm thân vương thật tốt, không cần vào triều, không cần xử lý chính vụ, mỗi ngày sống phóng túng, triều đình còn phải nuôi dưỡng. Hơn nữa người như thế trời sinh không chí tiến thủ, nếu có một ngày người muốn phấn đấu, dù hoàng đế không gấp với người, nhưng thái tử tuyệt đối còn gấp hơn người.

Phùng Cửu Dao còn phải quay về quân doanh thay triều phục, ba người sóng vai ra cửa, lên xe ngựa đều tự ra đi.

Phương Tranh sờ sờ tờ giấy báo bệnh trong lòng, nghĩ lý do thoái thác, thần thái tự nhiên đi vào cung. Nếu không có điều gì bất ngờ xảy ra, hôm nay có lẽ là lần cuối cùng hẩn vào triều đó a?

74. Chương 74: Tranh Luận Trên Triều (thượng).

Giờ lâm triều quy củ vẫn như thông lệ, thanh âm của quần thần tựa như chuông đồng núi thở tung hô vạn tuế, hoàng thượng bình thần cho các chư vị ái khanh bình thân. Sau đó mới chính thức bắt đầu thương nghị quốc sự.

Phương Tranh lặng lẽ đem thân mình lúi vào trong một chút, chuyển đến một góc chết khuất tầm mắt của hoàng thượng không thể nhìn thấy, an tâm dựa vào cột nhà, bắt đầu ngủ gật. Cơn say rượu vẫn còn chưa tiêu thất, đầu vẫn còn cảm thấy đau đốn, hơn nữa giấc ngủ không đủ, hiện giờ trong người khó chịu tựa như thức suốt đêm chơi internet ở thời tiền thế.

Phương Tranh dần dần lâm vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê, bầu không khí trên triều đã bắt đầu náo nhiệt.

Bộ Binh Thượng Thư Ngụy Thừa Đức bước ra dâng tấu chương nói: ” Khởi bẩm hoàng thượng, phụng mệnh thánh chỉ bắt ngờ tập kích thảo nguyên, Phùng Cửu Dao tướng quân đã khải hoàn hồi kinh từ đêm qua, trận chiến này Phùng tướng quân đã đại thắng, phá được hơn mười bộ lạc lớn nhỏ của người Đột Quyết, khiến cho đại quân Đột Quyết phải lui binh, hàng ngàn hàng vạn thường dân bách tính trong Đại Hoa ta

may mắn thoát khỏi cảnh binh đao loạn lạc, Phùng tướng quân cùng toàn thể tướng sĩ đã có công với quốc gia, cự thần nghĩ, thỉnh hoàng thượng phong thưởng.”

Hoàng thượng nhẹ nhàng cười nói: ” Ngụy ái khanh nói không sai, Phùng Cửu Dao cùng hai vạn tướng sĩ do hấn suất lĩnh đã không phụ lòng kỳ vọng của trẫm, trận chiến này đã giương cao uy danh của Đại Hoa chúng ta, quả thật trẫm nên phong thưởng.”

Chỉ trẫm ngâm trong chốc lát, hoàng thượng nói: ” Không bằng nhậm chức Long Vũ đại tướng quân, tước phong Nghị Dũng Bá, thực ấp năm trăm hộ, thống lĩnh toàn quân Long Vũ. Còn Phạm tướng quân của Long Vũ quân, điều nhập sang Bộ Binh nhậm chức Hữu Thị Lang. Toàn bộ các tướng sĩ xuất chinh trận này, đặc biệt phong thưởng quân công, chức vị ái khanh nghĩ như thế nào?”

Quần thần vừa nghe đã đưa mắt nhìn nhau, đạo phong thưởng này của hoàng thượng có điểm không đúng, tuy nói Phùng Cửu Dao quả thật đã lập được công lao to lớn cho triều đình, nhưng theo đạo lý cũng không có thăng quan tiến chức nhanh như vậy. Người này niên kỷ mới chỉ hai mươi mấy tuổi, chấp hành một cái nhiệm vụ tập kích thảo nguyên, cư nhiên được phong chức làm đại tướng quân trong tay cầm mấy vạn binh mã. Lúc trước đã có một Phương Tranh đại nhân, hiện giờ lại thêm một Phùng đại tướng quân, hoàng thượng rốt cuộc làm sao vậy? Phải chăng những năm gần đây hoàng thượng hứng chí muôn bề bạt thần tử thiếu niên hay sao?

Toàn bộ văn võ bá quan trong triều, đều không nghĩ thông một chuyện, nguyên lai Phạm tướng quân cầm binh quyền Long Vũ quân nhiều năm qua. Một không phạm sai lầm, hai không tham rượu chè yến tiệc, vô duyên vô cớ phê truất binh quyền của hấn, chuyện này thay đổi là ai cũng sẽ cảm thấy không được thoải mái. Tuy nhiên, có thể không thoải mái nhưng vẫn không thể phản đối, dù sao chuyện tình binh quyền cũng rất miễn cưỡng, một đại tướng quân cầm binh quyền không chịu buông tay, người có mưu đồ gì?

Quần thần trong lòng còn đang trầm ngâm suy nghĩ về những lời của hoàng thượng nói, Phan thượng thư bước ra dâng tấu nói: ” Hoàng thượng, cự thần có điều muốn nói, phải chăng quân công đã phong thưởng quá hậu? Phùng tướng quân nhiều lần lập công lao cho triều đình không phải là giả, nhưng dù sao hấn vẫn còn quá trẻ, có thể nào đảm nhận được mấy vạn binh mã trong tay? Lại nói, chỉ là suất quân đi thảo nguyên tàn sát những lão nhược phụ nữ và trẻ nhỏ trong tay không có tác sát, chuyện này....Cũng không tính là lập được công lao to lớn? Nếu thay đổi một vị tướng quân khác, hấn là cũng có thể làm được, cự thần nghĩ, phong tước thì nhất định, nhưng chức vị đại tướng quân thì cũng không cần, còn các vị tướng sĩ xuất chinh trận này, dựa theo quân công bình thường phong thưởng, đặc biệt phong thưởng dường như chuyện bé đã xé ra to, thỉnh hoàng thượng cân nhắc.”

Hoàng thượng nghe vậy, cũng gật đầu rơi vào trầm tư, binh quyền không thể nói chơi so với những chuyện khác, đối với hoàng đế mà nói, nó chính là một trường mâu sắc nhọn, nhưng nó cũng là một cây trường mâu hai đầu, cho nên từ xưa tới nay chủ đề nghị luận về binh quyền trên triều, mọi người đều kiêng kỵ đàm luận. Phan thượng thư vừa nói, cũng chỉ là mơ hồ nhắc nhở hoàng thượng, tốt nhất không nên giao binh quyền vào trong tay tướng lĩnh trẻ tuổi như vậy. Nếu luận về lý lịch, luận về trung tâm, Phùng Cửu Dao còn kém xa so với Phạm tướng quân đã nắm giữ binh quyền trong suốt mười năm qua.

Lúc này, quần thần mới bắt đầu chụm đầu vào nhau, xì xầm bàn tán. Loại chủ đề miễn cưỡng này, trong các văn võ bá quan, sợ rằng chỉ có một mình Phan lão thượng thư mới có tư cách cùng hoàng thượng nói chuyện.

Đương nhiên, ngoại trừ tiểu mao tử tuổi trẻ khí thịnh, mái tóc còn xanh ra.

Tiểu mao tử đúng là chỉ có một người. Người này lại chính là Phương đại thiếu gia.

Nguyên lai Phương đại thiếu gia đang say sưa gật gù cực kỳ thoải mái, bỗng nhiên bên tai mơ hồ truyền đến hai tiếng nói về ” Đột Quyết cùng Phùng Cửu Dao”. Phương Tranh giật mình tỉnh giấc. Không phải vì một nguyên nhân nào khác, Phùng Cửu Dao là bằng hữu của hấn, hấn nhất định phải quan tâm đến chuyện này. Từ ngày xuyên việt qua đến đây, Phương Tranh chỉ có chân chính kết giao với hai người bằng hữu, một là Mập Mập, còn người kia cũng chính là Phùng Cửu Dao, đối với bằng hữu mà nói, trước giờ Phương Tranh luôn dùng tâm đối đãi.

Cuối cùng, ngay khi hấn nghe được rõ ràng lời tấu của Phan thượng thư, cái mũi của hấn thiếu chút nữa

đã hừ ra oán khí. Nghe lão vương bát đản này nói dường như tám chữ đã không nuốt nổi, từ lần giáo huấn nhi tử của Phan thượng thư, hai người đi thoáng qua nhau cũng không thèm nhìn, hiện giờ lão lại tính kế hại Phùng Cửu Dao....

Phương đại thiếu gia không được cao hứng cho lắm, nhất định phải tính kế chen vào, chứng kiến quần thần ở dưới thì thâm to nhỏ với nhau, nhưng lại không có một người nào đứng ra nói vài lời công đạo cho Phùng Cửu Dao, ngay cả Ngụy Thừa Đức được mệnh danh là liêm minh chính trực cũng chỉ chậm rãi vuốt râu, nhắm mắt dường như không nói. Phương Tranh hừ lạnh một tiếng, đám gia hỏa các người không nói, bọn thiếu gia sẽ nói!

Có thể vì bằng hữu mà lên núi đao xuống biển lửa, Phương Tranh nhất định sẽ không do dự, ngay cả nói một vài lời công đạo cho bằng hữu của mình mà còn không dám, Phương Tranh sẽ cảm thấy bản thân mình thực không có nghĩa khí. Lại nói, Phùng Cửu Dao suất quân đánh trận này đã gặp phải biết bao nhiêu khó khăn gian khổ, hy sinh trả giá cỡ nào, người khác không biết, nhưng Phương Tranh đã minh bạch từ đêm hôm qua, hẳn có thể nào không quan tâm đến quyền lợi vốn phải được trọng thưởng của Phùng Cửu Dao đây?

Chứng kiến hoàng thượng im lặng không nói, dường như bị một phen vô mồm của Phan thượng thư đả động, Phương Tranh không khỏi nóng nảy. Không thể nhịn thêm được nữa, lời vàng ý ngọc của hoàng thượng một khi đã nói ra, tuyệt đối sẽ không thể cải biên lại được.

” Bẩm hoàng thượng, vi thần có chuyện quan trọng cần khai tấu.” Phương Tranh còn chưa bước ra, thanh âm đã vang lên trong đại điện, mặc dù thanh âm không lớn, nhưng lọt vào trong tai của các vị văn võ bá quan lại như tiếng sấm nổ bên tai, quần thần nhìn trái lại nhìn phải, muốn tìm ra vị đại nhân mở miệng chen ngang này.

Phương Tranh cũng cảm thấy hơi bất đắc dĩ, bởi vì quan phẩm quá thấp, bị xếp vào vị trí khuất nhất trong kim loan điện, muốn bước ra giữa đại điện, còn phải không khoan nhượng chen qua hai hàng đại thần để tìm lấy được một con đường, cho nên, hoàng thượng cùng văn võ bá quan trong triều nghe được thanh âm của một vị đại thần lên tiếng, muốn nói ra chính kiến của mình, nhưng chờ cả nửa buổi cũng không thấy bóng dáng của người đâu.

” Vị ái khanh nào vừa rồi mới lên tiếng nói chuyện? Sao lại không có quy cũ như thế?” Hoàng thượng đợi nửa ngày không còn kiên nhẫn nổi, trầm giọng quát.

Phương Tranh nghe được, trong lòng càng thêm khẩn trương, đành phải lớn tiếng trả lời:” Hoàng thượng là ta, chính là ta.” Dưới tình thế cấp bách, ngay cả nghi lễ quân thần Phương Tranh cũng không thêm quan tâm.

Ngay sau đó Phương Tranh vừa rẽ sóng vừa hét lớn dẹp đường: ” Uy, các vị đại nhân, nhường một chút, nhường một chút, nhanh để ta khai tấu với hoàng thượng, nhiều người như vậy ta không thể đi được a?” Quang cảnh chung quanh chen lấn thực sự là chật vật.

Trải qua một lúc mới có thể bước ra, trên trán đã xuất hàn mồ hôi, Phương Tranh tiến lên phía trước vài bước, cười bồi nói: ” Hoàng thượng, là ta nha, ách, không đúng, là vi thần, vi thần muốn nói ra chính kiến của mình.”

Dứt lời, hắn chỉ tay về vị trí đứng của hắn nói:” Hắc hắc, thật sự xấu hổ, phải chen chúc một chút mới...”

Hoàng thượng hung hăng trừng mắt nhìn Phương Tranh liếc một cái, tức giận nói:” Biết rồi, Phương ái khanh muốn nói gì, thì nói đi.”

Phương Tranh ho khan một tiếng, nghiêm mặt nói: ” Vi thần nghĩ rằng, những lời của Phan thượng thư nói, quá sai lầm!”

Phan thượng thư vừa thấy Phương Tranh xuất hiện, đã biết người này không có hảo ý gì nghe vậy lông mày nhíu lại, lạnh lùng nói: ” Nga, lão phu nguyện nghe cao kiến của Phan đại nhân.”

Phương Tranh chậm rãi: ” Phan thượng thư nói niên kỷ của Phùng tướng quân còn quá trẻ, không thể nắm giữ được Long Vũ quân, vi thần không đồng ý với những lời này. Dựa vào niên kỷ còn trẻ thì không thể nắm giữ được Long Vũ quân hay sao? Ai đã quy định rằng điều binh khiển tướng thì nhất định cần phải

lớn tuổi? Chẳng lẽ toàn bộ Hoa triều chúng ta tìm không ra nổi một người trẻ tuổi tuần tú đảm đương được chuyện này hay sao? Người ta thường nói, "hữu chí bất tại cao niên, vô chí không trường bách tuế*". Một người có năng lực cầm binh đánh trận, có thể phục chúng, hoặc đối với hoàng thượng có trung tâm hay không, chuyện này liệu có quan hệ đến tuổi tác hay sao?"

"Còn nữa, Phan thượng thư nói rằng Phùng tướng quân suất lĩnh kỵ binh tiến nhập thảo nguyên chỉ là tàn sát một đám lão nhược phụ nữ cùng trẻ nhỏ tay không tác sát, không được coi là lập được công lớn. Vì thần càng không đồng ý những lời như này. Vì thần cũng muốn hỏi các vị đồng nghiệp trên triều một chút, các ngài có biết Phùng tướng quân suất lĩnh hai vạn kỵ binh tình nguyện tiến nhập thảo nguyên đột kích bất ngờ, khi trở về còn được bao nhiêu quân sĩ hay không? Không biết phải không? Khi trở về chỉ còn lại hơn sáu ngàn người! Nói cách khác, một vạn bốn ngàn hán tử nhiệt huyết của Hoa triều ta đã bỏ mạng tại thảo nguyên. Phan thượng thư, nếu ngài không rõ ràng tình huống của chuyện này, hạ quan cũng khuyên ngài không nên định luận lung lung. Như thế nào là lão nhược, phụ nữ cùng trẻ nhỏ tay không tác sát đây? Hừ, nực cười! Người Đột Quyết chiến lực hùng hãn, tuy rằng chỉ là lão nhược, phụ nữ cùng trẻ nhỏ nhưng cũng tinh thông cưỡi ngựa bắn cung, quân ta chết trận hơn một vạn người đó chính là bằng chứng rõ ràng nhất! Bởi vậy có thể thấy được, Phùng tướng quân cùng các binh sĩ tiến đánh thảo nguyên đã phải trả một cái giá thật lớn mới có thể hoàn thành được trọng trách lần này. Nếu như sự tình như vậy còn không được coi là lập được đại công, không bằng hạ quan thỉnh Phan đại nhân đi lập đại công cho Hoa triều chúng ta, như thế nào?"

Phan Thượng thư cười lạnh, nói: "Hừ, người làm sao có thể khẳng định được, Phùng tướng quân trên thảo nguyên không lo chỉ huy, khiến cho tướng sĩ thương vong thảm trọng đây?"

Phương Tranh giận dữ nói: "Vậy ngài đi chỉ huy một chút thử xem? Ngài cho rằng người Đột Quyết đều nặn từ bùn, đâm một cái liền có thể nát vụn hay sao? Phải chăng ngài không biết người Đột Quyết toàn dân đều là binh sĩ, tuy rằng chỉ là lão nhược, phụ nữ cùng trẻ nhỏ, nhưng luận về tài cưỡi ngựa bắn cung, so với các tướng sĩ của Hoa triều chúng ta cũng không sai biệt bao nhiêu. Hoa triều ta đã tranh đấu cùng người Đột Quyết hơn một trăm năm qua, chiến sự liên miên! Lần này Phùng tướng quân dẫn quân đột kích bất ngờ, tuy nói rằng thương vong thảm trọng, nhưng mà dù sao cũng là thắng lớn, công lao to lớn như vậy, dĩ nhiên phải được trọng thưởng, như thế nào Phan thượng thư lại muốn chèn ép, việc này ngài có ý gì? Nếu làm như thế, chẳng phải sẽ khiến cho tướng sĩ không còn lòng tin đối với Hoa triều, khiến cho những quân sĩ anh dũng hi sinh trên thảo nguyên chết không được nhắm mắt hay sao? Đến lúc đó hoàng thượng phải đối diện với gia quyến của những người đã chết như thế nào đây? Chẳng lẽ ngài muốn hãm hại hoàng thượng phải mang ô danh vô tình vô nghĩa hay sao?"

Nói được một lúc, Phương Tranh liếm môi, trên triều đình như thế nào không có người phục vụ trà nước a?

Phương Tranh phóng mắt nhìn mọi người chung quanh, thấy văn võ bá quan trên triều đều trợn mắt há mồm nhìn hắn, hoàng thượng có chút hăng hái vuốt cằm râu chờ hắn nói tiếp, còn Phan thượng thư sắc mặt cũng đã trắng bệch, cằm râu già run rẩy. Tiếp tục giảng giải đạo lý thêm một chút nữa, phỏng chừng lão già này sẽ đột ngột chết ngay tại đương trường.

Bỗng nhiên Phương Tranh giật mình cả kinh, bản thân mình có phải đã quá độc ác rồi hay không? Chuyện này quả thực không phù hợp với nguyên tắc làm người của ta nha.

Lúc này, có thể thấy được ánh mắt oán độc như muốn giết người của Phan thượng thư đang chăm chú nhìn vào hắn. Phương Tranh da đầu tê dại một trận, chuyện này sao, chỉ là chính kiến bất đồng mà thôi, vậy mà làm như bốn thiếu gia bởi phần mộ tổ tiên nhà người không bằng, lão già này lòng dạ hẹp hòi, khẳng định cái mạng già của hắn sẽ không được trường thọ...."

Trầm ngâm suy nghĩ một hồi, dù sao cũng đã hoàn toàn đắc tội như vậy rồi, thẳng thắn nói thêm vài lời đi, nếu như có thể chọc cho hắn tức chết, ngày sau bản thân mình cũng giảm bớt được không ít phiền toái?

Bởi vậy cho nên, Phương Tranh nói tiếp: "Thời gian trước vì thần chưa vào triều, nghe nói lúc đại quân Đột Quyết tiến công xâm phạm Hoa triều của chúng ta, Phan thượng thư đã từng một mực khẳng khái nghị hòa cùng người Đột Quyết, cũng nói quân tiên phong của người Đột Quyết không gì có thể cản nổi, sức người không thể ngăn chặn, khuyên nhủ hoàng thượng chịu ủy khuất cầu hòa, mới có thể giữ gìn được quốc thổ lâu dài. Hừ hừ, hay cho Phan thượng thư biết tính toán chí lý a! Nếu đại quân của người Đột Quyết

mà nam tiến tới kinh thành, Phan thượng thư khuyên nhủ hoàng thượng không nên kháng cự, tự nhiên sẽ là đại công thần của người Đột Quyết. Lại nói, nếu Đột Quyết lui binh chấp nhận nghị hòa, công đầu chẳng phải là của Phan thượng thư hay sao? Tự nhiên cũng là đại công thần trong lòng của hoàng thượng. Đầu năm nay, chuyện tình hai bên đều muốn lấy lòng cũng không nhiều lắm nha! Phan thượng thư thật là một người biết cách thức thời, lúc đại quân của người Đột Quyết tiến công thì sợ như sợ cọp, sau khi Đột Quyết bại thì coi người ta như bùn đất, Phan đại nhân khéo léo đối nhân xử thế, quả thật là hồng phúc của Hoa triều chúng ta, ha hã!”

Nhìn chung quanh một lát, Phương Tranh lại liếm môi khô ráo, thực muốn uống một ngụm nước nha.

Chú thích: hữu chí bất tại cao niên, vô chí không trường bách tuế.

Có chí không do tuổi tác, không có chí thì trăm năm cũng tay không. Ý muốn nói người có chí thì cuối cùng sự nghiệp sẽ thành công.

75. Chương 75: Tranh Luận Trên Triều (hạ)

Lúc này, biểu tình của Phan thượng thư đã chuyển thành tím ngắt, khoe mắt nhin không được khe giết, đôi tay già nua giấu trong ống tay áo nắm thật chặt, cả người run rẩy không dứt. Về oán độc trong mắt ngày càng nồng đậm, dường như hận không thể đem Phương Tranh một ngụm cắn chết mới thỏa mãn tâm nguyện.

Các vị đại thần có tư tưởng nghị hòa cùng với Phan thượng thư, nghe vậy đều sôi nổi tức giận, trừng mắt nhìn chăm chăm vào Phương Tranh.

Mà Ngụy Thừa Đức đại diện cho phe phái trung thần, nghe được thì vô cùng phấn khởi, gật đầu phụ họa không thôi. Từ nay trở về sau trên triều lại có thêm một vị trung thần mới xuất hiện, trung can nghĩa đảm, anh dũng hơn người.

Còn phái trung lập coi như không có chuyện gì xảy ra, bộ dạng tựa hồ mọi chuyện không liên quan đến mình, nhưng lỗ tai lại vểnh lên cao tập trung nghe ngóng. Hôm nay trên triều có một màn hí kịch đầy tính phấn khích, có ảnh hưởng rất nhiều đến sự phân bố của các thế lực trong triều, người thông minh thì đều gặm từng câu từng chữ không thể bỏ qua.

Phương Tranh vốn chỉ vì sự tình phong thưởng của Phùng Cửu Dao, ra mặt giúp bằng hữu nói vài lời công đạo, không biết đã bị văn võ bá quan liệt vào hàng ngũ trung thần nhất hệ, hơn nữa với tài năng bộc lộ, mơ hồ có chiều hướng đứng đầu, thật sự là bất khả tư nghị*. (*: không thể tưởng tượng nổi.)

Khiêu khích nhìn Phan thượng thư liếc mắt một cái. Phương Tranh tiếp tục nói: ” Phan thượng thư muốn đối đãi với mọi người như thế nào, hạ quan cũng không xen vào, nhưng mà ngài cũng đừng khiến cho các tướng sĩ phải chịu ảm ức có được hay không? Bọn họ đều mang một lòng son sắc tiến ra chiến trường chảy bao nhiêu máu, chết bao nhiêu người mới giữ gìn được an bình cho Hoa triều chúng ta. Hoàng thượng anh minh, đặc biệt phong thưởng quân công cũng là biểu lộ nhân đức rõ ràng của một bậc quân vương đối đãi với quân sĩ của mình, cử chỉ như vậy sẽ làm cho ba quân tướng sĩ từ nay về sau sẽ càng một lòng hướng hoàng thượng nguyện ý trung tâm, càng đồng lòng ra sức giết địch. Phan thượng thư ngài một mực ngăn cản là có ý gì? Ngài không sợ sẽ bị tướng sĩ ba quân cùng bàn dân trong thiên hạ thảm rửa cho chọe cọt sống hay sao?”

Phương Tranh đồng dạng hướng hoàng thượng hành lễ, nói: ” Hoàng thượng, vi thần cho rằng lời nói của Phan thượng thư, quả thật hại nước hại dân, tội vô cùng lớn! Cho nên, thần khẩn cầu hoàng thượng....Cho vi thần xin một ngụm nước uống có được không ạ?”

Hoàng thượng cùng văn võ bá quan đang hứng thú nghe đến đoạn sắc mùi thuốc súng, nhưng không ngờ cuối cùng Phương Tranh lại nói ra một câu như vậy, cho dù là hoàng thượng có nhiều năm kinh nghiệm trong triều chính, nhất thời cũng không kịp phản ứng.

Phương Tranh thẹn thùng gãi đầu, xấu hổ nói: ” Vi thần nói chuyện nhiều quá, quả thực khát nước đến nỗi không nhin được, muốn khẩn cầu hoàng thượng ban cho vi thần một ngụm nước giải khát....”

Hoàng thượng cùng văn võ bá quan nghe vậy không khỏi dở khóc dở cười, vị Phương đại nhân này, thật đúng là....Đặc biệt nha.

” Uhm....Trẫm cho phép! Người đâu, dâng trà lên đây cho Phương ái khanh....”

Lão thái giám bưng trà tới không phải ai khác, chính là Tào công công hân nhin cười cung kính đem tách trà đưa tới trước mặt Phương Tranh, Phương Tranh vội vâng tạ ơn thánh thượng đỡ lấy chén trà, ngửa cổ uống một hơi cạn sạch. Sau đó trả lại chén không cho Tào công công, ánh mắt tội nghiệp nhìn hân: ” Còn nữa không? Cho xin một chút nữa....”

Tào công công ngạc nhiên nhìn Phương Tranh, lại nhìn sang hướng hoàng thượng, thấy hoàng thượng tươi cười vui vẻ không một chút giận dữ nào, tùy ý phát tay. Tào công công mau chóng lui xuống đi lấy thêm trà, lần này Tào công công thực sự rất thông minh, dứt khoát mang theo cả bình trà tới, Phương Tranh cũng đang vô cùng khát nước, Tào công công châm một chén, Phương Tranh liền uống cạn một chén.

Cuộc nghị sự trong triều tạm thời bị ngắt quãng, cả kim loan điện lặng ngắt như tờ. Toàn bộ văn võ bá quan có mặt tại đây cũng khoảng hơn trăm vị đại thần, đều tha thiết mong chờ nhìn Phương Tranh uống nước, có người còn hâm mộ chếp miệng không thôi, bọn họ cũng khát. Chứng kiến Phương Tranh ở trong kim loan điện mà dám có hành vi ngỗ ngược như thế, nhưng ngược lại trên mặt của hoàng thượng vẫn là một bộ dạng tươi cười, trong lòng của các vị đại thần đều rung động thật lớn. Vị Phương đại nhân này, niên kỷ còn trẻ, ăn nói ngả ngớn, làm việc lỗ mãng, không thể tưởng tượng được long ân lại hậu đến như vậy, người này tuyệt đối không thể xem nhẹ được!

Phan thượng thư cùng một vài viên quan thuộc phái gian thần, nhìn thấy Phương Tranh ở trước mặt hoàng thượng mà không giữ trọn nghi lễ quân thần, quả thực không coi ai ra gì, nhướng mày giận dữ, vốn định bước ra hạch tội Phương Tranh một phen, đảo mắt nhìn lại biểu tình của hoàng thượng, do dự một hồi, cuối cùng nhẫn nại chịu đựng.

Phương Tranh ước chừng uống hết năm chén nước trà mới giải được cơn khát, dùng tay áo lau nước đọng ở khóe miệng, thỏa mãn nắc một cái, bầu không khí yên tĩnh trong kim loan điện nhất thời bị tiếng nắc của Phương Tranh phá tan sự trầm mặc. Chuyện này, ngay cả Ngụy Thừa Đức ở trong phái trung thần cũng nhìn không lọt được mắt, quần thần nhất tề nhú mày, rốt cuộc tiểu tử này đang giả bộ, hay là trong đầu không có não đây? Kim loan điện là địa phương trang nghiêm, vậy mà lại bị tiểu tử này biến thành tửu lâu trà quán, không coi ai ra gì như thế, nếu không dựa vào ân sủng của hoàng thượng, sớm đã bị lôi ra ngoài chấp hành đình trượng.

Hoàng thượng thấy hân đã uống nước xong xuôi, thu lại tiểu ý, trầm giọng nói: ” Phương ái khanh, trẫm nhìn người vừa rồi tựa như còn chưa có dứt lời, nói tiếp đi.”

Phương Tranh ấp úng nói: ” Dạ, hoàng thượng....”

” Ách....Vi thần mới vừa nói đến đoạn nào vậy?”

Hoàng thượng nhin cười, trầm giọng nói: ” Phương ái khanh đang khẩn cầu trẫm, ha hã, người khẩn cầu trẫm chuyện gì đây?”

Ta có nói vậy sao? Hình như không có nha? Phương Tranh nghĩ nghĩ một lúc lâu, quả thực không nhớ nổi mình muốn khẩn cầu hoàng thượng chuyện gì.

” Ách... Vi thần không nhớ rõ....” Phương Tranh do dự nửa ngày, mặt đỏ tai hồng, nhìn thấy quần thần sôi nổi che miệng cười trộm, Phan thượng thư cũng bật cười thành tiếng, trong ánh mắt tràn ngập nét mỉa mai trào phúng, giống như đang nhìn một thằng hề làm trò trước mặt.

Phương Tranh âm thầm tức giận, cảm thấy bản thân dường như đã mất hết mặt mũi, giậm chân một cái, chỉ vào Phan thượng thư nói:” Dù thế nào, hân cũng không phải người tốt!”

Dứt lời lại chỉ tay vào chính mình: ” Ta mới là người tốt. Vi thần muốn biểu đạt chính là ý tứ này.”

Phan thượng thư vốn đang cười nhún tít mắt lại, nghe vậy nét mặt già nua liền cứng đờ, tiếng cười giống như đang bị ai đó bóp chặt vào cổ, dần dần tắt lịm. Khuôn mặt lúc trắng lúc đỏ, đỏ lại chuyển thành xanh, lão già này tựa hồ đã tức giận tới điểm cực hạn.

Văn võ bá quan trong triều nghe vậy không khỏi bật cười thành tiếng, trong lòng cũng không nhịn được mà phải bội phục vị Phương đại nhân này có dũng khí, được hoàng thượng ân sủng, rốt cuộc cũng không giống như người bình thường. Hằng ngày trên triều không có một người nào dám đứng ra chọc giận tới Phan thượng thư. Phan đại nhân quyền thế ngấp trời, ai dám giáp mặt chỉ thẳng vào hắn, nói hắn không phải là người tốt đây? Hiện giờ đã có một vị Phương đại nhân, giống như ghé con không sợ cọp già, không biết trời cao đất dày bao nhiêu, một mực đắc tội với Phan thượng thư nhiều lần, mà Phương đại nhân cũng dựa vào chuyện được hoàng thượng ân sủng, khiến cho Phan đại nhân nhất thời cũng không dám tranh đấu với hắn.

Hoàng thượng vịn tay vào ngai vàng, giận tái mặt nói: " Cản trở! Phương ái khanh, lời nói cần phải có bằng chứng cụ thể, không được phá hoại quan hệ đồng nghiệp, không có chứng cứ sẽ bị khép vào tội mưu hại trọng thân. Bằng không, hừ, cẩn thận trăm lại ban thưởng đình trệ cho ngươi."

Phương Tranh nghe vậy, không khỏi cảm thấy khấn trương, trong lòng âm thầm hoảng sợ, vội vàng nói: " Dạ, vi thần biết tội." Dứt lời, Phương Tranh quay về vị trí cũ, hiện giờ quần thần đối với hắn đã có ấn tượng phi thường sâu sắc, thấy hắn muốn quay về chỗ đứng, các vị đại thần tự giác nhường cho hắn một con đường, cung kính lễ độ nhìn theo Phương đại thiếu gia quay về vị trí của mình.

Phương Tranh trong lòng vẫn còn đang khiếp sợ, nhưng trong lòng của đám quần thần kia cũng trầm tư không thôi, tỉ mỉ cân nhắc lại lời nói của hoàng thượng, ừ...Không đúng! Thái độ của hoàng thượng, rất đáng để suy nghĩ nha. Phương đại nhân chỉ thẳng vào mặt của Phan thượng thư mà mắng, hoàng thượng cũng chỉ lên tiếng răn dạy và quở mắng, không có khép tội trừng phạt. Chuyện này, đã không còn có thể tưởng tượng nổi, hoàng thượng rõ ràng là thiên vị nha, hay là, trong chuyện này còn có

ẩn tình....

Phan thượng thư sắc mặt biến đổi mấy lần, cẩn thận suy nghĩ, biểu tình cuồng nộ cũng được thu hồi lại, thành thành thật thật đứng ở một bên, nhắm mắt dưỡng thần, không nói không động, không buồn không vui, tựa như Bồ Tát đang ngồi thiền nhập định.

Quần thần nhìn hoàng thượng, lại nhìn Phan thượng thư, cuối cùng ánh mắt đổ dồn về phía Phương đại nhân đang tựa lưng vào cột nhà ngủ gật, mọi người rơi vào trạng thái trầm tư, bọn họ giống như đã ngủ thấy một mùi gì đó, mơ hồ có cảm giác, dường như triều đình sắp nổi lên một hồi phong ba bão táp....

Văn võ bá quan trong lòng đều có tâm tư riêng, trên kim loan điện đã không còn nghe thấy tiếng người nói chuyện.

Sau một lúc lâu, thanh âm của hoàng thượng mới chậm rãi vang lên: " Truyền chỉ, Phùng Cửu Dao dẫn quân tiến nhập thảo nguyên, tập kích bất ngờ, lập được đại công cho giang sơn xã tắc, ban chức đại tướng quân Long Vũ quân, thống lĩnh toàn quân Long Vũ, tước phong Nghị Dũng Bá, thực ấp năm trăm hộ. Thưởng tư lỵ trăm cuộn, hoàng kim ngàn lượng."

Quần thần nghe được, nhất thời ngẩn người. Phương Tranh đẩy thuyền theo nước, mau chóng dẫn đầu tung hô, nói: " Hoàng thượng anh minh! Ngõ hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế...."

Lúc này, một gã tiểu thái giám đứng bên cạnh hoàng thượng, huy động phát trần, hướng phía ngoài điện lớn tiếng: " Truyền, đại tướng quân Long Vũ quân, tước phong Nghị Dũng Bá Phùng Cửu Dao, lên điện tạ ơn "

Ngay sau đó, Phùng Cửu Dao một thân khôi giáp mới tinh, sắc mặt không chút thay đổi, khí vũ hiên ngang bước vào đại điện, không quan tâm đến quần thần đang nhìn mình bằng ánh mắt phức tạp, dừng lại trước ngai vàng của hoàng thượng khoảng hai mươi bước, quỳ xuống dập đầu, nói: " Mặt tướng Phùng Cửu Dao lĩnh chỉ, tạ long ân của hoàng thượng! Ngõ hoàng vạn tuế, vạn vạn tuế!"

Hoàng thượng mỉm cười nói: " Phùng ái khanh bình thân. Ngươi cùng các tướng sĩ đã phải chịu nhiều khổ cực, các ngươi đã không cô phụ lòng kỳ vọng của trẫm, tốt lắm!"

Phùng Cửu Dao cung kính nói: " Trận chiến này, toàn bộ đều nhờ hồng phúc của hoàng thượng, chúng tướng một lòng quên mình phục tùng mệnh lệnh, còn có Phương đại nhân kế sách cao minh, cho nên mới thắng được trận này, mặt tướng không dám kể công."

Phương Tranh nghe vậy, mặt mày vui mừng hơn hở, con người của Phùng đại ca thực là lương thiện, chỉ có nói vài câu mà thôi, như thế nào lại đổ hết công lao lên người của ta đây? Ta dâng một trái đào qua, nhưng hẳn lại đẩy một trái mận lại đây....Mọi người có phúc cùng hưởng a!

Hoàng thượng cười nói: " Phùng ái khanh, không cần phải khiêm tốn, trận chiến này toàn bộ đều nhờ Phùng ái khanh noi gương cho binh sĩ, đốc sức tử chiến, khiến cho Hoa triều ta tránh được một trường hao kiếp chúng sinh, công lao của Phùng ái khanh thực to lớn. Phùng ái khanh, trẫm ngoại trừ phong thưởng, người còn muốn làm chuyện gì nữa hay không? Chỉ cần người nói ra, trẫm sẽ đáp ứng nguyện vọng của người."

Phương Tranh vừa nghe được đã kích động, thiếu chút nữa không tự chủ được mà nhảy dựng lên. Chuyện này cũng giống như có một người đưa cho người một tấm chỉ phiếu chưa điền số, chỉ cần người thích điền thì cứ điền, điền cho đến khi nào người hài lòng mới thôi.

Hảo sự cỡ nào a! Tựa như một câu truyện cổ tích xảy ra trong hiện thực. Đồng thời Phương Tranh cũng cao hứng thay cho Phùng Cửu Dao, bản thân của hắn nhận không được cũng bắt đầu tưởng tượng: " Nếu là ta, ta sẽ chọn cái gì đây? Bạc? Không cần, trong nhà có quá nhiều. Mỹ nữ? Cũng không cần, trong lúc hoàng thượng cao hứng lại ban thưởng Trường Bình công chúa cho mình, thì chuyện này thực sự lỗ vốn a. Ngoại trừ Trường Bình ra còn có mỹ nữ khác? Cũng không được, hoàng thượng ban thưởng mỹ nữ cho người, cần bản đều đã bị hắn sử dụng qua a, thiếu gia cũng không muốn thu về giúp hắn."

Rốt cuộc muốn cái gì đây? Thật đau cả đầu! Chẳng lẽ đã đạt tới cảnh giới vô dục vô cầu? Vậy thiếu gia ta còn đứng ở chỗ này làm chi?

Quan sát Phùng Cửu Dao, bỗng nhiên Phương Tranh nảy ra một sáng kiến: " Ngu quá đi! Chọn kim bài miễn tử a! Có đồ chơi này, có thể tung hoành ngang dọc trong khắp thiên hạ, không quan tâm đến hậu họa gì, ai cũng không trị nổi người, còn đồ vật nào tốt hơn so với nó đây? Đúng vậy! Chọn kim bài miễn tử!"

Phương Tranh không khỏi tò mò nhìn Phùng Cửu Dao, không hiểu nguyện vọng của hắn sẽ là gì? Bạc, mỹ nữ hay là thăng quan?

76. Chương 76: Thánh Ý

Theo Phương Tranh phỏng chừng, cũng không đúng, với tính tình của Phùng Cửu Dao, khẳng định hắn sẽ vì những binh sĩ tử trận tại thảo nguyên mà xin tiền trợ cấp.

Quả nhiên, sau khi Phùng Cửu Dao nghe được hoàng thượng nói xong, bái xuống thật sâu nói: " Bẩm hoàng thượng, thứ gì mặt tướng cũng không cần. Nhưng cầu hoàng thượng có thể cho gia quyến của các tướng sĩ chết trận có thêm một ít trợ cấp, như vậy mặt tướng cùng toàn thể tướng sĩ vô cùng cảm tạ thánh ân!"

Phương Tranh nghe vậy liền nhếch miệng, nhìn hắn, đúng là không sai! Đều bị bổn thiếu gia nghĩ tới, người quá thông minh cũng không phải là chuyện tốt, đối với nhau không có sự suy đoán trông chờ, sau này bổn thiếu gia nên biến thành ngốc nghếch hơn một chút mới cảm thấy vui sướng.

Sắc mặt hoàng thượng trầm thống nói: " Phùng tướng quân ở địa vị cao mà không quên đồng đội, trẫm rất vui mừng. Những tướng sĩ cùng bách tính vì Hoa triều xả tắc mà hi sinh, theo lý nên trợ cấp, không thể làm cho gia quyến các tướng sĩ thất vọng đau khổ. Phùng tướng quân yên tâm, sau đây trẫm sẽ hạ chỉ, lệnh cho Hộ Bộ thống nhất một danh sách những tướng sĩ chết trận, mỗi tháng sẽ được trợ cấp bạc."

Phùng Cửu Dao lễ bái nói: " Vì thần thay mặt các tướng sĩ chết trận bái tạ hoàng thượng long ân! Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!"

Lúc này quần thần đều quỳ gối, hô to vạn tuế gia nhân đức.

Việc này đã qua, triều đình lại khôi phục bình tĩnh, Phùng Cửu Dao đã trở thành đại tướng của Long Vũ quân, có tư cách xếp hàng trong đội ngũ quan viên trong triều, tiểu thái giám đưa hắn đến đứng trong hàng võ tướng, Phương Tranh nhìn thấy Phùng Cửu Dao đang đứng gần như đối diện với mình, nhất thời vui mừng đến nướng đôi mày, lần này thật tốt, có bạn rồi.

Vì vậy Phương Tranh hướng Phùng Cửu Dao dùng sức chớp mắt, Phùng Cửu Dao vẫn nghiêm túc, gương mặt không chút biểu tình, Phương Tranh vừa nháy mắt nướng mày, vừa nhần mặt đủ thứ, biểu tình của

Phùng Cửu Dao trước sau như một, liếc cũng chưa từng liếc qua hắn. Phương Tranh tự mình làm một hồi, cảm thấy buồn chán, vì vậy thành thành thật thật dựa vào cây cột tiếp tục ngủ gục.

Quần thần cũng vẫn như thường ngày bấm tấu những chuyện cần xử lý, một quốc gia lớn như vậy, sự tình phải giải quyết thì đủ loại, sông ngòi, trồng trọt, thuế má, binh hướng...Làm hoàng đế kỳ thực cũng rất khổ sở, cũng không biết vì sao lại có nhiều người cứ chém giết nhau giành giật vị trí này, ngồi lên rồi sau đó làm bản thân mình phải mệt mỏi đến chết khiếp, đáng giá như vậy hay sao?

Vào giữa trưa, lâm triều rốt cục kết thúc, Phương Tranh cùng quần thần hô to muôn năm xong, tất cả liền đi ra khỏi kim loan điện.

Sắc mặt Phan thượng thư hằm hằm đi ra đầu tiên, hoàn toàn khác với lúc trước, Phan thượng thư tựa hồ như ý thức được điều gì, cũng không cùng quần thần nói chuyện, cũng không hề nhìn Phương Tranh một lần, tùy ý hướng mọi người chấp tay, liền vội vã đi thẳng ra cửa cung.

Quần thần mơ hồ tách khỏi Phương Tranh vài bước, đối với Phan thượng thư tựa hồ cũng không còn nhiệt tình như xưa. Trước khi thế cục còn chưa rõ ràng, đối với hai nhân vật chuyên gây mưa gió, chính mình nên bảo trì cự ly một chút cho thỏa đáng. Nói không chính xác là xem hai vị này đánh cờ coi ai sẽ thắng, vạn nhất đội đi sai, làm hại mình còn liên lụy đến toàn gia.

Phương Tranh nhìn theo bóng lưng Phan thượng thư cười nhạt mấy tiếng, lão già kia, chúng ta chờ xem, thiếu gia sẽ chơi với người, xem ai thu thập ai trước.

"Phương lão đệ, hôm nay lâm triều, người vì Phùng mẫu cùng những huynh đệ chết trận trượng nghĩa nói thẳng, Phùng mẫu đứng bên ngoài điện đều nghe được, Phùng mẫu...Ai, Phùng mẫu không nói được gì, ta cùng các huynh đệ vô cùng ghi khắc đại đức của lão đệ!" Phùng Cửu Dao nói sau lưng Phương Tranh, giọng nói tràn ngập sự cảm kích.

Phương Tranh xoay người cười nói: "Phùng đại ca, khách khí quá, chúng ta là huynh đệ, hà tất lại khách sáo, hỗ trợ hắn nên làm, chỉ cần đừng nhắc đến tiền, chuyện gì cũng dễ nói..."

Phùng Cửu Dao tuân mồm hô: "..."

Phương Tranh vỗ vai hắn cười nói: "Ai, người đứng là không có chút tính hài hước, lẽ nào người không phát hiện ta là một người rất khôi hài hay sao?"

Phùng Cửu Dao hiển nhiên là một người không biết khôi hài, vì thế đối với lời hài hước của Phương Tranh không chút hiểu biết, chỉ nhìn Phương Tranh dăm dăm nói: "Phương lão đệ, Phùng mẫu đã sớm nhìn ra người là một hán tử, quả nhiên Phùng mẫu không nhìn lầm. Vì các huynh đệ đã chết trận, lão đệ không tiếc đắc tội quyền quý trong triều đương thời, loại phẩm đức này thật sự là đạo đức tốt, làm cho Phùng mẫu kính phục!"

Phương Tranh cười gượng, có vẻ rất là chột dạ. Kỳ thực hắn cũng không hoàn toàn vì các tướng sĩ, lão già kia vốn có xích mích với thiếu gia ta, hơn nữa thiếu gia chỉ vì muốn đơn giản tranh một chút khẩu khí cho người mà thôi.

Bất quá, nếu Phùng Cửu Dao đã ca ngợi hắn nhiều như vậy, không tiếp nhận cũng không hợp, bản thiếu gia không thể làm gì khác hơn là sợ hãi mà nhận - thật đúng là "sợ mà nhận" lấy a...

Lúc này Tào công công đi tới trước mặt Phương Tranh, vẻ mặt tươi cười nói: "Phương đại nhân, ta phụng khẩu dụ của hoàng thượng, thỉnh ngài đến ngự thư phòng."

Phương Tranh vội chấp tay nói: "Khổ cực Tào công công, hạ quan đi ngay."

Nói xong từ trong tay áo lấy ra ngân phiếu, nhét vào trong tay Tào công công, cùng giao tiếp với thái giám trong cung, điều này đã thành lệ cũ.

Phùng Cửu Dao thấy hoàng thượng tuyên gặp Phương Tranh, không dám chậm trễ thời gian của hắn, chào Phương Tranh một tiếng, liền xoay người rời đi.

Phương Tranh kéo Tào công công cùng đi, nhỏ giọng hỏi: "Ai, Tào công công, hôm nay tâm tình hoàng thượng thế nào? Ngài...có tức giận hay không?"

Dù sao hôm nay làm nháo tại triều đình, hoàng thượng khó tránh khỏi khó chịu trong lòng, làm trò trước mặt quần thần là một chuyện, nhưng sau đó thu thập Phương Tranh lại là chuyện khác. Luận trò chơi đấu trí, ai có thể chơi qua tay hoàng đế? Phương Tranh có chút lo lắng, sợ vị hoàng đế vui giận bất thường này lại muốn cho hắn ăn đòn.

Tào công công cười tươi rói như đoá hoa cúc: " Ngài cứ yên tâm đi, tâm tình lúc này của hoàng thượng không tệ. Ta vừa nghe lão nhân gia còn đang cười đó."

Vậy thì ta an tâm. Phương Tranh lấy lại bình tĩnh, đi nhanh theo Tào công công tới ngự thư phòng.

Sau khi hành lễ, Phương Tranh lén lút nhìn hoàng thượng, thấy biểu tình của hắn bình thản, đang cầm bút phê duyệt tấu chương.

Phương Tranh là một người cơ trí, thấy thế liền tiến nhanh tới, xắn tay áo bắt đầu mài mực cho hoàng thượng.

Hoàng thượng ngẩng đầu liếc mắt nhìn hắn, Phương Tranh vội vàng nở nụ cười lấy lòng hắn. Hoàng thượng cũng không phản ứng, sau cái liếc mắt lại cúi đầu tiếp tục phê duyệt tấu chương.

Quần thần hai người cứ trầm mặc trong bầu không khí như vậy suốt nửa canh giờ, Phương Tranh mài mực tới mức cổ tay đau nhức, thấy hoàng thượng còn chưa có ý ngừng tay, vội vàng thổi mực trong tay xuống, lại tìm ra một cây quạt, bắt đầu quạt cho hoàng thượng.

Một lúc lâu, hoàng thượng liếc mắt nhìn hắn, bỗng nhiên mở miệng: " Phương Tranh, người đang quạt cho trẫm, hay đang quạt cho chính người?"

" A?" Phương Tranh cả kinh nhìn cây quạt trong tay mình, nguyên lai quạt quạt, cũng không phát giác ra đang quay lại quạt cho mình.

Cười một tiếng ngượng ngùng, Phương Tranh xấu hổ nói: " Thật không phải, hoàng thượng, vi thần ở nhà chưa từng hầu hạ người khác, hì hì, chưa có kinh nghiệm..."

Rốt cục hoàng thượng buông bút xuống, thở dài nói: " Phương Tranh, người thật sự là quá lỗ mãng, bảo trẫm nên nói người thế nào đây?"

Phương Tranh cười nói: " Dạ dạ dạ, hoàng thượng cao kiến, vi thần thực sự không thích hợp hỗn trong triều đường....Ách, sai rồi, không thích hợp phát triển trong triều đường...hì hì."

Hoàng thượng nói: " Từng cử động trong triều đình đều liên quan đến thiên hạ thương sinh, tự tính tình hồ đồ của người, tương lai rốt đầu cũng không biết chết như thế nào. Người nói một chút, người vào triều mới vài ngày, liền kết xuống thù hận lớn như vậy với Phan thượng thư. Nếu kéo lâu dài, cả triều văn võ chẳng phải đều bị người đắc tội? Người thanh niên, trước khi làm việc gì, thì nên suy nghĩ kỹ cho thỏa đáng."

Phương Tranh đã hiểu rõ, không ngờ hoàng thượng gọi tới là để giáo huấn ta. Được, lão tử thành thành thật thật ra vẻ đáng thương, vị lão gia tử này ta thật sự không thể trêu vào.

Ai biết hoàng thượng nói vài câu thì thay đổi ý: " Nhưng...hành vi hôm nay của người, tuy đánh bậy đánh bạ, lại bị người qua được, ha ha. Phương Tranh, vận khí của người cũng không sai."

" A?" Phương Tranh cực kỳ kinh ngạc: " Hoàng thượng, là ý tứ gì?"

" Phan thượng thư, ai, làm cho trẫm rất thất vọng!" Hoàng thượng trầm thống nói.

" Phan thượng thư vốn là nguyên lão hai triều, ngày xưa lúc trẫm còn là thái tử, Phan thượng thư đã là Lại Bộ Tả Thị Lang của tiên hoàng, trải qua hơn mười năm, từ một thị lang nho nhỏ, lên chức chấp chưởng chức thượng thư của quan lại Hoa triều, kiêm nhiệm chức thái sư thái tử, địa vị trên quần thần, dưới một người mà trên trăm triệu người. Trẫm đối với hắn thật không tệ, mấy năm nay giao nhiều quyền lực cho hắn, đối với hắn thật sự tín nhiệm, không nghĩ tới hắn...Ai!"

" Không nghĩ tới nhân phẩm hắn không tốt?" Phương Tranh thủ tiếp lời thăm dò.

Hoàng thượng trừng mắt liếc hắn: " Nhân phẩm người khác không tốt, cũng còn tốt hơn so với người!"

Hoàng thượng than thở: " Năm gần đây Phan thượng thư càng lúc càng làm cho trẫm thất vọng. Bè cánh đầu đá, mưu hại đại thần, tham ô quốc khố, đầu độc thái tử... Từng chuyện từng chuyện, từng việc từng việc, thật làm trẫm đau lòng không thôi!"

Phương Tranh nghe được ngẩn người, nguyên lai hoàng thượng cũng biết lão gia hỏa này không phải là thứ tốt sao? Vậy thì dễ rồi, lão tử phụng chỉ đi quét nhà hần, nam thì bắt chém đầu toàn bộ, nữ thì sao, trẻ tươi xinh đẹp lưu lại cho mình, ân, cấp cho Mập Mạp cùng Phùng đại ca mấy người, còn già xấu thì sung quân, gia sản thì tịch thu, ta phân nửa, quốc khố phân nửa, cái này gọi là hai bên cùng tốt, chia năm năm...

" Hoàng thượng anh minh, cuộc đời vi thần trung tâm ngay thẳng, ghét ác như cừu, thần đã sớm nhìn ra người này không giống người tốt, cho nên vi thần không sợ quyền quý, dám mắng hần ngay giữa triều đình, a, sai, là cãi nhau, cãi nhau."

Hoàng thượng hậm hực nói: " Hôm nay ngươi gây chuyện, suýt chút nữa phá hủy đại sự của trẫm! Ngươi cũng biết tội?"

Phương Tranh thất kinh: " Hoàng thượng, vi thần không có a!"

Hoàng thượng hừ nói: " Việc triều đình, chỉ một là động toàn bộ, giống như người cứ chạy độn loạn, sẽ làm cho hần cảnh giác, nếu hần lập tức thu liễm, ẩn nấp cánh chim, cục diện trẫm bày ra, đã bị ngươi một mình phá hủy!"

" A?" Phương Tranh giật mình mở to miệng, hoàng thượng lão gia tử âm hiểm quá nha, đối phó một người mà đã chuẩn bị lâu như vậy, mà cần thiết vậy sao? Trực tiếp hạ thánh chỉ bắt hần đem đi chém không phải là gọn gàng hơn.

Đôi mắt sắc bén của hoàng thượng tựa hồ nhìn ra suy nghĩ của Phương Tranh, cười lạnh nói: " Bởi vậy nói ngươi còn quá trẻ, những năm gần đây, Phan thượng thư ở trong triều quảng kết vây cánh, cầm giữ triều chính, lừa trên gạt dưới, chẳng biết có bao nhiêu bí mật và thế lực mà không ai biết, ngươi cho là hoàng đế luôn vạn năng sao? Một đạo thánh chỉ là có thể giải quyết bất luận việc gì sao? Đến lúc đó vây cánh của hần như tro tàn lại cháy, thậm chí trực tiếp đứng lên tạo phản, trẫm nên làm gì bây giờ? Đối đãi địch nhân, sẽ không động thủ, một ngày động thủ, nhất định phải nắm chắc mười phần đưa hần vào chỗ chết, vĩnh tuyệt hậu hoạn, bằng không chính là tự cấp cho mình thêm nhiều phiền toái, tự đào mộ chôn mình."

Quá thâm ảo, nghe không hiểu...Vây cánh có nhiều, thì lại hạ thêm vài đạo thánh chỉ thôi, bắt hết cả đám, không phải được sao? Trong đầu những người cổ đại này rốt cục có bao nhiêu quanh co đến như vậy đây?

77. Chương 77: Giả Bệnh Cùng Cầu Thân

" Hoàng thượng...Ân, hoàng thượng anh minh!" Phương Tranh ậm ừ hồi lâu, không biết nên làm sao nói tiếp, không thể làm gì khác hơn là nói ra một câu vớ mông ngựa phi thường lớn.

Hoàng thượng là người khôn khéo ra sao, thấy bộ dáng này của hần thì đã biết hần nghe không hiểu. Vì vậy hoàng thượng cười cười, nói: " Không hiểu cũng có chỗ tốt khi không hiểu, tuổi còn trẻ, biết những sự tình dơ bẩn này càng ít càng tốt. Chờ khi ngươi hiểu rõ hết mọi việc thì tâm tư cũng sẽ thay đổi thôi!"

Những lời này Phương Tranh nghe hiểu, theo sự hiểu biết của hần, hoàng thượng là đang thưởng thức sự đơn thuần của bốn thiếu gia. Ân, bốn thiếu gia xác thực vô cùng đơn thuần nha.

Hoàng thượng nói: " Phương Tranh, trước khi ngươi nhập triều, học cùng trường với Vô Bệnh, lại hợp ý với Mật nhi, hơn nữa thái độ làm người của ngươi trẫm cũng...Ân, chỉ có thể nói là không đáng ghét lắm, nên trẫm mới yên tâm đem chuyện này nói cho ngươi nghe. Thế nhưng ngươi phải nhớ kỹ, hôm nay những lời trẫm nói với ngươi, chuyện rất trọng đại, một chữ cũng không cho tiết lộ ra ngoài. Bằng không, tịch thu tài sản cùng giết sạch cả nhà, tru diệt cửu tộc! Ngươi cần phải cẩn thận nhớ kỹ! Đã biết chưa?"

Phương Tranh sợ đến co rụt cổ lại, hoàng đế nói tru cửu tộc, những lời này nặng ký hơn những lời hăm dọa thường ngày của Trường Bình công chúa. Ngươi có thể không xem công chúa là gì, nhưng lời hoàng thượng nói ra miệng, hay nhất là nên nghe vào, cũng giống như hần nói: " Cẩn thận nhớ kỹ."

Về mặt cầu xin, Phương Tranh nói: “Hoàng thượng, nếu là bí mật, ngài đừng nói với vi thần chứ! Lỡ như ngày nào đó ta ngủ lại nói mớ làm sao đây? Nếu không phải do vi thần nói ra, lại có người biết được từ cách khác, làm sao bây giờ?”

Hoàng thượng sầm mặt nói: “Cũng tru di cửu tộc ngươi!”

Phương Tranh thật sâu bái phục: “Hoàng thượng xử sự công chính liêm minh, công bằng, làm cho vi thần vạn phần kính nể...”

...Cuối cùng hẳn cũng đã biết tính tình ngang ngược không nói lý của Trường Bình từ đâu di truyền tới...

Hoàng thượng mỉm cười: “Sau này nếu những lời vô mộng ngựa không phải nói thật tình, thì đừng nói ra, trăm còn chưa già đến hồ đồ. Sau này đừng gây sự để tạo rắc rối cho trăm, mọi việc nếu có thể nhẫn nhịn thì nhẫn, không đến thời khắc cần thiết, thì đừng cường ngạnh xuất đầu, trăm kỳ vọng với ngươi rất cao, chính ngươi cũng phải biết tự chủ lấy mình.”

“Ý tứ của hoàng thượng là, muốn vi thần bắt đầu ra vẻ đáng thương?”

“Ra vẻ đáng thương? Ha ha, ngươi muốn nói như thế cũng không phải không được. Vậy ngươi cứ thành thành thật thật giả vờ đáng thương trong vài ngày đi, cục diện trăm đã bày ra, nhưng còn chưa tới thời gian thu vông, rất nhiều địa phương còn chưa hoàn thiện, trăm không hi vọng ngươi làm chuyện lỗ mãng, phá hủy đại cục do trăm tỉ mỉ bố trí.”

Không ngờ là ta trở thành con chuột ị bậy làm hư cả nồi nước nha! Phương Tranh phiền muộn không ngớt, sợ ta gây chuyện xấu thì ngươi cứ thẳng thắn triệt bỏ chức vụ của ta đi, thiếu gia ta cũng đâu có muốn làm quan.

Nghĩ tới đây, đôi mắt Phương Tranh xoay chuyển, từ trong lòng móc ra giấy báo bệnh đã chuẩn bị từ lâu, cười lấy lòng đưa cho hoàng thượng: “Hoàng thượng, cái này...phiền phức ngài ký một chữ lên đây, chỉ một tờ thôi, sau đó ngài muốn bố cục thế nào thì cứ bố, vi thần tuyệt đối không chen vào nửa lời...”

Hoàng thượng hiếu kỳ tiếp nhận, lăm bắm đọc: “Phượng tỷ, xin lỗi, ta vô ý trộm chiếc yếm nhỏ của tỷ, chỉ vì vóc người của tỷ quá đẹp, tiểu đệ nhìn không được...”

“A?” Phương Tranh quá sợ hãi, liền giật lại: “Ngại quá, lấy sai rồi, lấy sai rồi, ha ha ha...”

Phương Tranh lau mồ hôi, từ trong lòng móc ra tờ giấy, sau khi nhìn kỹ lại, mới đưa cho hoàng thượng, cười nịnh nói: “Hi hi, là tờ này, không sai.”

Hoàng thượng hung hăng trừng mắt nhìn hắn, tiếp nhận nhìn xem, nhíu mày nói: “Đây là cái gì? Viết những lời này có ý tứ gì?”

Phương Tranh giải thích: “Đây là giấy báo bệnh, viết ra chứng bệnh của người bệnh, hoàng thượng ngài xem, mặt trên còn có lang trung của y quán ký tên, đây chính là do đại y quán có giấy phép hành nghề viết ra, độ tin tưởng phi thường cao...”

Hoàng thượng nói: “Đây là giấy chứng bệnh của người bệnh nào? Ngươi đưa cho trăm xem làm gì? Trăm cũng không phải lang trung.”

Phương Tranh ngạc nhiên nói: “Người bệnh đó chính là thần! Bên trên có viết tên người bệnh mà?” Nói xong lấy tờ giấy báo bệnh nhìn lại, kháo! Lão lang trung đã quên viết tên của ta. Chuyện trọng yếu như vậy mà hắn lại quên sao? Phải về tìm hắn đòi trừ bạc lại mới được.

“Ách...Có thể là lang trung quên viết...hoàng thượng, vi thần bị bệnh đó!”

Hoàng thượng nhìn tờ giấy báo bệnh xin phép nghỉ, lại nhìn khí sắc Phương Tranh, nói: “Ngươi bị bệnh? Bên ngoài sốt, lại giống phong hàn, đầu thì đau nhức, kinh mạch thì sưng?”

Phương Tranh vội vàng gật đầu: “Đúng vậy, hơn nữa còn bị truyền nhiễm...”

Hoàng thượng nghi hoặc nói: “Bộ dáng này của ngươi, trăm nhìn thấy rất tốt.”

Phương Tranh cả kinh, quên giả vờ rồi!

Mắt bò mới lo làm chuông, thời gian bây giờ đã muộn. Phương Tranh liền đưa tay đỡ lấy trán, đầu nghiêng nghiêng, biểu tình thống khổ không gì sánh được: “ Ai nha, choáng váng đầu...thật suy yếu, thật suy yếu...”

Hoàng thượng tỏ vẻ quan tâm: “ Vậy có cần trầm truyền ngự y tới thăm bệnh cho người không?”

“ Không cần đâu, vi thần về nhà dưỡng bệnh chừng mười ngày nữa tháng, phỏng chừng bệnh sẽ khỏi nhanh thôi...”

Sắc mặt hoàng thượng trầm xuống: “ Phương Tranh, lá gan ngươi thật không nhỏ! Ngươi nghĩ trầm là hài đồng năm tuổi dễ gạt sao? Trầm làm hoàng đế nhiều năm như vậy, dám ở trước mặt trầm công khai khi quân, chỉ có một mình ngươi, hừ! Ngươi cũng biết khi quân là tội gì không?”

Khi quân, hẳn là phải chết à? Phương Tranh lau mồ hôi, cười gượng nói: “ Hoàng thượng, vi thần thật sự là bị bệnh, hôm nay vào triều vi thần cũng gắng gượng mang bệnh đi vào, cố gắng miễn cưỡng khởi lên tinh thần...”

“ Còn giả vờ! Có tin hiện tại trầm sẽ sai người đánh ngươi hai mươi trượng cho nhớ hay không? Nói trầm nghe xem, vì sao phải làm tờ...tờ...”

“ Giấy báo bệnh.” Phương Tranh liền giúp hoàng thượng nói ra. Nếu đã bị xem thấu, Phương đại thiếu gia cũng đơn giản không giả vờ nữa.

“ Đúng, giấy báo bệnh. Lẽ nào ngươi không muốn vào triều?”

“ Cái này...Nếu như thời gian vào triều chậm hơn hai canh giờ, vi thần sẽ rất thích...”

“ Ngươi...” Hoàng thượng trừng mắt nhìn Phương Tranh, một lát mới bắt đắc dĩ nói: “ Nếu không phải Trường Bình công chúa của trầm...Hừ, với hành vi của ngươi, mất đầu cũng không quá đáng!”

Xem ra được công chúa thích cũng không sai lắm, Phương Tranh cười lấy lòng nói: “ Dạ dạ dạ, hoàng thượng anh minh thần võ, biết vi thần là một đại trung thần, hoàng đế tốt sẽ không giết trung thần...”

Hoàng thượng nhìn chằm chằm Phương Tranh, như cười như không: “ Trầm có phải là hoàng đế tốt hay không không cần ngươi nói, nhưng trầm nhìn thế nào cũng thấy ngươi không giống như một trung thần.”

“ Người không chỉ nhìn tướng mạo đầu hoàng thượng. Hơn nữa vi thần cũng đâu có giống như một gian thần.” Phương Tranh phiền muộn nói, nữ nhi của ngươi không phải cũng thích bộ dáng này của ta sao.

“ Đừng nói nữa, sau này ngươi còn phải thành thật ngoan ngoãn vào triều cho trầm, đừng ra vẻ gạt gẫm trầm, lần này thì thôi, lần sau nếu còn dám khi quân, trầm liền cho ngươi kiến thức cái gì gọi là vương pháp!” Lời của hoàng thượng nghiêm khắc vô cùng, một cỗ uy nghiêm khiến cho kẻ khác hít thở không thông đánh úp về phía Phương Tranh.

Da đầu Phương Tranh tê rần, đây là vương bá khí trong truyền thuyết nha, dọa chết người, Phương Tranh nhanh miệng vâng vâng dạ dạ.

“ Hôm nay trầm gọi ngươi đến, còn có một chuyện, Trường Bình công chúa của trầm, liệu ngươi có tính toán gì không?” Ánh mắt hoàng thượng chăm chú theo dõi hắn, không muốn bỏ qua bất luận một tia biểu tình gì trên mặt Phương Tranh.

Dự định? Có ý tứ gì? Phương Tranh ngạc nhiên nhìn hoàng thượng. Hai người cứ đôi mắt to trừng đôi mắt nhỏ nhìn nhau, không nói một câu nào.

Một lúc lâu, hoàng thượng thở dài, nói: “ Phương Tranh, tình ý của Mật nhi đối với ngươi, trầm không tin ngươi không biết. Nếu biết, ngươi đừng có phụ nó. Từ nhỏ nó tùy ý hiếu động, tính tình không tốt lắm, nhưng lòng nó không xấu, trầm vẫn rất sủng ái nó, nó muốn gì, muốn làm gì, trầm đều tận lực làm cho nó, không muốn nó chịu bất cứ ủy khuất nào. Ngươi hiểu rõ ý tứ của trầm chứ?”

Phương Tranh làm sao không rõ? Hoàng thượng là đang hướng hắn cầu thân, chỉ là ngại với mặt mũi hoàng tộc, nói ra thật hàm súc uyển chuyển mà thôi.

Nếu như thay đổi là lúc mới quen biết Trường Bình, Phương Tranh khẳng định không cần suy nghĩ mà trực tiếp cự tuyệt. Nữ tử như vậy hẳn khẳng định là không tiêu thụ nổi. Nhưng hiện tại quen biết Trường Bình

lâu như vậy, Phương Tranh cũng dần dần hiểu rõ nàng, giống như lời hoàng thượng, mặc dù tính tình nàng tùy hứng, không tốt lắm, nhưng lòng dạ nàng lại không xấu xa. Hơn nữa nàng cũng không chút nào che giấu tình ý đối với Phương Tranh, thậm chí nguyện ý vì hắn buông xuống lòng kiêu ngạo cùng tự tôn của hoàng tộc, cô nương tốt như vậy bản thân hắn còn muốn xoi mói thêm điều gì?

Hay là mình vẫn nghĩ mình là người xuyên việt, cô nương tốt thời cổ đại nhiều vô số, không đáng cưới một vị công chúa tính tình hung hăng dữ dằn lại làm mình khó chịu. Nếu là ở kiếp trước, người giống Trường Bình lại có gia thế tốt như vậy, còn thâm tình sâu nặng đối với hắn, dù hắn nằm mơ còn cầu không được, vì sao sau khi xuyên việt thì ý nghĩ của hắn lại thay đổi như thế? Người ta đường đường là công chúa chí tôn lại cứ khóc lóc đòi gả cho người, còn có gì khiến người không vui? Đi chỗ nào tìm được chuyện tốt như thế chứ? Cho nên nói, nam nhân, đúng là không biết tự trọng.

“Hoàng thượng, việc này có thể cho vi thần trở về tử mi ngắm lại? Ngài biết, đây là chung thân đại sự, không thể qua loa.”

Hoàng thượng vui mừng vuốt râu cười nói: “Tốt, trăm đáp ứng ngươi. Việc này theo lý nên suy nghĩ kỹ, ha ha, nói thật, vừa rồi nếu ngươi không chút do dự mà đáp ứng, trăm lại cảm thấy lo lắng, không tệ, ngươi tốt.”

Phương Tranh len lén bổ sung một câu trong lòng: “Hoàng đế nha, cũng có lúc không biết tự trọng!”

Tiếp theo, hoàng thượng nghiêm mặt nói: “Phương Tranh, trăm trịnh trọng nói cho ngươi, sau này phải đối xử tốt với Mật Nhi, chớ làm cho nàng thương tâm, bằng không trăm sẽ không buông tha cho ngươi!”

“Hoàng thượng, lời này của ngài, là dùng thân phận của một vị phụ thân mà nói, hay dùng thân phận hoàng thượng để nói?”

“Nga? Có gì khác nhau?” Hoàng thượng nhíu mày hỏi.

“Đương nhiên là có khác nhau, nếu ngài dùng thân phận phụ thân mà nói, vi thần trịnh trọng đáp ứng ngài, sau này tuyệt sẽ không làm Trường Bình thương tâm!”

“Nếu lời này trăm dùng thân phận hoàng thượng nói, ngươi sẽ làm sao?”

Phương Tranh nhất thời làm ra vẻ kinh hoàng lui ra sau mấy bước, sau đó dập đầu trên thảm đỏ trong ngự thư phòng, cả người run rẩy, ngữ khí sợ hãi, còn mang theo vài phần run run: “Thần...không dám! Thần...sợ hãi...”

Sau đó Phương Tranh làm như không có việc gì đứng lên, vỗ vỗ y phục, nói: “Cứ như vậy.”

“.....”

“Cút!...Mau cút!” Hoàng thượng nghiêng răng nghiêng lợi từ trong miệng phun ra vài chữ.

78. Chương 78: Mời Khách

Chuyện giả bệnh coi như vô ích, xem ra mỗi ngày vẫn còn phải vào triều, Phương Tranh phiền muộn từ trong ngự thư phòng xám xịt đi ra, một đường buồn bã ỉu xìu đi tới hướng cửa cung, về phần chuyện của hắn cùng Trường Bình, còn phải về nhà thương lượng cùng phụ mẫu, ở cổ đại, chuyện nam nữ thành thân thì phải được trưởng bối đồng ý.

Phương Tranh vừa đi vừa nghĩ, kỳ thực cưới một công chúa cũng không tệ, đồng thời hiện tại ta cũng đã thích vị cô nương trực tính kia, hơn nữa với tính tình hay gây chuyện của mình, có một vị công chúa làm vợ, cho dù hoàng đế nhạc phụ có tức giận muốn giết chính mình thì nhiều ít cũng sẽ suy nghĩ lại một chút.

Nhưng thiếu gia ta còn muốn cưới thêm lão bà nữa, hoàng thượng và Trường Bình có phản đối hay không? Trường Bình hẳn là sẽ không, hoàng thượng thì không chắc, vạn nhất nếu hắn không cam tâm tình nguyện, thẳng thắn gọi người đem ta tiễn đi rồi tiến cung hầu hạ, thiếu gia ta làm sao sống nổi?

Chuyện này còn cần phải nói rõ ràng cho bọn họ, nếu bọn họ không đáp ứng, thiếu gia có liều mạng kháng chỉ cũng đành phải từ chối cuộc hôn nhân này. Phương Tranh mỹ mỹ mang theo chủ ý cưới ba vợ bốn nàng hầu, đi ra cửa tây cung.

Ngoài cửa có một chiếc xe ngựa đang đậu, trước xe có một người đang đứng, người này béo mập, mười phần phúc hậu, nét mặt lộ ra dáng tươi cười có vài phần hàm hậu, xa xa nhìn lại, tựa như một vị lão bản hiệu buôn hòa khí phát tài.

Người này không phải là ai khác, chính là Mập Mập.

Phương Tranh thấy Mập Mập đứng ngay cửa, kinh ngạc nói: "Chờ người?"

Mập Mập cười ngây ngô gật đầu.

"Chờ ai?"

"Chờ người."

"Chờ ta để làm chi?"

"Uống rượu."

Phương Tranh rùng mình: "Uống nữa? Hôm qua người uống chưa đủ?"

Mập Mập cười nói: "Hôm qua uống đủ rồi, nhưng hôm nay có việc vui, không thể không uống."

"Việc vui gì? Người được làm cha sao?"

Mập Mập toát mồ hôi nói: "Cũng không phải...Hôm nay chúng ta phải chúc mừng Phùng Cửu Dao chấp chương Long Vũ quân, Phùng Cửu Dao đang chờ chúng ta tại Yên Nguyệt Lâu."

"Yêu, hôm nay Phùng đại ca mời khách, hai ta được ăn, cừ thật, một lần thăng liên thăng hai cấp, sau này hẳn đi đứng xem như oai phong rồi."

Hai người lên xe ngựa, một đường thẳng tới Yên Nguyệt Lâu, nhìn thấy Phùng Cửu Dao đã chờ ngay cửa. Lúc tan triều, Phùng Cửu Dao còn mặc áo giáp, bây giờ thay võ phục, trên đầu buộc khăn, thoạt nhìn cả người thần thái sáng lạng.

Phương Tranh tiến lên cười nói: "Phùng đại ca, chúc mừng thăng chức! Hôm nay nhìn người không tệ, suất đến độ sắp vượt qua ta rồi."

Phùng Cửu Dao cười cười: "Phương lão đệ, người cũng đừng trêu chọc ta, nếu không có người ngay giữa đường triều trượng nghĩa nói thẳng, cuộc chiến ở thảo nguyên của Phùng mỗ e rằng ở trong miệng của vài người sẽ biến thành tội nhân mà thôi."

Mập Mập ở bên cười nói: "Ưu khuyết thị phi, tự có hậu nhân bình luận, chúng ta không quản được tương lai sử sách sẽ viết như thế nào, chí ít hiện tại Hoa triều vẫn là của chúng ta, quốc thổ không bị ngoại tộc xâm chiếm, bách tính không bị ngoại tộc nô dịch, đây là toàn bộ công lao của nhị vị."

Phương Tranh bĩu môi nói: "Nói thật dễ nghe, người là vương gia, trong ba người chúng ta địa vị người tối cao nhất, cũng là người có tiền nhất, lẽ nào người không biết xấu hổ để Phùng đại ca mời khách?"

Mập Mập ngạc nhiên nói: "Địa vị tối cao thì ta không nói, người có tiền nhất cũng đâu phải là ta? Phương huynh, nhà của người chính là gia tộc giàu có của Hoa triều, ai dám so sánh với người? Quốc khố còn không có nhiều tiền bằng người, hình như Yên Nguyệt Lâu mà chúng ta đang ngồi, dường như cũng là sản nghiệp của gia đình người nhà?"

Phương Tranh ngẩn người, hắng giọng: "...Nói nhỏ một chút, khê thôi, có tiền cũng không phải là lỗi của ta, tại ta lớn lên suất khí như vậy, là do trời sinh..."

Phùng Cửu Dao nói: "Hai vị đừng tranh cãi nữa, hôm nay ta làm chủ, để cho ta trả."

Nói xong Phùng Cửu Dao đi thẳng vào Yên Nguyệt Lâu. Phương Tranh cùng Mập Mập liếc mắt nhìn nhau, cũng theo đi vào.

Yên Nguyệt Lâu cao đến năm tầng, Mập Mập nói không sai, nó xác thực là một trong những sản nghiệp của Phương gia, là tửu lâu xa hoa lớn nhất kinh thành.

Chưởng quỹ Yên Nguyệt Lâu từ lúc Phương Tranh vừa vào cửa thì đã nhìn thấy hắn, tiểu nhị trong tửu lâu có lẽ không nhận ra hắn, nhưng chưởng quỹ thì nhận thức Phương Tranh, nhìn thấy ba người đi vào, đôi mắt chưởng quỹ sáng lên, vội vàng tiến tới đẩy tiểu nhị đang tiếp đón tránh ra, tự mình đi ra phía trước, hướng Phương Tranh hành lễ cười nói: "Gặp qua thiếu gia, thiếu gia hôm nay cùng quý hữu đến dùng cơm sao?"

Phương Tranh gật đầu, chỉ chỉ Phùng Cửu Dao nói: "Đừng hỏi ta, hỏi hắn, hôm nay hắn mời khách, tìm một phòng trang nhã ở tầng năm cho chúng ta."

Chưởng quỹ vội vàng đưa ba người Phương Tranh đi lên, trên đường ân cần lấy lòng đưa bọn họ lên đến tầng năm.

Tìm một phòng mà bên ngoài cửa sổ có cảnh trí đẹp để ngồi xuống, tiểu nhị dâng trà cùng ít điểm tâm, chưởng quỹ hướng Phùng Cửu Dao cúi người, cười đến vẻ mặt đầy nếp nhăn: "Chẳng hay vị đại gia muốn chọn món gì, ngài cứ nói, tiểu nhân sẽ dặn dò đầu bếp làm ngay."

Phùng Cửu Dao có chút không được tự nhiên, xem ra hắn rất ít đến tiệm ăn, ậm ừ một lát, lúc này mới nhìn Mập Mập và Phương Tranh nói: "Xin thỉnh Phúc...Ách, thỉnh vị huynh đài này và thiếu gia các người gọi món ăn đi, tùy tiện chọn lựa."

Hiếm khi nhìn thấy được Phùng Cửu Dao có thời gian tự tại như thế này, Phương Tranh cười tủm tỉm nhìn hắn, sau đó hướng Mập Mập nói: "Ai, muốn ăn gì người cứ chọn đi, hôm nay Phùng đại ca mời khách, hai ta sẽ hưng hăng chinh cho hắn một lần."

Mập Mập cười nói: "Đúng vậy, hôm nay Phùng tướng quân thắng chức, sau này tiền đồ rộng lớn, nên ra chút tâm huyết mới phải."

Phùng Cửu Dao nghe vậy xấu hổ cười cười, không nói chuyện.

Thấy Mập Mập cùng Phùng Cửu Dao khách khí nhún nhường cho nhau, Phương Tranh không nhịn được nói: "Không chọn thì để cho ta, chưởng quỹ, ghi nhớ, chừng dê con, chừng đuôi hươu, nướng vịt, nướng gà, nướng ngỗng..."

Phương đại thiếu gia thật đúng là không khách khí, một hơi chọn hơn mười món thức ăn chiêu bài của Yên Nguyệt Lâu, càng nói càng nhanh, càng nói càng nhiều, cũng chẳng khác gì đang điểm danh các món thức ăn.

Phùng Cửu Dao có chút không yên, thần sắc trên mặt càng ngày càng xấu hổ, cũng nhờ Mập Mập có ánh mắt sắc bén, nhìn thấy vẻ quần bách của Phùng Cửu Dao, Mập Mập ho khan vài tiếng, dùng chân âm thâm đá vào chân Phương Tranh một cước.

Phương Tranh ngán người, mờ mịt nhìn về phía Mập Mập, Mập Mập bí ẩn trừng mắt nhìn hắn, lại nhìn qua hướng Phùng Cửu Dao mấp máy môi.

Phương Tranh chợt hiểu, đầu óc của ta đúng là heo! Cũng do bản thân quá tự đắc, nhất thời đã quên mất Phùng Cửu Dao chỉ là một người mang binh, chút bổng lộc gầy còm mỗi tháng còn phải nuôi cả gia đình, làm gì có tiền dư dả mà đến tiệm ăn? Càng không cần nói tới chọn được thức ăn đắt giá, bán cả người hắn cũng không trả nổi tiền nha.

Phương Tranh ngại ngùng lắc đầu, nói: "Lòng gà nướng, heo hầm bát bảo, vịt nướng gạo nếp, gà rừng..chưởng quỹ, vừa rồi những món ta nói..."

Chưởng quỹ vội vàng nói tiếp: "Đều nhớ kỹ, ngài yên tâm, lập tức làm ngay."

"Không, ý tứ của ta là, những món vừa rồi ta đã nói, chúng ta cũng không chọn."

"A?" Chưởng quỹ tròn mắt, thiếu gia...là có ý tứ gì nha? Lấy ta ra trêu đùa sao?"

"Phốc..." Mập Mập nhịn không được phun cả ngụm trà trong miệng ra ngoài. Mà biểu tình Phùng Cửu Dao như khóc như cười, rất là quái dị.

” A cái gì a, vừa rồi bản thiếu gia chỉ muốn luyện luyện mồm mép mà thôi. Người cứ mang lên hai món mặn, hai món điểm tâm, lại thêm mấy vò rượu, đủ rồi!”

Chưởng quỹ cười khỏ ứng đáp, xoay người đi ra khỏi phòng.

Phương Tranh quay đầu lại, quan sát hình thể của Mập Mập, giống như nhớ ra được điều gì, đứng dậy đuổi theo lớn tiếng nói: ”Ai! Làm nhiều một chút cho ta! Phải thật nhiều, phải đựng bằng khay lớn! Nếu không cẩn thận ta phạt người đi làm bồi bàn...”

Chưởng quỹ vừa đi tới thang lầu nghe vậy thiếu chút nữa té ngã luôn xuống phía dưới, trong lòng liên tục cười khỏ, thiếu đông gia thật đúng là...thực sự là thiếu đông gia a. (đông gia tức là chủ nhân)

Trở lại phòng ngồi trở xuống, thần sắc Phùng Cửu Dao ám áp nói: ”Các người.. .các người đúng là không thể so sánh a.”

Phương Tranh cười tủm tỉm nói: ”So cái gì mà so, mỗi người đều tự có sở trường, so tiền nhiều, khẳng định người không so bằng ta, nếu so ra trận giết địch, ta khẳng định không so bằng người...”

Mập Mập hăng hái bừng bừng nói: ” Còn ta?”

Quan sát Mập Mập, Phương Tranh nhìn Phùng Cửu Dao nói: ”Nếu so lượng cơm ăn, hai chúng ta cộng lại cũng không so bằng người...”

“ ... ”

Rượu và thức ăn đưa lên thật nhanh, hơn nữa đúng như Phương Tranh phân phó, thật sự rất ”hoành tráng”, thức ăn trên bàn người khác đều dùng đĩa đựng, còn trên bàn bọn họ lại bày ra bốn cái chậu, ít nhất là cũng cỡ cái nồi. Xem ra chưởng quỹ đối với cương vị công tác làm bồi bàn không hề hứng thú, cho nên nghiêm ngặt chấp hành chỉ thị của thiếu đông gia, làm việc thật cẩn thận tỉ mỉ.

Rượu là rượu ngon, nữ nhi hồng hai mươi năm, ba người mở nắp bình, người một chén ta một chén uống thật hứng thú, vừa uống vừa trò chuyện.

”Phương huynh, nghe nói mấy ngày trước người đánh nhi tử của Phan thượng thư, hôm nay ở ngay tại triều đã chọc giận hần đến ngắt xiú, Phan thượng thư đã làm gì đắc tội người?” Mập Mập uống một ngụm rượu hỏi.

Phương Tranh thở dài: ”Đừng nói nữa, hôm nay vào lúc tan triều, còn bị phụ hoàng người gọi tới ngự thư phòng mắng cho một trận. Kỳ thực cũng không có chuyện gì lớn, vừa mới bắt đầu, nhi tử của Phan thượng thư chạy tới Ngọc Như Trai của ta, còn đùa giỡn lão bà của ta, nga, là Yên Nhiên, ta lại không biết hần là ai, cho nên kêu hộ viện chỉnh hần một trận, kết quả đã chọc giận Phan thượng thư.”

Mập Mập cười to nói: ”Nhi tử của Phan thượng thư còn có biệt hiệu là Phan bán thành, có người nói thành bắc Kim Lăng đều do hần định đoạt, hiện giờ xem như đã lật thuyền trong mương, Phan bán thành gặp phải Phương thái tuế, đây là do năm hạn của hần a.”

Phương Tranh hí mắt lại suy nghĩ: ”Sao ta nghe lời này có chút gì không đúng vậy?”

Mập Mập cười nói: ”Người nha, người coi như lời này là ta khen người đi.”

Phùng Cửu Dao nói: ”Phương lão đệ, việc này còn phiền phức không? Nếu người còn muốn chỉnh nhi tử của Phan thượng thư, trên tay Phùng mỗ còn có vài tên thuộc hạ linh trí, có thể trị hần một lần.”

Uy, cùng quân đội kết giao quan hệ đúng là khác nha, thủ hạ của lão Phùng sẽ không phải giống bộ đội đặc chủng nửa đêm mò vào nhà ám sát người ta đó chứ? Phương Tranh nghe vậy có điểm động tâm, có thể phái người mò vào phủ đệ của Phan thượng thư, sau đó một đao thiến đi nhi tử của hần, cuối cùng hưởng hoàng thượng tiền cử, tuyên hần tiến cung làm như Đông Phương Bất Bại mỗi ngày chỉ thêu hoa, tình cảnh này, hắc hắc...

79. Chương 79: Tụ Yển

Cố gắng ném suy nghĩ trong đầu ra ngoài, Phương Tranh tự nhắc nhở chính mình: "Cháu trai, giả bộ đáng thương a!"

Phương Tranh cười khổ nói: "Quên đi, hôm nay hoàng thượng đã mắng ta một trận, từ nay về sau ta sẽ thành thành thật thật giả bộ đáng thương đi, dù sao ta cũng không bị tổn thất gì, tiểu tử đó cho đến bây giờ vẫn còn đang nằm trên giường, hấn so với ta còn thảm hơn rất nhiều."

Mập Mập nghiêm mặt nói: "Phương huynh, phụ hoàng ta nói đúng, lúc này quả thật không nên gây thù kết oán cùng với Phan thượng thư, Phan thượng thư ở trong triều đình giữ chức Lại Bộ, quan viên trong thiên hạ có hơn một nửa là xuất thân từ môn hạ của hấn, hơn nữa mấy chục năm nay hấn đã thâm căn cố đế ở trong kinh thành, thế lực to lớn, ngay cả phụ hoàng ta cũng phải kính hấn ba phần, bằng vào sức một mình người, sợ rằng sẽ không đấu được hấn."

Phương Tranh cười cười, thầm nghĩ, phụ hoàng của người đã sớm nói cho ta biết, chuyện này bản thân ta cũng không muốn nhúng tay vào, bất quá cũng không còn bao lâu nữa, phụ hoàng của người sẽ lên võ đài chiến đấu cùng lão già kia, nhiều lắm bốn thiếu gia cũng chỉ đứng bên cạnh ồn ào, cổ vũ hai tiếng mà thôi. Hoặc có thể ta sẽ hát một bài trợ hứng cũng được.

"Ai, trong lúc uống rượu miễn bàn tới lão già kia, mất hứng! Nói chuyện khác cao hứng hơn đi." Phương Tranh nói.

Mập Mập cười nói: "Chuyện cao hứng không phải không có, nghe phụ hoàng ta nói, đêm qua từ phương bắc truyền quân báo về, người Đột Quyết đã nội chiến rồi, ha ha."

Phương Tranh bĩu môi một cái: "Dừng! Chuyện này đã có trong dự đoán, có cái gì mà phải cao hứng đây."

Mập Mập cười cười: "Người nghe ta nói hết đã nha, sau khi Phùng tướng quân rút về biên cảnh, Đột Quyết Khả Hãn lui binh trở về, tiến nhập vào thảo nguyên không nói hai lời, liền chuẩn bị binh mà hướng đệ đệ của hấn phát động tấn công, ngay cả một cơ hội giải thích cũng không cho. Mặc Xuyên thấy ca ca vô tình như thế, cũng lười giải thích, lập tức triệu tập các tráng đinh trong bộ tộc của hấn, cùng ca ca chiến đấu. So sánh góc độ binh lực của song phương, hắc hắc, kẻ tám lạng người nửa cân, hiện tại bọn chúng vẫn còn đang đánh nhau sứt đầu mẻ trán a."

Mập Mập thở dài một hơi: "Nói tới đây, ta thực lòng bội phục Phương huynh nha! Không hiểu trong đầu của người đang chứa cái gì? Ngay từ ban đầu cho đến lúc này, mỗi một bước đi của người Đột Quyết đều bị người tính toán cặn kẽ, không sai chút nào, bọn hấn cũng không phải là con thân sinh của người, như thế nào người lại hiểu biết được tính tình của bọn hấn?"

Phương Tranh trừng mắt, nói: "Làm sao lại nói như vậy đây? Nếu thật sự là ta thân sinh ra chúng, bốn thiếu gia sẽ trói chặt bọn hấn, làm đồ chơi mang ra dọa người."

Phùng Cửu Dao cảm thấy hứng thú liền hỏi: "Có chuyện gì sao?" Hấn vừa quay về kinh thành không bao lâu, tin tức ở thảo nguyên căn bản không biết một chút nào.

Mập Mập cười nói: "Mặc Xuyên kia cảm giác tựa như mình có điểm hơi vô danh, vì vậy đã làm đại lễ dâng cơ cho chính mình, tự phong là Khả Hãn Đột Quyết, hiện giờ thì tốt rồi, người Đột Quyết một phần thành hai, có hấn hai vị Khả Hãn, ha ha, mấy năm tới hấn là sẽ rất náo nhiệt."

"Hiện giờ hai vị Khả Hãn đang khai chiến, thế lực tạm thời ngang ngửa nhau, ai cũng không trị được ai. Nếu lúc này Hoa triều chúng ta hướng thảo nguyên xuất binh, giúp đỡ thế lực của một phe, vậy công đánh một phe còn lại, thì đó sẽ là một cơ hội rất tốt. Đáng tiếc, hai vị Khả Hãn kia cũng nghĩ đến vấn đề này, cho nên bọn hấn đều phái sứ giả đến Hoa triều chúng ta, thỉnh cầu kết minh đình chiến cùng Hoa triều. Hiện tại, phỏng chừng sứ giả của song phương cũng đang trên đường, không bao lâu nữa sẽ tới kinh thành."

Phương Tranh hưng phấn vỗ đùi nói: "Vậy thì chúng ta phải ngư ông đắc lợi một chút!"

Mập Mập gật đầu nói: "Đúng vậy, phụ hoàng cũng đã có toan tính. Con mẹ nó, nhiều năm qua, người Đột Quyết đã cướp đoạt không ít thứ tốt của Hoa triều chúng ta, hiện giờ bọn chúng có việc thỉnh cầu, tự nhiên chúng ta không thể buông tha cho bọn chúng."

Phùng Cửu Dao chen ngang nói: "Phúc vương điện hạ, có biết lần này hoàng thượng sẽ phái ai đi đàm phán cùng sứ giả của người Đột Quyết hay không?"

Mập Mập thất vọng lắc đầu nói: "Còn chưa quyết định, văn võ bá quan chỉ được cái mồm mép lưu loát ở trên triều, nhưng vừa đứng trước mặt của người Đột Quyết, sợ hãi đến nói cũng còn lắp bắp, há lại có thể đàm phán được với bọn chúng?"

"Muốn tìm một người trí dũng song toàn, ăn nói lưu loát đứng ra đàm phán cũng vô cùng khó khăn! Vì chuyện này cho nên phụ hoàng hiện giờ vẫn còn đau đầu không thôi."

Phương Tranh cười nói: "Chuyện này mà cũng nói là khó khăn sao? Bên nào ra giá cao hơn thì chúng ta sẽ đồng ý kết minh, trực tiếp đem những lời này nói với bọn chúng, sau đó chúng ta chỉ ngồi chờ thu bạc là được."

Mập Mập cùng Phùng Cửu Dao nghe vậy, không hện mà cùng quay đầu nhìn Phương Tranh, trong mắt tràn đầy tiếu ý.

Phương Tranh bị bọn hắn nhìn cho rùng mình, không khỏi cảnh giác nói: "Các ngươi muốn làm gì?"

Mập Mập cười nói: "Toàn bộ văn võ bá quan trong triều, đếm tới đếm lui cũng chỉ có một mình Phương huynh có khả năng làm được chuyện này, thế nào, Phương huynh, ngươi không muốn lấy lại công bằng cho Đại Hoa chúng ta hay sao?"

Phương Tranh lắc đầu nói: "Mặc kệ! Đạo này ta đã đủ thương cảm rồi, hàng ngày ngủ gật trên kim loan điện, tôi về ôm lão bà đi ngủ, uống rượu ca hát, loại cuộc sống này thần tiên có muốn cũng không được a! Muốn ta ăn no rừng mỡ đi đàm phán, các ngươi có thấy ta ngu như vậy bao giờ hay không?"

"..."

Ba người đang say sưa nói chuyện phiếm, bỗng nhiên nhã gian bị một người đập cửa, một thân ảnh mảnh khảnh màu xanh nhạt, nhẹ nhàng lướt vào như một con bướm.

"Ha ! Các ngươi chỉ biết ở chỗ này một mình! Nói! Tại sao ăn cơm lại không gọi lão nương một tiếng?" Người này quả thực phải nói là sự tổng hợp của mỹ lệ và dung tục cấu tạo mà thành, cũng không phải ai khác, đó chính là Trường Bình công chúa.

"Làm sao muội có thể tìm được đến đây?" Mập Mập ngạc nhiên hỏi.

"Thị vệ của ca ca đứng ở dưới lầu, cho nên ta đương nhiên biết ca ca có mặt ở đây." Trường Bình hớn hở làm mặt quỷ một cái, sau đó tung tăng chạy đến bên cạnh Phương Tranh nói: "Uy! Ta đến đây mà tại sao ngươi không thèm để ý đến ta?"

Phương Tranh nhìn nàng liếc mắt một cái, chậm rãi nâng chén rượu lên nhấp một ngụm, nói: "Ta vừa nhìn thấy ngươi ở chỗ này, liền tưởng nhớ đến chuyện thương tâm trước đây..."

Mập Mập hiếu kỳ hỏi: "Chuyện cũ thương tâm là sao?"

Phương Tranh thở dài nói: "Mập Mập ngươi cũng còn không biết a, hai tháng trước, muội muội của ngươi mang theo một đại đội nữ binh hùng hổ xông lên Yên Nguyệt Lâu bắt gian ta, thiếu chút nữa làm cho ta phải nhảy lầu chạy trốn, ngươi không thấy lúc đến đây, ta đã không còn dám nhìn ra bên ngoài cửa sổ hay sao? Từ ngày đó, ta liền bị mắc chứng bệnh sợ độ cao, ngươi nói ta có oan uổng hay không đây!"

"Hả?" Mập Mập cùng Phùng Cửu Dao đều ngạc nhiên.

Trường Bình chum miệng cười tươi, yêu kiều trừng mắt liếc Phương Tranh một cái, nói: "Phi! Nói chuyện thật khó nghe! Cái gì mà người ta bắt gian ngươi, lão nương....Ách, người ta chỉ thuận tiện lên đây dùng cơm, không ngờ lại gặp được người nha, hi hi."

Phương Tranh nhìn Mập Mập, chán nản nói: "Tình cờ gặp mặt, muội muội của ngươi ăn nói so với ta còn không thành thật hơn gấp vạn lần, sự tình đàm phán mời nàng đi giải quyết, so với ta thích hợp hơn nhiều."

Chứng kiến hai người liếc mắt đưa tình không coi ai ra gì, Mập Mập cùng Phùng Cửu Dao nhìn nhau cười, trong mắt của bọn hắn đã tràn ngập tiếu ý.

” Uy! Hôm nay mọi người có chuyện gì ăn mừng mà lại tới đây uống rượu vậy?” Trường Bình tuy nói mọi người, nhưng tiểu nhân lại chỉ nhìn chăm chăm vào Phương Tranh, tựa như câu hỏi này chỉ dành cho một người Phương đại thiếu gia.

Phương Tranh nhìn chung quanh một chút, thấy Mập Mập cùng Phùng Cửu Dao đều cười mà không nói, đành phải vuốt mũi, đáp lời: ” Hôm nay chúng ta tới đây chúc mừng Phùng đại ca thăng chức đại tướng quân của Long Vũ quân.”

Trường Bình cười nói: ” Nga, cho ta một chỗ, hi hi.”

Phương Tranh lẩm bẩm nói: ” Chúng ta đều cơ chế góp bạc, một người một suất đóng năm lượng nha...”

Trường Bình tức giận lườm hắt một phen: ” Bạc đều lòi ra khỏi mắt của ngươi rồi!”

Tiệc rượu có thêm Trường Bình gia nhập, không khí náo nhiệt hơn rất nhiều, Mập Mập cùng Phùng Cửu Dao tự lo nói chuyện phiếm, Trường Bình thì đã mon men lại gần Phương Tranh.

” Uy, bả vai của ngươi còn đau không?”

” Không đau, kỳ thực ngươi cắn một chút cũng không cảm thấy đau, thật sự.” Phương Tranh nghiêm túc nói.

” Gạt ta sao! Như thế nào lại không đau? Lúc đó, sau khi trở về ta liền tự cắn vào tay của mình, đau đến nổi nước mắt nước mũi đều chảy ra a...” Trường Bình bĩu môi nói.

” Hả? Ngươi cắn thật sao? Đồ ngốc...” Phương Tranh bắt đầu lo lắng, chỉ số thông minh của tiểu nha đầu này hình như là không được cao cho lắm a, tương lai mà cưới nàng, vạn nhất sinh ra một đứa con ngu ngốc thì làm sao bây giờ? Nhưng Phương đại thiếu gia không biết một chuyện, trong tình yêu nam nữ có người nào không ngốc nghếch đây? Đời này có thể sẽ có một vị cô nương cam tâm tình nguyện làm ra mọi việc ngu ngốc vì ngươi, phần tình cảm này thực hiếm có, đáng trân trọng biết bao nhiêu.

” Uy, nghe nói . Hôm nay sau khi tan triều, phụ hoàng của ta đã truyền ngươi vào ngự thư phòng....Phụ hoàng của ta có nói chuyện gì với ngươi hay không?” Trường Bình lảng lảng ghé vào tai Phương Tranh hạ giọng nói, sau khi dứt lời, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng giống như đang say rượu. Phương Tranh nhìn nàng, trong lòng dâng lên một trận nhộn nhạo.

Xem ra, những lời của hoàng thượng nói với ta hôm nay, trước đó cũng đã hỏi qua ý tứ của Trường Bình rồi, bằng không diễn cảm của nàng sẽ không có bộ dạng như thế này.

” Không có chuyện gì a, chỉ hàn huyên nói chuyện về thời tiết năm nay, còn nói dạo này thực phẩm tăng giá, quá đắt, hoàng thượng tính toán muốn xây dựng một công trình cung cấp rau xanh, để cho bàn ăn của người nông dân được phong phú hơn...” Phương Tranh giả ngu nói năng lung tung.

” Ngươi ! Ngoại trừ chuyện này, còn gì nữa không?” Trường Bình hơi tức giận, oán hận trừng mắt nhìn hắt nói.

” Chuyện này...Còn một việc nữa chính là gần đây biểu hiện của ta không tệ, hoàng thượng thường xuyên biểu dương thổi phồng ta. Ta đã nói chuyện này không coi vào trong mắt, ngày khác tiện tay chinh phục một cái đại lục châu mỹ cho ngài được mở rộng tầm mắt...” Phương Tranh tiếp tục nói hươu nói vượn.

” Còn...gì...nữa....không?” Trường Bình tức giận, biểu tình trên mặt đã hơi tái nhợt.

” Kết....Kết.”

Mập Mập cùng Phùng Cửu Dao ngạc nhiên, quay đầu lại: ” Di? Thanh âm ai vậy?”

Trường Bình trợn mắt nhìn bọn hắn: ” Các ngươi không được chen vào, ta đang ngứa răng!”

“ ... ”

” A! Hôm nay thời tiết thật mát mẻ nha...” Mập Mập biết điều quay đầu đi, cùng Phùng Cửu Dao nói chuyện nhân sinh, thời tiết.

” Phải rồi, phải rồi, đêm nay trăng thật tròn, gió nhẹ thổi cảm giác thật sáng khoái...” Phương Tranh nhìn trái nhìn phải nói.

” Người...Người là tên hỗn đản, người muốn giả bộ, ta cho người giả bộ!”

Trường Bình vô cùng giận dữ, hai tay hung hăng bóp chặt lấy cổ của Phương Tranh.

” Ai nha! Dừng! Dừng lại!...Người đem ta bóp chết, phải chăng người muốn thủ tiết a!” Phương Tranh hét lớn.

Ngay tức thì, bầu không khí bên trong nhà gian liền yên tĩnh trở lại, Mập Mập, Phùng Cửu Dao, cùng Trường Bình đều giật mình nhìn vào Phương Tranh.

Một lúc lâu sau, Mập Mập hưng phấn nói: ” Phương huynh, người vừa mới nói...”

” Chuyện này...Khụ khụ....Là ý của phụ hoàng người...” Phương Tranh không tự chủ được, ho khan hai tiếng.

Bộ dáng hung hăng như ba ba của Trường Bình đã sớm đổi thành một bộ dáng thẹn thùng xấu hổ, mái tóc xòa ngang vai, mặt hoa đỏ bừng, cảnh tượng cũng hơi giống với một câu thơ: ”Tối thị na nhất đề đầu đích ôn nhu. Tượng nhất đoá thủy liên hoa bất thắng lương phong đích kiều.” (Dịu dàng làm sao cái cúi đầu lặng lẽ kia, giống như hoa sen e lệ trước cơn gió mát.)

” Phương huynh, chúc mừng a! Ha ha, tiểu tử người thật khéo che giấu, không thành thật chút nào!” Mập Mập cao hứng dậm lên bả vai của hắn.

Phương Tranh vô tội nói:” Nhưng các người không có hỏi ta a.”

Phùng Cửu Dao cũng góp vui nói: ” Chúc mừng! Công chúa điện hạ cùng Phương lão đệ đơn hoa kết cành, đến lúc đó, nhất định Phùng mỗ sẽ tới đòi một chén rượu mừng!”

Trường Bình nghe vậy càng thẹn thùng xấu hổ, thiếu chút nữa đã chui đầu xuống gầm bàn.

Phương Tranh thấy thế buồn bực không thôi, nhìn Mập Mập nói: ” Uy, muội muội của người bị làm sao vậy hả? Mọi người đang nói chuyện gì mà cao hứng vậy a? Bốn thiếu gia còn chưa đáp ứng đâu.”

” Người dám!” Trường Bình nhảy dựng lên nói, biểu tình thay đổi một trăm tám mươi độ, khiến cho mọi người kinh ngạc không nói lên lời.

80. Chương 80: Họa Phúc Tự Do Mình

Đang vui vẻ cười nói, chợt nghe dưới lầu có một trận thanh âm của bát đĩa bị ném vỡ vụn, tiếp đó kèm theo những tiếng động lớn, ngồi trong nhà gian mọi người đều chau mày.

Phương Tranh đang tự hỏi không hiểu có chuyện gì xảy ra, dù sao Yên Nguyệt Lâu cũng là của Phương gia, hẳn là thiếu đông gia, không thể bỏ mặc không quan tâm được.

Lúc này cửa phòng nhà gian bị người đẩy ra, một nữ thị vệ tư thể hiên ngang oai hùng bước vào, hướng Trường Bình hành lễ, nói: ” Khởi bẩm công chúa, dưới lầu có người nháo sự, vì an nguy của công chúa, thỉnh công chúa hồi phủ.”

Trường Bình vừa nghe có người dám nháo sự trong tử điểm của phu quân tương lai, nhất thời nộ hỏa, Phương Tranh còn chưa có biểu hiện gì cả, mà Trường Bình đã giận tím mặt, nghe vậy đôi mắt mỹ lệ trợn lên: ” Quay về phủ cái rắm! Cầu tặc nào dám đến chỗ này nháo sự, đem hần phế đi cho lão nương, sau đó trối hần lại, tiến vào cung làm thái giám đi!”

Phương Tranh ngăn nạng lại một phen, nói: ” Đây, người phải bình tĩnh một chút a, sự tình còn chưa hiểu rõ đầu đuôi, người ồn ào cái gì!”

Trường Bình nghe thấy Phương Tranh nói vậy, tức thì ngoan ngoãn như chú cừ non, nhu thuận ” nga” một tiếng, không nói thêm nữa.

Nữ thị vệ chứng kiến không khỏi ngạc nhiên, mở to hai mắt nhìn, công chúa điện hạ hôm nay làm sao vậy? Nàng có khi nào lại đối với ngoại nhân ngoan ngoãn như vậy? Thật sự là được mở rộng tầm mắt nha. Vị

công tử ở trước mặt này thoát nhìn bộ dạng gian xảo, rốt cuộc có bốn sự gì, mà có thể thu thập được công chúa điện hạ?

Ngay lúc này, chương quỹ Yên Nguyệt Lâu cũng lão đảo bước vào, tay không ngừng lau mồ hôi, nhìn thấy Phương Tranh giống như nhìn thấy đức phật vạn năng, nét mặt già nua tang thương nói: "Thiếu đông gia, không được rồi! Có người gây sự trong Yên Nguyệt Lâu của chúng ta."

Phương Tranh nhìn chúng quanh một vòng, ngồi trong nhà gian này, đều là hoàng thân, công chúa, đại tướng quân, hơn nữa chính hắn cũng là một cận thần bên cạnh thánh thượng, loại tổ hợp cường đại như thế này, đáng lẽ cả Hoa triều cũng không có ai dám động vào mới phải chứ? Thực sự muốn nhìn qua một chút, xem tên vương bát đản nào không có mắt, chạy tới đây nháo sự công việc làm ăn của bốn thiếu gia.

Phương Tranh chậm rãi nâng chén rượu lên nhấp một ngụm, bình thần nói: "Chương quỹ, không cần vội, bình tĩnh, cần phải bình tĩnh! Biết tại sao không? Xúc động chính là ma quỷ a.....Nói đi, dưới lầu có chuyện gì xảy ra?"

Chương quỹ thanh âm cung kính, nói: "Thiếu đông gia, dưới lầu có mười mấy người, tay cầm côn bổng, thấy bàn liền đập, thấy người liền đánh, hiện giờ ở bên dưới đã ngổn ngang hỗn loạn thành một đống, khách nhân chạy sạch hết cả rồi, tiểu nhị của lầu chúng ta còn bị thương nữa...."

"Trời ạ!" Phương đại thiếu gia vừa này còn cường điệu cần phải bình tĩnh, hiện giờ tựa như trâu đực nhìn thấy vãi đỏ, hung hăng vỗ bàn nhảy dựng lên: "Biết gã cầu tặc nào làm hay không?"

Chương quỹ sợ hãi, rụt rè nói: "Thiếu đông gia, nghe nói gã cầm đầu chính là nhi tử của Lại Bộ Thượng Thư Phan đại nhân, Phan Vũ."

Phương Tranh vừa nghe xong, thiếu chút nữa đã ngã nhào trên mặt đất, ta kháo! Lão tử cùng Phan thượng thư đúng là có duyên nha, nếu như lão già kia mà là thiếu nữ, bốn thiếu gia không cười hắn thì chẳng phải là kẻ bạc tình hay sao!

Mập Mập cùng Phùng Cừu Đào nghe vậy lại dở khóc dở cười, thực sự trêu người a, mới vừa rồi còn khuyên Phương huynh không nên gây thù kết oán cùng Phan thượng thư, hiện giờ thì tốt rồi, người ta chủ động đánh đến tận cửa.

"Rốt cuộc Phan thượng thư có tất cả bao nhiêu nhi tử hả?" Phương Tranh buồn bực nói, giáo huấn một người lại tới thêm một người, trường hợp này mà còn kéo dài, Phan lão già không chuẩn liền bị thiếu gia ta giáo huấn cho tuyệt tự tuyệt tôn, tương lai đối mặt với lão già Phan thượng thư kia, thật sự không biết phải chào hỏi đồng nghiệp thế nào nha. Chẳng lẽ vừa nhìn thấy lão ta, liền hỏi một câu: "Dạo này, dám khuyến tử nhà Phan đại nhân thân thể vẫn bảo dưỡng tốt chứ hả?" Cái này, thực sự gây tổn thương quá nặng nề....

Mập Mập cười nói: "Chỉ có hai tên, lão đại chính là Phan Đào đã bị người giáo huấn mấy ngày hôm trước, còn kẻ đang ở dưới lầu chính là lão nhị Phan Vũ, hai huynh đệ này tính tình rất tốt, ha hả, nghe nói người này so với ca ca của hắn còn bá đạo hơn rất nhiều, hơn nữa lại luyện tập được một thân võ nghệ, lão đại chỉ tay hướng nào, hắn liền đánh hướng đó."

Hiểu rồi, không ngờ lão nhị thường xuyên bị lão đại điều khiển, hiện giờ người cầm súng đã nằm đường thương ở trên giường, súng này không cao hứng, bắt đầu tự cướp cò lung tung.

Trường Bình lại không quan đến hắn là con nhà ai, tiểu nha đầu tâm tính rất đơn thuần, phạm là kẻ nào chống đối lại với phu quân tương lai của nàng, cũng đều có tội, một khi đã dám đến đây phá quán, nhất định phải tru di cửu tộc. Bằng hữu của phu quân, chính là bằng hữu của nàng, tỷ như Phùng Cừu Đào. Địch nhân của phu quân, chính là địch nhân của nàng, tỷ như cái gã vương bát đản gọi là Phan Vũ ở dưới lầu kia. Còn về phần không được động đến Phan thượng thư, hành sự có gây phiền toái lớn hay không, cũng không nằm trong phạm vi lo lắng của nàng. Trường Bình là công chúa, trong thiện hạ, ai dám tìm nàng gây phiền toái đây?

Thế nhưng chuyện này lại nằm trong phạm vi lo lắng của Phương đại thiếu gia, thu thập hay là không thu thập tên vương bát đản đó? Lẽ ra, ngồi trong đây đều là những nhân vật cao cấp của triều đình, mỗi người

đều có thị vệ mang theo bên mình, chỉ cần nói một tiếng, kết cục của Phan Vũ dưới lầu kia, tuyệt đối sẽ rã rời đầy đất.

Chỉ là Phương đại thiếu gia còn chưa quên, đoạn thời gian này hẳn phải giả bộ đáng thương, nếu lại trêu chọc Phan thượng thư, hoàng thượng sẽ nghiêm phạt hẳn như thế nào a? Có thể tưởng tượng, bản thân mình sẽ tuyệt đối không dễ chịu chút nào.

Thu thập hẳn hay không thu thập hẳn, đó chính là một vấn đề....

Giả bộ đáng thương nhưng cũng phải bảo trọng lấy hổ thể, đây cũng là một cái vấn đề....

Thực sự rối rắm nha! Phương Tranh nửa muốn đi xuống dưới lầu nhỏ hết lòng của tên vương bát đản kia, nhưng trong thâm tâm, một nửa lại không muốn.....

Lúc này Trường Bình đang rất kích động, cả giận vỗ bàn một cái nói: " Các người còn suy nghĩ cái gì? Nếu tên vương bát đản đó đã đánh tới cửa, chẳng lẽ các người vẫn muốn ngồi không như thế này hay sao?"

Phùng Cừ Dao xúc động nói: " Phương lão đệ, Phùng mỗ có mang theo vài thủ hạ dưới tay, mặc dù không nhiều người lắm, nhưng bọn họ đều có một thân võ nghệ trải qua trăm trận chiến, có thể lấy một địch mười, nếu lão đệ tin tưởng, chuyện này liền giao cho Phùng mỗ."

Một thân võ nghệ trải qua trăm trận, giết người như ngóe mà lại giống như lưu manh muốn giúp ta kéo bè kéo đảng đi ẩu đả đánh nhau? Phương Tranh thầm nghĩ không thể đảm đương nổi, lại nói, Phùng Cừ Dao mà ra mặt cũng không thích hợp. Phương Tranh đắc tội với Phan thượng thư thì không sao, nhưng Phùng Cừ Dao thì khác hoàn toàn, nếu hắn đắc tội với Phan thượng thư, tương lai không biết sẽ rơi vào kết cục bi thảm như thế nào nữa.

Mập Mập vỗ vai Phùng Cừ Dao cười nói: " Phùng tướng quân không nên xuất đầu lộ diện, chuyện này phải để xem Phương huynh muốn thu thập như thế nào đã."

Phương Tranh trợn mắt nhìn: " Ta có thể thu thập được sao? Thành thành thật thật giả bộ đáng thương mà thôi."

Nói dứt lời, quay đầu lại hỏi chương quỹ: "Tên Phan Vũ có biết ta ở trên lầu hay không?"

Chương quỹ trả lời: " Hẳn là hắn không biết, bọn chúng vừa xông vào đã đập phá đồ đạc, cũng không có ý muốn đi lên lầu."

Chuyện này thì an tâm rồi. Phương Tranh gật đầu, hai mắt đảo liên hồi, hướng Trường Bình hỏi: " Người mang theo bao nhiêu thị vệ đến đây?"

Trường Bình ngạc nhiên: " Người hỏi ta, ta đi hỏi ai bây giờ? Dù sao cũng mang theo một đoàn, hơn nữa những nữ binh thị vệ của ta đều có thực lực cường đại." Ý tứ của Trường Bình rất rõ ràng, nòng đi ra ngoài dạo chơi, cũng không bao giờ để ý tới chính mình dẫn theo bao nhiêu thị vệ.

Nữ thị vệ đứng bên cạnh, nghe vậy trả lời: " Bẩm công chúa điện hạ, chúng thuộc hạ đi theo công chúa rời phủ, tổng cộng có ba mươi sáu người."

Phương Tranh nghe vậy hai mắt nhìn trời, trong miệng thốt ra một câu không ăn nhập với tình hình: " Hôm nay thời tiết thực tốt, ai nha, giải tán thôi, lúc này nên trở về nhà ngủ trưa mới là chính đạo phải không?"

Mọi người chung quanh nghe vậy không khỏi ngẩn người, lời này có ý tứ gì? Trống đánh xuôi kèn thổi ngược hay sao đây.

Cuối cùng chỉ có Mập Mập quen biết với hắn lâu nhất, hơi trầm ngâm một chút liền đã minh bạch ý tứ của Phương Tranh.

Mập Mập cười nói: " Không sai, lúc này Phương huynh đang ở nhà ngủ trưa, hai huynh muội chúng ta đến Yên Nguyệt Lâu ăn cơm lại gặp phải cái loại chuyện tình ức hiếp dân lành như thế này, há lại có thể không ra tay can thiệp hay sao?"

Mọi người nghe vậy, lúc này mới chợt hiểu, nguyên lai Phương đại thiếu gia muốn đem mình vứt sang một bên, để cho hai vị vương gia cùng công chúa này tùy tiện vùng tay hành động.

Trường Bình thấy vậy vô cùng phấn khởi, nhìn nữ thị vệ hạ lệnh: " Người đi triệu tập toàn bộ thị vệ lại cho lão nương! Nhanh lên một chút!"

Phan Vũ năm nay mới mười bảy tuổi, theo như thời hiện đại mà nói, hẳn đúng là đang bước chân vào thời kỳ tâm tính ngộ nghịch của lứa tuổi thiếu niên, các bậc cha mẹ cũng biết, giai đoạn này khó quản lý nhất, muốn đánh muốn mắng hẳn cũng nên kiềm chế một chút, Phương Tranh kiếp trước chính là một ví dụ tốt nhất, nếu không phải hẳn bị cha mẹ giáo huấn quá mức nghiêm khắc, thì chưa chắc đã được thần tiên phóng rắm ban phúc cho hẳn làm nhân sĩ xuyên việt nha!

Nếu đứa con ngộ nghịch này mà giở thói đầu đường xó chợ với cha của hẳn. khúc mắc quả cuối cùng của cha con hai người hẳn là một hồi bi kịch trái với đạo lý luân thường-----Con giết cha. Nếu Phương Tranh có đứa con như vậy, khẳng định một điều chính là, Phương Tranh sẽ đổi giọng gọi hẳn làm cha luôn a.

Những ngày gần đây Phan Vũ vô cùng buồn bực, bởi vì đại ca của hẳn bị người ta đánh cho nằm liệt ở trên giường, mười ngày nửa tháng mà vẫn không dậy nổi. Tiểu tử này xưa nay chưa làm việc tốt bao giờ, nhưng lại chuyên gia thích đi sinh sự với người ta, nói đơn giản một chút, hẳn chính là một gã nhị thể tổ.

Trước mắt đại ca của hẳn đã anh dũng bị thương, Phan Vũ giống như bị thiếu đi một người tâm phúc, làm gì cũng không được thuận tay. Nhưng hôm nay xảy ra một chuyện, phụ thân của hẳn, Phan thượng thư sau khi tan triều hồi phủ, mang theo bộ dạng âm trầm, chưa hiểu chuyện gì đã lôi hẳn vào trong thư phòng, chỉ tay vào mặt hẳn thóa mạ một trận. Sau khi mắng xong, Phan thượng thư tàn nhẫn hạ một mệnh lệnh vô nhân đạo: " Bắt đầu từ hôm nay trở đi, nghiêm cấm hai vị công tử bước ra khỏi cửa Phan phủ nửa bước, người nào trái lệnh sẽ chặt chân mang cho chó ăn." Đương nhiên, vị Phan đại công tử muốn đi cũng không thể nào đi nổi.

Vốn dĩ hôm nay Phan nhị thiếu không tính toán ra ngoài dạo chơi, nhưng có thể là do những lời của Phan thượng thư vừa nói, đã đụng chạm đến lòng tự tôn của hẳn. Không thể không nói Phan thượng thư là một bậc phụ huynh thất bại, hạ mệnh lệnh nghiêm cấm nhị thể tổ không được bước chân ra ngoài nửa bước, loại hành vi này ngu xuẩn giống như giảng giải đạo lý với nữ nhân đang trong tâm trạng kích động. Kết quả không cần phải nói, Phan nhị thiếu hiên ngang bước ra khỏi cửa, cũng không thèm ngoảnh mặt lại lấy một cái.

Đi dạo ở trên đường Phan nhị thiếu cân nhắc. Hôm nay làm chuyện chi đây? Hẳn chợt nhớ tới, đại ca của mình bị một người tên là Phương Tranh hành hung, nghe nói tiểu tử này rất lắm tiền, các cửa tiệm, tửu quán trong kinh thành hẳn đều có một ít. Đại ca bị tiểu tử này hại cho thâm thối tới mức như vậy, Phương nhị thiếu lại vừa bị phụ thân thóa mạ, thù mới hận cũ, Phan nhị thiếu không thể để cho Phương Tranh tiểu tử mặc sức tiêu dao ở bên ngoài như vậy được. Vì vậy, hẳn triệu tập một đám lưu manh đầu đường lại, đại đội nhân mã một đường chém giết đến Yên Nguyệt Lâu, bắt đầu chọc phá vận khí của Phương đại thiếu gia.

Chỉ tiếc, hôm nay vận khí của Phan nhị thiếu thực sự đen đủi, đang cầm đầu một đám lưu manh sáng khoái đập phá trong Yên Nguyệt Lâu, không nghĩ đến bỗng nhiên từ bên ngoài có một đám người hùng hổ xông vào, nói chính xác hơn, đó là một đám nữ nhân.

81. Chương 81: Sự Kiện Quần Áo (thượng)

Phan nhị thiếu vừa nhìn thấy đám nữ nhân bước vào, khuôn mặt liền tươi cười rạng rỡ, tâm lý của nam nhân thường vì diệu như vậy, cũng có thể nói là không có lòng tự trọng, khi chính mình đang tỏ vẻ ta đây hoặc là đang trong thời gian chính mình biểu lộ thực lực mạnh hơn so với người khác, bọn hắn muốn có một hoặc nhiều nữ nhân đứng cổ vũ bên cạnh. Tốt nhất trong ánh mắt của đám nữ nhân đứng xem này phải toát ra biểu tình sùng bái cùng ngưỡng mộ, các nàng phải tỏ vẻ thần phục tuyệt đối trước người có bản lĩnh chân chính. Loại tâm lý này cùng với định nghĩa "người điên" khác nhau rất nhiều, cũng chỉ có thể nói đây là một loại thiên tính bẩm sinh.

Trong cuộc sống không có người nào nguyện ý làm kẻ thất bại, tựa như trong chương trình "thế giới động vật", sư tử cái sẽ không nguyện ý giao phối cùng với sư tử đực bị tình địch đánh bại.

Cho nên Phan nhị thiếu cùng đám lưu manh đang đứng tại đây, mắt thâm tình soi mói đám nữ vệ binh, tay lại càng đập hung hăng hơn trước. Đường như chỉ có người nào ra sức đập phá mạnh nhất, thì mới chiếm thêm được vài phần tình cảm của các cô nương này....

Trong đám lưu manh có một gã nổi lên sắc tâm, vừa đập phá vừa mở miệng trêu đùa ong bướm: “Mấy vị cô nương này tới đây ăn cơm sao? Nhưng không được, chư vị không thể ngồi ăn cơm rồi, bằng không xin mời các vị cô nương đợi thêm lát nữa? Các ca ca bận việc một chút, sau khi xong việc sẽ dẫn các nàng đến tử lâu khác ăn cơm, cam đoan sẽ cho các nàng ăn đến sung sướng mê...”

Đám lưu manh sôi nổi cười to, ngay cả Phan nhị thiếu cũng nhìn không được, cười mắng nói: “Các người hảo hảo đập phá tử lâu này cho lão tử, làm cho lão tử hài lòng, những cô nương kia các người cứ việc chọn lựa thoải mái, không quản các nàng là cô nương thanh lâu hay thiếu nữ nhà lành, nếu có việc gì xảy ra lão tử sẽ một mình gánh tội!”

Phan nhị thiếu “nếu như” phi thường ủng hộ sĩ khí, đám lưu manh hoan hô một tiếng, càng hung hăng đập phá, ánh mắt dâm đang thỉnh thoảng lại phóng lên trên người các vị cô nương, trong lòng tràn ngập mong chờ đối với hoạt động giải trí kế tiếp.

Nhưng đội nữ binh thị vệ đương nhiên không phải đến để xem náo nhiệt, cũng không phải muốn đến đây ăn cơm, hay là sùng bái những vị anh hùng ếch ngồi đáy giếng này. Một vị nữ binh thị vệ bộ dạng hiên ngang tựa như thủ lĩnh, cười lạnh một tiếng, vung tay lên, đội nữ binh thị vệ liền dàn trận hình cánh cung, bao vây đám lưu manh.

Phan nhị thiếu bị một đám nữ nhân bao vây không khỏi ngẩn người, cảm thấy tình huống có điểm khác thường, cẩn thận quan sát lại, đám nữ nhân ông ọ này sao lại đều ăn mặc trang phục thị vệ, một đám mặt không đổi sắc, trong đôi mắt tản mát ra vài phần sát khí, hơn nữa nhìn phương vị dàn trận của các nàng, khẳng định là đã từng được huấn luyện nghiêm khắc trong quân đội.

Tình hình trước mắt vô cùng quỷ dị, tựa như một đám thổ đực cường tráng bị một đám sư tử cái mảnh mai tiếp cận. Tuy rằng hai tính chất này bất đồng, nhưng thổ đực cường tráng thì cũng chỉ là thổ mà thôi, sư tử cái cho dù có mảnh mai đi chăng nữa, nhưng các nàng đều không có ăn kiêng a.

Phan nhị thiếu gia mặc dù là nhị thế tử, tuy nhiên hấn cũng không phải là gốc tử, đám tiểu mỹ nhân ông ọ trước mặt này rõ ràng là lai giả bất thiện*, có thể khẳng định, các nàng đến đây không phải là muốn xem náo nhiệt, theo như quy củ trên đường phố, Phan nhị thiếu tự nhiên phải bước ra nói chuyện cùng đối phương. (lai giả bất thiện, thiện bất giả lai: người đến thì không có thiện ý, người có thiện ý thì sẽ không đến)

Đáng tiếc, đội nữ binh thị vệ không phải nư đám lưu manh trên đường, Phan nhị thiếu còn chưa kịp mở miệng nói chuyện, nữ đầu lĩnh đã vung tay lên một cái, đám nữ binh thị vệ triển khai tư thế chiến đấu, trong miệng khê quát một tiếng: “Giết!” sau đó đồng loạt xông lên phía trước. Bởi vậy cho nên, trận ẩu đả cực kỳ bị thảm đã bắt đầu khĩa chiến.

Song phương một bên là lưu manh ăn hại đầu đường góc chợ, một bên là ba mươi mấy nữ binh thị vệ được huấn luyện nghiêm khắc trong quân đội, trọng trách của các nàng chính là bảo vệ an toàn cho công chúa, có thể tưởng tượng được thực lực của song phương trong trận chiến này, không công bình biết bao nhiêu.

Đội nữ binh thị vệ dồn lên, quyền cước đều hướng vào các vùng tử mệnh của bọn chúng mà sử chiêu. Các nàng cũng không biết, công cụ này của đám lưu manh trước kia đã hại biết bao nhiêu thiếu nữ, nhưng bởi vì đây là địa phương yếu nhược nhất trên người nam nhân, cho nên các nàng chăm sóc rất cẩn thận. Bỗng nhiên truyền đến những cơn đau thấu xương, mặc dù không có nhân mạng nào hi sinh, nhưng công cụ gây án của nam nhân cũng đã bị phế đi không ít, trong lúc nhất thời tiếng kêu thảm thiết như heo bị chọc tiết vang lên từng đợt này đến đợt khác.

Còn Phan nhị thiếu hung hăng xông lên đầu tiên, ý vào một thân võ nghệ tạm coi như không tầm thường của chính mình, lúc mới bắt đầu còn chọi cứng được với nữ binh thị vệ mấy chiêu. Nhưng một lát sau, vị đầu lĩnh của nhóm nữ binh đứng bên ngoài quan sát thấy thế liên khê nhú mảy, chợt thân ảnh của nàng biến mất, thân ảnh xuất quỷ nhập thần tiến lại gần Phan nhị thiếu đập cho hấn một cước, Phan nhị thiếu bị trúng cước liền ngã gục xuống sàn nhà. Ba vị nữ binh vây đánh hấn này giờ mà không được, biểu tình

đầy xấu hổ, nhất thời nộ hỏa, tay trắng như phấn, chân không tỳ vết như ngọc, liền trút loạn lên người của hắn mà đánh.

Phương Tranh cùng Trường Bình đang đứng ở một góc cầu thang quan sát trận quần áo, mắt nhìn miệng thầm tắc nói : “Ai nha! Thực đấm máu! Ai nha! Quá tàn nhẫn! Thiếu gia ta quả thật không dám nhìn!”

Miệng còn vừa nói không dám nhìn, nhưng ánh mắt lại tràn trề hứng thú nhìn chăm chăm vào cảnh chém giết dưới lầu, trong mắt toát ra vẻ hưng phấn cuồng nhiệt, ngay cả Trường Bình thấy hắn như vậy cũng không khỏi rét lạnh trong lòng: “Nhìn không ra, tên hỗn đản này lại thích huyết tinh như vậy, chờ sau khi cùng hỗn đản này thành thân, nếu hắn thích xem chơi, bổn công chúa mỗi ngày sẽ vì hắn mà đánh người...”

Trường Bình ghé vào tai Phương Tranh hạ giọng nói: “Uy! Đánh thành bộ dạng như vậy có đủ hay không? Có muốn ta hạ lệnh chặt hết tay chân của đám lưu manh này, làm trò tiêu khiển cho người xem hay không?”

Phương Tranh đang say sưa đắm chìm vào quang cảnh đấm máu không thể tự thoát ra được, nghe vậy liền tục gật đầu, phần khởi nói: “Tốt lắm! Tốt lắm! Hay nhất là cắt mấy cái côn thịt dưới hạ thân của bọn chúng đem đi ngâm rượu, nghe nói đồ chơi kia có thể trị bệnh viêm tiền liệt tuyến...”

“...Người thật muốn như vậy hả?” Trường Bình đang chuẩn bị hạ lệnh, Phương Tranh vội vàng ngăn nàng ta lại một phen. Tiểu nha đầu này làm sao vậy? Ngày trước luôn luôn có chủ kiến nha, hiện tại thật giống như một kẻ a dua ba phải, thiếu gia ta nói như thế nào, nàng liền làm như thế đó, phải chăng nàng đã bị bá vương chi khí trên người của ta cải biến tính tình?

Hiện giờ Phương Tranh chứng kiến cuộc chiến ở dưới lầu đã đình chỉ, nhưng chuyện bí mật nhất chính là, nhóm nữ binh thị vệ bắt đầu thu dọn chiến trường, cũng không biết là vị tướng quân nào đã huấn luyện các nàng. Chỉ thấy đám lưu manh nằm gục trên sàn nhà, thần trí vẫn còn một chút thanh tỉnh, các nàng liền dùng lực đạp lên một cước, trực tiếp dẫm lên mặt, sau đó hơi dùng lực đạo, một số tên lưu manh liền bất tỉnh nhân sự.

Nhóm nữ binh thu dọn chiến trường rất cẩn thận, chuyện này cũng có thể nhìn ra nam nhân cùng với nữ nhân khác nhau, nếu nhóm thị vệ này là nam nhân, hơn phân nửa chỉ tùy tiện liếc mắt thêm một cái mà thôi. Nhưng các vị cô nương này kiểm tra rất gắt gao, cẩn thận quan sát nhịp thở cùng sắc mặt của đám lưu manh, tựa như một đám học sinh hiếu kỳ tò mò quan sát động vật lưỡng cư ngủ đông trong giờ sinh vật, một khi các nàng phát hiện có người nhịp hô hấp cùng thần thái không đúng, liền cao hứng như nhát được tiền, bắt đầu tỉ mỉ tra tấn những người giả bộ hôn mê...

Vì vậy, cho nên những gã lưu manh giả bộ hôn mê tuy cố gắng lừa gạt nhưng không qua được, hiện giờ lại chịu thêm nhiều đau khổ hơn trước. Sau khi các vị nữ binh phát hiện, thoát đầu đá vào bộ hạ của bọn chúng mấy cước, khiến cho bọn chúng kêu thảm ra tiếng, lúc này mới hung hăng đạp một cái lên đầu, làm cho bọn chúng hôn mê ngay tức thì...

Phương Tranh nhìn thấy tình cảnh này, không rét mà run, bỗng nhiên ở dưới hạ thân dâng lên một trận cảm giác mát lạnh. Những vị nữ binh này nhìn thì xinh đẹp đáng yêu, không nghĩ tới các nàng xuống tay lại tàn nhẫn đến như vậy, không hiểu vị tướng quân nào đã huấn luyện các nàng....

Trường Bình đứng bên cạnh Phương Tranh gật đầu hài lòng, cười duyên nói: “Không tồi không tồi, hiệu quả thật tốt, thế nào? Thị vệ do ta huấn luyện, so sánh với thủ hạ dưới tay của Phùng Cửu Dao có tốt hơn hay không?”

Phương Tranh chấn động: “Người huấn luyện ra?”

Trường Bình khinh nhẹ cái mũi, đắc ý nói: “Đúng rồi, hì hì, sự phụ truyền công cho ta từng dần dần, đánh nhau với nam nhân thì phải hướng vào địa phương tử huyết mà đánh, có thể một chiêu chế địch, không nên sử dụng chiêu thức hoa mỹ đẹp mắt mà vô tác dụng, tránh cho chính mình hao tổn nhiều khí lực. Ta cũng dùng đạo lý này để huấn luyện các nàng...”

“...”

Phương Tranh trong lòng không khỏi run sợ, đột nhiên hắn cảm giác được, hôn sự của hắn cùng Trường Bình cần phải tỉ mỉ bàn bạc lại, cưới một vị công chúa có khuynh hướng bạo lực tuyệt hậu như vậy về làm

lão bà, hơn nữa của hội môn có thêm ba mươi sáu vị nữ binh thị vệ đồng môn.... Trừ khi biết môn võ công “xúc dương nhập phúc”* trong truyền thuyết thì mới tạm ổn, nhưng môn võ công này gặp thời khắc quan trọng cần phải bảo trì được trạng thái nha... (*: thụt dương vào trong bụng, dạng như xúc cốt công!)

Uy! Người làm sao vậy? Thời tiết đẹp như thế này, làm sao lại đổ mồ hôi lạnh?” Trường Bình dùng ánh mắt triu mến nhìn Phương Tranh.

“...Trường Bình, nếu người không ngại, hai chúng ta tạm thời tìm hiểu nhau thêm vài năm nữa, tương lai bàn bạc lại chuyện hôn nhân đại sự có được không?” Phương Tranh nhìn Trường Bình, thâm tình nói.

Trường Bình nghe vậy nhất thời xấu hổ đỏ mặt, thân hình uốn éo, nhỏ giọng nói: “Chỉ cần danh phận của hai chúng ta được xác định, mọi chuyện người ta đều nghe theo người...”

Bộ dáng xấu hổ của Trường Bình công chúa trông thực động lòng người, nếu như lúc trước không chứng kiến được tình cảnh đầm máu ở bên dưới lầu, Phương Tranh có lẽ đã không kìm được lòng, mà phải tiến lên can nằng một cái. Hiện tại a, khụ khụ, chính sự còn chưa giải quyết xong, không nên vội vàng nha...

Phương Tranh nhẹ nhàng kéo góc tay áo của Trường Bình, thản nhiên nói: “Nếu người đã xuất đầu lộ diện, nhớ kỹ, hôm nay là người gặp chuyện bất bình nên rút dao trừ hại cho dân chúng, chuyện này cùng ta không có nửa điểm quan hệ. Ta cần bản đang...”

“Ta biết rồi, người cần bản là không có ở đây, đang ở nhà ngủ trưa!” Trường Bình khẽ nghiêng đầu liếc mắt nhìn hắn một cái, nũng nịu nói: “Đồ tồi, người thật xấu xa!”

Lời này coi như là khen ngợi đi, không phải là người thích sự bỉ ổi của ta hay sao?

Phương Tranh cười hắc hắc, bữu môi nhìn xuống dưới lầu, Trường Bình hừ nhẹ một tiếng, bắt đầu xuất đầu lộ diện.

Dưới lầu đã bị đập phá thành một mảnh hỗn độn, bàn ghế vỡ thành từng mảnh nằm ngổn ngang trên sàn nhà, còn kèm theo không ít những mảnh sành của chén bát, nhìn thoáng qua nơi này giống như bị một đàn trâu đực quần thảo, mọi thứ hoàn toàn bị há hổng, nói một cách nhẹ nhàng, nếu như tương lai muốn tu sửa Yên Nguyệt Lâu, chắc sẽ phải kiến tạo lại từ đầu.

Trường Bình đi xuống dưới lầu, nhìn quang cảnh chung quanh, bất mãn hừ lạnh một tiếng. Nói đến cùng thì đây cũng là tai sản của phu quân tương lai, hoặc giả sử như nói cách khác, đây chính là tài sản của nàng, vậy mà tan hoang thành một bộ dạng như thế này, tâm hồn thiếu nữ có thể nào không giận dữ?

Cẩn chặt rằng, Trường Bình phóng mắt nhìn khắp nơi, tìm nửa ngày không thấy Phan Vũ, cả giận nói: “Kẻ nào cầm đầu các người? Mau đứng ra đây cho lão nương, khụ...lăn ra đây!”

Cẩn bản là không có ai trả lời nàng, mười mấy gã lưu manh ở trong đây, ngay cả Phan nhị thiếu cũng không ngoại lệ, tất cả đã bị đám nữ binh thị vệ đánh cho bất tỉnh nhân sự.

Vẫn là thủ lĩnh của đám nữ binh có ánh mắt sắc bén, chỉ vào một nam nhân máu me nhầy nhụa, thỉnh thoảng cơ thể còn co giật vài cái, nói: “Công chúa điện hạ, kẻ đó là người cầm đầu.”

Trường Bình híp mắt lại, lạnh lùng nói: “Mau đem tên vương bát đản này lại đây cho lão nương!”

Vị nữ thủ lĩnh tiến lại gần, đưa tay nắm lấy cổ áo của Phan Vũ, tựa như một con héo đã được làm lông sạch sẽ, đem hắn kéo dài tới trước mặt Trường Bình.

Trường Bình lùi về phía sau vài bước, dùng bàn tay nhỏ nhắn bịt mũi lại, cau mày nói: “Cứu tỉnh hắn!”

Vị nữ thủ lĩnh không nói hai lời, một bước hung hăng đá vào hạ bộ của Phan Vũ, giống như đột ngột mở cầu giao diện, Phan nhị thiếu thất thanh kêu lên một tiếng “A...a...a...” cuối cùng hắn đã tỉnh lại.

82. Chương 82: Sự Kiện Quần Ấu (hạ)

Trường Bình lạnh lùng nhìn chăm chú vào hắn: “Người tên là gì? Mang theo một đám người làm xằng bậy ở đây, có ý đồ gì?”

Phan Vũ thở hổn hển, sự đau đớn dữ dội trên người làm hắn vốn không còn sức lực mở miệng nói chuyện, từ từ nhắm mắt nghỉ một lúc, rồi chợt Phan Vũ mở miệng: “Con quỷ nhỏ, người độc! Không quan tâm người là ai, rất nhanh người sẽ biết được kết quả đặc tội với ta là như thế nào.”

Trường Bình còn chưa phản ứng, nữ thủ lĩnh đã không nhìn được nữa, nghe vậy không do dự hung hăng tát mạnh tới, Phan Vũ kêu thảm một tiếng, trong miệng phun ra hai cái răng, máu me nhầy nhụa trông cực kì buồn nôn.

Nữ thủ lĩnh thị vệ hung hăng nói: “Lớn mặt! Dám mạo phạm Trường Bình công chúa điện hạ, người có mấy cái đầu đủ chém?”

“Cái gì?” Phan Vũ rớt cục mở mắt ra, giật mình nhìn Trường Bình, ấp úng nói: “Người...người là Trường Bình công chúa?”

Trường Bình hừ lạnh nói: “Chuyện này cũng cần giả mạo sao? Đi hỏi thăm khắp kinh thành, xem có ai dám giả mạo ta không!”

Phan Vũ nhất thời giống như trái bóng hơi bị người đâm thủng, còn cần đi hỏi thăm sao? Khắp kinh thành, trong đám con cháu dòng dõi quan lại, phụ thân của bọn họ đã từng dẫn dò bọn họ ngay từ khi còn nhỏ, trong kinh thành, ai có thể chọc, ai không nên đụng chạm, chọc vào sẽ có hậu quả gì. Rất không may, Trường Bình công chúa lại nằm ngay đầu danh sách của những người không thể chọc vào, bài danh đệ nhất, hơn nữa danh vị đệ nhất này còn đứng vững bao nhiêu năm, không một ai dám tranh phong. Nhìn tình hình, vẫn còn xu thế tiếp tục mãi mãi, thật sự là người được đề cử, đã đạt được thành tựu cao nhất trong số những vương tôn công chúa tiểu thư trong kinh thành. Khi nhắc đến tính tình nóng nảy của vị công chúa điện hạ này, ai mà không hung hăng giơ lên ngón tay cái, sau đó quay đầu bỏ chạy? Không những không thể trêu vào, dù là đứng sau lưng nghị luận cũng không có đủ lá gan.

Xui xẻo quá a! Ra cửa sao không chịu nhìn kĩ ngày tháng kia chứ? Hảo hảo đập trúng một bãi phân, đi trêu chọc ai không trêu, lại trêu chọc ngay nàng? Đi chỗ nào tổ khổ đây? Sớm biết vậy thì đã nghe lời phụ thân nói, ngược lại nên ở trong nhà cùng các cơ thiếp điền đảo loan phượng một phen, không phải là sung sướng hơn chạy tới đây chịu đòn hay sao? Hơn nữa trận đòn này đúng là bị oan ức, cừu hận này vĩnh viễn cũng không còn cách báo phục.

Chuyện này còn chưa có xong, một vị nam tử thân hình có chút phốp pháp, gương mặt mang theo nét cười ôn nhu, nhìn qua béo phì một cách phá lệ, đang chậm rãi bước xuống tới.

Nhìn lướt qua cảnh tượng trước mắt, gương mặt hiền lành tràn ngập ánh tươi cười của Mập Mập không khỏi trầm xuống một chút, cau mày lẩm bẩm: “Chập chập, đập vỡ đúng là rất ra sức, nghiệp chướng!”

Phan Vũ mở to đôi mắt bầm tím, vẻ mặt cầu xin hỏi: “Ngài...là ai?” Công chúa cũng đã ra sân khấu, địa vị của gã mập mạp này nói ra chắc hẳn cũng không thấp hơn bao nhiêu.

Về mặt phúc hậu của Mập Mập tràn ngập đáng tươi cười, khách khí hướng Phan Vũ chấp tay, cười nói: “Đâu có đâu có, bốn vương họ Chu, là thân ca ca của vị công chúa điện hạ này...”

Phan Vũ cả kinh, bốn vương? Thân ca ca của Trường Bình công chúa? ...Đầu óc cũng không quá cơ trí xoay chuyển hồi lâu, rồi chợt Phan Vũ không quá xác định nói: “...Phúc Vương?”

Mập Mập cười càng cao hứng, liên tục chấp tay nói: “Ai nha, khách khí, khách khí quá, thật sự là ngại ngừng, bốn vương cùng xá muội tới đây dùng bữa, cũng không phải là có ý muốn quây rầy nhả hứng muốn đập phá quán của ngài...”

Nói tới đây con mắt của Mập Mập lại nhìn đám lưu manh đang nằm la liệt trên sàn, chần chờ nói: “Hay là...ngài đánh thức bọn họ, tiếp tục đập phá có được hay không?”

Chỉ vào những nơi còn chưa được đập nát hoàn toàn, Mập Mập làm ra vẻ giống như một chủ thầu xây dựng đang chỉ huy việc đập phá nhà cửa để xây cái mới: “Nhìn xem, mấy chỗ kia còn chưa đập đến nơi đến chốn, thủ hạ của người làm việc còn có chút ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu, như vậy không được a.”

Phượng Tranh trốn ở trên lầu nghe được bật cười khúc khích, tên Mập Mập đáng chết này, loại chuyện giả trư ăn thịt cợn mà còn chơi tới mức hoàn hảo như vậy, nhìn ra được hẳn quả là một người lặn lội trong số

những công tử thiếu gia ăn chơi nổi tiếng.

Phan Vũ nghe vậy phát run, nước mắt cũng muốn trào ra, nếu còn có thể nhúc nhích, hẳn thật hận không thể tự tát cho mình một bạt tai. Con mẹ nó hôm nay đã đập trúng vận khí gì vậy! Chết tử tế không chết lại vừa lúc đụng trúng Phúc Vương cùng Trường Bình công chúa tới nơi này ăn cơm, con mẹ nó sao ta không chọn ngày nào đập tiệm cho tốt, lại cần phải chọn ngay ngày hôm nay đến đập, lần này quá tốt, đụng ngay phải tường sắt a.

Không dám tiếp lời Mập Mập nói, Phan Vũ nước mắt mũi giàn giụa trên mặt, nói: “Thảo dân không biết có Phúc Vương cùng Trường Bình công chúa điện hạ đang ở đây, tội đáng chết vạn lần, cầu hai vị điện hạ tha cho thảo dân lần này...”

Vị thiếu niên phản nghịch mười bảy tuổi này, được xưng là ác bá mà trong khắp kinh thành không ai dám trêu chọc, lần đầu tiên trong cuộc đời hạ thấp cái đầu mà hẳn tự cho là cao quý của mình. Giai cấp luôn là như vậy, không được phép vượt qua nửa điểm, dù có thể ngang ngược nơi kinh thành như thế nào, nhưng đứng trước mặt thân vương cùng công chúa trong hoàng tộc, người chỉ là một thảo dân ti tiện, dù cho lão cha người có làm quan lớn thế nào, nhưng đứng trước mặt người của hoàng tộc thì cũng chỉ là một tên nô tài, huống chi Phan Vũ là một tên công tử ăn chơi trác táng không quan không tước.

Nếu Mập Mập đã xuống tới, Trường Bình cũng không nói, hì hì cười, quay đầu hướng lên đầu cầu thang nhìn Phương Tranh làm mặt quỷ.

Mập Mập móc khăn mặt ra lau mồ hôi, ngẩng đầu nhìn khí trời càng ngày càng nóng nực, oán giận rửa thậm vài câu, sau đó nhìn Phan Vũ, trong giọng nói mang theo một cỗ uy nghiêm: “Người hỏi, bốn vương đã trả lời người rồi. Hiện tại nên đến bốn vương hỏi người đúng không?”

Phan Vũ gật đầu, hẳn có thể nói không sao? Chỉ bằng nói bây giờ có hơn mười đơn vị nữ binh thị vệ đang giương mắt hổ nhìn chăm chăm, chỉ riêng thân phận của Mập Mập cùng Trường Bình, hẳn cũng không dám cự tuyệt bất luận yêu cầu nào của bọn họ.

Mập Mập hiền lành nói: “Người tên gì? Trong nhà làm nghề gì?” Đáp án này mọi người đều biết nhưng Mập Mập vẫn phải hỏi. Dù sao hẳn và Phan Vũ cũng chỉ là “xảo nghệ” (vô tình gặp mặt). Bên cạnh đã có thị vệ tìm được một cây bút trong quầy hàng, bắt đầu ghi chép.

Đôi mắt Phan Vũ xoay chuyển, nghĩ muốn bịa đặt để qua ải, hẳn không muốn mang đến phiền phức cho phụ thân của hắn.

Dường như nhìn thấu được ý nghĩ của Phan Vũ, Mập Mập cười tủm tỉm nói: “Đừng nói dối, bốn vương có rất nhiều thời gian đi chứng thực lời nói của người, hậu quả nói dối rất nghiêm trọng, đừng nói bốn vương không nhắc nhở người.”

Phan Vũ nghe vậy rốt cục cụt hứng thở dài nói: “Bẩm Vương gia, thảo dân họ Phan tên Vũ, là con thứ của đương triều thái tử thái sư, Lại Bộ Phan thượng thư...”

Mập Mập thỏa mãn gật đầu, xem như tên tiểu tử này thức thời.

“Người tới nơi này đập phá tửu quán không cho người ta làm ăn buôn bán, phá hủy tửu lâu của thương hộ, là vì cố gì?”

“Bởi vì...thiếu đông gia của tửu lâu này là Phương Tranh, mấy ngày trước đây hắn đã đánh cho đại ca của ta không thể xuống giường, thảo dân vì vậy đến trả thù.” Phan Vũ cũng thật sáng khoái, thấy không thể lừa gạt được, liền thẳng thắn khai ra hết.

“Người tới nơi đây trả thù, là do phụ thân của người, hay đại ca người sai sử?” Mập Mập vẫn cười tươi thật hòa khí phát tài giống như một đại lão bản hiệu buôn.

Tuy bộ dáng tươi cười của Mập Mập thoát nhìn thật vô hại cả người lẫn vật, nhưng câu hỏi lại hàm súc vô cùng, dù rằng đầu óc Phan Vũ không linh mẫn, nhưng cũng hiểu rõ những lời này hoàn toàn không đơn giản, nếu đáp lại không cẩn thận, thì việc này sẽ thăng cấp thành sự kiện chính trị trong triều đình, khi đó phụ thân của hắn sẽ phi thường bị động, làm không tốt toàn gia xem ra cũng bất hảo.

“Không, không có, tất cả chỉ là chủ ý của một mình thảo dân.” Phan Vũ lắc đầu nói, thần sắc có chút kiên định.

Mập Mập gắt gao theo dõi hẩn, giọng nói âm trầm: “Người nên nghĩ cho kĩ, nói chuyện nhỏ, người là nhiều loạn bách tính, hủy hoại tài sản của người khác, nói lớn một chút, người có ý đồ ám sát thân vương cùng công chúa đang dùng bữa tại đây, đó là tội danh chém đầu, người xác định một mình chịu trách nhiệm sao? Bỏn vương cho người một cơ hội nói thật, người cứ tỉ mỉ giấu lại, nghĩ xong thì trả lời bỏn vương.”

Phan Vũ nghe vậy bỗng nhiên sắc mặt trắng bệch, thân thể không tự giác run rẩy lên, cuối cùng vẫn cắn răng, kiên định nói: “ Không, không cần suy nghĩ, Phúc Vương điện hạ, công chúa điện hạ, việc này xác thực là do một mình thảo dân gây nên, phụ thân cùng đại ca trong nhà không hề hay biết. Muốn giết thì cứ quy tội một mình ta! Nhiều loạn bách tính, hủy tài sản người khác thì ta thừa nhận, nhưng thảo dân không nghĩ tới có Phúc Vương điện hạ cùng công chúa điện hạ cũng ở đây, tội danh có ý đồ ám sát, thảo dân thực không dám nhận, tuy có đem ta cắt thành ngàn mảnh, ta vẫn hàm oan mà chết không nhắm mắt!”

Mập Mập thấy thế lắc đầu, xem ra không hỏi được thứ gì có giá trị. Tiểu tử này thực ra rất có cốt khí, một người làm việc một người chịu, hiện tại vu oan giá họa rõ là không làm được, dù sao lão gia nhà hẩn cũng là quan lớn trong triều đình, không thể làm quá mức, vốn đang có lý sẽ biến thành vô lý.

Phương Tranh vốn trên thang lầu thở dài, nhà của Phan lão gia kia cũng không hoàn toàn là vô dụng, chỉ ít Phan lão nhị này còn có vài phần can đảm. Được, cứ như vậy đi, dù cho có hỏi ra điều gì, loại lời khai này cũng không thể làm được gì, đừng nói tới có thể lật đổ được Phan thượng thư.

Mập Mập nhất thời cũng không có chủ trương, khẩu cung đã nói ra, nhưng giá trị không lớn, còn lại nên làm gì? Chẳng lẽ thực sự đưa tiểu tử này vào trong quan phủ trị tội sao? Phía sau lưng phụ thân của hẩn còn có thái tử, sự tình dính dáng đến đây đúng là trở nên vô cùng phức tạp.

Mập Mập chần chờ quay đầu, nhìn Trường Bình nói: “Việc này...người xem sao? Nếu không, thì bỏ qua?”

Lúc này Trường Bình không còn chịu nổi nữa, đập phá tiệm của lão nương, chỉ đánh thôi rồi bỏ sao? Đi chỗ nào tìm được chuyện tiện nghi như thế?

Vung tay lên, gọi người đưa cho Phan Vũ ấn dấu tay trên bản khẩu cung sau đó Trường Bình hung hăng nói: “Tiểu tử, nguyên nhân hậu quả lão nương sẽ không tính toán với người, ta chỉ hỏi người, tiệm này bị người đập thành như vậy, người nói như thế nào?”

Phan Vũ vừa nghe chuyện này thì bất kể tất cả, nhất thời mừng rỡ, chỉ cần không dính líu, nói như thế nào cũng tốt. Cho nên Phan Vũ liền thay đổi bộ dáng ủ rũ vừa rồi, suy nghĩ một chút, nghĩ xong mang theo vài phần nghi hoặc nói: “Công chúa điện hạ, tiệm này, là của Phương gia...” Ngụ ý của hẩn là nếu muốn đòi tiền bồi thường, cũng nên do tiểu tử Phương Tranh đến nói, công chúa người không liên quan gì với Phương gia, tại sao lại ra mặt giúp hẩn?

Trường Bình mấp má môi, nàng muốn nói tài sản của Phương gia chính là của lão nương, nhưng dù sao nàng cũng không thể không biết xấu hổ mà nói ra miệng. Dù sao cũng là một vị công chúa, việc hôn nhân giữa nàng và Phương Tranh còn chưa công khai, bảo nàng làm sao mở miệng?

Mập Mập cười tủm tỉm đi giải thích: “Phương Tranh là bằng hữu tốt của Trường Bình cùng với bỏn vương, việc này có lẽ người không phải không biết chứ? Hiện tại hẩn không có ở đây, bỏn vương cùng công chúa đòi dùm công đạo cho hẩn, danh chính ngôn thuận, ha ha.”

Trường Bình nghe vậy nhất thời cảm thấy đã được rồi, tàn bạo nói: “Đúng rồi! Chúng ta giúp hẩn đòi công đạo không được sao? Ta xem tiểu tử người đang ngứa da, người đâu! Thu thập hẩn cho lão nương, thu thập xong chúng ta lại bàn đến việc bồi thường bạc đi.”

Phan Vũ hoảng sợ đến mức run rẩy, nhìn vị nữ thủ lĩnh đang bẻ các đốt ngón tay, gương mặt cười nhạt chậm rãi bước dần về phía hẩn, Phan Vũ thất kinh, không màng đau đớn nhảy dựng lên, vẻ mặt cầu xin lớn tiếng nói: “Quân tử dùng miệng không dùng tay chân, chúng ta từ từ giảng giải đạo lý không được hay sao? Tại sao lại cần phải đánh đánh giết giết...”

Phương Tranh ở trên thang lầu nghe được, cũng không nhịn nổi, che miệng cười khúc khích. Tiểu tử này thật thú vị, làm ác bá mang theo một đám lưu manh đến đập phá cửa tiệm, lúc này đang phải ở dưới mái

hiền nhà người, nhưng lại còn mở miệng yêu cầu người cùng hấn giảng đạo lý, để làm chi vậy?

83. Chương 83: Chúng Ta Đi Nói Chuyện Luyện Ái

Phương Tranh vừa cười vừa suy xét, tên tiểu tử này đáng thương cảm như thế, tha cho hắn một con đường thôi, miễn cưỡng cho hắn bồi năm ngàn lượng bạc, để hắn rút đi. Nếu không phải hoàng thượng yêu cầu Phương Tranh nên hạ thấp cách làm người, theo tính tình của Phương đại thiếu gia, chuyện này chỉ năm ngàn lượng là giải quyết được hay sao? Hạ thấp cách làm người đúng là hại chết người, chặt đứt cả đường phát tài của bản thiếu gia...

Mập Mập và Trường Bình cũng bật cười, người ta đã hạ thấp bản thân như thế, bọn họ cũng không thể không biết xấu hổ mà đi động thủ, vừa rồi còn nói mình không biết thân phận của Phan Vũ, đánh cũng đã đánh, hiện tại đã biết Phan Vũ là nhi tử của Phan thượng thư, nếu còn đánh nữa thì không tốt lắm, truyền ra xem như trực tiếp tát vào mặt Phan thượng thư mất rồi.

Thế nhưng dù sao cũng phải bồi thường bạc, rốt cục muốn hắn bồi bao nhiêu đây? Mập Mập và Trường Bình cũng không biết chính xác, Mập Mập chân chờ nhìn lên thang lầu, Phương Tranh hoa chân múa tay vui sướng, nhiều lần đưa ra năm ngón tay, trong mắt Mập Mập hiện lên một tia như hiểu rõ.

” Khái, như vậy đi, bản vương cũng không làm khó dễ người, người đập tiệm này trở thành như thế, tính qua loa thì...năm vạn lượng, chuyện này xem như bỏ qua, sau này không nhắc lại nữa.”

Mập Mập từ nhỏ lớn lên trong cung, đối với bạc tiền đương nhiên là không có khái niệm gì, vừa thấy Phương Tranh hoa chân múa tay đưa ra năm ngón tay, liền thuận miệng hô lên một câu năm vạn lượng. Trường Bình thường xuyên sinh sự bên ngoài, đối với giá hàng ở kinh thành hiểu được một phần nào, biết muốn tròng tu Yêu Nguyệt Lâu, năm vạn lượng bạc là dư dả, nhưng tiểu tử này dám đập phá cửa tiệm của lão nương, không bắt hắn bồi thường mười vạn lượng bạc là đã lưu tình lắm rồi, sao lại chú ý việc Phan tiểu tử phải bồi thường nhiều hay ít?

” Phác thông!”

Phan Vũ nghi hoặc nhìn về phía thang lầu: ” Thanh âm ai vậy?”

” Ách, không có ai, trên lầu có chuột thôi, ít nói nhảm! Mang tiền ra! Xong xuôi rút đi ngay cho lão nương! Sau này cách xa Phương gia một chút, sau này phải cẩn thận một chút cho lão nương, nếu cửa hàng của Phương gia lại có gì ngoài ý muốn, lão nương không tìm người khác, tìm người.” Trường Bình không nhịn được nói.

Năm vạn lượng đối với Phan Vũ mà nói cũng không phải là số lượng nhỏ, nhưng cũng không tính là quá nhiều, với bao năm hấn xảo trá cướp đoạt của cải của các thương hộ, đơn giản thì cũng có khả năng móc ra. Cho nên sau khi nghe được Mập Mập định giá, Phan Vũ cũng không giật mình nhiều lắm, không nói hai lời liền móc ra ngân phiếu, cung kính đưa đến trong tay Mập Mập.

Mập Mập có vẻ thật cao hứng, nhìn thấy Phan Vũ lão đạo đứng dậy định rời đi, Mập Mập không khỏi quan tâm hỏi: ” Đi được không? Có muốn bản vương phái người đưa người đi?”

Phan Vũ lộ ra dáng tươi cười so với khóc còn khó coi hơn: ” Đa tạ Phúc Vương điện hạ, thảo dân không có việc gì, thảo dân xin cáo lui.”

Mập Mập nhiệt tình cáo biệt với hắn: ” Tạm biệt tạm biệt, sau này lúc nào rảnh rồi thì đến ăn cơm...”

Nước mắt Phan Vũ muốn tuôn ran ra, còn tới? Ta nhiều tiền lắm sao? Ta có ngu ngốc như vậy sao? Xui, hôm nay thật sự là quá xui đi, về nhà thành thật ngoan ngoãn thôi, không bao giờ ra khỏi cửa nữa...

Dù sao cũng là người luyện qua võ công, năng lực khôi phục cùng năng lực chịu đánh cũng mạnh hơn người bình thường rất nhiều. Vùng vẫy đứng lên, Phan Vũ cũng không thèm nhìn đến đám lưu manh nằm trên mặt đất, đi từng bước một gian nan ra khỏi Yêu Nguyệt Lâu.

Trường Bình nhìn thấy trong tiệm còn có một đám lưu manh đang hôn mê bất tỉnh nằm đầy đất, không khỏi chán ghét nhú nhú mày, lớn tiếng nói: "Người đâu, đem đám cặn bã này tổng ra ngoài cho lão nương! Lão nương nhìn thấy bọn họ là phiền!"

...Từ khi ba người Phương Tranh bị đám lưu manh vây đánh, hiện tại Trường Bình đối với đám lưu manh trên đường căm thù đến tận xương tủy, cả ngày không có việc gì thì mang theo đám thị vệ lác lác chung quanh, nhìn thấy lưu manh thì đánh, trong lúc nhất thời trị an kinh thành tốt hơn rất nhiều, không nhất cửa rơi trên đường, đêm không cần đóng cửa, không ít thể lực đen tối hầu như bị nhổ tận gốc, bầu không khí trong kinh thành rất tốt, đây toàn bộ là nhờ công của Trường Bình, quả nhiên là một vị tiên phong càn quét xã hội đen của thời đại. Kim Lăng phủ doãn Trần đại nhân mừng rỡ cười toe toét, chỉ hận không được lập tức làm một mặt cờ tuyên dương Trường Bình, dùng khen ngợi khả năng diệt cỏ tận gốc của nàng.

Phương Tranh cùng Mập Mập bốn người đứng trước cửa sổ, yên lặng nhìn theo thân ảnh Phan Vũ tập tễnh mà cô độc càng đi càng xa, mặt trời chiều chiếu xuống kéo dài chiếc bóng của hắn, cả bức họa nhìn có vẻ hiu quạnh mà bi thương, nếu phối thêm một khúc đàn cò độc tấu (Nhị Huyền Ánh Nguyệt), vốn không cần thêm tình cảnh gì trong đó, liền có thể đạt được hiệu quả làm cho người rơi lệ...

"Chúng ta có phải là quá tàn nhẫn hay không?" Mập Mập bị bức họa kia lây nhiễm, có vẻ có chút không đành lòng.

"Phải không? Thì cũng chỉ bị đánh một chút, bồi chút tiền, cũng không tính là khi dễ hắn nha..." Phương Tranh cũng có chút không chính xác, hôm nay có phải có điểm quá mức hay không? Thấy thế nào lại giống như một đám người lớn đi khi dễ một hài tử còn quá nhỏ, đặc biệt có cảm giác tội ác.

"Ta nói hắn đáng đời! Hừ, các người ngu ngốc hết rồi sao? Chuyện này là tự hắn đi tìm lấy, trách được ai? Mấy đại nam nhân mềm lòng như vậy, các người có buồn nôn hay không?" Trường Bình một châm đâm thẳng vào bản chất của sự việc.

Mọi người chột tỉnh ngộ, sau đó liếc mắt nhìn nhau, cười ha ha. Có một chút phải thừa nhận, tất cả mọi người là người tốt. Dù hiện tại không phải hoàn toàn là người tốt, nhưng cũng có phong cách như người tốt. Như vậy đã rất không tệ rồi, Phan thượng thư khẳng định sẽ nhận xét như thế.

Đương nhiên, dù người tốt có đánh nhau, cũng là vì chính nghĩa. Tỷ như nói, ba mươi mấy nữ thị vệ sau lưng Trường Bình, các nàng chính là vì chính nghĩa mà chiến đấu.

Phương Tranh cười tủm tỉm tiêu sái tiến lên, nhìn các cô nương chấp tay nói: "Các vị đại tỷ tiểu muội, hôm nay khổ cực các người. Để biểu thị cảm tạ, tại hạ thỉnh các vị uống rượu..."

Nhìn đại sảnh hỗn loạn, Phương Tranh cười sượng nói: "...chúng ta đổi một chỗ khác uống vậy, nhà của ta cũng có mở tửu lâu ở chỗ khác..."

Lời này đưa tới tiếng cười trộm của một vài nữ thị vệ, đầu lĩnh thị vệ nói: "Đa tạ ý tốt của Phương thiếu gia, uống rượu thì không cần đâu, đối đãi với gia công chúa thật tốt thì xem như người cảm tạ chúng ta rồi." Nói xong còn nhìn Phương Tranh nhe răng cười.

Phương Tranh biết lời của nàng chưa nói hết, nếu đối đãi công chúa không tốt, thì những lưu manh nằm đầy trên mặt đất chính là tấm gương của hắn.

Hừ! Uy hiếp ta! Bản thiếu gia là người sợ uy hiếp hay sao?

Vừa đối mặt, Phương Tranh nhìn Trường Bình ân cần nói: "Ai nha! Trường Bình, người có mệt hay không? Có khát không? Có đói bụng không? Ta cho người mang đồ ăn tối cho người có được hay không?"

Hiển nhiên, Trường Bình bị sự ân cần thành tình của Phương Tranh khiến cho có chút sợ hãi, nghi hoặc sờ trán Phương Tranh: "Người sao vậy? Ăn trứng gì à?"

Nhìn một cái, Trường Bình vốn không hiểu vì sao nam nhân này đột nhiên ôn nhu, nên một chút trưởng cũng không mua.

Tửu lâu bị người đập thành thế này, bữa cơm đương nhiên là ăn không vô nữa. Vì vậy tất cả đều cáo từ, chưởng quỹ Yêu Nguyệt Lâu lúc này không biết từ trong góc nào thoát ra, về mặt cầu xin nhìn Phương Tranh nói: "Thiếu đông gia, này...vậy phải làm sao bây giờ?"

Phương Tranh lấy năm vạn lượng ngân phiếu trong tay Mập Mập nhét vào trong tay chưởng quỹ, suy nghĩ một chút cảm thấy hơi nhiều, lại rút ra bốn vạn, trừng mắt nhìn hắn nói: "Cái gì làm sao bây giờ? Người khác giúp người hủy đi đồ cũ giúp cho người, lại tổng bạc cho người sửa chữa, đi đâu tìm chuyện tốt như thế? Người hắn nên vui vẻ mới phải."

Trong tay chưởng quỹ cầm một vạn lượng ngân phiếu, tính nhẩm một chút những gì cần sửa chữa, nghĩ vẫn còn dư nhiều, đối với Phương lão gia xem như cũng có thể ăn nói, nhất thời mừng rỡ mặt mày rạng rỡ.

Phương Tranh kéo Phùng Cửu Dao qua một bên, móc ra một xấp ngân phiếu thật dày nhét vào trong tay hắn: "Ta biết trong quốc khố triều đình cũng không có đưa ra được bao nhiêu bạc, tiền trợ cấp cho hơn một vạn tướng sĩ chết trận dù có đưa xuống tới, phân đến từng gia đình của người chết trận cũng sẽ qua loa mà thôi, ngày tháng sau này của bọn họ cũng không tốt hơn được bao nhiêu. Bạc này, thỉnh Phùng đại ca cấp cho các huynh đệ phân chia xuống dưới, giúp cho gia đình các huynh đệ chết trận được ăn no một chút, mặc ấm một chút. Dù sao, ai! Dù sao cái chết của bọn họ, ta có trách nhiệm."

Xấp bạc này, đơn giản là lúc Phương Tranh vừa nhậm chức quan thì do thái tử và quan viên trong triều tặng cho, từ chỗ Ngô công tử giạt tới, cùng với số tiền Phan Vũ vừa bồi thường, cộng lại cũng gần trăm vạn lượng, đây là một con số không nhỏ, phân phối xuống dưới, mỗi gia đình của người đã chết cũng được phân chia hơn mười tới cả trăm lượng, cũng không cần lo sầu việc thiếu ăn thiếu mặc trong vài năm tới.

Phùng Cửu Dao nắm chặt ngân phiếu, cảm động đến đôi mắt đều đỏ, vén áo muốn quỳ xuống bái, Phương Tranh nhanh tay kéo hắn lại.

Phùng Cửu Dao lau đôi mắt, nức nở nói: "Phương lão đệ, ta thay mặt các huynh đệ chết trận cảm tạ người! Đây là tiền cứu mạng cho gia đình của họ! Đại ân đại đức của người, bất luận là các huynh đệ còn sống hay đã chết, đều sẽ ghi khắc cả đời!"

Phương đại thiếu gia thật khó có được một lần thiện tâm, đau ruột nhìn xấp ngân phiếu được Phùng Cửu Dao cầm trong tay, biểu tình thống khổ xoay mặt đi, phát phát tay: "Mau lấy đi, mau lấy đi! Ta không muốn nhìn thấy những thứ hôi mùi tiền này..."

Ngây người nhìn bóng lưng đi xa dần của Phùng Cửu Dao, trong ngực Phương Tranh thở phào nhẹ nhõm, đây cũng là điều mà mình có thể bồi thường được một chút. Di? Nhân cách bản thiếu gia từ khi nào trở nên cao thượng như vậy? Lẽ nào nói nhân cách của ta lại thăng hoa thêm một lần sao?

Phía sau, một thân ảnh mặc áo màu lục lặng lẽ đi tới gần, Trường Bình đứng lặng nhìn vị nam tử mà mình yêu sâu đậm trước mặt, trong mắt không thể che giấu được chân tình sâu sắc, như nước mùa xuân triền miên không dứt, chăm chú quán quýt lấy hắn.

"Người là người tốt, ta không nhìn lầm người." Trường Bình nhìn Phương Tranh thâm tình nói.

Phương Tranh bĩu môi: "Sai rồi, ta là một người nghèo. Vừa rồi ta còn là một phú ông trăm vạn, ai, đúng là gió thổi vỏ trứng gà, tiền đi người yên vui, xem ra đời này của ta cùng kiếp trước cũng là như nhau, đều là mạng nghèo nha."

"Hi hi." Trường Bình vui vẻ, hướng Phương Tranh liếc mắt đưa tình: "Có ta ở đây, không cho người làm người nghèo đâu, hi hi."

"Sao người còn không đi về?" Mị nhãn của tiểu cô nương tuy nói cũng còn thiếu khả năng lô hỏa thuần thanh, nhưng cũng làm cho trái tim Phương Tranh bị hung hăng nhảy mạnh một chút.

"Người ta không muốn trở về, người ta muốn đi theo người." Trường Bình dong đưa thân thể làm nũng, dùng thanh âm nũng nịu ôn nhu nói.

Chịu không nổi rồi! Phương Tranh kim lòng không được run rẩy cả người, lập tức cười tủm tỉm kéo bàn tay nhỏ bé của Trường Bình: "Mỹ mi, chúng ta đi nói chuyện yêu đương một chút đi."

84. Chương 84 : Bá Vương Khí

Cảm giác yêu đương là như thế nào nhỉ? Là ý nghĩ yêu thương âm thầm nảy sinh trong lòng, là lần đầu tiên nắm tay thì lo sợ bất an, là cảm giác hạnh phúc vây quanh thành lĩnh xảy đến?

Gương mặt của Trường Bình thật ngọt ngào tùy ý cho Phương Tranh nắm tay nàng, trên đường cái thừa thớt người đi tới. Người đi đường đều dùng ánh mắt kinh hãi nhìn đôi nam nữ đang nắm tay nhau bước đi. Phương Tranh cho rằng nói chuyện yêu đương là phải nắm tay, không quan đang đi chỗ nào, đều phải nắm chặt tay nhau, người cổ đại thì không cho rằng như thế, đây là chuyện khác nhau a.

Trường Bình đã hoàn toàn ngây ngất, lúc này tin tưởng dù cho Phương Tranh có mang nàng đi bán, nàng cũng sẽ không có ý kiến. Chỉ cần Phương Tranh vẫn mãi nắm tay nàng như vậy, đi đến chỗ nào nàng cũng nguyện ý. Đợi bao nhiêu ngày, rốt cục chờ được tới ngày này, Trường Bình có một loại cảm giác hạnh phúc đến muốn khóc.

Đám nữ thị vệ của Trường Bình vẫn đi xa xa phía sau bọn họ, vừa đi vừa khẽ cười nói, cười đến gương mặt Phương Tranh cũng cảm thấy nóng lên.

” Ai, người có đói bụng không?” Đi chẳng bao lâu, Phương Tranh bỗng nhiên cảm thấy trong bụng có chút đói. Tại Yêu Nguyệt Lâu chỉ lo nhìn náo nhiệt, vốn cũng không ăn được bao nhiêu.

” Cái gì?” Trường Bình còn đang chìm đắm trong hạnh phúc còn chưa tự thoát ra được, nghe vậy ngẩn người.

” Đi ăn cái gì được chứ! Người không đói bụng sao?”

Trường Bình mím môi suy nghĩ một chút, lập tức chăm chú nói: ” Nếu như người đói bụng, ta cũng đói bụng.”

Phương Tranh có chút buồn bực, tiểu nha đầu cổ đại này từ nơi nào học được những câu nói tình tứ chết người này kia chứ? Nói chuyện tình yêu nói đến mức so với nhân sĩ xuyên việt như ta còn chuyên nghiệp hơn nhiều, sau này bản thiếu gia làm sao mà hỗn? Kiếp trước từng đọc qua quyển ” Lời tình tứ bách khoa toàn thư”, giờ xem như vô ích sao?

Nhìn quanh, đầu phố có một gian tử lâu, có tên Bát Tiên Lâu, quy mô mặc dù còn kém Yêu Nguyệt Lâu, nhưng cũng không nhỏ lắm. Phương Tranh quan sát, thỏa mãn gật đầu: ” Là chỗ đó đi.” Nói xong nắm tay Trường Bình đi nhanh vào trong.

Thời gian dùng cơm đã qua lâu, trong tiệm cũng có khách nhân ngồi tùm năm tùm ba. Tiểu nhị trong tiệm chào đón, ân cần cười nói: ” Hai vị, dùng cơm sao?”

Phương Tranh sật đầu, tìm một bàn dựa cửa sổ, Trường Bình móc ra khăn tay, cẩn thận tỉ mỉ lau qua bàn ghế một lần, lúc này mới gọi Phương Tranh ngồi xuống.

Lúc này lòng hư vinh của Phương Tranh đạt tới sự thỏa mãn cực hạn, xem khắp thiên hạ, có thể để cho công chúa Hoa triều cam tâm tình nguyện hầu hạ, ngoại trừ bản thiếu gia còn có ai?

Tùy ý chọn vài món thức ăn, lại kêu thêm bầu rượu, Phương Tranh cùng Trường Bình ngồi đối diện nhau cùng ăn. Trường Bình ân cần gấp thức ăn cho Phương Tranh, lại châm rượu cho hắn, bận rộn đến không ngừng tay, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy ánh sáng hạnh phúc. Hai người cứ như vậy lẳng lặng mà ăn, thỉnh thoảng ngẩng đầu, ăn ý hướng đối phương cười một cái, phảng phất như trên thế giới này chỉ còn lại hai người, ngọt ngào giống như một đôi phu thê mới cưới tràn đầy ân ái.

Vỗ vỗ bụng, Phương Tranh thỏa mãn thở ra một hơi, tử lâu này cũng không tệ lắm, mùi vị không kém với Yêu Nguyệt Lâu. Sau này bản thiếu gia phải đến ủng hộ vài lần, ai nói chỉ được ăn trong tử lâu của nhà mình kia chứ? Bản thiếu gia nguyện ý dùng tiền chiếu cố sinh ý của nhà khác, ai quản được chứ?

Sờ sờ vào lòng, sắc mặt Phương Tranh thay đổi, hắn bỗng nhiên nhớ tới một chuyện vô cùng nghiêm trọng - hắn đã đem toàn bộ ngân phiếu trên người cho Phùng Cửu Dao, xảo chính là, hôm nay trên người hắn không có một mảnh bạc vụn, nói cách khác, hiện tại Phương đại thiếu gia, vốn là không có một đồng tiền trên người...

Ngại ngần nhìn Trường Bình, Phương Tranh ấp úng nói: "Này...Trên người nàng có mang theo bạc không? Cho ta mượn một ít, ngày mai ta trả lại nàng..."

Trường Bình ngạc nhiên nói: "Trên người ta cũng chưa từng mang bạc..." Công chúa cần gì mang theo, tự nhiên có người hầu đi theo giúp nàng trả tiền, cần gì phải tự mình mang bạc.

Lần này xong đời rồi, Phương Tranh cụt hứng thở dài, mất mặt! Mất hết mặt mũi của nhân sĩ xuyên việt! Một người là công chúa Hoa triều được hàng ngàn hàng vạn dân chúng sùng ái, một người là Trung Dũng Bá kiem ngũ phẩm Tán Kỵ Thường Thị, càng kiem con trai độc nhất của Hoa triều thủ phủ, lúc này hai người toàn thân không có một đồng bị kẹt trong một tửu lâu tại kinh thành, nếu truyền ra ngoài, còn không bị người cười đến rụng răng?

Trường Bình trừng mắt nhìn: "...Thế nào? Người không mang theo bạc?"

Phương Tranh khổ sở nói: "Vừa rồi nàng cũng thấy đó, ta cho hết Phùng Cửu Dao..." Giáo huấn! Sau này thiện tâm cũng phải có chút bảo lưu mới tốt, không biết phải rửa bao nhiêu chén bát cho lão bản tửu lâu mới có thể trả hết tiền bữa cơm này đây?

Trường Bình bĩu môi: "Vậy thì quá đơn giản, thị vệ của ta còn ở ngay bên ngoài, gọi các nàng vào giúp chúng ta trả tiền là được rồi."

Vậy thì quá mất mặt, sự bực hãn của đám nữ thị vệ Phương đại thiếu gia đã lãnh giáo rồi, nếu các nàng nghĩ Phương đại thiếu gia chỉ muốn bám váy công chúa, tức giận dùng những bàn chân ngọc đá vào chỗ địa phương yếu ớt nhất của hân...Khái, sau này sợ rằng Phương đại thiếu gia phải đổi tên, gọi là Phương công công...

Phương Tranh đưa tay ngăn cản Trường Bình, tròng mắt vừa chuyển, tặc cười nói: "Đợi lát nữa đi, ca ca mang nàng đi làm một chuyện mà cả đời nàng chưa từng làm...rất kích thích nga."

Trường Bình hưng phấn hỏi: "Chuyện gì? Nói mau nói mau!"

Tằng hắng một tiếng, Phương Tranh lôi kéo Trường Bình đứng dậy, đưa tay làm bộ như muốn lấy bạc, thấy chuông quỹ vẻ mặt tươi cười chuẩn bị chào đón, Phương Tranh nhìn chuông quỹ áy náy cười cười, sau đó nắm chặt tay Trường Bình, hét lớn một tiếng: "Chạy!"

Nói xong liền lôi kéo Trường Bình hóa thành hai đạo khói đen, một đường thoát ra khỏi cửa lớn tửu lâu, chạy trốn mất dạng. Bọn thị vệ của Trường Bình nhìn thấy công chúa bỏ chạy, không hiểu gì vẫn cầm đầu chạy theo, thoáng chốc đại đội nhân mã đã biến mất trên đường cái.

Chuông quỹ tay cầm sổ sách bàn tính, dáng tươi cười đọng lại trên mặt, cứ như thế mất mở trùng trùng nhìn Phương Tranh cùng Trường Bình sủu một tiếng đã tiêu thất. Tiểu nhị trong tiệm nhìn thấy chuông quỹ còn đứng ngây ngốc, vội vàng xắn tay áo chuẩn bị đuổi theo, hay quá hay quá, kinh thành ngay dưới chân thiên tử, lại có người vô sỉ như thế, cơm nước xong không trả tiền mà lại bỏ chạy...

Chuông quỹ ngăn cản tiểu nhị, cả giận nói: "Các người muốn làm gì?"

Tiểu nhị vô tội chỉ chỉ phương hướng Phương Tranh chạy trốn.

Chuông quỹ hừ lạnh nói: "Mù mắt sao? Không nhận ra đó là thiếu đông gia à? Hân đến ngay tiệm của mình ăn bữa cơm, người dám hướng hân thu bạc? Chán sống?"

Chuông quỹ nói xong con mắt lại nhìn về phía trước, trên mặt tràn đầy nghi hoặc, thật khó hiểu, thiếu đông gia tại sao phải bỏ chạy? Giống như ai đang muốn đòi nợ hân, vì sao chứ...

Phương Tranh và Trường Bình chạy trốn một hồi cho đến khi không còn thở ra hơi mới dừng lại, tay vịn chân thở hổn hển, sau đó liếc mắt nhìn nhau, bật cười ha ha.

Trường Bình vừa cười vừa ho khan, bàn tay hung hăng đánh Phương Tranh: "Người là hồn dẫn! Quả thực quá vô sỉ!" Về mặt của nàng không dám tin tưởng, tựa hồ nghĩ không ra đường đường một công chúa như nàng lại làm ra chuyện này.

Phương Tranh cười thật đắc ý: "Cái này gọi là ăn bữa cơm bá vương, người bình thường không có can đảm ăn đâu, nhân tài có dũng có mưu mới dám ăn đó."

Bản thân hẳn tuy rằng còn thiếu chút vương bá khí, nhưng ” bá vương khí” thì hẳn muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Trường Bình cười mắng: ” Tới địa ngục đi! Ta lớn như vậy còn chưa từng trải qua chuyện mất mặt như thế! Chuyện này nếu truyền ra, phụ hoàng còn chưa chửi chết ta!”

Phượng Tranh nắm tay Trường Bình nói: ” Sau này mỗi tháng chúng ta đi ăn cơm bá vương một lần được không? Có ích cho thể xác và cho tinh thần khỏe mạnh ”

Trường Bình nhìn Phượng Tranh thâm tình nói: ” Người muốn làm gì ta đều cùng người làm, đừng nói ăn cơm bá vương, dù người muốn giết người, ta đều giúp người đâm thêm một dao...”

Lời này vì sao nghe không được tự nhiên? Trường Bình đúng là có thiên phú nói chuyện yêu đương nha, những câu thơ mộng của tình yêu đều bị nàng nói đến như máu thịt mơ hồ, nhưng lại không mất ý thơ, đó là bản lĩnh lớn như thế nào?

Phượng Tranh cười gượng nói: ” Giết người thì không cần, ta nhất gan lắm. Chuyện trộm đạo thì không ngại làm một lần, ta đối với việc này tương đối sở trường.”

Trường Bình cười nói: ” Lẽ ra nhà của người là nhà giàu có nhất nhì Hoa triều, Phượng bá phụ và Phượng bá mẫu tính tình cũng trầm ổn nghiêm túc, sao người lại có tính tình này?”

Phượng Tranh nghiêm mặt nói: ” Kỳ thật ta xuất thân từ bần nông cùng trung nông, khi còn bé chơi bòn, bắn đạn, trộm tiền phụ mẫu, trưởng thành thì tán gái, vụng trộm hút thuốc uống rượu, xảo trá tiền tiêu vặt của học sinh tiểu học...Dù sao chuyện xấu gì cũng đều trải qua, thực sự...”

Trường Bình cái hiểu cái không lắc đầu, Phượng Tranh nói những lời này, đối với nàng mà nói căn bản không có khả năng hiểu nổi.

Ngẩng đầu nhìn sắc trời, đã sắp sửa tối, Phượng Tranh nhìn Trường Bình nói: ” Không còn sớm nữa, trở về đi.”

Trường Bình lắc đầu: ” Không, ta muốn ở chung một chỗ với người.” Tiểu cô nương mới nếm thử tình yêu nam nữ, đang thời gian tình nồng như mật, làm sao chịu được phải xa rời tình lang.

Phượng Tranh cười nói: ” Ta về nhà ngủ, nàng cũng đi theo ta cùng ngủ sao?”

Gương mặt Trường Bình đỏ lên, lập tức nhò giọng lẩm bẩm: ” Cùng nhau ngủ thì cùng nhau ngủ, ta không sợ đâu...”

Phượng Tranh cười nói: ” Đừng náo loạn, nàng không sợ nhưng ta còn sợ, đến lúc đó phụ hoàng nàng còn không lột da ta.”

Nhẹ nhàng vỗ gương mặt thanh tú của Trường Bình, Phượng Tranh nói: ” Nghe lời, trở về đi, chúng ta còn nhiều thời gian, vẫn còn lâu dài mà, trở về ta còn phải cùng phụ mẫu nói chuyện của hai ta.”

Trường Bình bất an nói: ” Bá phụ bá mẫu có thích ta hay không? Nếu bọn họ không đáp ứng...hai ta làm sao bây giờ?”

Phượng Tranh cười thầm, bá phụ bá mẫu của nàng đã sớm coi trọng con dâu như nàng rồi đó, còn quan tâm chuyện gì!

Phượng Tranh nghiêm trang nói: ” Nếu bọn họ không đáp ứng, chúng ta cứ bỏ trốn, cứ chạy thẳng về nam, vừa chạy vừa sinh con, chờ nàng sinh cho ta hơn mười hai mươi hài tử, thì bá phụ bá mẫu của nàng không đáp ứng cũng không được, sau đó chúng ta lại chạy trở về...”

Trường Bình ngượng ngập nói: ” Tới địa ngục đi! Xem lão nương...xem ta là heo sao! Còn hơn mười hai mươi đứa, gọi Yên Nhiên của người sinh cho người đi! Ta không sinh đâu.”

” Nàng biết Yên Nhiên?” Phượng Tranh cực kỳ kinh ngạc, Trường Bình đã hỏi rõ tên nàng tới như vậy, không đơn giản nha.

” Đâu chỉ Yên Nhiên, ta còn biết có Phương tỷ và tiểu Lục, hừ! Người là hồn đản, chỉ biết trêu hoa ghẹo nguyệt, sau này không biết ta còn phải có thêm bao nhiêu tỷ muội...” Trường Bình cầm giận nói. Suy nghĩ một chút, trong lòng không cam tâm, vì vậy hung hăng véo lên cánh tay Phương Tranh mấy cái.

Phương Tranh chịu đựng đau nhức nói: ” Bản thiếu gia là cái bánh thơm ngon, đương nhiên sẽ được thiên hạ phụ nữ nữ nhân cùng muốn ăn chung, một mình nàng muốn ăn một khối lớn như vậy, nàng không sợ bị nghẹn chết hay sao?”

Trường Bình trừng mắt nói: ” Nghẹn chết ta cũng nguyện ý! Người là của ta!”

Phương Tranh tận tình cởi mở cho nàng: ” Thế nhưng nàng phải suy nghĩ cảm thụ của cái bánh thơm ngon nha, nếu đã là bánh thơm ngon, khẳng định mong muốn thiên hạ nữ tử đều có thể ăn một ngậm, nếm thử mỹ vị của nó, mọi người cùng ngồi xếp hàng mà ăn. cứ chia ra, như vậy thật tốt...Cùng lắm thì chia cho nàng nhiều hơn một chút...”

Người...người thật là vô sỉ!”

Kỳ thực Trường Bình cũng hiểu rõ, yêu phải một nam nhân biết nói năng ngọt xớt rồi lại thích chiều nữ tử, đời này không có khả năng độc chiếm một mình hắn, rất sớm trước kia nàng đã có giấc mộng này, có thể tưởng tượng, có một lão công tốt, có nữ nhân nào nguyện ý phân ra phân nửa thậm chí càng nhiều cùng những nữ nhân khác cùng chung chồng? Huống chi Trường Bình chính là lá ngọc cành vàng, thiên chi kiêu nữ, nếu không phải cực kỳ yêu thương Phương Tranh. Trường Bình sao có thể làm ra chuyện nhường bộ lớn như vậy?

Nghĩ tới đây, Trường Bình tức giận đến đỏ mặt lên, oán hận trừng mắt nhìn Phương Tranh nói: ” Người là hồn đản! Chỉ biết khi dễ ta...Người phải nhớ kỹ, tương lai ta là chính thất, ai cũng không thể giành với ta, không thì...ta liều mạng với người!”

Nói xong vừa hận hận đánh Phương Tranh vài quyền, giữa tiếng kêu gào thê thảm của Phương Tranh, Trường Bình hừ hừ, thỏa mãn xoay người rời đi.

85. Chương 85: Sách Lậu Của Mập Mập

Trở lại Phương phủ thì đã đêm khuya. Cửa lớn của Phương phủ vẫn treo cao đèn lồng, nhìn xem tình hình mọi người dường như còn chưa ngủ.

Tôn quân gia ngồi xổm chỗ gác cổng, trong tay mang theo một bầu rượu nhỏ, hướng ngoài cửa nhìn xung quanh, thỉnh thoảng lại nâng bầu rượu uống vài hớp, nhìn có vẻ rất thích ý. Phương Tranh đi tới, thần tình Tôn quân gia liền vui vẻ, liền chạy tới nghênh đón.

” Ai nha, thiếu gia của ta! Sao giờ này ngài mới về vậy? Lão gia và phu nhân đã chờ ngài cả buổi đó.”

Phương Tranh ngăn người, còn chờ ta? Lúc này ta lại phạm phải chuyện sai lầm gì nữa đây?

” Tôn quân gia, biết phụ mẫu chờ ta có chuyện gì không?” Hôm nay Phương Tranh đã học được việc trước khi gặp chính chủ thì phải hỏi thử tình hình trước xem thế nào – Phải hỏi nha, trong cung có một hoàng đế, trong nhà có một lão cha, hai người này chuyên tìm Phương đại thiếu gia gây phiền phức, không thể không cẩn thận một chút mới ổn.

” Không có việc gì, Chu thiếu gia học cùng trường với ngài có tới, lão gia cùng phu nhân đang ở đại sảnh nói chuyện với hắn.”

Mập Mập? Không phải vừa chia tay sao? Hắn lại tới nhà của ta làm chi? Tiểu tử này sao còn dây dưa hơn bản thiếu gia vậy?

Vào đại sảnh, cha mẹ đang cùng Mập Mập trò chuyện thật vui, chẳng biết đang nói tới cái gì, cha mẹ đang cười ha ha thật vui vẻ.

Đầu đầy mơ hồ thi lễ với phụ mẫu, Phương Tranh đưa mắt tràn ngập dấu hỏi nhìn Mập Mập, Mập Mập vẫn không để ý đến hắn, vẫn giữ nguyên dáng tươi cười hàm hậu nói chuyện với phụ mẫu hắn.

” ...Sau này, cô bé lọ lem cùng vương tử trải qua cuộc sống hạnh phúc, hai người chọn một nơi ở tại nông thôn, lại xây lên một căn đại viện, còn mua rất nhiều người hầu, vẫn sống mãi cho đến ngày đầu bạc...” Một câu chuyện cổ tích về ” cô bé lọ lem” sắc mùi Trung Hoa Trung Quốc quê cha đất tổ, ở trong miệng Mập Mập mới mẻ ra lò.

Phương Tranh ngạc nhiên nhìn Mập Mập, kháo! Tên Mập Mập đáng chết này thật đúng là vô sỉ! Đây không phải là chuyện cổ tích bản thiếu gia kể cho hần nghe trước đây sao? Tiểu tử này lại không chút khách khí, đem ra lừa gạt cha mẹ ta, không biết hần có thu phí với cha mẹ ta hay không đây?

Phương lão gia và phu nhân nghe đến mặt mày hớn hờ, hăng hái ngẩng đầu, liên tục truy hỏi: ” Còn nữa không? Còn nữa không?”

Mập Mập cười nói: ” Chuyện cổ tích này đã kể xong, lần sau ta sẽ kể cho bá phụ bá mẫu nghe một câu chuyện về ” thụy mỹ nhân” (công chúa ngủ trong lâu đài)...”

Phương Tranh lại ngạc nhiên thêm lần thứ hai.

Phương lão gia ho khan một tiếng, hướng Phương Tranh nói: ” Người xem, Phúc Vương điện hạ thiên tư thông minh, tùy tiện mở miệng liền có thể kể ra một câu chuyện động lòng người như vậy, còn người? Hừ! Không học vấn không nghề nghiệp, cả ngày chỉ biết ở bên ngoài làm xằng làm bậy!”

Phương Tranh không nói lời nào, cắn răng, ” hắt xì hắt xì”...

Trên vẻ mặt trung hậu của Mập Mập hiện ra thần sắc khiêm tốn: ” Bá phụ quá khách lệ, tiểu chất chỉ là lúc rảnh rỗi đọc thêm vài quyển sách giải trí, lại nghĩ ra vài câu chuyện tiêu khiển, cũng không có gì đáng nói...”

Phương lão gia vuốt râu lắc đầu nói: ” Dù vậy cũng đã giỏi hơn nghiệt tử của ta rất nhiều rồi, với hần dù một câu chuyện cũng không nghĩ ra, ở trước mặt lão phu lại rất có tài nói dối, ai, gia môn bất hạnh!”

Phương Tranh không nói lời nào, tiếp tục cắn răng, ” hắt xì hắt xì”...

Về mặt Mập Mập mang đây vẻ cười liếc mắt nhìn Phương Tranh: ” Bá phụ khách lệ như vậy, tiểu chất chỉ đành thụ nhận.”

Đôi mắt Phương lão gia ẩn chứa sự tán thưởng nhìn Mập Mập gật đầu, lập tức nhìn qua Phương Tranh, bật người nghiêm mặt: ” Trẻ như vậy mới về, lại đi chọc ra họa gì nữa?”

Lão cha đúng là thiên vị quá nha! Không ngờ Mập Mập mới là con thân sinh của ngài mới phải?

Phương Tranh oán hận trừng mắt liếc Mập Mập, cung kính nói: ” Cha, hôm nay hài nhi bận rộn chính vụ...”

Phương lão gia không chút khách khí cắt đứt lời hần: ” Nói bậy! Với hư chức ngũ phẩm của người, còn dám nói ” bận rộn chính vụ”, người cho là lão phu không biết gì sao? Hừ! Chương quý Yêu Nguyệt Lâu mới tới, nói có người đến đập phá tửu lâu của chúng ta, sự tình dường như liên quan tới người, nói! Gần đây người ở bên ngoài gây ra họa gì?”

Phương Tranh vô tội nói: ” Không có, cha, hài nhi gần đây cụp đuôi làm người, điệu rất thấp, không tin cha hỏi Mập Mập...”

Phương lão gia cười lạnh nói: ” Người không đi trêu chọc người ta, lẽ nào hần có mao bệnh? Không có việc gì đi đập tiệm người khác để đùa chơi sao?”

Phương Tranh nhanh miệng vuốt mông ngựa: ” Cha, lão nhân gia quả nhiên anh minh thần võ, một lời trúng đích, tiểu tử kia đúng là có mao bệnh thì phải?”

Mập Mập ở bên nghe được che miệng cười trộm, vai run run.

Phương lão gia trừng mắt nhìn Phương Tranh một lát, sau đó thở dài: ” Vừa rồi Phúc Vương điện hạ đã nói rõ sự tình với lão phu, việc này đúng là không trách được người. Thế nhưng, hôm nay người làm quan tại triều, quan trường từng bước hung hiểm, với tính tình của người luôn luôn đắc tội người khác, người làm quan được bao nhiêu ngày?”

Làm được mấy ngày thì tính mấy ngày thôi, hay nhất là hoàng thượng lão gia tử triệt chức của ta, tất cả mọi người bớt lo, hiếm lạ làm quan hay sao? Phương Tranh ngẫm bĩu môi.

Mập Mập đi ra hòa giải: " Phương bá phụ, việc này không thể trách Phương huynh, thật sự là do Phan thượng thư khinh người quá đáng. Phương huynh vì các tướng sĩ chết trận đứng giữa triều trượng nghĩa nói thẳng, không tiếc đắc tội quyền quý, hôm nay bách tính trong kinh thành đều khen ngợi Phương huynh đó thôi."

Phương Tranh ở bên gật đầu phụ họa: " Hay."

Phương lão gia hung hăng trừng mắt liếc Phương Tranh, không thèm nhắc lại.

Mập Mập hợp thời cười nói: " Hôm nay trẻ như vậy mà tiểu chất còn mạo muội đến nhà, là có việc vui muốn báo tin cho bá phụ bá mẫu."

Phương lão gia cười nói: " Phúc Vương điện hạ, có việc vui gì thế?"

Mập Mập làm như lơ đãng liếc nhìn Phương Tranh, cười nói: " Chúc mừng bá phụ bá mẫu, Phương huynh...Ha ha, Phương huynh sắp làm phò mã."

" Cái gì?" Phương lão gia cùng phu nhân kinh hãi, lại liếc mắt nhìn nhau, dằng dấp như không dám tin tưởng.

Lập tức, Phương lão gia hung hăng trừng mắt nhìn Phương Tranh: " Người lại trêu chọc vị công chúa nào?"

Vì sao nói từ " lại"? Phương Tranh nghe vậy quả thật thấy phiền muộn, không ngờ ấn tượng về ta trong lòng các người lại là chuyện nghiệp đi trêu chọc công chúa hay sao?

Vươn ra một ngón tay đầy vẻ đáng thương, Phương Tranh cười nói: " Một người, chỉ một người thôi. Hải nhi tổng cộng chỉ trêu chọc một công chúa, hắc hắc..."

Phương phu nhân cẩn thận hỏi một câu: " Chẳng lẽ...là Trường Bình công chúa?"

Phương Tranh cùng Mập Mập cùng gật đầu: " Đúng vậy."

Phương lão gia cùng phu nhân lại nhìn nhau, vẻ mặt vui mừng, Phương phu nhân vui vẻ nói: " Ta đã nói, Trường Bình công chúa hữu duyên với con trai ta, chỉ hồng của bọn họ thế nhưng đúng là do nguyệt lão đã se cho họ từ kiếp trước, thêm bao khó khăn, cũng luôn ở cùng nhau thôi."

Phương lão gia đưa mắt nhìn Mập Mập: " Phúc Vương điện hạ, hôm nay đến báo với lão phu là có chuyện gì xảy ra sao?"

Mập Mập nói: " Bá phụ, phụ hoàng của ta vốn rất thương thức Phương huynh, sớm có ý gả Trường Bình cho hắn, nhưng Phương huynh vẫn chậm chạp không chịu tổ thái độ, phụ hoàng ta cũng khó nói thêm điều gì. Mấy ngày gần đây, ha ha, có lẽ do Phương huynh đã suy nghĩ thông suốt, có lẽ đã nảy sinh tình ý đối với muội muội của ta, phụ hoàng ta đương nhiên cầu còn không được, nên việc hôn nhân này, tiểu chất cho rằng sẽ không còn gặp khó khăn gì nữa."

Phương phu nhân oán hận gõ vào đầu Phương Tranh: " Công chúa thích người như vậy, tên hỗn tiểu tử ngươi còn làm bộ làm tịch, còn không đắc ý chết người!"

Phương lão gia nghiêm mặt nhìn Phương Tranh nói: " Tranh nhi, việc này ngươi nói thế nào?"

Phương Tranh ngượng ngùng cúi đầu, một chân cọ cọ lên mặt đất: " Mọi người nói thế nào thì thế nào thôi..."

Cả phòng nổi da gà....

Chuyện thành thân tựa hồ đã định xong, hiện tại chỉ còn chờ hoàng thượng tuyên triệu, gả công chúa cho hắn. Có người nói chuyện cưới gả trong cung rất nhiều lễ nghi, cụ thể có bao nhiêu phiền phức, Phương đại thiếu gia cũng không hỏi.

Hoàng thượng rất nhanh liền tuyên triệu hắn, nhưng lần này không phải vì hôn sự giữa hắn cùng công chúa.

Lúc tan triều ngày hôm sau, theo quy củ trước, Phương Tranh lại bị triệu tới ngự thư phòng, rất kỳ quái, hoàng thượng luôn thích đơn độc triệu kiến hần vào lúc vừa tan triều.

Thần kinh Phương Tranh hiện tại đã được rèn đúc rất kiên cường, từ mới bắt đầu còn nơm nớp lo sợ, đến bây giờ mỗi ngày tiến ngự thư phòng cũng giống như đi dạo hoa viên của nhà mình. Nhiều lần tiếp xúc cùng hoàng thượng, hần cảm giác được vị hoàng đế này, chỉ bất quá là một vị lão nhân thân khoác hoàng bào mà thôi, ngoại trừ có chút thời khắc hần sầm mặt giáo huấn người khác, cũng không có khác gì những lão nhân bình thường, chỉ là, có duy nhất một điểm khác là vì hần so với những lão nhân khác càng thêm cô độc.

Kiếp trước Phương Tranh từng quen biết một vị lão nhân, cũng giống như hoàng thượng, chỉ khác nhau chính là vị lão nhân kia chính là vị bảo vệ già trong trường đại học của hần. Lúc ấy Phương Tranh đi học do tính tình phóng khoáng, lại giỏi về giao tiếp, quan hệ với lão nhân không tệ, lão nhân đối với hần rất tốt, thỉnh thoảng còn lấy ra một ít thức ăn vặt nhét vào tay hần, lại nhỏ giọng dặn hần giấu kín, đừng cho những bạn học khác nhìn thấy...

Cho nên dần dần Phương Tranh cũng lực lợi ra được bí quyết ở chung với hoàng thượng - không thể bị biểu tình đông cứng lạnh lùng của hần làm hoảng sợ, rất nhiều đại thần vừa nhìn thấy hoàng đế liền sợ đến không nói ra lời, kỳ thực vốn không đến nỗi như vậy. Một người bản thân mới bước lên địa vị cao, rất hưởng thụ được mọi người cúng bái kính nể, nhưng sẽ không ai có thể chịu nổi cảm giác y hệt nhau như thế mỗi ngày kéo dài suốt vài chục năm, thời gian càng lâu, thì hần sẽ đem sự kính nể của người khác biến thành một loại lễ nghi cùng sân khấu biểu diễn, tựa như diễn xuất trong ti vi, các đại thần luôn dập đầu, nhất định phải hô "ngô hoàng vạn tuế", hô xong, hoàng đế cũng nhất định phải hô lại một câu "các khanh bình thân". Đây chỉ là một bộ trình tự, làm xong rồi, chứng minh hai bên đã làm xong lễ tiết quân thần.

Phương Tranh là nhân sĩ xuyên việt từng trải qua bao năm giáo dục thời hiện đại, cho nên ở phương diện này hần vốn không quá mức lưu ý, trong trí nhớ kiếp trước của hần, ngoại trừ lễ thanh minh và năm mới tế tự tổ tiên, vốn chưa từng hướng ai quỳ xuống bao giờ.

Nhưng sự tình luôn kỳ diệu như thế, hần không thích lễ nghi phiền phức này, hoàng thượng cũng không thích, vì vậy vừa lúc hợp với tâm ý hoàng thượng, có lẽ Phương Tranh được hoàng thượng sủng ái nhiều ít cũng do nguyên nhân này.

Bên trong ngự thư phòng không chỉ có một mình hoàng thượng, còn có Mập Mập cùng Trường Bình. Hai người tựa hồ vừa bị giáo huấn, vẻ mặt cầu xin, đáng dấp như đang gặp xui, cái miệng nhỏ của Trường Bình vênh cao, có vẻ rất là căm giận, gương mặt mập béo của Mập Mập cũng cúi xuống, phần nộ cúi đầu không ngẩng lên.

Nhìn thấy Phương Tranh tiến vào, hai người cùng ngẩng đầu, dùng sức nháy mắt với hần.

Sự câu thông của loài người thì cần phải dùng ngôn ngữ để giải thích, dùng ánh mắt có thể biểu đạt được cái gì? Phương Tranh không hiểu được cái nháy mắt của bọn họ là ý nghĩa ra sao, chỉ cung kính hướng hoàng thượng hành lễ.

Hoàng thượng vẫn như bình thường đang sầm mặt phê duyệt tấu chương, chưa từng ngẩng đầu nhìn Phương Tranh một chút. Phương Tranh mơ hồ nghĩ không thích hợp, có chút vị đạo trước khi cơn bão mưa giông nổi lên.

Lặng lẽ quay đầu, thấy Mập Mập cùng Trường Bình thừa lúc hoàng thượng không để ý đang dùng tay ra dấu, thủ thế rất khó hiểu, một hồi chỉ Phương Tranh, một hồi chỉ chính mình, thời gian chỉ Phương Tranh rất kinh hoàng, khi chỉ chính mình lại rất lo lắng... Hai huynh muội rốt cục muốn biểu đạt điều gì? Phương Tranh buồn bực không ngớt, được, tự mình đi tìm kiếm đáp án thôi.

86. Chương 86: Từ Quan

Phương Tranh nhào nặn khuôn mặt, biểu tình tươi cười siểm nịnh, nói: "Hoàng thượng, có mệt hay không? Ngày hôm nay thời tiết nóng nực, ngài nên uống một chén ô mai ướp lạnh, vi thần giúp ngài đi truyền được không?"

Hoàng thượng khẽ ngẩng đầu, liếc mắt nhìn Phương Tranh một cái, như có như không hừ một tiếng, không thèm nói chuyện, tiếp tục công việc phê duyệt tấu chương.

Phải chăng hôm nay tâm tình của hoàng thượng lão gia tử không được tốt? Nhất định là Mập Mập cùng Trường Bình đã làm cho hấn mất hứng. Hai huynh muội này lúc nào cũng làm cho người khác phải lo lắng, khi nào thì mới có thể thành thực ôn trọng giống thiếu gia ta đây?

Bất quá, nếu đã là bằng hữu, đương nhiên phải có nghĩa cử giải vây, tuy rằng cho đến lúc này Phương Tranh cũng không biết hai người bọn họ đã phạm sai lầm gì, ngay cả Trường Bình được thánh thượng sủng ái mà cũng đều bị giáo huấn.

Vì vậy Phương Tranh cẩn thận dò xét, nói: "Hoàng thượng....Kỳ thật Phúc vương diện hạ cùng Trường Bình công chúa tuổi vẫn còn trẻ, nếu chẳng may có phạm sai lầm, chỉ cần không phải là thái quá, vậy cũng không ảnh hưởng đến đại cục, hoàng thượng cần phải bảo trọng lấy lòng thể, đừng tự dày vò bản thân."

Phía sau bỗng nhiên truyền đến tiếng thở dài của Mập Mập cùng Trường Bình....Bọn hấn rốt cuộc làm sao vậy? Thiếu gia ta nói có gì không đúng sao?

Hoàng thượng nghe vậy, rốt cuộc cũng chịu hạ bút, nhìn Phương Tranh dường như cười mà không phải cười, nói: "Ý của ngươi là muốn trảm tha thứ cho bọn hấn?"

Phương Tranh gật đầu liên tục: "Đúng đúng, hoàng thượng, người trẻ tuổi non dạ, làm việc không biết cố kỵ, chuyện này cũng là bình thường, người trẻ tuổi có ai mà không mắc sai lầm đây, chỉ cần biết sửa sai thì được rồi..."

Hoàng thượng vẫn nửa đùa nửa thật nói: "Trẫm cũng cảm thấy bọn hấn không mắc sai phạm gì lớn lắm, bọn hấn chỉ là nhận tội thay cho người khác mà thôi, người nói xem nên làm như thế nào?"

Phương Tranh ngang nhiên liêm liệt nói: "Phải điều tra! Tội ác tất phải được lôi ra ánh sáng!"

Cuối cùng thì hoàng thượng cũng nở nụ cười, vui vẻ nói: "Tốt lắm, trước mắt những kẻ đồng lõa gây tội ác đã tề tụ đông đủ một chỗ, thật giảm đi cho trẫm không ít chuyện phiền toái."

"A?" Phương Tranh cứng họng, "Chuyện này....Có ý tứ gì?" Quay đầu lại nhìn Mập Mập cùng Trường Bình, chỉ thấy hai người thở dài, dùng tay che mặt làm như không đành lòng nhìn nữa.

Hoàng thượng biến sắc, lạnh lùng nói: "Phương Tranh! Ngươi thật to gan! Những lời trẫm nói với ngươi, ngươi đã bỏ ngoài tai rồi phải không?"

Theo như thông lệ, long nhan của hoàng thượng giận dữ, mọi người tại đây đều phải sợ hãi quỳ xuống, cũng không biết là quy củ của triều đại nào, dù sao trên ti-vi thường hay biểu diễn như vậy. Phương Tranh theo bản năng đem thân thể nhỏ bé của mình, khấn trương chuẩn bị quỳ xuống, nhưng được nửa đường thì ngừng lại....Không đúng nha, sự tình còn chưa nói rõ ràng, ta làm sao mà phải quỳ chứ?

"Hoàng thượng, những lời của ngài luôn là khuôn vàng thước ngọc cho vĩ thần noi theo, như thế nào lại dám vào tai này chui sang tai kia?....Ngài muốn nói câu nào a?" Phương Tranh cười bồi nói.

Hoàng thượng cười lạnh: "Còn dám giả bộ hồ đồ với trẫm? Trẫm hỏi ngươi, con thứ của Phan thượng thư, ngày hôm qua có phải đã bị các người đánh hay không?"

Phương Tranh giật mình, nguyên lai là chuyện này. Tiểu tử Phan Vũ nhìn hấn không phải rất có cốt khí hay sao? Như thế nào trở về lại dăng cáo trạng cho phụ thân của hấn?

"Tối hôm qua, Phan thượng thư cả đêm vào cung cầu kiến trẫm, nói Phương Tranh ngươi khinh người quá đáng, đánh đứa con trưởng của hấn đã không nói, vậy mà chưa được mấy ngày sau ngươi lại đánh đến con thứ của hấn. Phương Tranh a, Phương Tranh....Rốt cuộc Phan thượng thư có cừ hận sâu đậm gì với ngươi? Tại sao ngươi hết lần này tới lần khác đều nhắm vào Phan thượng thư, nguyên nhân là vì cái gì? Hừ! Lần này ngươi tỏ vẻ thông minh, bản thân không ra mặt, nhưng lại kích động Vô Bệnh cùng Mật Nhi ra tay, ngươi cho rằng làm vậy thì trẫm không biết hay sao? Hừ, tự cho mình là thông minh!"

Dường như chuyện gì hoàng thượng lão gia tử cũng biết được nha, sớm biết như vậy, ta thà làm ác nhân đi dăng cáo trạng trước....Khụ, làm người lương thiện thật khổ....

Phương Tranh trong lòng vô cùng tức giận, lão gia hỏa họ Phan kia thực không ra gì, người này ngoại trừ chỉ biết dương cáo trạng lên hoàng thượng, còn không biết làm gì? Nhân phẩm quá kém! Nếu như đặt tại thời tiền thế lúc còn đến trường, phỏng chừng hơn phân nửa hắn là một kẻ lảm điều, cuối cùng phải chấp nhận một cái chết vô cùng thể thảm.

Phương Tranh biểu tình giống như vô cùng hoảng sợ, bùm một tiếng, quỳ xuống, thanh âm nức nở khóc nói: "Hoàng thượng! Thần....Oan uổng quá!"

"Vậy người nói, trẫm có chỗ nào khiến cho người bị hàm oan? Phải chăng người không kích động Vô Bệnh cùng Mật Nhi đi đánh người?"

Nghiêm khắc mà nói, chuyện này đúng thật là có dính dáng đến Phương Tranh, hắn đứng ở phía sau một tay giựt dây, điểm này hắn không thể phủ nhận.

"Người cùng Phan thượng thư có cừ oán phải không?"

Trên triều đình đối chọi gay gắt, xuống đường lại đem hai đứa con của hắn ra đánh, nếu nói chuyện này là vì dân trừ hại, lời này mà nói ra Phương Tranh cũng tự cảm thấy xấu hổ, quá vô sỉ a.

"Đánh người ta xong, phải chăng người còn xúi giục Vô Bệnh dọa dẫm hắn năm vạn lượng bạc?" Hoàng thượng từng bước truy hỏi vấn đề.

Lúc đầu, Phương đại thiếu gia chỉ tính dọa hắn năm ngàn lượng bạc mà thôi, nhưng dọa dẫm chính là dọa dẫm, cầm súng đi cướp ngân hàng, còn phải đề phòng chẳng may gặp vận rủi, bị cảnh sát còng tay ngồi tù thì làm sao đây.

Hoàng thượng hừ lạnh nói: "Vậy người còn gì để nói hay không? Trẫm nói oan uổng cho người hay sao?"

Phương Tranh gãi đầu, oan uổng thật ra cũng không oan uổng, nhưng ta nghe làm sao lại cảm thấy khó chịu như vậy a?

Mập Mập ở bên cạnh nhin không được nói: "Bẩm phụ hoàng, nếu nói đến cùng, thì cũng bởi vì con thứ của Phan thượng thư dẫn người đến đập phá tủ lều của Phương Tranh, nhi thần thật sự nhìn không hợp mắt, cho nên mới nhúng tay quản chuyện này. Mong phụ hoàng soi xét."

Trường Bình ủy khuất bĩu môi nói: "Đúng vậy!"

Phương Tranh giật mình vỗ đùi, đúng rồi! Tiêu tử đó tìm ta gây sự trước, bổn thiếu gia phòng vệ chính đáng thì có sai chuyện gì? Hoàng thượng lão gia tử làm như ta thích đi gây sự không bằng, hại vừa rồi thiếu chút nữa đã cúi đầu nhận tội.

"Hoàng thượng, tiêu tử đó cư nhiên dẫn một đám lưu manh đến đập phá tủ lều của vĩ thần, thần chính là người bị hại a!"

Hoàng thượng cả giận nói: "Người còn là người bị hại? Hiện giờ hai đứa con của Phan thượng thư đều đã bị người đánh cho nằm liệt giường, mà người một chút thương tổn cũng không có, người nói cho trẫm, người bị hại ở chỗ nào?"

Không ngờ còn muốn ta bị đánh thành như hắn mới tính là bị hại? Chuyện này dường như không được ăn nhập cho lắm?

Phương Tranh cười khan nói: "Chuyện này cũng là do nhân phẩm đức hạnh của vĩ thần, cho nên bọn chúng không thể thực hiện được ý đồ....Nhưng thực sự vĩ thần được liệt vào hàng ngũ của người bị hại a."

Trường Bình phụ họa thêm, nói: "Phụ hoàng, hai tên tiểu tử Phan gia kia muốn khi dễ trước, như thế nào người không trách tội bọn hắn đi?"

Hoàng thượng trừng mắt nhìn nàng, nói: "Người thì biết cái gì!"

Ngay sau đó, hoàng thượng quay sang Phương Tranh, nói tiếp: "Phương Tranh, lúc này trẫm cũng không giúp được người, Phan thượng thư nhiều lần khóc lóc kể tội người, nếu như trẫm không phạt người, trong tương lai không thể ăn nói được với các vị đại thần khác..."

Phương Tranh cả kinh, theo bản năng hai tay che mắt, nói: "Hoàng....Hoàng thượng, ngài lại muốn phạt đình tượng hay sao?"

Mập Mập cùng Trường Bình lúc này khẩn trương tốt độ, chuyện này cũng không phải không có quan hệ cùng bọn hắn, tuy nói là giúp Phương Tranh đòi lại công đạo, nhưng nếu vì chuyện này mà khiến cho Phương Tranh bị đánh, bọn họ quả thực rất ân hận.

Hoàng thượng lạnh nhạt nói: "Lần này trẫm không phạt người đình tượng...."

Mọi người nghe vậy mới nhẹ nhàng thở dài, ai ngờ hoàng thượng nói tiếp: "....Trẫm sẽ giam người vào thiên lao."

"Cái gì?" Mọi người đồng thời chấn động.

"Không được!" Ba người trầm miệng một lời nói. Đây không phải chuyện đùa, ba người bị dọa đến mức, sắc mặt trắng bệch.

Mập Mập gấp đến độ, khuôn mặt thịt béo phì trướng đến đỏ bừng: "Phụ hoàng, việc này cũng do nhi thần gây nên, nếu phụ hoàng nhất định phải phạt, liền phạt cả nhi thần đi."

Trường Bình giận dữ, giậm chân huỳnh huỵch: "Phụ hoàng! Nếu người muốn giam hắn vào trong thiên lao, ngày sau Mật Nhi không thêm để ý tới người nữa!"

Phương Tranh thì hơi giật mình nhìn vào hoàng thượng, thật lâu sau mà vẫn chưa mở miệng nói chuyện, không hiểu hắn đang suy nghĩ cái gì.

Lúc sau, Phương Tranh bỗng nhiên bình thản nói: "Hoàng thượng, vĩ thần....Vĩ thần muôn từ quan."

Lời này vừa nói ra, cả phòng đều phải giật mình sợ hãi, ngay cả hoàng thượng cũng ngạc nhiên nhìn Phương Tranh chằm chằm. Trong ấn tượng của hắn. Phương Tranh luôn là một cái bộ dạng nhún nhủ nói năng đưa đây, nhưng hiện tại biểu tình của hắn rất trịnh trọng, không khỏi làm cho tất cả mọi người đều cảm thấy kinh ngạc.

Trường Bình dường như sắp phát khóc, nhìn Phương Tranh lớn tiếng nói: "Người không được từ quan!"

Tiếp đó lại nhìn về phía hoàng thượng: "Người không được giam hắn vào thiên lao!"

Song phương đều trầm ngâm không nói, Trường Bình chứng kiến rốt cuộc hai hàng lệ châu cũng trào ra, oán hận giậm chân, đứng ở một bên thút thút lau nước mắt.

Phương Tranh cười khổ một tiếng, người ta đều nói quan trường hiểm ác, hắn luôn luôn không đem những chuyện này để vào trong lòng, tận cho đến lúc này, hoàng thượng muốn tống hắn vào trong thiên lao, hắn mới bình tĩnh đại ngộ, quan trường, không phải đơn giản như hắn thường tưởng tượng.

Trên kim loan điện, đến giờ lâm triều bàn bạc chính sự thì dựa vào cột nhà ngủ gà ngủ gật, nhằm chán thì đầu đá mồm mép cùng với các vị đại thần một phen, trước mặt hoàng thượng thì bốn cột khôn vật đủ chuyện, tan triều thuận tiện hành hung thêm mấy vị công tử của các mệnh quan triều đình. Làm quan dễ dàng như vậy hay sao? Chẳng quản phía sau mình có bao nhiêu ánh mắt đều dõi theo động tĩnh? Những vị đại thần khác, có người nào không phải sống trong nỗi lo sợ nơm nớp. Bản thân ta dựa vào cái gì mà dám hỗn trướng đến như vậy? Nói đến cùng cũng là được hoàng thượng ân sủng, công chúa hộ giá, nếu vứt bỏ những thứ này, kỳ thực con mẹ nó, bản thân ta chẳng đáng giá một đồng!

Phương Tranh thần sắc lạnh nhạt nói: "Chuyện này chắc hoàng thượng cũng biết, vĩ thần thật sự không muốn làm quan, nếu không phải Mập Mập khuyên nhủ, vĩ thần nguyện cả đời không bước chân vào chốn quan trường. Nhưng...Hiện giờ quan trường cũng không giống như suy nghĩ của vĩ thần ngày trước, vĩ thần còn trẻ, những ngày tháng tốt đẹp vẫn còn đang chờ ta hưởng thụ, ta không muốn một ngày nào đó chính mình bị rơi đầu mà cũng không hiểu tại sao. Vậy nên, thỉnh hoàng thượng ân chuẩn cho vĩ thần từ quan."

Hoàng thượng nhìn chằm chằm vào Phương Tranh một hồi, thở dài, ngữ khí trầm đục nói: "Phương Tranh, xem ra ngươi vẫn còn coi nhẹ chốn quan trường rồi. Người cho rằng một câu nói từ quan là người có thể bước chân ra khỏi hay sao? Người có nghĩ đến hay không, coi như tương lai người không quan không tước không quan tâm đến chuyện thế sự, nhưng những người mà người đã từng đắc tội, bọn hắn sẽ bỏ qua cho

người hay sao? Liệu người có tin hay không, hôm nay người từ quan, ngày mai liền có người bịa đặt tội trạng, đem người thậm chí toàn gia thân thích của người nhốt vào trong thiên lao, toàn bộ tài sản nhà người đều sung quốc khố. Cho dù là trăm làm hoàng đế, cũng không thể bảo vệ được an nguy cho người, bởi vì tội trạng mà bọn hán đã làm giả, nhất định sẽ rất kín kẽ, căn bản không thể tìm ra được một chút sơ hở.”

Phương Tranh lẳng lẳng không nói, tiến không được, lùi không xong, tại sao lão tử lại rơi vào tình cảnh ngang trái như thế này? Rốt cuộc bây giờ nên làm sao đây?

Hoàng thượng nói tiếp: ” Trẫm bắt người vào thiên lao, bởi vì muốn ngăn chặn miệng lưỡi của đám đại thần công kích, không phải muốn hại người! Chẳng lẽ người lại cô phụ nỗi khổ tâm của trẫm....”

Lúc này, ba người Phương Tranh, Mập Mập cùng Trường Bình mới chợt hiểu, nguyên lai hoàng thượng muốn bắt hán vào thiên lao cũng là muốn bảo hộ cho hán, để cho Phan thượng thư cùng bè phái của hán không thể tìm được cơ hội mưu hại Phương Tranh.

Trường Bình bĩu môi nói: ” Cái này...Vây cũng không thể bắt hán vào trong thiên lao a, trong đó vừa tối tăm lạnh lẽo vừa hôi hám, chẳng lẽ không còn cách nào khác hay sao? Bằng không, phụ hoàng phạt hán ngồi ở nhà nghiền ngẫm mấy ngày là được rồi.”

Mập Mập cũng gật đầu phụ họa, nói: ” Đúng vậy phụ hoàng, tùy tiện một chút cũng coi như xong, cần gì nhất định phải giam vào trong thiên lao đây? Không bằng, phạt hán suy nghĩ lỗi lầm cộng thêm nửa năm bổng lộc, ân, một năm bổng lộc mới đúng ”

Trường Bình hớn hở nói: ” Đúng rồi, nếu phụ hoàng nguyện ý, phạt hán bao năm bổng lộc cũng đều được, dù thế nào đi chăng nữa thì nhà của hán cũng có tiền, hi hi....”

Phương Tranh nghe được không khỏi cảm thấy mất hứng, nữ nhân đúng là cái loại táng gia bại sản. Phạt bao nhiêu năm cũng được, chẳng lẽ muốn bổn thiếu gia làm không công cho phụ hoàng của người hay sao?

87. Chương 88: Phương Thiếu Nhập Ngục

Quay trở về nhà, Phương Tranh bận rộn chuẩn bị. Nghe nói đại thiếu gia cần phải vào thiên lao ngồi, thời hạn không biết, Phương phủ tự nhiên là một phen gà bay chó chạy, Phương lão gia hoảng sợ không thôi, Phương phu nhân lại ôm Phương Tranh mà khóc sụt sùi, trên dưới Phương phủ đều kinh hoàng tựa như đến ngày tận thế. Thẳng cho đến khi Phương Tranh giải thích đầu đuôi sự tình cho hai vị lão nhân gia, cũng một lần nữa khẳng định đây là một loại bảo hộ do hoàng thượng đặc biệt chiếu cố, trong lòng của Phương gia nhị lão mới an tâm một chút.

Đương nhiên, ngay sau đó nét mặt của Phương lão gia sa sầm như cái phễu, lần này Phương lão gia đã thực sự nổi giận, mắng một hồi xong dường như hán còn chưa đã nghiền, lưng sục trong Phương phủ tìm kiếm binh khí tiện tay, tính toán tạo ra một hồi bạo lực gia đình cực kỳ bi thảm, để tiêu mối hận trong lòng của hán. Đứng nhìn hiện giờ Phương Tranh có quan có tước trên người, ở trong mắt của Phương lão gia, cho dù Phương Tranh có trở thành vương gia, thì vẫn là con của hán, nên đánh thì đánh, nên mắng thì mắng.

Phương Tranh thấy phụ thân đang chuẩn bị nổi nóng, cũng có ý đồ muốn ẩu đả mệnh quan triều đình kiêm Trung Dũng Bá. Vì không muốn phụ thân trong cơn tức giận mà mắc phải trọng tội, Phương Tranh nhường nhịn lánh đi chỗ khác, vô chiều thắng hữu chiều, lui về tiểu viện của mình.

Ở trong viện, Tiểu Lục đang đứng chờ hán ngoài cửa, nhìn thấy Phương Tranh, nhất thời nơi khóe mắt của tiểu nha đầu đã ửng hồng, không nói một lời xoay người đi giúp Phương Tranh thu dọn đồ đạc, vừa thu thập còn vừa lau nước mắt.

Phương Tranh chậm rãi nói: ” Tiểu Lục, người đừng lo lắng, thiếu gia chỉ đi.... Coi như thiếu gia ta ra ngoài du ngoạn vài ngày, chờ đến khi nào sóng yên gió lặng, nhất định thiếu gia sẽ trở về liền.”

Tiểu Lục cúi đầu, nhẹ nhàng ”ân” một tiếng, nàng vẫn một mực lau nước mắt.

Phương Tranh đến gần nàng, nhẹ nhàng an ủi Tiểu Lục, ôn nhu nói: ” Tiểu Lục, mấy ngày tới thiếu gia không ở nhà, người cần phải tự biết chiếu cố cho mình thật tốt, còn nữa....Đừng mang chén sứ trong phòng ra luyện công phu, những đồ này thực quý....”

Tiểu Lục cười cười, nhẹ giọng nói: "Thiếu gia, trong thiên lao liệu có gặp phải nguy hiểm gì không? Ngài không có công phu, bị bọn chúng khi dễ thì biết làm sao bây giờ?"

Phương Tranh hung hăng trợn mắt: "Bọn chúng dám! Thiếu gia ta muốn bọn chúng hầu hạ ta giống như hầu hạ tổ tông của bọn chúng! Hầu hạ không được chu đáo, thiếu gia không hài lòng sẽ nhốt tiếp bọn chúng vào trong thiên lao."

"Người ta có thể đi thăm ngài được không?"

"Cái này....Không cần, chỗ đó vừa tối tăm lại vừa hơi hám, nghe nói bên trong còn giam giữ không ít những thanh niên hư hỏng, nghe lời ta mà yên tâm đi, thiếu gia sẽ không giao du với những kẻ hư hỏng..."

Hai người sắp đến giờ biệt ly, tất nhiên không tránh khỏi cảnh lâm ly bi đát, Phương Tranh nhân cơ hội lợi dụng, miệng an ủi tâm sự, nhưng bàn tay của hắn bất chi giác đã đặt lên chiếc eo nhỏ nhắn của Tiểu Lục, nhẹ nhàng vuốt ve. Thế nhưng lần này Tiểu Lục phá lệ không hất tay Phương Tranh ra, làm như hồn nhiên không biết, vẫn cúi đầu, khuôn mặt nhỏ xinh đỏ bừng mặt cho Phương Tranh khinh bạc.

Cơ hội ngàn năm có một, đi qua thôn này sẽ không còn điểm trọ nào nữa, Phương Tranh hắc hắc cười, sắc thủ đang định một đường thẳng tiến lên đỉnh núi đôi, hoặc thám hiểm xuống u cốc ở dưới hạ thân, nhưng ngay khi sắp đạt được mục đích thì lại có người phá đám.

Người đến chính là Tôn quản gia, lão nhân này không biết tại sao, cứ nhằm vào thời gian không nên xuất hiện mà tới.

Đi theo Tôn quản gia còn có thêm một người, cũng không phải ai khác, Tào công công.

Tào công công nhìn thấy Phương Tranh, cười tươi như một đóa hoa hồng đến mùa khoe sắc, thần tình hơi nhàn lại: "Phương đại nhân, chuẩn bị xong chưa?"

Phương Tranh vừa trông thấy Tào công công, bàn tay theo thói quen luồn vào trong ống tay áo.

Đáng tiếc, lần này Phương Tranh không móc ra được cái gì, Phương đại thiếu gia hiện giờ cũng đang là một con người cùng khổ.

Xấu hổ cười cười, Phương Tranh liếc mắt nhìn Tôn quản gia nói: "Đi, kêu trưởng phòng chi ngân phiếu hai trăm lượng, kính biểu Tào công công."

Tôn quản gia vội vàng đáp ứng rồi đi.

Tào công công cười càng vui vẻ hơn, liên tục nói: "Này, lão nô làm sao dám nhận hậu lễ như vậy, Phương đại nhân thực lo lắng chu đáo."

Phương Tranh cười: "Để cho Tào công công phải vất vả đi tới đây một chuyến, hẳn cũng nên có một chút lễ mọn."

Mọi chuyện đã chuẩn bị xong xuôi, Phương Tranh cùng Tào công công đang đi ra ngoài cửa phủ. Đám người hầu trong phủ tụ tập đưa tiễn Phương đại thiếu gia, cũng bắt đầu sôi nổi nghị luận.

"Làm sao thiếu gia lại bị giam vào trong thiên lao vậy?"

"Trông thiếu gia cười vui vẻ đến thế kia, không giống như bị giam vào thiên lao đâu."

"Các người thì biết cái gì! Chỉ có trung thần mới bị giam, gian thần không được! Thiếu gia nhà chúng ta chính là một trung thần!" Tiểu Ngũ ở bên cạnh hậm hực giải thích nói.

Thiên lao, nơi này là lao ngục do triều đình trực tiếp chưởng quản, nguyên nhân gọi địa phương này là "thiên lao" bởi vì toàn bộ cấu trúc của lao ngục được nằm lộ thiên, hoàn toàn khác với địa lao được kiến tạo ở dưới lòng đất, những nhân vật bị giam ở trong này, đều là những phạm nhân trọng hình.

Tào công công dẫn Phương Tranh tới cửa thiên lao, nơi này canh phòng nghiêm mật, ngay cả Tào công công là thái giám hầu hạ bên người thánh thượng, cai ngục vẫn tỉ mỉ cẩn thận kiểm tra thực hư thân phận, sau đó mới để cho hai người tiến vào.

Bước trên những bậc thang ẩm thấp, Phương Tranh không khỏi nhú mào, bịt mũi lại, giọng ồm ồm nói: "Đây là địa phương giam giữ trọng phạm hay sao?"

Tào công công quay đầu lại cười nói: " Phương đại nhân, ngài yên tâm, mọi chuyện hoàng thượng đã an bài đầy đủ cả, cam đoan rằng ngài ở bên trong có thể cảm thấy vô cùng thoải mái!"

Nói xong, Tào công công hâm mộ tiếp lời: " Nếu luận về người nào được thánh thượng ân sủng, sợ rằng không ai có thể hơn được Phương đại nhân a. Ngay cả bài trí lại phòng giam, cũng là do hoàng thượng một tay tự mình an bài, mọi đồ dùng ở đây, không dám đối gạt ngài, chúng ta đều nhìn đỏ mắt, hận không thể ở trong đây vài ngày cho thỏa lòng mãn nguyện."

Phương Tranh cười nói: " Tào công công, ngàn vạn lần ngài không cần phải khách khí với ta, nếu ngài muốn ở đây, hạ quan tuyệt đối không dám ngăn cản. Nếu không hai chúng ta đổi chỗ? Ngài ở bên trong hưởng thụ mấy ngày cho mãn nguyện, có được không?"

Tào công công cười khan nói: " Ách, Phương đại nhân nói đùa, đây chính là long ân của hoàng thượng, chúng ta không có phúc được hưởng như ngài "

Cái lão thái giám dê tiện, đáng đời người không có tiểu đệ đệ! Nói chuyện với lão tử toàn một bộ dạng ngụy tạo, người có còn là người không hả? Phương Tranh đi ở phía sau Tào công công, lẳng lặng thủ thế giờ ngón tay giữa lên, ngấm lại có chút không đúng, rút ngón giữa về, thay đổi bằng một cái đầu móng tay.

Tào công công dẫn Phương Tranh thẳng tiến vào một góc tối tăm nhất, quan cai ngục sớm đã đứng nghênh đón ở một bên, biểu tình mỉm cười tiến lại gần, hướng về phía Tào công công cùng Phương Tranh cung kính hành lễ, nói: " Tiểu nhân Lưu Hỉ, bái kiến Tào công công, bái kiến Phương đại nhân."

Phương Tranh bước vào trong thiên lao, tâm tình không hiểu sao lại buồn bực hơn rất nhiều, nghe vậy chỉ thần nhiên gật đầu, không đáp lời.

Tào công công cười híp mắt, nói: " Lưu Hỉ, vị này là Phương đại nhân, người tâm phúc bên cạnh hoàng thượng, trong thời gian Phương đại nhân lưu lại ở đây, người phải cẩn thận hầu hạ cho tốt, bằng không, tương lai người biết có hậu quả gì rồi đó."

Lưu Hỉ không ngừng gật đầu liên tục, cười nịnh nói: " Dạ, xin Tào công công hãy yên tâm, tiểu nhân nhất định sẽ hầu hạ Phương đại nhân giống như tổ tông của mình..."

Phương Tranh tâm tình đang bất hảo, nghe hắn nói như thế cũng không nhịn được, mà đắc ý cười khúc khích, chuyện này cũng ứng nghiệm với câu nói của chính mình cùng Tiểu Lục, thiếu gia ta thật sự có thể mệnh danh là " minh kiến vạn lý" nha. (hiểu rõ mọi chuyện ngoài ngàn dặm)

Tào công công hướng Phương Tranh chấp tay cười, nói: " Phương đại nhân, lão nô cũng đã đưa ngài đến nơi đây rồi, phía trước không xa chính là trụ sở của ngài, Lưu Hỉ chịu trách nhiệm dẫn ngài qua đó. Nếu còn thiếu sót cái gì, chỉ cần nói cho Lưu Hỉ một tiếng, hắn sẽ giúp ngài an bài thỏa đáng."

Phương Tranh đáp lễ cười: " Đa tạ Tào công công chỉ điểm, hạ quan vô cùng cảm kích."

Tào công công dặn dò Lưu Hỉ thêm một lát, sau đó mới xoay người rời đi. Lưu Hỉ lễ độ cung kính dẫn Phương Tranh đi tới một gian thạch thất, gian phòng này độc lập ở một nơi, dường như khác biệt với những phòng giam khác ở trong thiên lao. Thoạt nhìn cực kỳ sạch sẽ, hơn nữa hiển nhiên là vừa mới được dọn dẹp qua, bên trong đã bài trí hoàn toàn giống với yêu cầu của Phương Tranh. Giường lớn được trạm trổ uốn lượn, chấn đệm mới tinh, trên một chiếc bàn gỗ lim bày đặt đầy đồ ăn vặt cùng vài hũ nữ nhi hồng, ở trên vách tường bố trí thêm rất nhiều nền, càng làm cho người ta kinh hãi

chính là, bên trong gian phòng này còn có thêm một nhà vệ sinh nho nhỏ....

Không gian này dường như không giống với quang cảnh lao ngục nha, quả thực là một gian phòng được thiết kế tinh xảo, phải chăng phong cảnh nơi đây ứng với một câu nói: " Sơn thanh thủy tú?"

Phương Tranh chép miệng quan sát đánh giá một phen, có thể tự trong tâm mà cảm thấy được hoàng đế lão gia tử đối với con rể thực không sai, nói đến cùng thì cũng là người một nhà, quả nhiên quân vô hí ngôn*, chuyện mà đã đáp ứng sẽ đều hoàn thành thật tốt. Sớm biết như vậy thì thiếu gia ta cũng không nhượng

bộ a, cùng nhạc phụ của mình khách khí cũng bất hảo, hấn lại nghĩ mình coi hấn là ngoại nhân....(*: quân vương không biết nói đùa.)

Nhẹ nhàng sờ lên mặt tẩm đệm giường, Phương Tranh đem thân thể của mình tung một phát lên giường, lại nhún nhảy vài cái, hắc hắc, thật sự là mềm mại thoải mái nha, ngay cả nằm trên giường ở nhà cũng không được thoải mái như thế này. Tương lai thoát khỏi thiên lao, bổn thiếu gia phải đem chiếc giường này mang về nhà a, loại đồ cao cấp trong hoàng cung cũng không nên lãng phí.

Lưu Hỉ nhìn Phương Tranh siểm nịnh cười: " Phương đại nhân, ngài có cảm thấy hài lòng với địa phương này hay không? Nếu có chuyện gì cần sai bảo, thỉnh ngài cứ việc phân phó."

Phương Tranh liếc xéo, nói: " Ta muốn được tự do, người có thể cho ta sao?"

Lưu Hỉ ngượng ngùng, cười khan nói: " Chuyện này...Dường như là không được, Tào công công đã phân phó tiểu nhân, muốn làm gì đều phải tùy theo ngài, chỉ cần ngài không đi ra khỏi thiên lao....Mong Phương đại nhân thông cảm cho nỗi khổ của tiểu nhân."

Phương Tranh lại hỏi: " Ta cần mỹ nữ, người có thể cho ta sao?"

Lưu Hỉ lau mồ hôi: " Ách, Phương đại nhân, nơi này là thiên lao, không phải thanh lâu kỹ viện..."

Phương Tranh lại nói tiếp: " Ta đây cần bạc, người có thể cho ta sao?"

Lưu Hỉ ảm đạm: " Tiểu nhân cũng cần a...."

Phương Tranh khinh thường bĩu môi nói: " Hỏi cái gì người cũng không thể đáp ứng, phải chăng người tính lừa gạt bổn quan? Mau đi đi, khi nào ta gọi thì vào, bổn quan buồn ngủ rồi."

Lưu Hỉ cúi đầu khom lưng đi ra ngoài, Phương Tranh ngáp một cái thật to, mấy ngày hôm nay chạy lung tung khắp nơi, chuyện cần làm một việc cũng không làm được, nhưng chẳng biết tại sao lại bận rộn như vậy. Hiện tại, bỗng nhiên rảnh rỗi, Phương Tranh cảm giác bản thân mình có chút mệt mỏi.

Nguyên ban đầu khi mới tới thời đại này, chính mình thậm nghĩ sẽ hưởng thụ cuộc sống thiếu gia con nhà phú hào, ăn ngon mặc đẹp, cưới được nhiều lão bà, rảnh rỗi dẫn theo mấy tên hầu nô tài, cả ngày ngao du ở bên ngoài tửu lầu trà quán, cắn hạt dưa nghe

chuyện thiên hạ đàm tiếu, cuộc sống bận rộn khoái hoạt đến cỡ nào. Nhưng hôm nay, mọi chuyện mà bản thân mình muốn làm, một việc cũng chưa hoàn thành được tâm nguyện, bất chi giác lại rơi vào chốn quan trường, lại không hiểu ra sao đi đắc tội với Phan lão già, cuối cùng hiện tại bị giam vào thiên lao

Những sự tình liên tục tiếp diễn như thế này, không phải là rất đen đủi hay sao? Trong tiểu thuyết nhân vật chính không có đen đủi như vậy? Người xưng vương kẻ xưng bá không nói, người nào kém nhất cũng là hô lên một tiếng, mà phong sinh thủy khởi. Không quản thương trường hay là quan trường, đều một bộ như cá gặp nước, tài

năng nơi nào cũng có thể dùng được. Nhưng bổn thiếu gia tại sao lại thất bại đến mức này? Phải chăng chuyện này có quan hệ đến nhân phẩm? Nhân phẩm của bổn thiếu gia rất tốt a, ngày hôm qua còn dốc hết bạc trong túi ra, đưa cho Phùng Cửu Đào...

Nhiều chuyện phải suy nghĩ thực muốn từ quan, cáo lão hồi hương nha! Nhưng có thể những lời của hoàng thượng nói có đạo lý, chức quan này muốn nghĩ cũng không được. Một khi từ quan, chính mình sẽ liên lụy đến Phương gia, thậm chí ngay lập tức Phương gia sẽ gặp tai họa diệt tộc. Có thể tưởng tượng, lão vương bắt đần Phan thượng

thư chắc chắn sẽ không buông tha cho bản thân mình, bổn thiếu gia từ quan hấn lại càng dễ dàng hạ thù. Lúc đó chính mình chỉ là một tên dân đen nhỏ bé, cho dù là hoàng thượng, Mập Mập cùng Trường Bình cũng không thể bảo vệ được an nguy cho mình. Như thế nào lại có cảm giác giống như bị triều đình đưa tròng vào cổ vậy? Quan này

không làm không được, cùng với tổ chức xã hội đen ở thời tiền kiếp cũng tương tự nhau a, bước chân vào liền không có đường rút lui....

Ai, hiện tại cảm thấy được, càng ngày càng xảy ra lắm chuyện phiền toái, chẳng phải chính mình không thể hưởng thụ cuộc sống rồi sao? Nhất định bốn thiếu gia phải nghĩ cách từ quan....

Phương Tranh suy nghĩ miên man, bất chi giác đã chìm vào trong mộng đẹp....

88. Chương 89: Bên Ngoài Nhà Tù (thượng)

Phương đại thiếu gia thanh thoi nhàn rỗi ngủ, nhưng bên ngoài thiên lao lại sóng gió lật trời.

Kinh thành nào có tin tức gì có thể giấu diếm? Phương Tranh bị đưa vào thiên lao, việc này rất nhanh liền bị truyền ra sôi sùng sục, toàn bộ quan trường lẫn dân gian trong kinh thành đều bị náo động lên. Dân chúng nghị luận khắp đầu đường cuối ngõ, nghị luận nhiều nhất, chính là đủ loại sự tích của Phương đại thiếu gia tại triều đường liền bị người cố tình vô tình truyền ra. Chuyện Phương Tranh hiền kế lui địch tất cả mọi người đã sớm biết, lúc này lại thêm việc hắn vì các tướng sĩ chết trận ở trên triều đường giận dữ tranh đấu với gian thần, cuối cùng một mình không thể địch lại đông người, bị hoàng đế nhốt vào thiên lao. Trong lúc nhất thời mỹ danh của Phương đại thiếu gia thẳng tắp bay lên trong lòng bách tính, trước đây những ác sự do Phương thái tử làm ra rốt cục không còn ai nhắc tới.

Quan trường cũng hơi bị khiếp sợ, nhưng rốt cục người làm quan luôn có tâm nhãn, dù biết Phương Tranh bị đưa vào thiên lao, nhưng các đại thần vẫn không nắm được hướng gió, vì vậy có hỏi thăm bọn thái giám trong cung, có người còn ý vào sự quen biết lẫn trước, trực tiếp chạy tới Phương phủ để hỏi thăm. Kết quả hỏi thăm đương nhiên không vừa ý, vì vậy chúng đại thần đều suy đoán, chẳng lẽ tân quý cùng cựu thần chơi trò kéo tay, nhanh như vậy đã có kết quả rồi? Không đủ nha, chỉ mới vài ngày, chẳng lẽ đổ cũng quá nhanh như vậy...

Phúc Vương phủ.

Mập Mập cùng Trường Bình hai huynh muội sắc mặt âm trầm ngồi sau hậu điện.

Tâm tình của bọn họ thật không tốt chút nào. Hai người ngồi đối diện không nói gì, một lúc lâu, Trường Bình bữu môi mở miệng nói: "Ca ca, lẽ nào ngoại trừ buộc tên hỗn đản kia ngồi trong thiên lao, cũng không còn biện pháp gì khác nữa sao? Nếu không, chúng ta tới phủ đệ Phan thượng thư giúp hắn cầu tình, chỉ cần Phan thượng thư không trách tội, tên hỗn đản...không phải là được đi ra rồi sao?"

Mập Mập thở dài nói: "Vô dụng thôi, muội cũng không phải không biết, Phan thượng thư là lão sư của thái tử, bọn họ đi lại thân mật, mà thái tử cùng ta luôn luôn không thuận thảo, chúng ta đi cầu Phan thượng thư, cũng chỉ tự rước lấy nhục..."

Trường Bình thở hồng hộc nói: "Lẽ nào chúng ta cứ ngồi trong phủ không làm gì cả, cứ giương mắt ra nhìn?"

Mập Mập đảo cặp mắt trắng dã nói: "Muội đã nói đúng, chúng ta thật sự chỉ có thể giương mắt mà nhìn. Đừng quên, phụ hoàng còn đang phạt chúng ta đóng cửa tự sám hối kia, muội nữa, muội cũng nên làm theo đi."

Trường Bình cả giận: "Huynh là bằng hữu của hắn đó sao? Nào có ai làm bằng hữu giống như huynh vậy?"

Mập Mập bất đắc dĩ nói: "Mật Nhi, nói đến cùng, ta chỉ là một vị thân vương không quyền không thế, người khác nguyện ý nghe theo lời ta, đó chỉ là cấp mặt mũi cho phụ hoàng, nếu không nghe ta, ta cũng không còn cách nào khác đâu."

Trường Bình hừ lạnh một tiếng, xoay sang nơi khác, một mình hờn dỗi.

Mập Mập cười khổ, đang định khuyên bảo, bỗng nhiên nghe bấm báo, nói bên ngoài vương phủ có một nữ tử cầu kiến Phúc Vương điện hạ.

Mập Mập ngăn người: "Có nữ tử tìm ta? Nàng ta là ai vậy?"

Tiêu thái giám cung kính nói: "Nữ tử kia nói nàng gọi là Yên Nhiên..."

Trường Bình vừa nghe được tên Yên Nhiên, giống như bị điểm trúng thùng thuốc nổ nhảy dựng lên: " Con mẹ nó! Lão nương còn chưa có đi tìm nàng ta, nàng ta lại tự đưa thân lên cửa, hừ!" Nói xong Trường Bình định chạy ra ngoài.

Mập Mập nhanh tay ngăn lại hỏi: " Mật Nhi, muội định làm gì?"

Trường Bình vì chuyện Phương Tranh ngồi thiên lao, tâm tình đang vô cùng phiền não, hiện tại tình địch ngay mặt tìm tới cửa, thân là công chúa kiêm phu nhân chính thất như nàng, có thể nào không nổi giận?

" Hừ! Lão nương muốn bắt nàng ta lại, hảo hảo thu thập nàng! Cho nàng biết, đi giành phu quân của người khác sẽ có hậu quả như thế nào!" Trường Bình nghiêng răng nghiêng lợi.

Mập Mập giận tái mặt, nói: " Không được dính vào! Nếu muội thu thập nàng, sau này Phương huynh đi ra thì sẽ đối đãi muội thế nào? Muội có nghĩ tới hay không?"

Trường Bình cả giận nói: " Nàng ta đánh tới cửa, lão nương còn không thu thập được nàng ta sao? Thiên hạ làm gì có đạo lý đó!"

Lúc này tiểu thái giám ở bên cạnh cung kính nói xen vào: " Bẩm công chúa điện hạ, nàng kia vừa đến liền quỳ gối bên ngoài phủ, bọn thị vệ hỏi gì nàng cũng không nói, đuổi cũng không chịu đi..."

" Ách...quỳ gối bên ngoài?" Trường Bình nghe vậy liền thất thần. Luận đánh luận giết nàng đương nhiên không sợ, nhưng người ta lại hạ thấp bản thân quỳ gối bên ngoài. Trường Bình thật sự không còn cách nào làm gì nàng, đều nói tay không thể đánh vào gương mặt đang tươi cười của người khác, người ta cũng không phải đến gây phiền phức với nàng, dù cho Trường Bình có vô lý thế nào, cũng không thể không biết xấu hổ hướng một thiếu nữ mà động thủ.

Tinh quang trong mắt Mập Mập chợt lóe, cười nói: " Chuyện gì cũng có nguyên nhân, nàng có thể tìm tới nơi này, dĩ nhiên có liên quan tới Phương huynh, Mật Nhi, trước tiên hãy thu liễm tính tình của muội, theo vi huynh cùng đi ra gặp nàng ta."

Trường Bình không cam lòng bĩu môi nói: " Ta đường đường là công chúa chí tôn, sao lại đi gặp mặt một nữ tử thanh lâu? Hừ! Ta ở sau bình phong nghe một chút là được."

Mập Mập cười khổ sai người đưa Yên Nhiên vào.

Yên Nhiên gầy hơn rất nhiều, viền mắt hơi sưng đỏ, trang phục màu nhạt, nhẹ nhàng chấp chờn trong gió, nhìn thật động lòng người, sương mặt âu sầu, thân hình gầy yếu.

Nhìn thấy Mập Mập, biểu tình Yên Nhiên bình tĩnh, quỳ xuống bái nói: " Dân nữ Yên Nhiên, gặp qua Phúc Vương điện hạ."

Mập Mập sợ đến run run, nhanh tay phát lên nói: " Không cần đa lễ, người mau đứng lên."

Nếu có Phương Tranh ở đây, chi sợ sẽ tức giận đến gờ chân. Bốn thiếu gia xưng hô huynh đệ với Mập Mập người, theo lý mà nói Mập Mập còn phải gọi Yên Nhiên một tiếng chị dâu, làm gì có chị dâu hướng thúc thúc quỳ lạy kia chứ?

Trường Bình trốn sau bình phong lặng lẽ đánh giá Yên Nhiên, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy Yên Nhiên, đúng là dáng dấp tuyệt sắc thoát tục, hận ý trong ngực Trường Bình đối với nàng không hề giảm đi, nhưng cũng phải thừa nhận, ánh mắt của tên hỗn đản kia thực sự là không tệ, khó trách trong lòng hắn luôn nhớ nhung, nữ tử này có bề ngoài đủ làm cho bất cứ nam nhân nào cũng bị mất hồn mất vía.

Trường Bình đồ kị đến cắn răng, tên hỗn đản vô lương tâm, háo sắc vô đức, chờ khi người đi ra, xem thử lão nương có bóp chết người không!

Mập Mập đợi Yên Nhiên đứng dậy, ngưng mắt hỏi: " Sao người biết ta là Phúc Vương? Ta nhớ kỹ trước đây chưa từng nhắc tới thân phận bao giờ." Yên Nhiên tuy được Mập Mập chuộc thân, tặng qua cho Phương Tranh, nhưng lúc đó hắn cũng chỉ tự xưng Chu thiếu gia, cũng không hề biểu lộ thân phận với Yên Nhiên.

Yên Nhiên nhàn nhạt nói: " Phu quân của dân nữ từng nhắc tới ngài, nói ngài cùng phu quân là huynh đệ chi giao, còn có tình bạn học cùng thư viện, còn có nghĩa chung hoạn nạn, vì vậy dân nữ đã sớm biết, Chu thiếu gia, chính là Phúc Vương thiên tuế hiện nay."

Mập Mập cứng họng một lát, mới nói: "Vây...Người đến tìm ta, là vì chuyện gì?"

Lời vừa ra khỏi miệng, Yên Nhiên bỗng nhiên dịu dàng bái xuống, buồn bã nói: "Dân nữ không có sở cầu gì khác, chỉ cầu Phúc Vương diện hạ xem tại tình tương giao cùng phu quân của dân nữ, cứu giúp phu quân của dân nữ một lần."

Mập Mập khấn trương, nữ nhân này cứ một lần lại một lần hướng hấn bái lạy, nếu bị Phương huynh biết được còn không mắng chết hẳn a. Nhưng cổ đại luôn có lễ pháp, nam nữ không thể tiếp xúc, Mập Mập dù cũng không được, không thể làm gì khác hơn là liên tục xoa tay nói: "Ai, sao người lại quỳ xuống nữa, người đứng lên trước đi, có chuyện gì chúng ta từ từ thương lượng không được sao?"

Đôi mắt đẹp của Yên Nhiên rưng rưng, ai oán nói: "Phu quân dân nữ vì nước vì dân dâng hiến tâm huyết, ở trong triều đình phần nộ mắng gian thần, giữa phố phường ra sức trừng trị ác bá, không hề lùi cúi trước quyền quý, cuối cùng đắc tội với người ta, rơi vào cảnh ngộ bị giam vào trong thiên lao, rốt cục cũng gặp phải hạ tràng lao ngục."

Nói tới đây Yên Nhiên ngẩng đầu, trong mắt tràn đầy vẻ tự hào, ngang nhiên nói: "Nhưng ở trong lòng Yên Nhiên, phu quân là một đại anh hùng đội trời đạp đất, anh hùng không thể gặp phải sự khuất nhục như thế, Yên Nhiên chỉ là một nữ tử, không thể vì phu quân giải ưu, chỉ có thể chạy chung quanh năn nỉ van xin, chỉ cầu Phúc Vương diện hạ nể tình đã từng cùng phu quân dân nữ cộng chung hoạn nạn ngày trước, đưa tay cứu giúp một lần, dân nữ cùng phu quân đồng cảm đại ân!" Nói xong Yên Nhiên bái lạy thật sâu.

Mập Mập thật lâu nói không ra lời, giống như bị biểu hiện đầy dũng khí của vị thiếu nữ trước mắt này làm chấn động.

Trên đời thật có nhiều sự ấm lạnh khác, hạng người nịnh nọt, không nghĩ tới Yên Nhiên chỉ là một nữ tử, lại có dũng khí cùng lòng dạ như vậy, ngay lúc phu quân gặp rủi ro liền động thân, vì phu quân chạy khắp nơi gõ cửa cầu xin cứu giúp, thử hỏi thế gian kỳ nữ tử như vậy, so với những kẻ bề ngoài đạo mạo chính nhân quân tử tốt hơn bao nhiêu lần, Phương huynh thật may mắn!

Trường Bình trốn sau bình phong cũng ngây dại, nguyên tưởng rằng Yên Nhiên xuất thân phong trần, chỉ biết làm việc câu dẫn người khác, hôm nay tên hồn đản kia rơi xuống lao ngục, nàng lại không hề bán hết gia sản ôm tiền bỏ trốn là đã không tâm thường, lại không nghĩ tới nàng còn có dũng khí như vậy, lẽ loi một mình dám đến Phúc Vương phủ cầu cứu.

Tuy nói Yên Nhiên đoạt đi không ít lòng sủng ái của Phương Tranh, nhưng vào lúc này hận ý trong lòng Trường Bình đối với nàng cũng đã giảm thật nhiều, đúng vậy, chỉ vì tình nghĩa thấy Phương Tranh lâm nguy mà nàng không bỏ trốn, loại nghĩa cử này làm cho Trường Bình mơ hồ có chút cảm động.

Mập Mập lúng túng nói: "Cái này...Yên Nhiên cô nương, người nên thả lỏng tâm trạng, Phương huynh sẽ không ở lại trong thiên lao bao lâu đâu..." Có một số việc hẳn đương nhiên không thể nói cho Yên Nhiên nghe tỉ mỉ, hẳn làm sao có thể nói ra đó là vì hoàng thượng muốn bảo hộ Phương Tranh nên mới giam hãm vào trong thiên lao đây?

Không ngờ Yên Nhiên nghe được như vậy tựa hồ hiểu lắm, cho rằng Mập Mập không chịu giúp đỡ, trong mắt Yên Nhiên không khỏi xẹt qua vài phần thất vọng, lập tức mím môi, gương mặt phần hân, đồng thời càng lúc càng dữ dội.

Cứu phu quân vô vọng, Yên Nhiên chợt cảm giác vạn vật rỗng không, phảng phất như trên đời này chỉ còn lại một mình nàng cô cút, không còn chỗ nào nương tựa. Đến lúc này, đôi mắt đẹp của Yên Nhiên hiện lên một tia tuyệt vọng, nhìn chằm chằm Mập Mập cảm hận nói: "Quả nhiên là lòng người dễ thay đổi, nhân tình mỏng hơn tờ giấy. Phúc Vương là thân vương chí tôn, lại không muốn ra tay tương trợ, trên đời còn có người phương nào có thể cứu phu quân ta? Phúc Vương thiên tuế, ngài có từng nhớ tình hữu nghị đồng học với phu quân ta? Có từng nhớ kỷ từng cùng vui lạc thú với phu quân ta trên thuyền nơi Tần Hoài? Có từng nhớ kỷ cùng phu quân ta cùng nhau trải qua tình nghĩa hoạn nạn? Lẽ nào người với người, chỉ có thể cùng hưởng phúc, không thể chung hoạn nạn sao? Phúc Vương thiên tuế nếu không muốn cứu phu quân ta cũng không sao, dân nữ lập tức đến ngay trước cửa cấm cung kích trống, thị phi đúng sai tự có thể đạo nhân tâm soi xét, ta cũng không tin, hôm nay công lý chính nghĩa đều chạy qua phía bên đám gian thần kia!"

Yên Nhiên từ thuở nhỏ bị bán vào thanh lâu, nhân tình âm lạnh đã nhìn thấy rõ, vì thế lời nói cách làm rất dễ đi đến cực đoan. Lúc này thấy Mập Mập không muốn giúp đỡ, thì tính tình cực đoan ngày trước nhất thời bị dả thích ra, lời nói cũng không còn chút lối thoát.

Mập Mập lau mồ hôi ấp úng nói: " Ai nha, hiểu lắm rồi, hiểu lắm rồi..." Hắn thật sự muốn chạy tới chỗ Phương đại thiếu gia nói: " Ta oan uống quá! Biết đi đâu mà nói lý lẽ..."

Trường Bình đứng sau bình phong nghe được cũng không còn nhịn được nữa, lao tới lớn tiếng nói: " Câm miệng! Người không hiểu rõ chuyện gì, dựa vào điều gì mà dám nói ca ca ta như thế?"

Yên Nhiên ngưng mắt nhìn lại, nhìn thấy một thiếu nữ chỉ mới mười lăm mười sáu tuổi, khuôn mặt cực kỳ xinh đẹp, phong thái anh tư mười phần, giống như một con bướm bay lượn, có vẻ cực kỳ hoạt bát lanh lợi. Thân mặc trang phục màu lục nhạt, làm thân thể của nàng nhìn qua càng thon dài, đúng với câu: " Thướt tha như cành dương liễu, nữ tử mười lăm đầy thất lưỡng ông."

Trong mắt Yên Nhiên hiện lên một tia hiểu rõ, không kiêu ngạo không siểm nịnh bái nói: " Dân nữ Yên Nhiên, gặp qua Trường Bình công chúa điện hạ."

Trường Bình vừa chạy ra vốn đang dùng dằng dằng nổi giận, nghe vậy ngẩn người: " Người nhận ra ta?"

Yên Nhiên nhàn nhạt nói: " Phu quân có nhắc qua với dân nữ."

Trường Bình vui vẻ nói: " Hắn có nhắc tới ta trước mặt người? Tên hỗn đản nói thế nào về ta? Nói mau nói mau!"

Yên Nhiên chần chờ nói: " Cái này...công chúa điện hạ xin thứ lỗi, những lời này...kỳ thực không nói cũng được."

Trường Bình ngây cả người, tinh tế suy nghĩ một chút, nhất thời giận tím mặt, tên hỗn đản đáng chém ngàn đao kia khẳng định ở trước mặt nàng ta chưa từng nói lời gì tốt đẹp về mình, đêm nay lão nương phải đi thiên lao...cầm theo thanh đao, lão nương liều mạng với người!

89. Chương 90: Bên Ngoài Nhà Tù (hạ)

Liếc mắt nhìn Yên Nhiên, Trường Bình bỗng nhiên nghĩ nữ nhân này cũng thật đáng thương cảm, lẽ loi một mình vì tên hỗn đản không có lương tâm kia chạy quanh khắp cầu, chỉ bằng vào điểm này, Trường Bình thật không đành lòng nổi giận với nàng.

" Người lại đây, bổn cung có chuyện muốn nói rõ với người." Trường Bình do dự hồi lâu, rốt cục tạm thời dứt bỏ hận ý, gọi Yên Nhiên qua một bên, giải thích tỉ mỉ cho nàng nghe. Dù sao, phu quân của hai nàng cũng là một người, thời gian này không thể để Yên Nhiên quá rối loạn, làm ra chuyện ai đó quá cực đoan, bằng không khi tên hỗn đản ra ngục, còn không hận chết nàng?

Mập Mập ở phía xa híp mắt nhìn Trường Bình, chắc chắn lấy làm hiếu kỳ, mười tử tù sau khi kết thành một đôi với Phương Tranh, tâm tình đã sửa đổi lại rất nhiều. Nếu là trước kia khi nhìn thấy người đã giành giật phu quân với mình, đã sớm xông lên xé nát người đó ra thành từng mảnh, hôm nay không ngờ còn có thể nhìn xuống mà cùng nàng ta giải thích tỉ mỉ, khả năng dạy vợ của Phương huynh, quả nhiên không thể xem thường.

Hai nữ nhân ở một bên thấp giọng nói chuyện một lát, rốt cục đã nói xong. Trên mặt của Yên Nhiên vẫn còn đọng nước mắt, nhưng thần tình đã nhẹ nhõm hơn rất nhiều, xem ra lời giải thích của Trường Bình đã xác thực giúp nàng thả lỏng được không ít.

Yên Nhiên dịu dàng hướng Mập Mập cúi mình, nói: " Dân nữ hiểu lầm Phúc Vương điện hạ, đã thốt lời mạo phạm, thật không phải, Yên Nhiên xin tạ lỗi với ngài."

Trong lòng Mập Mập lại treo cao, nữ nhân này thực sự quá nhiều lễ nghi, khiến cho hắn thật không thói quen, dù sao ở một chỗ với Phương huynh vẫn là tốt nhất, không câu không thúc, muốn làm gì thì làm, chẳng khác gì huynh đệ ruột thịt trong nhà.

” Cô nương không cần nhiều lễ, ta cùng Phương huynh thân như huynh đệ, nếu không phải vậy hiện tại hẳn gặp khó khăn, ta làm sao có thể khoanh tay đứng nhìn? Cô nương yên tâm đi, rất nhanh Phương huynh sẽ bình yên ra khỏi thiên lao thôi. Ha ha, thật ra muội tử của ta tính tình có chút táo bạo, nhưng dụng tâm coi như không xấu, mong muốn cô nương cùng muội tử của ta về sau thường lui tới, như vậy ta sẽ vô cùng cảm kích.” Vừa nói Mập Mập vừa thâm ý nhìn Trường Bình.

Trường Bình đương nhiên biết được ý tứ của ca ca, nghe vậy chu cái miệng nhỏ nhắn nói: ” Được rồi, ta sẽ không gây thêm phiền não cho tên hỗn đản kia nữa đâu. Uy, người về rồi cùng đừng suy nghĩ quá nhiều, nếu không sau khi tên hỗn đản đi ra lại quở trách ta, hừ!”

Yên Nhiên mỉm cười lại hướng Mập Mập cùng Trường Bình hành lễ, lúc này mới xin cáo lui.

Yên Nhiên đi rồi, Mập Mập nhẹ nhàng thở ra một hơi, lau mồ hôi. Nhìn thoáng qua Trường Bình, thấy nàng vẫn không tình nguyện bĩu môi, thỉnh thoảng còn đang nghiêng răng nghiêng lợi, nắm tay nhỏ đang nắm chặt, có thể tưởng tượng ra sau khi Phương Tranh ra ngoài sẽ bị dẫn vật đến thế nào.

Mập Mập cười khổ lắc đầu, chuyện này hẳn cũng không thể nói thêm điều gì, hoàn toàn chỉ nhờ vào Phương huynh đứng giữa điều giải mà thôi. Nói đến cũng kỳ quái, Mập Mập có chính phi cùng trắc phi và vài phòng thị thiếp, xưa nay tuy rằng có lục đục sau lưng với nhau, nhưng mặt ngoài vẫn duy trì hòa khí, sao Phương đại thiếu gia lại thô lỗ như vậy? Đương nhiên, nếu hậu viện của Phương đại thiếu gia không yên, Trường Bình ở trong đó cũng không yên ổn.

Còn chưa qua bao lâu, tiểu thái giám lại bấm báo, báo bên ngoài phủ lại có một nữ tử đến cầu kiến Phúc Vương điện hạ.

Mập Mập cùng Trường Bình kinh ngạc liếc mắt nhìn nhau, đều thất thần. Rốt cục Trường Bình không còn nhìn được nhảy dựng lên, gương mặt đỏ bừng, hiển nhiên đã bị phần nộ tới cực điểm, giậm mạnh chân, chỉ trời mắng to: ” Phương Tranh con mẹ nó hỗn đản! Rốt cục người còn bao nhiêu nữ nhân? Lão nương không lột da người, thề không bỏ qua!”

Nói xong Trường Bình tàn bạo nhìn tiểu thái giám nói: ” Gọi thị vệ đem nữ nhân kia đánh chết! Tên hỗn đản đi ra có trách ta, ta cũng không quản nữa! Hu hu! Túc chết lão nương!”

Tiểu thái giám sợ đến run run, chần chờ nhìn Mập Mập.

Cũng nhờ Mập Mập suy nghĩ chu đáo cẩn thận, trầm ngâm một hồi, nhìn tiểu thái giám hỏi: ” Vị nữ tử kia có thông báo tên họ không?”

Tiểu thái giám cung kính nói: ” Nàng nói nàng gọi là Thôi Phượng Nương.”

Mập Mập còn đang tìm tòi cái tên này trong đầu thì Trường Bình còn đang cuồng nộ bỗng tỉnh táo lại, thốt ra: ” Phượng tỷ?”

Mập Mập chợt nhớ, nguyên lai là đối tác làm ăn của Phương Tranh nha. Kỳ quái, nàng tìm đến ta để làm gì?

Rất nhanh Phượng tỷ đã được tiểu thái giám dẫn đến. Sau khi chào hỏi, Phượng tỷ cũng không mất bản sắc của nữ cường nhân trên thương trường, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: ” Ta nghe nói Phương thiếu gia bị giam vào thiên lao, không biết thật giả, đi Phương phủ hỏi, nhưng cửa lớn Phương phủ đóng chặt, Phương lão gia nói sẽ không gặp khách nhân, ta không còn cách nào khác, lúc này mới mạo muội tìm đến Phúc Vương điện hạ và Trường Bình công chúa điện hạ để hỏi thăm tin tức.”

Mập Mập cũng chưa trả lời nàng, chỉ ngưng thần hỏi: ” Người tìm Phương huynh có việc sao? Cửa hàng có phiền phức?”

Phượng tỷ nháy mắt, thần sắc nhăn nhó nói: ” Kỳ thực cũng không có phiền phức gì, chỉ là muốn hỏi một chút tin tức của Phương thiếu gia, bách tính bên ngoài đồn đại quá nhiều, có người nói là Phương thiếu gia khiến cho long nhan nổi giận, qua mấy ngày sẽ bị chém đầu, trong lòng ta...có chút bất an, dù sao...Dù sao Phương thiếu gia cũng là đại cổ đông của Ngọc Như Trai...”

Trường Bình cho tới nay đều cảm thấy Phượng tỷ không vừa mắt, bây giờ nhìn thấy thần thái xấu hổ của nàng, trong lòng càng tức giận, bộ dáng kia có gì giống như một đối tác, rõ ràng là giống một đôi cầu nam

nữ thông đồng gian dâm.

Trong lòng Trường Bình không khỏi âm thầm thấy khổ, nghe vậy lạnh giọng trào phúng: ” Phương Tranh có đối tác làm ăn như ngươi vậy, thực sự là tam sinh hữu hạnh, muốn quan tâm hần thì cứ quan tâm hần, hà tất còn viện cớ, đem chuyện làm ăn ra mà nói?”

Phượng tỷ nghe vậy càng xấu hổ, mặt đỏ bừng, giống như sắp gục luôn xuống mặt đất.

Không có biện pháp, Trường Bình cho dù ghen một bụng lửa, nhưng đối với người chân chính quan tâm an nguy của tên hỗn đản, cũng không tiện quá mức tổn thương người ta.

Vì vậy Trường Bình khẽ thở dài, cũng giống như khi này, kéo Phượng tỷ qua một bên, đem việc này nói lại tỉ mỉ rõ ràng...

Phượng tỷ thỏa mãn rời đi, khi đi trên mặt còn mỉm cười, chói lọi.

Trường Bình kinh ngạc nhìn theo bóng lưng của nàng, bỗng nhiên mùi đau xót, nước mắt nhịn không được chảy ra, Trường Bình lau mặt, nhưng nước mắt làm thế nào cũng không dừng lại được, càng chảy càng nhiều.

Mập Mập vừa nhìn thấy thì luống cuống, liên tục hỏi: ” Mật Nhi, sao vậy? Làm sao vậy?”

Trường Bình buồn bã lắc đầu, quệt cái miệng nhỏ nhắn ủy khuất nhìn Mập Mập nói: ” Ca ca, ta cũng không biết bị làm sao, chỉ là muốn khóc, trong ngực giống như bị kim đâm rất đau, ta có phải là bị bệnh không...”

Trường Bình thì đang khóc, lại có người đang cười rất hài lòng.

Người này đương nhiên là Phan thượng thư, lúc này hần đang ở thái tử phủ, đang cùng thái tử đánh cờ.

Trên bàn cờ chằm nhỏ rậm rạp, hai bên đang chém giết tới nước cuối cùng.

Phan thượng thư vuốt râu cười, nét mặt già nua tràn đầy nếp nhăn hiện đầy vẻ tươi cười thật đậm. Thế cục đều do hần nắm giữ, đã gần như thành công, thái tử đã mất hết quân, bại cục đã định.

Thái tử cũng mang theo dáng tươi cười, nhàn nhạt liếc mắt nhìn bàn cờ, cầm vài quân cờ trong tay ném vào trong hộp, cười nói: ” Lão sư mưu tính sâu xa, cô vương đã thua.”

Phan thượng thư cười nói: ” Thái tử điện hạ biến hóa thế cờ thật kỳ lạ, cự thần cũng chỉ là may mắn đi trước thôi, ha ha.” Nói có vẻ khiêm tốn, nhưng biểu tình mơ hồ lộ ra vẻ đắc ý.

Thái tử nhàn nhạt cười cười: ” Thua tức là thua, sự thất bại cũng không cần phải dát lên một lớp vàng.”

Phan thượng thư biết điều thay đổi trọng tâm câu chuyện: ” Cự thần nghe nói hoàng thượng đã hạ lệnh giam Phương Tranh vào thiên lao, thái tử điện hạ có biết cách làm này của hoàng thượng có thâm ý khác hay không?”

Buổi chiều biết được Phương Tranh vào thiên lao thì Phan thượng thư đã vui vẻ hồi lâu, rốt cục có thể báo thù cho hai nhi tử, trọng yếu hơn là, từ cử động của hoàng thượng hần cũng nhiều ít đoán được tin tức. Người trên thượng vị có đôi khi chỉ tùy tiện một câu nói lơ đãng, hoặc là một động tác, đều có thể để lộ ra rất nhiều tin tức, càng không nói tới chuyện lớn như việc nhốt Phương Tranh vào trong thiên lao. Lúc đó Phan thượng thư đã kết luận, Phương Tranh từ nay về sau xem như đã hoàn toàn mất đi sủng ái của thánh quyền. Không có thánh quyền bao bọc, Phan thượng thư muốn giết chết hần chẳng khác gì như giết chết một con kiến. Dù cho Phúc Vương đứng phía sau hần, đối với Phan thượng thư mà nói cũng không có giá trị nhắc tới.

Những năm gần đây tâm tư của hoàng thượng Phan thượng thư cũng không hiểu thấu, không biết là do hoàng thượng có ý định đề phòng hần, hay do tuổi tác của hoàng thượng đã già, nên vui giận bất thường.

Điều này cũng làm cho Phan thượng thư bắt đầu càng ngày càng mất tự tin với chính mình, cho nên khi nghe được Phương Tranh bị hạ ngục, Phan thượng thư trước tiên đi tới phủ thái tử, nghĩ thám thính thái độ của hoàng thượng một chút.

Thái tử ưu nhã cười cười, nói: ” Cô vương nghe nói Phương Tranh đánh hai vị công tử của lão sư, hôm nay hần bị giam trong thiên lao, cũng là trừng phạt đúng tội. Quyết định của phụ hoàng, đều cực kỳ anh minh,

nếu Phương Tranh bị hạ ngục, nói vậy hẳn đã không được phụ hoàng tha thứ. Lão sư xem như khỏi ưu phiền.”

Phan thượng thư nghe thái tử nói xong, nhắm mắt suy tư một hồi, lập tức mỉm cười gật đầu.

Đúng rồi, xem ra chính mình đã đoán không sai, Phương Tranh chẳng có gì đáng để uy hiếp được hẳn. Tên tuổi trẻ kia, gần đây làm xằng làm bậy, rốt cục đã khiến cho hoàng thượng bất mãn. Dù cho hẳn ngồi mấy ngày trong thiên lao rồi đi ra, từ nay về sau sợ là không còn khả năng được hoàng thượng xem vào trong mắt, kể từ đó, bên trong triều đình còn có người phương nào có năng lực đối kháng với mình?

Nghĩ tới đây, vẻ cười trên mặt Phan thượng thư càng sâu hơn. Hẳn cảm thấy an lòng, nên tâm tình hiện tại còn không thoải mái sao?

Nhìn Phan thượng thư thỏa mãn cáo từ rồi đi, thái tử theo dõi bóng lưng của hẳn, bỗng nhiên thâm trầm nở nụ cười.

Sau một bức bình phong vẽ cảnh thác nước chảy từ trên núi xuống, một vị trung niên mặc trang phục văn sĩ tử trong đi ra, nhìn bóng lưng càng lúc càng xa của Phan thượng thư, nghi hoặc hỏi thái tử: ” Điện hạ, sao không nói cho hẳn nghe lời thật sự?”

Thái tử lạnh lùng cười nói: ” Nói cho hẳn thì hữu dụng sao? Phụ hoàng đã không còn dung được hẳn nữa, nếu bị hẳn biết, sao lại cam tâm nhận chịu? Nếu hẳn làm ra hành động lung tung, phá hủy đại sự của cô vương thì làm sao bây giờ?”

Vừa nói trên gương mặt anh tuấn của thái tử nổi lên vài phần ngoan lệ: ” Rắn cắn vào tay, răng sĩ chặt bỏ, nếu qua giờ tỵ mà còn do dự, hẳn tất phải chết!”

Thái tử nhặt một viên cờ trắng bên trong hộp, nhẹ nhàng đặt lên một vị trí ngay giữa bàn cờ, toàn bộ bố cục của Phan thượng thư nhất thời sụp đổ, cuộc thắng bại cũng hoàn toàn điên đảo.

Thái tử xuất thần nhìn chằm chằm bàn cờ, khuôn mặt tuấn tú bỗng nhiên hiện lên một tia tươi cười lạnh lùng mà quý dị, văn sĩ trung niên đứng bên cạnh nhất thời cảm thấy rét lạnh cả người

90. Chương 91: Thiên Lao Mị Ảnh

Trong thiên lao.

Phương Tranh cảm giác ngủ thật thoải mái, thẳng đến lúc lên đèn hẳn mới tỉnh lại.

Phương Tranh bị Lưu Hỉ đánh thức, thấy Phương Tranh đã tỉnh, Lưu Hỉ lấy lòng cười: ” Phương đại nhân, đã tới giờ ăn cơm, tiểu nhân đã đưa cơm tới cho ngài, ngài nhìn xem có được không, nếu không hài lòng tiểu nhân đổi món khác cho ngài.”

Phương Tranh nhìn lên, thấy trên bàn đặt một chiếc khay, bên trong có ba món ăn và một chén cơm lớn.

Phương Tranh nhìn sát một chút, món ăn thật không tệ, hương vị rất tốt.

” Thức ăn trong thiên lao các người không tệ nha, làm phạm nhân trong này đúng là hưởng phúc.” Phương Tranh khen ngợi, mỗi ngày ăn uống ngon như vậy, nếu để dân chúng bên ngoài biết được còn không tìm cách vi phạm vương pháp, vào ngồi thiên lao để được ăn cơm ngon như thế này sao.

Lưu Hỉ cười có vẻ xấu hổ: ” Phương đại nhân hiểu lầm rồi, đây là cơm nước chuẩn bị riêng cho ngài, các phạm nhân tầm thường làm sao có phúc khí được ăn những thứ này chứ? Có được một cái bánh bấp cho họ đã xem như là hậu đãi.” (bánh làm từ ngô, sắn chứ không phải từ gạo)

Phương Tranh ngăn người: ” Chuẩn bị riêng cho ta?”

Lắc đầu, Phương Tranh dùng lời thăm thía nói: ” Tiểu Lưu, như vậy không tốt, chúng ta không thể làm chuyện gì đặc thù, mặc dù bốn quan chi ở đây có mấy ngày, nhưng phải giống mọi người cùng nhau ăn khổ, cùng chung phúc, như vậy mới có thể cùng quần chúng liên kết vững chắc không gì phá nổi...”

Dùng khẩu khí của lãnh đạo nói chuyện với nhân viên cấp dưới đúng là sảng khoái, thảo nào nhiều người thích làm quan như vậy.

Lưu Hỉ bị Phương đại thiếu gia dùng giọng quan Trên gây nhiều đến choáng váng đầu óc, nghe vậy lắp bắp nói: " Phương...Phương đại nhân, tiểu nhân không được đọc sách, không...không hiểu ý tứ của ngài..."

Phương Tranh âm thầm thở dài, tố chất văn hóa của quốc dân đúng là còn cần phải được đề cao a. Bổng thiếu gia đã đem tài hoa xuất chúng của mình che giấu hết, không ngờ vẫn còn có người nghĩ câu nói của ta quá thâm ảo, tỷ như vị trước mắt này.

Nếu vị này chưa từng đọc sách, bổng thiếu gia không thể làm gì khác hơn là phải nói ra càng dễ hiểu một chút.

" Ý tứ của ta là nói, bọn họ ăn bánh bập, mà ta lại ăn thịt cá, như vậy không tốt."

Những lời này thì Lưu Hỉ hiểu rõ, liền cẩn thận hỏi: " Ý tứ của Phương đại nhân.. .chẳng lẽ cũng muốn ăn bánh bập?"

Sao người này lại ngu ngốc như thế nhỉ? Đáng đời làm cai ngục cả đời!

Phương Tranh bắt mắt trừng mắt nhìn hắn, nói: " Ý tứ của ta là nói...dù có muốn đặc thù, cũng không thể làm cho quần chúng nhìn thấy. Đi, mau đóng cửa cho bổng quan, ta một mình lặng lẽ mà ăn."

Lưu Hỉ rất buồn bực. vị đại nhân này nói cái gì mà " đặc thù hóa", " nhân dân quần chúng", hắn vốn không hiểu nổi ý tứ. Xem ra thực sự chỉ có người có học vấn cao mới có thể làm quan nha.

Phương Tranh rót đầy rượu, ngửa cổ uống cạn, híp mắt thưởng thức hương vị trong miệng, vừa nhấc đầu, nhìn thấy gương mặt ngây ngốc của Lưu Hỉ đang nhìn hắn, Phương Tranh cũng ngây ra một lúc: " Ăn sao?"

" Ăn."

" Vậy người nhìn ta chăm chăm để làm chi?"

Lưu Hỉ cười lấy lòng: " Tiểu nhân đang đợi, xem Phương đại nhân còn có gì phân phó hay không."

Phương Tranh lại uống một ngụm rượu, nói: " Không có gì phân phó, ở đây quá buồn chán, kể lại chuyện tại thiên lao cho ta nghe thử, coi như giải sầu đi."

Lưu Hỉ vò đầu nói: " Phạm nhân giam trong thiên lao nếu không phải kẻ giết người phóng hỏa thì là tử tù có ý đồ tạo phản..."

Phương Tranh bắt mắt trừng mắt nhìn hắn, Lưu Hỉ chặn lại nói: " Ngài thì không tính, cấp trên có nói qua, ngài chỉ là vào đây ở mấy ngày, ha ha, không tính là phạm nhân, ý tứ của tiểu nhân muốn nói, hôm nay trong lao đều có những chuyện dơ bẩn mơ hồ...Đại nhân, ngài có hứng thú nghe loại chuyện này sao?"

Phương Tranh vội vàng lắc đầu: " Đừng nói những chuyện máu chảy đầm đìa, không thấy ta đang ăn sao? Có muốn cho người ta nuốt trôi không? Không có chuyện quái lạ gì à? Mỗi ngày các người ngược đãi phạm nhân, tra tấn bức cung, không có án mạng sao?"

Lưu Hỉ khấn trương xua tay nói: " Phương đại nhân, mỗi sự kiện do chúng tiểu nhân thi hành đều nhận lệnh của hình bộ, dù là tra tấn phạm nhân, thì cũng có công văn hình bộ, chúng ta mới có thể y lệnh làm việc, đại nhân, chúng tiểu nhân chẳng bao giờ lên lút tra tấn phạm nhân cả!"

Trong lòng Phương Tranh cười nhạt, gạt quỷ đi thôi! Thiên hạ loạn thành một đoàn, người vào thiên lao không mười thì có tám là oan uổng, các người không âm thầm hại người, thiếu gia ta mang họ các người đó!

Phương Tranh cười nói: " Đừng khấn trương, ta chỉ tùy tiện nói một chút thôi, lại hỏi người, trong lao từng có người chết không?"

Lưu Hỉ nghe Phương Tranh không có ý tứ truy cứu chuyện tra tấn phạm nhân, lúc này mới dễ dàng một chút, nghe vậy gạt đầu nói: " Xác thực có chết người, hơn nữa chết không ít. Bọn họ có khi bị bệnh chết, có khi bị người giam cùng phòng đánh chết, còn có...Ách, chỉ số ít, là bị thụ hình mà chết..."

Phương Tranh nhìn thấy Lưu Hỉ nói về những người bị thụ hình mà chết mà gương mặt không hề hổ thẹn, trong lòng âm thầm khinh thường, người này khẳng định không phải là người tốt gì, nhìn hắn cung kính với bổn thiếu gia, nhưng trong lòng dễ gì không đang mắng chửi ta? Đừng nói từ ngày nào đó bổn thiếu gia thật sự mất thế, bị đánh vào thiên lao, khi đó hắn chắc chắn sẽ chính cho lão tử sống không bằng chết đúng không?

Trông mắt Phương Tranh vừa chuyển, người ta không hề phạm sai lầm, dù có mắng hắn cũng không hợp, bổn thiếu gia chỉ hù dọa hắn thử xem. Coi như là giúp bản thân mình giải sầu đi.

Vì vậy sắc mặt Phương Tranh bỗng nhiên nghiêm túc lên, thần bí nhìn quanh, sau đó tiến đến bên tai Lưu Hỉ, thanh âm đè thấp nói: " Các người ở đây...có bị quỷ nháo qua chưa?"

Lưu Hỉ ngẩn người, lắc đầu nói: " Chẳng bao giờ gặp qua, sát khí trong thiên lao quá nặng, quỷ làm sao dám tới?"

Phương Tranh nghiêm mặt nói: " Điều đó cũng không nhất định, có người nói người mà bị hại chết, oán khí cũng rất nặng, sau đó sẽ liên tục quấy phá nơi địa phương hắn từng bị hại..."

Lưu Hỉ chẳng hề để ý cười nói: " Phương đại nhân, ngài không phải là muốn hù dọa tiểu nhân đó chứ? Tiểu nhân làm nghề này nhiều năm, nhưng chưa từng tin qua quỷ thần, ha ha."

Phương Tranh nghe vậy cứng họng, trên mặt nóng nóng, có cảm giác xấu hổ khi âm mưu bị người nhìn xuyên qua.

May là Phương đại thiếu gia là người có da mặt dày, bắt người liền khôi phục bình tĩnh, nghiêm trang nói: " Bổn quan là người buồn chán như vậy sao? Khái khái...Ta chỉ là muốn nói ra một ít kinh nghiệm cá nhân, mọi người cùng nhau tham khảo mà thôi..."

Lưu Hỉ bắt người liền bày ra dáng đáp như đang chăm chú lắng nghe.

Trông mắt Phương Tranh vừa chuyển, bắt đầu nghĩ ra trò lừa bịp: " Ký túc xá trước kia ta từng ở qua...khái...Tiểu viện, thường thường hay sinh ra một ít chuyện rất quái lạ. Có buổi tối ta đang đọc sách dưới đèn, ta ngồi hồi lâu thì gục trên bàn mà ngủ, chờ ngày thứ hai ta tỉnh lại, nhưng lại phát hiện mình đang nằm trên giường. Vừa mới bắt đầu còn tưởng người nhà đưa ta lên giường, cũng không biết vì sao, mỗi tối đều là như vậy, ta ngồi dưới đèn đọc sách, không đủ một nén hương, là bắt đầu mệt rũ rời, ta liền kỳ quái, trước đây đọc sách chưa bao giờ buồn ngủ..."

Lưu Hỉ tựa hồ cũng nghe thật háng hái, liên tục thúc giục: " Sau đó thế nào, thế nào?"

Phương Tranh âm thầm cười, nói tiếp: " Sau đó cứ lặp lại mãi nửa tháng, ta liền nổi lên lòng nghi ngờ, nào có việc mỗi tối hề ngồi đọc sách dưới đèn là bị buồn ngủ rũ rời chứ? Hơn nữa mỗi lần ta tỉnh lại đều thấy mình nằm trên giường, hỏi người nhà của ta, mọi người đều nói không hề đưa ta lên giường, điều này đúng là không thích hợp."

Lưu Hỉ liền gật đầu phụ họa: " Đúng vậy, đúng vậy..."

Phương Tranh tận lực dùng thanh âm trở nên trầm thấp mà rùng rợn: " Cho nên, có buổi tối ta liền nghĩ cách, vừa ngồi xuống bàn học liền giả bộ buồn ngủ, vừa mới bắt đầu còn không có động tĩnh gì, mãi cho đến...nửa đêm...canh ba...thời gian..." Thanh âm Phương Tranh bắt đầu mềm như tơ, mơ hồ như sương khói không thể nắm lấy.

Thấy Lưu Hỉ không thể kim lòng nắm chặt đôi tay, khẩn trương đến mức chớp mũi cũng phải đổ mồ hôi.

Trong lòng Phương Tranh cười lẫn lộn, người này còn nói là không tin quỷ thần, lại có hình dáng đó!

Phương Tranh tiếp tục dùng thanh âm yếu ớt nói: " Thời gian canh ba...bỗng nhiên...truyền đến một tiếng đập cửa nhẹ nhàng, bang bang bang..."

Con mắt Lưu Hỉ bỗng nhiên trợn to, con ngươi trong mắt bắt đầu kịch liệt co rút lại thành một điểm nhỏ.

Phương Tranh cực kỳ thỏa mãn đối với phản ứng của hắn, tiếp tục yếu ớt nói: " Tiếng đập cửa vẫn cứ tiếp tục...bang bang bang..."

Lưu Hỉ siết chặt nắm tay, chỉ vì quá mức cố sức mà bàn tay trắng bệch.

Phương Tranh đang định tiếp tục biên chuyện quỷ hù dọa hần, Lưu Hỉ bỗng nhiên cắt đứt lời hần, lấp bắp nói: " Phương...Phương đại nhân...bên ngoài...ngoài.."

Phương Tranh bắt mắt trừng mắt nhìn hần nói: " Nghe cổ sự thì phải yên lặng mà nghe, phá rồi cái gì! Vừa rồi ta nói đến chỗ nào?"

" Bang bang bang..."

Phương Tranh nở nụ cười: " Nga, đúng rồi, nói đến bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa, tiếng đập cửa của người học theo còn rất giống..."

Lưu Hỉ vẽ mặt cầu xin, miệng ngậm chặt, vô tội mở ra hai tay.

" Bang bang bang..."

Phương Tranh mất hứng: " Không cần làm hoài nha, sao cứ học..."

" Bang bang bang..." Lúc này Phương Tranh đã nghe rõ, thanh âm gõ cửa kia đúng là từ bên ngoài truyền đến.

" Má ơi!" Phương Tranh kêu lên một tiếng sợ hãi, nhanh chóng phóng lên chiếc giường lớn, thân run lên bần bật.

Bổn thiếu gia thật xui xẻo như vậy sao? Chỉ là bịa đặt câu chuyện quỷ lại đưa tới quỷ thật hay sao?

Tăng lên lòng can đảm, Phương Tranh dùng thanh âm run rẩy hỏi: " Ai...ai đó?"

Ngoài cửa không có tiếng trả lời, Phương Tranh quay đầu, chỉ chỉ Lưu Hỉ, rồi lại chỉ chỉ ra cửa.

Lưu Hỉ không dám tin tưởng chỉ vào người mình, Phương Tranh khẳng định gật đầu, Lưu Hỉ không thể làm gì khác hơn là vẽ mặt đau khổ, cả người run bần bật như bệnh sốt rét đi ra cửa.

Từ từ nhắm hai mắt, Lưu Hỉ run run nhẹ nhàng đẩy cửa ra, bên ngoài cửa chỉ có song sắt phòng giam đối diện, tối đen không nhìn thấy gì, Lưu Hỉ thở dài một hơi, đang định quay người lại, thình lình truyền đến một thanh âm khàn khàn: " Lưu đầu nhi, nguyên lai người ở chỗ này."

" Oa!"

" Má ơi!"

Phương Tranh cùng Lưu Hỉ sợ đến đồng thanh kêu to. Hai người tập trung nhìn ra, ngoài cửa cũng là một ngục tốt trong thiên lao, chỉ thấy hần đang ngơ ngàng đứng ngoài cửa, nhìn hai vị đại nhân đang đầy mặt kinh khủng giống như người điên đang theo dõi hần.

Phương Tranh nhìn thấy không phải quỷ, nhất thời giận dữ bốc lên đầu, ngục tốt này có phải có mao bệnh hay không, buổi tối lại có kiểu gõ dọa người như thế sao? Còn có điểm đạo đức công cộng hay không đây? Nếu đánh người mà không phạm pháp, thật muốn xông lên chinh hần một trận.

Đúng là không cần Phương Tranh động thủ, Lưu Hỉ giống như con trâu đực phát điên xông lên, không nói hai lời hung hăng đá tới một cước, sau đó huy quyền đập tên ngục tốt, vừa đánh vừa mắng: " Con mẹ nó! Lúc người gõ cửa có lên tiếng thì người sẽ chết sao? Làm ta sợ muốn chết, người muốn dọa chết lão tử để thay vào vị trí của ta có đúng hay không..."

Lưu Hỉ hạ thủ đúng là độc, nhìn thấy Phương Tranh liền hết cả cơn giận. Đáng đời! Tên vương bát đản thiếu chút nữa cũng hù chết bổn thiếu gia, kháo! Thật mất mặt. Hảo hảo đừng không lại nói chuyện quỷ gì đó, đây đúng là bản thân tự hù bản thân...

Ngục tốt bị đánh đến gào khóc thảm thiết, đau nhức cực kỳ lớn tiếng nói: " Lưu đầu nhi, đừng đánh, tiểu nhân có chuyện quan trọng..."

Lưu Hỉ còn đang hung hăng đánh tên ngục tốt, trong miệng mắng: " Hiện tại lão tử muốn đánh người mới là chuyện quan trọng nhất..."

Ngực tốt hết lớn: " Lưu đầu nhi, đừng đánh...Phúc Vương điện hạ và Trường Bình công chúa điện hạ tới thăm Phương đại nhân..."

91. Chương 92: Chia Ra Năm Năm

Lưu Hỉ ngẩn người, lại hung hăng đá qua một cước: " Sao ngươi không nói sớm!"

Phương Tranh ở một bên giải vây nói: " Ai, bỏ đi, chuyện này cũng không thể hoàn toàn trách hần, tục ngữ nói " cuộc đời không làm chuyện đuối lý, nửa đêm không sợ quỷ gõ cửa", ngươi sợ đến như vậy, khẳng định là từng làm nhiều chuyện đuối lý, thế nào không biết xấu hổ mà còn đi trách người khác?"

Lưu Hỉ nghe vậy trong lòng tức giận nha, tính tình của ngươi cũng có tốt hơn ta đâu, còn có ý tứ nói ta?

Thi triển quyền cước nửa ngày, tâm tình Lưu Hỉ đã thư giãn hơn, hít sâu một hơi, liền đi ra cửa lo nghênh tiếp Phúc Vương và Trường Bình công chúa.

Ai biết Mập Mập và Trường Bình đã xuất hiện ngoài cửa, vẻ mặt hàm hậu của Mập Mập mang đầy ý cười, hiệu kỳ đánh giá chung quanh, gương mặt Trường Bình lại không chút biểu tình, tựa hồ có chuyện gì làm tiểu cô nương rất không hài lòng.

Phương Tranh nhìn thấy hai người liền bắt đầu vui vẻ, cảm giác có người quen thăm tù thật tốt, thảo nào trong tù vì các diễn viên diễn vai phạm nhân tới thời gian thăm tù liền giống như con gà bị lấy máu, nguyên lai cảm giác được người đến thăm lại uất ức đến như vậy.

" Tiểu nhân Lưu Hỉ bái kiến Phúc Vương điện hạ thiên tuế, Trường Bình công chúa điện hạ thiên tuế!" Lưu Hỉ không nói lời thôi, dập đầu liền bái.

Mập Mập lại nhảy dựng: " Ngươi là ai?"

Lưu Hỉ cũng không dám ngẩng đầu, nói: " Tiêu nhân là người coi ngục tại đây, ở đây hầu hạ Phương đại nhân."

Trường Bình không nhìn được nói: " Nơi này không còn chuyện của ngươi, lăn xuống đi!"

Lưu Hỉ không dám nhiều lời, bật người liền đi, ra ngoài còn cẩn thận đóng cửa lại.

Phương Tranh cười nói: " Các ngươi đến đúng lúc, Mập Mập, đến, uống vài chén với ta."

Mập Mập cũng không khách khí, ngồi xuống mượn đôi đũa sắp thức ăn nuốt ngon lành, vừa ăn vừa nói: " Phương huynh, nơi này bố trí không tệ, xem ra phụ hoàng đã mất một phen tâm tư."

Trường Bình ở bên hừ lạnh nói: " Hần ở nơi này ăn uống ngon lành, đáng vẻ làm gì giống như đang bị giam trong thiên lao, không biết bên ngoài có bao nhiêu nữ tử đang lo lắng cho hần."

Phương Tranh ngẩn người, ghé sát vào Mập Mập nhẹ giọng hỏi: " Muội tử của ngươi ăn hỏa được sao? Ta nghe giọng nói của nàng, dường như ta đã làm nên tội gì đó, có ý tứ gì vậy?"

Mập Mập không trả lời, cười tủm tỉm một mình uống rượu.

Trường Bình cảm giận nói: " Ngươi làm gì nên tội đâu? Những người chịu tội đang ở bên ngoài thiên lao kia kia, ngươi là tên hỗn đản, không biết đã trêu chọc bao nhiêu nữ tử, ngươi...sao ngươi không đi chết đi?"

Phương Tranh mất hứng, nghe vậy tròng mắt, đang định mở miệng, Mập Mập liền nhanh miệng hòa giải: " Được rồi được rồi, các ngươi không nên vừa gặp nhau liền đã tranh cãi được không? Phương huynh, hôm nay có hai sự kiện cần nói cho ngươi, một tin tức tốt và một tin xấu, ngươi muốn nghe chuyện nào trước?"

Thấy gương mặt béo phì giả vờ thần bí đang cười tủm tỉm của Mập Mập, Phương Tranh ngẩn người, lập tức tròng mắt vừa chuyển, nói: " Nghe tin xấu trước."

Mập Mập nghe vậy thoáng khựng người, thương lượng với Phương Tranh: " Ngươi nghe tin tốt trước có được không?"

Phương Tranh cười tủm tỉm lắc đầu: " Không, ta muốn nghe tin xấu trước, trước tiên khó chịu sau đó thoải mái, đối với tâm tình của ta có tác dụng điều tiết rất tốt."

Tiểu tử này quá gian xảo! Mập Mập khó chịu hừ nhẹ, phụng phịu nói: " Vậy được rồi, tin xấu là, Phan thượng thư không đồng ý."

Câu này không đầu không đuôi làm Phương Tranh ngẩn người: " Ý tứ gì? Vì sao lại không đồng ý?"

Mập Mập đắc ý nói: " Cho nên ta mới bảo người nên nghe tin tốt trước mà. Tin tức tốt là: Sứ giả Đột Quyết mấy ngày nữa sẽ vào kinh, nhưng vấn đề phải phái ai đi gặp bọn họ để đàm phán làm cho phụ hoàng gặp khó khăn, Bộ Binh thượng thư Ngụy Thừa Đức cùng một bộ phận quan viên trình tấu, đề cử người làm người đàm phán, toàn quyền phụ trách chuyện đàm phán cùng Đột Quyết."

Phương Tranh suy nghĩ một chút nói: " Cho nên ý tứ của việc này là lão Ngụy đề cử ta đi đàm phán, Phan thượng thư không đồng ý?"

Mập Mập gật đầu nói: " Đúng vậy, các trọng thần hiện giờ còn đang ở trong ngự thư phòng của phụ hoàng tranh cãi liên tục, ta nhận được tin tức lập tức chạy tới nói cho người nghe đó."

Phương Tranh hứng thú bĩu môi nói: " Cái cái rắc! Sao không ai hỏi đương sự như ta có ý kiến gì không?"

Mập Mập ngạc nhiên nói: " Người có ý kiến gì?"

Phương Tranh trợn mắt nói: " Ta đương nhiên là không đi, Phan thượng thư lão già kia làm rất hợp ý tứ của ta, hắc hắc."

Mập Mập vội la lên: " Người ngốc nha! Mấy ngày nữa sứ giả Đột Quyết sẽ tới, nếu như phái người làm chính sứ đàm phán, người không phải có thể thuận lợi ra khỏi thiên lao hay sao?"

Phương Tranh miễn cưỡng nói: " Người mới ngốc đó, đi ra ngoài đàm phán với đám Đột Quyết, đàm phán tốt thì chỉ có thể nghe nói là ta lấy công chuộc tội, không có chút ích lợi nào, nếu đàm phán không xong, Phan thượng thư lão già kia khẳng định sẽ lấy lý do ta làm nhục quốc thể, đến lúc đó còn không biết sẽ giáng tội danh gì lên đầu của ta. Hơn nữa, đàm phán cũng phải hao phí tâm trí, ta có chỗ tốt gì chứ?"

Mập Mập không nói gì, quốc sự trọng đại như vậy, người này lại kéo vào chung với ích lợi riêng tư, quả nhiên là xuất thân từ danh môn con buôn, thật sâu thừa kế " vô lợi không làm", tính cách vô cùng tinh tú.

Lúc này Trường Bình cũng lườm cãi nhau với Phương Tranh, nghe vậy trừng mắt nhìn hần nói: " Người có thể ra tù, như vậy còn không có chỗ tốt?"

Phương Tranh cười thật hài lòng: " Vốn ta không muốn vào, nhưng sau khi vào đây, ta bỗng nhiên nghĩ thông suốt một việc: Trong này có ăn có uống, không cần mỗi ngày nửa đêm vào triều, không cần phải gặp phụ hoàng của người cần nể, không cần bị người đánh mông, ngoại trừ không được phơi nắng mặt trời, tất cả đều tốt hơn bên ngoài rất nhiều. Nói thật ra, ta còn thật sự không muốn đi ra. Được rồi, Mập Mập, người giúp ta nói với phụ hoàng người một tiếng, có thể cho ta đục một cái lỗ trên tường không? Cho ánh nắng chiếu vào, như vậy tất cả thật hoàn mỹ..."

Mập Mập vuốt cằm, bắt đầu tính toán: " Bên này tường mở một cái lỗ không tốt lắm, sẽ làm ảnh hưởng kết cấu của tường, hơn nữa phương hướng cũng không đúng, mặt tường này dựa vào hướng tây, mỗi ngày người chỉ có thể phơi nắng được mặt trời chiều..."

Phương Tranh liền cùng hần thảo luận: " Vậy thì đổi phòng khác? Hướng đông đi, ta thích ánh nắng mặt trời buổi sáng, nhưng phải đập đi bức tường, chiếc giường này sẽ không tiện đặt sát vách, ta không quen ngủ..."

Mập Mập gật đầu: " Có đạo lý..."

Mập Mập nói tiếp: " Nếu là ta thì mỗi mặt tường đều đục một lỗ, như vậy đều có cơ hội phơi được ánh nắng."

Phương Tranh vội vàng gật đầu biểu thị tán thành, lại nói: " Thế nhưng còn phải suy nghĩ vấn đề phong thủy trong phòng, hướng đông hay hướng tây, vạn nhất phá hủy phong thủy thì làm sao bây giờ? Mập Mập, ngày mai người đi tìm một phong thủy tiên sinh đến giúp ta tính toán một chút xem sao."

” Không thành vấn đề, chuyện này bao trên người ta đi.”

“ ... ”

“ ... ”

Trường Bình nghe hai người càng nói càng khó tưởng tượng, không khỏi giậm chân lớn tiếng quát: ” Các người tỉnh tỉnh! Kế hoạch gì còn chưa nghĩ tới? Nói lung tung gì vậy? Thật đúng đang nghĩ sẽ ở lại nơi này lâu dài sao?”

Phương Tranh và Mập Mập chợt giật mình, lập tức ngại ngùng liếc mắt nhìn nhau. Trò chuyện thật quá nhập tâm, đều nói nam nhân luôn thích bố trí phòng ốc, theo như thế này, Phương Tranh cùng Mập Mập tuyệt đối đúng là có phong phạm của một hảo nam nhân.

” Ách.. .Chúng ta vừa nói đến đâu vậy?” Mập Mập lúng túng nói.

Phương Tranh vò đầu nhớ lại: ”...Nói đến góc tường phía nam đặt vài bồn cây vạn tuế, phú quý cát tường...”

Mập Mập toát mồ hôi: ”...Không phải chuyện này, chúng ta nói chính sự, Phương huynh, việc đàm phán ta nghĩ ngoài người ra không còn ai làm được, hãy nể tình bách tính Hoa triều, còn thỉnh không nên chối từ.”

Phương Tranh lắc đầu nói: ” Đừng có chụp cho ta chiếc mũ lớn như vậy, một câu thôi, không có chỗ tốt thì ta mặc kệ. Hoa triều nhiều người như vậy, phái ai cũng có thể đàm phán, ta nghĩ lão già Phan thượng thư kia không tệ, cho hắn đi nói đi.”

Mập Mập cười khổ nói: ” Người đừng nói giỡn, Phan thượng thư vẫn luôn chủ trì phe chủ hòa trong triều, nếu phái hắn đứng ra, rõ ràng đã đánh thắng trận cũng bị hắn cắt đứt cầu hòa, người không phải là chỉ loạn hay sao?”

Trường Bình oán hận nói: ” Chỗ tốt chỗ tốt, người chỉ biết có tiền! Người muốn chỗ tốt gì đây?”

Phương Tranh vừa nghe hai chữ ” chỗ tốt” thì tinh thần liền tỉnh táo, nghe đến hai mắt sáng ngời, hăng hái bừng bừng nói: ” Rất đơn giản, ta cùng Đột Quyết đàm phán, nói chuyện buôn bán, ách, ở đây có lẽ gọi là điều khoản phải không? Ân, nói chuyện điều khoản, ta muốn chia năm năm với triều đình. Nếu như Đột Quyết bồi chúng ta một trăm vạn lượng bạc, triều đình phải trích cho ta năm mươi vạn lượng, đương nhiên, nếu như có thêm một ít hàng hóa, tỷ như da thú, ngựa tốt, bò dê gì gì đó, chúng ta cũng có thể quy đổi thành bạc mà chia nhau...”

Suy nghĩ một chút, Phương Tranh lại bổ sung: ” Nếu như có nữ nhân Đột Quyết, ta cũng không lấy, tất cả đều đưa cho triều đình, rốt cục xem như ta làm tặng phẩm cho triều đình, chính là ta muốn cho khách thỏa mãn vừa lòng với việc giao dịch này, sau này còn có thể hợp tác với nhau lần thứ hai...”

Mập Mập và Trường Bình nghe đến trợn mắt há mồm, người này...Người này thật sự là quá vô sỉ! Hai người từ nhỏ lớn lên trong thâm cung, mưa dầm thấm đất luôn thấm sâu tư tưởng giáo dục trung quân báo quốc, chưa từng gặp qua có người tư tâm tư lợi biểu đạt trần trụi trơ trên đến như thế bao giờ? Nghe hắn nói, lúc này hai người cảm thấy đầu óc mình có điểm choáng váng...

Phương Tranh nhìn thấy thần sắc quái dị của hai người, trong lòng cũng không khỏi lo lắng, có phải mình đã khai giá quá cao không? Chia năm năm xác thực là nhiều một chút, có nên hạ xuống tí không nhỉ? Có lẽ phải hạ thấp một chút mới xong, hay là lưu khả năng để cò kè mặc cả, bốn sáu? Ân, hình như còn hơi nhiều nha, ít nhất là ba bảy đi, không thể ít hơn, gần đây bản thiếu gia quá nghèo rồi, phải kiếm thêm chút đỉnh tiền...

Phương Tranh bất an mở miệng: ” Ách...các người làm sao vậy? Không đồng ý thì chúng ta thương lượng thương lượng...”

Một lúc lâu, Mập Mập thán phục chấp tay nói: ” Phương huynh thật sự là...là...” Suy nghĩ nửa buổi, cũng không nghĩ ra có từ nào chuẩn xác hình dung nhân phẩm của Phương Tranh. Rốt cục Mập Mập cụt hứng thở dài nói: ” Nói chung...Ta khâm phục!”

Phương Tranh ngạc nhiên nói: ”...Phục? Người phục cái gì vậy? Ai, người có ý gì nha? Cái gì gọi là khâm phục? Chớ nói chuyện khác, chúng ta thương lượng lại...”

Mập Mập cùng Trường Bình liếc mắt nhìn nhau, Trường Bình cũng cười khỏ, hai người cùng gật đầu, lần lượt đứng dậy.

Mập Mập chấp tay nói: " Chúng ta cáo từ, việc ta phải đi hỏi lại phụ hoàng mới được..."

Nói xong Mập Mập xoay người đi ra cửa, Trường Bình cũng im lặng đi theo Mập Mập ra ngoài, ngẫm lại cảm thấy không cam lòng, chạy ngược trở lại, nhéo mạnh lên cánh tay Phương Tranh: " Người là đồ hỗn đản! Chưa từng gặp qua ai vô sỉ như ngươi! Sao ngươi không chết cho rồi đi?"

Ngoài miệng chữmắng thật dữ dội, nhưng trong mắt Trường Bình lại tràn đầy ý cười, trong đôi mắt như nước mùa thu, vẻ thâm tình không cách nào che giấu được. Trường Bình nói xong xoay người bỏ chạy, trong nhà lao tối tăm vang lên những tiếng cười trong vắt như chuông bạc lan xa.

Phương Tranh đau đến nhe răng trợn mắt, kì lạ nhìn theo bóng lưng Mập Mập la lớn: " Uy! Các người chưa nói xong sao đi rồi? Đừng có gấp nha, bốn sáu cũng được, ba bảy cũng không phải không thể thương lượng..."

92. Chương 93: Sát Thủ Ca Ca

" Cái gì? Hắn nói như vậy thật ư?" Trong ngự thư phòng tại cấm cung, hoàng thượng tức giận vỗ án mắng: " Người này quả thực....là một...."

Hoàng thượng quay sang Trường Bình liếc mắt một cái, cuối cùng cũng kìm nén được những lời định thốt ra.

"...Quả thực là một tên bại hoại!" Trường Bình trong mắt hàm chứa tiểu ý, giúp hoàng thượng nói tiếp.

Nếu như Trường Bình đã hạ một câu kết luận, hoàng thượng cũng chẳng thềm khách khí? Nghe vậy hàm tình thâm sâu gật đầu đồng ý, nói: " Đúng! Người này quả thực là một tên bại hoại! Hết sức vô lại!"

Mập Mập chứng kiến phụ tử hai người tranh nhau mắng nhiếc Phương Tranh, không khỏi tự cảm thấy có lỗi với hắn, xấu hổ nói: " Phụ hoàng, chuyện này....Coi như Phương huynh là một kẻ bại hoại, nhưng không thể nghi ngờ, việc đàm phán trước mắt chỉ có hắn mới là người thích hợp nhất mà thôi."

Hoàng thượng cả giận nói: " Giang sơn xã tắc này là của trẫm, nghìn vạn con dân trong thiên hạ, chẳng lẽ không có Phương Tranh, thì không tìm ra được một người có tài cán thay trẫm gánh vác trọng trách hay sao?"

Mập Mập vội vàng cúi đầu, cung kính nói: " Phụ hoàng anh minh, văn võ song toàn, cổ kim có một không hai, các anh hào tráng sĩ rồi sẽ có một ngày quy phục, nhất định sẽ chọn ra được nhiều người thích hợp hơn so với Phương Tranh."

Hoàng thượng trầm ngâm một lúc sau, trong đầu đem những vị đại thần của Hoa triều đếm lại một lần, đếm đi đếm lại, hoàng thượng không khỏi thở dài suy sụp, chuyện này vẫn là Phương Tranh thích hợp đi làm nhất. Tuy người Đột Quyết phái ra sứ giả đi cầu hòa, nhưng bởi vì trong những trận chiến trước kia cơ hồ đều có thể nói là trăm trận trăm thắng, lần này sứ giả của người Đột Quyết tiến vào kinh thành, có thể tưởng tượng được dáng vẻ của bọn chúng sẽ ngông nghênh đến như thế nào.

Hiện giờ các vị đại thần trong triều đều đã nảy sinh ra một cỗ tâm lý sợ hãi e ngại. Ngay cả những vị đại thần thuộc phái chủ chiến, cũng chỉ là nói được đồng rạc ở trên triều mà thôi, nếu thực sự muốn bọn họ đi đối mặt với người Đột Quyết lực lưỡng hung tàn, hơn phân nửa sẽ sợ hãi tới mức hai chân mềm nhũn, mất hết bộ dạng. Càng không hy vọng cuộc đàm phán của bọn họ với sứ giả Đột Quyết kia có cái kết quả tốt đẹp gì.

Chỉ riêng có Phương Tranh, thoát nhìn bộ dạng có vẻ như chuyện gì hắn cũng sợ, nhưng đến khi hành sự mọi chuyện hắn đều không nhìn vào trong mắt, hắn có thể cùng sứ giả Đột Quyết đấu võ mồm một phen, vẫn hỏi lại một chút mặt mũi cho Hoa triều. Luận cái tính tiểu nhân bỉ ổi vô liêm sỉ của hắn mà nói, có thể tưởng tượng ra cuộc đàm phán cùng với sứ giả Đột Quyết sẽ có kết cục như thế nào.

Thở dài một hơi, hoàng thượng căn dặn nói:" Hắn nói phân chia năm năm sao?"

Mập Mập nhìn thấy thần sắc của hoàng thượng bất hảo, vội vàng cung kính nói: " Dạ, phụ hoàng. Hắn còn nói....Bốn sáu cũng được, bảy ba....Cũng không phải là không thể thương lượng..."

Hoàng thượng nhắm chặt hai mắt lại, cố gắng đè nén xúc động muốn mắng chửi một câu thô tục, tức thì hung hăng nói: " Trẫm....Thực sự hận không thể đem tên bại hoại vô sỉ đó, lôi ra chém đầu!"

Trường Bình vừa nghe hoàng thượng nói liền mất hứng, phe phẩy cánh tay hoàng thượng làm nũng, nói: " Phụ hoàng....Nếu người không đáp ứng thì đổi người khác cũng được, nếu người nguyện ý đáp ứng thì hãy bình tâm thương lượng cùng hắn, cần gì phải giết người đâu?"

Hoàng thượng nhìn Trường Bình thật sâu, trong lòng cười khổ, nếu trẫm còn có thể lựa chọn được người thứ hai, cần gì phải tức giận với hắn như vậy đây?

" Bốn - sáu, bảy - ba, nhất định là không có khả năng!" Hoàng thượng cắn chặt răng. " Vô Bệnh, người đi nói cho hắn biết, chín - một, đây đã là giới hạn cuối cùng, trẫm lười không muốn cò kè mặc cả cùng hắn, nếu hắn không đáp ứng, trẫm tình nguyện tự mình ra mặt đàm phán cùng sứ giả Đột Quyết."

Mập Mập hoảng sợ, thật cẩn thận nhìn hoàng thượng, nói: " Phụ hoàng.....Người thực sự đáp ứng hắn?"

Hoàng thượng cả giận: " Trẫm có thể không đáp ứng hắn sao? Đám đại thần chủ hòa lần này, đều nóng lòng muốn xem chuyện cười của trẫm, hừ! Trẫm sẽ khiến cho bọn chúng mở to con mắt ra mà nhìn, người Đột Quyết, nhất định cũng phải chịu thua ở trên tay trẫm!"

Trường Bình cao hứng, mặt mày hớn hở: " Mật Nhi đi báo cho hắn, Mật Nhi đi báo cho hắn!"

Hoàng thượng trừng mắt nhìn nàng một cái, hậm hực nói: " Mật Nhi, Vô Bệnh, các người hãy ghi nhớ cho kỹ, chuyện tình ngày hôm nay, tuyệt đối không được để cho bất luận kẻ nào biết, trẫm vốn là cửu ngũ chí tôn, mà lại bị một Tán quan ngũ phẩm áp chế, nếu truyền ra bên ngoài, trẫm làm sao còn giữ được mặt mũi?"

Mập Mập cùng Trường Bình gật đầu đáp ứng.

Trong thiên lao.

Phương Tranh đã tỉnh lại, thoải mái vận vẹo cái lưng mệt mỏi. Trong thiên lao tối tăm ẩm thấp, không biết hiện tại đang là canh giờ nào.

" Lưu Hỉ, đồng chí Tiểu Lưu!" Phương Tranh hắng giọng hô to một tiếng.

" Ai da! Đến đây, đến đây." Lưu Hỉ bằng vào tốc độ nhanh nhất hiện ra trước mặt Phương Tranh, mang theo biểu tình tươi cười siểm nịnh:" Phương đại nhân, có chuyện gì phân phó, thỉnh ngài cứ việc nói."

Đêm qua, sau khi Phúc vương diện hạ cùng Trường Bình công chúa đến thăm Phương Tranh, Lưu Hỉ đối với hắn càng thêm ân cần. Vị đại nhân này thực không đơn giản, bị giam vào trong thiên lao mà còn có thân vương cùng công chúa tới thăm, thế lực của hắn ở trong triều đình khẳng định không phải là nhỏ.

" Đang là giờ nào?" Phương Tranh nhắm mắt khép hờ, miễn cưỡng hỏi.

" Hồi bẩm đại nhân, hiện giờ đang là giờ thìn." Lưu Hỉ ngữ khí cung kính đáp.

" Uy, một đêm liền đã trôi qua nhanh như vậy sao? Chắc chắc." Phương Tranh lẩm bẩm nói, có một câu thơ không biết nói như thế nào nhỉ? " Sơn trung tuế nguyệt trường, bất tri nhân gian khổ." Thiếu gia ta hiện tại cũng nên cảm nhận một chút hương vị của các bậc cao nhân ẩn sĩ? Thích ngủ thì tự nhiên ngủ, kiếm tiền a, hắc hắc, có người sẽ khiến cho bốn thiếu gia đếm đến trút gân..." (sống ở trong núi ngày rộng tháng dài, không hiểu nổi khổ cuộc sống bên ngoài.)

" Ha ha, đại nhân cứ an tâm mà ngủ say giấc, kỳ thật ở trong thiên lao, nếu luận về giết thời gian, chỉ có ngủ là thích hợp nhất." Lưu Hỉ cười nói.

" Ân, những phạm nhân ở trong này, buổi sáng không có rửa mặt mũi chân tay hay sao?"

" Tắm.... Rửa mặt?" Lưu Hỉ hai mắt tròn xoe: " Đại nhân, những người bị giam vào đây ngay cả mạng đều không giữ được, ăn bữa hôm lo bữa mai, còn người nào có tâm tình rửa mặt a?"

” Quá bận.” Phương Tranh bữu môi chán ghét nói: ” Đi, nhanh đi múc nước cho bồn thiếu gia, bọn hắc không có tâm tình, nhưng thiếu gia ta không thể không tắm.”

Lưu Hỉ vâng dạ một tiếng, liền đi.

Sau khi đã rửa mặt xong, Phương Tranh lại bắt đầu cảm thấy nhàm chán. Đêm qua Mập Mập bỏ đi quá vội vàng, Phương Tranh quên hỏi hắc cuốn xuân cung họa đồ, hiện giờ đã không có món ăn tinh thần, Phương Tranh không biết lúc này nên làm chuyện gì. Nhìn xem, thiếu gia ta thật sự là một con người có nhiều tinh thần học tập nha.

Chấp tay sau môn, Phương Tranh thông thả từng bước đi dạo trong gian thạch thất, dọc theo nhà lao mà đi không có mục đích. Hoàng thượng đã phân phó qua, chỉ cần Phương Tranh không bước chân ra khỏi thiên lao, ở bên trong hắc muốn đi đâu thì đi, không được ước thúc.

Chung quanh gặp không ít ngục tốt, bọn hắc thấy có người đi lung tung ở trong thiên lao cũng không dám quấy, nhìn thấy Phương Tranh cả đám đều cúi đầu vấn an, Phương Tranh khẽ ậm ừ, nhìn cũng chưa từng nhìn qua bọn hắc, tức thì ngục tốt chung quanh khẽ run như cây sậy.

Đến cuối cùng nhà lao mà có thêm chữ ” thiên” lót đệm chính là, bên trong canh phòng rất cẩn mật, sâm nghiêm dị thường, đám ngục tốt trong tay cầm roi da cảnh giác nhìn chằm chằm vào các phạm nhân, nếu có người nào la hét om sòm hoặc là có hành vi khác thường, ngục tốt không nói hai lời dụng hết sức vũ lộng roi da, người cổ đại không nói chuyện nhân quyền a, đánh thì đánh, nhưng chống án thì chưa có biện pháp chống án.

Trong thiên lao chỉ có một số cây đuốc cắm ở ven hai bên tường, quang cảnh tối tăm lạnh lẽo phụ trợ cho bầu không khí bên trong thiên lao càng thêm âm trầm đáng sợ, hơn nữa còn phảng phất một cỗ hương vị huyết tinh cùng tanh tưởi. Phương Tranh nhíu mày bịt mũi, chỉ vào một gã ngục tốt, bất mãn nói: ” Đây, gọi người đó, ta hỏi các người như thế nào lại lười biếng vậy? Có thời gian rảnh rỗi mà không đi thu dọn vệ sinh hay sao? Phạm nhân thì cũng mặc kệ thôi, nhưng mỗi ngày các người đều đứng canh gác ở trong này sao? Người nhìn xem, thối như vậy, làm sao mà các người có thể chịu đựng được bao nhiêu năm qua?”

Gã ngục tốt nhíu mày, hít một hơi thật sâu, mờ mịt nói: ” Hương vị gì? Không có hương vị a, không phải ở đây vẫn còn rất tốt sao?”

Phương Tranh không nói thêm được câu nào, phỏng chừng đám ngục tốt đã làm việc quá lâu ở trong thiên lao, công năng khứu giác của cái mũi đã bị vô hiệu hóa.

Vấn đề này tất phải coi trọng nha. Tương lai hương thơm cùng hương thối đều không thể phân biệt được, thì làm sao mà ứng cảnh được với câu nói, ” Nghe mùi hương đã biết là mỹ nhân” kia đây? Chiếc yếm nhỏ của Phương tỷ, sau này muốn trộm cũng không trộm được a....

” Đi, nói cho Lưu đầu nhĩ của các người, chuẩn bị cho bồn quan thêm mấy chậu hoa tươi ở trong phòng riêng của ta, mỗi ngày đều phải tưới nước a, nhìn cái gì mà nhìn? Còn không nhanh đi đi!”

Đám ngục tốt này, ở trong thiên lao canh gác đến u mê, ngoại trừ giờ tỵ hung hăng vung roi, cơ bản thần sắc bên ngoài cùng với cái đám phạm nhân cũng không sai biệt nhau bao nhiêu, ánh mắt đều không có thần, chỉ là quần áo bên ngoài khác nhau một chút mà thôi. Lão tử nhìn đám người này như thế nào lại cảm thấy có điểm quen mắt? Bệnh nhân tâm thần thời tiền kiếp, không phải đều có một bộ dạng ngây dại như thế này hay sao?

Không thể để cho loại không khí tiêu cực này ảnh hưởng đến hồ thế, thiếu gia ta còn không biết phải ở trong đây chờ đợi mất bao nhiêu lâu, vạn nhất khi được phóng ra ngoài lại giẫm chân theo bọn họ... Có chuyện nào bí ai hơn chuyện nhân sĩ ” xuyên việt” bỗng nhiên biến thành ngốc tử đây?

Đi vào một ngã rẽ, đột nhiên truyền đến một tiếng khàn đục rống to: ” Con mẹ nó! Người có khai hay không? Không nhận tội, lão tử sẽ lột da của người!”

Ngay sau đó là một trận thanh âm của roi da quật lên nhục thể, còn có một chút rên rỉ mơ hồ kêu lên.

Phương Tranh khẽ nhíu mày, bước nhanh tới.

Đi qua ngã rẽ, là một gian phòng dùng để tra tấn phạm nhân, một gã nam tử toàn thân bao phủ màu máu, bị treo trên một tấm ván gỗ, trước mặt có một gã ngực tốt đang ra sức dùng roi da quất lên thân thể của hắn. Bên cạnh còn có thêm mấy gã ngực tốt khác, đang hi hi ha ha ôm nhau cười, căn bản cảnh tượng máu me nhầy nhụa trước mặt dường như không làm cho bọn hắn động tâm.

Tình cảnh này nhìn cũng hơi quen mắt, thường xuyên được chứng kiến trên ti- vi. Người nam tử bị treo, nhất định là thành viên anh dũng của đảng phái ngầm, thời vận bất hạnh bị phái phản động bắt được. Hiện giờ phái phản động đang dùng mọi cách tàn ác để tra khảo cung, làm sao khiến cho hắn phải khai ra danh sách của những đảng viên khác...

Trong lòng Phương Tranh bắt chước sôi trào một cỗ nhiệt huyết, tức thì chính nghĩa giương hai bàn tay lên, tạo ra một bộ dạng " trí thủ uy hổ sơn" của Dương Tử Vinh*, la lớn: " Đao hạ lưu tình!"

Mấy gã ngực tốt đều ngẩn người, quay đầu nhìn lại, hóa ra người tới chính là Phương Tranh, vị đại nhân này bọn hắn không dám đắc tội, vội vàng chấp tay cười nịnh nói: " Phương đại nhân, ngài....Đến xem chúng tiểu nhân tra tấn người hay sao?"

Quả thật, không có trình độ bắt chuyện. Phương Tranh khinh thường bĩu môi, nhìn thấy gã ngực tốt kia trong tay vẫn còn cầm roi da, đang định tiếp tục tra khảo phạm nhân, Phương Tranh không cao hứng nói: " Này, này ! Nói người đó! Nhìn cái gì mà nhìn? Có nghe thấy bốn quan nói đao hạ lưu tình hay không?"

Gã ngực tốt không hiểu chuyện gì, nhìn lên chiếc roi da đang cầm nơi tay, buồn bã thầm nhủ: trong tay của ta không phải là đao a....

" Người này là ai?" Phương Tranh hai mắt nhìn trời, tạo ra một bộ dạng, lão tử là quan lớn.

Một gã ngực tốt siểm nịnh, cười nói: " Hồi bẩm đại nhân, kẻ này chính là một gã sát thủ, chuyên đi nhận tiền giết người. Trước đây vài hôm, hắn đã giết chết nhị công tử của Lại Bộ Thị Lang, Giang đại nhân. Hình Bộ phải mất sức chín trâu hai hổ mới bắt được hắn về đây, chúng tiểu nhân đang tra khảo hắn a!"

" Sát thủ?" Phương Tranh hai mắt sáng ngời như sao, công tác của người này cũng có tính chất đồng loại giống như Kinh Kha ở trong truyền thuyết, Sát thủ ca ca?

Hắc hắc, đi nơi nào có thể tìm được chuyện tốt như thế này đây.

Phương Tranh khẩn trương nói: " Các người....Tại sao lại dám đối xử vô lễ với Sát thủ ca ca như vậy? Mau mau mau, đưa hắn xuống, mang thêm một ít kim sáng được đắp cho hắn...."

Đám ngực tốt áy náy nói: " Nhưng....Đại nhân, người này đã giết Giang nhị công tử của Lại Bộ Thị Lang Giang đại nhân, nếu..."

Phương Tranh trợn mắt nói: " Nếu như Giang đại nhân có muốn quở trách, các người cứ việc đổ hết tội lên đầu của bốn quan, nhìn các người đều một bộ dạng rụt rè e sợ, không có tiền đồ!"

Lại Bộ, đó chính là địa bàn của Phan thượng thư, phỏng chừng vị Giang thị lang cũng không phải là cái thứ người tốt, nhi tử của hắn khẳng định là đã bị trừng phạt đúng tội. Người này nhất định phải cứu rồi, dù sao đắc tội với Phan thượng thư cũng chẳng khác nào đắc tội với toàn Lại Bộ, thêm một cái Giang thị lang nữa cũng không sao cả.

Chú thích: Dương Tử Vinh trong bộ phim hong-kong nổi tiếng Trí Thủ Uy Hổ Sơn. Những ngày gần đây, nghe báo chí nói Thành Long đang chuẩn bị đầu tư 2 tỷ đô HK, hợp tác cùng đạo diễn Từ Tiểu Minh để sản xuất lại phiên bản năm 2010. Phiên bản 3D!

Còn động tác chính khí lẫm liệt giương hai tay lên của Dương Tử Vinh buồn cười như thế nào, thì mời các bạn chờ đón xem bộ phim mới này của Thành Long!

Lại Bộ : Lại bộ là bộ giữ việc quan tước, phong tước, ân ban thuyên chuyển, lựa chọn, xét công, bài truất và thăng thưởng, bổ sung quan lại, cung cấp người cho các nha môn. Đứng đầu Lại Bộ là Lại Bộ Thượng Thư.

93. Chương 94: Bảng Giá Biểu Của Sát Thủ

Đám ngục tốt khó xử nhìn nhau, cân nhắc lợi hại một chút, cuối cùng vẫn phải đem gã sát thủ kia tháo xuống.

Phương Tranh tiến lại gần, cẩn thận đánh giá hắn. Thấy vị sát thủ ca ca này niên kỷ chỉ độ khoảng hai mươi sáu hai mươi bảy tuổi, bộ dạng bình thường, ngũ quan hoàn toàn không tìm thấy được điểm nào đặc sắc, mũi to, môi mỏng, da mặt ngăm đen, bộ dạng giống như một gã bảo vệ trị an tay mang gậy cao su đứng gác ở các cửa hàng bách hóa tổng hợp, người này thuộc loại nhìn cái liền quên, không có một chút ấn tượng gì cả.

Phương Tranh không khỏi bĩu môi thất vọng, sát thủ biểu diễn trên ti-vi không phải đều mặc âu phục, đeo kính mực tàu, đi trên đường so với tỷ phú còn phong cách hơn sao? Tại sao vị sát thủ này nhìn lại bình thường như thế? Phương Tranh thực sự hoài nghi cái danh sát thủ này của hắn chỉ là một nghề kiêm chức, mà công việc chính thức

là bảo an...Hoặc bốc vác trên phố?

Sát thủ hai mắt nhắm nghiền, hàm răng cắn chặt vào nhau, bởi vì vừa mới chịu qua khổ hình, cho nên hiện tại hắn vẫn đang ở trong trạng thái hôn mê, thỉnh thoảng thân thể còn bất chợt run rẩy vài cái.

” Chuẩn bị một chỗ sạch sẽ trong thiên lao cho hắn, đắp thêm kim sáng được, thuận tiện cho hắn uống một chút cháo loãng...” Phương Tranh cũng không ngẩng đầu lên, mà phân phó nói.

Thấy đám ngục tốt vẫn còn chần chừ, Phương Tranh hung hăng trợn mắt: ” Nhanh đi đi! Có muốn bốn quan dùng roi da quật các người hay không a?”

Lúc này chúng ngục tốt mới động, mỗi người một việc tất bật chạy đi chuẩn bị.

Phương Tranh thấy mọi việc đều đã được an bài thỏa đáng theo ý của mình, liền gật đầu hài lòng, chấp tay sau lưng tiếp tục đi lang thang trong nhà lao.

Thẳng cho đến tối sát thủ mới tỉnh dậy, nghe được một tên ngục tốt bẩm báo xong, Phương Tranh vội vàng đi tới điều tra. Thấy sát thủ hai mắt mở to, ánh mắt vô thần trống rỗng, đầu tiên hắn hơi đánh giá hoàn cảnh chung quanh một chút, tiếp đó mới nhìn về phía Phương Tranh.

Dù sao cũng là lần đầu tiên gặp mặt, Phương Tranh muốn cấp cho sát thủ ca ca một cái ấn tượng tốt, vì thế Phương Tranh hướng về phía hắn, nhẹ nhàng cười cười. Nhưng sát thủ ca ca rất không nể tình, nhìn thấy bộ dạng tươi cười của Phương Tranh, ánh mắt của sát thủ bỗng nhiên càng tràn ngập cảnh giác.

Phương Tranh ngượng ngùng thu hồi lại vẻ tươi cười, trong lòng có điểm khổ não, nụ cười của bốn thiếu gia giống như tấm trong gió mùa xuân, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, khiến cho bao nhiêu các vị thiếu nữ thiếu phụ điên đảo thần hồn không tài nào có thể đánh giá được, người lại dùng cái loại ánh mắt như vậy là có ý gì?

Phương Tranh hướng sát thủ phát tay: ” Đây, sát thủ ca ca...Ăn cơm chưa?”

Sát thủ hơi co giật yểu hèn, liếm đôi môi khô khốc nứt nẻ, lúc này mới khó khăn mở miệng nói:” Người là ai?” Thanh âm khàn đục mà trầm thấp.

Phương Tranh híp mắt tự giới thiệu: ” Ta là, họ Phương, ân, ta biết ở trong mắt sát thủ các người, tính danh đều không trọng yếu, người chỉ cần nhớ kĩ, ta là ân nhân cứu mạng của người. Hắc hắc, không có ta, phỏng chừng giờ này người đã qua cầu nại hà, đang ăn canh Mạnh Bà không thêm muối nha....”

Sát thủ khàn giọng nói:” Vì sao?”

” Bởi vì ta nghe nói Mạnh Bà rất keo kiệt, nấu canh còn luyến tiếc một chút gia vị, làm cho hương vị bát canh đó rất nhạt, ta cẩn thận cân nhắc không hiểu có phải muối ở dưới âm phủ rất đắt hay không....”

Ánh mắt của vị sát thủ dần dần bắt mắt, hỏi lại: ” Vì sao?”

Phương Tranh ngẩn người, cái gì mà vì sao? Đầu óc xoay chuyển trong chốc lát mới hiểu được, hóa ra sát thủ ca ca muốn hỏi vì sao bốn thiếu gia lại cứu hắn.

Phương Tranh cười tít cả mắt, nói: "Ta biết, tuy các người là sát thủ, nhưng vẫn nói chuyện nghĩa khí. Ta cứu người một mạng, người muốn trả nhân tình này thì làm hộ vệ cho ta đi, có người muốn đến ám sát ta, người liền giết hẳn. Nếu như ta mà muốn ám sát người khác, người cũng giúp ta đi giết hẳn....Ăn cơm uống rượu thoải mái no say, lương tháng...mười lượng bạc, cuối năm tăng lương, như thế nào? Điểm phúc lợi này không sai đi sao?"

Sát thủ nghe vậy, cặp môi nứt nẻ khinh thường nhếch lên, tựa đầu quay sang một bên, mặc kệ Phương Tranh không thèm để ý.

Phương Tranh cứng đờ người, tiên đà thẹn quá hóa giận, con mẹ nó! Tân tân khổ khổ mới đem người cứu được ra, người có cái thái độ như vậy là ý gì? Không phải đều nói người giang hồ ân oán phân minh hay sao? Xem tình hình, phải chăng gã tiểu tử này muốn ăn xong chùi mép bỏ đi, hừ! Há lại có thể cho người chiếm tiện nghi như vậy?

Phương Tranh hung tợn nói: "Uy! Nếu người không đáp ứng ta cũng đành phải mặc kệ người a, đám ngục tốt đều đang đứng ở bên ngoài đó nha, chỉ cần ta gạt đầu một cái bọn chúng liền có thể xông vào, đem người trói lên giá đỡ, rồi nướng người thành con mực nướng a, còn xát thêm muối nha...."

Sát thủ hừ lạnh một tiếng, im lặng không nói lời nào, trên gương mặt lộ ra biểu tình cương quyết không hề hoảng sợ.

Phương Tranh nhân châu xoay chuyển: "Có phải hay không người chê tiền lương vẫn còn thiếu a? Chúng ta có thể thương lượng mà, hai mươi lượng bạc một tháng thì thế nào? Muốn bao nhiêu người cứ mở miệng nói nha! Các người làm sát thủ không phải đều là vì tiền bạc hay sao? Đừng nói với ta, người làm việc dựa vào chính nghĩa cùng một lòng trung can thiết đảm...."

Lời này tựa như giọt nước tràn ly, rốt cuộc sát thủ cũng quay đầu lại, trong mắt hơi có chút thần thái nhay bén, khàn giọng nói: "Giết người, hai trăm lượng. Hộ vệ, một ngày một trăm lượng. Đánh cho tàn phế, năm mươi lượng, đập ngã, ba mươi lượng...."

Phương Tranh nghẹn họng, trố mắt đứng nhìn theo miệng của gã sát thủ đang báo ra một chuỗi bảng giá dài dằng dặc, trong lòng khiếp sợ không thôi. Ai nói người cổ đại là ngốc tử đây? Nghe cái bảng giá biểu này, chỉ sợ sát thủ hiện đại cũng không tính toán được cẩn thận như hẳn! Bỏn sự giết người của vị sát thủ ca ca này còn chưa biết được, vậy mà hẳn đã muốn giao tiền trước mới đi giết người, tiểu tử này tương đối chuyên nghiệp, có thiên tính trời sinh làm sát thủ.

Phương Tranh cẩn thận hỏi một câu: "Vậy có cần phải nuôi cơm người nữa hay không?"

Sát thủ lạnh lùng nói: "Không cần, nhưng người phải giao bạc cho ta trước."

Phương Tranh bấm đầu ngón tay tính toán giá cả, hiện tại hẳn đang chuẩn bị thuê một vị bảo tiêu chi phí tựa hồ không nhỏ, chỉ là tiền lương thuê hẳn, mỗi tháng phải trả hơn ba ngàn lượng tiền hoa, càng không nói đến những lúc giúp mình ẩu đả, đánh cho tàn phế hay đánh ngã một cái cũng đều phải trả tiền, chuyện này so với đi taxi ở thời tiền thế còn lợi hại hơn nhiều, khi đó thiếu gia ta vẫn còn không cảm thấy đau lòng muốn chết như bây giờ!

Nếu lúc trước không đưa cho Phùng Cửu Dao ngân phiếu mấy trăm vạn lượng, đương nhiên một chút bạc nhỏ nhoi này Phương đại thiếu gia không bao giờ để vào trong mắt, nhưng hiện tại có thể nói rằng trên người của Phương đại thiếu gia đã không còn một đồng nào, làm sao có thể mời được vị sát thủ ca ca này làm hộ vệ a?

Xem ra chuyện làm ăn buôn bán phải tính toán lại. Ngày được phóng ra ngoài, việc đầu tiên là đến chỗ của Phương tỷ đi. Ngọc Như Trai khai trương đã lâu như vậy, cùng nên phân chia hoa hồng mới phải? Còn có vị Ngô thiếu gia kia nữa, thời hạn trả tiền lãi cũng đến lúc rồi...

Phương Tranh nhắm tính trong chốc lát, đột nhiên cảm giác không đúng, nghiêng đầu nhìn sát thủ nói: "Uy, dường như giá cả của người không đúng nha, ta mới vừa cứu người, làm sao người không tính khoản này?"

Ân tình cứu mạng như "dùng tuyền tương báo" không phải là câu thơ này hay sao? Tại làm sao thoát nhìn tiểu tử này không có một chút nào "suối tuôn" đây? Ngược lại hẳn còn đòi mệnh giá cao như vậy, muốn ăn

thịt người a....Khụ khụ.... (cứu một mạng trả một suối ân tình)

Nào ai ngờ sát thủ ca ca nghe thấy Phương Tranh nói như vậy, hai mắt liền nhắm lại dưỡng thần. Tổ rõ thái độ " Cho dù người có muốn đáp ứng hay không, dù sao ta vẫn cứ tính cái giá này." Nhìn bộ dạng ương ngạnh của hắn, trong lòng của Phương Tranh ngứa ngáy khó chịu, thật muốn mặc kệ hắn sang một bên, để cho đám ngục tốt kia gây sức ép với hắn. Nhưng suy nghĩ cẩn thận lại, thiếu gia ta tựa như ở bên ngoài đã đắc tội với không ít người, không chuẩn cũng có thể Phan lão già đã thuê sát thủ chờ sẵn thiếu gia ở ngay bên ngoài thiên lao, nếu ta không có người bảo vệ, vừa phóng ra ngoài chẳng phải biến luôn thành tổ ong vò vẽ hay sao?

Hít một hơi thật sâu, Phương Tranh đổi thành biểu tình khẩn khoản, cầu xin nói: " Lão bản, có giảm giá một chút được hay không? Đạo này tiền bạc trong tay ta cũng không có nhiều lắm, người bớt chút nữa, cho ta một cái giá hợp lý hơn đi...."

Chứng kiến sát thủ ca ca vẫn không thêm động đậy, Phương Tranh giận điên người, âm thầm dựng ngón tay giữa lên, hung hăng cắn răng nói: " Được! Cứ quyết định như vậy đi! Thiếu gia ta cũng coi như là trả tiền đi kĩ viện mà thôi."

Sát thủ nghe vậy, khó khăn vươn tay ra, lạnh lùng nói: " Bạc."

Phương Tranh ngẩn người: " Bạc nào?"

" Ngày hôm nay, một trăm lượng."

Phương Tranh cười khan, liếc xéo mắt nói: " Lão huynh, người nên tự chiều cổ cho bản thân mình đi, nhìn bộ dạng này của người, đừng nói ta hộ vệ cho người đã là vạn hạnh, còn không biết xấu hổ muốn đòi bạc của ta."

Nhìn thân thể của người này chỉ chút vết thương, bộ dạng hơi thở trông giống như một người đang hấp hối, bộ dạng như thế này mà còn muốn đòi tiền, quả thực so với bốn thiếu gia, da mặt của hắn còn dày hơn rất nhiều nha.

Sát thủ cười lạnh, bỗng nhiên bật người ngồi dậy, hai chân khoanh tròn tạo tư thế đả tọa. Phương Tranh giật mình, hai mắt nhìn chăm chăm lên sát thủ ca ca đang dồn khí xuống đan điền, sau đó vận hành chân khí chạy ba mươi sáu vòng đại chu thiên, lại thêm một lần bảy mươi hai vòng tiểu chu thiên Chắc cũng dạng như thế, đả tọa mà, nhất định là phải như vậy, trong tiểu thuyết võ hiệp đều nói như thế, không cần thận một lát nữa cả người hắn còn bay lơ lửng ở trên không trung, ngũ khí triều dương, thăng thiên luôn sao?

Phương Tranh tràn ngập mong chờ, nâng cằm nhìn chăm chăm vào sát thủ ca ca, ước chừng trải qua thời gian khoảng hai canh giờ, bỗng nhiên sát thủ ca ca mở mắt, trong con ngươi bắn ra những đạo tinh quang sắc bén, giống như có vô số năng lượng ngưng tụ ở trong người, tùy thời đều có thể bùng phát hủy diệt toàn bộ địa cầu....sống động như thật?

Phương Tranh thấy thế vui vẻ nói: " Người đã đả thông hai mạch nhâm đốc rồi sao?"

Sát thủ ca ca không quản đến hắn, cúi đầu phóng mắt tìm kiếm chung quanh. Phương Tranh cao hứng muốn lấy lòng hắn, miệng còn hỏi: " Uy, người tìm cái gì đó? Chẳng lẽ bị rơi đồ?"

Cuối cùng ánh mắt của sát thủ ca ca tập trung ở bên hông Phương Tranh. Phương đại thiếu gia bị giam vào trong thiên lao, mọi chuyện cũng chỉ là một vở kịch, đương nhiên sẽ không thay quần áo như phạm nhân bình thường, cho nên bộ dạng của hắn vẫn còn phong cách. Trên hông của hắn đeo một miếng ngọc bội, miếng ngọc bội này gọi là " Lưu Vân Bách Phúc", ý nghĩa trường tồn, phúc lộc kéo dài mãi mãi. Quan trọng nhất là....Miếng ngọc bội này do Phương phu nhân dùng một ngàn lượng bạc mời đại sư tinh thông ngọc thạch đả tạo, sau đó đem tặng cho nhi tử bảo bối của nàng.

Không đợi cho Phương Tranh kịp phản ứng, sát thủ nhanh như chớp đã tháo miếng ngọc bội bên hông của hắn xuống, sau đó đặt lên trên bàn tay trái, nhắm mắt vận khí, bàn tay phải chụm lại như thanh đao, hung hăng bổ xuống miếng ngọc bội, thể chém như chém tre. Ngay khi Phương Tranh còn ngơ ngác không hiểu được chuyện gì đang diễn ra, sát thủ ca ca chậm rãi buông lỏng bàn tay trái ra, cứ nhiên miếng ngọc bội

Lưu Vân Bách Phúc đã bị biến dạng. Nó đã biến thành một đồng bột phấn, những hạt phấn li ti trong suốt phản chiếu ánh đuốc lung linh, tản mát ra vô số những ánh lưu quang lóa mắt.

Sát thủ ca ca ngạo nghễ đem nắm bột phấn đưa đến trước mặt Phương Tranh, lạnh lùng nói một câu: "Ta có khả năng bảo vệ cho ngươi."

Sau đó lại ngửa tay phải lên, nói: "Bạc."

Bỗng nhiên Phương Tranh hơi giật mình nhìn sát thủ ca ca, lại giật mình nhìn nắm bột phấn ở nơi tay trái của hắn, khóe miệng khẽ co giật, nước mắt tuôn trào: "Ngươi....Bồi thường!"

Sát thủ ca ca: ""

94. Chương 95: Vị Nhân Quả

Ngọc bội không còn, sát thủ cũng cảm thấy rất xấu hổ, về mặt Phương Tranh cầu xin, giật mình nhìn nắm "bột phấn" trong tay hắn, biểu tình như cha mẹ chết, trầm thống và...bi thương.

Sát thủ nhúc nhủ, xấu hổ đưa nắm bột phấn tới trước mặt Phương Tranh: "Ngươi...còn cần không?"

Phương Tranh vô lực phát tay nói: "Tặng ngươi luôn, cẩn thận bảo quản, ngọc nát rồi...không, thành phần, nó là ngọc nha..."

Nói xong Phương Tranh đứng lên, thất hồn lạc phách đi ra ngoài: "Ngươi hảo hảo nghỉ ngơi mấy ngày, đường đường thương, ta...đầu ta có điểm choáng, ta về phòng nằm một chút..."

Lúc này Phương đại thiếu gia xót xa muốn thấy máu, đều nói văn nghèo võ giàu, lời này quả nhiên có đạo lý. Tiểu Lục luyện công coi như tiết kiệm, mỗi lần chỉ dùng bộ chén trà hai lượng bạc mà luyện tập, còn vị sát thủ ca ca này lại tương đối xa xỉ, luyện một lần là mất một ngàn lượng bạc nha. Sau này nếu thỉnh hắn làm bảo tiêu, thiếu gia ta phải đi đâu tìm nhiều ngọc như vậy cho hắn bóp nát?

Mấy ngày kế tiếp, Phương Tranh bắt đầu bận rộn, hắn bận rộn việc tiếp khách.

Đầu tiên là Mập Mập và Trường Bình, hai người dường như không hề đóng cửa sấm hồi giác ngộ, mỗi trưa đều chạy tới thiên lao báo danh. Ba người có khi uống rượu, có lúc cùng Phương đại thiếu gia chơi cờ năm quân, có lúc lại ngồi nói chuyện phiếm. Số lần tới quá nhiều, làm Lưu Hỉ cũng phải hiểu lầm, có ngày liền cùng Phương Tranh thương lượng, có muốn chuẩn bị hai gian phòng trong thiên lao cho Phúc Vương điện hạ cùng Trường Bình công chúa điện hạ, đỡ phải cho họ chạy tới chạy lui mệt nhọc...

Phùng Cửu Dao bình thường cũng đến ngồi chơi, nhưng Phương Tranh ở chung với hắn thì lại không chút nào nhiệt, cũng chỉ một mình Phương Tranh nói chuyện đến miệng khô lưỡi khô, còn Phùng Cửu Dao ở một bên yên lặng uống rượu, Phương Tranh nói đến mệt mỏi, Phùng Cửu Dao liền đứng lên, nói tiếng cáo từ, sau đó xoay người rời đi. Ngày hôm sau hắn lại đến, mỗi lần đều là như vậy, làm Phương Tranh phiền muộn không ngớt, thật hoài nghi hắn có phải muốn đến thiên lao kiếm rượu uống, uống rượu xong liền đi, hoàn toàn xem Phương Tranh là một vật thể trong suốt không hề tồn tại.

Đã nhiều ngày Phương Tranh cùng sát thủ ca ca tiếp xúc mãi cũng thành thực, sát thủ ca ca rất nể tình, từ sau khi vỡ nát khối ngọc giá trị một ngàn lượng bạc, hắn cũng không còn lấy thêm bất cứ vật gì từ trên người Phương Tranh để luyện công, chính yếu chính là. Trên người Phương đại thiếu gia thực sự không còn tìm ra được bất cứ thứ gì đáng giá, đó là vì sát thủ ca ca thấy thứ mình thích mới muốn có, chỉ có thứ đáng giá mới muốn bóp nát. Làm sát thủ, đối với việc phá hư những thứ tốt đẹp luôn có một ham muốn thật cố chấp.

Hai người đã thỏa thuận xong trong thiên lao, từ ngày ngày Phương Tranh ra tù, sát thủ phụ trách thiếp thân bảo vệ hắn, thu phí mỗi ngày một trăm lượng bạc, nếu có ra tay thì tính khác. Đồng thời phải trả tiền trước.

Phương Tranh nhần nại cắn răng đáp ứng, suy nghĩ lại, đây xem như mua bảo hiểm ngoài ý muốn cho bản thân, sau này nếu có người muốn ám sát mình, tốt xấu cũng được bảo đảm sự an toàn. Vừa nghĩ như thế, trong lòng Phương đại thiếu gia nhất thời dễ chịu hơn.

” Ai, sát thủ ca ca, vì sao người phải giết nhị công tử của Giang thị lang? Hẳn khi dễ người sao?” Lúc buồn chán, Phương Tranh vẫn thích đi tìm sát thủ nói chuyện phiếm.

” Hẳn đáng chết.” Sát thủ vẫn cứ khô khốc, từng chữ như vàng.

” Sát thủ các người giết người, chẳng lẽ còn phải điều tra trước hẳn có nên chết hay không sao?” Phương Tranh kì lạ, sát thủ cổ đại thật là có đạo đức chút nghiệp, vậy sao gọi là sát thủ chứ, quả thực là hóa thân của anh hùng hiệp nghĩa nha.

” Ta chỉ giết người đáng chết.”

Phương Tranh đồng tình nói: ” Người kiên trì nguyên tắc như thế, sinh ý nhất định không sao thịnh vượng phải không?” Dù sao người chân chính đáng chết ở trên đời này cũng ít, bởi vậy suy đoán, vị sát thủ ca ca này khẳng định rất nghèo, khó trách hẳn chào giá cao như thế, không hề chiết khấu một chút nào, có lẽ một lần hẳn làm việc phải ăn tới ba năm.

Sát thủ nghe vậy lạnh lùng hừ một tiếng, không để ý đến hẳn.

” Ai, sát thủ ca ca, người tên là gì? Ta không thể lúc nào cũng gọi người là sát thủ ca ca chứ? Sát thủ ca ca, người nói nhiều thêm một chút đi, người cứ như vậy, lão Phùng cũng thế, ta cảm thấy bản thân mình rất dài dòng nha...”

Ba ngày sau, thánh chỉ tới thiên lao.

Lần này đến truyền chỉ chính là Mập Mập.

Một bộ trình tự ban chỉ cũng bắt đầu, Mập Mập nhẹ nhàng mở cuộn thánh chỉ bằng vải vàng, vừa muốn mở miệng tuyên đọc, lại cau mày liếc mắt nhìn Phương Tranh, vẻ mặt Phương Tranh đầy hiếu kỳ theo dõi hẳn, Mập Mập suy nghĩ một chút, thẳng thắn thu lại thánh chỉ, sau đó ngồi xuống bàn cầm đĩa sắp thức ăn bỏ vào miệng, lúc này mới chậm chậm nói: ” Bên trên viết gì ta phỏng chừng người nghe sẽ không hiểu lắm, để ta thẳng thắn nói bằng ra đi.”

Phương Tranh nghe vậy bật người đứng lên, cười tùm tùm vỗ vai Mập Mập nói: ” Nên sớm làm vậy, dù sao nơi này đâu có người ngoài, chúng ta vừa uống rượu vừa nói?” Nói xong hẳn châm một chén rượu cho Mập Mập.

Mập Mập nâng chén rượu lên: ” Đến, chúng ta cạn một chén!”

Hai người uống một hơi cạn sạch, Mập Mập liếm môi, nói: ” Trên thánh chỉ nói, ba ngày sau sứ giả Đột Quyết đến kinh thành, phụ hoàng chính thức sắc phong người làm chính sứ, phụ trách tiếp đãi ăn uống ngủ nghỉ của sứ giả Đột Quyết, cùng đàm phán với cả hai phe sứ giả Đột Quyết về việc đình chiến. Chúc mừng người nha Phương huynh, hiện tại người có thể ra tù rồi.”

Phương Tranh hí hóp mắt suy nghĩ: ” Chỉ như vậy?”

Mập Mập ngăn người: ” Chỉ như vậy, làm sao?”

Phương Tranh nói: ” Lẽ nào hoàng thượng không nhắc thêm ai khác?”

Mập Mập lắc đầu: ” Tổng cộng có hai chuyện, một là tiếp đãi, hai là đàm phán, không còn gì khác. Nga, được rồi, lần này phụ hoàng còn lệnh cho Ngụy Thừa Đức và Phùng Cửu Dao làm phó sứ, toàn lực hiệp trợ cho người hoàn thành viên mãn việc đàm phán.”

Phương Tranh vội la lên: ” Còn điều kiện ta nói lần trước thì sao? Ta không phải đã nói sao? Chia bốn sáu cũng được nha, ba bảy cũng có thể thương lượng...”

Mập Mập bưng tỉnh hiểu ra: ” Việc này phụ hoàng có nói, bốn sáu, ba bảy thì không khả năng, người định giá quá độc ác, phụ hoàng nói nhiều nhất là một chín, đó là đã cho người mặt mũi, phụ hoàng nói nếu như người còn không đáp ứng...Lão nhân gia tự mình đứng ra đàm phán với người Đột Quyết, về phần người sao, khải, đời này cũng đừng mong ra khỏi thiên lao nữa.”

” Một chín?” Con mắt Phương Tranh trừng lớn: ” Triều đình lấy một, ta lấy chín?”

Mập Mập xì nói: ” Nghĩ hay quá đi a? Người nghĩ là có thể sao?”

Phương Tranh xòe ngón tay, bắt đầu tính toán sổ sách. Nếu như người Đột Quyết bồi ra một trăm vạn lượng bạc, thiếu gia chỉ được mười vạn lượng, chút bạc đó phỏng chừng cũng không đủ nuôi sống vị sát thủ ca ca mới nhận việc, buôn bán có điểm lỗ vốn nha. Trừ phi người Đột Quyết bỗng nhiên phát thần kinh, một hơi bồi hơn một ngàn vạn lượng, thu nhập của thiếu gia ta mới miễn cưỡng khả quan, xem ra thu nhập cùng công trạng có quan hệ trực tiếp, đạo lý này phóng ra khắp bốn biển cổ kim đều vô cùng chuẩn xác.

Phương Tranh búng tay vang to, sảng khoái nói: "Một chín thì một chín, ta để cho người Đột Quyết bồi nhiều hơn một chút, mọi người cùng nhau phát tài thôi."

Mập Mập nói: "Ngày mai phụ hoàng triệu kiến ngươi thì sẽ nói cho ngươi biết điểm mấu chốt khi đàm phán, cùng điều khoản phải đạt thành. Ngươi dọn dẹp một chút, chúng ta đi ra ngoài thôi, ở lâu chỗ này cũng phiền muốn chết, không biết ngươi làm sao ở được như vậy."

Phương Tranh đưa tay cản lại: "Ai, chờ một chút, ai nói ta muốn đi ra ngoài vậy?"

Mập Mập ngăn người, khó tin nói: "Ngươi không đi ra?"

Phương Tranh cười tủm tỉm lắc đầu.

Mập Mập bỗng nhiên bắt đầu nói lắp: "Vì...vì sao? Chẳng lẽ...Ngươi, ngươi không đáp ứng điều kiện của phụ hoàng?"

Phương Tranh cười nói: "Điều kiện của hoàng thượng kỳ thực không tệ, ta đương nhiên đáp ứng."

Mập Mập quan sát bốn phía một chút, nói: "Chẳng lẽ...ngươi ở đây mãi đắm chìm? Khái, Phương gia người nhiều tiền, ngươi thích ở nhà tù, về nhà làm nguyên dạng một cái để ở không phải là được."

Phương Tranh bất mãn nói: "Ai, ngươi đang nói tiếng người sao? Không ngờ lại nghĩ ta có mạng an vị trong nhà lao đời này sao?"

Con người Phương Tranh chuyển vòng vo, cười xấu xa nói: "Hắc hắc, ta sao, xác thực nghĩ ở đây thật thoải mái. Mập Mập ngươi trở lại bẩm báo hoàng thượng, đã nói vì thân tự biết phạm vào lỗi lớn, cũng may được ở trong thiên lao sám hối, kiểm thảo hành vi phạm tội trong cuộc đời này của ta...Ân, ngươi còn nói, thấy ta ở trong thiên lao suốt ngày dùng nước mắt rửa mặt, sám hối không ngừng, thường thường hối hận đập đầu, cứ muốn tìm chết..."

Sắc mặt Mập Mập xám xịt, lau mồ hôi nói: "Phương huynh...Ngươi, rốt cục ngươi muốn làm gì?"

Phương Tranh cười nói: "Vạn sự vạn vật đều có nhân quả, một rót một uống, đó là tiền định."

Mập Mập ngạc nhiên nói: "Phương huynh...từ khi nào ngươi trở nên tài hoa hơn người như vậy? Ngươi nói thật quá thâm ảo đi."

Phương Tranh vui vẻ nói: "Nga? Phải không? Ta cũng cho rằng như thế, ngươi có cảm thấy gần đây nội hàm của ta so với trước phong phú hơn rất nhiều? Khi ngươi nhìn ta có cảm thấy ta giống như một tòa núi cao, làm cho ngươi kim lòng không được sản sinh ra tâm lý muốn cúng bái?"

Mập Mập tiếp tục lau mồ hôi: "...cái này, chúng ta tiếp tục nói chính sự đi. Rốt cục ngươi có ý tứ gì?"

Phương Tranh giả vờ cao thâm cười cười: "Ngươi đừng hỏi ta, trở lại hỏi phụ hoàng ngươi, hẳn hẳn là biết ý tứ của ta, hắc hắc."

Bên trong ngự thư phòng.

"Tên hỗn đản này thật to gan! Dám uy hiếp trẫm!" Không hề nghi ngờ, lúc này mặt rồng của hoàng thượng thật sự giận dữ.

Mập Mập nghi hoặc nói: "Phụ hoàng, nhi thần ngu muội, chẳng hay ý tứ những lời này của Phương huynh rốt cục là sao..."

Hoàng thượng lạnh lùng nói: "Hừ! Ngươi còn không hiểu sao? Hẳn muốn Phan thượng thư tự mình đến thiên lao thỉnh hần đi ra. Một rót một uống, chính là ý tứ này. Quả thật là cực kì ngông cuồng! Trẫm...trẫm thật hận không thể một đao chém hần để giải sự tức giận trong lòng!"

Rốt cục Mập Mập hiểu ra, nguyên lai ” nhân quả” theo lời Phương Tranh chính là chỉ điều này, Phan thượng thư tố cáo hần, là nhân, hần muốn chính là lão tự đến thiên lao thỉnh hần đi ra, đây là quả.

” Vô Bệnh, người đi nói cho hần, thăm cho hần cơ hội lần cuối cùng, nếu hần tự đi ra thì thôi, nếu không được...hần cứ chuẩn bị chết già trong ngục đi! Muốn Phan thượng thư tự mình đi thỉnh, không cần bàn nữa!”

Vì vậy Mập Mập giống như chú bồ câu cần cù vất vả đưa thư hai đầu chạy đi.

Phương đại thiếu gia còn đang thích ý trong thiên lao, mấy ngày nay hần cảm giác hình như mình béo ra, trước đây thân thể gầy yếu chút, hôm nay đã thấy được đường cong, điều này làm cho hần rất mừng rỡ.

Mập Mập lại không mừng rỡ được như hần.

Vừa vào thiên lao, Mập Mập liền nhắc lên chén trà hung hăng uống hai ngụm, thở gấp nói: ” Ta nói Phương huynh, người đừng chơi nữa được không? Phụ hoàng ta nghe được lời người tức giận đến tóc dựng thẳng, người...lá gan người thật là không nhỏ chút nào.”

Phương Tranh ngẩn người: ” Ta nói cái gì đâu?”

Mập Mập ngạc nhiên: ” Người đã quên người nói gì sao?”

Phương Tranh xoay tròn mắt, cười nói: ” Ha ha, ta làm sao quên được? Được rồi, phụ hoàng người đáp ứng rồi sao?”

” Đáp ứng cái rắm!” Mập Mập thốt lời thô tục: ” Thiếu chút nữa phụ hoàng muốn chém đầu của người, gần đây người ở trong thiên lao ăn trúng cái gì vậy? Lá gan bỗng nhiên lớn đến như thế?”

Phương Tranh cười cười: ” Hoàng thượng không đáp ứng cũng là trong tình lý, kỳ thật ta cũng không trông cậy hần chịu đáp ứng. Ha ha, ta chỉ là muốn nói cho phụ hoàng người, giá trị của bốn thiếu gia trong triều đình, so với lão già Phan thượng thư cao hơn, chỉ ít chuyện đàm phán với người Đột Quyết, ta có thể làm, mà Phan thượng thư không thể làm, đây là giá trị. Ta nói những lời này, kỳ thực là muốn nhắc nhở hoàng thượng, văn võ bá quan trong triều đình, ai mới là người giá trị nhất đối với hần.”

Mập Mập mở to hai mắt: ” Không ngờ người nói muốn Phan thượng thư đến đây tiếp người ra ngoài, là nói đùa?”

Phương Tranh vô tội trừng mắt nhìn: ” Ta có nói như vậy sao? Đây là do các người nghĩ sai lầm nha.”

Mập Mập: ”...”

95. Chương 96: Phương Thiếu Ra Tù

Trải qua hơn mười ngày gặp ” tai ương lao ngục”, Phương đại thiếu gia rốt cục vận mạnh thất lưng một cái, dự định phong quang ra khỏi tù.

Quy mô ra tù lần này tương đối khổng lồ, trước khi Phương đại thiếu gia rời đi bỗng nhiên cảm thấy đồ vật trong phòng giam đều là tinh phẩm xuất từ trong hoàng cung, không nên lãng phí, vì vậy Phương phủ xuất động hơn mười mấy người hầu, mang đi giường chiếu, bàn, ghế, vò rượu...hơn mười người cũng giống như một đám châu chấu quá cảnh, đợi khi Lưu Hỉ tiến vào nghỉ hì vọng nhất được của rơi bỏ quên, nhưng hiện tại toàn bộ lao phòng ngoại trừ còn vách tường chưa mang theo, đã sạch sẽ giống như được tẩy rửa qua, dù là sợi chỉ cũng không từng lưu lại cho hần.

Bọn người hầu dọn đồ xong thì đứng bên ngoài thiên lao chờ Phương Tranh, Phương đại thiếu gia lại thần nhiên đi tới lao phòng của sát thủ ca ca, nhìn thấy sát thủ đang ngồi khoanh chân đá tọa vận công. Phương Tranh hắc hắc cười một tiếng xấu xa, rón ra rón rén đi tới, nghĩ muốn cùng sát thủ ca ca chơi trò ” đoán xem ta là ai”.

Vừa bước tới một bước, mắt của sát thủ liền mở, một cỗ sát khí khiến kẻ khác hít thở không thông hướng hần kéo tới. Phương Tranh nhất thời cảm giác bản thân mình giống như một con thỏ nhỏ thật đáng thương cảm, đang tự đặt mình dưới móng vuốt sắc bén của con báo, con báo kia tùy thời đều có thể giẫm nát hần.

Phương Tranh sợ đến dừng phắt lại, hai tay giơ lên cao khỏi đầu, lớn tiếng hét: "Đừng nổ súng!...Đừng động thủ, người một nhà!"

Sát thủ thấy là hấn, phong mang lợi hại trong mắt rớt cục giảm xuống, lạnh lùng nói: "Sau này bước đi nên có chút âm thanh."

Phương Tranh xoa mồ hôi lạnh trên đầu, liên tục gật mạnh nói: "Ta lập tức sai người làm thêm vài đôi giày có đế sắt..."

Nguy hiểm quá! Thiếu chút nữa bị hấn giết chết...Tương lai nếu có một phần báo chí có tiêu đề "người xuyên việt", bên trên khẳng định ghi chép lại một câu chuyện chê cười thiên cổ, đó là một người xuyên việt chơi trò chơi nho nhỏ bị giết chết thật uất ức - Phương đại thiếu gia. Thỉnh các vị nhân sĩ xuyên việt nên xem đây là một bài học giáo huấn vân vân...

Xem ra sát thủ ca ca thật là không thích hợp chơi trò "đoán xem ta là ai". Hừ hừ, hiểm lạ sao? Thiếu gia ta về nhà chơi với Tiểu Lục!

"Sát thủ ca ca, ai, ai ai! Sao người lại ngủ nữa? Người không được nha, thân là bảo tiêu của ta, tinh thần sao lại uể oải như vậy chứ?"

Sát thủ không nhin được mở mắt ra: "Ta đang vận công." Nói xong lại nhắm mắt lại, không để ý tới hấn nữa.

Phương Tranh bắt măn reo lên: "Vận công tại sao phải nhắm hai mắt làm chi? Sát thủ ca ca, ai, người tỉnh tỉnh, đi về nhà rồi ngủ...Dọn dẹp một chút, chúng ta hiện tại đi ra."

Sát thủ mở mắt ra, nghi hoặc nói: "Hiện tại?"

Phương Tranh gật đầu: "Tuy nói ta ở lại đây một thời gian cũng có cảm tình, nhưng ở mãi trong thiên lao cũng không tốt lắm..."

Sát thủ xuống giường, sau đó không nói một lời đi ra ngoài.

Phương Tranh nhanh miệng gọi hấn lại: "Ai, người không thu thập gì sao?"

Sát thủ lắc đầu.

Phương Tranh không tin nói: "Sao lại như thế?"

Nói xong tìm khắp trong lao phòng của sát thủ, vừa tìm vừa nói: "Các người làm sát thủ lẽ nào bình thường không có vật gì tùy thân sao? Không mang theo binh khí à? Tỷ như dây cáp, hàm tiểu bán bộ điện, chùy thủ thoa độc, ngọc bội giá trị một ngàn lượng bạc..."

Lật ngược lao phòng vài lần, Phương Tranh vẫn không tìm ra được vật gì giá trị. Phương Tranh thất vọng vỗ vỗ tay, người này đúng là không chuyên nghiệp, hai tay không còn đi làm sát thủ, thảo nào bị người ta bắt vào thiên lao, thiếu gia ta thỉnh hấn làm bảo tiêu không biết có phải là một quyết định sai lầm hay không?

Chấp hai tay sau lưng, Phương đại thiếu gia nhàn nhã như đi chơi định đi ra cửa lớn của thiên lao. Lưu Hỉ từ phía sau vượt qua, đầu đầy mồ hôi, nhìn sắc mặt Phương Tranh một chút, bời cười nói: "Phương đại nhân, ngài...đi ra ngoài sao?"

Phương Tranh cười tùm tùm nói: "Phải, chẳng lẽ người dự định lưu ta thêm mấy ngày?"

Lưu Hỉ cười gượng nói: "Tiểu nhân cũng không dám, hôm nay lao lý cũng không phải là địa phương gì tốt, không dám lưu ngài. Chỉ là..." Nói tới đó con mắt hấn hướng sát thủ đi phía sau Phương Tranh, hình dạng như muốn nói lại thôi.

Phương Tranh vỗ vai Lưu Hỉ: "Tiểu Lưu đồng chí, nói cho sáng khoái chút, đừng có dồng dài."

Lưu Hỉ cẩn thận nói: "Phương đại nhân, ngài đi ra ngoài tiểu nhân không dám ngăn, thế nhưng vị phía sau ngài, hấn không thể đi ra ngoài đâu."

Phương Tranh mất hứng nói: "Vì sao? Hấn là tiểu đệ mới thu của bốn quan, thế nào không được đi ra?"

Lưu Hỉ xoa mồ hôi, bồi cười nói: " Vị phía sau ngài, trên người mang án giết người, giết nhị công tử của Lại Bộ Giang thị lang, nếu như bị Giang đại nhân biết được tiểu nhân thả hần, Phương đại nhân, cầu ngài đừng làm khó tiểu nhân có được không?"

Phương Tranh lắc đầu thở dài nói: " Người làm trong thiên lao nhiều năm như vậy, chút việc nhỏ này không cần bản quan dạy cho người đó chứ? Trong lao tùy tiện tìm một tử tù mạo danh thế thân một chút không được sao? Dù sao cũng là chết, vì ai chết còn không phải như nhau. Người đứng là khờ thật hay quá ngu ngốc?"

Lưu Hỉ khó khăn nói: " Phương đại nhân, việc này không phải chuyện đùa, nếu bị Giang đại nhân biết được, tiểu nhân không bị lột một lớp da thì không được..."

Phương Tranh giận tái mặt nói: " Giang đại nhân có biết thì người đổ cho ta, cứ nói người do bản quan mạnh mẽ mang đi, tiểu tử người còn tính toán hơn thiệt! Đừng tưởng rằng bản quan không biết trong lòng người đánh chủ ý gì, không phải là bạc đó sao? Chờ, buổi chiều có người tổng bạc đổ vào miệng người."

Câu cuối cùng của Phương Tranh đúng là gài tới chỗ ngựa của Lưu Hỉ, hần hỉ hả cười, cúi đầu khom lưng cung tiễn hai người Phương Tranh ra khỏi cửa lớn của thiên lao, lại ân cần vẫy tay tổng biệt: " Phương đại nhân đi thông thả, hoan nghênh ngài lần sau trở lại..."

Đã bao lâu không gặp ánh nắng mặt trời chợt thấy có chút chói mắt, Phương Tranh lấy tay che khuất đôi mắt, dần dần thích ứng tia sáng, lúc này mới chậm rãi buông tay xuống, hít sâu một hơi, a! Hương vị tự do thật tốt.

Chậm rãi phun ra trọc khí trong lồng ngực, Phương Tranh bỗng nhiên chỉ vào bầu trời nói: " Lão tử đi ra rồi!"

Cách đó không xa, một đám người đang mỉm cười nhìn hần, rất nhiều người. Có Phương lão gia và Phương phu nhân, có Tiểu Lục, có Phương tỷ, đương nhiên không thể thiếu Mập Mập và Trường Bình. Tỉ mỉ nhìn lại, Bộ Binh thượng thư Ngụy Thừa Đức và Long Vũ quân đại tướng quân Phùng Cửu Dao cũng ở trong đó, hơn mười chiếc xe ngựa đang lẳng lẳng đứng bên ngoài thiên lao, tràng cảnh thập phần đồ sộ.

Tiểu Ngũ vẫn cơ linh nhất, Phương Tranh vừa đi ra, bật người hoan hô một tiếng, xông lên trước tiên, vẻ mặt kích động vươn tay, muốn diu đỡ thiếu gia vừa bị " nỗi khổ lao ngục" bao nhiêu ngày qua.

Phương Tranh vui mừng nhìn Tiểu Ngũ, cũng mỉm cười vươn tay, muốn vỗ vỗ vai tiểu Ngũ, thuận tiện khen ngợi hần vài câu.

Bỗng nhiên, Phương Tranh chỉ cảm thấy bóng người chợt lóe trước mắt, bàn tay vừa vươn ra nửa chừng thì dừng lại, sau đó Phương Tranh mở trừng mắt nhìn tiểu Ngũ: " A..." hét thảm một tiếng, thân thể cứ như đứt dây, bay vút ra thật xa, theo hình dạng parabol hoàn mỹ nặng nề rơi xuống mặt đất, nửa buổi không một tiếng động.

Mọi người bị sự kiện trước mắt làm chấn kinh, hơn mười người lẳng lẳng đứng cách đó không xa, giật mình nhìn tiểu Ngũ đang nằm hôn mê trên mặt đất, cùng...sát thủ ca ca đang đứng trước mặt Phương Tranh.

Phương Tranh thật lâu không nói nên lời, bàn tay đang vươn ra vẫn còn duy trì nguyên tư thế dừng ngay giữa không trung. Con mắt tròn tròn, thất thần nhìn chăm chăm sát thủ ca ca đang đứng ngay trước mặt.

Một lát, Phương Tranh mới phục hồi lại tinh thần, bị thương hô to một tiếng: " Tiểu Ngũ..." Lập tức xông lên phía trước, ôm lấy Tiểu Ngũ đang hôn mê bất tỉnh, dùng sức lắc mạnh.

Lúc này mọi người như ở trong mộng mới tỉnh, xông tới như ong vỡ tổ, ba chân bốn cẳng tiến hành công tác cứu chữa cho Tiểu Ngũ.

Phương Tranh dùng sức nhấn vào huyệt nhân trung của tiểu Ngũ, lúc này tiểu Ngũ mới tỉnh dậy, biểu tình thống thống khổ: " Thiếu gia...đau quá..."

Thấy tiểu Ngũ không có việc gì nữa, trong lòng Phương Tranh mới an tâm một chút, đứng lên nhìn chăm chăm sát thủ ca ca cầm giận nói: " Uy! Tiểu Ngũ chọc giận người sao? Sao người hạ độc thủ với hần như vậy..."

Sát thủ phiêu mãt thản nhiên, khô khóc nói: " Bất luận người xa lạ nào tiếp cận người trong vòng một thước, đều là người nguy hiểm."

Phương Tranh nghe vậy thiếu chút nữa bật khóc ra, dùng tay chỉ chỉ những người chung quanh: " Những người này cũng không phải là người xa lạ a, đại ca, rốt cục người có biết cách làm bảo tiêu hay không nha?"

Sát thủ lạnh lùng hừ một tiếng, nhắm mắt không nói.

Phương Tranh quay đầu lại, ngữ khí nặng nề nói với tiểu Ngũ: " Tiểu Ngũ...thiếu gia xin lỗi người, xem như người bị đòn oan ức...ai.."

Đang bị thương vì tao ngộ bất hạnh của tiểu Ngũ, sát thủ lại vờ vai Phương Tranh, lạnh lùng nói: " Vốn nói đánh ngã một người là ba mươi lượng, lần này xem như thôi."

Phương Tranh nghe vậy vuốt đầu tiểu Ngũ khen: " Người thật giỏi, chỉ như vậy đã giúp thiếu gia tiết kiệm được ba mươi lượng..."

Tiểu Ngũ: "..."

Lúc này Ngụy Thừa Đức đi tới, gương mặt cười vừa muốn chấp tay, đã thấy sát thủ đứng phía sau Phương Tranh đang lạnh lùng theo dõi hắn. Ngụy Thừa Đức cả kinh sợ hãi, nhanh lui ra sau ba bước, cách thật xa hướng Phương Tranh chấp tay nói: " Chúc mừng Phương đại nhân ra lao ngục."

Phương Tranh từ xa xa đáp lễ: " Ngụy đại nhân lại khách khí, ngài tự mình đến, thật sự là xem trọng hạ quan, hạ quan vô cùng cảm kích."

Ngụy Thừa Đức có rất nhiều lời muốn nói với Phương Tranh, nhưng thấy hôm nay có nhiều người ở đây, lại thêm vị sát thủ kia đang giương mắt hồ nhìn chăm chăm bất luận kẻ nào đến gần Phương Tranh, Ngụy lão đầu bỗng nhiên nghĩ, hôm nay không phải thời cơ nói chuyện tốt nhất, vì vậy hắn quyết định thật nhanh, khách khí hướng Phương Tranh chấp tay nói: " Phương đại nhân, hoàng thượng ra lệnh cho lão phu cùng Phùng tướng quân làm phó sứ cho người, cái này...chuyện cụ thể chúng ta còn phải cùng nhau bàn bạc chương trình, hôm nay chủ yếu là chúc mừng người ra tù, lão phu sẽ không tiếp tục quấy rối người cùng người nhà và bằng hữu đoàn tụ. Ngày mai chúng ta tìm thời gian thương nghị cho tốt, được không?"

Phương Tranh cười đáp lễ: " Được Ngụy đại nhân thông cảm cho, ngày mai hạ quan nhất định tự mình đến quý phủ bái phỏng."

Ngụy Thừa Đức mấp máy môi, nghĩ muốn nói Phương Tranh hay nhất không nên mang theo người ngoài, nhất là sát thủ kia. Suy nghĩ một chút, Ngụy Thừa Đức cho rằng mình không nên phiêu lưu mạo hiểm, vì vậy chấp tay cáo từ rời đi.

Ngụy Thừa Đức đi rồi, mọi người đều xông tới chúc mừng Phương Tranh thoát khỏi cảnh lao ngục. Nhưng mọi người đều tự giác đứng cách Phương Tranh một khoảng, thậm chí cả Phương lão gia và Phương phu nhân.

Đương nhiên, cũng có người không sợ chết, người nọ chính là Trường Bình.

Trường Bình mặc kệ sát thủ phía sau Phương Tranh có bao nhiêu công phu, nằng vui mừng quát to một tiếng, liền xông tới.

Phương Tranh huy hai tay, sau đó xoa mồ hôi lạnh nói với sát thủ: " Sát thủ ca ca, sau này khi cần ta mở miệng muốn người đối phó người nào thì hãy làm, đây đều là người quen của ta, người không cần khẩn trương như vậy, khi nào ta nói người giúp ta đánh ai, người lại ra tay, thế nào? Người nghe hiểu ý tứ của ta không?"

Thấy gương mặt không chút biểu tình của sát thủ đang gật đầu, mọi người rốt cục thở dài một hơi.

Trường Bình bắt mồm bĩu môi chỉ vào sát thủ nói: " Hắn là ai vậy?"

Phương Tranh cười gượng nói: " Vị này, ách, là một người bằng hữu của ta..."

Vừa nói vừa kéo Trường Bình sang một bên, ghé vào bên tai nàng nói nhỏ: "Đừng để ý đến hần, khi hần còn bé từng chịu đả kích, đầu óc có chút vấn đề, đời này chưa từng gặp qua đại nhân vật, biết nàng là vị công chúa thân phận tôn quý, liền hưng phấn, nên mới biến thành như vậy."

Trường Bình chợt đồng tình liếc mắt nhìn sát thủ, cao ngạo giơ lên chiếc cằm nhỏ, nhìn sát thủ nói: "Như vậy, bổn cung xá tội cho người."

96. Chương 97: Thái Tử Tới Thăm

Đại đa số những người mới ra tù sau đó chuyện thứ nhất muốn làm là gì?

Có người khẩn cấp về nhà đoàn tụ thân thiết với lão bà, có người đến tửu lầu ăn cho thỏa thích, còn có người chạy khắp đường cái tán loạn, cảm thụ không khí tự do đã lâu không được hưởng thụ.

Chuyện thứ nhất phải làm của Phương đại thiếu gia không giống người thường, sau khi mọi người trở về, hần trở lại phủ, ở ngay tiêu viện của chính mình nằm phơi nắng, phơi nắng ngay dưới ánh mặt trời tháng sáu.

Theo cách nói của hần, hần là một người "thiếu thốn ánh nắng mặt trời". Lời này kỳ thực cũng không nói sai, trong thiên lao cái gì cũng có, lao đầu ngục tốt đều hầu hạ hần như một đại gia, đáng tiếc là không được nhìn thấy ánh nắng mặt trời, cho nên Phương đại thiếu gia vừa ra tù liền muốn bỏ cấp trở về.

Bày ra một chiếc ghế nằm, Phương Tranh hít mắt hưởng thụ hương vị của ánh nắng chói mắt đang chiếu xuống. Duy nhất không được hoàn mỹ chính là, niên đại này không có kính râm và kem chống nắng.

Tiểu Lục ở một bên châm trà cho Phương Tranh, ôn nhu nói: "Thiếu gia, vừa rồi bên ngoài thiên lao có một chiếc xe ngựa, bên trong là một vị tuyệt sắc nữ tử, sau khi nhìn thấy thiếu gia đi ra, vừa cười vừa khóc, nhìn chằm chằm ngài một hồi, mới cho xe trở về..."

Phương Tranh bỗng nhiên trợn mắt, lẩm bẩm: "Yên Nhiên..."

Mấy ngày thật là vất vả cho nàng, ngày mai phải đi thăm nàng mới được. Từ khi vào ngục đến ra ngục, trong lòng thật vô số tâm sự, nghe Mập Mập nói nàng còn chạy đến Phúc Vương phủ cầu cứu, cô nương tốt như vậy, có đốt đèn lồng đi tìm cũng rất khó a.

"Tiểu Lục, ca ca đi vào thiên lao lâu như vậy, nàng có nhớ ca ca không nga?" Phương Tranh nghiêm túc một hồi, lại bắt đầu cợt nhả.

Tiểu Lục nghe vậy liền cúi đầu xuống, dùng một tiếng "ân" nhỏ tới mức không thể nghe thấy.

Sau khi Phương Tranh nghe được thì càng cao hứng, cười tủm tỉm kéo tay Tiểu Lục, vẻ mặt gian tà nói: "Đến, để thư giãn nỗi khổ của ca ca trong lao lý, cho ca ca hảo hảo hôn nàng một cái đi..."

Tiểu Lục đỏ hồng mặt, đứng yên không nhúc nhích, đôi mắt đẹp nhắm chặt, cũng không nói một lời.

Hắc hắc, nữ nhân không phản đối tức là đã đáp ứng. Phương Tranh xoa tay, vừa ôm được vòng eo nhỏ nhắn của Tiểu Lục, bỗng nhiên nhớ tới điều gì, Phương Tranh nhanh chân thối lui một bước, nhìn Tiểu Lục nói: "Trước tiên nói cho tốt, nàng đừng động tay,...động chân cũng không được."

Tiểu Lục mở mắt ra, liếc mắt nhìn hần một cái, lập tức lại nhắm hai mắt lại, đôi mi thật dài hơi rung động, biểu hiện sự khản trương và bất an trong lòng.

Tiểu nha đầu đúng là quá xấu hổ, hắc hắc. Phương Tranh nhẹ nhàng ôm lấy đôi vai gầy yếu của tiểu Lục, đôi môi chậm rãi áp sát vào sương mặt thơm ngát của nàng, ngấm lại không đúng, tư thế này không quá lý tưởng, không đạt được cảnh giới sấm sét động địa, Phương Tranh lại đi vòng ra sau nàng, từ phía sau ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Tiểu Lục, tựa như Rose và Jack đang đứng ở đầu thuyền trong Titanic, nhìn vùng gáy ngọc vì e lệ mà trở nên đỏ bừng của Tiểu Lục, Phương Tranh thỏa mãn cười cười, ân, tư thế này không tệ, thật mới mẻ.

Đang muốn hôn từ gáy nàng trở đi, bên tai bỗng nhiên truyền đến một thanh âm ngoài ý muốn: "Thiếu gia, các người đang làm gì vậy?"

” Oa!” Phương Tranh sợ đến nhảy dựng lên, tập trung nhìn lại, nguyên lai là Lan nhi, thiếp thân nha hoàn của Phương phu nhân, đang mở to đôi mắt hiếu kỳ nhìn hai người.

Tiểu Lục cùng lấy làm kinh hãi, lại đỏ mặt trừng mắt liếc Phương Tranh, bùm mặt chạy về phòng.

” Khái khái, con mắt của Tiểu Lục có hạt cát, thiếu gia chỉ giúp nàng thổi thổi...” Bỗng nhiên lý do được người hiện đại hay dùng được lập tức sử dụng rất tốt.

” Con mắt có hạt cát, ngài chạy đến phía sau nàng làm gì chứ?” Lan nhi đối với tư thế độc đáo mới mẻ của hai người biểu thị ra sự hứng thú cường liệt.

” Phía...phía sau tương đối thuận tiện...Người tới nơi này để làm chi?”

Đúng lúc chuyển đổi trọng tâm câu chuyện, Phương Tranh nắm lại quyền chủ động, Lan nhi nghe vậy e lệ cúi đầu, hình dạng như hàm ẩn đưa tình.

Phương Tranh thấy thế kinh ngạc mở to hai mắt, không phải đâu? Mị lực của bản thiếu gia đã cường đại đến nông nổi như vậy sao? Nhìn hình dạng xấu hổ của Lan nhi, chẳng lẽ từ lâu ở trong lòng nàng đã khuynh tâm với thiếu gia ta?

Phương Tranh không nói gì chỉ hỏi trời xanh: Lại thêm một món nợ tình ái máu chảy đầm đìa nha! Lão thiên, vì sao phải để cho ta ưu tú đến như vậy?

” Khái, Lan nhi, hình như thường ngày chúng ta không thường nói chuyện với nhau phải không?” Phương Tranh thử khai mở vị thiếu nữ đang bị hãm sâu trong vòng tình này.

Lan nhi nhỏ nhẹ ” ừ” một tiếng, vẫn cúi đầu, không hề nói chuyện.

” Người xem đi, kỳ thực có đôi khi, nhất kiến chung tình là một loại ảo giác, dù cho hần có bao nhiêu tuần tú, nhân phẩm có tốt, hai người ở chung với nhau thì phải có tính cách hợp nhau, có câu thơ nói như thế nào? ” Lòng ta hướng trăng sáng, nhưng trăng sáng lại chiếu mương máng.” Điều này đã vô cùng nói rõ, trăng sáng và mương máng thoát nhìn không hợp, nhưng chúng lại có thể thông qua cùng một chỗ, đương nhiên, thiếu gia cũng không phải mương máng...” Phương Tranh xoay chuyển tròn mắt nói nhanh, vừa quan sát biểu tình của Lan nhi.

Gương mặt Lan nhi dần dần đỏ lên, đôi mắt đẹp len lén nhìn Phương Tranh, lập tức lại nhanh chóng cúi đầu.

Ai, nha đầu này khả năng còn chưa hiểu, chẳng lẽ bản thiếu gia nói chuyện quá thâm thúy?

” Lan nhi, ai, nói rõ một chút, thiếu gia đã có mấy vị hồng nhan tri kỷ, mỹ nhân ân trọng, thực khó tiêu thụ, mảnh thâm tình của người, thiếu gia chỉ đành...nhịn đau mà bỏ qua thôi!” Phương Tranh trầm thống nói.

Lan nhi bỗng nhiên ngẩng đầu lên, giật mình nhìn Phương Tranh, trong đôi mắt đẹp ẩn chứa những câu hỏi không giải thích được: ” Thiếu gia, ngài đang nói cái gì vậy? Cái gì mà mảnh thâm tình? Cái gì là nhịn đau bỏ đi những thứ yêu thích?”

” Ách...” Sự tình dường như sai, Phương Tranh hỏi dò: ”...Lẽ nào không phải người muốn hướng ta biểu lộ sao?”

” Xuy...!” Lan nhi nhin không được nở nụ cười, đôi mắt đẹp liếc hần, khẽ cười nói: ” Thiếu gia, ngài nha, nô tỳ không dám trèo cao đâu.. .nô tỳ thật ra.. .thật ra...”

Vừa nói Lan nhi vừa e thẹn cúi đầu, nhẹ giọng nói: ” Nô tỳ kỳ thực là đến thăm tiểu Ngũ, nghe nói hần bị người đả thương...”

” A?” Phương Tranh tròn mắt. Kháo! Mất mặt! Thật sự là quá mất mặt! Nha đầu kia cũng thật là, muốn thăm tiểu Ngũ thì cứ đi thăm đi, ở trước mặt bản thiếu gia đỏ mặt làm gì, làm ta xấu hổ...

Da mặt còn dày hơn tường thành của Phương đại thiếu gia rốt cục cũng hiếm có bị đỏ lên. Lập tức hần làm vẻ mặt âm trầm, gương mặt mang theo vài phần bi phần chỉ chỉ vào sương phù tiểu Ngũ đang ở: ”..

.trong đó!” Nói xong cũng không quay đầu lại liền rời đi. Để lại phía sau một chuỗi tiếng cười trong vắt như chuông bạc.

Phương Tranh nghiêng răng nghiêng lợi đi ra ngoài, trong lòng tức giận lẫn âm thầm kỳ quái, từ khi nào Lan nhi lại coi trọng tiểu Ngũ? Lần trước không phải là tiểu Ngũ đùa giỡn nàg, hai người lúc nào lại như pha chế rượu xáp vào nhau vậy? Xem ra bốn thiếu gia ngồi ở thiên lao suốt mười ngày, trong phủ nảy sinh rất nhiều chuyện nha.

Di? Vừa rồi không phải định hôn tiểu Lục hay sao, lúc này đi ra ngoài làm gì chứ? A, tư duy của bốn thiếu gia thật sự là quá xa xôi đi thôi.

Đang định trở về, tiếp tục giúp Tiểu Lục ” thổi cát”. Tôn quân gia lại hướng hần chạy tới, trên gương mặt mập mạp mồ hôi nhễ nhại.

” Thiếu gia! Nhanh, nhanh đến đại sảnh...”

” Có thánh chỉ?” Mỗi lần Tôn quân gia có bộ dáng sốt ruột như lửa, liền đại biểu cho thánh chỉ tới.

Tôn quân gia nghe vậy ngẩn người: ” A? Không phải, thái tử điện hạ tự mình đến trong phủ thăm ngài, lão gia muốn ngài nhanh đến đại sảnh...”

Thái tử chạy đến nhà của ta làm gì? Chẳng lẽ người hoàng tộc đều có tính tình giống Mập Mập, thích ăn cơm tại nhà người khác?

Phương Tranh bước nhanh tới đại sảnh, Phương lão gia đang kính cẩn đứng trước mặt thái tử, ngay cả thở mạnh cũng không dám. Dọc theo vách tường trong đại sảnh đứng đầy cấm quân, cờ xí phấp phới, nghi trượng uy nghiêm.

Chắc chắn, bộ dáng của thái tử đúng là lớn a, với tư thế này, giống như đang chuẩn bị mở hội chợ, có cần phải làm như vậy không? Thật là làm kinh hoàng cho lão cha ta đó.

Trong lòng Phương Tranh âm thầm bất mãn, tiến lên quỳ xuống hành lễ nói: ” Vi thần Phương Tranh gặp qua thái tử điện hạ.”

Thái tử vẫn nho nhã trước sau như một, đưa tay huy nhẹ nói: ” Phương đại nhân mau mau đứng lên, không cần đa lễ, hôm nay cô vương mạo muội đến nhà, nhưng thật ra là làm một hồi ác khách không thông báo mà đến, ha ha, mong Phương đại nhân không lấy làm phiền lòng.”

Phương Tranh cung kính nói: ” Vi thần không dám.”

Phương lão gia luống cuống chân tay đứng ở một bên, đi cũng không được, ở lại cũng không xong, dáng dấp ổn trọng của dĩ vãng đã không còn chút nào, Phương Tranh biết lão cha bị hoảng sợ thật sự, dù sao Phương phủ nhiều năm qua buôn bán, tuy nói Phương lão gia xã giao rất nhiều, nhưng chưa từng được gặp qua thái tử của một nước có thân phận tôn quý, nên khẩn trương không ngớt.

Phương Tranh lập tức nói: ” Bẩm thái tử điện hạ, phụ thân vi thần tuổi già sức yếu, không chịu nổi một nhọc, mong thái tử điện hạ cho phép phụ thân vi thần xuống dưới nghỉ ngơi.”

Thái tử cười nói: ” Đúng là cô vương sơ sót, mong rằng Phương lão bá chớ trách, đây là nhà của Phương lão bá, còn thỉnh ngài cứ tự tiện.”

Phương lão gia thấp thỏm bất an hành lễ với thái tử xong, liền xin cáo lui đi vào bên trong hậu viện.

Phương Tranh học theo những đại quan trọng ti vi nhắc lên vạt áo, định ngồi xuống, dự định hỏi thử thái tử đến nhà là có chuyện gì. Nhưng thấy thái tử vẫn chấp tay sau lưng đứng ngay giữa đại sảnh, mỉm cười nhìn hần, trong ngực Phương Tranh cả kinh, kháo! Lại sai rồi!

Phương Tranh bật người đứng dậy, cung kính nói: ” A! Thật ngại quá, ách, sai rồi, vi thần thất lễ, vi thần sợ hãi...”

Thái tử mỉm cười nói: ” Không sao, Phương đại nhân, đây là nhà của ngươi, không cần giữ lễ tiết. Tùy tiện là được, ngươi cứ xem cô vương giống như một người bằng hữu bình thường.”

Bằng hữu của ta thì sẽ không ở ngay trước mặt ta tự xưng cô vương ngậm miệng cùng cô vương. Trong lòng Phương Tranh bất mãn lắm lắm.

”Vi thần không dám! Chẳng hay thái tử điện hạ đến hàn xá, có gì phân phó?”

Phương Tranh không dám có chút vô lễ ở trước mặt hắn, thái độ kính cẩn mà xa cách, trong ánh mắt thái tử không khỏi âm trầm thêm vài phần.

”Cô vương tới đây là nghĩ muốn thăm Phương đại nhân một chút, hơn mười mấy ngày trước cô vương biết được Phương đại nhân bị giam vào trong thiên lao, cô vương vô cùng sốt ruột, có hướng phụ hoàng can gián vài lần, cầu phụ hoàng xá tội cho người, đáng tiếc phụ hoàng cự tuyệt, ai, Phương đại nhân, cô vương không giúp được người, thật sự là xấu hổ.” Giọng nói của thái tử thật tiếc hận.

Phương Tranh nghe được lú lười không ngớt, vị thái tử điện hạ này nguyên lai đúng là một phái hành động thực lực, có thể đem lời nói dối nói ra như thế, bản lĩnh thật là không nhỏ. Nếu bổn thiếu gia không biết rõ nội tình, lúc này sợ rằng đã sớm hướng hắn dập đầu bái lạy rồi, không phải sao? Hừ, so diễn kịch, bổn thiếu gia cũng không kém đâu.

”Vi thần đa tạ thái tử điện hạ! Thái tử điện hạ đối đãi vi thần ân trọng như núi, trong lòng vi thần...trong lòng...” Phương Tranh khúc khúc, trong đầu nghĩ đến kinh nghiệm bị thẩm lúc rơi vào cống thoát nước mà xuyên việt, đột nhiên nảy lên ý nghĩ sâu bi, viên mắt thoáng chốc liền đỏ: ”Trong lòng vi thần vô cùng cảm kích ân đức của thái tử điện hạ, vi thần không biết làm sao báo đáp, sau này mỗi đêm khó an, cuộc sống hàng ngày khó qua, xấu hổ đến mức không lập tức đâm đầu...chết...trong gầm cầu, nếu không biết làm sao báo đáp đại ân đại đức của thái tử điện hạ...”

97. Chương 98: Tẩy Trắng

Thái tử không giải thích được, hỏi: ”Phương đại nhân, vì sao phải...phải đâm đầu chết tại...gầm cầu, mới có thể báo được đại ân của cô vương?”

Phương Tranh ngăn người, ta vừa nói như vậy sao? Sao ta lại nói chuyện gầm cầu? Ở đâu đâm đầu chết không tốt, cửa cung a, ngọc đài a, trụ vàng a, rất nhiều chỗ muốn chết thật lý tưởng, sao ta lại nhắc tới gầm cầu làm chi? Vấn đề này thật là khó hiểu.

”Ách, dù sao ý tứ là như thế này, vi thần cảm kích đại ân đại đức của thái tử điện hạ, để báo đáp thái tử điện hạ...hay là ngài ở lại chỗ này dùng bữa cơm được không, ngài xem ngài không dễ dàng đến chơi một hồi, không ăn bữa cơm cũng không thích hợp...” Phương Tranh bắt đầu thịnh tình giữ lại thái tử, đã nói là khó báo lại đại ân đại đức đó sao? Chỉ cần dùng bữa cơm là có thể báo đáp được - cũng không phải là rất khó báo nha.

Nhìn hình dạng nói năng ngọt xớt của Phương Tranh, trong giọng nói lại không có vẻ thành ý, trong mắt thái tử không khỏi có vài phần tức giận, người này chẳng lẽ đang muốn trêu chọc cô vương? Vừa gầm cầu lại vừa ăn uống, người này quả nhiên đúng là lưu manh phổ phàm, cực kì thô bỉ!

Nhắm mắt hít một hơi thật sâu, thái tử mở mắt ra, mỉm cười nói: ”Phương đại nhân khách khí, cô vương tới đây chỉ là muốn thăm người một chút, không dám quấy rầy quá nhiều.”

Nhiệt tình hiếu khách của Phương Tranh cũng không giảm chút nào: ”Thái tử điện hạ nói quá lời, chỉ ăn bữa cơm rau dưa mà thôi, không có gì quấy rầy đâu.”

Thái tử nhàn nhạt cười, dời đi trọng tâm câu chuyện: ”Cô vương nghe nói ân oán giữa người và Phan thượng thư, tuy nói Phan thượng thư là lệnh sư của cô vương, nhưng cô vương là thái tử của một nước, lòng mang thiên hạ, sẽ không vì thân mà lạnh hiền, Phan thượng thư...Ai, lão sư xác thực có chỗ làm không thích hợp, mong rằng Phương đại nhân dừng tính toán. Dù sao lão sư cũng là cự thần hai triều, ngày trước là Lại Bộ Tả Thị Lang khí phách thế nào, hôm nay tuổi tác đã cao, đã trở thành đệ nhất nhân trong triều, suốt mấy năm nay như vậy, lão sư cũng đã già rồi. Người già, thì khó tránh khỏi có chút cố chấp, cô vương không đành lòng nhìn thấy lão sư kéo tuổi già của mình lại cứ mãi vất vả lo chuyện quốc sự, đang muốn khuyên bảo lão sư cáo lão, bảo dưỡng tuổi thọ...”

Phương Tranh nghe nghe, bỗng nhiên cảm thấy không đúng, ý tứ trong lời của thái tử, dường như xác thực đứng ở lập trường công chính mà nói, - thậm chí đứng ở lập trường của Phương Tranh mà nói. Hơn nữa còn nói cái gì mà khuyên Phan thượng thư cáo lão gì đó, lời này rốt cục là có ý tứ gì?

Phương Tranh chần chờ nói: " Thái tử điện hạ, xin thứ cho vi thần ngu dốt, vi thần không quá hiểu rõ ý tứ của điện hạ..."

Nhìn hình dáng kinh nghi bất định của Phương Tranh, thái tử thỏa mãn nở nụ cười: " Người không cần hiểu sai, tuy lão sư có ân giáo dục với cô vương, nhưng cô vương cũng sẽ không vô lý bao che, cô vương chỉ nói lời công đạo, việc này lão sư làm sai trước, làm hại Phương đại nhân tự đứng bị tai ương lao ngục, thật làm cô vương cảm thấy bất an, quay về cô vương sẽ khuyên nhủ Phan thượng thư, tuổi già rồi, không nên làm lụng quá mức vất vả, có một số việc, nên phóng thì phóng đi thôi."

Rốt cục Phương Tranh đã nghe hiểu, nói trắng ra là, hôm nay thái tử muốn tới mượn hơi hân, hơn nữa còn không tiếc chèn ép Phan thượng thư để mượn hơi hân, thật là kỳ quái, hai người không phải là có quan hệ thầy trò sao? Sao thái tử lại đi giúp đỡ người ngoài khi dễ lão sư của hân? Lễ nào bổn thiếu gia thật đáng giá mượn hơi như thế? Có thể làm cho thầy trò trở mặt thành thù? Hoặc là thái tử muốn bố cục trong triều đình đạt được một loại cân đối?

Di? Tổ chức chính trị của bổn thiếu gia từ bao giờ trở nên thành thực như vậy? Chuyện phức tạp rắc rối như thế dĩ nhiên phải suy nghĩ cẩn thận, xem ra bổn thiếu gia cũng đủ năng lực thăng thêm mấy chức quan.

Thái tử nhìn Phương Tranh còn đang cau mày suy tư, không khỏi cười cười: " Phương đại nhân không cần suy nghĩ nhiều, việc này nói đến đây là được, nhiều lời vô ích. Cô vương nghe nói phụ hoàng mệnh cho người làm chính sứ, đàm phán cùng người Đột Quyết, chuyện quan hệ trọng đại, mong rằng Phương đại nhân chớ để cô phụ lòng kỳ vọng của phụ hoàng và triều đình."

Phương Tranh bắt đầu thấy nhức đầu, tư duy của vị thái tử này thật sự còn thay đổi nhanh hơn bản thiếu gia, mới nói đến Phan thượng thư, thế nào bây giờ lại kéo lên trên đám người Đột Quyết? Rốt cục hân đang muốn nói gì?

Bất lực nhìn thái tử, Phương Tranh cung thanh nói: " Vi thần nhất định làm hết sức, không để hoàng thượng và thái tử điện hạ thất vọng."

Thái tử gật đầu, bỗng nhiên ý vị thâm trường nói: " Việc này nếu có người âm thầm quấy phá, Phương đại nhân cứ báo lại cho cô vương biết, cô vương nguyện trợ giúp người một tay."

Đôi mắt Phương Tranh sáng lên, khá! Cuối cùng cũng nói đến trọng điểm, có người âm thầm quấy phá, chuyện đàm phán quan trọng như vậy, ai dám đến quấy phá? Không phải vị thái tử này vừa ăn cướp vừa la làng đó chứ?

" Vi thần đa tạ thái tử điện hạ nhắc nhở, vi thần nhất định sẽ cẩn thận làm việc, làm không chút sơ suất."

Thái tử gật đầu, đứng lên: " Thời gian không còn sớm nữa, không quấy rối Phương đại nhân, cô vương cáo từ. Được rồi, cô vương đã chuẩn bị một chút lễ mọn, xem như làm an ủi khi Phương đại nhân ra khỏi thiên lao, mong rằng Phương đại nhân không được chối từ."

Hắc! Thực sự là thiếu cái gì lại đến cái đó. Lễ của thái tử, tuyệt đối là bạc, bản thiếu gia đang nghèo đây, nếu có thì không thể không lấy. Lúc này Phương Tranh mới thật tình cười rạng rỡ: " Vi thần đa tạ thái tử điện hạ, thái tử điện hạ khách khí như vậy, vi thần thật sự là vô cùng cảm kích, không thể làm gì khác hơn là thu nhận."

Nhìn thấy dáng tươi cười hài lòng của Phương Tranh, thái tử cũng cười, hân cười còn hài lòng hơn cả Phương Tranh.

Phương Tranh vẫn cung tống thái tử ra đến cửa lớn, trước khi thái tử lên xe liền vỗ vỗ vai Phương Tranh, giọng nói thâm ý: " Phương đại nhân, cô vương thật tâm kết giao cùng người, nguyện Phương đại nhân đừng cô phụ thiện tâm ý của cô vương, Phương đại nhân tuổi niên thiếu đã ở địa vị cao, tương lai đây hứa hẹn, tiền đồ phong vương cũng không chừng, người nói phải không?"

Oa tạp tạp! Ấm chỉ nha! Thái tử của một nước lại trần trụi hướng bản thiếu gia ám chỉ a!

Phương Tranh làm ra vẻ hưng phấn kích động cúi đầu nói: "Vi thần đa tạ thái tử điện hạ cất nhắc."

Thái tử cười cười, bước lên xa giá, chúng cấm quân uy nghi một đường rời đi, ly khai Phương phủ.

Phương Tranh lưu luyến không rời vẫy tay, trong lời ẩn chứa thâm tình hướng xa giá của thái tử hô: "Thái tử điện hạ đi đường mạnh khỏe! Lần sau đến trực tiếp tặng ngân phiếu là tốt rồi, mang rương lớn rương nhỏ phiền phức lắm..."

Đợi xa giá của thái tử điện hạ rút cục không còn nhìn thấy bóng dáng, Phương Tranh hưng hăng ném khăn tay, hướng phương hướng xa giá hưng hăng khoa tay múa chân giơ lên ngón giữa.

Vừa hứa quan lớn, vừa tống bạc, thật nghĩ lão tử dễ thu mua như vậy sao? Đừng nói ngay từ đầu Phương Tranh không hề có ẩn tượng tốt với thái tử, huống chi Mập Mập cùng thái tử còn không hợp nhau, Phương Tranh là một người chỉ giúp thân không nhìn địa vị, đem vài rương vàng bạc là nghĩ có thể mua được giao tình giữa hắn và Mập Mập sao? Hừ! Nằm mơ! Bất quá, người tặng lễ tuy hắn không có cảm tình, nhưng bạc hắn tặng đúng là vô tội. Không biết thái tử tặng bao nhiêu rương vàng bạc a?

Kích động chạy vào nhà, lễ vật của thái tử còn đang đặt tại góc của đại sảnh, mười mấy cái rương đặt cùng một chỗ, nhìn qua rất có hiệu quả chấn động thị giác. Phương Tranh khẩn cấp phân phó người mở rương, nhất thời khắp phòng sáng rực ánh sáng của vàng bạc, từng thỏi từng thỏi thật nặng lóe sáng, đâm vào đôi mắt Phương Tranh thật sinh động.

Luống cuống tay chân sai người đóng nắp rương lại, Phương Tranh hít một hơi thật sâu, một đồng vàng bạc châu báu lớn đến như thế, nếu tính ra bạc, ít nhất phải là một trăm vạn lượng, lễ vật của thái tử một lần lại một lần càng thêm quý trọng, xem ra giá trị con người Phương Tranh ở trong lòng hắn càng ngày càng cao. Nguyên tưởng rằng lần này thái tử chỉ tặng khoảng mười hay hai mươi vạn lượng, Phương Tranh sẽ không chút cổ kị mà nhận lấy, không nghĩ tới thái tử ra tay lớn như vậy, hơn trăm vạn lượng! Trong quốc khố của triều đình còn chưa có được nhiều bạc đến như vậy đi? Lễ vật này, rốt cục thu hay không thu? Phương Tranh luôn luôn rất có chủ kiến, lần đầu tiên bắt đầu do dự.

Phương lão gia không biết từ khi nào đã ở hậu đường đi ra, thấy một đồng rương, không khỏi nhú mày, trầm giọng nói: "Của thái tử tặng?"

Phương Tranh gật đầu, hiện tại hắn rất do dự, muốn nhận, nhưng lễ vật quá phổng tay, muốn trả, hắn lại vô cùng luyến tiếc.

Phương lão gia nhìn hắn, nói: "Tranh nhi, đại sự triều đình lão phu không hiểu, nên không thể nói được gì, nhưng lão phu lại biết, vô công không nhận lộc, thái tử tặng lễ nặng như thế, ý đồ không nhỏ, trong lòng con nên suy nghĩ cho kỹ đi."

Phương Tranh cười nói: "Yên tâm đi, phụ thân, hài nhi có ưu điểm ăn xong thì lau miệng không trả tiền, việc này hài nhi sẽ xử lý gọn gàng."

Phương lão gia nổi giận mắng: "Hỗn trướng! Đó là ưu điểm sao? uống cho người là mệnh quan triều đình, một điểm liêm sỉ mà cũng không hiểu! Việc này nếu bị hoàng thượng và quan viên trong triều biết được, người cứ chờ sự xui xẻo đi!"

Phương Tranh nhanh sụp mắt, trong lòng than thở không ngớt, cho dù bốn thiếu gia có làm tới vương gia, nhưng trước mặt lão gia đại nhân, vẫn là nhi tử của hắn, không có biện pháp nha.

Phương lão gia vừa mắng, nhưng thật ra lại giúp Phương Tranh đề tỉnh, nếu ta chủ động để hoàng thượng biết việc này, thì phần lễ vật đây không phải liền được tẩy trắng sao? Cùng lắm thì phân cho hoàng thượng một chút...

Vừa lúc chuyện đàm phán cùng Đột Quyết hoàng thượng còn phải nhờ ta tùy cơ hành động, sao hiện tại không lập tức tiến cung, đem chuyện lễ vật thuận lợi bày tỏ?

Phương Tranh quyết định xong chủ ý, bắt người phân phó người hầu chuẩn bị xe, trấn an lão nhân gia vài câu, vội vã lên xe ngựa chạy tới cấm cung.

Bên trong ngự thư phòng.

”Vi thần Phương Tranh bái kiến hoàng thượng, ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế...” Phương Tranh vừa vào cửa liền quỳ xuống hô to.

Hoàng thượng vừa nhìn thấy Phương Tranh, liền mắt nhìn mũi mũi nhìn xuống, nặng nề hừ một tiếng, cúi đầu phê duyệt tấu chương, không thêm để ý hấn.

Phương Tranh thấy hoàng thượng không phản ứng, cũng không đợi hấn gọi bình thân, liền đứng dậy. Hôm nay dù sao Phương Tranh cũng là con rể tương lai của hoàng thượng, xem như người trong nhà, Phương đại thiếu gia từ trước tới giờ cũng không biết khách khí.

Lặng lẽ đi tới trước mặt hoàng thượng, Phương Tranh phóng lớn thanh âm ở bên tai hoàng thượng hô to: ”Hoàng thượng, vi thần tới!”

Hoàng thượng ném cây bút lông trong tay, cả giận nói: ”Tới thì tới, kêu cái gì mà kêu!”

Phương Tranh ngượng ngùng cười, vò đầu nói: ”Hắc hắc, vi thần nghĩ tuổi tác ngài đã cao, nghênh ngang...”

Hoàng thượng cười lạnh nói: ”Mặc dù trăm đã bảy mươi tuổi, nhưng mắt không mờ tai không điếc, việc thiên hạ trăm đều nhìn thấy, nghe thấy, từng việc cũng đừng mong qua mắt!”

Phương Tranh vâng vâng xưng phải, trong lòng cười thầm, chỉ ít thái tử vừa tặng lễ cho thiếu gia, người khẳng định không biết.

Hoàng thượng liếc mắt nhìn Phương Tranh, nói: ”Mỗi lần trăm nhìn thấy ngươi đều hận không đem ngươi chém thành tám mảnh, nói, lần này ngươi tới, lại muốn chiếm tiện nghi gì?”

Phương Tranh lấy lòng cười cười, nói: ”Hoàng thượng, ngài nói như vậy thật tổn thương tâm hồn mong manh của vi thần, vi thần là người luôn thích chiếm tiện nghi như vậy sao? Không phải chỉ theo ngài làm chút buôn bán nhỏ, mọi người đều cam tâm tình nguyện, hơn nữa vi thần chỉ phân một thành, theo lý thuyết thì hấn là ngài chiếm tiện nghi của ta mới đúng...”

Hoàng thượng cả giận nói: ”Nói như thế vậy là trăm có lỗi với ngươi rồi?”

Phương Tranh nhanh miệng nói: ”Không có không có, hoàng thượng hiểu lầm rồi, đều là người một nhà, không nói hai lời, đừng để tổn thương hòa khí. Lần này vi thần tới là vì muốn tặng tiện nghi cho ngài chiếm thôi.”

Hoàng thượng tức giận đến nở nụ cười: ”Không ngờ ngươi cũng có tiện nghi cho trăm chiếm, đây chính là thiên cổ kỳ văn, nói, là tiện nghi gì?”

Phương Tranh xúc động nói: ”Vi thần biết quốc khổ gian nan, triều đình chi phí rất là khẩn trương, vi thần nhìn thấy ghi tạc vào lòng, cho nên vi thần nguyện ý dâng lên một số gia sản riêng tư, nhập sung quốc khố.”

Vừa nói Phương Tranh vừa hướng hoàng thượng nhe răng cười: ”Cảm động chưa?”

98. Chương 99: Tiểu Thánh Nhân

Hoàng thượng hơi giật mình nhìn hấn một lát, cảnh giác nói: ”Ngươi hảo tâm như vậy? Có mục đích gì, nói cho trăm rõ ràng!”

Phương Tranh cười hắc hắc nói: ”Hoàng thượng, vi thần là con rể tương lai của ngài a, nhạc phụ có chuyện khó khăn, con rể không ngựa cưỡi thì ai ngựa cưỡi, không phải rất có đạo lý hay sao?”

Hoàng thượng cau mày nói: ”Lời nói này của ngươi thực có nhân tính! Nhưng trăm bảo ngươi ngựa cưỡi sao? Nói mau, ngươi định dâng lên bao nhiêu gia sản để nhập vào quốc khố?”

Phương Tranh nhảm tính ở trong lòng, thái tử tặng chiếc rương kia khoảng một trăm vạn lượng, toàn bộ hiến cho triều đình, bản thân mình thì có được mặt mũi, bốn thiếu gia đương nhiên không ngu như vậy, chuyện này hiến bao nhiêu mới thích hợp đây?

Sau một lúc trầm ngâm, Phương Tranh chần chừ nói: "Vi thần muốn hiến...mười vạn lượng, không, hai mươi vạn lượng, như thế nào? Hoàng thượng cảm thấy có vừa lòng hay không?"

Hoàng thượng nửa đùa nửa thật nhìn chằm chằm Phương Tranh nói: "Thật nhiều a, trong thiên hạ có câu tục ngữ: vô công bất thụ lộc, không phải lưu manh thì cũng là đạo chích. Số bạc này chỉ sợ không phải là của nhà ngươi? Người thành thật nói cho trẫm nghe, nguồn gốc khoản bạc này từ đâu mà có? Nếu lai lịch không rõ ràng, quốc khố tất sẽ không nhận!"

Phương Tranh sùng bái nói: "Hoàng thượng quả nhiên mắt sáng như sao, kỳ thực khoản bạc này không phải...Ân, là của người khác tặng cho vi thần, có lẽ hẳn muốn hối lộ vi thần. Nhưng vi thần một lòng "cương trực, công chính, thanh liêm" nổi tiếng trong triều, há lại có thể nhận bạc dơ bẩn của người khác mà tự hủy đi thanh danh một đời của vi thần? Cho nên vi thần đã suy nghĩ cả đêm, liền đem toàn bộ hiến vào ngân khố của triều đình, hoàng thượng vừa có thêm một khoản để chi dùng, vi thần vừa giữ được thanh danh trong sạch."

Trước thái độ nghi ngờ của hoàng thượng, Phương Tranh tạm thời không đem thái tử khai báo ra, miễn lại gây thêm phiền toái cho chính mình.

Quả thực câu nói này đúng là hiên ngang凛冽, hoàng thượng nghe xong không khỏi ngẩn người nhìn Phương Tranh, thật lâu không nói thốt ra được một tiếng nào, tựa như đã bị Phương Tranh vô liêm sỉ rung động thật sâu.

Phương Tranh thấy hoàng thượng không có phản ứng: trong lòng cũng lo lắng không yên, phải chăng bổn thiếu gia đã hiến quá nhiều bạc? Vạn nhất hoàng thượng long nhan vui vẻ, thu hoạch bạc đã thành thói quen, lệnh cho ta mỗi tháng phải hiến cho hắn hai mươi vạn lượng, chuyện này phải làm sao bây giờ? Bổn thiếu gia không

phải khoản đầu cơ của hắn a. Biết vậy, vừa rồi chỉ nói năm vạn lượng là được rồi, bản thân ta quả thực vẫn là tuổi trẻ bông bột, bông bột a....

Trong ngự thư phòng, vua tôi hai người đều trầm mặc.

Thật lâu sau, hoàng thượng mở miệng trước, ngữ khí thâm trầm nói: "Phương Tranh,...Trẫm luôn lấy làm kỳ quái, người xuất thân đệ tử đại phú thương, đến tột cùng thì mười tám năm qua đã được giáo dưỡng như thế nào? Trẫm đã cho người điều tra qua về phụ thân của người Phương Tồn Nghĩa, nói chung hắn cũng xem như có bản lĩnh thương nhân chân chính, mẫu thân người La thị, coi như cũng là phu nhân có nề nếp gia phong. Điều trẫm cảm thấy kỳ quái chính là, bọn họ làm cách nào để có thể đem người giáo dưỡng thành cái loại tính tình như hiện nay?"

Phương Tranh không khỏi cứng đờ người, lời này muốn khen ta hay là bêu xấu ta đây?

Hoàng thượng nói tiếp: "Giản manh quỷ quyệt, mồm mép láu lỉnh, thấy lợi thì luồn cúi, tham tài háo sắc, bản tính tiểu nhân, loại người giống như người trẫm cũng nói thật lòng, mấy chục năm rồi chưa từng thấy qua, người thật làm cho trẫm được mở rộng tầm mắt!"

Lúc này Phương Tranh đã nghe rõ, hoàng thượng là đang mắng, đang chửi đổng ta nha.

Phương Tranh ủy khuất nói: "Hoàng thượng, vi thần cũng không trêu chọc gây phiền toái thêm cho ngài, vi thần một lòng hảo tâm dâng bạc vào trong quốc khố, như thế nào lại còn bị ngài mắng một chập a?"

Hoàng thượng cười lạnh: "Hảo tâm? Chỉ sợ vị tất đã là như thế? Phải chăng người đã quên lời mà trẫm vừa nói rồi hay sao? Mọi chuyện trong thiên hạ, chỉ cần trẫm muốn biết, muốn nghe, một chuyện cũng không thể lọt qua! Hừ! Hai mươi vạn lượng này người mang về chậm rãi tiêu đi, trẫm thật muốn nhìn xem, rốt cuộc người có dám dùng số tiền này hay không?"

Phương Tranh nghe được không khỏi chột dạ, hoàng thượng lão gia tử có phải đã biết chuyện gì rồi hay không? Không thể nào! Sự tình thái tử tặng lễ vật cho ta đến bây giờ vẫn còn nóng hổi, làm sao hoàng thượng có thể biết được chuyện này nhanh như vậy?

Đang muốn mở miệng giải thích, hoàng thượng lại lạnh lùng nói: "Còn nữa, sau này đừng mang cái trò nham hiểm của người ra đùa giỡn ở trước mặt của trẫm! Nhận hối lộ một trăm vạn lượng, dâng lên quốc

khổ hai mươi vạn, người cho rằng số còn lại đã là tiền trong sạch rồi hay sao? Hừ! Ấu trĩ!”

Tựa như có một đạo thiên lôi bổ thẳng vào thiên linh cái, bỗng nhiên toàn thân Phương Tranh trở nên buốt lạnh, trên trán đã lấm tấm xuất hàn mồ hôi, trong lòng khiếp sợ không thôi: ” Đây....Con mẹ nó có còn là người hay không? Làm sao hắn có thể biết được? Hay là hắn đã bố trí thám tử ở trong nhà của ta?”

Đường như nhìn thấu được suy nghĩ trong lòng của Phương Tranh, hoàng thượng lạnh lùng nói: ” Người đừng có phỏng đoán, chuyện gia sự của nhà người trẫm không muốn quan tâm, nhưng mọi hành động của thái tử đều không thoát ra khỏi lòng bàn tay của trẫm. Thái tử quả thực rất coi trọng người, một trăm vạn lượng, giá trị của người chỉ đáng với con số này sao?”

Nguyên lai thái tử đã bị hoàng thượng theo dõi từ sớm, quái sự, thái tử là thái tử đương triều, hoàng thượng không có việc gì muốn theo dõi hắn để làm chi? Nếu đã không tin tưởng, tại sao còn sắc phong thái tử cho hắn? Hoàng tộc, quá nhiều chuyện tình rắc rối, vẫn là dân gian tốt hơn.

Phương Tranh lau mồ hôi, cười nhỉnh:” Vi thần đương nhiên không đáng giá với con số này, thái tử khách khí như vậy, vi thần cũng cảm thấy vô cùng hổ thẹn. Phải chăng thái tử đã tặng lầm người a?”

Hoàng thượng quan sát biểu tình của hắn trong chốc lát, nói: ” Luận vô sỉ, có thể trong thiên hạ không có người nào hơn được người. Trẫm hỏi người, một trăm vạn lượng bạc này, người tính xử trí như thế nào?”

Phương Tranh không cần suy nghĩ nói: ” Giao nộp! Toàn bộ giao nộp hết! Vi thần một lượng cũng không giữ lại!” Ngữ khí vô cùng kiên định, dường như vì đại nghĩa mà quyết chí diệt thân.

Hiện giờ còn tiếp tục không biết thức thời, tính mạng có thể sẽ rất nguy hiểm, Trường Bình cùng không thể bảo vệ được an nguy cho hắn.

Hoàng thượng cười mà không phải cười: ” Người bỏ được sao?”

Phương Tranh nghiêm mặt nói: ” Quân tử ái tài, thủ chi hữu đạo. Nếu vi thần đem nó làm của riêng, thì không phải là đạo đức của vi thần có vấn đề sao. Hoàng thượng, vi thần không dám đem so mình với thánh nhân, nhưng có thể ít nhất vi thần cũng được coi là tiểu thánh nhân, những của cải bất chính như vậy, vi thần tuyệt đối không có nửa điểm tâm tư dòm ngó, nhất định giao nộp lại toàn bộ cho ngân khố triều đình.” (*: Người quân tử xem trọng của cải, nhưng để có của cải trước hết phải nói đến đạo lý)

Hoàng thượng nhắm mắt lại, thở dài nói: ” Ngân khố của triều đình hiện giờ đang trong tình trạng cực kỳ khó khăn, ngay cả hai mươi vạn lượng trả lương cho binh sĩ cũng phải bảy hợp tám gồm, thế nhưng hắn vừa vung tay lại có thể chi ra một trăm vạn lượng, cũng không chia sẻ gánh nặng cùng trẫm, ai...” Trong giọng của hoàng thượng lộ ra một vẻ đau buồn cô tịch.

Ngay tức thì, hoàng thượng mở mắt ra, nhìn Phương Tranh cười nói: ” Nếu hắn đã cho người, vậy người cũng nhận lấy đi, trẫm là vua của một nước, há lại có thể mưu đoạt tiền tài của thần tử? Chỉ là nhận tiền của người, không thể không giúp người hành sự, nếu người nhận số bạc này, cũng nên cẩn thận một chút, đừng làm ra chuyện gì mà trẫm không muốn nhìn thấy....” Hoàng thượng nói đến câu cuối cùng, tựa hồ ẩn chứa một chút thâm ý.

Phương Tranh trong lòng rung mình, số bạc này tặng đi không được, tiêu xài lại không dám tiêu xài, bồng tay nha. Thái tử, con mẹ nó, người này thật không phải cái thứ tốt đẹp gì, người làm cho lão tử tiến thoái lưỡng nan a.

Phương Tranh nhanh chóng nói: ” Hoàng thượng, vi thần một lòng nguyện ý giao nộp số bạc đó vào ngân khố của triều đình. Chẳng bao lâu nữa, vi thần đã làm con rể của ngài, đều là người một nhà còn khách sáo cái gì nha. Chỉ là dạo này vi thần gặp một chút khó khăn, mong ngài cho ta mượn một ít vốn để quay vòng, có đi thì sẽ có lại, người một nhà khăng khít không phải là tốt hơn sao....”

Hoàng thượng nghe vậy không khỏi nhíu mày, tiểu tử này nói chuyện quá mức cẩn thận, cái gì là quay vòng, cái gì mà có đi có lại, chuyện đại sự quốc gia cùng chuyện cơm áo gạo tiền đều không biết phân biệt cho rõ ràng, quả thực là hồ ngôn loạn ngữ.

Hoàng thượng trầm giọng nói: ” Chuyện này không cần nhắc lại nữa, người tự lo liệu cho ổn thỏa. Việc quan trọng trước mắt nhất, chính là việc đàm phán cùng với người Đột Quyết, chuyện này hành sự cần phải

ngàn vạn lần cẩn thận, nếu không trăm sẽ không tha cho người!”

Phương Tranh cung kính đáp: ” Chuyện này, vi thần cũng đang muốn hướng hoàng thượng thỉnh giáo thủ tục cụ thể, chúng ta tính như thế nào mới được xem là chiếm tiện nghi, thỉnh cầu hoàng thượng nói rõ.”

Hoàng thượng nhíu mày trầm ngâm, sự tình hai nước đàm phán là chuyện đại sự. Nhưng hiện giờ vào trong mắt của tiểu tử này lại biến thành lợi dụng, thật không hiểu chọn hắn đi đàm phán là đúng hay sai nữa.

” Lần đàm phán này, là cả hai vị Khả Hãn Đột Quyết đều đồng thời phái ra sứ giả, muốn cùng chúng ta thương lượng chuyện kết minh, người phải khiến cho hai bên càng cảm thù lẫn nhau, chúng ta chỉ đứng nhìn hai hổ đánh nhau mà thôi. Còn về phần điều kiện mà chúng ta muốn, đại khái có ba điều kiện. Một là phải bồi thường. Nhiều năm qua, người Đột Quyết phát động chiến tranh vô số lần với chúng ta, giết người, bắt dân chúng làm nô lệ, cướp bóc của cải nhiều không sao kể xiết, cho nên nhất định bọn chúng phải trả món nợ này cho trăm! Nhưng bọn chúng bồi thường bao nhiêu, vậy cũng còn xem vào biểu hiện của người. Hai, chuyển nhượng lãnh thổ. Một trăm dặm về phía bắc của Hưng Khánh phủ, chính là dãy núi Hạ Lan sơn, ngọn chủ phong cao nhất phải thuộc vùng quản lý của Hoa triều chúng ta. Điều kiện thứ ba, trăm muốn bọn chúng phải xưng thần. Hoa triều chúng ta vốn là thiên triều thượng quốc đất đai mênh mông, cho nên đám người man di thiếu văn hóa nhất định phải quy phục Hoa triều ta, lấy Hoa triều làm chính thống. Ba điều kiện này trăm coi là điểm mấu chốt. Trăm biết người Đột Quyết hung tàn hiếu chiến, đã quen cuồng vọng rồi, ba điều kiện này đương nhiên bọn chúng sẽ không dễ dàng chấp nhận, tuy nhiên người phải cố gắng hết khả năng, nếu kém một chút trăm cũng không trách tội người. Nhưng ở trước mặt người Đột Quyết, người đừng làm cho gia uy của Hoa triều chúng ta phải hổ thẹn, nếu không cẩn thận cái đầu trên cổ của người, nghe rõ cả chưa?”

Phương Tranh vâng vâng dạ dạ, trong đầu không ngừng tính toán, ba điều kiện này, hai điều đầu tiên coi như không có điểm khó khăn lắm, nhưng điều kiện cuối cùng quả thật phiền toái, người Đột Quyết chắc chắn sẽ không dễ dàng quy phục, chuyện này...Cũng chỉ có thể đi một bước, tính một bước.

” Hoàng thượng anh minh, nhìn xa trông rộng, vi thần đối với ánh mắt của hoàng thượng kính ngưỡng sùng bái sát đất. Hoàng thượng chói lợi giống như vàng mặt trời soi sáng ngàn dặm, như ánh trăng sáng tỏ trong đêm rằm ” Luận đến chuyện chưa làm, cũng không nên hứa suông, trước mắt cứ vỗ mông ngựa hoàng thượng mới là đúng đắn.

” Được rồi được rồi, cách vỗ mông ngựa của người, trăm không thể tiêu thụ nổi.” Hoàng thượng ha hả cười nói.

Phương Tranh quan sát sắc mặt của hoàng thượng một lúc, cẩn thận nói: ” Hoàng thượng, nếu vi thần đàm phán được một trăm vạn lượng, mười phần thì vi thần được một...”

Hoàng thượng nghe vậy, khuôn mặt đang tươi cười bỗng nhiên lạnh như tiền, biểu tình âm trầm, cắn răng nói: ” Trăm đã nói liền giữ lời, nếu người đàm phán được một trăm vạn lượng, mười vạn trong đó sẽ là của người.”

” Vậy nếu như vi thần có thể khiến cho bọn chúng phân cắt càng nhiều lãnh thổ...”

Mặc dù, sắc mặt của hoàng thượng đang bất hảo, nhưng Phương Tranh lại không hỏi không được. Phương đại thiếu gia chính là nhân tài của thế kỷ hiện đại, với một tư tưởng ” làm nhiều hưởng nhiều”. Chẳng phải ở thời tiền thế, các nhân viên hoàn thành nghiệp vụ cho công ty, đều được giám đốc trích phần trăm hoa hồng sao, đạo lý này hẳn là người cổ đại cũng biết mới phải chứ?

Nhưng nào ngờ, Phương đại thiếu gia nói những lời này tựa như chọc phải tổ ong vô vể, hoàng thượng long nhan đại nộ, ác thanh nói: ” Phương Tranh! Người quả thật làm càn! Người thực sự tưởng rằng trăm không dám giết người sao?”

Phương Tranh sợ tới mức, vội vàng xua tay nói: ” Hoàng thượng bớt giận, hoàng thượng bớt giận! Vi thần chỉ tùy tiện hỏi, ngài hãy coi như ta chưa nói được không? Không có chuyện gì nữa, vi thần cũng xin cáo lui, Ngộ hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế...”

” Cút! Cút nhanh đi cho trăm!” Hoàng thượng cố gắng đè nén cơn giận, thanh âm đã tràn ngập phần nộ.

99. Chương 100: Khuê Phòng Chi Nhạc

Ủ rũ từ trong ngủ trưa phòng đi ra, Phương Tranh nặng nề thở dài, lần này thật đúng là trộm gà không được còn bị mất nắm gạo, thái tử tổng một trăm vạn lượng bạc nguyên lai đã bị hoàng thượng biết được, sớm biết vậy sẽ không đùa giỡn trò thông minh vặt, trực tiếp nói rõ việc này với hoàng thượng, có lẽ còn có thể cho hắn lưu lại một ấn tượng là người cương trực thật tốt, so với bị hắn xam xít đuổi ra khỏi phòng cũng đỡ hơn rất nhiều...

Ngẩng đầu nhìn lên sắc trời, đã sắp lên đèn, Phương Tranh do dự một hồi, lệnh cho người đánh xe đưa hắn đến biệt viện Hoa Bài Lâu. Nhiều ngày không gặp Yên Nhiên, thật quá nhớ nàng, hôm nay ở chỗ hoàng thượng không suôn sẻ, Phương đại thiếu gia thật muốn ở trước mặt nữ nhân của mình tìm lại chút tâm trạng thoải mái.

Yên Nhiên đang đánh đàn, trước bàn đốt một lò hương, khói xanh lượn lờ bay lên, trong không gian chiếu ra khuôn mặt tuyệt thế xuất trần thoát tục của Yên Nhiên, phối hợp với những ngón tay tinh tế giống như tiếng đàn tuyệt vời đang tuôn chảy, cả bức họa vô cùng duy mỹ giống như một vị tiên tử dưới ánh nắng chiều đang gầy dần chốn thiên cung, thánh khiết mà trang trọng. Dù là một phàm phu tục tử đốt đặc cán mai về nhạc lý như Phương Tranh cũng phải cảm thấy si ngốc.

"Thật đẹp quá!" Phương Tranh nhìn không được than thở ở trong lòng. Mặc dù đã từng tiếp xúc da thịt với Yên Nhiên, Phương Tranh vẫn cảm thấy không được thật sự gần gũi bị nàng mê đắm.

"Sao nàng không thổi tiêu nhỉ, sẽ là hình ảnh tuyệt đẹp đến thế nào?" Phương đại thiếu gia nhìn không được miên man suy nghĩ, còn trong lòng hắn nghĩ "Tiêu" là loại nhạc khí hay khí quan, chỉ có chính hắn mới rõ ràng.

Một khúc nhạc gảy hết, lúc này Phương Tranh mới từ ngoài cửa tiến đến, vỗ mạnh tay nói: "Yên Nhiên, cầm kỳ của nàng lại tiến bộ."

Mọi người đều biết, đây chỉ là một câu nói khách khí, Phương đại thiếu gia vốn không biết Yên Nhiên gảy nhạc khúc gì, làm gì có năng lực bình luận sự tiến bộ trong tài nghệ chơi đàn của nàng?

Yên Nhiên vừa nhìn thấy Phương Tranh, liền vui mừng nở nụ cười, đứng dậy tiến ra đón, vui vẻ nói: "Phu quân, ngài tới rồi? Thiếp thân...thiếp thân thật lo lắng cho ngài..."

Vừa nói đôi mắt Yên Nhiên tuôn dòng lệ, một giọt tuôn ra, cũng không còn dừng được nữa.

Phương Tranh yêu thương không ngớt, tiến lên ôm vai Yên Nhiên ôn nhu nói: "Là ta không tốt, làm cho nàng lo lắng. Yên tâm, sau này phu quân sẽ không bao giờ ngồi thiên lao nữa, nếu có ngồi, hai ta cùng đi vào ngồi..."

Yên Nhiên sảng giọng: "Kẻ vô tâm! Mới được thả từ thiên lao, trong miệng vẫn còn nói vậy..."

Vừa nói Yên Nhiên vừa sờ soạng toàn thân Phương Tranh, Phương Tranh cực kỳ kinh ngạc, di? Hôm nay vì sao Yên Nhiên chủ động như thế? Xem ra thiếu gia cấp cho nàng mưa móc khi trời hạn quả thật là quá ít đi a.

"Ai, nàng đừng gấp như vậy, thiếu gia còn chưa dùng cơm đó, ăn cơm xong chúng ta hảo hảo ôn tồn..." Phương Tranh không được tự nhiên nói.

Yên Nhiên ngẩn người, gương mặt mắc cỡ đỏ bừng: "Phu quân nói gì đấy? Thật không biết xấu hổ! Thiếp thân chỉ là muốn nhìn xem phu quân có bị lao đầu khi dễ..."

Phương Tranh nghe vậy vội vàng chỉ trời thề: "Yên Nhiên cứ yên tâm, thiếu gia đối với nàng trung tâm như một, dù có vào thiên lao, thiếu gia đều sát sao bảo vệ cây hoa cúc của ta, không hề cho nó chịu mấy may dơ bẩn..."

Yên Nhiên nháy đôi mắt đẹp nghi hoặc nói: "Cái gì gọi là "cây hoa cúc"?"

Phương Tranh chuyển mắt nói: "Cây hoa cúc, là một loại hoa rất mỹ lệ, nở ở một địa phương thần bí, hắc hắc, để thiếu gia tỉ mỉ nói cho nàng sau..."

Tuy Yên Nhiên không hiểu cây hoa cúc có ý nghĩa gì, nhưng nàng đã là một cô nương trải qua sự đời, dáng dấp của Phương Tranh khi nói đến cây hoa cúc nàng liền khẳng định không phải là việc gì tốt, nghe vậy đỏ mặt nhẹ nhàng xì hắt: ” Đã ngồi thiên lao, sao tính tình vẫn không đứng đắn như vậy?”

Phương Tranh ôm chầm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Yên Nhiên, nhẹ nhàng vuốt ve lên mặt nàng, khẽ sát tai nàng hỏi: ” Mấy ngày nay có nhớ ta hay không?”

Yên Nhiên cúi đầu, khẽ ừ, nhưng lại lập tức lắc đầu: ” Thiếp thân càng lo lắng cho ngài hơn. Từ sau khi phu quân bị giam vào trong lao ngục, thiếp thân chưa từng được ngủ yên giấc, thân phận của thiếp thân, lại không có phương tiện đến...đến quý phủ...chỉ đành một mình đến Phúc Vương phủ cầu cứu, mấy ngày nay đối với thiếp thân mà nói, quả thật là một ngày dài như ba thu...” Yên Nhiên nói tới đó viền mắt liền đỏ, hình dạng lả chã chực khóc.

Trong lòng Phương Tranh cảm động, nhẹ nhàng vỗ lưng Yên Nhiên an ủi: ” Phu quân nàng không phải đã bình yên trở về đây sao? Ai, nàng đừng khóc, yên tâm, sau này phu quân sẽ không bao giờ vào ngục nữa, ta cùng nàng, không đi chỗ nào hết. Nàng đánh đàn, nàng xem sách, nàng vẽ tranh, ta đều ở cùng nàng, thẳng đến khi hai ta đều biến thành lão đầu lão bà, con cháu đều cưới vợ, hai ta cũng ân ái như hiện tại...”

Phương đại thiếu gia liên tục thả ra lời tình tự, rốt cục Yên Nhiên cũng bật cười, thổi phèo một tiếng, sáng giọng: ” Ngài đi chết đi, thiếp thân nếu già, ngài còn thích thiếp thân như bây giờ sao?”

Phương Tranh thề thốt: ” Đương nhiên sẽ! Ta đối với nàng ái mộ đến mức, không một lời nào có thể diễn tả, ngoại trừ nhân số có khả năng nhiều hơn một chút, trình độ sủng ái chỉ nhiều hơn hiện tại, sẽ không ít hơn bây giờ!”

Yên Nhiên nghi hoặc nói: ” Nhân số nhiều một chút là ý tứ gì?”

Phương Tranh cười gượng nói: ” Hắc hắc, nàng biết đó, phu quân là một nam nhân bác ái, thấy những phụ nữ chịu đau khổ, liền nhịn không được muốn yêu các nàng một chút, sau này mọi người đều là hảo tỷ muội, không được ghen tuông nha.”

Yên Nhiên biểu tình buồn bã, lập tức nhàn nhạt cười nói: ” Phu quân, thân Yên Nhiên như cảnh lục bình, tất nhiên là xem ngài như trời, dựa vào ngài, phu quân nói gì Yên Nhiên cũng làm theo ngài hết.”

Phương Tranh thấy Yên Nhiên có chút không vui, vội vàng hống nàng: ” Yên Nhiên, tuy rằng trong tương lai nàng sẽ có thêm mấy tỷ muội, nhưng lòng ta là ở chỗ nàng, ai biết ta cùng đều hiểu, ta thích nhất yêu nhất chính là Yên Nhiên của ta, Yên Nhiên tốt...”

Một phen lời nói thật buồn nôn hống cho Yên Nhiên hài lòng, nha hoàn Cúc nhi liền bấm báo đã đến lúc dùng cơm.

Lần này Phương đại thiếu gia cũng không dám so đấu tửu lượng với Yên Nhiên, rất nhã nhặn uống hết mấy chén, liền không uống nữa.

Cơm nước xong, Phương Tranh giống như con vịt chết lắng nghe vài khúc nhạc của Yên Nhiên, không quan tâm có nghe hiểu hay không, Phương Tranh đều nhắm mắt làm ra vẻ say sưa, thẳng đến...thẳng đến hẳn thật sự ngủ khò.

Bàn tay Yên Nhiên đặt nhẹ lên đàn cổ, bắt đầu dĩ nhiên ra tiếng ngáy nhẹ nhàng của Phương đại thiếu gia, nhàn nhạt cười cười, vươn tay véo nhẹ mũi Phương Tranh, tự ái tự oán mê man nói: ” Oan gia, ngài hại ta không cạn...”

Đang muốn gọi người dìu Phương Tranh lên giường, bỗng nhiên nhìn thấy Phương Tranh đang mở to mắt cười túm túm nhìn nàng.

Yên Nhiên kinh ngạc nói: ” Ngài không ngủ?”

Phương Tranh cười hắc hắc xoay tròn mắt nói: ” Phía sau còn có tiết mục hương diễm chờ ta, ta làm sao lại ngủ được đây?”

Nói xong không đợi Yên Nhiên phản ứng, một tay ôm nàng hướng giường đi đến, trong miệng còn nói: ” Tiểu mỹ nhân nhi, hôm nay nàng phải tận tình với ta đi, chúng ta phải dùng hết sức, sang năm sinh một

hài tử, năm sau lại sinh một hài tử, hài tử lại hài tử, đời đời con cháu vô hạn.

Yên Nhiên gấp đến độ thở nhẹ nói: " Phu quân, phu quân, chậm đã..."

Phương Tranh không để ý, trực tiếp đặt Yên Nhiên lên giường, sau đó thân hình chợt lóe, động tác cực nhanh thổi tắt nến đỏ, nhanh chóng cởi bỏ quần áo leo lên giường.

Yên Nhiên còn đang gấp giọng hô: " Phu quân. phu quân..."

Phương Tranh cười nói: " Nghĩ không ra nàng còn gấp hơn ta, phu quân tới rồi..."

Yên Nhiên vội la lên: " Điều không phải..."

Phương Tranh không đợi Yên Nhiên nói xong, chính mình bắt đầu vội vàng lên.

Trong bóng tối, bên dưới chăn, một trận tất tất tác tác vang lên.

Một lúc lâu, đầu Phương Tranh đầy mồ hôi ngẩng lên, kinh ngạc nói: " Không phải chứ? Không nên đùa giỡn người như vậy đâu a!"

Yên Nhiên cười khúc khích trong bóng đêm, nhìn Phương Tranh nói: " Thiếp thân đã muốn nói với ngài chuyện này khi này. Ai bảo ngài...gấp vậy." Vừa nói Yên Nhiên vừa cười.

Phương Tranh bị phần nhìn chăm chăm Yên Nhiên: " Thật hay giả? Đừng nói giỡn!"

Yên Nhiên bĩu môi nói: " Đương nhiên là thật, ngài cho là thiếp thân không muốn sao....nhưng kinh nguyệt đã tới, thiếp thân cũng không có biện pháp."

Phương Tranh mở to hai mắt nhìn, thật lâu không nói.

Yên Nhiên thấy thế không đành lòng nói: " Nếu không...thiếp thân gọi Cúc nhi đến hầu hạ ngài? Nha đầu kia tuy còn nhỏ một chút, nhưng tướng mạo xinh đẹp..."

Cúc nhi? Phương Tranh dùng sức lắc đầu, nha đầu kia mới có mười hai tuổi, nếu đem nàng xử lý, Phương Tranh còn là người sao?

Yên Nhiên thấy Phương Tranh cự tuyệt, không khỏi ngạc nhiên nói: " Phu quân, Cúc nhi là thiếp thân nha hoàn, theo lý nó sớm muộn cũng là người của ngài...Phu quân vì sao không muốn?"

Phương Tranh thở dài: " Cúc nhi...Ai, quá nhỏ, trước tiên nên đặt vào chậu, lại bón phân, dưỡng thêm vài năm rồi hãy ăn..." Nha đầu kia đã từng hại mình rơi từ trên nóc nhà xuống, Phương Tranh để ý thấy nàng đúng là cố tình trêu chọc mình.

Yên Nhiên cười nói: " Nghĩ không ra phu quân là một người thương hương tiếc ngọc...Phu quân, ngài rất khó chịu sao? Không bằng...thiếp thân dùng biện pháp khác giúp phu quân..."

Trong màn che màu hồng muôn phủ ảm áp, trong bóng tối chỉ nghe tiếng lầm bầm thoả mái của Phương Tranh, cùng tiếng ư hử mơ hồ không rõ của Yên Nhiên...

" A... Yên Nhiên, loại hình ảnh này thật sự là không thích hợp...Nga..."

" Ừ..."

Ánh mặt trời mùa hè có chút chói mắt, Phương Tranh dưới sự hầu hạ của Yên Nhiên rời khỏi giường, rửa mặt xong, Phương Tranh đang làm ra vẻ tao nhã lẳng lặng nhìn Yên Nhiên vẽ tranh.

Khi nét bút cuối cùng lướt qua, Yên Nhiên cười nói: " Phu quân, bức họa của Yên Nhiên được không?"

Phương Tranh thỏa mãn gật đầu: " Không tệ, thật không tệ! Yên Nhiên, kỹ xảo vẽ tranh của nàng tốt hơn thổi tiêu."

Yên Nhiên nháy đôi mắt đẹp nghi hoặc nói: " Thiếp thân không biết thổi tiêu mà."

Phương Tranh hắc hắc cười nói: " Yên Nhiên, quá khiêm tốn cũng không tốt đâu, tối hôm qua nàng thổi không tệ mà..."

Yên Nhiên tỉnh té vừa nghĩ, rốt cục hiểu rõ tên bại hoại hạ lưu này đang nói cái gì, nghe vậy mắc cỡ đỏ mặt nhẹ nhàng véo lên tay hắn: " Ngài...ngài luôn không đứng đắn như thế! Thiếp thân muốn ngài bình luận bức tranh của thiếp một chút, ngài nói đến đâu rồi vậy."

" Bức tranh? Bức tranh gì? Nga, nàng nói cái này nha." Phương Tranh vuốt cằm thường thức một hồi, thâm trầm nói: " Bức tranh đẹp! Tác phẩm xuất sắc thiên cổ khó gặp! Nếu như nàng có thể vẽ thêm mấy con cá nhỏ trong nước, tranh này lại càng hoàn mỹ."

" Vì sao phải vẽ thêm cá nhỏ?" Yên Nhiên nghĩ Phương đại tài tử nói rất thâm ảo.

" Vịt không ăn cá, làm sao vui vẻ được chứ?" Phương đại tài tử làm như hành gia chỉ vào một đôi động vật đang thân mật khăng khít trong tranh.

Yên Nhiên ngưng mắt vừa nhìn, lập tức tức giận đến giậm chân: " Phu quân!...Bức tranh của thiếp thân chính là uyên ương!"

" A? Uyên ương...cái này...uyên ương, chúng nó cũng phải ăn cá mà..."

100. Chương 101: Cuộc Hội Ý

Phương Tranh ngồi trên xe ngựa, còn đang tự hỏi về vấn đề vịt và uyên ương, vấn đề này hắn đã cùng Yên Nhiên cãi cọ thật lâu, nhưng vẫn không ra kết quả, hai người đều cố chấp chủ kiến của mình, sau đó Phương Tranh rơi vào đường cùng không thể làm gì khác hơn là xuất ra tuyệt học "trảo nãi long thảo thủ", một chiêu thắng địch, Yên Nhiên phải e thẹn thừa nhận, bức tranh của nàng quả thực là hai con vịt.

Hiện tại Phương Tranh đang định đi đến phủ đệ của Bộ Binh thượng thư Ngụy Thừa Đức, chỉ còn hai ngày nữa là sứ giả Đột Quyết vào kinh, trên người Phương đại thiếu gia mang theo trọng trách, thật sự là không còn thời gian cùng Yên Nhiên khanh khanh ta ta, đành áy náy cáo biệt Yên Nhiên, Phương Tranh lên xe ngựa.

Người đánh xe không phải ai khác, cũng chính là Phùng Cừu Dao. Người này tựa hồ đối với chức nghiệp đánh xe rất có hứng thú, bình thường luôn đuổi người đánh xe của Phương Tranh, chính tự mình quất roi, khiến cho Phương Tranh rất ngại ngùng, vài lần đều muốn mở miệng hỏi hắn, đường đường Long Vũ đại tướng quân có phải quá rảnh rỗi hay không, nên muốn tìm việc để làm.

Xe ngựa dọc theo đường cái trải đá thông thả mà bình ổn bước đi. Phùng Cừu Dao vẫn không nói một lời, thỉnh thoảng huy roi trên không trung, động tác thành thạo đẹp đẽ, Phương Tranh ngồi trong xe ngựa nhìn hắn, trong lòng thở dài.

Thật không hiểu hoàng thượng vì sao phái hắn đi làm phó sứ đàm phán, người này ngoại trừ đánh đánh giết giết, thấy thế nào cũng không phải là một nhân tài thích hợp chuyện đàm phán nha. Thiếu gia chỉ sợ khi ta cùng người Đột Quyết đang nói chuyện đàm phán, hắn bỗng nhiên rút đao ra dọa người thì làm sao bây giờ? Đó chẳng phải là chặt đứt con đường phát tài của cậu ấm ta hay sao?

"Phương lão đệ, hoàng thượng phân phó qua, lệnh Phùng mỗ toàn lực phối hợp cùng người đàm phán với người Đột Quyết, có chuyện gì cần Phùng mỗ làm không?" Phùng Cừu Dao cũng không quay đầu, hỏi.

"Vài ngày đầu cũng không có chuyện gì làm, chỉ cần bảo vệ tốt đám khách...Khái, sứ giả, ở xa tới là khách phải không, không quan tâm giữa hai bên có cừu hận gì, đều phải để cho người ta an toàn trở lại thảo nguyên rồi hãy tính." Phương Tranh quyết định phải phòng ngừa trước mới tốt.

Phùng Cừu Dao gật đầu: "Điều này Phùng mỗ tự nhiên biết, ta sẽ phái thêm quân sĩ ngày đêm bảo hộ an toàn của bọn họ."

"Về thời gian đàm phán chúng ta làm sao phối hợp, thì chúng ta phải cùng Ngụy đại nhân thương lượng một chút."

"Phương lão đệ, lúc này toàn bộ phải nhìn vào người thôi, Phùng mỗ chỉ là một người thô lỗ, không biết cách nói chuyện, người muốn ta làm gì thì làm cái đó."

Phương Tranh cười trộm trong lòng, người là người thô lỗ, thiếu gia cũng là người thô lỗ, nhưng người thô lỗ ở tính cách, thì thô ở chỗ khác... (thật đúng là không đỡ được anh ý =.=”)

Xe ngựa đi hồi lâu, không ngờ còn chưa tới phủ đệ của Ngụy Thừa Đức. Phương Tranh nhin không được vén màn xe nhìn ra, thấy xe ngựa đã ra khỏi thành, không khỏi cực kì kinh ngạc.

“...Di? Ngụy đại nhân ở ngoài ngoại thành? Nghĩ không ra Ngụy đại nhân đạo đức tốt như vậy, tình nguyện nghèo khó.” Phương Tranh đối với Ngụy Thừa Đức liền nảy sinh lòng kính trọng. Lão nhân này ăn mặc rách rưới, vẫn sống được đường đường chính chính, thực sự phải đề nghị triều đình đưa hần tạo thành chiến sĩ thi đua, liêm khiết làm theo việc công, trở thành điển hình. Làm cho đám tham quan nhìn vào, thu nhận hối lộ, hút máu của dân là việc vô sỉ cỡ nào. Đương nhiên, Phương đại thiếu gia cũng không tính là vô sỉ, hần thuộc về loại quan viên uất ức thu nhận hối lộ mà còn chưa được toại lòng sử dụng.

Phùng Cửu Dao nghe vậy gật đầu, lập tức cho xe ngựa dừng lại, một mình nhảy xuống, vén rèm lên, sau đó không chút biểu tình nhìn Phương Tranh.

Phương Tranh ló đầu ra khỏi xe: “Tới rồi sao?” Bên ngoài thành bắc là một mảnh hoang vu, một mảnh rừng thông xanh biếc, đừng nói có nhà ở, dù một miếng ngói cũng không nhìn thấy.

Phùng Cửu Dao lắc đầu: “Không có, có chuyện muốn hỏi người.”

“Chuyện gì?”

“Người không biết nhà Ngụy đại nhân ở đâu sao?”

Phương Tranh trợn to mắt: “Ta làm sao biết?”

Phùng Cửu Dao buông tay: “Đó chính là lí do...ta cũng không biết!”

Phương Tranh vừa nghe tròng mắt thiếu chút nữa rớt xuống: “Người không biết mà người đem xe ngựa chạy tới vùng hoang vu dã ngoại này để làm chi?”

Phùng Cửu Dao khốc khốc nói: “Ta nghĩ là người biết, một mực chờ người kêu dừng xe.”

“.....”

Phương Tranh ngồi phịch xuống than thở, hôm nay phải gọi là làm gì? Đi du lãm à?

Trở về thành tìm hiểu thật lâu, rốt cục trong miệng một người qua đường hỏi được nơi ở của Ngụy Thừa Đức. Phương Tranh cùng Phùng Cửu Dao liền vội vã đi tới trước cửa nhà của Ngụy Thừa Đức.

Người mở cửa là một lão bộc, ăn mặc chẳng khác gì một tên ăn mày, nhưng dáng vẻ nho nhã lễ độ, phảng phất đã thừa nhận cách khiêm tốn nho nhã quân tử quá nhiều năm, thẳng tắp sống lưng một đường đưa hai người đi tới đại sảnh, dâng trà xong thì lễ lui ra.

Nhà của Ngụy Thừa Đức rất giản dị, sân nhỏ, phòng ốc rách nát, tường ngói bằng đất, ở giữa sân trồng một cây hòe già, cả tòa nhà thoát nhìn tựa như một ngôi nhà hoang vu của quỷ trong phim điện ảnh.

Ngụy Thừa Đức còn chưa tới, Phương Tranh kéo kéo ống tay áo của Phùng Cửu Dao nói nhỏ: “Ai, Phùng đại ca, nhà của Ngụy đại nhân vừa gặp tai nạn sao, hay bị cường đạo cướp đoạt hết?”

Phùng Cửu Dao nghiêm mặt nói: “Phương lão đệ, Ngụy đại nhân nổi danh thanh liêm trong triều, cũng không thu nhận hối lộ, chỉ dựa vào chút bổng lộc gầy còm của triều đình mà trải qua ngày tháng kham khổ, đây là điều mà các quan đại thần trong triều đều biết. Dù là hoàng thượng cũng biết thanh danh của Ngụy đại nhân, vì lần muốn hạ chỉ ban thưởng ngân lượng, đều bị Ngụy đại nhân kiên quyết khước từ.”

Phương Tranh nghe được ngăn người, lão nhân này không phải có chứng tự ngược chứ? Ngày lành không chịu qua, lại cần phải qua ngày tháng nghèo khổ, đây là loại tâm lí gì nha? Để có một danh tiếng liêm khiết, có cần phải làm cho mình khổ sở đến như vậy không?

Trong lúc đang suy nghĩ, Ngụy Thừa Đức mặc một bộ quần áo có vài mụn vá, mỉm cười từ sau nhà đi ra, chấp tay nói: “Để Phương đại nhân và Phùng tướng quân tự đến hàn xá, lão phu thực sự là không dám nhận.”

Phương Tranh cùng Phùng Cửu Dao chấp tay nói: “Không dám không dám.”

Phương Tranh cười thầm trong lòng, người khác nói nhà mình là hàn xá thì xem là khiêm tốn, lão nhân này nói hàn xá quả thực là ăn ngay nói thật.

Ba người phân chủ khách ngồi xuống, Ngụy Thừa Đức vuốt râu chậm rãi nói: “Lần này lão phu cùng hai vị tân quý của triều đình thụ ý chỉ hoàng thượng, tham dự đàm phán cùng người Đột Quyết, việc này Phương đại nhân là chính sứ, là người chủ sự. Lão phu nguyện nghe cao kiến của Phương đại nhân, ta cùng Phùng tướng quân sẽ toàn lực tương trợ.”

Phương Tranh tận lực làm ra vẻ trang trọng một chút, học theo kiểu cách nhà quan của Ngụy Thừa Đức, chậm rãi nâng chum trà lên nhấp một ngụm, nước trà vừa vào miệng, con mắt Phương Tranh trợn trừng ra – Kháo! Lão bộc kia có phải là chơi chính bản thiếu gia hay không? Đây không phải là trà nha, rõ ràng là nước rửa chén.

“Khuôn mặt Phương đại nhân sao vậy? Sao lại quái dị như thế?” Ngụy đại nhân hiểu kì nói.

Nỗ lực nuốt xuống ngụm trà trong miệng, nét mặt Phương Tranh thật khó coi nhìn Ngụy lão đầu cười nói: “Vị đạo của trà...rất đặc biệt.”

Nói xong khuyến khích Phùng Cửu Dao đang ngồi một bên: “Ai, người ném thử, vị đạo thực sự không tệ.”

Phùng Cửu Dao cười cười liếc mắt nhìn Phương Tranh, nói: “Ta không khát.”

Người cổ đại thật đúng là không có mấy người ngu ngốc.

Kế tiếp Phương Tranh đưa ra ba điều kiện của hoàng thượng tỉ mỉ nói lại cho hai người nghe, hai người phỏng đoán hồi lâu, liếc mắt nhìn nhau, rốt cục đều gật đầu, ý bảo đã lĩnh ngộ.

Ngụy Thừa Đức nói: “Ý tứ của hoàng thượng lão phu đã hiểu rõ, chẳng hay Phương đại nhân đối với chuyện đàm phán có lập ra chương trình cụ thể hay chưa? Nói ra chúng ta cùng nhau thương nghị một phen.”

Phương Tranh trợn mắt nói: “Ta có chương trình gì chứ? Đi một bước tính một bước, nói đến chỉ có tám chữ, “cường bức lợi dụ, vừa đâm vừa xoa”, ăn, đó là chương trình cuối cùng, phương châm tám chữ, vừa ngắn gọn lại sáng tỏ, thật tốt.”

Bản thân ta thật tài tình!

Ngụy Thừa Đức và Phùng Cửu Dao cùng trở mắt: “Đó...là chương trình?”

Phương Tranh ngại ngùng vò đầu: “Đó không phải chương trình, chỉ có thể nói đây là một loại thủ đoạn, một loại thủ đoạn đạt được mục đích.”

Ngụy Thừa Đức vuốt râu nói: “Lão phu nghe như Phương đại nhân dự định...cường bức lợi dụ, vừa đâm vừa xoa phải không?”

Những lời này của Ngụy lão đầu cuối cùng cũng đã gãi đúng chỗ ngứa của Phương đại nhân.

Phương Tranh sôi nổi tinh thần, xoa xoa tay lớn tiếng nói: “Rất đơn giản, người Đột Quyết tới, chúng ta bày ngoài cửa thành một ít thanh trác đao, không cần quá cao cấp, cầu đầu trăm là được, sau đó bách tính tập hợp tại cửa thành, vây quanh những lưỡi cầu đầu đao bắt chéo gắt gao nhìn chăm chăm Đột Quyết vào thành, trên cao hay nhất vẫn là treo lên quảng cáo, viết to hai chữ “Bồi tiên!”, chúng ta không đánh không mắng, hù cũng đủ hù chết bọn hắn! Thời gian đàm phán chúng ta mai phục bên ngoài năm trăm đao phủ thủ, vạn nhất không được, chỉ cần nghe ta ném chén trà làm hiệu lệnh, năm trăm đao phủ thủ cùng chạy ào vào, tay cầm đao người mặc váy cỏ, vừa nhảy vừa nhấc máy lên, cho bọn họ nhìn thấy nam nhân Hoa triều đẹp đẽ thế nào, chúng ta làm cho họ buồn nôn tới chết...”

Nói đến chỗ xúc động, Phương Tranh kìm lòng không được xắn tay áo đứng lên, đang định tiếp tục đồng dục, đã thấy Ngụy Thừa Đức cùng Phùng Cửu Dao đang giật mình nhìn hắn, ánh mắt đại ra vô thần, dường như bị đá kích thảm trọng, đáng dấp như nhìn thấy quỷ.

Phương Tranh vuốt mũi ngượng ngùng cười: “Hắc hắc, kì thật ta chỉ nói đùa với các người thôi, các người có chút hài hước có được hay không?”

Ngụy Thừa Đức tức giận như bị giật đứt một lọn râu mép, sắc mặt xấu xí nói: “Phương đại nhân...đừng nói giỡn, chúng ta lo thương lượng chính sự thôi.”

Phương Tranh bắt đắc dĩ xòe tay nói: “Đây không phải là ta không nói, vấn đề về chuyện đàm phán chỉ có thể nhờ vào tới đầu hay tới đó, nghe quan điểm của đối phương, phân tích điều kiện của bọn họ, phán đoán ý đồ của họ, những điều này không thể chuẩn bị trước được. Về phần công tác chuẩn bị tiếp đón sứ giả Đột Quyết, điều này không phải do chúng ta làm, bên Lễ Bộ tự nhiên có người làm tốt.”

Ngụy Thừa Đức cùng Phùng Cừ Dao liếc mắt nhìn nhau, tuy nói Phương đại thiếu gia có vẻ tiêu cực lẫn tránh việc, cũng không thể không thừa nhận vị thiếu gia ăn chơi trác táng lười biếng này nói ra quả thật có đạo lý. Chuyện đàm phán chủ yếu chính là gặp thời ứng biến, trước đó dù thương lượng thế nào cũng là vô ích.

Hôm nay là ngày cố ý họp mặt thương nghị việc đàm phán, kết quả toàn nói năng linh tinh, lần đầu tiên họp hội nghị mà ba người đứng là chỉ nói qua loa cho xong việc, Ngụy Thừa Đức có vẻ rất không cam tâm, chân mày hằn cau chặt lại, nói: “Phương đại nhân, dù sao hôm nay chúng ta cũng phải thương nghị chút sự tình mới được, chẳng lẽ cứ như người nói, không hề chuẩn bị cái gì, trực tiếp đàm phán với người Đột Quyết sao? Điều này...cũng thật là quá qua loa đi?”

Phương Tranh cười tủm tỉm nói: “Ngụy đại nhân, có một số việc, càng đơn giản càng tốt, đừng xem nó quá quan trọng. Tỷ như nói người đi chơi kỹ viện, vì điều gì đây? Còn không phải là vì tiết tiết dục hỏa trên người kỹ nữ, nếu là mục đích này, có cần cùng kỹ nữ nói ra những lời hư tình giả ý như người yêu ta ta yêu người gì không? Trực tiếp đi tới giải quyết là xong...”

Ngụy Thừa Đức nhú mày suy tư: “Nhưng trước đó dù sao cũng phải cùng kỹ nữ làm nóng người chứ? Bằng không khó tránh khỏi làm mất tình thú...”

Phương Tranh cùng Phùng Cừ Dao nhất thời nghiêm nghị tôn kính: “Nga...nguyên lai Ngụy đại nhân là người tiên phong trong trận phong lưu nha! Chân nhân bất lộ tướng, hạ quan thực sự kính nể vạn phần!”

101. Chương 102: Vận Tài Đồng Tử

Ngụy Thừa Đức tự biết nói lỡ, nét mặt đỏ lên, khẩ hai tiếng nghiêm mặt nói: “...Lão phu chỉ là nghe nói, nghe nói mà thôi.”

Phương Tranh cùng Phùng Cừ Dao thức thời gật đầu: “Hiệu rồi, hiệu rồi.”

Trong lòng Phương Tranh cười thầm không ngớt, thảo nào lão nhân này lại làm cho nhà cửa giống như là gặp tai nạn, nguyên lai chút bồng lộc toàn bộ đều tuôn vào túi không đáy của đám kỹ nữ, nhìn không ra lão đầu này vẫn còn một mặt phong lưu.

Từ nhà của Ngụy Thừa Đức đi ra, Phùng Cừ Dao muốn đi quân doanh, ôm quyền từ biệt Phương Tranh ngay trước cửa nhà của Ngụy Thừa Đức, Phương Tranh cười tủm tỉm nói: “Phùng đại ca, trong quân có ai có đầu óc cơ linh, có thân thủ không tệ, người nên chọn cho tiểu đệ mấy người đem ra. Tiểu đệ thu được tình báo tin cậy, có người nói lần này đàm phán, có người sẽ giở trò quỷ ở trung gian.”

Phùng Cừ Dao sầm mặt rung mình: “Người phương nào lớn mật như vậy?”

Phương Tranh nhìn chung quanh, tiến đến bên tai Phùng Cừ Dao thần bí hề hề nói: “...bí mật.”

Phùng Cừ Dao cau mày nói: “Cũng phải biết đối phương muốn hạ thủ thế nào chứ?”

Phương Tranh lại kề sát bên tai hắn, thần bí nói: “...cũng là bí mật.”

Phùng Cừ Dao dở khóc dở cười nhìn Phương Tranh, cuối cùng gật đầu nói: “Được, lão đệ yên tâm, việc này cứ giao cho ta, Phùng mỗ nhất định sẽ tìm hảo thủ, không cho đám Đột Quyết gặp chuyện không may trong kinh thành Hoa triều ta.”

Nói xong Phùng Cừ Dao liền ôm quyền, xoay người đi.

Phương Tranh nhìn theo bóng lưng của Phùng Cừu Dao cười cười, lão Phùng này thực sự thẳng thắn, hơn nữa thân phận của hắn là tướng lĩnh trong quân đội, có thể tùy thời có quyền điều binh, lần này đàm phán hoàng thượng cố tình phái hắn làm phó sứ, nói vậy cũng là lo lắng có người ở giữa quấy phá phải không?

Quay đầu lại đang định lên xe ngựa, Phương Tranh bỗng nhiên nhớ tới một việc, mạnh mẽ xoay người, bị phần hô lớn: “Uy! Người đi thì ai đánh xe đây?”

Vừa về đến cửa lớn phủ đệ, chỉ thấy mười mấy hộ viện đang xô đẩy một người trẻ tuổi, người trẻ tuổi đứng giữa đám hộ viện thân thể bư hãn, giống như một chiếc thuyền con trong biển cả giận dữ, tùy thời đều có thể bị sóng biển giận dữ nuốt chửng, có vẻ như cực kì kinh hoàng bất lực.

Phương Tranh nhíu mày. Từ khi Phương gia có một người như hắn, là một mệnh quan triều đình, lúc này cần phải lo lắng một chút về người của Phương gia khi họ ra ngoài. Đám người hầu ngày xưa phải nhận hết xỉ nhục, bây giờ giống như một tên ăn mày trong một đêm biến thành một tên nhà giàu mới nổi vậy. Đáng về bề bề chẳng ai bì kịp, dần dần kiêu ngạo hẳn ra. Ở ngoài còn đỡ, hiện giờ lại ngay trước cửa nhà mình khi dễ người khác thì có vẻ như rất dễ tiện nha. Việc này mà truyền ra ngoài thì thanh danh của hắn và phụ thân hắn sẽ bị hủy hoại.

Phương Tranh bước nhanh ra ngoài, một cước đạp mạnh vào mông một gã hộ viện. Tên hộ viện kia dù đã “trúng chiêu” nhưng không chút nhúc nhích, sứt mẻ. Phương Tranh không khỏi thầm khen một tiếng. Trịnh Trọng huấn luyện đám khốn kiếp này cũng không sai a.

Tên hộ viện bị đá trúng nén giận xoay người lại, đang muốn phát tác, lại thấy người đạp hắn là thiếu gia liền bật người thay đổi một khuôn mặt tươi cười nói: “Thiếu gia. Ngài đã về!”

Mấy tên hộ viện khác nhìn thấy Phương Tranh đã trở lại cũng đều nhanh chóng buông tay ra, không tiếp tục khi dễ người thanh niên kia nữa, hướng về phía Phương Tranh hành lễ.

Phương Tranh nghiêm mặt hừ lạnh nói: “Các người quả thật có tiền đồ a, ở ngay cửa nhà mình khi dễ người khác. Sao? Cảm thấy thanh danh của ta quá tốt nên muốn lôi nó xuống, đâm đạp mấy cái cho bớt đi hả?”

Một đám đều cười cười nói không dám. Trong đó có một gã hộ viện chỉ vào thanh niên kia nói: “Thiếu gia, đến tận bây giờ chúng ta đều không khi dễ người khác, nhưng tên tiểu tử này là ngoại lệ, hắn là cừu gia của ngài a, huynh đệ chúng ta chỉ muốn thay thiếu gia xả giận.”

Cừu gia? Phương Tranh tập trung nhìn vào, ấy, tiểu tử này không phải là Ngô công tử sao? Là hắn đá mình xuống Quỳnh Hoa Lâu, sau đó lại bị mình lừa “gỗ mất” hai vạn lạng bạc.

Phương Tranh vừa nhìn thấy Ngô công tử liền vui vẻ nở nụ cười, tài vận đến với người thì cho dù tường thành cũng không ngăn nổi, đang cần chút bạc tiêu chơi thì lại có người đưa tới cửa. Đây không phải là cừu gia nha, rõ ràng là vận tài đồng tử mà.

Lúc này “vận tài đồng tử” với vẻ mặt đáng thương hề hề hướng về phía Phương Tranh cười lấy lòng, quần áo hỗn độn vô cùng, như bị mười mấy đồng tính luyện ái xâm phạm “cây tiểu hoa cúc” vậy, run rẩy giữa đám hộ viện, bộ dạng chật vật thê thảm vô cùng.

Lắc đầu, Phương Tranh trầm giọng nói: “Các người rất không lễ phép, tới cửa là khách, đạo lí này chẳng lẽ các người không hiểu sao? Nhớ kĩ, vị Ngô công tử này, hắn không phải cừu gia, là khách hàng! Hiểu chưa? Về sau thấy hắn phải khách khí một chút.”

Nói xong bước về phía Ngô công tử, điệu bộ ngạc nhiên nói: “Ai nha! Đây chẳng phải là Ngô thiếu gia sao? Huynh đệ chúng ta đã mấy hôm không gặp, sao lại thê thảm như vậy?”

Ngô công tử há miệng thở dốc, muốn nói bộ dáng ta bây giờ không phải là đám ác nô nhà người hại sao, lại thấy đám “ác nô” đang khoanh tay lạnh lùng nhìn hắn, đành phải nhu thuận ngậm miệng lại, cố gắng nặn ra một nụ cười.

Phương Tranh một bên nắm chặt tay Ngô công tử hướng trong phủ đi, một bên còn thăm thía nói: “Không phải ta nói người nha, Ngô công tử, chúng ta huynh đệ trong lúc đó người cũng nên thường xuyên đi lại, người xem, lâu như vậy không đến nhà của ta ngay cả hộ viện cũng đều không nhận ra người, như vậy không tốt, nhiều xa cách nha.”

Ngô công tử với vẻ mặt cầu xin gật gật đầu, trong lòng tức giận đến sắp học máu. Người này từ sau khi quăng ngã một lần, nhìn thế nào cũng thấy “vô hại” hơn xưa. Trước kia nhiều lắm là bắt nạt vài tên bại gia tử, bây giờ nghe nói hắn còn làm quan, thật sự là ông trời không có mắt. Hiện tại thoát nhìn Phương Tranh như một kẻ cực kì nham hiểm, làm người ta vừa thấy liền dâng lên một nỗi sợ hãi từ trong lòng. Nếu không phải trong người Ngô công tử còn có “Độc Môn Kỳ Độc” của Phương Tranh, có quỷ mới nguyện ý đi lại với hắn.

Phương Tranh lôi kéo Ngô công tử vào đại sảnh, sau khi hạ nhân dâng trà, Phương Tranh bỗng nhiên ra vẻ, chậm rãi thưởng trà, một lúc lâu sau cũng không nói một lời.

Ngô công tử không chịu nổi, cười bồi chấp tay nói: “Tại hạ nghe nói Phương thiếu gia, ách, Phương đại nhân vì triều đình lập công lớn, đã được thánh thượng phong quan phong tước, tại hạ đặc biệt hướng về Phương đại nhân chúc mừng.”

Phương Tranh cười nói: “Cái này thì có gì phải chúc, đánh đổ cả mệnh vào a, không như Ngô công tử tiêu diêu tự tại như vậy a. Đúng rồi, hôm nay Ngô công tử đích thân dâng môn, không biết có điều gì chỉ giáo?”

Ngô công tử vội cười nói: “Không dám không dám, Phương...Phương đại nhân, tại hạ gần đây vay mượn khắp nơi, mượn được ít bạc, người xem chuyện giải được...”

Phương Tranh vừa nghe chữ “bạc”, hai mắt sáng ngời, thân mình kim lòng không được đi về phía trước một bước, phát hiện động tác của mình ổn trọng không đủ, lại làm bộ như không có việc gì tựa vào trên ghế, mi mắt cũng không nâng, nói: “Ngô công tử, bổn quan là mệnh quan triều đình, sớm đã coi tiền tài như cặn bã, hiện giờ bổn quan lòng mang thiên hạ, quan tâm chính là dân chúng an cư lạc nghiệp hay không, biên cương có được an bình hay không, vàng bạc chỉ là vật nhơ bẩn, bổn quan đã sớm không để vào trong mắt...”

Ngô công tử nội tâm khinh bỉ vô cùng, nhưng trên mặt không thể không mang theo bộ dạng tươi cười, làm như một bộ kính ngưỡng, liên tục gật đầu.

Bú một ngụm nước trà, Phương Tranh lại tiếp tục đánh giọng quan: “...Bổn quan phải quan tâm nhiều chuyện tình lắm, tất cả đều là vì quốc kế dân sinh, bổn quan tuy là dốc hết tâm huyết, máu chảy đầu rơi cũng sẽ không tiếc, chỉ cần dân chúng của Hoa triều ta ăn cơm có thể đủ no, quốc khố có thể tràn đầy, biên cương có thể an bình, bổn quan liền cảm thấy mỹ mãn, chết cũng không tiếc...Người lần này mang theo bao nhiêu bạc?”

“Ách, a?” Ngô công tử ngẩn người, Phương Tranh lời nói biến chuyển quá nhanh, hắn nhất thời không kịp phản ứng.

Phương Tranh bắt mãi cau mày nói: “Tuổi còn trẻ, vậy mà cái lỗ tai đã không còn dùng được, người không phải nói mang bạc cho ta sao? Bạc đâu?”

“A? Nga nga, bạc ở chỗ này, ở chỗ này, thỉnh Phương đại nhân xem qua.” Ngô công tử lau mồ hôi, lấy ra một xấp ngân phiếu từ trong ngực, trong lòng đối với Phương Tranh âm thầm khinh bỉ, người này một ngụm một cái quốc kế dân sinh, coi tiền tài như cặn bã, lúc này mới nói mấy câu liền đã lộ ra bộ mặt tham tài, trở thành quan rồi mà vẫn mang cái bộ dạng lưu manh, xứng đáng bị giam vào thiên lao.

Phương Tranh tất nhiên là không biết trong lòng hắn đang nghĩ như thế nào, tiếp nhận ngân phiếu cẩn thận đếm, lập tức không cao hứng nói: “Như thế nào mới có hai vạn lượng? Không ngờ người bạn việc một tháng mà chỉ kiếm được bao nhiêu đây thôi?”

Ngô công tử vẻ mặt cầu xin nói: “Phương đại nhân, tại hạ không có biện pháp a, gia phụ quản lí rất chặt, muốn từ trong cửa hàng lộng ít bạc so với lên trời còn khó hơn, để có được hai vạn lượng này, tại hạ đã phải gánh chịu không ít mạo hiểm đâu, còn thỉnh Phương đại nhân giờ cao đánh khẽ.”

Phương Tranh cười tủm tỉm nói: “Tiền trả lãi kì hạn mà thôi, vừa nâng vừa nhắc cũng không sao cả, bắt quá ta có thể nhắc nhở người, một trăm vạn lượng trong vòng ba năm, người đã lập hóa đơn chứng từ, ta không thúc giục người, thời gian vừa đến ta phải đi thu cửa hàng của nhà người, phòng ở, điền sản, dù sao ta cũng là chủ nợ hợp pháp, thiếu nợ thì trả tiền, rất công bằng. Chính người tự mình lo liệu a.”

Ngô công tử sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, nghe vậy cả người không khỏi run lên một chút, liên tục gật đầu nói: “Phương đại nhân ngài yên tâm, tại hạ nhất định nhanh chóng hồi môn bạc, sẽ không để cho ngài đợi

lâu.”

Phương Tranh khinh bỉ nhìn hấn, trộm sạch gia sản của phụ thân hấn vất vả mới tích góp được mà đi trả nợ, chuyện như vậy mà hấn còn làm, thật không hiểu hấn sống ở trên đời này còn có cái ý nghĩa gì nữa.

Ngô công tử lau mồ hôi, cười bồi nói: “Phương đại nhân...Hiện tại đã sắp qua một tháng, ngài không phải đã nói, chỉ cần tại hạ làm ra bạc, ngài liền cho ta giải được tháng sao? Người xem chuyện này...”

Phương Tranh ngẩn người: “Giải được nào?”

Ngô công tử khoe miệng nhất phiết, mau khóc lên: “Phương đại nhân, ngài đừng làm ta sợ nữa, trên người của ta còn trúng chất độc của ngài a, không phải ngài nói mỗi tháng đều phải dùng giải được độc môn của ngài hay sao?”

Phương Tranh vỗ cái trán, hắc, suýt nữa đã quên mất chuyện này, tiểu ngốc tử thực sự vẫn còn tin chuyện này a, xem ra người cổ cũng không có nhiều người thông minh lắm. Dù sao tiểu tử cũng đã viết phiếu nợ, không sợ hấn lại muốn gỡ trò, đem mọi chuyện rõ ràng nói cho hấn biết a.

Phương Tranh khụ một tiếng: “Ngô công tử a, nói thật với người, chuyện độc được lần trước, kỳ thật không phải độc được...”

Chứng kiến biểu tình của Ngô công tử dường như không tin tưởng, Phương Tranh có điểm không kiên nhẫn: “Thực sự nó không phải là độc được, ta tùy tiện trộn một ít bùn đất trên mặt đường, vo viên lại thành hoàn đan mà thôi...”

Ngô công tử khóc ròng nói: “Phương đại nhân, hiện tại ngài đang muốn trêu đùa ta sao? Lần trước sau khi ăn độc được của ngài, một tháng qua cả người ta khó chịu, ăn không ngon, ngủ không được, người khác đụng ta một chút liền cảm thấy vô cùng đau đớn, ta nhất định đã trúng phải kịch độc. Phương đại nhân, cầu ngài nhất định phải cứu ta a!”

Phương Tranh nghe vậy, không khỏi dở khóc dở cười, muốn giải thích cho hấn hiểu đây là tác hại của tâm lý, lúc sau lại cảm thấy giải thích như vậy lại có điểm phiền toái, quên đi, hấn muốn nghĩ như thế nào thì nghĩ. Nhất định phải cho hấn nghĩ rằng bản thân đang trúng kịch độc, Phương Tranh cũng cảm thấy có lỗi khi không giải thích cho hấn?

102. Chương 103: Tìm Hiểu Tin Tức

Phương Tranh không kiên nhẫn nói: “Tốt lắm, tốt lắm, không cần gào lên nữa, mọi chuyện có tin hay không tùy người. Muốn giải được phải không? Cứ chờ đó đi.”

Nói dứt lời, Phương Tranh đem Ngô công tử ném ở đại sảnh, một mình mân mê trong sương phòng không hiểu đang làm gì, Ngô công tử cả người giống như một con vẹt bị người ta bóp cổ rồi kéo lên, tâm tư tha thiết mong chờ nhìn về phía cửa sương phòng.

Qua nửa nén hương thời gian, cuối cùng Phương Tranh bước ra khỏi sương phòng, trong tay cầm theo một viên được hoàn màu đen tuyền, nhìn Ngô công tử nói: “Ăn đi, nhớ kĩ, trong vòng ba ngày không được phép đi vệ sinh, bằng không được tính sẽ bị hư thoát ra ngoài.”

Ngô công tử tiếp nhận, ngưng thần quan sát, thấy viên được hoàn này đen thui, nhỏ hơn viên trân châu, mơ hồ bốc mùi hôi thối, thoang thoảng hương thơm đậm đặc. Càng nhìn càng thấy quen thuộc...

Bỗng nhiên, toàn thân Ngô công tử giật mình một cái, khóc nói: “Phương đại nhân, cái này...Cái này không phải độc được lần trước ngài đã từng cho ta ăn sao? Tại sao hôm nay nó biến thành giải được vậy? Phương đại nhân, không phải đây rõ ràng là ngài muốn ta chết hay sao?”

“Ách...” Phương Tranh có điểm xấu hổ, không nghĩ tới vị Ngô công tử này có trí nhớ siêu phàm như thế, còn giữ lại được một ấn tượng sâu sắc về hoàn đan độc được, lần này đã vo một viên nhỏ hơn so với lúc trước thế nhưng lại không thể gạt được hấn. Dù cho Phương Tranh có phản ứng hơn người, lúc này cũng cảm thấy ngượng ngùng, không biết nên mở miệng giải thích với hấn như thế nào về vấn đề này.

Ho khan hai tiếng, Phương Tranh nghiêm nghị sắc mặt, biểu tình cứng rắn, đánh ra bộ dạng đại hành gia, trầm giọng nói: “Câm miệng! Người giỏi hay là ta giỏi? Giải được của loại độc này, chúng nó...Khụ, chúng nó nhìn bề ngoài hơi giống nhau, thoát nhìn thần sắc có vẻ như vậy, kì thực phương pháp phối chế lại khác biệt...”

Thấy Ngô công tử nửa tin nửa ngờ nhìn hẩn, Phương Tranh không cao hứng nói: “Người không tin ta?”

Ngô công tử gật đầu, do dự một chút rồi lại lắc lắc đầu.

Phương Tranh đặt tay lên bả vai của hẩn nói: “Yên tâm đi, tại sao ta phải hại người? Người thử hỏi lại lương tâm của bản thân mình, chúng ta quen biết nhau đã lâu như vậy, ta đã từng hại qua người khi nào chưa? Hơn nữa, người còn thiếu nợ ta nhiều bạc như vậy, ta hại chết người, biết tìm người nào đòi tiền đây?”

Phương Tranh nói những lời này cũng đủ vô sỉ, Ngô công tử thực sự cũng muốn tự hỏi lương tâm của mình, họ Phương hại ta còn chưa đủ thâm hiểm hay sao? Bất quá câu sau của Phương Tranh nói hẩn cũng gật đầu hài lòng, hẩn còn thiếu nhiều bạc của Phương Tranh như vậy, Phương Tranh khẳng định sẽ không hại chết hẩn.

Cắn chặt răng, Ngô công tử cầm viên “giải độc” bỏ vào trong miệng, kiên quyết nuốt xuống.

Phương Tranh biểu tình hớn hở, hướng hẩn chúc mừng: “Chúc mừng nha! Nhìn xem, lại có thể sống lâu hơn một tháng, sinh mệnh đáng quý biết bao nhiêu, chúng ta phải một mực quý trọng nha. Nhưng thoát nhìn, dường như người không được cao hứng?”

Ngô công tử cố gắng nặn ra một nụ cười trên gương mặt nhìn như sắp phát khóc, hướng Phương Tranh chấp tay đa tạ.

Phương Tranh phấn khởi vỗ bả vai của hẩn: “Chuyện tiền bạc phải biết nắm chặt cơ hội, sớm trả thì cũng nhanh được giải thoát, ta đây còn rất nhiều giải độc chờ người đến ăn nha...”

Ngô công tử ủ rũ nói: “Đa tạ Phương đại nhân, tại hạ liền trở về kiếm bạc, hôm qua đại thiếu gia của Phan thượng thư đã đề cập qua, muốn mua một căn tử lâu của Ngô gia tại thành bắc, nếu như gia phụ đáp ứng, thì có thể kiếm được không ít...”

Phương Tranh ân cần nói: “Ân, người đi đi, người trẻ tuổi thì phải nỗ lực phấn đấu, tương lai già lão mới không cảm thấy hối hận, nhìn xem, hiện giờ cuộc sống của người có bao nhiêu tích cực hướng về phía trước a, ta đều cao hứng thay cho phụ thân của người...”

Ngô công tử từ hướng Phương Tranh hảnh lễ, sau đó thất hồn lạc phách bước đi ra ngoài, chợt nghe Phương Tranh hô to một tiếng: “Quay lại!”

Ngô công tử chấn động, toàn thân khẽ run rẩy, ngạc nhiên quay đầu lại, chứng kiến Phương Tranh đang gắt gao dõi hẩn, biểu cảm dường như lại đánh thêm chủ ý gì.

“Người vừa mới nói, đại thiếu gia của Phan thượng thư? Là Phan Đào sao?”

Ngô công tử gật gật đầu.

“Người cùng Phan Đào rất quen thuộc?”

Ngô công tử lắc đầu cười khổ, thầm nghĩ, ta mà có giao tình thâm sâu với hẩn, sớm đã nhờ hẩn thu thập người, làm sao để người khi dễ thành cái bộ dạng như thế này.

“Phương đại nhân, ta cùng Phan thiếu gia chỉ là sơ giao, quen biết qua loa mà thôi, hẩn là đại thiếu gia của Thượng thư phủ, làm sao có thể coi trọng một đệ tử thương nhân giống như ta.” Ngô công tử chua xót nói.

Phương Tranh hai mắt chuyển động, nhất thời nghĩ ra chủ ý.

“Ai nha, Ngô công tử, ta thật muốn phê bình người, đệ tử thương nhân thì sao? Chỉ cần người có thành ý, đệ tử quan lại vẫn sẽ đem người trở thành bằng hữu nha.”

Ngô công tử hơi giật mình nhìn Phương Tranh, nói: “Phương đại nhân, lời này của ngài...là có ý tứ gì?”

Phương Tranh cười híp mắt nói: “Đi gặp mặt một người bằng hữu nha, chẳng lẽ người không cảm thấy được Phan Đào là một người bằng hữu tri kỉ khó cầu được hay sao?”

Ngô công tử âm thầm nói: “Phương đại nhân, tại hạ phát hiện từ sau khi ăn độc dược của ngài, đầu óc của ta ngu ngốc đi rất nhiều, rất cuộc ngài có chủ ý gì, thẳng thắn rõ ràng có được không a? Tại hạ thực sự là không đoán nổi.”

Tiểu tử này thực không biết xấu hổ, bản chất đã ngu ngốc, liên quan gì đến chuyện độc dược của ta?

Phương Tranh thẳng thắn nói: “Phan Đào không phải đã nói muốn mua tửu lâu của nhà người hay sao? Người liền thừa dịp này mà kết giao với hắn một phen, nên dùng mọi biện pháp để khiến cho hắn coi người trở thành bằng hữu. Nếu cần thiết thì người có thể mang tửu lâu nhà người đem tặng cho hắn, dùng chuyện này đổi lấy lòng tin của hắn...”

Ngô công tử sợ tới mức, sắc mặt trắng bệch: “Làm như vậy thực sự không được, nếu để cho gia phụ biết ta đem tửu lâu tặng cho người khác, sẽ giết ta mất...”

Phương Tranh không kiên nhẫn, cầm xấp ngân phiếu hai vạn lượng nhét vào tay hắn: “Như vậy được chưa? Coi như số bạc này ta tặng cho người dùng làm chi phí hao tổn ngoại giao, chi phí hao tổn ngoại giao người nghe cũng không hiểu? Người thật không có văn hóa. Nói đơn giản một chút, chính là người cầm số tiền này đi mời khách, giao hảo cùng Phan Đào, để chiếm được tín nhiệm của hắn đối với người. Thậm chí người có thể nói cho hắn biết, người cùng ta có huyết hải thâm cừu, bất cọng đái thiên, có lẽ hắn sẽ đem người trở thành bằng hữu có cùng chung mối thù cũng không chừng...”

Ngô công tử hơi giật mình nhìn đồng ngân phiếu trong tay, lại nhìn Phương Tranh: “Phương đại nhân...ngài...tại sao lại muốn làm như vậy a?”

Phương Tranh cười hắc hắc: “Mục đích của ta, chính là muốn người giúp ta tìm hiểu một chút chuyện từ miệng của Phan Đào, nếu người làm tốt chuyện này, không chừng ta sẽ xóa bỏ món nợ của người với ta, như thế nào? Cuộc giao dịch này có làm hay không?”

Ngô công tử nhân tình sáng rực, nhưng tức thời nghi ngờ nói: “Thật sự sao?”

Phương Tranh biểu tình thành thật: “Người còn không tin ta? Ta đã từng bao giờ lừa gạt người chưa?”

Ngô công tử đối với loại người như Phương Tranh thật sự không có một điểm tín nhiệm, chẳng quản đến biểu tình của hắn có thành thật như thế nào đi chăng nữa, thì Ngô công tử vẫn không hề quên, người có bộ dạng thành thật trước mặt đã từng uy hiếp bạc của hắn, còn ép hắn ăn độc dược, không phải lừa gạt thì chính là cưỡng bức, nếu nói tín nhiệm đối với loại người như thế này, quả thật không thể tưởng tượng nổi?

Nhưng hiện tại ngoại trừ lựa chọn tin tưởng, Ngô công tử giống như đã không còn con đường nào khác, hắn dám không đáp ứng sao? Đừng nói giải dược còn đang nằm trong tay Phương Tranh, coi như không có chuyện này, chính mình vẫn còn thiếu nợ hắn một trăm vạn lượng a.

Chứng kiến Ngô công tử âm thầm gật đầu, Phương Tranh vui mừng nhướng mày: “Mau, đưa lỗ tai lại gần đây, sự tình này chỉ có thể nhẹ nhàng bàn tán, không thể nói oang oang ra bên ngoài được...”

“.....”

“.....”

Thời gian hai ngày quả thật trôi qua rất nhanh, đảo mắt một cái đã đến ngày nghênh đón sứ giả Đột Quyết đến kinh thành.

Sáng sớm Tiểu Lục đánh thức Phương Tranh, nói Bộ Binh thượng thư Ngụy Thừa Đức cùng Long Vũ đại tướng quân Phùng Cửu Dao đã ở trong đại sảnh chờ hắn.

Phương Tranh vội vàng rửa mặt qua loa, chạy tới đại sảnh, thấy Ngụy Thừa Đức cùng Phùng Cửu Dao đang ngồi trầm tư suy ngẫm, một câu không trò chuyện, Phùng Cửu Dao là một người không thích nói nhiều, Ngụy Thừa Đức vốn cũng trầm mặc ít lời, hai người ngồi cùng một chỗ, quả thật không tìm được câu chuyện thích hợp để bàn bạc.

Phương Tranh đi nhanh vào trong đại sảnh, cười nói: “Hai vị đại nhân, thật sự là thất lễ, bởi vì đêm qua hạ quan phải chuẩn bị một chút thủ tục liên quan đến việc đàm phán, thức suốt đêm, dậy muộn một chút, thật có lỗi, thật có lỗi.”

Phùng Cừ Dao nét mặt không đổi, gật đầu.

Nhưng lão già Ngụy Thừa Đức lại có điểm cố chấp, nghe Phương Tranh nói hấn thức thâu đêm, lại chăm chú quan sát biểu tình của Phương Tranh trong chốc lát. Phát hiện vị Phương đại nhân trước mắt này, thần thái sáng lạng, tinh thần phấn chấn, bộ dáng rõ ràng là đã ngủ đủ năm canh giờ, nào có nửa điểm bộ dáng thức thâu đêm?

Ngụy Thừa Đức quan sát biểu tình của Phương Tranh xong, không khỏi khinh bỉ bĩu môi một cái, cũng không thêm nhiều lời, lập tức đi ra ngoài.

Phương Tranh cùng Phùng Cừ Dao nhìn nhau cười, đi theo phía sau Ngụy Thừa Đức mà rời khỏi Phương phủ.

Vừa bước ra khỏi đại môn Phương Tranh liền chấn động, chỉ thấy bên đường có hai đại đội quân sĩ thân mặc khôi giáp sáng bóng, tay cầm trường mâu, hông đeo cương đao, nhân số ước chừng hơn ba ngàn người, đang lẳng lẳng đứng tập trung ở ngoài đại môn.

Phương Tranh phân biệt rõ tình hình, cười nói: “Phùng đại ca, mang nhiều người cầm thương giương đao như vậy, đi nghênh đón sứ giả Đột Quyết, phải chăng sẽ khiến cho đám tiểu tử Đột Quyết kia, sợ hãi tới mức cong đuôi bỏ chạy?”

Phùng Cừ Dao lắc đầu: “Luận tính cách của người Đột Quyết, một chút nhân mã này hấn là bọn chúng sẽ không nhìn vào trong mắt, hơn nữa bọn chúng sùng bái vũ lực, tâm khí cao ngạo, trên đời này không có chuyện gì khiến cho bọn chúng cảm thấy sợ hãi. Phương lão đệ, dân tộc này trời sinh đã thị huyết hung tàn, người đi theo cần phải cẩn thận, nga.”

Phương Tranh nhú mày, người Đột Quyết không có tà dị như vậy chứ? Cũng chỉ là hai cái nắm tay cùng một cái đầu, ai sợ ai nào?

Ngụy Thừa Đức là Bộ Binh thượng thư, quan vị nhị phẩm, nhưng hôm nay hoàng thượng ban chiếu chỉ thị Phương Tranh làm quan khâm sai, tức chính sứ, Ngụy Thừa Đức cùng Phùng Cừ Dao chỉ là phó sứ, vì vậy hai người đồng thời lùi lại từng bước, để cho Phương Tranh đi ở giữa, đoàn người chậm rãi bước ra ngoài cổng thành.

Trên đường có nhiều khách nhân bộ hành, nhìn thấy đại đội quân sĩ khôi giáp sáng ngời, tinh thần sung mãn, không khỏi giơ tay chỉ trỏ, bàn luận sôi nổi. Phương Tranh đi phía trước dẫn đầu đoàn người, tâm tình vô cùng đắc ý. Nếu như ba ngàn người này là tiểu đệ của thiếu gia ta, quả thật mới là tốt nhất, tương lai mang theo bọn hấn đi chung quanh kinh thành gây sự, kéo một đám đi ẩu đả đánh nhau, chòng ghẹo con gái nhà lành, còn sợ người nào bước chân ra ngăn cản hay sao?

Đi ra ngoài cổng bắc thành Kim Lăng, Phương Tranh ngẩng đầu nhìn sắc trời, thấy thời gian đã sắp đến buổi trưa.

Phương Tranh dùng bàn tay che nắng, tầm mắt phóng ra phía xa quan sát trong chốc lát, phát hiện ra hoàn toàn không trông thấy bóng dáng sứ giả của người Đột Quyết, Phương đại thiếu gia không khỏi lầm bầm một tiếng: “Đám man di ngoại bang này, một chút quan niệm về thời gian cũng đều không biết, tư chất thật sự kém cỏi...”

Cũng không quan tâm đến bản thân còn đang mặc triều phục mới tính, Phương Tranh liền đặt mông ngồi ở trên một tảng đá xanh ven đường.

Ngụy Thừa Đức và Phùng Cừ Dao cùng ba ngàn binh sĩ ra khỏi thành lại đứng im không một chút động đậy, ngay cả sống lưng cũng đều thẳng tắp.

Phương Tranh nhìn mọi người, nhiệt tình nói: “Uy? Đứng thẳng như vậy để làm chi a? Chờ mãi không thấy bóng dáng của người Đột Quyết, mau, tìm địa phương nào khuất bóng ngồi nghỉ ngơi một chút đi...”

Ngụy Thừa Đức mỉm cười: “Xin mời Phương đại nhân cứ tự tiện, lão phu đứng chờ một lúc cũng không có chuyện gì nghiêm trọng.”

Ngụy lão đầu năm nay đã hơn sáu chục tuổi, vào cái tuổi như mặt trời khuất bóng. Phương Tranh còn đang trai tráng khỏe mạnh, khẳng định là không có mặt mũi nào mà tiếp tục ngồi nghỉ, trong lòng bất mãn thầm rủa lão già cổ chấp một tiếng, không tình nguyện đứng lên, cùng đoàn người hợp thành chính thể nghênh đón sứ giả Đột Quyết đại giá quang lâm.

103. Chương 104: Sát Mã

Lúc này Lễ Bộ phái ra quan viên cũng lục tục tới, mọi người gặp mặt hàn huyên một trận, trong quan viên cũng có người giống như Phương Tranh muốn tìm chỗ nghỉ ngơi tạm nơi ven đường, có thể khi họ thấy được cả ba vị đại nhân chủ sự đều phải đứng dưới ánh nắng chói chang, chúng quan viên cũng không thể không biết xấu hổ chạy đến đứng ngay chỗ râm mát. Mối Phương Tranh giật giật, muốn nói gì đó, nhìn sắc mặt cứng ngắc của Ngụy Thừa Đức, rốt cuộc nhịn xuống không mở miệng.

Trong nhóm quan viên Lễ Bộ có một gã trung niên nam tử cao gầy khoảng ba mươi tuổi đi ra, hướng Phương Tranh chấp tay cười nói: “Phương đại nhân, hạ quan là Lục Hồng Văn, được hoàng thượng sai khiến, đến đây là quan thông dịch tiếp đãi sứ giả Đột Quyết, còn thỉnh Phương đại nhân chiếu cố nhiều hơn.”

Phương Tranh cười nói: “Hẳn là do người chiếu cố ta mới đứng, chúng ta hảo hảo phối hợp, người Đột Quyết nói gì, người cứ phiên dịch từng chữ cho ta nghe đừng có bỏ sót, nếu như ta có chửi lời gì thô tục, người cứ giải thích với người Đột Quyết là ta thăm hỏi gia đình thân thích của hắn, còn chúc gia đình hắn thân thể khỏe mạnh, sinh sôi không ngừng, ha ha.”

Lục Hồng Văn mở to mắt, giật mình nhìn Phương Tranh, hắn chưa từng gặp qua có quan viên thô bỉ thấp kém như vậy, nhất thời Lục Hồng Văn cũng không biết làm sao đáp lời của Phương Tranh mới tốt.

Đợi khoảng hai canh giờ, mặt trời chói chang buổi chiều làm Phương Tranh phơi nắng đến choáng đầu, khi tính nhẩm nại của hắn hoàn toàn tan hết, ở đồi núi xa xa vang lên một trận vỗ ngựa, từ nhỏ đến lớn, từ xa đến gần.

Gương mặt của Phùng Cửu Dao không chút biểu tình nói: “Bọn họ tới.”

Phương Tranh gật đầu, xoay người nhìn ba ngàn quân sĩ la lớn: “Các huynh đệ! Sống lưng đứng thẳng một chút! Đừng làm cho người Hoa triều mất mặt! Để cho đám Đột Quyết nhìn thấy, quân uy Hoa triều ta không kém hơn họ.”

Ba ngàn quân sĩ nhất tề đứng trang nghiêm, cao giọng trả lời: “Tuân lệnh!”

Từ rất xa đã có thể nhìn thấy rõ đội ngũ của người Đột Quyết, chỉ thấy bọn họ có chừng hai trăm người, tất cả đều cưỡi ngựa, tuy phóng ngựa cuộn cuộn, cũng vẫn duy trì khoảng cách tương đương chính tề, vừa nhìn liền biết là tay lão luyện kinh nghiệm sa trường.

Đang khi nói chuyện thì đội ngũ của người Đột Quyết đã nhanh tiến đến trước mắt. Móng ngựa vung lên bụi trần khắp trời, giống như trên trời đột nhiên hạ xuống mây đen, rơi đầy mặt và đầu cổ của Phương Tranh và các quan viên. Bọn họ đều dùng tay áo che mặt, hoặc tìm kiếm chỗ nào có thể tránh bụi ở chung quanh. Nguyên lai đội ngũ có chút chỉnh tề, bị một trận bụi khiến cho có chút mất trật tự.

Càng đến gần, đúng là càng kinh khủng, tiếng vỗ ngựa trầm thấp làm mặt đất hơi run lên, tựa hồ như gõ vào trong tâm khảm của bọn họ. Những người khác có vẻ sợ hãi, bất chấp cả thể diện, đều tứ tán chạy ra, chỉ có Phương Tranh, Ngụy Thừa Đức và Phùng Cửu Dao vẫn đứng ngay tại chỗ không nhúc nhích.

Phương Tranh đứng ngay đầu tiên nên cũng có chút sợ, nghĩ tình hình không đúng lắm, nhìn kỹ một chút, hiện tại ngựa của người Đột Quyết đã đến ngay trước mắt nhưng thể phóng ngựa không giảm, hơn nữa đội ngũ của họ xếp thành trùy hình trận (trận thế giống hình dáng cây chùy), nam tử Đột Quyết phóng ngựa đầu tiên, thân mặc trường bào da dê, đầu đội nói lông dê, thậm chí Phương Tranh có thể nhìn thấy rõ ngũ quan của hắn, chỉ thấy vành mắt hắn hăm sâu, con ngươi màu lam, chóp mũi cao, gương mặt đầy râu quai nón, cũng giống như trong tưởng tượng của Phương Tranh, đầy mặt kiêu ngạo bất tuân.

Ngựa của người Đột Quyết đi tới trước mặt vẫn không hề giảm tốc độ, những quan viên và các binh lính vây xem đã tránh ra xa xa từ lâu, có những quan viên xem như có lương tâm ở xa xa ngoắc tay hô lớn: “Ba vị đại nhân, mau mau tránh ra!”

Phương Tranh làm sao không muốn tránh ra? Nói thật, hắn là người đầu tiên muốn chạy ra nhất, bổn thiếu gia còn trẻ tuổi, những ngày tốt đẹp còn chưa hưởng thụ, đông đảo mỹ nữ còn chờ ta đi phao, nếu như ở đây bị ngựa của người Đột Quyết giẫm chết, ta có oan hay không chứ?

Thế nhưng hắn không thể chạy nha, sau lưng còn có Ngụy Thừa Đức và Phùng Cửu Dao, còn có ba ngàn quân sĩ, vô số bách tính vây xem, thân là chính sứ tiếp đãi người Đột Quyết, nếu hắn chạy, Ngụy lão đầu sẽ nhìn hắn ra sao? Phùng Cửu Dao sẽ nhìn hắn thế nào? Những quan viên phía sau, quân sĩ và bách tính sẽ nghĩ hắn sao nữa?

Nhìn đoàn ngựa cuộn cuộn trước mặt, mồ hôi lạnh trên trán Phương Tranh đều chảy xuống tới, cả người không tự chủ được bắt đầu run run, thậm chí hắn có thể cảm thấy được nhiệt khí phun ra từ lỗ mũi của đàn ngựa, giờ khắc này, hắn rõ ràng cảm giác được, tử vong đang đến gần hắn vô cùng.

Cẩn rằng, Phương Tranh bỗng nhiên giơ tay phải lên cao, hướng người Đột Quyết hô to một tiếng: “Trụ mã!” (Dừng ngựa)

Phùng Cửu Dao cười nhạt, tay nắm chuôi đao, bước về phía trước một bước.

Toàn bộ người Đột Quyết hô lên một tiếng quái dị, đồng loạt kéo dây cương, hơn hai trăm con ngựa đều vung cao móng trước, ngạnh cứng ngừng phất lại, bụi bặm sau lưng họ giống như ôn dịch không ngừng thổi tung khuếch tán đầy trời.

Tay của Phương Tranh vẫn còn giơ lên giữa không trung, cả người dính đầy bụi bặm, từ xa nhìn lại, giống như một tượng binh mã mới bò từ trong đồng bụi đất chui ra.

Ngụy Thừa Đức, Phùng Cửu Dao và ba ngàn quân sĩ phía sau họ cũng không tốt hơn được bao nhiêu, cả đám vương đầy bụi đất, hình dáng cực kì chật vật.

Phương Tranh trừng mắt, nhìn trừng vào mắt người Đột Quyết đi đầu tiên, hắn chỉ đứng cách con ngựa khoảng nửa thước, Phương Tranh thậm chí có thể nhìn ra ý trào phúng trong mắt con ngựa kia, - quả nhiên là súc sinh do người Đột Quyết nuôi dưỡng, ngay cả tính tình cũng chẳng khác gì người Đột Quyết.

Người Đột Quyết dừng ngựa cũng không xuống ngựa, ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa ngựa đầu cười to, thỉnh thoảng còn xì xỏ tiếng nói quái dị, chỉ trở những quan viên cùng bách tính vừa tránh né phía sau Phương Tranh, vừa nói vừa cười, thái độ cực kì kiêu ngạo.

Sắc mặt Lục Hồng Văn nóng lên từ trong đám người tránh né chạy đến, tiến đến trước mặt Phương Tranh ấp úng nói: “Phương đại nhân...”

Phương Tranh phi phi vài tiếng, hộc ra bụi bặm trong miệng, hung hăng lau mặt, sắc mặt bình tĩnh nói: “Dừng nói lời vô ích, ta không trách người, nói cho ta biết, đám vương bát đản đang nói cái gì?”

Lục Hồng Văn giống như gặp nạn lấp bắp, Phương Tranh không kiên nhẫn nói: “Phiên dịch cho ta nghe từng chữ không bỏ sót, đừng quên hoàng thượng phái người đến để làm gì.”

Lục Hồng Văn còn chưa mở miệng, Phùng Cửu Dao ở bên cạnh lạnh lùng nói: “Bọn họ nói, Hoa triều phái một mao đầu tiểu tử chưa dứt sữa đến đàm phán, quả thật là chuyện chê cười lớn, bọn họ còn nói, thiên tính của người Hoa triều nhu nhược nhất gan, tuy chỉ là một đám ngựa không bao nhiêu con, cũng có thể chinh phục được toàn bộ giang sơn của Hoa triều.”

Phương Tranh nghe vậy rất cực không nhịn được giận tím mặt, mẹ nó! Đám vương bát đản đến Hoa triều là vì đình chiến kết minh, không ngờ còn dám cuồng vọng như vậy, không cho bọn họ nhìn thấy một chút màu sắc, chuyện đàm phán làm sao mà đàm?

Phương Tranh xoay người nhìn Phùng Cửu Dao nói: “Hoàng thượng có phải nói qua, người phải nghe lời ta?”

Phùng Cừu Dao gật đầu, tựa hồ dự cảm được Phương Tranh muốn nói gì, thần sắc của hắn bắt đầu hưng phấn, trong mắt phóng ra tia sáng, tay trái chăm chú nắm chặt chuôi đao.

Phương Tranh lại nói: “Bao quát cả điều binh động võ sao?”

Phùng Cừu Dao hưng hăng gật đầu: “Hoàng thượng nói qua, tất cả đều nghe lời người, người nói làm gì thì làm đó.”

Phương Tranh tủm tỉm cười nói: “Tốt...”

Nói xong hắn đổi sắc, rống lên: “Đem đám vương bát đần này vây lại cho lão tử, có ai vọng động, giết!”

Phùng Cừu Dao hưng phấn giơ tay lên, ba ngàn binh sĩ đã sớm bị sự kiêu ngạo cuồng vọng của người Đột Quyết làm tức giận, vì ngại quân lệnh nên không dám nhúc nhích, nhìn thấy thủ thế của Phùng Cừu Dao, bật người xông lên, giơ cao trường mâu, chỉ vào đám Đột Quyết, vây kín chung quanh.

Đám Đột Quyết thoáng chốc giống như bị tạc ỗ, lớn tiếng chửi mắng, đều rút ra loan đao nơi thắt lưng, trừng đôi mắt xanh thẳm, cùng ba ngàn quân sĩ giằng co, quan viên Hoa triều cùng bách tính vây xem biết thời cơ không ổn, tựa hồ sẽ đánh nhau, sợ đến mặt không còn chút máu, đều chạy vào cửa thành, từ rất xa quan sát tình thế ngoài thành.

Quân sĩ Hoa triều chiếm được ưu thế quân số, ba ngàn người vây quanh hai trăm người có vẻ thật dễ dàng, trường mâu chia loan đao, hai bên khấn咒 nhìn chằm chằm từng động tác của đối phương, trong ngực mỗi người đều nặng trịch trịch, trảng cảnh dị thường trầm mặc, nhưng không ai biết, tình hình lúc này, tùy thời đều có thể nổ ra một hồi chiến đấu với quy mô nhỏ.

Ngụy Thừa Đức cau mày nói: “Phương đại nhân, hai bên có quan hệ ngoại giao, không thể chém sứt, tuy người Đột Quyết cuồng vọng, nhưng dù sao bọn họ cũng là sứ giả, nếu như vọng động việc binh đao, sợ rằng...”

Phương Tranh cười lạnh nói: “Ngụy đại nhân, người gặp qua sứ giả kiêu ngạo như thế bao giờ chưa? Trước kia hoàng thượng cũng có nói qua với ta, đàm phán thế nào thì mặc kệ, uy nghiêm của Hoa triều trăm triệu không thể bỏ qua, bọn họ ở ngay trước mặt ta phóng ngựa dọa người, còn ác ý nhục mạ bốn quan, không cho bọn họ chút màu sắc thì làm sao được?”

Ngụy Thừa Đức nghe vậy gật đầu nói: “Nếu hoàng thượng đã nói như thế, lão phu sẽ không nói thêm cái gì, Phương đại nhân tự mình quyết định đi.”

Phương Tranh nhìn Lục Hồng Văn nói: “Người nói một tiếng với đám vương bát đần, đã đến kinh thành Hoa triều, thỉnh bọn họ xuống ngựa vào thành, đây là quy củ của Hoa triều ta.”

Lục Hồng Văn lắp bắp nói vài câu với một tên người Đột Quyết, thần sắc tên kia bỗng nhiên phần nộ, tàn bạo chỉ vào Phương Tranh lớn tiếng nói gì đó.

Phương Tranh lười nghe Lục Hồng Văn phiên dịch, trực tiếp hỏi Phùng Cừu Dao: “Người kia đang nói cái gì?”

Phùng Cừu Dao lạnh lùng nói: “Hắn nói, người Đột Quyết lớn lên trên lưng ngựa, địch nhân chỉ nói mấy câu không có khả năng bắt buộc bọn họ xuống ngựa, hắn còn nói muốn quyết đấu với người...”

Phương Tranh giận dữ, nhiều người như vậy mà lại cứ tìm ngay lão tử đòi quyết đấu, có phải thấy lão tử là quả hồng nên dễ hiếp bức, tên Đột Quyết này đúng là không biết xấu hổ.

“Không xuống ngựa sao?” Phương Tranh nhìn đám Đột Quyết nhe răng cười, tiện đà thần sắc trở nên ngoan lệ, rống lớn: “Các huynh đệ, giết chết ngựa của bọn chúng cho lão tử!”

Ba ngàn quân sĩ nghe vậy tinh thần đại chấn, cùng hô to một tiếng :”Giết!”

Trường mâu trong tay bọn họ quả nhiên đâm ra với tốc độ cực nhanh, nhắm ngay những bộ vị yếu hại như cổ họng hoặc tim của đàn ngựa, loan đao của người Đột Quyết còn chưa chém ra, đàn ngựa của bọn họ đã hí lên một tiếng thê thảm, ngã xuống đất không còn dậy nổi.

Ngựa vừa ngã xuống đất, người Đột Quyết đương nhiên không còn cách nào tiếp tục ngồi trên lưng ngựa được nữa, bọn họ kêu lên quái dị từ dưới thân ngựa chạy ra hoặc nhảy ra, người Đột Quyết vừa có vẻ anh dũng không gì sánh được, lúc này lại trở nên chật vật bất kham.

Hiện tại lại đến phiên Phương Tranh đắc ý, hần chỉ vào người Đột Quyết cười ha ha, vừa cười vừa nói với Phùng Cửu Dao: “Thảo nào đám vương bát đần không chịu xuống ngựa, nguyên lai bọn họ đều là chân vòng kiềng, nhìn chẳng khác gì bị nam nhân cường bạo qua...”

Người Đột Quyết cầm đầu lạnh lùng liếc mắt nhìn Phương Tranh, hô lên một tiếng, những người Đột Quyết hoảng loạn nhất thời dùng tốc độ cực nhanh xếp thành đội ngũ tiến công chỉnh tề, đôi mắt phẫn nộ nhìn binh lính Hoa triều chung quanh, loan đao trong tay giơ lên, dưới ánh nắng chói chang của mặt trời chiếu rọi xuống, lóe ra hàn quang u lãnh.

Phùng Cửu Dao nhìn thấy tình thế không ổn, bất chấp thân phận chính sứ của Phương Tranh, kéo hần ra phía sau, bước ra phía trước một bước, lớn tiếng rống to: “Toàn quân đề phòng!”

Bọn họ cùng hét lớn một tiếng :”Dạ!”

Bầu không khí nơi hiện trường đọng lại, một cỗ áp lực nặng nề khiến cho kẻ khác hít thở không thông, rơi vào trong lòng mỗi người, chiến sự, tựa hồ sắp nổ ra...

104. Chương 105: Người Hồ Xuống Ngựa

Chiến sĩ hai bên ngưng thần cảnh giác nhìn chăm chú vào đối phương, trong tay nắm chặt trường mâu hoặc loan đao, chỉ đợi mệnh lệnh ban ra, lập tức cuộc chiến ngoài cửa kinh thành Hoa triều sẽ triển khai, không chết không ngừng.

Quan viên và bách tính đứng bên trong cửa thành quan sát nhìn thấy tình thế khẩn trương, đều kinh hoàng bỏ chạy, ngay sau đó cánh cửa rất nặng chậm rãi hợp lại, cuối cùng vang lên một tiếng “phanh”, cửa thành đóng lại.

Thích xem náo nhiệt là bản tính trời sinh của người Trung Quốc, chẳng được bao lâu, bách tính và các quan viên lặng yên bò lên trên đầu tường, lộ ra nửa người, lẳng lặng nhìn hai bên đang giằng co dưới chân thành.

Bầu không khí nặng nề khiến cho người khác hít thở không thông, mấy ngàn người nhưng không hề có chút thanh âm, Phùng Cửu Dao và thủ lĩnh đám người Đột Quyết đối diện nhìn nhau, bọn họ đều nhìn thấy được vẻ cừu hận ngập trời từ trong mắt đối phương, bọn họ đều nắm chặt chuôi đao, bởi vì quá mức cố sức mà bàn tay trắng bệch.

Phương Tranh lạnh lùng nhìn chăm chú vào cảnh tượng trước mắt, đối với việc chiến sự sắp phát sinh phảng phất như không hề có cảm giác, hần quan sát một lát, nhìn đám Đột Quyết bất luận là từ hàng ngũ hay phối hợp ăn ý mà nói, đều không thể soi mói, thân mật chẳng khác gì động tác của một người, sau khi tỉnh táo lại lúc này Phương Tranh bắt đầu buồn bực, đoàn người này thấy thế nào cũng giống như hai phương nhân mã sắp lao vào chiến đấu đối địch nhau nha.

Ý chỉ của hoàng thượng cho hần, là phải tiếp đãi sứ giả của cả hai phe cừu địch Cốt Đốt Lộ và Mặc Tuyết hai huynh đệ, đám người Đột Quyết trước mắt có trận hình tiến lui phối hợp công thủ ăn ý như vậy, cũng không giống là người của hai phe cừu địch.

Suy nghĩ một chút, Phương Tranh bỗng nhiên nói với Lục Hồng Văn: “Lục đại nhân, người đi hỏi xem, bọn họ là sứ giả của Khả Hãn nào trên thảo nguyên phái ra.”

Suốt nửa ngày không nghe được động tĩnh, Phương Tranh quay đầu nhìn lại, Lục Hồng Văn đang sợ đến mức mặt như màu đất, cả người run rẩy, làm gì còn tâm tư nghe được lời Phương Tranh nói.

Phương Tranh không khỏi vừa bực mình vừa buồn cười, thiếu gia ta còn chưa sợ, người sợ cái gì chứ! Xem ra người nhất gan trong Hoa triều không chỉ có một mình ta a. Như thế này nếu thật sự đánh nhau, thiếu gia mượn người này làm tấm mộc, lập tức chạy trước.

Vỗ mạnh lên vai Lục Hồng Văn, Phương Tranh phụng phịu nói: “Sợ cái gì mà sợ! Chúng ta có ba ngàn người đối phó bên họ hai trăm người, một người cho một bãi nước tiểu cũng đủ làm bọn họ chết đuối, đi! Truyền lời cho ta!”

Lục Hồng Văn không có biện pháp, thân thể run run cẩn thận đi từng bước ra phía trước, dùng tiếng Đột Quyết cũng không quá lưu loát chút chút oa oa vài câu, vẻ cảnh giới trên mặt hán tử Đột Quyết cũng hoãn xuống, nghe vậy cũng chút chút oa oa trả lời vài câu.

Lục Hồng Văn xoa mồ hôi lạnh nói: “Hắn nói hắn là xứ giả của vị Khả Hãn tối cao vĩ đại nhất thảo nguyên, đại Khả Hãn Mặc Xuyết, tên là Đạt Thập Thập, hắn còn nói người Hoa triều chúng ta dám giết ngựa của bọn hắn, đã kết hạ mối thù không đội trời chung với bọn họ, bọn họ muốn lấy máu trên người chúng ta để cạo rửa...”

Phương Tranh vùng tay lên cắt đứt lời hắn nói: “Được rồi được rồi, lời phía sau không cần nói nữa, người thảo nguyên thật sự dài dòng, báo thù thì báo thù đi, lại tẩy rồi cạo, không biết còn tưởng bọn hắn muốn mở tiệm rửa xe...”

Phương Tranh vuốt cằm suy nghĩ, vốn nghĩ đám người này thuộc hai phe khác nhau, hiện tại chỉ là một phe, phỏng chừng phe còn lại vẫn đang trên đường tới, người Hoa triều chúng ta cũng sẽ không cần cùng kẻ ngu si phân cao thấp, để cho hai phe bọn họ tranh đấu với nhau thì tốt hơn.

“Lục đại nhân, người hỏi người Đột Quyết một chút, muốn chiến tranh hay là muốn kết minh? Cho bọn hắn thời gian một nén nhang để suy nghĩ, nói cho bọn họ, muốn chiến tranh thì chúng ta liền cho chiến tranh! Hôm nay chúng ta đấu võ ở đây, ba ngàn người đánh hai trăm người, mấy hiệp là có thể giết hết bọn họ, sau đó chúng ta cùng sứ giả của Cốt Đốt Lộc Khả Hãn kết minh. Còn muốn kết minh, thì bỏ mớ sắt rỉ trên tay của bọn họ thu hồi lại, cứ chọt lóe chọt lóe làm hoảng con mắt của lão tử.”

Lục Hồng Văn do dự tiến lên, đang định phiên dịch, Phùng Cửu Dao đứng bên cạnh nhìn thấy không kiên nhẫn, không chút khách khí lôi Lục Hồng Văn qua một bên, chính hắn chút chút oa oa nói với người Đột Quyết.

Phùng Cửu Dao đúng là có tiềm chất làm quan ngoại giao, nói ra rõ ràng dứt khoát, tay nắm chặt chuôi đao, làm cho người ta có cảm giác hắn sẽ tùy thời rút đao ra, mệnh lệnh bọn lính tiến công, nguyên bản tràng diện xơ xác tiêu điều lại có thêm không ít khí tức thô bạo máu tanh.

Sắc mặt của sứ giả Đạt Thập Thập của Đột Quyết sầm xuống, loan đao trong tay hơi rung động, lóe ra quang mang, tràng diện giằng co thời gian nửa nén nhang, biểu tình của Đạt Thập Thập thay đổi, do dự cắn răng, lúc đỏ lúc trắng, làm Phương Tranh cảm thấy cực kỳ kinh ngạc.

“Con chim ngọc này ở đằng kia chơi trò biến sắc mặt sao? Khó quyết định đến như vậy ư?” Phương Tranh bĩu môi chẳng thêm quan tâm, nói.

Ngụy Thừa Đức vuốt râu cười nói: “Người Đột Quyết cũng gặp khó khăn rồi, xem ra bọn họ tại thảo nguyên đang đánh nhau rất kịch liệt, đang có ngu cầu cấp bách được một minh hữu tương trợ.”

Rốt cục, Đạt Thập Thập ngửa mặt lên trời rống dài một tiếng, sau đó dùng sức kéo mạnh trường bào bằng da dê, giống như dã thú huy vũ lên vài vòng, cuối cùng cũng thoáng tiết ra sự tức giận trong lòng, sau đó nói mấy câu với đồng bạn phía sau, hai trăm người Đột Quyết đang ngưng thần đề phòng sau khi nghe hắn nói xong, do dự rồi chậm rãi thu lại loan đao trong tay.

Sau đó Đạt Thập Thập hướng Phương Tranh chút chút oa oa một chuỗi dài.

Sắc mặt Lục Hồng Văn vui mừng chủ động cười nói: “Phương đại nhân, người Đột Quyết nói, hán tử trên thảo nguyên lòng dạ mở mang như trời, giống như chim diều hâu quan sát đại địa...”

Phương Tranh lại không nhịn được cắt đứt lời hắn: “Cần dài dòng đến như vậy để làm chi? Nói trọng điểm! Bọn họ muốn đánh hay muốn hòa?”

Lục Hồng Văn cứng họng, lại cười nói: “Người Đột Quyết nói chuyện vừa rồi xem như bỏ qua, hắn muốn hỏi Phương đại nhân, hiện tại bọn họ có thể vào thành không?”

Phương Tranh cười nhạt, bọn họ muốn bỏ qua, thiếu gia còn chưa muốn đâu, các người đã chịu mềm, vậy xem lão tử tiếp tục cứng rắn. Bằng không vừa rồi các người giục ngựa cuộn cuộn làm lão tử bị kinh hãi, không thu lại tiền vốn làm sao được?

Vì vậy Phương Tranh đổi lại khuôn mặt tươi cười đi ra phía trước, hướng Đạt Thập Thập nói: “Hoan nghênh đi tới kinh thành Hoa triều, quý sứ một đường khổ cực, xin mời đi vào thành nghỉ tạm.”

Lục Hồng Văn đứng một bên phiên dịch lời của Phương Tranh cho Đạt Thập Thập nghe, lần này rất cục Đạt Thập Thập dùng ánh mắt tỉ mỉ quan sát Phương Tranh, từ thái độ chẳng đáng khi nhìn hắn vừa rồi, biến thành ánh nhìn thẳng thắn.

Hắn nhìn thấy Phương Tranh tuổi tác còn rất trẻ, thân mặc triều phục, diện mạo xem như đoan chính, nhưng lại đầy vẻ láu cá ngả ngớn, cốt nhả không chút nghiêm túc, Đạt Thập Thập không khỏi kì quái, hoảng để Hoa triều vì sao lại an bày loại quan viên này đến đón tiếp hắn? Chẳng lẽ còn có thâm ý gì khác hay sao?

Còn chưa kịp cho hắn suy nghĩ cẩn thận, Phương Tranh cười tiến lên đưa tay ra ý mời, hai trăm người Đột Quyết thu đao vào vỏ, ba ngàn quân sĩ cũng chậm rãi thả lỏng vẻ đề phòng. Hai bên rốt cục đã đạt thành sự hòa thuận.

Phương Tranh lại giới thiệu Ngụy Thừa Đức và Phùng Cửu Dao cho Đạt Thập Thập nhận thức, Ngụy Thừa Đức nhàn nhạt chấp tay, Phùng Cửu Dao lạnh lùng hừ một tiếng, cũng không thèm để ý Đạt Thập Thập.

Phương Tranh hướng Đạt Thập Thập cười nói: “Quý sứ đừng trách móc, hắn luôn có tính tình này, các vị cùng hắn vào thành, bốn quan còn có chuyện phải làm, xong xuôi sẽ gặp các người.”

Đạt Thập Thập nghe Lục Hồng Văn phiên dịch xong, ngạc nhiên nói: “Người còn có chuyện gì?”

Phương Tranh mỉm cười, không đáp lời hắn.

Xoay người, chỉ vào những xác ngựa nằm trên mặt đất, Phương Tranh lớn tiếng nói với ba ngàn quân sĩ: “Các huynh đệ, đem máu của những con ngựa này rải đều ra cho lão tử, toàn bộ máu ngựa đổ vào quan đạo, ngày sau con đường này sẽ có thêm một quy củ, ai cưỡi ngựa tới đây mà không giảm tốc độ, máu ngựa này sẽ là kết quả của họ!”

Ba ngàn quân sĩ liếc mắt nhìn nhau, hưng phấn lớn tiếng đáp, đều rút bội đao, hung hăng đâm vào bụng ngựa, ngay trước mắt sứ giả Đột Quyết, rải đều máu ngựa ra khắp nơi.

Vốn hai trăm người Đột Quyết đã thả lỏng đề phòng, lần này chân chính bị chọc giận, oa oa quái dị rút loan đao, giống như phát điên hướng Phương Tranh vọt tới.

Quan viên và bách tính trên đầu tường vừa thở phào nhẹ nhõm, đã nhìn thấy hai bên lại khôi phục trạng thái giương cung bạt kiếm, không khỏi cùng kinh hô một tiếng, trái tim vừa buông xuống lại treo cao lần nữa.

Lần này không hiểu sao Phương đại thiếu gia cũng không hề sợ hãi, gương mặt như cười như nhìn chằm chằm Đạt Thập Thập, dường như đoán chắc hắn sẽ có phản ứng.

Da mặt Đạt Thập Thập không tự chủ được co quắp vài lần, sự phẫn nộ trong mắt cơ hồ như muốn phun ra lửa, gắt gao nhìn chằm chằm Phương Tranh, cuối cùng hướng đám người Đột Quyết rống lớn vài tiếng, đám người kia rốt cục mới thoáng an tĩnh một chút, bất quá mùi thuốc súng giữa hai bên đã cực kì nồng nặc.

Đạt Thập Thập gương mặt âm trầm, thanh âm khàn khàn hướng Phương Tranh nói mấy câu. Lục Hồng Văn vừa lau mồ hôi lạnh vừa phiên dịch: “Phương đại nhân...hắn nói ngựa là bằng hữu của người Đột Quyết, là chiến hữu, mong muốn ngài có giải thích hợp lí về chuyện rải máu ngựa, bằng không hắn sẽ đến gặp hoàng đế bệ hạ, thỉnh người xử trí ngài...”

Phương Tranh làm như chưa từng xảy ra chuyện gì, cười nói với Đạt Thập Thập: “Hoàng thượng chúng ta rất bận rộn, chút việc nhỏ ấy quý sứ không cần phải đi báo cáo trạng đầu. Triều ta có quy củ xưa nay là thế, ai đến địa giới của kinh thành còn phóng ngựa cuộn cuộn, theo pháp lệnh của triều đình, phải giết ngựa rải máu, mặc kệ là ai cũng đều như nhau, dù là sứ giả của Cốt Đốt Lộc Khả Hãn cũng như các người, ngựa của bọn họ cũng không thể giữ được.”

Lục Hồng Văn cười khỏ đem lời của Phương Tranh phiên dịch cho Đạt Thập Thập, thần sắc của Đạt Thập Thập còn đang phần nộ chợt nghe được “sứ giả của Cốt Đốt Lộc Khả Hãn”, rốt cục cắn răng, sinh sôi nhin xuống. Hắn nhớ tới sứ mạng lần này đến Hoa triều, đối với Mặc Xuyên Khả Hãn mà nói, thống nhất thảo nguyên, hơn xa hai trăm con ngựa đã bị giết chết rất nhiều – thậm chí còn quan trọng hơn tôn nghiêm của bọn họ.

Lớn tiếng quát to vài câu, Đạt Thập Thập xanh mặt, mang theo hai trăm người Đột Quyết đang phần nộ đầy côi lòng, không chút cam nguyện giận dùm dùm đi vào thành.

Phương Tranh hướng bóng lưng Đạt Thập Thập dựng thẳng ngón giữa, sau đó nhìn Phùng Cửu Dao cười nói: “Phùng đại ca, người gọi người rải máu ngựa cùng dựng một tấm bảng ngay quan đạo, bên trên viết vài chữ: “Người Hồ xuống ngựa”, sau đó đặt tại nơi này xem như làm phong cảnh danh thắng.”

Phùng Cửu Dao nén cười gật đầu.

Phương Tranh nói xong vừa cười mỉ mỉ đuổi theo bóng lưng Đạt Thập Thập chạy đi, vừa chạy vừa hô: “Ai nha quý sứ đồng chí, không nên tức giận, con ngựa chạy vượt đèn đỏ sẽ rất nguy hiểm đó, ta cũng là suy nghĩ cho sự an toàn của các người nha...”

105. Chương 106: Gây Xích Mịch

Ngũ phẩm Tấn Kỵ Thường Thị Phương Tranh, vào thời gian nghênh tiếp sứ giả Đột Quyết, không ngờ ở ngay bên ngoài cửa thành làm trò trước mặt quan viên và bách tính, giết ngựa của sứ giả Đột Quyết, đồng thời hạ lệnh quân sĩ rải khô máu của hai trăm con ngựa khắp quan đạo. Tin tức giạt gân này như ôn dịch truyền bá tới từng góc trong kinh thành, khiến cho sóng to gió lớn nổi lên. Làm kẻ khác căng kinh ngạc chính là, không ngờ người Đột Quyết có danh hung tàn thị chiến, sau khi giăng co tại cửa thành, cuối cùng lại không hề động võ.

Chuyện này thúc đẩy ra hai kết quả, một, tên của Phương Tranh truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ, bách tính khắp phố phường đều xem hắn như anh hùng dân tộc, trong lúc nhất thời Phương đại thiêu gia danh tiếng đại chấn, vạn gia sinh phật, bách tính ca tụng. Hai, hơn mười vị ngôn quan trong triều đình suốt đêm thượng tấu, nhất trí là Phương Tranh không để ý đến đại cục quốc gia triều đình, vì muốn tiết hận thù cá nhân, đắc tội “nước bạn”, thỉnh cầu hoàng thượng trị tội.

Triều đình cùng nhân gian bởi vì người tên Phương Tranh này mà một mảnh phân loạn, mà Phương Tranh lại làm như không có việc gì, an bài đoàn người Đạt Thập Thập đến nơi ở, ngày kế tiếp buổi trưa vẫn đứng bên ngoài thành, chờ một đoàn sứ giả của vị Khả Hãn Đột Quyết khác là Cốt Đốt Lộc phái ra.

Lúc này Phương Tranh đã học ngoan, trước tiên sai người tìm hiểu hành trình của sứ giả Đột Quyết, sau khi có người hồi báo đoàn sứ giả cách kinh thành không xa, lúc này mới dẫn Ngụy Thừa Đức, Phùng Cửu Dao cùng ba ngàn quân sĩ đi ra ngoài thành nghênh tiếp.

Ngụy Thừa Đức đứng bên ngoài thành vẫn có vẻ tâm sự nặng nề, thở dài nói: “Phương đại nhân...Hôm nay lời bàn tán trong triều đình đối với người rất bất lợi, người nên cẩn thận.”

Phương Tranh cười tủm tỉm nói: “Ngụy đại nhân muốn nói chuyện ta giết ngựa rải máu? Ha ha, ta nghĩ đây là kiệt tác đặc ý trong cuộc đời ta, dương quốc uy Hoa Triều ta, kích khởi tinh thần cho dân chúng, triều đình hẳn nên ngợi khen cho ta mới phải.”

Ngụy Thừa Đức nói: “Phương đại nhân đem việc này xem quá mức đơn giản, lão phu biết người và Phan thượng thư có oán khích, bọn họ đang chờ bất nhược điểm của người, hôm qua chuyện giết ngựa còn có thể cứu vãn, nhưng vì sao người còn muốn ngay trước mặt sứ giả Đột Quyết lấy máu rải đường? Đây không phải là...Ai! Đây không phải là tự tìm phiền toái cho mình sao?”

Phương Tranh cười lạnh nói: “Ngụy đại nhân, người Đột Quyết nhiều lần xâm lấn biên giới, ở trong cảnh nội Hoa triều ta giết người cướp của, muốn làm gì thì làm, ta chỉ trước mặt làm trò nhục nhã bọn họ một lần mà thôi, thế nào? Triều đình to lớn, vạn võ quan viên hơn trăm người, nhưng lại không có một người dám đắc tội “nước bạn” kiểu như vậy sao? Lẽ nào chúng ta phải quỳ rạp trên mặt đất nghe lệnh chúng mới được gọi là trung thần lương dân? Như vậy, loại trung thần như vậy, không làm cũng được!”

Ngụy Thừa Đức tựa hồ như bị khơi dậy tâm huyết, nghe vậy cười dài nói: “Phương đại nhân nói đúng, hà tất để ý tới đám yêu ma quỷ quái trong triều đình! Phương đại nhân còn trẻ tuổi mà đã có cốt khí cao như núi, lão phu bất tài, nguyện cùng người sánh vai!” Nói xong ôm đồm tay Phương Tranh, dùng sức siết chặt.

Phùng Cừu Dao cũng bỏ thêm một tay tiến đến, khóc khóc nói: “Còn có ta.”

Phương Tranh nhìn ba tay chồng lên nhau, kìm lòng không được rung mình một cái, nhanh rút tay về, chà xát cánh tay nổi da gà, bất mãn nói: “Ai, người cổ đại các người có mao bệnh gì vậy? Nói chuyện là được rồi, tự dưng không việc gì lại kéo tay người khác làm chi?”

“...”

“.....”

Phương Tranh bọn họ đợi không bao lâu, một đoàn sứ giả khác của Đột Quyết đã đến.

Bọn họ chỉ có hơn một trăm người, cũng đều cưỡi ngựa, nhưng không nhanh, đợi khi bọn họ đi tới quan đạo được rải máu ngựa hôm qua, một lão nhân nhìn thấy bên đường có một tấm bảng gỗ thật bất mắt, mặt trên viết: “Người Hồ xuống ngựa” bốn chữ lớn.

Lão nhân ngậy người, dừng ngựa lại, tỉ mỉ nhìn chằm chằm quan đạo màu đỏ còn bốc mùi tanh, như có đăm chiêu. Sau đó không tiếng động cười cười, thần thái tự nhiên xoay người xuống ngựa, một trăm người Đột Quyết phía sau thấy lão nhân xuống ngựa, không nói hai lời, cũng đồng loạt cùng xuống ngựa đi theo phía sau lão nhân nắm cương ngựa hướng đám người Phương Tranh đi tới.

Phương Tranh nhin không được nhú nhú mày, nói khe với Ngụy Thừa Đức và Phùng Cừu Dao: “Lão già kia không đơn giản...” Nhìn thấy Ngụy Thừa Đức bất mãn trừng mắt nhìn hắn, Phương Tranh vội vàng sửa lời nói: “Vị đạo nhân kia không đơn giản, cùng hắn đàm phán chúng ta cần phải khởi lên toàn bộ tinh thần, bằng không sẽ bị thâm hụt vốn liếng.”

Vừa mới dứt lời, lão nhân đã suất lĩnh đoàn người Đột Quyết đi tới trước mặt bọn họ.

Phương Tranh vẻ mặt tươi cười, tiến ra đón mím cười nói: “A! Hoan nghênh hoan nghênh! Quý sứ một đường khổ cực, ăn gì chưa? Còn chưa ăn phải không? Chúng ta tiến hành ăn chút...Lục đại nhân, Lục Hồng Văn! Kháo, người này chạy đi đâu? Ai phiên dịch cho ta đây?”

Ai biết lão nhân lại mím cười, dùng tiếng Hán lưu loát nói: “Làm phiền đại nhân chờ đợi, chúng ta một đường đến đây, còn chưa ăn cơm...”

Phương Tranh cười nói: “Đi! Chúng ta đến Yên Nguyệt Lâu, ta mời khách...Di? Người biết nói tiếng Hán?”

Lão nhân mím cười nói: “Lão phu lúc trẻ tuổi từng du học tại quý quốc, đọc sách, đối với văn hóa vùng Trung Nguyên rất kính ngưỡng, nên đối với tiếng Hán cũng lược thông.”

Phương Tranh vui vẻ nói: “Vây quá tốt, giữa chúng ta thiếu phiên dịch, câu thông cũng thuận tiện hơn.”

Vì vậy Phương Tranh giới thiệu Ngụy Thừa Đức cùng Phùng Cừu Dao cho lão nhân nhận thức, sau khi giới thiệu lẫn nhau, Phương Tranh mới biết được, vị lão nhân này lại lịch không nhỏ, thân phận của hắn chính là quốc sư Đột Quyết, tên là Mặc Cúc Liên (chữ Cúc nhưng mình đổi lại là Cúc cho dễ nghe), là bang trợ mà Cốt Đốt Lộc Khả Hãn nể trọng nhất,, địa vị của hắn gần với Khả Hãn, ở trong các bộ lạc Đột Quyết được hưởng uy vọng rất cao.

Đầu óc Phương Tranh liên tục xoay chuyển, Cốt Đốt Lộc ngay cả thủ hạ thân tín mưu trí nhất cũng phải ra, đủ thấy lần này hắn coi trọng việc đàm phán đến thế nào, có thể khẳng định, điểm mấu chốt của bọn họ sẽ ép tới mức rất thấp, đến lúc đó thiếu gia ta sẽ làm sư tử há to mồm một phen, phải đòi mấy trăm hay hơn một ngàn vạn lượng bạc, chỉ sợ cũng không phải là điều không có khả năng.

Phương Tranh cười, đưa tay ý mời, cùng Mặc Cúc Liên sánh vai vào thành, toàn bộ quá trình nghênh tiếp hai bên phi thường hòa thuận thân thiết, dường như lão bằng hữu nhiều năm gặp mặt, biểu hiện xem ra dù là thân huynh đệ gặp mặt nhau bất quá cũng chỉ là như vậy.

Phương Tranh và Mặc Cúc Liên vừa đi vừa hàn huyên, Mặc Cúc Liên do dự một chút, rốt cục nhin không được mở miệng hỏi: “Phương đại nhân, lão phu vừa nhìn thấy bên quan đạo có một tấm bảng, cái này...”

Phương Tranh giả vờ suy nghĩ một chút, chợt nói: “Nga...người nói cái đó sao, ai! Quốc sư ngàn vạn lần đừng hiểu lầm, chúng ta không hề kì thị chủng tộc gì cả, nói đến ta thật bất bình cho ngài, ngài nói, các người đều là người Đột Quyết, nhưng sao tổ chất lại hơn kém nhau lớn đến như vậy chứ?”

Phương Tranh đem chuyện hôm qua thêm mắm thêm muối kể lại một lần, cuối cùng hắn nói: “Quốc sư, Đạt Thập Thập thật sự là hơi quá đáng, sau khi hắn xông họa, còn muốn nói dối, nói hắn là sứ giả do Cốt Đốt Lộc Khả Hãn phái ra. Ta vừa nghĩ, không đúng nha, Cốt Đốt Lộc Khả Hãn có tiếng là người tư văn nho nhã, lễ độ hiểu biết, sứ giả do hắn phái ra, khẳng định sẽ không kiêu ngạo ương ngạnh như Đạt Thập Thập...”

Phương Tranh thấy Mặc Cúc Liên chỉ mỉm cười nghe, không nói một lời, trong mắt mang theo vẻ không tin, Phương Tranh nghĩ thầm, lão nhân này không hề ngu ngốc, muốn lừa dối hắn cũng có độ khó, nói thật thì phải hòa lẫn chút lời nói dối bên trong mới có khả năng hi vọng thành công.

Vì vậy Phương Tranh nói tiếp: “Nói đến công phu nhẫn nại của Đạt Thập Thập xác thực không tệ, hôm qua ta sai người giết ngựa của bọn họ, còn làm trò phóng máu ngựa ngay trước mặt bọn họ, Đạt Thập Thập cũng tu dưỡng rất tốt, ha ha cười, nói gì mà lấy đức thu phục người, hắn nghĩ ta muốn giết ngựa của hắn không sao, mặc kệ cứ giết, giết đến khi nào ta phục mới thôi...”

Mặc Cúc Liên nghe nói như thế thần sắc rất cục có biến hóa, hắn do dự nói: “Đạt Thập Thập lão phu có biết, hắn là nhân sĩ trí dũng song toàn dưới trướng Mặc Xuyên, tính tình cương liệt táo bạo, làm sao có khả năng mặc cho người giết ngựa của hắn?”

Phương Tranh cười nói: “Vậy thì ta cũng không biết, dù sao lúc đó hắn nói với ta, chiến sĩ dưới trướng Mặc Xuyên Khả Hãn, lòng dạ rộng rãi như thảo nguyên, lại giống như điều hâu gì gì đó, tuyệt không giống như Cốt Đốt Lộc Khả Hãn bụng dạ hẹp hòi, tính toán chi li, còn nói theo bọn họ kết minh là lựa chọn tốt nhất của Hoa Triều ta, tựa như chim điều hâu tuyển chọn trời xanh, bò dê tuyển bãi cỏ xanh tốt...vân vân... Người Đột Quyết các người tử dụ quá nhiều, ta nghe không hiểu bao nhiêu, đại khái là ý tứ này thôi.”

Mặc Cúc Liên nghe vậy trong mắt hiện lên một tia lệ sắc, con ngươi co rút lại, nhưng giọng nói vẫn bình thường: “Hắn nói thật như vậy?”

Phương Tranh gật đầu nói: “Ta lừa ngươi để làm chi? Hôm qua chúng ta có nhiều người có mặt, đều đã từng thấy, chính tai nghe được, ai, quốc sư, chúng ta vừa gặp như đã quen lâu, lời nói của người ngoài như ta ngươi cũng không thích nghe, nghe nói hai vị Khả Hãn đều là thân huynh đệ, vì một chút gia sản, có cần phải huyên não đến như vậy hay không? Người một nhà hòa thuận mới tốt, hiện tại kết thù, huyên não đến mọi người đều bất an – người không biết hôm qua Đạt Thập Thập chửi mắng Cốt Đốt Lộc Khả Hãn, chửi đến thật khó nghe, người ngoài như ta còn nghe không nổi nữa...”

Phương Tranh đang huy tay dùng võ miệng bưng bưng gây xích mích ly gián, Mặc Cúc Liên bỗng nhiên từ trong miệng phun ra hai chữ: “Thất phu!”

Phương Tranh ngẩn người: “Cái gì?”

Mặc Cúc Liên phục hồi tinh thần lại, vội vàng tạ lỗi: “Xin lỗi, Phương đại nhân, lão phu không phải mắng ngươi, chỉ là mắng Đạt Thập Thập, ngày trước khi hắn còn ở dưới trướng Cốt Đốt Lộc Khả Hãn thì ôn thuận như một con cừu nhu thuận, lại không nghĩ rằng, nguyên lai hắn lại là một con sói không thuần dưỡng.”

Phương Tranh thoáng thở phào nhẹ nhõm, tiêu hao nhiều nước bọt như vậy, rốt cục đạt được một chút hiệu quả.

Đương nhiên, Phương đại thiếu gia không có một đồng trong người thì làm sao có khả năng thỉnh quốc sư ăn cơm, sau khi dàn xếp xong cho bọn họ, Phương Tranh liền dẫn Ngụy Thừa Đức và Phùng Cừu Dao hướng quốc sư cáo từ rời đi.

Ngụy lão đầu vừa đi vừa nói: “Phương đại nhân, lúc nào đàm phán, ngươi có quyết định chưa?”

Phương Tranh cười nói: “Ngụy đại nhân, ngài đừng nóng vội, để cho hai phe bọn họ ở kinh thành thêm vài ngày, chơi cho thống khoái, uống rượu, khiêu vũ, gọi nữ nhân, bọn họ muốn làm gì thì cứ cho họ làm, ha ha, còn chúng ta, cứ trải qua ngày tháng của chính mình, đừng làm lỡ chuyện.”

Ngụy lão đầu vội la lên: “Phương đại nhân, người cứ như vậy bỏ lại bọn họ trong dịch quán chẳng quan tâm cũng không phải là chuyện tốt nha.”

Phương Tranh cười nói: “Yên tâm đi, người Đột Quyết càng sốt ruột hơn chúng ta, lửa đã đốt tới mông bọn họ, bọn họ làm gì còn tâm tư sống phóng túng? Chúng ta cứ an tâm chờ xem, không quá hai ngày, bọn họ sẽ cầu chúng ta đàm phán thôi.”

Nói xong Phương Tranh hướng Ngụy Thừa Đức trừng mắt: “Có muốn đánh cuộc hay không?”

Ngụy Thừa Đức cười khổ nói: “Hoàng thượng phái người tới đàm phán, thật đúng là tuyển đúng người, lão phu bội phục...”

Phương Tranh cười thầm: “Người cổ đại các ngươi khẳng định không hiểu vì sao có câu là tâm lý học đàm phán, vì sao gọi là công địch trước tiên phải công tâm, đây cũng giống như học vấn khi tán gái, càng vội vàng lại càng khó khăn...”

106. Chương 107: Chia Hoa Hồng

Dẫn hai đám người Đột Quyết ném ở dịch quán, để cho quan Lễ Bộ phụ trách tiếp đãi sứ giả, Phương đại thiếu gia thân nhiên phủi mông bỏ đi.

Những ngày gần đây cuộc sống thường ngày của Phương đại thiếu gia cũng không ổn định cho lắm, tục ngữ nói “một quan tiền cũng có thể bức từ anh hùng hảo hán”, chuyện tình khiến cho nam nhân không thấy thoải mái, hơn phân nửa có liên quan đến chuyện tiền bạc.

Thật vậy, hiện giờ Phương đại thiếu gia đúng là con người khổn khổ, ngày mới làm quan liền thu nhận bạc hối lộ, nhưng hần nhất thời ầm đầu đưa cho Phùng Cừu Dao, thái tử dâng lễ vật một trăm vạn lượng thì còn đang nằm ở nhà, số tiền này quả thật nóng bỏng tay, Phương Tranh không dám động. Thật ra Ngô công tử cũng mới trả lại hần hai vạn lượng bạc, tuy nhiên Phương Tranh lại đẩy ngược về cho hần, để cho hần dùng tiền làm vốn đi quan hệ ngoại giao...

Phương Tranh nặng nề thở dài, bản thân mình có phải đã quá mức vô tư lự rồi hay không? Bạc nằm trong tay còn không dám tiêu, đem đi tặng người, chuyện này không giống tính cách của ta nha, rõ ràng làm tham quan, phút cuối cùng lại trở thành quan liêm, chuyện này thật đáng châm chọc.

Phương đại thiếu gia vừa đi vừa oán hận nghĩ thầm, chẳng cho tới khi đến Ngọc Như Trai tại thành bắc.

Lần này là hần lai giả bất thiện, hần đến đòi bạc. Ngọc Như Trai đã khai trương nhiều ngày qua, một đại cổ đông như hần, còn chưa được chia một phần hoa hồng nào a, hiện giờ đang trong cơn buồn ngủ mà gặp chiếu manh, Phương Tranh vô tình nghĩ đến Ngọc Như Trai, nghĩ đến Ngọc Như Trai liền nhớ đến bạc, nhớ đến bạc lại nghĩ đến Phượng tỷ...cùng chiếc yếm nhỏ của nàng...

Một bước nhảy thẳng vào đại môn, trong tiệm sinh ý hưng thịnh giống như thường ngày, Phượng tỷ đang đứng sau quầy bận rộn thúc giục tiểu nhị.

“Uy, hôm nay sinh ý không sai nha, lão bản nương, chúc mừng phát tài.” Phương Tranh cảm thấy vô cùng vui vẻ, sinh ý càng tốt, chứng minh thiếu gia ta lại càng có nhiều bạc, đó chính là hảo sự a.

Phượng tỷ ngẩng đầu lên nhìn thấy Phương Tranh, sắc mặt chợt lộ ra một tia tiếu ý, ngay tức thì hất hàm cười nói: “Bốn điểm không tiếp khách nam, thỉnh vị công tử này đi ra ngoài cho.”

Phương Tranh nháy mắt cười: “Ta cũng không phải khách nhân, người là lão bản nương, ta cũng là lão bản nha, người chớ quên vậy? Lại nói nơi này cũng không phải ni cô am, dựa vào điều gì mà không cho phép nam nhân tiến vào?”

Rất cuộc Phượng tỷ cũng bật tiếng cười hì hì, đi từ trong quầy ra, hung hăng cầu véo Phương Tranh một phen: “Dựa vào người đã chiếm tiện nghi của ta! Mau đi, đừng ở chỗ này, một đại nam nhân ở đây thật sự không được thuận tiện cho lắm.”

Nói dứt lời, Phượng tỷ liền kéo Phương Tranh đi về phía hậu viện, Phương Tranh bị Phượng tỷ kéo lảo đảo cả người, vừa đi vừa giãy nảy lên nói: “Có chuyện gì mà không tiện, ta cảm thấy nhất cử lưỡng tiện nha, bao nhiêu mỹ nữ còn đang ngắm nhìn bốn thiếu gia a...”

Phương Tranh một bên vừa đi giật lùi, một bên hưng phấn hướng về phía các vị nữ khách hàng trong tiệm, vẫy tay: “Chào mọi người! Mọi người mua nhiều một chút, về nhà trang điểm xinh đẹp hơn một chút lại đến cho ta ngắm nha, tục ngữ nói “nữ vi duyệt kĩ giả dung”* mà...” (Người con gái đẹp vì người mình yêu)

“Tìm chết sao? Còn không đi mau!” Phượng tỷ giận dữ cấu véo hấn, hai người ở trong ánh mắt e lệ cùng ngạc nhiên của các nữ khách hàng mà đi vào hậu viện.

Phương Tranh một chút cũng không có tính mình là ngoại nhân, vừa vào trong hậu viện liền muốn chui vào sương phòng của Phượng tỷ. Phượng tỷ nóng nảy, ngăn hấn lại một phen, nói: “Người muốn gì trò gì?”

Phương Tranh dáo dác đảo mắt liếc vào trong sương phòng một cái: “...Ta đi vào uống miếng nước, người thực không có một chút hiếu khách nào cả, thiếu gia ta đến đây mà lại để cho ta đứng ngoài phơi nắng? Còn nói là lão bản nữa đâu, hà cớ gì đây!”

Phượng tỷ mím chặt môi, xấu hổ đỏ mặt, nói: “Không được, trong đó là sương phòng ta ở, người không được đi vào!”

Phương Tranh khinh thường “hắc hắc” một tiếng: “Còn tưởng hiếm lạ lắm...”

Thừa dịp Phượng tỷ thả lỏng cảnh giác, trong nháy mắt Phương Tranh linh hoạt thoăn thoắt giống như tiểu hầu nhi, xoay người lao vào bên trong sương phòng.

Phượng tỷ cả kinh, hoa dung thất sắc, kêu lớn: “Nha! Người đi chết đi!”

Trong sương phòng truyền ra một tiếng than thở của Phương đại thiếu gia: “Oa! Phượng tỷ! Đạo này phẩm vị có chút biến hóa nha, chiếc yếm nhỏ màu đỏ đổi thành màu hồng rồi! Ân, quả nhiên có chút súc tích hướng nội, bất quá ta thích...Ai da, không cho phép đánh người...”

Vượt lại những sợi tóc mai đang bị tán loạn, Phượng tỷ trừng mắt nhìn Phương Tranh: “Từ ngày bước chân ra khỏi thiên lao đã lâu như vậy, cũng không ngó ngang gì đến cửa hàng, ta dùng một mồi lửa đốt sạch quán này khẳng định người cũng không biết.”

Phương Tranh buông tay cười nói: “Bận thôi...Quốc thuế dân sinh, thuế má, sông ngòi, binh sĩ quân doanh, nông điền, loại nào cũng phải quan tâm, thật sự là không có thời gian rảnh để tới a...Mấy ngày hôm nay lại bị điều đến bộ ngoại giao để đàm phán, triều đình một ngày cũng không thể...thiếu ta được!”

Phượng tỷ nhin cười nói: “Phi! Đừng tưởng rằng ta không biết, người chỉ là một cái ngu phẩm Tán quan mà thôi, mỗi ngày đều chơi bởi lêu lổng, hoàng thượng chứng kiến người rảnh rỗi mà có được bổng lộc triều đình, không còn biện pháp nào khác lúc này mới phái người đi đàm phán với người Đột Quyết, kết quả bị người khen ngược, vừa gặp mặt đã lôi ngựa của người ta mang ra chém...”

Phương Tranh không cao hứng: “Uy, lời này bốn thiếu gia không thích nghe a, mọi người đều nói ta là bậc anh hùng dân tộc, như thế nào vào miệng của người lại là một tiểu tử hỗn trướng?” Nói xong hấn ngạo nghề tiếp lời: “Làm trò giết ngựa rải máu trước mặt người Đột Quyết, nhưng bọn chúng lại không có biện pháp nào phản kích, thử tự vấn lương tâm hỏi một câu, người nào trong Hoa triều có thể làm được như bốn thiếu gia?”

Phượng tỷ cười nói: “Coi như cũng chỉ một mình người có thể, hôm nay anh hùng dân tộc bớt chút thời gian đi tới tiểu tiệm, có điều gì muốn chỉ giáo hay sao?”

Phương Tranh cợt nhả: “Ta tới thăm người một chút thôi, đã lâu như vậy rồi mà hai chúng ta không gặp mặt, thường nhớ đến người...”

Đôi mắt đẹp của Phượng tỷ hiện lên một tia sáng kì dị: “Thật sao?”

Phương Tranh gật đầu: “Đương nhiên là sự thật, chuyện này so với vàng bạc còn muốn thật hơn, ta đối với Phượng tỷ không chỉ ngưỡng mộ một hai ngày, mà thực sự ngày nhớ đêm mong, cuộc sống thường ngày khó

có thể bình an, phong tư vũ mị của Phương tỹ đã thâm căn cố đế ở trong lòng của ta như gốc cây đại thụ, thánh khiết giống như Quan Âm ngồi trên đài sen...”

Phương tỹ biểu tình ngưng ngừng, đang định mở miệng, nào ngờ Phương đại thiếu gia đổi giọng, nói tiếp: “...Khụ khụ, thuận tiện còn có một chuyện, ta đến lấy ít bạc...”

Giống như đang ngồi cạnh bếp lửa bị người ta đổ một chậu nước lạnh lên đầu, sắc mặt của Phương tỹ biến chuyển mấy lần, cuối cùng nghiêm nghị, biểu tình lạnh lùng cứng rắn, nói: “Muốn gây khó dễ cho người khác, người cũng không cần phải dặt nhiều chần chệm như vậy, nói nửa ngày hóa ra đến đây là muốn đòi bạc.”

Phương Tranh lẳng lặng cười: “Đương nhiên, một phần cũng là nhờ người, ta mới tự thân mò đến đây nha, bằng không trực tiếp phải hạ nhân tới là được rồi...Phương tỹ, hắc hắc, sinh ý của tiệm không sai nha...”

Phương tỹ lạnh lùng nói: “Sinh ý đúng thật không sai, nhưng người muốn bạc, chỉ hai chữ thôi: Không có!”

Phương Tranh cứng người, chậm rãi hỏi: “Tại sao?”

Không tại sao cả, dù sao cũng là không có.” Phương tỹ vũ mị lườm hắc một cái, ngẩng đầu nhìn trời, bộ dạng tựa như “Người có thể làm khó dễ được ta sao?”

Ngẩn người trong giây lát, bỗng nhiên Phương Tranh nhảy dựng lên, hốt hốt nói: “Người người người...Ta là đại cổ đông của cửa hàng này, hai người chúng ta đã ký hợp đồng! Người định độc chiếm sao? Ta ta ta...” Nhìn chung quanh một vòng, Phương Tranh cắn răng một cái, bi phẫn nói: “Ta liều mạng với người!”

Phương tỹ hung hăng trừng mắt nhìn hắc, quát lớn: “Ngồi xuống! Người la cho cả làng cả nước biết, không sợ mất mặt sao?”

Dứt lời Phương tỹ đi vào sương phòng cầm theo một quyển sách ra, chỉ vào những hạng mục giải thích: “Khai trương được gần hai tháng, mỗi ngày đại khái chỉ một trăm lượng bạc tiền phí tổn, một tháng khoảng hai ngàn lượng, còn lợi tức nha, tổng cộng tiền lãi hàng tháng được tám vạn lượng bạc, hì hì...”

Phương Tranh nghe vậy không quản bản thân đang tức giận, ngạc nhiên tròn mắt, nói: “Tám vạn lượng? Ta kháo! Bộ người mở hắc điểm sao? Kiềm thêm chút giặt tiền?”

Phương tỹ hân hoan đáp: “Chuyện này còn phải cảm tạ Trường Bình công chúa điện hạ nữa, nàng ta giúp chúng ta lôi kéo không ít thượng khách, hiện tại sản phẩm của Ngọc Như Trai có thể nói là đã vang danh trong nhà các vương công quý tộc kinh thành, nhóm gia quyến của các đại thần trong triều cũng mua hơn một ngàn lượng tiền son phấn, ánh mắt vẫn còn si mê...”

Phương Tranh cao hứng khê duỗi tay: “Như thế vậy mà còn nói không có tiền, mau lấy bạc! Ta muốn chia hoa hồng.”

Phương tỹ lườm hắc một cái, sắc giọng: “Đừng nóng vội nha, người ta còn chưa nói hết lời đâu, bạc thì đúng thật là có, nhưng nửa tháng trước ta đã nhìn trúng một cửa hàng tại phía tây thành...”

Phương Tranh choáng váng đầu óc một trận: “Người...người lại nhìn trúng cửa hàng sao?”

Phương tỹ cao hứng gật đầu nói: “Đúng vậy, vị trí mặt tiền của cửa hàng đó rất không tồi, hơn nữa gần bến sông Tần Hoài, điểm chủ hét giá cũng không cao bao nhiêu, vừa đúng tám vạn lượng bạc...”

Phương Tranh buồn rười rượi nói: “Phương tỹ, người tính mở nhiều cửa hàng phân nhánh như vậy, rốt cuộc muốn làm gì hử? Hiện tại, số bạc mà chúng ta kiếm được cũng đủ để ăn sung mặc sướng hai đời, giữ nhiều bạc cũng đâu có ích lợi gì...”

Phương tỹ u oán liếc mắt nhìn Phương Tranh, cả giận nói: “Ta chỉ là một quả phụ, không còn cái lại không có phu quân, nào có thể nhờ cậy vào ai, chỉ còn cách chuẩn bị cho mình nhiều bạc hơn một chút, chính mình thuê người chăm sóc phụng dưỡng mình trước lúc lâm chung.”

Phương Tranh bắt đắc dĩ nói: “Cái này cũng không liên quan, đâu cần mở nhiều cửa hàng phân nhánh như vậy a. Phương tỹ, hiện giờ trong người ta quả thực không còn đồng nào, tình trạng so với người còn thảm hơn rất nhiều, người chia cho ta một chút hoa hồng, bằng không lão tử ngày hôm nay có hi sinh ở đây cũng không bỏ qua.”

Phượng tỷ xảo tiểu lắc đầu: “trước khi mở cửa hàng chúng ta đã bàn bạc qua, nếu Ngọc Như Trai lại mở thêm chi nhánh, nhất định người cũng phải bỏ thêm bạc nhập vào cổ phần. Cho nên, tiền hoa hồng của người cũng vừa đủ để bổ sung khoản đó, Phượng đại thiếu gia, ngài đi nơi khác ngắm lại triệt để đi, còn tiền hoa hồng tại cửa hàng này, một phen bạc cũng không cấp cho người.”

Phượng Tranh nói hết lời, nước miếng cũng đều bắn tung tóe, nhưng Phượng tỷ một mực không đáp ứng, cuối cùng xuất phát từ lập trường đối tác làm ăn lâu dài, đồng cảm cho hân mướn ba mươi lượng bạc, còn bắt hân phải viết phiếu nợ...

Phượng Tranh đáng thương nhìn ba mươi lượng bạc trắng trong tay, cảm giác tựa như khóc không ra nước mắt, u oán trừng mắt nhìn Phượng tỷ. Phượng tỷ đồng tình vỗ bả vai của hân: “Tiêu pha có chừng mực một chút, vừa hàng phen nhánh thứ hai của chúng ta cũng chuẩn bị khai trương rồi...”

Phượng Tranh dùng ánh mắt tràn ngập hi vọng nhìn nàng: “Khi đó, không phải ta sẽ được chia tiền hoa hồng hay sao?”

Phượng tỷ cười khanh khách lắc đầu: “Không được, ta còn phải tìm địa điểm, chúng ta lại mở thêm cửa hàng phen nhánh thứ ba...”

“.....”

Phượng tỷ tiến đưa Phượng đại thiếu gia mặt mày ủ dột ra ngoài cửa tiệm, Phượng Tranh bộ dáng đáng thương quay đầu lại, đang định mặc cả cùng Phượng tỷ thêm một lúc, đã chứng kiến Tiểu Ngũ chạy như xe cứu hỏa trên đường cái, thở hồng hộc nói: “Thiếu...thiếu gia, không được rồi! Phùng tướng quân phái người đến phủ truyền tin, muốn ngài mau chóng đến dịch quán một chuyến...”

Phượng Tranh vỗ trán rên rỉ: “Hai đám người Đột Quyết lại có chuyện gì sao?”

Tiểu Ngũ hỗn hển đáp: “Nghe nói bọn chúng đánh nhau rồi.”

Phượng Tranh nói: “Không biết quan Lễ Bộ làm ăn như thế nào nữa? Có bọn họ đứng nhìn một bên, hơn nữa hai bên đánh nhau xong rồi cũng sẽ dừng tay, chuyện này không liên quan đến chúng ta.”

Tiểu Ngũ chậm chạp: “...Dạ, thiếu gia! Vậy ngài có muốn đi xem hay không?”

Phượng Tranh nhàn nhã, móc quạt ra phe phẩy nói: “Đi, đương nhiên muốn đi, bất quá chuyện này cũng không cần phải vội vàng, người Đột Quyết đánh nhau cũng là chuyện cơm bữa nhà, chính bọn chúng còn đang đấu tranh nội bộ nữa kìa, chúng ta gấp cái gì... Đúng rồi, tại sao bọn chúng lại đánh nhau hả?”

Tiểu Ngũ hoài niệm nói: “Dường như nghe người truyền tin nói là dịch quán bị phóng hỏa, hai đám người Đột Quyết đều nói là đối phương chủ mưu đốt, cho nên đã đánh nhau...”

Phượng Tranh ngăn người: “Dịch quán bị...phóng hỏa...!”

Ngay tức khắc, Phượng Tranh giống như mèo bị giẫm phải đuôi, nhảy dựng lên: “Dịch quán bị người ta phóng hỏa? Ta kháo! Người...tại sao không nói sớm?” Dứt lời, Phượng Tranh vén áo quần ngang hông, vội vàng phóng nước kiệu mà đi.

107. Chương 108: Phóng Hỏa Giá Họa

Khi Phượng Tranh chạy tới dịch quán thì thể lửa đã được dập tắt, bất quá dù đã dập cũng không sao, bởi vì những cái cần đốt trên cơ bản đã đốt xong, chỉ còn lại một mảnh thê lương đổ nát còn bốc lên khói xanh, trong không khí phiêu tán mùi khét nồng nặc.

Phượng Tranh vội vàng đi ra phía trước, nhìn thấy hai phe người Đột Quyết vẫn còn hoàn hảo, không có tổn thương gì, dù bị đốt ngộp rất chật vật, nhưng hai phe vẫn cầm loan đao trợn mắt giằng co trong dịch quán, các quan viên Lễ Bộ đang ở một bên liên tục xoa tay giậm chân, gấp đến mức không biết làm sao.

Trong lòng Phượng Tranh lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, sự chết sống của bọn họ Phượng Tranh thật ra cũng không quan tâm, chỉ sợ họ chết thì hoàng thượng sẽ không tha cho hân.

“Ai nha, hai vị quý sứ, hôm nay trời nóng như vậy, các người có muốn sưởi ấm cũng không cần đốt cháy nhà nha, cháy hỏng phải bồi thường tiền đó.” Phương Tranh vừa đến liền đem trách nhiệm đổ lên đám người Đột Quyết.

Quốc sư Đột Quyết Mặc Cúc Liên bị đốt trọi một mảng tóc, lớp da cũng bị phỏng vài chỗ, gương mặt bị đốt đen kịt, nói: “Phương đại nhân, lão phu hướng chân thần của thảo nguyên mà thề, việc này không phải do thủ hạ của lão phu gây nên!”

Lúc này từ đối diện chạy ra một người Đột Quyết ngăm đen, hướng Phương Tranh một trận chít chít oa oa loạn rống.

Phương Tranh lại càng hoảng sợ: “Người là người phương nào?”

Người Đột Quyết lại tiếp tục chít chít oa oa...

Phương Tranh không nhịn được nói: “Người yên tĩnh một chút, ta nghe không hiểu...Lục đại nhân, Lục Hồng Văn! Người chết ở đâu rồi?”

Lục Hồng Văn lão đảo từ bên cạnh lao tới, cười nói: “Phương đại nhân, ta ở chỗ này.”

Phương Tranh chỉ người Đột Quyết ngăm đen kia hỏi: “Đi hỏi hắn, con quỷ đen này là ai.”

Lục Hồng Văn ngạc nhiên nói: “Phương đại nhân, nhanh như vậy mà ngài đã không nhận ra hắn sao? Hắn là Đạt Thập Thập, sứ giả do Mặc Xuyên Khả Hãn phái tới.”

Phương Tranh kinh ngạc mở to hai mắt nhìn: “Oa! Nguyên lai là Đạt huynh! Một ngày không gặp, Đạt huynh không ngờ anh tuần hơn rất nhiều, quả nhiên là nghe danh không bằng gặp mặt.”

Lục Hồng Văn nhanh miệng đứng một bên phiên dịch.

Đạt Thập Thập giống như một con vịt trong phim hoạt hình bị lựu đạn tạc nổ toàn thân còn bốc khói, nghiêm mặt quay lại chỉ Mặc Cúc Liên, lớn tiếng hò hét, có vẻ rất là phẫn nộ.

Lục Hồng Văn nói: “Hắn nói phòng của hắn nhất định bị Mặc Cúc Liên phái người đốt, hắn nói Mặc Cúc Liên giống như một con rắn gian xảo thâm độc, trốn trong chỗ tối rình rập cắn người một ngụm, người dễ tiện như vậy, chân thần nhất định sẽ nghiêm phạt hắn...”

Mặc Cúc Liên tức giận đến bộ râu mép cũng run run, bô bô chửi lại Đạt Thập Thập.

Phương Tranh vuốt cằm suy nghĩ, chuyện này thật là kì quặc, lẽ ra Mặc Cúc Liên là quốc sư Đột Quyết, mưu trí hơn người, vừa đến kinh thành liền sai người phóng lửa đốt nhà, với chỉ số thông minh của hắn lẽ ra không nên làm cái chuyện ngu xuẩn này.

Phương Tranh quay đầu hỏi Lục Hồng Văn: “Mấy quan viên Lễ Bộ các người lúc đó đều ở đây sao? Chuyện gì xảy ra?”

Lục Hồng Văn cười khổ nói: “Có thể khẳng định, phòng ở bị người phóng hỏa vào giờ Ngọ, chúng ta đều đang ở trong phòng ngủ, bỗng nhiên nghe được tiếng rống giận dữ ở dãy phòng của Đạt Thập Thập sư đoàn, chúng ta chạy tới vừa nhìn, chỉ thấy nóc phòng của họ bốc cháy, hơn nữa còn bị người bỏ thêm chất dẫn cháy, nên thể lửa lập tức trở nên rất lớn, mà cửa phòng Đạt Thập Thập lại bị người ta bốp ổng khóa lớn bên ngoài...”

Phương Tranh ngạc nhiên liếc mắt nhìn Đạt Thập Thập, nghĩ thầm tiểu tử này vận khí thật xui xẻo a, người phóng hỏa rõ ràng là muốn hắn chết cháy, muốn chạy cũng không chạy được, xem ra nhân phẩm của Đạt Thập Thập rất có vấn đề. Tao ngộ bị thảm như vậy, thảo nào hiện tại hắn tức giận đến mức như thế.

Chỉ chỉ Mặc Cúc Liên đang bị đốt thành một miếng thịt bò chín hết tám phần, Phương Tranh hỏi: “Đạt Thập Thập bị đốt, còn bọn họ xảy ra chuyện gì? Phòng của họ cũng bị đốt luôn sao?”

Lục Hồng Văn xoa mồ hôi nói: “Đúng vậy, phòng của Đạt Thập Thập vừa cháy không bao lâu, mọi người đang ba chân bốn cẳng lo chữa cháy cứu người, lại nghe bên dãy phòng của quốc sư Đột Quyết cũng truyền đến tiếng rống giận dữ, chúng ta lại chạy tới nhìn, phòng ở của quốc sư bọn họ cũng cháy luôn, hơn nữa thể lửa cực nhanh, hầu như lập tức đốt cháy toàn bộ...”

Phương Tranh lại ngạc nhiên: “Khoan đã! Cửa phòng của Đạt Thập Thập bị khóa chưa mở, các người liền ném hấn một bên, chạy đến chỗ quốc sư Đột Quyết?”

Lục Hồng Văn xấu hổ cười: “Tình huống lúc đó thật sự vô cùng rối loạn, chúng ta chỉ có mấy viên quan cùng đi, lo được đầu này không lo được đầu kia, đây đúng là không có biện pháp...”

Phương Tranh đồng tình liếc mắt nhìn Đạt Thập Thập, người này thật đáng thương, ai kêu hấn ở ngoài thành phóng ngựa cuồn cuộn, quan viên Lễ Bộ ném hấn qua một bên chạy đi cứu quốc sư Đột Quyết, hơn phân nửa là do Đạt Thập Thập không được lòng người, thay đổi là Phương Tranh ở đây, phỏng chừng cũng sẽ làm như vậy...

“Sau đó hạ quan nhìn thấy tình thế không ổn, liền nhanh chóng kêu quân sĩ bên ngoài chạy vào, lúc này mới cứu được sứ đoàn Đột Quyết ra ngoài, nhưng toàn bộ phòng ở đã bị cháy sạch sẽ.”

Phương Tranh gật đầu, hấn đã hiểu rõ, việc này khẳng định là không phải người Đột Quyết làm, người Đột Quyết đâu có ngu ngốc như vậy, tự mình tìm lấy phiền phức, hơn phân nửa là người của Hoa triều làm. Đây là bọn họ muốn giả họa cho chính mình, nếu sứ giả Đột Quyết bị chết cháy, ai có trách nhiệm lớn nhất? Đương nhiên chính là Phương đại thiếu gia.

Kì quái chính là, nếu muốn phóng hỏa vì sao không đợi đến lúc buổi tối nhân lúc mọi người ngủ say thì phóng hỏa, lại đi tuyển chọn vào ban ngày?

Nghĩ thì nghĩ, Phương Tranh đương nhiên không ngốc tới mức chạy tới trước mặt người Đột Quyết thừa nhận là người Hoa triều phóng hỏa, lời này nói ra sẽ cực kì bất lợi cho việc đàm phán, theo kế này, chỉ cần quây đục nước lần này, đổ hết lên đầu người Đột Quyết.

Phương Tranh đi tới trước mặt quốc sư và Đạt Thập Thập, khải hai tiếng, lời nói thâm thía: “Hai vị quý sứ, có ý kiến gì thì cứ nói, các người không đến nổi phóng hỏa thiêu phòng kiêu này chứ? Tội phóng hỏa ở Hoa triều là trọng tội, ý thức pháp luật của các người thật sự quá kém, bản quan cũng không biết làm sao hướng triều đình ăn nói...”

Mặc Cúc Liên cả giận nói: “Phương đại nhân, lão phu làm việc đường đường chính chính, ta hướng chân thần thảo nguyên mà thể, việc này không phải do lão phu gây nên.”

Phương Tranh nghi hoặc quay đầu nhìn Đạt Thập Thập nói: “Việc này chẳng lẽ là người làm? Sau đó người vừa ăn cướp vừa la làng?”

Lục Hồng Văn đem lời Phương Tranh phiên dịch lại, Đạt Thập Thập giống như một con sư tử kích giận ngựa đầu lên trời diên cuồng hét lớn một tiếng, sắc mặt tức giận đến biến đen biến đỏ, không khách khí hướng Phương Tranh rống lớn một tràng.

Lục Hồng Văn phiên dịch: “Hấn nói chân thần chắc chắn nghiêm phạt tiểu nhân dám nói hoang, hấn là thuần khiết, nếu như Phương đại nhân không tin hấn, hấn nguyện ý dùng chính máu mình để cọ rửa sự sỉ nhục khi bị người oan uổng.”

Trong lòng Phương Tranh thâm nghĩ tiểu nhân dối trá không phải là đang nói ta hay sao? Nhưng chân thần của các người chỉ quản địa phương tại thảo nguyên thôi, còn chúng ta thuộc về Ngọc Hoàng đại đế quản hạt, chân thần các người cũng không thể làm gì được ta, chuyện này đến cuối cùng cũng coi như không chụp được lên đầu ta đâu.

Phương Tranh xòe tay vô tội nói: “Hai vị đều nói không phải mình làm, nhưng không có khả năng là người Hoa triều chúng ta làm đó chứ? Nói thật, đây là cảnh nội Hoa triều, nếu thật lòng ta muốn giết chết các người, hoàn toàn có thể phái quân đội đường đường chính chính mà tiêu diệt các người, cần dùng loại ám chiêu lừa giỡn này hay sao? Các người có biết giá cả phòng ở mắc như thế nào không? Dùng vật liệu gỗ, chạm trổ, mái ngói đều là tài liệu tốt nhất, lúc này một ngọn lửa bị đốt cháy sạch sẽ, hơn nữa còn tìm không ra hung phạm, các người nói chuyện này nên làm sao bây giờ?”

Mặc Cúc Liên như cổ tình nhìn Phương Tranh liếc mắt, cười nói: “Phương đại nhân, nếu hôm nay không tìm được hung phạm, việc này theo lão phu xem, coi như bỏ qua, may mà không ai thụ thương, việc này cứ giao cho nha môn các người đi điều tra cho thỏa đáng.”

Phương Tranh đang chờ những lời này, nghe vậy cười tủm tỉm nói: “Rất tốt, rất tốt.” Nói xong quay đầu hỏi Đạt Thập Thập: “Người nói nên thế nào?”

Đạt Thập Thập nghe Lục Hồng Văn dịch xong, nặng nề nhìn Mặc Cúc Liên hừ một tiếng, lại nghiêng đầu sang một bên không nói chuyện, rốt cục cam chịu bỏ qua chuyện này.

Phương Tranh cười nói: “Như vậy là được rồi, nắm tay nhau, mọi người là hảo bằng hữu, một đồng phòng ở mà thôi, muốn đốt thế nào thì cứ đốt, xem các người ở xa tới là khách, chúng ta có tình mới gặp như đã quen, phòng ở không cần các người bồi thường, cứ xem như là bốn quan tống lễ gặp mặt cho các người. Ha ha, kì thật nên hòa thuận vui vẻ, giai đại vui mừng, thật tốt.”

Ngụ ý, Phương Tranh khẳng định muốn đem chuyện đốt phòng gắt gao đổ lên đầu sứ đoàn Đột Quyết.

Hai vị sứ giả nghe vậy biến sắc, suy nghĩ một chút, rốt cục nhịn xuống không tiếp tục hé răng.

Mặc Cúc Liên cười nói: “Phương đại nhân, mang đến phiền phức cho ngài, lão phu thật sự là băn khoăn, lần này xin đa tạ. Lão phu muốn hỏi một chút, về việc kết minh giữa hai nước, bao giờ bắt đầu cho thỏa đáng? Trên thảo nguyên nhiều việc bận rộn, lão phu thật sốt ruột muốn nhanh chóng kết thúc để trở về, còn thỉnh Phương đại nhân sớm thu xếp công việc bớt chút thì giờ thương nghị.”

Phương Tranh lăm lăm hai tiếng nói: “Hôm qua quý sứ mới đến, việc đàm phán hà tất nóng lòng nhất thời? Hoa triều ta có câu tục ngữ, gọi là “nóng lòng cũng không ăn được hết đậu hũ nóng”, đậu hũ, các người có ăn qua chưa? Mềm, trơn trơn... Được rồi, các người còn chưa kiến thức qua sinh hoạt tiêu khiển của Hoa triều chúng ta phải không? Buổi tối ta mang các vị đi đến Tần Hoài dạo chơi, nơi đó ánh trăng rất tròn, đậu hũ ăn cũng rất ngon...”

Mặc Cúc Liên nhìn thấy tên tiểu tử lấu cá này đông kéo tây lôi, không nói thẳng khi nào sẽ đàm phán, trong mắt không khỏi hiện lên tia ảo não.

Đạt Thập Thập lúc này lại nói một tràng tiếng Đột Quyết, Lục Hồng Văn phiên dịch: “Hắn nói Mặc Xuyết đại Khả Hãn là Hãn vương tôn quý nhất của đại thảo nguyên, người Hoa triều kết minh với bọn họ mới có khả năng đạt được chỗ tốt chân chính nhất.”

Phương Tranh phe phẩy tay cười nói: “Hiện tại không phải thời gian nói chuyện này, ha hã, hai vị quý sứ, bốn quan dàn xếp chỗ ở cho các người lần nữa, nơi này không còn ở được, hai vị quý sứ nên rửa mặt chải đầu một chút, đáng dấp hiện tại của các người ra ngoài sẽ hù dọa các tiểu hài tử đó...”

Nói xong Phương Tranh lệnh cho vài tên quan viên Lễ Bộ bắt đầu an bài nơi khác cho hai sứ đoàn Đột Quyết, Phương Tranh cố ý phân phó, không nên an bài họ ở cùng một chỗ, hay nhất là cách xa nhau một chút, đỡ phải khi nhàn hạ họ lại kéo bè kéo lũ đi đánh nhau.

Phân phó xong, Phương Tranh cáo từ hai vị sứ giả Đột Quyết, trước khi đi, Mặc Cúc Liên kéo hắn sang một bên, mỉm cười nói: “Phương đại nhân, lão phu muốn hỏi một chút, người có đắc tội với người nào trong triều đình Hoa triều hay không?”

Phương Tranh ngẩn người: “Có ý tứ gì?”

Mặc Cúc Liên nhìn thoáng qua Đạt Thập Thập, cười nói: “Hôm nay vụ cháy nhà này có chút kì quặc, lão phu khẳng định, không phải người Đột Quyết chúng ta gây nên, ha hã, Phương đại nhân, đây là có người muốn giá họa cho người nha.”

Phương Tranh cả kinh, lão nhân này quá tinh minh rồi, từ một chút dấu vết cũng nhìn ra nhiều nội tình như vậy, lão nhân này thật khó đối phó a.

Mặc Cúc Liên nói xong những lời này, mỉm cười vỗ vỗ vai Phương Tranh, cáo từ bước đi.

Phương Tranh ngây người tại chỗ hồi lâu mới phục hồi lại tinh thần, bỗng nhiên nhớ tới điều gì, Phương Tranh đuổi theo hô to: “Ai, buổi tối các người đến Tần Hoài ngắm trăng hay không? Đừng khách khí, hoàng thượng chúng ta mời khách...”

108. Chương 109: Quốc Sư Đến Thăm

Trên đường về nhà, Phương Tranh vừa đi vừa nghĩ, đến tột cùng là ai hại ta đây? Nghĩ tới nghĩ lui, ngoại trừ lão già Phan thượng thư, tựa hồ mình cũng không đắc tội người nào khác. Nhớ kĩ thái tử từng nói qua, có người muốn giở trò quỷ trong lúc đàm phán, người phóng hỏa hẳn là do Phan thượng thư sai khiến phải không? Hoặc là thái tử vừa ăn cướp vừa la làng?

Loại vấn đề âm u này làm cho Phương Tranh có chút đau đầu, một đường cau mày quay về phủ.

Trở lại tiểu viện của mình, trong sương phòng phía tây sát thủ ca ca đang ngồi đả tọa vận khí. Từ khi hắc đến Tiểu Ngũ sinh ra bệnh sợ hãi sát thủ, cõi lòng đầy u oán dời ra khỏi tiểu viện đến nơi khác ở, thường ngày nếu không phải bắt đắc dĩ cũng không dám đi vào tiểu viện.

Võ công người này không biết cao bao nhiêu, dù sao mỗi ngày thấy hắc cứ xếp bằng mà ngồi, nhâm đốc hai mạch khẳng định cũng đã đả thông, theo tình huống hiện nay mà xem, chuyện phi thăng phỏng chừng cũng chỉ là trước mắt.

Phương Tranh nhìn chăm chăm sát thủ ca ca một hồi, nghĩ muốn mời hắc đến nhà đúng là có chút không có ích lợi, từ khi ra khỏi thiên lao đến bây giờ, mỗi ngày còn phải trả một trăm lượng bạc, ở trong mắt Phương đại thiếu gia, một đôi vợ rách, hay tấm giấy nát còn có tác dụng hơn một vị sát thủ ca ca mỗi ngày đi tới đi lui múa võ cho đẹp mà phải tốn cả trăm lượng bạc đó nha.

Khái khái hai tiếng, Phương Tranh cố ý đặt nặng bước chân, đi tới cửa phòng sát thủ, còn cố ý giẫm mạnh hai chân thật nặng nề. Thấy sát thủ không hề phản ứng, vẫn đang nhắm hai mắt lại mà vận khí, Phương Tranh lẩm bẩm một câu: “Người này không phải là đang ngủ đó chứ?”

Giống như kẻ trộm hề hề lộ đầu vào, Phương Tranh hướng sát thủ thở dài hai tiếng: “Ai, sát thủ ca ca, sớm như vậy đã ngủ sao? Ta đi vào người không phản đối chứ?”

Sát thủ hơi nháy mí mắt, nhàn nhạt ừ một tiếng.

Chà xát bàn tay, Phương Tranh cẩn thận tiêu sái bước vào gian phòng của sát thủ ca ca.

Sát thủ mở mắt ra, nhìn Phương Tranh một chút, lạnh lùng nói: “Đến trả tiền?”

Phương Tranh ngây người: “Tiền gì?”

Sát thủ lạnh lùng nói: “Mỗi ngày một trăm lượng, tổng cộng người thiếu ta một ngàn ba trăm lượng.”

Phương Tranh xấu hổ lau mồ hôi, người này rốt cục đúng là sát thủ không? Nào có sát thủ còn tính toán hơn cả một thương nhân như thế?

Hắc lấy lòng hướng sát thủ cười cười: “Sát thủ ca ca, gần đây tiểu đệ có điểm kẹt, hai ngày nữa nhất định cho người. Có bút nghiệp vụ người có làm hay không? Rất có tiền đồ...”

Sát thủ nhìn hắc, không nói chuyện.

Phương Tranh tiếp tục nói: “Ngoại trừ đánh nhau giết người ra, người hắc là có thể làm được chuyện khác phải không? Giúp ta tìm hiểu một chút tin tức thế nào? Giá cả có thể thương lượng...”

Sát thủ lạnh lùng nói: “Không làm.”

Phương Tranh tận tình khuyên bảo tư tưởng công tác cho hắc: “Đừng cố chấp như vậy, người ngẫm lại, làm bảo tiêu một ngày đêm cần một trăm lượng bạc, buổi tối người chỉ cần đi một chuyến...Ách, sai, tìm hiểu tin tức, muốn bao nhiêu bạc có bao nhiêu, cho nên ánh mắt chúng ta nên phóng lâu dài, tư tưởng cần phải triệt để giải phóng...”

Thấy sát thủ vẫn không có cử động, Phương Tranh có chút nóng nảy: “Ai, người coi như giúp ta một tay không được sao? Chuyện này thật trọng yếu, quan hệ đến sự tồn vong của quốc gia, sống chết của bách tính, cùng với tiền đồ của riêng ta cùng với lão bà của ta có thể thủ tiết hay không...”

Sát thủ bị Phương Tranh lẩm bẩm dây dưa có chút đau đầu, không khỏi ngẩng đầu nhìn hắc: “Đi nơi nào tìm hiểu tin tức?”

Phương Tranh nghe vậy vui mừng nói: “Đa tạ đa tạ, không xa lắm, Lại Bộ Phan thượng thư người có biết không? Là nhà của hắn, chỉ đến đó tìm hiểu xem lão già đó rốt cục đang làm cái gì, thuận tiện tìm qua trong thư phòng của hắn một chút, xem có thứ gì...thứ gì đáng giá...đồ đáng giá khoan động tới, xem có thứ gì trọng yếu giá trị hay không, tỷ như thư từ, tấu chương...vân vân...”

Sát thủ gật đầu, xòe tay nói: “Một ngàn lượng.”

Phương Tranh cười tủm tỉm đẩy tay hắn trở lại: “Phan thượng thư trả tiền, thấy thứ gì đáng giá người cứ lấy, vào thư phòng của hắn ngàn vạn lần đừng xem mình là người ngoài...”

“...”

Buổi chiều, Tôn quân gia báo lại, quốc sư Đột Quyết tự mình đến thăm.

Phương Tranh có vẻ thật cao hứng, bởi vì quốc sư Đột Quyết không tới một mình, đi theo hắn, còn có một cái rương thật to.

Phương Tranh nhiệt tình đưa Mặc Cúc Liên đến đại sảnh, đối với quý khách đến tận cửa tặng tiền, Phương đại thiếu gia luôn chiêu đãi hết sức tận lực.

“Quốc sư, ngài thật quá khách khí, đến thì đến, còn tặng lễ trọng như vậy, lần sau không được viện dẫn lễ này nữa.” Phương Tranh cười rạng rỡ như hoa nở.

Mặc Cúc Liên cười nói: “Phương đại nhân niên thiếu anh tài, tuổi còn trẻ như vậy đã ở địa vị cao, thật làm lão phu bội phục, vì vậy lão phu hôm nay dùng thân phận riêng tư đến nhà bái phỏng, tới mạo muội, còn thỉnh lượng thứ.”

Phương Tranh cười tủm tỉm gật đầu: “Lượng thứ, ta đương nhiên lượng thứ.” Trong lòng bồi thêm một câu, thiếu gia là một người khoan dung, người liên tục tặng lễ, ta liên tục lượng thứ.

Hai người nói một lúc, Mặc Cúc Liên rốt cục nói đến chính đề: “Phương đại nhân, hiện nay tình huống trong Đột Quyết lão phu phỏng chừng người đã biết, thật sự là rất phức tạp, trên thảo nguyên hiện tại đã chiến hỏa khắp nơi, sự vụ quốc nội bận rộn, Khả Hãn một mình khó giải quyết, lão phu thỉnh cầu có thể mau chóng nói chuyện hai nước chúng ta kết minh hay không? Lão phu nóng lòng về nước, thật sự là đang khẩn trương.”

Phương Tranh cười nói: “Quốc sư quá lời, người khách khí như vậy ta làm sao dám nói cho có lệ với người? Ta thấy quốc sư đáng vẻ đường đường, khí độ bất phàm, làm tâm sinh hảo cảm, ta liền nói lời từ nội tâm cho người nghe. Ta, ta thật sự muốn đàm phán ngay, nhưng hoàng thượng lại không đáp ứng.”

Mặc Cúc Liên ngạc nhiên nói: “Đó là vì sao? Hai nước ngừng chiến, cùng nhau liên bang, giúp dân an ổn, như vậy không tốt sao?”

Phương Tranh lắc đầu nói: “Quốc sư nói sai rồi, người nói chính là chuyện sau đó, hoàng thượng lại cứ nghĩ tới chuyện trước kia, các người đã làm hơi quá đáng, quốc sư người ngấm lại, Hoa triều không trêu chọc các người, mọi người cùng nhau sống tốt hòa bình không được sao? Các người làm chi cứ năm lần bảy lượt đốt phá giết người trong cảnh nội của chúng ta? Các người làm hoàng thượng tức giận đến ngừng cả chuyện phòng the, người nói các người có quá đáng hay không?”

Mặc Cúc Liên nghe vậy lặng lẽ không nói, sắc mặt nóng nóng.

Phương Tranh liếc mắt nhìn hắn, nói tiếp: “Không đối gặt người, từ khi biết trong Đột Quyết có nội loạn, hoàng thượng vui vẻ ngửa mặt lên trời cười dài, còn nói muốn triệu tập hai mươi vạn hổ lang chi sư, thừa dịp các người nội loạn, đem các người toàn bộ cấp diệt. Cũng do ta nói tốt về Đột Quyết trước mặt hoàng thượng, ta nói, thiên hạ hôm nay không hiểu rõ, trên thảo nguyên nhị hùng tranh bá đó là chuyện của các người, Hoa triều chúng ta từ trước tới nay luôn dùng lễ hiếu trị nước, thực sự không thích hợp vọng động binh lực mà không có lý do, hơn nữa xuất binh cũng không thể đánh luôn cả hai, chỉ có thể giúp bên này đánh bên kia, về phần phải giúp bên nào thì, hắc hắc...”

Phương Tranh nói đến đây thì ngừng lại không nói tiếp nữa, chỉ nhìn Mặc Cúc Liên cười cười.

Mặc Cúc Liên không khỏi âm thầm kinh hãi, nếu như tiểu tử lấu cá trước mắt nói là sự thực, thì sự tình xem như phiền phức. Hôm nay trên thảo nguyên hai đại thế lực đang tranh nhau, tuy nói chiến lực của quân đội Hoa triều không mạnh, nhưng bất luận bọn họ xuất binh giúp bên nào, đều là một sự giúp đỡ không lớn không nhỏ, khi đó chiến sự chắc chắn sẽ nghiêng về một bên, kết cục sẽ được định, việc này trọng đại, phải tranh thủ tìm hiểu rõ ý định của Hoa triều mới tốt.

Mặc Cúc Liên làm vẻ bình tĩnh ha hả cười, nói: “Phương đại nhân, lão phu biết người là người thế nào, như vậy đi, người cứ nói một lời chắc chắn, cần điều kiện gì hoàng đế bệ hạ của quý quốc mới nguyện ý cùng chúng ta nói chuyện kết minh?” Mặc Cúc Liên nặng nề cường điệu ngụ ý, mong muốn Hoa triều sẽ không cùng Đạt Thập Thập nói chuyện kết minh gì nữa.

Đôi mắt Phương Tranh xoay động: “Nói thật, ta vẫn hướng kết minh với các người, chỉ là, ai! Đáng tiếc nha...”

Mặc Cúc Liên ngây ra nói: “Đáng tiếc cái gì?”

“Đáng tiếc đại thần trong triều cũng không đồng ý với lòng dạ hay thay đổi của các người, hôm nay kết minh, ngày mai phản lời, phản rồi phục...”

Mặc Cúc Liên tức giận đến đỏ bừng mặt: “Nói thế là sao! Người Đột Quyết chúng ta nói ra giống như cọc đình đóng trên mặt đất vô cùng vững chắc, làm gì giống như vẻ âm hiểm giả dối của người Hoa triều...”

Phương Tranh nghe vậy giận dữ, lạnh lùng nói: “Ai ai cái gì chứ? Có thể nói rõ hay không? Người Hoa triều chọc giận người hồi nào?”

Mặc Cúc Liên tự biết đã lỡ miệng, vội vàng hành lễ tạ lỗi.

Phương Tranh mắt lạnh nhìn Mặc Cúc Liên, thầm nghĩ, làm trò dám ngay mặt lão tử chửi mắng người Hoa triều, vậy phải bắt lão tiểu tử người trả giá lớn, hôm nay lão tử không làm cho người đau lòng thì thật phải xin lỗi người rồi.

Phương Tranh thở dài một hơi: “Ai, Mặc đại nhân...”

Mặc Cúc Liên lúng túng nói: “Ách, Phương đại nhân, lão phu không phải họ Mặc...”

Phương Tranh trợn to mắt: “A? Người không phải họ Mặc? Vậy người họ gì?”

Mặc Cúc Liên cười khổ nói: “...Cái này rất khó giải thích, người cứ hô thẳng là Mặc Cúc Liên thôi.”

Phương Tranh cười nói: “Quốc sư, chuyện đàm phán, ta có thể giúp người vào triều thuyết phục đám đại thần thông thái rởm, hai ta vừa gặp như đã quen, chuyện này ta khẳng định sẽ giúp các người...”

Mặc Cúc Liên nghe vậy vui mừng, vội vàng đứng lên khom lưng nói: “Như vậy rất tốt, ta thay mặt Cốt Đốt Lộc Khả Hãn cảm tạ Phương đại nhân trượng nghĩa hỗ trợ...”

Phương Tranh ngăn lại: “Ai, khoan hãy cảm tạ, ta còn có chuyện chưa nói xong...”

“Còn có chuyện gì, Phương đại nhân cứ nói.”

“Người phải biết rằng, có đại thần nhân phẩm không tốt lắm, không quan tâm mình nói cái gì, mở miệng đưa tay là muốn tiền, ai, chuyện kết minh trọng đại như vậy, muốn bọn họ gật đầu đáp ứng, quốc sư ngài nên chuẩn bị tốt việc dùng tiền nha...”

Mặc Cúc Liên liên tục gật đầu: “Lão phu còn trẻ từng ở trong quý quốc không ít thời gian, đối với quan trường của quý quốc cũng có một ít...Ách, tập tục, nên rất rõ ràng, Phương đại nhân yên tâm, lão phu hiểu được.”

Vừa nói Mặc Cúc Liên vừa móc ra một xấp ngân phiếu nhét vào tay Phương Tranh: “Chút bạc này thỉnh Phương đại nhân cầm lấy mà chuẩn bị, thiếu bao nhiêu người cứ đến nói với ta, hai nước chúng ta đàm phán hòa bình mới là chuyện đại sự!”

Phương Tranh hai mắt sáng ngời, nhin không được mà cảm động, đã bao lâu, bao lâu rồi không nhìn thấy hình dáng ngân phiếu là thế nào, xa cách nhiều ngày, ngân phiếu làm cho ta vừa vui vừa yêu quý rất cực lại cho ta cầm lấy, cảm động nha!

Mặc Cúc Liên ở một bên ngạc nhiên nhìn Phương đại thiếu gia thâm tình mà chuyên chú gặt gao nhìn chăm chăm xấp ngân phiếu, đồng thời hai tay còn nhẹ nhàng vuốt ve trên dưới, dường như đang ôn nhu đối đãi với tình nhân, đa tình, trong mắt tràn ra ánh sáng mê hoặc lòng người, giống như ánh mặt trời buổi sáng, quang quắn trên dưới xấp ngân phiếu không ngừng...

“Phương đại nhân, khái, Phương đại nhân!”

“Cái gì?” Phương Tranh như ở trong mộng mới tỉnh, nhìn xấp ngân phiếu trong tay, Phương Tranh khái khái hai tiếng nói: “Cái này, quốc sư đại nhân, ta là một thanh quan luôn xem tiền như cặn bã, tin tưởng là điểm ấy người hẳn là nhìn ra được phải không? Những ngân phiếu này ta giúp người chuẩn bị cho các đại thần khác, ta sẽ không lấy dù chỉ một đồng, điều này người phải tin tưởng ta mới được, ta làm tới chức vị này, trong lòng, trong đầu, đều nghĩ quốc gia đại sự, bách tính dân an, đối với loại ô uế như vàng bạc, ta không hề có hứng thú...”

109. Chương 110: Gia Sự Đế Vương

Người này nhìn thấy ngân phiếu thì con mắt đỏ lên như vậy, còn nói đối với tiền bạc không hề hứng thú, người Hoa triều thật sự là quá đối trá, trong lòng Mặc Cúc Liên âm thầm khinh bỉ.

“Phương đại nhân, đại thần của quý quốc phải nhờ vào người chuẩn bị nhiều hơn, việc này nếu thành, lão phu sẽ có hậu báo.” Mặc Cúc Liên lại cười nói.

Trong tay chăm chú nắm chặt ngân phiếu, Phương Tranh cười rạng rỡ: “Nhất định nhất định, chuyện này cứ bao trên người ta, tuyệt đối cho người thỏa mãn mà về, người cứ an tâm mà đợi tin tức, không quá một hai ngày sẽ có kết quả.”

Mặc Cúc Liên vui mừng rời đi, để lại một cái rương lớn cùng một xấp ngân phiếu...

Quốc sư Đột Quyết rời đi còn chưa được bao lâu, Đạt Thập Thập đã mang theo thông dịch Đột Quyết tới cửa, theo thường lệ lại là mấy cái rương, người Đột Quyết tặng lễ đều là vàng bạc, vừa rất nặng lại trực tiếp, đúng là chuyên gia tặng lễ, thu lễ thu đến vui vẻ, khách và chủ đều mừng.

Ngồi xuống trong đại sảnh, Phương Tranh vẫn dùng lời nói thật thắm thía: “Lão Đạt, chúng ta lúc gặp mặt tuy có chút hiểu lầm, thế nhưng đối với người, ta còn rất thương thức, quốc sư Đột Quyết kia vừa nhìn đã là hạng người giả dối âm hiểm, cùng hẳn giao tiếp ta có cảm giác rất không an toàn, người thì khác, tuy tính tình không tốt, nhân phẩm cũng... Ân, vẫn có thể thông qua, thế nhưng ta lại thích người có tính tình ngay thẳng như người, cá nhân ta rất thiên hướng kết minh với các người, thế nhưng hoàng thượng của chúng ta...”

“...”

“...”

Đạt Thập Thập bị Phương đại thiếu gia lừa dối một trận liền thỏa mãn rời đi, để lại một đồng rương và một xấp ngân phiếu.

Phương Tranh ngồi trong đại sảnh, bắt chéo chân đếm ngân phiếu, hắc, hôm nay thu nhập không ít, hai bên tổng ngân phiếu cộng lại cũng được mấy chục vạn lượng. Được, kiếm lớn! Xem ra loại chuyện đàm phán này quả nhiên là hốt bạc nha, thật không rõ trong sách sách sử hay viết những đại thần đi đàm phán vì sao ai cũng ưu sầu nhẩn mặt, chẳng lẽ vì bọn họ diễn kịch? Quả thực như vậy, lòng dạ của bọn thiếu gia thật không đủ thâm sâu nha.

Lúc chàng vạng, thái giám từ trong cung tới, hoàng thượng tuyên triệu, mệnh Phương Tranh tức khắc vào cung yết kiến.

Phương Tranh nhanh chóng thay triều phục, đi vào cấm cung.

Đi tới ngự thư phòng, hoàng thượng đang chờ hắn.

“Phương Tranh, công việc đàm phán chuẩn bị ra sao rồi?” Trong thanh âm hoàng thượng mang theo vài phần uể oải.

“Hồi bẩm hoàng thượng, vi thần đã chuẩn bị thỏa đáng, tùy thời đều có thể bắt đầu.”

“Người cần phải làm tốt chuyện này, việc này quan hệ đến tiền đồ của người, đừng gây chuyện như trước đây nữa, có biết không?”

Tiền đồ trong mắt Phương đại thiếu gia dường như mây bay trên bầu trời, mờ mịt và hư vô, đầu bằng nắm chặt được tiền bạc trong tay cơ chứ?

Nhưng Phương Tranh vẫn cung kính nói: “Thỉnh hoàng thượng yên tâm, vi thần nhất định đem chuyện này làm thật tốt đẹp mỹ mãn.”

“Nghe nói hôm nay dịch quán của sứ giả Đột Quyết ở bị người đốt?” Hoàng thượng nhíu mày hỏi.

Con người Phương Tranh chuyển vòng vo: “Ách, đúng là có chuyện như vậy, người Đột Quyết quá mức thô鄙, ý thức phòng cháy không mạnh, tính cảnh giác quá kém, vi thần quyết định sau này mỗi ngày phải cho bọn hắn một khóa học về bảo vệ phòng cháy chữa cháy...”

Hoàng thượng không thèm nghe hắn nói bậy, trầm giọng nói: “Nhưng có điều tra ra là người phương nào gây nên không?”

Phương Tranh lắc đầu nói: “Tra không ra, vi thần phỏng chừng do chính người Đột Quyết làm ra, người trên thảo nguyên không phải đều thích đốt lửa trại mở trại đêm hay sao? Không chắc bọn họ có thể nghĩ phòng ốc của Hoa triều tinh mỹ, một thời vui vẻ, liền đốt phòng ở, mọi người cùng ca hát khiêu vũ...”

Hoàng thượng cười lạnh nói: “Người thật sự cho rằng người Đột Quyết làm hay sao? Hừ, Phương Tranh, ở ngay trước mặt trẫm mà đùa giỡn tâm nhân, người còn quá non! Chỉ sợ người đã sớm đoán ra là ai làm, chỉ là không dám nói phải không?”

Phương Tranh vô tội chớp mắt nói: “Vi thần ngu dốt, thật sự đoán không ra, nếu không hoàng thượng cho vi thần một chút dấu vết?”

Hoàng thượng liếc mắt nhìn hắn, thở dài nói: “Hắn càng ngày càng quá phận, thần nếu không phù hợp quy tắc, nước sẽ sinh loạn, trẫm không thể cho hắn tùy ý phát triển được nữa...”

Phương Tranh cười nói: “Kì thật hoàng thượng chỉ cần ban đạo thánh chỉ, vi thần có thể mang binh tra xét nhà hắn, loại chuyện xét nhà này, vi thần có chút sở trường, một cây châm cũng không thể lọt, nhất định sẽ làm cho hoàng thượng được thỏa mãn.”

Hoàng thượng cười cười nhìn Phương Tranh nói: “Nếu như chỉ đơn giản là một đạo thánh chỉ, trẫm hà tất còn cần dùng người sao? Phương Tranh, việc trong triều đình quan hệ trọng đại, chỉ hơi vô ý, sẽ gặp người mưu hại, nào có dễ dàng như người nghĩ. Từ trước thay đổi triều đại, theo căn bản, đều là hoàng đế không chế không được thần tử, thần tử qua mặt hoàng đế, hoàng đế nhìn không thấy, nghe cũng không được, giống như kẻ mất mù tai điếc, vua yếu mà thần mạnh, thiên hạ làm sao không loạn?”

Hoàng thượng thở dài một hơi, biểu tình thận trọng nói: “Hiện tại trẫm lo lắng nhất chính là thái tử đã bị hãm vào quá sâu... Mấy năm nay thái tử biến hóa quá lớn, trẫm thân là hoàng đế, thiên hạ đều nắm giữ trong tay, duy nhất đối với thái tử, trẫm không thể nhìn ra sự sâu cạn của hắn, thật sự làm cho trẫm lo lắng không ngớt. Ai, trẫm đã già rồi, hôm nay sớm hay muộn cũng là giang sơn của hắn, hắn cần gì phải nóng lòng trong nhất thời...”

Phương Tranh im lặng không dám tiếp lời, chuyện nhà của đế vương, ít xen vào thì tốt, thiếu gia còn phải giữ mạng về nhà ôm lão bà, ngồi đếm bạc đây.

Hoàng thượng tự giễu cười: “Trẫm có năm đứa con trai, ba đứa con gái, những lời này trẫm lại chỉ có thể nói với một người ngoài như người, trẫm làm cha thật sự quá thất bại.”

Phương Tranh nhanh miệng nhắc nhở: “Vi thần không phải người ngoài, vi thần sắp thành con rể của ngài, ngài quên sao? Con rể là con rể, có câu tục ngữ nói như thế nào? “Nữ nhi là áo bông của mẹ, con rể là cây gậy của cha vợ”...”

Hoàng thượng trừng mắt nhìn hắn: “Chỉ biết nói bậy! Phương Tranh, trẫm nhìn ra được, tính tình của người láu cá xảo quyệt, đề tiện gian trá, bình thường trước mặt trẫm vẫn không biết lớn biết nhỏ, vì sao

trẫm luôn chịu bó tay với tội của người không?”

Vài câu bình luận của hoàng thượng làm Phương Tranh phiền muộn không ngớt, nghe vậy cúi đầu nói: “Có thể bởi vì vi thần có chút tuần tú...”

Hoàng thượng ha hả cười nói: “Người đúng là không biết khách khí, để trẫm nói cho người, là bởi vì dù người thích mưu lợi riêng nhưng không kết bè đảng, ở trong triều không có gốc rễ, đi lại một mình, cô độc, hơn nữa xuất thân bình dân, không phải danh môn vọng tộc, trẫm cần một người giống như người đến giúp trẫm.”

Phương Tranh vò đầu nói: “Hoàng thượng nói rất thâm ảo, vi thần cũng không hiểu lắm, có thể nói cho dễ hiểu một chút không?”

Hoàng thượng cười lắc đầu, cũng không hề nói thêm.

“Trẫm nghe nói người ở ngoài thành giết ngựa rải máu, việc này người làm rất tốt, đối với người Đột Quyết không thể khách khí, nên kiên cường cho họ thấy màu sắc, trẫm mong muốn lúc đàm phán người cũng có thể như vậy.”

Phương Tranh được khích lệ, mừng rỡ đến mặt mày rạng rỡ: “Tạ ơn hoàng thượng, vi thần đây là nhờ hồng phúc của hoàng thượng, vi thần vốn kinh hoảng vạn phần dưới vó sắt của đám Đột Quyết, sau lại vì vi thần phúc chí tâm linh, né tránh liền kêu to ngô hoàng vạn tuế, thoáng chốc vi thần giống như được thần trợ giúp, đám Đột Quyết vô duyên vô cớ lặn xuống ngựa, hoàng thượng thần uy, khiến cho tứ hải man di đều phải cúi đầu thần phục, ngô hoàng vạn tuế...”

Hoàng thượng cười nói: “Được rồi được rồi, Phương Tranh, trẫm nhìn trúng người, là do người nhanh trí và nhạy bén, không phải là vì bản lĩnh vượt mong ngựa của người. Nói thật, thuật võ móng ngựa của người cực kì vụng về, sau này đừng lấy ra khoe khoang nữa.”

Phương Tranh cười mỉa nói: “Dạ dạ dạ, vi thần trở về nhất định hảo hảo nghiên cứu, tranh thủ lần sau võ móng ngựa cho hoàng thượng thoải mái thỏa mãn, hưởng thụ không gì sánh được...”

“Ha hả, người nên đem bản lĩnh giải quyết trên đám người Đột Quyết đi thôi, lần này còn chưa bắt đầu đàm phán, nói vậy người Đột Quyết đã chờ rất nóng nảy, Phương đại nhân, người cũng đã chiếm không ít tiện nghi trong đó phải không?”

Trong lòng Phương Tranh cả kinh, hoàng đế này đúng là thần sao, mỗi lần ngân phiếu đến trong tay ta cầm còn chưa ấm áp liền bị hắt biệt ngay, không phải mỗi ngày hắt không có việc gì làm ngoài việc nhìn chăm chăm ta đó chứ?

Phương Tranh làm ra vẻ kinh hoảng thối lui ra sau, phác thông một tiếng, quỳ xuống, trong giọng nói có vẻ run rẩy: “Vi thần sợ hãi! Vi thần không dám! Vi thần là một thanh quan, thanh liêm, một nghèo hai trắng, tay vi thần nếu có dính qua nửa lượng bạc của người Đột Quyết, thì cho ta uống nước ghen chết, bước đi ngã chết, tán gái gặp nhân yêu (gay).”

Câu thề đúng là độc, nhưng Phương Tranh không chút nào lo lắng, bởi vì xác thực tay hắt không chạm qua nửa lượng bạc nào của người Đột Quyết – hắt sờ vào chính là ngân phiếu, ngân phiếu và bạc là hoàn toàn khác nhau nha.

Hoàng thượng cười nói: “Chiếm thì cứ chiếm, với tính tình nhỏ hết cả lòng nhận của người, không dính chút lợi ích, trẫm sẽ không tin đâu. Nhưng trẫm nhắc nhở người, nếu làm sai lầm gì trong đại sự đàm phán, điều kiện trẫm nói với người phải làm cho được, nói cách khác, nếu không được trẫm sẽ trị tội người không làm tròn trách nhiệm lẫn tham ô, ha hả, đầu đánh mất thì bạc có nhiều cũng không tác dụng, người phải cẩn thận nhớ cho kĩ.”

Phương Tranh xoa mồ hôi lạnh liên tục gật đầu: “Vi thần nhất định cúc cung tận tụy, chết rồi mới thôi, lần này đàm phán vi thần cho dù bóp cổ người Đột Quyết cũng phải làm thỏa điều khoản của hoàng thượng, thỉnh hoàng thượng yên tâm.”

Hoàng thượng phát phát tay nói: “Nói như vậy rất tốt, trẫm chúc Phương đại nhân ra quân đắc thắng, thắng quan phát tài. Người lui ra đi, trẫm mệt mỏi rồi...”

Phương Tranh cung kính rời khỏi ngự thư phòng, trong ngực thở một hơi, lão hoàng đế quả thật khôn khéo, qua mặt hẳn là một chuyện không phải là chuyện dễ dàng, sau này bản thân khi thu nhận hối lộ nên cẩn thận thận một chút mới xong...”

Phương Tranh về đến nhà thì trời đã vào đêm, sát thủ ca ca đang đứng trong sân chờ hẳn.

Phương Tranh nhìn thấy sát thủ thì hai mắt sáng ngời, theo bộ dáng sát thủ ca ca tựa hồ như có điều thu hoạch.

“Hả, sát thủ ca ca, ăn cơm chưa? Không thì ta mời khách, ngày hôm nay tiểu đệ coi như có chút thu nhập...”

Sát thủ nhắm mắt không nói.

Phương Tranh cười nói: “Sát thủ ca ca có lẽ đã đến phủ đệ của Phan thượng thư tìm hiểu rồi phải không?”

Sát thủ gật đầu.

Phương Tranh vui mừng nói: “Có tìm được tình báo gì có giá trị hay không?”

Sát thủ lắc đầu.

Khuôn mặt tươi cười của Phương Tranh cứng lại, lập tức cười nói: “Không sao, tình báo chỉ có tính ngẫu nhiên, sao có thể nói có là có... Có lục soát được thư từ trọng yếu gì trong thư phòng của hắn hay không?”

Sát thủ vẫn lắc đầu.

Phương Tranh có điểm cười không ra: “Có nghe được hắn nói gì với ai không?”

Sát thủ vẫn lắc đầu trước sau như một.

Phương Tranh không nhịn được nói: “Rất cục người tìm hiểu được cái gì?”

Sát thủ mở miệng nói: “Ta dạo qua một vòng quanh phủ hắn, lại trở về.”

Phương Tranh ngạc nhiên: “Chỉ như vậy?”

Sát thủ gật đầu: “Chỉ như vậy.”

Phương Tranh hơi giật mình không nói một lúc, bỗng dưng nhảy dựng lên hốt hển nói: “Vậy người đến nhà hắn làm gì chứ? Đi dạo Phan phủ một ngày sao? Đại ca, người rốt cuộc có làm gì không? Ta xem người rất không chuyên nghiệp...”

Sát thủ khò khò nói: “Ta chỉ biết giết người, không biết tìm hiểu.”

Phương Tranh căm giận nói: “Không biết sao người không nói sớm, không phải đã làm lỡ chuyện của ta sao?”

110. Chương 111: Bắt Đầu Đàm Phán

Sát thủ ca ca nhìn Phương Tranh liếc mắt một cái, bỗng nhiên nói: ” Cẩn thận một chút.”

Phương Tranh ngẩn người: ” Có chuyện gì sao?”

Sát thủ ca ca lắc đầu. Mặc kệ Phương Tranh có hỏi như thế nào, sát thủ ca ca một câu cũng không chịu nói.

Phương Tranh mang theo một đầu nghi vấn quay trở về nhà. Vừa đi vừa suy ngẫm. Cẩn thận một chút rốt cuộc là có ý gì?

Câu nói này cũng có thể lý giải thành một loại tình cảm quan tâm đối với hắn. Tỷ như khi chuẩn bị xuất ngoại phụ mẫu hoặc trưởng bối thường đệm thêm một câu: ” cẩn thận a!”

Nhưng cũng có thể lý giải đây là một lời uy hiếp trắng trợn. Tỷ như bản thân mình đắc tội với một người nào đó. Lúc gần đi, người nào đó quay đầu lại nói theo một câu: ” Người hãy cẩn thận cho lão tử một chút!”

Tuy nhiên còn có thể giải thích là một loại nhắc nhở. Giống như thầy tướng số thường xuyên nói ” Ta thấy ấn đường của ngươi có tản mát hắc khí, cẩn thận một chút a.”

Cuối cùng là sát thủ ca ca muốn nói gì đây?

Suy nghĩ một lúc lâu mà vẫn không ra được đáp án. Phương Tranh nhin không được lại chạy đến phòng của sát thủ ca ca. Tha thiết mong chờ nhìn hấn nói: ” Sát thủ ca ca! Có thể cho thêm một chút thông tin được không? Ngươi nói ta phải cẩn thận một chút là có ý tứ gì? Ngươi không nói rõ ràng hiện tại ta không ngủ được...”

Sát thủ ca ca không nói lời nào. Nhưng lại bình tĩnh nhìn hấn.

Phương Tranh phức chí tâm linh, nói:” Hiểu rồi, hiểu rồi”

Vì vậy Phương Tranh nhanh chóng móc một tấm ngân phiếu từ trong ống tay áo ra đưa tới.

Sát thủ ca ca mặt dán vào tấm ngân phiếu, tỉ mỉ quan sát, lại mân mê lớp giấy của ngân phiếu, kiểm tra vô cùng tinh tế. Thực sự người này làm cái nghiệp sát thủ đúng là nhân tài không có đất dụng võ. Kỳ thực hấn có thể làm nhiều công việc tốt hơn, tỷ như nhân viên thu ngân chẳng hạn.

Tuy rằng tay không có giết nhiều người, nhưng chức nghiệp này cũng rất có tiền đồ nha. Mức lương thu nhập cũng khá ổn định....

Sát thủ chậm rãi đem tờ ngân phiếu bỏ vào trong lòng. Tay của hấn khô ráp mà mạnh mẽ, đốt ngón tay nhẹ nhàng cầm vào một góc của tờ ngân phiếu, giống như bắt được một con bướm đang tung tăng nhảy múa. Chậm rãi cất vào trong lòng, tựa như một thước phim quay chậm.

Phương Tranh đứng ở một bên trong lòng nóng như lửa đốt. Vội lớn tiếng hỏi: ” Đại ca! Đại gia! Phẩm chất của ngài khi nghĩ thấy mùi tiền so với ta còn bất kham hơn nha? Ta xin người, nói mau đi. Nói hết lời, chỗ này của ta vẫn còn có bạc cho người...”

Sát thủ ca ca không thêm quan tâm đến lời hấn nói. Lẳng lặng đem ngân phiếu cất cho cẩn thận, còn kiểm tra tay áo, xác định ngân phiếu đã cất ổn thỏa. Lúc này mới mở miệng nói:” Có người muốn giết ngươi.”

Phương Tranh ngẩn người, ngay sau đó khẽ run rẩy, cả kinh nói: ” Ai? Kẻ nào dám to gan như vậy?”

Sát thủ ca ca lạnh lùng nói: ” Có người bỏ ra một vạn lượng bạc, muốn mua chiếc đầu trên cổ của ngươi.”

Phương Tranh chấn động, không nghĩ tới lại có người muốn chi bạc để lấy cái đầu của hấn, tình huống cầu huyết biết bao nhiêu a. Như thế nào bản thân mình lại làm vào tình trạng này?

Nhẹ nhàng lau mồ hôi lạnh Trên trán, Phương Tranh thanh âm run run nói: ” Biết là người nào không?”

Sát thủ ca ca lắc đầu.

Người nào? Còn có thể là người nào? Chuyện này không cần suy nghĩ cũng biết được đáp án. Hiện giờ Phương Tranh thật sự đã biến thành tử tội, đáp án cũng chỉ có toàn gia của Phan thượng thư mà thôi.

Cũng có thể người này chính là thái tử. Nhưng hiện giờ thái độ của thái tử đối với hấn rất cởi mở, theo lý thuyết hấn là chưa đến lúc phải hạ sát thủ mới phải. Chỉ có Phan thượng thư là kẻ tình nghi lớn nhất, bởi vì hấn ở trong triều đình đang quyền thế ngấp trời, nhưng trước mắt Phan lão già lại rơi vào tình huống bất lợi. Nếu lần này có thể đàm phán thành công cùng với người Đột Quyết, sẽ không thể nghi ngờ hoàng thượng đối với Phương Tranh càng thêm ân sủng, hân hưởng. Khi đó ở trong mắt hoàng thượng, Phan thượng thư không đáng giá bằng một cái đỉnh. Cho nên thừa dịp Phương Tranh còn chưa đủ lông đủ cánh để có thể bay cao, hấn đã chủ động loại bỏ Phương Tranh, đối với Phan thượng thư mà nói, đây cũng chính là lựa chọn tốt nhất.

Sự tình phức tạp như vậy mà Phương đại thiếu gia cũng có thể tự mình phân tích được, hấn thật sự nhin không được mà phải bội phục chính bản thân mình.

Ngay sau đó, bỗng nhiên hấn giật mình phản ứng. Hiện tại tâm trạng của mình nên hoảng sợ mới đúng, lúc này mà còn tự kỷ thì hơi có chút không hợp với tình huống.

Phương Tranh diễn cảm biến đổi, nhìn sát thủ ca ca, khóc lóc nói: " Ngươi còn biết chuyện gì nữa không? Đều nói cho ta nghe hết đi, hiện tại ta đang trong tình trạng báo động nha. Đừng có giỡn trò gì quá lố khiến ta bị mất mạng."

Sát thủ lắc đầu nói: " Ta chỉ biết được một tin này."

Phương Tranh khấn trương nhòm chung quanh một lát, hạ giọng nói: " Các ngươi làm sát thủ, bình thường giết người như thế nào? Có phải nhảy từ trên mái nhà xuống hay đột nhiên từ dưới lòng đất chui lên không? Hoặc có thể hạ độc vào trong thức ăn, thừa dịp người ta ngủ say rồi lấy dây thừng siết cổ? Sát thủ ca ca, nói cho ta rõ ràng một chút...."

Sát thủ lạnh lùng nói: " Không có phương thức cố định, chỉ cần có thể hoàn thành nhiệm vụ là được."

Phương Tranh ngẩn người, bất mãn nói: " Không phải ngươi muốn nói, sát thủ các ngươi hành động không có nguyên tắc a? Dùng dao đâm độc? Vậy mà cũng nói là tài giỏi sao? Căn bản chỉ là không có tính chuyên nghiệp mà thôi! Chẳng phải người trong giang hồ đều nói, dao còn người còn, dao mất người chết, hay sao?"

Sát thủ ca ca ngẩng mặt lên, kỳ quái nhìn Phương Tranh, trong ánh mắt rõ ràng tựa như đang nhìn một gã ngu ngốc.

Đang trong thời điểm nước sôi lửa bỏng, Phương Tranh cũng không quản đến hàm ý đen tối trong mắt sát thủ, cười nịnh nói: " Sát thủ ca ca, chúc mừng ngươi! Công việc của ngươi bắt đầu rồi."

Sát thủ lạnh lùng nhìn hắn. Không thèm trả lời.

Phương Tranh tiếp lời: " Từ giờ phút này trở đi, ngươi liền phụ trách bảo hộ cho ta, một bước cũng không được rời khỏi nha. Kẻ nào muốn giết ta, ngươi sẽ giúp ta giết hắn, còn nếu ta muốn giết người khác, ngươi cũng giúp ta giết hắn, như thế nào?"

Sát thủ nhẹ nhàng vươn tay ra: " Trả tiền thù lao."

Phương Tranh đỏ mồ hôi: " Không phải vừa mới đưa cho ngươi rồi sao?"

Sát thủ lạnh lùng nói: " Đó là tiền mua tin tức."

Người này còn tham tài hơn so với bọn thiếu gia, thật không hiểu hắn muốn kiếm nhiều bạc như vậy để làm cái gì.

Phương Tranh phần nộ từ trong lồng ngực móc ra một tấm ngân phiếu, ném cho hắn rồi nói: " Cần phải tập trung công tác nha, nếu ta mà bị một chút tổn thương, ngươi phải bồi thường bạc gấp mười lần lại cho ta!"

Sát thủ ca ca lẳng lặng thu tấm ngân phiếu, sau đó hướng Phương Tranh kiên định gật đầu đáp ứng.

" ... "

Tháng 7 năm Kiến Vũ 12. Hoa triều cùng Đột Quyết hai nước hội đàm ba bên, mọi người đang nóng lòng chờ đợi sự kiện này diễn ra, cuối cùng thì cũng chuẩn bị bắt đầu đàm phán.

Địa điểm diễn ra cuộc đàm phán ba bên được chọn tại Năng Nhân Tự, bên ngoài thành.

Chuyện này cũng là do Phương đại nhân kiên trì tuyên định, người ngoài hỏi hắn vì sao một mực tuyển chọn địa phương này. Phương đại nhân chỉ nói một câu: " Địa phương này có thể công, cũng có thể thủ. Không sai!"

Trong lòng của mọi người đều không khỏi cảm thấy kỳ quái, đây là kinh thành của Hoa triều, dưới chân thiên tử, địch nhân nào có thể tập kích được?

Bất quá nào có ai dám phản đối lại ý kiến của Phương đại nhân, hắn nói cái gì thì là cái đó.

Sáng sớm, Phương Tranh tay phe phẩy quạt nan, ung dung đi đến Năng Nhân Tự, quan sát tình hình một chút, sau đó thỏa mãn gật đầu. Năng Nhân Tự cũng có thể cho rằng phong thủy của địa phương này rất hợp với vận khí của hắn, đồng dạng thời gian trước cũng đã từng ầu ẩu, dọa dẫm uy hiếp Ngô công tử ở

địa phương này. Hơn nữa địa hình thoáng đãng rộng rãi, hoàn toàn không có ngoại vật ngăn cản tầm nhìn, chung quanh chỉ lác đác một vài khóm cỏ dại đứng đưa trong gió, căn bản nhìn không ra được một bóng người, nếu sát thủ muốn ám sát hần tại đây, sẽ gặp phải rất nhiều khó khăn.

Đi theo phía sau Phương Tranh, sát thủ ca ca đeo một bộ mặt lãnh khốc vô tình, lẳng lặng theo đuôi hần.

” Phương đại nhân, vị ở phía sau ngài có phải...” Lục Hồng Văn cẩn thận quan sát đến nửa ngày cùng không nhận ra vị sát thủ ca ca này, rốt cuộc là vị đồng nghiệp nào trong triều.

” Phía sau của ta hả?” Phương Tranh mờ mịt ngoảnh mặt lại nhìn thoáng qua: ” Phía sau của ta đâu có ai!”

Lục Hồng Văn cực kì hoảng sợ, ngón tay run run chỉ vào sát thủ ca ca, nói: ” : Hần....hần...hần là người phương nào?”

Phương Tranh quái dị nhìn Lục Hồng Văn liếc mắt một cái: ” Đại nhân phải chăng đã làm việc mệt nhọc quá độ. Nhìn thấy ảo giác sao? Giữa ban ngày ban mặt, làm gì có ma nào xuất hiện ở đây?”

Lục Hồng Văn dùng sức dụi hai con mắt, biểu tình giống như sắp ngất xỉu. Toàn thân run rẩy chỉ vào sát thủ ca ca, nói: ” Người...người...người ...”

Chứng kiến bộ dạng thở không ra hơi của Lục Hồng Văn, lúc này Phương Tranh mới nhõn miệng cười nói: ” Ai nha. Lục đại nhân, người chẳng có một chút hài hước nào cả. Ta chỉ muốn đùa giỡn với người một chút thôi mà...”

Lục Hồng Văn thần hồn nát thần tính, nói: ” Hần....Đến tột cùng thì hần là người hay là ma?”

” Đương nhiên hần là người, nếu không tin người sờ thử hần xem, còn nóng hổi luôn a. Bất quá phải cẩn thận một chút nga, tính tình của hần không được tốt cho lắm...” Phương Tranh híp mắt nói.

Ngụy Thừa Đức bước lại gần, cười nói: ” Được rồi! Phương đại nhân chúng ta đi vào thôi, hai phái đoàn sứ giả của người Đột Quyết đều chờ đã lâu.”

Phạm vi chung quanh Năng Nhân Tự đã bị Phùng Cừu Dao điều Long Vũ quân đến canh gác sâm nghiêm, đám quân sĩ trong tay cầm trường mâu, lưng đứng thẳng tắp. Mấy vị lão hòa thượng trong chùa được Phùng Cừu Dao phái người mời đi ra ngoài, tạm thời trú tại nhà dân trong thành.

Cuộc đàm phán ba bên tiến hành trong một thiện phòng, hai phái đoàn của Mặc Cúc Liên cùng Đạt Thập Tháp đều tự mang theo tùy tùng đến, đang ngồi ngay ngắn ở trên bồ đoàn. Chỉ là hai người đưa lưng về phía nhau, không ai quan tâm đến ai, một bộ dạng tựa như thể không đội trời chung.

Phương Tranh nhìn bộ dáng thủy hỏa bất dung của hai vị sứ giả, tươi cười hài lòng. Cũng ngồi vào ghế chủ tọa trước mặt.

Ngụy Thừa Đức cùng Phùng Cừu Dao đợi sau khi Phương Tranh đã an vị, bọn hần cũng đều tự động ngồi xuống, tuy nói rằng sớm đã nhận biết nhau. Nhưng hiện tại đang trong cuộc đàm phán chính thức, song phương vẫn phải giới thiệu lại một lần, sau đó mới phân biệt chủ khách an tọa.

Mặc Cúc Liên đánh giá bốn chung quanh một phen, hướng Phương Tranh cười nói: ” Không thể tưởng tượng được, Phương đại nhân lại là một người phong nhã đến như thế. Chọn thiện phòng của chốn phật môn để chúng ta thương nghị quốc sự. Lão phu thật sự cảm thấy vô cùng bội phục!”

Phương Tranh ngẩn người, ngay sau đó gật đầu liên tục, nói: ” Đúng là như vậy. Chúng ta ba bên thương nghị quốc sự ở trong chốn Phật môn, lấy tinh thần ngã phật từ bi, phổ độ chúng sinh. Phật nói: phóng hạ đồ đao, lập địa thành phật. Bốn quan hy vọng cuộc đàm phán lần này có thể thuận lợi tiến hành một cách suôn sẻ. Tương lai con dân của hai nước chúng ta sẽ không bị rơi vào cảnh loạn lạc chiến tranh, sinh linh đồ thần...”

Mặc Cúc Liên nghe vậy, trong mắt hiện lên một tia dị sắc: ” Nguyên lai Phương đại nhân tin vào đức Phật?”

Phương Tranh gãi đầu. Tin Phật? Không tin lắm đi? Bốn thiếu gia cũng không bái Phật, nếu cần bái cũng chỉ là muốn làm giàu mà thôi.

” Ha hả, tin thì có, không tin thì không có. Cái gọi là không tức thị sắc, sắc tức thị không chính là như vậy. Không nên câu nệ hay quá cố chấp chuyện có tin hay không! Quốc sư ngài cảm thấy thế nào?” Nếu đã ngồi ở trong thiện phòng, đương nhiên mọi người phải trở tãi nói lời sắc bén, may mắn loại ngôn ngữ sắc bén như thế này. Kiếp trước, Phương đại thiếu gia xem trên truyền hình sớm đã quen thuộc.

Mặc Cúc Liên than nhẹ, hướng Phương Tranh chấp tay thi lễ một cái, nghiêm trang nói: ” Phương đại nhân niên kỷ còn trẻ, không thể tưởng tượng được đã đạt tới cảnh giới như thế. Hoàng thượng của quý quốc quả nhiên là biết trọng dụng hiền tài, lão phu bội phục vạn phần.”

Phương Tranh thâm sâu dường như cười mà không phải cười, nói: ” Đâu có đâu có, quốc sư khen lầm rồi. Bồn quan nào có bản sự như ngài nói vậy. Nhiều lắm cũng chỉ hơn phân nửa câu nói kia mà thôi. Quốc sư thật sự là quá khách khí...”

Đàm phán còn chưa chính thức bắt đầu. Người một lời, ta một câu, nhanh chóng chụp mũ vô môn ngựa tán dương lẫn nhau.

Ngụy Thừa Đức cùng Phùng Cửu Đào ngồi ở phía sau lưng Phương Tranh, hai người đều nhìn nhau cười thầm. Nếu luận về làm bộ làm tịch, ăn nói đưa đẩy, trong Hoa triều không có một người nào có thể so sánh được với Phương đại nhân. Khó trách hoàng thượng lại đem chuyện trọng yếu như thế giao cho hắn, mở miệng nói mấy câu, lại đã đường đường ngang hàng luận sự cùng với quốc sư của người Đột Quyết. Quả nhiên hoàng thượng anh minh, sáng suốt!

111. Chương 112: Điều Kiện

Cúc Liên cùng Phương Tranh hàn huyên tâm sự những chuyện nhân sinh một hồi. Phương Tranh phương diện nào cũng không thông, nhưng lại không quản hắn nói đến đề tài nào, Phương đại nhân cũng đều có thể chen miệng được vào vài câu. Có đôi khi còn dùng cả những tri thức hiện đại để trao đổi kiến thức cùng với Mặc quốc sư, đương nhiên hai người nói chuyện nhẹ nhàng mà hòa khí, trong lòng còn sản sinh ra một vài phần ngưỡng mộ lẫn nhau.

Như những tri thức hiện đại, quốc sư không thể nghĩ được rằng thế giới này lại là hình tròn còn có thể gọi là trái đất, cùng nhiều dân tộc đang chung sống rải rác khắp nơi trên bề mặt của trái đất.

“ Chuyện này làm sao có thể? Nếu nó rơi xuống thì làm sao bây giờ?” Quốc sư biểu tình không chịu tiếp thụ.

Phương Tranh gãi đầu, chuyện này làm sao có thể giải thích là do sức hút của trái đất đây? Ngươi đầu nhi bỗng nhiên bị quả táo nện trúng đầu sao?

”...Ngày xưa, có một cái Ngươi nhi đồng, bình thường hắn không có việc gì làm đều ngồi ở dưới gốc cây táo đọc sách...” (*: cái này muốn nói về câu chuyện quả táo rơi trúng đầu Newton và sau này ông đã chứng minh được định luật sức hút của trái đất)

Phương Tranh đem mẫu truyện nổi tiếng của văn học nước ngoài ra kể lại, sau đó vẻ mặt tha thiết mong chờ nhìn quốc sư: ” Chúng ta sinh hoạt trên bề mặt của trái đất, nhưng không thể ngã được cũng chính là vì nguyên nhân này. Ngài đã minh bạch được chưa?”

Quốc sư không hiểu, buông thông hai tay, than nhẹ một tiếng: ” Đứa bé họ Ngươi kia ngồi dưới gốc cây táo, bị quả táo nện trúng đầu, chỉ có thể nói rằng đó là một đứa nhỏ ngu ngốc mà thôi. Cùng chuyện chúng ta sinh hoạt trên trái đất có liên quan gì đâu?”

“ Vì sao quả táo nhất định phải rơi xuống phía dưới? Vì sao nó không bay lên bầu trời đi? Vì sao lại không rơi sang ngang đây? Chuyện này cũng chứng minh một điều, trái đất mà chúng ta đang sống, nó có dẫn lực, lực hút của trái đất khiến cho mọi vật ở trên bề mặt của nó không bị rơi xuống...” Phương Tranh dâng lên một cỗ ý niệm trong đầu “ không vứt bỏ. không buông tha”, ân cần giải thích cho vị học sinh quốc sư thuộc trường hợp cá biệt này.

Quốc sư nhìn chằm chằm Phương Tranh, ánh mắt giống như nhìn thấy một kẻ đại nghịch: ” Phương đại nhân, vạn vật trong trời đất đều có Chân thần an bài, giống như con người có thể bước đi trên đường, loài cá có

thể bơi lội trong nước, hừng ửng có thể bay lượn trên bầu trời cao. Làm sao ngài lại nói rằng cái đồ vật gọi là trái đất kia, hút tất cả mọi thứ dán lên trên mặt đất đây? Căn bản chuyện này là không có khả năng!”

Ngụ muội! Phương Tranh đau lòng nhìn Mặc Cúc Liên, hẳn thực sự không có cách nào khai thông được đám người cổ đại, chuyện này có giải thích thế nào đi chăng nữa thì cũng chỉ là nước đổ đầu vịt mà thôi.

Không kiên nhẫn nổi, gõ gõ lên mặt bàn, Phương Tranh then quá hóa dận: “ Ai ai ai! Chớ đi nhầm đề tài nha, hôm nay chúng ta tới đây là để đàm phán, như thế nào lại thành trao đổi chuyện nhân sinh rồi? Không lập nội quy cho buổi họp thật sự là tác hại nha. Từ bây giờ, chỉ cho phép nói những chủ đề có liên quan đến cuộc đàm phán này mà thôi....Thiệt là, một chút nghiêm túc cũng không có....”

Ngụy Thừa Đức cùng Phùng Cừ Dao chỉ biết cười khổ, cũng đều là do Phương đại nhân lảm chuyện, chủ đề trái đất kia không phải là do chính người khơi mào ra hay sao?

Mặc Cúc Liên cùng Đạt Thập Thập liếc mắt nhìn nhau một cái, người Hoa triều thật sự là ngang bướng, dốt nát. Không hiểu lại còn giả bộ thông hiểu, khiến cho ánh mắt của hai sứ giả Đột Quyết lần đầu tiên tìm được một điểm nhận thức chung.

Cho nên, mọi người đã bắt đầu chính thức tiến hành cuộc đàm phán ba bên.

Sau khi nghe được Lục Hồng Văn phiên dịch, lúc này Thập Thập tinh thần sung mãn, một chương hung hăng vỗ lên trên mặt bàn, nói vài tiếng Đột Quyết, Lục Hồng Văn lại phiên dịch: ” Đạt Thập Thập nói, Mặc Xuyên Khả Hãn của bọn hãn chính là vị Khả Hãn vĩ đại nhất trên thảo nguyên. Hoa triều chúng ta nên kết minh cùng với bọn hãn. Dem Mặc Cúc Liên đuổi ra ngoài đi.”

Mặc Cúc Liên ở một bên sớm đã nổi giận, nghe vậy liền vỗ bàn, lớn tiếng mắng Đạt Thập Thập. Lão nhân thoát nhìn tư văn nho nhã, nhưng khi nổi giận bộ dạng cũng khác hẳn, râu tóc đều dựng ngược lên, trong mắt tản mát quang mang tàn nhẫn khiến cho người khác nhìn thay phải rùng mình.

Phương Tranh cười thầm trong lòng, cần chính là chỗ diệu này, nếu các người không cãi nhau, bốn thiếu gia làm sao có thể phát tài được đây?

“ Uy, hai vị quý sứ không nên tranh cãi nhau ở đây nha, mỗi người bình tĩnh đi một chút có được hay không? Chúng ta đàm phán xong, các ngài có thể ra bên ngoài cãi nhau thoải mái a, nơi này là thiện phòng thanh tĩnh. Không nên để mất hòa khí à!” Phương Tranh ở một bên, hạ giọng khuyên giải.

Mặc Cúc Liên hung hăng trợn mắt nhìn Đạt Thập Thập một cái, nộ hỏa bùng bùng ngồi phệt xuống bô đoàn.

Phương Tranh cười híp mắt: ” Hai vị quý sứ hãy giữ bình tĩnh, các ngài cãi nhau thật sự là muốn gây khó khăn cho ta nha. Muốn kết minh cùng với người nào, sự tình này cũng không thể nói năng lung tung được. Trước tiên các ngài đem thỏa ước nói ra, sau đó ta sẽ nói điều kiện của chúng ta, cố gắng tìm điểm chung, gác lại những quan điểm bất đồng. Bây giờ tiếp tục chậm rãi thương thảo, như thế nào?”

Mặc Cúc Liên cùng Đạt Thập Thập nghe vậy đều gật đầu biểu thị đồng ý.

Phương Tranh cười nói: ” Chuyện này cứ nhẹ nhàng giải bày như người một nhà! Niên kỷ của quốc sư so với Đạt Thập Thập lớn hơn, theo như truyền thống kính già nhường trẻ của Hoa triều ta, thỉnh mời ngài nói điều kiện trước đi.”

Mặc Cúc Liên nhìn Đạt Thập Thập liếc mắt một cái, ngữ khí bình thản nói: “ Khả Hãn Cốt Đốt Lộc vĩ đại của chúng ta nói, nếu quý quốc đồng ý kết minh cùng chúng ta. Khả Hãn có thể hứa trong vòng mười năm tuyệt đối không xâm phạm lãnh thổ của quý quốc. Cũng nguyện đem những nô lệ bao nhiêu năm...Ách, những phụ nữ và trẻ nhỏ được đưa đến thảo nguyên khổ sai đem trả lại một phần, hơn nữa nguyện ý xuất ra một trăm vạn lượng bạc, để bồi thường những tổn thất của quý quốc đối với chuyện nhiều năm qua phải chịu nạn chiến tranh.”

Phương Tranh hấp háy mắt vài cái: ” Như vậy sao?”

Mặc Cúc Liên gật đầu: ” Đúng vậy!”

Phương Tranh lắc đầu cười nói: ” Quốc sư a! Các người cũng quá mức keo kiệt rồi, điều kiện như thế này mà người nói rằng thật lòng muốn kết minh cùng chúng ta, rõ ràng đây chỉ là bả thí. Thử hỏi nếu như ta cùng kết minh với Đạt Thập Thập. Khả Hãn Cốt Đốt Lộc của các người dựa vào cái gì để có thể bảo toàn được hãn vị, như thế nào lại nói rằng mười năm tuyệt đối không xâm phạm biên giới của Hoa triều chúng ta?”

“ Các người động binh với Hoa triều chúng ta, vào thành tàn sát, cướp bóc của cải, bắt trẻ nhỏ cùng phụ nữ vốn là người trong cảnh nội của chúng ta, sang biên giới thảo nguyên đi làm nô lệ. Người muốn dùng chuyện này để làm điều kiện, hơn nữa chỉ muốn hoàn lại một số bộ phận, cho dù có thêm một trăm vạn bạc trắng cũng đừng nói đến chuyện này nữa. Ta có thể tính toán thay cho người nhiều năm qua các người cướp đi vàng bạc châu báu, phụ nữ và trẻ nhỏ của Hoa triều nhiều vô số kể. Ngược lại thì sao? Người nói bồi thường một trăm vạn lượng, quốc sư a quốc sư! Ai! Nếu như quý quốc chỉ có thể xuất ra được mấy điều kiện này, nếu như vậy...”

Nói dứt lời Phương Tranh thở dài một hơi, lắc lắc đầu, ngừng lại không muốn nói tiếp nữa.

Mặc Cúc Liên bị lời nói của Phương Tranh làm cho khuôn mặt già nua đỏ bừng, ho khan hai tiếng nói: ” Phương đại nhân, đây là một cuộc đàm phán, điều kiện thì hai bên bình tĩnh bàn bạc. Người cũng có thể nói ra điều kiện của quý quốc mà...”

Phương Tranh không quản đến Mặc Cúc Liên nữa, quay đầu híp mắt nhìn Đạt Thập Thập: ” Người nói điều kiện của các người cho ta nghe một chút đi.”

Đạt Thập Thập thông qua phiên dịch biết được Mặc Cúc Liên ăn phải quả đắng, sớm đã ở một bên cao hứng không thôi, biểu tình phấn khởi lộ rõ trên nét mặt. Nghe Phương Tranh nói đến lượt hãn ra điều kiện, mồm miệng há to, đang định mở miệng.

Phương Tranh cười híp mắt, chen ngang một câu: ” Trước tiên phải nói một vấn đề nha! Nếu điều kiện của các người cũng giống như quốc sư đại nhân, kẻ tám lạng người nửa cân thì cũng không cần nói thêm nữa. Người không biết xấu hổ mà cứ nói, thật xin lỗi ta không muốn nghe đâu!”

Chứng kiến Mặc Cúc Liên ngồi ở một bên, thần sắc không tốt, Phương Tranh lại vội vàng an ủi hãn: ” Quốc sư, người cũng chớ có nhụt chí! Cơ hội đầu tiên người đã phát huy không được tốt cho lắm. Nhưng ta cũng không để vào trong lòng, lát nữa cho người thêm một cơ hội, nhớ kĩ, một cơ hội nha! Nhớ kĩ nha, không thể làm mất mặt như vừa này được đâu...”

Nói xong Phương Tranh vỗ bả vai của hãn, cổ vũ nói:” Ta trông chờ đó a!”

Mặc Cúc Liên nghe vậy, âm thầm tức giận. Mao đầu tiểu tử này nói năng cợt nhả không hề đứng đắn một chút nào. Dám lấy chuyện quốc gia đại sự ra làm trò đùa.

Đạt Thập Thập đang chuẩn bị mở miệng, nghe được Phương Tranh nói nếu như, lại bắt đầu do dự. Đúng vậy, điều kiện của hãn quả thật so với Mặc Cúc Liên cũng không sai biệt bao nhiêu, Phương Tranh đã chặn hậu hãn. Đạt Thập Thập không khỏi trầm ngâm suy nghĩ, theo như lời của tiểu tử này nói, nếu như chính mình không tăng thêm giá, chỉ sợ việc kết minh cũng sẽ không thành. Nghĩ đến Mặc Xuyên Khả Hãn tính tình cuồng bạo, thị huyết hung tàn, ở trên thảo nguyên xa xôi, Đạt Thập Thập không khỏi rung mình một cái. Nếu không thể hoàn thành được sứ mệnh, cái mạng nhỏ của hãn cùng coi như đã chấm dứt sau buổi đàm phán này.

Hai vị sứ giả đều trầm ngâm suy nghĩ, Phương Tranh cảm thấy bầu không khí có chút áp lực, thân thể vắn vẹo không được tự nhiên cho lắm. Phương đại nhân thấy lúc này không khí quá mức ngột ngạt, khiến cho người ta không thể làm ra được một quyết định sáng suốt. Nghỉ ngơi thư giãn đầu óc một chút, Lenin bậc thầy của chủ nghĩa cách mạng dân tộc không phải đã từng nói, ” Nghỉ ngơi cũng là làm việc” sao?

“ Quốc sư đại nhân, phong cảnh Trên thảo nguyên đẹp lắm phải không?” Phương Tranh bắt đầu kiếm chuyện nói.

Mặc Cúc Liên âm đạm gật đầu.

” Nói thử một chút! Người dân chăn nuôi các người ăn có đủ no, mặc có đủ ấm hay không?”

Mặc Cúc Liên lườm hắt một cái: ” Chúng ta không phải đều chăn nuôi các loại, chỉ nuôi bò và dê, khí hậu trên thảo nguyên gặp nhiều thiên tai lắm, băng tuyết cùng gió lốc đều là thiên địch của chúng ta.”

Phương Tranh lắc đầu nói: ” Chuyện này là tự các người giả bộ bưng bát đi ăn xin nha! Thật sự ra, các người có thể lợi dụng ưu điểm đất đai để canh tác. Tại sao nhất định cứ phải xâm lăng biên cảnh của Hoa triều chúng ta mà cướp đoạt của cải?”

Mặc Cúc Liên ngạc nhiên hỏi:” Không biết Phương đại nhân nói lời này là có ý tứ gì?”

Phương Tranh vỗ đùi nói tiếp: ” Nếu hai nước chúng ta không động đến binh đao, các người hoàn toàn có thể phát triển thảo nguyên thành một khu du lịch sinh thái. Hoa triều chúng ta sẽ động viên những kẻ có tiền đi đến chỗ các người du lịch, đua ngựa, đốt lửa trại, ngủ cùng cô nương Đột Quyết...Các người sẽ kiếm được rất nhiều bạc, như thế nào lại cứ phải đánh tới đánh lui đây?”

Không quan tâm đến ánh mắt hai vị sứ giả đang kinh ngạc nhìn mình, Phương Tranh tiếp tục mơ mộng: ” Các người làm ăn kiếm được nhiều bạc, là có thể đi tới biên giới của Hoa triều giao dịch lương thực. Hằng năm đến mùa thiên tai sẽ không còn sợ bị đói bụng, thật tốt, cho nên mới nói nha! Người Đột Quyết các người tính cách vô cùng cố chấp, luôn nghĩ đến động võ, nhưng thật ra nếu không động võ mọi người sẽ có được nhiều chỗ lợi hơn a...”

Mặc Cúc Liên cùng Đạt Thập Thập đánh mắt nhìn nhau một cái, lại một lần nữa cùng chung quan điểm, “ Phải chăng đầu óc của Phương đại nhân đã xảy ra một chút vấn đề? Tại sao Hoàng đế Hoa triều lại phái một người như hần đi đàm phán cùng chúng ta?”

Phương Tranh tiếp tục giúp bọn họ toan tính cách làm ăn, nói: ” Các người còn có thể tạo ra nhiều hạng mục hấp dẫn khách hàng a! Nói thí dụ như tổ chức những cuộc đấu vật đặt tiền cược, đúng rồi, chẳng phải trên thảo nguyên của các người còn có trò này hay sao?”

Đạt Thập Thập nghe được phiên dịch nói xong, rốt cuộc tinh thần cũng tỏ ra hưng phấn, chít chít oa oa một hồi.

Lục Hồng Văn phiên dịch: ” Hần nói nam nhân ở trên thảo nguyên là dũng mãnh nhất, đấu vật là hoạt động mà dân chúng thảo nguyên ưa chuộng nhất. Bình thường ở trong hai bộ lạc khác nhau sẽ tuyển chọn ra hai dũng sĩ có chiến lực mạnh nhất, lấy bò và dê dùng làm tiền đặt cược. Mọi người vây chung quanh cổ vũ bọn họ, hai dũng sĩ giằng co ôm lấy nhau...”

Phương Tranh kinh hãi, lắp bắp:” Ôm nhau?”

Lục Hồng Văn gật đầu: ” Đúng, ôm nhau.”

Phương Tranh biểu tình sùng bái nhìn Đạt Thập Thập, nói: “ Nam nhân trên thảo nguyên của các người quả thực là có cá tính nha! Nói tỉ mỉ một chút đi, hai đại nam nhân làm như thế nào? Nhiều người chứng kiến như vậy, bọn hần không ngưỡng mộ sao?”

Ps: Câu cuối mà Phương Tranh nói móc chính là muốn nói đàn ông trên thảo nguyên bị pê-đê đó!

112. Chương 113: Âm Sát

Bên trong phòng mọi người nhìn nhau thất sắc, đầu đầy mồ hôi.

Mặc Cúc Liên bình tĩnh nói: ” Phương đại nhân, có phải chúng ta nên tiếp tục đàm phán hay không?”

Phương Tranh cười mỉa nói: ” Đương nhiên, đương nhiên...” Xem ra người Đột Quyết đối với bầu không khí sinh động cũng không quan tâm chút nào.

Đạt Thập Thập suy nghĩ một lúc lâu, nghĩ xong điều kiện liền bắt đầu nói một tràng tiếng Đột Quyết.

Lục Hồng Văn phiên dịch nói: ” Mặc Xuyết Khả Hãn nguyện ra ba trăm vạn lượng bạc. Sẽ trả lại toàn bộ phụ nữ và những người bị bắt. Sẽ nguyện làm minh ước, từ nay về sau cùng Hoa triều trở thành láng giềng hòa thuận thân mật, không xâm phạm lẫn nhau. Đồng thời nếu hai nước hợp binh diệt Cốt Đốt Lộc Khả

Hân, Mặc Xuyên Khả Hân nguyện chia đều lãnh thổ với hoàng đế Hoa triều, thổ dân chăn nuôi và tất cả, tuyệt không đổi ý.”

Mặc Cúc Liên nghe vậy phần nộ nhin không được nhảy dựng lên, dùng tiếng Đột Quyết hung hăng hướng Đạt Thập Thập mắng to, Đạt Thập Thập cùng không cam lòng tỏ ra yếu kém, hai người lại bắt đầu lớn tiếng tranh cãi.

Ngụy Thừa Đức không còn nhin được nữa, tiến đến nói bên tai Phương Tranh: ” Phương đại nhân, cứ nói vài câu lại cãi nhau, cứ tiếp tục như vậy cũng không phải là biện pháp, có nên thay đổi biện pháp khác để đàm phán cho tốt hơn không?”

Phương Tranh gật đầu nói: ” Không sai, ta không nghĩ người Đột Quyết lại thô lỗ như thế, tố chất thật sự là quá kém. Cứ như thế phải đàm phán tới tám đời cùng đàm không ra kết quả. Xem ra phải chia ra mà đàm mới thỏa đáng.”

Ngụy Thừa Đức cũng tán thành chủ ý này, sau khi cùng đám người Phùng Cửu Dao trao đổi ý kiến, Phương Tranh cười tủm tỉm nói: ” Hai vị quý sứ, hôm nay trời đã không còn sớm, chúng ta chỉ nói tới đây thôi. Hai vị không cần quan tâm chúng ta, cứ tiếp tục đi, ha ha, nơi này non xanh nước biếc, hai vị không ngại ở lại đây ngồi cãi nhau quá mệt thì vẫn có thể nằm cãi tiếp. Hay là nằm úp sấp cãi luôn cùng được, nếu như cãi còn chưa thỏa, bên ngoài cửa chùa còn có một khoảng đất trống, thích hợp cho hơn ba trăm người tranh đấu, các người cứ thoải mái mà cãi...”

Hai vị sứ giả Đột Quyết vừa nhìn thấy Phương Tranh muốn đi, không khỏi nóng nảy, hôm nay chưa đàm được điều gì, chỉ mới nói ra điều kiện mà đã cãi nhau như vậy thì chẳng biết phải nói tới năm nào tháng nào.

Mặc Cúc Liên kéo Phương Tranh cười nói: ” Phương đại nhân dừng chân, sắc trời còn sớm, cần gì phải nóng lòng rời đi như thế? Lão phu sẽ không cãi nhau với tên man phu này nữa, chúng ta tiếp tục ngồi xuống nói đi.”

Phương Tranh cười nói: ” Quốc sư đại nhân, trước mắt người cũng đã thấy nếu cứ tiếp tục cãi nhau thực sự không thể đàm phán được nữa. Hai miệng đối nhau, nháo sự khó tránh khỏi. Hai vị sứ giả đều là đại nam nhân, không đáng giống như hai oan gia tranh giành xem lưỡi của ai dài hơn phải không?”

Mặc Cúc Liên và Đạt Thập Thập nghe Phương Tranh ví bọn họ thành một đôi, liếc mắt nhìn nhau lập tức rùng mình một trận.

Phương Tranh nói tiếp: ” Cho nên, hì hì, chúng ta tách ra mà nói đi. Như vậy đối với các người cũng có lợi, có điều kiện gì cứ nói, không cần cãi nhau ngay trước mặt, mặc kệ được hay không thì mọi người cũng dễ tự dễ tán. Chỉ cần ra khỏi lãnh thổ Hoa triều, dù cho các người lấy dao đâm nhau, đó cũng là chuyện riêng của các người.”

Mặc Cúc Liên nhìn thoáng qua Đạt Thập Thập. Trong mắt hai người đều hiện lên quang mang khó hiểu, sau đó cả hai cùng gật đầu, đồng ý với đề nghị của Phương Tranh.

Phương Tranh thỏa mãn vỗ vỗ tay, cười nói: ” Như vậy rất tốt, ta xin cáo từ trước, ngày mai chúng ta sẽ tiếp tục đàm phán với lão Mặc. Nga, không phải, người đầu phải họ Mặc phải không?...Quốc sư đại nhân, ngày mai ta đàm phán với người trước, đàm xong sẽ tìm lão Đạt...”

Nhìn Đạt Thập Thập một chút, Phương Tranh hỏi: ” ...Người cũng không phải họ Đạt phải không? Hắc, ta nói người ĐỘT Quyết các người đặt tên sao lại phiền phức như vậy, gọi lên nghe thật không thuận tiện, thật sự là quá lạc hậu đi thôi...”

Phương Tranh xoa tay, vừa đi vừa lắc đầu, lưu lại mấy vị sứ giả Đột Quyết, gương mặt sầm xuống nhìn theo bóng lưng của hắn...

...

Ra cửa chùa, Phương Tranh chấp tay từ biệt với Ngụy Thừa Đức cùng Phùng Cửu Dao, mang theo sát thủ ca ca lên xe ngựa về phủ.

Sát thủ ca ca ngồi trong xe ngựa rất an tĩnh, vẫn rất im lặng. Từ ngày Phương Tranh quen biết hắn, hắn vẫn là một người xem một chữ nói đáng ngàn vàng.

Chẳng lẽ đây là thiên tính của hắn? Có lẽ lúc trưởng thành từng chịu qua sự kích thích nào đó, dẫn đến việc trong ngôn ngữ không được thuận lợi như người khác.

Phương Tranh lên xe ngựa vẫn hiếu kỳ nhìn chăm chăm sát thủ. Nói lời trong lòng, hắn đối với sát thủ thời cổ đại vẫn luôn ôm thái độ sùng kính, chức nghiệp sát thủ thực sự rất có tính kích thích, hình tượng cũng rất khốc, tựa như trong phim điện ảnh. Gió thu hiu quạnh, lá rụng bay tán loạn, một người cô độc cầm một thanh kiếm còn chưa rút khỏi vỏ, một mình đi trên con đường không vết chân người. Hai bên đường có những người nhảy xuống chỉ để chịu chết, sau đó sát thủ lạnh lùng cười, dù kiếm cũng không cần rút ra, ba quyền hai cước đã thu thập sạch sẽ mấy tên lâu la kia. Dù kiểu tóc cũng không hề rối loạn giống như loại nhựa cao su chịu lực, cuối cùng hắn lại hiện ra vẻ mặt cô đơn tịch mịch vì "vô địch", lại chậm chậm tiêu thất trong đường nhìn của mọi người...

Tình tiết tuy rằng rất ớn lạnh, nhưng trong cảm nhận của Phương Tranh hình tượng sát thủ xác thực là như vậy. Vị sát thủ ca ca trước mắt này nếu luận hình tượng và khí chất, cũng không kém với sát thủ trong sự tưởng tượng của Phương Tranh bao nhiêu. Chỉ tiếc bề ngoài của người này thật lạnh khốc, trên thực tế lại là một tên tham tiền tiêu chuẩn, tính tình thích đòi tiền càng làm cho kẻ khác giận sôi.

"Sát thủ ca ca, hỏi người một câu." Phương Tranh ngồi im không ai nói chuyện với hắn, không thể làm gì khác hơn là tự mình tìm chuyện để nói.

Sát thủ nhắm mắt nhàn nhạt "ân" một tiếng.

Phương Tranh hiếu kỳ nói: "Vì sao người không thích nói chuyện? Vì sao vậy?" Sát thủ mở mắt ra nhìn hắn, cũng không đáp.

Phương Tranh hăng hái bưng bưng hỏi: "Có phải các người nói chuyện cũng phải thu phí không? Oa, đó chẳng phải là giống như nghề luật sư còn gì? Được rồi, người có tổ chức hay không? Sau này đầu lĩnh của các người quá xấu xa, người muốn thoát ly tổ chức đó, không tiếc trở mặt với các sát thủ đồng môn, lại mở ra cuộc chiến vô cùng đẫm máu để mở một con đường sống. Hay nhất là thuận tiện cứu được một mỹ nữ trong lao ngục của tổ chức để cùng bỏ chạy.

Phương Tranh còn chưa nói xong, sát thủ bỗng nhiên trợn trừng hai mắt, hàn quang trong mắt lóe ra, một cỗ sát khí bức người phóng lên cao. Đừng hỏi Phương Tranh vì sao hắn biết đó là sát khí, nhưng dù sao hắn thật sự cảm nhận được.

Phương Tranh hoảng sợ thụt lui sát góc xe ngựa, nhanh miệng chịu thua: "Ai, là ta nói lung tung thôi, nếu người không vui thì xem như ta không có nói có được không?"

Sát thủ không để ý đến hắn, chỉ xốc màn xe nhìn ra phía ngoài một chút, trong miệng lạnh lùng nói: "Tình huống không đúng."

Phương Tranh kinh hãi nói: "Làm sao vậy?"

Hắn nghiêng đầu nhìn ra cửa sổ xe, xe ngựa đã sát đến ngay cửa thành, bên ngoài cửa sổ là một mảnh rừng cây nhỏ dày đặc, thông xanh um ứ, dưới ánh mặt trời buổi trưa hiển lộ sinh cơ bừng bừng.

Sát thủ gõ vào đầu Phương Tranh, lạnh lùng nói: "Không muốn sống nữa sao?"

Phương Tranh kinh khủng nói: "Chẳng lẽ có người muốn giết ta ngay chỗ này?"

Sát thủ ừ một tiếng, không thèm để ý đến hắn, chỉ nghiêng tai lắng nghe động tĩnh bên ngoài xe.

Trong lòng Phương Tranh vừa vội lại sợ, thế nhưng từ khi xuyên qua đây là lần đầu tiên đối mặt sự uy hiếp của cái chết. Hơn nữa loại uy hiếp này không phải mặt đối mặt, vừa nghĩ có người đang trốn ở một nơi nào đó chờ cơ hội một đao cắt đứt cổ hắn, vùng cổ Phương Tranh liền nổi da gà, mồ hôi lạnh cũng không ngừng chảy xuống.

Hiện tại duy nhất có thể cứu được hắn cũng chỉ có vị sát thủ ca ca này mà thôi. Cũng không biết vị sát thủ ca ca này rốt cục có phải là hảo thủ hay không, tuy nói hắn đã từng dùng một chiêu đánh vỡ ngọc bội

của Phương Tranh thành bột, cũng dùng một cước đá bay tiểu Ngũ, nhưng điều này cũng chỉ có thể chứng minh hắn có sức mạnh mà thôi. Kiếp trước Phương Tranh từng xem tiểu thuyết võ hiệp, người có sức lực ở trong tiểu thuyết đều đảm nhận vai chịu chết, cũng giống như vừa lộ diện liền bị đánh cho tơi bời, Phương Tranh nhìn sát thủ ca ca từ trên xuống dưới, trong lòng không khỏi mọc lên một cỗ sợ hãi, làm sao bây giờ? Càng xem càng thấy hắn chỉ giống như một tấm bia đỡ đạn có sức mạnh mà lại ngu ngốc...

” Sát thủ ca ca, người từng giết người chưa? Ý của ta là người có giết qua người trong võ lâm chưa? Đứa con ngu ngốc của Giang thị lang không tính nha.” Phương Tranh bỗng nhiên nhớ tới, vấn đề trọng yếu như vậy từ sau khi hắn quen biết sát thủ ca ca vẫn chưa từng hỏi qua hắn, điều này thật sự là quá sơ ý.

Sát thủ ca ca lạnh lùng nói: ” Đương nhiên.”

A, vậy thì bốn thiếu gia nhẹ nhõm hơn.

” Sao người biết có người đang chờ giết ta ở bên ngoài?”

” Cảm giác.” Sát Thủ khò khò nói.

“ ... ”

Phương Tranh cảm thấy thật đáng tiếc đối với câu trả lời của hắn, loại luận điệu mang đầy chủ nghĩa duy tâm làm hắn hoàn toàn không thể nhận thức, cũng giống như điển cố ” sự chuyển động cũng giống như là tâm động”. Theo Phương Tranh lý giải, đó là hai lão hòa thượng ăn no không có chuyện gì làm nên nói chuyện phiếm mà thôi, lại không nghĩ rằng sát thủ ca ca cũng tin tưởng loại cảm giác này, theo như tình hình thì hơn phân nửa do thần kinh của sát thủ ca ca quá nhạy cảm, khẩn trương mà thôi.

Trái tim đang treo cao của Phương Tranh rốt cục thả lỏng xuống tới, hắn bắt mắt trông mắt nhìn sát thủ: ” Vậy người cứ chậm rãi mà cảm giác đi. Ta ngủ một chút đã, về đến nhà thì gọi ta.”

Hắn miễn cưỡng ngã lưng ra xe, chuẩn bị ngủ một giấc thật thoải mái.

Xe ngựa không có chút báo động lại kịch liệt chấn động liên tục, sau đó liền nghe được người đánh xe kêu lên một tiếng thảm thiết, sau đó xe ngựa liền dừng lại.

Phương Tranh hoảng sợ nhảy lên, hét lớn: ” Làm sao vậy? Làm sao vậy?”

Sát thủ kéo hắn xuống, quát: ” Ngoan ngoan nằm úp sấp xuống đi, đừng nhúc nhích!”

Sau đó hắn cũng không quay đầu lại lao ra khỏi xe ngựa.

Phương Tranh kinh hãi kêu lên: ” Ai, người làm gì chứ? Kháo! Không nói nghĩa khí chút nào nha? Người thu bạc của ta rồi, sao lại bỏ lại một mình ta rồi chạy? Đền tiền đi! Đền gấp mười!...Ta đến nha môn cáo tội người!”

Kêu nửa ngày cũng không thấy phản ứng, bên ngoài xe cũng không hề có động tĩnh, dù là tiếng chim kêu cũng không có. Chỉ có con ngựa thỉnh thoảng phun ra vài tiếng phì phì trong mũi.

Phương Tranh thật sự chịu không nổi sự yên tĩnh chẳng khác gì cõi chết như thế, hắn thoáng do dự một chút, nhẹ nhàng đứng lên lạng lẽ vén một chút màn xe, dùng mắt quan sát động tĩnh bên ngoài.

Sát thủ ca ca không hề bỏ chạy, chỉ đứng yên bên ngoài xe, bốn người che mặt đang bao vây quanh người hắn.

Mặc dù bản thân đang ở trong nguy hiểm nhưng Phương Tranh vẫn nhịn không được nở nụ cười. Rốt cục người cổ đại là ngu hay là ngốc nha? Vì sao khi làm chuyện xấu thì nhất định phải che mặt? Đường như sợ toàn bộ người trên thế giới này đều sẽ nhận ra hắn hay sao đó, có cần như vậy không? Kỳ thật cho dù không che mặt, Phương Tranh khẳng định hắn cũng không nhận ra, trừ phi do chính lão già Phan thượng thư tự mình lấy đao tới chém hắn.

113. Chương 114: Được Cứu

Trong ngực Phương Tranh không khỏi than thở một tiếng: "Người này không phải đợi đến lúc máu chốt này lại làm ra vẻ đó chứ?" Bình thường nhìn thấy sát thủ ca ca khoanh chân đả tọa vận khí, nhưng dưới tình hình hiện tại, sát thủ vô luận là ngủ gà ngủ gật thật sự hay đợi nước tới mới nhảy ra vận khí, hiển nhiên đều rất không hợp thời.

Phương Tranh giống như một kẻ trộm trốn ở trong xe, tỉ mỉ quan sát tình huống bên ngoài. Đợi khi xác định sát thủ cũng không có ngủ hay đang vận khí gì, trong lòng hắn thoáng thả lỏng một chút, hơn nữa vừa trải qua một phen kinh hãi, dường như hắn cũng không còn quá khẩn trương như ban đầu.

Bởi vì hắn phi thường mừng rỡ phát hiện ra một việc, bốn người che mặt chỉ vây quanh sát thủ, nhưng chưa từng nhìn lướt qua xe ngựa. Trong lòng Phương Tranh không khỏi ôm một tia may mắn: Có lẽ bốn người này là cừu gia của sát thủ cùng không chừng, vốn không có gì liên quan tới ta, thiếu gia xuất hiện ngay chỗ này kỳ thật chỉ là một chuyện hiểu lầm, sát thủ cổ đại hẳn là phải có đạo đức chức nghiệp, sẽ không giết vô tội đó chứ?

Phương Tranh muốn tìm cơ hội bỏ trốn, thế nhưng hắn đo lường tính toán một chút vị trí, lại chợt hứng phát hiện bất luận hắn từ phương hướng nào chạy trốn, đều phải chui ra khỏi cửa xe, mà nếu như hắn vừa chui ra nhất định sẽ bị rơi vào trong mắt bốn người che mặt.

Hiện tại cơ hội duy nhất của hắn là phải chờ cho đến khi bọn họ đánh nhau thật sự thì tìm một cơ hội bỏ chạy, thế nhưng...bọn họ còn muốn đứng thêm bao lâu?

Phương Tranh trốn bên trong xe cũng không hề dám động đậy, vẫn nhìn chằm chằm vào năm người đang đứng im lìm như cọc gỗ, trong lòng hắn có chút gấp gáp, các người không đánh thì cũng nên nói vài lời kịch bản cũng được chứ, tỳ như: "Người đã đến rồi?"

"Ta tới"

"Người không nên tới."

"Nhưng ta đã tới."

Tuy rằng là lời vô ích, tốt xấu cũng tô đậm một chút vẻ: "tà dương như máu, gió thu hiu quạnh.", ý tứ hàm xúc bị trắng chữ. Nếu không nói một lời nào ai biết chuyện gì đang xảy ra? Trong tiểu thuyết võ hiệp, các cao thủ quyết đấu chỉ dùng đôi mắt là có thể giết chết đối phương sao?

Phương Tranh buồn chán thở dài, thanh âm không lớn lắm, nhưng lại cũng không nhỏ. Phương đại thiếu gia luôn luôn ở trong các loại trường hợp quan trọng phạm phải những lỗi lầm khó tin nổi, không thể nghi ngờ lần phạm lỗi này đúng thật lại là điểm chết người.

Sự than thở này vang lên đúng là không phải lúc, cứ như vận động viên đang chuẩn bị chạy nhanh lại nghe được tiếng súng lệnh vang lên, năm cây cọc gỗ bên ngoài xe ngựa liền bắt đầu động.

Bốn người che mặt phi thường ăn ý đứng cách xa nhau, sau đó lại rất nhanh hợp lại cùng một chỗ, giơ đao hướng đầu sát thủ bổ tới, động tác nhanh như thiểm điện, dù sao với bản lãnh của Phương đại thiếu gia, dù là nửa chiêu hắn cũng không tiếp nổi.

Không kinh thiên động địa như tiểu thuyết võ hiệp miêu tả, không có đại chiến ba trăm hiệp, hay là giản đơn dùng một chiêu chế địch, lấy đi tính mạng của người khác, cũng không có những chiêu thức hoa lệ như phim truyền hình, dùng khinh công bay loạn khắp nơi làm cho người ta hoa cả mắt.

Chiêu thức của bốn người che mặt rất bình thường, đơn giản chỉ là chặt chém đâm...những động tác này ngay cả Phương Tranh cũng có thể dùng được, nhưng Phương Tranh biết, hắn tuyệt đối không làm được đúng chỗ như thế, cao thủ liều mạng chiến đấu, kỳ thực cũng không phải nhìn xem chiêu thức của người hoa mỹ bao nhiêu, bay cao bao nhiêu, chỉ nhìn xem người có thể dùng chiêu thức đúng thời cơ chính xác hay không, ngay thời gian chém thì không thể tước, khi phải lẩn lộn thì không thể dùng chiêu đẩy tới đẩy lui.

Chiêu thức của sát thủ ca ca cũng không cao thâm, hấn chỉ mềm mại né tránh lưỡi đao của bốn người, thỉnh thoảng còn công kích lại hai chiêu, dù chưa nhìn thấy thắng lợi, nhưng cũng không hề rơi xuống hạ phong.

Năm người đang kích đấu thật khẩn trương, chính là thời cơ lòng bàn chân Phương đại thiếu gia nên thóa đầu bỏ chạy tốt nhất.

Phương Tranh nhìn chuẩn lúc mọi người còn đang bận rộn, lập tức tìm được cơ hội, giống như một con thỏ suýt bị trúng tên, nhanh chóng lách mình thoát ra khỏi thùng xe. Sau đó cũng không quay đầu lại hướng quan đạo bỏ chạy, dù sau lưng trời có lật úp cũng không còn quan hệ gì tới hấn nữa. Với bản lãnh của sát thủ ca ca, đánh thắng bọn họ có lẽ tương đối phiền phức, nhưng chạy trốn chắc là không thành vấn đề.

Sát thủ nhìn thấy Phương Tranh thoát ra khỏi thùng xe, thần sắc trên mặt không khỏi khẩn trương chiêu thức cũng rối loạn không ít, bốn người che mặt thấy thời cơ khó được, cương đao càng như gió chớp mưa sa hướng sát thủ công tới. Ngày sau đó sát thủ kêu rên một tiếng, cánh tay trái liền bị lưỡi đao đâm thủng một lỗ lớn.

Bốn người che mặt lộ vẻ vui mừng, liếc mắt nhìn nhau, ba người trong đó tiếp tục hướng sát thủ công tới, còn lại một người nhảy ra khỏi trận đấu, hướng Phương Tranh đuổi theo.

Nói ra thì dài, kỳ thực chỉ là chuyện trong nháy mắt, lúc này Phương Tranh còn chưa chạy được bao nhiêu bước.

Chờ khi Phương Tranh nghĩ mình chạy đã đủ xa thì lơ đãng nhìn lại, vừa nhìn thì thiếu chút nữa làm linh hồn nhỏ bé của hấn kinh hoảng, chỉ thấy một người che mặt đang huy đao truy sát hấn, hơn nữa chỉ còn cách hấn có vài bước, Phương Tranh thậm chí có thể nhìn thấy được vẻ thô bạo dữ tợn trong mắt của hấn.

Trong lòng Phương Tranh thấy thật bi phẫn, muốn đánh nhau sao người không đi tìm sát thủ lạnh như băng kia, người truy sát ta để làm chi? Không thấy ta chỉ là vô tình đi ngang qua thôi sao? Rõ ràng chủ yếu cùng thứ yếu mà cũng không phân biệt được. Ta đã trêu ai chọc ai cơ chứ? Phương đại thiếu gia cho tới bây giờ còn cố chấp cho rằng bốn người này muốn tìm sát thủ ca ca trả thù.

Thể lực của người che mặt rõ ràng mạnh hơn Phương Tranh rất nhiều, tốc độ chạy cũng nhanh hơn Phương Tranh không ít, chỉ trong chớp mắt, hấn đã đến rất gần Phương Tranh, giữa hai người chỉ còn cách nhau khoảng chừng một cây đao.

Phương Tranh liều mạng bỏ chạy, lòng sợ hãi chẳng khác gì một tấm sắt nặng nề, nặng trĩu đặt trong lòng của hấn.

Khi hô hấp trở nên khó khăn, trong đầu chỉ quanh quẩn một thanh âm: " Mẹ nó? Chết trong một thế giới xa lạ, một địa phương xa lạ..." Chưa từng có khi nào, làm Phương Tranh cảm giác được cái chết lại cách hấn gần đến như vậy, chỉ có cự ly gần gũi của một cây đao. Dù là lúc hấn rơi vào cống thoát nước rồi xuyên qua, cũng chỉ là chết ngay tại chỗ, cũng không nhìn thấy nụ cười của tử thần, đang từng bước hướng hấn đến gần.

Trong tai chỉ nghe thấy tiếng gió thổi vù vù và tiếng ù tai do vận động quá mức. Phương Tranh cảm thấy khí lực của mình sẽ nhanh chóng hao hết, hai chân dính lại, nặng nề không gì sánh được. Con đường tựa hồ như đang ở ngay trước mắt, rồi lại như ảo ảnh lướt qua như mong muốn mà không sao thực hiện.

Người che mặt giống như mèo giỡn chuột, trong mắt hiện lên vài phần dữ tợn, vừa chạy vừa giơ đao thật cao, hướng lưng Phương Tranh hung hăng chém xuống.

Rất may mắn, một đao này rơi vào khoảng không.

Phương Tranh quay đầu lại vừa lúc nhìn thấy ánh đao chợt lóe, hấn sợ đến quát to một tiếng: " Má ơi!"

Hai chân không chút sức lực đột nhiên giống như có sức sống vô cùng, bản năng cầu sống của con người liền phát kích ra tiềm lực, quả nhiên không thể khinh thường.

Người bịt mặt vẫn đang dùng đao chém xuống lưng hấn, Phương Tranh đang chạy trốn chỉ cảm thấy cái móng tê rần, nhưng không chút nào cảm thấy đau đớn, dưới chân vấp phải một tảng đá, Phương Tranh liền ngã sấp xuống mặt đất.

Khi thân thể mất đi cân đối, trong đầu Phương Tranh hiện lên một ý niệm: Xong! Lúc này không biết lại xuyên qua niên đại quý quá nào nữa đây.

Mập Mập, Phùng Cửu Dao, phụ mẫu...Còn có Trường Bình, Yên Nhiên, Tiểu Lục, Phượng tỷ, cùng với...cái yếm nhỏ của Phượng tỷ...

Phương Tranh bỗng nhiên phát hiện hấn đối với thế giới này không ngờ có nhiều lo lắng và lưu luyến như thế, nguyên tưởng rằng mình chỉ là một người khách qua đường vội vã của thời đại này, lại không nghĩ rằng trong bất tri bất giác đã xem nó trở thành nơi dừng chân của mình. Nếu như ta chết, có lẽ sẽ có rất nhiều người khóc cho ta đi? Cũng giống như kiếp trước, mỗi một lần luân hồi, lại có thể cho bản thân mình thu hoạch được rất nhiều thứ, thân tình, ái tình và hữu tình...

Người che mặt giờ cương đao bức tới, Phương Tranh kinh ngạc nhìn hấn, trong đầu cấp tốc vận chuyển.

Giờ này khắc này, trước sau không ai giúp, xem ra ta phải chết chắc rồi, trước khi chết, ta có nên nói gì đó, để kỷ niệm những gì khi còn sống?

” Đầu rút như một cái chén lớn rút mà thôi!” Câu này không thích hợp, chí ít Phương Tranh cũng nghĩ mình không phải là một người thấy chết không sờn.

” Hảo hán tha mạng!” Câu này tương đối phù hợp với tính cách Phương Tranh, nhưng khí thế rõ ràng yếu đi rất nhiều, dù sao cũng phải chết, không nên chết một cách uất ức như thế.

” Mau nhìn! Có người ngoài hành tinh!” Câu này lại càng không được nữa, nó chỉ có ý nghĩa, dùng phân tán lực chú ý của địch nhân sau đó lại bỏ chạy.

Người che mặt đã cách hấn càng ngày càng gần, Phương Tranh tựa hồ nghĩ thấy được mùi máu tanh trên cương đao của hấn, sáng chói như tuyết chiếu ra ánh mắt tràn đầy vẻ hưng phấn lẫn sát khí của người che mặt...

Bỗng nhiên, Phương Tranh nở nụ cười, hấn cười vô cùng hài lòng, so với trúng giải thưởng lớn đến năm trăm vạn càng hài lòng hơn. Gương mặt vì quá độ sợ hãi mà trở nên tái nhợt. lúc này càng lặng yên hiện lên vài phần đồ ỉm.

Người che mặt nhìn thấy Phương Tranh nở nụ cười, vô ý thức ngăn người, lâm vào sự mê hoặc, hấn không rõ, một người đã chết đến nơi. vì sao còn có thể cười được.

Phương Tranh vừa cười vừa ho khan, không chút nào để ý đến cương đao của người che mặt chỉ cách hấn vài thước, sau đó, Phương Tranh cố sức giơ lên cánh tay tê dại, chỉ chỉ sau lưng người che mặt, nói một câu mà không ai tưởng tượng được.

” Mau nhìn! Có người ngoài hành tinh!”

Người che mặt cười nhạt, loại mưu toan trước khi chết để bỏ chạy hấn đã nhìn thấy nhiều, thế nào lại đơn giản rút lui?

Cương đao vừa giơ lên, Phương Tranh hét to một tiếng: ” Nếu không bắn người phải bồi bạc gấp mười lần!”

Ngay sau đó một tiếng xé gió bén nhọn vang lên, khóe mắt người che mặt như nứt ra, giống như đột nhiên bị rút hết khí lực toàn thân, cương đao giờ cao rơi xuống dưới, sau đó cả người hấn dần dần sụp đổ, té trên mặt đất bất động - cổ của hấn hơi nghiêng, tà tà cắm một cây đao, một cây đao rất nhỏ rất nhỏ.

Khuôn mặt lạnh lùng của sát thủ xuất hiện trong mắt Phương Tranh, Phương Tranh nhìn hấn cười yếu ớt, nói một câu: ” Nghĩ không ra người luyện chính là Tiểu Lý - con mẹ nó Phi Dao...”

Sau đó Phương Tranh liền hôn mê bất tỉnh.

Sự kinh hãi liên tục và sự vận động quá mức khi chạy trốn chết, cùng với lúc biết được mình đã được cứu thoát, Phương Tranh thiếu gia rốt cục ngất đi mà thôi.

Phương Tranh tỉnh lại thì phát hiện đang nằm trên giường, giường rất lớn, rất mềm.

Sau khi hấn thanh tỉnh thì ý niệm đầu tiên trong đầu chính là, chẳng lẽ ta lại xuyên qua nữa?

Quan sát bốn phía, giường thấp, giá cắm nến tinh xảo lả lướt, bàn vuông bằng gỗ tử đàn...

Xác định rồi, không có xuyên việt, đây là gian phòng của chính mình.

Một đám người xông tới, gương mặt rất quen thuộc, có phụ mẫu, Mập Mập, Trường Bình, tiểu Lục, Phùng Cửu Dao, thậm chí còn có Yên Nhiên.

...Kỳ quái, sao Yên Nhiên lại đến? Nàng không phải vẫn không dám tiến vào cửa lớn Phương gia hay sao?

Nhìn thấy ánh mắt hài lòng lẫn vui mừng mà khóc của mọi người, trong lòng Phương Tranh ấm áp vui vẻ, bọn họ, có lẽ là người thân trên thế giới này của ta phải không?

Phương Tranh cảm kích nhìn mọi người cười cười, suy yếu mở miệng.

"...Các hương thân,...mọi người cùng chuyển đi cùng ta sao?"

"..."

"..."

114. Chương 115: Kinh Thành Tảo Hắc

Mọi người nhìn thấy Phương Tranh đã thanh tỉnh, đều thở dài một hơi.

Buổi chiều Phương Tranh được sát thủ ca ca công về nhà, sắc mặt tái nhợt đến dọa người, mềm nhũn té xỉu trên giường, làm mọi người vô cùng sợ hãi. Mập Mập và Trường Bình nghe tin liền cuống quýt chạy tới, còn mang theo cả Yên Nhiên, Phương lão gia thỉnh danh y đến thăm bệnh, lại nói Phương Tranh không có việc gì, nhiều nhất là buổi chiều sẽ tỉnh lại.

Phương Tranh mở mắt, lúc này mọi người mới yên lòng.

Phương phu nhân lau nước mắt nói: "Đều nói làm quan sẽ rạng rỡ tổ tông, nhưng làm quan rạng rỡ tổ tông thì có ích lợi gì? Hải nhi thương cảm của ta đã mấy lần thiếu chút nữa đánh mất tính mạng. Tranh nhi, chúng ta không làm quan nữa được không? Con từ quan với hoàng thượng, về nhà con muốn làm gì thì cứ làm đó, dù sao con có làm bại hết gia sản trong nhà, mẫu thân cũng không trách con, so với việc đánh mất tính mạng còn tốt hơn."

Phương lão gia bí ẩn trốn mắt, không lên tiếng.

Phương Tranh miễn cưỡng cười nói: "Mẫu thân, hải nhi không có việc gì, mấy tên đó chỉ là lén lút ám sát mà thôi, bọn họ không dám ra ánh sáng? Kể cả người sau lưng bọn họ cũng không làm được gì đâu." Trải qua một hồi kiếp nạn sống chết, Phương Tranh bỗng nhiên nghĩ, kỳ thực làm quan là một chuyện rất thú vị. Hắn không chỉ có khả năng kiếm được rất nhiều bạc, hơn nữa cũng hiểu biết được rất nhiều điều. Trọng yếu hơn là, làm quan quả thực so với việc làm sát thủ càng kích thích, nếu bị cuốn vào, muốn trốn cũng trốn không xong, vì sao không hảo hảo hưởng thụ một chút sinh hoạt kích thích này. Thuận tiện cũng làm cho đối thủ được chút kích thích?

Mập Mập ở một bên trầm giọng nói: "Nói như vậy, người bị người ám sát là có người sai khiến?"

Phương Tranh trốn mắt: "Ta cự tuyệt trả lời vấn đề đòi hỏi chỉ số thông minh này"

Mập Mập cười mĩa một tiếng: "...Vậy vì sao ngươi lại hôn mê?"

"Một mình ta đánh hơn trăm người, ta không ngất sao? Hôn mê là phi thường hợp lý, phi thường phù hợp tình hình..." Phương Tranh bắt đầu mở to mắt nói bậy.

Sát thủ ca ca ở bên bỗng nhiên lạnh lùng mở miệng: "Hắn là bị dọa ngất."

"Xuy..." Vài người bật cười ra tiếng.

Phương Tranh trừng mắt nhìn sát thủ, người này bình thường không chịu nói lời nào, vừa mở miệng đã làm người xấu hổ, chẳng lẽ hắn am hiểu kiểu hài hước lạnh đó?

Mập Mập nín cười nói: " Kỳ thực Phương huynh cũng không phải là người tập võ, dọa ngắt cũng, là phi thường hợp lý thôi..."

Phương Tranh cười gượng nói: " Các người đừng nghe hắn nói mò, ta là quá mệt mỏi thôi, cho nên nằm nghỉ ngơi một lát..."

Phùng Cửu Dao mở miệng hỏi: " Có biết là do người phương nào sai khiến không?"

Phương Tranh lắc đầu, có một số việc là như vậy, không thể nói. Hiện tại hắn còn rất hồ đồ, hơn nữa thực sự là Phan thượng thư sao? Không chắc, hắn đắc tội với người mặc dù không nhiều lắm, nhưng cũng không ít, người muốn lấy mạng hắn, tuyệt đối không chỉ một mình Phan thượng thư, vì sao lại không phải là người khác?

Mập Mập cùng Phùng Cửu Dao ngồi một chút liền đi, Phương lão gia cùng phu nhân nhìn Trường Bình, Yên Nhiên còn có tiểu Lục đều cười rưng rưng nhìn Phương Tranh, hai người nhìn nhau cười, cũng đi. Chỉ là thời gian Phương lão gia rời đi ánh mắt mang theo thần sắc phức tạp nhìn Yên Nhiên, trong ánh mắt mang theo ý tứ làm kẻ khác không thể nghĩ ra.

Trong phòng chỉ còn lại ba nữ nhân, có một người đã là lão bà của hắn, có một sắp trở thành lão bà, còn có một hắn đang định khai phá.

Phương Tranh trừng mắt nhìn. Thò hai tay cười nói: " Các lão bà, ai tới ôm ta một cái? Người thử nhất ôm ta sẽ được khen thưởng nga..."

Vừa dứt lời, Trường Bình liền òa khóc xông lên, nhào vào trong lòng Phương Tranh, vừa khóc vừa hung hăng đâm vào ngực Phương Tranh: " Người là hỗn đản! Hại ta lo lắng gần chết! Sao ngươi lại không chết đi!"

Yên Nhiên và tiểu Lục cũng chảy nước mắt kẻ trước người sau nhào vào trên người Phương Tranh, mặc dù không nói chuyện, cũng đã khóc thành sụt sịt.

Phương Tranh bỗng nhiên biến sắc: "A...đừng, đừng đề..."

Trường Bình không thềm quần phản ứng của hắn, vẫn đề lên người hắn khóc thút thít nói: "...Người khác làm quan đều sống êm gió lặng, không bệnh không nạn, sao ngươi làm quan lại cứ sóng to gió lớn, oanh oanh liệt liệt? Thiếu chút nữa ngay cả mạng cũng đánh mất, hừ! Ngày mai ta phải đi bẩm báo phụ hoàng, muốn hắn cách chức cho ngươi, một chức ngũ phẩm Tấn quan nhỏ nhoi thôi mà, ai muốn làm thì đi làm đi..."

Sắc mặt Phương Tranh thống khổ, hai tay run run huy vũ giữa không trung: "...Đừng...đừng..."

Trường Bình lại cứ chìm đắm trong sự phẫn nộ không sao tự thoát ra được: "...Mặc kệ là ai sai khiến thích khách giết ngươi, lần này ta tuyệt không buông tha! Không đem cây cỏ độc đó loại trừ, sau này chúng ta làm sao có những ngày tháng thanh tịnh...Ngươi, sao ngươi lại khóc?...Di, lời nói của ta cảm động tới như vậy sao?"

Gương mặt Phương Tranh vặn vẹo nhìn Trường Bình, từng chữ từng chữ phun ra: " Đừng đề nặng ta, nhanh...mau gọi lang trung tới...đến cứu mạng cho ta..."

Tam nữ thấy thế kinh hãi đều xông lên hướng hắn gọi to: " Làm sao vậy?"

Phương Tranh thống khổ nói: " Thế nào mà không một người chú ý tới vậy? ...Ta...mông của ta bị trúng đao đó!"

" Phu quân!"

" Hồn đản!"

" Thiếu gia!"

" ... "

Ngũ phẩm Tán Kỵ Thường Thị Phương Tranh, sau khi đàm phán cùng người Đột Quyết trở về nhà, liền bị bốn gã thích khách ám sát, sau đó bị tùy tùng của Phương Tranh ngăn trở, bốn gã thích khách đều bị giết chết tại chỗ, Phương Tranh bị hoảng sợ, nhưng thân thể không có tổn thương.

Sau nửa canh giờ xảy ra chuyện thì hoàng thượng liền nghe biết việc này, mặt rồng tức giận, hạ lệnh phong tỏa cửa thành, toàn thành lòng bất đồng đảng của thích khách, nghiêm khắc răn dạy Kim Lăng phủ doãn Trần đại nhân trị an bất lực, dẫn đến sự tình ngay dưới chân thiên tử lại có người dám công nhiên ám sát mệnh quan triều đình, dám công khai như thế, xem oai nghiêm của thiên tử cùng luật pháp của Hoa triều đều là bùn đất hay sao?

Vì vậy hoàng thượng nghiêm lệnh cho Kim Lăng phủ doãn triệt để điều tra phá án, sau đó hạ chỉ lệnh cho Phùng Cửu Dao điều động một ngàn quân sĩ Long Vũ quân vào thành, hiệp trợ Kim Lăng phủ đoàn điều tra lùng bắt.

Trường Bình sau khi từ Phương phủ đi ra, gương mặt lạnh lùng, không nói hai lời, triệu tập toàn bộ nương tử quân*, cũng gia nhập đội ngũ lùng bắt đồng đảng của thích khách trong toàn thành. (đoàn nữ binh thị vệ)

Trong lúc nhất thời kinh thành rung chuyển bất an, sắc trời u ám, văn võ bá quan người người cảm thấy lo lắng, ai cũng biết, sự tức giận của hoàng thượng cũng không hoàn toàn vì Phương Tranh, hoàng thượng đây là cấp một chút cảnh cáo cho các đại thần.

Đồng đảng của thích khách đương nhiên là không bắt được, Kim Lăng phủ doãn Trần đại nhân đau khổ phải ra nhân thủ cùng một ngàn quân sĩ phong tỏa toàn thành, lùng bắt suốt hai ngày đêm, một đồng đảng cũng chưa từng điều tra ra, nhưng may là việc này còn có Trường Bình công chúa tham dự, tuy nói không tìm ra đồng đảng, nhưng toàn bộ hắc bang lưu manh trong kinh thành, lại bị nhổ tận gốc không ít, nhốt thì nhốt, chém thì chém, bách tính người người vỗ tay tỏ ý vui mừng hoan hô không thôi, trong kinh thành trị an chưa từng tốt đến như vậy bao giờ.

Kim Lăng thành hôm nay, phủ doãn Trần đại nhân có thể vuốt râu tự hào nói: "Đã đạt được khả năng không nhụt của rơi trên đường, đêm không cần đóng cửa, quốc thái dân an, bách tính an cư" đạt tới cảnh giới lý tưởng.

Trường Bình ở bên ngoài cao hứng bưng bưng tảo gian trừ ác, đả kích bá vương thổ phỉ, Phương đại thiếu gia thì yên tâm thoải mái dưỡng bệnh trong nhà.

Cái mông trùng đao tuy nói ra cũng không vinh dự gì, nhưng đây cũng là vì nước mà bị thương cùng thật quang vinh.

Đều nói vết sẹo là huân chương của nam nhân, khối huân chương này của Phương đại thiếu gia tuy nằm ở địa phương tương đối bí ẩn, nhưng cũng không ảnh hưởng đến việc hân quảng cáo rùm beng về sự anh hùng thiết huyết của chính mình.

Lúc này Phương đại anh hùng đang nằm trên giường, nước miếng tung bay kể rõ kinh nghiệm chiến đấu anh dũng của mình, người nghe chỉ có hai người, Yên Nhiên và tiểu Lục. Hai người cười dài lắng nghe, thỉnh thoảng lại dút thức ăn nhét vào trong miệng Phương Tranh.

"...Lúc đó cương đao sắc bén chỉ còn cách ta chừng một tấc, ngay trước mắt vạn phần nguy cấp này, ta bỗng nhiên đứng lên, nghiêm túc chỉ vào thích khách hét lớn một tiếng: "Tặc tử ngươi dám! Phóng hạ đồ đao, lập địa thành Phật!" Tên thích khách bị sự nghiêm nghị chính khí của ta làm cho kinh sợ, bật người phủ phục trên mặt đất, cung kính đem cương đao đưa lên cho ta.

Tiểu Lục nháy mắt nghi hoặc nói: "Vậy thiếu gia vì sao bị thương? Hơn nữa, hơn nữa...còn bị thương...nơi đó."

Phương Tranh cười: "Điều này không phải là trọng điểm mà chúng ta muốn nói hôm nay, ta nghĩ nói cho các người, thiếu gia anh dũng thế nào, cùng cường địch so dùng khí đấu trí, cuối cùng đạt được thắng lợi..."

Yên Nhiên và tiểu Lục mỉm cười liếc mắt nhìn nhau, không trả lời. Hai nàng tuy chỉ là lần đầu tiên gặp mặt, nhưng ở chung xem ra cũng hòa thuận.

Lúc này sát thủ ca ca ở bên ngoài cửa đi đến, vừa lúc nghe được câu nói cuối cùng của Phương Tranh, sát thủ chẳng đáng nói: " Nói vớ vẩn!"

Hai nàng nghe vậy thấp giọng cười thầm.

Phương Tranh bắt mẫn nói: " Sao ta nói vớ vẩn chứ? Thích khách cuối cùng nếu không phải ta và người phối hợp, người có thể giết được hắc sao?"

Sát thủ lưỡi biếng tranh cãi với Phương Tranh, chỉ đưa tay ra, lạnh lùng nói: " Trả thù lao!"

Phương Tranh ngạc nhiên nhìn sát thủ: " Ta thiếu tiền người lúc nào?"

Sát thủ nói: " Bốn thích khách, mỗi người hai trăm lượng, tổng cộng tám trăm lượng!"

Phương Tranh xót ruột, trừng mắt nói: " Mông của ta trúng đao thì tính thế nào? Ta đã nói qua với người, nếu ta bị thương dù chỉ một sợi tóc, người phải bồi ta gấp mười lần, theo lý mà nói, người hẳn là phải trả cho ta tám ngàn lượng mới đúng."

Sát thủ lạnh lùng nói: " Nếu người an phận ngồi yên trong xe, thì làm sao bị thương?"

Phương Tranh nghe vậy cứng lại, nói cũng đúng, thiếu gia thật sự là tự làm tự chịu, không có việc thì chạy lung tung làm gì, thiếu chút nữa bồi luôn tính mạng.

Không chút cam lòng đếm tám trăm lượng ngân phiếu đưa cho sát thủ, trong miệng Phương Tranh lẩm bẩm nói: " Tính tham tiền của người có thể sửa một chút hay không? Sao không biết học phẩm đức xem tiền tài như cặn bã giống ta đây? Hơn nữa người thu phí cũng mắc quá đi, giết một người hai trăm lượng, lần sau gặp phải loại sự tình này, người phụ trách đánh ngắt, ta đến đâm một đao, có thể tiết kiệm không ít tiền..."

Sát thủ tiếp nhận ngân phiếu, tỉ mỉ đếm lại, thăm tra đối chiếu không sai lầm liền gật đầu, xoay người đi ra.

Thầy gương mặt kinh ngạc của hai nàng? Phương Tranh cười nói: " Đừng sợ, hắc làm nghiệp vụ bảo tiêu, sinh ý không tốt lắm, hiện tại chỉ mới có một khách lớn như ta, lần trước nếu không có hắc, các người đều đã trở thành quả phụ rồi, ha ha..."

Hai nàng đỏ mặt xì hắc, tiểu Lục vội vàng nói: " Ta đi quét rác." Sau đó vội vàng chạy trốn chết ra khỏi phòng.

Phương Tranh nhìn Yên Nhiên cười nói: " Nàng đã vào nhà của ta, cũng đừng đi ra.

Từ nay về sau nàng là con dâu trong nhà..

Ai biết Yên Nhiên lại lắc đầu cười nói: " Phu quân, Yên Nhiên xuất thân phong trần, công công bà bà không cho phép nữ tử như thiếp thân vào nhà dâu, thiếp thân ở bên ngoài cũng rất tốt, tiếc nuối chính là không thể tròn hiếu đạo với công công bà bà."

Phương Tranh chẳng hề để ý nói: " Vậy có quan hệ gì, ngày mai ta đi nói với phụ mẫu..."

Yên Nhiên vội vàng ngăn cản: " Ngần vạn lần không nên! Phu quân, đừng vì một nữ tử phong trần như thiếp thân, làm thương tổn hòa khí của người trong nhà."

Phương Tranh cười nói: " Vậy sao được? Để lão bà phải ở bên ngoài, trên đời cũng không có đạo lý này. Hơn nữa, ta còn dự định cho nàng thăng cấp nữa."

Yên Nhiên trợn to đôi mắt đẹp nghi hoặc nói: " Thiếp thăng cấp? Thiếp có thể thăng cấp gì?"

Phương Tranh nhìn tiểu Lục đứng phía ngoài phòng, bĩu môi tặc cười nói: " Ta lại cưới một tiểu lão bà, cho nàng thăng làm vợ cả..."

115. Chương 116: Trọng Dụng

Phương Tranh thật cẩn thận quan sát biểu tình của phụ thân, cười bồi nói: " Dạ, phụ thân, kỳ thực đã nạp lâu rồi, dường như đã được mấy tháng..."

Phương lão gia cười lạnh nói: " Người giàu điểm cũng thật tài tình, ngoại trừ nàng ta, người còn nạp mấy phòng thiếp thân rồi?"

Phương Tranh vội vàng đáp: " Dạ không có, phụ thân, chỉ có một phòng thiếp thân, hắc hắc, cũng không có mục đích gì khác, nhiều khi hài nhi công việc bề bộn nàng thuận tay có thể giúp hài nhi mài mực, châm hương...."

Phương lão gia chậm rãi nói: " Ý của ngươi là muốn đón vị cô nương này vào phủ?"

Phương lão gia sắc mặt không chút biến hóa, từ trên mặt của hắc Phương Tranh không nhìn ra được thái độ gì.

" Ách, dừng a! Hài nhi nạp một phòng thiếp thân, nhưng nhiều ngày qua lại để nàng sống bơ vơ ở bên ngoài, lại nói nếu sau khi nàng bước chân vào Phương phủ, chẳng phải nhị vị lão nhân gia có thêm người trò chuyện hay sao?" Phương Tranh bộ dạng rụt rè nói.

Phương lão gia cau mày nhìn chằm chằm hắc, khiến cho trong lòng của Phương Tranh dâng lên một trận sợ hãi, không phải phụ thân muốn phản đối đó chứ?

Sau một lúc lâu, Phương lão gia mới mở miệng nói: " Tranh nhi, hiện giờ tuổi ngươi đã không còn nhỏ nữa, có một số việc cũng nên tự mình làm chủ, không cần quan đến ý kiến của người khác. Nhưng mọi thời khắc ngươi cần phải nhớ kỹ, ngươi hiện giờ đã là mệnh quan triều đình, nếu đã làm quan, không thể không có lý tưởng, dù sao cũng nên làm cho dân chúng, làm cho triều đình một ít chuyện tốt. Hiện nay ngươi được thánh thượng ân sủng, đúng là cơ hội để phát triển sự nghiệp, ngươi cần phải biết quý trọng vị trí hiện giờ mới là đúng đắn...."

Phương Tranh nghe được không khỏi ngẩn người, phụ thân đại nhân đang nói cái gì vậy? Ta đang nói sự tình Yên Nhiên, như thế nào hắc lại luyên thuyên đến triều đình, dân chúng?

Phương lão gia nói tiếp: " Đại sự triều đình lão phu không hiểu, nhưng lão phu biết, thi hành các biện pháp chính trị so với thương nhân làm ăn buôn bán cũng không sai biệt bao nhiêu. Trước tiên ngươi phải có chủ kiến của mình, sau đó dựa theo thể mà hành sự. Thông tắc hành, bất thông tắc biến*, quan trọng nhất chính là, ngươi phải làm cho hoàng thượng, cho văn võ bá quan trên triều đình, cho dân chúng trong thiên hạ nghe được thanh âm của ngươi." (*: hiểu được thì làm được, không hiểu làm thì sẽ gặp nhiều biến cố)

" Ngươi hiểu chưa?"

Phương Tranh chỗ hiểu chỗ lại không hiểu, gật đầu. Phương lão gia nhìn hắc một cái, thở dài nói: " Hiện giờ ngay cả chuyện chung thân đại sự của mình mà ngươi còn không dám làm chủ, còn nói gì đến chuyện ra sức cho triều đình, mưu cầu cơm no áo ấm cho bách tính đây?"

Việc này Phương Tranh nghe được rõ ràng, phụ thân đây là muốn nói chính mình không có chủ kiến a!

Phương Tranh cười nói: " Phụ thân, hài nhi chỉ là tôn trọng người thôi mà, ai bảo người là phụ thân của ta chứ! Dẫn con dâu bước vào cửa, dù sao cũng phải trưng cầu một chút ý kiến của hai vị lão nhân gia? Tục ngữ nói, trong nhà có một lão, như có một bảo bối, người cùng mẫu thân chính là hai cái bảo bối đó, hài nhi phát tài a..."

Phương lão gia nhăn mặt: " Lão phu như thế nào nghe được câu này lại có cảm giác khó chịu?"

Phương Tranh nhanh chóng cười nói: " Không khó chịu, không khó chịu, đây chính là muốn phóng đại người a...Dù sao cũng được coi là một câu vô mong ngựa."

Phương lão gia trừng mắt liếc hắc một cái: " Lão phu nghe nói vị Yên Nhiên cô nương kia có xuất thân thanh lâu?"

Phương Tranh tâm tư lo lắng, cẩn thận nói: " Dạ, tuy nàng ở trong thanh lâu nhưng tâm thân trong sạch như bạch ngọc, không dính một vết bụi trần, điều này hài nhi có thể bảo đảm... "

Phương lão gia lắc đầu nói: " Ngươi nói điều này với lão phu cũng vô dụng, nhiều năm qua lão phu vào nam ra bắc, tự nghĩ bản thân mình cũng không phải loại người cổ chấp, thân phận cao thấp lão phu cũng không

thèm quan tâm. Nhưng còn mẫu thân của người đó, chỉ sợ người phải tổn một phen tâm cơ, nàng khẳng định sẽ không đáp ứng nữ tử phong trần bước chân vào bậc cửa của Phương gia chúng ta.”

Phương Tranh cả kinh, tiện đà nước mắt nước mũi chảy dài, khóc rống lên nói: “ Phụ thân, thỉnh người hãy nghĩ cách giúp đỡ cho hài nhi. Phương gia chỉ có một mình hài nhi là cây độc đinh mà thôi, hài nhi còn phải gánh vác trọng trách nối dõi tông đường, sứ mệnh khai chi tán diệt truyền đời cho Phương gia. Đừng suy nghĩ hài nhi phong lưu thành tính, hài nhi thật vất vả mới nhìn trúng được một nữ tử, người chắc cũng không đành lòng nhìn nàng ngay cả cửa cũng không được bước vào a? Há lại để nguyện vọng muốn bồi dưỡng cháu của người và mẫu thân tan thành mây khói? Nếu quả phụ muốn chết, tương lai đứa nhỏ biết nương nhờ vào người nào a....”

Phương lão gia nghe vậy, bất đắc dĩ nói: ” Người nói nhảm cái gì đó! Lão phu không phải đã nói rồi sao, việc này lão phu cũng không phản đối, người thu bộ dạng đó lại, đem đến trước mặt mẫu thân của người mà diễn kịch đi!”

Phương Tranh lau nước mắt nước mũi, chỉnh trang lại quần áo giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra, lạnh nhạt nói: ” Hài nhi biết, chỉ là hài nhi muốn diễn thử một lần ở trước mặt phụ thân, nhìn xem phản ứng của người như thế nào mà thôi.”

Phương lão gia ngăn người nhìn đứa con loạn thất bát tao này*, tức thì lắc đầu thở dài: ” Lão phu như thế nào lại sinh ra...Ai, người đi ra ngoài mau, đừng nháo sự ở trước mặt lão phu nữa, nhìn người tâm tư lão phu lại rối loạn, đi nhanh, đi nhanh lên....” (*: người không ra người, lung tung lộn xộn, không biết phép tắc)

Phương lão gia xoay người, phát ổng tay áo, đem Phương Tranh đuổi ra ngoài giống như đang xua đuổi ruồi nhặng.

Hoa triều cùng người Đột Quyết ba bên đàm phán, bởi vì Phương đại nhân mông đít nở hoa cho nên tạm thời bị trì hoãn, hai vị sử giả của người Đột Quyết đều được an bài tại dịch quán, chờ đợi phía Hoa triều thông tri ngày tiếp tục thương nghị.

Ngày hôm sau, lúc hoàng hôn.

Tào công công đã lâu không gặp lại đi tới Phương phủ, hẩn phụng mệnh hoàng thượng đến truyền khẩu dụ tuyên Phương Tranh vào cung gặp mặt thánh thượng.

“ Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế ” Bước vào trong ngự thư phòng, Phương Tranh không nói hai lời, khấu đầu bái kiến.

“ Ha hã, được rồi, người cũng đừng giả mù sa mưa, mau đứng lên đi.” Hoàng thượng xem ra tâm tình đang rất không tồi.

“ Người đâu, ban thưởng ghế ngồi cho Phương ái khanh.” Hôm nay hoàng thượng khách khí một hồi, quả thật khó có được.

Phương Tranh cười khan, nói: ” Hoàng thượng, ngài đừng khách khí, vi thần đứng nghe là được rồi....”

Hoàng Thượng kinh ngạc vạn phần: ” Hôm nay người đổi tính sao? Ngày thường ở trước mặt của trẫm, người cũng không giữ được quy củ như bữa nay nha.”

Phương Tranh âm thầm nói: ” Hoàng thượng, ngày thường ngài cũng chưa từng khách khí như hôm nay a, phải chăng ngài lại muốn làm khó vi thần? Vi thần...Trúng đạo nha...” Nói xong đáng thương chỉ chỉ vào mông, cường điệu thêm một câu: ”...Vi thần trung can nghĩa đảm, vì nước thụ thương.”

Hoàng thượng ngăn người, ngay sau đó cười ha hã: ” Như thế nào trẫm nhìn người rất sáng lạng, thế thì cứ đứng tạm vậy đi.”

Phương Tranh trong lòng oán hận, người không muốn thì cũng đừng tỏ vẻ khách khí nha, ban thưởng chỗ ngồi? Sao không ban thưởng mấy vạn lượng tiền thuốc men, an ủi một chút đi.

Vua tôi trong lúc hàn huyên không có nói nhiều chuyện vô nghĩa, hoàng thượng chậm rãi nói: " Trẫm cho gọi người đến, là muốn hỏi người một chút, người có đoán được thích khách do người nào chủ mưu hay không?"

Phương Tranh lắc đầu: " Vi thần không biết, thích khách đã bị giết chết ngay tại đương trường, một nhân chứng sống cũng không lưu lại, theo phủ doãn Kim Lăng nói, trên người của những gã thích khách đó cũng không mang theo đồ vật nào để có thể nhận dạng, ngay cả binh khí mà bọn chúng sử dụng cũng là đại đao thông thường, thật sự không có manh mối điều tra."

Hoàng thượng cau mày nói: " Hiện tại, quần thần trong triều đều vô đoán sau lưng, nói rằng Phan thượng thư sai khiến, theo con mắt của trẫm, vị tất đã là như thế..."

Phương Tranh cười nói: " Hoàng thượng anh minh, vi thần cũng cho rằng như vậy, Phan thượng thư là một lão cáo già tinh ranh ...Ách, đa mưu túc trí, hẳn sẽ không làm ra những chuyện đại đột manh động như vậy, quần thần trong triều đều biết vi thần cùng hần xung đột, hần làm sao lại dám trắng trợn phái thích khách đi ám sát đây? Làm như vậy hẳn cũng không khỏi quá mức kiêu ngạo, theo như vi thần ước đoán, người chủ mưu hẳn là người khác.

" ... "

Hoàng thượng liếc mắt nhìn Phương Tranh một cái, cả giận nói:" Không quản là kẻ nào chủ mưu, người nhất định phải cẩn thận mới được. Hôm qua Mật Nhi mới tiến cung giở trò làm nũng với trẫm, nói triều đình quá mức nguy hiểm, muốn trẫm cho người tử quan, nhưng trẫm không đáp ứng, biết vì sao trẫm lại không đáp ứng hay không?"

Phương Tranh đắc ý nói:" Khẳng định là do hoàng thượng cảm nhận được vi thần trung tâm như một, một trung thần tận tụy vì nước, không muốn cho vi thần ở nhà an nhàn hưởng lạc..."

Hoàng thượng cười nói:" Trẫm thật nhìn không ra người trung tâm như thế nào, bất quá da mặt của người thật sự vô bì!"

" Trẫm không đáp ứng Mật Nhi là bởi vì người thuộc dạng người mà trẫm cần, trẫm sẽ trọng dụng người nhiều hơn nữa." Hoàng thượng nhìn Phương Tranh, gần từng chữ.

Phương Tranh ngẩn người, lời này là có ý tứ gì? Luận tài trị quốc, luận mưu lược chính trị, Phương Tranh cảm giác bản thân mình về phương diện nào cũng không thể so được với đám văn võ bá quan, hoàng thượng bố trí nhiều người như vậy mà lại không cần, tại sao cứ nhất mực phải dùng ta đây?

Dường như nhìn thấu được suy nghĩ của Phương Tranh, hoàng thượng trầm giọng nói: " Hằng ngày, các đại thần đứng ở trên kim loan điện, tổng cộng có hơn một trăm người, kẻ nào trung kẻ nào gian, người nào thanh người nào tham, trẫm đều nắm rõ trong lòng bàn tay. Nói thực, dạng người như người tính tình lâu lăm, mưu lợi luồn cúi, ham tài háo sắc, gian trá dễ tiện, không biết vô liêm sỉ..."

Phương Tranh càng nghe càng không lọt tai, theo như những lời bình phẩm này của hoàng thượng, mình chính là cái loại gian thần đáng chém đầu một trăm lần cũng không tính là oan uổng, cốt khí của ta kém tới mức như vậy hay sao? Nhưng cũng không được mắng chửi trước mặt người ta như thế này a.

Phương Tranh vội vàng ngắt lời hoàng thượng, cười nịnh nói: " Hoàng thượng, hoàng thượng!....Ngài kiểm chế một chút, nếu như ngài bình phẩm vi thần thì có thể lược qua, nói luôn những ưu điểm phía sau, vi thần xin cẩn thận lắng nghe..."

Hoàng thượng cười dài nhìn hần: " Xem ra trẫm nói sai rồi, người cũng không phải cái loại vô sỉ, mà là người có sỉ, thật sự có sỉ, ha ha!"

" Tại sao trẫm có nhiều đại thần bên người như vậy, mà phải cân nhắc dùng người, là cũng có nguyên nhân, còn nhớ chuyện lần trước trẫm đã từng nói qua cho người nghe hay không? Trẫm từng nói, người mưu lợi nhưng không kết bè kéo đảng, ở trong triều lại không có một chút nào căn cơ, một thân một mình. Hơn nữa xuất thân bình dân, không phải danh gia vọng tộc, trẫm cần một người có lai lịch giống như người để giúp trẫm hành sự."

" Đám văn võ bá quan trong triều, gian cũng được, trung cũng vậy! Chẳng qua bọn chúng cũng đều từng bước cấu kết với nhau, người tự cho mình là thanh liêm, cái gọi là trung thần, liên kết thành một phái, để

đầu đá cùng với phái nịnh thần trong triều, hừ? trung thần! Ở trong mắt của trẫm, một khi đã câu kết đảng phái, đều không được coi là trung thần., sự tình tranh chấp vô cùng nghiêm trọng, vốn là tai họa mất nước! Trẫm muốn trọng dụng người, cũng bởi vì chuyện này, người hiểu được lời của trẫm nói không?”

Phương Tranh lắc đầu, hẳn thật sự không rõ ràng.

”Hoàng thượng, lời của ngài rất thâm ảo, hắc hắc, phi thường thâm ảo, hoàng thượng chính là hoàng thượng, quả nhiên cách nói chuyện cũng uyên thâm bí hiểm, vi thần thực sự bội phục vạn phần....” Phương Tranh trong đầu vội vàng suy nghĩ, cân nhắc tỉ mỉ những câu nói này của hoàng thượng, ngoài miệng thì vỗ mông ngựa, chỉ tiếc hẳn lại phun ra một tràng giang đại hải, hàm lượng phần trăm của hoàng kim vẫn còn hơi thấp.

Hoàng thượng bắt đầu dĩ lắc đầu, mỉm cười nói: ”Người nghe không hiểu cũng không sao, trẫm không bắt người phải hiểu. Nhưng người gặp phải lần ám sát không thành này, cũng làm cho trẫm thanh tỉnh một điều, thời điểm này trẫm phái người đi hành sự, nhất định người phải cẩn trọng, chẳng phải người còn muốn an hưởng tuổi già hay sao? Còn dám vãn vô bá quan trong triều, trẫm cũng không thể để cho bọn chúng không công hường lộc được....Ha ha!”

Phương Tranh mau chóng nhắc nhở nói: ”Hoàng thượng, vi thần không phải cái loại bất tài nha, hiện giờ vi thần đang làm công miễn phí cho ngài đó, lần trước đánh trưởng tử của Phan thượng thư, ngài còn phạt vi thần nửa năm bổng lộc a, ngài quên nhanh vậy?”

Hoàng thượng trợn mắt nhìn hắn, không quan tâm đến hắn, nói tiếp: ”Phương Tranh, sự tình đàm phán cùng với sử giả Đột Quyết, trẫm lại phái người đi hành sự, người phải dụng tâm mà hoàn thành cho tốt, nếu còn hồ nháo giống như trước kia nữa, trẫm nhất định sẽ không nể tình Mật Nhi có phải đánh chết người, trẫm cũng không một chút lưu tình!”

Phương Tranh nghiêm mặt gật đầu.

“Nói đến Mật Nhi, trẫm cảm thấy, chuyện hôn sự của các người cũng nên chuẩn bị sớm đi.” Hoàng thượng thâm sâu khó dò nhìn Phương Tranh nói: ”Tương lai thành người trong nhà, người cũng nên dụng tâm chăm sóc đối với Mật Nhi một chút.”

Phương Tranh cao hứng nói:” Đa tạ hoàng thượng hoàng thượng xin hãy an lòng, nhất định vi thần sẽ hảo hảo chiếu cố thật tốt cho Trường Bình công chúa, ngày sau ở bên ngoài có kẻ nào dám khi dễ vi thần, liền chạy về nhà gọi Trường Bình đi giáo huấn hắn!”

116. Chương 117: Tiếp Tục Đàm Phán

Đêm đã khuya, ánh đèn lồng bập bùng ở dưới mái hiên bên trong hậu điện, nhẹ nhàng lay động trong làn gió đêm, đem hai bóng người ở trong hậu viện không ngừng xao động.

Phan thượng thư ngồi ở trên ghế thái sư, than thở: ”Thái tử điện hạ, hiện tại văn võ trong triều đều nghi ngờ mà không có căn cứ, mọi người đều nói sát thủ ám sát Phương Tranh là do cự thần sai khiến, cự thần thực sự oan uổng quá! Hận không thể lấy cái chết để chứng minh sự trong sạch của mình....”

Thái tử nhẹ giọng trấn an, nói: ”Lão sư không cần tức giận, thanh giả tự thanh, nỗi oan khuất luôn luôn sẽ có một ngày được phơi bày rõ ràng trước mặt bàn dân thiên hạ, cô vương tin tưởng lão sư thật sự trong sạch.”

Phan thượng thư lắc đầu nói: ”Thanh cũng được, trọc cũng được, cự thần trong lòng đang rối như tơ vò, mọi chuyện bên ngoài đều không thể sáng tỏ được.”

”Thái tử điện hạ, cự thần cùng ngài có duyên phận sư đồ, cự thần không rõ vì sao ngài hành động mà không cùng cự thần thương lượng qua một tiếng đây?”

Thái tử ngạc nhiên nói:” Không biết lão sư nói như vậy, là có ý tứ gì?”

Phan thượng thư trầm giọng nói: " Nơi này cũng không có ngoại nhân, cự thần có sự tình gì cũng đều không dám giấu thái tử một câu. Cự thần xin thất lễ, hỏi thẳng vào vấn đề, xin hỏi thái tử điện hạ, sự tình ám sát Phương Tranh, chính là do thái tử gây nên?"

Thái tử cả kinh, lắp bắp: " Lão sư hoài nghi chuyện này là do cô vương làm?"

Phan thượng thư, ánh mắt lom dom quan sát biểu tình của thái tử, trầm giọng nói: " Toàn bộ trên dưới triều đình, cùng Phương Tranh chân chính gây thù kết oán, cũng chỉ có hai người thái tử và cự thần. Nói cách khác, muốn mạng của hắn, thì chỉ có hai người ta và ngài, cự thần hiểu rõ ràng trong lòng của thái tử đã chuẩn bị tâm tư để phòng Phương Tranh, người này xem như bằng hữu thâm giao của Phúc vương, hiện giờ thánh thượng ngày càng sủng ái Phúc vương. Nếu không loại bỏ vây cánh của hắn, Phúc vương đối với sự tình đăng cơ của ngài sẽ có rất nhiều bất lợi. Vậy nên cự thần cả gan cho rằng, ám sát Phương Tranh, thái tử điện hạ so với cự thần càng có nhiều lý do hơn, không biết cự thần vô đoán như thế có đúng hay không?"

Thái tử nghe hai chữ " Phúc vương", tim lòng không được khỏe mắt hơi giật giật một chút, tức thì ôn hòa cười nói: " Lão sư đã nói quá lời, sự tình này không phải là không trọng yếu, nhưng trước đây lão sư không phải đã từng dạy dỗ cô vương, người của triều đình tâm tư không được cố chấp thù hận riêng tư hay sao? Chỉ cần đối với chính mình có lợi, cho dù có mối thâm cừu đại hận cũng có thể tạm thời hợp tác cùng với hắn. Có lợi thì hợp tác, không có lợi thì đoạn tuyệt, ha ha, cô vương luôn luôn ghi nhớ lời nói này!"

Phan thượng thư trầm ngâm nhìn thái tử, trong đầu nghĩ lại câu " không có lợi thì đoạn tuyệt", bỗng nhiên khuôn mặt giãn ra: " Thái tử điện hạ nói đúng, đều là do cự thần nhất thời hồ đồ, ha ha, tuổi đã cao, càng ngày mắt càng mờ, tay càng run. Xem ra cự thần cũng nên chuẩn bị an dưỡng tuổi già."

Thái tử cười nhạt nói: " Lão sư không nên nói như vậy! Triều đình còn phải dựa vào lão sư dốc sức thật nhiều. Có thể hiện giờ ngài cảm thấy phiền muộn, nhưng lão sư có thể nào buông bỏ đây? Thật sự ra thì cô vương muốn dâng tấu, để phụ hoàng phong thêm tước vị cho lão sư, lấy được ân sủng của hoàng thượng, mong lão sư chịu khó thành toàn cho cô vương!"

Sau năm ngày nằm nhà dưỡng thương, hốt tửc của Phương đại thiếu gia cũng đã bình ổn. Cuối cùng sự tình đàm phán giữa Hoa triều cùng Đột Quyết, cũng được ấn định ngày tiến hành lại.

Sáng sớm, Phương Tranh đã chuẩn bị gọn gàng, liền đi tới dịch quán chỗ ở của quốc sư Mặc Cúc Liên.

Hoàng ân như thao thao giang thủy*, hoàng thượng lo lắng cho Phương Tranh lại bị người ám sát, lệnh Phùng Cửu Dao phái năm trăm quân sĩ của Long Vũ quân đi theo bảo hộ Phương Tranh. Hiện giờ Phương Tranh vô cùng đắc ý, dẫn năm trăm binh mã đi loạn trong kinh thành, loại đãi ngộ cán bộ cao cấp này, không phải quan viên nào cũng được hưởng thụ. (*: Cuồn cuộn như nước sông Trường Giang)

Nói rõ ràng một chút, hiện tại cụ thể Phương Tranh cũng giống như cừu con cừu đi chung quanh, trong lòng hắn thật lấy làm cao hứng, phía trước hai trăm người khua chiêng gõ trống dẹp đường, mặt sau có ba trăm người bảo hộ an toàn. Người biết thì nói rằng quan lớn xuất hành, người không biết còn tưởng rằng đang áp giải tù nhân đi ra pháp trường.

Mặc Cúc Liên suất lĩnh một sứ đoàn Đột Quyết đứng ở cửa dịch quán, nghênh đón. Phương Tranh, Ngụy Thừa Đức cùng Phùng Cửu Dao đi một hàng. Mặc Cúc Liên vừa nhìn thấy Phương Tranh liền mỉm cười nói: " Phương đại nhân, nhiều ngày qua không gặp, thần sắc không sai a."

Phương Tranh ra vẻ ngạc nhiên bước lên tiếp đón, chấp tay cười nói: " Ai nha, thật mệt nhọc cho quốc sư tự mình nghênh đón, bốn quan sao có thể đắm đuối nổi chuyện này, ngài an tâm ngồi tại dịch quán chờ ta đến bái phỏng không được sao a. Hiện giờ mặt trời đang lên cao, ngài ra ngoài đường đứng phơi nắng làm gì, nhìn xem, mới có mấy ngày mà da của ngài đã chuyển thành màu đen, có muốn dùng thử phấn trắng da dành cho nam giới của Ngọc Như Trai hay không? Thực tiện nghi nha..."

Mặc Cúc Liên cười khổ một trận, hắn thực sự không đoán được suy nghĩ trong đầu của tiểu tử láu lỉnh này, mỗi lần hắn mở miệng nói chuyện, đều muốn đem người ta ra hồ nháo lung tung.

Song phương tiến vào dịch quán, chào hỏi qua loa một màn, sau đó phân biệt chủ khách an tọa, Mặc Cúc Liên về mặt ân cần nói: " Lão phu nghe nói, mấy ngày hôm trước Phương đại nhân bị người ám sát, cũng đã thụ thương hiện giờ thương thế đã lành hẳn chưa?"

Phương Tranh không quan tâm, tươi cười đáp: " Tốt hơn nhiều, đa tạ quốc sư đại nhân đã có lòng thành tâm, chỉ hận một nỗi là không điều tra được thích khách kia do người nào chủ mưu sai khiến, thật sự trong lòng giận dữ vô cùng."

Mặc Cúc Liên nghe vậy mỉm cười, không đáp lời. Song phương cùng bắt đầu tiến hành đàm phán.

Mặc Cúc Liên trầm giọng nói: " Phương đại nhân, điều kiện lần trước lão phu nói có thể không được thỏa đáng, trở về suy nghĩ, lão phu quyết định cân nhắc lại một lần, ngài nghe một chút, xem như thế nào?"

Phương Tranh cao hứng cười nói: " Được lắm, rất tốt! Lão Mặc a, không phải ta nói người, các người bá chủ trên thảo nguyên, hẳn đều là người có tính tình hào sảng, như thế nào điều kiện nói ra lại quá mức keo kiệt bủn xỉn, loại thói quen này vô cùng xấu nha, chỉ làm hổ thẹn thanh danh hào sảng của người Đột Quyết các người mà thôi. Nói, cứ việc nói, hi vọng hôm nay các người không làm cho ta thất vọng, ta thực sự rất coi trọng các người à."

Mặc Cúc Liên âm thầm tức giận, ngữ khí của người này mười phần chính là cái loại lưu manh đầu đường xó chợ, không hề mang theo quy củ quan trường thật sự không hiểu hoàng đế Hoa triều nghĩ như thế nào lại phái hẳn đến chủ trì sự tình đàm phán.

Mặc Cúc Liên nén giận, nói: " Điều kiện lần này của lão phu có tăng thêm một chút, thứ nhất, Đột Quyết ta sẽ bồi thường tổn thất chiến tranh mấy năm nay cho Hoa triều, tổng cộng ba trăm vạn lượng bạc, nếu như bạc không đủ, chúng ta có thể dùng cao lương, ngựa, dê bò cùng lông thú để bổ sung."

" Thứ hai, chúng ta sẽ phóng thích toàn bộ phụ nữ cùng trẻ nhỏ đang làm nô lệ tại thảo nguyên. Thứ ba, nếu quý quốc cùng chúng ta kết thành minh hữu, chúng ta chấp nhận vĩnh viễn không hủy minh ước, thiên thu vạn đại sẽ không bao giờ hướng quý quốc động binh. Nhưng ngược lại, lão phu cũng có một chuyện yêu cầu, lão phu muốn sau khi hai nước chúng ta kết thành minh hữu, thì quý quốc cũng phải ra quân đội cùng chúng ta phối hợp để tiêu diệt phản tặc Mặc Xuyên. Chuyện này cũng là điều kiện của lão phu, Phương đại nhân người xem như thế nào?"

Phương Tranh cười híp mắt nhìn Mặc Cúc Liên, nửa ngày cũng chưa trả lời, Mặc Cúc Liên bị Phương Tranh nhìn chăm chăm, khiến cho cả người không được tự nhiên, sau một lúc lâu, Mặc Cúc Liên nhịn không được nói: " Phương đại nhân...Phương đại nhân..."

Phương Tranh lấy lại tinh thần, cười nói: " Ha hả, quốc sư chớ trách, ta vừa mới suy nghĩ điều kiện mà người vừa nói."

Lúc này, Mặc Cúc Liên chứng kiến Phương Tranh không có thẳng thừng cự tuyệt, không khỏi âm thầm cao hứng, xem ra điều kiện này cũng có thể được chấp nhận.

Mặc Cúc Liên cười nói: " Không biết Phương đại nhân suy nghĩ như thế nào rồi?"

Phương Tranh cười nói: " Quốc sư đại nhân, điều kiện của người nói dường như vẫn chưa đủ thành ý nha, thật sự vẫn còn kém điểm thành ý..."

Mặc Cúc Liên vội la lớn: " Không biết Phương đại nhân có cao kiến gì, người có thể nói thẳng ra, hai người chúng ta chậm rãi thương thảo."

Phương Tranh lắc đầu, thở dài nói: " Quốc sư đại nhân, xem ra người du lịch ở Hoa Triều chúng ta đã quá lâu, mất đi bản tính hào sảng của người Đột Quyết rồi."

Mặc Cúc Liên hơi mấp máy môi, đang định mở miệng, Phương Tranh lại không cho hẳn cơ hội, nói tiếp: " Ta thử hình dung một khung cảnh tương tự đi, nói ví dụ như, ta đoạt lão bà của người..."

Mặc Cúc Liên trợn mắt, biểu tình giận dữ, Phương Tranh nhanh chóng nói: " So sánh, chỉ là so sánh mà thôi, lệnh phu nhân niên kỷ so với lão nương của ta còn lớn hơn rất nhiều, bốn quan thật sự không có hứng thú chút nào, may ra thì Ngụy đại nhân ở phía sau ta có thể hợp khẩu vị này..."

Ngụy Thừa Đức nghe vậy, dùng sức trông mắt nhìn Phương Tranh một cái.

” Nói ví dụ như, ta đoạt lão bà của ngươi, sau đó lại ngủ với nàng thậm chí cả mười năm, rồi một ngày ta đem nàng trả lại cho ngươi, ngươi thử nói xem, ngươi có cảm tạ sự hào phóng của ta, hay là trực tiếp muốn ăn tươi nuốt sống ta đây?”

Mặc Cúc Liên cả giận nói: ” Người Đột Quyết của chúng ta, coi mỗi thù đoạt thê cũng như là thù bất cộng đái thiên, không loạn đao chém chết kẻ thù đoạt thê, nhất định sẽ không bỏ qua!”

Phương Tranh vỗ đùi nói: ” Đúng rồi, cho nên ngươi nói hoàn trả lại phụ nữ cùng trẻ nhỏ cho Hoa triều, bản thân ta căn bản cảm thấy chuyện này không tính là điều kiện. Sự tình này là một việc các ngươi phải làm. Hoa triều chúng ta không xuất binh đánh các ngươi cũng là chúng ta không thích chiến tranh, sinh linh đồ thác. Đã không muốn tính toán với các ngươi, mà các ngươi lại đem nó ra để làm điều kiện đàm phán, chuyện này thật sự làm cho bốn quan thấy buồn cười a. Bốn quan lại lấy một ví dụ tương tự, ta đi đào phần mộ tổ tiên nhà ngươi...”

Mặc Cúc Liên trong lòng đại phát lửa giận, Phương Tranh lại màu chóng cười nói:” So sánh, vẫn là so sánh, ngươi đừng cứ mãi nôn nóng như vậy, không ví dụ như thế, làm sao ngươi có thể hiểu được đạo lý này a. Nói ví dụ như, ta đào phần mộ tổ tiên nhà ngươi, đem thi thể của thái gia gia, gia gia, phụ mẫu ngươi đều trộm đi, sau đó lại nói cho ngươi biết, tiếp tục hoàn trả lại nguyên vẹn toàn bộ thi thể cho ngươi, nếu là vậy ngươi có cảm tạ bốn quan hay không? Quốc sư đại nhân, không biết nghe những lời này, ngươi có cao hứng được hay không?”

Mặc Cúc Liên nghe vậy, im lặng không nói, đại khái hẳn đã hiểu thâm ý của Phương Tranh.

Phương Tranh chứng kiến Mặc Cúc Liên im lặng không nói lời nào, cười cười, nói tiếp: ” Cho nên, quốc sư đại nhân a, bốn điều kiện mà ngươi vừa mới nói, kì thật chỉ có ba mà thôi. Trong đó có một điều kiện khá đặc sắc là muốn cầu Hoa triều chúng ta xuất viện binh hợp lực cùng các ngươi tiêu diệt phản tặc. Còn phóng thích phụ nữ và trẻ nhỏ của Hoa triều ở trong mắt của bốn quan, đó không phải là điều kiện, mà chính là biểu hiện thành ý đầu tiên nếu quý quốc muốn kết thành minh hữu với Hoa triều chúng ta, không biết bốn quan nói như vậy, quốc sư đại nhân có đồng tình hay không?”

Mặc Cúc Liên trầm ngâm một hồi, sau đó gật đầu biểu thị đồng ý, vì muốn đạt được mục đích kết minh, hẳn chỉ có thể nhẫn nhịn Phương Tranh, nuốt trôi cục hận này mà thôi.

Phương Tranh nhìn thấy Mặc Cúc Liên gật đầu, cao hứng không thôi, vui mừng vỗ lên bả vai của hắn nói: “ Không sai, quốc sư đại nhân hiểu rõ đại nghĩa, xem ra người Đột Quyết cũng không phải là những kẻ nhị thế tổ không biết phân biệt phải trái trắng đen. Rõ ràng, quốc sư đại nhân chính là một tấm gương mẫu mực cho người dân Đột Quyết noi theo...”

Mặc Cúc Liên nghe vậy cười khổ nói: “ Phương đại nhân, chúng ta tiếp tục thương thảo đi, đừng nói những chuyện không liên quan đến sự tình của hai nước, được không?”

Phương Tranh cười nói: ” Ta chỉ muốn nói vài lời khen phẩm hạnh của ngươi thôi mà. Chúng ta tiếp tục thương thảo vậy, những điều kiện mà ngươi vừa mới nói, Hoa triều chúng ta chỉ chiếm được có hai điểm ưu đãi, một là ba trăm vạn lượng bạc, hai là hứa hẹn không bao giờ xâm phạm lãnh thổ của chúng ta. Ngươi nói vĩnh viễn không xâm phạm, kì thực cùng chỉ là một câu khách sáo mà thôi, bốn quan tính tình ngay thẳng, nói ngươi cũng đừng mất hứng, nếu chúng ta kết thành minh hữu cùng nhau xuất binh tiêu diệt Mặc Xuyên, ngươi cảm thấy sau khi tiêu diệt Mặc Xuyên xong, các ngươi liệu có đủ binh lực để xâm phạm lãnh thổ của Hoa triều chúng ta hay không? Chuyện này, chỉ sợ ngay cả chính ngươi cũng không dám khẳng định? Cho nên, vĩnh viễn không xâm phạm lãnh thổ của Hoa triều, kì thực chỉ là một câu nói nhiều lời mà thôi.”

Phương Tranh nhìn thoáng qua Mặc Cúc Liên, thấy hắn nhíu mày không nói, hiển nhiên đã chấp nhận.

Phương Tranh nói tiếp: ” Cho nên điều kiện chân chính của các ngươi, là bồi thường ba trăm vạn lượng bạc, cùng muốn Hoa triều chúng ta xuất viện trợ các ngươi tiêu diệt phản tặc. Bốn quan nói như vậy có đúng hay không?”

Mặc Cúc Liên nhướng mày, cảm nhận dường như lời này của Phương Tranh không được thích hợp cho lắm,

nhưng nhất thời hần lại không rõ ràng được, lời này không thích hợp ở điểm nào, nghe vậy trầm mặc không trả lời.

Phương Tranh cười nói: "Tình huống hiện giờ, người Đột Quyết các người chính là lão bản, nguyện ý bỏ ra ba trăm vạn lượng bạc. Hoa triều chúng ta chỉ là người làm công ăn lương, ít nhất cũng sẽ phải ra mười vạn đại quân tiến nhập thảo nguyên giúp các người tiêu diệt phản tặc, như thế mới đạt được một kết quả thuận lợi có phải hay không? Bỏn quan lại tiếp tục làm một cái ví dụ tương tự..."

Mặc Cúc Liên nghe vậy, khấn trương khoát tay nói: "Phương đại nhân, người cứ việc nói thẳng, lão phu nghe hiểu được, không cần phải so sánh nữa."

Phương Tranh so sánh không phải là đoạt lão bà của hần, cũng chính là đào phần mộ tổ tiên của hần, Mặc Cúc Liên thật sự kinh hãi cách so sánh tương tự của Phương đại nhân.

Chú ý: Hần là các bạn có một vài thắc mắc, tại sao cuộc đối thoại lúc ngài, lúc lại người. Điều này mình suy nghĩ rất nhiều, theo mình nghĩ, hai nước chiến tranh, đàm phán chỉ là bề ngoài mà thôi. Thực sự cừu hận thâm sâu, gặp nhau chào hỏi "ngài" chỉ là xã giao mà thôi. Chân chính xưng hô "người" mới là đúng đắn! Bản tính của Phương Tranh cũng loạn thất bát tao mà.

117. Chương 118: Xúi Giục Cướp Đoạt

[

Phương Tranh nhìn Mặc Cúc Liên, trừng mắt: "Người xác định không cần sự ví dụ của ta? Chuẩn xác đó nga."

Mặc Cúc Liên kiên quyết lắc đầu: "Phương đại nhân cứ nói thẳng là được, lão phu có thể nghe hiểu"

Phương Tranh bĩu môi: "Người Đột Quyết các người bình thường nói cái gì là giống thái dương trên bầu trời, cái gì giống chim điều các loại, lời nói tỷ dụ bay đầy trời, thế nào đến phiên ta thì không thể sử dụng? Đàm phán với các người thật sự là có hại..."

Mặc Cúc Liên nghe vậy thiếu chút nữa ói máu, người còn nói là có hại, ta đây chẳng phải nên lấy dao cắt cổ?

Phương Tranh tiếp tục nói: "Quốc sư đại nhân, các người ra ba trăm vạn lượng bạc mời Hoa triều xuất binh, thứ cho ta nói thẳng, sợ rằng không phải là điều thỏa đáng đâu? Dù là giúp các người tiêu diệt Mặc Xuyên Khả Hãn, các người quay đầu vẫn có thể tiếp tục đánh Hoa triều ta, bạc đó chẳng phải lại bị các người đoạt đi? Hơn nữa Hoa triều xuất binh có phải cũng cần quân phí hay không? Ba trăm vạn lượng, mười vạn binh sĩ, mỗi người cũng chỉ có thể phân ra ba mươi lượng bạc, ngựa, binh giới, quân lương, y dược, trợ cấp chết trận, phụng dưỡng con trẻ mồ côi...Quốc sư đại nhân, người tính qua bút trường này hay chưa? Người nghĩ ba trăm vạn lượng đủ sao? Không ngờ Hoa triều ta giúp người đánh xong một trận, chỗ tốt không thấy, ta còn phải bồi vốn, chuyện này kẻ ngu ngốc cũng không nguyện ý đi làm đâu."

Hai mắt Mặc Cúc Liên nhìn đăm đăm, trong miệng tràn đầy khổ sáp, hần thật không ngờ, điều kiện đã cùng quan viên Đột Quyết nghiên cứu thương lượng suốt cả đêm, đã đưa ra bốn điều kiện, lại bị người tuổi trẻ chưa đầy hai mươi ngồi trước mặt nói ba xạo liền phủ định toàn bộ. Hơn nữa nghe khẩu khí của hần, bốn điều kiện tựa hồ không đáng một đồng, điều này làm cho Mặc Cúc Liên sản sinh một cảm giác vô cùng thất bại.

Liếm liếm đôi môi khô ráo, Mặc Cúc Liên mở miệng nói: "Phương đại nhân, lão phu cho rằng, nên thỉnh quý quốc đưa ra điều kiện đi, bằng không nếu cứ tiếp tục như vậy, lão phu đề ra một điều, người liền phủ định một điều, cuộc đàm phán của chúng ta sẽ rơi vào cục diện bế tắc."

Phương Tranh cười tủm tỉm nói: "Quốc sư đại nhân cần phải suy nghĩ cho kĩ, điều kiện của ta đề ra, thế nhưng là đủ, không cho trả giá."

Mặc Cúc Liên cắn răng nói: "Phương đại nhân mời nói, hợp hay không hợp người nói ra chúng ta thương lượng."

Phương Tranh nhìn thoáng qua Ngụy Thừa Đức cùng Phùng Cừu Đào. Ngụy lão đầu nhắm mắt không nói, giống như lão tăng nhập định, Phùng Cừu Đào lại không chút biểu tình, vẫn hiện ra vẻ mặt khốc khốc, hai mắt nhìn thẳng phía trước, không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

Hai người đàm phán đúng là không hề chuyên tâm chút nào đi? Hoàn toàn chỉ đem ra làm bài biện, cũng không biết giúp bổn thiếu gia tiếp lời, Phương Tranh bất mãn lắm bầm một câu.

Phương Tranh thay đổi một khuôn mặt tươi cười, nhìn Mặc Cúc Liên nói: "Quốc sư đại nhân, Hoa triều ta vốn không muốn cùng người khác kết minh đâu. Hảo hảo tự sống những ngày an nhàn của chúng ta, ai không có việc gì làm lại thích lo chuyện chiến tranh làm chi? Phải chảy máu rồi lại chết người. Một cuộc chiến trôi qua chẳng biết có bao nhiêu người nhà tan người chết, đặc biệt lại đi giúp quốc gia vẫn bình thường xâm lược lãnh thổ của chúng ta để chiến tranh. Vậy lại càng không thể nói nổi, cho nên chuyện xuất binh, chúng ta tuyệt đối sẽ không đáp ứng, người bỏ qua chuyện này đi."

Thấy thần sắc Mặc Cúc Liên định há miệng nói, Phương Tranh đưa tay cản lại, cười tủm tỉm nói: "Đừng nóng vội, ta còn chưa nói xong, tuy rằng quốc gia của ta không muốn xuất binh, nhưng chúng ta có thể cấp cho các người sự giúp đỡ khác. Thiếu lương thực sao? Thiếu binh khí sao? Thiếu cỏ khô sao? Người cứ nói. Người muốn cái gì chúng ta có thể cho người cái đó. Người Đột Quyết các người có tiền như thế, dùng tiền đổi lại thứ các người cần, thật tốt, ai cũng vui mừng phải không?"

Mặc Cúc Liên nhin không được đứng lên, cả giận nói: "Phương đại nhân, lão phu từ vạn lý xa xôi đi tới quý quốc, thành tâm cùng quý quốc kết minh, sao người có thể trêu đùa lão phu như vậy? Quý quốc không muốn xuất binh, cuộc đàm phán này vốn không còn ý nghĩa gì nữa, hừ! Xem ra lão phu đã đi một chuyến tay không, cáo từ!"

Nói xong Mặc Cúc Liên hướng Phương Tranh chấp tay, xoay người dẫn sứ đoàn Đột Quyết đi ra cửa.

Phương Tranh ngậy người đứng lên hướng bóng lưng Mặc Cúc Liên phát phát tay, hô: "Đi thông thả. Hoan nghênh lần sau lại đến Hoa triều làm khách. Ta mời các người đến Tần Hoài du ngoạn..."

Chẳng được bao lâu, Mặc Cúc Liên liền nổi giận dùng dùng chạy về, dùng sức trừng mắt nhìn Phương Tranh nói: "Nơi này là hoàng đế quý quốc cấp cho sứ đoàn Đột Quyết chúng ta nghỉ ngơi, nên cáo từ hẳn phải là các người mới đúng?"

Phương Tranh ngẩn người, bật cười ra tiếng, ngay cả Ngụy Thừa Đức cùng Phùng Cừu Đào cùng mỉm cười.

Phương Tranh cười đến nhanh không thở nổi, vừa cười vừa nói: "Quốc sư đại nhân, người thật sự là...Ai, cho nên nói không nên tức giận, nếu cứ tức giận đầu óc sẽ trở nên hồ đồ, được, Ngụy đại nhân, Phùng tướng quân, chúng ta cáo từ, đi thôi, đến chỗ Đạt Thập Thập tâm sự."

Vừa nói Phương Tranh vừa đi ra ngoài, trong miệng lẩm bẩm: "Đạt Thập Thập hẳn là rất thích ý theo ta làm buôn bán, tiếp qua mấy tháng thảo nguyên sẽ vào mùa đông, ai, chiến sĩ cần lương thực, chiến mã cần cỏ xanh, chiến tranh, thật là đáng ghét..."

"Chậm đã! Phương đại nhân xin dừng bước!" Phía sau truyền đến thanh âm như động đất của Mặc Cúc Liên.

Trên mặt Phương Tranh hiện lên một tia cười gian như mưu kế đã thực hiện được, lập tức phụng phịu quay đầu lại, nghiêm trang, nói: "Quốc sư đại nhân còn có việc sao?"

Mặc Cúc Liên thần sắc do dự, thần thái trong mắt biến ảo bất định, rốt cục hần cần rằng một cái, nói: "Phương đại nhân, vừa rồi do lão phu quá xung động, lão phu hướng người tạ lỗi."

Phương Tranh khách khí hướng hần cười cười: "Đừng nói như vậy, tất cả mọi người quen nhau như thế, chỉ nói mấy câu là chuyện nhỏ thôi, ta không để trong lòng, không còn việc gì phải không? Không có việc gì thì ta đi."

Mặc Cúc Liên vội vàng vươn tay ngăn cản Phương Tranh, miễn cưỡng lộ ra một khuôn mặt tươi cười: "Phương đại nhân, lão phu cho rằng chúng ta hẳn nên ngồi xuống nói chuyện lại với nhau."

Phương Tranh kinh ngạc trừng lớn mắt nói: "Không phải người nói tiếp tục đàm phán cũng không có ý nghĩa gì sao? Không có ý nghĩa thì còn nói gì? Yên tâm, người Hoa triều chúng ta đàm sinh ý đều là người

tình ta nguyện, người không muốn, tự nhiên có người nguyện ý, ta không miễn cưỡng.”

Trong mắt Mặc Cúc Liên hiện lên một tia giận dữ, nhưng nét mặt mang theo mỉm cười nói: ” Lão phu vừa cẩn thận suy nghĩ một chút, nghĩ điều kiện của Phương đại nhân cũng không phải không thể tiếp thu, chúng ta hẳn nên ngồi xuống nói lại việc này, ý của Phương đại nhân ra sao? ”

Phương Tranh cười nói: ” Vậy quốc sư đại nhân cần phải chú ý thái độ của chính mình, phải biết rằng xưa đầu bằng nay, hôm nay không còn là lúc người Đột Quyết các người định đoạt, cũng đừng đùa giỡn tiểu tính tình quay đầu là đòi đi, người đường đường là quốc sư Đột Quyết, lại làm nũng như một tiểu cô nương phát sinh làm nũng, người nghĩ có ý tứ sao? ”

Mặc Cúc Liên nghe vậy trong lòng tức giận đến muốn bạo tạc, đùa giỡn tiểu tính tình, làm nũng, phát tiểu tính tình, tên hỗn đản này ở trong miệng không thể nói ra được vài câu dễ nghe hơn hay sao?

Đàm phán lại khôi phục, Phương Tranh không còn khách khí, trực tiếp đưa ra điều kiện của mình.

” Thứ nhất, bồi tiền!” Phương Tranh nói điều kiện đầu tiên thì biểu tình trên mặt thật tàn bạo, rất giống một vị thổ phỉ đầu lĩnh chiếm núi làm vương vợ vét tiền chuộc tài sản.

Mặc Cúc Liên ngẩn người, vô ý thức hỏi: ” Bồi bao nhiêu? ”

Phương Tranh nhìn hấn dựng thẳng một ngón tay: ” Một ngàn vạn lượng! ”

Mặc Cúc Liên lại giận tím mặt: ” Sao người không đi cướp đi? Đột Quyết ta lấy đâu ra nhiều bạc như vậy? ”

Phương Tranh suy nghĩ nói: ” Ta cũng biết, một ngàn vạn lượng cũng không phải là con số nhỏ, người Đột Quyết các người lấy không ra số bạc đó. Thế nhưng có nỗ lực sẽ có thu hoạch, thử nghĩ một chút, thảo nguyên đã bắt đầu mùa đông, vạn vật đều chết, không lương, ngựa không có cỏ, các người lấy thứ gì đánh nhau với Mặc Tuyết Khả Hãn? Mà nếu có Hoa triều cung cấp lương thực cho các người, cỏ khô, binh khí, chiến sĩ và chiến mã của các người ăn no, uống đủ, giơ cao binh khí sắc bén không gì sánh được, giết thẳng vào vương trưởng Mặc Tuyết Khả Hãn, ha ha, quốc sư đại nhân, bình định Mặc Tuyết Khả Hãn chẳng phải là dễ như trở bàn tay? Một ngàn vạn lượng bạc, có thể giúp các người trừ đi họa lớn trong lòng, thật sự là quá ưu đãi, đi đâu tìm chuyện hoàn mỹ như thế đây? Thay đổi là ta, đã sớm chạy qua một bên mà vui mừng ”

Mặc Cúc Liên cau mày nói: ” Các người đề ra điều kiện quá cao, người Đột Quyết chúng ta không trả nổi. ”

Phương Tranh không chút lùi bước: ” Không bạc thì các người có thể dùng ngựa tốt, bò dê, hàng da thay thế. Thực sự không được, người không biết đi ngầm lại biện pháp khác? Ngu ngốc! ”

Mặc Cúc Liên cả giận nói: ” Còn có biện pháp gì? Các người quả thực giống như một đám đĩa hút máu! ”

Phương Tranh cười tủm tỉm đưa tay chỉ phương bắc, nói: ” Các người có thể đi cướp người khác, dù sao đây là vốn của các người, các người cũng không được đến cướp Hoa triều ta nữa, nếu không chúng ta lập tức trở mặt, quay đầu kết minh với Đạt Thập Thập ngay tức khắc. ”

Mặc Cúc Liên tức giận thốt ra: ” Ngoại trừ cướp các người người Đột Quyết chúng ta còn có thể cướp ai? ”

Phương Tranh vừa nghe liền mất hứng: ” Không ngờ người Đột Quyết các người xem Hoa triều chúng ta là máy rút tiền hay sao vậy? Thiếu tiền là chạy tới cướp. Hoa triều chọc giận người sao? Sao người không đem ánh mắt phóng xa một chút? Nước láng giềng của các người cũng không ít phải không? Dân tộc Hồi Hột, Đại Thực, Thiết Lặc, những nơi đó đều là đối tượng lý tưởng để cướp đoạt mà? Vì sao cứ nhìn chăm chăm vào Hoa triều chúng ta? ”

Đường đường là một chính sứ đàm phán của một quốc gia, không ngờ lại đi kích động Mặc Cúc Liên đi đánh cướp, dù đối tượng cướp đoạt cũng bị hấn hảo tâm cung cấp luôn, phải thừa nhận, tên này đúng là một tên vô cùng thiếu đạo đức tệ tiệt cùng cực. Mặc Cúc Liên nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chăm chăm Phương Tranh, hận không thể dùng một đao chém hấn thành hai đoạn.

” Những quốc gia đó không tiền bạc lẫn lương thực, cướp có tác dụng gì? ” Mặc dù tức giận, Mặc Cúc Liên cũng phải tiếp tục đàm phán với hấn.

Phương Tranh nhắc tới việc đoạt tiền liền khởi lên tinh thần, nghe vậy đứng dậy hưng phấn nói: " Người ngu ngốc quá, mang binh đi đánh, ta nói cho người, trong quốc khổ của những quốc gia này khẳng định không có tiền, nhưng kẻ có tiền trong dân gian thì rất nhiều, không có nghe nói qua câu nói tiềm tàng trong dân gian hay sao? Người cướp sạch của bọn họ, sau đó đưa tiền cho ta, ta cho các người lương thực, cỏ khô, binh khí, sau đó các người cứ chém giết...Như vậy tuần hoàn, chúng ta thực hiện hai bên cùng có lợi, người tốt, ta cũng tốt..."

Mặc Cúc Liên nghe được hai mắt đăm đăm, mấp máy môi, bỗng nhiên cảm thấy không đúng, hiện tại không phải là cùng Hoa triều kết minh hay sao? Hắn lại cảm thấy giống như đang cùng một đầu linh thổ phỉ bàn chuyện chia tang vật cướp đoạt vậy?

Liên can đến tội như Ngụy Thừa Đức cùng Phùng Cừu đao đều nhịn không được nhăn mày lại, Phương đại nhân kích động Đột Quyết chém giết các nước láng giềng khác, việc này nếu truyền ra ngoài, mấy trăm năm danh dự nhân lễ của Hoa triều xem như bị một mình hắn phá hư hầu như không còn.

Ngụy Thừa Đức khải một tiếng, nói xen vào: " Phương đại nhân, điều này...người vừa đề ra...cướp, cướp..." Lão đầu suốt đời đọc sách thánh hiền, đối với từ cướp đoạt vô cùng xa lạ.

" Cướp đoạt." Phương Tranh hảo tâm nói giúp hắn: " Thế nào vậy?"

" Khải khải, đúng, cướp...cướp đoạt, điều này...tựa hồ không thích hợp?" Bất chấp có sứ giả Đột Quyết ở bên, Ngụy Thừa Đức nghĩ nếu không ngăn cản Phương đại nhân, trận đàm phán này không biết sẽ bị hắn làm thành bộ dáng gì nữa.

Phương Tranh trở mắt nói: " Có gì không thích hợp? Cũng không phải do chúng ta đi chém giết."

Nói xong quay đầu nhìn Mặc Cúc Liên hiền lành cười, tròng mắt nói: " Chúng ta có nước Đột Quyết hữu hảo giúp chúng ta đi chém giết, đúng không?"

118. Chương 119: Bồi Tiền, Cắt Đất Và Quy Phục

Phương Tranh càng nói càng cảm nhận được, chuyện này có tính tương tác cực cao, nước miếng tung bay, tiếp tục nói: " Cướp đoạt chính là việc cần một hàm lượng kỹ thuật tương đối cao, quốc sư đại nhân, nếu làm được chuyện này, thực sự sẽ hơn rất nhiều so với các người thường ngày phải phơi nắng chắn dè à."

Tuy nói rằng Mặc Cúc Liên là quốc sư đa mưu túc trí của người Đột Quyết, nhưng bản tính thị huyết hung tàn thích đi xâm lược đã ngấm vào tận trong xương tủy, nghe được Phương Tranh nói nếu như, Mặc Cúc Liên không khỏi hững hờ, nhịn không được hỏi: "Chẳng lẽ cướp cũng phải có đạo lý nữa hay sao?"

Phương Tranh chứng kiến hắn tiếp lời, lại càng không thể vãn hồi, triệt để vén tay áo lên, nói: " Đương nhiên phải suy nghĩ thấu đáo! Nếu chỉ cướp đoạt giống như các người, vào thành liền phóng hỏa cướp sạch, chỉ những người ấu trĩ mới có hành động như vậy...Ách, thật xin lỗi, ý mà ta muốn nói, làm như thế cũng chẳng khác nào mổ gà lấy trứng, dân chúng bị các người giết sạch rồi, lần sau còn tiếp tục đi cướp của ai đây? Cho nên hằng năm đến mùa đông người Đột Quyết các người khó trách lại ăn không đủ no, áo không đủ mặc như thế, các người bị như vậy cùng vậy xứng đáng!"

" Những tiểu quốc này ở trong mắt các người là cái dạng như thế nào? Không phải đều là khách hàng sao! Các người chắn dè chắn bò mà cũng không biết đạo lý vô béo này, như thế nào mới vừa cướp bóc một thời gian liền đã quên hết đây? Đối với những tiểu quốc mà nói, các người phải tổ chức thành một kế hoạch cướp đoạt lâu dài, không nên cướp hết thành một lần, chừa lại một chút tài nguyên cho bọn họ. Như vậy bọn họ mới có thể dụng một chút tài nguyên thừa lại đó, tiếp tục bôn ba xây dựng cơ nghiệp. Tương lai chờ bọn họ kiếm được không sai biệt lắm, các người lại tổ chức đi cướp, nhớ kỹ, phương pháp cướp bóc không nên thô bạo, tốt nhất nên văn nhã một chút, khách khí một chút, khiến cho bọn họ có được ấn tượng tốt trong tâm khảm. Lần sau các người đến cướp, người ta sẽ chủ động giao tiền, giảm bớt được không ít phiền toái, chuyện này cũng tương tự đạo lý quan viên đi thu tiền thuế. Còn một việc quan trọng nhất chính là không được giết người, nếu giết hết người, ai làm cho các người đi cướp đây?"

Mặc Cúc Liên nghe được, trong mắt hiện lên một tia sáng kỳ dị, không thể không thừa nhận, đối với một dân tộc có thói quen phóng hỏa giết người, cường đạo cướp bóc mà nói, lời của Phương Tranh phi thường có đạo lý.

Ngụy Thừa Đức ở một bên thật sự không thể nghe được những lý luận cướp bóc của Phương Tranh, nhũu mày trầm giọng nói: "Phương đại nhân, phải chăng ngươi có chút hơi lạc đề rồi? Chúng ta tiếp tục đàm phán thôi, thời gian đã không còn sớm nữa."

Phương Tranh cùng Mặc quốc sư bỗng nhiên giật mình bừng tỉnh, nguyên lai hai người đã thảo luận quanh về đạo lý cướp bóc cùng thao tác thực tế quá sâu, lãng phí không ít thời gian, hơn nữa nội dung ngày càng đi xa chủ đề đàm phán.

Hai người ngưng ngưng nhìn đối phương cười trừ.

Phương Tranh cười khan nói: "...Ách, đàm phán, chúng ta tiếp tục đàm phán..."

Mặc Cúc Liên gật đầu: "...Được được!"

Phương Tranh ho khan hai tiếng: "Một ngàn vạn lượng bạc kia, chuyện này cứ ấn định như vậy nha. Đừng cò kè mặc cả thêm nữa, đối với ngươi cũng là nhất chi diệu dụng mà, ta cũng không có thu phí oan cho ngươi đâu."

Mặc Cúc Liên sắc mặt bình tĩnh, không mở lời đáp ứng cũng không cự tuyệt thẳng thừng, trầm giọng nói: "Phương đại nhân, hay ngươi cứ nói điều kiện thứ hai đi."

Phương Tranh giống như bình thần nhìn thoáng qua Mặc Cúc Liên, ngoài miệng thoải mái nói: "Điều kiện thứ hai cũng đơn giản thôi, so với trước kia còn dễ dàng chấp nhận hơn nhiều. Ngươi cũng biết Hưng Khánh phủ của Hoa triều chúng ta phải không? Nhưng việc trước kia người Đột Quyết các ngươi làm rất không có đạo đức, không có việc gì cũng bao vây chiếm đánh Hưng Khánh phủ, khiến cho quân sĩ đồn trú tại Hưng Khánh phủ lo lắng bất an không thôi. Cho nên muốn lập thêm vài đồn trú binh tại phương bắc, cũng chính là muốn dịch chuyển thêm một chút về phương bắc của người Đột Quyết các ngươi."

Mặc Cúc Liên cau mày nói: "Không biết Phương đại nhân nói muốn dịch chuyển về phương bắc, là muốn dịch chuyển bao nhiêu dặm?"

Phương Tranh cười, dựng hai ngón tay lên: "Không nhiều lắm, chỉ có hai trăm dặm."

Mặc Cúc Liên trong lòng cân nhắc lời nói của Phương Tranh, ngay tức thì lông mày dựng đứng lên, giận dữ nói: "Ý của ngươi là muốn Đột Quyết chúng ta cắt đất nhường quốc thổ cho Hoa triều các ngươi?"

Phương Tranh liên tục xua tay, cười đáp: "Hiểu lầm rồi, quốc sư đại nhân hiểu lầm rồi, sao có thể nói rằng cắt đất nhường quốc thổ đây? Lời này quả thật khó nghe, truyền ra bên ngoài giống như Hoa triều chúng ta khi dễ các ngươi, ảnh hưởng không tốt đến thanh danh. Ta chỉ nói là trú binh, chuyện này cũng đề phòng các ngươi đột nhiên bội tín, hướng chúng ta phát động chiến tranh. Hoa triều chúng ta cũng chỉ còn cách an bài vị trí một chút, đương nhiên, nếu các ngươi hết lòng tuân thủ theo minh ước, mọi người đều bình an vô sự, trú binh thôi mà, có phải hay không?"

Mặc Cúc Liên cười lạnh nói: "Lời của ngươi nói hay lắm, hai trăm dặm, ngay cả ngọn chủ phong Hạ Lan sơn cùng tính vào trong hai trăm dặm đó, nếu lão phu đem hai trăm dặm này chia cho các ngươi, há lại không trở thành tội nhân thiên cổ đối với quốc gia?"

Phương Tranh một lòng khuyên giải, nói: "Quốc sư đại nhân, hai trăm dặm cũng không nhiều lắm, ngươi sẽ không tính toán chi li với chúng ta chỉ một chút điểm nhỏ đó thôi phải không? Nói thật lòng, Đột Quyết các ngươi lợi hại như vậy, vừa tùy tiện động thủ liền có thể chinh phục được một tiểu quốc, đâu phải chỉ có một đoạn hai trăm dặm mà thôi. Nếu ngươi nguyện ý cắt đất cho Hoa triều, cuộc đàm phán của hai người chúng ta phi thường có hi vọng đạt được chung quan điểm. Người Đột Quyết các ngươi có thể được sự trợ giúp của Hoa triều chúng ta, mà tiêu diệt phản tặc, thậm chí cơm no áo ấm, đi chỗ nào tìm được hảo sự như vậy? Nếu chuyện này thành công, ngươi hẳn phải là vĩ nhân thiên cổ của người Đột Quyết mới là đúng đắn a."

Mặc Cúc Liên lắc đầu, nói: " Phương đại nhân, điều kiện mà người nói có điểm quá phận, thứ cho lão phu không thể đáp ứng, bằng không người đem toàn bộ điều kiện của người, nói hết ra một lần, để lão phu suy nghĩ, nếu như có thể thuận lợi đàm phán, chúng ta tiếp tục. Còn nếu như không thể, chúng ta cũng không cần phí công vô ích."

Uy, hần tính bỏ của chạy lấy người!

Phương Tranh vô tội nói: " Điều kiện mà ta nói thực sự quá phận sao? Nhưng ta cảm thấy chút sự tình đó quá đối bình thường thôi mà." Dứt lời quay đầu lại hỏi Ngụy Thừa Đức cùng Phùng Cừu Dao: " Đây, hai vị đại nhân, các ngài có thấy chuyện này quá phận hay không?"

Hai người đều là phó sứ của Hoa triều, làm sao có khả năng phản đối! Nghe vậy đồng thời gật đầu nhất trí quan điểm.

Ngụy Thừa Đức cười nói: " Quý sứ đại nhân, điều kiện mà Phương đại nhân nói, kì thật cũng rất công bằng. Hoa triều chúng ta vốn đất đai mệnh mông, có thể truyền thừa ngàn đời, làm sao lại muốn mượn gió bẻ măng, ném đá xuống giếng đây? Phương đại nhân nói, kì thật cũng chỉ là muốn các quân sĩ ở Hưng Khánh phủ có thể tự bảo vệ mình một chút mà thôi, vô tình lại chiếm tiện nghi của quý quốc, quý sứ đại nhân không nên hiểu nhầm."

Mặc Cúc Liên hừ lạnh một tiếng: " Các người đừng đổ oan cho lão phu hiểu lầm, Phương đại nhân, vẫn là người đem các điều kiện nói hết ra một lần đi, lão phu không muốn tiếp tục ở đây nói suông với các người nữa."

Phương Tranh trợn mắt nhìn, nói: " Người quả thật muốn nghe?"

Mặc Cúc Liên cả giận, lớn tiếng quát: " Người dám nói, tại sao lão phu lại không dám nghe? Nói!"

Phương Tranh nhẹ nhàng nói: " Quốc sư đại nhân, đừng giận dữ như vậy, người cũng đã hơn sáu mươi tuổi rồi phải không? Người có tuổi thường xuyên tức giận sẽ...Ta cũng không phải là muốn trù ẻo người a, nói thực ra, ta so với người khác còn hi vọng người sống lâu trăm tuổi, bởi vì bỗng nhiên ta phát hiện người là một người tính tình hào sảng, dễ nói chuyện, ngoại trừ hơi bủn xỉn một chút thì mọi thứ đều tốt..."

Mặc Cúc Liên không kiên nhẫn nói: " Phương đại nhân, chúng ta đi thẳng vào vấn đề có phải là khỏe hơn không?"

"...Được rồi, kì thật tổng cộng chúng ta chỉ có ba điều kiện, đầu tiên là bồi thường một ngàn vạn lượng bạc, thứ hai là cắt hai trăm dặm biên cảnh, nếu hai điểm này mà người đáp ứng điều thứ ba đối với người mà nói, sẽ cực kì đơn giản..."

Mặc Cúc Liên nghe vậy, trong lòng không khỏi chửi thầm, mỗi lần mao đầu tiểu tử này nói cực kì đơn giản, nhưng ngược lại thật không đơn giản chút nào, Mặc Cúc Liên không biết hẳn lại sẽ đưa ra điều kiện gì quá phận hay không nữa.

Phương Tranh liếc mắt nhìn Mặc Cúc Liên, tiếp tục nói "...Bạc các người đáp ứng, đất các người cũng đáp ứng, thuận tiện các người cùng nên chấp thuận hướng Hoa triều chúng ta xưng thần đi, không cần của các người một nửa phân bạc. Sau khi các người xưng thần xong, bạc chuyển đến. Hoa triều chúng ta sẽ tặng binh khí cùng lương thực, cỏ khô cho các người, cũng một lòng cầu nguyện cho các người ở trên thảo nguyên được đánh một trận sáng khoái!"

Mặc Cúc Liên say gất nhìn chằm chằm vào Phương Tranh: " Phương đại nhân, điều kiện thứ ba mà người nói, là muốn chúng ta quy phục các người?"

Phương Tranh khen ngợi nói: " Quả nhiên quốc sư đại nhân thông minh cơ trí hơn người, vừa nghe đã hiểu ý tứ của ta. Rốt cuộc cũng đã đọc qua sách của nước ta, hơn hẳn tên Đạt Thập Thập không có văn hóa kia, ta khẳng định hẳn nghe sẽ không hiểu, đàm phán với người thông minh quả thật nhẹ nhàng..."

Mặc Cúc Liên cả giận nói: " Người Đột Quyết chúng ta bách chiến bách thắng, công thủ đều mạnh, chỉ cần chúng ta muốn, thổ địa trên khắp thiên hạ đều biến thành bãi cỏ của người Đột Quyết. Hoa triều các người muốn chúng ta quy phục, quả thực si tâm vọng tưởng! Hừ, nằm mơ!"

Phương Tranh động viên nói: ” Quốc sư đại nhân, nguôi giận, nguôi giận! Chúng ta nhẹ nhàng nói chuyện không phải sẽ tốt hơn sao? Kiềm chế nóng giận, hơn nữa người nói cái gì mà bách chiến bách thắng, công thủ đều mạnh, phải chăng có điểm khoa trương, không nên tự thổi phồng chính mình như vậy a. Lại nói, Mặc Xuyên Khả Hãn cùng các người đánh nhiều con trắng như vậy, cũng không thể thu thập nổi hần nha, sau này đừng nói những lời như vậy nữa, khiến cho người ta chê cười.”

Mặc Cúc Liên chỉ ngón tay vào mặt Phương Tranh, run rẩy nói: ”Người...Người....Người không tin phải không? Được, lão phu liền quay về thảo nguyên, phát binh tấn công Hoa triều, lão phu cho các người nhìn xem, có phải lão phu khoa trương rằng bách chiến bách thắng hay không!”

Phương Tranh mau chóng an ủi: ” Uy, đừng xúc động như vậy, xúc động là ma quỷ! Quốc sư đại nhân, người nên uốn lưỡi bảy lần trước khi nói chuyện, chẳng lẽ người có thể quyết định, trực tiếp khai chiến với Hoa triều chúng ta hay sao? Khả Hãn Cốt Đốt Lộc của các người cũng có ý tứ này sao?”

Mặc Cúc Liên vừa nghe được mấy chữ ” Khả Hãn Cốt Đốt Lộc”, mặt mày liền ủ rũ, rốt cuộc cũng là người thông minh cơ trí nhất Đột Quyết, chỉ trong chớp mắt cũng kìm nén được cơn tức giận. Mặc Cúc Liên khôi phục lại bình tĩnh, hần đang nhớ lại những lời dận dò của Khả Hãn Cốt Đốt Lộc, nhất định phải hoàn thành sứ mạng trở thành minh hữu với Hoa triều, lợi dụng Hoa triều kiềm chế phản tặc Mặc Xuyên, như vậy mới có thể trong thời gian ngắn bình định được thảo nguyên, thanh trừ phản loạn.

“ Phương đại nhân, ba điều kiện của người, thứ cho lão phu thất lễ, quả thật lão phu không thể đáp ứng. Chỉ vì một chút viện trợ mà người nói, khiến cho chúng ta bồi thường bạc, cắt đất cùng quy phục xưng thần, tuyệt đối đó là không có khả năng, chuyện này cũng không cần bàn bạc lại nữa.”

Phương Tranh gật đầu, bình thản nói: ” Được thôi, chúng ta cũng đoán trước được rằng quốc sư đại nhân sẽ không thể đáp ứng, còn ta, kì thực nói trắng ra thì cũng chỉ là một người làm ăn, cái mà bọn quan tôn thờ chính là thuận mua vừa bán, còn nếu như không muốn mua thì cũng không nên nói nhiều, trở mặt không có ích lợi gì cả, người nói có phải hay không?”

Phùng Cừ Dao lạnh lùng chen ngang vào một câu: ” Nếu người không đáp ứng, chúng ta sẽ kết minh cùng Khả Hãn Mặc Xuyên.”

Phương Tranh nghe vậy, kinh hãi nói: “ Ai nha! Phùng tướng quân, thật sự là làm trò trước mặt quốc sư đại nhân, sao lại thẳng thắn như vậy? Đây là kế hoạch dự phòng bí mật của chúng ta a, làm sao ngài lại nói ra? Cái này...cái này...”

Nói dứt lời, Phương Tranh quay sang nhìn Mặc Cúc Liên, sắc mặt của hắn đã trở nên xanh ngắt, cười bồi nói:” Quốc sư đại nhân, lời của Phùng tướng quân nói, người hãy làm như chưa từng nghe đến, được không?”

119. Chương 120: Uyên Ương Mặc Cạn

Tình huống bí nhân xem ai cường hơn, phẩm chất anh hùng cũng đã kết thúc. Người Đột Quyết bình thường ở trong chiến đấu phi thường hung hãn, thay đổi là ngày thường, Mặc Cúc Liên có lẽ đã khinh thường cười to ba tiếng, không cần suy nghĩ đắn đo, trực tiếp cự tuyệt. Nhưng hôm nay, trên thảo nguyên không chỉ có một mình Khả Hãn Cốt Đốt Lộc vĩ đại, Mặc Xuyên cái giống phản tặc tựa như một chiếc gai đâm sâu trong thịt, đâm thật sâu ở trong ngực của Khả Hãn Cốt Đốt Lộc, không đem hần loại bỏ tận gốc, Cốt Đốt Lộc không thể an giấc ngủ ngon được? Hơn nữa, nếu Hoa triều có khuynh hướng nghiêng về Mặc Xuyên, thậm chí cốt Đốt Lộc có thể nghĩ được kết cục dành cho chính mình, tất nhiên là bị Mặc Xuyên tiêu diệt.

Dưới tình huống như hiện nay, Mặc Cúc Liên có thể nào quên lời dận dò của Khả Hãn Cốt Đốt Lộc, mà quả quyết cự tuyệt ba điều kiện của Phương Tranh nêu ra?

” Nếu Mặc quốc sư bị tức chết, ta liệu có phải chịu trách nhiệm pháp lý hay không?” Phương Tranh bắt an, quay lại nhìn Mặc Cúc Liên sắc mặt đang xanh ngắt, trong lòng có điểm lo lắng.

Ngụy Thừa Đức ánh mắt nhìn theo, cười nói: ” Sẽ không đâu, Phương đại nhân, vị quốc sư của người Đột quyết cũng không dễ dàng bị người làm cho tức chết à.”

Phương Tranh nghe vậy mới nói: " Cũng không thể nói trước được, ta nhìn ấn đường của quốc sư đại nhân biến thành màu đen, mặt có mùi thơm nồng sắc, chỉ sợ thọ mệnh của người này cùng sắp chấm dứt, không chuẩn đàm phán vừa kết thúc, ngay khi quay lại thảo nguyên liền chết bất đắc kỳ tử, coi như ta lập được đại công cho Hoa triều, hoàng thượng hẳn là sẽ ban thưởng cho ta một ngàn lượng hoàng kim, để biểu dương công lao của ta."

Ngụy Thừa Đức cười nói: " Xem ra hôm nay, hoàng thượng phái Phương đại nhân đi đàm phán, thực sự là vô cùng anh minh, lão phu đối với hoàng thượng biết cách dùng người, thật sự là bội phục vạn phần."

Phương Tranh cười nói: " Ngụy đại nhân, ngài không cần phải mắng xéo ta như vậy, nói thẳng rằng ta lưu manh lừa đảo không phải được hơn sao, ta coi điều này như một lời khích lệ."

Sắc trời không còn sớm, Phương Tranh chấp tay cáo biệt cùng Ngụy Thừa Đức và Phùng Cửu Dao, lập tức dẫn năm trăm quân sĩ nghênh ngang trở lại Phương phủ.

Vì muốn bảo hộ an toàn cho đại cục, trong thời gian đàm phán, hoàng thượng đặc biệt an bài cho năm trăm quân sĩ đóng tại nội phủ của Phương gia, ngày đêm thay nhau canh gác. Hoàng ân mệnh mỏng cuộn cuộn như thế, cũng coi như Phương gia được mở mây nở mặt tại kinh thành, hiện giờ hiệu buôn Phương gia đã không chỉ còn đơn thuần là một nhà thương nhân, ở trong mắt mọi người mơ hồ đã có khí tượng của thế gia độc môn, quan thương song hợp, là một tổng thể kèn cang, kẻ khác vừa mới trông thấy liền phải khiếp sợ.

Buổi sáng Yên Nhiên đã từ biệt Phương lão gia cùng Phương phu nhân, quay trở về Hoa Bài Lâu, Phương Tranh khuyên nhủ cách nào cũng không giữ nàng ở lại được, Yên Nhiên không muốn Phương Tranh vì nàng mà cùng phụ mẫu bất hòa, Phương Tranh đành phải tùy theo ý của nàng. Chuyện đàm phán vừa mới kết thúc, Phương Tranh tính toán thuyết phục mẫu thân, đón Yên Nhiên về ở trong Phương phủ.

Ăn xong cơm tối, Phương Tranh tản bộ trong nội phủ. Phương phủ rất lớn, hoàn toàn có thể so sánh được với một công viên sinh thái ở thời tiền kiếp. Phương Tranh vừa đi vừa sắp xếp lại suy nghĩ, sự tình tiến triển của cuộc đàm phán trước mắt mà nói, Phương Tranh còn đang nắm giữ thế chủ công, mọi phản ứng của quốc sư Đột Quyết ngày hôm nay đều nằm trong dự liệu của hắn. Biện pháp mềm mại cũng đã sử dụng qua, quốc sư Đột Quyết không chịu đáp ứng, nói không chừng lần sau cho hắn ném thử mùi vị cứng rắn, tục ngữ nói " rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt". Xem ra vị quốc sư đại nhân này cần phải bị phạt thêm mấy chén.

Đang tập trung suy nghĩ trong đầu, Phương Tranh chợt nghe thấy trong hoa viên mơ hồ truyền ra động tĩnh.

Phương Tranh vạn phần nghi hoặc nhìn thoáng qua. Năm trăm quân sĩ phòng vệ Phương phủ một con ruồi cũng không thể bay lọt, theo lý mà nói cùng không thể có thích khách, nếu chọn tình hình như hiện nay mà đi ám sát. Như vậy nếu không phải hắn là kẻ tài cao gan lớn thì cũng là không có tâm nhãn.

Phương đại thiếu gia từng bị người truy sát. Tuy nói rằng không tôi luyện thêm được một chút nào can đảm, nhưng khiến cho mọi người vui mừng hơn chính là, tâm nhãn của hắn được mở rộng không ít.

Vì muốn nắm chắc tình hình... Phương Tranh rón rén cước bộ, phát tay gọi một tiểu đội quân sĩ tuần tra, vừa vặn đi qua.

Dẫn đầu tiểu đội tuần tra là một người thanh niên mặt đen, nhìn thấy Phương Tranh cho gọi, vội chạy đến trước mặt hắn cung kính chấp tay bái chào.

Phương Tranh hừ một tiếng, hạ giọng: " Nhẹ nhàng thôi! Đừng phát ra tiếng động."

Chỉ vào rừng trúc ở trong hoa viên, Phương Tranh nói: " Ta phỏng chừng ở trong đó có người mai phục, nhưng không biết rằng có bao nhiêu người..."

Vị quân sĩ sắc mặt nghiêm chỉnh, ngưng thần nói: " Tiêu nhân đi triệu tập các huynh đệ tới."

Phương Tranh đếm, tiểu đội quân sĩ này nhân số quả thật có điểm hơi mỏng manh, mười mấy người, nếu như gặp phải thích khách có võ công cao cường, điểm này người quả thật không đủ cho hắn nhét kê răng.

Phất nhẹ tay, Phương Tranh nói: " Nhanh đi gọi người, kêu mọi người nhẹ nhàng một chút, đừng gây động tĩnh khiến cho bọn chúng tháo chạy."

Vị quân sĩ đầu lĩnh sai một người đi triệu tập nhân thủ, hơn mười người còn lại lấy Phương Tranh làm trung tâm, bao vây chung quanh người hấn, tay cầm trường mâu, khăn trương chăm chú quan sát động tĩnh của rừng trúc ở bên trong hoa viên.

Chỉ mất một lát thời gian, nương theo bóng đêm che giấu mấy trăm quân sĩ tụ tập ở bên người Phương Tranh, dẫn đầu chính là một gã tiểu tướng.

Phương Tranh kéo tay hấn nói: "Nhẹ nhàng thôi, nhiều người như vậy, nhất định phải bắt sống được hấn, ta cũng chưa biết có phải là thích khách hay không nữa, không nên gây thương tổn khi chưa xác định được rõ ràng..."

Tiểu tướng dùng sức gạt đầu, vung tay lên, mấy trăm quân sĩ liền bao vây quanh rừng trúc.

Phương Tranh nhất thời hứng trí bưng bưng, hơn nữa nhiều người ở bên cạnh hấn cũng cảm thấy an toàn, nhin không được bước lên phía trước, muốn nhìn cận cảnh mấy trăm người vây công thích khách, rốt cuộc có bao nhiêu võ sĩ.

Phương Tranh ghé vào trong bụi cỏ, học bộ dạng của đám quân sĩ nằm phục người xuống dưới đất, chậm rãi tiến lên.

Trời quá tối, khiến cho tầm mắt không thể nhìn rõ được tình huống trong rừng trúc.

Hoa viên yên tĩnh, bóng đêm bao phủ bốn phía chung quanh, ở dưới ánh trăng lung linh huyền ảo, mơ hồ lại nhìn thấy được hai bóng người, ngồi tại một khoảng đất trống ở trong rừng trúc, nhưng mơ hồ còn cách rất xa.

Một thanh âm của nữ nhân, nũng nịu nói: "Ngũ....Ngũ ca, người....tại sao không nói chuyện đi..."

Một giọng nam nhân mang theo bộ dạng non nớt, lấp bắp đáp: "Nói...nói cái gì?"

"Tùy tiện đi, người....Người nói cái gì, ta đều thích nghe..."

"Vậy...Ta liền kể chuyện cười đi, thiếu gia từng nói qua cho ta nghe, nhưng chuyện này làm cho ta cười muốn vỡ bụng..."

"Àn." Thanh âm nữ nhân thẹn thùng vô hạn.

"Khụ, có một con mèo phát hiện ra được một con chuột, vì thế con mèo liền nhảy về phía con chuột, muốn ăn thịt nó, nhưng sau con mèo lại bị chính con chuột ăn thịt, người có biết tại sao không?"

"Vì sao lại như vậy a?"

"Ha ha, bởi vì ...Con mèo ngu ngốc không biết phân biệt rõ ràng, con chuột đó thực ra là một con cáo nhỏ...Oa ha ha ha, Lan Nhi tử, sao người không chịu cười? Mắc cười chết ta rồi..."

"..."

Tiếng cười của nam nhân bỗng nhiên ngưng lại, ngượng ngùng: "...Không buồn cười a? Ta....Ta quá ngu ngốc, phải để thiếu gia kể, nghe mới buồn cười a..."

Lan Nhi nhẹ nhàng cười, tiếng cười trong đêm trăng vang lên như tiếng chuông bạc. Phương Tranh đứng ở phía xa, lại che miệng cười đến rưng rưng, bao nhiêu năm rồi chưa từng thấy qua một nam nhân ngây thơ đến như vậy, tiểu Ngũ quả thực đúng là số một a.

Hai người ở dưới ánh trăng, thân ảnh càng ngồi càng gần, mắt đã muốn nhìn thấy thân ảnh của hai người sắp liền thành một thể.

Phương Tranh nhìn đôi nam nữ này đang tâm tình, mỗi tiếng nói, mỗi cử động đều lộ ra vẻ ngây thơ, nhin không được Phương Tranh than dài một hơi, ngây thơ thật tốt nha, thiếu gia ta bao nhiêu năm qua chưa từng ngây thơ như vậy? Từ sau khi mối tình đầu ở tiền kiếp bị thất bại, con tim của chính mình có lẽ cũng giống như đao không thể khảm vào được, kiếm đâm không thủng, a-xít dính vào không hao mòn, siêu cấp chai lì, khi nào mới có thể phục hồi lại những năm tháng ngây thơ đó đây?

Phương Tranh hăm mộ đứng dậy, định ra lệnh cho đám quân sĩ rút lui trong lặng lẽ, đem không gian riêng tư này dành cho đôi nam nữ uyên ương.

Hắn bất thành linh động thân, mọi chuyện cũng đã không thể nào vẫn hồi.

Vị tiểu tướng dẫn đầu đội quân sĩ đang chờ Phương đại nhân hạ lệnh bắt người, thấy thân ảnh của Phương Tranh lay động ở trong bóng đêm, tiểu tướng nghĩ rằng Phương Tranh phát ra tín hiệu, vì thế đang ngồi liền đứng bật dậy, đồng thời tiêu tướng hét lớn một tiếng: "Lên!"

Một chiếc võng lưới đã chuẩn bị sẵn từ trước, nhanh như chóng đem đôi nam nữ đang đắm chìm trong hạnh phúc gắt sao bó lại với nhau. Hai người không kịp phản ứng Lan Nhi hét dài một tiếng, ngay sau đó mảnh lưới dần dần thu nhỏ lại, hai người liền bị treo lơ lửng ở giữa không trung.

Hơn một trăm cây đuốc đồng thời bùng lửa lên, ánh sáng bập bùng khắp chung quanh, mấy trăm quân sĩ tay cầm trường mâu, chỉ vào hai người đang ở giữa không trung.

Tiểu tướng quát lớn: "Long Vũ quân phụng mệnh bắt người, nếu phản kháng, giết!"

Từ lúc Phương Tranh cử động, cho đến lúc quân sĩ bắt người, mọi chuyện cũng diễn ra chỉ trong một cái chớp mắt, Phương Tranh há hốc mồm, quan sát một màn trước mắt, trầm nghĩ: "Hồngбет rồi!"

Phương Tranh vội vàng chạy lên phía trước, đến chỗ tiểu tướng nói: "Nhầm rồi, nhầm rồi! Ai nha, bắt nhầm người rồi, mau đem hai người họ thả ra..."

Tiểu Ngũ cùng Lan Nhi nằm trong võng lưới bị treo ở giữa không trung không dám nhúc nhích, vừa thấy Phương Tranh xuất hiện, giống như nhìn thấy thân nhân, rốt cuộc nhịn không được, lớn tiếng khóc rống.

Tiểu Ngũ nấc nghẹn, thút thít khóc nói: "Thiếu gia...Thiếu gia cứu mạng a! Tiểu nhân chi cùng Lan Nhi tỷ tâm sự nhân sinh, không nghĩ tới lại khiến cho quân của triều đình bao vây bắt người....Chúng ta chưa từng đắc tội với người nào...Sao lại đến nỗi....Ô ô..."

Phương Tranh hiểu rõ mọi chuyện nhất, hắn vô cùng cảm thấy lúng túng khó xử, một đôi uyên ương tâm sự dưới trăng nha, không lẽ nào lại phải chịu kiếp nạn khó khăn này, thật sự là tai họa bất ngờ, cực kì vô tội.

Đám quân sĩ luống cuống chân tay, đem hai người đưa xuống, Lan Nhi da mặt mỏng, gặp phải đại nạn sớm đã vừa giận lại vừa thẹn, được đưa ra khỏi võng, hung hăng trừng mắt nhìn tiểu Ngũ một cái, sau đó hai tay che mặt, vội vàng chạy đi.

Tiểu Ngũ lau nước mắt, hét lớn: "Lan Nhi tỷ, Lan Nhi tỷ..."

Chứng kiến Lan Nhi chạy xa cũng không thềm quay đầu lại, tiểu Ngũ đáng thương nhìn Phương Tranh: "Thiếu gia....Ô ô..."

Phương Tranh ngẩng mặt ngẩng trăng, cười khan một tiếng: "Tiểu Ngũ a, các người tại sao lại chạy đến nơi hoang vắng này nói chuyện, trong phủ rộng lớn như vậy, có nhiều chỗ tốt hơn để nói chuyện cơ mà, khiến cho mọi người hiểu lầm a..."

Tiểu Ngũ nghe vậy, nước mắt mới tạm ngưng chảy, ủy khuất nói: "Thiếu gia...Đây không phải là do Thiếu gia đã từng nói cho tiểu nhân biết sao? Ngài nói khi tâm sự yêu đương, cần phải dẫn đến chỗ tối nhìn không thấy được nắm đầu ngón tay, như vậy khi sở sàng với người ta cũng phượng tiện hơn, thiếu gia....Tiểu nhân chiếu theo lời của ngài nên mới có hiểu lầm đáng tiếc a..."

Phương Tranh giật mình nói: "...Ách, ta nói? Ta có nói qua như vậy sao..."

Đám quân sĩ đứng ở một bên, nhịn không được có người, trộm cười mấy tiếng.

"Khụ khụ, tiểu Ngũ a, thiếu gia thực lòng xin lỗi người đạo này trong phủ có khả năng sẽ xuất hiện thích khách, chuyện này cùng do thần kinh quá mức khẩn cảm...Người cùng Lan Nhi tiến triển đến bước nào rồi?"

Tiểu Ngũ nghe vậy, nén bi phẫn trong lòng, oán hận nói: "...Tiểu nhân vừa mới cả gan, chuẩn bị kiểm tra bàn tay nhỏ nhắn của Lan Nhi tỷ, ai ngờ khi tiểu nhân mở mắt ra, người đã bị treo ở giữa không trung ...Thiếu gia....Ô ô, ngài nói ta có oan hay không a..."

"Oan! Rất oan uống!" Mấy trăm người đồng thanh hô lớn.

“Ô ô...”

120. Chương 121: Quyên Tiền

Tiểu Ngũ thực ra thì cũng không sai, người trẻ tuổi tâm sự yêu đương, dẫn đến chỗ tối cũng là bình thường, ai cũng không thể nói hắn có lỗi. Hắn chỉ là đen đui mà thôi, chuyện này có liên quan đến số phận.

Trận não loạn này động tĩnh rất lớn, kinh động cả Phương phủ, đám hạ nhân đã đi ngủ lại trở mình ra xem não nhiệt. Trên đường quay về tiểu viện, tiểu Ngũ xấu hổ giống như muốn giấu đầu ở trong đống quần, động tác ngưng ngừng có độ khó cao vô cùng, làm cho những người đứng xem cười khanh khách, khâm phục không thôi.

Ngày hôm sau, Phương Tranh lại dẫn Ngụy Thừa Đức cùng Phùng Cừu Dao đi gặp một sứ giả khác của người Đột Quyết, vị sứ giả này chính là Đạt Thập Thập. Nội dung của cuộc đàm phán so với lần đàm cùng Mặc Cúc Liên cũng không sai biệt lắm, Đạt Thập Thập nổi giận lôi đình cũng nằm trong dự liệu, nếu không phải bản khoán đây là cảnh nội của Hoa triều, chỉ sợ Đạt Thập Thập sẽ rút đao khiêu chiến.

Ba người Phương Tranh bị Đạt Thập Thập chán nản “thỉnh” ra khỏi dịch quán, dọc đường đi theo, Ngụy Thừa Đức hậm hực mở miệng nói: “Phương đại nhân, tình hình như vậy không được a, hai phe đều không đáp ứng, chuyện hoàng thượng đã phó thác cho chúng ta, làm sao mới có thể làm tốt?”

Ngụy lão đầu cả đời làm quan, nhưng dù sao gặp phải tình huống bị người ta đuổi ra khỏi cửa cũng là rất ít, cho nên hiện tại cơn tức giận của lão nhân rất lớn.

Phùng Cừu Dao ở bên cạnh, hừ lạnh nói: “Chỉ cần Phương đại nhân gạt đầu, Phùng mỗ nguyện mang binh xông vào, hừ! Đặt đao trên cổ của bọn hắn, thử xem bọn hắn có gan không đáp ứng hay không!”

Phương Tranh cười nói: “Ai, không thể được, bức bách người ta để hoàn thành mệnh ước, chuyện này cũng không có nghĩa lý gì cả, chờ bọn hắn quay trở về thảo nguyên liền có thể trở mặt, kí tên hay không kí tên cũng như nhau cả thôi.”

Ngụy Thừa Đức bất đắc dĩ buông thông hai tay: “Vậy phải làm như thế nào? Nếu bọn hắn không chịu đáp ứng, chẳng lẽ chúng ta cứ như vậy tổn công vô ích sao?”

Phương Tranh chớp mắt, thần bí cười nói: “Hiện tại người Đột Quyết phải sốt ruột hơn chúng ta mới đúng, chúng ta gấp cái gì? Hai vị đại nhân, chuyện đàm phán cứ tạm coi như vậy đi, nghỉ ngơi vài ngày cho thật tốt, ta dám bảo đảm, trong vòng năm ngày hai phái đoàn sứ giả của người Đột Quyết nhất định sẽ chủ động mời chúng ta quay trở lại bàn đàm phán, tin hay không? Ngụy đại nhân, ta với ngài đổ một trăm lượng bạc đi.”

Ngụy Thừa Đức đảo mắt nhìn Phương Tranh, tức giận nói: “Lão phu không có bạc để đổ cùng người, Phương đại nhân, làm sao người biết trong vòng năm ngày người Đột Quyết sẽ chủ động mời chúng ta đàm phán?”

Phương Tranh cười nói: “Thiên cơ không thể tiết lộ, Ngụy đại nhân, ngài cứ đợi đến lúc đó đi, một trăm lượng bạc kia, ngài nên chuẩn bị trước cho tốt.” Nói xong, Phương Tranh rung đùi, tiêu sái mà đi.

Ngụy Thừa Đức nóng nảy, nhìn theo bóng lưng của Phương Tranh hét lớn: “Lão phu cũng không đáp ứng đồ bạc cùng với người đâu!”

Nói dứt lời, Ngụy Thừa Đức lại quay đầu nhìn Phùng Cừu Dao nói: “Phùng tướng quân, người phải làm chứng cho lão phu, lão phu chưa từng đáp ứng đồ bạc cùng hắn a...”

Hoàng cung, trong ngự thư phòng.

“Cái gì? Cần trăm hạ chỉ tăng thêm binh ở Hưng Khánh phủ?” Hoàng Thượng biểu tình ngạc nhiên nhìn Phương Tranh, nghi hoặc vạn phần.

Phương Tranh thần tình mỉm cười: “Đúng vậy thưa hoàng thượng, vị thần chỉ còn cách cầu ngài một đạo thánh chỉ này, cuộc đàm phán mới có thể nước chảy thành sông được.”

Hoàng thượng chăm chăm nhìn Phương Tranh, trầm giọng nói: "Người có biết, khi trầm hạ đạo thánh chỉ này, sẽ có hậu quả gì hay không?"

Phương Tranh cười nói: "Không có hậu quả, nếu như có hậu quả mà nói, nhất định phải là hoàng thượng ngài sẽ đếm tiền mỗi tối rút gân, nằm ngủ cũng sẽ mỉm cười a..."

Hoàng thượng nghiêm mặt nói: "Người cùng trầm nói chuyện quốc gia đại sự không phải chuyện đùa, ăn nói cẩn trọng một chút, thu hồi cái bộ dạng cợt nhả của người lại!"

Phương Tranh ngay lập tức đem khuôn mặt tươi cười thu hồi lại, thần sắc nghiêm trang nói: "Hoàng thượng chính xác mà nói, vi thần muốn hướng hoàng thượng thỉnh hai đạo thánh chỉ, thứ nhất, lệnh cho Hưng Khánh phủ tăng thêm mười vạn binh mã, nếu lo lắng có thể phái Thần Sách quân đi. Thứ hai, lệnh cho các đội quân chiếm đóng tại Hưng Khánh phủ tiến thêm một trăm dặm về hướng bắc hạ trại, chiếm đóng ngọn chủ phong Hạ Lan sơn."

Hoàng thượng cao hứng nói: "Nga? Hành động lần này có thâm ý gì?"

Phương Tranh nói: "Rất đơn giản, thời điểm khi đàm phán chúng ta đã dùng qua biện pháp mềm mại, nhưng người Đột Quyết không chịu đáp ứng, hiện tại đành phải dùng biện pháp cứng rắn, bởi vì người Đột Quyết lâu nay ngang tàng phách lối, rượu mời không uống, lại muốn uống rượu phạt."

Hoàng thượng trầm giọng nói: "Người có biết một khi Hoa triều ta dịch chuyển về phía bắc, đại quân của người Đột Quyết trên thảo nguyên sẽ có hành động gì không?"

Phương Tranh tràn đầy tự tin, cười cười: "Hoàng thượng vi thần dám lấy đầu của mình ra bảo đảm, bọn chúng tuyệt đối không dám có bất kỳ phản ứng nào. Trừ phi người Đột Quyết đình chỉ nội chiến, nếu không bọn chúng khẳng định là không muốn có thêm một cường địch."

Hoàng thượng hừ lạnh một tiếng: "Người dựa vào đâu mà dám khẳng định? Người Đột Quyết tính nóng như lửa, đại quân của ta ngang nhiên tiến về phương bắc, tất sẽ chọc giận người Đột Quyết, nếu bọn chúng tạm thời đình chỉ nội chiến, hợp lực tấn công Hoa triều chúng ta, khi đó ta phải xử trí như thế nào?"

Phương Tranh cười nói: "Hoàng thượng không cần lo lắng, có lẽ là ngài đang ở trong cuộc, mà vi thần xuất thân binh dân đang ở ngoài cuộc, cho nên ngược lại vi thần có thể đánh giá thấu đáo được tâm tư của người Đột Quyết."

Hoàng thượng cau mày nói: "Người chậm rãi nói hết suy nghĩ của người, trầm nghe xem có đạo lý hay không."

Phương Tranh nói: "Hoàng thượng, cái gai trong thịt của hai vị Khả Hãn Đột Quyết trên thảo nguyên kia là ai? Phải chăng cũng chính là bọn hấn đối với nhau, lời thật lòng có chút khó nghe, Hoa triều ta ở trong mắt bọn chúng không tính là họa lớn. Hiện giờ đại sự trong lòng của hai vị Khả Hãn này chính là đem đối phương tiêu diệt, tiếp theo nghỉ ngơi dưỡng binh vài năm chờ nguyên khí khôi phục, mới tính kế thu thập Hoa triều chúng ta. Cho nên, vi thần có thể hạ kết luận, trong vòng năm năm, người Đột Quyết sẽ không dám động binh với chúng ta, cường địch chân chính của bọn chúng liền ở ngay bên người, cho dù bọn chúng có cường hãn, nhưng trong tình huống này nhất định sẽ không đắc tội với Hoa triều chúng ta? Cho nên, mấy năm nay, Hoa triều của chúng ta có hành động hơi quá phận một chút, bọn chúng cũng sẽ chỉ cảnh giác mà thôi, không có khả năng dẫn đến chiến tranh, hoàng thượng xin hãy an lòng."

Hoàng thượng nhắm mắt, trầm ngâm một lúc lâu sau, tiếp theo khẽ lắc đầu.

Phương Tranh thấy thế, trong lòng quỳnh lên, nói: "Hoàng thượng không nên bỏ qua một cơ hội tốt như thế này a, khoản mua bán này có thành được hay không, thì cũng phải xem ngài có hạ được quyết tâm hay không, kém một bữa cũng không được đâu."

Hoàng thượng trừng mắt nói: "Làm sao lại loạn lên! Đây là chuyện đại sự có hậu quả nghiêm trọng khó lường. Người đem lý luận thành mua bán sao? Nói hươu nói vượn!"

Phương Tranh cười khan nói: "Vi thần xuất thân đệ tử thương nhân, nói chuyện đã thành thói quen, kỳ thực đại sự quốc gia cùng với buôn bán cũng có chung một đạo lý, gặp thời thì phải quyết đoán không thể

chần chừ, nếu không người khác há miệng ăn thịt, chúng ta ngay cả canh cũng đều không có mà uống. Nếu ngài không hạ đạo thánh chỉ này, người Đột Quyết rất có thể sẽ buông bỏ đàm phán mà về nước, khi đó vi thần có khả năng sẽ bị hăng tiền chia hoa hồng a....”

Hoàng thượng ngậy cả người, tức thì giận dữ nói: ” Trẫm đang tự hỏi tại sao hôm nay ngươi lại quan tâm đến sự tình đàm phán như vậy, nguyên lai ngươi đang bàn khoản hảo sự của ngươi! Quả thực là cái đồ hỗn trướng!”

Phượng Tranh tự biết lỡ lời, nhanh chóng cười bồi nói: ” Đâu có hoàng thượng nguôi giận, vi thần chính là một đại trung thần, quốc gia an bình cùng dân chúng ấm no chính là nỗi lo canh cánh ở trong lòng của vi thần, cao xa hơn nữa mới ưu đãi đến lượt cá nhân, có thì có, không có thì....”

Hoàng thượng nhìn hẩn, lạnh lùng nói: ” Không có liền như thế nào? Từ bỏ sao?”

Phượng Tranh lúng túng cười: ” Sao lại có thể chứ, giảm đi một chút cũng không sao cả, hoàng thượng ngài cũng không đành lòng chứng kiến vi thần bận việc mấy ngày hôm nay, lại không có thu hoạch gì chứ! Nếu tương lai Trường Bình được gả cho vi thần, hai phu phụ dắt tay nhau bưng bát mễ trên đường cái ăn xin, chẳng phải hoàng thượng ngài cũng quá mất mặt đi sao....”

Hoàng thượng trừng mắt liếc hẩn một cái, nở nụ cười: ” Hiện giờ ngươi lại lấy Trường Bình ra làm bia đỡ, nhưng ngươi phải hiểu, cái gì không phải của ngươi, cưỡng cầu cũng vô dụng. Hừ hừ, trẫm nghe nói hai vị sứ giả của người Đột Quyết thường xuyên bị người chọc cho tức chết, hiện tại xem ra, công phu mềm mại của ngươi cũng khá lợi hại, nhưng công phu của ngươi, chỉ nên dùng ở trên người của đám sứ giả Đột Quyết mà thôi.”

Phượng Tranh luống cuống nói: ” Hoàng thượng, đạo thánh chỉ kia....Ngài xem....”

Hoàng thượng nhẹ nhàng vuốt râu, trầm ngâm trong chốc lát, nói: ” Sự tình này quả thực nghiêm trọng, trẫm không thể tự quyết đoán một mình, buổi tối trẫm sẽ thương thảo cùng một số các trọng thần, sau đó mới có thể quyết định được.”

Phượng Tranh nói: ” Vi thần cũng muốn tham dự?”

Hoàng Thượng liếc xéo: ” Ngươi cũng tính là trọng thần sao?”

Phượng Tranh vò đầu cười gượng: ” Tương lai vi thần chịu khó ăn nhiều hơn một chút, không đến một tháng có thể biến thành trọng thần, ha ha....”

Đi ra khỏi ngự thư phòng, tâm tình của Phượng Tranh nhẹ nhàng đi không ít, hẩn có thể cảm nhận được, lời thỉnh cầu của mình hoàng thượng sẽ không phản đối, nói cách khác, tất nhiên sẽ gặp lại người Đột Quyết trên bàn đàm phán, quan trọng hơn nữa là, một phần hoa hồng chắc chắn sẽ tới tay, có quyền có tiền và có nhiều lão bà, cuộc sống tươi đẹp biết bao nhiêu a, Phượng Tranh bắt tri giác ưỡn ngực ra phía trước, hẩn cho rằng nam nhân đi đứng phải có khí thế như này, so với người khác nhìn sẽ có tự tin hơn....

” Xin hỏi vị đại ca ca này, có phải là đại thần triều đình hay không?” Còn chưa đi ra khỏi nội thành cấm cung, Phượng Tranh chợt nghe thấy có một thanh âm non nớt của trẻ con, truyền đến tai hẩn.

Cúi đầu nhìn! Ôi, tiểu hài tử nhà ai đây? Chỉ thấy trên bậc thang đá có một cái tiểu cô nương trắng nõn như bạch ngọc, mặc chiếc váy màu hồng phấn, ước chừng khoảng bốn năm tuổi, khuôn mặt không chút tì vết, phần điều ngọc mài, nhỏ nhắn bụ bẫm, hai cánh tay đang chống gối nâng cằm, ánh mắt to tròn trong vắt nhìn Phượng Tranh chớp chớp, vô cùng khả ái dễ thương.

Phượng Tranh bị hấp dẫn, ngồi xổm xuống hiện trường, chỉ vào chính mình cười híp mắt nói: ” Gọi ta bằng thúc thúc, gọi thúc thúc ta sẽ mua kẹo cho ngươi ăn.”

Thế nhưng tiểu cô nương lại bĩu môi một cái: ” Đừng nói giỡn, bộ dạng của ngươi, một điểm cũng không giống thúc thúc?”

Phượng Tranh trong lòng nổi hứng: ” Ngươi là con cái nhà ai hả? Như thế nào lại ngồi chơi một mình ở đây? Người nhà của ngươi chạy đi đâu rồi?”

Tiểu cô nương nghiêm trang vỗ chiếc rương gỗ bên cạnh, ánh mắt tròn xoe nói: "Ta ở,..." Nói nửa ngày không thể nói rõ, nhưng lại cố sức nhìn nhìn lên chiếc rương gỗ, tiếp theo đặt chiếc rương ra trước mặt, lớn tiếng nói: "Ta ở đây quyền tiền!"

Phương Tranh nghe vậy, thiếu chút nữa ngã lộn đầu xuống đất, quyền tiền? Cái từ này mà người cổ đại có thể biết được sao? Lần trước dường như đã từng đề cập qua cho Trường Bình một lần, hơn nữa đại khái còn nói một ít phương pháp thao tác quyền tiền, tiểu nữ tử này làm sao có thể biết được?

"Tiểu muội muội, người có biết cái gì gọi là quyền tiền không?" Phương Tranh thân thiện cười nói.

"Quyền tiền chính là...Chính là...Đòi tiền! Đúng! Đúng là muốn đòi tiền!" Tiểu cô nương đem cánh tay nòn nà của mình, vươn ra. dùng giọng non nớt nói: "Trả tiền đây!"

Phương Tranh nắm lấy cánh tay nhỏ bé của nàng, cười híp mắt nói: "Người nói cho ta biết trước, là ai đã dạy cho người phương pháp quyền tiền này?"

Tiểu cô nương tránh nửa ngày không thoát được bàn tay của Phương Tranh, khuôn mặt nhỏ nhắn đành phải phụng phịu nói: "Là tỷ tỷ nói cho ta biết, nàng muốn ta mang theo rương gỗ ngồi tại đây, nếu nhìn thấy ai có một bộ gian tướng, đi đường hắt mặt lên nhìn trời, bộ dạng dương dương tự đắc, người nọ nhất định là gian thần, gian thần khẳng định phải có rất nhiều tiền..."

Phương Tranh trợn mắt, sau đó lại chỉ vào chính cái mũi của mình, ngạc nhiên nói: "Cho nên người liền tìm tới ta?"

Tiểu cô nương cao hứng, liên tục gật chiếc đầu bụ bẫm, vươn cánh tay còn lại, lớn tiếng thúc giục: "Trả tiền đây!"

121. Chương 122: Bị Chèn Ép

Có thể dám khẳng định, trong lòng của nhiều người đều cho rằng Phương đại thiếu gia lớn lên nhìn thực giống gian thần, nhưng hiện tại, không quan tâm người nào nhìn hắn lần đầu tiên, đều sẽ có cảm giác người này chính trực trung thành, ngũ quan đoan chính không thôi. Nhưng cả gan chống cảm mà nói Phương Tranh là gian thần, cũng chỉ có một mình vị tiểu cô nương trước mặt này.

Phương Tranh nhìn tiểu cô nương chìa cánh tay nhỏ nhắn ra, trong lòng của hắn nhất thời không tiếp thụ được, khi bị người ta gọi hắn là gian thần, thật sự mà nói, muốn làm gian thần hai chữ này, phải trả một cái giá vô cùng tàn khốc.

Tiểu cô nương vươn tay nửa ngày, không thấy Phương Tranh phản ứng chút nào, bắt đầu mất hứng: "Gian thần đều mờ mịt như vậy sao?"

Ngay sau đó, cánh tay mập mạp nhẹ nhàng vỗ lên rương quyền tiền, tiểu bộ dạng làm ra vẻ tận tình khuyên nhủ, nói: "Tỷ tỷ đã từng nói qua, nếu như là trung thần, một khi nhìn thấy cái rương này bọn họ sẽ công đức liền, nếu như là gian thần, cái rương này cũng chính là cái rương chuộc tội, bộ dạng của người quá xấu, quyền nhiều một chút mới được nha."

Phương Tranh cố gắng nặn ra một nụ cười trên khuôn mặt: "Tiểu muội muội, có thể nói cho ta biết, tỷ của người là thần thánh phương nào hay không?" Phương Tranh thật sự muốn biết, vị tỷ tỷ nào có thể dạy dỗ được muội muội như thế này, chỉ sợ các tiên sinh của trường mầm non tư thực mà biết được, khẳng định có thể sẽ cắn lưỡi tự sát.

Tiểu cô nương nghe vậy, lộ vẻ cảnh giác: "Người muốn làm gì? Tỷ tỷ của ta sắp lập gia đình rồi, người không còn cơ hội đâu."

Phương Tranh tiếp tục cười nói: "Hiện giờ tỷ tỷ của người đem bỏ người một mình tại chỗ này, không tốt, nếu không về nhà ca ca đi? Trong nhà ca ca có rất nhiều tiền, đem nhét đầy rương của người cũng có thể được, trong nhà của ca ca còn nuôi cá vàng, người có muốn xem không..."

Tiểu cô nương trợn ngược mắt lên, nói: " Phải chăng người đang muốn lừa gạt ta, sau đó đem ta bán cho bọn buôn người, cuối cùng đưa ta đến một địa phương thâm sơn cùng cốc, để cho ta làm vợ của một thú thúc điên khùng, suốt ngày chảy nước miếng?"

" Lạch cạch" Khối ngọc mới mua đeo bên hông bị Phương Tranh đoạn gãy, nghiêng rãng nghiêng lợi trước trí tưởng tượng phong phú của vị tiểu cô nương này.

Tiểu cô nương chứng kiến Phương Tranh một tay đoạn gãy miếng ngọc bội, khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi lộ vẻ tiếc hận, đau lòng nói: " Bảo ngọc thật tốt nha, giá trị không ít tiền đâu, người thực vụng về, tại sao lúc trước không phóng vào trong rương của ta."

Phương Tranh liếc đôi môi khô khốc, bộ dạng tham tiền của tiểu gia hỏa này thực có phong phạm của ta năm đó.

Phương Tranh nhìn vị tiểu cô nương mỉm cười nói: "...Tiểu muội muội, ngồi một mình hảo hảo chơi a, thúc thúc ta...Ân, khụ khụ, ta phải đi về nhà."

Nói dứt lời Phương Tranh liền đứng lên quay người đi, hắn đã nhìn ra được, vị tiểu cô nương này trông tựa như khờ dại nhưng thực ra lại không phải cái bộ dạng thiện tâm chính mình trên chọc không nổi, tránh đi mới là chính đạo.

" Nhưng....những người đã quỵen tiền đâu..." Rõ ràng tiểu cô nương không muốn buông tha cho hắn.

Phương Tranh không thể không dừng bước lại, nghi hoặc hỏi: " Quỵen tiền dù sao cùng phải có một ý nghĩa! Người quỵen tiền cho tổ chức nào?"

Tiểu cô nương trên mặt lộ ra một vẻ thống khổ, nói: " Ta quỵen tiền vì chính mình, tỷ tỷ nói nữ tử muốn xuất giá tòng phu tất phải có cửa hồi môn, nếu không sau này sẽ không có người nào nguyện ý muốn cưới ta. Cho nên mặc dù ta còn nhỏ như vậy, nhưng cũng không thể không xuất đầu lộ diện, kiếm tiền vì tương lai của chính mình..."

Phương Tranh nghe được, đầu lưỡi đều đã vươn ra ngoài, đây là tiểu cô nương bốn năm tuổi sao? Phần này nhìn xa trông rộng, phần này kiến thức, phần này lo lắng chu đáo.... Kể nào dạy nàng thật đáng lời ra đánh một trăm trượng? Thật sự ngưỡng mộ nha?

Biết rõ tiểu cô nương này không phải là cái dạng thiện tâm gì, nhưng Phương Tranh vẫn bị vẻ thanh thuần bề ngoài của nàng mê hoặc, nhin không được quay lại hỏi: " Nếu như ta không quỵen tiền, người làm được gì ta nào?"

Tiểu cô nương khờ dại chớp động hai vành mắt: " Người thật sự không quỵen tiền sao? Hậu quả rất nghiêm trọng đó nha"

Phương Tranh hơi cảm thấy hứng thú, hỏi: " Hậu quả như thế nào?"

Tiểu cô nương thông cảm liếc nhìn hắn một cái, bỗng nhiên trên khuôn mặt non nớt thay đổi diễn cảm, vành mắt to hơi đỏ ửng lên, tiếp theo không biết tại sao lại tràn đầy ướt át, sau đó biểu tình trở nên hoảng sợ muôn dạng, khiến cho người khác bội phục chính là, nàng ở một bên biến sắc, một bên còn dùng đôi bàn tay nhỏ nhắn vò đầu tóc rối mù lên. Hai đầu đều bặt tối mắt tối mũi, nhưng lại vẫn mang theo một dáng vẻ ung dung, gọn gàng đâu vào đấy.

Phương Tranh mở to hai mắt ngây ngốc nhìn, hơi giật mình khi chứng kiến những động tác của tiểu cô nương, nhưng nhất thời còn chưa hiểu nàng làm như vậy, tốt cũng là có dụng ý gì.

Bất quá, rất nhanh hắn liền minh bạch mọi chuyện.

Sau khi tiểu cô nương chuẩn bị xong, nước mắt giàn giụa trên khuôn mặt, biểu cảm phi thường có vị, nước mắt rơi đầy mặt sau đó bỗng nhiên lại hướng Phương Tranh nở một nụ cười quỷ dị, hít sâu một hơi, thanh âm non nớt hét lớn: " Mau người đâu! cầm vệ quân! Thị vệ! Có người muốn ăn hiếp bốn cung!"

Thanh âm thê lương mà tuyệt vọng, bao hàm tang thương cùng đau khổ trong cuộc sống, còn mang theo vài phần, nụ hoa chưa nở, tiếc thương không cam lòng bị người ta chà đạp.

Thật không hiểu tuổi ấu thơ nàng đã trải qua khúc chiết như thế nào, mới có thể tạo ra cho nàng những kĩ năng biểu diễn tinh tế như hiện giờ. Người không lịch duyệt trong cuộc sống, lại có thể biểu hiện tốt như vậy hay sao?

Phương Tranh sợ tới mức cả người bủn rủn chân tay, theo bản năng xoay người muốn bỏ chạy, tức thì hấn khựng người lại, nơi này là hoàng cung cấm địa, hấn chưa đi ra khỏi cổng cấm cung, há có thể chạy đi nơi nào?

Cùng lúc này, hấn cũng biết được thân phận của tiểu cô nương kia, nàng chính là muội muội của Trường Bình, Trường Nhạc công chúa.

Hiện tại, Phương Tranh phi thường thống hận chỉ số thông minh như đầu heo của mình. Trong hoàng cung cấm địa canh phòng sâm nghiêm, một tiểu cô nương bốn năm tuổi ngồi quỳn tiền ở trên bậc thang, lại không có người nào quản đến nàng hay sao?

Phải nên biết thân phận của tiểu cô nương này không đơn giản, chính mình ngay cả một gã ngốc tử cũng không bằng.

Bước nhanh lên phía trước, Phương Tranh một tay bưng cái miệng nhỏ nhắn đang la hét cầu cứu chói tai của Trường Nhạc công chúa. Một tay kia của Phương Tranh thì lau mồ hôi lạnh trên trán, nhìn ánh mắt khờ dại của Trường Nhạc công chúa hiện lên một vài phần giả hoạt thâm sâu, trong lòng của Phương Tranh bỗng nhiên nảy sinh một loại cảm giác may mắn sống sót sau khi gặp phải đại nạn mà không chết.

Kì thực biện pháp của Trường Nhạc vô cùng bình thường thậm chí có thể nói là quá đổi lỗi thời, thay đổi ở bên ngoài Trường Nhạc kêu lên như vậy, Phương Tranh chắc chắn sẽ không thèm quản đến nàng. Nhưng nơi này lại là hoàng cung cấm địa, là địa phương được canh phòng sâm nghiêm cẩn mật nhất trong thiên hạ, hấn lại không quen biết ai trong cấm vệ quân, nếu Trường Nhạc gọi người tới, rất có thể cấm vệ quân sẽ không hỏi rõ trắng đen, một đao khiến cho hấn thảm tử ngay tại hiện trường...

Cẩn thận đánh giá bốn phía chung quanh một chút, Phương Tranh bất đắc dĩ nhìn Trường Nhạc nói: "...Ta quỳn, bây giờ ta quỳn không được sao?"

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Trường Nhạc đang treo hai hàng nước mắt, nghe vậy nín khóc mỉm cười, cố gắng nâng chiếc rương gỗ lên, cánh tay mập mập nhẹ nhàng vỗ vỗ, sau đó quệt nước mũi một cái, ánh mắt tràn đầy mong chờ nhìn Phương Tranh.

Trong lòng của Phương Tranh dâng lên một trận cảm giác bất lực, quên đi, coi như người giỏi hơn ta.

Lúc này, bỗng nhiên Phương Tranh có một loại linh cảm bất an, từ ngày mình đến nơi xa lạ này, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, nói dựa vào bốn sự cũng được, dựa vào vận khí cũng thế, ngược lại chính mình còn chưa gặp qua một tổn thất nặng nề nào.

Nhưng sau khi chạm mặt tiểu cô nương này, có lẽ vận khí của chính bản thân mình đã đột ngột dừng lại, tương lai uống nước cũng nghẹn, ăn cơm sẽ ói, đi đường dẫm phải phân chó....Tóm lại, Phương Tranh cảm nhận được vị tiểu cô nương có đôi mắt ngây thơ trong sáng này, chính là khắc tinh lớn nhất trong cuộc đời của hấn, hơn nữa nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, vị khắc tinh này có thể sẽ bám theo hấn cả đời.

Từ trong lồng ngực móc ra một tấm ngân phiếu, Phương Tranh không cần nhìn liền nhét vào chiếc rương trong tay của Trường Nhạc, lúng túng hướng Trường Nhạc chấp tay, "Vi thần còn có việc quan trọng. vi thần cáo lui..."

Khẩn trương đi về hướng cửa cấm cung, trong lòng Phương Tranh mặc niệm: "Đừng gọi, đừng lên tiếng, cứ như vậy để cho ta đi khỏi đây đã..."

Hôm nay hiển nhiên không phải một ngày may mắn của Phương đại thiếu gia.

Thanh âm non nớt đơn thuần vang lên ở phía sau hấn.

"Mới có một trăm lượng?" Trong giọng nói lộ ra biểu tình thất vọng cùng bất mãn.

Phương Tranh thở dài một hơi, thân hình bất đắc dĩ ngừng lại. Làm công chúa khẳng định đã nhìn qua không ít cảnh đời, một trăm lượng ngân phiếu không lọt vào được pháp nhãn của nàng, nói như vậy hôm

nay bốn thiếu gia thực sự sẽ bị chiếm tiện nghi a.

Thò tay vào trong ngực, Phương Tranh lại móc ra một tấm ngân phiếu, tươi cười đưa tới trước mặt Trường Nhạc.

Trường Nhạc ngưng mắt liếc một cái. "Một ngàn lượng?" Hai mắt chớp chớp, Trường Nhạc cao hứng nói: "Vị đại nhân này ra tay không nhỏ, đa tạ ngài trượng nghĩa hào phóng."

Phương Tranh nhìn nàng, nở ra một nụ cười so với khóc còn muốn khó coi hơn, lại chấp tay cáo biệt.

Mới vừa quay người lại.

"...Còn nữa không?" Thanh âm mang theo vài phần sợ hãi cùng chờ mong.

Phương Tranh dường như sắp phát điên, hai tay ôm đầu túm tóc, lẳng lẳng móc thêm một tấm ngân phiếu, cũng không thèm nhìn nhét vào trong rương quyền tiền của Trường Nhạc, sau đó hai tay ôm đầu bưng tai, vội vàng hướng cửa cấm cung chạy tới.

Trường Nhạc cảm thấy kỳ quái thoáng nhìn theo bóng lưng của Phương Tranh, sau đó đếm ngân phiếu trong rương, không khỏi nửa mừng nửa lo: "Nha! Vị đại nhân này ghê gớm thật, một phát xuất thủ hơn tám ngàn hai lạng!"

Trường Nhạc hưng phấn nhìn theo bóng lưng Phương Tranh, phát tay nói: "Đa tạ đại nhân, sau này ta ở trước cửa cấm cung chờ người, chúng ta tiếp tục quyền...."

"Bốp!"

* * *

Ba ngày sau lâm triều, hoàng thượng hạ hai đạo thánh chỉ, lệnh cho Thần Sách quân điều động mười vạn binh mã, ngay trong ngày hành quân đến Hưng Khánh phủ, cũng hạ lệnh cho các doanh trại đồn trú binh tại Hưng Khánh phủ, dịch chuyển về phương bắc thêm một trăm dặm, hạ trại.

Tại sao hoàng thượng lại hạ hai đạo thánh chỉ này, ngoại trừ một số ít các vị trọng thần trên triều minh bạch, còn lại không ai có thể hiểu được, hoàng thượng tuyên bố xong hai đạo thánh chỉ. Cũng không có hướng các vị văn võ bá quan giải thích một câu.

Buổi trưa, sứ giả Đột Quyết liền vội vàng đi tới Phương phủ cầu kiến Phương đại nhân.

Người đến là quốc sư Đột Quyết, Mặc Cúc Liên.

Lần này Mặc Cúc Liên đã không còn mang theo dáng vẻ tư văn nho nhã nữa, hần không ngừng đi qua đi lại, tần bộ, thỉnh thoảng còn lau mồ hôi đang chảy dài trên khuôn mặt già nua, có vẻ phi thường lo lắng bất an.

Chứng kiến Phương Tranh đi ra, Mặc Cúc Liên hướng hần chấp tay, không quan tâm đèn lễ nghi quy củ, kéo tay áo của Phương Tranh lôi đến một góc, thanh âm rõ ràng nói: "Phương đại nhân, ngày hôm nay hoàng đế bệ hạ của quý quốc đã hạ lệnh tăng binh tại Hưng Khánh phủ, hơn nữa còn tiến hơn một trăm dặm về phía bắc hạ trại, xin hỏi hành động lần này của quý quốc là có ý tứ gì?"

Phương Tranh ra vẻ ngạc nhiên, tròn mắt nói: "Uy! Quốc sư đại nhân, tin tức của người thật thông linh nha, sáng sớm hoàng thượng vừa hạ thánh chỉ, nhanh như vậy mà người đã biết rồi. Nói, có phải các người đã cài mật thám vào trong Hoa triều của chúng ta hay không? Hắc hắc, người cũng thật hư hỏng nha...."

Mặc Cúc Liên gấp đến độ giậm chân, nói: "Ai nha! Phương đại nhân của ta, người đừng nói giỡn, lão phu muốn hỏi Phương đại nhân một chút, có phải quý quốc đã quyết định tham dự vào cuộc truy quét phản tặc của Đột Quyết chúng ta?"

Phương Tranh lắc đầu cười nói: "Quốc sư đại nhân, chuyện này chính là cơ mật triều đình, bốn quan cũng không dám tùy tiện nói năng bừa bãi, hoàng thượng mà biết, nhất định sẽ chém đầu ta...."

122. Chương 123: Đàm Phán Chấm Dứt

Mặc Cúc Liên bắt đắc dĩ liếc mắt nhìn Phương Tranh, cũng không hỏi chuyện nữa, theo trong tay áo lặng lẽ móc ra một xấp ngân phiếu, hai ngón tay kẹp lại, nhẹ nhàng đẩy về phía trước.

Phương Tranh đưa mắt nhìn thoáng qua ngân phiếu, không vui nói: "Quốc sư đại nhân, người làm như vậy thực sự không được, bổn nhân làm quan liêm khiết, thanh liêm chính trực, ở trong dân gian có thanh danh không nhỏ, người đây là ý gì?"

Mặc Cúc Liên hận không thể một đao chém mao đầu tiểu tử thích giả bộ này thành hai đoạn, người mà liêm khiết, lại còn thanh liêm chính trực? Quan thanh ở trên đời này đều chết sạch rồi sao? Hắn không nghĩ ra, tại sao người này lại vô sỉ được đến mức như vậy?

Mặc Cúc Liên từ trong lồng ngực lại móc thêm ra hai tấm ngân phiếu, kẹp lên xấp ngân phiếu trong tay.

Khó khăn nuốt một ngụm nước miếng, ho khan hai tiếng nói: "Quốc sư đại nhân, người đừng như vậy, ta thật sự không phải loại người như thế..."

Mặc Cúc Liên trong lòng thở dài, tiếp tục lấy thêm ngân phiếu đặt lên bàn.

Sức đề kháng của Phương Tranh ngày càng mỏng manh: "...Cái này, người đừng như vậy... Ta thực sự là quan thanh liêm mà..."

"Ta thanh khiết như hoa sen..."

"Ta không nhiễm bụi trần, dù chỉ một hạt..."

"Ta trong sạch không một chút tì vết..."

Mặc Cúc Liên thần tình cũng càng ngày càng khó coi, hai hàng lông mày nhăn lại thật sâu, nhưng vẫn không nói một lời, lẳng lặng đặt thêm ngân phiếu lên bàn.

Phương Tranh nhìn sắc mặt của Mặc Cúc Liên, phỏng chừng lão già này cũng sắp phát hỏa, trong lòng cười thầm, nhanh chóng hét lớn: "Được! Ngừng! Ta sẽ đánh đổi cái đầu trên cổ một lần, nói cho người nghe hết toàn bộ."

Bằng vào tốc độ mắt thường khó có thể nhìn thấy được, Phương Tranh quơ hết lấy xấp ngân phiếu ở trên mặt bàn, thu vào trong ống tay áo của chính bản thân mình.

Trên mặt còn mang theo biểu tình thống khổ, bắt đắc dĩ nói: "Quốc sư đại nhân, người cũng đừng quá khách khí với ta, lần sau người đừng có làm như vậy a, đây chẳng phải là người muốn phá hủy đi thanh danh một đời trong sạch của ta hay sao..."

Mặc Cúc Liên trong lòng âm thầm tức giận đến hộc máu, hung hăng nhéo đùi một phen để khắc chế cơn thịnh nộ đang trào dâng trong phế phủ, nặn ra một nụ cười gượng, nói: "Mong rằng Phương đại nhân vui lòng chỉ giáo hành động lần này của quý quốc, không hiểu hoàng đế bệ hạ có dụng ý gì?"

Phương Tranh thông cảm nhìn Mặc Cúc Liên, thở dài đáp: "Quốc sư đại nhân, đừng nói rằng ta không giúp người a, ta cũng đã tận lực khuyên giải, nhưng sau khi hoàng thượng biết được quý quốc không chịu đáp ứng điều kiện mà ta đưa ra, đêm qua long nhan giận dữ, gọi ta vào ngự thư phòng mắng nhiếc một trận. Hoàng thượng nói ta không nên chủ trương, đàm phán cùng Khả Hãn Cốt Đốt Lộc, tự chuốc lấy nhục, nếu cùng Khả Hãn Mặc Xuyết kết thành minh hữu, dồn lực tấn công quý quốc, chỉ sợ vương đình đại trưởng của quý quốc sẽ nằm gọn trong tay của Hoa triều chúng ta..."

Mặc Cúc Liên đang bưng chén trà trong tay, bỗng nhiên khẽ run rẩy, chén trà tuột tay rơi xuống đất, vang lên một âm thanh lạch cạch, vỡ tan thành từng mảnh nhỏ.

Phương Tranh nhìn những mảnh vụn trên mặt đất, cười cười, tiếp theo thở dài một tiếng, sắc mặt nặng nề nói: "Quốc sư đại nhân, ta khuyên người hay là về nước chuẩn bị đánh trận đi, ngày mai hoàng thượng đã chuẩn bị đáp ứng thỉnh cầu của sứ giả Đạt Thập Thập, cùng hợp lực điều binh tấn công quý quốc. Hiện giờ mười vạn đại quân đang tức tốc lên đường, ai, chúc quốc sư của người, phỏng chừng cũng không đảm đương nổi vài tháng, không cần trọng có thể gặp phải tử nạn trên chiến trường..."

Mặc Cúc Liên trong lòng kinh sợ không thôi, người Hoa triều cũng đủ vô sỉ! Chính mình không đáp ứng điều kiện của bọn hắn, bọn hắn không nói hai lời liền phát động tấn công, chẳng lẽ bọn hắn không nghĩ rằng, đàm phán là từ từ thương lượng hay sao?

Thế cục trên thảo nguyên Mặc Cúc Liên chính là người rõ ràng nhất, hiện giờ hai huynh đệ Cốt Đốt Lộc cùng Mặc Xuyên đang ở thế giằng co, thực lực của hai người đều ngang nhau, hơn nữa trải qua mấy tháng đánh nhau sống chết, thương vong của song phương đều vô cùng thảm trọng, nhân khẩu của người Đột Quyết đã giảm thiểu đi không ít. Nếu phản tặc Mặc Xuyên có thêm mười vạn viện binh của Hoa triều giúp đỡ sẽ có hậu quả như thế nào? Không thể trì hoãn, khẳng định Khả Hãn Cốt Đốt Lộc sẽ thảm bại, hơn nữa vĩnh viễn không thể trở mình.

Dùng sức lắc đầu, Mặc Cúc Liên biểu tình khẩn trương nói: " Phương đại nhân, người mới vừa nói, hoàng đế bệ hạ của quý quốc, ngày mai sẽ đáp ứng kết thành minh hữu cùng với Đạt Thập Thập?"

Phương Tranh gật đầu: " Đúng rồi, tuy rằng nói Đạt Thập Thập là người không có văn hóa, nhưng tính cách của hắn lại hào phóng hơn, nghe hoàng thượng chuẩn bị kết minh cùng hắn, Đạt Thập Thập cao hứng lộn mèo ở ngay trên đường cái, sau đó hắn khẳng khái đáp ứng những điều kiện mà Hoa Triều của chúng ta đưa ra, bao gồm cả quy phục."

Phương Tranh cười híp mắt nhìn Mặc Cúc Liên: " Quốc sư đại nhân, ta thật sự không nghĩ ra, quy phục xưng thần khó khăn đến như vậy hay sao? Mặt mũi quan trọng hơn đại cục hay sao? Các người vì một chút mặt mũi mà không tiếc đại giá mất nước diệt tộc? Ta không thể không bội phục, người của quý quốc thật sự là rất có cốt khí...."

Bị Phương Tranh hí lộng, Mặc Cúc Liên giận dữ nói: " Chẳng phải nói qua, quý quốc sẽ không nguyện ý xuất binh hay sao?"

Phương Tranh nhìn hắn giống như đang nhìn một người cực kỳ ngu ngốc, nghi hoặc nói: " Quốc sư, chẳng lẽ thời gian người đọc sách tại Hoa triều chúng ta, có phải đã trốn học đi chơi hay không? Hoa triều chúng ta chẳng phải có một câu ' thứ nhất thì đã, bỉ nhất thì đã'* sao! Câu nói này hẳn là không cần ta phải giải thích cho người a? Hơn nữa, cuộc đàm phán của chúng ta cùng đã thất bại. Hoa triều ta muốn làm gì, người quản được sao? (*: xưa thì một khác, nay thì một khác, câu này muốn nói, hoàn cảnh khác nhau không thể câu nệ được.)

Hít một hơi thật sâu, Mặc Cúc Liên gương ép chính mình phải tỉnh táo lại, nói: " Phương đại nhân, người nói ngày mai sẽ quyết định kết minh cùng Đạt Thập Thập! Như vậy, hiện tại các người chưa thực hiện minh ước cùng với Đạt Thập Thập đúng không? Hôm nay ta và người vẫn có thể tiếp tục đàm phán, lão phu nói đúng chẳng?"

Phương Tranh lắc ngón tay, cười nói: " Theo đạo lý thì đúng là như vậy, bất quá ta cũng không muốn cùng người thương lượng, vẫn là đàm phán cùng Đạt Thập Thập sáng khoái hơn, người nên học hỏi tính tình của hắn một ít, như thế mới được gọi sáng khoái hào phóng. Ta nói cái gì hắn cũng gật đầu đáp ứng, nói thật, ta cũng không muốn cả hai chúng ta đều tốn công vô ích."

Mặc Cúc Liên sớm đã lấy lại bình tĩnh, cắn răng nói: " Phương đại nhân, ta nhân danh sử giả của Khả Hãn Cốt Đốt Lộc thỉnh cầu quý quốc khôi phục đàm phán cùng ta. Lần đàm phán này tất quý quốc sẽ được hài lòng, ta có thể hướng Chân Thần của thảo nguyên mà tuyên thệ."

Phương Tranh trợn mắt nhìn: " Người khẳng định sao? Nếu còn nói những lời đe dọa như trước kia, ta nhất định sẽ quay đầu bước đi a, lúc đó cùng đừng trách ta, bởi vì ta là một người tôn trọng thuận mua vừa bán, không thích mặc cả cò kè...."

Mặc Cúc Liên hung hăng gật đầu một cái: " Lão phu khẳng định!"

" Được, phi thường tốt! Quốc sư đại nhân, ta thực hâm mộ người!...Chén trà vừa này người giận dữ ném vỡ, trị giá không ít tiền đâu, ai, đáng tiếc..."

" Dát ...dát...." Thanh âm nghiến răng.

"...Lão phu sẽ bồi thường!"

Phương Tranh đưa tiền Mặc Cúc Liên chưa đến một nén hương thời gian, sứ giả Đạt Tháp Thập lại đến Phương phủ bái phỏng.

Sau khi Đạt Thập Thập giận tím mặt, đưa tiền phí mở miệng xong, Phương Tranh ngữ khí thân mật: ” Lão Đạt a, kì thực ta rất thưởng thức người, đúng vậy! Nhưng chỉ là hoàng thượng đang chuẩn bị kết thành minh hữu cùng với Mặc Cúc Liên, ta cũng không có biện pháp nào...”

“ ... ”

“ ... ”

Đưa Đạt Thập Thập tiễn ra khỏi đại môn Phương phủ, Phương Tranh vừa đi vừa đem ngân phiếu hồi lộ của hai vị sứ giả đại nhân, trong lòng vui như mở cờ, làm quan có tiền đồ nha, một ngành công nghiệp lắm sinh ý, hơn nữa lại có thêm nhiều khoản lợi lộc. Hiện giờ, tâm tình của Phương đại thiếu gia rất tốt, cảm giác thất bại do mấy ngày hôm trước bị tiểu công chúa chen ép, bỗng chốc tan biến vào hư không, rạo rức suy đoán số lượng ngân phiếu, quay trở về tiểu viện.

Hoa triều cùng Đột Quyết giảng co đàm phán thêm bốn ngày sau, rốt cuộc cũng đã gặp lại nhau ở trên bàn đàm phán.

Lần này không khí trong buổi đàm phán cực kì suôn sẻ, Phương Tranh phân biệt Mặc Cúc Liên cùng Đạt Thập Thập vui vẻ trò chuyện. Mà những điều kiện của Phương Tranh nêu ra, hai vị sứ giả tựa hồ không thêm quan tâm, trực tiếp gật đầu đáp ứng, trong quá trình đàm phán hai vị sứ giả còn không ngừng thúc giục Phương Tranh. Dưới tình huống như thế, Phương Tranh bơi hai đầu như cá gặp nước, rất nhanh, cuộc đàm phán ba bên liền đạt được hiệp nghị.

Hai phía sứ giả Đột Quyết đồng thời hứa hẹn, bồi thường cho Hoa triều tổng cộng hai ngàn vạn lượng, hàng năm giao hai trăm vạn lượng, trong mười năm thì trả hết nợ. Cắt hai trăm dặm quốc thổ tại Hưng Khánh phủ, giao cho Hoa triều đóng quân, hơn nữa hai phía nguyện ý xưng thần. Còn Hoa triều hứa hẹn không xuất binh viện trợ cho một phe nào cả, cũng mở trạm trung chuyển tại Hạ Lan sơn, người Đột Quyết có thể dùng bạc, bỏ dê để đổi lương thực cùng các vật phẩm mà bọn họ cần trong cuộc sống sinh hoạt.

Cuộc đàm phán này, Hoa Triều chính là người được lợi nhất, thế cục vi diệu giống như một cái cân thủy ngân, chỉ cần nguyện ý, hơi nghiêng đầu về phía bên nào một chút, liền có thể thay đổi cả đại cục trên thảo nguyên xa xôi. Ngao cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi, chỉ có những lời hoàn mỹ này mới có thể bình phẩm được trạng huống của Hoa triều hiện giờ.

Tháng 7 năm Kiến Vũ thứ 12, trước cổng kinh thành của Hoa triều, một hồi nghị thức minh thệ đang được cử hành long trọng.

Dân chúng trăm họ bao vây chung quanh, đứng xem náo nhiệt, nhìn thấy có một quan thủ công đem tấm bia đá minh ước được khắc bằng cả chữ Hoa triều và chữ Đột Quyết, chôn vào trong đất.

Phương Tranh cùng hai vị sứ giả Đột Quyết đứng ở trên bục đài tuyên thệ, có quân sĩ nghiêm chỉnh canh phòng hai bên bậc thang, trên đài đặt một bàn tế trời, ba người hướng phương Đông quỳ gối, lấy danh nghĩa quốc gia tuyên thệ vĩnh viễn không phản bội minh ước, người nào trái lại sẽ bị trời tru đất diệt...

Tuyên thệ qua đi, dân chúng Hoa triều đứng xem chung quanh kích động hoan hô, sôi nổi chúc mừng thời khắc huy hoàng này.

Trăm năm qua, Hoa triều cùng Đột Quyết chiến hỏa liên miên, bao nhiêu dân chúng vô tội đã chết thảm trong nạn chiến tranh, bao nhiêu quân sĩ trẻ tuổi bị địch nhân tàn sát dưới đao, cho đến hôm nay mọi chuyện rốt cuộc cũng có kết cục hoàn mỹ, há lại không khiến cho dân chúng trăm họ vui mừng như điên?

Ánh mắt của mọi người đều nóng bỏng chăm chú nhìn vào người thanh niên đang ở trên đài, người này quan phục mới tinh, chỉ đáng tiếc trên gương mặt luôn luôn mang theo nụ cười như một tên trộm gà bắt chó, đôi nhãn cầu không ngừng đảo liên hồi, dường như thời khắc nào cũng có thể nghĩ ra chủ ý nháo sự, bộ dạng của gương mặt khiến cho chính thể giảm đi không ít phần phong phạm.

Bởi vì sự tình lần này đàm phán thành công, thanh danh của Phương Tranh ở trong dân gian ngày một tăng cao, cùng tính chất giống như anh hùng dân tộc, thật sự làm cho người ta không phục không được.

Lúc này Phương Tranh cũng thật cao hứng, hân cười vui vẻ giống như chồn tinh trộm được hai trăm con gà. Lần này, ngoại trừ Hoa triều ra, thì hẳn mới chân chính là người thắng cuộc, hai vị sứ giả hối lộ cho Phương đại nhân không ít ngân phiếu, lại còn được chia một phần chín hoa hồng, nhắm tính cũng lên tới con số hai trăm vạn lượng, thay đổi là người, liệu người có cười rụng răng hay không?

” Hai vị quý sứ, minh ước đã hiệp nghị thành công, ba người chúng ta cũng đã kí tên, những chuyện còn lại không liên quan đến Hoa triều chúng ta, bốn quan ở đây chúc cho hai vị tại thảo nguyên được đánh một trận sáng khoái, ha ha.”

Hai vị sứ giả Đột Quyết nhất tề trừng mắt liếc hẳn một cái, loại chiếm tiện nghi mà còn bình thản nói ra những lời vô sỉ, đủ thấy hẳn đáng chán ghét đến cỡ nào.

” Đúng rồi, các người trở về đánh thì đánh, nhưng thiếu bạc cũng mau chóng chuyển giao cho Hoa triều chúng ta, bằng không tiền lại để ra tiền, ta không đảm đương nổi đâu...” Phương Tranh quen mồm, cảnh báo nói.

Đang say sưa nói chuyện, đám binh sĩ đứng trên cổng thành, tay cầm đuốc tay cầm pháo đại tướng quân, chuẩn bị châm ngòi. Theo như thông lệ, sau khi hai nước đạt thành minh ước thì sẽ đốt pháo ăn mừng.

” Oanh oanh oanh...” Tiếng pháo ăn mừng liên tục vang lên, khiến cho Phương đại thiếu gia đang thao thao bất tuyệt ở trên đài cao, sợ tới mức hai chân mềm nhũn.

” A...Có thích khách!” Phương Tranh hét lên một tiếng kinh hoàng, không nói hai lời, một phen ôm lấy Mặc Cúc Liên đang đứng gần bên người hắn nhất, xoay người Mặc Cúc Liên ra phía ngoài, còn Phương Tranh thì trốn ở đằng sau lưng của hắn, thỉnh thoảng còn nhô chiếc đầu ra khỏi bóng lưng già nua của Mặc Cúc Liên, thăm dò một phen.

Mặc Cúc Liên tức giận, sắc mặt chuyển thành tím đen, râu mép cong vênh lên, cả giận nói: ” Phương đại nhân! Người...Người có thể nào vô sỉ như vậy!”

Quan sát tình huống một lúc, xác định không phải thích khách đánh lén, Phương Tranh liền buông Mặc Cúc Liên ra, biểu tình ngưng ngưng, ngẩng đầu lên trời cười ha hả, nói: ” Quốc sư đại nhân chớ trách, ta đây chỉ muốn thân mật với người một chút mà thôi...”

Đạt Thập Thập biểu tình vui mừng khi đại địch gặp họa, liếc mắt nhìn hai người một cái, Phương Tranh lại gần bên tai của Mặc Cúc Liên, thần bí cười hì hì: ” Nhìn đại đầu ngư kìa, coi như hắn nguyện ý đỡ đao cho ta, ta cũng không vui đâu...”

Phương Tranh vỗ bả vai của Mặc Cúc Liên, thân thiết nói: ”...Hai chúng ta chơi thân, ta thích người đỡ đao cho ta hơn...”

123. Chương 124: Công Chúa Tham Tài

Ánh mặt trời rực rỡ mà cay độc, vừa đến giữa trưa mọi người liền không muốn đi ra khỏi nhà, ngồi trong nhà nghỉ ngơi dù sao cũng ứng với câu tục ngữ: ” thụ ẩm lương đình.” (ngồi trong đình hóng mát)

Tại Phương phủ cũng như thế, cơm trưa vừa qua, cả một viện phủ rộng lớn như vậy cũng im lặng dị thường, mọi người đều nằm ở trong phòng nghỉ ngơi, chỉ có ve sầu trên cây hăng hái kêu inh ỏi, khiến cho bầu không khí nóng nực càng thêm vài phần buồn bực.

Bên trong góc sân nhỏ tại tiểu viện của Phương Tranh, hai gã người hầu đang ngồi dưới một gốc cây hòe nói chuyện phiếm.

” Ai, thiếu gia nhà chúng ta giả bệnh không đi thượng triều cũng không phải vì chuyện này nha.”

” Uy, người không sợ hoàng thượng sẽ trách móc sao?”

” Hoàng thượng ân sủng không muốn trách tội, nghe nói tấu chương hạch tội thiếu gia, mỗi ngày đều có mấy chục bản, hoàng thượng cũng sắp không nhin được nữa rồi.”

” Vậy a, thực không nghĩ ra, thiếu gia lập đại công cho triều đình, bây giờ liền trốn tránh không muốn vào triều nha.”

Cửa phòng của Phương Tranh được mở ra, Phương đại thiếu gia trầm mặt đứng ở bên trong.

” Hai người nói láo có thể đi xa một chút được không? Nào có ai đứng ở trước cửa phòng người ta mà nói gở?” Phương đại thiếu gia tâm tình bất hảo.

Hai người chứng kiến bỗng nhiên Phương đại thiếu gia hiện thân, hoảng sợ, lẽ ra giờ này thiếu gia đang ngủ trưa mới phải, hay là hôm nay thiếu gia mất ngủ?

Luống cuống chấp tay vái chào một cái, hai người hầu như thỏ trắng tên, cấp mông chạy đi, đảo mắt một cái đã không còn nhìn thấy bóng dáng đâu.

Phương Tranh nặng nề thở dài.

Ngày hôm nay, quả thật không có cách nào khác!

Đàm phán thành công, lập được công lớn, danh đầu liền vang xa như chuông đồng, tại sao hẳn lại không muốn thượng triều để khoe khoang?

Có thể trốn được nhất thời a, nhưng triều đình là triều đình, không thể trốn được mãi mãi.

Tất nhiên, Phương Tranh có nỗi khổ tâm, Phương đại thiếu gia trời sinh lạc quan vui vẻ, hoạt bát mà không đứng đắn, vậy mà lại đang có nỗi khổ trong lòng.

Nguyên lai nỗi khổ tâm của Phương Tranh chính là vị tiểu công chúa Trường Nhạc mới bốn năm tuổi kia.

Từ sau khi tiểu nha đầu này ném được mật ngọt, năng cảm giác tương lai của mình phi thường có hi vọng, đối với vị gian thần coi tiền như cỏ rác lại càng quan tâm thêm nhiều hơn, trình độ quan tâm khiến cho kẻ khác không khỏi giật gân.

Mỗi ngày vào giờ dần, thời gian văn võ bá quan thượng triều, tiểu nha đầu liền sai cung nữ ôm nàng đi đến trước đại môn của Kim Loan điện, ngồi trên một chiếc tọa kỷ bọc lông thú, vừa nhìn thấy Phương Tranh hai con mắt ngây thơ của tiểu nha đầu tỏa sáng, cánh tay mập mập cố sức giơ chiếc khăn khí trầm yêu trừ ma, hủy diệt thiên địa, chiếc rương quyền tiền kia lên....Sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra thần sắc chờ mong vạn phần....

Tại sao tiểu nha đầu lại đến hẳn đại môn của Kim Loan điện mà đòi tiền, nhà của nàng, người quản được sao? Phương Tranh trong lòng nén giận, xem ra hoàng thượng rõ ràng đã không làm tròn được chức trách của một người cha, khiến cho mấy nữ nhi của hắn vô pháp vô thiên. Nhưng hoàng thượng chứng kiến tiểu nữ bưng rương hướng hẳn quyền tiền, lại vuốt râu cười ha hả, không hề trách móc, còn nhìn Phương Tranh nói: ” Quyền chút, quyền chút”

Phương Tranh cảm nhận được hoàng thượng là cố ý muốn trả thù, sự tình chia tiền hoa hồng, đến nay vẫn làm cho hoàng thượng phi thường không cam lòng.

Quần thần đối với vị tiểu công chúa tựa hồ cũng vô cùng hảo cảm, trước nay người nào chỉ cần ho nhẹ ở trong Kim Loan điện một tiếng cũng bị nhóm khác dâng tấu hạch tội, thế nhưng hiện giờ mọi người lại chậm rãi vuốt râu mỉm cười hiền lành, bọn hắn đối với chuyện tiểu công chúa quyền tiền tại Kim Loan điện, dường như cho rằng đây là một việc thiên kinh địa nghĩa, hơn nữa cũng hoàn toàn phù hợp với lo-gic...

Nhóm đại thần còn khuyên Phương Tranh, ” Quyền nhiều thêm một chút, nhiều thêm một chút.” Đám người này, đứng nói chuyện mà không đau thắt lưng a, đương nhiên người bỏ tiền không phải chính là bọn họ, cho nên bọn họ không có cảm giác đau đớn ở trong lòng, cũng không thiếu những người chứng kiến người khác gặp họa mà vui mừng phấn khởi, điển hình là những người thù hận với Phương Tranh.

Hoàng thượng long nhan phấn khởi, đại thần vui mừng, còn Phương đại nhân mặt mày âm đạm thất sắc. Phương Tranh đang tính mua cho mình thêm mấy tòa nhà, mua vài suất đất, để tiếp tục mở cửa hàng phân nhánh....Hắn tính toán chi li rất nhiều kế hoạch, nhưng tuyệt đối không nghĩ tới vị đệ nhất tiểu công chúa này. Phương Tranh cảm giác mình đối với cô em vợ tương lai này cũng đã hết lòng, có tỷ phu nào vừa mới ra tay đã cho không mấy ngàn lượng, tài trợ cho cô em vợ chuẩn bị của hồi môn?

Đám đại thần văn võ sôi nổi động viên, Phương Tranh cắn răng, nặn ra khuôn mặt gượng cười lại rút từ trong ống tay áo ra tám ngân phiếu mấy ngàn lượng, nhét vào trong rương quyền tiền của tiểu công chúa.

Công chúa cao hứng, phấn chấn ôm rương quyền tiền rời đi, buổi lâm triều vì thế cũng được cử hành trong bầu không khí hòa nhã không theo lễ thường. Nói đến cũng kì lạ, tiểu nha đầu chỉ cho phép Phương Tranh quyền tiền, đối với những đại thần khác lại không mấy may tơ hào, Phương Tranh nhìn không được soi gương nhiều lần, phải chẳng bản mặt của thiếu gia ta giống cái loại ăn chơi đàn diêm, coi tiền như cỏ rác?

Hiện giờ bị kịch mới chỉ bắt đầu, giờ dần ngày hôm sau, tiểu công chúa gió mặc gió, mưa mặc mưa lại ôm rương quyền tiền ngồi ở trước cửa Kim Loan điện....

Cho nên ngũ phẩm Tán Kị Thường Thị Phương đại nhân bỗng nhiên mắc bệnh, hần bệnh vô cùng đúng lúc, cách đại môn của Kim Loan điện còn có mấy trượng, đột nhiên Phương đại nhân hoa dung thất sắc, sau đó nhờ một tiểu thái giám giúp đỡ hướng hoàng thượng bẩm báo bệnh trạng, nhanh chóng quần áo ngang hông, chạy đi như bay về nhà dưỡng bệnh.

Cơn bạo bệnh của Phương Tranh kéo dài bốn năm ngày, hoàng thượng phái quan ngự y tới cũng đều thúc thủ vô sách, theo ngự y bẩm báo, chứng bệnh của Phương đại nhân thuộc dạng tâm bệnh, thuốc nam cùng châm cứu không có tác dụng, chỉ có bạc mới chữa trị được dứt điểm.

Hoàng thượng sau khi biết được chỉ mỉm cười, gần đây cũng không có việc trọng đại, nên để mặc cho hần nháo sự.

Phương Tranh dừng ở trước cửa phòng, ngừng, thần nhìn chằm chằm vào chiếc ao nhỏ bên trong sân của tiểu viện, bỗng nhiên hung hăng mắng một câu: " Từ trên xuống dưới, toàn một lũ đều cáng!" Tuy rằng không chỉ mặt gọi tên, nhưng Phương Tranh biết là bản thân mình đang mắng người nào.

Thóa mạ một câu, tâm tình của Phương đại thiếu gia cũng tốt hơn lên rất nhiều, lúc này Tôn quản gia chạy đến bẩm báo, Mập Mập tới chơi.

" Phương huynh, nghe nói người mắc bệnh, ta đặc biệt tới thăm người một chút, như thế nào? Cảm thấy đỡ hơn chưa?" Thời tiết nóng nực, trên người của Mập Mập không ngừng đổ mồ hôi, vừa nói vừa lau trông thực tội nghiệp.

Phương Tranh tức giận trợn mắt lườm hần một cái. " Còn không phải muối muối bảo bối của người hại ta đến mức này!"

Mập Mập nghi hoặc nói: " Mật Nhi? Đạo này Mật Nhi rất an phận mà...."

Phương Tranh vỗ đùi cả giận nói: " Cả nhà người đều là khắc tinh của ta, cô muối muối này an phận, lại đến cô muối muối kia giở trò, ai, tại sao cuộc đời của ta lại cay nghiệt đến thế!"

Mập Mập ngẩn người, tức thì cười nói: " Chẳng lẽ người nói Trường Nhạc công chúa, Bảo nhi? Nàng chòng ghẹo người?"

Phương Tranh biểu tình thống khổ, than: " Không chòng ghẹo ta, nàng thực khách khí, khách khí giống như ta là phụ mẫu cơm áo gạo tiền của nàng..."

Mập Mập ngạc nhiên nói: " Vậy người còn chưa thỏa mãn sao?"

Phương Tranh đáp lời: " Phải chăng nhà người đang thiếu tiền, hiện tại tiểu nha đầu này suốt ngày đi tìm ta, mang theo một cái hòm tiền chờ bốn thiếu gia ở trước cửa Kim Loan điện, cho ít nàng còn không vui, mỗi lần thượng triều ta phải hao tổn mấy ngàn lượng bạc, người nói nếu ta không giả bệnh ở nhà, còn có thể sống được hay sao?"

Mập Mập cười ha hả nói: " Nguyên lai chuyện là như vậy, Trường Nhạc công chúa được gọi là Bảo nhi, quả thật nàng vô cùng ham tiền, huynh đệ tỷ muội hoàng tộc của chúng ta đều đã từng bị nàng chèn ép qua. Đạo này không biết đến chỗ Trường Bình học được trò gì, gọi là " quyền tiền". Hiện giờ thì tốt rồi, Bảo nhi gặp người liền giở rương gỗ ra, chúng ta hiện tại nhìn thấy nàng đều đi đường vòng mà tránh mặt a."

""

Phương Tranh hận không thè hung hăng và cho mình hai cái bạt tai, họa từ miệng mà ra a! Nói cái gì không nói, như thế nào lại dạy cho Trường Bình cái cách quỳn tiền này, để bây giờ tự hại chính mình, Trường Bình cũng không tốt, mồm miệng rộng giống như mấy bà đã có chồng, học được trò hay liền đi mọi nơi khoe khoang, loại lão bà như thế, lão tử nhất định phải từ bỏ.

Mập Mập chứng kiến Phương Tranh tâm tình bất hảo, liền sống chết cũng phải lôi hắn ra ngoài đi dạo một chút.

Phương Tranh không thể lay chuyển được, đành phải đáp ứng.

Cái gọi là đi dạo một chút cũng chỉ là một câu nói khách sáo, buổi chiều thời tiết nóng nực, phàm là người bình thường ai nguyện ý chạy ra ngoài đường hứng chịu ánh mặt trời cay độc?

Hai người đi ra khỏi phủ, Phương Tranh thuận tiện mang theo sát thủ ca ca đi cùng, không có biện pháp nào khác, chuyện tình ám sát chưa thể điều tra rõ được là người nào chủ mưu, sợ có người lại mưu hại, cho nên khi ra ngoài Phương Tranh đều phái mang theo sát thủ ca ca lạnh lùng, thời điểm mấu chốt hẳn chính là tấm bùa hộ mạng của Phương Tranh.

Ba người kiếm một bàn trà mát mẻ trên sông Tần Hoài, Phương Tranh cùng Mập Mập một bên uống trà cắn hạt dưa, một bên nghe tiên sinh quán trà kể chuyện dân gian, sát thủ ca ca thì khoanh tay đứng ở một bên, nhắm mắt dưỡng thần, có lẽ giấc ngủ trưa bị thiếu, sát thủ ca ca không quan tâm đến mọi chuyện chung quanh, tâm tính thực khó lường.

"...Phương đại nhân oai dũng vô song, nhìn thấy đám mọi rợ Đột Quyết đối với Hoa triều chúng ta vô lý như thế, giận tím mặt, võ án nhảy dựng lên, nói lời chính nghĩa: " Oanh! Man tặc chó có cắn rở, hôm nay ta sẽ cho các ngươi có đi mà không có về!..."

" Hảo!" Chúng khách nhân nghe được kêu lớn phụ họa, ném thêm vài đồng tiền lẻ lên trên bàn.

Phương Tranh nghe được cười khúc khích, " Không biết ai đã sáng tác ra câu chuyện này? Cũng khoa trương quá đi."

Mập Mập cười híp mắt nói: " Dân chúng trong thiên hạ luôn sùng bái anh hùng, coi như người không phải là anh hùng chỉ cần bọn họ muốn, thì ở trong miệng của bọn họ, người chính là anh hùng."

Phương Tranh đang định gật đầu đồng ý, ngẫm lại có chút không đúng, tròng mắt nói: " Ta vốn là anh hùng."

Hai người đang cười đùa nói chuyện với nhau, chợt nghe phía dưới có người vỗ bàn hét lớn: " Đổi chuyện khác cho lão tử mau! Lão nói cái gì mà Phương Tranh, nói mãi không ngán sao? Phương đại nhân chó má gì, rõ ràng chỉ là một gã lưu manh xuất thân thương nhân! Ta khinh!"

Chúng khách nhân nghe vậy đồng thời tức giận, nhìn lại hướng thanh âm phát ra, thấy người nói thân mặc sam y màu đen tuyền, nhìn bộ dạng của hắn liền biết là người có xuất thân cao quý, có thể là công tử của một vị đại thần trong triều, mọi người đều tự biết không thể trêu chọc nổi, không người nào dám bước ra phản đối lại lời của hắn.

Phương Tranh nhìn tướng mạo của người này bình thường, mặc dù lời nói cùng cử chỉ chỉ có mang theo vài phần quý khí, nhưng lại khiến cho người ta chán ghét không thôi, hoặc ít nhất Phương Tranh nhìn thấy hắn đã cảm thấy chán ghét.

Phương Tranh bĩu môi hỏi: " Người này có lai lịch như thế nào?"

Mập Mập đang cắn hạt dưa, quay lại nhìn thoáng qua, sau đó không thèm để ý chút nào, nói: " Gã đó là nhi tử của Hộ Bộ thị lang, Lưu công tử. Tên của hắn thì ta đã quên mất rồi, thân nhân của các đại thần nhiều như vậy, ta làm sao có thể nhớ rõ ràng hết được."

Hộ Bộ? Hiện giờ ngoại trừ Binh Bộ của Ngụy Thừa Đức, còn lại năm bộ quan viên đối với Phương Tranh đều không có hảo cảm.

Phương Tranh không khỏi có chút buồn bực: " Cuối cùng thì ta đã phạm vào cái gì, khiến cho bọn chúng ghen ghét đến như vậy hả?"

Mập Mập cười nói: " Người đắc tội với Phan thượng thư, đối với bọn họ mà nói cũng chính là thiên lý bất dung."

Phương Tranh cau mày: " Phan thượng thư có quyền lớn đến mức như vậy hay sao? Toàn bộ văn võ bá quan trong triều đều nghiêng về phía hắn? Chẳng phải hắn có thể một tay che trời sao?"

Mập Mập cười khỏ, than: " Đâu chỉ có một tay che trời, nếu hắn ho nhẹ một tiếng, văn võ bá quan trong triều cũng không dám lớn tiếng nói chuyện, ta đã từng nói phụ hoàng còn phải kính hắn ba phần, nhưng chỉ là khách khí mà thôi. Kỳ thực phụ hoàng e ngại hắn bảy phần, người có thể tưởng tượng, vài chục năm qua quan viên trong thiên hạ, có bao nhiêu người đều xuất thân từ môn hạ của hắn?"

Mập Mập liếc mắt nhìn vị Lưu công tử: " Nhìn thấy không? Phụ thân của hắn năm xưa cũng chỉ là một gã tú tài thế gia, mười mấy năm sau lại đã có thể ngồi lên chiếc ghế Hộ Bộ thị lang, dựa vào cái gì? Không phải Phan thượng thư đề bạt hay sao!"

124. Chương 125: Chinh Người

Cảm thân thở dài một hơi: " Xem ra ta dám giáo huấn nhi tử của Phan thượng thư, hơn nữa lại cả hai tên, thực sự lá gan của ta cũng không nhỏ."

Mập Mập cười nói: " Hiện tại người đã biết, đắc tội với Phan thượng thư sẽ có hậu quả nghiêm trọng như thế nào rồi chứ?"

Phương Tranh cau mày liếc mắt nhìn Lưu công tử, dựa theo phẩm chất đạo đức của Lưu công tử này mà nói, thì phụ thân của hắn cũng không phải là cái thứ tốt đẹp gì. Thật là kỳ quái, những người Phan thượng thư chiêu mộ dưới tay đều có phẩm hạnh quá kém nha? Một đám hồng mao lục nhân, không phải bộ dạng của con người a, miệng cũng không nói được một câu tiếng người, cùng hai gã nhi tử hồ báo của Phan thượng thư cũng giống nhau, cần phải giáo huấn.

Hai mắt nhỏ giọt chuyển động, Phương Tranh nhíu mày nhìn Mập Mập: " Có dám cùng ta làm một chuyện nhiệt huyết nam nhi hay không?"

Mập Mập chứng kiến hai mắt của Phương Tranh lúng liếng, khẳng định người này đang có chủ ý phá hư, nghe vậy xua tay cười: " Đừng khích ta, ta không có lá gan dám đi làm chuyện xấu."

" Tại sao? Tiểu tử kia nhận ra người hay sao?"

" Cũng không phải, tiểu tử đó chưa từng gặp mặt ta."

" Vậy tại sao?"

Mập Mập thở dài: " Ta cảm thấy sợ hãi."

" Người là vương gia, người còn sợ hãi cái gì?"

" Vương gia còn sợ hoàng thượng nha, ngay giữa thanh thiên bạch nhật* mà người muốn giáo huấn hắn một trận, người không sợ phiền toái, nhưng ta sợ nếu truyền đến tai phụ hoàng, khẳng định sẽ mắng ta một trận cầu huyết lâm đầu." (*:ban ngày ban mặt)

Mập Mập ngừng một chút, cuối cùng hỏi: " Tiêu tử đó bất quá cũng chỉ là mắng người vài câu, có cần phải giáo huấn hắn không đây?"

Phương Tranh nhún vai: " Ta nhàm chán quá a, chẳng lẽ người đã quên, ngoại hiệu của ta được mệnh danh là Phương Thái Tuế, thường xuyên đi chọc phá người khác hay sao! Hiện tại người khác đang làm trò mắng ta, nếu không phát uy, chẳng phải sẽ khiến cho thiên hạ chê cười. Hơn nữa, ta cũng chưa nói muốn đánh hắn a! Muốn giáo huấn kì thực có rất nhiều loại, chúng ta có thể đổi một biện pháp không nguy hiểm đến tính mạng."

Mập Mập than thở. " Xem ra, thế nào ta cũng bị người kéo xuống nước..."

Phương Tranh vỗ bả vai của hắn: " Yên tâm, bổn thiếu gia cam đoan phụ hoàng của ngươi sẽ không mắng ngươi. Không tin chúng ta có thể đánh cược một lần, nếu hoàng thượng không mắng ngươi, ngươi sẽ thua cho ta...."

Vạch ngón tay lên nhẩm tính một lần: "...Thua ta chín ngàn hai trăm bốn mươi lăm lượng bạc, thế nào?"

Mập Mập ngạc nhiên hỏi: " Ngươi quả thật không giống người bình thường a, đánh cược còn tính toán cẩn lẹ nha...."

Phương Tranh thở dài: " Đó là số bạc mà muối muối bảo bối của ngươi đã lấy đi của ta, bổn thiếu gia nhớ rất rõ ràng, ta sẽ lấy lại của một trong số người nhà các ngươi vậy...."

Mập Mập ho khan hai tiếng, nhìn sang hướng khác, giả bộ như không nghe được.

" Có đánh cược hay không a?" Phương Tranh chưa từ bỏ ý định, muốn giả bộ với hắn cũng không phải một chuyện dễ dàng.

Mập Mập nhìn trái nhìn phải, sau đó nói: " Ngươi định giáo huấn vị Lưu công tử kia như thế nào?"

Xem ra tên gia hỏa này không có ý định trả nợ thay cho muối muối của hắn, Phương Tranh chán nản thở dài, nói: " Ngươi chỉ cần phối hợp với ta là được rồi."

Phương Tranh đứng lên, ở bên tai của sát thủ ca ca to nhỏ vài câu, sau đó sửa sang lại trang phục, biểu tình tươi cười bước về phía vị Lưu công tử.

" Ai nha! Vị này không phải Lưu huynh sao? Duyên phận, duyên phận nha!" Phương Tranh chào đón rất nhiệt tình.

Lưu công tử nhìn hắn đánh giá, theo trong mũi hừ một tiếng nói: " Ngươi là ai?"

Nhìn cái bộ dáng bà ngoại không thân, ông cậu không thương, vênh váo của tiểu tử này! Phương Tranh thật muốn cầm một bãi phân chó đập vào mặt của hắn.

" Tại hạ là Mặc Tái Đề nha, huynh đài đã quên rồi sao? Năm ngoái chúng ta còn cùng nhau chơi đùa sảng khoái tại Phương Hương Lâu, huynh đài còn khoản đãi chúng ta một bữa rượu tiệc, tính tình phóng khoáng khiến cho tại hạ đến hôm nay vẫn còn ngưỡng mộ không thôi " (Mặc Tái Đề : Đùng Nhắc Lại)

" Mặc Tái Đề? Đây cũng là tên người sao? Ta còn tưởng là khách nhân qua đường? Không thể nào?" Lưu công tử cảm giác, mình không có giống một người hào phóng như vậy.

Phương Tranh nhanh chóng gọi Mập Mập lại gần, nhiệt tình giới thiệu: " Vị này chính là gia huynh, tên là Mặc Tái Giảng." (Mặc Tái Giảng: Đùng Nói Nữa.)

Lưu công tử nghi hoặc chỉ vào Mập Mập, Mập Mập vội vàng ôm quyền: " Mặc Tái Giảng."

Lưu công tử lại chỉ vào Phương Tranh, Phương Tranh ôm quyền:" Mặc Tái Đề."

Lưu công tử hơi choáng váng, vò đầu nói: " Thần bí như vậy sao!"

Ba người hàn huyên vài câu, trong lòng đều có mục đích riêng.

Phương Tranh cảm nhận độ lửa đã không sai biệt lắm, liền bước lại gần ôm lấy bả vai của Lưu công tử, cười ha hả nói: " Lần trước để Lưu công tử phải mời khách, khiến cho tại hạ vô cùng ngượng ngùng! Tại hạ luôn muốn mời huynh đài một lần, thời gian một cái chớp mắt mà đã hai năm trôi qua, hôm nay mới có cơ duyên tương phùng, cái này phải gọi là chúng ta hữu duyên với nhau, Lưu công tử, huynh đệ chúng ta mời huynh đài đi phong lưu một chuyến, không biết Lưu công tử có thể nể mặt tại hạ được không?"

Có người mời khách, đương nhiên Lưu công tử rất hân hạnh đáp ứng, không quản tên tuổi thần bí của hai vị huynh đệ trước mặt này. Nghe vậy cao hứng nói: " Tại hạ cung kính không bằng tuân mệnh."

Phương Tranh cùng Mập Mập nhìn nhau, trên khóe miệng lộ ra một nụ cười đắc tiện, sau đó ba người dắt nhau rời đi, lên một chiếc thuyền hoa có quy mô lớn hơn ở trên sông Tần Hoài.

Đương nhiên thuyền hoa ở trên bến sông Tần Hoài cùng hoạt động vào ban ngày, văn nhân nho sĩ bơi thuyền ban đêm làm thơ ứng cảnh đều có phong vị, nhưng ban ngày tìm đến đây phao gái, cũng có một phen phong lưu rất khác biệt.

Ba người ngồi trên thuyền hoa ngắm cảnh, thưởng gió mà đối ẩm, đã có người mời khách, Lưu công tử thân là khách nhân đương nhiên phải trong thời gian ngắn nhất, liền cùng hai vị huynh đệ thần bí xây dựng giao tình bền vững. Sau hai tuần rượu qua đi, ba người chỉ kém một nước là không thể đốt giấy vàng, kết nghĩa huynh đệ mà thôi.

Giờ khắc này, Phương Tranh đặc biệt hiếu khách, mọi đồ ăn trên bàn hết thấy đều là những món ăn chiêu bài của thuyền hoa, rượu nữ nhi hồng ủ ba mươi năm, cô nương ngồi trong lòng Lưu công tử cũng là hồng bài cô nương, tên là Khuynh Thành. Người dám lấy tên như vị cô nương này, có thể tưởng tượng được nàng tuyệt sắc như thế nào.....Không bỏ ra một ngàn lượng bạc, đừng hòng mơ tưởng muốn sở hữu nàng, nếu muốn nhập khuê phòng của nàng, thì lại càng không dám nói.

Khuynh Thành quả nhiên xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành.

Khuynh Thành cả người đang dựa vào Lưu công tử, mềm mại tựa như không xương, bàn tay nhẹ nhàng ngắt từng trái nho Tây vực, mị nhãn như tơ, dùng đôi môi đỏ mọng khiêu gợi của nàng ngậm lấy, sau đó vươn người chậm rãi dang đến trước mặt của Lưu công tử, nhẹ nhàng đưa vào trong miệng của hắn.

Phương Tranh cùng Mập Mập quan sát một màn mê người trước mặt, không nhịn nổi hung hăng nuốt một ngụm nước miếng. Hai người nhìn nhau dùng ánh mắt trao đổi suy nghĩ, phi thường đồng nhất....

” Vỗ béo cho heo rồi.”

Lưu công tử trong lòng khoái chí, mặt mày hớn hở bưng chén lên nói: ” Kính hai vị huynh đài, hôm nay khiến cho hai vị nhọc lòng khoản đãi, Lưu mỗ thật sự có lỗi.”

Phương Tranh cười nói: ” Chỉ là tại hạ còn nợ Lưu huynh một cái nhân tình thôi mà, Lưu huynh chấp nhận thịnh tình, tại hạ cũng đã phi thường cảm kích.”

Lưu công tử đến bây giờ vẫn chưa nhớ được, bản thân mình đã từng gặp qua hai người thần bí này ở kỹ viện nào, bất quá người ta coi tiền như rác, hắn cũng không thể không nể mặt người ta, dù sao không phải ngày nào cũng có thể gặp được loại người hồ đồ như thế này.

Ba người vui vẻ trò chuyện trong chốc lát, Lưu công tử uống liền mấy chén lớn, sắc mặt bắt đầu đỏ ửng, nhịp hô hấp cũng nhanh hơn, miệng nói tào lao cùng hai người Phương Tranh, ánh mắt lại không tự chủ được dán lên bộ ngực ngạo thị chứng nhân của Khuynh Thành, thỉnh thoảng thân thể còn vận vẹo, tựa hồ như đã không còn kiên nhẫn.

Xem ra vị Lưu công tử này, đã không thể kìm lòng được nữa, Phương Tranh cùng Mập Mập nhìn nhau cười nói: ” Lưu công tử, hiện giờ tuy nói là ban ngày, nhưng vị Khuynh Thành cô nương tuyệt sắc phong tình vạn chủng, bằng không Lưu công tử cùng Khuynh Thành cô nương đi vào khuê phòng tâm sự một phen, như thế nào?”

Lưu công tử chỉ chờ hai người nói những lời này, mừng rỡ rồi lại ra vẻ lúng túng: ” Nhưng lại không thể bởi tiếp được hai vị huynh đài....”

Phương Tranh cùng Mập Mập đồng thời lắc đầu: ” Không sao, không sao đâu, Tần Hoài còn nhiều phong cảnh đẹp, hai huynh đệ chúng ta nâng chén đối ẩm, cũng có một chút tư vị, xin mời Lưu huynh cứ tự nhiên, coi huynh đệ chúng ta như người trong nhà....”

Lưu công tử lại cố tình đưa đẩy một phen, lúc này mới bắt đầu dĩ cáo từ, ôm Khuynh Thành vào một căn nhà gian ở trong khoang thuyền, để tâm sự nhân sinh....

Phương Tranh thầm đếm thời gian ở trong lòng, được khoảng một nén hương thời gian, hắn liền kéo Mập Mập đứng dậy, chuẩn bị rời khỏi hoa thuyền.

Mấy gã võ sĩ canh gác ở cửa thuyền hoa, trông thấy hai người muốn bỏ đi, thần sắc không tốt đứng trước cửa chặn đường, một gã võ sĩ lạnh lùng nói: ” Hai vị công tử còn chưa thanh toán sổ sách?”

Phương Tranh nghiêm mặt nói: "Làm sao? Sợ chúng ta chạy?" Nhếch ngón tay cái lên, chỉ vào nhà gian bên trong: "Bạn chúng ta còn đang phong lưu ở bên trong, hân mời khách, người tìm hân đòi tiền a, bắt quá hiện giờ hân đang bận, chờ hân sáng khoái xong đã, ha ha."

Nói dứt lời, Phương Tranh hất gã võ sĩ ở trước mặt sang một bên, cùng Mập Mập hai người thản nhiên đi khỏi thuyền hoa. Đám võ sĩ canh gác đều dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn theo bóng lưng của bọn họ biến mất tại bến sông Tần Hoài.

"Người nói giáo huấn hân, chính là như vậy thôi sao?" Sau khi đã đi được một quãng thật xa, rốt cuộc Mập Mập nhin không được hỏi. Hân thật sự không nghĩ ra, uống rượu phong lưu cũng gọi là giáo huấn hân sao?

Phương Tranh cười nói: "Đương nhiên không phải, ta đã bỏ một loại thuốc vào trong chén rượu của hân."

"Người bỏ thuốc gì?" Mập Mập trong lòng có điểm cố chấp.

"Không thể nói, không thể nói..." Phương Tranh thần bí đáp.

Không biết làm cách nào, đành nhìn hân liếc mắt một cái, nói: "Mặc kệ người bỏ thuốc gì, vị Lưu công tử chơi xong liền đi, người còn nói giáo huấn hân ở điểm nào chứ."

Phương Tranh đắc ý, theo trong ống tay áo lấy ra một cái túi tiền màu đen, vung vẩy ở giữa không trung: "Chờ Lưu công tử sáng khoái xong, hân liền biết cái gì gọi là chết đi sống lại, nhìn thấy mấy gã võ sĩ gác cửa không? Hắc hắc, rất uy vũ a..."

Mập Mập cả kinh nói: "Người đã trộm túi tiền của hân?"

Phương Tranh vô tội nói: "Không phải ta trộm, là sát thủ ca ca trộm..."

Phương Tranh quăng một ánh mắt về phía sông Tần Hoài. "Ăn cơm bá vương, nhiều lắm cùng chỉ bị đánh một trận, không biết đập mái bá vương sẽ nhận được kết cục như thế nào? Quan trọng hơn là, con gà mái của thuyền hoa kia trên người dính đầy thương tích xong, phát hiện khách làng chơi không có đồng nào, hơn nữa bỗng nhiên lại biến thành câm điếc...Ai, ta thực lòng không muốn nghĩ tới..."

Nhìn biểu tình đồng cảm trên gương mặt của Phương Tranh, Mập Mập không tự chủ được mà rung mình một cái.

Trở về nhà đã là buổi tối, trong tiểu viện có người đang chờ Phương Tranh.

Người này chính là Trường Bình, thấy Phương Tranh quay về, Trường Bình cao hứng quát to một tiếng, sau đó bước nhanh lên phía trước, khoác một tay của Phương Tranh. "Tại sao giờ này người mới quay về? Người ta chờ người đã nửa ngày rồi..."

Phương Tranh cười nói: "Chiều hôm nay, ta cùng ca ca của người vừa làm một chuyện đại sự, sáng khoái, hắc hắc."

Đột nhiên, trong lòng của Phương Tranh dâng lên một ý niệm, nếu đem toàn bộ nhi tử của các vị đại thần thuộc phe Phan thượng thư, ra giáo huấn một phen, không hiểu Phan thượng thư sẽ có phản ứng gì? Theo lý mà nói, hoàng thượng cũng nên động thủ đối với Phan thượng thư mới phải? Tại sao hân còn muốn dẹt hoa trên gấm?

Trường Bình cau cái mũi nhỏ nhăn lại: "Người cùng ca ca làm chuyện xấu gì? Tại sao không gọi người ta?"

Phương Tranh cười nói: "Đừng hỏi, ngày mai trong kinh thành hân là sẽ có chấn động nho nhỏ, hắc hắc, ha ha..."

Trường Bình hừ giọng: "Đắc ý cái gì, khẳng định sẽ không phải cái chuyện gì tốt mà! Đúng rồi, người ta mang theo một vị tiểu khách nhân cho người, nằng suốt ngày đòi gặp người, hi hi..."

Phương Tranh đang vạ phần đắc ý, bỗng nhiên trong lòng dâng lên một loại dự cảm bất an, cẩn thận hỏi: "Khách nhân nào?"

Trường Bình cười một tiếng, lách thân mình ra.

Tại cửa phòng, có một vị tiểu mỹ nhân hai tay đang chống cằm, ánh mắt to tròn vui mừng khi nhìn thấy Phương Tranh, tiểu mỹ nhân này bụ bẫm, phấn điêu ngọc mài, bộ dạng trông thực khả ái.

Trong lòng của nàng còn ôm một cái rương nhỏ, trên mặt chiếc rương dán một tấm giấy đỏ cùng hàng chữ ” Rương Quyên Tiền.”

Phương Tranh ngẩn người nhìn nàng một lúc lâu, bỗng nhiên hai chân bủn rủn, muốn sụp đổ ngay trên mặt đất.

Tiểu mỹ nhân không quan tâm, vừa ôm chiếc rương nhỏ vừa tiêu sái chạy đến trước mặt Phương Tranh, đem chiếc rương hướng về phía trước, ánh mắt đã tràn ngập vẻ mong chờ: ” Hôm nay người quyên bao nhiêu a?”

125. Chương 126: Kêu Oan

Có một câu nói, nhưng biết phải nói như thế nào nhỉ, ” Người cho rằng trốn đi liền không thể tìm được người sao? Hình tượng nam nhân của người vô luận ở phương diện nào cũng có thể được gọi là nhất biểu nhân tài, giống như đom đóm trong đêm đen, tỏa sáng? xuất chúng...”

Phương Tranh cảm nhận chính bản thân mình cũng tương tự như vậy.

Giờ khắc này, tâm tình của Phương Tranh ngũ vị phức tạp, hẳn đang nhớ lại một màn đụng phải tiểu công chúa kia, nếu ngày đó bản thân mình giả bộ không nhìn thấy tiểu cô nương trắng như bạch ngọc đang ngồi ở trên thềm đá, giả bộ không nghe được nàng hỏi chính mình, hoàn toàn coi nàng giống như không khí, hờ hững đi qua mặt nàng....

Nếu lựa chọn làm như vậy, có lẽ hiện giờ bản thân mình sẽ được thoải mái không ít? Hoặc ngân phiếu trong tay của mình sẽ không bị trung chuyển đi nơi khác, tay trái bỏ vào, tay phải móc ra, không giữ ấm được bao nhiêu lâu.

Nhưng mọi chuyện đã quá muộn, trong cuộc sống chúng ta chỉ có một sự lựa chọn, bất luận ngẫu nhiên hay tất nhiên, sự tình xảy ra trước mắt, chân thật phát sinh, không bao giờ có thể thay đổi lại được.

Cảm nhận được có người đang bám lấy tay áo của mình, Phương Tranh chỉnh trang lại tinh thần, cúi đầu nhìn xuống. Trường Nhạc công chúa đang bất mãn nhìn hắn, không một lời nói nhưng lại tựa hồ như đang lên án biểu tình của Phương Tranh, cánh tay nhỏ nhắn đưa chiếc rương quyên tiền đến trước mặt hắn.

Nhìn chiếc rương quyên tiền được tạo hình khéo léo, chói mắt, Phương Tranh bất đắc dĩ thở dài một tiếng, ngồi xổm người xuống, vẻ mặt đau khổ nhìn tiểu công chúa nói: ” Công chúa điện hạ, vi thần đã hết tiền rồi...”

Đôi mắt trong suốt của tiểu công chúa chớp động hai cái, hoài nghi đánh giá Phương Tranh, sau đó cái mũi khinh nhẹ, hậm hực nói: ” Người có biết nói dối là xấu xa hay không? Huống chi người lại còn lừa gạt tiểu hài tử.”

Rốt cuộc là người nào đã dạy tiểu nha đầu này nói như vậy?

Phương Tranh nhìn Trường Bình cầu cứu, Trường Bình đứng ở bên cạnh mỉm cười không nói, nhìn tiểu công chúa, ánh mắt tràn ngập sủng ái.

Nữ nhân khiến cho tài sản lụi bại mà! Chứng kiến lão công bị người ta bắt chẹt cũng không tương trợ, trong lòng của Phương Tranh oán hận mắng thầm.

Phương Tranh tiếp tục lộ ra biểu tình đau khổ nói: ” Công chúa điện hạ, quả thật vi thần đã không còn tiền, thật sự bởi vì chuyện tình lễ vật hồi môn của công chúa điện hạ, vi thần cũng cảm thấy lo lắng, nhưng.... Thật sự vi thần đã cúc cung tận tụy vì chung thân đại sự của công chúa điện hạ rồi, hết lòng quan tâm giúp đỡ....”

Phương Tranh biểu diễn vô cùng cao minh, trong lời nói chỉ còn kém một chuyện, đó là không có vừa khóc vừa kể mà thôi. Muốn lừa gạt được một cái tiểu cô nương năm tuổi, tất nhiên cực kì dễ dàng.

Tiểu công chúa nhìn bộ dạng của hần thành khẩn, không giống giả bộ, nàng cũng hơi tin vài phần. Khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời suy sụp, trên gương mặt tràn đầy biểu tình thất vọng, cánh tay đang bưng rương quyền tiền cùng buông thõng xuống.

Phương Tranh trong lòng nhẹ nhàng thở ra một hơi, cuối cùng hôm nay cũng dựa vào một chút kỹ xảo biểu diễn để giảm thiểu được một số lượng lớn bạc, tiểu nha đầu bị ta lừa gạt, không hiểu tương lai còn muốn tìm bốn thiếu gia nữa hay không a.

Phương Tranh quả thực khinh thường tính nhẩn nại cùng nghị lực của tiểu công chúa, thêm nữa là chấp niệm ham muốn tiền bạc của nàng.

Tiểu công chúa chỉ ảm đạm trong chốc lát, tức thì ngẩng đầu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập mong chờ nói: " Ngày mai, ta lại đến tìm ngươi tiếp." Dường như nàng đối với phong cách tiêu tiền của Phương Tranh, tràn ngập tin tưởng.

" ... "

Tiểu công chúa được tiểu Lục bế đi dạo chơi trong Phương phủ, tiểu cô nương rất hiểu chuyện, nhu thuận nhường lại không gian cho tỷ tỷ cùng tỷ phu tương lai của mình. Điều kiện đầu tiên chính là, ngày mai Phương Tranh phải tích cực quyền tiền!

Phương Tranh mặt mày ảm đạm thở dài một hơi, đặt mông ngồi xuống bậc cửa không quản đến hình tượng. Hần cảm giác cuộc sống trong tương lai của mình đã bị cô em vợ phủ kín một tầng ám ảnh mịt mù, nói ngắn gọn, hần đang bị ngược đãi.

Trường Bình bất mãn đẩy hần một cái, hừ giọng nói: " Ngươi thật keo kiệt, không phải chỉ là một chút bạc thôi sao? Đâu đến nỗi phải mang cái bộ mặt ảm đạm như thế này a, thật xấu xa!"

Phương Tranh tức giận, đang ngồi trên bậc cửa liền nhảy dựng lên: " Một chút bạc? Nói thì đơn giản, mấy ngày hôm nay muội muội bảo bối của ngươi suốt ngày tìm đến ta mà đòi quyền tiền, ngươi biết bao nhiêu rồi không? Gần một vạn lượng a!"

Trường Bình che miệng giật mình, si dại ngược mắt nhìn hần: " Tại sao ngươi cho nàng ta nhiều như vậy? Tiểu hài tử chỉ cần đưa mấy lượng bạc vụn không được sao? Ngươi điên hả?"

Phương Tranh có nỗi khổ tâm không thể giải thích được, mấy lượng bạc vụn mà có khả năng đuổi được muội muội của ngươi đi sao?

Trường Bình cười đến mức, hai vành mắt cong lại thành mảnh trăng lưỡi liềm: " Khó trách dạo này nàng thường đi trong hoàng cung, hỏi thăm một vị gian thần bộ dạng trẻ tuổi, hôm qua nàng còn thần bí nói cho ta biết, nàng quen được một người coi tiền như cỏ rác, nhưng lại không thông minh, giống một gã đần độn, muốn hần bỏ tiền hần liền bỏ tiền vào rương... "

" ... "

Hiện tại Phương Tranh khóc không ra được nước mắt, không ngờ chính mình đã bị phá sản như thế, ở trong mắt của tiểu nha đầu năm tuổi lại còn biến thành một gã đần độn, quả thật ông trời không có mắt, biết đi đâu đòi lại công đạo a?

Nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh Phương Tranh, Trường Bình an ủi: " Được rồi, tức giận với tiểu hài tử thì được cái gì nha! Tự bêu xấu mặt mình, mấy ngày không gặp ta, ngươi có nhớ ta hay không? Nói mau! Cấm không được nói rằng không nhớ."

Phương Tranh hữu khí vô lực nói: " Ngươi đã nói như vậy, ta cũng chỉ có thể nói rằng có nhớ đến ngươi a."

Trường Bình mừng rỡ, khoát cánh tay của Phương Tranh một phen, nhẹ nhàng tựa đầu lên vai hần, ngọt ngào nói: " Uy, phụ hoàng có nói với ngươi, khi nào...thì...chúng ta...thành thân hay không?"

Phương Tranh chống cằm nói: " Dường như đã từng nói qua, sau khi đàm phán kết thúc thì chuyện hôn sự cũng chuẩn bị cử hành."

Trường Bình nghe vậy, khuôn mặt đỏ lên, thẹn thùng cúi đầu: " Vậy ngươi....Còn không mau chóng hướng phụ hoàng ta cầu thân, còn chần chờ điều gì?"

Không chờ cho Phương Tranh kịp trả lời, sắc mặt của Trường Bình biến đổi, hung tợn nói: " Hay là ngươi muốn đổi ý, dám trái lại, ta sẽ...."

" Tru di cửu tộc của ta phải không?" Phương Tranh trợn mắt nhìn nàng: " Ngươi không còn câu nào mới mẻ hơn sao? Mỗi lần đều tru di cửu tộc, ta hỏi ngươi một chút, rốt cuộc thì bàn tay ngươi đã dính máu của bao nhiêu người rồi?"

Trường Bình ngượng ngùng đáp: "...Hiện giờ thì còn chưa có một người nào."

Sửng ái nhéo mũi Trường Bình một cái, Phương Tranh cười nói: " Nguyên lai ngươi cũng chỉ là một con cọp giấy, hung hăng ồn ào ngoài miệng mà thôi."

Trường Bình khinh nhẹ cái mũi thanh tú, " Tru di cửu tộc chính là một việc đại sự quốc gia. Hoa triều chúng ta từ ngày khai quốc cũng không có mấy lần tru di cửu tộc a. Người ta chỉ là công chúa thôi mà, nào dám tru di cửu tộc, trừ phi, trừ phi...."

" Trừ phi như thế nào?"

Trường Bình đỏ mặt mắc cỡ: "...Trừ phi có người muốn cướp phu quân của ta, cho dù có phải liều tính mạng, ta cũng đem kẻ đó băm thây vạn đoạn, ngay cả cửu tộc cũng giết sạch...."

Đang Trong lúc ngọt ngào triền miên, lời nói của Trường Bình nồng đậm sát khí, máu tanh vương vãi khắp nơi, nhưng trong lòng Phương Tranh lại cảm nhận được một cỗ tình cảm ấm áp, chỉ cần cuộc sống của chúng ta an ổn, khiến cho nhiều người phải bỏ mạng, chúng ta khoái hoạt, cho dù có phải xây dựng ở trên thống khổ của người khác cũng không hề cảm thấy áy náy, ngọt ngào như đường!

Bàn tay trái như con lươn lặng lẽ vòng qua chiếc eo thon nhỏ của Trường Bình, Phương Tranh bắt đầu hạnh kiểm xấu, trong màn đêm tĩnh lặng, một đôi tình nhân to nhỏ tâm sự.

" Trường Bình, eo của ngươi thật nhỏ a...."

" Ân..."

" Trường Bình, ngươi cần ăn nhiều thịt hơn một chút, nhìn xem, quá nhỏ, dường như hơi thiếu dinh dưỡng..."

" ĐỪNG....Không nên....ĐỪNG sờ vào nơi đó, chúng ta....Còn chưa có thành thân đâu."

" Không sao, ta chỉ muốn thích ứng một chút, dù sao tương lai ta cùng phải sờ nó cả đời, trước tiên phải chào hỏi nhau, quen biết cái đã..."

"Ngươi...Xấu lắm!"

Bóng trắng cũng lặng lẽ trốn vào trong mây đen, tựa hồ cũng vì một màn tình tứ của hai người, mà cảm thấy ngượng ngùng...

Thật lâu sau.

" Có phải ngươi đang khi dễ tỷ tỷ của ta hay không?"

Một giọng non nớt vang lên, tiểu công chúa một tay đang mân mê chiếc cảm nhỏ, tò mò nhìn chăm chú vào cánh tay của Phương Tranh. Bàn tay của Phương Tranh đang không ngừng sờ soạng bên trong vạt áo của Trường Bình, còn Trường Bình thì mắc cỡ đỏ mặt, hai mắt nhắm nghiền, không dám nhúc nhích để mặc cho hắn khinh bạc.

Hai người nghe được giật mình cả kinh, tiếp theo hai tiếng hét chói tai, vang lên trong bầu trời đêm tại Phương phủ.

" A! Chết rồi..."

" Me ới!"

Ngày hôm sau, mọi ngõ ngách trong kinh thành lưu truyền một tin tức nho nhỏ, nhi tử độc nhất của Hộ Bộ Lưu thị lang, hôm qua bị người ta đánh cho hấp hối nửa sống nửa chết ném ở ven bờ sông Tần Hoài,

bộ dạng cực kì thê thảm, nghe nói còn bị người ta tàn nhẫn thiến mất khí quan. Sau khi Lưu thị lang biết được tin tức này, liền hôn mê bất tỉnh ngay tại đường trường, Lưu thị lang cả đời mới chỉ có được một đứa nhi tử độc nhất, nào ngờ tai bay vạ gió, từ nay về sau Lưu gia coi như đã bị tuyệt hậu.

Tin tức lan truyền trong kinh thành giống như một căn bệnh dịch truyền nhiễm, từ vương tôn quý tộc cho đến thương nhân buôn bán nhỏ lẻ cũng đều nghe nói, hoặc cảm thán thể đạo khôn lường, hoặc vui sướng khi người khác gặp tai họa, bởi vậy có thể nhìn thấy được, nhân tình thế thái trăm mối cảm xúc.

Trong Kim Loan điện.

Phương Tranh đang dựa vào cột nhà, nhàm chán ngáp dài một cái.

”Mới khỏi bệnh.” Rốt cuộc thì Phương đại nhân cũng phải thượng triều, bất quá đối với một tiểu quan ngũ phẩm mà nói, có đến hay không, đối với triều đình cũng không ảnh hưởng lắm. Cho nên Phương đại nhân đến, quần thần phần lớn cũng chỉ gật đầu cười coi như chào hỏi, chưa từng có chuyện nhiệt tình đưa đón, cũng không có ý lãnh đạm với hắn.

Buổi tối hôm qua Phương Tranh đã dùng ngân phiếu hai ngàn lượng làm tiền phí ”bịt miệng”, cuối cùng tiểu công chúa bắt đắc dĩ chấp thuận sẽ không tố cáo hành vi của hắn cho hoàng thượng biết. Còn thêm một điều kiện nữa, hàng tháng đúng giờ hẹn ước, Phương Tranh phải bỏ tiền vào rương quyền góp, chấp hành nghĩa vụ đối với tương lai của cô em vợ, trong lúc quyền tiền cần chủ động, thái độ phải tích cực, nếu không hậu quả sẽ thực nghiêm trọng.

Để cho Phương Tranh, vị gian thần coi tiền như cỏ rác quyền tiền tích cực hơn, tiểu công chúa đem Phương Tranh kéo sang một bên, hai người thì thầm to nhỏ, sau này nếu tỷ phụ còn muốn tìm ”đồ vật này nọ” ở trong áo của tỷ tỷ, nàng hứa sẽ không đến làm phiền.

Sau cùng Trường Bình thẹn quá, vội vàng kéo tiểu công chúa chạy trốn chết quay trở về phủ, Phương Tranh giật mình đứng ở giữa sân, hắn cười mà giống như đang khóc, biểu tình cực kì quỷ dị.

”Rốt cuộc là người nào đã dạy dỗ tiểu nha đầu kia a? Ta phải công nhận rằng người nọ là một kỳ tài trong ngành giáo dục.” Đứng trong Kim Loan điện, Phương Tranh xuất thần suy nghĩ, những vị đại thần đang nói gì đó chít chít oa oa, một chữ hắn cũng chưa nghe lọt tai.

”Khụ khụ, Phương đại nhân, Phương đại nhân!” Vị đại thần đứng bên cạnh hắn, hỏ tâm nhắc nhở: ”Hoàng thượng cho gọi ngài đó.”

”Àn, a? Cái gì?” Phương Tranh ngạc nhiên nhìn lại phía trước, hoàng thượng giận tím mặt, đang hung hăng trừng mắt nhìn hắn.

Bầu không khí bên trong đại điện tĩnh lặng, văn võ bá quan trong triều dường như vui sướng khi hắn gặp họa, Phùng Cửu Dao đứng ở đối diện, bắt đắc dĩ cười khổ một cái.

Phương Tranh nội tâm cả kinh, tuy rằng không hiểu nguyên nhân hoàng thượng gọi hắn, nhưng theo như thông lệ bị hoàng thượng chỉ mặt gọi tên, bình thường cũng không phải là một chuyện hảo sự.

Phương Tranh mau chóng bước ra, hướng đến ngai vàng của hoàng thượng sau đó ”bùm” một tiếng, không nói hai lời liền dập đầu bái lạy, ngũ khí nứt nở nói: ”Hoàng thượng! Hoàng thượng! Vì thần....Oan uổng quá!”

Phương đại thiếu gia quen tính thành thói, không rõ tình thế phía trước, cứ một mực kêu oan mới là chính đạo.

Lời vừa nói ra, văn võ bá quan đồng thời ồ lên.

126. Chương 127: Cáo Ngự Trạng

”Phương Tranh! Người vừa ra tới liền kêu oan, lại thêm chuyện gì?” Hoàng thượng lên tiếng.

”A?” Phương Tranh ngạc nhiên ngẩng đầu, nhìn khắp chung quanh, thấy đại thần cả triều cười trộm không ngớt, có người cười nhạt, chỉ có Ngụy Thừa Đức cau mày nhìn hắn, than thở.

Phương Tranh có chút không giải thích được, trong lòng suy nghĩ, lẽ nào chuyện giáo huấn nhi tử của Lưu thị lang hôm qua bị người xem thấu? Không đến mức nha, lẽ nào ta không xui xẻo như vậy chứ?

” Bẩm hoàng thượng, vi thần, vi thần...Ách, vi thần nghĩ Hoa triều chúng ta là thượng quốc thiên triều, nhưng quốc gia lãnh thổ cũng không lớn, thật sự là quá oan uổng! Ân, đúng! Quá oan uổng! Chúng ta hẳn nên lập tức xuất quân đánh những quốc gia nhỏ, đem quốc thổ của bọn họ biến thành quốc thổ của chúng ta, vàng bạc của họ biến thành vàng bạc của chúng ta, lão bà của họ...”

Đang giở trò tiểu thông minh, Phương đại thiếu gia đang nói thật hăng hái, nhưng vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy cả triều văn võ thần sắc bất thiện theo dõi hắn, hoàng thượng thì càng tức giận đến sùi bọt mép, dậm dấp như sắp nổ tung, Phương Tranh nhanh miệng dừng cương trước bờ vực, hướng hoàng thượng cười: ” Lão bà của bọn họ vẫn là của bọn họ thôi.. chúng ta cũng không có gì hiếm lạ, hắc hắc.”

Hoàng thượng hừ lớn, cả giận nói: ” Ông nói đầu trâu bà nói miệng ngựa, quả thực không hiểu biết! Phương Tranh, trong đầu ngươi suy nghĩ điều gì cả ngày? Trẫm thật không biết có nên thưởng cho ngươi hay không đây.”

” A? Ban thưởng ta?” Phương Tranh thất kinh, vậy không phải giàu to rồi?

Hoàng Thượng tức giận liếc mắt nhìn Phương Tranh, sau đó quay đầu ra dấu cho tiểu thái giám đứng một bên, thái giám liền bước ra, lớn tiếng tuyên đọc: ” Hoàng thượng có chỉ, ngũ phẩm Hữu Tấn Kỵ Thường Thị kiêm Trung Dũng Bá Phương Tranh, cùng sứ giả Đột Quyết trao đổi chuyện kết minh, đã tăng cao chí khí của thượng quốc chúng ta, dương quốc uy Hoa triều ta, trẫm vô cùng hài lòng, gia phong cho Phương Tranh tước vị nhất đẳng Trung Dũng Bá, dời dời thế tập(truyền lại con cháu), tăng hai trăm hộ thực ấp. Bồi cáo thiên hạ, hàm sử văn chi, khâm thử...”

Thánh chỉ đọc xong, cả triều văn võ liền cả kinh.

Bất luận là những đại thần thân cận Phương Tranh, hay là những đại thần hận hắn, cũng không thể không thừa nhận, cùng đàm phán với sứ giả Đột Quyết, Hoa triều đã chiếm được tiện nghi lớn nhất từ trước tới nay, Phương Tranh xuất lực rất nhiều, từ đầu đến đuôi, công lao to lớn, nói là mở mang bờ cõi cũng không quá đáng. Hơn nữa có người còn nói người này có tương giao rất nồng hậu với Trường Bình công chúa, gần như sắp trở thành phò mã của triều đại đương thời, nguyên lai tất cả mọi người cho rằng hoàng thượng khẳng định sẽ nhân cơ hội Phương Tranh vì nước lập công lần này mà gia phong thật lớn, ban cho trọng trách.

Không nghĩ tới hoàng thượng chỉ nhẹ nhàng ban cho Phương Tranh thêm một cấp tước vị. Lại chỉ tăng thêm hai trăm hộ thực ấp hư vô mờ ảo, trong khi điều kiện đầu tiên là tấn quan, hai ban thưởng vàng, ba ban thưởng bạc, trong lòng chúng thần thăm thẳm, hoàng thượng chấp chính nhiều năm, từ trước đến nay chưa từng bạc đãi công thần, hôm nay vì sao lại làm vậy? Lẽ ra Phương Tranh gần trở thành con rể của hoàng thượng, hoàng thượng càng không nên thiếu tình cảm với Phương Tranh như vậy mới đúng.

Sắc mặt Phan thượng thư bình tĩnh, không vui không buồn, chỉ khép mắt suy nghĩ đứng yên không phản ứng, đối với việc này ngoảnh mặt làm ngơ dường như là đang ngủ.

Đám triều thần phía dưới không ngừng nghị luận, gương mặt Ngụy Thừa Đức mang theo vẻ không phục, lông mày rậm nhíu cao, liền định bước ra phản đối. Tính tình lão đầu này ngay thẳng, hướng chỉ ở chung với Phương Tranh lâu ngày, trong lòng biết tuy hắn nói năng ngọt xớt, nhưng làm người xem như không tệ, hôm nay vì nước lập được đại công, hoàng thượng lại xử sự như thế đúng là không công bằng. Lão đầu nhìn không được liền muốn bước ra thẳng thần can gián, mạo phạm thiên nhan không sợ hãi.

Ngụy lão đầu còn chưa kịp phản ứng, Phương Tranh quỳ trên mặt đất liền mở miệng: ” Vi thần tạ chủ long ân, ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

Tạ ơn hoàng ân xong, Phương Tranh liền đứng dậy, sắc mặt như thường lui xuống.

Trong lòng Phương Tranh xác thực là không hề nghĩ ngợi gì, chuyện gia quan tấn tước gì đó, ở trong mắt của hắn chỉ là chó má, hắn chỉ biết một điểm gia quan tấn tước thêm một bước, liền ý nghĩa trọng trách trên người càng nặng hơn, công việc bận rộn hơn, hơn nữa loại lợi ích không hề có hiệu quả này, nửa phần

hắn cũng không muốn có. Với bốn tính của Phương đại thiếu gia, làm sao có khả năng nguyện ý đi làm? Hắn chỉ hận cả đời không thể chỉ làm một ngũ phẩm tiểu quan nhàn tản như thế này mới tốt nhất nữa kia.

Về phần hoàng thượng chưa ban tiền thưởng cho hắn cũng đã có giải thích rất tốt, nói trắng ra là cùng Đột Quyết đàm phán chỉ là một hồi giao dịch giữa hắn cùng hoàng thượng, hoàng thượng mất thấy Phương Tranh đã kiểm đầy túi, đang hận đến nghiến răng ken két, không ban thêm gì khác là chuyện rất bình thường, phi thường phù hợp với hoàn cảnh hiện tại, hoàng thượng không đòi hắn giao bạc, Phương Tranh đã rất là cảm kích.

Phương Tranh chỉ làm ra vẻ ta đây tự hiểu, nhưng xem trong mắt các triều thần lại có suy nghĩ khác, người này thường ngày thích cợt nhả, không hề nghiêm túc, một ngày gặp chuyện lại có thể thần nhiên như thế, vinh nhục không chút sợ hãi, tiền đồ tương lai khó kể hạn lượng nha.

Dưới ánh mắt kinh nghi bất định của chúng thần, thần sắc Phương đại thiếu gia thần nhiên tà tà dựa cột, tiếp tục ngủ gật.

Bất luận trong ngực mọi người nghĩ như thế nào, lúc này đang ở kim loan điện, còn chưa tan triều, chuyện cần tiếp tục tâu bẩm phải tiếp tục, về phần vị ngũ phẩm nhàn tản quan viên đang dựa cột ngủ gà ngủ gật kia, mọi người đành tạm thời gác lại, đợi lúc tan triều lại tỉ mỉ đẽo gọt thâm ý của hoàng thượng.

Phương Tranh còn đang ngủ mông mông lung lung, chợt nghe một thanh âm già nua bi thiết động đất vang truyền trong kim loan điện: "Thần, khẩn cầu hoàng thượng vì thần đòi lại một công đạo!"

Giống như một tiếng sấm sét trên đất bằng, làm Phương Tranh đang ngủ gật cũng bị giật mình tỉnh giấc.

Ngưng mắt nhìn lại, chỉ thấy một vị đại thần béo mập khoảng hơn bốn mươi tuổi bước ra, đang quỳ rạp bi thiết dập đầu dưới điện rồng, vang lên những tiếng trầm muộn trên sàn Kim Loan điện, đại thần kia vừa khóc vừa dập đầu không ngừng.

"Có kịch vui để xem!" Phương đại thiếu gia tỉnh thần tỉnh táo, hăng hái bưng bưng xoa xoa mặt, loại thời gian này, hắn nghĩ trên tay có thêm bao hạt dưa cắn tí tách thì quá tốt rồi.

Hoàng Thượng nhìn vị đại thần đang liên tục dập đầu trên mặt đất, cau mày, trầm giọng nói: "Lưu ái khanh, có chuyện gì thì cứ tâu lên, dập đầu có ích lợi gì?"

Vừa nghe vị đại thần kia họ Lưu, trong lòng Phương Tranh không khỏi lộp bộp một chút, nguy rồi, chẳng lẽ vị này chính là Hộ Bộ Lưu thị lang? Tên không may bị ta chinh hóm qua không phải trùng hợp chính là con của hắn đó chứ? Chuyện này chẳng lẽ bị lộ ra rồi sao?

Nhìn lướt qua chung quanh, Phương Tranh không tự giác rút đầu, không chút phản ứng dựa ra phía sau cây cột. Trong đầu cấp tốc vận chuyển, nghĩ nếu như hoàng thượng có hỏi, nên làm sao ứng đối - dưới tình huống bình thường, ngoại trừ kiên quyết phủ nhận, trên cơ bản không còn phương pháp nào khác.

Lưu đại thần khóc thút thít nói: "Khuyên tử của thần hôm qua ở tại bờ sông Tần Hoài nghe người ta kể chuyện, kết quả quen lắm hai người xấu xa, hai người lừa khuyển tử lên một con thuyền hoa, sau đó nhân cơ hội trộm đi túi tiền của khuyển tử, đến nỗi khi khuyển tử tỉnh rượu không còn tiền để trả, bị lũ tay chân của thuyền hoa đánh cho mình đầy thương tích, đồng thời, đồng thời...Đã bị thiến ngay tại chỗ! Hoàng thượng! Thần chỉ có một đứa nhi tử, trên dưới không còn hậu nhân nào khác, thần thỉnh hoàng thượng làm chủ cho vi thần! Ô ô..."

Giọng nói lão Lưu ghen ngào không thành tiếng, quỳ rạp trên mặt đất lệ già tung hoành.

Phương Tranh nghe vậy trong lòng cũng không khỏi lấy làm kinh hãi, con bà nó, dám thủ hạ kia tay chân cũng quá độc ác, chỉ ăn bữa cơm bá vương mà thôi, có cần cắt luôn của quý của người ta sao? Thống khoái đánh cho hắn một trận không phải là được rồi, vị Lưu công tử ngày sau nên thế nào bây giờ? Tiến cung hầu hạ hoàng thượng, hay trốn trong khuê phòng thêu hoa? Hai chức nghiệp tuy rằng ổn định, nhưng nói ra cũng không được êm tai nga - chuyện này bản thân mình có phải đã làm hơi quá sức rồi hay không?

Trên Kim Loan điện, lông mày hoàng thượng nhướng cao, giận dữ nói: "Thật quá đáng! Kim Lăng phủ doãn ở đâu?"

Kim Lăng phủ doãn Trần đại nhân xoa mồ hôi lạnh bước ra, phác thông một tiếng quỳ trên mặt đất, nơm nớp lo sợ nói: "Thần...thần tại."

Hoàng Thượng lạnh lùng trừng hấn, điềm nhiên nói: "Trần Cửu Lâm, trầm giao trọng trách giữ vững trị an kinh thành cho người, người thống trị như thế sao? Để xảy ra lớn chuyện như vậy, thường ngày người làm gì? Người cũng biết tội sao?"

Trần Cửu Lâm hoảng sợ đến run rẩy, nặng nề dập đầu trên mặt đất, run giọng nói: "Hoàng thượng tha tội, hôm qua thần nhận được vụ án liền không dám kéo dài nửa khắc, mang theo bộ khoái chạy tới chung quanh quán trà nghe ngóng điều tra, liền biết Lưu công tử kết bạn với hai người, nghe giọng nói là người kinh thành, một béo một gầy, một người tên là Mạc Tái Giảng, một người tên là Mạc Tái Đề, nghe nói hai người là huynh đệ, lúc vụ án phát sinh, thần có cho người lùng bắt khắp nơi, thế nhưng không có kết quả. Thần đã niêm phong thuyền hoa xảy ra vụ án, tất cả những người liên quan đều bắt vào đại lao, hoàng thượng, thần...Tận lực!" (Mạc Tái Đề : Đứng nhắc lại. Mạc Tái Giảng : Đứng nói nữa)

Trong lòng Phương Tranh thầm mừng, xem ra đây là một vụ án không đầu mối, theo tên tuổi kia mà đi bắt người, bắt đến ngày tháng năm nào cũng không bắt được. Nghĩ lại có vài phần không thích hợp, chẳng lẽ Kim Lăng phủ doãn bắt tài như vậy sao? Nhiều người từng gặp qua gương mặt của ta và Mập Mập, lẽ nào bọn họ thật sự tra không ra là ta và Mập Mập làm? Việc này đúng là có điểm kì quái...

Lúc này Lưu thị lang nhin không được nổi giận: "Hoàng thượng! Thần trạng cáo Kim Lăng phủ doãn Trần Cửu Lâm, nhiều năm trị hạ bất nghiêm, bỏ rơi nhiệm vụ, trị an kinh thành bất ổn, dân phong bất thuần, dẫn đến phát sinh thảm sự như vậy, thần thỉnh hoàng thượng trị tội hấn! Thần tái cáo Kim Lăng các chương đài kỹ quán, nuôi dưỡng thủ hạ ác nô, khiến dân phong chuyển biến xấu, trị an hỗn loạn, hoàng thượng, nếu không nghiêm túc trừng trị, thần chỉ sợ ngày sau dân tâm bất ổn!"

Hoàng thượng cố tình làm như vô ý liếc mắt nhìn Phan thượng thư, Phan thượng thư nhắm mắt không nói, sắc mặt như nước giềng không dao động, nhìn không ra có chút mảnh khảnh.

Khái hai tiếng, hoàng thượng trầm giọng nói: "Lưu ái khanh nói có lý, ái khanh thỉnh...Ân, thỉnh nén bi thương."

Trong giọng nói thoáng khựng lại, hoàng thượng lớn tiếng: "Trần Cửu Lâm, người thân là Kim Lăng phủ doãn, trị hạ bất lực, đối việc này không thể trốn tránh trách nhiệm, trầm phạt người một năm bổng lộc, hạ xuống một cấp, vẫn lưu dụng cho lập công chuộc tội về sau. Trầm mệnh cho người bằng thời gian nhanh nhất, tra ra hung phạm, trả lại cho Lưu ái khanh một lời công đạo! Người nghe hiểu chưa?"

Trần Cửu Lâm sắc mặt tái nhợt vàng vọt, xoa mồ hôi lạnh lui xuống.

"Về phần những chương đài kỹ quán, thực sự quá mức cuồng vọng kiêu ngạo, dưới chân thiên tử dám phạm vào ác tội như vậy, tội không thể tha! Trầm cho rằng nên trừng phạt thích đáng! Các vị ái khanh nghĩ như thế nào?" Hoàng thượng trầm giọng nói.

Quần thần nào dám phản đối? Tuy nói các đại thần trong triều khi không có việc gì đều thích chạy đến kỹ viện, ở trong đó làm ra những chuyện dâm dăng không muốn người biết, nhưng cũng không có ai dám đại dốt ở phía sau đứng ra giúp lời cho các kỹ viện, nhỡ râu rồng của hoàng thượng.

Trong lúc nhất thời triều đình cực kỳ náo nhiệt, quần thần đều gật đầu tán thành. Dù là Phan thượng thư vẫn đứng yên không lên tiếng, cũng làm như tỉnh ngủ, trong mắt hàm chứa vẻ tán dương gật đầu.

Một thanh âm đột ngột vang lên phía sau trần ngập vẻ nịnh nọt: "Hoàng thượng anh minh! Từ triều chính cho tới dân sinh, vì nước vì dân lo lắng hết lòng, quả thật là mô phạm của quần thần, thần tượng của dân chúng! Hoa triều dưới sự lãnh đạo anh minh của hoàng thượng, chắc chắn sẽ đi tới tương lai huy hoàng! Hoàng thượng quả thực chính là thiên cổ nhất đế, thiên cổ nhất đế a! Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!"

Trong lòng quần thần rét lạnh, không hèn mà cùng rùng mình một cái, toàn thân liền nổi da gà, trong lòng thầm nghĩ: "Là ai vậy? Vô mông ngựa mà cũng vô quá vô sỉ! Có kiểu vô mông ngựa như người sao? Bảo sau này chúng ta còn vô kiểu nào đây?"

Quần thần theo thanh âm nhìn lại, nhìn thấy kẻ vuốt móng ngựa không phải ai khác, chính là ngũ phẩm Tấn Kỵ Thường Thị, Phương Tranh Phương đại nhân.

Trên mặt Phương Tranh mang theo vẻ tươi cười đắc ý, đứng trong hàng quần thần dương dương tự đắc, kiêu ngạo như một con gà trống gáy.

Loại sự tình vuốt móng ngựa này, phải nhanh miệng mồm, đám các người phản ứng chậm chạp, đã bị bốn thiếu gia giành trước một bước, trọn tròn mắt phải không? Ha ha.

Phương đại nhân cũng đã vỗ móng ngựa xong, quần thần còn có thể làm sao bây giờ? Mặc dù trong lòng đối với hành vi vô sỉ của hắn cực kỳ khinh thường, nhưng cũng phải cúi người xuống, cùng kêu to: "Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!"

Hoàng thượng như có như không hướng Phương Tranh liếc mắt, trong mắt hiện lên vẻ mỉm cười.

"Các khanh cũng không phản đối phải không? Trẫm nghĩ, việc này phải phải chuyên gia giải quyết, chương đài kỹ quán không thể so với nơi khác, tình thế và bối cảnh đều rất phức tạp, không phải người chuyên nghiệp thì không làm xong."

Quần thần nghe vậy cũng giống như ăn phải thuốc câm, tất cả liền trầm mặc không lên tiếng. Mọi người đều biết, những thuyền hoa kỹ viện trong kinh thành, đều gần như thuộc về triều đình trọng thần đứng sau lưng, thậm chí cả vương công quý tộc cũng âm thầm bỏ vốn làm ra, ai muôn đi làm chuyện đắc tội với hết thấy mọi người như vậy chứ?

Nói đến cùng, việc này đều do Hộ Bộ Lưu thị lang dẫn ra, không ít đại thần có đầu tư vốn liếng đều trừng mắt nhìn Lưu thị lang đầy ác độc.

Lão Lưu đã bị tuyệt hậu, đang lúc mất hết tất cả, tâm tính cũng chợt biến hóa, đối mặt với đôi mắt không chút thiện ý của quần thần, lạnh lùng hừ khế, không thèm quan tâm, thẳng nhắm hai mắt lại, không nói một lời, thái độ đạm nhiên như "quắc mắt coi khinh ngàn lực sĩ", vô cùng ngông nghênh.

Hoàng thượng đều nhìn thấy hết phản ứng của quần thần, mắt rồng vừa nhìn, nhìn lướt khắp quần thần bên dưới, trong mắt hiện lên tia mỉm cười, giọng nói trầm thấp: "Phương Tranh, việc này trẫm giao cho người đi làm, thế nào?"

127. Chương 128: Độc Thủ Phía Sau Màn

"A?" Phương Tranh đang mỹ mỹ nhìn náo nhiệt, nhưng khi hoàng thượng đem trọng tâm dời lên trên người hắn, nhất thời liền thất thần.

"Trẫm quyết định, chuyện xử lý những chương đài kỹ quán trong kinh thành, liền giao cho Phương Tranh đi làm, Phương ái khanh, người cũng đừng làm cho trẫm thất vọng." Hoàng thượng sầm mặt, nhưng nét cười trong mắt làm sao cũng không thể che giấu.

Quần thần vừa nghe chuyện khoai lang phồng tay có người tiếp được, đều gật đầu tán thành, cùng kêu lên tán tụng ngô hoàng anh minh, trong mắt đồng loạt nhìn về phía Phương Tranh, trong ánh mắt có cừu có oán, may mắn, có sự vui vẻ khi thay người gặp họa, cũng có cả đồng tình.

Phương Tranh trọn tròn mắt, thật vất vả giải quyết xong xuôi chuyện đàm phán, hắn đang định thừa dịp thanh nhàn, kế tiếp hảo hảo phát triển Ngọc Như Trai cho tốt, cấp cho mình kiếm thêm nhiều tiền xài, không ngờ hoàng thượng lại tiếp tục phân phó công việc cho hắn làm, hơn nữa còn là một việc khó làm đến phi thường.

Thường ngày tuy Phương Tranh có tùy tiện như thế nào, nhưng cũng biết những kỹ viện trong kinh thành đều không đơn giản, phàm là có quy mô lớn một chút, phía sau đều có quan lớn che chở, tỷ như nói chuyện chuộc thân cho Yên Nhiên, kỳ thực đó cũng là sản nghiệp riêng tư của thái tử. Mà những vị quan lớn huân quý này, có người tay cầm quyền to, có thể lực khổng lồ, rắc rối khó gỡ, phức tạp không gì sánh được, nếu đụng tới là động toàn cục, hoàng thượng phái hắn đi xử lý kỹ viện, đây không phải rõ ràng là muốn hắn đắc tội toàn bộ quan trường Hoa triều hay sao? Chuyện này không thể nhận!

” Hoàng thượng! Vi thần...oan uống!” Phương Tranh lần thứ hai chạy ra khỏi hàng, không nói hai lời, dập đầu liền bái.

” Người có gì oan?” Hoàng thượng nghi hoặc nói.

” A? Khái khái, vi thần nói sai rồi.” Phương đại gia đã quen việc chưa hỏi xanh hỏi đỏ đã liền kêu oan, liền sửa sang lại biểu tình, Phương Tranh bày ra dáng dấp như ngày diệt vong đã tới, quỳ rạp trên mặt đất run giọng nói: ” Hoàng thượng! Vi thần sợ hãi, vi thần không dám! Còn thỉnh hoàng thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra!”

Hoàng thượng cau mày: ” Vì sao?”

Phương Tranh nghiêm trang nói: ” Vi thần tuổi còn quá trẻ, lại thiếu từng trải, sợ phụ lòng hoàng thượng nhờ vả, còn thỉnh hoàng thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra...”

Liếc mắt nhìn thấy Phan thượng thư đang đứng nhắm mắt, đôi mắt Phương Tranh xoay động, bỗng nhiên phúc chí tâm linh, chỉ vào Phan thượng thư nói: ” Nếu không ngài đối người cũng được. Ân, vi thần nghĩ Lại Bộ Phan thượng thư đức cao trọng vọng, lại chính khí nghiêm nghị, nếu như hoàng thượng mệnh cho Phan thượng thư đi xử lý những kỹ viện trong kinh thành, nhất định sẽ làm cho những khách làng chơi hèn mọn có lễ trần trụi mà chạy, Phan thượng thư thần uy vô địch, nhất thống kỹ viện...”

Phan thượng thư vừa nghe liền giận dữ, căm giận nhìn chằm chằm Phương Tranh, tức giận đến mức cả người đều run run, hấn hứ miệng định nói nhưng sau khi nhanh chóng liếc mắt nhìn hoàng thượng liền bình tĩnh trở xuống. Hai tay dút vào trong tay áo, mỉm cười lại nhắm mắt lại, không hề nói lời nào, làm ra vẻ hàm dưỡng thật cao, rất có cảnh giới ” gắng chịu nhục.”

Hoàng thượng cũng đưa mắt nhìn Phan thượng thư. thấy hấn giận mà không phá. ãng mắt hoàng thượng hiện lên một tia âm trầm.

Trong triều đình trình diễn một màn quần thần đại chiến bằng mắt không chút tiếng động. Phương Tranh đang quỳ rạp trên mặt đất vẫn hờn nhiên khỏa cảm giác. vẫn thao thao bất tuyệt nói: ” ...Phan thượng thư cốt cách tinh kỳ. bước đi sinh gió, vi thần đánh giá Phan thượng thư là một người tiêu chuẩn, có tuyệt thế võ công. Giải quyết vài tên thủ hạ của đám kỹ viện. giữ sin hòa bình thế giới cùng không phải nói chơi. Nên vi thần cho rằng Phan thượng thư là người được lựa chọn thích hợp nhất để xử lý các kỹ viện...”

” Câm miệng!” Hoàng thượng nghe đến thực sự không sao nhịn được nữa, giận dữ nói: ” Nói bậy nói bạ! Phương Tranh, ngươi quá làm càn!”

Sau khi hoàng thượng quát lớn những lời này, trong đám quần thần nhất thời có hơn mười vị bước ra quỳ tấu: ” Thần hạch tội Hữu Tán Kỵ Thường Thị Phương Tranh, bất kính trước điện, tội vọng ngữ, thỉnh hoàng thượng trị tội!”

Phương Tranh lại càng hoảng sợ, ta lại làm gì sao? Tội vọng ngữ là tội gì?

Hoàng thượng lạnh lùng nhìn lướt qua đám quần thần, trầm giọng nói: ” Các khanh lui ra, trẫm tự có định đoạt.”

Sau đó hoàng thượng nhìn Phương Tranh nói: ” Phương Tranh, ngươi làm quan không lâu, tuổi tác còn trẻ, không hiểu quy củ, cho nên có đôi khi hồ đồ, trẫm cũng không trị tội ngươi, thế nhưng có một điều ngươi nhớ kỹ cho trẫm, nơi này là kim loan điện, trẫm là hoàng đế triều đại đương thời! Lời của hoàng đế nói ra tại kim loan điện, là nói cho thiên hạ thần dân cùng nghe, mỗi một câu mỗi một lời không thể thay đổi, trẫm hạ ý chỉ, đó là quyết định cuối cùng, nếu ngươi phản đối đẩy đưa, đó là kháng chỉ! Nghe hiểu chưa?” Hoàng thượng nói xong lời cuối cùng vô cùng lạnh lẽo, hầu như là rống đi ra.

Không đợi Phương Tranh trả lời, hoàng thượng hung hăng trừng mắt nhìn hấn, phất ống tay áo, lạnh lùng nói:” Bãi triều!”

Quần thần liền hô muôn năm, tất cả đều tán đi, chỉ để lại một mình Phương Tranh, giật mình đứng trong sân rộng vắng vẻ, hoàn toàn xuất thần.

...

Bên trong ngực thư phòng.

Phương Tranh phác thông một tiếng quỳ trên mặt đất, không quan tâm chỉ ôm lấy hai chân hoàng thượng, khóc đến nước mắt nước mũi lưu đầy, đáng dấp cực kỳ thâm.

” Hoàng thượng! Hoàng thượng! Ngài không thể đối xử với vi thần như vậy! Vi thần lập được công lao cho Hoa triều, phải được khen thưởng, vi thần phải là người dành được danh xưng chiến sĩ thi đua của Hoa triều năm nay mới đúng chứ...được rồi, vi thần là con rể của ngài đó, ngài quên sao? Trường Bình công chúa sẽ là lão bà tương lai của ta đó! Nhạc phụ! Nhạc phụ đại nhân! Thỉnh ngài thu hồi mệnh lệnh đã ban ra đi, việc này tiểu tể thật sự là không dám tiếp nhận đâu, ngài cũng không muốn nhìn thấy đứa con rể yêu quý của ngài đang đi trên đường lại không hề có lý do bị người ta bắn đánh lên tường đó chứ? Nhạc phụ...”

Hoàng thượng vừa tức giận vừa buồn cười nhìn Phương Tranh đang quỳ rạp trên mặt đất khóc thảm hê hê, nhắc chân nhẹ nhàng đá một cái vào mông hắn, tức giận nói: ” Đứng lên đi, dù có diễn giống hơn nữa, trẫm cũng sẽ không tin là thật đâu.”

Phương Tranh càng thất thanh khóc lớn, hai tay đâm liên tục lên tấm thảm đỏ trong ngực thư phòng, thống khổ tuyệt vọng tới mức khiến người rơi lệ.

Hoàng thượng thật sự không kiên nhẫn, trầm giọng nói: ” Đứng lên từ từ nói, còn giả bộ trẫm sai người ném người ra ngoài.”

Tiếng khóc của Phương Tranh lập tức dừng bật, động tác miễn cưỡng cấp tốc đứng dậy, dường như không có việc gì phải phải quan phục, thanh âm bình tĩnh không gì sánh được nói: ” Dạ.”

Hoàng Thượng hung hăng trừng mắt nhìn hắn: ” Trẫm đã biết là người giả vờ.”

Phương Tranh vẻ mặt đau khổ nói: ” Hoàng thượng, sự kiện ngài nói thực sự là không dễ làm, rất đặc tội người khác, vi thần nếu tiếp nhận, sẽ đặc tội toàn bộ quan trường Hoa triều, hoàng thượng, không phải ngài không vừa ý Phan thượng thư sao? Để cho hắn đi làm chuyện này mới tốt...”

Hoàng Thượng cà giận nói: ” Câm miệng! Nếu còn tiếp tục cò kè mặc cả với trẫm, lời nói của trẫm tại kim loan điện người đã quên sao? Chuyện trẫm đã quyết định, thì không thể thay đổi, bất luận kẻ nào cùng không được!”

Thật không sao hiểu nổi vì sao hoàng thượng nhất định buộc ta đi làm chuyện đặc tội người khác này, Phương Tranh âm thầm đeo gọt, chẳng lẽ gần đây ta làm chuyện gì làm cho hắn không sáng khoái, cho nên hắn có ý định trả thù ta?

Biết chuyện này sẽ tránh không khỏi, Phương Tranh bất đắc dĩ cung kính nói: ” Dạ, bất quá hoàng thượng, vi thần có thể xin một đạo thánh chỉ hay không? Như vậy mới có khả năng ép được bọn họ, nếu không lúc vi thần làm việc bọn họ không phục thì phải làm sao?”

Hoàng thượng gật đầu nói: ” Thánh chỉ đương nhiên cho người, danh bất chính thì ngôn bất thuận.” (danh không chính đáng thì lời nói không được ai nghe).

Phương Tranh ngăn cản hoàng thượng đang định viết thánh chỉ, cười tủm tỉm nói: ” Hoàng thượng không cần quá phiền phức, ngài chỉ cần viết bốn chữ là được. Sau đó vi thần trở về đem chế thành một mặt cờ, thời gian làm việc chỉ cần mang theo, nhất định trăm trận trăm thắng, thành công hoàn toàn, hắc hắc.”

....

Phương Tranh trình trọng nhét thánh chỉ vào trong ngực, hoàng thượng lời nói thâm thúy: ” Phương Tranh, người cần để tâm làm tốt chuyện này, kỹ viện trong kinh thành từ trước tới nay giấu diếm sự đen tối, trẫm ở trên triều dốc sức chủ trương người làm việc này, là có thâm ý, trở nên hảo hảo suy nghĩ một chút, sau này trẫm không muốn bất cứ chuyện gì cùng phải chỉ ra rõ ràng, chính người cũng nên động não một chút đi.”

Phương Tranh cung kính vâng dạ.

” Phương Tranh.” Hoàng thượng lên tiếng gọi lại khi hắn định cáo lui ra ngoài.

Phương Tranh xoay người lại: ” Vi thần tại.”

Hoàng Thượng viết gì đó trên long án, không hề quay đầu nhìn hần nói: " Sau này làm chuyện gì, nên thu thập sạch sẽ, bao quát cả Vô Bệnh, đều là như nhau. Hừ! Mạc Tái Đề, Mạc Tái Giảng, thô bỉ như vậy, quả thực cực kỳ ngu xuẩn!"

" A?" Phương Tranh dường như bị một chậu nước lạnh đổ xuống đầu, cả người băng lãnh.

" Người người người...người thế nào biết..." Phương Tranh lắp bắp nói, lời vừa ra khỏi miệng liền biết mình nói lỡ, Phương Tranh nhanh chóng bày ra biểu tình oan uổng như biển, quỳ xuống hô to: "...Hoàng thượng! Vi thần oan..."

Hoàng thượng lần này không đợi hần nói xong chữ oan uổng, ngẩng đầu cười lạnh cắt đứt lời hần: " Các người cho rằng việc này làm rất bí ẩn, có thể gạt được người trong thiên hạ? Trước đây trẫm có nói qua với người, chuyện nào trẫm muốn biết, liền không thể gạt được mắt trẫm, lẽ nào người đã quên? Có lẽ cho rằng trẫm chỉ đang nói khoác?"

Mắt thấy không thể tiếp tục chống chế, Phương Tranh không thể làm gì khác hơn là dập đầu thật sâu trên mặt đất, trẫm mặc không nói. Trong đầu lại đang cấp tốc vận chuyển, thảo nào chuyện này lộ ra về kỳ quặc, nháo đến mức hoàng thượng cũng chen vào một chân, thế nhưng vừa rồi hần nói vậy là có ý tứ gì? Là muốn trị tội của ta, hay...giáo huấn ta lần sau có làm chuyện xấu thì nên làm cho hoàn mỹ hơn? Việc này tại sao hoàng thượng lại cũng có phần?

Trong đầu Phương Tranh chuyển biến ngàn lời vạn chữ, lộn xộn vô cùng, một lúc cũng không biết làm sao mở miệng giải thích, chỉ thừa nhận sự sai lầm của mình.

Hoàng thượng nhàn nhạt nói: " Lúc này người đã học ngoan, không ngờ còn có thể dùng một chiêu mượn đao giết người, xem ra người cũng biết sự nặng nhẹ của hai chữ " vương pháp", đáng tiếc người còn chưa học được cách thu thập hậu quả cho tốt, nếu không phải trẫm biết sớm việc này, che giấu một ít dấu vết, lúc này người đã sớm bị Trần Cửu Lâm bắt lại giam trong đại lao rồi. Hừ, người thật dám cho rằng bọn bộ khoái của Kim Lăng phủ thật sự bất tài sao? Chuyện rõ ràng như thế mà bọn họ tra không ra sao?"

Phương Tranh bừng tỉnh hiểu ra, vui vẻ ra mặt nói: " Nguyên lai hoàng thượng cũng cùng một phe, thảo nào vi thần nghĩ chuyện này sao giống như có thần tiên trợ giúp..."

Hoàng Thượng cả giận nói:" Càn rỡ! Đừng đem trẫm đánh đồng với cái loại trộm gà bắt chó! Hừ, trẫm làm chuyện gì tất đều có dụng ý, người cho rằng trẫm cũng thích hồ nháo giống như người hay sao?"

Phương Tranh nhanh chóng xoay chuyển ý niệm trong đầu, quan sát sắc mặt của hoàng thượng, cẩn thận mở miệng hỏi: " Hoàng thượng...Vi thần cả gan dám hỏi một câu, vị Lưu công tử kia...Có phải do ngài đã phái người thiến mất của hần?"

Hiện tại Phương Tranh đã suy ngẫm cẩn thận, nơi đây là kinh thành, dưới chân thiên tử đám tay đám của thanh lâu kỹ viện không có khả năng dám cả gan làm loạn, đánh thương tích trẫm trọng còn thiến của người ta, khẳng định là bọn chúng đánh xong liền ném Lưu công tử ở ven bờ sông Tần Hoài, sau đó hoàng thượng lại phái người thiến mất của hần. Ân, đúng rồi, nhất định là như vậy!

Phân tích tỉ mỉ xong, Phương Tranh không khỏi càng cảm thấy kính nể đối với hoàng thượng nếu không tại sao người ta lại làm được hoàng thượng a, ám chiêu ngáng chân so với người bình thường đều lợi hại hơn vạn phần, bàn tay đứng phía sau giựt dây thực không đơn giản nha.

Phương Tranh biểu tình tươi cười, siểm nịnh:" Không thể tưởng tượng được, hoàng thượng không những thông hiểu đạo trị quốc an bang, đối với hoạn quan cũng là một người lão luyện..."

128. Chương 129: Động Viên Trước Cuộc Chiến

Xám xịt bị hoàng thượng đuổi ra khỏi ngự thư phòng, không biết vì sao, mỗi lần Phương Tranh và hoàng thượng nói chuyện với nhau, kết cục luôn luôn không được khoái trá.

Trên đường về phủ, trong đầu Phương Tranh suy nghĩ, hoàng thượng nói việc trừng trị kỹ viện là có thâm ý, nhưng Phương Tranh thật không nghĩ ra, thâm ý đó rốt cục là gì? Là hoàng thượng muốn động tới lợi ích của những tập đoàn phía sau kỹ viện, mượn cơ hội này chen ép một chút đại thần phe đảng tranh đấu

trong triều một chút? Hay là muốn đem đồng lửa này dẫn dắt lên người Phan thượng thư? Mọi người đều biết, việc này là do Lưu thị lang dựng lên, mà Lưu thị lang cùng là một tay Phan thượng thư đề bạt, có thể nói là nhân vật tâm phúc trong phe phái của Phan thượng thư.

Ngồi bên trong xe ngựa chạy chậm rãi, Phương Tranh phiền não đến đau đầu, hẳn biết đùa giỡn những trò khôn vặt, nhưng một khi đụng tới bàn cờ chính trị cao tầng này, hẳn liền trợn tròn mắt, đây đúng là không phải điểm mạnh của hắn.

Xốc lên màn xe, sát thủ ca ca đang cười ngựa chăm chú hộ vệ bên cạnh xe ngựa. Sự kiện ám sát vẫn còn là một mê đề, ai cũng không biết còn tiếp tục hay không, cho nên gần đây sát thủ ca ca sinh ý rất không tệ, Phương đại thiếu gia lại bị phá tài thật lớn.

Cách một cửa sổ xe nhỏ, Phương Tranh hỏi: "Sát thủ ca ca, nếu như ta mời người đi thăm dò cần quét kỹ viện, người nghĩ dụng ý của ta làm vậy là gì?"

Sát thủ ca ca lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, khò khò nói: "...kê biên tài sản một nhà hai trăm lượng, trả tiền trước động thủ sau."

Phương Tranh cứng lại, dở khóc dở cười: "Chỉ là hỏi người, người cho rằng vì sao ta lại phái người đi kê biên tài sản kỹ viện?"

Sát thủ ca ca: "Ta chỉ thu bạc làm việc, không hỏi nguyên nhân."

Phương Tranh kiên trì nói: "Ta chỉ hỏi người về nguyên nhân, là muốn người nghĩ một chút, vì sao ta muốn người làm như vậy?"

Sát thủ ca ca nhìn thoáng qua Phương Tranh, trong đôi mắt như đang nhìn một người ngu ngốc: "Người muốn ta làm việc, mà chính người lại không biết nguyên nhân?"

"..."

Ta cùng người cổ đại thật không có cách nào khác hiểu nhau!

Phương Tranh thở dài, nặng nề buông màn xe xuống. Bản thân ta đúng là hồ đồ rồi, vốn không hỏi đúng người. Người có thể trông cậy vào một sát thủ trong đầu chỉ nghĩ đến tiền, tỉ mỉ chỉ điểm sai lầm cho người sao?

Trở về phủ, ở tiểu viện dùng cơm trưa xong, Phương Tranh dùng một tay ôm tiểu Lục vào lòng.

Gần đây Phương Tranh vẫn luôn động tay động chân với tiểu Lục. Sau khi gặp qua tiểu Lục vài lần làm theo phản xạ có điều kiện đánh hắn một trận, Phương đại thiếu gia vẫn bắt khuất rút cục liền sửa đổi được phản xạ có điều kiện của tiểu Lục. Hiện tại tiểu Lục đã có thể làm được không hề phòng bị khi bị sờ sảng, không hề động thủ đánh thương hắn. Điểm này làm cho Phương đại thiếu gia vẫn luôn bị bầm tím thân thể rất vui mừng: Cái gì gọi là dạy dỗ? Đây là dạy dỗ đó!

"Tiểu Lục, nói một chút cho thiếu gia nghe, ngày hôm nay đã làm những gì nào?" Phương Tranh ôm tiểu Lục trong lòng, bàn tay lén lút vuốt ve dưới hông Tiểu Lục.

Tiểu Lục mắc cỡ gương mặt đỏ bừng, thấp giọng nói: "...Thiếu gia, trời còn ban ngày, ngài...ngài không nghiêm túc một chút được sao?"

Phương Tranh sắc mặt mỉm cười nói: "Kỳ thực người không biết, có những sự tình, làm ban ngày cũng có một phen phong vị..."

Phương Tranh vừa nói vừa chậm rãi đưa tay sờ ngược lên trên, cách một lớp y phục, nhẹ nhàng bóp lấy một khối mềm mại ấm áp.

Tiểu Lục càng mắc cỡ, thân thể bất an giãy dụa: "Thiếu gia...Không nên, không nên lộn xộn..."

"Oa! Tiểu Lục, người thật sự là giấu diếm sâu lắm nha, không ngờ so với Yên Nhiên còn lớn hơn, ân...cũng lớn hơn cả Trương Bình..."

"Ba!"

” Ai nha!”

Phương Tranh nhe răng trợn mắt xoa cổ tay tím xanh đi ra cửa phòng, tiểu Lục vẽ mặt áy náy đi theo phía sau hẳn.

” Thiếu gia...xin lỗi, Tiểu Lục...không quen...”

Phương Tranh rặn một nụ cười: ” Không có gì, không trách người, sự thực chứng minh, người là cô nương tốt.”

Nói xong lại thấp giọng nói thầm một câu: ” Cũng chứng minh, Trảo Nãi Long Trảo Thủ của bốn thiếu gia xác thực trăm phát trăm trúng danh bất hư truyền...”

Đón lấy ánh mắt áy náy khó hiểu của tiểu Lục, Phương Tranh đi ra ngoài.

Như nhớ tới điều gì, Phương Tranh bỗng nhiên quay đầu lại nói: ” Tiểu Lục, tin tức của mẫu thân người, vài ngày trước ta có nhờ quốc sư Đột Quyết hỏi thăm dùm, tuy rằng không biết có kết quả hay không, nhưng dù sao có hi vọng vẫn tốt hơn.”

Nhìn ánh mắt cảm kích tràn nước mắt của tiểu Lục, Phương Tranh nhanh xua tay: ” Đừng tạ ơn, đừng cảm kích, nếu người thật sự muốn báo đáp, thì dùng thân báo đáp đi. Buổi tối ta không khóa cửa, người chui vào chần của ta...”

“ ... ”

Kiến Vũ tháng bảy năm thứ mười hai, mọi người trong kinh thành mới bình tĩnh trở lại từ sau nỗi vui mừng khi đàm phán thành công cùng người Đột Quyết, một hồi hành động thanh trừ kỹ viện tại kinh thành oanh oanh liệt liệt, liền trở thành đề tài câu chuyện trong khắp ngõ ngách ở kinh thành.

Vào lúc thời gian lên đèn, mọi người còn đang dùng cơm, thì những công tử nhà giàu hoặc vương tôn thế gia cũng đã phe phẩy quạt nan, một bộ dáng phong lưu phóng khoáng tiêu sái, nhẹ nhàng tới thẳng thanh lâu, hoặc uống rượu, hoặc chơi gái ” Buông thả thân cận nữ sắc, chuyện phong lưu là chuyện sung sướng bình sinh. Thanh xuân phải tận lực mà hưởng, không màng hư danh, thay đổi lại cuộc sống xướng ca múa hát.”

Trước cửa lớn Phương phủ.

Ngay vùng sân rộng trước cửa hôm nay có chút chật chội, một ngàn sĩ binh thuộc Long Vũ quân xếp hàng theo đội ngũ chỉnh tề, không nói một lời đang lặng lẽ đứng thẳng.

Phùng Cừu Dao khoác khôi giáp, tay đặt trên thanh kiếm ba thước bên hông, thần tình nghiêm nghị nhìn chăm chú vào cửa lớn Phương phủ.

Tôn quản gia nơm nớp lo sợ đứng lấp ló ngay chỗ gác cổng, cẩn thận nhìn một ngàn quân sĩ đàng đàng sát khí đứng ngay cửa lớn, lại nhanh chóng rút đầu vào, càng không ngừng than thở: ” Vì sao thiếu gia còn chưa ra? Điều này thật sự là quá hồ đồ!”

Bên trong phủ từ xa xa truyền đến tiếng bước chân chạy đến, Tôn quản gia nghe tiếng liền vui vẻ, nhanh tiến lên đón, mặt mày khổ sở nói: ” Thiếu gia...hôm nay ngài lại đùa giỡn chuyện gì đây? Nhiều quân sĩ đứng ngay trước cửa nhà chúng ta như vậy, không biết còn tưởng là đến xét nhà...”

Người đến chính là Phương đại thiếu gia, xưa nay dáng vẻ hảnh xem như đường đường, hôm nay quần áo lại không chỉnh tề, dù là mái tóc cũng có chút mất trật tự, giống như mới lăn lóc ở địa phương nào.

Không thời gian để ý tới sự dãi dòn dây dưa của Tôn quản gia, Phương Tranh vội vàng chạy đến trước mặt Phùng Cừu Dao.

” Ai nha, thật ngại quá, Phùng đại ca, tiểu đệ ăn cơm muộn quá, làm cho người đợi lâu...”

Hôm nay tâm tình của Phương Tranh không tệ, cơm tối còn uống thêm vài chén rượu, uống có chút hơi say, kết quả từ trong tiểu viện đi ra chẳng biết đã vấp phải địa phương nào, khiến cho bản thân nhìn qua có chút chật vật.

Phùng Cừu Dao nhoen miệng cười: ” Hết cách thôi.”

Nói xong chỉ chỉ một ngàn binh sĩ trang nghiêm, nói: "Hoàng thượng hạ chỉ cho Phùng Cừ mang binh hiệp trợ người, những người này đủ chưa? Thiếu thì ta điều thêm vào thành."

Phương Tranh nhìn thấy những binh sĩ đứng đông đảo, mừng rỡ mặt mày rạng rỡ: "Được rồi được rồi, chỉ là quét mấy tên thủ hạ, xử lý vài người khách làng chơi mà thôi, không cần phải sát khí lớn như vậy, đa tạ Phùng đại ca."

Phùng Cừ Dao chồm tới nói khẽ với Phương Tranh: "Vài người nói vài câu với bọn họ đi."

Phương Tranh gật ra: "Nói cái gì?"

"Làm chuyện gì, nghe mệnh lệnh gì, người không nói làm sao bọn họ biết mà làm?"

Phương Tranh trợn mắt, đây đúng là lời cổ vũ trước khi ra trận phải không, đây không phải là điểm mạnh của ta đó sao.

Sửa sang lại quan phục, Phương Tranh khải hai tiếng, một tay chống hông, một tay huy vũ như những vĩ nhân, lớn tiếng nói: "Các đồng chí!..."

Hình như gọi không đúng nha, Phương Tranh xấu hổ khải lại khải, nhanh miệng sửa lời: "Các huynh đệ! Dịch nhân đã xuất hiện rồi! Bọn họ trốn trong những góc âm u của kinh thành, lạnh lùng nhìn quân đội nhân dân chính nghĩa và dũng cảm như chúng ta, bọn họ là một đám sâu mọt, ăn mòn tinh thần chúng ta, tiêu ma chí khí chúng ta, ép lấy bạc của chúng ta, đập hư tỷ muội chúng ta...các người nói, đối mặt sâu mọt như vậy, chúng ta nên làm sao bây giờ?"

Phương Tranh đưa tay ra, dáng dấp như nghiêng tai lắng nghe, án theo lệ cũ, loại thời gian này lẽ ra khí thế của bọn lính sẽ trùng lên tận trời, thỏa thuê mãn nguyện rống lớn vài tiếng như: "Giết!" "Đánh!" "Tiêu diệt bọn họ!" các loại câu nói khởi lên tinh thần.

Nhưng lệ cũ có tốt cách mấy cũng thật khó phát sinh trên người Phương Tranh.

Một ngàn binh sĩ nhìn nhau, không biết làm sao, đều trợn mắt há hốc mồm nhìn Phương đại nhân đứng trước mặt. Bao quát cả Phùng Cừ Dao đang đứng bên cạnh Phương Tranh. Cũng dáng dấp ngây thơ mờ mịt, hơi giật mình mà nhìn Phương Tranh.

Một ít binh sĩ lá gan lớn thấy Phùng Cừ Dao đang ngây ra, vì vậy bắt đầu châu đầu ghé tai thì thầm.

"Phương đại nhân vừa nói gì vậy?"

"Nghe không hiểu, rất thâm ảo, còn nói cái gì sâu mọt, rốt cục là ý tứ gì?"

"Chẳng lẽ đại nhân muốn chúng ta đi bắt sâu? Nhưng...đi bắt chỗ nào nha?"

"Đúng rồi, điều này cũng thật làm khó chúng ta..."

"..."

"..."

Phương Tranh vẫn đang duy trì tư thế như đang lắng nghe, không có được câu trả lời rung trời như trong tưởng tượng, rốt cục thất vọng bỏ tay xuống, lại liếc mắt nhìn Phùng Cừ Dao đang đứng ngây ra, Phương Tranh cảm thấy có chút xấu hổ.

Dần dần, Phương Tranh có điểm then quá thành giận, đám lính tham gia quân ngũ này đúng thật là không có văn hóa, bốn thiếu gia nói chuyện khó hiểu đến như vậy sao?

Khải lại khải, Phương Tranh lớn tiếng nói: "Tất cả câm miệng cho ta!"

Đám lính nhất thời đứng nghiêm, tiếng ồn ào chợt dừng bật.

Phương Tranh bày ra dáng dấp tàn bạo, lớn tiếng nói: "Đều nghe cho lão tử, hôm nay chúng ta phải đi bắt người, hay là có thể phải đánh người, các người quân hỗn đản phải nhanh nhẹn một chút cho lão tử! Lão tử bảo các người bắt ai thì bắt người đó, bảo đánh ai thì đánh lập tức, con mẹ nó ai dám thả đi một người chạy thoát, lão tử sẽ bóp vỡ lòng đỏ trứng gà của hắn! Đám hỗn đản các người nghe hiểu chưa?"

Một ngàn sĩ binh nhiệt huyết sôi trào, tình cảm quần chúng xúc động, cùng hô lớn: " Nghe rõ! Đem lòng đỏ trứng của hần bóp vỡ!"

" ... "

Đám lính bên dưới lại bắt đầu châu đầu ghé tai.

" Nói như vậy chúng ta mới nghe hiểu được đó."

" Hay, Phương đại nhân nguyên lai cũng giống như chúng ta, là một người thô lỗ."

" Hừ, nhỏ giọng một chút..."

Phương Tranh cụt hứng đỡ trán, lớn tiếng thở dài, miễn cưỡng vung tay lên, hữu khí vô lực nói: " Xuất phát."

Bóng đêm thâm trầm, nhưng kinh thành vẫn là một mảnh náo nhiệt phồn hoa, đặc biệt ngay trước như kỹ viện, sinh ý thật hưng vượng, nghênh đón tiễn đưa, bóng hình xinh đẹp xước xước, truyền ra tiếng cười dịu dàng, hiện ra cảnh tượng xa hoa hương điểm như mộng như ảo.

Lưu Hương Các, là một kỹ viện cũng không tính là có quy mô lớn trong kinh thành, Quy Công đứng ngay cửa đón khách đang buồn chán ngáp dài, sau đó hần lại nhú chặt mày. (Quy công: là người dặt mối, chào hàng, đón khách)

Hôm nay có vài phần quái dị, thường ngày những quan viên công tử thường đến nghe ca xướng chơi gái, hôm nay không biết vì sao không nhìn thấy một người nào, ngẫu nhiên có vài quan khiếu đi ngang qua cửa, cũng đi vòng thật xa, rất sợ chọc phải một thần tai họa, đây là làm sao vậy?

Một trận tiếng bước chân chỉnh tề có tiết tấu truyền đến, Quy Công giương mắt nhìn lên, đã thấy một đại đội binh sĩ tay cầm trường mâu, đang bày hàng đội ngũ chỉnh tề, hướng Lưu Hương Các chạy tới, trong chớp mắt đã đi tới trước cửa Lưu Hương Các.

Đám lính không nói một lời liền dừng lại, sau đó phân tán ra, rất nhanh Lưu Hương Các đã bị đám lính vây quanh.

Lúc này một chiếc xe ngựa chậm chậm xuất hiện trong tầm nhìn của Quy Công. Xe ngựa dừng lại trước cửa Lưu Hương Các, từ bên trong đi ra một người, người này tuổi còn trẻ, thân mặc quan phục ngũ phẩm, tướng mạo đường đường, khóe miệng lại còn hàm chứa vài phần đáng dấp tươi cười không chút hảo ý.

Quy Công cười thầm trong lòng, chẳng biết đây là vị đại thần nào trong triều, đi chơi gái còn mang theo một đại đội quân sĩ, thanh thế quả nhiên là đủ khoa trương.

Quy Công bày ra một vẻ tươi cười theo thói quen, đang định tiến ra đón, ai biết một gã binh sĩ chợt giơ ra một lá cờ lớn, không nói một lời bước tới, hung hăng nện mạnh cột cờ trên mặt đất.

Quy Công ngưng mắt vừa nhìn, nhìn thấy lá cờ lớn bằng vải bố, dài hơn trượng, bề rộng hai xích, màu trắng viền vàng, bên trên viết bốn chữ như rồng bay phượng múa: "Phụng Chi Tảo Hoàng."

129. Chương 130: Phụng Chi Tảo Hoàng (phụng Chi Quét Gà)

Nhìn thấy bốn chữ này nhất thời ngây dại, có điểm lúng túng không biết phải làm sao, "phụng chi" ý tứ của hai chữ này thì hần cũng biết, thế nhưng hần lại không rõ cái gọi là "tảo hoàng".

Trong lòng mơ hồ cảm giác được tình huống không ổn, có thể hận chính là sau bữa cơm chiều ngày hôm nay, chẳng biết tại sao chuồng quĩ của Lưu Hương Các lại trầm mặt phân phó toàn bộ tay đầm rút khỏi kỹ viện.

Suy nghĩ trong chốc lát, trên khuôn mặt của Quy Công tươi tỉnh lên, cười nhỉnh nói: " Vị đại nhân này, ngài đây là ban sai, hay là đến uống rượu mua vui a? Có quen vị cô nương nào hay không?" (Ban sai: quan kiểm kê tài chính)

Phương Tranh ngậm nga hừ hừ, biểu tình kiêu căng hai mắt nhìn trời, không quản đến hần.

Quy Công sắc bén nhìn lướt qua binh sĩ đang tụ tập bốn chung quanh, khó khăn nuốt một ngụm nước miếng, cuối cùng nói: " Nếu như vị đại nhân này, lần đầu tiên đến bốn các, tiểu nhân có thể giới thiệu cho ngài vài vị cô nương không sai, các nàng bất luận cầm nghệ hay ca hát đều được coi vào hạng nhất lưu trong kinh thành, hơn nữa tiêu kỹ cũng không tồi."

Phương Tranh nghe vậy, hai con mắt sáng ngời: " Còn thổi được cả tiêu sao?"

Một cánh tay vươn qua người Quy Công, khoác lên trên bả vai, Phương Tranh hí mắt cười dâm nói: " Trông như thế nào?"

Quy Công ngẩn người, sau đó minh bạch ý tứ của Phương Tranh, nhanh chóng cười nhỉnh: " Cam đoan mỗi người đều tuyệt sắc." Dứt lời ghé vào tai Phương Tranh nói nhỏ: " Nếu đại nhân cảm thấy lực bất tòng tâm khi một mình đại chiến quần thư, bốn các có thể dâng thêm xuân dược tráng dương, để cho đại nhân tăng thêm tình thú, hắc hắc."

Uy, thật có ý tứ, Phương Tranh hưng phấn xoa hai bàn tay, gấp giọng hỏi: " Bao nhiêu bạc một đêm?"

Quy Công chứng kiến vị đại nhân này có hứng, không khỏi nhẹ nhàng thở dài một hơi, tiếp tục liếc mắt nhìn đám binh sĩ đứng trang nghiêm bốn phía chung quanh, da đầu tê dại, mau chóng cười bồi: " Hân hạnh được đại nhân ghé qua, hơn nữa lại còn lần đầu tiên đến bốn các, bốn các cao hứng còn không kịp, sao dám thu bạc của đại nhân? Đại nhân cứ chậm rãi thưởng lãm, vui chơi, toàn bộ mọi chi phí bốn các đều không thu bạc..."

Phương Tranh sắc mặt trầm ngâm, không cao hứng nói: " Sao có thể không trả tiền đây? Nhìn bốn quan có giống với loại người ăn gà bá vương không? Nói, bao nhiêu bạc một đêm?"

Quy Công thấy sắc mặt của Phương Tranh âm trầm, không hiểu vị đại nhân này rốt cuộc muốn làm gì, nhưng hấn vẫn thành thật trả lời: " Một bàn hoa tửu, có cô nương hầu hạ, thoải mái chiếm tiện nghi, thấp nhất mười lượng một bàn. Còn ngủ lại một đêm.... Đối với cô nương tầm thường thì năm lượng bạc một đêm, tư sắc tốt hơn một chút thì mười hai hoặc hai mươi lượng. Riêng những cô nương đầu bảng, vậy còn phải chờ xem khách nhân có cao hứng hay không, bất quá ít nhất cũng phải mấy trăm lượng bạc..."

Quy Công nhìn Phương Tranh chau mày, không khỏi có chút run sợ trong lòng, càng nói thanh âm càng nhỏ, đến câu cuối cùng thì cũng chỉ còn một mình hấn mới có thể nghe được.

Phương Tranh lẳng lặng khoanh tay đứng ở trước cửa Lưu Hương Các, bàn tay đặt ở sau lưng mau chóng bấm đốt nhắm tính, đến cuối cùng hấn phát hiện. Nếu như bản thân mình phong lưu ở chỗ này mà bao mấy vị cô nương đầu bảng hoang đường một đêm, can đảm một mình anh hùng đại chiến quần thư, thấp nhất chi phí cũng lên tới mấy ngàn lượng, xem ra mở kỹ viện thật sự kiếm được a. Khó trách các vương tôn quan lớn đều đầu tư tài sản vào ngành công nghiệp này, nói thật ra, ngay cả Phương Tranh cũng có hứng thú đầu tư khoản này.

Suy nghĩ cẩn thận ba năm rưỡi, Phương Tranh nhắm mi lại, miệng lẩm bẩm nói: "Đất, qua đất..."

Phấn chấn lại tinh thần, liếc mắt một cái khiến cho Quy Công hai chân run rẩy, Phương Tranh cố gắng thương lượng cùng hấn: " Nếu gọi nhiều cô nương hầu hạ, các người có giảm giá hay không?"

Quy Công biểu tình tươi cười, chỉ kém không mở miệng gọi Phương Tranh bằng phụ thân, quỵn rũ cười nói: " Có thể, đại nhân phải chăng muốn...."

Phùng Cừ Dao đứng ở một bên, thật sự đã không thể chịu nổi nữa, vị Phương lão đệ này thực không còn thể thống, đây không phải là hấn đến kiểm tra kỹ viện nha, rõ ràng là đến kỹ viện phong lưu a.

Ho khan hai tiếng, Phùng Cừ Dao kéo Phương Tranh sang một bên, hạ giọng nhắc nhở: " Phương lão đệ, chúng ta còn có công vụ trong người."

" A?" Cuối cùng Phương Tranh cũng tỉnh ngủ, đến đây là bởi vì, đúng rồi, bốn thiếu gia đến tảo hoàng, như thế nào lại muốn bao các cô nương một đêm?

Phương Tranh ngượng ngùng hướng Phùng Cừ Dao cười cười, sau lại trợn mắt lườm Quy Công một cái, Phương đại nhân ác thanh nói: " Muốn mượn sắc ăn mòn chính nghĩa, hối lộ quan chức triều đình, cửa nhỏ cũng đều không có, hừ!"

Thay đổi lại biểu tình nghiêm trang, Phương Tranh kiên cường nói: " Đi, gọi tất cả những tay đấm mà các người nuôi trong kỹ viện ra đây, bốn quan có vài lời muốn hỏi."

Quy Công hơi giật mình nhìn Phương Tranh, nhất thời không phản ứng kịp, mới vừa rồi biểu tình của đại nhân còn nở nụ cười dâm dăng, hiện giờ không hiểu tại sao đã thay đổi bộ mặt.

Phương Tranh khề trềng mắt: " Còn không đi! Nhanh lên một chút."

Quy Công cuối cùng hồn đã nhập thân, nghe vậy lộ vẻ khó khăn nói: " Vị đại nhân này, ngài....Ngài muốn làm chi a? Phải chăng Lưu Hương Các ta có chỗ nào đắc tội với ngài? Nếu có chỗ nào sai sót, cầu đại nhân không cần chấp nhặt cùng chúng tiểu nhân...."

Phương Tranh cầu mày nói: " Bốn quan phụng chỉ kiểm tra các kỹ viện trong kinh thành, một không đánh người hai không đập phá đồ đạc, chỉ muốn các người gọi đám tay đấm đi ra, ta muốn nói vài lời mà thôi, còn dài dòng hỏi nhiều làm gì?"

Quy Công vẻ mặt đau khổ nói: " Đại nhân có điều không biết, vốn bốn các có mời một số người đến đây trấn thủ, nhưng hôm nay chẳng biết tại sao, chưởng quỹ lại cho bọn họ nghỉ phép ra ngoài thành dạo chơi, tiểu nhân thực sự không có người để giao cho đại nhân."

Phương Tranh có điểm mất hứng: " Người muốn giỡn mặt ta? Sớm không nghỉ muộn không nghỉ tại sao bốn quan đến bọn hần liền nghỉ? Người có biết loại hành vi cản trở người thi hành công vụ, nghiêm trọng đến cỡ nào hay không?"

Quy Công khấn trương, thiếu chút nữa thì đã hướng Phương Tranh quỳ xuống: " Đại nhân, tiểu nhân sao dám lừa gạt ngài, thật sự là không a! Đại nhân, bằng không ngài chờ tiểu nhân một lát, tiểu nhân đi mời chưởng quỹ của bốn các đến nói chuyện cùng ngài, như thế nào?"

Phương Tranh trong lòng có điểm không cao hứng.

Giận dữ, bốn thiếu gia mang theo nhiều tiểu đệ phong cách là thế, nhưng lần đầu tiên xuất mã lại gặp phải tình huống như vậy. Nếu tay không mà quay trở về, thiếu gia ta còn chỗ để ngẩng mặt lên hay sao? Ngày mai thượng triều, lão già kia còn không cười thầm chết ta!

Trầm ngâm suy nghĩ, Phương Tranh cắn răng một cái, mặt mũi so với thứ gì cũng đều quan trọng hơn, hôm nay mặc kệ kỹ viện này giở trò chó má gì, bốn thiếu gia làm mọi cách phải tra hần để có cái báo cáo lên trên, không quản chọc đến đại nhân vật nào, mọi trách nhiệm sẽ đổ lên trên người của Lưu Thị lang mà thôi, dù sao chuyện này cũng là do hần khơi mào, ta chỉ phụng mệnh làm việc, không sao cả.

Sau khi đã nghĩ ngợi cẩn thận, Phương Tranh đã có chủ ý, hướng Quy Công cười lạnh một tiếng: " Không muốn giao người phải không? Được thôi."

Phương Tranh nghiêng đầu sang một bên, hướng đám binh sĩ đang bao vây bốn chung quanh mà quát lớn: " Các người, một đám hỗn đản còn đứng ở đó làm gì? Mau xông vào bắt người cho lão tử! Đem tất cả mọi người bắt hết lại, mang ra đây kiểm tra!"

Đám binh sĩ chỉ đợi những lời nói này, nghe vậy đồng thanh hét lớn một tiếng. " Tuân lệnh" Ngay sau đó trường mâu trong tay giương cao, tựa như hổ báo mà xông vào Lưu Hương Các.

Tiếp theo chỉ nghe bên trong truyền đến những trận cãi nhau ầm ĩ, tức thì vang lên thanh âm bình hoa bị ném vụn, còn có tạp âm của những cửa phòng bị đập ra một cách thô bạo, tiếng nữ nhân thét chói tai, tiếng nam nhân mắng chửi loạn xạ....

Phương Tranh đứng ở ngoài cửa, chậm rãi nhắm mắt lắng nghe những tiếng động lớn bên trong, say mê giống như đang nghe một bản nhạc thiên nhiên hòa tấu.

Quy Công há hốc mồm ngẩn người đứng nhìn, được một lát rốt cuộc Quy Công cũng kịp phản ứng, vội vàng hướng Phương Tranh quỳ phục xuống vái lạy: " Vị đại nhân này, thỉnh ngài rộng lòng giúp đỡ a. Tiểu nhân đi mời chưởng quỹ ra, tiểu nhân van ngài..."

Phương Tranh bắt mắt trừng mắt liếc hần một cái, sau đó khề hừ một tiếng. Tên lính đứng bên cạnh hiểu ý, bước lên đem Quy Công xách sang một bên, đứng ở rất xa.

Hành động bất ngờ diễn ra trong khoảng một nén hương thời gian, trải qua một phen đập phá kịch liệt, bên trong Lưu Hương Các đã biến thành một đồng hỗn độn, lúc này có một vị nữ nhân trung niên thân mặc xiêm y màu hồng phấn, vội vàng chạy đến, thất thanh kêu to: "Sao lại như thế này?"

Ánh mắt nhìn thoáng qua ngoài cửa chỉ có một mình Phương Tranh thân mặc quan phục ngũ phẩm, nữ nhân trung niên nhanh chân chạy đến trước mặt Phương Tranh, biểu tình hoảng hốt, dùng một giọng the the nói: "Vị đại nhân này, có phải ngài đã lầm rồi không? Lưu Hương Các ta chưa từng đắc tội với ngài à."

Phương Tranh hí mắt nhìn nàng, tức thì lắc đầu, ân, quá già, không hợp khâu vị của bốn thiếu gia.

"Ngươi là lão bản ở đây? Cho hỏi quý tính đại danh?" Phương Tranh hiền từ cười nói.

Nhìn binh sĩ bốn phía đang giương mắt hồ lên, lão bản nương kìm nén cơn giận, hạ giọng nói: "Ta họ Phan, khách nhân đều gọi ta là Phan ma ma."

Phương Tranh cao hứng cười to: "Nguyên lai cũng họ Phan nha, hạnh mộ hạnh ngộ? Phan ma ma, phải chăng ngươi là muội muội của Phan thượng thư ở Lại Bộ?"

Nếu đúng là như vậy thì cũng đủ khoa trương rồi, một người làm quan nhất phẩm đương triều, một người cũng là chủ quỹ đương đại, đều làm công tác hại người không biết mệt mỏi nha.

Trên gương mặt của Phan ma ma hiện lên vài phần tức giận, phụng phịu nói: "Ta cùng Phan Thượng thư không có bất cứ quan hệ nào, chỉ là trùng họ mà thôi."

Cố gắng làm cho thanh âm của mình có vẻ bình tĩnh, Phan ma ma nói: "Không biết hôm nay đại nhân hưng sư động chúng, làm lớn như vậy! Lưu Hương Các ta có chỗ nào đắc tội với đại nhân sao?"

Phương Tranh cười hí mắt nói: "Không có chuyện gì, không có chuyện gì, tìm vài người mà thôi, bốn quan lại không kiên nhẫn nổi, cho nên đã kêu các huynh đệ đi mang bọn họ ra đây."

Phan ma ma âm tình bất định nói: "Đại nhân, ta cả gan dám nhắc nhở ngài một câu, Lưu Hương Các này trên danh nghĩa ta là đương gia, nhưng còn có nhân vật đứng phía sau, chỉ e đại nhân không thể đắc tội, ta khuyên đại nhân suy nghĩ lại mà làm cho thỏa đáng."

Phương Tranh cười hí mắt nói: "Ta cũng không muốn nha, đáng tiếc Lưu thị lang ở Hộ Bộ khóc đến mức chết đi sống lại, muốn đòi công đạo cho khuyến tử của hần. Hoàng thượng đành phải phái ta tới kiểm tra thị trường giải trí của các người, nếu có ý kiến gì, các người đi tìm Lưu thị lang mà bàn bạc."

Hai người nói chuyện trong chốc lát, đám binh sĩ đã hành động xong, từ bên trong áp giải ra một đám người, nam có nữ có, đại bộ phận quần áo đều không chỉnh tề, xem ra đều là do xô xát với đám binh sĩ không hiểu phong tình.

Phương Tranh nghiêm trang phân phó: "Tất cả đứng thẳng lên cho bốn quan, nam đứng bên trái, nữ đứng bên phải, lão bản cùng Quý Công đứng ở giữa..."

Ngay sau đó Phương Tranh biến sắc, cười âm nói: "Còn những cô nương đầu bảng, đứng lại gần chỗ ta..."

"..."

Bình thân đón nhận ánh mắt khinh bỉ của mọi người Phương đại thiếu gia bắt đầu công tác thẩm vấn.

Tình huống phát sinh quá mức đột ngột, cho nên rất nhiều cô nương không kịp mặc quần áo chỉnh tề, đại bộ phận chỉ kịp mặc một chiếc váy mỏng cùng cái yếm nhỏ. Trong lúc nhất thời bầu không khí chung quanh tràn ngập một trận hương diễm, hương thơm son phấn phảng phất ngất ngây, từng cặp núi đôi cao ngất cùng bờ mộng phong mãn, xuân quang họa tiết. Phương Tranh hớn hở lượn lờ chung quanh người của các vị cô nương, thỉnh thoảng ẩn ẩn sờ sờ những chỗ không nên động chạm, các vị cô nương trong lòng sớm đã chai lì, ngực hở mộng lộ ra bên ngoài cũng không còn cảm thấy thẹn thùng, đối mặt với Phương Tranh ăn đậu hũ, các cô nương hì hì cười duyên, thỉnh thoảng còn hướng hần tung một cái mị nhãn hút hồn.

Từ trước đến nay, Phương đại thiếu gia chưa từng ném mùi đại trận hương diễm như thế này! Hiện giờ trong đầu của hần cảm thấy hạnh phúc đến choáng váng, lại một lần nữa quên rằng bản thân mình đang thi hành công vụ, ánh mắt nhìn chúng cô nương dâm dật, cười nói: "Có người nào biết hát thập bát mô không? Đại gia ta sẽ có trọng thưởng!"

130. Chương 131: Tiểu Lang Quân Phong Lưu Lả Lướt

” Đại gia, ta chẳng những biết hát. Hơn nữa ta còn biết làm....”

Phương Tranh mừng rỡ cười ha ha, cuối cùng thì hắn cũng được ném thú vui của người cổ đại.

Bên trái ôm một người, bên phải nắm một cái, hai tay của Phương Tranh hạnh kiểm xấu sờ loạn chung quanh, một đám cô nương vây quanh người hắn, tay hắn sờ tới sờ lui, cảm giác ôn nhu mềm mại từ cánh tay truyền thẳng đến đại não, chỉ là hắn không biết mình đang sờ ai, Phương Tranh cũng không quan tâm chậm rãi nhắm hai mắt lại hưởng thụ. Trong lúc nhất thời những tiếng cười duyên vang lên hết đợt này lại đến đợt khác, hiện trường quả nhiên phi thường náo nhiệt.

” Phương đại nhân....Phương đại nhân!” Phùng Cừu Dao không nhịn nổi, phải đánh tiếng nhắc nhở hắn.

” Ân? A!...” Cuối cùng Phương Tranh tỉnh táo lại từ trong cơn mộng mị, đảo mắt nhìn chung quanh một vòng, thấy sắc mặt của Phan ma ma tím ngắt, oán hận nhìn hắn, trong ánh mắt tựa hồ muôn phún ra lửa, còn nhóm khách làng chơi thì có kẻ đổ kị, có kẻ ao ước, thần sắc trong mắt vô cùng phức tạp.

Phương Tranh buông tay đang ôm chiếc eo nhỏ của một vị cô nương ra, vịn phần gian nan chen người bước ra khỏi đồng hương diễm, hướng Phùng Cừu Dao lộ ra một nụ cười xấu hổ.

Ngay lập tức Phương Tranh nghiêm mặt, nhìn nhóm khách nhân làng chơi trầm giọng quát: ” Các người đều là một đám bại hoại, sỉ nhục của Hoa triều, cặn bã trong thiên hạ, ký sinh trùng của nhân loại! Trong thâm tâm của các người có một chút liêm sỉ nào hay không? Lão bà ở nhà còn chưa đủ, chạy ra bên ngoài vụng trộm với các vị cô nương? Các người thật đê tiện...”

Có mấy gã khách làng chơi không phục ngẩng đầu nhìn lên, muốn nói phẩm chất đạo đức của đại nhân người so với chúng ta cũng không tốt hơn bao nhiêu đâu, nhưng vừa chứng kiến đám binh sĩ trong tay cầm trường mâu sắc bén, sát khí đằng đằng nhìn bọn hắn, dũng khí vừa mới nổi lên lại chợt ù rũ, không cam lòng gục đầu trở về.

Phương Tranh giáo huấn nửa ngày đến khi nước miếng tung bay mới ngừng lại, dùng ánh mắt tràn đầy khinh thường hung hăng lườm bọn chúng một cái, lập tức đi đến trước mặt các vị cô nương, biểu tình thay đổi nhanh chóng một cái thần kỳ, tươi cười: ” Các cô nương vì dân dân phục vụ khổ cực quá a, buổi tối không khí có chút lạnh, các người mặc ít vải như thế, cẩn thận cảm lạnh...Oa! Vị tỷ tỷ này thật trắng nha, không cẩn thận làm đôi mắt của ta bị lác a, nàng dùng son phấn nào để bảo dưỡng được phẩm chất của làn da vậy? Ta đề nghị nàng dùng sản phẩm chống nắng của Ngọc Như Trai, giá cả không đắt, chất lượng lại tốt, nàng có Thể dùng thử...”

” Uy, vị tỷ tỷ này đáng người thực chuẩn nha, tiểu đệ thích nhất mỹ nhân chân dài, không biết giá chuộc thân của tỷ tỷ bao nhiêu vậy?....”

“ ... ”

“ ... ”

Phương Tranh nhìn người nào cũng muốn chòng ghẹo, mặc dù nói rằng hắn không động tay động chân, nhưng ngữ khí khiêu khích có lực sát thương phi thường to lớn. Một vòng chơi đùa qua đi, lại có càng nhiều cô nương đối với hắn nảy sinh tình cảm mờ ám, Phương đại thiếu gia mị lực vô địch, thật vô sỉ hết mức khiến cho người khác không thể không tán phục.

Phùng Cừu Dao bắt lực thở dài, hai mắt nhắm nghiền bắt đầu dưỡng thần, chẳng thềm quản sự tình ngang trái đang diễn ra trước mắt, trong lòng mơ hồ cảm thấy hối hận, trực tiếp để cho hắn mang binh tới bắt người là được, tại sao ta còn đi theo làm chi?

Phương Tranh phát biểu trước đám đông xong, mới khách khí mời các cô nương quay trở lại hàng ngũ tạm nghỉ, lúc này màn đêm thâm trầm, không ít khách làng chơi đã bắt đầu cảm thấy buồn chán, ngáp ngủ.

Phương Tranh khinh thường đảo mắt liếc bọn hắn, trong miệng lạnh lùng quát: ” Một đám không có văn hoá, bại hoại vô sỉ, lăn trở về đi!”

Nhóm khách làng chơi nghe vậy như được đại xá, sôi nổi hưởng Phương Tranh chấp tay, ngay cả quần áo cũng không cần, chia nhau ra chạy tán loạn.

Phan ma ma tiến lên phía trước, lạnh lùng nói: " Vị đại nhân này, ngài giáo huấn cũng đã giáo huấn, người cũng đã thả, không biết còn có gì chỉ giáo? Hay là muốn đem ta bắt vào đại lao?"

Phương Tranh cười nói: " Như thế thì không cần, chỉ là muốn hỏi Phan ma ma một chút, đám tay đâm trước kia của Lưu Hương Các, như thế nào hôm nay một người cũng không thấy? Phải chăng Phan ma ma nuôi bọn họ làm cảnh, tất cả đều cúp đuôi ẩn nấp mất rồi?"

Phan ma ma cười lạnh nói: " Lưu Hương Các chúng ta nuôi người nào, giấu người nào, cũng là do chúng ta làm chủ, chẳng lẽ phạm vào vương pháp hay sao?"

Phương Tranh cười nói: " Không có đương nhiên không có, Bốn quan chỉ tùy tiện hỏi thôi mà..."

Phan ma ma nói: " Vị đại nhân này hẳn là mang họ Phương? Phương đại nhân, ta cả gan nói một câu đắc tội, những việc hôm nay ngài đã làm, thực không sáng suốt chút nào. Đương gia chân chính của Lưu Hương Các cũng không phải là ta, hôm nay Phương đại nhân đem Lưu Hương Các biến thành một mảnh hỗn loạn, chỉ sợ con đường làm quan trong tương lai của đại nhân sẽ gặp phải trắc trở, đại nhân hãy tự mình cẩn trọng."

Phương Tranh rướn cổ lên nhìn, thấy bên trong Lưu Hương Các quả thật bị đập phá loạn thất bát tao, hỗn độn thành một đồng, hẳn không khỏi trách thầm đám binh sĩ không có tư chất tham gia quân đội, trước khi đi bắt người chính mình cũng đã dạy bảo hết lời, không ngờ bọn hắn lại đập phá quá mức trầm trọng.

Phương Tranh cười khan nói: " Phan ma ma, bốn quan phụng mệnh thánh thượng, khiến cho Lưu Hương Các biến thành hỗn độn như thế này, cũng là một điều bất đắc dĩ. Bốn quan thực sự không an lòng, căn bản đây cũng là lần đầu tiên đi kiểm tra các tụ điểm vui chơi giải trí, cho nên khó trách kinh nghiệm không đủ, lần sau bốn quan sẽ làm hoàn mỹ hơn...Như vậy đi, bốn quan dùng một số bạc cá nhân, lấy danh nghĩa của ta coi như xin lỗi các người, chuyện này chúng ta cũng coi như không nhắc lại nữa."

Nói dứt lời Phương Tranh âm thầm nhét một tấm ngân phiếu vào trong tay Phan ma ma.

Phan ma ma chứng kiến Phương Tranh chủ động bồi thường nhất thời cảm thấy bản chất của vị đại nhân này cũng không tồi, biết nói đạo lý. Cho nên sắc mặt cũng hơi dịu lại, đang định mở tấm ngân phiếu trong tay ra kiểm tra, Phương Tranh nhanh chóng ngăn cản nài, hạ giọng trầm trầm: " Hiện tại đừng lấy ra, ha ha, thỉnh người cấp cho bốn quan một chút mặt mũi ở trước mặt các huynh đệ mà ..."

Phan ma ma sóng mắt lưu chuyển, hiểu ý gật đầu đáp ứng cuối cùng hướng Phương Tranh lộ ra một nụ cười trên gương mặt, nói: " Có lẽ việc này cũng là do hiểu lầm, đại nhân cùng các vị binh gia khổ cực rồi."

Phương Tranh ha hả cười: " Phan ma ma, hôm nay đắc tội, coi như không có gì nha, mọi chuyện đã được giải quyết xong rồi..." Nói dứt lời, liền liếc mắt đầy thâm ý nhìn Phan ma ma, sau đó vung tay lên, tựa như một vị đại tướng quân thắng trận. Quát lớn: " Thu binh về doanh trại!"

Đám binh sĩ nhanh chóng xếp hàng chỉnh tề, Phương Tranh cùng Phùng Cửu Dao gương mẫu dẫn đầu, hơn một ngàn người chậm rãi biến mất ở trong màn đêm.

Thẳng cho đến khi không còn nhìn thấy được bóng dáng của Phương Tranh, Phan ma ma lạnh lùng cười, đưa tay ra.

Kiểm tra tấm ngân phiếu mà Phương Tranh đưa cho nàng, ngưng mắt vừa nhìn, nhất thời Phan ma ma khê biến sắc, oán hận nghiêng răng nghiêng lợi, tiếp theo đem tấm ngân phiếu trong tay vò thành một cục, hung hăng ném đi thật xa. Luôn luôn cố gắng tu dưỡng biểu tình thân thiện hầu như cũng đã không còn một chút nào, Phan ma ma nhịn không được chửi âm lên: " Con mẹ ngươi! Cầu quan sớm muộn gì cũng chết không được tử tế! Mười lượng bạc mà cùng thân thân bí bí đưa cho lão nương, chờ đó, lão nương sẽ không để yên cho ngươi!"

Quy công đứng ở bên cạnh sợ tới mức trợn mắt há mồm, hẳn không hiểu tại sao Phan cuồng quỹ luôn luôn mang một bộ dạng hàm tình trên khuôn mặt, hiện giờ lại có một dáng vẻ cường hãn đến như thế....

Phan ma ma hung ác nhìn Quy Công: ” Nhìn cái gì! Lão nương chính là thô lỗ như vậy, người không phục sao, chết đi!”

Phương Tranh dẫn đầu một ngàn người, liên tục càn quét ba bốn kỹ viện trong kinh thành, nhất thời toàn bộ ngành vui chơi giải trí hỗn loạn thành một mảnh gà bay chó chạy. Theo thông lệ, Phương Tranh nước miếng tung bay giáo huấn nhóm khách làng chơi, mắng bọn hần vô sỉ hạ lưu, sau đó chòng ghẹo khiêu khích các vị cô nương, đối với hành vi vô sỉ của Phương đại nhân, nhóm khách làng chơi hận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng các vị cô nương thì lại âm thầm ái mộ phong phạm của Phương đại thiếu gia.

Trải qua trận dịch này, Phương đại nhân được thiên hạ đặt thêm một cái ngoại hiệu là ” Tiểu lang quân phong lưu lả lướt ”, tiếng tăm vang dội khắp mọi hang cùng ngõ hẻm trong kinh thành, đối với Phương Tranh mà nói cũng là một việc thu hoạch ngoài dự liệu.

Kì quái chính là, toàn bộ thanh lâu kỹ viện bị càn quét gọn gàng, nhưng căn bản tìm không ra được một tay đầm hoặc thế lực ác bá cường hào nào. Đường như trong bọn chúng đã có một hiệp nghị đồng thời nghỉ phép, trong lòng Phương Tranh cũng thâm hiểu, khẳng định là nhóm đại thần trong triều đã mật báo cho bọn chúng.

Bất quá Phương Tranh cũng không phải ngốc tử, nếu điều tra cẩn thận thì sẽ đắc tội với rất nhiều người, hần còn chưa quên một chuyện, có thể những vị đương gia đứng sau lưng của các tập đoàn giải trí này đều là bóng dáng của quan lại quyền quý. Những người này quyền thế ngập trời, đắc tội đồng nghĩa với cái chết, tương lai Phương Tranh như thế nào có thể an ổn? Hoàng thượng không có khả năng bảo vệ cho hần cả đời.

Cuối cùng, Hộ Bộ Lưu thị lang tại đợt càn quét thanh lâu kỹ viện trong kinh thành cũng bị Phương Tranh vô sỉ đưa ra làm bia đỡ đạn.

Mọi chuyện đều là do Lưu thị lang sai khiến, hoàng thượng mạnh mẽ hạ chỉ, Lưu thị lang chỉ tay lên trời thề rằng sẽ báo thù cho nhi tử thái giám của mình, Phương đại nhân người đơn lực mỏng, cuối cùng bất đắc dĩ tiếp nhận mệnh lệnh, bản thân hần cũng rất không ủng hộ hành động lần này....

Trong khi càn quét những điểm nóng, Phương Tranh ngụy biện giải thích đối với nhóm lão bản, rất nhanh các vị lão bản đã chuyển lửa giận lên người Lưu thị lang. Trên thực tế, mọi tin tức nhóm lão bản sớm đã được thông báo, hôm qua Lưu thị lang ở trên triều quả thật dâng tấu lên hoàng thượng, muốn thanh lọc một số tụ điểm kỹ viện trong kinh thành. Còn Phương đại nhân, uỷ khuất vạn phần, bị hoàng thượng phái đi kê biên tài sản từng nhà, chuyện này hần cũng không có gì đáng trách!

” Phương lão đệ, còn muốn tiếp tục điều tra hay sao?” Phùng Cừu Dao nghe tiếng gõ mõ, báo hiệu đã chuẩn bị bước sang giờ Sửu, đêm nay lại không thu hoạch được gì, Phùng Cừu Dao không khỏi nhụt chí. (Giờ Sửu : 1~ 3 giờ đêm, một canh bằng hai tiếng)

Phương Tranh vui vẻ nói: ” Tra, phải tiếp tục tra, ta đây chính là một mệnh quan triều đình, nếu không thể trừ gian diệt ác, thực hổ thẹn với lươn tâm a... Hắc hắc.”

Phùng Cừu Dao trong lòng âm thầm khinh bỉ, nhìn bộ dạng người con mắt ti hí, còn không phải là muốn đi chòng ghẹo mấy vị cô nương!

” Phương lão đệ, tra như thế này cũng không đúng biện pháp a, người ta đến ăn chơi cũng là bình thường, người giáo huấn như vậy, đối với bọn họ mà nói, căn bản cũng không có ích lợi gì! Chúng ta vừa đi, bọn họ liền có thể quay đầu lại, chứng nào tật ấy.

Phương Tranh gật đầu cười: ” Chuyện này đương nhiên ta biết, nhưng tóm lại mắng bọn hần một trận vẫn là hơn không mắng. Tự giống như một người đói bụng đến mức thoi thóp, lúc này có người cầm một bãi phân trâu cho hần ăn. Theo người thì việc này là giúp người gặp nạn, hay là họa vô đơn chí?”

Nhẹ nhàng vỗ bả vai của Phùng Cừu Dao, Phương Tranh cười híp mắt nói: ” Chúng ta cũng chính là tặng phân trâu cho người, còn bọn họ cảm kích hay là thống hận chúng ta, đó là chuyện riêng của bọn họ, chúng ta không cần để ở trong lòng.”

Phùng Cừu Dao nghi hoặc nhìn hần, tựa hồ như không hiểu cách so sánh này của Phương Tranh.

Hai người nói chuyện phiếm một hồi, đại đội 'tảo hoàng' lại bắt đầu hành động.

Lúc này ánh mắt gian tà của Phương Tranh đang quan sát những chiếc thuyền hoa Trên sông Tần Hoài.

Mặc dù hiện giờ đã vào nửa đêm, nhưng thuyền hoa cùng thanh lâu kỹ viện cũng hoạt động giống nhau, cuộc sống về đêm là căn bệnh ung nhọt của Giang Nam. Màn đêm bao phủ trên sông Tần Hoài, trong không trung nổi lên một làn sương mù nhàn nhạt, khiến cho bến sông Tần Hoài càng thêm mông lung huyền ảo, lác đác vài chiếc hoa thuyền thản nhiên trôi dạt trên con nước, giống như những thiếu nữ thanh xuân trêu chọc ánh mắt của chúng nhân.

Phương Tranh tạm thời trưng dụng hơn mười thuyền dân, suất lĩnh hai trăm binh sĩ tiến đến một chiếc thuyền hoa ở gần hấn nhất. Thuyền hoa này quy mô không nhỏ, vừa nhìn đã biết là sản nghiệp của người có danh có khí.

Đợi cho đến khi, thuyền dân chỉ còn cách chiếc thuyền hoa mấy trượng, thì không biết Phương Tranh tìm được ở đâu một miếng sắt mỏng lòi từ trong vạt áo ra, tạo thành một chiếc loa giản dị, Phương Tranh đắc ý hơn hử, đem miệng ghé trước loa, âm thầm vận khí, tiếp theo cao giọng hét lớn: "Người ở bên trong nghe rõ đây, các người đã bị bao vây! Bất kể nam nữ, mau chóng cởi hết quần áo ra, bước lên khoang thuyền, bằng không chúng ta sẽ lên thuyền thu thập các người!"

Đám binh sĩ đồng thanh phụ họa: "Người ở bên trong nghe..."

Thanh âm cao vút, trong trẻo mà vang vọng trên con sông Tần Hoài, lan đi thật xa.

131. Chương 132: Trung Hiếu Nan Toàn

Có thể tưởng tượng được màn đêm đang tĩnh lặng, bỗng nhiên trên sông Tần Hoài vang lên một thanh âm náo loạn,...

Chẳng qua bao lâu, thuyền hoa lâm vào một cảnh hoảng loạn, những khách làng chơi vốn đang cùng các vị cô nương ngủ say trong mộng đẹp, nhất thời bị đánh thức. Ban đầu còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, sau đó mới kinh hoảng lên, bên trong thuyền hoa hỗn loạn, tiếng nam nhân quát tháo kèm theo tiếng nữ nhân la hét chói tai, quả nhiên vô cùng náo nhiệt ầm ĩ.

Phương Tranh là một người phi thường thích náo nhiệt, một màn biểu diễn trước mắt cũng đã đạt được hiệu quả mà hấn mong muốn.

Phương Tranh thoa mãn cười, phất tay lên, đám binh sĩ dồn dập bước sang thuyền hoa.

Trong đại sảnh của thuyền hoa, một đám nam nữ quần áo không nghiêm túc, biểu tình có lúng túng hoảng sợ, cũng có ức chế. Không gian bốn chung quanh ầm ĩ thành một đồng hồ hỗn độn, tựa hồ như bị một đàn trâu rừng chạy qua.

Phương Tranh nhíu mày, đám lính như lang như hổ xông vào, sau khi chinh đồn một lúc, rốt cuộc hiện trường cũng đã yên tĩnh trở lại.

"Đều đứng ngay ngắn! Xếp thành hàng, nhìn lại hình dạng của đám các người xem!" Phương Tranh chính khí răn dạy cùng quả mắng nhóm khách làng chơi, đảo mắt nhìn thoáng quá, lại phát hiện trong đám người có một vị cô nương dung mạo không tệ, Phương Tranh hí mắt cười tủm tỉm, đang muốn cột nhả một phen, bỗng nhiên có binh sĩ hét lớn: "Đại nhân, có người muốn chạy!"

Phương Tranh nghe vậy tinh thần khê động, rốt cuộc thì cũng chờ đợi được! Vô số tình huống trong làng điện ảnh đều từng đề cập tới, phạm là có người muốn chạy, hấn nhất định là phạm nhân trốn ngục. trong lòng hơi chột dạ.

Không nghĩ ra, hôm nay bốn thiếu gia lại gặp khâm phạm của triều đình, phải bắt hấn lập đại công cho triều đình, có thể hoàng thượng lão gia tử cao húng liền thưởng cho ta mấy ngàn lượng bạc cũng nên....Phương đại thiếu gia hoan hỉ, phần chấn, ngắt ngay đánh chủ ý trong lòng.

” Nhanh, đuổi theo! Bắt hẩn lại cho ta!” Phương Tranh không chút do dự hạ lệnh, nhất thời có mười mấy binh sĩ lĩnh mệnh mà đi, phóng vào hậu trường khoang thuyền, lớn tiếng đuổi theo. Trong đại sảnh vừa mới an tĩnh được một lúc, giờ tại ồn ào không thôi.

Liên tiếp có binh sĩ quay lại hồi báo công tác vây bắt trọng phạm của triều đình.

” Đại nhân, người nọ không mặc quần áo.”

” Đại nhân, người nọ thân pháp rất linh hoạt.”

” Đại nhân, hẩn đã chạy đến cuối hoa thuyền, hẩn đang đứng bất động.”

Phương Tranh nghe được âm thầm cao hứng, tạm thời chẳng quản đến mấy vị cô nương, nhanh chóng dẫn thêm binh sĩ phóng tới khoang cuối của hoa thuyền.

Người còn chưa đến nơi, chỉ nghe bùm một tiếng, tiếp theo có thanh âm của binh sĩ hét lớn: ” Đại nhân, người nọ nhảy xuống sông rồi!”

Biểu tình trên mặt của Phương Tranh ngày càng hưng phấn. theo như lẽ thường người càng khó bắt lại càng có giá trị, cũng đại biểu công lao của hẩn càng to lớn, được hoàng thượng trọng thưởng càng nhiều ...

Vịn tay vào mạn thuyền, Phương Tranh bước lại gần quan sát, phảng phất trong nước tối đen như mực mơ hồ hiện ra một bóng người, ánh trăng khiến cho tầm mắt sáng tỏ hơn, nhìn kỹ, quả nhiên không mặc quần áo.

Phương Tranh cau mày nói: ” Thực kỳ quái! Người này chẳng những trần truồng hơn nữa còn lặn ở trong nước, tính chất đạo đức phi thường kém, không hề có lòng tự trọng của nam nhân.”

Đứng thẳng người, Phương Tranh quát: ” Ai thông thạo thủy tính? Vài người đi xuống, nhất định phải bắt được tên tiểu tử đó cho bốn quan!”

Có một binh sĩ kinh ngạc hô lên: ” Bẩm đại nhân, dường như người này không thông thạo thủy tính...”

Phương Tranh nhanh chóng phóng mắt xuống dưới, quả nhiên người này không, thông thạo thủy tính, ban đầu tưởng hẩn có da có thịt, nhưng bây giờ lại giống như không còn một chút khí lực, động tác của hẩn dần dần bối rối. Phương Tranh chứng kiến không khỏi cười thầm trong lòng, tiểu tử này có mắt không trông, không biết bơi thì nhảy vào trong nước làm chi? Không phải là muốn đi tìm chết hay sao?

Thân ảnh trong nước lúc này càng khấn trương hơn, dường như thoát lực, tạm thời lộ ra khỏi mặt nước, thất thanh cầu cứu: ” Cứu mạng...Cứu...Mạng!”

Ngay sau đó hẩn không tự chủ được lại trằm mình xuống, chân tay khua loạn.

Phương Tranh ngạc nhiên ” di” một tiếng: ” Tại sao nghe thanh âm này lại cảm thấy quen thuộc?”

Cẩn thận phóng mắt nhìn lại, thân ảnh trong nước trắng nõn, béo tròn, thoát nhìn giống như một đồng thịt ngậm ở trong nước, thanh âm quen tai, nhìn lại...Càng nhìn càng quen mắt.

” Mau nhảy xuống cứu người, nhanh lên.” Phương Tranh hướng về phía mấy tên lính biết bơi nói.

Đám binh sĩ tốp năm tốp ba nhảy xuống, hao tổn rất nhiều khí lực mới cứu được người lên.

Người chưa chết, nhưng cũng thoi thóp, hơn nữa phồng chùng đã uống phải không ít nước sông, vốn dĩ thân hình đã béo tròn, giờ phút này càng giống như một quả bóng hơi, sợ rằng một chầm hẩn liền bay loạn xạ trong không trung.

Phương Tranh vừa nhìn thấy gương mặt của người này, vốn đang cười đài bồng nhiên biểu tình trở nên vô cùng bi thống, thương tâm tựa hồ như mất đi người thân, vận đủ khí lực toàn thân, Phương Tranh thống khổ nói: ” Mập Mập! Như thế nào lại chính là người a?”

Người được cứu lên không phải ai khác, chính là Phúc Vương điện hạ, Chu Vô Bệnh, tức Mập Mập.

Giậm chân, Phương Tranh hướng binh sĩ đang đứng bốn phía chung quanh rống lớn: ” Còn đứng ở đấy làm gì? Mau cứu người! Mau chóng hỗ trợ cứu hẩn tỉnh lại!”

Đám binh sĩ như người trong mộng mới tỉnh, bước lên phía trước, xoa bóp chân tay, ấn huyết nhân trung, bóp bụng, hiện trường hỗn loạn thành một mảnh.

Phương Tranh lắc đầu, vội la lớn: " Các người làm như vậy không đúng, trái với phương pháp khoa học, cần phải hô hấp nhân tạo!"

Đám binh sĩ ngơ ngác đưa mắt nhìn nhau, bọn hắn làm sao biết cái gì gọi là hô hấp nhân tạo?

Phương Tranh buồn bực giậm chân: " Chính là miệng áp miệng thổi hơi, thổi hơi có hiểu hay không?"

Lau mồ hôi trên trán, Phương Tranh sải bước tiến lên phía trước, đuổi hết đám binh sĩ đứng vây chung quanh ra, hắn muốn tự mình hô hấp nhân tạo, nhưng khi nhìn vào chiếc miệng phì lộn của Mập Mập, Phương Tranh do dự một chút, đứng lên chỉ vào một gã binh sĩ nói: " Người tới!"

Gã binh sĩ nhú mày nhìn đôi môi của Mập Mập, miệng muốn ra lời cự tuyệt chấp hành mệnh lệnh vô nhân đạo này, nhưng lại thấy biểu tình như muốn giết người của Phương Tranh, gã binh sĩ bất đắc dĩ đành phải miệng đối miệng, bắt đầu tiến hành thổi hơi cho Mập Mập.

Phương Tranh trong thâm tâm không đành lòng nghiêng đầu đi, không muốn chứng kiến một màn cực kỳ bi thảm này....

Sơ cứu sau một lúc lâu, rốt cuộc Mập Mập đã tỉnh, không ngừng ho khan lên, tiếp theo "ọc" một tiếng, nôn ra được không ít nước sông.

Phương Tranh mừng rỡ bước dài lên phía trước, bi thương nói: " Mập Mập, Mập Mập huynh! Ta....Đến chậm một bước rồi!"

Mập Mập hỗn hển nói: " Phương huynh, được rồi, ta còn chưa có chết đâu..."

" ... "

Phương Tranh luống cuống khoác quần áo cho Mập Mập, lại sai người nấu cho hắn một bát canh khu trừ hàn khí, Mập Mập uống xong, cuối cùng cũng đã khôi phục lại tinh thần, Phương Tranh hiếu kỳ nói: " Làm sao người lại có mặt trên chiếc thuyền hoa này?"

Mập Mập cười khổ nói: "...Nam nhân có mặt ở trên thuyền hoa, theo như lời của người mà nói, chính là phi thường hợp lý, cái gì mà phù hợp với lo-gic..."

Phương Tranh cười khan: "...Đúng nga, những người khác còn chưa chạy, một mình người chạy cái gì hả? Toàn thân lại trần truồng, bao nhiêu điểm khó coi đây!"

Mập Mập bi phẫn nói: " Người tưởng rằng ta nguyện ý trần truồng sao? Còn không phải bị những tên lính thủ hạ của người hại, lúc đó ta còn cho rằng có người muốn ám sát ta. Vừa vặn hôm nay ta không mang theo thị vệ đi cùng, nhiều người bao vây chung quanh như vậy. Nếu là người, người có chạy không?"

" Nhưng cũng không nên lao vào trong nước a, người không thông thạo thủy tính, chẳng phải là đi tìm chết hay sao?"

Mập Mập nghe vậy, rốt cuộc nước mắt ủy khuất chảy ra, chua xót nói: " Bản thân ta đen đủi a! Quá đen đủi! Đang hảo hảo chạy, nào ngờ trượt chân ở mép thuyền, liền bị rơi xuống sông? người nói ta có oan hay không a?"

Mọi người sôi nổi tỏ vẻ đồng tình.

" Ta còn chưa hỏi người đâu. người mang nhiều người như vậy, chạy đến đây để làm chi?"

Phương Tranh hắc hắc cười: "Không phải ta, mà là phụng chỉ theo phụ hoàng của người, thanh lọc kỹ viện..."

Mập Mập phẫn nộ nói: " Người thanh lọc thì mặc người, ta ngủ cùng cô nương ở trên thuyền hoa cũng không, có chọc giận đến người nha? Vậy mà người hại ta quá mức thâm hiểm à!"

" ... "

” Còn nữa, trong lúc ta mơ mơ màng màng, cảm giác được có miệng của người nào áp vào miệng của ta thổi hơi, có ý tứ gì? Người nào đã làm?”

Phương Tranh lúng túng nói: ”...Mập Mập, người sống cả đời, không cần chuyện gì cũng phải minh bạch, thật sự có một số chuyện đã qua, đôi khi hồ đồ cũng cảm thấy khoái hoạt hơn....”

Không chờ Phương Tranh nói, Mập Mập đại khái cũng hiểu rõ mọi chuyện, nhất thời sắc mặt tái nhợt, mồ hôi vã ra như tắm, cuối cùng nhịn không được ”ọc” một tiếng, nôn hết mọi thứ trong bụng ra bên ngoài.

” Mập Mập huynh...Nén bi thương lại.”

” ọc ọc...”

Bên trong nội phủ của Phan thượng thư.

Hộ Bộ thị lang đang, bận tới mắt, mà vẫn thông dong ngồi đây uống trà, tựa hồ giống như một người nhàn hạ.

Phan thượng thư khoe miệng mỉm cười, thản nhiên nói: ” Duyệt Lâm, hôm nay lão phu mời người tới đây, là có một chuyện muốn cùng người thương nghị.”

Lưu thị lang cười nhạt nói: ” Chẳng lẽ đại nhân vì một chút chuyện thanh lọc kỹ viện?”

Phan thượng thư chậm rãi gật đầu: ” Dụng ý của người là tốt. nhưng hiện giờ Phương Tranh đang làm náo loạn đại cục, các nhóm đại thần trong triều cũng hướng lão phu dâng cáo trạng, nói Phương Tranh dẫn người làm loạn trị an tại kinh thành, dân chúng đối với chuyện này cũng bất an không ít.”

Lưu thị lang lạnh nhạt nói: ” Phan đại nhân, việc này tựa hồ cùng môn hạ không có quan hệ đi sao?”

Phan thượng thư nhíu mày thở dài: ”...Có cần phải giải thích với người thông minh hay không đây, Duyệt Lâm, chuyện này cũng bởi vì ái tử của người bỗng nhiên gặp họa, lão phu thực lòng thương tâm tiếc hận, nhưng ta và người đều là đại thần trong triều đình, cái tâm nhìn vào thiên hạ vạn dân, giờ phút này nên buông bỏ thù oán cá nhân, đừng quấy nhiễu khiến cho dân chúng bất an lo lắng.”

Trên gương mặt của Lưu thị lang hiện lên một tia cười lạnh mỉa mai, tức thì rất nhanh đã khôi phục lại biểu tình bình thản.

” Đại nhân, môn hạ cả đời chỉ có một đứa nhi tử, tuy nói rằng khuyến tử nhĩ nhìn không ra cái dạng gì, tính nết ham chơi lêu lổng, nhưng chung quy vẫn là do môn hạ sinh ra, môn hạ đã từng nói qua, môn hạ làm quan cũng chỉ vì khuyến tử, muốn lưu lại một phần gia sản cho ngày sau hửn không phải lo cái ăn lo cái mặc, để hửn có thể lưu truyền hương khói cho Lưu gia, tương lai còn phải trông cậy vào hửn khai chi tán diệp. Hiện giờ...Ài...!

Lưu thị lang thở dài một hơi, vẻ mặt cô tịch, thậm chí còn mang theo vài phần tuyệt vọng, nói tiếp: ”...Đại nhân đối với môn hạ có trọng ân bồi dưỡng, đề bạt. Món nợ nhân tình này suốt đời môn hạ cùng không bao giờ quên, nhưng đại nhân cũng biết, hiện giờ môn hạ đã mất hết chí khí. Cả đời của môn hạ, quan phẩm lên tới tam phẩm thị lang, tiền bạc tính hàng ngàn vạn, nhưng cuối cùng môn hạ cũng chỉ là công dã tràng, từ nay về sau Lưu gia tuyệt hậu, môn hạ quả thật đúng là tội nhân thiên cổ của Lưu gia rồi!”

Vừa nói dứt lời, Lưu thị lang cùng không quản thể diện, làm trò trước mặt Phan thượng thư, khóc lớn.

Phan thượng thư ần hằm cau mày lại, tức thì rơi vào trầm tư, nhỏ giọng trấn an: Duyệt Lâm, thỉnh người nén lại bi thương, không nên đau đớn quá mức mà tổn hại đến thân thể, chức vị bất luận thể nào vẫn do người đảm nhiệm, dù sao chúng ta cũng phải nhìn về tương lai phía trước mới được. May mà lệnh công tử còn giữ được tính mạng, tính mạng không còn đáng ngại thì mọi chuyện đều có thể giải quyết. Hiện giờ cũng nên buông bỏ nghi ngờ, để cho hoàng thượng khỏi phiền muộn, vạn dân khỏi lo lắng bất an.”

Lưu thị lang nâng tay áo lên lau nước mắt, bi thương nói: ” Đa tạ đại nhân rộng lượng, môn hạ thất lễ.”

Phan thượng thư mỉm cười nói: ” Không sao, ta và người có giao tình đã hơn mười năm, đối với nhau cũng không cần phải khách khí. Lệnh công tử gặp nạn. hiện giờ người đang bị thống vạn phần, đáng nhẽ lão phu không nên nhắc lại việc này, nhưng dân chúng đang rơi vào cảnh nước sôi lửa bỏng, lão phu nóng vội, không thể không nói ra. Tên Phương Tranh kia dựa vào chuyện phụng chỉ hành sự, hiện giờ náo loạn khắp

cả kinh thành, nếu không ngăn chặn hẳn, không biết còn gặp phải đại họa gì nữa, khiến cho dân chúng vô tội gặp phải không biết bao nhiêu tai ương. Duyệt Lâm a, việc đã đến nước này, không phải người cũng không biết.”

Lưu thị lang cúi thấp đầu, một lúc lâu sau vẫn không mở miệng.

Phan thượng thư chứng kiến không khỏi nhú mày.

Bầu không khí chung quanh hai người tương đối trầm mặc, Phan thượng thư là lão cáo già giảo hoạt, công phu hàm dưỡng cũng không tầm thường. Nhìn Lưu thị lang cúi thấp đầu không có phản ứng chút nào, biết là hắn đang cân nhắc, cũng không muốn quấy rầy hắn nữa, nhắm mắt bắt đầu dưỡng thần.

Một nén hương thổi gian qua đi, bỗng nhiên Lưu thị lang cắn chặt hàm răng, trong mắt thoáng hiện lên vài phần kiên quyết, đứng dậy hướng Phan thượng thư bái một cái thật dài, nói: ” Xin đại nhân lượng thứ, trong lòng của môn hạ có mối hận ngập trời, khuyến tử bị hủy hoại trong tay của mấy gã cường hào ác bá tại thanh lâu kỹ viện, môn hạ một lòng chỉ muốn đòi lại công đạo cho khuyến tử, báo mối thù tuyệt hậu cho Lưu gia! Đại nhân, môn hạ đắc tội!”

Phan thượng thư mở mắt ra, trong mắt hiện lên vài phần thất vọng cùng biểu tình không dám tin, tức thì nhanh chóng khôi phục lại bình tĩnh, hờ hững cười nói: ” Ha ha, Duyệt Lâm, tâm tình của người, lão phu có thể hiểu được. Hiện giờ Phương Tranh đã náo loạn khắp nơi trong kinh thành, nhưng một người cũng không bắt được, căn bản là hắn chỉ muốn hồ nháo mà thôi! Người này xuất thân thương nhân, nói chuyện nồng đậm hơi tiền, phẩm hạnh không đoan chính, nếu Duyệt Lâm đem mộng báo thù phó thác lên trên người của hắn, sợ rằng cũng hao tổn tâm tư rồi. Còn nữa, người có biết đương kim thái tử điện hạ ở chỗ đó cũng có cổ phần hay không? Hiện giờ chỉ sợ thái tử điện hạ đối với người, cũng vô cùng bất mãn, Duyệt Lâm, lão phu hi vọng người không lầm đường lạc bước.”

Lưu thị lang thanh âm căm hận nói: ” Đại nhân, cho dù môn hạ có phải buông bỏ vinh hoa phú quý, môn hạ cũng cam tâm tình nguyện! Thù này không báo được, Lưu Duyệt Lâm ta còn mặt mũi nào đi gặp liệt tổ liệt tông ở dưới cửu tuyền? Xin thứ cho môn hạ can rở, Phương Tranh người này vốn không có ưu điểm gì, nhưng môn hạ cho rằng chuyện này hắn sẽ làm tốt! Trung hiếu khó có thể lưỡng toàn, tuyệt hậu đã là một chuyện vô cùng bất hiếu, nếu ngay cả dũng khí báo thù cho khuyến tử mà môn hạ cũng không có, như thế nào có thể đối diện với khuyến tử đây?”

Rốt cuộc sắc mặt của Phan thượng thư cũng có chút thay đổi, ánh mắt sắc bén, lạnh giọng hỏi: ” Duyệt Lâm, người đã hạ quyết định rồi sao? Người cần phải cân nhắc cho cẩn thận a, đừng vì một chút chuyện nhỏ mà đắc tội cùng quần thần, đắc tội thái tử, đắc tội thiên hạ.”

Lưu thị lang cười to một tiếng, ngữ khí bi thương nói: “ Thì đã làm sao? Người trong thiên hạ phụ ta, ta lại không phụ được người thiên hạ sao?”

Phan thượng thư nghe được, sắc mặt hơi tái nhợt, bàn tay già nua khẽ nắm chặt vào thành ghế, tức thì chậm rãi buông ra, biểu tình khôi phục lại như bình thường thậm chí Phan thượng thư còn cười nói: ” Đã như thế, lão phu cũng không có biện pháp, ha ha, Duyệt Lâm, người tự lo liệu cho ổn thỏa đi.”

Nói dứt lời Phan thượng thư bưng chén trà trên bàn, nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

132. Chương 133: Nam Nhân Trong Nam Nhân

Sau vài ngày, Phương đại nhân ” phụng chỉ tảo hoàng” dẫn một ngàn binh sĩ xông thẳng vào những kỹ viện quy mô không lớn không nhỏ trong kinh thành, những kỹ viện bị sự đả kích trước nay chưa từng có. Mang danh nghĩa ” bắt đả thủ” (bảo kê kỹ viện) gì đó thật ra chỉ là một câu mượn cớ, Phương Tranh vốn không thêm quan tâm bên trong kỹ viện có đả thủ ai hay không? Hắn tựa hồ chỉ có hứng thú đơn giản chính là kê biên tài sản kỹ viện, hơn nữa chỉ đả kích rất nhỏ, chỉ có vài kỹ viện bất hạnh rơi vào trong ma chướng của hắn, tra xong một vòng, chướng quỹ các kỹ viện còn chưa kịp thở một hơi, thì một vòng mới lại đến, mỗi ngày vòng đi vòng lại, làm mấy kỹ viện chờ đợi lo lắng, sinh ý toàn bộ biến mất. Cuối cùng đơn giản đành cần rằng một cái, tạm thời đóng cửa không tiếp tục kinh doanh.

Ai cũng không rõ vị Phương đại nhân còn trẻ tuổi này rốt cuộc có dụng ý gì, hắn tựa như một tên công tử ăn chơi trác táng mang theo ác nô đi dạo mỗi ngày trên đường không có việc gì làm, tuy rằng dáng dấp cợt nhả, nhưng chuyện hắn làm ra cùng thật không chút phúc hậu, mấy nhà kỹ viện bị hắn chinh đến đóng cửa là căn cứ chính xác rõ ràng, trong lúc nhất thời các kỹ viện trong kinh thành người người đều cảm thấy bất an, ai cũng không biết kế tiếp không may có phải là chính mình hay không.

Hiện tại danh khí của Phương Tranh ở trong dân gian rất lớn, có người nói hắn là anh hùng dân tộc, có người nói hắn là phong lưu đại thiếu, còn có người nói hắn là tay ăn chơi ác ôn điển hình, đem ra pháp trường chém một trăm lần cũng không hề oan uổng.

Vị Phương đại thiếu gia nên đem chém đầu kia vào lúc này đang nhàn nhã nằm dưới tàng cây hòe bóng mát thật sáng khoái, kê biên tài sản vài ngày, Phương đại thiếu gia có chút mệt mỏi, vì vậy tuyên bố phải nghỉ ngơi, thanh thoi trải qua những ngày tháng hưởng thụ của một đại thiếu gia.

Tiểu Lục ở một bên nhu thuận lột nơ cho hắn, sau đó nhẹ nhàng bỏ vào trong miệng hắn, thỉnh thoảng còn cẩn thận tỉ mỉ dùng khăn tay thơm ngào ngạt lau nước nho chảy ra từ miệng của hắn, hầu hạ chu đáo không gì sánh được, còn hơn ngày xưa lúc mới quen biết tiểu Lục, dáng dấp lạnh như băng cự tuyệt người từ ngoài ngàn dặm của nàng, hôm nay tiểu Lục đã có sự biến hóa long trời lở đất.

” Đây có phải là dạy dỗ thành công?” Phương Tranh vừa ăn nho vừa say sưa nghĩ.

” Tiểu Lục, đừng lột nữa, làm nàng mệt thì thiếu gia thật đau lòng đó, nàng không có nghe qua một câu tục ngữ sao? Ăn nho đừng nhỏ da nho, không ăn nho thì cứ lột vỏ nho...”

Đôi mày thanh tú của Tiểu Lục bắt giác cau lại: ” Có câu lục ngữ này sao? Câu tục ngữ này có ý nghĩa gì?”

” Ách, nói ra đương nhiên cũng không có ý tứ gì, nhưng cũng có thể hiện ra ý tứ rất nhanh, nói xong nàng sẽ rõ ràng, liền chứng minh nàng có thể đi nói tục giảng thanh...”

” Thiếu gia, giảng thanh là gì?”

“ ... ”

Bốn thiếu gia cùng người cổ đại thật sự là khác nhau xa.

” Chúng ta đừng nói chuyện này nữa, tiểu Lục, đến đây, đã lâu ca ca không mang nàng đi xem cá vàng rồi, hiện tại chúng ta trở về phòng xem cá vàng được không?”

“ ... ”

” Hừ! Phương đại thiếu gia thật sự nhàn nhã rảnh rỗi quá. Hai người trốn dưới tàng cây nhu tình mật ý thật đó. Hình như ta tới không đúng lúc phải không?” Không biết từ bao giờ Trường Bình lại xuất hiện sau lưng Phương Tranh, gương mặt bất thiện nhìn chằm chằm Phương Tranh và Tiểu Lục.

Phương Tranh lại càng hoảng sợ: ” Người tới hồi nào vậy?”

” Hừ, ngay lúc các người chuẩn bị đi xem cá vàng, Phương đại thiếu gia, người có phải cũng đem ta cùng đi nhìn xem không?” Tính tình Trường Bình cùng đã thu liễm hơn rất nhiều, không hề giống như trước chỉ giống hung thần ác sát, thế nhưng vừa nhìn thấy có nữ nhân khác quần quýt Phương Tranh, liền nhin không được ghen tuông.

Tiểu Lục nghe vậy nhẹ nhàng ” a ” một tiếng, sau đó che gương mặt đỏ bừng bỏ chạy mất.

Phương Tranh cười gượng nói: ” Ách, cá vàng có gì đẹp đâu, buổi tối chúng ta cùng đi ngắm sao đi, tìm một địa phương không ai, sau đó ta tìm chút vật, lần trước tìm mãi vẫn chưa tìm xong...hắc hắc.”

Trường Bình nghe vậy gương mặt đỏ lên, nhớ tới lần trước ở cùng một chỗ với Phương Tranh, hắn cứ sờ tới sờ lui trên người mình, sau khi bị Trường Nhạc phát hiện, tên vô sỉ không biết xấu hổ này không ngờ còn dám nghiêm trang nói hắn đang tìm đồ vật...

Trường Bình đỏ mặt nhẹ nhàng ” phi ” một tiếng, dùng sức véo mạnh lên cánh tay Phương Tranh: ” Rốt cục người còn muốn gây họa cho bao nhiêu nữ tử? Có ta người còn chưa đủ sao?”

Phương Tranh nghe rằng trợn mắt nói: " Người dùng từ thật không chú ý, thế nào lại gọi là tai họa chứ? Phải nói là giải cứu mới đúng, phụ nữ thiên hạ đều đang ở trong nước sôi lửa bỏng? đang chờ ta cười bạch mã đi cứu các nàng đó..."

Trường Bình tức giận đấm Phương Tranh vài cái: " Có người nói vậy! Người chưa từng cứu ta bao giờ, lần trước không phải người nói hướng phụ hoàng cầu hôn đó sao? Nhiều ngày như vậy, thế nào còn chưa thấy động tĩnh?"

Phương Tranh xấu hổ cười nói: " Gần đây quá bận mà, người cũng biết, bình thường ta là người vì công hay quên tư, chiếu cố mọi người, chiếu cố không được một người, chiếu cố lão bà người khác, chiếu cố không được chính lão bà của mình..."

Trường Bình cười lạnh nói: " Người còn có ý tứ nói ra, đừng cho là ta không biết, gần đây danh khí của người thật lớn bên trong kinh thành, nói cho cùng là tra kỹ viện, kỳ thực người là một tên đâm tặc, các cô nương trong kỹ viện ai mà không bị người đùa giỡn một phen, thật không rõ vì sao phụ hoàng lại đem chuyện này giao cho người làm."

Phương Tranh sầm mặt nói: " Người biết cái gì! Phụ hoàng người tự có dụng ý của hắn, đàn bà không thể tham chính, sau này chuyện như vậy nên ít nghị luận! Làm lão bà của ta phải có hình dạng của một lão bà! Đi, rót cho ta một ly trà!"

Trường Bình nghe vậy đôi mắt xinh đẹp chợt trừng lên, liền muốn phát hỏa, nhìn thấy gương mặt nghiêm túc của Phương Tranh, cơn tức bỗng nhiên biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, trái lại " nga " một tiếng, bưng ly trà trên bàn đưa cho Phương Tranh.

Phương Tranh thỏa mãn đón lấy, trong lòng cười thầm, không chán chính đạo làm chồng, người sẽ không chịu ngoan ngoãn, sau này mỗi ngày thiếu gia cũng sẽ chinh người một lần. Cũng không có việc gì thì tản ra một chút vương bá khí, nhất định phải đem người sửa trị thật ngoan ngoãn.

Uống một hớp lớn, nước trà còn chưa tiến vào bụng, Phương Tranh bỗng nhiên cảm giác vùng eo chợt đau nhức.

" Phốc..." Phun ngụm trà trong miệng ra, Phương Tranh thống khổ kêu lên một tiếng thảm thiết: " A..."

Trường Bình thu hồi bàn tay nhỏ bé, đắc ý nhếch mũi nhìn Phương Tranh, cười duyên nói: " Muốn chán đạo làm chồng sao? Còn quá sớm đó. Nhớ kỹ mau nhanh hướng phụ hoàng ta cầu hôn, nếu không người phải chịu khổ càng lâu ngày tháng...hì hì."

Trường Bình nói xong làm mặt quỷ nhìn Phương Tranh, cười duyên bỏ chạy.

Phía sau chỉ nghe tiếng rống giận của Phương Tranh: " Ngày tháng sau này thật không cách mà qua a! Ly hôn! Ta muốn ly hôn với người! Tài sản về ta, hài tử về người!"

Ngày kế tiếp, bên trong Phương phủ có mấy vị khách không mời mà đến, danh tiếng là xin cầu kiến Phương đại nhân.

Phương Tranh khách khí tiếp kiến bọn họ tại đại sảnh.

Bọn họ chính là những chưởng quỹ bị Phương Tranh không ngừng làm phiền kê biên tài sản trong mấy ngày gần đây. Mấy chưởng quỹ này có một điểm giống nhau, đó chính là bối cảnh phía sau hậu trường đều không phải sâu đậm, có thể nói là tương đối tiếp cận với việc thương nghiệp hóa tinh khiết - Phương Tranh đúng là cố ý để lại tâm nhãn, trước khi kê biên tài sản thì phái người thăm dò hậu trường tra ra được mấy nhà kỹ viện này sẽ không có khả năng tạo phiền phức cho mình, về phần các đại thần quyền cao chức trọng trong triều, cùng với thái tử điện hạ thâm sâu bất lộ kia, những sản nghiệp liên quan đến bọn họ, Phương Tranh vốn chạm cũng chưa chạm tới, đây cũng là lý do vì sao Phương Tranh có thể dễ dàng làm việc như vậy mà không có quan viên nào tìm hắn hạch tội.

Khi lợi ích của mình không hề bị chút tổn hại, đương nhiên sẽ không nhàn rỗi tới mức đi kiếm việc mà làm, chủ động đi trừu chọc vị Phương thái tử được đề vương ân sủng này, Phương Tranh cùng bọn họ vẫn cứ duy trì loại cục diện tạm thời phi thường cân đối vì diệu hóm này.

Mà mấy chưởng quỹ đến nhà, Phương Tranh đã gọi người hầu lui xuống, thần bí hề hề nói chuyện với họ một buổi, mấy người vốn đang mặt mày khổ sở, nhất thời thần sắc dễ dàng hơn cáo từ rời đi.

Đương nhiên nếu có hiếu kính, Phương Tranh cũng thành thật không khách khí mà tiếp nhận, dù sao, ân, thanh quan cũng không được sống khá giả, đừng nói loại thanh quan như Phương Tranh, mỗi tháng đúng giờ còn phải trình ra một khoản tiền vay mượn, chủ nợ chính là Trường Nhạc tiểu công chúa.

Bên trong ngự thư phòng cảm cung.

Hoàng Thượng lại mặt rùng giận dữ.

” Ba!” Hoàng, thượng hung hăng vỗ long án, cả giận nói: ” Quả thật là hồ đồ! Trẫm bảo người trông trị kỹ viện trong thành, sao người lại làm việc hiệu quả kém đến như vậy?”

Phương Tranh sợ đến cả người run lên, nhanh chân quỳ xuống bẩm: ” Hoàng Thượng! Vi thần...vi thần oan...Ách, vi thần tận lực rồi mà!”

Hoàng thượng cả giận: ” Người tận lực rồi sao? Dụng ý của trẫm chẳng lẽ người không biết? Đừng hồ đồ với trẫm, với sự thông minh của người, đừng nói là không rõ dụng ý của trẫm.”

Phương Tranh vẻ mặt đau khổ nói: ” Hoàng Thượng, vi thần ngu dốt, là thật không hiểu rõ dụng ý của ngài, ngài có thể nói với vi thần được không?”

Hoàng thượng cười lạnh nói: ” Tiểu thông minh ai cũng biết đùa giỡn, nhưng đùa giỡn được lô hỏa thuần thanh như người, cũng chỉ có một mình người làm được.”

Phương Tranh cười thật vui vẻ: ” Đa tạ hoàng thượng khích lệ...”

Lập tức ngẩng đầu lên, kinh ngạc nói: ” Là khích lệ sao?”

Hoàng thượng tức giận đến nổi cười: ” Người đó, cẩn thận quá thông minh bị thông minh hại! Đối đãi với người thành thật không tốt, lại đối đãi với kẻ dối trá cũng không tốt, giống như người cứ tùy tiện đùa giỡn tiểu thông minh, thì kết quả thường thường sẽ không tốt đâu.”

Phương Tranh lập tức thành thật nói: ” Hoàng thượng giáo huấn rất đúng. Dụng ý của hoàng Thượng vi thần hiểu rõ, nhất là muốn càn quét một chút của cải của các đại thần, cắt bỏ đáng về bề vạ của bọn hắn, hai là muốn cho vi thần mượn việc này lập uy tín trước mặt quần thần, vì tương lai làm nền tảng cho hoàng thượng trọng dụng vi thần, hoàng thượng, vi thần có đoán sai hay không?”

Hoàng thượng chuyển giận mà cười: ” Xem ra người cũng không ngốc, nếu biết dụng ý của trẫm, vì sao không làm theo ý tứ của trẫm? Những chuyện người làm gần đây, những kỹ viện có bối cảnh phía sau người cũng không chạm tới, chỉ biết tra xét những nơi không bối cảnh, cứ làm việc như vậy, cho người bao nhiêu năm làm việc, lại có ích gì?”

Phương Tranh cười nói: ” Vi thần trời sinh nhát gan, chỉ sợ đắc tội quá nhiều người, đưa tới một nhóm lớn sát thủ mỗi ngày đều canh giữ ngay trước cửa nhà vi thần, dù có chết cũng không biết ra sao...”

Hoàng thượng lạnh lùng cười: ” Lá gan của người còn lớn bao cả trời, hà tất khiêm tốn như vậy? Xem ra Phương đại nhân làm quan đã chán, thuận tiện muốn kiếm tiền phải không? Tỷ như nói ông chủ của kỹ viện?”

Phương Tranh cả kinh, lập tức cười khổ nói:” Quả nhiên điều gì cũng không thể gạt được hoàng thượng vi thần xác thực có một chút ý tứ...”

Con người vừa chuyên, Phương Tranh bỗng nhiên hăng hái bừng bừng nói: ” Nếu không thì hoàng thượng cũng tham gia làm một cổ đông đi? Hai ta kết nhóm, chia năm năm, hoàng thượng cũng không thiếu tiền để kiếm thế nào? Nếu nhiều tiền thì sửa sang một chút cũng được? Thật lâu ngài cũng chưa có cơ hội tặng đồ trang sức cho các phi tần phải không? Có phải trong lòng có một loại xấu hổ tràn ngập khi làm nam nhân mà không chu đáo, làm trong lòng ngài luôn tích tụ bức bối? Không nên gấp, chỉ cần Lệ Xuân Viện của chúng ta khai trương tất cả vấn đề dễ dàng giải quyết, chúng ta có thu nhập cố định, hoàng thượng khẳng định tìm lại được cảm giác làm nam nhân, ách, đương nhiên, hiện tại ngài cũng là nam nhân, nhưng ý tứ của vi thần là muốn nói, nam nhân có tiền, mới là nam nhân trong nam nhân...”

133. Chương 134: Chịu Tiếng Xấu Thay Cho Người Khác

Phương Tranh càng nói càng đắc ý, nếu như kéo luôn hoàng thượng vào được, sau này cũng không thể gọi, gọi gì đâu? Là Hoàng Gia Lệ Xuân Viên?

Câm miệng!” Hoàng thượng giận dữ: ” Người đang nói bậy bạ gì đó? Trẫm là vua của một nước, lại cùng người kết phường mở kỹ viện? Cực kỳ hoang đường!”

Phương Tranh bỗng nhiên giật mình, đúng nha, khi ta nói đến việc kiếm tiền đúng là quá đắc ý vênh váo, hoàng thượng làm sao có khả năng theo ta kết nhóm làm chuyện này? Tính sai rồi.

Rút đầu, Phương Tranh cười gượng nói: ” Hoàng thượng bớt giận, vi thần nói đùa thôi, ngàn vạn lần ngài đừng tin là thật, chỉ là chuyện cười, ngài biết, vi thần là người rất thích hài hước...”

Hoàng thượng hung hăng hừ một tiếng, nói: ” Nhớ kỹ hảo hảo làm việc, phải làm cho thật, đừng đem những con tôm cá nhỏ ra lừa gạt trẫm, không phải sợ chuyện đắc tội với người có trẫm đứng phía sau làm chỗ dựa cho người, trẫm thật muốn nhìn một chút, là ai gấp đến độ không ngồi yên được, mà sẽ là người thứ nhất nhảy ra hạch tội người.”

Phương Tranh bắt đắc dĩ gật đầu, lời này của hoàng thượng nói cho cùng, trên thực tế là muốn đem hấn làm bia đỡ đạn, làm xong xuôi việc này phỏng chừng sẽ phải đắc tội không ít người, thậm chí còn đắc tội với vị thái tử điện hạ từng tặng cho hấn không ít bạc.

” Không có việc gì thì người lui ra đi, trẫm mệt mỏi.” Hoàng thượng nhàn nhạt nói.

” Ách...Hoàng thượng, còn có một việc...” Phương Tranh lắp bắp nói.

Hoàng thượng nhin không được khe cau mày: ” Có việc nói nhanh lên.”

Thần sắc Phương Tranh bỗng nhiên nhăn nhó lên, bất an chà chà chân lên mặt đất: “ Không gì... chỉ là ngài đưa nữ nhi thuận tay gả cho vi thần...”

Chân mày hoàng thượng càng cau chặt: ” Rốt cục người đang muốn...cầu hôn?”

Phương Tranh nhanh chóng gật đầu, lộ ra thần sắc ngưng ngù: ” Có câu yểu điệu thục nữ, quân tử...” Phương Tranh nói đến đây chợt dừng lại. Hấn bỗng nhiên nghĩ những lời này cùng không quá hợp, Trường Bình thấy thế nào cũng không tính là thục nữ, mà hấn cùng hai chữ ” quân tử” quả thật không có chút quan hệ nào, không thể không nói, đây là bi ai của một người xuyên việt nha.

Vì vậy Phương Tranh sửa lời nói: ” Nước chảy thành sông, Hoàng thượng, là nước chảy thành sông. Vi thần cùng Trường Bình công chúa tình so với đá vàng, ông trời tác hợp, với hoàng thượng càng có tình cha vợ con rể, cái này...ân, có nên xử lý cho xong hay không?”

Hoàng thượng cười cười nói: ” Trẫm nhìn người dường như không hề có thành ý chút nào.”

Phương Tranh ngẩn người, cẩn thận nói: ” Chẳng lẽ hoàng gia gả con gái, nhà trai còn phải ra lễ hỏi? Hoàng thượng vi thần là một thanh quan rất nghèo đó.”

Hoàng thượng hừ một tiếng: ” Cả người người đều chỉ có tiền trong mắt, còn mặt dày xưng mình là thanh quan. Dem chuyện trẫm dặn người làm cho tốt, sau đó sẽ bàn chuyện hôn nhân với Trường Bình.”

...

Ủ rũ trở lại trong phủ, Phương Tranh ngồi trên ghế thái sư trong đại sảnh than thở.

Thế nào lại có cảm giác tất cả mọi chuyện chung quanh ngày càng rối loạn? Lão bà không cưới được, có người muốn giết hấn, hoàng thượng lại muốn hấn đi làm chuyện đắc tội người khác, mình lại phải làm chuyện lấy lòng cả hai bên, hôm nay xem ra không còn khả năng giữ vững cục diện cân bằng này nữa, thế nhưng làm sao mới tận lực không đắc tội với người khác, mà có thể ứng phó được với hoàng thượng đây?

Sầu nha, nếu như ngày trước khi xuyên qua nhập vào trên người một con cháu nhà nông, có lẽ sẽ không phải gặp nhiều chuyện như vậy phải không? Phương Tranh không khỏi chăm chú bắt đầu tự hỏi, nếu như mình chỉ là con cháu nhà nông, ta sẽ làm cái gì đây?

Tiền! Tiền là trọng yếu nhất, mặc kệ ở triều đại nào, tiền đều là thứ tốt. Cho nên nếu ta thành con cháu nhà nông nghèo rớt, chuyện thứ nhất vẫn là kiếm tiền. Làm sao mà kiếm? Ân, đem ruộng đất bán đi ba phần, ôm mấy lượng bạc vào kinh thành, sau đó trộm đạo lừa gạt một phen, tích lũy vốn cơ bản, lại đầu tư vào Ngọc Như Trai của Phương tử, sau đó quen biết Mập Mập cùng Trường Bình, sau đó mở chợ cho Ngọc Như Trai, sau đó bởi vì Mập Mập và Trường Bình, lại nhận thức hoàng thượng, hoàng thượng lại bắt ta làm quan, ta lại bị người ám sát...

Phương Tranh nghĩ tới đây lại thất thần, thế nào cũng cùng chung một kết cục? Nếu là như vậy còn không bằng hiện tại ta làm một thiếu gia, chí ít có rất nhiều chuyện không cần tự mình đi phần đầu.

Dùng sức lắc đầu, Phương Tranh mặt mày khổ sở nặng nề thở dài, phải suy ngẫm lại làm sao làm tốt chuyện hoàng thượng giao cho, lại phải tận lực không đắc tội người khác, chuyện hoàn mỹ lấy lòng cả hai bên này cũng sẽ không từ trên bầu trời tự ngã xuống, phải nhờ vào cái gì đây? Trí tuệ!

Đang định đứng dậy quay về tiểu viện của mình, cùng tiểu Lục thoải mái một chút, giảm bớt tâm tình phiền muộn trong lòng, lúc này Tôn quản gia lại bấm báo, ngoài cửa có khách, chính là Hộ Bộ Lưu thị lang tới chơi.

Phương Tranh cau mày suy nghĩ một chút, suy nghĩ cẩn thận lại càng hoảng sợ, Lưu thị lang, không phải là lão cha của Lưu công tử bị thiến đó sao? Hắn tới nhà của ta để làm chi? Chẳng lẽ hắn đã âm thầm điều tra xong chân hung hại con của hắn, tự mình tới cửa báo thù?

Lo sợ bất an kéo Tôn quản gia, Phương Tranh xoa mồ hôi lạnh hỏi: "Lưu thị lang tới một mình, hay mang theo đại đội nhân mã?"

Tôn quản gia thấy thiếu gia sợ đến sắc mặt tái nhợt, không khỏi âm thầm kỳ quái, thành thật trả lời: "Lưu thị lang tới một mình."

Phương Tranh trừng mắt nhìn, một mình tới? Lẽ nào hắn tài cao mật lớn, biểu hiện mình là mệnh quan triều đình, thực tế thân phận lại là vô lâm cao thủ?

Lòng chợt dạ Phương đại thiếu gia miên man suy nghĩ một hồi, nếu cố tình cự tuyệt gặp mặt vị cừu gia Hộ Bộ thị lang kiêm tài ẩn giấu kia, lại nghĩ như vậy không quá hợp lý, người ta là quan to tam phẩm, buông cái giá tự mình đến nhà gặp một vị quan nhỏ ngũ phẩm nhàn tản như ta, nếu ta không gặp mặt, truyền ra chẳng phải là đắc tội lớn với người ta sao?

Rơi vào đường cùng, Phương Tranh chỉ đành phản phó xuống phía dưới, đưa khách vào đại sảnh.

Lưu thị lang hơn bốn mươi tuổi, vóc người béo mập, khuôn mặt thật ra rất đoan trang, có thể nguyên nhân gần đây gặp phải chuyện tuyệt hậu, Lưu thị lang có vẻ có chút tiêu tụy, vành mắt tựa hồ cũng biến đen.

Phương Tranh ngửa mặt lên trời giả vờ cười vài tiếng, tiến lên chấp tay cười nói: "Lưu đại nhân tôn quý, lại tự mình quang lâm hàn xá, hạ quan thật sự là thất lễ. Thứ lỗi thứ lỗi, ha ha."

Lưu thị lang cũng nhìn Phương Tranh mỉm cười, trong dáng tươi cười chứa đựng vài phần khổ sáp: "Phương đại nhân quá khách khí, Lưu mỗ tới mạo muội, phải nói người thất lễ là Lưu mỗ mới đúng."

Phương Tranh giả vờ cười nói: "Lưu đại nhân nói quá lời, ha ha, nói quá lời..."

Khách và chủ ngồi xuống, theo lệ cũ trong quan trường, cần phải hàn huyên qua một phen, sau đó mới nói chuyện chính.

Phương Tranh thử nói: "Nghe nói khuyến tử của Lưu đại nhân bị...Khái khái, bị người thương tổn, hôm nay khuyến tử của ngài thân thể đã khôi phục chưa?"

Lưu thị lang nghe vậy nhú nhú mày, khuyến tử chỉ là cách nói khiêm tốn, nào có ai nhắc tới con của người ta lại gọi là khuyến tử bao giờ? Nghe nói vị ngũ phẩm quan viên trẻ tuổi này không học vấn không nghề nghiệp, thô鄙 vô cùng, lời đồn đại quả nhiên không sai.

Lưu thị lang miễn cưỡng cười nói: "Đa tạ Phương đại nhân quan tâm, thân thể khuyến tử đã khá, chỉ là vẫn buồn rầu không vui, Lưu mỗ thật bất đắc dĩ, cho người đưa hắn rời khỏi kinh thành, quay về nguyên quán an dưỡng."

Phương Tranh nghe vậy rất cuộc an tâm, nghe cách nói của Lưu thị lang, tựa hồ hần còn chưa tra ra ai là hung phạm. Nhưng nói đến cùng, mình và Mập Mập chỉ là gạt hần lên thuyền hoa cho ăn cơm bá vương mà thôi, một là đánh hai là mắng, đánh thì do đám đả thủ của thuyền hoa, thiên hần là do hoàng thượng phái người đi làm, mặc kệ từ góc độ nào mà nói, mình cũng đâu phải là hung thủ nha?

Phương Tranh tự mình nghĩ thoải mái một trận, bỗng nhiên vững hơn không ít. Đúng nha, lòng ta sợ cái gì? Ta cũng không có làm chuyện gì xấu, muốn báo thù người đi tìm hoàng thượng đi, ta cũng không phải hung thủ, bổn thiếu gia cũng thuần khiết như rau xanh đậu hũ, có cần phải chột dạ hay sao? Nghĩ tới đây, thất lựng Phương Tranh chợt thẳng lên rất nhiều mà hần cũng chưa hề phát giác.

Lưu thị lang đương nhiên không biết chỉ trong thoáng chốc, chân hung hại con của mình đã thành công đầy tội xong xuôi, Lưu thị lang cười khổ hướng Phương Tranh chấp tay nói: "Lưu mỗ lần này tới là cố ý cảm tạ Phương đại nhân, tuy nói trừng trị kỷ viện là vì giữ ổn định trị an kinh thành, nhưng từ cá nhân Lưu mỗ mà nói, Phương đại nhân cũng là vì báo thù cho con trai Lưu mỗ, Phương đại nhân xem như thật khổ cực rồi."

Phương Tranh hắc hắc cười nói: "Lưu đại nhân lại khách khí, hoàng thượng đã dặn dò xuống, hạ quan không làm không được, có thể thuận tiện giúp Lưu đại nhân báo thù cho việc con ngài bị thiên, hạ quan cũng cam tâm tình nguyện."

Lưu thị lang nghe vậy lại nhú nhú mày, ngẫm lại liền lắc đầu, nhanh nói đến chuyện chính sự quan trọng hơn, không cần cùng người thô bỉ tính toán những việc nhỏ.

"Chẳng hay mấy ngày nay Phương đại nhân tra xét có kết quả gì không? Lưu mỗ nghĩ việc này thật không đơn giản như vậy, nhất định là có người muốn hại Lưu mỗ, hơn nữa thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn, không ngờ lại làm cho Lưu mỗ phải tuyệt hậu, người này ở trong triều nhất định có bối cảnh sâu đậm. Cũng không biết khi nào Lưu mỗ đã đắc tội với một vị đại thần trong triều như thế." Lưu thị lang nói xong lại nghiêng rằng nghiêng lợi.

Vị Lưu thị lang này đúng là nghĩ được sâu xa, dù là đại thần trong triều cũng kéo vào trong, biến thành kẻ thù của hần. Đánh chết hần cùng nghĩ không ra, kỳ thật sự tình rất đơn giản, con của hần vận khí quá kém, gặp phải bổn thiếu gia, như vậy mà thôi.

Phương Tranh nhìn thấy dáng dấp của Lưu thị lang, trông mắt chuyển vòng vo, bỗng nhiên trong lòng nảy lên một chủ ý.

Thâm nhập kê biên tài sản kỹ viện, khẳng định sẽ đắc tội không ít đại thần trong triều, thậm chí cả thái tử, qua loa cho xong lại bị hoàng thượng bắt măn, chuyện lấy lòng hai bên làm ra thật quá khó, thế nhưng nếu có vị Lưu thị lang này hỗ trợ thì...

Phương Tranh quỹ dị nhìn Lưu thị lang cười, cười đến trong lòng hần sợ hãi, sao lại nhìn hần cười kỳ lạ như vậy?

"Lưu đại nhân, hắc hắc, về vụ án lệnh tử bị hại, hạ quan cũng có tra ra được một chút đầu mối..." Phương Tranh cười cười như con sói nhìn thấy một con thỏ mắc bẫy.

Lưu thị lang nghe vậy rung lên, bắt chắp dáng vẻ quan viên, từ trên ghế bật dậy, vội vàng đi tới trước mặt Phương Tranh, thần tình kích động nói: "Nói thật không? Phương đại nhân có thể nói cho Lưu mỗ? Lưu mỗ vô cùng cảm kích.*"

Phương Tranh tỏ vẻ khó khăn: "Không được đâu, hạ quan mới từ trong cung trở về, hướng hoàng thượng bẩm báo sự tiến triển của vụ án, vụ án phi thường trọng đại, quan viên liên lụy thật không ít, để tránh triều đình rung chuyển, hoàng thượng đã hạ nghiêm lệnh không được tiết lộ một chữ đối với bất luận kẻ nào, không..." Nói tới đó Phương Tranh đưa tay huy trên cổ: "Tịch thu tài sản cả nhà, tru di kẻ phạm tội!"

Lưu thị lang nghe vậy hoàn toàn thất vọng, thần sắc cùng trở nên cô đơn, có vẻ đại ra ngồi phịch xuống, rầu rĩ không nói một lời.

Phương Tranh nói tiếp: "Nhưng hoàng thượng cũng có nói, chuyện này nhất định phải tiếp tục tra tiếp xuống bởi vì lệnh từ xảy ra chuyện tại kỹ viện, có lẽ ở các kỹ viện trong kinh thành có thể tra ra thêm được nhiều đầu mối..."

Lưu thị lang nghe vậy chuyển buồn thành vui, ánh mắt tràn ngập chờ mong nhìn Phương Tranh.

Phương Tranh có vẻ khó khăn nói: " Chuyện này nói ra thì dễ, nhưng...Ai! Hạ quan xin nói lời thật, Lưu đại nhân cũng biết, phía sau nhưng kỹ viện trong kinh thành đều có phần của đại thần trong triều, tra tới tra lui, hạ quan sợ sẽ đắc tội rất nhiều người, cả triều đường đều là địch nhân của ta, ngày sau ta làm sao qua? Người cũng biết, lần trước còn có người tới ám sát ta, dấu vết của các kỹ viện trong kinh thành lại quá sâu, hạ quan thật nhất gan, thật sự không dám tiếp tục tra xét."

Trong lòng Lưu thị lang âm thầm khinh bỉ, thật không biết tiểu tử này có chỗ nào tốt, lại được hoàng thượng coi trọng như vậy, tham tài háo sắc, nhát như chuột, người như vậy mà mình còn phải đi cầu hắn, Lưu thị lang ngẫm lại thật cảm thấy chính mình vô cùng ghen ghét.

Lưu thị lang miễn cưỡng cười nói: " Phương đại nhân phụng chỉ hành sự, hà tất lo lắng quá nhiều? Nếu Phương đại nhân cảm thấy không thuận tiện, Lưu mỗ thật ra nguyện ý giúp Phương đại nhân đứng ra, chẳng hay ý Phương đại nhân ra sao?"

Phương Tranh đang chờ chính là những lời này, có người chủ động đưa lên cửa yêu cầu giúp mình chịu tiếng xấu, chuyện như vậy thật là khó được cỡ nào, nếu không khéo léo lợi dụng, chẳng lẽ phải xin lỗi chính mình?

Nghĩ thì nghĩ, nhưng nét mặt Phương Tranh có vẻ khó khăn nói: " Như vậy không tốt đâu, Lưu đại nhân không sợ đắc tội đại thần trong triều?"

Lưu thị lang sắc mặt bình thản, còn mang theo vài phần kiên quyết nói: " Lưu mỗ đã nản lòng thoái chí từ lâu, lúc này muốn báo thù cho khuyển tử, đã dự định từ quan hồi hương, thủ hộ từ đường tổ tông để sám hối chuộc tội, có đắc tội với người hay không Lưu mỗ cũng không quan tâm. Lưu thị nhà ta đã tuyệt hậu, có tiếp tục sống tiếp hay không, thì cũng đã không còn trọng yếu nữa."

Đang cần chính là loại người bỏ được tất cả này, Phương Tranh kìm lòng không được hướng Lưu thị lang giơ lên ngón tay cái, tán thán: " Lưu đại nhân đạo đức thật tốt, rất có phong phạm của cổ hiền giả, thật làm hạ quan cảm phục không ngớt, nếu Lưu đại nhân nguyện ý ra mặt, hạ quan thật ra có vài phần nắm chắc, bắt ra được chân hung hại con trai của ngài, nhưng hắc hắc, có một số việc hạ quan sẽ không đứng ra, còn phải phiền phức Lưu đại nhân nhiều hơn..."

Phương Tranh thở ra một hơi, chuyện đang làm khó chính mình, lại được vị Lưu thị lang đang sốt ruột báo thù này lãnh nhận dùm, không ngờ hắn lại theo ta chủ động xin mang trọng trách nặng nề này. Đây không phải trong ca xướng có câu " chịu tiếng xấu thay cho người khác, vì hắn mà chịu chết " hay sao?

Tuy rằng sự tình diễn biến kỳ lạ, nhưng cuối cùng lại phát triển theo phương hướng tốt, Phương Tranh không khỏi âm thầm cảm kích ông trời đối với hắn thật quan tâm, vào lúc tới đường cùng, không nghĩ tới lại nảy sinh hi vọng, ha ha, cho nên nói, nhân phẩm rất trọng yếu, bốn thiếu gia vì có nhân phẩm quá tốt, ông trời mới ban ân cho ta có được vận khí tốt như vậy.

Đương nhiên, càng nên cảm tạ vị Lưu thị lang trước mắt này, dù sao ông trời cũng là hư vô, mà người chịu tiếng xấu thay cho người khác lại hiện diện trước mắt.

Kế tiếp, hai mắt Phương Tranh mang theo vẻ cảm kích, bắt đầu tiến hành a dua nịnh hót với Lưu thị lang, trình độ vuốt mông ngựa thật dữ dội, nội dung thật buồn nôn, làm Lưu thị lang làm quan đã lâu cùng có vài phần mặt đỏ tận mang tai, trong lòng âm thầm khiếp sợ, người này tuổi còn trẻ, nhưng công lực võ mông ngựa đã tới mức đẳng phong tạo cực, thảo nào được hoàng thượng vui vẻ như vậy, nói đến cùng, tương lai người này hơn phân nửa là một gian thần mà thôi.

Phương Tranh tự nhiên là có chủ ý của hắn, đem vị Lưu thị lang này võ mông ngựa đến thật thỏa mãn, sau đó người vì bốn thiếu gia mà chịu tiếng xấu thì sẽ càng thêm cam tâm tình nguyện, qua mấy ngày bốn thiếu gia liền xuất động thật sự, bắt đầu tra rõ toàn bộ chỗ phong nguyệt trong kinh thành, không quản hắn là thái tử, thượng thư, tất cả đều sửa trị một phen, theo ý tứ hoàng thượng, cho bọn hắn một sự giáo huấn.

Đương nhiên, lúc các đại thần trong triều giận tím mặt, sẽ phát hiện, người mang đội kẻ biên tài sản, thỉnh linh lại chính là Lưu thị lang, mà hình bóng của Phương đại thiếu gia hoàn toàn không thấy, ủa, thật xinh đẹp nha.

Trong lòng Phương Tranh mang theo vài phần hổ thẹn đối với Lưu thị lang, nói xong chính sự, hần hiếu kỳ hỏi Lưu thị lang: " Nếu như tra được chân hung thật sự là đại thần quyền cao chức trọng trong triều, người tính làm sao đối phó hần?"

Lưu thị lang hiển nhiên đã nghĩ tới vấn đề này, với hần mà nói trọng yếu nhất chính là làm sao tra ra hung thủ, về phần tra ra được thì nên làm sao, hần thật ra cũng từng tỉ mỉ suy nghĩ qua.

Lưu thị lang nghe vậy nhượng mảy nói: " Cái này Lưu mỗ cũng từng nghĩ tới, Lưu mỗ làm vậy dĩ nhiên sẽ đắc tội cả triều văn võ, dù là tra ra hung thủ, sợ cũng không người vì Lưu mỗ nói giúp lời, Lưu mỗ chỉ có một mình, điều này..."

Nói tới đó Lưu thị lang nhìn Phương Tranh, hướng hần thỉnh giáo: " Lưu mỗ chỉ đơn độc một mình, làm sao đối phó? Phương đại nhân có nguyện dạy ta? Đối với hần đã kích càng lớn càng tốt, động tĩnh sao, càng nhỏ càng tốt..."

Phương Tranh cau mày suy nghĩ nửa ngày sau đó vỗ đùi, cấp cho Lưu thị lang một chủ ý tốt: " Khuya khoắt, trăng tối gió lớn, lặng lẽ và nhẹ nhàng, người treo cổ ngay tại trước cửa nhà của hần, thế nào?"

134. Chương 135: Cầu Manh Mối

Phương Tranh nói chuyện với Lưu thị lang đến cuối cùng lại tan rã không vui náo loạn một trận, Phương đại thiếu gia có tính chất đặc biệt, không quan tâm nói thêm với ai mấy câu, cuối cùng cũng sẽ chọc tức người khác bỏ đi, đây miễn cưỡng cũng có thể xem như là sở trường đặc biệt nha? Phương Tranh đối với sở trường đặc biệt này thật rất thỏa mãn. Hần cho rằng bản thân cũng giống như Gia Cát Lượng dùng tài hùng biện không dùng tay, là nhân vật trí lực, Gia Cát Lượng làm tức chết Chu Du, chết Vương Lãng, dựa vào cái gì? Mồm mép. Người muốn hần tay không đấu võ lực với Chu Du, vừa đối mặt đã xong đời, chuyên nghiệp dùng miệng, quá độc súc cũng không tốt.

Trải qua cuộc nói chuyện này, Lưu thị lang cho rằng tính cách của Phương Tranh rõ ràng là không hợp với hần.

Nhưng hần cũng sẽ không vì nguyên nhân này mà làm lỡ chính sự, chính sự của hần chính là báo thù cho nhi tử thái giám.

Mấy ngày kế tiếp, những nghiệp đoàn tiêu khiển trong kinh thành đã bị sự đả kích trước nay chưa từng có, Lưu thị lang dẫn theo một đám binh lính như sói như hổ càn quét tất cả kỹ viện trong kinh thành, hần đã quét đến đỏ mắt, vốn mặc kệ là hậu trường bối cảnh nào, gặp người liền bắt, thấy tiệm liền phá, dường như dự cảm nêu kéo dài tiếp tục sẽ biến thành bệnh tâm thần, không tiếc tất cả sự trả giá kéo người theo chân cùng. Người nhả nhận khi bạo phát lên thực ra căng đáng sợ hơn cả người vô lý, càng thêm lãnh tính và chấp nhất.

Phương Tranh thật sự nghĩ nghĩ mình đã quá xem thường trình độ xem trọng việc kế thừa hương hỏa gia tộc của người cổ đại, từ trong lòng mà nói, hưng thịnh của gia tộc và sự sinh sôi nảy nở của con cháu đúng là còn hơn cả quốc gia và bách tính, trước tiên tề gia sau đó mới trị quốc, người cổ đại cũng luôn xem đó là tín điều để tuân thủ, một ngày biết được mình đã đoạn tử tuyệt tôn, gia tộc không có hậu nhân kế thừa, ở trong lòng vị quan văn như Lưu thị lang, bằng như cửa nát nhà tan, không còn ý chí sống tiếp. Cho nên Lưu thị lang dù đã chìm đắm trong quan trường nhiều năm mới điên cuồng đến như vậy, không chút nào để ý đến quy củ quan trường, cũng không sợ đắc tội bất luận kẻ nào, một lòng thâm nghĩ phải tìm ra hung thủ báo thù cho con.

Lưu đại nhân của hôm nay, cực kỳ giống một phần tử khủng bố buộc thuốc nổ khắp cả người chạy khắp thế giới tìm người trả thù, hơn nữa còn tùy thời phát động sự tập kích kiểu tự sát, cùng kẻ địch ôm nhau cùng chết, đương nhiên, có tạo ra cái chết của người vô tội hay không, hần cũng không thêm quan tâm.

Cử động của Lưu thị lang làm cho cả triều đình đều rung động, kê biên tài sản suốt mấy ngày, không ít đại thần đều bị tổn thất lợi ích cá nhân, chúng đại thần vô cùng phần nộ nỗ lực tìm kiếm người khởi xướng, cũng chính Phương đại thiếu gia, dù sao hần mới là chính chủ phụng hoàng mệnh, một Hộ Bộ tam phẩm

thị lang, đầu không đụng trời chân không chấm đất, là một quan văn, vô danh vô phận, hấn dựa vào cái gì mang bình hoành tròng xông thẳng?

Kết quả chúng đại thần thất vọng phát hiện, Phương đại nhân lại bị bệnh, lần này bệnh rất nghiêm trọng, còn phóng ra lời nói, bốn quan phổng chừng hôn mê bất tỉnh phải mười ngày nửa tháng, thỉnh chúng đại thần yên tâm, bốn quan nhất định sẽ hảo hảo hôn mê, tỉnh lại chuyện đầu tiên sẽ đi gặp các vị đại thần thỉnh an, nhưng trước khi bốn quan hôn mê, liền làm phiên Hộ Bộ Lưu thị lang giúp ta làm việc, không chế không tốt các ngươi cứ thoải mái mắng hấn, ngàn vạn lần đừng khách khí cùng bốn quan...

Chúng đại thần tròn tròn mắt, người đề tiện vô sỉ như vậy, bảo bọn hấn phải làm sao bây giờ?

Các đại thần đầy bụng phần nộ mà không chỗ phát tiết, vì vậy, Lưu thị lang càn quét kỹ viện đến đỏ mắt kia biến thành cái đích cho mọi người chỉ trích, tấu chương hạch tội hấn giống như bông tuyết bay vào ngự thư phòng trong cấm cung? Thái độ của hoàng thượng thật làm kẻ khác nghĩ không ra, hấn chỉ nhàn nhạt quét mắt nhìn vài lần, sau đó toàn bộ tấu chương hạch tội lưu lại không phát, cũng không hề có bất luận chỉ thị phê duyệt gì, quần thần nhìn nhau, rốt cục có điểm hiểu, chẳng lẽ tất cả những việc này, đều là do hoàng thượng ngầm duy trì? Nếu như vậy, ở trong đó lại có ý tứ ra sao?

Phương đại thiếu gia còn đang " hôn mê bất tỉnh " hiện tại đang ăn quà vặt nha. Triều đình nháo loạn bao nhiêu ngày, nhưng tòa nhà của Yên Nhiên vẫn sóng êm gió lặng như cũ. Phương Tranh muốn tìm sự thanh tĩnh, không muốn gặp các đại thần mượn cớ thăm bệnh kỳ thực là đến tìm hiểu tin tức, thẳng thắn tạm thời đến ở chỗ của Yên Nhiên.

Yên Nhiên là một người cẩn thận tỉ mỉ, Phương đại thiếu gia lúc mới tới giống như có điều gì phiền lòng, nàng bình tĩnh không nói chuyện, sẵn sàng chu đáo không đi hỏi hấn, chỉ tận hết nghĩa vụ của một thê tử tốt, yên lặng hầu hạ bên cạnh hấn thật cẩn thận.

Thẳng đến hai ngày sau, tiểu Ngũ chạy tới nói cho hấn nghe một ít tin tức, sắc mặt Phương Tranh mới tốt hơn một chút, khôi phục lại dáng dấp cột nhà của dĩ vãng, cùng Yên Nhiên vừa cười vừa nói, Yên Nhiên thấy thế mới biết chuyện phiền não của hấn rốt cục đã được giải quyết xong, liền buông xuống sự lo lắng suốt bao ngày.

" Yên Nhiên, hôm nay nàng cười thật đẹp, ân, so với hai ngày trước thật đẹp hơn, hai ngày trước khi nàng cười chẳng khác gì đang khóc vậy, không biết còn tưởng rằng nàng đi theo ta thật là thê thảm nhiều lắm đó." Phương Tranh cười nói.

" Ngài đó! Ngài mới là khóc! Hai ngày trước gương mặt của ngài âm trầm, thiếp thân vô cùng lo lắng cho ngài, lại sợ hồi tới làm ngài mất hứng, thiếp thân luôn mãi bất an trong lòng, không biết đã có bao nhiêu khổ sở, lúc này ngài còn trêu chọc sao!" Yên Nhiên hờn dỗi đẩy hấn.

Phương Tranh làm như sợ hãi: " Trong lòng bất ổn? Rất nghiêm trọng. Đến, cho ta sờ sờ, trái tim nàng chạy đi đâu rồi..." Nói xong đưa tay sờ tới bộ ngực của Yên Nhiên.

Yên Nhiên cười duyên né tránh, cười đùa qua đi, Phương Tranh ôm vòng eo nhỏ nhắn của Yên Nhiên, nhẹ nhàng thở dài nói: " Yên Nhiên, vì sao sau khi làm quan, trái lại càng thêm thân không tự chủ vậy? Người người đều muốn đi làm quan, lẽ nào bọn họ chưa từng tỉ mỉ nghĩ tới, sau khi làm quan còn được vui sướng hay không? Có bị sự cản trở nào không? Có thể mê thất bản tính của chính mình hay không?"

Yên Nhiên nhẹ nhàng vỗ về mái tóc chính tề của Phương Tranh, trong ánh mắt tràn ngập vẻ yêu thương, ôn nhu nói: " Bọn họ khẳng định có nghĩ tới, để làm quan, bọn họ khẳng định nguyện ý mất đi rất nhiều thứ, chỉ bất quá, phu quân thiên tính lại là một người thích tự do, cùng triều đình quan trường cự thân giao tiếp, phu quân lại còn quá trẻ, quá đặc biệt, hơn nữa còn được thánh sủng, bọn họ hoặc đố kỵ hoặc ghen tức, không được người dung thứ là chuyện trong dự liệu. Phu quân cảm thấy không vui trong lòng, thiếp thân xem ra, có lẽ mọi việc ngài không suy nghĩ tỉ mỉ được như đám cự thân, cho nên nơi chốn đều bị cản tay, vì vậy đã tích tụ bức mình phải không?"

Phương Tranh hưng hăng hôn lên mặt Yên Nhiên, cười nói: " Yên Nhiên của ta lan tâm huệ chất, bằng tuyệt thông minh, lão công rốt cuộc nhất được bảo khổ."

Đảo mắt vòng vo, Phương Tranh thần bí cười nói: " Yên Nhiên, có nghĩ muốn làm một chuyện gì không?"

Ta cũng không tin cả ngày nàng chỉ vẽ tranh viết chữ như vậy, làm cho nàng buồn chán lòng ta thật đau lắm đó.”

Yên Nhiên khẽ cười nói: ” Phu quân có việc gì muốn Yên Nhiên làm thì cứ việc nói thẳng, giữa phu thê còn cần gì quanh co lòng vòng?”

Phương Tranh cười nói: ” Yên Nhiên thông minh như thế, không đi làm bà chủ thật rất đáng tiếc...”

Đôi mắt đẹp của Yên Nhiên trợn to: ” Bà chủ? Chẳng lẽ phu quân dự định cho Yên Nhiên đi mua bán?”

Phương Tranh cười xua tay: ” Không cần phiền phức như vậy, gần đây lão công vận may tốt, cùng mấy lão bản đánh bài, thắng được mấy kỹ viện, lại không có thời gian để ý, nhờ người ngoài thì ta lại lo lắng, Yên Nhiên là hảo hảo bà của ta, nàng tới giúp ta quản lý, ta khẳng định là tin được...”

Thấy sắc mặt Yên Nhiên biến đổi, Phương Tranh biết nàng nhớ tới xuất thân, liền nhanh miệng nói: ” Nàng yên tâm, vận sự ta đã an bài xong, nàng không cần phải xuất đầu lộ mặt, chừng quỹ mấy kỹ viện mỗi tháng sẽ mang sổ sách đến cho nàng xem qua, nàng chỉ cần giúp ta thẩm tra đối chiếu một chút là được, chuyện kinh doanh giao cho bọn họ, nàng không cần phải xen vào.”

Yên Nhiên nghe vậy sắc mặt hòa hoãn xuống tới, trầm mặc một hồi, buồn bã nói: ” Trong lòng phu quân có từng khinh thường xuất thân của thiếp thân hay không?”

Phương Tranh ngẩn người, nhanh miệng nói: ” Sao lại thế? Nàng là một hảo cô nương bằng thanh ngọc khiết trong lòng ta, Yên Nhiên đừng hiểu lầm, kỳ thực chỉ do bên người ta không ai dùng được, nàng và ta là phu thê, cho nên mới nghĩ đem chuyện này giao cho nàng, ta mới yên tâm, còn có chính là sợ nàng buồn chán, cho nên tìm việc cho nàng làm, tiêu khiển một chút. Nếu nàng không thích xem như ta chưa từng nói gì, nàng cứ viết chữ vẽ tranh, ta tìm người khác làm việc này...”

Yên Nhiên rốt cục cười cười, ôn nhu nói: ” Chuyện của phu quân chính là chuyện của thiếp thân, thiếp thân vì sao lại cự tuyệt? Thiếp thân đối...đối với kỹ viện xem như quen thuộc, phu quân cứ yên tâm đi, thiếp thân nhất định sẽ tỉ mỉ để ý.”

Phương Tranh tỉ mỉ quan sát một chút, nghĩ Yên Nhiên không phải là giả vờ hài lòng, mới yên tâm cười nói: ” Sau này nàng bày ra uy phong của một bá chủ, chừng quỹ nào không phục nàng cứ tát mặt hần! Tất xong nàng gọi, ta lại tiếp tục tát hần...”

Yên Nhiên cười khúc khích, cánh tay ngọc lạng lẽ choàng lên cổ Phương Tranh: ” Phu quân, ngài đối với thiếp thân thật tốt, Yên Nhiên may mắn, gặp được một phu quân tốt như vậy...”

Phương Tranh cười xấu xa nói: ” Đừng xem ta hoàn mỹ như thế, tiền tài mỹ nữ đều có thể chinh phục được ta, không tin hiện tại nàng có thể thử xem...”

“ Đi tìm chết!”

.....

Lưu thị lang càn quét kỹ viện kinh thành đến ngày thứ năm, Phương Tranh mới soạn quay trở về phủ.

Mới vừa vào nhà còn chưa kịp thở một hơi, Lưu thị lang đã tới, mang theo lệ khí đầy người, giống một chiến sĩ tương lai xuất hiện ngay trước mặt Phương Tranh.

” Oa! Lưu đại nhân, hạ quan phát hiện vương bá khí của người ngày càng nồng đậm, gần đây có phải mỗi ngày đều hoạt động mạnh không?” Phương Tranh sùng bái nói.

Lưu thị lang nhu nhu gương mặt cứng ngắc, ngồi xuống thở dài nói: ” Phương đại nhân, Lưu mỗ thất lễ, ại, gần đây Lưu mỗ đã trở ngược kinh thành nháo loạn, nhưng vẫn không phát hiện được đầu mối gì giá trị, Lưu mỗ nghĩ có chút lao lực quá độ mà thôi.”

Phương Tranh thoải mái nói: ” Lưu đại nhân chớ vội, mọi việc đều có một quá trình, ta nghĩ mấy ngày nay người làm không tệ, công trạng tảo hoàng giỏi như vậy, trong triều nhất định lập công to phải không? Nhưng Lưu đại nhân cũng nên cẩn thận, ta nhìn khí sắc của người, gần đây vận khí của người không tốt lắm, nên mặc nội y màu đỏ khu trừ tà đi...”

Lưu thị lang thở dài nói: "Đừng nói nữa, hôm nay Lưu mỗ đã thành công địch của triều đình, ngàn người chỉ hướng, tấu chương hạch tội ta nghe nói đã chất đầy ngự thư phòng..."

Lập tức hấn cau mày, nghiêm nghị nói: "Nhưng Lưu mỗ không sợ, không bắt được hung phạm hại con ta, Lưu mỗ có chết cũng không buông tay!"

Phương Tranh nghe vậy cười thầm, vậy người đang kéo cổ tay với hoàng thượng rồi, Lưu thị lang loại quan văn xem trọng hương hỏa gia tộc này, nếu hấn biết người ra lệnh thiên con của hấn chính là hoàng đế, không chuẩn là hấn chắc dám cầm thái đao một đường giết thẳng vào cấm cung, tìm hoàng thượng liều mạng, đương nhiên, lớn hơn nữa có thể là, hấn sẽ bị thủ vệ cấm quân bắn dính lên tường.

"Lưu đại nhân một thân chính khí, chính là điển phạm của quan viên Hoa triều ta nên noi theo! Sau khi chuyện này kết thúc, ta phỏng chừng Lưu đại nhân nhất định càng thẳng cao hơn, vô luận trong triều đình hay dân gian, uy danh Lưu đại nhân sẽ giống như môn thần trước cửa nhà, có thể tạo được tác dụng trấn trạch tránh ma quỷ..."

Lưu thị lang cười khỏ, nói: "Phương đại nhân chớ có nói giỡn, hôm nay Lưu mỗ tới là có việc muốn nhờ. Lần trước nghe Phương đại nhân nói, tra được một chút đầu mối, Lưu mỗ không dám cầu người nói cho biết, nhưng cầu Phương đại nhân gợi ý một chút, chỉ cho Lưu mỗ một phương hướng..."

Phương Tranh ngẩn người, người này thế nào cứ quẩn quýt lấy ta không buông tha nha? Lần trước ta nói tìm được đầu mối chỉ là gạt hấn mà thôi, ta làm gì có đầu mối cho hấn? Hơn nữa sao hấn lại tin tưởng ta như thế? Sẽ không sợ ta chỉ lung tung hại hấn hay sao? Người này có phải đã mất lý trí hay không?

Phương Tranh toát ra vẻ khó khăn nói: "Điều này sao..."

Lưu thị lang thấy thế, lập tức móc ra ngân phiếu nhẹ nhàng đặt lên bàn, đẩy về phía trước, sau đó mỉm cười nhìn Phương Tranh.

Phương Tranh có chút dở khóc dở cười, bốn thiếu gia thoát nhìn giống tham quan lắm sao? Vì sao ai đến phủ bái phỏng đều tống bạc cho ta? Chẳng lẽ đây là phong tục nhân tình của Hoa triều? Mỗi lần ta đến ngự thư phòng gặp hoàng thượng lão gia tử, có đúng là cũng nên cấp chút ý tứ cho vị nhạc phụ đại nhân kia không? Vậy nghĩ rộng một chút, hướng hoàng đế tống bạc, có tính là tội đút lót hay không?

Con mắt Phương Tranh nao ngác nhìn ngân phiếu trên bàn, trong đầu lại nghĩ một ít chuyện linh tinh, nhất thời phân thần.

"Phương đại nhân, Phương đại nhân!" Lưu thị lang hô hoán làm hấn giật mình tỉnh lại.

Phương Tranh nhu nhu huyết thái dương, đẩy ngân phiếu trả cho Lưu thị lang, lắc đầu nói, "Lưu đại nhân khách khí, bạc thì người giữ đi, mua thêm chút cho nhi tử người... Thuốc bổ, cho hấn ăn nhiều một chút..."

Phương Tranh vốn muốn nói ăn thêm chút thuốc bổ, có lẽ vật nổi dôi tông đường của nhi tử người có thể mọc dài ra, lại chần chừ hù phong nam nhân. Sau liền ngậm miệng, người ta đã đến nông nổi này, dùng lời dí dỏm thật là không phúc hậu.

Lưu thị lang cười khỏ nói: "Ăn thêm thuốc bổ có tác dụng gì, hôm nay tiền bạc đối với Lưu mỗ mà nói, không còn là gì nữa, Lưu mỗ lập thệ, dù tan hết gia tài, cũng phải báo mối thù không đội trời chung cho nhi tử! Chút bạc này, mong Phương đại nhân không nên ghét bỏ, xin vui lòng nhận cho thỏa đáng."

Phương Tranh ngửa mặt lên trời cười ha ha một tiếng, chuyện này thật không có đạo lý! Hại con của hấn, lão cha còn chạy tới tống bạc cho mình, nếu tương lai vị phụ thân vĩ đại này biết được chân tướng sự tình, Phương Tranh nghĩ ngoại trừ tự thiên tạ tội ra, thực sự tìm không được biện pháp khác bồi thường cho hấn...

Phương đại thiếu gia tuy yêu tiền, nhưng chuyện này dù sao có áy náy, Lưu thị lang khuyên can mãi nhưng hấn vẫn không chịu thu nhận.

Lưu thị lang rơi vào đường cùng không thể làm gì khác hơn là thu hồi ngân phiếu, ấn tượng trong lòng đối với Phương Tranh càng thêm gia tăng.

Đều nghe nói người này ham tài háo sắc, hôm nay xem ra, đồn đại có lầm, chỉ ít người này khẳng định là không tham tài. Nghĩ tới đây, Lưu thị lang không khỏi xem trọng Phương Tranh thêm vài phần.

Trên đời rất nhiều chuyện đều do hiểu lầm mà tạo thành, Phương đại thiếu gia không tham tài, điều này cũng là một sự hiểu lầm vô cùng xinh đẹp.

135. Chương 136: Giá Họa Và Xem Náo Nhiệt

Cả đời đại thiếu gia chỉ sống theo bốn chữ: "Tửu, sắc, tài, vận." Hắn cho rằng điều này thật chính xác, mỗi người sống trên đời đều có sự truy cầu chính yếu gì đó, ta chỉ cầu bốn thứ, rốt cục thấy đủ thì người thường sẽ vui vẻ.

Mặc dù lần đầu tiên cự tuyệt bạc do Lưu thị lang đưa tới, trong lòng Phương Tranh có chút xót xa, nhưng dù sao cũng giảm bớt được một chút cảm giác hổ thẹn đối với Lưu thị lang, Cho nên Phương Tranh đã cùng hắn thành thật nói đến "đầu mối" hư ảo kia.

"Lưu đại nhân, cũng không phải hạ quan thừa nước đục thả câu, chuyện này thoát nhìn thật sự không đơn giản như vậy." Phương Tranh tỏ vẻ kì lạ.

Sắc mặt Lưu thị lang căng thẳng, không tự giác ngồi thẳng lưng lên, làm vẻ chăm chú lắng nghe: "Còn thỉnh Phương đại nhân vui lòng chỉ giáo. Lưu mỗ thay mặt Lưu thị nhất gia vô cùng cảm kích!"

Lời này nghe như không đúng nha, thế nào nghĩ làm như có chút ý tứ hắn được mỉm cười dưới cửu tuyền vậy? Phương Tranh không được tự nhiên khải lên hai tiếng, nói: "Chuyện này sao, vì sao nó không đơn giản đây?"

Liếc mắt nhìn thần sắc có chút cấp bách của Lưu thị lang, Phương Tranh nói tiếp: "Bởi vì, ân, nó vốn thật giản đơn..."

Lưu thị lang biến sắc, Phương Tranh nhanh miệng cười nói: "Ai, đừng tức giận, thật sự là việc này liên lụy quá rộng, hạ quan phải nói thật cẩn thận mới được."

Nhìn biểu tình sắp sửa nổ tung huyết quản của Lưu thị lang, Phương Tranh đảo mắt vòng vo, bỗng nhiên thần bí hề hề tiến đến bên tai Lưu thị lang, nói nhỏ: "Lưu đại nhân, người tử mỗ ngấm lại, nhi tử của người cùng người khác không cừu không oán, người khác vì sao lại thiên nhi tử của người?"

Lưu thị lang nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Lưu mỗ làm quan đã hơn mười năm, dĩ nhiên phải có chỗ đắc tội với người, con ta nhất định là bị kẻ đối nghịch của Lưu mỗ ở trong triều làm hại!"

Phương Tranh cười tủm tỉm nói: "Lưu đại nhân quả nhiên thông minh, ngài còn nên nghĩ, đại thần trong triều có ai không thể chịu nổi khi người đắc thế? Gần đây ngài kết oán với ai?"

Lưu thị lang khép mắt suy nghĩ tự hỏi trong chốc lát. Lẽ ra hắn thuộc đảng phái của Phan thượng thư, thế nhưng thế lực của Phan thượng thư ở trong triều là lớn nhất, đảng đồ đông đảo, quan viên san sát, quan hệ lại rắc rối phức tạp, những phe đảng khác thật sự không có can đảm tranh đấu với phe đảng của Phan thượng thư. Nếu nói là ai không muốn nhìn thấy hắn đắc thế, chỉ có một ít thân tín thủ hạ khác của Phan thượng thư mà thôi. Có đôi khi bởi vì muốn tranh thủ tình cảm trước mặt chủ tử, chuyện gì cũng có thể làm được.

Lưu thị lang do dự nói: "Ý tứ của Phương đại nhân chẳng lẽ là chỉ một vị quan viên thủ hạ thân tín nào đó của Phan thượng thư?"

Phương Tranh xua tay cười nói: "Lão Lưu đồng chí, ánh mắt phải phóng lâu dài một chút. Người tử mỗ ngấm lại, Phan thượng thư có phải rất có thế lực ở trong triều hay không? Hắn có phải đã đạt tới mức không có gì là không biết phải không? Lẽ ra nếu có người muốn hại nhi tử của người, thì cần phải có mưu tính trước đó, người khác nếu có mưu tính, Phan thượng thư không có khả năng không biết, vì sao không ai nhắc nhở người? Những điều này, đều là vấn đề sâu xa mà người cần suy nghĩ."

Lưu thị lang suy nghĩ một lát, chợt sợ hãi cả kinh, thốt ra: "Người là muốn nói Phan thượng thư?"

Phương Tranh vô tội nháy mắt mấy cái: " Ta có nói sao? Ta chưa từng nói cái gì mà? Lưu đại nhân. người đừng phá hư quan hệ thân mật hài hòa giữa ta và Phan thượng thư chứ..."

Lưu thị lang vô ý thức liên tục lắc đầu: " Không có khả năng. Tuyệt không khả năng! Phan thượng thư đối với Lưu mỗ có ân đề bạt tài bồi, hơn mười năm nay, trong triều đình Lưu mỗ luôn đối với hần giống như thiên lân sai đâu đánh đó, không dám cãi một lời, Phan thượng thư vì sao phải hại ta?"

Sắc mặt Phương Tranh trầm trọng nói: " Đều nói người thiện bị người khi dễ, nữ thiện bị người cười...Ách, sai, là ngựa hiền bị người cười, Lưu đại nhân ở quan trường nhiều năm, hẳn là biết, muốn hại một người, thông thường không cần lý do, quân cờ nắm trong tay người đánh cờ, hẳn muốn trọng dụng người hay là buông tha người, tất nhiên đã lo lắng cho toàn cục, hơn nữa, người tử mĩ ngấm lại, trước khi lệnh tử bị hại, người thực sự không có chỗ nào đắc tội Phan thượng thư sao?"

Lưu thị lang nghe vậy tim đập mạnh loạn nhịp, cũng không nói chuyện, sắc mặt lúc xanh lúc trắng. Hần bỗng nhiên nhớ tới một việc, trước khi nhi tử bị hại, hẳn và Phan thượng thư từng dây dưa về khoản thuế tại Giang Nam, từng có một lần tranh chấp nho nhỏ, hẳn chủ trương nghiêm tra xử lý nghiêm khắc, mà Phan thượng thư lại cho rằng việc này không thích hợp lộ ra quá mức, bởi thuế khoản là do Hộ Bộ phụ trách, Lưu thị lang lại sợ trách nhiệm, nên cùng Phan thượng thư tranh chấp vài câu. Chẳng lẽ Phan thượng thư âm thầm ghi hận trong lòng?

Lập tức Lưu thị lang lắc đầu, mỉm cười nói: " Phương đại nhân, khả năng người đã nghĩ sai rồi, Phan thượng thư có ân với Lưu mỗ, nếu không có Phan thượng thư thì không có Lưu mỗ hôm nay, Lưu mỗ tin tưởng hẳn không có khả năng, thật không có khả năng..."

Phương Tranh cười tủm tỉm nói: " Đúng đúng rồi, có lẽ là hạ quan đã đoán sai, ha ha, hạ quan tuổi còn quá nhỏ, lại thiếu từng trải, khó tránh có thời gian phạm sai lầm. Bất quá hạ quan có thể phạm sai lầm, Lưu đại nhân cũng không thể phạm sai lầm được, thanh niên nhân có sai cũng không ai trách hẳn, không chuẩn thì còn có được lời bình là " hồn nhiên khả ái", nhưng Lưu đại nhân tuổi tác đã cao, nếu người làm sai, người khác sẽ gọi người là lão hồ đồ. Ha ha, lời vui đùa, Lưu đại nhân chớ trách."

Vùng chân mày Lưu thị lang nhăn lại thật sâu, người này nói chuyện có thâm ý không cần nghĩ cũng biết, nhưng Lưu thị lang không muốn quy tội cho Phan thượng thư, thậm chí hẳn còn nghĩ tới thù hận giữa Phương Tranh và Phan thượng thư, người này chẳng lẽ muốn lợi dụng ta đi đối phó Phan thượng thư? Hừ, thực sự là quá ấu trĩ! Ta há có thể giống như hải tử nghe người xúi giục!

Không hài lòng thì nửa câu cũng nhiều, Lưu thị lang ngồi một hồi liền đứng dậy cáo từ, Phương Tranh tiễn hẳn ra cửa, Lưu thị lang cau mày lắc đầu, một đường thì thảo nói: " Không có khả năng, thật không có khả năng..."

Xem ra dù cho có phủ định cỡ nào, một lời nói gây xích mích của Phương Tranh cũng đã lặng lẽ lưu lại mầm mống trong lòng Lưu thị lang.

Phương Tranh đứng ở cửa nhìn bóng lưng dần dần tiêu thất của Lưu thị lang, bỗng nhiên vận người thật mạnh một cái, cười nói: " Lại có một lão cừu lạc đường biết quay lại thêm vào đội ngũ cách mạng thuần khiết mà chính nghĩa của ta, ân, thật sự là thật đáng mừng, ha ha."

Buổi chiều nhàn nhả không có việc gì làm, Phương Tranh mang theo sát thủ ca ca nghênh ngang đi ra ngoài dạo phố.

Phương Tranh đương nhiên vẫn nhớ hôm nay mình vẫn còn đang hôn mê, thế nhưng hẳn cũng không lo lắng. Các đại thần trong triều đều biết được, " hôn mê" thật ra chỉ là một sự mượn cố không còn gì trắng trợn hơn, quan trường vi diệu ở chỗ, dù là người mượn cố vô lý cỡ nào, chỉ cần người chịu nói ra, người khác nhất định sẽ xem là thật, chỉ ít biểu hiện sẽ là như vậy, ai cũng không đại dột xé rách da mặt kẻ đó.

Cho nên Phương Tranh muốn làm gì thì làm, ăn mặc nho sam màu trắng, phe phẩy chiết phiến tợ vàng, Phương đại Thiếu gia hếch mũi lên trời đi rêu rao khắp nơi. Sát thủ ca ca gương mặt không chút biểu tình đi theo phía sau, ngoại trừ tùy tùng còn thiếu một chút, lúc này nhìn Phương Tranh cực kỳ giống hệt một gã ăn chơi trác táng đùa giỡn phụ nữ đẳng hoàng ngoài đường. Phiến hóa trang này rất nhanh liền hiện ra ưu thế, chợ hoa đường cái vốn là nơi lán sòng người đi lại chật chội dày đặc nhất, mà Phương đại thiếu gia đi tới, chung quanh phương viên ba thước không người dám đến gần, bách tính đều tự giác lánh ra xa xa,

kinh ngạc nhìn tên công tử ăn chơi trác táng không thể trêu vào kia đang nghênh ngang tiêu sái, hình dạng không coi ai ra gì, vừa kiêu ngạo, vừa làm người ta căm ghét.

Kim Lăng thành vẫn phồn hoa như trước, Lưu thị lang mang binh càn quét kỹ viện cũng không tạo thành ảnh hưởng gì đối với dân chúng bình thường, dù sao loại địa phương như kỹ viện, dân chúng thật sự không đến nỗi, tra xét sao kê, căn bản cũng không phải là việc của bọn họ quan tâm, mỗi ngày vẫn trôi qua, mỗi ngày vẫn lo lắng vì những món tiền nhỏ nhoi mà bận rộn.

” Ai, sát thủ ca ca, người ngoại trừ biết sử dụng phi đao, còn có thể sử dụng binh khí gì hay không? Ta mua cho người một món.” Muốn làm việc tốt hơn, tất nhiên phải nhờ món binh khí sắc bén. Đạo lý này Phương Tranh hiểu được, cho nên hẳn mong muốn cấp cho sát thủ ca ca một kiện trang bị thật tốt, như vậy sát thủ ca ca có khả năng bảo hộ hẳn tốt hơn.

Sát thủ ca ca khóc khóc lắc đầu, không để ý tới hẳn.

” Sát thủ ca ca, người có biết nơi nào mua được áo chống đạn...Ách, khôì giáp? Tỷ như áo giáp bằng tơ thiên tằm, thánh linh chiến giáp, cửu bảo thiên y...”

Sát thủ ca ca xem ra đã được trang bị đầy đủ, không cần mua thêm trang bị, nhưng đại thiếu gia thật sự là cần thiết nha, ai biết tiếp theo sẽ có người nào đến ám sát hẳn? Hẳn không thể lúc nào cùng mang theo sát thủ ca ca máng trên đai lưng mà ra ngoài nha? Cầu người không bằng cầu mình mới tốt.

Sát thủ ca ca vẫn lắc đầu.

” Sát thủ ca ca, người làm như vậy thật không đúng đâu, ta là ông chủ của người, thái độ phục vụ của người quá kém, lẽ nào chưa nghe qua câu nói khách hàng là ngọc để sao? Dù sao người cũng phải cùng ngọc để nói một lời dễ nghe được không, chỉ nói một chữ cũng được, nếu không ta trừ tiền lương của người đó...”

Sát thủ ca ca: ”Phi!”

“ ... ”

Đi qua đường lớn chợ hoa, hai người đã cách Kim Lăng phủ nha không còn bao xa, Phương Tranh cười tủm tỉm nói: ” Không biết Kim Lăng phủ doãn Trần Cửu Lâm đồng chí hiện tại đã thế nào rồi, chỉ sợ Lưu đại nhân làm âm ỉ như thế, lão Trần đồng chí cũng có chút đau đầu, ần, ta phải đi báỉ phỏng hẳn.”

Nhắc chân muốn chạy, ở đường đối diện truyền đến một trận huyên náo, quay đầu nhìn lại, nhìn thấy hai nhóm người đang chửi nhau, hai bên chia ra rõ ràng, giương cung bạt kiếm, mắt thấy sắp động thủ.

Đoàn người vừa nhìn liền biết là những tên lưu manh nhàn rỗi trên đường, thường ngày không có nghề nghiệp, chuyên nhờ vào việc giải quyết chuyện dùm cho người khác hoặc đánh nhau để tìm bạc sống qua ngày. Phương Tranh gặp phải ám sát, Trường Bình dẫn thị vệ càn quét thế lực đen khắp nơi, hung hăng đả kích đáng về bề vệ của bọn họ, nhưng những người như thế vĩnh viễn cũng quét không xong, hiện tại xem ra lại có xu thế muốn góc đầu lên.

Phương Tranh liếc mắt nhìn, không hề phản ứng, tiếp tục đi về phía trước. Từ bản chất mà nói, Phương đại thiếu gia không phải là người thích chõ mõm vào chuyện người khác, những chuyện phiền lòng đã có quá nhiều, hẳn không muốn lại trêu chọc thêm phiền phức.

Không như mong muốn, phiền phức tựa hồ rất quan tâm Phương đại thiếu gia, mỗi lần luôn luôn trêu chọc trúng hẳn.

Phương Tranh đi còn chưa được vài bước, hai nhóm người kia liền xông vào đánh nhau. Phương Tranh nhìn không được lại dừng chân nhìn tới một chút, tuy rằng hẳn không thường chõ mõm vào, nhưng hẳn không ngại nhìn náo nhiệt. Dù sao đó cũng là một buổi chiều buồn chán, buồn chán là lúc nên nhìn thấy người khác đánh nhau, cũng có thể làm cho tinh thần của mình hơi rung lên.

Cuộc chiến trên đường rất náo nhiệt, song phương không biết có chuyện gì, một lời không hợp liền bắt đầu động thủ, xem tư thế bọn họ đánh nhau, tựa hồ chưa từng luyện võ, chỉ là những chiêu thức của đám lưu manh đầu đường, bóp cổ, đánh bụng, nhéo lỗ tai, đương nhiên, thỉnh thoảng cũng có mấy chiêu thoáng nhìn đẹp mắt, hoặc là lẩn lộn tránh né làm kẻ khác phải bĩu môi.

Hai bên vừa đấu võ, trên đường liền kêu loạn. Người đi đường đều tránh xa, rất sợ không cẩn thận sẽ bị bọn họ ngộ thương, còn có khách nhân của một vài cửa hàng cùng bọn tiểu nhị, từ trên những cửa sổ thò đầu ra nhìn, hăng hái bừng bừng nhìn náo nhiệt. Chỉ có Phương đại thiếu gia cách hiện trường gần nhất, hăng không sợ nguyên nhân chủ yếu không phải là vì hắn tài cao mật lớn, là bởi vì bên người hắn có sát thủ ca ca tài cao mật lớn.

Đánh một lát, hai bên có điểm giận dữ, chiêu thức cũng không còn quang minh chính đại, phun nước bọt, kéo tóc, cắn người, ôm chầm lẫn đầy đất, khiến cho toàn bộ đường cái tung đầy bụi bặm, hỗn loạn không chịu nổi.

Phương Tranh rất hưng phấn, nhiều ngày cũng chưa được nhìn thấy qua tràng diện náo nhiệt như vậy, khó có được một hồi làm khán giả, hắn cầm quạt vào cổ áo, hai tay hung hăng quơ trên không trung, trong miệng còn không ngừng kêu gào: "Nắm tóc hắn! Hung hăng xé! Nhổ nước bọt vào lỗ tai hắn! Đúng, cứ như vậy! ...Oa! Người quá dễ tiện rồi! Không ngờ lại dùng chiêu hầu tử trâu đào, thực sự là một nhân tài!...Các người đánh nhau thật không chuyên nghiệp, như thế nào lại không đánh vào trong mắt người khác chứ?..."

Sát thủ ca ca lơ đãng liếc mắt nhìn Phương Tranh đang hưng phấn chỉ điểm, trong mắt hiện lên vài phần ý cười.

Hiện trường tranh đấu lại có thêm thanh âm gào thét của Phương Tranh, đối với mọi người thật sự là rất bị quấy rầy. Nghiêm trọng ảnh hưởng các vị dũng sĩ đang chuyên tâm đánh nhau, không thể không nói vị khán giả đang xem kịch như Phương Tranh thật sự là không biết tôn trọng, xem thì xem đi, hà tất lại đi bình luận? Huống chi lại còn bình luận lớn tiếng như vậy.

Mọi người đánh nhau đương nhiên là có nguyên nhân, vì lợi hoặc vì nghĩa, mặc kệ là vì điều gì, nếu như thời gian tranh đấu lại có người đứng bên cạnh lớn tiếng bình luận chiêu thức của bọn họ, lại còn nói rõ ưu khuyết, điều này không thể không làm cho nội tâm các dũng sĩ sản sinh một loại cảm giác không được tự nhiên, hơn nữa còn làm giảm thấp sĩ khí của đôi bên.

Bọn họ bỗng nhiên cảm thấy mình giống như một con khỉ không mặc quần áo, đang nhào lộn biểu diễn trước mặt công chúng, mà người qua đường lại đang chỉ trỏ bọn họ, lớn tiếng cười nhạo. Loại cảm giác này ai chịu nổi? Ai không tức giận người?

Vì vậy, hai bên đang dốc sức chiến đấu hầu như cùng ăn ý, đều ngừng tay, hai bên tụ lại cùng một chỗ, thần sắc bất thiện nhìn tới. Sự ăn ý của bọn họ chính là. Quét dọn con ruồi đang oa táo đáng ghét kia, sau đó chúng ta tiếp tục đánh tiếp.

Phương Tranh nhìn thấy mọi người ngừng tay, không khỏi ngậy ra nói: "Đánh xong rồi?" Lập tức hắn liền phát hiện gương mặt nén giận của mọi người đang nhìn tới, lúc này Phương Tranh mới ý thức được, bản thân mình có phải đã lại trêu người, đã tự gây ra phiền phức cho chính mình? Người cổ đại luôn chú ý "xem cờ không nói mới là chân quân tử" nhưng cũng không nghe nói qua xem đánh nhau cũng không cho nói nha, kiếp trước xem thi đấu bóng đá cũng lớn tiếng chửi đổng được mà, dù là ném cả chai nước khoáng vào sân cũng không ai nói gì người, thế nào tới cổ đại chỉ tùy tiện ồn ào vài câu cũng không được?

Thấy tình thế không ổn, Phương Tranh nhanh nhẹn chấp tay cười nói: "Các vị hảo hán, có phải ta quấy rối các người? Ha ha, vậy tại hạ liền đi ngay, đi ngay, các vị cứ tiếp tục..."

Phía trước đúng là nói sai rồi, phiền phức lần này có lẽ do chính Phương đại thiếu gia tự mình trêu chọc phải...

Trong đó có một đại hán mặt xanh khôi ngô đưa tay cản lại, tức giận nói: "Tiểu tử, ngươi là người nào? Có phải sống chán rồi không?"

Phương Tranh cười nói: "Ta chỉ là xem náo nhiệt, đi chính là đi trên đường dành cho người đi bộ..."

Hán tử mặt xanh hung hăng phun nước bọt lên mặt đất, cả giận nói: "Dám trước mặt chúng ta vung tay múa chân, lão tử nhìn xem ngươi đúng là không muốn sống, tiễn ngươi một đoạn đường thế nào?"

Phương Tranh nhú mày nhìn đồng nước bọt đại hán nhổ trên mặt đất, bất mãn nói: "Tùy tiện khạc nhổ cũng không nên, nếu ngay thời đại có cư ủy hội, phạt tiền phạt cho ngươi thấy ra máu..."

Đại hán hiển nhiên cũng không phải nhân vật chỉ biết nói trí tuệ, nghe vậy ha ha cười, cũng không dài dòng, đánh ra một quyền hướng Phương Tranh công tới.

Phương Tranh quát to một tiếng: " Má ơi!" Lập tức vô ý thức ngồi chồm hổ xuống, khó khăn lắm mới tránh khỏi một quyền.

Phía sau Phương Tranh là sát thủ ca ca, một quyền của đại hán trầm ổn có lực, thế đi cực nhanh, Phương Tranh lại tránh thoát, tự nhiên là đánh về phía sát thủ ca ca.

Chỉ nghe được đại hán kêu lên một tiếng thảm thiết, Phương Tranh đứng lên nhìn lại, đã thấy sát thủ ca ca dù bận vẫn ung dung dùng bàn tay nắm lấy quả đấm của đại hán, đồng thời cánh tay của đại hán đang vịn vẹo trong một tư thế kỳ quái, tình hình hơn phân nửa đã bị trật khớp.

Gặp phải biến cố lớn, mọi người nhất thời thất thần, không biết nên phản ứng ra sao, chỉ có tiếng thảm hào của đại hán còn đang tiếp tục, thanh âm lọt vào tai âm ỉ.

Phương Tranh nhìn thấy thế cục đã được khống chế, không khỏi âm thầm thả lỏng? Sờ xuống cây quạt vất trên cổ, dùng thủ pháp hoa lệ mà tiêu sái mở ra, phe phẩy phe phẩy ngay trên đường cái đang tung đầy bụi, dường như trong lúc hỗn loạn này chỉ có bốn công tử, giống như ngọc diện chu thân tiểu lang quân... Lúc này nếu đùa giỡn trò suất ca, nói vậy sẽ hấp dẫn không ít ánh mắt nữ tử ái mộ đi?

Tư thế bày ra được rồi, Phương Tranh bất mãn trừng mắt nhìn sát thủ, " Sao ngươi lại không bảo vệ ta? Một quyền vừa rồi ta phải tự mình né tránh."

Sát thủ ca ca lạnh lùng nói: " Trả thù lao trước, sau đó làm việc, đây là quy củ."

Cũng là tính tình hay đòi tiền! Phương Tranh chỉ vào đại hán đang kêu thảm thiết liên tục nói: " Người này không thể tính vào tiền của ta, một quyền của hắn là hướng ngươi đánh tới..."

Lời còn chưa dứt, hai phe lưu manh đã nổi giận: " Các huynh đệ, liều mạng với người!"

Phương Tranh cả kinh, một hai người còn dễ nói, nhiều người như vậy chẳng phải sát thủ ca ca bận chẳng rảnh tay?

" Ai, sát thủ ca ca, ngươi được không?" Có điểm hoảng sợ, Phương Tranh chỉ chỉ hai mươi mấy hán tử như hung thần ác sát ngay đối diện hỏi.

" Trả thù lao trước, sau đó làm việc." Sát thủ ca ca có vẻ khí định thần nhàn.

Phương Tranh gấp đến độ giậm chân: " Lúc này mà ngươi còn đòi tiền, có lương tâm hay không chứ! Một hồi ta trả tiền cho ngươi còn không được sao..."

Sát thủ ca ca không chút cử động lắc đầu: " Tiền nợ cũ ngươi còn chưa trả cho ta, lúc này trả tiền mới làm việc." Nguyên lai bây giờ sát thủ ca ca còn kiêm thêm chức đòi tiền mồ hôi nước mắt của nông dân...

Lúc này tình cảm của mọi người đã vô cùng xúc động phần nộ, gương mặt dữ tợn hướng hai người đi tới, chuẩn bị vung tay.

Sát thủ ca ca không ngờ còn mở miệng hảo tâm nhắc nhở: " Ngươi nhanh một chút đi, nếu không sẽ thua đó."

" ... "

Phương Tranh kinh khủng nhìn đám lưu manh đang đến gần, vừa vội vừa hoảng sợ nhìn sát thủ ca ca, rung giọng nói: " Đại ca! Quá đáng lắm rồi! Không ai chơi người kiểu này cả! Ngươi không phải nhân lúc cháy nhà mà đi cướp của sao..."

Vừa nói vừa móc ngân phiếu ra, xem cũng không xem liền nhét vào tay sát thủ ca ca: " Cho ngươi cho người! Ta kháo! Ngươi thật máu lạnh, một điểm cảm tình cũng không nói..."

Đưa xong ngân phiếu Phương Tranh cũng không quay đầu lại nhìn liền quay đầu bỏ chạy. Đưa xong tiền, chuyện còn lại thì giao cho sát thủ ca ca thôi.

Ai biết chạy một hai bước, sát thủ ca ca đã theo kịp, hai người sóng vai chạy trên đường cái. Đám lưu manh nhìn thấy hai người chạy, đều chửi bậy đuổi theo.

Phương Tranh vừa thấy sát thủ ca ca cùng chạy theo hấn, không khỏi gấp đến độ sắp khóc: ” Không thể nào? Đám lưu manh kia mà người cùng đánh không lại?”

Hấn có bản lĩnh giết chết mấy tên thích khách võ công cao cường, vì sao lại đánh không lại hai mươi mấy tên lưu manh không hề có võ công? Có đôi khi sát thủ ca ca đúng là một người làm người khác suy nghĩ không ra nha...

Sát thủ ca ca vừa chạy vừa lắc đầu: ” Đều không phải.”

Phương Tranh liếc mắt ra sau, đám lưu manh đang ra sức đuổi theo bọn họ, hơn nữa còn cách không bao xa.

Về mặt cầu xin, Phương Tranh vừa chạy vừa thở dốc nói: ” Người...rất cục người muốn làm gì chứ?”

Sát thủ ca ca không chút hoang mang móc ra tấm ngân phiếu, hướng Phương Tranh phe phẩy, khốc khốc nói:” Người chỉ đưa một trăm lượng, thiếu.”

” Phác thông!” Phương Tranh rất cục hung hăng ngã sắp xuống.

136. Chương 137: Tình Báo Ngoài Dự Liệu

Đồng thời hấn cũng hiểu được, làm sát thủ cũng chỉ là cầu tài, một không oán hai không thù, người ta dựa vào cái gì mà giúp người đánh nhau giết người? Đương nhiên còn phải nhìn vào mặt mũi của ngân phiếu, cho nên sát thủ ái mộ tiền tài cũng vô cùng hợp lý, một sự việc thực phù hợp với lo-gic.

Nhưng hôm nay Phương Tranh mới phát hiện, vị sát thủ ca ca này ái mộ ngân phiếu đến mức khiến cho kẻ khác phải giận sôi gan, không đủ tiền mà hấn lại có thể tình nguyện cùng khổ chủ thi nhau bỏ chạy, không thể khinh thường vị sát thủ trước mặt này được, không quản đến thể diện như hấn thì cần phải có bao nhiêu dũng khí mới có thể làm được a? Nói chạy liền bỏ chạy không một chút do dự, Phương Tranh suy đi nghĩ lại, thay đổi bản thân mình là hấn, chỉ sợ cũng chưa chắc có thể đảm đương nổi việc này.

Nói thì chậm nhưng suy nghĩ này cùng chỉ lóe lên ở trong đầu của Phương Tranh.

Tình huống hiện giờ, khi Phương Tranh nghe sát thủ ca ca nói chưa đủ tiền, tâm thần chấn động, dưới chân liền trượt dài ngã sắp mặt xuống đất. Phía sau hai mươi mấy tên lưu manh như hung thần ác sát càng lúc càng tiến gần, nhìn bộ dạng của bọn chúng, tựa hồ như bọn chúng muốn xé tan Phương Tranh ra thành từng mảnh nhỏ.

Đằng trước...vị sát thủ ca ca lương tâm đã vứt cho chó ăn, chỉ cần tiền mà không quan tâm đến sĩ diện kia, vẫn đang chạy thực mạng không thêm quay đầu lại, tư thế tuyệt đẹp, cước bộ như bay.

Phương Tranh tuyệt vọng thở dài, xem ra không thể trông cậy vào hấn, đám lưu manh càng ngày càng gần, khóe miệng của bọn chúng lộ ra một nụ cười độc ác, quyền đầu nắm chặt khiến cho các khớp xương kêu lên răng rắc, tiếp theo không một tiếng động cả đám phóng lên, đem Phương Tranh bao vây ở giữa.

Phương Tranh nhắm mắt, mạng ta xong rồi! Lần này phỏng chừng sẽ bị đánh đến mức ngay cả mẫu thân cũng không nhận ra được. Hiện giờ hấn thực sự cảm thấy hối hận, đáng nhẽ không nên trêu chọc bọn chúng, chỉ hảo hảo đứng nhìn náo nhiệt mà thôi, như thế nào đứng xem náo nhiệt cùng gặp phải phiền toái? Sau này....Ai, nếu như còn có sau này, không bao giờ ta đứng lại xem náo nhiệt nữa.

Phương Tranh gục trên mặt đất, ngẩng đầu quan sát chung quanh, thấy phía trước đã không còn đường rút lui, hai mươi mấy tên lưu manh giống như tường sắt bao bọc kín không một kẽ hở, cả đám đều nhe răng trợn mắt nhìn Phương Tranh cười cười. Hiện giờ Phương Tranh cảm tưởng mình tựa như một con chuột bị hơn hai mươi con mèo bao vây, nhắm nhe muốn cắn nát hấn ra thành từng mảnh vụn, có thể nào hấn lại không sợ hãi đây?

Phương Tranh lâm vào tình cảnh này, không khỏi ngửa mặt lên trời thở dài, không thể tưởng tượng bốn thiếu gia anh hùng một đời, đến cuối cùng lại rơi vào trong tay của đám lưu manh còn đồ ngoài đường....không?

Mọi chuyện là do tên sát thủ ham tiền kia, nếu không phải hắn sống chết đòi tiền, bốn thiếu gia đâu đến nỗi bị rơi vào trong hoàn cảnh như thế này?

Làm sao bây giờ? Với tính cách của Phương đại thiếu gia, đương nhiên chỉ có một biện pháp---Cầu xin tha mạng, chỉ đứng coi náo nhiệt nhiều lời nói mấy câu thôi mà, nhất định bọn chúng sẽ không chính lý quá phận.

Ngẩng đầu lên chứng kiến những cặp mắt hổ sát sao dán chặt vào thân hình của hắn, Phương Tranh không khỏi rung mình một cái.

Phương Tranh lấy lòng hướng bọn họ cười cười, dạo đầu một câu khách sáo: "...Gì kia...Không khí thực loãng a, ha ha..."

Còn chưa kịp nói hết, tình huống liền xảy ra biến hóa, chỉ nghe những tiếng kêu thảm thiết của vài gã lưu manh đứng ở vòng ngoài, sau đó tựa hồ như bị ném văng đi, cả người nặng nề rơi xuống đất, tiếng trầm đục bình bịch liên tiếp nhau vang lên. Ngay sau đó đám lưu manh không quản đến Phương Tranh, sôi nổi hướng một người ở phía khác đánh tới.

Phương Tranh lau mồ hôi lạnh trên đầu, tập trung nhìn, người phóng đến cứu hắn không phải ai khác, chính là sát thủ ca ca đã chấp nhận quay lại.

Phương Tranh vui mừng quá đỗi, đang lặn lội trên mặt đất liền đứng bật dậy, hô lớn: " Lương tâm của người rút cuộc cùng bị chó trả về rồi!"

Sát thủ ca ca lạnh lùng nhìn hắn một cái, tức thì động thủ với đám lưu manh, không hề có một động tác ngưng trệ, trận so găng này có một thể lực cường hân thứ ba nhúng tay vào liền chấm dứt, toàn bộ đều quỳ rạp trên mặt đất rên rỉ. Sát thủ ca ca kết thúc xong công việc, tiện tay phất bụi trên áo, tựa như đám lưu manh này cũng giống những hạt bụi nhỏ bé, không hề để vào trong tầm mắt.

Sau đó sát thủ ca ca bước đến trước mặt Phương Tranh, khẽ vươn tay nói: " Tổng cộng hai mươi ba người, một người ngã ba mươi lượng, tất cả là sáu trăm chín mươi lượng, mau trả tiền."

Phương Tranh hơi giật mình nhìn sát thủ trong chốc lát, năng lực nhắm tính của người này không sai, nhưng hắn một có nghĩa khí giang hồ, lại tham tài như thế, người này không nên làm sát thủ.

Chỉ một vào gã lưu manh chưa ngã, hắn cùng đã sợ tới mức ngơ ngẩn không dám nhúc nhích, Phương Tranh nói: " Hắn thì sao?"

Sát thủ ca ca quay đầu nhìn tên lưu manh liếc mắt một cái, nhíu mày, đang định bước lên phía trước đem tên lưu manh còn lại thu thập.

Phương Tranh nhanh chóng quát to một tiếng: " Chậm đã!"

Nói xong Phương Tranh nhanh như chớp phóng xẹt qua bên người sát thủ ca ca, lẳng không song phi một cước hoàn mỹ, đem tên lưu manh cuối cùng đánh ngã xuống mặt đất. Đồng thời trong lòng nhẹ nhàng thở dài, may mắn bản thân phản ứng mau lẹ, tự mình đánh ngã hắn, giảm đi được ba mươi lượng bạc, sung sướng vô cùng.

Sau khi gã lưu manh ngã xuống đất mới phát ra một tiếng " ui da!" tiếp theo biểu tình hoảng sợ nhìn Phương Tranh, có thể thấy được lực đạo mà Phương Tranh đá hắn không lớn, hắn theo đà ngã xuống phỏng chừng hơn phân nửa là sợ uy của sát thủ ca ca.

Phương Tranh nhảy lên người của gã lưu manh, lục lợi một hồi, nhưng không tìm được binh khí tiện tay giấu trong người của hắn, cuối cùng đem chính chiếc giày của mình ra, nắm chặt trong tay hung hăng nện lên mặt của gã lưu manh, miệng còn không ngừng giáo huấn: " Cái đồ không có giáo dục! Cái đồ không có giáo dục! Tuổi còn trẻ mà đã đi làm lưu manh đầu đường xó chợ, súc sinh đội lốt người, không biết vô liêm sỉ, không có tiền đồ, không có lòng cầu tiến, không có hy vọng cho tương lai."

Nói một câu lại đập thẳng một cái vào mặt, khiến cho gương mặt của gã lưu manh sưng vù lên như heo, không ngừng kêu la thảm thiết, cầu xin Phương Tranh tha mạng.

Sát thủ ca ca không đành lòng, vỗ bả vai của Phương Tranh, đưa cho hắn một thanh tiểu đao: "Người giết hắn luôn đi."

Phương Tranh giáng thêm vài cái nữa mới thỏa mãn tâm nguyện, lúc này đứng dậy xỏ giày vào, trừng mắt lớn tiếng nói: "Trả tiền đây!"

Nói xong không tình nguyện thò tay vào trong người móc ngân phiếu, miệng bắt mồm la hét: "...Không thể đánh vài cái cho hả giận hay sao? Người chạy trốn để ta lại một mình, ta còn chưa tính toán với người đâu..."

Sát thủ ca ca lạnh lùng nói: "Ta không có chạy trốn chết, bởi vì lúc đó chúng ta không thỏa thuận được giá cả, đương nhiên phải phân biệt giới tuyến."

Phải chăng người này ở cùng bọn thiếu gia đã lâu, cho nên bản tính của hắn cũng trở nên vô sỉ giống như bọn thiếu gia...

Hai người đứng tranh luận ở giữa đường trường, giữa một đám lưu manh đang lẩn lộn trên đất, không hề cổ kị.

"Bảy trăm lượng, trả lại ta tiền thừa!"

"Ta không có tiền lẻ, lần sau bù cho người."

"Không mang theo sao, không được, bằng không người trừ chín mươi lượng số lẻ kia đi cho tròn..."

"Không được!"

"Tại sao người lại thế? Vậy người thối lại cho ta mười lượng đi."

"Hiện giờ không có!"

"..."

Hai người đang cò kè mặc cả, chợt nghe thấy tiếng bước chân chinh tề.

Phương Tranh nhìn lại theo tiếng động, chỉ thấy một đám nương tử quân xếp thành hai đội, đang hướng phía hắn đi tới, người đầu lĩnh không phải ai khác chính là Trường Bình, còn có thêm hai gã bộ khoái trong tay cầm sài đao xích sắt đi theo phía sau của Trường Bình.

Trường Bình vừa nhìn thấy Phương Tranh liền cao hứng, không hề ngại nam nữ thụ thụ bất thân, nắm lấy cánh tay Phương Tranh cười nói: "Làm sao người lại ở chỗ này?"

Phương đại thiếu gia vừa mới bị dọa một trận kinh hoàng, sau đó lại bị mất bạc cho nên tâm tình không được tốt lắm, nghe vậy tức giận đáp: "Như thế nào ta không thể ở chỗ này? Hôm nay thiếu chút nữa người đã trở thành quả phụ rồi, có biết hay không?"

Trường Bình cả kinh nói: "Có chuyện gì?"

Quay đầu nhìn lại đám lưu manh lẩn lộn ở trên mặt đất, Trường Bình chợt nói: "Nghe bộ khoái nói ở đây có người đánh nhau, nguyên lai là người nha, người có bị thương ở chỗ nào không?"

Phương Tranh trừng mắt nhìn hai gã bộ khoái đang cúi đầu, lườm một cái. Hai gã ăn hại này, chờ sự tình giải quyết xong xuôi mới dám xuất đầu lộ diện, cùng đám cảnh sát Hongkong ở thời tiền thế cũng giống như nhau, nếu trông cậy vào bọn hắn cứu bọn thiếu gia, chỉ sợ lúc đó đã trở thành tàn hoa bại liễu rồi.

Trường Bình hai con người linh lợi đảo một vòng, tức thì minh bạch tất cả mọi chuyện, cảm tức quay người bước lại gần đám lưu manh, cái miệng nhỏ nhắn đã lâu chưa nói tục, trào ra như tức nước vỡ bờ: "Con mẹ các người! Lão nương....Các người dám cậy đông hiếp ít, người đâu! Thu thập đám hỗn đản này cho lão nương!"

Đội nương tử quân lĩnh mệnh, đồng thời bước lên phía trước, phân biệt mỗi người một gã, cũng không quản đến thương thế lúc trước của đám lưu manh hôn mê hay không hôn mê. Chân ngọc nhấc lên, hướng trên người của đám lưu manh mà loạn đả.

Trong lúc nhất thời trên đường cái vang lên những tiếng rên rỉ thảm thiết, làm cho khách nhân qua đường mặt đầy hoảng sợ, mau chóng tránh xa xa. Sau một lát, chợ hoa đường cái phồn vinh náo nhiệt bỗng nhiên trở lên vắng vẻ, người buôn bán nhỏ lẻ hay cửa hàng thương hộ đều đóng cửa không tiếp khách nhân. Cho dù có náo nhiệt cũng không dám xem nhiều, những vị tiểu cô nương nhìn tựa như mảnh mai này, kì thực lại là những nữ binh thị vệ được huấn luyện nghiêm khắc trong quân đội.

Lúc này, Phương Tranh không đành, hai tay che lấy khuôn mặt, miệng thở dài nói: " Uy! Tàn nhẫn quá! Oa! Chỗ đó cũng đã, thực không có nhân tính..."

Phương Tranh giả bộ thở dài trong chốc lát, buông tay nhìn Trường Bình nói: " Đây, ta còn chưa có hỏi người, chuyện đánh nhau ngoài đường thuộc quyền quản lí của phủ doãn Kim Lăng người đến đây làm gì?"

Trường Bình bĩu môi nói: " Người ta nhầm chán a, mỗi ngày người chỉ biết đến công vụ không bồi người ta, người ta đành phải ra ngoài đi tuần cho khuây khỏa.

Thực khiến cho đám lưu manh này không đáng giá a! Nếu hiện giờ vị công chúa điện hạ chưa ngoa này, mỗi ngày thường xuyên đi tuần tra ngoài đường, khẳng định bọn chúng cũng không muốn tao ngộ lần thứ hai.

Trường Bình im lặng, nghiêng đầu nhìn sát thủ ca ca, không cao hứng nói: " Tại sao người lại đụng độ với đám lưu manh này? Chuyện tình ám sát lần trước còn chưa ghi nhớ hay sao?"

Phương Tranh trong lòng thầm kêu khổ, chỉ muốn đi dạo phố một chút thôi mà, nào ai biết chỉ đứng xem náo nhiệt lại xảy ra loại chuyện như thế này.

" Phụ hoàng không phái thị vệ cho người sao?" Trường Bình không hài lòng nói.

" Ta cũng không phải người trong hoàng gia các người, làm sao có khả năng được phái thị vệ đi bảo hộ a." Phương Tranh bất đắc dĩ nói, người hộ vệ duy nhất chính là sát thủ ca ca, muốn hắn phục vụ thì phải trả tiền thù lao.

Trường Bình chỉ vào đám nương tử quân đang hành hung mấy gã lưu manh, khẳng khái nói: " Ta sẽ tặng các nàng cho người."

Phương Tranh thuận mắt nhìn lại, chứng kiến đám nương tử quân này tuy không nói là tuyệt sắc mỹ nhân, nhưng bộ dạng cũng xinh đẹp, dáng người ngạo nhân, một thân mặc nhung trang trần trụi khí khái anh hùng, thực sự là đối tượng hấp dẫn trong trò chơi chinh phục, hơn nữa còn là một quần thể hấp dẫn...

Nước miếng rất nhanh đã chảy ra khỏi mép, Phương Tranh không ngừng gật đầu nói: " Được, được..." Trong lòng thầm nghĩ vẫn là lão bà cổ đại tốt nhất, người còn chưa bước vào cửa, trước đã tặng cho lão công một đoàn mỹ nhân, chuyện này nếu tại tiền thế, đi chỗ nào tìm được hảo sự như vậy?

Nhưng ngay tức thì Trường Bình cải biên chủ ý: " Không được!"

Phương Tranh ngăn người, tiếp theo vội la lên: " Tại sao không được?"

Trường Bình giả hoạt cười nói: " Sợ người không thành thật."

Phương Tranh nghiêm mặt: " Lão công như ta ở trong lòng của mọi người đều được coi là quân tử chân chính, ngồi lâu không loạn, làm sao người biết được ta sẽ không thành thật hả?"

Trường Bình cười duyên nói: " Người có thành thật hay không cũng không quan hệ, ta chỉ sợ người bị các nàng đánh oan, các nàng đã trải qua huấn luyện của ta, sở trường đập nơi đó của nam nhân...Nếu người muốn chòng ghẹo các nàng, hậu quả sẽ thực...Hi hi, ha ha..."

Phương Tranh không khỏi cảm thấy ngứa ngáy da đầu, chăm chú nhìn lại thì chứng kiến đám nương tử quân cơ bản đều đã kết thúc công việc. Nhóm lưu manh nằm trên mặt đất ôm đùng quần, thân mình cong lên như con tôm khô, biểu tình trên mặt thống khổ rên rỉ, bộ dạng vô cùng thê thảm.

Phương Tranh trong lòng rung mình một cái, loại bỏ ngay ý niệm hưởng diễm trong đầu, ngoảnh mặt đi chỗ khác, trầm giọng nói: " Ta cũng không cần, người là nữ tử lại thường xuyên đi ra bên ngoài náo loạn, so với ta còn cần người bảo vệ hơn nhiều, nếu người bị người ta làm cho bị thương, ta sẽ rất đau lòng..."

Trường Bình cười khanh khách nói: " Người nha, không cần phải giả bộ quân tử nữa a! Đừng tưởng ta không biết trong lòng của người đang nghĩ gì..."

Cuối cùng, Trường Bình hạ lệnh đưa toàn bộ đám lưu manh đang hôn mê, giam vào trong đại lao của phủ doãn Kim Lăng, dặn dò phủ doãn là Trần đại nhân, nhất định phải hảo hảo thẩm vấn đám lưu manh này, dám đánh mệnh quan triều đình khăng định phía sau còn có người chủ mưu, hoặc bắt bọn chúng khai ra đồng đảng còn ẩn nấp trong kinh thành, Trần đại nhân sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, vâng vâng dạ dạ lĩnh mệnh.

Trường Bình đi ra khỏi phủ doãn Kim Lăng, liền hứng chí xắn tay áo lên, chững chạc nhìn Phương Tranh nói: " Người đi về trước đi, ta phải đi tuần vài vòng..."

Phương Tranh còn chưa kịp phản ứng, Trường Bình không có lương tâm đã mang theo đám nương tử quân cực kì tiêu sái bỏ đi, phảng phất truyền lại thanh âm lẩm bẩm của nàng: " Tại sao lão nương lại không gặp được mấy tên lưu manh như thế đây? Không được, hôm nay lão nương như thế nào cũng phải bắt được mấy gã như thế, quả thực không coi vương pháp ra gì..."

Thanh âm theo người càng lúc càng xa, Phương Tranh ngơ ngác nhìn bóng lưng của Trường Bình, một lúc lâu sau mà vẫn không nói được nên lời.

" Nàng ta thực sự rất phù hợp với người" Giọng nói của sát thủ ca ca vĩnh viễn bình thản như vậy.

" Hả, có một lão bà như nàng, thực sự rất..." Rất như thế nào, Phương Tranh không thể nói rõ ràng được, sẽ không còn lo lắng? Hay là sẽ rất phiền toái đây?

Chần chừ lại tinh thần, Phương Tranh cực kì ngạc nhiên: " Đi? Lần đầu tiên người nói chuyện mà không nhắc đến bạc nha, hôm nay người uống nhầm thuốc sao?"

Sát thủ ca ca thản nhiên nhìn Phương Tranh: "...Câu nói đó không tính tiền."

" ..."

Ngày hôm sau, Kim Lăng phủ doãn Trần đại nhân tự mình đến Phương phủ bái phỏng.

Hắn đến để hỏi báo lại tình huống thẩm vấn đám lưu manh ngày hôm qua kia. Mọi chuyện đúng là như vậy, quan phụ mẫu tứ phẩm hương Tấn quan ngũ phẩm hồi báo vụ án, nhóm quần thần trong triều có nhãn lực đều nhìn ra được, vị quan ngũ phẩm nhỏ nhoi này quả thực không thể khinh thường, biết đâu trong tương lai hắn lại thăng chức rất nhanh, hiện giờ mà không siem nịnh một chút, tương lai đối mặt với hắn như thế nào bây giờ?

Trần đại nhân thu hoạch được không ít, thẩm vấn suốt một đêm, có một gã lưu manh rất cuộc không chịu nổi cực hình cho nên đã khai ra một thông tin, có giá trị tình báo rất lớn.

Đám lưu manh này trước kia chính là những gã bảo kê thanh lâu kỹ viện, sau này bị quân lính triều đình cần quét thanh lâu, thấy người liền bắt. Các vị chưởng quỹ của thanh lâu cùng đám bảo kê kinh hoàng giống như chuột chạy qua đường, không chịu nổi một ngày, vì vậy bọn chúng được chưởng quỹ phát lương, cho về quê tạm nghỉ.

Khi quay về nhà bọn chúng nhất thời lại không tìm được nghề nghiệp phù hợp, người dù sao cũng phải tìm kế sinh nhai, cho nên bọn chúng đã làm lưu manh còn đồ lẩn lộn ngoài đường kiếm một ít bạc vụn để sống cho qua ngày, người nào cần đòi nợ hoặc muốn giáo huấn người khác thì có thể thuê bọn chúng. Hàng ngày, sáng sớm thì bọn chúng tụ tập kiếm ăn, đến khi mặt trời lặn thì người nào trở về nhà người ấy, hơi giống với tính chất của những tay lính du kích, cho nên Trần đại nhân cũng không có biện pháp truy lùng được bọn hắn.

Tin tình báo mà gã lưu manh đó khai ra, cùng Phương Tranh quan hệ rất lớn, ngay tại buổi tối trước ngày Phương Tranh bị ám sát ở bên ngoài thành, có bốn người đi vào Noãn Xuân Các, cũng chính là thanh lâu mà gã lưu manh đó làm bảo kê. Lúc đó hành vi của bốn người có chút quái dị, bước vào thanh lâu cũng không gọi cô nương mà bao hết cả một căn nhà gian, đóng chặt cửa, không biết nói chuyện bí mật gì ở bên trong. Ngay tại thời điểm đó, gã lưu manh kia lơ đãng đi tuần qua bên ngoài hành lang, chỉ mơ hồ nghe thấy, xe ngựa, rừng cây ngoài thành, giết tiểu tử đó rồi quay về báo cáo hoàn thành nhiệm vụ, lúc đó gã lưu

manh cũng không để tâm, nhưng hôm qua dưới tình thế cấp bách, bởi vì muốn bảo vệ tính mạng, cho nên đã kể ra cuộc đối thoại mơ hồ đó, đổi lại sự bình an cho chính bản thân mình.

137. Chương 138: Điều Tra

Phương Tranh lâm vào trầm tư.

Việc ám sát mãi cho đến bây giờ còn chưa được điều tra rõ, lúc này rốt cục đã có chút đầu mối. Chuyện này lẽ ra không nên là Phan thượng thư làm, cả triều văn võ đều biết chính mình cùng hắn không hợp, nếu hắn dám trước mặt bao người muốn sát thủ, thì cũng thật quá kiêu ngạo, Phan thượng thư là lão gian hoạt lẫn lộn mấy chục năm trong triều đình, không có khả năng lại sử dụng loại chiêu thức ngu ngốc này. Thế nhưng trái lo phải nghĩ, bốn thiếu gia ngoại trừ Phan thượng thư ra, thật sự là chưa từng đắc tội người khác.

Thái tử? Mình không có trêu chọc hắn, hắn vì sao muốn giết ta? Hoàng thượng? Càng không thể, bốn thiếu gia đã sắp làm con rể của hắn, nào có đạo lý cha vợ đi giết con rể?

Nhu nhu lên huyết thái dương, Phương Tranh thở dài, không cần làm chức quan rách nát này mới tốt, an an phận phận kiếm chút tiền, cưới mấy lão bà xinh đẹp, trải qua cuộc sống thiếu gia ăn chơi trác táng? Làm sao lại gặp phải loại chuyện phiền lòng như thế này?

Trần đại nhân nhìn thấy Phương Tranh lúc thì lắc đầu thở dài, lúc thì nhăn mặt khổ sở, tâm trạng không khỏi căng thẳng, chẳng lẽ ta vô mộng ngựa, lại vô trúng đùi ngựa sao? Có lẽ trong việc ám sát còn có tin tức bí mật gì đó không thể cho người ngoài hay biết? Nếu như thực sự là như vậy, chính mình xem như đã gặp rắc rối.

” Phương đại nhân, Phương đại nhân!”

Phương Tranh bị gọi đến tỉnh lại: ” Ân, a? Làm chi?”

Trần đại nhân cẩn thận hỏi thử: ” Phương đại nhân, việc này tiếp tục tra xuống, hay nên ngừng lại? Ngài cho một chủ ý, hạ quan...Khái, bốn quan làm theo là được.”

” Tra! Đương nhiên phải tra! Nếu không bốn thiếu gia xem như bị người truy siết oan uổng một hồi hay sao? Nhất định phải điều tra ra căn nguyên của kẻ phạm tội!”

Nhớ tới một đao ở mộng, Phương Tranh đầy một bụng hỏa. Hại mình phải mất không ít nước bọt với Yên Nhiên và Tiểu Lục, tận tình khuyên bảo nói cho hai nàng vết sẹo là huân chương của nam nhân, không quan tâm huân chương nằm ở đâu, đều là huân chương! Yên Nhiên và Tiểu Lục hỉ hả cười, cũng không biết chuyện bịa đặt ma quỷ của mình có được hai nàng tin tưởng hay không...

” Phương đại nhân xin yên tâm. Bốn quan trở về sẽ lệnh cho bọn bộ khoái nhanh chóng tra rõ vụ án. Nhất định ở trong thời gian ngắn nhất điều tra rõ ràng. Trần đại nhân thấy Phương Tranh xác định chỉ thị, rốt cục thả lỏng tâm tình, nhanh chóng vỗ ngực bảo chứng. Đương nhiên, nếu như vụ án liên lụy tới một ít đại nhân vật không thể trêu vào, Trần đại nhân dùng ” thời gian ngắn nhất” cũng sẽ biến thành kéo dài vô thời hạn. Sống trong quan trường mọi việc đều phải an toàn thuận lợi mới là thủ đoạn lợi hại nhất.

Phương Tranh chấp tay cười nói: ” Vậy đa tạ Trần đại nhân. Hạ quan thật sự là cảm kích vạn phần. Trên đời này quan viên có trách nhiệm như Trần đại nhân thật sự là quá ít. Trở về ta phải nói vài lời với hoàng thượng, nhượng hoàng thượng có được một ấn tượng thật tốt với người.”

Trần đại nhân nghe vậy vui mừng, trước đây vài ngày khi nhi tử của Hộ Bộ Lưu thị lang bị đánh, hoàng thượng tại kim loan diện giận tím mặt, đưa vị chủ trì trị an kinh thành như hắn mắng cho một trận. Thậm chí còn hạ hắn xuống một cấp, làm hắn mỗi ngày đều nơm nớp lo sợ, dù là một giấc ngủ cũng không yên. Phương Tranh là tâm phúc của hoàng thượng, nếu như Phương Tranh nguyện ý ở ngay trước mặt hoàng thượng vì hắn nói tốt vài câu. thì mũ cánh chuồn trên đầu hắn phỏng chừng sẽ giữ được.

” Đa tạ Phương đại nhân. Đa tạ! Hạ quan thật sự vô cùng cảm kích ngài!” Quan phụ mẫu tứ phẩm trong kinh thành lại tự xưng ” hạ quan” đối với một quan viên ngũ phẩm, nói xong phi thường khéo léo tự nhiên, phảng phất như ở trước mặt Phương Tranh, hắn vốn là ” hạ quan” không có chút nào không được tự nhiên.

Sau một trận ca tụng công đức, Phương Tranh lằng lằng tiến Trần đại nhân ra cửa lớn. Đương nhiên, Trần đại nhân cũng đưa lên "một chút lòng thành". Phương Tranh giả vờ thoái thác một phen, cuối cùng thịnh tình không thể chối từ mà nhận lấy.

Trở về tiểu viện, trong miệng Phương Tranh không ngừng nhắc tới tên Noãn Xuân Các. Trần đại nhân báo lại tin tức là từ thanh lâu này truyền ra, thủ hạ bộ khoái của hắn thiết lập án tụy rằng lợi hại hơn mình, thế nhưng kẻ thù hại như Phương Tranh thật rõ ràng, việc này khẳng định sẽ liên quan đến một quan viên trong triều, thậm chí là nhân vật cao tầng quyền thế, dù thủ hạ của Trần đại nhân có tra được gì, phỏng chừng cũng không dám tuyên dương ra ngoài, tra ra gì đó hơn phân nửa sẽ đột nhiên ngừng lại, nếu muốn biết chân tướng rõ ràng, thì phải dựa vào chính mình. Cho nên nói, cầu người không bằng tự cầu mình.

Quyết định xong chủ ý, Phương Tranh ngẩng đầu nhìn lên sắc trời, lúc này đã lên đèn, trăng non vừa lên, trên bầu trời đầy sao, chính là thời gian thật tốt để ỷ ỏi hồng thúy, cùng hoa tươi triền miên.

Trở về phòng thay đổi quần áo, Phương Tranh mang theo sát thủ ca ca đi ra cửa, thẳng đến Noãn Xuân Các.

"Ai, sát thủ ca ca, hôm nay xảy ra chuyện gì người nên hảo hảo bảo hộ ta, địa phương chúng ta đến thật không quá an toàn..." Phương Tranh đối với võ nghệ của sát thủ ca ca vô cùng tự tin, nhưng đối với nhân phẩm của hắn thì không có lòng tin, cho nên ở trên đường dặn dò trước. Nếu lại phát sinh cố chủ lần sát thủ song song chạy trốn, Phương Tranh thật sự là muốn phát cuồng.

"Nơi đó có người muốn giết người sao?" Sát thủ ca ca nhú nhú mày.

Phương Tranh cười tủm tỉm nói: "Nơi đó có người thương lượng muốn giết ta."

Sát thủ ca ca cau mày liếc mắt nhìn hắn, phân không rõ rốt cục là hắn nói thật hay nói giỡn.

Trên đường có một tiểu hài tử khoảng năm sáu tuổi hướng Phương Tranh đi tới, trong tay tiểu hài tử cầm một món đồ ăn làm bằng đường, tiểu hài tử thỉnh thoảng vươn đầu lưỡi liếm một chút, đáng dấp cực kỳ vui sướng.

"Hắc, dường như thật lâu không ném qua đồ ăn vặt làm bằng đường rồi." Phương Tranh ước ao nhìn tiểu hài tử, trong mắt hiện lên vài phần hoài niệm, thời gian kiếp trước đối diện nhà có một tiệm làm thức ăn vặt bằng đường, khi còn bé Phương Tranh thích nhất là chạy đến nơi đó nhìn chăm chú vào những món ăn bằng đường do đầu bếp dùng tay nghề tuyệt diệu làm ra, đủ loại hình dáng động vật hay người, hơn nữa còn làm giống như đúc, trông rất sống động. Nhiều năm như vậy, vẫn không có cơ hội thưởng thức lại mùi vị của loại kẹo đường này...

Lấy lại bình tĩnh, Phương Tranh hướng tiểu hài tử trước mặt trầm giọng quát: "Ai, tiểu hài nhi! Đứng lại!"

Tiểu hài tử nghe vậy bật người khựng lại, sợ hãi nhìn Phương Tranh, khuôn mặt nhỏ nhắn mờ mịt, có vẻ lúng túng.

Phương Tranh nhìn tiểu hài tử lộ ra dáng tươi cười tà ác, không một lời phân trần, chớp lấy kẹo đường trong tay tiểu hài tử, dưới ánh mắt khó tin kinh ngạc của tiểu hài tử, Phương Tranh thản nhiên liếm liếm kẹo đường ăn, hương vị cũng không tệ lắm.

Hướng tiểu hài tử phát phát tay, Phương Tranh ngông nghênh nói: "Người đi được rồi." Nói xong Phương Tranh vừa liếm kẹo đường vừa tiếp tục đi tới, không chút nào để ý tiểu hài tử đang bật khóc cực kỳ bi thương.

Sát thủ ca ca cau mày, môi mấp máy vài cái, muốn nói gì đó, sau lại cũng không nói. Nhưng hắn lại bước lui ra cách xa Phương Tranh vài bước, tựa hồ cùng người vô sỉ như thế đi chung một chỗ, hắn cảm thấy có điểm vô cùng xấu hổ, trong ánh mắt nhìn Phương Tranh, cũng tràn ngập khinh bỉ...

Phương Tranh đắc ý cười, ta khi dễ tiểu hài nhi, vậy thì sao? Lúc thiếu gia bị tiểu công chúa khi dễ thì các người có ai đồng tình ta? Cứ khinh bỉ ta đi, người khinh bỉ ta đã nhiều như vậy, người tính là gì?

Noãn Xuân Các cũng không xa Phương phủ, Phương Tranh liếm sạch kẹo đường thì hai người đã tới cửa Noãn Xuân Các.

Quy mô của Noãn Xuân Các không nhỏ, ba tầng lầu, chiếm phương viên mấy trăm trượng đã lên đèn, là thời gian mở rộng cửa buôn bán, bên ngoài cửa đã sớm treo cao đèn lồng đỏ thắm, quy công đón khách đang khom người đứng ngay cửa, trên mặt mang đầy dáng tươi cười thật chút nghiệp.

Nhìn thấy Phương Tranh, trên mặt quy công vui vẻ, bước lên vài bước nghênh đón, cười lấy lòng nói: " Đây không phải là Phương thiếu gia đó sao? Ngài đã hơn nửa năm không tới, mời vào..."

Phương Tranh ngẩn người, thu hồi cây quạt trong tay, chỉ vào mũi mình hỏi: " Biết ta?"

Quy công cười nói: " Sao ngài nói vậy, trước đây ngài là khách quen của Noãn Xuân Các, còn nhớ không? Hôm đó ngài uống say ở chỗ này, nói muốn mua hết toàn bộ cô nương của chúng ta, từ nay về sau ở mãi không ra khỏi đây, cho các cô nương chỉ hầu hạ ngài, không hổ là Phương thiếu gia, nói ra cũng thật là đại khí..."

Phương Tranh nghe vậy lập tức hiểu rõ, quy công nói không phải là hấn, mà là tiền thân của hấn tên bại gia tử xui xẻo kia, Phương thái tuế.

Chắc chắn, tiểu tử kia trước đây cũng thật là phong lưu, ở mãi trong thanh lâu không ra, nhưng các cô nương thay phiên hầu hạ hấn, đại khái đó là mộng tưởng của nam nhân đi? Nhưng thiếu gia so với hấn thì cường hơn, lời hấn nói với ta mà nói, đã không còn là mộng tưởng rồi. Tỉ mỉ tính tính, mấy ngày làm chiến dịch " tảo hoàng", nhân cơ hội mua xuống vài thanh lâu không có bối cảnh, hôm nay bốn thiếu gia là ông chủ của mấy thanh lâu, muốn tìm cô nương bồi tiếp đã là chuyện quá nhỏ.

Nghĩ tới đây, Phương Tranh không khỏi có chút tự hào, bản thân làm quan muốn phát tài, còn tìm vài lão bà tốt, trong đó thậm chí còn có một người là công chúa, ai có bản lĩnh làm được như ta?

" Phương thiếu gia, tiểu nhân nghe nói ngài đã làm quan rồi?" Quy công cẩn thận hỏi, Phương Tranh gật đầu, quy công vội vàng hướng Phương Tranh hành lễ: " Tiểu nhân chúc mừng ngài! Nguyên lai đại quan hiển kế cho triều đình, cùng người Đột Quyết đàm phán đúng là ngài, ai nha, thật sự là khó lường!"

Phương Tranh đắc ý cười: " Oa ha ha, không tính là gì, không là gì, trước đây nói qua có thể xem như là tính toán, ngày khác đem Noãn Xuân Các của các người mua về, sau đó cho chương quỹ của các người đi làm quy công, còn người đi làm chương quỹ..."

Quy công sợ đến cả người run lên, vẻ mặt đau khổ nói: " Phương thiếu gia, ngài đừng hại tiểu nhân, lời này nếu để cho chương quỹ nghe được, tiểu nhân sẽ chết chắc..."

" Không có tiền đồ! Không muốn làm đầu bếp thì phải làm quản lý, chưa từng nghe qua những lời này sao?" Phương Tranh đối với kẻ không có chí lớn rất là khinh bỉ.

Quy công một đường nịnh hót, đưa Phương Tranh và sát thủ ca ca vào cửa, Phương Tranh đưa mắt đảo qua, thấy bên trong đại sảnh vắng vẻ, nhờ phúc của Lưu thị lang, sinh ý mấy ngày nay quanh què rất nhiều.

Nhắc chân lên lầu, quy công đưa hai người vào một gian phòng, sau đó cúi người cười nói:" Hôm nay Phương thiếu gia gọi vài cô nương đến hầu rượu, hay gọi hoa khôi nương tử đến hát cho ngài nghe?"

Đi đến chỗ nào cũng có hoa khôi, Phương Tranh không khỏi nhớ tới Yên Nhiên, có phải sau lưng các hoa khôi, đều có một đoạn hồi ức chưa xốt thê lương?

Phương Tranh lắc đầu cười nói: " Khoan hãy gọi cô nương, cho ta một bàn rượu và thức ăn, sau đó không còn chuyện của người nữa." Nói xong móc ra ngân phiếu một trăm lượng, vỗ mạnh lên bàn. Quy công tiếp nhận ngân phiếu, vừa thấy hai mắt cười đến nở hoa, vội vàng gật đầu đi xuống an bài.

Phương Tranh và sát thủ ca ca ngồi trong phòng, sát thủ ca ca vẫn bất động, gương mặt không chút biểu tình uống trà.

Phương Tranh chà xát bàn tay, cười nói: " Sát thủ ca ca, có muốn gọi một cô nương cho người không?"

Không cần."

" Người chưa bao giờ gần nữ sắc sao?" Phương Tranh đối với cuộc đời của sát thủ có chút hiếu kỳ.

Sát thủ nhấp một ngụm trà, không để ý đến hấn.

Phương Tranh năn nỉ nói: " Nói một chút đi, ai, nếu người chưa từng gần nữ sắc, lúc cần thì làm sao bây giờ?" Trọng tâm câu chuyện này rất cảm kích, dù cho người hiện đại, cũng không thể không biết xấu hổ trả lời.

Sát thủ ca ca sầm mặt, lạnh lùng nói: " Không cần, ta chỉ luyện công."

Phương Tranh liếc mắt nhìn sát thủ, người này, không biết có phải hẳn đang luyện quỳ hoa bảo điển hay không, ân, càng nghĩ càng có thể, chỉ có thái giám mới thích bạc mà không thích mỹ nữ...

Rượu và thức ăn chuẩn bị xong, quy công cười lấy lòng lui xuống.

" Ai, sát thủ ca ca, người ngồi đây ăn uống, ta đi ra ngoài một lát, nếu có nguy hiểm, ta sẽ lớn tiếng kêu to, người nhanh tới cứu ta." Phương Tranh nhắc chân liền đi, hẳn muốn nhìn xem chung quanh, thử xem Noãn Xuân Các và thích khách có quan hệ gì, có lẽ thích khách lựa chọn Noãn Xuân Các bàn chuyện, chỉ là ngẫu nhiên?

" Chờ một chút." Sát thủ sắp thức ăn, vội đầu ăn nhanh, Phương Tranh quay đầu lại, sát thủ giờ đưa chỉ vào bàn rượu và thức ăn, dù đang nhai vẫn ung dung hỏi: " Nhưng thứ này đều trả tiền rồi sao?"

" ... "

Ra khỏi phòng, Phương Tranh phe phẩy quạt đi lại chung quanh, chuyển thể đầu thai đã lâu như vậy, cuối cùng hẳn cũng biết làm sao biểu hiện ra khí chất của một người, khi ra cửa từng thời khắc đều cố ý mặc loại trang phục đáng dấp như công tử hào hoa, quý khí lại không phô trương phụ tùng phối hợp trên người mặc dù không nổi bật, nhưng có thể nhìn ra chỗ sang quý bất phàm. Phương đại thiếu gia vốn tướng mạo không kém, ăn mặc như thế, thật ra hấp dẫn không ít ánh mắt ái mộ, có câu tục ngữ rất có đạo lý, trẻ con thích sao, chị gái và em gái lại thích cười, huống chi vị tiểu công tử này vừa nhìn lại là một ngôi sao thật lớn, có thể nào không làm cho người ta trong lòng nảy sinh vui mừng?

Phương Tranh giống như một con gà trống kiêu ngạo, khoan thai đi trong Noãn Xuân Các, thỉnh thoảng bắt chuyện với những cô nương đi ngang qua. Các cô nương thấy vị công tử trẻ tuổi tuấn tú bắt chuyện, đều vui mừng hơn hớn, có thể trải qua một đêm với vị công tử này, cảnh đẹp ý vui không nói, bạc khẳng định cũng sẽ không ít. Trong lúc nhất thời khăn tay, ánh mắt đưa tình, giày thêu, như mưa hướng trên đầu Phương Tranh rơi xuống, thỉnh thoảng còn rơi cả cái yếm thơm nức mũi.

Phương Tranh cười thật hài lòng, thậm chí rất đắc ý: " Kỵ mã ý tà kiêu, mãn lâu hồng tỵ chiêu.", lúc này không phải có ý tứ đó sao? (*:tả cảnh, cười ngựa tựa bên cầu, váy hồng vậy khắp lâu)

Mỹ nhân ân trọng, Phương Tranh nhất thời quên hết tất cả, nhặt lên một cái yếm màu đỏ? Sắc mị mị cười nói: " Đây là của vị tỷ tỷ nào nha? cẩn thận bị lạnh, tiểu đệ đến giúp người mặc vào được không?"

Các cô nương đều cười duyên ào lên, trong Noãn Xuân Các nhất thời một mảnh liếc mắt đưa tình, kiều diễm lan ra.

Đối mặt những gương mặt như hoa của các cô nương, Phương Tranh dùng sức lắc đầu xoa xoa mặt, âm thầm nhéo vào đùi một cái, lãnh tĩnh, lãnh tĩnh! Thiếu gia tới chỗ này để làm chính sự, thế nào vừa thấy mỹ nữ đã quên hết? Đúng là tên Mập Mạp đã làm ta hư hỏng theo hẳn rồi.

Tìm một lý do, Phương Tranh bỏ chạy trốn chết trong ánh mắt lưu luyến của các cô nương, tìm một gian phòng không bóng người đi vào.

Dựa lưng vào cửa, Phương Tranh suy nghĩ, đi đến chỗ này điều tra tin tức, nên bắt tay từ chỗ nào đây?

Thật là khó hiểu, những nhân vật trong tiểu thuyết khi muốn biết tin tức gì, tùy tiện tìm một chỗ ngồi, tin tức sẽ tự động đưa vào lỗ tai hắn. Thiếu gia bận rộn lâu như vậy, thế nào đến bây giờ còn chưa có được chút manh mối?

Lấy lại bình tĩnh, Phương Tranh giật cửa phòng đi ra ngoài, lúc này Phương Tranh thu lại rất thấp, tận lực cúi thấp đầu, có vẻ sợ hãi rụt rè, đi tới một góc âm u, Phương Tranh bỗng nhiên nghe được trong một gian phòng truyền đến thanh âm nam nhân.

" Đứng qua đây, nếu còn qua ta la lên đó..." Trong thanh âm tràn ngập sợ hãi và run rẩy.

Tiếp theo là thanh âm một nữ từ: ” Ha ha ha, người kêu đi, người kêu nát họng cũng không ai tới cứu người..”

Phương Tranh nghe vậy thiếu chút nữa té ngã tại chỗ.

Hai người này tạo phản hay sao?

138. Chương 139: Góc Tường Tri Kỉ

Lời vô ích này ở trong vô số tác phẩm điện ảnh ưu tú hay trong ti vi đều xuất hiện qua, cũng là lời kịch của các diễn viên. người nói những lời này thân phận của hắn phải là một kẻ lưu manh, ác ôn, hay cường gian nữ nhân nào đó, sau đó khi đang nói thì gương mặt lộ ra nụ cười thâm đả, hành động phải dữ dằn một chút, biểu tình phải hung tợn một chút, để biểu hiện rõ mình là một tên hỗn đản từ đầu đến đuôi.

Nhưng nếu những lời này xuất ra từ trong miệng một nữ nhân, Phương Tranh là lần đầu tiên nghe được, điều này càng làm cho Phương Tranh sản sinh ra sự hiếu kỳ thật lớn.

Khom xuống thắt lưng, rón rén bước vài bước dọc theo hành lang, Phương Tranh tìm được một vị trí nghe lén vô cùng hiệu quả ngồi chồm hổm xuống, dự định hảo hảo thưởng thức tiết mục trái nghịch trong đời thường này.

Tia sáng tại hành lang rất âm u, vị trí Phương Tranh ngồi chồm hổm rất không thu hút, thế nhưng sau khi hắn ngồi xuống, lại phát hiện ra một người, cũng cùng hắn bảo trì tư thế ngồi chồm hổm, cách hắn chỉ có cự ly chừng một thước. Xem tình hình, người này đã ngồi chồm hổm thật lâu.

Phương Tranh cả kinh, vừa muốn mở miệng, người nọ vội vàng đưa ngón trỏ đặt lên môi, hướng hắn ” Hừ” một tiếng, sau đó chỉ chỉ vào trong phòng cuối cùng hướng Phương Tranh lộ ra dáng tươi cười thật hiểu lòng người mà không cần nói ra.

Phương Tranh là một người thông minh, đặc biệt loại chuyện hương diễm nghe lén ở vách tường này, biểu hiện càng xuất sắc.

Người nọ chỉ chỉ vào phòng, Phương Tranh liền hiểu rõ ý tứ của hắn.

Cùng là người nghe lén bên ngoài phòng, gặp nhau hà tất từng quen biết. Vị này chính là người đồng đạo nhà.

Chấp tay, Phương Tranh dùng thanh âm phi thường yếu ớt hướng vị phong lưu kia chào hỏi:” Chào người, hạnh ngộ!”

Sắc mặt người nọ vẫn như thường chấp tay đáp lễ: ” Hạnh ngộ, hạnh ngộ!”

” Họ tên?”

” Không tên, họ Tiêu, còn người?”

” Đâu có đâu có, họ Phương.”

Hai người giống như cùng một đẳng ngằm chắp đầu ngồi dưới đất, ngồi xổm bên ngoài gian phòng trắng gió vô biên lặng lẽ làm một phen tự giới thiệu.

Sau đó hai người liền rất ăn ý song song trầm mặc xuống tới, vênh tai ngưng thần lắng nghe động tĩnh bên trong phòng.

Tiết mục nghịch chuyển bên trong phòng vẫn còn đang tiếp tục.

Thanh âm nam nhân vẫn như cũ lộ ra vẻ kinh khủng: ” Đừng...người không được qua đây...”

Thanh âm nữ tử tản ra vẻ vương bá: “ Hừ hừ, thành thật một chút, mau cởi hết xiêm y, nếu không ta sẽ không khách khí!”

Phương Tranh ngẩng đầu lên dùng ánh mắt cấp tốc giao lưu với vị Tiêu huynh kia, trong mắt hai người lóe lên tia lửa hưng phấn, lướt qua mắt, hai người đạt thành chung nhận thức: ” Con mẹ nó thật đã ghiền!”

Sau đó hai người dựng thẳng lỗ tai tiếp tục ngưng thần lắng nghe.

Thế nhưng động tĩnh kể tiếp bên trong phòng làm cho hai người hoàn toàn thất vọng.

Chỉ nghe nữ tử kia bỗng nhiên thay đổi thanh âm như làm nũng, đối nam tử dịu dàng nói: " Lý gia, trò này chơi không vui, chúng ta đừng chơi nữa có được hay không? Ta hầu hạ ngài uống rượu..."

Nam tử trong phòng cũng rất thất vọng, năn nỉ: " Thúy Thúy, chơi thêm một chút đi, ở bên ngoài ta uy phong mãi, muốn nếm thử trò..."

Phượng Tranh cùng Tiêu huynh nghe được đồng loạt bĩu môi, cùng kêu " Thiết!" một tiếng, đồng thời đều hướng vào phòng làm một thủ thế, lần này hai người sản sinh ra thủ thế khác nhau, Phượng Tranh dựng thẳng ngón giữa, Tiêu huynh dựng thẳng ngón út. Nhưng phỏng chừng ý tứ cùng hoàn toàn giống nhau.

Nháo nửa ngày thì ra hai người trong phòng đang đùa chơi, làm hai vị phong lưu mất công sức ngồi chồm hổm ngoài phòng nghe lén nửa buổi, còn tưởng rằng mình gặp phải tình tiết khiến người ta nâng cao tinh thần tỉnh táo, nguyên lai chỉ là uống phí công sức mà thôi. Vị Lý gia trong phòng kia cũng là đồ dễ tiện, trước mặt người khác thì uy phong, sau lưng thì thấp hèn.

Phượng Tranh và Tiêu huynh chán nản đứng dậy, chuẩn bị bỏ đi, sau khi cực nhọc một hồi, hai người đều cảm thấy không có ý nghĩa.

Nhưng mà lúc này, bên trong phòng lại truyền đến tiếng rên rỉ làm kẻ khác sôi sục máu huyết của nữ tử, xem tình hình hai người bên trong phòng đang chuẩn bị điên loạn đảo phượng một phen.

Phượng Tranh và Tiêu huynh không tự giác ngừng chân lại, sau đó dùng ánh mắt dò hỏi lẫn nhau.

" Lại nghe thêm một chút?"

" Không tốt lắm đâu?"

" Dù sao cũng rảnh rồi mà."

" Đi, vậy nghe một chút."

Hai người không nói một câu, nhưng dùng ánh mắt giao lưu phi thường ăn ý, làm trong lòng Phượng Tranh sinh ra cảm giác tri kỷ.

Vì vậy hai người không nói một lời ở bên ngoài phòng lại ngồi xổm xuống, vểnh tai nghe ngóng tiếng rên rỉ và tiếng vật lộn bên trong phòng.

Lý gia phỏng chừng thuộc loại người chỉ thiện chiến kiểu điện chớp, không được một nén nhang thì bên trong phòng đã truyền ra thanh âm chiến đấu kết thúc, mây tạnh bão tan, qua loa thu bình.

Phượng Tranh và Tiêu huynh nhìn nhau cười, trong dáng tươi cười lộ ra vài phần chảnh chảnh, xem ra hai người đều là cao thủ có thể đánh trận lâu dài, đối với loại người nhanh như điện chớp này rất khinh bỉ.

Phượng Tranh đang định đứng dậy, nhưng ngoài ý muốn nghe được hai người bên trong phòng bắt đầu nói chuyện phiếm. Phỏng chừng sau khi triển miên thì đang ôn tồn, như tại hiện đại, lúc này là thời gian hút thuốc nhàn nhã.

" Lý gia, Hộ Bộ Lưu thị lang tra xét thanh lâu còn phải tra thêm bao lâu nữa? Những khách nhân cũng không còn dám tới cửa, còn tiếp tục như vậy, bọn tỷ muội làm sao sống nha!" Thanh âm nữ tử mềm nhũn, nhu nhược như tơ, rất là êm tai.

Lý gia ha ha cười: " Hộ Lưu bị tuyệt hậu, đang tức giận, cứ cho hắn đắc ý vài ngày, tự nhiên có người thu thập hắn."

Hắc, có chút ý tứ, Phượng Tranh bị hai câu này hấp dẫn, đây có lẽ là tình báo trong truyền thuyết đi? Lại nhìn qua Tiêu huynh, thấy vẻ mặt hắn đang nghiêm túc lắng nghe hai người trong phòng nói chuyện, chẳng lẽ hắn cũng đến điều tra tình báo?

Chỉ nghe Thúy Thúy dịu dàng nói: " Hộ Lưu kia không phải là Hộ Bộ thị lang sao? Hắn có quyền lực gì mang binh đi tra xét thanh lâu, vốn không nên xen vào việc này..."

“ Còn không phải tên vô liêm sỉ kia, hần thật sự vô sỉ! Đẩy Lưu thị lang ra phía trước chịu tiếng xấu còn mình thì né tránh, hai bên đều lấy lòng, cũng không đắc tội ai. Quả thực là một tên vô sỉ bại hoại!”

Phương Tranh nghe vậy tức giận đến cắn răng một cái, mẹ nó! Lão Tử chọc giận gì người sao? Họ Lý kia rốt cục là làm gì a? Nghe khẩu khí của hần dường như rất rành rẽ việc trong quan trường, nhưng lại không giống đại thần trong triều.

Lúc này Thúy Thúy phồng chùng như rất hiểu lòng Lý gia: “ Lý gia, sao người không đi cấp cho Lưu thị lang một chút màu sắc nhìn xem có được hay không? Người cũng biết, đừng nói là Noãn Xuân Các chúng ta, toàn bộ kinh thành mấy chục thanh lâu đều là của thái tử điện hạ...”

Lý gia bỗng nhiên lớn tiếng cắt đứt lời nói của Thúy Thúy: “ Câm miệng! Tiện nhân! Loại câu nói này cũng xứng người nghị luận? Không muốn sống nữa? Lời này người từng nói qua với ai?”

Thúy Thúy giống như bị hoảng sợ, ấp úng nói: “ Không...Không có, ta không dám nói với ai...”

Lý gia cả giận hừ một tiếng: “ Lão tử trước mặt người nói lỗ miệng, tiện nhân người đừng tưởng hiện tại lão tử sủng ái người, lời nào đáng rơi đầu cũng dám nói ra miệng, làm phiền hà lão tử, người cũng đừng muốn sống!”

Phương Tranh ở ngoài phòng nghe được mặt mày rạn rở, hắc hắc. Tình báo nguyên lai là nghe trộm, có ý nghĩa, thật quá thú vị. Đặc công thời cổ đại kỳ thực quá dễ làm.

Sau lời răn dạy, bên trong phòng không còn động tĩnh, phồng chùng cũng không còn tình báo gì có giá trị nữa.

Hai người lặng lẽ đứng lên, nhẹ nhàng tiêu sái rời xa gian phòng, Phương Tranh nhu nhu hai chân vì ngồi chồm hổm mà có chút tê dại, sau đó bắt đầu tỉ mỉ đánh giá vị nam tử phong lưu có tính cách ham thích giống như hần này.

Vị Tiêu huynh này có thân hình cao gầy, thoát nhìn ước chừng hơn hai mươi tuổi, gương mặt tươi tắn, khóe miệng thỉnh thoảng nhếch lên một chút, có vẻ có người không tự chủ, làm cho người ta có ấn tượng không phải người tốt.

Phương Tranh cười chấp tay, nói: “ Chính thức làm quen một chút, tại hạ Phương Tranh, chính là tên vô sỉ bại hoại trong miệng vị Lý gia kia, Phương Tranh.”

Tiêu huynh mỉm cười chấp tay đáp lễ nói: “ Hạnh ngộ hạnh ngộ, đều nói vật hợp theo loài, tại hạ và vô sỉ bại hoại cùng nhau nghe trộm chuyện trăng gió của người khác, xem ra ta cũng là một kẻ vô sỉ bại hoại. Tại hạ Tiêu Hoài Viễn, gặp qua Phương huynh.”

Phương Tranh ha ha cười, nhiệt tình mời mọc: “ Tiêu huynh là người đồng đạo, may mắn kết bạn, tương thỉnh không bằng ngẫu nhiên, cùng vào phòng uống vài chén với tại hạ được không?”

Tiêu Hoài Viễn lắc đầu, cười nói: “ Phương huynh khách khí, tại hạ vừa nghe trộm xong chuyện mây gió của người khác, lúc này là lúc đang hăng hái bùng bùng, muốn nhanh đi tìm một cô nương, lần này...hắc hắc, Phương huynh nói vậy có thể thông cảm chứ?” Nói xong hướng Phương Tranh trừng mắt nhìn, lộ ra một biểu tình “ người khẳng định hiểu được”.

Người này phồng chùng cũng không phải thứ gì tốt, lời nói và việc làm lộ ra một thái độ thật xấu xa, bất quá loại vô sỉ này lại hợp với khẩu vị của thiếu gia ta...

Phương Tranh ha ha cười: “ Hiểu được hiểu được, đều là nam nhân, tâm động không bằng hành động, Tiêu huynh xin cứ tự nhiên, ha ha.”

Tiêu Hoài Viễn chấp tay với Phương Tranh, cáo biệt nhau. Phương Tranh vừa mới chuyển thân muốn đi, Tiêu Hoài Viễn lại gọi Phương Tranh, thần sắc do dự nói: “ Phương huynh, người...vừa nghe được có tận hứng?”

Phương Tranh ngăn người, nói: “ Ách...cũng được, đã tận hứng, ..Ai, người có ý tứ gì?”

Tiêu Hoài Viễn đổi lại một biểu tình lo lắng: “ Vậy người sẽ không chạy đến ngoài phòng của tại hạ để nghe trộm đó chứ?”

“ ... ”

Xác định rồi, người này thực sự không phải là thứ gì tốt.

Mang theo sát thủ ca ca, Phương Tranh cảm thấy mỹ mãn tiêu sái rời khỏi Noãn Xuân Các.

Hôm nay đúng là một ngày rất có thu hoạch, không chỉ được một tình báo cực kỳ bí mật, nhưng còn quen biết với một người rất thú vị, đối với Phương Tranh mà nói, ngày này đã rất phong phú.

Toàn bộ kinh thành không ngờ có tới mấy chục thanh lâu có quan hệ với thái tử, tin tức này phi thường có tính bạo tạc, Phương Tranh nhớ tới Mập Mập mạnh mẽ chuộc thân Yên Nhiên khỏi thuyền hoa, nguyên lai cũng thuộc về tài sản của thái tử. Nói như thế, thân phận vị thái tử này còn kiêm chức tổng thủ lĩnh của hành nghiệp tiêu khiển trong kinh thành, vậy hẳn kiếm được bao nhiêu là tiền! Khó trách tặng lễ của hắn đưa cho bốn thiếu gia, vừa ra tay chính là trăm vạn lượng? phỏng chừng thủ phủ của Hoa triều không phải là Phương gia, mà là thái tử điện hạ.

Còn có Tiêu Hoài Viễn kia, thật là một người rất thú vị, quỳ quỵ nhạc nhạc ngồi chồm hổm bên ngoài nghe trộm, hẳn còn có mục đích gì khác? Nếu nói hắn thuần túy chỉ là thỏa mãn ham thích vô sỉ kia, Phương Tranh hoàn toàn không tin.

Mang theo đầu óc nghi vấn, Phương Tranh trở về phủ trong sự trầm tư.

.....

Ngày kế tiếp là một ngày trời trong nắng ấm.

Hoàng lịch cũng viết, hôm nay là ngày hoàng đạo. Có thể xuất hành, cưới hỏi, cùng...đòi tiền.

Đúng vậy, Phương đại thiếu gia đã biến thành nghèo mạt hạ.

Trái tim phải quét bao nhiêu bạc, chi chớp mắt liền bị tung ra ngoài, nương theo chiến dịch ” tảo hoàng?” thu mua mấy nhà thanh lâu, Phương đại thiếu gia đếm lại tiền riêng, phát hiện mình đã không còn bao nhiêu, chỉ còn lại một chút bạc vụn.

Phương Tranh nghĩ bản thân mình thật bi ai. Vừa nói là con trai độc nhất của Hoa triều thủ phủ, có chức quan lại có tước vị còn có một lão cha vô cùng lắm tiền, nhưng vì sao luôn luôn rơi vào trong sự khủng hoảng kinh tế? vấn đề này làm cho hắn thật sự không sao hiểu được.

Đối tượng đòi tiền đương nhiên chính là vị Phụng tử kia, không có biện pháp, vừa tiếp nhận thanh lâu, gần đây Lưu thị lang còn đang ” tảo hoàng”, cho nên tạm thời còn chưa thấy được hiệu quả, lão cha mặc dù có tiền, nhưng Phương Tranh đã là người trưởng thành, thực sự không kéo nổi da mặt tuần tú đưa tay xin tiền lão cha. Duy nhất có thể kiếm được, chỉ đành tìm đối tác tại Ngọc Như Trai mà thôi.

Trên đường đến Ngọc Như Trai, Phương Tranh âm thầm quyết định, nếu như Phụng tử luôn quan tâm rất mạnh tới sự nghiệp kia lại đòi mở thêm chi nhánh thứ ba, hẳn phải thẳng thắn động thủ giết tiền, làm đại cổ đông, cướp đoạt đi số tiền đầu tư cửa hàng. Theo luật pháp mà nói, hẳn là thuộc về tranh chấp dân sự, không cần ngồi tù.

Ngọc Như Trai sinh ý thật tốt, người đến người đi, tất cả đều là nữ khách hàng. Nhìn thấy Phương Tranh vào cửa, nữ khách hàng đều xoay người sang chỗ khác, ngưỡng ngưỡng mà bất an len lén nhìn chăm chú vào hắn, không biết vị nam tử lỗ mãng này vào đây là có chuyện gì.

Phụng tử đang bận rộn trong quầy đến mồ hôi nhễ nhại, có đôi khi Phương Tranh suy nghĩ, vị tiểu quả phụ tuổi còn trẻ này kiếm tiền sợ rằng dù cho nàng ăn tới mấy đời còn không hết, vì sao còn phải khổ cực kiếm tiền như vậy? Thay đổi là Phương Tranh, nếu có được số tiền kiếp sau xài còn không hết, chỉ sợ đã sớm mỗi ngày nằm trong đồng ngân phiếu uống rượu mỹ mỹ, đúng tiêu chuẩn là hống ăn chờ chết.

Hít sâu một hơi, Phương Tranh thay đổi biểu tình, cố ý sửa sang lại mái tóc cho rối loạn, cởi ra hai nút áo, đem mình biến thành giống như một gian phu bị lão bà bắt gian tại giường, Yên Nhiên nói, chiều này học được từ tiểu công chúa, bởi vậy có thể thấy được, học không cần trước sau, người giỏi là lớn nhất.

Bồi dưỡng tâm tình một chút. Phương Tranh làm như thất kinh từ xa vọt tới trước quầy hàng, quát to một tiếng: ” Phụng tử! Cứu cứu tiểu đệ!” Giọng nói có vẻ tuyệt vọng bất lực, dường như tận thế.

Phượng tỷ lại càng hoảng sợ, nhìn thấy Phương Tranh, đôi mắt đẹp nhất thời che kín một tầng lo lắng, vội vàng hỏi: "Làm sao vậy? Làm sao vậy?"

Phương Tranh bi phẫn nói: "Đúng là bất hạnh lớn! Vừa xong tin tức, nhà của ta phá sản rồi, tài sản bất lương nhiều lắm, lão cha ta muốn đem ta bán đi gán nợ Phượng tỷ! Cứu ta! Ta không muốn làm thỏ bảo bảo của người khác a."

Lời vừa nói ra, mọi người đều ồ lên.

Phương đại thiếu gia vì muốn đòi tiền, đã bất chấp mặt mũi. Ngay trước mặt các nữ khách hàng, Phương Tranh khóc hãm khàn cả tiếng, mím môi gặm chân, rất là buồn bã.

Trong mắt Phượng tỷ hiện lên vài phần hoảng loạn, nhưng sau đó lập tức lãnh tĩnh xuống tới, trong giọng nói bình tĩnh phân phó: "Lý đầu nhĩ, người tiếp khách, Thuận Hi, người giúp Lý đầu nhĩ, người, theo ta ra phía sau nói." Nói xong lại kéo Phương Tranh còn đang đứng hối tiếc bị ai, kéo thẳng vào hậu viện.

Trong lòng Phương Tranh thầm khen, không hổ là nữ cường nhân, lâm loạn không hoảng hốt, rất có phong độ của một đại tướng, nếu nàng là nam nhân, không ra chiến trường lãnh binh quả thực xin lỗi quốc gia.

Đưa tay vuốt tóc, đôi mày liễu thanh tú của Phượng tỷ bất giác nhăn lại, trầm giọng nói: "Nói một chút, rốt cục là chuyện gì xảy ra? Vừa khóc vừa la, giống một nam nhân sao? Di? Sao bây giờ người không sao nữa?"

"A? Ách...Nguy rồi! Phượng tỷ! Nhà của ta phá sản rồi, không còn tiền nữa, mau cho ta mượn một chút tiền xoay sở, mười vạn tám vạn đều được..." Bồi dưỡng tâm tình một chút, Phương Tranh lại bắt đầu đầu đầu nhập vào nội dung vở kịch do hẩn tự nghĩ ra, khóc trời khóc đất, rất bi thảm.

Lúc này Phượng tỷ cảm thấy có điểm không thích hợp, diễn sản Phương gia có thể nói là cự phách Hoa triều, hiệu buôn trải rộng toàn quốc, rắc rối phức tạp, căn cơ cực kỳ vững chắc, thế nào nói suy sụp liền suy sụp, trước đó không hề nửa điểm báo trước? Hơn nữa...Tên hỗn đản đang làm ra vẻ khóc lóc trước mắt cũng quá giả bộ, nhưng viền mắt lại chưa đỏ chút nào, bộ dáng này là hình dạng phá sản hay sao?

Môi anh đào mê người của Phượng tỷ lặng lẽ bĩu về phía trước, như cười như nói: "Mười vạn tám vạn? Phương đại thiếu gia, ngài thật là mở được miệng, nhưng...ta không có được nhiều bạc như vậy đâu."

"Cái gì? Không có?" Phương Tranh đang đầu nhập trong bi thương nghe vậy ngẩng phắt đầu lên: "Sao lại không có?"

Vòng vo chuyển mắt, Phương Tranh sụp mắt, thương cảm hề hề nói: "Năm vạn sáu vạn được chứ?"

"Cũng không có!"

"Ba vạn bốn vạn?"

"Không có!"

"Ai, nhiều ít người nên cấp một chút chứ, ta sao cũng được, đi xin cơm cũng được cấp cho hai cái bánh bao..."

"Vậy cho người hai cái bánh bao"

"Quá phận thật nha, nếu không trả thù lao, ta...ta..."

"Người muốn như thế nào?"

"Buổi Tối ta sẽ đến trộm cái yếm của người!"

"Người...vô lại!"

Phượng tỷ oán hận ngồi trên ghế đá ngay giữa sân, bình phục lại tâm tình một chút, bắt chéo chân, đôi chân lả lướt mà tinh xảo bỏ trong đôi hài màu phấn hồng thêu cảnh trúc, ở trước mắt Phương Tranh huy nhẹ, làm Phương Tranh phải nuốt nước bọt, đôi chân đẹp như vậy, nếu nắm vào trong tay, nói vậy cũng có một phen phong tình nha?

Phượng tỷ kiều hừ một tiếng: "Người là tiểu hồn đản, ta đã biết người muốn gạt tiền, nói đi, cần nhiều bạc như vậy để làm chi?"

Phượng Tranh thấy lời nói đôi bị vạch trần, không chút đỏ mặt, nhìn Phượng tỷ hì hì cười, nói: "Ta không có tiền, trong tiệm có phân nửa cổ phần của ta, ta đến đòi tiền là việc thiên kinh địa nghĩa..."

Phượng tỷ oán hận cắn răng: "Quen biết người, ta khẳng định sống không được vài năm sẽ bị người tức chết."

Có tiền chính là đại gia? Phượng Tranh bồi cười nói: "Sao có thể chứ, Phượng tỷ long mã tinh thần, mặt mày hồng hào, nhất định có thể trường thọ, ha ha."

Phượng tỷ hung hăng trừng mắt nhìn hần: "Chẳng lẽ người còn làm được thầy tướng số?"

"Hắc hắc, ta có bí quyết trường thọ, theo biện pháp ta mà làm, bao người sống đến chán luôn..."

Đôi mắt đẹp của Phượng tỷ sáng ngời: "Bí quyết gì?"

Phượng Tranh tiến đến bên tai Phượng tỷ, thần bí hề hề nói: "Rất đơn giản, bảo trì hô hấp, không nên tắt thở."

139. Chương 140: Thỉnh Ngộ Không Bằng Tương Ngộ

Thật sự mà nói thì cũng không trách Phượng Tranh vô sỉ được, một đồng tiền có thể bức tử hảo hán. Từ thời cổ đại đến hiện đại, thiếu tiền luôn là một chuyện làm cho người ta đau đầu nhất. Huống chi Phượng đại thiếu gia đầu đội mũ quan ngũ phẩm, trung dũng vô cùng, còn là con trai độc nhất của Hoa triều thủ phủ, thân phận sáng chói như ánh đom đóm trong đêm đen, nếu nói trên người của hần chỉ có mấy chục lượng bạc vụn, sống gian nan qua ngày, người ngoài hần là không bao giờ tin. Vì thế cũng không lạ khi Phượng Tranh vì tiền mà dùng bất cứ thủ đoạn nào.

Hơn nữa, làm cho Phượng Tranh vô cùng buồn bực là Ngọc Như Trai khai trương đến giờ cũng gần nửa năm, sinh ý tốt vô cùng. Hần lại là một đại cổ đông, nhưng không lấy được một cắc hoa hồng nào. Đôi bàn tay của Phượng tỷ như một cái kết sắt kín bưng, Phượng Tranh chưa bao giờ đòi được một chút tiền nghi từ nàng. Một lần duy nhất mặt dày mày dạn đòi tiền, cũng chỉ được ba mươi lượng bạc, lại còn phải viết phiếu "mượn". Là một đại cổ đông mà bị bức đến tình trạng này chắc phải dùng đao cắt cổ tự sát thôi. May mà Phượng đại thiếu gia có một ý chí sinh tồn vô cùng ngoan cường.

Huống thụ một chút đôi bàn tay trắng như phấn của Phượng tỷ xong, Phượng Tranh thoải mái ngồi bên cạnh Phượng tỷ, tận tình khuyên bảo và giảng đạo lý với nàng.

"Phượng tỷ, người xem xem, thiếu nợ thì trả tiền, giết người thì đền mạng, đạo lý này xưa nay vẫn thế, người nói có đúng không?" Phượng Tranh tính nói mấy câu đạo lý đơn giản trước, sau đó chậm rãi hướng đến việc chính.

Đôi mắt đẹp của Phượng tỷ hơi híp lại, bộ dạng lười biếng, thanh âm như từ trong mũi hừ nhẹ: "Cái đấy thì còn phải xem là thiếu cái gì, giết người nào. Như đao phủ trên pháp trường chém cũng không ít nha, cũng không thể đưa họ đến quan phủ để đền mạng nha."

Phượng Tranh cứng họng, câu đầu tiên đã bị nàng "đá văng" hơn nữa, công tác tư tưởng chỉ sợ sẽ không dễ dàng triển khai được nữa, nghiệp lớn đòi đồng tiền mồ hôi nước mắt của mình ngày càng gian truân nga.

"Phượng tỷ, khi chúng ta cùng nhau mở cửa hàng này, không phải đã quy ước mỗi người một nửa sao? Bây giờ sinh ý trong cửa hàng tốt như vậy, tiểu đệ qua lãnh một chút hoa hồng? Cái này chắc không tính là quá phận nha?"

Phượng tỷ thở hắt hần nói: "Sao lại không quá phận? Lần trước ta không phải nói với người rồi sao, trong cửa hàng quả thật có bạc, hơn nữa không ít. Nhưng dùng để lưu trữ chuẩn bị mở cái cửa hàng thứ ba, mất thấy chuyện mở cửa hàng cũng chuẩn bị xong cả rồi, chỉ còn chờ người khác đưa bạc tới. Nếu người lĩnh bạc đi rồi, cửa hàng phải làm sao bây giờ? Lại nói người là đại cổ đông, bình thường không thấy bóng dáng đâu, cũng không chút quan tâm đến cửa hàng, cứ thiếu tiền là đến đây đòi bạc, có cổ đông như người sao?"

Tựa hồ Phương tỷ rất tức giận thái độ thờ ơ của Phương đại thiếu gia.

Phương Tranh cười khở: "Phương tỷ, ta còn là một mệnh quan nha, còn kiêm công tác nữa, sao có thời gian quan tâm đến sinh ý. Lại nói không phải chúng ta đã nói rõ ràng sao? Ta chỉ cần hoa hồng, người phụ trách kinh doanh, hiệp nghị giấy trắng mực đen rõ ràng nha."

Phương tỷ trừng mắt nhìn hắn: "Ta mặc kệ. Dù sao người không quan tâm đến cửa hàng là không đúng. Hơn nữa chuẩn bị mở cửa hàng mới rồi. Không có bạc chia cho người."

"Người... Đây không phải là không nói lý sao? Vậy hiệp nghị của chúng ta dùng để làm gì?"

"Đừng nói hiệp nghị với ta. Ta không nghe!" Phương tỷ như một tiểu cô nương đang dỗi, che hai cái lỗ tai lại, bộ dáng như không nói lý vậy.

Phương Tranh thở một hơi thật dài. Ta sai rồi, thực sự sai rồi! Giảng đạo lý với nữ nhân là một việc vô cùng ngu xuẩn, uống cho mình sống hai kiếp người rồi lại còn không hiểu được đạo lý này. Đúng là xứng đáng bị khinh bỉ.

Có thể khẳng định, phương án dùng đạo lý để nói chuyện này rõ ràng là ngu xuẩn nha.

"Trả thù lao!" Phương Tranh bày ra sắc mặt vô lại, vỗ bàn la lớn: "Không đưa ta trực tiếp cướp đoạt nha."

Hiểu được không thể nói lý liền dùng uy, không thể để nàng leo lên đầu được.

Phương tỷ "khí định thần nhân" ngồi trên ghế đá, vẫn ung dung nói: "Bạc đều để trong ngân hàng tư nhân, người đi cướp đoạt đi. Hảo tâm nhắc nhở người một chút, ở đó hộ vệ rất nhiều, mang theo nhiều nhiều người chém giết cho an toàn nha."

"....."

"Người vô sỉ!"

Phương Tranh phẫn nộ ngồi xuống, ủy khuất quả trách Phương tỷ: "Ta chỉ muốn lấy chút hoa hồng mà ta nên có thôi, người sao có thể một mình nuốt hết tiền tài của cổ đông được? Đây là không có đạo đức! Đi nha môn cáo trạng người! Tổ người cướp bóc!"

Lúc này đổi thành Phương tỷ tận tình khuyên bảo đạo lý với Phương Tranh: "Nhà người nhiều tiền như vậy, cần gì phải tìm đến ta?"

"Tiền nhà ta là tiền của phụ thân ta, ta đây lớn rồi, sao có thể không biết xấu hổ mà ngửa tay xin tiền?"

"Loại nhà giàu như nhà của người không phải đều phân tiền sao?"

"Thiết! Một tháng mới mấy chục lượng bạc, ăn một bữa cơm đã xong, còn dùng làm cái gì!" Phương lão gia quần áo cũng hết sức nghiêm, không cho Phương Tranh bao nhiêu tiền tiêu vặt, hiện giờ Phương Tranh đã làm quan, hơn nữa lại có sinh ý của riêng mình, Phương lão gia cho rằng hắn đã trưởng thành, cũng không phân bạc cho hắn nữa.

Phương tỷ làm khó nói: "Thật sự không có tiền cho người nha, người thử nghĩ xem, một tháng bán được cùng lắm mấy vạn bạc, mỗi tháng lại phải phát lương cho người làm, chủ yếu nhất là phải mở cửa hàng mới, trừ hết ra thì làm gì còn thừa đâu."

"Chuyện mở cửa hàng mới có thể từ từ làm cũng được mà, người còn trẻ như vậy, cần gì phải liều mạng kiếm tiền?"

"Không thể trì hoãn!" Phương tỷ quả quyết vung tay lên, ánh mắt lộ vẻ tinh minh: "Đây là phương án mà ta đã tính toán trước rồi, hiện tại tình huống đang sườn sề, cho nên nhất định phải nhanh chóng mở rộng mặt bằng, chờ chúng ta mở được thêm bốn năm cái chi nhánh, lúc đấy bàn tới chuyện chia hoa hồng cũng không muộn."

Nhìn thấy vẻ mặt suy sụp thất vọng của Phương Tranh, Phương tỷ ôn nhu nói:

"Hay là người nghĩ biện pháp khác đi, ta đây thật sự là không có, người ngẫm lại đi, nhiều tính toán như vậy, bạc lại có từng ấy, như bốn người chia nhau một cái bánh bao, nếu là người, người chia kiểu gì?"

“Bóp chết ba người!”

“.....”

Phương Tranh phần nộ trở về, tất nhiên là tay không trở về, hắn như một gã nông dân khốn khổ đi đòi tiền mồ hôi nước mắt của mình mà không được, trong lòng đầy bi phần cùng bất đắc dĩ.

Thế sự luôn như vậy, làm cho người ta không thể cưỡng cầu, Phương tỷ có đạo lý của nàng, thật sự nàng không lấy ra bạc được. Không thể vì yêu cầu của mình mà quấy rầy toàn bộ kế hoạch, sự nghiệp của nàng.

Chính mình đương nhiên cũng có đạo lý, không có tiền làm sao đi chuộc về một phần kia của mình đây. Giống như thiên kinh địa nghĩa, ai cũng không thể nói mình không đúng.

Quên đi, bản thiếu gia ngấm lại biện pháp khác vậy, nếu đã làm quan thì không sợ không có bạc nga.

Mang tâm sự nặng nề, Phương Tranh cúi đầu đi đường, không ngờ lại đụng người khác.

”Lớn lên không có mắt à? Ta đứng chình ịch ở đây, người lại cho là người vô hình sao?” Phương đại thiếu gia tâm tình không tốt, đầu chưa ngẩng đã há mồm mắng.

”Mắt người mọc trên rốn à? Tự mình không nhìn đường lại còn trách ai?” Người bị đụng hiển nhiên cũng không phải là một kẻ hiền lành gì.

Phương Tranh vừa nghe liền nổi giận, thằng nhãi này là ai mà nói chuyện lại ngang ngược như vậy? Bản thiếu gia tâm tình không tốt, thế nào cũng phải hảo hảo giáo huấn hắn một chút.

Vừa ngẩng đầu lên, đã thấy một người đang ôm đầu, không ngừng xoa xoa, nghe răng trợn mắt, hình dáng có chút quái dị.

Lại có một đám dân chúng vây quanh bốn phía, ánh mắt bao hàm vẻ chờ mong nhìn hắn, tựa hồ đang chờ hai người ”một lời không hợp” liền ”thượng cẳng tay hạ cẳng chân” với nhau, bọn họ có thể miễn phí nhìn một hồi não nhiệt.

Phương Tranh vừa thấy đối phương liền vui hân lên, hóa ra là người quen.

”A! Thì ra là Tiêu huynh, đã lâu không gặp nha!”

Người bị đụng thả tay xuống, tập trung nhìn nhìn, vẻ mặt đầy giận dữ nhất thời biến thành đầy vui mừng, chấp tay cười nói: ”A! Hóa ra là Phương huynh, đã lâu không gặp!”

Đây không phải là ai khác, đúng là hôm qua tại Noãn Xuân Các, cùng ở chung một thính phòng, là bạn mới - Tiêu Hoài Viễn.

Hai kẻ qua đường vốn chuẩn bị huy quyền ”choảng nhau”, lúc này đều biến thành nho nhã lễ độ, dân chúng vây quanh thấy hai người không đánh nhau nữa, đều thất vọng thở dài một tiếng, tự giải tán.

”Phương huynh đang đi dạo hay đang làm công vụ?” Xem ra Tiêu Hoài Viễn có ấn tượng không sai với Phương Tranh.

Thở dài, Phương Tranh rầu rĩ nói: ”Về nhà, tu thân dưỡng tính, chắc không ra ngoài nữa, từ nay về sau sẽ không gặp lại...”

Tiêu Hoài Viễn kinh ngạc nói: ”Sao lại như vậy?”

Phương Tranh sầm mi khổ kiếm nói: ”Ai! Người chưa nghe nói qua không có tiền nửa bước khó đi sao? Đây là nói ta nga...”

Trên mặt Tiêu Hoài Viễn hiện lên vài phần ý cười: ”Nam tử hán đại trượng phu, nên có khí thế nuốt trọn thiên hạ, sao lại để cho mấy thứ vàng bạc này làm hao tổn tinh thần? Hôm nay ta và người có thể ở trên đường đụng vào nhau, đã nói lên chúng ta là người hữu duyên, không bằng tìm một chỗ, uống với nhau vài chén giải sầu. Phương huynh nghĩ sao?”

Phương Tranh cũng có ấn tượng không sai với Tiêu Hoài Viễn, nghe vậy đang muốn gật đầu đáp ứng, bỗng nhiên cảnh tỉnh nhìn chằm chằm Tiêu Hoài Viễn, nói: "Ai mời khách?"

Tiêu Hoài Viễn nghe vậy cũng hòng, cười khỏ nói: "...Ta mời, đương nhiên là ta mời."

Phương Tranh cao hứng nở nụ cười, thả lỏng, nhiệt tình vỗ vai hắn: "Đi, đi Yên Nguyệt Lâu, nghe nói Yên Nguyệt Lâu vừa có một đám sơn trôn, lộ thần, báo thai, bấu lặc gì gì đó, ta đã sớm muốn ăn, nhưng đắt quá vẫn không trả nổi..."

"....."

Tiêu Hoài Viễn cứ như vậy bị Phương Tranh nửa mời nửa ép lôi đi, thẳng hướng Yên Nguyệt Lâu.

Rượu và thức ăn được đưa lên, Tiêu Hoài Viễn kinh ngạc nhìn trên bàn ăn, đều một màu mỹ vị quý và lạ, không khỏi có chút "há mồm".

Phương Tranh cười thầm trong lòng, tiểu tử người dám ở trước mặt con trai độc nhất của bản triều thủ phủ võ ngực mời khách, không phải muốn chết sao?

Tiêu Hoài Viễn quả thật có chút không chấp nhận được điệu bộ của vị tân bằng hữu này. Trong ngày thường, người khác cùng hắn giao tiếp đều là ra vẻ văn nhã hữu lễ, khiêm tốn thuần hậu. Hắn tự nhận chính mình đã xem như phóng đảng vô cùng, thậm chí có chút vô sỉ. Không ngờ lại nhận thức được một người như thế, thoát nhìn trình độ vô sỉ của người này còn mạnh hơn hắn không biết bao nhiêu lần. Không biết một bàn yến tiệc này phải tốn hết bao nhiêu bạc? Hắn thật tình muốn mời khách, nhưng ngàn vạn lần hắn đều không nghĩ tới, một bữa tiệc thỉnh khách lại xa hoa đến vậy.

Chột dạ sờ sờ túi tiền, Tiêu Hoài Viễn hướng về phía Phương Tranh đang vui đầu ăn, cười gượng một tiếng: "Ách... Phương huynh, một bàn yến hội này tiêu tốn cũng không ít a?"

Phương Tranh ngẩng đầu, ra vẻ bình thường, nói: "Cũng không nhiều lắm, phỏng chừng cùng chỉ hơn trăm bạc, người đừng nhìn chỉ có vài món thức ăn này, muốn lấy được đám tài liệu này quả thật không dễ dàng, đều là dã thú quý hiếm ở trong thâm sơn cùng cốc, đám thợ săn một năm cũng chỉ có thể bắt được một đầu, bình thường có bạc cũng không được ăn đâu."

"A?" Tiêu Hoài Viễn lau mồ hôi. lắp bắp nói: "Một... Hơn một trăm lượng? Đây... Ha ha, không đắt, không đắt a, ha ha..."

"Sao người không ăn nha?"

Tiêu Hoài Viễn hai mắt loạn chuyên, lập tức hướng về phía Phương Tranh cười nói: "Cái kia... Tại hạ đi ra ngoài một chút, ách... Lập tức sẽ trở lại, lập tức sẽ trở lại, người cứ ăn trước..."

Phương Tranh mở to mắt: "Người không phải muốn để lại một mình ta ở đây, tự sinh tự diệt đấy chứ?"

Tiêu Hoài Viễn đang có ý này, bị Phương Tranh nói ra cũng có chút ngượng ngùng, vuốt vuốt cái mũi hắc hắc cười, nói: "Phương huynh nói quá lời, hắc hắc, làm sao có thể như vậy được? Ta nhìn giống cái loại người không có nghĩ khí này sao?"

Phương Tranh trong lòng ghen cười, tiểu tử này quả nhiên là đồng môn a, nhẩn sinh có được tri kỷ như vậy, sao lại không cạ chén được đây?

"Ngồi xuống đi, lần này ta mời người thì được rồi. Ta khát! Sao còn làm bộ dáng như vậy với ta, thật sự là không có thiên lý nga!" Phương Tranh hừ hừ, tức giận nói.

"Phương huynh người không phải là không có tiền sao?" Tiêu Hoài Viễn kỳ quái hỏi.

Phương Tranh đảo cặp mắt trắng dã: "Ta quả thật không có tiền a, nhưng Yên Nguyệt Lâu này thuộc gia sản của nhà ta, ta muốn ăn thế nào thì ăn thôi."

"....."

Rượu quá ba tuần, hai người kẻ qua người lại, thiên nam địa bắc, trời cao biển rộng, không có gì không nói.

Phương Tranh không nghĩ đến Tiêu Hoài Viễn này kiến thức quả không tầm thường, hai người nói chuyện có chút hợp nhau.

"Phương huynh có biết vị Lý gia ở trong Noãn Xuân Các ngày hôm qua, là người phương nào hay không?". Sau khi tâm sự hết một đồng chuyện tào lao, Tiêu Hoài Viễn bỗng nhiên ý vị thâm trường hỏi.

Phương Tranh kinh ngạc nói: "Tiêu huynh mỗi lần nghe lén chuyện phong nguyệt của người khác, chẳng lẽ trước đó người còn phải điều tra rõ ràng thân phận của hắn?"

Nói xong Phương Tranh thân tình sùng bái, chấp tay thở dài: "Quả nhiên là chuyên nghiệp có khác! Tại hạ thật sự khâm phục vô cùng, so sánh với Tiêu huynh, tại hạ quả thật rất nghiệp dư, hổ thẹn, hổ thẹn!"

Tiêu Hoài Viễn đầu đầy hắc tuyến, lúng túng nói: "...Phương huynh hiểu lầm, khụ, đó chỉ là ngoài ý muốn."

Ngay sau đó, Tiêu Hoài Viễn thần bí nói: "Vị Lý gia kia là một nhân vật vô cùng giáo hoạt, ở mặt ngoài hắn chỉ là một bách tính thường dân, không quan không tước. Nhưng ở trong kinh thành lại vô cùng nổi danh, không ít đại thần trong triều có việc không giải quyết được đều phải thỉnh hắn hỗ trợ. Cho nên nhiều năm qua coi như hắn cũng thuộc cái loại đại gian đại ác, phạm không biết bao nhiêu việc đáng tội chết, nhưng không một quan viên nào dám động đến hắn."

Phương Tranh tròn hai mắt: "Một bá tánh bình dân lại hỗn đản như vậy, Lý gia này quả thật có chút bốn sự."

Tiêu Hoài Viễn cười nói: "Chỉ riêng một cái Lý gia khẳng định không đủ, sau lưng của hắn nhất định phải có chỗ dựa vững chắc, bằng không cho dù hắn có mấy trăm cái đầu cùng sớm bị chém sạch."

Phương Tranh cười nói: "Hôm qua chúng ta đều nghe rất rõ ràng, chỗ dựa vững chắc của hắn... chẳng lẽ là..." Phương Tranh ngừng lại không nói lấy tay chỉ chỉ phía trên đầu.

Tiêu Hoài Viễn cười nói: "Đương nhiên không phải là thái tử điện hạ, lấy thân phận của điện hạ, sao có thể trực tiếp đi làm chỗ dựa vững chắc cho bình dân này được? Phương huynh cũng không khỏi đánh giá quá cao vị Lý gia kia."

Phương Tranh nghiêm trang nói: "Ta cũng hiểu là không có khả năng, thái tử điện hạ tôn quý của chúng ta là người như thế nào, sao có thể làm chỗ dựa cho một kẻ hỗn đản như vậy, bịa đặt! Nhất định là bịa đặt! Khẳng định có kẻ nào đó mang âm mưu giá họa cho thái tử điện hạ tôn quý của chúng ta!"

Tiêu Hoài Viễn kinh ngạc nhìn Phương Tranh, ngây người trong chốc lát, nhanh chóng gật đầu: "Không sai! Đúng là như thế! Phương huynh quả nhiên có kiến thức, không hổ là nhân tài mà người người kính ngưỡng vừa xuất hiện trong đương kim triều đình!"

"Đâu có đâu có, kia đều là hoàng ân ban cho, tại hạ ngu dốt vô năng, thật sự không dám nhận khen ngợi của Tiêu huynh, hổ thẹn, hổ thẹn!"

Hai người bắt đầu người một lời ta một câu, thối phồng nhau lên, nhìn về đối phương đều lộ ra một cổ hương vị giả mù sa mưa, nhưng hai người tựa như chưa phát hiện, vẫn cứ liên tục thay nhau thối phồng.

Chuyện Tiêu Hoài Viễn nói có chút miễn cưỡng, Phương Tranh tuy thưởng thức người này nhưng cũng không đại biểu cho việc mới gặp mặt lần thứ hai đã hiểu được lòng dạ của hắn, Phương Tranh gặp không ít phiền toái, cho nên không muốn dây dưa vào chủ đề kia.

Mãi cho đến khi hai người thối phồng mình quá sức chịu đựng, có cảm giác ghê tởm buồn nôn, lời nịnh hót thao thao bất tuyệt mới kết thúc.

Cùng nhìn đối phương một cái, hai người đồng thời cười ha hả, không ngừng cười đến nỗi hai mắt trắng dã, sắp thở không ra hơi.

"Lần đầu gặp người, nhìn ánh mắt của người liền phát hiện người cũng chẳng phải người tốt. Giống như lời đồn vậy, cực kỳ vô sỉ." Tiêu Hoài Viễn chỉ vào Phương Tranh cười nói.

Phương Tranh gật gật đầu: "Thực trùng hợp, ta cũng có suy nghĩ như thế, người cũng chẳng phải tốt lành gì, bây giờ xem ra quả đúng như vậy a."

Nốc một ngụm rượu nhỏ, Phương Tranh mỉm cười, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt Tiêu Hoài Viễn, người này quả không đơn giản. Trong cử chỉ hành động có một chút quái dị, hơn nữa theo lời hắn, tựa hồ cùng với triều đình có quan hệ vô cùng chặt chẽ, không biết tương lai là địch hay bạn, nếu là địch nhân, đó cũng thật sự không phải là chuyện tốt...

"Ta có nói qua người đặc biệt giống một người quen chưa?" Phương Tranh bỗng nhiên nghiêm mặt nói.

Đôi mày kiếm của Tiêu Hoài Viễn hơi nháy một cái, bình tĩnh nói: "Nga? Thật ra là chưa, diện mạo của ta có chút đặc thù, thế nhưng còn có người giống ta?"

Phương Tranh nghiêm túc gật gật đầu: "Đương nhiên là có, giống như gạo nuôi trăm dạng người, loại người nào mà chả có."

Tiêu Hoài Viễn tựa hồ bị thu hút, hứng thú hỏi: "Ta giống ai?"

"Người quen kia của ta gọi là Kinh Thiên Trụ, giang hồ đặt cho hắn ngoại hiệu "Biển Hình Kim Cương" bộ dạng của người vô cùng giống hắn."

140. Chương 141: Giống Như Thân Mật

Mang một bộ dạng nghiêm túc, Phương Tranh nói đầy hàm ý, nhưng Tiêu Hoài Viễn nghe không ra, chấp tay cho có lệ, cười nói: "Nếu có duyên gặp mặt, tại hạ phải kết bằng hữu cùng vị Kinh huynh này mới được."

Phương Tranh cười tủm tỉm gật đầu: "Nhất định, nhất định, hai người các người nhất định nói chuyện rất hợp, rất hợp."

Bữa Cơm này nếu là Phương Tranh mời khách, Tiêu Hoài Viễn sẽ không còn khách khí, nhắc đũa, vùi đầu vào ăn. Bàn thức ăn này quả thực rất ngon, hơn nữa nguyên liệu trân quý, rất khó gặp. Tiêu Hoài Viễn đầu toát mồ hôi, ăn không lịch sự, nhưng hắn cũng chẳng quan tâm. Phương Tranh lại cảm thấy vị Tiêu Hoài Viễn này có rất nhiều chỗ giống mình, không biết xấu hổ chỉ là một trong số đó mà thôi.

"....."

Kính nhau thêm ba tuần, Phương Tranh đặt chén rượu xuống, hỏi: "Tiêu huynh, vừa rồi người nói với ta về vị Lý gia kia là có dụng ý gì sao?"

Tiêu Hoài Viễn cười nói: "Ta với Phương huynh vừa gặp đã thân, lại biết Phương huynh làm quan trong triều nên mới tùy ý nói vậy, Phương huynh chớ để trong lòng."

Người này gian xảo vô cùng, trơn như cá chạch, xem ra giao tình không sâu, hắn sẽ không nói thật.

Phương Tranh cười nói: "Tại hạ còn chưa thỉnh giáo Tiêu huynh đang làm việc gì nhỉ?"

Tiêu Hoài Viễn ánh mắt chợt lóe, tiện đà cười nói: "Không dám dối gạt Phương huynh, tại hạ chỉ là một kẻ sai vặt nho nhỏ trong phủ Thái tử, chê cười chê cười."

Phương Tranh cả kinh, người của Thái tử? Miệng hắn nói là kẻ sai vặt, nhưng nhìn tướng mạo và khí chất của hắn, chỉ sợ là vô cùng khiêm tốn mà thôi.

Đối với Thái tử, trong lòng Phương Tranh vẫn duy trì cảnh giác. Hắn cảm thấy được Thái tử thoát nhìn nho nhả, ăn nói lễ độ, đối với mình cũng rất có ý mượn sức. Nhưng Phương Tranh lại không thích hắn, tựa như động vật trời sanh đã cảnh giác với địch nhân vậy. Phương Tranh tuy không rõ Thái tử không tốt chỗ nào, nhưng hắn luôn hữu ý vô tình duy trì một khoảng cách với Thái tử, dù Thái tử hai lần đưa hậu lễ cũng chưa dă động được hắn.

Vị Tiêu Hoài Viễn trước mặt này là người của Thái tử, vậy Phương Tranh không thể không cẩn thận rồi. Thường thức hắn là một chuyện, nhưng Phương Tranh lại không hy vọng mình nhắc lên quan hệ gì với Thái tử. Hắn biết rõ mình còn không có năng lực đi chơi với lửa, pháp luật thời cổ đại thật khắc nghiệt, để cập chuyện của hoàng tộc thực dễ dàng bị liên lụy. Hơn nữa một khi bị liên lụy, hơi chút xui xẻo thì cả nhà bị

rơi đầu ngay, Phương Tranh không phải là kẻ gan lớn, vì mình, vì cả nhà mình, hẳn phải lựa chọn cách xa xa với Thái tử.

Bởi vậy trong lòng Phương Tranh lại dâng lên một câu hỏi: Tiểu tử này nhận thức với ta, có thật là vô tình không? Hay là nghe theo Thái tử sai phái? Nếu bị Thái tử sai phái, hẳn tuyệt đối sẽ không thần nhiên thừa nhận mình là người của phủ Thái tử như vậy. Còn có, hẳn tránh ở bên ngoài phòng Lý gia, rốt cuộc muốn nghe thấy cái gì? Thực khó hiểu a....

"A! Thì ra Tiêu huynh là người trong phủ của Thái tử điện hạ tôn quý. Thất kính thất kính!" Phương Tranh khoa trương liên tục chấp tay hướng phía Tiêu Hoài Viễn.

Tiêu Hoài Viễn ngây cả người, nhanh chóng chấp tay đáp lại: "Khách khí khách khí! Chỉ hỗn chén cơm ăn mà thôi, sao có thể so với Phương huynh đây. Khiếu ngạo triều đình, ngăn cơn sóng dữ, cứu lấy Hoa triều cùng dân chúng trong tình thế nước sôi lửa bỏng. So với Phương huynh quả thật giống như đom đóm so với ánh trăng, xấu hổ vô cùng nha!"

Công phu thí mã của người này quả thật không thua kém gì mình. Xem ra là một kinh địch a...

Phương Tranh nghiêm mặt nói: "Lời của Tiêu huynh sai rồi, Thái tử điện hạ là Thái tử của Hoa Triều, chuẩn bị lên ngôi hoàng đế. Sớm nghe Thái tử điện hạ tao nhã ôn hậu, tính tình khoan dung. Có khả năng làm thủ hạ của Thái tử là chuyện vinh quang và hạnh phúc đến cỡ nào a, tại hạ hận không thể đổi với Tiêu huynh đây, thật sự là hâm mộ người a!"

Sắc mặt Tiêu Hoài Viễn có chút phát xanh, nghe vậy cố gắng kéo khóe miệng cười nói: "Phương huynh thật sự là...Thật sự là...Ha ha..."

Nghĩ tới nghĩ lui, đúng là không thể tìm thấy một câu nào có thể biểu đạt nhân phẩm của Phương đại thiếu gia, Tiêu Hoài Viễn cũng bó tay.

"Thật sự là quá vô sỉ, đúng không?" Phương Tranh cười tủm tỉm nói giúp hắn.

Tiêu Hoài Viễn gật gật đầu, cười ha ha: "Nhận thức được Phương huynh là may mắn của tại hạ!"

Phương Tranh cười nói: "Ta cũng vậy, hai ta về sau nên thân cận thêm mới đúng."

Vì thế hai người bắt đầu tựa như thân mật, nhưng kỳ thực có chút dối trá nâng chén cụng ly.

Nếu bàn về vô sỉ cùng vô lại, dù sao Phương Tranh vẫn nhỉnh hơn một chút, đặc biệt là trên bàn rượu. Phương Tranh từ kiếp trước đã học được rất nhiều phương pháp mời rượu bỉ ổi, Tiêu Hoài Viễn là người cổ đại, cho dù có khôn khéo hơn nữa thì sao có thể độ lại Phương Tranh? Chỉ một lát sau Phương Tranh đã trút cho Tiêu Hoài Viễn say đến chẳng biết trời trăng mây gió gì nữa, Phương Tranh lại bình yên vô sự.

Nhìn Tiêu Hoài Viễn gục xuống bàn ngủ, Phương Tranh cười cười, lững thững đi xuống lầu.

Chưởng quỹ thấy Phương Tranh đi xuống, vội vàng hành lễ cung kính nói: "Thiếu chủ, ngài và quý hữu ăn có hợp khẩu vị không ạ?"

Phương Tranh vỗ vỗ bả vai chưởng quỹ cười nói: "Àn, gần đây khẩu vị càng ngày càng ngon, không sai không sai. Dụng tâm thêm một chút, qua vài ngày ta sẽ hướng về phía phụ thân đề cử người làm chấp sự."

Chưởng quỹ đại hỉ, liên tục nói cảm tạ, chỉ tay lên trời phát thệ độc, nói hẳn trung tâm nhất nhất với Phương gia, trời đất chứng giám...

Phương Tranh phát phát tay, cười nói: "Cũng không cần nói nghiêm trọng đến vậy..."

Vỗ vỗ bả vai chưởng quỹ, Phương Tranh chỉ chỉ trên lầu, nói nhỏ: "Vị cùng ta đi kia, kỳ thật không phải bằng hữu của ta, mà là cừu gia. Hẳn làm cho ta rất không vui. Như thế này đi, người đi lên tìm hắn, bắt hắn thanh toán bữa cơm hôm nay, đừng khách khí, cứ thu hắn hai trăm lượng...."

Chưởng quỹ vừa được thiếu chủ khen ngợi, lại còn đề bạt, lúc này rõ ràng là lúc biểu hiện trung tâm còn gì, nghe vậy xoa tay, cùng chung mối thù nói: "Cừu gia của thiếu chủ chính là cừu gia của toàn bộ hiệu buôn Phương gia, thiếu chủ yên tâm, lão hủ sẽ làm tốt."

Phương Tranh cười lớn, nghênh ngang đi ra Yên Nguyệt lâu. Mặc kệ về sau vị Tiêu huynh đệ này là địch hay là bạn, bây giờ cứ chơi hăn một lần hăn không có quan hệ gì lắm.

Cũng không lâu lắm, trong một căn phòng tầng năm của Yên Nguyệt Lâu vang lên một tiếng rống to đầy thê lương và bi phẫn: ” Không phải nói hăn mời khách sao...?”

”...Thiếu chủ của các ngươi quả thực là một tên hỗn đản!

”...Không có tiền! Ta không có tiền!”

“...Đưa ta đi gặp quan ta cũng không có tiền!”

“.....”

Bên trong phủ Thái tử.

Hậu điện, Thái tử tay chấp sau lưng, ngẩng mặt nhìn trời, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Một hắc y trung niên nhân đứng phía sau Thái tử, khoan tay cung kính, thấp giọng bẩm báo: ” Từ khi Hộ bộ Lưu Thị Lang kê biên tài sản thanh lâu đến nay, thu vào của chúng ta thiếu gần năm thành. Những hoạt động ngày thường của điện hạ như kết giao mượn sức chiêu thân, tướng quân biên ải đều bị đình trệ. Cứ đà này đi xuống, thuộc hạ chỉ sợ đại nghiệp của Thái tử bất lợi mà thôi, thỉnh Thái tử điện hạ minh tra quyết đoán.”

Thái tử thở dài: ”Hai năm nay trong triều thật sự hỗn loạn, Đột Quyết còn chưa đánh vào đã lui, đàm phán cũng nói xong, trong triều lại chia bè kết phái! Phụ hoàng thật sự là vất vả, cô vương thực không đành lòng a.”

Hắc y trung niên nhân nghe vậy ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn Thái tử, tựa hồ không nghĩ tới Thái tử lại nói như vậy.

Nhưng lập tức hăn cúi đầu, thanh âm cung kính nói: ”Hoàng thượng tuổi già sức yếu, Thái tử điện hạ lại là một người chí hiếu, nên vì hoàng thượng chia sẻ một ít quốc sự giữ tròn đạo hiếu.”

Thái tử gật đầu cười nói: ”Nói cũng đúng, mắt thấy phụ hoàng thân thể ngày càng đi xuống, thân làm con nhìn mà đau lòng, cô vương hăn là nên phân ưu với phụ hoàng mới đúng.”

Người trung niên cẩn thận nói: ”Thái tử điện hạ, vậy việc kê biên tài sản thanh lâu của Lưu thị lang...”

Trong mắt Thái tử chợt lóe lên một tia âm trầm, sau đó lập tức biến mất, nhẹ cười: ”Vậy cứ để cho hăn đi tra, tạm thời không cần đề ý tới, việc thanh lâu vốn là ý của phụ hoàng, sau này về việc chi tiền tạm thời lấy từ trong phủ, để qua vài ngày này rồi tính sau.”

Trung niên nhún cung thanh vâng dạ, tiếp lời: ”Nghe nói bởi chuyện kê biên tài sản thanh lâu này mà Lưu thị lang với Phan thượng thư có chút không hài lòng với nhau...”

Trong mắt Thái tử hiện lên một tia dị sắc, cười nói: ”Nga? Có cả việc này sao? Lão sư tuy lớn tuổi, tính tình vẫn vậy nha, ha ha, bọn họ vì sao lại đấu với nhau?”

”Theo người của Thái tử điện hạ an bài trong phủ thượng thư, Phan thượng thư hy vọng Lưu thị lang buông tha việc kê biên tài sản, Lưu thị lang lại muốn báo thù cho nhi tử cho nên đã cự tuyệt Phan Thượng Thư.”

Thái tử cười cười nói: ”Lưu Thị Lang chẳng phải là môn hạ của lão sư hay sao? Mấy năm nay nếu không có lão sư đề bạt, làm sao hăn có thể ngồi vào cái chức Hộ bộ thị lang được? Chẳng lẽ hăn vì nhi tử của mình mà dám đánh đổi ngay cả tiền đồ cùng tính mạng hay sao?”

”Thái tử điện hạ nói không sai, Lưu Thị Lang tựa hồ tâm ý nguội lạnh với chốn quan trường rồi, vài ba lần tỏ vẻ sau khi báo thù cho đứa con, hăn liền cáo lão hồi hương.”

Trầm ngâm một lát, Thái tử bỗng nhiên nói: ”Phương Tranh bây giờ đang làm gì?”

Trung niên nhân nói: "Phương Tranh bây giờ cả ngày chơi bời lêu lổng, đi dạo quanh trong kinh thành, mấy ngày trước tại Noãn Xuân Các lại chẳng biết vì sao mà nhận thức Tiêu Hoài Viễn trong phủ điện hạ, thuộc hạ cả gan hỏi, không biết đây có phải là Thái tử điện hạ cố ý an bài hay không?"

Thái tử lắc đầu, sắc mặt mê hoặc nói: "Tiêu Hoài Viễn sao lại nhận thức hần? Cô vương chưa bao giờ bày mưu đặt ra kế này nha, bọn họ là hữu ý, hay chỉ vô tình..."

"Thái tử điện hạ, có muốn cho gọi Tiêu Hoài Viễn tới đây hỏi không?"

"Không cần, việc này người cứ coi như không biết, phái người cẩn thận theo dõi là được, cô vương không hy vọng vì một chi tiết nhỏ nhặt mà hỏng mất đại sự! Hoặc là bất động, động phải nhất kích thành công, chúng ta chỉ có một cơ hội duy nhất mà thôi, hiểu chứ?"

"Vâng!"

Trong ngự thư phòng.

Hoàng thượng lại một lần nữa triệu kiến Phương Tranh.

"Vi thần Phương Tranh, khấu kiến hoàng thượng vạn tuế vạn..."

"Được rồi, đừng nói nhiều nữa, vào đi." Trong thanh âm hoàng thượng ẩn hàm ý cười.

Phương Tranh nhanh chóng đứng dậy, bước trên tấm thảm tinh hồng đi vào.

"Oa! Hoàng thượng mấy ngày không thấy, vi thần phát hiện ngài trẻ ra rất nhiều, nếp nhăn phai nhạt không ít, xem ra hoàng thượng ngày càng có tinh thần. Hoàng thượng lại là trụ cột chính của Hoa triều chúng ta, long thể của ngài khang kiện thì bách tính trăm họ mới an tâm, vì giang sơn, vì xã tắc, vì bách tính trăm họ, hoàng thượng nhất định phải bảo trọng long thể, không nên làm lụng vất vả quá mức a!..."

Thấy hoàng thượng mặt mang ý cười, xem ra tâm tình không sai, Phương Tranh nhân cơ hội vỗ mông ngựa ngay.

Hoàng thượng cười ha ha nói: "Miệng lưỡi của người thật sự quá trơn tru, không biết đã lừa được bao người rồi nữa."

Phương Tranh cười nói: "Vi thần là người trung hậu thành thật, sao lại nói như kẻ xảo quyết gian trá vậy được? Hoàng thượng đã khen quá lời..."

"Người nếu trung hậu thành thật, hóa ra khắp thiên hạ không tìm được kẻ xảo quyết gian trá hay sao!"

Quân thần hai người gặp mặt, không khí có chút hài hòa thân thiết, Phương Tranh nhìn cái đầu bạc của hoàng thượng, trong lòng không khỏi cảm khái, kì thật hần cùng chỉ là một lão nhân, một lão nhân cô độc, ở trong một khu nhà lớn, trong căn phòng lớn mà thôi. Hần cần con cháu trò chuyện với hần, làm hần vui vẻ một chút, thậm chí cùng hần cãi nhau, nhưng nguyện vọng này chỉ sợ hần không thể thực hiện được. Hoàng uy đã thâm căn cố đế trong lòng của mọi người cho dù là Mập Mạp, trước mặt hần chỉ sợ ngay cả thở mạnh còn không dám, đừng nhắc chi đến nói nói cười cười.

Phương Tranh cảm thấy mình được hoàng thượng sủng ái như vậy, vài ba lần hồ nháo cũng không bị trách tội, có lẽ cũng là nguyên nhân này.

Dù sao tìm khắp Hoa Triều, dám ở trước mặt hoàng đế không có tôn ti trật tự, cùng chỉ có hần - Phương đại thiếu gia. Mà cái không có tôn ti trật tự này, lại là thứ mà nội tâm hoàng thượng cần nhất.

"Phương Tranh, người quả thật cùng đủ giỏi hoạt, trầm cho người cai quản thanh lâu, người lại đẩy Hộ Bộ Lưu Thị Lang đi, người thì khỏe rồi, núp ở phía sau, vô thanh vô tức làm vậy, lại không đắc tội với các đại thần trong triều, hai đầu lấy lòng, mọi việc đều thuận lợi. Nói thật, trầm thật sự có chút bội phục người." Hoàng Thượng nửa đùa nửa thật nói.

Phương Tranh nghe vậy đắc ý cười đáp: "Chủ yếu là vi thần có thể hiểu được thành ý, ha ha, hoàng thượng đã từng nói qua phải trọng dụng vi thần, nếu vi thần đắc tội hết với các vị đại thần, tương lai làm sao còn có thể làm việc cho hoàng thượng được, ngài nói có phải hay không?"

Hoàng thượng mỉm cười, từ chối ý kiến.

”Biết hôm nay trẫm gọi người tới để làm gì không?” Hoàng thượng cười cười hỏi.

Phương Tranh lắc đầu: ”Hoàng thượng bí hiểm, lời nói cao thâm, ánh mắt nhìn toàn cục. vi thần chỉ có thể kính ngưỡng, không dám đoán...”

”Được rồi được rồi, đừng vỗ mông ngựa nữa, quả thực vụng về.” Hoàng thượng mỉm cười nói.

”Việc quản lý thanh lâu người đùn đẩy cho Lưu thị lang đi làm, qua, trẫm giới thiệu một người cho người nhận thức.”

Nói xong hoàng thượng vỗ vỗ tay, bên trong bình phong ngự thư phòng đi ra một người. Người này chừng ba mươi tuổi, dáng người trung trung, diện mạo bình thường thuộc loại người liếc mắt một lần liền quên, hơn nữa một thân thường phục, không mặc quan bào, hoàng thượng giới thiệu hẳn cho ta nhận thức để làm gì?

Người nọ đi ra, hướng về phía Phương Tranh, khách khí chấp tay, cười nói: ”Tạ hạ Ôn Sâm, gặp qua Phương đại nhân.”

Phương Tranh nhìn nhìn hoàng thượng, thấy hắn mỉm cười không nói nhìn hai người. Vì thế Phương Tranh cười hướng về phía Ôn Sâm chấp tay nói: ”Hạnh ngộ, hạnh ngộ! Ôn huynh tên rất hay a, a a, lằng lằng phía trên, sang hèn cộng hưởng, vừa nghe liền biết người bất phàm, Ôn Sâm, Ôn Thần, ha ha...”

Ôn Sâm cười cười: ”Phương đại nhân quá khen, tạ hạ khi sinh ra trong mệnh thiếu mộc, phụ mẫu liền cấp cho chữ ”Sâm”, ha ha, làm cho Phương đại nhân chê cười rồi.”

Phương Tranh tủm tỉm cười nói: ”Mệnh thiếu mộc gọi là sâm, thiếu kim gọi là hâm, thiếu thủy gọi là...” (* hâm ở đây có nghĩa là vượng tài, mong muốn được giàu có)

Ôn Sâm gật đầu cười nói: ”Đúng vậy, dân gian tin cái này rất nhiều, ha ha.”

Phương Tranh trầm ngâm trong chốc lát, cau mày nói: ”Không ổn, không ổn...”

Hoàng thượng và Ôn Sâm kinh ngạc cùng kêu lên: ”Có gì không ổn?”

”Này... nếu có người tên là ”tinh”, vậy trong mệnh hắn thiếu cái gì?”

141. Chương 142: Ta Không Vào Địa Ngục, Ai Vào Địa Ngục?

Bộ dáng của ôn Sâm rất bình thường, nhưng khí chất có vẻ rất âm trầm. Phương Tranh cố ý cẩn thận đánh giá hắn vài lần, cảm thấy người này lộ ra vài phần quỷ dị cùng thần bí, có chút lả lợ, giống như khắp người hắn đều không giống người bình thường.

Hoàng Thượng thấy Phương Tranh tò mò đánh giá Ôn Sâm, không khỏi mỉm cười, trầm giọng nói: ”Ôn Sâm, đây là Phương đại nhân, từ nay trở đi là trực thuộc thượng cấp của ngươi, bất cứ chuyện gì ngươi đều phải bẩm báo với hắn.”

Khuôn mặt tươi cười thu lại, nghiêm nghị nói: ”Vi thần tuân chỉ!”

“Trực thuộc thượng cấp?” Phương Tranh giật mình, tự dưng lòi ra thêm một cái thủ hạ, không khỏi làm hắn sợ hãi nha, hay là hoàng thượng tìm người qua quang minh chánh đại giám thị ta?

”Hoàng thượng, này...Không cần phải long trọng như vậy đâu? Gần đây vi thần rất mẩu mực, đâu có tạo thêm phiền toái cho ngài a...” Phương Tranh với vẻ mặt đau khổ nói.

Hoàng thượng nhăn hàng mi lại: ”Người đang nói nhảm gì vậy?”

Chỉ chỉ Ôn Sâm, Phương Tranh thật cẩn thận hỏi: ”Không phải ngài phái hắn qua giám thị vi thần sao?”

Hoàng thượng tức giận đến bật cười: ”Trẫm mới không rảnh đi giám thị ngươi, vị Ôn Sâm này... Triều thần cùng với người khắp thiên hạ cũng không biết hắn tồn tại.”

Không biết tồn tại? Phương Tranh cả kinh, liếc Ôn Sâm một cái, thấy hắn đứng đằng kia không nói một lời, mặt mang vẻ cười cười, Phương Tranh sát mặt vào hoàng thượng hỏi nhỏ: "...Hộ khẩu của hắn từ chợ đêm ra sao?"

"....."

"Tính tình này của ngươi chẳng biết khi nào thì sửa đổi được đây?" Hoàng thượng dở khóc dở cười trừng mắt nhìn Phương Tranh một cái: "Ôn Sâm vẫn làm việc cho trẫm, hôm nay trẫm đưa hắn về dưới trướng ngươi để phân ưu cho ngươi."

Phương Tranh lại không thêm chú ý đến hoàng thượng nói mấy câu cuối, nghe vậy cao hứng vỗ vỗ vai Ôn Sâm: "Về sau ngươi theo ta lăn lộn, bảo đảm ngươi nổi tiếng và thoải mái, đi trên đường muốn "mượn" cái gì thì mượn, người khác không cho thì cướp, kể cả con gái nhà lành..."

Làm lão đại, đương nhiên phải cấp tiểu đệ phúc lợi đầy đủ, điểm giác ngộ ấy Phương Tranh cũng có...

Ôn Sâm choáng váng, khụ khụ hai tiếng.

Hoàng thượng cả giận quát: "Câm miệng! Phương Tranh, ngươi càng ngày càng vô pháp vô thiên!"

Phương Tranh ủ rũ: "Hoàng thượng, vi thần chỉ đùa một chút thôi mà, vi thần muốn thuộc hạ của mình phải có chút hài hước..."

Hung hăng trừng mắt nhìn Phương Tranh một cái, hoàng thượng phát phát tay về phía Ôn Sâm, thản nhiên nói: "Ngươi lui ra trước đi."

Ôn Sâm kính cẩn hành lễ, rời khỏi ngự thư phòng, trước khi đi còn hướng về phía Phương Tranh cười một cái.

Hoàng thượng nhìn Phương Tranh chằm chằm không nháy mắt, mãi đến lúc Phương Tranh chột dạ, nhanh chóng mở một nụ cười vô cùng "hồn nhiên vô hại" về phía hoàng thượng.

"Phương Tranh, ngươi có biết trẫm phải phái ngươi đi làm việc gì không?" Hoàng thượng trầm giọng nói.

Phương Tranh cười nói: "Biết, kê biên tài sản ở thanh lâu thôi mà, vi thần đang lo liệu việc này, hơn nữa đã làm rất tốt."

Hoàng thượng lắc đầu: "Kê biên tài sản thanh lâu mục đích quan trọng không phải là bắt bao nhiêu người, niêm phong bao nhiêu quán, mà là phải như bóp cổ một người, làm cho hắn hít thở không thông vậy. Nói tóm lại, làm sao cho mấy cái thanh lâu này không có chảy tiền vào hắn nữa, hiểu chưa?"

Thật tuyệt tình nha, thanh lâu ở kinh thành làm gì đặc tội đến hắn? Phương Tranh khó hiểu nói: "Vi thần không rõ...Hay là thanh lâu này trêu chọc gì đến hoàng thượng?"

Đúng rồi, nhất định là hoàng thượng cải trang đi ra ngoài uống "hoa tửu", bị một cái thanh lâu lão bản có mắt không trông "làm thật". Nếu là như vậy, chuyện này cũng do hoàng thượng không đúng a, ai "chém" người thì người đi tìm người ấy, không nên lấy toàn bộ thanh lâu trong kinh thành ra trút giận a...Nói đi cũng phải nói lại, hoàng thượng đã từng này tuổi, rốt cuộc "còn được" không đây? Phương đại thiếu gia càng nghĩ càng xa...

Thấy Phương Tranh mang ánh mắt quái dị nhìn hắn từ trên xuống dưới, hoàng thượng vô cùng tức giận, biết nhau bấy lâu, hoàng thượng ít nhiều cũng biết một chút tính tình của Phương Tranh, nhìn bộ dáng này của hắn, hắn là trong lòng đang nghĩ đến chuyện gì đó không hay ho...

"Ngươi đang nghĩ cái gì?" Hoàng thượng cố nén giận nói.

Phương Tranh nhanh chóng cười nịnh nói: "A không có gì, không có gì, hoàng thượng "long tinh hô mãnh, bảo đao bất lão" vi thần thật sự là bội phục vạn phần..." Nói xong Phương Tranh nhìn về phía hoàng thượng, ánh mắt lộ ra một bộ biểu tình "tất cả mọi người là nam nhân", dâm dăng vô cùng.

Hít thở thật sâu vài cái, hoàng thượng cố gắng khắc chế xúc động muốn đá Phương Tranh ra khỏi ngự thư phòng, không ngừng trấn an mình: Nói chính sự, nói chính sự, nói nhanh cho xong còn đá hắn ra ngoài...

"Biết vì sao trẫm lại không muốn bạc luôn vào thanh lâu hay không?"

"Không biết." Cảm giác thấy hoàng thượng tức giận, Phương Tranh thức thời thành thật.

Hoàng thượng cười lạnh một tiếng: "Trẫm lo có người cảm bạc của thanh lâu rồi làm ra một ít việc thực có lỗi với trẫm!"

Vươn tay xoa xoa huyệt thái dương, Phương Tranh có chút đau đầu, hoàng thượng sao cứ nói mấy câu ta chả hiểu gì nha? Quá thâm ảo!

Liếc Phương Tranh một cái, trong mắt hoàng thượng hiện lên vẻ cười: "Việc này nếu cho người trực tiếp làm, có lẽ còn không đạt được hiệu quả trước mắt, nhưng người thật giỏi hoạt, giao cho Lưu thị lang đi làm, hẳn làm rất tốt, bất luận xuất phát từ mục đích gì, kết quả trẫm muốn đã đạt được, hừ, vũng nước của thanh lâu trong kinh thành có bao nhiêu sâu, xem như trẫm đã kiến thức a."

"Hoàng thượng chuyện kê biên tài sản của thanh lâu không thể kéo dài lâu được, lâu tất sinh loạn..." Phương Tranh thật sự khuyên can nói. Thời gian quá dài, đám nam nhân ghen "tà hỏa" này không thể phát tiết, không hiểu sẽ làm ra chuyện gì nữa. Tạo phản bọn họ không dám, nhưng nửa đêm ở trên tường, trên cột viết vài câu phản động gì đó cùng thực phiền toái nha.

Hoàng thượng gật đầu nói: "Không sai, thanh lâu cấm không được, cấm sẽ sinh loạn, để cho Lưu thị lang hẳn tra thêm vài ngày rồi ngừng, kết quả trẫm muốn đã đạt, tra xuống tiếp cũng vô ích. Hôm nay trẫm gọi người qua là muốn người vì trẫm tiếp tục làm một việc khác..."

Hai mắt Phương Tranh đảo quanh, trực giác cảm thấy "tân phiền toái" này hẳn có liên quan với vị Ôn Sâm kia.

Quả nhiên như vậy, hoàng Thượng chậm rãi nói: "Nhớ rõ trẫm đã nói qua với người, trẫm phải trọng dụng người, bây giờ thời cơ đã đến. Ôn Sâm kia người đã thấy qua, hẳn theo trẫm hơn mười năm, vẫn như cái bóng của trẫm, trung thành tận tâm. Thủ hạ của hắn có một nhóm người chuyên môn phụ trách tìm hiểu tin tức. Chuyện trẫm muốn biết đều là bọn họ tìm ra, nhưng nhân số không nhiều lắm, mấy năm gần đây nhiệm vụ nguy hiểm nhiều lắm, chết cũng có, mất tích cũng có, nhân số ngày càng ít, mà trẫm lại không có thời gian huấn luyện một đám thám tử mới, bởi nhân thủ dần ít đi, rất nhiều tin tức trẫm không biết. Cho nên, việc trẫm phái người làm cũng rất đơn giản ..."

Nói xong hoàng thượng nhìn chăm chú vào Phương Tranh. Từng chữ một nói: "Trẫm đem mấy người này giao cho người, mà người, mặc kệ dùng phương pháp gì, thủ đoạn gì, nhất định phải làm cho bọn họ phát triển lớn mạnh, về sau người sẽ thống lĩnh bọn họ. Trẫm muốn thiết lập lại một cái tổ chức trong triều, cái tổ chức này chỉ nghe lệnh trẫm, trung tâm với trẫm, siêu thoát với tất cả quan viên quần thần, phụ trách giám thị tất cả quan viên trong triều, thậm chí là dân chúng, người hiểu được chứ?"

"Cầm y vệ?" Phương Tranh thoát ra, thân mình cả kinh không tự chủ lui về phía sau một bước.

Ta kháo! Hoàng thượng nói nửa ngày, theo ý tứ của hắn không phải là xú danh đệ nhất Minh Triều Cầm Y Vệ sao? Đang yên đang lành tự dưng bắt ta đi làm thám báo? Bản thiếu gia "suất" như vậy, chói lọi như ánh dương, nào có âm u như thế đâu?

"Cầm Y Vệ? Ý gì?" Hoàng thượng nhíu mày hỏi.

"A, không, không có gì. Hoàng thượng vì thần cả gan hỏi một câu, tổ chức này phải phát triển đến tình trạng gì? Chức trách chủ yếu của bọn họ là gì?" Phương Tranh thật cẩn thận nói.

Hoàng thượng lạnh lùng cười: "Phát triển đến lúc đủ nhân thủ, vì trẫm dám thị, quét sạch địch nhân."

Xác định rồi, tính chất khẳng định cũng như Cầm Y Vệ.

"Hoàng thượng, vì thần cảm thấy không ổn." Phương Tranh thẳng thắn nói.

"Có gì không ổn?"

"Hoàng thượng, tổ chức này phát triển rồi, nếu không khống chế được, hoặc giao quyền lực cho bọn họ nhiều quá, có thể sẽ trở thành tai hại của thiên hạ, thỉnh hoàng thượng nghĩ lại."

Phương Tranh đọc qua sách vở, biết xú danh của Cầm Y Vệ thời Minh Triều lớn đến mức nào, dân chúng trong dân gian đàm luận về chúng mặt cũng biến sắc, về phần hoành hành ngang ngược, gây hại khắp nơi

thì quả thực nhiều không đếm xuể, một tổ chức như vậy nếu có sự duy trì từ Hoa Triều hoàng đế, phát triển mạnh lên, dân chúng còn có đường sống sao? Nó tất nhiên sẽ giống như một con mãnh thú thị huyết nhốt chung với mọi người trong lồng sắt, tham lam mà hung tàn cắn đứt cổ mọi người hơn nữa lưu xương vô cùng, không bị ngăn trở, không gì kiên cố kị.

Hoàng thượng cười nói: "Cho nên trẫm quyết định cho người thống lĩnh bọn họ, thái độ làm người của người trẫm rất rõ, tuy miệng lưỡi trơn tru, tham tài háo sắc nhưng thiên tính không xấu, dưới sự thống lĩnh của người, bọn họ sẽ không tha hóa đến mức không phân biệt được phương hướng, không giống như chó điên gặp người là cắn. Trọng yếu nhất là người xuất thân bình dân, trong triều không kết bè kết phái, hoàn toàn có thể siêu thoát với tất cả quan lại. Tổ chức này giao cho người, trẫm thực yên tâm."

Không ngờ nói nửa ngày rồi hoàng thượng vẫn không hiểu ý mình nha!

Phượng Tranh gấp đến độ dậm chân: "Hoàng thượng, người còn chưa hiểu, vi thần không phải nói vấn đề ai thống lĩnh, mà nói là tổ chức này căn bản không nên thành lập! Hoàng thượng ngài ngẫm lại, tổ chức này sau khi thành lập, dưới sự thống lĩnh của vi thần, nó có thể ôn thuận như cừu, nhưng vạn nhất nếu không phải vi thần, người khác thống lĩnh tiếp theo của nó thì sao? Ngài có thể bảo chứng tổ chức này lãnh đạo nào cũng thiên tính thiện lương chất phác đơn thuần như ta sao? Chẳng sợ vi thần thông lĩnh nó cả đời, nhưng đến lúc trăm tuổi, ôm hận vào lòng đất thì sao? Giải tán sao? Ngài khẳng định không đáp ứng à? Ách...Khi đó ngài cũng không còn tại thế, đúng không?"

"Hoàng thượng, vạn nhất ngày nào đó ngài nhìn sai người, cho một tên kém cỏi cả tài lẫn đức, dưới sự thống lĩnh của hắn, lại có hoàng đế duy trì, giết người phóng hỏa không chuyện ác nào không làm, tạo nên vô số án oan, làm thiên hạ đại loạn, khi đó hối hận sẽ không kịp. Hoàng thượng, thỉnh ngài nghĩ lại!"

Phượng Tranh lúc này quả thật lòng như lửa đốt, hắn rất hiểu chỗ hỏng của tổ chức kiểu đặc vụ này, đáng tiếc người thời đại này không thể lý giải, nếu hoàng thượng thực sự thành lập một cái tổ chức như vậy, thiên hạ dân chúng sẽ gặp tai ương ngập đầu. Phượng Tranh tuy không phải là một kẻ rất có lương tâm, nhưng ít nhất hắn sẽ không giương mắt nhìn thấy dân chúng lâm vào tình thế nước sôi lửa bỏng như vậy.

"A a, người quá lo rồi, trẫm đã nghĩ trước rồi, sẽ không chế nó trong một phạm vi thích hợp, sẽ không làm cho nó trở thành tai họa đầu...Nếu trẫm quá trăm tuổi, tổ chức này sẽ ra sao thì sẽ do thể hệ quân chủ và thần tử các người quan tâm, trẫm chỉ có thể làm cho giang sơn trong tay trẫm truyền thừa đi xuống không lạc vào tay kẻ khác mà thôi."

Đôi mắt ửng của hoàng thượng hơi hơi híp lại, trong mắt bắn ra một đạo quang mang, trẫm giọng nói: "Việc này được lên kế hoạch trong lòng trẫm không chỉ một hai năm, từ ngày lên ngôi trẫm đã tính lập một cái tổ chức như vậy, nhiều năm đã qua, vì thiên thời nhân hòa vẫn không thể làm được. Hiện giờ trẫm như tên trên dây, không thể không phát ra, tình huống hiện giờ trong triều người cùng đã biết, Phan thượng thư quyền lớn ngập trời, thái tử bốn phía thu mua các thế lực, bồi đắp thân tín. Văn võ bá quan thì tranh giành quyền lực không ngừng, toàn bộ triều đình một mảnh chướng khí mù mịt, hôm nay trẫm có thể mặc long bào mà hiệu lệnh thiên hạ, ai biết được ngày mai có thể bị người ta một cước đá văng hay không?"

"Trẫm đã cảm thấy được nguy cơ ẩn hiện, những kẻ này đều ở một góc âm u lạnh lùng nhìn chằm chằm vào trẫm, một khi trẫm có chút sơ sẩy, bọn họ sẽ cùng nhau bùng lên, long ý của trẫm không biết có bao nhiêu người trông mong, cướp đoạt đến đâu rơi máu chảy! Trong triều ai chẳng phải là kẻ phản bội, mang âm mưu? Ai thật sự là trung thần? Không có! Bọn họ là vì mình! Vì danh, vì lợi, vì quyền! Vì mưu đồ giang sơn của trẫm!"

Hoàng thượng càng nói càng kích động, nói xong những chữ cuối cùng, thân mình không tự chủ được bắt đầu run lên, không biết là tức giận, hay là... sợ hãi.

Phượng Tranh gật gật đầu, vị lão nhân gia này phỏng chừng lớn tuổi, có chứng sợ hãi vọng tưởng, trong đám triều thần quả thật có mưu đồ bất chính, cái này Phượng Tranh thừa nhận, tỷ như Phan thượng thư, tỷ như thái tử, đủ loại dấu hiệu có thể nhìn ra được.

Nhưng nói toàn bộ triều đình không một người tốt, lời này quá cực đoan. Đáng thương cho hoàng thượng, không biết trong quá trình trưởng thành từng chịu bóng ma gì lại đa nghi nặng như vậy. Ai người cũng không tín nhiệm thì gọi ta tới lo liệu chuyện này làm chi?

Hoàng thượng lại hít thở vài cái thật sâu, dần dần bình phục tâm tình, trầm mặc một hồi lâu, hoàng thượng trầm giọng nói: "Phương Tranh, trăm nói cho ngươi biết, tổ chức này trăm nhất định phải lập, hiện tại triều cương loạn lạc, sau này nó sẽ là lợi kiếm trong tay trăm, là roi da của trăm, trăm chỉ hướng nào nó phải đánh về hướng đấy. Như vậy trăm mới có thể hoàn toàn phóng tay đấu với Phan thượng thư, thậm chí là thái tử..."

Hoàng thượng nói xong bỗng nhiên ho sặc sụa.

Phương Tranh nhanh chóng chạy lên, thở hổ hốt vào lưng hoàng thượng: "Hoàng thượng ngài cứ từ từ nói, đừng nóng vội, tuổi đã lớn nên kiềm chế một chút..."

Hơi hơi xua tay, hoàng thượng thở dốc nói: " Trăm không sao cả, hiện tại trên triều ai cũng theo bè đảng của mình, chỉ có ngươi với Phùng Cửu Dao hai cái " tân thủ" còn không bị kéo vào trận doanh của bọn họ mà thôi, Phùng Cửu Dao lại quá mức kiên cường, chỉ thích hợp chinh chiến trên sa trường, không thể quyền mưu. Tính đi tính lại cũng chỉ còn ngươi mới có thể phân ưu cùng trăm, hơn nữa trước ngươi lại tương giao với Vô Bệnh, sau thì định tình cùng Trường Bình, hai đứa nhỏ này đều là người đơn thuần..."

Phương Tranh mau chóng thổ lộ: "Hoàng thượng, vật hợp theo loài, người chơi theo nhóm, vi thần cũng thuộc loại người đơn thuần a!"

Hoàng thượng trừng mắt nhìn hẩn một cái: "Câm miệng! Nghe trăm nói xong đã....Cho nên, trăm cảm thấy ngươi có thể tín nhiệm được, ngươi chớ cô phụ tín nhiệm của trăm, trăm hỏi lại ngươi lần nữa, tổ chức này giao cho ngươi, ngươi có nguyện ý tiếp nhận hay không? Nếu không muốn, trăm đi tìm người khác thống lĩnh, bên trong cả triều nếu cần thận tuyển chọn, trăm tin tưởng vẫn có khả năng tìm ra được một người có thể tín nhiệm."

Phương Tranh căn bản không cần nghĩ liền gật đầu nói: "Vi thần nguyện ý!"

Hoàng thượng gật cả người, bật cười nói: "Vừa rồi chẳng phải ngươi vẫn phản đối sao? Sao giờ lại nguyện ý rồi?"

Hai tay Phương Tranh tạo thành hình chữ thập cười nói: "Phật viết: " Ta không vào địa ngục ai vào địa ngục"? So sánh với giao cho người khác để thiên hạ đại loạn, còn không bằng để vi thần qua gây họa."

Hoàng thượng gật đầu cười nói: "Nửa câu trước coi như hiên ngang lẫm liệt, nửa câu sau lại thuần túy là lời của một tên hỗn đản..."

142. Chương 143: Thiên Hạ Độ Nhất Gian Thần

Dưới trời thu vạn vật tĩnh lặng. Người người tốp năm tốp ba đi trên đường, thích ý, ăn no, mặc ấm, vậy là dân chúng đã thỏa mãn rồi. Lịch sử cũng cho thấy dân chúng quả thật rất dễ thỏa mãn.

Bỗng nhiên không biết là ai đó, từ cuối phố hốt hoảng chạy đến, trên mặt vẫn còn mang theo vẻ sợ hãi, rống lên: "Phương thế đầu đến!"

Tiếng kêu to này làm cho tất cả mọi người đang nhàn nhã trên đường cái đều biến sắc, rồi thành một đồng, ôm tiểu hài tử, thu sạp, đẩy xe...Bọn họ dùng tốc độ nhanh nhất biến mất không thấy tăm hơi. Thoáng chốc đường cái đã trống trơn, yên lặng như một bãi nước lạnh, mặt đường tán loạn những quả trứng hồng, hoa quả chưa kịp lấy đi,... Một trận gió nhỏ thổi qua, cát bụi trên đường phất lên bay mịt mù, toàn bộ cảnh tượng sao mà thê lương, mà hiu quạnh.

Một đám người từ cuối ngã tư đường xuất hiện, đội ngũ chỉnh tề, vũ khí đủ loại: Có lang nha bổng, có tú xuân đao, còn có cả trong truyền thuyết huyết tích tử...Đám người kia vẻ mặt lạnh nhạt, khuôn mặt lãnh đạm, mang theo vài phần tàn khốc và thị huyết.

Sau đấy một cỗ kiệu quan tám người khiêng như bay xuất hiện, mọi người đồng loạt lắc mình tránh ra, đồng thời quỳ gối hai bên đường phố, cùng hô: "Tham kiến Hán Đốc Phương Đại Nhân!"

Sau đó kiệu quan dừng lại, hạ nhân cung kính xốc lên màn kiệu, bên trong đi ra một người, tướng mạo phi thường anh tuấn, chỉ tiếc mang theo một vẻ âm nhu tàn nhẫn, đúng là Phương Tranh.

Sau đó kẻ chạy cờ đi ra, hai bên đường phố nhảy xuống vô số giang hồ hảo hán, gươm đao thương hướng về phía Phương Tranh lao đến, miệng kêu to: "Giết chết tên tay sai của triều đình, của hoàng đế này! Chúng ta sẽ được sống những ngày yên ổn!"

Mọi người "nghĩa vô phản cổ"* , người trước ngã xuống kẻ sau tiến lên, chúng nghĩa sĩ dần dần chết hết dao mổ của đám tay sai triều đình. (*: vì nghĩa không chùn bước)

Phương Tranh không chút thương hại nhìn đám thi thể dưới đất, lạnh lùng cười, sau đấy mở miệng nói, thanh âm có chút ẻo lả:

"Truyền lệnh đi xuống, tróc nã thiên hạ phản tặc, nếu tra được dù chỉ là một ít chứng cứ, tru di cửu tộc, thà giết nhầm một vạn cũng không thể bỏ sót một người!"

Đám tay sai triều đình vâng vâng dạ dạ. Trên con đường cái hiu quạnh tràn ngập một mùi máu tươi, phiêu tán tứ phương...

Cuối cùng một dòng phụ đề chạy ra: "Năm Hoa Triều Kiên Vũ, thiên hạ đệ nhất gian thần, tiếng tăm lừng lẫy, là công cụ sát nhân của triều đình, đặc vụ cơ quan xxx. Bài trừ dị nhân dị sĩ, tàn sát trung lương, khiến cho toàn bộ Hoa Triều lâm vào khủng hoảng, từ quan viên cho tới dân chúng, vô số người chết dưới đao của hắn. Dân gian nghĩa sĩ đều khởi nghĩa vũ trang, phản đối chính sách tàn bạo, bởi vậy mới có một cổ sự vui buồn lẫn lộn, bi tráng hào hùng..."

.....

.....

Phương Tranh từ trong cổ sự tỉnh hồn lại, không khỏi rung mình một cái. Hiện tại xem ra tổ chức này rất "ngầu", nhưng nếu thực sự thành lập, trăm ngàn năm sau, tên mình trong sử sách, trong lòng dân chúng, thậm chí trong phim ảnh cổ trang, đại khái là cái hình tượng kia a? Từ xưa đến nay còn chưa thấy đặc vụ triều đình nào lưu lại tiếng thơm trong sử sách cả.

Bất đắc dĩ cười khổ một cái, xem ra mình phải để lại tiếng xấu muôn đời rồi. Không biết hoàng thượng có thể nhìn thấy ta chịu hết ủy khuất, bồi thường một chút "tổn phí danh dự" không nữa. Dù sao trước khi làm đầu lĩnh đặc vụ thì bốn thiếu gia cũng chỉ là một người thuần khiết như tờ giấy trắng, hết thấy đều vì bị bắt buộc nha!

Suy nghĩ lại bay nhanh đến một cảnh tượng khác:

Bên trong nơi thâm vắng vô cùng âm u khủng bố, đặc vụ đầu lĩnh Phương đại nhân đích thân cầm một cây roi da, hung hăng quát về phía đảng viên đang nằm dưới đất, một bên quát một bên hung tợn kêu gào: "Giao danh sách ra đây!"

Đảng viên đồng chí anh dũng vô cùng, suy yếu nâng lên cái đầu đầy vết thương, khinh thường cười, sau đấy khinh bỉ "Phi!" một tiếng.

Bên trong tiếng phi đầy tràn ngập chính nghĩa cùng bất khuất.

Đặc vụ đầu lĩnh Phương Tranh điên cuồng: "Người đâu! Thay lão tử dội nước ớt! Tọa ghế hùm! Sáp tú thêm! Nhưng không được sử dụng mỹ nhân kế với hắn..."

"..."

"..."

"Phương Tranh, Phương Tranh!" Trong tiếng gọi hoàng thượng ảm đạm nộ khí.

Phương Tranh thu hồi suy nghĩ, thấy hoàng thượng đang bắt mắt trừng mắt nhìn hắn. Phương Tranh vội nói: "Thật xin lỗi, vi thần vừa thất thần..."

Hoàng thượng lắc đầu thở dài: "Trẫm là cửu ngũ chí tôn, văn võ đại thần ai nói chuyện với trẫm đều nơm nớp lo sợ, như miếng băng mỏng, cũng chỉ có người mới dám thất thần ở trước mặt của trẫm."

Phương Tranh cười bồi: "Vi thần vừa rồi đang nghĩ xem nên bắt tay chuẩn bị công tác ra sao, hoàng thượng đã giao cho vi thần một nhiệm vụ gian khổ mà quang vinh như vậy, vi thần tất phải dốc lòng, chết không hối tiếc, báo đáp ơn tri ngộ của hoàng thượng..."

Hoàng thượng nghe vậy sắc mặt hơi giãn ra, nói: "Vậy ngươi nghĩ ra nên bắt đầu như thế nào rồi chứ?"

Phương Tranh gật đầu cười: "Nghĩ thì nghĩ ra rồi, nhưng cái khó khăn lớn nhất thì..." Phương Tranh lập tức mang vẻ mặt cầu xin nói: "Hoàng thượng, không có kinh phí nha! Huấn luyện phí dụng, chiêu sinh người mới, tiền ăn tiền ở, lại còn lương, còn phúc lợi, còn bảo hiểm ngoài ý muốn, quỹ dưỡng lão, quỹ trợ cấp thương tàn... Cái gì mà chẳng cần tiền nha, nếu hoàng thượng muốn phát triển tổ chức này lớn mạnh, trước hết phải ném xuống đây mấy chục vạn lượng bạc mới tạm đủ được."

Ai ngờ hoàng thượng ném cho hắn một cái ánh mắt khinh thường, tà tà nói: "Trẫm cũng không có tiền, tự ngươi nghĩ biện pháp đi."

Phương Tranh nghe vậy ngẩn người, sau đó vội la lên: "Ta đến đâu nghĩ biện pháp đây nha? Hoàng thượng không dỗi gạt ngài, hiện tại cả người vi thần chỉ còn hơn mười lượng bạc vụn, muốn phát triển lớn mạnh là không thể, nếu ngài muốn giải tán bọn họ thì có lẽ chút bạc ấy của vi thần vừa đủ mời một bữa liên hoan chia tay, không thì chuyện này coi như hết a? Vi thần thỉnh bọn họ bữa cơm, về sau mỗi người một đường, nước sông không phạm nước giếng, núi xanh còn đó, nước biếc còn đây..."

Phương Tranh nói hươu nói vượn, trong lòng lại tính toán, hoàng thượng không phải muốn cho hiệu buôn Phương gia nuôi đám người kia sao? Lấy bạc tư nhân nuôi dưỡng cơ quan quốc gia, lão nhân này thật đúng là không biết xấu hổ, sao lại đánh chủ ý với gia sản của nhà ta?

Nhìn thấy sắc mặt hoàng thượng có chút khó coi, Phương Tranh vội mở miệng trước: "Hoàng thượng, vi thần trong nhà không có tiền, mấy ngàn người làm, chưởng quầy, trưởng phòng, tạp dịch đều phải nuôi, vi thần trong nhà cũng đã khó lấy ra tiền rồi! Ngài không biết chứ, vài ngày rồi vi thần vẫn chưa được đựng vào miếng thịt nào, đến nỗi sinh ra ảo giác, đi trên đường gặp người đã muốn cắn một cái. Còn Vô Bệnh trong nhà của ngài, vi thần nhìn như thế nào cũng đều cảm thấy được hắn như một cái đại quý nhân hơn nữa đi lại còn công kênh, sau vi thần đã ngấm lại bản thân mình cùng hắn có quan hệ không tồi, đành phải không biết xấu hổ mà mở miệng cầu hắn..."

Hoàng thượng bị vẻ mặt đáng thương của Phương Tranh làm tức giận đến bật cười: "Trẫm đâu có nói phải Phương gia các ngươi bỏ tiền? Hừ! Đem trẫm nói thành kẻ vô sỉ mưu đoạt gia sản của thần tử, chỉ bằng cái này đã đủ cho ngươi lãnh hai mươi trượng rồi!"

Hoàng Thượng cau mày trầm ngâm một lát. nói: "Không phải thái tử đưa cho ngươi một trăm vạn lượng bạc sao? Trẫm phỏng chừng ngươi vẫn không dám sử dụng đám bạc đó? Như vậy đi, bây giờ trẫm cho phép ngươi vận dụng số bạc kia làm kinh phí, đây chính là một con số lớn, đủ cho ngươi dùng vài năm."

Phương Tranh giật mình ngẩng đầu, theo bản năng thốt ra: "Đó là của vi thần!"

Nhìn thấy hai mắt hoàng thượng như muốn bắn ra lửa, Phương Tranh lập tức biết mình sai rồi, cái này tuy là của người khác đưa cho mình, nhưng xét cho cùng cùng là thần tử nhận hối lộ. Hoàng đế lão nhân gia lại là hầu tinh, chỉ sợ đã sớm đánh chủ ý đến đồng bạc này.

Phương Tranh cùng hoàng thượng lại nói đến một ít chuyện râu ria cụ thể như tuyên chỉ, như đến trong quân chọn lựa nhân thủ, như huấn luyện ra sao, chức tước sau này thế nào vân vân. Hoa Triều khai quốc hơn trăm năm, đặc vụ tổ chức đầu tiên đang dần hình thành qua cuộc nói chuyện của đệ nhất đặc vụ đầu lĩnh Phương đại nhân và hoàng đế.

Nói chuyện xong hai người mới phát hiện trời đã ngã về tây.

Hoàng thượng mệt mỏi day day huyệt thái dương: "Không có việc gì thì lui ra đi, nhớ kỹ phải làm cho tốt, trẫm hơi mệt, muốn nghỉ ngơi."

Phương Tranh cung thanh vâng dạ, dặn hoàng thượng chú ý long thể xong xoay người muốn bước đi, sau đó lại như chợt nhớ đến cái gì, do dự một chút, cuối cùng vẫn mở miệng nói:

"Ách...Hoàng thượng, một trăm vạn kia...có phải nên ghi lại giấy nợ hay không?"

Chưa kịp nói xong, trên đầu Phương Tranh bay qua một vật thể cùng loại với đồ lót giấy, hất theo bản năng rụt cổ lại, còn không kịp phản ứng, liền nghe từ trong ngự thư phòng truyền đến tiếng rống giận dữ của hoàng thượng: "Mau! Cút xa trẫm ra! Mau cút!"

Phương Tranh sợ tới mức chạy trốn chết, phi nhanh ly khai khỏi nơi này. Rất thô bạo, Hoàng Thượng lớn tuổi như vậy rồi sao vẫn mang tính tình này nha, lại chơi trò ăn chặn, rõ ràng là thái tử tặng cho ta...

Sự thật chứng minh, mỗi lần nói chuyện với hoàng thượng xong đều lấy phương thức này rời khỏi, không thể không thừa nhận việc này làm cho người ta cảm thấy tiếc nuối...

Ra cửa cung, liền đụng phải Ôn Sâm, xem ra hắn vẫn đứng ngoài cung đợi Phương Tranh.

Ôn Sâm cười rạng rỡ như ánh mặt trời, nhưng lại lạnh buốt như ánh mặt trời mùa đông, biểu tình trên gương mặt mang theo hương vị lấy lòng, có thể công việc mà hắn làm thường xuyên không quen cười đùa, nên làm cho người ta cảm nhận được một cỗ tư vị cứng nhắc.

Phương Tranh cũng hướng hắn cười cười, giống như muốn cho hắn nhìn thấy như thế nào mới là nụ cười trong khuôn mẫu, thuộc dạng tiêu chuẩn trong thiên hạ.

Năng lực học tập của Ôn Sâm rất cao, chỉ ngắn người trong chốc lát, lần thứ hai nở nụ cười trong thành thật hơn lên rất nhiều.

Phương Tranh vừa lòng gật đầu, đảo mắt nhìn Ôn Sâm tỏ ý tán thưởng: "Chờ ta sao?"

Ôn Sâm cười nói: "Đúng, tương lai thuộc hạ dưới quyền của Phương đại nhân, thỉnh đại nhân chiếu cố cho thuộc hạ nhiều hơn." Nói xong nhìn chung quanh một vòng, thấy bốn phía vắng vẻ, từ ống tay áo lấy ra một vật giống như tờ giấy nhét vào trong tay của Phương Tranh.

Phương Tranh tâm tình hơn hớn, đang cần bạc để giải quyết nhiều vấn đề, cấp dưới lại tặng lễ vật gấp mặt, ông trời thực chiếu cố đến ta, thiếu cái gì lại đến cái đó. Tiểu tử Ôn Sâm này có tiền đồ, tương lai phải đề bạt hắn nhiều hơn, coi như thủ pháp tặng quà của hắn có chút ngu ngốc, nhưng giảm bớt được mấy giai đoạn bỏ dỡ dài dòng, cái này thật không ảnh hưởng gì đến tâm tình khoái hoạt của Phương Tranh.

Trong lòng thoải mái, trên mặt lại giả bộ làm ra một biểu tình hờn giận không hài lòng? Phương Tranh nghiêm mặt nói: "Này, làm cái gì vậy? Bốn quan thanh chính liêm minh, khiết như Thiên Sơn Tuyết Liên, thanh như đậu hũ Tần Hoài, ngươi đây muốn làm hao tổn thanh danh của ta sao? Lần sau không được viện cớ như thế này nữa đâu!"

Ôn Sâm cười siểm nịnh: "Dạ dạ, nhất định lần sau sẽ không thế, sẽ không như thế!"

Phương Tranh nhìn hắn liếc xéo một cái, nhìn bộ dạng của người như mới bước chân vào chốn quan trường a, ta nói lần sau không được viện cớ này nữa, ngươi thật dám không hối lộ nữa a?

Hai người đứng ở cửa cung nói chuyện thân mật nửa ngày, vài câu khách sáo, chiếu cố và đề bạt nhiều hơn, sau đó Phương Tranh gấp dài một cái, cùng hoàng thượng nói chuyện cả buổi hiện giờ cảm thấy mệt mỏi. Ôn Sâm nhìn thấy tinh thần của hắn khó coi, cũng mau chóng chấp tay cáo từ.

Ôn Sâm quay người đi, Phương Tranh liền vội vàng mở tờ giấy mới nhận hối lộ, trong lòng hoan hỉ phần chần, ông trời không phụ bốn thiếu gia, bốn thiếu gia không muốn phát cũng không được....

Chứng kiến rõ ràng tờ giấy trong tay, Phương Tranh liền giận tím mặt, thất thanh hô lớn: "Uy, ngươi quay lại!"

Ôn Sâm không hiểu chuyện gì đành phải quay đầu lại, nhìn thấy biểu tình của Phương Tranh tràn đầy phẫn nộ, giương tờ giấy trong tay lên, cả giận nói: "Ngươi đưa cho ta cái gì đây? Tiền lương biểu thăng sau của các người sao?"

Ôn Sâm tiến lại gần nhìn, tức thì khuôn mặt đỏ bừng vì xấu hổ, mau chóng thu hồi lại tờ giấy: "Thật có lỗi, thật có lỗi, thuộc hạ nhất thời có chút khẩn trương, tặng nhầm lễ vật rồi, vừa rồi đúng thật là danh sách trợ cấp của các huynh đệ chúng ta, còn đây mới là... Mong Phương đại nhân lượng thứ, thuộc hạ đáng chết!"

"....."

Ôn Sâm lại đưa một tấm ngân phiếu khác, Phương Tranh tiếp nhận tập trung nhìn vào, chỉ là một tấm ngân phiếu mệnh giá một trăm lượng, nhưng trông vô cùng nhẵn nhúm, giống như một tờ giấy bản dùng để đi vệ sinh.

Ôn Sâm ngưng ngưng nói: " Đây là mấy chục huynh đệ gom góp lại, xem như một chút lòng thành dâng lên cho đại nhân, tiền lương của các huynh đệ không cao, mong rằng đại nhân không tị hiềm ghét bỏ...."

Phương Tranh thở dài, lẳng lặng đem ngân phiếu trả lại cho Ôn Sâm: " Người mang về trả lại cho các huynh đệ đi, vài chục người gom được một trăm lượng bạc, ta mà nhận thì thật đáng trách. Phải chăng hoàng thượng còn thiếu tiền lương của các người hay sao? Nếu như vậy ngày khác ta sẽ giúp các người đòi lại tiền mồ hôi nước mắt này, đừng sợ hấn dọa nạt chèn ép các người..."

Rốt cuộc thì bốn thiếu gia phải tiếp nhận một cái cục diện rối rắm gì? Một đám nghèo mạt hạng, còn nói là cơ quan chấp hành nhiệm vụ đặc biệt của quốc gia, như thế nào lão tử lại cảm giác bản thân mình giống như bang chủ cái bang a....

Quay về nhà, Phương Tranh vừa bước qua đại môn của Phương phủ, sát thủ ca ca đã đứng chặn trước mặt.

Phương Tranh nhìn thấy hấn liền niềm nở chào hỏi: " Đây, hôm nay thực hiếm có nha, sát thủ ca ca lại chủ động đứng ở chỗ này nghênh đón ta?"

Sát thủ ca ca lạnh lùng lắc đầu: " Trùng hợp gặp phải, hiện giờ ta đang muốn đi tản bộ...."

Phương Tranh biểu tình thoáng chốc đã trở nên cứng nhắc.

Sát thủ ca ca không quan tâm, lách sát qua bên người của hấn mà đi.

Phương Tranh nhẩn cầu chuyển động, mau chóng giữ chặt hấn, thần tình mỉm cười nói: " Uy, đừng vội vã như thế, sát thủ ca ca, có một nghiệp vụ trường kỳ người có muốn tiếp nhận hay không? Hưởng thụ đãi ngộ theo chế độ nhân viên đặc biệt của quốc gia nha !"

Sát thủ ca ca không kiên nhẫn nói: " Chuyện gì?"

Ta kháo! Có bản lĩnh thì được phép kiêu căng hay sao? Phương Tranh âm thầm dựng ngón giữa lên ở trong lòng, nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười: " Người dù sao cũng làm công tác nghiệp vụ, chỉ cần có bạc thì được rồi, nói như vậy người sẽ không cự tuyệt chứ hả?"

" Rốt cuộc muốn làm chuyện gì?"

" Giúp ta huấn luyện một nhóm người, ân, dạy cách đánh nhau, giết người, truy tung, tốt nhất thuận tay người truyền luôn tuyệt kỹ tiểu lý phi đao cho bọn họ...."

" Không có hứng thú." Sát thủ ca ca nghe xong, liền quay đầu bước đi.

Phương Tranh ngăn người, đang tính gọi hấn lại, bỗng nhiên sát thủ ca ca chợt quay trở về.

Phương Tranh vui vẻ nói: " Người thay đổi chủ ý rồi sao?"

Sát thủ ca ca lắc đầu: " Chợt nhớ tới một sự kiện, hấn cũng nên nhắc nhở người..."

Phương Tranh thần sắc ngưng trọng hỏi: " Chuyện gì?"

" Có một tiểu nữ tử bốn năm tuổi, trong tay còn ôm một cái rương, đang lục lọi ở trong phủ để tìm người, hấn là người nên đi gặp người ta."

" Trường Nhạc?" Phương Tranh hai chân mềm nhũn, cả người bủn rủn, nơm nớp lo sợ nói: " Nàng ở trong đó bao lâu rồi?"

Sát thủ ca ca lạnh lùng nói: " Mười."

" Mười cái gì? Mười nén hương hay là mười canh giờ?"

" Chín, tám, bảy, sáu...."

”...Con mẹ ngươi!” Phương Tranh không chút do dự, quay đầu chạy trốn chết.

143. Chương 144: Thái Vương

Chạy qua hai con đường hắc bổng nhiên ngừng lại, hắc nghĩ chuyện này không đúng, ta chạy đi đâu? Hơn nữa trên người bổn thiếu gia chỉ có hơn mười lượng bạc vụn, tiểu công chúa có thể làm gì ta? Dù là vua cũng phải thua thằng liều, tiểu công chúa có lợi hại, lúc này cũng không có khả năng lấy ra được thứ gì từ trên người ta nha.

Nghĩ tới đây, Phương Tranh giống như được ăn viên thuốc an thần, nghênh ngang đi trở về. Hắc quyết định dùng hành động thực tế nói cho tiểu công chúa, mình là một người nghèo, nàng cũng không có biện pháp nhận được chỗ tốt gì từ chỗ của mình. Kiếp trước không phải có một lão đầu nhi họ Mã nói qua sao? ” Người vô sản mất đi chỉ là xiềng xích”. Ý tứ của những lời này, cùng câu ” lợn chết không sợ nước sôi luộc” rất có hiệu quả vì diệu như nhau.

Tiểu công chúa đang ngồi ở cửa lớn Phương phủ đợi Phương Tranh, con mắt nàng mở thật to, bàn tay đầy đặn nhỏ bé đang ôm chiếc cằm nhỏ, cực kỳ giống một tiểu bảo bảo ngoan ngoãn vừa tan học ngồi ngoài cửa chờ phụ mẫu tan sở về nhà.

Chỉ có Phương Tranh biết, vị bảo bảo ra vẻ hồn nhiên nhu thuận này, kỳ thực so với thích khách càng thêm đáng sợ, thích khách nhiều lắm chỉ muốn lấy mạng của hắc, nhưng vị tiểu công chúa điện hạ này ham muốn, chính là bạc so với mạng của hắc càng thêm trọng yếu, ở trong mắt Phương Tranh, hệ số nguy hiểm của tiểu công chúa rõ ràng còn cao hơn những thích khách tới vài đẳng cấp. Đặc biệt cái rương nhỏ đặt bên cạnh nàng, tựa như một trái bom hạt nhân gài kíp nổ, một ngày giờ lên, chỉ có thể gặp rủi ro tai nạn.

Tiểu công chúa nhìn thấy Phương Tranh, đôi mắt to đen nhánh trong suốt thoáng chói sáng lên, gương mặt mang theo vẻ vui mừng, mắt đầy chờ đợi, dường như nhìn thấy một cái máy hình người tỏa kim quang long lánh, hướng nàng chậm rãi đi tới...

Phương Tranh bị đôi mắt mừng rỡ của nàng làm hắc không tự kìm hãm được rung mình một cái, đôi mắt đó vì sao làm người ta kinh hoảng như vậy?

Cung kính khom lưng thi lễ: ” Vi thần gặp qua Trường Nhạc công chúa điện hạ.”

Tiểu công chúa không để ý đến việc hắc thi lễ, đứng dậy nhanh chân chạy tới bên người Phương Tranh, lôi kéo hắc ngồi xuống bên cửa, sau đó bàn tay nhỏ bé đầy đặn bóp lên vai Phương Tranh, trong giọng nói mang theo vài phần nịnh nọt: ” Phương đại nhân...A không, tỷ phụ khổ cực rồi, có mệt hay không? Bổn cung giúp người giải giải lao...”

Trong ngực Phương Tranh giống như tấm gương sáng, rốt cục cũng được đối đãi giống như một vị khách VIP rồi sao? Vị công chúa điện hạ nhỏ nhất cũng được sủng ái nhất tự mình xoa bóp đầm lưng cho một ngũ phẩm quan viên, dụng ý của nàng, thật giống như lòng dạ Tư Mã Chiêu*, người qua đường đều biết. (*: con trai thừa tướng Tư Mã Ý của Tào Ngụy, câu này ý nói lòng dạ thâm độc như Tư Mã Chiêu)

Tiểu hài tử này mới được bao nhiêu tuổi, đã từ chỗ nào học được thủ đoạn lấy lòng người? Đồng thời còn vận dụng thành thạo như vậy, dù là Phương Tranh luôn am hiểu võ mông ngựa mọi người còn phải bội phục vạn phần.

Vội vàng kéo tay tiểu công chúa, Phương Tranh cười khổ nói: ” Công chúa điện hạ, ngài bận rộn như vậy, hôm nay không ngờ lại có thời gian rảnh rỗi tới đây. Nói một lời từ nội tâm, vi thần vì chuyện đồ cưới của ngài, có thể nói là hết lòng quan tâm giúp đỡ máu chảy đầu rơi...”

Thấy vẻ mặt tiểu công chúa có vẻ không tin, Phương Tranh liền đứng dậy, bày ra một hình dáng như chữ ” Đại”, ý bảo: ” Không tin ngươi cứ tự mình tìm đi.”

Tiểu công chúa thật đúng là không khách khí, nghe vậy lập tức bắt đầu vồ vồ sờ sờ lên cơ thể Phương Tranh. Đông đảo tây mò, hồn nhiên không chút để ý tới chúng người hầu đang đứng trong cửa lớn Phương gia trợn mắt há hốc mồm nhìn ra. Trong lòng Phương Tranh thở dài, đây gọi là chuyện gì nha! Mặt mũi bổn thiếu gia hôm nay xem như đánh mất hoàn toàn rồi còn gì. Trước mặt công chúng, bị một tiểu cô nương năm

tuổi sờ tới sờ lui, còn không thể hướng nàng ta phát tiết, ai biết có thể làm thương tổn trái tim còn nhỏ mà yếu đuối của nàng ta hay không đây? Nếu để cho nàng ta bị một bóng ma ám ảnh, đây chẳng phải là cả đời đều bị nàng ta hận đến gắt gao hay sao?

Tiểu công chúa bận rộn hồi lâu, chỉ tìm ra hơn mười lượng bạc vụn, thất vọng ném chúng vào trong rương quỳên tiền. Phương Tranh nghe rằng trợn mắt, lần này hay quá rồi, rốt cục bốn thiếu gia triệt để không còn một đồng trong người...

Oán hận trừng mắt nhìn Phương Tranh, tiểu công chúa vĩnh viễn môi: "Sao ngươi lại không có tiền vậy? Ca ca nói, nhà các ngươi là nhà có tiền nhất trong triều. Chỉ cần đến hỏi là được."

Phương Tranh nghe vậy giận dữ, đây là câu nói của tên ca ca vương bát đản nào đã nói? Có tiền cũng là chuyện riêng nhà ta, ai lại thiếu nợ gì người, dựa vào cái gì phải đưa cho người? Đây không phải là châm ngòi thổi gió cho tiểu hài tử hay sao?

Hít vài lần thật sâu, Phương Tranh nỗ lực làm cho mình bình tĩnh trở lại, đưa ra khuôn mặt tự nhận là hòa ái tươi cười thân thiết nhất: "Công chúa điện hạ ngoan, nói với ta, đây là vị ca ca nào nói cho người vậy?"

Nếu như tiểu công chúa nói là Mập Mập nói ra, Phương Tranh sẽ không chút do dự chụp thái đao chạy ào vào Phúc Vương phủ, liều mạng với người!

Tiểu công chúa hiển nhiên đối với gương mặt tươi cười giả dối của hắn rất không hảo cảm, nghe vậy bĩu môi, nghiêng cái đầu nhỏ qua một bên, trong miệng lẩm bẩm nói: "Là Thái Vương ca ca của ta nói..."

Thái Vương là ai? Phương Tranh ngây cả người, phát hiện không ngờ mình hoàn toàn không biết gì về vị Thái Vương này. Theo cách nói của tiểu công chúa, vị Thái Vương điện hạ kia chỉ sợ cũng không phải là thứ tốt gì, nào có đạo lý khuyến khích tiểu hài tử chạy tới cửa nhà người khác xảo trá tiền bạc kiểu này?

Phương Tranh ngồi xổm xuống, cười tủm tỉm sờ sờ đầu tiểu công chúa: "Công chúa điện hạ, lặng lẽ nói cho ta biết, Thái Vương ca ca của người có phải chỉ nhìn qua đã thấy con người hắn đặc biệt xấu xa, dù chém một trăm cái đầu của hắn cũng không thấy oan uổng chút nào?"

Tiểu công chúa tức giận trừng mắt nhìn hắn, khuôn mặt đầy đặn còn chưa kịp mở miệng, sau cánh cửa lại có một thanh âm trầm thấp đầy từ tính cười nói: "Bốn vương cũng không mọc được một trăm cái đầu cho người ta chém, ha ha."

Phương Tranh cả kinh, nhanh chóng đứng dậy, đã thấy Mập Mập và một nam tử còn trẻ tuổi đi ra, trên mặt hai người đều mang theo dáng tươi cười ôn hòa.

Phương Tranh nhanh chân tiến ra đón, trong miệng nói: "Gặp qua Phúc Vương điện hạ..." Có người ngoài ở đây, Phương Tranh thật sự luôn cấp mặt mũi cho Mập Mập.

Mập Mập hàm hậu cười nói: "Miễn lễ, đến, nhận thức một chút, vị này chính là tam hoàng huynh của ta, Thái Vương điện hạ."

Trong lòng Phương Tranh cả kinh, nhanh chóng hướng, Thái Vương thi lễ: "Vi thần Phương Tranh, bái kiến Thái Vương điện hạ."

Đúng rồi, Mập Mập là Phúc Vương, là con thứ tư của hoàng thượng như vậy vị Thái Vương này chính là lão tam, nhưng hắn và Mập Mập không phải cùng một mẹ sinh ra, vì cha mẹ sinh con trời sinh tính, đều là khác nhau, nếu cùng một mẹ, sẽ có cảm giác khác...

Thái Vương đứng trước mắt thoát nhìn tuần tú hơn Mập Mập, bên ngoài đường đường chính chính, ăn mặc một bộ nho sam màu đen phổ thông, tuy thơm tất nhưng điệu thấp, trong tay liên tục phe phẩy một cây quạt thêu kim tuyến, khỏe miệng hiện lên một nụ cười ẩn chứa vài phần nhiệt tình nhưng không mất phong độ, thái độ phong lưu phóng khoáng, đứng trên đường, khẳng định có thể chinh phục hàng ngàn hàng vạn thiếu nữ vô tri.

Phương Tranh nhướng mày, ngưng thần thâm nghĩ: "Người này tuần tú như vậy, xem khắp thiên hạ, sợ là chỉ có bốn thiếu gia mới có thể cùng hắn quyết tranh hơn thua mà thôi."

Đưa tay phất nhẹ, Thái Vương sang sảng cười nói: " Sớm nghe nói đại danh của Phương đại nhân, như sấm bên tai, đại nhân lập không ít cái thế kỳ công cho Hoa triều ta, bốn vương bắt tài, phải đến tìm tứ đệ, cầu hần dẫn kiến người với bốn vương một phen, đi tới mạo muội, mong rằng Phương đại nhân chớ nên trách bốn vương thất lễ mới được."

Khóe mắt Phương Tranh liếc Mập Mập, thấy hần cười cộc lốc, vô hại mà đơn thuần, trên mặt không hề dị sắc.

Phương Tranh không thể làm gì khác hơn là khách khí nói: " Thái Vương điện hạ khen trật rồi, vi thần không học vấn không nghề nghiệp, tư lịch nông cạn, lập được công lao đều dựa vào vận khí, thật sự là xấu hổ vô cùng!"

Mập Mập cười nói: " Được, các người cũng không cần khiêm tốn nữa, Phương huynh, vị tam hoàng huynh này của ta từ nhỏ thông minh hiểu học, đã gặp qua là không quên được, vừa thích du lịch thiên hạ, gửi gắm tình cảm cho non xanh nước biếc, vì vậy thường không ở kinh thành. Không, hôm qua hần vừa trở về, liền mời ta dẫn kiến người, lần này hai người rốt cục đã quen biết, ha ha."

Phương Tranh gật đầu, hiểu rõ, nguyên lai vị Thái Vương này cũng là một tay ăn chơi giống như ta, không có việc gì lại thích chạy lung tung, thảo nào xuyên qua đã hơn nửa năm, vẫn chưa từng gặp qua vị vương gia này.

" Phương huynh, tam hoàng huynh từ nhỏ cùng ta lớn lên, tương giao thật dày, hơn nữa bốn tính ôn hòa, có phong phạm quân tử, người cứ yên tâm." Mập Mập vừa cười ha hả vừa bổ sung.

Phương Tranh nhanh nhẹn gật đầu, bỗng nhiên cảm thấy có người kéo góc áo, cúi đầu vừa nhìn, chính là tiêu công chúa. Nàng thấy ba người đứng ngay cửa lớn trò chuyện thật hứng khởi, dường như đã quên mất vị công chúa điện hạ có thân phận cao quý như mình, không khỏi cực kỳ bất mãn, thấy mọi người nhìn nàng, tiểu công chúa tức giận chống nạnh, lớn tiếng chỉ trích: " Các người sao lại bỏ quên cả bốn cung?"

Ba người bật cười, Phương Tranh khom lưng ôm lấy tiểu công chúa, cười nói:" Vi thần sao dám quên công chúa điện hạ chứ? Công chúa điện hạ không phải muốn có đồ cưới sao? Nếu muốn sự nghiệp quyen tiền càng cường thịnh, chỉ tìm một mình vi thần thật sự không làm được đâu. Vi thần dạy người một biện pháp, mang theo vài tên thị vệ, đi từng nhà của vương công đại thần la cà, nhớ kỹ ăm theo cái rương phá...Khải, ôm theo cái rương này, ai dám không cho, thì bảo thị vệ đánh mông hần! Đây gọi là tăng tiến cảm tình giữa hoàng tộc cùng đại thần, rất có ý nghĩa nha. Ân, vi thần kiến nghị công chúa điện hạ đến bái phỏng Phan thượng thư trước, tiền trong nhà hần nhiều đến mức không có chỗ chứa..."

Tiểu công chúa nghe vậy vui mừng, con mắt to lóe lên quang mang hưng phấn, tựa hồ vì sự nghiệp quyen tiền tiến nhập con đường phát triển mới mà mừng rỡ không ngớt. Thái Vương và Mập Mập nhìn nhau, liên tục xoa mồ hôi lạnh trên trán...

Phương Tranh cùng tiểu công chúa cười đùa một lát, nhưng bỗng nhiên nhớ ra tất cả mọi người còn đang đứng ngoài cửa lớn, thật sự đã quá chậm trễ, vội vàng buông tiểu công chúa, chấp tay thỉnh mời.

Thái Vương khoát khoát tay cười nói:" Miễn đi, hôm nay tiến cung gặp phụ hoàng, phụ hoàng muốn tống tấu chương cho Phương huynh, bốn vương mới nghĩ vừa lúc đến phủ bái phỏng người, liền chủ động nhận việc, ha ha, xem ra buổi tối người còn công vụ bận rộn, bốn vương cũng không quấy rối nữa, hôm nay chỉ đến làm quen một chút, sau này mọi người sẽ tiện đi lại hơn. Ha ha, cáo từ."

Nói xong Thái Vương ôm lấy tiểu công chúa, liền đi ra ngoài trước.

Mập Mập nhìn Phương Tranh, cười nói: " Phương huynh, ấn tượng của tam hoàng huynh đối với người không tệ, các người cũng có thể thường lui tới, ha ha."

Vỗ vò vai Phương Tranh, Mập Mập cũng cáo từ rời đi.

Phương Tranh đứng lặng tại cửa, nhìn xa giá của Thái Vương và Mập Mập đi xa. Trên mặt không khỏi lộ ra vài phần tươi cười nghiền ngẫm, Thái Vương này, rất có điểm thú vị...Mấy ngày này hình như quen biết không ít người thú vị, Tiêu Hoài Viễn cũng tính là một, Thái Vương là một, sinh hoạt hôm nay của bốn thiếu gia, có tính là muôn màu muôn vẻ hay không?

Phương Tranh đứng một mình ngay cửa lớn hồi lâu, bỗng nhiên như ở trong mộng mới tỉnh, sốt ruột đuổi theo xa giá Thái Vương hô lớn: " Ai, Thái Vương điện hạ, người không phải nói mang đến tấu chương cho ta sao? Tấu chương đâu?"

Đang chạy theo xa giá, đột nhiên từ bên cạnh bỗng toát ra một người, ngăn cản lối đi của Phương Tranh, Phương Tranh tập trung nhìn lại, cũng là Ôn Sâm.

Nhìn xung quanh một lát, Phương Tranh buồn bực nói: " Người từ chỗ nào toát ra tới? Độn thổ? Hay ngự kiếm phi hành?"

Ôn Sâm cười nói: " Thuộc hạ chỉ làm chút thủ thuật ẩn núp của mật thám, tất nhiên là có biện pháp riêng. Phương đại nhân không cần đuổi theo, tấu chương ở trên người thuộc hạ."

Nói xong cúi xuống bao vải trên lưng, đưa qua.

Phương Tranh vừa tiếp nhận, vừa nói: " Hoàng thượng không lý do gì đưa tấu chương cho ta làm chi? Đây không phải làm khó người sao? Đại thần viết tấu chương ta cũng không quen biết."

Ôn Sâm cười nói: " Đại nhân cứ xem, thuộc hạ sẽ giải thích nghi hoặc cho đại nhân."

Vỗ vai Ôn Sâm, Phương Tranh cười nói: " Đừng có đứng bên ngoài thảo luận chuyện quốc gia đại sự đi chứ? Đi, vào nhà của ta, hôm nay thủ trưởng hảo hảo mời người ăn..."

Ôn Sâm vội tạ ơn không ngớt.

" Không phải mời suông đâu, tháng tới người mời ta đến Yêu Nguyệt Lâu..."

" ... "

Trở lại tiểu viện của mình, Phương Tranh lớn tiếng phân phó tiểu Lục mang lên thức ăn, sau đó phái tiểu Ngũ đến chỗ hầm rượu của lão cha, trộm hai vò Nữ Nhi Hồng ba mươi năm mà Phương lão gia đã cất kỹ. Hai người vừa ăn vừa uống, thuận tiện thảo luận chuyện trong tấu chương.

Lần này sự tình có chút lớn, đó là vì chuyện thuế ngân Giang Nam bị chiếm nuốt, Gia Hưng tri phủ Lý Hoài Đức mặt tấu, nhắc đến chuyện năm nay Giang Nam thất phủ ngoại trừ Gia Hưng phủ ra, sáu tri phủ của sáu phủ còn lại đều móc nối chuyện hộ tịch liên thông, nói dối báo dối chuyện thu khoản thuế thật sự, nói ra trong đó có sự tham ô che giấu, con số rất lớn, có người nói còn liên lụy tới cả trọng thần trong triều tại kinh thành, thậm chí là... hoàng tử.

Một ít quan viên nghe được tin tức phong phanh không biết từ nơi nào nghe được tin gió thổi, có hơn mười vị ngôn quan cùng thượng tấu, thỉnh hoàng thượng xử trí.

" Điều này đâu có gì liên quan tới ta? Bậc cũng không phải do tat ham, ta đang nghĩ, hoàng thượng lại không cho ta cơ hội..." Phương Tranh hiểu rõ toàn bộ sự kiện, liền khó hiểu nói.

Ôn Sâm xoa mồ hôi nói: " Cái này, Phương đại nhân, hoàng thượng mong muốn người xem những tấu chương này, lý giải quá trình của sự kiện, hoàng thượng có chỉ, mau chóng phát triển cơ cấu tổ chức của chúng ta, sau này nhiệm vụ đầu tiên là đến Giang Nam âm thầm điều tra vụ án, vụ án liên lụy rất rộng, hôm nay chúng ta chỉ có hơn vài chục đệ huynh, sợ là không đảm nhiệm nổi đâu."

Phương Tranh gật đầu cười nói: " Hiểu rồi hiểu rồi, tra án mà, không sao, đến đến đến, chúng ta uống rượu, buổi tối đừng bàn chuyện công, dù sao Liệt Trữ đồng chí cũng có câu nói: " Không biết nghỉ ngơi, không biết tiêu khiển..." "

" Phương đại nhân, Liệt Trữ là ai vậy?"

" Nga, người không nhận ra, là một người bạn thân của ta, quan hệ rất thân thiết..."

Hai người dưới ánh trăng sáng tỏ, người một chén ta một chén uống không ngừng. Cùng thuộc hạ kết giao quan hệ, đây là quan hệ nhân tế phi thường trọng yếu, với tính tình hướng ngoại như Phương Tranh, khẳng định sẽ hảo hảo mượn hơi một phen. Hai người vừa nói vừa cười, hàn huyên chuyện thú vị, Ôn Sâm được lễ ngộ, vô cùng vinh hạnh, trong lời nói nhiều lần biểu thị nguyện ý hết lòng làm việc cho Phương Tranh.

Cuối cùng hai người đều uống say, Ôn Sâm lão đảo cáo từ trở về nhà, Phương Tranh lại thừa dịp men say, ăn thật nhiều đậu hũ của tiểu Lục, làm tiểu Lục xấu hổ không ngớt, còn muốn hảo hảo giáo huấn hắn một trận, nhưng nhìn dáng dấp say khướt của Phương Tranh vừa buồn cười vừa thương cảm, nàng hờn dỗi hung hăng ngất mũi hắn, lại bưng nước lên giúp hắn lau rửa mặt mày.

Phương Tranh ôm hơn mười bản tấu chương đến thư phòng, trong đôi mắt say mềm lờ đờ mông lung, cầm bút không biết lại viết viết gì đó lên tấu chương một phen, rốt cục không chịu nổi cơn buồn ngủ mãnh liệt, lại gục mặt xuống bàn nặng nề ngủ thiếp đi...

Ngày thứ hai tỉnh lại, chợt phát hiện mình đang ngủ trên giường. Không cần hỏi, khẳng định là tri kỷ tiểu Lục sợ mình cảm lạnh, nên cố sức ẵm hắn đưa lên giường. Lại không biết nàng có nhân cơ hội bổn thiếu gia say rượu mà phi lễ ta không đây...

Hiện tại Phương Tranh vô cùng đau đầu muốn nứt ra, trong óc giống như bị tiếng gõ mạnh, đau đến mức hắn thật sự muốn chặt bỏ đầu xuống mới dễ chịu.

Tiểu Lục hầu hạ hắn rửa mặt thay đồ xong, một tiểu thái giám trong cung lại tới, truyền ý chỉ của hoàng thượng, mệnh cho hắn mang theo hơn mười tấu chương hôm qua nhanh chóng tiến cung, Phương Tranh không dám chậm trễ, nhanh chóng thu lại tấu chương vứt lung tung trên bàn, tìm một bao vải gói kĩ lưỡng, liền theo tiểu thái giám tiến cung.

Bên trong ngự thư phòng.

Hoàng thượng mỉm cười cùng Phương Tranh hàn huyên một lúc, mới nói đến chính đề.

"Lần này Lý Hoài Đức mật tấu nhượng trăm phi thường tức giận, chỉ là trong tấu chương của hắn không nắm giữ được căn cứ thực tế chính xác, chỉ là nói lại những lời đồn, đương nhiên, cũng không bài trừ việc Lý Hoài Đức vu cáo đại thần, cho nên trăm mong muốn người mau chóng đem tổ chức nhanh chóng thành lập lên, sau đó lập tức đi Giang Nam, nhất định phải đem việc này tra xét cho thật rõ ràng, bất luận là liên lụy tới ai, cho dù là trọng thần trong triều, cũng phải điều tra! Hừ! Dám tham bạc của quốc khố, phải trả giá thật thảm trọng!" Hoàng thượng mắt hổ sinh uy, sát ý trong mắt hiện rõ, làm Phương Tranh không tự chủ được rùng mình một cái.

"Vi thần nhất định tận lực làm thỏa đáng việc này, thỉnh hoàng thượng yên tâm."

Hoàng thượng thỏa mãn gật đầu, cười cười, tiện tay mở tấu chương đêm qua đưa tới cho Phương Tranh nghiên cứu, sau đó vẻ tươi cười trên mặt hoàng thượng liền đọng lại.

"Ba!" Hoàng thượng mặt rồng giận dữ, hung hăng vỗ long án, cả giận nói: "Phương Tranh người...người là tên hỗn đản!"

Phương Tranh sợ đến co rụt cổ nhanh chóng quỳ xuống, trong lòng phiền muộn không ngớt, quả nhiên là gần vua như gần cọp, hảo hảo tự nhiên ta chọc giận người sao? Sao tự nhiên lại mắng chửi người?

"Người...người...người viết loạn cái gì trên tấu chương?" Hoàng thượng tức giận đến mặt mày run run, dù là long thể cũng đang run rẩy.

"Ta viết...Nói phân nửa Phương Tranh liền ngậm miệng hắn bỗng nhiên nhớ ra, tối hôm qua sau khi uống say, đi tới thư phòng "nghiên cứu" tấu chương, hơn nữa hình như còn dùng bút viết gì đó, nhưng...sao ta lại viết lên tấu chương nhỉ?

"Hừ! Người giải thích cho trăm, cái gì gọi là "lâu chủ thuộc loại nào tàn"?" Hoàng thượng nặng nề vỗ tấu chương, tức giận hỏi.

"A!" Phương Tranh kinh hãi, sao ta lại viết cái này?

"Cái này...ý tứ của "lâu chủ" là..." Phương Tranh xoa mồ hôi trán, hắn nghĩ thật khó hướng hoàng thượng giải thích, mấy trăm hay ngàn năm sau có một thứ gọi là "diễn đàn", hơn nữa trong diễn đàn có một loại gọi là "bài post"...

"Còn có cái gì gọi là "hảo thiếp, mọi người lên a!"? Cái gì gọi là "xem hóa đơn thu tiền là một loại mỹ đức"? Cái gì gọi là "sô pha", "ghế đẩu", "sàn nhà", "tầng hầm ngầm"...Người nói một chút! Người

viết thứ linh tinh gì trên tấu chương của các đại thần trong triều đình dâng cho trẫm?” Hoàng thượng giận không nén được quát.

Rối loạn rối loạn, hoàng thượng nói một câu, đầu Phương Tranh càng thấp một chút, nói xong lời cuối cùng, đầu Phương Tranh đã sắp chui luôn vào đũng quần.

Lần này...vui đùa chơi quá lớn a!

144. Chương 145: Ảnh Tử

Đại thiếu gia ở bên trong ngự thư phòng bị hoàng thượng mắng đến tối tăm mặt mày, tựa hồ chính là vì chuyện này. Bất quá chuyện lúc này Phương Tranh tự nhận mình đuối lý, cho nên hấn cúi đầu không ho he một tiếng, tùy ý cho hoàng thượng la mắng không ngừng.

Kỳ thực chính hấn cũng cảm thấy kỳ quái, hảo hảo nhìn tấu chương, thế nào lại nghĩ là biên lai nhận tiền? Hơn nữa còn là những lời nhảm nhí, một điểm hàm lượng kỹ thuật cũng không có. Nếu nói năng có đạo lý, nói vậy hoàng thượng cũng sẽ không phát lớn tính tính như vậy đi?

Bởi vậy chứng minh việc xem tấu chương và xem một mảnh giấy rõ là có khác nhau, chí ít người phải có thái độ thật nghiêm chỉnh, không nên tùy tiện. Hoàng thượng người ta đã xem tấu chương suốt vài chục năm, cũng không nghe hấn nói một câu khi xem: ” Thiếp tốt, mọi người làm được lắm!” Những lời vô ích đại loại như thế.

Hoàng thượng nhìn thấy Phương Tranh khó có được một cơ hội như vậy mà cũng không chen lời, nhất thời cũng có chút kinh ngạc, vốn dự định phải mắng hấn cả thời gian một nén hương, cuối cùng càng mắng lại càng ngiên, nước miếng tung bay mắng suốt nửa canh giờ. Từ tính cách Phương Tranh phê bình trở đi, mãi cho đến thái độ làm người của hấn, luôn y phục sở thích, thậm chí cả tư thế khi bước đi, phàm là chỗ nào có thể nghĩ đến đều bị mắng qua một lần.

Phương Tranh càng nghe càng phiền muộn, xem ra vị hoàng đế lão gia tử vốn đầy bụng bực tức đối với bốn thiếu gia nha.

Bưng lên một ly trà trên bàn, Phương Tranh đưa tới trước mặt hoàng thượng vẻ mặt tươi cười như lấy lòng: ” Hoàng thượng, ngài ngồi xuống đi, đừng làm long thể mệt mỏi quá mức, đến, uống một ngụm trà nhuận miệng trước đã, vi thần sẽ tiếp tục làm về mặt trẫm thống nghe thánh hối...”

Hoàng thượng tiếp nhận ly trà uống một ngụm lớn, gương mặt bình tĩnh hung hăng trừng mắt nhìn hấn, cả giận hừ một tiếng, ngồi xuống.

” Trẫm cũng lười chửi mắng người thêm nữa, hôm nay trẫm gọi người đến, ngoại trừ việc thuế ngân Giang Nam, còn muốn giới thiệu mấy vị tướng quân cho người nhận thức, người có thể lựa chọn người trong quân do bọn họ thống lĩnh, phát triển tổ chức...”

Phương Tranh cắt đứt lời hoàng thượng đang nói, cười nói: ” Hoàng thượng, chúng ta đặt một cái tên cho tổ chức này vang dội một chút, không phải lúc nào cùng kêu là tổ chức này nọ, người khác nghe được còn tưởng rằng chúng ta mở trường đấu gà thì sao.”

Hoàng Thượng tán thành gật đầu nói: ” Không sai, hấn là nên đặt một cái tên, theo người xem, nên đặt tên gì cho thỏa đáng?”

” Trừ Gian Minh!” Phương Tranh không cần nghĩ ngợi nói ngay. Đã định trước tổ chức đặc vụ này sẽ để lại tiếng xấu muôn đời, ta phải đặt cho nó một cái tên thật chính nghĩa, hảo hảo làm đám học giả lịch sử buồn nôn một trận.

Hoàng thượng nghe vậy hướng mày, hiển nhiên hấn đối với danh tự vang dội và chính nghĩa này lại không cho là đúng, lắc đầu nói: ” Không thích hợp, đổi tên khác.”

Phương Tranh bắt đắc dĩ buông tay: ” Chúng ta chỉ đành gọi nó là căn cứ tổ chức mà thôi...” Đã chọn tên xấu xa thì phải tới cùng thôi, nếu không thể đặt tên chính nghĩa, thì ta đành dựa vào phương hướng tà ác mà làm.

Hoàng thượng hiển nhiên đối với tên này lại càng không thỏa mãn: " Không thích hợp, quá kì lạ."

" Thiên Địa Hội?"

" Cơ quan tình báo?"

" Cẩm Y Vệ?"

" Tình thâm thâm vũ mông mông?"

" Truy Ưc Tự Thủy Niên Hoa?"

" Người Xem Gương Mặt Người Dưới Ánh Trăng Kia?"

""

Nhìn thấy đầu của hoàng thượng lắc mạnh như trống bỏi, Phương Tranh thở dài, bất đắc dĩ nhìn hoàng thượng phảng phất đang nhìn một tiểu hài tử lặn lội làm nũng trên mặt đường: " Vậy ngài muốn gọi là gì?"

Thiết Huyết phái không được, Văn Nghệ Khang cũng không xong, không phải muốn chọn một cái tên rách rưới đó chứ? Cần gì phiền phức như thế để làm chi?

Hoàng thượng vuốt bộ râu dài ngưng thần nói: " Tổ chức này không thể ra ánh sáng, hơn nữa còn phải âm thầm chấp hành nhiệm vụ trong thời gian rất dài, không bằng cứ gọi nó là...Ảnh Tử?" (cái bóng)

" Phác thông!"

" Người làm sao vậy?" Hoàng thượng không vui nói.

" A...Không có gì, không có gì, ha ha..." Phương Tranh đứng dậy cười gượng nói.

Ảnh Tử, lực sáng tạo và văn tài của lão nhân này kém hơn bốn thiếu gia không chỉ một đẳng cấp nha...

Vì vậy, dưới cường thế áp bách của hoàng thượng, cơ cấu đặc vụ đầu tiên của Hoa triều đã có danh tự riêng - Ảnh Tử, một cái tên vừa nghe muốn nôn, cũng giống như " bã chó", " trụ lớn", " hai ổ" các loại tên người, già trẻ đều...có thể đọc lưu loát sao?

Phương Tranh xoa mồ hôi lạnh trên trán, cố nén ác hàn trong lòng, hắn đang suy nghĩ, có nên hướng hoàng thượng từ đi chức vụ " thủ lĩnh Ảnh Tử" này hay không đây, những đầu lĩnh đặc vụ khác đặt tên bao nhiêu uy phong nha, các gì mà hán đốc, đốc công, vừa nghe đã lộ ra khí phách, máu tanh và khí tức âm trầm sâm địa. Đến phiên chính mình, người khác sẽ gọi thế nào? Đầu nhĩ Ảnh Tử, lão đại Ảnh Tử, có lẽ nên gọi tắt là Ảnh Đầu? Gọi thế nào cũng cảm thấy giống như hạ tam lưu, dẫn một đám quân ô hợp chuyện ác nào cũng không dám làm, nhưng lại chỉ dám thu phí bảo hộ của thương gia, cướp cướp kẹ que của tiểu bằng hữu...

Hoàng thượng đối với cái tên do mình đặt đúng là có chút thỏa mãn, nhắm mắt suy nghĩ say sưa một lát, sau đó mở mắt ra gõ nhịp: " Ân, không sai, là nó, Ảnh Tử!"

Phương Tranh lại tuôn mồ hôi, nghĩ thầm hay bỏ đi, đừng tính toán với lão đầu nhĩ già cả này, Ảnh Tử thì Ảnh Tử, dù sao so với bánh bao hay kỹ viện gà vịt cùng dễ nghe hơn nhiều...Phương Tranh mặt mày khổ sở tiếp nhận chuyện thực không thể không tiếp thu này, sau này hắn đã thành đầu nhĩ của Ảnh Tử, ai!

Lúc Phương Tranh còn đang than thở thì hoàng thượng gọi ba vị tướng lĩnh trong quân tới, trong đó có một là người quen cũ, Phùng Cừu Dao, hắn là Long Võ quân đại tướng quân lãnh binh, còn có hai vị, một gọi là Lưu Trường Sinh, một gọi Triệu Hồ, hai người thuộc Thần Sách quân và Thần Võ quân đại tướng quân lãnh binh.

Phương Tranh cùng hai vị tướng quân thi lễ gặp mặt, lại nhìn Phùng Cừu Dao cười cười, khoe miệng lãnh ngạnh cương nghị của Phùng Cừu Dao nhẹ nhàng nhếch lên, rất cục chào hỏi.

Lưu tướng quân của Thần Sách quân là một vị nam tử tướng mạo nho nhã, hơn bốn mươi tuổi. Từ bên ngoài của hắn mà xem, tuyệt đối không ai tin tưởng người này chính là đại tướng quân lãnh binh mười mấy vạn, mà vị Triệu Hồ tướng quân của Thần Võ quân, cùng tên của hắn như nhau, uy vũ sinh uy, khí phách mười phần, cũng hơn bốn mươi tuổi, là một hán tử phương bắc khôi ngô cao lớn.

Hai mắt hoàng thượng hàm chứa vẻ cười nhàn nhạt, nói: " Ba vị tướng quân, Phương ái khanh phụng ý chỉ của trẫm, tổ kiến một tổ chức mới, tên là Ảnh Tử."

Gương mặt ba vị tướng quân cả kinh, nghe được tên này, đại khái đã biết công việc của Ảnh Tử là gì. Hoàng thượng vì sao phải thành lập một tổ chức như vậy? Ba vị tướng quân tuy là người lãnh binh, nhưng đối với chính trị cũng có độ miễn cảm nhất định, thậm chí bọn họ có thể dự đoán được, cơ cấu này thành lập, triều đình sẽ xuất hiện một phen sóng to gió lớn đến thế nào, triều đình các phe phái liên hệ kết đảng sẽ trải qua một hồi bố cục và tẩy trừ như thế nào, dụng ý của hoàng thượng không nói cũng đã rõ ràng.

Hoàng thượng thu hết biểu tình của mọi người vào đáy mắt, mỉm cười nói: " Ảnh Tử là một tổ chức bí mật, các người là đại tướng thống lĩnh binh sĩ mà trẫm tín nhiệm, cho nên trẫm yên tâm nói cho các người. Hôm nay trẫm triệu các người đến, chủ yếu là cho các người quen biết với Phương ái khanh, trẫm muốn ở trong quân của các người có thể chọn lựa được người trung tâm, gia nhập Ảnh Tử, Phương ái khanh sẽ chủ trì việc này, mong ba vị tướng quân sẽ hết lòng hiệp trợ."

Lúc này Phương Tranh mới rõ ràng, hoàng thượng triệu bọn họ đến, là muốn nói cho bọn họ, bổn thiếu gia muôn đến địa bàn của các người đào góc tường, không quan tâm là ta tuyển trúng ai, các người đều phải thả người.

Nhưng hoàng thượng có phải đang làm điều thừa hay không? Trực tiếp hạ đạo thánh chỉ cho bọn họ là được, cần gì phải tự mình gọi bọn họ tới?

Phùng Cừu Dao đứng dậy trước, không chút do dự hành lễ nói: " Mạt tướng tuân chỉ!"

Hai vị tướng quân cùng đứng nhanh lên, biểu thị sẽ toàn lực hiệp trợ.

Phương Tranh cười tủm tỉm liếc mắt nhìn bọn họ, phát hiện sương mặt Triệu Hổ không chút biểu tình, hai mắt vẫn quy củ nhìn thẳng phía trước, đối với Phương Tranh chưa từng liếc mắt. Mà Lưu Trường Sinh lại khẽ gật đầu nhìn Phương Tranh cười, trong mắt lại hiện lên vài phần phức tạp.

Từ biểu hiện của hai vị tướng quân mà xem, cũng không hề giản đơn. Đương nhiên, hơn bốn mươi tuổi đã có thể đảm nhiệm chức đại tướng quân thống binh mấy vạn, bản thân họ khẳng định cũng không đơn giản.

Phương Tranh cười nói: " Hạ quan đa tạ hai vị tướng quân tương trợ, tất cả mọi người làm việc cho hoàng thượng, trung tâm như một, nếu hạ quan có chỗ quấy rầy, mong rằng hai vị tướng quân bao dung."

Lưu Trường Sinh chấp tay cười nói: " Đâu có đâu có, Phương đại nhân đến trong quân ta tuyển người cứ thoải mái chọn lựa, bổn tướng nhất định toàn lực hiệp trợ."

Triệu Hổ qua loa chấp tay, nhàn nhạt " Ân" một tiếng, con mắt từ đầu tới đuôi cũng chưa từng nhìn qua Phương Tranh, dường như đối với hắn có thành kiến nào đó.

Trong lòng Phương Tranh khó chịu, bổn thiếu gia đâu có đặc tội với người, bày ra gương mặt đó cho ai xem đây?

Phùng Cừu Dao không đợi Phương Tranh khách sáo, trực tiếp mở miệng nói: " Phương đại nhân, giữa người và ta không cần nói, có gì cần phải giúp thì cứ mở miệng."

Phương Tranh cười nói: " Đó là đương nhiên, tiểu đệ nguyên bản cũng dự định không khách khí với người, nhưng người cũng không cần giống như người bán hàng rong lo quảng cáo, đem ra bày trước mắt cho ta chọn..."

Phùng Cừu Dao khó có được cơ hội mở miệng vui đùa: " Vậy người cũng không thể chọn trái hồng trong quân của ta ha..."

.....

Ra cung, Phương Tranh đang định leo lên xe ngựa về phủ, bỗng nhiên cảm giác được ống tay áo bị người lôi kéo, Phương Tranh nhìn lại, chính là Ôn Sâm.

Phương Tranh nhìn quanh mọi nơi, ngoại trừ cấm quân thủ vệ, ngoài sân rộng cửa cung trống trơn vắng vắng, không một người nào, người này rốt cục từ đâu thoát ra tới?

Ôn Sâm chấp tay cười nói: " Phương đại nhân, thuộc hạ vẫn luôn đợi ngài bên ngoài cửa cung? ngài...Ách, Phương đại nhân, ngài đang tìm cái gì? Có thứ gì mất sao?"

Phương Tranh không để ý đến hắn, vẫn tiếp tục bước ngang qua sân rộng. Thật khiến cho người ta khó hiểu, người này rốt cục trốn ở nơi nào? Chẳng lẽ hắn dùng thuật độn thổ, hay là ngự kiếm phi hành? Vì sao mỗi lần đều dùng phương thức không thể tưởng tượng được mà hiện lên sân khấu?

Thực sự không tìm được manh mối, Phương Tranh cũng hết hi vọng, ôm lấy vai Ôn Sâm, thần sắc ngưng trọng nói: " Mặc kệ đi, hôm nay ngươi cần phải nói cho ta biết, rốt cục ngươi từ nơi nào toát ra vậy? Vì sao vị trí của ngươi luôn luôn phiêu hốt bất định?"

Ôn Sâm lau mồ hôi nói: " Phương đại nhân, làm việc như chúng ta, đơn giản là cầu có bí mật, đây là kỹ xảo phải học được, nhưng Phương đại nhân là trọng thần trong triều, không cần biết rõ ràng như thế..."

Phương Tranh vẻ mặt chăm chú nói: " Không được, ta cần phải học! Không ăn không ngủ đều phải học cho được! Đời này ta chưa từng chăm chú với việc nào đến như vậy."

" Nhưng...Ngài học cái này rốt cục là vì sao?"

" Rất trọng yếu! Nếu ta học xong, khuê phòng của những thiếu nữ hoàng cung, với ta mà nói cũng giống như đi dạo trong hậu viện nhà mình, oa ha ha ha ha...Nhanh lên dạy ta!"

" ... "

Ôn Sâm luôn thành khẩn nói cho Phương Tranh biết kỳ thực việc trống rỗng toát ra như vậy chỉ là một thủ thuật che mắt, Phương Tranh thật phần nộ buông tha kế hoạch hương diễm nửa đêm khuya khoắt xuất quỷ nhập thần ẩn vào trong phòng các phụ nữ khuê môn.

" Sau này khi ngươi xuất hiện ở trước mặt ta, phương thức biểu hiện phải bình thường một chút, trống rỗng toát ra sẽ hù chết người có biết hay không?" Kế hoạch vừa phác thảo thật tốt đã bị bức bách buông tha, Phương đại nhân tâm tình thật sự không tốt lắm.

Ôn Sâm vâng vâng dạ dạ.

" Ngươi tìm ta để làm chi?"

Ôn Sâm lấy lòng cười nói: " Phương đại nhân, ngài đã quên, trước khi ngài nhậm chức tới bây giờ còn chưa gặp qua hơn mười thủ hạ của mình, trước mắt thấy hoàng thượng hỏi thật gấp, ngài có muốn gặp mặt bọn họ không? Nếu như lúc nào ngài rảnh rỗi, hạ quan đưa ngài đi gặp bọn họ được không?"

Phương Tranh vỗ trán, đúng rồi! Hiện tại thiếu gia rốt cục cũng đã có thủ hạ, đã nhậm chức vài ngày, còn chưa gặp qua bọn họ, nào có ai làm thủ trưởng như vậy chứ?

Ôn Sâm vội vàng thỉnh Phương Tranh bước lên một xe ngựa thật tầm thường, người đánh xe quất một ngọn roi thật thanh thúy, xe ngựa chậm rãi di động, hướng phía thành tây bước đi.

Xe ngựa có chút cổ xưa, liên tục lắc đảo, trục xe vang lên tiếng cọt kẹt răng rắc, còn kém hơn xe chuyên dụng riêng của Phương Tranh thường dùng.

Ôn Sâm chăm chú nhìn Phương Tranh đang cau mày, vội cười nói: " Phương đại nhân chớ trách, hàng năm hoàng thượng ban xuống kinh phí có hạn, chỉ đành được như vậy, làm Phương đại nhân phải chịu ủy khuất."

Rốt cục Phương Tranh nhịn không được ôm tai nói: " Cũ một chút cũng không sao, các người cũng quá làm biếng, không thể thoa chút dầu vô trục xe sao? Người nghe nó cọt kẹt như muốn vỡ ra kia."

Ôn Sâm cười hắc hắc, im lặng không lên tiếng.

Xe ngựa đi được khoảng thời gian một nén hương, bỗng rẽ tám quanh yên lặng đi vào một hẻm nhỏ, sau đó ngừng lại.

Ôn Sâm nhảy ra khỏi xe ngựa trước, sau đó cung kính giúp Phương Tranh đi ra.

Phương Tranh nhìn quanh mọi nơi, chẳng lẽ ta đã tới một xóm nghèo sao.

Đưa mắt nhìn quanh, một mảnh phòng ốc loang lổ cũ nát, vách tường bám đầy rêu xanh, con đường chật hẹp mà lầy lội vô cùng, cỏ dại mọc thành bụi, hơn nữa vết chân chung quanh cũng rất ít, ở đây phẳng phất biến thành nơi bị bách tính trong kinh thành lãng quên.

Đối diện chỗ Phương Tranh đang đứng là một cánh cửa đang lung lay sắp đổ, hần liếc mắt nghỉ hoặc nhìn Ôn Sâm. Ôn Sâm cười nói: " Phương đại nhân, các huynh đệ đều đang ở bên trong chờ ngài."

" Các người đều đang ở đây?" Phương Tranh không dám tin tưởng, đây là tai mắt của hoàng thượng rải khắp thiên hạ nha, tác dụng trọng yếu cỡ nào, thế nào khả năng lại để cho bọn họ sống tại loại địa phương đồ nát chẳng khác gì đám ăn mày như vậy?

Ôn Sâm cười nói: " Ở đây tương đối thuận tiện, hơn nữa phòng ở cũng tiện nghi, ra vào cũng không dễ dàng bị người chú ý..."

" Kinh phí hoàng thượng đưa xuống rất ít sao?" Lão nhân này thật quá keo kiệt đi thôi.

Ôn Sâm nhanh miệng nói: " Hoàng thượng đãi bọn thuộc hạ không tệ, chỉ là hôm nay quốc khố không còn bao nhiêu, nơi chốn đều phải dùng bạc, bọn thuộc hạ phi thường thông cảm cho sự khó xử của hoàng thượng."

Thật là phúc hậu, thay đổi là Phương Tranh, sớm đã chạy tới cửa cung biểu tình kháng nghị từ lâu, nếu không thì thẳng thắn bỏ việc mặc kệ. Con ngựa muốn chạy, cũng phải cho nó ăn cỏ chứ.

Phương Tranh thở dài, xem ra đám huynh đệ thủ hạ cũng là người thấy đủ thỏa mãn. Phải nhanh chóng tăng cao phúc lợi cho bọn họ, nếu không buộc họ làm loại công tác này, vạn nhất có một ngày nào đó bọn họ bỗng nhiên nghĩ thông suốt, nghĩ dài ngoáy quá thấp, cắn răng giậm chân, thẳng thắn đi tìm ông chủ mới mà ăn máng khác, lại chơi trò thông đồng kẻ địch bán nước, vậy sẽ gây ra bao nhiêu phiền phức thêm nữa cho quốc gia!

Dưới sự dẫn dắt cung kính của Ôn Sâm, Phương Tranh bước vào cánh cửa lớn rách nát mà chỉ cần một cơn gió thổi tới cũng âm âm ngã xuống.

Ánh vào mi mắt, là ba mươi mấy người có tướng mạo phi thường tầm thường, giữa bọn họ có người thoát nhìn chừng năm mươi tuổi, cũng có hài tử mười hai mười ba tuổi, càng nhiều chính là người khoảng hai ba mươi tuổi.

Những người này ăn mặc quần áo màu đen thật bình thường, dáng dấp tinh luyện, nhưng khí chất biểu hiện ra ngoài lại khác nhau. Bọn họ có người giống người hầu ngoài phố phường, trên gương mặt bởi vì áp lực sinh hoạt mà mang đầy vẻ tang thương già yếu, có người giống như tú tài thi rớt, làm ánh mắt nhìn đầu tiên sẽ nghĩ người này đặc biệt cô đơn, hơn nữa còn là loại người cả đời ôm hi vọng, còn có những thương nhân lối đời khéo đưa đẩy, gặp người liền mỉm cười đầy vẻ nhiệt tình hay giả tạo.

Phương Tranh trừng mắt nhìn, đây là những người như thế nào đây? Hần không chút nghi ngờ, nếu như đem một ít đạo cụ đưa tới chuẩn bị cho bọn họ sắm vai một phen, sau đó lập tức có thể đem tòa nhà rách nát này biến thành một bầu không khí của một ngôi chợ náo nhiệt.

Đoàn người này vô cùng ưu tú! Trong lòng Phương Tranh buông xuống kết luận. Theo pháp tắc tự nhiên khôn sống ngu chết, người không ưu tú đã cúp từ lâu, cho nên kết luận này của Phương Tranh thật rất chính xác.

Nhìn mọi người bày thành đội ngũ chỉnh tề lẳng lặng nhìn hần, Phương Tranh vô ý thức chấp tay, ngẫm lại sau này mình chính là thù trưởng của bọn họ đó nha.

Sau đó Phương Tranh học dáng vẻ vĩ nhân huy rộng cánh tay, bao hàm thâm tình nói: " Chào các đồng chí!"

" ... "

Rất thất vọng, niên đại này không có ai trả lời hần câu: " Chào thủ trưởng." Làm Phương Tranh vừa nghĩ ra một kế hoạch duyệt binh siêu nhỏ đã hoàn toàn tan rã hứng thú.

Nhìn hơn ba mươi người đang lẳng lẳng nhìn chăm chú vào hắn, Phương Tranh gãi gãi đầu ưu sầu, kiếp trước lúc ở trong quân đội quan trên làm sao xã giao với thuộc hạ kia chứ? Dù sao những người này trong tương lai là thành viên nòng cốt của tổ chức Ảnh Tử, mượn hơi bọn họ là việc phi thường trọng yếu.

Suy nghĩ hồi lâu, rốt cục Phương Tranh nghĩ ra, đúng rồi, giúp bọn hắn chỉnh lý một chút tác phong quân dung và kỷ luật thôi.

Phương Tranh đi tới trước mặt bọn họ, vừa giúp bọn họ chỉnh lý " quân dung" vừa chỉnh lý vừa khoa trương bọn họ.

" Ân, tiểu tử ngươi không tệ."

" Nỗ lực lên nga! Nỗ lực! Ta xem trọng ngươi!"

" Lão đại gia, tuổi thật thọ nha? Còn chưa về hưu sao?"

" Da của ngươi quá thô ráp, ngày sau ta tặng cho ngươi hai hộp mìn da của Ngọc Như Trai..."

" ... "

Vừa nói vừa đi, Phương Tranh đi tới cuối đội ngũ, phát hiện ra một người có khuôn mặt thanh tú, hơn nữa còn phi thường suât khí, đáng tiếc thân thể hơi thấp một chút, trong mắt hắn như mỉm cười nhìn Phương Tranh.

" Oa! Vị nhân huynh này thật là tuấn tú quá! Đã vượt qua cả ta rồi, ha ha..."

Vừa nói Phương Tranh vừa nhìn thấy thân thể của tiểu tử kia rèn đúc cũng không tệ, trước ngực còn mơ hồ có hai khối cơ ngực đột khởi, Phương Tranh phồng chùng một chút, nếu như một mình chiến đấu với hắn, khả năng sẽ đánh không lại hắn.

Trong lúc bất ngờ, tay của Phương Tranh thật nhanh rơi xuống cơ ngực của tiểu tử kia, còn nhẹ nhàng捏o.

" Thật ước ao a...lúc nào ta có thể luyện ra được cơ ngực này đây..." Phương Tranh tiếc nuối thở dài, cúi đầu nhìn ngực mình một chút, thất vọng khó nói nên lời.

Gương mặt tiêu tử thoáng chốc đỏ bừng, môi mấp máy một lát, rốt cục đã đủ dũng khí nói ra.

Thanh âm thật nũng nịu:" Hồi đại nhân, thuộc hạ là nữ tử!"

145. Chương 146: Phóng Hỏa

" Khái khái..." Phương Tranh làm bộ như không có việc gì, bàn tay háo sắc vẫn còn đặt nơi ngực vị kia, trong miệng còn làm ra vẻ ngạc nhiên nói: " Ngươi là nữ tử? Thảo nào cơ ngực mềm mại như vậy, ai, bản quan trông nhầm rồi..."

Gương mặt nữ thuộc hạ đỏ hồng như Quan Vân Trường, như mộng con khi, nhìn thấy vị đại nhân vẫn đặt tay trên bộ ngực của nàng, không có chút ý tứ buông xuống, tuy vạn phần xấu hổ, nhưng lại không dám phát tác, chỉ đành bước lui ra sau một bước.

Ngay từ đó bàn tay của Phương Tranh cùng lơ lửng giữa chừng không, Phương Tranh thất vọng thu hồi bàn tay trống rỗng, chép chép miệng, hai tay chấp sau lưng, làm bộ dáng như ngọc thụ lâm phong, đầy mặt hiu quạnh chậm rãi ngâm: " Một đôi trăng sáng dán trước ngực, tử cấm bồ đào ngọc bích viên...Thơ hay, thơ hay a!"

Phương đại thiếu gia dùng âm điệu bi thương ưu sầu cho quốc gia dân tộc như nhà thơ yêu nước ngâm một bài dâm thơ, mọi người mới nhận thức vị thủ trưởng mới, tự nhiên miệng đầy tán thưởng, nữ thuộc hạ rốt cục không chịu nổi vị thủ trưởng không đứng đắn này đùa đùa, ưm một tiếng, gương mặt đỏ bừng tức giận, xoay người bỏ chạy về phòng.

Phương Tranh đang say sưa trong tài hoa thơ tình của chính mình, thật vất vả mới đọc đi ra, hơi giật mình nhìn nàng bỏ chạy về phòng, vô cùng kinh ngạc nói: " Vì sao nàng bỏ chạy? Ta còn hai câu chưa ngâm xong nữa..."

Mọi người trầm mặc nhìn hần, vị thủ trưởng này đùa giỡn nữ thuộc hạ đến như thế mà còn chưa tận hứng nha.

Cau mày đánh giá căn nhà rách nát khắp nơi, Phương Tranh lắc đầu, nhìn Ôn Sâm nói: " Ngày mai người đến chỗ ta lấy bạc, đặt mua một tòa nhà lớn hơn một chút, sau đó đến ngoài thành tây mua một miếng đất, mau chóng xây dựng căn cứ huấn luyện của chúng ta, đến lúc đó ta sẽ thỉnh Phùng tướng quân của Long Võ quân phái binh sĩ canh gác quanh căn cứ của chúng ta, ngày đêm phong tỏa, sau này nơi đó sẽ là vùng cấm quân sự cấp tuyệt mật, việc này làm xong xuôi, chúng ta sẽ bắt đầu tuyển người mới.

Ôn Sâm nghiêm nghị tuân mệnh, Phương Tranh xem xét hết phòng ốc, Ôn Sâm nhìn mặt đoán ý, lập tức tiến lên cười nói: " Nữ tử kia tên là Triệu Phượng Nhi, phụ thân của nàng chính là Triệu bộ đầu của phủ nha kinh thành, sau hi sinh vì nhiệm vụ, nữ tử lập chí kế thừa ý nguyện của phụ thân, nhưng biên chế trong Lại Bộ không cho nữ nhân gia nhập, nên nàng liền gia nhập vào Ảnh Tử chúng ta, thời gian mới mấy tháng, không hiểu chuyện nhiều, ha ha."

Phương Tranh khen ngợi liếc mắt nhìn Ôn Sâm, sau đó hờn giận nói: " Người nói với ta những lời này để làm chi? Bỏ quan thanh chính liêm minh, dù mỹ nhân ngồi trong lòng vẫn không loạn, giống loại người háo sắc hay sao? Bỏ quan chỉ là quan tâm thuộc hạ mà thôi..."

Tâm trạng hần bình luận một phen, ân, nữ tử kia tuy ngũ quan thanh tú xinh đẹp, nhưng cũng không thể tính là tuyệt sắc, hơn nữa gương mặt quá mức vuông vắn, khí dương cương quá nặng, có điểm vị đạo của một thiết huyết hán tử, trọng yếu nhất là, nữ nhân này quá mức câu nệ, bỏ thiếu gia chi sở soạn một chút đã không cho sờ tiếp, quá mức bảo thủ. Càng nghĩ, Phương Tranh càng muốn chặt đứt ý niệm đem nàng thu nhập vào trong hậu cung của mình.

Ôn Sâm cười nói: " Dạ dạ dạ. Đại nhân đối với thuộc hạ một mảnh quan tâm thân thiết vô cùng. Bọn thuộc hạ cảm động đến rơi nước mắt, đều cảm động mà nhớ nhung ân đức của đại nhân, bọn thuộc hạ có thể làm việc dưới trướng đại nhân, thật sự là kiếp trước đã có phúc khí..."

Không thể không nói, gần đây Ôn Sâm đúng thật là có tiến bộ rất nhanh. Có lẽ do nguyên nhân gần đây thì sáng, công lực vượt móng ngựa của Ôn Sâm tiến triển rất xa, đã có vài phần tinh túy của Phương đại thiếu gia. Phương Tranh được vượt đến mặt mày rạng rỡ, liên tục khiêm tốn xua tay nói: " Qua...qua a..."

Ôn Sâm dù sao cũng hơi thật thà một chút, nghe vậy nhất thời ngẩn người, chẳng lẽ chiêu vượt móng ngựa của ta không tốt sao? Đại nhân không muốn nghe nữa? Hần ngẩn người, chiêu vượt móng ngựa cũng liền ngừng lại.

Trong lòng Phương Tranh kỳ quái, sao không tiếp tục vượt? Lúc này mới nói được vài câu thôi a?

" Người phát gốc cái gì?"

" A? Không có, không có..." Ôn Sâm không có chủ ý, không biết có nên tiếp tục vượt móng ngựa nữa hay không.

Nhìn thấy Ôn Sâm không tiếp tục nói, Phương Tranh liền hờn giận, trầm giọng: " Sao người không tiếp tục nói nữa? Chẳng lẽ thái độ làm người của bốn quan chỉ được vài câu như vậy sao?"

Chủ động yêu cầu thuộc hạ vỗ móng ngựa của hần, Phương đại thiếu gia rốt cục là người đầu tiên trước nay chưa từng có, là người khơi dòng trong lịch sử.

Ôn Sâm bình tĩnh hiểu ra, nguyên lai Phương đại nhân lại thích nghe những lời này, lập tức không chút lo lắng, yên tâm lớn mật đem những lời vỗ móng ngựa cực kỳ buồn nôn nói ra, như sông Hoàng Hà tràn lan, không...không...gì đó đều nói ra, vô tới mức Phương Tranh tâm hoa nộ phóng, đặc ý không ngớt.

Trước đây hần luôn luôn vỗ móng ngựa cho người khác, cái gì mà hoàng thượng, thái tử, còn có lão cha trong nhà, có người cần vỗ, có người bắt buộc vỗ. Lúc này cuối cùng cũng được nghe sáng khoái, cũng nhượng cho bốn thiếu gia vượt qua cơ hội được người vỗ móng ngựa rồi...

Tâm tình thư sướng, Phương Tranh nghĩ có lẽ nên cấp cho những thủ hạ mới gặp mặt này một chút lễ gặp mặt, dù sao thu mua mượn hơi thuộc hạ là chuyện phi thường trọng yếu, thủ trưởng có khen thưởng nào cũng vô dụng, chủ yếu là phải cho bọn họ một chút chỗ tốt thực tế, không chỉ dùng vài câu nói suông là được, nếu không ai chịu bán mạng cho người?

Nhưng tặng lễ cũng có nghệ thuật, quá nhẹ họ sẽ không cảm kích, quá nặng lại sợ bọn họ dưỡng thành thói quen ăn nhiều sẽ không tốt, sau này cứ nghĩ bổng thiếu gia là người coi tiền tài như rác thì làm sao bây giờ?

” Lão Ôn, mỗi tháng lương bổng các người là bao nhiêu?” Phương Tranh kể bên tai Ôn Sâm nhẹ giọng hỏi.

” Hồi bẩm đại nhân, mỗi tháng đại khái hai lượng bạc, nếu làm việc tốt, hoàng thượng vui vẻ, cũng được thưởng thêm mấy lượng...”

Phương Tranh kinh dị mở to hai mắt: ” Ít như vậy?” Hai lượng bạc, đối với Phương đại thiếu gia mà nói, ăn bữa cơm cũng không đủ những người này phải cần nhờ vào hai lượng bạc nuôi sống cả nhà, trải qua suốt một tháng. Đây là sự chênh lệch nghèo giàu đến thế nào a, Phương Tranh ngẫm lại bản thân mình tiêu tiền như nước, không khỏi có chút xấu hổ.

” Hồi bẩm đại nhân, không ít đâu, rất nhiều quan lại thất phẩm bát phẩm hàng năm chỉ có được ba bốn mươi lượng bạc bổng lộc mà thôi. Đủ cho người nhà ăn no mặc ấm rồi.”

Phương Tranh lắc đầu: ” Vậy không được, bốn quan sẽ không để cho thủ hạ chịu ủy khuất, các người theo ta, ta phải cho các người qua những ngày tháng tốt nhất. Nuôi gia đình còn miễn cưỡng như vậy, còn nói gì đến trung quân báo quốc cái rắm!”

Vừa nói xong Phương Tranh ngẩng đầu, quét mắt nhìn hơn ba mươi người trong viện, lớn tiếng nói: ” Bốn quan hôm nay gặp mặt các người lần đầu, cũng chưa cho mọi người lễ vật gì, như vậy đi, bốn quan quyết định, sau này lương tháng của mọi người tăng gấp đôi, mỗi tháng bốn lượng bạc. Còn có, nếu như phân công nhiệm vụ cho các người, nếu hoàn thành thật tốt, bốn quan còn có thưởng khác, ít nhất mười hai mươi lượng, nếu xuất sắc thì có lẽ trăm lượng hoặc hơn ngàn lượng, không giới hạn ở mức nào cao nhất...”

Mọi người trong viện nghe vậy thần tình kích động, lên tiếng hoan hô.

Thuộc hạ áp lực lớn thậm chí nhin không được rơi nước mắt, ánh mắt mọi người từ xa lạ kính nể cấp tốc biến thành trung tâm và kính trọng. Bất luận cổ kim, nếu muốn thuộc hạ cam tâm bán mạng cho người, chỗ tốt thực tế mới là trọng yếu nhất, câu ” quân tử dụ vì nghĩa, tiểu nhân dụ vì lợi”, bất quá chỉ là câu khẩu hiệu kêu to ngoài miệng, nếu chỉ dựa vào nghĩa khí mà sống, vợ con già trẻ trong nhà ăn không khí sao?

Giờ khắc này, người lãnh đạo trực tiếp như Phương Tranh, hình tượng ở trong lòng mọi người đã được cất cao vô hạn. Mọi người đều dùng ánh mắt cuồng nhiệt nhìn chăm chú vào vị thủ trưởng mới, chờ mong dưới sự chỉ huy của hắn, có thể cho chính mình và người nhà trải qua những ngày tháng tốt hơn nhiều.

Mà Phương đại thiếu gia càng không sao cả, cũng không phải là bạc của hắn, cầm lễ vật mà thái tử tặng cho trước kia đưa cho họ xem như tránh tiếng, loại chuyện tốt mượn hoa hiến phật này, Phương Tranh sao lại cự tuyệt? Cứ làm cho sáng khoái, dù sao bản thân cũng không bị đau lòng.

Phương Tranh rất thỏa mãn đối với biểu hiện của mọi người, bàn tay huy trong không trung, tiếp tục nói: ” Ta đối với các người chỉ có một yêu cầu, đó chính là, thời gian chấp hành nhiệm vụ của bốn quan phải liều mạng mà làm! Nếu ai sợ chết...”

Nói tới đó Phương Tranh nhìn quanh khắp nơi, muốn tìm một thứ gì đó có thể dùng giết gà dọa khỉ đến cảnh cáo mọi người một chút, Ôn Sâm đứng cạnh Phương Tranh nhìn thấy hắn chỉ nói phân nửa rồi lại ngừng quay đầu tìm kiếm, không khỏi hảo tâm hỏi: ” Đại nhân đang tìm cái gì? Thuộc hạ giúp ngài tìm ngay...”

” Không cần.” Phương Tranh đẩy Ôn Sâm ra, tìm một chút, rốt cục nhìn thấy trên mặt đất có một con sâu lông màu lục đang nhúc nhích, Phương Tranh vui mừng, bắt nó lên. Nhìn sinh vật buồn nôn đang giãy dụa giữa lòng bàn tay, Phương Tranh chán ghét bữu môi, đem nó cẩn thận bỏ lên một miếng gạch giữa sân, suy nghĩ một chút, sau đó nói với Ôn Sâm: ” Đến, cho ta mượn tay người dùng một chút.”

Vừa nói liền kéo bàn tay của Ôn Sâm, dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai vỗ mạnh xuống, chỉ nghe một tiếng ” hụp” vang lên, bàn tay Ôn Sâm có thêm một con sâu lông chết ngất, chất dịch màu lục dính đầy trên bàn tay của Ôn Sâm.

Phương Tranh thỏa mãn gật đầu, giả vờ uy nghiêm nói: ” ...Vừa rồi ta nói đến đâu rồi?”

” Đại nhân vừa nói nếu có ai sợ chết...”

Phương Tranh đứng thẳng thân thể, uy phong lẫm lẫm chỉ vào con sâu lông bẹp dí trong lòng bàn tay Ôn Sâm lớn tiếng nói: ” Ân, đúng, nếu ai sợ chết, thì hãy nhìn thử xem!...Con trùng này!”

Mọi người nhìn bàn tay đầy buồn nôn của Ôn Sâm, thần tình hoảng hốt, đều cùng kêu lên tuân mệnh.

Lần đầu tiên thuộc hạ cùng cấp trên gặp mặt, được kết thúc trong nỗi vui mừng sung sướng.

...

Ngày kế, Ôn Sâm đi tới Phương gia, lãnh bạc đi mua nhà cửa, chỉ một chút nhận được không ít bạc, hẳn cao hứng bừng bừng rời đi.

Nếu mọi việc đã có Ôn Sâm giải quyết, Phương Tranh mừng rỡ phải tay làm chủ quỹ, có câu nói, đừng cứ nắm mãi quyền lực trong tay mà không buông ra, cứ nhượng thuộc hạ đi làm thì cũng không phải khổ sở tự mình cực khổ mà làm. Gia Cát Lượng chết như thế nào? Đó là luyến tiếc việc ủy quyền, đem mình mệt mỏi cho đến chết.

Hiệu suất làm việc của Ôn Sâm rất cao, ba ngày sau ở trong thành đã tìm được một tòa nhà không tệ, dùng để an trí tạm thời cho hơn ba mươi thủ hạ, tương lai sau khi căn cứ huấn luyện kiến thiết xong xuôi, thì tòa nhà này có thể dùng làm điểm liên lạc và phòng làm việc, tác dụng rất trọng yếu.

Phương Tranh cực kỳ thường thức năng lực làm việc của Ôn Sâm, hung hăng biểu dương hẳn một trận, đồng thời sẵn sàng đáp ứng ngày kế tiếp nhất định đến nhà mới nhìn xem, thuận tiện cố gắng gặp mặt mọi người một chút, cho mọi người biết, theo bốn thiếu gia, không chỉ có thịt ăn, còn có nhà mới để ở.

Ngày thứ hai, Phương Tranh cự tuyệt thỉnh cầu dùng xe ngựa đến đón của Ôn Sâm, Phương Tranh đối với chiếc xe ngựa của hắn thực sự rất ác cảm, loại thanh âm kéo kẹt làm ẽ cả hàm răng kia nghe vào thực sự làm cho người ta muốn phát điên. Vì vậy sau khi hỏi rõ địa điểm, Phương Tranh ngồi chiếc xe ngựa xa hoa của mình rời khỏi nhà đến xem và làm nghi thức cắt băng tòa nhà mới mua.

Lúc sắp đến nơi, Phương Tranh xuống xe, một mình đi bộ. Nơi này quá nhiều ngã rẽ, không thích hợp cho xe ngựa đi qua. Phương Tranh giống như một con ruồi chuyển động cả nửa ngày, cũng chưa tìm được tòa nhà, muốn nổi giận, ngẫm lại Ôn Sâm làm cũng không sai, vì là tổ chức đặc vụ tình báo, đương nhiên càng bí mật càng tốt, làm sao có thể trách cứ Ôn Sâm?

Đợi đến khi tính nhẫn nại của Phương Tranh sắp cạn kiệt thì bỗng nhiên nhìn thấy một thân ảnh đang đưa lưng về phía hắn, đang lấp ló quỵ quỵ sau cánh cửa của một tòa nhà, chẳng biết đang làm gì.

Phương đại thiếu gia là một người rất có lòng hiếu kỳ, xem nào nhiệt cũng không phải thiên tính của hắn, nhưng hắn cũng không phản đối đến sát bên để nhìn xem người ta đang muốn làm gì đó.

Vì vậy Phương Tranh rón ra rón rén đi qua, không có một chút tiếng động, để sát vào nhìn lên, nguyên lai đang có người làm ra hoạt động mở ổ khóa.

Hơn nữa người này xem ra mới vào nghề không lâu, phi thường không chuyên nghiệp, bận rộn đến đầu đăm mồ hôi vẫn không có kết quả, một ổ khóa phú quý trường xuân loay hoay nửa ngày vẫn mở không ra.

Nhìn một hồi, Phương Tranh cảm thấy rất không thỏa mãn, đối với kẻ trộm vô dụng này hèn mọn không ngớt. Công phu mở khóa chưa từng học qua đã chạy ra hành nghề, sự phụ của người làm sao mà dạy người vậy?

Cuối cùng Phương Tranh nhin không được mở miệng nói: ” Ai, người có biết mở khóa hay không đây? Có học qua chưa?”

Kẻ trộm kia có lẽ do quá chuyên chú, vốn không chú ý tới phía sau có người, bỗng nhiên nghe được thanh âm, sợ đến quát to một tiếng, sắc mặt tái nhợt quay đầu lại, đôi mắt trừng thật to, dáng vẻ không dám tin tưởng.

” Là người!”

” Là người!”

Hai người trăm miệng một lời nói.

Sau đó Phương Tranh cùng kẻ trộm nhìn nhau cười to, rất có cảm giác nhân sinh nơi nào cũng có thể tương phùng.

Nguyên lai kẻ trộm kia không phải ai khác, chính là Tiêu Hoài Viễn từng làm Phương Tranh có cảm giác rất thú vị.

Phương Tranh vừa cười vừa suy nghĩ, tiểu tử này không phải làm việc trong phủ thái tử hay sao? Không có việc gì chạy tới đây mở khóa làm chi? Chẳng lẽ hắn bị thái tử đuổi việc?

“ Phương huynh đã lâu không gặp.” Tiêu Hoài Viễn cười chấp tay nói, lần trước tại Yêu Nguyệt Lâu bị Phương Tranh tiêu phí hai trăm lượng bạc, hắn cũng không hề nhắc tới, phảng phất như hoàn toàn quên mất.

Phương Tranh ngửa mặt lên trời cười ha ha: ” Không việc gì, không việc gì...” Vừa nói vừa chỉ chỉ cửa, ngạc nhiên hỏi: ” Tiêu huynh đây là...Ách, đổi nghề sao?”

Tiêu Hoài Viễn làm như không có việc gì đem bộ chìa khóa giấu ra sau lưng, trong miệng nói: ” Nga, không có gì, muốn đi vào nhìn chung quanh một chút, xem có thể...Khái khái, có thể trộm được thứ gì tốt hay không...”

Đôi mắt Phương Tranh xoay động, tiện đà bình tĩnh hiểu ra, khẽ sát bên tai Tiêu Hoài Viễn nhẹ giọng nói: ” Nhà này có cừ oán với Tiêu huynh sao?”

Thần sắc Tiêu Hoài Viễn thoáng biến đổi, bật thốt: ” Người không biết đâu...Ách, Phương huynh nói không sai, nhà này có chút mâu thuẫn với Tiêu mỗ...”

Phương Tranh nói theo ý nghĩ của hắn: ” Cho nên người muốn mở cửa sau của hắn, sau đó phá hư nhà hắn, hảo hảo trả thù hắn?”

Trong mắt Tiêu Hoài Viễn hiện lên vài phần ý cười, liên tục gật đầu nói: ” Phương huynh thật sự là thông minh, Tiêu mỗ thua cũng...”

Về mặt Phương Tranh bội phục: ” Đại trượng phu sinh ra trên đời, phải tung hoành thiên hạ, khoái ý ân cừ, Tiêu huynh làm như vậy, tiểu đệ há có thể khoanh tay đứng nhìn?”

Tiêu Hoài Viễn vừa nghe Phương Tranh có ý tứ muốn giúp đỡ, không khỏi nói: ” Cái này...không tốt đâu?”

Phương Tranh mắt híp nói: ” Chẳng lẽ Tiêu huynh không xem ta là huynh đệ? Cừ nhân của người là cừ nhân của ta, tiểu đệ nếu đã gặp phải, tự nhiên nên vì Tiêu huynh nhảy vào biển lửa.”

Nói trắng ra, Phương Tranh muốn hỗ trợ là giả, muốn giúp vô mấy chuyện xấu tìm vui là thật, dù sao loại chuyện thú vị này không phải ngày nào cũng gặp được.

” Nếu như thế, Tiêu mỗ từ chối thì bất kính, đa tạ Phương huynh trượng nghĩa xuất thủ.” Tiêu Hoài Viễn phảng phất như thừa nhận mỉm cười.

Phương Tranh kỳ quái nhìn hắn, sau đó mượn bộ chìa khóa của Tiêu Hoài Viễn, hai người bắt đầu bận rộn.

Đúng là ” một người kẻ ngắn, hai người kẻ dài”, hay ” hai người đồng tâm, kỳ lợi cũng đồng tâm” dưới sự phối hợp khăng khít của hai người, ổ khóa phú quý trường xuân rốt cục mở ra.

Hai người nhẹ nhàng đẩy cửa ra, nhìn chung quanh, cách đó không xa là một gian nhà bếp. Nhà bếp các nhà giàu có đều ở phía cửa sau, như vậy thuận tiện cho bọn người hầu ra vào, thu mua đồ dùng sinh hoạt cùng rau cải chợ búa.

Bên ngoài lẫn bên trong nhà bếp thật im ắng, có lẽ còn chưa tới giờ ăn, đưa mắt nhìn không có một bóng người.

Hai người khom thấp giống như kẻ trộm lén vào nhà bếp, Phương Tranh nhẹ giọng hỏi: " Ai, kế tiếp người dự định làm gì?"

Kế hoạch "báo thù" của Tiêu Hoài Viễn khả năng chuẩn bị không đầy đủ, nghe vậy nhất thời trợn tròn mắt: " Ách, kỳ thực ta cũng chưa nghĩ ra sẽ làm gì..."

Phương Tranh mắt hững nói: " Không ngờ phương thức người trả thù người ta chỉ là mở khóa nhà hắc, như vậy xem như xong việc rồi?"

Con người của Tiêu Hoài Viễn vừa chuyển, hỏi: " Nếu người là ta, người dự định làm như thế nào?"

Nói đến điều này tinh thần Phương Tranh liền tỉnh táo, nhướng mày hưng phấn nói: " Rất đơn giản, thiếu gia khiến cho nhà hắc không được yên!"

" Thế nào là không yên?" Trong thanh âm Tiêu Hoài Viễn lộ ra vẻ cười không thể che giấu.

" Trên người có mang thuốc theo không? Thí dụ như thuốc xổ, thuốc mê...đều được."

" A? Cái này...Tiêu mỗ cũng không có mang theo thứ đó."

Phương Tranh bất mãn trừng mắt nhìn hắc: " Ta thật khinh bỉ người! Báo cừu cũng không biết, muốn gì đây..."

Nói xong Phương Tranh móc từ trong người ra một gói thuốc bột. " Đây là gói thuốc xổ, nghe nói lực đạo rất mạnh mẽ, một lượng bạc một gói đó, hôm nay coi như ta cho người mượn, ngày khác hoàn trả lại ta sau."

Ngay tức thì Phương Tranh xé gói thuốc bột, không đợi cho Tiêu Hoài Viễn kịp ngăn cản, hắc liền đem gói thuốc xổ quăng vào trong chum nước của nhà bếp.

Tiêu Hoài Viễn kinh dị nhìn Phương Tranh, ho khan một tiếng cười nói: " Phương huynh, thế này cũng không sai biệt lắm rồi, chúng ta mau đi thôi, kéo một lát nữa có người đến."

" Gấp cái gì, còn chưa xong mà."

Phương Tranh nhìn chung quanh một lần, bỗng nhiên chạy vào bên trong hậu viện của nhà bếp, dừng lại trước miệng giếng cổ, khoe miệng hiện lên một nụ cười xấu xa, dưới ánh mắt ngạc nhiên của Tiêu Hoài Viễn, Phương Tranh tháo thắt lưng ra, hướng vào miệng giếng bắt đầu tháo cống, tiểu xong hắc còn vung vẩy hai cái.

Tiêu Hoài Viễn có điểm nóng nảy: " Phương huynh, làm như thế cùng hơi quá mức à..."

" Quá mức cái gì nha, ta chỉ muốn giúp người báo thù mà thôi, còn phải phân biệt nữa hay sao?" Phương Tranh mắt hững, bất mãn nói. Sau đó chuẩn bị một mồi lửa, đi qua bó củi xếp ở bên ngoài sân nhà bếp.

" Phương huynh! Người làm đủ rồi, mau dừng tay!" Tiêu Hoài Viễn chứng kiến tình huống không ổn, nhanh chóng bước lên ngăn trở, đáng tiếc không còn kịp nữa rồi, Phương đại thiếu gia đã quăng mồi lửa vào trong đồng củi khô, chớp mắt thế lửa dâng cao, trong nhà bếp khói lửa bốc lên nghi ngút.

Phương Tranh nhìn Tiêu Hoài Viễn ha hả cười, quát lớn:" Còn không chạy mau! Chờ người đến bắt a!"

Tiếp theo Phương Tranh xoay người bỏ chạy, Tiêu Hoài Viễn đỡ khóc đỡ cười liếc mắt nhìn phòng bếp đang bốc lửa hừng hực, hung hăng giậm chân, chạy theo phía sau.

Hai người chạy thật nhanh, xác định đã cách hiện trường hỏa hoạn một quãng an toàn, Phương Tranh mới ngừng lại thở hổn hển, hướng Tiêu Hoài Viễn nháy mắt vài cái: " Thế nào? Báo được thù rồi chứ?"

Tiêu Hoài Viễn bất đắc dĩ nhìn lại phía xa đang truyền đến thanh âm khua chiêng gõ trống của dân chúng cứu hỏa, thở dài nói: " Người đùa hơi quá mức rồi?"

Phương Tranh cười khan: " Ha hã, theo như nhu cầu, theo như nhu cầu thôi, bất quá ta chỉ giúp người a, nếu mọi chuyện vỡ lở thì phải tính lên đầu của người mới được."

Tiêu Hoài Viễn trầm ngâm sau một lúc, tiếp theo hần căn rằng một cái, nghiêm mặt nhìn Phương Tranh nói: "Phương huynh, có một tin tốt cùng một tin xấu, người muốn nghe tin nào trước?"

Phương Tranh ngẩn người, theo bản năng nói: "Tin tốt trước đi."

"Tin tốt trước sao! Lần trước người mời khách ta ở Yên Nguyệt Lâu, lừa ta mất hai trăm lượng bạc, chuyện này ta sẽ không tính toán với người."

"Đây là tin tốt hả?"

"Đương nhiên."

"Vậy còn tin tức xấu thì là chuyện gì?"

"Tin xấu đối với người không quá có lợi, luật pháp của Hoa triều chúng ta quy định, tội phóng hỏa cũng như tội giết người, thụ hình chém đầu, hơn nữa...."

"Hơn nữa cái gì?" Trong lòng của Phương Tranh mơ hồ có một dự cảm bất an.

Tiêu Hoài Viễn thông cảm nhìn Phương Tranh thật đầu, ngoảnh mặt nhìn lại phía tòa nhà đang bị ngọn lửa bao trùm, thản nhiên nói: "...Hơn nữa tòa nhà mà người vừa mới thỏa chí phóng hỏa, dường như là tòa nhà mà người quen của người mới mua, nghe nói còn là tiền hoa của người...."

146. Chương 147: Toàn Thành Truy Bắt Tên Phóng Hỏa

Phương Tranh nghe vậy cực kì hoảng sợ, hơi giật mình ngoảnh đầu lại, nhìn tòa nhà phía xa xa, trong lòng trăm mối cảm xúc lẫn lộn: "Không ngờ đó lại là nhà của ta...."

Biểu tình của Tiêu Hoài Viễn dường như phi thường khó chấp nhận, ít nhất mặt ngoài xem ra thật khó chấp nhận.

Hắn sắc mặt bị thông võ bả vai của Phương Tranh trầm giọng nói: "Phương huynh thực là chí sĩ cao thượng, vì bằng hữu mà không tiếc cả mạng sống, vượt qua biển lửa...Ân, nói sai rồi, phải là phóng hỏa đốt nhà, Tiêu mỗ cảm phục không thôi...."

Phương Tranh lúc này không thể nói rõ cảm giác ở trong lòng, hắn cho rằng bản thân mình chính là một gã đàn ông, trình độ ngu ngốc như thế này cũng chỉ có...Khụ, Phương đại thiếu gia không muốn tiếp tục nghĩ đến nữa.

Càng khiến cho Phương Tranh lo lắng chính là ngọn lửa ngày càng cháy to, sau khi thể lửa dâng cao hiện giờ đại khái chỉ còn lại vài ba thủ hạ đang hăng hái cứu hỏa! Có lẽ đánh chết bọn hắn cũng không đoán được, người phóng hỏa...Chính là tân thủ trưởng mà bọn hắn kính ngưỡng.

Nghĩ đến đây, tâm tình của Phương Tranh có chút quái dị, có điểm muốn khóc mà lại có điểm muốn cười.

Ngây ngốc sau một lúc lâu, Phương Tranh chợt nhớ tới gã đầu sỏ còn đang đứng bên cạnh, dùng sức nhấn mặt, Phương Tranh nổi giận đùng đùng nói: "Đền tiền!"

Tiêu Hoài Viễn ngạc nhiên nói: "Đền tiền cái gì?"

Phương Tranh nghiêng rằng nghiêng lợi: "Người đốt nhà của ta!....Coi như không phải người đốt nhưng ít nhất người cũng giật dây!"

Tiểu Hoài Viễn oan uổng la lớn: "Phương huynh a, người không thể ăn nói lung tung được, hạ thuốc xổ vào trong chum nước, tiểu vào trong giếng, phóng hỏa nhà bếp, tất cả những chuyện này ta không xúi giục người nha, ta còn can ngăn người nữa kia, quên rồi sao?"

Phương Tranh nghe vậy cứng họng, Tiêu Hoài Viễn nói cũng không sai. Lúc ấy chính bản thân mình vì muốn chơi cho đã nghiền, hoàn toàn không nghe hắn can ngăn ngay từ ban đầu, sớm biết rằng đó là nhà của mình, đánh chết ta cũng sẽ không làm như thế.."

Phương Tranh nói: "...Thế tại sao người lại không ngăn cản ta đây?"

Tiêu Hoài Viễn nghe được càng oan: "Ta không ngăn được nha, nhìn tư thế phóng hỏa của người thì người nào có khả năng ngăn cản kịp thời đây. Ta còn chưa kịp chạy lại, người đã phóng hỏa mất rồi...Ài, Phương huynh động tác phóng hỏa của người thực nhất lưu, có phải trước kia thường xuyên làm chuyện như thế này hay không?"

Phương Tranh nghe tiểu tử này nói, sắc mặt càng thêm xám xịt. "...Quên không hỏi người, tại sao người lại đi vào từ cửa sau? Thuộc hạ của ta đặc tội gì với người sao?" Phương Tranh nghi hoặc nhìn Tiêu Hoài Viễn.

Tiêu Hoài Viễn vô tội nhún vai: "Phương huynh thăng quan tiến chức, Tiêu mỗ chỉ muốn đến chúc mừng, tính đi từ cửa sau mà vào tạo cho người một cái kinh hỉ "

Phương Tranh hồ nghi đánh giá hẳn: "Căn nhà này cực kì bí mật, vốn là do thuộc hạ của ta mới mua ngày hôm qua, hôm nay Tiêu huynh đã biết được. Thực sự không phải đơn giản nha, ha ha."

Tiêu Hoài Viễn khiêm tốn cười nói: "...Kì thực Tiêu mỗ chỉ đi lầm đường mà thôi, ha ha..."

Tiểu tử này mở miệng, không một lời nói thật! Phương Tranh trong lòng oán hận mắng thầm.

"Tiêu huynh vận khí không sai a, chỉ đi dạo một chút trên phố mà cũng may mắn gặp được, không chuẩn tương lai còn có thể tìm được bảo khố, ha ha." Phương Tranh giả lả cười.

Tiêu Hoài Viễn cười so với Phương Tranh càng giả hơn: "Đúng vậy đúng vậy, vận khí của Tiêu mỗ từ trước đến nay quả thật không sai, ha ha..."

Phương Tranh cười nói: "Cổ nhân từng nói, "hảo vận duy hữu đức giả cư chi". Nếu Tiêu huynh nói dối tại hạ, chỉ sợ vận may chấm dứt cùng nhanh thôi, ha ha..." (*: vận may chỉ đến với những người có đức)

Tiêu Hoài Viễn trốn tránh: "Cổ nhân có nói qua câu này sao? Không đúng, Phương huynh cần đọc nhiều sách hơn a."

Phương Tranh nở một nụ cười cứng nhắc: "Tiêu huynh, nếu người không nói tại sao người lại lên vào trong nhà của ta, chỉ sợ tội danh phóng hỏa này, người cũng không thể trốn tránh được. Đến lúc đó tự người hảo hảo tâm sự cùng với phủ doãn Kim Lăng đi..."

Tiêu Hoài Viễn biến sắc, gượng cười nói: "Phương huynh thực biết nói đùa, rõ ràng là người phóng hỏa mà."

Phương Tranh cười giống một gã vô lại: "Quả thực là ta phóng hỏa, nhưng ta sẽ nói cho Trần đại nhân rằng người phóng, người đoán hẳn tin ai."

Nói xong hẳn nhìn Tiêu Hoài Viễn nhe răng cười: "Tòa nhà này vốn là do ta bỏ tiền ra mua. Trên đời làm gì có đạo lý chính chủ nhân tự đi phóng hỏa nhà của mình? Khẳng định là người tâm địa độc ác, chỉ vì một chút thất thế tại Yêu Nguyệt Lâu, cho nên trong lòng ôm hận, tự chuẩn bị thuốc xổ, nước tiểu, hộp quẹt. Sau đó lén lút bẻ khóa cửa sau, tiếp theo....hắc hắc. Tóm lại đây thuộc một vụ án báo thù có chủ mưu, có tổ chức, hơn nữa tên phóng hỏa này vô cùng coi thường vương pháp, lúc gây án bị chủ nhân căn nhà nhìn thấy, vì thế một đường truy sát nhân chứng đến tận nơi đây."

Phương Tranh dừng một chút, quét mắt nhìn Tiêu Hoài Viễn một cái cười nói: "Không biết ta hướng Trần đại nhân nói như vậy, có bao nhiêu phần độ tin cậy đây? Trần đại nhân có lột quần người ra ngay giữa đường trường đánh vào mông người hay không? Tiêu huynh, người đoán thử đi, ha ha..."

Tiêu Hoài Viễn nghe Phương Tranh nói một hồi, không khỏi ngây dại, không thốt được nên lời, hồi lâu sau mới chận rãi chấp tay vái dài, cười khổ: "Phương huynh thực đại tài....Tiêu mỗ tâm phục khẩu phục, hoàn toàn có thể vu oan giá họa cho người ta như thế, Phương huynh không hổ là một trong những người được hoàng thượng ân sủng, thực sự rất hèn hạ..."

Nhìn xem, bốn thiếu gia chỉ cần múa lưỡi một cái, quả nhiên bị người ta bái phục nói rằng "Thủ lĩnh của Ảnh Tử hội" chắc chắn...

Phương Tranh cau mày ho khan hai tiếng, dò xét nói: "Tiêu huynh, chẳng lẽ người là do thái tử điện hạ phái tới?"

Tiêu Hoài Viễn lắc đầu cười khổ nói: " Phương huynh, ta quả thực không thể nói. Tiêu mỗ chỉ có thể nói cho người biết, hai chúng ta không phải là địch nhân, mong rằng Phương huynh không gây khó dễ cho tại hạ."

" Người không nói, không sợ rằng ta sẽ đổ hết mọi tội lỗi lên đầu của người hay sao?"

Tiêu Hoài Viễn mỉm cười sâu xa. " Ta tin tưởng người sẽ không làm như thế, đạo lý trong đó rất đơn giản, Phương huynh ngầm lại có thể hiểu được."

Phương Tranh đang định mở miệng hỏi lại, chợt nghe phía sau có mười mấy người dân, trong tay cầm côn bổng đang hùng hổ hướng phía bọn họ chạy đến, cầm đầu là một người hán tử vừa chạy vừa chỉ vào hai người Phương Tranh, hô: " Bắt lấy bọn chúng, ta tận mắt chứng kiến, lúc xảy ra hỏa hoạn, bọn chúng chạy từ trong nhà ra, đúng là bọn chúng!"

Đám dân chúng đang phấn nộ, không giữ được bình tĩnh mà giơ cao côn bổng lên trời! Đùng đùng một đường đuổi theo chém giết.

Phương Tranh cùng Tiêu Hoài Viễn nhất tề biến sắc, đã chạy xa khỏi hiện trường như vậy cư nhiên còn có người đuổi theo, xem ra quả thật đã có người nhìn thấy hành vi phóng hỏa đốt nhà của hai người bọn hắn.

Lúc này, cũng không quản truy vấn mục đích mà Tiêu Hoài Viễn đến nhà mình, Phương Tranh khẩn trương ôm quyền hướng Tiêu Hoài Viễn nói: " Tiêu huynh, hôm nay từ biệt, không biết năm nào..."

" Trời ạ, còn văn thơ dài dòng cái gì nữa! Mau chóng chạy đi, người hướng đông còn ta hướng tây..." Tiêu Hoài Viễn hoảng hốt nói.

" Được, bảo trọng!"

" Người cũng thế."

Hai người nghĩa trọng tình thâm chia tay nhau, phân biệt mỗi người một hướng mà chạy đi như trời chết.

Thời điểm mà Phương Tranh phóng hỏa, quả thật hắn chưa từng nghĩ đến nhà dân thời cổ đại thường san sát nhau, một nhà bị hỏa hoạn, thực dễ dàng lan sang nhà khác.

Cho nên dân chúng tụ tập sống chung ở một nơi đều rất đông lòng, một khi cháy nhà ắt hẳn chính mình cũng rất phiền toái.

Dĩ nhiên bọn họ càng căm giận tên phóng hỏa đốt nhà hơn, cho nên việc đuổi giết so với dập tắt lửa biểu hiện càng nhiệt tâm tích cực.

Phương Tranh giống như một con chuột qua đường, bị dòng xe cộ tấp nập làm cho hoảng loạn. Ngay cả chính hắn cũng không biết mình chạy đi đến nơi nào, trong tai chỉ truyền đến những thanh âm gào thét của dân chúng đuổi giết.

" Mọi người phân công nhau tìm kiếm, nhất định phải bắt được hai tên hỗn đản kia!"

" Có một người đã nhảy sông tự vẫn!"

" Chúng ta cùng nhảy xuống mò! Còn một kẻ nữa khẳng định cũng đang lẩn trốn quanh đây thôi..."

" ... "

Phương Tranh trốn trong một nơi bí mật ở gần đó, không dám thò đầu ra quan sát tình huống, nhưng trong lòng đối với Tiêu Hoài Viễn bội phục không thôi. Tiểu tử này thực sự can đảm nha, cư nhiên bị người đuổi giết mà dám nhảy sông tự vẫn, không hiểu hắn bị người ta bức đến trình độ nào, mới khiến cho hắn không thể bơi được qua sông. Bất quá khẳng định là hắn xong đời, dân chúng trong kinh thành đều thuộc vùng ven sông Tần Hoài, thủy tính thông thạo từ nhỏ, nếu Tiêu Hoài Viễn nhảy xuống sông, sân nhà có khả năng biến thành sân khách, tám phần sẽ bị dân chúng tinh thông thủy tính bắt được.

Thiếu gia sẽ không ngủ gật như vậy đâu, ngõ ngách trong phố mới là chiến trường chính đạo, đảo quanh một vòng, nhất định là có thể thoát thân.

Vì thế Phương đại thiếu gia không quản người chiến hữu chùn bước đã nhảy sông tự vẫn, hẩn một mực ương ngạnh cùng đám dân chúng triển khai một hồi truy kích ở trong các con hẻm nhỏ tại kinh thành.

Càng ngày càng nhiều dân chúng gia nhập vào đoàn truy bắt kẻ phóng hỏa đốt nhà, chấn động cả kinh thành, náo nhiệt giống như đang tổ chức lễ hội ăn mừng. Mấy ngàn người phấn chấn, cao hứng, sôi nổi tụ tập chung quanh, lòng sục khắp các con phố lớn hẻm nhỏ. Mà hành động trốn người truy bắt của Phương đại thiếu gia cũng ngày càng gian nan hơn.

Phương Tranh chạy mất cả một chiếc giày, đầu tóc tán loạn rũ rượi, quần áo đã muốn bắn thủng không chịu nổi, giống như hẩn đã phải lăn lê bò còng ra từ trong đồng rác thải, cả người thoát hơi giống một gã ăn mày thường ngồi ở góc chợ hoa trong kinh thành.

Phương Tranh vừa chạy vừa lau nước mắt, trong thâm tâm ủy khuất không biết tâm sự với ai, bỗng thiếu gia chộc đến ai chứ? Không phải xuất phát từ lập trường giúp bằng hữu, điểm một mối lửa nhỏ thôi sao? Tại sao lại phát động toàn thành lùng bắt ta? Các người như thế nào không đuổi theo Tiêu Hoài Viễn đi, tiểu tử đó mới chính là chủ mưu, hơn nữa, bỗng thiếu gia còn tự tay phóng hỏa nhà của mình, liên quan gì đến các người...

Ngẫm lại chính mình vốn là một mệnh quan triều đình, khâm phong bá tước, còn là nhi tử độc nhất của đệ nhất phú hào trong kinh thành, hiện giờ lại bị người ta đuổi bắt như chó nhà tang. Trong lòng của Phương Tranh không khỏi cảm thấy bi ai, sau khi cảm khái ngàn vạn lần, hẩn âm thầm hướng thần phật trong trời đất phát thệ: tương lai không bao giờ chơi đùa với lửa nữa!

Quả nhiên, phát thệ độc thực đúng là hữu hiệu, Phương Tranh quẹo trái quẹo phải tức thì phát hiện ở phía trước lại thông ra đường cái, thậm chí Phương Tranh còn nhìn thấy có một căn nhà quen thuộc nằm trên đường cái, cái bảng hiệu của căn nhà quen thuộc đó giống như mọc thêm một cánh tay không ngừng vẫy hẩn.

Phương Tranh vừa chạy vừa mừng như điên, tương lai tươi sáng lại thấp lên hi vọng, chỉ cần lao qua đường cái là bỗng thiếu gia có thể thuận lợi trốn thoát khỏi đám người truy bắt, đi về nhà. Sau đó đóng cửa phòng cẩn thận ngủ một giấc, đem hết thấy mọi chuyện phát sinh ngày hôm nay coi như là một cơn ác mộng. Tỉnh dậy tựa như không có chuyện gì xảy ra, lại tiếp tục cuộc sống an nhàn của chính bản thân mình.

Phương đại thiếu gia tính toán rất chu đáo, nhưng mà dù sao tính cũng vẫn chỉ là tính....

Ngay lúc hẩn chuẩn bị lao ra khỏi con hẻm nhỏ, cách thắng lợi chỉ còn một bước thì tai họa giáng xuống đầu.

Phương Tranh còn không kịp nở nụ cười chiến thắng, mọi cảnh vật trước mặt hẩn tối sầm lại. Một chiếc bao vải chụp lên đỉnh đầu, Phương Tranh chưa kịp thu hồi tư thế liền ngã lộn trên mặt đất, tiếp theo có một sợi dây thừng trói hẩn lại, rồi cuộc tên phóng hỏa đốt nhà Phương đại thiếu gia cũng bị rơi vào lưới của pháp luật.

Cảm giác được một cái chân to đang hung hăng đạp vài cái lên mông của mình, mơ hồ nghe được thanh âm nổi giận đùng đùng của Ôn Sâm: " Con mẹ nó, dám đốt nhà của Ảnh Tử chúng ta, chán sống rồi! Đi, đem tiểu tử này giao cho Trần đại nhân, thỉnh ngài định đoạt!"

Phương Tranh bị trùm kín đầu, trong lòng bi thương hét lớn: " Ta kháo! Buông ra, mau chóng buông ra, ta là lão đại của các người ..."

Không cam lòng bị bắt vào trong chiếc bao, nhưng căn bản thanh âm hàm hồ không thể nghe rõ được, mọi người đồng thời ba chân bốn cẳng đem hẩn vác đến nha môn phủ doãn. Bởi thế cho nên Phương đại thiếu gia giống như heo nái đợi đến giờ làm thịt, bị người ta khuân giữa đường cái phồn hoa, rêu rao khắp nơi.

Phương Tranh trong lòng hổ thẹn cùng giận dữ không thôi, mặt mũi của mệnh quan triều đình lại bị một đám nhiệm vụ đặc biệt mạnh mẽ trói buộc, cứ như thế này mà đứng trên công đường thì sao có khả năng chịu đựng nổi? Chính mình phóng hỏa đốt nhà của thuộc hạ, sau đó thuộc hạ của mình lại bắt mình đem tới nha môn, đen đủi, ông trời báo ứng ta...

Đến nha môn, chư tướng thả Phương Tranh xuống trước mặt quan phụ mẫu, thỉnh ngài định đoạt. Phủ doãn Kim Lăng Trần đại nhân uy nghiêm lâm liệt nói: " Đứng ở dưới công đường là người phương nào?"

” Kê phóng hỏa đốt nhà, được áp giải đến đây thỉnh đại nhân định đoạt.” Thanh âm của Ôn Sâm không nóng không lạnh, Ảnh Tử thuộc tổ chức bí mật, mọi thành viên đều sử dụng thân phận thường dân, cho nên Ôn Sâm tự xưng thảo dân.

” Thật to gan! Dám ngang nhiên phóng hỏa! Quả thật vô pháp vô thiên! Trước đem bao trên đầu của hắc cỏi xuống!”

Phương Tranh im lặng hít sâu một ngụm lãnh khí, được rồi, thời khắc dọa người tới rồi! Sớm biết mọi chuyện lại đen đủi như thế này, thì ta đã nhảy sống tự vẫn cùng với Tiêu Hoài Viễn...

Bao vải được cởi bỏ, nằm trong dự đoán, tất cả mọi người đều chấn động: ” Tại sao lại là người?”

Trần Cửu Lâm tròn tròn hai mắt, ngồi ở trên công đường giống như bị điểm huyết thật lâu không nói nên lời.

Còn diễn cảm của Ôn Sâm cùng chư tướng Ảnh Tử thì lại vô cùng phong phú, dường như ban ngày gặp quỷ, toàn bộ ngày ngốc thất thần.

Phương Tranh thu liễm tinh thần, trong lòng mắng thầm vài câu, tiếp theo cười híp mắt nhìn mọi người chào hỏi: ” Hi, mọi người khỏe cả chứ, ăn cơm chưa?”

Trần Cửu Lâm ngây ngốc một lúc lâu, nhưng nhớ đến hiện tại đang ở trên công đường, phải giữ gìn quan uy của bản thân mình, đành ho khan một tiếng, trầm giọng nói: ” Đây...Phương đại nhân, bọn hắc...Người đây là....Khụ khụ, bốn quan nghe hắc nói là người phóng hỏa, có thật không?”

Phương Tranh biểu tình lúng túng, nghe vậy cười khan hai tiếng, trong lòng đánh chủ tâm muốn đổ hết tội lên đầu của Tiêu Hoài Viễn, nhưng nghĩ lại, không được a. Tiêu Hoài Viễn là người trong phủ của thái tử, chuyện này nếu đổ cho hắc, vậy cũng như trực tiếp đắc tội cùng thái tử. Phương Tranh không muốn chỉ vì một căn nhà mà trở mặt với Thái tử. Khó trách tiểu tử Tiêu Hoài Viễn kia lại khẳng định chính mình không dám đổ tội lên đầu của hắc...

Xem ra chuyện này chính mình phải nai lưng ra gánh chịu rồi.

Phương Tranh nặng nề thở dài, bắt đầu lộ ra một bộ dạng ủy khuất cùng thương tâm nhìn chúng thuộc hạ Ảnh Tử, khó khăn nuốt khan một ngụm nước miếng, nhẹ nhàng nói: ”...Đây, khụ khụ, không biết luật pháp của Hoa triều có quy định, đốt nhà của mình có tính là phạm pháp hay không?”

147. Chương 148: Hứa Thân (Hứa Hôn)

Phương đại thiếu gia nếu đã lộ mặt, án phóng hỏa đốt nhà này đương nhiên không thể giải quyết được. Trước khi Phương Tranh đi, Trần đại nhân lặng lẽ mời hắc tới hậu đường, không ngừng hướng hắc cúi đầu thở dài, nét mặt già nua của Trần đại nhân thống khổ nhăn lại: ” Phương đại nhân, không, ta gọi bằng Phương đại gia được không? Van cầu ngài, sau này đừng gây thêm phiền toái cho kinh thành nữa! Hạ quan chỉ mong rằng trong thời gian còn hạn nhiệm kỳ sẽ không gặp thêm phiền toái gì, qua hai năm nữa, hạ quan cáo lão hồi hương, đến lúc đó ngài muốn náo loạn kinh thành như thế nào thì mặc ngài, van cầu ngài, trong vòng hai năm tới ngài thu liễm đi một chút có được hay không?”

Trần Cửu Lâm vốn là quan phủ doãn, tước vị ngũ phẩm, Phương Tranh chỉ là Tấn quan ngũ phẩm, sở dĩ ần nói khép nép không để ý tới quy củ của quan trường là bởi vì muốn cầu tình Phương Tranh, Trần Cửu Lâm cũng có nỗi khổ tâm riêng.

Mọi người đều biết được, làm phủ doãn tại kinh thành chẳng có gì tốt đẹp cả, tựa như con chuột bị nhốt trong ống bẫy, hai đầu cùng bị khinh bỉ. Tuy rằng trên danh nghĩa là quan phụ mẫu quản lý trật tự trị an cùng hình án, nhưng trong kinh thành ngoạ hổ tàng long, có quan lớn, còn có những dòng tộc thế gia, vương hầu quốc công, tướng sĩ cầm binh, những người như vậy đều không đếm xuể, một cái tứ phẩm nhỏ nhoi có thể quản được ai? Hắc cũng dám quản ai? Không nói đến vương tôn đại thần, ngay cả một cái ngũ phẩm Tấn quan bộ dạng lưu manh trước mặt này hắc cũng không dám quản, bởi vì hắc biết, hiếm có người được hoàng thượng ân sủng như hắc, hướng chỉ nghe nói hắc còn sắp trở thành phò mã, con rể của đương kim thánh thượng, người như hắc, bản thân mình có thể quản được sao?

Hiện tại ngũ phẩm tán quan này quả thật thích gây chuyện phiền toái, nửa năm nay ở trong kinh thành có không ít đại sự chấn động có việc nào không phải do hắn khơi mào? Trần Cửu Lâm cũng không biết Phương Tranh có bị hoàng thượng răn dạy và quả mắng hay không, nhưng quả thật hắn đã không còn biện pháp với người này, chỉ sợ Phương Tranh lại tiếp tục gây họa, cái mũ cánh chuồn trên đầu của hắn cũng không thể bảo quản nổi. Lúc này mới thỉnh Phương Tranh đến hậu đường khép nép van cầu.

Phương Tranh nghe được, lại mất hứng: " Uy, ngài muốn nói chuyện gì nha? Như thế nào ta nghe xong lại có cảm giác mình giống như một tên chuyên gia phá hoại?"

Trần Cửu Lâm vội vàng nói: " Không phải như vậy, Phương đại nhân nói quá lời..."

Phương Tranh bất mãn: " Phóng mắt nhìn khắp thiên hạ đi, có loại sâu bọ nào đẹp trai như ta hay không?"

" Hạ quan chỉ muốn cầu bình an."

" Cầu bình an thì đi chùa bái lạy Quan Âm Bồ Tát, cầu ta có ích lợi gì?"

" ... "

Phương Tranh lạnh lùng cả nửa ngày khiến cho Trần Cửu Lâm không biết làm sao cho phải, thấy biểu tình của hắn lúc trắng lúc đỏ, tâm tình giận dữ cùng xấu hổ khi bị trói mang đến đây của Phương Tranh cùng với bất được vài phần.

Nhẹ nhàng vỗ bả vai của Trần Cửu Lâm, Phương Tranh cười nói: " Trần đại nhân, vừa rồi ta chỉ muốn giỡn với ngài, đừng để trong lòng a. Ngài yên tâm, sau này ta sẽ tận lực không đi gây chuyện, cấp cho ngài một chút mặt mũi."

Trần Cửu Lâm nghe vậy mừng rỡ, không ngừng cảm tạ hắn, đợi cho đến khi thân ảnh của Phương Tranh cùng đám thuộc hạ biến mất khỏi cửa nha môn, Trần đại nhân mới dám oán hận hừ một tiếng, mắng thầm: " Một tên lưu manh phách lối!" Mắng xong phẩy tay áo quay vào nội viện, tìm tiểu thiếp hồ ngôn loạn ngữ một phen.

Căn nhà mới bị đốt, tự nhiên hiện giờ không thể quay lại đó được, đám thuộc hạ đành phải quay trở về căn nhà cũ tại phía Tây thành, Phương Tranh ngượng ngùng ho khan một tiếng, hỏi: " Ách....Tòa nhà này, khu khụ, bị cháy bao nhiêu thành?"

Cho đến bây giờ Ôn Sâm còn chưa minh bạch, vì cái gì mà tân lãnh đạo lại trực tiếp phóng hỏa đốt nhà của bọn hắn, phải chăng cử động lần này còn có thâm ý khác? Xem ra phong cách làm việc của đại nhân vật quả nhiên là thần bí.

Nghe được câu hỏi của Phương Tranh, Ôn Sâm thành thật đáp: " Hồi bẩm đại nhân, hơn phân nửa đã bị cháy sạch, đất đai chung quanh đều hoang tàn thê lương..."

Phương Tranh sắc mặt càng thêm lúng túng, trong lòng không ngừng mắng Tiêu Hoài Viễn, tại sao hắn lại không bị bắt được a? Thực sự là kỳ quái, đáng lẽ ra hắn nhảy xuống sông, đám dân chúng bắt hắn càng dễ dàng hơn mới phải nha....

" Ngày mai chúng ta chuyển địa điểm, còn căn nhà bán đi, sau đó tìm một địa phương tin cậy, tái lập lại căn cứ." Phương Tranh mặt không đổi sắc nói.

" Đại nhân, chuyện này là vì sao?"

" Chúng ta hành sự đã có rất nhiều người biết được, đó chính là thái tử điện hạ. Chẳng phải các người đặc biệt am hiểu thu thập tin tức, hành động bí mật hay sao? Bị người ta theo dõi mà cũng không biết, thật đáng hổ thẹn!" Phương Tranh hung hăng trợn mắt nhìn Ôn Sâm nói.

Ôn Sâm cùng đám thuộc hạ nghe vậy tỉnh ngộ: " Nguyên lai đại nhân đốt nhà là có dụng ý, hiện giờ xem ra, căn nhà này quả thật không thể ở thêm được nữa."

Mọi người thầm nghĩ chính mình bị theo dõi mà không hề hay biết, cuối cùng phải do Phương đại nhân tự mình phóng hỏa đốt nhà, mọi người đưa mắt nhìn nhau chột bưng tỉnh, đồng thời trong lòng hổ thẹn vạn phần, đối với Phương đại nhân thần cơ diệu toán, càng ngày càng bội phục sát đất.

Phương Tranh đương nhiên không nghĩ tới chính mình nhất thời hồ nháo lại được đám thuộc hạ tôn kính thêm, việc này thật sự cũng là thu hoạch ngoài ý muốn.

Lúc này Phương Tranh cũng tự cảm thấy xấu hổ, hấn thủy chung cho rằng chính mình mặc dù không phải người tốt, nhưng cũng không phải người xấu, chỉ là sau khi lừa gạt để hoàn toàn đạt được tín nhiệm của đám thuộc hạ, ở sâu trong lòng hấn lại sinh ra một loại cảm giác tội lỗi. Mọi chuyện cũng đều do gã hỗn đản Tiêu Hoài Viễn kia! Phương Tranh không chút do dự đem mọi tội lỗi đổ lên đầu của hấn.

” Lão Ôn, các huynh đệ có khả năng xuất thủ còn được bao nhiêu người?” Phương Tranh kéo Ôn Sâm sang một bên, nhỏ giọng hỏi.

Ôn Sâm nghe vậy gật đầu nói: ” Năng lực của mọi người đều không tồi, hoàng thượng đã phân phó, sau này chúng thuộc hạ đều do đại nhân sai sử.”

Phương Tranh cười nói: ” Được rồi, nghe đây! Người giúp ta đi điều tra một người, hấn tên là Tiêu Hoài Viễn, nghe nói hấn làm việc trong phủ thái tử, người giúp ta đi tìm hiểu lai lịch của hấn. Chuyện này cần phải giữ bí mật không được cho ngoại nhân biết, trừ bỏ các huynh đệ chấp hành nhiệm vụ, không được phép nói cho bất luận kẻ nào, nghe rõ chưa?”

Phương Tranh cảm nhận được Tiêu Hoài Viễn là một người rất quý dị, khẳng định thân phận của hấn không đơn giản chỉ là làm việc vặt ở trong phủ của thái tử. Hơn nữa, các huynh đệ Ảnh Tử ngày đầu tiên thành lập căn cứ, hấn liền vừa vịn xuất hiện ngay ở nơi đó, bất luận từ góc độ nào mà nói, đều có tính chất bất thường. Hiện giờ đang làm đầu lĩnh của một tổ chức tình báo, Phương Tranh phải có trách nhiệm điều tra rõ ràng thân phận của hấn.

Ôn Sâm lần đầu tiên nhận được nhiệm vụ mà lãnh đạo trực tiếp phân phó, tất nhiên hấn cảm thấy vinh quang và may mắn vạn phần, giơ tay lên trời thề sẽ hoàn thành nhiệm vụ, hơn nữa hấn muôn lần này tự thân xuất mã để báo đáp ơn tri ngộ của Phương đại nhân.

Phương Tranh bị Ôn Sâm liên miên tăng bốc không dứt, nửa con mắt lim dim say mê hưởng thụ, sau một lúc lâu mới thỏa mãn tâm nguyện khoát tay áo, nói Ôn Sâm không nên dùng nhiều ngữ khí hoa lệ như vậy, giữ lại để lần sau tiếp tục thưởng thức.

Tiếp theo Phương Tranh bắt đầu thương lượng cùng Ôn Sâm kế hoạch tái lập căn cứ cùng chiêu mộ nhân thủ, theo như thánh chỉ của hoàng thượng, Ảnh Tử phải nhanh chóng phát triển, xem ra hoàng thượng đã bắt đầu mài dao, chuẩn bị hướng Phan thượng thư động thủ.

Buổi chiều ánh mặt trời cay nghiệt, Phương Tranh miệng lưỡi đắng ngắt, lau mồ hôi một phen, không tự giác được mà liếm bờ môi khô khốc.

Những ngày gần đây, bồn sự của Ôn Sâm tăng lên không ít, chứng kiến lão đại khát nước, mau chóng cỡi túi nước đeo ở bên sườn ra, cười nịnh nói: ” Đại nhân, trời nóng, uống miếng nước đi.”

Phương Tranh trong mắt lộ ra hàm ý tán dương nhìn hấn, gật đầu: ” Bồn sự của đồng chí này không sai, bình tĩnh ở lại cơ sở làm thêm hai năm, có cơ hội bồn quan sẽ đề bạt người với hoàng thượng....” Nói xong tiếp nhận túi nước, ngửa mặt uống một ngụm lớn.

Ôn Sâm ở một bên cười nói: ” Đa tạ đại nhân! Đây chính là việc thuộc hạ nên làm, người ta cùng thường nói, trời nóng mà giải khát bằng nước giếng chính là tốt nhất, ha ha....” Nước giếng? Phương Tranh ngẩn người, mau chóng buông túi nước ra, nghiêm mặt nói: ” Nước này của cái giếng nào?”

Ôn Sâm cười đáp: ” Chính là cái giếng bên trong nhà bếp của chúng ta, sau khi mọi người cứu hỏa xong, mỗi người đều lấy thêm một túi tràn đầy nước a....”

”Cái giếng ở bên trong nhà bếp....Khụ khụ....Nguy hiểm chết người! Vừa rồi thiếu chút nữa đã uống hết....”

Phương Tranh thần sắc quái dị liếc mắt nhìn Ôn Sâm, tức thì đem túi nước trả lại cho hấn, nghiêm trang nói: ” Bồn quan đột nhiên cảm thấy hết khát rồi, thực là kỳ quái a.”

Ôn Sâm ngẩn người nói: ” Đại nhân không uống sao?”

” Không uống.”

Ôn Sâm cười cười. " Thuộc hạ còn cảm thấy hơi khát, ha ha."

Phương Tranh chưa kịp ngăn cản, Ôn Sâm liền tháo nút túi nước, tưới một ngụm lớn vào trong miệng, tu ừng ực...

Phương Tranh hai mắt tròn tròn, miệng ngáp ngừng muốn nói nhưng lại thôi.

" Hương vị như thế nào?" Phương Tranh nhin không được hỏi.

Ôn Sâm chép miệng cảm nhận rõ ràng, cau mày nói: " Di? Có điểm là lạ...."

" Bình thường thôi mà, trời nóng, vị nước có khả năng biến chất."

" Hóa ra là thế, quả nhiên đại nhân học thức uyên bác...."

" ... "

Sau khi đem các thành viên của đội Ảnh Tử an bài trong một căn nhà tại thành tây, Phương Tranh liền bị thái giám tuyên chỉ, hoàng thượng cho gọi vào cấm cung.

Chuyện tình Phương đại thiếu gia phóng hỏa đốt nhà đương nhiên không thể gạt được hoàng thượng nằm trong dự liệu, hoàng thượng mắng chửi thậm tệ hấn một phen.

Phương Tranh ủ rũ cúi đầu, một cái rắm cũng đều không dám phóng, thành thành thật thật đứng chịu trận, bởi vì chuyện này bản thân mình quả thật đuối lý.

Đại khái hoàng thượng răn dạy quả mắng khoảng nửa canh giờ, cơn giận mới dần dần tiêu tán, oán hận nói: " Hừ! Thiên hạ của trăm, con dân trăm triệu người như thế nào lại xuất hiện một nhân vật như ngươi hả? Lại có thể tự tay châm lửa đốt nhà của chính mình, khó trách trước kia mọi người mệnh danh ngươi là phá gia chi tử."

Phương Tranh chứng kiến sắc mặt của hoàng thượng cũng hơi giãn ra, không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi, cười bồi nói: " Hoàng thượng tha tội, lần này thực sự sai lầm, vi thần nhất định sẽ không tái phạm nữa. Nếu lần sau có đốt, vi thần liền đốt nhà của Phan thượng thư a...."

Hoàng thượng cả giận nói: " Còn có lần sau? Nếu lần sau tái phạm, ngươi rửa cổ chờ lên pháp trường đi! Cút! Lăn ra ngoài! Trăm nghìn bản mặt của ngươi lại cảm thấy phiền lòng!"

Phương Tranh vội vàng vâng vâng dạ dạ cáo lui, bước ra đến cửa, hoàng thượng đổi ý gọi hấn lại.

" Quay lại!"

Hung hăng tròn mắt nhìn Phương Tranh, hoàng thượng nói: " Trăm đều bị ngươi chọc giận đến hồ đồ, trăm hỏi ngươi, Ảnh Tử đã phát triển được đến đâu rồi?"

" Hồi bẩm hoàng thượng, tình hình phát triển rất khả quan!" Lúc này Phương Tranh không dám chọc cho hoàng thượng tức khí, nên nói một câu dễ nghe.

" Như thế nào gọi là khả quan? Ngươi muốn hồ lộng trăm phải không?" Hoàng thượng lại chuẩn bị nổi cơn giông tố.

Phương Tranh khẩn trương cúi đầu nói: " Ách, vi thần đang tích cực phát triển, nhiều ngày qua đã mua được một khoảng đất tại ngoại thành, định nhờ binh sĩ trong quân doanh xây dựng một cơ sở tại đó, tương lai tuyển chọn được nhân thủ, sẽ cho huấn luyện ở chỗ này."

Hoàng thượng cau mày nói: " Không phải trăm đã cho phép ngươi chọn lựa ra một chi đội ở trong quân doanh hay sao? Hà có gì mà còn chậm chạp chưa tuyển chọn?"

Phương Tranh biểu tình khổ não đáp: " Vi thần định qua vài hôm nữa sẽ tuyển, bắt quá hoàng thượng, vi thần có một thỉnh cầu, vi thần cảm nhận thấy, nhân thủ của Ảnh Tử không nhất định phải tuyển chọn trong quân doanh, quân sĩ tham gia quân ngũ đã lâu, trên người có khí chất cương mãnh, người khác chỉ quan sát cẩn thận một chút liền sẽ bị lộ tẩy."

" Vậy ngươi muốn tuyển chọn ở đâu?"

Phương Tranh trầm ngâm một lát, sau đó thận trọng nói: " Có rất nhiều địa phương tỷ như bí mật tuyển chọn những người có lai lịch bình thường trong thiên hạ, hoặc thương nhân vân du bốn phương, lang trung tại nông thôn, học sinh tại thư viện, thậm chí....Là phạm nhân trong thiên lao, chỉ cần tướng mạo bình thường, không hấp dẫn lực chú ý là được. Đương nhiên, đây chỉ là quan điểm riêng của vi thần, mọi chuyện còn chờ hoàng thượng định đoạt."

Hoàng thượng suy ngẫm một lúc, khẽ gật đầu: " Không sai, lời của ngươi thực có đạo lý, Ảnh Tử không cần phải tuyển trong quân doanh, chúng ta cũng không cần bọn hán phải ra trận chém giết, nếu tuyển quân sĩ đúng thật là không ổn..."

Phương Tranh cười nói: " Hoàng thượng anh minh, tương lai trong mọi phương diện, đều có mật thám của Ảnh Tử ẩn tàng, rất nhanh thôi Ảnh Tử sẽ phát triển một cách lớn mạnh."

Dừng lại một chút, Phương Tranh nói tiếp: " Tương lai Ảnh Tử phát triển lớn mạnh, vi thần lên kế hoạch như đem Ảnh Tử phân tách thành nhiều bộ phận, mọi người đều có trách nhiệm với công việc riêng của bản thân mình, như vậy hiệu suất sẽ rất cao. Khi đó, nếu có một chút công việc mà cần động thủ, thì vẫn có thể lựa chọn các quân sĩ ở bên trong quân đội để bổ sung."

Hoàng thượng mỉm cười: " Trẫm giao toàn quyền cho ngươi xử lý công việc này, ngươi phải chăm chỉ làm tốt, mặc kệ ngươi tuyển chọn người từ nơi nào, trẫm đều không nhúng tay can thiệp. Nhưng trẫm muốn nhìn kết quả, cùng với tác dụng của những người mới tuyển chọn trong một thời gian sớm nhất! Hiểu chưa?"

Phương Tranh vội vàng khom người lĩnh chỉ, đang muốn hướng hoàng thượng cáo lui, bỗng nhiên hoàng thượng nói: " Mấy ngày nữa, Lễ Bộ thượng thư sẽ tới thăm phủ đệ của ngươi, cẩn thận tiếp đãi một chút đi."

Phương Tranh ngẩn người, Lễ Bộ thượng thư Dương Đốc Thanh? Hắn đến nhà của ta để làm gì? Ta cùng hắn cũng không có giao hảo nha...

Hoàng thượng nhìn biểu tình ngây ngốc của hắn, nhin không được gượng cười: " Tiểu tử ngu ngốc, ngươi muốn Mật Nhi của trẫm cứ mãi không có danh phận như vậy hay sao? Hừ! Trẫm đâu thể bị mất mặt như thế được!"

Phương Tranh mau chóng vận chuyển suy nghĩ, nghe vậy liền minh bạch mọi chuyện, hoàng thượng đây là muốn đính ước giữa ta cùng Trường Bình, cho nên phái Lễ Bộ thượng thư đến nhà thương lượng chuyện hôn nhân đại sự.

Phương Tranh trống ngực đập liên hồi, kích động khiến cho sắc mặt đỏ bừng, ngây ngất tựa như liền một hơi uống cạn năm cân rượu nguyên chất, trong đầu không ngừng xoay chuyển một ý niệm: sắp lập gia đình, ta sắp lập gia đình, tương lai thiếu gia ta sẽ là một người nam nhân đã có gia đình.

Hoàng thượng chứng kiến thần sắc của Phương Tranh khác thường, không khỏi hoảng sợ: " Phương ái khanh....Ngươi không sao chứ? Ngươi bị làm sao vậy?"

Phương Tranh dùng sức lắc đầu, bỗng nhiên ngửa mặt lên trời cười dài ba tiếng, hoàng thượng còn đang chưa hiểu chuyện gì, Phương Tranh liền bất ngờ nắm lấy cánh tay của hoàng thượng, lắc lắc, phe phẩy, lại lắc lắc, phe phẩy, ngữ khí kích động, thanh âm nghẹn ngào: " Hoàng thượng, không, nhạc phụ đại nhân, nhạc phụ đại nhân...Ô ô ô, rốt cuộc thì ta cùng đời được đến ngày này..."

Có lẽ hoàng thượng chưa từng bao giờ tiếp xúc thân mật qua với người khác giới như vậy, cho nên mất tự nhiên ho khan hai tiếng. Nhưng từ động tác thân mật đó cũng cảm nhận được sự vui sướng của Phương Tranh, chia long trào ra, nhẹ nhàng hiền từ vỗ vỗ bả vai của Phương Tranh, hạ giọng cười nói: " Tiểu tử ngu ngốc, còn chưa tới mười chín tuổi, liền đã làm quan ngũ phẩm, có tước phong Trung Dũng Bá, cũng nên đến lúc thành lập gia thất. Tương lai ngàn vạn lần phải đối xử tốt với Mật Nhi của trẫm, nếu không trẫm sẽ chém đầu của ngươi!"

Phương Tranh lau nước mắt, thút thít nói: " Hoàng thượng...Vi thần muốn hỏi một vấn đề nho nhỏ."

Hoàng thượng nhìn Phương Tranh, thần tình hoan hỉ: " Ngươi hỏi đi."

" Vi thần muốn hỏi một chút....Nữ tử hoàng gia xuất giá, mang theo bao nhiêu của hồi môn a?"

148. Chương 149: Đĩnh Chi Năng Nhẹ(Năng Nhẹ Đĩnh Cao)

Phương Tranh lại bị thêm một lần hoàng thượng giận tím mặt đuổi ra khỏi ngự thư phòng, hắn đã không còn nhớ đã bao nhiêu lần, xem ra vị nhạc phụ đại nhân này thật không dễ giao tiếp a.

Ra cửa cung, Phương Tranh không về phủ, mà là trực tiếp đi tới nơi ở tạm của Ảnh Tử tại thành tây. Công tác chuẩn bị cho cơ cấu đặc vụ như lửa cháy ngang mày, hoàng thượng lại càng thúc hối liên tục, Phương đại thiếu gia luôn luôn làm biếng lại thay đổi khác thường, lần đầu tiên trong cuộc đời chăm chú thiết lập sự nghiệp. Hắn có rất nhiều việc muốn thương lượng với Ôn Sâm và các huynh đệ, dù sao loại sự tình này hắn cũng không có kinh nghiệm, hơn nữa đám thuộc hạ cũng là phần tử trung kiên nồng cốt tương lai của Ảnh Tử, Phương Tranh lại không hề có kiểu cách nhà quan gì, cho nên hắn không ngại nếu có việc thì mọi người cùng nhau ngồi xuống thương lượng, như vậy có thể tu bổ những điều còn sơ suất, ít bị hoàng thượng mắng chửi hơn.

Bên trong phủ Phan thượng thư.

Thời gian đã vào đêm, bên trong thư phòng rộng mở đốt vài ngọn đèn, ánh lửa lúc sáng lúc tối đang nhẹ nhẹ nhấp nháy trong gió.

Phan Thượng thư vững vàng ngồi trên ghế thái sư, sống lưng hắn vẫn thẳng tắp như thường ngày, thần tình cũng bình tĩnh như trước, chỉ là mái tóc hoa râm cùng nếp nhăn trên nét mặt, đã hiển lộ ra vị quyền thần đã chấp chưởng triều đình mấy chục năm quyền thế huân thiên đã hiện ra vẻ già lão. Quyền lực có lớn hơn nữa, tiền tài có nhiều hơn nữa, nhưng người đã già, còn có thể lưu lại cái gì? Chung quy cũng chỉ là một mảnh đất vàng, cái gì cũng không mang theo được.

Đáng tiếc Phan thượng thư lại nhìn không ra, có lẽ nói hắn tận lực cự tuyệt suy nghĩ vấn đề này, trên thế gian này người có khả năng nhìn thấu quyền lực cùng lợi ích, có thể có được mấy người? Từ cửu ngũ chí tôn, cho tới sơn dã nông gia tiểu phu, ai mà không dùng hết lực lượng cả đời đi đeo đuổi một thứ nào đó?

Cho nên mặc dù Phan thượng thư đã gần bảy mươi tuổi, quyền thế to lớn, đã chỉ dưới một người mà trên trăm triệu người, hắn vẫn phóng không ra. Người càng già lại càng lo sợ, hắn sợ mất đi loại phong cảnh một hô trăm ứng hiện tại, hắn sợ một gia tộc to lớn như Phan gia lúc hắn chết đi lại suy bại xuống dốc, không còn được vinh quang của ngày xưa, hắn càng sợ hoàng thượng nhìn hắn bằng ánh mắt lạnh lùng, dường như một mũi tên bắn tới xuyên thủng trái tim hắn...

Lâm Thanh Sơn yên lặng không nói gì ngồi đối diện Phan thượng thư, nhìn lão đại nhân tuổi già sức yếu, trong lòng không an, nổi lên vài phần thương hại. Thật là kỳ quái, trong triều đình có khả năng lấy thúng úp voi, đối đãi kẻ thù chính trị thì sát phạt quả đoán, vị Lại Bộ thượng thư mà văn võ bá quan phải thừa ngưỡng hơi thở, thái tử thái sư, hắn cần ai thương hại sao?

Nhắm hai mắt, Phan thượng thư giống như đang ngủ gật, một lát, bỗng nhiên lại mở miệng, thanh âm khàn khàn khô khốc: "Xác định rồi sao?"

Lâm Thanh Sơn cung kính nói: "Xác định rồi, hơn nữa việc này hoàng thượng đã giao cho Phương Tranh đi làm, hôm nay Phương Tranh đang lặng yên phát triển."

Phan thượng thư nghe được tên của Phương Tranh, nét mặt già nua không khỏi hiện lên vài phần tức giận, hừ hừ: "Tên tiểu tử còn chưa dứt sữa, có tài có đức gì nhận được thánh quyền thâm hậu như thế?"

Lâm Thanh Sơn nhàn nhạt cười cười, không trả lời câu nói của Phan thượng thư. Hắn chỉ là một phụ tá mà thôi, từ ngày hắn thi rớt khoa cử, Phan thượng thư thu dụng hắn, hắn liền thật sâu hiểu biết được thân phận của chính mình. Phụ tá, hắn có thể cung cấp tình báo cho lão đại nhân, có thể đưa ra kiến nghị cho lão đại nhân, nhưng hắn không có biện pháp đáp lời lão đại nhân về chuyện oán khí cùng bức tức đầy bụng đối với hoàng thượng.

Thở dài một tiếng thật sâu, Phan thượng thư buồn bã nói: "Hoàng thượng là muốn đối phó lão phu! Thần không được quân trọng dụng, dùng cái gì đặt chân trong triều đình. Dùng cái gì lập uy với các quan lại? Mà thôi, lão phu từ quan cũng được..."

Làm như xem thấu Phan thượng thư làm ra vẻ ta đây, Lâm Thanh Sơn nhàn nhạt cười nói: " Lão đại nhân hà tất lại nói ra lời rút lui như thế? Bất luận lão đại nhân là thầy của thái tử, ngày sau thái tử đăng ngôi đại bảo, ở trong triều đình còn có người nào dám tranh phong cùng lão đại nhân? Lại nói lão đại nhân nhiều năm qua khổ tâm nuôi trồng thế lực, ngài nhần tâm bỏ hết hay sao? Nếu lão đại nhân rút lui, môn hạ của ngài trải rộng khắp Hoa triều, môn sinh sẽ dựa vào người phương nào? Còn thỉnh lão đại nhân suy nghĩ kỹ!"

Phan thượng thư liếc mắt nhìn Lâm Thanh Sơn, lại nhắm mắt lại vui mừng cười nói: " Thiên hạ văn nhân sĩ tử nhiều vô số, nhưng lại chỉ có Thanh Sơn là người hiểu ta, ha ha."

Lâm Thanh Sơn vội vàng khom người nói: " Môn hạ bất tài, nguyện vì lão đại nhân giải ưu."

Phan thượng thư cười nói: " Thanh Sơn có gì dạy ta?"

Lâm Thanh Sơn neho mắt, vội nói: " Không dám, môn hạ cho rằng, ưu phiền của lão đại nhân, đơn giản là vì thiên uy khó dò, chuyện mà quân không thích, một là tranh đảng, hai là quyền binh của lão đại nhân quá nặng, thế nhưng hai điều này, cũng là gốc rễ lão đại nhân đặt chân triều đình, hiệu lệnh các quan lại, không có khả năng nhượng ra. Kể từ đó, lão đại nhân và hoàng thượng đã có mâu thuẫn, đã thành cục diện chết, cũng không còn cách nào giải hòa."

Phan thượng thư từ chối cho ý kiến, nhần nhạt cười nói: " Ân, cứ tiếp tục nói, không cần lo lắng."

Lâm Thanh Sơn nhìn sắc mặt Phan thượng thư, một lúc cũng không nghĩ ra hần là đang cổ vũ hay đang không xem những lời của mình ra gì, suy nghĩ một chút, Lâm Thanh Sơn cắn răng, đem lời muốn nói nói đi ra, chỉ là thanh âm phóng thấp rất nhiều.

" Nếu đã thành tử cục không sao giải được, môn hạ cho rằng, vậy không cần giải nữa."

Phan thượng thư nghe vậy neho mắt, bỗng nhiên mở ra, trong đôi mắt mờ mờ bỗng nhiên hiện lên hàn quang làm kẻ khác kinh khủng, lập tức liền biến mất, một lần nữa khôi phục đáng dấp mờ mờ như trước.

Nhàn nhạt cười, Phan thượng thư bình tĩnh nói: " Lời của Thanh Sơn là có ý gì?" Trong giọng nói mang theo vài phần hàn ý âm sâm.

Phản ứng của Phan thượng thư được Lâm Thanh Sơn nhìn thấy trong mắt, chính hần cũng không ngừng sợ hãi, sắc mặt trở nên tái nhợt, trên trán thấm ra tầng tầng mồ hôi lạnh.

Theo Phan thượng thư nhiều năm, hần đương nhiên biết thái độ làm người của Phan thượng thư, lời hôm nay nói ra quả thật đại nghịch bất đạo, nếu Phan thượng thư còn chưa đặt quyết tâm, có lẽ còn do dự bất định, như vậy Lâm Thanh Sơn khẳng định không còn cơ hội nhìn thấy được ánh mặt trời ngày mai, với tính cách của Phan thượng thư, đã có tâm mưu nghịch, hần sẽ không lưu lại một mối họa bên người có thể liên lụy đến chính mình.

Thế nhưng độ phiêu lưu quá cao cũng thường có ý nghĩa hồi báo thật lớn, Lâm Thanh Sơn càng hiểu rõ, nếu hần đã nói trúng tâm khảm của Phan thượng thư, ngày sau đại sự hoàn thành, chính là ngày phong hầu bá tước, vinh quang vô hạn cũng không phải là chuyện không có khả năng.

Đây là một hồi đồ bạc dùng sinh mạng làm tiền đặt cược, thắng, hần sẽ quan to lộc hậu, vinh quy hồi hương, quét sạch sự cười nhạo cùng châm chọc sỉ nhục của người gia hương khi hần thi rớt, tiện đà vợ con đều được hưởng đặc quyền, trở thành giai tầng quý tộc được người người ca ngợi.

Thua, hần triệt để tiêu thất khỏi thế giới này, không ai biết, vị trung niên nam tử bình thường hay ra vào thượng thư phủ đã đi nơi nào. Vài năm sau, tên của hần sẽ dần dần bị người lãng quên, phẳng phất như trên đời chưa từng xuất hiện qua người này.

Văn nhân mặc dù yếu ớt, nhưng khi ngoan độc so với kẻ võ phu càng hơn ba phần. Hầu như trong nháy mắt, Lâm Thanh Sơn liền cắn răng làm quyết định.

" Lão đại nhân dung thứ, lời của môn hạ nói ra có lẽ đại nghịch bất đạo, nhưng xác thực là lời trong lòng môn hạ...Hoàng thượng đã già nua, nhưng chậm chạp không đem ngôi vị giao cho thái tử, điều này nói rõ, hoàng thượng đối với thái tử còn chưa đủ thỏa mãn, thậm chí...hoàng thượng đã có lòng muốn thay đổi cũng không ai biết..."

Lâm Thanh Sơn ngẩng đầu nhìn sắc mặt bình tĩnh của Phan thượng thư, nói tiếp: " Cho nên môn hạ cho rằng địa vị hôm nay của thái tử điện hạ, cũng là rất vững, mà lão đại nhân bản thân đang ở địa vị cao, quyền binh quá nặng, bất luận hoàng thượng có lòng thay đổi hay không, khẳng định không thể tiếp tục trọng dụng lão đại nhân được nữa, không có một vị hoàng đế nào lại thích nhìn thấy đại thần nắm trong tay hơn nửa quyền lực của thiên hạ, đây là một loại khiêu khích cao nhất đối với hoàng quyền!"

Phan thượng thư nghe vậy trên gương mặt già nua rớt cục khê giật vài cái.

Lâm Thanh Sơn rất thỏa mãn đối với phản ứng của Phan thượng thư, tiếp tục nói: " Xin thứ cho môn hạ nói thẳng, vô luận lão đại nhân có phủ nhận hay không, hoàng thượng đều nhất định sẽ không bỏ qua cho ngài nữa. Môn sinh của lão đại nhân lại trải rộng thiên hạ, đây là chuyện mà toàn bộ Hoa triều đều biết, trong mắt dân gian, lão đại nhân đức cao vọng trọng, nhưng trong mắt hoàng thượng, lực lượng và uy vọng của ngài đã ngang hàng với hoàng quyền, thử hỏi, hoàng thượng, làm sao cho phép ngài từ quan rời kinh, tiêu diêu tự tại an độ lúc tuổi già?"

" Thả hổ về rừng sao?"

Rớt cục Phan thượng thư thay đổi sắc mặt, trên gương mặt tái nhợt biểu tình biến ảo, sợ, không cam lòng, cùng dữ tợn. Dưới ánh đèn le lói như hạt đậu, có vẻ càng cực kỳ kinh khủng.

Lâm Thanh Sơn đã bị hoảng sợ, ngậm miệng không dám nói thêm một câu, nhưng trong ngực đã bị buông xuống một tảng đá lớn, xem ra Phan thượng thư đã bị dao động.

Phan thượng thư làm sao không hiểu nhưng đạo lý này, chỉ là bản thân ở địa vị cao, nhiều năm qua từ lâu đã thân không tự chủ, đối với khát vọng và truy đuổi quyền lực, môn sinh lại nhờ cậy hấn, hoàng đế tín nhiệm hấn, khiến cho hấn từng bước một đi tới đỉnh cao, rất nhiều chuyện hấn không muốn làm, nhưng tự nhiên sẽ có người giúp hấn làm tốt, sau đó lại đổ lên đầu hấn, ngày tháng lâu dài, liền hình thành trạng thái như ngày hôm nay đâm lao phải theo lao.

Chẳng bao lâu sau, lẽ nào chính mình đã biến thành một cây gai độc trong lòng hoàng thượng? Ngày trước quân thần hòa thuận, hồi ức vô cùng vui vẻ đến nay vẫn còn quanh quẩn trong đầu Phan thượng thư, nhưng tới hôm nay, chính mình đã biến thành người mà hoàng thượng muốn diệt trừ thật nhanh, thế sự vô thường, ai biết tương lai!

Lấy lại bình tĩnh, Phan thượng thư đột nhiên hỏi: " Phương Tranh chuẩn bị mở tổ chức Ảnh Tử, thái tử điện hạ có lời nói gì?"

Lâm Thanh Sơn cung kính nói: " Môn hạ đi gặp thái tử điện hạ, thái tử chỉ nói một câu: " Phụ hoàng làm bất cứ chuyện gì, nhất định đều có đạo lý, cô vương chỉ toàn lực tán thành" Sau đó liên phái môn hạ đi trở về."

Phan thượng thư cười nhạt một tiếng, sau đó nhìn phía Lâm Thanh Sơn, trầm giọng nói: " Người thì sao? Người có ý nghĩ gì?"

Lâm Thanh Sơn không chút do dự nói: " Lão đại nhân, Phương Tranh kiến lập tổ chức Ảnh Tử, đây là bước đầu tiên hoàng thượng hạ thủ đối với ngài, lão đại nhân phải có hành động!"*

Phan thượng thư như cười như không nhìn Lâm Thanh Sơn, nói: " Người nói nhiều với lão phu như vậy, rốt cục là có ý biểu đạt gì?"

Lâm Thanh Sơn lúng túng, ấp úng không dám nói, nhưng sau đó, giống như đã có quyết tâm nào đó, Lâm Thanh Sơn ngẩng đầu lên, ánh mắt bình tĩnh nhìn thẳng hai mắt Phan thượng thư, nhàn nhạt nói: " Hôm nay dưới loại thế cục này, môn hạ cho rằng, nếu thiên uy khó dò, với năng lực của lão đại nhân, tốt hơn là...đổi trời đi!"

Đổi trời! Trong lòng Phan thượng thư giật mình, sắc mặt kịch biến, lạnh lùng nói: " Người biết người đang nói gì không?"

Lâm Thanh Sơn gật đầu: " Môn hạ biết, lão đại nhân, ngài còn có sự lựa chọn khác sao? Nếu như ngài nguyện ý ngھnھ cổ chờ chém, như vậy môn hạ nguyện ý cùng lão đại nhân cùng chết!"

Ai lại muốn tự đưa cổ chờ chém? Quyền thần chấp chưởng quyền binh nhiều năm, đã có thói quen nằm trên phong cảnh đỉnh cao, thế nào khả năng cam tâm bị một câu nói của hoàng thượng đem tịch thu tài sản cùng tru di cả nhà?

Phan thượng thư thất hồn lạc phách ngồi trên ghế, giật mình nhìn chăm chăm ngọn đèn nằm trên bàn, thật lâu không nói một lời.

” Lão đại nhân, thời gian không ngừng, chậm trễ sinh biến. Nếu ngài đã hạ quyết định, thì đưa thái tử lên ngai vàng, sau đó ai dám cùng ngài tranh dài luận ngắn? Nếu ngài cũng không yên tâm đối với thái tử điện hạ, thậm chí có thể...tự mình chấp chính.”

Phan thượng thư nghe vậy mí mắt lại nhảy, hô hấp bỗng nhiên trở nên ồ ồ.

Thanh âm Lâm Thanh Sơn hạ xuống rất thấp, thấp đến mức không thể nghe thấy, như đám sương không thể nắm lấy: ” Lão đại nhân, giang sơn cẩm tú như tranh vẽ, không nhất định phải mang họ Chu, nó cũng có thể mang họ Phan.”

Nét mặt già nua của Phan thượng thư càng không ngừng co quắp lại, trong đôi mắt mờ đục tràn đầy tơ máu, phóng ra ánh sáng tham lam và hưng phấn, tiếng hô hấp ồ ồ như tiếng trâu thở, hỗn loạn với âm thanh nặng nề trong lồng ngực một người già, dường như hơi tàn đang hấp hối.

Thiên hạ công chủ, ngôi cửu ngũ, hoàng bào phủ thân...Phan thượng thư đã có mấy ngàn mấy vạn lần ôm ấp mộng đẹp này. Mỗi lần từ trong mộng cười tỉnh, nhưng chỉ có thể mặc bộ quan phục ngày thường, tay cầm hốt bản, ngáp dài ngồi lên kiệu quan, đi tới kim loan điện vào triều thật sớm, hướng về một vị hoàng đế mà hân hoan cho rằng không có tư cách năng lực ngồi trên ngai vàng ba quỳ chính lạy.

Vì sao ngồi trên đó không phải là ta? Vì sao không để cho ta nói câu: ” Chúng ái khanh bình thân”? Nếu như ta làm hoàng đế, sẽ làm được càng tốt hơn hân, quốc gia cũng tuyệt không giống như hiện tại rơi vào thù trong giặc ngoài, vết thương đầy đất, con dân thiên hạ dưới sự dăi lĩnh của ta, cơm no áo ấm, lễ giáo hưng thịnh, quốc gia sẽ ở trong tay của ta trở nên cường đại phồn vinh, uy chấn thiên hạ, vạn bang triều cống!

Con mắt của Phan thượng thư dần dần đỏ lên đáng sợ, đúng vậy, ta có năng lực làm cuộc đánh cuộc này, thiên hạ trải rộng môn sinh của ta, trong quân càng có không ít tướng lĩnh cao cấp trung thành với ta, chỉ cần ta hô lớn, ngai vàng trên kim loan điện cách ta không hề xa xôi. Hoàng thượng đã động sát khí đối với ta, lúc này chỉ còn đường cá chết lưới rách.

Vì quốc gia này, ta đã nỗ lực tinh lực và trí tuệ suốt một đời, hôm nay đã già, hoàng thượng lại muốn mượn ma giết lửa, ta có thể nào cam nguyện vươn cổ chờ một đao chém xuống? Giang sơn này, là do ta khởi động tới! Vì sao ta không được hưởng một phần? Huống chi phần thắng của ta không nhỏ, cơ hội, là ngay trong nháy mắt, tranh thủ nắm chặt, giang sơn sẽ thay đổi triều đại!

Lâm Thanh Sơn nở nụ cười, cười thật hài lòng. Đã tâm giấu dưới đáy lòng Phan thượng thư đã bị hân thành công kích phát đi ra, dường như giếng phun, không thể ngăn chặn được nữa. Điều này ý nghĩa, đại sự nếu thành, Lâm mỗ hân sẽ là khai quốc đệ nhất công thần, vợ con được hưởng đặc quyền, vinh hưởng thánh quyến. Lâm Thanh Sơn hân, từ nay về sau, không còn là một tú tài thất bại thi rớt!

Ánh mắt Phan thượng thư từ nao núng lo sợ, trở nên do dự, dần dần, cuối cùng biến thành kiên định.

” Nặng nhẹ thế nào, không thể hỏi sao?” Khóe miệng Phan thượng thư bỗng nhiên cười cười: ” Nặng nhẹ chung đỉnh, có thể hỏi được!”

Thở dài một tiếng, Phan thượng thư lo lắng nói: ” Mà thôi...”

Sau đó Phan thượng thư đứng dậy, trầm ngâm chỉ chốc lát, thấp giọng nói: ” Dục tốc bất đạt(gấp quá không đạt), việc này cứ từ từ mà làm. Người đi thăm dò ý tứ môn hạ của lão phu, nhớ kĩ, không thể để lộ nửa điểm tiếng gió, chỉ có thể thử, không thể nói rõ! Việc này quan hệ tính mạng người ta, không thể qua loa!”

Trong mắt Lâm Thanh Sơn lóe ra quang mang hưng phấn, giọng nói cũng vẫn bình tĩnh:” Môn hạ hiểu rõ.”

Phan thượng thư vuốt râu nói: "Mấy ngày nay lão phu sẽ đi báỉ phỏng mấy tướng lãnh trong quân, thành hay không, liền xem ý trời..."

Lâm Thanh Sơn nhin không được hỏi: "Lão đại nhân, bên phía thái tử..."

Phan thượng thư cười cười: "Thái tử diện hạ nếu toàn lực duy trì phụ hoàng của hă, thì cứ để hă tiếp tục duy trì, người tự có chí."

Lâm Thanh Sơn nghiêm nghị tuân mệnh, đang muốn xoay người cáo từ rời đi.

"Chậm đã! Phái người nói cho Tiêu Hoài Viễn, muốn hă tỉ mỉ nhìn chăm chăm từng cử động của thái tử, tùy thời nói cho lão phu."

"Dạ."

Lâm Thanh Sơn lui ra ngoài, Phan thượng thư ngơ ngác ngồi trong thư phòng, con mắt bình tĩnh nhìn lướt qua một bức tranh trên tường, đó là bức tranh do hoàng thượng tự tay vẽ ra, bức tranh này là một bức Ngạo Trúc Đồ biểu tặng cho hă. Thú trúc xanh biếc cao ngất trong tranh, trong gió lạnh hiu quạnh ngạo nghễ sừng sững, bất khuất.

Phan thượng thư xuất thần nhìn chăm chăm bức tranh, lão lệ mờ đục doanh tròng, cuộn cuộn chảy xuống trong miệng lẩm bẩm: "Bản thân vô tâm, vì sao? Lại sinh ra nhiều oan chiế? Hoàng thượng, hoàng thượng...cựu thần muốn làm một trung thần, là ngài làm cho cựu thần không làm được trung thần..."

Một trận gió đêm thổi qua, ngọn đèn trên bàn lung lay vài cái, đưa thân ảnh Phan thượng thư kéo ra lúc dài lúc ngắn, Phan thượng thư đột nhiên rùng mình...

Cùng lúc đó, Phương Tranh đang ở tây thành cùng bọn thuộc hạ Ảnh Tử giao lưu cảm tình, Phương đại thiếu gia cũng vừa giết mình rùng mình.

Lạ lòng nhìn sắc trời, Phương Tranh xoa xoa đôi tay nổi da gà, lẩm bẩm: "Ta khát! Vào thu rồi, muốn ăn thịt cua..."

149. Chương 150: Nhân Giả Vô Định

Thượng thư thì đang vội vàng mưu đồ bí mật tạo phản, Phương Tranh lại vội vàng thành thân, sau khi từ thành tây trở về, Phương Tranh đem tin tức sắp sửa thành thân nói cho phụ mẫu. Phương lão gia và Phương phu nhân vui vẻ đến rơi nước mắt, nhớ tới qua mấy ngày Lễ Bộ thượng thư sẽ đích thân đến nhà, cùng Phương gia nhậ lão thương lượng công việc thành thân, việc này cũng không thể qua loa.

Vì vậy Phương lão gia hạ lệnh, toàn bộ người hầu trong phủ ngừng ngay công việc trong tay, đem toàn bộ tinh lực đặt lên việc nghênh tiếp sứ giả của thiên tử.

Lễ Bộ thượng thư đích thân đến, nói cho lớn, đây là triều đình ban một loại ân sủng cho Phương gia, nói cho nhỏ, quan viên đứng đầu Lễ Bộ làm bà mối cho hoàng gia cùng Phương gia, đối với nhà thương nhân như Phương gia mà nói, cũng là vinh hạnh lớn hơn trời.

Tuy rằng thánh chỉ tứ hôn chính thức của hoàng thượng đến Phương gia còn chưa xuống tới, nhưng điều này xem như đã là chuyện được xác định trăm phần trăm. Thiên tử ban hôn, là chuyện vinh quang cỡ nào, ở thời cổ đại luôn quan niệm giai cấp thâm căn cố đế, hoàng tộc tứ hôn cho nhà thương nhân, trong lịch sử Hoa Triều là chưa từng có.

Cho nên bọn người hầu Phương phủ vui rạo rực chiếu cố chăm chút đầy đủ, toàn bộ Phương phủ được quét sạch Triệt để một lần, sau đó khoác khăn lụa đỏ, theo tập tục dân gian, sớm chuẩn bị hoa sinh, táo đỏ, trứng gà vằn vằn, Phương lão gia thậm chí sai người ở tại đất trống đồng viện dựng lên hai đài cao, thỉnh gánh hát và tiên sinh kể chuyện nổi danh nhất kinh thành đến Phương phủ ở tạm, cung cấp ăn uống, chỉ chờ Lễ Bộ thượng thư đến, bọn họ lập tức hóa trang lên đài, hă hă náo nhiệt một phen.

Bọn người hầu vì thiếu gia mà bận rộn đến mồ hôi nhễ nhại, nhưng Phương Tranh lại nhàn nhả chẳng việc gì làm, muốn đi tìm Trường Bình, kết quả chạy đến vương phủ của Mập Mập thì bị thông báo, Trường Bình

đã bị tiếp vào cung, đã không cho ra ngoài nữa. Hoàng thượng hạ lệnh, trước khi thành thân không cho phép Trường Bình chạy loạn khắp nơi, miễn cho việc đánh mất mặt mũi hoàng gia.

Vì vậy mang theo tâm tình thất lạc, cùng Mập Mập uống say mèm, Phương Tranh quay trở về phủ, vừa cảm giác tỉnh lại, liền nhanh miệng trấn an tiểu Lục.

Tiểu Lục có vẻ tâm sự nặng nề, trong ánh mắt nhìn Phương Tranh tràn ngập nét u oán, Phương Tranh nghĩ mình đúng là không phải người không thể làm gì khác hơn là liên tục kể lại một ít chuyện cười kiếp trước trêu chọc cho nàng hài lòng, nàng cũng chỉ miễn cưỡng cười cười, nhìn không ra được hài lòng bao nhiêu.

” Thiếu gia, sau khi ngài thành thân, công chúa điện hạ có đuổi tiểu Lục ra khỏi đây không?” Tiểu Lục buồn bã nói.

” Nàng ta dám!” Phương Tranh trừng lớn mắt, ” Nếu nàng ta dám đối với nàng không tốt, thiếu gia viết thư bỏ vợ! Không tin trị không được nàng ta!”

Tiểu Lục khẩn trương nhìn xung quanh, bàn tay đặt lên miệng Phương Tranh: ” Thiếu gia đừng nói bậy, lời này truyền ra ngoài ngài sẽ gặp phiền phức đó!”

Phương Tranh cọt nhả khục khịt hôn lên tay nàng, kéo bàn tay tiểu Lục đưa lên mũi ngửi ngửi: ” Tiểu Lục, nàng thật thơm nha. Đến, thiếu gia giúp nàng kiểm tra kiểm tra. Trên người nàng còn chỗ nào thơm nữa không...”

Gương mặt tiểu Lục đỏ lên, muốn rút tay về nhưng Phương Tranh lại nắm chặt, làm sao cũng không rút lại được.

” Thiếu gia, sau khi ngài thành thân, có thể chỉ thích một mình công chúa điện hạ hay không, sẽ quên Yên Nhiên tỷ tỷ...và ta?” Tiểu Lục tuổi tác không lớn, ngưỡng mộ thiếu gia sắp thành hôn, chỉ lo lắng sau này thiếu gia sẽ không thích nàng nữa.

Phương Tranh nhéo nhéo chiếc mũi nhỏ xinh của nàng, yêu thương nói: ” Yên tâm đi. Thiếu gia không phải là người phụ lòng. Sau khi thành thân chúng ta cũng sẽ như trước đây, chỉ là có thêm một người vào ở chung mà thôi. Ân, sau khi thành thân, cũng tiếp đón Yên Nhiên vào nhà. Mọi người cùng hòa thuận, khoái khoái lạc lạc sinh hoạt cùng nhau, cũng sẽ trở thành câu chuyện cổ tích...”

Tiểu Lục vui vẻ gật đầu: ” Đúng đúng rồi, tựa như chuyện thiếu gia kể, vương tử và công chúa cuối cùng hạnh phúc sống chung với nhau, mọi người cùng ăn, cùng chơi, cùng...”

” Cùng ngủ?” Phương Tranh nhìn tiểu Lục nháy mắt.

“ Tiểu Lục đỏ mặt, ngẩng đầu liếc mắt nhìn Phương Tranh, cúi đầu, dùng thanh âm nhỏ xíu thấp giọng nói: ” Sau khi qua cửa thì phu quân là trời, phu quân nói thế nào, thê thiếp làm sao dám phản đối...”

Di? Xem ra cùng các lão bà ngủ chung một giường là chuyện có hi vọng a! Sau này tiếp đón luôn Yên Nhiên đi vào, lại nhanh chóng bắt luôn Phương tỷ, bốn thiếu gia cùng bốn lão bà mỗi ngày cùng ngủ chung một giường, hồ thiên hồ địa một phen, loại này hưởng diễm đến cỡ nào...

Phương Tranh ước mơ hồi lâu, như kẻ trộm hề hề nở nụ cười.

” Tiểu Lục, nếu như thiếu gia nỗ lực tìm thêm mấy tỷ muội cho nàng...” Phương Tranh kích động hỏi thăm.

” Ba!” Một chén trà ở trên bàn tay tiểu Lục hóa thành bột phấn.

” Khái khái...xem như ta chưa nói...”

Đã vào mùa thu, mọi người dần dần cảm giác được thời tiết mát lạnh, đảo qua ngày mùa hè nóng bức, dù ánh mặt trời chiếu xuống trên đỉnh đầu cũng không độc ác như trước, biến thành màu vàng óng ánh làm cho kẻ khác mừng rỡ.

Phương Tranh có lệnh vua trong người, không có khả năng mỗi ngày ở trong nhà chờ Lễ Bộ Thượng thư tới cửa, cho nên hiện tại Phương Tranh đang đi thị sát công trường, Ôn Sâm ở ngoài thành mua xuống một mảnh đất, theo chỉ thị của Phương Tranh, kiến thiết thành căn cứ huấn luyện bí mật của Ảnh Tử, hôm nay đã tạm thời có hình thái, đám thợ xây cất đang lấp nền tạo phòng.

” Phương đại nhân, theo ngài phân phó, thuộc hạ đã chia làm mấy phần, trong đó bao quát sân huấn luyện, nhà ở, nhà ăn, cùng với khu vực xử lý công việc...chẳng hay thuộc hạ an bài như vậy đại nhân có hài lòng?” Ôn Sâm cười nói lấy lòng, hai bên cũng có vài thuộc hạ cũ đi cùng.

Phương Tranh nhìn xung quanh một phen, cười nói: ” Không tệ, lão Ôn, năng lực làm việc của người rất mạnh, thảo nào hoàng thượng đề cử người cho ta, xem ra người xác thực là một nhân tài.”

Ôn Sâm nghe vậy giống như được uống rượu nguyên chất, mỗi lỗ chân lông toàn thân đều thoải mái thư sướng, nhanh cúi người cười nói: ” Đây là được hoàng ân mệnh mông cuồn cuộn cùng bình thường đại nhân nhắc nhở tài bồi, thuộc hạ không dám kể công.”

” Người quá khiêm tốn rồi, công lao của người thì không tránh được, công lao không phải của người thì, khải khải, chỉ cần người trung tâm với bổn quan, bổn quan sẽ đoạt lấy mà đưa cho người...” Loại sự tình ban thường này Phương Tranh cũng mặt dày vô sỉ mà nói ra.

“ ... ”

” Được rồi, lần trước không phải bảo các người theo dõi Tiêu Hoài Viễn sao? Thế nào? Tra ra chút gì chưa?” Phương Tranh nhớ tới việc này, thân phận Tiêu Hoài Viễn còn chưa điều tra rõ, Phương Tranh vẫn lo lắng trong lòng.

Phương Tranh vừa hỏi chuyện này, gương mặt Ôn Sâm liền suy sụp xuống tới, trên mặt mang theo vẻ xấu hổ và tự trách: ” Đại nhân thứ tội, thuộc hạ đáng chết! Thuộc hạ phụ lòng kỳ vọng của ngài...”

Phương Tranh có điểm kỳ quái, Tiêu Hoài Viễn rốt cục có địa vị gì nha? Dù là thành viên tinh hoa của Anh Tử cũng không thăm dò được gốc rễ của hắn, người này thật sự là không đơn giản.

” Không sao, chưa điều tra ra thì cũng cứ chậm rãi mà tra, ta không trách người...” Phương Tranh vỗ vai Ôn Sâm trấn an. Mặc dù người thường, nhưng Phương Tranh cũng biết, muốn điều tra gốc rễ một người đâu có dễ dàng như vậy.

Nhưng làm Phương Tranh tiếc nuối hơn là lần trước Tiêu Hoài Viễn nhảy sông tự vẫn, tiểu tử này không ngờ lại bị chết đuối, thật đúng là làm người phải bóp cổ...tay thở dài.

Ôn Sâm lại cúi đầu, tựa hồ muốn tìm khe nứt trên mặt đất chui đầu vào: ” Đại nhân, thuộc hạ thật sự đáng chết, các huynh đệ không tra ra được manh mối, vài lần theo dõi đều bị hắn quăng.... Thuộc hạ thật xấu hổ!”

Phương Tranh kinh ngạc mở to hai mắt: ” Mọi người mất dấu hắn? Ta khát!”

Chuyện này thật quá quỷ dị, người của Ảnh Tử đều là những người nào? Đều là hành gia theo dõi điều tra, hướng chỉ trước đây Ôn Sâm là đầu nhĩ của bọn họ, càng là cao thủ trong cao thủ, hắn tự mình ra trận cũng bị Tiêu Hoài Viễn bỏ rơi, tên kia rốt cục có bao nhiêu đại bản lĩnh?

Ôn Sâm vừa then thùng và mắc cỡ, sắc mặt đỏ bừng như Quan Công, đám huynh đệ Ảnh Tử cũng cảm thấy mất mặt, cả đám ngượng ngùng vuốt vuốt mũi, cúi đầu trầm mặc không lên tiếng.

Ôn Sâm như bất an giải thích cho mình: ” Đại nhân dung thứ, Tiêu Hoài Viễn dường như cũng như chúng ta, cũng từng học qua thuật điều tra theo dõi, tính cảnh giác và năng lực bí mật phi thường cao, một khi vừa đến gần, hắn liền bỏ đi rất nhanh, vài lần thuộc hạ đuổi theo, hắn lại chạy vào một con hẻm nhỏ vô cùng phức tạp, không còn nhìn thấy bóng...”

Phương Tranh bất mãn trừng mắt nhìn hắn: ” Người xem hắn là quỷ sao? Còn nói như vậy, theo cách nói của người, ta phải tìm một người quen theo hành tung hắn?”

Ôn Sâm nhanh nhẹn gật đầu cười nói:” Đại nhân nói không sai...”

Phương Tranh cả giận nói: ” Thối lắm! Nếu đã là người quen thuộc của hắn, còn cần đi theo dõi hắn sao? Người là đầu heo nha!”

Ôn Sâm xấu hổ cười, lách qua một bên tự kiểm điểm.

Phương Tranh trái lo phải nghĩ không đúng! Họ Tiêu kia sao lại linh hoạt như vậy, bắt lại bắt không được, tính cảnh giác cao như vậy, chuyện này làm sao tiếp tục tra xuống? Cũng không tra được người này thì Phương Tranh thật không an tâm, lai lịch của Tiêu Hoài Viễn thật đáng giá, đánh chết hắn cũng không tin, người trong phủ thái tử lại nhàn rỗi đến như thế, một hồi thì đi thanh lâu nghe lén chuyện phòng the của người ta, một hồi lại chạy đến cửa sau tòa nhà bí mật của Ảnh Tử mà mở khóa, hắn làm việc này khẳng định là có bí mật gì không thể cho ai biết.

”Đại nhân! Mau nhìn, có con thỏ!” Ôn Sâm bỗng nhiên kêu lên.

Người này không phải còn đang cúi đầu xấu hổ sao? Thế nào còn lòng thanh thản phát hiện con thỏ?

Ôn Sâm mua mảnh đất này là vùng ngoại thành, rừng cây bãi cỏ dày đặc, bình thường có một ít gà rừng thỏ rừng chạy đến tìm thức ăn, Phương Tranh đưa mắt nhìn lại, nhìn thấy một con thỏ rừng màu xám mập mập đang ăn cỏ, vừa cảnh giác nhìn chung quanh, thỉnh thoảng nhảy nhót.

Tính tình con thỏ này cũng giống như Tiêu Hoài Viễn, nhìn làm người thấy ghét!

Phương Tranh tức giận không chỗ phát tiết, xắn tay áo, lặng lẽ tới gần nó, hôm nay thiếu gia bắt người nướng ăn, xem như là báo thù cho chính mình.

Ôn Sâm nhanh tay kéo hắn, sau đó đưa qua một cung tiền, hưng phấn nói: ”Đại nhân, bắn nó! Bắn nó!”

Lời này vì sao nghe không được tự nhiên?

Xem xét ánh mắt bọn thuộc hạ, nhìn thấy họ dùng đôi mắt trông mong nhìn chằm chằm chính mình, trong ánh mắt tràn ngập vẻ nóng bỏng. Nhìn thấy khiến da đầu Phương Tranh một trận tê dại, âm thầm suy nghĩ: Việc này hôm nay xem như không xong.

Xuyên qua lâu như vậy, Phương Tranh cũng biết, người cổ đại yêu cầu đối với người đọc sách cũng không chỉ đơn giản là đọc sách, còn phải tinh thông sáu nghệ tức là ”Lễ, nhạc, bắn, ngự, thư, số”. Nói đúng là, ngoại trừ đọc sách ra, còn phải hiểu lễ nghi, biết khiêu vũ, biết bắn tên, biết cưỡi ngựa, biết viết chữ đẹp, mở cửa hàng thì phải biết tính toán không thối lộn tiền cho khách. Đây đều là kỹ năng cơ bản nhất mà người cổ đại cần phải có, kỳ thật làm nam nhân thời cổ đại cũng không dễ dàng.

Phương Tranh tuổi còn trẻ đã làm quan ngũ phẩm, hơn nữa còn trở thành người lãnh đạo của Ảnh Tử, trong ý nghĩ của bọn thuộc hạ, vị đại nhân còn trẻ tuổi này khẳng định là người có bản lĩnh, người có bản lĩnh làm sao lại không biết bắn tên? Cho nên Ôn Sâm đưa cung tiền cho Phương Tranh, mục đích cũng không phải muốn làm Phương Tranh xấu mặt, Ôn Sâm cho rằng loại bắn cung này, Phương đại nhân có bản lĩnh khẳng định nắm chắc, hắn đang chờ đợi cùng mọi người vỗ tay đồng thời hợp thời vượt môn ngựa.

Dưới ánh mắt nhìn chăm chú và chờ mong sùng bái của bọn thuộc hạ, Phương Tranh kiên trì tiếp nhận cung và túi tên, tỉ mỉ đánh giá.

Chỉ biểu diễn hắn là không khó nha? Bình thường trong kịch truyền hình cổ trang thấy người cổ đại lắp tên chỉ vài giây đã bắn ra, vừa bắn liền chuẩn, vị Quách đại hiệp xạ điêu càng khoa trương không ngờ còn lảng không nhảy dựng quay người một trăm tám mươi độ ngược tay bắn chim điêu, tư thế yêu cầu cao độ vô nghĩa như thế không ngờ cũng làm cho hắn vượt qua, bởi vậy có thể thấy được, bắn tên kỳ thực chỉ như tiểu hài tử chơi đùa, cực kỳ giản đơn.

Bốn thiếu da mặc dù không có biện pháp bắt chước Quách đại hiệp đùa giỡn cung tiền với phong cách như thế, nhưng nhìn con thỏ ngốc mập mập đứng cách mấy trượng trước mắt, bắn trúng nó hắn là không khó...

Tự cổ vũ mình một lát, Phương đại nhân ngưng thần chú tâm, dồn khí đan điền, hít sâu, từ trong túi rút ra một mũi điêu linh tiễn, chậm rãi khoắc lên cung, sau đó nhắm vào...

Ôn Sâm và chúng thuộc hạ quá sợ hãi, nhanh chân tiến lên ngăn cản.

”Đại nhân, không được!”

”Đại nhân, mũi tên hắn nên quay ra ngoài, chứ không phải quay lại chính...”

”Ồn cái gì!” Phương Tranh sắc mặt xấu hổ cảm tức liếc mắt nhìn bọn họ: ”Bốn quan chỉ là muốn kiểm tra một chút mũi tên có sắc bén hay không thôi...”

Chúng thuộc hạ ngượng ngùng lui ra, tiếp tục nhìn với ánh mắt chờ mong mũi tên đầu tiên của đại nhân.

Cài tên, nhắm, kéo cung: ” Sưu!”

Lúc này Phương đại nhân không phụ sự mong đợi của mọi người, rốt cục mũi tên cũng được bắn ra ngoài.

Mọi người đồng loạt nhìn về phương hướng mũi tên bắn ra, nhất thời vui mừng phát hiện - con thỏ ngọc kia còn đang an tường thích ý ăn cỏ. Mũi tên Phương đại nhân bắn ra đại khái nằm cách nó vài chục trượng, dù một sợi lông thỏ cũng chưa từng chạm trúng.

” Ngoài ý muốn, ngoài ý muốn...” Chúng thuộc hạ cười gượng lấp liếm.

Sắc mặt Phương Tranh nóng nóng, da mặt dày như thành tường của hắn, không ngờ lần đầu tiên cũng có chút đỏ lên.

Ho khan hai tiếng, Phương Tranh phụng phịu nói: ” Bỏn quan chỉ là muốn thử xem cây cung này kéo ra tốt không mà thôi.”

” Dạ dạ dạ...Đại nhân thần lực, không ngờ có thể khai cung bắn tên, thật sự là từ cổ chí kim thật hiếm có...” Ôn Sâm lập tức vượt mông ngựa. Hắn đã nhìn ra, vị Phương đại nhân này vốn không hề biết bắn tên, nhưng mình lại đưa cung tiễn làm hắn bị xấu mặt, chẳng hay Phương đại nhân đối với mình sẽ có định kiến hay không? Càng nghiêm trọng chính là, có thể ảnh hưởng đến tiền đồ của mình hay không?

Ôn Sâm còn đang thấp thỏm bất an lo lắng cho tương lai của mình, Phương Tranh cũng không chịu khuất phục bắt đầu cùng con thỏ ngọc kia giằng co.

” Sưu” Một mũi tên lại bay tới, cách mục tiêu khá xa.

Cắn răng, Phương Tranh cũng không còn dám nhìn ánh mắt của bọn thuộc hạ, nổi giận dưng dưng nhìn chằm chằm con thỏ.” Sưu”, lại một mũi nữa...

” Sai lầm, sai lầm mà thôi...”

“ Sưu!”

” Thắng bại là chuyện bình thường của binh gia, rất bình thường...”

“ Sưu!”

” Khẳng định là cung tiễn này cần phải đem hiệu chỉnh...”

” Sưu!”

“ ... ”

Những lời lấp liếm trên cơ bản đã bị đám thuộc hạ nói hết sạch, sắc mặt Phương đại nhân cũng càng ngày càng đen, chân mày cau chặt tựa hồ sắp nổi lên gió bão mưa giông, bọn thuộc hạ đã sợ đến cầm như hén, không dám thở mạnh, ánh mắt đại ra nhìn Phương đại nhân bắn một mũi rồi một mũi tên ra ngoài.

Mà con thỏ ngọc đang ăn cỏ kia - nó còn đang ăn cỏ.

Thần kỳ chính là không ngờ nó vẫn còn chưa bỏ chạy, chung quanh nó đã cắm đầy những mũi tên rậm rạp, giống như là một rừng cây nhỏ. Nó vẫn lững thững nhảy về phía trước như trong sân vắng, thích ý nhàn nhã dạo chơi, cũng chẳng khác gì tên tiểu tử đáng ghét Tiêu Hoài Viễn.

Có thuộc hạ đứng xa Phương Tranh một chút thực sự không nhịn được nữa, kéo kéo tay áo vị huynh đệ bên cạnh, nói nhỏ: ” Ai, đại nhân đang bắn tên hay đang trồng cây vậy?”

” Hừ! Nói nhỏ giọng một chút! Người biết cái gì! Đại nhân là vì không muốn sát sinh, ở trước mặt chúng ta biểu hiện sự nhân từ...”

” Chuyện gì đang xảy ra nha!”

“ Thiệt! Biết vì sao có câu ” nhân giả vô địch” không? Chính là đại nhân của chúng ta!”

“ ... ”

Phương Tranh cắn răng nghiêm mặt lần nữa trở tay thò vào trong mũi tên, sờ, trong túi đã trống rỗng.

” Kháo! Con mẹ nó!” Phương Tranh khó có được cất tiếng mắng ra lời thô tục, sau đó hung hăng cầm cay cung trong tay ném lên mặt đất, tàn bạo quét mắt nhìn đám thuộc hạ, thấy bọn thuộc hạ bị ánh mắt sắc bén của hắn làm co quắp bất an lui ngược ra sau vài bước, Phương Tranh thỏa mãn gật đầu, bỗng nhiên ngửa mặt lên trời cười dài ba tiếng, đưa tay chỉ con thỏ ngọc xa xa, dáng dấp như đã định liệu trước, lớn tiếng nói: ” Người chờ đi, ta sẽ bắt giữ được người!”

” Phác thông!” Chúng thuộc hạ phi thường hợp tính tình phủ phục trên mặt đất.

Bắt giữ con thỏ, loại sự tình này đương nhiên cũng không cần hàm lượng kỹ thuật gì, chỉ nhờ vào sức lực sống, đương nhiên, nếu năng lực phản ứng của người còn không bằng con thỏ, chuyện này làm cũng không dễ dàng.

May là Phương Tranh đang ghen một bụng đang không có chỗ phát tiết, sau khi phát một trận cuộn cuộn, rốt cục đã bắt được con thỏ ngọc.

Ngửa mặt lên trời đắc ý cười to vài tiếng, Phương Tranh bóp cổ con thỏ, bắt đầu ngưng thần tự hỏi.

Ôn Sâm cười lấy lòng nói: ” Đại nhân, ngài đây là...”

“ Ta đang suy nghĩ phải cho nó chết kiểu nào...” Con thỏ hại Phương đại nhân mất hết mặt mũi, không cho nó chết quá dễ dàng...

Do dự một lúc lâu.

” Ách...Đại nhân, ngài không cần suy nghĩ...”

” Làm sao vậy?”

” Nó đã bị ngài bóp chết rồi...”

“ ... ”

Phương Tranh mang theo thi thể con thỏ lên xe ngựa trở về thành, Ôn Sâm cùng Phương Tranh về phủ lấy bạc, khai phủ xây nhà đều cần tiền, thái tử đưa cho Phương Tranh trăm vạn lượng bạc, mấy ngày nay giống như nước chảy không ngừng tuôn ra ngoài. Mặc dù biết tiền bạc này không phải của mình, nhưng Phương Tranh vẫn cảm thấy đau lòng từng đợt. Ai! Nếu như tiền này là của mình, nói cái gì ta cũng không xài kiểu như thế, quả thật so với con phá sản còn phá sản hơn!

Ôn Sâm ngồi một góc thùng xe nhìn Phương Tranh cười lấy lòng, hắn không hiểu rõ, Phương đại nhân ngày thường luôn bình dị hòa ái dễ gần, mỗi lần hướng hắn hỏi bạc, gương mặt hắn luôn kéo rất dài, chẳng lẽ Phương đại nhân thật sự là chính nhân quân tử, trong tai không thích nghe chuyện gì liên quan đến bạc tiền?

Xe ngựa vào thành, Ôn Sâm buồn chán xốc lên màn xe, nhưng đã phát hiện bóng lưng một người quen thuộc đang đi tới trên đường.

” Di? Phương đại nhân, mau nhìn!”

” Cái gì?” Phương Tranh thò đầu ra.

” Phương đại nhân, vị kia không phải là Tiêu Hoài Viễn đó sao?” Ôn Sâm vui mừng nói.

Tiêu Hoài Viễn? Tên tiểu tử này không ngờ còn dám đi ra? Phương Tranh lách ra, thấy người đó dĩ nhiên là Tiêu Hoài Viễn, trong lòng hắn không biết đang ôm vật gì, đang giống như con thỏ ngọc nhàn nhã đi chơi tiêu sái trên đường, thỉnh thoảng còn nhìn chung quanh, thuận miệng chọc ghẹo phụ nữ đang hoàng ven đường, dáng dấp dáo dác đã có được ba phần tinh tú của Phương đại thiếu gia.

Phương Tranh nhanh tay vỗ vai người đánh xe, chỉ vào bóng lưng Tiêu Hoài Viễn phía trước nói: ” Ai, thấy người kia không?”

Xa phu kính cẩn nói: ” Thấy rồi, thiếu gia, phải dừng xe sao?”

Phương Tranh kích động quơ nắm tay, có vẻ phát rồ: ” Không! Tiến lên! Đụng chết hắn!”

“ ... ”

150. Chương 151: Lừa Bịp Tổng Tiền

Câu ” Đụng chết hần” gì đó, đương nhiên chỉ là nói cho đỡ dằn, nhưng Phương Tranh chỉ là muốn hù dọa Tiêu Hoài Viễn, trực giác nói cho Phương Tranh, Tiêu tiểu tử này không phải là người tốt, ra vẻ trung hậu, kỳ thực gian trá, đối đãi loại người xấu xa này, phải lãnh khốc vô tình như ngày đông giá rét.

Tiêu Hoài Viễn đang nhàn nhã dạo chơi tiêu sái trên đường, nhưng vùng trán lại nhăn lại, hình dạng như đây bụng tâm sự.

Gần đây mạch nước ngầm trong kinh thành bắt đầu khơi động, mơ hồ biểu hiện sắp có đại sự phát sinh, đặc biệt Phan thượng thư đã lâu chưa từng hạ bất cứ chỉ lệnh gì cho hần nhưng hôm qua lại phái người tìm hần, muốn hần lưu ý từng cử động của thái tử, trong lòng hần giống như bị một khối đá lớn đè ép, nặng nề vô cùng. Lưu ý thái tử vốn là nhiệm vụ của hần, nhưng Phan thượng thư lại cố ý cường điệu, điều này đã nói rõ thể cục trong kinh thành đã bắt đầu biến hóa. Loại biến hóa này là điều mà hần không mong muốn nhìn thấy.

Tiêu Hoài Viễn đang chậm rãi bước đi, bỗng nhiên cảm thấy dưới chân vừa đạp phải vật gì đó mềm nhũn, cúi đầu vừa nhìn, lại càng hoảng sợ.

Rõ như ban ngày, trong vùng chợ náo nhiệt, sao vô duyên vô cớ xuất hiện một con thỏ chết? Thật là kỳ quái...

Tiêu Hoài Viễn ngẩng đầu mờ mịt nhìn chung quanh, đang trong lúc cảm thấy kì lạ, ở một góc có một thân ảnh nhanh chóng lao ra, động tác cực nhanh ôm lấy con thỏ dưới chân Tiêu Hoài Viễn vào ngực, trong miệng bi thương hét lớn: ” Tiểu Hôi! Người làm sao vậy? Tiểu Hôi!”

Tiêu Hoài Viễn ngạc nhiên nhìn chằm chằm con thỏ chết trong lòng người nọ, nó màu xám, nói vậy nên gọi nó là tiểu Hôi sao?

Người đang ôm con sủng vật tiểu Hôi đau xót kia ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt tràn ngập bi thương và căm hận trừng mắt nhìn Tiêu Hoài Viễn, đợi sau khi thấy rõ gương mặt người này, Tiêu Hoài Viễn lại càng hoảng sợ, thất thanh kinh hô: ” Phương huynh! Sao là người?”

Phương Tranh sững một chút đứng lên, giọng nói đau khổ phẫn nộ: ” Là người...Là người hại chết tiểu Hôi của ta! Người là hung thủ!”

Loại người luôn thích xem náo nhiệt, trước mắt xảy ra một chuyện kinh thiên động địa tình cảm chưa dứt của người và vật, bách tính làm sao chịu bỏ qua? Chỉ một thoáng mọi người đã vây quanh hai người, trong mắt hàm chờ mong nhìn Phương Tranh và Tiêu Hoài Viễn...Ấn, còn có tiểu Hôi.

Tiêu Hoài Viễn cảm thấy thập phần xấu hổ, hần không quen bị nhiều người nhìn kỹ như vậy, bởi vì thân phận của hần không thể thấy được ánh sáng.

Hướng phía trước đi vài bước, Tiêu Hoài Viễn cười khổ nói: ” Phương huynh, chỉ mới vài ngày, người không nhận thức ta sao?”

Phương Tranh hừ hừ: ” Đùng lòi kéo làm quen! Người hại chết tiểu Hôi của ta!” Ánh mắt tràn ngập khiển trách.

Tiêu Hoài Viễn giải thích: ” Nó vốn đã chết rồi...”

Phương Tranh biến sắc nói: ” Người...Người là hung thủ! Hại chết tiểu Hôi của ta không ngờ còn không nhận lỗi?”

Bách tính vây xem đương nhiên không hiểu rõ chuyện gì xảy ra, nhưng nhìn thấy hình dạng lẽ thảng khí hùng của Phương Tranh, trái lại Tiêu Hoài Viễn lại có thái độ chối đẩy, bên phải bên trái, liếc mắt liền thấy rõ ràng.

Có người hiểu chuyện liền ồn ào trong đám người: ” Thật không biết xấu hổ! Nhận! Mau nhận đi!”

Độ phi của dư luận đúng là thật lớn, bất đắc dĩ, Tiêu Hoài Viễn nhìn tiểu Hôi nằm trong lòng Phương Tranh chấp tay, áy náy nói: "Tiểu Hôi huynh...Ai!"

Lời còn chưa dứt- Tiêu Hoài Viễn xúc động thở dài, muốn hắt hươg một con thỏ chết nhận lỗi, thật là quá mức làm khó hắt.

Tiến đến bên tai Phương Tranh, Tiêu Hoài Viễn nói nhỏ: "Ai, chơi cũng chơi đủ rồi, được rồi chứ? Đừng giả vờ nữa!"

Phương Tranh vừa thương tâm khóc thút thít, vừa dùng thanh âm nghẹn ngào nói: "Bồi tiền! Một trăm lượng!"

Tiêu Hoài Viễn sợ đến lui một bước: "Nói đùa gì đây!"

Một con thỏ chết không ngờ đòi hắt một trăm lượng bạc, người này uống nhầm thuốc hay sao?

Phương Tranh oa một tiếng khóc lớn lên: "Tiểu Hôi! Tiểu Hôi của ta! Nó không rời làm bạn cùng ta năm năm, ta vẫn đối đãi với nó như con trai ruột, không nghĩ tới gặp tai họa bất ngờ, lại chết thảm hại dưới chân thối của kẻ nào đó, người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, sao mà đau lòng! Tiểu Hôi...Tiểu Hôi Hôi...Hôn hê, trở về! Ô hô ai tai..."

Bách tính vây xem bị chân tình của Phương Tranh làm cảm động, đều lớn tiếng chỉ trích Tiêu Hoài Viễn làm bậy đi không nhìn đường.

Nhiều người tức giận thật càng khó khăn, Tiêu Hoài Viễn lau mồ hôi, sắc mặt xấu xí tiến đến bên tai Phương Tranh thấp giọng nói: "Được được được, một trăm lượng thì một trăm lượng ta nhận thức rồi! Phương huynh ngài hãy thu lại thần thông đi!"

Nói xong Tiêu Hoài Viễn cắn răng, vụn phần đau lòng lấy ra ngân phiếu nhét vào trong tay Phương Tranh, hôm nay ra cửa không nhìn hoàng lịch, không ngờ đụng tới vị sát thần này, thật là xui xẻo lớn, rủi ro tiêu tai, Tiêu Hoài Viễn dự định quay về nhà đi ngủ.

Trông mắt Phương Tranh vừa chuyển, thấp giọng nói: "Ta muốn đến nhà người..."

Tiêu Hoài Viễn ngẩn người, vô ý thức nói: "Khó làm được!"

"Tiểu Hôi Hôi..."

"Được được được! Ai.. .Hôm nay không nên ra cửa, không nên a!"

Biểu tình bi thương của Phương Tranh bật người liên thay đổi, cười tủm tỉm nói: "Tiêu huynh quả nhiên là người hiếu khách, tại hạ từ chối thì bất kính, tiếp thu thịnh tình mời mọc của người thôi." Tâm trạng vui vẻ không ngớt, chuyện Ảnh Tử làm không được, thiếu gia vừa ra ngựa liền đã xong. Cần gì đi theo dõi hắt, trực tiếp ép hắt đưa đi không phải là được sao.

Tiêu Hoài Viễn oán hận trừng mắt nhìn hắt, ta có thịnh tình mời sao? Cũng bị người bức thôi, vô sỉ!

Phương Tranh không thêm để ý tới thái độ ác liệt của Tiêu Hoài Viễn, thân thiết như thân huynh đệ, ôm lấy vai Tiêu Hoài Viễn, dưới ánh mắt ngạc nhiên của bách tính, thản nhiên tách rời mọi người, đi tới hẻm nhỏ cách đó không xa.

Đương nhiên, đạo cụ hành động tạo ra tác dụng trọng yếu như tiểu Hôi Hôi cũng được thuận tay ôm theo.

Nhà của Tiêu Hoài Viễn mặc dù cũng nằm trong thành, nhưng vị trí có chút hẻo lánh, ở trong một hẻm nhỏ không biết tên, hơn nữa cũng không lớn, vụn vụn chỉ là một tòa nhà nhỏ, còn không bằng một phần Phương phủ, Tiêu gia quả thật có thể dùng từ "keo kiệt" để mà hình dung. Nhưng có thể khẳng định, Tiêu Hoài Viễn tuyệt đối không phải là một kẻ có tiền.

Tiêu gia chỉ có một vị lão bộc, theo Tiêu Hoài Viễn nói, hắt trên không cha mẹ, dưới không vợ con, là một tên độc thân hoàn toàn điển hình. Chỉ có vị lão bộc này làm bạn bao năm.

"Nga...khó trách người ở trong thanh lâu thích nghe trộm chuyện trăng gió của người khác, nháo nửa ngày nguyên lai là một tên độc thân!" Phương Tranh bưng tỉnh hiểu ra, đồng thời đối với hành vi biến thái của hắt biểu thị ra sự hiểu rõ nhất định, nam nhân mà, không thể ghen, một lần ghen rất dễ gây ra chuyện

xấu, nghe trộm việc của người khác coi như còn tốt, còn đi nhìn lén nữ nhân đại tiện, thật không biết bọn họ nghĩ như thế nào...

Lão bộc của Tiêu gia nghe vậy ngẩn người, thật không dám tin tưởng nhìn Tiêu Hoài Viễn chăm chăm, trong ánh mắt tràn ngập sự khiển trách cũng thương tiếc vì sự trụy lạc của Tiêu Hoài Viễn...

Tiêu Hoài Viễn lúng túng nói: " Hiểu lầm, hiểu lầm thôi, không phải như ngươi nghĩ..."

Phương Tranh tùy tiện cắt đứt hắn: " Ai, đừng nói, giải thích tức là che giấu, im lặng là vàng nha! Vị lão bá này, phiền phức ngài đem con thỏ này lột da, rửa sạch sẽ một chút, đa tạ..."

Phương Tranh không khỏi phân trần đuổi lão bộc nhân đi, vốn không cho Tiêu Hoài Viễn giải thích điều gì.

" Phương huynh, thỉnh lên đại sảnh dùng trà." Tiêu Hoài Viễn thở dài một tiếng, bắt đầu dĩ nhiên nói.

Mặc dù Phương Tranh là một ác khách, nhưng Tiêu Hoài Viễn cũng phải xuất ra phong độ của chủ nhân, lúc này đuổi hắn ra cũng đã không còn kịp rồi, trừ phi muốn suốt đêm dọn nhà.

" Ai nha, Tiêu huynh, hai ta cũng đừng nói tới chuyện này nữa, nhanh tìm xem, có than củi, cây nhọn, lò lửa gì đó không." Phương Tranh đi vào Tiêu gia không chút nào xem mình là người ngoài, còn chưa đi vào đại sảnh, đã chạy khắp sân tìm kiếm đồ vật linh tinh.

" Người tìm những thứ đó làm gì?"

" Nướng đồ ăn, đã nhiều năm không có nếm qua mùi vị...chắc chắc!" Phương Tranh nuốt nuốt nước miếng, sau khi xuyên qua xác thực chưa từng ăn món gì do chính tay mình nấu nướng.

...

Tiểu Hôi Hôi còn rất tươi, tròn mềm sưng miệng, vừa nướng vừa thoa muối, so với thức ăn bình thường còn ngon hơn. Tiêu Hoài Viễn ăn không chút phong độ, khoe miệng dính mỡ cũng không thèm lau, thứ nhất xác thực là rất ngon, thứ hai - thịt thỏ trong miệng hắn là do hắn dùng một trăm lượng mua xuống, có thể nào không ăn cho thống khoái?

" Phương huynh, không phải ngươi nói người xem tiểu Hôi là con ruột hay sao? Hồ đồ cũng không ăn thịt con, nhưng người ăn ngon đến như vậy, thật sự là không nhân tính..." Tiêu Hoài Viễn vừa ăn vừa trêu chọc, con mắt hơi híp lại, hình dạng không chút hảo ý.

Phương Tranh ngẩn người, cười tủm tỉm nói: " Không phải vậy, Tiêu huynh nghe lầm rồi, nó không gọi là tiểu Hôi, mà gọi là Tiêu Hôi, ha ha, biết ý gì không?"

" Người thực sự là tên vô lại!" Hứng thú của Tiêu Hoài Viễn toàn bộ biến mất, phần nộ bụng xuống miếng thịt thỏ đang ăn ngon lành.

Phương Tranh lại không hề lo lắng ăn nghiêng ngáu, trong miệng hàm hàm hồ hồ nói: " Nói một chút, lần trước không phải ngươi đã nhảy sông tự vẫn rồi sao? Thế nào không làm người chết đuối?"

Tiêu Hoài Viễn nghe vậy trên mặt nổi lên vài phần " nghĩ lại chuyện cũ mà kinh hãi", giọng nói hàm tang thương: " Đừng nói nữa, ngày đó thật sự thiếu chút nữa đã chết đuối, may mà ta nắm được mảnh cỏ lau, sau đó ta trốn trong nước bùn, suốt một ngày đêm tránh né, buổi tối mới bò ra, chạy về nhà, ah! Sống sót sau tai nạn nha!"

Phương Tranh không khỏi đồng tình nói: " Cho nên nói, ác giả ác báo, Tiêu huynh, sau này làm việc nên đường đường chính chính mới tốt..."

Tiêu Hoài Viễn trừng mắt nói: " Ta làm gì mà bất nghĩa?"

Phương Tranh cười nhạt: " Người sáng mắt không nói tiếng lóng, người quỷ quỷ nhạc nhạc đến chỗ ở bí mật của Ảnh Tử để làm chi? Rốt cục người nghe người phương nào sai khiến?"

Tiêu Hoài Viễn hít một hơi: " Phương huynh, thực sự không tiện cho biết, ta cùng ngươi là bạn không phải địch, Phương huynh tội gì phải ép hỏi?"

Phương Tranh lắc đầu: " Người đừng xem ta là kẻ ngu si, chuyện này nếu nói ra, ta cứ việc nói thẳng, ta không biết người là người phe nào, có thể là thái tử, có thể là Phan thượng thư, có thể...là hoàng thượng. Nhưng người hay nhất là nói cho ta biết, ta đối với người ấn tượng không tệ, không hi vọng giữa chúng ta nháo ra chuyện gì không thoả mái."

Tiêu Hoài Viễn cười cười: " Phương huynh không nên cứ bức nhau, đã nhiều ngày người phái Ảnh Tử theo dõi ta, người nghĩ rằng ta không biết? Nếu ta có địch ý đối với người, hừ hừ, ta có thể dễ dàng chỉ bỏ rơi sự theo dõi, lại chẳng dễ dàng giết chết được bọn họ sao? Hôm nay ta mang người tới nhà của ta, cũng là hướng người biểu thị thiện ý, về phần thân phận của ta, tuyệt đối không thể nói, khi tới thời gian người nên biết, người tự nhiên sẽ biết."

Người này quả thật không dễ cung khai nha! Phương Tranh ảo não trừng mắt nhìn hắn, nhưng trong lòng Phương Tranh tuyển chọn tin tưởng lời hắn nói, vài lần gặp gỡ, hắn cũng có thể cảm giác được, Tiêu Hoài Viễn xác thật không có địch ý gì với hắn, ngược lại giữa hai người còn thông hiểu hợp ý lẫn nhau. Giao tình giữa nam nhân rất kỳ quái, có đôi khi chỉ một câu nói của đối phương nói ra, hầu như lập tức có thể phán đoán được nên tin tưởng hay không tin, đó tựa hồ là trực giác trời sinh.

Mà Phương Tranh và Tiêu Hoài Viễn lại có giao tình càng kỳ quái, bọn họ tùy thời lắc lư giữa ranh giới tín nhiệm và ngờ vực, như bạn như địch, không thể nắm lấy. Phương Tranh nghĩ loại giao tình này rất có ý tứ, có điểm " khiêu vũ cùng sói", đương nhiên, " Sói" là chỉ Tiêu Hoài Viễn.

Tiêu Hoài Viễn hợp thời dời đi trọng tâm câu chuyện: " Phương huynh là đầu nhĩ của Ảnh Tử..."

" Dừng! Dừng lại!" Phương Tranh bất mãn nói: " cố ý làm ta buồn nôn phải không? Gọi thủ lĩnh Ảnh Tử không tốt sao? Cái gì đầu nhĩ đầu nhĩ, khó nghe!"

" Khái khái...Đúng, thủ lĩnh Ảnh Tử, gần đây người có nhận thấy bên trong kinh thành có địa phương nào không thích hợp hay không?" Ánh mắt Tiêu Hoài Viễn rất có thâm ý.

Phương Tranh lắc đầu, gần đây các huynh đệ trong Ảnh Tử còn chưa nhận nhiệm vụ, đang phụng lệnh nghỉ ngơi và hồi phục, căn cứ huấn luyện còn đang xây dựng, còn chưa chiêu mộ người mới, hắn căn bản không kịp chú ý có gì không thích hợp.

" Phương huynh, thế cục trong kinh bất ổn..." Trong mắt Tiêu Hoài Viễn che kín một tầng lo lắng thật sâu.

" Có ý gì? Nói rõ một chút." Phương Tranh bị cách nói của Tiêu Hoài Viễn làm hoảng sợ.

Tiêu Hoài Viễn lắc đầu, đây chỉ là phán đoán của riêng hắn, vốn không hề có căn cứ, không thể nói rõ ra được. Nói được nửa câu, hắn liền biết mình đã lỡ miệng.

Phương Tranh nghi hoặc nhìn Tiêu Hoài Viễn im lặng không nói, người này không đầu không đuôi nói nửa câu rốt cục là có ý tứ gì? Thế cục là chỉ cái gì? Thái tử? Phan thượng thư? Hoặc là mấy hoàng tử khác? Từ xưa việc tranh đoạt tương tàn trong hoàng tộc là chuyện rất bình thường, đương nhiên, những đại thần võ tướng không an phận tạo phản cũng không ít, hôm nay tuy nói mặt ngoài Hoa triều thoát nhìn như bình tĩnh, kỳ thật ngầm khởi động mây gió, đối với điều này, Phương Tranh nhậm chức lâu ngày, nhiều ít cũng có điểm phát hiện, Tiêu Hoài Viễn nói tới " thế cục" sợ là có quan hệ tới sự tạo phản.

Nếu Tiêu Hoài Viễn không muốn nói, Phương Tranh cũng không thể buộc hắn, Ảnh Tử đang nắm giữ trong tay, nếu trong kinh thế cục bất ổn, tìm hiểu chung quanh một chút, có thể tìm được một chút dấu vết.

Phương Tranh cười tủm tỉm nói: " Người không nói thì thôi, dù sao ta biết nhà của người ở đây, có chuyện gì ta sẽ tìm người..."

Tiêu Hoài Viễn cười khổ nói: " Ngày hôm nay mang người vào cửa ta liền nghĩ mình đã phạm phải một sai lầm rất lớn, sau này sợ rằng sẽ bị người bắm lấy...Ai, ta thường ngày không giống người không lãnh tính như thế a."

Phương Tranh cười nói: " Thôi đi, ai cầu ai còn chưa nói chắc đâu, sau này có chuyện gì, người cũng có thể tìm ta hỗ trợ..."

Hai người hàn huyên thật lâu, thẳng đến lúc trời vào đêm, Phương Tranh mới hứng thú rồi cáo từ.

Trước khi đi Tiêu Hoài Viễn tiễn Phương Tranh ra cửa, Phương Tranh quay đầu lại tinh tế quan sát kỹ toàn nhà của Tiêu gia, dáng dấp như do dự, làm cho Tiêu Hoài Viễn có chút kỳ quái.

” Phương huynh, làm sao vậy?”

Thở dài một tiếng, Phương Tranh nói: ” Vốn ta là người có lòng báo thù rất nặng, người hại ta đốt chính tòa nhà của mình, ta vốn nên đốt lại nhà của người lúc này mới gọi là hợp lý, nhìn qua dường như người cũng giàu có...”

Tiêu Hoài Viễn sợ đến liên tục xua tay nói: ” Phương huynh đừng có chủ ý này, đây chính là sản nghiệp của tổ tiên nhà ta.”

” Được, tha cho người một lần, nếu người giàu có hơn một chút, lúc này sợ rằng nhà của người đã sớm bị đốt cháy.” Phương Tranh phe phẩy đầu, không gì sánh được mang lòng tiếc hận bỏ đi.

...” Tiêu Hoài Viễn xoa mồ hôi, may mắn không ngót, xem ra nghèo cũng có chỗ tốt lắm nha.

Ra khỏi cửa Tiêu gia, sắc mặt Phương Tranh ngưng trọng đi thẳng đến thành tây, tìm Ôn Sâm, đem bọn thuộc hạ của Ảnh Tử phái hết ra ngoài, lúc này mới an tâm trở về phủ.

151. Chương 152: Lầy Lui Làm Tiễn

Thủ hạ của Ảnh Tử còn chưa tra ra được gì, các đại thần trong triều đình đã bị chấn kinh.

Phan thượng thư vẫn đang dưỡng bệnh trong phủ, bỗng nhiên hướng hoàng đế dâng lên một tấu chương xin từ quan, trong đó nói tuổi già sức yếu, không kham nổi trọng trách, ngồi không ăn bám chỉ biết hại quốc hại dân, vì vậy thỉnh cầu hoàng thượng ân chuẩn cho hần từ quan cáo lão.

Các đại thần sợ đến ngây người, Phan thượng thư trong lúc quyền thế huân thiên bỗng nhiên lại đưa ra ý ẩn lui, điều này làm cho các đại thần phụ thuộc vào hần nhất thời cảm thấy trời long đất sụp, trong triều ít nhất có hơn phân nửa đại thần đều thuộc ” Phan đảng”, nếu gọi là ” Phan đảng”, thì danh như ý nghĩa, đương nhiên là phe đảng do Phan thượng thư dẫn đầu kết nhóm.

Hôm nay lão đại không báo trước một tiếng, lại cuốn chăn màn tùy tiện nói một câu : “ Ta đi, các người tự mình chơi đi.” Đây làm cho những thủ hạ tiểu đệ nghĩ như thế nào? Không chơi nữa sao? Người võ võ mông dễ dàng rời đi, chúng ta làm sao bây giờ? Còn không bị những phe đảng khác tiêu diệt sạch sẽ đi.

Sau đó các đại thần liền nghĩ, lão đại chơi chiêu này chẳng lẽ chỉ là làm ra vẻ? Dù sao từ xưa đến nay có rất nhiều đại thần đều thích làm như thế, một ngày nào đó khi chủ kiến giữa hần và hoàng đế không hợp nhau, hoặc là nghĩ hoàng thượng coi trọng người khác, nhưng không xem trọng mình, dưới tâm lý ghen tị, vì vậy trước tiên liền nói mình bị bệnh già lão, kỳ thực đang chờ hoàng thượng giữ lại hần, có lẽ hung hăng khoa trương hần, sau đó vị đại thần này sẽ mừng rỡ, chuyện từ quan cũng giống như đánh rắm, cũng không còn nhắc tới. Nếu sau đó chuyện thành công, đó gọi là làm nũng, nếu chuyện không thành, đây gọi là già mồm cãi láo - dường như cũng không tốt nha? Bỏ đi, dù sao đây cũng chính là ý đó.

Suy đoán của các đại thần không thể nói là không có đạo lý, gần đây hoàng thượng ân sủng thần tử niên thiếu, như Phương Tranh, Phùng Cừu Dao, đối với Phan thượng thư từ từ vắng vẻ, Phan thượng thư hậm hực, nên dâng lên báo cáo lão, hơn phân nửa cũng là cử chỉ bất đắc dĩ.

” Chưa bao giờ có” cùng ” Đã từng có” là hai lịch trình của tâm trạng con người hoàn toàn khác nhau. Nếu từ đầu tới cuối chưa từng được hoàng thượng chú ý tới thì cũng được đi, khó chịu chính là từng được hoàng thượng ân sủng nhiều năm, nhưng kết quả hoàng thượng lại quay đầu đi ân sủng người khác, đối với hần hờ hững, vậy thì trong lòng Phan thượng thư làm sao để chịu?

Đương nhiên, các đại thần vô luận có nghĩ tới hay không, lão Phan mất hứng, hậu quả rất nghiêm trọng. Người không còn ân sủng ta nữa, ta chẳng thán nghĩ một biện pháp đem người hất xuống dưới, vương hầu đại tướng, ai có tài thì làm? Phiên dịch thành thẳng thắn, đó chính là - hoàng đế thay phiên nhau làm, năm nay đến phiên nhà của ta.

Hoàng thượng cũng bị tấu chương từ quan của Phan thượng thư làm trở tay không kịp, giữa quân thần vẫn còn đang hỏ hỏ nề nếp giao đãi, người bỗng nhiên vung tay rồi nói không chơi, không có ý nghĩa, điều này làm cho hoàng thượng còn đang chơi thật hứng khởi làm sao không cảm thấy ngoài ý muốn.

Trên kim loan điện, trong tay hoàng thượng cầm tấu chương của Phan thượng thư, ngơ ngác ngây ra nửa ngày, sau đó ý vị thâm trường cười cười, hòa nhã nói: " Lão thượng thư tuy nói tuổi cao, nhưng tinh thần còn quắc thước, trẫm còn cần lão thượng thư phụ tá xā tắc, lão thượng thư sao có thể xem thường cáo lão?"

Phan thượng thư dùng tay áo che miệng ho khan vài tiếng, làm dáng dấp như tuổi già sức yếu tùy thời có thể lập tức treo, suy yếu nói: " Bẩm hoàng thượng, cự thần làm sao không muốn vì hoàng thượng vì Hoa triều hiệu lực thêm vài năm. Nhưng cự thần lâm bệnh trầm trọng, bệnh trầm kha khó lành. Thật là không thể kham nổi quốc sự mệt nhọc, còn thỉnh hoàng thượng ân chuẩn cho cự thần cáo lão hồi hương."

Vỗ vờ tấu chương, vẻ mặt hoàng thượng kiên quyết: " Không nên không nên. Nếu bệnh thể của lão thượng thư chưa lành, không ngại cứ điều dưỡng tại phủ thêm vài ngày. Không cần phiền lòng quốc sự, nhưng trẫm không chuẩn cho người từ quan. Lão thượng thư, người vì trẫm cùng giang sơn lập bao công lao hiển hách, nếu người đi, quốc sự có khó khăn trẫm đi hỏi ai? Việc này trẫm triệu không được..."

" ... "

" ... "

Quân thần hai người tại kim loan điện đánh Thái Cực Quyền liên tục, người tới đi rất náo nhiệt, một người sợ làm lỡ quốc sự, kiên quyết nói lời từ chối, một người không đành bỏ lỡ cổ nhân, kiên quyết không đồng ý, một cảnh tượng quân thánh thần hiền vô cùng hài hòa. Không ít cự thần đứng trên điện cảm động không nhịn được len lén lau nước mắt. Ai nói hoàng thượng hôm nay chỉ ân sủng thần tử niên thiếu? Theo tình hình này, đây không phải là đối xử rất tốt với cự thần hay sao?

Vì vậy trong triều không ít thần tử cũng chen vô náo nhiệt, đều ra ngoài quỳ tấu, giữ lại Phan thượng thư đối với bọn họ mà nói, Phan thượng thư là cây đại thụ che trời của họ, vì câu nói " cây đổ thì khí tan" nếu như cây cổ thụ này có thể không ngã, thì đám tử tôn đương nhiên mừng rỡ không cần tìm cây đại thụ khác nương nhờ nữa.

Tiết mục từ quan làm âm ỉ trên kim loan điện hơn nửa buổi sáng, rốt cục kết thúc lặng lẽ, kết quả tranh luận đương nhiên là hoàng thượng thắng, Phan thượng thư " thịnh tình không thể chối từ", không thể làm gì khác hơn là đáp ứng tạm thời không từ quan, nhưng lại giao ra đại bộ phận quyền lực, an tâm về nhà " dưỡng bệnh".

Bên trong phủ Phan thượng thư.

Lâm Thanh Sơn len lén nhìn nét mặt trầm tĩnh của Phan thượng thư, môi mấp máy vài cái, muốn nói lại thôi.

" Người không phải đang muốn hỏi, vì sao lão phu phải hướng hoàng thượng từ quan?" Phan thượng thư mặc dù đang nhắm mắt dưỡng thần, nhưng trong lòng vẫn sáng. Hắn đưa ra lời từ quan vốn chưa từng thương lượng với bất cứ kẻ nào, cho nên hắn biết rất nhiều quan viên dựa vào hắn đều bất mãn vì sao hắn không nói trước với họ.

Lâm Thanh Sơn gật đầu, lập tức nhớ tới Phan thượng thư đang nhắm mắt, nhanh mở miệng nói: " Môn hạ xác thực muốn hỏi, xin hỏi lão đại nhân, vì sao phải đưa ra ý từ quan? Đây không phải... đánh rắn động cỏ sao?"

Lâm Thanh Sơn cho rằng Phan thượng thư đang sai lầm, mọi người đang cao hứng bừng bừng ở trong bóng tối mưu đồ bí mật lo tạo phản, hoàng đế lão nhi ở trong cung điều gì cũng không biết, người đưa ra lời từ quan, đây chẳng phải là khiến cho hoàng đế chú ý sao? Vạn nhất hắn từ bên trong nghĩ ra được ý tưởng nào đó, đề cao cảnh giác, thay đổi tiết mục trong cung đình triều đại thì làm sao tiếp tục diễn tiếp xuống phía dưới? Nửa đường xem như chơi xong!

Câu thơ " Xuất sư vị tiếp thân tiên tử"* đó là con đường hướng bản thân mình lên mặt thiếp vàng, tương lai sử sách chỉ biết viết như này: " Năm nào, tháng nào ngày nào, một đám loạn thần tặc tử có ý đồ cấu kết nhau tạo phản, kết quả người cầm đầu bị kéo xuống nước, chẳng biết tại sao ý đồ tạo phản của mình bị

bại lộ, còn chưa kịp khởi binh đã bị hoàng thượng làm cho thắng thiên..." (*: Ra quân chưa kịp chiến thắng thân đã khuất, đây là câu thơ do Đỗ Phủ làm khi điếu tang Gia Cát Lượng, nguyên văn hai câu. Xuất sứ vị tiếp thân thiên tử, trường sử anh hùng lệ mẫn khâm)

Lâm Thanh Sơn cảm nhận chính mình ở trong sử sách tựa hồ cũng như câu thơ kia, còn không bằng đi ra ngoài thú tội, tốt xấu gì cũng có thể được một câu "lăng tử hồi đầu", còn tốt hơn tình trạng hiện giờ. (*: Lăng tử quay đầu.)

Phan thượng thư mở mắt ra nhìn Lâm Thanh Sơn, tiếp đó lại nhắm mắt, thản nhiên nói: "Thanh Sơn đã quá lo lắng, lão phu từ quan chỉ là giả, nhưng không buông bỏ quyền lực mới là thật!"

Lâm Thanh Sơn cau mày suy nghĩ, tức thì bừng tỉnh đại ngộ, phải rồi! Cử động lần này của lão đại nhân chẳng những không đánh rần động cỏ, ngược lại còn khiến cho hoàng thượng thả lỏng cảnh giác, thử nghĩ một cái cự thần "bạo bệnh trầm trọng" vì dưỡng bệnh mà buông bỏ đại bộ phận quyền lực đang nắm trong tay, hoàng thượng liệu còn có thể cảnh giác bao nhiêu phần đối với hắn? Quyền lực đều đã giao ra, hoàng thượng còn quản hắn làm chi?

Nhưng ngay lập tức Lâm Thanh Sơn lại chần chừ nói: "...Chỉ là, lão đại nhân, ngài giao quyền lực ra, đảm quan viên liệu còn có thể nghe theo ngài nữa hay không? Dù sao người đi trà nguội, thế thái nhân tình đậm bạc..."

Phan Thượng thư mở mắt ra, tự hào cười cười: "Lão phu từ mà không từ, giao mà không giao, trong triều đình là một đại thần một tay có thể che trời, chính là Lại Bộ thượng thư có thể hiệu lệnh toàn bộ văn võ bá quan trong triều! Ai cũng không có khả năng thay thế được! Hoàng thượng cũng như vậy mà thôi."

Hoa Bài Lâu.

Căn biệt viện của Phương Tranh.

Yên Nhiên nhịp hô hấp có điểm thở gấp, mềm mại nghiêng đầu tựa vào vai của Phương Tranh, cánh tay trắng mịn như bạch ngọc quàng qua cổ của hắn, trên giường lúc này đã là một mảnh hỗn độn, hai người đều không muốn đi thu dọn.

"Phu quân, lâu như vậy không đến thăm thiếp thân, phải chăng phu quân đã quên thiếp thân rồi sao?" Thanh âm lộ ra một cổ u oán dày đặc, nhu mì nghe rất êm tai.

Phương Tranh trầm giọng nói: "Đừng nói như thế, dạo này hoàng thượng phái ta đi làm nhiều việc, bận đến nỗi thở không ra được hơi, ai, phiền thật!"

Cảm giác có một đôi bàn tay day nhẹ huyết thái dương, Yên Nhiên hạ giọng nói: "Có thể được hoàng thượng trọng dụng, bao nhiêu đại thần muốn cầu còn không được, ngài thì lại phiền não, thực sự là đang ở trong phúc mà chẳng biết hưởng....Phu quân hãy an tâm, Yên Nhiên tự biết có chừng mực, bao lâu ngài không đến thăm thiếp thân, thiếp thân cũng sẽ không trách ngài..."

Phương Tranh cảm động nắm bàn tay nhỏ bé của Yên Nhiên: "Cũng là nàng tốt nhất a, tâm tư không giống với nha đầu Trường Bình không có lương tâm kia, cả ngày ngoại trừ oán loạn cái gì cũng không muốn, lão công ta vất vả cả ngày, nàng ta cũng không an ủi được một tiếng nào."

Yên Nhiên cười nói: "Phu quân đừng nói như vậy, ai nói Trường Bình công chúa điện hạ không có tim phổi? Nàng...Hôm trước đã đến gặp thiếp thân."

"A?" Phương Tranh chấn động: "Trường Bình đến đây gặp nàng?"

Chứng kiến Yên Nhiên gật đầu, sắc mặt Phương Tranh trầm xuống: "Trường Bình có làm khó nàng hay không?"

Lấy bản tính của Trường Bình mà nói, chuyện này nàng ta thật sự có thể làm được, thân là công chúa lá ngọc cành vàng, tính cách vốn hung hăng ngang ngược, cả ngày nhằm chán đều mang theo một đám nương tử quân ngựa mặt lên trời rêu rao khắp nơi, chỉ e thiên hạ không loạn. Hiện tại nàng sắp trở thành chính thê của mình, theo như bản tính của nàng hơn phân nửa sẽ điều vô giường oai ở trước mặt của Yên Nhiên, tiểu

Lục, Phương tỷ, đáng tiếc lúc này Trường Bình đang bị cấm túc ở trong hoàng cung, bằng không Phương Tranh thật muốn gặp nàng cẩn thận hỏi han một phen.

” Trường Bình không có hướng nàng động thủ chứ?” Phương Tranh lo lắng nói, không phải hẳn có thành kiến đối với Trường Bình, Phương Tranh cũng rất thích những nữ tử hoạt bát, chỉ là Trường Bình hoạt bát hơi thái quá, hơn nữa vui giận bất thường, rất có cam đoan Trường Bình đối với Yên Nhiên có động thủ cước hay không.

Ai ngờ Yên Nhiên nghe vậy lại mất hứng: ” Tại sao phu quân lại nói như thế? Công chúa điện hạ đối với thần thiếp rất tốt, còn tặng không ít tơ lụa cùng trang sức châu báu, công chúa điện hạ nói, chỉ cần phu quân thành thân cùng nàng....Nàng sẽ nghĩ biện pháp thuyết phục công công và bà bà, để cho Yên Nhiên danh chính ngôn thuận bước chân vào cửa nhà Phương gia, làm nương tử của người Phương gia...”

Khó trách Yên Nhiên đối với tin tức Phương Tranh sắp thành thân cùng Trường Bình không phản ứng chút nào, thì ra hai nữ nhân sớm đã mưu đồ với nhau ở sau lưng hắn, dù sao cũng chỉ là kẻ trước người sau mà thôi, cần bản không cần phải tranh đoạt tình nhân.

Phương Tranh trong lòng không khỏi nhìn Trường Bình bằng con mắt khác xưa, thoát nhìn nha đầu kia giống như không có tim không có phổi, cả ngày chỉ biết sinh sự, nhưng cũng không thể phủ nhận, nàng đối với chính mình cũng biết quan tâm lo lắng. Cái này gọi là ”yêu người yêu cả đường đi lối về.” xem ra tình trạng hậu viện trong tương lai của mình cũng rất khả quan, ngày khác ta phải tiến cung thăm nàng, ân, tìm đồ vật này nọ trong áo của nàng, biểu thị khen thưởng!

Hai người ở chung một chỗ ôm nhau tâm tình, Phương Tranh cảm giác cuộc sống thật êm đềm và thỏa mãn. Đại khái cuộc sống gia đình chính là đơn giản như vậy đi? Đại bộ phận thời gian đều bình bình đạm đạm, mỗi ngày hoặc là ngẫu nhiên sờ nắn một cái, rồi lại rùng mình vài cái! Đổi lấy phần quyền hờn dỗi của thê tử, sau đó lại giả bộ như không có chuyện gì, song phương đều muốn cấp mặt mũi cho nhau, hết thấy lại hoan hảo như lúc ban đầu....

Đây mới gọi là cuộc sống nha.

” Phu quân, những thanh lâu kỹ viện mà ngài mua lại, hiện giờ sinh ý đang tiến triển rất thuận lợi.” Yên Nhiên mãn nguyện tựa vào lòng Phương Tranh, nhẹ nhàng cười nói.

” Ân, cái này chứng minh lão công như ta có con mắt tinh đời, mọi chuyện nàng vẫn quản lý ôn hòa chứ? Nên chú tâm nha, đừng để cho người ta giở trò ở phía sau lưng.” Vừa nhắc đến tiền, hai con mắt đang lim dim buồn ngủ của Phương Tranh liền sáng rực lên, Phương đại thiếu gia đối với tiền, trình độ vô cùng mặn cảm.

Yên Nhiên cười duyên nói: ” Phu quân hãy an lòng, một chút chuyện nhỏ thiếp thân còn có thể làm tốt.”

Phương Tranh nhớ tới chuyện lần trước ở Noãn Xuân Các, nhìn Yên Nhiên nói: ” Kì thực thanh lâu cũng là địa phương lý tưởng để thu thập các tin tức tình báo, nàng cho đám thuộc hạ lưu tâm một chút, không quản làm cái gì, nhưng lỗi tai phải hoạt động hết năng suất, nói cho bọn họ biết, nếu như có được tin tức tình báo giá trị, thiếu gia ta sẽ thưởng.”

Yên Nhiên ngạc nhiên nói: ” Phu quân cần tin tức tình báo như thế nào?”

Phương Tranh thở dài nói: ” Gần đây hoàng thượng lệnh cho ta điều tra một chuyện, ai, Yên Nhiên, lão công ta có một nhiệm vụ, hơn nữa còn là đầu lĩnh của những người thi hành nhiệm vụ đó.”

Yên Nhiên nghi hoặc nói: ” Cái gì gọi là nhiệm vụ đặc biệt?”

” Chính là mật thám, hoặc gọi là thám tử, đương nhiên cũng không hoàn toàn giống như vậy, kì thật so sánh với đại đội trinh sát thì thích hợp hơn, dù sao cũng thường xuyên làm những chuyện như trộm gà bắt chó.”

” Cho nên, ngài phụ trách chỉ huy bọn họ làm những chuyện trộm gà bắt chó?” Yên Nhiên thực thông minh, nghe cái đã minh bạch.

Phương Tranh muốn phủ nhận, nhưng cẩn thận tưởng tượng, mọi chuyện cũng đúng là như vậy. Người khác xuyên việt đều xưng vương xưng bá, hoặc mưu lợi để vương, như thế nào đến phiên bản thân mình, lại chỉ là một gã thủ lĩnh của đám thuộc hạ chấp hành nhiệm vụ đặc biệt?

Biểu tình khổ não, Phương Tranh nắm cánh tay nhỏ bé của Yên Nhiên nói: ” Trăm ngàn năm sau, chỉ sợ thanh danh của ta ở trong sử sách sẽ bất hảo, ngàn đời nhớ nhúc, nàng có ghét bỏ ta hay không?”

Yên Nhiên mỉm cười, ôn nhu nhìn đắm đắm vào Phương Tranh, thần tình trong mắt đầy kiên định: ” Thiếp thân không quản chuyện này, thiếp thân chỉ biết ngài là trời của người ta, nơi để người ta dựa vào, coi như có người thóa mạ ngài là loạn thần tặc tử, thiếp thân vĩnh viễn đều cùng ngài ở chung một chỗ, cho dù tương lai phu quân tiếng xấu muôn đời, thiếp thân nguyện cùng người mang tiếng xấu muôn đời! Mặc cho thiên hạ vạn dân chê cười, bọn hần làm sao biết được, phu quân của thiếp thân là một nam nhân đỉnh thiên lập địa?”

Yên Nhiên chỉ là hạng nữ tử, trong lòng cũng không có bao phiền não chuyện đại sự quốc gia hay thiên hạ vạn dân, bởi vì từ nhỏ nàng đã bị bán vào trong thanh lâu, cái này cũng tạo thành tính ôn nhu thùy mị của nàng, nhưng sâu trong nội tâm kì thực nàng có một chút cực đoan cố chấp, nàng chỉ cần biết ai đối với mình tốt, nàng liền đối tốt lại với người ta, chẳng sợ người nọ giết người, nàng không do dự sẽ bồi thêm một đao, càng không nói đến một chút thanh danh ở trong tương lai ngàn năm.

Phương Tranh cực kì cảm động, một tay gắt sao ôm Yên Nhiên vào trong lòng: ” Hảo lão bà....Chúng ta lại đến một lần nữa đi! Cho nàng biết cái gì chân chính gọi là đỉnh thiên lập địa....”

” A! Thiếp thân không được...”

” Câu này tưởng chỉ có nam nhân mới nói thôi chứ?”

“.....”

“.....”

Thật lâu sau.

” Phu quân nha, cái tật háo sắc của ngài không thể sửa đổi được?” Yên Nhiên hỏn hển thở nói, biểu tình mang theo dư âm qua đi của trận mây mưa, trông thực động lòng người.

” Khó mà sửa được, cách đây lâu lắm rồi, cũng có một người tên là Đông Phương Bất Bại, bởi vì cái tật xấu này mà phải tự đoạn, sau bị nương tử bỏ. Cho nên hần chính là tắm gương để bổn thiếu gia noi theo....

PS: Ý của Phương Tranh là noi theo không nên làm như hần.

152. Chương 153: Hành Hung Cuồng Sĩ

Ngày hôm nay phong cảnh rất tốt, đúng là thời điểm mà các chị em phụ nữ cần phải ra ngoài dạo chơi.

Bên hồ Huyền Vũ, gió thu man mác, bóng cây đong đưa, trên mặt hồ sóng nước lấp lánh như vẩy rồng, du thuyền thì phảng phất như lướt đi, ngồi trên du thuyền thưởng lãm phong cảnh non xanh nước biếc, đắm chìm thư cùng công tử vui vẻ cười đùa, ngâm thơ đối chữ, thực tao nhã biết bao.

Phương Tranh không phải là người dạng như cái loại văn nhân nhĩ sĩ, trên thực tế hần vô cùng khinh bỉ loại người này, thơ từ dù sao cũng chỉ là tiêu dao, đối với hần mà nói, ngâm thơ tán gái điệu dụng cũng như vẽ mắt cho rồng, nhưng lãng phí quá nhiều thời gian để nghiên cứu, cho nên hần liền không quan tâm.

Điều này cũng có quan hệ cùng với Phương Tranh kiếp trước, tuy nói rằng hần tốt nghiệp đại học khoa văn, nhưng hần chỉ là kết quả điển hình của ngành giáo dục sản xuất theo công nghệ dây chuyền, kiến thức từ nhỏ giống như thức ăn nhồi cho gà vịt, dưới sự giáo dục khắt khe của thầy cô giáo cũng lão đảo thi được vào trường đại học, khiến cho tâm lý sản sinh ra một loại sợ hãi cùng cừu hận đối với sách vở. Cho nên Phương Tranh phi thường phản cảm đối với những tầng lớp văn sĩ, rung đùi đắc ý khoe khoang học thức hơn người.

Giống như lúc này, trên du thuyền đắm tự cho mình là văn nhân sĩ tử, đang làm trò trước mặt các vị tiểu thư, khoanh tay mà đứng ở mũi thuyền, một bộ thanh cao chính trực, ngẩng đầu nhìn trời, miệng vịnh câu thơ mà bọn hần tự cho là tuyệt diệu, khi thì phiêu hốt khoát ống tay áo, khi thì chậm rãi lay động quạt nan, sắc trời đã tiến vào mùa thu, thời tiết mát mẻ bọn hần phe phẩy quạt không lạnh hay sao? Hay là bọn hần muốn làm cho chính mình trở nên bình tĩnh.

” Phu quân, phu quân!” Bên tai truyền đến tiếng gọi của Yên Nhiên.

” A, cái gì?” Phương Tranh phục hồi tinh thần, mỉm cười nhìn về phía nàng.

Yên Nhiên nhìn Phương Tranh, khóe miệng hơi lộ ra một tia trào phúng, đôi mắt xinh đẹp chớp chớp, dịu dàng nói: ” Phu quân ngắm nhìn thuyền du lãm đến thất thần như vậy, hay là đã nhìn trúng tiểu thư nhà nào?” Nói xong còn điệu bộ cong vành môi lên.

Phương Tranh bật cười nói: ” Thôi đi, một đám ngực lớn não nhỏ, dung chi tục phấn, có thể nào lọt vào được pháp nhãn của bốn thiếu gia? Nhìn tới nhìn lui, chỉ có Yên Nhiên của ta là mê người nhất...”

Nhìn đám tài tử ở trên mũi thuyền khoe khoang điệu bộ, nhóm tiểu thư thì tươi cười ngọt lịm như đường, không phải dung chi tục phấn thì là cái gì?

” Vậy phu quân đang nhìn cái gì đó?” Yên Nhiên rất tò mò đối với biểu tình mĩa mai của Phương Tranh.

Chỉ chỉ vào du thuyền trên mặt hồ, Phương Tranh lạnh nhạt nói: ” Ta đang nhìn đám tài tử kia, bọn họ vì muốn chòng ghẹo cho nhóm tiểu thư cười, liền giở hết mọi thủ đoạn, mười phần thô tục, dường như toàn bộ thiên hạ chỉ có bọn hắc tài văn đệ nhất, nếu hiện giờ mà thiên hạ loạn lạc, không hiểu bọn hắc còn có thể dương dương tự đắc được nữa hay không?”

Yên Nhiên cười cười, trong nét cười tràn ngập trào phúng: ” Cái gọi là tài tử, thời thịnh chính là lúc bọn hắc làm mưa làm gió, trong khi loạn lạc thì khúm núm nịnh bợ, đọc vài quyển sách thánh hiền liền cho rằng tài trí hơn người, hổ thẹn thay cho vạn dân thiên hạ. Nếu quân Đột Quyết nam tiến, chiếm được giang sơn của Hoa triều ta, bọn hắc tức thì sẽ thay đổi bộ dạng, chẳng ngại bợ đỡ, cam tâm tình nguyện liếm chân cho tân chủ nhân.”

Phương Tranh cười ha ha: ” Như thế cũng nói được rằng, tài tử không có nhiều bản sự khác, nhưng năng lực sinh tồn thì lại siêu cường.”

Yên Nhiên đôi mắt xinh đẹp nhìn Phương Tranh, sóng nhân lưu chuyển lộ ra một tia sáng kỳ dị, trầm tĩnh: ” Phu quân mới là người có bản sự chân chính, một anh hùng đỉnh thiên lập địa, cuộc đời này Yên Nhiên thực sự mãn nguyện khi được ở bên phu quân.”

Được nữ nhân của mình khen ngợi, Phương Tranh có chút ngượng ngùng: ” Đây....Khụ khụ, nói nhỏ một chút, nói nhỏ thôi. Nàng có biết rằng từ trước đến nay phu quân ta đều là một người rất khiêm tốn hay không, đừng nói những chuyện này nữa. Nếu đã đi ra ngoài dạo chơi, không bằng thuê một cái du thuyền, đi lòng vòng quanh hồ, như thế nào?”

Yên Nhiên cười, ôn thuận đáp: ” Mặc theo phu quân an bài.”

Ngay lập tức Phương Tranh dẫn theo hộ vệ đi tìm nhà cái cho thuê thuyền, một chiếc không quá lớn, hai người cùng nhau lên thuyền. Con thuyền hơi chao đảo vài lần, rồi lướt thẳng vào trong hồ mà đi.

Yên Nhiên tà tà tựa vào mạn thuyền, ngắm nhìn cảnh vật bốn chung quanh hồ Huyền Vũ, quay sang Phương Tranh cười nói: ” Phu quân so với các tài tử kia thì văn thơ xuất chúng hơn nhiều, thời khắc này, sao phu quân không làm một bài thơ để tặng thêm ý cảnh du lãm?”

Phương Tranh cười khan nói: ” Chơi vui vẻ thì được rồi, như thế nào lại cần phải ngâm thơ? Thật không hiểu ai đã nghĩ ra cái tật xấu này.”

Yên Nhiên cười nói: “ Hay là phu quân không có ngẫu hứng?”

Phương Tranh nhìn quanh hồ một phen, trầm ngâm một hồi, tiện đà ưỡn ngực nói: “ Ai nói không có? Chỉ là ngâm thơ thôi mà, bốn thiếu gia xuất khẩu thành thơ, nghe đây: huyền vũ hồ, hồ thật lớn, trong huyền vũ hồ có bông hoa sen, trên bông hoa sen có một con cóc....Thơ hay, thơ hay!”

Yên Nhiên nghe xong ôm bụng mà cười, thất lưng cũng không gượng dậy nổi, Phương Tranh đắc ý ngửa mặt lên trời cười dài ba tiếng, lại nghe cách đó không xa có người hừ lạnh một tiếng: ” Dốt nát, mà còn đòi học người ta làm thơ, thật buồn cười!”

Phương Tranh cùng Yên Nhiên ngẩn người, nhất tề quay đầu nhìn lại, chứng kiến cách đó không xa có một chiếc thuyền, trên thuyền có khoảng bốn năm người ngồi rải rác, mũi thuyền có một kẻ khoanh tay mà đứng,

mặt vàng thần nhật, chiếc quạt trong tay lúc đóng lúc mở, cười lạnh nhìn bọn hắn. Đường như câu nói kia được thốt ra từ trong miệng của hắn.

Phượng Tranh không khỏi cảm thấy tức giận, lão tử vui đùa cùng lão bà của mình, liên quan gì mà người đánh rắm?

Đang định mở miệng mắng người, lại nghe được một thanh âm quen thuộc kêu lên: " Di? Đây không phải là Phượng huynh sao? Phượng huynh!"

Phượng Tranh ngưng mắt nhìn lại, người nọ chính là Mập Mập, bên cạnh hắn còn có một thân ảnh quen quen, rõ ràng đúng là Thái vương.

Cuộc sống hằng ngày của đám vương gia thật thoải mái a, Phượng Tranh hâm mộ liếc mắt nhìn bọn hắn một cái, không cần làm việc, triều đình phải nuôi béo cô bọn hắn, chỉ cần người không quan tâm đến bất cứ chuyện gì là được, nhưng nếu một ngày nào đó mà muốn vươn lên, tích cực tiến tới phía trước, cho dù hoàng thượng không vội thì thái tử cũng vội.... Cuộc sống như vậy, đúng là Phượng Tranh ngày nhớ đêm mong, thực hâm mộ bọn hắn có thể ăn chơi hết quãng đời trẻ tuổi, mà bản thân mình lại không biết còn phải phấn đấu thêm bao nhiêu năm nữa.

Mập Mập cao giọng tiếp đón, hai thuyền dần dần áp sát lại nhau, người chèo thuyền kĩ năng thuần thục.

Hai chiếc thuyền đồng thời nhổ neo, cùng bắc một chiếc cầu nhỏ nối liền nhau.

Phượng Tranh nắm tay Yên Nhiên cẩn thận dìu qua, Mập Mập bước lên tiếp đón, đứng trên mũi thuyền hung hăng đâm Phượng Tranh một quyền: " Tiểu tử ngươi thật biết hưởng phúc, cả ngày du sơn ngoạn thủy cùng phu nhân, sợ rằng ngay cả ta, người cũng đã quên mất rồi phải không?"

Yên Nhiên nghe vậy mặt hoa đỏ bừng, thẹn thùng cúi đầu.

Phượng Tranh oan uống hô lớn: " Nào có đâu! Phụ hoàng của ngươi giao cho ta một đồng công việc, làm cho ta bề bộn cả ngày, hôm nay mới thanh thoi dẫn lão bà đi du sơn ngoạn thủy giải sầu...."

Lời còn chưa dứt, bên cạnh có người hừ lạnh nói: " Làm bộ làm tịch!"

Phượng Tranh nghe vậy quay đầu nhìn lại, chứng kiến người đang nói chính là cái gã châm chọc hắn lúc trước. Chỉ thấy bộ dạng của hắn kiêu căng ngạo mạn, ánh mắt nhìn Phượng Tranh tràn ngập khinh thường giống như hắn đang nhìn thấy một đồng phân.

Phượng Tranh không khỏi giận dữ, loại ánh mắt này kiếp trước ở thị trường nhân tài tìm kiếm việc làm đã từng gặp qua, không nghĩ tới một gã người cổ đại lại dùng ánh mắt này nhìn hắn, loại này khiến cho Phượng Tranh dâng lên một cổ cảm giác bị bối lõng tìm vết. Lập tức Phượng Tranh mau chóng bình ổn trở lại, nếm nhiều đau khổ khiến cho tâm nhãn của hắn được mở rộng, trước hết phải hiểu rõ thân phận của đối phương, không nên hành sự lỗ mãng.

Kéo ống tay áo Mập Mập. Phượng Tranh lặng lẽ bĩu môi, hạ giọng hỏi: " Tiêu từ đó là ai vậy? Hắn uống lộn thuốc a? Ta quen biết hắn sao?"

Mập Mập cũng bĩu môi, " Hắn là quân sự trong phủ của Tam hoàng huynh, tên gọi Trần Trùng, tú tài thi rớt, được tam hoàng huynh thu dụng, nhưng hắn tự cho rằng mình có bản lĩnh nên rất cao ngạo, trong mắt ngoại trừ Tam hoàng huynh, đều không coi người khác ra gì."

Phượng Tranh giật mình, nguyên lai chỉ là thực khách mà thôi, còn tưởng là hoàng thân quốc thích a. Loại người như hắn luôn giả bộ đạo mạo, làm ra một bộ dạng cuồng sĩ không kiềm chế nổi, để hướng người khác biểu hiện hắn cao thượng hơn bao nhiêu nha. Chỉ đáng tiếc tuyệt đại đa số đều mang vẻ ngoài cuồng sĩ, nhưng cân lượng bên trong thì lại chẳng được bao nhiêu, bắt chước bừa, đáng vẻ vô cùng kệch cỡm.

Phượng Tranh ghé sát vào tai Mập Mập nói nhỏ: " Khó trách bộ dạng của người này không biết trời cao đất dày.... Bất quá lúc nào hắn cũng ngẩng đầu một góc bốn mươi lăm độ như thế, không một mỗi sao? Buổi tối đi ngủ thì làm sao bây giờ? Loại tư thế này thực dễ dàng mắc bệnh ngán cổ..."

Mập Mập cười nói: " Đều nói tài tử thường hay đoán mệnh, sợ rằng cũng chỉ là nguyên nhân này. Một cái tú tài thi rớt bằng vàng mà thôi, cũng dám cậy tài khinh người cho rằng bản thân mình có bốn sự hơn so

với thiên hạ, chỉ là vận khí không tốt nên không đề danh lên được bảng vàng, cho nên nhìn ai cũng không hợp nhãn, giống như hắc sang năm liền có thể thi đỗ trạng nguyên vậy.”

Quên đi, đừng tính toán với loại người như thế, bổn thiếu gia còn nhiều công vụ phải làm, không cần phải đi gây chuyện hồ nháo. Phương Tranh ảm đạm cười, không thêm quan tâm đến thái độ của người nọ, tự lo dắt tay Yên Nhiên qua giới thiệu, Yên Nhiên ôn nhu cười chào Mập Mập, dịu dàng nói: ” Dân phụ bái kiến Phúc vương điện hạ.”

Mập Mập vội nói: ” Không dám không dám, sau này gặp ta đừng hành lễ thì được rồi, không nên như thế a...”

Yên Nhiên đáp: ” Tại sao lại không được hành lễ?”

Phương Tranh cười, tiếp lời: ” Nào có đại tẩu hướng tiểu thúc hành lễ bao giờ? Hơn nữa, trong tay của ta còn đang nắm bắt nhược điểm của hắc, nếu hắc dám nhận lễ của nàng, ta đem tin tức truyền ra bên ngoài khiến cho cả kinh thành chấn động không ngớt.”

Yên Nhiên nghi ngờ nói: ” Phúc Vương điện hạ có nhược điểm gì mà phu quân lại nắm được?”

Phương Tranh bước lại gần bên tai Yên Nhiên nói nhỏ: ” Có một hôm ta mang theo quân sĩ chấp hành nhiệm vụ, kết quả có người ở trên hoa thuyền sợ hãi đến mức nhảy sông tự vẫn.”

Mập Mập mồ hôi đầm đìa, vội vàng la lớn: ” Không được nói, không được nói! Phương huynh, ta không có đắc tội với người a...”

” Đưa tiền! Phí giữ mồm giữ miệng! Bằng không ta sẽ tung tin đồn ra khắp thiên hạ.”

Ba người đứng ở trên mũi thuyền vui vẻ cười đùa, Trần Trùng nhìn thấy Yên Nhiên dung mạo tuyệt sắc, biểu tình vốn đang thanh cao kiêu căng bỗng nhiên biến đổi, trong mắt phóng ra hào quang cuồng nhiệt, ngơ ngác nhìn Yên Nhiên, một lúc lâu sau nói không ra lời.

Phương Tranh chứng kiến không khỏi nhú mày, tinh bơ xoay người sang chỗ khác, chắn trước mặt Yên Nhiên che tầm mắt của Trần Trùng, trong lòng cơn giận càng lúc lại càng thịnh, mẹ nó! Cái gọi là tài tử cổ đại đều có nhân phẩm đạo đức như thế này thôi sao? Thấy nam nhân liền trào phúng, thấy nữ nhân nhìn đến không thốt ra lời, nếu cái dạng này cũng được gọi là tài tử, thiếu gia ta tình nguyện làm một gã lưu manh.

Đang lúc Trần Trùng thất vọng cùng ánh mắt phẫn hận vì không soi mói được, ba người lướt qua người hắc mà đi, lập tức vào trong khoang thuyền.

Thái vương vẫn tư văn hữu lễ tươi cười, nhìn thấy Phương Tranh tiến vào, đứng dậy cười nói:” Phương huynh, từ lúc chúng ta chia tay, có được khỏe hay không?”

Phương Tranh chấp tay cười nói: ” Thái vương điện hạ ngài không nên khách khí, sau này chúng ta gặp nhau, trực tiếp hỏi một câu: ăn chưa? ta sẽ đáp một câu: ăn rồi! Ngài lại tiếp tục hỏi một câu: ăn cái gì? Ta đáp lời: rau hẹ bánh chèo!...Như vậy có phải thân thiết hơn, đúng không?”

Thái vương cười ha ha, trong khoang thuyền vang lên những tiếng cười rộ, vui vẻ náo nhiệt.

Tiếp theo thái vương giới thiệu Phương Tranh nhận thức mọi người, nguyên lai mấy người ngồi trên thuyền đều là văn nhân nhâ sĩ, giống như gã ngu ngốc Trần Trùng đang đứng ở mũi thuyền. Thái vương thấy hôm nay trời thu mát mẻ, cho nên mời vài vị văn sĩ hảo bằng hữu lên thuyền thưởng lãm phong cảnh, tăng thêm tình thú.

Những người ngồi đây mặc dù không biết tài văn như thế nào, những nhân phẩm coi như không sai, nhìn thấy Yên Nhiên dung mạo tuyệt sắc, chỉ ngẩn ngứ chấn động trong giây lát, tức thì dời ánh mắt không hề quan tâm đến nữa.

Lúc này Trần Trùng cũng bước vào ngồi trong khoang thuyền, chính là ánh mắt nhìn Yên Nhiên chằm chằm, một bộ dạng thất hồn lạc phách.

Chỉ kém không chảy nước miếng, Yên Nhiên nhẹ nhàng nhú mày, tinh bơ nghiêng đầu đi.

Bên trong khoang thuyền mọi người chứng kiến Trần Trùng làm trò hề như thế, sôi nổi lắc lắc đầu, Thái vương cùng Mập Mập không khỏi sa sầm nét mặt, biểu tình trên mặt Thái vương càng mang theo vài phần ảm đạm, dù sao Trần Trùng cũng là người trong phủ của hắn, ở trước mặt Phương Tranh bất kính như thế, mặt mũi há lại không ư ư vô quang.

” Trần Trùng! Chú ý bộ dạng! Đừng mất lễ nghi phép tắc!” Thái vương trầm giọng trách mắng, trong thanh âm ẩn hàm tức giận.

Trần Trùng là một cái loại tri thức cổ chấp điển hình, đoán chừng do ý lại vào chính mình có vài phần tài học, đối với Thái vương thu dụng hắn cũng không quá phục tùng, nhưng nghe vậy đành phải dời ánh mắt đang chăm chú lên trên người của Yên Nhiên.

Đáng tiếc, hắn lẩm bẩm một câu: “ Hảo an thiên phối liệt mã, xảo phụ phi giá chuyết phu.” (Yên tốt phối với ngựa tồi, vợ giỏi lại phối với chồng ngu.”

Thanh âm tuy nhỏ, nhưng cả khoang thuyền mọi người đều nghe được rõ ràng, đồng thời cả đám đều biến sắc, người này không khỏi cuồng vọng quá đáng! Thái vương cùng Mập Mập biểu tình càng thêm xám xịt.

” Trần Trùng! Người có biết mình đang nói cái gì hay không?” Thái vương ngữ khí bất hảo, Phương Tranh xem như là bằng hữu mới quen, hơn nữa ẩn tượng ban đầu cũng không tệ lắm, nhưng thuộc hạ của mình lại khiến cho hắn đẹp mặt, điều này làm cho Thái vương cảm thấy hổ thẹn. Ngày thường ở trong phủ Trần Trùng luôn có một bộ dạng cuồng vọng, không biết kiềm chế bản thân, chính mình cũng chứng kiến được vài phần tài học của hắn, nên mới nhìn không đuổi hắn ra khỏi phủ, không nghĩ tới hôm nay hắn lại làm ra vẻ dương dương tự đắc như thế, khiến cho Thái vương trong lòng tức giận dị thường.

Trần Trùng là nhân lực độc đáo mà, đương nhiên hắn không biết lúc này đã khiến cho nhiều người tức giận cực điểm, nghe vậy chấp tay nói: ” Thái vương điện hạ, học sinh thường nói, mỹ nhân tương phối với tài tử, người này thô鄙 như thế, lại ôm được mỹ nhân như hoa như ngọc vào trong lòng, người tài giỏi chân chính lại không được trọng dụng, cho nên học sinh than thở đôi câu.”

Yên Nhiên nghe vậy tức giận đến mức thân thể mềm mại run rẩy, sắc mặt bành trướng đỏ bừng, muốn mở miệng phản bác, vừa nhìn Phương Tranh đứng ở một bên, liền cảm thấy không thích hợp lên tiếng.

Trần Trùng vẫn thao thao bất tuyệt nói: ”...Tài tử lo toan những chuyện quốc gia đại sự. Nào có mỹ nhân không tương phối với tài tử mà theo cái loại mãng phu...” Lúc nói chuyện ánh mắt khép hờ cũng được xem như là cuồng vọng cực điểm, nhìn Phương Tranh khinh thường liếc mắt một cái.

Phương Tranh sắc mặt xanh mét nhìn Thái vương, nghĩ thầm gã bệnh thần kinh này chẳng lẽ là do Thái vương cố ý sai khiến, muốn làm cho bổn thiếu gia mất mặt? Vốn ẩn lượng ban đầu của hai người đối với nhau đều không sai, nhưng đám hoàng tử này từ nhỏ đã minh tranh ám đấu ở trong hoàng cung, quen thói âm mưu giả dối, ai biết trong lòng của Thái vương là cong hay thẳng đây?

Thái vương thấy Phương Tranh sắc mặt nhìn hắn bất hảo, không khỏi cười khổ một tiếng, trong lòng thâm biết Phương Tranh có thể đã hiểu lầm rằng người này chịu sự sai khiến của hắn, lập tức Thái vương trao đổi ánh mắt cùng Mập Mập, sau đó gật gật đầu.

Mập Mập liếc mắt nhìn Trần Trùng đang đứng khoanh tay ngâm thơ, tiếp theo bước gần đến bên tai của Phương Tranh nói: ” Phương huynh xin cứ tự tiện, chúng ta coi như không nhìn thấy gì hết.”

Phương Tranh chỉ còn chờ những lời này, khóe miệng cười thâm một tiếng, cũng không quản đám văn nhân nhà sĩ ở bên cạnh nhìn hắn như thế nào, đang lúc mọi người còn ngạc nhiên soi mói Yên Nhiên, Phương Tranh liền nắm cổ áo Trần Trùng kéo ra phía đuôi thuyền.

Trần Trùng hoảng sợ quát to một tiếng, hô lớn: ” Người không được quá phận? Ta là người đọc sách thánh hiền, có công danh tú tài, người dám đối xử với ta vô lễ như vậy sao?”

Phương Tranh thả hắn ra, hung hăng tát lên mặt của hắn mấy cái. ” Lão tử còn là mệnh quan triều đình nữa cơ, người dám vô lễ với lão tử à?”

Trần Trùng ngơ ngác, chậm rãi hỏi: ” Người.. ..Người là mệnh quan triều đình?”

” Như thế nào? Không giống sao?” Phương Tranh gồng người biểu lộ cơ ngực nhưng hiệu quả không lớn. Dưới sự bất mãn tiện tay cầm lấy một mái chèo gỗ nằm ở dưới đuôi thuyền, nhấc bổng lên, tựa như hung thần ác sát trừng mắt nhìn Trần Trùng.

” Ngươi....Ngươi....Cho dù ngươi là mệnh quan triều đình cũng không thể quá phận đối với ta như thế được!” Trần Trùng sợ hãi, bộ dạng cuồng vọng ban đầu sớm đã biến mất, rốt cuộc thần sắc đã lộ ra vẻ e sợ: ” Ta....ta....ta có công danh trong người.”

” Công danh con mẹ ngươi!” Phương Tranh hung hăng vung mái chèo gỗ lên đập lên trên người của Trần Trùng, trong miệng mỉa mai nói: ” Lão tử, ngay cả nhi tử của thượng thư đương triều còn dám đánh, một cái tú tài nhỏ nhoi như ngươi mà dám hỗn trưởng a!”

Tình huống trên thuyền hiện giờ vô cùng náo nhiệt, cuối cùng Phương Tranh đã phát tiết cổ ác khí trong lòng đi ra, loại cuồng sĩ chó má này lại dám khinh thường, ngấp nghé lão bà của ta, thế đạo thực sự đã vật đổi sao dời, nhân phẩm của con người đều bị biến chất bại hoại.

Trần Trùng bị đánh kêu to oa oa, chứng kiến chủ tử của hắn là Thái vương điện hạ cũng không bước ra cứu hắn, không khỏi hô lớn: ” Thái vương điện hạ! Thái vương điện hạ! Mau cứu học sinh a!”

Phương Tranh vừa đánh vừa mắng: ” Gọi cái rắm! Câm mồm cho lão tử! Ngươi không thể giữ im lặng cho lão tử đánh ngươi một chút hay sao? Dám đánh chủ ý lên lão bà của lão tử, phải cho ngươi biết rốt cuộc sẽ có kết cục thế thảm như thế nào!”

Đánh một hồi một sức, Phương Tranh nặng nề buông mái chèo xuống, hai mắt tròn tròn, quát lớn: ” Nói!...Muốn ăn gậy hay là ăn đao!”

Trần Trùng ngẩn người không hiểu ý tứ những lời này của Phương Tranh, tuy rằng Phương Tranh đánh hắn không ít nhưng cuối cùng vẫn phải hạ thủ lưu tình, không dám đánh hắn quá mức, dù sao cũng còn e ngại thể diện của Thái vương điện hạ đang đứng một bên, chẳng phải có câu tục ngữ, đánh chó nể mặt chủ hay sao!

Nhìn sang hồ nước trong vắt, Phương Tranh hai mắt đảo một vòng, đánh chó cũng phải nể mặt chủ, vậy xem như dìm con chó này vào trong nước đi.

Vỗ bả vai của Trần Trùng. Phương Tranh hỏi: ” Có thông thạo thủy tính hay không?”

Trần Trùng bị đánh đến mức mơ mơ màng màng nghe vậy thanh tỉnh được một chút, ngẩng chiếc đầu sưng như đầu heo lên, cứ nhiên muốn duy trì bộ dạng sĩ tử, hơi mất tự nhiên nói: ”...Biết sơ.”

Uy! Còn muốn học bộ dạng của Gia Cát Lượng, thấy chết không sờn lòng a, Phương Tranh âm thầm giễu cợt, một tay nắm vạt áo của Trần Trùng, ánh mắt âm sâm nói: ” Hỏi ngươi một vấn đề.”

” Chuyện gì?” Trần Trùng nghi hoặc, lúc này không phải đang hành hung sao? Như thế nào lại muốn hỏi cái gì?

” Một thêm một tương đương bao nhiêu?” Phương Tranh ngữ khí âm trầm, mang theo vài phần sát khí nồng đậm.

Trần Trùng không tự kìm hãm được, rùng mình một cái, tựa hồ một lúc sau đó chậm rãi đáp: ” Tương đương...Hai.”

Phương Tranh nhe răng cười: ” Ngươi còn phải đọc thêm nhiều sách a.”

Nói xong một tay đẩy Trần Trùng vào trong hồ nước, sau đó lệnh cho thuyền phu của du thuyền, quay đầu chèo đi hướng khác.

Thuyền phu tròn mắt há mồm nhìn Trần Trùng đang khó khăn bơi vào ven bờ, lấp bắp chỉ vào hắn hỏi Phương Tranh: ” Vị quan nhân này.... Sao lại làm như thế?”

Phương Tranh nhìn thân ảnh của Trần Trùng tay chân đang luống cuống, tán dương nói: ” Càng hiểu biết nhiều, cuộc sống càng có thêm nhiều phần kích a!”

153. Chương 154: Lén Gặp Tình Lang

Sau khi lên buồng nhỏ trên thuyền, Phương Tranh dường như không có việc gì lại hướng Thái Vương thi lễ một lần nữa.

Sắc mặt Thái Vương cười nói như thường ngày: " Danh xưng Phương thái tuế, kính sợ kính thành, hôm nay rốt cục được mở rộng tầm mắt, quả nhiên danh xưng bất hư truyền, ha ha."

Lời này nghe qua sao có vẻ như đang mắng chửi người đây? Phương Tranh bất mãn ác suy nghĩ.

Mọi người lại lần nữa thi lễ với Phương Tranh, vừa rồi phát sinh sự phiền phức nho nhỏ, ai cũng không nhắc lại.

Lúc Phương Tranh ngồi xuống Thái Vương nghiêm mặt nói: " Nghe nói phụ hoàng sắp đưa hoàng muội Trường Bình công chúa gả cho người, Phương huynh, Mật nhi cùng ta tuy không cùng một mẹ sinh ra, nhưng từ nhỏ ba người chúng ta đã rất tương đắc, mong rằng Phương huynh hảo hảo tốt với nàng, đừng để nàng gặp phải ủy khuất mới tốt."

Mập Mập ở một bên nói xen vào: " Được rồi, huynh có thể khuyên nhủ Mật nhi nên hảo hảo tốt với Phương huynh mới đúng, đừng để Phương huynh phải mình đầy thương tích mới tốt hơn, ha ha."

Thái Vương ngăn người sau đó cười to nói: " Không sai không sai, với tính tình của Mật nhi, sau này sợ rằng Phương huynh sẽ không có ngày dễ chịu, chính người nên bảo trọng nha! Ha ha..."

Phương Tranh nghiêm mặt nói: " Các người còn chọc ta, ta sẽ không cưới nàng nữa, dù sao hoàng thượng còn chưa hạ chỉ, hiện tại ta đổi ý vẫn còn kịp..."

Hai người vợ vàng xua tay nói: " Khó lắm khó lắm, hàng hóa đã bán ra, không cho trả lại, đây là luật lệ..."

Phương Tranh cười khổ nói: " Sao ta lại có cảm giác bị các người gài bẫy đây?"

Thái Vương nhìn Mập Mập cười nói: " Sau này người và ta lại có thêm một muội phụ(em rể). Sao hiện tại Phương huynh không gọi chúng ta là đại cữu ca (anh vợ). Cũng sớm ngày thích ứng một chút, dù sao không bao lâu nữa chúng ta đã trở thành người một nhà..."

"..." Vị Thái Vương này xem ra cũng không phải ngọn đèn cạn dầu, công phu mồm mép cũng lưu loát lắm.

Đi dạo Huyền Vũ Hồ suốt mấy canh giờ, sau đó xuống thuyền. Vị Trần Trùng kia từ lâu đã không còn thấy bóng, xem ra vị cường sĩ này cũng hiểu được đạo lý, có cường hơn cũng không thể cường tới mức không nhìn trước sau, vấp phải hố sâu thì sau này phải tỉnh táo hơn, ngày sau cần phải thu liễm hơn một chút.

Thái Vương và Mập Mập lại nhiệt tình lôi kéo Phương Tranh đi dạo Phu Tử Miếu. Lấy lý do là tìm một nơi thanh tĩnh ngâm thơ ứng đối bởi vì mọi người ai cũng có văn tài, làm Phương Tranh sợ đến vội vàng chấp tay cáo từ, sau đó hẩn vội vàng nắm tay Yên Nhiên cũng không quay đầu lại lập tức biến mất không thấy.

" Vị Phương huynh này không ngờ là một người đặc biệt." Mập Mập trong mắt tràn đầy ý cười nhìn phương hướng Phương Tranh đi xa.

" Diệu thì có diệu, nhưng không biết thái độ làm người ra sao." Ánh mắt Thái Vương phức tạp hơn Mập Mập.

" Thái độ làm người có chút phóng túng, nhưng nghĩa khí đối với bằng hữu thì rất tốt, nếu không ta cũng sẽ không cùng hẩn tương giao hữu hảo như vậy." Mập Mập cười nói.

Thái Vương cười mà không nói, ngửa đầu nhìn Từ Kim Sơn xa xa, hít sâu một hơi, xoay người nhìn chúng văn nhân nhà sĩ cười nói: " Gió thu thật sảng, đã lên tới đây chẳng lẽ không có rượu? Chúng ta đã đến đây, chỉ bằng cùng nhau lên núi kiếm một chỗ, hảo hảo ngâm thơ một phen, các vị thấy thế nào?"

Mọi người đều phụ họa.

Đưa Yên Nhiên trở về biệt viện, một mình Phương Tranh lại về phủ.

Phương phủ sau khi trải qua một phen chuẩn bị tỉ mỉ và tu sửa xong, cả tòa nhà rực rỡ hần lên, từ trong ngoài nhìn vào có vẻ đoan trang mà đại khí, vốn Phương lão gia đề nghị thay tám biển Phương phủ, đổi

thành chữ vàng Trung Dũng Bá phủ. Dù sao hôm nay Phương Tranh có chức tước, hơn nữa còn được khâm phong Trung Dũng Bá, nếu ngoài cửa vẫn để bảng hiệu như thương nhân, Phương lão gia sợ làm nhi tử bị mất mặt.

Ai biết Phương Tranh không cần suy nghĩ lập tức cự tuyệt, lúc đó hắn đang ngồi trên chiếc ghế dài trong tiểu viện, đang bắt chéo chân lười biếng nói với Tôn quần gia: ” Đổi bảng hiệu làm gì, chỉ là một chức bá tước nho nhỏ, đáng sao? Chờ ngày nào đó ta làm quốc công, ta lại đổi khối đất lớn...”

Chí hướng rất cao xa, nhưng giọng nói rất đáng ghét.

Trong sự chờ đợi của Phương gia nhị lão và đám người hầu luôn thấp thỏm bất an, Lễ Bộ thượng thư Dương Đốc Thanh rốt cục khoan thai mà đến.

Dương Đốc Thanh nhậm chức Lễ Bộ thượng thư gần mười năm, là một người tương đối hiền hòa, khoảng sáu mươi tuổi, tính tình rất ôn hòa, bởi bản thân phụng hoàng mệnh mà đến, cho nên hắn ăn mặc quan phục chính thức, tuy tận lực nghiêm mật, để giữ vững tính nghiêm túc khi nhận hoàng mệnh, nhưng đôi mắt cũng không lớn lắm khi nhìn về phía Phương Tranh thì thỉnh thoảng lộ ra vài phần ý cười.

” Lão nhân này còn dễ tiếp xúc hơn cả Ngụy Thừa Đức.” Trong lòng Phương Tranh yên lặng nói. Tuy nói Ngụy Thừa Đức tràn đầy chính khí, nhưng thái độ làm người quá mức cổ hủ, thua xa vị Lễ Bộ thượng thư đầy thân thiết này.

Cửa lớn Phương phủ mở rộng, thăm dò trải dưới đất, toàn bộ già trẻ cùng người hầu trong nhà đều cung kính đứng trước cửa nghênh tiếp hắn, nét mặt Dương Đốc Thanh không khỏi có vài phần rạng rỡ. Tuy nói Phương Tranh chỉ là một ngũ phẩm quan viên nho nhỏ, nhưng Dương Đốc Thanh ở trước mặt hắn cũng không dám kiêu căng thất lễ, dứt bỏ chuyện hắn sắp trở thành phò mã của công chúa, chỉ nói chuyện hắn được hoàng đế ân sủng, thánh quyền ân dầy, không chuẩn lúc nào đó sẽ bay lên cao, Dương Đốc Thanh cũng đã không dám xem hắn chỉ là một ngũ phẩm quan viên nho nhỏ mà xem thường. Mắt thấy Phương gia dùng quy cách cao đến như vậy để tiếp đãi mình, xem ra Phương Tranh này cũng không phải người được sủng ái mà kiêu căng, điều này làm cho Dương Đốc Thanh có ấn tượng tốt hơn vài phần đối với hắn.

” Ai nha! Phương đại nhân quá khách khí, long trọng như vậy, làm lão phu thật không dám nhận!” Dương Đốc Thanh xuống quan kiệu ngay trước cửa lớn, còn chưa chờ mọi người trong Phương gia tiến lên, hắn liền cười lớn bước tới nghênh chào.

Phương Tranh ngẫm bĩu môi, thăm nghĩ người cho rằng ta nguyện ý hay sao? Nếu không phải lão cha của ta muốn làm long trọng như thế, thay đổi là ta, vào cửa cho các người uống chén trà nóng, nói xong sự tình còn không nhanh rút đi cho rồi, ai bình tĩnh trải thảm lại còn mời gánh hát...

Nghĩ thì nghĩ, khóe miệng Phương Tranh cũng nhếch lên, cũng cười lớn nghênh hướng Dương Đốc Thanh: ” Dương đại nhân là sứ giả của thiên tử, lại là nguyệt lão cho Trường Bình công chúa và hạ quan, theo lý nên như vậy, nên như vậy, ha ha.”

Theo lệ cũ của Hoa triều, hoàng đế đưa công chúa tứ hôn cho thần tử, cũng không phải chỉ hạ thánh chỉ đưa công chúa gả ra ngoài đơn giản như vậy, trước tiên phải do Lễ Bộ thượng thư đến cửa, hướng thần tử đưa ra việc hôn nhân, để biểu thị công khai hoàng ân mệnh mông cuồn cuộn gì đó, sau đó lại do Lễ Bộ quan viên cùng giải quyết công việc trước hôn nhân cho hoàng gia và nhà trai, tất cả công tác sau khi đã được chuẩn bị thỏa đáng, hoàng đế mới chính thức hạ thánh chỉ tứ hôn, chuyện này mới xem như nước chảy thành sông. Cho nên xưng hô nguyệt lão này, Lễ Bộ thượng thư đương nhiên là thừa nhận.

Mọi người ở tại cửa hàn huyên vài câu, Phương Tranh giới thiệu phụ thân, Dương Đốc Thanh đối với Phương lão gia dù chỉ là thương nhân cũng không dám chậm trễ, miệng nói ” Phương huynh”, đã làm Phương lão gia bị dọa đến chân tay luống cuống, liền nói không dám, thương nhân thời cổ đại rốt cục bị xem là nghề nghiệp thấp hèn, luận địa vị xã hội so với công tước hay người đánh xe cũng không bằng, vị Lễ Bộ quan viên của triều đình đang đứng trước mặt lại cùng hắn ngang hàng giao tiếp, dĩ nhiên làm Phương lão gia rất không được tự nhiên.

Phương Tranh ngẩng đầu nhìn sắc trời, nghĩ nếu còn để cho hai người đứng ngoài cửa khách khí mãi như vậy, hôm nay xem như khối phải làm thêm chuyện gì được nữa.

” Cha, chúng ta nên thỉnh Dương đại nhân vào nhà trước đã, đứng mãi ngoài cửa thật quá thất lễ.” Phương Tranh nhỏ giọng nhắc nhở.

Sắc mặt Phương lão gia chợt nghiêm túc, nhanh tay thỉnh mời.

Bên trong phủ bố trí rất xa hoa, bọn người hầu dưới sự quản lý của quản gia tự giác đứng thẳng hai bên hành lang, chỉnh tề mà không mất phong độ, xem ra đó là kết quả mấy ngày luyện tập, đủ để chứng minh Phương gia đối với việc hoàng thượng tứ hôn vô cùng xem trọng.

Mục đích hôm nay Dương thượng thư đến chỉ là biểu đạt ý hoàng đế gả con gái, đồng thời mang lễ nghi và quá trình thành thân hướng nhà trai câu thông một chút, như vậy lúc thành thân mới không xuất hiện tình huống sơ sẩy, hoặc có hiện tượng mâu thuẫn trước sau, làm cho hoàng gia và Phương gia mất mặt.

Diễn viên đương nhiên là Phương đại thiếu gia, nhưng hẳn đối với nghi thức kết hôn thời cổ đại cũng không quen thuộc, đặc biệt là hôn lễ của hoàng tộc, nghe nói càng rườm rà, ngẫm lại Phương Tranh đã cảm thấy đau đầu. Ở kiếp trước đâu cần phiền phức đến như thế, chỉ cần đến văn phòng chính phủ ký giấy kết hôn, sau đó cùng thân thích và bằng hữu ăn bữa cơm, uống đến say sưa là đi động phòng, để mau chóng đạt được mục đích chính là động phòng mà thôi, đây mới là nhân tính chân chính, so với thời cổ đại vẫn phức tạp hơn.

Phương Tranh ngơ ngác ngồi trong đại sảnh, trong đầu miên man suy nghĩ, đầu óc không biết đã phiêu lãng đến nơi nào. Phương lão gia cùng Dương Đốc Thanh giống như hai người vừa gặp đã là bằng hữu lâu năm, bầu không khí nói chuyện vô cùng nhiệt liệt mà không mất thân thiết. Hai người hàn huyên hồi lâu, bắt đầu chính thức trao đổi công việc thành thân, việc này Phương Tranh đứng thật là nghe không hiểu gì, cái gì mà nạp thái, lễ hỏi, nạp cát...gì đó, Phương Tranh hoàn toàn mờ mịt vô tri, nghe đến chỗ phải đích tay bắt sống vài con chim nhận gì đó...Kháo! Đây là thành thân hay chinh người nha? Ta có bản lĩnh bắt chim nhận sao?

Nếu nghe không hiểu, Phương Tranh không thể làm gì khác hơn là lại bắt đầu dờ ra, đưa trọng tâm câu chuyện cho hai vị trưởng bối thỏa thích phát huy.

Bên ngoài cửa, bọn người hầu đứng thẳng tắp, nhìn không chớp mắt, so với quân sĩ càng tiêu chuẩn hơn. Nhưng Phương Tranh biết, bọn họ đều đang giả vờ, bình thường mọi người đều hi hi hahaha không nghiêm túc, không biết do Phương gia quy củ thiếu nghiêm, hay mấy chủ nhân của Phương gia lại không có tính kẻ cả quá nhiều, dù sao bọn người hầu đối với chủ nhân cũng kính trọng nể nang, nhưng cũng không quá e ngại sợ hãi.

Ngày hôm nay mọi người thành thật như thế, cũng chỉ là sợ đánh mất mặt mũi của Phương gia ở trước mặt khâm sai, cho nên lần đầu tiên mới giả vờ thành thật như thế, đại khái là vì cảm thấy muốn mang lại sự vinh dự cho Phương gia.

Phương Tranh bỗng nhiên phát hiện, có một người nho nhỏ đang trốn ở cây cột ngoài cửa hông, quỷ quỷ nhạc nhạc hướng đại sảnh nhìn lên, người mặc áo màu xanh đội nón xanh, là trang phục của người hầu.

Đây không phải do Phương Tranh có ánh mắt sắc bén, thật sự là do hôm nay đám người hầu quá thành thật ngoan ngoãn, cho nên hành vi của kẻ kia quá nổi bật.

Phương Tranh hung hăng liếc mắt trừng qua, bốn thiếu gia còn phải tỏ vẻ tính tình tốt đẹp, hôm nay còn phải thành thật ngồi yên ở đây, người hầu nào lại có gan lớn như vậy, không ngờ dám quỷ quỷ nhạc nhạc nhìn lên?

Chăm chú nhìn lại, thấy người này mi thanh mắt sáng, môi hồng răng trắng, một đôi mắt đẹp hàm chứa ý cười vô hạn, thâm tình nhìn hẳn.

” Ta kháo!” Sau khi thấy rõ gương mặt người này, Phương Tranh thốt ra, con mắt cả kinh muốn rớt luôn ra ngoài.

Dương Đốc Thanh và Phương lão gia đang thương lượng chuyện ” nạp cát”, bỗng nhiên nghe được lời thốt kinh người của Phương Tranh, lông mày hoa râm của Dương thượng thư nhướng lên, hiểu kỳ hỏi: ” Phương đại nhân, xin hỏi cái gì gọi là ” ta kháo”?”

” A? Ách...Đương đại nhân nghe lầm rồi, ha ha, ta nói chính là...Tà gấp. đúng! Ta gấp! Ách, hai vị hãy thương lượng trước, hạ quan đi ra ngoài một chút về ngay...”

Nói xong không để ý tới ánh mắt ngạc nhiên của Dương Đốc Thanh, và ánh mắt trợn ngược bí ẩn của Phương lão gia, Phương Tranh nhấc vạt áo chạy ra ngoài.

Chạy đến chỗ rẽ của hành lang, nhìn xung quanh, cũng không nhìn thấy hình bóng của người kia. Đang định tìm người hỏi thăm, đã thấy nơi cuối hành lang có một bóng lưng yếu đuối, thấy hắn đi ra, hướng hắn thản nhiên cười, vẫy vẫy tay, sau đó hướng nội viện chạy đi.

Phương Tranh vui vẻ, chạy đuổi theo, ở một nơi yên tĩnh trong hoa viên tìm được người đó, đang đứng dưới tàng cây hoa quế, vừa cười vừa nhìn Phương Tranh, ý mừng ẩn trong mắt thế nào cũng không che giấu được.

Sau đó mỹ nhân cười duyên một tiếng, sôi nổi vọt tới, đã bóp lấy cổ Phương Tranh, cao hứng nói:” Nói! Có nhớ lão nương hay không?”

Không cần đoán, vị mỹ nhân này khẳng định là Trường Bình.

Phương Tranh nhìn thấy Trường Bình thì vui mừng cho tới lúc bị nàng bóp cổ, liền biến mất hầu như không còn, bàn tay tiểu nha đầu không nặng không nhẹ, thoát nhìn giống như muốn phát tiết sự mừng rỡ khi lâu ngày không gặp, nhưng cũng không bài trừ khả năng nàng muốn mưu sát chuẩn phu quân.

Phương Tranh rất giống một con vịt bị người bóp cổ, tay chân liên tục giãy dụa, hao hết khí lực mới nghẹn ra được một câu: ” Còn bóp...nàng sẽ...thành quả phụ...”

Trường Bình sợ đến ” Nha!” một tiếng, nhanh buông bàn tay nhỏ bé, giúp hắn vỗ ngực thuận khí, trong miệng không ngừng nói: ” Có đau hay không? Có cảm giác khó chịu không? Ta...người ta...cũng không phải cố ý...”

Phương Tranh còn chưa thở ra hơi, nói không ra lời, chỉ giơ ngón tay cái hướng Trường Bình. Người vợ tương lai này lực sát thương quá mạnh, bổn thiếu gia có nên tỉ mỉ suy nghĩ chuyện từ hôn hay không đây? Ngày nào đó nàng chơi quá hưng phấn đem ta bóp chết trên giường, hậu nhân làm sao đánh giá vị phò mã kiêu nhất đẳng Trung Dũng Bá như ta đây? Chết có ý nghĩa? Hay trời kỳ anh tài?

” Sao nàng lại tới đây? Không phải phụ hoàng nàng đã đem nàng nhốt trong hoàng cung không cho đi ra ngoài sao?” Phương Tranh thở thông suốt liền hỏi.

Trường Bình bĩu môi: ” Thiết! Hoàng cung có thể nào nhốt được ta? Ta nghĩ muốn ra thì đi ra.”

Ngươi a! Thật xem hoàng cung giống như hậu viện nhà nàng, muốn tới thì tới, muốn đi thì đi - phải nha, vô luận từ góc độ nào mà nhìn, hoàng cung thật đúng là hậu viện nhà nàng...

Nhìn dáng dấp không ai bì nổi của Trường Bình, vừa lúc Phương Tranh liền cảm nhận được hình tượng công chúa xảo quyệt ngang ngược đúng là hoàn toàn ăn khớp.

” Nàng không sợ phụ hoàng nàng trách phạt sao?” Lão hoàng thượng thật thất bại, năm con trai ba con gái, không một ai là ngọn đèn càn đầu.

Trường Bình căm giận nói: ” Ngươi còn có ý nói vậy? Lão nương...Khái, ta hỏi ngươi, ta bị nhốt trong cung lâu như vậy, sao ngươi không tới thăm ta? Nói! Ngươi không phải bên ngoài có người khác chứ?”

Lời kịch này vì sao lại quen thuộc như thế?

Phương Tranh liếc mắt nhìn nàng: ” Lời vô ích, bên ngoài ta có người khác hay không nàng không biết sao? Phụ hoàng nàng gần đây phân phó việc cho ta, mỗi ngày ta mệt như một con chó, nếu nàng muốn ta ở chung với nàng như bình thường phải đi nói với phụ hoàng nàng, bảo hắn đừng bắt ta lặn qua lặn lại, làm không công cho triều đình lâu như vậy, ngay cả bổng lộc có hình dáng như thế nào cũng không biết, mắt thấy sắp thành thân cưới lão bà, nhưng ta nghèo tới mức sắp không có cơm ăn, nàng nghĩ đi, lại muốn con ngựa chạy, lại không cho con ngựa ăn cỏ, trên đời này phải đi đâu tìm chuyện tốt như vậy chứ? Cha vợ cũng luôn đẩy đứa con rể thành thật ngu ngốc như ta, thay đổi người khác đã bỏ gánh nặng mặc kệ tất cả...”

Phương Tranh vừa nói liền khởi lên một bụng bực tức, không thèm quản tất cả trách móc một trận. Trường Bình nhin không được nói: " Ngươi là hỗn đản! Ta tần tần khổ khổ chạy đến gặp ngươi, ngươi vừa thấy mặt liền xả những chuyện này cho ta, còn có lương tâm hay không chứ?"

Phương Tranh hoàn toàn tỉnh ngộ, đúng rồi, lúc này nên đỡ ngon đỡ ngọt, tình chàng ý thiếp, tại sao lại nói đến chuyện làm mất hứng? Dem những bực tức này giữ lại, ngày mai đi gặp hoàng thượng mà tố khổ.

Ôm Trường Bình vào lòng ôn tồn khuyên nhủ một phen, rốt cục Trường Bình cũng dẹp lửa giận, nhẹ nhàng đấm Phương Tranh vài đấm, hóa giận thành vui.

" Ai, sao nàng có thể trà trộn vào nhà ta vậy? Thế nào không thấy người hầu đến thông báo một tiếng?" Phương Tranh từ phía sau ôm lấy Trường Bình, bàn tay như kẻ trộm không thành thật sờ soạng lung tung. Thân thể Trường Bình rất thơm, không biết là mùi thơm tự nhiên trời sinh, hay do đứng ngay dưới tàng cây hoa quế có hương thơm, ngửi được khiến Phương Tranh có chút loạn động.

Trường Bình nhẹ nhàng thở dốc vài tiếng, gương mặt đỏ bừng, nỉ non thấp giọng nói: " Tới địa ngục đi! Ta cần phải trà trộn vào hay sao? Ta chỉ ra lệnh người đánh xe đưa xe dừng ngay cửa sau nhà của ngươi, sau đó ghé ngang tiêu sái đi vào."

Nói xong cái mũi nhỏ của Trường Bình đặc ý hếch lên, cực kỳ xinh đẹp khả ái.

Phương Tranh ngây người ngẩn ngơ: " Hộ viện nhà ta không ngăn nàng sao?"

" Không có, bọn họ vừa nhìn thấy xe ngựa của ta đã biết ta tôn quý không ai sánh được, ai dám ngăn cản?"

" Ta kháo!" Phương Tranh nhin không được mắng: " Những hộ viện này cũng không có trách nhiệm chút nào! Ngày mai toàn bộ đuổi việc bọn họ! Hừ! Đi xe tốt thì không cần hỏi sao? Đi xe tốt thì xem như có giấy thông hành? Đi xe tốt thì nhất định xem như là người tốt sao?"

" Ngươi nói cái gì? Lập lại lần nữa!" Giọng nói Trường Bình phi thường bất thiện, có loại vị đạo như gió thổi mưa giông trước cơn bão.

154. Chương 155: Cha Nào Con Đó

Phương Tranh nghe vậy cả kinh, hình như ta có nói qua lời này, thế nhưng...ta nha.

" Thí dụ, thí dụ mà thôi, Mật nhi ngoan, đừng có hiểu lầm..." Phương Tranh vội vàng giải thích.

" Nói! Lão nương tại sao lại thành người xấu?" Trường Bình nhìn hấn nhe răng, hàm răng như tuyết trắng dưới ánh mặt trời phản chiếu chói mắt.

" Người tốt! Mật nhi ngoan của ta đương nhiên là người tốt..." Phương Tranh cợt nhả kéo tay Trường Bình, cố xoa dịu nàng, rất nhanh đã trấn an lửa giận của Trường Bình xuống tới. Đối với tiểu nữ nhân đang nổi giận, Phương Tranh cũng rất có biện pháp.

" Uy! Ngươi nói gần đây phụ hoàng phái việc làm cho ngươi, là việc gì? Cả triều văn võ nhiều người như vậy, phụ hoàng vì sao lại cứ sai khiến ngươi nha?" Trường Bình nghiêng người dựa vào trong lòng Phương Tranh mất hứng nói. Nữ sinh hướng ngoại, lời này đúng thật không sai, con gái còn chưa xuất giá, mà đã bắt đầu vì phụ quân bất bình.

Phương Tranh cảm động nói: " Chỉ có Mật nhi hiểu rõ ta nhất..." Suy nghĩ một chút, Trường Bình sắp trở thành lão bà của mình, chuyện Ảnh Tử không có khả năng gạt được nàng, nói nàng nghe lời thật cũng không sao.

" Phụ hoàng nàng mệnh cho ta thành lập một...ân, một cơ cấu tổ chức..." Sau đó hấn hướng Trường Bình giải thích vì sao gọi là " đặc vụ."

" Nha! Chuyện có ý nghĩa như thế, sao ngươi không sớm nói?" Sau khi Trường Bình nghe xong vẻ mặt hưng phấn, đôi mắt đẹp chiếu sáng, giống như một hải tử nghịch ngợm tìm được một món đồ chơi mới.

" Nàng muốn làm à?" Phương Tranh lui một bước, vẻ mặt đề phòng.

Trường Bình kéo tay áo Phương Tranh: " Sau này các người đi ra ngoài làm việc phải dẫn theo ta!"

" Đừng hồ đồ! Nàng cho là đi chơi sao? Chỉ cần không cẩn thận liền rơi đầu. Có gì chơi vui chứ." Nha đầu này điên rồi, loại công việc có tính nguy hiểm cao như đặc vụ không ngờ nàng lại muốn chen chân vào.

" Hừ! Sợ cái gì! Người cũng có thể thống lĩnh bọn họ, vì sao ta không được? Ta còn luyện võ qua, người có luyện qua sao?" Trường Bình phảng phất như tìm được cảm giác ưu việt về chuyện này.

Đều nói nữ tử vô tài đó là đức. Con quỷ nhỏ này đừng không lại đi luyện võ gì đó, nàng ta tính là có đức hay thiếu đạo đức?

" Không được không được! Nói gì cũng không được." Phương Tranh cự tuyệt rất kiên quyết. Con gái mới mười lăm mười sáu tuổi thích làm nháo, điều này Phương Tranh rất hiểu rõ, nhưng hẳn không thể cho phép lão bà của mình chơi trò thiếu suy nghĩ này. Thân là đầu nhĩ của Ảnh Tử, khái, thủ lĩnh Ảnh Tử, tính nguy hiểm của công tác đặc vụ hẳn tuyệt đối tinh tường, điều tra tình hình kẻ địch, thu thập tình báo, vạn nhất thất bại bị địch nhân phát hiện, đó là tuyệt đối mất mạng, thật không biết nha đầu Trường Bình vì sao lại cảm thấy hứng thú đối với loại chuyện này.

" Thật không được?" Gương mặt Trường Bình suy sụp xuống tới, trong giọng nói mang theo vài phần uy hiếp.

" Không được." Đây là nguyên tắc, không thể thỏa hiệp.

Khóe miệng Trường Bình hiện lên vẻ cười nhạt, nắm chặt nắm tay, xương ngón tay cạc cạc rung động, từng bước đến gần hẳn. Chỉ tiếc hành động này của nàng cũng không hề có chút cảm giác bức bách âm trầm làm kẻ khác sợ hãi, đôi mắt đẹp thật to thỉnh thoảng còn hiện lên ánh sáng đùa nghịch không thể che giấu.

Phương Tranh liếc mắt nhìn nàng, đây tính là gì? Chơi diễn kịch sao? Bỗng thiếu gia cũng không thích loại trò chơi này, sau này thành thân, người ở trên giường chơi trò này thì còn được.

Nhìn sắc trời một chút, Phương Tranh bỗng nhiên nhớ tới mình còn bỏ quên Dương thượng thư ở đại sảnh, quá thất lễ, nên nhanh trở lại tiếp chuyện mới được.

Đưa tay chỉ lên bầu trời, Phương Tranh đẩy mặt kính ngọc: " Di? Người ngoài hành tinh!"

Trường Bình nhin không được nghiêng đầu nhìn lên, trên không cũng không có dị tượng gì, trong lòng biết sai lầm, vội vàng quay đầu, quả nhiên trước mặt không còn một bóng người.

" Người là hồn dân! Lão nương phải tìm người, trói chặt người đến chết!" Trường Bình cắn răng đuổi theo.

Phương Tranh vừa chạy vừa đắc ý, chiêu kim thiên thoát xác này đúng là sử dụng là linh, người bị lừa, trước có thích khách, sau có công chúa, thật sự là pháp bảo dành cho việc chạy trốn nha.

Phương Tranh chạy đến đại sảnh, Dương Đốc Thanh và Phương lão gia còn đang thương lượng công việc hôn lễ. Phương Tranh vội vã chạy vào, hai người không khỏi ngạc nhiên nhìn hẳn.

" Tranh nhi, chuyện gì kinh hoảng như vậy?" Hôm nay nhi tử đã làm quan, có người ngoài ở đây, Phương lão gia đương nhiên sẽ không thể không cho hẳn mặt mũi, nên dùng giọng nói tương đối bình thản hỏi chuyện.

" Ách, không có gì..." Phương Tranh quay đầu lại nhìn xung quanh một chút, thấy Trường Bình không có đuổi theo, vì vậy yên tâm lau mồ hôi, chấp tay cười gượng nói: " Hạ quan mộ danh Dương đại nhân đã lâu, hận không thể sớm ngày gặp mặt, dù là đi nhà xí, cũng phải nhanh như sấm đánh, nhanh như thiểm điện, vội vội vàng vàng quay lại gặp ngài, ha ha..."

Phương Tranh tròn mắt nói bậy, nhưng tâm tư đặt trên thân Trường Bình, chẳng biết nha đầu kia có đuổi tới đây hay không, nếu nàng xông vào, việc vui có thể to lắm, ai, sau này nên tận lực ít cùng nàng vui đùa kiểu nửa thật nửa giả kiểu này, dễ gặp rắc rối.

" Phương đại nhân quá mức khách khí, ha ha, mời ngồi, chúng ta tiếp tục thương nghị thôi." Dương Đốc Thanh cũng là người gặp qua sóng gió, hiển nhiên vài câu nói của Phương Tranh quá mức khoa trương lại không hề có thành ý, hơn thêm vài câu võ mông ngựa cũng không thể dă động đến hẳn.

” Ha ha, tốt lắm, tốt...” Phương Tranh suy nghĩ một chút, lại đứng dậy, đóng lại cửa đại sảnh, lúc này mới yên tâm ngồi xuống.

“ Tranh nhi, ngươi đang làm gì?” Phương lão gia đối với việc Phương Tranh đóng cửa giữa ban ngày cảm thấy vô cùng kỳ quái khó thể lý giải.

” Bên ngoài gió lớn, hi hi, gió lớn, hơn nữa chuyện thương lượng không nên truyền quá rộng hơn sáu lỗ tai...” Đêm đêm, đang ngồi ba người, đã có sáu cái lỗ tai, liền sửa lời nói: ”Tám lỗ tai.”

Phương lão gia thừa dịp Dương Đốc Thanh không chú ý, hung hăng trừng mắt liếc Phương Tranh.

Dương Đốc Thanh khái khái hai tiếng, nghiêm mặt nói: ” Phương đại nhân, theo lệ cũ, triều ta khi đưa công chúa gả cho thần tử, sau khi kết hôn công chúa điện hạ phải ở lại trong phủ công chúa, hơn nữa thân là thần tử trở thành phò mã, không thể cùng công chúa ở chung một chỗ, nếu muốn gặp mặt, phải đi tới phủ công chúa xin phép, sau đó đợi công chúa triệu hoán, mỗi tháng gặp mặt không được hơn ba lần...”

“ ... ”

Phương Tranh nghe được con mắt đều dăm dăm, những quy củ này, hoàng thượng, Mập Mập bọn họ chưa từng nhắc cho mình nghe qua nha. Cưới một lão bà mà mỗi tháng chỉ cho gặp mặt ba lần? Còn phải đánh báo cáo đi tới trước, đợi mặt trên xét duyệt? Vậy...con mẹ nó là cuộc sống của người sao? Thế nào có cảm giác so với việc thăm tù còn khó khăn hơn?

Phương lão gia cũng hơi giật mình ngồi yên không nói một lời, tuy tuổi tác của Phương lão gia đã cao, từng trải sóng gió, nhưng chuyện liên quan đến quy củ hoàng gia, hẳn chưa từng biết.

Hai cha con ngơ ngác ngồi nhìn nhau, Phương Tranh bỗng nhiên giống như bị kim đâm trúng mông nhảy dựng lên, rống lớn: ” Đây là quy củ chó má gì! Như vậy gọi là cưới vợ sao? Rõ ràng là cưới một tù phạm đang bị ở tù! Không được! Ta lập tức tiến cung gặp hoàng thượng, không đem quy củ chó má này sửa lại, lão tử mặc cả khó tiến thẳng cửa cấm cung tĩnh tọa kháng nghị! Nhìn rõ cục là ai mất mặt!”

Dương Đốc Thanh nhanh tay kéo Phương Tranh nói: ” Phương đại nhân bớt giận, bớt giận! Lão phu còn chưa nói xong...”

” Người còn muốn nói cái gì? Nói mau lên! Thời gian của ta đang gấp...” Phương Tranh trừng đôi mắt đầy tơ máu không nhin được nói. Hắn có chút mất lý trí, hôn nhân kiểu danh nghĩa như vậy, đối với hắn hay Trường Bình đều là bi kịch, hắn dự định hôm nay bất cứ giá nào cũng phải chống đối hoàng thượng phải dùng mọi cách tranh thủ lại hạnh phúc của chính mình.

Dương Đốc Thanh kham khổ cười nói: ” Phương đại nhân quá mức nóng nảy rồi, ý tứ của lão phu là muốn nói, quy củ là quy củ, nhưng hoàng thượng hoàng ân mệnh mông cuồn cuộn, ngoại lệ cho phép Trường Bình công chúa điện hạ sau khi kết hôn sẽ ở chung một chỗ với ngài, về phần ở Phương phủ hay ở bất cứ phủ viện nào khác, đều tùy vào Phương đại nhân và công chúa điện hạ làm chủ, nói chung, hoàng thượng nói, nếu đã gả cho Phương đại nhân xuất thân bình dân, như vậy cứ y theo lệ con nhà bình dân mà làm...”

Thì ra là thế!

Phương lão gia nghe vậy chuyển buồn thành vui, Phương Tranh đã cười như nở hoa, dạng hình hưng phấn vỗ vai Dương Đốc Thanh cười nói: ” Dương đại nhân, ta van người sau này nói chuyện đừng áp ứng kiểu như vậy được không? Ta cũng bị người hù chết thì nên trách ai đây? Công chúa điện hạ còn chưa gả ra đã thành...”

” Câm miệng!” Phương lão gia nhin không được thấp giọng khiển trách: ” Ngày vui lớn không được nói những điểm xấu, xui!”

Dương Đốc Thanh vượt chòm râu dài xuất trần cười ha hả: ” Phương đại nhân tuổi còn quá trẻ, hoàng thượng đưa công chúa điện hạ tứ hôn cho Phương gia, đủ thấy hoàng thượng đối với Phương đại nhân thật coi trọng...”

Phương lão gia lĩnh hội, dù sao một nhà thương nhân bình thường lại có thể lấy được công chúa của triều đại đương thời, vô luận như thế nào đều là một chuyện vô cùng vinh quang, việc này ở trong gia phả của Phương gia đều ghi lại, làm sao không làm cho hắn cảm thấy tự hào?

Ưu nhã vuốt chòm râu dài, Phương lão gia ha hả cười nói: "Chúng ta chỉ là tiểu dân, được hoàng thượng quan tâm, thật sự là thiên ân mệnh mông cuồn cuộn, Phương gia trên dưới đều khắc sâu trong lòng. Lão phu đã biết Trường Bình công chúa điện hạ thông tuệ thông minh, đoan trang văn nhã, hiền lương thực đức, quả thật vô cùng hòa hợp với con trai ta..."

Phương lão gia còn chưa nói xong, lập tức đã nghe cửa lớn đại sảnh bị người hung hăng dùng một cước đá văng, Trường Bình sắc mặt giận dữ đứng ngay cửa, như thiên thần hạ phàm nghiêm nghị bất khả xâm phạm, trong tay cầm một cây gậy lớn không biết tìm được từ chỗ nào, đang giơ cao giữa mặt lên trời cười một tiếng dài, giống như hoa đán của điện ảnh khi ra diễn muốn làm nổi bật tâm tư của nhân vật, trong miệng không ngừng còn xướng ngâm lớn: "Hồn đản họ Phương! Nạp...mạng đây!*"

"..."

Yên tĩnh, yên tĩnh như côi chết.

Ba người bên trong phòng bị biến cố bất thành linh làm sợ ngây người, tất cả đều giật mình nhìn Trường Bình, dường như đã bị hóa đá kinh ngạc không nói một câu.

Trường Bình đang chơi thật hứng khởi, vốn không chú ý trong phòng còn có những người khác, một đôi mắt xinh đẹp chăm chú nhìn chằm chằm Phương Tranh, giơ cao cây gậy, lập tức gõ xuống như gõ trống, rồi lập tức xông vào.

Phương Tranh thống khổ nhắm mắt lại, bàn tay đỡ lấy trán nặng nề thở dài một hơi, gương mặt đã biến tái. Nghiệp chướng a! Sao ta lại đi cưới phải một lão bà như thế! Không phát hiện trong phòng còn có người ngoài sao? Một người đàn bà phá sản, mặt mũi đều bị người làm mất hết! Mất đi cả cơ hội hạnh phúc mà lão tử vừa định giúp người tranh giành tới...

"Người...người là...Trường Bình công chúa điện hạ?" Dương Đốc Thanh không hổ là Lễ Bộ thượng thư, đã nhìn quen sống to gió lớn, trước tiên liền phục hồi tinh thần lại, liền hỏi.

"A? Ách..." Trường Bình đang chơi thật cao hứng nghe vậy chợt ngẩn người, nghiêng đầu nhìn lại, thấy trong phòng còn có thêm hai người một là Lễ Bộ thượng thư, một người thành lĩnh chính là...chính là công tương lai.(cha chồng)

Trường Bình chỉ cảm thấy một đạo sấm sét ngang trời, hung hăng bổ vào chính linh đài huyệt của mình.

Xong, xong, toàn bộ bị hủy! Tân tân khổ khổ cố gắng lấy lòng công công bà bà tương lai. Thật vất vả ở trong lòng bọn họ thành lập hình tượng công chúa hoàng gia hiền lương thực đức, làm cho bọn họ khen ngợi không dứt miệng, trong lòng tràn đầy mong muốn nhanh chóng cưới nàng về làm con dâu, hôm nay vừa nháo, nên làm sao bây giờ? Dáng dấp vừa rồi, đừng nói là Phương gia, dù là trưởng bối nhà bình dân nào cũng không cho phép nha! Đều do tên hồn đản đáng chết kia, làm cho ta nháo loạn cùng hần, nếu không hôm nay làm sao làm ra chuyện xấu mặt lớn như vậy!

Dường như có một thùng nước sôi đổ xuống đầu, gương mặt Trường Bình càng lúc càng đỏ như máu, biểu tình từ lúc đang nổi giận dùng dùng biến thành kinh ngạc, kinh ngạc đến ngây người, xấu hổ, sau đó triệt để không nói gì, cúi gục đầu không dám nhìn ai.

Thật là Phương Tranh không khỏi thán than, biểu tình của một người thế nào khả năng trong nháy mắt biến ảo nhanh đến như vậy, chẳng lẽ gần đây Trường Bình ở trong cung quá nhàn rồi, nên nhìn vào gương chơi trò thử biến đổi sắc mặt?

Phương lão da dùng ánh mắt không dám tin tưởng nhìn chằm chằm Trường Bình, vừa rồi còn đang mới khoa trương Trường Bình "thông tuệ thông minh, đoan trang văn nhã, hiền lương thực đức" lời nói còn chưa dứt Trường Bình liền cầm một cây gậy lớn hùng hổ lao tới, loại chuyện vui mừng ngoài ý muốn này (hay là tai họa bất ngờ?) làm Phương lão gia cảm giác có chút choáng váng đầu...

Dương Đốc Thanh đã cấp tốc bình tĩnh lại, thu hết biểu tình của mọi người trong phòng vào đáy mắt, nét mặt thật nhanh lướt qua vài phần ý cười, sau đó thức thối nhắm mắt lại, giống như lão tăng nhập định trầm ngâm không nói, như đang đi phiêu diêu vào cõi thần tiên.

Nhìn dáng dấp bất lực mà thương cảm của Trường Bình, Phương Tranh thầm than một tiếng, lão công dùng để làm gì? Đương nhiên là thu thập tàn cục rắc rối cho lão bà.

Ho khan hai tiếng, Phương Tranh nhìn Trường Bình đang luống cuống chân tay bĩu môi ra dấu, Trường Bình từ trong xấu hổ cực độ chợt tỉnh hồn, thuận mắt nhìn lại, đã thấy trong tay mình còn cầm cây gậy, thực sự là không biết sống chết nha!

Trường Bình ngây ngốc, sau đó làm như càng hoảng sợ, duyên dáng gọi to: "Nha! Ở đây sao lại có cây gậy?" Sau đó nhanh chóng buông tay ném sang một bên, giống như không có việc gì, nhẹ nhàng lách ra, đi tới trước mặt Phương lão gia dịu dàng nhún mình, trong miệng mềm mại dịu dàng nói: "Mật nhi bái kiến Phương bá phụ..."

Dáng vẻ thật tiêu chuẩn, phong phạm thật thực nữ, thanh âm thật ôn nhu, tất cả đại gia tiểu thư được dưỡng tại thâm cung khuê môn đều theo không kịp, vừa rồi một màn Trường Bình hung thần ác sát truy sát chuẩn phu quân, liền phảng phất giống như một hồi ảo giác, vốn chưa từng phát sinh qua.

Phương lão gia và Dương Đốc Thanh vuốt râu, vẫn duy trì tư thế cố định không hề nhúc nhích, đôi mắt trừng trừng ngây ngốc nhìn chằm chằm vị công chúa điện hạ tính cách cực đoan này.

Phương Tranh cũng không tốt hơn được bao nhiêu, dở khóc dở cười, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, nha đầu kia theo ta đã lâu, dáng vẻ vô sỉ không ngờ có được vài phần thần vận như ta nha! Nhân sinh có được kiêu thế như vậy, thật không biết nên khóc hay nên cười.

Trường Bình là một nữ hài, ở trước mặt trường bối làm nháo loạn như vậy, trong lòng làm sao mà không xấu hổ và giận dữ gần chết? Nhưng tình cảnh này, bảo nàng nên làm sao? Ở trước mặt Phương lão gia và Phương phu nhân nỗ lực duy trì hình tượng thực nữ đã âm âm đồ sộ, sau này tiếp tục truy sát hay tiến lên nhận lỗi? Cũng không hợp, nàng không thể làm gì khác hơn là học dáng vẻ vô sỉ của Phương Tranh, ném xuống cây sậy, dường như không có việc gì liền tiến lên thỉnh an. Cũng giống như đà điểu trong sa mạc gặp phải nguy hiểm liền đem đầu giấu vào trong cát, cầu xin địch nhân có thể quên đi thân thể bắt mắt đang lộ ra bên ngoài của chính mình.

Phương Tranh nhanh chóng liếc mắt nhìn hai vị lão nhân gia đang hóa đá đứng ngay trước mắt, đôi mắt xoay động, liền hung hăng vỗ bàn, giận dữ nói: "Hỗ đồ! Biểu diễn kịch vui mà có kiểu biểu diễn như nàng sao? Sai rồi! Toàn bộ sai rồi! Đây là nàng khinh nhờn đối với nghệ thuật!"

Trường Bình cũng không ngốc, nghe vậy nhất thời phúc chí tâm linh, hợp thời hỏi một câu: "Vậy...nên diễn như thế nào?"

Phương Tranh khải khải, trầm giọng nói: "Hảo hảo nhìn! Làm mẫu cho nàng lần cuối cùng."

Sau đó Phương Tranh lại làm ra hình dáng như lên sân khấu "đưa tay làm nổi bật tâm tư của nhân vật", trong miệng liên tục "thương thương thương lặp lại theo nhịp trống đang gõ đi ra.

Trường Bình liền lộ biểu tình như bưng tỉnh hiểu được: "Nha! Nguyên lai là như vậy!"

Sau đó Trường Bình học theo hình dạng của Phương Tranh: "Thương thương thương" làm ra nhịp trống, nhanh chóng chạy ra khỏi đại sảnh.

Trong phòng chỉ còn lại Phương lão gia và Dương Đốc Thanh hai mặt nhìn nhau.

Phương lão gia nhếch miệng cười nói: "...thì ra là học diễn kịch, còn chưa thành thân, phu thê đã tình thâm như vậy, lão phu thật sự là vui mừng."

Dương Đốc Thanh liên tục gật đầu: "Đúng vậy đúng vậy, Phương huynh có được con dâu tốt, thật đáng an ủi."

155. Chương 156: Ngẫu Ngộ

Chuyện thương nghị cũng đã xong, Dương Đốc Thanh dưới sự giữ lại đầy nhiệt tình của chủ nhân Phương gia, cũng không nề hà, lưu lại làm khách.

Phương Tranh đợi Trường Bình chạy ra khỏi đại sảnh, thẳng đến cửa lớn Phương phủ, biểu tình xấu hổ và giận dữ dị thường, vì vậy hướng Dương thượng thư bồi xin lỗi, nhanh chóng đuổi theo, công tác chiêu đãi liền giao cho Phương lão gia.

Hắn không phải sợ Trường Bình xấu hổ và giận dữ sẽ không bỏ qua cho mình, mà hắn lo lắng chính là, Trường Bình quá mất hứng, thì đám lưu manh của kinh thành sẽ gặp tai ương.

Rất nhiều kinh lịch trong dĩ vãng cho thấy, thời gian Trường Bình khó chịu, cũng sẽ mang đi đám nường tử quân đẳng đẳng sát khí, lác lác chuyển khắp kinh thành, chuyên tìm những đám lưu manh không có mắt, liền nắm lấy trừng trị. Ông trời có đức hiếu sinh, làm lưu manh cũng là chức nghiệp có tiền đồ, không thể bởi vì Trường Bình nhất thời muốn hả giận, mà dẫn đến toàn bộ ngành đầu độc này rung chuyển bất an, điều này đối với sự ổn định và hòa bình lâu dài của kinh thành sẽ vô cùng bất lợi.

Ngoài cửa lớn, Trường Bình bất chấp bọn người hầu gác cổng đang ngạc nhiên nhìn chằm chằm, đổ mặt chui vào lòng Phương Tranh, vừa đâm vừa xấu hổ gắt giọng: “Đều tại ngươi, đều tại ngươi! Làm cho ta cũng không còn mặt mũi gặp người nữa!”

Phương Tranh chịu đựng đau nhức nói: “Đừng đâm nữa, nếu nường tươi sống đánh chết lão công tương lai, thì mới gọi là không mặt mũi gặp người.”

Ngừng tay, Trường Bình oán hận trừng mắt nhìn hắn: “Sao ngươi không sớm nhắc nhở ta?”

Phương Tranh kêu oan nói: “Sao ta có thể nhắc nhở nường được? Chính nường một cước đá văng cửa chạy vào, nhắc nhở nường cũng đã chậm rồi nha.”

Trường Bình tự biết đuối lý, phần nộ hừ một tiếng, yên lặng quay đầu liền đi.

“Ai, nường đi đâu chứ?” Phương Tranh vội la lên.

“Không mặt mũi gặp người, ta đi chết cho rồi! Ngươi đừng quản ta!” Trường Bình nổi giận nói, dưới chân càng chạy càng nhanh.

Phương Tranh thở dài, biết lúc này tâm tình công chúa điện hạ rất không xong, đã sắp gả vào cửa, phút cuối cùng lại xảy ra việc như vậy, đem ấn tượng của nường trong lòng cha mẹ chồng hủy hoại chỉ trong chốc lát. Càng đáng tức giận hơn là, chính tay cô ta hủy diệt nó, hại nường muốn tìm người trút giận cũng không tìm được ai, bảo nường làm sao không phiền muộn?

Phương Tranh không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là bồi bên cạnh Trường Bình cho nường được thoải mái hơn. Lại nói chỉ cần sau này nường biểu hiện tốt hơn, sau đó cha mẹ sẽ nghĩ rằng lần này chỉ là thất thường thôi, cùng lắm thì không ở nhà, đi chỗ khác mà ở. Trường Bình không biết là đã nghĩ thông suốt hay là bị Phương Tranh trêu chọc đến nở nụ cười, một lát sau, nường lại khôi phục nét cười mỹ lệ như trước.

Khôi phục lại tâm tình, lúc này Trường Bình đã có hăng hái đi dạo phố. Một đường lôi kéo Phương Tranh đi khắp nơi, sau lưng Trường Bình còn dẫn theo vài nữ hầu vệ, nhóm người cứ như vậy ra khỏi Phương phủ vẫn chậm rãi đi mãi tới thành bắc.

Cuối cùng Phương Tranh thật sự mệt không đi nổi nữa, nữ nhân rốt cục là loại sinh vật gì đây? Nữ nhân cổ đại cùng nữ nhân hiện đại căn bản không hề khác nhau, vừa đi dạo phố liền giống như có sinh lực vô tận, bởi vậy chứng minh, nam nhân cực khổ đến cỡ nào, hơn nữa loại cực khổ này kéo dài suốt từ thời cổ đại lưu truyền xuống tới.

“Dừng! Dừng lại!” Phương Tranh ra dấu tạm dừng, ngăn trở kế hoạch khi Trường Bình muốn tiến vào một cửa hàng tơ lụa.

“Không...không được!” Vừa nói Phương Tranh vừa chỉ chỉ những đồ vật trên người, sở thích của Trường Bình rất quái lạ, mua đồ vật cũng không xem giá cả, mặc kệ là đồ cổ cao cấp hay hàng giả vớ vẩn, chỉ cần nường nghĩ có hứng thú, một mực đòi mua cho được. Cho nên trên người Phương Tranh lúc này, trong tay, trên vai đều khiêng lớn nhỏ, tất cả đều là những đồ vật gì đó không biết tên.

Thí dụ như vài cây ngọc trám, một bức tranh danh gia viết, một gốc cây nhân sâm được xưng đã được ngàn năm, tên tiểu tử bày hàng ngoài vỉa hè dám thề rằng cây nhân sâm này đã thành tinh, trần trụi cái móng

chạy loạn khắp núi. Càng quá phận chính là, Trường Bình ở trên vĩa hè mua một cây long tuyến bảo kiếm mà có người nói nửa đêm sẽ phát sinh hào quang, điều này tương đối vô nghĩa, Phương Tranh cho rằng trừ phi chuôi long tuyến kiếm này là giống cái, nửa đêm động lòng xuân mới có thể kêu to.

Nhưng Trường Bình mặc kệ những việc này, nàng chỉ cần xem trọng liên nhất định phải mua, làm lão công tương lai, Phương Tranh không thể làm gì khác hơn là cắn răng liên tục đào bạc đưa ra – may là kế hoạch trừ kiến công trình cho Ảnh Tử bị Phương Tranh tham ô không ít, nếu không ngày hôm nay xem như là khó qua. Lão bà muốn mua đồ vật, nam nhân mà không trả nổi tiền, thì đó chẳng khác gì ở thời khắc mấu chốt trên giường lại không xung phong nổi, mất mặt đến cực điểm.

Cứ như vậy, đi mãi một vòng, Phương Tranh cũng xài hết mấy trăm lượng bạc, vừa xót vừa phải lộ ra khuôn mặt tươi cười, còn vỗ vào ngực: “Không sao cả! Muốn xài bao nhiêu cứ thoải mái!”

Nhìn dáng dấp kiệt lực của Phương Tranh, Trường Bình xót xa, ngoắc một nữ hầu vệ, đưa toàn bộ đồ vật trên người hắt lấy xuống, phân phó thị vệ đem về trong phủ.

Nữ hầu vệ đưa đôi tay mạnh khỏe nhận hết đồ vật trên người Phương Tranh, còn nhẹ nhàng xốc xốc lên, sau đó khinh miệt liếc mắt nhìn Phương Tranh, quay đầu rời đi.

“Ảnh mắt nàng ta có ý gì a?” Phương Tranh khó chịu: “Có khí lực sao không sớm giúp tay chứ, ta mệt chết khiếp còn khinh bỉ ta, kháo!” Phương Tranh cảm tính tôn nghiêm nam nhân bị khiêu khích lớn.

Trường Bình hỉ hả đẩy hắt một chút: “Được rồi, người tức giận với thị vệ thủ hạ của ta làm gì.”

Phương Tranh phần nộ hừ nói: “Có bản lĩnh đấu tay đôi đi!”

Trường Bình nghi hoặc nói: “Thật hay giả đó? Gần đây người có thêm bản lĩnh rồi sao? Không phải thấy người ta đi xa rồi mới nói vậy nha?”

Phương Tranh mạnh miệng nói: “Đương nhiên là thật!”

“Vậy ngày mai ta an bài cho người và nàng đánh một trận?”

“Khái khái...Ngày mai ta có việc, không, gần đây ta bề bộn nhiều việc, rút không ra thời gian, nhưng sát thủ ca ca bên người ta gần đây tương đối rảnh rỗi...”

“Hi hi, người là hỗn đản, quả thật xấu xa vô cùng!” Trường Bình cười duyên hướng Phương Tranh xuất một chiêu hắc hồ thâm tâm.

“...”

Hai người tay nắm tay đi trên đường cái, thời đại này nam nữ thủ lễ rất nghiêm, nhìn thấy đôi nam nữ không coi ai ra gì nắm chặt tay nhau, người qua đường không khỏi kinh hãi không ngớt, đều hướng bọn họ chỉ trỏ. Cũng may Phương Tranh đến từ kiếp trước, mà Trường Bình lại có tính tình chỉ làm theo ý mình, đối với sự chỉ trỏ của mọi người không chút lưu ý, ngược lại trò chuyện càng thêm hăng say.

“Uy! Mau đến xem mau đến xem, nàng ở phía trước mặt xiêm y thật là đẹp mắt!” Trường Bình kéo ống tay áo Phương Tranh, chỉ vào bóng lưng nữ tử ở phía trước, hưng phấn nói.

Phương Tranh chăm chú nhìn tới, thấy bóng lưng nữ tử yếu điệu, eo nhỏ mông lớn, lúc đi lại hiện ra phong thái yếu điệu, xem bóng lưng làm người ta nhìn không được phải nuốt nước miếng.

Phương Tranh vuốt cằm, híp mắt khẳng định thẩm mỹ quan của Trường Bình: “Àn! Xác thực đẹp! Như vậy đi, ta đi tới lấy hết xiêm y của nàng, sau đó xiêm y thuộc về nàng, người thuộc về ta, thế nào?”

Thanh âm của Phương Tranh không lớn, nhưng cũng không nhỏ, chỉ ít trong một trượng đều có thể nghe được.

Vị nữ tử có bóng lưng xinh đẹp kia hiển nhiên nghe được lời nói lỗ mãng của Phương Tranh, bước chân khựng lại, bỗng nhiên quay đầu, đối mặt Phương Tranh.

Chỉ thấy nữ tử kia khoảng chừng hai mươi ba hai mươi bốn, gương mặt trái xoan, mày liễu, da thịt mịn nhẵn, trắng mịn như tô, không dùng phấn trang điểm mà nhan sắc như bình minh ánh tuyết, hiển lộ phong tư eo thon như gió đêm phơ phất.

“Oa! Phượng tỷ! Sao người lại ở chỗ này?” Phượng Tranh cực kỳ kinh ngạc kêu lên.

Phượng tỷ hừ nói: “Ta còn nói tên hỗn đản nào dám giữa ban ngày đùa giỡn dân nữ, nguyên lai là Phượng đại thiếu gia, điều này khó trách.”

Phượng Tranh cứng lại, cười gượng nói: “Vừa khớp, chỉ là vừa khớp thôi, lần sau ta nhất định thấy rõ chính diện mới đùa giỡn.”

Phượng tỷ nghe vậy cười quyến rũ nói: “Chẳng lẽ Phượng đại tỷ ta đã già rồi, không nhập được vào pháp nhãn của người, thiếu tư cách sao?”

Phượng Tranh ngẩn người, sau đó xoa xoa tay cười nói: “Sao có thể chứ, chủ yếu là quá quen với Phượng tỷ, ha hã, nên ngại ngần hạ thủ...”

Trường Bình nhìn thấy hai người chỉ lo hàn huyên, tựa hồ đã quên sự tồn tại của nàng, tiểu nha đầu liền mất hứng.

“Uy! Các người xem ta không tồn tại sao?” Trường Bình vốn có ấn tượng không tốt đối với Phượng tỷ, nghĩ nàng như hồ ly, bình thường hay câu dẫn Phượng Tranh, nhưng còn từng lấy một lần chồng, cho nên khi nói chuyện không hề khách khí.

Lúc này Phượng tỷ mới chú ý tới bên cạnh Phượng Tranh có một tiểu cô nương, tập trung

156. Chương 157: Xem Cờ Không Nên Nói Leo

Không đòi được tiền nợ, Phượng Tranh có chút hậm hực, vốn tưởng rằng vận tài đồng tử sẽ đưa cho mình một chút ngân phiếu để hòa dịu khốn cảnh tài chính trước mắt của bản thân mình, không nghĩ ra hiện giờ vị vận tài đồng tử này cũng như đèn sắp cạn dầu, điều này khiến cho Phượng đại thiếu gia rất căm hận.

“Vậy người đến tìm ra để làm gì?” Phượng Tranh tức giận nói. Trong mắt hắn, vị Ngô công tử này ngoại trừ đến trả tiền, cơ bản không còn động cơ gì khác. Không thể trách Phượng Tranh hậm hực, chỉ có thể nói xã hội này có phân công rõ ràng, có người trời sinh nằm nhà tiêu dao kiếm tiền, mà có người trời sinh đã trở thành con nợ, điển hình dạng như vị Ngô công tử đây.

Ngô công tử cười xấu hổ: “Phượng đại nhân, trước kia chẳng phải ngài đã nói, nếu thảo dân có tin tức tình báo trong Phan phủ, số bạc thảo dân nợ ngài có thể xóa bỏ, rồi sau đó giải độc dứt điểm cho thảo dân đúng không?”

“Ân? Đường như đúng là có nói qua....Người có tin tình báo sao?” Phượng Tranh liếc mắt nhìn hắn, căn bản không tin trong miệng của tiểu tử này lại có được tin tức tình báo có giá trị thực tế.

Ngô công tử biểu tình siểm nịnh, cười cười: “Có! Có tin tình báo quan trọng!”

“Nói nói, có giá trị hay không, ta phải nghe xong mới có thể hạ quyết định.” Phượng Tranh lạnh nhạt nói.

“Từ hôm nghe được Phượng đại nhân phân phó, thảo dân lập tức bằng vào thời gian ngắn nhất kết giao quan hệ cùng đại công tử của Phan thượng thư.”

“Đột một lát! Cái gì gọi là quan hệ kết giao? Phượng Tranh hoài nghi nhìn Ngô công tử từ trên xuống dưới...” Kinh ngạc nói tiếp: “....Hay là Phan Đào thích chơi đường bộ, mà người vì muốn hoàn thành nhiệm vụ, cho nên nhệch nhệch làm thỏ bảo bảo của hắn?” (*: thỏ bảo bảo ý nói cục cưng, làm kếp)

Ngô công tử nghe vậy cứng họng lặng người đi trong một lúc lâu, rất muốn biểu đạt kính ý tự đáy lòng mình đối với sức tưởng tượng phong phú của vị Phượng đại nhân này, miệng ngập ngừng vài cái, thủy chung cũng không biết nên mở miệng nói như thế nào.

“Phượng Phượng đại nhân, ngài suy nghĩ hơi xa...” Ngô công tử dở khóc dở cười: “Cái gọi là quan hệ kết giao, thật ra đều là phương pháp mà ngài dạy cho ta biết, dùng bạc mở đường, tận lực nịnh bợ. Ngay khi Phan Đào mua tửu lầu của nhà ta, ta liền chớp lấy cơ hội làm quen hắn, sau đó mỗi ngày ta và Phan Đào cùng đám đệ tử quan lại giao du, ông trời không phụ nhân tâm, rốt cuộc Phan Đào cũng dùng lễ đối xử với ta như người một nhà.”

Phương Tranh cao hứng tán thưởng: “ Không sai, không sai, trước kia ta đã coi thường ngươi rồi, xem ra trời sinh ngươi có thể làm vô gian đạo a, nói điểm chính, được tin tình báo gì?”

Ngô công tử cười nhỉnh: “ Nhờ phúc của Phương đại nhân, quả thật thảo dân có được một chút tin tức, cũng không biết đối với ngài có hữu dụng hay không nữa. Mấy ngày hôm trước tinh thần của Phan Đào có chút lo lắng, thảo dân thăm dò hẩn một phen, cái gì hẩn cũng không nói. Sau đó trong một lần uống rượu cùng hẩn, do hẩn uống quá nhiều nên mới lớn gan nói cho ta biết. Phan Đào nói rằng dạo này Phan phủ có chút điểm kì lạ, phụ thân của hẩn cũng chính là Phan thượng thư, cả ngày tự nhốt mình ở trong phòng không hiểu đang làm chuyện gì. Hai vị công tử đi vấn an lão đại nhân cũng bị đám hạ nhân ngăn cản, tiếp sau đó thủ vệ ở trong nội viện của Phan phủ cũng được gia tăng lên nhiều, một ngày một đêm tuần tra gắt gao, canh gác sâm nghiêm hơn bình thường. Còn nữa, tâm phúc đặc lực của Phan thượng thư là Lâm Thanh Sơn, mỗi ngày đều ra vào nhiều lần, có những hôm đi tới đi lui vào trong Phan phủ hơn mười lần. Phan Đào nhận thức Lâm Thanh Sơn cũng đã lâu lắm rồi, hẩn nói có thể nhìn ra được, Lâm Thanh Sơn tuy rằng bề ngoài nhàn nhả nhưng thần sắc lo lắng, cử chỉ thất thường. Phan Đào nói, chung quy những tình huống này gộp lại, gần đây trong phủ có thể xảy ra đại biến.”

Phương Tranh sờ cằm bắt đầu cân nhắc, trước hết hẩn suy ngẫm những lời nói của Ngô công tử rốt cuộc là thật hay là giả. Dù sao mình hại hẩn thê thảm, khó bảo toàn hẩn sẽ không giở trò sau lưng của chính mình, sau ngẫm lại rất không có khả năng đó, nếu tiểu tử này có lá gan như thế, lúc trước gõ hẩn một côn, biểu hiện tự cũng không cam chịu như hiện giờ. Lại nói những tin tức tình báo của hẩn đối với chính bản thân mình cũng không có ảnh hưởng lớn lao gì, không tồn tại cạm bẫy bố trí.

Như vậy lời của hẩn là sự thật sao? Phan lão già dạo này bận những việc gì đây? Lần trước ở trên triều nhìn bộ dạng của hẩn, rõ ràng bệnh giống như chỉ còn lưu lại được một hơi thở, chờ ngày thẳng cẳng. Như thế nào về nhà lại khỏe mạnh lên như thế được? Rốt cuộc lão già kia đang đánh cái chủ ý gì?

Ngô công tử đang đứng ở trước mặt hẩn, Phương Tranh cũng không có nhiều thời gian để phân tích, cười híp mắt nói: “ Ngươi có thể đi vào trong Phan phủ sao?”

Ngô công tử cười khỏ nói: “ Thảo dân giao hảo cùng Phan Đào, thời gian trước vẫn còn có thể đi lại bái phỏng Phan Đào, những mấy ngày hôm trước Phan phủ liền truyền lời ra, Phan lão thượng thư cần tĩnh tâm dưỡng bệnh, Phan phủ xin miễn tiếp khách bái phỏng, cho nên...Ài!”

A! Ngay cả khách đến bái phỏng cũng không tiếp, Phan lão già muốn rúc ở trong nhà làm chuyện gì đây?

Lần đầu tiên trong đời, Phương Tranh cảm nhận được công việc tình báo này khó khăn đến cỡ nào, tình huống hiện tại đã phá vỡ toàn bộ nhóm Ảnh Tử đi ra, nhưng lại hoàn toàn không thu được kết quả. Không biết được Phan lão già tự chui vào trong thư phòng của hẩn mân mê cái chuyện đại sự gì, mà bên ngoài phủ nhiều ánh mắt nhìn chăm chăm như vậy, chen chân vào không lọt, chẳng lẽ phải treo tường đi dạo trong phủ của hẩn một phen.

Khẳng định lão già kia đang dốc sức chuẩn bị làm chủ ý phá hư gì đó! Phương Tranh hạ kết luận của khúc mắc quả này.

Nhất định phải mau chóng đem cơ cấu của Ảnh Tử phát triển, để cho nhóm Ảnh Tử thăm tháu đến mỗi con đường đi, bằng vào tốc độ nhanh nhất, để có thể điều tra được động tĩnh của Phan lão già, chẳng ngại lão ta chôn miết ở trong thư phòng học tập Đông Phương Bất Bại thuê hoa, cho dù có thù uyen ương cũng biến thành đôi vịt què.

Lấy lại bình tĩnh, Phương Tranh biểu tình cười cười nhìn Ngô công tử đang chờ đợi: “ Tiểu Ngô a, chuyện này ngươi làm không sai, ân, bốn quan rất cao hứng, thời khắc mấu chốt mà ngươi có thể bảo trì được lập trường kiên định, cử xí tiên minh, chuyện này quả thực không dễ dàng.”

Ngô công tử trong lòng phỉ báng không thôi, ngươi được bao nhiêu tuổi a? Nói chuyện ra vẻ như thế, cho rằng hay lắm sao!

Thằng cháu trai dường như không phục?

“ Ngươi nói những tin tình báo này, nhất thời bốn quan chưa thể khẳng định được là có giá trị hay không có giá trị, như vậy đi, ngươi tiếp tục nghĩ cách tiếp cận Phan Đào, mặc kệ ngươi dùng phương pháp gì, nhất

định phải moi được tin tức từ trong miệng của hắn, càng nhiều càng tốt, không được bỏ qua bất cứ đầu mối nào, sau đó hồi báo lại cho ta.”

Nhẹ nhàng ân cần vỗ bả vai của Ngô công tử, Phương Tranh cười giống như rắn độc dụ dỗ Eva ăn trái cấm trong vườn địa đàng: “ Nghĩ lại, chuyện này mà làm được tốt, ngươi vừa không phải trả khoản nợ lại giải quyết triệt để được kịch độc trong người, bao nhiêu chuyện tốt đây. Cuộc sống của ngươi sẽ tươi đẹp, mau chóng khang trang, những chí nguyện to lớn của ngươi, ngươi đã từng thề sẽ hoàn thành trong một thời gian ngắn nhất, từ nay về sau sẽ không còn phải như đeo đá ở trong lòng, chỉ cần ngươi cố gắng thì ngươi liền có thể thực hiện được, giống như chấp thêm một đôi cánh, tự do bay lượn ở trên trời cao, liệng bay, chao đảo, liệng bay...”

Theo thanh âm rung động lòng người, cánh tay của Phương Tranh giương lên giống như ngọn hải đăng sừng sững ở trong bóng đêm, kiên định mà mạnh mẽ chỉ thẳng lên trời, cùng Ngô công tử thỏa sức tưởng tượng cho tương lai tốt đẹp đang chờ đợi ở phía trước.

Cuối cùng Ngô công tử cũng bị tẩy não, mọi do dự trong lòng đã tiêu tan sạch sẽ, bị Phương Tranh lừa gạt lảo đảo mà chấp tay cáo từ, trên mặt còn mang theo nụ cười rạng rỡ như ánh nắng mặt trời. Phương Tranh tin tưởng, chỉ cần một câu nói của hắn, Ngô công tử hoàn toàn có năng lực đem quần khổ của mình mà làm bảo bối, dùng một giá trên trời bán cho phụ thân của hắn, hơn nữa còn khuyên phụ thân hắn nên phát triển ra ngoài để trở thành biểu tượng logo.

Kì thực người cổ đại cũng không phải tất cả đều thông minh, cũng như ngu ngốc. Phương Tranh lại một lần nữa hạ kết luận, Phương đại thiếu gia luận về gỡ mối khúc mắc quả bình thường đều chính xác.

* * *

Trong phủ thái tử.

Trời đã vào thu cho nên trong hậu điện có chút lạnh lẽo, gió thu man mác thổi qua, trước sân điện lá rụng phiêu lãng tung bay xào xạc khắp nơi trên mặt đất.

Thái tử hai mắt khép hờ, đang hoan kỉ lắng nghe đàn tì bà.

Người đánh đàn tên là Tư Tư, mới mười sáu tuổi, được thái tử ân sủng thâm hậu, thái tử thích nghe đàn tì bà bởi vì trong thanh âm mơ hồ tràn ngập những tiếng sát phạt nhau, làm cho máu huyết trong lục phủ ngũ tạng của hắn sôi trào đến cực điểm, có dũng khí tiêu diệt hết mọi vật cản đường của hắn, hết thấy cảm thụ khoái cảm nhục dục.

Hắn càng ưa thích đem Tư Tư áp chặt bên dưới hạ thể, sắc mặt bình tĩnh quan sát nàng mềm mại không xương ở dưới người mình mà uyển chuyển rên rỉ, như khóc như cười, gian nan phục vụ, giống như một con xà tình cùng giao với một người bình thường. Mỗi lúc nghĩ như thế, hắn liền không thể kìm chế được bản thân, muốn vươn tay ra cầm khúc thịt cứng rắn mà áp sát vào một mảnh mềm mại ở dưới hạ thân của nữ nhân.

Phạm Thụy cung kính đứng bên ngoài hậu điện, thân thể không chút nhúc nhích, đầu rủ xuống. Hắn đã duy trì cái tư thế này hơn một nửa canh giờ rồi, tì bà khúc còn chưa đình chỉ, hắn cũng không dám quấy rầy nhã hứng của thái tử điện hạ.

Rốt cuộc, những thanh âm mạnh mẽ cũng dần dần êm dịu lại, chung quanh hậu điện quanh quẩn âm thanh cuối cùng cho đến lúc biến mất hoàn toàn, cả hậu điện rơi vào một mảnh tĩnh lặng.

Nhẹ nhàng vỗ chưởng hai cái, thái tử đứng dậy, biểu tình trên mặt mang theo vẻ mỉm cười như thường ngày, tư vấn nhã nhặn: “ Tư Tư đàn tì bà, cô vương nghe hoài không chán, càng nghe càng yêu thích, ha ha.”

Tư Tư sắc mặt hoan hỉ, tiểu nhân ẩn hàm tính ý nhìn thoáng qua thái tử, lại nhìn Phạm Thụy đang đứng ở bên ngoài cửa của hậu điện, miệng nhẹ nhàng tạ ơn, thức thời ôm tì bà cáo lui.

Phạm Thụy bước lên thấp giọng nói: “ Điện hạ, Tàn Trọng tướng quân đã chờ lâu ở bên ngoài điện.”

Thái tử trầm ngâm trong giây lát, tiếp theo bật cười nói: “ Cô vương trầm mê ở trong tì thanh không thể tự thoát ra được, cứ nhiên lãnh đạm với Tàn tướng quân, mau mau mời hắn vào.”

Phạm Thụy cung kính gập đầu, xoay người đi ra ngoài, lập tức dẫn vào một gã tướng trẻ ước chừng hơn ba mươi tuổi bước đến.

Thái tử mỉm cười nghênh đón, “ Tàn tướng quân, Cô vương thất lễ, mới vừa rồi quá chú tâm nghe đàn nhất thời ngắn ngủi một lúc, mong rằng tướng quân không nên trách tội mới được.”

Tần Trọng là người cầm binh, tuy rằng tướng mạo bình thường nhưng trải qua nhiều năm mang binh đánh trận, khiến cho từ trên người của hắn toát ra vài phần âm trầm sát khí, cả người thoát nhìn giống như một thanh lợi kiếm, phong mang lộ thiên, làm cho kẻ khác không dám nhìn lâu.

Tần Trọng nặng nề khê động khoe miệng, một gối quỳ xuống hành lễ nói: “ Mạt tướng bái kiến thái tử điện hạ.”

Hiển nhiên thái tử đối với biểu hiện của Tần Trọng vô cùng hài lòng, mãi cho đến khi Tần Trọng hành lễ xong, hắn mới ra vẻ bất mãn bước lên đỡ Tần Trọng, miệng trách cứ: “ Tàn tướng quân, người cùng Cô vương là người một nhà, sao lại dùng những lễ tiết rườm rà như thế? Người cũng không khỏi quá mức khách khí, sau này ở trước mặt Cô vương, đừng động một chút lại quỳ, người là tướng quân là người cầm binh, quân nhân cho dù có chết cũng phải đứng chết!”

Tần Trọng nghe vậy thần sắc trong mắt lộ vẻ phức tạp, hắn xuất thân tầm thường, bình thường đến thần kì giống như tướng mạo của hắn, mười năm trước từ biệt cha mẹ già ở quê nhà, một mình đến kinh thành, mang theo chí nguyện gia nhập quân doanh đền nợ nước, tham gia cuộc thi võ khoa năm đó, liền trúng cử. Vốn tưởng rằng từ nay về sau có thể kim giáp phi thân, trường thương trong tay, dẫn quân sĩ ra biên ải bên ngoài phương bắc mà chống lại quân Đột Quyết, ai ngờ hoàng thượng đối với hắn chẳng quan tâm, chỉ ném cho hắn một cái chức hiệu úy nho nhỏ ở trong cấm vệ quân.

Có tài nhưng không gặp thời, ngọc sáng liền vô quang, bao nhiêu đó cũng không đủ để hình dung tâm tình của hắn. Mười năm nay, hắn dựa vào bản lĩnh chân chính của mình, ngậm đắng nuốt cay từ hiệu úy leo được lên chức tì tướng, rồi tới thiên tướng, hai năm trước gặp thái tử điện hạ, thái tử chân thành nhiệt tình dùng lễ đối đãi với hắn, rốt cuộc hắn cũng hạ quyết tâm, đi theo thái tử.

“ Gặp thời gió tốt ta mượn lực, một lần phóng thẳng lên mây cao.” Hắn cũng đạt như ý nguyện làm tới chức phó tướng cấm vệ quân, nhưng mà thời khắc nào hắn cũng ở kinh thành mà trông ngóng ra ngoài biên ải, hắn cảm giác nơi đó mới chính là nơi để cho mình thỏa chí vẫy vùng. Thái tử lại không biết trong lòng của Tần Trọng trầm tư vị đang lẫn lộn, hắn thản nhiên cười nói: “ Hôm nay Cô vương cho gọi người là có chuyện muốn thương lượng cùng người.”

Tần Trọng biết, trong miệng thái tử nói “ thương lượng” chỉ là một câu khách khí, hắn không có khả năng chống lại mệnh lệnh đã ban ra.

Tần Trọng khom người ôm quyền nói: “ Thỉnh thái tử điện hạ phân phó.”

Thái tử mỉm cười nói: “ Tôn tướng quân thủ hộ kinh thành mong được cáo lão hồi hương, việc này chắc người cũng đã biết?”

Tần Trọng gập đầu: “ Mạt tướng đã biết từ mấy ngày hôm trước.”

“ Tôn tướng quân cáo lão, cái chức tướng thủ hộ thành cũng đang bỏ trống, kinh thành là nơi thiên tử ở, cùng những vùng trọng địa ven kinh, chức tướng quân thủ thành cũng không thể bỏ trống lâu được.”

Tần Trọng ngẩng đầu, nhìn thái tử liếc mắt một cái, trong lòng mơ hồ minh bạch ý tứ của hắn.

Quả nhiên, thái tử biểu tình tươi cười như thường nói: “ Tàn tướng quân ở trong cấm quân chờ đợi nhiều năm như thế, luận về lý lịch, luận về bốn sự, luận trung tâm, đủ có thể tự mình đảm đương một phương. Cô vương tính dăng tấu với phụ hoàng tiến cử người gánh vác trọng trách này, không biết ý của Tàn tướng quân như thế nào?”

Câu cuối cùng là một câu hỏi hoàn toàn vô nghĩa, thân cận thái tử đã hơn hai năm, hắn đối với bản tính của thái tử cũng có chút hiểu biết, sự tình mà thái tử quyết định, là không bao giờ chấp nhận thuộc hạ phản đối. Câu hỏi “ ý của người như thế nào?”, thật ra là đang hỏi người, lựa chọn tuân mệnh hay là lựa chọn mất mạng.

Tần Trọng không phải loại người dằn dặt, lựa chọn của hắn rất sáng suốt.

“ Mạt tướng nguyện theo thái tử điện hạ an bài.”

Thái tử nở nụ cười thỏa mãn, toàn bộ thân mình đều thả lỏng, giống như vừa mới hoàn thành xong một lần trên người của Tư Tư, mãn nguyện vô hạn.

Lúc gần cáo lui, Tần Trọng nhìn biểu tình tươi cười của thái tử, đột nhiên cảm giác được sau lưng có chút rét lạnh, đang chần chừ muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

“ Tần tướng quân còn có sự tình muốn nói ư?” Ánh mắt của thái tử luôn luôn không bỏ sót biểu tình của hắn.

Trầm ngâm một lúc, Tần Trọng ôm quyền đáp: “ Phó tướng Trịnh Nham Tùng của Thần Vũ quân, đường như đạo này muốn giao hảo cùng với mạt tướng, nhưng mạt tướng lại không biết tại sao.”

Thái tử cười nhạt, tức thì nói: “ Không sao, người nắm chắc được mọi chuyện thì tốt rồi.”

Từ phía thái tử không biết được đáp án, Tần Trọng đành phải ôm một bụng nghi vấn, khom lưng cáo lui.

Chứng kiến Tần Trọng đi xa, Phạm Thụy bước lên hạ giọng nói: “ Thần Vũ quân Trịnh Nham Tùng vốn là tâm phúc của đại tướng quân Triệu Hổ, hắn muốn giao hảo cùng với Tần Trọng, bên trong nhất định phải có huyền cơ.”

Thái tử mỉm cười nói: “ Không quản là huyền cơ như thế nào, Cô vương là một kì thủ, hiện tại đã nắm chắc được đại cục, nhưng muốn hạ quyết tâm, cũng cần phải chờ gió đông.”

“ Vậy...Thái tử điện hạ...chúng ta...”

“ Đứng ngoài xem cớ không nói mới chính là bậc quân tử, không phải là một chuyện mỹ diệu hay sao?” Thái tử hai mắt híp lại, thỉnh thoảng lóe lên một tia âm trầm.

* * *

Ngọc Như Trai, trong hậu viện.

Ngô công tử đã đi rồi, Phương Tranh nằm dựa trên ghế bộ dạng uể oải, đang nhắm mắt dưỡng thần.

Hắn đang suy tư chuyện nhân sinh.

Nhân sinh có rất nhiều sự tình cần phải suy nghĩ, đối với Phương đại thiếu gia mà nói, trước mắt tối trọng yếu không phải là muốn biết Phan thượng thư đang làm cái gì, cũng không phải muốn tỏ tường thái tử muốn chơi trò gì, giang sơn không phải của hắn, không đáng vì nó mà hao tổn tinh thần.

Những chuyện mà hắn muốn đương nhiên phải có quan hệ lợi ích thân thiết đối với bản thân mình....Chẳng hạn như chuyện phòng the.

Phương Tranh có một nguyện vọng, phải thu được nhiều mỹ nữ trong thiên hạ vào khuê phòng, đặt làm một chiếc giường siêu lớn, cùng toàn bộ lão bà trần truồng nằm mây mưa trên đó. Đương nhiên, chính mình cũng phải trần truồng, sau đó dùng một tấm vải đen bịt mắt, chơi trò điều hâu bắt thỏ, bắt được người nào, liền cùng nàng tương hảo một phen, sau đó lại tiếp tục bắt....

Nguyện vọng bao nhiêu tốt đẹp a, không biết năm tháng nào mới có thể thỏa mãn được tâm nguyện.

“ Tên hỗn đản này hai mắt nhắm chặt, giống như đang làm chuyện gì mờ ám trong mộng? Nước miếng đều đã nhỏ hết xuống, còn cười đáng khinh như thế, thực xấu xa!” Bên tai truyền đến thanh âm bất mãn của Trường Bình.

Phương Tranh mở mắt ra, hướng Trường Bình cười nói: “ Một bộ ẩm trà chỉ có một cái bình trà nhưng lại có vô số chén trà, làm nam nhân thật sướng khoái!”

Trường Bình mê hoặc hỏi: “ Có ý tứ gì?”

Phương Tranh trợn mắt nhìn nàng: “ Ta là bình trà còn ngươi là chén!”

Trường Bình cũng không kém, trừng mắt nhìn lại hắn: “ Ngươi muốn phối xứng với mấy chén trà?”

Phượng Tranh trầm ngâm: “ Cái này....Còn phải xem có bao nhiêu đồng bào phụ nữ mắc nạn tai ương, nói như mười mấy hai mươi người thì ta có thể tiếp nhận được! Còn nhớ ta kể câu chuyện Tây Du Kí cho người nghe hay không? Đường Tăng đi lấy kinh phải trải qua chín chín tám mươi một kiếp nạn như vậy để làm cái gì? Còn không phải là vì phổ độ chúng sinh sao, Đường Tăng cũng không dễ dàng vượt qua nha, chẳng những có nhiều yêu tinh muốn ăn thịt hắn, còn có yêu nữ muốn câu dẫn hắn, lão công ta cũng tương tự như hắn mà thôi.”

Trường Bình cười đến mức vành mắt cong lại thành mảnh trăng non, sáng giọng: “ Người cứ đặc ý đi! Còn nói Đường Tăng nữa, nhiều lắm người chỉ là Trư Bát Giới thôi a.”

Phượng Tranh không quản đến nàng, nói tiếp: “ Nếu ta là Đường Tăng thì tốt, chỉ cần có yêu nữ muốn câu dẫn ta, ta không nói hai lời, sẽ khẳng khái từ chối.”

Trường Bình cười nói: “ Nếu người là Trư Bát Giới, cũng có thể từ chối nàng ta mà.”

Phượng Tranh thở dài: “ Nếu Trư Bát Giới hiện thân, chỉ sợ hắn chưa kịp từ, yêu nữ đã muốn chạy trời chết.....”

157. Chương 158: Tình Thiêu Phượng Tỷ (Thượng)

Trường Bình vì len lén chạy ra cung, cũng không dám ở bên ngoài quá lâu, gần đến buổi chiều thì quay trở về cung.

Lúc gần đi chỉ nhìn Phượng tỷ, Trường Bình bất mãn hừ một tiếng, lại kéo vạt áo của Phượng Tranh, tàn bạo ghé vào lỗ tai hắn uy hiếp: “ Không cho người dính líu cùng nàng ta, nếu không lão nương bóp chết người!”

Ấn tượng đầu tiên giữa người với người rất trọng yếu, khi lần đầu tiên Trường Bình gặp Yên Nhiên, khi đó Phượng Tranh đang bị nhốt vào thiên lao, Yên Nhiên một mình quỳ gối trước phủ của Mập Mập, vì Phượng Tranh đau khổ khẩn cầu. Cho nên Trường Bình rất dễ dàng tiếp nhận nữ tử có tình có nghĩa như Yên Nhiên, thậm chí còn chủ động tới cửa thăm Yên Nhiên, gia đình nhà giàu thời cổ đại, chính thất phụ nhân quyền uy lớn nhất, mà nam nhân nạp tiểu thiếp, thì địa vị trong gia đình chỉ cao hơn nô tỳ một chút, Yên Nhiên có được lễ ngộ như vậy của Trường Bình, đối với nàng mà nói là một chuyện vô cùng may mắn.

Nhưng Phượng tỷ thì khác, mỗi lần Trường Bình thấy nàng, thì mặt mày sầm xuống, nếu tìm lý do, cũng do ấn tượng đầu tiên.

Khi đó Trường Bình còn đang truy cầu tình cảm của Phượng Tranh, mà Phượng Tranh mỗi ngày đều né tránh nàng, Trường Bình còn đang đau khổ tức giận, lại bị người báo cho biết tên vô lương tâm Phượng Tranh không ngờ lại cùng một nữ nhân khác uống rượu mua vui, vì vậy liền xuất hiện một màn Trường Bình hấp tấp dẫn binh đến vây Yên Nguyệt Lâu. Có sự mở đầu cực độ ác liệt này, vì thế Trường Bình vẫn luôn có lòng oán hận Phượng tỷ.

Phượng Tranh là một người tùy tiện, tất nhiên chẳng hiểu được những khúc mắc giữa các nữ tử lại rắc rối như thế, nhìn thấy ánh mắt xinh đẹp nhưng đầy hồ nghi của Trường Bình trước khi đi cứ ngấm tới ngấm lui giữa hắn và Phượng tỷ, tựa như lão bà đang trảo lão công, đang bắt gian tại trận. Phượng Tranh không khỏi có chút buồn cười, nhẹ nhàng vỗ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Trường Bình: “ Trở về đi, yên tâm, ta và Phượng tỷ là trong sạch, còn trắng hơn cả đậu hũ đó.”

Nói thì nói như vậy, kỳ thực Phượng Tranh đang rất mong muốn cùng Phượng tỷ nảy sinh quan hệ mơ hồ hồ.

Trường Bình vẫn đang rất lo lắng, liếc mắt nhìn Phượng tỷ đang đứng rất xa: “ Nếu nàng ta câu dẫn người thì làm sao bây giờ?”

Vấn đề này đúng là có độ khó, nữ nhân phong tình vạn chủng như vậy lại chủ động câu dẫn hắn, nếu Phượng Tranh còn cự tuyệt được, thì còn gọi là nam nhân sao? Nhưng lời này cũng không thể nói ra trước mặt Trường Bình.

Phượng Tranh trầm ngâm nói: “ Ân...Ta tận lực không tiếp thu sự câu dẫn của nàng ta...”

Trường Bình nghe ra lời này không hề có thành ý, không khỏi cảm thấy nổi giận: “ Nàng ta có phải rất thích người?”

“ Hẳn là phải đó...” Phượng Tranh không xác định len lén đưa mắt nhìn Phượng tỷ. Nàng đang đứng ngay cửa Ngọc Như Trai, đang từ xa xa nhìn hẩn, bên môi mang theo nụ cười phong tình vạn chủng, dường như đóa hoa tươi mùa xuân đang nở rộ, làm cho cả đáy lòng người khác vô cùng thoải mái.

Ẩn tình như thế mà nhìn hẩn, điều này còn không phải là đang thích ta thì là gì? Ở trong lòng Phượng Tranh hạ kết luận.

Trường Bình nghe nói Phượng tỷ thích nam nhân của nàng thì liền phát hỏa. Nhịn không được liền nghĩ muốn tiến lên cùng Phượng tỷ diễn xuất một hồi tiết mục tranh giành tình nhân, lập tức lại nghĩ, người ta đâu có chính miệng thừa nhận, tất cả đều chỉ là phỏng đoán, nếu cứ như vậy mà đi tới lý luận thì đúng là quá vô lý thực sự.

Nàng không thể tránh được nắm chặt nắm tay, oán hận trừng mắt nhìn Phượng tỷ, Trường Bình cắn răng nói: “ Vậy người có thích nàng hay không?”

Hẩn liếc mắt lén lút nhìn vẻ vũ mị của Phượng tỷ, lại nhìn Trường Bình đang tức giận đến muốn nổ tung mà chết, Phượng Tranh thở dài, dường như đang bị ủy khuất lớn hơn trời, nghĩ một đằng nói một nẻo, thấp giọng: “ Ta không thích nàng...” Trong thanh âm tràn đầy thương cảm và bất đắc dĩ.

Trường Bình như phát điên dùng sức nắm tóc, sau đó lại chà chà chân, lớn tiếng nói: “ A...ta không tin đâu!”

Nói xong hung hăng đấm Phượng Tranh một quyền, lại không chút ý tốt hướng Phượng tỷ nặng nề hừ một tiếng, thở hồng hộc leo lên xe ngựa, hồi cung.

Phượng Tranh hướng xe ngựa phát tay, la lớn: “ Uy! Ngày mai ta tiến cung gặp phụ hoàng của nàng, nàng đứng trước cửa cung chờ ta.”

“ Đi chết đi!”

“ Công chúa điện hạ làm sao vậy? Dường như rất có ý kiến đối với ta?” Thấy Trường Bình dùng dùng nổi giận bỏ đi, Phượng tỷ bước tới nghi hoặc hỏi.

“ Không có gì, tiểu cô nương tính tình như vậy thôi, hi hi, nàng nghĩ giữa hai ta có chuyện mờ ám.” Phượng Tranh nhìn khuôn mặt kiêu mị của Phượng tỷ, cười tủm tỉm nói.

Gương mặt Phượng tỷ hơi đỏ lên, không được tự nhiên kéo tóc mai khẽ vuốt, đôi mắt cũng không dám nhìn Phượng Tranh, trong miệng ra vẻ tùy ý hỏi: “ Vậy người nói như thế nào?”

Phượng Tranh bất đắc dĩ xòe tay: “ Ta còn có thể nói thế nào? Hai ta vốn thanh bạch, dù ta có muốn mơ hồ chẳng nữa, nhưng không phải là vẫn chưa được sao...”

“ Đi chết đi!” Phượng tỷ mặc cỡ đỏ mặt, nhịn không được hung hăng đấm Phượng Tranh một cái.

Vì sao mỗi nữ nhân đều thích mắng “ đi chết đi” vậy? Càng xảo chính là mỗi khi mắng đều sẽ đánh một cái, giống như đã thương lượng từ trước.

Cười đùa một phen, rất nhanh liền giảm bớt sự xấu hổ cho Phượng tỷ. Hai người giống như thường ngày nói chuyện hỉ hả không ngừng.

Nhìn sắc trời một chút, Phượng tỷ cười nói: “ Nhanh đến giờ dùng cơm tối, Phượng đại thiếu gia nếu không chê tay nghề của tỷ tỷ thô lỗ, không bằng dùng cơm ở đây thế nào? Tỷ tỷ tự tay nấu cơm cho người ăn...”

Phượng Tranh vui vẻ nói: “ Tốt lắm, có thể ăn cơm do chính tay Phượng tỷ nấu cho, hôm nay ta đúng thật là có lộc ăn rồi.”

Phượng tỷ cười cười: “ Tay nghề làm cơm của tỷ tỷ cũng rất thông thường thôi, được rồi, người có ăn kiêng gì không? Phải nói cho ta biết trước, miễn cho người ăn không ngon miệng.”

Phượng Tranh ngửa đầu nhìn trời, tỉ mỉ suy nghĩ một hồi, sau đó thật chăm chú nói: “ Ta không ăn phân.”
“”

Đêm lạnh như nước, ánh nến chập chờn, sương phòng hậu viện Ngọc Như Trai xuân ý dạt dào.

Phượng Tranh và Phượng tỷ ngồi đối diện nhau, đang chậm rãi ăn cơm. Màu sắc thức ăn trên bàn rất phong phú, hơn nữa lại ngon, xem ra Phượng tỷ ngoại trừ việc buôn bán có sở trường đặc biệt, làm cơm cũng là có tay nghề thật giỏi.

Phượng tỷ cũng không nói chuyện nhiều lắm, chỉ uống vài chén rượu, lúc nâng chén thì ánh mắt giao nhau, vừa chạm liền tránh, hôm nay nhìn Phượng tỷ có vẻ rất ngưng ngừng trầm lặng.

Phượng Tranh uống cạn chén rượu, sau đó nhìn Phượng tỷ cười hắc hắc như kẻ trộm. Ánh mắt lướt trên gương mặt cùng bộ ngực cao vót của Phượng tỷ không ngừng, cảnh cáo của Trường Bình từ lâu đã bị hắt ném lên chín tầng mây.

“ Người cười cái gì?” Phượng tỷ thật sự không chống đối được ánh mắt háo sắc của Phượng Tranh, cúi đầu, thấp giọng hỏi. Xưa này nàng khôn khéo giỏi giang, nhưng hiện tại lại giống như một người vợ mới cưới về nhà chồng.

“ Hắc hắc, Phượng tỷ, tỷ xem tình hình này, nếu như ngọn nến kia đổi thành màu đỏ thẫm, hai ta hiện tại có giống như đang uống chén rượu giao bôi trong đêm động phòng?” Phượng Tranh lúc đang đùa giỡn nữ tử luôn thích nheo mắt lại, làm cho liếc mắt liền nhìn ra hẳn không có ý tốt.

“ Nha! Người muốn chết!” Phượng tỷ thật sự mắc cỡ, đứng lên như muốn đánh hấn.

“ Ai! Đừng động thủ, vạn nhất hai ta đùa giỡn, ta không cẩn thận mò trúng địa phương nào đó của tỷ thì làm sao đây?” Câu nhắc nhở của Phượng Tranh làm cho Phượng tỷ liền dừng lại, tên háo sắc bại hoại này nói không sai, chuyện này thật sự có khả năng phát sinh.

Phượng Tranh đối với việc dùng cương trước bờ vực của Phượng tỷ cảm thấy rất thất vọng, sớm biết vậy hẳn đã không nhắc nhở.

“ Phượng tỷ, tiểu đệ có một câu không nên hỏi, có bao giờ nghĩ qua lại tái giá hay không?”

Gương mặt đang đỏ bừng của Phượng tỷ đột nhiên lại thành trắng, kinh ngạc nhìn ánh nến chập chờn, một lúc lâu, yếu ớt thở dài.

“ Mấy năm đã qua, tỷ tỷ cũng đã già rồi, còn muốn tái giá làm gì nữa. Hơn nữa quả phụ vốn là người bất tường, tái giá chỉ làm danh tiếng càng kém, từ lâu tỷ tỷ đã an phận không dám suy nghĩ.”

“ Nói không thể nói như vậy, Phượng tỷ, nữ nhân cũng có quyền lực truy cầu chính hạnh phúc cho mình, Phượng tỷ chỉ mới hai mươi mấy tuổi, đang lúc xuân hoa thành thực, lẽ nào tỷ cam tâm cả đời độc thân ở góa như thế, cô độc sống quãng đời còn lại sao?” Phượng Tranh đối với những quy củ thời cổ đại rất khinh thường, cưới gả qua một lần thì không được tái giá nữa hay sao? Ở kiếp trước, nữ nhân ly hôn vài lần rồi lại kết hôn vài lần khắp đường đều có, chẳng phải các nàng đều phải đem ngâm lòng heo hay sao?

“ Không như vậy thì có thể làm sao? Ở trên đời này, tình lạnh như sắt, lời người đời sắc như dao, nếu ta tái giá, chẳng biết sẽ đưa tới bao nhiêu lời thị phi đen trắng, tỷ tỷ có gả vào gia đình chồng khác, lại làm sao dám ngẩng đầu nhìn mặt họ?” Phượng tỷ cười khổ, ngửa đầu uống cạn một chén rượu.

Uống cạn Phượng tỷ lại nặng nề thở dài một hơi, phảng phất muốn thở ra nửa đời chua xót và phẫn hận.

Phượng Tranh cười cười: “ tái giá nếu gặp được không đúng người, đương nhiên quang cảnh thê lương, nhưng nếu may mắn gặp phải phu quân tốt, nửa cuộc đời còn lại của Phượng tỷ không phải có thể được hạnh phúc hay sao?”

Phượng tỷ tựa hồ có vài phần men say, mắt hạnh hàm chứa xuân ý liếc mắt nhìn Phượng Tranh: “ Nơi nào có phu quân, không chê thân phận quả phụ của tỷ tỷ, nguyện ý thật tình cưới tỷ tỷ làm vợ? Ha ha, người si nói mộng mà thôi...”

Mị nhăn thật sắc bén! Phương Tranh bị cái liếc mắt của Phượng tỷ khiến cho tâm thần kích động, lấy lại bình tĩnh, Phương Tranh ưỡn ngực ngạo nghễ nói: “Phượng tỷ, tỷ nghĩ tiểu đệ thế nào? Có tư cách được tuyển làm phu quân của tỷ hay không?”

“Ngươi?” Phượng tỷ ha ha cười, mị nhân mắt say lơ đãng nhập nhèm, có vẻ đặc biệt kiêu mị.

“Ta thì làm sao? Không được sao?” Phương Tranh bắt mẫn nói, giọng nói của Phượng tỷ làm hắn có chút tổn thương. Ta có gì không tốt chứ? Gia thế thân phận địa vị thì không cần nói, lên trời xuống đất lên núi ra sông, đi khắp thế giới tìm thử xem, đi đâu tìm ra nhân tài xuyên việt ưu tú như ta? Tướng mạo anh tuấn, nhân phẩm cao thượng, tuy nói không chung thủy, nhưng thích mới cũng không ghét cũ, nam nhân cổ đại có ai so sánh được với ta?

“Ngươi tốt, tỷ tỷ không tốt...” Về mặt Phượng tỷ khổ sở lắc đầu: “Ngươi còn trẻ tuổi đã là mệnh quan triều đình, còn được hoàng thượng vô cùng sủng ái, thời gian tới tiền đồ vô lượng, phong hầu công khanh cũng có thể có, hơn nữa trong nhà phú khả địch quốc, vàng ngọc cả sảnh đường, nam tử như ngươi vậy, nghĩ muốn nữ nhân nào mà không chiếm được? Công chúa điện hạ đều đối với ngươi mối tình thâm thiết, tỷ tỷ có thể nào xứng đôi ngươi? Tỷ tỷ là quả phụ, là người bất tường, hơn nữa lớn hơn ngươi tới tám tuổi, sao dám sinh vọng tưởng với ngươi?...”

Phương Tranh nóng nảy, lời nói này không đúng nha, Phượng tỷ đã sớm là lão bà được hắn điều động quyết thu vào nhà, nghe lời của nàng, dường như là bởi vì tự ti nên không dám đáp lại hắn, hảo hảo lão bà mắt thấy đang muốn bay đi, làm sao hắn có thể không vội?

“Phượng tỷ, suy nghĩ của tỷ quá nhiều rồi, quả phụ thì làm sao? Hơn tám tuổi thì làm sao? Chỉ cần tiểu đệ thích, cái gì cũng không quan! Chúng ta sống là vì chính mình, không phải là sống cho người khác xem, chỉ cần mình hạnh phúc, tỷ đi quản những lời lẽ linh tinh làm cái gì?”

Vừa nói Phương Tranh vừa ôm lấy bàn tay mềm mại như không xương của Phượng tỷ, vừa sắc mị mị xoa xoa, lại làm ra vẻ nghiêm túc biểu lộ: “Phượng tỷ, kỳ thực tiểu đệ thích tỷ lâu lắm rồi, lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, tiểu đệ đã đối với tỷ...”

Phương Tranh nói đến đây chợt dừng lại, hắn nhớ tới lần đầu tiên gặp Phượng tỷ, thì Phượng tỷ lại trang điểm mình thật khủng khiếp, Phương Tranh nhìn không được trong nội tâm thấy phát lạnh. Nếu nói hình dạng quỷ quái kia của Phượng tỷ mà hắn có thể thích được, lời này cũng là quá giả dối.

“Ách, lần đầu tiên gặp mặt thì không tính, từ lần thứ hai chúng ta gặp mặt, ta đã thích tỷ rất nhiều, thật sự! Ở trong mắt ta, tỷ là tiểu long nữ thánh khiết, ta nguyện làm Doãn Chí Bình vĩnh viễn...”

“Tiểu Long Nữ là ai? Doãn Chí Bình là ai?” Mặc dù được Phương Tranh biểu lộ khiến cho trái tim nàng mừng thầm, nhưng Phượng tỷ nhìn không được lại cất lời hắn.

“Ách...Tỷ không biết đâu, đi ra giang hồ, hai người đều vô cùng nổi danh...Ta đang nói đến chỗ nào rồi?” Bị Phượng tỷ cắt đứt, dòng suy nghĩ của Phương Tranh cũng tự động đứt theo.

Phượng tỷ không trả lời, sắc mặt đỏ rực, không biết bởi vì uống rượu, hay bởi vì ngượng ngùng.

“Án...dù sao cũng là ý tứ này, ta đối với tỷ là như thế nào, tỷ biết rồi chứ?” Phương Tranh cầm tay Phượng tỷ, liên tục vuốt ve từ trên xuống dưới, Phượng tỷ mắc cỡ rút tay vài lần cũng rút không ra, không thể làm gì khác hơn là mặc cho hắn cầm lấy.

“Phượng tỷ, tiểu đệ đối với tỷ là thật tâm đó, tỷ cũng không thể không thích ta, tỷ nghĩ đi, cái yếm của tỷ...”

“Ngươi...Ngươi là tên tiểu hồn đản!”

158. Chương 159: Tình Thiêu Phượng Tỷ (hạ)

Hàm răng như tuyết trắng của Phượng tỷ cắn lấy môi dưới, đôi mắt hạnh mị sắc vô biên oán hận nhìn chằm chằm Phương Tranh, trong thần sắc ngoại trừ vẻ xấu hổ và giận dữ, còn có chút gì đó không thể nói rõ, dịu

dàng dăng dăng, phảng phất như có gì đó sắp nổi lên mặt nước. Sắc mặt đỏ bừng từ lâu, giờ cao đôi bàn tay trắng như phấn, muốn đánh cũng không phải, muốn thả cũng không xong, quả nhiên là cực kỳ xấu hổ.

Phượng Tranh cười hắc hắc: “Phượng tỷ, tỷ đừng xấu hổ, tiểu đệ nhân tài tướng mạo đều là nhất đẳng, đốt đèn lồng cũng khó tìm, nếu tỷ vì xấu hổ không dám tiếp thu, cuộc sống hạnh phúc thời gian tới của chúng ta xem như bị ngấm vào nước nóng...”

Phượng tỷ cười khúc khích, dùng ngón tay chỉ vào đầu Phượng Tranh: “Ngươi nha, thật là biết khoe khoang, miệng lưỡi trơn tru, tham tài háo sắc, hình dạng lúc này cũng dáo dác, không ngờ còn không biết xấu hổ dám nói mình nhân tài tướng mạo nhất đẳng, ta thực sự là phục ngươi...”

Thu hồi nụ cười, Phượng tỷ u oán liếc mắt nhìn Phượng Tranh, trong giọng nói mang theo vẻ hiu quạnh cô đơn vô hạn, yếu ớt than thở: “Tỷ tỷ biết, kỳ thực ngươi là người tốt...”

“Dừng! Dừng lại!” Phượng Tranh nghe vậy sắc mặt lập tức thay đổi, có vẻ tức tối vô cùng, lúc này chỉ mới nói có mấy câu, mà bắt đầu cho ta là người tốt, không ăn qua thịt heo cũng gặp qua heo chạy, dù Phượng Tranh đối với tình hình này cũng không phải thông hiểu lắm, nhưng cũng biết, phàm là nữ nhân khi dùng khẩu khí yếu ớt oán oán để nói với người: “Ngươi kỳ thực là người tốt...” thì câu nói kế tiếp sẽ không cần đoán, nhất định là vô ích, xem như là không có.

“Phượng tỷ, tỷ cho dù có phục ta, ta van tỷ cũng đừng làm cho ta buồn nôn được không?” Phượng Tranh có chút tức giận khó hiểu, may là ta xuyên việt mà tới, nhiều ít cũng hiểu được bộ chiêu thức trước khi nữ nhân cự tuyệt nam nhân, trước khen sau đó lui, tâm tình từ trên thiên đường sau đó rơi xuống địa ngục, cự tuyệt thì cự tuyệt đi, dùng biện pháp sao không chút phúc hậu như thế, không tiếp thụ thì người cứ nói rõ, có cần phải dùng văn chương, trước đánh một vòng, sau đó mới cho người ta xuống hố, có chơi người thì cũng đừng chơi kiểu đó chứ.

Không thể trách Phượng Tranh chuyện bé xé ra to, trên sự thật, ở kiếp trước phàm là nữ nhân bắt đầu khen nam nhân là người tốt, thì một tầng ý tứ khác tức là, ngươi là người tốt, nhưng ngươi không thể, điều này đối với nam nhân mà nói, là một loại cách nói người vô năng, cho nên khi nghe được “ngươi là người tốt”, Phượng Tranh liền nghĩ Phượng tỷ đang mắng chính mình, trên mặt giống như bị người ta tát một bạt tai, nóng rát vô cùng khó chịu.

Phượng tỷ nhìn thấy sắc mặt Phượng Tranh lúc đỏ lúc trắng, không khỏi cảm thấy kỳ lạ, nàng không rõ mình đã nói sai câu nào, làm cho vị Phượng đại thiếu gia trong ngày thường vốn có tính tình thoát nhin phi thường tốt lại tức giận đến như vậy.

“Ngươi làm sao vậy? Chẳng lẽ tỷ tỷ đã nói sai điều gì?” Mặc dù tuổi tác lớn hơn Phượng Tranh, nhưng nhìn thấy Phượng Tranh tức giận, Phượng tỷ cũng cảm thấy có chút lo sợ, bất an hồi.

Một lúc sau, Phượng Tranh cũng hòa hoãn lại, sau đó cảm thấy có chút buồn cười, không phải chỉ là một câu nói thôi sao, cùng một nữ nhân so đo làm gì? Người ta khen ngươi là người tốt, chỉ ít trong nhân phẩm của ngươi khẳng định là như vậy, chỉ ít so với “ngươi là một người xấu” hoặc là “ta không thích ngươi” còn tốt hơn rất nhiều.

Nghĩ như vậy, Phượng Tranh cảm thấy dễ dàng hơn rất nhiều. Trong giọng nói cũng đã ôn hòa hơn: “Phượng tỷ, tỷ không phải là đang muốn nói, kỳ thực ta là người tốt, nhưng ta không thích hợp tỷ? Sau đó chúc ta sớm ngày tìm được tình yêu thật sự, đừng treo cổ tại thân cây trước nhà tỷ?”

Phượng tỷ mở to đôi mắt đẹp, nghi hoặc nhìn Phượng Tranh: “Lời này của ngươi cũng thật quá đối trá đi? Một là một, hai là hai, tỷ tỷ nói chuyện có khi nào quanh co lòng vòng qua? Ngươi cho là trên đời này ai nói chuyện với người cũng phải ngọt xớt sao?” Nói xong Phượng tỷ còn khinh bỉ nhìn hằm một cái.

Sắc mặt Phượng Tranh nóng nóng, kháo! Bị khách sáo thôi, nguyên lai đàn bà cổ đại cũng không phải đem từ người tốt để chơi ta...

“Phượng tỷ, tỷ vừa nói ta là người tốt, còn muốn nói cái gì?”

“Ngươi là người tốt, nhưng lại là quý nhân, tỷ tỷ còn là một quả phụ có tuổi tác lớn hơn ngươi, làm sao xứng đôi người? Ngươi a, sao lại nhìn thể sự giản đơn đến như vậy chứ...”

Biểu tình của Phượng tỷ bỗng nhiên như tim đập mạnh và loạn nhịp lên, lộ ra vài phần thần sắc bi thương, con mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm Phương Tranh. Thần thái thiên kiều bá mị đã lâu không gặp, khuôn mặt Phương Tranh đang càng ngày càng gần mặt nàng, nhưng ở trong lòng nàng lại càng ngày càng xa, xa đến không thể với tới, cũng giống như trăng trong nước, hoa trong gương...

Một lát, Phượng tỷ yếu ớt khẽ thở dài một tiếng, thấp giọng nói: “Người có nghĩ tới hay không? Hôm nay người đường đường là ngũ phẩm quan viên triều đình, còn được khâm phong bá tước, được hoàng thượng vô cùng ân sủng, thậm chí lập tức sẽ làm phò mã gia, người nghĩ hoàng thượng sẽ đáp ứng cho người cưới xong công chúa rồi lại đi cưới tiếp một quả phụ tuổi tác còn lớn hơn người sao? Dù là hoàng thượng đáp ứng, phụ mẫu người chịu sao? Công chúa sẽ đồng ý sao?”

“Cuộc đời này của tỷ tỷ đã khổ mạng, sống thật mệt mỏi, mười lăm tuổi nhà mẹ đẻ đã hứa gả ta cho người, vừa qua được hai năm, nam nhân của ta lại bị mộ binh đến phương bắc nhập ngũ, vừa mới rời nhà mấy tháng, nam nhân kia đã chết bên ngoài, tỷ tỷ cứ thế phải trở thành quả phụ, liều mạng lo cho gia nghiệp, mong muốn quãng đời còn lại có thể sống khá giả một chút. Mãi cho đến khi may mắn quen biết được người, mặc dù không phải là người thân hay bạn bè của người, nhưng trong lòng tỷ tỷ vẫn xem người là người thân nhất, dù cho Ngọc Như Trai gặp phải chuyện gì, tỷ tỷ luôn nghĩ đã có người đứng ở phía sau ta, xem như đã đầy đủ.”

“Nếu tỷ tỷ cùng người bước thêm một bước, người cũng biết mình sẽ phải chịu bao nhiêu lời chỉ trích hay không? Tỷ tỷ là một quả phụ khắc chồng, có thể nào để cho người vì ta mà trở mặt với người nhà, làm thánh thượng bất mãn, làm công chúa thương tâm? Như vậy dù cho tỷ tỷ có ở chung một chỗ với người, người có thể sống được thoải mái hay sao?”

Phượng tỷ thật khó có cơ hội chủ động vươn tay ra, nhẹ nhàng vỗ về gương mặt Phương Tranh, thần sắc trong mắt tựa như mênh mông, tựa như thương cảm, trong giọng nói mang theo vẻ thốn thốn nhàn nhạt, tình thần hoảng hốt nhìn gương mặt trẻ trung của Phương Tranh, trong đôi mắt dịu dàng của Phượng tỷ tràn đầy nước mắt, trong miệng nở non: “Ta sinh chàng chưa sinh, chàng sinh ta đã già, ta rời chàng thiên nhai, chàng cách ta hải giác...Người xuất hiện quá muộn rồi...”

Dứt lời, giọt nước mắt trong suốt cuộn cuộn mà rơi, lặng lẽ, từng giọt từng giọt rơi xuống vạt áo Phương Tranh, vẩy ra, nát bấy, như một hồi pháo hoa thời thịnh thế.

Liếm liếm đôi môi có chút khô ráo, thanh âm Phương Tranh trở nên có chút khàn khàn: “Ta biết tỷ muốn nói gì, thế nhưng tỷ phải tin tưởng, cuộc đời này của Phương Tranh, có thể trong lòng không có chí lớn, nhưng chuyện mà ta chân chính muốn làm, thì nhất định sẽ làm được, nữ nhân ta muốn kết hôn, ai cũng không ngăn được ta!”

Phượng tỷ nghe vậy nở nụ cười, giọt nước mắt trong mắt liên tục hạ xuống, miệng cười như hoa đào ngày xuân, mang theo vài phần đỏ rục như say, dưới ánh nến leo lét có vẻ đặc biệt kiều mị. “Đôi mày khẽ nhướng, xanh như làn khói xuân”, nữ nhân trước mắt này, không biết trong lòng đã chất chứa bao nhiêu đau khổ, tình cảnh này, làm trái tim Phương Tranh đau nhói, đối với nửa cuộc đời đã qua của nàng chợt chưa xót cảm động.

“Chúng ta không nói chuyện mất hứng này nữa, đến, bồi tỷ tỷ uống thêm vài chén...” Phượng tỷ rõ ràng đã say, càng chủ động kéo tay Phương Tranh, gương mặt của nàng càng ngày càng đỏ, mị ý trong mắt cũng càng ngày càng đậm.

“Phượng tỷ...tỷ say.” Phương Tranh đoạt lấy chén rượu trong tay nàng, ôn tồn nói: “Đừng uống nữa, ta dìu tỷ đi nghỉ ngơi thôi.”

Phượng tỷ ha ha cười, đẩy Phương Tranh ra, đứng dậy lung lay lão đảo tiêu sái đi tới trước một cái rương lớn ở phòng trong, mở nắp rương, từ bên trong lấy ra một bao vải.

“Đây là cái gì?”

Phượng tỷ ngồi xuống bên người Phương Tranh, mềm mại tựa lên người hắn, một hương thơm của nữ nhân thành thực nhẹ nhàng thấm nhập vào chóp mũi Phương Tranh, như lan như xạ, làm tâm linh Phương Tranh lắc lư kích động, vừa muốn vươn tay ôm nàng vào trong lòng, tùy ý khinh bạc một phen.

Quý tâm tư của Phương Tranh Phượng tỷ lại hồn nhiên không hay biết, nàng nỉ non lầm bầm nói: “ Đây là của người...chia hoa hồng. Tỷ tỷ đã sớm chuẩn bị cho người từ lâu.”

“ Ách...Không phải tỷ muốn mở thêm chi nhánh sao? Nhanh như vậy đã kiếm tiền về được rồi?” Biết rõ tình hình trước mặt thật sự không thích hợp bàn chuyện tiền bạc, nhưng Phương Tranh vẫn nhin không được mừng rỡ.

Phượng tỷ lắc đầu nở nụ cười, trong dáng tươi cười có vẻ mê muội: “ Trước đây khi tỷ tỷ lấy chồng cũng chưa từng buôn bán qua, rất nhiều quy củ cũng không thói quen, cho nên khi trước đây người tới đòi bạc thì tỷ tỷ chưa đưa cho người, nhưng tự chủ trương cầm bạc của người mở tiệm mới...” Sóng mắt lưu chuyển, Phượng tỷ cười nhìn Phương Tranh: “ Bởi vì chuyện này, sợ rằng người luôn uất nghẹn không ít đối với tỷ tỷ phải không?”

“ Không có đâu!” Phương Tranh nhanh lắc đầu: “ Tỷ tỷ đang giúp ta kiếm tiền, dù tạm thời chưa chia cho ta, cũng chỉ là tốt với ta, muốn kiếm càng nhiều bạc hơn cho ta thôi, hi hi, tiểu đệ không phải là người không biết phân biệt, tỷ còn thiếu bạc không? Tiểu đệ sẽ nghĩ biện pháp kiếm về cho tỷ...”

“ Xấu xa! Hi hi...sau này, sinh ý là sinh ý, quy củ cũng phải giữ, ngày sau buôn bán có lời bạc chúng ta phải phân chia trước đã, bạc phân nếu tạm thời không có gì dùng, thì lại mang ra một phần, chúng ta tiếp tục kết phường, tỷ tỷ nói như vậy người có thỏa mãn?”

“ Thỏa mãn thỏa mãn, Phượng tỷ đối với ta quá tốt, tiểu đệ thật không biết nên làm sao cảm tạ tỷ, mời ăn cơm đi, phỏng chừng tỷ không thấy lạ, lấy thân báo đáp, tiểu đệ lo lắng khả năng tỷ sẽ không đáp ứng...” Phương Tranh vừa nói vừa cười bao vải, Oa! Một xấp ngân phiếu, thoáng tính sơ qua, phỏng chừng cũng được bốn năm vạn lượng.

“ Nhiều như vậy...” Phương Tranh kinh ngạc nói.

“ Tỷ tỷ là nhờ cây đại thụ, lấy danh nghĩa của Phương đại thiếu gia, những lưu manh nhàn hán trên đường, hay đám quan sai quấy rối, quan lại muốn hối lộ, nhìn thấy Ngọc Như Trai đều đi vòng qua tránh né, một khắc cũng không dám ở lâu, cho nên cũng tiết kiệm được không ít bạc chuẩn bị hối lộ, thật không biết ở trong triều người đã làm ra chuyện gì, những quan lại nghe được tên của người, liền giống như thấy quỷ, sợ đến sắc mặt tái nhợt, nói không nói đã quay đầu bỏ chạy, dù là quan lại thu thuế cũng chưa từng thấy đến cửa, mỗi tháng Ngọc Như Trai muốn giao khoản thuế, chính ta phải chủ động đi tới giao cho nha môn. Lại có thêm Trường Bình công chúa điện hạ hỗ trợ, những nữ quyền của vương công đại thần đều đến chiếu cố sinh ý, ngày tháng lâu dài, bạc kiếm cũng nhiều hơn...”

Phương Tranh cười tủm tỉm nói: “ Không nghĩ tới tên của ta không ngờ còn có công dụng trấn áp ma quỷ, nếu không ta thuê một họa sĩ, vẽ lại tướng mạo anh tuấn của ta, sau này hưởng toàn bộ thương hộ trong kinh thành chào hàng, để cho bọn họ đem tranh vẽ của ta dán ngoài cửa, ân, cứ năm lượng bạc một tấm, nếu mua mười tấm thì giảm giá phần trăm...Hắc hắc, chúng ta lại có thêm một nghiệm vụ mới nha.”

Lúc này Phượng tỷ tựa hồ ngồi cũng đã không ổn, đem sức nặng toàn thân đều dựa vào trên người Phương Tranh, trong tay lão đảo bưng chén rượu, trong miệng hơi thở như lan, mang theo một chút mơ hồ: “ Người nha, trong mắt thật sự là chỉ có tiền thôi, lúc này ánh trăng đẹp như vậy, sao không bồi tỷ tỷ uống thêm vài chén?”

Phương Tranh cả kinh, vừa rồi chỉ lo suy nghĩ đến bạc, không lưu ý Phượng tỷ, không biết nàng đã uống thêm mấy chén, thật sự đã để nàng uống say, đối mặt với một tiểu mỹ nhân phong tình vạn chủng như vậy, ta là ăn, hay không ăn đây?

Không cho hắn lo lắng suy nghĩ nhiều, Phượng tỷ cầm chén rượu trong tay uống sạch, sau đó bỗng nhiên kéo vạt áo trước ngực, đưa bàn tay lên quạt quạt gió: “ Tiểu bại hoại, người không cảm thấy nóng sao? Tỷ tỷ nóng quá...”

Phương Tranh từ đầu tới đuôi vẫn đang duy trì phong độ chính nhân quân tử nha, dù sao đề tài vừa nói quá mức nặng nề, nếu không phải Phượng tỷ tận lực đem trọng tâm câu chuyện tách ra, không chuẩn hiện tại Phương Tranh đã cùng Phượng tỷ ôm đầu khóc rống mất rồi.

Bầu không khí nặng nề lại biến đổi quá nhanh, nhất thời làm Phương Tranh có chút trở tay không kịp, vừa

rồi câu nói: “ Ta sinh chàng chưa sinh”, chỉ một lát sau, bầu không khí đã trở nên cực kỳ kiều diễm, thậm chí Phương tỹ còn chủ động vạch áo trước ngực, hần còn không kịp cẩn thận nhìn thấy cái yếm màu đỏ thắm Phương tỹ đang mặc trước ngực, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, hần là cái yếm lần trước bị Phương Tranh ăn trộm.

Chuyện phi lễ không được nhìn, chuyện phi lễ không nhìn, trong lòng Phương Tranh nhiều lần nhắc nhở chính mình, muốn làm một chính nhân quân tử đường đường chính chính, thoát ly khỏi lòng cầm thú cấp thấp, dù sao Phương tỹ là một nữ nhân tốt, nữ nhân tốt không nên bị sắc lang sờ sảng.

Nhắc nhở thì nhắc nhở, đôi mắt gian tà của Phương Tranh vẫn mở thật to, thẳng tắp nhìn chăm chăm vào bộ ngực cao vót của Phương tỹ, có lúc bởi vì độ lớn của nó chặn lấy tầm nhìn, hần cư nhiên còn nghĩ thò đầu qua nhìn tiếp, rất sợ bỏ qua bộ vị then chốt nào đó.

Phong cảnh tốt phong cảnh tốt! Vóc người Phương tỹ thật sự là quá tốt, trong mấy lão bà, nếu luận vóc người, sợ là chỉ có Yên Nhiên mới có khả năng ganh đua cao thấp nha?

“ Tiểu bại hoại, tỹ tỹ đẹp không?” Phương tỹ không biết đã mở mắt từ lúc nào, có lẽ bị cảm giác say sưa che giấu, khi Phương Tranh nhìn chăm chăm bộ ngực của nàng, Phương tỹ chỉ ha ha cười, không thấy có bao nhiêu xấu hổ, trái lại không tự giác ưỡn ngực lên, nguyên bản bộ ngực đã cao vót lại càng hùng vĩ cao ngất.

“ Vóc người của Phương tỹ, thực sự là ngàn dặm mới tìm được một, tiểu đệ vừa thấy, trong lòng không ngừng hướng tới...” Phương Tranh bày ra dáng dấp sắc lang tiêu chuẩn nhất, tự kìm chế không chảy nước miếng nói. Đang định vươn bàn tay ra, hạo hạo khinh bạc một phen, cũng không ngờ Phương tỹ nhìn hần cười cười, đầu nghiêng qua, liền ngã xuống trên bàn.

Phương Tranh trợn tròn mắt, bàn tay háo sắc vẫn duy trì tư thế cố định, giằng co giữa không trung, biểu tình sắc mị mị trên mặt tựa hồ như đọng lại.

Ân? Say quá rồi? Sớm nên uống ít một chút, lần này thật hay, chưa làm được chuyện gì, người đã triệt để say mềm, lưu lại một mình ta nửa vời ở đây là chuyện gì chứ? Hạo hạo ăn bữa cơm, lại ăn ra tới quang cảnh như thế, làm sao bây giờ? Điều nói nữ nhân không uống say, nam nhân không cơ hội, lúc này cơ hội lại đang ghé trên bàn bất tỉnh nhân sự, đẩy ngã, hay buông tha? Đó là một loại vấn đề rất nghiêm túc.

Tuyển chọn con đường cầm thú, hay không cầm thú?

Đầu óc Phương Tranh đang liên tục giao chiến, kỳ thực cũng giao chiến không bao lâu, hần rất nhanh liền làm ra quyết định.

Lắc lắc Phương tỹ, xác định nàng đã say mềm, Phương Tranh bế nàng lên, nhẹ nhàng đặt lên giường. Nhìn gương mặt đỏ bừng đang ngủ say, trong lòng Phương Tranh không khỏi nổi lên một trận yêu thương.

Cẩn thận tỉ mỉ đắp chăn cho nàng, Phương Tranh đứng dậy, nhẹ thở một hơi, quay đầu lại nhìn Phương tỹ, đôi mắt xoay động, lại ngồi xuống mép giường, vạch một góc chăn, cởi ngoại y của Phương tỹ ra, lộ ra cái yếm màu đỏ thắm, nhất thời cảnh xuân vô hạn, hương thơm ngập mũi, dường như vừa vạch trần một hộp châu bảo tuyệt thế, rực rỡ bức người khắp phòng.

Đây là lão bà trong ý định thu về, sờ một chút hần là không quan hệ gì nhiều lắm a? Tuy rằng đạo đức chuẩn tắc của bốn thiếu gia có yêu cầu rất cao, nhưng...sờ chính lão bà của mình hần là cũng nằm trong chuẩn tắc đạo đức chứ? Ta không có lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn đẩy ngã người ta, chỉ sờ một chút mà thôi, chỉ là một ít phần da thịt...

Phương Tranh liên tục thuyết phục bản thân mình, bàn tay nhịn không được vươn ra, rơi vào bộ ngực sữa cao vót của Phương tỹ...thật là thoải mái, mềm mại lại kiên quyết, nữ nhân trong nữ nhân, cực phẩm như vậy nếu không thu nhập vào phòng, quả thật thiên lý không dung...

Thất lưng nữ nhân này thật tinh tế...

Chân nữ nhân này thật dài...

Bàn chân nữ nhân này thật xinh đẹp...

....

.....

Phượng Tranh vừa lẩm bẩm vừa khinh bạc, mặc dù không thực chất xử lý nàng, nhưng bàn tay háo sắc đã đem toàn thân Phượng tỷ sờ soạng hoàn toàn thấu thấu triệt triệt, không quên một chỗ nào. Phượng tỷ lại không hề hay biết, mặc cho hắn làm, không hề phản kháng.

Vẫn sờ soạng suốt thời gian uống hai chén trà, Phượng Tranh luyến tiếc rút tay, liếm liếm môi trên đang nóng bỏng, Phượng Tranh cắn răng đắp lại chăn cho nàng, dùng nghị lực vịn phần nhịn xuống xung động đang cuộn trào mãnh liệt trong nội tâm. Không thể tiếp tục được nữa, thật nếu xử lý nàng, nàng sẽ hận ta cả đời, hơn nữa làm như vậy cũng chẳng có chút mặt mũi, không giống một nam nhân, ân, sờ sờ là tốt rồi, sờ sờ là tốt rồi...

Ngồi xổm trước người Phượng tỷ, Phượng Tranh nhẹ nhàng nói: “ Ta đi, tỷ ngủ ngon...Được rồi, cái yếm của tỷ cùng ta rất có duyên, tiểu đệ tiện mang đi làm kỷ niệm, hắc hắc, sáng mai nếu tìm không ra nó, thì tỷ phải đổi một cái khác màu hồng phấn đi, kỳ thật màu nào ta cũng rất thích...”

Thổi tắt ngọn nến, nhẹ nhàng đóng cửa, nhìn vầng trăng non trên bầu trời, Phượng Tranh vịn người một cái, đi ra hậu viện.

Bên trong sương phòng, Phượng tỷ ngồi dậy trong bóng đêm, sắc mặt đỏ bừng cắn môi dưới, oán hận thấp giọng nói: “ Tiểu hỗn đản có sắc tâm không có sắc đảm! Hỗn đản! Dâm tặc!” (sắc tâm: lòng háo sắc, sắc đảm: lòng can đảm để làm)

Hung hăng dấm xuống giường vài cái, Phượng tỷ lại nằm trở xuống, nghĩ vừa rồi mình vờ say, Phượng Tranh đem thân thể mình từ trên xuống dưới sờ soạng hết thấy, loại xúc cảm nóng bỏng này, làm thiếu chút nữa nàng đã rên rỉ ra, mất mặt trước mọi người. Nghĩ tới đây, Phượng tỷ cảm giác cả người như bốc lửa, từ sợi tóc đến đầu ngón chân, đều trở nên nóng rực không chịu nổi. Cổ họng nhẹ nhàng rên rỉ một tiếng, Phượng tỷ dúi mặt vào trong chăn, che lại cảnh xuân khiến máu huyết kẻ khác phải sôi sục...

Đêm lạnh như nước, bên trong sương phòng nơi hậu viên lại khắp phòng như xuân.

Đi ra hậu viện, tâm tình Phượng Tranh đã cảm thấy ảo não, hắn đang suy nghĩ có phải vừa rồi mình đã làm sai không? Vì sao trong ngực mơ hồ có chút hối hận? Nếu vừa rồi xử lý nàng, thì ngày thứ hai nàng tỉnh lại thì hận mình, nhưng với bản lĩnh giải quyết sự không nhẽo giận dỗi của nữ nhân, phỏng chừng bắt lấy trái tim của nàng cũng không khó đi? Có lẽ từ nay về sau nàng còn hoàn toàn một lòng đi theo ta nữa.

Nếu không, hiện tại thiếu gia trở lại tiếp tục?

Suy nghĩ một chút, Phượng Tranh buông tha, không riêng gì khác, dù là vì mặt mũi của nam nhân, muốn giải quyết nàng, cũng phải đợi lúc nàng tỉnh táo, cam tâm tình nguyện, mới gọi là có bản lĩnh, lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn thì thật không có ý nghĩa.

Đi ra khỏi cửa hậu viện, tiểu Ngũ còn đang ngồi bên xe ngựa chờ hắn, Phượng Tranh đi ra, tiểu Ngũ liền tiến lên bắt chuyện.

“ Thiếu gia, ngài...làm sao vậy?” Thấy sắc mặt Phượng Tranh ủ rũ, giống như bị người cướp đoạt gì đó, tiểu Ngũ cẩn thận hỏi.

Phượng Tranh cau mày, nhếch miệng: “...Trứng đau!”

159. Chương 160: Ta Muốn Giết Hắn (thượng)

Phượng Tranh ngồi trên xe ngựa, tâm tình rất uể oải.

Trên đường hắn vẫn luôn suy nghĩ, biểu hiện vừa rồi của mình, có tính là không bằng cảm thú hay không? Nghiêm ngặt mà nói, hắn là cũng không tính, dù sao mình có giả trò trên người Phượng tỷ, nhưng cũng không có xúc phạm tới nàng, nhưng vì sao mỗi lần ở thời khắc mấu chốt mình đều không thể hạ thủ? Trước đây đối với Yên Nhiên cũng là như thế, hiện tại đối với Phượng tỷ cũng là như vậy. Lê nào bổn thiếu gia nhìn như hạ lưu, kỳ thực bản chất cũng là chính nhân quân tử, có đạo đức chuẩn tắc quá cao? Nếu như

thực sự là như vậy, thì cũng quá khó tin, từ nhỏ mình vẫn luôn duy trì khinh bỉ cao độ đối với vị quân tử Liễu Hạ Huệ, lúc này không ngờ lại thành mặt hàng như hán, nhân sinh bất hạnh cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Trở về phủ, ôm đầy bụng hơi hận cùng không cam lòng, Phương Tranh phần nộ chìm vào mộng đẹp. Thật xảo, mộng được Phương tử, là Phương tử trần như nhộng, không chỉ trần như nhộng, không ngờ còn đang uốn éo mà chạy, vừa chạy vừa hướng hẳn cười quyến rũ chiêu ngoắc, tựa như một người giảm béo ở kiếp trước, chỉ thiếu một tấm bảng, bên trên viết: “ Bắt được ta, tùy tiện cho người làm gì cũng được.”

Khi tiểu Lục gọi Phương Tranh rời giường thì Phương Tranh đang còn chảy nước miếng, vẻ mặt cười đậm đặng, thỉnh thoảng còn lẩm bẩm vài câu nói mớ: “ Hắc hắc...Người làm theo lời ta...Hắc hắc, người kêu a, kêu phá cổ họng cũng không có ai đến cứu người...”

Tiểu Lục bắt đắc dĩ lắc đầu, vị thiếu gia này, nằm mơ vẫn còn đang đùa giỡn trò lưu manh, thật không biết nên khen hẳn thiên phú dị bẩm, hay là mắng hẳn vô sỉ mới đúng.

“ Thiếu gia, thiếu gia! Tỉnh tỉnh!” Tiểu Lục nhẹ nhàng lắc hẳn.

Phương Tranh không phản ứng, xoay người lại, tiếp tục phát triển sự nghiệp lưu manh trong mộng của hẳn.

“ Thiếu gia, thiếu gia!” Mắt thấy không gọi tỉnh được hẳn, tiểu Lục rơi vào đường cùng, bám tay hẳn ra, không biết bản trúng huyết đạo nào của Phương Tranh, Phương Tranh giống như một con thỏ trúng tên trống rỗng nhảy lên, sau đó phát sinh một tiếng hét cực kỳ thảm liệt: “ Oa...”

Thanh âm quanh quẩn bên trong Phương phủ yên tĩnh.

Tiểu Lục nhanh tay che miệng Phương Tranh, khẩn trương nói: “ Thiếu gia, đừng kêu, có phải đau lắm không?”

Phương Tranh thấy tiểu Lục, rốt cục hoàn toàn thanh tỉnh, nhe răng trợn mắt xoa chân, phần nộ nói: “ Tiểu Lục, thiếu gia chỉ ngủ mà cũng chọc giận nàng sao?”

“ Nhưng...thiếu gia không phải đã nói, hôm nay ngài phải vào triều, muốn tiểu Lục đánh thức ngài sao?” Tiểu Lục bậm môi nhỏ nhắn, hình dáng ủy khuất.

“ Ai!” Phương Tranh thở dài, không sai, hẳn xác thực có dặn dò tiểu Lục chuyện này.

Mấp máy môi, Phương Tranh nhớ lại tư vị thiên kiều bá mị của Phương tử trong mộng. Thực sự là một nữ nhân cực phẩm, lần tới nhìn thấy nàng, nói gì đi nữa cũng phải giải quyết cho được nàng, cái gì thân phận, địa vị, thái độ hoàng thượng, con mẹ nó đều gặp quỷ đi thôi!

“ Không được, nàng phá hủy mộng đẹp của ta, nàng phải bồi ta!” Phương Tranh không khỏi nói, liền ôm chầm tiểu Lục, hai người hỉ hả đùa giỡn một trận trên giường, thẳng đến khi làm gò má tiểu Lục đỏ bừng thở hồng hộc, lúc này Phương Tranh mới ngừng tay. Lúc rửa mặt xong, lại ngồi lên xe ngựa chuyên dụng của hẳn một đường ngáp dài đi vào triều.

Vốn hoàng thượng có hạ chỉ, gần đây Phương Tranh bận việc kiến lập cơ sở cho Ảnh Tử, nên có thể được miễn vào triều. Nhưng tối hôm qua lại không biết vì sao, hoàng thượng lại lệnh cho tiểu thái giám trong cung truyền khẩu dụ, mệnh Phương Tranh hôm nay nhất định phải vào triều.

Được rồi, không quan tâm đến chuyện này, người là hoàng đế người lớn nhất, lão nhân gia người chỉ nói một câu thật dễ dàng, thì ta phải rời giường giờ sớm, thí diên thí diên chạy vào kim loan điện.

Xe ngựa vừa mới dừng lại bên ngoài cửa tây cung, nội thị Tào công công đã ra nghênh đón, cười đến nhăn tít mặt, giống như cây hoa cúc đang nở rộ.

“ Di? Tào công công, đã lâu không gặp, khí sắc của ngài ngày càng chuyển biến tốt quá, trong trắng lộ hồng nha...” Phương Tranh vừa bắt chuyện, vừa âm thầm hé ra ngân phiếu.

Thần sắc Tào công công không thay đổi tiếp nhận, lại cười tươi đến nếp nhăn trên mặt càng sâu: “ Phương đại nhân, ta chờ ngài đã thật lâu.”

“ Chờ ta?” Phương Tranh vô cùng kinh ngạc nói: “ Cố ý chờ ta?”

Thật đáng ngạc nhiên, hôm nay sao vậy? Bỗng thiếu gia từ bao giờ được hưởng thụ đãi ngộ tiếp đãi có quy cách cao như vậy?

“ Phương đại nhân...có thể qua đây nói chuyện một chút?” Tào công công nghiêng người, thỉnh Phương Tranh qua một góc không ai chú ý.

Lúc này đã là giờ sữ canh ba, đã cách thời gian vào triều càng ngày càng gần, các đại thần cũng đều tới, đang kết bạn tốp năm tốp ba đi vào cấm cung.

“ Ách...Tào công công có chuyện thỉnh nói thẳng, nói ra luôn đi, ta cũng không dám tới muộn nữa, lại bị hoàng thượng cho ăn đòn, ta oan uống lắm đó.”

Tào công công cười nói: “ Vậy ta nói ngắn gọn, ta phụng khẩu dụ của hoàng thượng ở chỗ này chờ ngài...”

“ Hoàng thượng có gì phân phó?” Trong lòng Phương Tranh trầm xuống, tối hôm qua vô duyên vô cớ muốn hắt vào triều, hôm nay lại lệnh cho Tào công công ở cửa cung chờ hắt, khiến cho thần thần bí bí, khẳng định không cho chuyện gì tốt.

“ Buổi chiều hôm qua, Phan thượng thư được người nhà dìu vào gặp mặt hoàng thượng, lão thượng thư hướng hoàng thượng nói ra một thỉnh cầu...” Tào công công nói đến đây thì dừng một chút, cố ý nhìn sắc mặt Phương Tranh.

Trong lòng Phương Tranh càng trầm xuống, lão già họ Phan kia nhất định lại ghen cái rắm gì đó, xem ra thỉnh cầu của hắt cũng không tầm thường nha.

“ Lần này Phan thượng thư hướng hoàng thượng...cầu thân!”

Chân mày Phương Tranh cau lại: “ Cầu thân cái gì?”

“ Phan thượng thư thỉnh cầu hoàng thượng đưa Trường Bình công chúa điện hạ, gả cho trưởng tử Phan Đào của hắt làm vợ.”

“ Cái gì?” Phương Tranh giống như một thùng thuốc nổ, rít lên giận tím mặt nói: “ Con mẹ nó! Lão già kia thật là nằm mơ, Trường Bình là lão bà của ta! Lão già kia chẳng lẽ không biết sao?”

Tào công công giật mình cười theo: “ Ai nói là không biết, chuyện giữa ngài cùng Trường Bình công chúa điện hạ, toàn bộ kinh thành đều hay biết, thật không biết lão thượng thư là nghĩ thế nào...”

“ Tuy Phan thượng thư có quan tước, nhưng con của hắt cũng chỉ là bình dân, hoàng thượng làm sao có khả năng đáp ứng?” Khi trước Mập Mập có nói qua với hắt, bình dân không có khả năng cưới được công chúa.

Tào công công quái dị nhìn Phương Tranh nói: “ Ai nói Phan Đào là bình dân? Phan thượng thư là trọng thần hai triều, ba cha con Phan gia đều có tước vị, hoàng thượng từng nói qua còn muốn phong Phan Đào làm quan...”

Phương Tranh cứng lại, tức giận nói: “ Hoàng thượng thì sao? Hoàng thượng nói như thế nào?”

Trên mặt Tào công công hiện lên vài phần nghi hoặc, thấp giọng nói: “ Kỳ quái chính là thái độ của hoàng thượng cũng không rõ ràng, cũng không nói đáp ứng, nhưng cũng không nói không đáp ứng, này...Không giống tính cách của hoàng thượng, ôi! Ta nói lỡ rồi! Nói lỡ rồi! Ta cũng không dám tự tiện suy lường thánh ý...” Tào công công nói xong nhẹ nhàng tát vào miệng mình mấy cái.

Phương Tranh nghe vậy thất thần, hoàng thượng làm vậy là có ý gì? Chuyện của hắt cùng Trường Bình đã như ván đóng thuyền, xác định vững chắc là không đổi được, thậm chí Lễ Bộ thượng thư đã tới cửa xin cưới, còn thiếu một đạo thánh chỉ tứ hôn mà thôi. Vì sao Phan thượng thư đưa ra yêu cầu cầu thân, hoàng thượng lại không kiên quyết cự tuyệt hắt? Đây...chẳng lẽ còn có ý tứ gì khác?

Còn có, lão già Phan thượng thư kia lại có bàn tính gì đây? Biết rõ Trường Bình lập tức sẽ thành thân với ta, ở thời khắc mấu chốt lại chặn ngang một đòn, vì nhi tử hắt cầu thân, hắt đây là có lòng phá đám, hay còn có mưu đồ gì khác?

Phương Tranh làm quan một thời gian, tính tình từ lâu đã không còn dễ dàng xung động như trước. Có người đang nghĩ muốn đánh chủ ý lên lão bà của mình, là nam nhân thì không ai chịu được, hơn nữa, nếu

nhi tử của Phan thượng thư quá ưu tú, là một nhân tài, hay là tướng mạo xuất sắc, thì mình cũng không ngại cùng hắn công bình cạnh tranh, dù sao cũng từ hiện đại xuyên qua tới, hai nam tranh một nữ mặc dù ở thời cổ đại không thấy nhiều lắm, nhưng ở kiếp trước cũng bình thường như ăn ngủ mà thôi.

Nhưng vấn đề là, tên nhi tử Phan Đào của Phan thượng thư cũng không phải mình chưa thấy qua, dáng dấp hèn mọn kia cũng không nói gì, bắt nạt kẻ yếu, hoành hành ngang ngược, tửu sắc quá độ, ăn chơi trác táng, nếu Trường Bình gả cho loại hỗn đản này...Phong chừng nàng cũng không có qua bao nhiêu thê thảm, với tính tình của nàng, chắc chắn Phan thượng thư cũng giống như Hộ Bộ Lưu thị lang, sẽ biến thành tuyệt hậu.

“ Tào công, hoàng thượng còn nói cái gì nữa?” Phương Tranh cố nén lửa giận hỏi.

“ Hoàng thượng dặn ta ở đây chờ ngài, để truyền cho ngài một câu nói...”

“ Nói cái gì?” Trong lòng Phương Tranh có điểm suy nghĩ, nếu như hoàng thượng nói: “ Chuyện này lão Phan diễn hí!”, hay nha, vậy Phương Tranh cũng không cần lẩn qua lẩn lại, an tâm ở trong nhà chờ thành thân, tùy cho lão già kia nhảy nhót chung quanh.

Nếu như hoàng thượng nói: “ Chuyện này có chút khó làm!” Vậy Phương Tranh phải lên cùng hoàng thượng thương lượng thương lượng.

Tào công công quát hai tiếng: “ Hoàng thượng nói, chuyện này ngài mặc kệ.”

Phương Tranh thất thần.

“ Mặc kệ là ý gì?”

“ Ta không biết, đây là nguyên lời nói của hoàng thượng.”

“ Ta cùng Trường Bình là lưỡng tình tương duyệt(hai bên yêu nhau), chính miệng hoàng thượng ưng thuận hôn ước, lúc này người khác tới cầu thân mà hắn cũng không để ý tới, có kiểu làm cha vợ như vậy sao?” Phương Tranh dần dần bắt đầu bất mãn.

“ Phương đại nhân, ta và ngài quan hệ không tệ, nhắc nhở ngài vài câu, tuy nói hoàng thượng xác thực chính miệng vàng lời ngọc hứa việc hôn nhân giữa ngài cùng Trường Bình công chúa điện hạ, nhưng dù sao chỉ là hôn ước bằng miệng, Phương gia ngài còn chưa nạp sính lễ, hoàng thượng cũng chưa ban bố thánh chỉ tứ hôn chính thức trước thiên hạ, xem như ngài cùng Trường Bình là danh bất chính, ngôn bất thuận. Phan thượng thư lại là nguyên lão hai triều, trọng thần trong triều, hắn canh ngay cơ hội này hướng hoàng thượng cầu thân, xem ra hắn cũng cố tình làm chuyện này...”

160. Chương 160: Ta Muốn Giết Hắn (hạ)

Tào công công nói đến đây thì ngừng lại, không nói tiếp. Làm một thái giám, nghị luận đại thần trong triều chỉ có thể điểm đến rồi thôi, có linh hội được ý tứ hay không, toàn bộ phải nhờ vào chính bản thân Phương Tranh.

“ Nhưng...Hoàng thượng là cửu ngũ chí tôn! Không phải có câu quân vô hí ngôn sao? Hoàng thượng nói ra phải là lời chắc chắn, miệng nói ra cũng là thánh chỉ, Phan thượng thư chẳng lẽ không biết điều này sao?”

Tào công công thở dài, nhanh chóng liếc mắt nhìn Phương Tranh, thấp giọng nói: “ Kỳ thực hoàng thượng cũng có điểm khó khăn...Phan thượng thư ở trong triều uy vọng quá nặng, hoàng thượng không thể tự mình cự tuyệt, hoàng thượng nói ngài mặc kệ, vẫn là có thâm ý của lão nhân gia...”

Lúc này Phương Tranh nghe ra được một chút tin tức. Không ngờ Phan thượng thư lại canh đúng cơ hội này hướng hoàng thượng cầu thân, thứ nhất ngáng chân sau của hắn, thứ hai cầu một thân phận hoàng thân quốc thích, cấp một bảo mệnh phù cho tương lai, thứ ba là hắn đoán chắc, hoàng thượng sẽ không đáp ứng, vì mặt mũi nguyên lão hai triều, cũng sẽ không cự tuyệt quá thẳng thắn, làm cho thế cục đang biến hóa kỳ lạ khó hiểu càng hỗn loạn hơn, vì thế hắn có thể tranh thủ thời gian âm thầm làm chuyện gì đó mà không dám cho người nào biết...

Mà lúc này Phương Tranh cũng đã hiểu rõ vì sao hoàng thượng lại nói mặc kệ, chuyện này nói đến cùng, hoàng thượng cho hần tự do phát huy, chính bản thân hần phải làm việc này, còn hoàng thượng lại làm như chưa từng nhìn thấy gì, nói ra thật khó nghe, hoàng thượng muốn dùng hần làm tấm bia, cho hần đứng ra diệt diệt uy phong của lão Phan, còn hoàng thượng ở một bên uống trà nhìn hần và Phan thượng thư làm chó cắn chó...Khái, là ngồi yên nhìn hổ đấu nhau.

Nhìn một cái! Vì sao gọi là tổ chất chính trị? Trong thời gian ngắn như vậy có thể đem những chuyện rối loạn phân tích có đạo lý rõ ràng, còn làm ra được kế hoạch. Đúng nha, Phương Tranh đều nhận không được bắt đầu có điểm bội phục chính mình, năng lực tư duy logic của bổn thiếu gia, chỉ số thông minh có lẽ phải đạt tới một trăm tám mươi phải không?

Sắc trời không còn sớm, lần thứ hai Phương Tranh lại đưa ra một tấm ngân phiếu cấp cho Tào công công, lại cung kính nhìn theo hần rời đi, lúc này mới vội vã chạy tới kim loan điện.

Bên ngoài kim loan điện, Phan thượng thư bị bệnh đã lâu không tới đang được người nhà dìu đỡ đi vào triều. Vừa lớn tiếng ho khan vừa bắt đầu hỏi han ân cần các vị đại thần đang chào hỏi, nhìn lão đại nhân sắc mặt tái nhợt, hốc mắt hãm sâu, dáng dấp như có bệnh nguy kịch, hay, hôm nay có chuyện tình gì trọng đại, làm cho lão thượng thư đang nhiễm bệnh trầm trọng phải tự mình đi vào triều sớm như thế?

Ánh mắt cừu hận của Phương Tranh cũng không hề rời khỏi Phan thượng thư, chuyên chú đến mức chứng triệu thần nhiều người hướng hần chào hỏi mà hần cũng không phản ứng. Phan thượng thư rất cực hàm dưỡng mười phần, đối mặt ánh mắt có thể giết người của Phương Tranh, vẫn sắc mặt an tường cùng triệu thần hàn huyên, phẳng phất như Phương Tranh không tồn tại.

Phùng Cừu Dao nhận không được kéo kéo tay áo Phương Tranh: “ Ai, Phương lão đệ, hôm nay ngươi làm sao vậy? Cứ nhìn chăm chăm Phan thượng thư làm chi?”

Phương Tranh cắn răng nói thẳng: “ Dùng ánh mắt giết chết hần!”

Trên kim loan điện.

Lại thêm ngàn bài một điệu tiếng hô vang muôn năm, sau đó các khanh bình thân, có lời thì tấu, không lời bái triều.

Phương Tranh ngẫm bĩu môi, tính toán sau này nếu mình nắm quyền, nhất định sẽ sửa lại quy củ ngàn bài một điệu muôn năm kia.

Sau này vào triều, đám quần thần chỉ cần bắt tay nhau, cùng kêu lên hỏi: “ Hoàng thượng ăn cơm chưa?”

Sau đó hoàng thượng cười tủm tỉm hỏi lại: “ Ăn rồi, còn các ngươi? Cũng ăn rồi chưa?”

Quần thần cùng kêu lên trả lời: “ Đã ăn luôn!”

Sau đó lại hỏi: “ Đã ăn món gì?”

Lúc này quần thần theo phẩm cấp quan vị trả lời: “ Hồi hoàng thượng, vi thần ăn rau hẹ sủi cảo.”

“ Hồi hoàng thượng, vi thần ăn mì, còn bỏ thêm hai trứng gà.”

“ Hồi hoàng thượng, vi thần chưa ăn gì, chỉ cùng tiểu thiếp làm một bài thể dục buổi sáng đã thấy đến giờ vào triều...”

Nhìn một cái, nhiều người đều như vậy, vừa nghe lời đối thoại liền nhìn thấy rõ quân thánh thần hiền, thời kỳ thịnh thế a!

Kim loan điện lặng ngắt như tờ, mắt rồng hoàng thượng đảo qua mọi nơi, cười lạnh nói: “ Ha hã, thiên hạ thái bình, quốc giàu dân an, trăm thành tựu về văn hóa giáo dục võ học, cổ kim vô song, đúng không?”

Chỉ nghe trong quần thần có một già một trẻ cùng đi ra khỏi hàng, trăm miệng một lời nói: “ Thần có điều xin tấu!”

Chúng thần nhìn lại, hai người kia chính là Phan thượng thư và Phương Tranh.

Phan thượng thư và Phương Tranh liếc mắt nhìn nhau, trong ánh mắt cũng không quá hữu hảo.

Phương Tranh nhìn Phan thượng thư cười cười: “ Phan thượng thư, ngài cứ tâu trước, hạ quan đợi lát nữa không sao.”

Phan thượng thư giống như suy yếu khoát khoát tay: “ Người tấu trước đi, lão phu còn có thời gian.”

Phương Tranh thấp giọng cười nói: “ Ngài cũng đừng khách khí, nhìn bộ dáng này của ngài, rõ ràng là không còn bao nhiêu thời gian nữa đâu...”

Quần thần nghe vậy nhủ mảy may thật sâu, mấy ngày nay Phương đại nhân không vào triều, còn tưởng rằng nhân phẩm của hắn đã thay đổi tốt hơn, không nghĩ tới vẫn là tính tình đó, may là những lời này của hắn thanh âm còn nhỏ, hoàng thượng ngồi trên ngai vàng xa xa không nghe thấy, nếu không lại bị mắng to.

Hoàng thượng hòa nhã nói: “ Lão thượng thư sao tự mình tới? Bệnh của ngươi chưa lành, không nên làm lụng vất vả, chỉ bằng bảo trọng thân thể mới được.”

Phan thượng thư tạ ân, sau đó mấp máy môi, dường như đang ăn gì đó, hàm hàm hồ hồ nói: “ Cựu thần nghe nói Trường Bình công chúa diện hạ đoan trang văn nhã, tiên tư ngọc chất, đến nay khuê nữ, cựu thần cả gan trèo cao, giúp đại khuyển tử Phan Đào hướng hoàng thượng cầu được cuộc hôn nhân này, xin hoàng thượng chu toàn! Cựu thần vô cùng cảm kích...”

“ Chậm đã!” Trong điện vang lên một tiếng rống to hơn, mọi người như nghe sấm sét, ghé mắt nhìn lại, đã thấy Phương Tranh vẽ mặt bình tĩnh cắt đứt lời nói của Phan thượng thư.

Hoàng thượng nhìn Phương Tranh, trên mặt hiện lên vài phần ý cười, trầm giọng nói: “ Phương ái khanh có chuyện gì thượng tấu?”

Phương Tranh hừ lạnh một tiếng: “ Cả triều văn võ, thiên hạ bách tính biết rõ, Trường Bình công chúa chính là chính thất của vi thần, ít ngày nữa sẽ thành hôn, xin hỏi Phan đại nhân, người tại kim loan điện lại hoành đao đoạt tình yêu người khác, có cảm thấy hổ thẹn hay không?”

Phan thượng thư kéo lại thân thể già nua, giống như gian nan xoay người lại, môi run run vài cái, cười lạnh nói: “ Phương đại nhân, người luôn miệng nói Trường Bình công chúa là chính thê của người, xin hỏi người có từng hạ qua sính lễ? Hoàng thượng có từng chính thức ban xuống thánh chỉ tứ hôn? Hoàng tộc thành hôn theo cổ pháp tục lễ, người đã làm lễ hỏi nào?”

Phương Tranh nghe vậy trong lòng có chút hối hận, sớm biết có hôm nay, không bằng đã cùng Trường Bình lên xe rồi mới mua vé bổ sung, đem gạo nấu thành cơm, đến lúc đó Trường Bình đã mang thai, nhìn xem thằng con của người có dám cưới nàng hay không.

Cười lạnh một tiếng, Phương Tranh tại triều chấp tay ngạo nghễ mà đứng, nhìn Phan thượng thư với ánh mắt chẳng đáng nói: “ Chê cười! Hoàng thượng chính miệng hứa hôn ước, hôm qua Lễ Bộ Dương thượng thư mới đến nhà ta thương nghị việc thành hôn, thiên tử miệng vàng lời ngọc, một lời cửu đỉnh, hôm nay người lại chặn ngang một cước, đây không phải là có ý định muốn hoàng thượng thất tín khắp thiên hạ sao? Sau này còn ai...Di? Phan thượng thư, người đang ăn cái gì?”

Nói được phân nửa, Phương Tranh kinh ngạc nhìn thấy Phan thượng thư từ trong tay áo móc ra thứ gì đó đen sì sì bỏ vào trong miệng.

Phan thượng thư liếc mắt nhìn hắn, nhắm mắt không nói, không thêm phản ứng.

“ Oa! Phan thượng thư, người tại kim loan điện ăn vụng!” Phương Tranh vui như một cảnh sát vừa bắt được kẻ bắt cóc.

Lời vừa nói ra, cả triều ồ lên, các quan lại đều kinh hãi nhìn Phan thượng thư.

“ Lão phu không có!” Phan thượng thư phủ nhận.

“ Còn nói không có, ta rõ ràng thấy người bỏ thứ gì đó vào trong miệng, người xong đời rồi, ta muốn gặp hoàng thượng vạch trần hành vi vô sỉ của người...”

“ Phương Tranh! Nơi này là kim loan điện, không phải là hậu viện nhà người! Hô to gọi nhỏ còn quy củ gì không?” Phan thượng thư còn chưa biểu thị điều gì, hoàng thượng đã phát giận.

Phương Tranh ngẩn người, lời này như thế nào vậy? Cha vợ vì sao còn nói giúp cho Phan thượng thư?

Lập tức Phương Tranh nhìn thấy hoàng thượng như lơ đãng liếc mắt nhìn Phan thượng thư, đôi mắt rất phức tạp.

Mà Phan thượng thư không chú ý tới, chỉ nhàn nhạt nhìn lướt qua biểu tình kinh nghi của các đại thần, các đại thần dưới ánh mắt nhìn của Phan thượng thư, lập tức không chớp mắt, khôi phục lại dáng dấp thông dong bình tĩnh như trước.

Chỉ cần một ánh mắt của Phan thượng thư, liền làm cho quần thần cảm như hén, thấy tình hình này, sắc mặt hoàng thượng không khỏi càng thêm âm trầm.

Trong kim loan điện trầm tĩnh xuống tới, quân và thần, thần và thần đang chơi trò đại chiến suy nghĩ, trong lúc nhất thời sóng mắt bay ngang, tràn cảnh phi thường quỷ dị. Người nghĩ đi, một đám lão đầu râu bạc, tuổi tác đã nhanh tiến vào quan tài, lại chơi trò mập mờ mất đi mây lại, thật buồn nôn tới cỡ nào.

Phương Tranh đột nhiên rung mình, thế nào bầu không khí trở nên quỷ dị như vậy? Đám lão già này ngấm tới ngấm lui để làm gì chứ?

“Hoàng thượng dung thứ, cừu thần tuyệt không có gan lớn như vậy, lại dám ở kim loan điện ăn thứ gì, cừu thần ăn chỉ là một viên thuốc, gọi là Địa Long, công năng bổ khí lưu thông máu, cừu thần đã gần đất xa trời, kéo thân thể già nua vào triều, thật là bất đắc dĩ...” Phan thượng thư biểu tình trầm thống mà chưa xót, vừa nói vừa ho khan.

“Ai nha! Lão đại nhân, hạ quan hiểu lầm ngài rồi, hạ quan xin lỗi ngài nha!” Mắt thấy Phan thượng thư chơi trò bi tình, tranh thủ lòng đồng tình của hoàng thượng cùng quần thần, Phương Tranh thừa dịp mọi người còn chưa kịp phản ứng, một người xông lên phía trước, cầm lấy tay Phan thượng thư lớn tiếng xin lỗi.

Phan thượng thư dùng sức lắc lắc, nhưng không lắc ra được tay Phương Tranh, không thể làm gì khác hơn là phần nộ, theo dõi hẩn.

161. Chương 161: Muốn Cho Toàn Thiên Hạ Đều Nghe Được (thượng Hạ)

Phương Tranh hồn nhiên như không cảm giác, cầm tay Phan thượng thư mang theo tiếng khóc nức nở sảm hối nói: “Lão thượng thư vì nước vì dân, làm lưng vắt vả cả đời, nhưng ngài còn bị hậu bối tiểu tử như hạ quan vu tội, theo tình thật khó tha, cảnh đêm thê lương...Hạ quan thật sự đáng chết vạn lần, đứng ra không nên nói năng vô lễ, nếu chọc tức thân thể lão đại nhân, làm thế nào được? Lão đại nhân ngàn vạn lần không nên chấp nhặt với hạ quan...ô ô...tay lão đại nhân không nên lộn xộn a, hạ quan còn chưa nói xong...Ai nha, sức tay của lão đại nhân không nhỏ nha, khí lực so với thanh niên nhân như hạ quan còn lớn hơn nhiều...”

Phan thượng thư không ngờ tới Phương Tranh còn không biết xấu hổ như vậy, ngay tại trước mặt hoàng thượng và quần thần trên kim loan điện lại làm như thế, rút tay vài lần cũng không rút được, Phan thượng thư nghĩ có điểm sượng mặt, ngay trước mặt nhiều người như vậy, lại phải thể hiện chút phong độ khoan dung của trưởng giả, không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ nói: “Được rồi, việc này đừng đề cập tới nữa, Phương đại nhân, lão phu không trách người là được.”

“Thực sự?” Phương Tranh ngẩng đầu, khóe mắt lưng tròng, tràn ngập chờ đợi nhìn hẩn.

Tiểu tử này thật biết diễn hí! Phan thượng thư lớn tiếng nói: “Lão phu nói thì giữ lời, đương nhiên là thật!”

“Vậy...các loại bất kính trước đây của hạ quan đối với ngài, ngài cũng tha thứ ta có được hay không?” Lúc này Phương Tranh giống như một con mèo nhỏ phạm lỗi, khả ái mà vô tội.

Trong lòng Phan thượng thư một trận ác hàn, hiện tại hẩn thậm nghĩ mau nhanh bỏ qua tên tiểu tử người gặp người ghét này, nghe vậy có lẽ nói: “Được được được, tha thứ cho người...” Trong lòng lại ác độc suy nghĩ, lão phu thành xong đại sự, chuyện thứ nhất chính là đem người chém ra thiên đao vạn quả.

“Vậy...chuyện ta đánh hai nhi tử của người cũng đừng tính toán với ta nữa được không?”

“Được, lão phu đáp ứng người.”

“VẬY...ta xảo trá tiểu nhi tử người năm vạn lượng bạc cũng đừng giận ta nữa được không?”

“Được, lão phu đáp ứng người.”

“VẬY...ta từng gọi người đem quan kiện của người lên lên tháo ra người cũng đừng giận ta nữa được không?”

“Được, lão phu đáp ứng người.” Tiểu tử này rất cục phạm vào bao nhiêu chuyện xấu đây?

“VẬY...Trường Bình công chúa gả cho ta, nhi tử người cũng đừng theo ta đoạt, có được không?”

“Được, lão phu đáp ứng...Không được! Việc này không cần thương lượng!” Thiếu chút nữa bị tiểu tử này nhiều vào trông.

Phan thượng thư bỗng nhiên thanh tĩnh, kiên quyết đẩy Phương Tranh ra, vẻ mặt chính sắc nhìn hoàng thượng bái nói: “Hoàng thượng, cừu thần cho rằng, dưới tàng cây ngô đồng phượng cư trú, Trường Bình công chúa điện hạ thân lá ngọc cành vàng, tôn quý không gì sánh được, sao có thể gả cho một tiểu quan xuất thân nhất giới thương nhân? Con trai cừu thần Phan Đào, không phải cừu thần khoe khoang, bất luận nhân tài, phẩm tính, tài học, tướng mạo, đều hơn Phương đại nhân rất nhiều...”

Lão già này rõ ràng muốn xé rách da mặt, làm trò ngay trước mặt mắng chửi người. Phương Tranh nhướng mày, liền định nói, ai ngờ trong điện bỗng nhiên tình thế đại biến.

“Thả cái rắm mẹ người!” Thanh âm kiều giòn từ ngoài cửa điện truyền vào, như chim hoàng anh hót vang, rất là êm tai. Đương nhiên, nếu như quên đi nội dung những lời vừa nói.

Phương Tranh không cần quay đầu lại đã biết, người vừa nói, chính là người sắp thành lão bà của hắn, hòn ngọc quý trên tay hoàng thượng, chính là Trường Bình công chúa.

Quần thần ngạc nhiên quay đầu lại, chỉ thấy bên ngoài cửa đại điện xuất hiện một giai nhân dáng vóc yêu kiều, thân mặc áo hồng, chân mang giày hồng, gương mặt trắng muốt, mặt như xuân hoa, mày như thu nguyệt, đúng là một tuyệt sắc mỹ nhân.

Nhìn thấy trong triều đình lại có biến cố như vậy, quần thần nháo một trận, thần sắc mỗi người hưng phấn châu đầu ghé tai, có lẽ là mỗi ngày lâm triều quá mức khô khan chán nản, hôm nay lại xảy ra tiết mục tranh giành thế tử trong triều đình, hiện tại nữ chủ lại hoa lệ xuất hiện, điều này có thể không làm cho các đại thần đây cõi lòng mừng rỡ? Sau này lúc về già hưởng phúc, thậm chí cáo lão hồi hương, đây đều là đề tài câu chuyện trong tương lai nha.

Chỉ tiếc vị tuyệt sắc mỹ nhân hoa lệ xuất hiện này tính tình lại không quá tốt, không mở miệng thì thôi, vừa mở miệng đúng là làm cho kinh ngạc.

“Lão đầu họ Phan người có phải là có mao bệnh? Đầu óc bị lừa dối? Hiện tại khắp kinh thành ai không biết lão nương phải gả vào Phương gia, người nửa đường chạy tới xen chân gây náo nhiệt gì? Không phải người có ý định phá đám chuyện tốt của người ta? Dựa vào cái gì nói Phương Tranh không bằng nhi tử của nhà người? Hắn gọi là Phan Đào phải không? Nghe nói trước đây tại thành bắc, bởi vì đùa giỡn dân nữ, bị Phương Tranh đánh cho rằng rơi đầy đất chính là hắn phải không? Hay cho người còn hoàn hảo có ý tứ nói phẩm tính nhân tài của hắn tốt, một đồng tuổi tác còn trợn mắt nói lời mê sảng, một tên lưu manh như vậy người còn không biết xấu hổ muốn trèo cao công chúa hoàng gia ta...”

Phan thượng thư bị biến cố bất thành linh khiến cho chân tay có chút luống cuống, hơn nữa Trường Bình nói chuyện vừa vội lại nhanh, nói liên tục hàng loạt như pháo nổ, không hề có nửa điểm gián đoạn, chẳng khác gì đang thanh lý tên món ăn, Phan thượng thư nghe được hai mắt đăm đăm, mấp máy môi, ngay người không chen vào được nữa câu.

“Phương Tranh vì nước ra kế sách, một kế lui địch, đã cứu vô số quân dân bách tính Hoa triều, có thể giúp cho vô số bách tính miễn được nỗi khổ chiến loạn, đồng thời còn động thân ra đàm phán cùng sứ giả Đột Quyết, dương danh quốc uy Hoa triều ta, giúp biên cảnh Hoa triều được an bình. Bốn cung là nhất giới thiếu nữ tử, thật muốn hỏi một chút toàn bộ văn võ bá quan cả triều đình, nói công to lớn, nói mở mang bờ cõi cũng không quá đáng, trong các người có ai từng lập được? Phan thượng thư người có tư cách gì nói

Phượng Tranh không bằng nhi tử của nhà ngươi? Nhi tử ngươi có được một phần bản lĩnh, có được một phần can đảm như vậy sao?”

Trường Bình lạnh lùng nhìn thẳng quần thần, một phen nói thật đông đặc, thường ngày nàng nghịch ngợm như thế nào, nhưng dù sao từ nhỏ lớn lên trong hoàng cung, lúc này thân là công chúa chí tôn, trong lời nói trong vẻ lạnh lùng lại không mất khí độ, mơ hồ có một loại uy nghi của hoàng gia.

Quần thần nghe vậy đầy mặt xấu hổ, đều cúi đầu, yên lặng không nói. Công chúa điện hạ nói không sai, tinh tế mà tinh, vị ngũ phẩm nhân quan tuổi trẻ như Phượng Tranh đã lập được công lao xác thực quá lớn, cả triều văn võ không một người có thể sánh bằng.

Hoàng thượng gương mặt bình tĩnh, nhưng cũng thần kỳ không ngăn cản sự hồ đồ của Trường Bình, mắt rồng không hề chớp nhìn chằm chằm gương mặt già nua đang co quắp của Phan thượng thư, quan sát bất luận biểu tình biến hóa nào trên gương mặt của hắn. Phảng phất như đang giám định và thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật tuyệt thế.

Phượng Tranh vui vẻ đến phá hủy, mừng đến đứng đó vỗ đầu bức tai, lão bà này cười thật giá trị! Trong ngoài đang giáp công, thời khắc mấu chốt động thân ra giúp lão công chửi nhau, lão bà như vậy đốt đèn lồng cũng khó tìm nha.

Hưng phấn vỗ vỗ tay, Phượng Tranh giống như đang ngồi trong quán trà xem kịch, quát to một tiếng, còn huýt dài một tiếng vang dội, hét lớn: “Tốt! Tiếp tục nữa đi!”

Trường Bình nghe vậy gương mặt nhàn nhạt nhìn Phượng Tranh cười cười, sau đó xoay người lại, sắc mặt kiên quyết nói: “Các ngươi đều nghe, bốn cung kiếp này không gả cho Phượng Tranh thế không lấy chồng, ngày bốn cung cùng Phượng Tranh thành hôn, hoan nghênh các ngươi đến uống chén rượu mừng, thế nhưng, bốn cung nói thẳng một lời thô tục, bất luận là vị đại thần nào ôm mục đích gì, muốn đến phá hư hôn sự của bốn cung cùng Phượng Tranh, bốn cung sẽ không khách khí! Nơi này là kim loan điện, hôm nay bốn cung nói thẳng ra chỗ này, đó là muốn cho khắp thiên hạ mọi người nghe được – bốn cung cùng Phượng Tranh lưỡng tình tương duyệt, ai cũng đừng mong chia rẽ chúng ta!”

Cả triều văn võ nghe vậy tất cả đều ồ lên, hơi giật mình nhìn vị công chúa điện hạ vóc người nhỏ nhắn xinh đẹp, trong lòng kích động, thật lâu không thể bình tĩnh.

Trong xã hội cổ đại nam tôn nữ ti, một vị thiếu nữ tử, xông vào kim loan điện, làm trò trước mặt cả triều văn võ thậm chí là trước mặt khắp dân chúng trong thiên hạ, lớn mật biểu lộ cõi lòng của chính mình, trong lời nói lộ ra một cổ đạo nghĩa không chùn bước cùng thâm tình kiên quyết, điều này cần phải có bao nhiêu dũng khí. Đứng trong cung vàng điện ngọc cũng là bao nhiêu lão gia quan trường, không khỏi vì câu nói của Trường Bình mà chấn động.

Phùng Cừu Dao xoa xoa mặt, bước ra khỏi hàng quỳ tâu: “Hoàng thượng, Phượng đại nhân cùng Trường Bình công chúa điện hạ đứng là duyên trời tác hợp, hai người vui vẻ hòa hợp đã lâu, quần tử thành toàn vẻ đẹp cho người, còn thỉnh hoàng thượng thành toàn cho hai người họ.”

Sau đó đám người Ngụy Thừa Đức cũng đều quỳ tâu tán thành, trong lúc nhất thời trong điện nháo loạn không gì sánh được. Phan thượng thư không chút biểu tình, đôi bàn tay già nua giấu trong ống tay áo đang nắm chặt thành quyền.

Phượng Tranh đối với hết thảy phát sinh bên ngoài cũng không chút phản ứng, chỉ yên lặng nhìn chăm chú vào Trường Bình, trong lòng cảm động tột đỉnh, vốn tưởng rằng với thân phận là người xuyên qua, chỉ là một vị khách qua đường vội vã trong thời đại này, thậm chí còn cho rằng mình đang ở kiếp trước mà nằm mơ một giấc mộng hoang đường, trong mộng đều là không đúng thực tại. Nhân tình tình đời trong mắt hắn, bất quá chỉ là một hồi kịch vui giả tạo lạnh nhạt thờ ơ mà thôi.

Nhưng ngày hôm nay hắn bỗng nhiên phát giác, nguyên lai tại thời đại xa lạ này, có một vị cô nương, thâm tình yêu mình như vậy, vì mình nàng thậm chí có can đảm đứng trên kim loan điện, không để ý đến lòng thẹn thùng của nữ tử, lớn tiếng hướng khắp những người trong thiên hạ biểu lộ cõi lòng của mình, Phượng Tranh tự hỏi, dũng khí như vậy, dù là một đại nam nhân như hắn cũng làm không được. Nếu như không phải thâm tình quá sâu đối với hắn, nàng làm sao làm được cử chỉ kinh thế hãi tục như vậy?

Không thêm quần sắc mặt sầm xuống của Phan thượng thư, cùng thần tình như đang cười cười của hoàng thượng trên ngai vàng, cũng không quần quần thần đang lớn tiếng nghị luận, Phương Tranh bước ra một bước, ở trên mặt sàn trơn tuột của kim loan điện, từng bước một đi tới hướng Trường Bình. Giờ khắc này, trong mắt Phương Tranh chỉ có nàng, vị nữ tử từng vì hắn chịu ủy khuất, vì hắn chịu ghẻ lạnh, nhưng vẫn đang vì hắn nóng ruột nóng gan, rẽ tình thâm sâu không lời nào diễn tả.

Nhẹ nhàng nắm tay Trường Bình, ánh mắt Phương Tranh tràn đầy nhu tình khi nhìn nàng: “Mặt nhi, cuộc đời này của ta không phải nàng cũng sẽ không cười ai hết.”

Nước mắt Trường Bình rốt cục chảy xuống má, dùng tay lau nước mắt, nhưng lau thế nào cũng vô dụng, Trường Bình vừa rơi nước mắt vừa nói: “Ân, chúng ta mãi mãi cùng nhau.”

Phương Tranh cũng cười: “Ta muốn cho mọi người khắp thiên hạ đều nghe được.”

Nói xong Phương Tranh quay đầu lại, sắc mặt thản nhiên lớn tiếng nói: “Ta muốn cho mọi người trong khắp thiên hạ đều nghe được, Trường Bình công chúa, Phương Tranh ta nhất định lấy nàng! Cuộc đời này của ta đối với Trường Bình, dù chết không phai!”

Tiếng nghị luận trong kim loan điện đã ngừng lại từ lâu, trong đại điện yên tĩnh chỉ còn lời thề son sắt của đôi người yêu nhau, thanh âm kiên định, du dương vang mãi vượt qua trụ vàng cửu long, dần dần truyền ra đại điện, cho đến khi bay ra hoàng thành, lan truyền thiên hạ.

.....

Làm kẻ khác thất vọng chính là, phiên biến cố này cũng không nảy sinh được tác dụng gì đối với sự tình trước mặt. Phan thượng thư vẫn cứ cắn răng không buông tha, hoàng thượng cũng không đáp ứng lại không cự tuyệt, sau khi nạt lui Trường Bình, cuộc lâm triều vẫn đang tiếp tục, chỉ là việc Phan thượng thư cầu thân cho nhi tử lại bị đám quần thần rất ấn ý bỏ qua không hề đề cập tới nữa.

Phương Tranh biết, không đề cập tới cũng không phải đại biểu cho Phan thượng thư bỏ quên. Quân và thần đánh cờ, bọn họ sẽ không quan tâm người mà công chúa điện hạ chân chính yêu thích là ai, bọn họ muốn chính là thân phận công chúa, cấp cho chính mình một sự bảo đảm, để đề phòng biến cố trong tương lai.

Tần triều, hoàng thượng cũng không tuyên Phương Tranh đơn độc yết kiến, trái lại mời Phan thượng thư đến ngự thư phòng.

Phương Tranh lười biếng hướng ngoài cung bước đi, dọc theo đường đi không yên lòng mà chào hỏi các vị đại thần.

Sau khi Trường Bình bị hoàng thượng đuổi ra khỏi kim loan điện, đã hăm hừ bỏ đi đâu mất, lúc này Phương Tranh đối với nàng đang tràn ngập ý nghĩ yêu thương, muốn đi tìm nàng nhưng tìm không thấy, làm ý niệm âu yếm trong đầu biến thành bọt nước.

“Phương đại nhân! Phương đại nhân!” Ôn Sâm đột ngột xuất hiện ngay trước mặt Phương Tranh.

“Oa...” Phương Tranh hoảng hốt hét lên.

“Người muốn hù chết ta à? Ta đã sớm xem thấu tim gan phèo phổi thận của ngươi, muốn làm ta sợ chết rồi ngươi lên ngôi vị trí của ta có đúng hay không?” Phương Tranh đang gặp phiền phức quần thân, đang thời gian tâm tình không tốt, Ôn Sâm vận khí quá kém, đụng vào ngay hắn.

Ôn Sâm xoa mồ hôi lạnh nói: “Phương đại nhân bớt giận, sau này thuộc hạ sẽ tận lực dùng phương thức bình thường xuất hiện.”

“Người tìm ta có việc?”

Ôn Sâm nhanh bồi cười nói: “Đám người thuộc hạ mới vừa nghe được một phen lời khiến kẻ khác giác ngộ của đại nhân cùng Trường Bình công chúa tại kim loan điện, các huynh đệ đều cảm động không thôi, vì phiền thâm tình của đại nhân và công chúa điện hạ mà vui vô cùng...”

“Ai, đừng nói nữa, chuyện phiền toái quá lớn rồi, thật không biết nên làm gì bây giờ mới tốt...”

Ôn Sâm nhìn sắc mặt Phương Tranh, cẩn cẩn thận thận nói: “ Ách...đại nhân, sợ rằng ngài lại có thêm một chuyện phiền toái nữa...”

Phương Tranh bụm mặt rên rĩ: “ Có chuyện gì nói đi, lão tử hiện tại đang có rận nên hết thấy ngứa.”

“ Đại nhân, vừa rồi ngài còn chưa tan triều, thuộc hạ thấy Trường Bình công chúa điện hạ ra cung...”

“ Nàng đi đâu vậy?”

“ Công chúa điện hạ ra cửa cung liền đến thẳng phủ đệ của Phan thượng thư.”

Trong lòng Phương Tranh rùng mình: “ Một mình nàng đi Phan phủ làm chi?”

“ Ách...Nàng không phải đi một mình, theo sau nàng, còn có hơn hai trăm nữ hầu vệ...”

“ Ta kháo!”

Phương Tranh và Ôn Sâm rốt cục vội vàng phóng tới trước cửa Phan phủ, thì ngoài cửa lớn Phan phủ đã là một mảnh hỗn loạn, mười mấy hán tử trang phục hộ viện của Phan phủ đang nằm trên mặt đất rên rĩ, cả đám đều bưng bụng quằn, cong lại như con tôm, vừa nhìn liền biết kiệt tác của nữ hầu vệ thủ hạ Trường Bình – thích sử dụng loại hành vi thực sự quá không văn minh này.

Bên trong phủ mơ hồ truyền đến tiếng đánh nhau, tiếng hét phẫn nộ của nam nhân, tiếng quát của nữ nhân, hỗn loạn với thanh âm đồ sứ bị đập vỡ, gà bay chó sủa, cực kỳ náo nhiệt.

Nha đầu Trường Bình kia bản lĩnh gây rắc rối so với thiếu gia còn xuất sắc, không chút nào thua kém, may là nàng có một lão cha là tổng biểu cầm của Hoa triều...(tổng thủ lĩnh).

Đứng cách mấy trượng ngoài cửa lớn Phan phủ, Phương Tranh kéo Ôn Sâm: “ Đừng đi qua, hiện tại có qua cũng vô dụng, Phan thượng thư đang bị hoàng thượng triệu kiến trong ngự thư phòng, thừa dịp trong phủ hán đang rối loạn, nhanh triệu tập thủ hạ Ảnh Tử, xem có cơ hội ẩn vào trong, tìm tòi tình báo hữu dụng.”

Ôn Sâm liền lĩnh mệnh đi ngay.

Con mắt Phương Tranh đảo qua mọi nơi, thấy đối diện Phan phủ có một tửu lâu, cửa sổ trên lầu hai đối diện ngay cửa lớn Phan phủ. Ngắm lại Trường Bình mang theo hơn hai trăm nữ hầu vệ, hơn nữa nàng là công chúa chí tôn, không có gì nguy hiểm. Vì vậy Phương Tranh yên tâm, đi vào tửu lâu, ngồi xuống chiếc bàn ngay vị trí cửa sổ lầu hai. Hắn quyết định chờ lúc Trường Bình đi ra mới lộ mặt.

Ngồi đối diện bàn của Phương Tranh là một lão đầu, thân mặc áo bố phổ thông, lúc này lão đầu đang cao hứng bưng bưng nhìn cửa lớn Phan phủ, hưng phấn quơ hai tay, một chòm râu do tâm tình kích động mà liên tục run lên.

Kỳ quái, Trường Bình đập phá nhà người khác, lão nhân này vui vẻ cái gì? Chẳng lẽ trước đây Phan thượng thư làm ác, lão nhân này là người bị hại, lúc này thấy Phan phủ xui xẻo, nên cố ý tới nơi này chúc mừng đại cửu được báo?

“ Vị lão tiên sinh này, người khác đánh nhau người vui vẻ như vậy làm chi?” Phương Tranh nhin không được hỏi.

Lão đầu cũng rộng rãi, nghe vậy cười nói: “ Vui vẻ, đương nhiên vui vẻ, ha ha.”

“ Vì sao?”

Lão đầu chỉ một nhà y quán cách đó không xa, mặt mày rạng rỡ: “ Nhìn thấy không?”

Phương Tranh buồn bực gật đầu: “ Nhìn thấy rồi.”

Lão đầu lại hưng phấn chỉ vào những hộ viện Phan phủ đang nằm rên rĩ ngoài cửa: “ Nhiều người thụ thương như vậy có phải nên đi xem đại phu?”

“ Không sai...nhưng điều này có quan hệ gì tới người? Người là ai?”

Lão đầu cười chấp tay nói: “ Đâu có đâu có, lão hủ chính là đại phu của y quán kia, hơn nữa chuyên trị trật đả...”

“ ... ”

.....

Trường Bình ở bên trong đánh mãi không ngừng, Phương Tranh gọi một bầu rượu, vừa uống vừa chờ, ngồi chờ chừng thời gian hai chén trà, cũng không nghe bên trong có động tĩnh gì truyền đến, Phương Tranh có chút lo lắng, nha đầu Trường Bình không phải quá cuồng tính, thật đem nhà Phan thượng thư tru cử tộc đó chứ?

Rầu rĩ thở dài, đang định đi xuống lầu xem đến tột cùng, bỗng nhiên trên vai bị người vỗ mạnh, Phương Tranh ngẩng đầu nhìn, chính là Tiêu Hoài Viễn. Hắn đang nhìn Phương Tranh cười, cười sáng lạn như ánh mặt trời, sáng lạn như cây hoa cúc dùng trong việc cúng mỗ của tiết thanh minh.

“ Ai, hôm nay ngày mấy nha? Ngươi quỳ xà thần đều tụ tập ngay trước cửa nhà Phan thượng thư, hay là hôm nay Phan gia thỉnh mọi người đến xem tuồng đây.” Phương Tranh quát thanh quát khí nói. Tiểu tử Tiêu Hoài Viễn này vẫn luôn thần thần bí bí, hôm nay Phan phủ xảy ra chuyện lớn như vậy, đối với việc hắn đến Phương Tranh không chút nào kinh ngạc.

“ Phương huynh, mấy ngày không gặp, sao có vẻ uể oải vậy? Tiêu mỗ thật nhớ ngươi.” Tiêu Hoài Viễn không hề xem mình là người ngoài chút nào, đặt mông ngồi xuống, gọi tiểu nhị mang theo chén, cầm bầu rượu của Phương Tranh tự mình rót uống.

Nhìn ngoài cửa sổ bĩu môi, Tiêu Hoài Viễn hỏi: “ Điều này là sao vậy? Phan thượng thư vì sao đắc tội Trường Bình công chúa?”

Nhắc tới chuyện này Phương Tranh liền thấy nhức đầu, rầu rĩ thở dài: “ Ai...Tiêu huynh, một lời khó nói hết! Nói chung, hôm nay tiểu đệ thật thống khổ...”

“ Ngươi làm sao vậy?”

Phương Tranh tiếp tục than thở: “ Đừng nói nữa. Gần đây ta đúng số con rệp, ăn thì nghẹn, đi thì vấp gót chân, không thì vấp ngã trên đường, làm việc bị hoàng thượng mắng, trên người nghèo như tên ăn mày, ngày hôm nay còn bị báo cho biết, có người muốn giành lão bà của ta...”

Về mặt Tiêu Hoài Viễn giả cười thoải mái nói: “ Đó tính là gì, cũng qua hết thôi, có người giành lão bà với ngươi nói rõ lão bà ngươi là tốt nhất, ngươi nên vui vẻ mới phải, hẹn người giành lão bà với ngươi ra ngoài, mọi người đổi mặt nói chuyện không phải được sao...”

“ Ta có hẹn mà, ước định gặp mặt chỗ này, người còn chưa tới...”

“ Vậy ngươi còn than oán tức giận cái gì?”

Phương Tranh làm hình dạng khổ sở: “ Vốn ta dự định bỏ chút thạch tín trong rượu độc chết tiểu tử kia, như vậy thật tốt, xong hết mọi chuyện...”

Tiêu Hoài Viễn nhú mày nói: “ Không cần hung ác như vậy chứ...”

Phương Tranh vỗ đùi than thở: “ Cho nên gần đây mới nói ta cực độ không may! Người kia còn chưa tới, ta bỏ thuốc vào, ngươi lại lấy bầu rượu uống..Ai!”

Tiêu Hoài Viễn chấn kinh, sắc mặt tái nhợt bưng cổ họng, tê giọng kêu lên: “ Đại...đại phu...nhanh! Mau gọi đại phu...”

Lão đầu nhi đang ngồi nhìn chằm chằm cửa lớn Phan phủ xem náo nhiệt cao hứng bưng bưng lên tiếng trả lời: “ Lão hủ là đại phu, vị nào có bệnh?”

162. Chương 162: Hí Kịch

Nhìn từ góc độ nào đó mà nói, Tiêu Hoài Viễn và Phương Tranh đều thuộc cùng một loại người, loại người tham tài háo sắc, chẳng những keo kiệt hơn nữa còn thích chiếm tiện nghi, da mặt thật dày, lấy vô sỉ làm vẻ vang.

Phương Tranh nói với Tiêu Hoài Viễn rằng chén rượu mà hắn uống đã bỏ thuốc độc, khiến cho Tiêu Hoài Viễn sợ chết khiếp, lại nói hắn cũng không dám quả quyết rằng Phương Tranh nói thực hay nói giỡn, Tiêu Hoài Viễn chính là vẫn không an tâm cho nên hắn quyết định mời vị lão nhân nhiệt tình quảng cáo sinh ý kia, đi vào y quán bên cạnh kiểm tra toàn thân một lần, bảo đảm chắc chắn mình không có uống độc dược.

Phương Tranh đối với biểu hiện nhát gan của hắn rất là khinh bỉ, người này bình thường thần thần bí bí, thoát nhìn bộ dạng trông có vẻ nguy hiểm không nghĩ ra lại sợ chết đến trình độ này, chỉ với một chút lá gan như thế còn thi hành nhiệm vụ đặc biệt cái nổi gì, bất kể khổ chủ sau lưng của hắn là Phan thượng thư hay là thái tử, đều có mắt không trông.

“Đi thôi, nhanh đi kiểm tra toàn thân, kiểm tra thật cẩn thận nha....” Phương Tranh cười híp mắt động viên.

Lão nhân tự xưng là đại phu mặt mày hơn hở, “Đúng đúng, được rồi, vị công tử này xin hãy yên tâm, bốn quán hành nghề cũng có y đạo, già trẻ đều không gạt, có bệnh chữa bệnh, thuốc vào mạng tiêu....Khụ, bệnh tiêu.”

Tiêu Hoài Viễn biểu tình trầm ngâm, suy nghĩ có nên đi hay là không đi, đuổi lão nhân mang theo sắc mặt thất vọng ra ngoài, Tiêu Hoài Viễn đặt mông ngồi ở bên cạnh Phương Tranh.

“Tại sao ngươi không đến y quán? Thật không sợ trong rượu bỏ độc sao?” Phương Tranh híp mắt cười nói.

“Không đi, nhìn ngươi cười rất giả lả, ta nghi ngờ chuyện này còn có âm mưu.” Tiêu Hoài Viễn theo thói quen nhắc bầu rượu trên bàn, định tự rót rượu vào chén, ngay sau đó liền biến sắc giống như nhớ ra chuyện gì đó, vội vàng đem bầu rượu đặt về vị trí cũ trên bàn.

Tiểu tử này phỏng chừng đã sợ hãi bầu rượu, Phương Tranh âm thầm phán định.

“Kì thật ta lại vừa mới cứu ngươi một mạng.” Phương Tranh sắc mặt nghiêm nghị, biểu tình nghiêm trang tuyên bố Tiêu Hoài Viễn nợ hắn một mạng.

“Nga? Nói thử xem?”

“Cái y quán mà ngươi vừa muốn đi, nó còn có một cái tên gọi khác.” Phương Tranh trợn mắt nói ba lạng nhăng.

Tiêu Hoài Viễn sắc mặt ngưng trọng hỏi: “Tên gọi khác là gì?”

“Tiểu Tây Thiên.”

“....”

Hai người ngồi ở trên lầu phóng rầm nói chuyện phiếm, Phương Tranh ánh mắt lại không ngừng nhìn chăm chăm vào đại môn Phan phủ, trong lòng có chút lo lắng. Nha đầu Trường Bình kia chạy vào Phan phủ có khả năng gặp nguy hiểm hay không? Tuy nói rằng lúc này Phan thượng thư đang nói chuyện cùng hoàng thượng ở trong ngự thư phòng, nhưng vạn nhất hắn đã quay về thì làm sao bây giờ? Nếu bị hắn nhìn thấy công chúa điện hạ đang phá phách cướp bóc nhà của hắn, coi như hắn không dám làm gì nàng nhưng chạy đến trước mặt hoàng thượng khóc lóc cáo trạng là chuyện không thể tránh khỏi, chẳng phải Trường Bình sẽ gặp đen đủi hay sao?

Còn Ôn Sâm cùng đám thành viên Ảnh Tử không biết có lên vào Phan phủ thành công hay không nữa, nếu không điều tra được tin tức có giá trị, vậy cũng tốn công vô ích, chưa nói lại bị người trong Phan phủ bắt được, khẳng định Phan thượng thư sẽ mượn cớ nói chuyện của mình, đến lúc đó chính mình có khả năng rơi vào thế bị động.

Phương Tranh trong lòng sốt ruột, nhưng ngoài mặt cũng không dám hiển lộ ra.

“Tiêu huynh như thế nào hai người chúng ta lại xảo diệu gặp nhau ở nơi này, chẳng lẽ lại đặc ý đến xem náo nhiệt a?” Phương Tranh cười như có như không nói.

Tiêu Hoài Viễn giả lả nói: “Đâu có đâu có, tại hạ phụng mệnh phát thiệp mời cho Phương huynh.”

“Phụng mệnh của ai?”

“Đương nhiên là thái tử điện hạ, chẳng nhẽ Phương huynh đã quên? Tại hạ làm người hầu trong phủ thái tử.”

“Thái tử điện hạ mời ta có chuyện gì sao?” Phương Tranh không khỏi hơi ớn lạnh.

Tiêu Hoài Viễn nhìn thấu, nhẹ giọng cười nói: “Vốn đầu tháng chín, thái tử điện hạ mời tài tử quan chức danh sĩ khắp nơi, đến Di Hồng Viên.”

Phương Tranh hai mắt sáng ngời, khoe miệng lộ ra nụ cười đậm đặng, hưng phấn xoa tay nói: “Thái tử điện hạ muốn mời chúng ta đi kỹ viện sao?”

Không có chuyện gì tại sao堂堂 tổng thống tương lai của một nước lại xuất ra đại thủ bút này.

Tiêu Hoài Viễn biểu tình khổ não: “Di Hồng Viên là một hoa viên ở ngoại thành, không phải kỹ viện!”

“A?....Ách uống rượu đi, chắc chắc...” Phương Tranh xấu hổ bưng chén lên dốc một hơi cạn sạch, ta kháo! Hoa viên thì hoa viên là được rồi, không biết lão thâm trùng nào đặt cái tên Di Hồng Viên a? Khó trách bốn thiếu gia nghĩ sai lệch!

“Vốn đầu tháng chín, thái tử điện hạ chân thành mời Hữu Tấn Kỳ Thường Thị kiêm Trung Dũng Bá Phương Tranh, Phương đại nhân cùng quan viên danh sĩ tài tử khắp nơi đến Di Hồng Viên, thưởng hoa uống rượu, luận chuyện thể sự, mong rằng đến lúc đó Phương đại nhân sẽ bớt chút thì giờ đại giá quang lâm.”

Tiêu Hoài Viễn nghiêm trang truyền lời mời của thái tử một chữ không lọt.

“Không rảnh.” Phương Tranh lườm hắt một cái, thản nhiên phun ra hai chữ, tiểu tử này cái gì mà đại giá quang lâm, không phải chỉ là cạp cạp nói mấy câu thôi sao? Nghiêm trang phát ngôn giống như bộ trưởng bộ ngoại giao, cái đồ phẩm chất đạo đức bại hoại!

Tiêu Hoài Viễn đang nghiêm trang bỗng dưng nhảy dựng lên, hơi giật mình hỏi: “A? Không....Không rảnh?”

Phương Tranh nghiêm túc gật đầu nói: “Không rảnh, ta còn rất nhiều việc phải làm, loại chuyện tình phong nhã như ngắm hoa luận thơ, thì để cho đám văn nhân nhà sĩ kia chơi đi.”

Tiêu Hoài Viễn hỏn hển nói: “Nhưng....Nhưng thái tử điện hạ đã phân phó, nhất định phải mời được người đến a! Nếu không sẽ trách tội ta.”

Phương Tranh liếc mắt: “Đâu có chuyện gì liên quan đến ta?”

“Người....người...” Tiêu Hoài Viễn khẩn trương đến độ nửa ngày không thốt được ra lời, cuối cùng vội vàng thay đổi một bộ dạng cầu xin, nói: “Phương huynh, coi như huynh cứu tiểu đệ một mạng, đến một chút thôi, ta xin người! Nếu ta không mời được người, quay về thái tử sẽ trách tội....Sự kiện mà thái tử điện hạ tổ chức, danh sĩ quan viên khắp nơi đều hướng đến, người như thế nào lại không tới góp vui đây? Chuyện này không giống tính cách của người nha.”

Nói xong Tiêu Hoài Viễn lấy một tờ thiệp mời đưa cho Phương Tranh: “Nhìn mặt tấm thiệp này đi, viên vàng ẩn hoa, đại khí trầm ổn, chỉ nhìn thoáng qua tấm thiệp đã biết là sự kiện cao cấp đến mức nào, Phương huynh còn trẻ tương lai đầy hứa hẹn, há lại có thể nào không đi một chuyến a.”

Phương Tranh ngưng mắt nhìn lại, chứng kiến thiệp mời quả thật được làm vô cùng đẹp đẽ, mười phần tao nhã, mơ hồ còn mang theo mùi hương thơm ngát, trình độ tinh mỹ không kém thiệp cưới ở thời tiền thế chút nào.

“Uy, làm thiệp mời như thế này sợ rằng cũng quá hao tổn tiền bạc nha?” Phương Tranh cảm thán, quả nhiên thái tử nhiều lắm tiền nhiều của.

Tiêu Hoài Viễn cười nói: “Đúng vậy, hằng năm vào mùa thu thái tử điện hạ đều tổ chức một buổi tiệc như thế này, nó đã trở thành một sự việc trọng đại đối với quan lại trong Hoa triều. Đám tài tử danh sĩ được thái tử mời đến cũng coi như là vinh hạnh lớn lao. Còn những thương nhân, phú hào cho dù có táng gia bại sản cũng không thể có được một tấm thiệp mời này đâu.”

Tiêu Hoài Viễn ngụ ý, thái tử phát thiệp mời cho người đã là rất coi trọng người rồi, người cũng đừng nên già mồm cãi láo, để cho ta phải khó xử.

“ Táng gia bại sản cũng không có được một tấm?” Phương Tranh nhàn tình sáng ngời, cơ hội kiếm ăn, cơ hội hiểm có nha! Có tiền mà lão bản lại không đâm đầu vào hay sao? Nếu như bán cho bọn họ một vạn lượng một tấm thiệp liệu có được không đây?

Một tay nắm chặt lấy vạt áo của Tiêu Hoài Viễn, trong mắt Phương Tranh lóe ra kim quang: “ Nói, trong tay người còn có bao nhiêu tấm thiệp mời?”

Tiêu Hoài Viễn bị Phương Tranh dùng sắc mặt dữ tợn hù dọa, lắp bắp nói: “ Còn...Còn có mấy chục tấm!”

“ Đưa hết thiệp mời cho ta!” Phương Tranh hung ác nói.

“ Không được! Thái tử sẽ giết ta mất!”

“ Ai nha, người xem nhà của ta đều có mấy chục miệng ăn, hiện giờ cảnh đời đang gặp khó khăn, Tiêu huynh người sẽ không nhỏ mọn như vậy chứ.” Phương Tranh không thèm phân trần đưa tay thăm dò vào trong lòng của Tiêu Hoài Viễn, tịch thu mấy chục tấm thiệp mời.

“ A....Phương huynh, đưa lại ta mấy tấm thiệp, ta cũng muốn cầm đi bán!” Tiêu Hoài Viễn thanh âm lộ ra vẻ tuyệt vọng.

“ Bước qua một bên! Đứng im đó, không biết xấu hổ!” Phương Tranh tư tưởng mưu toan kiếm lời cho nên không thèm đếm xỉa đến hắn.

Nhìn tấm thiệp mời không ngừng phảng phất ra mùi thơm, Phương Tranh cười hắc hắc, giống như có một đồng ngân phiếu đang hiện ra trước mắt mình, nhẹ nhàng mà chói sáng.

.....

.....

Tiêu Hoài Viễn ủ rũ rời đi, sau khi bị Phương Tranh cướp hết thiệp mời rồi lại đuổi hắn đi như đuổi ruồi, Tiêu Hoài Viễn chạy giống như gặp phải cường đạo, dưới ánh trời chiều thân ảnh của hắn có vẻ tiêu điều chán nản, mệt mỏi vô thần, tựa như để tang phụ mẫu thân sinh.

* * *

Bỏ mấy tấm thiệp mời vào trong lòng, Phương Tranh mân mê cảm tưởng tượng đại mộng phát tài, lúc này trước đại môn của Phan phủ mơ hồ truyền đến tiếng huyền ảo, rốt cuộc Trường Bình đã ra rồi.

Trong lòng vui vẻ Phương Tranh xuống lầu bước gần đến đại môn của Phan phủ, đã nhìn thấy Trường Bình uy phong lẫm liệt hai tay chống nạnh dẫn theo hai trăm nường tử quân đi ra, theo sau các nàng là đám gia đình của Phan phủ, thần sắc bọn họ nhìn đại đội nường tử quân giống như ban ngày nhìn thấy quỷ.

Chúng nường tử quân tinh thần sảng khoái, một bộ diễn cảm sảng khoái sau khi phát tiết được tinh lực dồi dào, khí định thần nhàn bước sau lưng của Trường Bình, vừa đi còn vừa thảo luận rôm rả!

Một gã gia đình mặt mũi bầm tím bị đám hạ nhân trong Phan phủ đẩy ra, khom lưng cúi đầu tiễn khách, chỉ kém đến mức là không có nói một câu “ Hoan nghênh lần sau lại đại giá quang lâm.”

Phương Tranh cười khổ một cái, thường nói hạ nhân trong nhà Tể tướng cũng như làm quan thất phẩm, xem ra lời này cũng không hoàn toàn đúng, ít nhất phải xem đối tượng là ai mới được. Thực hiển nhiên, Trường Bình công chúa chiếm được đại tiện nghi, hào quang trên đỉnh đầu phát sáng chói lòa, nhưng Phan thượng thư quyền thế ngập trời, hộ viện trong phủ đông đảo, cao thủ ẩn tàng nhiều như mây, Phương Tranh không tin chỉ bằng hai trăm người của nường tử quân mà có thể dễ dàng hồ nháo, hơn phân nửa chính là kiêng kỵ danh đầu công chúa của Trường Bình, hơn nữa đương sự chính chủ không có ở nhà, đám hạ nhân không dám động tới công chúa sợ rằng rước họa vào thân, đành phải nhẫn nhục chịu đựng, có bị ăn đòn cũng không dám hoàn thủ, có bị mắng chửi thậm tệ cũng không dám ra lời.

Chỉ là không biết Phan thượng thư quay về nhà, chứng kiến cảnh tượng tan hoang trong phủ, sẽ có một phen tức giận như thế nào. Trường Bình phỏng chừng cũng không được thoải mái cho lắm, nhất định hoàng thượng sẽ trừng phạt nặng nề.

Trường Bình khuôn mặt ngông nghênh, tư thế oai hùng vừa nhìn thấy Phương Tranh lập tức liền thay đổi diễn cảm, cười ngọt ngào chạy đến bên cạnh Phương Tranh, lượn lờ giống như hồ điệp bàn tiên.

“Làm sao ngươi lại tới đây vậy?” Trường Bình nét mặt tươi cười như hoa, nàng tựa hồ không cảm nhận bản thân mình vừa mới chuốc họa vào thân, mang binh tấn công thượng thư phủ, của đệ nhất đại thần đương triều, coi như nàng cũng có can đảm.

Phương Tranh cười nói: “Lão bà đi làm chuyện xấu, đương nhiên lão công phải đứng ở bên ngoài trông chừng cho nàng a.”

Trường Bình bĩu môi nói: “Ta làm chuyện xấu sao? Những việc này đều là do toàn gia họ Phan gây ra, đương nhiên ta chỉ giảng giải đạo lý với bọn họ.”

Phương Tranh chỉ vào một đồng hồ độn ngỗng ngang trước đại môn Phan phủ, nhin không được cười nói: “Ngươi gọi phương thức này là giảng giải đạo lý hay sao?”

Trường Bình đảo mắt nhìn chung quanh, cũng hiểu được tình hình không được tốt lắm, nhưng bất mãn đáp: “Bọn hần không theo ta phân rõ phải trái, ta cũng chỉ đành không theo chân bọn hần phân rõ phải trái, đợi cho đến lúc bọn hần bị ta giáo huấn thì lại muốn cùng ta phân rõ phải trái, bỗng nhiên ta lại không muốn phân rõ phải trái cùng bọn hần.”

Nhìn xem, ta kiếm được một lão bà thực tốt nha, có thể dùng ngữ khí ủy khuất để nguy hiểm cho hành vi xâm lược rồi hành hung người ta, trên đời này có thể có được mấy người?

Phương Tranh cao hứng khen ngợi: “Quay về xem phụ hoàng ngươi như thế nào thu thập ngươi.”

Trường Bình bĩu môi không cao hứng, tranh công nói: “Chúng ta hao tổn hết khí lực rồi cuộc cũng tìm được Phan Đào ở bên trong....”

“Sau đó thì sao?” Phương Tranh âm thầm cân nhắc, Trường Bình sẽ không giống với công chúa Kiến Ninh đối với Ngô Ứng Hùng như vậy chứ, một đao đem tiểu tử đó thiên đi?

Trường Bình đắc ý cười: “Chúng ta giáo huấn tiểu tử đó một trận nên hồn, sau đó ta lại hỏi hần, lão gia nhà ngươi muốn tìm cho người một lão bà như ta, ngươi có dám lấy không?”

Không thiên hần là tốt rồi, Phương Tranh buông được tảng đá trong lòng, cười hỏi: “Hần nói như thế nào?”

Trường Bình cả người cười đến run rẩy, thân thể mềm mại vô lực tựa vào người của Phương Tranh, thở hổn hển nói: “Tiểu tử đó hoảng sợ, khóc lóc chảy một phen nước mắt nước mũi, thật ghê tởm, vừa khóc còn vừa nói: ta xin nguyện ý tự sát!....Ha ha ha ha!”

Phương Tranh cũng cười ha ha, Phan thượng thư hướng hoàng thượng cầu thân, khẳng định là xuất phát từ mục đích chính trị của hần, nào có liên quan gì đến nhi tử Phan Đào của lão a? Vô duyên vô cớ bỗng nhiên đánh người ta, thật quá mức oan uổng....

Phương Tranh nhìn sắc trời, bỗng nhiên giật mình la lớn: “Mau mau, nhanh đi thôi, nếu Phan thượng thư quay về nhìn thấy chúng ta đứng ở cửa nhà hần, thật sự hần ta sẽ bị tức chết a!”

Trường Bình cũng cả kinh, mau chóng phụ họa: “Đúng đúng rồi, chúng ta đi nhanh lên.”

Đoàn người dưới sự cung kính lễ độ của đám gia đình trong Phan phủ mà khoát tay áo nghênh ngang rời đi, chỉ để một đồng hồ độn ngỗng ngang lại sau lưng.

Trên đường hồi cung.

Phương Tranh lo lắng nói: “Ngươi chuẩn bị tốt tâm lý rồi hãy quay về, chuyện này nhất định Phan thượng thư sẽ tiến cung suốt đêm cáo trạng với phụ hoàng của ngươi, không cẩn thận ngươi sẽ bị đánh vào mông cho nên ngày mai ta sẽ tiến cung khẩn cầu hoàng thượng một chuyến, cố gắng một chút sẽ ổn thỏa.”

Trường Bình khinh nhẹ cái mũi: “Không cần phải hướng phụ hoàng cầu xin cho người ta đâu, nhiều lắm thì ta bị phạt không được phép xuất cung, dù sao trước khi gả cho người thì ta cũng bị cấm túc, không sao cả.”

Không ngờ nha đầu này cũng suy nghĩ đến hậu quả trước khi đi gây chuyện nha, lão bà của ta cũng không phải cái loại không có đầu óc, nàng đã nắm được mạch của hoàng thượng, thật sự người trong hoàng cung, nào có ai chân chính là ngốc tử a?

Sau khi lưu luyến cáo biệt, Phương Tranh một mình hồi phủ.

Tâm tình của hần hiện giờ rất tốt, hôm nay Trường Bình vừa đại náo Phan phủ, phỏng chừng Phan thượng thư đã hướng hoàng thượng khẩn cầu thu hồi lại tâm tư cầu thân, vở kịch cũng bắt đầu và hần lại sắm vai người ám muội, mặc dù không biết hần làm rối loạn mọi chuyện là vì mục đích gì, nhưng khẳng định hần sẽ không thể đoán trước được, mình cùng Trường Bình lại phối hợp ăn ý đến như thế, hơn nữa Trường Bình còn hung hăng càn quấy đem nhi tử của hần giáo huấn một trận toí bời.

Một tràng hí kịch này cũng đã bắt đầu.

* * *

Không ngoài dự đoán, ngày hôm sau có tin tức, Phan thượng thư hướng hoàng thượng tỏ vẻ nguyện ý thành toàn tác hợp cho Phương Tranh cùng Trường Bình, rời khỏi tràng hí kịch cướp đầu, ảm đạm bước ra khỏi sân khấu. Chỉ là sau khi Phan lão già hồi phủ thì biết được nhà của mình bị công chúa điện hạ càn quét thành một đồng hồ nổ, hơn nữa còn hành hung nhi tử của hần cùng hơn chục tên gia đình, hộ viện, Phan lão già nổi giận lôi đình, chân không chạm đất mà chạy vào cấm cung, hướng hoàng thượng dâng cáo trạng.

Hoàng thượng cho gọi Trường Bình đến ngự thư phòng, hung hăng quở mắng nàng một phen trước mặt Phan thượng thư, cũng ra lệnh cấm túc nàng không được bước ra ngoài nữa bước trước khi thành thân. Phan thượng thư đành phải nhẫn nhịn cục tức này, dù sao Trường Bình cũng là công chúa tôn sùng, hần dám mạo phạm ái nữ của hoàng thượng hay sao?

Tràng hí kịch kết thúc, coi như cũng là miễn cưỡng hoan hỉ, ngoại trừ vị đại công tử Phan gia là không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Cẩn biệt viện bên trong Phương phủ.

Phương Tranh khép hờ một mắt, tay cầm cung tên, đang nhắm một bia mục tiêu cách hần khoảng hai mươi bước.

Phần đông đám người hầu trong Phương phủ đứng ở phía sau hần, đều chăm chú nhìn vào bia mục tiêu, cùng chu vi khoảng mấy trượng bên cạnh bia mục tiêu là một mảng rậm rạp cắm chỉ chít mũi tên, đám người hầu đối với tài bắn tên thần bí khó lường của thiếu gia, biểu đạt một loại tình cảm vô cùng kính ngưỡng.

Một lần bắn thử mà không trúng làm cho Phương Tranh mất mặt đối với đám thuộc hạ Ảnh Tử, rút kinh nghiệm xương máu, cho nên Phương đại thiếu gia muốn khổ luyện tài bắn cung, không cầu trăm phát trăm trúng, chỉ cần....Trăm phát trúng một là được rồi?

Nhưng ông trời cố tính không chịu cho hần mặt mũi, khoảng cách chỉ hai mươi bước đã bắn ra hơn một trăm mũi tên, mà đều không trúng mục tiêu một phát nào, khiến cho người ta có cảm giác khó chịu chính là, bên cạnh còn có một đám hạ nhân dùng ánh mắt kì quái nhìn hần, làm cho tính nhẫn nại của Phương đại thiếu gia đã mau chóng tiêu hao hầu như không còn.

“....Đem bia mục tiêu đặt lại gần hơn một chút, khoảng mười bước là được rồi.” Phương Tranh cau mặt phân phó nói.

Nếu mười bước còn không trúng, Phương Tranh sẽ không tiếc nuôi mà bỏ vô theo vắn. Rõ ràng bia mục tiêu đứng im bất động, như thế nào bắn đều không trúng nha.

Cài tên, giương cung, ngắm.

“ Sưu!”

Mọi người nhất tề ghé mắt nhìn lại, bia mục tiêu vẫn trống trơn, tiếp theo liền nghe được một tiếng kêu quái dị, giống như tiếng động vật nào đó giãy giụa trước khi chết.

Phương Tranh bị dọa đến mức sắc mặt tái nhợt, người ta nói “ tên đã bắn ra liền không thể quay đầu”, lời này cũng không nhất định chuẩn xác, ít nhất tài bắn cung của Phương đại thiếu gia cũng có thể nghịch chuyển quỹ đạo. Bởi vì ngay cả bản thân của hắn cũng không biết chính mình bắn tên sẽ bay đi phương hướng nào, hoặc có ma xui quỷ khiến lại ngộ thương người nào hay không.

“ Ai trúng tên sao? Có người nào trúng phải tên không?” Phương Tranh đảo mắt nhìn chung quanh tìm kiếm người bị hại.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, theo tiếng thảm thiết nhìn lại, chỉ thấy trên mặt đất cách mấy trượng bên cạnh bia mục tiêu, có một con mèo nhỏ đáng yêu nằm trong vũng máu, trên người cắm một mũi tên rất sâu.....

Trong phủ nhà ta đã nuôi mèo từ khi nào? Phương Tranh ngạc nhiên không thôi, chuyện này không phải quá vô nghĩa đi sao? Bỗng thiếu gia rõ ràng ngấm vào tấm bia, tại sao lại trúng con mèo này được?

Chúng người hầu nắm lấy cơ hội vô môn ngựa: “ Thiếu gia thần tiễn, thiên hạ vô địch!”

Nhức đầu mà không hiểu chuyện gì, nhưng rất nhanh Phương Tranh liền trở lại bình thường, có lẽ con mèo của nhà khác đi lạc, dù sao cái giống mèo cũng thích chạy loạn mọi nơi.

Ngửa mặt lên trời cười dài ba tiếng, Phương Tranh thản nhiên tiếp nhận đám người hầu vô môn ngựa mình, hơn nữa còn vô cùng hưởng thụ.

“ Ta mà lại là thần tiễn ư?” Phương Tranh ngữ khí kiêu căng ngạo mạn nói.

Tình huống phát triển chỉ có thể dùng câu “ phong hồi lộ chuyển” để hình dung, cực vui rồi thì sẽ cực bi thảm, giống như Phương Tranh hiện giờ, bởi vì hắn chợt nghe được một tiếng hét thảm thiết vang lên: “ A.....”

Thanh âm cực kì quen tai, Phương Tranh đang cười đắc ý nhưng lại giống như bị người ta mạnh mẽ bóp chặt cổ họng, đột ngột ngừng lại, hắn cảm giác giống như bị thiên lôi oanh đỉnh, trong lúc đó trời đất tối sầm, cuồng phong tung bay mù mịt, còn có một vài chiếc bánh chèo hình tròn dường như đang bay về phía hắn.

Quay đầu nhìn lại, một ánh mắt bi thương, bên trong chứa đầy nước mắt đang nhìn hắn, rất nhanh khoeo mắt đã giàn giụa lệ châu, theo gương mặt bị bắn chảy dài trên má.

Khẳng định không phải ảo giác, xem ra đây là khuôn mặt thanh thuần mà vô tội của Trường Nhạc công chúa, từng vô số lần xuất hiện ở trong cơn ác mộng của Phương Tranh.

Phương Tranh sắc mặt càng tái nhợt, nhưng con mèo đen đuôi kia.....Sẽ không có quan hệ cùng nàng đây chứ?

Run rẩy giương cánh tay nhỏ bé lên, chỉ vào Phương Tranh, tiểu công chúa trong mắt đã tràn ngập phần nộ, lên án: “ Người bắn chết mèo của ta!”

Phương Tranh hoảng sợ lùi dần về phía sau từng bước, ngữ khí của tiểu công chúa làm cho hắn có cảm giác vô cùng tội lỗi.

Luống cuống tay chân đem cung tên nhét vào trong tay của một gã người hầu, Phương Tranh vỗ vỗ tay, tựa hồ như không có chuyện gì ngồi xổm xuống trước mặt tiểu công chúa, nhẹ giọng nói: “ Công chúa điện hạ người nhìn lầm rồi, bắn chết mèo của người không phải là ta, mà là hắn.”

Tiểu công chúa cảm phần nói: “ Người chẳng những bắn chết mèo của ta, người còn vu oan giá họa cho người vô tội!”

“”

Nhìn xem, người trong hoàng cung, từ già đến trẻ, không có một người nào ngu ngốc a!

163. Chương 163: Kết Phường, Chia Tiền

Nuôi dưỡng sủng vật là một chuyện rất hợp lý, rất phù hợp, nhưng Phương Tranh vạn vạn không ngờ một công chúa lại để mắt đến hắn như vậy, đem cả sủng vật nàng nuôi dưỡng đưa vào Phường phủ, cùng hắn cộng đồng chia sẻ lạc thú nuôi dưỡng sủng vật.

Đáng tiếc Phương Tranh phụ lòng kỳ vọng của công chúa, vừa mới lộ mặt đã đem sủng vật của công chúa bắn chết.

Điều này làm cho Phương Tranh vừa hổ thẹn đối với tiểu công chúa, cũng cảm thấy vui mừng không nhỏ đối với tài bắn cung xuất thần nhập hóa của chính mình.

Tiểu công chúa ngồi xổm trước thi thể con mèo không may kia, khóc rất thương tâm, cái miệng nhỏ nhắn bĩu ra, Phương Tranh xác định không phải nàng đang diễn kịch, dù sao giữa tiểu hài tử và tiểu động vật trời sinh đã có một loại cảm giác thân cận, huống chi là sủng vật do chính cô ta tự mình nuôi nấng.

“Tiểu công chúa, ta sai rồi, ta xin lỗi người...” Phương Tranh trầm thống nói.

“Ta dưỡng nó đã hai năm...” Công chúa khóc thút thít nói, trong đôi mắt to trong suốt tràn ngập bi thương, kinh ngạc nhìn chăm chú vào con mèo nhỏ vận khí không tốt trên mặt đất.

“Mèo chết không thể sống lại, công chúa đừng buồn.” Gương mặt khi chết của con mèo nhỏ rất an tường, xem ra mũi tên của Phương Tranh bắn rất đúng chỗ, không cho nó thêm chịu tội, thật đúng là chết ngay tại chỗ.

“Người phải đền cho ta!” Đường nhìn của tiểu công chúa chuyển dời lên người Phương Tranh, tâm tình từ bi thương lập tức biến thành phần hận.

Phương Tranh vội vàng gật đầu: “Ngày mai ta mua nhiều con mèo nhỏ thật khả ái về cho người.” Thân là người gây họa, dĩ nhiên là phải bồi thường.

“Không, ta không muốn con mèo khác...” Tiểu công chúa kiên quyết lắc đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn căng thẳng.

Phương Tranh lý giải gật đầu nói: “Ta đền cho người một con chó con nhé?”

“Không, không cần chó.”

“Vậy người muốn ta đền cái gì?”

“Đền tiền!”

“...”

Lẽ ra nên nghĩ ra sớm, tiểu gia hỏa này nguyên vốn là một tiểu tham tiền, tất cả sự tình ở trong mắt nàng, đều có thể dùng tiền để giải quyết.

Có thể sử dụng tiền giải quyết đương nhiên sẽ không là vấn đề nữa, nhưng vấn đề hiện tại là Phương Tranh lại không có tiền.

Sứ giả Đột Quyết hồi lộ hơn mười vạn lượng bạc, Phương Tranh không chớp mắt liền mua mấy nhà thanh lâu, bây giờ còn chưa thấy hiệu quả. Lần trước Phượng tỷ chia hoa hồng, nhưng lúc đó chỉ lo chiếm tiện nghi của nàng nên chột dạ bỏ đi vội vàng quên lấy theo. Thái tử đưa bạc, sớm đã đem dùng thành công khoản thành lập Ảnh Tử, ngày thường chỉ dám lén lút tham ô một chút trong đó, chung quy đều không dám tham quá phận.

Xem ra tạm thời tiểu công chúa đã quên mất sự bi thống về cái chết của con mèo nhỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn ngửa cao, một đôi mắt to vô tội chớp chớp nhìn Phương Tranh.

Phương Tranh vẻ mặt đau khổ ngồi xổm người xuống: “Phải đền bao nhiêu?”

Tiểu công chúa tinh thần rung lên, trong đôi mắt to trong suốt phóng ra ánh sáng màu vàng kim: “Một vạn lượng!”

Đầu Phương Tranh lập tức mê muội, thiếu chút nữa là ngã quy.

“ Con mèo của người làm bằng vàng sao?” Phương Tranh nghiêng răng nghiêng lợi.

Tiểu công chúa bắt mắt trông mắt liếc hần, vươn đôi tay nhỏ bé khoa tay múa chân: “ Ta nuôi đã hai năm.”

“ Hai năm cũng không cần nhiều đến như vậy.” Luận xảo trá Phương Tranh mới là tổ tông của giới xảo trá, từ Ngô công tử đến sứ giả Đột Quyết, người nào không bị hần đùa giỡn trong tay? Không ngờ lại gặp tiểu công chúa như Trường Giang sóng sau dồn sóng trước.

Tiểu công chúa bày ra thái độ chuyên nghiệp như nói chuyện buôn bán, đưa ngón tay nhỏ bé tính chi tiết với Phương Tranh: “ Người biết ổ nó ngủ là dùng thứ gì làm ra không?”

“ Không biết.”

“ Là da gấu cực bắc!”

Gấu Bắc Cực? Niên đại này người Hoa triều săn thú săn tới luôn Bắc Cực sao?

“ Người biết nó đi ra ngoài tản bộ thì ngồi xe gì không?” Tiểu công chúa tính toán sổ sách.

Tản bộ...còn ngồi xe...Rốt cục là tản bộ hay ngồi xe? Phương Tranh nghĩ đầu óc của mình có chút khó nghĩ.

“ Không biết.”

“ Nó ngồi chính là xe ngựa thiếp vàng, ngựa kéo xe chính là Đại Uyển lương câu đó.”

Phương Tranh cảm giác vùng đầu đang bốc hơi nước, tiểu súc sinh kia còn có giá hơn cả lão tử lại bị ta dùng một mũi tên bắn chết!

“ Từ nhỏ thân thể nó không tốt, để nuôi sống nó có biết mỗi ngày nó ăn gì không?”

Lúc này Phương Tranh đã có thể nói tiếp theo: “ Chẳng lẽ là được liệu quý giá?”

Tiểu công chúa thỏa mãn gật đầu, trong mắt toát ra vẻ “ trẻ nhỏ dễ dạy”.

Báo ứng. Trước đây lúc mình ở ngoài xảo trá Ngô công tử, cũng không phải từng nói như vậy sao?

“ Tiểu công chúa có nói nhiều cũng vô dụng, ta không có tiền, đừng nói là một vạn lượng, một trăm lượng ta cũng lấy không ra...” Phương Tranh vẻ mặt đau khổ nói.

Tiểu công chúa đánh giá hần: “ Sao người lại không có tiền? Gạt tiểu hài tử là không đúng đâu nga.”

“ Ta thật không có, tỷ tỷ người cũng biết, tiền của ta đã dùng hết sạch sẽ...”

Tiểu công chúa thất vọng suy sụp khuôn mặt nhỏ nhắn, bóng bẩy không vui nói: “ Con mèo nhỏ của ta chết thật oan...”

Đem lời này nói ra, chẳng lẽ người còn muốn ta đền mạng cho nó? Không ngờ nếu không đền bạc cho người thì xem như nó chết oan uổng sao? Phương Tranh bắt mắt tròn trắng mắt.

“ Công chúa điện hạ, ách...Hôm nay người tới nhà của ta để làm chi?” Phương Tranh không muốn cùng một hài tử năm tuổi bàn bạc chuyện tiền nong, liền hợp thời dời đi trọng tâm câu chuyện.

Tiểu công chúa nghe vậy có vẻ càng thương tâm, viên mắt bắt đầu đỏ lên, bậm đôi môi nhỏ nhắn ủy khuất nói: “ Tỷ tỷ bị mắng, phụ hoàng không để ý tới ta, các ca ca đều bận rộn, các nương nương đều chỉ nói chuyện với nhau, trong cung không ai chơi với ta...”

Thì ra do bọn họ làm tiểu cô nương bị ủy khuất, nếu còn tiếp tục kéo dài như thế sớm muộn sẽ có bóng ma tuổi thơ, sau này lớn lên sẽ biến thành một tai họa thì bọn họ sẽ chỉ biết hối hận.

Phương Tranh yêu thương ôm lấy tiểu công chúa, hống nói: “ Ta chơi với người, nói, muốn chơi cái gì?” Dù sao sắp trở thành tỷ phụ(anh rể) của nàng, sau này là người một nhà, nên đồ dành cô em vợ mới đúng.

“ Kể chuyện xưa! Kể chuyện xưa cho ta nghe!” Biểu tình thương tâm của tiểu công chúa bật người biến thành hưng phấn, hai mắt to lờ lờ chiếu sáng.

Phương Tranh nghe vậy có điểm hơi khó khăn, hẳn nhớ rất nhiều chuyện cổ tích, nhưng đều đã cải biên, cô bé lọ lem, công chúa ngủ trong rừng, đều bị hần đổi thành những chuyện sắc tình, mà nguyên bản của những chuyện này...Phương Tranh cố gắng nhớ lại, kháo! Không ngờ mình đã không còn nhớ rõ nữa!

“ Hay là chúng ta chơi trò chơi, xem cá vàng cũng được.” Phương Tranh nỗ lực muốn nàng thay đổi chủ ý.

Tiểu công chúa bướng bỉnh lắc đầu: “ Không! Ta muốn nghe chuyện xưa!”

Tiểu a đầu này hôm nay bám chặt chuyện cổ tích nha.

Phương Tranh thở dài, ôm nàng đi vào trong phòng mình, dọn đồ tiểu Lục dâng nước trà cùng điểm tâm. Tất cả chuẩn bị sẵn sàng, Phương Tranh hắng giọng, dưới sự chờ mong của tiểu công chúa, bắt đầu kể chuyện xưa.

“ Ngày xưa, có một con thỏ trắng nhỏ...”

“ Không được! Không thích nghe cái này!” Khẩu vị nghe chuyện xưa của tiểu công chúa đúng là xảo quyết.

“ Vậy người muốn nghe cái gì?”

“ Tỷ tỷ nói, nữ nhi phải nghe chuyện ái tình.”

Nha đầu Trường Bình đã nói cái gì với tiểu hài tử này nha? Lúc này ta đi đâu tìm chuyện ái tình đây? Kim Bình Mai có tính là chuyện ái tình không?

“ Chuyện ái tình phải không, được rồi, ngày xưa, có một con thỏ trắng nhỏ yêu một con thỏ đen nhỏ...”

“ Không được! Không nghe cái này!”

“ Rất cục người muốn nghe cái gì nha?” Phương Tranh nhẫn nại nhìn nàng, khó trách người ta đều nói tiểu hài tử khó chịu chuộng, quả thế.

Trông mắt tiểu chủ vòng vo chuyển, giọng non nớt: “ Tam hoàng huynh và tứ hoàng huynh luôn nói về một ít chuyện xưa về phong hoa tuyết nguyệt của thanh lâu, ta là người lớn nên cũng muốn nghe chuyện xưa phong hoa tuyết nguyệt!”

Phương Tranh lại muốn ngã quy, thượng bất chính hạ tất loạn, đây chính là chuyện tốt đã làm của Thái Vương và Mập Mập! Một tiểu công nương năm tuổi lại sinh sôi bị bọn họ hun đúc thành một tiểu thiếu nữ trưởng thành sớm.

Sắc mặt xấu xí nhìn chăm chăm tiểu công chúa, Phương Tranh khái khái vài tiếng nói: “ Người thật muốn nghe?”

Tiểu công chúa kiên quyết gật đầu: “ Muốn nghe!”

Phương Tranh nhìn trái nhìn phải vài giây, lại quỳ quỳ nhạc nhạc kề sát bên tai tiểu công chúa: “ Hư! Nhỏ giọng một chút, ta sẽ kể chuyện phong hoa tuyết nguyệt cho người nghe là được. Ngày xưa, có một con thỏ trắng nhỏ không có mặc y phục...”

“”

.....

Rất cục dưới sự lừa dối của Phương Tranh, tiểu công chúa cũng ngủ thiếp đi, nằm trên giường Phương Tranh ngủ rất ngọt ngào, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng như trái táo đỏ.

Tiểu hài tử này quả thật là khó chịu chuộng a.

Nhắc chén trà đã lạnh lên uống một ngụm, Phương Tranh nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm.

Tiểu công chúa chạy ra cung khẳng định có nói qua với hoàng thượng và các nương nương, một chút phải phái người vào cung thông báo một tiếng, đêm nay để tiểu công chúa ở tạm trong phủ một đêm.

Tiểu Lục tiến vào trước tiên nhìn tiểu công chúa ngủ trên giường, sau đó nhẹ nhàng thì thảo bên tai Phương Tranh: “ Ta đi đổi trà nóng cho thiếu gia.”

Phương Tranh cười nói: “ Không cần, đến, ngồi trên đùi ca ca, ca ca giúp nàng kiểm tra thân thể, nhìn gần đây có phát dục hay không...”

Tiểu Lục mắc cỡ đỏ mặt giậm chân nói: “ Thiếu gia! Có tiểu hài tử ở đây đó! Ngoài miệng không hề đứng đắn...” Nói xong bỏ chạy ra khỏi phòng.

Phương Tranh ngưng ngừng cười, trong phòng có thêm một đứa trẻ, nhất thời không quen.

Vỗ vỗ trán, Phương Tranh dường như nhớ tới điều gì, từ trong lòng móc ra hơn mười tấm thiệp mời lấy được từ chỗ Tiêu Hoài Viễn.

Nói tới liền thấy thái tử ca ca thật là hữu tâm, vừa khắp nơi mượn hơi đại thần, lại vừa tranh thủ lúc rảnh rỗi lại bày ra hội ngắm hoa gì đó, quan viên quý tộc sĩ tử, không ai mà hần không gửi thiệp, thu mua lòng người, tạo thế dư luận, kỳ thực làm một thái tử cũng thật không dễ dàng, mục đích mà hần luôn bận rộn, còn không phải là muốn được ngồi lên ngai vàng trên kim loan điện hay sao? Cái ghế kia rốt cục có gì tốt để ngồi chứ? Vì sao tất cả đều tranh nhau đến đầu rơi máu chảy để đi lên ngôi xuống? Vừa rộng lại lớn, chỗ tựa lưng lẫn tay vịn thì xa, cũng không sợ khó chịu buồn chán.

Nhưng thái tử mượn cơ hội mở hội ngắm hoa thu lòng người, nhưng thật ra giúp hần sáng tạo một cơ hội để phát tài. Đây không phải có rất nhiều phú thương dù hao hết gia tài cũng không có tư cách đi vào hay sao? Phương Tranh lật lật hơn mười tấm thiệp mời trong tay, nếu như đem chúng bán hết, sẽ kiếm được một đồng bạc không nhỏ, vào lúc tới đường cùng, lão thiên lại tạo cho ta một cơ hội phát tài tốt như vậy, hắc hắc, lão thiên gia muốn ta phát tài, ta sao dám không phát? Không chỉ phát, còn phải đặc biệt phát lớn.

“ Một tấm thiệp mời bán một vạn lượng, chẳng hay có người nguyện ý mua hay không đây? Như thế này, đi tới hiệu buôn Trịnh gia hỏi hỏi chưởng quỹ của bọn họ, còn có hiệu buôn Lý gia, còn có Tường Phúc Ký, Nhuận Ngọc Đường, những người này đều là đại lão bản...Nhưng một vạn có vẻ hơi đắt, năm ngàn đi, năm ngàn lượng bạc, có một thiệp mời, là có thể tại hội hoa xuân nhìn thấy thái tử điện hạ của Hoa triều, là quốc quân tương lai nha, trong này ẩn chứa cơ hội, tin tưởng trong lòng đám ông chủ kia đều biết rõ ràng, năm ngàn lượng bạc mua một vé vào cửa, vật vượt xa giá trị!”

Phương Tranh ngồi một mình trong phòng thấp giọng lẩm bẩm, nghĩ đến bản thân lập tức có được một đồng bạc vào túi, đắc ý không khỏi cười ra tiếng. Cậu nói “ ngàn vàng tan hết lại về túi”, lúc này không phải là nhanh tới? Sao đại thiếu gia như ta cứ gặp phải mệnh số nghèo khổ kiểu này? Oa ha ha ha...

“ Ta nghe được.” Thanh âm đột ngột vang lên bên trong phòng, thanh âm rất bình tĩnh, nhưng nghe vào trong tai Phương Tranh không khác gì sấm sét ngang trời.

“ Cát? Khái khái khái khái...” Phương Tranh kinh hãi thở không ra hơi, đỏ mặt tía tai ho khan cả buổi.

Không biết tiểu công chúa tỉnh lại từ bao giờ, đang ngồi trên giường mắt nhắm nhắm nhìn hần, con mắt nháy nháy, ngây thơ mà sáng sủa.

Phương Tranh bồi cười nói: “ Ách...Người tỉnh lại lúc nào vậy?”

“ Lúc người nói năm ngàn lượng bạc một thiệp mời...” Tiểu công chúa rất thành thật, trong mắt to vụt sáng vụt sáng thỉnh thoảng xẹt qua vài phần giảo hoạt.

Xong, bộ phận then chốt đã bị nàng nghe được. Phương Tranh hận không lập tức hung hăng tát mình một bạt tai, chuyện ích lợi cứ lén lút tự mình vui vẻ là được rồi, cần gì phải ở trước mặt tiểu ma đầu này hứng chí lẩm bẩm? Tiểu tham tiền nghe được chữ gì liên quan đến “ tiền”, nào có đạo lý không lập tức bạt người tỉnh giấc?

“ Người...người muốn như thế nào?” Phương Tranh đề phòng nhìn nàng chằm chằm.

Tiểu công chúa nhìn thiệp mời trong tay hần, hiếu kỳ hỏi: “ Đây là thiệp mời hội ngắm hoa của thái tử ca ca?”

Phương Tranh vẽ mặt cầu xin gục đầu xuống, không ngờ tiểu công chúa này so với con khỉ còn tinh ranh, cái gì cũng biết.

Phương Tranh không tiếng động như thừa nhận, tiểu chủ liền hưng phấn đứng lên, kim lòng không được vỗ vỗ bàn tay nhỏ bé, thanh âm non nớt nói: “ Kết phường! Chia tiền!”

Từ liên kết phường thì bọn ta biết, nhưng tiểu hài tử này lớn lên trong hoàn cảnh xấu xa gì thế này đây?

Phương Tranh không hoảng hốt, mị mị nói: “ Biết cái gì gọi là kết phường hay không, vật do ta làm ra, tiền có được đương nhiên là của ta, người không ra tiền lại không xuất lực, dựa vào cái gì đòi chia tiền?”

Tiểu công chúa ngây ra, đôi mắt to linh động vừa chuyển, sau đó nghiêm mặt nói: “ Nếu ta đi nói cho thái tử ca ca có người trộm thiệp mời ngắm hoa năm nay đem bán, thái tử ca ca khẳng định sẽ mất hứng.”

“ ...”

Phương Tranh ghen hòng nhìn nàng trân trối, phát lời thề sau này quyết sẽ không xem nàng là một tiểu hài tử, tiểu hài tử nhà ai lại thông minh tới mức câu nói đầu tiên liền nói ra đúng chóc chỗ yếu hại của Phương Tranh.

Nếu thái tử biết chuyện nhục nhã này là do hắn làm, đắc tội thì không đến mức nhưng khinh thường là điều có thể. Trọng yếu nhất là, nếu như thái tử biết, đúng lúc ngay trong hội ngắm hoa đều thay hết hình thức của thiệp mời, như vậy hơn mười tấm thiệp mời trong tay hiện tại chỉ là một đồng giấy vụn.

Tiểu công chúa vỗ vỗ vai Phương Tranh, nghiêm trang khuyên nhủ: “ Nếu như người chia tiền cho ta, ta sẽ không đi mặt báo, thật tốt, tất cả mọi người đều được chia tiền.”

Có đạo lý, con mẹ nó thật có đạo lý! Hợp thì lợi, không hợp thì tệ, kẻ ngu si đều biết nên làm như thế nào – tiểu công chúa này thật sự chỉ mới có năm tuổi sao?

Phương Tranh nghiêng răng nghiêng lợi nhìn tiểu chủ, nặng nề gật đầu: “ Thành giao!”

Tiểu công chúa vui vẻ hoan hô: “ Chúng ta cùng đi bán phải không?”

“ Một mình ta đi được rồi, người an tâm ngồi nhà chờ chia tiền đi.” Đi ra ngoài buôn bán làm gì có kiểu mang theo tiểu hài tử kia chứ?

“ Không được, nếu như người bán được nhiều tiền, nhưng cố ý chia ít cho ta thì làm sao bây giờ? Ta muốn đi theo nhìn!” Một ngày đụng tới chuyện liên quan tiền bạc, tiểu công chúa có vẻ đặc biệt khôn khéo.

“ A...tương lai nếu phải sinh ra một nữ nhi như người, ta, ta trối chết nó!” Phương Tranh phát điên hô lớn.

.....

Thời gian trôi qua, khí trời chuyển lạnh, bách tính lui tới trên đường cái kinh thành nườm nượp, gió thu thổi lên, mọi người đều cảm giác mát mẻ, không kim hãm được rút cổ, sau đó tiếp tục đi làm những công việc của họ, có ăn có uống, người sống trên đời, không phải vì một ngụm cơm no sao?

Đường lớn Hoa Thị bị gió thổi tung bụi bặm, khi thì bám theo vài mảnh lá rụng, ở giữa không trung mềm mại bay lượn, tiện đà lại rơi vào trong bụi trần.

Từ xa đi tới một nam tử, thân mặc áo vải màu đen phổ thông, bên hông tùy tiện dùng dây mây kết thành sợi thừng, một mảnh vải đen che mặt, chỉ lộ ra đôi mắt như kẻ trộm, liên tục đánh giá những cửa hàng. Trên lưng hắn còn công theo một tiểu cô nương, đồng dạng cũng mặc trang phục của gia đình bình dân, tiểu hài tử nhu thuận dựa vào trên lưng nam tử, trầm mặc không lên tiếng, con mắt linh hoạt không ngừng loạn chuyển, hiếu kỳ nhìn mọi người lui tới trên đường.

Bên cạnh nam tử bỗng nhiên có một người trung niên mặc trường sam bằng tơ lụa hoa quý đi qua, dưới chân mang một đôi hài bằng thanh vân đoạn.

Nam tử nhanh tay kéo trung niên nhân, kéo mảnh vải đen che mặt xuống, lộ ra gương mặt anh tuấn nhưng lại có vẻ gian trá, người này cũng không xa lạ, chính là Phương Tranh, hắn công tiểu công nương trên lưng, đương nhiên chính là tiểu công chúa người gặp người sợ hãi.

Trung niên nhân bị Phương Tranh kéo tay, không khỏi lộ bất mãn nói: “ Người là người phương nào? Người muốn làm cái gì?”

Phương Tranh cười nói: “Thất lễ, thất lễ, ta thấy các hạ cốt cách thanh kỳ, ẩn đường chiếu sáng, nhất định là người phú quý, nghe nói qua hàng năm thái tử điện hạ mở hội ngắm hoa chưa? Có nghĩ tới kiến thức một phen?”

Trung niên nhân có hứng thú: “Ngươi có biện pháp giúp ta đi vào?”

Phương Tranh gật đầu, khoa tay múa chân nói: “Năm ngàn lượng, ta cho ngươi đi vào kiến thức một chút.”

Sắc mặt trung niên nhân trầm xuống, không nói hai lời, quay đầu bỏ đi.

Tiểu công chúa ghé vào trên vai Phương Tranh, bất mãn đấm lên vai của hắn: “Ngươi như vậy không được! Ngấm lại biện pháp khác.”

Phương Tranh thở dài, người cổ đại thật sự không ngốc, đông chủ phú ông thực lực, nói vậy cũng không nguyện không duyên cứ dùng năm ngàn lượng bạc để đi vào hoa viên ngắm hoa nha? Thế nhưng xấp thiệp mời này cần phải bán đi, nếu không qua thời hạn thì trở thành phế thải, như vậy chẳng phải là không công lãng phí cơ hội phát tài sao? Nếu như thật có thể bán được năm ngàn lượng một tấm, cộng lại là có thể có một bút tiền lớn.

Lưng công tiểu công chúa, Phương Tranh xoa xoa mũi, lại ngăn cản một nam tử trẻ tuổi ăn mặc vô cùng phú quý.

Phương Tranh nhìn quanh một chút, đề thấp thanh âm, thần bí nói: “Vị huynh đài này, ta có thứ tốt bán cho ngươi, có muốn hay không?”

Nam tử tuổi trẻ kia lại càng hoảng sợ, tỉ mỉ quan sát Phương Tranh một phen, trong mắt hiện lên một tia hiểu rõ, để sát vào tai hỏi: “Có mang theo tranh minh họa hay không?”

Phương Tranh ngẩn người, chẳng lẽ tên bại hoại đáng người nhả nhặn này đem lão tử xem thành người bán hàng rong dân thư hay sao?

“Trốn trong nhà xem có tiền đồ gì? Có nghĩ là đi tham gia hội ngắm hoa của thái tử điện hạ? Ta có thiệp mời, nơi đó có không ít mỹ nữ...”

“Thái tử điện hạ mở sao? Bao nhiêu bạc?” Thanh niên nhân có vẻ rất có hứng thú.

“Năm ngàn lượng.”

“...”

“...”

Một phen cò kè mặc cả, thanh niên nhân rốt cục đưa năm ngàn lượng ngân phiếu nhét vào tay Phương Tranh, mua được tấm thiệp mời.

Sinh ý đầu tiên làm thành, Phương Tranh cùng tiểu công chúa nhìn nhau cười, dùng mắt chúc mừng lẫn nhau.

“Ai, vị huynh đài này, mỹ nữ tham gia hội ngắm hoa có nhiều hay không a?” Thanh niên nhân lại hỏi thêm một câu.

“Hắn là rất nhiều, tiểu thư khuê cát, tiểu gia bích ngọc, dạng gì cũng có.”

“Thật tốt quá! Ta nhất định sẽ trộm hết trái tim của các nàng!” Thanh niên nhân vô cùng vui vẻ, thân phận hắn đích thực là một kẻ trộm trái tim.

Phương Tranh nhìn gương mặt của hắn, rốt cục nhịn không được nói: “Vị huynh đài này, tuy nói nữ nhân thích nam nhân xấu xa, thế nhưng...các nàng hẳn là sẽ không thích nam nhân có gương mặt phá hủy...”

164. Chương 164: Tiểu Phát Tài (thượng Hạ)

Lưng công tiểu công chúa, một lớn một nhỏ hai người chuyển động cả ngày trên đường, cuối cùng bán hết hơn mười thiệp mời thật thuận lợi, mà đối tượng mua thiệp mời, đương nhiên là những phú thương tài chủ

có bạc nhưng không có thân phận, từ biểu tình mừng rỡ của họ mà xem, thiệp mời giá năm ngàn lượng bạc tuy rằng giá trị xa xỉ, nhưng đối với bọn họ mà nói giá trị tuyệt đối xứng đáng, bởi vì đây là cơ hội có thể giao kết quan hệ với giai tầng sĩ tộc, chỉ cần bản thân có năng lực và thủ đoạn, sẽ không cần sầu lo không kéo được quan hệ. Tựa như buổi tiệc rượu của giai cấp xã hội thượng lưu ở kiếp trước, không quan tâm có quen biết nhau hay không, vừa thấy mặt liền chạm cốc, tùy tiện nói với nhau vài câu, mở rộng, tiêu thụ thậm chí hợp tác, tất cả đều có khả năng, lợi ích động lòng người, cổ kim đều là như vậy.

Hàng năm thái tử tổ chức hội ngắm hoa, những người được mời đều là quan viên trong triều, sĩ tử tân khoa, có lẽ còn có tài tử và nhân sĩ uyên bác có danh vọng cực lớn tại nhân gian, nhưng buổi ngắm hoa năm nay bị Phương Tranh làm trò hồ đồ, cũng làm cho thái tử và các tân khách thật sự bất ngờ.

Trở lại trong phủ đã là lúc lên đèn, một lớn một nhỏ hai người ngay cơm tối cũng chưa từng ăn, vội vội vàng vàng trở về phòng, đóng chặt cửa, Phương Tranh và tiểu công chúa khoanh chân ngồi đối diện trên giường.

Khuôn mặt nhỏ nhắn mập mạp của tiểu công chúa đầy vẻ khẩn trương như không thể chờ đợi được, liên thanh giục giã: “ Nhanh lên một chút nhanh lên một chút! Móc hết ra đi!”

Phương Tranh hì hì cười, sờ tay vào ngực, móc ra một xấp ngân phiếu, loại giá từ một ngàn đến năm ngàn lượng. Cuối cùng một xấp ngân phiếu chất đống ở giữa hai người, tỏa ra ánh sáng bạc nhu hòa mà thân thiết.

Hai người kinh ngạc mấp máy môi, mắt mở trừng trừng nhìn chằm chằm đống tài phú vừa thuộc về họ, nhất thời ngây ngốc đến thất thần.

Một người có thân phận cao quý chính là tiểu công chúa của Hoa triều, một người là con trai độc nhất của thủ phủ Hoa triều, nếu nói hai người chưa từng thấy qua đống tiền nhiều như vậy thì cũng không đúng, chỉ là đống tiền này do chính tay bọn họ làm ra, ý nghĩa thật là khác hẳn. Hai người từ sáng sớm xuất phát, ở trên đường vẫn luôn chuyển động, nhìn thấy người có trang phục phú quý liền tiến lên chào hàng, một ca một xướng vô cùng ăn ý, từ tấm ngân phiếu đầu tiên vào túi, mãi cho đến khi toàn bộ thiệp mời đều bán hết, cả quá trình hai người đều tự mình trải qua, cho nên lúc này nhìn thấy đống tiền mồ hôi nước mắt của chính mình, tất nhiên là trong lòng rất nhiều cảm khái.

Phương Tranh cuối cùng phục hồi tinh thần trước tiên, thấy tiểu công chúa hai mắt tỏa ánh sáng nhìn chằm chằm đống ngân phiếu, cái miệng nhỏ nhắn bởi vì tâm tình không thể khống chế mà đã chảy xuống dòng nước miếng, chậm rãi nhỏ giọt xuống chiếc áo màu hồng nhạt của nàng.

Trong lòng Phương Tranh không khỏi cảm thấy khinh bỉ, tiểu tham tiền, năm tuổi a, yêu tiền yêu tới mức này, sau này trưởng thành thì còn ra sao?

“ Ai! Tiểu công chúa, tiểu chủ! Tỉnh tỉnh!” Phương Tranh lắc vai nàng, rốt cục lắc tỉnh vị tiểu công chúa đang ngây ngẩn kia.

Tiểu công chúa lau nước miếng, hung hăng vỗ tay, non nớt nói: “ Nhanh! Chia tiền!”

Thật nghi ngờ tiểu gia hỏa này đầu thai sai chỗ. Theo bộ dáng này phỏng chừng nàng nên làm nữ sơn tặc đang đòi phân chia tang vật. Quả thật rất có tiền đồ, dù sao còn nhỏ đã bắt đầu lộ ra thiên phú dị bẩm không giống như người bình thường.

“ Tiểu công chúa, tuổi tác người còn nhỏ, cầm nhiều bạc như vậy không an toàn đâu. Nếu không giao cho ta giúp người bảo quản? Ta bảo chứng không xài tiền của người.” Phương Tranh trơ mặt ra cười nói, nỗ lực đoạt lại chút phần lợi.

Tiểu công chúa liếc mắt, chậm rãi nói: “ Tuy ta còn nhỏ, nhưng ta không ngốc.”

“ ...”

Liếm liếm ngón tay phân loại ngân phiếu, Phương Tranh bắt đầu chia của.

“ Cửa người của người, của ta của ta, của ta, tự ta lấy...”

“ Dừng tay!” Tiểu công chúa hung hăng theo dõi hắn, tiểu nắm tay thật chặt chẽ, trong ánh mắt tràn ngập phần hận: “ Người chia sai rồi! Gạt găm tiểu hài tử rất đáng thẹn người có biết hay không?”

Tiểu a đầu này gặp phải chuyện có quan hệ đến tiền bạc, có vẻ phi thường mẫn cảm.

Phượng Tranh âm thầm đỏ mặt lên, lập tức rất nhanh liền khôi phục thái độ bình thường: “ Không sai đâu, phải phân chia như thế...”

“ Người cảm nhiều hơn!”

“ Ta phân một lần nữa.”

“ Được.”

“ Của ta, của người, của ta, chính của ta...”

“ Sai! Sao người cứ như vậy a!”

“ Được được, ta lại chia lần nữa...của người, của ta, của ta...”

“ Lại sai! Người còn như vậy ta sẽ nói cho tỷ tỷ!”

“ ...”

“ ...”

Tìm hơn nửa canh giờ, hai người rốt cục chia của hoàn tất, hợp lý, không ai thắc mắc.

Đếm lại đếm, lần này sinh ý bán thiệp mời đầu cơ trực lợi thu lợi rất khá, mỗi người dứt túi được hơn tám vạn lượng, trong khoảng thời gian ngắn Phượng Tranh không cần sầu lo việc kiếm tiền, cũng không cần tham ô công khoản nữa, tiểu công chúa cũng vì chính phí tổn mua đồ cưới tương lai kiếm được một đồng tiền, hai người đều có lợi lộc, giai đại vui mừng. Niên đại này nếu có rượu sâm banh, Phượng Tranh thật muốn mở một chai chúc mừng chúc mừng. Sau này muốn làm sinh ý kiểu không vốn như vậy cũng không còn dễ dàng như thế.

Đều tự vỗ vỗ túi tiền của mình, hai kẻ tham tiền đến khổ nhìn nhau cười, vỗ tay hoan nghênh lẫn nhau.

“ Hội ngấm hoa của thái tử ca ca không phải là người cũng muốn tham gia?” Chia của hoàn tất, tiểu công chúa lại khôi phục hình tượng thanh thuần khả ái, hoàn toàn khác hẳn mảnh khốc cùng hung cực ác la hét đòi chia tiền hoàn toàn không gặp.

“ Đúng rồi, ta đáp ứng thái tử điện hạ phải đi, người không thể thất tín.” Phượng Tranh không yên lòng nói.

Trong đầu hần đang nghĩ ngợi làm sao phân phối bút tài phú ngoài ý muốn này, phải đưa tiền an gia cho Yên Nhiên, dù sao cũng là gia chủ một nhà, tiểu Lục còn phải mua một chút tiểu lễ vật quý trọng, chỗ Phượng tỷ phải hỏi thăm nàng có thiếu tiền đầu tư nữa hay không, Trường Bình sao, ân, Trường Bình còn có tiền hơn ta, vậy ta cũng không cần chi cho nàng.

“ Thế nhưng...Thiệp mời của người không phải đều bán hết rồi sao? Hội ngấm hoa người làm sao đi vào?” Tiểu công chúa chớp đôi mắt to trong suốt hiếu kỳ hỏi.

“ Ta kháo! Sao người không nhắc nhở ta?”

“ Vì sao ta phải nhắc nhở người? Người bán thiếu một tấm thiệp mời, chẳng phải ta lại mất hơn hai ngàn lượng bạc sao?” Tiểu công chúa cười thật giảo hoạt, giống như một con tiểu hồ ly vừa bắt trộm được một con gà.

“ ...”

.....

Ngày kế tiếp dùng xong cơm trưa, Phượng Tranh tự mình đưa tiểu công chúa trở về hoàng cung.

Vừa hồi phủ gặp được Ôn Sâm đến báo, ngày Trường Bình công chúa đại náo Phan phủ, Ôn Sâm sẵn dịp náo loạn phái vài tên thủ hạ đặc lực trà trộn tiềm nhập Phan phủ, hiện nay đang chờ tin tức bọn họ đưa về.

“ Đã vài ngày rồi, lẽ nào bọn họ vẫn còn ẩn núp trong Phan phủ?” Phượng Tranh không thể tin tưởng mở to hai mắt nhìn, nguyên tưởng rằng tìm hiểu tình báo bất quá chỉ là tìm ra một địa phương bí mật, đồng

lỗ tai nghe một chút rồi trở về báo cáo, ở kiếp trước trong điện ảnh ti vi không phải đều diễn như thế sao? Hôm nay xem ra hoàn toàn là không phải.

Ôn Sâm cười nói: “Đó là đương nhiên, thời gian cấp bách, không kịp dùng thân phận giả công khai trà trộn vào, cho nên các huynh đệ không thể làm gì khác là giống như chuột, ẩn núp tại địa phương bóng tối, nếu ngày nào không gặp phải hộ viện gia đình tuần tra thì còn nghĩ biện pháp bí mật ẩn qua vài ngày, sau khi quen thuộc địa hình là dễ làm hơn.”

“Nếu bị phát hiện thì làm sao bây giờ?”

Ôn Sâm lộ vẻ bất đắc dĩ: “Có thể bỏ chạy thì chạy, không thì chỉ có thể hi sinh vì nhiệm vụ. Hơn nữa giữa các huynh đệ đều có ước định, tuyệt không cho phép bởi vì bị phát hiện mà phiên hà cho những người khác, ngày nào bị phát hiện, nhất định phải nghĩ biện pháp dẫn dụ địch nhân rời đi, chết một người so với một đám người dù sao cũng tốt hơn. Nhưng cũng không dễ gì bị phát hiện, khó nhất là tránh được chó tuần tra, đám súc sinh này mũi rất linh, là thiên địch của chúng ta.”

Phương Tranh kinh hãi nói: “Chó? Đúng rồi, nếu gặp phải chẳng phải những huynh đệ đi vào đó đều phải chết chắc sao?” Những nhà giàu nhà cao cửa rộng đều sẽ nuôi dưỡng chó trông nhà, từ mấy con cho đến mười mấy con cũng không chừng, chỉ cần chúng đi ra một vòng, thì tỷ lệ đám thuộc hạ Ảnh Tử bị phát hiện sẽ rất lớn.

“Không nghiêm trọng như vậy.” Ôn Sâm cười nói: “Các huynh đệ đi vào trên thân có thoa một loại nước thuốc đặc chế, chuyên môn làm sai khứu giác của loài chó. Chỉ cần khi có chó đi ngang qua thì kịp lúc nín thở, không loạn động thì sẽ không dễ dàng bị phát hiện.”

“Vậy ăn uống lần đi nhà xí của bọn họ phải làm sao bây giờ?” Hiện tại Phương Tranh mới biết được, mình hoàn toàn không biết gì về tính chất công tác của đám thủ hạ, vị thủ trưởng như hắn đúng là không đủ tư cách.

“Trước khi lên vào bọn họ có mang theo, chuyện đi nhà xí, nhắm được thì nhắm, không nhắm được thì đành cố gắng mau chóng tìm được một địa phương không người để giải quyết, tìm không được giải quyết luôn ra quần cũng là chuyện rất bình thường. Dù sao tất cả đều không quan trọng bằng nhiệm vụ, tuyệt đối không thể bại lộ chính mình.” Giọng nói của Ôn Sâm rất bình thản đạm mạc dường như đang bàn luận chuyện thời tiết hôm nay rất tốt.

Ôn Sâm mang theo vẻ thương cảm nói: “Trước đây các huynh đệ có tới vài trăm người, khi đó chỉ cần hoàng thượng dự đoán được bất cứ tình báo gì chỉ cần ra lệnh một tiếng, các huynh đệ chưa từng để cho hoàng thượng thất vọng bao giờ. Hôm nay không được, huynh đệ chấp hành nhiệm vụ lại hi sinh vì nhiệm vụ càng ngày càng nhiều, cuối cùng chỉ còn lại chúng ta, hiện tại hoàng thượng muốn dò tìm tin tức gì cũng không được dễ dàng như trước đây nữa...”

Nói xong trên mặt Ôn Sâm mơ hồ có chứa vẻ xấu hổ, phảng phất như không thể vì hoàng thượng phân ưu mà cảm thấy hổ thẹn.

Phương Tranh kinh dị há to miệng, hiện tại hắn ý thức được, bao nhiêu thủ hạ Ảnh Tử là một nhóm nhân tài điệp viên giá trị đến cỡ nào. Trước đây vẫn không hề xem bọn họ vào trong mắt, cứ cho rằng dễ dàng thám thính một chút tình báo, là chuyện mà ai cũng có thể làm. Hôm nay xem ra, làm đặc vụ đúng là không đơn giản.

Vỗ vò vai Ôn Sâm, Phương Tranh trầm giọng nói: “Ta quyết định từ hôm nay trở đi, lão đệ huynh trong Ảnh Tử mỗi tháng sẽ được tăng lương, không, thẳng thắn một chút, mỗi tháng mười hai bạc! Sau khi hoàn thành nhiệm vụ thì có tiền thưởng riêng, không ít hơn năm mươi lượng, vẫn không giới hạn, người nào hi sinh vì nhiệm vụ, thì Ảnh Tử phụ trách phụng dưỡng vợ con của hắn suốt đời.”

Ôn Sâm nghe vậy vui mừng, vừa định quỳ gối, Phương Tranh kéo hắn lại: “Đừng làm những trò này, ta không thích.”

Ôn Sâm cảm kích đến hai mắt đỏ bừng, nức nở nói: “Thuộc hạ thay thế lão đệ huynh cảm tạ ân đức Phương đại nhân! Các huynh đệ theo ngài, là phúc đức chúng ta đã tu luyện từ kiếp trước, đại nhân yên tâm, từ nay về sau Ảnh Tử huynh đệ vì ngài nhảy vào biển lửa, tại...”

“Được được, người tiết kiệm chút nước miếng đi.” Phương Tranh cười cắt đứt hẳn: “Không cần biểu hiện trung tâm kiểu này với ta, làm tốt công việc ta giao thì ta đã thấy mỹ mãn. Nói một chút, căn cứ ngoài thành của chúng ta kiến thiết ra sao?”

Ôn Sâm cười nói: “Cũng nhanh hoàn thành, không ngoài mười ngày là có thể vào ở, đại nhân, chúng ta có nên bắt đầu chiêu mộ người mới hay không? Hoàng thượng hồi thúc rất gấp đó.”

Phương Tranh gật đầu nói: “Không tệ, người lập tức đi làm chuyện này, nhóm đầu tiên tuyển năm trăm người, người của các ngành các nghề đều cần thiết, nhớ kỹ, gốc rễ của họ phải sạch sẽ, phải điều tra rõ ba đời, người không rõ gốc rễ cho dù tư chất có tốt ta cũng không cần. Các huynh đệ mỗi người nhận mười người đồ đệ, nhanh huấn luyện cho bọn họ. Ta sẽ tìm lão sư giỏi, dạy cho bọn họ thuật vật lộn, sau này cho dù bị người phát hiện cũng không thể chỉ biết bỏ chạy, có thể xuất thủ giết chết địch nhân cũng không phải là rất tốt hay sao?” Phương Tranh nghĩ, không thể chỉ đơn giản phát triển Ảnh Tử thành cơ cấu tìm hiểu tình báo mà thôi, như vậy cùng Cái Bang của tiểu thuyết võ hiệp có gì khác nhau? Cái Bang người ta tốt xấu còn có Hàng Long Thập Bát Chương, còn hắn muốn từng thành viên tổ chức Ảnh Tử đều được huấn luyện thành bộ đội đặc chủng cổ đại, tập ẩn nấp, thăm dò, giải quyết trạm canh gác, bí mật đánh úp doanh trại địch, ám sát...là những nhân tài đặc thù bản lĩnh đầy mình, nếu như tương lai có một cổ lực lượng cường đại như vậy nắm giữ trong tay mình, sau này trên đường phố đùa giỡn phụ nữ đàn ông, ai không biết thân nhân nhin chịu đựng? Dám nhe răng, giết hắn!

Ôn Sâm cung kính vâng dạ, đem những chuyện Phương Tranh dặn dò nhất nhất ghi nhớ.

“Ai, Ôn Sâm, tăng lương rồi có nên mời khách hay không đây?” Nói xong chính sự Phương Tranh bỗng nhiên cười tùm tùm hỏi.

Ôn Sâm ngẩn người, lập tức thức thời cười nói: “Đương nhiên, đó là đương nhiên, Phương đại nhân có nhã hứng, ngài cứ tự chọn địa phương, thuộc hạ nhất định hầu hạ ngài thật chu đáo...”

Phương Tranh vuốt cằm suy nghĩ một lát, trầm ngâm nói: “Àn...Bát Trân Yến của Yên Nguyệt Lâu không tệ, lần trước ăn xong một lần với Tiêu Hoài Viễn tổng cộng chỉ xài hơn một trăm lượng bạc một bàn thôi...”

“Phác thông!”

“Người làm sao vậy?”

Xoa mồ hôi cười nói: “Không có gì, Bát...Bát Trân Yến, không thành vấn đề!” Tìm mấy lão huynh đệ tương thông một chút, hẳn là còn trả nổi.

Phương Tranh liếc mắt nhìn Ôn Sâm: “Không có tiền đồ! Ta giống một người vô sỉ chỉ biết xảo trá thuộc hạ hay sao? Đi, gọi các huynh đệ tới, đêm nay tại Yên Nguyệt Lâu bốn đại nhân mời mọi người ăn Bát Trân Yến, rượu thịt quần ăn no, thoải mái ăn uống, ai gọi tiểu thư bồi rượu thì tự mình trả tiền.”

Đỉnh đầu Phương đại thiếu gia đúng là không giữ được bạc, vừa có tiền liền nghĩ giao kết quan hệ với thuộc hạ Ảnh Tử, điều này đối với tương lai của hắn cũng rất trọng yếu, mấy trăm lượng bạc cho một buổi tiệc rượu, vừa vui vẻ vừa thu mua lòng người sao lại không làm?

Phủ Phan thượng thư.

Đêm đã rất khuya, trong thư phòng của Phan thượng thư vẫn còn sáng đèn.

Lâm Thanh Sơn kính cẩn nghiêng đầu bên cạnh Phan thượng thư, khóe mắt lóe dư quang âm thầm quan sát biểu tình của lão thượng thư.

Phan thượng thư sắc mặt trầm tĩnh, một đôi mắt già mờ đục xuất thần nhìn chăm chú vào ngọn đèn đang lay động bất định trên bàn.

Lâm Thanh Sơn đưa tay, thoáng khơi sáng bắc đèn thêm một chút, toàn bộ thư phòng có vẻ sáng sủa hơn không ít, cũng chiếu sáng rõ gương mặt già nua đầy nếp nhăn của Phan thượng thư.

Lão thượng thư dù sao cũng đã già rồi a! Trong lòng Lâm Thanh Sơn yên lặng thở dài một tiếng.

“Tình huống mấy ngày nay của ngươi ra sao?” Phan thượng thư đánh vỡ trầm mặc, mở miệng hỏi thật hàm hồ, hay là trong tiềm thức hắn rất phản cảm hai chữ “mưu phản”, tuy rằng đang bí mật thi hành chuyện

này, nhưng hắn vẫn không muốn nói trắng ra, phảng phất như vậy mới thấy có chút thoải mái, chỉ ít biểu hiện ra thể diện của một “trung thần”, cùng loại tâm lý như bị tai mà trộm chuông.

“Hồi lão đại nhân, ngày gần đây môn hạ báỉ phổng ba mươi bảy quan viên ngoài tứ phẩm thuộc nhóm người dựa dẫm vào thế lực của chúng ta ở trong triều, lặng lẽ thử thái độ của bọn họ một chút, phát hiện hoàn toàn trung thành với lão đại nhân có hai mươi tám người, còn lại chín người đều hàm hàm hồ hồ, lắc lư bất định.”

Phan thượng thư vuốt chòm râu nở nụ cười, hắn không có tính sai, quan viên thiên hạ, một nửa xuất phát từ môn hạ của hắn, thế cho nên hôm nay rất nhiều quan viên Hoa triều chỉ biết Phan ân sư, mà chẳng có hoàng đế, có một cơ sở quan viên cường đại như vậy, đại sự xem như sẽ thành công.

“Những thế gia môn phiệt lại nói như thế nào?” Dáng tươi cười của Phan thượng thư rất nhanh liền thu liễm xuống, bây giờ còn chưa phải thời gian để cười, cách thành công càng gần, thì đại biểu càng hung hiểm.

Hoa triều cũng như những vương triều phong kiến khác, giai cấp thống trị vô cùng phân minh, có những sĩ tử nhà nghèo đi qua khoa cử vượt long môn, cũng có những quan lại gia tộc đời đời làm quan, có một số ít nhưng không nhiều lắm, là những thế gia môn phiệt có thế lực khổng lồ, những thế gia này ngày thường xử sự điệu thấp, với người thống trị triều đại đương thời luôn duy trì quan hệ tốt đẹp, hình dạng như vô tranh nhân thế. Nhưng vô luận ở trong triều chính hay trong nhân gian, năng lượng của bọn họ đều không thể khinh thường, lúc thịnh thế thì vui đầu phát triển tích lũy nhân mạch và tài phú, lúc loạn thế là những thế gia này hoàn toàn có năng lực đăng ngôi đại bảo, làm mưa làm gió, tụ dân thành binh, vung gươm thành khí.

Hiện tại Phan thượng thư lưu ý nhất, không phải là những quan viên trong triều không phục tùng hắn, mà là những đầu não thế gia bình thường kia, những người ở thời khắc mấu chốt có năng lực dành cho người một kích trí mạng, thái độ của bọn họ quyết định mình có thể ngồi lên được bảo tọa khiến cho bao người điên cuồng tranh giành kia hay không.

“Hồi lão đại nhân, những thế gia môn phiệt có thái độ không đồng nhất, có người như chuyện không liên quan mình, có thờ ơ lạnh nhạt, có biểu thị, giang sơn họ gì nắm giữ không trọng yếu, chỉ cần không ảnh hưởng đến gia tộc bọn họ, bọn họ sẽ không nhúng tay.”

Nhìn biểu tình muốn nói lại thôi của Phan thượng thư, Lâm Thanh Sơn nhanh miệng bổ sung: “Lão đại nhân phóng tâm, môn hạ tiếp xúc đều là những hạch tâm nhân vật trong các thế gia, hơn nữa nói rất mật mờ, sẽ không bị tiết lộ ra ngoài. Không nói tới quan hệ nhiều năm tốt đẹp giữa lão đại nhân và bọn họ, không ít thế gia đều rất xem trọng lão đại nhân.”

Biểu tình Phan thượng thư rõ ràng đã dễ dàng xuống tới, tựa lưng vào ghế, thỏa mãn nhắm mắt lại.

Lâm Thanh Sơn mấp máy môi, nhin không được mở miệng hỏi: “Chẳng hay mấy tướng lĩnh trong quân cùng lão đại nhân...”

“Ha ha, Thanh Sơn a, làm tốt chuyện của người là được, lão phu tự có chủ trương.” Phan thượng thư vẫn không mở mắt, ha hả cười nói.

Lâm Thanh Sơn cung kính nghe lệnh, hắn hiểu rõ hôm nay đã cùng lão đại nhân cột chung một chiếc thuyền, với tính cách của lão đại nhân tuyệt đối sẽ không hề bảo lưu cho bất cứ kẻ nào, cho dù là người thân tín nhất của hắn.

Bỗng nhiên mở mắt, Phan thượng thư ánh mắt tinh quang bắn bốn phía, trầm giọng hỏi: “Thái tử và Phương Tranh hai người này gần đây đang làm gì?”

Lâm Thanh Sơn vẫn rất kỳ quái, thái tử thì cũng được đi, nhưng vì sao lão đại nhân lại quan tâm Phương Tranh tới như vậy, một người thì quan hệ tới động tĩnh quan trọng trước mặt hoàng thượng, một người chỉ là tiểu tốt không quan hệ gì tới đại cục mà thôi, có chỗ nào đáng giá coi trọng?

Trong lòng chẳng đáng nhưng hắn vẫn cung kính nói: “Tiêu Hoài Viễn truyền đến tin tức, ngày gần đây thái tử điện hạ đang vội vàng chuẩn bị hội ngắm hoa, làm như không hỏi thế sự, đối với thế cục hiện nay trong kinh phảng phất như không hề có cảm giác. Về phần Phương Tranh, môn hạ đã phái người theo dõi hắn rất chặt, người này mỗi ngày chỉ biết hăm hại lừa gạt ăn uống chơi đùa, thực sự chẳng...”

Lời còn chưa dứt, ngoài cửa sổ truyền đến “khách lạ” một tiếng, Lâm Thanh Sơn đứng bật dậy, cảnh giác quát to: “Bên ngoài là ai?”

Sau đó truyền đến tiếng chó sủa cùng tiếng hộ vệ tuần tra hét vang từ xa đến gần, đều hô lớn: “Bất thích khách!”

Lâm Thanh Sơn quay đầu, nhưng thất kinh khi nhìn thấy vị lão đại nhân xưa nay dù thấy thái sơn sụp trước mặt vẫn không đổi sắc, lúc này giống như một tên kẻ cắp bị người bắt ngay tại chỗ, sắc mặt tái nhợt, mồ hôi nhễ nhại, đôi mắt mờ đục tràn đầy vẻ kinh hãi, trong miệng lẩm bẩm nói: “Ai? Người này là ai phải tới? Chẳng lẽ mưu đồ bí mật của chúng ta đã bị hắn phát hiện? Việc lớn không tốt, việc lớn không tốt...”

Sau đó Phan thượng thư đứng bật lên trên ghế, hành động thật khẩn trương, vốn không giống một lão nhân gần đất xa trời, hắn lớn tiếng phân phó: “Nhanh! Nhanh! Nhất định phải bắt được người này, chết sống bất luận! Trăm triệu không thể cho hắn chạy ra khỏi phủ!” Lúc này Phan thượng thư giống như đang phát điên.

Từ bên trong, đôi mắt già nua đầy tơ máu, mở thật to, tựa như một phạm nhân sắp bị đại đao hạ xuống, tràn ngập sợ hãi và tuyệt vọng.

Trong lòng Lâm Thanh Sơn rung mình, hắn biết chuyện vừa thương nghị với lão đại nhân nếu bị tiết lộ ra ngoài, sẽ rước lấy tai họa tày trời, không kịp hành lễ, Lâm Thanh Sơn vội vàng chạy ra thư phòng kiểm hộ viện.

Phan thượng thư giống như bị xui lợ, ngồi phịch trên ghế, thân thể liên tục run lên, sợ hãi dần dần bao phủ trong lòng, hắn thất thần nhìn chăm chú vào ngọn đèn trên bàn, bắc đèn vừa khơi lên, một khi bị thiêu đốt, ánh sáng cũng dần dần yếu đi, bên ngoài bỗng nhiên thổi qua một trận gió đêm, ngọn đèn nhỏ xíu như hạt đậu, ra sức lay động vài cái, rốt cục không kháng cự được cơn gió đêm nhẹ thổi, tắt.

Trong bóng tối Phan thượng thư nhận không được rung mình một cái, bỗng nhiên thất thanh kêu to lên. Tiếng kêu quanh quẩn trong Phan phủ giữa đêm khuya, như con thú bị nhốt trong lồng sắt, thê lương mà tuyệt vọng.

Cùng lúc đó, Phương đại thiếu gia đang ôm lấy vai Ôn Sâm, hướng bên ngoài Yên Nguyệt Lâu đi ra. Phía sau hai người đi theo hơn ba mươi thuộc hạ Ảnh Tử, dáng dấp cả đám như vừa ăn uống no đủ, dù là nữ tử duy nhất trong Ảnh Tử như Triệu Phượng Nhi, sắc mặt cũng đỏ hồng, ra mồ hôi vừa uống không ít rượu.

Giao lưu tình cảm cùng đám thuộc hạ rất hoàn hảo, rất thành công. Niên đại này không phải chỉ cấp đủ bạc là người khác sẽ tận tâm bán mạng cho người, từ cổ xưa đến nay, giữa chủ tướng và thuộc hạ, ngoại trừ căn lợi ích sai khiến ra, đầu tư cảm tình cũng là trọng yếu nhất. Cổ nhân có câu nói: “Sĩ vì tri kỷ mà chết.” Nếu như ngày thường người không hảo hảo cùng người khác kết giao quan hệ cho tốt, chỉ biết xuất tiền, người khác dựa vào cái gì phải chết cho người? Vì người đưa bạc mà bán mạng sao? Mạng giá trị bao nhiêu?

Phương Tranh là một người rất giỏi xã giao, hôm nay mời khách tại Yên Nguyệt Lâu, hắn bưng từng chén rượu từng bước kính rượu, từng bước hỏi thăm già trẻ trong nhà họ, có gì trắc trở, cần chiếu cố điều gì, có sinh hoạt khó khăn gì không giải quyết được, làm các thuộc hạ cảm động đến hai mắt đỏ bừng, vài nam nhân thậm chí còn nhận không được mà khóc lớn tại chỗ, trong miệng luôn nói, kiếp trước tu hành phúc đức, kiếp này mới gặp được thủ tướng nhân đức như Phương đại nhân....

Phương Tranh chỉ dùng một bữa rượu thịt đã làm thuộc hạ Ảnh Tử hoàn toàn một lòng với hắn, từ nay về sau thuần phục trọn đời.

Nhưng di chứng là – Phương đại thiếu gia rốt cục uống say mềm. Say rất thống khoái, hắn hiểu rõ, thắng được ý nghĩ thuần phục của nhóm người này có ý nghĩa thế nào. Đi tới thời đại này lâu như vậy, rốt cục hắn tự tay chạm tới lực lượng thuộc về chính mình, mặc dù hiện tại cố lực lượng này dùng chung với hoàng thượng, nhưng hắn tự tin, sớm muộn có một ngày, nó sẽ hoàn toàn thuộc về chính mình.

“Lão Ôn a...người, người nói...bổn đại nhân...suất hay không suất?” Phương Tranh lú lưỡi, trong miệng ngập đầy mùi rượu hôi.

Ôn Sâm cũng có vài phần men say, nghe vậy nói: “Đại nhân suất, suất đến thiên hạ vô địch...”

Phương Tranh cũng gật đầu đồng ý, khổ não: “Đúng vậy, bổn đại nhân...suất đến như vậy...không, để cho người khác làm sao mà sống nha...”

“ ...”

Hai người dìu nhau, bỗng nhiên có một thuộc hạ Ảnh Tử cũng uống say nhưng lại không hề có phản ứng tiến lên, thấp giọng nói: “Phương đại nhân, phía sau chúng ta có người đi theo, xin hỏi đại nhân nên xử trí như thế nào?”

Phương Tranh nhìn lại, thấy cách bọn họ mấy trượng xa, có một người thân mặc trang phục bình dân dáng thấp bé đang không nhanh không chậm đi sau bọn họ, trong mắt nhìn bọn họ chăm chăm, chuyển động không ngừng. Bởi khí trời chuyển lạnh, buổi tối gió thu rất rét, cho nên người này trùm một chiếc áo choàng bố, kháng cự cơn gió lạnh đang thổi tới.

Phương Tranh vừa nghe có người theo dõi bọn họ liền nổi giận. Đoàn người chúng ta là ai? Là lão hành gia dựa vào việc theo dõi người mà kiếm cơm ăn, người nào không có mắt, không ngờ dám phái người đi theo dõi chúng ta? Đây không phải là trước mặt Khổng Phu Tử bán văn chương, trước mặt Quan nhị gia đùa giỡn đại đao, thu tiền phí nước trước mặt xướng trống hệ thống cung cấp nước uống hả?

“Kháo! Đầu...đều đi tới, đem...đem con chó kia bắt lại cho lão tử!” Phương đại thiếu gia uống rượu say nói chuyện cũng không quá nhã nhặn, nhưng ý tứ mọi người đều hiểu rõ, nghe vậy bật người ào lên.

Người vóc dáng thấp bé kia thấy đoàn người quay đầu lại, trong lòng liền biết không ổn, lập tức xoay người bỏ chạy. Đám người Ảnh Tử ngay trước mặt người lãnh đạo trực tiếp liền biểu diễn trung tâm, lúc này đang thời gian biểu hiện, nhìn thấy người kia quay đầu bỏ chạy, lập tức truy theo, vừa truy vừa hét đứng lại, giống y như nhân viên bến cảng đi bắt kẻ trộm, cho rằng dùng tiếng la thì hẳn thật sự sẽ đứng lại.

Tên vóc dáng thấp bé kia vận khí đúng là không tốt, hoang mang rối loạn chỉ lo nhìn truy binh phía sau, không nghĩ tới trước mặt lại có chiếc xe ngựa bay nhanh vọt đến, lập tức đụng thẳng vào, thân thể không tự chủ được bắn ngược trở lại, nặng nề ngã trên mặt đất, hôn mê.

Phương Tranh cùng Ôn Sâm rượt tới, liền nhìn thấy cảnh tượng tai nạn đụng xe ngay hiện trường.

Nhìn thấy thân thể tiểu tử kia nằm dài với tư thế kỳ quái, hai tay lại giơ ngược lên đầu, mặt úp dưới đất, Phương Tranh và Ôn Sâm đều say rượu, nhất thời không thấy rõ, lại không biết người này mặc y phục lộn ngược, còn tưởng rằng do bị đụng phải mà hình dáng thay đổi.

Chậc chậc hai tiếng, Ôn Sâm ngồi xổm xuống, than thở: “Tai nạn xe cộ thật nghiêm trọng nha.”

Phương Tranh cũng gật đầu nói: “Đúng vậy, đã đụng vào đầu.”

Ôn Sâm thử hơi thở của hắn, nói: “Đại nhân, hắn còn hô hấp...chúng ta giúp hắn xoay đầu lại một chút.”

“Tốt...đến, một, hai, ba! Dùng sức đi!” Chỉ nghe răng rắc một tiếng, đã xoay đầu lại.

“ ...”

“Ấn, không còn hô hấp nữa...”

165. Chương 165: Đơn Giản Như Bạc Vậ (thượng Hạ)

Thực vất vả mới bắt sống được tù binh, ở dưới sự đồng tâm hợp sức của hai người rồi cuộc cũng thành công lấy được tánh mạng của hắn, chuyện này....Quả thực cũng không phải vinh quang gì.

Sau khi Phương Tranh cùng Ôn Sâm tỉnh rượu nhìn thần sắc của đối phương đều có chút ngà ngà, tiếp tục đảo mắt nhìn đám thuộc hạ Ảnh Tử đang vây chung quanh bọn hắn, một đám đều mang bộ mặt cố gắng nhin cười, bộ dạng tựa như muốn cười mà không dám cười làm cho Phương Tranh không khỏi có chút thẹn quá hóa giận.

“ Khụ khụ....Việc hôm nay, bất kì ai cũng không được phép nói ra, đây là cơ mật triều đình, người nào vi phạm, giết!” Phương Tranh hung ác nói.

“ Đúng, đúng thế, ai nói ra sẽ bị diệt khẩu!” Ôn Sâm mạnh mẽ gật đầu, đối với quyết định của Phương Tranh tỏ vẻ ủng hộ.

Liếc mắt nhìn gã thám tử nằm trên mặt đất dường như đã muốn tắt thở, Phương Tranh nuối tiếc nói: “ Vốn muốn bắt sống gã về thẩm vấn một phen, ai....Người đâu, đem hắn khiêng đi, nhưng đừng khiến cho dân chúng trên đường hoảng sợ, thuận tiện nhớ kĩ tướng mạo của hắn, xem có thể tìm ra được một chút manh mối hữu dụng hay không, điều tra xem gã hỗn đản nào đã phái tên thám tử đen đủi này tới.”

Mọi người cùng đồng thanh tuân mệnh, Phương Tranh gọi Ôn Sâm sang một bên, hạ giọng hỏi: “ Có phải không khí trong kinh thành mấy ngày hôm nay có chút kì quái?”

Ôn Sâm mở to hai mắt: “ Đại nhân cũng cảm thấy như vậy sao? Thuộc hạ còn tưởng rằng là do bản thân mình quá mức nhạy cảm, kì thực trong kinh thành dạo này có điểm quái lạ, nhưng lại không thể nghĩ ra nó quái lạ ở điểm nào, nguyên lai đại nhân sớm đã phát hiện.”

Phương Tranh cười nói: “ Đó là đương nhiên, cho nên mới nói bất luận ở đâu cũng phải bảo trì cảnh giác cao độ đối với mọi vật chung quanh, tình huống không đúng thì phải nhanh chóng rút lui bảo trì lực lượng. Có cần phải giải thích cho người hiểu, vì sao ta lại làm đầu lĩnh mà người chỉ là thuộc hạ, hay không?”

Ôn Sâm tức thì thức thời đáp: “ Bởi vì đại nhân có tầm nhìn xa trông rộng hơn so với chúng thuộc hạ.”

Phương Tranh tán dương vỗ lên bả vai của hắn: “ Không sai, rất có tiền đồ, tương lai ta mà thăng quan, nhất định sẽ hảo hảo đề bạt người.”

Tiếp theo Phương Tranh hạ giọng phân phó: “ Phái nhân thủ đặc lực, tìm biện pháp trà trộn vào trong nhà của các quan viên nhị phẩm đương triều, thu thập một chút tình báo để điều tra xem, rốt cuộc dạo này trong kinh thành đang chuẩn bị xảy ra vấn đề lớn gì. Thu thập như thế nào cũng không cần ta phải dạy cho người chứ? Chuyện này người còn thông thạo hơn so với ta.”

Ôn Sâm nghiêm trang lĩnh mệnh.

Sau khi đã phân phó mọi chuyện cho mọi người, Phương Tranh tự mình quay về phủ.

Nếu như không có sóng gió, được nghỉ ngơi vài ngày, chân không bước ra khỏi cửa nhà, an nhàn hưởng thụ cuộc sống nhân sinh thì mới tốt.

Ôn Sâm đã bắt tay vào công việc âm thầm chiêu mộ nhân thủ, hắn nghiêm khắc dựa theo chỉ thị của Phương Tranh tuyển chọn những người trong dân gian có tướng mạo bình thường, đến từ các ngành nghề khác nhau, có học sinh trong thư viện đạo quán, có người bán dạo hàng rong ven đường, có lang trung trong các thôn xóm, cũng có một vài tiểu đạo chích trong lao ngục. Tóm lại, nhân thủ của Ảnh Tử dạng người nào cũng có, một món thập cẩm hỗn độn trộn chung vào nhau. Đám người này tụ tập ở trong doanh trại huấn luyện của Ảnh Tử mới kiến lập, đọc sách cãi nhau, nói chuyện phiếm cũng đánh nhau, cả doanh trại giống như một cái chợ vỡ, gần đây Ôn Sâm cũng thường đau đầu vì chuyện này.

Phương Tranh vì thực hiện ý tưởng muốn gây dựng một binh đoàn bộ đội đặc chủng, cho nên đã điều động một trăm quân sĩ tinh anh từ chỗ Thần Vũ quân của Phùng Cửu Dao, đưa vào doanh trại huấn luyện, lại thỉnh Phùng Cửu Dao phái thêm binh lính xây dựng một hàng rào bao bọc khuôn viên hơn một dặm chung quanh doanh trại. Nếu có người ra vào nhất định phải kiểm tra nghiêm mật, cẩn thận đối chiếu thân phận.

Từ lúc đó cơ cấu nguyên mẫu của tổ chức chấp hành nhiệm vụ đặc biệt cũng được ra đời, sau này những thành viên thuận lợi tốt nghiệp bước ra khỏi nơi này, sẽ làm thám tử, ám sát, thẩm vấn, cùng mới ẩn tàng ở các địa phương chờ đợi thời khắc mấu chốt.

Bất luận đối nội là điều tra quan viên quét sạch phiến loạn, hay là với đối ngoại do thám quân tình, ám sát quân nhân cao cấp của địch nhân, đều sẽ phát huy những tác dụng quan trọng.

Bất quá hiện tại Phương Tranh có một nan đề, đó chính là phải tìm được một người huấn luyện cho bọn họ, người đối với võ thuật còn phải tinh thông. Hắn biết, đám thuộc hạ Ảnh Tử trước kia chấp hành nhiệm vụ cũng chỉ như một đám mèo mả gà đồng, bị người phát hiện ngoại trừ bỏ chạy hoặc cũng chỉ là tự sát. Đây

không phải điều mà Phương Tranh muốn chứng kiến, dù sao hẳn cũng muốn huấn luyện ra một đám tinh anh có thể giết người, không phải một đám hạ lưu lén lút.

Tuy nói rằng người cổ đại tinh thông võ thuật có rất nhiều, nhưng không biết tại sao, trải qua các triều đại thay đổi, mặc kệ người đương quyền là hôn quân hay là minh quân, thiên hạ loạn lạc hay thái bình, người luyện võ trong dân gian vĩnh viễn bị đối lập với triều đình, dường như mục đích mà bọn hắn học một thân võ công, cũng chỉ là tùy thời chuẩn bị để giương cờ tạo phản.

Dưới loại tình huống bất khả kháng như thế, người có một thân võ học khẳng định cảm giác rằng mình có bản lĩnh cao cường, mà triều đình vẫn bố cáo” hành hiệp dùng võ là vi phạm lệnh cấm”. Những lời này khiến cho nhân dân bất mãn, nhưng dù sao một người có võ công bản lĩnh đến cỡ nào, cũng không thể đấu lại được với một quốc gia to lớn, cho nên đối với một thứ mà cường đại hơn so với sự tồn tại của bọn hắn, người luyện võ trong lòng cảm thấy đổ kị ghen ghét, có lẽ cũng chỉ còn cách lí giải như thế mà thôi.

Ôn Sâm trong bóng tối bái phỏng rất nhiều danh gia võ học không xuất sơn, hiệp khách giang hồ, nhưng bọn hắn vừa nghe muốn dốc sức cho triều đình liên vôi vàng từ chối, cho đến khi Ôn Sâm biểu tình khổ não hướng Phương Tranh báo cáo, thì Phương Tranh cũng không khỏi há mồm trợn mắt.

Rốt cuộc đám võ hành gia thời cổ đại luyện công phu như thế nào a? Chỉ thu nhiều hơn một chút đồ đệ thôi mà, ăn ngon lại còn được bạc, huấn luyện tốt có khi còn được cấp đặc quyền làm quan, sau này vợ con được nhờ, phong quang thể diện, dừng xe ngựa trước cửa thanh lâu, gã canh cửa cũng đều không dám lớn nhỏ thu phí, chuyện tốt như thế này mà còn không làm, không phải ngốc tử sao? Hiện giờ nhân thủ đã chiêu mộ đủ số, đoàn người tha thiết mong chờ giáo quan, ta phải đi đến đâu để tìm giáo quan cho bọn hắn đây?

Phương Tranh nặng nề thở dài cảm thán, lúc này mới chỉ nhàn nhã được vài ngày thôi nha, không ngờ sự tình khó khăn ập đến liên miên. Hay ta tìm Tiểu Lục đi huấn luyện cho bọn hắn? Không được, lão bà của ta như hoa như nguyệt, làm sao có thể đem nàng phóng vào giữa cái đám bắn thủ hôi hám đó được? Bổng thiếu gia tuy rằng vĩ đại thật, nhưng còn chưa có vĩ đại đến nước đó.

Đuổi Ôn Sâm đi, Phương Tranh trầm tư dạo bước đến tiểu viện của mình, vừa đi vừa khổ não.

Đi chỗ nào tìm giáo quan đây?

Bỗng nhiên nghe thấy “ phốc, phốc” vài tiếng trầm đục vang lên, cắt ngang dòng suy nghĩ của Phương Tranh, ngẩng đầu vừa nhìn, đã chứng kiến sát thủ ca ca ở trong viện luyện phi đao.

Cách sát thủ ca ca ước chừng khoảng hơn ba mươi bước có mười mấy người nộm bằng rơm, trong tay của sát thủ ca ca nắm chặt vài thanh tiểu đao, nắm cũng không nắm, chỉ rung tay liền phóng phi đao ra, phi đao nhanh như một cái chớp mắt trúng ngay bộ vị cổ họng của người nộm bằng rơm, một cú phóng rất chuẩn xác.

Phương Tranh âm thầm lú lẫm, nếu đám thuộc hạ của ta đều học được tuyệt kỹ phi đao của sát thủ ca ca, không nói đi thám tính tình báo, coi như đứng giữa vạn quân cũng có thể phóng đứt cây hoa cúc của địch nhân. Dù không được phi thường như sát thủ ca ca nhưng ít nhất cũng có thể hành nghề mãi võ trên đường, dùng mảnh vải bịt mặt sau đó chơi trò nhắm mắt phóng đao, thực tốt nha!

Đáng tiếc, ngày trước Phương Tranh đã thỉnh cầu qua sát thủ ca ca, nhưng hắn không chịu đáp ứng, người có bản lĩnh tính khí thường đặc biệt. Đây cũng là nguyên nhân vì sao mà cho đến bây giờ Phương Tranh vẫn luôn gần gũi thân thiện, ngoại trừ anh tuấn, hẳn cảm giác mình cái gì cũng có thể lôi kéo được.

Đảo chòng mắt một vòng, Phương Tranh biểu tình tươi cười bợ đỡ, muốn thử một lần nữa thuyết phục sát thủ ca ca.

Xoa hai tay vào nhau, Phương Tranh bước đến trước mặt của sát thủ ca ca, khoa trương thốt lên: “ Oa! Sát thủ ca ca thực lợi hại nha! Ta vô cùng sùng bái người a!”

Sát thủ ca ca lạnh lùng nhìn hắn liếc mắt một cái, “ Ngươi tạo!”

Nói xong quay đầu lại tiếp tục luyện phi đao.

Phương Tranh xấu hổ cười nói: “ Sát thủ ca ca, ha ha, bạn sao? Tiểu đệ muốn thương lượng chút chuyện tình, có được không?”

Chúng kiến sát thủ ca ca không hề quan tâm, Phương Tranh lại đặc biệt cường điệu một câu: “ Chuyện tình có liên quan đến bạc nha.”

Vừa nghe có quan hệ đến bạc, động tác của sát thủ ca ca tức thì ngừng lại, “ Nói đi.”

“ Chính là chuyện tình lần trước đã từng đề cập qua với người, muốn người huấn luyện đám thuộc hạ không ra gì của ta một chút.”

Sát thủ ca ca không đợi Phương Tranh nói xong, đã lắc đầu: “ Không cần bàn nữa.”

“ Đây...Tại sao hả?” Không đáp ứng cũng coi như xong, nhưng cũng không nên nói chuyện không có lẽ phép như thế, Phương Tranh có điểm mất hứng.

“ Không có hứng thú.” Sát thủ ca ca đơn giản trả lời một câu.

Chung quy hiện tại Phương Tranh đã minh bạch một số chuyện, hẳn quen biết những người có võ công, ngoại trừ Tiểu Lục thì cũng chỉ có sát thủ ca ca, trong lòng của Phương Tranh mơ hồ đã biết một ít cái gì gọi là quy củ giang hồ, mọi người đều muốn giữ “tuyệt kĩ” của mình, không truyền cho ngoại nhân. Cho nên phải giấu kĩ trong người, nếu ai muốn học, nếu không thông qua được một loạt khảo nghiệm, chẳng những phải vượt qua ngũ quan, trăm lực tướng, còn phải tiêu diệt được boss cuối cùng, sau đó mới có thể chính thức báỉ sư học nghệ, Phương Tranh nghi hoặc có phải sát thủ ca ca cũng có những tiêu chuẩn dạng như thế này.

“ Hay là người muốn ta lệnh cho đám thuộc hạ, tất cả đều báỉ lạy người mới bằng lòng truyền thụ? Không được sao, bọn họ đều do hoàng thượng tiến cử a, hoàng thượng mà biết sẽ mất hứng.” Phương Tranh khó xử nài nỉ.

Sát thủ ca ca kì quái nhìn hắn một cái: “ Ai nói ta muốn bọn hắn báỉ sư?”

“ Vậy tại sao người không chịu truyền thụ?”

“ Ta không thích tiếp xúc với nhiều người.” Không ngờ vị sát thủ ca ca nguyên lai là mắc bệnh tự kỉ, thích ở một mình. Nhưng cũng không biết có phải do gần đây hắn ở trong Phương phủ liên cảm thấy thoải mái hay không nữa, tựa như không làm mà được hưởng thụ, dạng như một gã hỗn đản vô công rồi việc, chỉ chờ há miệng ra ăn không của bốn thiếu gia. Nhìn thế nào cũng không thích hợp, thoát nhìn vị sát thủ ca ca này so với ta thì càng giống cái loại ăn chơi trác táng, suốt ngày chỉ nghĩ đến bạc, không như thiếu gia ta phiền não vì nước vì dân, chạy ngược chạy xuôi đến mức chân cũng không chạm đất, tại sao lại như thế nha?

Cố gắng tự mình áp chế tâm tình bị phẫn trong lòng, Phương Tranh cười nói: “ Nhưng ta trả bạc cho người nha, rất nhiều rất nhiều bạc, người thử tưởng tượng xem, một đồng trắng lóa, một thỏi lại một thỏi, bao nhiêu mê người nha!”

Sát thủ ca ca dường như vẫn không bị đả động.

Phương Tranh tiếp tục nói: “ Kì thực ta cũng biết tuyệt thế cao thủ giống như người, hết thấy đều coi thường danh lợi, cái gọi tiền tài cũng chỉ là hư danh, ở trong mắt của người mọi thứ cũng chỉ là phù vân mà thôi. Bởi vậy cho nên ta cũng ái ngại khi thương lượng đến chuyện tiền bạc với người, điều này quả thực chỉ có thể nói là quá mức dung tục, người đây là vì quốc gia mà bồi dưỡng tinh anh, bảo vệ trị an của Hoa triều ta, khiến cho dân chúng có thể an cư lạc nghiệp, ân, nói như thế có vẻ hành động của hai chúng ta đều cao thượng hơn.... Người ta thường nói đại hiệp trong giang hồ đều vô pháp vô thiên, nhưng người thì không giống chút nào, mà phải nói rằng người trượng nghĩa, hào hiệp, vì nước vì dân.”

Sát thủ ca ca bất ngờ chen vào một câu: “ Bao nhiêu??”

Phương Tranh đầu cũng không ngẩng lên, chỉ đáp: “ Hơn năm trăm người, cũng không đáng là bao.”

Sát thủ ca ca không kiên nhẫn nói: “ Ta hỏi người là trả cho ta bao nhiêu bạc?”

Phương Tranh chấn động: “ A? Ách? Người đáp ứng rồi sao?”

Sát thủ ca ca gật đầu: “ Vẫn như thông lệ, trả thù lao trước mới tiếp tục làm việc.”

Phương Tranh nghe vậy có điểm hơi thất vọng, nhanh như vậy liền đáp ứng rồi sao? Bản thân ta vừa mới công tác tư tưởng một hồi, còn chưa thỏa mãn cái miệng đâu, sát thủ ca ca làm như thế cũng không quá hợp cách nha, tại sao hần không già mồm cái lão thêm một lát nữa đây.

Nhưng ngay sau đó Phương Tranh liền hớn hở, sát thủ ca ca đáp ứng rồi, bổn thiếu gia có thể giảm được không ít phiền toái, đỡ nhọc sức phải đi khắp thiên hạ tìm giáo quan cho đám Ảnh Tử.

“ Mỗi tháng một ngàn lượng bạc, như thế nào?” Phương Tranh dò xét.

“ Mỗi tháng hai ngàn.” Sát thủ ca ca tăng giá không một chút lưu tình, cũng vô tình giống như phi đao của hần.

“ Coi như cuộc giao dịch này đã thành công tốt đẹp!” Phương Tranh trong lòng phi thường sướng khoái, dù sao tiền cũng là của công quỹ, không cần phải tự mình xuất tiền túi ra, tiêu pha như thế nào đều không có cảm giác đau lòng.

“ Uy, như thế nào bỗng nhiên lại thay đổi chủ ý? Không phải mới vừa rồi còn nói rằng không có hứng thú hay sao?”

“ Bạc.” Sát thủ ca ca trầm giọng phun ra một chữ.

Phương Tranh đổ mồ hôi lạnh, lẳng phí nửa ngày tốn nước bọt, không ngờ thứ khiến cho hần động tâm lại chính là bạc, tại sao vừa rồi hần không trực tiếp đáp ứng để cho ta khỏi tốn công vô ích một hồi.

“ Ta còn tưởng rằng, muốn lấy bạc cũng không đơn giản như thế a.”

“ Người hãy nghĩ, mọi chuyện cũng đơn giản giống như là bạc vậy thôi.”

“” Nhìn cái gã hỗn đản ham tài này, thật không có một chút phẩm chất đạo đức nào nha!

Hai con mắt chuyển động, Phương Tranh cười nhỉnh nói: “ Nếu có người hỏi, người trả lời mỗi tháng được ba ngàn lượng tiền thù lao, có được hay không?”

Sát thủ ca ca nhả mồm nói: “ Tại sao?”

“ Ách...Tiểu đệ đi theo hưởng phúc một chút thôi mà, người lấy hai ngàn, ta cầm một ngàn, người ăn thịt thì ta cũng được bát canh, mọi người cùng phát tài, ân, rất nhanh liền phát tài!”

* * *

Trong phủ thái tử.

Phạm Thụy lẳng lặng đứng ở trước mặt thái tử, cung kính hồi báo công tác chuẩn bị cho hội ngắm hoa.

Thái tử mỉm cười lắng nghe, thỉnh thoảng đôi mắt chớp động lóe lên những tia sáng kì dị, hiển nhiên giờ phút này tâm tư của hần không có để tâm đến những lời nói của Phạm Thụy.

Cắt ngang những lời rườm rà của Phạm Thụy, đột nhiên thái tử hỏi: “ Lão sư của cô vương nhiều ngày nay có thêm động tĩnh gì hay không?”

Phạm Thụy trầm giọng nói: “ Nhiều ngày qua, Phan đại nhân đều không bước chân ra khỏi nhà nửa bước, hơn nữa bốn hôm trước chẳng biết tại sao Phan phủ bế môn, nội bất xuất ngoại bất nhập, theo người thám tử nằm vùng hồi báo tin tức, bốn hôm trước tại Phan phủ có thích khách đột nhập, cho nên Phan đại nhân bế môn điều tra, nhưng cũng không biết đã bắt được thích khách hay chưa nữa.”

Thái tử cười thâm, thở dài nói: “ Xem ra lão sư của Cô vương đã già cả thật rồi, càng ngày càng dễ kích động, ha ha....Thành sự tại thiên nhưng mưu định tại nhân, làm chuyện gì cũng nên tính trước làm sau, ngay cả cái đạo lý này còn không hiểu, chờ đợi hần, chỉ có một kết cục duy nhất, chính là thất bại, lâm vào đường cùng.”

Phạm Thụy cẩn thận nói: “ Chúng ta có nên nhúng tay vào chuyện này không? Tại sao không thừa nước đục thả câu....”

Thái tử cười khoát tay cắt ngang lời của hắn: “ A, không nên, Cô vương phải đợi cho lão ta động thủ trước, sau đó Cô vương mới động thủ, như thế mới tính là ngư ông đắc lợi, mà ngư ông thì phải nắm chắc được thời cơ thích hợp để ra tay, trước mắt thời cơ còn chưa thành thực.”

“ Nhưng còn hoàng thượng thì...”

Trong mắt của thái tử hiện lên một tia lệ quang: “ Như vậy còn phải xem phụ hoàng của Cô vương, có thật sự anh minh như các đại thần thường ca tụng mỗi ngày trên Kim Loan điện hay không đã.”

Thái tử ngữ khí âm trầm lạnh buốt, giống như một cơn cuồng phong nổi lên trong những ngày đông chí, khiến cho kẻ khác chứng kiến không khỏi run rẩy.

Phạm Thụy rung mình, mau chóng cúi đầu xuống, ngay cả hô hấp cũng không dám thở mạnh. Nhưng thật ra, trong lòng của hắn lại đang thờ dãi, điện hạ chờ đợi thời khắc được ngồi lên cái long ý trên Kim Loan điện kia, thực sự chờ đợi cũng đã quá lâu, hoàng thượng a, ngài thật sự đã già rồi! Như thế nào còn không truyền ngôi cho thái tử điện hạ đây? Tương lai ở trong hậu cung an hưởng thanh tĩnh, vui thú tuổi già, nếu như vậy chẳng phải thiên hạ sẽ thái bình hay sao?

Phạm Thụy trầm ngâm mơ tưởng xa vời, nhưng thanh âm của thái tử đã kéo tâm tư hắn quay về thực tại: “ Tìm biện pháp điều tra chân tướng, xem lão sư của Cô vương gần đây thường xuyên liên hệ với những vị tướng lĩnh nào trong quân doanh, nhất định chuyện này phải điều tra rõ ràng.”

Phạm Thụy bối rối nói: “ Điện hạ thứ tội..... Hiện giờ phủ của Phan thượng thư được bố trí cẩn mật, bên trong đề phòng sâm nghiêm, nhóm thám tử thật sự là không có biện pháp nào cả, vài năm trước nhóm thám tử mà điện hạ cho trà trộn vào trong Phan phủ, hiện tại cũng chỉ còn vài người, nhưng căn bản là không tiếp cận được phạm vi trung tâm ở bên trong nội phủ, nơi đó canh phòng rất chặt chẽ.”

Thái tử nghe vậy, trong mắt hiện lên một tia giận dữ: “ Chút chuyện nhỏ đều làm không xong, Cô vương còn nuôi bọn chúng làm gì? Mau giết mấy người làm gương, để cho bọn chúng tự nghĩ biện pháp!”

Nhắm hai mắt lại, thái tử nặng nề nói: “ Lực lượng của Cô vương vẫn là không đủ a! Lão sư phá hỏng đại sự của Cô vương, thật nhanh. Nếu Cô vương có thêm thời gian một năm để chuẩn bị thì mọi chuyện đều tốt rồi..... Đám Ảnh Tử thuộc hạ của Phương Tranh gần đây đang làm cái gì?”

Phạm Thụy ngăn người, khẩn trương đáp: “ Nghe nói đang chiêu mộ nhân thủ, xem ra tính toán đảo lộn cần khôn, nhóm Ảnh Tử đều được Phương Tranh an bài vào trong doanh trại mới kiến lập.”

Thái tử thờ dãi: “ Đáng tiếc, nếu Cô vương nắm giữ thêm được cổ lực lượng này ở trong tay, cũng không khác gì như hổ chấp thêm cánh!”

Phạm Thụy không phục nói: “ Ảnh Tử bất quá chỉ là một đám thám tử thu thập tin tức, hơn nữa chỉ có mấy chục nhân số, liệu có nguyên do gì khiến cho điện hạ coi trọng bọn chúng hay không?”

Thái tử cười lạnh: “ Chớ nên coi thường tổ chức này, nếu như Cô vương nắm đám Ảnh Tử ở trong tay, cũng coi như có được thiên quân vạn mã, người hắn là phải biết mấy năm qua phụ hoàng không ra khỏi cung nửa bước, nhưng bất luận việc lớn nhỏ trong thiên hạ, người lại nắm rõ như trong lòng bàn tay, nguyên nhân do đâu? Đều là công lao của nhóm Ảnh Tử đó a!”

Nói xong trên mặt thái tử lộ ra một tia phần hận, song thủ nắm chặt vào nhau, những ngón tay thon dài bởi vì dùng sức quá độ mà xuất hiện những mảng trắng ửng, hắn hung hăng đập lên tay vịn của ghế ngồi, trong thanh âm trầm ngập oán độc: “ Thật giận! Thật sự giận a! Cô vương vốn là trưởng tử của hoàng thượng, lại là thái tử của một nước, phụ hoàng bên trọng bên khinh, đem tổ chức như thế giao cho một gã đệ tử thương nhân thấp hèn, Cô vương sai ở chỗ nào? Mà phụ hoàng lại đối xử với Cô vương bất công như thế!”

Phạm Thụy hoảng hốt, vội vàng bùm một tiếng quỳ xuống, run giọng nói: “ Điện hạ bớt giận, bớt giận! Lúc này không nên bức dây động rừng, thỉnh cầu điện hạ suy nghĩ lại!”

Bỗng nhiên thái tử giật mình, tức thì tỉnh táo nhìn chung quanh một vòng, xác định không có ai nghe được, rồi cuộc nhẹ nhõm thở dài một hơi, “ Đa tạ Phạm tiên sinh đã nhắc nhở, mới vừa rồi trong ngực Cô vương phần hận, không thể phát tiết, cho nên thất thổ, mong rằng tiên sinh đừng chê cười.”

Phạm Thụy liên tục nói không dám.

Trầm ngâm chỉ trong chốc lát, thái tử mở miệng, thanh âm trong trẻo mang theo vài phần lạnh lùng: “Đối với Ảnh Tử, Cô vương phải nghĩ mọi biện pháp thu bọn chúng vào trong tay, tất cả những người này đều am hiểu do thám tình báo, kinh nghiệm nhiều năm qua phong phú, có rất nhiều thủ đoạn, hiện giờ Cô vương đang cần những người như thế. Thời gian tiến hành đại hội thưởng hoa, nhờ Phạm tiên sinh an bài Phương Tranh gặp mặt Cô vương một lần, Cô vương có việc muốn thương lượng cùng hần.”

“Dạ, xin điện hạ an tâm.”

166. Chương 166: Thời Cơ Khởi Sự (thượng Hạ)

Bên ngoài thành Bắc.

Lúc này đêm đã khuya, bên trong quân doanh của Thần Vũ quân, các quân sĩ trải qua một ngày huấn luyện, sớm đã chìm vào trong giấc ngủ, chỉ có nhiều đội sĩ binh tuần tra ban đêm không ngừng đi qua đi lại, trong tay vẫn nắm chặt trường mâu, ánh mắt cảnh giác dò xét khắp chung quanh.

Bên trong đại trường của chủ soái, ánh đèn vẫn còn sáng trưng.

Đại tướng quân Triệu Hổ đang ngồi trước án, trầm ngâm cau mày suy tư, mí mắt không tự chủ mà giật giật liên hồi.

Đặt ở trước mặt hần chính là một tờ giấy mỏng, trên đó chỉ có vài chữ, “Thời cơ sắp đến, tùy thời khởi sự.”

Khiến cho Triệu Hổ nhú mày, chính là mấy chữ này.

Phó tướng Trịnh Nham Tùng lẳng lặng nhìn Triệu Hổ, chờ hần mở miệng nói chuyện.

Triệu Hổ vẫn đang trầm ngâm suy tư. Đối với hần mà nói, những chữ này giống như có một ma lực thần kì, có lẽ tương lai hần sẽ thăng chức rất nhanh, vô cùng vinh quang, nhưng cũng có thể sẽ làm cho hần mất hết danh dự, liên lụy toàn gia.

Triệu Hổ là cô nhi, năm hần năm tuổi Hậu Gia Hương mất mùa, cả nhà đào củ mài ở bãi đất hoang sau nhà ăn cho đỡ đói bụng, căn nhà dột nát lại phải chống chọi với những cơn mưa gió suốt đêm, phụ thân của hần không may nhiễm bệnh nặng, kéo dài cả tháng rồi liền buông tay rời khỏi nhân gian, lưu lại mẫu thân và hần, những ngày tháng sau này càng khó khăn cực nhọc hơn. Một gia đình không có trụ cột, sớm hay muộn cũng đều sụp đổ, quả nhiên hai tháng sau khi phụ thân của hần qua đời, mẫu thân thật sự không chịu đựng nổi, chẳng kịp đợi cho đến mùa xuân, mẫu thân của hần cũng chết đi vì quá đói.

Năm tuổi Triệu Hổ đã thành cô nhi không cha không mẹ, một đứa hài tử cứ như thế theo nạn dân chạy đói đi một mạch đến kinh thành, vì muốn sống sót, hần cái gì khổ cũng đều trải qua, thậm chí ném qua thịt người chết.

Thời gian đó Phan thượng thư mới chỉ giữ chức Lại Bộ, có một ngày trên đường trở về liền phát hiện ra tiểu hài tử xanh xao vàng vọt ở giữa đám nạn dân, trông hần đói bụng như sắp hấp hối, nhưng trong mắt hần vẫn lóe lên ý chí cầu sinh mãnh liệt. Phan thượng thư không chút do dự phân phó hạ nhân mang hần theo, nuôi dưỡng tại một nông gia thuộc vùng phụ cận kinh thành, cũng đặt cho hần một cái tên bưng bưng khí thế, Triệu Hổ. Đợi cho hần lớn hơn một chút, Phan thượng thư lại âm thầm phái người dạy cho hần biết chữ, võ nghệ, cũng không để lại một chút dấu vết gì mà để cho hần trúng võ cử trong quân. Rốt cuộc, Triệu Hổ ở vào tuổi ba mươi hai, hần đã làm tới chức đại tướng quân của Thần Vũ quân, một tay chấp chưởng binh quyền to lớn.

Theo như góc độ nào đó mà nói, Triệu Hổ chẳng khác gì con nuôi của Phan thượng thư, đối với hần có công ơn dưỡng dục thâm sâu. Nhưng nhiều năm qua, ngoại trừ thân tín bên cạnh của Phan thượng thư, thì không ai biết Triệu Hổ cùng Phan thượng thư lại có mối quan hệ chặt chẽ đến như vậy.

Bầu không khí trong trường tựa hồ như đọng lại, thật lâu sau, Triệu Hổ nhẹ nhàng thở dài một hơi, đem tờ giấy đốt đi. Hai người im lặng nhìn chằm chằm vào mảnh giấy đang bị thiêu đốt thành tàn tro.

Cố nén nỗi sợ hãi không hiểu trong lòng, Triệu Hổ hạ giọng nói: “ Lão đại nhân có còn dặn dò thêm gì nữa không?”

Trịnh Nham Tùng hơi thả lỏng nhìn thần sắc của chủ soái, sau đó mới mở miệng đáp: “ Lão đại nhân nói rằng tên đã lên dây cung, không bắn không thể được.”

Mặc dù sớm đã biết ngày như thế này sẽ đến, nhưng thân thể của Triệu Hổ vẫn không kìm chế được mà run rẩy vài cái.

Lão đại nhân đây là muốn mưu toan cướp ngôi hoàng thượng a!

Rốt cuộc kế này có bao nhiêu phần thành công? Nếu đánh cược một phen, ta hẳn là có mù quáng theo lão đại nhân bước vào con đường hắc đạo?

Chuyện tình quan hệ đến sinh tử, không ai có thể không chút do dự mà khẳng khái đi làm những chuyện chịu chết, kể cả như lão đại nhân đối với hắn có ân trọng như núi.

Không biết như thế nào, Triệu Hổ lại nhớ đến tiểu hài tử trong cái mùa đông đói rét năm đó, bụng đói ục ục bò từ trong đồng người chết đi ra, chẳng quan tâm sợ hãi trước đồng thi thể chất đầy đường, cảnh tượng ăn thịt người giống như địa ngục trần gian. Mở to hai mắt trống rỗng vô thần, mờ mịt đi theo nạn dân chạy đói, bước cao bước thấp tới được kinh thành, ven đường không ngừng có người gục ngã, sau đó một đám người bước lên, từng đao từng đao cắt lấy thịt của người vừa mới chết, cục thịt đỏ hồng, máu tươi đầm đìa mà đưa vào miệng.....

Sau đó hắn mơ hồ lại thấy được gương mặt chính trực trung niên của Phan thượng thư, hàm chứa nụ cười thần nhiên, vượt chòm râu uy nghiêm phân phó hạ nhân: “ Nhanh đi! Đứa nhỏ này sắp chết đói, mau đưa hắn về chữa trị.”

.....

“ Triệu Hổ, trưởng thành thì muốn làm cái gì?” Phan thượng thư khuôn mặt đôn hậu, tựa hồ như phụ thân đã qua đời.

“ Ta muốn làm một đại tướng quân uy phong!” Sáu tuổi Triệu Hổ nâng cao lồng ngực, giống như một người trưởng thành, nói ra ước nguyện lớn nhất trong cuộc đời của hắn.

“ Ha ha ha, hảo! Lão phu liền cho ngươi làm đại tướng quân!” Phan thượng thư cười thật thoải mái, vẻ yêu thương trong mắt không cần nói cũng hiểu.

.....

.....

Triệu Hổ hơi nhăn mặt, ngẩng đầu nhìn lên chợt phát hiện, ngọn đèn lơ lửng trong trướng càng ngày càng hôn ám.

Nhìn Trịnh Nham Tùng đang lẳng lặng chờ hắn hạ quyết định, Triệu Hổ cười khổ một tiếng: “ Cái mạng nhỏ này của Triệu mỗ là do lão đại nhân cứu sống, hơn ba mươi năm qua, từ một cái cô nhi sắp chết đói, cho đến hôm nay trở thành đại tướng quân trong tay chấp chưởng mấy vạn đại quân, như vậy cũng đã mãn nguyện rồi.”

Trịnh Nham Tùng trầm mặc một hồi, chần chờ mở miệng nói: “ Tướng quân....Thiên hạ không có vài người biết quan hệ của ngài cùng lão đại nhân, kì thực nếu như ngài không nhúng tay vào chuyện này, coi như lão đại nhân ngã ngựa, cũng sẽ không liên lụy đến tiền đồ của tướng quân.”

“ Câm mồm!” Triệu Hổ hai mắt trợn ngược, “ Triệu mỗ ta không dám tự xưng là một trung thần, nhưng tốt xấu gì cũng là nam tử đường đường chính chính! Lão đại nhân ân trọng như núi đem cứu ta từ trong đồng người chết, dưỡng dục thành người, cho dù có là súc sinh cũng phải biết báo ân? Hiện giờ đang là lúc lão đại nhân cần ta, như thế nào bốn tướng có thể làm những chuyện vô tình vô nghĩa?”

Trịnh Nham Tùng bởi vì cơn thịnh nộ của Triệu Hổ mà sợ tới mức lui về phía sau vài bước, hoảng hốt quỳ gối nói: “ Mặt tướng đáng chết! Mặt tướng lỗ lòi.”

Một mỗi thở dài một tiếng, Triệu Hổ hữu khí vô lực nói: “ Người đi truyền lời của ta, nói cho lão đại nhân, Triệu Hổ nguyện dùng tính mệnh của mình để hồi báo ân đức của đại nhân, Thần Vũ quân tùy thời sẽ nhập thành---- Thanh lọc phản tặc.”

Triệu Hổ tựa hồ dùng hết khí lực toàn thân gần từng chữ, theo trong kẽ răng rít lên.

Trịnh Nham Tùng nghe vậy nheo mắt, toàn thân cảm giác được một trận băng sương hàn ý, không khỏi phát run. “ Sợ hãi ư?” Bỗng nhiên Triệu Hổ nở nụ cười, dưới ánh đèn hôn ám chiếu xuống, có vẻ như cao thâm mặc trặc.

Trịnh Nham Tùng lắc đầu, diễn cảm kiên định nói: “ Tướng quân đối với thuộc hạ cũng ân trọng như núi, mặt tướng thề chết trung thành với ngài!”

Triệu Hổ thở dài, khoát tay! Trịnh Nham Tùng không dám nhiều lời, sau khi hành lễ vội vàng cáo lui ra ngoài.

Triệu Hổ lẳng lặng nở một nụ cười khó hiểu, cho quân nhập thành, từ trước đến nay bao nhiêu loạn thần tặc tử mưu đoạt soán ngôi đều đã dùng qua cái cớ này, nếu thành công, khoát hoàng bào, nếu thất bại, tru di cử tộc. Chính là một loại kết cục của lão đại nhân? Còn ta thì sao?

Ngây ngốc ngồi ở trong đại trường, một đoàn mây đen lặng lẽ che mờ ánh trăng, bóng đêm mờ mịt, vạn vật không tiếng động, Triệu Hổ tâm cũng nặng trĩu giống như bị mây đen bao phủ, nhịp hô hấp của hắn có chút nặng nề.

* * *

Cấm cung, ngự thư phòng!

Hoàng thượng thanh âm trầm ổn như mọi ngày: “ Tình báo của người có chính xác hay không?”

Phương Tranh nghiêm trang gật đầu nói: “ Hoàng thượng, thiên chân vạn xác nha, tin tình báo này do một vị huynh đệ trong nhóm Ảnh Tử dùng tính mạng mới có thể đổi được.”

“ Vị huynh đệ này nghe lén được Phan lão già cùng phụ tá nói chuyện cơ mật, khi bị phát hiện thì Phan phủ liền bế môn ba ngày truy tung. Hắn phải trốn vào trong hoa viên của Phan phủ dùng đất chôn mình che giấu tung tích, không ăn không uống ba ngày mới có thể trốn thoát được điều tra. Đáng tiếc lúc gần thoát ra khỏi Phan phủ vẫn bị trúng mũi tên của một gã hộ vệ, đúng vào bộ vị yếu hại cho nên hắn chống chọi một hơi thở cuối cùng đem tin tức này báo cho huynh đệ đến tiếp ứng, sau đó mới tắt thở.” Phương Tranh ngữ khí thương cảm nói.

Hoàng thượng sắc mặt không thay đổi chút nào, trên gương mặt ẩn tình quá nghiêm cẩn, không nhìn ra biến hóa của cảm xúc.

“ Hoàng thượng không phải sớm đã tổ tường Phan thượng thư muốn làm phản hay sao?” Phương Tranh rất tò mò, có người muốn tranh đoạt cái long ý của hoàng thượng, như thế nào một chút tức giận cũng đều không biểu hiện?

“ Vài năm trước trẫm đã nhìn thấu, sớm hay muộn hắn cũng sẽ đi bước này, chỉ là không nghĩ hắn lại dễ dàng manh động đến như vậy!” Hoàng thượng cười lạnh nói.

Phương Tranh ngẫm đảo cặp mắt trắng dã, nghe một chút liền cảm nhận thấy có điều kì quái, vài năm trước đã biết rồi, như thế nào còn để hắn náo loạn mấy năm nay? Lại còn để cho hắn phát triển thế lực, chẳng lẽ muốn đợi cho hắn có thực lực ngang sức, người mới động thủ thu thập hắn sao?

“ Nhưng...Vì chuyện này, chúng ta có một huynh đệ thiệt mạng nha....Hoàng thượng, ngài không cảm động sao?” Phương Tranh nhận thấy được nét mặt bây giờ của hoàng thượng thực không hợp thời, người ta vì người ngay cả tính mạng cũng đều đánh mất, tại sao một chút thương tâm hận ý người cũng đều không có? Chẳng lẽ người ta chết vì người mà còn chưa đủ sao?

“ Cảm động cái gì?” Hoàng thượng thần nhiên nói.

Phương Tranh không khỏi kích động: “ Huynh đệ Ảnh Tử của chúng ta, vì do thám tin tình báo cho hoàng thượng, nên đã chết một người a!” Thân là thủ lĩnh của nhóm Ảnh Tử, Phương Tranh không thể chấp nhận

được thuộc hạ của mình vì nước quên mình xong, hoàng thượng ngay cả một câu cảm ơn an ủi cũng đều không quên, điều này làm cho Phương Tranh cảm thấy thuộc hạ của mình chết không đáng giá, phải chăng mạng người ở trong mắt đế vương cũng chỉ như cỏ rác thôi sao?

“ Trợ cấp theo như luật thì được rồi, còn muốn trăm làm cái gì? Phải gào khóc ư?”

Chứng kiến thần sắc của Phương Tranh một bộ không phục, hoàng thượng thở dài.

“ Phương Tranh a, hiện giờ ngươi cũng coi như đang làm đại sự, tại sao hỉ nộ còn biểu hiện ra bên ngoài? Chẳng lẽ cao hứng hay phẫn nộ nhất định phải thể hiện ra bên ngoài mới có nghĩa sao? Hiện giờ Ảnh Tử chỉ còn lại mấy chục mạng, người nào không phải đã từng nhiều năm theo trăm? Chẳng lẽ trăm thực sự không thương tâm sao? Mặc dù trăm là hoàng đế, là chủ nhân của thiên hạ này, nhưng nếu ngay cả điểm ấy lòng dạ cũng đều không có, như thế nào có khả năng hiệu lệnh được quần thần, giáo hóa vạn dân?”

Phương Tranh đã thoải mái hơn không ít nhưng vẫn bất mãn lắm bầm một câu: “ Lúc ta nói chia tiền hoa hồng, tâm tình của ngài cũng đâu có không chế nổi....”

“ Ngươi nói cái gì?” Hoàng thượng âm điệu hơi cao giọng.

Phương Tranh mau chóng cười bồi đáp: “ A, vi thần cho rằng hoàng thượng quả thực anh minh uy phong thần võ, cái gì mà Nghiêu Thuấn Vũ so với ngài đều thúc ngựa đuổi theo không kịp, hoàng thượng tài trí mưu lược kiệt xuất, từ cổ chí kim...” (Nghiêu- Thuấn – Vũ, ba vị đế vương trong ngũ đế, những người tài hoa nhất trong lịch sử trị nước cầm quân)

“ Được rồi được rồi, công phu võ mông ngựa của ngươi nói mãi cũng không có chút tiến bộ, vô cùng trơ trên.” Hoàng thượng bất mãn trừng mắt liếc hắt một cái: “ Phan thượng thư quả nhiên đang chuẩn bị mưu phản, nói cách nhìn của ngươi, ngươi cảm thấy chuyện này nên xử trí như thế nào?”

“ Ách....Hay là hoàng thượng ngài nói trước đi a?” Phương Tranh nhất thời không hiểu được tâm tư của hoàng thượng, nếu chẳng may sai lời, khó trách lại bị một hồi thóa mạ.

“ Trăm muốn nghe ý kiến của ngươi trước.”

“ Ai nha, hoàng thượng ngài đây không phải coi vi thần là ngoại nhân sao? Ngần vạn lần không nên khách khí, vẫn là ngài nói trước mới phải.”

“ Trăm cho ngươi nói, ngươi cứ an tâm mà nói đi.”

“ Bằng không chúng ta chơi đoán số nha? Ai thua thì người đó phải nói trước!”

“ Phương Tranh! Ngươi không nên nói nhiều lời vô nghĩa nữa.” Xem ra sắc mặt của hoàng thượng không được tốt cho lắm.

Phương Tranh rụt rụt cổ, vội vàng cười trừ nói: “ Hoàng thượng, ngài đừng tức giận nha, lúc trước không phải ngài còn khuyên răn vi thần, hỉ nộ không nên lộ ra ngoài sao.....”

Hoàng thượng cả giận hậm hực một tiếng.

Cẩn thận suy nghĩ một hồi, Phương Tranh ngập ngừng nói: “ Theo như vi thần nhận định, nếu hiện giờ mà mạnh mẽ đem Phan thượng thư bắt lại, chỉ sợ cũng không giải quyết dứt điểm được chuyện tình này. Phan lão già nhiều năm kết bè kết đảng ở trong triều đình, lực lượng thâm căn cố đế, quan lại trong triều có không ít tâm phúc đều do hắn sắp đặt. Nếu bắt hắn chỉ sợ phản ứng sẽ hoàn toàn ngược lại, tạo thêm nanh vuốt cho bè lũ tạo phản, cho nên chúng ta chỉ có thể chờ hắn lộ ra bộ mặt thật, lộ ra rằng nanh hung ác của hắn, lộ ra ma quỷ....”

“ Câm miệng! Nói điểm chính! Đừng có dùng văn vẻ khoa trương với trăm!” Hoàng thượng quả thật nghe không nổi.

Phương Tranh còn một đồng hình dung về diện mạo nanh vuốt của Phan thượng thư mà chưa nói đâu, chưa kịp nói hết đã bị hoàng thượng cắt ngang, bất chí giác cảm thấy hậm hực.

“ Dạ dạ vâng, vi thần cảm thấy được hắc là bọn chúng đang chuẩn bị thời cơ để hành động, đặc biệt đồng đảng của Phan thượng thư tiềm phục ở trong quân, cho nên không được vội vàng hấp tấp mà bắt hắc. Lại nói, hiện giờ binh quyền đang nằm trong tay của hắc, ngàn vạn lần không ổn a!”

Hoàng thượng đối với kiến giải của Phương Tranh cũng coi như tạm thời hài lòng, gật đầu cười nói: “ Thời gian qua người học được không ít, nói cũng có vài phần hợp lí. Nếu hiện tại mà bắt Phan thượng thư, quả thực thiên hạ sẽ đại loạn, chính là trẫm muốn hỏi người một vấn đề....Bề đảng của Phan thượng thư ở trong triều trẫm không lo lắng, nhưng người có biết Phan thượng thư còn ẩn tàng tướng lĩnh nào ở trong quân hay không? Người nào? Đảm nhận chức gì và có thể điều động được bao nhiêu binh mã?”

Phương Tranh thành thành thật thật nói: “ Vi thần không biết.”

Hoàng thượng cau mày nói: “ Ném chuột thì sợ vỡ bình! Nhiều năm qua trẫm tra xét trong quân nhưng rốt cuộc vẫn không thể biết được kẻ nào là người tâm phúc của hắc. Những người này che giấu quá sâu, nhưng nếu không thể bẻ gãy đôi cánh này của hắc, coi như có bắt được Phan thượng thư, trẫm cũng không an lòng, mà quãng thời gian còn lại khẳng định sẽ sống không được yên ổn. Nằm trên một cái giường cập kênh, há lại có thể ngủ yên giấc sao?”

Phương Tranh gật đầu tỏ vẻ thông suốt, quả thực không dễ dàng nha, bắt Phan thượng thư thì không phải một chuyện khó khăn, nhưng thế lực phía sau của Phan lão già khổng lồ như vậy, lại không nắm rõ được vị tướng lĩnh nào trong quân thuộc bề đảng của hắc, vạn nhất khi bắt lão già kia, tướng lĩnh hiệu triệu binh mã tạo phản thì làm sao bây giờ? Hành sự không cẩn thận thì thiên hạ sẽ đại loạn, dân chúng lại rơi vào cảnh nội chiến cực khổ lắm than! Bách tính thường dân phải sống như thế nào đây?

Ánh mắt chăm chú nhìn vào Phương Tranh, hoàng thượng biểu tình hàm chứa uy nghiêm: “ Người cho rằng bây giờ trẫm nên làm như thế nào?”

Phương Tranh khó khăn nói: “ Chuyện này vi thần có đưa ra ý kiến như thế nào cũng đều bất hảo, hoàng thượng, việc trong quân vô cùng rắc rối, ngài cũng không nên cương quyền vô đoán nha.”

Hoàng thượng cười, “ Không ngại, trẫm đã có chủ trương, chỉ muốn nghe một chút xem người nghĩ như thế nào mà thôi.”

Đảo chòng măt một vòng, Phương Tranh nói: “ Vi thần nghĩ, muốn biết vị tướng lĩnh nào ở trong quân là vây cánh của Phan thượng thư, kể hiện giờ cũng là không nên đánh rắn động cỏ, hoàng thượng chỉ có thể bí mật hạ chỉ cho vị tướng lĩnh tâm phúc của ngài trên danh nghĩa huấn luyện mà di chuyển địa điểm đóng quân về phía nam, sau đó hạ lệnh toàn quân nâng cao cảnh giác, một khi phát hiện trong quân có tình huống không ổn, dấu hiệu muốn mưu phản, nhanh chóng điều bọn họ về, cùng với quân bảo vệ ngoại thành hợp lại, hai mặt giáp công, như thế phiến loạn rất nhanh sẽ bị trấn áp.”

Hoàng thượng chẳng phán định đúng sai, cười cười.

Phương Tranh cũng không hiểu bản thân mình nói đúng hay là sai, chỉ nhìn thấy hoàng thượng không tỏ rõ thái độ, Phương Tranh lại thăm dò nói tiếp: “ Nếu không...Chúng ta dứt khoát đem bắt Phan thượng thư, sau đó dùng đại hình bức cung, bắt hắc giao danh sách đồng đảng ra, hoàng thượng tiếp tục theo đó bắt người thì được rồi, bao nhiêu đơn giản nha, không phải sao? Ha ha....”

Hoàng thượng cười lạnh: “ Người muốn làm như vậy cũng hơi quá miễn cưỡng. Phan thượng thư năm nay tuy đã ngoài bảy mươi, nhưng ý chí kiên định, vả lại trải qua quan trường nhiều năm, người cảm thấy hắc sẽ nhận tội sao? Thay đổi người là hắc, nếu bị bắt, người sẽ làm sao?”

“ Anh hùng tha mạng?”

“ Người chân chính là một kẻ vô lại!” Hoàng thượng cả giận nói.

Dừng một chút, hoàng thượng thần nhiên nói: “ Nơi đó của Phan thượng thư, người mau chóng phái thêm nhiều nhân thủ hơn nữa, cần phải đem việc này điều tra rõ ràng chân tướng. Nhưng người phải nhớ kỹ một điều, tuyệt đối không thể đánh rắn động cỏ, trẫm muốn nhìn một chút, vua tôi mấy chục năm qua, vi thần tử trung tâm tận tụy này, có bản lĩnh gì mà muốn ngồi lên long ỷ của trẫm!”

Nói xong tinh quang trong mắt hoàng thượng bạo phát, một cỗ sát khí nồng đậm đột nhiên bắn ra, khiến cho người khác không rét mà run.

Phương Tranh sợ tới mức cúi gằm đầu xuống, một lúc lâu sau vẫn chưa dám lên tiếng.

Vương bá chi khí thật lợi hại! Nhưng người đối với ta phun cũng vô dụng, hướng Phan lão già mà phun a, không cần thận hấn sớm đã khóc lóc van xin, cúi đầu nhân tội cũng nên!

Lần đầu tiên trong cuộc đời, Phương Tranh mơ hồ cảm nhận được một chút lo lắng bất an.

Tình huống vừa nhìn đã có thể hiểu được rồi, một lão hoàng đế, một lão loạn thần, hai lão già ngành kháng chơi vật tay, người nào thắng thì giành được chiếc long y, nhưng vạn nhất hoàng thượng thua thì làm sao bây giờ? Luận ân oán trước kia của chính mình và Phan lão già, chỉ sợ một khi lão ta đăng cơ, chuyện đầu tiên chính là tru di cửu tộc nhà ta, lấy đầu của bốn thiếu gia mà tế cờ a?

Phương Tranh cho rằng chuyện trước mắt bản thân mình có thể làm, chính là đem toàn bộ đám thuộc hạ Ảnh Tử phái đi ra, liều mạng thăm dò tin tức tình báo, hảo hảo tiếp thêm chút lực cho hoàng thượng. Ngoài trừ chuyện này, những việc còn lại chính là cầu thần khẩn phạt, hi vọng Phan thượng thư trong lúc đi tản bộ hoa viên mà té ngã chết bất đắc kỳ tử, giảm bớt được không ít phiền toái nha!

Ngẩng đầu nhìn hoàng thượng, chứng kiến hần giống như cười mà không phải cười, lại đang chăm chú nhìn mình, bỗng nhiên Phương Tranh cảm giác lông mao dựng đứng, ánh mắt của hoàng thượng rất gian xảo! Nhìn chăm chăm vào ta như vậy, chẳng nhẽ lại đã nghĩ ra chủ ý phá hư gì đây?

“Hoàng thượng, trước tiên chúng ta phải nói rõ ràng một vài vấn đề, vi thần lá gan hơi nhỏ, bình thường chỉ đứng phía sau mà chỉ đạo công tác, chuyện xông pha chém giết ngài cũng không nên tìm vi thần, lại nói vi thần là con một mấy đời, còn phải nối dõi hương hỏa...” Phương Tranh e ngại nói.

“Ai nói muốn người xông pha chém giết sao? Chỉ dựa vào lá gan của người mà muốn xông pha chiến trường, sợ rằng chưa nhìn thấy bóng dáng quân địch đã quay đầu bỏ chạy.”

Rốt cuộc Phương Tranh cũng thả lỏng tâm tình, cẩn thận cân nhắc, những lời này của hoàng thượng là có ý tứ gì?

“Hoàng thượng, thật sự cũng không đến mức như thế? Không trâu thì bắt chó cày thay, vi thần miễn cưỡng vẫn có thể ra trận giết địch, trăm tướng, nhưng chỉ sợ tương lai Mật Nhi sẽ thành quả phụ, ngài cũng không đành lòng chứng kiến đúng không...” Phương Tranh cười khan nói.

“Bên Khâm Thiên Giám đã tính qua ngày sinh của người cùng Mật Nhi, mười lăm tháng sau vốn là ngày hoàng đạo, tới lúc đó người và Mật Nhi cũng tổ chức thành thân đi.” Bỗng nhiên hoàng thượng nói không đầu không đuôi, trong mắt hiện lên vài phần phức tạp, nhìn không thấu....

167. Chương 167: Cả Vườn Xuân Sắc (thượng Hạ)

Phương Tranh rời khỏi ngự thư phòng, trước khi đi nhìn sắc mặt hoàng thượng, muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Hắn muốn hỏi một chút, không biết lần này trong sự kiện mưu phản, thái tử có tham dự vào hay không, dù sao Phan thượng thư cũng là lão sư của thái tử, theo thường ngày, quan hệ của hai người này vô cùng mật thiết, Phan thượng thư muốn đùa với lửa, chẳng lẽ thái tử lại thanh thanh bạch bạch sao?

Suy nghĩ một hồi, tốt nhất là không nên hỏi, ngoại trừ không muốn dính sâu vào cuộc tranh giành ngôi vị của hoàng thất, hắn còn cảm nhận được hoàng thượng bị thần tử mưu phản sau lưng cho nên lão nhân gia nhìn có chút tiêu tụy, Phương Tranh không muốn tiếp tục để cho hắn nghĩ mình là một người cha thất bại.

Đi ra khỏi cấm cung, Phương Tranh duỗi lưng một cái, khí trời cuối thu mát mẻ, thời tiết cứ như thế này có phải là tốt đẹp biết bao.

Nhưng cảm giác trong lòng của hắn vẫn giống như bị một tảng đá lớn đè nặng, mưu phản, binh biến, cướp ngôi, những chuyện cầu huyết như thế này cũng chỉ có trong phim truyền hình mà thôi, thế nhưng nó lại

chân chính diễn ra ngay trước mắt mình, bản thân mình còn bị hãm trong vùng bùn này, thật sự là tạo hóa trêu người.

Theo tình huống hiện tại thì chế độ độc tài vẫn là tác hại nha, mỗi người đều thêm nhỏ dải cái gai vàng kia, nhất hô bách ứng, hiệu lệnh thiên hạ. Nếu quân chủ lập hiến giống như các quốc gia phương Tây, không quan tâm ai làm hoàng đế, dù sao cũng không có quyền lực trong tay, chỉ có thể sống phóng túng, thuận tiện làm từ thiện, đi thăm dân chúng giữa đường, vẫy tay hoan nghênh chào đón. Nếu làm hoàng đế mà như vậy, có đưa cho Phan lão già, phỏng chừng hắn cũng không chịu đi làm? Chẳng những không chịu làm, còn có khả năng sống chết phản kháng, giờ cục gạch đặt lên đầu chính mình hết lớn, “ Ai muốn để cho ta làm hoàng đế, ta sẽ cho hắn nhìn xem bên trong cái này có chứa thứ gì!”

Nói đến cùng, quyền lực là một thứ tai hại.

Những ngày tới có thể kinh thành sẽ biến động không ngừng, Phương Tranh cân nhắc, có nên đưa phụ thân cùng mẫu thân đi tránh nạn một chút hay không? Chuyện này không thể trách hắn ích kỷ, quốc gia là của mọi người, Phương gia mới chính là nhà của mình, bảo hộ an toàn của người nhà là trách nhiệm mà hắn phải làm trước tiên.

Sau đó nghĩ lại, tình huống bên ngoài cũng không biết như thế nào, kinh thành mà sóng to gió lớn thì ở bên ngoài cũng càng loạn hơn, cho dù người có là người giàu nhất trong Hoa triều, đối mặt với nạn binh đao thì so với dân chúng bình thường cũng không khác nhau bao nhiêu. Lại nói tháng sau hoàng thượng còn muốn khua chiêng gióng trống tổ chức lễ thành thân, phụ mẫu làm sao có thể rời đi khỏi đây được?

Chớp mắt đã qua nửa tháng, Phương Tranh bận rộn, ngoại trừ phân tích các tin tức tình báo không ngừng đưa đến, còn phải chiêu cố cho những người mới đưa vào doanh trại để huấn luyện.

Sát thủ ca ca đảm nhiệm công tác giáo quan, tập trung huấn luyện mọi người. Những cuộc huấn luyện của hắn vô cùng khổ cực và gian nan, một thời gian tình huống nhân số bị giảm thiểu đi cũng phát sinh không ít, có vài học viên tự nhận rằng mình tài cao mật lớn, sau khi học được một chút da lông của tuyệt kỹ phi đao do sát thủ ca ca truyền thụ, cư nhiên lại không biết trời cao đất dày, tự cho mình là thừa hưởng được y bát chân truyền của sát thủ ca ca. Muốn khiêu chiến những động tác có độ khó cao hơn, cho nên liền bịt mắt phi đao.

Hiển nhiên kết quả vài gã tài cao mật lớn bị thụ thương, không những thế còn bị sát thủ ca ca đánh cho một trận, rồi giam ở trong phòng bắt bọn hắn tự sám hối.

Những thành viên lão làng của Ảnh Tử được phái đi ra chấp hành nhiệm vụ, tin tức tình báo không ngừng truyền về nhưng các đạo quân trong quân doanh vẫn không hề có động tĩnh gì, vẫn luyện tập bình thường như mọi ngày, ăn cơm, ngủ, không có một chút không khí khẩn trương trước giờ đại chiến. Phương Tranh nghi hoặc không thôi, rốt cuộc khi nào thì lão già Phan thượng thư sẽ khởi sự? Hắn.....tuổi cũng không còn sống được bao năm nữa, nếu không thật sự nắm chắc thời gian, hắn sẽ không ngu ngốc mà đi làm những chuyện đâm đầu vào chỗ chết!

Nhoáng một cái đã qua thêm nửa tháng, rất nhanh liền tới đầu tháng chín, đông đảo danh sĩ mong chờ hội ngắm hoa do thái tử tổ chức, cũng bắt đầu tiến hành.

Mọi người coi trọng hội ngắm hoa như thế, ngoại trừ những người thuộc phe đảng của thái tử còn bởi vì đây là nơi văn nhân nhã sĩ tụ họp, phàm là những nơi văn nhân nhã sĩ tụ họp, đều khó tránh khỏi ngâm thơ đối chữ, phong nhã một phen. Nếu như câu thơ của mình hay, liền có thể được thái tử coi trọng. Thái tử sẽ lấy danh nghĩa của mình hưởng hoàng thượng mà tiến cử người tài, khỏi phải cạnh tranh khoa cử tàn khốc mà cũng dễ dàng làm quan.

Hội ngắm hoa sẽ tổ chức tại Di Hồng Viên ở ngoại thành, Di Hồng Viên là biệt viện của một vị quan thời tiền triều, sau được thái tử dùng một số bạc lớn mua lại, trong hoa viên gieo trồng những loại hoa cỏ quý hiếm trong nước. Từ loại bình thường như lan cúc trúc mai cho đến trân quý như Hồ Điệp Địa Lan, Văn Tâm Lan, Nhạn Lai Hồng. Thời tiết cuối thu, bên trong hoa viên nồng đậm mùi hương lan, muôn sắc nghìn màu, phong cảnh rất là mê người.

Bên ngoài hoa viên có đám thị vệ của thái tử canh gác tầng tầng, không có thiệp mời nhất định không cho phép đi vào.

Sáng sớm mọi người được mời liên tụ họp nhau, tốp năm tốp ba mà đến, từng cỗ xe ngựa lộng lẫy chậm rãi tiến nhập vào hoa viên. Mọi người rôm rả cười nói, chấp tay hành lễ chào hỏi nhau liên miên không dứt, phong độ tiêu sái mà tuấn dật. Cũng có một vài nhóm tiểu thư khuê tú của các vị quan lại trong triều, thừa dịp cơ hội khó có được lần này, mà tụ tập nhau lại một góc, thấp giọng đàm tiếu to nhỏ, cười duyên liên tục.

Mọi thứ chung quanh đều tràn ngập tiếng cười, khung cảnh đẹp tựa như tranh vẽ.

Bên ngoài cửa hoa viên cách đó không xa, lại có một bộ cảnh tượng hài hòa.

Một thân ảnh trẻ tuổi trên người mặc hoa phục đang dáo dác nhìn quanh, đi qua đi lại ở trong đám người đông đúc.

“Ai nha! Đây không phải là Trương chương quỹ sao? Ngài tới thật ư? Ai, kì thật hội ngắm hoa này cũng không có bao nhiêu ý nghĩa, nếu cảm thấy nhàm chán thì ngài cứ trở về, đem thiệp mời chuyển nhượng lại cho ta có biết không?”

“Vì cái gì nha? Đây không phải là do người bán cho ta năm ngàn lượng bạc sao?” Trương chương quỹ không vui nói.

“Bên trong đều là những công tử ăn chơi, phong hoa tuyết nguyệt, còn chúng ta chỉ là xuất thân đệ tử thương nhân, tụ hội cùng đám người kia, ngài cảm thấy có thú vị hay sao?”

“Ta không quản nó có thú vị gì hay không, ta đến chỉ muốn tiếp giao mua bán, không cần thận vị công tử nào cảm thấy được cửa hàng tại thành nam của ta có tiền đồ, chịu xuất bạc kết phường làm ăn chung a.”

“Được, ngài nhanh chóng vào đi thôi.”

“Ai nha! Đây không phải là Chu lão bản sao? Như thế nào ngài cũng tự mình đến vậy? Tiểu đệ khuyên ngài một câu, nhanh đi về thôi, hội ngắm hoa này thật sự không có ý nghĩa, đêm nay tiểu đệ xin thỉnh ngài đến thanh lâu uống rượu xem kỹ nữ nhảy múa đi.....Ngài đem thiệp mời tặng cho ta được không?”

“Dựa vào cái gì nha? Đây không phải tự người bán cho ta sao? Còn lấy của ta năm ngàn lượng a.”

“Tiểu đệ sẽ mua nó về, được không?”

“Được, người ra một vạn lượng, ta đem nó bán lại cho người.”

Người trẻ tuổi hoảng hốt: “Làm sao ngài không đi cướp đi a? Mới vài ngày liền tăng giá gấp đôi, thêm tiền đến điên loạn rồi ư?”

“Trước thì một khác, nay thì một khác. Người mua hay không? Không mua thì để cho ta còn đi vào a.” Nói xong Chu lão bản khoát ống tay áo, cũng không quay đầu lại mà bỏ đi.

“Gian thương! Vô sỉ!” Người trẻ tuổi ở sau lưng, hung hăng mắng một tiếng.

Không cần hỏi, người thanh niên này đứng là Phương Tranh Phương đại thiếu gia.

Còn về phần hắn tại sao lại đứng ở ngoài cửa hoa viên mà chào đón mua thiệp mời của mọi người,

Đơn giản, bởi vì ngày đó cùng tiểu công chúa đi bán thiệp mời đã lưu lại di chứng---- Hắn thuận tay đem cả thiệp mời của mình bán đi, Phương Tranh thân chỉ là một vị Tấn quan ngũ phẩm, còn chưa đến mức cuồng vọng không đi tham dự tiệc mời của thái tử điện hạ, cho nên hiện giờ mới có quần cảnh này ở trước cửa hoa viên.

Đang cảm thán vì cái gì ở trên đời lại nhiều gian thương hơn người tốt, bỗng nhiên một đạo thân ảnh quen thuộc lọt vào trong tầm mắt của hắn.

Tiêu Hoài Viễn!

Tiểu tử này như thế nào cũng tới đây sao? Sau lại tướng tượng thân phận của tiểu tử này là người làm công trong phủ thái tử, xuất hiện ở nơi đây cũng thật hợp lí, thật phù hợp với logic.

“Ai! Tiêu huynh! Đã lâu không gặp, khỏe không?” Không quản những văn nhân nhà sĩ bên cạnh đang ghé mắt nhìn mình, Phương Tranh cao hứng vẫy tay hô to lên.

Tiêu Hoài Viễn đứng ở cửa đón khách nghe được tiếng la ó, không khỏi ngẩn người. Thanh âm quá quen thuộc, quen thuộc đến mức hẳn muốn quên cũng đều không thể quên được.

Nhưng hẳn vẫn đang làm bộ như không nghe thấy.

Phương Tranh không quan tâm nói lớn: “Tiêu huynh! Tiêu Hoài Viễn! Là ta nha, người bằng hữu thân nhất của ngươi, hảo huynh đệ luôn luôn cởi mở, Phương Tranh a! Làm sao ngươi lại không nghe được ta gọi nha?”

Họ Tiêu nghe được giận tím mặt, đánh liều một phen, đang định xem như không chuyện gì đi vào bên trong hoa viên tránh né vị ôn thần gây rối này. Nhưng gã thị vệ đứng ở cửa hoa viên nghe được, nhin không nổi nữa, cất tiếng khuyên nhủ: “Tiêu tiên sinh, vị bằng hữu của ngài gọi đã lâu rồi, bằng không ngài đến chào hỏi hẳn một chút đi.....Người ra kẻ vào đều là văn nhân nhã sĩ, hô to gọi nhỏ thật không còn thể thống gì cả, sợ rằng thái tử điện hạ sẽ trách tội!”

Tiêu Hoài Viễn ngẩng đầu, nặng nề hít sâu một ngụm, phụng phịu bước đến trước mặt Phương Tranh, lạnh lùng nói: “Được rồi, đừng gọi nữa!”

Phương Tranh chứng kiến hẳn rất cuộc cũng chịu gặp mặt, bất mãn nói: “Tuổi còn trẻ, như thế nào đã nghe ngễng rồi sao? Ta gọi ngươi bao nhiêu tiếng như thế, ngươi thật sự không nghe được sao?”

“Đến cuối cùng thì ngươi muốn cái gì ở ta?” Tiêu Hoài Viễn cũng không có biện pháp nào với hẳn.

“Vô nghĩa, ta muốn vào trong.”

“Không phải ngươi có thiệp mời rồi sao? Trực tiếp tiến vào là được rồi, ở bên ngoài hô to gọi nhỏ như thế để làm gì?”

“Ha ha, vốn thiệp mời thì có, nhưng thái độ làm người của ta quá tốt, gặp đồng tặng một tấm, nhìn tây tặng một tấm, hiện giờ đã không còn cái nào.”

“Nói cho dễ nghe hơn, có phải đã bán hết rồi không?” Tiêu Hoài Viễn bất mãn hậm hực một tiếng, nghĩ đến Phương Tranh cướp đoạt hết thiệp mời, trong lòng của hẳn lại tức giận, vốn hẳn cũng muốn giữ lại vài tấm cho chính mình mang đi bán, kết quả không ngờ bị Phương Tranh hốt tay trên.

“Hắc hắc, cũng giống nhau cả thôi, vừa may nhìn thấy ngươi, hảo huynh đệ! Không uống công kiếp này tương ngộ, mau, dẫn ta đi vào.”

“Không dẫn ngươi vào được! Chính ngươi tự nghĩ biện pháp đi.” Tiêu Hoài Viễn khẳng khái quay đầu bước đi.

“Ngươi không dẫn ta đi vào, ta sẽ trở về nhà a, đến lúc nào đó mà thái tử điện hạ có hỏi tới, ta sẽ nói cho hẳn biết, hoàn toàn không có người nào đến mời ta cả, ta cũng không biết có hội ngắm hoa này.....”

Tiêu Hoài Viễn dừng cước bộ, ngửa mặt lên trời thở dài nói: “Cuộc đời của Tiêu mỗ, như thế nào lại quen được ngươi!” Cứ như thế, Phương Tranh được Tiêu Hoài Viễn thuận lợi đưa vào bên trong hoa viên.

“Đừng mang bộ mặt nhăn nhó như thế, nhìn thật khó coi quá đi, hình tượng của ngươi là đại biểu cho thái tử điện hạ nha, cười một cái nào!” Dọc theo đường đi, Phương Tranh khai đạo cho hẳn.

Trong lúc đi qua cửa hoa viên thì Phương Tranh nghe được thị vệ canh cửa hỏi nhau.

“....Thật là kì quái, hôm nay có rất nhiều người trông vô cùng lạ mặt.”

“Cái gì mà lạ mặt?”

“Dường như hôm nay có không ít các đại lão bản cùng chương quỹ ở trong kinh thành, kì quái, thái tử điện hạ như thế nào lại đi mời bọn hẳn? Đây là địa phương cho nhóm văn nhân tự hội thôi a.”

“Ngươi có kiểm tra thiệp mời của bọn họ không?”

“Đã kiểm tra, thiệp mời là thật!”

“Chuyện này cũng không biết được, mặc kệ nó, chỉ cần thiệp mời là đồ thật, sẽ không phải trách nhiệm của chúng ta.”

Phương Tranh nghe được âm thầm cười trộm, ngẩng đầu nhìn, đã thấy Tiêu Hoài viễn đang hung hăng lườm hằm một cái.

Đem một tấm ngân phiếu vỗ vào trong tay của Tiêu Hoài Viễn, Phương Tranh cười nói: “Được rồi, đừng dùng cái loại ánh mắt này nhìn ta như thế, có cảm giác không được tự nhiên chút nào. Đây ta chia tiền hoa hồng cho ngươi, chuyện này hai người chúng ta đã rõ ràng rồi nha, ngươi mau đi đón khách đi, không cần theo ta nữa.”

Phương Tranh phát ống tay áo, tiêu sái bỏ đi.

Tiêu Hoài Viễn vừa mở ra nhìn, không khỏi nổi giận lôi đình, cảm phẫn nói: “Một trăm lượng? Tên hỗn đản này, cho ta là ăn mày chắc?”

Di Hồng Viên là hoa viên nổi danh nhất trong kinh thành, bởi vì quanh năm có thị vệ của thái tử canh gác, người bình thường căn bản là không có duyên được nhìn thấy cảnh đẹp trăm hoa đua sắc, các loài hoa cỏ muôn màu rực rỡ. Hôm nay thái tử tổ chức mời khách, làm cho nhóm tiểu thư khuê tú kinh hỉ một phen, kết quả là nơi chốn nào trong hoa viên cũng có thân ảnh của nữ nhân, cười duyên cãi lộn, tán thưởng chòng ghẹo nhau oanh oanh yến yến, cảnh sắc bên trong hoa viên cũng vì thế mà tăng thêm mấy phần hương diễm.

Phương Tranh tiến vào trong vườn liền nhìn thấy được một thân ảnh mập mạp dị thường quen thuộc, giống như một con hồ điệp quá thừa chất dinh dưỡng nhưng vẫn muốn lai vãng bên cạnh những bông hoa thơm.

“A tiểu thư, hoa này tên gọi là bách hợp, mang ý nghĩa trăm năm hảo hợp, loại này ở trong nhà, vận may không ngừng, nói không chừng rất nhanh sẽ gặp được lang quân như ý phong lưu hào sảng giống như ta đây.”

“Nha! Thật vậy chăng? Ta....Ta còn chưa xuất giá đâu....” Vị tiểu thư lâm vào trạng thái thẹn thùng.

“Là sao? Chưa xuất giá mới tốt nha, ha ha, tuy rằng tại hạ bất tài, nhưng cũng nguyện tìm nơi yên tĩnh, cùng tiểu thư tỉ mỉ phân tích bí quyết của loại hoa bách hợp này....”

Phương Tranh phì cười một tiếng, gã Mập Mạp chết tiệt này, kĩ thuật tán gái vẫn thấp kém như thế, dù sao hàng ngày người vẫn thường xuyên luyện tập trong thanh lâu kĩ viện, như thế nào lại không có một chút tiến bộ đây?

Lặng lặng bước gần đến phía sau Mập Mạp, dùng sức vỗ lên bả vai của hắn, Phương Tranh hạ giọng âm trầm nói: “Tiểu tử, không muốn sống nữa sao? Dám cả gan câu dẫn nương tử của ta.”

Mập Mạp cả kinh cũng không quay đầu nhìn lại, theo bản năng hai tay ôm đầu thất thanh nói: “Vị huynh đài này, hiểu lầm, hiểu lầm thôi mà!”

Ôi! Động tác còn rất thuần thực, xem ra gã hỗn đản này thông dâm với không ít đấng phụ nhà người ta nha, hơn nữa khẳng định còn nếm qua không ít đau khổ.

Vị tiểu thư bị chòng ghẹo kì thật diện mạo cũng bình thường, hơn nữa trên mặt còn điểm không ít tàn nhang cùng vết rỗ, nghe được Phương Tranh nói như thế, không khỏi xấu hổ đến mức cả khuôn mặt đỏ bừng, hung hăng giậm chân một cái, “Phi! Ai là nương tử của nhà ngươi? Không biết xấu hổ!” Nói xong bùm mặt chạy như bay đi mất.

Mập Mạp nhanh chóng quay đầu lại, thấy người đến là Phương Tranh, không khỏi ngẩn người, sau đó giận dữ nói: “Ta nói tiểu tử ngươi có phải là đang mắc bệnh hay không nha? Lâu như vậy không nhìn thấy bóng dáng đâu, cũng không thèm đến thăm ta, vừa gặp mặt liền hù dọa cho tiểu mỹ nhân mà ta nhìn trúng ý chạy mất....”

Nói xong biểu tình của Mập Mạp không đành lòng khi nhìn thấy tiểu mỹ nhân kia chạy đi thật xa, còn chưa thỏa mãn tâm nguyện cùng nàng phân tích loài hoa bách hợp.

Phương Tranh bĩu môi nói: “Thôi đi, ngươi nhìn cái gì kia, một cái bộ dạng như thế, cũng có thể cho là tiểu mỹ nhân sao? Khuôn mặt thì như bản đồ, cả người toàn tàn nhang, gồ ghề, không những thế còn rỗ quá mức, chỉ sợ đem một bát nước hắt lên mặt của nàng cũng không rơi ra ngoài một giọt nào. Ta nói Mập Mạp a, ngươi dù sao cũng là vương gia nha, làm sao lại không có phẩm vị đây?”

Mập Mập nghe vậy cứng người, tiếp theo nâng ngực, ngang ngạnh cãi: “ Ta thích mặt rỗ, ta thích nữ tử có bộ dạng biểu cảm như thế, sao nào? Không được sao?”

Phương Tranh tận tình khuyên nhủ: “ Đừng nên bó buộc bản thân mình, tâm trạng của con người vốn có nhiều thói hư tật xấu, nếu nửa đêm tỉnh dậy, vừa mở mắt phát hiện ra người nằm ở bên cạnh mình mặt rỗ giống như quỷ dạ xoa, vạn nhất không chịu nổi kích thích, bị dọa đến mức khí huyết nghịch chuyển, chân tay thẳng cứng thì làm sao bây giờ? Chẳng lẽ quay đầu lại tiếp tục dâng cáo trạng lên cho quan phủ rằng cô ta mưu sát người, đây chẳng phải là vu oan giá họa cho người ta sao?”

Mập Mập cười khỏ nói: “ Người....Người mồm miệng cũng quá độc địa nha.”

Phương Tranh vỗ vai hắn, cười nói: “ Ta phải hảo hảo bồi dưỡng mỹ quan của ngươi một chút, tương lai cứ như thế, tử tôn của ngươi so với người đời trông sẽ rất khó coi, ngấm lại cũng đủ chua xót nha.”

Mập Mập cùng hắn cười đùa vài câu, sau đó lôi Phương Tranh kéo đến một góc khuất không người, nhìn nhìn chung quanh, hạ giọng nói: “ Ai, Phương huynh, không biết có phải cảm giác của ta sai lầm rồi hay không, ta cảm thấy bầu không khí trong kinh thành mấy ngày hôm nay có điểm dị thường....”

Phương Tranh chớp chớp: “ Dị thường như thế nào?”

“ Ta cũng không lý giải được, kì thực cảm giác không giống bình thường, nhưng ta cảm thấy trong lòng có chút hơi hoảng loạn, tựa như cơn buồn bực trước lúc trời mưa to....Người biết nhiều sự tình bí mật trong triều, nói cho ta nghe một chút, gần đây có phải sẽ phát sinh đại sự gì hay không?” Mập Mập sắc mặt có điểm khó coi.

Phương Tranh mỉm cười nhìn Mập Mập, hắn chính là bằng hữu cùng chung hoạn nạn với mình, có phúc cùng hưởng có hoạn cùng chia, rồi cũng cùng nhau uống rượu, cùng nhau phao gãi thanh lâu, nam nhân có những trò nghịch ngợm nào, hắn và Mập Mập tựa hồ đều đã trải qua. May mắn, Mập Mập chỉ là một vương gia an nhàn hưởng phúc, cho nên nằm ngoài cuộc tranh giành quyền lực bên trong hoàng thất này, nhưng vạn nhất có một ngày, hoàng thượng tuổi già sức yếu cho nên băng hà, thái tử lên ngôi, vị nhân tử vương gia này còn có khả năng tiêu dao được nữa hay không? Phải nhớ một điều, hắn luôn luôn không có quan hệ tốt cùng thái tử, luận thái độ âm hiểm của thái tử, hắn có thể dung tha được người đệ đệ cùng cha khác mẹ này hay sao?

Nếu Mập Mập trở thành thái tử, mới thật tốt nha.

Phương Tranh giật mình cả kinh, tại sao chính mình lại nghĩ như thế? Phải chăng có điểm đại nghịch bất đạo? Nhưng nói ngược lại, thân cũng là con thân sinh của hoàng thượng, chẳng lẽ Mập Mập thật sự chưa từng nghĩ tới tranh giành quyền hạn cùng với thái tử một chuyến sao? Hay là hắn nguyện cả đời làm một nhân tử vương gia tiêu dao khoái hoạt? Người nào lo xa, tất phải có ưu phiền ở gần bên người, chẳng lẽ hắn không nghĩ tới kết cục của chính mình, vạn nhất thái tử lên ngôi, cuộc sống của hắn sẽ có những biến hóa như thế nào?

“ Mập Mập a, ngươi có bao giờ nghĩ tới hay không...” Phương Tranh đang định mở miệng thì lại cải biến chủ ý, hiện giờ không phải là lúc nói chuyện về đề tài này, ít nhất phải đợi cho Phan thượng thư ngã ngựa rồi nói sau.

Mập Mập vẽ mặt nghi hoặc nhìn hắn: “ Nghĩ tới cái gì?”

Phương Tranh lảng sang chuyện khác nói: “ Kì thực dạo này tâm tình của hoàng thượng không được tốt cho lắm, nếu ngươi có rảnh rỗi, thường xuyên tiến cung bồi tiếp lão nhân gia, đừng sợ, hoàng thượng chính là phụ thân của ngươi có cái gì mà phải sợ hãi, bỏ đi cái vỏ bọc đệ nhất nhân trong thiên hạ, kì thực chỉ là một lão nhân cô độc, cần con cái dành thời gian bồi tiếp cho hắn nhiều hơn.”

Mập Mập sắc mặt ngưng trọng nhìn hắn, dùng sức gật đầu, trong mắt lóe ra vài phần kiên định.

Cười cười nhìn Mập Mập, Phương Tranh nói: “ Đừng coi mọi việc nặng nề như thế, hôm nay chúng ta là tới đây vui chơi, không nên lãng phí thời gian tìm kiếm mỹ nhân....”

Mập Mập cũng cười nói: “ Đúng đúng được rồi, ta còn muốn nhìn Phương huynh thi triển tuyệt kĩ tán gái, ta muốn theo học mấy chiêu...”

Vì thế giữa đàn mỹ nữ khuê tú cảnh xuân phơi phới, hai người không ngừng bận rộn như hồ điệp xuyên hoa.

“ Ai nha, vị tỷ tỷ này sinh thời đã mỹ lệ như thế, tại sao còn bước ra ngoài ngắm hoa nha, tỷ tỷ vừa xuất hiện, cả vườn hoa đều ảm đạm thất sắc, đây chính là tội lỗi của tỷ tỷ nha...”

“ Di? Vị tỷ tỷ này ngón tay thon dài thanh tú như ngọc, cả đời này tiểu đệ mới lần đầu tiên nhìn thấy nha, tiểu đệ đối với kinh dịch xem bói có chút nghiên cứu, không biết tỷ tỷ có nguyện ý để cho tiểu đệ xem tướng qua tay không?...Oa! Bàn tay của tỷ tỷ thật mềm mại a! Tiểu đệ có thể sờ một cái không, thật sự là tam sinh hữu hạnh, không biết tỷ tỷ đã bao nhiêu cái xuân xanh rồi, nhà ở đâu? Chúng ta lưu một chút thông tin thuận tiện tương lai liên lạc nha.....”

“.....”

“.....”

Mập Mập ở một bên trợn mắt há hốc mồm nhìn Phương Tranh thi triển tuyệt kỹ tán gái, trong lòng bội phục không thôi, Phương huynh không hổ là danh phong lưu nha, quả nhiên danh bất hư truyền, chính mình nếu có ba thành công lực của hắn, làm gì đến nỗi ngay cả tiểu thư mặt đỏ cũng đều không phao được?

Phương Tranh ở trong đám hương diễm tựa như cá gặp nước, thỏa ý vui chơi một hồi, bỗng nhiên có một văn sĩ trung niên tách đám đông tiểu thư khuê tú ra, hướng Phương Tranh chấp tay cười nói: “ Tại hạ thất lễ, không biết các hạ có phải là Trung Dũng Bá Phương đại nhân hay không?”

Phương Tranh ngăn người, gật đầu nói: “ Đúng vậy, xin hỏi vị tiên sinh này là....”

Văn sĩ cười cười, cất tay một cái lộ ra mười phần tao nhã: “ Tại hạ họ Phạm, tên Thụy, vốn là một người chấp sự bên cạnh thái tử điện hạ, phụng mệnh thái tử điện hạ, thỉnh mời Phương đại nhân đến một nơi lịch sự tao nhã hơn, mong Phương đại nhân chớ trách tội tại hạ đón tiếp không được chu toàn.”

Phương Tranh trợn tròn mắt, tiếp theo nhìn lại một đoàn oanh oanh yến yến đang vây chung quanh người mình, khó xử nói: “ Chỉ là, hiện tại ta đang hơi bận chút việc a....”

Thời điểm tán gái đang đến lúc quan trọng, trong đó có một vài vị tiểu thư đã muốn đem khăn tay bên người của các nàng mà trao cho Phương Tranh làm tín vật đính hôn, lúc này thái tử lại chạy đến quấy rầy, không phải đang muốn gây khó dễ cho bốn thiếu gia hay sao?

Phạm Thụy nghe vậy cứng người, trong lòng không khỏi sinh ra vài phần tức giận. Thái tử điện hạ đích thân mời người, đã là hạ biết bao nhiêu thân phận mặt mũi, người này sao lại không biết tốt xấu đến như thế?

Nếu người này đối với thái tử điện hạ không quá mức quan trọng, Phạm Thụy thực sự hận không thể đương trường khoát tay áo bỏ đi.

Phương Tranh quan sát sắc mặt, tức thì cười ha ha: “ Phạm tiên sinh chớ trách, ta mới vừa rồi chỉ là nói giỡn, thái tử điện hạ cho gọi, ta sao dám không đi đây? Ha hả, chúng ta liền đi thôi.”

Nói xong lưu luyến quay đầu hướng chúng tiểu thư vẫy tay chào vài cái, vừa đi còn vừa hô lớn: “ Các vị tỷ tỷ xin hãy đợi ta ở chỗ này nha, ta sẽ quay trở lại nhanh thôi, ai , vị tỷ tỷ kia, tay của tỷ thực mềm mại, để dành cho ta, đừng mang tặng cho xú nam nhân khác, đặc biệt đừng tặng cho gã Mập Mập bên cạnh kia, nhân phẩm đạo đức của hắn không tốt như ta đâu.”

Thanh âm càng lúc càng xa, cho đến khi thân ảnh của hắn mờ hồ biến mất, chỉ để lại Mập Mập trong lòng một bụng tức giận, cùng những tiếng cười trong vắt như chuông bạc của nhóm các vị tiểu thư xuân sắc.

168. Chương 168: Nam Nhân Bạc Tình (thượng)

Nơi lịch sự tao nhã hơn bên trong Hồng Di Viên nguyên bản chỉ là một cái Bách Hoa Đình, sau này được thái tử mua về cho nên đã tu sửa thành rộng lớn hơn, để phụng tiện cho hắn thiết yến khoản đãi khách quý, cái tên Bách Hoa Đình nhưng thật ra lại không thay đổi, tiếp tục sử dụng cho đến hiện giờ.

Phương Tranh đi trên con đường mòn ruột dê, một đường mùi hương hoa phảng phất bay vào trong mũi, có nồng đậm, có dịu dàng, nhưng trong lòng mơ hồ cảm thấy có chút nuối tiếc. Nhiều hoa như thế, nếu toàn bộ đều có thể hái được, sau đó dùng cồn nồng độ cao, đem những nước hoa đã chưng cất pha trộn vào cồn, như thế chẳng phải sẽ tạo ra được một bình nước hoa đầu tiên tại niên đại này sao? Nhìn xem, bốn thiếu gia kì thực cũng không phải phế vật, phát tài làm giàu cái gì cũng có khả năng nghĩ ra, chỉ là lười mà thôi.

Phạm Thụy đi ở phía trước dẫn đường, thỉnh thoảng quay đầu lại cùng Phương Tranh cười nói vài câu, giới thiệu các loại hoa cỏ ven đường, trong lời nói rất đúng mực, rất có hàm dưỡng. Phương Tranh hí hóp mắt nhìn hẩn, người này thực đơn giản nha, cái gọi là chấp sự trong phủ thái tử, chỉ sợ là hẩn khiêm tốn, hơn phân nửa khẳng định là cái loại phụ tá mưu thần.

Hai người vừa đi vừa nói, rất nhanh liền đến được Bách Hoa Đình, tòa đình này được kiến tạo bằng trúc mộc, nam rộng bắc hẹp, cấu trúc hình chữ nhật, vách tường cốt trúc đắp thêm đất, chung quanh thả rèm cũng bằng trúc mộc, thoát nhìn cả phòng không mất đại khí mà còn lịch sự tao nhã, không có khí thế long lầy của hoàng gia chút nào, ngược lại trông giống như nơi ở của một lão nông thôn dã, mộc mạc và giản dị.

Thái tử không hổ là một con người tao nhã, khó trách hẩn mở hội ngắm hoa lại khiến cho nhiều danh nhân sĩ tử háo hức đến như vậy, trừ bỏ danh khí cùng địa vị trên người, chỉ sợ thái tử cũng thuộc dạng người tài hoa hiếm có.

Thử nghĩ, trong vườn hoa muôn màu khoe sắc này, có một căn tiểu đình lịch sự tao nhã, bốn mùa ngày nào cũng đắm chìm trong mùi hương thơm ngát, bên trong phòng đốt một cái lò đàn hương, đọc thơ viết văn, miệng ngâm vịnh, mắt lim dim. Thỉnh thoảng vài cánh hoa muôn màu muôn sắc theo gió nhẹ nhàng nhảy múa nghịch ngợm, bay vào bên trong....

Hợp với cảnh tình lúc này, tự nhiên phải là một ly trà thanh đạm chứ không phải là một ly ca-fe nâu đen.

Loại quan niệm nghệ thuật ứng cảnh này, đám phần tử trí thức đều một lòng hướng tới....

Đứng ở bên ngoài phòng, Phương Tranh tò mò nhìn chung quanh, Phạm Thụy nhìn biểu tình của Phương Tranh, kiêu ngạo cười nói: “ Phương đại nhân cảm thấy như thế nào?”

Thật khó khăn mới chứng kiến được Phạm Thụy kiêu ngạo một lần, bởi vì không gian chung quanh mỗi một cảnh vật đều là do thái tử điện hạ tự mình bố trí qua, khách nhân tới đây đều vỗ tay khen ngợi không ngớt, vốn nơi này còn được gọi là nhân gian tiên cảnh, một nơi để cho đám văn nhân ứng cảnh làm thơ vô cùng lý thú. Nói như thế trước mặt vị bá tước đại nhân dốt nát này cũng bằng không, ngoại trừ một cái danh “ hảo” ra, thì thật sự không có từ ngữ để mà hình dung?

Quả nhiên, Phương Tranh không tự chủ được mà gian nan gật đầu, tỏ vẻ cực kì có hảo cảm với cách bố trí của căn nhà tranh: “ Không sai, nếu ở trên sàn đất trải một tấm thảm Ba tư, sau lại thỉnh mười mấy vị hồng bài cô nương trên sông Tần Hoài đến. Mọi người ở trên thảm cời hết xiêm y ra, chơi trò ứng chảo thủ, tất phải có một hương vị đặc biệt!”

Nói xong Phương Tranh say mê nhắm mắt lại, tự tưởng tượng một màn ngưng ngưng khiến cho kẻ khác sục sôi huyết mạch kia. Ai nha! Mắc cỡ chết người! Hình ảnh như thế phải chẳng không được thuần phong mỹ tục, thật sự bốn thiếu gia cảm thấy khó xử, mười tám thì còn được, nếu là hai mươi chỉ sợ có điểm ăn không tiêu.....

Phạm Thụy ngạc nhiên: “.....”

.....

Cái gì gọi là “ Hạ trùng bất khả ngữ bằng”* ? Cái gì gọi là “Một lời nghe đã không hợp”? Cái gì gọi là “ Phần cầm chữ hạc.”? (*: Câu này của Trang tử nói, đối với loại côn trùng mùa hạ, chẳng biết tới mùa đông như thế nào, còn Phần cầm chữ hạc nghĩa là dùng đàn để nấu hạc, cũng giống nghĩa với nôi da nấu thịt)

Loại tình huống này đại khái cũng tương tự như trước mắt.

Phạm Thụy xanh mặt, hàm hực đi phía trước dẫn đường, Phương Tranh biểu tình vô tội đi ở phía sau, miệng còn hàm hồ lăm bầm: “ Ta nói sai cái gì? Người này như thế nào nói trở mặt liền trở mặt a?”

Trong lời nói dường như có vẻ ủy khuất vô hạn.

Đi ở bên ngoài hành lang gấp khúc của Bách Hoa Đình, Phương Tranh đang suy nghĩ về không gian cấu trúc của gian nhà tranh, đột nhiên cảm giác được chính mình đụng phải một đoàn vật thể mềm nhũn, hẳn sợ tới mức vội vàng lui về phía sau từng bước, chỉ nghe một tiếng duyên dáng hô lên: “ Ai nha-----”

Chết rồi, khẳng định là đụng trúng một nữ nhân, hơn nữa còn là nữ nhân xinh đẹp. Nàng năm nay ước chừng khoảng mười tám tuổi hoa, mi mục như vẽ, mặt tựa phù dung, bị Phương Tranh đụng phải có chút đau đớn, lông mày đen nhánh chau lại, dường như vừa xấu hổ vừa buồn bực nhìn hắn.

Phương Tranh không khỏi ngẩn ngơ, đến xuất thần.

Phương Tranh là một người biết lễ phép, mau chóng bước dài xông lên phía trước, vươn cánh tay ôn nhu đỡ lấy thân thể mềm mại yếu nhược của nàng, trong miệng cuống quýt nói: “ Thật ngỡ ngàng, có bị thương chỗ nào hay không? Đụng vào chỗ nào vậy? Tại hạ tới giúp cô nương kiểm tra....” Phương Tranh không phân trần liền bắt đầu kiểm tra thân thể mềm mại không xương của nàng, mãi cho đến khi bàn tay của hắn dần dần hướng lên trên, hướng lên trên.

Nữ tử bắt đầu giãy giụa, sắc mặt xấu hổ đến đỏ bừng, khấn trương kêu lớn: “ Buông tay, buông tay ra!”

Phương Tranh ngẩn người, không khỏi phẫn nộ dừng tay, khẽ vuốt mũi một cái nói: “...Ha ha, không thể tưởng tượng được cô nương có tính đàn hồi đến như thế, khẽ đụng một cái lại có thể đem ta văng ra nửa bước, bội phục, bội phục....” Cũng không biết, rốt cuộc là hắn đang bội phục cái gì.

Vị cô nương mắc cỡ đỏ mặt, mắt hạnh nén giận lườm hắn một cái, vội vàng nhẹ bước liên tục, chạy mất khỏi tầm mắt.

“ Ngay cả bộ dạng chạy trốn cũng kiêu my thiết tha, nhìn thật phong tao a....” Phương Tranh thèm nhỏ dãi nhìn bóng dáng của vị nữ tử đang khuất dần, bất chí giác nước miếng đã chảy ra bên mép....

“ Phương đại nhân, Phương đại nhân!” Thanh âm ẩn chứa tức giận của Phạm Thụy vang lên bên tai.

“ Ân?...Cái gì?” Phương Tranh chấn chỉnh lại tinh thần nói.

Hít một hơi thật sâu, Phạm Thụy không khoan nhượng nện ra một nụ cười khó coi trên gương mặt: “ Thái tử điện hạ ở bên trong chờ ngài đã lâu.”

Phương Tranh bỗng nhiên tỉnh ngộ, nhanh chóng sải bước một cước nhảy vào bên trong Bách Hoa Đình, phát hiện thái tử đang ngồi ở trên thượng vị trong sảnh đường, nhìn thấy hắn bước vào thần tình liền mỉm cười.

Không nói hai lời, cúi đầu bái dài: “ Khiến cho thái tử điện hạ phải chờ lâu, vi thần tội đáng muôn chết!”

Thái tử bước nhanh tới, dìu Phương Tranh lên, không vui nói: “Nơi này không phải trên triều, nếu Phương đại nhân còn chú trọng đến lễ nghi phép tắc, như vậy chẳng khác nào khách khí với ta rồi!”

Phương Tranh cười hắc hắc nói: “ Thái tử điện hạ vương bá chi khí lan khắp bốn phương, vi thần kiềm lòng không được mà phải cúi đầu lễ bái.”

Thái tử nghe vậy có chút vui vẻ: “ Nga? Phải không? Vương bá chi khí, ha ha, hảo! Người đâu, bày rượu thiết yến, Cô vương phải cùng Phương đại nhân say sưa một phen!” Tiệc rượu được dâng lên, thái tử cùng Phương Tranh phân ngôi vị chủ khách, bởi vì theo phong tục cổ đại, tất cả mọi người đều thắm nhuần một chút cổ hủ, tiệc rượu thực sự không phải là mọi người cùng ngồi chung với nhau tại một cái bàn, mà cũng dựa theo thói hư tật xấu của thời nhà Tần, mỗi người ngồi tại một cái án chiếu làm bằng đá cẩm thạch tinh mỹ, tất cả đều khoanh chân ngồi chồm hổm ở trên sàn nhà. Trên án trước mặt mọi người, bày biện đầy bàn thức ăn, bàn thức ăn này có cả đồ chay lẫn mặn, thoạt nhìn thì không nhiều lắm nhưng được cái ý cảnh tao nhã, quả nhiên đẹp mê người.

Phương Tranh chưa từng trải qua yến tiệc rườm rà như thế này, bất quá cũng chẳng xa lạ, đặc biệt là bàn thức ăn trước mặt, nhìn tới nhìn lui cũng giống như một hộp thức ăn nhanh trị giá năm đồng tiền, ân, càng nhìn càng giống, càng nhìn càng giống a.....Phương Tranh cảm giác nhin không được bỗng nhiên lệ nóng doanh trùng, cái này gọi là gì? Phải chăng người ta vẫn thường gọi là “ nỗi nhớ quê hương”!

Phạm Thụy đảo mắt một cái, thái tử liền cười nói: “ Có rượu thì có ca kĩ? Phương đại nhân có nguyện ý cùng Cô vương nghe một khúc nhạc nghe trợ hứng hay không?”

Phương Tranh nghe vậy tinh thần rung lên, tới rồi, tới đoạn này rồi! Thái tử trong xã hội phong kiến cũng giống như một gã dâm côn, mưu toan mượn sức xã hội phong kiến này ăn mòn tâm tư ngây thơ của bọn thiếu gia, vũ nữ thoát y, múa cột sao, cứ việc đến đây đi! Bọn thiếu gia thừa khả năng có thể chịu đựng được!

Cười cười hơi mất tự nhiên, Phương Tranh nghiêm mặt nói: “ Nếu thái tử điện hạ có nhã hứng, vì thần nào dám không tòng mệnh.” Nhưng ngồi chễm chệ trên sàn nhà như thế, một mỗi quá a, các khớp xương dường như đã tê rần....

Thái tử mỉm cười vỗ tay một cái, ngay góc phía bình phong, một thân ảnh nữ tử tuyệt sắc nhẹ nhàng bước ra.

Phương Tranh kinh hãi lắp bắp, đây không phải nữ tử bị ta đụng phải lúc ở bên ngoài hay sao? Cẩn thận quan sát chăm chăm vào bộ ngực sữa cao ngất của nàng một lúc lâu, Phương Tranh gật gật đầu, người mang lợi khí như thế, khó trách có thể đem ta văng ra nửa bước, có cơ hội ta phải mời nàng luận bàn một chút mới được.

Nữ tử bước tới trước sảnh đường vén áo hướng thái tử thi lễ, sau đó nhẹ nhàng lùi lại ngồi ở trên ghế phía dưới, ngón tay thon dài như ngọc chậm rãi lướt qua chiếc đàn tì bà, hơi nhíu lại, thử âm thanh, chọn một khúc nhạc hữu tình. Sau đó sóng mắt lưu chuyển, hàm mỉm cười đưa mắt nhìn thái tử, lập tức ngón tay khẽ gảy một cái, tiếng đàn tì bà dưới những ngón tay nàng, thanh thoát vang lên giống như nước chảy mây trôi.

Nữ tử mở miệng ca một khúc: “Gió xuân vừa chớm thổi, cánh hồng xào xạc rơi, vén rèm đứng ngắm trông, nhớ về phương xa ấy....”

Thanh âm của nữ nhân tựa hồ như vô hạn u oán, làm cho kẻ khác ngẩn ngơ say mê không thôi, rơi thẳng vào nghệ thuật oán ca động tình không thể tự mình thoát ra được.

Cho đến lúc nữ tử ca xong khúc nhạc, đương trường thái tử cùng Phạm Thụy thật lâu chưa bình phẩm câu nào, nhắm nửa con mắt, tựa hồ vẫn còn say mê ở trong khúc nhạc cùng thanh âm hòa tấu của vị nữ tử.

Phương Tranh cũng khép nửa con mắt, bất quá hẳn không say mê, hẳn đang tùy tiện đánh giá vị nữ tử tuyệt sắc trước mặt này. Thật ngọt nước a! Rốt cuộc thái tử đã đi chỗ nào mà có thể tìm được mỹ nhân như thế này? Nếu nói bông hoa nhài cấm ở trên bãi phân trâu cũng không quá thích hợp cho lắm, bởi vì tướng mạo thái tử tuấn tú, hơn nữa còn tao nhã, Phương Tranh cảm giác mình càng ngày càng giống phân trâu!

Thật lâu sau, thái tử mới phục hồi lại tinh thần, vỗ tay cười: “ Từ Từ đàn tì bà ngày càng giỏi, giọng ca nghe cũng uyển chuyển hơn.”

Nguyên lai vị nữ tử này gọi là Từ Từ!

Từ Từ nghe được thái tử khích lệ, có vẻ như nàng vô cùng cao hứng, đôi mắt đẹp nhìn thái tử, trong mắt toát ra tình yêu không hề che dấu chút nào, ý mặn tình thâm.

Từ Từ thanh âm trong trẻo như họa mi nói: “ Thái tử điện hạ đã quá khen rồi.”

Thái tử ánh mắt vừa chuyển, nhìn về phía Phương Tranh cười nói: “ Phương đại nhân cảm thấy nàng ta như thế nào?”

Phương Tranh hai con ngươi liến thoắng, cười đáp: “ Phi thường đàn hồi....Khụ khụ, nàng ta tài mạo song tuyệt, tựa như hoa mẫu đơn, quả thật là tiên nữ hạ phàm....”

Thái tử trong mắt hiện lên một tia thần sắc phức tạp, ngay sau đó cười ha hả: “ Cổ nhân nói tài tử phối giai nhân, vị cô nương này cũng coi như tuyệt sắc, Từ Từ, mau bồi tiếp Phương đại nhân, rót rượu cho ngài.”

Từ Từ nghe vậy sắc mặt thoáng chốc trở nên trắng bệch, không dám tin nhìn thái tử, chứng kiến biểu tình kiên quyết trên mặt thái tử, đôi mắt của Từ Từ đỏ lên, cánh tay nhỏ bé ôm đàn tì bà, xiết mạnh đến mức các ngón tay đều biến thành trắng ớn.

Bất luận thái tử cưng chiều nàng như thế nào, nàng cũng chỉ là ca kỹ mà thôi, chỉ là đồ chơi của thái tử mà thôi, hẳn muốn đem nàng đưa cho ai thì đưa, trước khi làm một ca kỹ, nàng đã biết sớm muộn gì cũng có vận mệnh này. Buồn cười thay chính mình vẫn còn động chân tình với thái tử, tưởng tượng trong tương lai hẳn lên ngôi, chính mình sẽ trở thành một cái quý phi nương nương, thay danh đối phận, nguyên lai bản thân mình trong mắt của hắn, vĩnh viễn chỉ là một thứ đồ chơi.....

Nhẹ vén áo thi lễ, âm thầm lau đi hai hàng nước mắt khuất nhục, Tư Tư thê lương nói: “ Dạ, thái tử điện hạ.”

Phương Tranh giả bộ từ chối nói: “ Thái tử điện hạ, cái này không được, vi thần cương chính công minh, ngồi trong lòng mà vẫn không loạn, vi thần không phải loại người như vậy....”

Tư Tư bước đến bên cạnh Phương Tranh, yếu điệu ngồi xuống bên cạnh, ngọc thủ nhẹ nhàng vì hắn mà châm rượu, nàng rót thực đầy. Biểu tình khuất nhục mới vừa rồi đã hoàn toàn biến mất, nàng mang trên mặt một cỗ quyến rũ mê người, thanh âm nhu mì nói: “ Đại nhân, có thật sự là ngồi ở trong lòng vẫn không loạn sao? Tư Tư muốn thử một lần.”

Nói xong không chờ cho Phương Tranh kịp phản ứng, Tư Tư bằng vào tốc độ nhanh nhất ngồi lên trên đùi của Phương Tranh, ngọc thủ ôm lấy cổ của hắn, bờ mông tròn trịa mà mềm mại còn đặt ngay tại bộ vị trọng yếu, dường như cố tình vận vẹo vài cái.

Phương Tranh “ Nga— !” khê thốt ra một tiếng rên rỉ. Cô nàng này trời sinh mị cốt quả thực là khắc tinh của nam nhân a, làm sao bây giờ? Trong đầu cố gắng muốn làm một chính nhân quân tử, nhưng chỉ là....Tiểu đệ đệ bên dưới hạ thân của Phương Tranh rõ ràng là đang muốn phát cở....

Tư Tư trợn mắt nhìn, gương mặt hồng phấn hiện lên một tia tiểu ý, cười duyên khanh khách nói: “ Nguyên lai là đại nhân đã nói dối!”

Thái tử mỉm cười nhìn Phương Tranh cùng Tư Tư, trong mắt vẻ phức tạp càng ngày càng sâu.

Tư Tư dường như hoàn toàn phóng túng chính bản thân mình, chứng kiến Phương Tranh không có động tĩnh gì, nàng một phen cầm tay Phương Tranh đem đặt lên bộ ngực sữa đang phập phồng lên xuống của chính mình, để cho Phương Tranh cảm thụ được sự mềm mại trước ngực nàng, thân thể vô lực tựa trên vai của hắn, tràn ngập mi hoặc nói: “ Đại nhân, tim Tư tư đập có nhanh không?”

Phương Tranh ngượng ngùng trốn tránh ánh mắt, trong miệng cất lên thanh âm cự tuyệt yếu đuối vô lực: “ Đừng...Đừng như vậy....Ta thật sự không phải là loại người như thế...”

Trong lòng lại âm thầm tưởng tượng: “ Cô ả này có phải muốn dùng ta làm công cụ tiết dục hay không? Làm trò trước mặt người khác, ngang nhiên chòng ghẹo một nam nhân ngây thơ, hoàn toàn không cảm thấy ngượng ngùng cũng như là không quan đến cảm nhận của ta, còn làm nữa, ta sẽ trả thù đó nha.....

Ngẩng đầu nhìn thoáng qua, hắn chứng kiến khóe miệng của thái tử và Phạm Thụy đều chứa đựng một nụ cười bình thản, ánh mắt bình tĩnh như thường. Tuy nhiên biểu hiện của Tư Tư thì lại giống một nữ nhân thất tình chạy đến quán bar tìm một gã ngốc tử, dùng chuyện này để mà báo thù người bạn trai của nàng.

Phương Tranh cũng không phải kẻ ngốc, tỉ mỉ cân nhắc, ngay tức khắc liền minh bạch.

Ta khát! Còn tưởng rằng đó là thị nữ của thái tử, đến nửa ngày hóa ra lại đem nhân tình dưới gối của mình tặng cho ta, chẳng lẽ người cổ đại thích chủ động cắm sừng lên đầu của mình hay sao? Phong cách người phát huy cũng đủ cao thượng nha, nhưng ta cũng không cần, ngày nào đó người làm hoàng đế, hồi tưởng lại mối thù của ngày hôm nay, muốn tính toán sổ sách với ta thì sao bây giờ? Ta không thể tự chui đầu vào thông lộng được, bốn thiếu gia là độc tử nối dõi hương hỏa của Phương gia a?

Phương Tranh tức thì loại bỏ tư tưởng hương diễm trong đầu, dựng thẳng sống lưng lên, nhẹ nhàng đẩy thân thể mềm mại của Tư Tư ra ngoài, sắc mặt tựa như một chính nhân quân tử, bị loạn mà bất động.

Tư Tư ngẩn người, cười quyến rũ nói: “ Phải chăng đại nhân không ưa thích Tư Tư?”

Thanh âm mềm mại, tựa như oán hận tựa như giận hờn, khiến cho người khác nhìn không được mà tâm tư nhận nhạo. Tiểu yêu tinh này! Cũng không biết vì cái gì mà thái tử không có bị nàng vất khô.

Phương Tranh tâm tình khuấy động một trận, bộ dạng quân tử đã biến mất không còn thấy tăm hơi, nhin không được sắc mặt híp lại, cười nói: “Thích, như thế nào mà không thích mỹ nhân đâu, nàng có biết hát thập bát mô hay không...Khụ khụ...”

Dùng sức lắc lắc đầu, Phương Tranh hung hăng cắn một nhẹ vào lưỡi.

Đặt bàn tay lên bả vai của Tư Tư, lắc nhẹ, sau đó nghiêm mặt nói: “Cô nương, dĩ nhiên rất mỹ lệ, rất tốt.”

Tiếp theo hướng thái tử chấp tay, biểu tình trên mặt của Phương Tranh tràn đầy chính khí: “Thái tử điện hạ, vi thần không phải loại người háo sắc, xin hãy lệnh cho Tư Tư cô nương lui ra, vi thần nguyện cùng điện hạ hảo hảo uống vài chén, có được không?”

Thái Tử cùng Phạm Thụy liếc mắt nhìn nhau, trong ánh mắt của nhau đều thấy được vẻ khinh bỉ. Tiểu tử này quả thực trơ trên quá mức, không biết xấu hổ mà nói hấn không phải loại người háo sắc, vừa rồi ai ở ngoài cửa trông thấy Tư Tư liền ngăn người bước không nổi a? Hiện giờ còn giả bộ thanh cao, thật sự là cái đồ mặt dày vô sỉ!

Thần nhiên phát ống tay áo, Tư Tư lui ra ngoài, trước khi đi còn nhìn Phương Tranh, trong ánh mắt có thoải mái, có cảm kích, thậm chí còn có một chút...Mất mát.

Phương Tranh nhìn bóng lưng thướt tha của Tư Tư, ngậm nuốt một ngụm nước miếng. Tiểu yêu tinh này nếu như không có bị thái tử chạm qua, nói không chừng ta còn có thể miễn cưỡng thu vào, đáng tiếc a, hiện giờ Tư Tư cô nương đã là người của thái tử, ngay cả tâm tư cũng vướng bận chặt chẽ trên người của hấn,

Trong sảnh đường chỉ còn lại có ba người, Phương Tranh cảm giác tâm tình được thả lỏng hơn không ít, liên tục ngồi chồm hổm trong một thời gian khá dài, hai chân của hấn đã mất đi tri giác, hiện giờ hấn không quản lễ nghi phép tắc nữa, cầm đũa liền gấp thức ăn.

Rượu quá ba tuần, thái tử mỉm cười nói: “Phương đại nhân, hôm nay Cô vương mời người tới đây, là muốn hỏi một chuyện, có phải phụ hoàng đem tổ chức Ảnh Tử giao toàn quyền cho người hay không?” Đối với Phương Tranh, thái tử cảm nhận vẫn là nên trực tiếp nói cho hấn hiểu, chỉ sợ nói vắn vỏi với một con người dốt nát như hấn, Phương đại nhân sẽ không hiểu được sâu xa, chuyện này cũng không khác nào tự tra tấn chính bản thân mình.

Phương Tranh ngăn người, tâm chuyển như điện, thái tử nói lời này là có ý tứ gì? Hấn đang muốn đánh chủ ý lên Ảnh Tử sao? Hấn muốn dùng Ảnh Tử để làm chuyện gì? Ít nhất có thể khẳng định, thái tử sẽ không để cho bọn hấn đi dọn vệ sinh bên trong nội phủ.

Sắp xếp lại tâm tư, Phương Tranh ngập ngừng nói: “Vi thần chỉ thay mặt hoàng thượng tạm thời quản lý một chút mà thôi, Ảnh Tử chỉ nghe theo mệnh lệnh của một người, đó chính là hoàng thượng.”

Thái tử cười cười: “Phương đại nhân người nói lời này có chút không đúng, Cô vương nghe nói phụ hoàng đã đem Ảnh Tử phó thác cho người, những người trong tổ chức Ảnh Tử đều nghe theo lệnh của người, chẳng biết Cô vương nói có đúng hay không?”

Phương Tranh nuốt khan nước miếng, mẹ nó! Bày rượu thiết yến còn tặng cả mỹ nhân, thiên hạ đúng thật chẳng có bữa cơm nào ăn mà không phải trả tiền, xem ra thái tử hôm nay là muốn mượn sức Ảnh Tử a.

Đảo mắt một vòng, bỗng nhiên Phương Tranh cười nói: “Kì thật vi thần cũng không muốn quản chuyện này, thái tử điện hạ, ngài hấn là biết được, bản chất của vi thần chỉ là một gã thiếu gia ăn chơi trác táng, làm sao lại có năng lực đi quản người khác? Nhiều lắm cũng chỉ dẫn đám thuộc hạ đi chồng ghẹo con gái nhà lành, dọa dẫm thu tiền bảo kê của các thương hộ trên phố, Trương gia trộm con gà, Lý gia bắt con chó, thuận tiện rình coi quả phụ Lưu gia tắm rửa một chút, những chuyện chính sự cũng chưa từng làm qua bao giờ. Thái tử điện hạ phải chăng có hứng thú đối với nhóm thuộc hạ của vi thần sao? Vậy mà hôm qua hoàng thượng còn mắng vi thần, ngài nói vi thần lãng phí nhân tài, muốn trị tội vi thần. Nếu như thái tử điện hạ có hứng thú đối với đám hỗn đản kia, vừa vặn vi thần liền hai tay dâng bọn họ lên cho thái tử, thật ra đã giải quyết được không ít phiền toái cho bản thân, vi thần cảm kích không người a.”

Nói xong Phương Tranh trợn mắt nhìn, tạo một bộ dạng vui mừng hơn hở.

Thái tử nghe vậy ngẩn người, mau chóng liếc mắt nhìn Phạm Thụy một cái, nhưng thật ra trong lòng lại có một chút tức giận.

Tiểu tử này không tự biết xấu hổ, cứ nhiên nói rằng Ảnh Tử đi theo hắn chỉ là một đám lưu manh, nếu mạnh mẽ thu vào, ngược lại thái tử bị cho rằng là người không có phẩm chất đạo đức, ngay cả một đám lưu manh cũng không biết xấu hổ mà mở miệng mượn sức. Chuyện này cũng không quan trọng, tối quan trọng chính là....Phượng Tranh mang hoàng thượng ra làm tấm bia đỡ, nghe khẩu khí của hắn, dường như hoàng thượng có ý tứ muốn thu hồi lại tổ chức Ảnh Tử, tuy tiểu tử này, nói chuyện nửa thật nửa hư, không thể nghe ra câu nào là thật, câu nào là giả? Vạn nhất hoàng thượng thực sự có ý tứ này, những chuyện bí mật muốn mượn sức Ảnh Tử đi làm, bọn hắn lại hướng hoàng thượng bẩm báo, hoàng thượng sẽ nghĩ như thế nào? Hắn còn có thể an tâm mà ngồi trên ngôi vị thái tử này được hay sao?

Nhất thời bầu không khí rơi vào trầm mặc, trong lòng của Phượng Tranh thì hoan hỉ, phơi phới, vẫn ngây ngất uống rượu, giống như bầu không khí trầm mặc trước mắt không hề liên quan tới mình.

Phạm Thụy nhìn thoáng qua sắc mặt âm trầm của thái tử, cười nói: “ Phượng đại nhân, thái tử điện hạ đối với ngài chính là rất coi trọng tài năng, tương lai nếu có chút chuyện muốn mời ngài hỗ trợ, ngài cũng không nên từ chối a.”

Nhẹ nhàng buông đũa, Phượng Tranh tâm tình dâng lên một trận cảm xúc, tiếp theo đôi mắt đỏ bừng, trề khê cái mũi, tràn ngập thâm tình nói: “ Thái tử điện hạ đối với vi thần có ơn tri ngộ, đại ân to lớn, giống như tái tạo thêm một lần, trong lòng của vi thần không có lúc nào là không muốn báo đáp lại đại ân cho thái tử điện hạ. Nếu như tương lai thái tử có chuyện cần sai khiến, vi thần cho dù có phải lên núi đao, xuống biển lửa, nhất định cũng không chối từ, nếu ta mà dám do dự một hơi, con mẹ nó ta sẽ chết không được tử tế! Thái tử điện hạ a, tương lai ngài là vua của một nước, cũng chính là hoàng thượng của vi thần, ngài muốn sai khiến vi thần làm sự tình gì, chỉ cần mở miệng một lời, tất nhiên vi thần không dám cô phụ tâm ý của ngài.”

Thái tử vẫn đang nhìn chằm chằm vào Phượng Tranh, người này lời nói giả tạo quá mức, nhưng diễn cảm lại vô cùng chân thật, không thể không bội phục, công phu da mặt của người này rốt cuộc như thế nào luyện được, bao nhiêu năm công lực mới làm được như thế a!

Chỉ sợ thái tử không tin, Phượng Tranh dùng sức trừng mắt nhìn, “ Thật sự! Vi thần một lòng thành tâm đối với thái tử, trời cao chứng giám!”

Nhàn nhạt nở một nụ cười, thái tử nói: “ Được rồi, hôm nay vốn là Cô vương muốn mời mọi người đến ngắm hoa, chúng ta chớ nói tiếp những chuyện dung tục như thế này, phá hỏng mỹ cảnh đẹp tựa tranh vẽ, Phượng đại nhân, thỉnh uống thêm vài chén, Cô vương còn một vò rượu đã ủ trăm năm, cả thiên hạ chỉ có được một vò duy nhất, bây giờ Cô vương đem ra, cùng các tài tử danh sĩ trong thiên hạ chia nhau thưởng thức.”

Phượng Tranh trong lòng nhẹ nhõm thở dài một hơi, coi như chuyện Ảnh Tử cũng đã đối phó qua, cũng không biết thái tử có âm thầm chán ghét bản thân mình hay không nữa, nếu như hắn quả thật hận ta, tương lai hắn lên làm hoàng đế, cuộc sống của bốn thiếu gia có khả năng sẽ không được dễ chịu cho lắm.

Nhưng tưởng tượng cao xa hơn một chút, chẳng có nghĩa gì mà thái tử lại hận ta, mới vừa rồi chính mình còn không chịu thu nhận vị Tư Tư cô nương kia nha, nếu như ta muốn đắc tội với người, dù sao trước tiên cũng phải chuẩn bị đường rút lui cho mình mới phải chứ? Bốn thiếu gia dựa vào đâu mà đắc tội với người đây? Bốn thiếu gia giống cái loại người ngu ngốc không hiểu lí lẽ như thế hay sao?

Cùng theo thái tử đi ra khỏi Bách Hoa Đình, nhưng thái tử muốn đi trước một bước để tiếp đón các danh sĩ tài tử, Phượng Tranh thì linh lẫn giống như một chú mèo rừng, thân ảnh chợt lóe lên, rồi biến mất vào trong một bụi hoa diễm lệ.

Phượng Tranh lượn lờ chung quanh Bách Hoa Đình, trong đầu đang tự hỏi một vấn đề phi thường nghiêm túc: “ Thái tử nói, hắn có một vò rượu đã ủ một trăm năm, thiên hạ duy nhất chỉ có được một vò, nếu như ta là thái tử, sẽ đem nó giấu ở nơi nào đây? Thật sự rất tò mò a....”

169. Chương 169: Trộm Rượu

Theo quan niệm của Phương Tranh, trộm rượu là một việc thực phi thường phong nhã, cùng những thần thái vô ảnh vô tung trong kim cổ giống nhau, không trộm những thứ có giá trị vật chất mà chỉ trộm những thứ có ý nghĩa về mặt tinh thần. Tương đối mà nói, người trộm cái nắp cống thoát nước, tuyệt đối không tìm được cái loại cảm giác thành tựu, hồi hộp như chuyện này.

Còn về phần sau khi trộm đi vò hảo tửu trăm năm, thái tử dùng cái gì để chiêu đãi khách nhân, cũng không nằm trong phạm vi lo lắng của Phương Tranh. Dù thế nào đi chăng nữa hắn cũng chưa từng nhìn thấy qua có gã trộm nào, trộm xong đồ vật còn lo lắng cho thân chủ.

Hạ quyết tâm, Phương Tranh xoay người đi tìm Mập Mập, hắn tự cảm nhận được, một khi làm chuyện xấu nhất định phải kéo thêm người xuống nước, như thế chẳng may có bị thất thủ cũng đỡ một phần dư luận khiển trách, Mập Mập là một đối tượng thích hợp nhất được lựa chọn, béo béo mũm mĩm, có nhiều cảm giác an toàn.

Mập Mập đang ở giữa một đám mỹ nữ, sau khi quan sát Phương Tranh tán gái tại hiện trường, kỹ thuật tán gái của Mập Mập được đề cao lên không ít, hoặc thấp nhất thì hắn cũng hiểu, dùng tiền bạc khiến cho mỹ nữ nằm xuống, cùng dùng thủ đoạn để ôm mỹ nữ về tay, hai chuyện này có cảm nhận hoàn toàn khác nhau.

“ Vị tiểu thư này, ta xem tiểu thư hồng loan tinh động*, nhất định trong vòng năm nay sẽ xuất giá.” Mập Mập tham lam vuốt ve cánh tay của vị tiểu thư nhà người ta, đôi mắt dài nhỏ gắt gao nhìn chăm chăm vào bộ ngực của nàng, biểu tình thì nghiêm trang, giống như trời sinh đã là thầy tướng số chuyên gia coi bói để kiếm cơm qua ngày. (*: biểu thị sắp có hỉ sự, chuyện vui mừng trong nhà)

Tiểu thư ngưng ngừng nói: “ Người ta mới mười lăm tuổi, còn chưa có đính hôn đâu!”

Gương mặt béo phì của Mập Mập thực trang nghiêm, nhưng đôi mắt ti hí lại hiện lên một tia giảo hoạt, cùng bộ dạng bên ngoài của hắn không cân xứng nhau chút nào.

“ Nhân duyên tất đã có trời cao chú định, một ngày nào đó sẽ tới bất ngờ, nếu như tiểu thư không tin, có thể đem phương danh cùng nhà ở đâu, nói cho ta biết được hay không? Ta cam đoan, trong vòng ba ngày tất có người đến cửa đề thân.”

“ Nha! Thật vậy chẳng?” Tiểu thư xấu hổ đỏ mặt, bộ dạng có chút hưng phấn khẩn trương: “ Người có thể tính được, người đề thân là người như thế nào hay không?”

Mập Mập hai mắt trắng dã, cong ngón tay giả bộ bấm đốt, ung dung nói: “ Vị hôn phu tương lai của tiểu thư vốn là một người đại phú đại quý, phong vương phong tước, đối với nữ nhân chăm sóc ôn nhu, thật sự là mối lương phối hiếm có được, tuy nhiên hắn chỉ hơi béo một chút, bất quá phương diện về chuyện phòng the của hắn thì lại rất kiên cường...”

Nghe không nổi nữa! Gã Mập Mập chết bầm này quả thực là một tên yêu nghiệt! Một mặt cao thượng của bốn thiếu gia mà hắn cũng không học được một chút nào. Loại vô sỉ đáng khinh bỉ như hắn làm cho bầu không khí không được trong sạch, ân, nhưng thật ra hắn cũng học được một vài phần bản lĩnh của ta, cho nên mới nói xã hội là một chiếc nồi thuốc nhuộm, trước kia Mập Mập bao nhiêu thuần khiết nha.....

Bước lên phía trước, Phương Tranh túm lấy Mập Mập, không nói hai lời liền kéo hắn ra khỏi trận hương diễm.

Mập Mập giận dữ, quay đầu vừa nhìn, không ngờ là Phương Tranh, liền giận dữ nói: “ Phương huynh, vì sao mỗi lần ta ở cùng tiểu mỹ nhân sắp đến lúc tối hậu, người lại chạy đến phá hư chuyện tốt của ta? Chẳng phải vẫn thường có câu quân tử hữu thành nhân chi mỹ, hay sao?” (*: quân tử tác thành cái hay cho người ta.)

Phương Tranh không kiên nhẫn ngắt lời: “ Được, ta không quản cái gì là quân tử hữu thành nhân chi mỹ, theo ta đi, đừng nói huynh đệ không gọi người nha. Lúc này chúng ta đi làm một sự tình vô cùng thú vị.”

Mập Mập trong mắt hiện lên một tia sáng tỏ, bước lại gần bên tai Phương Tranh, cười xấu xa nói: “ Phải chăng người tính toán muốn cho một mối lửa đốt sạch vườn hoa này?”

Phương Tranh từng phóng hỏa đốt chính nhà của bản thân mình, bị dân chúng toàn thành truy sát, sự tích quang vinh mọi người đã sớm tỏ tường, Mập Mập cũng luôn lấy chuyện này ra để chế giễu hấn.

Phương Tranh hai mắt sáng ngời: “Đi? Người không nói ta còn không nghĩ tới, đúng rồi! So sánh tới cùng, nếu phóng hỏa đốt nhà của thái tử, quả thật là một chuyện nói ra đem lại rất nhiều oai phong.”

Mập Mập sắc mặt trắng nhợt, thịt béo trên người không tự giác run lên vài cái, miệng lắp bắp: “Người...Người nói thật hay là nói giỡn a?”

Phương Tranh cười vỗ nhẹ bả vai của hấn: “Đại trượng phu nhất ngôn cửu đỉnh, tứ mã nan truy, ta phải đa tạ người đã tặng cho ta một cái ý tưởng phi thường tuyệt vời a....Hắc hắc đốt nhà thái tử, chuyện thú vị như thế, tại sao ta lại chưa từng nghĩ tới đây?”

“.....”

Hiện giờ Mập Mập hận không thể tự vả vào miệng của mình hai cái bạt tai, biết rõ là hấn thường xuyên tác oai tác quái, loại người chuyên gia gây họa, như thế nào lại để xướng chuyện này cho hấn a?

Mập Mập cố gắng nặn ra một nụ cười trên gương mặt thịt béo, khan giọng nói: “Cái này, phóng hỏa đốt biệt viện của thái tử, tội danh cũng không nhỏ, Phương huynh cùng thái tử lại không có thâm cừ đại hận, không cần phải ra tay tàn độc như thế a?”

Phương Tranh thần nhiên đáp: “Đương nhiên ta cùng thái tử không cừ không oán, nhưng một người bằng hữu của ta muốn đối phó với thái tử, người cũng biết ta là người nghĩa bạc vân thiên, hôm nay ta sẽ giúp hảo bằng hữu đâm hấn hai đao.”

Mập Mập ngạc nhiên nói: “Người bằng hữu của người là ai mà muốn đối phó với thái tử?”

Phương Tranh hí mắt đáp: “Người nha, không phải là người luôn luôn không hợp với thái tử hay sao?”

Mập Mập sắc mặt ngày càng tái nhợt, vội vàng kéo tay Phương Tranh hạ giọng nói: “Phương huynh, nói cũng không thể nói lung tung a, ta luôn coi thái tử là huynh trưởng, thật sự một nhà hòa thuận....”

Phương Tranh không để cho hấn nói hết lời, một phen kéo hấn đi về phía Bách Hoa Đình, “Đi thôi, đừng nói những lời vô nghĩa nữa! Coi như người đứng ngoài trông chừng, còn ta sẽ phóng hỏa, quyết định như thế đi!”

“Phương huynh, Phương huynh....Người đừng báo hại ta a, ngàn vạn lần cần phải giữ bình tĩnh, mau nghĩ lại thôi....” Mập Mập bị kéo thẳng đến mức cả người lảo đảo, không ngừng giãy giụa, mồ hôi lạnh to như hạt đậu chảy dài từ trên trán xuống.

Hảo tửu, đặc biệt là hảo tửu trăm năm, đương nhiên phải được cất giấu ở trong hầm ngầm cách mặt đất rất sâu. Cho nên Phương Tranh đánh chủ ý tới vò rượu đó, đồng thời cũng đem mục tiêu tập trung ở vùng phụ cận chung quanh Bách Hoa Đình, mạnh mẽ lôi kéo Mập Mập đến nơi, hấn liền đi kiểm tra một vòng, quanh Bách Hoa Đình để tìm kiếm lối vào của hầm rượu.

“Phương huynh, người đừng hành động lỗ mãng a, thái tử rất coi trọng Di Hồng Viên, nếu thật sự người phóng hỏa đốt nhà, chuyện này sẽ phiền toái không nhỏ, người cần phải suy nghĩ kỹ lại a....” Mập Mập ở một bên vẫn tận tình khuyên giải.

Phương Tranh phóng mắt tìm kiếm chung quanh, không an lòng nói: “Được rồi, ta cũng không dọa người nữa, yên tâm, lá gan của ta còn chưa lớn đến mức dám phóng hỏa đốt biệt viện của thái tử đâu, ta tới là có chuyện tình khác.”

Mập Mập nghe vậy, cả người đều nhẹ nhõm thở dài một hơi, “Không đốt là tốt rồi! Không đốt là tốt rồi, một khi phóng tay làm ầu chỉ e sẽ di hận ngàn năm a! Phương huynh có thể ghìm cương trước bờ vực thẳm, tiểu đệ thật sự cảm thấy...”

“Ta tới là muốn trộm một đồ vật.” Phương Tranh bỗng nhiên cắt ngang lời của hấn.

“...Tự hào.” Mập Mập giống như một con gà trống bị người ta bóp chặt cổ họng, gian nan phun ra hai chữ cuối cùng.

“Vậy sao? Ta cũng cảm thấy tự hào cho chính bản thân mình nha.” Phương Tranh cao hứng nói.

Di Hồng Viên chỉ là một vườn hoa, người có tư cách vào ngắm hoa, tự nhiên đều phải là khách quý của thái tử điện hạ, cho nên coi như bên ngoài phủ có quân đội hùng hậu của thái tử canh gác, nhưng bên trong vườn không trông thấy bóng dáng của một gã thị vệ nào. Hiển nhiên cũng bởi vì thái tử là một bậc quân tử, hẳn tin tưởng những người bước vào Di Hồng Viên nhất định không phải là cái hạng người trộm đạo, cho nên không cần phải phái thị vệ canh gác ở trong vườn, khiến bầu không khí chung quanh mất đi ý cảnh tao nhã.

Bất quá hẳn tính sai.

Ít nhất ngày hôm nay cũng có hạng người trộm đạo được mời đến Di Hồng Viên.

Hơn nữa lại không chỉ một người.

Phương Tranh vất vả tìm kiếm một hồi, quả nhiên ông trời không phụ lòng người, rốt cuộc hẳn cũng tìm được lối ra vào của căn hầm rượu bí mật.

Đồng thời hẳn còn chứng kiến được một thân ảnh quen thuộc, lén lút vĩnh mộng, bước lại gần cửa hầm, đang nhẹ nhàng nâng ổ khóa lên.

Hắn tựa như đã chắc chắn rằng khoảng đất này căn bản sẽ không có người qua lại, cho nên động tác tiến hành mở khóa chuyên tâm dị thường, một chút cũng không lo lắng đến động tĩnh của ngoại giới. Dù sao nơi này cũng là chỗ đãi khách văn nhân nhã sĩ của thái tử, đều là những người có tu dưỡng phẩm chất đạo đức, quan trọng lễ tiết, nếu như không được mời, tự nhiên sẽ không tùy tiện chạy đến đây hồ nháo.

Phương Tranh vừa nhìn thấy cái bộ dạng của hắn, trong lòng liền dâng lên một cỗ oán khí.

Lần trước hẳn làm hại bổn thiếu gia tự tay phóng hỏa đốt nhà của mình, hẳn cũng đang lén lút mở khóa, thời gian đã qua lâu như thế, tiểu tử này cũng không hảo hảo đi học kỹ thuật bẻ trộm khóa, mà bộ dạng vẫn vụng về như trước, thực khiến cho các tiểu thần thám trong thiên hạ phải mở miệng chê cười.

Làm cho người ta cảm giác tiếc nuối chính là, mỗi khi Phương Tranh muốn làm chuyện xấu gì, đều trông thấy bóng dáng của Tiêu Hoài Viễn chen ngang. Người này dường như một mũi quân tiên phong của Phương Tranh, trước khi làm chuyện xấu, phái hắn đi ra dọn dẹp mở đường. Phương Tranh đối với sự có mặt của hắn cũng thật là vừa vui vừa hận, tâm trạng vạn phần phức tạp.

Đúng vậy, gã trộm ngu ngốc này chính là Tiêu Hoài Viễn.

Phương Tranh nội tâm cũng hơi minh bạch, tiểu tử này cùng chính mình bất đồng, bản thân mình có đôi khi làm chuyện ám muội, căn bản đều là không có mục đích gì, chỉ coi nó như một trò chơi phần khích mà thôi. Nhưng mỗi lần Tiêu Hoài Viễn làm một cái chuyện gì ám muội luôn luôn có một chút gì đó thần thần bí bí, hẳn bẻ khóa trong căn biệt viện của nhóm Ảnh Tử, đoán chừng là muốn nghe trộm tin tức tình báo hoặc trực tiếp vào trộm đồ vật này nọ. Lần này hẳn lại muốn làm chuyện gì? Chẳng lẽ thái tử còn ẩn giấu bí mật nào đó bên trong hầm rượu hay sao?

Không thèm quản, đập trước nói sau.

Không nói hai lời, Phương Tranh bước nhanh lên phía trước, giơ chân lên, hung hăng đập một cước vào mộng của Tiêu Hoài Viễn.

Chỉ nghe “ai nha” một tiếng, Tiêu Hoài Viễn ngã lăn trên bãi cỏ, biểu tình tức giận ngay tức thì bật người lên, đang muốn phát nộ, nhưng không ngờ người trước mặt lại chính là Phương Tranh, nhất thời cơn giận tiêu tan, ừ ừ vuốt mũi một cái: “Nguyên lai là Phương huynh, đã lâu không gặp, đã lâu...”

Phương Tranh ngoài cười nhưng trong mắt không có ý cười: “Hóa ra là Tiêu huynh, ta còn tưởng tiểu tặc phương nào có mắt không trông, cứ nhiên ban ngày mà dám hoạt động bẻ khóa bên trong biệt viện của thái tử điện hạ.”

Tiêu Hoài Viễn nhăn châu chuyển động, dò xét nói: “Người đến đây có chuyện gì sao? Vị này chính là...”

Phương Tranh còn chưa kịp giới thiệu, Mập Mập ở bên cạnh cướp lời: “Đâu có đâu có, tại hạ Chu Vô, vốn là bằng hữu của Phương huynh.”

Tiêu Hoài Viễn mau chóng chấp tay: “ Hạnh ngộ, hạnh ngộ! Tại hạ Tiêu Viễn, cũng là bằng hữu của Phương huynh.”

Phương Tranh thở dài, nhìn hai người cùng một cái tâm cơ, giống như những lão cáo già sống vài chục năm trên thương trường, gặp mặt không câu nào nói thật, ngay cả tên cũng không khoan nhượng mà rút đi một chữ, như thế nào đều là bằng hữu của ta, mà không có lấy một người thật thà a?

Phương Tranh ngữ khí bất hảo: “ Người ở đây, đang tính làm chuyện gì?”

Tiêu Hoài Viễn ngăn người, hai con người đảo liên tục, bước lại gần bên tai Phương Tranh, hạ giọng: “ Nghe nói thái tử điện hạ có một vò hảo tửu trăm năm, tại hạ thầm nghĩ muốn được chứng kiến cho mở rộng tầm mắt, nhưng cái ổ khóa này có điểm khó mở!”

Phương Tranh hừ lạnh một tiếng, trong lòng đối với hần khinh bỉ không thôi, tiểu tử này quả nhiên không phải là cái dạng gì tốt đẹp, cư nhiên lại muốn đi làm đạo tặc! Nhân phẩm quá mức thấp kém, bởi vậy cho nên tầm nhìn hạn hẹp, đáng hổ thẹn!

Bình thân khom lưng ngồi xuống, Phương Tranh cẩn thận quan sát kết cấu của ổ khóa, “ Ổ khóa này có điểm phức tạp....Phỏng chừng có dùng một thanh sắt để mở cũng không thông được.”

“ Nhưng nếu như mạnh mẽ đập nó ra, cũng không khỏi mất thú vị.” Tiêu Hoài Viễn cùng Phương Tranh rõ ràng đều giống nhau, thuộc một loại nhả tặc, hành sự gây án đều chú trọng đến thẩm mỹ cùng tính nghệ thuật, phản đối những gã tiểu tặc trong quá trình gây án sử dụng nhân tố bạo lực.

“ Vậy cũng chỉ còn cách đi trộm chìa khóa thôi!”

“”

“”

Hai người không coi ai ra gì, thảo luận phương án trộm chìa khóa.

Mập Mập tò mò bước lên, nhìn nhìn, sờ cảm trầm tư nói: “ Chiếc khóa này được mọi người gọi là song ngư tỏa, thường được trang bị cho cửa hầm ngầm, rất khó phá hỏng a...Nhưng nếu có hai thanh sắt thì cũng nên thử một lần xem.....”

Phương Tranh cùng Tiêu Hoài Viễn ngạc nhiên, trợn mắt nhìn nhau một cái, đồng thanh kêu lên: “ Uy! Nhìn không ra, nguyên lai cũng là người trong nghề a!”

170. Chương 168: Nam Nhân Bạc Tình (Hạ)

Tư Tư nghe được thái tử khích lệ, có vẻ như nàng vô cùng cao hứng, đôi mắt đẹp nhìn thái tử, trong mắt toát ra tình yêu không hề che dấu chút nào, ý mặn tình thâm.

Tư Tư thanh âm trong trẻo như họa mi nói: “ Thái tử điện hạ đã quá khen rồi.”

Thái tử ánh mắt vừa chuyển, nhìn về phía Phương Tranh cười nói: “ Phương đại nhân cảm thấy nàng ta như thế nào?”

Phương Tranh hai con ngươi liến thoắng, cười đáp: “ Phi thường đàn hồi....Khụ khụ, nàng ta tài mạo song tuyệt, tựa như hoa mẫu đơn, quả thật là tiên nữ hạ phàm....”

Thái tử trong mắt hiện lên một tia thần sắc phức tạp, ngay sau đó cười ha hả: “ Cổ nhân nói tài tử phối giai nhân, vị cô nương này cũng coi như tuyệt sắc, Tư Tư, mau bồi tiếp Phương đại nhân, rót rượu cho ngài.”

Tư Tư nghe vậy sắc mặt thoáng chốc trở nên trắng bệch, không dám tin nhìn thái tử, chứng kiến biểu tình kiên quyết trên mặt thái tử, đôi mắt của Tư Tư đỏ lên, cánh tay nhỏ bé ôm đàn tì bà, xiết mạnh đến mức các ngón tay đều biến thành trắng ớn.

Bất luận thái tử cưng chiều nàng như thế nào, nàng cũng chỉ là ca kỹ mà thôi, chỉ là đồ chơi của thái tử mà thôi, hần muốn đem nàng đưa cho ai thì đưa, trước khi làm một ca kỹ, nàng đã biết sớm muộn gì cũng có vận mệnh này. Buồn cười thay chính mình vẫn còn động chân tình với thái tử, tưởng tượng trong tương lai

hắn lên ngôi, chính mình sẽ trở thành một cái quý phi nương nương, thay danh đổi phận, nguyên lai bản thân mình trong mắt của hắn, vĩnh viễn chỉ là một thứ đồ chơi.....

Nhẹ vén áo thi lễ, âm thầm lau đi hai hàng nước mắt khuất nhục, Tư Tư thê lương nói: “ Dạ, thái tử điện hạ.”

Phương Tranh giả bộ từ chối nói: “ Thái tử điện hạ, cái này không được, vì thần cương chính công minh, ngồi trong lòng mà vẫn không loạn, vì thần không phải loại người như vậy....”

Tư Tư bước đến bên cạnh Phương Tranh, yếu điệu ngồi xuống bên cạnh, ngọc thủ nhẹ nhàng vì hắn mà châm rượu, nàng rót thực đầy. Biểu tình khuất nhục mới vừa rồi đã hoàn toàn biến mất, nàng mang trên mặt một cỗ quyền rũ mê người, thanh âm nhu mì nói: “ Đại nhân, có thật sự là ngồi ở trong lòng vẫn không loạn sao? Tư Tư muốn thử một lần.”

Nói xong không chờ cho Phương Tranh kịp phản ứng, Tư Tư bằng vào tốc độ nhanh nhất ngồi lên trên đùi của Phương Tranh, ngọc thủ ôm lấy cổ của hắn, bờ mông tròn trịa mà mềm mại còn đặt ngay tại bộ vị trọng yếu, dường như cố tình vịn vẹo vài cái.

Phương Tranh “ Nga— !” khê thốt ra một tiếng rên rỉ. Cô nàng này trời sinh mị cốt quả thực là khắc tinh của nam nhân a, làm sao bây giờ? Trong đầu cố gắng muốn làm một chính nhân quân tử, nhưng chỉ là....Tiểu đệ đệ bên dưới hạ thân của Phương Tranh rõ ràng là đang muốn phát cở....

Tư Tư trợn mắt nhìn, gương mặt hồng phấn hiện lên một tia tiểu ý, cười duyên khanh khách nói: “ Nguyên lai là đại nhân đã nói dối!”

Thái tử mỉm cười nhìn Phương Tranh cùng Tư Tư, trong mắt vẻ phức tạp càng ngày càng sâu.

Tư Tư dường như hoàn toàn phóng túng chính bản thân mình, chứng kiến Phương Tranh không có động tĩnh gì, nàng một phen cảm tay Phương Tranh đem đặt lên bộ ngực sữa đang phập phồng lên xuống của chính mình, để cho Phương Tranh cảm thụ được sự mềm mại trước ngực nàng, thân thể vô lực tựa trên vai của hắn, tràn ngập mi hoặc nói: “ Đại nhân, tim Tư tư đập có nhanh không?”

Phương Tranh ngượng ngùng trốn tránh ánh mắt, trong miệng cất lên thanh âm cự tuyệt yếu đuối vô lực: “ Đừng...Đừng như vậy....Ta thật sự không phải là loại người như thế...”

Trong lòng lại âm thầm tưởng tượng: “ Cô ả này có phải muốn dùng ta làm công cụ tiết dục hay không? Làm trò trước mặt người khác, ngang nhiên chòng ghẹo một nam nhân ngây thơ, hoàn toàn không cảm thấy ngượng ngùng cũng như là không quan đến cảm nhận của ta, còn làm nữa, ta sẽ trả thù đó nha.....

Ngẩng đầu nhìn thoáng qua, hắn chứng kiến khóe miệng của thái tử và Phạm Thụy đều chứa đựng một nụ cười bình thản, ánh mắt bình tĩnh như thường. Tuy nhiên biểu hiện của Tư Tư thì lại giống một nữ nhân thất tình chạy đến quán bar tìm một gã ngốc tử, dùng chuyện này để mà báo thù người bạn trai của nàng.

Phương Tranh cũng không phải kẻ ngốc, tỉ mỉ cân nhắc, ngay tức khắc liền minh bạch.

Ta kháo! Còn tưởng rằng đó là thị nữ của thái tử, đến nửa ngày hóa ra lại đem nhân tình dưới gối của mình tặng cho ta, chẳng lẽ người cổ đại thích chủ động cầm sừng lên đầu của mình hay sao? Phong cách người phát huy cũng đủ cao thượng nha, nhưng ta cũng không cần, ngày nào đó người làm hoàng đế, hời hợt lại mối thù của ngày hôm nay, muốn tính toán sổ sách với ta thì sao bây giờ? Ta không thể tự chui đầu vào thông lộng được, bốn thiếu gia là độc tử nối dõi hương hỏa của Phương gia a?

Phương Tranh tức thì loại bỏ tư tưởng hương diễm trong đầu, dựng thẳng sống lưng lên, nhẹ nhàng đẩy thân thể mềm mại của Tư Tư ra ngoài, sắc mặt tựa như một chính nhân quân tử, bị loạn mà bất động.

Tư Tư ngẩn người, cười quyền rũ nói: “ Phải chăng đại nhân không ưa thích Tư Tư?”

Thanh âm mềm nhũn, tựa như oán hận tựa như giận hờn, khiến cho người khác nhìn không được mà tâm tư nhộn nhào. Tiểu yêu tinh này! Cũng không biết vì cái gì mà thái tử không có bị nàng vất khô.

Phương Tranh tâm tình khuấy động một trận, bộ dạng quân tử đã biến mất không còn thấy tăm hơi, nhìn không được sắc mặt híp lại, cười nói: “ Thích, như thế nào mà không thích mỹ nhân đâu, nàng có biết hát thập bát mô hay không...Khụ khụ....”

Dùng sức lắc lắc đầu, Phương Tranh hung hăng cắn một nhẹ vào lưỡi.

Đặt bàn tay lên bả vai của Tư Tư, lắc nhẹ, sau đó nghiêm mặt nói: “ Cô nương, dĩ nhiên rất mỹ lệ, rất tốt.”

Tiếp theo hướng thái tử chấp tay, biểu tình trên mặt của Phương Tranh tràn đầy chính khí: “ Thái tử điện hạ, vi thần không phải loại người háo sắc, xin hãy lệnh cho Tư Tư cô nương lui ra, vi thần nguyện cùng điện hạ hảo hảo uống vài chén, có được không?”

Thái Tử cùng Phạm Thụy liếc mắt nhìn nhau, trong ánh mắt của nhau đều thấy được vẻ khinh bỉ. Tiểu tử này quả thực trơ trên quá mức, không biết xấu hổ mà nói hắn không phải loại người háo sắc, vừa rồi ai ở ngoài cửa trông thấy Tư Tư liền ngăn người bước không nổi a? Hiện giờ còn giả bộ thanh cao, thật sự là cái đồ mặt dày vô sỉ!

Thản nhiên phất ống tay áo, Tư Tư lui ra ngoài, trước khi đi còn nhìn Phương Tranh, trong ánh mắt có thoả mái, có cảm kích, thậm chí còn có một chút...Mất mát.

Phương Tranh nhìn bóng lưng thướt tha của Tư Tư, ngậm nuốt một ngụm nước miếng. Tiểu yêu tinh này nếu như không có bị thái tử chạm qua, nói không chừng ta còn có thể miễn cưỡng thu vào, đáng tiếc a, hiện giờ Tư Tư cô nương đã là người của thái tử, ngay cả tâm tư cũng vướng bận chặt chẽ trên người của hắn,

Trong sảnh đường chỉ còn lại có ba người, Phương Tranh cảm giác tâm tình được thả lỏng hơn không ít, liền tục ngồi chồm hổm trong một thời gian khá dài, hai chân của hắn đã mất đi tri giác, hiện giờ hắn không quản lễ nghi phép tắc nữa, cầm đũa liền gấp thức ăn.

Rượu quá ba tuần, thái tử mỉm cười nói: “ Phương đại nhân, hôm nay Cô vương mời người tới đây, là muốn hỏi một chuyện, có phải phụ hoàng đem tổ chức Ảnh Tử giao toàn quyền cho người hay không?” Đối với Phương Tranh, thái tử cảm nhận vẫn là nên trực tiếp nói cho hắn hiểu, chỉ sợ nói vắn vể với một con người dốt nát như hắn, Phương đại nhân sẽ không hiểu được sâu xa, chuyện này cũng không khác nào tự tra tấn chính bản thân mình.

Phương Tranh ngăn người, tâm chuyển như điện, thái tử nói lời này là có ý tứ gì? Hắn đang muốn đánh chủ ý lên Ảnh Tử sao? Hắn muốn dùng Ảnh Tử để làm chuyện gì? Ít nhất có thể khẳng định, thái tử sẽ không để cho bọn hắn đi dọn vệ sinh bên trong nội phủ.

Sắp xếp lại tâm tư, Phương Tranh ngập ngừng nói: “ Vi thần chỉ thay mặt hoàng thượng tạm thời quản lý một chút mà thôi, Ảnh Tử chỉ nghe theo mệnh lệnh của một người, đó chính là hoàng thượng.”

Thái tử cười cười: “ Phương đại nhân người nói lời này có chút không đúng, Cô vương nghe nói phụ hoàng đã đem Ảnh Tử phó thác cho người, những người trong tổ chức Ảnh Tử đều nghe theo lệnh của người, chẳng biết Cô vương nói có đúng hay không?”

Phương Tranh nuốt khan nước miếng, mẹ nó! Bày rượu thiết yến còn tặng cả mỹ nhân, thiên hạ đúng thật chẳng có bữa cơm nào ăn mà không phải trả tiền, xem ra thái tử hôm nay là muốn mượn sức Ảnh Tử a.

Đảo mắt một vòng, bỗng nhiên Phương Tranh cười nói: “ Kì thật vi thần cũng không muốn quản chuyện này, thái tử điện hạ, ngài hắn là biết được, bản chất của vi thần chỉ là một gã thiếu gia ăn chơi trác táng, làm sao lại có năng lực đi quản người khác? Nhiều lắm cũng chỉ dẫn đám thuộc hạ đi chòng ghẹo con gái nhà lành, dọa dẫm thu tiền bảo kê của các thương hộ trên phố, Trương gia trộm con gà, Lý gia bắt con chó, thuận tiện rình coi quả phụ Lưu gia tắm rửa một chút, những chuyện chính sự cũng chưa từng làm qua bao giờ. Thái tử điện hạ phải chăng có hứng thú đối với nhóm thuộc hạ của vi thần sao? Vậy mà hôm qua hoàng thượng còn mắng vi thần, ngài nói vi thần lãng phí nhân tài, muốn trị tội vi thần. Nếu như thái tử điện hạ có hứng thú đối với đám hỗn đản kia, vừa vặn vi thần liền hai tay dâng bọn họ lên cho thái tử, thật ra đã giải quyết được không ít phiền toái cho bản thân, vi thần cảm kích không người a.”

Nói xong Phương Tranh trợn mắt nhìn, tạo một bộ dạng vui mừng hơn hở.

Thái tử nghe vậy ngăn người, mau chóng liếc mắt nhìn Phạm Thụy một cái, nhưng thật ra trong lòng lại có một chút tức giận.

Tiểu tử này không tự biết xấu hổ, cứ nhiên nói rằng Ảnh Tử đi theo hắn chỉ là một đám lưu manh, nếu mạnh mẽ thu vào, ngược lại thái tử bị cho rằng là người không có phẩm chất đạo đức, ngay cả một đám lưu

manh cũng không biết xấu hổ mà mở miệng mượn sức. Chuyện này cũng không quan trọng, tôi quan trọng chính là....Phượng Tranh mang hoàng thượng ra làm tấm bia đỡ, nghe khẩu khí của hắn, dường như hoàng thượng có ý tứ muốn thu hồi lại tổ chức Ảnh Tử, tuy tiểu tử này, nói chuyện nửa thật nửa hư, không thể nghe ra câu nào là thật, câu nào là giả? Vạn nhất hoàng thượng thực sự có ý tứ này, những chuyện bí mật muốn mượn sức Ảnh Tử đi làm, bọn hắn lại hướng hoàng thượng bẩm báo, hoàng thượng sẽ nghĩ như thế nào? Hắn còn có thể an tâm mà ngồi trên ngôi vị thái tử này được hay sao?

Nhất thời bầu không khí rơi vào trầm mặc, trong lòng của Phượng Tranh thì hoan hỉ, phơi phới, vẫn ngây ngất uống rượu, giống như bầu không khí trầm mặc trước mắt không hề liên quan tới mình.

Phạm Thụy nhìn thoáng qua sắc mặt âm trầm của thái tử, cười nói: “ Phượng đại nhân, thái tử điện hạ đối với ngài chính là rất coi trọng tài năng, tương lai nếu có chút chuyện muốn mời ngài hỗ trợ, ngài cũng không nên từ chối a.”

Nhẹ nhàng buông đũa, Phượng Tranh tâm tình dâng lên một trận cảm xúc, tiếp theo đôi mắt đỏ bừng, trườ khê cái mũi, tràn ngập thâm tình nói: “ Thái tử điện hạ đối với vi thần có ơn tri ngộ, đại ân to lớn, giống như tái tạo thêm một lần, trong lòng của vi thần không có lúc nào là không muốn báo đáp lại đại ân cho thái tử điện hạ. Nếu như tương lai thái tử có chuyện cần sai khiến, vi thần cho dù có phải lên núi đao, xuống biển lửa, nhất định cũng không chối từ, nếu ta mà dám do dự một hơi, con mẹ nó ta sẽ chết không được tử tế! Thái tử điện hạ a, tương lai ngài là vua của một nước, cũng chính là hoàng thượng của vi thần, ngài muốn sai khiến vi thần làm sự tình gì, chỉ cần mở miệng một lời, tất nhiên vi thần không dám cô phụ tâm ý của ngài.”

Thái tử vẫn đang nhìn chằm chằm vào Phượng Tranh, người này lời nói giả tạo quá mức, nhưng diễn cảm lại vô cùng chân thật, không thể không bội phục, công phu da mặt của người này rất cuộc như thế nào luyện được, bao nhiêu năm công lực mới làm được như thế a!

Chỉ sợ thái tử không tin, Phượng Tranh dùng sức trừng mắt nhìn, “ Thật sự! Vi thần một lòng thành tâm đối với thái tử, trời cao chứng giám!”

Nhàn nhạt nở một nụ cười, thái tử nói: “ Được rồi, hôm nay vốn là Cô vương muốn mời mọi người đến ngắm hoa, chúng ta chớ nói tiếp những chuyện dung tục như thế này, phá hỏng mỹ cảnh đẹp tựa tranh vẽ, Phượng đại nhân, thỉnh uống thêm vài chén, Cô vương còn một vò rượu đã ủ trăm năm, cả thiên hạ chỉ có được một vò duy nhất, bây giờ Cô vương đem ra, cùng các tài tử danh sĩ trong thiên hạ chia nhau thưởng thức.”

Phượng Tranh trong lòng nhẹ nhõm thở dài một hơi, coi như chuyện Ảnh Tử cũng đã đối phó qua, cũng không biết thái tử có âm thầm chán ghét bản thân mình hay không nữa, nếu như hắn quả thật hận ta, tương lai hắn lên làm hoàng đế, cuộc sống của bốn thiếu gia có khả năng sẽ không được dễ chịu cho lắm.

Nhưng tưởng tượng cao xa hơn một chút, chẳng có nghĩa gì mà thái tử lại hận ta, mới vừa rồi chính mình còn không chịu thu nhận vị Tư Tư cô nương kia nha, nếu như ta muốn đắc tội với người, dù sao trước tiên cũng phải chuẩn bị đường rút lui cho mình mới phải chứ? Bốn thiếu gia dựa vào đâu mà đắc tội với người đây? Bốn thiếu gia giống cái loại người ngu ngốc không hiểu lí lẽ như thế hay sao?

Cùng theo thái tử đi ra khỏi Bách Hoa Đình, nhưng thái tử muốn đi trước một bước để tiếp đón các danh sĩ tài tử, Phượng Tranh thì linh lẫn giống như một chú mèo rừng, thân ảnh chột lóc lên, rồi biến mất vào trong một bụi hoa diễm lệ.

Phượng Tranh lượn lờ chung quanh Bách Hoa Đình, trong đầu đang tự hỏi một vấn đề phi thường nghiêm túc: “ Thái tử nói, hắn có một vò rượu đã ủ một trăm năm, thiên hạ duy nhất chỉ có được một vò, nếu như ta là thái tử, sẽ đem nó giấu ở nơi nào đây? Thật sự rất tò mò a....”

171. Chương 170: Trộm Rượu

Mập Mập cứng người lại, ngay tức thì sắc mặt trắng nhợt. Bỗng nhiên hắn cảm giác mình đang tính làm gì đối với ổ khóa nhà của huynh trưởng, chuyện này nói ra nghe cũng không hay a, huống chi huynh trưởng của hắn còn là thái tử đương triều. Mà hắn cũng là hoàng thân quốc thích, hiện giờ đánh chủ ý lên chiếc

khóa cửa hầm nhà huynh trưởng trông có vẻ giống với cái loại hại nước hại dân, nghiên cứu như thế nào để mở được ổ khóa, Mập Mập cảm nhận, chuyện này phi thường hoang đường.

Ngay tức thì đứng bật người lên, Mập Mập ho khụ khụ, hướng Phương Tranh cùng Tiêu Hoài Viễn đang chăm chú nhìn ổ khóa, mà chấp tay: “ Hai vị nhanh lên, ta có việc phải đi trước, mọi chuyện coi như ta không nhìn thấy gì.”

Nói xong xoay người nhắc chân muốn đi, hắn chỉ hi vọng hai vị hại nước hại dân này đang chăm chú vào nghiệp lớn nghiên cứu ổ khóa mà không quan đến hắn, để cho hắn nhanh chóng biến mất, như thế, mặc kệ hai vị này có phạm phải chuyện thiên kinh động địa gì, hắn cũng coi như không hề hay biết, giảm đi được vài phần xấu hổ khi đối mặt với thái tử. Dù sao quan hệ của Mập Mập cùng thái tử tuy nói rằng không được tốt cho lắm, nhưng nhiều năm qua luôn luôn duy trì bộ dạng hòa thuận giả tạo. Cho dù có âm thầm bất mãn với nhau nhưng cũng không nên tới nhà của hắn ăn trộm đồ vật này nọ, bản thân cũng là hoàng thân quốc thích, làm như vậy không khỏi có điểm quá mất mặt.

Đáng tiếc, trời không theo lòng người, một bàn tay xuất quỷ nhập thần vươn ra, mạnh mẽ kéo hắn trở lại. Mập Mập quay đầu, thấy Phương Tranh đang nhìn hắn mỉm cười, biểu tình thuần khiết so với hoa bách hợp còn tinh khiết hơn, Mập Mập trong lòng thở dài, sớm biết tiểu tử này sẽ không bỏ qua cho hắn.

“ Đã bước vào trong núi vàng, há lại có thể tay không mà về? Hảo tửu trăm năm đó nha, ngươi không động tâm sao? Không muốn chính miệng mình nếm thử hương vị hay sao?” Phương Tranh trong mắt lưu động một tia sáng kì dị, giống như hắn đang muốn thôi miên Mập Mập.

Mập Mập nuốt nước miếng, nỗ lực cự tuyệt nói: “ Nhưng thái tử sắp phái người đến lấy rượu ra để chiêu đãi khách nhân, nếu có người phát hiện ra chúng ta, chỉ sợ tương lai gặp mặt đều cảm thấy khó xử, Phương huynh, chúng ta vẫn là nên nắm chắc thời gian...”

“ Đúng rồi! Cho nên chúng ta phải nắm chắc cơ hội, nhanh chóng mở ổ khóa này ra, Mập Mập ngươi thường hay nhắc nhở đúng thời điểm, luận về tầm nhìn xa trông rộng, ngươi so với ta còn hiểu biết hơn nhiều...” Phương Tranh cắt ngang lời của Mập Mập, hứng trí bùng bùng nói.

“A?” Khuôn mặt thịt béo tròn tròn mắt, mơ hồ muốn giải thích nói: “ Không.....Ta không phải có ý tứ này!”

Phương Tranh không thèm quan tâm, ngồi xổm người xuống thúc giục Tiêu Hoài Viễn đang dùng thanh sắt mở khóa, nói: “ Uy, ngươi được chưa a? Chọc cả nửa ngày cũng không mở được, nếu ngươi thật sự không làm được thì để cho ta tới.”

Tiêu Hoài Viễn cười khổ: “ Phương huynh cách người nói dễ khiến cho người ta hiểu lầm, chỉ mở trộm khóa mà thôi, đừng nói như đang làm việc ám muội có được hay không?”

Phương Tranh vỗ bả vai Mập Mập an ủi, cười nói: “ Nếu trộm được vật đó tới tay, cho ngươi nếm thử trước.”

Mập Mập thần sắc khẩn trương, nhìn không được dáo dác nhìn chung quanh. Sợ bị người ta phát hiện hành vi trộm đạo, nghe thể liên lau mồ hôi gượng cười: “ Không cần, đạo này bỗng nhiên ta tín Phật, kiêng rượu.”

Phương Tranh ôm cổ Mập Mập, biểu tình khinh thường chớp mắt nhìn hắn: “ Trong hầm ngầm của thái tử thiên tàng địa bảo không ít, nói không chừng còn cất giấu vàng bạc châu báu cùng xuân cung họa đồ, hoặc tỷ như tuyệt thế thần binh, ngươi không tơ tưởng chút nào hay sao?”

Không đợi cho Mập Mập đáp lời, Tiêu Hoài Viễn hưng phấn hô lớn: “ Con bà nó! Cuối cùng ta cũng mở được rồi!”

Phương Tranh mừng rỡ, vội vàng chạy tới.

Mập Mập nghe được khóa đã mở, thần sắc càng thêm hoảng loạn, ngẩng đầu nhìn sắc trời, bỗng nhiên giống như đang nhớ lại một sự việc phi thường quan trọng, vỗ đùi nói: “ Ai nha! Ta đột nhiên nhớ ra, ái phi ở nhà đang chờ ta về uống canh của nàng nấu. Ta không trở về kịp thời sẽ khiến cho nàng thương tâm, các vị cứ an tâm ở lại...”

Nói xong Mập Mập không đợi cho Phương Tranh kịp phản ứng, thân mình béo mập dường như nhẹ nhàng như chim yến, một cái tung cánh liền biến mất vô ảnh vô tung.

Phương Tranh cùng Tiêu Hoài Viễn kinh dị liếc mắt nhìn nhau, Tiêu Hoài Viễn nhìn về hư không, mở miệng tán thưởng: “ Hảo kinh công!”

Phương Tranh gật đầu phụ họa: “ Thật linh hoạt a....”

Tiêu Hoài Viễn lườm xéo Phương Tranh một cái, không nóng không lạnh nói: “ Hẳn có phải Phúc vương điện hạ không?”

Phương Tranh cả kinh nói: “ Làm sao ngươi biết được?”

Tiêu Hoài Viễn cười lạnh: “ Ngoại trừ hoàng thân tôn sư, ai dám xưng lão bà trong nhà là ái phi? Ngươi cho rằng ta là ngọc tử phải không? Cái này nghe còn không hiểu, thì uống công ta lăn lộn nhiều năm trong thiên hạ.”

Phương Tranh bộ dạng uể oải nói: “ Hiện tại chỉ còn hai người chúng ta, nói đi, ngươi đến đây bẻ khóa, rốt cuộc có mục đích gì? Đừng nói với ta rằng ngươi đến là vì muốn trộm hảo tửu, ngươi vũ nhục nhân cách của ta cũng không sao, nhưng ngươi đừng vũ nhục chỉ số thông minh của ta nha.”

Tiêu Hoài Viễn ánh mắt dị thường lóe lên: “ Ta thật sự là tới trộm rượu.”

Phương Tranh cười hắc hắc: “ Quên đi, chúng ta cũng không cần phải trợn mắt mà lừa gạt nhau, như thế không có ý nghĩa, đi vào trước nhìn một cái rồi nói chuyện này sau.”

Nói xong Phương Tranh đẩy cửa ra, đi vào trước tiên.

Tiêu Hoài Viễn mỉm cười như trút được gánh nặng, theo phía sau Phương Tranh bước vào bên trong, chỉ nghe Phương Tranh vừa đi phía trước vừa lẩm bẩm: “ Không nói thật với lão tử, chuyện trộm rượu ngày hôm nay, phải đi dâng cáo trạng cho thái tử, toàn bộ mọi tội trạng đổ lên người của ngươi.”

Tiêu Hoài Viễn đang cười tươi, đột nhiên cứng người lại.

Bên trong căn hầm này khô ráo, hơn nữa còn có lỗ thông gió nên cũng không ngột ngạt lắm, bên sát tường có đặt một chiếc tủ kệ, trên mặt bày biện nhiều đồ vật khác nhau. Phương Tranh trước còn cho rằng hầm ngầm của cổ nhân dùng để chứa những thực vật tỷ như trái cây thịt khô chẳng hạn, hiện tại mới biết chính mình đã sai lầm rồi. Chủ yếu, những đồ vật quý hiếm cần phải được chống ẩm mốc, đều được bảo tồn trong hầm ngầm.

Tỷ như bút tích danh nhân, những bản tàng thư tuyệt tích đã lâu, đồ gốm sứ hiếm có, tất cả đều có ở trong hầm ngầm.

Phương Tranh mở to hai mắt nhìn, quan sát những đồ vật quý hiếm đang hiện ra muôn màu muôn sắc trước mặt mình, trong lòng bắt đầu nhăm nhính, lấy một tốc độ nhanh nhất định giá những đồ vật này.

Chắc chắn, quả nhiên thái tử có tiền a, nếu ta dùng vài cỗ xe ngựa, khoáng sạch mọi thứ trong hầm ngầm này, lấy về bán đấu giá, khẳng định mười mấy vạn lượng là không thể tránh khỏi, nếu không, hiện tại bốn thiếu gia đi cầu tình thái tử, nói rằng những đồ vật này nếu làm cho ngươi cảm thấy phiền toái, chi bằng để cho ta đem xe ngựa tiến vào, một chuyển lại thêm một chuyển a....

Nghĩ tỉ mỉ lại, Phương Tranh vẫn là loại bỏ ý tưởng mê người này, phỏng chừng thái tử sẽ không bao giờ ưng thuận.

Tiêu Hoài Viễn đi gần lại chiếc tủ kệ, rút một cuốn tàng thư trên giá sách, hần lục lợi từng quyển một, giống như đang tìm một đồ vật trọng yếu gì đó.

Phương Tranh vỗ vai hắn nói: “ Ai, rốt cuộc là ngươi đang tìm cái gì? Nói ra, ta tìm giúp ngươi cho nhanh.”

Tiêu Hoài Viễn cẩn thận đem cuốn tàng thư để lại chỗ cũ, nghiêm mặt: “ Phương huynh, ta không thể nói được, nhưng ngươi phải tin tưởng ta, ta không phải là người xấu.”

Phương Tranh không đợi cho hắn nói dứt lời, liền phì một tiếng: “ Nếu ngươi không phải là người xấu, ta đây chẳng phải cũng thành thánh nhân hay sao? Lão Tiêu a, ngươi không muốn nói bí mật của ngươi thì cũng không nên dát vàng lên mặt như thế, người tốt người xấu trên đời này có thể phân định được hay sao? Nếu những người trung quân ái quốc nhiều hơn, đám gian thần sẽ phải sống như thế nào đây? Thí dụ ngay

như ta, nhìn bộ dạng này của ta, giống người xấu phải không? Nhưng ngược lại hành vi của ta thì sao, con mẹ nó ta chân chính là một quân tử a! Người nói ta phải đi chỗ nào kêu oan đây? Hiện giờ thời thế loạn lạc, làm người tốt khăng định sống không được lâu hơn đám người xấu, xưa nay mỗi người ra về đạo mạo, cả ngày giống như hiểu tử hiền tôn ngâm thơ viết câu đối, nhưng một khi nhìn thấy mỹ nữ, thấy vàng bạc, bộ dạng đạo mạo thường ngày tức thì biến mất lên chín tầng mây, tựa như con mẹ nó Hải Hoa hoàng thượng cũng thường lăm bắm a di đà phật vậy. Hôm nọ ta nằm mơ gặp được Khổng Tử, ta hỏi hắn, người trong thiên hạ như thế nào lại biến chất đến vậy a? Tại sao các người lại mặc kệ không quản? Khổng Tử lão gia hỏa buông thông hai tay đáp: ta cũng không có biện pháp....Uy, ta đang muốn hỏi người, cuối cùng là người muốn tìm thứ gì đây? Như thế nào lại giẫm lên bức tranh của Khổng Tử rồi? Đừng có đánh trống lảng được không? Uy, người ngăn người ra đó làm gì?”

Tiêu Hoài Viễn ngơ ngác nhìn Phương Tranh, không hiểu tại sao chỉ vì một câu “không phải là người xấu” mà bộ dạng của hắn lại phần uất đến như thế, hơn nữa phút cuối cùng còn chen ngang lời của hắn, rốt cuộc nào bộ của hắn lớn đến cỡ nào? Tiêu Hoài Viễn tin tưởng, hiện giờ nếu mở sách ra, chỉ vào hai chữ “vô sỉ” mà hỏi Phương Tranh, khăng định rằng hắn sẽ không biết.

Khó khăn nuốt một ngụm nước miếng, Tiêu Hoài Viễn thật cẩn thận nói: “Phương huynh....Ngài nói xong rồi sao?” Hiếm khi hắn phải dùng đến ngữ khí như thế, bởi vì hắn cảm nhận được, có thể đem cái đề tài “người tốt, người xấu” gom lại nói cả nửa ngày, nhưng lại làm cho người nghe lung tung không hiểu như lạc vào trong mây mù, khăng định thật không phải một chuyện đơn giản, người tôn kính như thế, tất nhiên hắn không dễ đắc tội.

“Nói hết rồi!” Phương Tranh nhẹ nhõm thở phào một hơi, chép miệng tựa như vẫn còn chưa mãn nguyện, tiếp lời: “Chính sự thì xong rồi, nhưng ta phải tiếp tục nói cho người hiểu rõ, thì ta mới an lòng. Tử đã từng viết qua: Triều văn đạo tịch tử khả hĩ. Ý tứ của câu này nói, sáng mà nghe được đạo trung, đến chiều chết cũng cam lòng, vừa vắn buổi sáng hôm nay ta đem đạo lý nói rõ ràng cho người, đến buổi tối người cũng có thể cam lòng đi chết...”

Tiêu Hoài Viễn sắc mặt trắng bệch cũng giống như Mập Mạp vừa rồi, lắp bắp nói: “Ta....Ta vì sao phải...Đi tìm chết a?”

Phương Tranh hừ đáp: “Hỏi nhiều làm gì, ta làm sao biết được? Lời này là của Tử nói, người đi hỏi hắn nha.” (*: Tử là Trang Tử, đồ đệ của Khổng Tử)

“.....”

Dùng sức lắc lắc đầu, họ Tiêu cảm giác chính mình tương đối không cắt nghĩa được đề tài, nếu còn bị hắn tiếp tục dây dưa, chính mình sẽ biến thành kẻ điên.

Cẩn thận nhìn ra phía ngoài cửa hầm ngầm, Tiêu Hoài Viễn hạ thấp giọng nói: “Phương huynh, người cũng biết gần đây Phan thượng thư có điều bất ổn chứ?”

Phương Tranh trong lòng cả kinh, hắn làm sao mà biết được? Trước mắt người biết được Phan thượng thư muốn tạo phản, ngoại trừ hoàng thượng cùng mình, cũng chỉ có một hai người bên trong nhóm Ảnh Tử, phỏng chừng tuyệt đại đa số mọi người đều không đoán được trong bụng của Phan lão già có chứa bảo bối gì, tại sao tiểu tử này lại biết được?

Trùng trùng nhìn, Phương Tranh bộ dạng mơ hồ, nghi hoặc nói: “Phan lão già bất ổn sao? Có ý tứ gì? Là đi đường không ổn hay là ngồi xe không ổn? Lão Phan đã già rồi, cảm giác như thế cũng chỉ là bình thường thôi mà, chuyện này có vấn đề gì đâu?”

Tiêu Hoài Viễn bất đắc dĩ cười: “Nếu người còn tiếp tục giả bộ hồ đồ, coi như ta cái gì cũng chưa từng nói, người muốn làm gì thì làm đi.”

Phương Tranh nhanh chóng thay đổi một bộ dạng xu nịnh, biểu tình bộ đồ cười nói: “Tiêu ca, lời này nói như thế nào, huynh đệ chúng ta ai cũng như ai nha, còn cần phải khách khí nữa hay sao? Chuyện tình phóng hỏa đốt nhà lần trước, ta còn không thèm tính toán với người đó nha, nói nói, rốt cuộc là có ý tứ gì?”

Tiêu Hoài Viễn bất lực nhìn hắn một cái, giận dữ nói: “Gần đây Phan thượng thư có khả năng muốn tạo phản, chuyện này có thể người đã biết rồi. Nhưng bất quá ta vẫn tin tưởng người nhất định còn chưa biết,

vị tướng lĩnh nào trong quân cầu kết mưu phản với Phan thượng thư, có đúng không?”

Phương Tranh hai mắt tỏa sáng, ngay tức thì gật đầu nói: “ Đúng đúng, được rồi, chuyện này xác thực là ta không thể điều tra ra được, phải chăng người biết sao?” Nói xong Phương Tranh dùng ánh mắt vạn phần chờ mong nhìn hần, âm thầm hạ quyết tâm: nếu tiểu tử này biết chuyện gì đó, bằng mọi cách ta sẽ đem hần trở lại, nghiêm hình tra tấn, lấy danh sách tới tay, sau đó đến trước mặt hoàng thượng tranh công a.....

Tiêu Hoài Viễn cười khỏ xòe tay: “ Ta cũng không biết.”

Phương Tranh nghe vậy nhất thời biểu tình suy sụp, ngữ khí bất hảo nói: “ Giỡn mặt người thực vui vẻ phải không? Người đã không biết còn giả bộ thần thần bí bí như vậy, chẳng phải là người muốn giỡn mặt ta sao?”

Tiêu Hoài Viễn cười cười: “ Ta không biết, nhưng thái tử biết a, Phan thượng thư cùng thái tử tuy chỉ nói là quan hệ lão sư cùng học trò, nhưng gần đây Phan thượng thư muốn tạo phản, rõ ràng đã phân ranh giới tuyến rồi nha, chẳng phải Phan thượng thư đang muốn cướp giang sơn tương lai của thái tử hay sao, thái tử liệu có thể dung được hần không? Cho nên ta tin tưởng, khẳng định thái tử đã âm thầm dụng lực lượng của mình, điều tra rõ ràng nội tình của Phan thượng thư rồi! Càng nói nữa chính là, bản danh sách những tướng lĩnh tạo phản có khả năng đang nằm trong tay của thái tử.

Phương Tranh nghi hoặc nói: “ Nếu thái tử biết Phan thượng thư muốn tạo phản, vì sao không dâng danh sách lên cho hoàng thượng?”

Tiêu Hoài Viễn nở một nụ cười tràn ngập mỉa mai: “ Ngai vàng của hoàng đế chính là nguyên nhân, phỏng chừng muốn đánh chủ ý, ngao cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi, mặc kệ ai thua ai thắng, đối với hần cũng đều có lợi, nếu thái tử muốn làm ngư ông, há lại có thể dâng danh sách lên cho hoàng thượng sao?”

Phương Tranh giật mình, luận về linh mẫn trong chính trị, hiện giờ trình độ của hần so với ngốc tử cũng không sai biệt lắm, bản thân mình làm quan cho đến nay hồ nháo không ít lần, nhưng hoàng thượng không có trăm hần, nếu như là người khác thì cho dù có một trăm cái đầu cũng không cứu sống được, xem ra chính mình đã có phụ tâm ý của nhạc phụ đại nhân, tương lai phải thông minh lanh lợi hơn mới được.

Đảo mắt nhìn bốn chung quanh, Phương Tranh nói: “ Vừa rồi người kiểm tra các cuốn tàng thư, phải chăng người cho rằng thái tử cất giấu bản danh sách ở trong nơi này?”

Tiêu Hoài Viễn lắc đầu cười khỏ: “ Ta chỉ muốn thử vận may mà thôi, dù sao những địa phương trong phủ thái tử có khả năng, ta đều tìm kiếm rồi, chỉ có hoa viên này ta còn chưa tra xét qua, cho nên muốn tìm thử...”

“ Tìm được rồi sao?”

“ Người nhìn biểu tình của ta, tìm được mà còn mang bộ dạng này sao?”

“”

* * *

Tiêu Hoài Viễn đang bận rộn tìm kiếm, Phương Tranh cũng không có nhàn rỗi, tra xét khắp chung quanh, rốt cuộc cũng tìm được vò hảo tửu trăm năm trong truyền thuyết.

Dưới cơn vui mừng phấn khởi, Phương Tranh ôm lấy vò rượu, thật cẩn thận mở chiếc nắp ra, nhất thời một cổ hương thơm nồng đậm tràn ngập trong hầm.

Tiêu Hoài Viễn hít nhẹ cái mũi, cả kinh nói: “ Thơm quá a!”

Phương Tranh đắc ý cười: “ Hảo tửu trăm năm, đương nhiên phải thơm rồi. Cũng không biết gã đầu đất nào hoài công chôn rượu trăm năm, mà không được uống, cái này tốt, toàn bộ tiện nghi cho ta, ha ha...”

Tiêu Hoài Viễn nuốt nuốt, vội vàng cải chính: “ Nói sai rồi, tiện nghi cho chúng ta mới đúng, người không thể ăn mảnh a!”

Kì thật rượu bên trong cũng chỉ còn lại được nửa vò, nhiều năm trôi qua như thế, rượu bên trong cũng đã bốc hơi không ít, cẩn thận nhìn vào, rượu có màu hổ phách, giống như một khối mã não quý hiếm ở trong

thiên nhiên. Nhiều năm được ủ kín, rượu đã trở nên nồng đặc vô cùng, hơi lắc nhẹ một cái, tựa giống như một vò keo dính tương hồ bình thường. Coi như chưa bao giờ từng uống qua hảo tửu trăm năm, nhưng Phương Tranh biết, khẳng định vò rượu này không thể trực tiếp uống được, nghe nói còn cần phải pha trộn theo tỉ lệ, bảy phần nước cất ba phần rượu rồi chế thành một loại rượu mới, như vậy mới có thể thưởng thức được hương vị thơm ngon.

Lục lợi bốn phía chung quanh thêm một hồi, rốt cuộc Phương Tranh cũng tìm thêm được vài vò rượu mới, theo như tỉ lệ đem rượu mới đổ vào vò rượu trăm năm, quơ quơ, sau đó vỗ vai Tiêu Hoài Viễn: “ Ai, người nể thử trước đi, uống xem có ngon không, cẩn thận đừng vãi ra nha, cả thiên hạ mới chỉ có một vò này thôi, rót một giọt cũng coi như là đặc tội với toàn bộ nhân loại a!”

Con sâu rượu của Tiêu Hoài Viễn đã rục rịch lên não, cũng không quản đến Phương Tranh, cực kì khao khát bưng vò rượu lên, cẩn thận uống một ngụm, sau đó đứng nhắm mắt, cũng không nhúc nhích, tựa như một người đã chết, Phương Tranh hoảng sợ, ta khát! Không phải trong rượu này thái tử đã hạ độc vào đó chứ? May mắn là đưa cho hắn uống trước!

Qua một lúc lâu sau, mới thấy Tiêu Hoài Viễn tỉnh dậy từ cơn trầm mê, hai mắt sáng ngời, thần thái trên mặt sáng lạng, khen ngợi: “ Không hổ là hảo tửu trăm năm, quả nhiên danh bất hư truyền!”

Quay đầu nhìn lại Phương Tranh, Tiêu Hoài Viễn nghi hoặc nói: “ Tại sao người còn chưa uống?”

Phương Tranh hai mắt chuyển động, thần tình cổ quái đáp: “ Ta không vội, một lát nữa uống không được sao?”

Một nén hương thời gian trôi qua.

Phương Tranh cẩn thận nhìn sắc mặt của Tiêu Hoài Viễn, sau đó hỏi: “ Người có cảm thấy...Có chỗ nào bất thường hay không?”

Tiêu Hoài Viễn trầm ngâm, lắc đầu nói: “ Không có.”

Phương Tranh nở một nụ cười thỏa mãn, nâng...Vò rượu lên, uống một ngụm nhỏ, tinh tế phẩm vị một phen, lớn tiếng kêu: “ Hảo tửu a, đời này uống được một ngụm, có chết cũng đều đáng giá!”

Tiêu Hoài Viễn nghi hoặc hỏi: “ Tại sao, vừa rồi người còn không chịu uống? Hiện giờ như thế nào lại hết lên.”

Phương Tranh cười nói: “ Vạn nhất bên trong hạ độc, cái chết của ta chẳng phải sẽ nhẹ như lông hồng sao? Cho nên ta phải cẩn thận, nếu người uống vào mà còn không chết, ta tiếp tục uống cũng không muộn, ha ha...”

Không ngờ tiểu tử này, lại dám mang ta ra thử độc? Quá mức vô sỉ!

Tiêu Hoài Viễn bất mãn hừ giọng nói: “ Không phải người nói, có thể được uống một ngụm, chết cũng đều đáng giá sao? Còn sợ hạ độc cái gì?”

Phương Tranh ngạc nhiên đáp: “ Ta chỉ nói ứng cảnh mà thôi, người tin sao? Quá ngây thơ a!”

“”

Thời gian hai người tiến nhập vào hầm rượu không ngắn, Tiêu Hoài Viễn một mực lục lợi tìm kiếm, nhưng hắn không đạt được kết quả. Sau khi thương lượng một chút, hai người hạ quyết định rút lui, bằng không nếu bị người ta phát hiện thì sẽ không ổn, hiện tại tốt xấu gì thì Phương Tranh cũng đang làm quan, thái tử chắc chắn sẽ không trách tội hắn, nhưng kết cục của Tiêu Hoài Viễn có khả năng sẽ thê thảm, nghiêm khắc mà nói, cái loại ăn trộm bảo vật của người ta, thay đổi là rơi vào trong tay ai, cũng đều chỉ có một chữ tử mà thôi.

Chứng kiến Phương Tranh cực kì hôn hờ ôm vò rượu bước đi ra ngoài, bất tri giác trong lòng của Tiêu Hoài Viễn dâng lên một cổ bất an.

“ Uy, Phương huynh, nể thử hương vị của rượu không phải sẽ tốt hơn sao? Như thế nào còn muốn ôm cả vò mang đi? Thật sự người đúng là muốn trộm nó a?”

Phương Tranh kì quái nhìn hắn: “ Người không mắc bệnh đó chứ? Hôm nay ta bận rộn nửa ngày, chính là bởi vì vò rượu này, không ôm nó đi, chẳng lẽ muốn ta ngồi ở đây uống hết nó sao?”

Tiêu Hoài Viễn cười khổ nói: “ Nếu thái tử phái người tới lấy nó, dùng để chiêu đãi khách mà không có, thì phải làm sao a?”

Bĩu bĩu môi, Phương Tranh nói: “ Không nhìn thấy sao? Ta tìm một cái vò rượu giống như đúc cái vò rượu này, chỉ khác bên trong chính là rượu mới, dù sao cũng là uống rượu, rượu mới cùng rượu trăm năm, chẳng phải đều là rượu thôi sao!”

Như thế cũng có thể giống nhau sao? Tiêu Hoài Viễn liếc xéo: “ Nếu thái tử cho người điều tra, thì phải làm sao bây giờ?”

Phương Tranh trở mặt nói: “ Đâu có chuyện gì liên quan đến ta? Hắn là người tìm được trước, khóa cũng là do người mở, sách trên kệ cũng một mình người lục lọi, còn rượu này...Rượu...Này cũng là người uống trước tiên...”

Nói xong biểu tình của Phương Tranh giả bộ cảnh giác, trừng mắt: “ Phải chăng người muốn vu oan giá họa cho ta?”

172. Chương 171: Trước Ngày Ấn Định (Thượng)

Tiêu Hoài Viễn sắc mặt khó coi.

Hắn cảm nhận được lại bị Phương Tranh chơi khăm, cùng Phương Tranh quen biết cho đến nay, hắn tựa hồ chưa từng chiếm được tiện nghi qua lần nào, tên hỗn đản kia luôn luôn có thể đứng ở góc độ của người bị hại, nhưng mọi chỗ tốt đều thuộc về hắn. Càng làm cho người ta phát điên chính là, hắn tựa hồ chưa bao giờ từng cảm thấy nhục nhã đối với hành động của chính bản thân mình, giống như mọi việc hiển nhiên đều là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Tiêu Hoài Viễn trong thâm tâm tự thẹn chính mình còn chưa đạt thành cảnh giới vô sỉ như Phương Tranh, tốt nhất đối với hắn thì chính mình nên bảo trì một khoảng cách an toàn, bằng không sẽ có hại tới bản thân, có thể sẽ ảnh hưởng đến phong phạm tự tin đối với chính mình. Người trong thiên hạ có bản tính giống như Phương Tranh cũng không có nhiều lắm đâu? May mắn là không nhiều lắm.

Ở trong hầm ngầm lục lọi tìm kiếm một hồi mà hoàn toàn không đạt được mục đích, Tiêu Hoài Viễn thần sắc chán nản hướng Phương Tranh chấp tay cáo biệt. Còn vò hảo tửu trăm năm mà Phương Tranh đang gắt gao ôm ở trong lòng, Tiêu Hoài Viễn lại chưa từng liếc mắt nhìn qua lấy một cái. Không phải hắn không có hứng thú, mà là hắn biết, một khi Phương Tranh nhìn trúng cái gì đó, khẳng định sẽ không có phần của hắn, thà rằng nhắm mắt làm ngơ.

Phương Tranh đối với việc Tiêu Hoài Viễn biết thức thời, cảm thấy rất hài lòng.

Nói thật, hắn cũng chưa từng nghĩ qua sẽ cùng Tiêu Hoài Viễn chia nhau, hưởng thụ vò hảo tửu trăm năm này, mặc dù hai người cùng nhau hợp tác làm ăn một hồi, nhưng mục đích lại bất đồng. Hắn không tìm được cái thứ mà hắn muốn, nhưng bản thân mình thì tìm được rồi, nếu bản thân mình chia cho hắn hưởng lợi mới chính là không có đạo lý. Cái này gọi là “ Trộm cũng có đạo”? Phương Tranh cho rằng, ý tứ của câu này cũng giống như kết phường làm tặc, trước phải phân rõ phải trái trắng đen, bản thân ta muốn thứ gì, sau đó phân chia giới tuyến, thứ của ta muốn, ai cũng đừng đòi chia chác, những thứ ta không cần, người có thể cầm đi, cái này được coi là “ trộm cũng có đạo” quy luật bất thành văn, không người nào có thể vi phạm.

Phương Tranh đối với năng lực lí giải siêu cường của mình có chút tự hào, hắn cảm giác như mình có thiên phú dị bẩm, là một người rất có trí tuệ.

Tiêu Hoài Viễn đi rồi, Phương Tranh ở trong hầm ngầm tìm hai bộ túi da, cẩn thận đem rượu rót vào, sau đó xốc vào trong vật áo, đem túi da cẩn thận cột lại bên hông.

Còn một đồng bảo bối ở trong hàm ngậm, Phương Tranh chỉ không đành lòng liếc mắt một cái, cuối cùng quyết định bỏ lại.

Chiếm tiện nghi cũng không thể làm quá mức như thế được, cá không thể đỡ được móng vuốt của gấu, thực nữ cùng tiểu la lệ khó có thể song phi a.....

Nhẹ nhàng vỗ vỗ cái túi bên hông, Phương Tranh nâng cao người, theo trong hàm đi ra cáo biệt thái tử, thần nhiên bước ra khỏi cửa Di Hồng Viên, hẩn tính toán muốn trở về nhà. Đám văn nhân nhĩ sĩ ngốc tử kia còn đang rung đùi đắc ý ngâm thơ đối chữ, Phương Tranh không muốn dây dưa cùng bọn hẩn chút nào, làm người vẫn là nên khiêm tốn mới phải. Kiếp trước công nhiều thơ từ tuyệt diệu kinh điển của nhà Đường, Tống, tùy tiện nhớ lại một bài không phải sẽ khiến cho đám văn nhân kia khó sống được hay sao?

Không hiểu thái tử điện hạ tôn quý khi chuẩn bị mang vò rượu trăm năm ra khoe cùng khách nhân, phát hiện nó không cánh mà bay, hẩn sẽ có phản ứng như thế nào?

Khụ khụ, bổn thiếu gia công vụ bề bộn, không quản đến những chuyện nhỏ nhặt. Hơn nữa, chuyện này cũng là do Tiêu Hoài Viễn làm, thiếu gia ta không có quan hệ?

Bước lên xe ngựa, Phương Tranh nhanh chóng phân phó xa phu rời khỏi phạm vi của Di Hồng Viên.

Phương Tranh ngồi trong xe, tâm tình rất vui vẻ, trộm được con gà mà lại không bị thợ săn phát hiện, tâm tình lúc này của tiểu hồ ly nhất định là phi thường khoái trá.

“ Phương đại nhân, có thể đi chậm lại một chút được không? Thuộc hạ chóng mặt...” Không hề báo có một điểm báo trước, ở trong khoang xe ngựa Ôn Sâm đưa mặt sát lại gần Phương Tranh, thần sắc của hẩn bất hảo, diễn cảm thống khổ.

“ Oa-----” Phương Tranh hoảng sợ la hét, tiếng la hét hoảng hốt của Phương Tranh theo cỗ xe ngựa, càng lúc càng xa.

“ Phanh!”

“ ”

* * *

Nội phủ của Phan thượng thư.

Triệu Hổ một gối chạm đất, quỳ trước mặt của Phan thượng thư, giống như một tín đồ bái lạy minh thần mà mình tôn thờ, một lòng thành kính.

Phan thượng thư vươn bàn tay khô như que củi, nhẹ nhàng đặt trên vai của Triệu Hổ, thanh âm khàn khàn mà khô khốc: “ Triệu Hổ, người không nên đến đây.”

Triệu Hổ là đại tướng quân của Thần Vũ quân, hẩn có một khuôn mặt đặc tính quân nhân, bình tĩnh, tàn khốc, kiên nhẫn và phục tùng. Quân nhân cần phải có khí chất gì, hẩn đều có đủ, chẳng những thế còn vượt trội hơn.

Triệu Hổ kính cẩn nói: “ Lão đại nhân, tình huống đang bất ổn, mặt tướng không thể không đến vấn an ngài.”

Trên thực tế, chuyện tình Triệu Hổ được Phan thượng thư nuôi dưỡng cũng là tuyệt đại bí mật, ngoại nhân không một ai biết, bất luận ở địa phương nào, Triệu Hổ đều xưng hô với Phan thượng thư là lão đại nhân, tự xưng mặt tướng.

Phan thượng thư thở dài nói: “ Hiện giờ bên ngoài đồn đại bóng gió phong thanh, nhiều ánh mắt trong bóng tối đều theo dõi, nếu người đến bái phỏng ta, đối với đại sự của chúng ta coi như lợi bất cập hại a.”

Triệu Hổ bình tĩnh cười cười: “ Xin lão đại nhân an tâm, mặt tướng tiến vào không để cho người nào nhìn thấy, Triệu Hổ mang binh nhiều năm, chút bổn sự nhỏ cũng có nhiều.”

Biểu tình trên mặt của Phan thượng thư cũng hơi giãn ra, ánh mắt nhìn Triệu Hổ tràn ngập từ ái cùng vui mừng. Lúc trước nhất thời thiện tâm, không nghĩ ra ông trời lại hồi báo thâm sâu đến như thế. Dưới trướng của Triệu Hổ, tổng cộng gần năm vạn nhân số, nếu không phải lúc trước thu nhận hẩn, lại hỗ trợ

hắn trúng vô cử vào trong quân, ngày hôm nay nhòm ngó ngôi báu thiên hạ, chỉ sợ sẽ không có được một lực lượng cường đại như thế hỗ trợ? Ông trời quả nhiên không bạc đãi ta.

“Người tốt lắm, người luôn biết lo nghĩ chu toàn. Nếu hai đứa nhi tử của lão phu có thể có được ba phần bốn sự của người, thì làm sao đến nỗi hôm nay không có người kế tục trong cơn hoạn nạn?” Phan thượng thư thở dài, hai đứa nhi tử luôn luôn là một khối tâm bệnh trong lòng của hắn.

Triệu Hổ cúi đầu, khoe miệng bỗng nhiên hơi giựt giựt, trong mắt lóe lên một tia mỉa mai.

Hai tên nhi tử của lão đại nhân, chỉ là một đám phế vật, thường ngày chỉ biết uống rượu, đánh bạc, phao nữ nhân, ngay cả một ngón tay út của mình so ra cũng đều kém hơn. Nếu đại sự của lão đại nhân thành công, đăng ngôi cửu ngũ, sau trăm tuổi, chẳng lẽ muốn đem giang sơn này giao cho hai gã phế vật kia? Bọn hắn có bản lĩnh thống trị giang sơn này sao? Ngược lại, bản thân mình cũng được xem như là con nuôi của lão đại nhân, thừa nhỏ bốn mùa đều đọc binh thư, ngực liệt chiến trận, hơn nữa hiện giờ trong tay còn nắm binh quyền, hai gã phế vật kia há lại có thể so sánh được? Nếu ta không tranh giành địa vị, tương lai có thể sẽ có lỗi với chính bản thân mình? Bằng không, ngày khởi sự, thừa dịp loạn lạc tìm một cơ hội thủ tiêu bọn chúng!

Nghĩ đến đây, trong mắt Triệu Hổ hiện lên một tia quang mang tàn nhẫn, nhưng chỉ thoáng qua trong giây lát. Lão đại nhân cùng ta ân trọng như núi, nhi tử của hắn cùng ta không có nửa điểm quan hệ. Đối với ân oán, Triệu Hổ phân định rất rõ ràng, lí trí quá mức đáng sợ.

Hạ thấp giọng, Triệu Hổ ngữ khí cung kính nói: “Lão đại nhân, xin thứ cho mặt tướng cần rõ, mặt tướng cả gan hỏi ngài một câu, việc này, lão đại nhân nắm chắc được bao nhiêu thành?”

Phan thượng thư thản nhiên cười nói: “Tính toán cho đến tận cùng thì thành bại cũng chỉ là năm năm mà thôi, còn thành hay bại thì phải xem nỗ lực của chúng ta.”

Nói xong trên mặt của hắn dâng lên vài phần hận ý: “Nếu, nếu hắn không tận lực bức bách, lão phu làm sao đến nỗi phải đi một bước cuối cùng như ngày hôm nay?”

Nhìn vào sắc mặt bình tĩnh của Triệu Hổ, Phan thượng thư đột nhiên hỏi: “Triệu Hổ không hối hận sao? Sự tình mà lão phu muốn làm, chính là việc trái với luân thường đạo lí, loạn thần tặc tử, người không sợ trong tương lai, người trong thiên hạ sẽ thóa mạ người sao?”

Triệu Hổ lạnh lùng, vua tôi ư? Luân thường ư? Đối với chính mình mà nói thì có tính là cái gì? Ba mươi năm, vì cầu sinh, thậm chí đã từng ăn thịt người để thoát khỏi cảnh chết đói, lúc đó vị hoàng đế kia ngồi ở nơi nào? Có từng để ý qua sống chết của mình hay không? Hắn có tư cách gì muốn ta tuân theo luân thường đạo lí, cương thường vua tôi? Buồn cười.....

Triệu Hổ không trả lời câu hỏi của Phan thượng thư, nhưng biểu tình trên mặt của hắn chính là đáp án rõ ràng nhất, Phan thượng thư thỏa mãn tựa vào trên chiếc ghế thái sư, cái lưng đã muốn lão hóa rồi, ngồi trong một thời gian dài hắn liền cảm thấy thân thể của mình vô cùng mệt mỏi. Nhưng chỉ cần nghĩ đến chiếc long ỷ trên Kim Loan điện khiến cho kẻ khác phải điên cuồng, cả người hắn lại lâm vào trạng thái phấn chấn, thời gian của hắn không còn nhiều lắm, chẳng quản mọi nguy hiểm, dầu cho có ngồi ở trên ngai vàng một canh giờ trước lúc chết, tâm của hắn cũng đã cảm thấy mãn nguyện rồi.

Phan thượng thư hơi nhắm mắt lại, thanh âm đã tràn ngập mệt mỏi: “Triệu Hổ, từ nhỏ đến lớn, người là người mà lão phu tín nhiệm nhất. Hiện giờ lão phu cũng nói cho người biết, hôm qua đã có bốn vị đại tướng quân, hướng lão phu tuyên thệ nguyện ý trung thành, cho nên người không cần phải lo lắng rằng, bản thân chiến đấu một mình. Lão phu lăn lộn trong triều đã qua vài chục năm, nếu không nắm được tám phần chắc chắn, há lại có thể dám làm cái việc sẽ bị tru di cửu tộc này? Trong Thân Vũ quân, người chuẩn bị như thế nào rồi?”

“Mặt tướng đã bố trí cho những tướng lĩnh cùng thủ hạ tâm phúc nắm giữ toàn quân, những kẻ ngoan cố đã bị mặt tướng âm thầm tước binh quyền, giám thị, chỉ còn chờ ngày khởi sự, mặt tướng liền trăm họ hắn để tế cờ, thỉnh lão đại nhân an tâm.”

“Quân sĩ thì thế nào? Bọn chúng cũng nguyện ý đi theo người sao?”

Triệu Hổ bình tĩnh đáp: “ Các quân sĩ đều không thành vấn đề, bọn họ chỉ quan tâm đến ai cho bọn họ ăn cơm, ai phát ngân lương cho bọn họ, còn việc phân tranh của triều đình, ai làm hoàng đế, đối với bọn họ mà nói, đều không quan trọng.”

Dừng một chút, Triệu Hổ nhìn lão đại nhân tuổi già như ngọn đèn trước gió, hạ giọng hỏi: “ Lão đại nhân, không biết ngày khởi sự, đã có thể ấn định được chưa?”

Phan thượng thư phóng mắt ra ngoài cửa sổ, thanh âm xa xôi mà không chắc chắn: “ Nhanh thôi, có lẽ cũng chỉ còn qua vài hôm nữa.....Ngày giao long xuất hải, đó chính là lúc chúng ta khởi sự.”

* * *

Bởi vì mặt đường gồ ghề cho nên xe ngựa chao đảo không ngừng.

Bên trong xe ngựa, Ôn Sâm mặt không đổi sắc ngồi đối diện với Phương Tranh, hết thấy đều bình thường....Ngoại trừ tại hốc mắt bên trái của hắn có thêm một vết máu ứ đọng.

Phương Tranh nhìn Ôn Sâm, ánh mắt mang theo một tia áy náy, khi Ôn Sâm dùng tay quệt miệng, giống như một cái tiểu hài tử bị ủy khuất thì trong lòng của Phương Tranh cũng càng cảm thấy áy náy.

“ Khụ khụ...” Không khí thực ngọt ngào, Phương Tranh chịu hết nổi, phá vỡ sự trầm mặc bên trong khoang xe ngựa.

“ Đã hiểu sai lầm của người ở chỗ nào chưa?” Coi như trong lòng vô cùng hổ thẹn, nhưng Phương Tranh cũng chỉ là phản ứng theo bản năng.

“ Dạ biết.” Ôn Sâm nhẫn nhục chịu đựng, giống như một tiểu oán phụ nhu mì vừa mới bước vào cửa nhà trượng phu.

“ Người sai ở chỗ nào vậy?”

“ Thuộc hạ không nên dùng phương thức dọa người như thế, xuất hiện ở trước mặt của đại nhân....” Hốc mắt trái của Ôn Sâm ứ đọng vết máu đã nói nên tất cả, vị Phương đại nhân nhìn bộ dạng giống như văn nhược thư sinh này, trong lúc nhất thời kinh sợ, sức bật của hắn phi thường kinh người. Khi Ôn Sâm bỗng nhiên hiện thân ở trước mặt Phương Tranh, hắn sợ tới mức la hét chói tai, ngay cả đối phương là ai hắn cũng không cần nhìn rõ mặt, một chiêu “ trực đảo hoàng long” sắc bén vô cùng, hung hăng công tới hốc mắt của Ôn Sâm, đối với Ôn Sâm mà nói, đó thực là một giáo huấn nhớ đời.

Hậm hực một tiếng, Phương Tranh sắc mặt nghiêm nghị, biểu tình cứng rắn khiển trách: “ Biết sai là được rồi, trước kia đã từng nói qua cho người, ở trước mặt bốn quan nên dùng phương pháp bình thường nhất để xuất hiện, người thì làm ngược lại, mỗi lần đều khiến cho ta sợ hãi không thôi, chẳng thể trách ta đánh nhầm người được? Người nói xem, người lãnh đủ một quyền này có oan hay không?”

173. Chương 171: Trước Ngày Ấn Định (Hạ)

“ Ta không hiểu, chuyện này có liên quan đến phẩm chất đạo đức hay không? Ảnh Tử chúng ta thuộc tổ chức do triều đình thành lập, tổ chức hợp pháp, một không ăn trộm hai không đi cướp, cũng không phải bàng môn tà đạo, tại sao lúc nào người cũng lén lút như thế? Nói cho dễ nghe thì hành động của người gọi là cẩn thận, nhưng nói khó nghe hơn một chút thì bộ dạng của người giống như một tên trộm đạo. Người coi như cũng là nhân vật thứ hai ở trong nhóm Ảnh Tử, dân gian có câu thượng bất chính, hạ tắc loạn, nếu thành viên trong Ảnh Tử đều học bộ dạng của người, không phải sẽ biến thành một ổ trộm cướp hay sao? Chuyện này cũng đủ dọa người nha!”

Phương Tranh càng nói càng cảm nhận được, nếu như bản thân mình còn dung túng cho thuộc hạ, tương lai bọn hắn lại bỗng nhiên dùng phương thức này hiện thân ở trước mặt mình, rành rành đem mình hù chết, ai bồi mạng cho bốn thiếu gia đây?

Ôn Sâm cũng càng đem đầu của mình cúi thấp hơn, bộ dạng ủy khuất khi vô duyên vô cớ bị đánh một quyền đã hoàn toàn biến mất, thay đổi vào đó chính là hắn cảm nhận được một quyền này của Phương Tranh đã trừng phạt đúng người đúng tội, nếu đại nhân không xuất một quyền này, chỉ sợ ông trời cũng không dung.

“ Người tìm ta có chuyện gì sao?” Giáo huấn một hồi, Phương Tranh cảm giác tinh thần phi thường sảng khoái, lúc này mới hỏi đến chính sự.

Ôn Sâm bợ dít, cười nói: “ Đại nhân, thuộc hạ có tin tình báo, cho nên vội vàng đến....”

“ Tin tức gì?”

“ Về sự tình Phan thượng thư mưu phản, đã có một chút manh mối, nhóm thuộc hạ dò xét một ngày một đêm, trải qua xác nhận, có hai lộ đại quân trong quân doanh gần đây thường bất ổn” Ôn Sâm ghé sát vào tai Phương Tranh, cẩn thận bẩm báo.

“ Uy, chuyện này thực không phải nhỏ a.” Phương Tranh hai mắt sáng ngời, trong lòng đối với năng lực của Ảnh Tử càng thêm một tầng thưởng thức. Khó trách thái tử lại muốn đánh chủ ý lên Ảnh Tử như vậy, đám thuộc hạ của mình quả nhiên là những tinh anh a! Nhưng trong quân doanh đề phòng sâm nghiêm, canh gác cẩn mật, tại sao bọn hắn lại có thể do thám được chuyện này?

“ Hồi bẩm đại nhân, đây cũng là tay nghề kiếm cơm của chúng thuộc hạ, chuyện nhỏ thôi mà.” Ôn Sâm khiêm tốn cười nói.

“ Không sai, rất không tồi! Lão Ôn a, người làm việc rất có bổn sự, ta sẽ ghi nhớ công lao của người, tương lai đi theo ta sẽ được thăng quan phát tài, cũng giống như phao nữ nhân vậy, đều không thể thiếu!”

“ Truyền lệnh của ta, huynh đệ nào điều tra được tin tức tình báo này, đem công lao của bọn hắn ghi lại trong sổ công bộ, mỗi người thưởng thêm một ngàn lượng bạc, biểu thị khen ngợi.”

Ôn Sâm mừng rỡ, liên tục chấp tay nói: “ Đa tạ đại nhân ban thưởng.”

“ Người có đã đem việc này, báo cáo lên cho hoàng thượng chưa?”

“ Còn chưa có, đại nhân chính là thượng quan của chúng thuộc hạ, nếu có sự tình gì trọng yếu, nhất định phải bẩm báo lên ngài trước tiên.” Đã từng ném qua đau khổ, thanh âm của Ôn Sâm so với trước kia, càng lúc càng thêm nhu thuận.

Phương Tranh thỏa mãn nở nụ cười, lão Ôn nhân phẩm không sai, không quan tâm đến công lao ân thưởng, tin tức tình báo quan trọng như thế, đương nhiên phải do bổn thiếu gia tự mình hướng hoàng thượng hồi báo rồi.

“ Lão Ôn a, bổn quan quyết định tự mình thưởng riêng cho người thêm một ngàn lượng bạc, sau này phải cố gắng bảo trì bản tâm, không được kiêu ngạo, ta rất kì vọng vào người đó nga....”

Ôn Sâm nghe vậy, liền cười tươi như hoa, hốc mắt trái ứ đọng vết máu, thoát nhìn làm cho gương mặt tươi cười không được nhịp nhàng, tựa hồ như một chiếc bánh bao trắng nõn, lại có một con ruồi đậu lên trên, nhìn như thế nào cũng không thể vừa mắt.

“ Lão Ôn a, về nhà dùng khăn nóng đắp lên hốc mắt, máu ứ đọng sẽ tiêu hết, tận lực đừng cười, trông có điểm khó nhìn lắm!” Phương Tranh do dự một chút, lo lắng đến hình tượng của tổ chức Ảnh Tử, cho nên quyết định ăn ngay nói thật.

“”

Trong ngực thư phòng.

Hoàng thượng đang cau mày, Phương Tranh đứng ở một bên cười bồi.

“ Chuyện người nói, đều là sự thật?”

Phương Tranh mau chóng khom lưng, “ Dạ đúng vậy, tuyệt đối là sự thật! Nếu vi thần có nửa câu giả dối, tình nguyện đi giặt long nội khổ cho hoàng thượng nửa năm....”

“ Cái gì gọi là long nội khổ?”

“ Quần lót của chân mệnh thiên tử, đương nhiên phải gọi là long nội khổ rồi!”

“ Nga? Còn có thể gọi như thế sao?” Hoàng thượng cười nói: “ Vậy người mặc thì gọi là gì?”

“ Hồi bẩm hoàng thượng, vi thần....Không....Mặc gì cả, ha ha, để cho thoáng gió....”

“.....”

Trầm ngâm sau một lúc lâu, hoàng thượng lắc đầu nói: “ Được rồi, hần khẳng định không chỉ có hai lộ đại quân, hưởng hồ hai lộ đại quân này còn đang ở tận ngoài biên tái, nếu muốn tấn công đến kinh thành, nửa đường cũng sẽ bị trảm tiêu diệt, chuyện này khẳng định còn có gì đó trá ngụy.”

“ Ách.....Có lẽ đúng là như thế, bất quá vi thần sẽ lệnh cho Ảnh Tử mau chóng điều tra chân tướng, đợi qua vài hôm nữa, nhất định sẽ có hồi báo.”

Hoàng thượng cả giận nói: “ Đợt thêm mấy ngày nữa? Người cho rằng hần sẽ chờ người thêm vài ngày sao? Sợ rằng chỉ trong nay mai, hần liền muốn động thủ.”

Phương Tranh nghe vậy khấn trương, Phan lão già tuổi đã một bó, tại sao còn chấp nhất như thế? Chờ thêm vài hôm nữa để cho ta chuẩn bị không được hay sao? Phe ta, ngay cả quân tình của bọn hần còn chưa thăm dò được, cuộc chiến này phải đánh như thế nào đây?

“Hoàng thượng, vậy chúng ta nên làm như thế nào bây giờ? Ảnh Tử kia còn đang huấn luyện nhân thủ, hiện giờ phải ra toàn là những huynh đệ lão làng, nhân thủ không đủ a.”

Hoàng thượng thần nhiên nói: “ Các người nỗ lực hết mình thì được rồi, trẫm đã tự có chủ trương. “ Nói xong hoàng thượng cười lạnh lùng, trong mắt bắn ra một đạo tinh quang: “ Trẫm phụng mệnh trời cao, chứng quan thiên hạ vạn dân mấy chục năm qua, chỉ một đám loạn thần tặc tử, tưởng có thể dễ dàng lật đổ được sao? Hừ! Phan nghịch tặc nhận biết trẫm vài chục năm, tự cho rằng là đã hiểu hết trẫm, thật nực cười!”

Hoàng thượng ngữ khí tràn ngập ngạo nghễ, cao cao tại thượng thềm thường nhìn quần hùng thiên hạ, bá vương chi khí phát ra, khiến cho Phương Tranh không tự kiềm hãm được mà phải run rẩy vài cái, này, đây mới chân chính là bá vương chi khí a?

Thân là thần tử, khẳng định phải nói thêm vài câu phụ họa, phối hợp mới tình huống bá vương chi khí phún xuất khó có được này, mới có thể khiến cho long nhan đại duyệt.

Phương Tranh vò đầu bứt tai, khuôn mặt ngưng ngùng đến mức đỏ bừng, rốt cuộc hần cũng ghen được ra hai câu võ mông ngựa không giống người thường: “ Hoàng thượng...Hoàng thượng chiến vô bất thắng, công vô bất khắc, tiên phúc vĩnh hưởng cùng thiên tề!”

Nghe được hai câu võ mông ngựa cực kì vụng về, khí thế bá vương của hoàng thượng liền biến mất không còn thấy tăm hơi, bất đắc dĩ cười nói: “ Người....Người thật đúng là thần tử tốt của trẫm, nga!”

Phương Tranh một bộ thần sắc nhân đức không nhường ai, a dua cười nói: “ Đúng vậy, vi thần nổi danh là trung trinh như một.”

Sờ túi rượu mới trộm được hôm qua từ chỗ của thái tử, bằng không, chuyện này cũng nên chia cho hoàng thượng một ít, coi như thái tử có tra ra được ta, tự nhiên sẽ có hoàng thượng chống đỡ cái án này, ân, chủ ý thực không sai!

“ Hoàng thượng, hôm nay vi thần mang theo một vò hảo tửu trăm năm tuyệt thế, hoàng thượng có hứng thú muốn thử một lần hay không?” Phương Tranh tựa hồ như một thiên sứ thiện lương, cười nói.

“ Nga? Tâm tư của người đối với trẫm thật sự là hiếm có, ha ha, mấy đứa nhi tử của trẫm cũng không thể bằng người được a.” Hoàng thượng trong lòng cảm nhận được một nỗi buồn man mác, nhẹ nhàng thở dài ra một hơi.

“ Vi thần cũng sắp trở thành con rể của ngài rồi nha, người một nhà không nói, cho dù có tổ lòng hiếu kính đối với lão nhân gia cũng là một chuyện thiên kinh địa nghĩa.”

Ngay tức thì hoàng thượng phân phó cho tiểu thái giám mang chung rượu cùng vài món điểm tâm lên, đồng thời thái giám ngự thiện bước tới trước mặt vua tôi hai người thử độc, uống một ngụm nhỏ. Phương Tranh nhìn gương mặt của tiểu thái giám trong mắt biểu lộ thần sắc kinh hãi, không khỏi cảm thấy có chút kì quái.

Phương Tranh cũng không biết, hoàng thượng trước nay cũng chưa từng có tiền lệ uống rượu cùng thần tử ở trong ngự thư phòng, chuyện này không phải đơn giản giống như ở xã hội hiện đại, chỉ cần gọi điện kêu mấy gã anh em ra ngoài quán nhậu nhẹt. Mà đây chính là thời đại xã hội phong kiến, những tư tưởng cùng phép tắc đều phân ranh rõ ràng giới tuyến, chỉ hơi nhích qua giới tuyến đó một bước, chính là khiêu chiến với tầng lớp đã định ra phép tắc này.

Hoàng thượng nguyên ý cùng hần uống rượu ở bên trong ngự thư phòng, đủ có thể thấy được, hoàng thượng đối với hần ân sủng thâm hậu đến mức như thế nào.

Một dòng liệt tửu chảy ngược vào trong bụng, hoàng thượng từ từ nhắm hai mắt lại, cẩn thận phẩm vị trong chốc lát, mới vuốt râu cười to: “ Hảo tửu! Nhiều năm qua, trẫm chưa từng được uống loại rượu ngon như thế này!”

Phương Tranh lại rót tràn ly cho hoàng thượng, cười bồi nói: “ Rượu này mặc dù thanh đạm, nhưng uống nhiều sẽ có hại cho thân thể, hoàng thượng không nên uống quá nhiều, giữ gìn long thể, nếu không Trường Bình mà biết, sẽ mắng chết vì thần a!”

Hoàng thượng ngửa đầu, lại uống thêm một ly, ha ha cười: “ Không sao, trẫm tự biết chừng mực.”

Nhìn Phương Tranh, trong lòng của hoàng thượng cảm thấy được nhẹ nhõm hơn vài phần, người thanh niên này tuy nói rằng bản tính của hần hèn hạ lấu cá, nhưng đối xử với chính mình còn rất tốt, hơn nữa những chuyện giao cho hần làm, hần lo toan cũng rất không tồi. Trường Bình làm thê tử của hần, xem như cũng tìm được một mối lương duyên, bản thân mình cũng có được một hảo nữ tể*, thêm vài năm lịch duyệt trên quan trường nữa, nói như vậy bản tính của hần sẽ trầm ổn hơn, tương lai có thể trở thành đại thần thiên cổ cũng không biết chừng. (*: Con rể tốt)

Cha vợ nhìn con rể, càng nhìn càng hài lòng. Thời khắc này hoàng thượng cư nhiên đã quên, trước kia Phương Tranh đã từng khiến cho hần tức giận như thế nào, mỗi lần cùng hần nói chuyện đến phút cuối cùng đều náo nhiệt không vui, cũng đã quên hần như thế nào nghĩ cách chiếm tiện nghi của mình trên triều. Phải chăng cũng giống như câu “ tửu ý túy nhân”, hiện tại Phương Tranh ở trong mắt của hần, cũng giống như là một khối ngọc thô, chỉ cần mài giũa tạo hình nó liền trở nên vô giá. (*: rượu khiến cho người ta say lòng.)

Phương Tranh bị hoàng thượng soi mói, ở trong lòng có chút không được tự nhiên, hoàng thượng ánh mắt quỷ dị như thế, phải chăng hần đang đánh chủ ý lên vò rượu của ta? Không thể trách Phương Tranh lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, dù sao vò rượu này bản thân mình khổ cực vất vả nửa ngày mới có được, nếu hoàng thượng muốn nữa, tặng hần nữa vò cũng không có tính là cái gì lớn lao, chỉ sợ hần lại đánh chủ ý, muốn ta giao ra toàn bộ mà thôi. Nhưng ta còn muốn giữ lại một chút, tương lai từ từ thưởng thức hương vị a, nếu thật sự hần muốn, nên đưa hay là không đưa đây?

“ Phương Tranh, rượu này của ngươi mùi vị không tệ, không biết đã ủ được bao nhiêu năm rồi?” Hoàng thượng dùng thân phận trưởng bối, muốn cùng hần nói chuyện sinh hoạt dân gian.

Quả nhiên! Bỏn thiếu gia tính toán không sai, khẳng định ta đã đoán trúng, hoàng thượng đánh chủ ý lên vò rượu của ta.

“ Hoàng thượng, rượu này có niên đại một trăm năm rồi, nếu đây không phải là hảo tửu, thì trong thiên hạ chắc chắn chẳng có loại nào là hảo tửu nữa cả!”

“ Nga? Thiên hạ lại có loại rượu trăm năm, trẫm chưa từng nghe nói qua, ngươi có được nó từ nơi nào?” Hoàng thượng bắt đầu cảm thấy hứng thú đối với vò rượu này.

Phương Tranh bèn lên trong chốc lát, ngược ngừng nói: “ Thái tử điện hạ hôm nay tổ chức hội ngắm hoa, vi thần trộm được nó từ trong hầm ngầm của thái tử....”

“ Phốc-----” Ngụm rượu mà hoàng thượng đang ngậm trong miệng, bỗng nhiên phun ra ngoài.

“ Oa--- Hoàng thượng uy phong! Ngài đã từng luyện qua nội công hay sao?” Phương Tranh hai mắt chớp chớp, đối với thần công phú rượu của hoàng thượng, biểu đạt loại tình cảm vô cùng sùng bái.

174. Chương 172: Đường Triều Hạch Tội (Thượng)

Cuối cùng Phương Tranh vẫn bị hoàng thượng tức giận đuổi ra khỏi ngự thư phòng, cùng hai túi rượu kia, lúc hắn đi ra hoàng thượng còn lạnh lùng phun một câu: “ Chỉ sĩ bất ẩm đạo chi tuyền.”

Cái này thì Phương Tranh chịu rồi, hắng giọng đứng ở bên ngoài ngự thư phòng gào cả nửa ngày: “ Hoàng thượng, đây không phải là nước suối đâu, là rượu a...Đạo tuyền là cái nước gì?”

Đại môn của ngự thư phòng vẫn im lìm, bên trong không có bất kì hồi âm, Phương Tranh đau lòng nhặt chiếc túi da bị ném ra khỏi cửa, phần nộ rời đi, vừa bước còn vừa phụng phịu: “ Thật con mẹ nó, còn già mồm cái lão, uống đều hết hơn phân nửa, mà còn nói cái gì không uống nước suối, sớm biết như thế, ta đã giảm đi một phần.....”

Đi nhanh đến cửa cấm cung, thì một bàn tay từ một góc độ không thể nào tưởng tượng được đánh úp tới, vô cùng chuẩn xác túm lấy cái tai của Phương Tranh, nhéo một phen.

“A---ai nha? Còn không buông tay, ta cắn người đó nha!” Phương Tranh đau đớn hét lớn.

“ Người là tên hỗn đản! Mấy ngày hôm nay đi chết ở đâu? Như thế nào mà không đến thăm lão nương!” Thanh âm nũng nịu, nhưng lời nói lại thô tục giống như một phần tử đã từng nhiều năm lẫn lộn trong giang hồ.

Không cần nhìn cũng biết, người này đúng là Trường Bình công chúa, lão bà tương lai của Phương đại thiếu gia.

“ Trước hết người phải bỏ tay ra đã! Ta kháo! Người ta trông thấy được, còn gì là mặt mũi của lão công người.” Phương Tranh hét lớn.

Trường Bình nghiêng đầu vừa nhìn, chứng kiến được đám cấm vệ quân canh gác tại cấm cung đang dùng ánh mắt hài hước tò mò nhìn về phía hai người mình, Trường Bình biểu tình đồ bình, vội vàng bỏ tay ra, tức thì đôi mắt xinh đẹp tròng lên, hung tợn nói: “ Nhìn cái gì vậy! Còn nhìn nữa lão nương móc mắt các người đó.”

Đám quân sĩ nhất thời nghiêm chỉnh lại bộ dạng, nhìn thẳng không chớp mắt.

Trường Bình nắm tay Phương Tranh hướng đến cửa cấm cung đi tới, tại một chỗ không có người, lúc này mới dừng lại, xoay người trừng mắt nhìn Phương Tranh: “ Nói! Ta bị phụ hoàng nhốt vào trong cung lâu như thế, vì sao người không đến thăm người ta?”

Phương Tranh cười khan: “ Công chúa điện hạ, chỉ còn vài hôm nữa chúng ta liền sẽ thành thân, người không cần phải gấp như thế chứ? Mấy ngày hôm nay, không phải ta vội vàng chuẩn bị chu đáo cho lễ thành thân hay sao...”

Trường Bình hồ nghi nói: “ Thật sự sao? Có phải người đã thông đồng cùng nữ nhân khác, làm bậy hay không?”

“ Không có! Tuyệt đối không có!” Phương Tranh nghiêm trang chỉ tay lên trời thề thốt, tiến đến gần bên người Trường Bình cười híp mắt nói: “ Gần đây lão công của người phải nghỉ ngơi dưỡng sức, chuẩn bị cho đêm tân hôn của chúng ta. Chẳng phải thường hay có một câu nói! Ta đem cả đời thanh xuân hiến cho người hay sao!”

Trường Bình mắc cỡ đỏ mặt cười mắng: “ Đi tìm chết đi! Tưởng người ta hiếm lạ sao? Nói, ngày đó khi ta rời đi, Phương tỷ có câu dẫn người hay không?”

Phương Tranh kì quái nói: “ Ta thật sự không hiểu, tại sao người có thể chấp nhận Tiểu Lục mà lại không nhìn vừa mắt Phương tỷ? Nàng ta đắc tội gì với người sao?”

Trường Bình hừ lạnh nói: “ Ta chính là không ưa ả ta! Nhìn cái bộ dạng câu dẫn nam nhân của ả, ta liền tức giận.”

Xem ra tâm nguyện muốn thu Phương tỷ vào hậu cung đúng là gánh nặng đường xa, vị tiểu nữ nãi nãi tương lai của Phương đại thiếu gia này đã không đồng ý, phụ thân cùng mẫu thân khẳng định sẽ không cho nhi

tử của mình thu nạp một cái quả phụ, Yên Nhiên cùng Tiểu Lục có thể sẽ không phản đối, nhưng các nàng rõ ràng không có quyền lên tiếng nói giúp cho Phương tỷ, chỉ sợ Phương tỷ cũng không muốn bước vào một nhà, mà bị người ta xem thường, chuyện này có điểm khó khăn rồi...

Phương Tranh buồn bực lắc đầu, chuyện nhà cửa, chuyện thiên hạ quốc gia, mọi việc đều phiền não!

Trường Bình nhìn hẩn một cái, ủy khuất nói: “ Làm sao vậy? Bất quá ta chỉ nói nàng ta có vài câu, người liền mất hứng sao? Người quả thật không bị nàng ta câu dẫn đó chứ?”

Phương Tranh biểu tình đau khổ: “ Nói thật ra, chính là ta câu dẫn nàng, nhưng chưa thành công...”

“”

Phương Tranh bị một trận phản quyền loạn đả, trước khi hẩn bước ra khỏi cửa cấm cung thì Trường Bình bồi thêm một cước vào mông, hung tợn nói: “ Mấy ngày hôm nay thành thật đi một chút cho lão nương, chờ đến khi lão nương xuất giá quá môn! Nếu còn để cho ta nghe thấy người đi tìm ả hồ ly tinh kia, lão nương sẽ trói chặt chân người!”

Ngay sau đó đám cấm vệ quân dưới ánh mắt đồng tình, nặng nề “rầm” một tiếng, đóng cửa cấm cung lại.

Giận dữ, Phương Tranh hung hăng xông lên đạp một cước vào cửa cung, nói một câu vô cùng mang tính chất uy hiếp: “...Lần sau còn hành động như vậy, đừng trách ta phê bình người!”

Phần nô phải dấu chân ở trên mông, Phương Tranh hướng đám cấm vệ quân đang đứng canh gác ở bên trong, cái bướng nói vọng vào: “ Con mẹ nó....Hỗ thể chưa phát oai thu thập, còn được đằng chân lân đằng đầu sao?..”

Đám cấm vệ quân sôi nổi gật đầu phụ họa :” Hiểu rồi, hiểu rồi....”

* * *

Mấy ngày sau đó, bên trong Phương phủ đều biến thành một mảnh lộn xộn.

Cách ngày thành thân với Trường Bình công chúa càng gần, rất nhiều công tác đều phải cần chuẩn bị cho tươm tất, Lễ Bộ phái thêm vài vị quan viên đến chiếm đóng tại Phương phủ, chỉ đạo công tác chuẩn bị, đây cũng đều là những quy củ khi nữ tử hoàng tộc xuất giá. Tại thời cổ đại, có rất nhiều nghi lễ quốc tộc, hôn lễ, đám tang đều có những trình tự nghiêm ngặt, bất kì một khâu nhỏ nào đều không cho phép phạm sai lầm.

Cùng lúc đó, tin tức công chúa điện hạ sắp sửa bước vào cửa Phương gia, cũng loan truyền ra khắp cả kinh đô, trở thành đề tài nóng hổi và sốt dẻo nhất.

Sự tình hoàng tộc đem công chúa gả cho thần tử trước kia không phải là không từng có qua, dù sao làm công chúa thì cũng phải lập gia đình, toàn thiên hạ hoàng tộc là tối cường đại nhất, cho nên công chúa xuất giá, bình thường đều được gọi là “gả cho”. Nhưng từ trước đến nay, hoàng tộc chỉ thông gia với những thế gia môn phiệt hoặc những đại gia tộc có nhiều thế hệ làm quan trong triều, còn Phương Tranh, một đời của hẩn mới chỉ làm đến quan ngũ phẩm, nếu như luận về xuất thân thì thân phận của Phương Tranh so với một bá tánh thường dân còn thấp hơn, hiện tại chính là chế độ quan nông công thương. Mà hoàng thượng nguyện ý đem công chúa gả cho hẩn, không thể phủ nhận, người này được thánh quyền thâm hậu, người đời khó có thể so bì được.

Kinh thành có nhiều kẻ nhàn rỗi, một khi nghe được chủ đề hấp dẫn, tự nhiên lại hiếu nghĩa rộng thêm ra, nói thí dụ như ngoại hiệu “thái tử” trước kia của Phương Tranh. Ngày trước hẩn chưa làm quan thì hỗn trướng như thế nào, ý vào gia tài của Phương lão gia, ăn chơi nhậu nhẹt, cờ bạc dĩ điểm, sau này không hiểu tại sao Văn Khúc tình lại rơi trúng, vì nước lập đại công, vô cùng kì diệu.

Phương gia vốn là đệ nhất phú gia tại Hoa triều, tương lai còn sắp trở thành hoàng thân quốc thích. Từ nay về sau đặt chân vào hàng ngũ danh môn thế gia, các đại thương hào cùng các cấp quan chức phi thường hiểu biết, sôi nổi đến đẳng môn bá phẩm, Phương lão gia vui mừng cười híp cả mắt, những nếp nhăn trên khuôn mặt già nua cũng giãn ra rất nhiều. Buổi tối đến lúc đi ngủ vẫn còn cười ha hả, thẳng cho đến khi Phương phu nhân tức giận đánh hẩn một cái thì mới thôi.

Buổi tối, trước ngày thành thân hai ngày, tại căn biệt viện của Phương phủ, có đón một vị khách nhân, Phương Tranh sắc mặt nghiêm túc, tự mình đứng ở cửa nghênh đón, có vẻ rất là thần bí.

Vị khách nhân đến chính là Ngô công tử, sau khi đến liền cùng Phương Tranh nói chuyện ở trong sương phòng gần như hết hai canh giờ, sát thủ ca ca luôn luôn đứng ở bên ngoài, cẩn thận canh gác. Cho dù là bất kì người nào cũng không được phép tới gần nửa bước, ai cũng không biết nội dung cụ thể mà Ngô công tử nói với Phương Tranh là chuyện gì.

Ngô công tử đi rồi, lại có thêm không ít thành viên Ảnh Tử lục đục chạy tới, dẫn đầu bọn họ là Ôn Sâm, đám người nghe xong Phương Tranh phân phó cũng liền kính cẩn tuân mệnh, sau đó nường theo màn đêm che giấu, đều tự động chia nhau ra, chạy về bốn phương tám hướng.

Hai mắt chăm chú nhìn theo thân ảnh của đám thuộc hạ biến mất ở trong màn đêm, bất chợt ánh mắt của Phương Tranh hiện lên vài tia lo lắng.

Cuối thu, những cơn gió cuối mùa se lạnh, hàn khí bức người, Phương Tranh đứng ở trong viện, thở dài một hơi nặng trĩu.

“Người đang sợ hãi?” Sát thủ ca ca tựa hồ như chỉ liếc mắt một cái, đã có thể nhìn thấu nội tâm của hắn.

Phương Tranh ngang nhiên thừa nhận: “Đúng thế, ta đúng là đang sợ hãi.”

“Không phải người đã an bài tốt rồi sao? Sợ chuyện gì?” Sự tình Phan thượng thư mưu phản, Phương Tranh cũng không có giấu diếm hắn.

Phương Tranh cười khổ, có chút điểm an bài đó thì thâm tháp vào đâu, chỉ hi vọng hoàng thượng đã tự có thêm chủ trương khác nữa.

Sát thủ ca ca trầm ngâm một hồi, chần chừ, rốt cuộc mở miệng nói: “Vốn ta không muốn nhúng tay vào chuyện này, nhưng ta...đám khăng định, ta sẽ không để người bị người khác sát hại.”

Thoáng chốc hốc mắt của Phương Tranh đã ửng đỏ, từ ngày quen biết với sát thủ ca ca đã lâu như thế, đến hôm nay mới nghe được một câu ấm lòng từ chính miệng hắn thốt ra. Phương Tranh cảm nhận tình người vẫn là tốt đẹp, người với người sống chung một thời gian dài, nhiều ít cũng sản sinh ra một chút tình cảm. Ngẫm lại trước kia sát thủ ca ca chỉ nhận tiền chứ không nhận người quen, không nghĩ ra hiện tại sát thủ ca ca cũng có một bộ mặt nhân tính, cái này bao nhiêu biến hóa nha. Cho nên nói, chung quy trên đời này những thứ tốt đẹp vẫn nhiều hơn những thứ xấu xa.---- Ngay cả sát thủ ca ca bản tính lãnh khốc vô tình chỉ nhận tiền tài mà còn có thể thay đổi, thử hỏi trên đời này có cái gì, là có khả năng bất biến đây?

Mạnh mẽ cầm cánh tay của sát thủ ca ca, Phương Tranh cảm động đến rơi nước mắt: “Cái gì cũng đều không cần nói nữa.....Không ngờ trong lúc mấu chốt, ta vẫn còn gặp được người hảo tâm a....”

Sát thủ ca ca bĩu môi, khước miệng hơi nhếch lên, đem cánh tay Phương Tranh bỏ ra, lạnh lùng nói: “Bảo vệ người sẽ gặp rất nhiều khó khăn, cho nên giá cả cũng tăng gấp năm lần bình thường.”

“.....”

Trên đời này còn có nhân tính hay không? Ài...chuyện này một chốc không thể nói rõ ràng được, dù sao cũng là một vấn đề không đơn giản chút nào.

* * *

Mọi người trong Phương phủ đều phần chuẩn bị cho lễ thành thân, Phương Tranh cũng không nhàn rồi, bất quá không liên quan đến chuyện hôn sự, phương diện này hắn không hiểu, muốn giúp cũng không thể giúp được.

Mấy ngày hôm nay trước cửa nhà hắn có rất nhiều quan viên trong triều đẳng môn bá phẩm, bao gồm Binh bộ thượng thư Ngụy Thừa Đức, Lễ bộ thượng thư Dương Đốc Thanh, Hộ bộ thị lang Lưu Duyệt Lâm, cùng một số quan viên trong Phan đảng cũng đến tham dự.

Đồng thời, trong lúc đó hắn cũng chạy ngược chạy xuôi, từ doanh trại mới kiến lập của Ảnh Tử đến hoàng cung cấm địa. Tất bật đến nỗi chân cũng đều không chạm đất, thái độ rất chi đoan chính, diễn cảm rất chi nghiêm túc, làm cho người ta không khỏi hoài nghi người này có phải đã bị quỷ nhập thể hay không! Đã

bao giờ nhìn thấy hấn đối với công vụ của triều đình lại quan tâm đến mức như thế, chẳng lẽ một khi nam nhân sắp thành thân, cả người đều triệt để thay đổi bộ dạng, nhanh nhẹn tháo vát hấn lên sao?

Ngay cả Yên Nhiên cũng không hiểu nổi, rốt cuộc là nguyên nhân gì khiến cho hấn gần đây phải bồn tẩu ngược xuôi. Có một đêm, Yên Nhiên nhu thuận tựa vào trong lồng ngực của hấn, thở hổn hển hỏi hấn nguyên nhân.

Phương Tranh chỉ cười khỏ, ta nguyện ý làm việc cực khổ như vậy sao? Con mẹ nó, cái này cũng là vì bảo mệnh cho toàn gia chúng ta mà thôi, nếu không nỗ lực làm việc, chỉ sợ không quá mấy ngày nữa, cái gì ba vợ bốn nàng hầu, cái gì vinh hoa phú quý, tất cả đều tan thành mây khói.

Gần đây thời tiết trong kinh thành trở nên âm u, sắc trời đã vào cuối thu, dần dần lạnh cóng, dân chúng trong thành nếu không vì sinh kế, bình thường cũng không có người nguyện ý đi ra ngoài trong cái thời tiết khắc nghiệt như thế này. Trên đường lớn các hiệu buôn kinh doanh than củi, người người cũng vội vàng đến đến đi đi, cho dù có gặp người quen cũng chỉ chấp tay có lệ, ngay cả hàn huyên đôi câu cũng chưa kịp nói, liền vội vàng lướt qua bên người mà đi.

Hai ngày này không biết làm sao, bốn cổng thành bỗng nhiên được trang bị thêm nhiều quân sĩ canh gác, đối với dân chúng ra vào thành, đều kiểm tra nghiêm ngặt hơn bình thường rất nhiều. Đi tuần trong thành trước là bộ khoái và nha dịch, nay sớm đã được đổi thành quân sĩ, hơn nữa quân sĩ còn được võ trang đầy đủ, được phép mang theo liên hoàn nổ sử dụng trong thời chiến, sự tình như vậy, bá tánh thường dân có thể nào không khẩn trương?

Bóng ma âm sâm mờ mịt bao phủ ở trên đầu của bá tánh thường dân, một không nghe nói có kẻ thù bên ngoài xâm lăng, hai không có địa phương nào tạo phản, như thế nào trong kinh thành vô duyên vô cớ lại bắt đầu canh phòng sâm nghiêm? Nhìn tình huống này, rõ ràng giống như là muốn đánh trận a, bá tánh thường dân đã quen với cuộc sống an nhàn thoải mái dưới chân thiên tử, hiện giờ ở trong bầu không khí nặng nề trầm mặc, bọn hấn bỗng nhiên cảm giác được chiến tranh vô cùng đáng sợ, nhưng bọn hấn không biết quân đội Hoa triều đánh giặc nào, đối thủ sắp tới có bộ dạng gì?

Ngay khi bá tánh thường dân trong kinh thành còn đang hoang mang, thì hoàng cung lại phát ra một tin bố cáo, khiến cho không khí khẩn trương trong kinh thành càng gia tăng cực điểm.

“Bố cáo: Phủ doãn Kim Lăng Trần Cửu Lâm, trị an bất lực để cho án mạng trong kinh thành gia tăng không dứt, đạo tặc hoành hành ngang ngược, khiến cho dân chúng lo sợ không yên, đặc chỉ cách chức phủ doãn Kim Lăng, nhốt vào trong thiên lao, chờ Hình Bộ xét xử. Ngay trong ngày, phạm là từ canh một cho đến canh năm, bốn cổng thành cấm người ra vào, đi lại ban đêm, vô luận quan chức cùng dân thường, vi phạm phạt hai mươi trượng rồi áp giải vào lao ngục. Khâm thử...”

175. Chương 172: Đường Triều Hạch Tội (Hạ)

Sắc lệnh được bố cáo ra, kinh thành tựa như mặt hồ nước đang yên ả, bỗng nhiên bị một tảng đá lớn làm cho dậy sóng trào dâng, bá tánh thường dân trong thành hoang mang không dứt, dân chúng đều đóng cửa ở trong nhà nghị luận sôi nổi.

“Án mạng tăng cao, đạo tặc hoành hành ngang ngược? Không nghiêm trọng như thế chứ? Thường ngày chúng ta đâu có nghe nói ở trong kinh thành phát sinh qua án mạng, đạo tặc thì ngay cả bóng dáng cũng chưa từng trông thấy.”

“Đúng vậy, thế đạo quả thật khôn cùng, những gì vừa mới bố cáo có rất nhiều nghi hoặc? Như thế nào còn cấm đi ban đêm, sau này chúng ta la cà vào buổi tối cũng đều không được, ta sống tại kinh thành mấy chục năm qua, chưa từng nghe nói đến lệnh cấm đi vào ban đêm, thời gian đầu mùa xuân người Đột Quyết nam tiến, hạ một lúc vài tòa thành trì, mắt nhìn thấy sắp đánh đến kinh thành, hoàng thượng cũng chưa từng hạ chỉ lệnh cấm đi ban đêm a...”

“Các người thì biết cái gì? Sắc lệnh bố cáo chỉ là văn vẻ mà thôi, phủ doãn Trần đại nhân bị bắt, rồi án mạng, đạo tặc, đây chẳng qua cũng chỉ là cái cớ để che mắt bần dân thiên hạ thôi a! Theo như ta nghĩ, gần

đây trong kinh thành có khả năng sẽ xảy ra biến động, không nhìn đám quân sĩ trong thành sao? Nhìn bộ dạng đám đám giống như là muốn đánh nhau a...”

“ A? Thật sao? Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ?”

“ Người sống trong cảnh loạn lạc, tính mạng cũng như sô cầu, vẫn là nên hảo hảo mà sống đi, chúng ta không cần phải bận tâm lo nghĩ đến chuyện không đâu.” (*: chó rơm, thường có câu, thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cầu, thánh nhân bất nhân, dĩ bách tính vi sô cầu nghĩa là trời đất không có lòng nhân từ, coi vạn vật như loài chó rơm.)

“ Ai....”

Dân chúng hoang mang như thế, đám quan viên tại kinh thành còn hoảng hốt hơn rất nhiều.

Có khả năng làm quan tại kinh thành, cũng không phải người đơn giản, hoàng thượng phát ra bản thông cáo kia, trong đầu của bọn hắn đều cảm thấy vô cùng nghi hoặc, chính là bởi vì không hiểu rõ nguyên nhân, bọn hắn càng thêm lo sợ không yên.

Những chuyện này tự nhiên không thể qua mắt được người sáng suốt, mấu chốt chính là người sau lưng của bản thông cáo này, đến tột cùng thì hoàng thượng có dụng ý gì, điều binh vào thành, phát lệnh ban đêm cầm đi lại, đem Trần Cửu Lâm cách chức điều tra, ở trong lòng của một vài người đều sáng tỏ, loạt động thái này của hoàng thượng, đủ để khiến cho toàn bộ quan viên trong triều phải khiếp sợ không thôi.

Hoàng thượng đang chuẩn bị, muốn hướng Phan thượng thư động thủ.

* * *

Bản thông cáo được phát ra, ngày hôm sau thượng triều, nhất định sẽ khiến cho đám quần thần đầu hoa mắt choáng.

Theo thông lệ tung hô vạn tuế, quần thần đều tự sắp xếp ngay ngắn vào vị trí đứng của mình. Bởi vì những ngày gần đây trong kinh thành không khí khẩn trương, sắc trời u ám, nhóm quần thần trong lòng đều lo sợ bất an, cho nên sau khi tiểu thái giám đứng bên cạnh hoàng thượng, cao giọng hát một câu “ Có việc dâng tấu, không việc bãi triều.” Nhóm quần thần lại không có một người nào bước ra dâng tấu chương, bọn hắn có một loại dự cảm, buổi thượng triều ngày hôm nay, nhân vật chính còn chưa có xuất đầu lộ diện.

Đúng như vậy, quả thật nhân vật chính chưa xuất đầu lộ diện!

Nhưng....

Đợi thêm một lúc lâu sau, Phương Tranh không phụ sự mong đợi của mọi người mà bước ra từ trong đám đông, diễn cảm bình tĩnh, quỳ gối nói: “ Vì thần có chuyện cần tấu.”

Thanh âm trong trẻo mà lạnh lùng của hoàng thượng từ xa xa truyền đến: “ Chuẩn tấu.”

Phương Tranh nhìn thoáng qua một vị trí trống của đám quần thần, sau đó cười khan.

Vị trí đứng đó là của Phan thượng thư, hiện giờ Phan thượng thư mượn cơ tuổi già bệnh nặng, không thể xử lý được công vụ, đành phải ở nhà dưỡng bệnh. Cho nên vị trí của hắn trên Kim Loan điện vẫn luôn luôn trống trải, không có một vị đại thần nào dám đứng vào vị trí kia, đó là vị trí mà Phan thượng thư đã đứng hơn ba mươi năm trên triều. (Cả triều thái tử, lẫn hiện giờ)

Phương Tranh thu hồi ánh mắt, khom lưng cung kính nói: “ Vì thần hạch tội Lại bộ thượng thư, Thành Quốc Công, Phan Văn Viễn.”

Phan Văn Viễn chính là tên của Phan thượng thư, nhiều năm qua cái tên đó cũng không có người nào dám nhắc đến nữa. Toàn bộ văn võ bá quan trên triều đều gọi hắn là Phan thượng thư, Phan đại nhân, Phan thái sư, Lão đại nhân, hoặc trực tiếp xưng ân sư, ngay cả hoàng thượng cũng gọi hắn một tiếng “ Lão thượng thư”, chưa bao giờ gọi thẳng tính danh.

Phương Tranh vừa nói dứt lời, nhất thời văn võ bá quan trên triều đều sợ ngây người.

Mọi người trong triều đầu đá nhau, từ trước đến nay đều là đứng phía sau ám muội điều khiển. Cho dù là có thâm cừu đại hận, nhưng ở bên ngoài vẫn luôn luôn giữ hòa khí, diễn cho hoàng thượng xem, diễn cho

những đại thần khác xem, thậm chí diễn cho chính đối thủ xem. Tuyệt không có người nào trực tiếp chỉ tay vạch mặt như thế ở trên Kim Loan điện, làm như vậy chỉ có hai khả năng, một là mất đi lí trí, hai là trong tay của hắn đang nắm giữ bằng chứng xác thực, có thể chắc chắn đem tội danh chụp lên đầu người bị cáo buộc, nếu không sẽ chẳng có người nào mạnh động như thế cả.

Phương Tranh chỉ là một vị Tấn quan ngũ phẩm, nhưng mà hắn lại dâng tấu vạch tội người đã chấp chưởng Lại bộ ba mươi năm qua, ở trên triều có thể hô phong hoán vũ, một tay che trời, hơn nữa còn kiêm chức ân sư của thái tử, Phan thượng thư.

Nhóm quần thần đưa mắt nhìn nhau, đồng thời trong lòng cũng dâng lên một cỗ ý niệm “ tiểu tử này điên rồi sao?” Hoặc cũng có thể, đây là một cái tín hiệu, hoàng thượng muốn loại bỏ Phan thượng thư?

Trong Kim Loan điện lặng ngắt như tờ, tâm tư của nhóm quần thần đều cảnh giác cao độ. Cho dù có lớn gan cũng không dám bước ra, nhúng tay vào chuyện trọng đại này.

Thật lâu sau, thanh âm của hoàng thượng vang vọng lên: “ Phương ái khanh, dâng tấu.”

Phương Tranh theo trong tay áo lấy ra một bản tấu chương, chuẩn bị triển khai làm trò hề trước mặt quần thần, ung dung đọc: “ Vi thần tố cáo tội trạng của Phan Văn Viễn, tội thì có mười. Một, khi quân phạm thượng, hai hãm hại trung lương, ba tham ô nhận hối lộ, bốn kết bè kết đảng, năm mưu đồ bất chính....”

Một mạch kể hết tội trạng mà Phan thượng thư đã làm ác nhiều năm qua, toàn bộ văn võ bá quan trên triều đều diễn cảm khiếp sợ nhìn người thanh niên chưa đến hai mươi tuổi này, đang quỳ gối dưới sàn nhà bóng loáng của Kim Loan điện, sắc mặt ung dung, thanh âm bình thản mà vạch hết tội trạng của Phan thượng thư.

“ Quả thật là hồ ngôn loạn ngữ!”

Phương Tranh còn chưa niệm xong bản tội trạng của Phan thượng thư, đã có người nhịn không được liền bước ra mắng.

Người bước ra mắng chính là Lại Bộ Tả thị lang Giang Trung Thành, một trong những phần tử trung tâm của Phan đảng, sát thủ ca ca bởi vì giết nhi tử của hắn mà bị bắt vào thiên lao, sau được Phương Tranh cứu đi ra, cho nên quần thần trong triều cùng kết thù kết oán với Phương Tranh ngoại trừ Phan thượng thư, còn có hắn.

Phương Tranh đang rung đùi đắc ý, đọc bản tấu chương tội trạng của Phan thượng thư, bỗng nhiên từ đâu xông ra một gã Trình Giảo Kim, vì thế mất hứng ngẩng đầu trừng mắt liếc hắn một cái, “ Ai, có biết quy củ hay không? Ta còn chưa đọc hết, ngươi xông tới là muốn làm cái gì? Hơn nữa, ai cho ngươi có quyền bước ra khải bẩm mà không cần quỳ? Nếu ta quỳ cũng chỉ quỳ trước mặt hoàng thượng, ngươi đứng trước mặt ta như thế, văn võ bá quan trên triều còn tưởng rằng ta hướng ngươi quỳ a, thế nào? Phải chăng ngươi cho rằng tại Kim Loan điện này, ngươi có tư cách nhận lễ của các vị đại thần khác?”

Lời của Phương Tranh có chút nghiêm trọng, đối với pháp luật thời cổ đại, có một tội danh rất nặng, gọi là “ Du chế”. Du chế không phân biệt thường dân hay quan viên, mọi trang phục, nhà ở, xe cộ, đồ dùng đều không được vượt quá phạm vi mà thân phận của mình được phép, trong đó còn bao quát cả “ Tiếm lễ”, cái gọi là tiếm lễ, chính là quan viên cùng dân chúng có những hành vi không hợp lễ tiết, phạm thượng. Hiện tại Giang Trung Thành vi phạm, chính là lễ tiết.

Giang Trung Thành vừa nghe được, sắc mặt liền tái nhợt, nhìn lại vị trí mà bản thân mình đang đứng, vừa vặn chắn ngang ở giữa hoàng thượng cùng Phương Tranh, làm cho người ta có cảm giác, dường như Phương Tranh đang cúi lạy hắn.

Giang Trung Thành vội vàng dịch sang bên cạnh vài bước, bùm một tiếng hướng hoàng thượng quỳ xuống, run giọng nói: “ Hoàng thượng, thần tội đáng muôn chết! Thần tội đáng muôn chết!”

Sắc mặt của hoàng thượng đã phủ kín một tầng băng sương, tiếm lễ cùng du chế, đối với hoàng tộc mà nói, đã là một quy luật không thể phạm vào, tội danh này đồng nghĩa với việc khi quân mưu phản, nếu như Phương Tranh kích động châm ngòi thêm vài câu, nói không chừng sẽ đưa Giang Trung Thành lâm vào tử địa.

Bất quá, hiện tại còn nể mặt văn võ bá quan trên triều, tự nhiên hoàng thượng sẽ không bởi vì một chút thất lễ mà giáng tội cho Giang Trung Thành, sau khi hừ lạnh một tiếng, hoàng thượng nói: “Được rồi, người có chuyện gì cần khai tấu?”

Giang Trung Thành trải qua giây phút kinh hoàng gần gũi, ngay tức thì liền khôi phục lại bình tĩnh, nghe vậy ngẩng đầu, chỉ vào Phương Tranh nói: “Thần tố cáo Tán Kỵ Thường Thị Phương Tranh muốn mưu hại trung thần, đổi trắng thay đen, hồ ngôn loạn ngữ trước mặt hoàng thượng.”

Phương Tranh nghe lọt tai, bộ dạng uể oải nhướn mí mắt, nói: “Xin hỏi Giang đại nhân, ta mưu hại trung thần như thế nào? Hồ ngôn loạn ngữ ở điểm nào?”

Giang Trung Thành cười lạnh nói: “Phan thượng thư vì nước mà vất vả hơn nửa đời người, chuyện này vạn dân thiên hạ cùng văn võ bá quan đều sáng tỏ như ban ngày, những tội trạng theo như lời người nói, có chứng cứ rõ ràng hay không? Có nhân chứng vật chứng hay không? Hoàng thượng anh minh vô bì, há lại có thể để cho hạng người tiểu nhân như người che mắt?”

Nói xong Giang Trung Thành chỉ vào bản tấu chương trong tay của Phương Tranh: “Thỉnh hoàng thượng nhìn xem, người này đọc cáo trạng hạch tội Phan thượng thư, nhưng bản tấu chương trong tay hắn còn đang cầm ngược, như thế cũng đủ có thể chứng minh, người này chỉ toàn nói suông, có ý đồ mưu hại trung thần, thỉnh cầu hoàng thượng nghiêm trị!”

Đám văn võ bá quan trong triều đều kinh ngạc “ân?” lên một tiếng, sôi nổi nhìn lại bản tấu chương trong tay Phương Tranh.

Phương Tranh cúi đầu nhìn nhìn, ta kháo! Thật đúng là cầm ngược, mười điều tội trạng cũng coi như ngăn gọn, Phương Tranh tùy tiện nhìn qua vài lần liền nhớ kỹ như in, làm trò trước mặt quần thần nên mới lấy ra tấu chương, chỉ tạo cái bộ dạng cho nó có vẻ trịnh trọng mà thôi, không nghĩ ra chính mình lại cầm ngược, để cho Giang Trung Thành có cơ hội phản kích.

Thẹn quá hóa giận, hung hăng cuộn bản tấu chương lại, nhét vào trong người, Phương Tranh gân cổ lên nói: “...Cầm ngược thì như thế nào? Từ ngày ta biết chữ, đều xem ngược không được hay sao? Ta trước đó đã ghi nhớ, cũng không được sao? Một chút điểm nhỏ còn moi móc ra nữa, hạng người như người, phải chăng có tật xấu này a?”

“Hoàng thượng! Thần một lần nữa tố cáo Phương Tranh thất nghi phép tắc trước mặt quân vương, nhục mạ đại thần!”

“Ta kháo! Đã hết chưa, muốn làm anh hùng phải không? Có tin rằng ta sẽ giẫm bẹp người hay không?”

“Hoàng thượng! Thần một lần nữa tố cáo Phương Tranh uy hiếp đại thần, có ý đồ muốn hành hung mệnh quan triều đình!”

“Người tưởng rằng, chỉ có một mình người mới có thể dâng cáo trạng sao? Ta cũng tố! Hoàng thượng, vì thần tố cáo Giang Trung Thành chòng ghẹo lão bà bà ở trên đường! Lão bà đó đã tám mươi tuổi, hẳn cư nhiên cũng dám hạ thủ, vì thần tận mắt chứng kiến, quả thật không bằng cầm thú a...”

“Nói bậy...”

“.....”

“.....”

Một hồi ta với người phỉ báng nhau huyền não ở trên Kim Loan điện, khiến cho đám văn võ bá quan đứng nhìn đến ngây ngốc, ánh mắt lạc thần, bất khả tư nghị.**

* *: Không thể tưởng tượng, không tin được.

176. Chương 173: Vu Cáo

Cuộc khắc khẩu vẫn còn tiếp tục, mọi người thương thức Phương Tranh cùng Giang Trung Thành cãi nhau, ánh mắt cũng không ngừng liếc hướng hoàng thượng. Chuyện phát sinh hôm nay quả thật không bình

thường, nhóm quần thần không có người người nào dám bước ra ngăn cản hai người kia dừng lại, bởi vì trong đầu của bọn họ đang không ngừng vận chuyển, bọn hắn cần phải có thời gian để tiêu hóa đại sự phát sinh trước mắt này.

Từ trước tới nay, tại Kim Loan điện hoàng thượng luôn chú trọng lễ nghi quy củ, nhưng hôm nay không biết có chuyện gì xảy ra, chứng kiến hai người cãi lộn nhau như mấy bà hàng cá, hàng tôm ngoài chợ. Mà hoàng thượng cũng không hề tỏ vẻ, chỉ là sắc mặt bình tĩnh nhìn bọn hắn, trong mắt tĩnh lặng như mặt hồ nước, nhìn không ra nửa điểm gợn sóng.

“....”

“ Ngươi.....Ngươi vô sỉ! Ngươi ngấm máu phun người....” Giang Trung Thành giận dữ đến mức lắp bắp.

“ Ta vô sỉ như thế nào? Chính ngươi làm nhiều chuyện ác bá cường hào, mà còn dám nói rằng ta vô sỉ sao? Như thế, chẳng phải so với ta ngươi càng vô sỉ hơn?” Phương Tranh đã hoàn toàn khôi phục bản tính, mũi hếch lên trời, một bộ dạng cà lơ phất phơ, đứng ở trên Kim Loan điện có vẻ phá lệ chói mắt.

“ Hoàng thượng...Vi thần còn tố cáo Giang Trung Thành đào mộ trộm!” Phương Tranh tiếp tục gấp lửa bỏ tay người, dù sao sau khi Phan thượng thư ngã ngựa, khẳng định người này cũng không thể sống được, đắc tội thì đắc tội .

Lời Phương Tranh vừa nói ra, văn võ bá quan lại ồ lên một trận, buổi lâm triều ngày hôm nay thực sự là phi thường náo nhiệt. Đường đường là Lại Bộ thị lang, Giang Trung Thành tại sao lại bị người ta tố cáo đi đào mộ trộm? Coi như biết rõ hai người mồm miệng một trận, cũng chỉ là hắt bát nước bẩn giá họa cho nhau, nhưng mọi người vẫn háng hái quan sát, giống như đang ngồi uống trà nghe hát tuồng ở trong tửu quán.

“ Ngươi.....Ngươi thú vị lắm!” Giang Trung Thành tức giận, bắt đầu loạn ngữ.

Phương Tranh cười lạnh: “ Còn không chịu thừa nhận? Chắc chắn, tưởng rằng ta không biết sao? Ngươi tự mình chôn một cái bô vào trong đất, mỗi ngày sai người tưới phân cho nó, một năm sau đào ra bán cho người khác, nhưng nghiêm khắc mà nói nó là cái bô mà Tần Thủy Hoàng đã từng dùng qua....”

“ Ngươi....” Giang Trung Thành không thốt được ra lời, thiếu chút nữa đã bị đột tử.

Thở sâu vài lần, Giang Trung Thành nhắc nhở chính mình, không cần cùng một tên du côn vô lại nhiều lời, cho dù có cùng hắn dây dưa thêm, chính mình sẽ không chiếm được tiện nghi.

“ Hoàng thượng, Phương Tranh xuất thân thương nhân, văn không tinh võ không thông, hành vi ngang ngược cần quấy, vả lại phẩm hạnh quá mức thấp kém. Thần nghĩ, người này không đủ tư cách làm quan.” Giang Trung Thành là một phần tử trong Phan đảng, một khi hắn đem lời kích nộ, liền có không ít người gật đầu phụ họa.

“ Ha hã! Ngươi nói ta không đủ tư cách, ta mà không đủ tư cách sao? Phải chăng ta muốn làm quan còn phải được sự cho phép của ngươi? Mọi người đều biết, quan tước của ta vốn là do đích thân hoàng thượng khâm phong. Ngươi nói ta không đủ tư cách, chẳng phải ngươi ám chỉ hoàng thượng không hiểu đạo dùng người? Giang Trung Thành! Ngươi thật lớn mặt! Ngươi không tuân thủ bốn phận của một thần tử, dám bày trò trước mặt văn võ bá quan trên triều, ngấm ngấm ám chỉ thanh danh của hoàng thượng, ngươi có biết tội của ngươi hay không?” Phương Tranh nói dứt lời, nhẵn tình sắc bén, mặt đanh lại.

Giang Trung Thành bị dọa đến mức sắc mặt trắng nhợt, vừa rồi mới tiếm lễ trước mặt hoàng thượng, trong lòng của hắn còn đang hoang mang, cứ nhiên Phương Tranh lại tiếp tục chụp tội danh lên đầu của hắn, thật sự làm cho hắn đắm đuối không nổi. Giang Trung Thành nhìn không được ngẩng đầu nhìn sắc mặt của hoàng thượng, chứng kiến biểu tình hoàng thượng vẫn bình thản, chỉ là trong tia mắt lộ rõ ra một tầng băng sương. Giang Trung Thành trong lòng âm thầm tức giận, Phương Tranh con người này nói chuyện, liền mang hoàng thượng ra làm bia đỡ đạn, thật quá mức vô sỉ. Lúc này long nhan đang tức giận, cũng không nên cùng hắn đấu đá miệng lưỡi, không phải một cái Lại Bộ thị lang nhỏ nhoi như hắn có thể đảm đương nổi trách nhiệm a.

“ Hoàng thượng, thần tội đáng muôn chết!” Dù sao Giang Trung Thành cũng là một lão cáo già đã từng lăn lộn trên quan trường nhiều năm, trong thâm tâm tự biết nếu còn cùng Phương Tranh đấu đá tiếp, không

cẩn thận hoàng thượng sẽ hưởng hần khai đao, ngay tức thì biết điều trực tiếp thối lui ra khỏi trận tranh đầu mồm mép.

Phương Tranh lạnh lùng đảo mắt quét một vòng, chứng kiến nhóm quần thần đều dùng ánh mắt phức tạp nhìn hắn, có kính nể, có cừ hận, cũng có châm biếm.

Hắc hắc, đám gia hỏa các ngươi cứ việc hận đi, khi Phan lão già ngã ngựa, ít nhất một trong số các ngươi cũng có kẻ rơi đầu, xem đến phút cuối cùng, ai mới là người có thể cười được.

“ Phương đại nhân, mười điều tội trạng mà ngài tố cáo Phan thượng thư, xin hỏi chuyện này có chứng có xác thực hay không?” Một vị đại thần chậm rãi bước ra, gần từng tiếng hỏi.

Người này tên là Ngô Tiềm, vốn làm quan Giám Sát Ngự Sử, một trong những người đứng đầu hàng ngũ quan viên trên triều, cũng là phần tử trung kiên của Phan đảng.

“ Chứng có? Có có, ân, không có, thế nào?” Phương Tranh mang một bộ dạng không thèm nói đạo lý, làm cho Ngô Tiềm tức giận đến mức, một lúc lâu sau mà chưa ra lời phản bác.

“ Bắt trộm thì phải bắt cả tang chứng, bắt kẻ thông dâm thì phải bắt tại đương trường, những tội trạng mà ngài tố cáo, có tận mắt chứng kiến hay không?” Ngô Tiềm cười lạnh nói.

Phương Tranh cười híp mắt: “ Ngô đại nhân, mong ngài thứ tội cho lời nói của hạ quan phản cảm, nói thí dụ như, hạ quan chòng ghẹo nữ nhi của ngài...”

Chứng kiến lông mi của Ngô Tiềm dựng lên, sắc mặt phần nộ, Phương Tranh nhanh chóng cười nói: “ So sánh, hạ quan chỉ làm một cái so sánh tương tự mà thôi.”

Ngô Tiềm nặng nề hừ lạnh, hung hăng phất ông tay áo một cái, quay đầu đi hướng khác, không thèm quản đến hắn.

Phương Tranh nói tiếp: “ Nói thí dụ như hạ quan chòng ghẹo nữ nhi của ngài, đúng rồi, ngài có nữ nhi không?”

Ngô Tiềm ngẩn người, đầu óc không theo kịp phản ứng, theo bản năng gật đầu: “...Có.” Ngay tức thì phát hiện mình lỡ lời, nhưng lời đã ra khỏi miệng, chỉ đành tức giận trừng mắt lườm Phương Tranh một cái.

Phương Tranh vỗ đùi, cười híp mắt nói: “ Có nữ nhi thì tốt rồi, ha hã, có nữ nhi thì tốt rồi.....Nói thí dụ như, hạ quan chòng ghẹo nữ nhi của ngài, sau đó nữ nhi của ngài tố cáo hạ quan trên công đường, nhưng nàng lại tìm không ra chứng cứ để chứng minh được hạ quan chòng ghẹo nàng ta, bắt trộm không có bắt được tang chứng, bắt kẻ thông dâm mà không bắt tại đương trường, xin hỏi Ngô đại nhân, tiểu thư thiên kim của ngài có tính rằng bị hạ quan chòng ghẹo hay không?”

Phương Tranh so sánh như thế không khỏi nham hiểm, nhất thời Ngô Tiềm á khẩu không trả lời được, mà cũng không biết phải trả lời như thế nào mới phải.

“ Phương đại nhân, ngài làm quan lâu ngày, không cần ta phải nói chắc cũng hiểu luật pháp của triều đình, nếu không có chứng cứ mà tố cáo mệnh quan triều đình, thật khó làm cho các vị đồng liêu tâm phục khẩu phục, còn chính Phương đại nhân ngài, chỉ sợ cũng sẽ mang trên lưng cái tội danh “ mưu hại đại thần”, luật pháp của triều đình vốn lấy trị quốc làm gốc, vương tử phạm pháp, tội như thứ dân. Hoàng thượng anh minh vô bì, tuy rằng đối với ngài có một chút hân thưởng, nhưng chỉ sợ cũng không tha tội cho ngài được.” Ngô Tiềm cười lạnh nói.

Uy, lão tiểu tử này đã đem hoàng thượng bịt miệng trước, chắc chắn, chỉ số thông minh quả nhiên cao hơn so với Giang Trung Thành.

Phương Tranh cười lạnh nói: “ Ngô đại nhân, ngài đã nhắc đến luật pháp của triều đình với ta, thì ta đây cũng đành phải hảo hảo giảng giải đạo lý với ngài. Luật pháp của Hoa triều chúng ta có một điều, án kiện vượt quá phạm vi bình thường, quan hệ đến mệnh quan triều đình, thì sẽ do Hình Bộ hội thẩm, đem vụ án điều tra rõ ràng, sau đó trực tiếp dâng lên cho hoàng thượng ngự lãm. Ngô đại nhân vốn là Giám Sát Ngự Sử, không có thẩm quyền liên quan gì đến Hình Bộ, bản thân ta muốn hỏi một chút, ngài lấy tư cách gì mà truy vấn án này?”

Ngô Tiềm ngăn người, Phương Tranh nói không sai, những vụ trọng án có quan hệ đến mệnh quan triều đình quả thật như lời hần nói, bản thân mình chỉ là Giám Sát Ngự Sử không có quyền nhúng tay vào.

Phương Tranh được đà càng không chịu buông tha, tựa hồ như một tên trộm, ánh mắt ám muội soi mói Ngô Tiềm từ trên xuống dưới, cười híp mắt: “Hạ quan tố cáo Phan thượng thư, chính là vì hoàng thượng mà tận trung, vì dân chúng mà trừ hại. Hạ quan lại nghĩ không ra, hiện giờ Ngô đại nhân vội vàng nói giúp cho Phan thượng thư, rốt cuộc là vì nguyên nhân gì? Liệu có phải Ngô đại nhân cùng Phan thượng thư có giao tình thâm sâu, sớm đã có âm thông khoản khúc?”

Trên Kim Loan điện, có không ít các vị đại thần phì cười thành tiếng.

Âm thông khoản khúc bình thường là muốn chỉ nam nữ yêu đương vụng trộm, Phương Tranh lại dùng câu này mà áp dụng trên người của Ngô Tiềm cùng Phan thượng thư, thật sự quá mức bỉ ổi.

Ngô Tiềm sắc mặt xanh mét, vừa giận dữ vừa xấu hổ, nhất thời cũng không biết nên phản bác như thế nào.

Phương Tranh nói tiếp: “Phan thượng thư vốn là trọng thần đương triều, quyền thế ngập trời, nếu hạ quan không có chứng cứ, sao lại dám khinh suất mà đi vuốt râu hùm? Chứng cứ phạm pháp của Phan thượng thư đang nằm trong tay của hạ quan, nhưng trước tiên ta trực tiếp dâng lên cho hoàng thượng ngự lãm, thỉnh hoàng thượng định đoạt mọi chuyện.”

Những phần tử trong Phan đảng nghe vậy liếc mắt nhìn nhau một cái, biểu tình âm trầm không nói câu nào.

Phương Tranh từ trong lòng lấy ra một quyển sách hơi mỏng, cung kính giao cho tiểu thái giám đứng ở bên cạnh ngai vàng, sau đó tiểu thái giám trực tiếp dâng lên hoàng thượng.

Đám quần thần chứng kiến mọi việc chỉ nghĩ rằng Phương Tranh phao tin đồn nhảm, hù trương thanh thế, không dự đoán được hần thật sự mang chứng cứ đem ra khoe, bên trong quyển sách mỏng đó có chứa nội dung gì? Chẳng lẽ hần thực sự nắm được điểm yếu của Phan thượng thư sao?

Hoàng thượng tiếp nhận quyển sách liền mở ra đọc vài lần, sau đó khép lại, nặng nề thở dài, ánh mắt mông lung nhìn về phía xa xa, dùng một loại ngữ khí vô cùng hoài niệm, nói: “Trẫm cùng lão thượng thư quen biết đã vài chục năm, đối với thái độ làm người cùng đức hạnh của lão thượng thư, trẫm phi thường tin tưởng. Vài chục năm nay, vô luận những chuyện lớn nhỏ, công hay tư, trẫm đều thương nghị qua cùng lão thượng thư, trẫm coi lão thượng thư vừa là thầy vừa là bạn, giao tình quá mức sâu đậm, thật sự có chút không tin cáo trạng mà Phương Tranh dâng tấu. Lần trước lão thượng thư muốn cáo lão hồi hương, nhưng bởi vì trẫm không muốn hần bỏ trẫm mà đi, vậy nên cũng chưa cho phép, vạn lần không nghĩ ra, chưa được bao lâu mà đã có người buộc tội cho hần, thật sự là tai bay vạ gió a....”

Hoàng thượng nói ra những lời vua tôi tương đắc thâm tình hậu nghĩa mấy chục năm qua, khiến cho đám phần tử trong Phan đảng, cùng toàn bộ văn võ bá quan đang đứng trên Kim Loan điện, cảm động không thôi. Hoàng thượng vẫn hoài niệm đến tình cảm trước kia, Phan thượng thư đi theo hoàng thượng cũng được hơn mười năm, chạy đôn chạy đáo vì quốc gia đại sự, quả nhiên không uống công, cho nên có thể nguyên vẹn phản bác câu “Làm bạn với vua như làm bạn với hổ.”

Không ít các vị đại thần mang theo biểu tình hồ thẹn, lúc trước bọn hần nghe được một số tin đồn đại giữa hoàng thượng cùng Phan thượng thư, nói cái gì hoàng thượng muốn đổi phó Phan thượng thư, lúc đó bọn hần vẫn còn tin là thật, hiện giờ nghe được hoàng thượng nói những lời phé phỡ như thế này, nhất thời hồ thẹn với chính bản thân mình.

Bỗng nhiên dừng lại một chút, hoàng thượng thu mọi diễn cảm của văn võ bá quan vào trong tâm mắt, nói tiếp: “.....Nhưng chỉ là quốc có quốc pháp, nếu Phương ái khanh dâng tấu chương cáo trạng Phan thượng thư, để giữ gìn kỷ cương phép nước, trước mặt luật pháp, vương tử cũng như thứ dân. Trẫm giao trọng trách này cho Hình bộ Lưu thượng thư, cùng Triệu Tự Khanh của hội thẩm Đại Lý Tự, thay mặt trẫm xử lý vụ án này, nhất định phải đem chuyện này điều tra rõ ràng chân tướng, hy vọng các người có thể lấy lại sự trong sạch cho Phan thượng thư.”

Trong đại điện có hai người bước ra, nghiêm chỉnh tuân mệnh.

Hoàng thượng lạnh lùng quét mắt nhìn Phương Tranh, thản nhiên nói: “ Phương ái khanh, mười điều cáo trạng buộc tội Phan thượng thư là do người nói ra, tốt nhất người nên cầu thần khẩn phạt cho chuyện này là đúng sự thật, Phan thượng thư vốn là trọng thần của Hoa triều, cả đời lao tâm khổ tứ cho vạn dân thiên hạ, vô luận tại dân gian hay là trong triều đình, Phan thượng thư đều là người đức cao vọng trọng. Nếu điều tra ra lời của người nói không đúng với sự thật, như vậy cũng phạm phải tội danh mưu hại mệnh quan triều đình, nghe rõ chưa?”

Nói đến câu cuối cùng, hoàng thượng gần từng chữ, thanh âm quanh quẩn vang vọng ở bên trong đại điện tĩnh lặng, long nhan đại nộ, thiên hạ chấn kinh, toàn bộ văn võ bá quan trên triều đều biến sắc, nhất tề quỳ xuống: “ Hoàng thượng nguôi giận!”

Hoàng thượng lạnh lùng trừng mắt nhìn Phương Tranh, hừ lạnh một tiếng.

Phương Tranh tựa hồ như đang sợ hãi, cả người không tự kìm hãm được mà run lên, quỳ sát trên mặt đất, chậm rãi nói: “ Hoàng thượng, bản tấu chương vừa rồi của vi thần, kì thực....Có lẽ, có khả năng không hoàn toàn...”

Phương Tranh vừa nói, một bên con người vừa chuyển loạn, bộ dạng trông có vẻ như đang rất chột dạ.

Hoàng thượng cười lạnh nói: “ Nếu tấu chương đã trình lên, án tình người tố cáo Phan thượng thư đã được thành lập, hiện giờ muốn đổi ý, dĩ nhiên đã quá muộn! Nếu Hình bộ cùng Đại Lý Tự mà điều tra ra án này không thật, người rửa cổ chờ lên pháp trường đi.”

“ Cái gì?” Phương Tranh biểu tình khiếp sợ ngẩng đầu lên, không dám tin nhìn hoàng thượng: “ Không nghiêm trọng như thế chứ? Chỉ là cáo trạng thôi mà, có cần phải chém đầu hay không?”

“ Hừ! Vừa rồi người còn nói chuyện luật pháp cùng Ngô Ngự Sử, tranh luận rất khá! Hiện giờ trẫm liền nói cho người biết thêm một cái điều luật, phạm người nào mà vu cáo đại thần, một khi thẩm tra, tội danh vu cáo được gọi là phản tọa.” (*: Lấy tội danh cùng hình phạt của người bị vu cáo, ghép cho kẻ vu cáo.)

“ Phản tọa nghĩa là sao a?” Phương Tranh bộ dạng mù mịt, khó hiểu hỏi.

Lúc này Ngô Tiềm bước ra, cười lạnh giải thích: “ Phản tọa, chính là lấy những tội danh ngài tố cáo Phan thượng thư làm tiêu chuẩn, tiêu chuẩn này ở trên người của ngài sẽ gia tăng thêm gấp nhiều lần, nói thí dụ như ngài tố cáo Phan thượng thư khi quân phạm thượng, đây là tội danh chém đầu, nếu điều tra rõ ràng chân tướng là ngài vu cáo, như vậy ngài liền bị đưa lên pháp trường, chém đầu thị chúng.”

Ngô Tiềm cùng những phần tử trong Phan đảng lúc này rất đắc ý, nhìn cái bộ dạng chột dạ của Phương Tranh, xem ra cái thứ chứng cứ mà hắn trình lên cho hoàng thượng, chỉ sợ không đủ để khép tội cho Phan thượng thư. Rốt cuộc vẫn là tuổi trẻ khí thịnh a, không biết triều đình có bao nhiêu hung hiểm, tưởng rằng buộc tội một vị đại thần lại dễ dàng như ăn bữa cơm hay sao? Trong thiên hạ há lại có chuyện đơn giản như vậy?

Phương Tranh nghe được Ngô Tiềm nói, cả người không khỏi run run, bộ dạng tựa như sắp sửa tè ra quần, khẩn trương nói: “ Ngô....Ngô đại nhân, không đến mức nghiêm trọng như thế đó chứ?”

Ngô Tiềm nhìn bộ dạng này của hắn, trong lòng cảm thêm chắc chắn Phương Tranh dâng cáo trạng Phan thượng thư chính là hồ ngôn loạn ngữ, không có bằng chứng xác thực, cho nên Ngô Tiềm cười lạnh nói: “ Hoàng thượng đã từng nói qua, quốc có quốc pháp, Phương đại nhân, chúng ta cứ chờ mọi chuyện được điều tra rõ ràng chân tướng, rồi hãy nói lại sau đi.”

Nhất thời mặt mày của Phương Tranh xám xịt như màu đất, xoay đầu lại, buồn rười rượi nói: “ Hoàng thượng, vi thần có thể thu hồi lại bản tấu chương cáo trạng Phan thượng thư hay không? Vi thần vừa mới nhớ ra, có một số chỗ câu cú lộn xộn, muốn thu lại để sửa chữa...”

Hoàng thượng cả giận nói: “ Thần tử dâng tấu chương cho hoàng đế, người nghĩ rằng muốn dâng thì dâng, muốn thu hồi thì có thể thu hồi hay sao? Người coi luật pháp của Hoa triều chúng ta là trò đùa sao?”

Phương Tranh hốt mắt đỏ ửng, cúi đầu ủy khuất nói: “ Hoàng thượng, vi thần sai lầm rồi, thật sự....Tha tội cho vi thần đi, vi thần còn chưa đến hai mươi tuổi, kì thực chỉ là một cái tiểu hài tử trẻ người non dạ...”

Đám quần thần đều khinh bỉ hần, chứng kiến biểu hiện của Phương Tranh, rốt cuộc văn võ bá quan cũng hạ kết luận, nguyên lai Phương Tranh đã thật sự vu cáo, cái gọi là mười điều tội trạng của Phan thượng thư, chỉ là mao đầu tiểu tử này muốn hãm hại, trả thù riêng đối với Phan thượng thư mà thôi.

Hoàng thượng thân nhiên nói: “ Sai lầm ư, một khi đã phạm phải thì không thể thu hồi được. Hôm nay vì để cho các vị ái khanh tâm phục, khẩu phục. Trẫm quyết định, trong lúc Hình bộ cùng Đại Lý Tự điều tra án trạng, bất luận kẻ nào cũng không được ra vào phủ đệ của Phan thượng thư, trẫm sẽ phái binh bảo hộ Thượng Thư phủ một ngày một đêm, để tránh có người muốn giả tạo chứng cứ, phá hủy thanh danh một đời trong sạch của Lão thượng thư. Chuyện này cũng bởi vì phòng ngừa những người trong lòng mang quỷ, dưới tình thế cấp bách, đối với Lão thượng thư cùng gia quyến của hần sẽ tạo thành thương tổn.”

Không hề có ai nghi ngờ, người trong lòng mang quỷ mà hoàng thượng nói, tự nhiên là ám chỉ Phương Tranh.

Hoàng thượng đối với Phan thượng thư ẩn sủng thâm hậu, khiến cho đám quần thần cảm động không thôi, sôi nổi khom lưng cao giọng tung hô: “Ngô hoàng anh minh, vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

Chỉ có một số phần tử trung tâm của Phan đảng, khi nghe được hoàng thượng muốn phái binh bảo hộ phủ đệ của Phan thượng thư, trong mắt thoáng hiện lên một tia nghi ngờ.

Bộ dạng của Phương Tranh vẫn một mực tỏ ra ăn năn hối lỗi, quỳ rạp trên mặt đất không chịu đứng lên, miệng không ngừng van cầu: “ Hoàng thượng, van ngài, ngài đem tấu chương trả lại cho vi thần đi !”

“”

177. Chương 174: Đại Hôn (Thượng) (p1)

Bên trong ngự thư phòng.

Phương Tranh cười trông thật nịnh bợ, lông mày cùng ánh mắt chen chúc nhau thành một đoàn, nhìn bộ dạng này của hần, nếu ai không nói hần là gian thần, người đó quả thực không có lương tâm.

“ Hoàng thượng anh minh, thần cơ diệu toán, tất cả mọi chuyện đều nằm trong dự đoán của ngài, vì thần đối với hoàng thượng, trong lòng bội phục không thôi.....”

“ Được rồi, được rồi, mau thu hồi công phu võ mông ngựa của ngươi lại, trẫm không muốn nghe nữa.” Hoàng thượng tức giận nói.

Xem ra hoàng thượng đã không còn khoái cảm đối với công phu võ mông ngựa của ta, như thế thì sao được? Về nhà phải hảo hảo tập luyện, võ mông ngựa là kiến thức cơ bản để làm thần tử nha.

“ Dạ dạ, hoàng thượng, ách, binh lính bao vây quanh Thượng Thư phủ, cái này tuy nói là bảo hộ an toàn cho Phan thượng thư, nhưng Phan lão già cũng không phải kẻ ngu độn, có khả năng hần sẽ nhìn thấu được dụng ý của ngài? Ngài không sợ hần chó cùng bứt giậu hay sao?”

Một màn hí kịch trên Kim Loan điện, vừa vu cáo rồi lại điều tra, hoàng thượng và Phương Tranh tác hợp biểu diễn, mục đích chỉ là danh chính ngôn thuận phái binh đến bao vây phủ đệ của Phan thượng thư.

Hiện giờ xem ra, hoàng thượng đã đạt được mục đích, nhìn từ mọi phương diện mà nói, buổi tảo triều ngày hôm nay rất viên mãn, hết thấy hoàng thượng đều đã an bài ổn thỏa mọi kế hoạch.

“ Trẫm cùng Phan nghị tặc đi đến một bước này, trong lòng tuy hiểu mà không nói ra, hần tuyệt đối sẽ không nghĩ rằng, chuyện tình mưu phản của hần sẽ giấu diếm được trẫm, đồng dạng, trẫm cũng không cho rằng hần sẽ tin, trẫm phái binh bao vây phủ đệ là muốn bảo hộ an toàn cho hần. Hiện giờ cục diện tạm thời giằng co, chuyện này trẫm và hần đều không cam lòng, chờ xem, rất nhanh thôi hần sẽ có động thái mới.”

“ Hoàng thượng vì sao không trực tiếp phái binh tiến công Thượng Thư phủ, đem hần bắt lại đây? Người ta nói cầm tặc tiên cầm vương*, một khi chúng ta bắt được hần, còn sợ mọi chuyện sẽ phát sinh hay sao?”
(*: bắt giặc phải bắt tướng trước)

Hoàng thượng lắc đầu nói: “ Không được manh động, người trong thiên hạ đều đang dõi theo hành động của trẫm, nếu bắt Phan nghịch tặc, chỉ sợ đám môn sinh của hắn lập tức sẽ khởi binh tấn công kinh thành, như thế sẽ làm rối loạn trận tuyến của trẫm bố trí. Coi như có thể trấn áp được, nhưng tương lai bọn chúng còn có cơ hội tạo phản, cái mà trẫm muốn chính là một mẻ lưới tóm gọn tất cả bè đảng. Nếu đánh rắn không chết mà lưu lại hậu hoạn, tương lai nó sẽ uy hiếp đến giang sơn của trẫm.”

Đi một bước, tính một trường, đây mới thực sự là tâm thuật đế vương a? Đột nhiên Phương Tranh cảm giác được, chính bản thân mình xuyên việt đến thời đại này, nhập thể vào một gã thiếu gia con nhà phú hào, thật sự là một việc may mắn. Nếu như xuyên việt mà vào trên người của thái tử hoặc là Mập Mập....Phương Tranh nhin không được, lắc lắc đầu, bản thân mình đối với chính trị không am hiểu, xuyên việt vào trên người của đệ tử hoàng tộc, chỉ sợ sống không quá được một mùa đông a?

“ Đại hôn của người cùng Mật Nhi, vẫn ấn định vào ngày mười năm tháng này đi, không thể vì chuyện của Phan nghịch tặc, mà chậm trễ sự tình thành thân của người và Mật Nhi được.” Hoàng thượng hồ hững nhìn Phương Tranh, cười nói.

“ A? Không cần gấp? Tình huống hiện giờ đang nguy cấp, vi thần chờ đợi thêm một chút cũng không sao!” Phương Tranh theo bản năng cự tuyệt nói.

“ Nói nhảm! Khâm Thiên Giám đã chỉ định ngày lành tháng tốt, người nói sửa là có thể sửa được sao? Chỉ là một hồi phiền loạn nhỏ nhoi mà thôi, hừ! Người sợ cái gì?” Hoàng thượng mất hứng nói.

Ta kháo! “Nhỏ nhoi” nói thì có vẻ dễ nghe a! Chưa biết chừng ở bên ngoài thành đột nhiên có một đạo quân tập kích, chớp mắt liền đem hoàng cung của người tận diệt, còn có tâm tư quản đến hôn sự của nữ nhi sao? Thật không hiểu, cái gọi là đế vương, mỗi ngày ở trong lòng đang tính toán những chuyện gì!

Phương Tranh biểu tình nhăn nhó nói: “ Hoàng thượng, cuộc phiền loạn này không nhỏ a, ngài cùng Phan thượng thư minh tranh ám đấu đã nhiều năm, chỉ có chờ thời khắc này mà thôi, liệu có thể nhỏ được sao? Bằng không hai người cứ hảo hảo đánh một hồi, vi thần ở bên cạnh phát cờ hò reo cổ vũ cho ngài, ngài chiến thắng, vi thần tiếp tục thành thân, song hỉ lâm môn, thật là một chuyện tốt.”

“ Không được! Dẹp phản loạn và thành thân hoàn toàn là hai chuyện khác nhau, trẫm đã quyết định rồi, ngày mười năm trẫm sẽ hạ chỉ thành thân.” Hoàng thượng thái độ kiên quyết vỗ án, trong mắt hiện lên vài phần phức tạp khó hiểu.

Ai, được rồi, thành thân thì thành thân đi, người là hoàng đế, người lớn nhất rồi. Phương Tranh ủ rũ đi về nhà chuẩn bị hôn sự, dọc theo đường đi hắn trầm ngâm suy nghĩ, hoàng thượng cùng Phan thượng thư đang chơi một canh bạc lớn nhất cuộc đời, vạn nhất Phan thượng thư thắng thì làm sao bây giờ? Hoàng tộc khẳng định sẽ không chạy thoát, toàn bộ bị đuổi cùng giết tuyệt, Phương gia ta cũng chẳng tốt đẹp gì, ai bảo mình là con rể của hoàng thượng, mà bản thân mình đã đắc tội không ít với Phan lão già.

Nói như thế, hôn sự giữa ta cùng Trường Bình làm không cẩn thận sẽ trở thành hôn lễ đầu tiên và cũng là lần cuối cùng trong cuộc đời. Đều nói hôn nhân chính là mồ chôn của nam nhân, quả nhiên lời này đúng như thế nha!

* * *

Một đội quân sĩ áo giáp chỉnh tề chậm rãi từ trong hoàng cung đi ra, hùng hổ thẳng đến phủ đệ của Phan thượng thư, đội quân sĩ này chính là cấm vệ quân phụ trách bảo vệ cho hoàng cung, là quân đội mà hoàng thượng tín nhiệm nhất.

Tốc độ hành quân của đám quân sĩ rất nhanh, ven đường đụng phải không ít hàng xén, xe ngựa, dân chúng tránh né không kịp, quân đội hành quân qua, một đường người ngã ngựa đổ. Sau khi tới đại môn của Thượng Thư phủ, vị tướng quân chỉ huy vung tay lên, cấm vệ quân chia làm hai đội, dọc theo tường rào Thượng Thư phủ mà bao vây bốn chung quanh.

Vị tướng quân thần tình cương nghị, ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng vào cửa phủ khiến cho bọn gia đình của Phan phủ đã muốn lạnh run, trong miệng chọt quát lớn: “ Phụng mệnh hoàng thượng, mật tướng mang binh bảo hộ già trẻ một nhà của Phan thượng thư, từ ngày hôm nay, bất luận kẻ nào cũng không được ra vào, người nào vi phạm, trẫm!”

.....

Bên trong Phan phủ, Lâm Thanh Sơn mặt cắt không còn chút máu, hấp tấp chạy về phía thư phòng.

“Lão đại nhân! Lão đại nhân! Không tốt!” Thanh âm của Lâm Thanh Sơn lộ ra một cổ kinh hoảng không hề che giấu.

Hắn chỉ là một tú tài thi rớt mà thôi, hắn có thể giúp lão đại nhân bày mưu tính kế, hắn có thể ung dung vạch ra những chỗ thiếu sót cùng sai lầm của một phần kế hoạch, nhưng chân chính mà nói thì hắn không thể giữ được bình tĩnh khi đối mặt với đội quân vũ trang trước mắt này. Qua khe cửa nhìn thấy binh lính tay cầm trường mâu lưng giắt cương đao, tựa hồ như đang tản mát ra những cỗ huyết tinh, bỗng nhiên hắn mới ý thức được, bản thân mình đang làm một chuyện nguy hiểm như thế nào.

“Chuyện gì mà phải hoảng hốt?” Phan thượng thư ngẩng đầu, nhìn Lâm Thanh Sơn liếc mắt một cái.

“Lão đại nhân, phủ....Bên ngoài phủ đã bị cấm vệ quân bao vây!” Lâm Thanh Sơn nhin không được toàn thân run rẩy vài cái. Bản thân là một phần tử trí thức, hắn vốn không nên có những biểu hiện thất thổ như thế, nhưng có ai có thể chân chính ung dung đối mặt với nguy cơ tử vong? Huống hồ Lâm Thanh Sơn chỉ là một văn nhợc thư sinh, trời gà không chặt.

Phan thượng thư gương mặt già nua khê giựt giựt, bàn tay khô quắt như vỏ cây bỗng nhiên đặt quyển sách xuống bàn, thở dài một hơi.

“Hắn đã muốn động thủ rồi sao?” Biểu hiện của Phan thượng thư thật bình tĩnh, tựa hồ như sớm đã dự đoán được một bước này.

Lâm Thanh Sơn ngáp ngừng, chậm rãi nói: “Phải ứng phó tình huống này như thế nào, xin lão đại nhân định đoạt.”

Phan thượng thư liếc mắt nhìn Lâm Thanh Sơn, trong ánh mắt dần dần lộ ra vài phần thất vọng.

“Lão phu đều đã có chủ trương, ngươi an tâm trở về phòng nghỉ ngơi đi, bọn chúng không dám xông vào đâu.” Tiếp tục nâng quyển sách trên bàn, Phan thượng thư chuyên tâm đọc.

Há miệng thở dốc, do dự một hồi cuối cùng Lâm Thanh Sơn cái gì cũng không nói, cung kính hướng Phan thượng thư khom lưng thi lễ, xoay người đi ra ngoài. Hiện giờ bộ dạng của hắn đã không còn kích động như vừa rồi nữa, mỗi bước đi đều rất quy củ, giống như đang ung dung đi tản bộ.

Ba ngày, chỉ còn ba ngày nữa!

Phan thượng thư trong lòng trầm mặc, quyển sách trong tay không tự chủ được mà khê run rẩy, không biết bởi vì sợ hãi, hay là đang hưng phấn.

* * *

Giông bão sắp nổi lên.

Mấy chục năm qua, kinh thành bình ổn không một chút gợn sóng nào, đang bị một bầu không khí âm trầm bao phủ, giống như tiết trời đêm vào cuối thu, làm cho người ta có cảm giác khó chịu, thở không nổi.

Mọi người đối với nguy hiểm vẫn luôn duy trì được bản tính cảnh giác cao độ, hiện giờ mỗi một nhà dân trong kinh thành đều đóng chặt cửa, chân không bước ra khỏi nhà. Nếu như không phải chuyện gấp đều không dám bước đi trên phố, những cửa hàng phồn hoa náo nhiệt, cũng im lìm đóng kín cửa hiệu, buôn bán ngưng trệ. Toàn bộ nơi đây giống như một tòa tử thành, ở các ngã tư đường chỉ có nhiều hơn những đội quân sĩ trong tay giương cao trường mâu, thắt lưng giắt liên hoàn nổ đi lại tuần tra canh gác, làm cho dân chúng trong thành càng thêm lo lắng bất an.

Một trận gió thu tràn qua, để cho những phiến lá khô rơi rụng tung bay khắp nơi, chẳng có mục đích mà phiêu phù trong không trung.

Sắc trời đang chuyển mùa.

Bên trong phủ thái tử.

Phạm Thụy đang đứng trước mặt thái tử, chờ nghe hắn phân phó hành động.

“Dùng bồ câu phi cấp truyền thư hạ lệnh cho Trần tướng quân cùng Lưu tướng quân đang đóng quân ở ngoài thành, mệnh cho hai người sẵn sàng chuẩn bị, tùy thời quan sát động tĩnh biến hóa bên trong kinh thành. Nếu Phan thượng thư đắc thủ, thì hai người bọn hắn sẽ dẫn quân đánh vào theo cửa Tây, một kích đánh tan quân phản loạn, tiến vào kinh cần vương.”

Phạm Thụy thanh âm cung kính, nhưng lại nhịn không được, hỏi: “Nếu hoàng thượng thắng thì chúng ta làm như thế nào?”

Thái tử nghe vậy nở nụ cười, nét ôn hòa hiện ra trên khuôn mặt anh tuấn của hắn, cực kì âm nhu.

“Nếu phụ hoàng thắng thì lệnh cho bọn hắn không cần vọng động, phụ hoàng thắng đó cũng chính là Cô vương thắng, giang sơn này sớm muộn gì cũng là của Cô vương, ha ha.”

“Cô vương không muốn giang sơn này lọt vào trong tay của ngoại nhân, càng không muốn để cho nó rơi vào trong tay của lão sư!”

* * *

Thần Vũ quân, bên trong quân doanh.

Triệu Hổ hai mắt trợn trừng, ánh mắt nhìn đám thuộc hạ dưới trướng đang cầm như hến, trong tay hắn nắm một thanh cương đao loang lổ vết máu, trong đại trướng, đã có ba gã tướng lĩnh không chịu thần phục bị hắn sát tử, nằm trên vũng máu.

Sát khí nồng đậm hòa trộn với mùi máu tanh giống như mùi sắt rỉ tràn ngập ở trong đại trướng. Khuôn mặt của đám tướng lĩnh cấp dưới sớm đã như màu đất, ngậy ngốc nhìn vị Triệu tướng quân thường ngày trầm ổn hòa khí, giờ phút này hắn giống như hung thần ác ma, dữ tợn và lạ lẫm.

Thật lâu sau, Triệu Hổ mở miệng, thanh âm khàn đục mà khô khốc.

“Hiện nay hoàng thượng mù quáng tin vào tiểu nhân, gần gũi gian thần mà xa lánh trung thần, bách tính phải chịu cảnh lưu lạc, tha hương, ngoại bang thì rình rập liên miên. Cứ như thế này, quốc sẽ không còn là quốc nữa! Bốn tướng dẫn quân nhập kinh, muốn dùng thân thể huyết nhục, dùng binh lực để can gián Ngô hoàng, thề giết gian thần, thanh lọc tiểu nhân! Các người cùng bốn tướng vốn đã nhiều năm làm huynh đệ, bốn tướng hỏi các người, có một lòng nguyện cùng bốn tướng, vì bách tính thiên hạ mà làm chuyện này hay không?”

Đã có ba người nằm trên vũng máu, lúc này kẻ nào dám không tuân mệnh? Nhưng nếu đáp ứng, đây chính là trắng trợn tạo phản a!

Nhóm tướng lĩnh thuộc cấp đưa mắt nhìn nhau, nhất thời không biết như thế nào cho phải.

Bỗng nhiên một thanh âm lạnh lẽo vang lên ở một góc đại trướng.

“Triệu tặc! Người ăn cơm triều đình nhiều năm qua, không biết hổ thẹn mà dám dẫn binh tạo phản! Đây là người muốn bức huynh đệ chúng ta đi vào con đường tuyệt lộ, lão tử với người không đội trời chung...”

“Ba!”

Trịnh Nham Tùng hạ kiếm bắt lưu tình, đâm xuyên qua ngực người vừa lên tiếng.

Người thứ tư.

Trên khuôn mặt dữ tợn của Triệu Hổ, lộ ra một nụ cười thị huyết hung tàn, làm cho người ta nhìn vào, khiếp sợ không thôi.

“Còn vị huynh đệ nào phản đối nữa không?”

Nhóm tướng lĩnh thuộc cấp cắn chặt răng, rút cuộc đồng loạt khúm núm.

“Chúng mặt tướng nguyện đi theo tướng quân!”

178. Chương 174: Đại Hôn (Thượng) (p2)

Ngày 15 tháng 10, ngày hoàng đạo, có thể cưới hỏi, có thể xuất môn.

Trời còn chưa sáng, toàn bộ mọi người trong Phương phủ đã bận rộn tấp nập, vội vàng chuẩn bị các nhu yếu phẩm phục vụ cho lễ thành thân.

Quần áo, đồ dùng, tiền mừng, bánh cưới, rượu đế, gạo tẻ....

“ Dương thượng thư đâu rồi? Dương thượng thư đang ở nơi nào?” Phương phu nhân hung hăng xông vào thiên sảnh.

“ Lúc sớm Dương thượng thư đã cầm tờ giấy thông hôn, đi vào trong cung rồi a!” Một gã hạ nhân lau mồ hôi nói.

Đây cũng là bước đầu tiên trong lễ thành thân thời cổ đại, nhà trai phải mời bà mối đến nhà gái cầu hôn, cũng trình lên giấy thông hôn, nếu nhà gái đồng ý, nhà trai mới có thể chính thức cầu hôn.

“ Dương thượng thư có dẫn theo bà mối hay không? Cái này cũng không thể quên được.” Phương phu nhân lo lắng hỏi.

“ Bẩm, có dẫn theo, mang luôn cả giấy thông hôn nữa.”

“ Tốt lắm!” Phương phu nhân gật đầu, nhìn trong sảnh, đang bận tối mắt mà Phương lão gia vẫn ngồi thong dong uống trà, Phương Tranh sụp mi thuận mắt lắng nghe Phương lão gia giáo huấn, nữ tử hoàng tộc xuất giá có rất nhiều lễ nghi phép tắc, không được hồ nháo ở trong hôn lễ, làm trò cười trước mặt các vị văn võ bá quan, thành thân xong thì cũng hảo hảo làm người, quan tâm chăm sóc đừng để cho công chúa bị ủy khuất, bằng không cẩn thận cái đầu trên cổ của người khó giữ...

“ Hai người còn ngồi đó làm gì?” Phương phu nhân mày liễu dựng ngược, tiếng quát vang rền như sấm đầu xuân.

Phương lão gia đang muốn bưng chén trà trong tay lên nhấp một ngụm, bỗng nhiên cả người như bị thiên lôi oanh đỉnh, không tự kiềm hãm được mà run rẩy một cái, ánh mắt hoảng sợ nhìn phu nhân của mình.

“ Toàn gia đều đã bề bộn thành như vậy, mà ông còn có lòng thanh thản uống trà giáo huấn nhi tử nữa sao, mau chóng đi thay đổi y phục cho người ta! Nhanh!” Phương phu nhân lăm liết như thiên thần hạ phàm, chỉ cần một lời không hợp liền bước đến thu thập Phương lão gia.

“ Khụ khụ, lão phu chuẩn bị thay đây, lão phu muốn dặn dò tiểu tử này một chút...”

“ Nhanh đi mau! Nói nhiều lời vô nghĩa làm gì! Nếu chậm trễ ngày lành tháng tốt, để xem làm sao ông có thể đảm đương nổi!” Phương phu nhân không nhiều lời, đem Phương lão gia đẩy vào trong nội viện.

Phương Tranh hơi giật mình nhìn mẫu thân phát uy, rốt cuộc trong lòng xác định được một chuyện, mẫu thân đem chính mình che giấu thật sự sâu a, rất sâu....

“ Còn đứng ngẩn ra đó làm gì?” Sau khi đuổi Phương lão gia đi, Phương phu nhân quay đầu nhìn Phương Tranh nói.

“ Hải nhi....Phải làm cái gì bây giờ?” Hiện tại Phương Tranh rất mờ mịt.

“ Mau đi thay quần áo đi! Một chút nữa liền phải lên đường đón tân nương, nhanh đi sửa sang lại quần áo!”

“ Không cần đâu? Mẫu thân, quần áo của hải nhi vẫn còn sạch sẽ, đợi cho đến lúc đón tân nương tiếp tục đổi không được sao?”

“ Phanh!” Phương phu nhân lười cùng hất nói lời vô nghĩa, một cước đem Phương Tranh đá ra khỏi thiên sảnh, xoay người lại hung hăng ra lệnh: “ Người đâu! Cái đèn lồng kia, treo cao lên một chút! Tiếp thêm một chút nữa!”

“ ”

Rốt cuộc lúc còn trẻ, phụ thân làm cách nào mà chinh phục được mẫu thân a?

Phượng Tranh thở dài, bước về hướng tiểu viện của mình.

Yên Nhiên, Tiểu Lục, Phượng tỷ đều đang ở đây, chứng kiến Phượng Tranh tới, đồng thời bước lên, không nói hai lời, tam nữ nhất thời vươn tay ra, hỗ trợ Phượng Tranh cởi bỏ oác khoác, ba chân bốn cẳng thay đổi quần áo mới cho hắn.

“ Uy! Các nàng muốn làm gì?” Phượng Tranh hoảng sợ kêu lớn.

“ Uy....Các nàng...Các nàng đừng có tới gấp như thế nha....Người ta còn chưa chuẩn bị tư tưởng....” Bộ dạng hoảng sợ tức thì biến thành ngưng ngững.

“ Ai nha! Có cái gì đụng phải lưng của ta thế.....”

“ A! Ai sờ nơi đó của ta? Dâm tặc!” Phượng Tranh xấu hổ, không cam lòng nói.

“”

“”

“ Ai, các nàng thông đồng cùng nhau đùa giỡn ta phải không, như thế nào chỉ cởi quần áo của ta, chính các nàng như thế nào lại không cởi đây?” Thay xong y phục, Phượng Tranh bắt mồm nói.

Nói xong hắn còn lăm lét ngấm tới ngấm lui ở trên người tam nữ, trong lòng bàn tính dâm ý, sau khi thành thân với Trường Bình, rồi mau chóng thu thêm tam nữ, tương lai cùng các nàng mỗi ngày hoang dâm vô độ, cùng tứ nữ mây mưa, ân ái, cuộc sống như thế chẳng phải so với làm hoàng đế, còn đã nghiền hơn sao?

Phượng tỷ một chưởng hung hăng đánh vào lưng của Phượng Tranh, đỏ mặt nói: “ Sắp thành thân rồi mà còn hồ nháo như vậy, mau chóng đi ra ngoài thôi, mọi người chuẩn bị xuất phát đi đón tân nương rồi.”

Vấn danh là bước thứ hai trong hôn lễ, chính là nhà trai nhờ bà mối hỏi ngày sinh tháng đẻ của nhà gái. (Vấn danh : theo tục lệ việt nam là ăn hỏi)

Sau đó mới cưới hỏi.

Phượng Tranh đảo cặp mắt trắng dã: “ Gấp cái gì, trước lúc hoàng hôn đi đón tân nương thì được rồi, ta cũng không tin, chậm một chút mà Trường Bình sẽ làm khó ta.”

Phượng tỷ cười mắng: “ Chiếm tiện nghi mà còn khoe mẽ, người đắc ý lắm sao!”

Buổi sáng Phượng Tranh phái người đi đón Yên Nhiên cùng Phượng tỷ tới phủ, hai người vốn không muốn, nhưng Phượng Tranh đã hạ tử lệnh, nhất định phải đến. Hơn nữa trong mấy ngày này còn phải ở lại Phượng phủ, không được phép đi đâu cả.

Nhị nữ đối với quyết định của Phượng Tranh vô cùng nghi hoặc, không biết Phượng Tranh vì sao lại muốn các nàng ở lại Phượng phủ.

Phượng Tranh cũng không giải thích cho các nàng hiểu, chỉ nói gần đây trong kinh thành không được an toàn, các nàng ngụ ở bên ngoài sẽ khiến cho hắn lo lắng.

Tiểu Lục bưng một hộp phấn bước vào, đang muốn lau mặt cho Phượng Tranh.

“ Nàng muốn làm gì?” Phượng Tranh phản ứng nhạy bén nhảy dựng về phía sau, cảnh giác nhìn Tiểu Lục. Quả nhiên trong tay của nàng đúng là loại phấn mà Ngọc Như Trai mới sản xuất.

“ Thiếu gia, phu nhân đã phân phó, ngài phải lau qua một chút cho tinh thần thoạt nhìn rạng rỡ.” Tiểu Lục chớp đôi mắt to xinh đẹp, vô tội nói.

“ Không! Tuyệt đối không được! Đại gia không dùng đồ chơi này nha? Nếu nàng dám trát nó lên mặt ta, ta sẽ....Liên....”

“ Liên như thế nào?” Tiểu Lục mở miệng, hàm răng lóe lên những tia quang mang lấp lánh, rất có tính uy hiếp.

“ Ta liền chết cho các nàng xem!” Đánh nhất định là không đánh lại nàng, nhưng tôn nghiêm của nam nhân không thể bị kinh nhờn.

Tiểu Ngũ một đường xông vào, thở hồng hộc nói: “Thiếu...Thiếu gia, phu nhân thúc giục ngài nhanh đi ra tiền sảnh.”

Thu thập xong xuôi Phương Tranh vội vàng quần vạt áo ngang hông, hướng tiền sảnh phóng đi.

Ven đường đám hạ nhân bận rộn đi tới đi lui, tự giác làm công tác mà chính mình được phân công, trên mặt biểu tình hờn hờ. Thiếu gia thành thân cùng công chúa điện hạ, bọn hắn cũng có phần thơm lây, cho nên ra sức chuẩn bị chu đáo.

Chủ tớ đều chăm chỉ công tác an cư lạc nghiệp, cảnh tượng bao nhiêu hài hòa nha! Phương Tranh đối với thời gian sau này, không khỏi có chút chờ mong, có lão bà, có quan vị, trong nhà của cải không thiếu, cuộc đời này như thế cũng đủ thỏa mãn tâm nguyện rồi!

Trong tiền sảnh những người có quan hệ đều bận rộn, Phương phu nhân thì càng bề bộn không nhìn thấy bóng dáng.

Phương Tranh bị chiếc lồng chim đặt ở giữa tiền sảnh hấp dẫn.

“Bên trong chiếc lồng này chứa cái gì thế?” Phương Tranh tò mò hỏi.

“Bên trong là chim nhạn trắng, lễ thành thân đều phải dùng, nghe nói rất khó mua, phu nhân sai người đến tận Hàng Châu mới thu mua được.” Tiểu Ngũ ở bên cạnh đáp.

Lễ thành thân thời cổ đại có sáu bước, ngoài năm bước đầu ra thì nhất định phải có một đôi chim nhạn, bởi vì loài nhạn vốn hòa hợp âm dương, hơn nữa phối ngẫu cố định, biểu hiện tấm lòng trung trinh.

“Chim nhạn a, được nha!” Phương Tranh hứng trí bưng bưng ngồi xổm xuống, kiếp trước còn học tiểu học, không phải có một câu như thế này hay sao? “Mùa thu đến rồi, thời tiết lạnh rồi, một đàn chim nhạn di cư về phương nam, chúng nó thoát thì xếp thành hình chữ S, thoát thì xếp thành hình chữ B...”

Hôm nay cũng có thể tận mắt quan sát rồi.

Chỉ chỉ vào chiếc lồng, Phương Tranh nói: “Mở ra, ta nhìn chút.”

Tiểu Ngũ lúng túng đáp: “Cái này...Thiếu gia, không tốt đâu, làm như thế nếu chúng nó bay mất thì làm sao bây giờ? Đây chính là kiện đồ vật trọng yếu nhất trong lễ thành thân đó nha.”

Hung hăng gõ lên đầu Tiểu Ngũ một cái: “Nói nhảm! Thiếu gia ta bảo như thế nào thì người liền làm như thế đó!”

Tiểu Ngũ ủy khuất mở lồng chim ra, Phương Tranh thò tay vào bên trong, chụp lấy một con chim nhạn.

“Oa! Nguyên lai đây là chim nhạn a, kì thật nhìn bộ dáng cũng chỉ bình thường thôi...” Phương Tranh ngạc nhiên, mở to hai mắt bình phẩm.

“Tiểu Ngũ, sau khi thành thân xong, người chuẩn bị cho ta vài cái giá, một số trạc xiên, thêm chút gia vị, hồ tiêu, muối ớt...”

“Thiếu gia, ngài cần những thứ đó để làm chi?”

“Sau khi thành thân, đôi chim nhạn này cũng đâu còn tác dụng nữa, nhưng chúng ta không thể lãng phí nha. Hôm nào rảnh rồi, bắt bọn chúng trần truồng đứng thành một hàng, hắc hắc, thiếu gia ta muốn làm một bữa thịt nướng gia đình, không biết thịt chim nhạn có ăn được không a!”

Tiểu Ngũ trong đầu mờ mịt: “...”

Con chim nhạn nằm trong tay Phương Tranh tựa hồ cảm giác được có người mang mưu đồ bất chính đối với nó, cho nên ra sức vùng vẫy, nhất thời Phương Tranh nắm không chặt, con chim nhạn giãy thoát được khỏi bàn tay của Phương Tranh, tung cách phóng lên mái nhà, chuẩn bị bay mất.

Tình huống phát sinh quá mức đột ngột, Tiểu Ngũ trở mắt nhìn con chim nhạn đang vỗ cánh bay trên bầu trời, cuối cùng cũng kịp phản ứng quát to một tiếng: “Xong rồi, chết tiểu nhân rồi! Mau! Nhanh bắt lấy nó!” Tiểu Ngũ sắc mặt tái nhợt, mồ hôi lạnh không ngừng vã ra như tắm.

Kiện đồ vật tối quan trọng trong lễ thành thân lại bay mất, để xảy ra sự tình như thế này, Phương phu nhân sẽ thu thập hẳn như thế nào, không cần nghĩ nhiều cũng hiểu.

Phương Tranh cũng khẩn trương, nếu như chim nhạn chạy mất, bản thân mình cũng đừng có nghĩ là được an ổn nha, cái này không giống như mùa gà mua vịt ngoài chợ, chạy mất một con thì có thể tiếp tục mua lại một con. Tiểu Ngũ nói đôi chim nhạn này được mua về từ tận Hàng Châu, nếu như nó bay mất, có thể khẳng định trong thời gian ngắn, tuyệt đối không có khả năng thu gom được thêm một con nữa.

“ Mau! Mau bắt nó lại!” Đừng để cho nó chạy thoát!” Phương Tranh không nói hai lời, phóng nhanh ra ngoài, vừa chạy còn vừa hạ mệnh lệnh cho đám người hầu trong phủ.

Đám người hầu chứng kiến hai người cuống cuồng đuổi theo một con chim nhạn màu trắng, nhất thời trợn tròn mắt, thiếu gia lại tính làm trò gì nữa đây?

Vì thế cho nên mọi người nhanh chóng bỏ dở công việc đang làm, vội vàng từ nhiều phương hướng khác nhau đuổi bắt con chim nhạn kia, chỉ còn thiếu một nước nữa là không thể bay lên được mái nhà mà thôi.

Nhất thời toàn bộ Phương phủ lâm vào một mảnh gà bay chó chạy, người lớn thì la ó chửi bới, trẻ nhỏ thì khóc thét, bánh kẹo, đồ dùng vương vãi đầy đất, quần áo mới thay của Phương Tranh sớm đã nhem nhuốc không chịu nổi.

Con chim nhạn vẫn quyết chí tự cường, đang lúc mọi người muốn vây bắt, nó vẫn cố gắng mở một đường máu thoát thân.

Nhưng mà sự tình phát triển chỉ có thể dùng bốn chữ “ phong hồi lộ chuyển” để hình dung, mọi người tại đây cũng dần dần cảm thấy tuyệt vọng, bỗng nhiên tình huống đột ngột phát sinh biến hóa.

Người có thể đảo lộn càn khôn đó chính là sát thủ ca ca.

Thân phận của sát thủ ca ca tại Phương phủ được công khai như một hộ viện, bất quá hẳn chỉ phụ trách bảo hộ an toàn của Phương đại thiếu gia.

Mắt nhìn thấy con chim nhạn sắp sửa đột phá được vòng vây, đang muốn vỗ cánh bay cao thì sát thủ ca ca chấp tay sau lưng, tiêu sái từ phía sau hậu viện bước ra.

Phương Tranh nhìn thấy sát thủ ca ca, sắc mặt hơn hở, hét lớn: “ Sát thủ ca ca, mau, mau giúp ta bắt nó!”

Sát thủ ca ca không hề bận tâm đến cảnh tượng hỗn loạn trước mặt, nhìn thoáng qua con chim nhạn đang muốn vỗ cánh bay đi. Sát thủ ca ca nở một nụ cười tràn ngập tự tin, phải, nụ cười tràn ngập tự tin cường đại, tiếp theo tùy tiện vung tay lên, rốt cuộc hẳn cũng đã xuất thủ!

Đao!

Phi đao!

Phi đao, lệ bất hư phát!*

Đang lúc mọi người còn trợn mắt há hốc mồm, con chim nhạn giống như bị một cánh tay vô hình túm lấy, dùng một loại tư thế quái dị phóng ngược trở lại, thẳng cho đến khi nó bị gắt gao ghim vào trên thân cây hòe.

Trên cổ của nó, tinh tế cắm một thanh phi đao, dưới sắc trời u ám, thanh phi đao tản mát ra quang mang chói lọi.

Không cần phải nói, con chim nhạn sớm đã đoạn khí.

Sát thủ ca ca ung dung bước đến trước mặt con chim nhạn, cẩn thận quan sát vết thương trong chốc lát, tựa hồ đối với độ chính xác của mình cũng tự cảm thấy rất hài lòng.

Sau đó, dưới ánh mắt của mọi người, hoặc sùng bái, hoặc kinh ngạc đến ngẩn người, vung ống tay áo thu phi đao, rồi tiêu sái rời đi. Chỉ để lại một con chim chết, nằm lơ lửng tại giữa đường trường.

“ Ô ô ô...Thiếu gia, ngày này sang năm, ngài phải nhớ hóa vàng cho tiểu nhân a, giúp tiểu nhân chuyển lời đến Lan Nhi tỷ, đừng thủ tiết vì ta...Ô..ô” Tiểu Ngũ bị thương nắm ống tay áo của Phương Tranh, dặn dò những lời trần trối cuối cùng.

*: Phi đao, phóng ra không biết trượt

179. Chương 175: Đại Hôn (Trung) (p3)

Lúc trước còn chưa tính là phiền toái, hiện tại mới chân chính là gặp phải phiền toái lớn.

Phương Tranh trong tay cầm con chim nhận sớm đã ngọc nát hoa tàn, trong lòng dâng lên một mảnh mờ mịt.

Không biết lão tiền bối nào đã định ra quy củ, thành thân nhất định phải dùng một đôi chim nhận, tất nhiên còn phải là chim nhận sống. Tình huống hiện tại, sát thủ ca ca nhấn tâm sử dụng thủ đoạn độc ác, đương trường sát tử một con, hậu quả... Không phải là nghiêm trọng bình thường a.

Tiểu Ngũ khóc lóc vô cùng thương tâm, bởi vì nhiệm vụ trông nom lồng chim nhận chính là do hắn phụ trách bảo quản, xảy ra chuyện này, phỏng chừng Phương phu nhân không tha cho hắn.

“ Thiếu gia, tiểu nhân phải làm sao bây giờ?” Tiểu Ngũ khóc thút thít nói, hắn không dám tìm sát thủ ca ca mà tranh luận, đành phải hướng Phương Tranh cầu xin giúp đỡ.

Phương Tranh gãi gãi đầu, chuyện tình phát sinh quá mức đột ngột, nhất thời hắn cũng không nghĩ ra được biện pháp tốt nhất.

Nhìn bộ dạng đáng thương của Tiểu Ngũ, Phương Tranh thật tâm không đành lòng, cựa da đầu mới nghĩ được một cái biện pháp vạn bất đắc dĩ.

Bọn hắn tìm một con vịt, đem nó lăn qua đồng bột mì hai vòng, sau đó nhốt vào trong lồng chim, nếu nhìn thoáng qua, so với nhận trắng bộ dạng cũng không sai biệt lắm.

“ Được chưa a?” Tiểu Ngũ lo lắng nhìn hàng nhái bên trong lồng chim không hề có sức thuyết phục, trong lòng phi thường bất an.

“ Được, đương nhiên phải được.” Phương Tranh vỗ ngực cam đoan nói.

Tiểu Ngũ nghe được, chính miệng thiếu gia bảo chứng, rốt cuộc tâm tư cũng thả lỏng.

Nhưng ngay sau đó hắn liền nghĩ đến một cái vấn đề rất nghiêm trọng.

“ Thiếu gia, chuyện này phát sinh, liệu có thể ảnh hưởng đến tiền đồ của tiểu nhân hay không?” Tiểu Ngũ nghiêm túc hỏi.

“.....”

Phương Tranh thật sự không biết nên trả lời Tiểu Ngũ như thế nào cho phải. Suy nghĩ nửa ngày cũng chỉ được một cái đáp án, tiền đồ của một gã thư đồng....Chẳng phải vẫn cứ là thư đồng hay sao?

Theo buổi sáng sớm, các đại thương hào cùng đông chủ đã lục đục đến nhà chúc mừng, Tôn quản gia nhất mực đưa bọn họ đi an bài thỏa đáng. Phương lão gia dùng một số tiền lớn mời hai gánh hát, cùng tiên sinh kể chuyện, chưa kể đến đoàn xiếc ảo thuật đang biểu diễn ở góc vui ở trên đài. Trong lúc nhất thời cảnh tượng trong Phương phủ thật náo nhiệt, phồn hoa, nha hoàn gia đình ở trong đám người bưng các loại mâm đựng trái cây, đồ ăn vặt mà đi lại như mắc cửi.

Phương Tranh cả ngày tiếp đãi khách nhân, hồ cốt mệt mỏi rã rời, chiếu theo sức ép như thế này mà nói, đêm nay động phòng hơn phân nửa là không có khí lực nhúc nhích, trừ phi nha đầu Trường Bình kia ở trên giường có thể tiếp tục bảo trì một phương diện tràn trề cùng nhiệt tình, chọn loại tư thế nam dưới nữ trên, bằng không thì uống rượu xong mọi người cùng nhau tắt đèn đi ngủ....

Trong nội phủ khách nhân ngày càng đến nhiều hơn, thẳng cho tới lúc hoàng hôn thì đám văn võ bá quan mới đến nhà chúc mừng, mỗi một vị quan viên phía sau đều có vài tên gia đình tay bê quà tặng. Phương

Tranh nhìn từng gánh quà mừng ở dưới sự chỉ huy của Tôn quản gia mà đưa vào trong kho phòng, âm thầm hứng chí không thôi, lại giàu to rồi! Toàn bộ văn võ bá quan trong triều ước chừng đều biết, Phương Tranh chính là tâm phúc của hoàng thượng, thụ ân sủng thâm sâu, hôm nay đã trở thành con rể của hoàng thượng, một bước nhảy vào trong hàng ngũ hoàng thân quốc thích, đối với một chuyện trọng đại có ảnh hưởng đến tiền đồ của bọn hắn như vậy, đám quan viên tưng lể há lại có thể bủn xỉn?

Tiếp đón xong các lộ quan chức, thời gian cũng đã là hoàng hôn, lúc này buổi hôn lễ cũng tiến hành một bước cuối cùng....Nghe thân (đón dâu)

Tại Lễ Bộ thượng thư Dương Đốc Thanh và phái đoàn của Phương gia cùng đi, ở giữa những tiếng khách nhân chúc phúc hai vị lão nhân gia, Phương Tranh cưỡi trên lưng một con ngựa, lông trắng như tuyết không có một sợi tì vết, bộ dạng đặc chí thẳng tiến tới hoàng cung, đi rước Trường Bình lão bà.

Những tiếng chiêng trống không ngừng được đội ngũ diễn tấu lên, ven hai bên đường bách tính thường dân đứng xem náo nhiệt tầng tầng lớp lớp, hôn sự của Phương Tranh làm cho bầu không khí áp lực trong kinh thành hòa dịu đi không ít, bách tính thường dân tạm thời quên đi bóng ma bao phủ trong lòng, sôi nổi chạy lên đường cái, tò mò quan sát Phương Tranh đang ngồi trên lưng ngựa, hướng bọn họ phát tay, vẫy chào.

“ Đó là tiểu tử nhà nào a? Chỉ là một hồi thành thân thôi mà, đâu cần phải đặc chí như thế nha!”

“ Uy! Nhỏ giọng dùm một chút! Người không muốn sống nữa hay sao? Người này được mệnh danh là Phương thái tuế, hẳn cưới nữ nhi của đương kim hoàng thượng, Trường Bình công chúa!”

“ Phương thái tuế? Tên nghe rất quen a...”

“ Người thật sự là cái đồ vong ân bội nghĩa a! Nếu không phải do vị Phương đại nhân này, cả nhà già trẻ của người còn đứng được ở đây hay sao, không cần thận đều đang ở trên thảo nguyên của người Đột Quyết mà làm nô lệ rồi!”

“ A! Nguyên lai là hắn!”

“”

Phương Tranh không quản dân chúng có cái nhìn về hắn như thế nào, thậm chí hiện tại hắn cảm thấy rất mãn ý, vì thể biểu hiện của hắn phi thường có lực tương tác, không ngừng hướng dân chúng đứng ven hai bên đường mà vẫy tay thăm hỏi, tựa như lãnh đạo cấp quốc gia hạ cơ sở đi thị sát tình hình.

Lúc chính ngo, Dương Đốc Thanh đến Phương phủ, nói cho Phương gia nhị lão, Khâm Thiên Giám toán ngày sinh tháng đẻ của Phương Tranh cùng Trường Bình, thì được một quẻ: “ Thiên tác chi hợp” (* chính ngo : giữa trưa, **: lương duyên trời định, duyên trời tác hợp)

Phương Tranh nghĩ thầm, nhà của ta có tiền, nhà người thì có quyền, chẳng phải đã là mối lương duyên trời định hay sao? Đám quan viên Khâm Thiên Giám này cũng già mồm quá đi.

Ngẩng đầu nhìn sắc trời, khí tượng vẫn rất ảm đạm, ngoại trừ thời tiết xui xẻo, ngày hôm nay hết thấy mọi chuyện đều tiến hành thuận lợi.

Phương Tranh quay đầu liếc mắt nhìn lại đội ngũ đón dâu, cùng với chiếc lồng đang nhốt con vịt kia. Nếu như nói có sự tình nào mà phải lo lắng, thì cũng chỉ còn con vị giả mạo chim nhạn này mà thôi, hi vọng đến lúc đó sẽ không bị người ta phát hiện.

Đội ngũ rất nhanh đi tới được cửa tây của hoàng cung, một đoàn bước ra nghênh đón Phương Tranh, không ngờ lại chính là Mập Mập, theo sau lưng của hắn có đoàn cung nữ cùng thái giám, đám người nhìn thấy Phương Tranh khom lưng cười dài.

Ngày hôm nay, hiển nhiên Mập Mập ăn mặc rất tỉ mỉ, hắn mặc một bộ quan phục vương gia, màu hồng sắc.

Xem ra, Mập Mập đã không tốn công vô ích, từ xa mà ngắm nhìn bộ dạng của hắn, trông giống như một quả táo đỏ, vốn khuôn mặt của Mập Mập nhìn đã thật thà phúc hậu, điều này làm cho hắn càng có thêm vài phần hoạt kê.

Phương Tranh bước xuống ngựa, nghi hoặc nhìn phía sau Mập Mập: “ Như thế nào chỉ có một mình người?”

Mập Mập cười nói: “ Một mình ta chẳng lẽ không đủ? Hay là người còn muốn phụ hoàng ta thân chinh ra đón người sao?”

Phương Tranh lắc đầu, cẩn thận đánh giá Mập Mập liếc mắt một cái, cười nói: “ Mập Mập, cách ăn mặc của người hôm nay thật sự rất suất a, so với tân lang như ta còn khoa trương hơn, xoay thử một vòng đi xem nào, chắc chắn, câu hồn nha...”

Mập Mập hả hê, nhíu mày cười nói: “ Muội tử của ta xuất giá tòng phu, ta đây làm ca ca đương nhiên không thể lãnh đạm, thế nào? Ta ăn mặc có được hay không a? Ta đã phải chuẩn bị mất cả hơn một canh giờ đó nha.”

“ Uy, có phải người trát phấn lên mặt hay không?” Phương Tranh nhíu mày hỏi, đến gần mới phát hiện gương mặt của hắn có điểm không được bình thường.

Mập Mập càng cười đắc ý hơn: “ Đúng rồi, điểm một chút phấn nhìn cho nó có sức sống, ai, phấn của Ngọc Như Trai các người quả nhiên không sai, thoa lên mặt mà không bị rụng, so với các loại phấn bình thường thì tốt hơn rất nhiều.”

Phương Tranh trong lòng lạnh buốt, ân, nam nhân cổ đại tại sao đều như thế này? Một đại nam nhân thoa phấn lên khuôn mặt, giống như biến thành Đông Phương Bất Bại a, hơn nữa còn không cảm thấy hổ thẹn với bản thân, thực dọa người?

“ Người dùng loại phấn nào thế?” Phương Tranh thăm nghĩ cách ăn mặc của Mập Mập, trông thật chẳng ra bộ dạng gì cả.

“ Loại phấn tên là Ngọc Nhân Kiều nha, như thế nào? Phượng tỷ cho người mang tới phủ tặng ta.” Mập Mập ngạc nhiên nói.

“ Ngọc Nhân Kiều? Người nào đã đặt cái tên này hả? Nghe như thế nào lại giống như...”

Phương Tranh nghiêm túc lắc đầu: “ Ngọc Nhân Kiều quá mức dịu dàng, dưới ánh sáng mãnh liệt, dễ dàng lộ ra dấu vết thoa phấn, mà cảnh giới cao nhất trong nghệ thuật trang điểm chính là không để cho người ta biết mình đã thoa phấn lên mặt! Nhưng hiển nhiên, dấu vết trên mặt của người lại quá rõ ràng.”

Mập Mập theo bản năng sờ sờ mặt mình, rất khiêm tốn thỉnh giáo: “ Như thế thì ta phải dùng loại phấn nào mới được?”

Phương Tranh kiêu ngạo cười nói: “ Đương nhiên phải dùng một loại sản phẩm mới của Ngọc Như Trai, nó có tên là “ Nữ Nhi Xấu Hổ”, tỉ lệ hàm lượng trân châu ở bên trong tương đối cao, thích hợp cho những người trời sinh có da mặt trắng nõn như người sử dụng!”

“ Nữ nhi xấu hổ...? Như thế nào, ta nghe lại cảm giác nó giống tên của một loại dâm dược, thật tẩu xảo nha!” Mập Mập cố gắng nhớ lại.

“ Nga? Lại có loại này nữa sao? Người còn chút nào không?”

“”

Hai người đứng trước cửa hoàng cung, sôi nổi thảo luận đề tài nam nhân....

Đoàn cung nữ thái giám phía sau Mập Mập cùng đội ngũ đón dâu phía sau Phương Tranh, không hện mà đồng thời gấp dài.

“ Phúc vương điện hạ, Phương đại nhân, đã sắp đến giờ lành, chúng ta có nên mau chóng tiến cung hay không?” Dương Đốc Thanh không thể không xuất đầu, chen ngang cuộc nói chuyện phiếm tràng giang đại hải của hai người.

“ A?” Hai người đồng thời ngẩng đầu quan sát sắc trời, tức thì nhìn nhau cùng cười khan nói: “ Đúng rồi, đúng rồi, tiến cung thôi, nên tiến cung thôi...”

Trên đường tiến cung Phương Tranh mới hiểu được, nguyên lai Mập Mập là đại biểu nhà gái được phái ra đi nghênh đón tân lang. Trong số các vương gia, công chúa, chỉ có Mập Mập và Trường Bình là chung một

mẫu thân, cho nên nhiệm vụ đón tiếp phái đoàn người nhà họ Phương, đương nhiên rơi vào trên đầu của hắn.

Tiến vào trong hoàng cung, bái kiến hoàng thượng, một người hầu bước lên dâng sáu món lễ vật cùng sinh lễ rực rỡ muôn màu, trong đó còn có cả con vịt giả mạo chim nhạn kia.....

Hoàng thượng thân mặc long bào mới tinh, nhẹ nhàng vuốt râu, sớm đã cười không còn nhìn thấy mi mắt. Đám người trong hoàng tộc tụ tập nhau lại, thái tử, Thái vương, Mập Mạp, thậm chí là tiểu công chúa Trường Nhạc, cũng không có thiếu quan chức Lễ Bộ.... Chẳng quản có thích hay là không ưa thích Phương Tranh, ở trước mặt hoàng thượng, bọn hắn đều lộ ra khuôn mặt tươi cười, chăm chú mỉm cười chào hỏi người thanh niên mới gia nhập hàng ngũ hoàng thân quốc thích này.

Ngồi bên cạnh hoàng thượng có một vị trung niên mỹ phụ, trên gương mặt lộ ra nét cười nhìn Phương Tranh, trong mắt toát ra thần thái thưởng thức, Phương Tranh choáng váng đầu óc liên khởi động, phải chăng trung niên mỹ phụ đó chính là mẫu thân của Mập Mạp cùng Trường Bình, Lý quý phi!

Uy, chẳng nhẽ là nhạc mẫu đại nhân của ta!

Phương Tranh trong lòng cả kinh, từ kiếp trước của hắn, tuy nói chưa từng kết hôn bao giờ, nhưng hắn biết trên thế giới này tồn tại một loại sinh vật đáng sợ tên là nhạc mẫu! Cuộc đời của loại sinh vật này chuyên môn gây sóng gió cho cuộc sống của con rể và con rể mình, biến ảo như chong chóng, lật tay làm mưa, ngửa tay làm mây....Từ những công tác mai mối, đàm luận chuyện hôn sự gia đình, cho đến xuất thân, sinh lễ, đồ trang sức, thậm chí còn cả đến chuyện phòng the sau khi kết hôn cũng quản lí....Tất cả sau lưng những chuyện này, nhạc mẫu giống như cái bóng đen mờ ảo hư vô ẩn hiện ở trong đó, chọt ở phía trước, chọt ở phía sau, thần thông phi thường cường đại....

Vị nhạc mẫu này nhất định phải nịnh bợ cho tốt! Phương Tranh sau khi nhận định được thân phận của Lý quý phi, trong đầu nhanh chóng hạ quyết định này. Ở trong lòng của hắn, đối với hoàng thượng cũng không kính sợ như thế nào, thậm chí có đôi lúc còn chưa từng cảm thấy sợ hãi khi đắc tội với hoàng thượng, nhưng đối với vị nhạc mẫu đại nhân đang mỉm cười hiền hòa này, hắn vô cùng kiêng kị. Nếu không tạo mối giao hảo cùng nàng, cuộc sống của hắn cùng Trường Bình trong tương lai cũng sẽ không được êm đềm.

Kì thực điều mà Phương Tranh lo lắng hoàn toàn dư thừa, hắn là bị hoàn cảnh độc hại của xã hội kiếp trước ảnh hưởng. Hiện giờ đang là thời xã hội phong kiến, nữ tử xuất giá tòng phu, tương lai đã là người của nhà người ta, cho dù có là nữ tử hoàng tộc, nếu cuộc sống của hai phu thê không có hòa thuận, nhà gái bình thường cũng sẽ không hỏi đến.

Ngay sau đó, Phương Tranh lộ ra bộ dạng siểm nịnh quen thuộc, hướng Lý quý phi bái kiến nhạc mẫu đại nhân, một lòng chúc phúc cho nhạc mẫu đại nhân thân thể khỏe mạnh, phúc thọ vạn năm, đoàn người đều đem Lý quý phi thổi phồng, nếu hỏi trong thâm cung có ai đẹp nhất, thì chính người là cảnh hoa số một....” Hoàng thượng chứng kiến liền cười ha hả, long nhan đại duyệt,

Một đoạn hí kịch người hát người khen hay theo nhịp điệu làm cho Lý quý phi cười run rẩy hết cả người, thân thể mềm mại tựa vào trên vai của hoàng thượng, không ngừng bật cười chảy cả nước mắt, hỗn hển thở gấp nói: “ Hoàng thượng...Vị con rể này miệng lưỡi thật ngọt, ngài đem Mật Nhi giao cho hắn thật sự là vô cùng anh minh!”

Phương Tranh vẫn đang tươi cười nịnh bợ, thần nhiên đón nhận ánh mắt khinh bỉ của hoàng thượng, Mập Mạp cùng đông đảo chúng quần thần, trong lòng đắc ý không thể nói nên lời. Hắc hắc, tận tình khinh bỉ ta đi, uy lực của nhạc mẫu đại nhân các người làm sao mà biết được! Không hảo hảo lừa phỉnh nàng, tương lai ta có thể sống an ổn được sao?

Mặc dù là ngày đại hỉ nhưng hoàng thượng vẫn nhin không được mà phải hừ lạnh một tiếng, tiểu tử này lộn giống sao? Trước kia như thế nào chưa từng đối với trẫm nịnh bợ qua như vậy!

Đền nén cảm giác chua xót trong lòng xuống, hoàng thượng sắc mặt âm trầm nói: “ Phương Tranh, hôm nay liền giao Mật Nhi cho người, từ nhỏ đến lớn chúng ta chưa để cho nó phải chịu một ủy khuất gì, nếu trẫm biết người đối xử với nó không tốt, hừ! Cẩn thận cái đầu trên cổ của người....”

“ Hoàng thượng! Hôm nay đang là ngày đại hỉ, không nên nói những lời chém chém giết giết nha, điềm xấu

mà!” Lý quý phi hờn dỗi cắt ngang lời của hoàng thượng. Lần này Phương Tranh không bỏ công vô công, rất nhanh liền nhận được hiệu quả, bánh ít đi, bánh quy lại.

“ Khụ khụ...Tào công công.”

“ Có lão nô!” Tào công công cung kính bước ra.

“ Nhanh đưa cho trẫm hôn thư.” Hoàng thượng phân phó nói.

Hắng giọng một cái, hoàng thượng đại diện cho nhà gái mở tờ hôn thư ra, diễn cảm hơi có phần trịnh trọng, nghiêm túc đọc: “ Hôm nay ngày lành tháng tốt, Khâm Thiên Giám đã toán ngày sinh tháng đẻ của....”

“ Quắc quắc....” Thanh âm trầm bổng cắt đứt lời của hoàng thượng.

Phương Tranh cả kinh, toàn thân đổ mồ hôi lạnh, lão thiên gia, ngài đừng có đùa giỡn ta nha!

“ Thanh âm gì đó?” Hoàng thượng cau mày nói, ánh mắt của mọi người tìm kiếm chung quanh, hoàn toàn không tra ra được thủ phạm.

“ Ách, không có gì, có khả năng là do bụng của vi thần không được thoải mái, cho nên phát tiếng kêu....Thỉnh cầu hoàng thượng ngài tiếp tục.” Phương Tranh nhanh chóng cười khan, giải thích nói.

Hoàng thượng trừng mắt liếc hẩn một cái, tiếp tục đọc: “....Nữ nhi thứ hai của trẫm, Chu Mật Nhi, năm nay đã đến tuổi thành lập gia thất, cho nên trẫm đặc chỉ kết mối lương duyên tần tấn, phối ngẫu cùng....”

“ Quắc quắc...”

Rốt cuộc lúc này mọi người cũng phát hiện được nơi thanh âm kì quái phát ra.

Đem hôn thư đặt vào trong khay vàng, hoàng thượng bước lên phía trước, cẩn thận đánh giá sinh vật quái dị nhốt đang bị nhốt ở trong lồng sĩnh lễ.

“ Đây là....” Hoàng thượng cau mày, giống như đang lâm vào tự hỏi.

Phương Tranh khom sát lưng, lau mồ hôi lạnh sau đó nhanh chóng bước lên, cười bồi nói: “.....Đây thuộc giống chim nhạn, một con chim nhạn cự đại.”

Hoàng thượng chưa buông bỏ hoài nghi, cau mày hỏi: “ Đây là chim nhạn sao?”

“ Đúng thế, nó thuộc giống mới được phát hiện, nhạn lai tạp với vịt...” Phương Tranh cảm giác sau lưng áo đã ướt sũng mồ hôi.

Dường như để chứng minh lời nói của Phương Tranh, con vịt trong lồng phi thường không chịu thua kém, vỗ hai cánh, cao hứng phụ họa hai tiếng: “ Quắc quắc...”

Vì giả mạo nhạn trắng, Phương Tranh đem con vịt lẫn qua đồng bột mì hai vòng, hiện tại đã xuất hiện di chứng. Ngay lúc con vịt vỗ cánh, trong phạm vi ba thước chung quanh lồng chim, nhất thời bị một mảnh bụi phấn trắng xóa bao phủ.

Xong rồi! Phương Tranh biểu tình đau khổ, hai mắt nhắm chặt. Đồ giả vĩnh viễn vẫn là đồ giả, cho dù giống nhau như thế nào, cũng không thể so sánh được mới đồ thật, cũng giống như đạo lí “ Tà không thể thắng được chính.”

Giả bộ không nhìn thấy mọi người bị bụi phấn bám đầy trên người, Phương Tranh cười đến rất tươi, cải bưng: “ Loại chim nhạn giống mới này, có khuyết điểm là hay bị rụng lông, nhưng bản chất của nó thì vẫn là một con chim nhạn trắng...”

Hoàng thượng đôi lông mày rậm dựng ngược lên, kiềm chế tức giận, liếc mắt nhìn mọi người chung quanh, rốt cuộc cũng nhịn được cơn tức, dường như cười mà không phải cười nhìn lại Phương Tranh, mở hôn thư ra, hừ một tiếng. Sau đó tiếp tục đọc, chỉ là tốc độ nhanh hơn trước rất nhiều.

Tiếp theo đó là một loạt nghi lễ cung đình.

Nữ tử hoàng tộc xuất giá, tự nhiên có nhiều quy củ hơn so với dân gian, Phương Tranh mơ màng mặc cho thái giám phụ trách tư lễ đùa nghịch, cuối cùng cũng không nhớ rõ được chính mình dập đầu bao nhiêu lần,

nghe biết bao nhiêu lời nói nhảm, ra mắt không biết bao nhiêu hoàng thân quốc thích, đến cuối cùng cảm giác chính mình tựa hồ đã vô cùng mệt mỏi rồi, thì nghỉ lễ cuối cùng cũng chấm dứt.

Lấy Mập Mập cùng Thái vương dẫn đầu, một đám người vây quanh Phương Tranh đi tới tẩm cung của Trường Bình, bên ngoài cung điện có một đội nường tử quân võ trang đầy đủ, tư thế oai hùng hiên ngang đứng canh gác, trông thấy Phương Tranh cùng một đám người âm ỉ tiêu sái đi đến, thống lĩnh nữ thị vệ giơ cao tay phải lên, thanh âm giòn tan, hô lớn: “ Tân lang dừng bước!”

PS Tác giả: Hôn lễ trong chương này cùng những tình tiết thực tế là không đúng. Lễ thành thân quả thực có sáu bước thủ tục, nhưng nghiêm khắc mà nói thì không có chuyện hoàng đế bước ra đọc hôn thư, cái này ta suy diễn theo ý tưởng của ta!

180. Chương 176: Đại Hôn (hạ) (p4)

Đám nữ binh thị vệ mặc chế phục cấm quân mới tinh, không biết có phải vì muốn cho cử động được linh hoạt hay không, chế phục được thiết kế thật sự rất bó sát người, đem hai đoàn thịt mềm mại trước ngực các nàng phụ trợ lên cao ngất, ẩn tình bên trong anh khí bừng bừng, nhưng lại có thêm vài phần dễ thương của nữ nhân.

Phương Tranh cùng Mập Mập nhìn nhau liếc mắt một cái, không có hảo ý hắc hắc nở nụ cười. Trường Bình gả cho hắn, đại khái đám nường tử quân này cũng sẽ làm của hồi môn a? Nói thật, Phương Tranh đánh chủ ý lên các nàng đều không phải ngày một ngày hai, nếu như chức trách của các nàng ngoại trừ bảo hộ an toàn cho hắn cùng Trường Bình trong những lúc ở bên ngoài, còn kiêm chức thông phòng ầm chần, chắc chắn, trước mắt có mấy chục nàng hoàn phi yến sấu* này, các nàng đủ loại phong tình vạn chủng, chẳng phải sẽ khiến cho mình cạn kiệt tinh lực mà chết hay sao? Trường Bình này, chơi khoản hồi môn thật hậu a! (Hoàn phi yến sấu: Chỉ hai trong tứ đại mỹ nhân thời cổ đại, Hoàn Phi là chỉ Dương Ngọc Hoàn tức Dương Quý Phi. Yến Sấu là chỉ Triệu Phi Yến, nàng có tài múa rất hay, điệu múa uyển chuyển nhẹ nhàng như chim yến, cũng là một trong tứ đại mỹ nhân thời cổ đại.)

Phương Tranh sờ cằm tự sướng một hồi lâu, trên gương mặt lộ ra nụ cười đậm đặc, miệng lẩm bẩm nói: “ Nhiều lắm, ăn không tiêu.”

Mập Mập mon men tiếp cận lại gần: “ Bằng không chúng ta chia đôi, ta cũng cần người bảo hộ!” Gã Mập Mập vô sỉ này cũng đánh chủ ý lên các nàng, chỉ sợ đã không phải là ngày một ngày hai rồi.

Phương Tranh quả quyết cự tuyệt: “ Toàn bộ đều là của ta, cho dù có chết cũng không chia cho người.”

Chúng nhân cả kinh giật mình nhìn hai con sói đang giương ánh mắt đáng khinh lên nhìn chằm chằm vào đám nữ binh thị vệ, miệng thì lẩm bẩm với nhau, lúc hồ hởi lúc thì buồn thiu, không biết đang nói đến chuyện gì.

Nữ thống lĩnh nhú mào, bước lên phía trước, nhẹ giọng hô: “ Tân Lang dừng bước, Tân Lang dừng bước!”

Phương Tranh chấn chỉnh lại tinh thần, chứng kiến bộ dạng của vị thống lĩnh thị vệ này đại khái khoảng hai mươi tuổi, răng trắng như ngà, đôi mắt thanh tú động lòng người, Phương Tranh nhanh chóng tiến lên hai bước, chấp tay cười nói: “ Vị tỷ tỷ này có gì phân phó?”

Thống lĩnh thị vệ mỉm cười: “ Hôm nay là ngày đại hỉ, nghe nói tân lang tài văn xuất chúng, nếu muốn đón công chúa thì phải bước qua cửa của chúng ta, chúng ta thì muốn nghe tân lang làm một bài thơ.”

Chúng nữ thị vệ cười duyên khanh khách, đồng thanh nói: “ Đúng thế!”

Phương Tranh trợn tròn mắt, quay đầu nhìn lại, thấy thái tử, Thái vương còn có một số quan viên đang mỉm cười nhìn hắn, Phương Tranh bước lại gần Mập Mập, hạ giọng hỏi: “ Ta tài văn xuất chúng sao? Gã vương bát đản nào dám nói cho các nàng biết chuyện này?”

“ Không phải ta.” Mập Mập vội vàng lắc đầu không thừa nhận.

Xã hội phong kiến quả nhiên có nhiều tập tục hủ lậu, kết hôn thì kết hôn thôi, còn muốn chơi cái trò làm thơ mới được phép quá môn, nếu hai vợ chồng người ta đều thất học thì làm sao bây giờ? Một người ở ngoài

cửa lớn tiếng nói: “ Hôm nay giá gạo lại tăng rồi, đừng có chậm trễ thời gian nữa.” Người ở bên trong vội vàng đáp lại: “ Thật không? Vậy cũng nguy, tránh ra! Mau tránh ra, nhanh bái đường sau đó còn đi mua gạo!”

Bao nhiêu tình cảm ấm áp nha! Vừa nghe đã biết hai vợ chồng đều là người còn sống.

Hôm nay có quá nhiều sự tình khiến cho Phương Tranh phải vò đầu bứt tai, làm một bài thơ, ta nên làm bài thơ gì đây? Hoặc là nói nên đạo văn của người nào đây?

Một bầy thiên nga dưới chân núi...Ân, câu này khẳng định không được, không đủ nghiêm túc. Quá lưu manh, không có sông mà còn hát hậu hoa đình..Khái khái, như thế nào nghĩ mãi mà chưa ra?

Mọi người tha thiết mong chờ nhìn Phương Tranh nhíu mày trầm ngâm, trong chốc lát hần lắc lắc đầu, chúng nhân chuẩn bị không còn giữ được bình tĩnh nữa thì Phương Tranh hắng giọng, ngâm nga:

“Vân tường y thường, hoa tường dung.

Xuân phong phát hạm, lộ hoa nùng.

Nhược chi quần ngọc, sơn đầu kiến

Hội hướng dao thai, nguyệt hạ phùng.”

“Thoảng bóng mây hoa, nhớ bóng hồng.

Gió xuân mơn mớn, giọt sương trong.

Ví chẳng non ngọc, nhìn chẳng thấy.

Dưới nguyệt đài Dao, thử ngóng trông.”

“ Thoảng bóng mây hoa, nhớ bóng hồng...” Mập Mập lẩm bẩm trầm ngâm lại câu thơ, hai mắt liền sáng ngời, tán dương: “ Hảo thơ, hảo thơ nha! Phương huynh quả nhiên tài cao!”

Mọi người sôi nổi phụ họa, chúng nữ thị vệ cũng lộ ra nụ cười hài lòng.

Phương Tranh tao nhã mười phần khẽ mỉm cười, hướng chúng nữ thị vệ chấp tay. Bài thơ này là do Lý Bạch ca tụng sắc đẹp của Dương Quý Phi mà, há lại có thể không hay sao?

Mọi người chứng kiến Phương Tranh trở tài đạo thơ xong, cũng hài lòng nói: “ Công chúa quá môn! Công chúa quá môn!”

Chúng nữ thị vệ nhìn nhau mỉm cười, đồng loạt tránh thân mình ra.

Ở giữa đại điện, Trường Bình đang lẳng lặng đứng, một thân mặc hoa phục cát tường, khoe miệng chứa đựng một nụ cười thản nhiên, trong mắt mơ hồ hàm chứa dáng vẻ thẹn thùng vô hạn, khiến cho những sợi tơ máu trên người của Phương Tranh căng ra hết mức, dục ý mê loạn.

Mọi người trong mắt đều lộ ra thần thái tán thưởng, Trường Bình mặt hoa chịu không nổi đỏ bừng, nhìn Phương Tranh đang mặc một thân cát phục, cột nải không một chút đứng đắn nào, nhưng bỗng nhiên trong lòng của nàng lại cảm thấy hạnh phúc muốn rơi lệ.

Bao nhiêu ngày ngóng đợi, tổn thương tinh thần, rốt cuộc tâm nguyện trong lòng của nàng cũng đã được viên mãn, kể từ hôm nay, nàng đã là thê tử của người nam nhân này.

Nàng cho rằng, phu quân của nàng không phải là một con người hoàn mỹ, ở trong mắt nhiều người, Phương Tranh chỉ là một kẻ nhất gan, yếu đuối, tham tài, háo sắc, thậm chí vô sỉ, đê tiện....

Nhưng chỉ có nàng mới biết, phu quân ở trong lòng của nàng mới thật sự là một nam nhân chân chính, hần có nguyên tắc làm người, người khác đối với hần phỉ báng, thậm chí là châm chọc, nhưng hần chưa bao giờ để ở trong lòng. Cái mà hần quan tâm, chính là những bằng hữu thân nhân đang sống ở bên cạnh của hần, hần giống như một gốc cây đại thụ không ngừng bồi dưỡng cho những mầm non nhỏ. Hần cố gắng tự lực vươn cao, chỉ là muốn che chở bóng râm, che gió che mưa cho những người mà hần trân trọng....

Từ ngày ở Năng Nhân Tự bên ngoài thành, hắn một mình đối mặt hơn chục gã lưu manh, để cấp một chút thời gian cho nàng chạy trốn, giây phút đó trong lòng của Trường Bình cũng lập chí nguyện to lớn, cuộc đời này chỉ nguyện làm người nhà Phương gia mà thôi. Cho đến hôm nay, rốt cuộc cũng đã thỏa mãn tâm nguyện.

Nghĩ đến đây, hốc mắt Trường Bình đã trở nên ướt át, đây chính là hạnh phúc mà mình tận lực theo đuổi a. Nếu không phải mình buông bỏ cái mặt nạ công chúa, buông bỏ tính cách điệu nga, một lòng theo đuổi, vì hắn mà khóc, vì hắn mà cười, vì hắn mà chịu ủy khuất, lấy tính cách không có lương tâm của hắn, như thế nào hắn lại có thể cam tâm tình nguyện đi cưới một cái công chúa tính tình điệu nga như mình?

Được hai người cung nữ nâng đỡ, Trường Bình đầu đội mũ phượng, thân mặc trang phục long phượng cát tường, bộ dạng uyển chuyển, dịu dàng hướng Phương Tranh bước tới.

Phương Tranh nhếch miệng cười, thanh âm lộ rõ vẻ đắc chí không hề che giấu.

Xưng vương xưng bá thì tính cái gì? Vinh hoa phú quý thì tính cái gì? Tìm được nhiều hảo lão bà mới là chính đạo, cha mẹ kiếp trước của ta có nhìn thấy không, đứa con trai của các người tuy rằng không có bản lĩnh gì ghê gớm, nhưng ta cũng đã cưới được công chúa làm vợ, ha ha...Ta đã có gia đình...!

Đang lúc mọi người còn soi mói, Phương Tranh sải bước nhảy lên ngựa, thâm tình nhìn Trường Bình, sau đó bàn tay hung hăng múa may ở trên không trung, hướng tới Trường Bình cười to: “ Ha ha ha ha! Đi ! Nhanh nào, lên xe, bãi đường, động phòng, năm sau sinh cho ta một đứa nhi tử bự bầm kháu khỉnh!”

Chúng nhân hóa đá: “.....”

* * *

Trường Bình bước lên xe phượng, Phương Tranh cưỡi ngựa đi ở phía trước, đoàn người huyên náo cười đùa, đi ra khỏi hoàng cung.

Những tiếng pháo ăn mừng giòn tan vang lên, đội ngũ đón dâu hân hoan hướng Phương phủ mà thẳng tiến, chiêng, trống, kèn điệu nhịp vang rung trời. Dân chúng trong thành lúc này cũng biết được thần thánh phượng nào thành thân, sôi nổi chạy lên đầu đường, vây quanh Phương Tranh chúc phúc cho hắn. Hiện giờ danh khí của Phương Tranh ở kinh thành có thể nói như mặt trời chính ngọ, dân chúng đối với hắn chúc phúc cũng là phát ra từ thật tâm.

Phương Tranh một đường cười không khép nổi miệng, chấp tay hướng dân chúng hai bên đường đáp lễ, trong lòng nhịn không được dương dương tự đắc, mùi vị tân lang đi nghênh đón tân nương thời cổ đại, cùng ngồi trên xe hơi thời tiền thế, quả nhiên tính chất không giống nhau chút nào.

Đội ngũ đón dâu đi đến đường cái chợ hoa thì dân chúng tụ tập càng đông hơn, phía trước tầng tầng lớp lớp người đứng chắn, đội ngũ nửa phần đều không thể di động được.

Dương Đốc Thanh lau mồ hôi chạy tới trước mặt Phương Tranh, hấp tấp nói: “ Phương đại nhân, nếu cứ tiếp tục như thế này, sẽ qua mất giờ lành, cần phải nghĩ ra một cái biện pháp gì thỉnh dân chúng nhường đường mới được.”

Phương Tranh bộ dạng hoảng hốt, đúng như vậy! Muốn bãi đường thành thân cũng phải chọn giờ lành, chuyện này là một việc tốt cùng đại sự, hiện tại sắc trời cũng sắp tối, không thể chậm trễ được nữa.

Vừa nghĩ thế Phương Tranh liền nóng nảy, nhanh chóng chấp tay hướng các vị hương thân phụ lão nói: “ Các vị phụ lão, các vị huynh đệ tỷ muội, phiền toái nhường đường một chút! Nhường một chút....Tại hạ bị trễ giờ lành rồi!”

Phương Tranh cả ngày ở trên đường cười híp mắt, không lần nam không bá nữ, đối với mọi người đều dùng một bộ dạng hòa khí chân thành, cho nên hắn hô nửa ngày mọi người cũng chỉ cho rằng hắn đang đùa giỡn, không có một chút ý tứ nào là muốn nhường đường cả.

Đây là hậu quả khi không có thái độ nghiêm túc a! Phương Tranh bị phản không thôi, không ngừng chấp tay hướng chúng nhân nói: “ Cầu các người để cho ta đi, ta thật sự sắp trễ thời gian rồi, nếu còn chậm trễ nữa sẽ qua mất giờ lành đó nga!”

“Nhường đường một chút đi, nếu các người đều muốn chiêm ngưỡng ta như vậy, sau khi trở về bãi đường xong, ta liền ra ngoài đường cái, đứng cho các người ngắm đủ, có được hay không?”

“.....”

“.....”

Không hiệu quả, Phương Tranh bắt lực lau mồ hôi nhìn Mập Mập cùng Dương Đốc Thanh, chứng kiến thần tình của hai người đều bất đắc dĩ, trong lòng không khỏi càng nóng nảy.

Mọi người huyền não đứng vây quanh cũng chỉ là phát ra từ thiện ý, nếu ngày đại hỉ mà đám quân sĩ mạnh mẽ cường hành bọn họ, sẽ không khỏi mất vui. Đoàn người đang lúc hết đường xoay sở, thì cỗ xe phượng của Trường Bình bị xóc rèm che lên, Trường Bình một thân trang phục cát tường, hoa lệ và lộng lẫy, khoan thai bước ra.

Mọi người đang huyền não nhất thời an tĩnh trở lại, ánh mắt nhìn nàng chăm chăm tràn ngập tán thưởng cùng hâm mộ.

Hôm nay đại hôn, tự nhiên Trường Bình phải trang điểm cho xinh đẹp nhất, mắt ngọc mây ngài, điểm lệ đoan trang, mang theo một loại khí độ uy nghiêm của hoàng tộc, khiến cho kẻ khác không dám nhìn lâu.

Phương Tranh nhìn nàng cũng không khỏi ngẩn người, vừa rồi trong hoàng cung còn chưa kịp ngắm kĩ, hiện tại chứng kiến, ôi, lão bà của ta cách ăn mặc hiện giờ so với ngày thường còn đẹp hơn vài phần, gờ tay nhắc chân đều lộ ra khí chất thực nữ, cùng hình tượng mở miệng ra là chữ gà mắng cho trước kia, khác nhau một trời một vực. Thường nói nữ nhân trước khi kết hôn và sau khi hết hôn, hoàn toàn đều có hai cái bộ dạng khác nhau, lời ấy quả nhiên không giả!

Vốn là phong tình vạn chủng hướng Phương Tranh mở một nụ cười vũ mị, chứng kiến Phương Tranh tình thần rung động, không đợi cho hần kịp thời tỏ vẻ, Trường Bình đã vươn ngón tay ngọc, chỉ vào chứng nhân đứng vây xung quanh, mở miệng nói, thanh âm ngân nga như chuông bạc, trong trẻo mà êm tai.

“Đám hôn đản các người! Còn không mau chóng tránh đường cho lão nương! Con mẹ nó, người nào khiến cho ta cùng phu quân chậm trễ giờ bãi đường thành thân, lão nương tru di cửu tộc nhà hần!”

“Oa...oa...”

181. Chương 176: Đại Hôn (hạ) (p5)

Nhất thời cả con đường bỗng nhiên trở nên thoáng đãng vô cùng, trên đường không một bóng người lai vãng, so với rửa qua nước còn sạch sẽ hơn.

Trường Bình hướng Phương Tranh thần nhiên cười, thân hình kiều mị nhẹ nhàng bước vào trong xe phượng.

“Khụ, nhanh! Nắm chặt thời gian, quay về Phương phủ!” Dương Đốc Thanh nhìn Phương Tranh còn đang ngây ngốc ngồi ở trên ngựa không nói một câu, vội vàng giúp hần hạ lệnh nói.

Cười được lão bà như thế...Thực xứng đáng nga!

Bước qua cửa, bãi đường, dâng trà cho hai vị lão nhân gia, một loạt nghi lễ rườm rà qua đi, đã là thời gian bà mối dẫn tân nương quay về phòng hoa chúc, hỉ yến chính thức bắt đầu.

Chuẩn bị bao nhiêu mâm cỗ đã không còn có thể đếm được, Phương Tranh chỉ thấy trong phủ phàm là những nơi trống trải đều có một chiếc bàn, một mâm thức ăn tinh mỹ được đám nha hoàn gia đình bưng lên, các tân khách cười đùa nói chuyện rôm rả.

Phương Tranh chứng kiến người người đều nâng chén rượu, bắp chân không khỏi run rẩy một trận.

Làm sao có nhiều người tham dự như vậy? Làm sao mà uống nổi nha? Coi như mỗi người chỉ uống cùng hần một chén, đêm nay khẳng định là không thể không gục ngã.

Nhẹ nhàng bước đến bên cạnh Phương lão gia, Phương Tranh hạ thấp giọng hỏi: “Phụ thân, nhiều người như vậy, hần nhi biết phải ứng phó như thế nào a?”

Phương lão gia sắc mặt tràn ngập vui mừng, ha hả cười nói: “ Cái gì mà ứng phó hả? Khách mời đều là một chút quan chức đương triều, có thêm cả đông chủ của các hiệu buôn nổi tiếng, đều là đại nhân vật của quan trường thương giới, Tranh nhi, ngươi không thể lãnh đạm được a.”

Phương Tranh khó xử đáp lời: “ Nhưng nếu uống rượu đáp lễ cùng với bọn họ! Như thế nào mà còn bước chân vào động phòng được, hài nhi sẽ bị trúng độc vì uống quá nhiều cồn đó nga?”

Phương lão gia mất hứng: “ Nói hươu nói vượn! Đang trong ngày đại hỉ, sao lại nói những điều gở như thế hả?”

Phương Tranh hai mắt chuyển động, thử thương lượng một lần cùng Phương lão gia: “ Nếu không như vậy đi, trong đám người này, người nào tặng năm ngàn lượng trở xuống, hài nhi sẽ đi ra tiếp chuyện một lát, còn người nào đã tặng hơn năm ngàn lượng, hài nhi sẽ uống cùng bọn họ một chén, ân, những người còn lại, hôm nào rảnh rồi sẽ mời bọn họ uống một bữa thống khoái.....”

Phương lão gia tức giận râu mép vểnh lên: “ Đồ hỗn trướng! Nếu hôm nay không nể mặt là ngày đại hỉ của người, thì lão phu đã cho người biết như thế nào là, thưởng thức gia pháp!”

Hai phụ tử đang định đứng dậy đi mời rượu khách nhân, chợt nghe từ cửa truyền đến một thanh âm lạnh lạnh: “Hoàng thượng giá lâm...”

Phương Tranh cả kinh, hoàng thượng cũng tới sao?

Chúng khách nhân vội vàng bước ra khỏi bàn tiệc, cúi lạy trên mặt đất, đồng thanh hô lớn: “ Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

Đang lúc mọi người đồng thanh tung hô, một đoàn cấm vệ quân võ trang đầy đủ nối đuôi nhau mà vào, cờ xí phấp phới, nghi thức rườm rà, hoàng thượng đỡ Lý quý phi, trong vòng vây của một đám nha hoàn mà tươi cười bước vào đại môn của Phương phủ.

Phương lão gia kích động một hồi, chòm râu già run rẩy từng trận, đây chính là lần đầu tiên hoàng thượng bước vào cửa nhà Phương gia a, cũng là lần diện kiến đầu tiên của phụ mẫu hai bên, đại sự vinh quang như thế, nhất định phải ghi vào bên trong gia phả của Phương gia.

Phương Tranh bước lên tiếp đón, cười nói: “ Hoàng thượng cùng...Cùng nhạc mẫu đại nhân tự thân đăng môn nhà của vi thần, vi thần cảm thấy vạn phần vinh hạnh cùng may mắn, phảng phất giống như nhân gian đều mơ hồ có một màu vàng kim lấp lánh, vạn đạo tử hà, trên dưới Phương gia đều vô cùng cảm thấy vẻ vang cho kẻ hèn này...”

Hoàng thượng cười ha hả cắt lời của hắn: “ Được rồi, được rồi, hôm nay là ngày vui của người cùng Mật Nhi, trẫm sẽ không trách tội người vô mộng ngựa quá mức vụng về. Ha ha, các vị ái khanh đều bình thân, mọi người cứ tận lực uống rượu, trẫm chỉ đến góp vui mà thôi, chư vị không cần lưu tâm.”

Chúng khách nhân sôi nổi tạ ơn hoàng thượng, sau đó nhện nhíp đứng dậy.

Phụ tử Phương gia cung kính mời hoàng thượng cùng Lý quý phi vào đại sảnh bên trong hậu viện, tự thân dâng lên một mâm yến tiệc.

Hoàng thượng không khách khí ngồi ở chủ vị, mỉm cười nhìn Phương lão gia nói: “ Lão thân gia a, trẫm và ngài tuy rằng là lần đầu tiên gặp mặt, nhưng chớ nên coi trọng lễ tiết, ngồi xuống đi, hôm nay vốn là bữa tiệc gia đình, chỉ luận vai vế, không luận vua tôi.”

Phương lão gia chứng kiến hoàng thượng nói chuyện cùng hắn, kích động không ngớt, đáp: “ Làm sao có thể như thế được? Hoàng thượng vốn là thiên tử, thảo dân vạn dân không dám...”

Phương Tranh ẩn vai Phương lão gia an vị ngồi xuống, cười nói: “ Phụ thân, nếu nhạc phụ đại nhân đã nói như thế, chúng ta cũng không cần phải khách khí, cái này được gọi là đả xà tùy côn thượng...” (*: Đánh rắn còn tùy gậy, đây không phải là câu nói của các nhà hiền triết, mà đây là câu nói dân gian của người dân vùng Lĩnh Nam, tại địa phương đó có nhiều động vật, cây cỏ độc hại. Câu này còn ngụ ý thuận theo thời thế mà hành sự!)

Phương lão gia nhin không được mắt: “ Tiểu tử ngươi là đồ hỗn trướng!”

Hoàng thượng ha hả cười nói: “ Lão thân gia mắng hay lắm, trăm cũng thường xuyên mắng hần như thế, quả nhiên là một tiểu tử hỗn trưởng....”

“ Nhạc phụ đại nhân, sau này ngài đừng mắng tiểu tể như thế, bởi vì nữ nhi của ngài đã gả cho ta, nếu sau này ngài mà còn tiếp tục mắng ta là tiểu tử hỗn trưởng, nữ nhi của ngài cũng sẽ trở thành lão bà hỗn trưởng đó nga....”

“....Hỗn trưởng!”

* * * Trong Phương phủ đều hoan lạc thích ý thì màn đêm cũng buông xuống, cửa thành bắc cũng chậm rãi đóng lại, nhóm quân sĩ canh gác cổng thành đuổi lưng một cái, bàn bạc nhau sau khi giao ban sẽ đến nơi nào đó uống vài chén rượu nhạt, tìm đến thanh lâu, kiếm vài nữ nhân chơi đùa thỏa thích một phen.

“ A! Chư vị quân gia! Thỉnh đợi một chút!” Ngay khi cổng thành sắp đóng lại thì có năm gã hán tử trung niên bộ dạng ăn mặc giống như những hành thương, gọi quân sĩ gác cổng thành lại.

Nhóm quân sĩ thần tình không kiên nhẫn quát lớn: “ Chờ cái rắm a! Không nhìn thấy cổng thành đã đóng rồi hay sao? Hôm nay không vào được nữa, các người chờ ngày mai vào thành đi!”

Bên ngoài thành có một gã hành thương tựa như cầm đầu, tươi cười nói: “ Các vị quân gia, chúng ta đã cố gắng đi thật nhanh, nhưng chỉ muộn mất có một lát thời gian. Hiện giờ trời cũng đã tối, tửu điểm bên ngoài thành thì không có phương tiện, cầu các vị quân gia thương xót, để cho mấy người chúng ta vào trong, chúng ta có một chút lòng thành, xin dâng cho các vị quân gia uống rượu...”

Nói dứt lời, gã hành thương từ trong ống tay áo lấy ra một khối bạc vụn, ước chừng cũng khoảng ba bốn lượng bạc, hướng phía trước đưa tới.

Nhóm quân sĩ đưa mắt nhìn nhau vài lần, sau đó cũng không khách khí đem bạc thu vào, nhìn đám người hành thương nói: “ Coi như các người thức thời! Được, hôm nay lão gia ta mở lòng từ bi, để cho các người vào.”

Nói xong, một vị đầu lĩnh trong nhóm quân sĩ vung tay lên, đem cổng thành đang khép lại, mở rộng ra thêm một chút.

Đám người hành thương, ân, sau khi đã vào được trong thành còn chấp tay thở dài, thần tình có vẻ vô cùng cảm kích.

Nhóm quân sĩ đối với hoàn cảnh chung quanh, không hề có một chút cảnh giác, xoay người nhìn sang chỗ khác, chuẩn bị đóng cổng thành.

Đúng lúc này, đám hành thương bỗng nhiên thay đổi biểu tình cảm kích trên gương mặt, động tác cực kì linh hoạt từ bên hông rút ra một ngọn chủy thủ, xuất kỳ bất ý xông lên phía trước, không một chút lưu tình cắt đứt yết hầu của nhóm quân sĩ gác cổng. Nhóm quân sĩ không kịp đề phòng, hai tròng mắt hoảng sợ mở trừng trừng, giơ tay ôm lấy yết hầu đang không ngừng phún máu, mềm nhũn dựa vào cổng thành. Cảnh tượng cuối cùng mà bọn hần nhìn được, chính là thanh chủy thủ dính đầy máu tươi, ở trong bóng tối tản mát ra hàn quang yêu dị.

“ Các người là người phương nào?” Cách đó không xa, nhất thời quân sĩ tuần tra, quát to.

Người hán tử cầm đầu của đám hành thương, hạ giọng phân phó nói: “ Mau phóng hỏa tạt, báo tín hiệu cổng thành Bắc đã được khai thông, chúng ta phải tử thủ ngăn cản đám quân sĩ.”

“ Sưu!” Một đóa pháo hoa phóng thẳng lên bầu trời đêm, lan tỏa ra chung quanh những quang mang chói mắt.

Quân sĩ tuần tra hung hăng gào một tiếng: “ Có phản tặc! Bọn chúng đã giết các huynh đệ gác cổng thành rồi.”

Vừa dứt lời, một mũi trường tiễn màu đen bắn thủng yết hầu của hần, theo sau đó còn ghim cả thân thể của hần lại bức tường phía đối diện.

Bên ngoài thành truyền đến những tiếng la hét, từ nhỏ đến lớn dần, nường theo màn đêm có một đạo nhân mã phóng thẳng vào bên trong cổng thành bắc, không một chút lưu tình nào, chém giết những quân sĩ thủ

thành chống cự, gã tướng quân cầm đầu cười trên lưng một con ngựa màu đen, tay giơ cao soái kỳ, gió thu man mác thổi qua, soái kỳ tung bay phấp phất trong bầu trời đêm, bên trên soái kỳ có thêu một chữ cực lớn “Triệu”.

Triệu Hổ.

* * *

Phượng Tranh nắc dãi một cái, loạng choạng bước vào trong phòng hoa chúc. Hoàng thượng cùng Phượng lão gia còn đang ở trong nội sảnh đàm luận, nhìn Phượng Tranh sau khi đi chúc rượu về tựa hồ như đã muốn đứng không vững, hoàng thượng châm biếm đồng thời mắng chửi thậm tệ, đuổi hẳn vào động phòng.

Trường Bình đầu đội khăn voan màu đỏ rực, lẳng lặng ngồi trên giường nhưng bộ dạng có vẻ như đang lo lắng bất an, ngón tay không ngừng mân mê góc áo, đã đủ cho thấy giờ phút này tâm tình của nàng có bao nhiêu khẩn trương cùng ngượng ngùng.

Phượng Tranh cười hắc hắc, bước lại gần đem tấm khăn voan trùm đầu, nhẹ nhàng nâng lên. Trường Bình mặt hoa đỏ bừng, khóe môi ửng ửng, ánh mắt ngượng ngùng trốn tránh ánh mắt phảng phất như đang muốn đem nàng nuốt vào trong bụng của Phượng Tranh.

Nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay thon nhỏ của Trường Bình, Phượng Tranh thâm tình nói: “Mật Nhi, thật sự là đã trải qua nhiều khó khăn nhá, rốt cuộc hai chúng ta cũng đã trở thành người một nhà....”

Trường Bình hướng Phượng Tranh thản nhiên cười, nhưng ngay tức thì sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, vươn tay nhéo lỗ tai Phượng Tranh một phen, bộ dạng hung tợn: “Nói! Tại sao Phượng tỷ lại ở chỗ của người? Ta không phải đã từng nhắc nhở qua, không cho phép người đi tìm nàng hay sao?”

Phượng Tranh đau đớn quát to một tiếng, “Buông tay! Nếu còn không buông, ta trở mặt đó nha! Cẩn thận ta để người lại một mình ở ngay trong đêm động phòng đó nhá, cho người nếm thử mùi vị vườn không nhà trống!”

“Người dám!”

“Hoàng thượng đâu rồi? Vì thần muốn trả lại hàng!”

“Muốn chết!”

“.....”

“.....”

Sau một lúc đơn đả độc đấu, Phượng Tranh đại thắng, theo sau đó là gương mặt đỏ bừng của Trường Bình, nàng thở hổn hển, còn Phượng Tranh hiển nhiên cũng không được bao nhiêu vẻ vang.

“Sau này...Không cho phép người....dùng chiêu thức hạ lưu như thế!” Trường Bình thở hổn hển, yêu kiều cắn môi nói.

“Uy, này này, nói chuyện không có lương tâm nhá! Người đối với ta còn dùng một chiêu hầu tử thâm đào đó, ta còn chưa nói gì đâu?” Phượng Tranh không phục đáp.

“....”

Đứng ở bên cửa sổ, Trường Bình tựa cả thân mình mềm mại vào trong lòng của Phượng Tranh, ôn nhu nói: “Nhìn kia, ánh trăng thật mỹ lệ, tương lai ngày nào phu thê chúng ta đều có thể cùng nhau ngắm trăng rồi...”

Phượng Tranh gật đầu phụ họa, loại cảnh tượng đứng ở bên cửa sổ ngắm trăng.... Trước kia thật đúng là đã không nhìn ra được, Trường Bình cũng có một bộ mặt ngây thơ như thế, nàng sẽ không nghĩ rằng, nam nữ sau khi thành thân xong, chỉ đơn giản là ngủ chung trên một cái giường đó chứ?

“Cũng không nên ngắm trăng quá lâu? Chúng ta còn rất nhiều sự tình phải làm...” Phượng Tranh ánh mắt ám muội đánh giá trên người Trường Bình.

“ Lão bà, chúng ta còn phải uống rượu giao bôi, rượu này không uống thì không thể được đâu!” Phương Tranh nhin không được tình tế nhắc nhở nằng, uống rượu xong thì khẩn cấp nhất chính là động phòng, lão công ta đã chờ đợi ngày này lâu lắm rồi.

Trường Bình tựa hồ nghĩ tới điều gì, mặt hoa thẹn thùng đỏ bừng, hạ giọng ừ một tiếng nhỏ xíu như tiếng muỗi kêu vo ve. Uống rượu giao bôi xong, cũng chính thức là thê tử của Phương Tranh, từ nay về sau vì hắn mà lo toan nhà cửa, làm hiền thê từ mẫu, vì người nam nhân của mình, sẽ cam tâm tình nguyện làm bất cứ chuyện gì.

Đột nhiên, bên ngoài cửa sổ bất chợt sáng ngời, một đóa pháo hoa bung ra trên bầu trời đêm, Trường Bình kinh hỉ vỗ tay, cười duyên nói: “ Phu quân mau nhìn, chúng ta thành thân, bách tính thường dân trong thành đều vì chúng ta mà chúc mừng đó....”

Phương Tranh nhìn pháo hoa chợt lóe lên rồi nhanh chóng biến mất, đau lòng lắc đầu: “ Bắn pháo hoa làm cái gì, trực tiếp đem bạc mừng cho ta thì mới tốt, không biết vị phú hào nào đốt tiền bắn pháo hoa a....”

“ Phu... Người quả thực là một gã đầu gỗ!” Trường Bình tức khí gõ đầu Phương Tranh.

Hai người đều đang cảm thán thì thanh âm dồn dập trước cửa phòng cắt đứt một tràng nhu tình mật ý.

“ Ai đó?” Phương Tranh tức giận nói. Thời gian động phòng mà dám đến gõ cửa, kẻ nào không biết thức thời như vậy?

“ Làm phiền đại nhân, thỉnh đại nhân mau chóng đi ra, có quân tình khẩn cấp!” Theo bên ngoài cửa thanh âm của Ôn Sâm truyền đến, trong thanh âm có một chút hoảng loạn.

“ Ta kháo! Không biết hôm nay bỗng quan thành thân sao? Lăn qua một bên đi! Trời có sập cũng đừng đến gọi ta!” Phương Tranh cả giận nói.

“ Đại nhân! Chuyện này quá mức trọng đại, phản quân đã tấn công vào thành!”

“ Công vào thành cũng đừng gọi ta! Động phòng quan trọng nhất....Mà người nói cái gì? Cái gì phản quân?” Sau khi nghe được rõ ràng, Phương Tranh bị hù đến nổi sắc mặt tái nhợt, cả người đang lâng lâng hương diễm, nhất thời toát ra một trận mồ hôi lạnh.

“ Đại nhân! Bên ngoài thành, Đại tướng quân của Thần Vũ quân, Triệu Hổ, hắn, đã tạo phản rồi.”

Phương Tranh trợn trừng hai mắt, chân tay mềm nhũn, sao Triệu Hổ lại tạo phản? Tại sao lại là hắn?

182. Chương 177: Hoàn Cảnh Xấu (Thượng)

Hiện tại tâm tình của Phương Tranh rất phức tạp, sợ hãi, kinh hoảng, phẫn nộ, các loại tình cảm khởi lên, toàn bộ đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

Loại sự tình mưu phản này, từ góc độ khoa học giải thích, kỳ thực là rất hợp lý, trong thuyết tiến hóa có đề xướng khôn sống ngu chết, trong xã hội nhân loại giai cấp thống trị cũng là như vậy, trước khi Sở Hán tranh chấp, chỉ là một nông dân cùng đường, dưới sự bắt bớ đày, hô lên một câu danh ngôn lưu truyền ngàn năm: “ Vương hầu vương tướng, ai mà không có khí phách gan dạ?” Nông dân kia tên là Trần Thắng, sau khi hô lên những lời này, hắn lập tức khởi nghĩa, một đường công thành chiếm đất, đội ngũ phản đối bạo Tần cấp tốc mở rộng tới hơn mười vạn người, triệt để phá vỡ vương triều Đại Tần lung lay sắp đổ.

Rất hiển nhiên, Phan thượng thư đã được dẫn dắt từ sự tích của Trần Thắng, hắn nghĩ bản thân có số phận tôn quý không ai sánh bằng, lại còn xưng là tinh tú hạ phàm, hắn không nên chỉ dưới một người mà trên trăm triệu người, chỉ là một Lại Bộ thượng thư, chỉ cần có tám tiến bước, thì hoàn toàn có thể tiến thêm một bước, có câu quảng cáo tiếng Anh nói như thế nào? I CAN! I DO! (Tôi có thể, tôi làm được).”

Hiện tại Phương Tranh kỳ quái chính là, hoàng thượng không phải đã phái binh bao vây phủ thượng thư để bắt hắn sao? Sao lão già kia còn dám tạo phản, hắn không muốn sống nữa? Cẩm quân hoàn toàn có thể nhân lúc trước khi phản quân chém giết vào thành, mà đem hắn đánh thành tương thịt, lão Phan cũng không thể có được dũng khí thấy chết không sờn đó chứ?

Làm cho Phương Tranh tức giận chính là, lão già họ Phan không canh lúc nào tạo phản, hôm nay là ngày lão tử thành thân, mắt thấy sắp cùng Trường Bình động phòng, sao người lại đúng lúc khởi binh, đem chuyện tốt đẹp của lão tử phá hủy không còn thấy bóng dáng tăm hơi, chỉ riêng việc này, Phương Tranh quyết định chờ sau khi đánh bại phản quân, nói gì cũng phải đem hai đứa nhi tử của hắn ra mà cắt tiểu đệ đệ đem ngâm rượu, dù sao hắn cũng phạm tội tru di cửu tộc, giữ lại hai vật nối dõi tông đường kia để biểu diễn cũng là vô dụng.

Quay đầu, Phương Tranh nhìn Trường Bình đang mở to hai mắt nhìn hắn, ánh mắt tràn ngập e ngại và bất lực, thân thể nhỏ nhắn xinh xắn không nhìn được run rẩy. Vị công chúa từ nhỏ được lớn lên trong mật ngọt, lúc này rốt cục phát giác khi có người nỗ lực đánh vỡ thùng mật ngọt của nàng, nàng chỉ có thể sợ, chỉ có thể mờ mịt mơ hồ. Hoàn hành kinh thành, động một chút là đánh chửi, điều ngoa tùy hứng, tất cả đơn giản là do vòng hào quang của một công chúa, khi có một ngày nàng phát hiện vòng hào quang gần như bị người cướp đi, nàng mới biết được, kỳ thật nàng cũng chẳng khác gì người thường, nàng cũng biết sợ, không những sợ hãi mà còn tuyệt vọng. Trước thiên quân vạn mã, nàng chỉ là một công chúa nhỏ nhỏ, căn bản không có năng lực thay đổi bất cứ chuyện gì.

Nhẹ nhàng kéo Trường Bình, Phương Tranh thấp giọng nói: “Đừng sợ, có ta ở đây!”

Nghe được lời nói như lời thề của Phương Tranh, thần sắc Trường Bình rốt cục thả lỏng xuống tới.

Hắn là phu quân của ta, là bầu trời cho ta dựa vào. Trường Bình khẽ khép mắt ngọt ngào nghĩ, thân thể mềm mại không kìm được yếu đuối dựa vào trong lòng Phương Tranh.

Bên tai lại truyền đến thanh âm trầm thấp của Phương Tranh, ấm áp mà kiên định.

“Thực sự không được, chúng ta bỏ lên mái nhà kêu người cứu mạng...”

“...!” Trường Bình oán hận nắm lấy một quyền.

“Phụ hoàng còn chưa hồi cung phải không? Chúng ta mau nhanh đi tìm ông ấy!” Trường Bình tức giận nói.

Phương Tranh cả kinh, đúng vậy, nhạc phụ đại nhân còn đang ở trong Phương phủ uống rượu với lão cha, phỏng chừng hắn đã biết tin tức Phan thượng thư tạo phản, có lẽ lúc này hắn đang cần ta.

Hắn kéo bàn tay nhỏ bé của Trường Bình chạy ra ngoài, chạy được hai bước bỗng nhiên ngừng lại.

“Làm sao vậy?” Trường Bình thấy Phương Tranh do dự liền hỏi.

“Thế nhưng, hai ta còn chưa kịp động phòng nữa.” Phương Tranh lúng túng giống như một hài tử vừa sắp được ăn kẹo mút thì ngừng lại, ủy khuất bậm môi.

“Người...người là tên hỗn đản! Đến lúc nào rồi mà còn muốn chuyện này!” Trường Bình nhìn chung quanh, muốn tìm một vật cứng chắc một chút nện lên đầu tên phu quân không chút đứng đắn này.

Ra cửa phòng, Ôn Sâm đang kính cẩn đứng ngoài cửa chờ hắn.

Phương Tranh vừa thấy hắn thì liền tức giận: “Người tìm hiểu tình báo kiểu nào vậy? Sao tìm thế nào lại tìm không ra việc Triệu Hổ muốn tạo phản? Làm ăn kiểu gì thế không biết?”

Ôn Sâm kêu oan: “Đại nhân, bọn thuộc hạ đều đã tận lực, ai biết Triệu Hổ ngày thường rất an phận lại làm ra việc tạo phản chứ? Hơn nữa thời gian các huynh đệ tìm hiểu, Thần Vũ quân của Triệu Hổ là quân đội bình thường nhất, bọn thuộc hạ cũng không nghĩ tới người này lòng muông dạ thú, không ngờ lại dám tạo phản...”

“Hắc, thật đúng là chó cắn người thường là chó không sủa, đi, đến đại sảnh.”

Đi tới giữa tiểu viện, Phương Tranh lớn tiếng gọi Yên Nhiên, Phương tỷ và Tiểu Lục, ba người đều là lão bà của mình, trong lúc rối loạn, cũng không thể để các nàng ở cách xa ta, nếu không xảy ra chuyện gì mai mốt đi tìm ai mà khóc?

Một đám người đi theo Phương Tranh ra đại sảnh phía trước, sát thủ ca ca và Tiểu Ngưu chẳng biết lúc nào cũng đã đi theo phía sau Phương Tranh, không chút tiếng động, Tiểu Ngưu vừa nghe được tin tức, sợ đến

sắc mặt tái nhợt, biểu tình của sát thủ ca ca thì lại rất bình tĩnh, bình chân như vại, không thấy kinh hoảng chút nào. Người có bản lĩnh đúng là có khác, thực sự không xong thì tùy thời đều có thể tự mình chạy thoát, lúc này Phương Tranh thật sự ước ao mình được như sát thủ ca ca, bình định trận phản loạn này, hay là nên nghĩ xem có nên luyện võ hay không, điều khác không nói, chí ít bảo đảm tính mạng thì phải học cho được kình công.

Dọc theo đường đi chỉ thấy bốn người hầu Phương phủ thất kinh chạy tới chạy lui, biểu tình vui sướng đã quét sạch từ lâu, chỉ còn lại là một mảnh hoảng loạn sợ hãi.

Đám cấm quân bên người hoàng thượng đã đem cửa lớn Phương phủ ngăn chặn gắt gao, tay cầm đao thương cảnh giới canh gác. Trong lòng Phương Tranh không khỏi thả lỏng hơn một chút, cũng may cấm quân còn chưa bị loạn, nếu không hẳn còn phải suy nghĩ xem làm cách nào mang theo già trẻ toàn gia bỏ trốn trời chết.

Các tân khách đang sợ hãi rụt rè trốn một chỗ đất trống ngoài đại sảnh, bất luận là quan viên trong triều, hay ông chủ hiệu buôn, lúc này không ai còn hăng hái ăn uống nói chuyện, chỉ biết thấp thỏm lo âu vểnh tai lắng nghe động tĩnh bên ngoài phủ.

Trong đại sảnh chỉ còn hoàng thượng đang vờn vàng ngồi trên chủ vị, một đám quan viên và thành viên hoàng tộc trong triều đang vây quanh bên người hoàng thượng, bao quát Mập Mạp và cả Thái Vương, mọi người đang ồn ào thảo luận gì đó, Phương lão gia đứng đầu tiên sắc mặt có chút trắng bệch, nhưng vẫn giả vờ trấn tĩnh vuốt râu, Phương phu nhân ở một bên dịu hẩn.

Hắn vội vã chạy lên vài bước, chạy ào vào đại sảnh, không chút khách khí vạch đám đại thần đang vây quanh bên người hoàng thượng, vội vã rống lên: “Hoàng thượng! Phan thượng thư làm phản rồi!”

Đám quần thần thấy hắn chen đến, cũng không quá để ý, nhưng vẫn vây quanh ồn ào nói chuyện...

Phương Tranh lại đề cao giọng, vội la lên: “Hoàng thượng! Phan thượng thư làm phản rồi!”

Mọi người vẫn riu ra riu rít như trước...

Phương Tranh ngưng một chút, nói một câu như vậy mà không ai xem có tồn tại sao? Mọi người khi dễ ta là người trong suốt chắc?

“Hoàng thượng! Phan...”

“Được rồi! Không lẽ ngươi chỉ muốn nói câu đó thôi sao? Ai chẳng biết là hắn tạo phản?” Hoàng thượng cắt đứt lời hắn, tức giận trừng mắt nhìn hắn.

Quần thần vội vàng phụ họa: “Đúng rồi đúng rồi...”

“...”

Tiếp tục như vậy thì không được, đây là nhà của ta a, không phải ở kim loan điện mà khai hội, các người không thèm nhìn mặt chủ nhân như ta thật là không có đạo lý chút nào.

Đổi lại dáng tươi cười, Phương Tranh hướng hoàng thượng khom thắt lưng nói: “Hoàng thượng, vi thần đang định nói lời có ý nghĩa đây...”

“Ân? Ngươi có lời gì muốn nói?” Hoàng thượng và các đại thần đều hiếu kỳ nhìn hắn, trong ánh mắt tràn ngập cổ vũ và chờ mong.

Phương Tranh nhìn chung quanh một chút, trầm ngâm chốc lát, trầm giọng nói: “Kể sách hôm nay, chỉ có...”

“Ân?” Mọi người dựng lỗ tai, làm vẻ chăm chú lắng nghe.

“Chỉ đành thay đổi y phục giả trang chạy trốn.” Phương Tranh nói ra biện pháp mà hắn tự nhận là ổn thỏa nhất.

“Vô sỉ!” Mọi người hoàn toàn thất vọng, trăm miệng một lời mắng.

Phương Tranh vẽ mặt đau khổ nói: “Hoàng thượng, phản quân đã vào thành, cấm quân bên trong thành cũng không còn nhiều lắm, ngài không phải muốn chiến đấu đến cùng với bọn họ đó chứ? Lưu lại núi xanh sợ gì không có củi đốt, vì thần nghĩ mau chóng chạy ra khỏi thành, mới có cơ hội trấn áp phản loạn...”

Lúc này một gã cấm quân vội vàng vàng chạy đến bên cạnh hoàng thượng thấp giọng nói mấy câu.

“Cái gì? Chạy? Chạy như thế nào? Làm sao chạy được?” Về mặt hoàng thượng khiếp sợ nói.

Thống lĩnh cấm quân có chút xấu hổ cúi đầu nói: “Sau khi phát hiện phản quân vào thành, các huynh đệ bằng vào tốc độ nhanh nhất chạy vào Phan phủ, dự định bắt lại hần, nhưng khi lục soát toàn bộ đám người hần, hộ viện của Phan phủ, cũng không tìm được một bóng người nhà của Phan phủ, dù là mấy phụ tá trong phủ cũng mất tích...”

“Không phải trăm bảo các người bao quanh Phan phủ sao? Hần chạy ra từ nơi nào?” Sắc mặt hoàng thượng có chút như tro tàn.

“Lúc các huynh đệ lục soát đã phát hiện, bên trong thư phòng của Phan phủ có một mật đạo, nói thẳng ra ngoài thành, mọi người đuổi theo mật đạo, kết quả đi được phân nửa thì phát hiện đã hoàn toàn bị phong kín...”

Hoàng thượng mềm nhũn ngồi xuống, run run đến nỗi không nói được một câu nào, trong ánh mắt vốn trấn định nhưng hiện tại đã toát ra một chút hoảng loạn. Đám quần thần cũng ồ lên, mọi người còn đang thương lượng, chờ đợi cấm quân xông vào Phan phủ bắt được Phan thượng thư, chỉ ít trong tay có một lợi thế làm cho đám phản quân ném chuột sợ vỡ òa, mọi người có thể thừa dịp phản quân đang do dự, thông dong điều động đại quân và quân đội biên quan ngoài thành, đem phản quân bao vây tiêu trừ. Hiện tại lợi thế bay mất, lúc này mọi người mới phát giác, bản thân đang lâm vào một hoàn cảnh vô cùng khốn đốn.

183. Chương 177: Hoàn Cảnh Xấu (Hạ)

“Xong rồi! Lần này thì toàn bộ xong rồi!” Phương Tranh ảo não gãi đầu, tâm tình bị quan toát ra: “Phan thượng thư chạy mất, đám phản quân hiện tại đã có chủ tử, chỉ đầu đánh đó, ai còn có thể ngăn được?”

Thấy biểu tình hoảng loạn kinh khủng của mọi người, Phương Tranh nhanh miệng nói: “Hoàng thượng, chúng ta cũng chạy thôi, chỉ có chạy ra khỏi thành, chạy tới quân đội trung thành với ngài, chúng ta mới có cơ hội chuyển bại thành thắng. Ngài xem, Phan thượng thư không phải cũng chạy đó sao? Hần chạy trước, dù sao cũng không có gì mất mát, mọi người mạnh ai nấy chạy, có đâu chạy đó...”

Nghe Phương Tranh nói tới chạy trốn, mọi người hồi nãy chưa từng để ý hần, hiện tại tình thế bỗng nhiên biến hóa, đám quần thần cũng không còn ai mắng hần vô sỉ, đều cau mày, tự hỏi lời của Phương Tranh có nên suy nghĩ hay không.

“Câm miệng! Trăm đường đường là một thiên tử, cứu ngũ chí tôn, há có thể bỏ lại kinh thành và bách tính, làm việc tham sống sợ chết, tạm bợ qua ngày? Tương lai trăm còn mặt mũi nào đi gặp liệt tổ liệt tông dưới cửu tuyền?” Hoàng thượng phẫn nộ vỗ án bật lên, lớn tiếng trách mắng.

Phương Tranh sợ đến mức co đầu rụt cổ, lập tức cười theo nói: “Ách...hoàng thượng, vì thần có chuyện cơ mật thương lượng cùng ngài, có thể nói chuyện riêng được hay không?”

Nói xong không để ý tới các đại thần đang trừng mắt nhìn, Phương Tranh nửa thỉnh nửa kéo hoàng thượng đi ra một góc đại sảnh.

“Hoàng thượng, rốt cục chuyện gì xảy ra vậy? Mấy ngày trước đây không phải ngài nói đã an bày xong rồi, Phan thượng thư cầu kết mấy đại quân cũng sẽ không phát binh sao? Nhưng sao Triệu Hổ lại không bị bắt?” Trong lòng Phương Tranh lúc này có quá nhiều nghi vấn, hần không rõ, vì sao cục diện nhìn như nắm chắc thắng lợi, chỉ chớp mắt không ngờ đã hoàn toàn bị đảo ngược.

“Ai! Một bước sai lầm, một bước sai lầm a!” Hoàng thượng thở dài một tiếng, thần sắc phẫn hận nói không nên lời: “Trăm ngàn tính vạn tính, không ngờ lại tính không ra nguyên lai Triệu Hổ cũng là một phần tử ở trong Phan đảng! Người này từ trước đến nay thành thật bổn phận, trăm cũng từng thử qua hần nhiều lần, hần biểu hiện đều là đáng đáp vì nước một lòng trung quân, thám tử phái vào trong quân hần cũng hỏi

báo, trong quân doanh Triệu Hổ vẫn bình thường yên tĩnh, không hề dị động. Lúc này trăm mới thả lỏng cảnh giác đối với hần, người này đem bản thân ẩn dấu quá sâu, không nghĩ tới hần cũng bị Phan nghịch tặc khu sử!”

Hoàng thượng nói xong nghiêng rằng nghiêng lợi.

Phương Tranh thở dài: “ Kỳ thực mấy ngày trước chúng ta nên đột ngột xông vào Phan phủ, đem lão già kia giải quyết cho rồi, phản quân như rắn mất đầu, rất nhanh sẽ bị tiêu diệt, so với việc hiện tại thả hổ về rừng mới là tốt hơn.”

“ Hừ! Dù là khi đó giết Phan thượng thư thì người cho rằng thiên hạ sẽ thái bình sao? Nói cho người biết, không có khả năng! Nếu như giết hần, các môn sinh trải rộng khắp thiên hạ của hần sẽ lập tức đứng ra, chỉ trích trăm tàn sát trung thân, sau đó phản quân các nơi sẽ dấy binh làm phản, toàn bộ Hoa triều đều phải rơi vào một mảnh chiến loạn, sau này người Đột Quyết tại phương bắc nhất định sẽ nhân cơ hội mà xuôi nam. Thế cục khi đó, chỉ sợ sẽ càng tệ hơn bây giờ! Hiện tại chỉ là một chi phản quân, Phan nghịch tặc còn chưa kịp hiệu lệnh môn sinh của hần, nhưng tối trọng yếu nhất là hần làm phản trước, chắc chắn sẽ không bị được miệng người trong thiên hạ, bách tính và quân đội đều biết hần trở thành loạn thần tặc tử rồi lại đăng cơ xưng đế, ngôi vị hoàng đế của hần lúc đó cũng ngồi không yên. Huống chi...”

Hoàng thượng cao ngạo cười: “ Huống chi trăm còn chưa có chết, toàn bộ quân đội của Hoa triều còn đang nắm giữ trong tay vị hoàng đế như trăm, Phan nghịch tặc nếu muốn làm hoàng đế, chỉ sợ cũng không dễ dàng như vậy! Hoàng đế cũng không phải dễ làm như thế, cho rằng chỉ cần đánh vào hoàng cung, ngồi lên ngai vàng thì thành hoàng đế sao? Hừ! Nực cười!”

Vừa quay đầu, hoàng thượng nhìn thấy hai mắt Phương Tranh lóe ánh sao nhìn mình, hoàng thượng nhú mày nói: “ Người làm sao vậy?”

“ Oa! Hoàng thượng, vi thần lần đầu phát hiện ngài dùng một hơi thở mà có thể nói được nhiều lời như vậy, thật lợi hại...” Phương Tranh sùng bái nói.

“ ...”

Hoàng thượng nói nhiều như vậy, đúc kết lại chỉ có một câu: Lúc này cùng Phan thượng thư giao phong, thì hoàng thượng đã bị lâm vào thế hạ phong.

Hiện tại Phương Tranh hoàn toàn hiểu rõ ván cờ cùng nhân vật trong đó, có câu “ một bước sai lầm, sẽ thua cả bàn”. Hần biết hoàng thượng an bày rất chu đáo chặt chẽ, Phan thượng thư cấu kết bốn lộ đại quân, từ trước khi bọn họ khởi sự, hoàng thượng đã bí mật phái người ra kinh, hoặc giam giữ, hoặc trấn an, nói chung tướng lĩnh bốn lộ đại quân cũng không khởi sự theo kế hoạch do Phan thượng thư đã sớm định ra, tại sự kiện này, hoàng thượng xử lý rất khá, thời gian phối hợp cũng rất diệu, vừa lúc hợp ngày, cho nên Phan thượng thư ở tình huống còn chưa nghe rõ tin tức đã tùy tiện tạo phản, kỳ thực đã thua trước một bước.

Nhưng hoàng thượng lại làm sai hai chuyện, là không ngờ Triệu Hổ lại tạo phản, hoàng thượng đã bị đánh đến trở tay không kịp.

Hai là không nghĩ tới trong phủ Phan thượng thư không ngờ lại có mật đạo thông ra ngoài thành, nói thật, ai cũng không nghĩ ra đúng là mình có điểm mù, lúc đó hoàng thượng cùng Phương Tranh thương nghị, đều cho rằng Phan thượng thư đã thành vật nằm trong tay, ai có thể ngờ tới hần lại có thể đào thành một cái động, để cho hần có cơ hội trốn thoát...

Tình thế hiện tại, bốn năm vạn phản quân của Triệu Hổ đánh vào kinh thành, bên hoàng cung đã mất đi liên hệ, chẳng biết bọn họ đã chiếm được hay chưa, nhưng phản quân sẽ rất nhanh có được tin tức, sau đó bọn họ sẽ lao thẳng tới Phương phủ, hoàng thượng trở thành mục tiêu đệ nhất của bọn họ, đương nhiên, gian thần kiêm con rết bên người hoàng thượng như Phương Tranh cũng đừng mơ tưởng chạy thoát ra ngoài.

Nếu phản quân lấy cớ hiệu tiêu diệt “ tiểu nhân gian thần”, nếu như Phương Tranh bị phản quân bắt giữ, không có gì bất ngờ xảy ra, tên gian thần như hần khẳng định còn chết sớm hơn cả hoàng thượng, hơn nữa trong Phương phủ từ Phương lão gia cho tới con chó Đại Hoàng, đều không chạy thoát khỏi kết cục bị người truy sát.

Hiện tại Phương Tranh rất sợ, đúng vậy, hẳn sợ chết. Hẳn chỉ là một người bình thường vô tình xuyên qua, hẳn không thể là bá vương, cũng không có bản lĩnh. Hẳn không có vũ lực so sánh với sư tử hổ báo, cũng không có trí lực mưu lược hơn người, hẳn lại không biết phát minh súng kíp đại pháo, hẳn cũng chưa từng lãnh binh đánh giặc, nói đến cùng, hẳn chỉ là một tên ăn chơi trác táng hỗn ăn chờ chết, dù cho hẳn làm đại quan, có quyền lực lớn đến thế nào, bản chất của hẳn cũng chỉ là một thiếu gia chơi bời, hẳn thích hưởng thụ cảm giác làm một thiếu gia, cũng không dự định thay đổi tính tình của mình.

Nếu nói trên người tên thiếu gia này còn có thứ gì loang loáng một chút, đó chính là trên cơ bản có thể xem hẳn là một người thiện lương, một người tuyệt không vứt bỏ phụ mẫu, lão bà và bằng hữu. Hiện tại Phương Tranh mang tâm lý sợ hãi, chăm chú phân tích mà nói, kỳ thực tuyệt đại bộ phận là đang lo lắng cho phụ mẫu bị vây ở trong phủ, lão bà sẽ bị phản quân chop tới sát hại, đương nhiên, chính hẳn cũng sợ chết, nhưng hẳn cũng là một người từng chết qua một lần, từ tâm lý bắt đầu mà nói, hẳn lo lắng cho an nguy của người bên cạnh còn hơn lo lắng cho an nguy của chính mình.

Trách nhiệm của nam nhân, không phải ở năng lực của hẳn có bao nhiêu, mà là ở thời điểm mấu chốt, có dũng khí đảm đương để gánh trách nhiệm vì thân nhân và bằng hữu hay không.

“ Người đang suy nghĩ cái gì?” Hoàng thượng bình tĩnh nhìn Phương Tranh.

Phương Tranh cười khổ nói: “ Nếu như ta nói hiện tại ta dự định lao ra, cùng phản quân liều mạng, vì hoàng thượng tận trung, vì quốc gia hi sinh...hoàng thượng có tin hay không tin?”

Hoàng thượng cười ha ha: “ Nếu người có suy nghĩ này, trừ phi mặt trời mọc hướng tây, nước sông Tần Hoài chảy ngược...”

Lời này thật quá ác độc! Ta có kém cỏi như vậy sao?

Phương Tranh nghiêm mặt nói: “ Hoàng thượng, không nên đả kích trung thần như ta đến vậy chứ! Ta vừa định đi ra ngoài cùng phản quân liều mạng, ngài lại nói như thế, hắc, ta sẽ không đi...”

Hoàng thượng khẽ cười nói: “ Người có phải lại muốn nói, đến sườn núi thì nên xuống lừa hay không?”

Phương Tranh thở dài: “ Kỳ thực vi thần chân chính suy nghĩ chính là dẫn mọi người cùng nhau chạy trốn chết rồi hãy tính, hoàng thượng, vi thần đã định trước cũng không phải là người có chủ nghĩa tư tưởng vì nước nhà hi sinh, thời gian rối loạn, vi thần thầm nghĩ mình phải có năng lực hảo hảo giúp người nhà sống tốt, ngài nói vi thần nhất gan cũng được, vô sỉ cũng được, vi thần cũng không dám phủ nhận, cái gì giang sơn xã tắc, cái gì quốc gia an nguy, đối với vi thần mà nói thì quá xa xôi, chỉ còn người nhà bên cạnh mới là chân thật nhất...”

Cẩn thận nhìn thoáng qua sắc mặt bình tĩnh của hoàng thượng, Phương Tranh nói: “ Hoàng thượng, chúng ta bỏ chạy trước đi, tại sao phải nhất định ở lại chống đối phản quân làm chi? Ngài nhìn xem, bên chúng ta chỉ có ba bốn ngàn người, trong phủ vi thần cũng không có công sự phòng ngự, phản quân rất dễ dàng sẽ tiến công vào, đến lúc đó bọn họ tận diệt, vậy thì bị chết cũng thật không chút ý nghĩa phải không?”

Hoàng thượng gật đầu nói: “ Không sai, người nói rất có đạo lý, trăm có một kế, có thể chống lại toàn bộ phản quân, nhưng kế sách này phải do một người tin được đi hoàn thành.”

Hoàng thượng nhìn Phương Tranh nở nụ cười, cười đến không chút hảo ý: “ Phương ái khanh, chúc mừng người, người lại có cơ hội lập công, cơ hội gia quan tấn tước ở ngay trước mắt người, ha ha...”

Phương Tranh kinh hoàng nhìn hoàng thượng, kỳ lạ rung mình một cái.

184. Chương 178: Viện Binh (Thượng)

Không thể nói suy nghĩ của hẳn là sai lầm, dù sao mỗi người không phải ai cũng có chí khí nuốt trọn thiên hạ, vươn thẳng trời cao, kiếp trước Phương Tranh chỉ là một sinh viên gia cảnh bình thường, sau khi xuyên qua tới cổ đại, có quan có tước có tiền đã làm hẳn rất thỏa mãn, tiểu phú là an, tư tưởng bình dân trong lòng hẳn đã chiếm cứ địa vị chủ đạo.

Kinh thành đã bị phản quân chiếm đóng, hiện tại hoàng thượng lại muốn hấn đi lập công, dùng cái mông suy nghĩ cũng biết, lúc này lập công khẳng định là một chuyện vô cùng nguy hiểm, nói cử tử nhất sinh còn là khách khí, quả thật chính là mười phần chết mà không có được một phần sống. Đối với chuyện nguy hiểm, từ trước đến nay quan điểm của Phương Tranh là có bao xa thì tránh bao xa.

Phương Tranh lộ vẻ mặt kinh khủng nhìn hoàng thượng, run run môi nói: “Hoàng thượng... Thân thể vì thần có chút khó chịu, đại khái chắc tối uống rượu nhiều, muốn về nằm một hồi, ngài và các đại thần trò chuyện, vi thần xin cáo lui...”

“Trường Bình, mau tới đây, dìu ca ca trở về phòng nghỉ ngơi, ca ca kể chuyện xưa cho nàng nghe, cái gì? Triệu Tử Long phá bảy ải cứu A Đẩu? Không không không, cố sự đó quá vô nghĩa, ta giảng cho nàng nghe chuyện Gia Cát Lượng vừa xuống núi liền bị người ta đánh cho bụi đất đầy người...”

Phương Tranh và Trường Bình lão đảo đi hưởng hậu viện, Phương phủ quá lớn nên ba bốn ngàn cấm quân của hoàng thượng không có khả năng bảo vệ hết toàn bộ, vì vậy tướng lĩnh cấm quân quả đoán co rút lại phòng ngự, đem phạm vi phòng ngự thu nhỏ lại từ cửa lớn đến hậu viện, tất cả người của Phương phủ đều tập trung ở chỗ này, những địa phương khác đành bỏ qua.

“Phương Tranh, lúc này nếu người lâm trận bỏ chạy, phản quân sớm muộn gì cũng sẽ công thẳng vào phủ đệ của người, bao quát cả phụ mẫu lẫn thê tử đều phải rơi vào hạ tràng thê thảm, người cần phải hiểu rõ điều này!”

Khóe miệng Phương Tranh nhếch lên, đã sắp khóc ra tiếng.

Không cam lòng xoay mặt nhìn hoàng thượng, Phương Tranh bất đắc dĩ nói: “Hoàng thượng rất cực muốn làm gì?”

Hoàng thượng nhìn bàn tay Phương Tranh và Trường Bình đang nắm chặt nhau, trong mắt hiện lên vài phần ôn nhu, hoàng thượng khẽ cười nói: “Trẫm muốn người đi cầu viện binh!”

Phương Tranh nghe vậy hai chân mềm nhũn, may là có Trường Bình đứng một bên đỡ hấn.

Phương Tranh nhìn phía Trường Bình, giọng nói nức nở: “Mặt nhi, nghe được chứ? Phụ hoàng nàng muốn đùa chơi chết ta...”

Chung quanh có cường địch bao vây lại muốn một người ngay cả ngựa cũng không biết cười như Phương Tranh lao ra khỏi thành đi tìm viện binh, đúng là quá mức làm khó hấn.

Trường Bình từ lâu vẫn lấy thân phận là thiếu phu nhân của Phương gia thì đương nhiên phải nói giúp phu quân của mình, nghe vậy bất mãn nhìn hoàng thượng hừ một tiếng nói: “Phụ hoàng, viện binh đương nhiên phải tìm nhưng cũng không đến mức phải buộc phu quân của thần nhi tự mình đi tìm chứ? Nơi này có nhiều đại thần như vậy, còn có vài ngàn cấm quân tướng sĩ, ngài phái ai mà không được, cần gì phải buộc phu quân của thần nhi đi chứ.”

Phương Tranh cảm động đến rơi nước mắt, ở một bên càng không ngừng gật đầu phụ họa: “Hay! Hai ta còn chưa động phòng, một hồi ta đi ra bị người ta bắn thành một con nhím, nàng thủ tiết có phải oan lắm không!”

Trường Bình đỏ mặt, giậm chân sảng giọng: “Người câm miệng! Đã là lúc nào rồi, còn nhớ mãi chuyện động phòng!”

Phương Tranh cầu xin: “Hoàng thượng, đi tìm viện binh rất nhiều người có khả năng, sao ngài nhất định phải tuyển chọn ta nha? Nếu thực sự ngài tìm không được người, ta giúp ngài đề cử mấy người? Sát thủ ca ca bên cạnh ta rất thích hợp, chỉ là hấn quá yêu tiền, định giá rất cao, nhưng ngài yên tâm, ta trả tiền cho, vì quốc gia và hoàng thượng, phí cho sát thủ ca ca đều do ta trả hết!”

Hoàng thượng cười mà lắc đầu: “Việc này chỉ có thể do người đi làm, bất luận ai khác đều không được.”

“Vì sao nha?” Phương Tranh không giải thích được nói. Lẽ nào ta có gương mặt thích hợp đi tìm viện binh, loại vai diễn làm pháo hôi chết thay cho kẻ khác?

“Bởi vì trẫm muốn người đi tìm, chính là Long Vũ quân Phùng Cừu Dao.” Hoàng thượng sầm mặt nói.

“Phùng Cừu Dao...Hoàng thượng, dù là muốn đi thỉnh quân đội của Phùng Cừu Dao, cũng không nhất định phải là ta đi chứ.” Về mặt Phương Tranh đau khổ nói.

Hoàng thượng sầu lo nói: “Bên trong thành bị phản quân đánh vào, nhưng Long Vũ quân và Thần Sách quân chỉ đóng quân cách thành có sáu mươi dặm lại không hề động tĩnh, trẫm lo lắng...”

“Hoàng thượng, vì thần dùng đầu mình đảm bảo, Phùng Cừu Dao quyết sẽ không phản bội ngài!” Chuyện liên quan đến sự trung thành của bằng hữu, Phương Tranh về mặt nghiêm túc nhanh miệng nói.

Hoàng thượng khẽ gật đầu: “Trẫm cũng mong muốn Phùng Cừu Dao sẽ không đi theo nghịch tặc, Phùng Cừu Dao là người trung lương, đã suất binh thâm nhập thảo nguyên Đột Quyết, lập được đại công, hơn nữa đã nhận chức đại tướng Long Vũ quân nửa năm, hẳn là sẽ không bị người mua chuộc nhanh như vậy...”

Phương Tranh vội la lên: “Hoàng thượng, ngài đừng có hiểu lầm hần, mặc kệ hần nhận chức đại tướng quân bao lâu, cũng sẽ không bao giờ bị người mua chuộc đâu.”

Nếu nói một hán tử quang minh lỗi lạc đầy tâm huyết như Phùng Cừu Dao lại bị Phan thượng thư thu mua, đánh chết hần cũng không tin.

“Hừ! Bên trong thành hỗn loạn như vậy, nếu hần có tâm trung quân cứu giá, vì sao lại chậm chạp không phát binh tới cứu?” Hoàng thượng sầm mặt hừ lạnh nói.

“Hay là hần có chuyện gì làm lỡ thời gian, tỷ như ăn phải thứ gì bậy bạ nên bị tiêu chảy...”

Để chứng minh sự thuần khiết của Phùng Cừu Dao, Phương Tranh chăm chú suy nghĩ một chút, nói: “Phùng Cừu Dao không kịp chạy tới cứu giá, khả năng có rất nhiều nguyên nhân, thứ nhất sợ ném chuột vỡ đồ, lo lắng hoàng thượng rơi vào tay phản quân, cho nên hần không dám vọng động, thứ hai Phùng Cừu Dao mới tiếp quản Long Vũ quân được nửa năm, nếu trong Long Vũ quân có tướng lĩnh đã bị Phan thượng thư mua chuộc, lúc này cho dù hần có muốn suất quân tới cứu giá, chỉ sợ cũng không chỉ huy được tướng lĩnh thủ hạ, huống chi chuyện liên quan đến mưu phản, thủ hạ tướng sĩ nếu không đầy đủ tín nhiệm đối với hần, khẳng định cũng không dám tùy tiện theo hần vào thành...”

Nói đơn giản, hiện tại tình trạng của Phùng Cừu Dao cũng không tốt lắm.

Hoàng thượng nở nụ cười: “Trẫm nhìn người mỗi ngày dần dần không chút lý tưởng, còn tưởng rằng cả đời này người luôn luôn hồ đồ, không nghĩ tới người còn không ngu ngốc, hiểu rõ được tình thế...”

Phương Tranh mất hứng, lời này đang khen ta hay là chửi xéo ta đây?

“Suy đoán của trẫm và người cũng như nhau, cho nên trẫm dự định phái người ra khỏi thành cầm theo lệnh điều binh do đích tay trẫm viết đưa cho Phùng Cừu Dao, sau đó suất quân vào thành cần vương, đánh tan phản quân.”

Hay, đi một vòng lại quay về chính đề nữa rồi.

“Hoàng thượng, vì sao nhất định phải là ta đi nha? Phái ai cũng như nhau mà? Chỉ cần là người tín nhiệm được bên cạnh ngài không phải là được sao? Tỷ như nói, ai! Tào công công, người mau tới giúp hoàng thượng làm một việc béo bở thế này, hạ quan tặng cho người đó...Ai, người trốn cái gì nha...Đồ sợ chết, hừ!”

Sắc mặt hoàng thượng trầm xuống: “Đủ rồi! Đừng hồ nháo nữa! Thời gian khẩn cấp chỉ có thể do người đi làm, trẫm biết Cừu Dao có giao tình không cận với người, vào lúc khẩn yếu này, chỉ có người cầm theo lệnh điều binh do chính tay trẫm viết thì hần mới có thể tin tưởng, nếu phái người khác đi, khả năng hần sẽ cho rằng trẫm bị phản quân hiếp bức mới hạ ý chỉ.”

.....

Ngoài cửa tây hoàng cung.

Phan thượng thư mặt trầm như nước gắt gao nhìn chăm chú cửa cung.

Quân đội phản kháng bên trong thành đã bị tiêu diệt gần như hoàn toàn, kinh thành Hoa triều lập quốc hơn trăm năm cũng chưa từng gặp qua khói lửa chiến tranh, tiếng la thảm của bách tính kinh hoàng chạy trốn, tiếng gào, loạn thành một đoàn, nơi nơi đều là những cảnh tượng thê lương đổ nát, thi thể nằm đầy

khắp nơi. Phản quân dưới trướng Triệu Hổ đã nghiêm mật khống chế toàn bộ các con đường trong thành, nha môn, những ai dám can đảm phản kháng, bất luận là binh sĩ hoặc bình dân, cũng đều bị tàn sát, đã có vô số quân sĩ cùng bình dân bách tính chết dưới loạn đao, bởi vì quân thủ bị trong thành cũng không nhiều lắm, phản quân một đường mãnh công, rất nhanh liền đánh giết tới cửa tây của hoàng cung.

“Lão đại nhân, hạ lệnh tiến công chưa?” Triệu Hổ bước lên trước, cung kính hỏi. Hắn biết, tòa hoàng cung tập trung quyền lực danh lợi khắp thiên hạ ngay trước mắt này, vẫn là thứ mà lão đại nhân cực độ khát vọng chiếm được.

Từ khi bị cấm quân vây khốn, Phan thượng thư liền biết, tình thế đã đến lúc trở mặt, sau khi quyết định phát binh khởi sự, hắn mở mật đạo trong thư phòng, lệnh toàn gia già trẻ đi qua mật đạo ra khỏi thành, sau khi hội hợp với phản quân của Triệu Hổ, liền hạ mệnh lệnh tiến công kinh thành.

Mật đạo hắn làm ra từ mười năm trước, nguyên cho rằng dưới sự tin tưởng của hoàng thượng, sẽ không có ngày nào phải dùng đến nó, không nghĩ ra hôm nay lại phải dùng tới nó rồi.

185. Chương 178: Viện Binh (hạ)

Hít sâu vài hơi, đè nén sự kích động trong lòng, vào lúc này, còn chưa thể đắc ý, Phan thượng thư hơi khép đôi mắt, trầm giọng nói: “Đã hẹn ước xong bốn lộ đại quân khác vì sao không nghe động tĩnh? Chẳng lẽ sự tình có gì biến hóa?” Việc này quá mức kỳ quặc, Phan thượng thư mơ hồ cảm thấy có chút không đúng.

Triệu Hổ lắc đầu nói: “Môn hạ không biết, môn hạ đã phái thám tử đi ra tìm hiểu.”

Sắc mặt Phan thượng thư vẫn không thay đổi, nhưng trong mắt đã có một chút kinh hoảng, lẩm bẩm: “Chỉ mong sẽ không có biến hóa gì mới tốt...”

Triệu Hổ nhẹ giọng hỏi: “Lão đại nhân, hạ lệnh tiến công chưa?” Hoàng cung nằm ngay trước mắt, dễ như trở bàn tay, vào hoàng cung, việc này xem như đã thành công hơn phân nửa.

Phan thượng thư lại nghĩ đến việc khác: “Hắn đang ở trong phủ Phương Tranh sao? Xác định rồi sao?”

Triệu Hổ gật đầu nói: “Xác định, hôm nay là ngày đại hỉ của Phương Tranh và Trường Bình công chúa, làm sao hắn lại không tới đó được?”

Phan thượng thư hí mắt nói: “Như vậy rất tốt, Phương Tranh là một cây gai trong lòng lão phu, nếu bọn họ đều ở trong đó, lão phu vừa lúc đi tới một lưới bắt gọn – Triệu Hổ, trong tay còn được bao nhiêu binh lực?”

Triệu Hổ tính nhẩm một chút, nói: “Sau khi đánh vào kinh thành, đánh với quân thủ bị, thương vong không nhỏ, hiện tại binh sĩ còn khả năng chiến đấu không đủ ba vạn.”

Phan thượng thư nhíu nhíu mày: “Nếu bốn lộ đại quân khác không đúng thời gian tới, chờ Thần Sách quân và Long Vũ quân ngoài thành chạy tới, chỉ bằng ba vạn binh sĩ trong tay, sợ rằng duy trì không được bao lâu, không biết vì sao bốn lộ đại quân lại không khởi sự đúng hẹn, trước khi quân đội ngoài thành chạy đến, lão phu phải bắt sống được hoàng đế, như vậy mới có khả năng uy hiếp.”

“Phân ra một vạn binh mã, đánh hoàng cung, lại phân một vạn khác, nghiêm mật khống chế các nơi yếu hại trong thành, còn lại tất cả đều theo lão phu đi Phương phủ, đã đến thời gian đối mặt cùng hắn rồi.”

“Tuân mệnh.”

Không hề nhìn tiếng kêu thảm thiết của bách tính và quân thủ bị trước khi chết vang đến, gương mặt Phan thượng thư không chút biểu tình giẫm lên mảnh đất bị máu nhiễm đỏ tươi, từng bước tiến thẳng hướng Phương phủ.

“Răng rắc!”

Luồng thiểm điện chói mắt cắt qua đêm tối, chiếu sáng những thi thể thê thảm nằm khắp nơi trên mặt đất, rõ ràng mà lóa mắt, nhìn giống như địa ngục nhân gian.

“ Nhất tướng công thành vạn cốt khô, bọn họ, đều là đáng chết.” Phan thượng thư không chút chớp mắt đi ngang qua những thi thể kia, trong lòng yên lặng nói.

Phía sau hắn truyền đến tiếng kèn hiệu tập hợp của quân đội, đội ngũ mặc áo giáp nón sắt chỉnh tề lần lượt, gươm cao cương đao trong tay, giống như một đám sài lang được thả ra khỏi lồng giam, đi theo phía sau Phan thượng thư tiến tới Phương phủ.

Cùng lúc đó, tiếng kèn tiến công hoàng cung cũng nổi lên.

.....

Bên trong Phương phủ.

Chiến loạn trước mắt, những tân khách và các đại thần đến chúc mừng hôn lễ của Phương Tranh và Trường Bình đều hoảng sợ tụ tập lại ngoài đại sảnh trong viện, đều đưa ra những chủ ý đầu hàng hoặc liều mạng. Binh sĩ cầm quân lại không hề hoảng loạn, dưới sự chỉ huy của các quan quân, những cây cối được trồng bên trong Phương phủ đều bị chặt xuống, chồng chất sau cửa lớn, xem như xây dựng công sự phòng ngự đơn giản.

Phương Tranh còn đang nỗ lực thuyết phục hoàng thượng.

“ Hoàng thượng, dù thần ra được ngoài phủ, nhưng làm gì có bản lĩnh lao ra khỏi thành...”

“ Vô phương, trăm phân phối ba trăm cấm quân cho người, các người tiến thẳng cửa thành bắc giết ra một con đường máu hãn là không thành vấn đề.” Hoàng thượng đã chuẩn bị rất chính xác, dù là đường đi cũng đã nghĩ luôn cho hắn.

“ Hoàng thượng, nếu như thần đi, gia đình già trẻ của ta làm sao bây giờ?” Phương Tranh quay đầu lại nhìn Phương lão gia và Phương phu nhân, còn có Trường Bình, Yên Nhiên, Phương tử, Tiểu Lục...Bọn họ đều cần hắn bảo hộ, lúc này làm sao có thể nhẫn tâm rời đi?

“ Trăm sẽ bảo hộ bọn họ.” Hoàng thượng nhàn nhạt nói: “ Người ở lại đây, lẽ nào có được bản lĩnh bảo hộ bọn họ sao? Nếu phản quân giết đến, phụ mẫu của người, thê tử, và luôn cả bản thân người ở bên trong, tất cả đều khó tránh được cái chết.”

“ Điều đó cũng không nhất định...Mọi người cùng nhau chạy ra thành, không phải là không có việc gì sao?” Phương Tranh lòng mang may mắn nói.

“ Chạy? Chạy bằng cách nào?” Hoàng thượng cười chế nhạo.

Phương Tranh quay đầu, mắt hàm chờ mong nhìn Phương lão gia nói: “ Phụ thân, nhà chúng ta có mật đạo không? Loại mật đạo có thể thông ra ngoài thành.”

Phương lão gia trợn mắt: “ Không có.”

Phương Tranh bị phần nói: “ Sao lại không có? Nhà Phan thượng thư có nha...”

Phương lão gia cả giận nói: “ Lão phu làm người đường đường chính chính, cũng không làm ra chuyện đuổi lý, vì sao phải làm mật đạo?”

Xong rồi, người cổ đại thật quá nhiều người cứng nhắc.

Đang định tiếp tục dây dưa với hoàng thượng, ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân và tiếng vó ngựa, những tiếng động tựa hồ như gõ vào tâm khảm của mọi người, mơ hồ mang theo khí tức máu tanh sát phạt, giống như tử thần triệu hồi, hướng mọi người phát sinh lời mời đến từ địa ngục...

Ngoài cửa lớn Phương phủ, kỵ binh đầu tiên xuất hiện trực tiếp phóng ngang qua cửa lớn Phương phủ, cũng không dừng lại, sau đó đại bộ phận chen chúc tới, trăm mặc bao quanh Phương phủ, sân rộng ngoài cửa lớn có năm ngàn phản quân tay cầm cương đao trường mâu, ánh mắt băng lãnh nhìn chăm chú vào hai cánh cửa cao lớn đang treo một đôi đèn lồng đỏ thẫm.

Bên trong phủ mọi người đều biến sắc, rốt cục phản quân đã tới.

Hai mắt hoàng thượng ảm sát khí, sắc mặt âm trầm đến đáng sợ, nhìn chăm chăm cửa lớn đóng chặt, thật lâu không nói một câu.

“Cựu thần tham kiến hoàng thượng, cung nghênh hoàng thượng hồi cung.” Thanh âm Phan thượng thư từ rất xa, ngoài cửa truyền đến.

Phương Tranh nghe vậy giận dữ, mẹ nó! Lão già kia, hôm nay ngày đại hỉ của lão tử đều bị lão hỗn đản người phá sạch!

Hoàng thượng thở dài một tiếng, ở phía sau cánh cửa nặng nề, trầm giọng nói: “Lão thượng thư, không nghĩ tới người đã đi con đường này.”

Thanh âm của Phan thượng thư không một chút dao động, trước sau vẫn cung kính như một: “Cựu thần muôn lần đáng chết! Cầu hoàng thượng thứ tội!”

“Vì sao? Lão thượng thư, vì sao? Bao năm nay trăm có từng bạc đãi người?”

Dĩ vãng quân thần gặp mặt, bầu không khí hòa thuận như cá gặp nước đã sớm bị không khí giương cung bạt kiếm của song phương che phủ.

Một người ở bên trong cửa, một người ở ngoài cửa, một đôi lão nhân tương giao hơn nhiều năm, cách tám cửa lớn trầm trọng, giọng nói bình thản kể rõ niềm oán hận cùng mâu thuẫn chất chứa.

“Là thời, là thế. Hoàng thượng, thứ cựu thần nói thẳng, bao năm gần đây bên người của ngài đầy rẫy những kẻ tiểu nhân, thế cho nên hoang phế quốc sự, chính vụ hỗn loạn, bách tính trôi giạt khắp nơi, phản loạn nảy sinh khắp chốn, hoàng thượng, cựu thần không còn sở cầu, chỉ nguyện suất quân thanh trừ tiêu diệt, trả lại cho thiên hạ bách tính một lăng đăng càn khôn! Như vậy, tuy cựu thần có bị hoàng thượng thiên đao vạn quả, dù chết cũng không hối hận!”

Phan thượng thư nói ra thật chính khí nghiêm nghị, cử chỉ lĩnh binh tác loạn, làm như không hề tư tâm.

“Người thói lắm! Phan Văn Viễn người đứng là miệng rắn chó! Phá hủy hôn sự của lão tử, khởi binh tác loạn còn dám nói kiểu đạo mạo trang nghiêm, bản thân muốn làm hoàng đế thì cứ việc nói thẳng, không nên đem lão bách tính hay tiểu nhân gì đó ngụy trang, người cho là người trong thiên hạ đều là người mù sao? Ta phi! Loạn thần tặc tử, người người đều có thể tru diệt!” Phương Tranh nhảy dựng lên tàn bạo mắng.

Dù sao mọi người đều không thể sống sót, không bằng chữ mắng cho thống khoái. Cừu mới lại thêm hận cũ, Phương Tranh mắng thật nhẹ nhàng vui vẻ lưu loát.

“Cầm miệng!” Hoàng thượng thấp giọng trách mắng: “Lúc này cần người lắm miệng sao? Nhanh! Trăm gia ba trăm cấm quân cho người, lao ra đi tìm Phùng Cừu Đao điều binh cho trăm, an nguy của trăm và người nhà người, toàn bộ đều phải trông cậy vào người đó!”

Phương Tranh vươn cổ, cường ngạnh nói: “Không! Vì thần chỗ nào cũng không đi, người đâu! Đưa cho ta một thanh đao! Ta muốn xung phong đi ra ngoài, cùng lão hỗn đản họ Phan kia liều mạng! Cho lão hỗn đản biết, lão tử là trung thần, không phải tiểu nhân!”

Rất hiển nhiên, “tiểu nhân” trong miệng Phan thượng thư, chính là chọc giận vị Phương đại thiếu gia vốn luôn tự xưng là trung thần này.

Mọi người trong Phương phủ cũng hiểu rõ tính tình Phương Tranh, thấy lúc này hắn thật khó có được lòng thiết huyết như vậy, đều kinh ngạc mở to hai mắt.

Phải biết rằng, trong số nhiều người bị vây trong Phương phủ, tuy rằng Phương Tranh không thể nói là có bản lĩnh, nhưng hắn tuyệt đối là người sợ chết nhất, hiện tại người sợ chết nhất này không ngờ lại lộ ra một mặt bư hãn dũng mãnh, thực sự làm kẻ khác phải khởi lòng kính trọng.

“Phương Tranh đừng hồ đồ!”

“Không! Ta phải đi ra ngoài liều mạng với hắn!” Phương Tranh bướng bỉnh giống như một hải tử bốc đồng.

Hoàng thượng cả giận nói: “Người...tốt lắm! Người đâu, cho hắn một cây đao, cho hắn đi ra ngoài liều mạng đi.”

Phương Tranh tiếp nhận cương đao, cầm trong tay suy nghĩ một chút, vẻ mặt đang lãnh khốc dần dần, lập tức bỗng nhiên biến đổi, hướng hoàng thượng nịnh nọt cười nói: “Hoàng thượng, ngài đừng xem là thật nha, vừa rồi vi thần chỉ là tùy tiện nói một chút, để biểu thị vi thần là một trung thần không sợ chết mà thôi, chuyện liều mạng nguy hiểm như thế, cứ giao cho tướng sĩ thủ hạ của ngài đi...”

Nói xong hắn cầm cương đao trong tay cẩn thận đưa cho binh sĩ cầm quân bên cạnh, trong miệng còn không ngừng nói: “Ai, cẩn thận một chút, đừng cắt trúng ta, cầm cho kỹ, cách xa ta một chút...Ai nha, cái chuôi hung khí này thật sự là đáng sợ...”

Mọi người: “...”

186. Chương 179: Bôn Đào (thượng) (p1)

Tình thế đã vạn phần nguy cấp.

Gương mặt hoàng thượng không ngừng trồi động, vẻ phẫn hận và kinh hoảng trong mắt dù thế nào cũng không thể che giấu được, đằng cơ ngói để bao nhiêu năm, đây là lần đầu tiên hắn đối mặt gần gũi với cái chết đến như thế, hắn biết, chỉ cần phản quân tiêu diệt cấm quân của hắn, thì vị hoàng đế như hắn xem ra đã đến đường cùng, dường như mỗi triều mỗi đại các quân chủ mất nước đều như nhau, trải qua một cuộc sống không bằng chó lợn, nhận hết những ngày khi dễ, cuối cùng dần dần chết đi trong sự sợ hãi và tuyệt vọng, mà thân nhân của hắn, con trai con gái, ngày tháng sau này tuyệt không khá hơn được hắn bao nhiêu.

Cẩn rằng, hoàng thượng nhìn hướng cửa lớn, trầm giọng nói: “Lão thượng thư, trầm cùng người quân thần bao nhiêu năm, đây đó không cần nói quá nhiều lời, người nói cho trầm, người muốn gì?”

Muốn gì? Đại quân tiếp cận, nguy cấp, phó tư thế cũng đã bày ra, hắn muốn gì còn cần phải hỏi sao?

Phan thượng thư đứng ngoài cửa trầm mặc một hồi, một lúc lâu hắn mới mở miệng, thanh âm già nua mà khàn khàn: “Hoàng thượng, cự thần muốn, chỉ bất quá hai chữ ‘công bình’ mà thôi.”

Lông mày rậm của hoàng thượng nhướng lên, trầm giọng nói: “Trầm đối với người còn chưa đủ công bình sao? Một mình chấp chương Lại Bộ, thái tử thái sư, tước tới quốc công, dưới một người trên trăm triệu người, toàn triều đình cho người một tay che trời, tại dân gian cho người tùy ý hưởng thưởng danh vọng chẳng khác gì hoàng thất, trầm cho người nhiều như vậy, người cư nhiên còn đòi công bình với trầm? Hôm nay toàn bộ sự công bình, trầm đều đã cho người, người còn ngại thiếu sao?”

Phan thượng thư nghe vậy bỗng nhiên bắt đầu kích động, thanh âm cũng trở nên cao vút: “Không! Đó không phải là công bình! Đó chỉ là biểu hiện giả dối người làm cho ta xem mà thôi, chỉ là biểu hiện giả dối làm ra cho thế nhân nhìn thấy! Nhiều năm như vậy, người vẫn trăm phương ngàn kế suy yếu thể lực của ta, đả kích môn sinh của ta, âm thầm bố cục, điều khiển tất cả, người khi dễ ta lại không biết sao? Chỉ cần một ngày ta mất đi lực lượng, người sẽ không chút lưu tình chặt bỏ đầu ta! Cự thần cần công bình, đều là từ khe hở trong tay người từng chút một lấy ra! Nếu không cự thần há có thể sống được tới ngày nay? Hoàng thượng cùng thần đi tới ngày hôm nay, tất cả đều là bị người bức a!”

Phương Tranh đi tới bên người hoàng thượng, nhẹ giọng nói: “Hoàng thượng không cần nhiều lời với lão già kia, tên kia dường như điên rồi, ngài là vạn thừa chí tôn, cùng người điên nói chuyện làm gì để hạ thấp mình! Vi thần cho ngài một chủ ý, thần từ phía nhà xí đem một thùng phân ra, ở trên cửa dựng một cây thang, sau đó đem thùng phân đổ lên người hắn, đối đãi yêu nghiệt như vậy, thì cứ dùng phân người mà tạt, oa ha ha ha...”

Thấy hoàng thượng dùng ánh mắt kỳ quái nhìn chăm chú vào hắn, tiếng cười đắc ý của Phương Tranh đột nhiên ngừng bật, vuốt mũi ngượng ngùng nói: “Xem như ta chưa nói.”

Đợi hồi lâu không thấy hoàng thượng nói gì Phan thượng thư nặng nề thở dài một tiếng: “Hoàng thượng, ngài tự mình đi ra đi, đừng làm cho người vô tội tử thương nữa. Quân thần bao lâu thần bảo đảm ngài và các vị vương gia công chúa không lo tính mạng, sống quãng đời phú quý còn lại...”

“Phan thượng thư, trầm hỏi người, thái tử có tham dự việc này? Hắn có cùng mưu hợp với người hay không? Xem tình quân thần nhiều năm, người nói thật với trầm đi.” Hoàng thượng bỗng nhiên nói, trong mắt hắn

hiện lên một tia khẩn trương.

“Cựu thần không dám giấu diếm, thái tử từ đầu tới cuối không có tham dự việc này, cựu thần đã phái người đi lục soát thái tử phủ, không hề phát hiện tung tích thái tử điện hạ.”

Hoàng thượng nghe vậy, trong mắt rốt cục có vài phần thoải mái.

Thái tử vẫn chưa tham dự phản loạn, đây có lẽ đây là tin tức tốt duy nhất trong bao nhiêu tin tức xấu đã nghe.

Không hề tiếp tục để ý tới Phan thượng thư đang đứng ngoài cửa, hoàng thượng dè dặt đầu vai Phương Tranh, thấp giọng nói: “Tình thế nguy cấp đến tận đây, người còn không nguyện lao ra thành đi điều binh sao? Lẽ nào người muốn nhìn thấy tất cả mọi người chết ở chỗ này?”

Phương Tranh lặng lẽ, quay đầu lại quét một vòng, thân nhân, lão bà, bằng hữu, một người ở trên thế giới này vì sao mà sống? Quyền thế, hay tiền tài? Lúc gặp phải loạn thế binh đao, tất cả vật ngoài thân phẳng phất đều trở nên hư vô mờ mịt. Bồi bên người mình, ngoại trừ chính thân nhân, còn có thể có ai?

Nói thật ra, hiện tại Phương Tranh rất sợ, hai chân của hắn run rẩy, từ trong thiên quân vạn mã ngoài cửa đang vây quanh mà lao ra thành, thay đổi trước đây, loại phương pháp muốn chết điên cuồng này hắn nghĩ cũng không dám nghĩ, không nghĩ tới tình thế hôm nay bức đến nước này, nhưng không thể không đi làm chuyện thập tử vô sinh(mười chết không phần sống) – vì chính thân nhân và thế tử của mình.

Hắn cũng hiểu rõ hoàng thượng nói có đạo lý, tuy nói Phùng Cửu Dao sẽ không phản loạn, nhưng ở thời kỳ mẫn cảm này, ngoại trừ bản thân hoàng thượng và Phương Tranh, sợ rằng không ai đến mà điều động được quân đội của hắn, cũng không phải Phùng Cửu Dao không trung tâm, mà là lúc hỗn loạn, hắn khẳng định sẽ không dám tùy tiện đi tin tưởng người khác, chỉ có Phương Tranh có giao tình thâm hậu cùng hắn, cầm lệnh điều binh do chính tay hoàng thượng viết ra đặc biệt đi tìm hắn, hắn mới có thể tin tưởng, bởi vì thế nhân đều biết, Phương Tranh là thân tín của hoàng thượng, lại là con rể của hoàng thượng, từ ở góc độ nào mà nói, Phương Tranh kỳ thực chính là người phát ngôn cho hoàng thượng.

Đại trưởng phu có thứ nên làm, có việc không nên làm. Nói trắng ra những lời này, có một số việc nam nhân phải nhất định làm. Nếu ngay cả vợ của mình mà còn bảo hộ không được, nam nhân này còn có thể coi là nam nhân sao? Thái giám cũng sẽ khinh thường hắn đi?

Phương Tranh nghĩ mình thật giống Minh giáo giáo chủ Trương Vô Kỵ trong tiểu thuyết Ý Thiên, toàn bộ những việc hắn làm đều bị tình thế hoặc người khác áp bức, từ lúc giúp Mập Mập và Trường Bình đánh nhau, đến lúc cấp triều đình hiền kế, sau đó cùng Phan thượng thư kết thù kết oán, cùng người Đột Quyết đàm phán, tất cả mình cũng không hề chủ động đi làm, hoặc bức bách vì tình thế, hoặc bức bách vì nhân tình, hiện tại, hắn lại phải đi làm một chuyện mà chính hắn cũng không hề muốn làm, chuyện này cũng là phải bắt buộc, vì trách nhiệm của một nam nhân.

Nhìn hoàng thượng, đôi mắt Phương Tranh lộ ra một cỗ quyết tuyệt. Mẹ nó! Chết thì chết! Lão tử vốn xuyên việt mà tới, so với người khác còn sống lâu cả đời, đáng giá! Cùng lắm thì lão tử lại tiếp tục xuyên qua trở lại.

“Hoàng thượng, ta đi!”

Hoàng thượng rất vui mừng đối với câu trả lời của hắn, trong mắt tràn ngập ôn nhu.

“Trẫm sẽ phái ba trăm cấm quân tinh nhuệ nhất bảo hộ cho người lao ra, người...người sẽ không có việc gì đâu.”

Gạt quỳ đi thôi! Không có việc gì thì sao chính người không đi? Phương Tranh đối với câu nói không thực tế này thoải mái cười nhạt, nếu đã quyết định đi, có người bảo hộ hay không đã không trọng yếu, dù là lẻ loi một mình, cũng phải đi.

Mạnh Tử từng nói qua một câu rất ngầu bức: “Mặc dù có ngàn vạn người, chỉ ta đi theo hướng của mình.”

Hiện tại Phương Tranh hoài nghi, nếu như không phải người nhà của Mạnh Tử bị cường đạo bắt cóc tống tiền thì thời gian mà hắn nói ra những lời này khẳng định là đã uống say mềm, dù sao Phương Tranh cũng không làm được chuyện hiên ngang lâm liệt như vậy, lúc này hắn chỉ có thể làm ra vẻ thoải mái như bản

thân mình là bi tình anh hùng Tiêu Phong, hoặc ta là tử thủ Tương Dương thành kẻ lớn mặt ngu khờ như Quách Tĩnh, hay ta là thân tàn nhưng chí kiên định, khổ tình anh hùng Dương Quá...Mẹ nó! Nếu như ta là Vi Tiểu Bảo nhìn thấy tình thế không tốt thì tự mình bỏ chạy, các người có đánh nhau vỡ óc cũng không quan hệ tới ta...

Miên man suy nghĩ nhưng hấn vẫn cảm giác được có hai cánh tay, đang nắm thật chặt vòng eo hấn, phảng phất khi buông ra hấn sẽ trống rỗng biến mất không thấy nữa.

“Mật nhi, buông tay ra đi, chỉ là...chỉ là đi ra bên ngoài một vòng, rất nhanh sẽ trở lại.” Phương Tranh không cần quay đầu lại, chỉ ngửi được hương thơm lan vào mũi thì đã biết, người ôm lấy hấn chính là Trường Bình.

“Hai ta cùng đi đi!” Trường Bình vui đầu lên lưng Phương Tranh, thanh âm như khóc nức nở.

“Đừng choáng váng, đây là đi liều mạng mà nàng cho rằng đi linh thiêng sao?” Phương Tranh cười khổ nói.

“Không được, muốn chết thì chúng ta sẽ chết cùng một chỗ!” Trường Bình bướng bỉnh nói.

“Phi phi phi! Có biết nói chuyện hay không đây? Cái gì mà chết chết, ta còn chưa động phòng với nàng, làm sao có thể đi chết được?”

Đang khi nói chuyện lại có thêm ba bàn tay ngọc nắm chặt ống tay áo của Phương Tranh, Yên Nhiên, Phượng tỷ và Tiểu Lục đều xông tới.

Phương Tranh trừng mắt nhìn: “Uy? Các nàng đều muốn đi theo ta?”

Yên Nhiên và Phượng tỷ lắc đầu, cười trong nước mắt: “Nếu chúng ta đi theo người, chỉ biết cho người thêm trời buột.”

Phương Tranh nhìn Trường Bình nói: “Nghe đi, các nàng ta hiểu rõ hơn nàng.”

Ai biết bàn tay Yên Nhiên vừa chuyển, trong tay nắm chặt một bình sứ nhỏ, vẽ mặt đầy nước mắt nhìn Phương Tranh, trong giọng nói tràn ngập quyết tuyệt: “Thiếp thân đã chuẩn bị một lọ Hạc Đỉnh Hồng, nếu như phu quân có gì không hay xảy ra, thiếp thân tuyệt sẽ không sống một mình!”

Phương Tranh thấy thế khẩn trương, vội hỏi: “Yên Nhiên đừng có ngớ ngẩn, yên tâm, ta sẽ không chết đâu!”

Nói xong lại vội vàng nói với Trường Bình: “Thứ này nàng đừng có học với Yên Nhiên, nhớ kỹ, mọi người đều phải hảo hảo sống cho ta!”

Tiểu Lục ở một bên nói: “Thiếu gia, Tiểu Lục có thể đi cùng ngài, Tiểu Lục có võ công, có thể bảo hộ ngài!”

Phương Tranh nói: “Thôi đi, công phu cao tới đâu, làm sao đánh thắng được thiên quân vạn mã bên ngoài chứ? Yên tâm, lần tới nếu ta cần đánh nhau với lưu manh ngoài đường, nhất định sẽ gọi luôn cả nàng, lúc này thì không cần.”

“Không được, người phải dẫn ta đi!”

“Thiếu gia, ta có thể bảo vệ ngài.”

“Phu quân, vì thiếp thân, nhất định phải cẩn thận...”

Nghe thanh âm riu ra riu rít bên tai, Phương Tranh bỗng nhiên cảm thấy một trận tâm phiền ý loạn, cả giận nói: “Được rồi! Các nàng làm gì nha? Từng người tranh giành, có ý nghĩa sao? Đều thành thật ở yên trong phủ đệ! Chờ ta đi tìm viện binh, ai cũng không cho đi theo!”

Chúng nữ nhìn thấy một lần nổi giận khó có được của Phương Tranh, rốt cục không dám nói tiếp, chỉ là nước mắt liên miên nhìn hấn, trong ánh mắt đầy ý oán, làm trong lòng Phương Tranh thật đau, ôn nhu hương diễm chính là mồ chôn của các bậc anh hùng a!

Một thân ảnh kiều mị xuất kỳ bất ý vọt tới trước mặt Phương Tranh, không chờ hắn phản ứng, đôi tay ôm lấy đầu hắn, sau đó đôi môi anh đào hướng môi hắn hung hăng ấn tới, hương thơm phác mũi, hương vị miên man.

Trong ánh mắt nhìn kinh ngạc của chúng nữ, Phương tỷ mắc cỡ đỏ mặt thối lui, trong đôi mắt lóe ra một tia sáng ngời, giấu đầu hở đuôi nói: “ Người nhất định phải sống trở về! Chia hoa hồng tháng này còn chưa kết toán với người đâu...”

Trường Bình giận dữ, hung hăng giậm chân, chỉ vào Phương Tranh kêu lên: “ Ta đã biết! Ta đã biết! Các người khẳng định không có trong sạch!”

187. Chương 179: Bôn Đào (thượng) (p2)

Chẳng hiểu sao lần này Phương tỷ lại không còn sợ Trường Bình, nghe vậy nhàn nhạt nói: “ Công chúa điện hạ hiểu lầm rồi, dân nữ hôn hắn một chút, là mong muốn hắn có thể nhớ kỹ an nguy của mọi người trong phủ, sau khi rời khỏi đây mọi việc nên hết sức cẩn thận, dù sao hắn là đại cổ đông của Ngọc Như Trai...”

Trường Bình tức giận đến giậm chân: “ vậy người có cần hôn hắn hay không? Hắn là phu quân của ta, theo ta báai đường rồi, người...các người khẳng định là đã làm chuyện gì không dám gặp người!”

“ Công chúa điện hạ thỉnh nói cẩn thận, dân nữ cùng hắn vẫn thanh bạch...”

“ Đã như vậy mà người còn ý tứ nói là thanh bạch...”

Phương Tranh vỗ trán thống khổ rên rỉ một tiếng, quay đầu nhìn hoàng thượng nói: “ Hoàng thượng, nhanh, chuẩn bị ngựa cho ta, vi thần nghĩ phải khẩn cấp đi ra chịu chết cho rồi, cuộc sống quả thật quá khó tiếp nhận!”

Hoàng thượng cười nói: “ Người còn cần vật gì nữa không?”

Phương Tranh suy nghĩ một chút, nói: “ Vi thần muốn mặc khôi giáp, như vậy còn có thể chống đỡ được vài đao...”

Hoàng thượng ra lệnh cho một cấm quân cỡi một bộ khôi giáp đưa cho hắn.

Kỳ thực bộ khôi giáp kia, cũng chỉ là quân phục tầm thường được khảm một ít mảnh sắt mỏng để che lại những bộ vị yếu hại trên thân thể, nếu nói có tác dụng cũng không bao nhiêu, nhưng loại khôi giáp này ra trận giết địch cũng không có trọng dụng gì, một đao phạt trúng, chắc chắn sẽ phải chết.

Sau khi Phương Tranh mặc xong khôi giáp, hoàng thượng hỏi: “ Người còn cần gì nữa không?”

Phương Tranh lại suy nghĩ, nói: “ Vi thần còn muốn mặc thêm một bộ khôi giáp nữa...”

“ ...”

Sau khi mặc vào hai bộ khôi giáp, lần này xem như được bảo hiểm hơn nha? Phương Tranh nhảy nhảy vài cái tại chỗ, cảm thấy vẫn còn có thể chịu đựng thêm được trọng lượng.

“ Hoàng thượng, vi thần nghĩ còn mặc thêm được một bộ...”

Hoàng thượng dở khóc dở cười, người này sợ chết cũng thật thái quá, một người đòi mặc tới ba bộ khôi giáp cũng không sợ bị đè chết hay sao.

“ Người mặc nhiều như vậy làm sao còn chạy được?”

Phương Tranh cười nói: “ Điều này ngài cũng đừng quản, vi thần tự có biện pháp, hắc hắc, an toàn là đệ nhất nha...”

Phương lão gia run rẩy đi tới, cầm tay Phương Tranh, trong giọng nói nức nở: “ Tranh nhi...Ai! Đều là người nhà liên lụy người a!”

Phượng phu nhân từ lâu đã khóc không thành tiếng, Phượng gia chỉ có một nam đinh duy nhất mà hoàng thượng lại lệnh cho hắn đi làm một chuyện hung hiểm đến cực điểm, vạn nhất hắn có chuyện sau này gia đình phải dựa vào ai?

Nhưng Phượng gia nhị lão hiểu rõ, nếu Phượng Tranh còn không lao ra ngoài chạy đi tìm viện binh thì Phượng phủ sớm muộn gì cũng bị phản quân công phá, khi đó mọi người cũng phải chết hết mà thôi, bất đồng chỉ là chết sớm hay chết muộn, nếu như Phượng Tranh có thể thuận lợi lao ra, còn thể có hi vọng sống sót.

Phượng Tranh nhìn lão cha nhếch miệng cười nói: “ Phụ thân, ngài đừng nói như vậy, mọi người đều phải tiến tâm, hài nhi hỗn đản nửa đời người, ngài không muốn hài nhi cao thượng một lần a? Ngài và mẫu thân nhất định phải bảo trọng, nếu hài nhi...nếu chuyện tình không thể kháng cự, xin thứ cho hài nhi không thể làm tròn đạo hiếu – yên tâm, chuyện liều mạng lần này hài nhi làm, lần sau coi như thiên hoàng lão tử có lấy đao gác lên cổ ta, ta cũng sẽ không làm.”

Nói xong Phượng Tranh như có ngụ ý liếc mắt nhìn hoàng thượng, hoàng thượng khải hai tiếng, ánh mắt chuyển hướng sang nơi khác.

Ba trăm cấm quân tinh nhuệ phụng mệnh bảo hộ Phượng Tranh đã tập hợp, mọi người ba chân bốn cẳng lựa chọn đàn ngựa của các tân khách, những con ngựa này đều được dùng kéo xe ngựa hoặc dành cho tùy tùng đi theo phân phối ra, biết thiếu gia Phượng phủ muốn lao ra để tìm cách cứu mọi người, một mình đi ra ngoài thành cầu cứu viện binh, mọi người vô cùng cảm kích, hai lời chưa nói, lập tức đưa ra, đòi vật gì cấp thứ đó, một lát sau, trước ngực Phượng Tranh đã nén không ít, đều do các tân khách len lén bày tỏ một chút “ tiểu tâm ý”.

Phượng Tranh cười khổ, nếu là trước đây, được giàu to một bút lớn như vậy, phỏng chừng hắn vui đến điên rồi, hiện tại...Ai, cứ như thế này lao ra mà chết dưới loạn đao loạn tiễn, bạc lấy nhiều còn có tác dụng gì?

Kéo qua sát thủ ca ca, nhờ hắn bảo vệ tốt an toàn của già trẻ một nhà, Phượng Tranh hăng hái hướng mọi người chấp tay, cất cao giọng nói: “ Các vị, thử khử tuyền thai chiêu cự bộ, tinh kỳ mười vạn trảm diêm la..” (* Câu này mình dịch nghĩa : Chín bước xuống cửu tuyền gặp lại người quen cũ, mười vạn cờ xí chém diêm la.)

Phượng lão gia cả giận nói: “ Đồ hỗn trướng! Người không thể nói chút điều may mắn hay sao?”

Phượng Tranh bật người sụp mi sụp mắt: “ Ta sai rồi...”

Mặc ba lớp khôi giáp Phượng Tranh gian nan đi tới trước mặt một con hắc mã, cố sức nhấc chân, phát hiện động tác lên ngựa này không biện pháp tự mình hoàn thành, vì vậy trừng mắt nhìn Tiểu Ngũ đang đứng bên cạnh liên tục lau nước mắt: “ Khóc cái gì mà khóc! Không biết giúp một tay sao? Không có mắt nhìn à!”

Tiểu Ngũ nhanh vươn tay, hai người cùng dùng lực, rốt cục Phượng Tranh thuận lợi lên ngựa.

Ngồi yên trên lưng ngựa, Phượng Tranh đỡ lấy mũ giáp nặng nề, nhìn đôi mắt hoặc bị thương hoặc chờ mong của mọi người, Phượng Tranh nói cho chính mình, đây là một thời đại cần một anh hùng, mà mình, chính là vị anh hùng qua lại trong thiên quân vạn mã vẫn như thường, gánh vác lòng hi vọng của vô số người, thân mặc kim giáp, chân đạp mây bay, cùng một con ngựa tuyệt trần lướt tới...

Cảnh tượng lúc này, có thể nào không ngâm vài câu bi tráng kia chứ? Hăng hăng giọng, Phượng Tranh cao giọng ngâm:

“ Phong tiêu diêu hê, Dịch thủy hàn

Tráng sĩ nhất khứ hê, bất phục hoàn

Thơ:

Gió hiu hắt chừ, Dịch thủy lạnh ghê.

Tráng sĩ ra đi chừ, không bao giờ quay về.” (Bài hê nổi tiếng khi Kinh Kha đi ám sát Tần Thủy Hoàng)

Mọi người hoảng hốt: “ Đổi câu khác đi! Điềm quá xấu!”

“Quốc phá sơn hà tại, thành xuân thảo mộc thâm...”

“Đổi câu khác đổi câu khác!”

“Dẫn đao thành nhất khoái, không phụ niên thiếu đầu...”

“Đổi câu khác đổi câu khác!”

“Ta tự hoành đao hướng thiên cười...”

“Đổi câu khác đổi...”

“Đều cầm miệng cho ta!” Bị quấy rối nhả húng đọc thơ, Phương Tranh nổi giận, mặt âm trầm, cảm giận trừng mắt nhìn chúng tân khách: “Các người đến tiền hay đầu thơ? Đã đến lúc nào còn chọn ba chọn bốn, có nói lý hay không đây? Mau tránh ra cho ta!”

“...”

Địa điểm đột phá vòng vây nằm ngay cửa sau phía tây trong Phương phủ, đối với ngoài đại môn đang bị vây trùng trùng điệp điệp mà nói, phòng thủ nơi này thoáng mỏng manh hơn được một chút.

Ba trăm cấm quân đã sớm ngồi trên lưng ngựa nắm chặt cương đao trường mâu trong tay, trong mắt đều toát ra một loại quyết tuyệt, bọn họ biết cơ hội còn sống sót thật quá xa vời, nhưng bọn hắn là thân quân của hoàng thượng, bất luận là thời gian nào đều phải tùy lúc vì hoàng thượng hi sinh bản thân mình.

Liếm liếm môi khô ráo, Phương Tranh hít sâu vài lần, đè nén xuống sự sợ hãi và khẩn trương trong lòng, thanh âm Phan thượng thư bên ngoài cửa lớn âm trầm truyền đến: “Chuẩn bị tiến công!”

Tướng lĩnh cấm quân canh giữ bên trong cửa lớn lập tức nói: “Cấm quân đề phòng!” Mấy ngàn binh sĩ tuân lệnh, cùng nhắc lên binh khí trong tay, chỉ hướng cửa lớn, thần sắc hoặc khẩn trương hoặc hồ hững nhìn chằm chằm phía trước, sát khí lan tràn, chiến sự hết sức căng thẳng.

Kèn lệnh của phản quân thổi lên, bước chân điều động binh mã, giống như tiếng chuông tang của tử thần, đánh sâu vào tâm khảm của mọi người. Phan thượng thư hạ mệnh lệnh cường công, không còn kéo dài nữa.

Cửa sau hướng tây Phương phủ, Phương Tranh ngồi trên lưng ngựa rút ra bội đao bên hông, chỉ về phía trước, quát: “Phá!”

Cửa sau bật mở, hơn trăm danh cấm quân đứng phía trước liền xông ra ngoài, Phương Tranh hung hăng thúc mạnh bụng ngựa, xông ngay vào giữa, phía sau còn có hơn trăm cấm quân bọc hậu cho hắn.

Phản quân canh giữ ở cửa sau cũng không ít, đại khái khoảng ba bốn ngàn người, nhưng bọn hắn tựa hồ cũng không ai nghĩ tới, dưới tầng trọng trọng vây quanh, không ngờ còn có người dám xông ra ngoài, nhìn thấy bên trong có mấy trăm danh cấm quân đang dùng tốc độ cực nhanh xông ra, hướng vòng vây của bọn họ vọt tới, đám phản quân không khỏi thất thần, bên trong thành đã bị phản quân khống chế, dù cho bọn họ chạy được ra khỏi vòng vây ở đây, cũng căn bản không thể ra khỏi thành, đám người này chẳng lẽ muốn chết?

Sau một thoáng ngáy ngốc, một vị tướng lĩnh phản quân phục hồi tinh thần đầu tiên, lúc này ngựa của đám cấm quân chỉ còn cách bọn họ mười trượng, trong mắt của cấm quân tràn đầy tơ máu, ẩn chứa sát khí càng lúc càng thịnh. Dù sao đã biết rõ không còn cơ hội giữ được mạng sống, không bằng giết thêm mấy tên phản tặc, giết một đủ vốn, giết hai có lời, cấm quân nôn nóng thúc ngựa, cương đao trong tay đã giơ lên cao, làm ra tư thế chuẩn bị chém xuống, đồng thời bọn họ cũng không quên sứ mạng của mình, hơn trăm cấm quân binh sĩ bảo hộ Phương Tranh ngay chính giữa, bọn họ cũng đều biết, tạo cơ hội cho hắn lao ra, thì mọi người mới còn hi vọng sống sót.

Tướng lĩnh phản quân thấy thế kinh hãi, quát lớn một tiếng: “Nhanh! Bỏ trận!”

Binh sĩ phản quân cũng là quân chính quy được huấn luyện nghiêm khắc, chỉ thoáng hoảng loạn, bọn họ phát hiện lúc này muốn bắn cung cũng đã không còn kịp, vì vậy lập tức liệt trận tập kết, trường mâu chống dưới mặt đất, mũi mâu chỉ thẳng đến đầu ngựa đang lao tới, đuôi mâu dùng chân gắt gao giữ chặt, đám binh sĩ phía sau lại dùng cương đao áp trận, chỉ đợi làn sóng kỵ binh đầu tiên trùng vào, đao trận sẽ lập tức phát động, tiến hành giảo sát đối với địch nhân.

Mẹ nó! Quá dọa người rồi, Phương Tranh được bảo hộ ngay chính giữa, trên người không ngừng đổ mồ hôi lạnh, quả nhiên là liều mạng, nhìn mũi mâu bằng lãnh trong trận của phản quân, kháo! Thử kia nếu đâm vào bất cứ địa phương nào trên người, tư vị chỉ sợ cũng không hề thoải mái chút nào đâu?

Cách địch nhân chỉ còn lại mấy trượng, Phương Tranh bỗng nhiên nhớ tới điều gì, biến sắc, nhanh miệng quát một tiếng: “ Chậm đã! Dừng ngựa!”

Cấm quân là thân quân của hoàng thượng, là quân đội tinh nhuệ nhất của Hoa triều, quân kỷ sâm nghiêm, kỷ luật nghiêm minh, nghe được mệnh lệnh của Phương Tranh, mặc dù bọn họ biết nếu ngừng lại, đàn ngựa sẽ mất đi uy thế trùng kích, ưu thế của kỵ binh thoáng chốc biến mất hầu như không còn, nhưng cấm quân môn vẫn không do dự kéo lặc cương ngựa dừng lại.

Đám lính phản quân cách bọn họ mấy trượng thất thần, bọn hấn không hiểu vì sao đám cấm quân đang dùng thanh thế lớn lao tới, rồi lại dừng lại. Tướng lĩnh phản quân có chút lúng túng, đám người kia rốt cục là muốn làm gì?

Phương Tranh áy náy hướng tướng lĩnh phản quân cười cười, lớn tiếng nói: “ Thật ngại quá, chúng ta đi sai cửa, hấn là phải từ cửa sau phía nam lao ra, các người cứ làm việc của mình đi, chúng ta không quấy rối nữa...”

Tướng lĩnh phản quân: “ ...”

Phương Tranh cũng không quản hấn có phản ứng gì, vung tay lớn tiếng mệnh lệnh nói: “ Trở lại! Các huynh đệ đều trở lại, đi nhầm cửa rồi! Mau mau nhanh!”

“ ...”

Đám cấm quân mặt đen thui quay đầu ngựa lại, theo Phương Tranh chạy trở về.

Lúc này tướng lĩnh phản quân phục hồi lại tinh thần, nghĩ mình bị trêu chọc, không khỏi giận tím mặt: “ Con mẹ nó! Khinh người quá đáng! Ngăn cản bọn họ cho lão tử!”

Không còn kịp rồi, chạy bộ vĩnh viễn không ngăn nổi người cưỡi ngựa, phản quân canh giữ cửa sau căn bản không được phân phối kỵ binh, đám phản quân không thể làm gì khác hơn là mắt mở trừng trừng nhìn Phương Tranh và ba trăm cấm quân nhanh chóng chạy rụt trở lại.

Ở cửa sau Phương phủ, hoàng thượng vẻ mặt tức giận trừng mắt nhìn Phương Tranh, trách mắng: “ Người chạy trở lại làm chi?”

Phương Tranh xuống ngựa, xoa mồ hôi lạnh, vẻ mặt đau khổ nói: “ Hoàng thượng, điều này cũng không nên trách ta, ta không trở lại không được...”

“ Vì sao?”

“ Lệnh điều binh của ngài còn chưa đưa cho ta, hoàng thượng, ngài quên sao?”

Mọi người không nói gì: “...”

Mang theo vài phần tức giận lẫn xấu hổ hoàng thượng nhanh chóng viết lệnh điều binh, ấn ngọc ấn, vung tay ném cho Phương Tranh, lạnh lùng: “ Cầm! Lần này cũng đừng hồ đồ nữa!”

Phương Tranh cẩn thận thu nó vào trong ngực, nghĩ thầm, chính người quên viết, sao lại trách ta? Còn nói ta hồ đồ, người này tuổi tác cao, đặc biệt không biết nói đạo lý...

Gian nan bước tới chỗ con ngựa, toàn thân kín mít giáp trụ Phương Tranh ôm quyền nói: “ Phong tiêu điều hê...”

“ Cầm miệng! Đi mau!” Mọi người cùng quát lên.

188. Chương 180: Bôn Đào (hạ) (p3)

Phương Tranh rút ra bội đao, cả người lại bắt đầu không tự chủ run run, vừa rồi tự mình chạy qua chém giết chiến trường, tuy nói dưới sự chỉ huy anh minh của hấn còn kịp quay đầu chạy về, không tạo thành bất

luận thương vong gì, nhưng không khí máu tanh xơ xác tiêu điều trên chiến trường cũng đã làm cho hần cảm thấy thật sâu sợ hãi. Đây chính là thật sự liều mạng a!

Phương Tranh sắc mặt tái nhợt quay đầu hỏi: “Hoàng thượng, nếu đoàn người chúng ta chết trận...ít nhất...được phong liệt sĩ hay gì đó chứ? Nếu trên mộ bia chỉ khắc “vô danh nam thi” thì ta sẽ không đi...”

Hoàng thượng nghiêng răng nghiêng lợi cả giận nói: “Trẫm phong ngươi làm Khai Quốc Hầu! Mau cút!”

Phương Tranh bị trách cứ ủy khuất xoay người, trong miệng còn lẩm bẩm: “Đang làm bá tước thật tốt, lập công rồi lại thành con khỉ, tìm ai đi nói lý lẽ đây nha...”

“...”

Bội đao lại chỉ về phía trước, Phương Tranh lớn tiếng nói: “Các huynh đệ, chúng ta vẫn từ cánh cửa này sát ra ngoài!”

Chúng cấm quân cùng quát một tiếng, thúc ngựa hướng cửa sau phía tây chuẩn bị phá vòng vây ra.

Lần này đột phá vòng vây lại không được thuận lợi như lần trước.

Bởi vì sau khi đám cấm quân lao ra ngoài mấy trượng, nhân vật trọng yếu đột phá vòng vây lần này, người nhận sứ mạng trọng đại Phương Tranh Phương đại thiếu gia, lại ngoài ý muốn dừng ngựa.

Đây không phải do Phương Tranh sợ chết. Thật sự là do con ngựa của Phương Tranh mà ra. Có lẽ con ngựa này chưa bao giờ đi ra chiến trường, lần đầu tiên lao tới nó đã bị dọa, cho nên lần này lại nhìn thấy mũi mâu lạnh lẽo của phản quân chiếu thấu xương, mũi đao lóe sáng, trận thế đã sẵn sàng chờ đón quân địch, con ngựa của Phương Tranh đã thật sự hoảng sợ, mặc cho hần thúc đánh thế nào nó cũng không chịu tiến thêm một bước.

“Xong rồi!” Phương Tranh tuyệt vọng thầm nghĩ, kỵ binh lại đột nhiên dừng lại, quả thật đã biến thành bia sống cho đám phản quân ngắm bắn a!

Địa phương xa ngoài mười trượng, mấy ngàn phản quân như lang như hổ, thời khắc máu chốt như vậy mà con ngựa lại đòi nghỉ ngơi thì đúng là trời vong ta rồi, cho dù ta không sợ chết, nhưng các lão bà, báo thù cho ta a! Lão công của các người lại phải chết trong tay một con súc sinh...

Đám cấm quân còn đang xông về phía trước thỉnh thoảng quay đầu lại thoáng nhìn, thấy chủ tướng của bọn họ, Phương đại nhân vẫn đứng bất động tại chỗ. Bọn họ đều do dự không ngớt không biết vị Phương đại nhân thường xuyên làm cho kẻ khác không hiểu thấu kia lần này lại muốn làm trò gì, khiến cho lực trùng kích của ba trăm cấm quân tự nhiên cũng chậm xuống tới, khó hiểu quay đầu lại nhìn Phương Tranh, cuối cùng mọi người cũng thẳng thắn quay đầu ngựa lại hướng Phương Tranh phóng đi.

Phương Tranh xoa mồ hôi lạnh trên mặt, ngẩng đầu nhìn đám cấm quân áy náy cười cười lại cúi đầu, hung hăng quát ngựa, nhưng con ngựa đáng chết kia như thế nào cũng không chịu bước về phía trước một bước, thậm chí còn giống như nao núng lui ra sau hai bước.

Phản quân đối diện nhìn thấy mấy trăm cấm quân ở cách bọn họ mười trượng thì lại ngừng lại, trong lòng cảm thấy thật kỳ lạ. Cũng may tướng lĩnh phản quân cũng không phải người thông minh, nhưng trước khi hiểu rõ ý đồ quân địch, hần cũng rất sáng suốt lựa chọn dùng cách lấy bất biến ứng phó vạn biến. Lớn tiếng phân phó quân sĩ thủ hạ đề phòng, lại phái người hướng Phan thượng thư báo tin, nhưng lại không mệnh lệnh cho bọn lính tiến lên bao vây chém giết.

Ngay khi hai bên địch ta còn đang duy trì loại trạng thái giằng co quỷ dị này, thì tình thế lại có phát triển mới.

Phương Tranh chỉ cảm thấy con ngựa của mình đang chấn động cả người, hai móng trước lẳng không nhảy lên, thê lương hí vang một tiếng, sau đó giống như phát điên, đầu tàu gương mẫu hướng trận thế phản quân vọt tới.

Phương Tranh không kịp kéo dây cương, vô ý thức ôm cổ ngựa, tùy ý cho con ngựa phát điên phóng về phía trước, Phương Tranh lơ đãng nhìn lại, đã thấy ngay móng ngựa tà tà cắm một thanh đao tinh tế.

Chuôi đao này Phương Tranh nhận thức, chính là vũ khí bí mật của sát thủ ca ca, lẽ nào nói...

Quay đầu lại nhìn cửa sau Phương phủ, đã thấy cái bóng của sát thủ ca ca trên vách tường nhoáng lên, quả nhiên là hắn!

“ Má ơi! Người đâu cứu mạng! Muốn chết người rồi! Ai tới cứu cứu ta!” Phương Tranh ôm cổ ngựa, từ từ nhắm hai mắt kinh khủng hô to.

Đám cấm quân bị một màn trước mắt làm sợ ngây người, mắt mở trừng trừng nhìn Phương Tranh lướt qua bọn họ, một mình một người hướng phản quân xung phong liều chết phóng đi, hoàng thượng luôn mãi yêu cầu bọn họ bảo hộ an toàn cho Phương Tranh, nào ngờ tới lúc này Phương đại nhân lại quên mình phần đầu tiên thẳng vào trận địch, trong miệng còn oa oa kêu to, hình tượng anh dũng đến rồi tinh rồi mù. Xem ra hoàng thượng coi trọng Phương đại nhân như vậy cũng là có đạo lý, chỉ ít người ta tại thời khắc mấu chốt không có hồi hộp, xung phong liều chết còn liều mạng hơn so với bọn hắn.

“ Phương đại nhân là một hán tử!” Cấm quân giáp kính nể nói.

“ Không sai, nam nhân chân chính!” Cấm quân ất phụ họa.

“ Cấm quân chúng ta há có thể lạc hậu? Các huynh đệ, xông lên, bảo hộ Phương đại nhân!”

Nhất thời, ba trăm cấm quân phát động, dưới sự đầu tàu gương mẫu của Phương đại nhân cổ vũ tinh thần, sĩ khí cấm quân lên cao như hồng thủy, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi. Thúc ngựa thật mạnh, hò hét đuổi theo Phương Tranh.

Chuyện này kỳ thực chỉ là một sự hiểu lầm mỹ lệ, chỉ ít Phương Tranh tuyệt đối không có ý tứ làm đầu tàu gương mẫu.

Lúc này Phương Tranh ôm cổ ngựa, trong lòng kêu khổ không ngớt, con súc sinh chết tiệt! Cần động thì không động, nhưng bây giờ đã động thì làm sao để bắt nó dừng lại? Mọi người đều biết, động vật bị đau đớn kích thích cũng rất dễ phát cuồng, hơn nữa phi thường khó khống chế, con ngựa của Phương Tranh lại giống như đã phát điên phóng chạy, cách trận hình của phản quân càng ngày càng gần, trường mâu bội đao băng lãnh trong tay phản quân lóe ra mũi nhọn hàn quang chói mắt, tựa hồ đang chờ thu gặt sinh mệnh của hắn.

Phương Tranh nóng nảy, liền lĩnh kéo chặt dây cương, muốn con ngựa đang điên cuồng dừng lại, song song quay đầu lại, hướng cửa sau Phương phủ hô lớn: “ Sát thủ ca ca...con mẹ nó người chơi ta!”

“ ...”

Tay kéo đến tê dại, nhưng con ngựa điên vẫn không chịu dừng lại, đến cuối cùng Phương Tranh đành buông tha, rút ra bội đao, nghĩ thầm, thử thời vận thôi, như thế này nếu đám phản quân đem con ngựa điên này đánh gục, ta phải tự cứu mình, chuyện gì cũng không quản, nhanh rút về, nói cách nào hoàng thượng cũng không thể trách ta, ai kêu con ngựa của ta không chịu thua kém làm chi...

Lúc này đám cấm quân đã dần dần đuổi kịp Phương Tranh, chăm chú bảo hộ hai bên người hắn, gắt gao nhìn chằm chằm trận hình trước mặt, trong miệng đám cấm quân còn không hề nhàn rỗi.

“ Phương đại nhân thật giỏi!”

“ Đúng! Các huynh đệ quang vinh vì người!”

“ Yên tâm, chúng ta sẽ toàn lực bảo vệ được người!”

Hiểu lầm a! Trong ngực Phương Tranh khóc lóc, miệng hét lớn: “ Nhanh! Kéo ta...”

Ý tứ của Phương Tranh là muốn đám cấm quân kéo hắn qua phía họ, con ngựa điên này hắn thật sự cũng không dám tiếp tục cưỡi nữa.

Đáng tiếc đám cấm quân lại hiểu lầm lần nữa.

“ Thỉnh đại nhân yên tâm, các huynh đệ nhất định sẽ không để người gặp nguy hiểm đâu! Chúng ta cùng đại nhân anh dũng diệt địch!”

Vừa nói đám cấm quân vừa hét lớn một tiếng, thúc mạnh chiến mã, vượt lên trước Phương Tranh, giết về phía trước.

Kháo! Các người giết thì cứ giết kéo ta theo để làm chi? Phương Tranh gắt gao lôi kéo dây cương hướng phía trước liên tục quơ lên: “ Mau tránh ra! Tránh ra cho lão tử! Bị đụng trúng ta cũng không bồi tiền đâu nha!”

“ Phương đại nhân quá anh dũng!”

“ Đúng vậy, là gương mẫu của chúng ta!”

Nói thì dài, nhưng những tình tiết này chỉ là trong chớp mắt mà thôi, đám phản quân bị cấm quân tinh nhuệ hiện ra khí thế làm sợ đến có chút kinh hoảng. Đặc biệt trong cấm quân lại có một người liên tục phất tay, ở trên lưng ngựa còn hoa chân múa tay vui sướng, biểu tình sát khí đằng đằng, trong miệng còn oa oa kêu to không hề sợ hãi.

Lần này số lượng phản quân bên ngoài cửa sau thiếu đi rất nhiều, là do Phan thượng thư điều binh đến cửa chính cường công, nhưng phản quân gác cửa sau cũng ba ngàn người, phản quân hấp thụ kinh nghiệm giáo huấn vừa rồi, cách hơn mười trượng xa đặt rất nhiều cọc gỗ, thiết nghĩ có không ít cản trở để ngăn cản thế trùng kích của đám kỵ binh.

Phương Tranh và ba trăm cấm quân phấn đấu quên mình trùng kích tới, tướng lĩnh phản quân chợt quát: “ Liệt trận!”

Phản quân nguyên là Thần Vũ quân từng hao phí bao nhiêu nhân lực vật lực để huấn luyện ra, là quân chính quy, thấy tướng lĩnh có lệnh liền dừng hoảng loạn, bọn lính lập tức hành động, trường mâu xếp hàng cự lại chiến mã, cương đao phương thuẫn bày ra, chờ đợi quân địch.

Tiếng vó ngựa vang ầm ầm như nổi trống, hơn trăm cấm quân bao quanh bảo hộ Phương Tranh, còn lại giờ cao chiến đao nhắm phía quân địch, luận giết địch và ngày thường huấn luyện, cấm quân là thân quân của hoàng thượng, tinh nhuệ trong tinh nhuệ, bọn họ phản phát đã quen với cách liệt trận của phản quân, khi vọt tới chỗ cọc gỗ cản trở của bọn hãn thì hơn mười người dẫn đầu cùng khom người xuống, chiến đao hung hăng đánh xuống, rất nhanh, cọc gỗ của phản quân lập ra liền bị chém văng tung tóe, mười cấm quân đi đầu đã quét sạch cản trở cho nhóm người đi sau.

Tướng lĩnh phản quân quát to: “ Cản ngựa!”

Lúc này trường mâu trong tay phản quân liệt trận đang nghiêng tới, song song ra sức đâm ra, hơn mười binh sĩ xông đầu tiên bị đâm trúng, đều bỏ mình rất ngựa, thế nhưng phản kích của phản quân cũng chỉ tới đó, mấy trăm cấm quân phía sau trong chớp mắt đã vọt tới trước mặt phản quân, chiến đao chém xuống, phản quân không còn cách nào đánh trả, ưu thế của kỵ binh đối bộ binh trong lúc này liền thể hiện đi ra, trên cao chém xuống, phản quân rất cục xuất hiện sự rối loạn nho nhỏ, không đợi tướng lĩnh phản quân điều chỉnh trận hình, ba trăm cấm quân từ lâu đã nhảy vào nội bộ của thế trận.

Trong lúc nhất thời cấm quân giống như hổ nhập vào đàn dê, thỏa thích chém giết, hơn trăm cấm quân binh sĩ cũng không quên sứ mạng của mình, chăm chú vây Phương Tranh ở giữa bảo hộ.

Phương Tranh ngồi trên con ngựa điên trải qua đoạn thời gian phóng chạy điên cuồng, cảm giác đau đớn dần dần ít đi rất nhiều, Phương Tranh tìm tòi thử cố gắng nhổ đi phi đao ghim trên mông ngựa, con ngựa cũng dần an tĩnh lại, điều này làm cho Phương Tranh thở ra một hơi thật dài. Mẹ nó! Sát thủ ca ca lần này thiếu chút nữa hại chết ta, trở lại kiếm hãn đền tiền!

Phương Tranh chú ý chính là khí thế, chỉ cần sĩ khí binh sĩ như hồng, rất nhiều thời gian đều sẽ sáng tạo được kỳ tích. Thậm chí có một binh sĩ truy sát được hơn mười một binh sĩ khác, đó giống như một thí dụ hoang đường. Tình cảnh trước mắt cũng vậy, tuy nói số lượng phản quân gấp mười lần cấm quân, nhưng cấm quân lại được huấn luyện tinh nhuệ, hơn nữa đều là kỵ binh, thứ hai tốc độ liều mạng xung phong lại rất nhanh, phản quân bị đánh trở tay không kịp, ba trăm cấm quân đã sớm chuẩn bị hi sinh thân mình vì hoàng thượng, cho nên căn bản không có ai đặt tính mạng của mình vào lòng, chém giết thường thường liều chết, điểm này phản quân rất khó làm được. Vì vậy phản quân ở phía cửa sau Phương phủ phòng vệ rất cục chậm rãi có thể tan vỡ, đối kháng giữa hai bên không ngờ diễn biến thành một bên đơn phương tàn sát.

189. Chương 180: Bôn Đào (hạ) (p4)

Phương Tranh là một người có thói quen kiếm tiện nghi mà chiếm, thấy bọn lính phản quân liên tiếp bại lui, không hề có khả năng chống lại nhưng hắn lại không làm thêm điều gì xoay người liền chạy, người khôn khéo giảo hoạt như hắn, có thể nào không làm chuyện “truy theo giặc cùng đường” ?

Quơ bội đao trong tay, Phương Tranh liên tục hét vang với bọn cấm quân đang bảo vệ bên người hắn: “ Ai, nhường một chút, nhường một chút, bọn tướng quân phải anh dũng giết địch, để báo thánh ân!”

Dáng dấp mới kêu to cứu mạng trên lưng ngựa vừa rồi đã không còn sót lại chút gì, hắn thúc ngựa vọt tới trước mặt, học hình dạng chém giết như đám cấm quân, ở trên lưng ngựa cong thắt lưng, bội đao không chút quy tắc hướng trên người bọn phản quân chém xuống, bọn phản quân đã sớm bị giết đến mức không còn ý chí chiến đấu, trong nhất thời cũng để cho Phương Tranh giết không ít phản quân chạy trốn.

Lẽ ra hình tượng giết địch lúc này của Phương Tranh rất uy vũ, thân mặc chiến giáp, đầu tàu gương mẫu, nghiêm nghị như thiên thần hạ phàm xuất thủ ra chiêu pháp mặc dù trúc trắc hơn nửa lực đạo cũng nhỏ, nhưng từ xa xa nhiều người nhìn vào cũng coi như là một viên kiêu tướng. Chỉ ít các lão bà núp sau cửa của Phương gia nhìn ra quan sát bọn họ đột phá vòng vây cũng nhìn thấy vẻ anh dũng của Phương Tranh mà hưng phấn, lại vì cách chém giết liều mạng như không muốn sống của Phương Tranh mà lo lắng không ngớt, rất sợ hắn không cẩn thận bị trúng chiêu.

Đương nhiên, các nàng chỉ lo lắng vô ích, tình huống thực tế cũng không phải là như vậy.

Chỉ cần ai hữu tâm sẽ phát hiện, Phương Tranh giết đối phương toàn là chọn những người đưa lưng về phía hắn, hắn tận lực hướng những phản quân tay ném vũ khí để hạ thủ, tính an toàn phi thường cao chẳng khác gì giết gà mừng năm mới, một đao một người chuẩn xác, chẳng lẽ người lo lắng khi giết gà thì nó sẽ huy đao đánh lại người sao.

Hướng chi bên người hắn còn có hơn mười binh sĩ cầm quân cảnh giác giúp hắn nhìn chung quanh, một lúc nào có phản quân có tính công kích nguy hiểm xuất hiện thì đám cấm quân liền thúc ngựa thu thập hắn, lưu lại cho Phương Tranh, chỉ là một ít nhuyễn cây hồng, nói cách khác, trải qua sự lựa chọn nghiêm ngặt của các cấm quân, cho rằng những binh sĩ có vũ lực thấp kém mới như cố ý vô ý nhường cho Phương Tranh chạy tới giết chết cho hắn thỏa mãn lòng báo quốc.

Phương Tranh đương nhiên không biết những việc này, người khác giết địch đều đầy mặt sầm giọng xơ xác tiêu điều, hắn thì khác, giết người đến tâm hoa nộ phóng, cao hứng bừng bừng, vừa giết vừa nói: “ Cửa sau nhà của ta...”

“ Bá!” Một đao đánh xuống, một gã phản quân bị giết chết.

“ Giữ lại là để ra vào...”

“ Bá!”

“ Không phải cho các người tra...”

“ Bá!”

“ Bày trò bao vây!”

“ Bá!”

Xem ra Phương đại thiếu gia đối với việc phản quân bày cọc gỗ cản trở cự mã sau nhà hắn rất có thành kiến...

Một gã cấm quân giục ngựa tiến về phía trước, hấp tấp nói: “ Phương đại nhân...”

Phương Tranh trừng mắt: “ Cái gì Phương đại nhân, lão tử ra trận giết địch, các người phải gọi là tướng quân!”

Ai phong người làm tướng quân vậy? Quân sĩ không dám nhiều lời, sửa lời nói: “ Tướng quân, chúng ta mau lao ra đi thôi, nếu còn chậm trễ sẽ bị viện binh của địch nhân đuổi tới...”

Phương Tranh cả kinh, nếu viện binh tới, thì ba trăm người quả thật không đủ cho người ta nhét hàm răng.

“ Đứng đứng đứng, các huynh đệ, nhanh chân chạy a! Chậm đã! Còn có một người, lão tử phải qua chém hắn...”

“ Bá!” Một tiếng hét thảm, lại một gã phản quân chạy trốn ngã xuống đất, chỉ là trước khi ngã xuống đất thần sắc của hắn thật không thích hợp, đôi mắt nhìn Phương Tranh giống như có loại bị thương vì bị người lừa dối, còn lẩn lộn vài phần phần hận và không cam lòng...

“ Di? Y phục trên người hắn dường như không giống...”

Hắn kinh ngạc nói.

“ Phương...tướng quân, người này có thể là tướng lĩnh đám phản quân.”

“ A? Ta giết tướng lĩnh của bọn họ? Hắc hắc, ha ha...Tiểu tử này trước khi chết sao lại nhìn ta như vậy? Ta thiếu tiền hắn chưa trả sao?”

“ Cái này...lần đầu tiên khi tướng quân lui về không phải ngài nói với hắn là ngài đi nhằm cửa sao?” Một gã binh sĩ cầm quân cẩn thận hỏi.

“ Đúng vậy, rồi sao?”

“ Lúc đó ngài lớn tiếng nói sẽ lao ra từ cửa nam, kết quả lần thứ hai vẫn lao ra từ cửa tây, cho nên tên tướng lĩnh này khả năng nghĩ bị ngài lừa, trong lòng không cam tâm...”

Phương Tranh chợt nhớ, thảo nào lần thứ hai trùng ra, phía sau cửa lại phòng vệ rời rạc hơn rất nhiều, nguyên lai trọng binh bị triệu tập đến cửa nam, càng khó trách tên phản quân tướng lĩnh này lại dùng ánh mắt bị thương như bị người lừa dối để nhìn hắn, nguyên nhân gây ra chỉ bất quá là vì lần đầu tiên khi hắn lui lại thì mở miệng nói bậy một câu...

“ Người này sẽ không ngốc tới vậy chứ? Ta chỉ nói bậy mà hắn cũng tin? Thế nào lên làm tướng quân vậy?” Phương Tranh không thể tin tưởng nhìn tướng lĩnh phản quân chết không nhắm mắt nói.

Tiếc hận lắc đầu, Phương Tranh áy náy nhìn hắn, nói: “ Lần này xem như ta sai, được rồi, lần sau không lừa dối người nữa...Ai, người cũng không còn lần sau nữa...”

Khóe miệng của tướng lĩnh phản quân chết không nhắm mắt chợt hộc ra không ít máu – ai nói người chết sẽ không tức giận đến ói máu?

Lúc này bên tai truyền đến tiếng trống, lại thêm tiếng bước chân.

Xem ra Phan thượng thư nhận được tin, sai viện binh chạy đến.

Phương Tranh quá sợ hãi: “ Các huynh đệ, chạy mau! Không, nhanh đột phá vòng vây!”

Nói xong Phương Tranh giục ngựa chạy nhanh chẳng khác gì anh dũng giết địch khi này, đầu tàu gương mẫu, chạy lên đầu tiên.

Viện binh của phản quân tới rất nhanh, chờ khi bọn lính cầm quân giục ngựa chạy thì viện binh chỉ còn cách họ mấy trượng xa.

Phương Tranh chỉ nghe được phía sau truyền đến một tiếng quát: “ Bắn cung!”

Phương Tranh vô ý thức co rụt đầu lại kêu lên: “ Má ơi!”

Vì vậy hơn hai trăm cấm quân dưới cơn mưa tên bay khắp bầu trời, như nổi cơn điên giục ngựa hướng cửa thành bắc phóng đi, người đi đầu bất chấp kéo dây cương, úp sấp trên lưng ngựa, ôm lấy cổ ngựa cùng bảo vệ đầu, hình tượng chặt vật như chó nhà có tang nhanh chóng tiêu thất trong tầm của mắt đám viện binh phản quân.

Đương nhiên, phản quân làm sao đơn giản cho bọn họ chạy trốn? Rất nhanh, viện quân xông ra hai ngàn kỵ binh, hét lớn một tiếng, hướng Phương Tranh đuổi theo.

Phương Tranh chỉ nghe được tiếng gió thổi bên tai, dọc theo đường đi liên tục có binh sĩ cầm quân bị tên của phản quân bắn trúng, còn có binh sĩ phản quân lao tới dùng trường mâu đâm trúng, cùng kỵ binh phản quân đuổi theo, loạn đao chém giết.

Tình thế vạn phần nguy cấp!

Theo tình huống này mà chạy đến cửa thành bắc thì đám cầm quân cũng sẽ bị chết sạch hoàn toàn, khi đó đừng nói là ra khỏi thành, dù có đem đi chôn cũng không biết có được vinh hạnh này hay không.

“Tướng quân, trên người ngài trúng không ít tên, ngài chịu nổi không?” Một binh sĩ cầm quân vượt ngựa phóng qua, ở bên tai Phương Tranh lo lắng hô lên. Bảo hộ Phương Tranh là sứ mạng đầu tiên của đám cầm quân, không nghĩ tới vừa đột phá vòng vây chạy ra, vị Phương đại nhân này lại trúng tên, lại không chỉ là một mũi tên. Trong phản quân cũng có không ít thần xạ thủ, Phương Tranh lại là người chạy đầu tiên, tự nhiên là nhân vật trọng yếu, cho nên Phương Tranh liền biến thành mục tiêu công kích của đám thần xạ thủ.

“Ta trúng tên sao?” Phương Tranh kinh hãi, quay đầu lại nhìn, nhìn thấy sau lưng cầm vô số mũi tên, từ xa nhìn lại chẳng khác gì một con nhím đang nằm trên lưng ngựa.

“Hong rồi, hong rồi! Ta muốn chết!” Phương Tranh hét lớn, nhưng hắn còn chưa đánh mất lý trí, hắn rất kỳ quái, vì sao bản thân trúng nhiều tên như vậy lại không hề có cảm giác đau đớn?

Rất nhanh hắn liền tìm được nguyên nhân, trước khi xuất phát, dưới tâm lý sợ chết, hắn liền tiếp đòi mặc ba bộ khôi giáp vào người, nặng thì có nặng một chút, nhưng năng lực phòng bị của ba kiện khôi giáp không thua gì áo chống đạn của kiếp trước. Hiện tại nhờ tác dụng của ba lớp khôi giáp, mà đã cứu cho hắn một mạng!

Phương Tranh vừa giục ngựa chạy vội, vừa quay đầu nhìn đám quân sĩ cầm quân càng ngày càng ít. Tiếng la hét của truy binh liên tiếp vang lên, Phương Tranh và đám cầm quân phảng phất như rơi vào tuyệt cảnh bốn bề thọ địch.

Không thể tiếp tục chạy như vậy, mọi người sớm muộn sẽ chết hết sạch sẽ.

Phương Tranh quay đầu lớn tiếng mệnh lệnh: “Mọi người tản ra! Hay nhất bỏ ngựa, tiến vào những hẻm nhỏ trong thành hoặc nhà dân, đợi cơ hội lại chạy!”

Một gã cầm quân lớn tiếng nói: “Không được, tướng quân! Hoàng thượng mệnh lệnh chúng ta phải bảo hộ ngài...”

Hình tượng đột phá vòng vây anh dũng của Phương Tranh đã in sâu vào trong lòng bọn hắn, cho nên hắn gọi Phương Tranh là tướng quân, thì đó cũng là một điều hiển nhiên.

“Bảo hộ cái rắm! Lão tử anh dũng như vậy, còn cần các người bảo hộ? Nhanh rút! Càng xa càng tốt!” Phương Tranh giận dữ nói.

Một nguyên nhân là bận tâm đến tính mạng đám cầm quân, một đám người chạy chung một chỗ, mục tiêu quá lớn, phản quân bên trong thành nhìn thấy khẳng định sẽ vây truy chặn đường, tỷ lệ sống sót của mọi người khẳng định phi thường xa vời.

Đương nhiên, nguyên nhân lớn nhất, Phương Tranh cho rằng mình đi một mình, thì cơ hội chạy ra thành càng lớn hơn nữa, thừa dịp loạn lạc đục nước béo cò là cường hạng của Phương Tranh, nếu như có một đám người theo đuôi, hắn khẳng định mình không có cơ hội thi triển sở trường đặc biệt.

Cầm quân quân kỷ sâm nghiêm, kỷ luật nghiêm minh, nếu Phương Tranh đã phân phó như thế, chúng binh sĩ không dám nhiều lời, đều gấp giọng nói bảo trọng, sau đó đều tự tản ra, bỏ ngựa, đi bộ lủi vào trong những con hẻm nhỏ hai phía bên đường.

Phương Tranh thúc ngựa chạy hơn mười trượng, sau đó lặc cượng ngừng lại, trong tai nghe được tiếng hét truyền đến, mau chóng bỏ ngựa ven đường, khom người như kẻ ăn trộm gà của nhà nông, nhanh chóng lủi vào một con hẻm nhỏ vô danh.

Phương Tranh vừa chạy vừa cởi khôi giáp cắm đầy mũi tên, cởi hết chỉ còn lại một kiện áo khoác, người đã biến mất vào trong những con hẻm nhỏ liên miên phức tạp bên trong thành.

Hiện tại trong lòng Phương Tranh rất đặc ý, chạy được vào trong những con hẻm nhỏ này, thì an toàn của bản thân xem ra đã được bảo chứng.

Bởi do Phương Tranh từng vì chuyện phóng hỏa căn cứ của mình, bị bách tính khắp thành truy sát đánh cho thê thảm, lúc đó hắn giống như một con chuột qua đường bị kinh hoảng trốn chui trốn lủi, tuy cuối cùng bị Ôn Sâm dẫn người bắt lại, nhưng toàn bộ những hẻm nhỏ phức tạp không gì sánh được trong thành đã bị hắn găt gao ghi nhớ, không bao giờ còn bị lạc đường nữa.

“Đánh nhau, ta không được, nhưng bỏ trốn thì các ngươi lại không được...” Ẩn thân trong một mảnh nhà hoang, Phương Tranh thở hổn hển, đặc ý khẹp mắt, khoe miệng toát ra dáng tươi cười như kẻ trộm.

190. Chương 181: Đục Nước Béo Cò (Thượng)

Phan thượng thư xanh mặt, đứng trên sân rộng ngay trước cửa Phương phủ, hắn biết, cách cánh cửa nặng nề kia, bên trong có một người khiến cho hắn hận hơn mười năm, lại sợ hơn mười năm, quân thần hai người, làm bằng hữu hơn mười năm, cũng làm địch nhân hơn mười năm. Chỉ cần bắt được hắn, cái bóng và sự lo lắng vẫn đè nặng hắn những năm gần đây sẽ quét đi sạch sẽ, điều này so với việc làm hoàng đế còn làm hắn hưng phấn hơn.

Đã công kích Phương phủ hơn nửa canh giờ, mỗi lần trùng kích đều bị cấm quân không chút lưu tình đánh tan. Không hổ là thân vệ quân bên người hoàng thượng, ở thời khắc then chốt này, chỉ ba ngàn người không ngờ có thể sinh sôi chặn đứng gần vạn phản quân điên cuồng công kích. Không có công sự phòng ngự kiên cố bền chắc, không có khôi giáp cứng rắn lì lợm, cấm quân môn chỉ dựa vào trường mâu, liền đem phản quân một lần lại một lần chấn ngay bên ngoài cửa lớn Phương phủ, tiến thêm một bước cũng không qua.

“Lão đại nhân, mệnh lệnh bọn họ phóng hỏa đốt nhà đi! Cứ đánh tiếp như vậy thương vong của chúng ta sẽ rất lớn!” Trên gương mặt luôn luôn bình tĩnh của Triệu Hổ lộ ra một chút lo lắng. Làm một gã quân nhân, hắn chỉ biết phải không từ thủ đoạn tranh thủ sự thắng lợi của mỗi cuộc chiến, bởi vì tình thế chiến trường vạn biến, thời gian đối địch đối với hai bên đều quý giá vô cùng, đặc biệt hiện tại, chuyện liên quan đến tính mạng cả nhà, càng không thể kéo dài quá lâu.

“Tuyệt đối không được!” Phan thượng thư lớn tiếng cự tuyệt đề nghị của Triệu Hổ.

“Bốn lộ đại quân vẫn theo y kế hoạch khởi sự, lão phu khẳng định bọn họ đã không tới được nữa, nói cách khác, hiện tại chỉ còn lại ba vạn nhân mã của người ở trong thành chống đỡ, chỉ cần ngoài thành có bất luận đội quân nào vào kinh cần vương, người và ta cả hai đều khó thoát cái chết. Duy nhất còn một kế, chỉ có bắt sống hoàng thượng thiên tử để lệnh chư hầu thêm mấy ngày, môn sinh của lão phu trải rộng thiên hạ sẽ gặp khởi mà hưởng ứng, tướng lĩnh các lộ đại quân trung với lão phu cũng sẽ khởi binh ủng hộ, cho nên, hoàng thượng không thể chết được! Nếu hắn chết, người và ta cũng sẽ bước lên tuyệt lộ, hiểu chưa?”

Triệu Hổ như có điều hiểu ra gật đầu vội nói: “Mấy trăm cấm quân vừa lao ra, theo môn hạ phủng chừng, bọn họ chạy ra ngoài thành tìm viện binh, môn hạ phái binh truy kích giết tán bọn họ, thế nhưng người dẫn đầu vẫn không gặp tung tích.”

“Người dẫn đầu là?”

“Phương Tranh.”

“Là hắn?” Phan thượng thư thần sắc biến đổi, con ngươi hơi nheo lại: “Hắn cùng Long Vũ quân Phùng Cửu Dao từ trước đến nay giao tình không cạn, lão phu phỏng chừng Phương Tranh sẽ đi tìm hắn viện binh.”

Sau đó Phan thượng thư lạnh lùng cười: “Cho hắn đi đi. Chờ hắn tới được Long Vũ quân doanh thì sẽ biết, hôm nay Phùng Cửu Dao cũng là Bò Tát đất qua sông thôi, tự thân khó bảo toàn.”

Triệu Hổ thoáng thả lỏng tâm trạng “thương” rút ra bội đao, hướng bọn lính phản quân chột quát: “Mau xông lên thêm một lần cho lão tử! Trước hừng đông nhất định phải vào được bên trong cho ta!”

“Xông lên!” Binh sĩ trờng đôi mắt đầy tơ máu giờ cao binh khí trong tay, như nước thủy triều hướng của lớn Phương phủ lại một lần nữa khởi xướng sự công kích mãnh liệt.

Quân doanh Thần Sách quân.

Thái tử đang nhàn nhã ngồi bên trong soái trướng hăng hái nhìn một bức địa đồ kinh thành. Địa đồ đã bị các loại dây nổi đủ màu nổi liền vẽ loạn giống như tiểu ngoạn đồng dùng bút vẽ linh tinh lên trên giấy, sau đó như không hề hứng thú ném xuống một vật giống như đá bỏ đi, nhưng thái tử giống như thấy vật gì thật hứng thú, phẳng phất như đang xem xét một bức tranh nổi tiếng của tuyệt thế danh gia.

Lưu Trường Sinh ngồi đối diện thái tử, nhìn khuôn mặt tươi cười tao nhã, trong lòng mơ hồ cảm thấy có chút bất an.

Lưu Trường Sinh là lĩnh binh đại tướng của Thần Sách quân, Thần Sách quân đóng quân cách kinh thành không đầy bảy mươi dặm.

Phan thượng thư tạo phản, kinh thành bị phản quân công phá, hiện tại phản quân đang vây công hoàng cung và Phương phủ, những tin tình báo này, hẳn đương nhiên biết được rõ ràng.

Hiện tại hẳn cảm thấy vô cùng lo sợ bất an, tuy nói bản thân mình từ lâu lập thế thuần phục thái tử, hôm nay hoàng thượng bị nhốt trong thành, nhưng thái tử lại như ma xui quỷ khiến đêm khuya xuất hiện bên ngoài quân doanh của hẳn, đồng thời nghiêm mệnh cho hẳn không được vọng động chút nào. Nội tâm của hẳn liên tục giãy dụa, lập thế thuần phục thái tử là một chuyện, nhưng mắt thấy hoàng thượng gặp nạn mà không thể phát binh cứu giá, đối với Lưu Trường Sinh đã được giáo dục suốt bao nhiêu năm trong quân mà nói, vẫn là có chút không thể tiếp thu.

Bất quá hẳn cũng không dám mang tâm sự biểu lộ ra ngoài, thái tử là người như thế nào, hẳn so với ai khác càng rõ ràng. Biểu hiện ra ngoài nhìn như tao nhã cung khiêm, trên thực tế, thái tử vô cùng hung ác tàn nhẫn, dù là một vị tướng quân đã trải qua bao trận chiến, giết người như ma như hẳn, cũng không kiềm chế được cảm thấy sợ và run rẩy.

“Lưu tướng quân có phải không chờ được nữa?” Con mắt thái tử dù đang nhìn địa đồ chằm chằm, nhưng lại ra vẻ lơ đãng hỏi.

“Mặt tướng không dám!” Lưu Trường Sinh vội vàng quỳ gối, sợ hãi trả lời. Hẳn biết, nếu thái tử đối với lòng trung tâm của hẳn nảy sinh hoài nghi, như vậy hẳn khẳng định không còn nhìn thấy được ánh mặt trời ngày mai. Nói ra thật bi ai, tướng lĩnh trong Thần Sách quân, thế phục vụ cho thái tử cũng không chỉ một mình Lưu Trường Sinh hẳn, thái tử đã đem chi quân đội này nắm vững vàng trong bàn tay, nhiều nhất hẳn chỉ là một khối lõi nhìn bề ngoài xem như uy phong lẫm lẫm mà thôi, khối lõi như vậy, trong Thần Sách quân còn có rất nhiều. Thái tử điện hạ sẽ không chú ý tới việc thay đổi một người khác ngồi lên vị trí đại tướng quân của hẳn.

“Lưu tướng quân không cần sợ hãi, cô vương tin tưởng người.” Thái tử ôn hòa nhìn Lưu Trường Sinh cười. Nếu chỉ nhìn bề ngoài của hẳn, không ai không thừa nhận, thái tử điện hạ tương lai sẽ là một vị minh quân nhân hòa dày rộng, thông minh cơ trí một đời.

Lưu Trường Sinh nghe vậy trong lòng thở dài một hơi, cúi đầu cảm tạ, sau đó mới đứng dậy. Trong lòng hẳn luôn nhắc nhở chính mình, ngàn vạn lần không nên nói lời lung tung, thậm chí dù là biểu tình và ánh mắt cũng phải khống chế cho tốt, không thể toát ra vẻ lo lắng bất an cho hoàng thượng, bằng không hiện tại ở thời khắc then chốt này, thái tử điện hạ sẽ không chút do dự diệt trừ bất luận người nào mà hẳn không tin.

“Tình thế còn chưa rõ ràng a.” Thái tử buông xuống bức địa đồ kinh thành đã nghiên cứu thật lâu trong tay, nhẹ nhàng thở dài.

Lưu Trường Sinh thử hỏi: “Xin hỏi ý tứ của điện hạ là...”

“Chờ một chút đi, lão sư của cô vương nếu thành công, chúng ta tùy tiện khởi binh, chẳng phải là làm giá treo đầu cho hẳn?” Thái tử nhàn nhạt nói: “Chỉ cần lão sư giết phụ hoàng, cô vương liền có đầy đủ lý do

suất quân công vào trong thành, tiêu diệt phản quân, vì phụ hoàng đại táng thật hoành tráng, sau đó...đăng cơ xưng đế.”

Nói đến bốn chữ đăng cơ xưng đế, trong mắt thái tử hiện lên một loại quang mang cuồng nhiệt.

“ Mặt tướng cả gan, nếu Phan thượng thư bắt sống hoàng thượng, uy hiếp thiên tử hiệu lệnh chư hầu, làm sao bây giờ?”

“ Dù là phụ hoàng bị lão sư của cô vương bắt sống, hấn cũng sẽ không sống được lâu lắm, phụ hoàng vì đối phó lão sư đã bố trí kế hoạch nhiều năm há có thể nhàn rỗi?” Thái tử cười cười, hàn quang trong mắt bắn ra bốn phía.

“ Chỉ tiếc binh lực trong tay chúng ta quá ít, nếu không lúc này công thẳng vào thành, trong loạn quân, phụ hoàng hay lão sư cũng không khả năng tránh khỏi việc binh đao, sau đó cô vương lại đem tội danh tàn sát phụ hoàng đổ lên trên người lão sư, người trong thiên hạ ai có thể nói cô vương đã làm sai?”

“ Điện hạ, Thần Sách quân có hơn năm vạn người, bên trong thành phản quân của Phan thượng thư chỉ có ba vạn, nếu muốn tiêu diệt bọn họ, binh lực như vậy tựa hồ cũng đã đủ...”

“ Không được, cho dù tiêu diệt phản quân, thương vong của Thần Sách quân khẳng định cũng không nhỏ, làm sao người dám cam đoan không có quân đội khác âm thầm nhớ tới ngôi vị hoàng đế hay không? Nếu bọn họ nhân lúc nguyên khí quân ta đại thương, khởi binh phản loạn, làm sao bây giờ?”

Thái tử cười lạnh nói: “ Bọ ngựa bắt ve, cô vương vĩnh viễn muốn làm chim hoàng tước, tuyệt không cho phép có ngư ông đứng phía sau chờ đắc lợi!”

.....

Trong một mảnh đồ nát thê lương, Phương Tranh từ từ nhắm mắt tìm một giấc ngủ ngắn ngủi.

Hắn cần nghỉ ngơi, lượng vận động hôm nay thực sự quá sức của hắn, hắn không biết võ công, thể chất lại bình thường như hắn mà nói không thể làm những vận động quá cường liệt như vậy.

Thế nhưng đầu óc của hắn lại không hề nghỉ ngơi, hắn còn đang liên tục tự hỏi.

Phương thượng thư giống như một nhà cái sòng bạc hung ác không hề nói đạo lý đem kinh thành thậm chí tính mạng gia đình mọi người trong thiên hạ ngang ngược áp lên chiếu bạc, mặc kệ người khác có nguyện ý hay không đều không thèm quan tâm, hắn đổ bạc đến đỏ cả mắt, giống như người điên nhìn chăm chăm lên chiếu bạc, chuẩn bị mở ra kết quả.

Thương cảm cho hắn chỉ là một đại thiếu gia ưu tú, cũng không thể xuất ra tính mạng toàn gia già trẻ, cùng người điên này đổ một cuộc, hơn nữa trước khi hắn công bố kết quả, còn phải làm thêm điều gì đó, để thay đổi kết quả dường như không thể thay đổi.

Hiện tại hắn càng không biết tình hình tại Phương phủ ra sao, có bị phản quân công phá hay chưa, cha mẹ, lão bà và hoàng thượng có bị Phan thượng thư bắt giữ hay không, trong sự lo sợ bất an và lo lắng kinh hãi, đầu óc Phương Tranh xoay chuyển đặc biệt cực nhanh, hắn biết, chỉ có lý trí và lãnh tĩnh mới có khả năng cứu chính mình, cứu cả nhà.

Nhẹ nhàng hoạt động tay chân, trong lòng Phương Tranh đã nghĩ ra được một kế hoạch có thể ra khỏi thành. Kế hoạch này không tính là quang minh lỗi lạc, nhưng chỉ như vậy, hắn mới có thể phát huy ra sở trường của hắn ở mức giới hạn lớn nhất. Về phần sở trường của hắn là điều gì, - khải, không cần phải nói ra rõ ràng như vậy.

Sửa sang lại quần áo, Phương Tranh tìm khắp trên dưới toàn thân, cuối cùng tìm được một thanh tiểu phi đao của sát thủ ca ca thường dùng, chính chuôi đao này từng bắn trúng móng ngựa, làm hại hắn thiếu chút nữa đánh mất tính mạng. Khôi giáp và bội đao quá mức nổi bật, Phương Tranh từ lâu đã ném chúng rất xa, hiện tại hắn mặc một thân trường sam tơ lụa của thiếu gia nhà giàu, có vẻ rất là phổ thông, cũng hoàn toàn giống như bất cứ thiếu gia nhà giàu nào khác trong kinh thành.

Chỉ cần đem biểu tình diễn cho giống một chút, ai cũng sẽ không tin tưởng, thiếu gia nhà giàu đầy mặt kinh hoảng lo sợ không yên tay chân lúng túng này, chính là vị tướng quân niên thiếu vừa đăng đăng sát khí suất

lĩnh ba trăm cầm quân liều mạng xông ra khỏi vòng vây.

Từ bên ngoài thỉnh thoảng truyền đến tiếng quát mắng của phản quân, xem ra phản quân còn chưa dừng lại chuyện tìm tòi hấn, hiện tại đi ra ngoài rất nguy hiểm, phản quân ở trong thành đã giết đổ cả mắt, rất nhiều binh dân bách tính đều bị tàn sát oan uổng.

Phương Tranh tìm một giếng nước, rửa mặt mình, lại chỉnh mái tóc rối loạn một chút, nỗ lực làm cho mình thoát nhìn giống như một thiếu gia nhà giàu vừa tỉnh ngủ.

Sau đó Phương Tranh đè nén sự sợ hãi trong lòng, vươn thẳng thắt lưng lặng lẽ bước thông thả ra ngoài đầu ngõ, lộ đầu ra, đảo mắt quan sát động tĩnh trên đường.

Rốt cục, một binh sĩ phản quân đơn độc đập vào mi mắt hấn, trong tay binh sĩ nắm đao, đang lục soát trong một bụi cỏ, trong miệng quát mắng hùng hùng hổ hổ những từ ngữ không được sạch sẽ, không biết đang mắng gì đó.

Trong lòng Phương Tranh vui vẻ, nhanh chóng sửa đổi biểu tình trên mặt, sau đó cấp cấp hoảng sợ chạy đến trước mặt binh sĩ kia, dùng một loại thanh âm nao núng e ngại nói: “ Vị quân gia này, ngài, khải, ngài khổ cực quá!”

191. Chương 181: Đục Nước Béo Cò (hạ)

“ Người có chuyện gì?” Binh sĩ tuổi còn rất trẻ, chỉ khoảng mười lăm mười sáu tuổi, nhìn thấy thiếu gia giàu có ngày thường cao cao tại thượng, không ai bì nổi kia lại đối với hắn cung kính như vậy, trong lòng binh sĩ không nén được mà nổi lên chút đắc ý.

Phương Tranh cười rất nịnh nọt, hướng binh sĩ kia chấp tay, thái độ nịnh bợ chẳng khác gì quy công của một kỹ viện nhìn thấy khách làng chơi.

“ Vị quân gia này, ngài...Ách, ngài đang bận việc sao?” Phương Tranh bày ra tư thái như muốn đến gần hấn nói chuyện phiếm.

Binh sĩ trợn mắt, hừ nói: “ Quan hệ gì tới người?”

“ Ai, ta chỉ nghĩ muốn cùng quân gia ngài giao kết bằng hữu mà thôi, trong thành loạn thành như vậy, mọi người còn đang mang tâm trạng bất an, ta đi ra tìm hiểu tin tức một chút.” Vừa nói Phương Tranh vừa hé ngân phiếu nhét vào trong tay binh sĩ, trên mặt còn mang ý cười lấy lòng.

Nghèo đến đi tham gia quân ngũ thì làm sao từng gặp qua loại ngân phiếu giá trị như thế? Binh sĩ vừa thấy ngân phiếu trong tay, không khỏi tâm hoa nộ phóng, thái độ đối với Phương Tranh cũng nhiệt tình hơn: “ Không liên quan gì đến các người, ta chỉ là chuyên môn phụng mệnh tìm một người tại khu vực này, sau khi tìm được chúng ta sẽ đi, sẽ không quấy rối các người, chỉ cần các người ở yên trong nhà đừng chạy loạn sẽ vô sự.”

Phương Tranh vẻ mặt nghi hoặc nói: “ Nga? Các người tìm người nào? Nói một chút, xem tiểu đệ có giúp được hay không.”

Binh sĩ nói: “ Tìm một thanh niên nhân, ăn mặc khôi giáp, con mẹ nó! Các huynh đệ bận rộn suốt bao lâu, cái bóng quỷ còn chưa từng nhìn thấy!”

“ Nga, thanh niên nhân kia có phải mặc khôi giáp màu nâu, phía sau khôi giáp còn trúnng không ít mũi tên?”

Binh sĩ nghe vậy vui mừng nắm vai Phương Tranh nói: “ Đúng đúng rồi, không sai.”

“ Hắn cưới một con ngựa đen?”

“ Đúng đúng rồi.”

“ Trong tay hắn có phải còn cầm một thanh đao loang lỗ máu?”

“ Đúng đúng, biết hắn ở đâu không?” Binh sĩ hưng phấn không ngớt, hai mắt phát quang nhìn chăm chăm Phương Tranh hỏi.

Phương Tranh vô tội xòe tay: “ Ta không biết.”

“ Người...con mẹ nó người dám đùa giỡn ta?” Binh sĩ nổi giận dùng dao chỉ vào mặt Phương Tranh, trở mặt thật nhanh, hoàn toàn quên mất khi nãy Phương Tranh vừa nhét ngân phiếu cho hắn.

Sắc mặt Phương Tranh đột biến, thân thể không tự chủ được run lên, môi cũng run rẩy liên tục, sắc mặt tái nhợt nói: “ Quân gia tha mạng, tha mạng nha! Ta thực sự không biết, vừa rồi ta xác thực nhìn thấy một người như thế nằm ngay chỗ bức tường đổ xuống, người nọ dường như còn bị thương không nhẹ, nhưng chỉ chớp mắt người nọ không thấy nữa, cho nên hiện tại ta không biết hắn đang ở đâu...”

Binh sĩ nghe vậy vui vẻ nói: “ Chờ, ta đi gọi các huynh đệ, người mang chúng ta đi tới đó nhìn xem...”

Phương Tranh dùng một loại ánh mắt như nhìn kẻ ngu ngốc nhìn hắn, binh sĩ không khỏi ngẩn người: “ Làm sao vậy?”

Phương Tranh lắc đầu thở dài nói: “ Tuy rằng tiểu đệ chưa từng đi lính, nhưng cũng biết trong quân lập công thăng quan cũng khó khăn, người thì ngược lại, công lao đưa lên cửa lại đẩy ra bên ngoài, một người bị trọng thương lại không hề có năng lực chống cự nằm nơi đó chờ người đi bắt, người còn gọi thêm các huynh đệ khác cùng đi, rất sợ công lao phân ra còn ít phải không? Chắc chắc...”

Nói xong Phương Tranh dùng đôi mắt chăm chọc nhìn binh sĩ kia, phảng phất như đang cười nhạo hắn nhất gan sợ chết.

Binh sĩ mới được mười lăm mười sáu tuổi, chính là lúc huyết khí phương cương, có thể nào chịu được sự kích thích như vậy?

“ Đi, người dẫn đường, hai người chúng ta cùng đi! Lão tử cũng không tin, hắn có thể thoát khỏi tay của ta!” Binh sĩ ôm đồm cánh tay Phương Tranh hướng ngõ nhỏ đi đến.

“ Ôi, vị quân gia này, ngài nhẹ tay một chút...Ngài yên tâm, tại hạ dám cam đoan, hắn đối với tài ba của ngài tuyệt đối không có bất luận hứng thú gì...”

“ ...”

Thời gian một nén nhang trôi qua, trong ngõ nhỏ đi ra một người, mặc y giáp của binh sĩ phản quân, trên mặt còn mang theo vẻ tặc cười như kẻ trộm, đôi mắt mang theo chủ ý xấu xa nào đó.

Người này chính là Phương Tranh, sau khi gạt binh sĩ phản quân huyết khí phương cương kia đi vào trong ngõ nhỏ, Phương Tranh thình lình lấy ra cây gậy đã chuẩn bị từ lâu, một gậy gỗ hôn mê hắn, sau đó cởi y giáp của hắn, đeo bội đao lên thắt lưng, lại tiêu sái đi trở ra đường lớn.

Vừa đi hắn vừa nhiệt tình bắt chuyện với một đội phản quân đang đi ngang qua: “ Các huynh đệ khổ cực quá! Chuyện này xong xuôi chúng ta chém giết mấy mỹ nữ hảo hảo khoan khoái một đêm.”

Tay hắn cũng không dừng lại gãi suốt trên người, mẹ nó! Sao lại ngứa đến như vậy? Tiểu tử bị đánh hôn mê kia đã bao lâu không có tắm? Quân đội không giảng vệ sinh như thế, thế nào lại không biết xấu hổ mà đi tạo phản? Sẽ không sợ người ta chê cười? Nói, tiểu tử này không phải bị bệnh hoa liễu đó chứ? Nếu như vậy thì nguy rồi...

“ Ai, đứng lại! Người là người nào? Một người ở chỗ này làm gì? Ai là đầu nhĩ của người?” Một thanh âm hùng hậu gọi lại Phương Tranh.

Nhưng phản quân khác đều gia nhập thành một đội đi tuần tra trong thành, chỉ có Phương Tranh ăn mặc y giáp như binh lính bình thường, một mình một người nghênh ngang tiêu sái đi đến, khó trách làm cho người khác hoài nghi.

Nội tâm Phương Tranh cả kinh, quay đầu lại, nhìn thấy một người có dáng dấp như một giáo úy quan, đang nghi hoặc đánh giá hắn.

Phương Tranh nhanh chân đi tới trước mặt hắn, cúi đầu ôm quyền: “ Bẩm báo đại nhân, thuộc hạ là quân sĩ đệ tam tiểu đội dưới trướng dũng tự doanh, tên là Lưu Đại Trụ đang cùng các huynh đệ chém giết bên ngoài Phương phủ lại bị kỵ binh của địch nhân tách ra, thuộc hạ đang tìm kiếm bọn họ...”

May là Phương Tranh có xem qua lệnh bài nơi thắt lưng của binh sĩ kia, không thì có thể đã nguy rồi.

“ Là Lưu Đại Trụ?” Quan quân giáo úy vẻ mặt kinh ngạc đánh giá hắn, sau đó cười lạnh một tiếng: “ Vậy người cũng biết ta là ai?”

Nội tâm Phương Tranh cả kinh, giọng nói người này nghe ra phi thường không diêu a, chẳng lẽ hai người này vốn quen biết?

Hắn liền nói: “ Vị tướng quân này, có phải đầu óc ngài bị thương lúc chiến tranh? Ngài cũng không biết bản thân mình là ai thì thuộc hạ lại càng không biết...”

Thấy sắc mặt giáo úy kia ngày càng khó coi, Phương Tranh nhanh miệng cười lấy lòng: “ Tuy thuộc hạ không nhận ra ngài là ai, nhưng có thể khẳng định, ngài tuyệt đối không có tướng mạo tầm thường như mọi người, tương lai tuyệt đối là một phương đại tướng tay cầm trọng binh hoành hành thiên hạ, thuộc hạ bất tài, nguyện dưới trướng ra sức khuyến mã...”

Giáo úy hừ lạnh một tiếng, như cười như không nói: “ Ta thật kỳ quái, Lưu Đại Trụ là huynh đệ dưới trướng tiểu đệ của ta, sao chỉ một đêm không gặp mà dáng dấp lại thay đổi, ngay cả đầu óc cũng biến thành linh tinh...”

Trong lòng Phương Tranh thê thảm hô to, xong! Mạng ta xong rồi! Lão tử thật không may, chàng ngay đại bản, giữa ban ngày chó chết đụng ai không tốt, hết lần này tới lần khác đụng ngay thủ trưởng trực tiếp, ông trời có phải muốn đùa chơi chết ta đi?

Giáo úy biến sắc, tức giận quát: “ Nói cho lão tử nghe! Người rốt cục là người phương nào? Lưu Đại Trụ bị người đưa tới đâu rồi? Người giả mạo hắn có ý muốn thế nào?”

Sắc mặt Phương Tranh bật người trở nên tái nhợt không gì sánh được, cả người liên tục run rẩy, rốt cục không chế không được, phác thông một tiếng hướng giáo úy quỳ xuống, nước mắt nước mũi đồng loạt chảy ra, run giọng khóc ròng nói: “ Hảo hán tha mạng, cầu ngài buông tha ta, đừng giao ta ra! Ta có bạc, không ít bạc, đều cho ngài, cầu ngài giơ cao đánh khẽ, thả ta một con ngựa...”

Giáo úy ngăn người, lập tức thần sắc vui mừng, đúng là mèo mù vớ chuột chết, chẳng lẽ bắt được một nhân vật trọng yếu? Giáo úy lớn tiếng nói: “ Nói mau! Thân phận của ngươi là gì? Nếu không nói thật, lão tử có mười tám loại phương pháp cho ngươi chết đi sống lại!”

Phương Tranh dập đầu lia lịa, liên tục nói: “ Dạ dạ dạ, tiểu nhân nói thật, tuyệt không dám gạt tướng quân, tiểu nhân tên là Phương Tranh, vừa từ Phương phủ lao ra chính là ta, nhưng không liên quan gì tới ta a, là cầu hoàng đế lấy đao buộc ta lao ra thành đi tìm viện binh, ta không muốn chết a, cho nên không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là mạo hiểm vọt ra...”

“ Người là Phương Tranh? Triệu tướng quân hạ lệnh lùng bắt người trong toàn thành là người? Ha ha! Lần này lão tử phát đại vận!” Trên mặt giáo úy che giấu không được vẻ mừng như điên, cười ha ha nói.

Phương Tranh quỳ rạp trên mặt đất gào khóc, hai tay liên tục đâm xuống mặt đất, đáng đáp hồi hận thật thống khổ: “ Ta sai rồi! Ta thực sự sai rồi! Chỉ cánh tay sao có thể ngăn xe ngựa, con kiến há có thể cản đại thụ, không biết tự lượng sức mình! Ta không nên khăng khăng một mực, cùng thiên quân của Triệu tướng quân đối kháng, ta hẳn nên sớm ngày bỏ gian tà theo chính nghĩa, đầu đến vòng tay ầm áp dày rộng của Phan thượng thư mà thỏa thích làm nũng, ta chết tiết! Ta nhận tội, ta đền tội, ta phụ Phan thượng thư, phụ Triệu tướng quân, ta...ta không sống nữa...”

Nói xong, Phương Tranh bỗng nhiên đứng lên, đầu cúi thấp, hướng bức tường ven đường hung hăng chàng tới, hành động thực sự là chân thật can đảm, hình dáng như một lòng muốn chết.

Giáo úy đang vì bắt sống được Phương Tranh mà vui vẻ không ngớt, đây không chỉ là đại công bình thường nha, Phan thượng thư và Triệu tướng quân tự mình điểm danh muốn bắt người, bắt được một mình Phương Tranh cũng còn hơn công lao hắn giết mấy trăm hay một ngàn địch nhân. Phương Tranh muốn đi tìm cái chết, giáo úy có thể nào cho hắn như nguyện? Phương Tranh nếu đã chết, công lao của hắn chẳng phải đại suy giảm?

Giáo úy tay mắt lạnh lẽ, ôm ngang thắt lưng Phương Tranh, trong miệng hét lớn: “ Ai, người không thể chết, ngàn vạn lần không chết được...”

Phương Tranh bị phản quân giáo úy ôm lấy, hai chân liên tục huy giữa không trung, hai tay cũng huy vũ lung tung, giọng nói mang vẻ tức giận hét lớn: “ Để ta chết, để ta chết đi! Sống cũng không có ý nghĩa nữa, Phan thượng thư khẳng định sẽ giết ta, sẽ móc trái tim ta ra...”

Hai tay giáo úy chăm chú đè lại vai Phương Tranh, làm cho hắn không thể động, trong miệng khuyên giải an ủi: “ Ai, chết tử tế không bằng sống, có chuyện gì người có thể ngay mặt cùng Triệu tướng quân...”

Chỉ nghe “ phốc” một tiếng, hai mắt giáo úy bỗng nhiên trợn to, chậm rãi cúi đầu, không dám tin tưởng nhìn ngay bộ vị trái tim của mình, trái tim hắn đang cầm một thanh phi đao nho nhỏ, cầm không sâu lắm, nhưng vị trí phi thường chuẩn xác, máu không hề chảy ra ngoài.

Giáo úy cảm thấy khí lực toàn thân phảng phất bị rút đi trong nháy mắt, tay phải gian nan giơ lên, lại xuôi xuống phía dưới, sau đó cả người chậm rãi ngã xuống trên mặt đất, cả người như súc lại, tựa như một con heo vừa bị đồ tể thọc huyết đang giãy dụa.

Trên mặt Phương Tranh lộ ra dáng tươi cười khi thực hiện được quỷ kế, cực nhanh rút ra phi đao cắm trong ngực giáo úy, thu vào trong thắt lưng, sau đó gào khóc nói: “ Tướng quân! Tướng quân người làm sao vậy? Là vương bát đản nào giết người? Ta nên vì người báo thù, tướng quân, người mau tỉnh lại...”

Phương Tranh vừa khóc vừa quét mắt nhìn mọi nơi, chỉ thấy một đội phản quân đang vội vã đi qua, mà mình mới cùng vị giáo úy này tranh chấp vừa lúc ở ngay một đầu ngõ chệch sang bên, vị trí tương đối bí mật, hẳn là không ai phát hiện ra bọn họ.

Lau nước mắt, đôi mắt Phương Tranh xoay động, lại đứng lên, cố sức kéo thi thể giáo úy ra đầu ngõ, hít sâu vài lần, lại thay đổi tâm tình một phen, dồn khí đan điền, hướng một đội binh sĩ phản quân đang tuần tra hét lớn: “ Người mau tới a! Người đâu cứu mạng a! Tại nạn chết người rồi!”

192. Chương 182: Ra Khỏi Thành (Thượng)

Gương mặt Phương Tranh đầy vẻ hoảng loạn, biểu tình ba phần kinh khủng bảy phần lo lắng, hai mắt đầm lệ, giọng nói mang theo vẻ khóc nức nở: “ Người cứu mạng a! Các vị huynh đệ, vị này chính là giáo úy Ngô đại nhân, hẳn là cậu em vợ của Triệu Hồ Triệu tướng quân của chúng ta, phụng mệnh Triệu tướng quân, ra khỏi thành tiếp đón phu nhân của ngài vào thành, vừa đi tới đây, một đại hán hắc y che mặt nhảy ra, rút kiếm liền đâm, Ngô giáo úy không kịp phản kháng, bị súc sinh che mặt kia cấp...cấp...đâm chết! Ô ô ô...Ngô đại nhân, người chết thật oan uổng! Triệu tướng quân giao phó trọng trách cho người nên làm sao bây giờ? Ai tới hoàn thành nó đây?”

Nói xong Phương Tranh ghé vào trên thi thể vị “ Ngô giáo úy” không may kia, lên tiếng khóc lớn, dáng dấp thống khổ giống như cha ruột vừa chết, tiếng khóc khiến người rơi lệ, người thấy thương tâm. Kỳ thực cho đến bây giờ Phương Tranh còn không biết, vị giáo úy không may vừa hi sinh bản thân rốt cục có phải họ Ngô hay không, dù sao mọi người không ai nhận ra ai, cứ để cho hắn tha hồ mà nói bậy.

Nếu như các lão bà của Phương Tranh đều ở đây, nhìn thấy Phương Tranh khóc đến bi thống thê thảm như thế, thật không biết nên gõ nhịp ủng hộ vì hắn gặp thời ứng biến, hoặc là vì hắn vô sỉ hèn mọn mà hung hăng nhổ một ngụm nước bọt...

Một gã binh sĩ võ võ vai hắn, thoải mái nói: “ Vị huynh đệ này, người chết không thể sống lại, nên bi thương thuận biến đi thôi. Người có nhìn thấy dáng dấp thích khách kia không? Sau khi giết hại Ngô giáo úy xong, chạy theo hướng nào?”

Phương Tranh đang khóc rống chột ngừng lại, mở to hai mắt, nghiêm mặt nói: “ Ta làm sao biết?”

Thấy ánh mắt quái dị của bọn lính nhìn tới, hắn bỗng nhiên giật mình, lập tức lại nhào lên thi thể Ngô giáo úy nói: “ Ô ô ô...Ngô đại nhân, người chết thật thảm...”

Một gã binh sĩ chà xát bàn tay nói: “ Hôm nay trong thành quá loạn, khẳng định là người nào không có mắt hại dân hại nước làm ra, Triệu tướng quân đang tấn công Phương phủ, nếu Ngô giáo úy là cậu em vợ

của Triệu tướng quân, chúng ta nên đem di thể của Ngô giáo úy đưa đến chỗ Triệu tướng quân, thỉnh tướng quân định đoạt thôi...”

Phương Tranh sợ đến giật mình, giống như một con mèo bị giẫm phải đuôi lớn tiếng nói: “ Như vậy sao được?”

“ Ách...ý tứ của ta là nói, Triệu tướng quân đang chỉ huy các tướng sĩ đang chiến đấu hăng hái đầm máu, nếu tin dữ này bị hần biết, khẳng định sẽ ảnh hưởng tâm trí của tướng quân, nếu bởi vậy mà tướng quân bị phân tâm, dẫn đến chỉ huy thất thường, chúng ta sẽ phải hi sinh rất nhiều tính mạng huynh đệ. Hơn nữa...”

Con mắt Phương Tranh thương tâm nhìn chăm chú vào thi thể Ngô giáo úy, trong giọng nói mang theo vẻ đau khổ và dửng dăm: “ Ngô giáo úy lúc còn sống từng nói với ta trong cuộc đời coi trọng nhất chính là vinh dự của quân nhân. Không ngừng nói cho ta biết lúc hần đang chấp hành nhiệm vụ, thì cho dù có chết trên đường làm nhiệm vụ cũng phải hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng của hần thì mới chết được nhắm mắt!”

Lại nhìn bọn lính đứng chung quanh đang há hốc mồm, Phương Tranh thâm tình nói: “ Lời này nói ra thật tốt! Các huynh đệ! Làm quân nhân nên xem Ngô giáo úy là gương mẫu! Cho nên huynh đệ có một yêu cầu quá đáng, mong muốn mọi người cùng giúp tay, đưa di thể Ngô giáo úy giúp hần hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng trong cuộc đời. Để xem như an ủi linh hồn hần trên trời có linh thiêng...”

Chúng binh sĩ hai mặt nhìn nhau, do dự bất định, thần sắc có vẻ hơi khó khăn.

Một gã binh sĩ nói xen vào: “ Nhiệm vụ cuối cùng của hần là gì?”

Phương Tranh mắt húng nhứ mảy nói: “ Uống cho người còn trẻ tuổi, trí nhớ sao lại không tốt như thế? Vừa mới nói đó thôi, phải rước vợ con Triệu tướng quân ở ngoài thành vào không phải sao?”

“ Bên ngoài loạn như vậy, Triệu tướng quân sao lại an bài phu nhân ở ngoài thành?” Một gã binh sĩ đầu óc coi như thanh tỉnh hỏi.

Phương Tranh trừng mắt: “ Trong thành không loạn sao? Người dám ở lúc thời gian rối loạn này đem lão bà người an bài trong thành?”

“ Thế nhưng...Nếu phải ra khỏi thành...huynh đệ chúng ta chỉ là phụng mệnh tuần tra, không thể ra thành đâu...” Một gã binh sĩ khó khăn nói.

“ Các huynh đệ, tất cả mọi người là đồng đội, giúp nhau một tay cũng không quá đáng chứ? Hơn nữa, chúng ta đi ra khỏi thành để làm gì? Tiếp phu nhân của Triệu tướng quân! Vị Ngô giáo úy hi sinh này lại là thân đệ đệ của tướng quân phu nhân, nếu chúng ta đưa di thể của Ngô giáo úy đến chỗ tử tử hần, các người ngẫm lại, tướng quân phu nhân bị thương, lại có thể cảm kích chúng ta hay không? Tướng quân phu nhân đã cảm kích, Triệu tướng quân có phải cũng cảm kích? Cơ hội vượt mông ngựa tốt như vậy, các người mặc kệ thì thôi, ta tìm người khác làm, đáng đời các người chỉ làm một tên lính nghèo...”

Nói xong Phương Tranh đứng lên, biểu tình bi thương từ lâu biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, nhìn chung quanh, liền tiếp tục gọi người đến hỗ trợ.

Đám binh sĩ vây quanh liếc mắt nhìn nhau, nghĩ lời Phương Tranh nói rất có đạo lý, ngoại trừ hoàn thành nguyện vọng của Ngô giáo úy không có nghĩa lý cũng không nói, nếu như thật có thể đưa di thể của hần đến chỗ tướng quân phu nhân, đối với tiền đồ của bọn họ trong quân đúng là có lợi lớn. Bất luận làm quan tại triều hay tham gia quân ngũ trong quân, sợ nhất chính là mặt trên không người, trước mắt không phải là một cơ hội nịnh bợ tướng quân thật tốt hay sao?

Người dẫn đầu đám lính thấy Phương Tranh định gọi người khác tới hỗ trợ, nhanh tay kéo lấy Phương Tranh, bời cười nói: “ Vị huynh đệ này, theo lời người nói, vì Ngô giáo úy hao chút tâm lực thì cũng nên làm, huynh đệ chúng ta có thể nào chối từ? Các huynh đệ không nói hai lời, mau đi thi thể Ngô giáo úy, ra khỏi thành đi tìm tướng quân phu nhân!”

Phương Tranh vui mừng, liền móc ra hai tấm ngân phiếu vỗ vào trong tay hần, cười nói: “ Đây là vừa rồi huynh đệ chạy vào trong một nhà giàu có, thuận lợi lấy tới, các vị nghĩa bạt vân thiên, đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, tại hạ vô cùng cảm kích, ta cũng không thể cho các huynh đệ làm không công, điểm ấy tâm ý các vị huynh đệ cầm lấy uống rượu gọi kỷ nữ đi.”

Chúng binh sĩ nhìn thấy không chỉ có thể võ mông ngựa tướng quân, còn có bạc cầm, chuyện tốt như vậy kẻ ngu si mới mặc kệ không làm.

Vì vậy mọi người mười phần nhiệt tình tìm một ít vải cùng cây gỗ, làm một cái cứu thương giản dị, đưa di thể Ngô giáo úy lên cáng, cả nhóm hơn mười người liền hạo hạo đặng đặng hướng cửa thành bắc đi đến.

Hiện tại tâm tình Phương Tranh rất khẩn trương, mong muốn ra khỏi thành càng lúc càng lớn, mắt thấy đã đến cửa cuối cùng, chỉ cần ra cửa thành bắc, vậy trời cao mặc chim bay, biển rộng cho cá nhảy, nói nhỏ, chính là tính mạng của mình và người nhà hơn phân nửa có thể bảo đảm, nói lớn, trận phản loạn này lập tức có thể đổi chỗ chủ khách, thay đổi đại thế.

Song song trong ngực hắn còn có điểm đặc ý nhỏ, từ khi lao ra Phương phủ đến bây giờ, đã khoảng gần một ngày, không ngờ lại thật có phần bản lĩnh nghênh ngang đi ra khỏi thành, đêm khấp Hoa triều trên dưới, có ai làm được? Điều này cũng giống như con khỉ cùng gấu chó hợp lại, bất quá hợp lực không được thì dùng trí lực, nhưng thật sự có tuyệt chiêu, cái gì là tuyệt chiêu? Đương nhiên là trộm đào...

Đoàn người đi rất nhanh, không tới thời gian một nén nhang, xa xa liền nhìn thấy cửa thành bắc nguy nga, bởi vì chiến loạn bên trong thành còn chưa kết thúc, cửa thành đóng chặt còn có năm trăm phản quân đang bày thành đội ngũ chỉnh tề, phân ra đứng hai bên cửa thành, cảnh giác nhìn chăm chú gió thổi cỏ lay xung quanh.

Những nhà dân cách cửa thành không xa lúc này đang lửa cháy tận trời, cũng không nhìn thấy ai đi cứu lửa, tốp năm tốp ba thi thể trải rộng bốn phía, đều là thi thể tử trạng cực kỳ thê thảm của bách tính chết vì nạn binh lửa. Gần đó thật an tĩnh, tiếng khóc tiếng la đều biến mất, chỉ còn bầu không khí xơ xác tiêu điều lại thêm ánh lửa làm tôn thêm, có vẻ càng thêm âm trầm nặng nề.

Thời loạn tính mạng bách tính chỉ như chuyện vặt, rốt cục Phương Tranh thật sự cảm nhận được sự chân thực này. Trước mặt vũ lực cường đại thứ gì cũng trở nên bé nhỏ không đáng kể, giết người, đốt nhà, đánh cướp, Phương Tranh hồi tưởng từng cảnh một từ lúc lao ra khỏi Phương phủ, trong lòng vừa tức giận vừa cảm khái, đám phản quân này cùng người Đột Quyết có gì khác nhau? Nếu để cho bọn họ có được giang sơn, theo kiểu mất dân hòa, mất dân tâm như thế, sớm muộn bọn họ cũng bị người hất xuống đài mà thôi.

Mười mấy người khiêng cáng cứu thương vội vã đi đến cửa thành, một giáo úy thủ vệ cửa thành dáng dấp như thủ lĩnh quát to: “Người tới phương nào? Đứng lại!”

Mấy trăm binh sĩ phản quân nhất thời nghiêng trường mâu chỉ hướng đám người Phương Tranh, thần sắc cảnh giác nhìn bọn họ.

“Vị đại nhân này đừng hiểu lầm! Đây là người một nhà...” Phương Tranh nhanh tiến lên, chỉ chỉ y giáp của mình, nháy mắt cười cười, móc ra ngân phiếu, lặng lẽ đưa tới.

Giáo úy thủ vệ không hề liếc mắt nhìn ngân phiếu, không chút phản ứng, lạnh lùng nói: “Bổn tướng phụng mệnh phong tỏa cửa thành, được ban mệnh lệnh, bất luận kẻ nào cũng không cho ra khỏi thành! Các người mau lui lại!”

Phương Tranh ngưng ngừng thu hồi ngân phiếu, ngực thở dài, sợ nhất loại người lạnh như băng kiểu này, một không tham tài, hai không háo sắc, muốn thu mua hắn tìm chỗ đột phá, chỉ như chó cắn con nhím, không chỗ há miệng.

Lúc này một gã binh sĩ khiêng di thể “Ngô giáo úy” mở miệng nói: “Vị đại nhân này, chúng ta phụng mệnh đưa di thể vị Ngô giáo úy này tống ra khỏi thành, đưa hắn giao cho thân thích, còn thỉnh đại nhân cho một phương tiện.”

Thủ vệ giáo úy lạnh lùng hừ một tiếng: “Người phụng mệnh của ai? Điều lệnh và yêu bài ra khỏi thành đâu? Cầm ra đây, các huynh đệ trong thành đã chết nhiều như vậy, riêng hắn lại đặc thù, còn chuyên môn phái người tống xuất ra khỏi thành giao cho thân thuộc, quả thực cực kỳ sai lầm! Các người nếu không nói rõ ràng, bổn tướng sẽ đem tội thông đồng với địch đem bọn người bắt lại, giao cho Triệu tướng quân thẩm vấn.”

Đám người đi theo Phương Tranh cả kinh, binh sĩ đi theo cũng chỉ là muốn giúp hắn chiếu cố, đương nhiên sẽ không vì hắn ra mặt, nghe vậy đều nhìn về phía Phương Tranh.

Phương Tranh gấp đến độ đỏ mặt, lần này xong! Ta có điều lệnh cái rắm gì a! Có thì cũng có một tờ, nhưng đó là điều lệnh do hoàng thượng viết ra, đưa cho phản quân nhìn xem, phỏng chừng bọn họ sẽ không chịu thua, không những không chịu thua, chính mình cũng chết chắc rồi.

Đầu óc Phương Tranh vừa chuyển vừa nhìn về phía giáo úy thủ vệ, thấy hán đại khái chừng ba mươi tuổi, sắc mặt ngăm đen, tướng mạo bình thường, tuổi tác như vậy chỉ mới làm tới giáo úy, xem ra không phải năng lực hần thiếu, mà chính là mặt trên không ai.

Nói như vậy, người bị phái đi thủ cửa thành, có hai khả năng, một là thân tín được chủ tướng đặc biệt tín nhiệm, cho nên yên tâm giao an toàn cửa thành cho hắn. Hoặc là người bị trong quân xa lánh, mọi người đều biết, lúc công chiếm thành trì, công việc thủ thành là một việc tồi tệ, những binh sĩ khác ở trong thành giết người phóng hỏa, bắt người cướp của, sẵn đến không ngừng tay. Binh sĩ thủ thành lại chỉ có thể dùng đôi mắt trông mong nhìn tới, một chút cựa cũng không dám động, nếu không phải bị thủ trưởng xa lánh chèn ép, sao lại phải hắn đi làm việc cật lực lại không có chút công lao này?

Với tình hình Phương Tranh quan sát, đám thủ vệ giáo úy và binh sĩ ở đây hơn phân nửa là thuộc về về sau, nhìn mặt mày bọn họ đang cố đè nén oán khí liền có thể thấy được, chuyện thủ cửa thành, khẳng định bọn họ không hề muốn làm.

193. Chương 182: Ra Khỏi Thành (hạ)

Phương Tranh tốt xấu cũng làm mệnh quan triều đình hơn nửa năm, xưa nay nhiều ít cũng dưỡng ra được nửa điểm quan uy, chỉ là hần thói quen thích cọt nhả, lưỡi biếng không thêm tự cao tự đại mà thôi. Hiện tại hần sầm mặt, đã ra thêm khẩu khí của người có chức vị, mơ hồ mang theo ba phần uy thế hỏi ra mấy câu, nhất thời liền hù dọa được tên thủ vệ giáo úy kia.

Thủ vệ giáo úy rõ ràng ngăn người, vừa cẩn thận quan sát Phương Tranh, phát hiện mặc dù người này mặc giáp của binh sĩ bình thường, nhưng thần thái hoàn toàn khác hần vừa rồi, giáo úy nhất thời kinh hãi bắt định, chẳng biết rốt cục người này lại có địa vị gì.

Do dự một chút, giáo úy rốt cục quyết định mình không nên mạo hiểm đắc tội hần, vạn nhất người này là ai đó cải trang vi hành hoặc chấp hành nhiệm vụ bí mật cho tướng quân thì bản thân mình có thể sẽ không may.

“Mặt tướng...Khái, bốn tướng thuộc Duệ tự doanh giáo úy, tên là Hoàng Đắc Công, phụng mệnh Vương phó tướng, thủ vệ cửa thành. Vương phó tướng căn dặn qua, không cho bất cứ người nào đi qua bốn bộ binh mã thủ vệ...”

“Vương phó tướng là vật gì vậy!” Phương Tranh cười lạnh cắt đứt lời hần nói, vừa nghe không phải Triệu Hổ tự mình hạ lệnh, Phương Tranh nhất thời yên tâm.

“Đánh hạ kinh thành này, tương lai toàn bộ thiên hạ đều là của Triệu tướng quân, Vương phó tướng có tư cách gì phong tỏa cửa thành? Phong tỏa cửa thành cũng được đi, các ngươi ngay cả ta cũng dám cản trở đúng là gan không nhỏ! Hoàng giáo úy, ngươi biết ta là ai không? Ngươi biết người nằm trên cang cữu thương kia là ai chẳng?”

Hoàng giáo úy cúi đầu quan sát thi thể “Ngô giáo úy” nằm trên cang cữu thương, lắc đầu nói: “Không biết.”

Không biết là được rồi! Nếu ngươi biết, không chuẩn lúc này bốn thiếu gia đã vào lao ngục.

Phương Tranh ngăn chặn sự vui sướng trong lòng lúc này sầm mặt lạnh nhạt nói: “Ngươi không nhận ra thì rất bình thường, nhưng thân binh tùy hầu Triệu tướng quân như ta không lâu sau...”

Mọi người nghe vậy cả kinh, nhìn không ra vị thanh niên này lại là thân binh bên người Triệu tướng quân, ở thời đại này, thân binh bên người tướng lĩnh trong quân, địa vị rất siêu nhiên, quân chức của bọn họ tuy rằng không cao, nhưng bọn hần thường thường đều là thân tín của tướng lĩnh, tỷ lệ được thưởng thức đề bạt phi thường lớn, từ góc độ nào đó đến nói, thân binh, kỳ thực là quan quân dự bị trong quân.

Hoàng giáo úy nghe được Phương Tranh biểu lộ thân phận, trong lòng càng thêm sợ hãi, vốn hấn hấn trong quân cũng không được như ý, nơi chốn đều bị thủ trưởng chèn ép, nếu ngày hôm nay lại đắc tội thân binh bên người Triệu tướng quân, tương lai khẳng định càng không sống khá giả.

Phương Tranh rất thỏa mãn đối với phản ứng của mọi người, tiếp tục nói: “ Các người không nhận ra ta thì cũng không nói gì, vị Ngô giáo úy đã hi sinh này, các người nên nhận thức chứ?”

Thấy Hoàng giáo úy còn đang lắc đầu, Phương Tranh ngạc nhiên mở to hai mắt, kêu lên quái dị: “ Cái gì? Ngay cả hấn mà người cũng không biết? Người làm sao hấn ở trong quân vậy?”

Nói xong Phương Tranh quái dị liếc mắt nhìn Hoàng giáo úy, biểu tình “ người không có tiền đồ”, chắc chắn nói: “ Ta thật phục người rồi! Dù Ngô giáo úy mà cũng không nhận thức, phỏng chừng ở trong quân người hấn đặc biệt thâm, nói thật với người Ngô giáo úy là cậu em vợ của Triệu tướng quân, vừa rồi bị thích khách tập kích trong thành, không kịp trị liệu mà chết. Triệu tướng quân biết tin dữ, phi thường thương tâm, mệnh chúng ta đưa di thể hấn ra khỏi thành, giao cho phu nhân tướng quân, cũng chính là thân tỷ tỷ của Ngô giáo úy, không nghĩ tới vị tướng quân như người cái giá thật không nhỏ, dám ngăn cản chúng ta, hắc hắc, ta không ra thành nữa, đem di thể Ngô giáo úy đặt ở chỗ người, các người nhìn mà làm, lão tử mặc kệ!”

Nói xong Phương Tranh vung tay lên: “ Các huynh đệ, buông di thể Ngô giáo úy xuống, vị Hoàng tướng quân này nói giúp chúng ta bảo quản, chúng ta trở về thôi, tìm một tiệm ăn cho no, ăn xong tìm vài mỹ nữ khoái lạc...”

Đám lính đi theo Phương Tranh tới hai mặt nhìn nhau, vị thân binh đại nhân này nói chuyện, sao không giống như mới nói với bọn họ a? Bất quá bọn họ rất nhanh liền thích thú, bọn họ chỉ là binh lính bình thường đi theo hỗ trợ, đã cầm bạc, còn có cơ hội lên chức, làm sao quản vị thân binh đại nhân này nói gì?

Hoàng giáo úy nghe vậy kinh hãi, củ khoai lang phỏng tay này hấn làm sao dám nhận? Đây không phải là muốn mạng của hấn hay sao? Vạn nhất tiểu tử này nói sự thật, Triệu tướng quân khẳng định tươi sống lột da chính mình.

Hoàng giáo úy nhanh kéo tay Phương Tranh, gương mặt đen cứng ngắc hiện ra một vẻ tươi cười xấu xí: “ Vị huynh đệ này, mọi việc hảo thương lượng, chỉ là các người không có điều lệnh do tướng quân ký phát ra thành, mặt tướng xác thực cũng khó làm nha...”

Phương Tranh trừng mắt nói: “ Cậu em vợ của Triệu tướng quân đã chết, đang còn ở trong soái trường thương tâm, muốn điều lệnh? Tốt, chính người phải người đi hỏi, nếu hấn không chém đầu người, lão tử mang họ của người! Chúng ta ở đây chỉ có mười mấy người cộng thêm một cỗ thi thể, chút nhân mã này chạy ra người nghĩ rằng chúng ta không sợ sao? Người không mở cửa còn may, đem trách nhiệm này đẩy lên người của người, vị tướng quân này, người tha thứ nhiều a. Các huynh đệ, đi! Trở lại!”

Hoàng giáo úy vội vàng nói: “ Trăm triệu không được, ta mở, ta mở cửa còn không được sao...”

Nói xong Hoàng giáo úy phát tay, đám binh sĩ dưới trưởng hấn lập tức kéo dây, buông cầu treo, cửa thành bắc dày nặng trong tiếng “ xèo xèo cạc cạc” khó nghe, chậm rãi mở ra nửa cánh cửa.

Ngoài cửa thành, gió thu thổi qua, màn đêm sâu thẳm, gió đêm hỗn loạn một trận hương vị bùn đất thổi tới, làm tinh thần mọi người rung lên.

Phương Tranh cố nén sự kích động lẫn may mắn, vẫn không chút biểu tình nhìn ngoài thành một chút, sau đó làm vẻ mặt sâu thẳm nói với Hoàng giáo úy: “ Nói như vậy phải đi ra ngoài thật sao? Ai! Bên ngoài tối như thế, loạn như thế, chúng ta chỉ có mười mấy người, bị người giết làm sao bây giờ? Người không phải nói không mở cửa ra sao? Nói như thế nào lại không chịu giữ lời nha?”

Hoàng giáo úy nghe vậy trong lòng âm thầm vạn hạnh, nguy hiểm thật! Thiếu chút nữa bị tiểu tử này chơi âm khiến cho ta chịu tiếng xấu thay cho người khác? Không có cửa đâu!

Nghĩ thì nghĩ, Hoàng giáo úy vẫn bồi cười nói: “ Mặt tướng sao dám làm lờ quân lệnh của Triệu tướng quân? Ngài cứ đi, hoàn thành nhiệm vụ trở về, chỉ cần ngài bên ngoài cửa kêu một tiếng, mặt tướng sẽ lại mở cửa cho ngài...”

“ Hay là ngươi suy nghĩ lại một chút? Có lẽ ta ra khỏi thành mật báo cho mật thám thám tử, ngươi bắt chúng ta lại đi, giao cho Triệu tướng quân khẳng định sẽ ban thưởng lớn cho ngươi...”

Hoàng giáo úy tuân một thân mồ hôi lạnh: “ Vị thân binh đại nhân này, ngài cũng đừng nói giỡn nữa, cửa thành không thể mở quá lâu, còn thỉnh ngài nhanh chóng ra khỏi thành...”

Vừa nói Hoàng giáo úy vung tay lên cho binh sĩ vừa đẩy vừa thúc đám người Phương Tranh đưa ra cửa thành.

Phương Tranh khoa chân múa tay, liên tục giãi dụa: “ Ai! Đừng đẩy đừng đẩy! Ta không có nói giỡn...”

“ Ta thật sự là thám tử, lừa ngươi không phải người!”

“ Ai, ngươi không bắt ta ngươi sẽ hối hận...”

“ Phan!” Sau khi đuổi đám người Phương Tranh ra khỏi cửa thành, cửa thành rất nặng khẩn cấp đóng lại. Hoàng giáo úy đứng bên trong cửa thành, liên tục xoa mồ hôi lạnh may mắn...

Phương Tranh ở bên ngoài thành cũng xoa mồ hôi lạnh đầy đầu...

Ngửi không khí mới mẻ ngoài thành, ngửa đầu nhìn ánh sao thu thưa thớt, Phương Tranh có loại cảm giác xung động như muốn hô to.

Đi ra rồi! Lão tử ở trong thành so dùng khí đấu trí, gặp thời ứng biến, rốt cục trong vòng hai canh giờ đã bị lão tử hỗn ra khỏi thành rồi! Nói lão tử là nhân tài quả thực làm thấp bản thân ta, con mẹ nó lão tử là một thiên tài! Ha ha!

Hơn mười phần quân đi theo Phương Tranh ra thành hiện tại đứng nhìn Phương Tranh đang đứng bất động, da mặt liên tục trều động, biểu tình như khóc như cười, chẳng biết đang suy nghĩ cái gì.

“ Vị này...Ách, thân binh đại nhân, xin hỏi kế tiếp chúng ta phải đi đâu a?” Từ khi biết Phương Tranh là thân binh của Triệu tướng quân, thái độ bọn lính đối với hắn cũng cung kính hơn rất nhiều.

Phương Tranh ngẩn người: “ Ta làm sao biết nên đi đâu chứ? Cái này...các người nghĩ nên đi đâu đây?”

Binh sĩ nghe vậy sắc mặt đại biến, đây không phải ra khỏi thành tìm phu nhân tướng quân sao? Thế nào ngược lại đi hỏi chúng ta?

“ Thân binh đại nhân, ngài...không phải đang nói giỡn chứ? Đi đâu mà ngài cũng không biết sao?” Binh sĩ run run hỏi.

Vị thân binh đại nhân này từ khi ra khỏi thành cũng rất không thích hợp, bọn lính mơ hồ có loại cảm giác như bị lừa...

Phương Tranh vỗ vỗ trán, áy náy nói: “ Ta quên, thiếu chút nữa lại quên, các người cứ khiêng di thể Ngô giáo úy đi về phía trước, phải đi như thế nào ta sẽ nói cho các người, hôm nay các vị trượng nghĩa như vậy, chờ ta trở lại, sẽ nói tốt vài câu trước mặt Triệu tướng quân...”

Mọi người nghe vậy vui mừng, nhiệt tình mười phần giờ lên di thể của “ Ngô giáo úy”, kích động đi về phía trước, Phương Tranh không nhanh không chậm đi theo phía sau bọn họ.

“ Thân binh đại nhân, Triệu tướng quân có phải an bài phu nhân của hắn trong một ngôi làng nào đó không?”

“ Đúng vậy thân binh đại nhân, ngài nói một địa phương, các huynh đệ sẽ trực tiếp lựa đường nhỏ mà đi cho nhanh...”

“ Không biết tướng quân phu nhân có thích chúng ta hay không, ha ha, nếu cho chúng ta một chút thức ăn nóng thì rất tốt...”

“ Sao thân binh đại nhân không nói lời nào?”

“ Thân binh đại nhân, thân binh đại nhân...”

“ Sao không nhìn thấy thân binh đại nhân nữa?”

“ Vậy phải làm sao bây giờ? Nguy rồi, các huynh đệ, chúng ta trở lại tìm hấn...”

.....

Bỏ rơi mười mấy trời buộc, Phương Tranh ngẩng đầu nhận rõ phương hướng một chút, chạy về hướng phương bắc.

“ Đám ngu ngốc kia còn đang tìm ta a, hắc hắc, chuyện phu quân tướng quân ma quỷ gì đó cũng tin tưởng, đáng đời bị lão tử lừa gạt!” Phương Tranh cười rất đắc ý.

Đêm hôm khuya khoắc, vùng hoang vu dã ngoại, ném một đám quân sĩ đang mờ mịt vô thức cùng một cỗ thi thể, trong lòng Phương Tranh không hề có chút áy náy nào – nếu dám tạo phản, phải trả giá rất đắt, các người cứ khiêng thi thể kia chậm rãi chuyển động bên ngoài thành đi thôi.

Thời gian khẩn cấp, chuyện Phương phủ bị phản quân công phá vào chỉ là việc sớm hay muộn, Phương Tranh phải tranh thủ trước khi Phương phủ bị công phá, chạy tới quân doanh Long Vũ quân của Phùng Cửu Dao, thỉnh binh cứu viện, sau đó suất quân vào thành, đi cứu người nhà của mình, thuận tiện cứu luôn hoàng thượng.

“ Nếu có con ngựa thì thật tốt, chỉ dựa vào hai cái đùi của ta, chỉ sợ chạy không được xa như vậy...” Phương Tranh vừa chạy vừa suy nghĩ, quân doanh Long Vũ quân cách kinh thành chừng sáu mươi dặm đường, chỉ mới chạy được vài dặm đã thở hổn hển, dần dần cảm thấy thể lực đã không còn chống nổi.

Bỗng nhiên Phương Tranh nghe được một trận nháo loạn, nghiêng tai vừa nghe, chính là thanh âm binh mã xao động, vừa từ trong thành trọng trọng vây khốn mà chạy ra, Phương Tranh đối với loại thanh âm này tương đối mẫn cảm.

Phương Tranh sợ đến co rụt đầu, không chút nghĩ ngợi liền lặn vào bụi cỏ ven đường, bịt kín miệng mình, không cho người khác nghe được tiếng thở dốc ồ ồ của hấn.

Loại thời gian mẫn cảm này, ở địa phương chỉ cách kinh thành vài dặm không ngờ có một chi binh mã, trái tim Phương Tranh đập như trống trận, chẳng biết chi binh mã kia là hảo ý hay ác ý...

194. Chương 183: Tập Sát (thượng)

Nín thở, Phương Tranh nghiêng tai lắng nghe một hồi, phát hiện thanh âm đến từ bên ngoài rừng cây.

Đã tới tình trạng này, còn sợ cũng vô dụng, Phương Tranh suy nghĩ một hồi, liền quyết định tráng lá gan đi tới thăm dò hư thực, từ sau khi lao ra Phương phủ, trà trộn ra khỏi thành, Phương Tranh nghĩ lá gan của mình so với trước đây lớn hơn không ít.

Ghé vào trong bụi cỏ, Phương Tranh thử cúi người nằm sấp xuống bò đi tới, cái móng vịn qua vịn lại, giống như một con cá mắc cạn bên bờ, tư thế rất không văn nhã.

Trong lòng Phương Tranh đang khóc, ngày hôm nay, hấn xem như ném đủ vị đắng của hai kiếp người, xung phong liều chết trận địa, đục nước béo cò, phô trương thanh thế, cáo mượn oai hùm...Mỗi một bước đều đi thật lo lắng sợ hãi, mạo hiểm đến cực điểm, nếu bước sai đều có khả năng mất cả mạng nhỏ.

Thật vất vả hỗn ra khỏi thành, lại kỳ diệu gặp phải một đội binh mã, đợi hấn, không biết là kết quả gì.

“ Xuyên việt một điểm cũng không vui!” Phương Tranh chúi đầu trong bụi cỏ, oán hận hạ kết luận này.

Bỗng nhiên, một đôi chân mang giày đen hiện ngay trước mắt Phương Tranh, sau đó bụi cỏ chung quanh Phương Tranh tất tất tác tác một trận, Phương Tranh kinh hãi, vô ý thức liền ngẩng đầu lên nhìn về phía trước, lại bị người từ phía sau dùng bao tải trùm lên đầu.

Phương Tranh hoảng sợ kêu lên: “ Tha mạng a! Các vị anh hùng, tại hạ chỉ đi ngang qua nhân tiện kiểm chỗ tiểu tiện mà thôi, không phạm lỗi lớn như vậy chứ?”

Có người động tác lưu loát trói tay hấn, vừa trói vừa cười lạnh nói: “ Người đi tiểu mà nằm úp sấp hay sao? Thật là mới mẻ quá.”

“Chỉ là hiểu lầm thôi! Tại hạ muốn đào một cái hố trên mặt đất rồi mới tiểu, bảo vệ môi trường, người có trách nhiệm a...” Phương Tranh vẫn biện giải.

“Chờ một chút, thanh âm người này nói chuyện có chút quen tai...” Một thanh âm nữ tử bỗng nhiên ngăn cản.

“Phải? Mở bao tải nhìn một chút...” Người trói Phương Tranh nhanh tay lấy bao tải trên đầu Phương Tranh kéo xuống.

“Phương đại nhân! Sao lại là người?” Mọi người vừa nhìn thấy rõ, lại càng hoảng sợ.

Phương Tranh lại càng kinh hãi, ra khỏi thành còn bị nhận ra, nếu như là phản quân, thì xem như hắn đã xong đời.

Phương Tranh vội vàng vận vẹo khuôn mặt, mũi héch lên, làm mắt lé, giống như một người bị bệnh não mơ hồ kêu lên: “Không phải ta, không phải ta, các người nhận sai người...”

“Phương đại nhân! Người xem rõ ràng, là chúng ta!” Một đám người hoan hô bên cạnh hắn.

Phương Tranh vẫn duy trì dáng dấp vận vẹo khuôn mặt nhìn qua, ân, rất quen mặt, cùng nhau ăn cơm uống rượu qua trước kia.

“Ảnh Tử? Ta kháo...” Phương Tranh kinh ngạc nói: “Sao các người lại ở chỗ này?”

Một đoàn nhu hương cuốn lấy Phương Tranh, quay đầu vừa nhìn, cũng chính là nữ thuộc hạ duy nhất trong Ảnh Tử Triệu Phụng Nhi đang ôm cánh tay Phương Tranh, tựa đầu vai hắn thút thút khóc.

Cái này....Chẳng lẽ hiện tại Ảnh Tử gặp mặt có thay đổi phương thức chào hỏi? Vừa thấy mặt liền nhiệt tình như vậy, ăn không tiêu nha, Phương Tranh cười gượng.

“Phương đại nhân...Ngài trốn ra từ trong thành sao? Tình thế trong thành làm sao rồi? Thân nhân thế nhi các huynh đệ đều còn trong thành, không biết là chết hay sống...” Triệu Phụng Nhi khóc thút thút nói.

Phương Tranh nặng nề thở dài: “Tình thế không diệu a!”

Mọi người lặng lẽ, bọn họ cũng đã dự liệu tới, trong thành ánh lửa nổi lên bốn phía thanh âm nháo rung trời, cửa thành phong tỏa, kẻ ngu si đều đoán được, khẳng định là Phan thượng thư tạo phản.

“Sao các người lại ở chỗ này?” Phương Tranh hỏi.

“Phương đại nhân, ngài đã quên? Doanh địa huấn luyện của chúng ta ở ngoài thành, cho nên trong thành đột biến, các huynh đệ lại không kịp vào thành, không thể làm gì khác hơn là ẩn núp ngoài thành, xem có thể nghĩ được biện pháp trà trộn vào thành hay không.”

Phương Tranh nhìn quanh bốn phía, ngoại trừ ba mươi mấy lão huynh đệ của Ảnh Tử, cách đó không xa còn ẩn núp một đám người, đếm tới lui khoảng hơn hai ngàn người.

Phương Tranh vui mừng nói: “Sao lại có nhiều người như vậy?”

Một gã thuộc hạ Ảnh Tử cung kính nói: “Đại nhân, doanh địa chúng ta có thêm năm trăm Ảnh Tử thuộc hạ mới huấn luyện, lại thêm Phùng tướng quân của Long Vũ quân ban lệnh cho hơn hai ngàn người phụ trách cảnh giới cho chúng ta, tổng cộng gần ba ngàn nhân mã, sau khi xuất hiện biến loạn, hơn hai ngàn huynh đệ của Long Vũ quân chẳng biết tình thế ra sao nên không dám hồi doanh, đều ở lại chỗ này. Bọn thuộc hạ và Cao tướng quân của Long Vũ quân đang thương lượng, là trực tiếp vào thành cần vương, hay ẩn núp ở đây, tùy thời mà động.”

Hai mắt Phương Tranh thoáng nhìn, thấy bên cạnh có một vị tướng lĩnh dáng dấp như một thiên tướng, vậy là Cao tướng quân của Long Vũ quân.

Thấy mọi người đang dùng ánh mắt chờ đợi nhìn hắn, Phương Tranh trầm giọng nói: “Quốc nạn lâm đầu, lời vô ích ta cũng không nói thêm, chỉ hỏi các người một câu: Các người còn trung với đương kim hoàng thượng không?”

Mọi người nghe vậy trong lòng rùng mình, cùng hướng Phương Tranh quỳ xuống, trong miệng cùng kêu lên: “Nguyện vì Ngô hoàng quên mình phục vụ!”

Trong lòng Phương Tranh mừng rỡ, mẹ nó! Lão tử giống như một con chuột trốn đông trốn tây, lần này được rồi, rốt cục có được đội ngũ của chính mình!

“Tốt! Các người đứng lên đi, bổn quan phụng ý chỉ của hoàng thượng, ra khỏi thành điều binh cần vương, hiện có lệnh điều binh do chính tay hoàng thượng ngự bút viết ra, các người có ba ngàn người, tạm thời do ta tiếp quản, Cao tướng quân, người có ý kiến gì không?”

Thuộc hạ Ảnh Tử và Cao tướng quân nghe vậy vui mừng, từ sau khi phản loạn bắt đầu trong thành, đoàn người bọn họ mờ mịt vô thối tự do tìm kiếm, chẳng biết phải đi con đường nào, không có chỉ huy thống nhất, không có mục tiêu minh xác, giống như một đám cô nhi bị vứt bỏ ẩn núp bên ngoài thành, không nghĩ tới ở thời khắc gian nan nhất này, Phương Tranh ngoài ý muốn xuất hiện, lần này xem như bọn họ tìm được người tin tưởng.

Trình tự công việc không thể qua loa, Cao tướng quân tiếp nhận lệnh điều binh trong tay Phương Tranh, từng câu từng chữ xem qua, lại cẩn thận kiểm tra ngự ấn thực hư của hoàng đế, sau đó cung kính giao trả lại cho Phương Tranh, mọi người lần thứ hai hướng Phương Tranh quỳ lạy, cùng kêu lên: “Nguyện ý nghe Phương đại nhân điều khiển!”

Phương Tranh ngửa mặt lên trời cười dài, sau đó nghiêm nghị hét lớn một tiếng: “Chúng tướng nghe lệnh!”

Mọi người cùng đáp: “Dạ!”

Phương Tranh sầm mặt uy nghiêm nhìn vào đám thủ hạ, sau đó bật người liền thay đổi biểu tình tàn bạo: “Đem cái gì có thể ăn ở trên người các người giao ra đây!”

Mọi người: “....”

“Ai, có đồ ăn không? Bận việc cả đêm, chết đói ta rồi...”

Mọi người toát mồ hôi, đều hùng hồn mở bao, đem lương khô và nước trên người đưa cho Phương Tranh.

.....

....

Sau khi nuốt ngấu nghiến như sói như hổ, Phương Tranh uống mấy ngụm nước, cảm giác rốt cục trên người khô phục được vài phần khí lực.

Thở dài thật lâu, Phương Tranh bi thương nhìn mọi người nói: “Các người không biết đâu, lòng ta thật là khổ...”

“Phương đại nhân, kế tiếp chúng ta nên làm như thế nào?” Một gã thuộc hạ Ảnh Tử gấp giọng cắt đứt lời Phương Tranh.

.....

Phương Tranh trừng mắt liếc hắt, lại thở dài một hơi: “Các người có tưởng tượng được không, một đường ta chạy thoát thật mạo hiểm...”

“Phương đại nhân, chúng ta công thành đi!” Lại một gã thuộc hạ cắt đứt lời hắt.

Phương Tranh không thêm để ý đến hắt, vẫn buồn bã nói: “Một đường vô cùng sợ hãi...”

“Phương đại nhân, chúng ta liều mạng với bọn họ!”

“Câm miệng! Ai là lão đại? An tĩnh yên lặng nghe ta tổ khổ không được sao?” Phương Tranh giận tím mặt, hung hăng quét mắt nhìn mọi người đang ngưỡng chừng, nhất thời hứng thú rã rời, mất đi lòng hăng hái tổ khổ.

Thấy dáng dấp mọi người không chờ được nữa, Phương Tranh thở dài nói: “Đã phải thám tử ra chưa?”

Triệu Phượng Nhi nói: “Đi ra rồi, tin tức đưa về không tốt, bên trong thành không biết thế nào, Thần Sách quân ngoài thành lại án binh bất động, quân doanh Long Vũ quân loạn thành một đoàn, xem ra Phùng Cừu Dao tướng quân tựa hồ đang gặp phiền phức, tất cả thật sự không biết làm sao ứng đối, còn có...”

“Còn có cái gì?”

“Vùng ngoại ô ngoài năm mươi dặm, có một chi đại quân khoảng hai vạn người đang hướng kinh thành hành quân, không biết là chi quân đội nào, cũng không biết bọn họ có ý đồ gì, thỉnh đại nhân định đoạt.”

Trong lòng Phương Tranh cả kinh, quả nhiên bị hấn đoán đúng, Phùng Cừu Dao mới nhận chức đại tướng quân của Long Vũ quân hơn nửa năm, còn chưa đàn áp được tướng sĩ dưới trướng của hấn, thảo nào trong thành phản loạn lâu như vậy mà cũng không thấy hấn phát binh, xem ra hiện tại tình trạng của hấn cũng tương đối phiền phức.

“Toàn quân tập hợp! Đi quân doanh Long Vũ quân, chú ý hành tung bí mật, thám tử lại ra ngoài thăm dò tiếp!” Phương Tranh quả đoán hạ lệnh.

Có tình báo nên Phương Tranh cũng không còn lo lắng như vừa rồi, về phần hai vạn nhân mã phía thành nam thần bí kia, Phương Tranh tạm thời không còn thời gian để ý tới, kế hoạch của hấn là đem binh mã của Phùng Cừu Dao nắm vào trong tay, tuyệt đối không cho Long Vũ quân bất ngờ làm phản.

“Phương đại nhân, chúng ta không công thành sao?” Một gã thuộc hạ nghi hoặc nói.

“Công thành? Muốn chết sao! Không nói đến việc người có tấn công vào được hay không, dù là người tấn công vào được người biết phản quân trong thành có bao nhiêu người sao? Chỉ bằng ba ngàn nhân mã chúng ta, còn chưa đủ cho người ta nhét kẽ răng.” Phương Tranh trợn mắt nói.

Phương Tranh hạ mệnh lệnh, bao quát năm trăm thuộc hạ mới huấn luyện của Ảnh Tử, thừa dịp bóng đêm, hành tung bí mật hướng quân doanh Long Vũ quân chạy vội đi.

Sau nửa canh giờ, rốt cục bọn họ đến bên ngoài quân doanh Long Vũ quân, kỳ quái chính là, trước đây bên ngoài quân doanh phải bố trí trạm canh gác, hôm nay không thấy người nào, trong quân doanh xa xa truyền đến tiếng ồn ào, từng cây đuốc chiếu sáng rực cả tướng doanh.

“Náo nhiệt như thế, đám binh lính ngu ngốc này chẳng lẽ đang ăn tết trong quân doanh?” Phương Tranh lẩm bẩm nói.

Mệnh ba ngàn nhân mã ẩn núp ngay tại chỗ, Phương Tranh dẫn theo ba mươi mấy lão huynh đệ Ảnh Tử lặng lẽ hướng quân doanh đi tới.

Một lát sau, mọi người nằm úp sấp trong bụi cỏ bên ngoài hàng rào bao quanh quân doanh, tỉ mỉ quan sát động tĩnh bên trong.

Đánh giá thoáng qua, Phương Tranh cả kinh thốt ra: “Ta kháo! Sự tình phiền phức lớn!”

195. Chương 183: Tập Sát (hạ)

Chỉ thấy bên trong quân doanh mấy vạn binh sĩ chia làm hai phe, đang giằng co lẫn nhau, song phương chia ra thật rõ ràng, bầu không khí giương cung bạt kiếm, vũ khí trong tay đã giơ lên, chỉ đợi người cầm đầu ra lệnh một tiếng, binh biến quân doanh liền không thể tránh được.

Hai người dẫn đầu gắt gao nhìn chằm chằm nhau, bội đao của hai người đều đã ra khỏi vỏ, thẳng chỉ đối phương. Trong đó có một người là Phùng Cừu Dao, cùng hấn giằng co chính là một trung niên hán tử khoảng chừng ba mươi tuổi, thân mặc khôi giáp phó tướng, thần tình vẻ mặt thô bạo dữ tợn.

“Phùng tướng quân, mặt tướng khuyên người ra lệnh cho các huynh đệ buông binh khí đi, nhiều năm đồng đội, lại giết lẫn nhau, mặt tướng cũng không nhẫn tâm động đao thương với các huynh đệ.” Phó tướng lạnh lùng nói.

“Tiễn Long, bốn tướng là đại tướng Long Vũ quân, người chỉ là phó tướng, việc làm ra lần này, chẳng lẽ người muốn tạo phản?” Phùng Cừ Đao bất động như núi, binh biến sắp tới, trong mắt hắn lại không hề sợ hãi.

Phó tướng tên là Tiễn Long ha ha cười, lạnh lùng nói: “Phùng tướng quân, người được hoàng thượng chiếu lệnh, hai người cùng điều binh, hôm nay người lại một mình triệu tập Long Vũ quân, nói cái gì mà vào kinh cần vương, mặt tướng xem ra, người mới là muốn tạo phản!”

Phùng Cừ Đao bậm môi, trong mắt lộ ra vài phần sát ý: “Trong thành ánh lửa tận trời, bốn cửa đóng chặt, Thần Vũ quân vô cơ vào thành, rõ ràng là muốn tạo phản bức vua thoái vị, bốn tướng suất quân cần vương, làm sai chỗ nào? Người luôn ngăn cản, ở trong quân còn rải lời đồn, loạn quân tâm ta, rốt cục ý đồ ra sao?”

Tiến Long cười to nói: “Mặt tướng không dám, chỉ là mặt tướng không muốn người đưa các huynh đệ lên tuyệt lộ...”

“Tiễn Long!” Phùng Cừ Đao bỗng nhiên cắt đứt lời hắn nói, chợt quát: “Người nghĩ bốn tướng là người mù sao? Người chịu sự sai sử của Phan thượng thư, nửa tháng trước ở trong quân ta chung quanh hoạt động xâu chuối, ý đồ khống chế Long Vũ quân ta, sau nhìn thấy khống chế vô vọng, lại sử quỷ kế, có thể các huynh đệ đều bị người đầu độc, ngăn cản bốn tướng vào kinh cần vương! Tiễn Long tội lỗi to lớn, tội không thể tha, đáng tru cửu tộc!”

Tiến Long bị Phùng Cừ Đao vạch trần bí mật, không khỏi sắc mặt cứng đờ, lập tức thẹn quá thành giận nói: “Phùng Cừ Đao! Người dám nói xấu ta? Chức vị bốn tướng mặc dù thấp hơn người, nhưng cũng thụ Bộ Binh sai khiến, thụ hoàng thượng coi trọng, nếu người muốn lãnh binh tác loạn, hỏi trước ý kiến các huynh đệ có nghe theo người hay không!”

Bên cạnh Tiễn Long có vài tên võ tướng, nghe được Phùng Cừ Đao và Tiễn Long mắng chửi lẫn nhau, nhưng không biết ai đúng ai sai chỉ nhìn nhau, một phen cổ vũ kích động của Tiễn Long thốt ra, người hưởng ứng rất ít, có người phản ứng lãnh đạm.

Cục diện tạm thời cầm cự, binh sĩ song phương nhân số lại tương đương nhau, sợ sẽ chỉ có kết cục lưỡng bại câu thương, cho nên Phùng Cừ Đao và Tiễn Long cũng không dám như vậy.

Phương Tranh ở bên ngoài hàng rào quan sát hồi lâu, hung hăng bứt đứt một nắm cỏ, mắng: “Lão Phùng thật là không chút quả đoán! Một đao chém chết Tiễn Long là được, dài dòng cái gì! Giống như một người đàn bà chanh chua cãi nhau, có ý nghĩa sao? Thật là phục hắn!”

Cao tướng quân ẩn núp bên cạnh vốn là tâm phúc tướng lĩnh của Phùng Cừ Đao, nghe Phương Tranh trách Phùng Cừ Đao, trong lòng có chút không vui, nhịn không được giải thích: “Toàn bộ Long Vũ quân có hơn sáu vạn huynh đệ, vạn nhất Phùng tướng quân chém Tiễn Long, khiến cho song phương bất ngờ làm phản, nhiều huynh đệ sẽ bị chết oan uổng.”

Phương Tranh liếc mắt nhìn hắn: “Ta biết lão Phùng luyện tiếu huynh đệ thuộc hạ chịu chết, nhưng hắn cũng không giấu lại đây là thời gian gì mà dây dưa xuống dưới, trong thành sẽ chết càng nhiều bách tính thiên hạ, không cần ta dạy phải không?”

Cẩn rằng, Phương Tranh chăm chú nhìn vào trong quân doanh, hung hăng nói: “Không thể tiếp tục như vậy nữa! Phụ mẫu lão bà của lão tử còn bị vây trong thành, mẹ nó! Lão tử phải liều mạng một lần, đánh cuộc xem vận khí ra sao...”

Bọn thuộc hạ Ảnh Tử ngạc nhiên nói: “Đại nhân, ngài muốn làm sao?”

Phương Tranh kéo hắn qua nhỏ giọng nói vài câu, sau đó hắn dùng tay sờ vào tiểu phi đao ngay thắt lưng, hít sâu mấy hơi, lặng lẽ mò đến bên cửa quân doanh, sau khi điều chỉnh tâm tình một phen, lại bước nhanh tới, công khai hướng trong quân doanh chạy đi, vừa chạy vừa gào: “Quân báo! Quân báo khẩn cấp!”

Binh sĩ trong quân doanh chỉ lo giằng co lẫn nhau, cửa doanh vốn không ai thủ vệ, Phương Tranh cứ như vậy một đường nghênh ngang vọt đi vào.

Thuộc hạ Ảnh Tử ẩn núp bên ngoài hàng rào và Cao tướng quân hoảng sợ, Phương đại nhân muốn làm gì vậy? Đây không phải là đi vào chịu chết sao? Triệu Phương Nhi oán hận cắn chặt môi dưới, hừ một tiếng, liền bật dậy định chạy theo ngăn cản.

Cao tướng quân dù sao là người ổn trọng, vội kéo lấy nàng, thấp giọng nói: “Đừng động, nhìn xem đại nhân có tính toán gì không đã.”

“Quân báo! Quân báo cấp tốc!” Phương Tranh giống như một đứa trẻ bán báo đang vui sướng, trong tay quơ tờ giấy, lại dùng tư thế cực kỳ vui mừng, hướng Phùng Cửu Đào và Tiễn Long chạy vội tới.

Binh sĩ và các tướng lĩnh nhìn thấy người này đột nhiên xuất hiện thì cả kinh thất thần, thấy hai tay hắn trống trơn, chỉ cầm tờ giấy, thân mặc y giáp, theo quân pháp Hoa triều quy định, bất luận kẻ nào cũng không được ngăn cản tín sứ quân báo, cho nên bọn lính không dám cản hắn, tùy ý cho hắn một đường hét vang tiến mạnh, chạy hướng Phùng Cửu Đào và Tiễn Long.

Lúc còn cách Tiễn Long khoảng mấy trượng thì Phương Tranh dường như đã thấy rõ hắn, bật người hướng hắn lộ ra vài phần tươi cười vui thích, lớn tiếng kêu lên: “Tiễn tướng quân! Thắng! Chúng ta thắng! Triệu tướng quân phái thuộc hạ đến đây truyền tin, hoàng đế bị chúng ta bắt được!”

Tiến Long nghe vậy lộ ra vẻ mừng như điên, trong tay Phương Tranh đang quơ tờ giấy, lại ăn mặc y giáp của phản quân, lập tức đối với Phương Tranh không hề đề phòng, cho rằng Phương Tranh thật sự là hướng hắn báo tin, Tiễn Long nhất thời càn rỡ cười lớn một tiếng, hướng Phùng Cửu Đào quát: “Phùng Cửu Đào, thời thế! Kẻ thức thời mới là tuấn kiệt, gọi các huynh đệ buông binh khí, bốn tướng bảo đảm người không chết!”

Từ khi Phương Tranh xuất hiện gương mặt Phùng Cửu Đào liền tỏ ra mấy phần dễ dàng, Phương Tranh làm như vậy, hắn biết đã có dự định, lập tức không hề phản ứng, lạnh lùng nhìn Tiễn Long nói: “Tiễn Long, người quả nhiên cùng bè đảng với Phan nghịch tặc, mưu toan tạo phản!”

Tiến Long không để ý đến hắn, để Phương Tranh chạy đến trước mặt, lập tức đưa tay ra, hướng Phương Tranh trầm giọng nói: “Đưa ta xem quân báo.”

Gương mặt Phương Tranh mang theo vẻ tươi cười thắng lợi, không chút nào chậm trễ cầm tờ giấy trong tay đưa cho Tiễn Long, nhân cơ hội đến càng gần hơn, nịnh nọt nói: “Chúc mừng Tiễn tướng quân, lần này Phan đại nhân và Triệu tướng quân có thể bắt được hoàng đế, công lao kiêm chế Long Vũ quân của Tiễn tướng quân không nhỏ, thuộc hạ cho rằng tương lai của ngài làm hộ quốc đại tướng quân cũng không phải không thể...”

Tiến Long hớn hở, cũng không hề phòng bị khi Phương Tranh đến gần, tiếp nhận tờ giấy trong tay Phương Tranh, khẩn cấp nhìn vào, trong miệng vui vẻ nói: “Đâu đâu, bốn tướng chỉ là người không quan trọng...”

Lời còn chưa dứt, tình thế đột biến, Tiễn Long chợt cảm thấy vùng cổ mát lạnh, sau đó cảm giác khí lực toàn thân đều bị rút đi, ngẩng đầu lên, vẻ mặt không dám tin tưởng trừng mắt nhìn Phương Tranh, trong miệng phát sinh thanh âm “a a” không hề ý nghĩa.

Tướng lĩnh bên cạnh Tiễn Long chỉ thấy một đạo hàn quang hiện lên, sau đó liền nhìn thấy vùng cổ họng Tiễn Long ngay động mạch chủ tã tã cắm một thanh tiểu đao, đao phong nhập cổ ba thốn, đang theo thân thể của Tiễn Long run run, phát sinh ra hàn quang sắc bén.

Rất nhanh, Tiễn Long mềm nhũn té lên mặt đất, máu trên cổ không ngừng phun ào ra, trên mặt đất lưu thành một vũng lớn, cả người liên tục co quắp, rõ là không sống nổi.

Phương Tranh tựa hồ cũng bị chính cử động của mình làm sợ ngây người, hơi giật mình nhìn chăm chú vào hai tay của mình, dường như cho đến bây giờ còn không dám tin tưởng, mình đã giết chết Tiễn Long. Ai nha, thật không chút bình tĩnh...

Phương Tranh chậm rãi ngồi xổm xuống, vẻ mặt cầu xin, nhìn Tiễn Long vẫn đang liên tục co quắp mà hồi hận vô tội nói: “Tiễn tướng quân...xin lỗi, ta sai rồi, ta thật không phải cố ý đâu...người có thể tha thứ cho ta không?”

“...” Tiễn Long đang hấp hối, nghe được những lời này của Phương Tranh, hai chân dẫm lên mặt đất không chút quy tắc, rốt cục tắt thở.

Tình thế đã xoay chuyển, Phùng Cừu Dao thấy thế vui mừng, ra lệnh một tiếng, thừa dịp mọi người còn đang bị vây trong trạng thái kinh hoàng, thân quân bên cạnh hắn đều rút đao vây quanh những tướng lĩnh bên cạnh Tiễn Long.

Sau đó, Phùng Cừu Dao nhìn đám tướng lĩnh cùng bọn lính còn đang do dự bất định quát to: “Nghịch tặc Tiễn Long, phạm thượng tác loạn, mưu đồ ma quỷ, hiện đã đền tội! Các ngươi vẫn còn cố chấp sao?”

Tiếng hô to làm cho những tướng sĩ bị Tiễn Long đầu độc phục hồi lại tinh thần, nhưng bọn họ vẫn nhìn nhau, trong mắt tràn đầy vẻ sợ hãi, chập chập không dám buông vũ khí trong tay, sợ bị Phùng Cừu Dao dùng tội danh tạo phản tru sát.

Phương Tranh lấy lại lệnh điều binh loang lỗ vết máu trong tay Tiễn Long, giơ lên cao khỏi đầu, lớn tiếng nói: “Phan nghịch tặc tạo phản, họa loạn kinh thành, binh vây hoàng cung! Phụng thánh dụ, bổn quan ra khỏi thành điều binh cứu giá, nếu ai ngăn cản bất tuân, án tội mưu phản luận xử, tru diệt cừu tộc!”

Lúc này, trong vùng núi đầy mây mù không xa ngoài quân doanh, truyền đến tiếng hô quát của mấy ngàn binh sĩ: “Vào kinh cần vương, vào kinh cần vương!”

Các tướng lĩnh lại cả kinh, Phương Tranh nhân cơ hội đưa qua lệnh điều binh do đích tay hoàng thượng viết ra đưa cho các tướng lĩnh vẫn đang chần chờ kiểm tra, lại hòa nhã nói: “Các ngươi bị Tiễn Long mê hoặc, nhất thời mơ hồ, bổn quan sẽ hướng hoàng thượng xin ý chỉ, tin tưởng hoàng thượng sẽ không trách các ngươi, lúc này quay đầu lại còn kịp...”

Các tướng lĩnh nghe xong Phương Tranh nói, vừa cẩn thận kiểm tra lệnh điều binh, nhìn nhau vài lần, rốt cục hướng Phương Tranh quỳ lạy nói: “Mặt tướng nguyện ý nghe lời điều khiển của Phùng tướng quân và khâm sai đại nhân!”

Mấy vạn binh sĩ vốn không hề có chủ kiến, tất cả chỉ là nghe theo tướng lĩnh lãnh binh, thấy Tiễn Long bị giết chết, tránh được một hồi binh biến nội loạn, lại thấy các tướng lĩnh hướng Phương Tranh quỳ xuống, trong lúc nhất thời đều giải trừ trạng thái đối địch lẫn nhau, trong quân doanh tiếng hoan hô vang lên như sấm dậy, cùng quát to: “Vào kinh cứu giá, vào kinh cứu giá!”

Tiếng hô rung trời, vang tận cửu thiên.

Phương Tranh thấy thế cục đã được nắm giữ, rốt cục nhịn không được mềm nhũn ngồi bệch dưới đất, xoa mồ hôi lạnh đầy đầu, vẻ mặt nghĩ mà sợ, vỗ về ngực mình, lẩm bẩm: “Làm ta sợ muốn chết, làm ta sợ muốn chết...thật không bình tĩnh, thật không bình tĩnh...”

Trong mắt Phùng Cừu Dao mang theo ý cười nhìn Phương Tranh, sau đó sắc mặt nghiêm lại, giơ cao tay phải, cổ sức vung lên phía trước, quát to: “Toàn quân xuất phát! Mục tiêu: kinh thành!”

196. Chương 184: Thoát Khốn (thượng)

Long Vũ quân sáu vạn tướng sĩ, khí thế hưng thịnh tiến thẳng đến kinh thành. Đi tiên phong là một vạn kỵ binh, còn lại năm vạn bộ binh đang thẳng một đường hành quân.

Phương Tranh ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, phía đông đã biến thành trắng, trời đã nhanh sáng. Sự lo lắng trong lòng càng lúc càng nhiều, không biết Phương phủ bị phản quân công vào hay chưa, hai vị lão nhân gia và các lão bà có bị phản quân bắt giữ hay không, nếu bị phản quân bắt giữ, đối với Phương Tranh mà nói, lại là một chuyện phiền toái lớn. Hiện tại Phương Tranh phải làm ra dự định xấu nhất, vạn nhất phụ mẫu và lão bà bị phản quân bắt giữ, chính mình sẽ hai bút cùng vẽ, thứ nhất dùng binh đe dọa, thứ hai hạn độ lớn nhất chính là phát huy tác dụng của Ảnh Tử, âm thầm thi kế, đưa bọn họ cứu ra.

“Người đâu, mau phái thám tử vào trong thành. Mặc kệ dùng biện pháp gì, trước hừng đông phải trả trộn vào trong thành cho ta!” Phương Tranh cười trên lưng ngựa, gương mặt âm trầm hướng Ảnh Tử ra lệnh lần nữa.

Sau khi nắm giữ được Long Vũ quân, Phương Tranh phái ra thám tử nhiều lần, đáng tiếc trong thành thủ vệ sâm nghiêm, bốn cửa đóng chặt. Ảnh Tử dù có khả năng thông thiên, cũng không hề có biện pháp, chỉ có thể ở bên ngoài thành chuyển động. Phùng Cửu Dao liếc mắt nhìn Phương Tranh, thoải mái nói: “ Phương lão đệ, chớ sốt ruột, người nhà của ngươi còn đang chờ ngươi đi cứu bọn họ, càng rối loạn thì sẽ càng không tốt.”

Phương Tranh thở dài nói: “ Học! Đúng là bài học xương máu! Sớm biết sẽ đụng phải loại chuyện không may này, trước đây nói gì ta cũng ngày đêm khởi công, ở trong nhà đào một đường hầm nối thẳng ra ngoài thành, Khổng Tử nói rất hay a, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất.”

“ Phùng mỗ còn chưa bằng người, nếu không phải có người, Long Vũ quân của Phùng mỗ chỉ sợ từ lâu máu chảy thành sông rồi.” Phùng Cửu Dao nhìn Phương Tranh cười cười: “ Trước đây Phùng mỗ còn tưởng rằng người là người nhất gan sợ phiền phức. Không ngờ Phùng mỗ đúng là trông lầm, người dùng một đao giết Tiễn Long, vô luận là vị trí hạ đao, hay tuyển trạch thời cơ, đều phi thường thành thạo, nghĩ đến gần đây có lẽ lão đệ ở trong nhà tu luyện kỹ xảo giết người thành thực lắm phải không?”

Sắc mặt Phương Tranh nhất thời trắng bệch vẫn còn chưa phát giác, chỉ bằng vào một ngụm dũng khí, hiện tại hấn nghĩ lại đáng dấp co quắp của Tiễn Long ngã trên mặt đất, còn có máu tươi chảy tràn trên đất, dạ dày Phương Tranh liền nhện không được, rốt cục ngồi luôn trên lưng ngựa oa oa nôn mửa không ngừng.

Phùng Cửu Dao thất sắc nói: “ Lão đệ người sao vậy, đang hảo hảo sao lại nôn mửa?”

Phương Tranh nôn một hồi mới hồi phục lại, lau miệng hữu khí vô lực nói: “ Phùng đại ca, chúng ta nói chuyện vui vẻ một chút được không? Tỷ như nói việc bình định mấy kỹ nữ trong kỹ viện thuyền hoa, uống rượu hoa gì đó, đừng bàn tới chuyện giết người nữa, thật quá buồn nôn đi...”

Phùng Cửu Dao ha hả cười nói: “ Đã dám dùng tiểu đao giết người, còn sợ nhắc tới?”

Phương Tranh nhắc tới: “ Sao giống nhau chứ? Có câu nói chó thích ăn phân, người chạy đi hỏi nó có thật thích ăn không? Mùi vị thế nào? Người xem chó sẽ ối ối...”

“ Có.” Một lúc thật lâu.

“ Tỷ dụ này có phải không thỏa đáng hay không?”

“ Xác thực một chút.”

“ Chúng ta chạy đi thôi.”

Trời đã sáng choang. Quân đội cách kinh thành chỉ còn mười dặm, tâm tình Phương Tranh càng ngày càng lo lắng, không biết mấy ngàn cấm quân của hoàng thượng có bảo vệ được cho Phương phủ hay không. Đúng lúc này, rốt cục Ảnh Tử mang đến tin tức tốt, có người thừa dịp trên đầu thành thay ca gác, liền tiến lên được thành lâu, trà trộn đi vào, truyền ra tin tức.

Phản quân bên trong thành còn hơn hai vạn người. Hoàng cung đã bị phản quân công phá, nhưng Phương phủ vẫn còn đang đau khổ chống đỡ, còn chưa rơi vào tay địch thủ. Nhưng thám tử còn nói Phan thượng thư không ngừng hướng Phương phủ tăng binh, xem ra đã sắp kiên trì không được bao lâu nữa.

Phương Tranh khẩn trương, lúc này Phùng Cửu Dao hạ lệnh cho quân đội nhanh hơn tốc độ, chỉ trong thời gian hai nén nhang sẽ nguy cấp, lại mệnh lệnh một vạn kỵ binh bày ra hình dạng xung phong để ngựa phản quân xông ra khỏi thành đánh bất ngờ.

“ Phùng đại ca, như thế này phải dựa vào người chỉ huy chiến tranh, ta không được đâu. Người nhanh đánh hạ cửa thành đi.” Phương Tranh vội la lên.

“ Yên tâm, thừa dịp phản quân đang ở trong thành, thủ vệ thành lâu còn chưa ổn, chỉ cần sĩ khí hăng hái rất nhanh sẽ đánh hạ.” Nói đến công thành chiến đấu, Phùng Cửu Dao rất có tự tin.

“ Người nói Phan thượng thư có phải đầu óc bị phá hủy? Chỉ ba vạn nhân mã cũng dám chiếm kinh thành. Nếu như ta là hấn, hiện tại ở trong thành cướp đoạt xong liền nhanh chân bỏ chạy, không ngờ lại ở trong thành chờ người khác đến đánh hấn. Đây không phải là có mao bệnh sao?”

Phùng Cừu Dao cười cười: “ Bản tính của Phan thượng thư dĩ nhiên khôn khéo hơn người. Nếu như bốn lộ đại quân cùng Phan nghịch cầu kết thực sự theo ước định khởi sự, lúc này xem như chúng ta vô lực xoay chuyển trời đất rồi. Nhưng tuy rằng Phan nghịch thua trước một trận, nhưng nếu hắn có thể bắt được hoàng thượng, thì có thể thủ vững kinh thành trong hai ba ngày, môn sinh trải rộng khắp thiên hạ của hắn nghe được tin tức, sẽ đều đứng lên hưởng ứng. Với nhiều năm hắn tung hoành trong triều cùng lực ảnh hưởng, thật có khả năng cho hắn thành sự.”

Phương Tranh bĩu môi, nói gì đây, ngay lúc đó thuộc hạ Ảnh Tử báo lại, phía nam kinh thành có một chi binh mã thần bí đang hoạt động, đã đánh bất ngờ vào phía nam cửa thành, hiện tại còn đang công phá cửa thành, đang cùng phản quân bên trong thành triển khai chém giết.

Phương Tranh cùng Phùng Cừu Dao nghe vậy vô cùng vui mừng, tuy không biết chi quân đội kia có ý đồ gì, là địch hay bạn nhưng bọn hắn công phá cửa thành phía nam, cũng giúp Long Vũ quân giảm bớt rất nhiều áp lực.

Lúc này Phùng Cừu Dao liền hạ lệnh, mệnh cho một vạn kỵ binh tiên phong xông thẳng vào thành, tiến thẳng Phương phủ, giải trừ uy hiếp của phản quân ở đó, bảo hộ hoàng thượng và sự an toàn già trẻ của Phương gia.

Năm vạn bộ binh còn lại thì liên tục hành quân càng cấp tốc, dùng tốc độ nhanh nhất giết thẳng vào thành, tiêu diệt phản quân.

Phan thượng thư xem như xác định vững chắc là thất bại, mặc kệ hắn có bàn tính gì trước, một ngày kinh thành bị chiếm đóng, toàn bộ bàn tính của hắn đều thất bại.

Phương Tranh nóng ruột cho an nguy của người nhà, sau khi nói vài câu với Phùng Cừu Dao liền dẫn theo năm trăm thuộc hạ Ảnh Tử, giục ngựa hướng cửa nam chạy đi.

Bên trong Phương phủ.

Hơn ba ngàn cấm quân hiện tại còn sót lại không đến ba trăm người, hầu như mỗi người đều thụ thương, chém giết ác liệt cả đêm dài, đó là sự khảo nghiệm của sống chết. Về mặt của binh sĩ đều vô cùng uể oải, bọn họ đã không còn nhớ rõ mình đã đánh lui bao nhiêu lần trùng kích của phản quân, chỉ cần nghe được tiếng hét hò của địch nhân, bọn họ liền chết lặng mà máy móc nắm lên cương đao, trường mâu, mang theo ánh mắt coi thường tất cả sự sống, một đao một thương chém thẳng địch nhân, thẳng đến khi địch nhân bị giết đến kinh hoàng chết lặng, lại như nước thủy triều rút trở lại.

Những chiến hữu bên người liên tục ngã vào trong vũng máu, nhưng không ai còn đủ thời gian để bị thống chỉ còn lại là cừu hận. Mỗi một lần đánh đuổi địch nhân xong, các cấm quân liền dựa tường mà ngồi, ăn uống chút gì đó lại nhắm mắt ép buộc bản thân mình phải nghỉ ngơi, bọn họ phải tiết kiệm từng chút sức lực để chờ đợi trận tấn công điên cuồng tiếp theo của kẻ địch.

Phương phủ cũng tổ chức hộ viện phòng ngự, hơn trăm hộ viện chỉ còn lại mười mấy người. Phương lão gia vẫn vững vàng ngồi trên ghế, sắc mặt mặc dù tái nhợt, nhưng vẫn chỉ huy bọn hộ viện đầu vào đấy, thừa dịp cho họ nghỉ ngơi lại tiếp tục gia cố công sự phòng ngự.

Hoàng thượng lẳng lặng đứng bên trong cánh cửa, ánh mắt xuất thần nhìn chằm chằm cửa lớn đóng chặt, chẳng biết đang suy nghĩ chuyện gì.

Bầu không khí rất nặng nề, tản ra mùi máu tanh khắp nơi. Hơn hai ngàn di thể cấm quân binh sĩ nằm bên trong viện, suốt mấy canh giờ trước, bọn họ đều là những người còn sống khỏe mạnh, cứ như thế đã chết ngay trước mặt mọi người, không có một câu oán hận, không có sự sợ hãi mà chỉ còn lại khuôn mặt an tường, phẳng phất vì hoàng thượng mà chết trận là vinh quang duy nhất của bọn họ.

Trường Bình, Yên Nhiên các nàng sắc mặt tái nhợt đứng ngay trong đại sảnh, yên lặng nhìn chăm chú vào những binh sĩ cấm quân đã hi sinh, lại nhìn hoàng thượng đang đứng một mình ngay cửa, rốt cục Trường Bình nhịn không được nức nở bật khóc thành tiếng.

Yên Nhiên ở một bên nhẹ vỗ lưng nàng, nhẹ giọng an ủi cho nàng thoải mái hơn.

“ Người nói, tên hồn dẫn sao không mau trở về cứu chúng ta?” Trường Bình ngẩng đầu, vẻ mặt đầy nước mắt, chờ mong nhìn Yên Nhiên.

Yên Nhiên đè nén sự hoảng sợ trong lòng, trấn an cười nói: “ Hắn là phu quân của chúng ta, hắn sẽ không ném bỏ lão bà mà mặc kệ đâu.”

“ Nhưng nếu hắn không về kịp thì làm sao bây giờ? Ta sợ chết...nhưng ta cũng không phải sợ hãi cái chết. Ta cùng hắn chỉ vừa mới thành thân, dù cho chỉ cùng hắn trải qua vài ngày phu thê rồi phải chết, ta cũng nguyện ý. Ta không...” Trường Bình khóc ròng như một hài tử.

Đôi mắt xinh đẹp của Yên Nhiên cũng đọng đầy nước mắt, than nhẹ thầm nói: “ Nói như thế ta hạnh phúc hơn công chúa điện hạ. Hắn...hắn đối đãi rất tốt với ta suốt nửa năm qua, tuy rằng không phải lúc nào cũng ở cùng ta, nhưng cùng hắn ở chung một chỗ ta rất hài lòng...Hắn rất tôn trọng ta, cũng không hề miễn cưỡng ta làm chuyện mà ta không muốn làm, cũng chẳng bao giờ vì ta xuất thân phong trần mà khinh thường ta. Hắn nói cưới nữ nhân về nhà chỉ để yêu thương, suốt nửa năm, đại khái là những ngày tháng mà ta vui vẻ nhất trên đời này, hiện tại hồi tưởng lại, thật là quá mức ngăn ngủ...”

Thầm nói đến đây, đôi mắt đẹp của Yên Nhiên chợt vui sướng, thấp giọng ngâm nga: “ Chi bằng thân cận nữ sắc, chuyện phong lưu, bình sinh tuổi thanh xuân đều hướng tới, bỏ qua một chút hư danh, đâu bằng nhẹ giọng ca xướng...”

Nàng lại buồn bã cười, Yên Nhiên nhẹ giọng nói: “ Cũng không biết hắn từ nơi nào làm ra bài hát này, tuy thật tục, nhưng cũng làm tâm trạng người ta ấm áp, đáng tiếc da mặt hắn thật dày, lại nói là do chính hắn nghĩ ra được...”

Trường Bình cũng cười, cười ra nước mắt: “ Hay. Hắn hát ra câu này đúng là không thay đổi được bản tính, hừ, còn muốn “ thân cận nữ sắc”, thật không biết xấu hổ...”

197. Chương 184: Thoát Khốn (hạ)

Trường Bình nói xong, chúng nữ đều nở nụ cười. Nước mắt đã biến mất trên những nụ cười sáng như ánh bình minh, đã tới lúc này, không ai lừa được chính mình, sắc trời càng ngày càng sáng, trong lòng chúng nữ đã hoàn toàn tuyệt vọng – mỗi người mang theo một phần hồi ức tốt đẹp mà chết đi, đối với một nữ nhân mà nói, có lẽ là hạnh phúc nhất phải không?

Ngoài cửa, tiếng kèn của phản quân lại thổi lên, lại một vòng tiến công mới gần phát động, chúng nữ siết chặt tay nhau, cùng nhìn nhau cười, đậm nhiên mà quyết tuyệt.

Sắc mặt Phan thượng thư đã biến thành màu tro tàn, hắn vừa nhận tiếp báo, cửa thành nam đã bị công phá, đại quân cần vương đang hướng Phương phủ chạy tới. Nếu muốn bắt sống hoàng thượng, thời gian đã không còn kịp nữa, hắn thua. Ở trong cuộc chiến phản loạn không chính nghĩa này, hắn tựa như đang làm một vở hài kịch, nhảy tới nhảy lui, kết quả vẫn là thua.

Thở dài thật sâu một tiếng, Phan thượng thư phắc thông một tiếng, quỳ xuống ngay ngoài cửa Phương phủ.

“ Hoàng thượng, đầu hàng đi. Thần cùng người quân thần nhiều năm, thật không đành lòng đối với ngài hạ sát thủ. Ngài cần gì phải chấp nhất như vậy?”

Bên trong truyền đến tiếng cười to dữ dội của hoàng thượng: “ Nghịch tặc! Trẫm đã sớm biết ngươi sẽ thất bại. Dù là tứ lộ đại quân theo ước khởi sự cùng ngươi mưu phản, các ngươi có làm cũng sẽ thua, bởi vì...” Dừng một chút, hoàng thượng nghiêm nghị: “ Bởi vì trẫm mới chính là chân long thiên tử! Ròng thì vẫn mãi là rỗng, dù là bị vây trong nước cạn, thì cũng vẫn là rỗng. Luôn luôn sẽ có một ngày bay lên chín tầng trời. Rắn thì luôn là rắn, dù là nó có bay lượn cửu thiên, nhưng nó cũng chỉ là rắn! Sớm muộn cũng phải rơi xuống tan xương nát thịt. Thiên mệnh trong tay ta, ngươi làm sao có thể không bại?”

Phan thượng thư nghe vậy sắc mặt càng như tro tàn, run run bờ môi, hướng cửa lớn Phương phủ cung kính dập đầu ba lần, sau đó đứng dậy, trong đôi mắt đục mờ đã hiện lên một mảnh sát ý điên cuồng, ngoan lệ hét lớn: “ Người đâu! Phóng hỏa đốt nhà! Hoàng thượng, cự tuyệt thần xin lỗi, chúng ta ôm nhau cùng chết đi! Ha ha!”

Tiếng nói vừa dứt, hàng hà những cây đuốc, hỏa tiễn như mưa hướng bên trong Phương phủ bay vào, rất nhanh bên trong phủ dấy lên hừng hực đại hỏa.

.....

Phương Tranh lòng như lửa đốt thúc ngựa vào thành. Phía sau hắn đi theo năm trăm thuộc hạ Ảnh Tử và một vạn Long Vũ quân kỵ binh.

Trong thành một mảnh chiến loạn, phản quân cùng quân đội thần bí kia đang chém giết lẫn nhau, Phương Tranh nhìn thấy chi quân đội xa lạ kia mặc y giáp màu đỏ mới tinh đều là những binh sĩ lão luyện, vừa nhìn đã biết là chi bộ đội tinh nhuệ.

Đó rốt cục là chi quân đội của ai? Phương Tranh buồn bực, ở hoàn cảnh chưa biết bọn họ trung với ai trước, Phương Tranh phải hạ lệnh cho kỵ binh của Long Vũ quân đề phòng, bản thân giục ngựa tiến lên, quát: “Long Vũ quân phụng mệnh thánh dụ, vào kinh cần vương, tướng quân lĩnh binh của các người là ai?”

Lúc này hai đội quân đã giết đỏ cả mắt, trong thành nơi chốn đều là tiếng hảm giết rung trời, câu hỏi này của Phương Tranh cũng giống như viên đá chìm đáy biển, vốn không ai thêm phản ứng hắn.

“Đại nhân mau nhìn, ở phía nhà của ngài đang bốc khói, tình thế sợ là không ổn!” Thuộc hạ Ảnh Tử chỉ về hướng bầu trời cả kinh kêu lên.

Phương Tranh vừa nhìn theo, kinh hoàng từ trên ngựa té xuống. Một đạo khói đen dày đặc đang quần quýt như con rồng đen tà ác trên bầu trời của Phương phủ, đang bốc cao thân thể của nó, bay thẳng lên bầu trời.

Mẹ nó! Phụ mẫu và các lão bà gặp nạn! Không còn lo được nhiều hơn nữa, quần hần là địch hay bạn, tiến lên rồi hãy tính. Các người có chết hay bị thương thì cũng đừng trách lão tử, ai kêu các người không trả lời.

Phương Tranh xanh mặt, khoe mắt trợn ngược như rách ra, quát to: “Long Vũ quân nghe lệnh! Không tiếc hết thầy trả giá, giết thẳng tới Phương phủ cứu hoàng thượng...Còn có phụ mẫu cùng lão bà của ta!”

Nói xong Phương Tranh rút bội đao trong thắt lưng ra, hung hăng chỉ về phía trước, thúc mạnh con ngựa dẫn đầu hướng Phương phủ phóng đi. Một vạn kỵ binh cùng năm trăm thủ hạ Ảnh Tử cũng hét lớn một tiếng, bọn họ hợp thành trận hình xung phong, lao ra phía trước.

Toàn thân Phương Tranh toát mồ hôi lạnh thúc ngựa đến mức nhanh nhất, mặc kệ là phản quân hay không phản quân, chỉ cần có người chắn ngay trước mặt hắn, hắn đều không chút do dự huy đao bổ tới, cứ như vậy giết thẳng ra, thật khó khăn mới đi tới trước Phương phủ.

Ngoài cửa vẫn còn mấy ngàn phản quân đang đứng rậm rạp, đang hướng trong phủ bắn những mũi tên bốc cháy. Phan thượng thư đứng ngay phía trước, dáng dấp trầm ổn lão luyện thường ngày đã không còn tồn tại. Lúc này nhìn Phan thượng thư giống như một con mãnh thú sau khi bị thương nhốt trong lồng sắt, táo bạo mà điên cuồng muốn trước khi chết vỗ đến để ôm nhau cùng chết. Phương Tranh từ rất xa đã nhìn thấy Phan thượng thư, không khỏi giận dữ, con mẹ nó, lão già kia! Toàn bộ đều do người chọn lựa, chờ lão tử bắt sống được người, không đem người chính cho đến chết thì quả thật là có lỗi với chính mình!

Thế lửa trong phủ đã càng lúc càng dữ dội, có thể tưởng tượng ra hai vị lão nhân gia, hoàng thượng và các lão bà đang phải chịu tội đến thế nào.

Phương Tranh gấp đến khoe miệng sủi bọt, nghiêng đầu lại nhìn thấy đại bộ phận kỵ binh đang đi theo phía sau, không khỏi vui mừng, huy đao chỉ vào phản quân trước cửa Phương phủ, quát to: “Tiến công!”

Đám kỵ binh phía sau lập tức hét lớn, xẹt qua bên người Phương Tranh, lập tức xông thẳng vào đám phản quân.

“Lão đại nhân, không ổn, chúng ta mau đi thôi! Long Vũ quân đã tới, chúng ta không chống được đâu!” Trong loạn quân, Triệu Hổ lo lắng hướng Phan thượng thư la lớn.

“Không được! Ta nhất định phải tận mắt nhìn thấy hắn chết cháy trước mặt ta!” Phan thượng thư trừng đôi mắt đỏ rực như máu, giống như một người điên kêu to.

“ Lưu lại núi xanh, không sợ không có củi đốt. Đại nhân, chúng ta đi trước!” Triệu Hổ còn đang khổ sở khuyên Phan thượng thư.

Oán hận nhìn Phương phủ, lại quay đầu nhìn kỵ binh đang xung phong lao tới, trong mắt Phan thượng thư hoàn toàn hiện ra thần sắc tuyệt vọng. Hắn thở dài một tiếng, sắc mặt như người chết. Long Vũ quân đã vào thành, hơn nữa còn có thêm chi quân đội thần bí không biết ở đâu xông ra, phản quân trong thành đã bị tiêu diệt hơn phân nửa, Phan thượng thư biết, hiện tại hắn vốn không thể trốn thoát kinh thành giống như lao lung này nữa.

“ Mà thôi, hết rồi. Đại thế đã mất, Triệu Hổ, lão phu có lỗi với người!”

“ Lão đại nhân, mạng của Triệu Hổ là của người, sống lâu hơn ba mươi năm, đủ rồi!” Triệu Hổ hào khí cười to.

“ Hoàng cung còn trong tay chúng ta sao?”

“ Vẫn còn. Chủ lực của quân địch đều tập trung đến nơi đây cứu hoàng đế, hoàng cung chưa bị tiến đánh.” Phan thượng thư tuyệt vọng cười, nói giọng khàn khan: “ Đi...chúng ta đi hoàng cung!”

.....

Phương Tranh cũng không lao lên giết địch, mà là xuống ngựa chạy đến trước cửa. Cửa lớn đã bị thiêu cháy chỉ còn nửa cánh, thế lửa vẫn đang thiêu đốt kịch liệt. Trong không khí tản ra mùi máu tanh cùng mùi cháy khét nồng nặc. Còn có khói đặc làm kẻ khác hít thở không thông cùng thì thể cấm quân nằm ngổn ngang khắp nơi. Toàn bộ Phương phủ chẳng khác gì địa ngục nhân gian.

Hung hăng đá văng cánh cửa lớn, Phương Tranh dẫn thủ hạ Ảnh Tử vội vàng vọt vào trong. Trong viện hoàn toàn im ắng, chỉ còn tiếng gỗ cháy vang lên rùng rợn.

“ Lão thiên! Không phải đối đãi với ta như thế đi?” Phương Tranh bỗng nhiên cảm thấy tuyệt vọng. Sự yên lặng thế này cũng không phải dấu hiệu gì tốt đẹp.

“ Mọi người đi đâu hết rồi?” Hắn nhìn không được rống lớn, thanh âm quanh quẩn trong đại viện yên tĩnh.

“ Người đâu! Phân công nhau đi tìm, sống phải thấy người, chết phải thấy thi thể!” Phương Tranh trừng đôi mắt đầy tơ máu, cắn răng hạ lệnh.

“ Dạ!” Ảnh Tử chia làm mười đội, triển khai việc tìm kiếm thật nhanh.

Phương Tranh cũng tham dự việc tìm tòi, trong lòng âm thầm cầu khẩn, các người đều phải còn sống thật tốt, cha và mẹ chỉ có một, lão bà cũng không có nhiều, mặc kệ là ai phải chết, đều là người ta yêu nhất a...

“ Đại nhân! Tìm được rồi, tìm được rồi!” Một gã thuộc hạ chạy tới, hưng phấn kêu lên.

“ Ở đâu?” Phương Tranh mừng rỡ, liền kéo hắn hỏi.

“ Ở đó! Hoàng thượng bọn họ đều trốn trong đó!”

“ Đều còn sống?”

“ Còn sống. Chỉ là tinh thần rất suy yếu...”

Phương Tranh ngửa mặt lên trời cười to, cũng không quay đầu lại phóng đi.

“ Phụ thân, mẫu thân, các lão bà, ta tới rồi...” Phương Tranh vui vẻ như một hài tử, ở trong đó, có hoàng thượng, Phương lão gia và Phương phu nhân, còn có chúng nữ đều biết phản quân đã bị đẩy lùi, từ trong hầm chui ra.

Chạy tới hướng Phương Tranh trước hết chính là chúng nữ đang vui vẻ ra mặt. Trong mắt các nàng ẩn chứa nước mắt vui sướng, cười to nhào về phía Phương Tranh.

“ Oa ha ha ha ha...đến, các lão bà, ôm một cái! Ai! Không được giành, từng người từng người nào...A! Ai hôn ta? Không cho hôn loạn nha, hôn loạn sẽ phạt hôn lại một lần...Ai nha, không nên sờ loạn...được rồi, được rồi. Mặc kệ, cùng tiến lên đi...”

Hoàng thượng và Phương gia nhị lão mỉm cười nhìn chăm chú và đám người trẻ tuổi, trong mắt cũng lão lệ doanh tròng.

Phương Tranh cùng chúng nữ cười đùa không ngừng, vừa chuyển đầu liền thấy hoàng thượng đang mỉm cười nhìn hẩn, trong mắt tràn đầy vui mừng.

“Hoàng thượng! Vi thần thật nhớ ngài..” Phương Tranh không nói hai lời, phác thông một tiếng hướng hoàng thượng quỳ xuống. Ôm lấy chân hoàng thượng, khóc lớn nói: “Vi thần lòng mang trung quân báo quốc, giống như một con thỏ bị trúng tiễn ngay móng, không dừng vó ngựa chạy đi tìm viện binh...Hoàng thượng, vi thần là quan văn, lại chưa từng ra chiến trường, ngài thật không biết, đêm nay ta bị hoảng sợ đến mức tiểu trong quần mất hai lần, bây giờ còn chưa kịp cứng rắn...”

Hoàng thượng nghe vậy, vẻ mặt chán ghét lách chân ra khỏi tay Phương Tranh. Ai biết Phương Tranh vẫn bám chặt không buông tha, bò theo không thả. Lại một lần ôm lấy chân hoàng thượng, lại khóc lóc kể lể: “Hoàng thượng, ngài đừng tránh mà, hãy nghe ta nói nha, vi thần đúng là đại trung thần, lần này nói thế nào cũng phải thưởng cho ta mười hay hai mươi vạn lượng bạc, cho vi thần hảo hảo bồi bổ tiểu thân thể...” Phương Tranh còn đang khóc lóc kêu khổ, chúng nữ ở một bên cười đến run rẩy cả người. Hoàng thượng đành tùy ý cho Phương Tranh ôm chân hẩn, bắt đắc dĩ cười khổ.

Sắc mặt Phương lão gia đen thui, nhìn dáng dấp Phương Tranh chẳng khác gì tên tiểu nhân gian thần, không khỏi xấu hổ và giận dữ, hung hăng giậm chân, cắn hận mắng: “Nghiệt tử! Nghiệt tử!...”

198. Chương 185: Cùng Đường Mạt Lộ (thượng)

Phương Tranh ôm chân hoàng thượng khóc lóc kể lể hồi lâu, cũng không thấy hoàng thượng tỏ thái độ muốn ban thưởng cho hẩn nên phần nộ đứng dậy.

Nhìn xung quanh trái phải, phụ mẫu, lão bà còn có rất nhiều người hầu trong phủ đều có mặt, Phương Tranh lại cao hứng nở nụ cười, tâm trạng chợt thoải mái không ít. Không cho bạc thì thôi, thiếu gia tự mình đi tham ô, chỉ cần tính mạng người thân không sao là tốt rồi, rốt cục có tính là đại đoàn viên hay không?

Nhìn Trường Bình đang mỉm cười đứng một bên, trên người còn mặc nguyên hỉ phục tân nương chưa kịp thay, khuôn mặt xinh đẹp bị lửa hun khói đen trắng lẫn lộn, cực kỳ khả ái. Phương Tranh đi ra phía trước, kéo tay nàng, nói nhỏ: “Mạt nhi, chúng ta tìm một chỗ không ai lo động phòng đi thôi...”

“Người...Người là hôn đản! Phản quân bên ngoài còn chưa giải quyết, người lại đi nghỉ loại sự tình này, quả thực cực kỳ hôn trưởng!” Trường Bình đỏ bừng mặt, cũng không biết là xấu hổ hay tức giận.

Phương Tranh trợn mắt: “Bọn họ đánh nhau là chuyện của họ, chúng ta đánh nhau là chuyện chúng ta, ai có việc người đó, chúng ta cũng đánh...”

“Chúng ta đánh cái gì?” Trường Bình nghi hoặc nói.

Phương Tranh cợt nhả: “Chúng ta đánh nha, hắc hắc, yêu tinh đánh nhau, rất đặc sắc nga...”

“...”

“Phương Tranh, trầm biết người đã khổ cực, nhưng bây giờ người còn chưa thể nghỉ ngơi...” Niềm vui sướng sau khi thoát khỏi qua đi, hoàng thượng trầm giọng nói.

Phương Tranh vẻ mặt đau khổ nói: “Hoàng thượng, ngài biết ta khổ cực thì để ta nghỉ ngơi đi...”

“Di, Phan nghịch còn chưa bắt được, người không thể nghỉ ngơi.”

Phương Tranh cả kinh nói: “Hoàng thượng, ngài không phải muốn vi thần mang binh tiếp tục chiến đấu đó chứ? Không đi không đi, chết cũng không đi. Thật quá dọa người, vi thần nhát gan...”

Hoàng thượng mỉm cười nói: “Đêm tối ra phủ, điều binh cứu giá, luận công, tính người là công lớn nhất. Trẫm còn muốn tống cho người một phần công lao lớn nhất, mới có thể tiện thắng quan cho người, gia phong tấn tước cho người. Phương đại nhân người được thăng quan cũng là danh chính ngôn thuận.”

Phương Tranh vẫn lắc đầu: “Hoàng thượng, bên ngoài rất nguy hiểm. Vi thần yếu đuối như vậy, dù là bị bọn họ làm bị thương một sợi lông, cũng là rất đau đó...”

Hoàng thượng bắt đầu không nhịn được nữa: “Trẫm hạ chỉ, giao tám vạn đại quân bên ngoài cho người chỉ huy, Phan thượng thư đã cố thủ tại hoàng cung, còn lại mấy ngàn người cũng chỉ là hơi tàn. Người có gì phải sợ? Không nên cùng trẫm tiếp tục cò kè mặc cả!”

Phương Tranh còn định cự tuyệt, chợt thấy Phương lão gia đang trợn mắt nhìn hắn, dáng dấp dữ tợn như muốn ăn thịt người. Phương Tranh sợ đến rụt cổ, trong lòng không cam tâm lắm bèn nói: “Vi thần tuân chỉ...”

Không muốn chút nào liếc mắt nhìn các lão bà, ai, ta còn chưa kịp cùng các nàng hảo hảo ôn tồn đâu...

Bỗng nhiên như chợt nhớ ra điều gì, Phương Tranh xoay người ngạc nhiên nói: “Tám vạn đại quân? Long Vũ quân chỉ có sáu vạn...Ách, hoàng thượng, trước lúc Long Vũ quân vào thành, đã có một chi quân đội hai vạn nhân mã dẫn đầu công phá thành nam, lẽ nào chi quân đội đó...”

Hoàng thượng mỉm cười: “Bọn họ là Long Tương quân, là tinh nhuệ chi sư trẫm đã bí mật thành lập vài năm trước.”

Phương Tranh chợt hiểu, thảo nào tối hôm qua trước khi mình lao ra khỏi phủ, hoàng thượng lại trấn định như vậy, nguyên lai hắn đã lưu lại một tay từ lâu, đã tính được Long Vũ quân của Phùng Cửu Dao tới không được, hắn cũng có thể đem phản quân tiêu diệt trong tay. Lại nghĩ tiếp, hoàng thượng nói vài năm trước hắn đã bắt tay bố trí đối phó Phan thượng thư, chỉ sợ lợi thế lớn nhất của hắn, đó là chi quân đội này mà không ai biết đi? Quả nhiên ở thời khắc then chốt đã đánh bại phản quân, cứu hắn.

“Sai nha, tối hôm qua bốn cửa thành đóng chặt hộ vệ sâm nghiêm, là ai ra khỏi thành hướng Long Tương quân báo tin?”

Hoàng thượng mỉm cười nhìn hắn: “Người làm sao ra khỏi thành?”

Phương Tranh ưỡn ngực, ngạo nghễ nói: “Vi thần là dựa vào trí tuệ!”

Hoàng thượng cười ha ha nói: “Hắn cũng dựa vào trí tuệ...Đừng hỏi nữa, thời gian không nhiều lắm, nhanh đến hoàng cung đi.”

Phương Tranh rầu rĩ đi ra ngoài, trong lòng nổi lên vô số nghi vấn.

Hoàng thượng bí mật thành lập Long Tương quân, là vì đối phó Phan thượng thư đã nhần nhiều năm, một kích liền trí mạng. Không hổ là đế vương, rắp tâm tàn nhẫn, sát chiêu luôn lưu lại sau cùng. Chẳng hay ngoại trừ Long Tương quân, hoàng thượng còn bí mật huấn luyện chi quân đội nào khác nữa hay không? Quân đội bí mật nhiều như vậy, ai dám tạo phản với hắn, đều xem như không còn cơ hội rồi.

Nếu nói nguy hiểm kỳ thực cũng vô cùng nguy hiểm, thiếu chút nữa hoàng thượng cũng đã bị chết cháy, hay là chính hắn cũng không nghĩ tới, Phan thượng thư lại động thủ nhanh như vậy, thế cho nên suýt nữa bị thất bại trong gang tấc.

Vấn đề lớn nhất chính là, tối hôm qua ngoại trừ mình trà trộn chạy ra khỏi thành, còn có một người cũng trà trộn chạy ra, hướng Long Tương quân báo tin, người kia là ai? Nghe khẩu khí của hoàng thượng, người này cũng thông minh như ta, có thể sao? Thiên hạ không ngờ còn có người thông minh được như ta sao?

“Phương Tranh.” Hoàng thượng bỗng nhiên gọi hắn lại.

“Vi thần tại.”

“Hiện tại là giờ Thìn, nhớ kỹ, lúc giờ Ty, trẫm phải lâm triều tại Kim Loan điện.” Hoàng thượng nhìn hắn, nói như đinh đóng cột.

Ngụ ý, hoàng thượng muốn Phương Tranh ở trước giờ Ty, thu thập toàn bộ dư nghiệt của Phan thượng thư và phản quân cho xong.

“Vi thần tuân chỉ.”

Cõi lòng đầy phiền muộn tiêu sái ra khỏi phủ, Phương Tranh nhìn phủ viện đã biến thành một mảnh khô cằn, xơ xác thối rữa, một lần nữa phải tu sửa, chẳng biết lại phải tốn bao nhiêu bạc. Phương Tranh khẳng định sẽ không để cho lão cha phải xuất tiền túi, thế nhưng phải đi đâu mà kiếm bạc để sửa nhà đây...

Một gã tướng quân thân mặc khôi giáp màu bạc đi đến, quỳ một gối, giọng nói như chuông đồng: “Long Tướng quân đại tướng lĩnh binh Hàn Đại Thạch, bái kiến Phương đại nhân! Phụng thánh dụ, Long Tướng quân đã hoàn tất tập kết, nghe theo Phương đại nhân điều khiển.”

Phương Tranh nhanh tay nâng hấn dậy, tỉ mỉ quan sát, thấy hấn khoảng chừng bốn mươi tuổi, sắc mặt ngăm đen, vóc người hơi thấp, nhưng có vẻ rất khỏe mạnh. Trong ánh mắt toát ra thần sắc kiên nghị và trung thành, hoàng thượng có thể đem việc bí mật thành lập Long Tướng quân giao cho hấn thống lĩnh, xem ra hấn chính là tâm phúc thân tín của hoàng thượng.

Phương Tranh lộ ra khuôn mặt tươi cười, mang theo vài phần lấy lòng nịnh bợ, chấp tay nói: “Tướng quân tâm phúc, a, sai rồi, Hàn tướng quân, ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu, mới vừa rồi chuyện quá khẩn cấp, tiểu đệ mới vào thành có chỗ đắc tội, mong tướng quân chớ trách.”

Lúc Phương Tranh vào thành bởi vì nóng ruột cho an nguy của người nhà, lúc đó không biết Long Tướng quân là địch hay bạn, cho nên Phương Tranh không quan tâm mệnh lệnh cho Long Vũ kỵ binh phóng ngựa xung phong, ngộ thương không ít binh sĩ.

Hàn Đại Thạch tính tình cũng không quá cứng nhắc như Phùng Cửu Dao, nghe vậy khẽ cười nói: “Phương đại nhân nói quá lời, lúc đó không ai biết rõ gốc rễ của nhau, đại nhân lại vội vã cứu giá, ngộ thương quân đội bạn cũng là việc rất bình thường, đại nhân không cần lưu tâm.”

Phương Tranh cười nói: “Tướng quân không trách tiểu đệ là tốt rồi, tiểu đệ cùng tướng quân vừa thấy đã hợp ý, thật tốt, đêm nay tiểu đệ mời khách, bao một con thuyền hoa, thỉnh Hàn tướng quân đến uống rượu..” Nói tới đó Phương Tranh nháy mắt với Hàn Đại Thạch: “Tướng quân mang binh lâu ngày, sợ là thật lâu cũng không nếm thử mùi vị đó phải không?”

Hàn Đại Thạch do dự nói: “Mạt tướng thì không thành vấn đề, nhưng mạt tướng nghe nói Phương đại nhân và công chúa điện hạ đang lúc tân hôn...không tốt lắm đâu?”

Phương Tranh chợt giật mình cả kinh, đúng rồi, đêm nay chính là đêm động phòng với Trường Bình, vạn nhất bị Trường Bình biết được mình bỏ lại nàng, chạy đi Tần Hoài ôm kỹ nữ uống rượu hoa, nữ hầu vệ bên thân Trường Bình còn không tươi sống chính chết mình?

Phương Tranh lau mồ hôi, cười gượng nói: “Ha ha, lần sau, lần sau...”

Lúc này Phùng Cửu Dao cũng đã đến, chào hỏi xong, Phùng Cửu Dao nói: “Phương lão đệ, tàn quân bên trong thành cơ bản đã quét sạch, dư孽 phản quân đã lui thủ hoàng cung, Long Vũ quân đã vây quanh hoàng cung, chừng nào tiến công, người hạ lệnh đi.”

“Tần phi cùng hoàng tử công chúa còn ở trong hoàng cung sao?” Phương Tranh hỏi.

“Tối hôm qua khi phản quân công vào hoàng cung thì những tần phi được cấm quân bảo hộ hướng Chính Dương môn chạy ra khỏi cung rồi.”

Phương Tranh hưng hăng vỗ tay, hưng phấn kêu lên: “Còn đợi cái gì? Đi! Đem lão già họ Phan kia bắt lại, sau đó mang hấn đến cơ quan quản lý âm nhạc thôi.”

“Đi cơ quan quản lý âm nhạc là làm gì?” Hai vị tướng quân cùng kêu lên hỏi.

“Tiếp khách!” Phương Tranh hưng hăng nói.

.....

Trong hoàng cung.

Mấy ngàn phản quân thần thái lo sợ bất an thủ Tây cung môn, bởi nạn binh đao khói lửa, thái giám và bọn cung nữ đều đang chạy trốn khắp nơi. Cấm quân thủ vệ hoàng cung đã bảo vệ các tần phi chạy ra khỏi cung, cũng có kẻ đã chết trận. Cả tòa hoàng cung có vẻ im ắng, giống như một tòa phủ đệ thật lớn, yên tĩnh như tòa thành chết.

Hoàng cung là địa phương tụ tập trân bảo tài phú của thiên hạ, có thể nhìn thấy chỉ là mấy ngàn phản quân đang hoàn toàn mất đi hứng thú với những tài vật này, biểu tình chết lặng dựa vào vách tường mà ngồi, ánh mắt đại ra nhìn tòa cung điện nguy nga hùng vĩ, trang nghiêm đẹp đẽ quý giá trước mặt, nhưng lại không nảy sinh nổi một ý niệm tiến lên cướp đoạt ở trong đầu.

Bọn họ đang tuyệt vọng.

Chiếm hoàng cung, là mộng tưởng cuối cùng của người mưu triều soán vị, bởi vì nó đại biểu cho thành công cuối cùng. Từ trước đến nay thay đổi triều đại, hoàng cung là hướng đi huy hoàng tận cùng.

Nhưng tình huống hiện tại lại khác hẳn, đối với mấy ngàn phản quân tàn dư này mà nói, tòa hoàng cung tráng lệ này, là nơi cuối cùng mai táng sinh mệnh của bọn họ.

Triệu Hổ đỡ Phan thượng thư, từng bước một hướng Kim Loan điện đi đến.

“ Lão đại nhân, chúng ta hay là nên lao ra, thuộc hạ nguyện liều mạng của mình, bảo hộ lão đại nhân ra khỏi thành!” Đại nạn đã lâm đầu, Triệu Hổ vẫn khổ sở khuyên bảo.

Phan thượng thư vừa thở hổn hển, vừa lắc đầu cười khổ: “ Ra khỏi thành? Dù là ra khỏi thành thì lại làm sao? Vội vàng thoát thân kinh hoàng sợ hãi chờ bị bắt?”

Triệu Hổ vội la lên: “ Ngài có thể đi phương bắc, môn sinh của ngài trải rộng thiên hạ, đều có cơ hội đồng sơn tái khởi...”

199. Chương 185: Cùng Đường Mạt Lộ (hạ)

Phan thượng thư uể oải xua tay: “ Đừng nói nữa, lão phu sống không được bao lâu, không muốn sống cuộc sống mỗi ngày chật vật chạy trốn, mệt mỏi kinh hoàng.”

Triệu Hổ lặng lẽ không nói gì, kỳ thực trước khi khởi sự, hắn đã dự cảm sẽ thất bại. Lão đại nhân quá nóng ruột, nóng lòng đẩy hoàng đế xuống ngôi vị, nóng lòng đánh bại vị địch thủ cả đời này, nóng lòng chứng minh mình có thể làm một hoàng đế tốt, nhưng việc gì cũng dục tốc thì bất đạt, lão đại nhân vì nóng ruột mà để lại quá nhiều kẽ hở, rốt cục làm chính mình phải thất bại.

Triệu Hổ cũng không hối hận, hắn biết, ở ba mươi năm trước lẽ ra hắn đã chết, đã biết mạng của hắn là được lão đại nhân cứu, lão đại nhân không chỉ cứu hắn, trả lại cho hắn danh lợi, địa vị, âm thầm dìu hắn lên chức vị cao, làm một vị tướng quân chấp chương một phương binh quyền. Được rồi, vậy là đủ rồi, hiện tại hắn có chết đi, cũng chết không oán không hối, hắn, vốn chính là tử sĩ của lão đại nhân.

Bên ngoài cửa cung truyền vào tiếng kèn, cửa cung thật lớn nặng nề bị phá khai mãnh liệt, binh sĩ như nước thủy triều hét vang liều mạng tràn vào, giống như trời long đất lở, cấp tốc bao phủ mấy ngàn phản quân còn tàn dư. Sĩ khí của phản quân đã hạ đến mức thấp nhất, dù lực lượng phản kháng cũng đã biến mất, đều đem binh khí ném xuống mặt đất, quỳ rạp xuống đất đầu hàng.

“ Tướng quân, tướng quân! Bên ngoài...Cửa cung đã thất thủ!” Một gã thuộc tướng y giáp xốc xếch quỳ gối trước mặt Triệu Hổ, gấp gáp bẩm báo.

Triệu Hổ nhìn lướt qua các tướng sĩ cần vương đang rậm rạp lao tới, lạnh lùng cười: “ Vậy thì sao?”

Nói xong, Triệu Hổ đỡ Phan thượng thư, cũng không quay đầu lại từng bước một tiến vào Kim Loan điện.

Kim loan điện vẫn trang nghiêm túc mục như ngày thường, trong đại điện, đối diện với cửa lớn, chính là chiếc long y hoàng kim, vắng vẻ, lóng lánh ra kim quang lóa mắt.

Phan thượng thư quật cường đẩy Triệu Hổ ra, ánh mắt tham lam mà si mê nhìn chăm chú vào ngai vàng, trong miệng phát ra tiếng thì thào không thể nghe thấy, lại chậm rãi hướng ngai vàng đi đến.

Triệu Hổ yên lặng cung kính quỳ xuống sau lưng Phan thượng thư, hướng hắn dập đầu ba cái, sau đó đứng lên, cuối cùng liếc mắt nhìn bóng lưng già nua tập tễnh của Phan thượng thư thở dài một tiếng, lại khua bước tiến kiên nghị, đi ra cửa điện.

Bên ngoài đại điện, hằng hà Long Vũ quân và Long Tượng quân binh sĩ đã bao quanh kim loan điện, thấy Triệu Hổ đi ra, đều giơ cao trường mâu, cảnh giới theo dõi hẩn.

Triệu Hổ lạnh lùng đảo mắt qua, toàn bộ phản quân hoặc chết trận hoặc đầu hàng, hiện tại chỉ còn lại hẩn và Phan thượng thư.

Phùng Cừ Dao và Hàn Đại Thạch vây quanh Phương Tranh, tách chúng binh sĩ đi tới trước mặt Triệu Hổ.

Phương Tranh đồng tình nhìn Triệu Hổ, thiếu chút nữa đã bị hẩn làm mình mất đi tính mạng, trong lòng không biết vì sao, đối với hẩn không khởi lên được chút hận ý nào.

Hay là, hẩn so với Phan thượng thư càng đáng thương cảm.

“ Triệu Hổ, đầu hàng đi, đại thế đã mất, các người thất bại rồi.” Lời nói của Phương Tranh giống như đang nói chuyện cùng không khí, thật bình thản.

Phan thượng thư run run đi tới trước ngai vàng, đưa bàn tay già nua khô quắt ra, vuốt ve con kim long điêu khắc trên tay vịn ngai vàng đang dương nanh múa vuốt trông rất sống động, bàn tay lão luyện dường như đang run rẩy.

Nhìn nhìn, trong đôi mắt mờ đục của Phan thượng thư rốt cục lão lệ ngang dọc, phác thông một tiếng quỳ gối trước ngai vàng, khóc không thành tiếng.

Ngoài điện, tiếng bước chân bọn lính càng ngày càng gần, tiếng rống thảm của Triệu Hổ quanh quẩn bên ngoài điện: “ Ai vào thì chết!”

Phan thượng thư nắm lấy tay vịn của ngai vàng, gian nan đứng lên điều chỉnh tâm tình kích động, sửa sang lại quần áo xốc xếch, mặt hướng cửa điện, sau đó thông thả ngồi xuống ngai vàng. Trong nháy mắt ngồi xuống, trên mặt Phan thượng thư lộ ra dáng tươi cười vui vẻ, phảng phất cả đời này chưa từng được hài lòng như thế. Dáng tươi cười chợt lóe rồi tắt, như phù dung sớm nở tối tàn.

Vung bàn tay ra, đôi mắt chợt mê ly, dường như nhìn thấy cả triều văn võ đang quỳ trước mặt hẩn lớn tiếng hô vàng, làm hẩn cảm thấy thỏa mãn chưa từng có.

“ Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế...”

Phan thượng thư chìm đắm trong ảo ảnh, run run vươn hai tay ra, thanh âm khàn khàn già nua quanh quẩn bên trong đại điện không một bóng người: “ Các khanh... các khanh bình thân, cấp, các khanh bình thân...”

Binh sĩ cùng Triệu Hổ bên ngoài điện nghe được thanh âm của Phan thượng thư sắc mặt đều biến đổi.

Triệu Hổ ngăn ở cửa, giọng mỉa mai hướng mọi người cười xong quát to: “ Hoàng thượng lâm triều, các quan mau xếp thành hàng...”

Phùng Cừ Dao phẫn nộ quát: “ Nghịch tặc! Giết!”

Chúng binh sĩ không chút chần chờ đâm mạnh trường mâu trong tay, trong miệng cùng hô: “ Giết!”

Triệu Hổ không hề chống lại, tùy ý cho trường mâu đâm lên người hẩn. Máu tươi từ trên người hẩn, trong mũi, trong miệng phun ra, Triệu Hổ còn đang cười, giấy dựa hỗn hển, trong miệng suy yếu đứt quãng nói: “ Có sự...có sự bảo tấu, vô sự...bãi triều...”

“ Giết!” Phùng Cừ Dao dữ dằn quát to.

Hằng hà trường mâu lần thứ hai không chút lưu tình đâm lên người Triệu Hổ, thân thể Triệu Hổ kịch liệt co quắp lại, rốt cục mềm nhũn ngã xuống đất, chết ngay trước cửa kim loan điện.

“ Cũng là hán tử, hậu táng hẩn đi.” Phương Tranh nhìn thi thể Triệu Hổ, trong lòng nổi lên sự bi thương của anh hùng mạt lộ.

Bọn lính tìm một mảnh bố, bao bọc thi thể Triệu Hổ, khiêng ra ngoài. Đại tướng quân chấp chưởng binh quyền mấy vạn người, không ngờ dùng một loại phương thức như vậy, cáo biệt nhân thế.

Phương Tranh thở dài một tiếng, bước vào kim loan điện, phía sau đông đảo binh sĩ cùng đi theo.

Phan thượng thư ngồi trên ngai vàng, sống lưng hần thẳng tắp, trên mặt lộ ra dáng tươi cười thỏa mãn.

Phương Tranh nhú nhú mày, quát to: “ Họ Phan kia, người mau đi xuống, cái ghế này, người không có tư cách ngồi!”

Phan thượng thư nghe vậy, dáng tươi cười nhất thời biến mất, sắc mặt âm trầm xuống, tức giận nói: “ Lớn mật! Dám nói trẫm không có tư cách ngồi, không muốn sống nữa! Vô sĩ đâu, bắt người này cho trẫm! Đem ra chém! Không, tru cửu tộc hần cho trẫm!”

Phương Tranh ngạc nhiên, nhìn Phùng Cừu Dao nói: “ Lão già kia có phải điên rồi hay không?”

Phùng Cừu Dao không chút biểu tình lắc đầu.

Phương Tranh thấy thế, nhanh gọi đến một gã thuộc hạ Ảnh Tử, phân phó hần gì đó.

Phan thượng thư ngồi trên ngai vàng dáng vẻ như có bệnh tâm thần, hần vỗ mạnh lên tay vịn ngai vàng, cả giận nói: “ Người đâu! Người đâu! Vì sao không bắt người này? Các người, các người cũng muốn tạo phản sao?”

Phương Tranh không thêm để ý đến hần, đối với người điên như vậy, Phương Tranh thật sự lười cùng hần dây dưa. Phất phất tay, bọn lính đều hướng Phan thượng thư vây quanh.

“ Các người, các người dám can đảm phạm thượng! Các người dám tạo phản với trẫm...các người, tốt! Trẫm sẽ không cho các người được như ý!” Phan thượng thư triệt để điên cuồng, đứng dậy đi tới phía sau ngai vàng, chẳng biết từ nơi nào lấy ra một vò đựng dầu điểm lửa, giơ lên khỏi đầu...Đình, dầu lửa nhất thời đổ khắp toàn thân hần, cả người Phan thượng thư nhất thời biến thành người dầu ướt dầm.

Bọn lính kinh hãi, đều lui ra phía sau vài bước.

Kháo! Lão già này không ngờ lại có tính tình như một cái chày gỗ. Phương Tranh vui vẻ, đi tới trước mặt Phan thượng thư, nhìn hần cười cười.

Phan thượng thư cả kinh lui ra phía sau một bước, lắp bắp nói: “ Người...người đừng qua đây, lão phu...lão phu sẽ cùng tòa đại điện này ôm nhau cùng chết...”

Phương Tranh vuốt cằm, nhìn hần như nghiên cứu, một lát mở miệng nói: “ Ai, ta nói người rốt cục là điên thật hay giả điên a? Ngồi trên ngai vàng, còn nói các khanh bình thân, giả ngây giả dại, hay thật, giả vờ thật giống ...”

Trong mắt Phan thượng thư hiện lên vài phần kinh hoảng: “ Người...chẳng lẽ người không sợ trẫm đốt cháy kim loan điện?”

“ Con mẹ nó còn xưng trẫm trẫm! Tin ta tạt người không?” Phương Tranh hung hăng huy tay lên định tát, suy nghĩ một chút lại buông xuống.

Sau đó Phương Tranh lại cười, cười thật hài lòng: “ Ai, theo tư thế của người, chẳng lẽ muốn châm lửa?”

Phan thượng thư kiên trì gật đầu.

“ Nói người ngu, người thật đúng là ngu, dầu đổ lên người người, người dự định dùng cái gì châm lửa?”

“ Dùng...Dùng cái gì châm lửa?” Phan thượng thư bị vấn đề này làm ngây ra, đúng vậy, cùng đồ mặt lộ, bỏ mạng chịu chết, là thời khắc cỡ nào bi tráng...thế nhưng, phải dùng cái gì châm lửa?

Phan thượng thư nhìn xung quanh, lúc này đã ban ngày, đèn trong cung đình đã tắt từ lâu, trên tay bọn lính cũng không có đuốc.

“ Dùng môi lửa.” Phương Tranh hảo tâm nhắc nhở.

“ Đúng, đúng...môi lửa...” Phan thượng thư run rẩy lục lọi trên người mình.

Một lúc lâu.

Phan thượng thư vẻ mặt cầu xin ngẩng đầu lên, bi thương nhìn Phương Tranh.

“ Quên mang theo?” Phương Tranh đồng tình hỏi.

Phan thượng thư gật đầu, biểu tình như cha mẹ chết.

“ Ngươi thật là không có trí nhớ!” Phương Tranh cau mày trách móc.

Phan thượng thư ủ rũ, không nói một câu, giống như một hài tử phạm lỗi bị lão sư trách mắng.

“ Ngươi có thể đâm đầu chết a.” Phương Tranh chỉ vào bậc thang bằng ngọc thạch trước ngai vàng, lại một lần hảo tâm cấp cho Phan thượng thư một sự giúp đỡ để tự sát.

Phan thượng thư lúng túng mím môi, kinh ngạc nhìn bậc thang cứng rắn, một lát rốt cục lắc đầu, trong mắt một mảnh tro tàn tuyệt vọng.

Nguyên lai lão già này sợ chết, vừa rồi chỉ là giả ngây giả dại, Phương Tranh ở một bên lạnh lùng cười.

“ Ngươi đã kiên trì muốn chết ám áp kiểu này, ta giúp ngươi một tay.” Phương Tranh cười tủm tỉm đưa qua một mối lửa.

Phan thượng thư hơi giật mình tiếp nhận mối lửa, ngẩng đầu nhìn thấy trong mắt Phương Tranh ẩn chứa sự cổ vũ và chờ mong, Phan thượng thư lộ vẻ sầu thảm cười, liền định châm lửa.

“ Chờ một chút!” Một tiếng rống to, Phương Tranh đứng lúc ngăn trở hấn, Phan thượng thư sợ đến cả người giật mình, tay run lên, mối lửa rớt xuống đất.

“ Ngươi...ngươi muốn sao?” Phan thượng thư nhìn về phía Phương Tranh, biểu tình đầy kinh khủng, như đang nhìn một tên ma quỷ tà ác.

Phương Tranh thân mật hướng hấn cười cười, lớn tiếng phân phó: “ Ngươi đâu, mau lấy hai cây sắt nhọn, ghim hai cánh gà vào cho ta...”

Phùng Cừ Dao ngạc nhiên hỏi: “ Phương lão đệ, ngươi muốn làm gì?”

Phương Tranh cười tủm tỉm chỉ Phan thượng thư, sau đó nhìn Phùng Cừ Dao nhe răng cười: “ Đói bụng chưa? Muốn ăn cánh gà nướng không? Ha ha, ta mời khách...”

200. Chương 186: Phong Thường Và Tiểu Trừ (thượng)

Dáng dấp Phan thượng thư thất hồn lạc phách, trong lòng Phương Tranh không khỏi cảm thấy khoái ý, từ sau khi tiến vào triều đình làm quan cho tới bây giờ, lão già này đã gây ra bao nhiêu phiền phức cho mình? Hai người từ lần đầu tiên gặp mặt liền đã xem nhau không vừa mắt, giống như đã kết thù từ kiếp trước, liên tục ở trong bóng tối sử ra ám chiêu cho nhau, sau đó ngáng chân, tát hời, hầu tử trộm đào...

Hiện tại được rồi, lão già này rốt cục đã suy sụp.

Nhân sinh chuyện đắc ý, thật phải khoái ý ân cừ, nhìn cừu nhân ngay trước mắt của mình khóc thét cầu xin tha thứ, nhìn hấn từng bước một đi tới hủy diệt.

Cúi người nhặt lên mối lửa Phan thượng thư làm rơi trên mặt đất, Phương Tranh cười tủm tỉm ôm lấy bờ vai của hấn, giống như thân mật khăng khít.

“ Lão già kia, ngươi có phải cảm thấy, nếu giả ngây giả dại, hoàng thượng biết được, sẽ nể tình ngươi làm việc trong triều nhiều năm, có thể ban cho ngươi một cái chết thống khoái, không cần chịu nỗi khổ lăng trì?”

“ Ngươi...Sao ngươi lại biết?” Phan thượng thư nhìn Phương Tranh, biểu tình cực kỳ khó tin.

Phương Tranh cười lắc đầu: “ Lão già, ngươi đã ở ngôi cao lâu lắm, nên kỹ xảo giả ngây giả dại, ngươi có khả năng mới lạ. Lại nói, ở phương diện này, ta mới là hành gia...”

Đắc ý nhìn sắc mặt như tro tàn của Phan thượng thư, Phương Tranh tiếp tục nói: “ Nói ngươi già hồ đồ ngươi khả năng còn không thừa nhận, nhưng khi giả ngây giả dại cần phải có điểm mấu chốt, ngươi nên dùng thái đao chém lung tung giết lung tung, ngươi có thể đứng ngoài điện chửi ầm lên, ngươi cũng có thể cời hết y phục trần truồng chạy trong hoàng cung. Có lẽ khi hoàng thượng biết được, thương cảm cho ngươi

hiều năm vất vả cực nhọc, ban thưởng cho người một cái chết thống khoái, thậm chí có thể thả cho người một con đường sống cũng chưa biết chừng, nhưng người lại phạm vào một sai lầm lớn nhất...”

“ Cái gì?”

Phương Tranh chỉ vào ngai vàng trên kim loan điện: “ Là cái ghế kia. Thế nhưng các đời lịch đại hoàng đế, nó là nghịch lân trong lòng bọn họ. Không phải ai cũng có thể ngồi lên đó. Huống chi người đã ngồi lên lại còn tự xưng “ trẫm”, điều này nói rõ cái gì? Nói rõ người điên rồi vẫn còn muốn làm hoàng đế. Người cứng đầu như thế, hoàng thượng nếu còn cho người chết được thống khoái, ta sẽ mang họ của người!”

Nhìn vẻ tuyệt vọng trong mắt Phan thượng thư, Phương Tranh đồng tình vỗ vai hắn: “ Người thật không chút cẩn thận. Khi ta vừa vào đã nhắc nhở người điều gì? Thông minh bị thông minh hại a!”

Cúi đầu nhìn mồi lửa trên tay, Phương Tranh quan tâm mà hỏi thăm: “ Người còn muốn tự mình chết cháy nữa hay không?”

Nói xong Phương Tranh thật chăm chú thổi thổi mồi lửa, mồi lửa thấy gió liền phát ra ánh lửa thật sáng.

Phan thượng thư nhanh chân lách ra thật xa, kinh khủng nói: “ Người...người người...đừng tới đây! Lão phu...lão phu tự sát trong ngục là được!”

Phương Tranh ngây cả người, sau đó vui vẻ: “ Lão già, nhìn không ra người đã một đồng tuổi, còn biết luyện khinh công, xem như bổn thiếu hiệp trông nhầm...”

Nói xong Phương Tranh vung tay lên, hạ lệnh: “ Người đâu! Bắt hắn lại, áp giải vào thiên lao, phái người đặc biệt trông nom, không cho hắn tự sát, không cho bắt luận kẻ nào thăm hỏi!”

Vài tên binh sĩ cao lớn vạm vỡ xông lên, đè Phan thượng thư xuống đất trói lại, áp xuống phía dưới.

Phương Tranh xoay người đi ra khỏi kim loan điện, hít một hơi, sân rộng trước điện tràn đầy vết máu đỏ thẫm của binh sĩ phản quân, Long Vũ quân và Long Tương quân đang thanh lý quét dọn.

Phương Tranh quay đầu lại nhìn Phùng Cửu Dao và Hàn Đại Thạch cười nói: “ Đại sự đã định! Chúc mừng hai vị tướng quân, lần này nhị vị cứu giá có công, hoàng thượng nhất định sẽ gia phong phần thưởng cho hai vị, hai vị ăn thịt, tiểu đệ đi theo hai vị uống chút canh...”

Hàn Đại Thạch cười nói: “ Phương đại nhân quá khiêm nhượng, nếu luận công lao, thì tính Phương đại nhân lớn nhất, ném khổ cũng tối đa, Phương đại nhân mới là đệ nhất công thần!”

Lão tử ném khổ đích xác là tối đa, việc này lại không thể nhường ai, nhưng ta cũng không thích gia quan tấn tước, nếu như hoàng thượng đem công lao của ta đổi thành bạc để thưởng cho ta, thật là tốt biết bao a...

Nhớ tới việc tối hôm qua lao ra những trọng trọng vây khốn quanh Phương phủ, trải qua vào sinh ra tử, đánh lên binh sĩ phản quân, lại đánh lên phản quân giáo úy, lại đánh lên Long Vũ quân phản tướng Tiền Long...

Thế nào toàn là ta đi đánh lên người khác? Hơn nữa đánh lên cấp bậc càng ngày càng cao, gương mặt Phương Tranh mang theo nỗi khiếp sợ rừng mình một cái, thật không bình tĩnh, sau này phải suy nghĩ lại cho kỹ rồi mới làm, suy nghĩ kỹ rồi mới làm...

Ngay cửa tây cung lục tục xuất hiện bóng hình của các quan viên, tốp năm tốp ba đi cùng một chỗ, kinh hồn táng đảm nhìn thi thể phản quân nằm đầy đất, hướng kim loan điện đi tới.

Thần tình của bọn họ đều khác nhau, có người vui vẻ nhảy nhót, có người cực kỳ tuyệt vọng, có người thấp thỏm lo âu. Phương Tranh nhìn bọn họ, trong lòng cười nhạt không ngớt, kinh qua trận phản loạn này, thế cục trong triều nhất định sẽ có một phen biến hóa nghiêng trời lệch đất, trước đây những đại thần dựa vào Phan đảng không ai chạy thoát, bị tru sát liên lụy, bị tẩy trừ, được đề bạt, còn có người bị đá ra khỏi thế cục...

Các đại thần kinh hồn bất định đi tới cửa kim loan điện, Phương Tranh đang chấp tay mỉm cười nhìn bọn họ, bên cạnh Phương Tranh còn có hai vị tướng quân đẳng đẳng sát khí nhìn tới, trong đó có một người rõ ràng là Phùng Cửu Dao của Long Vũ quân. Hai bên cửa điện đứng đầy binh sĩ cường hãn nghiêm nghị,

không ít binh sĩ trên mặt còn mang theo vết máu loang lổ, toàn bộ bầu không khí trong sân có vẻ âm trầm kinh khủng, sát khí nồng nặc đầy rẫy trong hoàng cung đại điện.

Các đại thần trong lòng sợ hãi cả kinh, hôm nay lâm triều, chẳng biết sẽ có bao nhiêu đồng僚 sẽ bị đưa lên đoạn đầu đài. Những đại thần dựa vào Phan đảng lúc này đã không chế không được cả người run rẩy, thậm chí có người sợ đến xụi lơ trên mặt đất, cả người run lên bần bật.

Phương Tranh vẫn như thường tiến lên nghênh đón, vẻ mặt mang theo dáng tươi cười hiền lành: “ Ai nha, các vị đại nhân, đã lâu không gặp, tối qua ngủ ngon chứ? Thật ước ao được như các người nha...”

Các đại thần hai mặt nhìn nhau, trong lòng cười khổ không ngớt, ngủ ngon sao? Tối hôm qua phản quân vào thành, phóng hỏa khắp thành, tùy ý tàn sát bách tính, nơi nơi đều là tiếng kêu thảm, tiếng hô hoán. Những vị quan viên này ngồi yên trong nhà mà hoảng loạn, rất sợ phản quân nhảy vào trong phủ của mình, đồ diệt cả nhà mình, tâm tình sợ hãi kinh khủng không ngừng dày vò, bọn họ cả đêm chưa từng chợp mắt. Hiện tại tên mao đầu tiểu tử này lại hỏi mình ngủ ngon hay không...Hắn đang nói tiếng người sao?

“ Di? Ngươi đại nhân, người không ngủ ngon sao? Vành mắt đen rồi nha...Tuy rằng tuổi tác ngài đã lớn, nhưng phải chú ý hình tượng nha, ngài là người dẫn đầu tích cực trong trường phong lưu, làm vành mắt bị đen sẽ làm đại cô nương không thích nữa...”

Trong triều thần, Bộ Binh thượng thư Ngụy Thừa Đức coi như quan hệ cũng tốt với hắn, dù sao hai người từng cùng nhau đàm phán với Đột Quyết, nên ấn tượng giữa hai bên cũng không kém.

Ngụy Thừa Đức tức giận hừ một tiếng, trợn mắt nói: “ Phương đại nhân, chớ có đem lão phu ra trêu đùa, lão phu đường đường chính chính, cái gì là người dẫn đầu tích cực của trường phong lưu, người đừng nói lung tung...”

Ngụy Thừa Đức vẫn luôn đối chọi gay gắt với Phan đảng, Phan đảng rơi đài, hắn là người cao hứng nhất, cho nên hiện tại tâm tình của hắn rất không tệ.

“ Ai nha đại nhân, ngài cũng đừng khiêm tốn, giấu diếm với ai nha, Y Y tiểu thư của Mẫu Đơn Lôu nhờ ta nói với ngài, nàng nói đã lâu không thấy ngài đến thăm nàng ta...”

“ Sao nàng lại nhần với người...”

“ Đi ngang qua, hạ quan thuần túy đi ngang qua mà thôi, thực sự! Ta cùng Y Y tiểu thư chỉ thuần khiết như trang giấy trắng, ngài người già nhưng tâm không già, trong thanh lâu dễ gì có ai, có lá gan làm địch thủ của ngài chứ...”

“ Hừ!”

Phương Tranh cột nhả trêu chọc một trận, làm không khí khẩn trương cũng giảm bớt được một ít.

Lúc này đã giờ Ty, một gã tiểu thái giám bước nhanh từ ngoài cửa tây cung chạy vào, quát lớn: “ Hoàng thượng lâm triều, bách quan xếp hàng...”

Quần thần nghiêm nghị, tự giác theo chức vị xếp thành hàng chia làm hai bên cửa điện.

Đám binh sĩ đang dọn dẹp tại sân rộng trước điện đều ngừng tay, quỳ gối xuống mặt đất đọng đầy máu tươi.

Hoàng thượng thân mặc hoàng bào ngũ trảo kim long, đầu đội long quan, gương mặt trầm túc uy nghiêm bước xuống kiệu ngay cửa cung, hai mắt nhìn thẳng sân rộng còn đầy thi thể phản quân lại làm như không thấy, hai chân đạp lên vũng máu trên sân, từng bước một đi vào kim loan điện. Phía sau hắn để lại vết chân đỏ thẫm máu như có như không, tiếng bước chân nhẹ nhàng, nhưng lại giống như nhịp trống trước pháp trường, từng chút từng chút đánh vào trong lòng mọi người.

Rất nhanh hoàng thượng đã bước lên bậc thang bằng ngọc thạch trong kim loan điện, tiểu thái giám lại cao giọng quát: “ Hoàng thượng lâm triều, các quan triều bái...”

Quần thần nhất thời quỳ xuống bái lạy, nhìn vết chân còn dính máu của hoàng thượng trải dài trên kim loan điện, không ít quan viên sắc mặt càng thêm tái nhợt, dường như sắp đến ngày diệt vong, cả người sợ run.

Thẳng đến khi hoàng thượng ngồi xuống ngai vàng, lúc này quần thần mới hô to: “ Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế...”

Lúc này hoàng thượng cũng chưa nói “ Các khanh bình thân” mà lại nhìn thẳng tiểu thái giám gật đầu ra dấu.

Tiểu thái giám lập tức bước lên một bước, chậm rãi mở cuộn vải vàng trong tay, lớn tiếng nói: “ Nhất đẳng Trung Dũng Bá, Hữu Tán Kỵ Thường Thị, kiêm Phò Mã đô úy Phương Tranh, tiến lên quỳ lạy nghe phong...”

Đang định dựa vào cột ngủ một giấc, Phương Tranh nghe vậy thở dài, Phan đảng còn chưa bắt xong, người vội vã phong chức công thần gì a, không biết lúc này hoàng thượng định phong chức quan gì cho ta đây...

“ Vi thần Phương Tranh cung kính nghe thánh chỉ...” Phương Tranh đứng lên, bước ra giữa đại điện, lại hướng phía trước đi vài bước, quỳ lạy cao giọng nói.

“ Chiếu viết: Hoa triều Kiến Vũ năm thứ mười hai ngày mười lăm tháng mười, nghịch tặc Phan Văn Viễn, sai sử Thần Vũ quân Triệu nghịch tặc mưu phản, phản quân đánh vào kinh thành, thiêu sát đánh cướp, không chuyện ác nào không làm, bách tính tử thương vô số, khiến sinh linh đồ than, non sông rung chuyển. Quốc nạn to lớn, Phương Tranh tâm hoài một lòng trung quân ái quốc, một mình ra khỏi thành, điều binh cứu giá, lại tiêu diệt phản quân, bắt giữ kẻ gây tội Phan nghịch tặc, bảo toàn giang sơn xã tắc không rơi vào tay phản tặc. Công lao to lớn, không kém gì mở mang bờ cõi, trăm niệm kỳ công, phong Phương Tranh làm nhất đẳng Trung Dũng Hầu, tăng thực ấp một ngàn hộ, đời đời thế tập, thăng Phương Tranh làm tướng quân thủ bị kinh thành, có thể ở trong quân chọn tình nhuệ, thủ vệ kinh đô, gặp chuyện có thể tự quyết đoán, đối với quan viên nhị phẩm trong triều trở xuống không tuân thủ pháp, có quyền chém trước tâu sau. Đặc biệt ban thưởng có thể cưỡi ngựa trong cấm cung, cho phép tùy thời vào cung tham tấu quốc sự. Phần thưởng ba ngàn lượng hoàng kim, tợ lụa năm trăm thất, đông châu hai trăm viên, khâm thử...”

*: đời đời thế tập có nghĩa là con cháu đời đời đều sẽ được làm quan, không thì giữ nguyên tước vị của người cha được khâm phong, còn phong thực ấp thì có thể chiêu mộ binh mã cho riêng bản thân mình, thành lập 1 đội quân riêng, tùy theo chức vị được gia phong.

201. Chương 186: Phong Thưởng Và Tiểu Trừ (hạ)

Quần thần ồn ào, phong thưởng như vậy đúng là hoàng ân mệnh mông cuồn cuộn, phong hầu thì không dám nói, nhưng phong làm tướng quân thủ bị kinh thành, lại có quyền chém trước tâu sau đối với quan viên từ nhị phẩm trở xuống, lần phong thưởng này quá lớn, nhị phẩm là gì? Là cấp bậc thượng thư nha, nói cách khác, sau này ngoại trừ một số ít thượng thư trong triều, nếu ai rơi vào trong tay tiểu tử này, hẳn muốn giết liền giết, ngấm lại liền biết, quyền lực của tiểu tử này đã lớn đến tình trạng thế nào.

Đầu óc Phương Tranh cũng đang hồ đồ, thánh chỉ vừa đọc một chuỗi dài, hẳn cũng không nghe hiểu hết cục đã nói gì, chỉ hiểu được là mình thăng tước vị, từ bá tước biến thành hầu tước, sau này hình như còn được làm tướng quân gì đó – Sao ta lại thành tướng quân vậy? Làm tướng quân không phải ý nghĩa phải đánh trận, phải chảy máu, phải liều mạng...

“ Phương Tranh, hãy lĩnh chỉ tạ ơn.” Thanh âm lạnh lạnh của tiểu thái giám cắt đứt dòng suy nghĩ miên man của Phương Tranh.

“ Khái khái...Cái gì, hoàng thượng, vi thần là quan văn, hơn nữa vi thần nghĩ làm quan văn thật tốt lắm, thế nào lại làm tướng quân vậy? Cùng chuyên môn của vi thần thật sai biệt lắm nha...” Phương Tranh cười bồi, cẩn thận nỗ lực nhượng hoàng thượng cải biến chủ ý.

“ Lớn mật! Phương Tranh, chẳng lẽ ngươi dám kháng chỉ sao?” Hoàng thượng còn chưa kịp biểu thị, tên tiểu thái giám bên cạnh liền lớn tiếng quát.

Phương Tranh nhìn thoáng qua tên tiểu thái giám, gương mặt lấm lét, là ai vậy? Dám nói chuyện với lão tử kiểu đó, dù ngươi là thiếp thân thái giám thị hầu hoàng thượng như Tào công công, ở trước mặt lão tử cũng phải cười theo. Vậy đợi khi tan triều lão tử phải đi hỏi Tào công công, đem tên cẩu nô tài nửa nam

nữ này hung hăng chỉnh một trận, kiểm tra xem tên nô tài này có được thiên sạch sẽ chưa, còn chưa sạch phải thiên thêm lần nữa...

“Hoàng thượng, hạ thần không phải là nhân tài mang binh, vạn nhất không quản tốt thủ hạ, bọn họ gây họa bên ngoài, vi thần chẳng phải là chịu tiếng xấu thay cho người khác? Ngài cũng biết đó, vi thần từ trước đến nay đều để cho người khác chịu...Ách, thần tuân chỉ, vi thần khấu tạ hoàng ân.” Thấy gương mặt hoàng thượng đen thui đến mức sắp bạo phát, Phương Tranh sáng suốt tuyển chọn linh chỉ tạ ân, quản hấn làm gì, dù sao quay đầu lại có thể chạy tới chỗ hoàng thượng cầu tình.

Sắc mặt hoàng thượng chợt hòa hoãn, uy nghiêm quét mắt nhìn quần thần, trầm giọng nói: “Trẫm còn một đạo thánh chỉ phải thiết lập một tổ chức trong triều, danh xưng Đô Sát Viện, phụ trách giám sát bách quan trong triều, mật chiết chuyên giải quyết những sự kiện khẩn cấp mưu phản tác loạn, Đô Sát Viện có thể hoàn toàn đủ quyền giải quyết chuyện cấp bách trước mắt, trẫm sẽ giao cho Phương Tranh phụ trách.”

Lời vừa nói ra, quần thần lại ồ lên một trận, hoàng thượng tin tưởng Phương Tranh tới mức thật sự là quá phận, giám sát bách quan, còn tùy thời giải quyết chuyện cấp bách, đồng thời còn kiêm chức tướng quân thủ bị kinh thành, đây chẳng khác gì hoàng thượng triệt để giao an nguy của kinh thành cùng tiền đồ các quan toàn bộ giao vào tay Phương Tranh, chuyện Phan thượng thư tạo phản còn chưa dẹp loạn, hoàng thượng lẽ nào không sợ Phương Tranh trở thành người thứ hai như Phan thượng thư lấy tay che trời?

Không chờ quần thần suy nghĩ nhiều, hoàng thượng lại ban xuống vài đạo phong thưởng, lần này bình định phản loạn lập công như Phùng Cửu Dao, Hàn Đại Thạch đều trở thành hầu tước, lại ban thưởng cho cưới ngựa trong cấm cung, vẫn tự lĩnh quân đội của mình. Ngay cả phụ thân của Phương Tranh Phương lão gia, cũng hộ giá có công, được phong làm Khai Quốc Bá, Phương phu nhân được phong làm ngũ phẩm cáo mệnh thái phu nhân, vinh quang của Phương gia trong một ngày đêm đã được đẩy lên cực đỉnh quyền lực.

Mà Mập Mập Phúc Vương điện hạ đương sơ có công tiến cử Phương Tranh, cũng được gia phong, bởi hấn vốn đã là vương gia, lại là con ruột của hoàng thượng, tước vị không thể tiếp tục gia phong, vì vậy hoàng thượng ban thưởng cho hấn không ít tài vật, lại tăng thêm thực ấp hai ngàn hộ. Càng làm cho người đáng giá nghiền ngẫm chính là, hoàng thượng đặc biệt mệnh Phúc Vương điện hạ gia nhập Lại Bộ nhậm chức, tham gia chính sự.

Mọi người đều biết, luật pháp Hoa triều qui định, trong các hoàng tử, ngoại trừ thái tử, bất luận vị hoàng tử nào cũng không được can thiệp chính sự, để phòng ngừa bọn họ tương lai soán ngôi tranh quyền đoạt vị, dẫn đến bi kịch cùng thái tử tay chân tương tàn. Mà đạo thánh chỉ hôm nay của hoàng thượng, bằng như hủy bỏ luật pháp này, thậm chí càng có ý tứ thâm sâu...

Nếu ở ngày thường, quần thần tự nhiên sẽ phản đối, nhưng ngày hôm nay thì khác, quần thần biết, ngày hôm nay là ngày bọn hấn bị tẩy trừ, chỉ ít hơn phân nửa quan viên đang lo lắng cái đầu trên cổ mình, làm sao còn tâm trí chú ý tới ý chỉ không quan hệ tới họ? Cho nên đạo thánh chỉ này sau khi tuyên bố, không ngờ là lần đầu tiên không ai bước ra phản đối.

Có người vui mừng tự nhiên có người sầu, phong thưởng thần tử có công xong, tiểu thái giám lại đưa lên một quyển sách mỏng, hoàng thượng nhìn cũng không nhìn, liền gọi Phương Tranh đến gần, nhàn nhạt nói: “Hôm nay người giám sát bách quan, bên trong đây đều liệt kê danh sách quan viên đi theo Phan nghịch tặc, người tới xử lý đi.”

Phương Tranh ngây người một hồi, nhìn quyển sách mỏng, lại hiểu kỳ nhìn hoàng thượng.

“Ý của hoàng thượng là?”

“Bắt trước thẩm sau.”

Tiếp nhận quyển sách, xoay người nhìn quần thần thần sắc khác nhau đứng trong cung vàng điện ngọc, Phương Tranh cảm thấy có chút hơi làm khó, kỳ thực hấn cũng biết, đây là hoàng thượng cho hấn cơ hội tạo uy tín trước mặt quần thần, nhưng Phương đại thiếu gia hấn lại có thói quen sử ám chiêu sau lưng người khác, nếu muốn hấn ngay mặt làm trò minh đạo minh thương bắt người, hấn không khỏi cảm thấy có chút dè dặt...

“Khái khái...” Tiếng tăng háng vang quanh quần trong đại điện, Phương Tranh hướng quần thần chấp tay

cười nói: “ Các vị đồng liêu, hạ quan phụng chỉ hành sự, mong rằng các vị thông cảm nhiều hơn, chúng ta làm thần tử trong triều cũng đã lâu như vậy, kỳ thực ta cũng thấy ngại lắm, lại nói chuyện này huyền ảo quá lớn, hơn nữa ảnh hưởng quá mức ác liệt, đây hoàn toàn khác hẳn với chuyện mượn bạc mà không trả, thành thật mà nói, nếu các người mượn bạc của ta mà không trả, ta còn...ta còn hạ thủ được các người..tương lai các người có oan báo oan, có cừu báo cừu, một oan một cừu cũng đừng làm lỡ, mau chóng đi đầu thai thôi...”

“ Phương Tranh! Đang nói bậy cái gì? Còn không mau bắt đầu!” Hoàng thượng ở phía sau hẳn cả giận nói.

“ Dạ dạ dạ, khái khái.” Phương Tranh lại tăng hắng, hướng ngoài điện hét lớn một tiếng: “ Long Vũ quân nghe lệnh!”

Binh sĩ đứng ngoài điện cùng kêu lên đáp lại, tiếng hô rung trời: “ Có mặt!”

Đám quần thần sợ đến run lên không ngớt, trong đó không ít quan viên tê liệt mềm nhũn ngã xuống trên mặt đất, sắc mặt tái mét, thoát nhìn giống như người đã chết. Không cần phải nói, những quan viên này đương nhiên là phần tử trung kiên của Phan đảng, bọn họ biết, lần này xem như chạy đảng trời cũng không thoát khỏi nãng.

Phương Tranh chậm rãi mở quyển sách nhỏ trong tay ra, cao giọng nói: “ Ta đọc tới tên ai, các người bắt hẩn lại, áp giải vào thiên lao! Người nào dám can đảm phản kháng, tru sát ngay tại chỗ!”

“ Dạ!”

“ Lại Bộ Tả Thị Lang, Giang Trung Thành, bắt!”

“ Giám sát ngự sử, Ngô Tiềm, bắt!”

“ Lại Bộ Hữu Thị Lang, Chu Trung Khiêm, bắt!”

“ Hình Bộ Hữu Thị Lang, Lục Văn Đạt, bắt!”

“ ...”

Các đại thần trong triều đình bị dọa đến lạnh run, sắc mặt trầm xuống, môi tím ngắt, kinh khủng nhìn chăm chú vào Phương Tranh còn đang đọc tên, cùng hoàng thượng ngồi phía sau Phương Tranh, khóe miệng đang treo nụ cười nhạt. Mất thấy một người lại một người đồng liêu, dù lên tiếng cầu xin tha thứ cũng không dám nói, đều ử rũ thành một mảnh, loại áp lực tâm lý thật lớn này làm cho bọn hắn đã bao nhiêu năm qua thuận buồn xuôi gió thật sự khó có thể thừa nhận.

Mãi cho đến khi Phương Tranh đọc xong, các đại thần trong điện đã thiếu hơn phân nửa. Đại thần còn lại, có người không thẹn với lương tâm, sắc mặt như thường, có người vẻ mặt may mắn, thẳng thắn vì tìm được đường sống trong chỗ chết, còn có người lòng mang lo sợ, thấp thỏm lo âu.

Phương Tranh đóng sách lại, vừa ngẩng đầu, thấy đại diện thiếu đi hơn phân nửa người, không khỏi có chút kinh ngạc: “ Oa, thiếu nhiều người như vậy nha, các người đừng sợ, đây cũng giống như làm tổng vệ sinh, nhà ai không có con rệp hay mạng nhện, quét tước sạch sẽ xong, thoát nhìn không phải nhẹ nhàng khoan khoái hơn sao, sau này các người đứng cũng không cần chen chúc như vậy nữa...”

“ Hừ!” Hoàng thượng ở sau lưng Phương Tranh vẻ mặt giận dữ đứng lên, hung hăng vỗ tay vịn của ngai vàng, âm trầm nói: “ Một đám bại hoại! Trẫm dùng quốc sĩ mà đối đãi, bọn họ lại dùng binh đao báo trẫm! Quả thật là vong ân phụ nghĩa! Phương ái khanh, trẫm mệnh người lập tức thẩm vấn rõ ràng, những người này đều là kẻ đáng tịch thu tài sản giết sạch cả nhà! Còn Phan nghịch tặc, trẫm muốn tru di cửu tộc hắn!”

Quần thần dưới cơn giận sấm sét của hoàng thượng, tất cả đều quỳ xuống, cùng kêu lên: “ Hoàng thượng bớt giận...”

“ Hoàng thượng, hoàng thượng...” Phương Tranh đứng cách hoàng thượng gần nhất lặng lẽ hướng hẩn chớp mắt.

“ Chuyện gì?” Hoàng thượng tức giận trừng mắt nhìn hẩn.

“ Hoàng thượng, ngài đã quên một việc, vi thần phải nhắc nhở ngài...”

“ Đã quên chuyện gì?”

Hai mắt Phương Tranh sáng ngời, trong hai mắt phóng xuất ra vạn đạo kim quang, làm kẻ khác không dám nhìn gần.

Phương Tranh khởi lên vẻ mặt tươi cười, dùng thanh âm hết sức nịnh nọt, lấy lòng cười nói: “ Hoàng thượng, xét nhà, sao nhà bọn họ, vi thần đối với công tác gian khổ này phi thường sở trường, bảo chứng tuyệt đối không tham ô...”

“ Người...Người...” Hoàng thượng tức giận chỉ vào Phương Tranh, không biết nên mắng làm sao mới tốt: “ Mật nhi nói không sai, người quả thực là tên hỗn đản vô sỉ nhất! Cút ra cho trể!...Cút càng nhanh càng tốt!”

202. Chương 187: Quyền Hành

Trong thư phòng.

Cơn giận của hoàng thượng vẫn còn sót lại chưa tiêu tan tròng mắt nhìn Phương Tranh, Phương Tranh chỉ bồi cười theo, gương mặt cười đến sắp xơ cứng.

“ Hừ! Sao ngươi không có chút tiền đồ như thế? Nhà của ngươi đã phú khả địch quốc, hai con mắt ngươi thể nào vẫn cứ nhìn bạc chằm chằm?” Hoàng thượng tức giận nói.

“ Hoàng thượng, lời này không thể nói lung tung, phú khả địch quốc còn xa xa không được, lời này của ngài thật quá khoa trương, hơn nữa, đó là bạc của phụ thân vi thần, vi thần cũng không muốn đánh chủ ý đánh lên trên người phụ mẫu...” Phương Tranh nhanh miệng giải thích.

“ Cho nên ngươi nghĩ cách đánh lên trên người những phạm quan tội thần kia sao? Uống cho ngươi còn hoàn hảo nói ra! Tội còn chưa định, lại đánh chủ ý đi xét nhà người ta! Kiếp trước của ngươi có phải là nghèo đến điên rồi không?”

Lời này nói đến điểm quan trọng, Phương Tranh bỗng nhiên ngừng đầu, hai mắt lờ lờ chiếu sáng nhìn hoàng thượng, ai thanh nói: “ Hoàng thượng, ngài cũng biết sao? Không đối gạt ngài, kiếp trước của vi thần là một người nghèo mặt a, ô ô...”

Nếu như mình có tiền, bao nhiêu mỹ nữ tùy tiện kêu tới mà không được, cần gì phải chạy ra ngoài vỉa hè mua mấy bộ phim bất lương kia về coi? Nếu có tiền, đã có xe ngồi, còn cần tự mình bước đi, kết quả vận khí không tốt vừa...vừa lúc rơi vào trong cống thoát nước...

Nói đến đây, mục đích bản thân xuyên qua, chính là vì tiền làm hại nha!

Hoàng thượng hừ một tiếng: “ Trẫm lười nói chuyện với ngươi! Thử tra xử lý Phan nghịch tặc mưu phản và kết đảng, trẫm hoàn toàn giao cho ngươi, lần này không cần thông tam pháp ti hội thẩm, không cần thông qua hình bộ cáo bị, do ngươi suất lĩnh Ảnh Tử trực tiếp thẩm tra xử lý, Long Vũ quân một bên hiệp trợ, trực tiếp hướng trẫm hồi báo, bất luận kẻ nào cũng không được can thiệp! Từ hôm nay trở đi, trẫm giao quyền giám sát đám quan lại cho Ảnh Tử, quyền bắt người và quyền thẩm vấn, hiểu chưa?”

Trải qua chuyện phản loạn, tâm bệnh của hoàng thượng càng ngày càng nặng, hẳn đã không còn tin được đại thần bên người nữa, đối với Phương Tranh và Phùng Cửu Dao là công thần cứu giá mới dám yên tâm phân công. Mà tổ chức Ảnh Tử, đã triệt để trở thành một tổ chức đặc vụ chuyên quyền như cấm y vệ thời Minh triều.

Phương Tranh liên tục gật đầu: “ Vi thần tuân chỉ...Còn chuyện xét nhà thì sao hoàng thượng...”

Hoàng thượng không thèm tiếp lời hắn, lại nói tiếp: “ Vô Bệnh tham gia Lại Bộ xử lý công việc, trẫm đã có dự định, thế nhưng hài tử này tuy thích chơi đùa nháo loạn nhưng trời sinh tính tình tương đối nhu nhược. Ngươi là bằng hữu cùng học với hắn, thường ngày nên giúp hắn nhiều hơn, nói cho hắn, làm việc chỉ cần yên tâm, có làm sai thì cứ làm, làm sai cũng đừng lo.”

“ Dạ, vi thần hiểu rõ...hoàng thượng, còn chuyện xét nhà...”

Hoàng thượng cũng không để ý đến hắn, lại nói tiếp: “ Lần này triều đình tẩy trừ, quan viên trong triều đã ngã xuống hơn phân nửa, trăm rất đau lòng! Hôm nay các bộ quan chức bị trống không ít, ngoại trừ cho quan viên dự khuyết tạm thời tiếp nhận ra, trăm quyết định ba tháng sau mở ân khoa, vì nước tuyển nhân tài sẽ đem việc này giao cho thái tử và Vô Bệnh hai người phụ trách. Xem năng lực hai người họ ra sao, người ở bên hiệp trợ một chút.”

“ Vi thần tuân chỉ...Hoàng thượng, còn chuyện xét nhà...” Phương Tranh vẫn bắt khuất hỏi thử.

“ Xét nhà xét nhà! Người chỉ biết xét nhà! Trăm thật nghĩ không thông, người tham tài sao lại tham tới tình trạng này!” Hoàng thượng rất cực giận tím mặt, chỉ vào mũi Phương Tranh nổi giận mắng.

“ Hoàng thượng, thần oan uổng! Xét nhà xét ra được gì đó, vi thần tuyệt đối không tham một đồng nộp vào quốc khố, vi thần đây là vì muốn cống hiến cho quốc khố trống rỗng của Hoa triều chúng ta...” Phương Tranh vô tội đến cực điểm nháy mắt, ngây thơ đến mức không nhiễm bụi trần.

“ Hừ! Người có lòng tốt như vậy? Sợ rằng xét nhà xong, quốc khố có được nhiều lắm khoảng ba phần, còn bao nhiêu đều rơi vào túi người đứng không?” Hoàng thượng lườm hắn, cười lạnh nói.

Oa! Hoàng thượng đúng là thần! Ta còn thực sự dự định như thế...

Da mặt dày như thành tường của Phương Tranh bị người vạch trần, vẫn không hề biến sắc nghĩa chính nghiêm từ nói: “ Hoàng thượng hiểu lầm rồi! Vi thần tuyệt sẽ không tham ô một đồng bạc, nếu hoàng thượng không tin vi thần sẽ phát lời thề độc...”

“ Vậy người phát thử một lần xem.”

Phương Tranh giơ lên tay phải, nghiêm trang nói: “ Khái khái...Nếu vi thần tham ô một đồng bạc, lão thiên liền phạt vi thần mỗi ngày bị lão bà cho đòn hiểm, một ngày đánh ba lần, lại gặp mừng một, mười lăm thì cho ăn khuya...”

“ Cút! Mật nhi của trăm mạnh mẽ như vậy sao?” Phương Tranh lại thêm một lần thành công khơi mào lửa giận hừng hực của hoàng thượng.

Đương nhiên, không hề ngoại lệ, quân thần hai người lại một lần tan rã trong sự không vui, Phương Tranh bị hoàng thượng đuổi ta khỏi ngự thư phòng, xám xịt đi ra khỏi hoàng cung mà hồi phủ.

Nhưng hiện tại trong lòng Phương Tranh tràn đầy vui sướng, trước khi bị đuổi ra, hoàng thượng rất cực thả lỏng, đáp ứng cho hắn đi phủ Phan thượng thư xét nhà, thế nhưng hoàng thượng buộc hắn không được tham ô, đối với việc hắn đưa ra quy củ trước kia là chia chín một, hoàng thượng không hề nghĩ ngợi một ngụm liền từ chối.

Không tham ô thì đã không còn là Phương Tranh, vừa phát thệ bất quá chỉ là không tham đồng nào, nhưng nếu nhiều hơn dĩ nhiên phải chướng mắt, nhưng trăm lượng, ngàn lượng, vậy thì không nhất định, trong phủ bị đốt thành như vậy, cũng không thấy hoàng thượng nói là bồi thường cho tan ha.

Xe ngựa đi tới trước cửa Phương phủ, Phương Tranh kinh ngạc phát hiện, công tác tu sửa tiền viện trong phủ đã bắt đầu tiến hành, cửa lớn bị đốt trụi và bảng hiệu đã bỏ cũ thay mới, thợ xây đang chỉ huy người giật đổ tường vây, mọi người đều đang bận rộn lo công việc, khí thế tại công trường nháo nhắt trời, thật chẳng khác gì cảnh tượng hoành tráng.

Ngoài cửa còn đang đứng một đám người, những người này mặc quan phục triều đình, mỗi người cầm bái thiếp trong tay, đang tha thiết kiễng chân nhìn vào trong chờ mong. Phương Tranh ngồi trên xe ngựa từ từ đi tới, chúng quan viên hai mắt tỏa ánh sáng, vội vàng chạy tới nghênh đón, tranh giành nhau nói vô cùng ồn ào: “ Phương hầu gia đã trở về!”

“ Phương hầu gia, tại hạ Dương Châu tri phủ, đặc biệt đến bái kiến Phương hầu gia, chúc mừng hầu gia thăng quan tấn tước...”

“ Phương hầu gia, tại hạ Hộ Bộ viên ngoại lang, bái kiến Phương hầu gia, đây là bái thiếp của hạ quan..”

“ Mau tránh ra, mau tránh ra, đến ta! Phương hầu gia, hạ quan Lại Bộ...”

“ Ôi! Là ai giẫm ta vậy...”

“ Các vị đại nhân đã đói bụng chưa? Ném thử bánh nướng của tiểu lão nhi, một văn tiền một cái...”

“”

Bị một màn trước mắt làm sợ ngây người, một đám người đông như vậy lại vây quanh chính mình, ai thật sự là trung thần nha, vạn nhất có dư nghiệt Phan đảng trà trộn vào, nhân lúc hỗn loạn mà đâm cho ta một vài dao, ta chết thì phải tìm ai nói lý lẽ đây?

Phương Tranh cũng không dám xuống xe ngựa, quyết định thật nhanh, xốc mình xe lên, lớn tiếng hét to: “ Người đâu mau tới! Có thích khách!”

“ Ai? Thích khách ở đâu?” Chúng quan viên cũng bị sợ hãi, trong thành tuy đã dẹp yên phản loạn, nhưng dư nghiệt Phan đảng còn rất nhiều kẻ lọt lưới, nếu bị những tên vong mạng này thống cho vài dao, chính mình chết rồi đi tìm ai nói lý lẽ? Thiên hạ quạ đen đều đen như nhau, đám làm quan này cũng suy nghĩ y hệt như Phương Tranh.

Lúc này có người không chút khách khí nhảy vọt lên xe ngựa của Phương Tranh chạy trốn, có người tay chân chậm một chút nhưng cơ linh chui xuống dưới gầm xe, trong lúc nhất thời trảng diện gà bay chó sủa khói đen chướng khí. Phương Tranh hồn hển giãy dụa trong đám người, trầm luân, sau đó bị bao phủ, chỉ còn một tay cô độc vô lực từ trong đám người chen chút thò ra, dùng hết khí lực khoa tay múa chân thò ra ngón giữa, cuối cùng mềm nhũn xuôi xuống...

Đợi cho thuộc hạ Ảnh Tử và bọn người hầu Phương phủ nghe tin chạy tới, tách mọi người ra, phát hiện Phương đại thiếu gia đang nằm bẹp dưới sàn xe ngựa gương mặt trắng bệch, hấp hối, cả người bị dè dẹt lép...

Phương Tranh sắc mặt âm trầm ngồi ngay đại sảnh trong Phương phủ, trước mặt hoặc đứng hoặc ngồi có hơn mười quan viên triều đình sắc mặt ngưng ngưng.

Chỉ chỉ những lễ vật đặt trong góc phòng, Phương Tranh trầm giọng nói: “ Các người đến tặng lễ?”

Chúng quan viên vội vàng gật đầu, đồng thời dâng lên dáng tươi cười cực kỳ nịnh nọt.

“ Thối lắm!” Phương Tranh hung hăng vỗ bàn: “ Các người đây là tặng lễ sao? Rõ ràng là muốn tới phúng điếu cho ta!”

Chúng quan viên hoảng hốt liền bồi tội.

Ngẫm lại còn cảm thấy sợ, nếu như thuộc hạ Ảnh Tử và người hầu Phương phủ tới muộn một chút...

Phương Tranh hít một hơi, giận dữ: “ Lão tử anh hùng một đời, vì nước vì hoàng thượng vào sinh ra tử bao lần, địch nhân còn không khả năng lấy mạng của ta, nghĩ đến thiếu chút nữa bị đám tham quan các người dè dẹt chết...thật là uất ức con mẹ nó!”

Chúng quan viên vội vàng tiến lên xin lỗi, đều nói là mình vô ý, chẳng biết có vương bát đản nào kêu la có thích khách, người này hẳn là nên bị bắt đi ra đạo phố thị chúng ba tháng, để tiêu cơn giận của Phương hầu gia...

.....

Thẳng đến khi mọi người dâng lên danh sách quà tặng mang đến mới giúp cho sắc mặt Phương hầu gia chuyển biến tốt đẹp hơn một chút.

Một gã quan viên tách ra mọi người, đi tới trước mặt Phương Tranh cúi đầu khom lưng cười nói: “ Hôm nay Phương hầu gia phụ trách giám sát các quan viên, ngài là người lãnh đạo trực tiếp của chúng ta, sau này còn thỉnh ngài chiếu cố nhiều hơn cho hạ quan, lần này hạ quan dâng lên một trăm viên đồng châu tốt nhất, hi vọng Phương hầu gia vui lòng nhận cho...”

“ Phương hầu gia, hạ quan đưa tới Đông Hải hồng san hô ngũ chu...”

“ Phương hầu gia, hạ quan đưa tới hai mươi đôi lão sơn tham năm trăm năm...”

“”

“Oa ha ha, khách khí, quá khách khí, lần sau không được viện dẫn lễ này nữa a, lần này thì ta thu nhận...” Phương Tranh vui vẻ đến mặt mày hồng hào, dám tham quan nhìn sắc mặt hẳn không sót gì. Sự không thoải mái nho nhỏ vừa rồi đã bay tuốt lên chín tầng mây từ lâu, nhiều lễ vật đáng giá như vậy, bốn thiếu gia dù bị bọn họ đề đẽp đến chết khiếp cũng đáng nha...

“Chậm đã! Phương hầu gia, lễ vật của hạ quan là tốt nhất, hạ quan nghe nói Phương hầu gia vẫn thanh liêm như nước, cuộc sống gian nan...”

Bao quát Phương Tranh ở bên trong, tất cả mọi người ghen hòng nhìn trân trối vị quan viên kia, chiêu vỗ mông ngựa này cũng thật...quá không biết xấu hổ nha? Thanh liêm, còn cuộc sống gian nan...

Xưa nay da mặt Phương Tranh vốn dày như thành tường cũng không khỏi đỏ lên một chút, chợt lóe rồi mất, trong lòng âm thầm cảnh giác, công lực vỗ mông ngựa của người này còn hơn cả ta, ta phải cẩn thận đề phòng...

Quan viên kia đặc ý dào dạt nói tiếp: “Hạ quan nghe nói, Phương hầu gia trên chỉ có một chính thê, dù một nha hoàn sai sử cũng không có, hạ quan vì tình cảm cao thượng cam nguyện nghèo khó của Phương hầu gia làm cảm động, nên cũng xót xa cho Phương hầu gia không ngớt, vì vậy hạ quan dâng lên cho Phương hầu gia bốn nha hoàn xinh đẹp mỹ mạo, có thể đi theo bên cạnh ngài lo trải giường chiếu, tu sửa quần áo...”

Nói tới đó hẳn nhìn Phương Tranh chớp mắt vài cái, lộ ra dáng tươi cười mà gã nam nhân nào cũng biết, cười nói: “Các nàng còn chưa trải qua sự đời nga...”

Phương Tranh vui mừng, đang định mở miệng nhận lấy, chợt thấy vị quan viên tặng lễ kia kêu lên một tiếng thảm thiết, sau đó cả người bay ra ngoài năm trượng, nằm trên mặt đất miệng sùi bọt mép, cả người rũ rượi tới bên...

Phương Tranh sợ đến chui xuống gầm bàn, hai tay ôm đầu hét lớn: “Thích khách! Có thích khách! Lần này là thật...”

“Có thích khách cái rắm! Người chui ra cho lão nương!” Trường Bình uy phong lẫm lẫm dùng một tay lôi Phương Tranh ra khỏi gầm bàn.

Phương Tranh định thần vừa nhìn, thấy bốn phía đứng đầy nữ hầu vệ của Trường Bình, một đám quan viên đang trợn mắt há hốc mồm nhìn Trường Bình.

Mà vị quan viên bị té chổng gọng nằm trên mặt đất...hắn còn đang hấp hối.

Chỉ vào quan viên nằm trên mặt đất, Phương Tranh lắp bắp nói: “Đây...hắn...đây là người làm?”

Trường Bình mắt phượng hàm sát khí, tàn bạo quét mắt nhìn chúng quan viên, cả giận nói: “Tặng lễ cho phu quân ta thì thôi, dám tặng cả nữ nhân cho phu quân ta, không muốn sống nữa?”

Phương Tranh nghe vậy bật người tỉnh ngộ, đã biết mấy lão bà còn đối phó vất vả, nếu thêm bốn nha hoàn mặt đẹp như tranh, phỏng chừng qua không được vài ngày ngư dân ngoài Tần Hoài sẽ vớt ra bốn thi thể vô danh khuôn mặt xinh đẹp, các nàng đều bị ngâm trong lồng heo...

“Người...Người làm sao có thể đối đãi quan viên triều đình như vậy!” Một vị quan viên xem ra có quan hệ rất tốt với vị quan viên nằm trên mặt đất nổi giận dùng ngón tay chỉ trích.

Phương Tranh kinh ngạc ngẩn đầu, oa! Dám mắng công chúa của triều đại đương thời, tiểu tử này có gan!

Kỳ thật Phương Tranh đã hiểu lắm, Phương Tranh cưới công chúa, toàn bộ quan viên trong kinh thành đều biết, nhưng quan viên cấp thấp từ bên ngoài kinh thành lại không nhất định là biết, sau khi bọn họ vào kinh liền không hề dừng ngựa chạy tới Phương phủ tặng lễ, còn chưa có thời gian đi hỏi thăm vợ của Phương Tranh là thần thánh phương nào, nếu không có cho hắn hai lá gan cũng không dám mắng ngay mặt công chúa nha.

Trường Bình nghe vậy mày liễu dựng thẳng, sát khí chợt hiện, cười lạnh nói: “Không nghĩ tới Hoa triều ta còn có được quan viên có cốt khí như ngươi, tốt...”

Phương Tranh thấy người ta hảo tâm chạy tới tặng lễ, khiến cho gió tanh mưa máu rõ là không đẹp đẽ, nếu làm người khác sợ tới mức sau này không dám đến tặng lễ, bốn thiếu gia chẳng phải là lỗ vốn lớn?

“ Vị đại nhân này, bốn hầu nhi...chính thê của bốn hầu gia, nàng chính là nữ nhi thứ hai của thánh thượng, Trường Bình công chúa, vị đại nhân này không thể lỗ mãng...”

“ Cái gì? Vị nữ tử mỹ lệ đoan trang này, không ngờ là nữ nhi thứ hai của thánh thượng, Trường Bình công chúa điện hạ, thảo nào ánh mắt nhìn đầu tiên hạ quan đã cảm thấy hầu gia phu nhân ung dung đẹp đẽ cao quý như vậy, so với nữ tử xinh đẹp nhất thế gian còn phải đẹp hơn ba phần...” Quan viên vừa nghe đó là Trường Bình công chúa lập tức thấy gió đổi chiều cực nhanh, làm kẻ khác giật mình chính là, không ngờ hần không hề thở dốc chút nào, phẳng phất như lời nói đó thốt ra từ trong lòng hần.

“ Người...người người...người gọi là gì? Làm chức quan nào?” Lúc này đổi lại chính Phương Tranh nói lấp, một người không cần da mặt như thế, phải thu nhận vào dưới trướng bốn hầu gia, không thể nhượng thái tử chộp được, thủ hạ thái tử đã có một Tiêu Hoài Viễn đã đủ làm Phương Tranh nháo tâm rồi.

“ Hồi hầu gia, hạ quan là Diệp Đông Huy, là tri phủ Thường Châu.” Diệp Đông Huy đứng lên cung kính đáp.

“ Diệp Đông Qua? Tên tốt, bốn hầu gia nhớ kỹ người.”

“ Hầu gia, tên là Diệp Đông Huy, không phải Đông Qua...” Diệp Đông Huy vội vàng sửa chữa.

“ Ai nha, Đông Qua Đông Huy, không phải đều giống nhau sao...” Phương Tranh phì cười nói.

Trong lòng Diệp Đông Huy rơi lệ, không giống nha, thật là không giống!

....

Phủ thái tử.

Sau ngày thứ hai, thái tử từ quân doanh của Thần Sách quân lạng lẽ trở về thành.

Phạm Thụy đang đứng khom người, liên tục hướng thái tử chúc mừng.

“ Chúc mừng thái tử điện hạ, hoàng thượng ân chuẩn điện hạ vào triều tham gia giám quốc chính, đối với điện hạ mà nói, là một chuyện vui lớn.”

Trên mặt thái tử cũng mang theo vẻ mỉm cười thoải mái, làm cho cả người hần thoát nhìn càng thêm nhỏ nhẽ.

“ Rốt cục cô vương đã đợi được ngày này, phụ hoàng cũng đã già nua, cô vương xác thực cũng nên vì phụ hoàng phân ưu.” Lời nói của thái tử rất thốn thức, cũng không biết là đang cảm thán cho mình hay cho hoàng thượng.

Phạm Thụy nhìn sắc mặt của thái tử, thấy sắc mặt thái tử lộ vẻ vui mừng, do dự một chút, rốt cục lại mở miệng nói: “ Thứ cho tại hạ làm càn, bây giờ điện hạ còn chưa tới thời gian vui về...”

Sắc mặt thái tử trầm xuống, sau đó chậm rãi nói: “ Ý tứ của tiên sinh là nói, tứ đệ Phúc Vương của cô vương, cũng được phụ hoàng an bày tiến vào Lại Bộ nhậm chức?”

“ Đúng vậy, cử chỉ của hoàng thượng, rất có thâm ý, điện hạ phải theo sát a.”

“ Phụ hoàng tại vị nhiều năm, cả đời đều dựa quyền hành, hần an bày Phúc Vương vào Lại Bộ, cô vương hoài nghi hần đã biết hôm phản loạn, cô vương ngăn chặn Thần Sách quân án binh bất động, cho nên phụ hoàng đối với cô vương sản sinh bất mãn...” Thần sắc thái tử sầm xuống.

“ Việc này không thể không phòng, điện hạ vào triều giám quốc, mà Phúc Vương lại vào Lại Bộ là trọng yếu nhất trong lục bộ, nguyên bản điện hạ cũng không cần quá kiêng kỵ, nhưng vấn đề là, hôm nay Phương Tranh lại được hoàng thượng vô cùng trọng dụng, lại còn có quyền giám sát các quan viên, còn kiêm cả thủ bị kinh thành, quyền lực văn võ đều quy về một thân, mọi người đều biết, Phương Tranh thuộc một phe với Phúc Vương, nếu hai người liên thủ trong triều, điện hạ làm quốc sự sẽ luôn bị cản tay.”

Sắc mặt thái tử âm trầm nói: “ Cô vương làm sao không biết, không nghĩ tới Phương Tranh lại được trọng dụng tới như vậy, trong tay hần nắm giữ Ảnh Tử, lại giám sát các quan viên, còn nhận luôn chức tướng quân thủ bị kinh thành, mơ hồ đã giống như Phan nghịch, trở thành đệ nhất nhân trong triều, nếu cho hần

thêm thời gian, để hần nuôi trồng thể lực trong triều, kéo đảng kết phái, triều đình sau này làm gì có chỗ cho cô vương sống yên ổn?”

“ Thế nhưng...tại hạ không nghĩ ra, vì sao hoàng thượng phải trọng dụng hần tới như vậy? Luận tư lịch, luận làm quan, trong triều có bao người mạnh mẽ, dù là hần lập ra được mấy công lao không đáng kể, hoàng thượng cũng không đạo lý đẩy hần đưa lên cao như thế.”

“ Cô vương cũng đã suy nghĩ thật lâu, cô vương suy đoán, khả năng là phụ hoàng quyết định cho hậu sự...”

“ Hậu sự?”

“ Đúng, năm nay phụ hoàng gần bảy mươi, thái giám trong cung nói, gần đây phụ hoàng đau ốm không ngừng, phải nhờ thuốc mới có thể chống đỡ. Mấy ngày trước đây chuyện Phan nghịch mưu phản, đã kích phụ hoàng càng lớn, cô vương cho rằng, phụ hoàng khả năng vì lao lực quá độ, nghĩ muốn thoái vị trước thời gian.”

Phạm Thụy vui vẻ nói: “ Chúc mừng điện hạ, ngai vị của ngài cũng càng ngày càng gần...”

Thái tử lắc đầu nói: “ Đừng vui vẻ quá sớm, phúc hay họa, phụ hoàng nghĩ muốn thoái vị thì không giả, nhưng cô vương mơ hồ nghĩ, phụ hoàng đã có lòng dao động đối với ngôi vị thái tử, Phúc Vương nhập Lại Bộ cũng là chứng cứ xác minh. Cô vương lo lắng chính là, Phan nghịch phản loạn, cô vương cường chế Thần Sách quân ở ngoài thành án binh bất động, việc này nếu bị phụ hoàng biết, ngôi vị thái tử của cô vương khẳng định khó giữ được.”

Phạm Thụy thấp giọng nói: “ Việc này phải mau chóng giải quyết, biết điện hạ đi tới Thần Sách quân doanh, chỉ có đại tướng quân Lưu Trường Sinh và hai gã phó tướng thủ hạ của gã, điện hạ nên mau chóng quyết đoán, nhổ cỏ tận gốc, đừng lưu lại mối họa cho chính mình...”

Thái tử nhìn Phạm Thụy liếc mắt, chậm rãi nói: “ Phụ hoàng vì chuyện Thần Sách quân cứu giá bất lực mà dè dặt tức giận, lúc này nếu đại tướng quân đột ngột chết đi, chẳng phải là càng chọc cho phụ hoàng hoài nghi?”

Phạm Thụy cúi đầu, giọng nói bình thản: “ Thái tử xin yên tâm, Lưu Trường Sinh chắc chắn chết vì bạo bệnh, coi như là ngụ ý trong cung có đi tới kiểm tra, cũng nhìn không ra bất cứ dấu vết nào...”

Ánh mắt thái tử âm thầm nhìn kỹ Phạm Thụy một lát, thẳng đến khi mồ hôi lạnh của hần toát ra nhễ nhại, sau đó thái tử mới nhẹ nhàng gấp một cái, thản nhiên nói: “ Cô vương mệt mỏi...”

Phạm Thụy cung kính cúi đầu, một lời hai nghĩa nói: “ Tại hạ sẽ an bài cho thái tử.”

203. Chương 188: Đêm Động Phòng Lữ Làng

Đêm tối phủ xuống, vạn nhà trong kinh thành lên đèn, trải qua một trận phản loạn đầy máu tanh, kinh thành cũng khôi phục lại sự sinh hoạt bình tĩnh, người chết thì đã chết, người còn sống vẫn phải tiếp tục sống mà bốn ba.

Lệnh cấm đi lại trong kinh thành ban đêm đã được giải trừ, bên trong thành không ít bách tính đầu quần vải bố trắng, đốt đèn ong chúc, lại còn đốt thêm giấy tiền vàng mã, các góc trong kinh thành đều truyền đến tiếng khóc loáng thoáng, đó là bách tính đang cúng tế cho người thân vô tội bị phản loạn mà chết thảm.

Phương phủ cũng đèn đuốc sáng trưng.

Công tác tu sửa tiền viện còn đang tiến hành với khí thế ngất trời, Phương Tranh đang phụ giúp tuần tra công trường.

Một vị quan viên công bộ cúi đầu khom lưng hướng Phương Tranh cười lấy lòng: “ Phương hầu gia, công tượng tu sửa sân cho ngài lệ thuộc quản hạt trực tiếp của Công Bộ, bọn họ đòi đòi đều tu vườn hoa cho hoàng cung, đại điện, tay nghề được tổ truyền, ngài nhìn thỏa mãn không?”

Phương Tranh kinh ngạc nói: “ Tu sửa hoàng cung lại đến tu sửa đại viện cho ta? Vậy...có phải đại tài sử dụng việc nhỏ hay không? Ta làm sao đảm đương nổi?”

Quan viên công bộ cười nói: “ Đằm đằm nổi, còn đằm đằm nổi, hơn nữa, tu sửa phủ viện cho ngài, đều là do công bộ bỏ tiền túi mà làm, không hề dùng một văn của quốc khố, rốt cục xem như công bộ hiến chút tâm ý nho nhỏ cho hầu gia, mong rằng hầu gia đừng chối từ...”

Đôi mắt quan viên nhìn về phía Phương Tranh vô cùng nhiệt liệt, giống như một người phóng đại kính hiển vi vô số lần, biểu tình biến hóa dù rất nhỏ trên mặt Phương Tranh đều thật sâu đập vào trong mắt vị quan viên, đang suy đoán vị đại nhân có bối cảnh cường đại sau lưng này là đang vui hay buồn giận. Nét mặt quan viên mang theo vẻ tươi cười lấy lòng nịnh bợ, trong ngực Phương Tranh lại hoàn toàn sáng tỏ, hẳn lấy lòng không phải là chính mình, mà chính là vàng hào quang ở sau lưng mình.

Quyền lực, nguyên lai thứ này gọi là quyền lực. Thảo nào từ cổ đại, nhiều người truy cầu quyền lực như vậy, dù đầu rơi máu chảy vẫn không biết mệt, thậm chí cửa nát nhà tan cũng không tiếc, hai chữ quyền lực đúng là mê người như vậy.

Phương Tranh chỉ mới nắm quyền lực gần đây, bất quá hẳn chỉ là một người thanh niên trẻ tuổi chỉ chừng không được hai mươi tuổi, kiếp trước hẳn chỉ là một sinh viên nghèo tìm kiếm việc làm mãi vẫn không được, chưa từng nghĩ tới lại có một ngày mình cũng có ngày tháng phong cảnh đến như vậy? Quan viên trong triều đình liều mạng suy nghĩ đủ cách để lấy lòng chính mình, còn khóc hô tặng quà, tặng ngân phiếu, không từ mà biệt, công bộ lại giúp hắn tu sửa tiền viện lại không hề tính toán...hắn nghĩ ít nhất cũng phải tiêu tốn một hai vạn lượng bạc đi?

Nhưng đúng là làm quan viên của công bộ mỗi người đều có tiền khá giả. Lịch đại hoàng đế cũng không hề ngừng nghỉ chuyện tiêu thụ phí dụng cho việc tu sửa hoàng cung, lại cực kỳ hào hoa xa xỉ, cho nên công bộ cũng biến thành một tòa nha môn kiếm tiền béo bở. Tùy tiện tính toán tiền tu sửa cung đình lấy từ trong quốc khố ra một chút cũng đủ cho bọn họ ăn cả đời bất tận. Phương Tranh lại không nghĩ rằng, bọn họ lại cũng có ngày đi nịnh bợ chính mình.

Bình tĩnh. Nhất định phải bình tĩnh! Phương Tranh vô cùng dắc ý, đồng thời trong lòng âm thầm nhắc nhở bản thân quyền lực là một thanh kiếm hai lưỡi, không cẩn thận sẽ làm bị thương chính mình, quyền lực trong tay càng lớn, thì mình làm việc càng phải thật cẩn thận, không thể làm ra việc gì bị người ta làm ra đầu đề bàn tán.

“ Các người làm như vậy thật sai lầm!” Phương Tranh giận tái mặt, nghĩa chính lời nghiêm nói: “ Người đây là muốn dứt lốt cho bốn hầu gia sao?”

Quan viên công bộ kinh hãi thất sắc đến mặt cũng biến trắng, run giọng nói: “ Hầu gia...hầu gia thứ tội! Hạ quan chỉ là đại biểu công bộ hướng ngài biểu thị một chút tâm ý, sao lại có câu nói dứt lốt? Vọng hầu gia minh giám!”

Chỉ chỉ công trường khí thế ngất trời Phương Tranh trầm giọng nói: “ Những thứ này phải xài không ít bạc phải không? Bốn hầu gia từ trước đến nay thanh liêm như nước, thanh liêm nổi danh trong dân gian triều chính, đều có danh dự rất cao, các người làm như vậy không phải là muốn hại ta sao?”

Quan viên công bộ tức giận đến sắp ói máu, người mà thanh liêm? Đã nhiều ngày nay người đếm ngân phiếu chắc đếm đến rút gân tay đi? Chiếm tiện nghi còn khoe mẽ, quả thực là cực kỳ vô sỉ!

Trong lòng cực độ hèn mọn, nhưng nét mặt hẳn không thể không cười theo nói: “ Hầu gia nói quá lời, những thứ này cũng không tốn bao nhiêu bạc, thực sự, hoàng thượng mệnh hầu gia giám sát các quan viên, hạ quan làm sao dám tạo ác danh tham ô hối lộ trên lưng hầu gia? Hầu gia cũng chỉ có thể cho là sự qua lại có lẽ phép giữa quan trường với nhau thôi...”

“ Như vậy sao được?” Phương Tranh giống như một vĩ nhân giờ cao vung lên, như đinh đóng cột nói: “ Bốn hầu gia được hưởng thâm ân của hoàng thượng, luôn dăm chiêu suy nghĩ quốc sự, sao lại có thể chiếm loại tiểu tiện nghi này chứ? Tiền công của những công tước này, thức ăn còn có tài liệu cần thiết tu sửa phủ viện, bốn hầu gia phải xuất tiền túi, nói, tổng cộng là bao nhiêu bạc?”

Tâm trạng của quan viên công bộ kỳ lạ vô cùng, vốn biết người này cực kỳ tham tài háo sắc, vì muốn kiếm bạc thường thường không từ mọi thủ đoạn, hôm nay xem ra cũng không phải là như vậy, chẳng lẽ lời đồn không xác thực, người này thực sự là một thanh quan? Vậy cũng không dễ làm...

“ Hầu gia...Ngài, ngài hà tất làm vậy làm chi? Hạ quan không có ý tứ khác...” Quan viên công bộ lấp bắp nói.

Phương Tranh ôm lấy quan viên công bộ, kéo hẳn qua một bên, vẻ mặt chính khí nói: “ Bốn hầu gia phụng hoàng mệnh giám sát các quan viên, đương nhiên phải lấy thân làm gương, có thể làm sao để mang ô danh tham ô tiền bạc? Hơn nữa bốn hầu gia gia cảnh giàu có, còn thiếu chút tiền trình đó hay sao? Mười lượng có đủ hay không?”

“ A?” Quan viên công bộ bị chính khí của Phương Tranh làm khiếp sợ, nhất thời còn chưa kịp phản ứng.

Phương Tranh mất hứng nói: “ Uống cho người là quan ngũ phẩm, thế nào lỡ tai lại không nghe tốt vậy? Bốn hầu gia hỏi người, tiền công của những công tượng này, còn có tài liệu cộng vào, mười lượng bạc có đủ hay không?”

“ Mười...mười lượng?” Quan viên công bộ mở to hai mắt nhìn, lấp bắp hỏi.

Phương Tranh nhăn mày lại: “ Chẳng lẽ thiếu?”

“ Không, không, không ít đâu...” Quan viên dùng hết khí lực toàn thân, liều mạng để lộ khuôn mặt tươi cười, chỉ là sắc mặt có điểm xấu xí.

Phương Tranh thỏa mãn vỗ vỗ vai quan viên, dáng tươi cười bao hàm vui mừng: “ Tốt, bốn hầu gia cũng không chiếm tiện nghi của người khác, người khác tổng quà tặng cho ta, bốn hầu gia đều trả lại mười lần, hợp lý, ai cũng vui vẻ...”

Vừa nói Phương Tranh vừa móc ra một thỏi bạc mười lượng vỗ lên tay quan viên, đầy cỏi lòng cảm khái liếc mắt nhìn công trường tu sửa khí thế ngất trời, dùng cảm tình tràn ngập than thở: “ Thật tốt, thật....a!”

Cổ vũ vỗ vai quan viên, Phương Tranh cảm thấy mỹ mãn hưởng tiểu viện đi đến.

Quan viên công bộ hơi giật mình nhìn thỏi bạc sáng lóe trong tay, dưới cây đuốc của công trường chiếu xuống, có vẻ vô cùng lóa mắt...

“ Được rồi.” Đi vài bước, Phương Tranh hình như nhớ tới điều gì, xoay người nói: “ Lão phụ của bốn hầu gia thích bình hoa, người đi tìm tôi một chút, tìm vài bình hoa cổ xưa đặt ngoài đại sảnh của nhà ta, phải là đồ chính phẩm, đừng mua đồ dỏm...”

Nhìn quan viên còn đang cầm thỏi bạc ngơ ngác nhìn hẳn, Phương Tranh nhíu nhíu mày, cường điệu thêm một câu: “ Không nên tham ô nga! Không thì đừng trách bốn hầu gia xử lý người...”

Nói xong Phương Tranh phất ống tay áo, chậm rãi trở về tiểu viện.

Một lúc lâu, quan viên công bộ phác thông một tiếng ngã xuống đất làm đám công tượng nơi công trường đều hoảng hốt.

“ Đại nhân! Đại nhân, ngài sao vậy?”

“ Nhanh! Nhanh đi thỉnh đại phu!”

“ ...”

Hưng phấn xoa xoa tay, Phương Tranh vẻ mặt tươi cười xấu xa trở lại tiểu viện.

Nhìn bốn gian sương phòng trong tiểu viện, lộ ra vẻ tươi cười như kẻ trộm, tâm tình Phương Tranh một trận kích động, phần loạn trong thành vừa bình định, còn chưa quá an toàn, Phương Tranh để Phương tỷ và Yên Nhiên ở lại trong phủ, bốn gian phòng kia đêm nay nên ngủ ở gian nào đây? Phương Tranh lập tức liền làm ra quyết định, Trường Bình, đương nhiên là Trường Bình. Lão già Phan thượng thư khởi binh phần loạn đúng ngày Phương Tranh và Trường Bình thành thân, làm hại hai người mãi cho đến bây giờ còn chưa được động phòng.

Phương Tranh xoa tay, ý chí chiến đấu sục sôi muốn lập tức nuốt Trường Bình vào miệng, lại nhai hai cái ba cái, một ngụm nuốt luôn vào trong bụng...

Bởi Trường Bình là chính thê, đương nhiên phải ở trong phòng lớn, các lão bà đều đã sớm thói tắt đèn, đã đi nghỉ ngơi. Đêm trăng mờ lại gió lớn, chính là thời cơ đi trộm hương tốt nhất, nghĩ đến gương mặt tinh xảo mỹ lệ của Trường Bình, cùng vóc người cân đối đầy đặn nằm trên giường mặt cho chàng hái tùy ý, tìm Phương Tranh không khỏi đập nhanh sôi sục, nước bọt đã chảy xuống giọt giọt...

Nhẹ nhàng đẩy ra cửa phòng, trong phòng tối om đưa tay không thấy năm ngón, Phương Tranh rón ra rón rén giống như một tên trộm đạo, xoay người nhẹ nhàng đóng cửa, lần mò đi tới bên giường, trong miệng dùng lời nói cực kỳ dâm dăng nhẹ nhàng nói: “ Mật nhi, tiểu ngoan ngoan, tiểu bảo bối, lão công tới rồi, có tắm rửa sạch sẽ hay chưa nha? Hôm nay lão công phải hảo hảo thương nàng, hắc hắc hắc...”

“ Phu quân? Là người sao?” Trường Bình bị tiếng dâm dăng của Phương Tranh đánh thức, ngáp dài đứng lên chằm ngón nền trên bàn.

Gian phòng sáng lại, Phương Tranh liếc mắt nhìn qua, đứng ngây người. Trong ánh sáng mờ mờ, Trường Bình xoa tung tóc mây, trên thân ăn mặc một chiếc áo yếm đỏ sẫm, dưới thân mặc một chiếc quần cực kỳ ngắn mỏng, lộ ra da thịt trắng nõn như tuyết, bộ ngực sữa đứng thẳng cao vót, vòng eo thon thon tinh tế, còn có đôi đùi đẹp thon dài thẳng tắp...Phương Tranh lại nuốt nước miếng, Trường Bình vì bị Phương Tranh đánh thức vẫn đang mơ mơ màng màng, đối với việc mình ăn mặc bại lộ cũng hồn nhiên không cảm giác, bàn tay nhỏ bé che miệng, ngáp dài một tiếng lẩm bẩm nói: “ Đã là giờ nào rồi, sao bây giờ mới về?”

Nói xong Trường Bình mơ mơ màng màng đi tới bên giường, dự định nằm xuống tiếp tục ngủ.

Trong lòng Phương Tranh oán hận suy nghĩ, nữ nhân này chẳng lẽ không biết ngày hôm nay là ngày động phòng của nàng hay sao? Thế nào một chút ý tứ xấu hổ cũng không có? Thần kinh đúng là vững nha...

Mỹ cảnh tốt đẹp làm sao bỏ uống? Phương Tranh chảy nước bọt, không nói hai lời, sải bước nhanh tới, kéo Trường Bình vào trong lòng, bàn tay háo sắc bắt đầu sờ loạn chung quanh, trong miệng hắc hắc cười nói: “ Muốn ngủ sao? Đến, cùng ca ca ngủ chung, chúng ta làm vận động xong lại ngủ tiếp, đối với thân thể khỏe mạnh mới có lợi...”

Trường Bình bị Phương Tranh vừa ôm vừa sờ soạng, nhất thời cả người thanh tỉnh, không kịp đề phòng, “ Nha!” kêu lên một tiếng sợ hãi, gương mặt lập tức trở nên đỏ bừng, hai tay hai chống cự, trong miệng vô lực duyên dáng gọi to nói: “ Phu quân, ngày hôm nay không...không được, phu quân! Nha! Đáng ghét muốn chết, đừng sờ loạn...ngày hôm nay không được...”

Tinh trùng đang thượng não Phương Tranh đâu thèm để ý Trường Bình nói gì, còn tưởng rằng Trường Bình e ngại mặt mũi của một cô nương, không có ý tứ hòa theo hắn, cho nên cố ý làm ra vẻ như chống cự nhưng lại khêu gợi. Phương Tranh cười hắc hắc dâm dăng nói: “ Tiểu nương tử, nàng cũng đừng phản kháng nữa, tùy theo ta đi! Sau này đi theo bổn đại gia sẽ được ăn thịt uống rượu...”

Nói xong liền ôm lấy Trường Bình, hướng giường đi đến, sau đó đặt Trường Bình đang không ngừng giãy dụa lên giường, không kịp phân trần liền nhào cả người lên thân thể của nàng, giống như đói khát lâu ngày, hôn ngấu nghiến vào chiếc miệng nhỏ nhắn của Trường Bình, sờ loạn lên bộ ngực sữa, thẳng đến khi gương mặt Trường Bình đỏ bừng, kìm lòng không được rên rỉ một tiếng, cắn chặt răng, dùng một tia lý trí cuối cùng còn sót lại, nhẹ giọng nói: “ Phu quân, ngày hôm nay thực sự không được...nga...đừng, đừng hôn chỗ đó...”

Phương Tranh tưởng Trường Bình đã động tình, thể xác và tinh thần hắn liền như bị hỏa thiêu, Trường Bình nói gì hắn làm sao nghe vào được, sốt ruột vội vàng dùng tay kéo mạnh chiếc yếm của Trường Bình xuống, Trường Bình hoảng hốt thét lên, sau đó liền thấy Phương Tranh giống như tìm được điều gì đó, mở to con mắt đầy tơ máu, vừa hôn lên bộ ngực sữa, lại ra sức lực lợi, âu yếm...

“ Người lại khi dễ tỷ tỷ của ta sao?” Thanh âm non nớt cắt đứt xuân diễm cả gian phòng, giống như một trận gió lạnh mãnh liệt thổi đến, thổi rơi một đóa hoa xuân trên cành.

Phương Tranh giống như bị người dội một chậu nước lạnh, cả người thất thần, bỗng nhiên ngẩng đầu, sau đó liền nhìn thấy, trong ổ chăn của Trường Bình có một cái đầu nhỏ nhỏ thò ra, bàn tay mập mập nhỏ bé đang xoa đôi mắt nhắm nhem buồn ngủ, dùng ánh mắt hiếu kỳ đánh giá bàn tay sắc ma của Phương Tranh đang đặt trên bộ ngực sữa của Trường Bình.

Phương Tranh và Trường Bình hơi giật mình nhìn theo ánh mắt của nàng, nhìn thấy mình vẫn duy trì tư thế khinh bạc, mà bàn tay của Trường Bình vẫn chăm chú đặt nơi thắt lưng của Phương Tranh, phảng phất giống như đang chào đón hòa theo động tác của hắn...

“ A...”

“ Người muốn chết sao!”

Hai tiếng thét chói tai cắt ngang bầu trời đêm, thẳng trùng chín tầng trời.

Phương Tranh đang chỉnh trang lại y phục gương mặt trầm như nước đang ngồi cạnh bàn, Trường Bình đã mặc lại y phục, gương mặt vẫn đỏ hồng, nhìn Phương Tranh đang làm ra dáng dấp như bất mãn, Trường Bình không khỏi bật cười khúc khích ra tiếng.

Nhìn Trường Nhạc đang nằm trên giường đùa nghịch, hắn hỏi Trường Bình: “ Nó...Sao lại ở chỗ này?”

Trường Bình liếc mắt nhìn hắn: “ Nó vì sao không thể ở chỗ này? Lúc phản loạn ở trong cung chết thật nhiều người, bỏ một mình nó ở lại trong cung nên nó sợ, ta chỉ đành mang nó đến đây mấy ngày thôi...”

Phương Tranh thở dài một hơi, nói: “ Hoàn hảo hoàn hảo...Ta còn nghĩ phụ hoàng của nàng xem tiểu nha đầu như của hồi môn đưa cho nàng mang đến luôn nhà ta...”

Trường Bình xì nói: “ Tới địa ngục đi! Mỹ cho người chết! Người làm như ra chợ mua thịt, mua hai cân thịt còn tặng cho người thêm nữa sao?”

Phương Tranh bị phẫn nói: “ Vậy nàng cũng nên nói sớm cho ta biết một chút, làm trò ngay mặt cô em vợ thân thiết với tỷ tỷ, tỷ phu như ta sau này phải làm sao?”

Trường Bình nghe vậy e thẹn nói: “ Không phải đã nói với người rồi sao? Ai kêu người...Ai kêu người gấp như vậy, hơn nữa Bảo nhi mới năm tuổi mà biết cái gì?”

Hừ hừ, nó hiểu được không ít hơn nàng đâu, chỉ là nàng chưa từng chứng thực gương mặt thật của nó mà thôi.

“ Tỷ phu, người và tỷ tỷ ở lại trong phòng không đi, có phải cũng muốn ta gả cho người?” Trường Nhạc chớp mắt nói.

Phương Tranh nghe vậy liền muốn khóc đi ra, nếu người gả cho ta thì cuộc sống này làm gì còn ngày cho ta xuất đầu?

“ Trường Nhạc công chúa, nói đến thật là có lẽ người sẽ không cam tâm tình nguyện đâu, vi thần thật ngại...” Phương Tranh vẻ mặt cầu xin nói.

“ Ta có rất nhiều của hồi môn nga!” Vốn chỉ thuận miệng nói một câu, nghĩ đến không ngờ bị tỷ phu cự tuyệt, Trường Nhạc nghĩ thật mất mặt, cố ý cường điệu ưu thế của nàng.

Phương Tranh nghe vậy đã cảm thấy hứng thú: “ Nga? Người nói một chút, người có bao nhiêu của hồi môn?”

Trường Nhạc mừng rỡ đắc ý đào dạt vươn năm đầu ngón tay nhỏ bé tròn mồm mỉm cười khoa chân múa tay một chút, làm vẻ huyền diệu không gì sánh được.

Đôi mắt Phương Tranh sáng ngời, oa! Tiểu nha đầu này biết kiếm tiền còn độc hơn ta, là một nhân tài a!

“ Thế nào? Nếu ta gả cho người, những của hồi môn này cũng là của người, rất động tâm phải không?” Có hi vọng về nhà chồng tương lai, Trường Nhạc không hề dừng ngựa cấp cho Phương Tranh công tác tư tưởng.

Phương Tranh kìm lòng không được gật đầu, một bút của hồi môn thật lớn, lại có thêm một tiện nghi lão bà, vụ buôn bán này có thể làm...

“ Có muốn ta đi ra ngoài trước, đem nơi này tặng cho hai người để động phòng hay không?” Trường Bình vẻ mặt bất thiện, giọng nói âm trầm trầm.

Trường Nhạc lại mừng đến không ngừng, vỗ bàn tay nhỏ bé tròn trịa nói: “ Tốt tốt...”

Phương Tranh do dự nói: “ Không tốt đâu...” Tiểu nha đầu còn quá nhỏ, nếu lớn thêm mười năm thì còn được...

Trường Bình giận dữ, kéo áo Phương Tranh, sau đó hung hăng dùng một cước đá Phương Tranh ra ngoài cửa, hét lớn: “ Ngươi là cầm thú! Chủ ý với tiểu cô nương năm tuổi mà ngươi cũng dám nghĩ! Cút ra ngoài! Lão nương không muốn thấy ngươi!”

Phương Tranh kinh hãi, ở ngoài cửa ỷ khuất kêu lên: “ Oan uổng nha! Trên thực tế, là tiểu cô nương năm tuổi đánh chủ ý với ta...nàng mới là cầm thú đó...”

Trường Bình không để ý đến hắn, trong phòng truyền đến tiếng cười đùa của hai tỷ muội.

“ Tỷ tỷ, tỷ phụ thoát nhìn xấu xa cùng cực, sao tỷ lại chịu gả cho hắn?”

“ Ai, quen người không thành thực...”

“ Vậy tỷ đưa hắn tặng cho ta có được hay không? Ta giúp tỷ quản giáo hắn...”

“ Mơ tưởng!”

“”

Đêm động phòng nha, lại như thế mà xong rồi...đêm nay làm sao mà qua đây! Phương Tranh bị phần ngửa đầu bốn mươi lăm độ nhìn bầu trời, cổ không cho nước mắt chảy xuống...

.....

Sáng sớm, Phương Tranh thần thanh khí sảng đi ra cửa lớn.

Tối hôm qua bị Trường Bình đá ra khỏi cửa, Phương Tranh lại gõ cửa những phòng khác, nhưng không một lão bà nào chịu thu lưu hắn, vạn bất đắc dĩ, Phương Tranh không thể làm gì khác hơn là lén lút chuồn vào sử dụng sở trường đặc biệt, đem sương phòng của Yên Nhiên mở ra, Yên Nhiên rơi vào đường cùng, không thể làm gì khác hơn là mặc cho Phương Tranh làm xằng làm bậy trên người nàng, mai khai hết mây độ, cảnh xuân vô hạn, tiếng rên rỉ cho đến suốt đêm...

Phương Tranh mang theo dáng tươi cười dâm dăng, hồi ức lại hương vị tối đêm qua trên người Yên Nhiên, bỗng tiếc nuối chặc lưỡi, nếu như có luôn bốn lão bà nằm chung một giường, mọi người cùng cưỡi hết trống trơn chơi trò chơi, tư vị lại như thế nào? Ai nha! Không biết đến tháng năm nào mới được đền bù mong ước...

Phương Tranh ra cửa, đám thuộc hạ canh giữ từ sớm ngay cả đã vọt tới, Ôn Sâm hướng Phương Tranh thì lễ cười nói: “ Đại nhân, hôm nay có phải là ngày nên thăm vấn thủ phạm Phan nghịch của cuộc phản loạn?”

“ Thăm vấn không cần phải gấp gáp chứ? Bốn quan tương đối thấy hứng thú đối với việc xét nhà...” Phương Tranh vuốt cằm trầm tư nói.

“ Đại nhân, hoàng thượng phân phó ngài phải nhanh có được khẩu cung của Phan nghịch, sau đó đem tội trạng công bố thiên hạ, việc này thật gấp lắm!” Ôn Sâm cẩn thận nhắc nhở.

Phương Tranh chần chờ: “ Thế nhưng...chuyện xét nhà làm sao bây giờ? Gần đây bốn quan rất thiếu tiền dùng...khái khái, sai rồi, là quốc khố triều đình rất thiếu tiền dùng...”

“ Đại nhân xin yên tâm, Phùng tướng quân của Long Võ quân đã phái thủ hạ tâm phúc, vây kín Phan phủ không còn một kẻ hở, bảo đảm không có gì sơ suất...” Vừa nói Ôn Sâm vừa nhìn Phương Tranh lộ ra một nụ cười hiểu ý: “ Hơn nữa thuộc hạ đã phái một trăm thủ hạ Ảnh Tử ngày đêm giám thị bên ngoài Phan phủ, thứ gì cũng còn nguyên, một cây châm cũng không ít đi...”

Phương Tranh vui vẻ, vỗ vai Ôn Sâm cười nói: “ Không tệ không tệ, có tiền đồ, bốn quan quyết định thăng quan cho ngươi, vừa lúc trong triều mới thiết lập Đô Sát Viện, ngươi đi làm phó thủ cho ta đi, các lão huynh đệ trước đây trong Ảnh Tử đều thăng cấp, lương tháng lại trả thêm năm thành, phụ trách huấn luyện thành viên mới chiêu mộ của Ảnh Tử, nhớ kỹ phải tranh thủ một chút, ba tháng sau, bốn quan muốn nhìn thấy thành tích!”

Ôn Sâm và các thuộc hạ nghe vậy đều vui mừng, quỳ một gối, hướng Phương Tranh biểu thị lòng biết ơn.

“Đi thôi, đến đại đường hình bộ, thẩm vấn Phan nghịch! Lão già kia, xem thiếu gia làm sao chinh hấn!” Niên thiếu đắc chí, Phương đại thiếu gia hăng hái mang theo sự khó chịu bị đá ra khỏi phòng tân hôn đêm qua, lực mạnh huy tay, các thuộc hạ Ảnh Tử liền tiến hô hậu ủng vây quanh hấn, đoàn người đặng đặng sát khí hướng đại đường hình bộ đi đến.

204. Chương 189: Thẩm Vấn (thượng)

Phan thượng thư ngồi bên trong nhà tù, ngậy người nhìn phiến cửa sổ vuông vắn trên đỉnh đầu đến xuất thần.

Khí trời bên ngoài thật tốt, hấn từ phía cửa sổ nhỏ cũng có thể nhìn thấy, chỉ là không thể hô hấp được làn không khí mới mẻ kia.

Hay là khi bản thân hấn có thể hô hấp được làn không khí mới mẻ đó, cũng là ngày hấn phải ra pháp trường phải không?

Thị phi thành bại quay đầu chỉ là khoảng không, hấn chưa từng nghĩ tới mưu phản là đúng hay không, hấn chỉ biết được làm vua thua làm giặc, trong lịch sử bao nhiêu anh tài ngút trời thánh minh quân chủ, hoàng đế khai quốc, bọn họ vốn không phải bước chân từ con đường tạo phản mà lên hay sao? Chỉ là sách sử nhuộm đậm, che giấu dã tâm mưu triều oán vị của bọn họ, nếu như biết mình mưu phản thành công, bên trong sách sử cũng sẽ đưa bị bạo quân kia biến thành hoàng đế khai quốc tân triều, dùng bút pháp thần kỳ như nở hoa?

“Ha hã, chỉ là thất bại, như vậy mà thôi.” Phan thượng thư lại lộ ra dáng tươi cười thoải mái, thì thào lẩm bẩm một câu.

Thuộc hạ Ảnh Tử canh giữ ngoài nhà lao nhìn thấy Phan thượng thư thì thào ra tiếng, không khỏi động ngược lỗ tai, muốn nghe xem vị đại nhân mưu phản này sẽ nói ra tình báo gì có giá trị, kết quả làm hấn thất vọng, Phan thượng thư thì thào tự nói một câu xong, lại nhắm mắt lại bắt đầu dưỡng thần, cây đuốc chiếu xuống thiên lao tối tăm, thân ảnh Phan thượng thư có vẻ càng thêm già nua thê lương.

“Phan Văn Viễn đi ra! Đại nhân cần thẩm vấn!” Một thuộc hạ Ảnh Tử dữ dằn hướng trong lao phòng hô quát.

Đôi mắt Phan thượng thư chợt mở, trong mắt nổi lên vài phần trong trẻo nhưng lạnh lùng.

“Chẳng hay là vị đại nhân nào muốn thẩm vấn lão phu?” Phan thượng thư ngồi trên chiếc giường duy nhất trong nhà tù, khí định thần nhàn hỏi.

“Hỏi nhiều làm gì? Đi ra nhanh lên!” Ảnh Tử thủ hạ cũng không hề cho hấn chút mặt mũi, không chút khách khí túm Phan thượng thư lôi ra đại lao.

Hình bộ phụ trách thẩm định các loại luật pháp trong Hoa triều, duyệt lại tình hình án kiện các địa phương, cùng với xử lý án kiện tử hình cùng giải quyết thẩm tra.

Nhưng bởi vì Phan nghịch khởi binh mưu phản lại quá mức trọng đại, cho nên lúc Phan thượng thư bị nhốt vào thiên lao thành trọng tù, thì quan viên hình bộ từ thượng thư cho đến ti phó, không ai dám thẩm vấn hấn. Hơn nữa thủ hạ Ảnh Tử tuân theo mệnh lệnh Phương Tranh mỗi hai canh giờ luân phiên phái người canh giữ bên ngoài địa lao của Phan thượng thư, bất luận là kẻ nào cũng không được đến gần thẩm hỏi.

Phan thượng thư đi tới đại đường hình bộ, nhìn thấy hai bên đại đường có các quan viên đang ngồi lạnh lùng nhìn hấn, Phan thượng thư chợt thần nhiên cười.

Tam công lục bộ cửu khanh tất cả đều đến đông đủ. Thẩm vấn Phan thượng thư là một chuyện đại sự, mặc dù là hoàng thượng phân phó tham pháp ti và hình bộ không được can thiệp sự thẩm vấn của Phương Tranh, nhưng bọn họ vẫn cứ đến nghe điều tra, bọn họ muốn nghe cho biết, lần diễn xuất cuối cùng của Hoa triều đệ nhất quyền thần, sẽ nói ra lời nói gì.

Hình bộ thượng thư tên là Sở Vĩ Tùng, đã hơn năm mươi tuổi, lại không hề sợ hãi cường quyền, xử án thiết diện vô tư, ở triều làm quan có chút điệu thấp. Không hề có liên quan gì đến phe đảng của Phan thượng

thư, cho nên mặc dù lần này tẩy trừ lớn như vậy, ngay cả tả hữu thị lang hình bộ của hắn đều bị bắt, nhưng bản thân hắn lại bình yên vô sự, trái lại người càng không sợ hãi quyền quý, còn được hoàng thượng thăng cho một cấp tước vị.

Nói theo lý, lẽ ra do hắn ngồi lên chủ vị thẩm vấn Phan thượng thư. Nhưng bất đắc dĩ hoàng thượng lại hạ thánh chỉ, vụ án này giao cho một mình Phương Tranh thẩm vấn, cho nên Sở thượng thư không thể làm gì khác hơn là ủy khuất một hồi, ngồi một bên ở đại đường tra án.

Bộ khoái nha dịch của hình bộ nhanh chóng phân ra hai bên, tay cầm phong chùy, cũng không hề như trước hô to gọi nhỏ “uy vũ”, mà là sắc mặt sầm xuống, đứng cách Phan thượng thư vài bước, hai bên đều là những người có dáng dấp nao núng không dám tiến đến gần hắn.

Cọp chết vẫn còn uy, Phan thượng thư thường ngày ảnh hưởng quá sâu, thế cho nên hôm nay dù thân mang trọng tội, nhưng cũng không ai dám tiếp cận hắn.

“Ha ha, các vị đồng liêu đều tới, thế nào? Đến xem lão phu có hạ tràng thế nào sau đó vỗ tay tỏ ý vui mừng, một người làm quan cả họ được nhờ? Đến nói tường ngữ mọi người sẽ không nói lời thật a, ha ha.” Phan thượng thư không chút nào lưu ý vuốt râu cười nói, lời lẽ ương ngạnh như lúc còn trong triều.

“Phan Văn Viễn! Người quá làm càn! Chết đến nơi mà vẫn còn càn rỡ, chẳng lẽ người không biết trải qua ngày hôm nay là lúc người bị thiên đạo vạ quả?” Sở Vĩ Tùng cắn răng âm trầm sầm nghiêm nói.

“Ha ha ha ha, hầu tòa? Chẳng hay là vị đại nhân nào tới thẩm vấn ta? Liền thỉnh mau lên ngồi đi, thiên hạ quan viên, một nửa xuất thân từ môn hạ của lão phu, nói lão phu là người đứng đầu nửa giang sơn cũng không quá đáng! Lão phu thật muốn nhìn một chút, người phương nào có tư cách thẩm ta!” Phan thượng thư cười to nói, đôi mắt ửng đỏ qua chúng quan viên hai bên, thấy gương mặt bọn họ đều lộ vẻ xấu hổ, thần tình của Phan thượng thư không khỏi càng thêm mỉa mai.

“Các người đây mình đều chỉ biết hô to gọi nhỏ, cho rằng mặc vào quan y, đội quan mào là bề trên của người khác sao? Hừ! Trong mắt hoàng đế, các người bất quá chỉ là một con chó có giá trị dùng để lợi dụng mà thôi, một ngày nào con chó già đi, không còn tiếp tục giúp hắn cắn người, hoàng đế sẽ lập tức giết con chó kia, làm thành thức ăn trên bàn, đem bọn người một ngụm nuốt vào trong bụng!”

“Thẩm ta? Trong các người có ai có tư cách thẩm ta? Các người chỉ là đám nhu nhược! Nếu không phải chỉ sai một ly, hôm nay lão phu đã là cửu ngũ chí tôn, các người không một ai chạy thoát, tất cả đều bị lão phu tịch thu tài sản giết sạch cả nhà!”

Chúng quan viên đều giận dữ, rồi lại xiết chặt nắm tay, không dám ra tranh cãi, ảnh hưởng do Phan thượng thư xây dựng thực sự quá sâu, độc bá triều đình ba mươi năm, hô mưa gọi gió, một tay che trời. Mặc dù những quan viên đang ngồi cũng không phải là người trong Phan đảng, nhưng thường ngày cũng không dám trêu vào hắn, chỉ biết lo nguyên tắc chức vị của mình, đứng xa mà nhìn, nhiều năm xuống tới, trong lòng bọn họ đối với Phan thượng thư cũng hình thành một loại tâm lý e ngại. Cho nên lúc này Phan thượng thư đứng tại đại đường hình bộ, chỉ vào mũi chúng quan viên tức giận mắng, quan viên cả sảnh đường lại không ai dám há miệng, vì vậy hình thành một cảnh tượng tội phạm chửi mắng quan viên phi thường quỷ dị.

“Ba!”

Phan thượng thư đang đứng ngay giữa đại đường hình bộ, bề ngoài quần thần, là lúc đang ngang ngược, một chiếc giày vải từ đầu bay tới đập trúng sọ khỉ của Phan thượng thư.

Chúng quan viên trong đại đường đột nhiên bị chiếc giày vải kinh diễm thành linh bay ra làm thất thần, ai mạnh như vậy a? Quá...quá hả giận đi thôi!

“Ai? Là ai ám toán lão phu?” Phan thượng thư giận tím mặt, nhanh chóng xoay người, tìm kiếm hung thủ vừa ra ám chiêu.

“Còn là ai, lão Ôn a, đi nhặt lại chiếc hài giúp ta. Mẹ nó! Lão tiểu tử này làm ta nổi nóng lắm rồi, bây giờ vẫn còn kiêu ngạo, cây gậy của lão tử lập tức hất hạ! Mẹ nó đã sắp chết, còn đắc ý cái rắm a!” Ngoài xa mắng trượng, một thanh âm trẻ tuổi lười biếng truyền đến.

Phan thượng thư tập trung nhìn vào, nhìn thấy người đánh lén hắn là Phương Tranh, không khỏi giận dữ nói: “ Nguyên lai là tiểu lưu manh người!”

Lúc này đến phiên Phương Tranh giận tím mặt, dưới sự bảo hộ của thủ hạ Ảnh Tử, Phương Tranh xông lên phía trước mấy bước, một cước hung hăng đá vào hông Phan thượng thư, thẳng đến mức Phan thượng thư “ ai nha” kêu lên một tiếng thảm thiết, chới với bước về phía trước.

Phương Tranh còn không giải hận, xông lên liền tiếp tục sử dụng bạo lực, Ôn Sâm vội tiến lên ngăn cản hắn, trong miệng khuyên bảo: “ Đại nhân, đại nhân, trước khi thăm vấn, không thích hợp tra tấn, đại nhân, nên bắt đầu thăm vấn đã...”

Phương Tranh không thèm quan tâm tiến lên đánh tiếp, vừa đánh vừa nói: “ Dám mắng lão tử là lưu manh! Xem lại lương tâm, người gặp qua lưu manh anh tuần như vậy sao? Lão Ôn người đừng ngăn ta, người đi giúp ta thăm hắn, ta đánh thì cứ mặc ta...”

Từ lúc Phương Tranh xuất hiện, Phan thượng thư đã không còn dằng dấp kiêu ngạo như vừa rồi, dù chính Phan thượng thư cũng biết, từ ý nghĩa nào đó mà nói, hành động mưu phản của Phan thượng thư, kỳ thật là bị tên thanh niên chưa đầy hai mươi tuổi này đánh bại.

Sau khi bị Phương Tranh đá cho mấy đá, Phan thượng thư liền triệt để buông tha sách lược dùng khí thế đè áp quan chủ thẩm, hắn biết, ở trước mặt người thanh niên không hề sợ trời sợ đất này mà dùng khí thế đối với hắn căn bản không hề có chút tác dụng nào.

Vì vậy Phan thượng thư không thể làm gì khác hơn là kêu thảm chạy loạn vòng quanh trong sảnh đường, trong miệng liên tục kêu to người tới cứu mạng, lúc này đừng nói đến khí thế bề ngoài quần hùng, quả thực so với tên tiểu nhân hại dân hại nước bị bắt vào nha môn chẳng hề khác biệt gì.

Thấy hắn chạy loạn khắp nơi, hại mấy tư thế phạt sơn vô ảnh cước của mình đá hụt vào khoảng không, Phương Tranh không khỏi càng giận dữ, đuổi theo phía sau Phan thượng thư chạy khắp cả sảnh đường, vừa chạy vừa quát to: “ Lão già chỉ biết giả vờ kia! Có gan đứng lại đấu tay đôi với ta...”

Trong lúc nhất thời, một người ôm đầu chạy trốn khắp sảnh đường, một người ở phía sau giương nanh múa vuốt hô to gọi nhỏ lâu lâu còn đá ra hai ba cước giống như lăng không tiểu phi chân.

Tam công cửu khanh lục bộ các cố ý đến nghe thẩm án, cứ như vậy hốc mồm nhìn đại đường hình bộ một mảnh gà bay chó sủa ô yên chướng khí, người người đều bị vây trong trạng thái hóa đá...

Thẳng đến cuối cùng, hai người đều chạy đã mệt, Phan thượng thư ôm thất lưng, liên tục ho khan, trong miệng thở “ ô ô”, mà Phương Tranh cũng tà tà dựa vào thư án trong đại đường thở hồng hộc hỗn hển.

Chúng quan viên còn đang bị vây trong tình trạng hóa đá...

205. Chương 190: Thăm Vấn (hạ) Hồi 1 + 2

Lời nói của Phan thượng thư thật khí phách, làm chấn động đến nỗi sắc mặt các quan viên trong sảnh đường đều đồng loạt biến đổi.

Đây không phải là thăm vấn, rõ ràng là cung cấp cho hắn một nơi tuyên dương chuyện mưu phản của hắn mà thôi.

Đầu tiên đại đường hình bộ vô cùng yên tĩnh, sau đó các quan viên trong sảnh đường giống như bị nổ tung, người giận dữ trách mắng, người nghị luận không ngừng, đôi mắt những ánh mắt bất thiện, Phan thượng thư lạnh lùng cười, không chút nào lưu ý chỉ nhắm lại hai mắt.

“ Yên lặng! Yên lặng! Cãi nhau như vậy còn thể thống gì!” Phương Tranh lười biếng vỗ vỗ mộc gổ trên bàn, khó có được một lần giáo huấn đại thần trong triều.

Chúng quan viên dưới sự ước thúc của Phương Tranh rốt cục tạm thời yên tĩnh xuống tới.

“ Lão già kia, ta vừa nhìn thấy dáng dấp dào dạt đắc ý của lão liền tức giận...” Phương Tranh hừ một tiếng.

“ Phương Tranh tiểu nhi, đừng cho rằng được hoàng đế sủng ái, người có thể đắc ý cả đời, người lanh tay phá hủy đại sự của lão phu, có biết đã đắc tội bao nhiêu người trong thiên hạ? Hiện tại người được thánh quyền ân sủng, mà nếu ngày nào đó hoàng đế không còn tin người, người có biết trong thiên hạ có bao nhiêu người chờ giết người hay không? Người giết lão phu, sau này có người lại giết người, đây gọi là nhân quả tuần hoàn, báo ứng khó chịu, ha ha ha ha!” Phan thượng thư ngửa đầu cười to.

“ Hừ hừ, khó chịu, hiện tại bốn quan xác thực rất khó chịu!” Phương Tranh nghe rằng cười cười: “ Ta vẫn nghĩ không thông, lão tặc người đã chết đến trước mặt, dựa vào cái gì còn càn rỡ như thế? Người dựa dẫm, đơn giản là những đồng đảng đã lọt lưới mà thôi, trông cậy vào bọn họ báo thù cho người, tạo phản thêm lần thứ hai phải không? Người thật sự cho rằng ta không tra ra đồng đảng của người? Hôm nay nếu ta không hung hăng đả kích đáng về bề vệ kiêu ngạo của người một chút, người sẽ không nhìn ra chỗ anh minh thần võ của bốn quan! Oa ha ha ha...”

Nói xong Phương Tranh đắc ý đến cực điểm thò tay vào trong lòng sờ soạng...

Phan thượng thư nhìn dáng dấp vẻ mặt của Phương Tranh, đôi tay nắm chặt, chẳng lẽ hắn thật sự nắm giữ danh sách bí mật bồi dưỡng của lão phu sao? Nếu đúng như thế, lão phu xem như là xong đời...

Gương mặt chúng quan viên cũng hưng phấn nhìn Phương Tranh. Hôm nay để cho bọn họ kiên kỳ chính là những đồng đảng thoát lưới ẩn giấu trong quan trường và quân đội, nếu bọn họ không bị bắt ra, Phan đảng sẽ như tro tàn lại cháy trở lại, nếu Phương Tranh quả thực nắm giữ được danh sách Phan đảng, vậy không còn gì tốt hơn.

Dưới ánh mắt hoặc kinh khủng hoặc chờ đợi của mọi người nhìn kỹ, Phương Tranh càng đắc ý dào dạt thò tay trong ngực...tiếp tục đào.

Đào bên trái...lại đào bên phải...khuôn mặt tươi cười đắc ý của Phương Tranh đã không còn tồn tại, trên trán cũng đã toát ra mồ hôi.

Thời gian nửa nén nhang trôi qua.

Phương Tranh còn đang... kiên nhẫn đào.

Túi trong, ống tay áo, túi tiền, thậm chí giày cũng lột ra luôn để tìm phần danh sách chết tiệt, nhưng làm thế nào cũng tìm không ra.

Tỉ mỉ nhớ lại một chút, thở hổn hển Phương Tranh kéo Ôn Sâm qua một bên, căn răng thấp giọng nói: “ Nhanh! Phái một người chạy đến nhà của ta, danh sách ở trong phòng Yên Nhiên...Gọi Triệu Phượng Nhi đi đi, gian phòng của lão bà ta không cho nam nhân khác đi vào.

Ôn Sâm cũng sợ đến đầu đầy mồ hôi, nghe vậy liền nhanh miệng phân phó xuống phía dưới.

“ Ha ha ha, Phương Tranh tiểu nhi, người cho là cổ lộng thần bí thì lão phu sẽ sợ sao? Thực sự là buồn chán, ấu trĩ!” Phan thượng thư nhìn thấy Phương Tranh bận rộn một lát, nguyên lai lấy không ra tờ danh sách, liền bắt đầu đắc ý trở lại.

“ Hắc hắc, khí trời hôm nay thật không tệ, bầu trời vạn lý không mây, lại thêm nhiều đóa mây trắng...” Phương Tranh cười gượng kiếm chuyện nói, trong lòng lại xấu hổ vạn phần, mình làm việc thật quá sơ ý, làm trò ngay trước mặt nhiều đại thần như vậy, lại mang danh xấu một lần, trong lòng phiền muộn thật khó nói nên lời.

“ Đúng vậy, bầu trời trắng như vậy, mây lại xanh như vậy...” Ôn Sâm cũng ở một bên phụ họa.

“ Đúng vậy, đúng vậy...” Chúng quan viên xoa mồ hôi bồi cười nói.

.....

.....

Đại đường hình bộ một mảnh hài hòa, chúng quan viên đều cố gắng cấp bậc thang cho Phương Tranh leo xuống, đều bắt đầu nói chuyện phiếm, Ôn Sâm cũng mang theo thần tình xấu hổ phụ họa theo từng câu nói của Phương Tranh.

Một hồi thẩm vấn đang hảo hảo diễn ra dưới sự chủ trì của Phương đại nhân rốt cục biến thành bầu không khí tình nghĩa tương giao giữa các đồng liêu, Phương Tranh nghĩ thầm dù sao cũng đã biến thành như vậy, liền gọi người bưng trà nước hạt dưa đem lên, vì vậy mọi người cùng đoàn tụ trò chuyện không ngớt. Tiểu tử nhà ta như thế nào thế nào, ngày hôm trước lão phu vừa nạp thêm một tiểu thiếp, hạ quan gần đây mê đắm một loại nhạc cụ của tây dương...

Nhìn đại đường hình bộ đang ồn ào náo nhiệt, cùng Phan thượng thư đang sầm mặt đứng ngay giữa đại đường, Phương Tranh đỡ trán, vô lực thở dài một hơi...Con mẹ nó là chuyện gì đây!

“Lão Phan, hay là người cũng uống ly trà, nhuận nhuận tiếng nói một chút?” Phương Tranh quan tâm nói.
“...”

Thời gian hai nén nhang trôi qua, Triệu Phụng Nhi dưới sự chờ mong của mọi người, không phụ sự mong đợi xuất hiện ngay trước mặt mọi người.

Vừa thấy trong tay nàng cầm theo một xấp giấy dày, sắc mặt Phan thượng thư liền trở nên trắng bệch.

Vẻ mặt đen thui của Phương Tranh đã biến mất, tinh thần đại chấn, vỗ vỗ danh sách trong tay, cười lạnh nhìn phía Phan thượng thư.

“Lão Phan, ta thật không muốn đả kích người...Thế nhưng vừa rồi người quá kiêu ngạo, không đả kích người một chút, trong lòng bốn quan thật không dễ chịu, ta chưa từng gặp người nào dám kiêu ngạo hơn so với ta...”

Vừa nói Phương Tranh vừa mở danh sách, đọc lên từng chữ: “Tín Dương tri phủ Nhạc Trung Thủy, Thái Châu tri phủ Lương Hạo, Hoài An huyện lệnh Phiên Phong Như, Hưng Khánh Phủ thủ bị, phó tướng quân chính bộ Hạ Duy, U Châu biên quân thiên hộ thống lĩnh Tả Văn...”

Phương Tranh một hơi niệm hơn mười một tên người, đều là phần tử đồng đảng mà Phan đảng giấu diếm khắp trong quan trường và quân đội Hoa triều, theo danh sách Phương Tranh đọc ra càng nhiều, sắc mặt Phan thượng thư cũng càng ngày càng trắng bệch, biến thành một mảnh tro tàn, giống như một người chết.

Mà các đại thần ngồi lắng nghe thần sắc lại càng ngày càng vui sướng, nếu như không lầm, phần danh sách này đại khái đều liệt đủ tên phe phái Phan đảng, ngày mai mọi người liền danh thượng tấu, thỉnh hoàng thượng đem những loạn đảng này tru diệt cả nhà, nhổ cỏ tận gốc.

“Ai nha, nhiều lắm, ta lười đọc quá, hắc hắc, Phan Văn Viễn, ta cho người một tin tức không tốt lắm, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, thì hơn tám trăm người trong phần danh sách này, hiện tại đang trên đường bị áp giải về kinh thành, ân, sau nửa tháng, bọn họ sẽ cùng người ra pháp trường, nhiều người như vậy đi cùng người, ha ha, thật đủ náo nhiệt...”

“Không thể nào! Người làm sao biết...” Trên gương mặt tái nhợt của Phan thượng thư chỉ còn lại đôi mắt trống rỗng vô thần đang mở to, gât gao nhìn chăm chăm Phương Tranh, thần sắc hoàn toàn không dám tin tưởng.

“Ta làm sao biết chi tiết đến như vậy phải không?” Phương Tranh đắc ý ưỡn ngực: “Tất cả đều là ta điều tra ra!”

Lời này không chỉ Phan thượng thư không tin, dù là các đại thần ở bên cạnh cũng lộ ra thần sắc khó tin. Tiểu tử này tham tài háo sắc, rất sợ chết, nhất như chuột, ham hưởng thụ, hẳn làm gì có bản lĩnh đó? Hơn tám trăm loạn đảng, người cho là tùy tiện phái mấy tên thủ hạ tìm hiểu một chút là có thể tra ra được sao? Thối được da trâu cũng thật là không tin nổi.

“Được rồi sai rồi, là người khác giúp ta lấy được.” Phương Tranh thấy mọi người đều dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn hắn, lập tức thức thời thừa nhận mình lệch lạc.

“Ai...Ai giúp người lấy được?” Phan thượng thư cả người run run hỏi.

Phương Tranh đồng tình liếc mắt nhìn hắn, thở dài nói: “Lão Phan a...Người có nhi tử tốt thật đó...”

Phan thượng thư nghe vậy như bị sét đánh, cả cơ thể nhất thời cứng lại.

“ Người khởi binh tạo phản ta đã biết người có một phần danh sách, vẫn giấu bên trong mật thất trong thư phòng của người, vào sáng sớm ngày mười lăm người mang theo toàn gia từ trong mật đạo chạy ra kinh thành, cũng mang theo cả phần danh sách, lúc đầu giấu trong soái trướng của Thần Vũ quân, sau chính người cảm thấy lo lắng, lại lấy ra, lại giấu trong một miếu sơn thần ở làng gần đó, sau đó liền dẫn quân vào thành, hừ, người cho là người làm thật bí ẩn người khác không hay biết sao? Nếu muốn người không biết, trừ phi mình đừng làm, Phan Văn Viễn, người thua, người thua triệt triệt để! Bất luận cơ hội gì để trở mình cũng không còn nữa!”

Phương Tranh nói chuyện giống như thật quan tâm, không chút nào lưu tình rắc từng lớp muối lên vết thương của Phan thượng thư.

“ Phần danh sách này, là con của lão phu...hiển cho người? Phan Đào hay Phan Vô?” Phan thượng thư liếm liếm đôi môi khô nứt, gian nan hỏi.

“ Là Phan Đào.”

“ Phan Đào...Hắn vì sao phải làm như vậy? Vì sao hắn phải bán đứng chính phụ thân của mình?” Phan thượng thư tê tái nói.

“ Rất đơn giản, bởi vì hắn không cẩn thận, bởi vì hắn sợ chết. Không phải người mới vừa nói với ta, nhân quả tuần hoàn báo ứng khó chịu sao? Ha hả, hiện tại ta đem những lời này tặng trả lại cho người.”

Phương Tranh đồng tình thở dài, vị Phan thượng thư này đúng thật là lặn lội, vừa tạo phản liền bị diệt, con trai ruột thịt lại phản bội hắn, đây đúng là sự thất bại nặng nề cả trong sự nghiệp lẫn gia đình, hiện tại lão Phan bị đá kích đến như vậy mà vẫn còn chưa hôn mê thì năng lực chịu đựng quả nhiên là rất mạnh mẽ.

“ Mấy tháng trước Phan đại công tử nhận thức một vị hảo bằng hữu, vị bằng hữu kia họ Ngô, thật xấu hổ, Ngô công tử chính là do ta phái đi. Vốn chỉ muốn hắn tiếp cận Phan Đào sau đó tìm nhược điểm, hung hăng âm người một lần, hoặc là lấy của người một bút bạc mà thôi, không nghĩ tới lại tìm ra bằng chứng người tạo phản, vì vậy ta cũng chỉ đành biết thời biết thế, thừa cơn gió đông khi người tạo phản, ở trong nhà người làm mưa làm gió một trận...Ngô công tử cũng thật khá, không hề làm cho ta thất vọng, ha hả, không bao lâu liền đã khống chế được đại công tử của người, nói, ý chí của công tử nhà người cũng thật không chút kiên định, ta còn chưa kịp hưởng hắn sử dụng mỹ nhân kế, hắn lại hướng ta đầu hàng, thật đáng tiếc cho hắn...”

“ Người...Người đúng là tiểu nhân đê tiện vô sỉ! Người...Người dùng phương pháp gì để khống chế Phan Đào?” Phan thượng thư tức giận đến run bần bật.

“ Hắc hắc, bí mật cao cấp như thế, ta có thể nào nói cho người?” Phương Tranh đắc ý dào dạt, giống như một con chim công kiêu ngạo: “ Vốn người phạm phải tội đại nghịch mưu phản, theo luật cửu tộc đều bị lăng trì, nhưng ta đã đáp ứng con trai người, đem tội lăng trì của hắn sửa thành tự sát, phần thưởng cho hắn được toàn thân, kiếp sau đầu thai được chỗ tốt.”

Sau đó sắc mặt Phương Tranh trở nên nghiêm túc, hung hăng vỗ ngực ầm ầm, lớn tiếng nói: “ Nghịch tặc Phan Văn Viễn, chuyện mưu phản được thành lập, chứng cứ vô cùng xác thực, lại còn kết bè kết cánh, tàn hại trung lương, khi quân phạm thượng hơn hai mươi tội lớn, năm mươi tội nhỏ, bốn quan phạt mệnh thánh dụ, phán Phan Văn Viễn tội tru di cửu tộc xử tử lăng trì, gia sản sung công, hơn tám trăm đồng đảng, tất cả đều tru sát, nêu rõ luật pháp Hoa triều công chính, để cảnh cáo thiên hạ ai có mưu đồ gây rối không được bắt chước làm theo!”

“ Ba!”

“ Đem phạm nhân áp vào thiên lao trọng tù, nghiêm tra canh giữ! Bãi đường!”

“ Phương đại nhân, cầu ngài nói cho thuộc hạ với, vị Ngô công tử kia rốt cục làm sao khống chế đại công tử của Phan nghịch vậy? Nếu như phương pháp dùng tốt, thuộc hạ muốn mở rộng trong huấn luyện cho nhân viên Ảnh Tử, sau này vô luận chúng ta tam thánh tình báo kẻ địch, đều có trọng dụng...” Trên đường hồi phủ, Ôn Sâm nghiêm mặt đau khổ cầu xin.

“ Điều này, người đừng hi vọng nữa, Ngô công tử dùng một loại dược, chính hắn sản xuất gọi là “Tập chiêu đô chiêu bố chiêu”...Kháo! Dù là tên cũng hoàn toàn sao chép, một chút đầu óc cũng không có, quả thực

cực kỳ vô sỉ!” Phương Tranh oán hận nói vài câu, trong ánh mắt mờ mịt của Ôn Sâm, rung đùi đắc ý hồi phủ.

.....

Đêm khuya.

Trong thiên lao không có thời gian, Phan thượng thư tâm như tro tàn nằm trên chiếc giường nhỏ đơn sơ, lẳng lặng ngửa đầu nhìn bầu trời bên ngoài, chỉ một phần nhỏ nhỏ qua cửa sổ, trong mắt hiện lên một mảnh tuyệt vọng.

Đến bây giờ hắn cũng không dám tin tưởng, chính con trai ruột thịt của mình lại bán đứng hắn, hắn hao phí bao năm tâm huyết khổ cực gài mầm móng căn rễ trong quan trường Hoa triều, chỉ trong thoáng chốc đã bị nhổ cỏ tận gốc, nếu nói lúc này người làm cho hắn hận nhất trong đời, bài danh đệ nhất lại không phải là hoàng thượng, mà là đứa con trai hắn đã dưỡng dục hơn hai mươi năm. Ngay cả con trai ruột thịt còn phản bội hắn, thế gian này rốt cục còn có thứ gì mới là thật?

Còn có thứ vô lại đáng chết ngàn lần như tên Phương Tranh kia! Tên vô lại xuất thân từ thương nhân tiện, nhất gan sợ chết, tham tài háo sắc, hoàn toàn là một tên tiểu nhân bên người hoàng đế, đại nghiệp mưu phản của mình lại bị hủy ở trong tay của một người như thế sao? Trời không giúp ta, trời bất công!

Phan thượng thư oán hận đầm xuống ván giường vài cái, thống khổ nhắm mắt lại, hai hàng lão lệ mờ đục từ khóe mắt chảy xuống, thấm ướt đệm giường.

“Khách lập” một tiếng, cửa lao nặng nề từ từ bị mở ra, thanh âm lao đầu xa xa truyền đến.

“Phan Văn Viễn, thái tử điện hạ tự mình tới thăm ngươi.”

Tia sáng trong nhà tù tối sầm lại, khuôn mặt tao nhã của thái tử liền xuất hiện ngay trước mặt Phan thượng thư.

Ngẩn người, sau đó hắn lập tức đứng dậy, quỳ lạy nói: “Cựu thần, không, tội thần bái kiến điện hạ.”

Thái tử đưa tay nâng Phan thượng thư, tỉ mỉ quan sát một lát, sau đó thở dài: “Lão sư, ngươi gầy...”

Phan thượng thư cúi đầu xuống, không nói chuyện.

“Nhân sinh lúc tụ lúc tán luôn luôn thay đổi, thủ phụ suốt ba mươi năm trong triều, cô vương còn trông cậy vào sau này nhờ người đến phụ tá cô vương...Lão sư, sao lại làm như vậy a!” Giọng nói của thái tử thật nặng nề, không biết là thở dài cho Phan thượng thư hay là thở dài cho chính hắn.

“Tội thần không được thiện thủy thiện chung, không thấy được ngày thái tử điện hạ đăng ngôi đại bảo, tội thần thật đáng muôn chết!” Phan thượng thư lệ già ngang dọc, khóc không thành tiếng.

Thái tử quay đầu nhìn tùy tùng nói: “Các người đi ra ngoài thủ vệ, bất luận là kẻ nào cũng không cho đi vào, cô vương muốn nói riêng vài câu với lão sư.”

Tùy tùng cung kính tuân mệnh, trong phòng giam nhỏ chỉ còn lại thái tử và Phan thượng thư hai người. Lúc này thái tử mới nhìn Phan thượng thư, trong ánh mắt đã một mảnh âm lãnh.

“Vì sao mưu phản? Ngôi vị hoàng đế là của cô vương, vì sao ngươi lại tranh giành với cô vương? Người có xem cô vương ra gì?” Tiếng chất vấn của thái tử ngày càng nghiêm khắc.

Phan thượng thư cúi đầu, nét mặt già nua tràn đầy vẻ xấu hổ, nặng nề hít sâu một tiếng, nói: “Điện hạ, tội thần xin lỗi người, nhưng tội thần đã không còn đường lui nữa, hoàng thượng xem ta như cây đinh trong mắt, chỉ mong chóng diệt trừ thật nhanh, mà điện hạ lại hiểu ta nhất, ta làm quan trong triều nhiều năm, nếu hoàng thượng muốn ta chết, ta dám không chết sao?”

“Thế nhưng ta không cam lòng! Ta vì triều đình khổ cực hơn nửa đời người, ai có thể hiểu rõ cảm thụ của ta? Hoàng tộc các người từ nhỏ đã là cao quý, từ nhỏ liền đương nhiên đứng trên đầu mọi người, đối đãi thần dân thiên hạ, cũng giống như nhìn một con chó hướng các người phe phẩy đuôi, các người muốn dùng ai thì dùng ai, muốn giết ai thì giết ai.”

“ Khi các người tầm hoan mua vui với cơ thiếp, khi các người giờ lên ly rượu ngon thoải mái mà uống, khi các người cười trên xe ngựa hào hoa xa xỉ tới cực điểm rêu rao khắp nơi du xuân, các người có biết ta đang làm gì?”

Phan thượng thư nhìn gương mặt tuần tú của thái tử, trong mắt hiện lên vài phần nặng nề: “ Ta đang vì bách tính Giang Nam chuẩn bị gieo trồng mùa xuân sang năm, ta đang vì tướng sĩ biên quan lo lắng quân lương, ta đang vì thủy tai Hoàng Hà dân chúng chạy nạn kiếm áo bông cùng khẩu phần lương thực cho qua mùa đông... Vô tình nhất chính là nhà đế vương, chim chết thì bẻ cung, thỏ chết thì giết chó, ta vì Hoa triều làm nhiều như vậy, nhưng lại bị hoàng thượng vô tình muốn hất chân, nói một câu liền bị bỏ rơi, diện hạ để tay lên ngực tự hỏi, hoàng tộc các người có đối đãi công bình hay sao?”

Phan thượng thư chỉ dùng một hơi thở nói rất nhiều, nói xong có chút thở dốc, thái tử cũng không nói chuyện, toàn bộ nhà giam lâm vào trầm mặc.

“ Cho nên, người muốn mưu phản, tự mình làm hoàng đế?” Một lúc lâu, thái tử đánh vỡ yên tĩnh, nhàn nhạt hỏi.

Phan thượng thư gật đầu, trên mặt cũng không có vẻ xấu hổ: “ Hoàng thượng phụ ta trước, ta vì sao không thể phụ hoàng thượng? Nếu ta làm hoàng đế, chắc chắn chăm lo việc nước, cần cù và thật thà vất vả cực nhọc, những gì trước đây Hoa triều làm không được, chuyện không dám làm, ta đều sẽ làm được, ta sẽ đối đãi với bách tính rất tốt, ta sẽ cho quân đội càng trung tâm đối với ta, giết địch càng anh dũng, ta sẽ cho các nước lân bang đời đời không dám phạm cảnh, vạn bang đến triều cống...”

“ Người sẽ làm thiên hạ đại loạn!” Thái tử không chút khách khí cắt đứt lời hân.

Phan thượng thư ngẩn người, không giải thích được nhìn thái tử.

Thái tử cười nhạt: “ Người cho là nhờ vào mấy vạn phản quân của người là có thể làm chủ nhân thiên hạ sao? Thực sự là buồn cười!”

“ Lão sư, người làm văn thần cả đời, đối với lĩnh vực chiến tranh cũng không hiểu biết, tội gì phải chen chân vào vũng nước đục này? Người cầm binh, chuyện quốc gia đại sự, chuyện sống chết, chuyện tồn vong, phải có lòng quyết đoán. Còn nhớ rõ không? Lão sư, đây là lúc cô vương còn nhỏ, người tự mình dạy cho cô vương, hiện tại cô vương đem những lời này đưa trả lại lão sư.”

Không nhìn nét mặt như tro tàn của Phan thượng thư, thái tử tiếp tục nói: “ Triệu Hổ suất lĩnh Thần Vũ quân theo người tạo phản từ lâu cô vương đã biết, ba mươi năm lão sư thu dưỡng Triệu Hổ, người cho là có thể gạt được người trong thiên hạ sao? Còn có, người cấu kết bốn lộ đại quân sẽ không ai theo ước khởi binh, việc này cô vương cũng đã sớm biết, cô vương còn một việc mà chính lão sư không biết...”

Thái tử khẽ mỉm cười, tiến đến bên tai Phan thượng thư, dùng thanh âm thấp đến không thể nghe thấy nói: “ Bọ ngựa bắt ve, chim hoàng tước rình phía sau, cô vương, chính là chim hoàng tước, chỉ tiếc, con ve yếu ớt trái lại ăn tươi con bọ ngựa, thực sự là vượt ngoài ý liệu của cô vương...”

Phan thượng thư ngẩn người, sau đó lập tức liền phản ứng: “ Nguyên lai đêm đó Thần Sách quân án binh bất động, là bởi vì người...”

Thái tử đứng thẳng thân thể, cười nói: “ Trước đây lão sư đã dạy cô vương, làm chuyện gì cũng phải không dấu vết, một là ăn cả ngã về không, tự tuyệt đường lui, hôm nay xem ra lão sư nói quả nhiên có đạo lý. Thần Sách quân đại tướng Lưu Trường Sinh và hai viên phó tướng của hắn, đã bị cô vương bí mật xử trí, về phần Phương Tranh có thể kỳ diệu đánh bại người, cô vương cũng đã nghĩ ra biện pháp sửa trị hắn, báo thù cho người. Lão sư, hôm nay học sinh lại trò giỏi hơn thầy, tối nay liền hướng lão sư chào từ biệt. Thời thế, mệnh đã thế, còn lời gì để nói? Lão sư, một đường tạm biệt!”

Thở dài, thái tử cung kính hướng Phan thượng thư làm một lễ đệ tử, sau đó xoay người đi ra nhà tù.

Cánh cửa nhà tù lại bị khóa lại, Phan thượng thư giật mình ngồi trên giường, con mắt nhìn thẳng chăm chăm cửa lao, trong miệng lầm bầm: “ Thua, thua...Nguyên lai ngay từ đầu liền đã định lão phu sẽ thua...”

Một lúc lâu, Phan thượng thư chợt cười lên, cười đến ngửa tới ngửa lui, phảng phất như đời này chưa từng gặp qua chuyện buồn cười như vậy: “ Ha ha ha ha, quả nhiên là trò giỏi hơn thầy, hoàng thượng, Phương

Tranh, báo ứng của lão phu ở trên người con trai, báo ứng của các ngươi thì sao? Ha ha ha...”

Tiếng cười âm trầm lan truyền quanh quần trong nhà tù, lao đầu phụ trách trông giữ Phan thượng thư Lưu Hỉ thật không hiểu chột rùng mình, oán hận lắm lắm một câu: “Lão vương bát đản ăn nhằm phân? Cười thật giống yêu nhân...”

206. Chương 191: Họa Phúc Khôn Lường

Phương Tranh chưa từng ý thức được quyền binh trong triều đình lớn đến bao nhiêu, chỉ hồ đồ mà sống qua ngày. Nhưng ở trong triều không phải ai cũng đều nghĩ như vậy, một mao đầu tiểu tử chưa tới hai mươi tuổi, hoàng thượng vì điều gì lại giao quyền binh to lớn như vậy cho hắn? Nắm giữ phòng vệ thủ bị kinh thành thì cũng thôi, dù là các quan trong triều hắn đều có quyền giám sát, điều này cũng thật sự là quá tin tưởng hắn, nếu cứ tiếp tục như thế, vài năm sau trong triều chắc chắn lại xuất hiện một Phan thượng thư thứ hai.

Trong lịch sử những quyền thần một tay che trời rất nhiều đều tạo phản, vì sao? Bởi vì chức quan của bọn họ thật sự là quá lớn. Quyền lực nắm trong tay cũng quá lớn, lớn đến mức những quyền thần như bọn hắn đều nghĩ không ra biện pháp gì lại tiếp tục thăng quan cho chính mình. Vì vậy mỗi ngày thời gian vào triều, quyền thần đều kim lòng không được mà ngấm vài lần ngai vàng của hoàng đế đang ngồi, sau đó trong đầu bắt đầu yy, nếu như cái ghế kia để cho ta đến ngồi, thật là tốt nha...

Dĩ tâm của con người không bao giờ có chừng mực, càng huống chi Phương Tranh chỉ là một người trẻ tuổi không đến hai mươi. Giao quyền lực lớn đến như vậy cho hắn, ai biết dĩ tâm của hắn có bành trướng mà biến thành không ai sánh nổi. Thậm chí đến mức nghĩ ra chủ ý không nên nghĩ?

Vì vậy tấu chương can gián của các đại thần trong triều giống như tuyết rơi bay vào trong hoàng cung. Bao quát cả Ngụy Thừa Đức vốn có quan hệ không tệ với Phương Tranh cũng thượng tấu thỉnh cầu hoàng thượng nên suy nghĩ kỹ lại. Không nên đem quyền lực tập trung trên người một người, bằng không khó bảo toàn giang sơn xã tắc sẽ không bị một Phan thượng thư thứ hai mơ ước.

Kỳ quái chính là hoàng thượng lưu lại toàn bộ tấu chương mà không hề phát ra. Đối với lời khuyên can của quần thần cũng không nói tán thành, cũng không nói phản đối, không trả lời, cũng không phê đáp. Quần thần nhìn thấy thái độ như có lệ của hoàng thượng, nhất thời cũng không vui vẻ, trong lòng thầm nói chúng ta dâng tấu chương cho ngươi, là vì lo lắng cho giang sơn của ngươi trong tương lai, ngươi đây là thái độ gì? Có đáp ứng hay không cũng phải đi ra nói một tiếng đi chứ?

Vì vậy hào khí của đám quần thần lại khởi lên, tiếp tục thượng tấu, tấu chương lần thứ hai dùng từ càng kịch liệt hơn, có tấu chương còn xưng hoàng thượng dùng người không khách quan làm họa quốc, không thể được. Còn có tấu chương chỉ trích thẳng Phương Tranh, nói Phương Tranh tướng mạo giả dối, có tướng kiêu hùng, kỳ tâm không nhỏ vân vân...Hoàng thượng vẫn cứ bỏ mặc, còn truyền lệnh cho thái tử vừa vào triều giám quốc, bảo hắn phúc đáp lại ý kiến.

Thái tử lại muốn đáp ứng quần thần mà tước quyền của Phương Tranh, lại sợ phụ hoàng đối với việc xử lý của hắn lại không hài lòng, nếu cứ tuyệt sự thỉnh cầu của quần thần, thì đối với thái tử chỉ vừa mới vào triều còn đang cấp bách muốn có sự phụ trợ và ủng hộ của quần thần mà nói, làm ra quyết định này cũng không dễ dàng.

Sau khi suy nghĩ sâu xa thái tử lại phúc đáp sáu chữ lên tấu chương: “Hoãn nghị chi. Vật phục tấu.”(phải từ từ xem xét, rồi sẽ trả lời sau).

.....

Một gian phòng trang nhã trong Yên Nguyệt Lâu, Phương Tranh cùng tân nương Trường Bình đang khanh khanh ta ta mặt ý đầy tràn. Người đút ta một ngụm canh gà, ta dâng người một chén rượu ngon, sóng mắt lưu chuyển, trăng cảnh đầy tràn thâm tình đến mức buồn nôn. Làm cho đám nữ thị vệ bên cạnh cả người nổi da gà.

Mái tóc dài phiêu dạt của Trường Bình đã được búi lên cao, đây là kiểu tóc của những nữ nhân có chồng quen dùng. Sau khi búi lên còn dùng trâm cài giữ lại, làm cho cả người thoát nhìn trở nên vô cùng thành thực.

Nhìn Trường Bình đã không còn vẻ non nớt của ngày xưa, mỗi lần giơ tay nhắc chân lại hiện ra phong tình quyến rũ của một người phụ nữ có chồng. Chỉ không tán thưởng được là vì một tiểu tử cơ trí linh hoạt như Phương Tranh lại không giành được Trường Bình từ trong tay Trường Nhạc tiểu công chúa, Trường Nhạc chiếm hữu nàng cả ngày. Vì vậy hần chăm chỉ nhốt mình trong thư phòng cả ngày xiêu xiêu vẹo vẹo viết ra hơn mười chuyện cổ tích, cũng có loại truyện kinh điển của kiếp trước, cũng có loại truyện do chính hần bịa ra.

Sau đó đem truyện cổ tích giao cho Tiểu Lục, Phương Tranh liền cùng Trường Nhạc đàm phán điều kiện. Nếu nàng cùng Tiểu Lục ngủ chung, Tiểu Lục sẽ kể chuyện xưa cho nàng nghe. Sau khi trả giá một ngàn lượng bạc, Trường Nhạc mới không tình nguyện đi theo Tiểu Lục về phòng ngủ. Quỷ kế đạt được, Phương Tranh cười dâm dăng tiến vào phòng Trường Bình, cuối cùng đạt được tâm nguyện, cùng Trường Bình bước lên đỉnh Vu Sơn...

Trường Bình cũng đạt thành tâm nguyện, rốt cục hoàn toàn trở thành nữ nhân của Phương Tranh. Đối đãi Phương Tranh cũng càng ôn nhu, tính tình điệu ngoa của dĩ vãng tựa hồ hoàn toàn không còn nhìn thấy hình bóng. Cả người rực rỡ hẳn lên, bất luận là lúc nào cũng uyển chuyển thanh nhã, dịu dàng như một tiểu y nhân...

Cửa phòng đột nhiên bị người mở ra, một gã thanh niên chậm rãi đi vào, vừa đi vừa cười nói: “ Nghe nói Phương huynh ở đây, tiểu đệ đặc biệt đến cùng Phương huynh...”

Thanh niên nam tử còn chưa kịp nói xong, Trường Bình không chút do dự đá tới một cước, trong miệng chọt quát: “ Không thấy lão nương đang dùng cơm với phu quân sao? Người đâu, chĩnh chết hần cho lão nương!”

Phương Tranh đỡ trán thở dài, lão bà của ta, nói như thế nào đây? Ai...Đối với ta ôn nhu như nước là được, không nên trông cậy hơn quá nhiều...

Đám nữ hầu vệ của Trường Bình vào lúc người thanh niên kia đi vào liền đã vây quanh hần, nghe được mệnh lệnh của Trường Bình, không chút do dự đem tên khách không mời mà đến này coi như bao cát để luyện quyền.

Nam tử kia bị một trận quyền cước kêu lên thảm thiết không ngừng, vội vàng ngồi xổm dùng hai tay bảo vệ đầu, trong miệng hét lớn: “ Hiểu lầm! Hiểu lầm rồi! Ai nha!”

Phương Tranh vừa nghe thanh âm, di? Thật quen tai, hay là tiểu tử Tiêu Hoài Viễn...

Từ lúc Phan thượng thư phản loạn, Phương Tranh cũng không còn gặp qua hần. Chẳng biết gần đây hần lại đang làm chuyện xấu gì, tiểu tử này vẫn như trước linh hoạt như cá, cùng hần đấu trí mặc dù cũng chiếm được chút thượng phong, cho hần nếm thử vài lần khổ nhỏ chính là vì Phương Tranh nhìn thấy hần không thuận mắt. Làm cho Phương Tranh lo nghĩ, là thân phận của Tiêu Hoài Viễn, đến nay Phương Tranh chưa từng biết rõ rốt cục hần đang làm việc cho ai, một người có thân phận không rõ ràng như thế, ai dám yên tâm lui tới cùng hần?

Trường Bình nhìn thấy người mới tiến vào này hình như có quen biết với phu quân, thất kinh vội vàng ngăn cản đám nữ hầu vệ đánh tiếp, lão bà đánh bằng hữu của phu quân, đây cũng thật là khó nói nha.

Ai biết Phương Tranh lại kéo tay nàng, không phản ứng chỉ hướng nàng trừng mắt nhìn, sau đó quay đầu nhìn về phía cửa sổ, thâm tình nói: “ A! Nương tử, nàng xem, ngày tháng thịnh thế phồn hoa náo nhiệt cỡ nào kia!”

Trường Bình cùng Phương Tranh thật là ăn ý, Phương Tranh diễn xuất như thế, há có thể không linh hội được ý tứ của hần?

Trường Bình nghiêng đầu nhìn đám nữ hầu vệ trách mắng: “ Chưa ăn cơm sao? Hung hăng chĩnh hần cho lão nương!”

Sau đó quay đầu lại tựa đầu lên vai Phương Tranh nhu ý miên man, mềm nhu nhu nói: “ A! Phu quân, phong cảnh quả nhiên rất đẹp...”

“ Phương...Phương huynh! Ta có tình báo! Người còn giả bộ...ta chết cũng không báo cáo...ai nha!” Thanh âm Tiêu Hoài Viễn càng ngày càng yếu ớt.

Phương Tranh quá sợ hãi, vọt nhanh tới bên người Tiêu Hoài Viễn, ngăn cản quyền cước của các nữ hầu vệ, Tiêu Hoài Viễn đang nằm trên mặt sàn, đã không còn thở, cả người nằm bẹp dí, mặt mày bầm tím, miệng sùi cả bọt mép.

“ Tiêu huynh! Sao lại là người! Tiêu huynh, người tỉnh tỉnh! Huynh đệ đã tới trễ một bước, lại không nghĩ tới âm dương vĩnh viễn chia cách, sao mà đau lòng...” Phương Tranh ôm thân thể Tiêu Hoài Viễn, ngửa mặt lên trời gào khóc.

“ Phương huynh, tiết kiệm chút sức lực đi...ta còn không chết được...” Tiêu Hoài Viễn vô lực nói.

“ A! Tiêu huynh! Người rốt cục tỉnh? Người có biết tiểu đệ lo lắng thế nào cho người không?”

“ Phải sao? Phương huynh thật sự là có lòng quá, nhưng vì sao Phương huynh vẫn ôm tiểu đệ không thả? Tiểu đệ cũng không có ý thích long dương đoàn tụ(ý nói là gay), thỉnh Phương huynh tự trọng.”

“ A?” Phương Tranh ngạc nhiên thấy quả thực mình đang ôm Tiêu Hoài Viễn. Tên tiểu tử chết tiệt này cũng không chút khách khí với hắn, đang nằm mềm nhũn y ôi trong lòng mình, giống như con chim nhỏ đang nép mình, trên mặt còn lộ ra vẻ tươi cười thích ý, hèn mọn cực kỳ.

Trong lòng Phương Tranh cảm thấy rét lạnh về mặt buồn nôn hai tay ôm lấy đầu Tiêu Hoài Viễn giống như phủ bụi bặm hất mạnh ra ngoài. Tiêu Hoài Viễn nhất thời không phòng bị đầu của hắn liền hung hăng đập dưới sàn, lại thêm một trận tru lên như tiếng heo bị chọc tiết.

“ A! Tiêu huynh! Người lại làm sao vậy? Tiểu đệ nhất thời lỡ tay, mong rằng Tiêu huynh chớ trách...”

Trường Bình ở một bên xem đến không còn chịu nổi, hung hăng trừng mắt nhìn Phương Tranh, dẫn đám nữ hầu vệ đi ra khỏi phòng lưu lại không gian cho hai tên vô sỉ thỏa thích phát huy sở trường đặc biệt của bọn họ.

“ Được rồi, đừng giả vờ nữa. Ở trước mặt ta chơi trò giả chết, người còn quá non. Người là người từng luyện qua võ công, đừng nói chỉ vài cái đánh đá là người chịu không được...” Sau khi Trường Bình rời khỏi, Phương Tranh liền đứng lên rót cho mình một ly trà sau đó ngồi bắt chéo chân trên ghế, cười cười thưởng thức Tiêu Hoài Viễn đang lăn lộn kêu thảm thiết.

Tiêu Hoài Viễn thấy làm trò cũng không gạt được Phương Tranh, cũng không cần giả vờ thêm liền đứng lên, đi tới bên cạnh bàn rót cho mình một ly trà, lại ngồi xuống đối diện, cứ như thế cả hai nhìn lẫn nhau mà cười, nụ cười thật sự rất giả dối.

“ Phan thượng thư rơi đài rồi, Tiêu huynh, rốt cục người thuần phục cho ai, hiện tại có thể nói rồi chứ? Hiện tại nếu người còn không nói, tiểu đệ chỉ đành xem người như dư nghiệt của Phan đảng mà bắt lại, nghiêm hình khảo vấn.” Phương Tranh cười tủm tỉm nhìn Tiêu Hoài Viễn.

Tiêu Hoài Viễn về mặt đau khổ: “ Phương huynh, tiểu đệ tự hỏi không có lỗi gì với người, sao người vẫn không chịu buông tha cho ta? Chúng ta quen nhau đã lâu, nói thẳng, tiểu đệ có từng hại người bao giờ không?”

Phương Tranh hừ hừ: “ Ta không hiểu, rốt cục người có thân phận chó má gì? Có cần thần thần bí bí như thế không?”

Tiêu Hoài Viễn cười nói: “ So với Phương huynh, tiểu đệ dù là chó má cũng không phải, Phương huynh cần gì cứ đau khổ ép bức làm chi?”

Nói chuyện với tiểu tử này thật sự quá phí đầu óc, Phương Tranh giống như chó cắn phải cục sắt, không cách nào há miệng.

Thở dài, Phương Tranh nói: “ Được rồi, không nói chuyện này nữa. Vừa rồi người nói có tình báo, là tình báo gì?”

Tiêu Hoài Viễn giả vờ nói: “ Ta có nói qua sao? Không có nha?”

“ Người đâu! Tiếp tục chĩnh hấn cho lão tử!”

“ A! Phương huynh, tiểu đệ sai rồi!”

“”

“ Phương huynh, trước tiên chúc mừng người cầm được quyền to trong tay, đứng trên đỉnh triều đình.” Tiêu Hoài Viễn trước tiên cười hướng Phương Tranh chấp tay.

Phương Tranh bĩu môi nói: “ Lời chúc mừng của người sao ta nghe có chút không thật nha.”

Tiêu Hoài Viễn cười nói: “ Phương huynh quả nhiên thông minh, Phương huynh cũng biết, hôm nay người đã trở thành cái đích cho triều thần chỉ trích hay không? Hôm nay người đang nguy trong sớm tối...”

Phương Tranh nghe vậy rầu rĩ mặt mày, nói: “ Biết. Ta đã tiến cung thỉnh cầu hoàng thượng tước quyền lực của ta đi, đều bị hoàng thượng bác trở về. Ai, hoàng thượng cứ liều mạng đẩy ta lên cao, các đại thần liều mạng đẩy áp ta xuống, đám người này rốt cục đang muốn đùa trò gì đây?”

Tiêu Hoài Viễn nghiêm mặt nói: “ Phương huynh nên cẩn thận, hoàng thượng đẩy người lên là có dụng ý, các đại thần cùng chen ép người, cũng là bị người kích động. Việc này nếu Phương huynh xử lý không tốt, cẩn thận nguy hiểm tính mạng!”

“ Bị người kích động? Ai? Ai không bỏ qua được cho ta?”

“ Phương huynh tuổi còn quá trẻ lại chiếm địa vị cao, thay đổi là ai cũng không thấy thoải mái, Phương huynh không cần hỏi, chính mình dự định cho thỏa đáng...”

“ Ta cũng muốn lắm, nếu như thực sự không cách nào giao ra quyền lực, vậy tạm thời tránh né cho tốt...”

“”

“”

Hai người ở tại Yên Nguyệt Lâu đóng cửa thấp giọng thương lượng suốt hồi lâu, cuối cùng mới nói lời từ biệt.

Trên đường về phủ, trong lòng Phương Tranh thật nặng nề. Từ sau khi Phan thượng thư rơi dãi, hấn cảm giác ở trong triều có một bàn tay vô hình, đang làm mưa làm gió, kỳ lạ chính là hoàng thượng, vì sao hấn lại trao tặng cho mình quá nhiều quyền lực? Điều này không phải là đem mình đưa lên lò nung hay sao? Còn nữa, hoàng thượng hủy bỏ lễ thói cũ, đưa Mập Mập gia nhập vào Lại Bộ, lại ra lệnh cho thái tử giám quốc cùng mình giám sát các quan viên trong triều, thủ vệ kinh thành, mặt khác sau khi bắt được nhóm quan viên Phan đảng trong triều, lại bổ sung một nhóm quan viên dự khuyết vào triều, sau ba tháng còn tổ chức cuộc thi ân khoa. Bốn phái thế lực trong triều đang mơ hồ tạo ra hình thức ban đầu. Thái tử là một phái, một phái do các quan viên thanh liêm với Ngụy Thừa Đức dẫn đầu. Minh và Mập Mập cũng là một phái, mà đám quan viên mới được bổ sung thành một phái...

Chuyện này càng nghĩ càng thấy loạn, đầu của Phương Tranh lại càng lớn thêm vài vòng, hoàng thượng không phải là hận nhất chuyện các thần tử kết bè kết đảng hay sao? Nhưng bố cục thế lực trong triều hôm nay, bốn phe phái rõ ràng là do hoàng thượng cố ý phóng túng thậm chí còn có ý định tác hợp mà tạo thành, rốt cục hoàng thượng có ý tứ gì? Chỉ e thiên hạ không loạn sao? Lão đầu nhi không phải sau khi trấn áp xong phản loạn thì bị nghiện đó chứ? Đây rõ ràng là thói quen không tốt, lúc rảnh rồi nhất định phải khuyến nhủ hấn...

Ở trong nhà nghỉ ngơi mấy ngày, Phương Tranh đi vào triều lại đi nhìn xem công tác mở rộng Ảnh Tử, Ôn Sâm lại đến xin thêm chỉ thị, nói thành lập Đô Sát Viện cũng phải tuyên chỉ sao? Thì đi kiến tạo thôi, nhưng việc tuyên chỉ thì bị Phương Tranh ngăn cản, hiện tại là thời gian miễn cưỡng, Phương Tranh cũng không muốn tiếp tục dẫn tới sự phản cảm của quần thần.

Các quan viên lại cùng phản đối chuyện Phương Tranh nắm giữ quyền to, trong đó có một mục đích chính là bọn họ không muốn nhìn thấy Đô Sát Viện thuận lợi kiến tạo để giám sát bọn họ. Việc thu nhận hồi lộ

đúng là cao hứng bồng bồng, có ai lại muốn trên đầu bọn họ lại có thêm một cơ cấu tổ chức quản lý chính mình chứ?

Phương Tranh biết rõ dự định trong lòng bọn họ, may là bản thân Phương Tranh đối với quyền lực cũng không hề mưu cầu, lại càng không thích bận rộn mỗi ngày, công việc sao, hắn chỉ cảm thấy có hứng thú đối với tiền bạc mà thôi.

Nói đến bạc...Phan thượng thư đã thẩm tra xong, có phải nên đi tới phủ đệ của hấn xét nhà rồi không nhỉ? Phương Tranh vượt cảm tính toán, Phan thượng thư làm quan nhiều năm kết đảng kết phái, giường cờ tạo phản toàn là những việc cần tiền bạc nhiều đến không đáy nha. Không có thực lực kinh tế thì làm được không? Không chuẩn hấn cũng có thể có cả tòa núi vàng đang chờ bổn thiếu gia đi đào nữa đây. Bổn thiếu gia nếu không cười mà nhận thì đúng là có lỗi với thê nhi già trẻ trong nhà mình đúng không? Trong bốn lão bà, tương lai đều vì bổn thiếu gia sinh trai sinh gái, nếu không tìm kiếm tiền nhiều hơn một chút, sau này lấy tiền đâu mời nhũ mẫu? Còn nuôi hài tử lớn lên, hài tử cưới lão bà cũng cần sinh lễ, gả con gái cũng cần của hồi môn, những thứ này đều phải dùng tiền...

Quyết định rồi! Đi xét nhà! Chia cho quốc khổ một, ta chín, quốc khổ một, buôn bán công bình, sau khi quyết định chủ ý, Phương Tranh cao giọng nói: “Người đâu! Mau tới! Đi gọi Ôn Sâm tới gặp ta!”

Người hầu trả lời liền ra cửa, Ôn Sâm lại thần kỳ xuất hiện ngay trước mặt Phương Tranh.

Hiện tại Ôn Sâm xuất hiện dùng phương thức tương đối ôn hòa, sau khi bị Phương Tranh giáo huấn qua một lần, Ôn Sâm đã nhu thuận hơn, tiến đến vẫn còn biết gõ cửa trước, lễ phép quả thực chẳng khác gì quân tử nho nhã của nho gia lễ giáo được giáo dục nhiều năm.

“Oa! Người tới rất nhanh, ta nói lão Ôn, người có phải không có chuyện gì làm, cả ngày cứ nằm úp sấp trên nóc nhà của ta, chờ ta gọi sao?”

Ôn Sâm nhanh nhẹn cười nói: “Đại nhân nói quá lời, xảo diệu là vì thuộc hạ có việc hướng ngài bẩm báo...”

Phương Tranh kéo tay Ôn Sâm đi ra ngoài: “Có chuyện gì vừa đi vừa nói, gọi huynh đệ Ảnh Tử toàn thể tập hợp, chúng ta đi Phan phủ xét nhà...”

Ôn Sâm lại nói: “Đại...ngài có thể chờ một chút hay không? Thuộc hạ có chuyện bẩm báo...”

“Chuyện gì có lớn cũng không trọng yếu bằng chuyện xét nhà. Nói thật, nhà lão Phan ta đã sớm rất muốn xét rồi, bạc trắng bóc đặt ở một phủ đệ không có một bóng người quản lý, nguy hiểm như thế nào! Dời về trong nhà của ta dù sao tương đối yên tâm...”

“Đại nhân...Văn Viễn nhờ lao đầu từ trong thiên lao đưa ra lời nói, muốn cùng đại nhân gặp mặt lần cuối cùng.”

Phương Tranh không quan tâm kéo Ôn Sâm đi ra ngoài, trong miệng nói: “Đi, không thành vấn đề. Người đi nói cho hấn, chờ ta xét xong nhà hấn, sẽ đi thiên lao nhìn hấn, cùng hấn nâng chén vui vẻ...”

Xét xong nhà còn nói chuyện vui vẻ? Có chút hết chỗ nói rồi.

“Đại nhân, ngài nên gặp hấn trước đã, không chuẩn Phan Văn Viễn có chuyện trọng yếu gì muốn nói cho ngài không chừng...” Ôn Sâm khổ sở khuyên.

Phương Tranh nhất thời cũng khó khăn, suy nghĩ một lát, rốt cục chà chà chân: “Đi! Đi thiên lao trước. Lão già kia cũng nhanh bị xử tử, chuyện này thật là phiền phức, làm lỡ bổn thiếu gia phát tài...”

.....

Thiên lao vẫn là khí tức âm trầm sâm khí nặng nề, Phương Tranh không khỏi phát ra nhiều cảm khái.

Lần trước Phương Tranh bị bỏ tù, là hoàng thượng hướng Phan thượng thư thỏa hiệp mà ra, là làm cho Phan thượng thư xem, để ổn định lòng người phía Phan đảng.

Chuyện cách không tới một năm, Phan thượng thư lại tự mình vào ngồi, hơn nữa còn phạm tội lớn mưu phản, vĩnh viễn cũng không thể trở mình được nữa, không thể không cảm khái thế sự vô thường, gió mưa luân chuyển.

Thiên lao vững chắc, phòng bị sâm nghiêm. Đặc biệt nhà tù giam giữ Phan thượng thư, thủ vệ lại càng chồng chất, dù là cấm quân và Ảnh Tử đều có người canh giữ.

Hôm nay Phương Tranh tay cầm quyền to, thủ vệ làm sao không nhận ra? Dọc theo đường đi căn bản là không ai ngăn cản, trực tiếp đi tới trước cửa nhà lao giam giữ Phan thượng thư, ngục tốt nghe Phương Tranh phân phó, không nói hai lời liền chủ động mở khóa lớn của nhà giam.

Phan thượng thư đã tiêu tụy hơn rất nhiều, mái tóc lẩn râu đều đã bạc nhiều hơn, thấy cửa lao mở khóa, Phan thượng thư chủ động đi ra phía trước, mở cửa nhà giam, chăm chú nhìn Phương Tranh nói: “ Người đã đến rồi? Vào đi...”

Trong lòng Phương Tranh chợt nổi lên cảnh tượng quái dị, hẩn nhớ tới “ Đại thoại Tây Du” nếu như Đường Tăng...Nga, sai, nếu như lúc này Phan thượng thư bỗng nhiên kéo tay hẩn, hướng hẩn chân tình hát lên: “ Only you....” Có lẽ mình nên đánh tới một tát tai, hay nên dùng dao đâm tới?

May là Phan thượng thư cũng không làm thế, mời Phương Tranh vào trong xong, hẩn liền ngồi lên chiếc giường đơn sơ trong nhà lao, nhàn nhạt nói: “ Phương đại nhân, lão phu có chút việc cơ mật muốn nói riêng với người, người có thể mời tùy tùng tránh mặt một chút?”

Phương Tranh đầy miệng đáp ứng: “ Không thành vấn đề. Lão Ôn, người đi ra ngoài trước đi. Chậm đã! Trước khi đi ra, giúp ta tìm tìm trên người hẩn một chút, vụn vặt trên người lão già này có giấu lợi khí, hướng bốn quan ám sát, ta sẽ chết thật oan uổng.”

Ôn Sâm thấp giọng trả lời, liền bắt đầu tiến lên tỉ mỉ sờ tầm trên người Phan thượng thư, sau khi tìm xong, Ôn Sâm nhìn Phương Tranh gật đầu, ý bảo không sao, lúc này mới rời khỏi nhà lao.

Phan thượng thư cười khổ nói: “ Đều nghe nói Phương Tranh rất sợ chết, mọi việc đều bảo mệnh hàng đầu, lời này quả nhiên không sai...”

Phương Tranh cười gượng: “ Cẩn thận vẫn tốt hơn mà, chuyện liên quan đến tính mạng không thể nói đùa, lão nhân gia người đã hơn sáu mươi, sống đủ rồi, ta còn trẻ tuổi...”

Hai người vốn là cừu gia sinh tử, không chút giao tình, cũng không cần khách sáo đối trá.

Phương Tranh thấy trong nhà tù chỉ có một cái giường, dù là ghế cũng không có, không có chỗ nào để ngồi, Phương Tranh chẳng phải sẽ ủy khuất chính mình sao? Lập tức không chút khách khí đặt mông ngồi xuống giường, còn lẩn lẩn Phan thượng thư, nói: “ Ai, xích qua một chút chứ! Không chút nhiệt tình, khách nhân tới cũng không nhượng một chỗ...”

Phan thượng thư đang ở dưới mái hiên nhà người, không thể không để cho hẩn thêm một khoảng trống để ngồi. Hai người ngồi hai đầu giường, gương mặt nhìn ra cửa lao, cảm giác đặc biệt giống một đôi ông cháu đang sống khổ...

“ Nói đi, người gọi ta tới để làm chi? Tình cảm giữa hai ta còn chưa tới mức cùng ăn uống vui vẻ nha?”

“ Phương đại nhân, người nhờ vào lực lượng bản thân, phá hủy đại án mưu phản của lão phu, sợ là hoàng thượng lại càng tin tưởng người phải không? Nói cho lão phu, hoàng thượng thăng chức quan gì cho người?”

“ Nói cho người cũng được, hoàng thượng phong chức hầu cho ta, mệnh cho ta làm tướng quân thủ bị kinh thành, chủ quản thành phòng vệ. Đồng thời thành lập Đô Sát Viện, giám sát các quan viên trong triều...”

Phan thượng thư vuốt râu, nhắm mắt lại suy nghĩ một chút, một lát mở miệng nói: “ Phương đại nhân, xin thứ cho lão phu nói thẳng, tình thế của người hiện tại nguy trong sớm tối...”

Phương Tranh nghe vậy liền phiền muộn. Một là Tiêu Hoài Viễn, một là Phan thượng thư, đều nói mình đang nguy trong sớm tối, có ý tứ gì đây? Trên mặt ta có khắc hai từ “ không may” hay sao vậy?

207. Chương 192: Xét Nhà

“ Cổ nhân nói: Họa, phúc, họa luôn đi cùng với phúc, Phương đại nhân đắc ý, thân ở địa vị cao, chẳng lẽ thật sự cho rằng từ nay về sau vạn sự không lo, say rượu đùa hoa?” Phan thượng thư chậm rãi vuốt râu

nói, mặc dù hấn bị bỏ tù, nhưng khi nói chuyện vẫn mơ hồ mang theo vài phần quan uy trầm ổn.

Phương Tranh xem không vừa mắt nhất chính là kiểu bộ dáng hiện tại của hấn, mắt thấy đã sắp bị lãng trì, còn giả vờ cao thâm, đã bị vào ngục, còn làm dáng dấp này, người xem có buồn nôn hay không?

Phương Tranh không chút khách khí kéo mạnh bàn tay đang vuốt râu của Phan thượng thư.

“ Nói thẳng là tốt rồi, biết hiện tại người có thân phận gì không? Hiện tại người là tội nhân! Là đối tượng bị xử tội! Ngoại trừ cúi đầu nhận tội ra, bất cứ tư thế nào khác cũng đều là sai hết!” Phương Tranh so với hấn lời lẽ càng nghiêm chỉnh lời nghiêm.

Phan thượng thư nghe vậy cứng lại, trên mặt trời lên vài phần tức giận, lập tức liền biến mất, khôi phục biểu tình thản nhiên.

Phương Tranh thấy hấn không nổi giận, tâm trạng càng thêm kỳ quái, lão già này khẳng định trong lòng đang ghen ý xấu gì đó, đối với sự vô lễ của hấn mà cũng không tức giận, vậy thì chuyện xấu kia khẳng định là không nhỏ, chính mình phải cẩn thận đề phòng.

“ Nói đi, người gọi ta tới đây, là muốn nói cái gì?” Phương Tranh giống như đi vào tiểu viện nhà mình, cời hài, ngồi xếp bằng trên giường, chân lắc lư, mười phần dáng dấp của một tên lưu manh.

Phan thượng thư đối với cử động vô lễ của hấn cũng không để ý, lại suy nghĩ một thoáng mới nói: “ Phương đại nhân, lão phu sở liệu không sai, hôm nay người đang ở trong hoàn cảnh bốn bề thọ địch phải không? Đám triều thần khẳng định đều hướng hoàng thượng nêu ý kiến, yêu cầu tước quyền của người, đúng không?”

“ Không sai.” Phương Tranh thoải mái thừa nhận. Dù sao Phan thượng thư lẫn lộn bao nhiêu trong triều, ánh mắt dĩ nhiên là độc ác, đối với triều chính dự đoán cũng rất chuẩn.

“ Lão hủ có một kế, có thể bảo đảm cho người vững vàng nắm chặt quyền to trong tay, đám triều thần lại không hề có nửa câu oán hận đối với người...” Phan thượng thư ghé vào bên tai Phương Tranh nói nhỏ.

Phương Tranh ngắt người: “ Người gọi ta vào chính là vì chuyện này?”

Phan thượng thư mỉm cười gật đầu.

Phương Tranh nhìn Phan thượng thư từ trên xuống dưới, ánh mắt rất là quái dị, đến nỗi Phan thượng thư cũng phải chột dạ.

“ Lão phu nói sai cái gì sao?”

Phương Tranh cười tủm tỉm nói: “ Không sai. Người không nói sai, nhưng suy nghĩ của người sai rồi.”

“ Có ý tứ gì?”

“ Lão Phan, có phải người cho rằng khắp thiên hạ mọi người đều giống như người, thích nắm lấy quyền lực gắt gao không buông tay, thậm chí không tiếc khởi binh mưu phản, để củng cố quyền lực trong tay của mình?”

Thần sắc Phan thượng thư thoáng ngầy ra, nói: “ Như vậy chẳng lẽ không đúng sao?”

Phương Tranh thở dài, nói: “ Xem ra người bị bại cũng không oan, bị chết lại càng không oan...Hay là vì người đã nghĩ sai về ta, lão Phan, ta không phải là loại người mà người nghĩ. Trên đời này có rất nhiều điều tốt đẹp, tỷ như mỹ nữ, bạc, tơ lụa gấm vóc, rượu ngon mỹ vị...Những thứ này ta đều thích, nhưng ta chỉ không thích duy nhất chính là quyền lực, có lẽ ở trong suy nghĩ của người, quyền lực là điều tốt đẹp nhất trên đời này, nhưng với ta mà nói, quyền lực là một chuyện phi thường dơ bẩn, nó đại biểu cho dã tâm, tranh đấu, máu tươi và xương trắng, nếu người cho rằng ta chỉ muốn nắm chặt quyền lực không buông tay thì người đã nhìn lầm ta rồi. Ai! Hai mắt người đừng có đăm đăm như thế nha! Hiểu lẽ phép hay không? Ta nói cho người, người đang suy nghĩ cái gì? Ai, ta nói nhiều với người như vậy, người có phải cảm thấy quá thâm ảo hay không, có nghe hiểu hay không? Nếu người nghe không hiểu thì ta đành bỏ xuống chút tâm tư, tận lực nói đơn giản cho người dễ hiểu một chút...”

Phương Tranh huyền thuyên nói một chuỗi dài thấy Phan thượng thư cứ ngầy ra nhìn hấn, không khỏi cực kỳ bất mãn.

Phan thượng thư ngậy ra một hồi mới lấy lại tinh thần nói: “ Nói như vậy, hoàng thượng đưa cho người quyền giám sát các quan viên cùng quyền phòng thủ kinh thành, người cần bản là không cần? Ý của người là vậy sao?”

Phương Tranh cười tùm tùm gật đầu khen ngợi: “ Trẻ nhỏ dễ dạy, hiện tại ta cũng đã biết lão già người đánh chủ ý gì rồi. Người là nghĩ giúp ta tìm một điểm quan trọng, lại mượn nó theo ta trao đổi điều kiện, tỷ như bảo mệnh cho người, thậm chí giúp người thoát ngục đúng không? Có bàn tính tốt a! Muốn để cho ta cùng hoàng thượng, thậm chí cùng thái tử đối lập, có thể thoát khỏi khốn cảnh hiện nay của người, gián tiếp giúp người đông sơn tái khởi, một viên đá nhỏ văng ra, có thể đánh rơi ba con chim xuống, có một loại thành ngữ hình dung câu nói đề tiện này, nói như thế nào đây?”

“ Một cục đá hạ ba chim.” Phan thượng thư sầm mặt, đông cứng nói.

Phương Tranh vỗ đùi: “ Đúng! Một cục đá hạ ba con chim! Hay, ta không nói sai phải không? Chính người đã thừa nhận...”

“ Lão phu không hề thừa nhận, lão phu chỉ là giúp người nói ra thành ngữ mà thôi...”

Phương Tranh mang hài vào, vỗ vỗ mông, cũng không quay đầu lại đi ra ngoài, trong miệng nói: “ Lão Phan, người nên thành thật một chút, nằm yên trong lao lý, chờ đến ngày thì nhận án quyết đi, đừng nghĩ lung tung, người đã bảy mươi, cả ngày không nghỉ chuyện thoải mái, cứ tính toán làm gì chứ. Ta nói cho người, người chết định rồi, ai cũng không giúp được người...”

“ Chậm đã! Phương đại nhân xin dừng bước!”

Phương Tranh quay đầu lại nhìn hẩn.

Sắc mặt Phan thượng thư xám xịt thở dài, tiêu điều nói: “ Được rồi, lão phu nói mấy câu với người, không có bất luận điều kiện gì, tạm thời người nên nghe một chút, nghe xong người quay đầu đi liền, lão phu tuyệt không cản người.”

“ Nói đi, nhanh lên một chút, ta đang tranh thủ thời gian...”

Hai người vốn là cừu địch sinh tử, lúc gặp mặt cuối cùng trong thắng bại, đối mặt vị lão nhân già nua thất bại này, trong lòng Phương Tranh luôn có cảm giác quái dị, có thể chỉ có hiện tại, hai người mới có thể tâm bình khí hòa để trò chuyện.

“ Phương đại nhân, theo lão phu biết, thái tử điện hạ có khả năng gần đây sẽ hạ thủ đối với người. Nếu như lão phu sở liệu không sai, gần đây các triều thần đều thượng tấu người, khăng định xuất từ thái tử điện hạ khuyến khích. Mà hoàng thượng đối với người lại hoàn toàn tin tưởng không hề phản đối, nhưng hẩn vị tất không đánh một chủ ý khác, lão phu quan sát nhiều năm, phát hiện hoàng thượng ở những năm gần đây đã có lòng muốn đổi thái tử, chỉ là do thái tử chưa phạm lỗi quá lớn, vì vậy hoàng thượng cũng vẫn do dự, lần này hoàng thượng nương theo việc quét dọn lão phu, cho người cầm quyền to trong tay, Phúc Vương điện hạ có lẽ cũng đã gia nhập Lại Bộ nhậm chức phải không? Đó là hoàng thượng đang dùng cách cân nhắc, cho người và thái tử hình thành sự đối lập, đạt thành một loại cân đối thế cục trong triều. Không có vị hoàng đế nào mở mắt trừng trừng nhìn thần tử một nhà độc đại, dù là thái tử cũng không được. Lão phu chính là ví dụ chắc chắn...”

“ Bình thường mà nói, hoàng đế đối với việc tranh đảng trong triều cũng sẽ không phản đối, tranh đảng ý nghĩa chế hành, ý nghĩa hoàng đế có cơ hội chen vào lợi dụng, mượn hơi một bên, đá kích bên kia, nếu như bên mượn hơi nhất phái độc đại, hoàng đế sẽ quả đoán bỏ qua, ngược lại đi mượn hơi phe phái bị đá kích trước kia...Nói đến đây cả đời hoàng đế đều sẽ làm chuyện này, mấy năm nay sở dĩ lão phu phải bị hoàng thượng liên tục đá kích, là bởi vì trong triều đình đã không còn đối thủ của lão phu, vì vậy chuyện này hoàng thượng không bỏ qua cho lão phu được nữa, lúc này mới buộc lão phu khởi binh mưu phản, hẩn xuất thủ một lần giải quyết ưu phiền. Bằng không, chỉ luận vào thế lực quan văn trong triều, lão phu còn sợ gì nữa chứ?”

“ Hiện tại hoàng thượng thật vất vả nhỏ được cây gai trong thịt như lão phu, sao hẩn lại có thể tái phạm sai lầm giống như trước đây, cho nên Phúc Vương điện hạ và người liền bị đẩy lên cao. Bề ngoài biểu thị là người bình loạn có công, nhưng dụng ý chân chính của hẩn, là muốn lợi dụng Phúc Vương và người chế ước

thái tử độc đại, chỉ ít trước khi thái tử lên ngôi, hoàng thượng không hi vọng cánh chim của hắn quá mức đầy ắp, do đó cổ vũ dã tâm của hắn, tương lai lại trình diễn một hồi thảm kịch phụ tử tương tàn, nếu như có thể, hoàng thượng càng mong muốn thay thế vị thái tử bưng bưng dã tâm này, chuyển lập một hoàng tử khác lên ngôi, sẽ giảm bớt được rất nhiều phiền phức về sau cho hoàng thượng...”

Nhìn biểu tình đăm chiêu của Phương Tranh, trên mặt Phan thượng thư hiện lên vài phần ý cười khó phát hiện.

“ Lão phu muốn nói với người những lời này, là mong muốn người hiểu rõ, có một số việc, cũng không phải xem như đơn giản bề ngoài. Nhà đế vương, hoàng thượng tin tưởng người đến thế nào cũng sẽ không đem giang sơn ra mà nói giỡn, mà thái tử diện hạ thì lão phu khuyên người nên phòng bị hắn nhiều hơn cho thỏa đáng, người này dã tâm to lớn lại ra tay ác độc, lão phu bình sinh ít thấy. Với tính cách của hắn, sẽ không bao giờ thành thành thật thật chờ hoàng thượng băng hà mới lên ngôi, trễ nhất một năm, nhanh nhất mấy tháng, hắn sẽ phát động chuyện bức vua thoái vị. Lão phu lại cho người thêm một phần đại lễ, người tử mĩ nghe cho kỹ, kinh thành phòng thủ phó tướng, Tần Trọng, Hưng Khánh Phủ biên quân đại tướng, Quản Chính, hoàng cung cấm quân thiên hộ, Hứa Bác Tồn...”

Phan thượng thư ghé vào bên tai Phương Tranh, dùng thanh âm khó thể nghe thấy nói ra hơn mười tên của các vị tướng lĩnh trong quân.

“ Những người này là...”

“ Lần này lão phu phản loạn, hoàng thượng đối với tướng lĩnh trong quân đã lo lắng rất lớn, nương theo cơ hội lần này, hoàng thượng khẳng định sẽ đối với tướng lĩnh trong quân tiến hành một lần đại tẩy trừ. Làm như vậy có chỗ thật tốt, là củng cố hoàng quyền, mà chỗ hỏng cũng rất rõ ràng, lòng người trong quân bất ổn, có chút nguy hiểm. Suy nghĩ lâu dài, thế lực của thái tử trong quân trái lại chiếm thượng phong, lão phu vừa muốn nói những tên người cho người, đều là người trung thành tuyệt đối với thái tử, đó chỉ là một bộ phận trong đó mà thôi, tương lai nếu thái tử khởi sự, bọn họ chắc chắn chỉ huy thẳng nhập hoàng cung, bức hoàng thượng thoái vị.” Trong mắt Phan thượng thư hiện lên một tia tinh quang.

“ Lão già người không phải đang lừa dối đó chứ? Thái tử có thế lực trong quân lớn như vậy? Hắn làm thái tử được bao lâu? Người làm thủ phụ ba mươi năm còn kém hắn? Lẽ nào người ngốc hơn hắn sao?” Phương Tranh vẻ mặt hoài nghi nhìn Phan thượng thư, trong ngực lại âm thầm khiếp sợ.

Phan thượng thư cười khở: “ Vậy người đã nghĩ sai rồi, hắn làm thái tử tuy mới mười năm, nhưng người trong thiên hạ cần, là danh chính ngôn thuận, lão phu tuy thân là thủ phụ, ở trong triều làm quan hơn ba mươi năm, nhưng lão phu vô danh vô phận, sao dám tùy ý kết giao mượn hơi tướng lĩnh trong quân? Đây cũng là một trong những nguyên nhân lão phu mưu phản thất bại. Mà thái tử thì khác, hắn là thái tử của quốc gia, là hoàng đế tương lai, thân phận của hắn cho hắn tiện lợi lớn nhất, ở trong lòng một số thần tử và tướng lĩnh, thuần phục hắn và thuần phục hoàng thượng không có khác nhau gì quá lớn, cho nên thái tử mượn hơi người lại hiệu quả hơn so với lão phu, lão phu nói như vậy người có hiểu chưa?”

“ Thái tử đã có thế lực lớn như vậy, vì sao hắn không suất quân trực tiếp bức vua thoái vị? Trái lại tùy ý để hoàng thượng an bài ta và Phúc Vương đến chế hành hắn?”

“ Đây là vấn đề danh phận, nếu thái tử công khai bức vua thoái vị, sẽ không chạy thoát miệng của người trong thiên hạ, vốn là thái tử danh chính ngôn thuận, trái lại biến thành loạn thần tặc tử, hắn lên ngôi phải tốn bao nhiêu năm mới thu lại được lòng của người trong thiên hạ? Hoàng thượng đã già, thân thể ngày càng lụn bại, thay đổi là người, người sẽ tuyển chọn an tĩnh chờ thêm một hai năm, sau đó danh chính ngôn thuận lên ngôi, hay gấp không thể chờ mà khởi binh bức vua thoái vị, sau đó tìm bao nhiêu thời gian để thu nạp lại trái tim của người trong thiên hạ? Huống chi, ngoại trừ Phúc Vương ở kinh thành, ba vị vương gia khác đang cầm quyền ở ngoại địa, nếu thái tử dám bức vua thoái vị, ba vị vương gia không phải là những ngọn đèn cạn dầu...” Phan thượng thư cười lạnh nói.

“ Được rồi, người thành thật nói cho ta biết, người nói những lời này với ta là có ý tứ gì? Trước tiên là nói thẳng, ta cũng không có cái gì hồi báo cho người, nói thật cho người biết, người chết định rồi, toàn gia người đều chết chắc rồi, ai cũng không đủ bản lĩnh cứu người.”

Phương Tranh nghe Phan thượng thư nói một chuỗi dài, trong lòng mơ hồ hiểu được vài phần. Hắn căn bản

là không tin, Phan thượng thư nói cho hắn nhiều lời như vậy lại xuất phát từ một phen ý tốt. Hai người bất luận tại triều đường hay chiến trường, đều đánh cho người chết ta sống, Phan thượng thư sẽ không có lòng tốt như vậy cố ý trước khi chết lại chỉ điểm cho Phương Tranh, chỉ là một thái độ trong quan trường, hắn dĩ nhiên phải có mục đích của hắn.

Phan thượng thư bỗng nhiên ngửa đầu cười to: “ Lão phu đã gần đến bảy mươi, chết có gì sợ? Lão phu thâm nghĩ dưới cửu tuyền, hảo hảo xem một hồi kịch vui phụ tử tương tàn, muốn biết một hoàng đế bạc tình quả nghĩa, một vị thái tử dụng tâm ác độc, còn có mấy vương gia luôn giương mắt hổ, đến tột cùng là ai có thể ngồi lên ngai vàng ai có thể đưa ai vào chỗ chết. Nhân quả báo ứng, đó là lão thiên thay ta trừng phạt bọn họ!”

Thì ra là thế, lão già này quả nhiên đủ ác độc, đã chết cũng không quên kéo người làm đệm lưng, muốn mượn tay của ta phòng bị thái tử, thậm chí bang trợ Mập Mập lên ngôi, cấp cho hoàng thượng gia tăng một ít trợ lực, cố ý chỉ nói ra một bộ phận thực lực của thái tử, đây là nghĩ muốn cho Hoa triều hoàng đế và thái tử ác đấu, bất luận là ai thắng được trận tranh đấu này, chắc chắn phải nỗ lực ngàn vạn nỗi khổ. Mà lão già này lại xem chuẩn mình không có khả năng đầu hướng thái tử, lúc này mới chịu nói ra những lời như thế.

Nói tóm lại, Phan thượng thư cho rằng thực lực của hoàng thượng và Phương Tranh không bằng thái tử, nên ngầm nhắc nhở, nghĩ cân đối lực lượng hai bên thì trận tranh đoạt càng thêm màu sắc máu tươi, hắn càng nhìn sẽ càng cao hứng. Người này đúng là kẻ thích làm việc hại người mà mình không hề có lợi chút nào.

“ Ngoài ra, lão phu còn có một yêu cầu quá đáng...”

“ Người nói, nhưng chưa chắc ta đáp ứng được người.” Phương Tranh cố nén bản thân hung hăng dùng một cước đá lên mặt hắn, thần nhiên nói.

“ Yên tâm, lão phu sẽ không làm khó dễ người. Con lớn Phan Đào của lão phu còn nhốt trong ngục phải không? Hắn không phải vì bán đứng lão phu, nghĩ muốn được chết toàn thân sao? Lão phu thỉnh Phương đại nhân thu hồi mệnh lệnh đã ban, phán hắn lăng trì!” Phan thượng thư lúc nói lời này thì nghiêng rằng nghiêng lợi.

“ Vì sao?” Dù có bán đứng hắn thế nào, tốt xấu cũng là con trai ruột, làm lão ba vì sao lại ác độc như thế? Thảo nào lão gia hỏa này lại hỗn đến thất bại như vậy.

“ Ai cũng có thể bán đứng lão phu, duy nhất người nhà lão phu thì không được! Con trai ruột lại càng không được! Bán đứng lão phu, phải trả giá thật lớn!”

Người này quả thực là người điên!

Phương Tranh âm thầm may mắn mình đã đẩy ngã hắn, nếu bị hắn đẩy ngã mình lọt vào trong tay của hắn còn không biết phải chịu bao nhiêu dằn vặt nữa.

“ Điều này sao...Không dễ làm nha, ta đã đáp ứng lệnh công tử sửa án thành tự sát, hôm nay đổi ý chẳng phải là làm cho người ta nói ta nói chuyện không giữ lời, buôn bán lỗ vốn ta không làm...” Con người Phương Tranh chuyển vòng vo, nói.

Ngón tay còn theo thói quen chà xát vài cái...

Trong mắt Phan thượng thư hiện lên vài phần hèn mọn, lập tức nhàn nhạt nói: “ Lão phu ở ngoài thành có một tòa biệt viện, trong hậu hoa viên biệt viện có một gốc cây vạn tuế, ở phía dưới có chôn mười rương hoàng kim, vốn là chuẩn bị để khởi sự...”

Phương Tranh nghe vậy thì vui mừng, trong mắt phóng ra vạn đạo kim quang, vui vẻ vỗ vai Phan thượng thư, cười to nói: “ Cũng là người nói, bốn quan là người tham tài như vậy sao? Hai ta là ai với ai nha, không phải chỉ là đem con trai người lăng trì thôi sao? Được rồi, người xem được rồi, chuyện này bao trên người ta, nếu con trai người được chết thống khoái, xem như ta xin lỗi người...”

Ây, lời này nói tiếp sẽ không được tự nhiên...

Nói xong Phương Tranh cũng không quay đầu lại liền hướng ngoài cửa lão đi đến.

Phan thượng thư ngạc nhiên: “ Người...người đi đâu?”

“ Xét nhà!”

“ Xét nhà ai?”

“ Xét nhà người!”

“”

Sau một lát, đầu Phương Tranh như kẻ trộm hề hề từ ngoài cửa ló vào.

“ Ai, lão Phan, người còn giấu hoàng kim hay bạc ở địa phương khác hay không? Đến, nói hết cho ta biết, ta giúp người lấy lên, đem toàn gia người đều cắt ra thành thịt vụn...”

“ Cút! Người là tên tiểu nhân dê tiện vô sỉ!” Trong nhà giam truyền đến tiếng gầm gừ phẫn nộ của Phan thượng thư.

Đầu của Phương Tranh trong tiếng gầm gừ nhanh chóng rút trở lại.

.....

Ra lao, Phương Tranh sải bước hướng Phan phủ chạy đi, vừa chạy vừa phân phó Ôn Sâm: “ Nhanh, gọi huynh đệ Ảnh Tử tập hợp, đi Phan phủ xét nhà!”

Ôn Sâm đi theo phía sau Phương Tranh truy đến lão đảo, kêu khổ: “ Đại nhân, ngài không cần gấp như vậy chứ? Ngài đi chậm một chút...”

“ Không nóng nảy sao được? Bỏ quan vội vàng đi phát tài, các huynh đệ cũng đều được phân chia, đừng khách khí...Ai, ta nói người nhanh lên một chút có được hay không? Phát tài mà cũng không tích cực, người đúng là không có tiền đồ!”

“”

Phan phủ vẫn bị Long Vũ quân bao quanh, sau khi Phan thượng thư phản loạn, nô bộc người hầu Phan phủ đều đã sớm bị bắt, nhốt vào thiên lao, bên trong phủ đã sớm không còn một bóng người.

Lúc Phương Tranh chạy tới Phan phủ thì thuộc hạ Ảnh Tử đã đợi hẵn từ lâu, ngoài ra trước phủ còn có một đoàn bách tính đang vây xem náo nhiệt, đem phản quân vào thành, dưới nạn binh lửa, tàn sát không ít bách tính vô tội, cho nên bách tính đối với Phan thượng thư có thể nói là hận thấu xương. Vừa biết Phương Tranh muốn tra xét Phan phủ, bách tính môn đều tỏ ý vui mừng.

Thuộc hạ Ảnh Tử đều đứng vững đội ngũ, xếp hàng trước cửa Phan phủ, bao quát năm trăm thành viên mới còn đang nhận huấn luyện, toàn bộ đều đến đông đủ. Có thể Ôn Sâm lén lút gọi tới, như thế này thì bọn họ ai cũng có cơ hội dính dính chút chỗ tốt, cho nên thuộc hạ Ảnh Tử đều mang theo sắc mặt vui mừng, vẻ mặt cảm kích nhìn Phương Tranh.

Lúc này Phương Tranh đang gãi đầu suy nghĩ làm động viên trước cuộc chiến, dùng đề cao sĩ khí, không biết xét nhà có cần cùng đám hỗn đản này làm động viên trước cuộc chiến hay không? Trái lo phải nghĩ, chẳng lẽ không cần nói thêm vài câu ba xạo mà lại suất lĩnh một đám người chạy vào phá phách cướp bóc, thì thật là không chút nhã nhặn...

Tầng hắng một tiếng, Phương Tranh nhìn thuộc hạ Ảnh Tử điều dưỡng một chút tâm tình, sau đó làm ra vẻ ngang nhiên, lớn tiếng nói: “ Các huynh đệ! Biết chúng ta đến đây làm gì không?”

“ Biết!” Thanh âm chúng thuộc hạ cao vút, tâm tình thích hợp.

“ Tới làm gì?”

“ Phát tài!” Tình cảm sục sôi, tiếng hô rung trời.

“ Phác thông!” Phương Tranh không chút hình tượng ngã quy lên mặt đất, lại vội vàng đứng lên, sau đó dùng ánh mắt ác độc hung hăng trừng hướng Ôn Sâm.

Về mặt Ôn Sâm xấu hổ, xoa mồ hôi lạnh liên tục nhìn Phương Tranh bồi cười.

Thần sắc Phương Tranh nóng nóng, làm trò trước mặt bách tính, nhảy lên nói: “ Thối lắm! Ai nói cho các người là tới phát tài? Chúng ta tới xét nhà! Xét nhà hiểu không? Chính là đem toàn bộ gia sản của Phan nghịch sung nhập quốc khố! Còn chúng ta không lấy một xu! Con mẹ nó ai còn dám nói bậy, thì vào ngồi nhà tù cho lão tử!”

Thả năm trăm thuộc hạ như sói như hổ nhảy vào Phan phủ không một bóng người, Phương Tranh sai người đóng cửa phủ, ngay tại cổng chỉ vào mũi Ôn Sâm mắng to: “ Người có đầu heo sao? Có người làm việc giống như người sao? Chuyện thiết thời thì phải làm ngoài sáng, chiếm tiện nghi thì phải từ một nơi bí mật gần đó, đạo lý này cũng không hiểu sao? Mới vừa rồi nếu bị ngôn quan trong triều biết được ta lại bị bao nhiêu đại thần kháng cáo?”

Ôn Sâm xoa mồ hôi cười nói: “ Thuộc hạ biết sai, thuộc hạ biết sai. Chủ yếu là các huynh đệ sốt ruột phát tài, mọi người đều nghèo đến điên rồi, vì vậy nhất thời lại lộ hình...”

“ Nếu nói phát tài, các người còn sốt ruột hơn ta sao? Người gặp qua có ai giống như ta ồn ào khắp thế giới đòi đi xét nhà phát tài không? Đám hỗn đản các người còn ngây ngốc đó làm chi? Xét nhà a! Xét thế nào không cần ta dạy cho các người đó chứ?”

Chúng thuộc hạ đã sớm chờ những lời này nghe vậy hoan hô một tiếng, hơn năm trăm người chia làm mười mấy tiểu đội một đám giống như mấy tên lưu manh nhào vào kỹ viện, ngao ngao hướng các góc trong Phan phủ đánh tới...

“ Nhỏ tiếng một chút! Các người là đám hỗn đản! Đối ngoại chúng ta phải tuyên bố là sung quốc khố cho triều đình, có cần bưng bưng cao hứng như thế hay không?” Phương Tranh ở một bên liên tục kêu to.

Ôn Sâm bồi cười nói: “ Đại nhân, hay là thuộc hạ tìm một chỗ thoải mái cho ngài ngồi, thuộc hạ lại châm một bình trà...”

Phương Tranh vung tay lên: “ Không cần, ta lo lắng, phải tỉ mỉ nhìn chăm chăm, không thể buông tha bất luận vật gì đáng giá, người không biết, kê biên tài sản Phan phủ là ta hướng hoàng thượng khẩn cầu đã lâu, hoàng thượng mới chịu đồng ý, cần phải quý trọng cơ hội xét nhà thật khó khăn mới có này...”

Về mặt Ôn Sâm trầm thống gật đầu, lời này nghe vào sao có vẻ không được tự nhiên?

Thẳng đến lúc này Phương Tranh mới có cơ hội quan sát Phan phủ.

Phải thừa nhận, Phan phủ còn lớn hơn Phương gia, chỉ là vật liệu xây dựng thì không xa hoa bằng Phương gia, điều này cũng khó trách, Phương gia là Hoa triều thủ phủ, kiến phủ vốn không thiếu bạc, mà Phan thượng thư làm quan mấy chục năm, vẫn giả vờ nổi danh thanh liêm, dù hắn có tòa núi vàng, cũng sẽ không dùng bạc xài ở trên nhà cửa chộc cho người lên án. Cho nên chỉ nhìn kiến trúc phòng ốc đơn thuần, Phan phủ tuy lớn nhưng lại có vẻ có chút keo kiệt.

Nhưng hiển nhiên danh thanh liêm của Phan thượng thư đều chỉ là mặt ngoài. Triệt để cướp đoạt suốt hai canh giờ sau, đám thuộc hạ liền vui sướng nâng một rương vàng bạc châu báu, tranh chữ đồ cổ, còn có một xấp ngân phiếu chẳng biết kiếm ra từ nơi nào, từ các góc trong Phan phủ đi ra.

Lần này đám thuộc hạ Ảnh Tử buôn bán lời đầy túi, trong lòng ngực mỗi người bọn họ đều căng phồng, không biết đã lén mò ra bao nhiêu chỗ tốt.

Phương Tranh mất sắc, lại kéo qua một thuộc hạ, từ trong người hắn móc ra một cái bộ, giáo huấn kiểu rền sắt không thành thép: “ Vàng không lấy, bạc không lấy, người lấy một cái bộ bằng đồng rắc rưởi? Sao ta lại có một thuộc hạ ngu ngốc như người? Thành thật nói, người làm sao trà trộn vào trong Ảnh Tử?”

Thuộc hạ kia thô lỗ vò đầu cười nói: “ Đây là thuộc hạ tìm được dưới giường Phan nghịch, thượng thư trong triều nếu đã dùng qua vật gì, thì cũng biến thành đồ cổ tiền triều nha...”

Phương Tranh cầm cái bộ kín đáo đưa cho hắn, thất bại phát tay nói: “ Hảo hảo giữ lại, coi như đồ gia truyền, một đời lại một đời truyền xuống đi thôi...”

Rất nhanh đám thuộc hạ đã sưu tầm được đồ vật đặt hết ở tiền viện, để tiện việc thống nhất kiểm kê, đặt đây tới nửa sân, ở dưới ánh mặt trời đầu mùa đông chiếu xuống, có vẻ lóa mắt vô cùng.

Phương Tranh ngừng thở, thần tình say sưa nhìn tòa núi vàng nho nhỏ lóe mắt xinh đẹp, một lúc lâu, rồi cục thổ ra một hơi.

“Cướp đoạt nhiều mồ hôi nước mắt nhân dân như vậy, lão tặc Phan Văn Viễn thật đáng tru diệt!” Phương Tranh làm ra vẻ ghét ác như cừu, nghiêng răng nghiêng lợi đem xấp ngân phiếu nhét vào trong tay áo của mình.

Ôn Sâm làm bộ như chưa từng nhìn thấy, lá gan hần không lớn, chỉ dám nhét một thỏi vàng vào trong tay áo mình, Phương đại nhân đúng là người làm chuyện lớn, xem người ta dám giấu cả một xấp ngân phiếu, động tác này...

Một gã thuộc hạ phụ trách kiểm kê tài vật đi lên nói: “Đại nhân, trải qua kiểm kê, thuộc hạ sơ bộ phỏng chừng, phủ đệ Phan nghịch sưu ra vật phẩm, đổi thành bạc, cộng lại khoảng hơn một trăm mười tám vạn lượng, trong đó có một nhóm đồ cổ không thể định giá, tranh chữ và châu báu giá trị sang quý không tính bên trong...”

“Nhiều như vậy?” Phương Tranh kinh ngạc cùng Ôn Sâm liếc mắt nhìn nhau.

Ôn Sâm vẫy lui thuộc hạ cười nói: “Đại nhân, thuộc hạ cho rằng, lần này kiểm kê tài vật, con số rất không chính xác, thuộc hạ cho rằng hẳn nên kiểm kê lại một lần...”

Ôn Sâm vừa nói như vậy, Phương Tranh rất cục thả lỏng, nghe vậy liền tán thành: “Không sai! Phan nghịch lúc còn nhậm chức, vội vàng kết giao đại thần cầu kết quân đội, dùng biết bao nhiêu bạc thu mua, trong phủ sớm bị dùng hết, thế nào khả năng còn có nhiều bạc như vậy? Khẳng định là do huynh đệ chúng ta kiểm kê có sai sót!”

Ôn Sâm gật mạnh đầu: “Đúng! Khẳng định có!”

Đảo mắt một vòng, Ôn Sâm nhỏ giọng hỏi thử: “Theo ý tứ đại nhân thì con số thế nào mới không lầm?”

“Một...” Con người Phương Tranh lẩn chuyển lông lốc, đem quyển sách kiểm kê mở ra nhìn vào chữ số “một trăm mười tám vạn lượng”, ngón trỏ che khuất con số “một trăm” sau đó lại tăng hăng.

Ôn Sâm vừa nhìn, lập tức ngẫm hiểu cười cười.

Phương Tranh ghé vào bên tai Ôn Sâm dùng thanh âm không thể nghe thấy nói: “Bạc giấu xuống tới, cấp hai thành cho các huynh đệ, còn bao nhiêu mang đến nhà ta...”

Ôn Sâm nghe vậy vui mừng, hai thành là hai mươi vạn lượng, hơn năm trăm huynh đệ phân ra, mỗi người cũng tương đương bốn trăm lượng, so với thuộc hạ Ảnh Tử mỗi tháng lương chỉ có bốn lượng bạc mà nói, không khác gì chợt giàu to một bút tiền của phi nghĩa.

Không để ý tới lời cảm tạ không ngừng của Ôn Sâm, Phương Tranh chấp tay, trầm thống thở dài, phe phẩy đầu hướng ngoài phủ đi đến, vừa đi vừa thở dài nói: “Vì thánh thượng tiêu trừ ảnh hưởng lợi ích chung, phải một lòng ôm đến cuối đời. Hôm nay quốc tặc đã trừ, dân chúng còn đang ở trong cực khổ...”

Ôm ấp tình cảm vĩ đại lo cho nước cho dân, lại dùng ngữ điệu tang thương tiếc nuối, làm cho Ôn Sâm và thuộc hạ Ảnh Tử trong lòng nghiêm nghị kính trọng, tình cảm sùng kính chợt nảy sinh...

Đám thuộc hạ đem tài vật cướp đoạt được từ cửa sau Phan phủ điệu thấp lặng lẽ rời đi. Còn Phương Tranh lại thoải mái từ cửa lớn Phan phủ đi ra ngoài.

Bách tính tụ tập trước cửa ngày càng nhiều, người người mặt mang theo cừu hận, thần tình kích động la hét, nhao nhao ồn ào làm kẻ khác nhức đầu.

“Đám bách tính đang ồn ào gì vậy?” Phương Tranh thấp giọng hỏi Ôn Sâm. Trong lòng không khỏi có chút lo lắng, chẳng lẽ chuyện ta giấu bạc lại nhanh như vậy bị bách tính biết được sao?

“Đại nhân, bách tính đều nói, Phan nghịch phản loạn, họa loạn kinh thành, lạm sát kẻ vô tội, khiến vô số bách tính cửa nát nhà tan, thỉnh cầu đại nhân cho phép đốt tòa nhà này, để tiết phần nộ của dân chúng, để bình dân phần...”

Nguyên lai bọn chúng không phải hướng về phía ta mà tới, Phương Tranh yên tâm, nghe vậy dễ dàng cười nói: “ Không có việc gì! Cứ cho bọn họ đốt đi, dù sau vật đáng giá bên trong đều lấy hết rồi, một tòa nhà rách mà thôi, đốt cũng không sao...”

Ôn Sâm lộ vẻ mặt khó khăn: “ Đại nhân, đây chính là công nhiên phóng hỏa, nếu bọn lính thủ hộ kinh thành tới, thật sự không tốt cho đại nhân, hơn nữa, nếu bị ngôn quan trong triều hay biết, không chừng lại muốn...”

Phương Tranh không nhịn được vùng tay lên nói: “ Ai nha, ta là tướng quân thủ bị kinh thành, sợ cái rắm! Ngôn quan? Đám người ăn no không chuyện gì làm, để ý đến bọn hăn làm chi? Không phải chỉ là thiêu một tòa nhà sao, có chuyện gì lớn đâu!”

Nói xong Phương Tranh nhìn bách tính, lớn tiếng nói: “ Thiêu đi, bổn quan ân chuẩn! Cứ thoải mái mà đốt, đừng khách khí với ta!”

Đám bách tính đang phần nộ xúc động nghe vậy vui mừng, đều tán thưởng Phương đại nhân ghét ác như cừu, là “ Phương thanh thiên” của dân gian. Sau đó bách tính quả thực không hề khách khí, đem cây đuốc bốc cháy rực, dầu hỏa vùn vùn...ra sức đổ vào trong Phan phủ, rất nhanh Phan phủ liền dấy lên lửa lớn, thế lửa mượn gió, càng lúc càng lớn dữ dội.

Phương Tranh đứng ngoài cửa cười nhạt, Phan Văn Viễn, mấy ngày trước đây người phái binh đốt nhà của ta, hôm nay đến phiên ta đốt nhà của người, đây kêu là nhân quả báo ứng...

Bách tính cao hứng bùng bùng phóng hỏa, lúc này từ phía đông có một đội cấm quân chạy tới, bước nhanh về hướng Phương Tranh.

Phương Tranh ngăn người, cấm quân tới chỗ này làm chi? Lẽ ra thì phải truy cứu chuyện phóng hỏa, cũng phải là Kim Lăng phủ doãn hoặc là thành vệ quân a...

Cấm quân do một gã phó tướng đi đầu, Phương Tranh biết người này, lúc phản quân vào thành thì hấn suất lĩnh cấm quân binh sĩ nhân số không nhiều lắm, ở trong Phương phủ chống lại phản quân tiến công, cuối cùng cũng có thể chống đỡ được cả đêm dài.

Phó tướng cấm quân thấy Phan phủ bốc cháy, thần sắc kinh hãi, vội hỏi: “ Phương đại nhân, đây là có gì?”

Ánh mắt Phương Tranh tràn ngập ôn nhu nhìn bách tính: “ Lòng dân không thể trái, lòng dân không thể xem thường...Bách tính biết Phan nghịch bị trừ, tình cảm xúc động, châm lửa đốt tòa nhà của Phan nghịch, ha ha, hay, thật náo nhiệt...”

Phó tướng cấm quân gấp đến độ mồ hôi: “ Trăm triệu không được, Phương đại nhân...”

Phương Tranh mắt hững hờ nói: “ Thế nào không được? Bách tính muốn đốt thì đốt, một tòa nhà gian tặc từng ở qua mà thôi, có gì vội vàng?”

Phó tướng cấm quân giậm chân nói: “ Phương đại nhân, mặt tướng tới gặp ngài là truyền thánh chỉ của hoàng thượng, hoàng thượng hạ chỉ, đem tòa nhà của Phan nghịch ban thưởng cho đại nhân cùng Trường Bình công chúa điện hạ...”

Phương Tranh vừa nghe thất thần: “ Ban thưởng...ban cho ta? Người...người là nói tòa nhà này? Tòa nhà đang bốc cháy này sao?”

Phó tướng cấm quân bất đắc dĩ gật đầu.

Phương Tranh hai mắt đăm đăm, nhìn lửa lớn phóng lên cao, khóc không ra nước mắt.

Một lúc lâu.

Phương Tranh giống như bị trúng tên trên mông, nhảy dựng lên, rống lớn nói: “ Còn ngây ra làm gì? Hỗ trợ cứu lửa!”

Nói xong Phương Tranh một mình một ngựa nhào vào trong bách tính, hét lớn: “ Không cho đốt, không cho đốt nữa! Đó là phòng ở của lão tử!”

“ Sao các người còn đứng đó? Còn đốt?”

“ Các người không nói đạo lý sao? Lão tử giúp các người quét dọn phản loạn, các người lại đốt nhà của ta...ô ô...”

“ Ôn Sâm! Người là người chết hả? Còn không giúp ta ngăn cản đám người điên này! Nhà của lão tử xong rồi...”

“ Ai còn dám đốt thì bắt hẩn lại!”

208. Chương 193: Phan Nghịch Tặc Đèn Tội

Hoa triều Kiến Vũ năm mười hai, tháng ba ngày mười một, vụ án Phan đảng mưu nghịch đã bị hoàng đế đánh xuống, thành viên thuộc Phan đảng tổng cộng hơn tám trăm người đều bị tịch thu tài sản tru giết cả nhà, nghịch tặc Phan Văn Viễn cầm đầu Phan đảng, tội ác tày trời, tru diệt cửu tộc, những người thuộc trực hệ đều bị phán hình phạt lăng trì, pháp trường hành hình.

Thánh chỉ vừa xuống, thiên hạ khiếp sợ, sơn hà nhiễm máu, quan trường rung chuyển. Vụ án liên quan to lớn, phạm vi rộng khắp, hơn nữa những phạm quan gia nhân thân thích, đều bị giết sạch tổng cộng hơn mấy vạn người, bởi người bị giết thật sự là nhiều lắm, hình bộ phải ở vùng ngoại ô kinh thành mở rộng pháp trường, vận dụng quân đội duy trì trật tự, đao phủ chém đầu không hề ngưng tay, vì vậy không thể làm gì khác hơn là luân phiên đổi người. Trong lúc nhất thời trong ngoài kinh thành mây đen mù sương, âm khí um tùm, tiếng khóc rung trời, máu chảy thành sông.

Một ngày này, bên trong kinh thành muôn người đều đổ xô ra đường, bách tính đều chạy đến pháp trường, đi xem những tên ác ma đã cướp đoạt đi sinh mạng của người thân bọn họ đèn tội, mọi người vào lúc tới thời khắc được báo cữu, chẳng biết là ai dẫn đầu, hướng hoàng cung xa xa cúi người bái xuống, cùng kêu lên hô to Ngô hoàng vạn tuế.

Một nhà Phan thượng thư cũng bị áp đến pháp trường, hẩn là đầu sỏ của trận phản loạn này, bách tính hận đến thấu xương, từ thiên lao áp giải đến pháp trường, Phan thượng thư bị nhốt trong xe chở tù, bị bách tính dùng cải thối, trứng thối cùng đá ném đến hôn mê ba lần, người nhà Phan thượng thư có hai người bị ném chết tại chỗ, sự phẫn nộ của dân chúng to lớn, nhất thời khó lường.

Bởi toàn gia Phan thượng thư bị phán tội lăng trì, cũng chính là câu nói tục ngữ “ thiên dao vạn quả”, độ khó khi chấp pháp hình phạt tương đối cao, hình bộ cố ý thỉnh ra mấy lão sư phụ đã cáo lão nhiều năm, dẫn theo các đồ đệ của họ từng nhóm chấp hình.

Trên pháp trường, cây trụ trói Phan thượng thư chịu lăng trì, sự lăng trì làm hẩn đau đớn khắc cốt ghi xương, ngựa mặt lên trời kêu to ba lần: “ Trời bất công!” Sau đó khí tuyệt bỏ mình, sau đếm lại, Phan thượng thư bị cắt tới hai trăm bảy mươi ba đao.

Kêu thảm thiết nhất chính là nhi tử Phan Đào của Phan thượng thư, thẳng đến khi bị cắt tới hơn một trăm đao, hẩn còn đang chửi ầm lên: “ Phương Tranh, người là tên hôn đần nói không giữ lời! Người đã đáp ứng ta! Người đã đáp ứng ta!”

Phan Đào nhận hết hơn ba trăm đao, rốt cục mới chết.

Ngày hành hình hôm đó Phương Tranh cũng không đi xem, sau nghe Ôn Sâm bẩm báo, trong Phan gia người chịu đựng sự lăng trì lâu nhất không ngờ là một nữ nhi, chính là nghĩa nữ của Phan thượng thư, nàng vốn là một nha hoàn từ mấy năm trước có một nhà giàu đưa cho Phan phủ, sau đó được Phan thượng thư nhìn thấy nàng xinh đẹp tính tình lại ôn nhu, nên sinh lòng triu mến, thu làm nghĩa nữ, sửa lại họ Phan, hầu hạ dưới gối, không nghĩ tới số phận kém may mắn, cũng bất hạnh rơi vào vòng tử tội cùng cả nhà Phan gia bị tru.

Nguyên Phương Tranh chỉ xem đó là một tin đồn thú vị nghe qua thì thôi, thế nhưng sau đó khi nghe ngóng tên của nữ tử, Phương Tranh nhất thời bậm môi giậm chân, hô trời kêu đất, dậm dấp hối hận như muốn đâm đầu vào tường mà chết, làm Ôn Sâm hoảng sợ ôm lấy hẩn, Ôn Sâm mờ mịt không rõ, vì sao vị nữ tử gọi là Phan Kim Liên này, lại dẫn tới việc thương tâm hối hận đến như vậy của Phương đại nhân... (*: Kim Bình Mai)

Sau đó vài ngày, Phương Tranh nằm mơ cũng nói mơ nhiều lần: “ Liền...Liền...ta là Khánh a...”

Làm Trường Bình nằm bên cạnh hần tức giận đến cắn răng, sau đó rốt cục không nhịn được nữa, một cước đá Phương Tranh xuống giường, lúc này Phương Tranh mới yên tĩnh.

Sau khi Phan đảng bị tru nửa tháng, quan trường Hoa triều và dân gian tạo thành cơn chấn động cũng dần dần dẹp loạn. Chỉ là trong ngoài kinh thành lại tràn ngập mùi máu tanh thật lâu không tiêu tan.

Vào một ngày, Phương Tranh mang theo bốn vị lão bà và sắp thành lão bà đứng ngoài cửa lớn Phan phủ.

“ Đây...đây là?” Yên Nhiên nhìn cửa lớn bị lửa đốt nửa đen nửa vàng, hỏi thăm.

Phương Tranh ôm thắt lưng Yên Nhiên nhìn Trường Bình liếc mắt, cười gượng nói: “ Đây là căn nhà mà hoàng thượng đã ban cho ta!”

Yên Nhiên nhìn dáng tươi cười vạn phần miễn cưỡng của Phương Tranh, lại quay đầu nhìn sắc mặt không thoải mái của Trường Bình, Yên Nhiên hé miệng cười, cúi đầu, cũng không nói gì.

Tiểu Lục và Phượng tỷ đầu cũng chưa từng nghiêng qua, hai nàng đứng ngoài cửa phủ thấp giọng cười nói, không biết đang nói chuyện riêng tư gì. Nha đầu Tiểu Lục tính tình ôn hòa, đối với người ngoài chân thành, trong mấy nàng, nhân duyên của Tiểu Lục là tốt nhất.

Trường Bình nhìn cửa lớn bị đốt cháy đen đen vàng vàng, dáng dấp như sắp phá sản mà đóng cửa thanh lý, nhất thời liền có vài phần không thích.

Một mình nàng bước lên, khẩn cấp đẩy cửa ra, kết quả hai cánh cửa rất nặng lại không như ý nguyện được đẩy ra, dáng dấp giống như kiên quyết chịu chết, cao ngạo đạo nghĩa không chùn bước, chỉ nha một tiếng, nặng nề ngã xuống, phát sinh một tiếng “ ầm” vang dội, làm các vị mỹ nữ sợ đến kêu lên sợ hãi.

Phương Tranh càng sợ đến thất hồn thất vía, sắc mặt tái nhợt quát to một tiếng, quay người bước ra xa, quả đoán ôm lấy Phượng tỷ, hai tay liên tục vuốt ve lục lọi trên cái mông đầy đặn của Phượng tỷ, gương mặt chúm vào trong bộ ngực cao vót của Phượng tỷ, trong miệng còn dùng giọng nói kinh hoàng lớn tiếng kêu lên: “ Sợ sợ, thật sợ quá...có quỷ a...”

Cặp mông của Phượng tỷ bị tập kích, bộ ngực lại bị chiếm tiện nghi, nhất thời mắc cỡ đỏ bừng mặt, giãy dụa dùng sức đẩy Phương Tranh, xấu hổ trừng mắt liếc Phương Tranh, giận dữ nói: “ Rõ như ban ngày, người sao...người sao lại vô sỉ như vậy...”

Thật mềm, thật là thoải mái, Phương Tranh tỉnh tể nghĩ nghĩ, biểu tình giống như một hài tử phạm sai lầm, cúi đầu lẩm bẩm nói: “ Ta sợ mà...”

Yên Nhiên và Tiểu Lục nhất thời cười vang, Phượng tỷ hung hăng giậm chân, không có ý tứ nói thêm gì nữa.

Trường Bình tức giận trừng mắt nhìn Phương Tranh, sau đó đi vào trước.

Đi vòng qua bức tường ám khói đen thui, ánh vào mi mắt mọi người, là một bức cảnh tượng cực kỳ sứt mẻ, phòng chính và nội viện bị đốt cháy chỉ còn như một thùng rỗng, bên trong viện cỏ dại mọc thành bụi, hòn núi giả trụi lủi còn đọng lại vài gốc cây còi cọc, đang lay động trong gió lạnh. Chỉ có một bức tường điêu khắc thụy thú tường lân, phẳng phất như nhắc nhở mọi người, người từng ở đây, đã từng có phong cảnh hiển hách cỡ nào.

Sắc mặt Trường Bình đã sầm xuống, cắn răng nói: “ Đây là tòa nhà phụ hoàng ban cho người?”

Phương Tranh nhìn chung quanh: “ Không sai, nàng xem...nơi này diện tích rộng rãi, vùng đất bằng phẳng, lại không có gì, chính hợp cho chúng ta ở trên bãi cỏ tha hồ vui vẻ lăn lộn, còn có những phòng ở...phòng ở thật tốt! Không chỉ lấy ánh sáng tốt, còn thông gió...thông đến mức không cần thông tiếp...Hơn nữa địa lý ở đây rất tốt, chúng ta thẳng thẩn hủy đi tường vây chung quanh, đem kiến thành một cái chợ bán sỉ, tiền thuê sẽ nhiều đến mức đếm mỗi tay, ha ha...”

Trường Bình oán hận giậm chân, cắn răng nói: “ Ta tiến cung tìm phụ hoàng nhờ phân xử!”

Phượng Tranh kinh hãi, vội ngăn cản nàng: “ Để làm chi? Làm người tốt còn không được cảm ơn sao? Phụ hoàng nàng hảo tâm ban tòa nhà cho chúng ta, nàng còn tìm ông ấy làm dữ cái gì? Ông ấy đặc tội nàng sao?”

Trường Bình ủy khuất đến sắp khóc, cầm giận chỉ vào Phan phủ đồ nát thê lương chung quanh, cả giận nói: “ Người xem đi, đây là chỗ cho người ở lại sao? Phụ hoàng có ý tứ gì chứ? Sẽ đưa một chỗ rách nát cho chúng ta, còn không bằng cho tiền đi. Rốt cục ta có phải là con gái được ông ấy yêu thương nhất hay không vậy, đem một đồng đồ nát buồn nôn đưa cho chúng ta, không biết nơi này bị vương bát đản nào đốt cháy...”

Sắc mặt Phượng Tranh lúc xanh lúc trắng, thần tình xấu hổ không gì sánh được, lúc phóng hỏa đốt Phan phủ, Phượng Tranh về nhà vẫn luôn xấu hổ không dám nói với người nhà chuyện này, chuyện này thật sự là quá mất mặt, chẳng biết vì sao, nhà của mình hết căn này đến căn khác đều bị chính mình đốt đi. Sau khi cùng Trường Bình thành thân, thái độ làm người của nàng đã trở nên quy củ, trên cơ bản cửa lớn Phượng gia cũng không đi ra, cửa trong cũng không qua lại bao nhiêu, tự nhiên không biết vương bát đản phóng hỏa thiêu tòa nhà của chính mình lại chính là phu quân của nàng...

Chỉ có mấy người Phượng tỷ là có chú ý, liếc mắt nhìn Phượng Tranh, nén cười cái gì cũng chưa nói.

Con mắt Phượng Tranh đảo qua mọi nơi, ân, cảnh tượng thật thảm, nếu theo tiêu chuẩn Phượng phủ ở đây xây lại một tòa phủ đệ, không xài đến hơn mười vạn lượng bạc, sợ rằng cũng không ra nổi hình dáng. Điều do chính mình thiếu lãnh tĩnh, lúc đó nếu không cho bách tính đốt lửa thì thật tốt...

Ngẩng đầu nhìn sắc trời, Phượng Tranh cười gượng nói: “ Tùy tiện nhìn là được rồi, sắc trời không còn sớm, chúng ta cần phải trở về...”

Trường Bình ngồi xổm xuống bãi cỏ nơi tiền viện chu cái miệng nhỏ nhắn bướng bỉnh nói: “ Ta không! Ta muốn vào cung! Muốn phụ hoàng cho chúng ta tòa nhà khác! Địa phương rách nát này ta không cần!”

Nếu nàng biết được chính ta cho phép phóng hỏa thiêu nhà của mình, sẽ chửi ta đến tối tăm mặt mày quá...

Trong lòng Phượng Tranh âm thầm kêu khổ, nhìn thấy thần sắc của mấy nàng kia cũng không hài lòng với tòa nhà này – loại tòa nhà đồ nát này đương nhiên sẽ không ai chịu thỏa mãn.

Thấy Trường Bình cố ý muốn tiến cung, Phượng Tranh cắn răng một cái, không thể làm gì khác hơn là khai hết toàn bộ.

“ Cái gì? Tòa nhà này...là phu quân hạ lệnh đốt sao?” Trường Bình các nàng đều không dám tin tưởng nhìn hần, Phượng tỷ lại ở một bên che miệng cười không ngừng.

“ Lúc đó khí trời rất lạnh, mọi người đều muốn đốt lửa sưởi ấm, lại nghĩ tòa nhà này dù sao lại quá cũ rồi, nên thẳng thắn xem như là củi đốt rồi xây mới cũng tiện, vì muốn trợ giúp bọn họ nên ngày hôm đó đốt lửa sưởi ấm cũng rất vui sướng...” Phượng Tranh trợn mắt nói bậy, gương mặt không đỏ cũng không hề ngưng hô hấp.

Thấy các nàng đều lộ ra thần sắc không tin, Phượng Tranh thở dài nói: “ Được rồi, ta sai rồi, tội ta đáng chết vạn lần...Lúc đó ta cũng không nghĩ tới phụ hoàng của nàng lại hào phóng như vậy, lại tặng cả tòa nhà cho ta, nàng biết ông ấy luôn luôn keo kiệt mà, là người hay tính toán chi li dù là phân đồ vật gì...”

Về tức giận trong mắt Trường Bình càng sâu.

Phượng Tranh bật người cúi đầu, thúc thời hạ kết luận: “ Nói chung, ta sai rồi! Ta còn trẻ tuổi, các người tha thứ ta đi...” Vừa nói một chân còn chà chà vòng vòng trên mặt đất, cúi đầu suy nghĩ, bộ dáng như vừa ủy khuất vừa chột dạ.

Phượng tỷ là người đầu tiên không nhịn được, thối phè một tiếng nở nụ cười, tiếng cười lại truyền nhiễm, Phượng tỷ mở đầu, mấy nàng kia cũng nhịn không được rốt cục cũng bật cười, cười đến ngửa tới ngửa lui, thẳng đến không đứng vững.

Trường Bình vừa cười vừa hướng Phượng Tranh vừa nhéo vừa đánh: “ Người là tên hỗn đản! Trách không được trước đây người khác đều gọi người là bại gia tử, quả nhiên danh bất hư truyền, không ngờ lại phóng hỏa thiêu chính nhà mình, còn nói là hỗ trợ cho mọi người vui sướng, toàn chuyện ma quỷ, quả thực là cực độ hỗn đản...”

Trên đường về phủ, Phương Tranh quỳ quỳ nhac nhac móc ra một xấp ngân phiếu nhét vào tay Trường Bình.

“ Đây là...ở đâu tên hồn dẫn ngươi kiếm được nhiều bạc như vậy?” Tuy là Trường Bình đã quen mắt, nhưng xấp ngân phiếu này chừng hơn mười vạn lượng, nàng lại càng hoảng sợ, cái miệng nhỏ nhắn mở thành hình chữ “ o”.

“ Là vi phu kiếm đó, toàn là tiền mồ hôi nước mắt!” Phương Tranh nhìn Trường Bình nháy mắt mấy cái, cười nói: “ Thỉnh công tượng tốt nhất, một lần nữa xây lại nhà là được rồi, án theo suy nghĩ của nàng mà xây, ta chỉ có một yêu cầu, giường trong phòng phải lớn, ân, phi thường lớn...”

Nói xong Phương Tranh không có hảo ý ngắm qua bốn lão bà, nếu như các nàng nguyện ý cùng lăn lộn trên một giường với ta, chắc chắn...

Đưa các lão bà về phủ xong, Phương Tranh lại đi Phúc Vương phủ.

Nhiều ngày không gặp Mập Mập, không biết tên tiểu tử lại đang bận rộn việc gì, có một số việc cần câu thông với hắn một chút.

Những câu nói của Phan thượng thư trong thiên lao, ở trong đầu Phương Tranh khắc sâu ấn tượng. Điều nói người trước khi chết, lời nói cũng thiện, những lời của Phan thượng thư mặc dù cũng không phải xuất xứ từ thiện ý, nhưng ít ra hắn phân tích rất có đạo lý, hôm nay tình cảnh của mình và Mập Mập thực sự không quá diệu, lại bị ép giữa hoàng thượng và thái tử, hai bên còn có một đám đại thần tru tréo không ngừng, một lúc không cẩn thận, chính mình và Mập Mập sẽ rơi vào bốn bề thụ địch, hoàn cảnh tứ cố vô thân, đã đến thời gian cùng Mập Mập nói chuyện.

Phúc Vương phủ là nơi Phương Tranh thường đến, bọn thị vệ trước cửa phủ từ lâu đều nhận biết hắn, vốn không hề ngăn cản, Phương Tranh cứ như vậy tiêu sái đi thẳng vào.

Mập Mập đang ở hậu điện phê duyệt công văn, nhìn thấy Phương Tranh đến, không khỏi ngăn người buồng bút xuống, đứng lên nói: “ Sao hôm nay ngươi lại tới đây?”

Phương Tranh còn chưa đáp thì hắn đã cười: “ Chẳng lẽ đi trộm tình bị muội tử của ta phát hiện, đem ngươi đá ra ngoài?”

Phương Tranh trừng mắt, vương bát khí tứ tán: “ Nàng dám! ...Ta sẽ hảo hảo giảng đạo lý với nàng.”

“”

Mập Mập sai người mang rượu và thức ăn lên, hai người ở hậu điện ăn uống một phen.

Uống hết một ngụm rượu, Phương Tranh chỉ chỉ công văn trên bàn, cười tủm tỉm khen ngợi: “ Tiểu tử rất chăm chỉ, ta còn cho rằng lúc này ngươi đang dựa vào một vị hồng bài cô nương nào đó làm khổ công, không nghĩ tới ngươi cũng có thời gian chăm chú...”

Mập Mập thở dài nói: “ Đừng nói nữa, mấy ngày nay bận đến trời đất đen kịt, đừng nói hồng bài cô nương, dù là trắc phi của ta cùng các thị thiếp đều đã lâu còn chưa dính mưa móc...”

Mập Mập lại thở dài, sắc mặt trầm thống nói: “ Ta có lỗi với bọn họ, cũng không biết các nàng có chịu đựng được sự tịch mịch hay không, vạn nhất sau lưng ta cùng nam nhân khác làm ba làm bốn, ta chẳng phải là có vợ ngoại tình? Ai, đem Ảnh Tử của ngươi điều tới mấy người giúp ta điều tra điều tra...”

Hai mắt Phương Tranh đăm đăm, một lát mới nói: “ Sao ngươi còn hờ hững hơn ta nữa? Lẽ nào mao bệnh này bị truyền nhiễm? Ảnh Tử của ta chỉ dùng để tìm hiểu tình báo, xem xét quân địch, không ngờ muốn ta giúp ngươi đi bắt gian phu thông dâm...”

Mập Mập cười gượng nói: “ Hắc hắc, tùy tiện nói một chút, thật muốn Ảnh Tử làm việc này, đừng nói gì khác, phụ hoàng sẽ mắng ta tới tằm mặt mày, vào đêm rồi còn chạy đến chỗ ta khẳng định là có chuyện phải không? Nói một chút.”

Nói đến chính đề, Phương Tranh không khỏi thẳng người nhìn chăm chăm Mập Mập, thâm trầm nói: “ Mập huynh có biết tình cảnh hiện nay của ngươi đang nguy trong sớm tối?”

Mập Mập ngẩn người, nén cười nghiêm trang chấp tay nói: “Nga? Nguyên nghe lời phân tích.”

Tử Mập Mập(mập mập đáng chết), còn cười được!

Phương Tranh đề thấp thanh âm, đem chuyện Phan thượng thư nói tại thiên lao không sót một chữ nói lại cho Mập Mập, ngoại trừ chuyện chôn mười rương hoàng kim ở hậu hoa viên tại biệt viện Phan gia.

Mập Mập quả nhiên là bật cười.

Thịt béo trên mặt run run vài cái, Mập Mập thở dài nói: “Kỳ thực ta cũng biết phụ hoàng bỗng nhiên mệnh cho ta gia nhập Lại Bộ tất có dụng ý, mơ hồ cũng minh bạch phụ hoàng có khả năng mong muốn ta và người liên thủ, đối với thái tử hình thành chế ước, nhưng ta còn chưa nghĩ được thấu triệt như Phan Văn Viễn, tên cáo già kia, không hồ tra trộn bao nhiêu năm trong triều đường, ánh mắt quả nhiên độc ác.”

Mập Mập nhìn Phương Tranh, nghiêm mặt nói: “Người có biết phụ hoàng bảo ta gia nhập Lại Bộ nhận chức gì không?”

“Không biết.”

“Phụ hoàng mệnh cho ta tạm thời nhận chức Lại Bộ Hữu Thị Lang, chủ quản viên khảo hạch, thăng hạ, trí sĩ và điều động...”

“A? Người có quyền lực như thế?” Phương Tranh thất kinh, nguyên lai cho rằng Mập Mập chỉ đi quản quản chút sách vở, nhớ việc gì đó như chấm công, không nghĩ tới trong tay Mập Mập lại nắm quyền lực lớn như vậy, đây không phải chẳng khác gì làm chức Lại Bộ thượng thư hay sao?

Mập Mập cười khổ nói: “Trước đây Lại Bộ nắm giữ trong tay Phan Văn Viễn, từ đầu đến cuối đều là người trong Phan đảng, lần này sau khi tẩy trừ, quan viên Lại Bộ đều bị tịch thu tài sản tru giết, phụ hoàng khẩn cấp điều vào không ít quan viên dự khuyết gia nhập Lại Bộ, lại mệnh cho ta tạm nhận chức Lại Bộ Hữu Thị Lang, nhưng ta hành sử, cũng là quyền lực của Lại Bộ thượng thư, thay lời nói khác, Lại Bộ hiện đang ở trong tay ta.”

Phương Tranh lẩm bẩm nói: “Người chủ trương Lại Bộ, ta chủ trương Ảnh Tử và quyền giám sát các quan viên, còn có phòng vệ kinh thành, còn thái tử? Thái tử giám quốc, đối lục bộ đều có quyền can thiệp tham gia, nếu như mặc kệ tác dụng của đám ngôn quan và quan viên phái thanh liêm, nói cách khác, hôm nay quyền lực nắm giữ trong tay chúng ta và thái tử kỳ thực là cân sức ngang tài, tám lạng nửa cân, ai cũng không làm gì được ai...”

Mập Mập gật đầu nói: “Không sai, đó cũng là dụng ý của phụ hoàng, trước khi phụ hoàng thoái vị, khẳng định không hi vọng chúng ta và thái tử có bất luận phương nào độc đại, về phần phụ hoàng có lòng thay đổi thái tử hay không, hiện tại không dám đoán, nhưng có thể khẳng định chính là, sau này triều cục sợ rằng đều là như vậy, trừ phi...”

“Trừ phi cái gì?”

Mập Mập do dự một chút, cũng thành thật nói: “Trừ phi thái tử thiếu kiên nhẫn, có động tác nào đó...”

Phương Tranh nhìn chằm chằm Mập Mập, thỉnh linh hỏi: “Mập Mập, người nói thật cho ta nghe, đối với vị trí thái tử, người có suy nghĩ hay không?”

Mập Mập nghe vậy kinh hãi, thần sắc hoảng loạn nhìn chung quanh, thấp giọng trách mắng: “Người muốn hại chết ta sao? Lời này có thể tùy tiện nói sao?”

Phương Tranh giống như tiêu sái nhàn nhã uống một ngụm rượu, xuy nói: “Người sợ cái gì? Nơi này chỉ có hai người chúng ta, với giao tình của chúng ta, người có gì không thể nói?”

Mập Mập ưỡn ngực, nghiêm chính lời nghiêm nói: “Lời của Phương huynh sai rồi! Thánh nhân có câu nói, quân quân, thần thần, phụ phụ, tử tử...”

Con mắt Phương Tranh không nháy mắt theo dõi hắn, trong ánh mắt lộ ra vẻ hèn mọn thật sâu, Mập Mập sụp vai, thịt béo trên mặt cũng vô lực sụp xuống tới, đôi mắt nhỏ nhìn quanh mọi nơi, rốt cục thấp giọng nói: “Được rồi, ta thừa nhận, ta xác thực có nghĩ tới, trước đây không có cơ hội, cho nên vốn không dám

ngẫm, hiện tại ta chẳng Lại Bộ, mà ngươi lại nắm giữ Ảnh Tử và quyền giám sát các quan viên, chẳng biết vì sao, ta đối với vị trí thái tử cũng càng ngày càng khát vọng...”

Mập Mập nhìn Phương Tranh, thương cảm hề hề nói: “ Phương huynh, ta có phải biến thành xấu xa? Trước đây ta không phải như thế...”

Phương Tranh cười nhạo nói: “ Cái gì biến thành xấu xa? Ý của ngươi là trước đây ngươi rất thuần khiết? Đừng có mà tự khoa trương như thế, ngươi là dạng người gì ta còn không biết? Ta ngay cả đáng đáp ngươi cỡ trường nhảy sông tự vận còn gặp qua...”

Mập Mập vội la lên: “ Không phải nói rõ chúng ta cùng nhau quên đi chuyện này sao? Sao ngươi còn nhắc?”

Phương Tranh cười nói: “ Được, ngươi cũng đừng nên che lấp nữa, đối với vị trí thái tử mà có khát vọng là chuyện rất bình thường, tới vị trí này của ngươi, nếu ngươi không có suy nghĩ về nó, ta thật hoài nghi đầu óc của ngươi có mao bệnh. Chuyện này trong lòng chúng ta hiểu rõ là được, ngươi ta đều biết, nếu như thái tử thực sự lên ngôi hoàng đế, sợ rằng chúng ta cũng không có kết cục gì tốt đẹp. Cho nên hôm nay, chỉ có hai ta liên thủ...”

Mập Mập nghe vậy thịt béo cả người không hiểu vì sao rung động một chút, cắn răng thấp giọng nói: “ Làm sao liên thủ?”

“ Hiện tại then chốt nhất là thái độ phụ hoàng của ngươi, nếu như phụ hoàng ngươi thật có lòng thay thái tử, việc này sẽ làm. Nhưng phiền toái nhất chính là, thế lực trong quân của thái tử cũng không nhỏ, đây là chuyện dù ngươi ta liên thủ cũng phải nghĩ biện pháp...”

Hai người ở trong hậu điện của Phúc Vương phủ, ngồi đối diện thương lượng thật lâu...

Bên trong thái tử phủ, thái tử đang lắng nghe Tư Tư đàn tỳ bà, bỗng nhiên nghĩ trên người phát lạnh, chợt ách xì một cái. Thái tử kỳ lạ nhìn thoáng qua khí trời hàn lãnh bên ngoài cửa sổ, lại khôi phục dáng tươi cười đầy mặt, tiếp tục chìm đắm trong tiếng tỳ bà dịu dặt của Tư Tư.

209. Chương 194: Bị Đập Muộn Côn

Bên trong ngự thư phòng của hoàng cung.

Phương Tranh vừa bước vào cửa, dập đầu liền bái: “ Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế...”

“ Được rồi, ngươi đứng lên đi, đừng nói những nghi thức xã giao này, trẫm không thích.” Thanh âm hoàng thượng từ sau án thư truyền đến, giọng nói ẩn ý cười.

Phương Tranh vốn không thích gặp người thì lại dập đầu, nghe vậy gãi đúng chỗ ngứa, cố làm ra vẻ một phen liền đứng thẳng lên.

Hoàng thượng còn đang phê duyệt tấu chương.

Phương Tranh xa xa nhìn lại, chỉ thấy râu tóc hoàng thượng đều bạc trắng, dáng dấp cũng già hơn nhiều so với trước đây. Vụ án Phan thượng thư mưu phản, hoàng thượng mạnh mẽ hạ chỉ, xử tử mấy vạn người, trên dưới Hoa triều, quan trường dân gian, tựa hồ đều đối với vị lão hoàng đế chấp chánh nhiều năm lại có thêm một tầng nhận thức mới.

Loại nhận thức này đương nhiên không phải là chính diện, chỉ vài chục năm, thực lực của Hoa triều từng bước suy nhược, Đột Quyết nhiều lần phạm biên, triều đình liên tục thối lui, bách tính khổ không nói nổi, ở bên trong, giao nộp thuế má nặng nề, ở ngoài, lúc nào cũng phải tránh né người Đột Quyết bắt người cướp của, thành thật mà nói, Hoa triều biến thành dạng này, cùng biện pháp thi hành chính trị của hoàng đế rất có quan hệ, chỉ là không ai dám nói thẳng ra mà thôi.

Nhưng lúc xử lý vụ án Phan nghịch mưu phản, mọi người tựa hồ nhìn thấy được một vị hoàng đế thị huyết đối đãi quyền thần không lưu tình chút nào, lại càng đuổi tận giết tuyệt, một đạo thánh chỉ đánh xuống, mấy vạn đầu người rơi xuống đất, từ khi Hoa triều khai quốc đến nay, hoàn toàn chưa từng gặp qua sự giết chóc đại quy mô như vậy. Đi qua chuyện này, trong lòng mọi người đối với sự uy nghiêm của hoàng quyền, có sự nhận thức và sợ hãi càng sâu.

Đế, là con của trời, cao cao tại thượng, bao quát chúng sinh, không cho bất luận kẻ nào phản đối, không cho bất luận kẻ nào phản bội, vụ án Phan đảng, mấy vạn mạng người, thái độ của hắn đã nói rõ cái gì gọi là hoàng quyền, đó là một loại khí thế bề ngễ thiên hạ, lệnh hàng vạn hàng ngàn thần dân phải cúi đầu cúng bái.

Hiện tại vị hoàng đế này đang ngồi trước mặt Phương Tranh, khuôn mặt hắn già nua giống như lớp vỏ cây của cổ thụ ngàn năm, đôi mày hoa râm luôn luôn cao cao nhướng về phía trước, nhưng hắn tuyệt không khuất phục, tính cách vĩnh viễn cường thế, bàn tay gầy trơ cả xương, cầm bút còn có chút cật lực, run đến lợi hại, viết hai chữ lại phải ngừng lại nghỉ ngơi một chút.

Hoàng thượng đã già rồi! Trong lòng Phương Tranh không ngờ lại sinh ra một loại cảm giác thương tiếc.

Hắn nhớ tới nửa năm trước lần đầu tiên tiến cung diện thánh. Hắn quỳ gối dưới tấm thảm màu đỏ tươi trên mặt đất, vị lão nhân mái tóc còn đen nhìn qua chỉ khoảng hơn năm mươi tuổi. Là một vị hoàng đế đang lúc tráng niên, trong tay cầm quyển sách, vẻ mặt như đang cười nhìn hắn. Trong sự uy nghiêm như quân lâm thiên hạ, lại mơ hồ hàm chứa vài phần phong độ của người trí thức. Hoàng thượng khi đó, là một người tập trung sự uy nghiêm lẫn nho nhã.

Chỉ cách nửa năm, vị thượng vị giả đã trở nên già nua hơn mười tuổi, trong nửa năm, hắn đánh bại một địch nhân cả đời hắn, địch nhân đã vì thất bại mà khuất nhục chết đi, mà hoàng thượng thì sao? Nhìn bàn tay run rẩy của hắn, Phương Tranh bỗng nhiên cảm thấy mê man. Hoàng thượng thật đã thắng sao? Hắn có thể đánh bại một địch nhân lớn nhất cả đời, hắn có thể đem mọi người kể cả Phương Tranh ở bên trong đùa giỡn trong lòng bàn tay, có thể đẩy lên, chèn ép, chế hành, tâm trạng một đế vương được hắn thể hiện đến mức xuất thần nhập hóa. Nhưng hắn đánh bại được thời gian sao? Hắn đánh bại được tuổi già suy nhược sao? Hắn đánh bại được sinh lão bệnh tử sao?

“ Phương Tranh, ngươi làm sao vậy? Trẫm gọi ngươi vài tiếng cũng không đáp.” Thanh âm hoàng thượng vang lên phẳng phất như từ phía chân trời xa xôi truyền đến.

“ A? Thật ngại quá hoàng thượng, vi thần thất thần rồi...” Ngoài miệng Phương Tranh nói là ngại nhưng không hề có chút ý ngại ngùng nào.

Đối với những trò này của Phương Tranh, hoàng thượng đã sớm thành thói quen, nghe vậy chỉ trừng mắt nhìn hắn, nói: “ Ngươi và Mật nhi có tốt không? Có cãi nhau hay không?”

Nhắc tới chuyện này, Phương Tranh hăm hở: “ Hoàng thượng yên tâm, vi thần đã làm cho Trường Bình công chúa phục tùng như mèo con, gọi nàng đi đông nàng cũng không dám đi tây, gọi nàng bắt chó nàng cũng không dám bắt gà...”

Chân mày hoàng thượng cau lại: “ Ngươi làm cho Mật nhi của trẫm phục tùng như mèo con?”

Giọng nói của nhạc phụ đại nhân có chút bất thiện nha, Phương Tranh trừng mắt nhìn, lại cùng hoàng thượng thương lượng: “ Ách...không, nàng làm cho vi thần phục tùng như mèo con được không? Như vậy ngài nghe sẽ cảm thấy tương đối thoải mái chứ?”

Hoàng thượng hung hăng nắm nắm bàn tay, sinh sôi khắc chế ý niệm đuổi Phương Tranh ra khỏi ngự thư phòng.

“ Phủ đệ của Phan nghịch, ngươi kê biên tài sản xong chưa? Có quên cái gì không?”

Quên nhiều lắm, nhưng đều bỏ quên trong kho phòng trong nhà của ta...

“ Hoàng thượng, xin yên tâm, xét nhà là cường hạng của vi thần, Phan phủ bị ta sưu tìm sạch sẽ, giống như được nước tẩy rửa qua, dù mặt đất cũng bị quét lên ba thước...”

Hoàng thượng cười lạnh nói tiếp: “ Sau đó ngươi bỏ một môi lửa đốt Phan phủ phải không? Quả nhiên xét rất sạch sẽ! Phan phủ không còn một ngọn cỏ, chó gà không tha.”

Phương Tranh xấu hổ cười nói: “ Ngoài ý muốn, chỉ là ngoài ý muốn, nếu hoàng thượng sớm hạ thánh chỉ ban Phan phủ cho vi thần, vi thần nói sao cũng sẽ không đốt nó...”

Hoàng thượng hừ một tiếng nặng nề, cầm một quyển sách ném tới trước mặt Phương Tranh, trầm giọng nói: “Hơn năm trăm người, kê biên tài sản cả ngày, nộp lên quốc khố chỉ có mười tám vạn lượng bạc, Phương ái khanh, ngươi làm sao giải thích chuyện này?”

Phương Tranh sợ đến mồ hôi lạnh nhễ nhại, chuyện tham ô, hắn đã sớm biết không thể gạt được hoàng thượng, dù sao cũng là hơn năm trăm người cùng nhau hành động, tất cả mọi người nhìn thấy trong mắt, thế nào có khả năng gạt được hoàng thượng?

“Vi thần...đáng chết! Vi thần...có tội!” Phương Tranh phi thường thẳng thắn phác thông một tiếng quỳ xuống, thừa nhận mình đã tham ô. Hoàng thượng đã từng nói qua, chuyện trên đời này, chỉ cần hắn muốn biết, một chuyện cũng không chạy thoát đôi mắt hắn. Trải qua nhiều lần nghiệm chứng, Phương Tranh cho rằng những lời này là thật, lúc này nếu lại chống chế, cũng đã không thích hợp.

“Hừ!” Hoàng thượng lại hừ mạnh một tiếng, sau đó giọng nói trở nên bình thản: “Mà thôi, coi như là trăm đưa của hồi môn cho Mật nhi, ngày đại hôn của các ngươi, vừa lúc gặp phải ngày Phan nghịch mưu phản, làm mất đi niềm vui của các ngươi, trăm vẫn cảm thấy có lỗi với Mật nhi. Ngươi tham ô bạc lần này, tiện lợi xem như là tâm ý mà trăm bồi thường cho các ngươi.”

Cũng không nha, hại ta và Trường Bình phải kéo dài ngày động phòng, chỉ bằng bao nhiêu đó, ngươi bồi thường ta một trăm vạn lượng bạc cũng không đủ, Phương Tranh bỗng nhiên cảm thấy hành vi tham ô của mình trở nên lẽ thường khí hùng.

“Nhưng trăm nói cho ngươi, lần này là ngoại lệ, hơn nữa còn là ngoại lệ duy nhất, lần sau nếu để trăm biết ngươi tham ô bạc, trăm liền cho ngươi biết cái gì gọi là quốc pháp sâm nghiêm! Hiểu chưa?” Thanh âm hoàng thượng dị thường nghiêm khắc.

Phương Tranh bật người mặt mày rạng rỡ, lại hết sức nịnh nọt vuốt mông ngựa: “Hiểu rõ, hiểu rõ hoàn toàn! Hoàng thượng quả nhiên là một đời nhân quân, song song cũng là một vị phụ thân tốt, đương nhiên càng là nhạc phụ tốt của vi thần...Hoàng thượng, ngài mệt không? Có cần vi thần xoa bóp vai cho ngài một chút? Khát không? Vi thần rót ly trà cho ngài...”

Hoàng thượng mỉm cười: “Bỏ đi, những thứ ân cần sang quý ngươi dâng lên, trăm tiêu thụ không nổi. Ngươi ngồi đi, hôm nay trăm gọi ngươi đến, chủ yếu là muốn hỏi ngươi một chút, gần đây trăm an bài trong triều đình, ngươi có suy nghĩ gì?”

Hoàng thượng tuy nói chuyện mật mờ nhưng Phương Tranh biết ý tứ, dù sao Mập Mập và Phương Tranh chưa từng làm ra chuyện gì có lỗi với hoàng thượng, vô duyên vô cớ đưa bọn họ đẩy lên vị trí khiến cho mọi người chỉ trích thì hoàng thượng tự nhiên phải có điều ăn nói đối với bọn họ.

Phương Tranh cười đến rất thuần khiết: “Vi thần cũng không nghĩ gì, ha hã, hoàng thượng nhìn xa vạn lý, mạnh như thác đổ, những việc làm ra chính là cực kỳ anh minh...”

Có suy nghĩ cũng không thể nói, hắn không thể nói cho hoàng thượng, ta và Mập Mập dự định liên thủ đem thái tử của ngươi kéo xuống đài nha?

Phỏng chừng vài giây tiếp theo Phương Tranh lại vào thiên lao, sau nửa tháng, hắn cũng giống như Phan thượng thư, bị đao phủ cắt thành một mảnh một mảnh...

Hoàng thượng cười cười nhìn chằm chằm Phương Tranh, nhìn đến khiến hắn chột dạ, thầm nghĩ không phải hắn đã biết được gì rồi chứ? Vì sao lại dùng loại ánh mắt này để nhìn ta? Nhìn đến tâm lý ta ngứa ngáy...

“Trăm biết ngươi nhiều ít cũng đoán được dụng ý của trăm, bất luận ngươi và Vô Bệnh có hiểu hay không, trăm chỉ có thể nói là trăm đối với các ngươi cũng không có ác ý, dù là sau khi trăm trăm tuổi, thái tử lên ngôi, trăm cũng sẽ an bài thích đáng cho tình cảnh tương lai của các ngươi, đứng ở lập trường trưởng bối mà nói, ngươi là con rể của trăm cùng Vô Bệnh là con trai ruột của trăm, trăm làm sao nhìn thấy tình cảnh tương lai của các ngươi gian nan? Huống chi ngươi đối với trăm còn có ân cứu giá, lại nói về lòng trung quân, cả triều đình duy chỉ có ngươi làm trăm yên tâm nhất.”

Hoàng thượng nói ra khiến cho Phương Tranh như được uống viên thuốc an thần, biểu tình của Phương Tranh liền có chút thả lỏng.

Nguyên bản Phương Tranh cho rằng để vương vô tình xong việc bẻ cung, Phương Tranh liều mạng vì hấn viện binh, chuyện xong lại lợi dụng chính mình và Mập Mập làm cái gì mà chế hành, điều này nhiều ít cũng làm Phương Tranh có chút thất vọng đau khổ, không nghĩ tới vị nhạc phụ đại nhân này cũng có tình cảm, dù đường lui cũng đã an bài cho hấn xong rồi. Để vương, cũng không đến nỗi tuyệt tình lắm.

“ Còn có một việc, đây rốt cục là việc xấu trong nhà, nhưng người là con rể của trẫm, đem phản quân vào thành lại là lúc người ra thành tìm cứu binh, trẫm không nói người cũng biết. Đêm đó Thần Sách quân trắng đêm không ngủ, quân sĩ nằm chờ sáng, nhưng Thần Sách quân lại không hề xuất binh, sau đó Thần Sách quân đại tướng Lưu Trường Sinh hướng trẫm giải thích, nói cái gì mà bên trong thành tình huống không rõ, không dám đơn giản phát binh, sợ bị người gài tội mưu phản vân vân, hừ! Mượn cớ cũng mượn thật tốt, nhưng trẫm một chữ cũng không tin!”

“ Hiện tại hoà nghị, đêm đó Thần Sách quân án binh bất động, mới có thể do thái tử làm chủ, thậm chí, thái tử lúc đó cũng ở ngay trong quân doanh! Bọn họ có chủ ý làm hoàng tước đứng phía sau, Phan nghịch nếu bắt trẫm có lẽ giết trẫm, thái tử sẽ không chút do dự công thành, danh chính ngôn thuận tiêu diệt phản quân, sau đó đăng cơ xưng đế.”

Phương Tranh nói xen vào: “ Sao không bắt Lưu Trường Sinh của Thần Sách quân thẩm vấn một phen không phải là được rồi sao? Nếu ngài giao Lưu Trường Sinh cho vi thần, xem như huấn luyện thuộc hạ mới của Anh Tử, trong vòng ba ngày sẽ thẩm tra ra kết quả...”

Hoàng thượng cười lạnh nói: “ Người thẩm không được đâu, sau ngày thứ ba phản loạn kết thúc, Lưu Trường Sinh đã chết bất đắc kỳ tử ở trong nhà, thái y nói, hấn chết vì bị bệnh bộc phát quá nặng.”

“ Vậy là mấu chốt này đã treo? Hoàng thượng, chuyện này đúng là có điểm không bình thường...”

Hoàng thượng cười nói: “ Ngay người cũng nhìn ra?”

Kháo! Nói cái gì? Cái gì ngay cả ta cũng nhìn ra? Có vẻ ta so với người khác kém nhiều đẳng cấp lắm vậy.

Hoàng thượng thở dài, giọng nói có vẻ hiu quạnh cô đơn: “ Nếu thực sự là thái tử đứng phía sau màn sai sử, như vậy người làm phụ thân như trẫm cũng thật quá thất bại...”

“ Hoàng thượng, ngài đừng nói như vậy, kỳ thực ngài làm rất thành công rồi, ngài xem, ngài còn có một nhi tử Vô Bệnh nghe lời lại hiếu thuận, còn có con rể như ta, cũng không phải đối với ngài luôn trung thành và tận tâm sao? Có nhi tử và con rể tốt như vậy, ngài hấn nên vụng trộm mà cười mới đúng nha...” Phương Tranh không chút liêm sỉ tự khoa trương chính mình.

“ ...”

.....

Bên trong thái tử phủ.

Thái tử thông thả bước ở tấm cung hậu điện, khuôn mặt anh tuấn có vẻ có chút lo lắng.

Phạm Thụy tiến tới, thái tử tiến ra đón, hỏi: “ Thế nào? Có tin tức gì không?”

Phạm Thụy lắc đầu nói: “ Rất khó nói hoàng thượng có hoà nghị hay không, sau khi Lưu Trường Sinh chết, hoàng thượng phái thái y đi thăm dò nghiệm xác, thái y bẩm báo nói là bệnh bộc phát nặng, hoàng thượng chỉ là cười cười, không nói gì cả. Vừa rồi hoàng thượng truyền Phương Tranh tiến cung, sau đó gọi mọi người ra ngoài, chẳng biết hai người ở bên trong đàm luận chuyện gì.”

Thái tử thở dài nói: “ Cô vương làm việc quá nóng lòng rồi. Lưu Trường Sinh chết đi, chẳng phải có vẻ cô vương giấu đầu hở đuôi hay sao?”

Phạm Thụy thấp giọng nói: “ Điện hạ xin thứ cho tại hạ làm càn, Lưu Trường Sinh phải chết, nếu hấn không chết, chờ khi hoàng thượng thẩm vấn hấn thì sẽ tìm ra điện hạ, vậy thì đại sự sẽ không ổn.”

“ Hôm nay hấn chết không đối chứng, dù là hoàng thượng có hoà nghị đối với việc này, cũng không có biện pháp kiểm chứng. Điện hạ chỉ cần an tâm chờ việc này dẹp loạn là được, chỉ dựa vào hoàng thượng nghi ngờ cũng sẽ không làm gì với ngài. Huống chi...huống chi hôm nay trong tay điện hạ nắm giữ lực lượng không nhỏ, cho dù hoàng thượng muốn phế truất điện hạ, nhưng cũng phải suy nghĩ kỹ một phen. Chúng ta cùng

Phan thượng thư khác nhau, hẳn chỉ là nhất thời khởi sự, mà chúng ta đã chuẩn bị vạn sự, chỉ thiếu gió đông...”

“ Gió đông?”

“ Gió đông chính là sự khuynh hướng và ủng hộ của các vị đại thần, điện hạ nếu được đám văn thần chi trì, lại có võ tướng môn thuần phục, đến lúc đó các quan viên lên triều thượng tấu, thỉnh cầu hoàng thượng thoả vị cũng có lẽ có thể làm được. Đến lúc đó điện hạ không đánh mà thắng đăng ngôi đại bảo, tránh cho việc phụ tử tương tàn, dù là Phúc Vương trong kinh hay các vương gia phiên vương bên ngoài, bọn họ cũng không thể nói gì hơn...”

Thái tử nghe vậy nở nụ cười, cười thật hài lòng: “ Giúp cô vương đưa thiệp mời, thỉnh mấy vị cự thần trong triều đến trong phủ cô vương, cô vương sẽ cùng các vị yến ẩm một phen còn có vài chuyện không biết làm sao xử lý, thuận tiện hướng các vị cự thần thỉnh giáo, ha ha...”

“ Điện hạ anh minh, người trong triều vì vụ án Phan đảng mưu nghịch, rất nhiều quan viên dự khuyết được bổ sung, nếu điện hạ đạt được sự chi trì của các cự thần lại thu mua đám quan viên mới còn chưa có căn cơ, đại sự của điện hạ xem như thành công...”

“ Đa tạ tiên sinh nhắc nhở, cô vương biết làm như thế nào rồi, ha ha...”

.....

Phương Tranh ra cung thì đã đến đêm khuya, trên bầu trời sao thưa thớt, ánh trăng không sáng, gió đêm hỗn loạn thổi đến hàn ý thấu xương, đang tùy ý gào thét trên sân rộng phía tây cung trống trải.

Phương Tranh rút cổ, rung mình mấy cái.

Hôm nay thật đúng là điển hình trăng tối gió lớn, khí trời lạnh như thế, thích hợp ở nhà thư thư giãn giãn đốt lò than, lão bà mang lên cho ta bầu rượu, lại làm mấy món điểm tâm, một bên ôm lão bà, một bên uống rượu, chắc chắn, sướng a! Nhanh đi về nhà thôi!

Lúc hoàng thượng tuyên gọi Phương Tranh tiến cung thì Phương Tranh thẳng đường đi tới, lúc này trở về cũng không có xe ngựa mà đi. Phương Tranh kéo cao cổ áo, hai tay ôm trước ngực hướng phía trước đi đến.

Cách nhà còn chừng một dặm, phía sau truyền đến tiếng bước chân, có vẻ rất gấp gáp.

Phương Tranh nhìn lại, thấy hai người có dáng dấp như thái giám chạy tới, nhìn thấy Phương Tranh, sắc mặt hai người vui vẻ, nhanh miệng kêu lên: “ Phương đại nhân, Phương đại nhân xin dừng bước!”

Phương Tranh rút cổ, thổi hai tay, sau đó chà xát bàn tay đông lạnh đến chết lặng, hỏi: “ Có chuyện gì?”

Hai gã thái giám đi tới trước người Phương Tranh, cười nói: “ Phương đại nhân, may mà ngài còn chưa đi xa...Phụng khẩu dụ của hoàng thượng, tuyên Phương đại nhân tiến cung lần nữa...”

Phương Tranh bất mãn nhăn mày: “ Không phải mới từ trong cung đi ra sao? Có chuyện gì ngày mai nói không được sao? Hôm nay khí trời quá lạnh, ta bị đông chết thì ai bồi thường?”

Thái giám ha hả cười theo: “ Đại nhân bớt giận, chúng ta cũng chỉ là phụng chỉ hành sự, trời lạnh như thế, chúng ta cũng không nguyện đi ra chịu bị lạnh đâu, còn thỉnh đại nhân đừng làm khó những nô tài như chúng ta nữa...”

Một người bên trái vóc dáng hơi cao, nghe vậy có chút không nhịn được nói: “ Phương đại nhân, đi nhanh thôi, người không phải muốn kháng chỉ bất tuân chứ?”

Vừa dứt lời, tên thái giám thấp người trừng tên thái giám cao liếc mắt.

Phương Tranh quan sát tên thái giám cao, hắc hắc cười một tiếng, nói: “ Được, hôm nay coi như ta cúc cung tận tụy một lần, lại tiến cung lần nữa, hai vị công công thỉnh dẫn đường...”

Hai gã thái giám rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, mang về ân cần tránh đường, một tên dẫn đường phía trước, một tên đi phía sau Phương Tranh, hai người ép hẳn ngay giữa trung gian.

Phương Tranh làm như hồn nhiên không biết, dọc theo đường đi còn thuận miệng trò chuyện.

“ Quý tính của vị công công này là gì?”

Thái giám đi phía trước nghe vậy quay đầu cười nói: “ Không dám nhận, ta họ Hoàng, người kia họ Lý, tiện danh không đáng nhắc tới, ha ha.”

“ Nga, ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu, chẳng hay hai vị công công là thủ hạ của vị tổng quản thái giám nào? Bốn quan cùng mấy vị công công trong cung quan hệ không tệ, để bốn quan nói tốt cho hai vị vài câu...”

“ Ha hả, đa tạ đại nhân! Tổng quản chúng ta chính là thủ hạ của Tào công công.”

“ Nga, lão Tào a, ta và hắn rất quen. Ai, nghe nói mấy ngày trước đây hắn bưng trà cho muôn năm gia không cẩn thận làm đổ chén trà, muôn năm gia đánh hắn vài trượng, hiện tại hắn đã khỏe chưa?”

“ A? Việc này...Được đại nhân hỏi đến, Tào công công đã khỏe, dưỡng thương nhiều ngày vẫn thường xuyên nhắc tới đại nhân...”

“ Vậy là tốt rồi, ai, hảo hảo sao lại đi ngô nhỏ? Phía trước đã sắp đến cửa cung...”

Lúc nhanh đến cửa cung thì tên thái giám dẫn đường lại đưa Phương Tranh đi vào một hẻm nhỏ tối tăm.

Thái giám quay đầu lại cười giải thích: “ Đại nhân có điều chẳng biết, lúc này đêm khuya, cửa cung đã khóa, bất luận kẻ nào cũng không được đi cửa chính, phải đi tới chỗ cấm quân trực đêm gặp tướng quân báo cáo, kiểm tra thân phận thực hư xong mới có thể tiến cung...”

Về mặt Phương Tranh chợt nhớ: “ Người không nói ta còn thật không biết có loại quy củ này, ha hả bốn quan chẳng bao giờ tiến cung vào đêm khuya, làm cho hai vị công công chê cười...Di? Đó là cái gì? Oa! Mau nhìn! Người ngoài hành tinh!”

Hai gã thái giám ngẩn người, không tự chủ được theo ánh mắt kinh ngạc của Phương Tranh nhìn lên bầu trời đêm.

Bầu trời đêm mờ ảo sao thưa, mây dày không trăng, người ngoài hành tinh, hành tung mờ mịt.

Thừa dịp hai gã thái giám sững sờ, không hề dự triệu, Phương Tranh chụp một khối đá lớn, xoay người lại hướng trên đầu tên thái giám phía sau ném tới, chỉ nghe một tiếng hét thảm, tên thái giám kia ngã xuống đất, dùng hồi tằng đá trên tay hắn từ chỗ nào toát ra, nó vĩnh viễn phải xuất hiện ở thời gian cần xuất hiện.

Giải quyết xong một người, Phương Tranh không dám sơ ý, cùng giơ chân lên, hung hăng hướng dưới khối tên thái giám dẫn đường đá một cước, tên thái giám nhất thời ôm hạ bộ, đẩy mặt thống khổ cúi mình xuống kêu lên thảm thiết không ngớt, thân thể cũng giống như con tôm, ra chiêu sắc bén, bộ vị chuẩn xác, đã lĩnh hội hoàn toàn chân truyền của đám nữ hầu vệ bên người Trường Bình.

Phương Tranh ném xuống tảng đá trong tay vỗ vỗ bụi, cúi người nắm cổ áo hai gã thái giám, kéo lê bọn họ ra tới đầu ngõ.

Hai gã thái giám một người đã hôn mê một người lại đang bưng đỡ quần kêu thảm.

“ Nói đi, là ai sai sử các người tới? Nói ra ta sẽ tha cho các người.” Phương Tranh cười lạnh nói.

Tên thái giám còn đang lảo lộn trên đất la khóc.

“ Giả bộ sao, vậy ta liền động thủ triệt để phế đi tên thái giám giả như người...”

Thái giám bật người há miệng, thở dốc một hồi, mới tê thanh nói: “ Người...Người làm sao thấy được?”

Phương Tranh cười lạnh: “ Hành động các người quá phô trương, chơi trò này, lão tử mới là tổ tông, các người ở trước mặt ta chơi trò đó, chẳng phải là múa rìu trước cửa Lỗ Ban?”

“ Ta...rất cục chúng ta lộ kẻ hở ở đâu?” Giả thái giám không cam lòng hỏi.

Phương Tranh đắc ý cười nói: “ Các người lộ rất nhiều kẻ hở, đầu tiên, hoàng thượng hạ chỉ, ta có thể tùy thời vào cung tham tấu chuyện cơ mật, vốn không cần hướng tướng lĩnh trực đêm cấm quân báo cáo, đây là chuyện mà người trong thiên hạ đều biết, hai tên ngu ngốc các người lẽ nào không có nghe nói qua?”

“ Còn có?”

“ Còn có, gần đây Tào công công sống rất vui vẻ, sống rất tư nhuận, vốn không hề bị ăn đòn, nói các người ngu các người còn không thừa nhận, lời nói nhiều sẽ sai biết không? Chuyện không biết gì thì cũng đừng lung tung tiếp lời, sẽ hại chết người.”

Sắc mặt giả thái giám có chút tái nhợt, không biết là do thụ thương, hay bị Phương Tranh đã kích lòng tin.

“ Còn có không?”

“ Còn có một kẻ hờ lớn nhất, kẻ hờ này là thứ đầu tiên khi ta nhìn các người liền biết là đồ giả...”

“ Kẻ hờ gì?”

Phương Tranh cười tùm tùm tiêu sái đi đến trước mặt thái giám hôn mê, ngồi xổm xuống, chỉ vào một vòng nhàn nhạt trên môi hắn, cười nhạo: “ Người gặp qua thái giám mọc râu sao? Không phải ta nói người, không kiến thức cũng phải biết thưởng thức...”

Phương Tranh lắc đầu cười, sau đó hung hăng đá tới tên thái giám giả, vừa đá vừa mắng: “ Mẹ nó! Không ngờ dám gạt lão tử đến ngõ nhỏ xao muộn còn (đạp gậy lén), người không biết lão tử là hành gia xao muộn còn hay sao? Khinh thường nhất là dám lưu manh không chuyên nghiệp hại dân hại nước như các người...”

Giả thái giám bị đá đến gào khóc kêu thảm, Phương Tranh đập một hồi thì mệt mỏi, liền ngừng lại thở hổn hển nói: “ Nói đi, các người nghe ai sai sử? Muốn đưa ta đi đâu? Hiện tại người không nói, nếu để thủ hạ ta đến thẩm vấn người, người cũng không được dễ dàng như vậy...”

Giả thái giám xoa vết máu bên mép, ánh mắt nhìn Phương Tranh bỗng nhiên trở nên dị thường quỷ dị.

Sau đó hắn nở nụ cười, dáng tươi cười rất cổ quái: “ Phương đại nhân, người có từng nghe qua một câu nói?”

Phương Tranh ngăn người: “ Nói cái gì?”

“ Bọ ngựa bắt ve, hoàng tước phía sau...”

Trong lòng Phương Tranh rung mình, bên tai đột ngột vang lên tiếng gào thét rít gió, Phương Tranh vô ý thức giơ lên hai tay thật nhanh, dự định bảo vệ đầu, nhưng đã chậm một bước, hắn chỉ cảm thấy có vật gì hung hăng đánh trúng, sau đó cả người lung lay ngã xuống đất, rất nhanh liền mất đi ý thức.

Trước khi té xỉu, trong lòng Phương Tranh ai than: “ Mẹ nó! Lật thuyền trong mương, lão tử bị người gõ muộn còn...”

210. Chương 195: Phương Thiếu Đã Chết?

Buổi trưa, đại môn hoàng cung mở rộng, buổi lâm triều vừa tan, các quan viên tốp năm tốp ba, chậm rãi thông thả đi ra hướng cửa tây cung, sau đó đều leo lên xe ngựa hay quan kiệu, cũng có quan viên trực tiếp đi bộ, hướng nha môn của mình đi đến. Các quan vừa đi vừa đàm luận, thương lượng buổi tối tan việc, hẹn nhau đến sông Tần Hoài lên thuyền hoa, kêu lên vài hồng bài cô nương, hảo hảo thả lỏng một chút.

Đây là một ngày bình thường, bên ngoài không chiến sự, bên trong không dân loạn, lâm triều chỉ là xử lý một ít việc nội chính, hôm nay hoàng đế già nua, thái tử giám quốc, hai vị chủ nhân già trẻ của Hoa triều ngồi chung trên đại điện, chính sự phức tạp rất nhanh liền xử lý hoàn tất.

Các quan tụ tập ngay cửa tây cung, đang chấp tay chào từ biệt nhau, một chiếc xe ngựa xa hoa phóng đến nhanh như điện chớp, xe ngựa thuộc loại bốn ngựa hai bánh kéo, cang xe bằng vàng, lại còn khảm hoa văn, bên ngoài còn điêu khắc vài con phượng hoàng vàng kim đang vỗ cánh muốn bay. Các quan có ánh mắt sắc bén cỡ nào, vừa nhìn thấy chiếc xe ngựa xa hoa đến cực điểm, lập tức liền biết chủ nhân xe ngựa có thân phận không tầm thường – Hoa triều đẳng cấp sâm nghiêm, ăn, mặc, ở, đi lại đều có quy định nghiêm ngặt, không thể vượt qua phạm vi của quy định, bằng không đó là du chế, đó là tội danh rất nghiêm trọng, đạt đến mức sẽ mất đầu. Dám dùng bốn ngựa kéo xe, đó là tôn quý cỡ nào? Dù mang tước vị tới quốc công cũng không có tư cách.

Có cự thần có tầm mắt thoáng nhìn xe ngựa, bỗng nhiên cả kinh nói: “ Di? Đó không phải là xe ngựa của Trường Bình công chúa điện hạ hay sao? Đây là lúc công chúa xuất giá, bệ hạ tự mình ban cho nàng, công chúa điện hạ làm sao vậy? Đường như có việc gì gấp muốn vào cung...”

Trong nháy mắt, xe ngựa đã chạy tới cửa tây cung, không hề giảm tốc độ chút nào, chúng quan viên đều tạt ra hai bên tránh né, có một quan viên không kịp tránh bị xe hung hăng quệt phải một chút, nhất thời kêu lên thảm thiết.

Bên trong xe, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng của Trường Bình công chúa trách mắng: “ Mau tránh ra hết cho bốn cung! Đừng ngăn cản đường đi của bốn cung!”

Trong thanh âm ẩn hàm vài phần lo lắng.

Chúng quan viên đành chào thua, xe ngựa lại nhanh chóng phóng nhanh vào trong cung.

Tẩm cung của hoàng thượng.

Hoàng thượng vừa tẩm triều, đang có vài phần uể oải ngồi dựa trên ghế dài, tùy ý cho Lý quý phi nhẹ nhàng xoa bóp thắt lưng cho hắn.

Lý quý phi hơn bốn mươi tuổi, tuy nói đã trung niên, nhưng sau khi sinh được Phúc Vương và Trường Bình, vẻ thủy mị vẫn không hề sút giảm ngày xưa. Chỉ một nụ cười, vẻ tươi đẹp bắn ra bốn phía, hơn nữa tính cách của bà dịu dàng, cũng không hề tranh thủ tình cảm, thái độ làm người điệu thấp, ở trong hậu cung là người có nhân duyên tốt nhất, rất được hoàng thượng yêu thích.

“ Ái phi, xem ra trăm thực sự đã già rồi, trước đây lâm triều, trăm ngồi trên đó cả ngày cũng hồn nhiên vô sự. Bây giờ chỉ ngồi vài canh giờ, toàn thân cứ đau đớn không ngớt, không chịu già cũng không được rồi! Chẳng biết trăm còn bao nhiêu ngày để sống...” Hoàng thượng thở dài nói, giọng nói mang theo vẻ cảm khái thốn thức.

“ Hoàng thượng, đừng nói như vậy, điềm xấu! Ngài còn đang tuổi tráng niên, Mật nhi vừa thành thân không bao lâu, ngài còn phải đợi ẵm cháu ngoại nữa chứ?” Thanh âm Lý quý phi ôn nhu như nước, có một cổ phong tình hàm xúc của nữ tử u uyển Giang Nam.

Hoàng thượng nghe vậy con mắt híp lại cười nói: “ Trăm thật sự muốn nhìn, con của Phương Tranh và Mật nhi sinh ra giống ai hơn. Giống Mật nhi của chúng ta còn hoàn hảo, nếu giống đáng ghét lắm la lắm lét của Phương Tranh, vậy đại sự không ổn...”

Lý quý phi nhẹ nhàng véo nhẹ hoàng thượng, sáng giọng: “ Ngài nói gì vậy, đó là phu quân của Mật nhi, đối với hoàng thượng ngài rất trung thành và tận tâm, đối với thần thiếp cũng thật hiếu thuận, thường xuyên tặng quà cho thiếp, mở miệng nói chuyện thật sự khiến người yêu thích. Sao ngài có thể nói hấn như vậy?”

Vị nhạc mẫu Lý quý phi này có ấn tượng đối với Phương Tranh vẫn không tệ lắm. Cho nên lúc nào cũng giữ gìn hắn, đương nhiên, đây cũng là vì Phương Tranh cứ hai ba ngày là vào cung thỉnh an, lại vỗ mông ngựa nhạc mẫu một trận. Hoàng thượng cho quyền Phương Tranh tùy thời vào cung tham tấu cơ mật, Phương Tranh đều dùng để lấy lòng nhạc mẫu nương tới cùng.

Hoàng thượng ha ha cười, đang định mở lời, đã thấy ngoài cửa cung hiện lên lục quang, Trường Bình mặc trường bào màu lục nhạt, cửa không gõ liền vội vã xông vào, vào cửa vội vàng hành lễ với phụ hoàng mẫu phi, sau đó liền quan sát tìm kiếm khắp nơi một phen, thần sắc có vẻ có chút lo lắng.

Hoàng thượng thấy Trường Bình tiến đến, không khỏi sùng nịch hỏi: “ Mật nhi, hài tử này, gả cho người ta rồi còn cấp tảo như vậy, rốt cục làm sao thế?”

Trường Bình thu hồi ánh mắt tìm kiếm, vội la lên: “ Phụ hoàng, tối hôm qua phu quân con cả đêm không về nhà, có phải ngài lưu hấn ở lại tẩm cung không?”

Hoàng thượng hờn giận nói: “ Nói bậy! Phương Tranh là ngoại thân, sao có thể trụ trong cung? Tối hôm qua trăm triệu hấn vào cung thương nghị sự tình, đại khái khoảng nửa đêm hấn liền rời cung.”

Lý quý phi thấy thần sắc lo lắng của Trường Bình, không khỏi quan tâm nói: “ Mật nhi, Phương Tranh cả đêm không về nhà sao? Hấn có nhờ ai chuyển lời về không?”

Trường Bình thần sắc buồn bã lắc đầu, lập tức lại giận dữ trừng mắt nhìn hoàng thượng: “ Phụ hoàng, có phải hắt lại đắc tội ngài, ngài trừng phạt hắt rồi sao?”

Hoàng thượng nghe vậy đỡ khóc đỡ cười: “ Hảo hảo tự nhiên trầm nhốt hắt làm chi? Tối hôm qua lúc nửa đêm hắt đi ra cung, không tin người hãy hỏi tướng lĩnh cấm quân trực tiếp tối hôm qua đi.”

“ Vậy hắt đi đâu? Yên Nhiên đã dọn vào Phương phủ, hắt cũng không khả năng đi ra ngoài ngủ đêm... Chẳng lẽ, chẳng lẽ hắt chạy tới chỗ Phương tử?”

Đôi mắt to linh động của Trường Bình vừa chuyển, lập tức trong đôi mắt đẹp hiện lên vài phần giận dữ: “ Tên hỗn đản vô lương tâm! Người ta lo lắng cho hắt một đêm không ngủ, hắt ngược lại, chạy đi ra dụ dỗ câu kết làm bậy! Trong nhà nhiều thê thiếp như vậy rồi, hắt muốn kết hôn thêm bao nhiêu mới bằng lòng dừng tay?”

Oán hận giậm chân, Trường Bình cũng không chào hỏi, giống như một trận gió chạy ra cung.

Hoàng thượng và Lý quý phi nhìn nhau cười khỏ, hài tử này làm việc luôn luôn hấp tấp, không biết năng làm sao ở chung với Phương Tranh.

Mang theo một đám nữ hầu vệ, Trường Bình tìm tới Ngọc Như Trai, bởi vì Ngọc Như Trai là sản nghiệp của phu quân, Trường Bình không dám lỗ mãng trong tiệm, chỉ kéo Phương tử vào trong hậu viện.

Sao một phen ép hỏi, nhìn Phương tử gấp đến độ rơi nước mắt, Trường Bình bỗng nhiên cảm thấy thân thể có chút rét run.

Phương tử luôn mãi thề thốt, đã mấy ngày không có gặp qua Phương Tranh, lại hỏi Trường Bình, rốt cục Phương Tranh bị làm sao, trong thần sắc Phương tử toát ra sự lo lắng cùng thâm tình, tuyệt không có vẻ giả dối.

Trường Bình ngồi ngay trên ghế đá trong hậu viện, đối với hàng loạt câu hỏi như pháo nổ của Phương tử cũng không để ý, cho tới bây giờ, Trường Bình mới phát giác sự tình có chút không đúng.

Một, từ trong cung không về nhà, cũng không tới chỗ Phương tử, tên hỗn đản này đã đi đâu?

Có chỗ nào đáng giá cho hắt ở lại quên về?

Trường Bình cắn răng, phân phó nữ thống lĩnh hầu vệ nói: “ Đem mọi người triệu tập, từng nhóm phân đội lục soát từng thanh lâu kỹ quán trong thành, còn có thuyền hoa trên sông Tần Hoài, một nhà cũng đừng bỏ qua! Ai dám ngăn cản, cứ hung hăng đánh cho lão nương!”

Trường Bình biết Phương Tranh có thói quen tốt, đó chính là chưa bao giờ đi vào trong sông bạc kinh thành, nên nàng không nhắc tới.

Nữ thống lĩnh hầu vệ cũng có chút nóng nảy, phò mã đối với nhóm thị vệ các nàng cũng không tệ, tuy nói thường ngày luôn luôn sắc mị mị dòm ngó thân thể các nàng, đặc biệt thích nhìn chăm chăm bộ ngực và chân bọn họ, dù là nước bọt chảy ra cũng không hay biết, khi bị các nàng phát hiện, tên kia cũng không hề đỏ mặt, dường như không có việc gì lại đảo mắt, sau đó lại tiếp tục nhìn nữ hầu vệ khác.

Nhưng ngoại trừ mao bệnh háo sắc này, hắt lại rất chiều cổ đối với các nàng, Trường Bình xuất giá thì các nữ thị vệ cũng vào ở trong Phương phủ, vô luận ăn, mặc, ở, đi lại, phò mã đều tận lực an bài tốt nhất cho các nàng, hơn nữa còn dùng danh nghĩa Phương phủ phát lương tháng cho các nàng, nói chuyện với các nàng cũng thật khách khách khí khí.

Hiện tại nghe giọng nói của Trường Bình có vẻ không đúng, nghĩ là Phương Tranh đi thanh lâu lưu luyến đến quên đường về, nữ thống lĩnh cũng vừa vội vừa tức, một cổ tình tự khó hiểu đầy rẫy dâng lên trong lòng.

Lập tức mọi người nhanh chóng phân phó công việc, sau đó liền xuất phát đi tìm người.

Trường Bình hung hăng giậm chân: “ Nếu để lão nương phát hiện người ngủ ở trong lòng của cô nương thanh lâu không biết xấu hổ nào, người nhất định phải chết! Xem lão nương có bóp chết người hay không!”

Răng ngọc cắn chặt, Trường Bình lắc đầu, hấp tấp rời khỏi Ngọc Như Trai.

Phượng tỷ nóng nảy cũng không kịp nhần với người làm trong tiệm, cũng chạy theo Trường Bình ra cửa.

“ Ta tìm phu quân ta người đi theo làm chi?” Trường Bình trừng mắt nhìn Phượng tỷ, mắt hững nói.

Phượng tỷ ra vẻ tùy ý vuốt mái tóc mai hơi rối, nhàn nhạt nói: “ Ta cũng đi tìm phu quân ta.”

“ Người...sao người không thấy xấu hổ vậy? Câu dẫn phu quân người ta còn lẽ thẳng khí hùng! Đã đến lúc này còn muốn dây dưa hần, ta...ta muốn giết người!” Trong lòng Trường Bình vốn đang sôi ruột, Phượng tỷ lại bày ra tư thế muốn tranh phu quân với nàng, nhất thời tức giận đến nói lấp bắp.

Phượng tỷ nghe vậy sắc mặt trắng nhợt, bàn tay vuốt mái tóc chợt run lên nhè nhẹ, rốt cục, Phượng tỷ dùng sức cắn cắn môi dưới, buồn bã cười nói: “ Không sai, là ta không biết xấu hổ, ta là một quả phụ, không tuân thủ nữ tắc, câu dẫn chồng người ta, tội ác tày trời, bêu phỉ ngâm lòng heo cũng đáng kiếp...”

Sau đó, Phượng tỷ lại chuyển, giọng nói bỗng nhiên trở nên ngang nhiên: “ Thế nhưng, quả phụ như ta lại yêu hần, vì hần, ta không cần danh tiết, nguyện ý bị người chỉ trích cả đời, chỉ cần trong lòng hần có ta, dù cho ta chỉ chiếm được một vị trí nhỏ như cây đinh, ta đều có thể thản nhiên đối mặt ánh mắt hèn mọn của thế nhân, cả đời sống thật khoái khoái lạc lạc.”

“ Trước đây ta vẫn kính người, cho người tùy ý mắt lạnh đối xử, tùy ý người nói trào phúng, cũng không phải là ta sợ hãi thân phận công chúa của người, mà là bởi vì người là chính thê của hần, ở trong mắt ta, người là Phương Chu thị, người là chính thất, là vợ cả, là ý trung nhân của hần, ta vì thương hần mà kính người, nhưng người đừng mơ tưởng lấy danh vị công chúa mà ngăn cản ta thích hần! Ta, Thôi Phượng Nương, một, không cần danh phận, hai, không cầu phú quý, ta cũng chưa hề dám nghĩ tiến vào cửa Phương gia. Ta cần, đơn giản là một chút tình ý của nam nhân này đối với ta, cùng là nữ tử, người hà tất đau khổ tương bức? Lẽ nào một người quả phụ muốn đuổi theo truy cầu chính hạnh phúc của mình thì đáng chết sao?”

Sắc mặt Phượng tỷ vì kích động mà trở nên ửng hồng, đôi mắt không chớp nhìn chằm chằm Trường Bình, trong mắt toát ra thần sắc dù chết cũng không khuất phục.

Trường Bình ngẩng ra nhìn Phượng tỷ, một lát, rốt cục bắt đắc dĩ giậm chân, xoay người liền đi, trong miệng hừ nói: “ Người muốn đi thì đi, ta lười quản người, đến lúc đó gà bay chó sủa, người cũng đừng bị làm sợ.”

Phượng tỷ nhàn nhạt cười, không nói một câu, không nhanh không chậm đi theo phía sau Trường Bình.

Một ngày này, thanh lâu kỹ quán trong kinh thành bị sao xét qua một lần, mấy trăm nữ hầu vệ chia làm hơn mười đội, đối với các thanh lâu kỹ viện cùng thuyền hoa trong kinh thành đều triển khai lục soát.

Trong lúc nhất thời thanh lâu trong kinh thành quả nhiên đúng như lời Trường Bình, gà bay chó sủa, người ngã ngựa đổ, tú bà khóc than, chén đĩa bay tung, còn có những đả thủ mù mắt của thanh lâu nghĩ muốn tiến lên ngăn cản, vừa lúc chọc vào những nữ hầu vệ đang nổi nóng, vì vậy lập tức vì hoảng cung chế tạo thêm vài tên thái giám, chưởng quỹ của các thanh lâu liền yên tĩnh, bắt đắc dĩ tùy ý cho các nữ hầu vệ từng bước từng bước đá văng cửa phòng, triệt để lục soát hành tung của Phương Tranh.

Lần này thật náo nhiệt, khách làng chơi đang ôm các cô nương ngủ ngon có bao giờ nhìn thấy tình cảnh này phát sinh? Thấy nữ hầu vệ vừa tiến đến, sợ đến hồn bất phụ thể, có mắng có chửi, thanh lâu thuyền hoa giữa ban ngày so với buổi tối càng thêm náo nhiệt.

Đương nhiên, phát sinh chuyện lớn như vậy, tự nhiên không thể thiếu thành vệ quân và Kim Lăng phủ nha dịch, sau khi nhận được chưởng quỹ thanh lâu báo quan, bọn họ liền ngựa không dừng vó chạy tới hiện trường.

Nhưng khi nhìn thấy, xúc phạm vô lễ lục soát thanh lâu đều là nữ tử, hơn nữa toàn thân thống nhất một loại phục sức thị vệ. Những tên nha dịch trà trộn kinh thành khắp phố lớn ngõ nhỏ liền giáo hoạt nhận ra thanh lâu khẳng định trêu chọc vào một đại nhân vật tôn quý, loại chuyện này bọn họ làm sao dám can thiệp? Vì vậy thành vệ quân và bọn nha dịch nháy mắt nhìn nhau, sau đó không chút tiếng động rời khỏi đoàn người đang xem náo nhiệt, cái gì cũng không nhìn thấy, cái gì cũng không nghe được, lập tức rời đi.

Tình huống báo cáo của các nữ hầu vệ làm cho kẻ khác thật thất vọng, thanh lâu toàn thành trên cơ bản đều tìm xong, vẫn không thấy thân ảnh Phương Tranh.

Trường Bình rốt cục gấp đến độ khóc lên. Hắn thích nhất là chạy tới chỗ có nhiều nữ nhân, nhưng tìm khắp nơi cũng không thấy hắn, đây thật đúng là đại sự không ổn.

Lau nước mắt, Trường Bình không nói một lời chạy về hướng hoàng cung, đại đội thị vệ cũng cản rằng, đuổi theo Trường Bình.

Hoàng thượng và Lý quý phi vẫn còn ở trong tẩm cung, khi thấy nữ nhi khóc sụt sùi chạy tới thông báo, vẫn không tìm thấy được Phương Tranh, thì hoàng thượng và Lý quý phi thất thần.

“Thất tung? Thế nào khả năng?” Hoàng thượng không dám tin tưởng nói: “Một người còn sống sờ sờ hẳn có thể đi đâu, luôn luôn phải có dấu vết để tìm ra chứ? Có thể do lưu luyến thanh lâu mà quên về nhà không? Người biết tính hắn vốn háo sắc từ trước tới nay...”

Trường Bình lau nước mắt khóc thút thít nói: “Không có, đã phái người tìm hết thanh lâu trong kinh thành, không có tung tích của hắn...”

Hoàng thượng kinh nghiệm nhiều sóng gió rốt cục nhận ra sự tình không tầm thường.

“Tuyên Ôn Sâm, Phùng Cừ Dao, Hàn Đại Thạch yết kiến, nhanh!” Gương mặt hoàng thượng chợt âm trầm xuống tới, lạnh lùng nói.

Rất nhanh ba người liền vào cung xuất hiện trước mặt hoàng thượng.

“Con rể của trẫm, thủ trưởng của Ôn Sâm người, bằng hữu của Cừ Dao đã thất tung suốt hôm nay, việc này các người có biết hay không?” Không chờ ba người hành lễ, hoàng thượng liền hỏi.

“Cái gì?” Ba người đồng loạt ngẩng đầu, cả kinh không gì sánh được. Quay đầu vừa thấy dáng dấp khóc sụt sùi của Trường Bình, lúc này mới dám tin tưởng Phương Tranh thật sự mất tích, thần sắc ba người bắt đầu lo lắng.

“Ôn Sâm, Phương Tranh là thủ trưởng của người, thủ trưởng mất tích, thuộc hạ như người lại không có chút tin tức, người phải bị tội gì?” Hoàng thượng vỗ án thư, giận dữ nói.

Sắc mặt Ôn Sâm trắng bệch, mồ hôi lạnh nhễ nhại, nghe vậy sợ đến hai chân mềm nhũn, quỳ lạy nói: “Vi thần biết tội!”

Trên mặt hoàng thượng hiện ra vẻ nôn nóng, Phương Tranh là con rể của hắn không nói, trong bố cục mới hắn bày ra trong triều, Phương Tranh có vai diễn hết sức quan trọng, nếu như tìm không được Phương Tranh, như vậy việc chế hành thái tử trong triều liền mất đi hiệu lực, chỉ có thể tìm một người khác thay thế vào vị trí của Phương Tranh. Thế nhưng kinh thành vừa trải qua Phan nghịch phản loạn, trong cả triều văn võ, còn có ai đáng giá tin tưởng như Phương Tranh?

“Tìm! Không tiếc tất cả trả giá, nhất định phải tìm ra Phương Tranh!” Hoàng thượng cắn răng, nhìn biểu tình thương tâm gần chết của Trường Bình, lại bổ sung một câu: “Sống phải thấy người, chết phải thấy thi thể!”

Ba người vội vàng quỳ lạy nghe lệnh.

“Truyền khẩu dụ của trẫm, phong bế bốn cửa thành, Hàn Đại Thạch điều động năm ngàn Long Tương quân vào thành, hiệp trợ Kim Lăng phủ doãn sưu tìm toàn thành. Ôn Sâm, xuất động toàn bộ Ảnh Tử, thâm nhập điều tra nơi hạ lạc của Phương Tranh, Long Vũ quân của Phùng Cừ Dao tìm tòi ngoài thành, trong phạm vi trăm dặm đều lục soát! Các người nghe rõ rồi chứ, trẫm nhất định phải nhìn thấy Phương Tranh xuất hiện ngay trước mặt!...Bất luận chết sống!”

Ba người vội vàng bái lễ xin cáo lui, vội vã ra cung đi an bài.

Trường Bình nắm chặt tay hoàng thượng, giống như nắm một cây rơm rạ cứu mạng, nước mắt lưu đầy hai gò má của nàng, thê thanh nói: “Phụ hoàng, hắn không có việc gì đâu, đúng không?”

Hoàng thượng yêu thương vỗ đầu Trường Bình, miễn cưỡng cười nói: “Hắn đương nhiên không có việc gì, tiểu tử này âm hiểm giả dối, lanh lợi khó nắm, luận chạy trốn bảo mệnh, hắn nhận thiên hạ đệ nhất, ai có thể làm hại được hắn?”

Trường Bình nghe vậy nở nụ cười, thoải mái lắc đầu: “ Đúng rồi, tên hỗn đản này từ trước đến nay rất sợ chết, nếu có nguy hiểm chạy trốn so với con thỏ còn nhanh, người khác nếu muốn hại hắn, thật đúng là không dễ dàng...”

Bỗng nhiên dường như nhớ tới việc gì, Trường Bình xoa xoa nước mắt, nói: “ Công công bà bà còn chưa biết việc này, ta phải nhanh trở về, không để cho nhị lão lo lắng mới được...Hay là, hay là ta về nhà, hắn đã ở trong nhà, ôm Tiểu Lục mà chiêm tiện nghi...Hừ! Tên hỗn đản vô sỉ!”

Trường Bình nói xong liền quay đầu đi, đầy cõi lòng hi vọng Phương Tranh đã về nhà, vội vã chạy đi Phương phủ.

Hoàng thượng cau mày, con mắt nhìn chằm chằm bóng lưng tiêu thất của Trường Bình, trong mắt hiện lên vài phần tàn khốc.

Là ai? Là ai đang phá hư triều cục do trầm khổ tâm bố trí?

.....

Tin tức hoàng thượng xuất động quân đội tìm kiếm Phương Tranh rất nhanh liền truyền khắp kinh thành, các đại thần ngồi trong nhà hoảng loạn.

Trải qua Phan nghịch phản loạn, đám thần tử đã sớm bị thủ đoạn thiết huyết của hoàng thượng làm kinh hoàng, hôm nay Phương Tranh lại mất tích, thực sự là một sóng vừa bình, sóng khác lại tới. Triều đình, lại rơi vào một hồi hỗn loạn mới.

Thiên tử tức giận, máu chảy thành sông.

Không cần nghĩ ai cũng đều biết, sự mất tích của Phương Tranh khẳng định liên hệ tới bố cục thế lực mới trong triều đình, với địa vị hết sức quan trọng của Phương Tranh trong triều đình hiện nay, nếu như tìm không được hắn, có lẽ...Tìm được chỉ là thi thể của hắn, có thể tưởng tượng, hoàng thượng nổi giận sẽ làm cho bao nhiêu người chôn cùng.

Kinh thành, tại buổi chiều vốn đang yên lặng, rốt cục lần thứ hai sôi trào lên.

Lúc chạng vạng, rốt cục Ôn Sâm thần sắc kinh hoàng, thất tha thất thểu chạy vào hoàng cung, hướng hoàng thượng báo cáo một tin tức phi thường bất hạnh.

Thuộc hạ Ảnh Tử tại vùng ngoại ô phía bờ đông của sông Tần Hoài, tìm được một thi thể nam nhân, thi thể đã bị đao kiếm chém nát hoàn toàn thay đổi, trải qua cấm quân trực đêm hôm đó xác nhận, thi thể mặc quần áo, chính là quần áo Phương Tranh đã mặc khi ra khỏi cung đêm đó, hơn nữa xem hình thể và chiều cao, cụ thi thể nam nhân kia cực kỳ giống Phương Tranh.

“ Chết...Đã chết?” Hoàng thượng như bị sét đánh, sắc mặt tái nhợt ngồi phịch lên ghế.

Ôn Sâm đè nén bi phẫn, thấp giọng nói: “ Thi thể bên ngoài cửa tây cung, hoàng thượng nếu muốn nhận rõ một chút, vi thần liền gọi người mang đến...”

“ Mang đến...mang hắn...tiến đến, trăm, trăm muốn tự mắt nhìn thấy...” Hoàng thượng hai mắt vô thần, trống rỗng nhìn chằm chằm phía trước, trong đại não hoàn toàn mờ mịt.

Ôn Sâm cung kính tuân mệnh.

Hoàng thượng ngồi trên ghế, trong tai chỉ truyền đến một mảnh ù ù.

Phương Tranh đã chết? Điều này sao có thể? Hắn...thể nào lại chết? Hắn trải qua thích khách ám sát, giữa thiên quân vạn mã xông ra thành, tiểu tử này đều sống được hảo hảo, vì sao lần này hắn không tránh thoát?

“ Bệ...bệ hạ, Trường Bình công chúa điện hạ chẳng biết vì sao, cười khoái mã xông vào cung, một đường khóc hô, thẳng đến tấm cung...” Một gã tiểu thái giám vội vàng rồi loạn bấm báo.

Mật nhi, Mật nhi của trăm...

211. Chương 196: Huyết Thệ

Gương mặt hoàng thượng âm trầm, ánh mắt bình tĩnh nhìn phía trước, vẫn không nhúc nhích.

Trường Bình nhào vào trong lòng Lý quý phi lớn tiếng khóc lớn, Lý quý phi liên tục lau nước mắt, hai mắt đầm lệ nhìn hoàng thượng: “ Bệ hạ, tại sao lại như vậy? Hôm qua còn hoàn hảo sống tốt, nói như thế nào mà chết thì chết vậy? Mật nhi, Mật nhi, hài nhi thương cảm, sau này con làm sao bây giờ đây...”

Rất nhanh, Ôn Sâm và bọn thuộc hạ biểu tình bi thống khiêng đến một cỗ thi thể.

Gã thái giám đi theo vội vàng quỳ tấu: “ Hoàng thượng, đây là tẩm cung của bệ hạ, khiêng thi thể vào là một điềm xấu lớn...”

Lời của thái giám còn chưa dứt, hoàng thượng nổi giận nói: “ Cút!”

Trường Bình vốn đang khóc lớn trong lòng Lý quý phi, nghe vậy không nói một lời, bật dậy, hung hăng một cước đá tới ngay mặt tên thái giám, thẳng đến gương mặt hấn đầy máu, hàm răng gãy rơi xuống mặt đất, kêu thảm hét hoảng lui ra.

Thi thể được dùng một miếng vải đen bao vây, đám thuộc hạ nhẹ nhàng đặt lên sàn nhà trơn tuột trong tẩm cung, lẳng lặng lui ra đứng một bên.

Trường Bình nhận chịu sự bi thống thật lớn, giãy dụa xông tới, lật ra miếng vải đen. Ánh vào mi mắt của nàng, là một nam thi gương mặt bị chém nát, còn bị nước sông ngâm sưng phù hoàn toàn thay đổi, tử trạng cực kỳ thê thảm.

Kinh ngạc nhìn thi thể, trong mắt Trường Bình không còn nước mắt chảy nổi xuống.

Đây là phu quân của ta sao? Tên hồn đản khuôn mặt tươi cười, cả ngày không nghiêm túc, vừa yêu tiền lại háo sắc, hết lần này tới lần khác luôn biết dùng lời nói làm cho người ta phải khinh khách cười không ngừng hay sao?

Hoàng thượng liếc mắt nhìn thi thể, sau đó liền nhắm mắt lại, hai tay thu trong tay áo, nắm chặt lại. Thi thể vết thương đầy người, vết thương trí mạng nằm ngay ngực, bị lợi khí đâm vào, lưu lại vết thương thật dài, sau khi bị nước sông ngâm lâu liền biến thành màu tím đen, cũng giống như tiểu hài tử nhe răng, dữ tợn đáng sợ.

“ Xác định là Phương Tranh sao? Các ngươi có thể nghĩ sai rồi hay không?” Mang theo một tia may mắn cuối cùng, hoàng thượng lẳng lặng mở miệng hỏi.

Ôn Sâm chảy nước mắt, quỳ tấu: “ Trải qua cảm quân tướng sĩ và quân sĩ thủ vệ cửa cung nhận rõ, Phương đại nhân...chính là mặc bộ quần áo này đi ra cung, tuy tướng mạo đã không cách nhận rõ, nhưng vóc người cùng chiều cao lại phi thường tương tự Phương đại nhân. Vì thần nghĩ phải là Phương đại nhân...” Mặc dù trong lòng bi thống nhưng Ôn Sâm vẫn bình tĩnh nói ra phán đoán của hắn.

Thở dài thật sâu, gương mặt hoàng thượng phủ lên một tầng sương lạnh.

“ Mật nhi! Mật nhi! Con làm sao vậy? Con nói chuyện đi! Con khóc ra đi! Con đừng là ta sợ...” Lý quý phi lo lắng nói.

Hoàng thượng cúi đầu, nhìn thấy Trường Bình thẳng tắp nhìn chăm chăm thi thể, vẫn không hề nhúc nhích, gương mặt như tro tàn. Gương mặt linh động thường ngày hiện tại đã không còn chút biểu tình, cũng không rơi nước mắt, cũng không la hét, đối với việc hô hoán của Lý quý phi tựa hồ mất điếc tai ngơ, nhìn giống như một người chết.

Lý quý phi vịn phần lo lắng liên tục lắc mạnh thân thể Trường Bình, nhìn nàng chẳng khác gì một bức tượng không có sinh mạng, không hề phản ứng.

Trong lòng hoàng thượng đau xót cúi người xuống, đang định mở lời thì tiểu thái giám ở ngoài cửa bẩm: “ Hoàng thượng, văn võ bá quan tụ tập ở cửa cung cầu kiến.”

Hoàng thượng cười nhạt, thật xảo, sợ trầm giết các ngươi chôn cùng Phương Tranh, cho nên đều chạy đến làm mèo khóc chuột sao?

“ Mang theo thi thể Phương Tranh, đi kim loan điện!” Hoàng thượng nói xong, mạnh bước tiến thẳng đến kim loan điện, cũng giống như lần đầu tiên lâm triều sau khi vừa quét dọn xong Phan nghịch, một đường giẫm đạp lên máu tươi của phản quân, lại dung hiệp sát khí lạnh sâm, từng bước một đi vào kim loan điện.

Lúc này đây, triều đình có máu chảy thành sông hay không? Có bao nhiêu người sẽ vì vị thanh niên trẻ tuổi này mà bị đem chôn cùng?

Thời gian đã vào đêm, bên trong kim loan điện sáng rực những ánh đèn cung đình treo cao, chiếu sáng một mảnh rõ ràng trong cung điện.

Thái tử thần sắc bi thương ngồi trên ghế bên dưới ngai vàng trong kim loan điện, nhìn thi thể nằm giữa đại điện, thỉnh thoảng lắc đầu thở dài.

Quần thần trải qua khiếp sợ, có người thất thanh khóc rống, bậm môi giậm chân, có người than thở không ngớt, tiếc hận nước mắt lưng tãi, vô luận nội tâm bọn họ có thực sự bị thống hay không, nhưng thần thái biểu hiện ra ngoài, cũng bi thương vạn phần. Trong lúc nhất thời bên trong đại điện quanh quẩn tiếng khóc gào thét than vãn là thật hay giả, sinh động vô cùng.

Chỉ có Mập Mập và Phùng Cửu Đào khóc nghe rõ nhất.

Hai người cùng Phương Tranh quen biết đã lâu, Mập Mập thì không cần phải nói, từ ngày bố y gặp mặt học chung một trường, mãi cho đến khi trở thành thần tử nhậm chức ở địa vị cao, Phương Tranh cùng Mập Mập vẫn duy trì quan hệ lương bằng tri kỷ, cái chết của Phương Tranh, đối với Mập Mập mà nói, đã kích thật lớn, lúc này Mập Mập khóc đến tê tâm liệt phế, giống như là trái tim bị đào ra ngoài.

Phùng Cửu Đào cũng khóc đỏ mắt, hắn cùng Phương Tranh quan hệ không cận, vài lần vì nước lập công đều có bóng dáng Phương Tranh phía sau. Hắn cùng Phương Tranh từ lâu tình bằng hữu đã thật tâm đầu ý hợp, hôm nay lương hữu chết thảm, có thể nào bảo hắn không bị thống?

Còn có một vị lão nhân cũng khóc rất thê thảm, người này chính là Ngụy Thừa Đức. Tuy thái độ làm người của Ngụy Thừa Đức bảo thủ cổ hủ, còn hướng hoàng thượng tấu thỉnh tước đi quyền lực của Phương Tranh, nhưng lão đầu hoàn toàn xuất phát từ lòng lo lắng công tâm, cũng không hề có nửa điểm ý tứ nhắm vào Phương Tranh. Trong chuyện đàm phán cùng người Đột Quyết, hắn cùng Phương Tranh phối hợp ăn ý, sau khi trải qua thời gian ở chung, cũng cùng Phương Tranh thành lập mối quan hệ vong niên chi giao không tệ.

Hoàng thượng lạnh lùng nhìn những cảm xúc của chúng thần tử trong điện, trong lòng cảm thấy thật sự đau khổ cùng phần nộ.

“ Các ngươi hảo hảo mà nhìn, thấy rõ rồi chứ! Trẫm biết, hung thủ hại hắn, hôm nay đứng trong đại điện này, trẫm còn biết, lúc này tên hung thủ đang cười rất đắc ý trong lòng, tốt! Mục đích của ngươi đã đạt được, con rể của trẫm, trung thần của trẫm tự dưng chết thảm, hắn cùng nữ nhi của trẫm mới tân hôn còn chưa đến một tháng, đứa con trai độc nhất của Phương gia, không còn hậu nhân, từ nay về sau chặt đứt hương hỏa truyền thừa, các ngươi bảo trẫm làm sao ăn nói với phụ mẫu của hắn?” Hoàng thượng nói xong lời cuối cùng, đã lớn tiếng rống lên. Trong mắt đầy tơ máu, sát khí dày đặc, giống như một con dã thú bị làm tức giận, lạnh lạnh quét mắt nhìn quần thần trong điện.

Nhắm mắt lại, hoàng thượng nỗ lực bình phục một chút tâm tình, nói tiếp: “ Trẫm mặc kệ là ai trong các ngươi hạ độc thủ, trẫm nói cho ngươi, từ giờ trở đi, trẫm sẽ không tiếc tất cả sự trả giá tra tìm hung thủ mưu hại Phương Tranh, nếu như bị trẫm điều tra ra, trẫm thề phải đem cả thập tộc của hắn tất cả đều lăng trì ngàn đao, trọn đời không được siêu sinh!”

Quần thần trong điện nghe được lời nói này của hoàng thượng, tiếng khóc giả mù sa mưa liền ngừng lại, trong điện lặng ngắt như tờ, quần thần hai mặt nhìn nhau không biết làm sao.

“ Hoàng thượng, gương mặt Phương đại nhân hoàn toàn thay đổi, thật khó phân biệt nhận thức. Cựu thần cả gan hỏi một câu, có từng chân chính xác nhận cụ thi thể này là chính hắn hay không?” Trong quần thần, có Ngụy Thừa Đức không thẹn với lương tâm, ra hàng tấu hỏi.

Hoàng thượng thần sắc buồn bã lắc đầu: “ Căn cứ theo nhiều người thừa nhận, đó là hắn...”

Ngụy Thừa Đức tức nức nói: “ Cựu thần cho rằng vụ án này thật trọng đại, nên giao cho hình bộ điều tra, đốc thúc hình bộ mau chóng phá án, bắt được hung phạm báo thù cho Phương đại nhân!”

Hoàng thượng vô lực gật đầu, nói: “ Y như khanh sở tấu, người đâu, mang thi thể đến hình bộ, lệnh hình bộ khám nghiệm tử thi tử mĩ kiểm tra thực hư, Sở thượng thư phải lo vụ án này trong vòng mười ngày, trong mười ngày, bắt hung thủ ra tử hình cho trẫm!”

Võ sĩ ngoài điện có bốn người đi vào khom lưng định nhắc thi thể lên.

“ Ai cũng không được đụng đến chồng ta!” Thanh âm kiêu thúy quanh quẩn trên đại điện, có vẻ phá lệ âm trầm lãnh sâm.

“ Mật nhi, người...Ai!” Nhìn sắc mặt như tro tàn của Trường Bình, hoàng thượng đau lòng muốn há miệng, rốt cục chỉ thở dài một tiếng.

Trường Bình mặc một bộ áo lông dày, do cả ngày tìm kiếm hồi hã, trên áo dính đầy những cọng cỏ khô vàng, mái tóc của nàng rối loạn, khuôn mặt tinh diệu tuyệt mỹ đã cạn nước mắt, chỉ còn lại ánh mắt trống rỗng vô thần, đờ dại nhìn mọi người. Nàng không nhìn ánh mắt phức tạp của chúng thần trong điện, chậm rãi đi tới giữa đại điện, thân ảnh tinh tế nhu nhược dưới ánh đèn cung đình chiếu xuống có vẻ vô cùng đáng thương.

Đi tới giữa điện đứng thẳng, Trường Bình đảo mắt chung quanh, nhìn thấy biểu tình thông cảm lẫn ai than của quần thần, Trường Bình buồn bã nói: “ Nằm ở đây, là phu quân của ta, là do ta chọn lựa, là phò mã mà phụ hoàng làm chủ gả ta...cũng là nam nhân mà ta yêu nhất. Hiện tại, hắn đã chết...”

Sắc mặt tái nhợt của Trường Bình bỗng nhiên đỏ lên, trong thanh âm tràn ngập cừu hận thấu xương: “ Hắn chết trong tay các ngươi! Các ngươi đều là hung thủ! Để đạt được bần tính trong lòng các ngươi, để đạt được những quyền lực tư lợi chó má của các ngươi, không ngờ lại hướng phu quân ta thống hạ sát thủ! Làm Phương gia đoạn tuyệt hương hỏa, làm Chu Mật Nhi ta mất đi người yêu nhất...”

Đôi mắt xinh đẹp nhìn quanh quần thần, khuôn mặt tuyệt sắc của Trường Bình biến thành dị thường vạn vẹo, nàng trở ngược tay, rút thanh chủy thủ nhỏ nơi thắt lưng ra.

“ Công chúa điện hạ, ngài muốn làm gì?”

“ Mật nhi! Dừng tay! Ngươi muốn làm gì?”

Trong tiếng kinh sợ của mọi người, Trường Bình vươn cổ tay trắng như sương tuyết, mắt cũng không chớp cắt một đao thật sâu trên cổ tay mình, máu tươi chảy ra, dọc theo cổ tay trắng tuyết, từng giọt từng giọt nhỏ xuống sàn nhà trơn tuột của kim loan điện.

“ Truyền thái y!” Hoàng thượng lo lắng nói.

Sắc mặt Trường Bình tái nhợt, nhìn quần thần cười lạnh nói: “ Ta, Chu Mật Nhi, hôm nay mất đi phu quân, sự đau đớn trong lòng như vạn tiễn xuyên tâm, ta biết hung thủ ở ngay trong các ngươi. Hôm nay đứng trên kim loan điện, Chu Mật Nhi hướng trời minh huyết thệ, dùng lực lượng suốt đời ta, dù cho Trường Giang và Hoàng Hà chảy ngược, Thái Sơn đổ nát, nhất định phải bắt được hung thủ sát hại phu quân ta, bầm thây vạn đoạn, tru diệt cừu tộc! Để trả thù nỗi đau mất con của Phương gia nhị lão, để trả thù mối hận thiên cổ của Chu Mật Nhi mất đi người mình yêu nhất!”

Quần thần ngây ra, tiếng thề vang xa, phảng phất như lời nguyện rửa đến từ cõi u minh, thật sâu chấn động trái tim mọi người.

Mọi người trong điện nhìn khuôn mặt như tro tàn của Trường Bình, bỗng nhiên cảm thấy cả người phát lạnh, lông tóc dựng lên.

Thân hình Trường Bình lao đảo vài cái, lẳng lẳng nói: “ Ta không cần hình bộ điều tra, không cần Kim Lăng phủ phá án, cừu hận phu quân bị hại, Chu Mật Nhi tự mình đi báo!”

Nói xong Trường Bình quát lớn: “ Người đâu!”

Ngoài điện hai nữ hầu vệ vợ ứng tiếng trả lời.

“Đưa di thể của phu quân về nhà, lập linh đường, lập pháp đàn, nhập thổ vi an...”

Hai mắt nữ hầu vệ đỏ bừng, không nói một lời nhắc thi thể lên, hướng ngoài điện đi đến.

Trường Bình cười thê lương, đưa tay sửa lại tóc mai rối loạn, quay đầu hướng quần thần trong triều nhún người dịu dàng, bình tĩnh nói: “Vị vong nhân(*) Phương Chu thị, cung thỉnh chư vị đại nhân tới lễ tang phu quân ta kính lên một chén rượu nhạt, vị vong nhân vô cùng cảm kích.” (* : góa phụ)

Hoàng thượng xót xa nhìn Trường Bình, lão lệ ngang dọc, khàn giọng kêu lên: “Mật nhi...”

Không nhìn đến biểu tình kính nể hoặc e ngại của quần thần, Trường Bình xoay người, ngang nhiên hướng ngoài điện đi đến.

Hắn đã chết? Hắn thật sự đã chết? Tên hồn đản vô lương tâm này cứ như thế bỏ lại ta mà chết sao?

.....

“Tiểu tử thôi, con mẹ nó mất người mù sao? Nói người đó, nhìn cái gì vậy!”

“Oa! Vị huynh đài này vóc dáng không cao, nhưng cơ ngực lại luyện ra phát đạt như vậy, thật làm tiểu đệ kính ngưỡng không ngớt...”

.....

“Sự tình khẩn cấp, vào lúc ta động thủ thì người lập tức mang theo ca ca người bỏ chạy, nhanh dẫn người tới cứu ta.”

.....

“Mật nhi, chúng ta đi nói chuyện tình ái đi!”

.....

Nếu bọn họ không đáp ứng, chúng ta sẽ bỏ trốn, cứ chạy theo hướng nam, vừa chạy vừa sinh mười một mười hai hài nhi, bá phụ bá mẫu người không đáp ứng cũng không được rồi, sau đó chúng ta lại chạy về...”

.....

Lời nói của phu quân còn phảng phất bên tai, nhưng người đã đi về chốn u minh!

Hàm răng Trường Bình cắn chặt môi dưới, trong lòng cứ một lần lại một lần nói cho chính mình, ta không thể ngã, ta không thể ngã! Ta là con dâu của Phương gia, là chính thất của Phương Tranh, hậu sự của Phương Tranh còn cần ta lo lắng, cha mẹ chồng còn cần ta phụng dưỡng, ta không thể ngã...

Dưới ánh mắt yên lặng nhìn kỹ của mọi người, thân thể nhu nhược của Trường Bình bước ra cửa điện thoáng loạng choạng, rốt cục không chịu nổi niềm bi thống thật lớn khi mất đi phu quân, mềm nhũn ngã xuống trên mặt đất.

“Thái y! Mau truyền thái y!” Trước khi hôn mê, Trường Bình loạng thoáng nghe tiếng rống thảm kiệt lực của phụ hoàng.

.....

Phương Tranh đã chết sao?

Hắn đương nhiên là không chết, bất quá tình trạng hiện tại của hắn rất không xong, không xong tới mức hắn hận thà rằng chết mới tốt.

Vô luận là ai bị người đánh một côn vào phía sau gáy, chung quy tỉnh lại sẽ không cảm thấy quá thoải mái.

Khi Phương Tranh tỉnh lại thì sắc trời đã sáng tỏ, không biết mình đang ở nơi nào.

Sau khi đã phục hồi được ý thức, hắn phát hiện mình đang ở trong một chiếc thùng xe ngựa, trên người bị trói chặt bằng những sợi gân trâu, không thể nhúc nhích.

Phản ứng đầu tiên là đau đến mức toàn tâm liệt cốt, không biết gã vương bát đản nào gõ trộm lão tử một côn, muốn trói ta cứ nói trực tiếp với ta thôi, ta cũng không phải là người không biết giảng giải đạo lý, đầu

cần phải dùng thủ đoạn hèn hạ như thế để mời ta? Nếu như người ngược ngừng mời ta đi một chuyến, ta vừa nhìn thấy vũ lực của người có giá trị cao hơn so với ta, đương nhiên liền không chút do dự đáp ứng rồi, như thế nào mà lại phải đập lão tử một côn a?

Lắc lư trong thùng xe, Phương Tranh gian nan ngồi dậy, trong đầu nhanh chóng chuyển động.

Nhìn điệu bộ này, đây là hành động có dự mưu đối với chính mình, còn về phần kẻ chủ mưu phía sau là ai, vì sao không trực tiếp giết mình, nhất thời Phương Tranh còn chưa minh bạch, hẳn chỉ biết là trước mắt thân thể thật khó chịu, chẳng những muốn uống nước, hơn nữa còn muốn đi tiểu.

Ngồi dựa lưng vào thùng xe thở dốc một hơi, Phương Tranh cẩn thận quan sát tình huống bên trong nơi này.

Xe ngựa cũng không lớn lắm, theo như chất liệu gỗ này mà nói, thì cũng rất bình thường, cỗ xe ngựa như này tại kinh thành không có một ngàn thì cũng có tám trăm, thật sự là rất tầm thường. Hơn nữa tình hình giao thông cũng không có đoạn xóc nảy nào để phán đoán, hiện tại cỗ xe ngựa này hẳn là đang chạy ở bên ngoài thành, chỉ không biết là đã rời kinh thành được bao nhiêu xa rồi.

Sau khi tỉnh táo, Phương Tranh cũng không cảm thấy sợ hãi nữa. Nếu người ta không giết hẳn ngay tại đường trường, mà lại trói rồi đem hẳn đi, chứng tỏ một điều rằng bọn chúng còn có hậu chiêu, ít nhất theo tình hình trước mắt mà nói, bọn chúng sẽ không giết chính mình.

Không biết gã vương bát đản nào đã hạ thủ, trói cũng đủ lực đạo, Phương Tranh chỉ cảm giác chân tay của mình đã hoàn toàn tê liệt, cúi đầu vừa nhìn, nhất thời giận tím mặt, không quản đến thân phận đang là con tin của mình, hung hăng hét lớn: "Người đâu! Có ai không? Xa phu, mau dừng lại cho lão tử!"

Cỗ xe ngựa theo lời dừng lại, màn xe bị xóc lên, hiện ra một gương mặt râu quai nón thô lỗ, người này lông lá quá nhiều, đập vào mắt có thể thấy được, Phương Tranh chỉ nhìn thấy râu, hai con mắt, cái mũi, miệng, tất cả đều bị những lớp râu dày đặc bao phủ, chính thể cái đầu thoát nhìn giống như một trái dưa xù lông, căn bản nhìn không rõ ngũ quan.

Ta kháo! Con mẹ nó gã này là người hay là khỉ a.

Phương Tranh kinh ngạc không thôi, hơi giật mình nhìn hẳn, sau một lúc lâu không nói nên lời.

"Có chuyện gì mà muốn dừng lại?" Gã râu quai nón đánh vỡ sự trầm mặc, lớn tiếng nói.

Biết nói tiếng người, hẳn không phải là khỉ đi? Hơn nữa, khỉ so với hẳn còn soái hơn nhiều, nhìn bộ dạng này của hẳn phỏng chừng chỉ có thể chạy đến Thần Nông mà tìm kiếm đồng minh a. (* Thần Nông: còn được gọi là Viêm Đế hay Ngũ Cốc Tiên Đế, theo thuyết của người VN thì còn là tổ tiên năm đời của Lạc Long Quân.)

Phương Tranh sau khi kinh ngạc qua đi, loại tình cảm phẫn nộ lại dâng lên, nghe vậy tức giận nói: "Gã vương bát đản nào đã đem ta trói thành cái loại bộ dạng như thế này?"

Giờ khắc này tư thế mà Phương Tranh bị trói quả thật có chút xấu hổ, tay trái cùng chân trái của hẳn bị buộc cùng một chỗ, tay phải cùng chân phải cũng bị buộc cùng một chỗ, chuyện này cũng thôi, nhưng không biết gã vương bát đản nào trói hẳn có ác ý gì, mà lại đem bắp chân cùng đùi của hẳn cố định thành một góc chín mươi độ, hơn nữa còn làm cho hai chân tách lớn ra, nằm ngửa mặt hướng lên trần xe ngựa, người nào biết thì nghĩ rằng đây là trói người, người không biết còn tưởng rằng đây là hồng bài cô nương đang chuẩn bị dọn dẹp tư thế chờ người ta cười lên a. Thoạt nhìn cả người bị trói giống như một nữ diễn viên xinh đẹp trong những bộ phim AV. (*: Hai tay nắm vào hai chân, chống hông lên trời)

Tư thế đáng xấu hổ như thế, có thể nào lại không khiến cho Phương đại thiếu gia giận tím mặt?

Gã râu quai nón nghe vậy ha ha cười một tiếng thô lỗ, để lộ ra hai chiếc răng cửa to bản mà vàng khè, một bộ biểu tình thực ngược đời.

Phương Tranh kinh hãi nói: "Người trói?"

Người này sẽ không phải là có sở thích khác thường đó chứ? Phải chăng hẳn đã coi trọng bộ dạng mỹ mạo của thiếu gia ta, cho nên đem ta trói thành cái bộ dạng dâm đẳng như thế này, hảo hảo phương tiện cho

hắn làm việc? Muốn thông cửa hậu của thiếu gia ta....

Phương Tranh càng nghĩ càng không rét mà run, toàn thân nổi lên một tầng da gà. Nhất là khi chứng kiến bộ mặt đầy lông lá cùng với hai chiếc răng cửa to bản mà vàng khè kia của hắn. Giờ phút này trong bụng của Phương Tranh giống như một trận phiên giang đảo hải, muốn nôn, muốn đem một chút thức ăn còn sót lại trong dạ dày phun ra hết....

May mắn gã râu quai nón thật thà phúc hậu lắc đầu, lại khoe ra hai chiếc răng cửa vàng khè, ha ha cười nói: " Không phải, là đương gia của chúng ta muốn bắt người."

Đương gia....

Ta kháo! Nghe kiểu xưng hô này, chẳng lẽ lão tử gặp phải đám sơn tặc thổ phỉ trong truyền thuyết hay sao?

Phương Tranh rên rỉ một tiếng, vô lực ngã ở bên trong xe ngựa, khóc ròng không ra nước mắt.

Vận mệnh đã biến đổi rồi sao?

Nhân sinh biến đổi thật sự quá nhanh, hôm qua còn ở trong ngự thư phòng cùng đương kim hoàng thượng phóng rầm nói chuyện phiếm, hôm nay liền bị trói bằng một loại tư thế dâm dăng cực điểm, bị thổ phỉ bắt lên núi, lão thiên gia, ngài có muốn đùa giỡn ta thì cũng vừa phải thôi nha?

Liếm đôi môi khô khốc, Phương Tranh khàn giọng nói: " Ta muốn hỏi một chút, người có thể cởi trói cho ta hay không? Yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không chạy trốn, người nhìn bộ dạng của ta yếu nhược như thế, bắt luận là đánh nhau, hay là chạy trốn, cũng đều không phải là đối thủ của người, người sợ cái gì?"

Gã râu quai nón kiên quyết dị thường, lắc đầu nói: " Không được, đương gia đã nói, không được cởi trói cho người."

Phương Tranh lấy lui làm tiến: " Vậy người có thể đem ta trói lại một chút, sao cho bộ dạng dễ nhìn hơn không? Tựa như...Àn, tựa như liệt sĩ đang bị dùng cực hình tra khảo, đến phút cuối cùng còn có thể bày ra một cái loại tư thế, hiên ngang bất khuất hay không?"

Gã râu quai nón trầm ngâm suy nghĩ, cuối cùng lắc đầu nói: " Không được, đương gia không nói rằng có thể đổi lại tư thế trói cho người a!"

Đương gia đương gia! Nếu lão tử mà bắt được đương gia của các người, chiếu theo tư thế này, đem hắn lột trần truồng treo ở giữa cửa thanh lâu kỹ viện, để cho toàn bộ người dân trong kinh thành chiêm ngưỡng trong một tháng! Ai xem một lần thì lão tử thưởng cho hắn một lượng bạc, có khuynh hướng khác với người bình thường thì cấp cho hai lượng, muốn làm chuyện đi xa hơn nữa, thì giá cả có thể thương lượng!

212. Chương 197: Ổ Thổ Phỉ

Phương Tranh từng phác thảo ra những điều tốt đẹp trong tương lai, tỷ như cưới mười lão bà, tỷ như buôn bán lời một tòa núi vàng, còn mình mỗi ngày nằm trên núi vàng ôm các lão bà ngủ ngon. Tuy rằng không có tiền đồ, nhưng dù sao cũng là lý tưởng của hắn, người không thể bởi vì lý tưởng của một người không đủ rộng lớn mà đi cười nhạo hắn.

Trong đông đảo phác thảo tốt đẹp kia, Phương Tranh tuyệt không nghĩ tới có một ngày sẽ bị thổ phỉ bắt cóc tống tiền, không thể phủ nhận trên đời này có rất nhiều sự vật rất tốt đẹp, nếu như người khác khách khí gửi một tấm thiệp mời người đi tầu lâu dự tiệc, người khẳng định sẽ vô cùng cao hứng mà đi, nhưng còn có thể nhỏ nhỏ chờ mong một chút, trong yến hội có thể có được diễm ngộ đột nhiên đến hay không. Mà nếu có một đám thổ phỉ gõ muện côn với người, sau đó đem người buột cứng như quả sinh nhật ném vào xe ngựa, tin tưởng mọi người trời sinh lạc quan nhất cũng sẽ không ngày thơ cho rằng, đám thổ phỉ là mời người đi thân cận.

Phương Tranh oán hận cắn răng, trừng mắt nhìn gã râu quai nón, cả giận: " Người thế nào cái gì cũng nghe theo lời đương gia của người vậy? Người lớn như vậy, có thể có chút chủ kiến của chính mình hay không?"

Gã râu quai nón nhếch môi cười nói: " Ha hã, đương gia rất tốt với ta, ta chỉ nghe lời đương gia."

Cùng gã râu quai nón nói chuyện mấy câu, Phương Tranh bỗng nhiên phát hiện vóc dáng người này tuy không nhỏ, nhưng cái đầu dường như không có trí khôn...

“ Ai, ta hỏi ngươi, các ngươi vì sao lại bắt ta? Dự định đòi bao nhiêu tiền chuộc với nhà của ta?” Nếu gặp thổ phỉ, Phương Tranh đối với tình trạng của mình cũng tương đối rõ ràng. Nói đơn giản, hắn là con tin tỏa ra khí tức nồng nặc của mùi tiền bạc.

Điều này cũng nói sáng tỏ, đó là nguyên nhân vì sao bọn họ không giết hắn ngay tại chỗ. Chỉ có con tin còn sống mới đổi lấy được tiền chuộc, con tin chết rồi chỉ giúp mặt đất thêm phì nhiêu.

Chỉ là đám thổ phỉ này vì sao lại có lá gan lớn như vậy, dám dưới chân thiên tử giả mạo thái giám, hơn nữa còn bắt cóc phò mã của hoàng đế đương thời, lại là nhị phẩm đại thần tay cầm quyền cao, bắt cóc xong còn bỏ hắn lên xe ngựa, thoải mái ra khỏi thành...

Phương Tranh không khỏi có chút phiền muộn, từ lúc nào đám thổ phỉ lại kiêu ngạo tới như vậy? Điều này không phải còn lợi hại hơn cả quân chính quy hay sao? Bên trong khẳng định có điều mờ ám.

Gã râu quai nón nghe vậy biểu tình mờ mịt lắc đầu.

Xác định rồi. Hắn là một kẻ ngu si.

Đôi mắt Phương Tranh xoay động, cười nói: “ Uy, thích bạc không?”

Gã râu quai nón nghe vậy, vui vẻ gật đầu.

Trong lòng Phương Tranh vui vẻ, vội hỏi: “ Nếu như ngươi thả ta ra, ta sẽ đưa ngươi bạc, muốn bao nhiêu có bao nhiêu, thế nào?”

Gã râu quai nón nghe vậy dùng ánh mắt phi thường hèn mọn nhìn hắn, suy nghĩ nói: “ Toàn thân trên dưới của ngươi đã bị đương gia chúng ta tìm lấy hết tiền bạc, ngươi đi đâu lấy bạc cho ta? Ngươi thật cho rằng ta ngu ngốc sao?”

Phương Tranh đỏ mặt hỏi, người này là khờ hay ngu? Cúi đầu vừa nhìn, quả nhiên không sai. Đám thổ phỉ lấy rất sạch sẽ trắng thẩn, ngay cả quần áo của hắn cũng lột đi, hiện tại mặc trên người của hắn chỉ là một bộ quần áo vải thô màu xám phi thường phổ thông.

Gã râu quai nón buông màn xe, hét to một tiếng, xe ngựa động lên, chạy đến một phương hướng không tên.

Phương Tranh không biết hắn muốn đem mình đi đâu, cũng không biết vị “ đương gia” trong miệng hắn rốt cục là thần thánh phương nào lại có lá gan bắt cóc tổng tiền mệnh quan triều đình, hắn chỉ biết hiện tại phụ trách trông giữ và vận chuyển hắn, hắn là chỉ có tên thổ phỉ râu mép ngu ngốc này, cho nên nếu như Phương Tranh muốn chạy trốn, phải thừa dịp còn cơ hội trên đường nhanh chóng bỏ chạy, nếu đi tới ổ thổ phỉ, muốn chạy cũng đã thật rắc rối.

“ Dừng lại dừng lại! Nhanh lên một chút!” Quyết định chủ ý, Phương Tranh bật người kêu lên.

“ Ngươi lại làm gì vậy?” Gã râu quai nón ngừng xe ngựa, có vẻ rất không bình tĩnh.

“ Ta muốn đi tiểu!” Phương Tranh hiên ngang nghĩ muốn đòi nhân quyền của một con tin phải được hưởng.

“ Đi, ngươi tùy tiện tìm một chỗ giải quyết.” Lúc này gã râu quai nón lại thống khoái đáp ứng.

Phương Tranh lắc lư thân thể bị trói, cả giận nói: “ Vậy ngươi phải cởi trói cho ta, ta bị trói thành như vậy, thế nào giải quyết? Ngươi đỡ giúp ta?”

Gã râu quai nón nghe vậy vẻ mặt làm khó, liên tục gãi đầu.

“ Làm sao vậy?” Phương Tranh kỳ quái hỏi, tên thổ phỉ ngu ngốc này không phải trực tiếp muốn hắn tiểu trong quần luôn chứ?

Gã râu quai nón thành thật nói: “ Nhưng đương gia không nói có thể mở trói cho ngươi.”

Phương Tranh cả giận: “ Ngươi không cởi trói ta làm sao đi? Nếu ta nhịn không được nữa, sẽ trực tiếp tiểu lên xe ngựa của ngươi, vừa bẩn vừa thối, ngươi chịu được không?”

Gã râu quai nón nóng nảy: “ Người đừng tiểu lên xe ngựa của ta, thường ngày ta rất yêu quý nó...”

“ Vậy người cưỡi trời cho ta.”

“ Không được, đương gia không cho.”

“ Vậy ta tiểu trên xe người.”

“ Không được, nếu người làm gior xe ngựa, ta sẽ chĩnh người!”

“ Vậy người cưỡi trời cho ta.”

“ Không được, đương gia không cho.”

“”

“”

Vòng đi vòng lại lập tới lập lui vài lần rốt cục Phương Tranh bắt đắc dĩ ngậm miệng lại. Hắn phát hiện cùng một tên thổ phỉ ngu ngốc khua môi múa mép là một chuyện phi thường ngu xuẩn.

Tên thổ phỉ ngu ngốc lại cảm thấy trò chuyện thật ăn ý với Phương Tranh, nhân duyên người này trong ổ cướp khả năng cũng không tốt, những thổ phỉ khác cũng không để ý hắn, cho nên mặc dù vừa rồi Phương Tranh cùng hắn đối thoại buồn chán đến cực điểm, nhưng hắn lại nói hết sức hứng thú.

Phương Tranh ngậm miệng, tên râu quai nón đẩy đẩy hắn, mất hứng nói: “ Sao người không nói nữa?”

Trong lòng Phương Tranh than thở, đương gia bọn họ rốt cục tìm được ở đâu một cực phẩm ngu ngốc như vậy chứ...

Rầu rĩ dựa vào thùng xe, Phương Tranh không muốn cùng hắn nói chuyện.

Gã râu quai nón ngạc nhiên nói: “ Người không đi tiểu nữa sao?”

“ Không tiểu, bỗng nhiên không còn linh cảm.”

Vì vậy gã râu quai nón lại tiếp tục đánh xe.

Dọc theo đường đi Phương Tranh ra hết chiều thức, một hồi muốn uống nước, một hồi chân rút gân, dù sao xét đến cùng, mục đích của hắn chỉ có một, phải tìm cách lừa dối tên râu quai nón mở trời cho hắn. Hắn biết, chỉ có mở trời mình mới có cơ hội thoát được.

Thế nhưng hắn đã phán đoán sai lầm trình độ bướng bỉnh của một kẻ ngu si. Khuyên can mãi, gạt gaim đối trá, biện pháp đều dùng hết, nhưng tên râu quai nón nhất định không buông, đều nói kẻ ngu si làm việc thẳng một đường, hôm nay Phương Tranh rốt cục kiến thức. Hắn bỗng nhiên lý giải vì sao đương gia bọn họ lại phải một kẻ ngu si áp giải hắn, thay đổi Phương Tranh là đương gia kia, hắn cũng sẽ làm như thế - con mẹ nó thật khỏi lo!

Mở trời vô vọng, Phương Tranh không thể làm gì khác hơn là lôi kéo tên râu quai nón nói chuyện phiếm, mượn cơ hội tìm hiểu tình báo.

Đối với việc này, tên râu mép cũng không thể dây dưa, một kẻ ngu si cộc lốc bị Phương Tranh lừa dối thẳng thắn, từ trong miệng tên râu mép, Phương Tranh đại khái đã biết tư liệu của đám thổ phỉ này.

Không sai, bọn họ là một nhóm sơn tặc, ở trên một ngọn núi cách kinh thành hai trăm dặm, không tính là quá xa. Rất khó tưởng tượng vùng Giang Nam dịu dàng thanh tú lại có sơn tặc, hơn nữa còn chỉ cách kinh thành của thiên tử chỉ có hai trăm dặm, bọn họ thật sự ẩn giấu rất sâu.

Đám thổ phỉ cộng thêm gia quyến, tổng cộng hai trăm người, thường ngày chuyên môn đánh cướp thương nhân và phiêu đội(đội bảo tiêu), bất quá thỉnh thoảng cũng làm chuyện bất cóc tổng tiền, nói đơn giản, Phương Tranh là kết quả của nghề nghiệp phụ của đám thổ phỉ.

Về phần vì sao phải trời hắn kiểu đó, là ai trời thì tên râu quai nón cũng mờ mịt, vừa hỏi thì nói không biết. Phương Tranh nghĩ cũng phải, một kẻ ngu si làm sao lại biết nói gì?

Nói chuyện không tới hai canh giờ, xe ngựa đi tới một chân núi, gã râu quai nón vui vẻ hoan hô một tiếng: “Rất cực tới rồi!”

Phương Tranh nghe vậy thở dài thật sâu, được hay không được, tùy cơ ứng biến thôi.

Đường lên núi có một ngôi nhà cỏ đơn sơ, nghe được tiếng hoan hô của gã râu quai nón, bên trong chạy ra một lão hán, cảnh giác liếc mắt nhìn xe ngựa, trong mắt mờ đục chợt bắn ra một đạo tinh quang. Sau nhìn thấy gã râu quai nón, không khỏi trầm tĩnh lại, tức giận nói: “Tên râu quai nón chó chết, hô to gọi nhỏ cái gì? Trong xe ngựa là ai?”

Xem ra con mắt Phương Tranh sáng như tuyết, gã thổ phỉ ngu si này quả nhiên tên gọi là râu quai nón. (thực ra gọi là Hồ Tử Kiếm = Mặt đầy râu)

Song song Phương Tranh đối với ngôi nhà cỏ kia cũng có suy nghĩ, nó cũng giống như một tiệm rượu nhỏ của Lương Sơn Bạc mở ra, thuộc về đội quân tiền tiêu trạm của đại bản doanh thổ phỉ, tùy thời truyền lại tình huống cùng cảnh báo dưới chân núi, hoặc là thuận tiện kiêm luôn chức xao qua xao lại muộn côn (đánh lén) khách qua đường.

Gã râu quai nón gãi gãi đầu, cộc lốc cười nói: “Ha hã, là đương gia bắt cóc được một con dê béo ở trong kinh thành, muốn ta đem về trước.”

Phương Tranh ngồi trong xe tức giận muốn ói máu, nghe một chút, nói cái gì! Dê béo, từ này do tên vương bát đản nào phát minh? Phương gia hiệu buôn khi buôn bán còn biết mỉm cười phục vụ, giữa bọn cướp và con tin bộ không có sử dụng lời tôn xưng nào khác hay sao? Con tin từ một góc độ khác mà nói, coi như là hộ khách của bọn cướp đi?

Lão hán ngấm xe ngựa gật đầu nói: “Vậy người đi lên đi.”

Tên râu quai nón ha hã cười, cầm roi ngựa trong tay vung lên hướng trên núi chạy đi.

Đường lên núi cũng không rộng rãi, xe ngựa khó khăn lắm mới đi lên tới, xem ra đám thổ phỉ này cũng không có thực lực kinh tế. Đi được tới giữa sườn núi thì gã râu quai nón ngừng xe, một tay kéo Phương Tranh đi ra, lập tức cưỡi dây trói bằng gân trâu trên người của Phương Tranh.

Trong lòng Phương Tranh vui vẻ, gã râu quai nón vừa cưỡi dây thừng, Phương Tranh không chút nghĩ ngợi, liền chạy thẳng xuống chân núi, tốc độ có thể nói nhanh như thiểm điện, thoáng như sấm đánh, bên tai chỉ nghe tiếng gió thổi vù vù, và cảnh vật không ngừng thối lui ra sau.

Lơ đãng quay đầu lại nhìn qua, đã thấy gã râu quai nón cười tủm tỉm khoanh hai tay trước ngực, đối với hành vi chạy trốn của Phương Tranh cũng không ngăn cản, cũng không đuổi theo, dù thét lên cũng không thét một câu.

Trong lòng Phương Tranh căng thẳng, không đúng! Khẳng định có gì mờ ám, hỏi rõ ràng rồi hãy chạy cho tương đối an toàn...

Vì vậy Phương Tranh vượt mũi, vẻ mặt xấu hổ đi trở lại, đi tới trước mặt gã râu quai nón, hắc hắc cười gượng nói: “Bị trói quá lâu, hoạt động tay chân một chút, nên tùy tiện chạy một vòng thôi...”

Gã râu quai nón cười ha hã nói: “Người cũng muốn chạy, hảo tâm nhắc nhở người, ở đây là ổ của chúng ta, trên núi không ít ám bẫy, còn có hăng hà bẫy rập và lồng săn thú, người cứ chạy, dù là không ai truy người, người cũng phải mất mạng...”

Phương Tranh nghe vậy sợ đến một thân mồ hôi lạnh, may là mình cẩn thận, dừng cương trước bờ vực! Gã râu quai nón này không cần phải hù dọa hấn, nếu hấn chắc chắn ở nơi này chạy trốn bị mất mạng, như vậy khẳng định sẽ mất mạng. Phương Tranh lại không phải là người có gan lớn, loại trò chơi nguy hiểm lấy sinh mệnh đánh bạc, có thể không chơi thì tận lực không chơi mới tốt.

Phương Tranh ngượng ngùng cười nói: “Sao có thể chứ, ta là người không biết phân biệt sao? Người cưỡi trói cho ta, ta sao lại tìm phiền toái cho người, người thật là biết nói đùa, cạc cạc...”

Nói xong Phương Tranh còn ngửa mặt lên trời cười khan vài tiếng, làm ra vẻ gã râu quai nón nói chuyện rất buồn cười.

Gã râu quai nón vui vẻ vỗ vai Phương Tranh, hai người cứ như thể gác vai nhau song song đi lên núi, thân thiết giống như hai huynh đệ ruột thịt. Khiến cho Phương Tranh cảm thấy không được tự nhiên, cũng không phải hẳn kỳ thị kẻ ngu ngốc, mà là thân phận hai người thực sự không thích hợp thân mật như thế, người gặp qua bọn cướp cao hứng bưng bưng ôm lấy con tin dạo bước ngoài vùng ngoại ô như thế này bao giờ chưa? Dù sao Phương Tranh cũng chưa từng thấy qua.

Con đường giữa sườn núi đi thông đỉnh núi đã rất chật hẹp, xe ngựa căn bản không qua được, cho nên không thể làm gì khác hơn là đi bộ. Rừng cây ven đường rậm rạp, đường núi gồ ghề, càng lên cao càng khó đi, ngay khi Phương Tranh mệt đến muốn tắt thở thì rốt cục đã tới ổ thổ phỉ.

Thở hổn hển đánh giá ổ thổ phỉ, Phương Tranh nghĩ căn bản chẳng có gì mới mẻ, hơn mười gian nhà trệt bằng gỗ xây trên dãy núi cũng không giống như trong tưởng tượng có lá cờ “thay trời hành đạo”, cũng không có tụ nghĩa sảnh nguy nga hùng vĩ, vừa thô sơ vừa ụy vũ, vừa nhìn qua, giống như là một sơn thôn thật bình thường, bên trong là những gia đình nghèo khó sống bằng nghề đồn củi.

Đám cướp này cũng không có thực lực gì lớn, vì sao thiếu gia ta lại bị đám khó coi này bắt cóc tới? Ở trong lòng Phương Tranh bất mãn nói thầm, kỳ thực đến bây giờ hẳn cũng không quá mức lo lắng đối với thân phận con tin, nếu tên đương gia chưa từng gặp mặt kia cho người đưa hẳn đến ổ cướp, đã nói lên tạm thời sẽ không hạ độc thủ đối với hắn.

Chỉ là vừa nhìn thấy ổ cướp thô sơ đã bắt cóc hắn lại thô sơ như vậy, trong lòng Phương Tranh không khỏi thất vọng, hẳn vẫn tưởng tượng bọn họ giống như trong tiểu thuyết cười ngạo sơn lâm, uống rượu chén lớn, ăn thịt phóng khoáng, là những lực lâm hảo hán nghĩa khí anh hùng, nhưng hiện tại hoàn toàn không giống. Phương Tranh đánh giá đám thổ phỉ này, nói là hào sảng cũng không hào sảng được bao nhiêu, hơn phân nửa cùng là loại chủ nhân dùng một lượng bạc chia thành hai nửa.

Gã râu quai nón lại có chút tự hào đối với đại bản doanh của mình, vỗ vỗ vai Phương Tranh huyền diệu nói: “Thế nào? Không tệ phải không? Các huynh đệ ở cùng một chỗ, rất náo nhiệt.”

Không ngờ người này đối với sự truy cầu cuộc sống chỉ cần sự náo nhiệt.

Hai người đi thêm một đoạn đường núi tới ổ cướp như trong truyền thuyết.

Phương Tranh nháy mắt, từ xa xa nhìn những ngôi nhà trệt làm bằng gỗ này, đến gần vừa nhìn...Quả nhiên là nhà trệt. Không biết vị tiền bối nào, ở trong núi sâu rừng già mở ra một khối đất trống, trên đất trống dựng lên hơn mười căn nhà, phương hướng đều khác nhau, nhưng mơ hồ lại đem căn nhà lớn nhất ở giữa nổi bật lên, dường như chúng tinh phủ nguyệt(những ngôi sao bao quanh vàng trăng). Càng làm kẻ khác kinh ngạc chính là trong sơn lâm không ngờ còn có một hồ nước nho nhỏ nổi lên ánh sáng, thỉnh thoảng còn có một vài con cá chép nhảy lên vui vẻ, ở giữa không trung tạo hình uốn éo, lại phác thông một tiếng rơi trở vào trong nước.

Thật đáng tiếc, phong cảnh tốt như vậy, đầu tư thành một nông trại thật là tốt nha, lại bị một đám cướp thô tục chiếm đóng đúng thật là không có thiên lý! Phương Tranh lắc đầu than thở.

Gã râu quai nón trở lại ổ cướp liền giống như cá gặp trong nước vô cùng vui vẻ, không ngờ ném Phương Tranh ra sau lưng, bản thân tìm một gian nhà lủi vào, sau đó bên trong liền vang lên tiếng cười đùa, tiếng chửi bậy vô cùng náo nhiệt.

Gã râu quai nón cũng không phải hoàn toàn ngu ngốc, hẳn dám bỏ lại Phương Tranh ở chỗ này mặc kệ tự nhiên chắc chắn Phương Tranh không chạy trốn được.

Phương Tranh lại càng không ngốc, nếu trên núi theo lời tên râu quai nón đều là cạm bẫy trùng trùng, chính mình nên thành thật một chút mới tốt, đừng so đo với chính tính mạng của mình.

Không ai dẫn dắt Phương Tranh cũng không chú ý, nhàn nhã tự mình đi lại chung quanh.

“Ai! Tên tiểu tử dáo dác kia! Đứng lại cho lão tử!” Một gã đại hán loạn choạng đi ra một gian nhà gỗ, hướng Phương Tranh quát to.

Dáo dác? Nói ta sao? Phương Tranh bất mãn nhìn qua, chỉ thấy tên đại hán kia cao lớn vạm vỡ, bắp thịt nhảy thành thịch, lão đảo lúc lắc hướng Phương Tranh đi tới, khi đối mặt còn chưa nói đã ợ một tiếng hơi

rượu, mùi lạ khó chịu khiến Phương Tranh lập tức ới ra một trận thống khoái ngay tại chỗ.

Đại hán thấy Phương Tranh ới mửa, nhất thời cũng không chịu nhin, hai người giống như một đôi huynh đệ ruột thịt đã lâu mới gặp lại, đỡ vai nhau dùng sức mà ới, dấp dấp thân mật đến miến bàn.

Một lát sau, hai người ới xong, Phương Tranh suy yếu xoa xoa miệng, từ tối hôm qua bị đánh lén đến hiện tại, hân cần bản chưa được ăn gì, dạ dày hoàn toàn trống trơn.

Đại hán híp mắt say lờ đờ nhìn Phương Tranh cười cười, ới đầu lưỡi nói: “ Ngươi...Ngươi cũng uống nhiều?”

Phương Tranh cũng học hân nói lấp: “ Phải...Đúng vậy, chúng ta...đi uống nữa?”

Đại hán cười ha ha, vỗ mạnh Phương Tranh, vỗ đến thiếu chút nữa hân lại té ngã trên mặt đất.

“ Đi! Đi vào, tiếp tục uống!”

Nói xong đại hán không đợi phân trần, ôm vai Phương Tranh kéo đi vào nhà.

Trong nhà rất nóng, một đám người ăn mặc cổ quái đang vây quanh bàn không ngừng cụng ly cụng chén, tiếng chửi bậy, tiếng vung quyền, tiếng cười tiếng khóc, rầm rĩ đến cực điểm, tất cả mọi người say sưa uống, cần bản không ai chú ý có thêm một gương mặt mới.

Phương Tranh cực kỳ đói, cũng không xem mình là người ngoài, không chút khách khí đẩy một tên thổ phỉ đã uống say nằm bẹp lên bàn xuống mặt đất, chính mình dùng cả hai tay, xé một cái đùi gà, học hình dạng đám thổ phỉ, một chân đạp lên ghế, một tay cầm đùi gà, mở rộng miệng hung hăng cắn ngấu nghiến, thỉnh thoảng còn giúp vui nói thêm một câu ồn ào, hoặc cười to vài tiếng, dấp dấp thô bỉ bất kham quả thật càng giống thổ phỉ.

Như vậy, Phương Tranh mơ hồ trà trộn vào trong buổi tiệc rượu của đám cướp, lại còn được ăn no một trận.

Giữa lúc Phương Tranh nhắm ngay một cái móng chuẩn bị hạ thủ thì bỗng nhiên nghe được trong buổi tiệc có người chột quát: “ An tĩnh! An tĩnh hết cho lão tử!”

Người nói chuyện thật có uy tín trong đám cướp, sau khi rống lên một tiếng, tất cả mọi người yên tĩnh xuống tới, ngẩng ra nhìn hân.

Trong miệng Phương Tranh đang nhét đầy thức ăn, lại ngẩng đầu liếc mắt nhìn người vừa nói, thấy hân vóc dáng cũng không cao, màu da đen đen, trên mặt còn có một bộ râu quai nón, cả người thoát nhìn giống như một hân tử quanh năm bán nghệ trong giang hồ.

Tên hân tử này đang nghi hoặc đánh giá Phương Tranh, sau đó dùng sức vỗ vỗ trán nghĩ xem mình có phải đã uống say rồi không, vì sao ở trong đại bản doanh của bọn họ lại gặp phải một khuôn mặt xa lạ chưa bao giờ nhìn thấy.

Phương Tranh thấy hân ngược đãi chính cái trán của mình, trong lòng cũng cảm thấy ngại ngùng, thấy hân nhìn về phía mình, Phương Tranh lễ phép hướng hân cười cười.

“ Ngươi là ai? Vì sao ở chỗ này?” Xác định bản thân đúng là không nhận ra Phương Tranh, đại hán nghi hoặc mở miệng hỏi.

Cũng khó trách hân nghi hoặc, các huynh đệ đang cùng nhau ăn uống vui sướng bỗng nhiên phát hiện một gương mặt không quen, lại không hề cố kỵ cùng mọi người vui chơi giải trí, loại tình cảnh này có thể nào làm người ta không cảm thấy quái dị khó hiểu?

Phương Tranh nỗ lực nuốt thực vật trong miệng xuống, đồng thời trong lòng suy nghĩ như điện chớp.

Làm sao tự giới thiệu cùng đám thổ phỉ này đây? Dọc theo đường đi nói chuyện với tên râu mép, làm Phương Tranh phát hiện một sự vui mừng rất tốt, ở trong mắt đám thổ phỉ này, Phương Tranh dường như chỉ là một con dê béo đơn thuần, bọn họ không hề phát hiện Phương Tranh chính là mệnh quan triều đình, tối hôm qua bị bắt cóc tống tiền thật sự rất lý kỳ, đến bây giờ Phương Tranh còn chưa hiểu rõ rốt cục là chuyện gì đang xảy ra, xem ra chỉ có thể chờ đương gia của bọn hân trở về thì phải hỏi thăm một phen.

Về phần làm thế nào để tự giới thiệu sao, nếu bọn họ không biết mình làm quan, Phương Tranh càng không thể ngu ngốc chạy ra nói với bọn họ.

Ân, giới thiệu thì giọng nói cũng phải giữ ý, cần có vẻ không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh, hay nhất là có thể chủ động tranh thủ lòng đồng tình dành cho bản thân...

Nghĩ tới đây, Phương Tranh sửa sang lại tạo hình, ôm quyền ngang nhiên nói: “ Thiên vương cái...khái khái, đâu có đâu có, tại hạ Kim Lăng Phương...Phương Tiểu Ngũ anh hùng, xin chào!”

Dưới tình thế cấp bách không kịp nghĩ chuyện khác Phương Tranh không thể làm gì khác hơn là dùng tên của thư đồng cao cấp Tiểu Ngũ trong phủ ra thay thế.

“ Phương Tiểu Ngũ? Là ai?” Đại hán mờ mịt, thấp giọng hỏi các huynh đệ thổ phỉ, mọi người lắc đầu, sắc mặt đại hán càng thêm nghi hoặc.

“ Tại hạ được đương gia của các người mời lên núi, quý đương gia rất nhiệt tình, huynh đệ ta nhờ ơn!” Phương Tranh cười tủm tỉm giải thích xong, lại hướng đám người ôm quyền thi lễ, một bộ dáng phong cách quý phái của một niên thiếu hiệp khách.

Nói như vậy cũng không sai đi? Chính mình đúng là không may bị đương gia bọn họ thỉnh lên núi chứ sao? Chỉ là phương thức thô lỗ một chút, mẹ nó! Không ngờ đánh lên lão tử!

Mọi người nghe vậy hai mặt nhìn nhau, bọn họ thật không hiểu vì sao đương gia phải thỉnh thanh niên nhân này lên núi, lẽ nào bởi vì thoát nhìn thanh niên nhân này có diện mạo hiên ngang cũng muốn nhập bọn với bọn họ?

“ Ha ha, nguyên lai là đương gia thỉnh huynh đệ lên núi, vị Phương huynh đệ này, mời! Đương gia còn đang ở kinh thành điều nghiên địa hình, bắt dê béo, ngày mai trở về, chúng ta tiếp đãi không chu toàn, thứ lỗi thứ lỗi!” Mặc kệ hán lên để làm gì, nếu do đương gia thỉnh lên, nhất định phải cấp đương gia mặt mũi, đại hán không chút do dự lôi Phương Tranh tới, thỉnh hán ngồi lên ghế thủ tịch, sau đó đại hán hung hăng vỗ bàn, hét lớn: “ Mang rượu tới!”

Cứ như vậy, Phương Tranh lại một lần thành công trà trộn vào trong vòng tròn thổ phỉ, cùng các thổ phỉ khác kẻ vai sát cánh, như cá gặp nước, thành thạo, biểu hiện dường như đời này hán vốn là sinh ra để làm thổ phỉ, so với đại quan triều đình đúng là như trời với đất.

Lúc này gã râu quai nón vừa xông vào, thấy Phương Tranh đang ngồi trên ghế ăn uống, nhất thời vui vẻ, cộc lốc cười nói: “ Nguyên lai là người ở chỗ này, ta còn nghĩ người bỏ chạy rồi, ha ha...”

Đại hán thỉnh Phương Tranh ngồi lên ghế thủ tịch nghe vậy nghi hoặc nói: “ Râu quai nón, người trở về hỏi nào? Người quen biết vị Phương huynh đệ này sao?”

Gã râu quai nón gãi gãi đầu, phảng phất như rất ngại ngùng, hàm hậu cười nói: “ Thế nào không nhận ra, hán là con tin do đương gia bắt cóc từ kinh thành tới...”

“ Con tin?” Chúng thổ phỉ cả kinh đồng loạt đứng lên, ánh mắt hung ác độc địa trừng trừng Phương Tranh.

Phương Tranh thống khổ nhắm mắt lại, trong lòng than thở một tiếng, ai, vận may đến đây kết thúc, ta phải tiếp tục làm con tin thôi...

“ Con mẹ nó! Ở ngay trước mặt lão tử giả làm như nhị đại gia, lão tử nghĩ người là đại nhân vật gì do đương gia mời tới, nháo nửa ngày nguyên lai người là con tin, ta xưng huynh gọi đệ lâu như vậy, xem lão tử là kẻ ngu si?” Đại hán trước hết nhịn không được, nghiêm mặt nhảy lên mắng to.

Chúng thổ phỉ phần nộ, đều vỗ bàn chửi ầm lên, đặc biệt những thổ phỉ vừa rồi bị Phương Tranh lừa dối đến mức muốn trở thành anh em kết nghĩa với hán, chửi mắng càng kịch liệt, phảng phất như bị vũ nhục thật lớn.

Phương Tranh thở dài, bọn cướp cùng con tin là hai giai cấp mâu thuẫn, đều không phải chỉ một chốc là có thể hóa giải được...

Phương Tranh thành thật đi ra, hai tay phi thường thành thực ôm lấy đầu, ngồi chồm hổ xuống dưới, vẻ mặt cầu xin, nhìn đám thổ phỉ đang nổi giận đùng đùng, khẩu khí dị thường u oán nói: “ Các vị anh hùng...trước tiên chúng ta nói cho rõ, đừng đánh vào mặt...”

213. Chương 198: Dấu Răng Đính Ước

Phượng phủ tại kinh thành.

Vừa nghe tin ái tử bỏ mình, lại gặp được thi thể do Trường Bình mang từ trong cung về tới, Phượng gia nhị lão kinh hoàng, hôn mê tại chỗ. Chúng người hầu rối ren một mảnh, mất không ít công phu cứu tỉnh nhị lão. Lúc nhị lão tỉnh lại, khóc lớn thất thanh, Phượng gia ba đời chỉ có một nam đinh, nhị lão chỉ trông cậy vào Phượng Tranh nối dõi tông đường cho Phượng gia, không nghĩ tới tai họa bất ngờ, hôm nay nhận lấy kết cục kẻ đầu bạc tiền người đầu xanh, điều này làm sao không khiến cho nhị lão bi thống tận cùng? Trong tiếng khóc thảm, lại ngắt lần nữa, toàn bộ đều được Trường Bình dự liệu trước, nên đã mang theo mấy tên thái y trong cung, lúc này mới cứu được nhị lão tỉnh lại.

Trường Bình đã không còn nước mắt để khóc, trong đôi mắt đỏ rực tràn ngập cừu hận, khi nhìn về bất luận kẻ nào cũng đều mang theo một cỗ vị đạo rét căm căm.

Yên Nhiên, Tiểu Lục và Phượng tỷ ba nàng vừa nghe tin tức Phượng Tranh bị giết chết, Yên Nhiên ngắt ngay trong phòng, Tiểu Lục và Phượng tỷ không dám tin tưởng, lo sợ bất an chạy ra hướng tiền viện Phượng gia, sau khi nhìn thấy thi thể Phượng Tranh nằm ngay giữa tiền viện, lúc này hai nàng mới triệt để tuyệt vọng. Đồng thời thất thanh khóc rống, tiếng khóc thật bi thương, thẳng như chim quên khóc trong đêm đen, nghe thật đoạn trường đứt ruột.

Phượng gia nhị lão quá bi thống, không thể ra mặt xử lý công việc, thiếu phu nhân và mấy vị thiếu phu nhân dự bị lại ngây người vây quanh thi thể thiếu gia, không nói một lời, vẫn không nhúc nhích, trên dưới Phượng gia nhất thời như mất đi chủ tâm cốt, bọn người hầu bi thống, cũng không biết làm sao mới tốt.

May sao Mập Mập và Phùng Cừu Dao cùng nhau tới phúng điếu, nhìn thấy người trong Phượng phủ hồng mắt, không còn ai làm chủ, thở dài, Mập Mập và Phùng Cừu Dao hỗ trợ lo liệu tổ chức tang sự.

Rất nhanh, dưới sự chỉ huy của hai người, linh đường của Phượng phủ đã được dựng lên, áo liệm quan tài cũng chuẩn bị thỏa đáng, thi thể Phượng Tranh được tạm thời an trí sau hậu viện, theo phong tục, phải do người thân nhất lau rửa thân thể mới thay áo liệm, đưa vào quan tài.

“ Tỷ tỷ, chúng ta...đi lau người cho phu quân, thay y phục...” Yên Nhiên khóc thút thít nói.

Trường Bình gật đầu, không nói một lời đứng dậy, mặt âm trầm, mang theo tam nữ đang tuyệt độ bi thống đi vào hậu viện.

Tình trạng của thi thể rất thê thảm, trên mặt bị chém nát như, Trường Bình vừa nhìn thấy, trong lòng càng tăng thêm cừu hận, chúng nữ nhìn thấy tình trạng của phu quân, rốt cục lại òa khóc thành tiếng.

“ Khóc cái gì! Lau khô nước mắt! Nhớ kỹ, phu quân không thích nhìn thấy chúng ta khóc! Chúng ta phải cười đưa tiễn phu quân một đoạn đường cuối cùng, sau đó chân trời góc biển, truy tra hung thủ sát hại phu quân chúng ta!” Trường Bình cắn răng, dùng sức lộ ra khuôn mặt tươi cười, nhưng vành mắt nhịn không được lại đỏ.

“ Ân!” Ba nàng kia mặt mang hận ý, đồng loạt gật đầu, rốt cục thu lại nước mắt.

Bốn nàng phối hợp cởi đi y phục trên thi thể, lột bỏ thân trên, trên thân hiện đầy vết thương, nhìn vết thương trí mạng nơi ngực, Tiểu Lục và Phượng tỷ lại một lần nữa rút nước mắt.

“ Di?” Trường Bình và cả Yên Nhiên cùng kinh ngạc kêu lên.

Tiểu Lục và Phượng tỷ ngăn người, cùng hỏi: “ Làm sao vậy?”

Trường Bình và Yên Nhiên liếc nhau, phát hiện trong ánh mắt đối phương không ngờ có vài phần kinh ngạc và...vui mừng.

“ Người cũng phát hiện sao?” Trường Bình cùng Yên Nhiên phi thường ăn ý đồng thanh nói.

Tiểu Lục và Phượng tỷ nóng nảy: “ Rốt cục là chuyện gì vậy?”

“ Dấu răng!” Trường Bình và Yên Nhiên lại một lần nữa đồng thanh nói.

Yên Nhiên lau nước mắt, nói: “ Tỷ tỷ, tỷ nói đi.”

Gương mặt Trường Bình vui mừng, nhìn Tiểu Lục và Phượng tỷ đang gấp đến độ rơi nước mắt, gật đầu nói: “ Nếu như ta và Yên Nhiên muội muội phỏng đoán không sai, người này rất có khả năng không phải là phu quân của chúng ta.”

Tiểu Lục và Phượng tỷ nghe vậy mừng như điên, bắt chập lau nước mắt, gấp giọng truy vấn: “ Rốt cục là chuyện gì xảy ra?”

Trường Bình thở ra một hơi thoải mái, tựa hồ thở ra sự bi thống cả ngày, sự thương tâm cùng cừ hận nặng trĩu trong lòng nàng.

Một lát, Trường Bình chậm rãi nói: “ Các người cùng phu quân còn chưa động phòng, nên chưa biết thôi, ta và Yên Nhiên muội lại biết, vai phải của phu quân có một vết sẹo hình dấu răng nhỏ, dấu răng đó...là ngày xưa chính ta cắn qua, lúc đó cắn rất mạnh, đã chảy cả máu...”

Đôi mắt xinh đẹp của Trường Bình dần dần mê ly, chìm đắm trong hồi ức ngọt ngào của ngày xưa.

“ Khi đó phu quân còn chưa thích ta, hấn thích Yên Nhiên, thích Phượng tỷ, còn thích Tiểu Lục, nhưng hấn không hề đối tốt với ta, ta biết, hấn chán ghét nữ tử điêu ngoa dữ dằn, vì hấn, ta bắt đầu cùng nữ tử trong cung học nữ công gia chánh, nhưng vô luận ta mang cái giá công chúa phóng thấp ra sao, thậm chí tự tôn của một nữ tử cũng ném bỏ, chịu đựng hấn hoàn toàn, lấy lòng hấn, nhưng tên hỗn đản vẫn không chịu nhìn thấy ta, có một ngày, ở bên ngoài ngự thư phòng, ta nói ngày mai đi Phượng phủ tìm hấn, ai biết hấn lại nói hấn không rảnh, hấn muốn đi thăm Yên Nhiên, lúc đó ta bị chọc tức, nghĩ mình đặc biệt ủy khuất, không được quan tâm, nên tức giận ghé vào vai phải hấn liều mạng cắn một ngụm, làm hấn đau đến oa oa kêu to...”

Trường Bình nói tới đó, thối phù một cái cười ra tiếng, nhưng trong mắt lại hàm chứa lệ ngân, xoa xoa, nước mắt vẫn cứ chảy ra, rất nhanh, trên mặt Trường Bình đã tràn đầy nước mắt.

Yên Nhiên vươn tay ôm Trường Bình, ở bên tai nàng thấp giọng nói: “ Tỷ tỷ chớ nghĩ nhiều, kỳ thực phu quân...kể từ đó về sau đã nảy sinh tình ý với tỷ tỷ, không phải do hấn sợ chết, nếu như hấn không thương tỷ, dù là hoàng thượng có lấy đao gác lên cổ hấn, hấn cũng nhất định sẽ không đáp ứng cưới tỷ.”

Trường Bình cười cười, sau đó lại hừ một tiếng, cau chiếc mũi nhỏ khả ái, nói: “ Hiếm lạ sao? Dám không cưới ta, ta sẽ lấy đao giết hấn! Miễn cho hấn sống trên đời gây tai họa cho nữ tử khác...”

Lấy lại bình tĩnh, Trường Bình chỉ vào xương bả vai phải của thi thể trước mặt, nhìn Tiểu Lục và Phượng tỷ còn đang mờ mịt nói: “ Ngày trước ta cắn hấn ở chỗ này. Ta và Yên Nhiên đều biết, địa phương đó sau này còn để lại một vết sẹo rất sâu, vẫn chưa từng tan đi. Các người nhìn cổ thi thể này, vai phải trơn tuột, không hề vết thương, hơn nữa gương mặt hấn bị người cố ý dùng đao chém như, ý đồ hung thủ cố tình lẫn lộn sự phán đoán của chúng ta, ta có thể khẳng định, cổ thi thể này vốn không phải là phu quân của chúng ta!”

Tiểu Lục và Phượng tỷ nghe vậy vui mừng, Yên Nhiên cười nói: “ Nếu cổ thi thể này không phải là phu quân, nói như thế...”

Bốn nàng nhìn nhau cười, trong tiếng cười lộ ra vẻ hài lòng cực độ cùng thoải mái.

“ Chúng ta nên sớm dự đoán được, với bản lĩnh của phu quân chúng ta, công phu chạy trốn đúng là đệ nhất thiên hạ...Ngày trước khi phản quân vào thành, trong thiên quân vạn mã vẫn để cho hấn không chút bị thương trà trộn trốn ra...Hôm nay có ai còn làm hại được hấn? Ha ha ha!” Trường Bình học theo dáng dấp đắc ý vênh vác của Phượng Tranh, ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng, làm tam nữ cũng bật cười khanh khách không ngừng.

Sau khi cười xong, trong ánh mắt các nàng lại nổi lên vài phần lo lắng.

Nếu phu quân không sao, thì hấn đang ở đâu? Vì sao không trở về nhà? Chẳng lẽ đang lâm vào trong khốn cảnh nào đó?

Bộ dạng Trường Bình suy tư, tự nghĩ một hồi, đứng lên quát to: “ Hủy toàn bộ linh đường cho ta! Đang tốt đẹp lại bày linh đường làm gì, quá xui! Phu quân hấn không sao! Người đâu, chuẩn bị ngựa cho ta, ta

muốn vào cung! Yên Nhiên, thời gian khẩn cấp, muội đi gặp công công bà bà giải thích, ta tiến cung đi gặp phụ hoàng.”

Có câu nói “ thức thời vụ là kẻ tuần kiệt”, người nói được những lời này rất nhiều nhưng kẻ hiểu được để đi làm thì rất ít.

Nếu thức thời, thì đại biểu cho người phải buông tha lợi ích và nguyên tắc người vẫn đang kiên trì trước đó, ở trong hoàn cảnh xấu tìm kiếm một loại phương pháp thỏa hiệp và bảo toàn, ủy khuất sao? Đương nhiên ủy khuất, nhưng người phải đi làm, từ xưa đến nay, bao nhiêu người muốn thành đại sự, ai lại không có thời gian thỏa hiệp lui nhượng? Trừ phi người nghĩ muốn hợp lại cá chết lưới rách, sau đó làm giống như Sở Bá Vương dùng một loại phương thức bí trướng rút kiếm cắt cổ tại bờ sông Ô Giang, thuận tiện còn bồi cả tính mạng của người vợ đẹp.

Phương Tranh đương nhiên là một người thức thời, điều này không cần người khác dạy, hán trời sinh đã có loại này bản lĩnh. Hơn nữa với kinh nghiệm nhấp nhô khi xuyên qua cửa hán, hán hình như chỉ một mực làm mỗi việc thức thời này mà thôi, đã quen thì dễ làm, có thể nói là nhân vật kiệt xuất trong những kẻ tuần kiệt.

Hán sợ đau, nhưng hán càng sợ chết, cho nên sau khi cân nhắc...thì tự mình tình nguyện cho đám thổ phỉ đánh một trận.

Thổ phỉ đương nhiên sẽ không khách khí với hán, hoảng động nắm tay lớn, cười nhe răng vây quanh, đem bầu trời trên đỉnh đầu Phương Tranh che kín...Tình cảnh này nhìn có chút quen mắt, lần trước xem một đám lưu manh đánh nhau trên đường, cuối cùng hình như Phương Tranh cũng bị một đám lưu manh vây quanh như thế, khác nhau chính là, lần trước còn có một sát thủ ca ca, chạy tới cứu mình, lúc này đích thật là kêu trời không ứng kêu đất mất linh...

Phương Tranh sợ hãi nhìn chăm chú vào nắm tay đang giơ cao của mọi người, cách đầu hán càng ngày càng gần, vốn dự định cam chịu bị bọn họ đánh cho một trận, hiện tại Phương Tranh bỗng nhiên có chút hối hận. Nhiều hán tử tinh tráng như vậy, nhiều nắm tay lớn như vậy, dù là mỗi người chỉ đánh một quyền, đến cuối cùng sợ rằng cũng sẽ hết thở nổi...

Không chịu được bầu không khí sợ hãi áp lực, trong tiếng cười của mọi người, rốt cục Phương Tranh sợ đến quát to một tiếng. Hai tay ôm đầu, lập tức tách khỏi hai người trước mặt, chạy ra ngoài phòng, vừa chạy vừa kinh khủng hô to: “ Các vị anh hùng, ta sai rồi! Đừng kéo cũng đừng đánh, tại hạ sợ đau...Chúng ta từ từ giảng đạo lý không được sao?”

Đám thổ phỉ sững sốt, sau đó liền đuổi theo. Nghe được Phương Tranh nói, đều cười ha ha. Người này có phải trong đầu có bệnh? Muốn giảng đạo lý với đám thổ phỉ giết người cướp của, trên đời này còn có chuyện gì đáng cười hơn không?

Sau tiếng cười của đám thổ phỉ, hơn mười người xông lên phía trước, đuổi theo Phương Tranh, nhất thời Phương Tranh cũng không lo được nhiều như vậy nữa, giống như một con ruồi, canh chỗ ít người mà lủi tới, lại giống như cá chạch linh hoạt, chúng thổ phỉ tuy rằng nhiều người, trong chốc lát cũng không bắt được hán.

Phương Tranh vừa chạy vừa lau nước mắt, bị phần tốt đỉnh, con mẹ nó ta chọc phải ai vậy? Đang làm quan thật tốt ở kinh thành, đang làm đại thiếu gia của ta, ngày lành đang trôi qua, bị một cây gậy đánh lén, thế nào lại rơi vào hoàn cảnh này? Tìm ai nói lý lẽ đây?

Chúng thổ phỉ thấy đã lâu vẫn bắt không được hán, không khỏi tức giận đến oa oa kêu to, trong mắt đại hán dần dần chột lóe hung quang, bạo tàn hết lớn: “ Tìm tên gia hỏa, bắt hán lại! Con mẹ nó! Con tin này ta từ bỏ! Kéo hán ra!”

Phương Tranh chạy quanh tránh trái tránh phải hơn mười căn nhà gỗ trên bãi đất trống chơi trò trốn tìm với bọn họ, đang cách đại hán kia không xa, nghe được đại hán nói như thế, thần sắc Phương Tranh kinh hãi, vừa thở hổn hển vừa ẩn núp sự lúng túng của đám thổ phỉ, vừa hướng đại hán oa oa hô lớn: “ Đừng...Đừng xung động! Xung động là ma quỷ! Bạc...Bạc đó! Ngắm lại bạc trắng bóng!”

Vì cho rằng tính mạng không nguy hiểm, nhưng Phương Tranh lại thêm một lần phỏng đoán sai lầm tính

cách tàn bạo ngang ngược của đám thổ phỉ, trong mắt bọn hán, mạng người đặc biệt là mạng của con tin, vốn không là gì, thay lời nói khác, con tin như hán đám thổ phỉ cũng không cần thiết phải có, cùng lắm thì giết người, các huynh đệ lại đi tìm con tin khác là được.

Đại hán nhìn Phương Tranh chật vật chạy trốn, cười lạnh nói: “Bạc đúng là thứ tốt, nhưng lão tử nhìn người không vừa mắt, không cần bạc! Các huynh đệ, bắt hán lại, giết chết hán, con mẹ nó!”

Đại hán có thể là một đầu mục trong ổ cướp, lời nói tương đối có uy tín, đám thổ phỉ nghe vậy gào thét rút ra đao thương, kiếm, chủy thủ, đủ loại binh khí tùy thân, cái gì đều có, Phương Tranh lơ đãng quay đầu lại, thậm chí thấy luôn cả phương thiên họa kích, quát, là phương thiên họa kích a! Đám thổ phỉ này có giá trị vũ lực cao như vậy sao?

Lúc này Phương Tranh có muốn khóc cũng không được nữa, sớm biết đám thổ phỉ này không thích kết giao bằng hữu với người khác, dù là ta có đôi bụng chết cũng không chạy vào kiếm bữa cơm ăn. Hiện tại làm sao bây giờ? Bốn phía bị thổ phỉ vây quanh, giơ cao đủ loại binh khí, giống như một đám mèo già đùa giỡn chuột, vậy bắt Phương Tranh cười lên khặc khặc quái dị, nhưng sát khí trong mắt bọn họ nói cho Phương Tranh, bọn họ cũng không hề nói giỡn, chỉ cần bắt được hán, thì sẽ xác định giết hán, dù là thần tiên cũng không thể cứu sống...

Hán có ý định nói ra thân phận của mình là mệnh quan triều đình, dùng nó làm lợi thế bảo đảm mạng sống, có thể làm cho bọn họ kinh sợ, hoặc dùng thân phận cho bọn họ đổi lấy lợi ích lớn hơn nữa, nhưng Phương Tranh nghĩ lại cũng không thể nói ra, đám thổ phỉ giết người không chớp mắt này nếu biết mình làm quan, sợ rằng càng phát nộ sát khí, kiên định quyết tâm giết người diệt khẩu, ân, điều này cũng không thể nói, không thể làm.

Phương Tranh vừa sợ hãi vừa chạy trốn chung quanh, trong miệng không ngừng phát ra thanh âm kêu to oa oa, trong đầu nhanh chóng xoay chuyển, muốn tìm ra một phương pháp có thể bảo mạng, mong tránh thoát một kiếp.

Dưới tình thế cấp bách, Phương Tranh nhìn thấy hồ nước gần nhà gỗ, hồ nước kỳ thực cũng không lớn, nhiều lắm giống như một cái ao, lúc này bốn bề đều là truy binh, chỉ có hồ nước không bóng người, làm sao bây giờ? Còn có thể làm sao bây giờ? Nhảy xuống trước, vô luận thế nào trước tiên phải giữ mạng rồi hãy nói, sau khi bơi tới bờ bên kia thì lại chạy xuống núi, về phần những lời của tên râu mép nói về bẫy rập gì đó, nhất thời Phương Tranh cũng đành phải làm, chạy xuống chân núi cố gắng một chút có lẽ thoát được, nếu còn ở lại chỗ này thì trăm phần trăm chết định rồi. Thay đổi là người, người tuyển thế nào?

Gã râu quai nón đứng yên nhìn Phương Tranh chạy trốn trời chết, trên mặt hiện lên dáng tươi cười vui vẻ, vỗ bụng bĩu môi giống như đang nhìn kịch vui.

Đại hán liếc mắt nhìn hán, cả giận nói: “Người cười cái gì? Tên ngu ngốc, còn không hỗ trợ truy? Đuổi theo làm thịt tên tiểu tử này!”

Gã râu quai nón lắc đầu nói: “Không được, đương gia có nói với ta, người nọ là do đương gia cứu lại từ tay Tuần ca nhi, đương gia nói không được hại mạng hán, giữ lại hữu dụng...”

Đại hán trợn to mắt nói: “Đương gia nói qua như vậy? Người đúng là thằng ngu! Con mẹ nó sao không nói sớm? Ai! Trở về! Trở về! Đều trở về, người này không giết được...”

Lời còn chưa dứt, chỉ nghe phác thông một tiếng, trong ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, Phương Tranh dùng một loại tư thế dứt khoát kiên quyết, nghĩa vô phần cố vừa...vừa nhảy vào trong hồ.

Chúng thổ phỉ thấy thế khẩn trương, đều đứng trên bờ gọi lớn, con tin do đương gia bắt tới nếu lại chạy mất trong tầm mắt bọn họ, bọn họ còn mặt mũi nào đi gặp đương gia? Có mấy người tay chân lạnh lợi đã bắt đầu cởi bỏ áo, dự định bắt Phương Tranh trở về, còn có người không nói lời nào, liền chạy đi, chuẩn bị đi đường vòng bờ hồ chạy qua bên đối diện ôm cây đợi thỏ, mười mấy tên thổ phỉ nhất thời phá hỏng, chỉ có gã râu quai nón hờn nhiên không cảm giác, mở to miệng cười.

Phương Tranh nhảy xuống nước còn nhanh hơn lúc bỏ chạy, trong lúc nhất thời không ngờ đã trôi ra xa mấy trượng, sau đó nhìn thấy đám thổ phỉ đứng trên bờ la to, Phương Tranh nhin không được đắc ý cười,

bắt đi, tới bắt ta đi, lão tử chỉ cần bơi tới bờ bên kia, thì đã chạy thoát, trở lại kinh thành điều binh khiển tướng, diệt đám vương bát đần các người!

Phương Tranh vui vẻ lướt trong nước, vô cùng đắc ý không lời nào diễn tả. Ai, đừng nói nha, bơi lội thật đúng là đã ghiền, thảo nào nhiều người không có việc gì làm thì thích đi bơi. Quả nhiên rất có ý nghĩa, sau này mình cũng nên học thêm một chút, có thêm được một môn kỹ năng sống sót. Đối với chính mình mới có lợi, nhiều nghề không khổ thân, tương lai cố gắng còn dùng tới...

....

.....

Bơi? Còn đang trôi, Phương Tranh bỗng nhiên tỉnh dậy. Đúng vậy, ta không biết bơi nha! Thế nào có thể trôi ra xa như vậy?

Nhìn lại, chính bản thân đã bơi tới giữa hồ rồi. Sắc mặt Phương Tranh nhất thời trở nên trắng bệch, vui đùa chơi lớn quá a? Còn chưa kịp ngẫm nghĩ, trong lòng hoảng hốt, Phương Tranh liền không tự chủ được chìm xuống dưới.

Phương Tranh sợ đến mức tay chân liên tục quẫy mạnh trong nước, hoa chân múa tay, đầu thỉnh thoảng trôi lên mặt nước. Đám thổ phỉ đang tranh thủ thời gian biểu tình kinh ngạc nhìn tới, xa xa nhìn lại, tựa như hấn đang tạo hình bơi lội trong hồ, động tác tràn ngập mỹ cảm, ngôn ngữ tay chân phát huy tới cực hạn...

“Tiểu tử này đang khiêu khích chúng ta đó sao?” Đầu mục thổ phỉ nhìn chằm chằm Phương Tranh ở trong hồ đang phát tay giống như đang thị uy, oán hận nhỏ ra ngụm nước bọt, cắn răng âm trầm sâu sắc nói.

“Đúng rồi, tưởng bơi là giỏi sao? Lão tử cũng biết!” Một gã thổ phỉ học hình dạng của tên đầu mục, cũng oán hận phun ra ngụm nước bọt.

“Đừng có mà nói mạnh miệng, đầu óc ngu ngốc, giống như một cái bánh mít đặc, Hồ Lão Tam, không phải lão tử khinh thường người, người ở trong nước tuyệt không làm ra được trò này!” Một tên thổ phỉ khác không chút khách khí đá hấn hạ đài.

Hồ Lão Tam nghe vậy cứng lại, lại liếc mắt nhìn Phương Tranh vẫn đang ở giữa hồ liên tục làm ra động tác lác lư với yêu cầu cao độ. Hấn phần nộ hừ một tiếng, không nói chuyện, trong lòng xem như cam bái hạ phong.

Chúng thổ phỉ nhìn thấy Phương Tranh đang ở trong hoàn cảnh bốn bề thọ địch, không ngờ còn dám hướng bọn họ làm ra điệu bộ kiêu ngạo như vậy, không khỏi giận tím mặt, tâm trạng cũng vì kỹ năng bơi cao siêu thành thạo của Phương Tranh mà bội phục không ngớt.

Trên đời này có rất nhiều hiểu lầm, mà hiện tại sự hiểu lầm này đã làm Phương Tranh sắp chết.

Phương Tranh chỉ cảm thấy cả người càng ngày càng vô lực. Biên độ phát tay cầu cứu cũng càng ngày càng nhỏ, hồ nước cực lạnh không ngừng từ trong miệng mũi hấn chui vào, trong đầu Phương Tranh đã trống rỗng.

Xong! Thiếu gia ta anh hùng một đời, chưa đầy hai mươi tuổi đã trở thành con rẻ của hoàng đế, trọng thần trong triều, tay nắm quyền cao, trong nhà có kiều thê, không nghĩ tới hôm nay lại bị chết uất ức như thế này, trời không giúp ta!

Đám vương bát đần trên bờ lẽ nào cứ như thế nhìn ta chết đuối sao?

Liều mạng với hơi thở cuối cùng, tay chân Phương Tranh vẫy vùng toát đầu lên mặt nước, kiệt sức khàn giọng hét lớn một tiếng: “Cứu...mạng...nha! Lão tử...cô lỗ cô lỗ...con tin! Các người có thể nào...cô lỗ cô lỗ...chẳng chịu trách nhiệm...cô lỗ cô lỗ...đến nha môn...cô lỗ cô lỗ...tố cáo các người...”

Thanh âm thê lương, giọng nói tuyệt vọng, dường như gặp phải tao ngộ bi thảm nhất trong đời người, làm đám thổ phỉ trên bờ ngạc nhiên biến sắc.

Đầu mục thổ phỉ sững sốt, sau đó dở khóc dở cười, hung hăng xì một tiếng khinh miệt: “ Con mẹ nó! Lão tử còn tưởng hần là tiểu bạch long trong nước, náo loạn nửa ngày lại là một phế vật không biết bơi! Vài người xuống dưới, chụp lại tiểu tử! Mất cả hứng, phi!”

Mấy gã thổ phỉ biết bơi nghe vậy, hỉ hả hướng trong hồ lặn xuống, nhanh chóng bơi tới chỗ Phương Tranh.

Đám thổ phỉ nhìn động tác giãy dụa của Phương Tranh giữa hồ càng ngày càng yếu, sau đó chậm rãi chìm xuống đáy hồ, dần dần cả người liền biến mất ở trên mặt hồ, ngay sau đó, người chết đuối dường như không cam lòng, giãy dụa vươn một tay lên mặt hồ, chúng thổ phỉ vừa thấy, con mẹ nó, quá hồi hộp!

Bọn họ nhìn thấy bàn tay kia huy giữa không trung, lại hung hăng hướng đám thổ phỉ trên bờ khoa tay múa chân một chút đưa ra ngón giữa, cuối cùng vô lực chìm xuống, như đã tận lực, như bó đuốc cháy thành tro...

214. Chương 199: Sơ Thức Đường Gia

Hoàng cung kinh thành.

“ Cái gì? Hần chưa chết?” Hoàng thượng vỗ bàn đứng lên, khiếp sợ nhìn vẻ mặt vui mừng của Trường Bình, sau đó, biểu tình hoàng thượng dần dần hòa hoãn, trong ánh mắt lộ ra vẻ mừng như điên, cuối cùng rốt cục ngửa mặt lên trời cười ha ha: “ Tên tiểu tử hỗn đản này! Trẫm đã biết hần không dễ chết như vậy! Tai họa nhân gian như thế, ông trời cũng không dám thu hần!”

Trường Bình đang cười, nghe vậy bất mãn lắc đầu, gắt giọng: “ Phụ hoàng nói gì vậy? Sao hần lại thành tai họa chứ? Hần là con rể của ngài đó...”

Hoàng thượng ha hả cười, lập tức giận tái mặt: “ Việc này sau lưng tất có dự mưu, không biết là người phương nào chủ sự, hừ! Lá gan thật lớn! Cố ý lấy ra một cụ thi thể giả mạo làm trẫm nghe nhìn lẫn lộn, mưu toan quấy rầy bố trí trong triều của trẫm, nếu không có Mật nhi cẩn thận tỉ mỉ, sợ rằng trẫm sẽ trúng kế của hần!”

Trường Bình tuy là nữ lưu, nhưng dù sao cũng lớn lên trong hoàng gia. Kiến thức dĩ nhiên bất phàm, chỉ trẫm ngâm chốc lát, nói: “ Phụ hoàng, phu quân thần nhi nếu thật sự bị giết chết, theo phụ hoàng xem, ai ở trong triều thu lợi lớn nhất?”

Hoàng thượng nhìn nàng, gương mặt co quắp một chút, rốt cục thở dài nói: “ Thu lợi lớn nhất?”

Trường Bình nghe vậy mày liễu dựng thẳng, nàng cùng thái tử cũng không phải huynh muội cùng mẹ, thường ngày tất nhiên là không có thân tình gì đáng nói, nghe người mưu hại phu quân nàng có thể là thái tử sai sử, trong lòng không khỏi thật sự tức giận.

Hoàng thượng trầm ngâm một lát, lắc đầu nói: “ Người đừng nghĩ vậy, cũng không nhất định do hần làm chủ, nếu là có người muốn giá họa cho hần, từ đó mưu lợi bất chính, thái tử chẳng lẽ trên lưng gánh hàm oan?”

Trường Bình hừ nói: “ Giá họa cho thái tử, người làm chủ phía sau có thể được lợi gì?”

Hoàng thượng cười nói: “ Người là thân nữ nhi, việc này người không cần hiểu, theo kế hôm nay, phải mau chóng tìm được Phương Tranh mới là quan trọng.”

Sau đó hoàng thượng trầm giọng nói: “ Người đâu! Tuyên Phùng Cừu Dao, Ôn Sâm tới!”

Không bao lâu, Phùng Cừu Dao và Ôn Sâm vào hoàng cung.

Sắc mặt hai người trầm tĩnh, nhưng trong mắt hiện ra ý mừng không chút nào che giấu, xem ra bọn họ đã sớm nghe tin tức Phương Tranh còn sống truyền từ Phương phủ.

Hoàng thượng nhìn hai người, chậm rãi nói: “ Phương Tranh còn sống, việc này các người đã biết phải không?”

Thấy hai người liên tục gật đầu, trên mặt hiện ra ý cười, hoàng thượng cũng cười, nói tiếp: “ Hai người các người một là bằng hữu tốt của Phương Tranh, một người là thuộc hạ của hân, chắc là người mà hân tín nhiệm nhất, trăm phái các người mang theo thuộc hạ của mình, cần phải tìm cho được Phương Tranh!”

Hai người khom người lĩnh mệnh, Phùng Cửu Dao nói: “ Bẩm hoàng thượng, mặt tướng có thể lĩnh bao nhiêu binh mã ra doanh tìm kiếm? Thỉnh hoàng thượng cho biết!”

Thời cổ tướng quân luyện binh trong quân doanh, vì phụng mệnh lệnh nên không cho phép một mình mang binh ra doanh, cho nên khi phụng lệnh, mang theo bao nhiêu người, đi làm gì đều phải được xác minh rõ ràng, bằng không sẽ bị xử tội mưu phản.

Hoàng thượng suy nghĩ một chút, nói: “ Người có thể lĩnh năm ngàn binh mã, phạm vi tìm tòi cũng không nhất định chỉ ở ngoài thành, có thể tìm kiếm ở những địa phương xa hơn kinh thành một chút. Trăm phỏng chừng Phương Tranh khả năng đang rơi vào trong khốn cảnh nào đó. Bằng không cũng sẽ không cùng trăm liên hệ. Lúc người tìm được hân, có thể suất lĩnh toàn bộ binh mã toàn lực trợ hân thoát khốn, năm ngàn binh mã giao cho hân là được, nếu tất yếu, cho phép người điều Long Vũ quân trợ giúp.”

Phùng Cửu Dao lớn tiếng tuân mệnh.

Trường Bình nhìn theo thân ảnh hai người ra cung, trong mắt không khỏi che kín vẻ lo lắng.

Tên hỗn đản kia rốt cục đang ở nơi nào? Gặp phải khốn cảnh gì? Không biết trong nhà có bao nhiêu người đang lo lắng cho hân không?

“ Mật nhi, Phương Tranh không sao, con cứ yên tâm. Vài ngày rồi không ăn cơm đúng không? Đến, trăm ăn một chút với con.” Hoàng thượng nhẹ nhàng đặt tay lên đôi vai gầy yếu của Trường Bình, ôn nhu nói.

Trường Bình cắn cắn môi dưới, lập tức lắc đầu: “ Phụ hoàng, công công bà bà ở nhà đang lo lắng cho an nguy của phu quân, thân thể nhị lão không tốt, con phải về phụng dưỡng bọn họ, xin về trước.”

Hoàng thượng nhìn Trường Bình, trong ánh mắt vừa vui mừng vừa thất lạc, mỉm cười thở dài nói: “ Mật nhi của trăm đã trưởng thành, hiểu chuyện rồi...”

Trường Bình cười cười, đôi mắt thật to khép như vầng trăng non: “ Thần nhi là thiếu phu nhân của Phương gia, phu quân không ở, hôm nay nhị lão thân thể suy yếu, trong nhà đương nhiên do thần nhi gánh vác, không thể làm phu quân thất vọng với thần nhi. Phụ hoàng, Mật nhi xin cáo lui.”

Hoàng thượng nhìn theo thân ảnh gầy gò của Trường Bình, than thở lắc đầu. Nữ nhi này từ nhỏ được phụng trong bàn tay mà lớn lên, là lá ngọc cành vàng từ trước đến nay đều điều ngoa dịu dàng, cũng chưa từng lo lắng qua cho người khác. Hôm nay vừa gả cho người, lại dốc hết sức gánh vác sự hưng suy của nhà chồng, nàng rốt cục đã hiểu chuyện, cũng càng làm cho thân nhân của nàng thật đau lòng.

Hiện tại Phương Tranh thật không dễ chịu, hân nằm trên ván giường đơn sơ, trên sàn nhà cạnh giường có một thùng nước, bên trong thùng đựng hơn phân nửa...nước hồ?

Phương Tranh xoa tròn vùng bụng thở dài, đang muốn nói gì đó than thở sự bất trắc của mình, miệng hé ra, sắc mặt lại biến trắng, vội vàng kéo thùng nước, “ oa” một tiếng, lại tiếp tục hộc nước hồ đùng đục vào trong thùng.

Hai gã thổ phỉ phụ trách trông coi hân cười nhạo nói: “ Nhìn không ra tiểu tử này văn văn nhược nhược giống như một con gà, trong bụng còn đựng được không ít, hình như là thùng thứ hai rồi thì phải?”

Một tên thổ phỉ khác cười nói: “ Đúng vậy, tiểu tử này cũng thật là hết nói, không biết bơi lội lại nhảy vào trong nước, đó không phải là tìm chết sao?”

Phương Tranh ói xong lại xoa xoa miệng, nhin không được tiếp lời: “ Không nhảy làm sao bây giờ? Không phải các người đều muốn giết ta sao? Ta có chết đuối tốt xấu còn được toàn thân, bị các người chém thành nát bét thì không biện pháp hợp lại. Thay đổi là người, người nhảy hay không nhảy?”

Thổ phỉ cười nói: “ Trước khi người nhảy cầu, đầu nhi chúng ta đã lên tiếng, không giết người nữa...”

Phương Tranh nghe vậy trong lòng một trận bi phẫn, rốt cục nhịn không được “ oa ” một tiếng, phun ra hai ngụm nước hồ: “ Nên sớm lên tiếng một chút đi! Nếu ta biết các ngươi không giết ta, ta làm sao tình nguyện nhảy cầu...”

Vị dũng sĩ nhảy hồ suy yếu nằm dài trên giường, Phương Tranh nặng nề thở dài.

Xuyên qua đã gần một năm rồi phải không? Bản thân mình chưa từng gặp phải tình huống không may như vậy đúng không? Cho tới bây giờ Phương Tranh chưa từng cho rằng mình là một người có bản lĩnh, phát minh hiện đại, hẳn không muốn đi làm, đại trí tuệ sinh tồn trong quan trường, hẳn cũng không có, xưng vương xưng bá thì càng chưa từng nghĩ ngợi qua, nhiều nhất chỉ nhờ vào chút tiểu thông minh ở chung quanh chiếm chút tiểu tiện nghi, nhưng rốt cục đó cũng không phải là tội lớn gì nha? Hẳn nghĩ sự tồn tại của mình đối với toàn bộ xã hội mà nói, dù là không có đại cống hiến, cũng không đủ trình độ bị chém đầu đi chứ?

Thế nhưng, vì sao hẳn lại thảm như vậy? Nguyên lai cho rằng sau khi đẩy ngã Phan thượng thư, chính mình có thể cùng các lão bà thanh thần ổn định trải qua những ngày nhàn nhã tiêu sái, có thể ở nhà đi câu cá, uống chút rượu, chiếm chiếm tiện nghi các lão bà, nhàn nhã đến hết hoàng thậm chí có thể gạt Trường Bình lặng lẽ chuồn đến thanh lâu thuyền hoa uống rượu hoa... Một thanh niên kiệt xuất không tranh với nhân thế cỡ nào a, không đi trêu chọc ai, thế nào lại bị tố phỉ bắt cóc tống tiền?

Còn có, lần này bị bắt cóc tống tiền phi thường kỳ quặc, nếu nói sau lưng không người sai sử, đánh chết hẳn cũng không tin. Nhất định là có người thấy mình tay nắm quyền to, ngăn cản con đường của người nào đó, cho nên ngầm hạ độc thủ. Vấn đề là, ta rốt cục đang cản chân ai đây? Nếu như ta mất tích hoặc chết đi, ở trong triều là ai có lợi nhất?

Thế cục trong triều vốn đã dần dần cân đối, dưới sự bố trí của hoàng thượng, bên phe thái tử, phe của mình và Mập Mập, trong triều một ít lão đại thần phái bảo thủ là một phe, lại thêm những quan viên mới nhậm chức và phái trung lập cũng là một phe, hôm nay trong triều có bốn thế lực minh tranh ám đấu, đều muốn ở một vòng tranh đấu mới thành lập này chiếm được quyền chủ động, nếu như mình xảy ra chuyện, như vậy một mình Mập Mập khẳng định một cây chống không vững nhà, sẽ không kiên trì được bao lâu, triều cục do hoàng thượng khổ tâm bố trí sẽ bị đánh vỡ, đến lúc đó nếu có người đứng ra chèn ép thu mua thế lực, sau đó lại chỉnh hợp thành một, trong triều lại gặp phải tình huống giống như Phan thượng thư ngày trước.

Là ai có bản lĩnh đứng ra thu mua thế lực khác?

Đáp án rõ ràng có thể hô ra.

Thái tử. Nếu như mình xảy ra chuyện, kẻ có lợi lớn nhất đương nhiên là thái tử.

Thế nhưng, vì sao thái tử phải làm như vậy? Thần Sách quân đại tướng Lưu Trường Sinh chết bất đắc kỳ tử, thái tử đã có dấu vết trong lòng hoàng thượng, hiềm nghi còn chưa thoát, chẳng lẽ hẳn còn dám công nhiên hạ thủ với mình? Với chỉ số thông minh của hẳn mà nói, tựa hồ sẽ không làm ra chuyện ngu ngốc này, đây không phải là muốn bức hoàng thượng phế truất hẳn sao?

Chuyện này bất luận là ai sai sử, giết ta ngay tại chỗ là có lợi nhất, vì sao chỉ để đám thổ phỉ bắt cóc đưa ta lên núi? Vấn đề này rất khó hiểu, lẽ nào ta đối với hẳn còn có giá trị lợi dụng? Hơn nữa thoát nhìn đám thổ phỉ này cũng không phải là kẻ giản đơn, dám làm ra vụ án này, lại thông hành không trở ngại vận chuyển được mình đi ra khỏi thành, nói rõ trong kinh có một nhân vật quyền thế bảo hộ họ, nhưng bọn hẳn tựa hồ cũng không biết mình đang bắt cóc một vị mệnh quan triều đình...

Chuyện này từ đầu tới đuôi thật có nhiều điểm đáng ngờ, giống như một sợi dây thừng có nhiều dấu thắt, hôm nay Phương Tranh không mở được dấu thắt nào, không khỏi có chút ứ rù.

Hiện nay mà nói, những điều này đều là thứ yếu, trọng yếu nhất là gì? Là muốn ở nơi sát khí dày đặc này, trong ổ cướp tràn ngập quỷ dị tìm cách sinh tồn! Chỉ có sống, mới có khả năng cõng ra bí ẩn này, nếu người đã chết, tất cả mọi chuyện cũng sẽ không còn quan hệ gì tới mình nữa.

Phương Tranh cắn răng, ngầm hạ quyết tâm. Sống sót! Nhất định sống sót! Ta muốn sống để xuống núi, sống trở lại kinh thành, cùng người nhà và lão bà đoàn tụ...

Nghĩ tới đây, biểu tình trên mặt Phương Tranh biến đổi. Bỗng nhiên trở nên nín thở không gì sánh được, lấy lòng nhìn hai gã thổ phỉ đang trông coi hẳn cười nói: “ Hai vị đại ca làm sao xưng hô? Ha hả, tiểu đệ là Phương Tiểu Ngũ, chỉ là một gã sai vặt của một hộ nhà giàu trong kinh thành, chẳng hay các vị đại ca bắt cóc tiểu đệ lên núi này là vì chuyện gì?”

Tên thổ phỉ trợn mắt nói: “ Đừng có làm quen với lão tử, lão tử làm sao biết vì sao đương gia phải bắt cóc tên phế vật vô dụng như ngươi?”

Phương Tranh liên tục gật đầu cười làm lành nói: “ Đúng vậy đúng vậy, tiểu đệ cũng cảm thấy kỳ lạ, lẽ ra các vị hảo hán muốn xuống núi cũng không dễ, các ngươi bắt một người như ta chỉ là một gã sai vặt của người khác, thật sự là nghĩ không ra, lời của tiểu đệ thật khó nghe, lần này chuyển buôn bán của các ngươi xem ra làm ăn lỗ vốn...”

Thổ phỉ không chút nào lưu ý nhe răng cười nói: “ Tiểu tử, nếu ngươi trông cậy chúng ta thả ngươi xuống núi, vậy ngươi tính sai rồi, không có tiền thì chúng ta cho ngươi ném đao, chúng ta không quan tâm tiền chuộc bao nhiêu, muốn giết giết người, quá đã ghiền, ha ha...”

Phương Tranh sợ đến sắc mặt trắng nhợt, gian nan nuốt nước miếng, đám thổ phỉ ghê tởm này! Làm tổn công thiếu gia ta phải theo chân họ lôi kéo quan hệ...

Phương Tranh rầu rĩ ngồi khoanh chân trên giường, chẳng biết đang nghĩ đến cái gì, hai gã thổ phỉ cũng không để ý đến hẳn. Chỉ tự mình trò chuyện huyền thuyên, nhiệt liệt thảo luận kỹ nữ thanh lâu nào dưới núi đẹp nhất, tú bà kỹ viện nào phong tao nhất, sòng bạc nào vui nhất, thổ phỉ trò chuyện thật ra rất thực tế, không ly khai bốn chữ, ăn uống, đàn bà, đánh bạc).

Phi thường đột ngột, trong phòng bỗng nhiên vang lên một trận tiếng ca ra vẻ dũng cảm, kỳ thực vô cùng chói tai.

“ Hoàng Hà chảy về đông, ngôi sao bắc đẩu trên bầu trời chiếu sáng! Ai nhìn thấy ngôi sao bắc đẩu, tử sinh chỉ giao một chén rượu...”

Hai gã thổ phỉ sợ đến run run, cây đao trong tay cũng rơi luôn xuống đất, hai người cảnh giới nhìn quanh mọi nơi. Nhưng lại phát hiện thanh âm đến từ Phương Tranh đang đưa lưng về phía bọn họ.

Phương Tranh vừa xướng vừa xoay người lại, đối mặt bọn họ, trong miệng còn khàn giọng mở há to, trên mặt lại mang theo mười phần lấy lòng nín thở tươi cười, còn không ngừng hướng bọn họ nháy nháy mắt...

“ Nói đi thì ta đi thôi, ta có tất cả đều có...Ai đen ai đen tất cả đều có, nhảy vào nước lửa không quay đầu lại...”

Hai gã thổ phỉ nhăn nhúm mặt.

“ Người này phạm phải mao bệnh gì? Tiếng hát chói tai như thế vì sao không biết xấu hổ xướng đến lớn tiếng như vậy?” Một gã thổ phỉ có chút không chịu nổi tiếng hát chói tai của Phương Tranh.

Phương Tranh nghe vậy sắc mặt cứng lại, lão tử cố sức hát lấy lòng các ngươi, các ngươi lại còn nói tiếng hát của ta chói tai! Không biết thưởng thức?

Trong ngực cảm giận nghĩ, Phương Tranh cũng không dừng lại: “ Gặp chuyện bất bình một tiếng rống, lại xuất thủ xuất thủ...”

Tiếng ca tới đỉnh cao, thanh âm Phương Tranh càng thêm cao vút và...chói tai?”

Tên thổ phỉ sắc mặt trắng bệch, hung hăng trách mắng: “ Câm miệng cho lão tử! Hát cái rắm gì...”

Một thổ phỉ khác lại rõ ràng có văn hóa hơn, nhanh kéo lấy hẳn nói: “ Ai, cứ để cho hắn hát đi, thanh âm khó nghe một chút, nhưng ca từ cũng không tệ lắm, hình như đang nói đến hành vi của hảo hán chúng ta, có điểm ý nghĩa, hăng hái!”

Bỗng nhiên nhìn thấy cửa nhà gỗ bị người dùng lực mạnh đá văng, hơn mười thổ phỉ trong tay cầm đao thương chạy ào vào. Phương Tranh sợ đến run lên, nhanh ngậm miệng lại.

Đám thổ phỉ tiến vào nhìn quanh, đầu mục dẫn đầu nghi hoặc nói: “ Con mẹ nó! Vừa rồi các người đang làm gì?”

Hai gã thổ phỉ canh giữ Phương Tranh đưa tay chỉ hấn: “ Tiểu tử không biết phát điên cái gì, đang hát...”

“ Hát?” Đầu mục quan sát Phương Tranh, Phương Tranh nhanh nhẹn nhìn hấn cười lấy lòng.

“ Con mẹ nó! Không có hát nữa! Có nghe hay không?” Đầu mục nói trở mặt liền trở mặt, tàn bạo liếc mắt trừng Phương Tranh, quay đầu liền đi, trong miệng còn hùng hùng hổ hổ: “ Con mẹ nó! Còn tưởng rằng quan binh đang gõ chiêng bao vây núi tiểu trừ chúng ta. Ta còn nói quan binh lần này muốn chơi chúng ta, không ngờ dẫn theo thứ gì kêu rống, làm nháo tâm chúng ta...”

“”

Nhạc quá cao cấp không ai hiểu! Phương Tranh bị phần nắm chặt tay, để sống sót, ta sẽ không bỏ qua chuyện lấy lòng các người! Chờ xem!

Bất tri bất giác cả ngày trôi qua, tới chạng vạng ngày thứ hai, Phương Tranh đã được cho phép đi lại trước căn nhà gỗ, đương nhiên, đây cũng nhờ hấn nhu thuận lấy lòng chúng thổ phỉ, đám thổ phỉ dù sao cũng không phải quá mức không nói lý, Phương Tranh chỉ nói mười mấy tiết mục biểu diễn ngắn liền hoàn toàn chinh phục được bọn họ.

Trên núi có nữ quyến, đám thổ phỉ thường ngày không được phép cũng không cho xuống núi, hiện nay lại có một con tin còn biết biểu diễn tiết mục cho bọn hấn giải buồn, đám thổ phỉ đương nhiên mừng rỡ ban cho hấn phương tiện một chút, đám thổ phỉ cũng không phải thiếu nội tâm, chỉ là bọn hấn rất có lòng tin đối với bầy rập trên núi, biết Phương Tranh cũng không dám chạy trốn, nếu không cũng không có khả năng sống mà đi ra khỏi núi này.

Theo hấn xem ra, tình hình tương đối lạc quan, Phương Tranh đánh giá chung quanh, nếu như mình đem truyện Kim Bình Mai kể cho bọn họ nghe, bọn họ có lẽ còn có thể cho phép mình xuống núi đi lại, đương nhiên, then chốt còn phải xem thái độ của vị đương gia chưa từng gặp gỡ kia. Nếu người ta không chịu, ta lại hát bài Hảo Hán Ca cho hấn nghe, nếu hấn thuộc dạng người thiết huyết nhu tình, ta sẽ hát bài Tình Thâm Thâm Vũ Mông Mông, không tin không thu phục được hấn...

Tần bộ một hồi, Phương Tranh về tới trong phòng.

Tên râu mép bưng cơm tối tới cho hấn, cuộc sống của đám thổ phỉ cũng không tệ, cơm tối của Phương Tranh cũng có một con chim mập mập, lại còn một cái giò heo, một chén cơm tẻ lớn, cùng với một chén canh lớn. Xem ra vị đương gia kia rất có uy tín trong đám thổ phỉ, hấn nói không được hại Phương Tranh, đám thổ phỉ cũng không còn làm khó hấn.

Phương Tranh nhìn chén canh trước mặt chằm chằm, sắc mặt có chút xanh, ráng nhịn xuống cảm giác muốn nôn mửa. Từ hôm qua Phương Tranh được đám thổ phỉ vớt lên hồ nước, Phương Tranh giống như bị bệnh chó dại, thấy nước là sợ, cho dù chỉ là một chén canh, trong lòng cũng không thoải mái.

Đúng lúc này, ngoài cửa phòng truyền đến tiếng hoan hô của đám thổ phỉ, tên râu mép vừa nghe, sau đó vui mừng nói: “ Đương gia đã trở về! Ha hã, ha hã...” Nói xong tên râu mép liền nhanh như chớp chạy ra ngoài, đi nghênh tiếp lão đại của hấn.

Phương Tranh sững sốt, buông đĩa dự định cùng ra ngoài, nhìn xem vị đương gia thổ phỉ kia rốt cục là thần thánh phương nào.

Sau lại nghĩ, Phương Tranh ngồi xuống.

Không thể đi ra, vạn nhất để cho đương gia bọn họ thấy con tin do hấn bắt tới, lại ở trong ổ cướp của bọn họ nghênh ngang chạy loạn chung quanh, lỡ như tâm tình khó chịu đem hấn giải quyết thì làm sao bây giờ? Oan hay không oan?

Nghĩ tới đây, Phương Tranh cầm đĩa, ăn lấy ăn để. Lão đại người ta, cũng không phải lão đại của ta, ta thí điên thí điên đi nghênh đón làm gì? Đề tiện! Đương gia có thêm bản lĩnh, cũng chỉ là một tên sơn tặc, lão tử không có bao nhiêu bản lĩnh, cũng là một đại quan triều đình, theo địa vị mà nói, hấn là phải do đương gia bọn hấn bá kiến ta mới đúng. Hạ quyết tâm, tuyệt không chủ động gặp hấn!

Sau khi Phương Tranh quyết định, liền ngồi luôn trong phòng không đi ra ngoài. Đêm nay gian nhà gỗ lớn nhất ổ cướp náo nhiệt dị thường, một đám người ở bên trong vừa cãi vừa cười, hỗn loạn vùng quyền, lại còn tiếng đập vỡ chén bát. Còn có tiếng uống rượu nôn mửa, làm cho Phương Tranh phải bưng lỗ tai ở trên giường lật qua lật lại thế nào cũng không ngủ được. Đây cũng do giác quan của hắn quá tinh nhạy, con mẹ nó nếu là kiếp trước, lão tử phải gọi điện thoại báo cảnh sát, một đám không có đạo đức xã hội quần chúng!

Đám thổ phỉ thẳng nháo tới nửa đêm, mới lục tục tán đi, ổ cướp rốt cục an tĩnh lại.

Phương Tranh thở dài, trở mình tiếp tục ngủ. Trong lòng tính toán, nếu sau này thoát hiểm trở về kinh thành, điều khác khoan nói, nhất định phải khuyên hoàng thượng lập ra luật dân sự trừng phạt kẻ gây ồn ào công cộng, ai nửa đêm cãi nhau thảm thiết, phạt tiền!

Ở trên giường trở mình một hồi, Phương Tranh bất đắc dĩ ngồi dậy, kháo! Mất ngủ! Đám vương bát đần!

Thay y phục, Phương Tranh mở cửa, đi ra ngoài. Hắn dự định tản bộ, sau đó mệt rồi thì quay về là có thể ngủ.

Đã bắt đầu mùa đông, buổi tối gió núi lạnh thấu xương. Phương Tranh nhin không được run lên, kéo vạt áo, hướng bên hồ đi đến.

Nói lời thật, cảnh tối lửa tắt đèn làm Phương Tranh có chút sợ, vạn nhất không cẩn thận giẫm trúng cạm bẫy của đám thổ phỉ thì làm sao bây giờ? Vạn nhất không cẩn thận giẫm trúng khoảng không rơi luôn xuống hồ thì làm sao bây giờ? Vạn nhất....gặp phải quỷ thì làm sao bây giờ?

Phương Tranh rụt cổ, tự suy nghĩ, hay là quay vào nhà tiếp tục ngủ lại, người nhát gan thì cũng đừng nên làm chuyện lớn gan, sinh mạng là của mình, nên hảo hảo quý trọng.

Vừa mới chuẩn bị quay đầu trở về, liền nghe bên hồ truyền đến thanh âm tiếng hòn đá rơi vào trong nước, Phương Tranh lại càng hoảng sợ, toàn thân đều nổi da gà.

“ Ai? Ai đó?” Phương Tranh hí mắt, dùng sức nhìn.

Không ai để ý đến hắn, Phương Tranh bậm lá gan tiến gần vài bước, đã thấy trên một khối núi đá thật lớn bên hồ, đang ngồi một nữ tử.

Bóng đêm quá tối, Phương Tranh không nhìn thấy rõ lắm dung mạo của nàng, chỉ thấy nàng mặc trang phục của một võ sĩ, làm vóc người yếu diệu của nàng thướt tha lượn lờ, đôi chân dài đang cong lại, hai tay nữ tử ôm lấy chân, nghiêng đầu xuất thần nhìn lên vầng trăng non mờ mờ trên bầu trời đêm.

Phương Tranh trong lòng kinh hãi, ở địa phương cả chim chóc cũng không đẻ trứng này thế nào lại có nữ tử? Chẳng lẽ là quỷ? Diễm quỷ?

Nổi lòng như điện chuyển, Phương Tranh suy nghĩ một chút, quyết định tiến tới gần để nhìn xem nữ quỷ có đẹp hay không. Nếu như không đẹp, tự quay đầu bỏ chạy cũng không trễ...

Phương đại thiếu gia sắc đảm bao thiên rồi cực nhin không được, lặng lẽ tiến lên vài bước, nương theo ánh trăng yếu ớt, gương mặt nữ rồi cực cũng nhìn rõ được đại khái. Vừa nhìn thấy, đã làm cho hồn phách Phương Tranh bay biến mất tích không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Chỉ thấy nữ tử có gương mặt như trứng ngỗng, đôi môi xinh đẹp tuyệt trần, lông mi thật dài, mũi cao, mắt như nước mùa thu. Nếu luận về ngũ quan, kỳ thật cũng không quá thần kỳ, diệu chính là sau khi phối hợp cùng một chỗ, thoát nhìn đúng là xuân hoa khoe sắc, làm kẻ khác phải tán thán tạo vật thật thần kỳ. Càng diệu chính là đôi mày của nàng lại hơi dày, làm cho trong vẻ ôn nhu lại mang theo anh khí, thật sự là tuyệt sắc giai nhân nhân gian khó gặp.

“ Thần tiên tỷ tỷ...” Phương Tranh kìm lòng không được thì thào nói.

Hình tượng lúc này của hắn thật không dễ hình dung, nước bọt đang chảy ra, trong mắt lóe ra ánh mắt hèn mọn, không hề chớp mắt nhìn chằm chằm dung nhan tuyệt sắc của nữ tử, giống như bị phát hoa si.

“ Ai?” Tuyệt sắc nữ tử phục hồi lại tinh thần, trầm giọng nói.

Phương Tranh vô ý thức co rụt cổ, thấy nữ tử nhìn hần, Phương Tranh làm ra vẻ thoải mái đi tới vài bước, ngửa mặt lên trời cười, trầm giọng ngâm nga: “ Hương lộ văn nghi thường chí, tha xử bất kham hành...” (* nghĩa: trên đường thoang thoảng mùi hương, khiến cho người ta không tài nào cất bước đi nổi.)

“ Người là ai?” Nữ tử hiển nhiên không có hứng thú với văn thái của Phương Tranh, vẫn theo dõi hần, trong mắt hiện lên vài phần quang mang sắc bén.

Phương Tranh cũng đã nhìn sát tới nàng, vừa nhìn Phương Tranh liền bị dung mạo tuyệt sắc của nàng làm nghiêng ngã, thấy nữ tử ăn mặc một thân trang phục màu đỏ sẫm, con mắt đang phồng bị theo dõi hần, con ngươi Phương Tranh vòng vo chuyển, tiện đà bùng tỉnh hiểu ra, cuối cùng giận tím mặt.

Con mẹ nó! Đám thổ phỉ này đúng là không xem ai ra gì! Không ngờ đem thần tiên tỷ tỷ xinh đẹp như thế cướp lên núi. Khẳng định là tên đầu lĩnh đương gia thổ phỉ kia đem nàng cướp về làm áp trại phu nhân, nếu không vì sao nàng ăn mặc một thân quần áo màu đỏ sẫm? Vừa rồi trong ngôi nhà gỗ lớn kia xôn xao dị thường, chính là do hần ép buộc nữ tử này phải bái đường với hần. Cho nên hiện tại nhìn nàng đầy côi lòng u sầu ngấm ánh trăng, khẳng định là đang nhớ tới người nhà của nàng, ai nha! Thực sự là một tiểu mỹ nhân khiến kẻ khác phải yêu thương...

Càng nghĩ càng đúng, trong lòng Phương Tranh tức giận bùng bùng. Đợi sau khi lão tử xuống núi, nhất định điều tới mấy vạn binh mã, đem đám thổ phỉ tán tận thiên lương các ngươi giết hết sạch sẽ! Lại tiếp đón thần tiên tỷ tỷ đến nhà của ta ở chơi vài ngày...

Nghĩ đến đây, Phương Tranh nhìn thần tiên tỷ tỷ cười cười, lập tức dựng lên ngón tay thử dài một tiếng, nói nhỏ: “ Thần tiên...Khái, cô nương, đừng sợ, hắc hắc, cạc cạc...Ta không phải người xấu...”

Nữ tử nhìn thấy dáng dấp hèn mọn của Phương Tranh, nhú nhú mày, không nói chuyện.

Phương Tranh nói tiếp: “ Ta và ngươi như nhau, đều là người số khổ...Ai, bị đương gia bọn họ bắt cóc lên núi, nói vậy ngươi cũng giống như ta phải không? Ai, cùng là người lưu lạc thiên nhai, ôm một chút được không...”

Thấy nữ tử không phản ứng, chỉ lạnh như băng theo dõi hần. Phương Tranh ngượng ngùng, vuốt mũi cười nói: “ Cô nương chớ sợ, ta sẽ không thương tổn ngươi, ngươi cũng là bị bọn họ cướp về phải không? Tên đầu lĩnh thổ phỉ sẽ không được kết quả tốt! Cô nương, nếu như ngươi muốn chạy trốn ra ngoài, tại hạ có thể giúp ngươi ra chủ ý. Chúng ta phối hợp với nhau, nhất định có thể chạy thoát xuống núi...”

Nữ tử nghe vậy trong đôi mắt hiện lên vài phần thần sắc cổ quái, nhú nhú đôi mày anh khí bùng bùng, nói: “ Nga? Ngươi có chủ ý gì có thể chạy xuống núi?”

Thanh âm thật là dễ nghe! Một đóa kiêu hoa hoàn mỹ như thế, có thể nào cấm lên bãi phân trâu của đầu lĩnh thổ phỉ?

Phương Tranh cười hắc hắc, nhìn chung quanh, thần bí hề hề thấp giọng nói: “ Rất đơn giản, ngươi không phải là áp trại phu nhân của đương gia bọn họ sao? Ngày mai ta tìm cách lấy chút thạch tín từ bọn thổ phỉ, hay Hạc Đỉnh Hồng gì đó, còn ngươi, lặng lẽ bỏ vào trong nước trà của hần hoặc là cơm canh, chúng ta kết phùng giải quyết tên vương bát đần, sau đó giả vờ giúp truy tìm hung thủ, chúng ta lại giả nぐay chứng, nói có một thích khách lẩn lên núi, giết chết đương gia bọn họ, sau đó chạy xuống núi, đám thổ phỉ khẳng định tức giận, dốc toàn bộ lực lượng báo thù cho đương gia bọn họ, ta và ngươi có thể nghênh ngang đi xuống dưới núi rồi...thế nào? Chủ ý này của ta không tệ chứ?”

Phương Tranh đắc ý cười cười, bản thân ta đúng là chỉ số thông minh cao!

Nữ tử ngạc nhiên nhìn hần, sau đó biểu tình trên mặt trở nên như cười như không, thấp giọng nói: “ Nghe vào hình như không tệ...”

Phương Tranh đang định tiếp tục khoe khoang một phen, lúc này phía sau lưng cách đó không xa truyền đến một giọng nữ kiều thủy: “ Đương gia, trời không còn sớm nữa, sớm đi nghỉ ngơi thôi.”

Nữ tử trầm giọng đáp: “ Đã biết, ngươi trở về đi.”

Phương Tranh như bị sét đánh, lẳng lẳng nhìn kỹ nữ tử một lát, lắp bắp: “ Đương...gia? Ngươi...Ngươi là đương gia?”

Thân thể Phương Tranh lão đảo một chút, sau đó nhanh chóng sụp mắt, hai tay vươn ra. Giống như diễn viên diễn vai cường thi trong điện ảnh, cứng rắn quay đầu, dùng thanh âm hai người đều có thể nghe được lầm bầm: “Mộng du, ta đang mộng du, mộng du xong, trở lại ngủ...”

215. Chương 200: Nữ Thổ Phỉ Tinh Thần Phân Liệt

Không quản là người nói ra chuyện gì dối trá, một ngày đêm! Mọi thứ đều bị vạch trần, “như vậy kết cục cũng sẽ thê lương không gì sánh được”, đây là một ổ cước, sẽ không theo người nói cái gì mà lấy đức thu phục người, đối với con tin không thành thật, một đao đâm chết là trực tiếp nhất.

Xưa nay Phương Tranh vốn có một chút tiểu thông minh nhưng bây giờ đúng là lâm vào khó khăn. Con người xoay chuyển nhanh như bánh xe, nhưng vẫn không nghĩ ra được lý do gì thay thế.

Nữ trù thổ phỉ nhìn thấy Phương Tranh không nói một lời, dần dần chờ không kiên nhẫn, vì vậy nhân tiện nói: “Người không nói thì thôi. Ta cũng không có dự định bắt người đổi tiền chuộc, nhưng chỉ hỏi người, người cùng Triệu Tuấn có kết cừ oán gì hay không?”

Phương Tranh vừa nghe nàng cũng không tiếp tục truy cứu thân phận của mình, không khỏi thở dài một hơi, đồng thời ngăn người, mở miệng nói: “Triệu Tuấn là ai?”

Nữ trù thổ phỉ nghe vậy, trong mắt không khỏi lộ ra vài phần nghi hoặc: “Người không nhận ra Triệu Tuấn?”

Phương Tranh lắc đầu, đây không phải là lời nói dối, cho nên hần phải nhận phi thường giòn giã. Cừu gia của hần rất nhiều, tỷ như Phan đảng quyền thế huân thiên trong triều, bất quá hoàng thượng cha vợ thật có nghĩa, một đạo thánh chỉ liền giúp hần giết sạch mấy vạn người, nhưng hần xác định chính mình không nhận ra ai là Triệu Tuấn.

Nữ trù thổ phỉ lầm bầm nói: “Vậy thì kỳ quái, vì sao đêm đó Triệu Tuấn lại muốn lấy tính mạng của người?”

Phương Tranh nghe vậy trong lòng rung mình, tìm được rồi! Tất cả nơi đột phá của chuyện này nằm ngay trên người Triệu Tuấn!

Ai nghĩ mưu hại chính mình, ai là người sai sử phía sau màn, phương diện này còn có âm mưu gì, tất cả và tất cả, đều phải bắt tay vào làm từ trên người của tên Triệu Tuấn chưa từng gặp mặt. Chỉ là không biết Triệu Tuấn kia hôm nay ở nơi nào, còn có, mỹ nữ này nói chuyện hình như vốn không có mưu đồ bắt cóc hần, khả năng bởi một ít ngẫu nhiên sai lầm gì đó vừa khớp hoặc là hiểu lầm, lúc này mới bắt cóc hần lên núi, nói như thế, chính mình rất có khả năng được thả xuống núi.

Cố nén lại sự hưng phấn trong nội tâm, Phương Tranh làm gương mặt vắn vẹo như trái khổ qua, than thở nói: “Nữ đại vương, ta thật sự không biết Triệu Tuấn kia, nói thật, con người ta nhát gan, sợ gây sự. Điều này tin tưởng người cũng nhìn ra phải không? Gặp phải phiền phức từ trước đến giờ ta có bao xa thì trốn bao xa, cuộc đời chẳng bao giờ cùng kết oán với người khác, ta thật không biết vị nhân huynh tên Triệu Tuấn kia vì sao phải giết ta. Cầu người thả cho ta đi thôi, người xem, ta ở nơi này không quen, ăn không ngon ngủ lại không được, đêm nay ta còn mất ngủ, người đã không dự định đem ta đổi tiền chuộc, không bằng thả cho ta đi được không? Cũng tiện cho việc ta làm phí lương thực của các người, ta xem ra, các người cũng không phải giàu có, có thể giảm bớt được một người hay một người.”

Nói tới đó, Phương Tranh tội nghiệp ngẩng đầu, trên mặt hạ hai hàng nước mắt, hai mắt hần đắm lệ nhìn nữ thổ phỉ, lại dùng giọng nói tràn ngập bi thương thê thanh nói: “Không dối gạt ngài, ta là con trai độc nhất trong nhà, ba đời chỉ có một mình ta, cả gia tộc chỉ có một mình ta là độc đinh, lại nhận sứ mạng quang vinh là phải nối dõi tông đường, ta cũng không thể có sơ xuất gì, hơn nữa nhà của ta còn có mẹ già tám mươi tuổi đang đợi phụng dưỡng...”

Nữ trù thổ phỉ lẳng lặng nhìn Phương Tranh biểu diễn, bỗng nhiên cắt đứt lời hần nói, hỏi: “Mẫu thân người tám mươi tuổi rồi sao? Tuổi của người còn chưa tới hai mươi?”

“ A?” Phương Tranh ngẩn người, sau đó khóc ròng nói: “ Tuổi tác không phải trọng điểm, trọng điểm là, ta đối với các người mà nói, kỳ thực vốn không trọng yếu, nhưng đối với gia đình của ta mà nói, ta cũng là mong đợi cùng kỳ thác duy nhất của bọn họ...”

Nữ trùm thổ phỉ nở nụ cười, dáng tươi cười đặt trên dung nhan tuyệt mỹ, càng hiện thêm hàng vạn hàng ngàn sự kiều mị, xem đến trong lòng Phương Tranh không khỏi rung động. Tuyệt sắc mỹ nữ như vậy, nếu ta có thể gạt được nàng đi làm lão bà thì thật tốt. Ông trời không có mắt, thế nào lại buộc nàng đi vào ổ cướp hơn nữa thế nào còn lên làm người đứng đầu của đám thổ phỉ hung hãn dã man kia vậy? Vấn đề này rất khó hiểu!

“ Người cũng đừng giả mù sa mưa kêu khóc nữa, lai lịch của người không rõ, nói ra toàn những lời không thật, ta tạm thời không thể thả người xuống núi, nhưng người an tâm, người ở chỗ này rất an toàn, có một số việc ta phải hiểu cho rõ ràng sau đó mới quyết định.”

Nói xong nữ thổ phỉ phát phát tay, thản nhiên nói: “ Người trở lại ngủ đi, đừng giở trò xảo trá, ở chỗ này ta bảo đảm người bình an.”

Nguyên lai thổ phỉ đầu lĩnh cũng biết giảng đạo lý, trái tim treo cao của Phương Tranh rốt cục thoáng buông, hướng nữ trùm thổ phỉ chấp tay, Phương Tranh liền đi về phòng mình, từ khi hấn bị bắt cóc đến hiện tại hấn đã có nhiều vấn đề suy nghĩ, nhưng hấn lại suy nghĩ không ra manh mối, hôm nay xem ra, đầu mối duy nhất đó là người được gọi là Triệu Tuấn, vì sao hấn muốn lấy tính mạng của ta? Bị ai sai khiến? Hấn có quan hệ gì với nữ thổ phỉ đầu lĩnh? Và vì sao ta không chết trong tay Triệu Tuấn? Những điều này chỉ có thể thêm ít hôm nữa sẽ chậm rãi giải khai.

Phương Tranh quay đầu lại nhìn thoáng qua nữ trùm thổ phỉ, dưới ánh trăng lơ mờ, mỹ nữ mặc một bộ trang phục đỏ thẫm, lẳng lặng ngồi trên tảng đá lớn, vẫn nhìn lên ánh trăng non trên bầu trời đêm, trong mắt vẫn không có tiêu cự, cả bức họa có một loại xinh đẹp dị dạng, giống như một bức tranh duy mỹ, thật sâu khắc trong đầu Phương Tranh, sống mãi không quên, nữ tử văn tĩnh mỹ lệ như vậy, vì sao nàng lại sinh tồn trong ổ sói thổ phỉ này, thậm chí còn làm đầu nhĩ của đám thổ phỉ hung hãn thị huyết kia? Nàng làm sao lãnh đạo bọn họ? Trong lòng nàng rốt cục có ưu sầu gì? Phương Tranh đối với nàng thật sự là hiếu kỳ.

Phương Tranh si ngốc nhìn bóng lưng mỹ nữ, môi mấp máy vài cái, rốt cục cũng mở miệng nói: “ Ai, đương gia.”

Mỹ nữ quay đầu lại, đôi mắt xinh đẹp lộ ra ý hỏi.

“ Ách, đêm khuya gió lạnh, người cũng sớm đi nghỉ ngơi.” Phương Tranh gãi gãi đầu, nhìn thấy dáng tươi cười như cảm ơn lộ ra trên mặt mỹ nữ, dáng tươi cười kiều mị lại loáng thoáng dưới ánh trăng, dường như một tầng sương mỏng lung, càng thêm làm lòng người mơ màng, Phương Tranh nhất thời như uống mật ngọt, như si như say, hấn cúi đầu, giống như một tiểu tử ngây thơ, xấu hổ nghiêng đi thân thể, ngại ngùng bổ sung một câu: “ Còn nữa, nửa đêm đừng mặc y phục màu đỏ, dễ chiêu dụ người...”

“ Sư.” Một khối đá nhỏ bay vút qua đầu Phương Tranh, Phương Tranh sợ đến hai chân mềm nhũn. Sắc mặt tái nhợt ôm đầu, thân hình hóa thành một đạo khói đen, nhanh chóng lui trở vào gian nhà gỗ, đây không phải Hoa Thị đường cái tại kinh thành, đùa giỡn phụ nữ là phải trả giá đắt! Phương Tranh rốt cục hiểu rõ đạo lý này.

Mang đầy đầu óc nghi vấn, Phương Tranh nhanh chóng chui vào giấc ngủ, khi tỉnh lại đã buổi trưa, tên râu mép vội tới đưa bữa trưa cho Phương Tranh thì Phương Tranh mới lười biếng rời khỏi giường.

Không có nha hoàn chiêu cố, Phương đại thiếu gia không thể làm gì khác hơn là tự mình đi tới bên giếng lấy nước rửa mặt, tên râu mép ở một bên nhếch miệng cười, ngây ngô nói: “ Người thành thị các người thật là chú ý, ha ha, ngủ dậy còn đi rửa mặt.”

Phương Tranh ngây ra, sau đó ghê tởm liếc mắt nhìn tên râu mép, theo lời của hấn nói, không ngờ ở trong đám thổ phỉ này, không rửa mặt mới gọi là bình thường? Đám người không có vệ sinh!

Bên tai truyền đến một trận ồn ào, Phương Tranh đứng thẳng người lên nhìn tới thấy không ít thổ phỉ đang hướng gian nhà gỗ lớn nhất đi đến, Phương Tranh không giải thích được hỏi: “ Ai, bọn họ làm gì vậy?”

Tối hôm qua bọn họ uống rượu đến nửa đêm, chẳng lẽ hôm nay lại tiếp tục uống?

Tên râu mép nhìn lướt qua, cốc lốc nói: “Đương gia triệu tập mọi người đến nghị sự, ha hả. Người chậm rãi mà rửa, ta cũng đi xem.” Nói xong tên râu mép bỏ Phương Tranh một bên, thối đi thối lại chạy về hướng nhà gỗ.

Hừ! Đám người này cũng còn biết chuyện nghị sự này sao! Có việc họp mặt thương nghị, làn gió dân chủ lẽ nào từ trong một ổ cướp thời cổ đại thổi bay ra sao?

Phương Tranh cũng không kịp ăn, vội vã lau mặt, ở trong phòng bưng lên một chén canh, vừa uống vừa hướng nhà gỗ đi đến.

Tối hôm qua có được sự bảo chứng của nữ trùm thổ phỉ, Phương Tranh biết sự an toàn của mình tạm thời không sao, tuy nói không thể tùy tiện tán vươg bá khí, ở chỗ này đi ngang, chỉ ít khi hấn đi dọc thì không ai dám tìm hấn phiền phức. Hơn nữa mình bị bắt cóc nguyên lai không xuất phát từ bốn ý của nữ trùm thổ phỉ, nghiêm ngặt mà nói, hiện tại hấn tạm thời có thân phận khách nhân ở trong ổ cướp này.

Nhà gỗ lớn ở trong ổ cướp là một nơi trung tâm của những nhà gỗ, chiếm diện tích khá lớn, tiền sảnh của gian nhà giống như một sân bóng rổ. Ở trong tiền sảnh còn có một bức họa không biết thuộc niên đại nào, bức tranh vẽ một vị nam tử trung niên cao lớn vạm vỡ, gương mặt khôi ngô, tay cầm một thanh đại đao, dùng chiêu thức “Lực Phách Hoa Sơn” ra sức hướng phía trước chém xuống, gương mặt hiện lên một cổ bá đạo hung hãn, tràn ngập khí thế.

Trong nhà gỗ đã đầy người, tiếng người ồn ào. Đếm sơ qua, đại khái khoảng hai trăm người, chúng thổ phỉ đang ngồi hoặc đứng, có người đang xua tay, phun nước bọt, còn chửi rửa, làm gian nhà vốn có chút ý tứ thanh nhã lại trở nên ô yên chướng khí. Rất giống một ngôi nhà hàng cao cấp bỗng nhiên phóng vào một đám rắn rết ăn phân mà sống, muốn buồn nôn bao nhiêu thì buồn nôn bấy nhiêu.

Phương Tranh chán ghét nhú nhú mày, hấn cũng không phải là một người yêu sạch sẽ, không tắm không thay y phục cũng là chuyện thường, nhưng hiện tại so sánh với đám người này, Phương đại thiếu gia rất cục là một người yêu thích sạch sẽ đến biến thái.

Nữ trùm thổ phỉ lẳng lặng ngồi trên một cái ghế trước bức họa, nhắm mắt không nói, đôi mày cau lại, tựa hồ đang nghĩ đến chuyện gì thật đáng ghét, đối với sự rầm rĩ chung quanh như mất điếc tai ngơ. Nàng vẫn mặc trang phục màu đỏ sẫm, ở trong tiếng tận tình chửi rửa của đám thổ phỉ, nàng ôn nhu sần nhược ngồi chỗ kia, tựa như một con cừu dịu ngoan đi nhầm chỗ, không cần thận lọt vào ổ sói lang, cả bức họa nhìn thật phi thường quý dị khó hiểu.

Phương Tranh cười, lười biếng dựa ngay cửa sảnh nhìn không chớp mắt, miệng vẫn húp canh, hăng hái nhìn chăm chăm gương mặt tuyệt sắc kia. Hấn thực sự rất muốn biết, vị văn tĩn ôn nhu nữ thổ phỉ đầu lĩnh này thế nào quản lý đám thủ hạ thổ phỉ kiệt ngao bất tuân.

Cơn nháo loạn trong phòng vẫn còn đang tiếp tục, đám thổ phỉ vốn vô tổ chức điển hình, chỉ cần lão đại không lên tiếng, bọn họ cũng không có giác ngộ làm một bảo bảo ngoan ngoãn.

Tiếng ồn ào làm đôi mắt nữ trùm thổ phỉ rất cục mở ra, lẳng lặng quan sát cả đám thổ phỉ đang lớn tiếng chửi bậy trong phòng, đôi mắt xinh đẹp hơi sụp xuống, đáng dấp nhu nhược khả ái chọc người yêu thương vô hạn...

“Câm miệng hết cho lão nương! Đám vương bát đần các người! Con mẹ nó ai còn oa táo, lão nương bóp nát trứng *** của hấn!” Nữ trùm thổ phỉ triệt để biến thân, dung nhan tuyệt mỹ nhất thời đầy dữ tợn, ánh mắt nhìn chúng thổ phỉ hung ác độc địa dị thường, giống như một con cạp cái đang đặng đặng sát khí nhìn chăm chăm một đám chó con đang lạnh run lên.

Như sấm sét trên vùng đất bằng phẳng, dường như đàn chim đang tranh cãi ầm ĩ trong rừng bỗng nhiên bạo phát ra một tiếng gầm to của sư tử, toàn bộ thổ phỉ trong phòng đều ngậm chặt miệng, một nơi đang tranh cãi ầm ĩ như chợ bán thức ăn thoáng chốc lặng ngắt như tờ.

Đám thổ phỉ vô luận là ngồi hay đứng bật người liền đoan trang thẳng lưng, hơn nữa trên mặt mỗi người đều duy trì thần tình nghiêm túc, giống như vốn vẫn là như vậy! Giống như tràng hội nghị cao cấp quân sự quyết định sinh tử của quốc gia vô cùng trang nghiêm túc mục.

“Oa!”

Thanh âm duy nhất không hài hòa đến từ cửa tiền thính, bởi khiếp sợ với biểu hiện của nữ trùm thổ phỉ, trong miệng Phương Tranh đang ngậm một ngụm canh nóng cũng không nhin được nữa, phù một tiếng phun hết ra ngoài.

Nàng này...phỏng chừng rất dễ câu thông với Trường Bình...Phương Tranh không biết nên khóc hay nên cười, mức nước chênh lệch giữa lòng sông so với mặt biển! Mức nước chênh lệch giữa lòng sông so với mặt biển thật lớn! Tối hôm qua nữ tử hai mắt hàm chứa nỗi sầu bi, văn văn tĩnh tĩnh tuyệt sắc mỹ nhân đi đâu rồi? Rốt cục người nào mới chân chính là nàng? Điều này cũng thật quá vô nghĩa đi a? Tựa như một nữ tử vùng sông nước Giang Nam dịu dàng, bàn tay nhẹ vờn, tinh tế gảy dây đàn cổ, sau đó bức hình ảnh duy mỹ kia dừng ở đó, nữ tử bỗng nhiên bật dậy, đưa tay hát bay đàn cổ, chụp lấy microphone, không ngờ cất tiếng hét nhạc pop rock, thử hỏi ai có thể chịu được sự trùng kích hoàn toàn tuyệt nhiên bất đồng đến như thế?

Phương Tranh thống khổ bưng trái tim, thật sâu thở dài: “ Đáng tiếc, quá đáng tiếc, con quý nhỏ đẹp đến như vậy không ngờ lại có bệnh tâm thần phân liệt...”

“ Con mẹ nó ai đang uống rượu bên ngoài? Lăn ra đây cho lão nương! Đám vương bát đản các người, suốt ngày nếu không phải uống rượu thì chơi đàn bà, con mẹ nó sớm muộn gì cũng chết oan chết uổng!” Bên trong phòng truyền đến tiếng mắng chửi giận dữ của nữ trùm thổ phỉ. Động tác chúng thổ phỉ nhất trí quay đầu nhìn ngoài phòng, ánh mắt bất thiện.

Ngay góc rẽ của hành lang ngoài phòng, Phương Tranh giật mình bưng chén canh, hai mắt có chút đăm đăm: “ Ta lại rước lấy tai họa nữa sao?”

Ở kiếp trước Phương Tranh có nghe nói qua về một chứng bệnh gọi là tinh thần phân liệt nhân cách, được phân biệt, đó là hai loại nhân cách hoàn toàn tương phản nhau, ở những thời gian khác nhau hay bị hoàn cảnh gì đó kích thích, tự nhiên sẽ bị chuyển đổi.

Tỷ như nói trắng ra ban ngày hấn là một kẻ tao nhã nho nhã, người người đều khen ngợi sự khiêm tốn của hấn, nhưng tới buổi tối lại biến thành một tên biến thái, chạy đi hiếp dâm phụ nữ, hơn nữa bệnh nhân căn bản không biết mình bị mắc bệnh nên đã làm gì cũng không biết, tình hình này có điểm giống như bị quỷ nhập thân.

Chẳng lẽ vị nữ trùm thổ phỉ xinh đẹp này cũng bị bệnh?

Tối hôm qua nói chuyện với nàng bên hồ, Phương Tranh có thể cảm giác được, nàng là một người phong mang nội liễm, lãnh tĩnh cơ trí, hơn nữa còn là một người từng được giáo dục, là một nữ nhân lãnh diễm tựa như u lan ưu cốc, cao ngạo thoát tục.

Mà hiện tại nữ trùm thổ phỉ đang ở trong phòng hô to gọi nhỏ, thô tục hết câu này đến câu khác, đem một đám thổ phỉ kiệt ngạo bất tuân đập nát như con cháu, nhưng căn bản tìm không ra vị tuyệt sắc nữ tử ngồi bên hồ tối hôm qua có phần nào liên quan, hiện tại hiện ra trước mặt Phương Tranh, là một nữ đầu lĩnh thổ phỉ tôn trọng cường quyền và bạo lực, vô lý xúc phạm, một lời không hợp liền xông vào chém giết cho máu vương trong năm bước.

Đây rốt cục là chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ mình thật sự đụng phải một bệnh nhân có nhân cách phân liệt chứng như trong truyền thuyết? Nói như vậy, tình cảnh Phương Tranh lại bắt đầu không ổn, hấn vẫn nhớ kỹ tối hôm qua nữ thổ phỉ đáp ứng bảo hộ sự an toàn của hấn trong ổ cướp này, nhưng sự bảo chứng kia lại do một nhân cách khác chi phối thể xác. Hiện tại tới ban ngày, nhân cách lại bị chuyển đổi, ai biết bây giờ nàng còn nhớ tới lời đã hứa hay không? Vạn nhất người ta vốn không nhận ra hấn, ra lệnh một tiếng, hơn hai trăm tên thổ phỉ như sói như hổ trước mắt tuyệt đối sẽ không chút do dự biến mình thành thịt tương, thậm chí còn đem đi rửa sạch nấu thành thức ăn nhắm rượu.

Đương nhiên, lạc quan một chút mà nói, hiện tại nữ trùm thổ phỉ chỉ là đóng kịch giả trang làm ra vẻ ta đây, dù sao muốn cai trị một đám thổ phỉ dã man thô tục có vũ lực không thấp như thế, không có thủ đoạn sấm sét, nhân cách đặc biệt mị lực và tính cách đường hoàng ương ngạnh, thật rất khó đạt được uy tín trong bọn họ.

Hiện tại nữ trùm thổ phỉ đang chửi ầm lên, yêu cầu tên vương bát đản vừa phun “ rượu” lăn ra.

Không cần hoài nghi, tên đó chính là Phương Tranh.

Phương Tranh ngậy ra giờ chén canh, trong ngực nghĩ cực kỳ ủy khuất. Người nói ta uống ngụm canh thôi lại chọc phải ai vậy? Trong phòng nhiều người như vậy, nói phun nước bọt người cũng mặc kệ, ta chỉ ở ngoài cửa phun ra một ngụm nho nhỏ mà thôi, có đáng đem ta ra bêu xấu vậy không? Hơn nữa ta cũng không phải là đồng bọn của các người nha.

“ Ai đứng bên ngoài? Còn ngậy ngốc không chịu lặn vào đây cho lão nương! Còn chậm chạp lão nương lột da của người!” Tiếng kêu gào lần thứ hai truyền đến, lúc này trong ánh mắt đám thổ phỉ nhìn Phương Tranh không những hung ác độc địa còn mang theo vẻ hả hê.

Phương Tranh run run sợ hãi, người khác nói lột da cũng chỉ là một sự uy hiếp bé nhỏ không đáng kể. Nhưng đầu lĩnh thổ phỉ của ổ cướp nói sẽ lột da, hay nhất là nên xem những lời này là lời nói thật, nhìn qua như mỹ lệ xinh đẹp, kỳ thực con quỷ nhỏ độc ác này quả thật có khả năng làm được.

Phương Tranh kinh sợ vội nhanh nhẹn chen vào, trong miệng cao giọng ồn ào: “ Nữ đại vương, đừng động thủ, đừng động thủ! Là ta, là ta!”

Khi Phương Tranh đầy mồ hôi lạnh xuất hiện ngay trước mặt nữ trùm thổ phỉ, mang theo dáng tươi cười nịnh nọt, liên tục hướng nữ trùm thổ phỉ cúi cung chào, tựa như một tên Hán gian trong bộ phim điện ảnh.

Đôi mắt to mỹ lệ của nữ trùm thổ phỉ hơi khép lại, đánh giá Phương Tranh cẩn thận, trong ánh mắt mang theo ý tứ điều tra.

Trong lòng Phương Tranh căng thẳng, nguy rồi! Con quỷ nhỏ này đương nhiên chính là người có tâm thần phân liệt, buổi tối qua còn nhận thức ta, ban ngày không còn nhớ nữa. Vậy phải làm sao bây giờ? Đám thổ phỉ sẽ không giảng đạo lý với người. Chính bọn nó làm nghề nghiệp khiến người rơi đầu, đối với chính tính mạng của bản thân còn không xem trọng, huống chi là tính mạng người khác? Theo biểu hiện không ôn nhu hiện tại của nàng ta mà xem, phỏng chừng tiếp theo sẽ ra lệnh cho đám thổ phỉ đem chính mình bắn dính lên tường.

Tình thế nguy cấp, Phương Tranh bất chấp nhiều hơn, nhanh miệng tự giới thiệu: “ Nữ đại vương, thỉnh cho phép tại hạ tự giới thiệu, bản thân họ Phương, là chữ phương của nghiêm chính, tên là Tiểu Ngũ, ha ha, là Phương Tiểu Ngũ, bình thường chỉ là một người không có tiền đồ, không có thân nhân, không có lão bà, quan trọng là...không có tiền. Xuất phát từ hiểu lầm nào đó, bất hạnh bị, ồ, sai rồi, may mắn, may mắn bị các người tiếp lên núi du lãm tham quan, học tập kinh nghiệm quý giá của các vị, cạc cạc...”

“ Ân?” Nữ trùm thổ phỉ nghe vậy, đôi mày anh khí hơi cau lại, không chớp mắt nhìn chằm chằm Phương Tranh.

Phương Tranh sợ đến muốn nhũn ra, vậy là sao? Con quỷ nhỏ này còn chưa nhớ được mình, theo bộ dáng này, hơn phân nửa là muốn trở mặt, rất khó tưởng tượng, một người nghiêm nhiên không nhớ chuyện buổi tối, buổi tối lại quên chuyện ban ngày, một nữ đầu lĩnh thổ phỉ, làm sao có bản lĩnh cai quản đám thổ phỉ, mặc cho nàng đánh mắng, nhưng đám thổ phỉ vẫn rất chịu phục, theo thể này thì uy tín của nàng còn rất cao trong đám thổ phỉ.

Nữ trùm thổ phỉ nhíu nhíu mày, thu hồi ánh mắt quan sát Phương Tranh, sau đó hung quang trong đôi mắt đẹp chợt lóe, chân ngọc thon dài mà hữu lực như thiểm điện đá lên mông Phương Tranh, Phương Tranh hoảng hốt thét lên, sắc mặt tái nhợt không dám phản kháng, thuận thế quỳ rạp dưới đất dù động cũng không dám động.

“ Con mẹ nó trí nhớ của người có phải không tốt hay không?” Nữ thổ phỉ chỉ vào Phương Tranh đang giả chết trên mặt đất, tàn bạo nói.

Phương Tranh khóc không ra nước mắt, trí nhớ ta không tốt sao? Đám thổ phỉ này sao không nói lý vậy? Con mẹ nó người quên lão tử, hiện tại lại mắng ta trí nhớ không tốt, mẹ nó! Thổ phỉ hay kích phỉ, người đừng có đem nghề nghiệp sát nhân của người ra để xem ai biết nói lý để phục người.

Nữ trùm thổ phỉ nói tiếp: “ Hôm qua buổi tối lão nương nói với người thế nào? Cái tên Phương Tiểu Ngũ rõ là giả danh, con mẹ nó người không ngờ dám dùng tên này hồ lộng lão nương, có phải nghĩ lão nương không thu thập được người?”

Phượng Tranh ngẩn người, sau đó trong lòng vui mừng, hắc, người đàn bà này cũng không có quên chuyện hôm qua!

Phượng Tranh lăn lông lốc trên mặt đất nhanh chóng đứng lên, cao hứng nói: “ Người còn nhớ rõ ta?”

Nữ trùu thổ phỉ ngẩn người, sau đó giận tím mặt, một cước lại đá Phượng Tranh nằm úp sấp: “ Lão nương sao không nhớ rõ người? Người nghĩ lão nương bị choáng váng sao?”

Phượng Tranh sợ đến run lên, nhanh đứng dậy, dịu ngoan nhu thuận đứng bên cạnh nữ trùu thổ phỉ, giống như một cây cỏ nhỏ đứng ẩn trong bóng ma của một nữ vương, nữ trùu thổ phỉ trừng mắt nhìn Phượng Tranh, quát to: “ Nếu không phải tối hôm qua lão nương đáp ứng không hại tính mạng của người, với tính tình của lão nương, hôm nay không điểm người làm thiên đàng không được.”

“ Thiên đàng là gì” Phượng Tranh tò mò định mở miệng hỏi, liền nhìn thấy ánh mắt hung ác độc địa của nữ trùu thổ phỉ, Phượng Tranh bật người thối lui ngậm miệng lại.

Đám thổ phỉ trong tiền sảnh vừa nhìn tiếc mục ngược đãi, không khỏi hăng hái bừng bừng huyết sáo, còn có người vỗ đùi cười ha ha, phảng phất tiết mục rất buồn cười, đám người này trí não thật là thấp a.

“ Cầm miệng hết cho lão nương, Hồ Lão Tam, người cười lớn nhất, có đúng hay không cũng muốn ném thử hai cước của lão nương?” Nữ trùu thổ phỉ giống như tiếng sấm mùa xuân, rống lớn.

Chúng thổ phỉ thoáng chốc an tĩnh lại, tiền sảnh trở nên lặng ngắt như tờ.

Lúc này, trong đám thổ phỉ có hai người trao đổi ánh mắt một chút, lập tức một người đứng lên nói: “ Dương gia, người xuống núi mấy ngày nay, Dương đại dương gia của Nhị Long sơn phái người đến bái sơn.”

“ Dương Thuận Đức?” Đôi mắt to mỹ lệ của nữ trùu thổ phỉ lại hơi khép lại, hừ lạnh.

216. Chương 201:ổ Cướp Nội Chiến

“ Tên cầu dưỡng, có phải lại muốn mời chào chúng ta nhập vào ổ hắc, hợp thành một, độc chiếm?”

Thổ phỉ gạt đầu nói: “ Đúng vậy, còn thỉnh dương gia định đoạt.”

Nữ trùu thổ phỉ xì một tiếng khinh miệt, hung hăng nhổ một ngụm nước bọt xuống mặt đất. Phượng Tranh không đành lòng nhìn thấy nghiêng đầu qua chỗ khác, thật quá khó coi, một nữ nhân đẹp như thế, không ngờ lại có tính tình như vậy, thật sự là một loại phá hư đối với sự vật tốt đẹp.

“ Tên Dương Thuận Đức này năm ngoái gạt lão nương lên núi của hắc, sự tình nói không xong còn muốn dùng sức mạnh lưu lại lão nương, cũng may thân thủ lão nương không tệ, cho nên mới thoát khỏi tay hắc. Năm nay hắc còn không biết xấu hổ đến bái sơn? Đám vương bát đần các người vì sao để hắc chạy đi?” Nữ trùu thổ phỉ nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Câu nói làm đám thổ phỉ do dự một thoáng, lại nhìn mọi người, tên kia lúng túng nói: “ Dương gia, kỳ thực...kỳ thực điều kiện của Dương đại dương gia không tệ, sao dương gia không suy nghĩ một chút?”

Nữ trùu thổ phỉ ngẩn người, nàng hiển nhiên không ngờ tới tên thủ hạ này lại nói giúp cho tên họ Dương kia.

Con mắt của nàng khép lại thành đường thẳng, trong ánh mắt lộ ra vài phần sát khí, tràn ngập ý tứ nguy hiểm. Nhưng giọng nói của nàng lại thật ôn nhu bình thản thậm chí còn mang theo vài phần mềm mại đáng yêu đến tận xương.

“ Tôn Hữu Vọng, Dương đại dương gia nói điều kiện gì vậy?”

Tôn Hữu Vọng dưới ánh mắt nhìn kỹ của nữ trùu thổ phỉ, gian nan nuốt nuốt nước bọt, mồ hôi lạnh trên trán chảy xuống tới, cả người không tự chủ được hơi run lên vài lần, rốt cục lắp bắp mở miệng nói: “ Dương đại dương gia nói, nếu dương gia chịu mang theo các huynh đệ lên núi hắc, nhập vào ổ hắc, nhị dương gia Nhị Long sơn sẽ giao cho người, các huynh đệ chúng ta lên Nhị Long sơn, mỗi người trước tiên cấp hai trăm lượng bạc làm lễ gặp mặt, còn có...còn có...”

“ Còn có cái gì? Cứ nói ra hết đi.” Nữ trùm thổ phỉ nở nụ cười, đôi mắt hạnh kiều mị nhìn Tôn Hữu Vọng, phảng phất giống như đang chuyên chú nhìn tình nhân trong lòng mình.

Tôn Hữu Vọng hiển nhiên bị biểu tình của nữ trùm thổ phỉ làm ngây ra, cả người run run vài cái, cắn răng rất cục run giọng nói: “ Còn có, Dương đại đương gia nói, nếu như chịu vào núi của hắn, sau này các huynh đệ làm buôn bán không bị hạn chế, hơn nữa hơn hai trăm huynh đệ chúng ta sẽ được hưởng phân nửa, bốn trăm người của họ chỉ hưởng nửa còn lại.”

Nữ trùm thổ phỉ nghe vậy, giật mình nghiêng người, lập tức bỗng nhiên cười ha ha: “ Họ Dương thật đúng là chuyên gia. Sau này các người lên núi của hắn, làm buôn bán dĩ nhiên không cần kiêng kỵ, có thể cướp tiền lại cướp sắc, nhưng thật ra so với quy củ ta lập ra rộng thênh hơn rất nhiều, thứ quái đản dưới khổ rất cục có thể thoải mái chơi nữ nhân, thảo nào...” Mắt hạnh của nữ trùm thổ phỉ đảo qua, âm u liếc mắt nhìn chúng thổ phỉ, đám thổ phỉ cũng có người ngang nhiên đón lấy ánh mắt của nàng, có người chột dạ cúi đầu, biểu tình hoàn toàn khác nhau, vạn phần phức tạp.

Phương Tranh thờ ơ lạnh nhạt, trong ngực thở dài, lão tử sao lại gặp vận xấu gì đây? Đi chỗ nào cũng gặp phải chuyện câu tâm đầu giác(tranh đầu mưu kế), mắt sáng vừa nhìn thấy tình huống liền xem hiểu ngay, đám thổ phỉ này đang nội chiến, hơn nữa theo tình thế, tựa hồ vị trí của vị nữ trùm thổ phỉ này ngồi không quá ổn. Bởi vì Phương Tranh nhìn thấy đám thổ phỉ có hơn phân nửa trong lòng có quỷ cúi đầu hoặc nhìn nơi khác, những người này tất nhiên là bị vị đại đương gia của Nhị Long sơn âm thầm thu mua.

Trong triều tranh quyền đầu thế thì cũng thôi, không nghĩ tới tại khe núi mà cả loài chim cũng không thêm sinh sản này, đám thổ phỉ chỉ vì một chút tiểu lợi như thế, cũng bắt đầu nội đấu, Phương Tranh hoài nghi có phải mình là tai tinh trong truyền thuyết hay không, đi tới đâu cũng đem vận xấu đưa đến đó, cứ như vậy lại bị cuốn vào một hồi tranh đấu, nhân sĩ xuyên qua mệnh khổ a! Ông trời thật sự không cho ta được yên tĩnh một chút sao?

Nữ trùm thổ phỉ đem biểu tình của bọn thổ phỉ thu hết vào đáy mắt, sau đó âm trầm âm trầm nói: “ Các người thì sao? Các người không phải cũng cùng một ý tứ như Tôn Hữu Vọng? Đều muốn gia nhập vào đỉnh núi của họ Dương, thuận phục dưới cờ của họ Dương kia?”

Trầm mặc, tiền sảnh rơi vào sự trầm mặc như cõi chết.

Chúng thổ phỉ nhìn nhau, có mấy người nghĩ muốn đứng ra nói gì đó, nhìn thấy ánh mắt lộ sát khí của nữ trùm thổ phỉ, mấp máy môi, lại ử rừ ngậm miệng lại.

Sau đó một tên thổ phỉ trên mặt có vết sẹo đao dữ tợn nhảy đi ra, lớn tiếng nói: “ Thanh Long sơn chúng ta mở núi hơn ba mươi năm, cơ nghiệp không lớn. Nhưng ngày xưa do La lão đương gia mang theo lão huynh đệ tâm tâm khổ khổ đánh hạ, ngày tháng của các huynh đệ tuy nói không được thích ý như tên cầu tử của Nhị Long sơn, nhưng lão đương gia cũng không bạc đãi chúng ta, chúng ta không thiếu áo cơm, rượu thịt đầy đủ, đồ châu báu cướp tới đều phân chia công bình, tâm phục khẩu phục, đương gia xem chúng ta như huynh đệ của mình, chúng ta cũng không thể làm bạc nhân lang(kẻ vô tình)! Con mẹ nó ai nghĩ phản bội đương gia đi liếm chân của họ Dương Nhị Long sơn, lão tử Đao Ba Kiếm là người đầu tiên không đáp ứng!”

Lời vừa nói ra, trong chúng thổ phỉ đứng ra sáu bảy mươi người, đều lớn tiếng phụ họa, lại ngang nhiên đi ra vài bước, đứng ngay phía sau nữ trùm thổ phỉ, để biểu lộ lập trường rõ ràng của bọn họ.

Nữ trùm thổ phỉ thấy thế, trong đôi mắt sát khí hiện lên vài phần vui mừng, mỉm cười liếc mắt nhìn tên mặt sẹo, thần nhiên nói: “ Đao Ba, lão nương không nhìn lầm người, ngươi là huynh đệ tốt!”

Đao Ba Kiếm hiển nhiên không phải là một người giỏi về ăn nói, vừa rồi nói chuyện cũng do tình thế bắt buộc nghe được nữ trùm thổ phỉ tán dương hắn, tên mặt sẹo hưng phấn đến gương mặt hơi đỏ lên, ngại ngùng lắc đầu. Hàm hậu nhếch môi cười, cái gì cũng chưa nói.

Nữ trùm thổ phỉ quay đầu quét mắt nhìn hơn một trăm thổ phỉ còn lại thần nhiên nói: “ Xem ra hơn một trăm vị huynh đệ đây là muốn thay một đỉnh núi khác để phát tài rồi?”

Tôn Hữu Vọng do dự một chút, nhìn hơn một trăm thổ phỉ, cuối cùng cắn răng nói: “ Đương gia, đừng trách ta nói thẳng, Thanh Long sơn xác thực là cơ nghiệp ngày trước La lão đương nhiên đánh hạ, người là nữ nhi của hắn, con thừa kế nghiệp cha thì các huynh đệ chúng ta đều không phản đối. Mà quy củ do

người lập cũng thật quá nghiêm khắc! Những huynh đệ chúng ta đều là người đến sau khi La lão đương gia đánh hạ cơ nghiệp này, chỉ cầu đơn giản là bữa cơm no. Phát chút tiền tài, mà khi người làm đương gia lại ra nhiều quy củ như vậy, cướp tài không cướp mạng, giật tiền không cướp sắc, người già phụ nữ và trẻ em không cướp, người có người già trưởng bối cần phụng dưỡng cũng không cướp, nhà có vợ con cũng không cướp, đương gia, chúng ta là thổ phỉ, là sơn tặc. Chứ không phải tài chủ đang mở nhà từ thiện! Chiếu quy củ của người mà làm, hôm nay còn có thứ gì chúng ta có thể cướp được? Các huynh đệ chẳng lẽ đều phải chết đói? Người biết năm ngoái các huynh đệ Thanh Long sơn chúng ta tổng cộng có được bao nhiêu bạc không? Năm mươi lượng! Một năm chỉ làm được ba chuyến buôn bán! Chút bạc ấy chúng ta xuống thị trấn dưới chân núi đánh bạc một ván thôi đã hết sạch! Đương gia đừng trách các huynh đệ phản bội người, nếu người đáp ứng đem những quy củ này phế đi, Tôn Hữu Vọng ta là người thứ nhất phục người! Nếu không phải ở lại Thanh Long sơn thật sự là hỗn không nổi nữa, con mẹ nó có ai nguyện ý đi liếm chân họ Dương kia?”

Lúc này Phương Tranh đã hiểu được đại khái sự tình.

Nguyên lai con quỷ nhỏ này còn có lương tâm. Lập ra những quy củ này quả thực so với luật pháp của triều đình càng nhân tính hóa, thuộc về đại biểu điển hình của câu “đạo cũng có đường đạo”. Nhất ở thế giới kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu này, dám thổ phỉ chỉ mong kiếm lợi lại đi lập xuống những quy củ này quả thật không phải là một chuyện tốt. Dám lên núi làm ăn cướp đều là người vô pháp vô thiên, là những tên vong mạng giết người như ngóe, hỗn đến mức như bọn họ, từ lâu đã không xem trọng tính mạng, thậm chí trước khi chưa chết phải thỏa thích hưởng thụ sinh hoạt, cướp tới tiền tài mỹ nữ, đi đánh bạc, trong mắt bọn họ chỉ có nữ nhân và bạc tiền, về phần nghĩa khí sao, bọn họ đều không phải là không có, nhưng nghĩa khí có thể xem như cơm ăn no bụng được sao? Không có nữ nhân ôm ấp, dĩ nhiên đến mức này thì phải nội chiến, nguyên nhân bản chất chính là lợi ích quá ít.

Tôn Hữu Vọng nói xong, những thổ phỉ muốn rời núi đều lớn tiếng phụ họa.

Những người tận trung đứng sau lưng nữ trùm thổ phỉ không chút nào tỏ ra yếu kém, đều chửi ầm òi phương bất trung bất nghĩa. Hai bên chia rõ phân minh, đầy mùi vị giương cung bạt kiếm, ổ cướp đã rơi vào tình thế căng thẳng như sắp sống mái với nhau.

Gương mặt của nữ trùm thổ phỉ xẹt qua thần sắc giận dữ, vươn bàn tay, lơ đãng vuốt mái tóc, sau đó bỗng nhiên hướng Tôn Hữu Vọng cười quyền rũ.

“Tôn Hữu Vọng, người lên núi đã hơn ba năm phải không? Thường ngày ta có từng bạc đãi người?”

Trên mặt Tôn Hữu Vọng hiện lên một tia áy náy, lắc đầu nói: “Đương gia đối với ta không tệ, như huynh đệ ruột thịt của mình, có chuyến buôn bán nào người cũng là người phân bạc ít nhất, làm lưng vắt vả nhưng lại đạt được kém nhất, ta có lỗi với người.”

Nữ trùm thổ phỉ nở nụ cười, dung nhan tươi đẹp phóng xuất ra dáng tươi cười mỉa hoặc, làm toàn bộ đám thổ phỉ đều nhìn không được thần tình ngẩn ngơ.

Nữ trùm thổ phỉ vừa cười vừa thần nhiên nói: “Ta không trách người, người có ý chí, ta không miễn cưỡng, nhưng núi có quy củ, nếu muốn rời khỏi núi, phải trả giá hết mình.”

Nữ trùm thổ phỉ vừa nói chuyện, thân hình lại không hề dự triệu phi thân bay lên, nhanh như thiểm điện nhắm thẳng Tôn Hữu Vọng, bàn tay trống trơn chợt hiện ra một đạo hàn mang, trực thẳng cổ họng Tôn Hữu Vọng.

Tôn Hữu Vọng thấy thế kinh hãi, hai chân nhún mạnh lui nhanh ra sau vài chục bước, nhưng hàn mang trong tay nữ trùm thổ phỉ lại từng bước ép sát, dường như con rắn độc ẩn trong bãi cỏ đang nhìn thẳng con mồi, chưa chút nào thả lỏng, bất luận Tôn Hữu Vọng làm sao né tránh, hàn mang thủy chung vẫn ở ngay cổ họng của hắn.

Thân thủ của Tôn Hữu Vọng cũng không tệ, tránh né thoắt lui, không ngờ dùng một khoảnh khắc nữ trùm thổ phỉ nghiêng người kịp lấy ra binh khí, sau đó dồn khí đan điền, chân lực hướng ra phía trước, theo một tiếng thanh thủy như sắt đá giao nhau, nữ trùm thổ phỉ nhất thời lui ngược ra sau trở lại, vẫn đứng ở địa phương kia không nhúc nhích.

Phương Tranh hiểu kỳ đánh giá tay nàng, phát hiện tay nàng trống không, kỳ quái, binh khí của nàng giấu ở nơi nào?

Đánh không trúng, toàn thân trở ra. Nữ trùm thổ phỉ ra vẻ tùy ý vỗ vỗ tay, gương mặt cười quynn rũ đến dị thường, trong lòng Phương Tranh không khỏi rung mình, con quỷ nhỏ này đúng là không phải người lương thiện, trong lúc cười nói lại xuất kỳ bất ý ra tay muốn lấy tính mạng người ta, chiếm hết tiên cơ. Phát hiện một chiêu không thể chế địch, lại quả đoán lui trở lại, chưa chút nào tham công liệu lĩnh, xuất thủ sắc bén, thủ đoạn hung ác, tâm kế sâu trầm, thật sự là người cực sợ, lợi hại! Chẳng lẽ đây là cách sinh tồn trong ổ cướp?

Tôn Hữu Vọng trải qua kinh hãi mới giật mình kịp thời đổi chiêu, trên mặt toát mồ hôi, chỉ vào nữ trùm thổ phỉ cả giận nói: “Đương gia, ta nói đều là vì các huynh đệ, người làm sao có thể nói hạ sát thủ liền hạ sát thủ? Lẽ nào người liền tuyệt không niệm tình thủ túc hay sao?”

Nữ trùm thổ phỉ không có việc gì chậm rãi vuốt lại mái tóc thăn nhiên nói: “Người đã làm phản rồi núi, có thể nào tính là huynh đệ của ta? Người là hiểu rõ, đối đãi địch nhân, ta từ trước tới nay sẽ không nương tay.”

Sắc mặt Tôn Hữu Vọng co quắp một chút, lập tức nhe răng cười nói: “Nếu đương gia xé rách da mặt trước, như vậy đừng trách huynh đệ ta đắc tội! Đương đại đương gia nói, nếu như đương gia không đáp ứng gia nhập núi của hần, liền muốn huynh đệ chúng ta hợp lực bắt người, đưa lên Nhị Long sơn!”

Nữ trùm thổ phỉ ngửa mặt lên trời cười to, sau đó đôi mắt đẹp nhìn chăm chăm Tôn Hữu Vọng, lãnh liệt nói: “Vậy người cứ thử xem đi. Tôn Hữu Vọng, đừng nói lão nương khinh thường người, người không có bốn sự này!”

Tình thế đã đến mức không thể cứu vãn, hai bên đều rút ra binh khí, lập tức tản ra, hai phương nhân mã hàng rào phân minh giăng co, hôm qua là những thổ phỉ huynh đệ còn cùng nhau uống rượu say sưa, hiện tại lại chia làm hai trận doanh, một trận nội chiến sống mái người chết ta sống không sao tránh được.

Phương Tranh xấu hổ đứng ngay trung gian hai phương đang giăng co, hần nghĩ rất sợ hãi, rất muốn quay đầu bỏ chạy. Nhưng hần không dám, hiện tại ngay cả động hần cũng không dám động một chút, rất sợ động tác của hần biến thành đạo hỏa lực và súng lệnh khiến cho hai phương sống mái lẫn nhau.

Kỳ thực đám thổ phỉ nội chiến lẫn nhau vốn không liên quan gì tới hần, nói thẳng, hần không có chút hảo cảm đối với bất luận kẻ nào trong ổ cướp này, bọn họ chiến đấu với nhau bị thương hay chết bao nhiêu cũng không có gì đáng nói, hay nhất tất cả đều chết sạch, còn bản thân hần thì có thể ngênh ngang xuống núi.

Nhưng hiện tại tình thế thật sự là rất quỷ dị, quỷ dị đến mức Phương Tranh cũng nhin không được nghĩ muốn chỉ vào ông trời mà chửi ầm lên.

Nguyên nhân quỷ dị đến từ vị trí Phương Tranh đang đứng.

Đám thổ phỉ vừa tản ra, hiện tại ở trong tiền sảnh chia làm hai phương đối địch mỗi bên chiếm phân nửa địa phương, ở giữa chừa ra một khoảng đất trống vuông vắn, binh khí trong tay mọi người đều chỉ vào đối phương.

Nhưng mà vị trí Phương Tranh đang đứng nằm vừa lúc nơi khoảng đất trống kia, hơn nữa hần còn đứng ngay trung gian, binh khí của hai bên đều chỉ về phía hần, thay đổi người là Phương Tranh, người sẽ làm sao?

Tưởng tượng một chút, hơn trăm thanh binh khí chỉ vào hần, song phương đại chiến hết sức căng thẳng, nhất định sẽ xông vào nhau, tự nhiên Phương Tranh đứng ngay giữa, nói cách khác, không ra điều gì ngoài ý muốn, hần sẽ là người thứ nhất nếm đao, điều này không quan hệ đến lập trường của hần, chỉ quan hệ đến vị trí hần đứng, ta oan uổng! Ta oan muốn chết! Con mẹ nó ta trêu ai chọc ai vậy? Phương Tranh thương cảm đứng ngay chỗ đất trống, giống như một con cừu nhỏ bị đàn sói nhìn chăm chăm, vô tội mà lo sợ bất an, trong tiền sảnh không ai nói chuyện, đôi tay mạnh mẽ đẩy sát khí, gắt gao nắm chặt vũ khí, làm cho người ta hít thở không thông, mùi thuốc súng trong không khí dị thường nồng nặc, chỉ cần một mồi lửa nhỏ xíu, toàn bộ liền nổ bạo.

Cả người Phương Tranh như bị bệnh sốt rét, sắc mặt tái nhợt. Lốp áo phía sau lưng đã ướt đầm mồ hôi, Phương Tranh bỗng nhiên cảm thấy đây là khoảnh khắc hung hiểm nhất kể từ khi hắn xuyên qua, bởi vì hiện tại hắn cảm thấy trên mặt rất ngứa, rất muốn đưa tay lên gãi...Đương nhiên, hắn biết hiện tại không thể động, có ngứa bao nhiêu cũng phải chịu đựng, nếu hắn khê động, lập tức sẽ biến thành mồi lửa nhỏ, chớp mắt sẽ châm ngòi hai thùng hỏa dược có lực phá hoại rất mạnh. Thế nhưng, thực sự rất ngứa...Cuối cùng nữ trùm thổ phỉ đành đánh vỡ trầm mặc, mở miệng nói: “ Ngươi còn đứng ở chỗ này làm chi?”

Phương Tranh nghe vậy thiếu chút nữa cảm kích đến bật khóc thành tiếng, con quỷ nhỏ! Ngươi cho là lão tử nguyện ý đứng ngay chỗ này sao? Lão tử là sợ đến không dám động!

Nghĩ thì nghĩ, Phương Tranh lại nỗ lực bài trừ một khuôn mặt tươi cười so với khóc còn khó coi hơn, lắp bắp nói: “ Cái này, các người cứ làm đi, ta không, không quấy rối nữa, các người...ách, các người chú ý thân.”

217. Chương 202: Bát Nước Bắn

Nữ trùm thổ phỉ đem Phương Tranh cứu trở về, không quản đến không khí song phương đang gươm tuốt vỏ, nổ giương dây, hung hăng đá một cước vào mông của Phương Tranh, hung bạo mắng: “ Con mẹ ngươi có phải đã mắc mao bệnh rồi hay không? Cho ngươi lăn thì ngươi mau cút, còn chạy ra đây làm cái gì?”

Nước mắt vui mừng của Phương Tranh rốt cuộc cũng đã ngừng lại, biểu tình trên khuôn mặt tang nghiêm nói: “ Ngươi nghĩ rằng ta nguyện ý chờ đợi ở chỗ này ư? Ta làm sao biết được các người thật không ngờ lại là bằng hữu.”

Tôn Hữu Vọng nghe vậy, bồi thêm dầu vào lửa cười nói: “ Đương gia, tiểu tử này mà ngươi một mực bảo vệ cũng không có gì đặc biệt a, bộ dạng cũng thật bình thường, còn chưa được tính là công tử bột, thật không hiểu vì sao đương gia ngươi cho dù có phải trở mặt cũng muốn bảo vệ tính mạng của hắn.”

Phương Tranh hít sâu một ngụm dưỡng khí, lẳng lặng tiến đến bên cạnh nữ trùm thổ phỉ, để cho nàng phương tiện tùy thời có thể bảo vệ mình, tức thì Phương Tranh phụng phịu nói: “ Uy, lời này của ngươi là có ý tứ gì nha? Ngươi thì biết cái quái gì! Còn nữa, ngươi đã từng gặp qua người nào anh tuấn tiêu sái hơn so với ta hay không? Ngươi nói như thế chẳng phải là đang muốn khinh người quá đáng hay sao? Tôn Hữu Vọng, lão tử nói cho ngươi biết, ta không sợ ngươi đâu!”

Tôn Hữu Vọng chứng kiến Phương Tranh đang mang thân phận là con tin mà còn dám hỗn láo với chính mình, không khỏi giận tím mặt, cương đao trong tay vung lên, chuẩn bị động thủ.

Phương Tranh nhanh chóng sải dài một bước, trốn ở sau lưng nữ trùm thổ phỉ, co đầu rụt cổ lại.

Nghe được sau lưng truyền đến vài tiếng cười mủi phần châm chọc, Phương Tranh biểu tình khổ não thực sự có điểm mất mặt không thể nhịn được, vì thế lại chuyển thân sang bên cạnh một chút, hai nhãn châu xoay động, trong lòng bắt đầu tính toán.

Ngay sau đó bỗng nhiên Phương Tranh giống như thay đổi thành một con người khác, chỉ vào Tôn Hữu Vọng hét lớn: “ Tôn Hữu Vọng! Ngươi thật to gan! Dám đem lão tử giết người diệt khẩu! Khi trở về, lão tử nhất định phải báo cáo lên triều đình, truy sát toàn gia của ngươi!”

Lời vừa nói ra, toàn bộ đám thổ phỉ trong đại sảnh đều thất thần.

“ Triều đình? Giết người diệt khẩu?” Mọi người vạn phần khó hiểu nhìn chằm chằm vào Tôn Hữu Vọng, trong mắt đã tràn ngập nghi hoặc.

Ngay cả trong mắt của nữ trùm thổ phỉ cũng mang theo vẻ mờ mịt nghi hoặc, nhìn hướng sang Phương Tranh.

Tôn Hữu Vọng khó hiểu nói: “ Triều đình nào? Cái gì mà gặp mặt liền muốn giết người diệt khẩu? Tiểu tử ngươi đang nói linh tinh cái gì đó?”

Chứng kiến được một câu nói của mình làm toàn trường kinh sợ, Phương Tranh trong lòng trở nên bình tĩnh, biểu tình trang nghiêm, tiếp tục hồ lộng nói: “ Tôn Hữu Vọng, nhìn vào tình bằng hữu cùng là đồng nghiệp của chúng ta, lão tử vốn không muốn lật tẩy thân phận của ngươi, nhưng con mẹ ngươi lại muốn

quá phận, vì tranh công đầu, độc chiếm công lao, mà dám có ý niệm muốn giết lão tử! Cục giận này lão tử nuốt không trôi!”

Tôn Hữu Vọng giận dữ nói: “ Thúi lắm! Ai là đồng liêu quan trường với ngươi? Ngươi là cái đồ vương bát đần, dám vu cáo hãm hại ta!”

Phương Tranh cười lạnh: “ Lúc này mà ngươi còn không chịu thừa nhận? Cũng được, lão tử sẽ dứt khoát đem thân phận của ngươi mà nói cho rõ ngọn ngành.”

Dứt lời Phương Tranh quay sang nhìn nữ trù cùng hơn một trăm gã thổ phỉ, ngang nhiên nói: “ Các vị hảo hán, chắc hẳn các ngươi còn chưa biết chuyện này đi? Một năm trước kia Tôn Hữu Vọng đã phản bội lại mọi người, đầu phục triều đình! Hơn nữa hắn đã cùng quan phủ cấu kết, quả thật chỉ còn mấy ngày nữa thôi, quan phủ sẽ phái binh tới tiêu diệt các ngươi!”

Chúng thổ phỉ nghe vậy không khỏi kinh hãi, nhìn thần sắc của Tôn Hữu Vọng dĩ nhiên rất không thích hợp. Đối với thổ phỉ mà nói, kiêng kỵ lớn nhất đó chính là cấu kết cùng với quan phủ, trên giang hồ phương pháp xử trí đối với những loại người ăn cây táo, rào cây sung phi thường tàn nhẫn, so với quan phủ đem phạm nhân ra xử tử lăng trì cũng chỉ có hơn chứ không có kém, cho nên có thể thấy được người trong giang hồ đối với những kẻ lộng quyền hại đi nhờ vả triều đình, thống hận tới mức độ như thế nào.

Hiện giờ vừa nghe được Phương Tranh nói như thế, nữ trù thổ phỉ cùng hơn một trăm tên thổ phỉ tuy rằng chưa hoàn toàn tin tưởng vào lời nói của Phương Tranh, nhưng trong lòng của mọi người đối với Tôn Hữu Vọng đã có thêm vài phần đề phòng.

Tôn Hữu Vọng trong thâm tâm rung mình một cái, bát bước bần này tạt lên trên người của mình, có khổ cũng không thể nào mà giải thích được, vì thế hắn không nói hai lời, cương đao trong tay vung lên, múa một đường quang ảnh hoa đao, cương đao nhanh như thiểm điện hướng Phương Tranh đánh tới.

Phương Tranh kinh hãi, tiện đà đem cả thân mình ngồi bệt xuống mặt đất, miệng còn không có nhàn rỗi, tựa như heo bị chọc tiết hét lớn: “ Ngươi muốn giết người diệt khẩu sao?”

Còn không để cho hắn kịp bắt đầu động tác, nữ trù thổ phỉ đã nhanh chóng xông lên phía trước, ngăn cản đao thức của Tôn Hữu Vọng.

Hai người ở trong đại sảnh rất nhanh đổi chiều một lúc, nữ trù thổ phỉ tung một chiêu hoành tảo thiên quân, đem Tôn Hữu Vọng bức lui một bước, còn nàng ta cũng nhẹ nhàng như một con hồ điệp đang nhảy múa, lảng không lộn một vòng trên không trung, rồi hạ xuống phía sau.

“ Tôn Hữu Vọng, có chuyện gì thì cứ bình tĩnh đối chất, ngươi trong lòng không có quỷ, thì làm sao lại muốn vội vàng lấy tính mạng của hắn đây?” Nữ trù thổ phỉ nhìn chằm chằm vào Tôn Hữu Vọng, thản nhiên nói.

Thế cục trước mắt liền xảy ra biến hóa, nữ trù thổ phỉ đối với câu nói hươu nói vượn của Phương Tranh trong lòng vẫn có một chút hoài nghi, bất quá nàng biết, mặc kệ lời của Phương Tranh nói là thật hay giả, đối với nàng cũng đều có lợi. Nguyên bản Tôn Hữu Vọng muốn tới đây gây khó dễ, để cho nàng trở tay không kịp, nếu như song phương phải đánh nhau sống chết, địch đông ta ít, phần thắng phỏng chừng không lớn. Nhưng không nghĩ tới Phương Tranh đột ngột chạy từ đâu ra, đem vũng bùn này trộn lẫn càng thêm đục, nàng đương nhiên muốn còn không được, hi vọng vũng nước này càng đục càng tốt, như thế mới có thể nhiễu loạn được kế hoạch của đối phương, nhiễu loạn sĩ khí cùng tín tâm của đối phương.

Tôn Hữu Vọng cũng nhận thấy được tình hình không ổn, xoay người nhìn hơn một trăm tên thổ phỉ đang đứng ở phía sau mình, tức giận nói: “ Các huynh đệ, tiểu tử này nói năng hỗn láo, các ngươi đừng tin! Ta là hạng người như thế nào, các ngươi còn không hiểu hay sao? Lão tử lên núi đã hơn ba năm, thường ngày ăn thịt uống rượu, thống khoái được ngay, như thế nào lại phải đi đầu nhập triều đình, phạm phải điều tối kỵ của giang hồ?”

Phương Tranh mắt thấy bản thân mình tạm thời không có nguy hiểm đến tính mạng, lại thò đầu ra, cười lạnh nói: “ Bởi vì triều đình đã hứa cho ngươi một chức vị, Đô Thống thất phẩm, còn thưởng cho ngươi một vạn lượng bạc, nếu tiêu diệt được Thanh Long sơn. Sau khi tiêu diệt được mọi người, ngươi liền có thể đi nhậm chức vị, tương lai ngươi đường đường chính chính là Tôn Đô Thống suất lĩnh binh mã triều đình, vớ

con được hưởng đặc quyền, tổ tông rạng rỡ. Rốt cuộc cũng không cần mang cái ác danh sơn tặc trên lưng, sống những ngày lo lắng đề phòng, người còn có thể uống mỹ tửu, thưởng thức mỹ thực, phao nữ nhân càng xinh đẹp hơn! Hừ! Đây chính là lí do khiến cho người đi làm tay sai cho triều đình!”

Mọi người nghe vậy, biểu tình do dự trên mặt càng lúc càng sâu. Nữ trùm thổ phỉ cùng chúng nhân mơ hồ thối lui về phía sau hai bước, bảo trì khoảng cách nhất định đối với Tôn Hữu Vọng.

Phương Tranh chứng kiến tình huống trước mặt, trong lòng vui mừng như điên, chiêu này quả nhiên là có hiệu quả! Luận đánh nhau ta không được, nhưng luận vu oan giá họa hắt bát nước bẩn, lão tử được mệnh danh là tổ tông! Tưởng có võ công là giỏi lắm sao? Lão tử chỉ nói mấy câu là có thể khiến cho hai trăm người này miếu sát người!

Tôn Hữu Vọng vẻ mặt khẩn trương, cắn răng nói: “ Các huynh đệ, những lời của tiểu tử này hoàn toàn là nói hươu nói vượn, chẳng lẽ các người tình nguyện tin lời của một tên ngoại nhân, mà không tin lời của huynh đệ đã từng ở chung sớm chiều ba năm hay sao? Tôn Hữu Vọng ta há lại có thể vì vinh hoa phú quý mà đi phản bội huynh đệ.”

Phương Tranh cười híp mắt nói tiếp: “ Chẳng phải người vì tham vinh hoa phú quý cho nên mới phản bội lại đương gia hay sao? Loại sự tình phản bội này, chơi một lần sẽ còn có lần thứ hai, cũng giống như ngủ cùng nữ nhân, sẽ bị mắc nghiện. Các huynh đệ đừng đợi cho đến khi gã họ Tôn đem các người bán đứng thì mới tỉnh ngộ, các người còn không mau chóng bắt lấy kẻ phản bội!”

Tôn Hữu Vọng cuống quýt giậm chân quát lớn: “ Các huynh đệ, đừng nghe hắn nói bậy! Chúng ta cùng nhau tấn công, đem đám hỗn đản này trói lại, rồi mang đến trước mặt Dương đại đương gia, nhờ ngài xử trí!” Dứt lời hắn giơ cương đao trong tay lên, tiện đà hướng phía nữ trùm thổ phỉ mà công tới.

Thẳng cho đến khi lao ra được hai bước, Tôn Hữu Vọng lại phát hiện phía sau mình không có động tĩnh gì, thấy nguyên bản hơn một trăm tên thổ phỉ ở phía sau mình không có một người nào nhúc nhích....Trong ánh mắt hiện rõ ra biểu tình cảnh giác cao độ.

Tôn Hữu Vọng sắc mặt thoáng chốc trở nên xám xịt như tro tàn. Hắn biết, mọi người đã không còn tin tưởng vào hắn, một phen nói hươu nói vượn của Phương Tranh đã lưu vào trong lòng của bọn họ một tia nghi ngờ.

Thổ phỉ làm việc chung quy cũng chỉ vì lợi ích của bản thân mình, theo như trên giang hồ mà đoán định thì bọn hắn thuộc loại giang hồ hắc đạo. Loại người này làm việc không quá mức quan tâm đến thiên lý chính nghĩa, lấy chuyện bình thường mà nói thí dụ như, nội chiến, dưới phạm thượng trên đó cũng là chuyện xảy ra như cơm bữa. Chỉ cần gánh lên cái đại kỳ gọi là nghĩa khí huynh đệ, người trong hắc đạo có thể nói là không kiêng kỵ bất cứ một điều gì, ngoại trừ đi làm tay sai cho quan phủ.

Bởi vì đám giang hồ hắc đạo trên lưng mang theo công án, tuyệt đại đa số đều bị quan phủ tróc nã, phạm là những người bị quan phủ bắt được, nếu muốn xóa bỏ tội danh thì cũng chỉ còn cách đầu nhập làm tay sai cho triều đình. Hay nói cách khác, ai biết được người trong một ngày nào đó nhất thời nổi hứng, thừa dịp lão tử chưa chuẩn bị, liền chặt đầu của lão tử đem tới dâng cho quan phủ lĩnh thưởng? Có loại huynh đệ như thế này ở sau lưng, tùy thời đều có thể đâm cho một đao, bọn hắn làm sao có khả năng ngủ ngon giấc được?

Phương Tranh tên hỗn đản này vận khí không phải tốt một cách bình thường, phỏng chừng ngay cả chính hắn cũng đều không nghĩ tới, một phen nói hươu nói vượn của hắn lại có thể thu được hiệu quả lớn đến như thế. Lời của hắn đánh trúng được tâm lý yếu hại trong lòng của đám thổ phỉ, nữ trùm cùng những tên thổ phỉ đang có mặt tại đây đều không ngoại lệ, mọi người đối với họ Tôn đều nảy sinh lòng cảnh giác cao độ.

Tôn Hữu Vọng thần sắc vừa xám xịt vừa phẫn nộ, có tâm muốn xông lên một đao sát tử Phương Tranh để trút hết căm phẫn trong lòng, nhưng lại sợ chính mình mang phải cái tội danh giết người diệt khẩu, hơn nữa còn có nữ trùm thổ phỉ ở bên cạnh bảo vệ cho Phương Tranh, nên hắn cũng không có khả năng giết được Phương Tranh.

Tình huống đột ngột biến đổi, đang bị lâm vào thế hạ phong nữ trùm thổ phỉ cùng nhóm người của nàng sắc mặt tràn ngập phấn khởi, vui sướng khi nhìn thấy bộ mặt xám xịt như tro tàn của Tôn Hữu Vọng.

Nhưng Phương Tranh lại chỉ e thiên hạ không loạn, nếu Tôn Hữu Vọng muốn lấy tính mạng của mình, còn không bằng ta ra tay lấy cái mạng của hắn trước. Vì thế cho nên Phương Tranh phi thường không hiền hậu, lại đổ dầu vào lửa, tiếp tục nói: “ Các huynh đệ, nếu các người nghĩ rằng Tôn Hữu Vọng mời các người đầu nhập dưới trướng của Nhị Long sơn là vì muốn tạo điều kiện cho các người phát tài, như vậy các người đã hoàn toàn sai lầm! Ta nói cho các người biết, chuyện này căn bản chỉ là cạm bẫy của Tôn Hữu Vọng!”

Không quản tới ánh mắt kinh ngạc của chúng thổ phỉ, Phương Tranh tự nói: “ Tôn Hữu Vọng đã thương lương ổn thỏa cùng quan phủ, mỗi ngày sau, quan phủ đem binh mã vào núi tiêu diệt hết thổ phỉ chúng ta, bởi vì vùng núi Thanh Long địa thế hiểm yếu, dưới chân núi lại có nhiều cơ quan cạm bẫy, dễ thủ khó công. Quan binh sợ một đường tấn công lên núi thương vong quá lớn, vì thế Tôn Hữu Vọng đã hướng quan phủ dâng lên một kế sách, gọi là diệu hổ ly sơn, hắn nói sẽ khuyên bọn người đầu nhập vào Nhị Long sơn, làm thủ hạ dưới trướng của Dương đại dương gia hoàn toàn chỉ là giả dối. Cái quan trọng chính là quan phủ có thể tập trung ưu thế binh lực, chiếm lĩnh Nhị Long sơn, đem bọn người một mẻ lưới bắt gọn toàn bộ!”

Chúng thổ phỉ nghe vậy nhất thời kinh hãi, có vài người thậm chí binh khí cầm trong tay đã giơ lên, chỉ vào Tôn Hữu Vọng, cắn răng mắng lớn: “ Tôn Hữu Vọng! Người là đồ chó đẻ, độc kế của người thật sự cũng đủ tâm ngoan thủ lạt! Tại sao người muốn đuổi tận giết tuyệt các huynh đệ chúng ta?”

Tôn Hữu Vọng thấy tình huống đã không thể cứu vãn nổi, khẽ cười khan, oán độc nhìn chằm chằm vào Phương Tranh, gục đầu xuống im lặng không nói. Hắn đã không thể biện hộ được cho mình nữa rồi.

Lúc này từ phía sau Tôn Hữu Vọng có một thân ảnh bước ra, người này mắt ưng mũi nhọn, vóc dáng người trung bình, mặt tròn đầy lệ sắc. Hắn hồ nghi nhìn Phương Tranh liếc mắt đánh giá một cái, hỏi: “ Người không phải là con tin bị Dương gia bắt lên núi sao? Lời của người chúng ta làm cách nào có thể tin được? Rốt cuộc người là ai?”

Nguyên bản Phương Tranh đang dương dương tự đắc nhất thời biểu tình cứng đờ lại. Ta kháo! Đúng thế, ta là người như thế nào ư? Lúc trước ta đã nói rằng, bản thân ta cùng là đồng liêu quan trường với Tôn Hữu Vọng, vậy cũng đồng nghĩa ta là người của quan phủ nha, bọn hắn sau khi thu thập xong gã họ Tôn, chẳng lẽ sẽ bỏ qua cho ta? Khinh suất, quá khinh suất rồi!

Phương Tranh hai con người chuyển loạn, sắc mặt trở nên tái nhợt, nhìn hướng nữ trùm thổ phỉ cầu xin giúp đỡ. Đã thấy nữ trùm thổ phỉ đang nhìn hắn hé miệng cười khê, hai bên má mơ hồ còn hiện ra hai cái núm đồng tiền xinh xắn, quả nhiên phong tình vạn chủng, mê hoặc chúng nhân.

Phương Tranh trong lòng không khỏi rung động, nếu cô nàng này mà không biết võ công thì hẳn là quá tốt. Tương lai lão tử hạ chỉ điều quân đội tấn công lên núi, đem cô nàng này trói lại mang về nhà vài ngày, dù sao người cũng trói qua lão tử, lão tử muốn trói người. Cái này gọi là thiếu nợ thì trả tiền, ân! Thanh tỉnh chút! Tại sao lại không biết điều như vậy? Hiện tại cái mạng nhỏ của mình còn đang nằm ở trong tay của người ta, nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn, ngày hôm nay chính mình nhất định sẽ phải chết.

Phương Tranh trầm ngâm suy nghĩ cả nửa ngày cũng không nghen ra được một cái lí do hoàn hảo, hai mắt chuyển động so với bánh xe còn muốn đảo nhanh hơn.

Nhanh chóng hướng nữ trùm thổ phỉ nhìn thoáng qua, lại phát hiện trên mặt của nàng lộ ra một bộ biểu tình hăng hái đứng xem kịch vui, căn bản không có ý niệm muốn giúp Phương Tranh giải vây.

Phương Tranh trong lòng tức giận thầm mắng, con quỷ nhỏ! Nữ nhân thú! Lão tử giúp người nghĩ cách thanh lí môn hộ, mà người lại vong ân bội nghĩa, đứng ở một bên xem như không có chuyện gì. Hừ, lão tử sẽ không để yên cho người!

Lập tức Phương Tranh thay đổi một bộ dạng ti tiện, nhìn gã thổ phỉ vừa hỏi kia, nói: “ Ách, người đoán đi?”

Chúng nhân hoàn toàn im lặng không nói gì.

Hắn tử vừa hỏi hơi chần chờ một chút, dò xét nói: “ Phải chăng người là người do quan phủ phái ra, muốn chiêu an bọn ta?” Chỉ có thân phận này mới có thể lí giải được tại sao bỗng nhiên Phương Tranh lại xuất hiện ở trong hang ổ của đám thổ phỉ, vì sao Dương gia không cho mọi người làm hại đến tính mạng của hắn. Đơn giản là vì Dương gia không muốn nhận lời đề nghị chiêu an, rồi lại không muốn giết hắn để đắc tội với

quan phủ, liên lụy đến các huynh đệ. Mà Tôn Hữu Vọng vì sao lại muốn giết người diệt khẩu, đơn giản là muốn chặt đứt tâm tư chiêu an của quan phủ, một mình nắm giữ công lao tiêu diệt phỉ tặc.

Phương Tranh đại hỉ, hung hăng vỗ đùi, hướng hẳn gơ ngón tay cái lên nói: “ Con mẹ nó, quá chuẩn!”

Trong lúc nguy cấp, cần phải tham khảo ý kiến của nhân dân quần chúng, chẳng phải là đại trí tuệ hay sao? Nhìn xem, hẳn cung cấp cho mình bao nhiêu linh cảm cường đại nha!

Phương Tranh đảo hai mắt một vòng, tiếp theo biểu tình chính khí lẫm liệt nói: “ Chuyện cho đến nước này, ta cũng không gạt các ngươi nữa, kì thật ta chính là một người chuyên đi điều tra phá án cho quan phủ, lần này bị phái tới Thanh Long sơn, đúng là phụng mệnh muốn chiêu an các ngươi, quan phủ tính toán tiên lễ hậu binh. Nếu ta chiêu an thất bại, quan phủ sẽ lệnh cho Tôn Hữu Vọng đem binh tiêu diệt các ngươi...”

Chúng thổ phỉ nghe vậy, nhất thời ánh mắt phòng bị quan sát hẳn, Phương Tranh mau chóng nói tiếp: “ Bất quá, ta còn có một cái thân phận khác!”

Phương Tranh cười hề hề, thần bí hạ giọng nói: “ Kì thật, thân phận chân thật của ta, chính là...Nằm vùng!”

“ Nằm vùng?” Mọi người khó hiểu, đồng thanh hô lên hỏi.

Phương Tranh hung hăng vỗ tay một cái, lớn tiếng nói: “ Đúng! Nằm vùng! Kim bài nằm vùng!”

218. Chương 203: Đường Sống

Lời của Phương Tranh nói hoàn toàn làm cho đám thổ phỉ thất thần, rốt cuộc đám thổ phỉ được mấy phần xảo trá, bọn hần cơ bản đều không đọc qua sách, không được trải qua nền giáo dục tốt đẹp, quan trọng nhất chính là bọn hần không có tâm địa gian xảo như Phương Tranh, lẫn lộn trong giang hồ chủ yếu đều là đi ngay về thẳng, thỏa chí vấy vũng, chưa từng gặp qua cái loại nhân vật lấu cá quỷ quyết như hần bao giờ?

“ Đúng! Ta chính là người nằm vùng!” Phương Tranh ngữ khí cường điệu thêm một lần, để phối hợp với lời hần nói càng thêm có tính chân thật, gia tăng sự thuyết phục, hần còn hiên ngang chỉ tay lên trời mà nói.

Chứng kiến đám thổ phỉ đầu đầy mờ mịt, Phương Tranh đảo mắt nhìn về phía con quỷ nhỏ một cái, ý tứ như muốn nói rằng lão tử vừa mới cứu ngươi, hiện tại ngươi nên hồi báo lại ta, lão tử không thích người khác thiếu nợ.

Ánh mắt của Phương Tranh dần dần trở nên sâu lắng, khoe miệng lộ ra vài phần mỉm cười thần nhiên, ngay cả ngữ khí tựa hồ cũng trở nên xa xăm mà thâm trầm, giống như đang đắm đuối chìm vào trong hồi ức không thể nào tự kiềm chế được: “Kì thật, hai năm trước đương gia đã quen biết ta.”

Nữ trùm thổ phỉ hai mắt tiêu sanh sanh rõ ràng ngẩn ra một lúc, tiếp theo kinh ngạc không hiểu chuyện gì, nhìn Phương Tranh liếc mắt một cái.

“ Khi đó đương gia còn là một Đại Cô Bá xinh đẹp.” (Câu này Phương Tranh chửi xéo nữ trùm thổ phỉ là một con chó cái, tại phương Bắc có một giống chó tuyệt là Lạp Bá.)

“ Ân?” Nữ trùm thổ phỉ ánh mắt hơi hơi nheo lại, tín hiệu có vẻ như rất nguy hiểm.

Phương Tranh mau chóng sửa lời: “ Đương nhiên, hiện tại đương gia vẫn còn là một cái đại cô nương chân chính.”

“ Đương gia có tầm nhìn xa trông rộng, phòng ngừa chu toàn. Hai năm trước đã dùng một số bạc lớn tìm cách mua cho ta một cái chức quan nhỏ, cũng dẫn ta tùy thời quan sát động tĩnh của quan phủ, thường xuyên truyền tin tức tình báo lên núi. Đây cũng là nguyên nhân vì sao mà nhiều năm nay Thanh Long sơn chúng ta chưa bao giờ bị quan binh phục kích và tiêu diệt, đương gia vì an toàn của huynh đệ chúng ta mà mưu toan thật tốt a!”

Phương Tranh ngữ khí tựa hồ như đang cảm khái lại một phen, đám thổ phỉ nghe đến ngẩn người, quay lại nhìn về phía nữ trùm thổ phỉ trong ánh mắt dần dần đã tràn ngập cảm kích cùng kính ý.

Nữ trùm thổ phỉ sững sờ trong chốc lát, sau đó thừa dịp người khác không chú ý, nhanh chóng liếc mắt lườm Phương Tranh một cái. Tiếp theo phối hợp thở dài một hơi, giống như nàng đã thừa nhận những năm gần

đây, nàng phải chịu biết bao nhiêu khổ cực vất vả trong câm lặng, ánh mắt của đám thổ phỉ lại càng thêm kính ngưỡng, càng thêm xấu hổ, mí mắt chậm rãi sụp xuống, dường như đã muốn khóc.

Hắc hắc, cô ả này chẳng lẽ cũng giống như ta, đều là theo trường phái biểu diễn kỹ xảo nha. Phương Tranh bị nữ trùm thổ phỉ phong tình vạn chủng liếc mắt một cái, phút chốc tâm hồn thuần khiết của thiếu nam như muốn trực nhảy ra khỏi lồng ngực.

Vẫn bảo trì nặng nề, Phương Tranh tiếp tục chậm rãi nói: “ Cứ như vậy, hai năm qua đối với ta trải qua đều như một ngày. Mang một loại tình cảm sùng kính đối với đương gia, trong lòng mong muốn báo đáp ơn tri ngộ năm đó của đương gia đối với ta. Ta liền tiềm nhập vào nơi quan trường hắc ám, mỗi ngày ta nhìn thấy diện mạo xấu xa của đám cầu quan, mỗi khi nghe được dân chúng bị đám cầu quan ức hiếp mà thống khổ kêu khóc, trong lòng của ta đều đau đớn đoạn trường, tê tâm liệt phế. Nhiều lúc không chịu nổi muốn lên núi sum họp cùng với các huynh đệ, thì ta lại nhớ tới những lời mà đương gia nhắc nhở năm đó!”

“ Mấy hôm trước, ta ở trong nha môn kiểm tra công văn thì phát hiện ra bản ghi chép điều động binh mã của quan phủ, hơn nữa mục đích là muốn trực chỉ hướng Thanh Long sơn chúng ta, lúc đó ta vô cùng sợ hãi, nhanh chóng bí mật thông tri cho đương gia phải cẩn thận. Buổi tối ngày hôm sau, ta nhìn thấy Tôn Hữu Vọng nửa đêm lẻn lút đi vào trong hậu viện tại nha môn, rồi hần tiếp kiến tướng quân thủ bị ở trong sương phòng, bởi vì ta chỉ là một tiểu quan, nào có thể tiếp cận được. Cho nên không có cách nào nghe được bọn hần ở trong phòng nói những chuyện gì, chỉ trông thấy lúc tướng quân thủ bị đưa tiễn Tôn Hữu Vọng đi ra thì nói với hần, đợi sau khi tiêu diệt được hai nhóm thổ phỉ tại Thanh Long sơn cùng Nhị Long sơn, hần sẽ hướng triều đình báo công, thỉnh triều đình phong cho Tôn Hữu Vọng làm Đô Thống thất phẩm...”

“ Con mẹ ngươi phóng cái rắm! Lão tử đi vào nha môn bao giờ? Khi nào thì gặp qua tướng quân thủ bị? Con mẹ ngươi ngậm máu phun người! Lão tử, lão tử giết người!”

Tôn Hữu Vọng thấy Phương Tranh càng nói càng không đúng sự thật, ngay cả thời gian, địa điểm, nhân vật đều nói ra rõ ràng mạch lạc, nếu hần không phải là đương sự, chỉ sợ rằng ngay cả hần cũng đều không thể không tin lời của Phương Tranh nói là giả tạo. Lại chứng kiến các huynh đệ thổ phỉ đứng ở bên cạnh, ngày càng nhích ra thật xa, một bên nghe Phương Tranh nói hươu nói vượn, một bên còn bực bội ra tư thế phòng bị đối với hần.

Tôn Hữu Vọng rốt cuộc chịu không nổi, ánh mắt đỏ rực gắt gao trừng mắt nhìn Phương Tranh, trong mắt lộ ra thần sắc điên cuồng giống như một bệnh nhân tâm thần. Bất luận kẻ nào bị Phương Tranh giáp mặt bố trí thành như vậy, cũng đều không nhịn được bạo phát, Tôn Hữu Vọng có thể nhịn được đến bây giờ, coi như công phu tu dưỡng đã được tính là phi thường không sai rồi.

Ánh đao chột lóe lên, Tôn Hữu Vọng đã không còn...để ý đến hậu quả nữa. Liền cử đao hướng Phương Tranh bổ tới, dưới sự phẫn nộ hần chỉ muốn một đao đem Phương Tranh bổ chết rồi nói sau, nếu còn để cho tên tiểu tử này tùy tiện nói bậy, hần chỉ sợ chính mình rất nhanh sẽ bị hơn mấy trăm huynh đệ thổ phỉ dưới cơn phẫn nộ mà khiến cho hần một cơ hội giải thích cũng không có.

Tôn Hữu Vọng nóng lòng ra chiêu, lọt vào trong mắt của đám thổ phỉ, lại càng thêm chứng minh lời của Phương Tranh nói là sự thật, bằng không tại sao hần lại vội vàng muốn giết người diệt khẩu như thế?

Bởi vậy cho nên lần này không đợi nữ trùm thổ phỉ ra tay bảo hộ Phương Tranh, hơn hai trăm gã thổ phỉ tạm thời buông bỏ khúc mắc bị đồng bọn phản bội xuống, đồng tâm hiệp lực chắn trước mặt Phương Tranh cùng nữ trùm thổ phỉ, trước mắt trong đám người có hơn mười kẻ đã lao ra, các loại binh khí khác nhau hướng Tôn Hữu Vọng công tới.

Hiện giờ đại khái trong hang ổ của đám thổ phỉ, đang diễn ra một trò chơi du hí không có quy tắc!

Chứng kiến Tôn Hữu Vọng một người cố gắng hết sức độc đấu lại hơn mười gã thổ phỉ, thần sắc trên mặt vừa khẩn trương vừa giận dữ, nhưng một câu biện hộ cũng đều không nói nên lời, Phương Tranh đứng trong vòng bảo hộ của đám thổ phỉ, khóe miệng mơ hồ lộ ra một tia cười lạnh.

Thiên địch của thổ phỉ không phải là đồng bọn tranh đoạt địa bàn, mà là tiêu cục hộ tổng hàng hóa châu báu, mà là quan binh trời sinh liền đứng ở trên lập trường đối địch. Nếu bên trong đồng bọn của mình có người âm thầm đầu phục quan phủ, theo như lối suy nghĩ bình thường, liền sẽ không tiếc hết thảy đại giới mà đem kẻ bại hoại này chém ở dưới đao, thanh lý môn hộ.

Cho nên mọi người tạm thời buông bỏ thù hận đối lập giữa song phương, lựa chọn chung tay đối phó với Tôn Hữu Vọng, điều này cũng phi thường hợp lý.

Trong đám thổ phỉ đương nhiên có không ít những hảo thủ một thân mang võ công cao cường, hơn mười tên thổ phỉ này nếu đơn đả độc đấu thì nhất định không phải là đối thủ của Tôn Hữu Vọng, nhưng cả đám liên thủ, nhiều năm ở chung đã tạo thành công thủ tiến thoái hợp ý nhau, đem uy lực vây công phát huy tới mức cực điểm. Hơn mười chiêu qua đi, Tôn Hữu Vọng dần dần cảm thấy không ổn, tình huống trước mặt đã không còn có thể vãn hồi, chính mình bị tiểu tử đó nói hươu nói vượn dẫn đến kết cục bị đồng bạn xa lánh, trong lòng không khỏi bi phẫn, đem hết toàn lực chém ra một đao, bức lui mọi người vây công. Sau đó ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng, thanh âm vang lên trong không trung tràn ngập bi phẫn cùng căm hận, tiếp theo dưới chân phát lực, ở phía trước đại sảnh mà dùng sức một chút, thân hình của Tôn Hữu Vọng liền lướt qua trên đỉnh đầu mọi người, hạ xuống khoảng đất trống trước gian nhà cỏ, thân ảnh không một chút ngưng trệ liền hướng phía chân núi bỏ chạy.

“ Ta kháo! Mau ngăn hấn lại, đừng để cho hấn chạy thoát!” Phương Tranh gấp giọng đến độ kêu lên oa oa, đây cũng không phải vì hấn quan tâm đến cho đám thổ phỉ tương lai bị Tôn Hữu Vọng trả thù, mà là sợ gã họ Tôn tính toán mối cừu này lên trên người của hấn, Phương Tranh ở trên đời này lại có thêm một cừu gia, hơn nữa còn là cừu gia có võ công phi thường cao thâm, nếu như không có chuyện gì bất ngờ xảy ra, nửa cuộc đời còn lại của người này sẽ lấy ý niệm tru diệt Phương Tranh mà làm mục tiêu phấn đấu!

Phương Tranh lời còn chưa dứt, một đạo bóng trắng thướt tha nhanh như tia chớp lao ra, đáp xuống khoảng đất trống trước tiền sảnh, tiếp theo tay phải huy động lên, một viên tiểu châu lớn nhỏ cỡ hình trứng chim bồ câu theo ngón tay bắn ra, đánh thẳng vào đầu gối của Tôn Hữu Vọng, chỉ nghe thấy hấn hét thảm một tiếng liền nằm dài trên mặt đất, bởi vì theo quán tính cho nên hấn ngã xuống còn lăn thêm một đoạn dài.

Phương Tranh thấy thế mừng rỡ, nhanh chóng chạy lên phía trước, bộ dạng hí hửng nói: “ Đương gia, người thật lợi hại! Lương tháng một trăm lượng bạc mời người làm bảo tiêu cho ta, có nhận hay không?”

Khẳng định một điều, nàng tuyệt đối sẽ không tham tiền như sát thủ ca ca, một khi nàng đáp ứng, Phương Tranh quyết định sẽ sa thải sát thủ ca ca ngay lập tức. Nữ trùm thổ phỉ hung hăng trừng mắt liếc hấn một cái, còn chưa kịp trả lời thì đám thổ phỉ ở phía sau rầm rầm xông lên, trong miệng tức giận mắng chửi thậm tệ, binh khí trong tay quơ lên hai ba cái, liền đem Tôn Hữu Vọng đang nằm hấp hối trên mặt đất chém ra thành bảy tám khúc.

Phương Tranh biểu tình đang cao hứng tức thì biến đổi, sắc mặt có chút xanh mét, nguyên bản đang còn rành rành trong chớp mắt liền bị phân nhỏ thành từng khối, từng khối, tình cảnh bi thảm huyết nhục mơ hồ làm cho hấn nhìn không được, cuối cùng oa một tiếng nôn mửa.

Nữ trùm thổ phỉ vỗ vỗ bả vai của Phương Tranh, lạnh nhạt nói “ Mọi chuyện đều có quy củ, đây là tám gương cho những kẻ phản bội huynh đệ, Tôn Hữu Vọng chết còn chưa đền hết tội.”

Phương Tranh kiểm chế trong bụng đang nổi lên một trận phiên giang đảo hải, xanh mặt hướng nữ trùm thổ phỉ cười cười. Thổ phỉ quả nhiên là thổ phỉ, chẳng những đối với người khác hung tàn, đối với chính người của mình cũng rất khát khe, Phương Tranh chợt cảm giác được, chính mình xuyên qua đến trên thân thể của mộ gã đệ tử phú hào, quả thật là một sự kiện có bao nhiêu hạnh phúc a.

Hai bên không có người, nữ trùm thổ phỉ đã khôi phục lại bộ dạng dũng mãnh trước kia của nàng, hung hăng vỗ một cái lên bả vai Phương Tranh, khiến cho hấn toàn thân lão đảo.

“ Biểu hiện của ngươi không sai, nếu không có ngươi chúng ta đã mắc phải độc kế của triều đình...” Nữ trùm thổ phỉ chính khí lâm liệt, ngữ khí cảm ơn ở trong miệng của nàng nói ra, làm như chính mình đang thiếu nợ nhân tình của Phương Tranh không bằng.

Phương Tranh chứng kiến mọi người trút giận trên thi thể của Tôn Hữu Vọng không sai biệt lắm, không đành lòng nghiêng đầu đi, nói: “ Không cần phải cảm tạ ta, phái người dẫn ta xuống núi là được rồi, chúng ta non xanh còn đó, nước biếc còn đây, hẹn ngày tái ngộ!”

Đôi con ngươi mỹ lệ của nữ trùm thổ phỉ trừng lên, cả giận hét lớn: “ Nói cái chó má gì đó! Lão nương sẽ bảo vệ chu toàn cho ngươi, sợ cái gì? Ngươi đã giúp ta trong lúc lâm nguy, nếu ta không lưu ngươi lại ở

trên núi vài ngày, khoản đãi người một phen, thì mọi người sẽ cười vào mặt La Nguyệt Nương ta đây, còn nói rằng ta không hiểu đạo nghĩa giang hồ đó!”

Cô ả này tên là La Nguyệt Nương? Hảo! Một cái tên nghe rất bình phàm.

Nhưng mà bị người ta bắt cóc lên núi, sau đó còn bị đám thổ phỉ làm thịt cả một khoản tiền lớn, chuyện này như thế nào nghe lại có cảm giác khó chịu a? Lại nói, trước mắt sự tình vẫn còn chưa giải quyết được toàn bộ đi? Một đám thổ phỉ phản bội sơn môn thì phải làm như thế nào bây giờ?

Phương Tranh cũng không muốn bị liên lụy vào cuộc nội chiến tranh giành hang ổ của đám thổ phỉ, sự tình trước mắt cũng chỉ là muốn giữ lấy tính mạng cho chính bản thân mình, không thể không làm. Hiện tại cũng không nên tiếp tục ở đây, nhanh chóng trở lại kinh thành, ôm lão bà ngủ mới là chính đạo.

Phương Tranh thật cẩn thận nhìn La Nguyệt Nương, chứng kiến nàng đang khẽ chau mày nhìn đám thổ phỉ cách đó không xa hi hi ha ha cười đùa.

Phương Tranh nhu thuận hướng La Nguyệt Nương cười cười lấy lòng nói: “ Chuyện này đa tạ nữ đại vương đã nhiệt tình như thế, nhưng tại hạ nóng lòng muốn trở về nhà thông báo bình an. Nếu không lần sau ta lại đến chơi? Lần này coi như bỏ qua đi.”

La Nguyệt Nương không kiên nhẫn phát tay nói: “ Được rồi, được rồi! Đừng có nhiều lời, nói người lưu lại thì người phải lưu lại. Hiện giờ sắc trời cũng đã muộn, lúc này mà người hạ sơn sẽ đánh động đến lang hổ? Ngày mai phái người đưa người đi sau.”

Phương Tranh khó khăn nói: “ Nữ đại vương, đưa còn xanh không ngọt nước đâu nha, ta....”

La Nguyệt Nương mắt phượng ẩn hàm sát khí, trừng mắt nhìn Phương Tranh nói: “ Lão nương nói như thế nào chính là như thế đó! Người dám nói một chữ “không” thử xem?”

“ Không...”

“ Ân?”

“ Không...dám...”

Cách đó không xa, đám thổ phỉ sát tử Tôn Hữu Vọng xong, ngay tức thì mọi người liền tụ họp một chỗ, cùng nhau náo loạn lên. Bầu không khí mới vừa rồi còn giương cung bạt kiếm sớm đã không còn tồn tại, bọn hán tử sang quần áo cho nhau, thân mật khăng khít. Tính tình của đám thổ phỉ thật kì quái a!

Chứng kiến La Nguyệt Nương nhíu mày, Phương Tranh hạ giọng nói: “ Không biết phải xử trí như thế nào, đối với hơn một trăm vị huynh đệ kia?”

La Nguyệt Nương theo bản năng gật đầu, nhưng ngay sau đó liền thanh tỉnh, trừng mắt lườm Phương Tranh.

Bộ dạng của cô ả này quá đẹp, nếu tính tình thu liễm hơn một chút, lão tử cho dù có phải đánh liều cũng sẽ đem nàng về nhà cưới làm lão bà, Phương Tranh thở dài nói: “ Có hai biện pháp, một là để cho bọn họ hạ sơn, tự mình tìm lấy một con đường sống, từ nay về sau nước sông không phạm nước giếng. Hai là giữ bọn họ lại bên người, bắt quá người phải tiến hành huấn luyện quy củ cho bọn họ, các người dựa vào cái nghề này mà kiếm cơm, cho nên quân pháp còn phải nghiêm khắc hơn so với triều đình, lời nói mà không tuân theo, như vậy người làm lão đại hỗn hỗn sao? Vốn thổ phỉ là một chức nghiệp rất có tiền đồ, muốn cướp cũng phải có nguyên tắc, cái gì nên cướp thì cướp, không nên cướp thì nhất định không được cướp, như thế nào để so với phần tử trí thức trong kinh thành còn nhả nhận hơn a! Nếu cứ như thế, coi như thủ hạ của người không có đi theo chức nghiệp này, bọn hán tử cũng có thể bưng chén đi trên phố mà ăn xin, không chuẩn làm ăn này so với thổ phỉ còn kiếm được hơn nha!” “ Mau câm miệng lại cho lão nương!” La Nguyệt Nương nghe Phương Tranh nói, biểu tình trên khuôn mặt càng lúc càng không nhịn được, rốt cuộc khiến trách mắng một tiếng.

Phương Tranh sợ hãi co đầu rút cổ, hán tử trách cũng quá mức tập trung tinh thần, đã quên mất vị trước mắt này chính là nữ trùm thổ phỉ, đầu lĩnh của một đám giết người như ngóe.

Sau một lúc lâu trầm mặc, La Nguyệt Nương lại phần nộ mở miệng hỏi: “ Vậy người nói xem, hiện giờ phải làm như thế nào?”

“ Người hỏi ta? Ta đi hỏi ai đây?” Phương Tranh đảo cặp mắt trắng dã, chuyện này như thế nào nha! Ta đường đường là một mệnh quan triều đình, lúc này chạy tới hang ổ của đám thổ phỉ các người, còn muốn ta dạy cho các người đi tổ chức cướp bóc hay sao? Quá mức hoang đường!

La Nguyệt Nương ngơ ngác nhìn đám thổ phỉ cách đó không xa, đang cười đùa cãi lộn nhau chí chóe, giận dữ nói: “ Kì thật trước kia lúc phụ thân của ta còn tại thế, những quy củ này đã có, nhưng trải qua theo năm tháng khổ cực vất vả, các huynh đệ cũng mạo hiểm đòi xuống dưới chân núi cướp bóc của những lộ khách vắng lai, chúng ta đóng trại tại Thanh Long sơn vài năm...”

“ Nhưng tại sao hiện giờ phẩm chất đạo đức của mọi người đều biến thành một đám hỗn đản như thế này?” Phương Tranh nghi hoặc hỏi.

“ Thời gian năm trước, cách địa phương này khoảng năm mươi dặm, Từ Châu phủ phát động dân tráng, sửa chữa một cái quan đạo, từ tây sang đông nối thẳng tới kinh thành, so với lộ trình dưới chân núi này còn gần hơn rất nhiều, đám thương khách đều chọn hướng quan đạo mới sửa chữa kia, cho nên từ đó trở đi Thanh Long sơn chúng ta liền không gặp được một con dê béo. Nhiều khi cực khổ vài tháng, cho nên các huynh đệ đã tích tụ bao nhiêu oán khí!” Thì ra ta cũng không thể trách bọn hần, Phương Tranh giật mình, nguyên lai là do cái quan đạo mới sửa chữa kia đã chặn đứt con đường tài lộ. (quan đạo : con đường)

“ Hả! Ta còn tưởng rằng đã gặp phải đại sự gì!” Phương Tranh chẳng hề quan tâm cười cười: “ Các người đổi chỗ...Chuyển đến đỉnh núi gần quan đạo mới mà tiếp tục dựng đại kỳ lên không được hay sao?”

Nào ngờ La Nguyệt Nương cương quyết lắc đầu: “ Không được, thứ nhất, Thanh Long sơn này chính là cơ nghiệp của phụ thân ta lưu lại, đại kỳ của ông đã dựng thẳng ở trên Thanh Long sơn này đã hơn ba mươi năm, không thể nào từ bỏ được. Thứ hai, Thanh Long sơn địa thế hiểm yếu, dễ thủ khó công, trong vòng phạm vi trăm dặm, không có một đỉnh núi nào an toàn hơn so với nó, các huynh đệ cần kiếm cơm, nhưng còn cần tính mạng của chính mình hơn a!”

Phương Tranh âm thầm bĩu môi, thổ phỉ mà còn bày đặt chiêu bài lộ số? La Nguyệt Nương nhẹ nhàng thở dài, nhìn Phương Tranh mỉm cười: “ Kì thật trong hai năm qua các huynh đệ đối với ta cũng đã âm thầm bất mãn, ta cũng biết. Bất quá ta tiếp nhận cơ nghiệp Thanh Long sơn mới được hai năm, trong ngày thường dựa vào ân uy cùng tế cho nên mới miễn cưỡng khống chế được bọn hần. Chuyện tình như ngày hôm nay, ta biết sớm hay muộn thì cũng sẽ phát sinh, chỉ là không nghĩ tới sẽ có nhiều huynh đệ muốn phản bội sơn môn như vậy.”

Nói dứt lời hốc mắt của La Nguyệt Nương đã ửng đỏ, sau đó nàng dùng sức trừng mắt nhìn, đem nước mắt nhịn đi xuống, hướng Phương Tranh cười khan: “ Hôm nay còn phải đa tạ người mới đúng, nếu không phải người, có lẽ, có lẽ hiện tại ta đã thua dưới tay của Tôn Hữu Vọng rồi!”

Phương Tranh chứng kiến trong lòng không khỏi cảm khái vạn phần, tức thì cười nói: “ Trước tiên người đừng cảm tạ ta, ta nói thật lòng người cũng đừng mất hứng. Chuyện hôm nay là do ta sợ bản thân mình bị nhóm các người sát tử, cho nên tự nghĩ biện pháp hóa giải tình huống thôi.”

La Nguyệt Nương nghiêm túc gật đầu: “ Ta cũng biết, ta đem người bắt lên núi, người hận ta còn không kịp, như thế nào còn muốn cứu ta đâu.”

Phương Tranh ngạc nhiên nói: “ Người, người nói chuyện quá mức thẳng thắn, không thể uyển chuyển hơn một chút hay sao? Tốt xấu gì thì chúng ta cũng đang cùng ở chung một chiến tuyến a.”

La Nguyệt Nương cười đáp: “ Bản tính của ta vốn là như vậy, có cái gì thì sẽ nói thẳng, không cần phải ngượng ngùng.”

“ Ta cứu các người, ta có gì mà phải ngượng ngùng? Hẳn là người ngượng ngùng mới đúng chứ?”

La Nguyệt Nương cười khúc khích, tiếp theo nghiêm mặt nói: “ Người hồ ngôn loạn ngữ rất khá, đối với tâm tư của mọi người cũng hiểu rất rõ, cái gì mà tiểu quan trong nha phủ, cái gì mà kim bài nằm vùng, đích thực hoàn toàn đều là bịa đặt lung tung, ngay cả ta thiếu chút nữa cũng đã tin tưởng người. Ta nhìn cách nói chuyện cùng với khí độ tu dưỡng của người, hẳn là trưởng thành trong một đại gia đình?”

Phương Tranh trầm ngâm suy nghĩ, nửa sống nửa chết nói: “ Ta gọi là Phương Tiểu Ngũ, Phương trong chỉnh tề ngay ngắn, hoặc là Phương trong ngàn dặm cũng được, còn về thân phận thì không nên nói, ta không bức người, người cũng không nên hồ lộng ta.”

La Nguyệt Nương không cam lòng trừng mắt nhìn Phương Tranh, thấy bộ dạng nửa sống nửa chết của hắn, lại nhin không nổi bật cười ra tiếng.

“ Này, nói thật, đầu óc của ngươi vận chuyển rất linh hoạt, có thể giúp ta suy nghĩ một cái biện pháp hay không, như thế nào mới có thể tìm được con đường sống cho các huynh đệ? Ta sẽ chấp nhận thiếu nợ của ngươi một phần nhân tình.” Có thể La Nguyệt Nương không quen cầu xin người khác giúp đỡ, nói xong bộ dạng không được tự nhiên đưa tay mân mê vài sợi tóc mai.

Phương Tranh nghiêm mặt đáp: “ Ta cũng nói thật, chỉ cần nhóm các ngươi nói lời giữ lời, ngày mai đưa ta hạ sơn, chuyện gì ta cũng có thể tính toán được! Ở nhà không biết tin tức của ta, khẳng định là đang rất sốt ruột!”

La Nguyệt Nương sảng khoái nói: “ Không thành vấn đề, kì thật ta đưa ngươi lên núi cũng không phải là muốn dùng ngươi làm con tin, ngày mai ta sẽ phái người đưa ngươi xuống núi.”

Phương Tranh hai mắt chuyển động, cười nói: “ Kì thật nếu muốn tìm một con đường sống cho nhóm thủ hạ của ngươi, còn phải nhìn vào quan đạo mới sửa trước đó.”

La Nguyệt Nương cau mày nói: “ Có ý tứ gì? Muốn đổi núi sao? Không có khả năng.”

Phương Tranh lắc đầu nói, “ Đừng trách ta nói các ngươi ngoại trừ chỉ biết chém chém giết giết, chẳng lẽ không biết động nào hay sao? Nếu thương khách đều chọn lối quan đạo mới sửa kia, không ai đi đường dưới chân núi Thanh Long sơn này, vậy các ngươi phải nghĩ cách, làm cho những người đó quay về lối cũ mà đi?”

“ Như thế nào mới có thể khiến cho thương khách quay trở về mà đi con đường cũ đây? Đừng nói là ta đi khuyên bọn họ đó nha?” La Nguyệt Nương càng nghe càng mơ hồ.

Phương Tranh cười hắc hắc, không quản đến bọn thổ phỉ đang ghé mắt quan sát, cả gan đem miệng tiến đến gần bên tai của La Nguyệt Nương, giống như một tên gian thần đang siểm nịnh hoàng đế, một bên cười gian nói: “ Ngốc quá! Ngươi cho mười mấy huynh đệ ra sức, thừa dịp lúc trời còn tối đen, đem quan đạo kia chắn, lấp, hoặc bịt từng đoạn, làm sao để cho người ta không thể đi được, đương nhiên cho đến lúc đó, mọi người sẽ quay trở lại con đường dưới chân núi Thanh Long sơn mà đi rồi!”

“ Chuyện này có thể quan binh sẽ phát hiện ra, nhưng bọn hắn sẽ không có nhân rồi mà đi tuần tra toàn bộ con đường? Huống chi chờ đám quan phủ tu sửa quan đạo cho tốt, ta phỏng chừng các ngươi cũng đã kiếm ăn đủ, tương lai khi các huynh đệ thiếu bạc, ngươi tiếp tục lại phái người đi đào con đường đó lên. Bao nhiêu phương tiện nha, giống như trong nhà của chính mình nuôi một con dê béo, khi nào muốn ăn thì tự mình động thủ.”

La Nguyệt Nương nghe xong hai mắt đăm đăm, ngơ ngẩn nhìn chằm chằm vào Phương Tranh không nói một lời.

Phương Tranh bị người ta nhìn mà không hiểu ra sao cả, ngượng ngùng vò đầu nói: “ Sao, như thế nào? Chủ ý của ta có được hay không?”

La Nguyệt Nương lắc đầu, ngay sau đó thực nghiêm túc nói: “ Đến lúc này ta mới phát hiện, chúng ta bắt người đem lên núi chính là một hành động vô cùng sai lầm.”

Phương Tranh thở dài hỏi: “ Còn không phải ngươi nói ta đã đắc tội với người nào hay sao?”

Ai ngờ La Nguyệt Nương cũng thở dài nói: “ Con mẹ nó! Vốn tưởng rằng bắt được một con dê béo, không nghĩ tới lại gặp phải người đồng đạo!”

.....

Phương phủ.

Trường Bình ngồi ở trong đại sảnh nổi giận lôi đình, giống như một con sư tử cái đang lâm vào trạng thái cuồng bạo, không ngừng chạy qua chạy lại trên sân nhà được lát bằng đá cẩm thạch.

Ôn Sâm quỳ một gối ở trước mặt Trường Bình, một hơi thở mạnh cũng không dám xuất ra, trên gương mặt đã đầm đìa mồ hôi lạnh, cũng không dám đưa tay lên lau.

Trường Bình mặt hoa xanh mét, đi qua đi lại vài vòng, sau đó chợt dừng bước đứng ở trước mặt Ôn Sâm, chỉ vào mũi hần mắt lớn: “ Người nói xem đã qua bao nhiêu ngày rồi? Bao nhiêu ngày rồi? Tại sao phu quân ta lại đi nuôi một đám phế vật, làm thủ hạ đây?”

Ôn Sâm cúi đầu run giọng nói: “ Hồi bẩm công chúa điện hạ, đã sáu ngày rồi.”

“ Sáu ngày! Sáu ngày mà các người ngay cả một chút dấu vết cũng chưa tìm được! Triều đình còn nuôi đám bất tài các người làm gì? Phu quân ta còn là thượng quan lãnh đạo trực tiếp của các người, hiện tại hần đã mất tích sáu ngày, thủ hạ của hần một điểm manh mối cũng đều không có, tự người nói xem, các người có phải là một đám phế vật hay không?” Trường Bình thanh âm gắt gỏng, cảm xúc dường như đã không còn có thể khống chế được.

Ôn Sâm biểu tình xấu hổ, càng cúi đầu thật sâu, ảm đạm nói: “ Thuộc hạ đáng chết! Chỉ là thừa công chúa điện hạ, chúng thuộc hạ không phải là tìm không được một chút dấu vết.”

Trường Bình nhìn hần lạnh lùng nói: “ Nga? Có manh mối sao? Mau nói...”

Ôn Sâm nhanh chóng bẩm báo: “ Trước mắt chúng thuộc hạ đã có thể xác định, Phương đại nhân không có mặt ở trong thành. Thuộc hạ còn nghe được một tin tức, đêm hôm đó Phương đại nhân đi ra theo phía cửa sau của tây môn cung, tiếp theo có người phát hiện vào sáng sớm ngày hôm sau có một chiếc xe ngựa vội vã chạy ra lối cổng thành bắc, cũng hướng phía bắc mà đi.”

“ Sau đó thì sao?” Trường Bình lạnh giọng hỏi.

Ôn Sâm lúng túng nói: “ Sau đó chúng thuộc hạ men theo hướng bắc điều tra nghe ngóng, thì phát hiện cỗ xe ngựa kia cách kinh thành hai trăm dặm phụ cận vùng Từ Châu phủ liền biến mất không để lại một chút tung tích.”

“ Chỉ có vậy thôi ư? Không còn thêm gì khác sao?”

Chứng kiến Ôn Sâm gật đầu không một chút nề hà, Trường Bình nổi giận giậm chân mắng: “ Điều tra trong sáu ngày mà chỉ biết được một cái manh mối biến mất không để lại tung tích, đây là kết quả mà người muốn hồi báo lại cho ta hay sao? Con mẹ nó, các người đều là một đám phế vật! Phu quân ta đã quảng bao nhiêu bạc ở trên người của các người, bao nhiêu tinh lực? Vốn là muốn các người vì triều đình mà ra sức, tận trung với phụ hoàng. Các người thì được rồi, ngay cả một cái chuyện nhỏ nhoi cũng đều xử lý không xong, triều đình còn nuôi các người làm cái gì? Hiện giờ hai vị lão nhân gia đều đau ốm nằm liệt ở trên giường, nếu không tìm được phu quân của ta, bệnh của bọn họ sẽ càng thêm trầm trọng, những điều này đều là do lỗi lầm của người!”

Trường Bình đang mắng lớn, bỗng nhiên hốc mắt đỏ ửng, thanh âm thê lương nói: “ Ngay cả sống chết của phu quân, ta cũng không hề biết một chút tin tức, hiệu buồn Phương gia lớn như vậy, ta một mình đốc sức gánh vác cũng không có chuyện gì, nhưng trong căn nhà này không thể thiếu một người trụ cột được!”

Ôn Sâm vội vàng an ủi: “ Xin công chúa điện hạ hãy an tâm, tuy rằng nhất thời thuộc hạ còn chưa điều tra được vị trí cụ thể của Phương đại nhân, nhưng thuộc hạ dám dùng cái đầu của mình để bảo đảm, tánh mạng của Phương đại nhân nhất định là sẽ không đáng ngại. Có kẻ đã muốn bắt cóc Phương đại nhân đem ra khỏi kinh thành, những hai trăm dặm, khẳng định bọn hần sẽ không làm hại đến tánh mạng của Phương đại nhân, bằng không bọn chúng cũng sẽ không phí sức đến như vậy.”

“ Chỉ mong cũng giống như lời người nói!” Trường Bình khuôn mặt héo hắt thở dài một hơi ảo não, tức thì sắc mặt trở nên nghiêm chỉnh, đôi mắt xinh đẹp lạnh lùng nhìn chăm chăm Ôn Sâm, trầm giọng nói: “ Ôn Sâm, bổn cung cho người thêm năm ngày..Không...Ba ngày thời gian, cần phải tìm được vị trí hạ lạc của phu quân nhà ta, chẳng phải Phùng Cừu Dao còn có năm ngàn nhân mã hay sao? Để cho hần tập trung tìm kiếm cẩn thận ở vùng phụ cận chung quanh Từ Châu phủ, đem từng tấc đất lật lên cho ta! Ta cũng không tin, không thể tìm được phu quân!”

Chứng kiến thần sắc của Ôn Sâm có chút bối rối, Trường Bình bất vi sở động, thanh âm lạnh lùng nói: “ Ôn Sâm, người chính là thủ hạ tâm phúc của phu quân nhà ta, theo lý mà nói thì ta không nên gay gắt như

vậy. Nhưng chuyện này liên quan đến sinh tử của phu quân ta, bổn cung không thể không bức người. Nếu trong vòng ba ngày mà không có tin tức, bổn cung sẽ bấm báo lên phụ hoàng, Ảnh Tử làm việc vô dụng như thế, còn lưu lại để làm cái gì? Không bằng giải tán đi thôi!” (bất vi sở động: không động dậy chút nào, mặt không biến sắc.)

Ôn Sâm nghe vậy cả kinh, khẩn trương khom lưng nói: “ Xin công chúa điện hạ an tâm, nhất định thuộc hạ sẽ tận lực điều tra manh mối, trong vòng ba ngày sẽ tìm được nơi hạ lạc của Phương đại nhân! Nếu như nuốt lời, thuộc hạ mang đầu tới gặp người!”

Trường Bình vung tay lạnh lùng nói: “ Người mau chóng đi làm đi! Chớ có lãng phí thời gian.”

Ôn Sâm vội vàng bái chào, liền đứng dậy bước ra khỏi Phương phủ, hướng doanh trại nơi đóng quân của Ảnh Tử bên ngoài thành mà đi.

Trường Bình ngơ ngẩn nhìn theo bóng lưng hốt hải của Ôn Sâm, bỗng nhiên thở dài một tiếng, trong đôi mắt xinh đẹp lộ ra vài phần sầu khổ lo lắng.

Tên hỗn đản kia, rốt cuộc hiện giờ người đang ở nơi nào? Có phải chịu khổ hay không? Có bị người ta đánh đập không? Thời tiết đang lạnh dần, tặc nhân có để cho hắn bị lạnh, bị đói không?

Lúc này Yên Nhiên nhẹ nhàng bước vào trong phòng, biểu tình của nàng cũng là sầu mi khổ não. Nhìn thấy Trường Bình, Yên Nhiên miễn cưỡng lộ ra vài phần mỉm cười, nhẹ giọng nói: “ Tỷ tỷ, không có tin tức gì của phu quân sao?”

Chứng kiến Trường Bình im lặng không nói, Yên Nhiên đã biết được đáp án, trong lòng khổ sở, nhất thời không tự chủ được mà khóe mắt chảy ra một giọt lệ trong suốt.

Bất thành linh Trường Bình đứng lên, hung hăng lau khóe mắt một cái, kiên định nói: “ Đừng khóc! Hai vị lão nhân gia đã ngã bệnh, Phương gia còn phải dựa vào đám nữ tử chúng ta chống đỡ, đừng làm cho phu quân phải thất vọng!”

Yên Nhiên nghe vậy nhanh chóng lau nước mắt, gạt đầu đáng ứng.

“ Phương tỷ và Tiểu Lục đâu?”

Yên Nhiên nhẹ giọng đáp: “ Sáng sớm Phương tỷ đã đi kiểm tra sổ sách của các hiệu buôn tại thành nam, Tiểu Lục đang sắc thuốc cho hai vị lão nhân gia! Tỷ tỷ, chương quỹ cửa hàng kim khí tại U Châu gửi thư, nói sau khi người Đột Quyết lui quân trong thành U Châu đã dần dần hồi phục cảnh tượng phồn hoa, các cửa hàng buôn bán tại U Châu cũng mọc lên ngày càng nhiều. Song mặt hàng kim khí ở đây phát triển hưng thịnh hơn cả, cho nên ngọc thạch và hoàng kim cũng luôn luôn trong tình trạng thiếu thốn, thỉnh chúng ta mau chóng vận chuyển một phần hoàng kim cùng ngọc thạch qua đó, để bảo vệ uy tín của hiệu buôn Phương gia chúng ta!”

Trường Bình gạt đầu nói: “ Đây cũng là chuyện tốt, nói cho tổng chương quỹ hiệu buôn, phân phối hai xe hoàng kim cùng ngọc thạch nhờ Chấn Viễn tiêu cục hộ tống đến U Châu. Đúng rồi, lệnh cho Trịnh Trọng chọn thêm mười mấy người hảo thủ trong Phương phủ, cùng đi áp tải hàng hóa! Nói cho hắn biết, không thể để xảy ra chuyện gì, ân, ta viết thêm một phong thư giao cho hắn, nếu trên đường phát hiện ra tình huống bất thường thì hắn có thể đến quan phủ địa phương mà cầu xin giúp đỡ, nói đây là hàng hóa của công chúa Hoa triều, nhất định quan phủ sẽ không dám vô tâm.”

Sau khi Phương Tranh mất tích, Phương lão gia cùng Phương phu nhân đồng thời lâm bệnh không thể rời giường. Hiện giờ các hiệu buôn của Phương gia, toàn bộ đều nhờ Trường Bình cùng tam nữ chống đỡ, tuy nói rằng bốn người tiền thủ không đủ, nhưng để bảo vệ cái cơ nghiệp này thì cũng dư sức.

219. Chương 204: Gia Pháp

Một lúc lâu, La Nguyệt Nương trầm giọng nói: “ Biết các người đã làm gì không?”

Đại bộ phận trong đám thổ phỉ cúi đầu không nói, gương mặt mang vẻ xấu hổ, chỉ có một tiểu bộ phận vẫn kiên định ngẩng cao đầu nhìn nàng, sắc mặt như thường.

“ Trong các người có rất nhiều đều là lão huynh đệ cùng ta trải qua hoạn nạn, thậm chí không hề ít huynh đệ đều là nhìn ta lớn lên, theo lý ta phải gọi các người một tiếng thúc thúc bá bá, ta hỏi các người, phụ thân của ta đối đãi các người không tệ phải không? La Nguyệt Nương đối đãi các người không tệ đúng không? Các người vì sao có thể làm ra chuyện không nghĩa khí như thế này?”

La Nguyệt Nương càng nói càng tức giận, đôi mắt xinh đẹp hung hăng nhìn chằm chằm đám thổ phỉ, thần sắc khốc liệt, gương mặt nghiêm nghị.

Sắc mặt của cả đám thổ phỉ đều xấu hổ, xấu hổ vô cùng.

“ Hai năm nay chúng ta làm ăn xác thực không tốt. Các huynh đệ thiếu tiền thu nhập, La Nguyệt Nương có lỗi với mọi người. Nếu các người có phương pháp khác, muốn đầu khao núi khác, La Nguyệt Nương không nói một lời, tại chỗ thả người, còn tổng cho các người một ít tiền, núi không chuyển nước chuyển, nếu đã đi đầu khao người khác, mọi việc phải lưu lại đường gặp mặt nhau sau này, nhưng các người thì sao? Muốn đầu Nhị Long sơn thì cũng thôi, không ngờ còn muốn bắt trời ta đưa cho họ Dương của Nhị Long sơn tranh công! Lương tâm của các người đều bị chó ăn hết rồi sao? Lão nương vất vả như vậy vì các người chung quanh bên ba, ăn không đủ no, mặc không đủ ấm, đói bụng chỉ dám ăn vài miếng bánh nướng, khát thì uống nước suối, tiết kiệm bạc mua thịt cá cho các người, cho các người xuống núi tìm kỹ nữ, lão nương đối với các người dốc lòng hết sức, phút cuối cùng đổi lấy kết quả này? Đám vương bát đần các người có phải người hay không?”

La Nguyệt Nương càng nói càng ủy khuất, lúc này hình tượng nữ trùm thổ phỉ hoàn toàn đổ nát, viên mắt nàng đỏ bừng, nước mắt ủy khuất tràn đầy hai gò má, bộ ngực cao ngất kịch liệt phập phồng, Phương Tranh chứng kiến, trong lòng chợt cảm thấy đau lòng khó hiểu. Nếu không phải phụ thân của nàng không có người nổi nghiệp, nói vậy một vị đại cô nương vốn ôn nhu nhược nhược cũng không nguyện vào rừng đi làm thổ phỉ phải không?

Nữ tử giống như nàng, hẳn là nên ngồi trong một khuê phòng đẹp như tranh, mười ngón tay dài nhỏ thêu hoa, thêu một mỗi liên si ngọc ngồi bên cửa sổ, tay đỡ lấy cằm, lòng mang tư ý xấu hổ đoán xem phụ mẫu sẽ tìm một niên thiếu tuần tú nào đó, có đáng giá cho mình phó thác chung thân hay không. Thiếu nữ luôn ôm ấp tình cảm như vậy, nhưng vị thiếu nữ này, trên lưng gánh vác loại trách nhiệm mà không nên để cho nàng gánh vác.

Lúc này Phương Tranh cũng không khỏi lòng đầy căm phẫn, bước về phía trước một bước lớn tiếng nói: “ Nói các người là kẻ vô tình thật đúng là không nói sai! Đương gia dốc hết tâm huyết cho các người, ngày đêm làm lụng vất vả, còn các người? Các người đã làm gì cho đương gia? Ăn không phải trả tiền, uống cũng không phải mua, để đương gia nuôi dưỡng không nói, con mẹ nó còn ăn cây táo rào cây sung, đương gia nuôi con chó còn trung tâm hơn các người! Lấy thân thủ của nàng, nơi nào không thể đi? Làm một cuộc buôn bán, một người ăn no toàn gia không đói bụng, còn không phải quá dễ dàng? Vì sao nàng còn phải khổ cực như vậy nuôi dưỡng đám phế vật các người? Các người có nghĩ tới hay không? Còn không phải là vì nghĩa khí! Để cho đám phế vật các người không đến mức chết đói!”

Bị La Nguyệt Nương mắng, đám thổ phỉ đương nhiên không phản đối, nhưng bị Phương Tranh mắng một trận, có chút người có thể nghĩ không thông, không ít người nghe vậy đều thần sắc bất thiện trừng mắt nhìn hắn.

Phương Tranh vừa nói xong liền hối hận, khao! Lại không thanh tỉnh rồi! Lập tức vừa nghĩ, hiện tại trong mắt họ ta cũng có thân phận là thổ phỉ, hơn nữa còn hoàn thành nhiệm vụ nằm vùng, thổ phỉ vinh quang trở về, ta có cái gì không dám nói?

Vì vậy sau khi Phương Tranh sợ hãi rút cổ, tiếp đó lại uốn ngực, quay về đám thổ phỉ đang trừng mắt, ác giọng nói: “ Làm sao vậy? Ta nói sai rồi sao? Nhìn ta như thế để làm chi? Không vừa mắt phải không? Đi ra đầu tay đôi!”

Trong đám người liền có hai gã cao to khô ngô đi ra, vẻ mặt dữ tợn, nhìn chằm chằm Phương Tranh cười nhạt không ngớt.

Kháo! Nói lỗ miệng! Phương Tranh không chút do dự nhảy ngược núp sau lưng La Nguyệt Nương, ló đầu nói: “ Có gan thì theo ta giảng đạo lý, nói sự thật, xem ta có sợ người không!”

Mọi người hèn mọn: “ Vô sỉ!”

Tâm tình La Nguyệt Nương khôi phục lại bình tĩnh, trách mắng: “ Câm miệng hết cho lão nương! Chuyện Tôn Hữu Vọng phản bội, kết quả các người cũng đã thấy, việc này còn chưa xong đâu, hấn xâu chuỗi đến hơn một trăm huynh đệ, một mình hấn làm không được, còn có ai là đồng mưu? Là một hán tử, cứ đứng ra, La Nguyệt Nương xem ngươi là huynh đệ!”

Trong đám người lại rối loạn, mọi người hai mặt nhìn nhau, có người cúi đầu không nói, có người châu đầu ghé tai.

Một lát, trong đám người có hai thổ phỉ rút rìu sợ hãi đi ra, gương mặt như màu đất, nhưng vẫn cắn răng cố gắng tự trấn tĩnh. Bọn họ biết, dù không đi ra cũng không được, chuyện này chỉ cần tùy tiện hỏi vài người là có thể điều tra rõ, còn không bằng tự mình đứng ra thừa nhận còn tốt hơn.

Hai gã thổ phỉ dưới ánh mắt thông cảm hoặc oán hận của mọi người, đi tới trước mặt La Nguyệt Nương quỳ xuống, cúi đầu không nói một câu.

La Nguyệt Nương cắn răng, nhìn chằm chằm hai người một lát không nói, cuối cùng nàng cười lạnh: “ Trần cầu tử, Trịnh lão thất, các người thật đủ nghĩa khí! Ta có được loại thủ hạ như các người, là phúc khí của ta.”

Sắc mặt hai người đã sớm tái nhợt, trong đó một người lộ vẻ sầu thảm nói: “ Đương gia, Trần cầu tử vong ân phụ nghĩa, xin lỗi người.”

Trịnh lão thất sợ đến mặt không còn chút máu, thân thể quỳ trên mặt đất liên tục run run, một câu cũng nói không nên lời.

La Nguyệt Nương nhàn nhạt nói: “ Quốc có quốc pháp, sơn có sơn quy, hai vị huynh đệ, nếu lần này La Nguyệt Nương tha cho các người, sau này ta làm sao phục chúng? Ta nói chuyện các huynh đệ còn ai chịu nghe? Xin lỗi, hai vị, các người tự mình kết thúc đi!”

Hai người nghe vậy khuôn mặt hiện lên vẻ tuyệt vọng, Trần cầu tử ngẩng đầu liếc mắt nhìn La Nguyệt Nương, lại nhìn Trịnh lão thất đang xui xẻo trên mặt đất, rốt cục cắn răng nói: “ Đương gia, đa tạ người cho ta một sự thống khoái, Trần cầu tử đời này đã làm sai chuyện, kiếp sau làm trâu ngựa cho người để bồi tội! Bất quá trước khi ta chết, có chuyện còn thỉnh đương gia thành toàn, coi như Trần cầu tử ta thiếu người món nợ kiếp sau sẽ trả.”

Đôi mày anh khí của La Nguyệt Nương nhướng lên, sáng khoái vùng tay lên nói: “ Nói!”

“ Lý gia trấn dưới chân núi, có một quả phụ tên Lý Phù, năm ngoái đã có tình ý với ta, còn mang hài tử của ta, tháng sau lâm bồn.”

La Nguyệt Nương nghe vậy, trong mắt xẹt qua một tia do dự, chợt lóe liền mất, lập tức thẳng thắn nói: “ Lý Phù và hài tử của người, các huynh đệ Thanh Long sơn sẽ nuôi dưỡng cả đời, chỉ cần các huynh đệ còn sống, tuyệt không để họ bị đối, hài tử sinh hạ sẽ họ Trần, kế thừa hương hỏa cho người. Trần cầu tử, huynh đệ của ta, an tâm ra đi đi!”

Trần cầu tử trấn an cười cười, sau đó nhanh chóng rút ra một thanh chủy thủ tinh tế, không chút do dự đâm thẳng vào ngực mình, đao vừa đâm vào, máu tươi tuôn ra, nhất thời máu tươi từ trong miệng trong mũi bùng lên, Trần cầu tử lung lay lão đảo dùng tay chống dưới đất, ngạnh sức hướng La Nguyệt Nương dập đầu, cười nói: “ Đương gia, đời này xin lỗi! Kiếp sau Trần cầu tử bồi cho người...”

Lời còn chưa dứt, Trần cầu tử đã ngã quỵ trên mặt đất, đứt hơi.

La Nguyệt Nương dùng sức trừng mắt nhìn, nhin xuống nước mắt tràn ra mi, lại nhìn Trịnh lão thất nói: “ Trần cầu tử đi, Trịnh lão thất, người còn chờ cái gì?”

Trịnh lão thất nghe vậy cả người run lên, nước mắt sợ hãi không nhìn được rơi xuống, cố tình muốn hướng La Nguyệt Nương cầu xin tha thứ, nhưng ngẩng đầu lại nhìn thấy thần sắc kiên nghị không thay đổi của nàng, rốt cục Trịnh lão thất cũng chết tâm, tuyệt vọng cười, cung kính hướng La Nguyệt Nương dập đầu, lập tức rút ra chủy thủ bên hông, cũng giống như Trần cầu tử, một đao đâm thẳng vào ngực mình. Thoáng chốc liền táng mạng, từ đầu tới cuối chưa từng mở miệng nói một câu.

Trên đất trống, hơn hai trăm thổ phỉ lặng ngắt như tờ, lẳng lẳng nhìn gia pháp trước mặt, đương gia chấp hành gia pháp, biểu tình bọn họ phức tạp, có e ngại có người oán hận, trên Thanh Long sơn không khí trong trẻo nhưng lạnh lùng, chỉ có từng trận gió lạnh thấu xương gào thét thổi qua.

Phương Tranh hơi ngậy ra nhìn, trong lòng bị một màn trước mắt làm chấn động thật sâu.

Đây là người của một thế giới khác hẳn, cùng hoàn cảnh sinh hoạt của Phương Tranh hoàn toàn bất đồng, bọn họ có cách sinh tồn của bọn họ, có quy tắc trò chơi của bọn họ, bọn họ một đời tiếp một đời làm theo truyền thống lục lâm, trải qua cuộc sống trên đầu thương mũi giáo, suốt ngày ở giã dựa trong sự tranh đấu và âm quỷ. Triều đình quan phủ không tha, giang hồ bạch đạo khinh thường, vòng tròn này tràn ngập máu tanh và bạo lực, bọn họ vĩnh viễn cũng không biết tương lai của mình là kết quả gì, vĩnh viễn cũng không biết tương lai sẽ rơi vào hạ tràng thế nào, đây là lục lâm hắc đạo, máu tươi màu đỏ, hàn quang sắt thép, tranh đấu lợi dụ, ba thứ dung hợp mà thành vòng tròn này.

Môi dưới La Nguyệt Nương đã cắn ra máu, vẫn cố nén không rơi xuống một giọt lệ, sau đó nàng hung hăng ngẩng đầu lên, ánh mắt lợi hại như chim ưng, hướng chúng thổ phỉ dữ dần quát to: “ Hôm nay hơn một trăm vị huynh đệ phản loạn muốn rời núi, mỗi người phạt năm mươi roi, chặt một ngón tay, các người có phục hay không?”

“ Phục!” Đám thổ phỉ cùng đồng thanh đáp.

“ Dao Ba, do người mang theo thủ hạ đi hành hình!”

“ Dạ!”

Theo một tiếng kêu thảm thiết qua đi, hơn một trăm thổ phỉ bị chặt đứt ngón tay đau đớn, lại đứng trở về đội ngũ, gương mặt bọn họ tái nhợt, đều cắn chặt khớp hàm, bất quá trong ánh mắt nhìn về phía La Nguyệt Nương, lại thêm vài phần sợ hãi và phục tùng.

Đến tận đây, trận nội chiến của ổ cướp đã rốt cục xong xuôi.

Phương Tranh nhìn La Nguyệt Nương cười cười, hẳn đã nhìn ra, cô nương này là một người thiện lương, dù cho nàng hạ lệnh cho hai gã thủ hạ tự sát, dù cho nàng thi hành gia pháp chặt đứt hơn một trăm ngón tay, nàng vẫn là một người thiện lương.

Chỉ là lòng thiện lương của nàng được che giấu dưới bề ngoài tàn nhẫn và bạo lực, nhưng bản thân nàng ở trong hoàn cảnh này, làm như vậy thật cũng không có gì đáng trách.

La Nguyệt Nương nhìn lướt qua mọi người, nghiêm nghị nói: “ Các huynh đệ, chuyện đã qua, không cho ai nhắc lại nữa, bằng không sơn quy xử trí!”

Nói xong nàng kéo Phương Tranh, đẩy hẳn ra phía trước nói: “ Vị Phương Tiểu Ngũ huynh đệ này, đã suy nghĩ cho các huynh đệ một biện pháp, tìm đường tẩu lộ, các huynh đệ, chờ xem, ngày tháng phong cảnh của chúng ta sẽ tới!”

Đám thổ phỉ nghe vậy ngăn người, sau đó sắc mặt vui mừng như điên. Lên tiếng hô to chúc mừng, trong ánh mắt nhìn phía Phương Tranh, lại thêm vài phần cảm tạ và tiếp nhận.

Phương Tranh gượng ép cười cười, gian nan nuốt nước bọt, trong lòng thầm cảm thấy không ổn, người đàn bà này ngay cả tiếng huynh đệ cũng đã kêu lên, lẽ nào nàng ta nghĩ muốn kéo ta nhập bọn? Lão tử đường đường là quan lớn trong triều đình, tướng quân thủ bị kinh thành, độc chưởng cơ cầu đặc vụ Ảnh Tử và Đô Sát Viện, càng kiêm luôn con rể hoàng đế, phò mã công chúa, nhất đẳng Trung Dũng Hầu truyền thừa đời đời, con trai độc nhất của thủ phủ Hoa triều, một chuỗi dài danh hiệu cũng không cần, theo các người lên núi làm thổ phỉ? Nghĩ thật tốt! Trừ phi đầu của ta bị nước tràn vào rồi.

Cẩn thận kéo La Nguyệt Nương, Phương Tranh cười gượng nói: “ Ai, nữ đại vương, một là một, hai là hai, chúng ta còn chưa quá quen thuộc, huynh đệ gì đó thì miễn đi, nhớ kỹ người đã đáp ứng ta, sáng sớm ngày mai phái người đưa ta xuống núi.”

La Nguyệt Nương bất mãn trừng mắt: “ Sao vậy? Gọi người huynh đệ không được sao? Chê ta trèo cao không nổi?”

Phương Tranh vội vàng cười bồi nói: “ Sao có thể chứ, là ta trèo cao mới đúng. Thế nhưng, ha ha, chuột có lời chuột, rắn có lời rắn, rất rõ ràng, nam nhân giống như ta yếu đuối mà dễ thụ thương, đối với các người không cùng một đường, giống như nữ đại vương cánh tay có thể phi ngựa, bộ ngực có thể làm chuyện lớn..”

Nói tới bộ ngực, đôi mắt háo sắc của Phương Tranh kim lòng không được lại nhìn lại bộ ngực cao chót vót của La Nguyệt Nương, oa!

Quả nhiên có thể đè người, đè hai người, La Nguyệt Nương đã có thói quen với ánh mắt khi dễ của nam nhân nhìn nàng, nhưng ánh mắt sắc mị mị thì nàng vẫn làm như không thấy. Tùy tiện vỗ vai Phương Tranh, lớn tiếng nói: “ Các huynh đệ, đêm nay hảo hảo chiêu đãi Phương huynh đệ, thịt quản ăn no, rượu quản uống đủ! Thống khoái say sưa một phen!”

Đám thổ phỉ vừa nghe, hưng phấn gào thét ầm ĩ.

La Nguyệt Nương nhìn Phương Tranh cười nói: “ Thích ăn gì, uống gì, trên núi không có, lão nương phái người xuống núi mua, được rồi, cần nữ nhân sao? Lão nương gọi người đi kỹ viện thỉnh hai kỹ nữ cho người, con mẹ nó người muốn thế nào thì cứ làm thế đó, ha ha.”

Mẹ nó! Đầu lĩnh thổ phỉ này rốt cục là nữ nhân sao? Phương Tranh phiên muộn nhìn La Nguyệt Nương nhếch miệng, cười gượng nói: “ Cảm tạ, ngài quá khách khí, thật ngại nha.”

La Nguyệt Nương chẳng hề để ý vung tay lên: “ Không có việc gì, dù sao cũng chỉ là xài bạc của người.”

Trong lòng Phương Tranh xót ruột, nhanh miệng nói: “ Ta muốn Nữ Nhi Hồng ba năm, cộng thêm kinh thành hoa khôi Oanh Oanh tiểu thư của Vạn Hoa Lâu, còn có, Bát Trân Yến của Hoa Nguyệt Lâu cũng mua cho ta một bàn.”

“ Chích, sao người không chết đi?”

Hừ, nữ nhân quả nhiên là thiện biến, bất luận là tiểu thư khuê cát, hay là đầu lĩnh thổ phỉ.

Đám thổ phỉ tổ chức tiệc tối rất náo nhiệt, khi La Nguyệt Nương nói ra việc Phương Tranh đưa ra chủ ý phá hỏng quan đạo, cổ tình dẫn cho thương khách đi theo đường ngang qua Thanh Long sơn, chúng thổ phỉ liền kích động, hô to gọi nhỏ.

Phương Tranh vuốt cằm thờ ơ lạnh nhạt, trong lòng cảm khái không ngớt, đám thổ phỉ này nghèo quá lâu, cho nên nói, vũ lực có đôi khi sẽ không giải quyết được vấn đề. Hơn hai trăm người ở trên núi, lại chỉ có mình nghĩ ra được diệu kế này, xem ra chỉ số thông minh giữa bọn thiếu gia và bọn họ thật không cùng một đẳng cấp.

Lập tức Phương Tranh lại cả kinh, ta là mệnh quan triều đình yêu dân như con, thế nào có thể cùng thổ phỉ chém giết cướp đoạt vậy? Có mệnh quan triều đình làm thế sao? Chuyện này nếu bị ngôn quan trong triều biết được, ai, đừng nói là ngôn quan, chỉ cần hoàng thượng biết, phỏng chừng hắn cũng không tha cho ta a?

Phương Tranh còn đang suy nghĩ, yến hội đã bắt đầu. Không ít thổ phỉ đã xem hắn như người một nhà, bưng chén kính rượu hắn, vẻ mặt Phương Tranh đau khổ, một chén một chén uống, cuối cùng thực sự chịu không nổi, không thể làm gì khác hơn là dùng mảnh lới, lúc này mới khó khăn không say ngay tại chỗ.

Gã râu quai nón say khướt ôm vai Phương Tranh, cười nói: “ Phương huynh đệ, ta đã sớm nói người không phải người bình thường, mọi người nhìn xem, quả nhiên không phải là người bình thường.”

Đám thổ phỉ nghe vậy đều cười ha ha, nói: “ Không sai, đó là hảo huynh đệ! Lần tới chúng ta đi làm ăn buôn bán, phân tiền bạc, mời hắn xuống núi dạo chơi kỹ viện, gọi cho người một kỹ nữ đẹp nhất!”

Trong lòng Phương Tranh nói thầm, ngày mai sáng sớm thiếu gia ta lập tức biến mất, câu huynh đệ gì đó, đời này chúng ta gặp lại cũng không bằng hoài niệm đi!

Phương Tranh sầm mặt nói: “ Các người quá coi thường ta! Ta là loại người thấy nữ nhân liền đi không nổi sao? Trên đầu chữ sắc là một con dao đó nha các huynh đệ! Từ xưa đến nay, bởi vì nữ nhân mà bao nhiêu anh hùng hào kiệt ngã xuống còn ít sao? Các huynh đệ, chúng ta phải thụ giáo! Không phải chúng ta không chết dưới chiến đao của địch nhân, lại chết trên cái bụng của nữ nhân, lời này nói ra, kiếp sau các

người còn có mặt mũi hay sao? Chia tiền, các người mời ta uống rượu là được. Đừng đem mấy thứ biểu diễn lèo lẻo làm mất hứng chúng ta.”

Mọi người ngẩn người, Phương Tranh lại bổ sung: “Đương nhiên, uống rượu xong, đi dạo kỹ viện cũng có thể nói sau, nhưng nói đi cũng phải nói lại, chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu.”

220. Chương 205: Thanh Long Sơn Nhị Đường Gia

Đêm đó, chúng thổ phỉ cuồng hoan một đêm, từng người đều kính rượu Phương Tranh, cuối cùng hẳn không chịu được cơn buồn ngủ đột kích, nặng nề ngủ thiếp.

Lúc nửa đêm, Phương Tranh tỉnh rượu, nghĩ đầu thật đau, hơn nữa muốn uống nước, vì vậy hẳn đứng dậy tìm nước uống trong phòng.

Ở đây không giống kinh thành, tùy thời đều có Tiểu Lục hầu hạ hẳn, tìm khắp toàn bộ gian nhà, dù là một chút nước cũng không tìm được.

Phương Tranh thở dài, đám thổ phỉ này thật không hiểu khách, bằng hữu tới mời bằng hữu uống rượu ngon cũng không tệ, nhưng uống hết rượu ngon người phải chuẩn bị nước uống cho khách nhân nha.

Mặc thêm áo, Phương Tranh lão đảo ra cửa, hướng giếng nước đi đến, một dòng nước lạnh đến tận xương trôi qua cổ họng, Phương Tranh nhìn không được rùng mình, quá sung sướng! Lại thêm một ngụm...

Bụng kêu lên một tiếng anh ách, Phương Tranh bị nước giếng lạnh lẽo kích thích làm cho suy nghĩ thanh tỉnh dị thường, hẳn biết, đêm nay phỏng chừng lại bị mất ngủ.

Nghĩ đến khi trời sáng có thể rời khỏi địa phương quỷ quái này, trở lại kinh thành, Phương Tranh chợt phát hiện có chút hưng phấn. Người nhà hiện tại khẳng định rất lo lắng phải không? Thế cục trong triều hôm nay đã ra sao? Thái tử có nhân cơ hội hẳn rời kinh, trắng trợn thu mua quan viên, mở rộng thế lực? Mập Mập ở Lại Bộ có bị thái tử tiến công kế tiếp hay không?

Trong kinh thành có quá nhiều chuyện đang chờ hẳn trở lại, nếu không phải ngọn núi này bố trí quá nhiều cạm bẫy, Phương Tranh thật hận không lập tức lên đường được ngay lúc này, để cho nỗi nhớ nhà dày vò!

Đứng lên, Phương Tranh vận mạnh thắt lưng một cái, dự định trở về phòng nằm, ngủ không được ta lại đếm sao.

Có lẽ đếm cừu mới là thật thuần khiết, đã bao nhiêu năm chưa làm qua chuyện thuần khiết như vậy rồi? Ân, không thích hợp, hay là đếm meo meo của nữ nhân, một người vị vị, hai người vị vị, tam giới tiểu meo meo..

Mở cửa phòng ra, Phương Tranh đang định đi vào, nhưng phát hiện gian nhà lớn đãi tiệc buổi tối đèn vẫn còn sáng, yến hội đã tan, chẳng lẽ còn có người đang uống rượu?

Ta đã ngủ không được, thẳng thắn cũng đến đó tìm náo nhiệt, lại uống thêm vài chén, uống đến hừng đông, thiếu gia sẽ xuống núi về nhà.

Hạ quyết tâm, Phương Tranh đi qua.

Trong nhà gỗ đốt vài cây đuốc, tà tà cắm trên cái giá trên vách tường, trong phòng đèn đuốc sáng trưng.

Ly chén hỗn độn trên bàn nơi tiền sảnh, bên trong phòng chỉ có một người. Đang ngồi đối diện với bức tranh treo trên tường, trên bàn bày một bầu rượu, một bóng lưng nhu nhược, ở trong căn phòng rộng lớn như vậy có vẻ diễm đạm đáng yêu, làm kẻ khác nhìn không được nghĩ muốn bước lên ôm nàng vào trong lòng, cẩn thận tỉ mỉ che chở.

Phương Tranh không có can đảm bước lên ôm nàng, hiện tại hẳn đã biết, bề ngoài nữ nhân rất có tính lừa dối, nàng cười với người thì có lẽ trong lòng đang muốn giết người, nàng tức giận đối với người thì có lẽ trong lòng nàng đang rất yêu người, mà khi nàng diễm đạm đáng yêu ở một mình uống rượu giải sầu thì, có lẽ đang chờ xem có người nào oan uổng chạy tới cho nàng chinh một trận, Phương Tranh cũng không muốn làm một người oan uổng, hẳn vẫn cho rằng mình luôn rất thông minh.

Dưới cây đuốc chiếu sáng, gương mặt La Nguyệt Nương đã uống đến ừng đở, con ngươi sáng sủa dịu dàng lóe ánh sáng, phảng phất như tùy thời sẽ nổi lên mặt nước, có một phen kiều mị phong tình khác biệt. Nàng nhấc chén rượu, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, lập tức thở ra một hơi thật dài, đôi mắt đẹp kinh ngạc nhìn chăm chăm bức họa trong tiền sảnh, trung niên nam tử trong tranh tay cầm đại đao, uy phong lẫm lẫm, tận hiển bá đạo hung hân.

Nam tử trong bức tranh hơn phân nửa chính là lão cha ma quỷ của nàng, so sánh, vị nam tử này mới giống đầu lĩnh của thổ phỉ, trong ấn tượng của Phương Tranh, thổ phỉ hẳn là phải có tính chất đặc biệt, vị nam tử này đều có đầy đủ tất cả. Có thể tưởng tượng, đám thổ phỉ của Thanh Long sơn thời đó dưới sự lãnh đạo của hắn, đã qua những ngày tháng náo nhiệt ra sao. Mà vị trí đương gia truyền tới trên người nữ nhi của hắn, Thanh Long sơn đã tới thời kỳ suy tàn, lòng người tan rã.

Phương Tranh khái một tiếng, đặt nặng bước chân đi tới chỗ nàng. Người tập võ thông thường đều rất cảnh giác, nếu người không chút tiếng động đi qua, có lẽ họ sẽ đột nhiên phát động công kích, đánh cho người bán thân bất toại. Phương Tranh đã ăn không ít quả đắng ở trên người của Tiểu Lục.

La Nguyệt Nương liếc mắt nhìn hắn, ngược chiếc cằm như bạch ngọc, ý bảo Phương Tranh ngồi xuống, cầm lấy một chén rượu không, rót đầy cho Phương Tranh.

“ Uống.”

Phương Tranh cười gật đầu, cầm lên ngửa cổ uống cạn.

La Nguyệt Nương lại rót đầy cho hắn.

“ Uống nữa.”

Trong lòng Phương Tranh cười thầm, nghe lời kịch này, thật có điểm giống vị đạo như Cổ Long.

“ Đao của ngươi đâu?”

“ Đao ở trong lòng, trong tay ta không đao, trong lòng đã có đao.”

“ Còn chưa đủ, còn thiếu xa.”

“ Thế nào mới đủ?”

“ Cao thủ chân chính, phải đạt tới cảnh giới trong tay không có đao, trong lòng có thương.”

“ Chích, thối lắm!”

Nghĩ tới đây, Phương Tranh nhin không được hắc hắc nở nụ cười, nếu như thật sự nói như vậy với nữ trùm thổ phỉ này, phỏng chừng nàng sẽ tức giận đến huy đao chém người nha?

Phương Tranh ngồi bên cạnh bàn, một mình hắc hắc cười ngây ngô, biểu tình cực kỳ hèn mọn, chẳng biết đang suy nghĩ chuyện gì. La Nguyệt Nương thấy thế nhú nhú mày, hung hăng vỗ bàn, lời suy nghĩ của Phương Tranh trở về.

“ Uống rượu thì cứ uống, nghĩ cái gì? Làm sao mà hớn hở như chim khách ăn phân vậy.”

Dáng tươi cười của Phương Tranh bật người dừng phắt lại, nghiêm trang nhấc chén rượu, hướng La Nguyệt Nương kính lễ nói: “ Chén rượu này, coi như tại hạ hướng ngươi chào từ biệt. Đa tạ ngươi đã nhiều ngày chiêu đãi, tại hạ thật sự vô cùng cảm kích, ngày nào đó có thời gian, tại hạ sẽ trở lại quây rầy. Nếu đương gia có thời gian, không ngại cũng đi dạo kinh thành, tại hạ sẽ dọn giường chiếu...”

Nói tới đó Phương Tranh làm ra vẻ nho nhã ngậm nga:

“Hải nội tồn tri kỷ

thiên nhai nhược bỉ lân

khuyến quân canh tẫn nhất bôi tửu,

nhất chi hồng hạnh xuất tường lai, ”

“ Trên đời còn kẻ cố tri.

Thiên nhai xa cách khác chi ở gần.

Đêm thâu nâng chén rượu đầy.

Một cảnh hạnh đở ló hoa vượt tường.”

Lời của Phương Tranh còn chưa dứt, La Nguyệt Nương chờ đến không kiên nhẫn liền ngửa đầu uống cạn chén rượu, dùng ống tay áo lau miệng, hèn mọn nói: “ Lão nương phiền nhất là loại người đọc sách như ngươi, tửu lượng không lớn, lời đánh rắm nói không ít, thích nói thì người vô quán trà mà kể chuyện đi! Uống rượu thì uống rượu, nói nhiều lời vô ích như vậy để làm chi?”

Phương Tranh nghe vậy cứng lại, con quỷ nhỏ này đúng là không hiểu phong tình, bốn thiếu gia khi ly biệt u sầu nên mới ngâm thơ, bị con quỷ nhỏ nói một câu liền công phá.

Phương Tranh nhắc chén rượu ngưng ngừng uống cạn, hướng La Nguyệt Nương cười gượng.

La Nguyệt Nương uống cạn một chén, không thêm để ý Phương Tranh. Lại ngây người nhìn chằm chằm bức tranh đến xuất thần, trong đôi mắt to linh động trong suốt, ẩn chứa nỗi buồn nhàn nhạt.

Một lúc lâu, La Nguyệt Nương bỗng nhiên mở miệng nói: “ Ngươi biết nam tử trong bức tranh này là ai không?”

Còn có thể là ai? Đương nhiên là người cha ma quỷ của ngươi, đó không phải là lời vô ích sao? Trong lòng Phương Tranh nói thầm.

Khởi tinh thần, Phương Tranh ngưng mắt nhìn bức tranh trên tường, sau đó mở to hai mắt, giả vờ ngạc nhiên nói: “ Di? Nam tử trong bức tranh này, thần thái sáng láng, tinh thần chấn hưng, không giận mà uy, dũng cảm không gì ngăn trở. Hơn nữa tướng mạo anh tuấn, võ nghệ cao cường, thật là nhân vật thần tiên! Chẳng lẽ là vị thần tiên ca ca nào của thiên đình bị biếm xuống phạm? Sao lại siêu quần nổi bật như vậy?”

La Nguyệt Nương nghe vậy, biết rõ người này chuyện ma quỷ hết bài này tới bài khác, mười câu cũng không có được một câu nói thật, nhưng nàng bị Phương Tranh làm bật cười khanh khách không ngừng, thân thể mềm mại nhu nhược cười run rẩy hết cả người, hai nhũ phong trước ngực run run không thôi, thiêu đốt hồn phách, Phương Tranh ngây ra nhìn phong tư khi cười to của La Nguyệt Nương, kim lòng không được nuốt nước bọt. Thật đẹp quá, đều nói trên người mỹ nhân dù là từ đầu sợi tóc cho đến ngón chân, không một nơi nào không làm say sưa, không nơi nào không đẹp như tranh, lời này quả nhiên không sai, nếu lúc này có tay diệu thủ mang nét cười rộ của La Nguyệt Nương vẽ xuống tới, khẳng định sẽ là một bức danh họa tuyệt thế, bức tranh này nên gọi là “ mỹ nhân hướng tình lang cười phóng đảng đồ”, vô giá. So với người đàn bà ngu ngốc Mona Lisa còn đắt tiền hơn nhiều.

La Nguyệt Nương vừa cười vừa trừng mắt nhìn Phương Tranh: “ Ngươi đừng có dùng lời đẹp để chọc lão nương, cái gì thần tiên ca ca, ngươi phải gọi hần là thần tiên đại gia, ha ha.”

Phương Tranh nghe vậy giận tím mặt, đàn bà thôi! Có người chiếm tiện nghi kiểu như ngươi sao? Ta mới là đại gia của ngươi! Ta là đại gia của ngươi!”

La Nguyệt Nương bỗng nhiên yếu ớt thở dài, mắt nhìn bức họa, ngây người nói: “ Ta không nói tin tưởng ngươi cũng biết, bức tranh này chính là lão cha ma quỷ của ta, hai năm trước, lúc hần sắp chết, lại giao Thanh Long sơn cho ta, ai biết được, bị một nữ nhi không chịu thua kém như ta biến thành như bây giờ, nói thật, ta cảm thấy thật sự xin lỗi hần, đối với hiện tại ta thật không biết làm sao giúp cho Thanh Long sơn thịnh vượng trở lại, nhượng cho các huynh đệ càng có thêm được nhiều bạc trong tay.”

Phương Tranh không nói một câu, hần nghĩ lời của La Nguyệt Nương có chút không được tự nhiên, nếu không biết thì nghe xong còn tưởng rằng nàng đang phát triển hiệu buồn gì đó, ai biết sự thịnh vượng, náo nhiệt trong miệng của nàng nguyên lai chính là những sinh ý đánh cướp, là loại buồn bán không vốn.

“ Ách, tuy rằng ta không hiểu làm sao để đi đánh cướp người khác, nhưng đối với một việc ta biết, nếu muốn thu được sự hồi báo thật dày, ít nhất ngươi phải mang ra tư bản phải đủ.”

La Nguyệt Nương trừng mắt nhìn: “ Tư bản? Cái gì gọi là tư bản?”

“ Chính là tiền vốn, người đừng cho rằng làm buôn bán không vốn, thì không cần tiền vốn, ngược lại, buôn bán không vốn thì phải cần đầu nhập càng nhiều, hơn nữa sự phiêu lưu cũng càng cao, nếu mà sơ sẩy, đó là tính mạng của huynh đệ thuộc hạ!”

“ Tiền vốn như người nói là ý ra sao?” La Nguyệt Nương mờ mịt.

Phương Tranh trầm ngâm chỉ chốc lát, nói: “ Người cần tiền vốn, chính là lòng trung tâm của các huynh đệ đối với người. Bọn họ cần phải có khí lực cường tráng, thân thủ cao cường, phản ứng nhạy bén, phối hợp ăn ý với nhau, nói chung, chỉ có binh hùng tướng mạnh, thì toàn bộ sơn trại thổ phỉ trong vòng trăm dặm, đều phải chịu thua Thanh Long sơn của người. Chuyện đó chỉ là nhỏ nhoi thôi. Hai ngày nay ta nhìn thấy rõ huynh đệ của người mỗi ngày ở trên núi, cơ bản ăn no rồi uống, uống say thì ngủ, tỉnh ngủ lại ăn, thành thật mà nói, nếu không biết còn tưởng rằng người là người nuôi heo chuyên nghiệp, tròn hai ngày, ta thật sự không hề phát hiện một người nào đứng trên đất trống luyện tập võ nghệ, hay đùa giỡn đao thương, thủ hạ như vậy, nói khó nghe, một ngày nào đó khi địch nhân công phá bầy rập then chốt dưới núi của người, bọn họ chỉ còn kết quả nhận đao mà xong đời.”

La Nguyệt Nương ngây người không nói, như có điều hiểu ra.

Phương Tranh nghĩ thầm, dù sao ta sắp đi rồi, trước khi đi nói tỉnh cho nàng ta thêm vài câu, con quỷ nhỏ này có thân thủ đúng là không tệ, dụng tâm cũng đủ độc ác. Đáng tiếc đối với việc làm sao mang sự nghiệp đánh cướp phát triển rộng lớn, làm sao ở trước mặt thuộc hạ tạo lập uy tín càng cao thì càng dốt đặc cán mai, nếu cứ tiếp tục như vậy sớm muộn cũng sẽ xảy ra chuyện, hắn cũng không nhẫn tâm nhìn thấy một vị đại cô nương nũng nịu lại bị địch nhân hoặc thủ hạ tạo phản giết chết, đó là một việc giống như cớ đốt đàn nấu hạc nha.

Nghĩ đến đây, Phương Tranh tiếp tục nói: “ Xa thì không nói, đã nói Dương đại đương gia của Nhị Long sơn, hắn đổ mất thêm hai trăm nhân mã Thanh Long sơn của người đã không chỉ ít ngày tháng rồi phải không? Nhìn thái độ của người, tuyệt đối sẽ không chịu gia nhập ổ của hắn, cho nên các người sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày chiến đấu, nghe nói thủ hạ của hắn có bốn trăm người. Gấp đôi so với các người, nếu người cho rằng những bầy rập dưới núi đủ làm hấn sợ, vậy người đã nghĩ sai rồi. Theo căn bản, các người phải nhờ vào chính mình để chống đỡ bọn họ, không riêng gì Nhị Long sơn, các người còn có rất nhiều địch nhân, tỷ như nói nếu có tiêu cục liên thủ thì làm sao bây giờ? Dù sao việc buôn bán của các người có uy hiếp lớn nhất đối với tiêu cục, người cũng biết, tiêu cục là nơi ngoa hồ tàng long, rất nhiều cao thủ bí mật ẩn trong đó. Hay tỷ như có quan binh công núi làm sao bây giờ? Bọn họ là quan, các người là giặc, trời sinh là oan gia đối đầu, còn tỷ như...”

“ Người lưu lại đi!”

“ Đừng ngắt lời, hảo hảo nghe ta nói, oa! Người vừa mới nói...nói cái gì?” Phương Tranh lấy lại tinh thần, sợ đến hết lớn.

Đôi mắt đẹp của La Nguyệt Nương lóe lên tia sáng kỳ dị động lòng người, thật sâu nhìn Phương Tranh, giọng nói khẩn thiết: “ Người lưu lại đi! Thanh Long sơn thiếu người như người vậy, người lưu lại, làm quân sư của ta, trên sân khấu kịch không phải đều có một quân sư sao? Không, không làm quân sư, ta cho người đứng thứ hai, sau này người là nhị đương gia của Thanh Long sơn chúng ta!”

Phương Tranh nghe vậy ngây ngốc thất thần, sắc mặt lúc xanh lúc đỏ, trong ngực có một loại cảm giác dở khóc dở cười.

Hay nha, từ nay về sau lão tử lại có thêm một danh hiệu, triều đình quan lớn, nhất đẳng Trung Dũng Hầu thể tập(truyền thừa) kiêm nhị đương gia của ổ cướp Thanh Long sơn, biệt hiệu, Ngọc Diện Phi Long?

La Nguyệt Nương tất nhiên là không biết rõ thân phận của Phương Tranh, vẫn khuyên nhủ: “ Ta biết người không biết võ công, nhưng không sao, trên núi các huynh đệ biết võ công nhiều lắm, chúng ta đi làm buôn bán thì người không cần động thủ, nhiệm vụ của người là bày ra kế hoạch trước đó, nghiên cứu địa hình, địa điểm động thủ, các huynh đệ cần bố trí hay tiến lui thế nào, còn có an bài người giải quyết tốt hậu quả...Ta, ta đối với những thứ này vốn không hiểu, các huynh đệ cũng không hiểu, trước đây làm buôn bán nếm khổ rất nhiều, đã bù vào tính mạng không ít huynh đệ. Hôm nay người vài lần giúp ta chiêu cổ, ta

xem ra, người là một người có đầu óc linh hoạt, Thanh Long sơn chúng ta thiếu người như người vậy, lưu lại đi, chúng ta đều cần người, nghĩ muốn điều kiện gì người cứ mở miệng, ta nhất định làm được.”

Nói xong La Nguyệt Nương vẻ mặt chờ mong nhìn Phương Tranh, tuyệt sắc mỹ nhân như vậy muốn giữ lại mình, cầu mình lưu lại, nam nhân trên đời này đều rất khó cự tuyệt nha? Chỉ ít hiện tại miệng Phương Tranh khô khốc, hô hấp có điểm trắc trở, thiếu chút nữa muốn nói nếu như người lấy thân báo đáp thì ta liền lưu lại, may là Phương Tranh còn không có lá gan nói ra những lời này, bằng không đợi hắn không biết sẽ là mưa rền gió dữ cấp bậc cỡ nào.

Bán thân bất toại thì khẳng định, có mất mạng hay không thì khó nói, hắn còn chưa tới mức tự kỷ nói rằng La Nguyệt Nương lưu hắn lại là vì coi trọng hắn, xuyên qua lâu như vậy, Phương Tranh tốt xấu coi như đã lẫn lộn trong tình trường, hắn từ đôi mắt trong suốt của La Nguyệt Nương có thể nhìn ra được, nàng đối với hắn không đến mức xệt điện, dù là chút tình ý cũng không có. La Nguyệt Nương giữ lại Phương Tranh, hoàn toàn là vì lo lắng cho các huynh đệ thủ hạ của nàng, để tương lai bọn họ không chịu nhiều giáo huấn, tránh cho bọn họ bị mất tính mạng.

Nghĩ tới đây, rốt cục Phương Tranh cũng đã thanh tỉnh. Hiện nay mà nói, cảm giác của hắn đối với La Nguyệt Nương cũng chưa nói tới tình yêu nam nữ, nhiều lắm chỉ là thêm nhỏ dãi khuôn mặt đẹp của nàng mà thôi, đây là bệnh chung của nam nhân, không gì đáng trách. Cũng giống như một phú ông thích sưu tầm đồ cổ khi nhìn thấy một bình hoa hiếm quý tuyệt đẹp, liền muốn mua về, người người đều khát vọng một mình giữ lại sự vật tốt đẹp, đây là thiên tính.

Phương Tranh cắn cắn đầu lưỡi, trong đầu hiện lên khuôn mặt của Trường Bình, Yên Nhiên các vị lão bà, rốt cục định thần, cười nói: “Đương gia nâng đỡ như vậy, ta thật không dám, ta không tài làm nhị đương gia của Thanh Long sơn, lại không hề có bản lĩnh gì. Đương gia cũng đã hứa thả ta xuống núi, rời nhà mấy ngày nay, người nhà lại không biết ta xảy ra chuyện gì, khẳng định là đang vô cùng lo lắng.”

La Nguyệt Nương chẳng hề để ý: “Ta phái người truyền tin báo bình an cho người nhà của người, nếu như người nguyện ý, ta có thể giúp người tiếp gia quyến của người lên núi, như vậy không phải là vẹn toàn đôi bên sao?”

Nữ thổ phỉ này nghĩ thật là đơn giản, ta hảo hảo ngày tháng không ở, làm lương dân bách tính không làm, đi lên núi làm thổ phỉ với người? Người cho là ta điên rồi hay bị choáng váng?

“Đương gia, điều này không được, người bảo người đi báo tin nói với cha ta, con của người không về nữa, hắn lên núi làm cướp rồi, lão cha của ta còn không bị tức chết ngay tại chỗ?”

“Ăn cướp thì làm sao? Ăn cướp cũng làm lao động mà ăn, người xem ăn cướp không vừa mắt?” La Nguyệt Nương nói ra lẽ thẳng khí hùng, dường như làm thổ phỉ cũng chẳng khác gì là nhân dân lao động.

“Ai, đây không phải là khinh thường, nhưng tính chất của thổ phỉ thì khác, sự lao động của các người chính là cướp giết thành quả lao động của người khác, chuyện này sau này chúng ta nói tới, hiện tại vấn đề là, ngày mai ta nhất định phải xuống núi, rời nhà nhiều ngày, không chút tin tức, trong nhà không biết ta đã xảy ra chuyện gì nữa.”

Trời đã sáng, Phương Tranh gấp mạnh một cái, vịn thất lưng.

La Nguyệt Nương ngửa đầu uống một chén rượu, nặng nề vỗ mạnh lên bàn, tàn bạo trừng mắt nhìn Phương Tranh đang lười nhác.

Mỹ nhân giận dữ, cũng là một phong cảnh mỹ lệ, Phương Tranh nhìn La Nguyệt Nương đang tức giận, không khỏi hắc hắc cười không ngừng.

La Nguyệt Nương dùng hết thời gian nửa buổi tối mà vẫn không lưu lại được hắn, khai ra đủ loại điều kiện, nhưng Phương Tranh vẫn chết sống cắn chặt không chịu nhả ra, quyết tâm muốn xuống núi, La Nguyệt Nương nói hết lời, Phương Tranh cũng không đáp ứng, cho nên nàng không thể không tức giận.

Nhưng Phương Tranh tốt xấu cũng là ân nhân cứu mạng của nàng và các huynh đệ, lấy tính tình ân oán phân minh, thì sẽ không có khả năng dùng sức mạnh lưu lại Phương Tranh, Phương Tranh cũng chắc chắn điểm này, cho nên vẫn cười tủm tỉm, vẫn không đáp ứng, cũng không hề sợ nàng nổi giận.

Đao Ba (mặt thẹo) ngáp dài từ trong một gian phòng đi ra, đôi mắt vẫn còn buồn ngủ, buồn bã ỉu xiu.

Đôi mày của La Nguyệt Nương dựng thẳng, bỗng nhiên vỗ mạnh lên bàn, cao giọng quát: “ Đao Ba! Cút lại đây cho lão nương!”

Đao Ba ngẩn người, thấy vẻ mặt sát khí của La Nguyệt Nương đang trừng trừng nhìn hấn, không khỏi da đầu tê rần, âm thầm nghĩ lại ngày hôm qua mình đã làm sai chuyện gì, mới sáng sớm đã bị đương gia nắm đầu.

Phương Tranh cười tủm tỉm khuyên nhủ: “ Ai, đừng như vậy, buôn bán không thành tình nghĩa còn, người nên không chế tình tự của mình cho tốt.”

“ Câm miệng cho lão nương!” La Nguyệt Nương hung hăng mắng.

Thấy Đao Ba vẫn đang căng thẳng đến gần, La Nguyệt Nương chỉ vào Phương Tranh tức giận nói: “ Thấy chưa? Người đưa hấn xuống núi, sau đó bảo lão Lý đầu đưa cho hấn một con ngựa, để hấn về đi.”

Đao Ba vừa nghe nguyên lai là chuyện này, không khỏi thở dài một hơi, hàm hậu cười cười, miệng liền đáp ứng.

Phương Tranh nghe vậy trong lòng mừng thầm, lúc này đứng dậy, hướng La Nguyệt Nương trình trọng ôm quyền, cất cao giọng nói: “ Đương gia, núi xanh còn đó, nước biếc chảy dài, trời cao đường xa, núi không chuyển nước chuyển, Ngọc Diện Phi Long hôm nay từ biệt đương gia, tương lai...”

“ Cút ngay! Nói linh tinh! Biết nói tiếng người không? Nhanh cút đi! Lão nương thấy người thì phiền!” La Nguyệt Nương nhin không được huy tay, giống như xua một con ruồi đem Phương Tranh và Đao Ba oanh ra cửa.

Phương Tranh bắt măn ngằm hướng nàng dựng thẳng ngón giữa, đó không phải là tiếng người sao? Các đại hiệp trong tiểu thuyết võ hiệp đều nói như vậy, mao bệnh của con quỷ nhỏ này thật nhiều quá. Được, gặp lại không bằng hoài niệm, cúi chào ngài!

Đám thổ phỉ còn chưa rời giường, Phương Tranh cùng bọn chúng cũng chẳng có giao tình gì, cũng không cần nói lời từ biệt, vừa định chuẩn bị nhích người thì Đao Ba bỗng nhiên quay đầu lại hướng La Nguyệt Nương lúng ta lúng túng nói: “ Ách, đương gia, chuyện hôm qua quá rối loạn, có chuyện đã quên nói với người.”

“ Có rắc mau phóng!” La Nguyệt Nương tức giận nói.

“ Ngày hôm trước Triệu Tuấn ca nhi nhờ người đưa tin, nói qua mấy ngày hấn sẽ lên núi.”

“ Đã biết, các người cút đi!” Giọng nói La Nguyệt Nương bình thản.

Phương Tranh nghe vậy trong lòng rung mình, Triệu Tuấn! Tên vương bát đản đánh lén lão tử, lại muốn lấy tính mạng của ta? Qua mấy ngày hấn sẽ lên núi?

Hấn cũng không quên, mình bị người đánh lén, bị người bắt cóc tổng tiền, bị người nghênh ngang tổng ra thành. Tất cả khăng định có người sai sử phía sau màn. Chỉ dựa vào đám thổ phỉ này, bọn họ ở trong kinh thành không có khả năng có năng lượng lớn như vậy, vậy nếu muốn cởi ra bí ẩn này, bắt được kẻ sai sử phía sau màn, Triệu Tuấn là đầu mối duy nhất.

Phương Tranh nghĩ xong, bỗng nhiên hạ quyết tâm, không để ý lời giục giã của Đao Ba, dứt khoát quay đầu, trở lại trong phòng đặt mông ngồi xuống bên người La Nguyệt Nương, nhắc chén rượu trên bàn uống một hơi cạn sạch.

La Nguyệt Nương ngạc nhiên nhìn hấn, nói : “ Sao người còn không đi?”

Phương Tranh ngửa mặt lên trời trợn mắt, kháp ngón tay giả thần giả quỷ, một lát thần bí hề hề mở miệng nói: “ Bần đạo quan sát thiên văn đêm qua, phát hiện sao chổi Halley phía tây bắc lờ lờ chiếu sáng, kháp tay tính toán, tính ra gần đây quý sơn sẽ gặp tai ương huyết quang, tai nạn tới hung mãnh, mấy trăm năm khó gặp một lần.”

“Phanh!” La Nguyệt Nương nghe được không kiên nhẫn, vỗ mạnh lên bàn, đôi mắt to hung hăng trừng Phương Tranh, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nói tiếng người cho lão nương!”

Phương Tranh bật người nói: “Nói ra là, gần đây Thanh Long sơn các người sẽ không xui xẻo.”

La Nguyệt Nương giận tím mặt: “Con mẹ nó người mới là xui xẻo! Không muốn sống phải không? Lão nương tiễn người một đoạn đường!”

Phương Tranh thở dài nói: “Người đòi lưu ta, ta không đáp ứng, lúc này ta không đi nữa, người lại muốn tống ta, người nói hai ta có tính là oan gia kiếp trước? Ai, nói thật, đời trước người có từng đi qua thị trường việc làm tìm công tác? Ta nghĩ người có chút nhìn quen mắt.”

“Cái gì chó má thị trường...” La Nguyệt Nương chợt ngẩn người, sau đó vui mừng nói: “Người vừa nói cái gì? Người không đi nữa? Người nguyện ý ở lại?”

Phương Tranh nhanh miệng nói: “Tạm thời, chỉ là tạm thời không đi.”

La Nguyệt Nương vốn không để ý đến hắn, vẻ mặt vui mừng nhìn Đào Ba quát: “Đi, gọi đám vương bát đần tỉnh dậy cho lão nương, đến bái kiến nhị đương gia của chúng ta.”

Vẻ mặt Phương Tranh đau khổ ngăn cản: “Đừng, đừng gọi ta là nhị đương gia, ta nghe phiền muốn chết, các người hãy gọi là Ngọc Diện Phi Long...”

Đào Ba chần chờ nói: “Đương gia, hắn có thể làm nhị đương gia sao? Lúc hắn mới lên núi chỉ là một con tin...”

Phương Tranh vừa nghe mắt hững, trừng mắt nói: “Con tin thì sao vậy? Con tin không thể làm nhị đương gia sao? Các người không cho con tin có lòng tiến bộ hả? Nói cho người, vị trí nhị đương gia lão tử ngồi chắc rồi!”

221. Chương 206: Lầy Đức Thu Phục Người

Nơi khoảng đất trống của ổ cướp tại Thanh Long sơn, hơn hai trăm thổ phỉ đứng thật chỉnh tề. Buổi sáng tinh sương gió thổi vù vù, đám thổ phỉ cũng không nói chuyện, chỉ lẳng lặng nhìn phía trước, hướng La Nguyệt Nương và Phương Tranh.

Phương Tranh thở dài, hắn nghĩ dường như mình đã làm sai chuyện.

Buổi sáng có lẽ căng thẳng thần kinh nên đã chọn sai đường. Bỗng nhiên quyết định ở lại, lưu lại thì cũng được đi, chỉ bị Đào Ba nói khích một câu, liền đáp ứng làm nhị đương gia của bọn họ, lời vừa ra khỏi miệng hắn lập tức hối hận.

Dứt bỏ thân phận có quan có tước không nói, Phương Tranh nghĩ chức nghiệp thổ phỉ này cũng không quá thích hợp hắn. Đây là có quan hệ tới nguyên tắc đối đãi kiên trì nhất quán của hắn.

Phương Tranh cũng không phải là một người cao thượng, điểm này chính hắn thừa nhận, thường ngày làm chút chuyện trộm đạo, dùng mảnh khóc thô bỉ, hăm hại lừa gạt, nhưng điều này đều nằm trong phạm vi tiếp thu của hắn, đó giống như thuộc về kỹ năng sinh tồn của hắn, hắn là nên phát dương quang đại.

Nhưng làm thổ phỉ thì hoàn toàn lệch khỏi bản tính của hắn. Đó là trần trụi dùng vũ lực đi cướp đoạt thành quả lao động của người khác, dù cho người mượn cớ gì, dù cho người vắt hết óc lừa dối giống như trong tiểu thuyết có nói “một tiếng pháo hiệu vang lên, trong sơn lâm liền hiện ra hơn mười người”, đó là phong cách điển hình nhất của thổ phỉ, một câu “muốn qua con đường này, lưu lại tiền mãi lộ” cũng trực tiếp nói rõ tính chất công tác của thổ phỉ, phương thức phương pháp gì cần bản không cần suy nghĩ, cứ vây quanh tiến lên cướp là được, nếu có lương tâm một chút thì cướp tiền không hại mạng, nếu không lương tâm thì tài cũng muốn mà mạng cũng muốn, không có phục vụ chuyện về sau, cũng không có khách hàng quen, bắt được ai thì người đó không may. Nói tóm lại, chức nghiệp thổ phỉ này tràn ngập máu tanh, bạo lực, kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu. Rất phù hợp tính cách sinh tồn của thiên nhiên.

Vấn đề là, Phương Tranh nghĩ mình vốn không phải là người có thể làm ăn cướp, càng miễn bàn trở thành nhị đương gia của bọn họ, thử hỏi một người vừa nghe gió thổi cỏ lay liền sợ đến chạy trời chết, có thể đi làm ăn cướp sao? Dù làm kẻ hại dân hại nước cũng không đúng quy cách phải không?

Nhưng hiện tại đối ý cũng không còn kịp rồi, với tính tình của La Nguyệt Nương, đã nói ra là phải làm được, bao quát lời người khác nói ra cũng như nhau, nếu như người làm không được, nàng sẽ dùng phương thức bạo lực đi giúp đỡ cho người làm được.

Không người nào được thất tín, đây là một câu nói mà nàng thờ phụng nhất, theo Phương Tranh xem ra, đây thật sự là tập tục xấu lớn nhất. Thiên nhiên vốn là nơi chốn tràn ngập lừa dối và bẫy rập, vì sao loài người đứng đầu vạn vật lại phải thủ tín dụng? Quả thật là có mao bệnh!

“ Ách, đương gia, thương lượng lại với người một chút, ta làm quân sư của người là được, nhị đương gia ta thật sự là làm không được nha, không nói gạt người, nếu động thủ thì ta xác định chắc chắn mình là người thứ nhất chạy trốn, khi đó rối loạn quân tâm thì thật không được, ha ha.” Thừa dịp La Nguyệt Nương còn chưa công bố quyết định này, Phương Tranh tận dụng cơ hội cuối cùng, nỗ lực thuyết phục nàng.

“ Không được!” La Nguyệt Nương cứng rắn cự tuyệt: “ Lão nương đã nói qua, lời nói nện trên mặt đất thành một cái hố, sao có thể nói sửa là sửa?”

Xong, nữ nhân này quả nhiên có mao bệnh, đã là thời đại gì, tín dụng đáng giá bao nhiêu tiền một cân?

Không chờ Phương Tranh nói gì nữa, La Nguyệt Nương hướng đám thổ phỉ lớn tiếng nói: “ Đám vương bát đản các người nghe cho lão nương! Từ hôm nay trở đi, vị Phương Tiểu Ngũ huynh đệ này chính là nhị đương gia của các người!”

Lời vừa nói ra, đám thổ phỉ giống như tạc ổ nghị luận ầm ĩ, cả đám có người chấn kinh có người giận dữ có người mang theo ánh mắt chẳng đáng, đều hướng Phương Tranh nhìn lại.

Sự tình đã tới nông nổi này, Phương Tranh cũng không có biện pháp. đành nhìn lại ánh mắt phức tạp của đám thổ phỉ, Phương Tranh không thể làm gì khác hơn là giả vờ thản nhiên cười.

Tiếng nghị luận của đám thổ phỉ càng lúc càng lớn, La Nguyệt Nương thấy thế quát to: “ Câm miệng hết cho lão nương!”

La Nguyệt Nương dẹp trận phản loạn của Tôn Hữu Vọng, giết ba gã chủ mưu, chặt đứt hơn trăm ngón tay của đám thổ phỉ, lúc này uy tín đang thịnh, chúng thổ phỉ nghe vậy, bắt người liền dừng lại sự nghị luận. Chỉ là ánh mắt nhìn về phía Phương Tranh, nhưng đều mang theo vẻ căm giận bất phục.

Phương Tranh vô tội xòe tay, các người không phục ta cũng không có biện pháp, đừng nói các người, chính ta cũng không phục, ta là bị hoàn cảnh không trâu bắt chó đi cày, có ý kiến thì các người cứ nói với đương gia của các người đi.

Người có ý kiến liền đứng dậy.

“ Đương gia, Hồ Lão Tam không phục!” Trong đám người có một gã trung niên nam tử đứng ra, thân hình không lớn, nhưng toàn thân lộ ra vị đạo thành thực lão luyện.

“ Cút về! Lão nương còn chưa nói xong!” La Nguyệt Nương cũng không nhìn hắn, lạnh lùng trách mắng.

Hồ Lão Tam dưới ánh mắt chờ đợi của chúng thổ phỉ, với tư thái dảng trạo đi tới, kết quả còn chưa kịp làm nháo, lại bị một câu của La Nguyệt Nương đuổi hắn trở lại, không khỏi có chút phẫn nộ, trong lòng không cam tâm hung hăng trừng mắt nhìn Phương Tranh.

La Nguyệt Nương mắt phượng uy nghiêm quét nhìn chúng thổ phỉ, trầm giọng nói: “ Phương Tiểu Ngũ làm nhị đương gia có chút đặc biệt, mọi người cũng đã nhìn ra, hắn không biết võ công, chúng ta đi làm buôn bán thì hắn cũng không cần tự mình ra trận động thủ, thường ngày hắn chỉ cần vì huynh đệ chúng ta phụ trách nghiên cứu địa hình cùng bàn công việc, chế định kế hoạch và đường đi, cùng với giải quyết tốt những hậu quả liên quan, nói tóm lại, là chuyện cần động não, cứ giao cho hắn đi làm.”

“ Đương gia, Hồ Lão Tam ta lại càng không phục! Ngay cả võ công cũng không có thì làm sao làm nhị đương gia của chúng ta?” Hồ Lão Tam lại đi ra lần nữa, lớn tiếng phản đối.

Đám thổ phỉ đều ồn ào, phụ họa Hồ Lão Tam nói.

Đã nhìn ra, Hồ Lão Tam này là một đầu nhĩ.

“ Hồ Lão Tam, người có mắt không vậy? Còn có quy củ hay không? Lão nương còn chưa nói dứt lời, người vài lần ba lượt nhảy ra xen mồm, có ý tứ gì?” La Nguyệt Nương gương mặt âm u, có một ý tứ như sắp nổi bão.

Thân thể Hồ Lão Tam rõ ràng run lên, thần sắc sợ hãi lui ra sau vài bước, cúi đầu không nói.

Phương Tranh nhìn thấy không nhịn được, hướng phía La Nguyệt Nương cười nói: “ Đương gia, người cứ cho hắn nói, đừng làm cho các huynh đệ Thanh Long sơn nói chúng ta không có nhân quyền.”

Vừa nói Phương Tranh vừa hữu hảo nhìn Hồ Lão Tam cười, có câu nói, ân uy đều ra, một người làm mặt đen, một người làm mặt đỏ, đây là việc thường có. Phương đại thiếu gia từ trước đến nay tôn trọng việc lấy đức thu phục người, lúc này vừa lúc hướng đầu nhĩ Hồ Lão Tam bán một nhân tình.

Ai biết Hồ Lão Tam tuyệt không cảm kích, ngẩng đầu trừng mắt liếc Phương Tranh, trong ánh mắt tràn ngập địch ý.

Sắc mặt La Nguyệt Nương hoãn lại, hừ nói: “ Hồ Lão Tam, xem tại mặt mũi của nhị đương gia, có gì thì phóng rầm nhanh lên!”

Hồ Lão Tam bỗng nhiên ngẩng đầu, ngang nhiên nói: “ Đương gia, Hồ Lão Tam không phải là người không có quy củ. Ngài có phân phó điều gì, ta lên núi đao xuống biển lửa, tuyệt không hai lời! Nhưng để cho tiểu tử mặt trắng này làm nhị đương gia của chúng ta, Hồ Lão Tam là người thứ nhất không phục!”

Kháo, mặt trắng? Phương Tranh nghe vậy vui mừng, vui vẻ hỏi: “ Người nói ta là tiểu tử mặt trắng?”

Con mắt Hồ Lão Tam trừng lên, dữ dằn nói: “ Là lão tử nói đó! Thế nào? Nói sai rồi sao?”

“ Không sai, không sai. Ha ha, người nói rất chính xác.” Phương Tranh được khen đến mở to mắt cười. Về mặt xuân ý dạt dào, hai tay không tự giác xoa lên khuôn mặt tuần láng của mình, động tác mềm nhẹ, đáng đáp như đang quý trọng chính dung mạo anh tuấn của mình, chẳng được bao lâu, bỗng nhiên khuôn mặt tuần tú của Phương Tranh đỏ lên, sau đó liền cúi đầu, chẳng biết đang xấu hổ việc gì.

Mọi người ở một bên nhìn thấy nổi da gà không ngớt, dù là La Nguyệt Nương cũng nhú mào, gương mặt xoay nơi khác, làm như không muốn nhìn thấy đáng đáp hèn mọn buồn nôn của Phương Tranh nữa.

Hồ Lão Tam cố nén xung động muốn đánh Phương Tranh một trận tới bởi, dừng một chút, nói tiếp: “ Đương gia, nếu ngài để cho tên tiểu tử này làm nhị đương gia của chúng ta, nói vậy hẳn chắc có chỗ hơn người, vậy hãy để hắn bộc lộ tài năng trước mặt các huynh đệ chúng ta, cũng để cho chúng ta tâm phục khẩu phục mới được.”

“ Không sai! Để cho tiểu tử này bộc lộ tài năng, chúng ta mới tâm phục khẩu phục!” Đám thổ phỉ cùng kêu lên ồn ào, huyết sáo vang dội, tiếng hét, tiếng la vang lên bên tai không dứt.

Đôi mắt phượng của La Nguyệt Nương cứng lại, sát khí hiện lên, đang định quát lớn để khống chế tràng diện thì Phương Tranh lại cười tủm tỉm đưa tay cản lại, sau đó nhìn đám thổ phỉ cười nói: “ Bộc lộ tài năng phải không? Cũng được. Ta để cho đám người các người mở mắt!”

Ngoài miệng vừa nói chuyện, trong lòng Phương Tranh cười nhạt không ngớt. Muốn nhìn lão tử xấu mặt? Nằm mơ! Lão tử là người đã sống hai kiếp, chuyện khác không nói, luận động não, đám hỗn đản chỉ số thông minh chỉ dưới bảy mươi phân như các người đời nào là đối thủ của ta? Ta tùy tiện ra vài suy nghĩ, các người đều phải há hốc mồm.

Quyết định chủ ý, Phương Tranh đi tới trước mảnh đất trống.

La Nguyệt Nương kéo Phương Tranh, cau mày nhẹ giọng nói: “ Người được không? Đây không phải là chuyện có thể nói giỡn.”

Phương Tranh khoát tay áo, hình dạng tràn đầy tự tin, ngạo nghễ cười nói: “ Đám này chỉ là gà đất chó ngói. Ta còn không xem vào trong mắt, yên tâm! Ta có thể đối phó!”

La Nguyệt Nương buông tay, thần sắc nhìn Phương Tranh có chút cổ quái, thấp giọng lẩm bẩm nói: “ Nhìn không ra người lại là người thâm tàng bất lộ.”

Nàng nói rất nhỏ giọng, Phương Tranh căn bản không nghe được. Lúc này hắn giống như một con gà trống kiêu ngạo, nghênh ngang, phong tao không gì sánh được đứng thẳng ngay giữa khoảng đất trống, đưa mắt nhìn quanh, chấp tay đón gió, dáng dấp phong phạm như một thiếu hiệp, ngạo nghễ nói: “ Các người ai tới chỉ giáo?”

Thấy thần sắc do dự bất định của đám thổ phỉ, trong lòng Phương Tranh không khỏi cười lạnh một tiếng, lão tử cũng không làm khó dễ các người, ra một câu hỏi đơn giản nhất các người cũng đáp không được, “ mẹ của A Minh sinh ra ba đứa con, lão đại gọi là đại ngốc, lão nhị gọi là nhị ngốc, lão tam gọi là gì?” Với trí lực của đám người ngu si các người, phỏng chừng mỗi người đều sẽ nói là tam ngốc, đám thổ phỉ thấy Phương Tranh tự tin như vậy, đều kinh nghi nhìn nhau, tên tiểu tử trấn định như vậy, chẳng lẽ hắn xác thực có bản lĩnh thật sự, trước kia chỉ là giả trụ ăn thịt cọp?

Hồ Lão Tam nhìn quanh, thấy mọi người không dám tiến lên, không khỏi hung hăng cắn răng, quát lớn: “ Ta tới!”

Nói xong hắn liền một mình đi tới chỗ đất trống, đứng đối lập ngay trước mặt Phương Tranh chừng một trượng.

Mọi người lập tức thức thời thối lui thật xa, cặp hai người một mảnh đất trống khoảng mấy trượng.

Hồ Lão Tam và Phương Tranh liếc nhau, hai người từ trong ánh mắt đối phương thấy được vẻ kính nể, Phương Tranh kính hắn là một hán tử, làm trò trước mặt nhiều người như vậy, dám nghi vấn quyết định của đương gia, nếu người này đi vào triều đình, cũng sẽ trở thành một trung thần, gián thần (can gián).

Hồ Lão Tam nhìn thấy Phương Tranh có dũng khí, biết rõ chuyện không thể làm được, từ xưa tới nay, nhân sĩ bị tráng như vậy thật sự là không gặp nhiều lắm, chỉ dựa vào dũng khí của hắn, thì đã thắng được sự kính nể của Hồ Lão Tam.

Hai người nhìn nhau một hồi, bỗng nhiên cùng cười, sau đó hai người liền ôm quyền, đồng thanh nói: “ Thỉnh!”

Thi lễ xong, hai tay Phương Tranh chấp sau lưng, ngạo nghễ đứng, dáng dấp phong độ thật giống như một thế gia công tử, ngọc thụ lâm phong, có thể nói làm say mê hàng vạn hàng ngàn cô gái xinh đẹp vô tri.

Phương Tranh đối mặt Hồ Lão Tam, khái một tiếng, cất cao giọng nói: “ Nghe cho kỹ, đề tài thứ nhất, mẹ của Tiểu Minh...” Vừa nói tới đó liền ngừng đầu, Phương Tranh liền phát hiện thân thể của Hồ Lão Tam bỗng nhiên nhảy ra sau một bước, làm ra bộ dáng giống như bắn cung, sau đó quyền phải vươn ra, quyền trái hộ tim, bày ra một thức mở đầu của Thiếu Lâm La Hán Quyền.

Phương Tranh bỗng nhiên nghĩ sự tình có điểm không thích hợp, Hồ Lão Tam có ý tứ gì? Chẳng lẽ muốn theo ta động thủ? Thế nhưng ta không có đáp ứng động thủ với hắn nha! Ta chỉ muốn đánh bại hắn về trí lực mà thôi, hồi tưởng một chút, dường như trước đó chưa từng nói rõ ràng. Mọi người đều ồn ào bộc lộ tài năng, có phải đó lý giải thiếu điều gì?

Chưa kịp ngẫm nghĩ, Phương Tranh sợ đến nhảy ngược ra sau, sắc mặt tái nhợt nói lắp: “ Người...người muốn làm gì? Quân tử dùng tài hùng biện không động thủ.”

Hồ Lão Tam nhe răng cười một tiếng, không nói hai lời. Phi thân tới trước, vọt tới trước mặt Phương Tranh, quyền phải kích thẳng ra, hướng ngay mặt Phương Tranh đánh tới.

Phương Tranh oa một tiếng kêu lên quái dị, thân thể cực nhanh sụp xuống, khó khăn tránh khỏi một chiêu sắc bén của Hồ Lão Tam.

Hồ Lão Tam kinh dị một tiếng, sau đó sắc mặt ngưng trọng nói: “ Người có thể tránh được một quyền của ta không nhiều lắm, nhìn không ra người còn có điểm cân lượng.”

Phương Tranh sợ đến xua mạnh hai tay, liên tục nói: “ Hiểu lầm, hiểu lầm rồi, chúng ta dừng lại trước, có chuyện gì thì từ từ nói.”

Thân thủ của Hồ Lão Tam trong ổ cướp có thể xem là hạng trung đẳng, đám thổ phỉ thấy Phương Tranh có thể tránh được nhất chiêu tất sát của Hồ Lão Tam, đều ồn ào khen ngợi, liên tục khen ngợi Phương Tranh thân thủ mẫn tiệp, La Nguyệt Nương mỉm cười, hiển nhiên nài nỉ đối với biểu hiện của Phương Tranh khen ngợi không ngớt. Mọi người vạn phần chờ mong tiếp tục thưởng thức trận long tranh hổ đấu không có nhiều cơ hội được nhìn thấy này.

Hồ Lão Tam cười to nói: “ Cái gì hiểu lầm, đánh rồi hãy nói! Xem chiêu!”

Lại thêm một chiêu Song Phong Quán Nhĩ mang theo tiếng gió vù vù thẳng hướng Phương Tranh đánh tới! Chuyện này không còn cách nào nói rõ nữa! Trong lòng Phương Tranh có chút phát khổ, thấy quyền thế của Hồ Lão Tam thật nhanh, trong sắc bén ẩn hàm sát khí, Phương Tranh dưới ánh mắt chờ mong của mọi người, không khỏi hú lên quá dị, rốt cục không phụ sự mong đợi của mọi người, ôm đầu lùi như chuột.

Đám thổ phỉ vốn đang cao hứng bừng bừng lớn tiếng ồn ào, nóng lòng thưởng thức trận tranh đấu của Phương Tranh và Hồ Lão Tam. Thật không tưởng sau khi Phương Tranh né qua một chiêu, không ngờ lại quay đầu bỏ chạy, biến cố đột ngột đã làm hơn hai trăm gã thổ phỉ có mặt ở đương trường không khỏi ngây ngốc thất thần.

Bên ngoài sân một mảnh lặng ngắt như tờ, mọi người ngơ ngác nhìn Phương Tranh hai tay ôm lấy đầu, vừa chạy vừa nhảy, trong miệng còn không ngừng phát sinh tiếng kêu: “ Nga! Úc! A! Oa!”.

Hồ Lão Tam cũng ngây ra một lúc, thấy Phương Tranh ôm đầu chạy quanh kêu to, sắc mặt Hồ Lão Tam không khỏi hiện lên vài phần hiểu ra, vì vậy hần lạnh lùng cười nói: “ Hừ, thuật du đầu sao? Lão tử cũng không sợ người!”

Nói xong Hồ Lão Tam thu lại nắm tay, hướng Phương Tranh đuổi theo.

Phương Tranh vừa chạy vừa lau nước mắt, đã là lần thứ mấy rồi? Lần thứ mấy? Đây là lần thứ mấy chạy trốn chết? Mạng của lão tử như thế nào lại khổ như vậy! Nếu sớm biết đám vương bát đần này nói “ bộc lộ tài năng” nguyên lai là muốn luận võ, lão tử nói gì cũng sẽ không thượng đài! Đám người không cầu tiến này, thô lỗ không văn nhã. Cả ngày chỉ biết múa đao lộng thương, hại chết lão tử rồi! Ổ cướp này nơi chốn nào cũng ẩn hàm sát khí, đây không phải là nơi nên ở lâu, chỉ cần thoát được lúc này, lão tử nói gì cũng phải xuống núi! Dù sử dụng mỹ nhân kế với ta cũng không dùng được!

Con mắt lơ đãng liếc về phía sau, thấy Hồ Lão Tam đã đuổi theo, Phương Tranh sợ đến hồn phi phách tán. Tiếng kêu quá dị vô ý nghĩa biến thành tiếng kêu to thê lương: “ Người đâu cứu mạng! Giết người! Nhanh đi báo quan!”

Mọi người thấy Phương Tranh hoa lệ bước lên sân khấu, sau đó tách khỏi được một quyền của Hồ Lão Tam, cuối cùng lại chật vật chạy trốn chết, tất cả mọi người bị hoàn cảnh chuyển biến đột ngột, tình thế cấp bách khiến cho thất thần ngây ngốc. Nơi mảnh sân trống trải không ai nói chuyện, đều há to miệng, hai mắt đăm đăm nhìn chằm chằm Phương Tranh và Hồ Lão Tam người truy ta chạy, nhất thời cũng không phân biệt được phiên diễn xuất này của Phương Tranh là thật hay giả.

Phương Tranh muốn dùng chiêu lấy đức thu phục người dĩ nhiên là không xong, nhưng công phu bỏ chạy bảo mệnh thì phi thường vững chắc. Hồ Lão Tam rượt theo hần vài vòng, dù góc áo của Phương Tranh cũng chưa từng chạm được, không khỏi giận tím mặt, hét lớn một tiếng, xuất ra toàn lực bú sữa mẹ, tốc độ nhanh hơn, ra sức hướng Phương Tranh đuổi theo.

Phương Tranh vừa chạy vừa nhìn về phía sau, thấy tốc độ của Hồ Lão Tam càng lúc càng nhanh, đã sắp bắt được hần, trong lòng Phương Tranh không khỏi bi thương vạn phần, mạng ta lại xong rồi! Vì sao nói “lại”?

Ngay khi Hồ Lão Tam chỉ cần vươn tay liền có thể bắt được Phương Tranh, tình thế trên sân lại xảy ra biến hóa.

Tục ngữ nói thật đúng, người có lỗ tay, ngựa có lỗ móng. Đương nhiên, nếu lời này nghĩ sang ý khác thì cũng được. Hồ Lão Tam vừa nhìn thấy lập tức liền có thể bắt được Phương Tranh, lòi hần ngã xuống mặt đất chính một trận, trong lòng liền đắc ý. Trong lúc đang chạy cũng không chú ý dưới chân, kết quả bỗng nhiên bị một hòn đá cản chân một chút.

Nếu đổi lại là thường ngày, bị một viên đá nhỏ nhỏ cản chân một chút cũng không đến nỗi, nhưng lúc này Hồ Lão Tam đang toàn lực chạy tới, thân thể lại nặng, hơn nữa còn quán tính, còn có tốc độ vì tăng trọng lực, nói tóm lại, Hồ Lão Tam ngoài dự liệu mọi người ngã sấp xuống, hơn nữa còn ngã rất nghiêm trọng, cả người hầu như bị bay lên trời, ở giữa không trung sắc mặt kinh khủng hoa chân múa tay như vui sướng, thẳng hướng mặt đất chỗ Phương Tranh đánh tới. Phương Tranh đang chạy trốn quay đầu vừa nhìn, thấy Hồ Lão Tam lại bay lên, không khỏi sợ đến quát to một tiếng: “ Ta kháo! Quá vô sỉ! Không cho dùng khinh công...” Lời còn chưa dứt, Phương Tranh phản ứng cực nhanh cúi thấp thân thể, toàn bộ thân thể ở trên mặt đất cuộn thành một đoàn. Giống như một con rùa khi gặp nguy hiểm liền rút lại đầu và tứ chi, khó khăn hiểm trở tránh khỏi thân thể phi hành trong khoảng không của Hồ Lão Tam, tùy ý mặc cho Hồ Lão Tam bay qua đầu của hắn, cuối cùng gương mặt chấm đất trước, khi té rớt xuống mặt đất, phát sinh một tiếng “ ba” va chạm.

Nói đến thì dài, kỳ thực tất cả chỉ là chuyện xảy ra trong nháy mắt.

Hồ Lão Tam bị quãng ngã lăn lông lốc, mắt lóe đom đóm, trong ngực bị nghẹn đến không hô hấp nổi, nằm rạp trên mặt đất không nhúc nhích, trong miệng rên hừ hừ.

Phương Tranh thấy Hồ Lão Tam đáp xuống phía trước hắn, lúc này không chút do dự xoay đầu chọn hướng khác tiếp tục bỏ chạy, chạy vài bước thấy phía sau không có động tĩnh, cẩn thận nhìn lại, Hồ Lão Tam đang nằm rạp trên mặt đất, ra vẻ bị thương không nhẹ.

Chẳng lẽ khinh công của người này đã luyện không tới chốn, bị rớt xuống thất bại? Con người Phương Tranh chuyển vòng vo, hồ nghi dừng chân lại.

Có tiện nghi mà không chiếm là vương bát đản. Đây là nguyên tắc đối đãi mà Phương Tranh luôn thừa hành từ trước tới nay, tình hình phát sinh lúc này, rất phù hợp với nguyên tắc đó.

Phương Tranh lập tức xoay người tiến lên, trước tiên vươn một chân cẩn thận thận huýt nhẹ một chút trên người Hồ Lão Tam, thấy Hồ Lão Tam không hề phản ứng, nhưng còn liên tục hừ hừ, Phương Tranh nhất thời vui mừng, hai chân tạt ra, ngồi lên người Hồ Lão Tam, một tay lật ngược thân thể của hắn, quyền phải hung hăng chém ra, quyền đầu tiên liền đánh lên mũi Hồ Lão Tam.

Mũi là khí quan rất mẫn cảm, tin tưởng ai đều có thể biết, một ngày mà mũi bị thương, tư vị phi thường khó chịu.

Hồ Lão Tam vốn đã bị vấp té đến choáng đầu hoa mắt muốn ngất, hiện tại mũi lại bị một quyền của Phương Tranh, nhất thời trong xoang mũi đau đến vạn phần, đau đến vừa chua cay vừa tê dại, tư vị gì cũng có, dù muốn phản kháng cũng không có sức lực.

Phương Tranh đánh xuống một quyền, thấy Hồ Lão Tam cũng không phản kháng, nhất thời tinh thần tỉnh táo, dù đang bận rộn vẫn ung dung dọn ra tư thế, dùng mặt Hồ Lão Tam làm như bao cát, giống như giống trống từng quyền một đánh xuống một trận, thẳng đến khi máu mũi Hồ Lão Tam văng khắp nơi, từ từ nhắm hai mắt kêu oa oa thảm thiết không ngớt.

Phương Tranh vừa đánh vừa dạy hắn: “ Lão tử nói qua với ngươi, có chuyện từ từ nói, con mẹ nó ngươi không nên động thủ với lão tử! Ngươi nói ngươi, dễ tiện hay không dễ tiện, cứ muốn chịu đòn, hừ, thoải mái chưa?”

Nói hai chữ lại đánh một quyền, nói hết lời thì gương mặt Hồ Lão Tam cũng giống như đầu heo, máu mũi chảy khắp mặt, nằm trên mặt đất hấp hối, cũng không còn động đậy.

Hơn hai trăm thổ phỉ đứng bên ngoài trợn mắt há hốc nhìn Phương Tranh dùng bạo lực, không một người dám tiến lên ngăn cản. Tình hình mới vừa rồi bọn họ đều xem trong mắt, tự nhiên biết Phương Tranh thắng không hay, thế nhưng Phương Tranh chính Hồ Lão Tam không còn ra hình người, sự ngoan độc thật sâu chấn động đám thổ phỉ.

La Nguyệt Nương thực sự xem không nổi nữa, đi tới giữa sân, kéo Phương Tranh ra khỏi người Hồ Lão Tam, nài bước tới vài bước, rốt cục cứu Hồ Lão Tam ra khỏi ma chướng của Phương Tranh.

Phương Tranh bị La Nguyệt Nương lôi kéo, nhưng chân tay còn không cam lòng múa may lung tung, miệng hét lớn: “ Buông! Buông! Để cho ta đánh chết tên vương bát đản đó! Nói ta chỉ biết đấu trí mà không thể

so vô, gã vương bát đản này rất ti bỉ.”

Đám thổ phỉ trong lòng ác hàn một trận, người này đến tột cùng có phải là người hay không? Chiếm được cái tiện nghi liền đem Hồ lão tam đánh thành bộ dạng như vậy, cư nhiên còn nói rằng Hồ Lão Tam dê tiện, La Nguyệt Nương tức giận đến gần hung hăng đập vào mũi Phương Tranh một cước, ác thanh nói: “ Mau câm miệng cho lão nương!”

Phương Tranh bị một cước của La Nguyệt Nương làm cho thanh tỉnh, đảo mắt nhìn mọi nơi chung quanh, thấy đám thổ phỉ đều dùng ánh mắt cổ quái nhìn chính mình. Mà trên mặt đất cách đó không xa, Hồ Lão Tam vẫn đang nằm im không nhúc nhích, đầu bị đánh cho sưng húp khó coi, huyết nhục mơ hồ.

Phương Tranh chứng kiến không khỏi hoảng sợ, run rẩy chỉ vào Hồ Lão Tam, quay sang La Nguyệt Nương hỏi: “ Hắn làm sao vậy? Người nào, người nào đã làm?”

Mọi người nghe được thiếu chút nữa đã thổ huyết, được nha! Đem người ta đánh thành cái bộ dạng như vậy, người còn giả bộ không liên quan đến người, làm như đang bị mất trí nhớ, muốn lừa gạt ai đó?

La Nguyệt Nương nhin không được hung hăng đập hắn một cước, cắn chặt môi, theo trong hàm răng phun ra ba chữ: “ Người nói đi?”

Phương Tranh cả kinh, một bộ thần sắc không dám tin, chỉ vào cái mũi của chính mình, ngạc nhiên nói: “ Chuyện này, chẳng lẽ là ta sao?”

Chứng kiến mọi người đồng loạt gật đầu khẳng định, biểu tình trên mặt tràn đầy vẻ khinh thường. Phương Tranh vỗ đầu một cái, giống như đã nhớ ra chuyện gì đó, bất thành linh hét lớn: “ A! Nguyên lai đúng thật là ta! Ai nha...”

Không quản đến những ánh mắt khinh thường của đám thổ phỉ, bỗng nhiên diễn cảm của Phương Tranh biến đổi, đặc ý vỗ ngực một cái, hướng đám thổ phỉ ác thanh nói: “ Đúng thế, chính là do ta làm! Trong đám các người còn ai không phục, mau đứng ra cho lão tử! Lão tử tiếp tục so qua mấy chiêu với người.”

Động tác của đám thổ phỉ đồng loạt nhất trí, lắc lắc đầu.

Luận võ lực thì ai cũng có thể một tát đem Phương Tranh nằm gục ở trên mặt đất, nhưng mọi người lại không muốn bước ra cùng hắn động thủ, cái này cũng có nguyên nhân, bởi vì nhân phẩm của Phương Tranh quá mức thấp kém, tựa hồ như đi giày không sợ đạp phải phân chó, đám thổ phỉ thật sự không muốn cùng động thủ với một người như thế, thắng cũng không có cảm giác thành tựu, thua? ...Ai! Thua thì giống như tấm gương của Hồ Lão Tam còn đang nằm ở đằng kia đó. Phương Tranh thấy đám thổ phỉ không có một ai dám bước ra khiêu chiến, không khỏi đắc chí cười to: “ Phục rồi hả? Đám các người liền thành thật một chút, nhận lão tử làm nhị đương gia đi!”

Đám thổ phỉ đưa mắt nhìn nhau chần chừ chỉ trong chớp lát, rốt cuộc than thở quỳ một gối xuống, phờ phạc đồng thanh kêu lên: “ Bái kiến nhị đương gia!”

Phương Tranh ngửa mặt lên trời cười dài ba tiếng, tiếp theo hai tay huy lên, cười nói: “ Các vị huynh đệ đã quá khách khí, tất cả mọi người đứng lên đi, kì thật ta là một người bình dị dễ gần, thật sự!” Nói xong Phương Tranh chỉ chỉ vào Hồ Lão Tam đang lâm vào trạng thái hấp hối, cười híp mắt tiếp lời: “ Nhìn thấy không? Bọn đương gia từ trước đến nay đều là lấy đức thu phục người.”

Đám thổ phỉ chẳng quan tâm nghe hắn nói năng lung tung, mọi người nhìn La Nguyệt Nương mắt phượng khép hờ, lẳng lặng đứng ở một chỗ không nói cũng không có cử động. Biểu tình trầm tĩnh như mặt nước, lại mơ hồ kèm theo vài tia sát khí, bỗng nhiên đám thổ phỉ giật mình, chuyện này vẫn còn chưa xong đâu.

Đầu đẳng phản bội sơn môn Tôn Hữu Vọng đã bị đèn tội, nhưng cũng đừng quên, cùng đứng lên phản bội không chỉ có một mình Tôn Hữu Vọng, còn có hơn một trăm lão huynh đệ nữa. Sơn có sơn quy, tội danh phản bội trên giang hồ tuyệt đối là trở trên, theo như quy củ thì phải nhận tam đao lục kiếm mà chết.

Lúc này hơn trăm gã thổ phỉ đưa mắt nhìn nhau, bọn hắn từ trong mắt của đối phương mà nhìn thấy được hồi hận cùng sợ hãi. Trong lòng của mọi người đều bất an, không biết đương gia sẽ xử trí bọn hắn như thế nào.

Bởi vậy cho nên tất cả mọi người đều giữ khoảng cách với La Nguyệt Nương, mề neho không chịu đi qua.

Phương Tranh cho rằng chính mình vừa giúp cho La Nguyệt Nương một cái đại ân, tự tin coi rằng tính tình của nàng ân oán rõ ràng, nhất định sẽ không hại đến hắn. Cho nên lúc này lá gan của hắn cũng lớn lên, thấy đám thổ phỉ do dự Phương Tranh đứng ở bên cạnh La Nguyệt Nương trêu đùa: “ Nhìn người này, toàn bộ thủ hạ đều sợ người, tựa hồ giống như chuột nhìn thấy mèo không bằng, khẳng định bình thường người đối với bọn họ rất nghiêm khắc, cho bọn hắn cảm thụ dụ dàng quá ít, cái này cũng không hay nha, ta phải phê bình người.”

La Nguyệt Nương cười lạnh nói: “ Ta đối với bọn hắn còn chưa đủ tốt sao? Ngày thường làm ăn buôn bán, từ điều tra địa hình cho đến lúc động thủ cướp hàng, tất cả đều một mình ta làm, bọn hắn chỉ cần đứng ở bên cạnh giả bộ là hết là được. Đến lúc chia bạc ta đều chia cho bọn hắn trước, còn ta chỉ lấy một phần ít nhất, còn muốn ta phải làm như thế nào mới tính là đối xử tốt với bọn hắn? Chẳng lẽ còn muốn lão nương phải bưng trà, đun nước rửa chân cho bọn hắn sao?”

Phương Tranh nghe vậy ngạc nhiên, khó trách đám thổ phỉ này lại muốn tạo phản, con quỷ nhỏ này thật sự là kiêu nguyệt năng lực lãnh đạo a.

Phương Tranh lắc đầu nói: “ Người cho rằng làm như vậy chính là tốt đối với bọn hắn lắm sao? Ta nói một câu không phải nhưng người nghe cũng đừng mất hứng nha. Nếu ta mà làm thủ hạ của người, không chuẩn ta cũng muốn tạo phản người a! Có người nào làm lão đại như người sao? Thượng vị giả tri nhân, hạ vị giả tri vu nhân*, người là ai nào? Là đương gia Thanh Long sơn, là đầu lĩnh của bọn hắn mà không phải là tổ mẫu của bọn hắn! Không phải chuyện tình gì ra mặt thì có thể đạt được sự tôn trọng của mọi người, ngược lại người càng làm như vậy, ở trong lòng của bọn họ càng nghi, lão đại không phải là một cái hảo hảo đại. Theo như một góc độ nào đó mà nói, người làm như vậy cũng là đối với bọn hắn không có một loại tín nhiệm, ở trong mắt người xem ra bọn họ làm cái gì cũng đều không xong, lúc này mới không có biện pháp tự mình đi làm, tự người nói, làm việc cực chết, nhưng ai sẽ cảm kích người đây?” (*: Cấp trên thì trị người, cấp dưới thì để cho người ta trị)

La Nguyệt Nương nghe vậy bỗng nhiên mặt hoa trở nên tái nhợt, một câu nói đã đánh thức tỉnh nàng. Nàng không nghĩ tới, trong hai năm qua chính mình vì các huynh đệ trên núi làm nhiều sự tình như thế, đến phút cuối cùng nguyên lai mới phát hiện ra chính mình đã hoàn toàn sai lầm, thu được hiệu quả hoàn toàn ngược lại, đến mức khiến cho các huynh đệ phải phản bội sơn môn, chuyện này đối với một vị cô nương mới nắm giữ sơn môn được hai năm mà nói, thật sự là đả kích không nhỏ.

Phương Tranh chứng kiến La Nguyệt Nương thần sắc có chút thất lạc, trong lòng mơ hồ cảm thấy nhói đau, thật sự mà nói thì nàng ta cũng đã cố gắng hết sức rồi. Những lời mà ta vừa nói đối với nàng có phải đã quá tàn nhẫn hay không? Phải như vậy mà đánh thức nàng, nếu nàng còn luôn luôn giữ mãi cái tư tưởng sai lầm như thế, lần sau đám thủ hạ tạo phản sẽ không có ai có khả năng giúp nàng, mỹ nữ diễm lệ như vậy, chết trong tay của một đàn thổ phỉ, chẳng phải là rất đáng tiếc hay sao? Hết thấy mọi thứ tốt đẹp trên thế gian đều phải được bảo quản cẩn thận, không thể hương tàn ngọc nát quá sớm! Nói đến cùng thì cô nương này không hiểu thế nào là một người lãnh đạo, nếu như nàng không phải là nữ tử, thực sẽ đem nàng đưa về kinh thành rèn luyện thêm một hai năm, mời nàng hảo hảo nhìn xem cái bang giáo hoạt kia làm quan như thế nào, đương nhiên bang giáo hoạt này cũng chính là Phương Tranh, chính là hắn.

Hoàng thượng đem cơ cấu Ảnh Tử giao cho hắn đã nhiều tháng qua, trong mấy tháng này vô luận là công lớn việc nhỏ đều do Ôn Sâm tự mình lo liệu, Phương Tranh đối với Ảnh Tử luôn luôn áp dụng chính sách chặn dê lười nhác, đối với hắn mà nói, cách làm lãnh đạo của hắn cũng rất đơn giản, không quản việc lớn nhỏ gì, trong tay chỉ cần nắm chặt tài chính cùng nhân quyền, cứ như thế thì đám thuộc hạ Ảnh Tử đối với hắn vẫn là trung thành và tận tâm, không hề có nửa câu oán hận. Nhàm chán thì cổ vũ động viên Ôn Sâm vài câu, tên kia mừng rỡ mà phóng thích như điên, say máu giống như gà chọi càng làm việc càng hăng say, đây mới chính là phương pháp lãnh đạo chuẩn xác nhất.

La Nguyệt Nương có lẽ đã từng chịu qua một nền giáo dục tốt đẹp, lại có một thân võ công cao tuyệt, nhưng hiển nhiên nàng đã không biết giá trị thực sự của chính thủ hạ mình, lần này thủ hạ của nàng tạo phản cũng nói rõ ràng một điều, nàng không đủ tư cách làm một cái đầu lĩnh thổ phỉ.

La Nguyệt Nương cắn cắn môi dưới, đôi mắt xinh đẹp thoáng nhìn lướt qua đám thủ hạ đang đứng cách đó không xa, tiếp theo sắc mặt bỗng nhiên trở nên trầm tĩnh, nhẹ nhàng nói: “ Ta nghĩ, ta biết sẽ phải nên

làm như thế nào, đa tạ người! Đường như ta lại thiếu người một cái nhân tình, những lời này người không nói, vĩnh viễn cả cuộc đời này ta đều không biết chính mình sai ở chỗ nào.”

Phương Tranh thỏa mãn gật gật đầu, rốt cuộc cũng chính trực tự tay đem một vị mỹ nữ đẩy vào trong hồ lửa, Phương Tranh cảm nhận được rất có cảm giác thành tựu, hân hoan nhìn thấy trong tương lai không xa, có một nữ trùm thổ phỉ thân mặc hoàng kim giáp, cước đạp chân mây, ở giữa vạn đạo ánh sáng cười mây mà đến, đi theo phía sau còn có một đám cường đạo hung hãn kêu gào, tùy ý đánh cướp tài vật của những thương khách cùng người đi đường, nhân cảnh sát nhân, phạt cảnh trăm phạt, ta có phải đã gây nên tội ác hay không? Trong lòng của Phương Tranh nhin không được, nghĩ thầm.

“ Người cũng không khỏi quá khách khí rồi, nói thực ra ngày hôm nay ta giúp người bao nhiêu phần? Nếu người thật sự không an tâm, liền bỏ bạc ra báo cáo cho ta đi, ta đối với bạc cũng chưa bao giờ cự tuyệt bất kì một ai. Bằng không thì lúc người bắt ta lên núi, còn lục soát trên người của ta lấy đi hơn hai vạn lượng ngân phiếu, có nên trả lại cho ta không?”

La Nguyệt Nương kì quái nhìn hân một cái, nói: “ Bị thổ phỉ bắt trói lên núi, người còn tính toán muốn trở về sao? Người không mắc bệnh đó chứ?”

Phương Tranh nghe vậy ngẩn người, lời nói này là như thế nào? Lão tử giúp người bình định phiến loạn, còn giúp người nghĩ kế tìm đường tài lộ, lại chỉ người cách lãnh đạo như thế nào cho tốt, hiện tại ta muốn dọn dẹp đồ đạc quay trở về nhà của mình, không được sao?

“ Uy, người không nên như thế đó nga, chẳng lẽ người muốn qua cầu rút ván hay sao?” Phương Tranh không cao hứng nói.

La Nguyệt Nương tựa hồ cảm giác được có chút điểm đuối lí, ngượng ngùng lúng túng nói: “ Tối hôm qua sau khi trở về, ta đã đem toàn bộ số bạc của người phân chia hết cho các huynh đệ, nửa năm nay mọi người không có một chút cháo nào, nhưng không sao đâu, người chờ ta làm vài vụ làm ăn, trả người bạc, sau đó tiếp tục phái người đưa người quay về kinh thành!”

Phương Tranh bị phần thổ dài, khó trách tối hôm qua đám thổ phỉ náo loạn đến nửa đêm mới ổn định, không ngờ được rằng hai trăm người cùng nhau ăn chia bạc của ta, thuận tiện mở tiệc cuồng hoan ăn chơi nhảy múa, chia bạc thì cũng thôi, nhưng còn báo hại ta cả đêm mất ngủ, đám thổ phỉ này thật sự rất không nói nghĩa khí, không phải đều nói lấy tiền tài của người sẽ giúp người tiêu tai họa sao? Bọn hân đây là lấy tiền tài của người, còn làm cho người ta phiền não nha, Phương Tranh ủ rũ nói: “ Quên đi, các người cũng không dư dả, coi như cá nhân ta đóng góp một viên gạch nền móng cho sự nghiệp thổ phỉ của các người đi, ai, lần sau sẽ không bao giờ....Mang nhiều bạc đi ra ngoài như thế nữa. La Nguyệt Nương đồng tình vỗ bả vai Phương Tranh an ủi: “ Sớm nên như thế, nhưng lần sau phải cẩn thận hơn, không sợ tặc trộm, chỉ sợ tặc nhớ mà thôi!”

Phương Tranh biểu tình tán thành vỗ đùi: “ Con mẹ nó rất có đạo lý!”

Lúc này La Nguyệt Nương thần sắc trang nghiêm, hướng tới đám thổ phỉ đang đứng cách đó không xa, quát lớn: “ Đám vương bát đần các người đều quay trở lại đây cho lão nương.”

Đám thổ phỉ sợ tới mức toàn thân run rẩy kịch liệt, chẳng nhẽ muốn bắt đầu tính toán nợ nần, mang theo tâm tình lo lắng bất an, đám thổ phỉ nhanh chóng tụ tập ở khoảng đất trống trước cửa căn nhà tranh.

222. Chương 207: Bái Sơn

Quan niệm của Phương Tranh cho rằng, lấy đức thu phục người là tốt nhất, nếu không phục thì...chinh cho hân phục mới thôi.

Mọi việc đã định, đám thổ phỉ đã bị nhân phẩm vô sỉ triệt để của Phương Tranh thu phục, La Nguyệt Nương kinh ngạc nhìn một màn trước mắt, bỗng nhiên đỡ trán, rên rỉ xuất ra một câu: “ Xong, con mẹ nó! Thanh Long sơn của ta từ nay về sau xong rồi!”

Phương Tranh: “”

Đám thổ phỉ qua loa quỳ lạy một chút, đại diện nhậm chức của nhị đương gia liền kết thúc, đến tiết mục bảo lưu kế tiếp.

Với tính tình của Phương Tranh, mới nhậm chức nhị đương gia đương nhiên sẽ thưởng bạc, để xem như thu mua lòng người, đáng tiếc hôm nay trong người Phương đại thiếu gia không còn một đồng xu, hơn hai vạn ngân phiếu đã sớm bị La Nguyệt Nương lột sạch, chia cho đám thổ phỉ, cho nên hiện tại Phương Tranh hướng đám thủ hạ mới dâng tặng khuôn mặt tươi cười miễn phí, không còn phương pháp nào khác.

Cho tới bây giờ Phương Tranh vẫn còn loại cảm giác như đang đặt mình trong mộng, ta thế nào lại biến thành đương gia thổ phỉ? Tất cả tựa hồ hợp tình hợp lý, nhưng mọi nơi chốn đều lộ ra vẻ khó tin. Toàn sự kiện làm cho hắn có cảm giác phi thường sai lầm, quỹ tích sinh hoạt của Phương Tranh dường như hoàn toàn thoát ly quỹ đạo vốn có, làm cho hắn cũng không biết phía trước sẽ diễn ra chuyện gì.

Triệu Tuấn, ta ở lại chỗ này là vì chờ Triệu Tuấn.

Trong lòng Phương Tranh nỗ lực thuyết phục chính mình, chỉ cần đem chuyện mình bị bắt cóc tra ra từ đầu tới đuôi, lão tử sẽ giữ áo bỏ đi. Loại địa phương hư hỏng này, nếu không phải có được một nữ đầu lĩnh thổ phỉ xinh đẹp tú sắc, dù một ngày đêm Phương Tranh cũng không ở nổi.

Đáng tiếc, nữ thổ phỉ đầu lĩnh thật đúng chỉ có thể nhìn ngắm mà thôi, những chủ ý khác dù nghĩ cũng đừng nghĩ, đã nhiều ngày ở chung cùng La Nguyệt Nương, Phương Tranh đại khái cũng thăm dò được tính cách của nàng.

La Nguyệt Nương khác với Trường Bình, tuy tính tình hai nàng đều rất nóng nảy dữ dằn, nhưng tính tình nóng nảy của Trường Bình phần nhiều chỉ là của một tiểu cô nương điêu ngoa tùy hứng đang làm nũng mà thôi, tựa như một trận mưa của buổi trưa mùa hè, nói đến là đến, nói đi là đi.

Mà La Nguyệt Nương nổi nóng, ở trong một trình độ nhất định cũng sẽ bị hoàn cảnh sinh hoạt ảnh hưởng. Thử nghĩ ở trong một đàn sói, phải nhìn chằm chằm vào một ổ cướp, nàng chỉ là một tuyệt sắc nữ tử, nếu không có thủ đoạn thống trị thiết huyết, và tính cách mạnh mẽ, có thể nào cai trị được một đám thủ hạ thổ phỉ kiệt ngạo bất tuân kia? Điểm này, khi nàng không chớp mắt liên tiếp xử tử vài thủ hạ làm phản là có thể nhìn ra, Phương Tranh dám đánh cược, thay đổi là Trường Bình, nàng vô luận thế nào cũng không thể làm ra được loại chuyện tàn nhẫn lãnh khốc như vậy, mỗi ngày Trường Bình đều treo câu tru di cửu tộc người khác trên miệng, nhưng câu nói uy hiếp người khác này có lúc nào biến thành sự thật?

Số phận giữa người với người luôn khác nhau, một người cao cao tại thượng, công chúa lá ngọc cành vàng, một người thủ đoạn độc ác, một nữ phỉ đau khổ giãy dụa vì sự sinh tồn của chính mình và thủ hạ, hai vị nữ tử hoàn toàn khác nhau này không ngờ đều bị Phương Tranh gặp được, trong lòng Phương Tranh vô cùng cảm khái, không khỏi âm thầm chờ mong, ông trời an bài La Nguyệt Nương quen biết với hắn, có thể, khả năng, lẽ nào, hắn cùng La Nguyệt Nương còn có bước phát triển siêu hữu nghị tiếp theo? Hắc hắc, nếu như thật có được sự phát triển sau đó, bốn thiếu gia nhất định phải thử xem vài loại tư thế mới mẻ...Một bàn tay mạnh mẽ chụp vai Phương Tranh, đau đến mức làm cho Phương Tranh méo miệng.

“Còn cười ngây ngô, cười ngây ngô!” Thanh âm bắt mắt của La Nguyệt Nương truyền vào lỗ tai hắn: “Ai! Hiện tại lão nương thật có điểm hối hận, cũng không biết cho người làm nhị đương gia đến tột cùng là phúc hay họa.”

Phương Tranh đành nhún vai: “Vay người triệt chức ta đi, hay nhất hiện tại liền triệt, dù sao ta cũng không hiếm lạ.”

Ly chén trong tiền sảnh hỗn độn một đồng, đám thổ phỉ đều uống đến trái lặn phải ngã, La Nguyệt Nương bưng chén rượu tùy tiện ngồi xuống bên người Phương Tranh, nói thẳng: “Nói thật, không phải người đã muốn đi rồi sao, vì sao lại bỗng nhiên quyết định lưu lại? Ngọn núi nghèo mạt này của chúng ta đáng giá cho người lưu luyến quên đường về hay sao?”

Lời vô ích, đừng nói là địa phương hư hỏng này làm ta lưu luyến quên đường về, lão tử dù liếc mắt nhìn thêm vài lần cũng không nguyện ý, còn không phải chỉ là vì chờ Triệu Tuấn.

Phương Tranh cười tủm tỉm nói: “Ở đây sao, phong cảnh tuy không được tốt lắm, nhưng nói này có một thứ đáng giá cho ta chờ đợi, đối với việc này, ta có thể nói là ngày mơ đêm tưởng, trần trọc không thôi.”

La Nguyệt Nương nghe vậy, gương mặt vốn đang tươi cười bỗng nhiên biến đổi, một đôi mắt to mỹ lệ động lòng người chợt nheo lại, trong ánh mắt tản ra tinh quang lợi hại.

Phương Tranh thấy thế trái tim liền treo lên, loại vẻ mặt này hắn từng gặp qua, tín hiệu phi thường nguy hiểm. Song song gặp qua cũng có Tôn Hữu Vọng, hiện tại Tôn Hữu Vọng đã là một người chết, Phương Tranh luống cuống tay chân, sao đang nói chuyện thật tốt, ta lại chọc nàng ta chuyện gì nữa?

La Nguyệt Nương nhìn chằm chằm Phương Tranh, một lúc lâu, âm trầm âm trầm nói: “ Người đang đánh chủ ý với lão nương?”

Phương Tranh sợ đến run run, xoa mồ hôi lạnh nhanh miệng nói: “ Không có! Tuyệt đối không có!”

“ Còn nói là không có? Cái gì đáng giá cho người chờ đợi không thôi, cái gì ngày mong đêm tưởng, trần trọc thâu đêm, con mẹ nó! Đó không phải muốn đánh chủ ý với lão nương thì là gì?” Giọng nói La Nguyệt Nương dần dần bất thiện.

“ A?” Phương Tranh trợn mắt há hốc, hay, người đàn bà này cũng không phải quá tự tác đa tình đi nha?

“ Hiểu lầm, là sự hiểu lầm quá lớn.” Phương Tranh xoa mồ hôi, cười vội giải thích.

“ Ta nói người đáng giá cho ta đợi, ách, hắn không phải là người, tuyệt đối là không phải, đương gia, người cũng suy nghĩ quá nhiều rồi.”

La Nguyệt Nương cười nhạt: “ Trên đây chỉ có một mình lão nương là nữ nhân, người người chờ nếu không phải là ta, chẳng lẽ là nam nhân? Lẽ nào người là một tên thổ nhĩ gia (gay)?”

Phương Tranh tức giận đến sắc mặt đỏ bừng, phảng phất như bị một sự vũ nhục lớn lao, vỗ bàn mắng to nói: “ Người mới là thổ nhĩ gia! Toàn gia người đều...khái khái, xin lỗi tiểu sinh đã thất thố, tiểu sinh hướng đương gia bồi tội.”

La Nguyệt Nương tinh tế bưng lên chén rượu, lại rút ra một thanh chủ tử nhẹ nhàng đặt lên bàn. Phương Tranh vốn là người thấy gió liền nghiêng theo, cực nhanh liền bật người thay đổi giọng nói.

“ A! Đương gia, người mau nhìn, cảnh núi mỹ lệ cỡ nào nha! Đúng với câu sơn thanh thủy tú, mỹ cảnh như vậy, thật đúng là đẹp như trong tranh, hương vị thật miên man! Ân, tiểu sinh đi vệ sinh một lát...”

Phương Tranh chấp tay mà đứng, rung đùi đắc ý, một đường chậm rãi ngâm nga, thân ảnh thon dài bước đi ra ngoài cửa thật thong thả, ngay sau đó nhanh chóng chợt lóe biến mất.

La Nguyệt Nương kinh ngạc nhìn ngoài cửa vắng vẻ, một lát bỗng nhiên bật cười khúc khích, trong đôi mắt xinh đẹp dần dần hiện lên vài phần ý cười ấm áp. Đám thổ phỉ đã uống say nằm đầy trong tiền sảnh, nhìn thấy ý cười trong mắt La Nguyệt Nương, đều chợt kinh hãi. Không ít người thậm chí không dám tin dùng sức nhu nhu đôi mắt.

Đã bao lâu không nhìn thấy đương gia lộ ra dáng tươi cười rõ ràng như vậy? Vài năm nay mỗi ngày đương gia vẫn đang cười, nhưng dáng tươi cười kia giống như một gương mặt nạ treo trên mặt, căn bản không chân thực, cười giả dối, cười nhạt, cười to hay cười mỉ mỉ đều là một loại hiện tượng giả tạo làm cho người ta nhìn, còn nụ cười trước mắt làm cho người ta vừa nhìn liền biết là phát ra từ trong nội tâm. Thật sự là khó có được. Thảo nào đương gia không để ý mọi người phản đối, nhất ý phải cho Phương Tiểu Ngũ làm nhị đương gia, chẳng lẽ giữa hai người họ có chuyện gì....

Phương Tranh đã đi ra thật xa, tự nhiên không biết sự suy đoán trong lòng đám thổ phỉ, hắn nổi giận dùng đùng trừng mắt nhìn về phía tiền sảnh, vừa hận hận đá mạnh một hòn đá nhỏ ra xa, trong lòng căm giận thầm nghĩ con quỷ nhỏ, đàn bà thối! Cả ngày chỉ biết dùng vũ lực hù dọa lão tử, tính cái gì là anh hùng! Có gan theo ta giảng đạo lý, chơi đầu óc hay bất cứ trò gì động não đều được...chơi xong muốn mượn, lão tử muốn ném ngươi lên giường, cho ngươi bày ra ba mươi sáu loại tư thế khác nhau, bốn thiếu gia có nên xuống núi một chuyến hay không, mua chút được để sử dụng? Tỷ như kỳ đàm hợp hoan tán, ngã ái nhất điều sài...sau đó bỏ vào trong rượu của con quỷ nhỏ, a! Thật quá tà môn đi! Bốn thiếu gia là một lương dân tuân thủ luật pháp, có thể nào làm ra chuyện cầm thú không bằng này chứ? Hay là dùng tử dạ mê hồn hương thôi.... đêm đó, theo lệ cũ, đám thổ phỉ vẫn uống đến nửa đêm, đều say mềm la hét rồi giải tán.

Sáng sớm ngày thứ hai, gã râu quai nón đến lắc tỉnh Phương Tranh.

“ Nhị đương gia, mau tỉnh lại, đương gia gọi người đấy.”

“ Nàng lại muốn làm gì đây?” Phương Tranh không nhịn được gấp dãi: “ Trên núi có hơn hai trăm người, sao lại cứ phiền ta! Hơn nữa ai làm cũng đạt hiệu quả và lợi ích hơn ta.”

“ Nhị đương gia, người của Nhị Long sơn đến bái sơn. Đương gia nói mời người đi ứng phó một chút.”

Gã râu quai nón hàm hậu vò đầu cười nói.

“ Nhị Long sơn?” Phương Tranh lắc lắc đầu để bản thân thanh tỉnh một chút: “ Đương đại đương gia? Tên kia không phải xúi giục Tôn Hữu Vọng làm phản sao? Hiện tại Tôn Hữu Vọng đã chết, hắn còn dám tới bái sơn? Không muốn sống nữa?”

“ Đúng vậy, ha hả, nhưng hôm nay họ Dương không tới, hắn chỉ phái một thủ hạ đầu mục tới bái sơn. Đương gia nói chuyện động não do người đến quản, nàng sẽ không đứng ra.”

“ Đương gia tín nhiệm ta như thế?” Trong lòng Phương Tranh nảy sinh một cỗ cảm động, lúc này chỉ mới nhận chức nhị đương gia, La Nguyệt Nương đã đem công việc ngoại giao trọng yếu như vậy giao cho mình. “ Người đàn bà kia hung hăng một chút, nhưng nàng đối với mình cũng thật có lòng tin.”

“ Không phải.” Gã râu quai nón nhanh mồm nhanh miệng hàm hậu cười nói: “ Tối hôm qua đương gia uống nhiều, nghĩ muốn ngủ thêm một lát, nàng nói dù sao cũng không phải chuyện gì quan trọng, để cho người làm. Đương gia còn nói....”

Trong lòng Phương Tranh lạnh hơn phân nửa, cái gì mà nhị đương gia! Nháo nửa ngày thì ra ta chỉ làm một chân sai vặt mà thôi.

“ Nàng còn nói cái gì?” Phương Tranh bình tĩnh hỏi.

“ Nàng còn nói, nếu người làm không tốt chuyện này, chờ nàng ngủ dậy sẽ làm thịt người!”

“ Lão tử mặc kệ! Lão tử từ chức!”

Nói tới nói lui, Phương Tranh không chút cam lòng đi tới tiền sảnh.

Dù sao mục đích mình ở lại chỗ này chỉ là vì chờ tên Triệu Tuấn kia lên núi, về phần có được trọng dụng hay không, có được đám thổ phỉ tiếp thu hay không, không nằm trong phạm vi lo lắng của Phương Tranh, sau khi điều tra rõ chuyện mình bị bắt cóc thì lập tức biến ngay, quản bọn họ để làm chi?

Bên trong tiền sảnh, một trung niên nam tử vóc dáng thon gầy đang bắt chéo chân mà ngồi, hai mắt nhìn trời, trong miệng còn ậm ừ một điệu hát dân gian, bộ dạng không coi ai ra gì.

Đao Ba cùng mười tên thổ phỉ vây quanh hắn ở giữa, trợn mắt nhìn, tên trung niên nam tử cũng không sợ hãi, vẫn nhàn nhã tự đắc rung đùi đắc ý. Hiển nhiên là không hề xem đám người Đao Ba vào mắt.

Quy củ giang hồ, không thể thất lễ đối với người bái sơn. Đây cũng giống như quan hệ ngoại giao, ý tứ cũng tựa như không chém sù giả, cho nên Đao Ba và đám thổ phỉ mặc dù nổi giận đùng đùng, nhưng nhất thời cũng không có biện pháp làm gì tên trung niên nam tử. Hắn cũng ỷ vào quy củ này, đắc ý dào dạt ngồi bắt chéo chân, không hề sợ hãi, đáng về cực kỳ bệ vệ kiêu ngạo.

“ Yêu, hôm nay thật đúng là náo nhiệt, thế nào? Các huynh đệ mới sáng sớm đã chuẩn bị uống vài chén?” Phương Tranh cười tủm tỉm xuất hiện trước mặt mọi người, vẻ mặt hiền lành vô hại, đáng tươi cười rạng rỡ.

“ Gặp qua nhị đương gia.” Đao Ba cùng đám huynh đệ thổ phỉ hướng Phương Tranh chào hỏi. Mặc dù hôm qua Phương Tranh thắng được Hồ Lão Tam không hay ho, nhưng nếu bọn họ đã nhận thức Phương Tranh làm nhị đương gia, trong lòng không phục vẫn phải thi lễ ra mắt.

Phương Tranh mừng rỡ mặt mày rạng rỡ: “ Đừng khách khí, ngàn vạn lần đừng khách khí, đều là huynh đệ một nhà, làm lướt thôi là được.”

“ Nhị đương gia?” Trung niên nam tử đang ngược nhìn trời liền mở to hai mắt, khiếp sợ nhìn Phương Tranh: “ Thanh Long sơn từ lúc nào đi ra một nhị đương gia vậy?”

Đạo Ba cười lạnh nói: “ Bành Lão Đạo, Thanh Long sơn chúng ta có một nhị đương gia, chẳng lẽ còn phải hướng Nhị Long sơn các người bầm báo hay sao?”

Bành Lão Đạo đảo cặp mắt trắng dã, kỳ quái nói: “ Đó thì không cần, đại đương gia chúng ta có tầm nhìn vạn dặm, không rảnh đi quản những chuyện đánh rắm vụn vặt của các người! Chỉ là ta tương đối kỳ quái mà thôi. Mọi người đều biết, La đại đương gia các người là tiểu mỹ nhân đẹp nhất trong phương viên trăm dặm của lục lâm chúng ta. Hôm nay lại có một tên tiểu tử mặt trắng làm nhị đương gia, bắc bắc, thật không biết La đại đương gia đang đánh chủ ý gì, chẳng lẽ nàng thích tên tiểu tử mặt trắng này sao? Ha ha...”

Đạo Ba và đám thổ phỉ giận dữ, đều rút đao chỉ thẳng Bành Lão Đạo, Đạo Ba lãnh thâm thâm nói: “ Bành Lão Đạo, người quang minh không nói lời ám muội, người sáng mắt không cho phép có hạt cát rơi vào, rõ rồi chứ, lời này của người là có ý tứ gì?”

Bành Lão Đạo không hề sợ chút nào, hừ lạnh nói: “ Không có ý gì, tùy tiện nói một chút mà thôi. Vậy thế nào? Thanh Long sơn đối đãi lục lâm đồng đạo như vậy à? Hừ! Cũng làm cho La đại đương gia các người mất mặt.”

Bàn tay cầm đao của Đạo Ba run rẩy, sắc mặt tức giận đến sầm xuống, gân xanh trên cổ nhảy mạnh, tự trấn định một lát, rốt cục hung hăng thu đao lại, tức giận nói: “ Bành Lão Đạo, nói chuyện chừa chút khẩu đức, người đại biểu cho Dương đại đương gia đến đây bái sơn, cũng đừng làm cho Dương đại đương gia của các người mất mặt!”

Phương Tranh đứng ở một bên vui vẻ đắc ý lắng nghe. Đây là người thứ hai gọi hắn là tiểu tử mặt trắng, theo như điều này thì chính xác hắn có tiềm chất làm tiểu bạch kiếm. A! Ta đã nói qua, bổn thiếu gia có tướng mạo anh tuấn như thế, giống như đom đóm sáng rực trong đêm đen xuất chúng, như thế nào mà không có ai thưởng thức chứ? Xem ra thổ phỉ xác thực mới là tri âm của ta.

“ Ai, chậm đã chậm đã, tất cả mọi người đều là người nhả nhận, đánh đánh giết giết thì không tốt. Ha ha, tuy rằng chúng ta là thổ phỉ, nhưng thường ngày cũng phải chú ý hình tượng.” Phương Tranh cười tủm tỉm đứng ra hòa giải.

Đạo Ba liếc mắt nhìn Phương Tranh, không nói một lời đứng lui ra sau, nhưng đôi mắt giận dữ vẫn nhìn chằm chằm Bành Lão Đạo, tên Bành Lão Đạo vẫn ngồi bất chéo chân, ánh mắt rất vô lễ quan sát trên dưới Phương Tranh một phen, lập tức cười lạnh một tiếng, không nói gì.

Phương Tranh như không có cảm giác, vẫn cười tủm tỉm hỏi: “ Vị này chẳng lẽ là Bành Lão Đạo do Dương đại đương gia phái tới bái sơn sao?”

Bành Lão Đạo gật đầu lạnh nhạt, ánh mắt chưa từng chớp một chút.

Phương Tranh cười lớn vỗ tay nói: “ Hạnh ngộ hạnh ngộ! Tại hạ Phương Tiểu Ngũ, là nhị đương gia của Thanh Long sơn, mới nhậm chức ngày hôm qua.”

Bành Lão Đạo cũng không chút biểu tình, tùy ý vỗ tay, cũng lười nói một câu, thái độ cực kỳ có lệ.

Phương Tranh thâm giận, người này bất quá chỉ là một tên thổ phỉ, đáng vẻ bày ra còn muốn lớn hơn cả khâm sai đại thần, thật sự là hạ người ếch ngồi đáy giếng, chỉ là bọn đạo chích!

Phương Tranh tiến đến bên cạnh Đạo Ba nhẹ giọng nói bên tai: “ Ai, tên vương bát đản này biết võ công không?”

Đạo Ba cười nhạo nói: “ Hắn là cậu em vợ của họ Dương Nhị Long sơn, trước đây chỉ là một tên đồ tể giết heo. Sở dĩ người khác gọi hắn là Lão Đạo, là do tỷ tỷ của hắn có vài phần mỹ sắc, bị họ Dương của Nhị Long sơn cướp về làm tiểu thiếp, tiểu tử này sau đó cũng thăng thăng cửa hàng, đi lên núi tìm họ Dương nương tựa. Ngoại trừ giết heo, hắn thì biết võ công cái rắm!”

A, không biết võ công là tốt rồi, trong lòng Phương Tranh xác định.

Lập tức Phương Tranh thay một khuôn mặt tươi cười hỏi: “ Nói trắng ra, Dương đại đương gia phái người tới Thanh Long sơn chúng ta, có gì phải làm?”

Bành Lão Dao chăm chăm liếc mắt nhìn Phương Tranh, trong ánh mắt khinh thị trào phúng mười phần, sau đó cúi đầu, lại chậm rãi nhìn bàn tay, hừ nói: “ Dương đại đương gia phái ta đến đương nhiên có việc, nhưng chuyện này chỉ có thể nói với La đại đương gia, người là thứ gì!”

Phương Tranh ngẩn người, sau đó cười ha ha nói: “ Nói như vậy, ta dường như không nên hỏi.”

Bành Lão Dao cười lạnh nói: “ Đương nhiên, người cho người là cái gì...”

Lời còn chưa dứt, sắc mặt Phương Tranh trầm xuống, lập tức bạo khởi, hung hăng đá thẳng một cước vào ngực Bành Lão Dao, đập hấn ngã chống vó, Bành Lão Dao kêu một tiếng thảm thiết, nhưng phản ứng cũng không chậm, lặn một vòng đứng dậy, thần sắc kinh hãi chỉ vào Phương Tranh hét lớn: “ Người người, chẳng lẽ người không biết quy củ giang hồ? Lão tử là tới bái sơn!”

Phương Tranh vẫn chưa trả lời, không nói một câu, chạy lấy đà vài bước rồi lẳng không đá ra một tiểu cước, lại đập Bành Lão Dao ngã sấp, mặc kệ Bành Lão Dao kêu lên thảm thiết, cùng ánh mắt kinh ngạc của đám thổ phỉ. Phương Tranh đứng ngay trước mặt Bành Lão Dao, tự mình dùng sức đập lên trên mặt trên người hấn, khiến cho Bành Lão Dao kêu khóc không ngớt, thanh âm rung trời.

Đập một hồi, Phương Tranh cảm thấy có chút mệt mỏi, lúc này mới rút chân lại, thả cho Bành Lão Dao một đường sống.

Thần nhiên đón nhận ánh mắt kinh sợ của đám thổ phỉ thủ hạ, Phương Tranh kéo ghế, dè lên trên người Bành Lão Dao ngồi thẳng xuống, cười nói: “ Bái sơn? Nếu người tới bái sơn, nhìn thấy vị nhị đương gia như ta, thứ nhất không thi lễ, thứ hai không đáp lời, ra vẻ giống như một đại gia, đó là thái độ bái sơn? Chính người nói một chút, có thể trách ta đã chinh người hay không?”

Vẻ mặt Bành Lão Dao đầy dấu giày, cả người đau đến nhe răng trợn mắt, lúc này rốt cục hấn mới biết cái gì gọi là cường long không áp được địa đầu xà, nghe vậy sợ hãi rụt rè nhanh miệng nói: “ Nhị đương gia, ta sai rồi, vừa rồi ta không nên vô lễ như vậy.”

Phương Tranh làm như vui mừng đưa tay kéo hấn lên, sau đó vỗ lên vai hấn, ngẩng đầu nhìn trời, làm ra vẻ vô hạn cảm khái, thật sâu than thở: “ Cho nên nói, giữa người với người cần câu thông thật sự trọng yếu, hiểu biết muôn năm!”

“ Đúng đúng đúng.” Bành Lão Dao bồi cười nói.

Đám thủ hạ thổ phỉ nhìn thấy nhị đương gia vừa ra mặt liền không quan tâm đến quy củ giang hồ, chính Bành Lão Dao đến đây bái sơn một trận, việc này sợ là không tốt lắm, mọi người nhìn nhau mà cười. Dù sao đương gia và Nhị Long sơn họ Dương đã xé rách da mặt, chinh thì chinh thôi, nhị đương gia thật ra đã giúp các huynh đệ trút ra một khẩu ác khí.

Phương Tranh vừa than thở xong, lại cười mị mị nhìn Bành Lão Dao nói: “ Thật là không thoải mái, chúng ta lại quên hết toàn bộ công việc a? Người nghĩ thế nào?”

Bành Lão Dao vốn là hạng người rất sợ chết. Trong thường ngày dựa vào chiêu bài em vợ của Dương đại đương gia, hoành hành ngang ngược, nhưng hôm nay Thanh Long sơn người ta không hề xem trọng Dương đại đương gia, Bành Lão Dao làm sao còn dám nói chữ không? Lột đi lớp da hổ, hấn hay nhất nên nhu thuận dụ ngoan làm một con cừu, nghe vậy liền vội vàng gật đầu đáp ứng.

Phương Tranh thấy Bành Lão Dao đã đáp ứng, không khỏi vui vẻ nói: “ Vậy là tốt rồi, đều là con cháu giang hồ, ta sẽ không tính toán sự vô lễ vừa rồi của người đối với ta, đến, chúng ta làm lại một lần.”

“ Làm...làm lại cái gì?” Bành Lão Dao lắp bắp nói.

Phương Tranh mắt hứn chau mày: “ Một lần nữa làm lại việc bái sơn, không phải nói xong rồi, mới đây đã quên sao?”

Bành Lão Dao ngạc nhiên nói: “ Vậy bái như thế nào?”

Phương Tranh bất mãn nói: “ Thế nào đến bái sơn mà người lại hỏi ta? Dương đại đương gia các người không nói quy củ cho người sao?”

Bành Lão Dao nhìn thấy sắc mặt Phương Tranh không vui, nhanh chóng gật đầu: “ Có nói, có nói.”

Phượng Tranh thỏa mãn cười nói: “Vây là tốt rồi, chúng ta đã nói, lại làm một lần, lần này cũng không cho làm ra vẻ nữa, nếu không ta chinh người!”

Bành Lão Dao sợ đến run run, không dám nói thêm một chữ.

Phượng Tranh kéo Bành Lão Dao đến bên một chiếc ghế trong tiền sảnh, đề vai cho hắn ngồi xuống, sau đó nghiêm túc nói: “Nghe, trận kịch vui này nói chính là, một tên tiểu thổ phỉ đầu mục có tướng mạo hèn mọn, đến Thanh Long sơn chúng ta bái sơn, nhìn thấy nhị đương gia anh tuấn uy vũ, tiểu đầu mục không khỏi bị phong độ của nhị đương gia thuyết phục thật sâu, vì vậy không nói hai lời, dập đầu liền bái. Nhớ kỹ, thái độ phải cung kính, biểu diễn phải tự nhiên, đừng học phái thần tượng bày ra trước mặt ta, người không có tiền vốn, cũng đừng học phái làm ra vẻ thâm trầm, người không có thực lực, nói chung, muốn bái thế nào thì bái thế đó, nghe rõ rồi chứ?”

223. Chương 208: Bầy Lăn Bái Sơn

“Nhị đương gia đang làm gì?” La Nguyệt Nương vừa rời giường, trong giọng nói mang theo vẻ ngái ngủ. Chải vuốt lại những sợi tóc rối mất trật tự ở sau lưng, thoát nhìn so với ngày thường càng tăng thêm vài phần quyến rũ của nữ nhân.

Hôm nay nàng vẫn mặc bộ quần áo màu đỏ sẫm bó sát người làm tăng thêm tư thái yếu điệu thướt tha của nàng. La Nguyệt Nương thích màu đỏ, nàng nghĩ màu đỏ tượng trưng cho liệt hỏa, hừng hực thiêu đốt sinh mệnh hữu hạn, ngăn ngủi mà chói mắt. Mà cũng không phải theo lời của nhị đương gia đáng chết kia, mặc màu đỏ sẽ dễ chiêu tới...

“Nhị đương gia đang ở tiền sảnh tiếp thu người của Nhị Long sơn đến bái sơn, ha hả..” Gã râu quai nón đứng bên ngoài cửa, gãi đầu, cười thật hàm hậu.

“Còn đang bái sơn? Nhị đương gia muốn làm gì vậy? Nói mấy câu thì đuổi họ đi là được, chúng ta sớm muộn gì cũng đánh một trận với bọn họ, có cần lãng phí thời gian ở những việc đánh rầm thế này hay không?” La Nguyệt Nương bất mãn nhíu mày.

“Ha ha, khi ta đến thì Bành Lão Dao đã bái sơn được năm lần rồi.” Tên râu mép cười nói.

“Bái..bái sơn năm lần? Có ý tứ gì?” La Nguyệt Nương kinh ngạc nói.

“Nhị đương gia không hài lòng, nói thái độ Bành Lão Dao không tốt, còn nói hắn hành động không có tư vị, còn nói hắn biểu diễn quá hình thức. Chỉ có được mặt ngoài, không có khả năng khai thác được nội tâm của nhân vật cần biểu cảm, ha ha, ta cũng không hiểu nhị đương gia đang nói cái gì, dù sao Bành Lão Dao đã khóc mấy lần rồi, lúc này đang lau nước mắt bắt đầu bái sơn lần thứ sáu.”

Hề là nữ nhân đều sẽ có bàn trang điểm.

Một lát, La Nguyệt Nương thở dài một hơi, khổ não tiêu sái đi ra khỏi cửa phòng, nhìn gã râu quai nón nói: “Râu mép, người nói thật với ta đi, nhị đương gia kia có phải là ta đã chọn sai người? Còn chưa từng gặp qua kẻ như thế, người này ở kinh thành trước kia đã làm gì?”

Gã râu quai nón gãi đầu cười ha hả không ngừng: “Người đương gia tuyển chọn, khẳng định sẽ không sai đâu. Dù sao khi nhìn thấy Bành Lão Dao luôn luôn kiêu ngạo bị nhị đương gia sửa trị giống như một bà nương môn khóc khóc ồ ồ, các huynh đệ đúng là đã được giải hận một phen.”

La Nguyệt Nương suy nghĩ nhớ lại sắc mặt không ai ưa nổi của Bành Lão Dao xưa nay, lại nghĩ đến vẻ tội nghiệp của hắn hiện tại, đáng dấp khóc rống đầm đìa nước mắt, không khỏi cũng bật cười, gương mặt giống như một đóa hoa vừa nở tỏa ra xuân sắc muôn màu, làm kẻ khác thật sâu say mê.

“Người này thật đủ hồ đồ. Đi, râu mép, chúng ta đi xem một chút.”

Trong tiền sảnh, Phượng Tranh lắc lắc đầu, vẻ mặt đầy biểu tình chỉ hận rèn sắt không thành thép, dùng sức trừng mắt nhìn Bành Lão Dao.

Phía sau Dao Ba cùng đám thổ phỉ chừng mười người đang đứng, bọn họ đã cười đến ngửa tới ngửa lui, có người thậm chí đã ôm bụng ngồi xồm trên mặt đất, vừa cười vừa thở hổn hển.

Nước mắt Bành Lão Dao đã chảy khô, lúc này giống như một con gà bệnh, đang ngồi xồm trên mặt đất, cúi đầu không nói được một lời.

Nguyên tưởng rằng Dương đại đương gia phái hần đến Thanh Long sơn bá kiến chỉ là một công việc nhỏ nhặt không tốn sức, tuy không lừa gạt được gì, nhưng cũng có thể điều võ dương oai một phen trước mặt đám thổ phỉ Thanh Long sơn, dù sao mặt mày cũng có ánh sáng. Ai biết lại để cho hần gặp phải Phương Tranh, tên này vốn không hề giăng tới quy củ giang hồ, là một nhân vật thô bạo chẳng khác gì ma quỷ.

Hần có thể ở một giây trước vừa cười vừa nói chuyện với người, làm kẻ khác như gặp được cơn gió mùa xuân, tiếp theo một giây sau bỗng nhiên biến thành một kẻ dữ tợn hung hăng tát vào mặt của người, tới giây kế tiếp lại cười mỉ mỉ làm như không có việc gì, còn giả mù sa mưa hỏi người có đau hay không. Cuối cùng lại trả đũa, quở trách người không đúng, cố tình phá hư sự đoàn kết thân mật khăng khít giữa hai núi, lần này chỉ trừng phạt nhẹ, lần sau sẽ chém không buông tha...người vui giận bất thường như vậy, bảo Lão Dao làm sao ứng phó? Hần căn bản không biết vị nhị đương gia Thanh Long sơn này sẽ trở mặt vào thời gian nào, ngoại trừ khóc rống, hần thực sự không tìm được cách nào phát tiết. Chuyện mất mặt hay không lúc này hần cũng không lo thêm được nữa, quan trọng là làm sao bảo trụ tính mạng.

Hôm nay nếu có thể sống mà xuống núi, Bành Lão Dao quyết định rửa tay chậu vàng, sau đó thành thành thật thật làm chính công việc ngày xưa của mình, chức nghiệp thổ phỉ này con mẹ nó quá có tính khiêu chiến, thực sự không thích hợp cho kẻ có nội tâm mẫn cảm, yếu đuối, thân thể dễ thụ thương như hần đi làm.

“ Ai!” Phương Tranh nhìn chằm chằm Bành Lão Dao một lát, rốt cục nặng nề thở dài, Bành Lão Dao nghe vậy nhin không được lại run run, tới, lần bá sơn thứ bảy lại muốn tới.

“ Tâm tình! Ta đã nói qua với người bao nhiêu lần, tâm tình phải đúng chỗ! Đồng đạo lục lâm lúc bá sơn, vốn là một chuyện phi thường quang minh chính đại. Người nhìn người xem, vừa vào cửa thì mặt mày ủ rũ, hai mắt vô thần, biểu tình chết lặng, không biết còn tưởng rằng người là một tên ăn mày đói bụng ba ngày, tuy nói gương mặt người có vẻ rất hèn mọn, nhưng ta van người, cũng không thể nỗ lực làm ra vẻ mặt hèn mọn đến như vậy chứ? Làm lại! Tức chết ta rồi!”

Phương Tranh hùng hùng hổ hổ tung một cước đá Bành Lão Dao ra ngoài cửa.

Bành Lão Dao cô độc đứng bên ngoài cửa, giống như một hải tử bị người vứt bỏ, thương cảm mà bất lực.

Nước mắt, từ trên hai gò má tang thương của hần không ngừng chảy xuống, một giọt một giọt, rơi lên vạt áo hần, đó là nước mắt chua xót và hối hận!

“ Lần bá sơn thứ bảy, bắt đầu!” Bên trong phòng truyền đến tiếng hô của Dao Ba, bên trong thanh âm hỗn loạn ý cười khó che giấu.

Bành Lão Dao hít sâu một hơi thở, dùng ống tay áo hung hăng lau nước mắt, ngẩng đầu nhìn bầu trời âm u, hai tay nắm chặt. Ngày hôm nay, vô luận thế nào ta cũng phải sống mà xuống núi!”

Bành Lão Dao chỉnh lại quần áo, tướng đi như long hành hổ bộ, nỗ lực làm cho mình thoát nhìn có vẻ khí vũ hiên ngang, cất bước đi vào phòng trong, quỳ một gối trước mặt Phương Tranh, bàn tay phải vươn ra, tay trái nắm lại, trình trọng ôm quyền, cất cao giọng nói: “ Nhị Long sơn Bành Lão Dao, bá kiến nhị đương gia!”

Phương Tranh đang ngồi trên ghế thấy thế hai mắt sáng ngời, vuốt cằm khen ngợi nói: “ Hắc! Cuối cùng cũng có một chút ý tứ.”

Bành Lão Dao nghe vậy trong lòng buông lỏng, “ Hần thỏa mãn rồi, hần rốt cục đã thỏa mãn! Ta cũng có thể sống để xuống núi.” Ai biết hôm nay ông trời phảng phất có ý định đùa chơi chết Bành Lão Dao, hần còn chưa kịp thở ra một hơi.

Phương Tranh đột nhiên quát to: “ Thiên Vương Cái Địa Hộ!”

Bành Lão Dao nghĩ ngày hôm nay là một ngày có giá trị kỷ niệm, bởi vì cả đời này hần khóc vô số lần, cộng lại cũng không nhiều bằng ngày hôm nay.

“ Khoan hãy khóc, người đứng là không có tiền đồ! Tới người nói lời kịch rồi.” Phương Tranh ôn tồn thoải mái nói.

Bành Lão Dao không ngừng được nước mắt, khóc thút thít nói: “ Ta...ta nên nói cái gì?”

“ Người phải nói, “.....” sau đó ta nói “”, nói xong, ta lại thả người về. Người đừng có khóc trên Thanh Long sơn chúng ta, ta làm sao ăn nói với Dương đại đương gia các người, ai, đáng tiếc, diễn còn chưa xong đây.” Phương Tranh thấy Bành Lão Dao càng khóc càng thương tâm, rốt cục quá thiện tâm, đành thủ tiêu tiết mục kế tiếp.

Chỉ là dáng dấp của Phương Tranh rất không cam lòng, thần tình có vẻ cực kỳ tiếc nuối.

Phương Tranh rốt cục buông tha cho hắn, Bành Lão Dao vừa mừng vừa sợ, nhất thời bị thương từ đầu khởi lên, suy nghĩ buông lỏng, khóc rống thất thanh, ngồi bệch lên mặt đất, gào khóc không ngớt.

Một đám thổ phỉ đứng ngay phía sau Phương Tranh lại cười vang, lần đầu tiên nhìn thấy người của Nhị Long sơn phải chịu uất ức tới bậc này, mọi người không khỏi vô cùng sảng khoái trong lòng, dĩ vãng từng chịu uất ức từ Nhị Long sơn quá nhiều, hôm nay tân nhiệm nhị đương gia đã đòi hết trở về, thật là giải hận không ít.

“ Được rồi được rồi, đừng khóc nữa, còn khóc ta chĩnh người a!” Phương Tranh thấy Bành Lão Dao khóc thật thê thảm, không nhịn được quát mắng.

Bành Lão Dao nghe vậy bật người nín bật tiếng khóc, cúi đầu, nhu thuận không nói được một lời, thỉnh thoảng còn khóc thút thít vài cái.

“ Nói chuyện chính sự, Nhị Long sơn phái người tới làm chi? Nói xong cút nhanh lên, đừng dây dưa ở trên núi chúng ta.”

Bành Lão Dao nghe vậy thiếu chút nữa khóc ra tiếng, người cho ta nguyện ý lưu lại trên núi của người sao? Ta so với người càng khát vọng lập tức lăn xuống núi đây.

“ Dương đại đương gia muốn hỏi một chút, Tôn Hữu Vọng của quý sơn, hiện nay thân thể khỏe không?” Ánh mắt Bành Lão Dao lóe lên, nói.

Phương Tranh gật đầu, cười tủm tỉm nói: “ Ý tứ của người ta liền hiểu được, làm khó cho người phải hỏi uyển chuyển như thế. Tôn Hữu Vọng âm thầm cấu kết với Dương đại đương gia của các người, ý đồ dẫn các huynh đệ phản bội sơn môn, đã bị đương gia chúng ta giết chết. Thế nào? Hôm nay người phụng mệnh đến khởi binh hỏi tội sao?”

Bành Lão Dao hiện tại sợ nhất là nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Phương Tranh, người này càng cười vui vẻ, thì thống khổ mà hắn phải chịu lại càng sâu hơn, Bành Lão Dao kim lòng không được run lên, nhanh miệng nói: “ Không đúng không đúng, nhị đương gia đã hiểu lầm, thực sự ta chỉ là tới hỏi thăm, không hề có ý tứ khác. Lần này ta tới, chủ yếu chỉ là phụng mệnh Dương đại đương gia, hướng La đại đương gia của quý sơn vấn an.”

“ Được, người cũng đừng thiếp vàng trên mặt Dương đại đương gia của các người nữa, trở lại nói cho hắn, mau rửa sạch cổ, chờ thử đao đi...”

Bỗng nhiên Phương Tranh ưỡn ngực, chính nghĩa lẫm nhẫm nói: “ Ta đại biểu các huynh đệ của Thanh Long sơn tuyên bố. Đám thổ phỉ Nhị Long sơn các người là tổ chức phi pháp, hẳn là nên bị xử lý, trong vòng một tháng, chúng ta chắc chắn san bằng Nhị Long sơn các người! Các người nếu không đầu hàng, chúng ta sẽ cho các người diệt vong! Ha ha, thật dũng cảm.”

Bành Lão Dao nghe vậy hận đến nghiến răng, con mẹ nó đều là thổ phỉ, dựa vào cái gì Nhị Long sơn chúng ta lại là tổ chức phi pháp? Thanh Long sơn các người chính nghĩa tới đâu? Còn chịu nói lý hay không?

Nhưng lúc này hắn chỉ hi vọng bảo trụ tính mạng. Nào có dũng khí phản bác? Nghe vậy bật người gật đầu như gà mổ thóc, vội vàng ứng tiếng trả lời.

Bái sơn thuận lợi kết thúc, Phương Tranh vung tay lên nói: “ Được rồi, người có thể lăn.”

Bành Lão Dao như nhận được ân xá, thân thể rõ ràng buông lỏng. Cả người phảng phất trở nên nhẹ nhàng, có một loại cảm giác may mắn tìm được đường sống trong chỗ chết. Lúc này thật đúng là cứu tử nhất sinh, cứu tử nhất sinh a, Dao Ba ngạc nhiên nói: “ Nhị đương gia, như vậy xong rồi?”

Cái gì tổ chức phi pháp, cái gì trong vòng một tháng san bằng Nhị Long sơn, nhị đương gia có điên hay không? Điều này sao có thể? Dĩ vãng Nhị Long sơn ỷ vào người đông thể mạnh, ngành ép Thanh Long sơn không thở nổi, từ dáng vẻ bệ vệ kiêu ngạo của Bành Lão Dao khi đến đây thì đã nhìn ra, Nhị Long sơn đối với bọn họ luôn khinh thường chẳng đáng quan tâm.

Nhưng bọn họ cũng không có cách nào khác, thực lực không bằng người ta, không thể làm gì khác hơn là để cho bọn họ càn rỡ. Giang hồ vốn là một vòng tròn kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu, tất cả đều dựa vào thực lực mà nói chuyện, chính là nắm tay của ai cứng thì người đó mạnh, chỉ có thể trước mặt mà tranh đấu. Nhưng hiện tại nhị đương gia lại nói cái gì mà một tháng sẽ san bằng Nhị Long sơn, lời này cũng đúng là nói đùa quá lớn đi nha? Giang hồ hán tử nói ra thì phải làm được, nếu bản thân mình có thực lực, không phải đã sớm công lên Nhị Long sơn rồi sao?

Đương gia nói qua, sau này phạm là chế định kế hoạch động thủ, an bài người tiến lui công thủ, phối hợp lẫn nhau...toàn bộ do nhị đương gia quyết định, nếu như nhị đương gia thuyết phục được đại đương gia, thật phải tiến công Nhị Long sơn, các huynh đệ xem như gặp xui xẻo.

Tuy rằng Dao Ba không hề có hảo cảm đối với Nhị Long sơn, nhưng hẳn biết rõ thực lực đám huynh đệ của mình, lúc này thật là không thích hợp đi đánh Nhị Long sơn, trở mặt với Nhị Long sơn là không thể tránh được, nhưng cứ chờ bọn hắn đánh tới thì tương đối bảo hiểm, chí ít vùng núi Thanh Long sơn địa thế hiểm yếu, đường núi lại cài đặt rất nhiều bẫy rập then chốt, dễ thủ khó công, các huynh đệ cố thủ trên núi ít ra cũng giảm được thương vong.

Phương Tranh ngạc nhiên nói: “ Đương nhiên, thế nào? Có gì không thích hợp sao?”

Dao Ba bình tĩnh liếc mắt nhìn Bành Lão Dao đang đi ra với vẻ mặt may mắn, thiên ân vạn tạ, chậm rãi rời khỏi cửa, lắc đầu: “ Không, không có gì không thích hợp.”

Phương Tranh cau mày, vuốt cằm suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu nói: “ Ân, may là người nhắc nhở, bọn đương gia trái lo phải nghĩ, rốt cục phát hiện xác thực có chỗ không ổn.”

Dao Ba nghe vậy bỗng nhiên ngẩng đầu, chẳng lẽ nhị đương gia thay đổi chủ ý?

Phương Tranh nghiêm túc hướng Bành Lão Dao đã đi ra tới ngoài cửa quát to: “ Ai, lão Bành, người trở lại!”

Bành Lão Dao nghe vậy cả người run lên, sắc mặt vui vẻ bật người suy sụp xuống tới, mắt thấy vừa thoát khỏi cái chết, vị nhị đương gia này lại muốn làm gì nữa chứ? Biến đổi bất ngờ, biến đổi bất ngờ nha!

Về mặt cầu xin, Bành Lão Dao sợ hãi rụt rè đi tới trước mặt Phương Tranh, run giọng nói: “ Chẳng hay nhị đương gia có gì phân phó?”

Phương Tranh ngửa mặt lên trời cười to, cười đến da đầu Bành Lão Dao tê dại, kinh khủng nhìn chăm chú vào biểu tình cười to của Phương Tranh, trong lòng cảm thấy bất an.

Phương Tranh cười xong, sau đó biến sắc, tàn bạo chọt quát: “ Đánh cướp!”

Mọi người ngây ra.

“ Đánh...đánh cướp?” Bành Lão Dao lắp bắp nói.

“ Đúng! Đánh cướp!” Phương Tranh nhìn hắn nhe răng cười, ác thanh nói: “ Tục ngữ nói, kẻ trộm không về tay không, khải, dường như sai, nhổ hết lông nhạn, cũng không đúng, ai, dù sao cũng là ý tứ này, đánh cướp! Dem toàn bộ bạc trên người người giao ra đây! Vào ổ cướp, ta sao có khả năng cho người nguyên lành đi ra ngoài?”

“ Nhưng...ta tới đây để bãi sơn thôi.” Bành Lão Dao ủy khuất giống như một người vợ nhỏ bị bạo lực gia đình.

Đao Ba thật sự không nhịn được nữa, tiến đến bên tai Phương Tranh nhẹ giọng nói: “ Nhị đương gia, điều này sợ rằng không hợp quy củ giang hồ, hần tới bái sơn, nếu truyền ra ngoài...”

Phương Tranh trợn mắt, xuy nói: “ Quy củ giang hồ chó má gì! Ta chỉ biết hiện tại trong người ta không một xu, ta không đánh cướp hần, lẽ nào đánh cướp các người? Ai, lão Bành, phát gốc cái gì đây? Nhanh móc hết ra!”

Tay chân run run, Bành Lão Đao cắn răng, chịu nhục lấy túi tiền trên người cởi xuống, cung cung kính kính cầm bằng hai tay đưa cho Phương Tranh.

Phương Tranh đếm đếm, oa! Người này đúng là giàu có, có hơn một trăm tám mươi lượng bạc, đủ cho mình dùng.

Yên tâm thoải mái đem túi tiền nhét vào trong lòng, Phương Tranh thỏa mãn vỗ vỗ vai Bành Lão Đao: “ Không sai, tính người thức thời, Đao Ba, phải một huynh đệ tổng hần xuống núi, đối với người ta lễ phép một chút. Oa ha ha ha...” Nhìn theo bóng lưng gần tiêu thất của Bành Lão Đao, Phương Tranh lưu luyến không rời huy huy tay, sau đó, bỗng nhiên nhớ tới điều gì, Phương Tranh hét lớn: “ Ai, lão Bành, lúc rảnh rồi thường tới chơi! Thanh Long sơn hoan nghênh.”

“ Phác thông!” Bóng lưng tang thương của Bành Lão Đao bỗng nhiên lão đảo một cái, sau đó lại ngã quy lên mặt đất, không chế không được hướng dưới núi lăn xuống.

“ Đường núi của chúng ta phải phải người tu chỉnh một chút, đi lại thật không tiện nha.” Phương Tranh làm ra khuôn mặt kiên nghị nhìn xa xa, có vẻ cao thâm nói.

Tiết mục bái sơn đã xong, đám thổ phỉ tất cả đều tán đi.

Phương Tranh xoay người đi trở về đại sảnh, đã thấy La Nguyệt Nương đang ngồi trên ghế chủ vị, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt sắc như cười như không, đôi mắt hạnh trong suốt có chút quái dị theo dõi hần.

“ Chơi đủ rồi?” La Nguyệt Nương nhú mày, nhẹ giọng nói.

Phương Tranh có chút xấu hổ vò đầu, hôm nay xác thực có điểm hồ đồ, nhưng lên núi nhiều ngày, thứ nhất không có địa phương nghe kể chuyện, hai không có lão bà cận kề dưới trăng, nên nhàn rồi không có chuyện gì làm nên tìm chút việc giải trí: “ Ha hã, đương gia, người đến đây lúc nào?” Phương Tranh nhếch miệng cười nói.

“ Tôi không lâu, lần bái sơn thứ bảy ta mới đến.” La Nguyệt Nương quái thanh quái khí lầu bầu nói.

“ Ha hã, có gì đâu, chuyện bái sơn ta đã xử lý thỏa đáng, thỉnh đương gia yên tâm!”

La Nguyệt Nương hừ nói: “ Người dám nói xử lý thỏa đáng? Đem người ta làm như con khỉ diễn xiếc thì cũng thôi, còn đại biểu Thanh Long sơn hướng bọn họ tuyên chiến, những thứ này cũng không nói, quá phận nhất chính là người đánh cướp cả hần? Chuyện này nếu truyền ra ngoài, Thanh Long sơn chúng ta chẳng phải bị giang hồ đồng đạo cười đến rụng răng?”

Phương Tranh cười giải thích: “ Chúng ta không phải là thổ phỉ sao, thổ phỉ đánh cướp dê béo, vốn là chuyện thiên kinh địa nghĩa, hơn nữa, không phải ta đã bị người lột sạch sẽ, gần đây quá nghèo rồi.”

“ Người nói trong vòng một tháng san bằng Nhị Long sơn, đây là ý tứ gì? Trên núi chúng ta chỉ có hơn hai trăm huynh đệ, Nhị Long sơn người ta có tới bốn trăm người, chúng ta công, bọn họ thủ, người nghĩ có thể san bằng Nhị Long sơn sao?” La Nguyệt Nương lạnh lùng nói.

Phương Tranh hoàn toàn thất vọng: “ Đương nhiên là có khả năng, thậm chí không cần chúng ta động thủ, yên tâm xem bọn hần tan thành mây khói là được.”

Đó không phải là Phương Tranh khoa trương, nơi đây cách kinh thành không xa, chỉ cần hần tổng một phong thư cấp cho Phùng Cửu Đao của Long Vũ quân, đến lúc đó Long Vũ quân phái chừng ngót nghét một vạn binh sĩ công núi, Nhị Long sơn có hơn bốn trăm người, diệt bọn chúng chỉ như trò đùa chơi. Một đám thổ phỉ ô hợp, có thể nào chống lại quân đội chính quy đã được huấn luyện nghiêm khắc, trang bị hoàn mỹ? Hơn nữa chức trách của quân đội chính là tiêu diệt giặc phỉ, Phùng Cửu Đao khẳng định cũng sẽ không cự tuyệt.

Nhưng La Nguyệt Nương lại không biết thân phận của Phương Tranh, nghe vậy không khỏi nghi hoặc nói: “Không cần chúng ta động thủ? Chẳng lẽ người trông cậy vào lão nương gia trừng phạt Nhị Long sơn? Rất cục người có ý tứ gì?”

Phương Tranh đương nhiên không thể nói rõ với nàng, nếu như nói với cô ta mình có thể điều động quân đội, nàng sẽ sinh nghi đối với thân phận của mình, chuyện này sẽ không dễ giải thích. Cho nên đối với sự nghi hoặc của La Nguyệt Nương, Phương Tranh không thể làm gì khác hơn là giống như một cao nhân ẩn sĩ, thần bí khó lường mỉm cười, ngậm miệng không nói.

La Nguyệt Nương thấy Phương Tranh thừa nước đục thả câu, trong lòng không khỏi tức giận, lạnh lùng nói: “Mặc kệ người có biện pháp nào, dù sao lão nương tuyệt không cho người mang tính mạng các huynh đệ đi mạo hiểm.”

Phương Tranh cười nói: “Yên tâm, người xem ta giống người như vậy sao? Nếu làm nhị đương gia của bọn họ, ta đương nhiên phụ trách an toàn cho bọn họ là được.”

La Nguyệt Nương nhíu mày trừng mắt liếc Phương Tranh: “Lão nương thật đúng là nghĩ, người là người như vậy đó.”

Dừng một chút, La Nguyệt Nương thần nhiên nói: “Tên Bành Lão Dao vừa xuống núi kia, lão nương nghĩ phải người đi theo, làm thịt hắn ở Lý gia trấn dưới chân núi.”

Phương Tranh làm ra vẻ sợ hãi cả kinh, hơi giật mình nói: “Vì sao vậy? Hảo hảo tự nhiên muốn giết người làm chi?”

La Nguyệt Nương trừng mắt nhìn Phương Tranh nói: “Cũng bởi vì người nói vậy! Hiện nay thực lực của chúng ta không bằng Nhị Long sơn, lúc này không thích hợp tuyên chiến với bọn họ, tin tức của người nói tuyên chiến với Nhị Long sơn, không thể truyền qua bên núi bọn họ, bằng không đối với huynh đệ chúng ta thật bất lợi, cho nên Bành Lão Dao phải chết!”

Phương Tranh hơi giật mình nhìn chằm chằm dung nhan xinh đẹp của La Nguyệt Nương, khuôn mặt nàng băng lãnh, ở trên trán không chứa đựng một tia thương hại, trong đôi mắt hạnh trong suốt mỹ lệ, thỉnh thoảng xẹt qua vài phần ngoan lệ. Phương Tranh liền hiểu rõ, đây là ổ cướp, nữ tử trước mắt này có đẹp đến bao nhiêu, nàng cũng chỉ là một nữ thổ phỉ giết người không chớp mắt, là một đầu linh thổ phỉ suốt ngày sống trong máu tanh cùng giết chóc kiếm ăn, cần phải máu lạnh, không được phép có nửa điểm do dự và nhẹ dạ, bằng không, nàng có lỗi với hơn hai trăm huynh đệ của Thanh Long sơn, có lỗi với cơ nghiệp do cha nàng cực khổ gây dựng.

Phương Tranh mấp máy môi, nghĩ muốn nói cho nàng không cần lo lắng. Dù là tuyên chiến cũng không có gì, chỉ cần một lá thư của hắn, Long Vũ quân chỉ cần sáng đi là chiều đến. Trong mắt La Nguyệt Nương chuyện này là sóng to gió lớn, nhưng trong mắt Phương Tranh, chỉ là một chút bụi không có gì thu hút. Thực sự không phải là một cuộc chiến cùng đẳng cấp.

Suy nghĩ một chút, rốt cục Phương Tranh cũng không nói ra miệng, trước tiên bỏ qua, sau này hãy tính, đám thổ phỉ đánh nhau chết sống có liên quan gì ta? Ta chỉ chờ Triệu Tuấn lên núi, đem chuyện bắt cóc tổng tiền điều tra rõ ràng.

“Đương gia, người ta tới bái sơn, người giết chết người ta, sợ là không hợp quy củ giang hồ?” Phương Tranh chần chờ nói.

“Hừ! Hắn chết trong Lý gia trấn dưới chân núi. Quan hệ gì đến Thanh Long sơn? Có lẽ là có người mưu tài hại mạng không chừng.” La Nguyệt Nương cười lạnh nói.

“A? Đương gia, người rất gian trá. Hừ! Bành Lão Dao, xem như hôm nay không phải là ngày may mắn của người.”

224. Chương 209: Nuông Chiều

Dưới sự đồng tâm hiệp lực, một chiến thuyền khổng lồ của Phương gia thương hào luôn tiến thẳng thuận lợi, chưa từng xảy ra sai lầm.

Xử lý hoàn tất chuyện công, Trường Bình ngồi trên ghế thái sư trong tiền sảnh, đôi mắt đẹp vô thần nhìn xa xa, Yên Nhiên lặng lẽ không nói gì, lẳng lặng ngồi một bên, trong tiền sảnh tràn ngập một bầu không khí ai oán sầu khổ, thật lâu không tiêu tan.

Một lúc lâu, Trường Bình bỗng nhiên cắn răng, giọng căm hận nói: “ Nếu bị lão nương tra được là ai bắt cóc phu quân nhà ta, lão nương dù lên trời xuống địa phủ, cũng phải băm thây hấn vạn đoạn, lăng trì cửu tộc!”

Yên Nhiên nghe vậy cũng gật đầu oán hận nói: “ Không sai! Người này đáng chết! Đáng chết!”

Trường Bình ngẩng đầu nhìn sắc trời, đứng lên nói: “ Đi thôi, chúng ta đi thỉnh an nhị vị lão nhân gia. Ngô thái y trong cung hôm nay có đến thăm bệnh cho nhị vị lão nhân gia hay không?”

“ Đã tới, còn kê một đơn thuốc mới, cũng không biết có tác dụng gì không.”

.....

Trong phòng nghị sự của Thanh Long sơn, có một chậu than được đốt đỏ bừng, Phương Tranh rút cổ, đưa tay hơ trên than, liên tục dùng sức xoa xoa, thỉnh thoảng lại nhấc lên chén rượu trên bàn, uống từng ngụm từng ngụm rượu cay nóng.

La Nguyệt Nương ngồi ngay đối diện hắn, thấy dáng dấp sợ lạnh của hắn, không khỏi cười nhạo nói: “ Có lạnh đến vậy không? Trên núi có hơn hai trăm huynh đệ, cũng không có ai lạnh đến mức như ngươi.”

Phương Tranh nhe răng nói: “ Lời vô ích, các người đều có công phu trong người, trời lạnh có cởi áo cũng không sao. Ta là thư sinh văn nhược, không chịu được dù chỉ một chút lạnh, hắc hắc, cho nên các người phải cẩn thận tỉ mỉ che chở ta, quan tâm ta.”

La Nguyệt Nương liếc mắt quan sát hắn, bất mãn lắc đầu: “ Nói thật đi, rốt cục ngươi có biết võ công hay không?”

Phương Tranh ngạc nhiên nói: “ Đương nhiên là không, có người thì lao tâm suy nghĩ, có người dùng sức lao động để sinh tồn, ta đương nhiên thuộc về loại dùng trí não.”

“ Không biết võ công? Vậy ngươi làm sao đánh Hồ Lão Tam thành như vậy? Hạ thủ thật là độc, bây giờ Hồ Lão Tam còn nằm trên giường chữa mắng.”

Phương Tranh cười gượng nói: “ Ngoài ý muốn, hắc hắc, chỉ do ngoài ý muốn, có lẽ ta và Hồ Lão Tam anh hùng tương ngộ, cho nên hắn cố ý nhường cho ta.”

La Nguyệt Nương xì một tiếng, chẳng đáng nói: “ Còn xưng anh hùng, đếm khắp tam sơn ngũ nhạc lục lâm, nào có nhân vật anh hùng đề tiện giống như ngươi? Cũng là ta ngốc, để cho ngươi đi làm nhị đương gia, những đương gia khác, đã sớm đem ngươi chém chết, đồ phải lưu lại hạng người vô sỉ như ngươi ở trên đời gây tai họa cho người khác.”

Phương Tranh mất hứng: “ Ai ai, sao nói như vậy chứ? Ngươi còn ủy khuất? Ta còn ủy khuất so với ngươi đây. Ta đang hảo hảo qua ngày, đột nhiên kỳ diệu biến thành nhị đương gia, nếu để cho lão cha lão nương ta biết, còn không đánh chết ta..”

Nói xong ở trong lòng Phương Tranh còn len lén bồi thêm một câu: “ Càng đừng bàn tới việc lão tử là mệnh quan triều đình, đi lên núi làm thổ phỉ với các người a? Để đám ngôn quan triều đình biết được, còn không nghĩ kế để hạch tội ta sao?”

La Nguyệt Nương nghe vậy mày liễu nhướng lên: “ Sao, làm nhị đương gia rồi, tính tình tăng trưởng a, dám trừng mắt với ta, lòng can đảm sinh sôi rồi sao? Lão nương cho ngươi ném thử mùi vị cơ giãn gân cốt?”

Phương Tranh bật người nhu thuận cúi đầu, sụp mi thuận mắt nói: “ Ta sai rồi! Ta còn trẻ tuổi, không hiểu chuyện, người tha thứ ta đi.”

“ Người...” La Nguyệt Nương dở khóc dở cười: “ Thanh Long sơn của ta có một nhị đương gia như ngươi vậy, thật đúng là...ai, họa phúc khó lường a!”

Phương Tranh lấy lòng cười cười, đang định mở miệng vỗ hông ngựa La Nguyệt Nương, Đao Ba phong trần mặt mũi...vừa xông vào.

“Đương gia, ta dẫn theo hơn ba mươi huynh đệ, nhân đêm khuya phá hư quan đạo mới tu sửa đến Từ Châu phủ, các huynh đệ làm thật ra sức, cuối cùng phá hư đến ba trượng dài, cho dù quan phủ có vận dụng dân tráng đến sửa gấp, không đến ba bốn ngày chỉ sợ sửa không xong, ha ha...”

Đôi mắt xinh đẹp của La Nguyệt Nương sáng ngời, hưng phấn nói: “Nói cách khác, trong ba bốn ngày tới, khách thương cùng người đi đường qua lại chỉ có thể đi ngang qua chân núi chúng ta?”

Đao Ba hàm hậu cười gật đầu: “Không sai, nhị đương gia ra chủ ý này tốt nha! Chúng ta nhiều người như vậy tại sao ngày trước không nghĩ tới nhỉ? Rốt cục vẫn là người đọc sách, so với những kẻ quê mùa như chúng ta đúng là có kiến thức hơn, ha ha...”

Phương Tranh trợn mắt: “Ai, nói thôi, sao người chửi ai vậy? Người mới là người đọc sách, toàn gia người đều là người đọc sách.”

La Nguyệt Nương vừa vui vừa hận trừng mắt liếc Phương Tranh, hừ nói: “Người này ở trong bụng toàn là chủ ý xấu xa, bảo huynh đệ các người nên cẩn thận một chút, đừng để bị hấn tính kế.”

Đao Ba lại không hề có lòng dạ liền đáp ứng: “Đương gia yên tâm, huynh đệ chúng ta nhất định sẽ cẩn thận, tuyệt không để nhị đương gia chiếm được tiện nghi của chúng ta!”

Phương Tranh: “...”

Bước đầu tiên đã thành công, lúc này việc cấp bách chính là dự trù bước tiếp theo.

La Nguyệt Nương vỗ vỗ Phương Tranh, hỏi: “Ai, bước tiếp theo chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Phương Tranh uống một ngụm rượu, gương mặt vặn vẹo hồi lâu, sau đó thở dài thậm thụt, trợn mắt nói: “Làm sao bây giờ? Đánh cướp a, còn cần ta đi dạy người? Đây không phải là tiền vốn của người sao?”

“Thế nhưng, phải cướp thế nào, kiếp người nào? Làm sao an bài nhân thủ cho các huynh đệ? Việc này về phần người quản, người phải đưa ra một chương trình chứ.”

Trong dĩ vãng khi La Nguyệt Nương hành sự đều tự làm một mình, dám thổ phỉ trên núi chỉ để ý phân tang vật, cho nên đối với việc hợp tác đoàn đội căn bản là hoàn toàn không biết gì cả.

Phương Tranh nhìn vẻ mặt mờ mịt của La Nguyệt Nương, lại nhìn vẻ mặt mờ mịt của Đao Ba, một lát bỗng nhiên thở dài nói: “Trước đây các người làm thế nào? Lẽ nào chẳng bao giờ làm qua một trận buôn bán nào sao?”

Sắc mặt Đao Ba xấu hổ nói: “Trước đây đều do một mình đương gia đi nghiên cứu địa hình, sau đó tìm cơ hội một mình động thủ, đem tài vật về núi, phân cho các huynh đệ.”

Phương Tranh ngạc nhiên nói: “Vậy còn các người? Các người có hơn hai trăm người, mỗi ngày đều đang làm gì?”

Đao Ba lúng ta lúng túng nói: “Mỗi ngày chúng ta lên núi chờ đương gia trở về, có khi trên người thiếu bạc, thì mười người kết thành một đội, xuống núi đi tìm một con dê béo để làm ăn. Rất ít đi cùng với đương gia.”

Phương Tranh ngây ra một lát, mới ghen ra được một câu: “Ta khát! Thở phỉ khắp thiên hạ, chỉ có các người là hạnh phúc nhất, hiện tại ta bỗng nhiên bắt đầu ước ao được như các người.” Hắn quay đầu lại nhìn biểu tình của La Nguyệt Nương, thấy phản ứng của nàng như đương nhiên, vốn không cảm giác làm vậy là có gì sai.

Phương Tranh lắc đầu nói: “Đương gia, ta có câu nói khó nghe, người không thích nghe cũng phải nghe. Nếu cứ tiếp tục làm như người, Thanh Long sơn sớm muộn sẽ xong, các huynh đệ sớm muộn sẽ giải tán, nói thật, người đã nuông chiều hư hỏng bọn họ, đó không phải là chuyện tốt.”

La Nguyệt Nương ngẩng đầu liếc mắt nhìn Phương Tranh, thản nhiên nói: “Lão nương là đầu nhĩ của bọn hắn, hơn hai trăm người ăn uống sinh hoạt, lão nương đương nhiên phải lo lắng, có gì sai?”

“ Có gì sai? Quá sai lầm!” Phương Tranh nhìn qua Dao Ba đang đầy mặt xấu hổ, hừ nói: “ Ta nghe nói trong các huynh đệ người lớn tuổi nhất cũng có bốn mươi phải không? Hơn hai trăm người, lại không một ai đứng ra giúp đương gia một chút? Giống như hơn hai trăm đứa trẻ chưa dứt sữa, suốt ngày chờ người đi tìm bạc về nuôi họ sao? Người đừng quên, người chỉ là đầu nhĩ của bọn hắn, chứ không phải là lão mẫu của bọn hắn, dù là lão mẫu của họ, nuôi dưỡng con cái cũng dưỡng có chừng mực, con cái cũng phải hiểu mình nên tự lực cánh sinh chứ? Bọn họ có chân có tay có sức lực, lại không tàn phế, dựa vào điều gì nhờ người lao lực nuôi sống bọn hắn? Là một hán tử, tự mình đi tìm bạc về mà xài, nhờ nữ nhân nuôi sống là sao? Còn không bằng một tên tiểu bạch kiếm như ta.” (*: tiểu bạch kiếm : mặt trắng, công tử bột.)

Dao Ba cúi đầu, lặng lẽ không nói, cơ mặt liên tục co quắp, hiển nhiên đang xấu hổ tới cực điểm.

Sắc mặt La Nguyệt Nương âm trầm xuống tới, lạnh lùng nói: “ Nhị đương gia, quá phận rồi đó. Người nói vậy là sao? Các huynh đệ trong nhà cần có cơm ăn, ai làm nhiều một chút, ai làm ít một chút, có cần phải phân chia rõ ràng như vậy sao? Lời của người cũng thật khó nghe.”

Mẹ nó! Con quỷ nhỏ này đúng là một người ngu ngốc điển hình thích vô tư kính dăng! Lãnh đạo kiểu như vậy còn kéo dài được hai năm, Thanh Long sơn vẫn còn có thể bình yên vô sự, không thể không nói vận khí của người đàn bà này thật sự là tốt quá mức, Dao Ba xấu hổ đến vẻ mặt đỏ bừng, nói xen vào: “ Đương gia, ngài đừng trách nhị đương gia, hắn nói rất đúng, các huynh đệ không thể tiếp tục như vậy nữa, ai cũng đều có chân có tay, dựa vào điều gì chỉ dựa vào ngài nuôi dưỡng? Hai năm trước ta từng đề cập qua với ngài, các huynh đệ chia ngọt sẻ bùi, có nạn cùng chịu, động thủ cướp đường mọi người sẽ cùng nhau làm, nhưng ngài lại ngại huynh đệ chúng ta vướng chân vướng tay, lại bảo chúng ta trở về.”

Phương Tranh cười nói: “ Đương gia, lời tuy khó nghe, nhưng đạo lý không sai. Chuyện Tôn Hữu Vọng làm phản người còn nhớ không? Vì sao hắn có thể kích động hơn trăm huynh đệ cùng nhau làm phản? Nói thật, đây là kết quả do người nuôi dưỡng ra! Mỗi ngày thịt cá, lại được bạc tiền hầu hạ, bọn họ đương nhiên chỉ ở không thừa hưởng, nếu ngày nào buôn bán không xong, uống rượu ăn thịt lại thiếu, bạc phân không bao nhiêu, bọn họ sẽ không thỏa mãn, dĩ nhiên đứng lên nháo sự, đây là vì sao? Hay bởi vì bọn họ chuyện gì cũng không làm, chỉ ngồi đợi chia tiền, cho nên bọn họ đối với tập thể này không hề sản sinh lòng trung thành, cho rằng những gì bọn họ có được nhiều ít đều là thứ bọn họ nên có, đương gia nuôi dưỡng bọn họ là chuyện thiên kinh địa nghĩa, bọn họ căn bản không biết kiếm một lượng bạc khó khăn đến bao nhiêu. Ta mạo muội hỏi một câu, trước đây thời gian La lão đương gia vẫn còn tại thế, cũng làm như thế sao?”

La Nguyệt Nương mấp má môi, không nói chuyện.

Dao Ba đáp: “ Thời gian La lão đương gia còn tại thế, các huynh đệ đều đi theo làm buôn bán, khi đó các huynh đệ đều rất đồng lòng, có ngày tháng trong nỗi chỉ còn một ngụm thịt, tất cả mọi người đều đưa đẩy nhường nhau. Ai cũng không chịu ăn, đâu giống hiện tại, chỉ sợ ăn thiếu thốn, ai...”

“ Lúc nào biến thành như bây giờ vậy?”

“ Từ sau khi La lão đương gia qua đời, lão huynh đệ trên núi cũng có người quay về con đường lương thiện, còn có người bị bệnh, hoặc thời gian làm buôn bán bị giết chết, mấy người còn lại thì có người bị thương, có người tuổi già sức yếu không làm gì được, đương gia không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là mỗi lần buôn bán đều làm một mình, sau đó đương gia chiêu mộ thêm một nhóm người lên núi, vừa bắt đầu xác thực cũng náo nhiệt, nhưng sau bọn họ nhìn thấy những lão huynh đệ không cần làm việc cũng được phân bạc, dần dần, bọn họ cũng không làm nữa, đương gia không thể làm gì khác hơn là tự một mình làm, ai, khổ cho nàng, chỉ là một nữ tử còn trẻ tuổi, lại bị chúng ta...”

“ Dao Ba, câm miệng! Dài dòng như vậy, có tin lão nương tát người hay không?” La Nguyệt Nương lạnh lùng cắt đứt lời lải nhải của Dao Ba.

Rốt cục Phương Tranh chợt hiểu, nguyên lai là như vậy, tìm được chỗ mấu chốt của vấn đề.

Phương Tranh cười tủm tỉm nhìn Dao Ba nói: “ Người đi nói cho các huynh đệ, ăn ở không kiểu đó không phải là thói quen tốt, hướng chỉ nhờ một nữ nhân nuôi dưỡng. Sau này Thanh Long sơn chúng ta phải lập ra một quy củ, khi làm buôn bán chia bạc, phải giống như trong quân đội phân chia phần thưởng theo công trạng, ai ra lực tối đa, thì người đó được chia càng nhiều, ngược lại, ai không xuất lực thì không đạt được.

Huynh đệ nào không phục thì tự mình lăn xuống núi, không ra sức mà nghĩ muốn chia bạc, loại huynh đệ đó chúng ta không cần! Từ nay về sau, sơn quy như quân pháp, quân pháp như sơn!”

Liếc mắt nhìn La Nguyệt Nương, Phương Tranh nói tiếp: “ Khái khái, về phần hai vị đương gia của Thanh Long sơn, đương nhiên không cần tự mình động thủ, chỉ cần ngồi trong lều lớn trung quân, suy nghĩ kế sách chu toàn, bất quá công lao cũng là lớn nhất, bạc phân phải là tối đa, có ai không phục, chỉnh cho họ biết!”

Đao Ba nhanh miệng gật đầu: “ Đó là đương nhiên, đương gia vì huynh đệ chúng ta làm lụng cực khổ vất vả lâu như vậy, cũng nên đến lúc huynh đệ chúng ta hầu hạ lại nàng.”

La Nguyệt Nương lạnh lùng nói: “ Đương nhiên cái rắm! Các huynh đệ làm buôn bán, lão nương phải xuất thủ, về phần nhị đương gia, không cần ra tay đâu, đỡ phải để cho hấn bị dê béo trối lại, chúng ta còn phải ra bạc chuộc hấn, vụ buôn bán coi như thâm hụt cả tiền vốn.”

Kháo! Con quỷ nhỏ này miệng thật là độc! Phương Tranh trừng mắt nhìn nàng, không nói chuyện.

Ba người đang nói chuyện, bỗng nhiên bị một thổ phỉ thủ hạ từ ngoài kích động xông vào, trên mặt mang theo vẻ hưng phấn khó thể che giấu, hét lớn: “ Đương gia, tới! Dê béo tới!”

Ba người kinh ngạc liếc mắt nhìn nhau, Phương Tranh cười nói: “ Thật đúng là nhanh, Đao Ba phá hư quan đạo còn chưa tới một buổi tối, khách thương đã thay đổi tuyến đường đi qua Thanh Long sơn chúng ta rồi sao? Oa ha ha ha, ông trời muốn chúng ta phát tài, chúng ta không dám không phát, không chỉ phát, mà còn phát đến đặc biệt!”

225. Chương 210: Đánh Cướp (1+2)

La Nguyệt Nương cùng Đao Ba nhìn nhau, từ trong đôi mắt họ liền nhìn thấy được ý mừng, buôn bán của Thanh Long sơn rốt cục đã được khai trương! Điều này đối với La Nguyệt Nương luôn khổ cực duy trì cơ nghiệp khi phụ thân còn sống mà nói, thật là một tin tức rất tốt đủ cho phụ thân an ủi dưới suối vàng.

“ Lão nương đi cướp hàng về!” La Nguyệt Nương hưng phấn đến hai mắt sáng lên, chà xát hai bàn tay mảnh khảnh, nôn nóng muốn xuống núi.

“ Ai ai ai, trở về trở về!” Phương Tranh nhanh miệng gọi nàng lại: “ Những lời chúng ta vừa nói người đều đã quên? Lần này người không cần động thủ, gọi các huynh đệ đi thôi. Thịt đưa đến bên mép mà bọn họ còn ăn không được, người lưu bọn họ có gì dùng?”

Đao Ba gật đầu đồng ý nói: “ Nhị đương gia nói không sai, nếu ngay cả chút tiểu buôn bán này còn làm không được, chúng ta nên đơn giản đào một cái hố tự chôn mình, đỡ phải sống trên đời thêm mất mặt xấu hổ! Đương gia cứ an tâm ở lại trên núi chờ tin tức tốt của các huynh đệ đi!”

La Nguyệt Nương trừng mắt nhìn Phương Tranh, nghĩ đến chương trình được sắp xếp tốt vừa rồi, lại cũng không nói gì. Hơi gật đầu, rốt cục đồng ý lời Phương Tranh nói.

Đao Ba hưng phấn vỗ vỗ tay, nói: “ Ta đi triệu tập các huynh đệ, chuẩn bị xuống núi.”

Phương Tranh lại nhanh miệng nói: “ Ai ai, đợi lát nữa đã! Ta nói có phải các người nghèo đến điên rồi? Có kiểu làm buôn bán như các người sao? Tình huống gì cũng không hiểu biết, lại cứ thẳng mi thẳng mắt hướng phía trước mà xông lên, muốn chết cũng không phải tìm cách này nha.”

Đao Ba ngây ra nói: “ Chúng ta làm buôn bán đều là làm như thế.”

Phương Tranh lộ biểu tình rên rỉ không thành thép, đau lòng nói: “ Cho nên các người vẫn không sao thành được châu báu! Cả đời vẫn chôn vùi trong khe núi này làm thổ phỉ, vĩnh viễn cũng không có tiền đồ!”

Đao Ba vò đầu, nét mặt ngờ nghệch không giải thích được: “ Thổ phỉ có tiền đồ còn gọi là thổ phỉ sao?”

Phương Tranh thở dài, ta cùng trà trộn với đám thổ phỉ không có chí lớn cổ hủ này quả thật không có cách nào khác câu thông.

La Nguyệt Nương liếc mắt nhìn Phương Tranh, vẻ kiêu mị khiến tâm thần Phương Tranh rung động.

“Vậy người nói, chúng ta làm cuộc buôn bán này như thế nào? Người là nhị đương gia, chuyện động nào là do người phụ trách, chúng ta đều nghe lời người.” Biết chuyện động nào đều không phải là cường hạng của chính mình, La Nguyệt Nương rất sáng khoái đem quyền chỉ huy giao cho Phương Tranh.

Phương Tranh thỏa mãn cười cười, người đàn bà này đúng là hung dữ một chút, cuối cùng cũng hiểu được tự lượng sức mình.

Tăng hắng một tiếng, Phương Tranh trầm giọng nói: “Tục ngữ nói, biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.”

“Không thua.” Dao Ba ở một bên nhỏ giọng nói thầm một câu.

“Cái gì?”

“Biết người biết ta, trăm trận không thua. Ta không đọc sách nhưng cũng biết nói những lời này, nhị đương gia, người...” Dao Ba quan sát Phương Tranh, trong ánh mắt có chút hoài nghi, người này tới đây để đọc sách?

Phương Tranh xấu hổ gãi đầu, cười gượng nói: “Là không thua sao? Ha ha, là ta nói lướt thôi.”

Lập tức nghĩ quyền uy nhị đương gia của mình bị Dao Ba khiêu chiến, Phương Tranh không khỏi biến sắc, bật người vỗ bàn trở mặt nói: “Hỗn trướng! Lãnh đạo nói chuyện người chen miệng làm gì? Còn có quy củ không?”

Dao Ba không phục lắm bấm hai tiếng, không nói gì nữa.

Quay đầu, nhìn thấy thổ phỉ tiến tới báo tin vẫn còn đứng ngây ngốc ở bên ngoài tiền sảnh.

Phương Tranh trầm giọng hỏi: “Tình huống của dê béo ra sao? Áp tải hàng hóa gì? Có bao nhiêu người theo xe? Có người nào võ công cao cường hay không?”

Thổ phỉ lắc đầu nói: “Chẳng biết là hàng gì, dù sao rất nặng, bánh xe đi qua đường núi cũng ép tới rất sâu, chỉ có một chiếc xe ngựa, có bốn năm hán tử khôi ngô đi theo xe, ngoài ra không còn chiếc nào khác.”

“Bọn họ đi tới chỗ nào rồi?”

“Theo tốc độ của bọn họ, phỏng chừng còn có nửa canh giờ đã đi ra khỏi chân núi của chúng ta rồi.”

Chỉ bốn năm người, vậy con dê béo này ăn chắc rồi. Dù là mỗi người đều là Đông Phương Bất Bại, nhưng bên lão tử có hơn hai trăm người, đề cũng đủ đề chết người.

Chủ ý nghĩ xong, Phương Tranh ngửa mặt lên trời cười dài một tiếng, quát to: “Chúng ta nghe lệnh!”

Nhưng lại không ai ra ứng đáp cho hợp với tình hình, Phương Tranh ngưng ngưng sờ sờ mũi, tăng hắng một tiếng nói: “Dao Ba, lần này xem như diễn tập, nhượng các huynh đệ đều học học, ân, kinh nghiệm đánh cướp, tỉ mỉ quan sát. Dùng tâm thể hội, đem bản lĩnh đánh cướp đã bỏ hoang phế bấy lâu lại nhặt lên một lần nữa. Khái khái, ta an bài là như thế, chúng ta đem hai trăm huynh đệ trên núi chia thành bốn đội, mỗi đội năm mươi người, phân biệt mai phục ở những địa phương khác nhau, do ta ra lệnh, chia nhau xuất kích.”

Biểu tình Dao Ba rất không chấp nhận, ngắt lời nói: “Nhị đương gia, chỉ bốn năm người mà thôi. Đâu cần phải hưng sư động chúng như vậy? Ba mươi người đi là đủ rồi.”

Phương Tranh trừng mắt liếc hần, cả giận nói: “An toàn! An toàn đệ nhất! Người đi ba mươi người, vạn nhất người ta đều là cao thủ tuyệt thế, ba mươi người của người còn chưa đủ cho người ta ăn, chúng ta muốn chính là lấy hết ra toàn bộ binh lực, đồng thời đều tự mai phục, chế tạo thanh thế, nhượng đối phương dù muốn khởi dũng khí liên thủ phản kháng cũng không có, có câu không chiến mà khuất người, mới là thượng sách! Trọng yếu hơn là, đây là cuộc buôn bán đầu tiên do huynh đệ Thanh Long sơn đoàn kết mà làm. Để cho mọi người làm quen quá trình một chút, sau này động thủ làm buôn bán thì không đến mức vội vàng vàng giống như kẻ vô dụng.”

La Nguyệt Nương không nhịn được vung tay lên, nói: “Theo lời của nhị đương gia nói mà làm! Dao Ba, con mẹ nó người đừng quá dài dòng, nhị đương gia nói như thế nào, người cứ làm như thế.”

Mọi người thương lượng thời gian một nén nhang, lúc này mới ra tiền sảnh, triệu tập đám thổ phỉ, hơn hai trăm người chậm rãi xuống núi đi đánh cướp.

Phương Tranh đi theo trong đám người, cảm xúc có chút dâng trào, trong lòng ngực phảng phất có một loại năng lượng gần như muốn nổ tung.

Loài người luôn giữ lại trong gene một chút phân tử bạo lực thị huyết, bất luận người là văn tư nhã nhận tiên sinh, hay là người bán hàng rong trên đường cái, trong lòng bọn họ đều có một loại tình tự muốn dùng bạo lực đến phát tiết, khác nhau chính là, bởi nguyên nhân vì hiện thực hoặc tính cách, rất nhiều người thường thường cả một đời, cũng không dám chân chính oanh oanh liệt liệt phát tiết tâm tình một lần, chỉ đến lúc sắp xuống lỗ mới uất ức nhắm mắt lại mà trút giận.

Phương Tranh không nghĩ tới mình cũng có một ngày này, đương nhiên, vốn là hắn không cần theo đội ngũ xuống núi, nhưng Phương Tranh đối với đám thổ phỉ thời vũ khí lạnh đánh cướp thật sự hiếu kỳ, hơn nữa đối phương chỉ có vài người theo xe, mình lại có tới hai trăm người, điển hình là ý mạnh hiếp yếu, lấy tảng đá đập trứng gà, chuyện chiếm tiện nghi như vậy làm náo động không ít, với cá tính Phương Tranh làm sao không chủ động xin đi giết giặc, làm gương cho binh sĩ, Phương Tranh là một người không thích sử dụng bạo lực, chính bởi vì hắn không có loại điều kiện tiên quyết này, thể trạng của hắn rất phổ thông, thân thủ rất phổ thông, lá gan còn nhỏ hơn so với một người bình thường, một người như vậy, nếu nói có một ngày hắn suất lĩnh hai trăm thổ phỉ xuống núi đánh cướp, đánh chết hắn cũng không tin. Nhưng chuyện ly kỳ kia hôm nay hết lần này đến lần khác lại xảy ra.

Đi tới dưới chân núi, theo kế hoạch Phương Tranh sớm định ra, hai trăm thổ phỉ chia làm bốn đội phân tán ra, đều tự mai phục ở những địa phương khác nhau.

Phương Tranh tự mình lãnh một đội, đứng ngay giữa trung gian đường núi, khoanh tay hai mắt nhìn trời, dáng dấp giống như một cao thủ tuyệt thế. Mà năm mươi tên thổ phỉ còn lại, lại giống như còn chưa tỉnh ngủ. Đầu tự ngáp dài đặt mông ngồi xuống ven đường nhắm mắt dưỡng thần.

Trời đã bắt đầu mùa đông, núi rừng vốn đang xanh um tươi tốt đã trở nên dị thường hiu quạnh, gió núi thỉnh thoảng gào thét mà qua, thổi tới một gốc cây cổ thụ trĩu trĩu sần sật rung động, đám thổ phỉ quần áo tả tơi ngồi trong đường núi hiu quạnh, hoặc ngủ hoặc tỉnh, thần tình cụt hứng, đặc biệt rất giống một đám dân chạy nạn cùng đường, đang ngồi đợi chết, tướng tá thật không tốt a! Phương Tranh bất đắc dĩ nhìn dáng dấp của đám thổ phỉ, sĩ khí như vậy, tổ chất như vậy, nếu như đối phương có thêm mấy tiêu sư, phỏng chừng hai trăm thổ phỉ này xem như chơi xong.

Mọi người lẳng lặng ngồi đợi chừng một nén nhang, bỗng nhiên nghe được tiếng gà rừng không lớn không nhỏ kêu lên.

Ánh mắt Phương Tranh sáng lên, hét lớn: “ Ai! Nghe được không? Có gà rừng, gà rừng a! Chúng ta đi bắt nó, nướng lên ăn...”

Đám thổ phỉ liếc mắt nhìn hắn, hữu khí vô lực nói: “ Nhị đương gia, đó là tín hiệu do huynh đệ điều tra phía trước phát ra, dê béo đã tới rồi, thật là, lúc này làm gì còn gà rừng nha?”

Phương Tranh xấu hổ cười cười.

Còn chưa nói chuyện, liền nghe cách đó không xa trên đường núi truyền đến tiếng vó ngựa và bánh xe chuyển động chậm rãi, tinh thần đám thổ phỉ rung lên, không đợi Phương Tranh hạ mệnh lệnh, đều đứng dậy, trong tay nắm chặt binh khí, con mắt không hề chớp động nhìn chằm chằm lối rẽ vào đường núi phía trước.

Rất nhanh, một chiếc xe ngựa liền xuất hiện trong tầm mắt của mọi người. Xe ngựa không có chút thu hút, vải trùm xe màu xám, thùng xe tróc hết sơn, một con ngựa già không thần tuấn cũng không oai hùng, đang cật lực lôi kéo xe, xe được trùm kín mít, không biết bên trong có hàng hóa gì. Đi quanh xe có vài người hộ vệ, tất cả đều là trang phục võ sĩ, bên hông đeo đao, vừa đi vừa cười nói.

Dê béo tới!

Phương Tranh hưng phấn ra dấu bằng ánh mắt với đám thổ phỉ, thổ phỉ hiểu ý, hướng phía trước đi vài bước, giờ đồng la trong tay lên, hung hăng gõ vài cái.

Đám thổ phỉ phía sau Phương Tranh nhất thời kêu lên vài tiếng quái dị, khiến cho con ngựa già kéo xe cả kinh, bật người liền dừng lại không đi nữa.

Vài tên hán tử áp xe cũng lấy làm kinh hãi, nhìn thấy đường núi chật hẹp không ngờ lại đứng hơn mười người, người người trong tay đều cầm binh khí, mấy tên hán tử kinh hãi liếc mắt nhìn nhau, lặng lẽ rút ra bội đao bên hông, khẩn trương nhìn chăm chăm đám thổ phỉ, bày ra tư thế đề phòng.

Thổ phỉ gõ xong đồng la cầm trong tay liền tùy ý ném qua ven đường, lại tiến lên vài bước, tăng hắng vài lần liền mở miệng nói.

Phương Tranh dùng tay kéo ngược hán ra sau, trừng mắt nhìn hán nói: “ Người muốn làm gì? Còn có quy củ hay không? Không biết nhường lãnh đạo lên tiếng trước sao?”

Tên thổ phỉ bị đẩy bĩu môi, không nói gì lui ra sau đứng.

Phương Tranh quay đầu lại, nhìn mấy tên hán tử áp xe đang khẩn trương đề phòng, không khỏi hưng phấn xoa xoa tay, trên mặt lộ ra dáng tươi cười vui sướng, rốt cục đợi được đến lúc nói câu kịch kinh điển trong phim rồi!

“ Núi này là ta mở, cây này do ta trồng, muốn đi qua đường này, lưu lại tiền mãi lộ!”

Dưới ánh mắt mờ mịt nhìn kỹ của mọi người, Phương Tranh đắc ý dạt lớn tiếng nói ra câu nói trên.

Những lời này đương nhiên Phương Tranh đọc được từ kiếp trước. Hán nghĩ những lời này rất bá đạo, rất uy phong. Nói ra rất giống một kẻ chuyên nghiệp, đáng tiếc vẫn chưa từng có đất dụng võ. Kiếp trước là một xã hội có pháp chế, lời này nếu tùy tiện nói lung tung, lập tức sẽ bị bắt đến đồn công an, sẽ được hầu hạ một đêm. Hôm nay thật tốt, rốt cục có cơ hội nói ra.

Đám thổ phỉ hiển nhiên cũng không hiểu Phương Tranh đang nói gì, hai mặt nhìn nhau, ồn ào nghị luận.

Vài tên hán tử áp xe cũng phát mộng, nhìn tư thế đoàn người này, bọn họ đương nhiên biết mình đụng phải đạo tặc, nhưng tên đầu lĩnh tiểu tử nói ra một chuỗi dài, rốt cục có ý tứ gì?

“ Ai, rốt cục bọn họ có phải là cướp đường hay không vậy?” Một gã hán tử áp xe bất an kéo kéo.

“ Có lẽ là vậy đó?” Tên đồng bạn cũng bất an, giọng nói do dự.

“ Tên tiểu tử vừa mới nói cái gì vậy? Ta nghĩ hán không giống cướp đường, ngược lại như đang hỏi đường.”

“ Con mẹ nó người là đầu heo sao! Người gặp qua một đám người tay cầm đao thương đi hỏi đường à?” Đồng bạn tức giận mắng hán một câu, con mắt vẫn đề phòng nhìn chăm chăm đám thổ phỉ, không chút thả lỏng cảnh giác.

“ Người mới là đầu heo! Tên tiểu tử đó ngâm thơ sao? Người gặp qua thổ phỉ ngâm thơ hả?”

Đồng bạn vô đầu, nghi hoặc nói: “ Cũng đúng, những lời đó là gì? Chẳng lẽ đi làm thổ phỉ cũng phải đọc sách mới được?”

Bầu không khí giằng co giữa hai bên địch ta bởi vì câu nói đạo đầu của Phương Tranh mà nhanh chóng hạ xuống, hai bên đều tự nghị luận, hoàn toàn quên mất sự tồn tại của Phương Tranh.

Phương Tranh mất hứng nhú nhú mày, không chút thỏa mãn đối với phản ứng của cả hai bên. Hai bên từ lúc gặp nhau cho tới bây giờ, ngoại trừ một mình hán ngâm lên một bài không phải thơ cũng không phải văn, căn bản chưa có ai nói một câu, giống như hai bên chỉ đang phơi nắng giữa mùa đông, không chút nào có bầu không khí khẩn trương giương cung bạt kiếm. Đối với công tác làm thổ phỉ nói những lời uy vũ như kiếp trước thật làm Phương Tranh hoàn toàn thất vọng.

Dùng sức vỗ vỗ tay, Phương Tranh quát lớn: “ Ai ai ai! Đều nghiêm túc một chút! Chúng ta tới đánh cướp!”

Người của hai bên còn đang nghị luận nghe vậy ngẩn người, lập tức tỉnh thần, đám thổ phỉ cùng kêu to: “ Đúng! Đánh cướp!”

Vài tên hán tử áp xe nghe vậy cả kinh, thần tình ngưng trọng giờ đao lên, dáng dấp như muốn chạy lại không chút cam lòng, bầu không khí trong sân rốt cục trở nên khẩn trương lên.

Loại không khí này mới là đúng nha, Phương Tranh trừng mắt nhìn, cười nói: “ Thế nào? Chỉ vài người các người, còn muốn phản kháng? Đem hàng lưu lại, các người đi thôi, chúng ta cướp tiền không cướp mạng, bảo chúng không thương tổn các người.”

Vài tên hán tử áp xe mặt đầy kinh hãi, nhìn nhau vài lần, lập tức đi ra một người, run run nói: “ Chúng ta vô oán vô cừu, chỉ là áp hàng hóa đi ngang qua mà thôi, còn thỉnh hảo hán phóng cho chúng ta một đường đi, tương lai tất cả báo đền.”

Phương Tranh cười ha ha: “ Ít nói nhảm! Nhanh lên, đem xe ngựa lưu lại, các người rời đi, lão tử không hại tính mạng của người là được!”

Hán tử áp xe cười khổ nói: “ Hàng hóa trên xe rất trọng yếu, không phải là chúng ta không chịu đi, thật sự là đi không được...”

Phương Tranh nghe được mừng rỡ, nói đến như thế, hàng hóa trong xe ngựa này phỏng chừng có giá trị không ít tiền. Lão tử bị con quỷ nhỏ kia cướp sạch không còn một đồng nào, may mắn hôm nay vừa lúc hồi vốn trở về.

“ Người nói như thế thì lão tử càng phải lưu xe hàng này lại. Mau cút đi, nếu người còn chậm trễ, đừng trách ta không nhắc nhở người.” Phương Tranh cười híp mắt bước lên phía trước vài bước, không ngớt lời thúc giục nói.

“ Vị hảo hán này, muốn bước chân ra giang hồ dù sao cũng phải nói chuyện đạo lý chứ?” Hán tử áp xe dần dần lộ ra một tia tức giận, cũng hướng lên phía trước vài bước, trầm giọng nói.

“ Ta làm sao mà không biết giảng giải đạo lý? Không phải đã nói không hại tính mạng các người hay sao?” Phương Tranh mất hứng giải thích: “ Hơn nữa, ta chỉ nghe cướp sớm thì còn mà cướp muộn thì nhịn, chưa từng nghe qua đi ăn cướp mà còn phải giảng giải đạo lý, nếu bảo thổ thổ chúng ta giảng giải đạo lý còn không bằng lên đường cái ăn xin hay sao? Có văn hóa hơn nha.”

“ Hảo hán gia, nói thật hàng hóa trên xe các người có cướp cũng vô dụng, đừng nên tận lực bức bách như thế?”

“ Ai nói rằng vô dụng? Cho dù hàng hóa của người có là giấy bản thì lão tử cũng có thể làm cho nó phát huy hết tác dụng, không quan tâm hàng hóa của người là gì, tóm lại có vẫn tốt hơn so với không.”

“ Nói cái gì đó? Một xe giấy bản dùng được vào việc gì mà huynh đệ chúng ta phải vất vả áp tai? Người cũng thật khinh người quá đáng!”

“ Như thế nào? Ta thí dụ một cái tương tự không được sao?”

Hai người kiểm lòng không được, đứng ở giữa đường trường mà cãi lộn nhau, hơn nữa thanh âm càng ngày càng lớn, giống như người nào thanh âm nhỏ hơn một chút liền đuối lý không bằng.

Đang say sưa cãi nhau thì chợt nghe phía dãy núi cách đó không xa có một tiếng hét lớn, La Nguyệt Nương rút cuộc nhịn không được dẫn dắt năm mươi người từ trên núi xông ra, đem đường rút lui của chiếc xe ngựa ngăn lại, gắt gao bao vây bốn chung quanh.

Đám hán tử áp xe giật mình cả kinh còn Phương Tranh chứng kiến được viện binh đã tới thì không khỏi mừng rỡ, ha ha cười nói: “ Có thấy chúng ta binh hùng tướng mạnh hay không?”

Lời nói còn chưa dứt, bỗng nhiên đầu lĩnh hán tử áp xe vươn trảo ra, túm được vạt áo trước ngực Phương Tranh, tiếp theo nhắc hán tử bên người, một thanh cương đao không một tiếng động liền đặt ở trên cổ của hắn.

Tình thế đột biến, đám thổ phỉ không khỏi hoảng sợ cực độ, sôi nổi lớn tiếng mắng chửi, binh khí trong tay giương lên như muốn chém giết lại đây.

“ Không được nhúc nhích!” Hai thanh âm đồng thời quát lớn, một chính là hán tử đang túm Phương Tranh, người kia mặt cắt không còn chút máu đương nhiên chính là Phương Tranh.

Nhìn thấy đám thổ phỉ do dự không bước lên, Phương Tranh nhẹ nhõm thở dài một hơi, giờ phút này hắn cảm thấy khốc không ra được nước mắt.

Khinh suất, quá mức khinh suất rồi!

Đám áp xe này quá mức âm hiểm! Cự nhiên không biết xấu hổ mà bất ngờ động thủ, bọn hán còn không biết nhục nhã sao?

Bản thân mình quả thật đã quá mức khinh thường, bất tri giác cách bọn họ gần đến như thế, để cho bọn hán có cơ hội bắt được mình....Ài! Lần thứ mấy rồi? Từ lúc lên núi, đây đã là lần thứ mấy gặp nạn rồi?

“ Vị hảo hán này, cần gì thì chúng ta hảo hảo nói chuyện, hiện giờ nếp sống đang chuyển biến tốt đẹp, tất cả mọi người đều là người có văn minh, không thịnh hành động đao động thương, rất chướng tai gai mắt.” Phương Tranh toàn thân run rẩy nói.

“ Người câm miệng!” Hán tử đang túm chặt hán không một chút khách khí dùng chuôi đao hung hăng gõ vào đầu của Phương Tranh.

Lúc này đám thổ phỉ cũng như người trong mộng mới tỉnh, chuyện này không phải quá mức vô nghĩa hay sao? Như thế nào nhị đương gia lại bị mấy gã hán tử áp xe bắt được? Chuyện này mà truyền đi ra ngoài, tương lai phỉ tặc Thanh Long sơn còn có mặt mũi nào nhìn các huynh đệ đồng đạo trong giới lực lâm? Người ta không cười đến rụng răng mới là lạ!

Thật sự là mất hết thể diện!

“ Hảo hán tha mạng, thân phận chân chính của tại hạ kì thật chỉ là một thường dân, thật sự, đôi lúc làm thổ phỉ chỉ là chức nghiệp kiếm thêm của ta mà thôi.” Phương Tranh sắc mặt tái nhợt vẫn tận lực cầu xin nói, thanh âm mơ hồ mang theo tư vị nức nở.

“ Câm miệng!” Hán tử áp xe không chút do dự lại gõ cho hán một chuôi đao.

Tràng diện đã không còn có thể khống chế được, phong vân đột biến, La Nguyệt Nương vỗ trán thở dài một hơi thật sâu.

Này, cái gọi là nhân tình làm sao mà có thể chịu nổi?

“ Buông hán ra, chúng ta để cho người đi, hàng của người chúng ta cũng không cần nữa, nước sông không phạm nước giếng.”

La Nguyệt Nương từ trong đám thổ phỉ bước ra, bắt đắc dĩ nhìn thoảng qua Phương Tranh đang tận lực cầu xin tha thứ, thản nhiên nói.

Hán tử đầu lĩnh hướng mắt lên nhìn chung quanh có hơn một trăm gã thổ phỉ đang bao vây, không khỏi cả kinh. Thanh đao trong tay đặt trên cổ Phương Tranh càng nắm thật chặt, lớn tiếng nói: “ Thả chúng ta? Hừ, người đang gạt người.”

“ Lão nương là đầu lĩnh của bọn hán, một khi ta đã nói ra cũng chưa từng bao giờ biết nuốt lời.” La Nguyệt Nương lạnh lùng nói.

“ Không được! Người lừa lão tử thì làm sao bây giờ?” Hán tử cuồng loạn quát lớn.

La Nguyệt Nương nhất thời buông tay, bắt đắc dĩ nói: “ Vậy người nói chúng ta phải làm sao bây giờ?”

Hán tử thổ hổ hển, cùng mấy gã đồng bạn khẩn trương nhìn tình huống chung quanh, ánh mắt bởi vì kích động mà đã trở nên đỏ rực, đúng vậy, con tin đang ở bên người, kế tiếp phải làm sao bây giờ? Đầu lĩnh hán tử nghe vậy giật mình, tức thì bỗng nhiên nhớ ra cái gì đó, hét lớn: “ Đưa tiền đây!”

“ Cái gì?”

“ Cái gì?” Không chỉ là đám thổ phỉ mà ngay cả đồng bạn của hán tử đầu lĩnh và Phương Tranh đang là con tin cũng đều thốt lên kinh ngạc.

“ Nghe không hiểu sao? Lão tử muốn tống tiền các người! Đưa tiền mau!” Một tay ôm Phương Tranh, hán tử hét lớn, trong mắt tựa hồ đã che kín tơ máu, tâm tình kích động dị thường.

Tất cả mọi người có mặt ở đây đều giật mình, chuyện này nói như thế nào nha! Người này hình như đã mắc phải mao bệnh?

“ Uy, đại ca, rõ ràng là chúng ta đang cướp các người, như thế nào hiện tại lại đổi chỗ cho nhau a? Các người có biết giảng giải đạo lý hay không?” Thân phận làm con tin nhưng rốt cuộc Phương Tranh nhìn không được, biện hộ nói.

“ Người câm miệng!” Lần này không riêng gì hán tử áp xe, ngay cả đám thổ phỉ bốn phía chung quanh đều nổi giận quát lớn.

Vị nhị đương gia này, hẳn quả thật là một nhor của thổ phỉ Thanh Long sơn, hẳn là sẽ vĩnh viễn bị lục lâm đồng đạo chê cười, sỉ vả.

226. Chương 211: Đánh Cướp (3 + 4)

Nhị đương gia của Thanh Long sơn thực biết tự giác, nghe được mọi người rống hấn, ngay tức thì liền nhu thuận im lặng. Hẳn hiểu được thân là đầu nhĩ của đám thổ phỉ, hiện giờ ngược lại biến thành dê béo trong tay của người ta, thổ phỉ đã trở thành dê béo, chuyện này.....Ài, coi như đã mất hết mặt mũi rồi...

Đám thổ phỉ thần sắc bất hảo nhìn chăm chăm vào Phương Tranh, trong ánh mắt tràn ngập hận ý cùng khúat nhục, ngay cả Phương Tranh thần kinh đang bị hoảng loạn cũng có thể rõ ràng cảm nhận được sự phẫn nộ trong ánh mắt của mọi người.

La Nguyệt Nương cũng oán hận nhìn chăm chăm Phương Tranh, thực hận không thể cổ vũ hán tử áp xe sát tử luôn con tin, loại người ngu ngốc này ở lại Thanh Long sơn làm nhị đương gia, hôm nay có thể chính hấn gặp tai họa, nhưng ngày mai có lẽ sẽ liên lụy tai họa đến cho cả hang ổ thổ phỉ cũng nên, còn không bằng để cho người ta sát tử, nhắm mắt làm ngơ.

Phương Tranh đương nhiên cũng cảm nhận được ánh mắt không có thiện chí của La Nguyệt Nương, sắc mặt hấn tái nhợt run giọng nói: “ Đương gia.....Đương gia! Người cũng không thể thấy chết mà không cứu a! Ta là trợ thủ đắc lực nhất của người đó, ta là nhị đương gia trung tâm với người nhất mà! Các huynh đệ trên núi thiếu ta, mọi người còn có thể tiếp tục sống được hay sao? Đương gia, vị đại ca này đã đợi không còn kiên nhẫn nổi, người nhanh chóng đào bạc đem ta chuộc lại đi! Lưu lại núi xanh còn lo gì không có củi đốt, tương lai ta giúp người kiếm trở về gấp bội lần a....”

“”

Nghe được nhị đương gia tru lên, không ít gã thổ phỉ đã cảm thấy hổ thẹn khôn cùng, sôi nổi cúi gầm đầu xuống dưới đất, trong thâm tâm bọn hấn cảm nhận được có một người thủ lĩnh như thế, thật sự là một chuyện phi thường sỉ nhục.

Giờ khắc này đám hán tử áp xe cũng vô cùng khẩn trương, cả đám gắt gao tựa lưng vào nhau kề cùng một chỗ, chăm chú cảnh giác nhìn vào đám thổ phỉ đang bao vây bốn phía chung quanh. Bọn hấn hiểu được, mới vừa rồi thần xui quỷ khiến như thế nào mà bắt được thủ lĩnh của đám thổ phỉ, có lẽ đó cũng chính là hi vọng nối liền với mạng sống của bọn hấn, bởi vậy bọn hấn tự giác áp sát lại gần nhau, cẩn thận phòng bị đám thổ phỉ chung quanh.

Lúc này hán tử đang ghì Phương Tranh lại bên người, ngược lại đã không còn hoảng sợ, hấn đứng ở phía sau lưng Phương Tranh một tay ghì chặt cổ, một tay nắm chặt cương đao đặt ở trên gáy Phương Tranh, mắt chứng kiến được đám thổ phỉ ném chuột thì sợ vỡ bình, trong lòng không khỏi thoáng an tâm đôi chút.

“ Các người đều thối lui! Tất cả lui lại! Bằng không lão tử cho các người xem trong đầu của tiểu tử này có chứa bao nhiêu cân tương não!” Hán tử quát to một tiếng, giơ chuôi đao lên chĩa thẳng vào đầu Phương Tranh.

Phương Tranh hoảng hốt đến mức nước mắt đã rơi xuống như mưa, khóc rống: “ Đừng nha! Đại ca, có cần phải biến tràng cảnh này thành một đồng huyết nhục mơ hồ sao? Ta mới vừa rồi nhiều lắm chỉ là hồ lộng với người vài câu, ta nhận lỗi không được hay sao? Đương gia của ta đã nói rồi, chỉ cần người thả ta ra là các người có thể nguyên vẹn lên đường, giấu lại sinh mạng có bao nhiêu quý báu nha, cùng một gã thổ phỉ không có tiền đồ đồng quy vu tận, người không cảm thấy oan uổng sao? Ta cảm thấy hành động nông nổi của người vô cùng không đáng giá.”

“ Người câm miệng lại!” Đại hán hung tợn trách mắng: “ Mấy huynh đệ lão tử chúng ta đi vận chuyển hàng hóa, cũng chưa từng đắc tội qua các người? Vì sao còn muốn bức bách? Huynh đệ chúng ta năm đó cũng không phải ngồi không, cướp đường mãi lộ chúng ta đều đã từng làm qua vài năm, rốt cuộc hôm nay không thể nhịn được nữa, đằng nào cũng đã đắc tội, lão tử không sợ các người nhiều người, mau nộp bạc ra!”

Nháo sự cả nửa ngày nguyên lai cũng là đồng đạo.

“ Đại ca chuyện này cũng quá mức không được thích hợp, chỉ có thổ phỉ đánh cướp của người ta, nào có người lại muốn đi đánh cướp của thổ phỉ? Chúng ta hảo hảo giảng giải đạo lý có được hay không? Chẳng phải trong giang hồ nói gì cũng không qua được chữ lý, nếu người có lý đi khắp thiên hạ cũng chẳng ngại chuyện gì hay sao?”

“ Đưa bạc mau! Không thì lão tử sẽ phê luôn tiểu tử này!” Hán tử áp xe căn bản lười muốn phản bác Phương Tranh, hướng La Nguyệt Nương hét lớn.

La Nguyệt Nương thở dài, oán hận trừng mắt liếc nhìn Phương Tranh một cái, gã hỗn đản này không thể dùng vào việc gì, như thế nào còn không chết đi?

“ Người muốn bao nhiêu?” La Nguyệt Nương thản nhiên mở miệng nói.

“ Có bao nhiêu đều nộp ra cho lão tử! Lão tử muốn toàn bộ!” Hán tử kèm bên người Phương Tranh cũng không phải cái loại thiện nhân gì, hai mắt đỏ rực hét lớn.

“ Đương gia không thể được a, chuyện này mà truyền đi ra ngoài, đại kỳ của Thanh Long sơn chúng ta như thế nào còn đứng thẳng được? Đồng đạo lục lâm còn không cười chết chúng ta sao?” Ngay tức thì có một gã thổ phỉ hét lớn.

“ Đúng thế! Đương gia, lẫn lộn trong giang hồ ai không coi trọng thể diện? Hôm nay người đưa bạc cho hán, thể diện của Thanh Long sơn chúng ta làm sao mà còn gượng nổi đây?”

“ Đúng thế đúng thế, thà rằng không cần nhị đương gia, để cho hán muốn chém muốn giết thì tùy tiện, sau này chúng ta có thể tuyển chọn một cái nhị đương gia khác....”

Cả đám thổ phỉ đều đồng thanh phụ họa, Phương Tranh nghe được trong lòng âm thầm bất mãn, một đám hỗn trướng, hôm qua uống rượu còn mở miệng gọi tiếng huynh đệ, mở miệng còn một tiếng nhị đương gia, hôm nay liền đã trở mặt không nhận người quen, lão tử mà chết có chỗ lợi gì cho các người hả?

La Nguyệt Nương mục quang băng lãnh như điện, âm trầm đảo qua một vòng, thanh âm của đám thổ phỉ can gián liền biến mất không còn thấy tăm hơi.

“ Bất kể nói như thế nào, nhị đương gia cũng là huynh đệ của chúng ta, huynh đệ gặp nạn mà không cứu, đạo nghĩa giang hồ các người đều quên hết rồi sao? Nếu một ngày lão nương bị người ta trói lại, các người cũng không quản có phải hay không? Còn chính các người nếu có một ngày đen đủi bị người ta trói lại, thử hỏi xem lão nương có cứu các người hay không?”

La Nguyệt Nương nói một phen khiến cho đám thổ phỉ á khẩu không thể trả lời được, có không ít người hổ thẹn đã cúi gầm đầu, suy bụng ta ra bụng người. Nếu chính bản thân mình bị người ta trói lại, các huynh đệ không có một người nào ứng cứu, chuyện này cũng là một sự kiện có bao nhiêu đau khổ thất vọng nha.

Phương Tranh nghe đến mức suýt rơi nước mắt, đương gia quả nhiên trọng nghĩa! Tuy rằng tính tình của nàng chỉ hơi kém một chút thôi, nhưng nhân cách làm người của nàng lại vô cùng trọng nghĩa khí khái, một cái yếu điệu cân quốc đỉnh thiên lập địa, vẫn còn hơn một đám mày râu nhiều.

Bỗng nhiên Phương Tranh đối với nàng có nhiều hơn vài phần thiện cảm, bị đưa lên núi đã mấy ngày nay, Phương Tranh cùng một đám thổ phỉ xưng huynh gọi đệ, nhưng trong lòng của hán lại không đem bất luận một kẻ nào coi như huynh đệ, hành động của đám thổ phỉ đều tục tằn thô lỗ khiến cho hán không thể tiếp thụ. Nhưng đối với La Nguyệt Nương, hán cũng chỉ là hư hư thật thật, La Nguyệt Nương thô lỗ so với những gã thổ phỉ khác thì chỉ có hơn chứ không có kém. Nàng không giống Trường Bình, Trường Bình nhiều lắm cũng chỉ là trong miệng thô tục mà thôi, La Nguyệt Nương ngoại trừ mắng chửi thô tục, tâm địa cũng đủ lãnh huyết vô tình, giết người không chớp mắt lấy một cái, tuy nói chuyện này cũng là hoàn cảnh áp bức nhưng nữ nhân như vậy thì Phương Tranh cho đến bây giờ cũng không dám quá mức thân cận.

Sở dĩ vẫn còn lưu lại ở trên núi cũng là có mục đích rõ ràng, Phương Tranh muốn ở trên núi chờ Triệu Tuấn, chính mình hảo hảo điều tra một phen, sau đó phải mông chạy lấy người, từ nay về sau cùng đám thổ phỉ này ân đoạn nghĩa tuyệt, quên đi những chuyện xảy ra ở trên núi.

Không nghĩ được lúc chính bản thân mình bị người ta chế trụ, La Nguyệt Nương lại không buông bỏ hấn, lực bài chúng nghị, đạo nghĩa không hề chùn bước quyết tâm cứu hấn, điều này làm cho Phương Tranh cảm động vạn phần.

Được rồi, đợi cho đến khi chuyện này chấm dứt, ta phải nghĩ một cái biện pháp khiến cho nàng hoàn lương, ách, không đúng, cái tà quy chính, đem đám thổ phỉ này cải tạo giống như trong quân đội, còn cái cô nương này nha, ân, đón về Phương gia ở đi...

“ Trên người của các huynh đệ còn mang theo bao nhiêu bạc, đều móc ra đưa cho hấn, đừng có keo kiệt, phóng thẳng tay xong chúng ta trở về tiếp tục kiểm lại sau.” La Nguyệt Nương không quay đầu mà lớn tiếng nói.

Đám thổ phỉ nhìn hai bên một chút, chứng kiến có vài gã cúi đầu, trong lòng không cam tâm nhưng cũng bắt đầu móc bạc ra.

“ Ài, người còn nhiều không?”

“ Còn có mười lượng, người thì sao?”

“ Đừng nói nữa, ta chỉ còn mỗi năm lượng, hôm kia xuống núi, toàn bộ bạc đều quẳng lên trên bụng nữ nhân trong thanh lâu rồi...”

“ Các người coi như đã không tệ, ta một đồng cũng đều không còn, hôm kia xuống núi vào sông bạc, bắt được hai chú nhưng hoàn toàn không có mang chút tiền trong người, kiểm tra lại cũng không có ngân phiếu, mụ nội nó thật đen đủi...”

“ Ài! Chuyện này cũng do gã phá hoại kia! Không nghĩ tới có một ngày chúng ta lại bị người đánh cướp, thật uất ức! Con mẹ nó mùi vị thật không dễ chịu chút nào!”

“ Đúng thế, người nói chuyện này là như thế nào a.”

“”

Phương Tranh đứng cách không xa mọi người, vênh tai lên nghe cuộc nghị luận của đám thổ phỉ, một chữ cũng đều không lọt khỏi tai, Phương đại thiếu gia da mặt dày như tường thành rốt cuộc giờ khắc này cũng phải xấu hổ đỏ mặt. Chuyện tình ngày hôm nay quả thật là mất hết mặt mũi, mà chính hấn làm nhị đương gia phòng chùng sau này cũng đều không thể ngóc đầu lên gặp người được, chuyện này đều là do gã vương bát đản đang kèm bên người mình, thiếu gia chỉ cần có thể thoát được khốn cảnh, lão tử sẽ giết chết hấn! Hừ hừ.

Hán tử đứng ở phía sau kèm bên người Phương Tranh, nhìn thấy đám thổ phỉ sôi nổi móc bạc ra, đưa cho nữ thổ phỉ đầu lĩnh, càng lúc càng nhiều khiến cho hấn không khỏi cảm thấy mừng rỡ. Nhiều năm trước hấn cùng vài gã huynh đệ đã từng làm sơn tặc, sau đó không muốn cướp bóc nữa nên đã đổi nghề mở một cái tiêu cục nhỏ, tuy một tháng không chết đói được nhưng ăn cũng không đủ no, không nghĩ tới hôm nay gặp được đám thổ phỉ này lại nhân họa đắc phúc, kiếm được một món bạc lớn, bảo sao trong lòng không đại hỉ cho được?

“ Ai ai ai, nước miếng đều chảy hết lên bả vai của ta rồi, đại ca người đến mức như thế sao? Chỉ có một chút bạc mà đã như thế, thật không có tiền đồ!” Coi như đang bị bắt làm con tin nhưng Phương Tranh vẫn khinh thường nói.

Phương đại thiếu gia chớp mắt có thể chỉ ra mấy chục vạn lượng, cho nên nhìn vài trăm vài ngàn lượng bạc của đám thổ phỉ quả thật là không coi vào đâu, lại nghĩ rằng hấn tử đang kèm bên người mình không có tiền đồ. Nghĩ tới đây trong thâm tâm của Phương Tranh không khỏi cảm thấy bi ai cho cuộc đời lên voi xuống chó của chính mình.

“ Hắc hắc, đó không phải chỉ là một chút bạc đâu nha, đủ cho huynh đệ chúng ta tiêu pha trong nhiều năm liền...” Hán tử ánh mắt lom dom nhìn chằm chằm vào số bạc trong tay của La Nguyệt Nương, trong mắt

toát ra quang mang tham lam, miệng không an tâm trả lời.

Ngay tức thì hán tử giật mình tỉnh ngộ, hung hăng trừng mắt nhìn Phương Tranh, cả giận nói: “Câm miệng! Lão tử chưa từng thấy qua một gã bị bắt làm con tin mà còn dài dòng như ngươi, cẩn thận lão tử không vừa mắt, liền từ bỏ bạc, một đao chặt ngươi ra làm hai khúc!”

Phương Tranh biểu tình khổ não nói: “Ai có đao thì ngươi đó lớn nhất, ân, ta ngậm miệng, bắt quá ...Đại ca, ngươi bắt cóc thì được rồi, nhưng đừng có đứng sát lại gần ta như thế có được hay không? Hai cái đại nam nhân một trước một sau, ngươi không nghĩ rằng tư thế này hơi khó chịu sao? Ta muốn thương lượng một chuyện, ngươi nên giữ khoảng cách giữa hai người chúng ta, bỏ đao đặt ở trên cổ ta là được rồi, bản thân ta nhất gan, coi như ngươi có bỏ đao ra thì ta cũng không dám chạy, yên tâm...”

Hán tử nghe vậy nghiêm mặt, thân mình càng áp sát lại gần Phương Tranh thêm vài phần, “Tiểu tử ngươi không giống cái hạng người thành thật, lão tử không dựa vào gần ngươi, sợ ngươi lại giở trò hoa dạng.”

Ngưng, ngươi dí sát lại gần ta còn không phải là đang muốn đùa giỡn với ta sao? Ngươi thật coi thường ta quá mức.

Phương Tranh nhân châu xoay động, trong lòng âm thầm tính toán.

La Nguyệt Nương đối với hán tử ngược nghĩa như thế, hán tử cũng không nguyện ý để cho nàng quá mức khó xử. Khốn cảnh trước mắt nếu có thể tự mình giải quyết được, đương nhiên vẫn là tốt hơn.

Chỉ là một chiêu này đã lâu hán tử chưa từng sử dụng qua, cũng không biết có hiệu quả hay không, vạn nhất một kích mà không trúng, bản thân mình sẽ gặp đen đủi.

Không kịp suy nghĩ nhiều, Phương Tranh buông thông cánh tay, âm thầm vận khởi các khớp ngón tay một lần, ngay tức thì năm ngón tay mở ra, biến chưởng thành trảo, trước ánh mắt kinh thường cùng những lời lăng nhục của đám thổ phỉ, Phương Tranh nhất chiêu “hầu tử thâu đào” thành thực đến cực điểm, phản thủ hướng hạ thân của hán tử đứng ở phía sau mà sử ra một trảo....

“A-----”

Hán tử dưới tình huống bất ngờ đã không kịp đề phòng, bị Phương Tranh tóm được mệnh căn, nhất thời hai con ngươi lòi hẳn ra bên ngoài hốc mắt, trong miệng phát ra tiếng la hét thảm thiết, ghê rợn.

Đám huynh đệ của gã hán tử nhìn thấy đầu lĩnh của mình hét lên một tiếng thê lương như thế, nhất thời không hiểu có chuyện gì xảy ra, ánh mắt lo lắng kèm theo e ngại nhìn hán tử.

Tình huống lại một lần thay đổi đột ngột, mọi người có mặt tại đương trường đều như người trong mộng, không hiểu tại sao gã hán tử đang kèm bên người nhị đương gia lại phát ra tiếng kêu thống khổ như thế.

Ngược lại nhìn Phương Tranh, trên gương mặt của hán tử đã hiện lên một nụ cười gian manh, một bộ dạng đắc chí khi thực hiện thành công được âm mưu quỷ kế, tay phải của hán tử vẫn kiên định hướng về phía sau nắm bắt, không một chút suy chuyển.

La Nguyệt Nương chứng kiến, ngay tức thì hiểu ra được Phương Tranh đã dùng biện pháp gì mà nắm giữ được thế chủ động, không một chút do dự gót sen điểm nhẹ, thân hình mảnh khảnh hóa thành một làn khói mỏng, lách mình phóng lên phía trước tung ra tam quyền tứ cước đem mấy gã hán tử áp xe đánh cho bất tỉnh. Chỉ có chừa lại hán tử đang bị Phương Tranh chế trụ không nhúc nhích chút nào.

Đám thổ phỉ chứng kiến tình huống đột ngột phát sinh biến hóa, không khỏi ngạc nhiên. Chuyện tình ngày hôm nay cũng đủ kinh tâm động phách, biến đổi bất ngờ a, nhị đương gia lại dùng thủ đoạn hèn hạ gì mà có thể chế trụ được vị hán tử đang kèm bên người kia?

Không cần La Nguyệt Nương phân phó, mọi người đồng thời triển khai đội hình, đem Phương Tranh cùng vị hán tử bao vây thành một vòng tròn.

Nói thì dài dòng, kì thật mọi chuyện diễn ra cũng chỉ bằng công phu của một cái chớp mắt.

Cho đến khi mọi người bước lại gần hiện trường, chứng kiến được rõ ràng mọi chuyện không khỏi cười vang một trận, ngay cả bản thân La Nguyệt Nương cũng kim lòng không được mà che miệng cười, cười đến mức thổ hỉn hỉn không ra hơi.

Chỉ thấy Phương Tranh tay phải móc ngược về phía sau lưng, tạo hình tựa như ưng trào thủ đang gắt gao túm lấy cái tiểu đệ đệ của vị hán tử kia, mặt thì hướng phía trước cười híp mắt, nhìn cũng không thèm liếc mắt nhìn hán tử kia lấy một cái. Bộ dạng đắc chí nhàn nhã, giống như lúc này hán tử đang dắt thú cưng đi tản bộ.....

Hán tử bị túm phải bộ vị yếu hại trên người, sớm đã đau đến mức sắc mặt tái nhợt, mồ hôi lạnh to như hạt đậu không ngừng tuôn ra bên ngoài. Nhưng cho dù tình huống có như thế nào, hán tử kia vẫn một mực giữ chặt cương đao đang đặt ở trên cổ của Phương Tranh, hai người lâm vào trạng thái giằng co lẫn nhau.

“ Người....Người buông tay!” Hán tử đau đến mức thanh âm có chút biến giọng.

“ Không buông! Người hạ đao xuống, bằng không lão tử bóp vỡ trứng của ngươi, cho ngươi tiến cung làm thái giám!” Phương Tranh không yếu thế chút nào.

“ Người còn không bỏ tay ra, lão tử Lão tử một đao chặt đầu của ngươi!” Hán tử toát mồ hôi lạnh, mắt lộ hung quang nói.

“ Người bấm a! Có dũng khí thì người bấm đi! Nếu lão tử sợ người, người chính là phụ thân của ta!....Không, trứng của ngươi bị nát rồi, sao có thể làm phụ thân ta nha, người là....người là mẫu thân của ta.”

Đám thổ phỉ nghe vậy cười ha hả, La Nguyệt Nương đỏ khóc đỏ cười, hung hăng hướng Phương Tranh phì một tiếng khinh miệt.

Cả đám thổ phỉ cười nghiêng ngả, nhưng trong lòng đối với thủ đoạn cực kì hèn hạ của nhị đương gia không khỏi dựng đứng cả lông mao, toàn thân phát lạnh. Nhìn bộ dạng bên ngoài của tiểu bạch kiếm này thì vô hại cả người lẫn vật, nhưng nói đến thủ đoạn chính người thì cũng đủ thâm độc nha, ngay cả thói quen trơ trên mà người trong giang hồ đều không dám dùng là nhất chiêu “ hầu tử thâm đào” hán tử sử dụng, còn chuyện đề tiện gì mà hán tử không dám làm sao? Người thâm độc như thế, chúng ta cần phải cẩn thận một chút, chớ có đắc tội với hán tử nếu không sẽ gặp phải đen đủi.....

“ Buông đao đi, ta có thể niệm tình đồng đạo mà tha tội chết cho ngươi, coi như ngươi cũng là một cái hán tử hảo hán, đừng để cho mọi chuyện đi quá xa, biến thành một người không có tiểu đệ đệ, bị người đời nhạo báng, tư vị này quả thật sống không bằng chết đâu.....” Phương Tranh tay phải vẫn gắt gao nắm chặt mệnh căn của hán tử, trong miệng tận tình khuyên bảo, ngữ khí rất chi chân thành, người nào không biết còn tưởng rằng bọn họ là hai huynh đệ đang tâm sự nhân sinh.

Phương Tranh nghiêng đầu sang bên cạnh, khéo mắt nhìn thấy được vị hán tử kia sắc mặt đã đau đến mức bị biến thành tím đen, đôi môi không ngừng run lên, thần sắc trong mắt tựa hồ như đang phân vân do dự.

Phương Tranh không khỏi đồng tình nói: “ Đau rồi sao? Cho nên mới nói, nam nhân chúng ta so với nữ nhân càng yếu nhược hơn nha.....Nói thật ngươi mau chóng hạ quyết định đi, hoặc là một đao bấm ta, hoặc liền mau chóng hạ đao xuống, tiểu đệ của ngươi phỏng chừng cũng sắp hết hơi, nếu còn không nắm bắt thời gian, ta cứ nắm chặt như thế này, chỉ sợ tiểu đệ của ngươi trong tương lai cũng sẽ không còn tác dụng thực tế....”

Hán tử nghe vậy cả người run lên, tên vô sỉ này nói đúng, chuyện này không phải là chuyện đùa, sau này nếu thành phế nhân, dù là nữ nhân cũng không thể sờ tới, sống còn ý nghĩa gì? Nếu sống không bằng chết như vậy, còn không bằng hiện tại buông hán tử ra, có lẽ còn có thể bảo trụ được tính mạng. Hơn nữa nếu lúc này hán tử giết Phương Tranh, sẽ bị đám thổ phỉ vây chặt như nêm cối, hán tử cũng chạy không thoát.

Suy nghĩ kỹ càng, hán tử tính trước sau, rốt cục cụt hứng cầm cương đao trong tay ném lên mặt đất, ủ rũ nói: “ Hôm nay lão tử coi như nhận thức! Muốn giết muốn chém tùy tiện các ngươi, nếu lão tử nhắm mắt chầu mày, liền...”

“ Còn chưa chịu dễ yên? Ta nói các ngươi hỗn giang hồ thế nào một điểm sáng ý cũng không có? Nói đến vài câu ra sân cho nở mặt, dường như không nói mấy câu này, cái mồm của các ngươi sẽ bị ngựa vậy.” Phương Tranh mắt híp cất dứt lời nói của tên hán tử.

Hán tử nghe vậy cứng lại, dùng sức hừ một tiếng, cúi đầu vừa nhìn, bàn tay Phương Tranh vẫn gắt gao cầm chặt lão nhị của hán tử, hán tử sắc mặt tối sầm, bất mãn nói: “ Lão tử đã chịu thua, sao ngươi còn không buông tay?”

Phượng Tranh cười nói: “ Gấp cái gì? Làm như ta hiếm lạ, người có ta cũng có, hơn nữa còn lớn hơn người...”

Vừa nói Phượng Tranh vừa bảo đám thổ phỉ: “ Ai...các người đi qua hai người, giúp ta trói lại người kia...”

Trong đám thổ phỉ đi ra hai người, móc ra sợi dây trói đại hán lại thật chắc chắn.

Lúc này Phượng Tranh mới buông ra, không thèm để ý vỗ vỗ tay, nói lầm bầm: “ Vốn chiều này ta chỉ dùng trên người nữ nhân, thấy người cũng không tệ lắm, ta ngoại lệ cho người ném thử mùi vị...”

Một hồi phong ba bão tố, rốt cục dưới chiêu hầu tử trộm đào của Phượng nhị đương gia mà bị hóa giải thành vô hình.

Phượng Tranh xoa tay, tiến đến bên người La Nguyệt Nương, trên mặt mang theo nét cười xấu hổ, lấy lòng nói: “ Ha hả, đương gia, tuy rằng ra chút ngoài ý muốn, nhưng cuối cùng vẫn là có kinh mà không có hiểm, ha ha, ta xử lý không tệ phải không?”

La Nguyệt Nương vừa bực mình vừa buồn cười trừng mắt nhìn hán, sau đó giơ chân lên, hung hăng đá một cước vào hông Phượng Tranh, làm cho hán chột lảo đảo.

“ Người là một tên dê tiện vô sỉ. Đồ bại hoại! Lão nương thấy người sẽ tức giận! Nếu không phải do người sơ ý, lại làm sao phát sinh chuyện ngoài ý muốn?”

227. Chương 212: Kinh Nghiệm Đánh Cướp Thất Bại

Tên hán tử bị trói chặt ở một bên nghe được Phượng Tranh nói, môi mấp máy, do dự một chút, sau đó cái gì cũng chưa nói, cúi đầu nín thinh.

“ Một phần lớn nhất? Đi, lão nương trước nhìn xem trên xe là cái gì, nếu như là thứ không đáng tiền, tất cả đều cho người cũng không sao...”

“ Ai, đương gia, lời này thật không phúc hậu, nếu như là thứ đáng giá tiền thì sao? Ta cũng phải được phần lớn nhất, người không biết ta gần đây nghèo lắm sao?”

La Nguyệt Nương không thèm phản ứng hán, trực tiếp phân phó đám thủ hạ thổ phỉ xốc lên màn xe, khiêng vật trong xe ra.

Phượng Tranh ở một bên mặt mày rạng rỡ, xe ngựa kéo rất nặng, bên trong dĩ nhiên không phải vàng thì là bạc, lần này coi như ta giàu to rồi, may là ta nhận ra thời cơ sớm, định ra được nhiều quy củ mới như vậy, xe châu báu này, ít nhất có hơn phân nửa thuộc về ta, không thì ta cả ngày ngồi ở trong phòng của con quỷ nhỏ mà khóc than, tục ngữ nói liệt nữ sợ nam phiên, lão tử cũng không tin không lay chuyển được nàng.

Màn xe vừa bị xốc lên, đám thổ phỉ vừa định xông lên giành khiêng, nhưng khi nhìn được rõ ràng, cùng kinh hô lên một tiếng, vội vàng bật người lui xuống, mọi người đều phun nước bọt, vẻ mặt đáng dấp như gặp đen đủi.

Phượng Tranh thấy thế ngây ra: “ Làm sao vậy? Trên xe đựng cái gì? Biểu tình của các người sao lại giống như vừa ăn trúng phải phân thê?”

Đám thổ phỉ không nói chuyện, cầm giận chỉ vào xe ngựa, lại chỉ chỉ tên hán tử áp xe, vẻ mặt đầy phẫn nộ.

Phượng Tranh nóng nảy, đẩy mọi người ra, chen tới trước xe ngựa, xốc màn xe lên vừa nhìn, chỉ thấy bên trong xe ngựa nhỏ hẹp thật sự chật chội, trong đó chỉ có một thứ, quan tài, một loại quan tài bằng gỗ lim tốt nhất còn nòng nước sơn.

Sau đó Phượng Tranh lại không cam lòng dùng tay đẩy nắp quan tài qua một bên, đã thấy bên trong quan tài phủ kín vải trắng, đoan đoan chính chính nằm một người chết, thân mặc áo liệm, sắc mặt tái nhợt, thần thái an tường. Ngoại trừ đó ra, trong quan tài không còn vật gì khác.

Phượng Tranh quá sợ hãi, nhanh chóng nhảy xuống tới, vọt mạnh tới trước mặt hán tử áp xe, chỉ vào mũi hán mắng to: “ Người...người người có ý tứ gì? Ý định làm chúng ta buồn nôn phải không?”

Hán tử bị trối giống như một cái bánh chưng, nghe vậy vô tội nói: “ Ta vận quan tài e ngại người chuyện gì? Ai kêu các người chạy tới cướp của ta...”

“”

Phương Tranh nghĩ cũng đúng, hai trăm người chúng ta thuần túy là quơ đại, đúng là rước đèn đuôi vào nhà...

“ Vậy...vậy sao lúc chúng ta vây người lại không nói?” Phương Tranh hờn hển nói.

Hán tử nhìn hán, lo lắng nói: “ Nếu khi đó ta nói, các người sẽ không tìm ta gây phiền phức sao? Có gì hiểm lạ, đã nói sớm vật trong xe đối với các người vô dụng, là do chính các người một mực muốn cướp thôi...”

“ ...Người cứ nắm chặt cái quan tài này không buông tay, thậm chí còn muốn cùng chúng ta liều mạng? Người trong quan tài là phụ thân của người sao?”

Hán tử giận tím mặt: “ Là phụ thân người thì có! Biết nói tiếng người không? Lão tử dám liều mạng cùng các người, không phải vì cái quan tài này, là vì chính lão tử! Ai biết các người cướp không được tiền thì trong lòng không tốt, giết luôn huynh đệ chúng ta thì sao? Không liều mạng thì làm sao bây giờ?”

Phương Tranh ghen hòng nhìn trần trời, nhất thời nói không ra lời.

Suất lĩnh hơn trăm thổ phỉ trong núi, một đám người vừa phải ngăn cản, vừa bày mai phục, tựa hồ như gặp phải chiến tranh, làm như chuyện lạ, con mắt mọi người đều nhìn chăm chăm xe ngựa, lần này được rồi, bận rộn bao lâu, chính mình còn thiếu chút nữa đã bị người ta giết chết, kết quả đoạt được một cái quan tài...

Cơ hội luôn luôn lưu cho người có chuẩn bị. Lời này là ai nói? Lão tử muốn tạt vào mặt hán!

La Nguyệt Nương thờ ơ lạnh nhạt, hợp thời đứng dậy, ngay trước mặt đám thổ phỉ biểu tình đang căm giận, trầm giọng nói: “ Lần này, ân, nhị đương gia vất vả nên công lao càng lớn, đã lập công đầu, ân, vậy chiếc xe ngựa này toàn quyền giao cho nhị đương gia xử lý, các huynh đệ có ý kiến gì không?”

Đám thổ phỉ đương nhiên là không ý kiến, cuộc buôn bán xui như vậy, bọn họ đã sớm muốn tránh thật xa, nghe vậy vội vàng kêu lên: “ Không ý kiến, tuyệt đối không ý kiến.”

“ Nhị đương gia khổ cực nhiều rồi, tự mình ra trận, vũ dũng hơn người, phải nên như vậy!”

“”

La Nguyệt Nương vỗ vỗ tay, trầm giọng nói: “ Tốt! Chúng ta lên núi, những huynh đệ đi ra ngoài điều tra nên sáng mắt một chút, đừng có thứ linh tinh bậy bạ gì cũng đều cho là dê béo, thật là xui xẻo!”

Nói xong La Nguyệt Nương quay đầu lại, nhìn Phương Tranh thần nhiên cười, hàm răng tuyết trắng dưới ánh mặt trời mùa đông càng phát sáng lấp lánh: “ Nhị đương gia, mấy tên áp xe này cũng giao cho người xử lý, quy củ của Thanh Long sơn chúng ta, giật tiền không cướp mạng, người đừng phạm vào quy đó!”

Nói xong La Nguyệt Nương khanh khách cười, cũng không quay đầu lại suất lĩnh đám thổ phỉ đi trở lên núi.

Phương Tranh yên lặng đứng trong gió lạnh, ánh mắt đại ra, sắc mặt sầm xuống, giống như một con cá chết...

Không nói được một lời đi tới, Phương Tranh cởi trối cho đại hán áp xe, về mặt cầu xin, vô lực phát phát tay nói: “ Người đi đi, ta cũng không làm khó người, cái gì cũng không cần...”

Ai biết đại hán kia lại không chịu, hán bước hai bước ngồi xuống càng xe, lo lắng nói: “ Lão tử không đi nữa! Các người nói cướp là cướp, nói rời đi là rời đi, xem lão tử là cái gì? Lão tử bỏ quan tài xuống đây, bỏ ngay dưới chân núi các người, vừa lúc các vị huynh đệ tiêu sư cũng đã làm chán rồi, chúng ta đi không cần xe ngựa, quan tài và người chết bên trong, các người muốn làm gì thì làm!”

Vài tên hán tử áp xe cũng gật đầu phụ họa: “ Đúng vậy!”

Phương Tranh nóng nảy, hai mắt trừng, cả giận nói: “ Người dám! Lão tử làm thịt người!”

Trên đường núi đặt một quan tài, sau này ai dám đi qua? Phương đại thiếu gia làm sao nhờ vào việc đánh cướp làm giàu?

“ Vậy người cứ thử xem! Đừng quên đương gia các người vừa nói qua, sơn quy của các người cướp tiền không cướp mạng...ha ha!”

Phương Tranh nghe vậy hai vai suy sụp, cắt húng nói: “ Vậy người muốn thế nào?”

Hán tử chớp mắt: “ Trả thù lao!”

Giơ ngón tay cái lên, Phương Tranh cắn răng nói: “ Người độc!”

Nói xong Phương Tranh cầm giẻ móc ra hơn trăm lượng bạc lấy từ chỗ Bành Lão Dao ném cho tên hán tử.

Kinh nghiệm đánh cướp thất bại! Lần đầu thí mã xuất sư bất lợi, Phương Tranh chỉ cảm thấy ở trong lồng ngực đầy rẫy một cỗ bi phần khó tiêu tan, tích tụ dồn nén.

Mấy tên đại hán áp xe biểu tình phần khởi, không chút khách khí tiếp nhận bạc, xoay người vội vàng đánh xe đi, tên hán tử đầu lĩnh quay đầu cười nói: “ Ai, đa tạ! Chúng ta là Phi Long tiêu cục của Từ Châu phủ, mấy ngày trước đây vừa lúc tiếp nhận một bút buôn bán trường kỳ, hộ tống một nhóm người chết xa xứ hồi hương, lần tới khi chúng ta đến thì sẽ đến quấy rầy người...ha ha!”

Biểu tình Phương Tranh đại ra, sắc mặt còn khó coi hơn người chết trong quan tài, dờ dẫm xoay người hướng trên núi đi đến...

Vừa rồi nên bóp võ trứng chim của tên kia mới tốt...hơn mười lượng bạc, quay đầu lại nhất định phải tìm con quỷ nhỏ trả lại! Không trả lão tử sẽ chết cho nàng xem!

Ngoại ô kinh thành.

Đã là nhập đông, bên trong Di Xuân Viên trăm hoa héo tàn, khung cảnh trước mắt hiu quạnh.

Thái tử lẳng lặng ngồi ngay chỗ khúc quanh của hành lang, nhìn một mảnh tiêu điều vắng vẻ bên trong vườn, yên lặng chờ ra.

Phạm Thụy cung kính đứng bên người thái tử, thân thể thật thẳng tắp, đầu hơi cúi thấp, lặng lẽ không nói một câu. Hắn đã có thói quen với loại tư thế cung kính này, chờ đợi mệnh lệnh của chủ tử ban ra.

“ Phương Tranh còn chưa tìm được sao?” Thái tử hơi nhăn mày, mấy ngày nay hắn qua không chút như ý.

Phạm Thụy cung kính nói: “ Còn không có, người của chúng ta đều đã phái ra, không hề tìm được nửa điểm đầu mối hữu dụng, chỉ biết hắn đã thất tung ở gần phụ cận Từ Châu phủ.”

“ Rốt cục là ai bắt cóc hắn? Hôm nay cả triều văn võ đều cho rằng việc này là do cô vương gây nên, không ít cự thần sản sinh bất mãn đối với cô vương, hừ! Đám lão hồ đồ! Bọn họ cũng không ngấm lại, bắt cóc Phương Tranh đối với cô vương có bất luận chỗ tốt gì chứ? Lúc này triều cục biến hóa kỳ lạ, chính là lúc đầu sóng ngọn gió, cái chết bất đắc kỳ tử của Thần Sách quân Lưu Trường Sinh, phụ hoàng còn chưa tiêu trừ hoài nghi đối với cô vương, cô vương sao lại đi bắt cóc Phương Tranh?” Thanh âm thái tử thoáng khàn khàn, mơ hồ mang theo vài phần tức giận.

“ Điện hạ bớt giận! Lỗi đồn chỉ là hoang đường, không cần vì những chuyện này mà làm mình tự rối loạn!” Phạm Thụy nhanh chóng khuyên nhủ.

Thái tử cả giận hừ một tiếng, lại hít sâu một hơi, sắc mặt rốt cục thoáng hòa hoãn.

“ Phạm tiên sinh, theo cái nhìn của tiên sinh, cô vương nên làm như thế nào, có cách nào lấy được lòng tin của văn võ bá quan, cùng với phụ hoàng hay không?”

Phạm Thụy trầm ngâm một lát, rốt cục lắc đầu cười khổ nói: “ Lời người đáng sợ, từ xưa tới nay, nhiều ít đã có bao nhiêu anh hùng hào kiệt trong thiên hạ, đối mặt với trận công kích bằng võ mồm, vẫn khó lòng giải bày. Việc này thật khó làm! Kể hôm nay, chỉ đành mau chóng tìm ra hành tung của Phương Tranh, đưa hắn còn sống mang về kinh thành, mới có khả năng chứng minh sự trong sạch của điện hạ, có khả năng làm cho các quan viên tin tưởng, việc Phương Tranh bị bắt cóc không quan hệ gì tới điện hạ...”

228. Chương 213: Điều Tra

Thần sắc của thái tử càng thêm âm trầm, chân mày nhăn lại thật sâu, ngón tay vô ý thức gõ lên bàn trà.

Phạm Thụy vẫn giữ thần thái kính cẩn, lẳng lặng đứng yên một bên không dám bước ra, sợ quấy rầy suy nghĩ của thái tử.

Một lúc lâu, thái tử trầm giọng nói: “Tiên sinh, người có cảm thấy việc này có chút kỳ quặc hay không?”

Phạm Thụy gật đầu nói: “Tại hạ cũng đã nhìn ra, rõ ràng là có âm mưu phía sau màn, hơn nữa, âm mưu này chính là nhằm vào thái tử điện hạ.”

“Ai dám lớn mật như vậy, dám dùng âm mưu quỷ kế đối với cô vương?” Mày kiếm của thái tử nhướng lên, hai mắt híp lại, một cỗ khí thế thượng vị giả tự nhiên phát ra.

Đầu Phạm Thụy càng cúi thấp, nghe vậy thành thật nói: “Tha thứ tại hạ ngu dốt, nhất thời cũng không tìm ra manh mối.”

Thái tử thở dài, tà tà dựa vào lưng ghế, có vẻ có chút tâm phiền ý loạn: “Mà thôi, trách không được tiên sinh, người phía sau quá mức giáo hoạt. Hoa triều to lớn như vậy, người ngắm nghía vị trí thái tử của cô vương thật sự là nhiều lắm, tiên sinh làm sao có khả năng mọi chuyện đều có thể đoán ra?”

Phạm Thụy cười cười, khoe miệng hơi nhếch về phía trước, có vẻ có chút tự tin nói: “Điện hạ, người cụ thể thì tại hạ đương nhiên đoán không ra, nhưng tại hạ đang có một phen suy luận, cũng không biết có chính xác hay không.”

Thân thể thái tử không kìm được ngồi thẳng lên, mặt lộ vẻ vui mừng nói: “Nga? Như vậy, thỉnh tiên sinh mau mau nói với cô vương, chỉ điểm sai lầm cho cô vương.”

Phạm Thụy cười nói: “Phàm là người có âm mưu nhắm vào điện hạ, thứ nhất vì lợi, thứ hai vì danh. Điện hạ từ hai phương diện này suy nghĩ, tự có ý.”

“Người vì lợi, đơn giản là do dĩ vãng khi điện hạ mở rộng sản nghiệp của mình mà đắc tội một số người, nhưng điện hạ lại là thái tử của một nước, quyền lớn thế lớn, nếu không ai có thực lực nhất định, ai cũng không dám trêu đùa âm mưu với ngài, trừ phi...”

“Trừ phi sao?”

“Dân gian có thực lực nhắm vào ngài, hơn nữa lại không sợ ngài, chỉ có mấy thế gia môn phiệt. Những thế gia môn phiệt này thường ngày giấu diếm rất sâu, đối đãi làm việc đều rất thấp, nhưng nhân mạch, tài lực và thế lực trong triều đình do bọn họ tích súc qua nhiều thời đại, cũng không thể khinh thường, nếu như điện hạ thực sự đắc tội bọn họ, thứ cho tại hạ nói thẳng, địa vị của điện hạ sợ rằng có nguy hiểm, dù là thuận lợi đăng cơ, chỉ sợ cũng không dễ ngồi ổn định vị trí đó. Những thế gia này ở tại dân gian có được lực ảnh hưởng cực lớn, thường ngày ra vẻ kính cẩn nghe theo đối với triều đình, chỉ khi nào triều đình đối với bọn họ hơi có bất công, bọn họ tùy thời đều có thể hiệu triệu ra một đại quân tạo phản hơn mười vạn, không khách khí mà nói, nếu điện hạ đắc tội bọn họ, bọn họ hoàn toàn có năng lực làm hoàng thượng thay đổi chủ ý, lập một thái tử khác.”

Sắc mặt thái tử trắng nhợt, đôi mắt trầm ổn khôn khéo đã trở nên kinh khủng e ngại, hẳn biết Phạm Thụy nói không sai, ngoại trừ ngôi vị hoàng đế, thế gia Hoa triều đại tộc vẫn là một khối tâm bệnh của hắn, hắn từng vô số lần tự suy luận, ở trong đầu tính toán sau khi mình lên ngôi, làm sao tiêu trừ ảnh hưởng của thế gia môn phiệt đối với triều chính, ảnh hưởng đối với nhân gian. Suy nghĩ rất nhiều loại phương pháp, liên tục đeo gọt, nhưng đều không thông.

Thế gia môn phiệt gốc rễ to lớn, mấy trăm năm tích lũy, bọn họ căn bản là không sợ bị người cầm quyền chèn ép, hai bên bình an vô sự thì cũng không sao, nếu người cầm quyền muốn suy yếu thế lực của bọn họ, như vậy bọn họ khẳng định sẽ liên thủ khởi lên, cùng người cầm quyền hợp lại người chết ta sống.

Ai dám mạo hiểm như vậy? Nếu như thái tử thực sự đắc tội thế gia, không cần biết bọn họ sử dụng âm mưu quỷ kế gì, chỉ cần hướng hoàng thượng liên danh gửi lên một phong thư, để trấn an bọn họ, hoàng thượng khẳng định sẽ không chút do dự lập ra một thái tử khác.

Phạm Thụy thấy sắc mặt thái tử đã trở nên tái nhợt, liền nhanh miệng nói: “Điện hạ đừng lo, tại hạ đã tỉ mỉ đánh giá một phen, nếu nói là thế gia môn phiệt muốn đối phó ngài, chỉ sợ không quá khả năng.”

“Lời ấy có ý gì?”

“Rất đơn giản, thế gia môn phiệt vốn không cần làm như vậy. Thái độ làm người của bọn họ luôn luôn ẩn nhẫn, nếu cùng người đương quyền phát sinh xung đột, cũng sẽ tuyển chọn tránh né thoái nhượng, thu liễm hết mũi nhọn chung quanh. Đây cũng là nguyên nhân các thế gia môn phiệt có khả năng ở trong mấy trăm năm triều đại thay đổi vẫn có thể trụ hàng xuống tới, đồng thời càng thêm mạnh mẽ, là một nguyên nhân căn bản. Những thế gia làm náo động, sẽ không tồn tại được lâu năm. Theo tại hạ biết, điện hạ hẳn là chưa từng làm qua chuyện tức giận bọn họ, điện hạ mở rộng sản nghiệp của mình thì có thể có chỗ xung đột về ích lợi đối với bọn chúng, nhưng tại hạ cho rằng điều đó cũng không phải là đại sự gì khó lường, thế gia tuyệt sẽ không vì chút việc nhỏ ấy mà tính toán điện hạ.”

Thái tử nghe vậy, sắc mặt hòa hoãn, cau mày tỉ mỉ hồi ức một lát, lúc này mới lắc đầu nói: “Cô vương đích thị là chưa từng cùng bọn chúng có xung đột.”

Phạm Thụy gật đầu nói: “Người không vì lợi, vậy người phía sau màn bắt cóc Phương Tranh để nhằm vào điện hạ, tất nhiên là vì danh.”

Con người trong hai mắt thái tử điện hạ bỗng nhiên thu nhỏ lại kịch liệt, khuôn mặt không tự chủ được bịt kín một tầng lệ sắc khiến kẻ khác cực sợ.

“Nói như thế, có người muốn cướp vị trí thái tử của cô vương?”

Phạm Thụy gật đầu, thông dong nói: “Không sai, điện hạ thử nghĩ, hiện nay cả triều văn võ đều ngầm hiểu mà không tuyên bố. Điều biết hoàng thượng đang bố trí triều cục, chế hành lẫn nhau, mà Phương Tranh người này, chính là một quân cờ trọng yếu nhất trong tay hoàng thượng, là quân cờ dùng để chế hành thế lực của điện hạ, hoàng thượng cố tình an bài Phương Tranh cùng điện hạ nằm ở lập trường đối địch, hẳn sợ điện hạ trước khi lên ngôi, thế lực quá mức khổng lồ, quân không giống quân, thần không giống thần, rối loạn triều cương. Nếu như Phương Tranh mất tích, có lẽ...đã chết, điện hạ thử nghĩ, ai sẽ là người được lợi lớn nhất?”

“Phương Tranh không ở trong triều đình, như vậy phụ hoàng nhất định sẽ vì điều này mà sản sinh ngờ vực cô vương, bước tiếp theo phụ hoàng sẽ lấy lại quyền giám quốc của cô vương, đợi khi Phương Tranh trở về sẽ tính toán lại, sẽ bồi dưỡng Phúc Vương lên ngôi.”

Thái tử trầm ngâm chốc lát, bỗng nhiên cả kinh: “Chẳng lẽ việc này là Phúc Vương gây nên? Phương Tranh mất tích, cô vương sẽ thất thế, được lợi ích lớn nhất đó là Phúc Vương, Phúc Vương cùng Phương Tranh xưa nay rất tốt, chẳng lẽ việc này là do hai người hợp mưu, cố ý diễn trò ở trước mặt phụ hoàng và cả triều văn võ làm bộ mất tích, chờ sau khi cô vương thất thế, Phương Tranh liền bình yên trở về, toàn lực bồi dưỡng Phúc Vương lên vị trí thái tử?”

Nghĩ tới đây, cả người thái tử túa ra mồ hôi lạnh. Đời này hẳn có được nhiều lắm, địa vị, quyền thế, tiền tài, mỹ nữ, nghĩ muốn cái gì liền có cái đó, tất cả đều chỉ vì hắn là thái tử, thái tử của một nước, hẳn không thể tưởng tượng, nếu có một ngày hắn cái gì cũng không còn nữa, hắn làm sao có thể sinh tồn. Ngoại trừ cái chết, không còn lựa chọn nào khác.

Phạm Thụy nhíu mày suy tư chốc lát, bỗng nhiên lắc đầu nói: “Điện hạ, xin thứ cho tại hạ nói thẳng, việc này sợ rằng không đơn giản như vậy, mặc dù vẫn không tìm ra được manh mối, nhưng tại hạ cảm giác, phía sau việc này, còn có một bàn tay không thể nhìn thấy, ở phía sau màn đang âm thầm thao túng tất cả. Điện hạ, Phúc Vương, Phương Tranh, thậm chí cả hoàng thượng, đều bị hắn đùa giỡn trong lòng bàn tay, điện hạ, đây là thời kỳ phi thường, tại hạ khuyên ngài không được hành động thiếu suy nghĩ, dùng bất biến ứng vạn biến, nếu sai một bước, sẽ sai cả bàn cờ!”

“Còn có một cỗ thế lực? Ai? Trong triều đình, văn võ bá quan, ai có năng lực như thế? Dù phụ hoàng và cô vương đều bị hắn thao túng, người này...” Hai mắt bình tĩnh của thái tử nhìn ra phía trước, trong thần sắc kinh hãi lại mang theo sự nghi hoặc mờ mịt.

“ Người này vô cùng thâm sâu khó đoán, diện hạ, nếu không nhanh chóng đào hẩn ra, với cơ nghiệp to lớn của diện hạ sẽ có rất nhiều trở ngại!” Phạm Thụy thở dài một tiếng.

Hai mắt thái tử vô thần ngây ngốc một lát, bỗng nhiên cắn răng: “ Mặc kệ nói thế nào, Phương Tranh cũng không thể chết được, dù là sau đó mới chết, nhưng cũng không phải trong hiện tại! Phạm tiên sinh, tăng số nhân thủ tìm tòi các châu phủ, nhất định phải tìm được hành tung của Phương Tranh!”

Phạm Thụy cung kính tuân mệnh, nói tiếp: “ Tại hạ còn có một kiến nghị, ngày mai lâm triều, diện hạ ở ngay trước mặt văn võ bá quan, hướng hoàng thượng thỉnh cầu gia tăng binh mã truy tìm Phương Tranh, thống nhất với Phùng Cừu Dao của Long Vũ quân, lại hướng hoàng thượng thỉnh cầu, trước khi Phương Tranh chưa về, chức vị của hẩn ở trong triều tạm thời vẫn để trống, không cần phái người khác nhậm chức, để hướng hoàng thượng cùng các quan biểu thị, diện hạ không có quan hệ gì với việc này, hoặc có thể tiêu trừ được lòng nghi ngờ của bọn họ.”

Thái tử gật đầu: “ Tiên sinh nói rất có đạo lý, ngày mai cô vương liền y theo người nói hành sự, còn chuyện tìm kiếm Phương Tranh, cô vương nhờ tiên sinh! Người này tuyệt đối không thể chết được, phải tìm cho được hẩn đưa về kinh thành, ở trước mặt phụ hoàng và các quan viên, chứng minh cô vương trong sạch.”

Phương Tranh khom lưng ngồi bên hồ, tay phải tỳ lên má, miệng đang cắn móng tay, ánh mắt thâm thúy nhìn chăm chú xuống mặt hồ bình lặng không một tia gợn sóng.

Hôm qua là một lần đánh cướp thất bại, hẩn tự xuất tiền túi, hao phí hết trăm lượng bạc mới đưa được mấy tên hẩn tử áp xe cung kính tiễn bước. Đạo tặc mãi lộ kết quả ra như thế, thật sự làm hẩn bất ngờ, cho nên từ lúc lên núi, tình tự của hẩn vẫn thật sâu lâm vào trong ảo não.

Ổ cướp phía sau vẫn truyền đến tiếng cười đùa, lần này đánh cướp thất bại xem ra vẫn chưa cấp cho đám thổ phỉ tạo thành bóng ma trong tâm lý, bọn họ vẫn như vô tâm không phể ăn uống, cười cười nháo nháo, mỗi người vẫn cứ như đang ăn tết, nhân sinh cũng được cực kỳ phong phú đặc sắc. Thật sự là một đám thổ phỉ không có lòng tiến bộ!

Bất quá những điều này cũng không phải là chuyện Phương Tranh quan tâm. Hiện tại hẩn đang suy nghĩ, là về tên Triệu Tuấn kia.

Người này rốt cục lúc nào lên núi đây? Đám thổ phỉ có nhắc qua hẩn, luôn luôn kêu là “ Tuấn ca nhi, Tuấn ca nhi”, chẳng biết hẩn có thân phận gì trên núi, hỏi những thổ phỉ khác, bọn họ luôn luôn cười cười giữ kín như bưng, ngậm miệng không hề đề cập tới, loại thái độ này thật sự làm cho Phương Tranh cảm thấy kỳ lạ, chính mình trực tiếp đi hỏi đương gia thôi, chuyện mình bị đánh rồi bị bắt cóc, vẫn cứ giống như một mũi châm ghim trong lòng của Phương Tranh, chuyện này không tìm hiểu rõ ràng, hẩn chết cũng không cam tâm.

Nghĩ đến liền làm, Phương Tranh đứng lên, hướng phòng khách của ổ cướp đi đến.

La Nguyệt Nương đang luyện đao ở hậu viện, Phương Tranh đi vào hậu viện thì nàng đã luyện được phân nửa đao thức.

Thân thể mảnh khảnh xảo diệu, ở trong mảnh ánh đao lưu chuyển toát ra, ánh đao tuyết trắng cùng trang phục đỏ thắm của nàng hòa lẫn, dường như hồng mai nở rộ trong núi tuyết, làm kẻ khác lóa mắt.

Vị cô nương này thật sự tươi ngon mọng nước.

Phương Tranh nhin không được than thở, từ hôm nay La Nguyệt Nương dùng lực bài trừ mọi người để nhất quyết cứu hẩn, chẳng hiểu sao cảm giác của Phương Tranh khi nhìn nàng đã hoàn toàn khác hẩn. Tựa hồ, phẳng phất, như tơ, trong lòng hẩn có chút tình tố dị dạng, như ẩn như hiện, giống như tấm lụa mỏng trên thân của một cô gái lóa thể, như có như không.

Ta không phải thích người đàn bà này rồi chứ? Phương Tranh bỗng nhiên giật mình tỉnh giấc, ngẫm nhủ mày lại.

Người đàn bà này ngoại trừ xinh đẹp một chút, còn có điểm nào đáng giá cho ta thích? Được rồi, ân, giảng nghĩa khí cũng là ưu điểm của nàng, còn có gì nữa? Ân, còn có, chân của nàng rất dài, thiếu gia thích mỹ nữ chân dài, bất tri bất giác, ánh mắt Phương Tranh lại bắt đầu trở nên sắc mị, thẳng nhìn chăm chăm

thân thể mê người mềm mại đầy mị hoặc của La Nguyệt Nương, chắc chắn, thực sự là một gốc cải trắng thật ngon nha! Không biết nàng đã ăn cái gì? Sao lại hoàn mỹ như vậy? Mông rõ mông, ngực rõ ngực, nếu đem nàng đẩy ngã, diên đảo loạn phượng, hồ thiên hồ địa một phen, lại là một tư vị tiêu hồn đến thế nào.

“ Tiếp chiêu!” La Nguyệt Nương đang luyện đao thức, trong lơ đãng nhìn thấy ánh mắt lộ vẻ dâm tà của Phương Tranh, không hề chớp mắt nhìn chằm chằm thân thể của nàng, La Nguyệt Nương không khỏi âm thầm nảy sinh tức giận, quát một tiếng, tiện tay sử ra một đao. Ánh đao xẹt qua, vũng vàng ghim lên thân cây bên cạnh Phương Tranh, sau đó thân thể mềm mại khẽ động, huy nắm tay hướng thẳng mặt Phương Tranh mà đến, nhưng Phương Tranh lại si ngốc nhìn chằm chằm thân thể của nàng, hồn nhiên chưa phát giác ra nguy hiểm đã tới gần.

Thật đẹp, con quỷ nhỏ này dù là đánh nhau cũng câu hồn như vậy, thiếu gia phải nghĩ được một biện pháp đẩy ngã nàng mới được, có hoa không hái thật uổng phí, không thể để cho bao người đi hái, chắc chắn, khuôn mặt kiều mị, chân dài thẳng tắp, tiểu nắm tay tinh tế khéo léo.

“ Phan!”

La Nguyệt Nương một quyền hung hăng đánh trúng mặt Phương Tranh.

“ Ai nha!” Phương Tranh kêu lên một tiếng thảm thiết, “ lại trúng nữa!” Vì sao lại nói “ lại”?

La Nguyệt Nương hơi giật mình nhìn Phương Tranh, không giải thích được nói: “ Quyền của ta cũng không nhanh, vì sao ngươi không tránh né?”

Ta không phải đang vội vàng ngắm nhìn ngươi đó sao?

Phương Tranh xụ mặt, bưng mũi: “ Thất Thương Quyền của Côn Lôn phái?”

“ Đều không phải.” La Nguyệt Nương vô cớ đánh người, hơi có chút ngại ngùng: “ Thiếu Lâm quyền.”

Phương Tranh trầm nghĩ: “ Dùng Thiếu Lâm quyền có tính là ấu đả mệnh quan triều đình không nhỉ?”

Thu thập lại tâm tình, Phương Tranh ngồi trên tảng đá nơi hậu viện, nhìn khuôn mặt xinh đẹp của La Nguyệt Nương, muốn nói lại thôi.

“ Có việc gì sao?” La Nguyệt Nương ngẩng đầu liếc mắt nhìn hắn, lại cúi đầu, chuyên tâm lau một thanh liễu diệp đao tinh xảo trong tay.

“ Dương gia, ách, nghe các huynh đệ nói, hai ngày nữa có một người tên là Triệu Tuấn sẽ lên núi phải không?” Phương Tranh không đi vòng vèo mà đi thẳng vào vấn đề.

Ở chung lâu ngày, hắn biết La Nguyệt Nương là một người có tính tình thẳng thắn trực tính, không hiểu được những câu hỏi vòng vèo của người khác.

Động tác lau đao của La Nguyệt Nương chợt khựng lại, bỗng nhiên ngẩng đầu, đôi mắt to mỹ lệ hiện lên vài phần hiểu rõ, một lát, mới gật đầu nhàn nhạt nói: “ Không sai.”

“ Dương gia, ngươi từng nói qua, Triệu Tuấn ngày đêm đó đánh lén ta, muốn lấy tính mạng ta, ách, là ngươi ngăn cản sao?”

“ Không sai, kỳ thực vụ buôn bán này ta vốn không muốn đi làm, bắt đắc dĩ Triệu Tuấn luôn mãi thỉnh cầu, ta chỉ đành xuống núi, thấy hắn an bài hai người giả thái giám bị người nhìn thấu, bắt đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là dùng một gậy đánh người bất tỉnh...”

Phương Tranh thất kinh: “ Cái gì? Người...người, nguyên lai là người đêm đó đánh ta ngất lại chính là người? Kháo! Ta chọc giận người sao? Có cần hạ thủ độc ác như vậy à?”

La Nguyệt Nương cũng không hề xấu hổ nói: “ Dê ăn cỏ, sói ăn dê, thế đạo vốn là như thế, lão nương cũng đã không làm hại người, lúc người bị đánh ngất, Triệu Tuấn chạy đến nghĩ muốn đâm người vài đao, muốn mạng của người. Lão nương đã ngăn cản hắn, lại nói chính do lão nương cứu người một mạng, hô to gọi nhỏ cái gì!”

Phương Tranh chợt hiểu ra, nguyên lai là có chuyện như vậy. Nói như vậy, La Nguyệt Nương thật đúng là ân nhân cứu mạng của mình, ân nhân cứu mạng lại dùng gậy đập lên mình, thật đúng là không được tự nhiên a!

Thần tình Phương Tranh bỗng nhiên khổ sở lên, trong đôi mắt bao hàm nước mắt khuất nhục, vạn phần ai oán nhìn La Nguyệt Nương, thật lâu không nói, La Nguyệt Nương bị ánh mắt ai oán của hắc nhìn đến da đầu tê dại, thân thể không được tự nhiên rùng mình một chút, lúng ta lúng túng nói: “ Người...người làm sao vậy?”

“ Nói như thế, đem ta buộc lên xe ngựa chở ra khỏi thành cũng là người sao?” Phương Tranh yếu ớt nói.

“ Đúng vậy, người khổ sở cái gì? Chuyện này không phải người đã sớm biết sao? Có gì phải khổ sở chứ?”

Phương Tranh ủy khuất bậm môi, vẻ mặt cầu xin nói: “ Đương gia, người trời thì cũng là trời rồi, điều này ta không phản đối, thế nhưng người vì sao phải đem ta buộc thành bộ dạng dâm dăng như thế? Người biết điều này tạo thành bao nhiêu thương tổn cho tâm hồn thuần khiết của ta hay không?”

La Nguyệt Nương mở to hai mắt nhìn, ngây ra nhìn kỹ Phương Tranh một lát, lúc này mới thở dài nói: “ Như thế ta sai rồi, lúc đó ta chỉ là muốn thử xem cho thuận tay thôi, không nghĩ tới nội tâm của người lại là một người mẫn cảm như vậy?”

“ Người gạt ai đây? Thuận lợi buộc mà buộc thành như thế sao? Ta thuận lợi buộc người thử xem, xem có thuận lợi buộc thành tư thế đó hay không?”

“ Người dám! Lão nương thiên người!”

.....

229. Chương 214: Triệu Tuấn Lên Núi

“ Đại đương gia, là Triệu Tuấn mời người hạ sơn, người có biết vì sao hắc làm vậy không?”

Mặc dù biết La Nguyệt Nương đối với việc này hoàn toàn không biết gì cả, Phương Tranh vẫn hỏi nàng một câu.

La Nguyệt Nương trợn mắt: “ Lão nương làm sao biết? Hắc đưa tin lên, nói có một bút buôn bán muốn mời ta hỗ trợ một lần, ta mới xuống núi.”

“ Cho nên người phải đi kinh thành, ở một ban đêm đưa tay cũng không thấy năm ngón, lộ ra gương mặt dữ tợn, một gậy đập ta hôn mê, sau đó khước miệng người nhe răng cười, buộc ta giống như một kỹ nữ đợi người cười, ném vào xe ngựa vạn ra khỏi thành, mang lên Thanh Long sơn?”

La Nguyệt Nương ngây ra, chần chờ gật đầu nói: “ Đại khái là như vậy. Nhưng người có thể dừng dừng nhiều từ ngữ như vậy không? Nghe được thật khó chịu.”

“ Triệu Tuấn đang làm gì? Trong nhà hắc có người nhận chức trong triều không?”

La Nguyệt Nương ngạc nhiên nói: “ Không có, sao người lại hỏi như vậy? Nhà của hắc chỉ bình thường, nghe Triệu Tuấn nói, hắc vẫn chỉ làm buôn bán trong kinh. Ta cũng không rõ ràng lắm rốt cục hắc làm buôn bán gì.”

Phương Tranh trừng mắt nhìn: “ Đương gia, người có hỏi Triệu Tuấn kia, vì sao hắc phải giết ta hay không? Là oán riêng, hay vì nguyên nhân khác?”

La Nguyệt Nương lắc đầu nói: “ Hỏi, nhưng hắc chưa nói. Cho nên lần đầu tiên khi ta gặp người, mới mở miệng hỏi người. Ngày đó để cứu người, ta và hắc huyền não không chút khoái trá. Ta không phải chưa từng giết người, thế nhưng khi ta giết người đều có lý do người đó đáng chết. Không thể vô duyên vô cớ lại đi lấy tính mạng người khác, hành tẩu giang hồ khó tránh khỏi hai tay nhiễm máu, chỉ cầu đơn giản là được tâm an mà thôi.”

Phương Tranh bình tĩnh nhìn gương mặt trầm tĩnh của La Nguyệt Nương, trong lòng nổi lên quyền quyền rung động. Hắc không nhìn lầm, đó là một cô nương tốt, mặc dù bản thân đang ở trong hoàn cảnh hiểm

ác đáng sợ như vậy, nàng vẫn duy trì một tia thanh minh trong đầu óc, nàng giết người, chửi thề thô tục, nàng tự xem mình như người thô lỗ không chịu nổi, những điều này cũng không thể che giấu được bản chất của nàng. Dưới sự diễn xuất như thô lỗ của nàng, lại có một trái tim tinh thuần và hiệp nghĩa.

La Nguyệt Nương bị ánh mắt của Phương Tranh làm trong lòng sợ hãi, kiểm tra toàn thân một lần, phát hiện cũng không có chỗ nào không thích hợp. Lập tức nàng liền ưỡn ngực, lễ thẳng khí hùng nói: “ Thế nào? Lão nương nói sai rồi sao?”

“ A, không sai không sai, đương gia quả nhiên cao thượng! Tại hạ thực sự kính nể vạn phần.”

La Nguyệt Nương vuốt tóc, nhân nhạ nói: “ Điều hỏi xong rồi sao? Hỏi xong thì rút đi! Người muốn biết cái gì, lão nương đã nói rất rõ ràng, chờ Triệu Tuấn lên núi, chính người đi hỏi hần. Chuyện giữa các người, lão nương không muốn xen vào.”

Phương Tranh cợt nhả nói: “ Đương gia, đừng nóng vội đuổi ta đi, nói như thế nào chúng ta cũng là lão đại và lão nhị của Thanh Long sơn, hơn hai trăm huynh đệ đều nhờ vào hai ta đi lãnh đạo bọn họ bước tới hướng quang minh đó. Cho nên chúng ta hần là nên ở cùng một chỗ nhiều hơn, bồi dưỡng một chút cảm tình, sau này đi làm buôn bán cũng ăn ý, người nói có đúng không?”

La Nguyệt Nương cười nhạo nói: “ Lão nương cùng người bồi dưỡng cảm tình? Ít nói nhảm! Người chỉ cần lần sau đừng bị con tin trói lại, lão nương đã cảm tạ trời đất!”

Nét mặt Phương Tranh đỏ lên, thẹn quá thành giận nói: “ Ai, đánh người không đánh mặt, mắng người không mắng chỗ yếu, đương gia, không phúc hậu...”

Lập tức Phương Tranh bỗng nhiên biến sắc, trơ mặt ra cười lấy lòng: “ Ai, đương gia, ta còn một vấn đề cuối cùng, người và Triệu Tuấn rốt cục có quan hệ gì? Ta thế nào nghĩ người thật sự rất nể mặt mũi của hần, hần gọi người xuống núi thì người xuống núi, gọi người đập gậy thì người đập gậy, hoàn toàn không để ý xem con tin như ta có chịu được hay không?”

La Nguyệt Nương trừng mắt: “ Người sao nhiều lời vô ích như vậy? Bị lão nương đập gậy cũng đã nhiều người, lão nương làm gì có thời gian rảnh rỗi để ý cảm thụ của bọn họ? Không có việc gì thì rút nhanh đi! Nếu không cùng lão nương đấu thử mấy chiêu?”

Phương Tranh phản ứng thật nhanh nhảy ngược ra sau hơn cả trượng có thừa, thần tình đề phòng nhìn chằm chằm La Nguyệt Nương.

La Nguyệt Nương nở nụ cười: “ A, tiểu tử người thật đúng là có luyện qua, khinh công không tệ.”

Hỏi qua La Nguyệt Nương xong, Phương Tranh đối với Triệu Tuấn lại càng hồ đồ, tiểu tử này rốt cục có địa vị gì? Xen lẫn trong kinh cùng người buôn bán? Lời này gạt quỹ đi thôi! Đi làm thương gia mà dám bắt cóc mệnh quan triều đình sao? Không muốn sống? Trở về đi gọi Ôn Sâm, hảo hảo tra tra gốc rễ của tên Triệu Tuấn này.

Trở lại trong phòng, Phương Tranh chợt nhớ tới, quan hệ giữa Triệu Tuấn và La Nguyệt Nương, nàng dường như còn chưa nói.

Miền cương nằm trên giường, Phương Tranh gối đầu lên hai tay, hai mắt bình tĩnh nhìn nóc nhà, trong đầu còn đang suy tư.

Tên tiểu tử gọi là Triệu Tuấn kia không phải chính là nhân tình của La Nguyệt Nương đó chứ? Phương Tranh thật sự không dám tưởng tượng, một nữ tử xinh đẹp mạnh mẽ như La Nguyệt Nương, nếu như cùng một mặt trắng nõn trà trộn cùng nhau, chắc chắn, phong cảnh giết người nha! Phương Tranh tỉ mỉ hồi ức một phen, hần nhớ tới việc mỗi khi La Nguyệt Nương đề cập tới Triệu Tuấn, biểu tình trên mặt vẫn thường thường nhân nhạ, tựa như đang nói tới một người không có quan hệ gì tới nàng, loại vẻ mặt này vô luận như thế nào cũng không giống như có quan hệ đặc thù gì, thật nhức đầu, hai người rốt cục là quan hệ gì nha?

Nói lại, bọn họ có quan hệ gì đâu có liên quan gì tới ta đâu? Chính sự trước mắt chính là điều tra rõ ai ở phía sau màn sai sử bắt cóc ta, tại sao ta phải quan tâm những chuyện râu ria này chứ?, Chẳng lẽ bốn thiếu gia đã lâu không dính tới nữ sắc, tư xuân rồi? Ai nha! Thật cảm thấy khó xử nha!

Phương Tranh e thẹn vô hạn nhắm mắt lại, thân ảnh lả lướt của La Nguyệt Nương hiện lên trong đầu hấn, làm hấn kìm lòng không được nhớ tới đêm đầu tiên mới quen nàng, khuôn mặt tuyệt sắc khinh sảo dưới ánh trăng non lơ mơ, ánh mắt tinh thuần giống như nước suối trong vắt, cứ như vậy lẳng lặng nhìn lên bầu trời đêm, nhìn lên vầng trăng non, cứ như vậy xuất trần thoát tục, phẳng phất như tất cả đều không quan hệ tới nàng, Phương Tranh dùng sức vẩy vẩy đầu, lão tử có phải sinh bệnh rồi hay không? Thế nào lại cứ nghĩ tới con quỷ nhỏ kia chứ? Ngày khác phải xuống núi tìm đại phu, loại bệnh tư xuân này, ân, kỳ thực cũng không nhất định phải xem đại phu. Đi thanh lâu cũng có thể trị, cứ miên man suy nghĩ không bờ bến, Phương Tranh dần dần chìm vào mộng đẹp, rất bất hạnh, lại ở trong mộng mơ tới nữ thổ phỉ, nhưng nữ thổ phỉ trong mộng rõ ràng ôn nhu hơn, không chỉ nhìn Phương Tranh ẩn tình mỉm cười, nhưng còn chủ động ở trước mặt hấn tháo dây thắt lưng cởi áo, giống như một hoa si, làm Phương Tranh vui mừng mặt mày rạng rỡ, hoa chân múa tay vui sướng kêu to: “ Cởi cởi! Cởi cái yếm! Cởi toàn bộ!”

“ Nhị đương gia! Nhị đương gia! Mau tỉnh lại!” Đang sắp tiến đến thời khắc mấu chốt ở trong mộng, gã râu quai nón lại tới lắc tỉnh hấn, giọng nói gấp phi thường.

Phương Tranh bị giật mình tỉnh giấc, nhìn gã râu quai nón gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, tâm trạng không khỏi căng thẳng, nhanh miệng hỏi: “ Chuyện gì?”

Gã râu quai nón xoa mồ hôi lưng tung trên mặt, hét lớn: “ Đánh cướp! Đánh cướp a!”

Phương Tranh quá sợ hãi: “ Ai có lá gan lớn như vậy, dám đánh cướp chúng ta?”

“ Điều không phải, nhị đương gia, là chúng ta đánh cướp người khác!”

Trên đường núi gồ ghề, ba chiếc xe ngựa chất đầy hàng hóa thật lớn đang leng keng đi tới, người đánh xe của chiếc đầu tiên lười biếng huy động roi, nghiêng người ngồi trên cang xe, dửng dưng như đang buồn ngủ, con ngựa cũng có linh tính, không cần người đánh xe quát roi, nó cũng không nhanh không chậm hướng phía trước đi tới.

Đi tới một địa phương rẽ vào đường núi, chợt nghe một tiếng đồng la vang lên, hơn hai trăm người liền từ trên dãy núi toát đầu ra, mấy người đánh xe cả kinh, còn chưa chờ bọn hấn có điều phản ứng, hai trăm người kia liền từ trên dãy núi nhảy xuống. Đoàn người này vừa chạy vừa hô: “ Đánh cướp! Đánh cướp! Không cho phép ai được nhúc nhích!”

Mấy người hấn tử áp xe cùng người đánh xe lập tức hiểu rõ đây là tiếng của đám thổ phỉ đang chạy tới, ở giữa đám người có một nam tử còn trẻ tuổi, vẻ mặt như kẻ trộm hề hề, tròn mắt xoay tròn, phẳng phất như thời khắc nào cũng đang suy nghĩ ra chủ ý xấu gì đó.

“ Khái khái! Các ngươi đã bị vây quanh! Nghe, hai tay ôm đầu ngồi xổm xuống, ai dám không nghe lời, lập tức xử lý!” Nam tử tuổi trẻ đương nhiên đó chính là Phương nhị đương gia, lần này hấn đã học ngoan, cho đám thổ phỉ vọt tới trước, trước tiên khống chế cục diện, sau đó hấn mới giống như một ngôi sao điện ảnh đang bước trên thảm đỏ, khoan thai xuất hiện.

Vài tên hấn tử và người đánh xe bị đánh cướp sắc mặt tái nhợt, trong bọn họ còn có một vị cô nương. Chỉ tiếc vị cô nương này mặt rỗ lưng thô, mũi lại to tướng, cực kỳ xấu xí, giống như một khối bánh đậu xanh không cẩn thận bị người ném lên mặt đất, sau đó lại có người không cẩn thận đạp thêm một cước, đáng dấp bét nhè thật không tả nổi.

Mấy tên hấn tử cùng người đánh xe rõ ràng nhu thuận hơn lần trước rất nhiều, nghe được Phương Tranh nói xong, lại lập tức ôm đầu ngồi chồm hổm lên mặt đất, không rên một tiếng, thành thành thật thật chờ đám thổ phỉ dùng dây trói lại bọn họ.

Cô nương mặt rỗ rất rõ ràng là một nữ nhân độc thân lớn tuổi, là loại mà có đưa tiền cũng không ai dám cưới.

Nàng nhìn thấy vị thổ phỉ đầu lĩnh không ngờ lại là một tiểu hỏa nhi tuần tú, một đôi mắt nhỏ híp lại không khỏi sáng ngời.

“ Ai ai, nói người đó! Hai tay ôm đầu, suy nghĩ cái gì?” Thấy cô nương mặt rỗ giống như hoa si hai mắt hàm xuân theo dõi hấn, trong lòng của Phương Tranh không khỏi dâng lên một trận ác hàn.

Mặt đỏ cô cương nghe vậy phong tình vạn chủng nháy mắt với Phương Tranh, sau đó phát sinh một tiếng rên rỉ giống như vừa thống khổ vừa vui vẻ, sau đó ôm cái đầu cực lớn xấu hổ nằm lên mặt đất, nằm xuống còn vạch rộng hai chân ra, đáng dấp như mặc cho chàng tùy ý giẫm đạp.

Phương Tranh cùng đám thổ phỉ phi thường có ăn ý cùng làm ra biểu tình như nôn mửa, thấy cô nương mặt đỏ e thẹn nhắm hai mắt, lại vạch rộng hai chân nằm trên mặt đất vẫn không nhúc nhích, Phương Tranh tà khí liếc mắt nhìn, nói: “ Tiểu thư, ta bảo ngươi ngồi xổm xuống, ai kêu ngươi nằm xuống, dù là gọi ngươi nằm xuống, phiền phức ngươi nằm cho văn minh một chút, chúng ta là đạo tặc cướp bạc mãi lộ, chứ không phải cướp sắc.”

Đám thổ phỉ vẻ mặt chính nghĩa lắm nhien, cùng kêu lên phụ họa: “ Đúng! Cô nương xem chúng ta thành loại người nào! Thật quá kỳ cục!”

Lần này đánh cướp thu hoạch thật nhiều, trên xe ngựa đều chứa những loại tơ lụa tốt nhất, nếu đem ra ngoài bán tang vật, có thể bán được mấy ngàn lượng bạc.

Đám thổ phỉ kiểm kê hoàn tất, lại khiêng hàng hóa từng kiện từng kiện rời đi, Phương Tranh chỉ huy xong, thấy vẻ mặt u oán của cô nương mặt đỏ nhìn hẩn, không khỏi rét lạnh trong lòng, quay đầu nhìn đám thổ phỉ đang đi lên núi hét to một tiếng: “ Ai, các ngươi ai có rảnh rồi, hiến thân một lần đi, miễn cưỡng một chút cướp sắc của cô nương này.”

Đám thổ phỉ nghe vậy càng vội vàng phóng nhanh lên núi chạy trốn, chớp mắt đã không thấy hình bóng tăm hơi.

Phương Tranh tiếc nuối xòe tay với cô nương mặt đỏ: “ Không còn cách nào khác, tác phong sinh hoạt của chúng ta đều rất chính phái.”

Thấy biểu tình muốn khóc của cô nương mặt đỏ, ai oán nhìn hẩn, da đầu Phương Tranh tê rần, không kiên nhẫn nói: “ Nếu không thì lần sau ngươi trở lại đi, mang theo nhiều một chút, ta giúp ngươi tìm hai hán tử tinh tráng, tùy cho ngươi thoải mái chà đạp bọn hẩn.”

Vẫy tay chào từ biệt cô nương mặt đỏ đang lưu luyến không rời, Phương Tranh một mình hướng trên núi đi đến.

Những bầy rập trên núi đám thổ phỉ đã từ lâu nói rõ cho Phương Tranh nghe, cho nên Phương Tranh cũng không sợ, chỉ cần dựa theo con đường an toàn đi lên sẽ không có việc gì.

Đi tới giữa sườn núi thì Phương Tranh bỗng nhiên phát hiện một thân ảnh thon gầy, đang đỡ thất lưng ngồi lên tảng đá thờ phỉ phò, xem ra đã đi không ít đường núi, đang ngồi ngay sườn núi nghỉ ngơi.

Phương Tranh nhìn thấy gương mặt của hẩn xa lạ, không giống các huynh đệ trong ổ cướp, không khỏi cảm thấy cực kỳ kỳ quái.

Hẩn kỳ quái chính là ở giữa sườn núi này gặp được người xa lạ, tên râu mép có nói qua với hẩn, từ dưới chân núi đi tới giữa sườn núi, dọc theo đường đi không biết đã bố trí bao nhiêu then chốt bầy rập, nếu không phải có huynh đệ ổ cướp dẫn đường, người xa lạ tuyệt đối không có khả năng còn sống đi tới được sườn núi, dám chắc từ dưới chân núi bước ra hai bước đã bị treo.

Người này làm sao mà đi lên?

Phương Tranh đi được nửa đường cũng đã mệt muốn chết, thở hổn hển đi tới trước mặt nam tử trẻ tuổi kia, tỉ mỉ quan sát hẩn.

Phương Tranh phải thừa nhận, tên tiểu tử này ngoại trừ gầy yếu một chút, gương mặt thật rất tuấn tú. Mày kiếm anh tuấn, đôi mắt sáng, mũi cao, môi hơi mỏng. Cả người giống như những áp phích minh tinh được máy tính thiết kế đi ra, có điểm ý tứ hoàn mỹ không sót mẻ. Chỉ tiếc ánh mắt người này bất chính, khi thì lộ ra vẻ âm nhu tàn bạo, làm kẻ khác khó nảy sinh hảo cảm đối với hẩn.

Tiểu bạch kiếm! Mẹ nó! Tuấn tú là giỏi lắm sao? Phương Tranh ê ẩm trong ngực, giả vờ bĩu môi chẳng đáng. Lúc này tựa hồ hẩn đã quên, mấy ngày trước đây đám thổ phỉ đã mắng hẩn là tiểu bạch kiếm thì hẩn mừng rỡ như điên đến thế nào.

Vị nam tử trẻ tuổi đang ngồi nghỉ ngơi kia cũng đang đánh giá Phương Tranh, sau khi nhìn kỹ hần nam tử kia không khỏi thất kinh, sắc mặt chợt biến trắng, thần tình kinh hoàng như thấy quỷ, thân thể co rụt lại, lạng lẽ lui ra sau một bước.

Phương Tranh vốn không quá vui vẻ khi nhìn thấy có người tuần tú hơn hẳn, lúc này nhìn biểu tình của nam tử khi nhìn hần giống như nhìn thấy quỷ, càng làm cho Phương Tranh giận tím mặt, một cỗ ngọn lửa vô danh đằng đằng bốc cháy lên.

Lão tử tuy không tuần tú bằng người, nhưng có xấu tới mức như thế không? Biểu tình của người là có ý tứ gì?

Mặt Phương Tranh trầm xuống, quát khê: “Người, sao người lại ở chỗ này?”

Nam tử cả người run lên, đáp không đúng câu hỏi: “Người...sao bọn họ lại cho người xuống núi?”

Phương Tranh cười nhạo nói: “Lời này thật mới mẻ! Lão tử là Thanh Long sơn nhị đương gia, thế nào không thể xuống núi?”

Lập tức Phương Tranh biến sắc, quát to: “Đừng nói sang chuyện khác! Nói! Người là người nào? Không nói cẩn thận lão tử chinh người!”

Nam tử cố gắng trấn định, run run môi nói: “Ta...ta quen với đương gia ở đây.”

“Nga? Nguyên lai là người quen.” Phương Tranh nghe vậy vui vẻ, lập tức thần sắc ngẩn ra, bỗng nhiên giống như nhớ tới cái gì, khuôn mặt tươi cười đọng lại, sau đó hung hăng đá tới một cước thẳng ngay bụng nam tử. Nam tử không kịp đề phòng, vốn không thể phản ứng, ngay bụng đã trúng một cước của Phương Tranh, đột nhiên nam tử kêu lên một tiếng thảm thiết, khó hiểu nhìn Phương Tranh.

Ai biết Phương Tranh còn chưa đánh đã ghiền, lại đá tới một cước, đá ngã nam tử lăn trên mặt đất. Sau đó Phương Tranh tiến lên, từng cước từng cước toàn lực đá vào người nam tử kia. Tên nam tử liên tục lăn trên mặt đất, hai tay ôm đầu, vừa kêu thảm thiết vừa cầu xin tha thứ.

Lúc này biểu tình Phương Tranh trở nên dị thường dữ tợn. Hai mắt đầy tơ máu, chăm chú cắn quai hàm, đối với sự cầu xin của nam tử giống như mất diếc tai ngơ, vẫn một cước lại một cước đá tới không ngừng, không hề nhìn thấy tiếng kêu thảm thiết của tên nam tử trên mặt đất càng ngày càng yếu, cho đến dần dần không có thanh âm.

Một người xa lạ, lại xuất hiện trên sườn núi Thanh Long sơn vốn không nên xuất hiện, còn trẻ như vậy lại quen biết La Nguyệt Nương, người này còn có thể là ai?

Đúng vậy, Phương Tranh đã đoán đúng. Người này chính là Triệu Tuấn, Phương Tranh ở lại Thanh Long sơn nhiều ngày khổ cực đợi Triệu Tuấn. Tên đã bày trò đánh lén hần, còn muốn lấy tính mạng của hần, thiếu chút nữa hại hần đi đời nhà ma.

Phương Tranh nhìn Triệu Tuấn vẫn không nhúc nhích trên mặt đất, hung hăng phun ra ngụm nước bọt, cắn răng nhe răng cười một tiếng.

Cái mụ nội nó, cuối cùng thì lão tử cũng đợi được người!

230. Chương 215: Ra Đề Nghi Vấn

Trong lòng của Triệu Tuấn bỗng nhiên dâng lên một loại dự cảm không tốt, lớn tiếng hỏi: “Người muốn làm gì?”

Phương Tranh nhếch miệng cười, hàm răng trắng lờ lờ chiếu sáng: “Chinh người!”

Nói xong không đợi Triệu Tuấn phản ứng, Phương Tranh lộ ra vương bát quền, nắm tay giống như mưa rền gió dữ dùng sức hướng trên người Triệu Tuấn ném tới, cho hần ăn một trận quền cước, thẳng đánh cho Triệu Tuấn kêu cha gọi mẹ, ôm đầu kêu rên không ngớt.

Bỗng nhiên, quyền cước của Phương Tranh khựng lại, sau đó vẻ mặt thống khổ nhăn chặt chân mày, cơ mặt co quắp lại, trong miệng quát to một tiếng: “Ồi!”

Triệu Tuấn nhìn thấy quyền cước của Phương Tranh dừng lại, không khỏi âm thầm kỳ quái, khi chịu đòn hắn dùng hai tay bảo vệ đầu, trên người mặc dù bị đánh không ít, nhưng cũng không bị đánh vào chỗ yếu hại. Vì vậy hắn ngẩng đầu, nhìn thấy vẻ mặt Phương Tranh thống khổ, tâm trạng kinh nghi không ngớt, người này lại đang giở trò gì đây?

Phương Tranh không quản hắn có phản ứng gì, vẫn bưng ngay eo của mình, lớn tiếng kêu đau đớn.

“Người...người lại đùa giỡn trò gì vậy?” Triệu Tuấn vừa kinh vừa sợ, hắn đối với Phương Tranh cũng có sự hiểu biết nhất định, biết rõ người này có danh từ lâu, thích đùa giỡn tiểu âm mưu, phải cẩn thận đề phòng.

“Nhanh, nhanh. Mau giúp ta gọi đại phu.” Phương Tranh cau mày, khép mắt, trong miệng hừ hừ, nói: “Con mẹ nó, ta đau thắt lưng rồi.”

Triệu Tuấn ngạc nhiên.

Con mẹ nó đây là chuyện gì nha! Ta chịu đòn mà còn không sao, kẻ đánh người lại đau thắt lưng, mặc dù biết bản thân lúc này bị vây trong nguy hiểm, nhưng Triệu Tuấn lại có một loại cảm giác không biết nên khóc hay nên cười.

Phương Tranh đỡ thắt lưng, cau mày, tại đường núi chật hẹp bắt đầu đi lòng vòng, muốn giảm bớt đau đớn. Khuôn mặt tuấn tú của Triệu Tuấn bỗng nhiên lộ ra mỉm cười, vẻ cười tràn đầy, trong mắt lại lộ ra quang mang hung ác độc địa thật hưng phấn.

Đây là cơ hội duy nhất, nếu muốn thoát đi, nếu muốn chuyển bại thành thắng, chế trụ Phương Tranh, giao hắn cho cấp trên, lúc này là cơ hội duy nhất! Chỉ cần có một khe hở nho nhỏ, một thời cơ nho nhỏ. Ta có thể xuất thủ chế phục hắn, nghĩ tới đây, Triệu Tuấn không khỏi càng thêm hưng phấn. Phương Tranh là người mà cấp trên muốn có, hơn nữa còn bất luận chết sống, nếu như vậy Triệu Tuấn hành sự cũng giảm rất nhiều cố kỵ. Nhìn thân ảnh Phương Tranh đỡ thắt lưng đi tới đi lui, hai nắm tay giấu bên trong tay áo của Triệu Tuấn không khỏi chăm chú nắm chặt lại, trong tay phải không biết từ bao giờ xuất hiện một thanh tiểu đao tinh xảo khéo léo.

Hiện tại hắn phải đợi, đó là thời cơ mà Phương Tranh xoay người.

Trên đường núi hẹp dài, gió lạnh gào thét thổi qua. Bốn phía im ắng, một tia sát khí như có như không từ trên người Triệu Tuấn phát ra, dần dần tràn ngập trên đường núi, cho đến khi bao phủ.

Quả nhiên, khi Phương Tranh đỡ thắt lưng đang đau đớn, sau đó rên rỉ chậm rãi xoay người lại, dự định đi thêm hai vòng, giảm bớt sự đau đớn nơi phần eo, thời cơ tới!

Khóe miệng Triệu Tuấn hiện lên tia cười nhạt, thân thể đầy vết thương buồn thiu lúc này giống như một con báo nhìn thấy con mồi, mạnh mẽ phóng người lên, nhanh như thiểm điện đánh về phía Phương Tranh, trong tay hiện lên một ánh đao như tuyết, thẳng chỉ vào cổ họng Phương Tranh.

Triệu Tuấn tuyển chọn thời cơ không thể nghi ngờ là chính xác. Đáng tiếc hắn lại đã quên, Phương Tranh mặc dù đang đau ngay thắt lưng không ngừng, nhưng ở trước mắt hắn cũng là cừu nhân sinh tử. Tùy thời đều có thể đùa giỡn lấy mạng của hắn, đối mặt người như vậy, Phương Tranh làm sao lại thả lỏng cảnh giác?

Vì vậy, ngay khi thanh đao trong tay Triệu Tuấn gần chạm được Phương Tranh chỉ trong nháy mắt, tình thế nơi đường núi chật hẹp bỗng nhiên biến đổi, Phương Tranh bỗng nhiên thân kỳ lách sang bên, khó khăn lắm mới né qua lưỡi đao trong tay Triệu Tuấn.

Triệu Tuấn nhìn thấy thân thể Phương Tranh khê động, trong lòng thầm cảm thấy không ổn, nhưng lúc này cũng đã dùng hết khí lực, không kịp đổi chiêu, biết rõ Phương Tranh né qua sát chiêu của hắn, nhưng thân thể hắn bởi vì quán tính, không thể tự chủ hướng thẳng phía trước phóng đi, chỉ là như vậy cũng không có gì phải khẩn trương, nhiều lắm thì xoay người lại sẽ cùng Phương Tranh đánh nhau một phen mà thôi, lúc này trong tay Triệu Tuấn có đao, Phương Tranh lại tay không tấc sắt. Tuy nói hai người không thông võ nghệ, nhưng phần thắng lúc này của Triệu Tuấn phải lớn hơn Phương Tranh.

Suy nghĩ luôn tốt, nhưng hiện thực lại tàn khốc.

Triệu Tuấn đã đánh giá quá thấp bản chất đề tiện của Phương Tranh.

Ngay khi Triệu Tuấn không kịp thu đao lại, theo quán tính phóng đi về phía trước trong nháy mắt, khoe mắt của hắn bỗng nhiên thoáng nhìn thấy trên gương mặt Phương Tranh lại mang theo một dáng tươi cười khó hiểu, tà tà, xấu xa, tựa như một hài tử đùa dai, cười thật hài lòng, thấy dáng tươi cười của hắn, đáy lòng Triệu Tuấn thầm kêu: Phá hủy!

Quả nhiên, ngay khi Phương Tranh lách qua công kích của Triệu Tuấn, Triệu Tuấn không tự chủ được phóng về phía trước, Phương Tranh liền làm ra một việc rất dễ tiện.

Chuyện này rất đơn giản, Phương Tranh dù bận vẫn ung dung vươn ra một chân mà thôi.

Nhưng đối với Triệu Tuấn mà nói, một chân này của Phương Tranh thật sự không thể nghi ngờ là lấy mạng.

Vì vậy Triệu Tuấn không phụ kỳ vọng, bị vấp lập tức. Tựa như Hồ Lão Tam của ổ cướp, thân thể bay lên trời, mặt mang kinh khủng hướng dưới chân núi, bay đi.

Nếu đổi lại là địa phương khác, dù bị vấp té cũng không cần sợ hãi, nhưng đây lại là đường núi gồ ghề, hơn nữa hai bên còn mọc đầy gai góc, quái thạch bén nhọn như lưỡi đao lởm chởm đầy sườn núi, Triệu Tuấn vấp té một cái, thực sự rất không ổn, nói ra thì dài, nhưng tất cả phát sinh, cũng chỉ là trong nháy mắt.

Phương Tranh cứ như vậy mang theo vẻ mặt cười xấu xa, mắt thấy Triệu Tuấn một đường hát vang tiến mạnh hướng sườn núi lăn lông lốc xuống.

Tiếng kêu thảm thiết thê lương ở trong sơn cốc vắng vẻ quanh quẩn không dứt.

Lăn vài chục trượng, rốt cục Triệu Tuấn bị một gốc cây đại thụ trên sườn núi chặn lại, lúc này mới ngừng thể lăn xuống. Phương Tranh cười hắc hắc, đắc ý nói: “Hài tử không may, muốn ám toán ta? Lão tử đã sớm đề phòng chiêu thức ấy của ngươi!”

Nói xong Phương Tranh cẩn cẩn thận thận hướng dưới sườn núi đi đến! Đi tới trước mặt Triệu Tuấn, phát hiện Triệu Tuấn đã hôn mê.

Sát khí trong mắt Phương Tranh chợt lóe, hiện nay chung quanh không người, chỉ cần đâm xuống một đao, là có thể lấy mạng của hắn. Lão tử có thể vỗ vỗ mông quay về kinh, về nhà ôm lão bà thân thiết. Dù sao từ trong miệng hắn cũng không hỏi ra kết quả gì, người như thế ở lại trên đời cũng chỉ biết tăng thêm cho mình phiền phức vô cùng vô tận, còn không bằng một đao làm thịt hắn cho xong.

Giết hay không giết?

Càng nghĩ, Phương Tranh càng rằng, rốt cục quyết định lưu hắn một mạng.

Phải từ trong miệng hắn móc ra chút gì đó, nếu không người đứng sau màn sai sử sẽ không chết tâm, dù cho mình có trở lại kinh thành, hành động nhằm vào hắn còn có thể một cơn sóng tiếp một cơn sóng, địch nhân ở trong tối, mình ở ngoài sáng, sao có thể lúc nào cũng phòng trụ? Chỉ có thể buộc Triệu Tuấn khai ra, biết người đứng phía sau màn sai sử là ai, lại áp dụng hành động. Như vậy mới là biện pháp tốt nhất giải quyết được việc này.

Nghĩ tới đây, Phương Tranh thu hồi dáng tươi cười, nhìn thấy Triệu Tuấn vẫn hôn mê bất tỉnh, trên mặt lại bị gai góc và đá nhọn đâm đến da tróc thịt bong, tâm trạng không khỏi giải được chút tức giận.

Mẹ nó! Ai bảo ngươi còn tuấn tú hơn lão tử. Dáng dấp ngươi bây giờ không phải là thuận mắt hơn rất nhiều, Phương Tranh đảo mắt vòng vo, không được, nếu cứ như vậy cũng không được, lão tử phải làm cho hắn bị thương nặng hơn nữa. Nếu không để hắn nguyên vẹn, có lẽ sẽ bị hắn ám toán.

Nghĩ đến liền làm, Phương Tranh vạch ngón tay Triệu Tuấn, lấy tiểu đao của hắn chăm chú nắm chặt trong tay, sau đó đưa đao định đâm lên đùi Triệu Tuấn.

“Nhị đương gia, nhị đương gia!” Trên đường núi truyền đến thanh âm của đám thổ phỉ.

Phương Tranh nghe vậy tâm trạng căng thẳng, vội vàng thu lại tiểu đao vào lòng, đứng lên lớn tiếng đáp lời. Đám thổ phỉ vội vàng tiến lên, nhìn thấy bên người nhị đương gia còn có một nam tử đang nằm hôn mê bất tỉnh, không khỏi cực kỳ quái.

Gã râu quai nón tiến lên nhìn thật tỉ mỉ, không khỏi kinh hãi nói: “ Đây...đây không phải là Tuấn ca nhi sao? Sao hắn lại bị như vậy?”

Phương Tranh cũng làm ra biểu tình kinh ngạc: “ Phải? Người này là Triệu Tuấn? Ai nha! Thực sự là thương cảm. Ta mới từ dưới chân núi đi lên, thấy người này đang ở ngay góc đường núi, chẳng hiểu sao lại ngã sắp xuống, sau đó lăn xuống dưới này, ai, đáng tiếc lúc đó ta còn cách hắn khá xa, không kịp cứu viện, thật sự là xấu hổ!”

Nói xong về mặt Phương Tranh tiếc hận, phảng phất bởi vì không thể đúng lúc cứu viện Triệu Tuấn mà tự trách không ngớt.

Đám thổ phỉ mắt đầy kính ý nhìn Phương Tranh, đều khen: “ Nhị đương gia thật có tình, đây cũng do vận khí của Tuấn ca nhi không tốt, trách không được người, chớ quá mức lưu ý.”

Lập tức mọi người liền hợp lực nâng lên Triệu Tuấn đang hôn mê, hướng trên núi đi đến.

Phương Tranh đi theo phía sau ảo não không ngớt, mẹ nó! Đám vương bát đần này sớm không đến, muộn không đến, lão tử đang định tạo thêm thương thế cho hắn thì các người lại vừa vặn tới. Lần này thì hay rồi, xem như không làm gì được. Còn không biết tiểu tử này sẽ sử dụng ám chiêu gì với mình nữa, Phương Tranh đi theo phía sau mọi người, trong lòng tính toán, tuy Triệu Tuấn đã hôn mê nhưng cũng chỉ là tạm thời, vạn nhất chờ hắn tỉnh lại, dù là không còn can đảm ám sát lão tử, nhưng phát hiện tình thế đối với hắn bất lợi, len lén chạy xuống núi thì làm sao bây giờ? Đám thổ phỉ trên núi đều quen biết hắn, tuyệt đối sẽ không ngăn cản hắn, nếu hắn muốn chạy, vậy muốn truy tra đầu mối làm chủ đứng sau màn không phải là bị chặt đứt?

Phải nghĩ một biện pháp, để buộc hắn ở lại trên núi. Nửa bước đều không thể động dậy được, như vậy mình mới có thể bình tĩnh nghĩ ra biện pháp, đem miệng của hắn khai ra, suy nghĩ đến đây, đôi mắt Phương Tranh xoay động, bước nhanh đuổi theo đám thổ phỉ, thấy đám thổ phỉ phân ra hai người khiêng Triệu Tuấn, một trước một sau hướng trên núi đi tới. Phương Tranh giữ lại trò cũ, vươn chân ra, ngay tên đi sau ngáng ngang, tên thổ phỉ kia không kịp đề phòng, lập tức lão đảo, sau đó không tự giác buông lỏng tay, tên thổ phỉ đi trước chợt cảm thấy sức nặng tăng thêm rất nhiều, hơn nữa theo lực ly tâm khi tên kia vung lên, trong tay nhất thời cũng buông ra, vì vậy Triệu Tuấn liền bị bay ra. Giống như một túi rác bị người ném bỏ, ở không trung xoay tròn lại rơi xuống sườn núi, đám thổ phỉ đều thất thần, đây là có chuyện gì? Đang tốt đẹp, sao Tuấn ca nhi lại bay đi? Tên thổ phỉ đang khiêng Triệu Tuấn giật mình nhìn chăm chăm hai tay của mình, mở to hai mắt, về mặt không thể tin tưởng. Như đang suy nghĩ vì sao mình lại gặp phải loại tình huống này.

Thời cơ khó có được, thừa dịp đám thổ phỉ còn đang ngây ngốc đứng yên không nhúc nhích, Phương Tranh lập tức bật khóc nức nở, đầu tàu gương mẫu phóng xuống sườn núi, trong miệng bi phẫn kêu lên: “ Triệu huynh! Triệu huynh người lại làm sao vậy?”

Vì sao nói “ lại”?

Vừa khóc vừa chạy, chớp mắt liền không nhìn thấy bóng Phương Tranh.

Đám thổ phỉ liếc mắt nhìn nhau, đang định đi qua xem đến tột cùng, chỉ nghe sau một khối đá lớn nơi sườn núi, truyền đến một tiếng kêu thảm thiết thê lương đến cực điểm, lập tức thanh âm của Phương Tranh lại vang lên, giọng nói dị thường thương tiếc: “ Triệu huynh! Sao chân người lại gãy? Người đâu! Người mau tới! Triệu huynh té gãy chân!”

“ Cái gì?” Đám thổ phỉ quá sợ hãi, nhanh chân chạy xuống sườn núi, đã thấy Triệu Tuấn về mặt thống khổ hai tay ôm đùi phải, liên tục kêu rên, gương mặt anh tuấn lúc này tràn đầy bùn đất, vết máu cùng mồ hôi, hình tượng có chút chật vật. Phương Tranh về mặt lo lắng ngồi xổm một bên đỡ hắn, về thương tiếc trong mắt làm kẻ khác cảm động không thôi.

Đám thổ phỉ nhìn kỹ lại, thấy chân của Triệu Tuấn đã thay đổi hình dạng, phảng phất như bị vật gì đập qua, xương đùi dập xuống ở một góc lớn kỳ dị, đám thổ phỉ kinh nghiệm lâu năm, liếc mắt nhìn lại liền biết, chân này đúng là bị gãy xương.

Thấy đám thổ phỉ xuống tới, Triệu Tuấn dường như nhìn thấy cứu tinh, trừng đôi mắt oán độc, lấy tay chỉ Phương Tranh thét lớn: “ Các người...các người giúp ta giết chết người này!”

Đám thổ phỉ nhìn nhau, đầu đầy mờ mịt. Bọn họ thật không rõ, Tuấn ca nhi làm sao vậy? Đang tốt lành sao lại muốn giết nhị đương gia? Chỉ có gã râu quai nón gãi gãi đầu, không nói chuyện.

Phương Tranh là bị gã râu quai nón vận chuyển đến Thanh Long sơn, hẳn tự nhiên biết được ở kinh thành Triệu Tuấn đã muốn giết Phương Tranh, sau đó nhờ đương gia cứu lại Phương Tranh, vì vậy mà đã cãi nhau với Triệu Tuấn. Chuyện này chỉ có một mình tên râu mép biết được, hẳn đối với La Nguyệt Nương trung tâm không gì sánh được, tất nhiên là cũng chưa từng nói cho ai.

Phương Tranh nghe vậy làm vẻ vô tội liếc mắt nhìn đám thổ phỉ, môi mấp máy, giống như bị ủy khuất hơn trời, bậm môi mang theo tiếng khóc nức nở lúng ta lúng túng nói: “ Triệu huynh, ta..ta làm gì? Ta không đắc tội người, vì sao phải giết ta?”

Đám thổ phỉ trầm chấp nhận, đều đưa mắt hàm oán giận nhìn Triệu Tuấn. Nhị đương gia đến cứu người, là người đầu tiên xông lên phía trước, quan tâm cho người như vậy, người làm sao lại lấy oán trả ơn?

Gã râu quai nón khải khải hai tiếng, lại xoay đầu sang một bên. Người khác đúng là hàm hậu, nhưng hẳn cũng không ngốc, loại ân oán riêng tư này, không chen vào mới tốt.

Triệu Tuấn nhìn thấy Phương Tranh làm dáng dấp vô tội, mà đám thổ phỉ cũng không nguyện động thủ, đứng một bên không nhúc nhích, Triệu Tuấn tức giận đến thiếu chút nữa ói máu, nhìn Phương Tranh hỏi đám thổ phỉ: “ Vì sao các người hướng về hắn? Hắn là gì của các người?”

Phương Tranh phảng phất được gãi trúng chỗ ngứa, nghe vậy vươn tay sửa khăn, động tác tiêu sái phong tao, sau đó nhìn Triệu Tuấn hì hì cười, hiền lành cực điểm nói: “ Chính thức nhận thức một chút, bản thân, Phương Tiểu Ngũ, là người kinh thành, hiện đang nhậm chức nhị đương gia của Thanh Long sơn, người giang hồ tổng biệt hiệu, Ngọc Diện Phi Long. Hạnh ngộ, hạnh ngộ!”

231. Chương 216: Nghe Trộm

Triệu Tuấn biến sắc khi nghe được Phương Tranh tự giới thiệu về bản thân, người này như thế nào lại trở thành nhị đương gia? Chính mình thời gian qua không có mặt ở trên núi, rốt cuộc Thanh Long sơn đã xảy ra chuyện gì?

Thấy đám thổ phỉ đều sôi nổi gật đầu, chứng thật lời của Phương Tranh nói không phải là giả, Triệu Tuấn nhất thời nộ hỏa bừng bừng chỉ vào mặt Phương Tranh hét lớn: “ Các huynh đệ! Các người điên rồi hay sao! Người này căn bản không phải gọi là Phương Tiểu Ngũ! Hắn tên là Phương Tranh, chính là đại thần trong triều đình, hoàng đế đích thân phong tước Trung Dũng Hầu, cái tên Phương Tranh hẳn các người cũng chưa từng nghe qua đi? Người này đang lừa gạt các người, hẳn rõ ràng chính là cầu quan triều đình!”

Đám thổ phỉ nghe vậy liền chấn động, âm tình bất định nhìn chằm chằm vào Phương Tranh dùng sức đánh giá, thổ phỉ cùng quan phủ là kẻ thù không đội trời chung, nếu như Phương Tranh quả thật là mệnh quan triều đình, hôm nay cần phải bắt hắn giao cho đương gia nghiêm trị.

Phương Tranh nghe vậy lại không hề bối rối, phối hợp dang rộng hai cánh tay ra, còn hết sức phong tao xoay tròn một vòng tại chỗ, để cho đám thổ phỉ đánh giá đủ mới thôi, sau đó đôi mắt của hắn dờ dề cười bài cười ám muội, nhún vai nói: “ Các người cảm thấy được bộ dạng này của ta, giống bộ dạng mệnh quan triều đình sao?”

Lời vừa nói ra đám thổ phỉ trầm ngâm suy nghĩ, sau đó đồng loạt nhìn Triệu Tuấn cười ha hả không ngừng, dường như câu chuyện mà Triệu Tuấn nói hôm nay là một cái chuyện cười lớn nhất không bằng, tiếng cười dần dần vang vọng, thanh âm quanh quẩn ở trong sơn cốc an tĩnh, hù dọa vài con chim tước sợ điếng hồn.

Một câu nói của Phương Tranh làm cho đám thổ phỉ tiêu tan nghi ngờ, đúng vậy! Bọn hắn nhìn trái nhìn phải căn bản phong phạm của Phương Tranh không hợp với cái chức vị kia, ở trong ấn tượng của bọn hắn thì mệnh quan triều đình phải có biểu hiện nghiêm trang, cả ngày bưng bộ mặt sán sán đi trên đường tứ bình bát ổn thông thả khoan thai mà bước. Tóm lại mệnh quan tuyệt đối không giống với cái bộ dạng của

nhị đương gia này, hưởng chi trong thiên hạ ai cũng biết mệnh quan triều đình coi trọng nhất chính là hư danh, thử hỏi có người nào nguyện ý tự hạ thân phận chẳng màng vinh hoa phú quý không thèm hưởng thụ, chạy tới chỗ này của bọn hần đi làm thổ phỉ, đạo tặc cướp đường? Người này chẳng lẽ có mao bệnh hay sao?

Về phần cái tên Phương Tranh trong miệng của Triệu Tuấn bọn hần đương nhiên là đã từng nghe qua, người này tuổi tuy không lớn nhưng lại dùng sức một mình vì nước lập đại công, lui Đột Quyết, trừ Phan đảng, cứu giá Đế. Nếu như nói có hảo cảm với vị mệnh quan triều đình nào, thì người này không thể nghi ngờ chính là Phương Tranh, những công lao hiển hách của hần đã được dân gian truyền tụng vô cùng kì diệu, đám thổ phỉ không lén đàm luận thì cũng đều âm thầm thừa nhận, Phương Tranh trong giới quan trường hắc ám của triều đình thì vẫn có thể xem như một vị hảo hán.

Triệu Tuấn chứng kiến đám thổ phỉ cười ha hả, tựa hồ căn bản không ai tin tưởng lời nói của hần, tâm của hần không khỏi nguội lạnh. Tại sao có thể như vậy? Vì sao lời nói thật mà không một người nào tin?

Cổ ngữ có nói chân tác giả thì giả diệc chân, Phương Tranh người hảo thủ đoạn!

Phương Tranh cũng theo đám thổ phỉ cùng nhau cười to, thừa dịp bọn hần không có chú ý, hướng Triệu Tuấn nháy mắt vài cái, biểu tình trong ánh mắt lộ vẻ trào phúng, mục nội người muốn hại lão tử sao? Không có cửa đâu! Chờ đó, xem lão tử chuẩn bị thu thập người như thế nào.

“ Các huynh đệ thời gian đã không còn sớm nữa, chúng ta nên đem Triệu huynh khiêng lên núi, chậm trễ trì liệu có thể sẽ không tốt.” Phương Tranh lớn tiếng vỗ tay nói.

Mọi người ba chân bốn cẳng lại đem Triệu Tuấn khiêng lên, hướng trên núi mà đi.

Ngọc Diện Phi Long Phương nhị đương gia đi theo phía sau bọn họ, trong lòng âm thầm có chút tiểu đắc chí, đem tiểu tử này đánh gãy chân, lão tử xem hần còn muốn chạy như thế nào! Tương lai chúng ta ở trên Thanh Long sơn mà cùng nhau đấu pháp a.

Xem ai thu thập được ai, nếu chờ chân của tiểu tử này lành lặn trở lại, chính mình còn chưa mọi được tin tức từ miệng của hần, như thế cũng không sao, tiếp tục đoạn nốt một chân của hần đi, nếu như thế mà còn không được, hừ hừ, lão tử tiếp tục đoạn nốt cái chân thứ ba của hần. Nhắc tới cũng là do ngày trước Triệu Tuấn bất lợi, nhiệm vụ cấp trên giao cho hần không thể hoàn thành, hiện giờ Phương Tranh vẫn còn hảo hảo sống nhàn nhã, hôm nay lên núi là muốn giảng hòa cùng La Nguyệt Nương, dù sao lần trước cũng vì chuyện sống chết của Phương Tranh mà hai người náo nhiệt một phen, không nghĩ tới lên đến sườn núi lại gặp được Phương Tranh, vẫn còn nguyên vẹn là một cái tiểu gia hỏa tuần tú, chẳng những thế qua hai nén hương công phu còn bị Phương Tranh chỉnh cho người không giống người, quỷ không giống quỷ, ngay cả chân cũng đều bị Phương Tranh mạnh mẽ đoạn gãy một bên. Nghĩ đến nếu bị đám thổ phỉ đưa lên núi dưỡng thương, chăm sóc qua hai ba con trăng mỗi ngày phải đối mặt với tiểu gia hỏa có thủ đoạn ngoan độc như diêm la kia, Triệu Tuấn không khỏi sợ tới mức rùng mình một cái.

“ Không, ta không lên núi đâu, bỗng nhiên Triệu Tuấn hung hăng giẫy dụa, sắc mặt không che giấu nổi biểu tình khùng khiếp.

Khi biết được Phương Tranh không hiểu ra làm nhị đương gia của Thanh Long sơn, Triệu Tuấn liền hiểu được tình thế đối với hần rất bất lợi. Vốn là muốn Phương Tranh thành thành thật thật bị nhốt ở trong hang ổ của đám thổ phỉ, trải qua những ngày tháng sống không bằng chết, chỉ cần đám thổ phỉ ở trên núi một đao làm thịt hần thì mọi sự liền đại cát. Không nghĩ được tình thế phát triển đều vượt ra ngoài dự liệu của hần, không biết như thế nào Phương Tranh lại có thể làm nhị đương gia, chẳng phải hang ổ trên núi của đám thổ phỉ đã là thiên hạ của hần hay sao? Bản thân mình lên núi cùng dề vào miệng cọp cũng có khác gì nhau?

Triệu Tuấn giẫy dụa không muốn phối hợp, đám thổ phỉ tự nhiên không có cách nào tiếp tục khiêng hần lên, đành phải đưa hần đặt tại ven đường, mọi người nhìn hần biểu tình vô cùng bất mãn.

Triệu Tuấn bất chấp tất cả, không ngớt van cầu nói: “ Van cầu các người, đem ta mang xuống núi đi, ta thật sự là không muốn lên núi đâu.”

Lời còn chưa dứt Phương Tranh đã từ phía sau chạy ra, giả bộ nắm tay Triệu Tuấn, mặt lộ vẻ quan tâm

nhẹ giọng khuyên giải: “ Triệu huynh đừng làm nháo sự, hiện giờ chân của người đã bị đoạn rồi, phải đưa lên núi trị thương ngay lập tức mới là đúng đắn, đừng có giả tính trẻ con như thế, ngoan, ha ha.”

Đám thổ phỉ nghe vậy, sôi nổi gật đầu phụ họa, sau đó còn bắt mắt nhìn Triệu Tuấn liếc mắt một cái, ánh mắt giống như trách cứ một tiểu thí hài đang làm trò ương ngạnh hờn dỗi.

Triệu Tuấn khóc không ra nước mắt, tay bị Phương Tranh bóp thật chặt, cả người không được tự nhiên nhưng lại không tiện giãy dụa.

Sợ đám thổ phỉ nghĩ rằng hắn là người không hiểu chuyện, ngập ngừng trong chốc lát, Triệu Tuấn ảm đạm nói: “ Ta....Ta muốn xuống núi tìm đại phu trị thương.”

Phương Tranh sắc mặt nghiêm trang, trịnh trọng nói: “ Triệu huynh lời đó sai rồi! Các huynh đệ trên núi đều trải qua những ngày đao quang kiếm ảnh đổ máu bị thương cũng là chuyện bình thường, tục ngữ nói bệnh lâu cũng thành đại phu, nếu luận về trị thương gãy xương ngoài da, thì thảo dược trên núi còn tốt hơn so với đám đại phu trong thiên hạ rất nhiều? Triệu huynh cần gì phải bỏ gần mà đi cầu xa đây?”

Đám thổ phỉ bị nhị đương gia thổi phồng cả nửa ngày, biểu tình trên gương mặt đều lộ vẻ vui mừng, trong lòng thầm nghĩ nhị đương gia quả nhiên tuệ nhãn biết thưởng thức anh hùng.

Triệu Tuấn sao lại không biết dụng ý trong lời nói của Phương Tranh, nghe vậy không thêm suy nghĩ liền cự tuyệt: “ Không, ta chỉ cần xuống núi là sẽ khá hơn.”

Phương Tranh sắc mặt trầm xuống, hơn giận nói: “ Hay là người không tin tưởng tay nghề của các huynh đệ? Sở bọn hán trị hồng chân của người? Hoặc là phải nói người đối với các huynh đệ trên Thanh Long sơn chúng ta mang lòng đề phòng sợ chúng ta hại người hay sao?”

Những lời nói này quả thực quá mức nghiêm trọng, đám thổ phỉ đều là những hán tử thô kệch, bản tính sáng khoái đi ngay về thẳng, nghe vậy liền giận tím mặt, vốn đối với hành động của Triệu Tuấn đã sớm bất mãn, hiện tại nhìn hắn càng thêm bất hảo.

Lúc này Triệu Tuấn khó lòng giải bày, hắn không khỏi cảm thấy vạn phần chua xót khi mọi người đã mất lòng tin vào hắn, ngẩng đầu thấy Phương Tranh đang nhìn hắn, trên mặt lộ ra một nụ cười dụ hoặc, nhưng tia băng lãnh trong con ngươi lại làm cho hắn sinh sôi rừng mình một cái.

Hiện giờ đùi phải đã muốn gãy xương cho dù có chạy cũng không thể chạy được, nếu vẫn một mực khẳng định không chịu lên núi, không cẩn thận đám thổ phỉ sẽ bị Phương Tranh tiểu nhân đề tiện châm ngòi kích bác làm thịt hắn, hạo hán không tính cái thiệt trước mắt, lại nói trên núi còn có La Nguyệt Nương, có lẽ nhất thời tánh mạng của hắn vẫn còn có thể giữ được bình an.

Phương Tranh chứng kiến Triệu Tuấn trầm ngâm, không hề nói câu nào. Trong lòng phấn khởi, vì thế tiếp tục lệnh cho đám thổ phỉ khiêng Triệu Tuấn lên núi, đoàn người hướng đỉnh núi mà đi.

Không bao lâu sau mọi người đã đến hang ổ của đám thổ phỉ, La Nguyệt Nương đối với Triệu Tuấn đến phản ứng rất bình thường, bất quá lúc nàng nghe nói rằng Triệu Tuấn đi đến sườn núi bị gãy chân, được các huynh đệ khiêng lên núi thì không khỏi chấn động, vội vàng đến hỏi thăm.

Triệu Tuấn nằm ở trên giường đùi phải đã được nẹp chặt và quấn băng. Chứng kiến La Nguyệt Nương đến, Triệu Tuấn giống như nhìn thấy được thân nhân đi thăm tù, nước mắt gần không được tuôn ra.

La Nguyệt Nương nhìn Triệu Tuấn nghi hoặc nói: “ Người là người phương nào?”

Triệu Tuấn ngẩn người, nước mắt lưng tròng: “Nguyệt Nương, là ta nha, nàng không nhận ra ta sao?”

La Nguyệt Nương cau mày, sau khi nhìn một lúc lâu mới nhận ra người này thật sự là Triệu Tuấn. Lúc ở sườn núi khi Triệu Tuấn bị Phương Tranh hành hung một trận, bởi vì Phương Tranh ghen tị bộ dạng của hắn so với mình soái hơn, cho nên đã đặc biệt hướng bộ mặt của hắn mà ra sức đánh đập, vì thế hiện tại gương mặt của Triệu Tuấn đã sưng phù như cái đầu heo, thần tình nhiều vết máu ứ đọng, khó trách khi La Nguyệt Nương nhìn thấy hắn, nhất thời cũng không nhận ra được.

Phương Tranh đứng ở phía sau La Nguyệt Nương, trong lòng lại thầm lăm bằm, Nguyệt Nương ư? Tiểu tử này gọi đương gia thân thiết như thế, quan hệ của hai người đã tới mức nào rồi? Quả nhiên có điều không

ồn, “Làm sao ngươi lại biến thành cái bộ dạng này? Đánh nhau sao?” Thanh âm trong trẻo của La Nguyệt Nương lạnh lùng vang lên.

Triệu Tuấn ngẩng đầu, nước mắt ào ào chảy xuống: “Nguyệt Nương, ta bị...”

Đang muốn hướng La Nguyệt Nương dâng cáo trạng, đã thấy Phương Tranh ở phía sau nàng hướng hẳn cười lạnh gươm ra quyền đầu, nhất thời trong lòng của Triệu Tuấn run lên, lời nói ra đến khóe miệng lại vội vàng nuốt xuống.

“Ta...Ta chính là không cẩn thận nên ngã thành như vậy.” Triệu Tuấn nhỏ giọng nói, biểu tình ủy khuất nhần nhục tựa như một cái tiểu tức phụ.

Phương Tranh đối với lời giải thích của Triệu Tuấn rất hài lòng, nhanh chóng bước lên tươi cười nói: “Đương gia, lúc ta lên núi phát hiện vị Triệu huynh này đã vấp ngã ở sườn núi, bất tỉnh nhân sự, ha ha, ta là người luôn luôn lấy từ bi làm gốc, sao có thể thấy chết mà không cứu được, ngươi nói có đúng không? Cho nên ta nhanh chóng gọi các huynh đệ tới, đem hân khiêng lên núi! Nguyên lai vị này chính là Triệu huynh đệ a, hạnh ngộ, hạnh ngộ! Sớm biết đại danh鼎鼎 của Triệu huynh nhưng lại không có duyên gặp mặt, hôm nay may mắn tương ngộ quả nhiên là nghe danh không bằng gặp mặt, ha ha! Bất quá Triệu Tuấn huynh có chút điểm hữu danh vô thực, lấy bộ dạng hiện tại của lão huynh, hẳn là phải kêu Triệu Trư mới đúng, ha ha.”

Triệu Tuấn nghe vậy quang mang phần nộ trong mắt đại tịnh, oán độc nhìn chằm chằm vào Phương Tranh, Phương Tranh bộ dạng như không có chuyện gì, hai mắt nhìn trời một phen, đối với Triệu Tuấn đang tức giận coi như không nhìn thấy.

Giữa hai người mùi thuốc súng dần dần nồng đặc, mặt khác nhóm thổ phỉ cũng đang có mặt tại đường trường chứng kiến tình huống có chút điểm không đúng đều sôi nổi đi ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại ba người bọn họ.

La Nguyệt Nương cẩn thận nhìn coi thương thế của Triệu Tuấn, ánh mắt lộ ra vài phần hiểu rõ, tiếp theo đứng thẳng người, dường như cười mà không phải cười nhìn Phương Tranh liếc mắt một cái.

Phương Tranh bị ánh mắt của La Nguyệt Nương làm cho giật mình thon thót, hắc hắc cười khan vài tiếng, chợt dạ ngoảnh mặt đi, không dám đối diện với ánh mắt của nàng.

“Nhị đương gia, ngươi đi kiểm kê hàng hóa mới cướp được hôm nay một chút, đại khái cân đong đo đếm đi.” La Nguyệt Nương thần nhiên nói.

Phương Tranh bộ dạng uể oải nói: “Đám Dao Ba đã đánh giá được không sai biệt lắm rồi, chuyện này không cần phải bận tâm.”

“Vậy ngươi đi xuống núi hỏi các huynh đệ đang nghiên cứu địa hình xem đã trở về hay chưa.”

“Còn chưa về đâu, lúc lên núi ta đã hỏi qua rồi.”

“Vậy ngươi đi nhìn qua nhà bếp xem đã làm xong đồ ăn chưa, rồi mau chuẩn bị dọn cơm đi.”

“Còn chưa xong đâu, ta cũng mới hỏi qua, đương gia, gã đầu bếp này của chúng ta cũng thật là kì cục nha, tay nghề của hắn càng nấu càng sa sút, ngày khác ta đi kinh thành mời đại trù phòng của Yên Nguyệt Lâu cho ngươi, mỗi ngày làm Bát Trân Yến cho chúng ta ăn nha!”

“Không có chuyện thì thì lẩn ra ngoài cho lão nương! Con mẹ nó, phải buộc lão nương nhàn mặt ngươi mới chịu đi ra có đúng hay không?” La Nguyệt Nương rút cuộc nhìn không được giận dữ nói. Chưa từng nhìn thấy qua một người có da mặt dày như thế, không biết hẳn là hồ đồ thật hay chỉ giả bộ hồ đồ.

“A?” Phương Tranh ngẩn người, quay đầu nhìn lại Triệu Tuấn biểu tình đang vui sướng khi nhìn thấy hắn gặp họa, Phương Tranh không khỏi âm thầm tức giận, tiểu bạch kiểm, ngươi cứ chờ đó cho lão tử!

Hắc hắc cười gượng vài tiếng, Phương Tranh mang theo cơn phần nộ thối bước ra ngoài cửa, đem không gian để lại cho La Nguyệt Nương cùng Triệu Tuấn.

Đi ra khỏi cửa Phương Tranh trong lòng cực kì căm hận, đúng là cái loại đàn bà mà! Lại dám đem lão tử đuổi ra bên ngoài, ngươi có biết lão tử chính là mệnh quan triều đình, là Trung Dũng Hầu đời đời thế tập

hay không? Đổ lại ở trong kinh thành thì lão tử đã đem trứng chim của hấn bóp....Rốt cuộc Triệu Tuấn cùng con quỷ nhỏ có quan hệ như thế nào, xem miệng hấn một câu Nguyệt Nương, hai câu cũng Nguyệt Nương thật quá mức buồn nôn. Hay là hai người thật sự có thông đồng? Bọn hấn đem lão tử đuổi ra, chính là vì cuộc hẹn hò vụng trộm kia? Như thế thì sao được? Lão tử đã nhìn trúng ý gốc rau cải trắng, dựa vào cái gì mà để cho gã Triệu đầu heo kia cướp mất? Còn có vương pháp sao?

Không được, ta phải đi xem, nếu bọn hấn thật sự vụng trộm yêu đương, lão tử nói như thế nào cũng phải đem cái chân thứ ba của tiểu tử Triệu Tuấn mà đoạn gãy! Không, cắt bỏ!

Nhìn chung quanh một lát, phát hiện không có ai chú ý đến hấn, Phương Tranh khom lưng như mèo, rón rén tiêu sái nhẹ bước đến cửa sổ, áp nhẹ lỗ tai lên, âm thầm nghe lén động tĩnh bên trong căn phòng.

Trong phòng vẫn còn đang yên tĩnh, không có một chút thanh âm nào truyền ra bên ngoài, Phương Tranh nóng nảy, hay là hai người bọn hấn còn đang ở trong giai đoạn dạo đầu, cho nên miệng của bọn hấn không có rãnh mà nói chuyện? Ta kháo! Điều này làm sao có thể? Đang muốn phóng lên phá cửa mà vào, chủ động bắt quả tang hai người kia thông dâm, cũng mắng hành vi vô sỉ của bọn hấn, bỗng nhiên Phương Tranh lại nghe được tiếng nói chuyện của La Nguyệt Nương, đúng vậy, thanh âm lạnh lùng.

“Người còn lên núi làm gì? Phải chăng còn chưa từ bỏ ý định, muốn đuổi theo lên núi giết cho được hấn mới cam lòng?”

Phương Tranh ngăn người, “hấn” trong miệng của La Nguyệt Nương là muốn ám chỉ ta sao?

“Sao có thể chứ, Nguyệt Nương, đêm hôm đó ở trong kinh thành là ta đã lỡ mạng, hôm nay lên núi là muốn hướng nàng bồi tội! Nguyệt Nương, đừng giận ta được không?” Thanh âm của Triệu Tuấn mềm mỏng, tựa hồ như đang muốn lấy lòng.

“Hừ! Còn muốn hướng ta bồi tội? Không phải đêm đó người đã nói, cứu hấn chẳng khác nào trở thành địch nhân của người sao? Hiện tại ta có thể chính là địch nhân của người nha.” La Nguyệt Nương âm tình bất định đáp.

“Nguyệt Nương, nàng đừng như thế, đêm đó ta nhất thời hồ hồ, nói năng lung tung, có lời nào sơ suất nàng cũng đừng trách ta! Chúng ta từ nhỏ đã là một đôi thanh mai trúc mã, nàng đâu cần phải đối với ta tuyệt tình như thế?” Thanh âm của Triệu Tuấn tận lực cầu xin nói.

Phương Tranh ở ngoài cửa sổ nghe được hai mắt trợn trừng, thanh....Thanh mai trúc mã? Đây, chuyện này cũng không phải quá mức rồi hay sao? Bọn hấn như thế nào lại là một đôi thanh mai trúc mã đây? Giờ phút này trong đầu của Phương Tranh bỗng nhiên dâng lên một trận choáng váng, thiếu chút nữa đã đập đầu vào ô cửa sổ.

“Thanh mai trúc mã? Hừ!” La Nguyệt Nương cười lạnh bỗng nhiên thay đổi ngữ khí, dùng một loại thanh âm u oán mà Phương Tranh chưa từng bao giờ được nghe qua, thở dài nói: “Triệu Tuấn, ta và người từ nhỏ đã quen biết nhau, chỉ là...Chỉ là trong hai năm qua, người, con người của người quả thật đã biến đổi quá nhiều, ta đã không còn hiểu được tâm tư của người nữa rồi! Rốt cuộc trong hai năm qua người đã làm cái gì?”

Bên ngoài cửa sổ Phương Tranh hận đến mức nghiến răng ken két, mẹ nó! Quả nhiên hai người này có thông dâm! Gian phu dâm phụ!

Trong phòng thanh âm của gian phu Triệu Tuấn lại truyền đến, tràn ngập chua xót: “Nguyệt Nương, nàng đừng hỏi, chung quy tình cảm của ta đối với nàng vẫn chưa bao giờ thay đổi, thề có trời chứng giám!”

La Nguyệt Nương ngữ khí đã khôi phục lại bộ dạng ban đầu, sắc khoái nói: “Hảo, ta không hỏi nữa, đừng thương cho tốt, xong thì người xuống núi luôn đi.”

“Nguyệt Nương, nàng, tại sao nàng lại để cho tiểu tử đó làm nhị đương gia? Nàng phải cẩn thận một chút a.”

“Như thế nào? Hấn làm nhị đương gia không được sao? Ta phải cẩn thận chuyện gì?”

“Nguyệt Nương, tiểu tử đó chính là mệnh quan triều đình, thực tế ở trong kinh thành mọi người gọi hấn là Phương Tranh, vốn làm quan lớn trong triều, hơn nữa còn là con rể của hoàng đế, được khâm phong tước

vị Trung Dũng Hầu.”

Phương Tranh nghe được giận dữ không thôi, mẹ nó! Đã biết tiểu tử người nhất định sẽ đâm sau lưng lão tử mà.”

La Nguyệt Nương cất tiếng cười lớn: “ Ha ha, người nói Phương Tiểu Ngũ là Phương Tranh ư? Hơn nữa còn có quan tước nhị phẩm? Người không bệnh đó chứ? Điều này làm sao có thể được?”

Phương Tranh cảm động trào nước mắt, rốt cuộc cũng là hảo đối tác, tin nhiệm ta như thế, bảo ta như thế nào, như thế nào không yêu thích người đây?

Triệu Tuấn vội hét lớn: “ Nguyệt Nương, lời của ta chẳng lẽ nàng không tin được sao? Hẳn thật sự là mệnh quan triều đình, ta không dối gạt nàng.”

“ Mệnh quan triều đình tại sao lại nguyện ý ở trên Thanh Long sơn này mà làm một cái nhị đương gia nhỏ nhoi của đám thổ phỉ? Nếu người không mắc bệnh, thì đó chính là hắc có bệnh, danh khí của Phương Tranh ta cũng đã từng nghe nói qua, đẩy lui Đột Quyết, bình định phản loạn, vì nước lập được không ít công lao, các huynh đệ trên núi nói người này miễn cưỡng còn có thể cho là một cái hảo hán, hơn nữa niên kỷ còn trẻ mà đã quyền cao chức trọng, ở trong dân gian cũng có danh tiếng vang dội, theo những điều này mà đoán định, bộ dạng của hắc nhất định phải hiên ngang lắm liệt, người nhìn lại nhị đương gia cho ta, cợt nhả, vô liêm sỉ, nói năng đưa đẩy, âm hiểm giả dối....”

La Nguyệt Nương càng nói, ở ngoài cửa sổ Phương Tranh mặt càng đen thui, mới vừa rồi bị tin nhiệm của nàng làm cho cảm động đã sớm bay lên chín tầng mây. Con quỷ nhỏ, đàn bà thú! Có người bắn thủ giống như người nói sao?

Bên trong La Nguyệt Nương nói tiếp: “ Một nhân vật lưu manh vô lại như hắc, tại sao có thể là mệnh quan triều đình được? Bộ dạng của hắc không giống một người làm quan chút nào? Triệu Tuấn, ta không biết người cùng hắc có những ân oán gì, nhưng người ở trước mặt ta muốn hất bát nước bẩn cũng là vô dụng. Hiện giờ Phương Tiểu Ngũ đã là nhị đương gia của Thanh Long sơn, ta nói cho người biết, tại Thanh Long sơn ta tuyệt đối không cho phép người mưu hại tánh mạng của hắc!”

Triệu Tuấn vừa nghe được thiếu chút nữa đã khóc rống lên, Nguyệt Nương, nàng không tin lời của ta sao, hiện giờ ta người không giống người, quỷ không giống quỷ, ngay cả muốn bước đi cũng còn không nổi, ta dựa vào cái gì mà có thể mưu hại được hắc chứ?

“ Nguyệt Nương! Ô ô ô...Nàng phải căn dặn hắc đừng hại tánh mạng của ta mới đúng?” Triệu Tuấn giàn giụa nước mắt nói.

La Nguyệt Nương cứng người, ho khan hai tiếng đáp: “ Ân, được rồi, ta sẽ nói cho hắc những lời này, an tâm, ta cũng sẽ không để cho Phương Tiểu Ngũ nguy hại đến tánh mạng của người.”

Triệu Tuấn rên sất khi còn nóng, nói: “ Bằng không, nàng cũng đem chân của hắc đoạn gãy thì tốt hơn!”
”.....”

232. Chương 217: Thất Tình

Phương Tranh nghe vậy tức giận bỏ đi, thầm nghĩ đi tìm đám thổ phỉ thăm dò một chút tin tức.

Phương Tranh nhíu nhíu mày, kéo gã râu quai nón ra khỏi đám người. Về mặt của gã râu quai nón mắt húng, trong miệng không biết đang lẩm bẩm cái gì, đứng ngay trước mặt Phương Tranh, con mắt vẫn còn lướt trên chiếu bạc, đáng đáp như còn chưa cam tâm tình nguyện.

Phương Tranh cũng không làm lỡ hắc phát tài, đi thẳng vào vấn đề hỏi: “ Đương gia cùng Triệu Tuấn có quan hệ gì? Thành thật nói cho ta biết, ta cho người một lượng bạc, cho người đồ một ván.”

Gã râu quai nón nghe vậy vui mừng, khuôn mặt hàm hậu lúc này mang theo vài phần vị đạo như lấy lòng.

Đúng vậy, cho dù là người ngốc nghếch nhưng khi gặp phải chuyện có lợi ích cũng đều sẽ trở nên cơ trí, tiền bạc, thực sự là một thứ thần kỳ, thậm chí có thể làm thay đổi chỉ số thông minh của con người.

“ Ha hả, các huynh đệ trên núi đều biết, quan hệ giữa đương gia với Triệu Tuấn không tầm thường.” Gã râu quai nón vò đầu cười nói.

Trái tim Phương Tranh treo lên: “ Không tầm thường thế nào? Nói một chút.”

Râu quai nón nhìn quanh một chút, phát hiện không ai chú ý hắn, vì vậy liền châu đầu đến bên tai Phương Tranh, thần bí hề hề nói: “ Nói chung rất không tầm thường!”

Phương Tranh cắn răng, sinh sôi khắc chế xung động muốn nhổ hết râu trên mặt của hắn, lấy lại bình tĩnh, bỗng nhiên ngửa mặt lên trời cười ha ha: “ Người đừng nói cho ta biết, tên Triệu Tuấn kia lại là hôn phu của đương gia, ta sẽ cười chết đó, ha ha.”

Râu quai nón biểu tình trách cứ, hung hăng trừng mắt nhìn Phương Tranh, nói: “ Người biết rồi còn hỏi ta làm chi?”

“ Dát?” Tiếng cười to của Phương Tranh giống như bị người bóp ngang cổ, quàng quạc dừng phắt lại, vẻ mặt ngây ngốc, biểu tình tuyệt vọng, giống như một con cá chết trên biển bị sóng đánh trôi dạt vào bờ.

“ Nhị đương gia, nhị đương gia.” Râu quai nón thấy Phương Tranh ngồi ngây ra, ánh mắt đờ dại, giống như bị trúng tà, không khỏi lo lắng vội vàng gọi tỉnh Phương Tranh.

Phương Tranh đỡ dẫn chuyển đầu qua, thậm chí hắn nghe được tiếng xương cổ vang lên tiếng răng rắc khi chuyển động: “ Thật...thật sự là vị hôn phu của nàng?”

Đầu của râu quai nón giống như con gà mổ thóc, khẳng định nói: “ Đó là đương nhiên, các huynh đệ đều biết, khi đương gia được hai tuổi, phụ mẫu của nàng đã cùng phụ mẫu Triệu Tuấn định ra hôn ước, ha ha, đương gia nói, muốn làm hôn lễ thật nhanh, nếu đến tuổi liền chuẩn bị thành thân, không để cho lão nhân gia nằm trong quan tài cũng không được an tâm.”

Hồng rồi, có kịch vui, con quỷ nhỏ còn chưa tới thời gian biến thành cải trắng, lại cho phép mình thành hôn với con lợn sữa nhỏ, chỉ còn chờ tiểu lợn sữa lớn lên, sau đó thành cải trắng cho nó ăn, hiện tại Phương Tranh có điểm muốn khóc, mạng của ta sao lại khổ như vậy oa!

“ Cầu huyết, quá cầu huyết! Con mẹ nó đây là thế đạo gì.” Phương Tranh đỡ dẫn đứng lên, biểu tình tuyệt vọng mà dại ra, thì thào lẩm bẩm đi ra ngoài.

“ Ai, nhị đương gia, không phải người nói sẽ cho ta bạc sao?” Râu quai nón đi theo phía sau hô to. Phương Tranh không phản ứng, râu quai nón cảm giận quay trở lại gian nhà, lẩm bẩm nói: “ Đâu có cho ta bạc, không nói tin dụng, con mẹ nó là thế đạo gì.”

Phương Tranh không có nghe thấy, điều gì cũng chưa từng nghe, hiện tại trong đầu hắn đã loạn thành một đoàn, ông ông vang rền. Giống như một cô hồn dã quỷ cô độc, cứ như vậy tiến lên phía trước không chút mục đích. Hiện tại hắn thầm nghĩ muốn rời khỏi đây, rời khỏi La Nguyệt Nương càng xa càng tốt, vụ án bắt cóc tổng tiền gì đó, người sai sử phía sau màn, con mẹ nó đi hết đi! Lão tử không muốn sống!

Trở lại, trở lại kinh thành, đi về nhà! Trở lại trong lòng Trường Bình, ôm nàng hung hăng ngủ một giấc, sau đó triệt để quên hết chuyện này, coi như đời này chưa từng rời qua kinh thành, chưa từng đến Thanh Long sơn, không quen biết La Nguyệt Nương, Phương Tranh cứ như thế dần dần hưởng dưới núi đi tới, trong lòng tư vị lẫn lộn, nỗi lòng vạn phần phức tạp, những tư vị này không ngừng nhiều lần quán quýt bốc lên trong lòng hắn, cuối cùng hóa thành mùi vị khổ sở đắng chát. Nguyên lai đây là thất tình, rốt cục Phương Tranh đã nếm thử tư vị, thật sự là không dễ chịu.

Trong hai lão bà, còn có hai người sắp thành lão bà, Phương Tranh đối với các nàng chẳng bao giờ chủ động truy cầu, đều là thuận theo tự nhiên như nước chảy thành sông, từ khi xuyên qua đến nay, hắn một đường đi tới thật sự là quá thuận lợi, không thiếu ăn không thiếu mặc, có gia tài vạn lượng, có quan tước làm người khác đổ kỵ, thậm chí có sự đào hoa mà bất cứ nam nhân nào cũng phải đổ kỵ, cứ từng mỹ nữ một tự nhiên liền bị hắn thu nhập vào trong phòng.

Một nam nhân sống trên đời, muốn cái gì là có cái gì, hắn còn cần truy cầu cái gì nữa? Quá thuận lợi, hắn quả thật chính là hải tử được ông trời sủng ái thật thiên vị bất công, hôm nay hải tử này rốt cục đã nếm

thử tư vị thất bại ngăn trở, cảm thụ cố nhiên là uể oải. Tất nhiên là so với người bình thường phải khắc sâu hơn rất nhiều.

Hiện tại hắn giống như một con sư tử nhỏ bị thương ở bên ngoài, lại nóng lòng về nhà liếm lau vết thương, trên đường hoang mang lo sợ chậm rãi xuống núi, tất cả đều trở nên không trọng yếu, hắn chỉ nghĩ muốn nhanh chóng trở lại kinh thành.

Ngủ một giấc thật ngon, La Nguyệt Nương, đàn bà thối thô lỗ âm hiểm tàn khốc máu lạnh kia, đi tìm chết đi! Lão tử không bao giờ nhớ người nữa! Người cứ việc cùng với vị hôn phu mặt trắng nhỏ vô dụng gặp ghèn qua cả đời đi. Lấy phải một lão công như thế, đáng đời cho người chịu tội suốt kiếp!

Phương Tranh chợt nâng cao tinh thần, vừa nhìn chung quanh, không biết từ bao giờ mình đã đi tới giữa sườn núi. Chỗ hắn đang đứng, cạnh đường núi, đang đứng trước một tảng đá lớn. Lúc đi lên núi, Triệu Tuấn ngồi dựa vào tảng đá này nghỉ tạm. Phương Tranh nhìn nó, trong mắt mọc lên vài phần sát khí cùng vài phần hối hận. Lúc đó nếu hoặc là không làm, thì phải giải quyết luôn Triệu Tuấn ngay tại đây cho xong. Lúc này chính mình cũng không cần thương tâm thất ý đến như vậy phải không? Đều do bản thân mình quá mức thiện lương, đây không phải là thói quen tốt.

Phương Tranh dựa lưng trên tảng đá, nhắm mắt lại nghỉ ngơi. Như thế này một lát sẽ xuống núi, xuống núi xong lại mau chóng chạy tới nha môn tri phủ Từ Châu, hướng bọn họ hỏi một con ngựa nhanh chóng trở về kinh thành, ừ, còn đòi thêm một đội quan binh đưa tiễn, an toàn đệ nhất, không thể tiếp tục ngốc hồ hồ lại bị người bắt cóc tống tiền nữa.

Triệu Tuấn, mẹ nó! Lão tử tạm tha cho tên Triệu Tuấn này! Ai kêu hắn là vị hôn phu của con quỷ nhỏ, người sai sử đứng phía sau vụ án bắt cóc tống tiền này, ta tìm cách moi đầu mối ở nơi khác vậy. Ai, ta lại bắt đầu thiện lương nữa, đây đúng không phải là thói quen tốt, Phương Tranh từ từ nhắm hai mắt, vừa nghỉ ngơi vừa tiếp tục suy nghĩ.

Lúc này đã gần đến hoàng hôn, sắc trời dần dần tối, lúc này sau tảng đá chợt toát ra một cái đầu, người này che mặt, trong ánh mắt lộ ra tinh quang sắc bén, hắn cảnh giác nhìn trái nhìn phải, phát hiện Phương Tranh đang tựa lưng trên tảng đá nghỉ tạm, ánh mắt người này không khỏi lộ ra vui vẻ. Thừa dịp bốn bề vắng lặng, người bịt mặt khom thắt lưng, nhẹ chân nhẹ tay, không chút âm thanh từng bước một cẩn cẩn thận thận tới gần Phương Tranh.

Lúc này Phương Tranh đang chìm đắm trong sự thất tình thống khổ vô biên, làm sao chú ý đến động tĩnh bên cạnh?

Cơn sóng này vừa yên, cơn sóng khác lại khởi, Phương Tranh đang tự do bơi ngửa trong biển thống khổ, bỗng nhiên cảm giác vùng cổ căng thẳng, bỗng nhiên mở mắt định kêu to, ai biết miệng cũng bị người bịt kín. Còn chưa đợi hắn kịp phản ứng, cả người Phương Tranh liền giống như một con thỏ bị con sói nắm trúng, sừ một tiếng bị kéo dài ra phía sau tảng đá lớn.

Người bịt mặt tựa hồ còn không chịu buông tha Phương Tranh, kéo hắn ra sau tảng đá, lại dùng tay đè hắn ngã xuống, để hắn úp sấp mặt dưới đất, sau đó gắt gao dùng đầu gối đè lên lưng hắn, khiến cho hắn không thể động đậy.

Mọi chuyện đều xảy ra không chút tiếng động, Phương Tranh đột nhiên bị đánh lén, tâm trạng kinh khủng vạn phần, nhưng miệng bị người bịt kín, gọi không được, tay chân cũng bị người giữ chặt, không sức giãy dụa.

Trong lòng Phương Tranh sắp phát điên, con mẹ nó lão tử gặp phải vận xui gì vậy! Tục ngữ nói, mới thoát khỏi ổ sói, lại nhập phải hổ huyết, hiện tại còn đang ở giữa sườn núi, ổ sói còn chưa kịp đi ra, thế nào lại bị bắt lần nữa, ông trời chẳng lẽ muốn đùa chơi chết ta mới bằng lòng bỏ qua?

Phương Tranh còn chưa cảm thán xong, người bịt mặt lại bắt đầu sờ tằm trên người hắn, sờ sờ mò mò từ trên cổ hắn xuống dưới tận gót chân, mò đến cả người Phương Tranh nổi lên một tầng da gà rậm rạp.

Phương Tranh quá sợ hãi, cái mông không tự chủ được liên căng cứng, trong lòng có một thanh âm nhiều lần nói với hắn: Nguy rồi! Cây hoa cúc khó giữ được! Trình tiết của ta gần bị người làm bẩn! Tên bịt mặt

này không phải là một tên hái hoa đạo tặc yêu thích nam phong đó chứ? (hoa cúc hoặc cúc hoa tức là lỗ nhĩ

Tuy nói bản thân thất tình là một chuyện thương tâm, nhưng đây cũng không đại biểu hần có thể đắm mình nguyện ý bị nam nhân hái hoa, nam nhân cũng có quan niệm trinh tiết, người bịt mắt này nếu là một nữ nhân thì cũng được đi, bổn thiếu gia tuyệt không phản kháng. Hơn nữa còn phi thường phối hợp đáp ứng với yêu cầu của nàng làm đủ loại tư thế, nói không chừng còn có thể chủ động dạy cho nàng một ít tư thế mới mẻ, cho nàng tận hưởng mà về.

Nhưng nếu hần là nam nhân, chuyện này sẽ không cần thương lượng nữa, lão tử nói gì cũng phải bảo vệ cây hoa cúc của mình không bị xâm phạm!

Nhưng lúc này bản thân đang ở dưới sự khống chế vũ lực của người bịt mắt, Phương Tranh bắt đầu ra sức giãy dụa, đem hết toàn lực giãy ra khỏi bàn tay đang bịt miệng của người bịt mắt, vùng vẫy tay chân hết lớn: “ Người nào phạm vào cây hoa của ta, ta nhất định tru giết!”

Nói vừa dứt, đầu Phương Tranh liền bị người hung hăng vỗ một cái, một thanh âm trầm thấp của nam tử tàn bạo nói: “ Câm miệng! Nói linh tinh gì!”

Xong! Phương Tranh nghe vậy trong lòng một tia tâm lý may mắn cuối cùng cũng bị đánh trúng nát bấy, người này thực sự là một nam nhân, lần này lão tử xong rồi, sau khi bị hần đập hư, phải tìm một địa phương không có ai, treo sợi dây lên thất cổ, lập tức Phương Tranh không cam lòng lại bắt đầu giãy dụa, trong miệng hét lớn: “ Hảo hán đừng tổn thương ta! Ta biết trên núi còn một nam nhân, gương mặt còn anh tuấn hơn ta, tên là Triệu Tuấn, hần thích kiểu như người lăm, người đi tìm hần, thả cho ta một con đường sống đi!”

“ Di? Đầu nhĩ, thanh âm người này có điểm quen tai.” Không biết từ bao giờ, lại có một người bịt mắt xông ra, giọng nói kinh ngạc hướng người bịt mắt thứ nhất nói.

“ Phải? Xoay mặt hần lại xem rõ ràng.” Người bịt mắt rõ ràng ngậy ra một chút, nhanh miệng phân phó nói.

Đầu chỉ riêng bọn họ quen tai, Phương Tranh nghe thanh âm của bọn họ, bản thân cũng cảm thấy có chút quen tai.

Không kịp tinh tế xác định, Phương Tranh liền bị người xoay ngược lại, người bịt mắt thổi lên mồi lửa, tiến đến chiếu vào mặt Phương Tranh, dưới ánh sáng leo lét, người bịt mắt không khỏi run lên, lập tức bật dậy, giọng nói vui mừng: “ Phương đại nhân! Thực sự là Phương đại nhân!”

Phương Tranh ngậy ra, nơi núi rừng này mà cũng có người nhận thức ta?

Nhưng lúc này nơi đây nguy cơ bốn phía, Phương Tranh sao dám thừa nhận? Nghe vậy bật người hét lớn: “ Không đúng không đúng, ta là Phương Tiểu Ngũ, không phải là Phương đại nhân gì đó, các người nhận sai người!”

Người bịt mắt kéo khăn che mặt xuống, phía sau chiếc khăn, là một gương mặt phổ thông, là khuôn mặt của một nam tử trung niên cực kỳ bình thường.

“ Phương đại nhân, Phương đại nhân! Là ta, người không nhận ra ta sao?” Người bịt mắt vẻ mặt vui mừng, trong giọng nói lại mang theo vài phần ảm ức.

Chân mày Phương Tranh cau lại, đưa mắt cẩn thận nhìn lên, vừa nhìn được rõ ràng, không khỏi vui mừng nói: “ Ôn Sâm? Ta kháo! Con mẹ ngươi, thế nào bây giờ mới đến? Ô ô ô...”

Từ khi bị bắt cóc lên núi, Phương Tranh liền nhận hết khổ sở, tất cả tình thế phát triển cũng không do hần nắm giữ. Hần chỉ có thể bị động đi thích ứng hoàn cảnh lạ lẫm này, giúp La Nguyệt Nương bình định phản loạn, giúp đám thổ phỉ hiền kế, làm nhị đương gia Thanh Long sơn. Thậm chí thất tình, hần cũng không thể khống chế, chỉ có thể mất mớ trứng trứng nhìn, không thể làm gì hơn.

Hiện tại nhìn thấy lão thuộc hạ Ôn Sâm tìm được hần, mấy ngày nay trong lòng Phương Tranh cảm thụ ủy khuất dày vò rốt cục tìm được chỗ phát ra, nghĩ đến chỗ thương tâm, không khỏi bi thương, lại mãnh liệt

ôm lấy Ôn Sâm, ô ô khóc lên, càng khóc càng thấy ủy khuất, cuối cùng biến thành gào khóc, thanh âm bi thương, nước mắt tuôn tràn không khỏi làm người thương tâm, khiến người rơi nước mắt.

Ôn Sâm bị Phương Tranh ôm cổ, hấn cũng kích động đến rơi nước mắt đầy mặt, Phương Tranh là một vị thủ trưởng không tệ, hôm nay thấy hấn bình yên vô sự, sự lo lắng nhiều ngày biến thành đầy ngập vui sướng. Trừ ra, Trường Bình công chúa diện hạ kỳ hạn trong vòng ba ngày phải tìm được hành tung của Phương Tranh, hôm nay vừa lúc đúng ngày thứ ba. Ông trời không phụ người khổ tâm, rốt cục bị hấn tìm được rồi! Ảnh Tử cũng không bị tội làm việc vô năng mà xóa tên.

Nghĩ tới đây, Ôn Sâm vội chỉnh gương mặt, hơi đẩy ra Phương Tranh, tay đưa lên môi, huýt dài một tiếng.

Thoáng chốc đường núi hai bên, sau quái thạch đại thụ, mọc lên hơn mười đạo nhân ảnh. Bọn họ đều che mặt, đều tụ tập ngay trước mặt Phương Tranh, cùng nhau bái xuống, thấp giọng nói: “ Bái kiến Phương đại nhân! Chúc mừng đại nhân bình an vô sự!”

Trong thanh âm mọi người chứa đầy sự vui mừng, người lãnh đạo trực tiếp ở ngay trong kinh thành bị người bắt cóc ra khỏi thành, nhiều ngày nay Ảnh Tử truy tra nhưng không kết quả, việc này làm mọi người trong Ảnh Tử vô cùng nhục nhã. Lần này Ảnh Tử dốc toàn bộ lực lượng, toàn lực đi ra truy tầm hành tung của Phương đại nhân, hôm nay rốt cục bị bọn họ tìm được rồi, lại may mắn Phương đại nhân bình yên vô sự. Mọi người có thể nào không vui? Huống chi tìm được Phương đại nhân, Ảnh Tử cũng không bị xóa tên, bát cơm của các huynh đệ cũng không bị mất, thậm chí còn có thể lập công lớn, thật sự là song hỷ lâm môn.

Đầu lĩnh đặc vụ, thủ lĩnh Ảnh Tử, cùng được phong Trung Dũng Hầu Phương Tranh đồng chí, lúc này vốn không hề để ý tới đám thuộc hạ đang hướng hấn hành lễ, nhưng còn nghiêng đầu, lau nước mắt thương tâm, ô ô khóc, chìm đắm trong sự bi thương không thể kềm chế, làm trò ngay trước mặt đám thuộc hạ. Vừa khóc vừa quở trách: “ Ô ô, người nói làm tiểu bạch kiếm thì có gì tốt? Gương mặt chẳng khác gì nhân yêu (gay), hoàng cung tùy tiện kéo ra một thái giám còn tuần tú hơn hấn, tùm cái gì tùm? Không phải chỉ là vị hôn phu thôi sao? Cưới một lão bà thô lỗ, sau này coi có thu thập chết hấn hay không? Đắc ý cái gì? Ô ô, lão tử là quan lớn trong triều đình, là nhất đẳng hầu tước, đàn bà thối kia vì sao chướng mắt ta? Cần phải cùng tên tiểu bạch kiếm qua cả đời, chờ sau khi nàng thành thân, phát hiện kê kê của hấn nhỏ xíu như cây tăm, nàng nhất định sẽ hối hận, ô ô, đàn bà thối không biết phân biệt...”

Đám thuộc hạ Ảnh Tử gồm cả Ôn Sâm bên trong đang bao quanh đầu đầy mờ mịt, nghe vậy khó hiểu, hai mặt nhìn nhau, trong ánh mắt truyền lại cùng một nghi vấn: Phương đại nhân bị nhốt nhiều ngày như vậy, không phải là bị người dẫn vật đến biến ngu ngốc? Vậy thì thật to không ổn...

233. Chương 218: Thân Thế La Nguyệt Nương

Sau những giây phút thương tâm, Phương Tranh quay sang Ôn Sâm hỏi: “ Các người như thế nào mà tìm được ta?”

Ôn Sâm nghe vậy thần sắc hơi có chút tự ngạo nói: “ Đại nhân, Ảnh Tử chúng ta chấp hành nhiệm vụ nhiều năm. Dù sao cũng không phải là kẻ bất tài, luận tìm hiểu tin tức, truy tra đầu mối, ai có thể mạnh hơn so với chúng ta? Xe ngựa bắt cóc đại nhân đã mất tích tại gần phủ Từ Châu, chúng ta dò theo dấu vết liền tìm tới. Phùng tướng quân của Long Vũ quân cũng đã suất lĩnh năm ngàn quân sĩ ra doanh, hiệp lực tìm kiếm, hoàng thượng có chỉ, sau khi tìm được đại nhân, năm ngàn quân sĩ của Phùng tướng quân sẽ giao cho đại nhân thống nhất chỉ huy, hôm nay Phùng tướng quân bọn họ đang đóng quân ngoài thành Từ Châu cách đây hơn bảy mươi dặm, đại nhân, có lệnh gì báo cho họ không?”

“ Lệnh gì?” Phương Tranh ngạc nhiên.

“ Đại nhân, theo thuộc hạ do thám biết, trên Thanh Long sơn có một đám thổ phỉ, đại nhân có phải bị bọn họ bắt cóc hay không? Có muốn thuộc hạ thông tri Phùng tướng quân, thỉnh hấn suất quân đến công núi?”

Cái gì? Lẽ nào muốn ta mang theo quan binh triều đình đi đánh Thanh Long sơn? Vậy cũng không được, lão tử còn kiêm chức nhị đương gia của Thanh Long sơn, hai bên đều là thủ hạ của ta, thế nào để cho đám thủ hạ làm chuyện chó cắn chó? Khái, hình dung sai rồi, là tự giết lẫn nhau. Hơn nữa, phu nhân phòng thứ năm của lão tử còn đang ở trên núi, chẳng may có tổn thất gì các người đền được sao?

“ Thối lắm! Thả rắm chó!” Phương Tranh ngẩn người một lát, lại giậm chân mắng: “ Ai cho các người công núi vậy? Yên tĩnh một chút cho lão tử, nghe mệnh lệnh của ta, không cho ai được hành động thiếu suy nghĩ!”

Ôn Sâm cực kỳ ngạc nhiên, sao nhắc tới chuyện công núi, đại nhân lại nóng nảy?

Phương Tranh đứng lên đi lại hai vòng, trầm ngâm một lát, chậm rãi nói: “ Thứ nhất, nhanh phái người trở lại kinh thành, hướng người nhà của ta và hoàng thượng báo tin, nói ta không sao, đem những nhân mã đang đi tìm ta đều rút về. Người nhiều như vậy chỉ là ăn ăn uống uống, lãng phí ngân lượng mà thôi, khi trở về kinh thành, hoàng thượng lại hướng ta đòi tiền. Ta làm gì có nha.” Hôm nay quốc khố trống rỗng, không chắc hoàng thượng có làm như thế hay không, dù sao Phương Tranh là con rể của hắn, không cần phải khách khí với hắn.

“ Thứ hai, phái người nói một tiếng với Phùng tướng quân, thỉnh hắn án binh bất động, nói không chừng có lẽ mấy ngày nữa sẽ có việc cần hắn hỗ trợ.”

“ Thứ ba, các huynh đệ Ảnh Tử lưu lại vài người, ẩn núp trên núi, tùy thời giúp ta truyền lại tin tức, chờ mệnh lệnh tiếp theo của ta. Những người còn lại phân tán ra, ở chung quanh hỏi thăm tin tức một chút, xem có thể tìm được đầu mối của vụ án này hay không, tranh thủ sớm một chút đào ra kẻ làm chủ ở phía sau màn!”

Ôn Sâm nhất nhất tuân mệnh, trong lòng tính toán, làm theo mệnh lệnh của đại nhân, từng chuyện từng chuyện, trật tự rõ ràng. Ăn khớp hợp lý, xem ra đầu óc đại nhân không phá hủy, đúng là ông trời phù hộ.

“ Thứ tư.” Khuôn mặt nghiêm túc của Phương Tranh đột nhiên biến đổi, tiến đến bên tai Ôn Sâm hèn mọn cười nói: “ Ai, có thuốc không?”

Ôn Sâm ngạc nhiên nói: “ Thuốc gì?”

“ Kì dâm hoan hợp tán, mê hồn hương, và vân vân, có không?” Phương Tranh cười đến con mắt khép thành một khe hở, thần thái cực kỳ hèn mọn.

Ôn Sâm nhanh miệng nghiêm trang nói: “ Đại nhân, thuốc hạ không phải loại người như vậy, vì thế không có.”

Phương Tranh hờn giận: “ Còn thứ này...chắc là có.”

Ôn Sâm vẽ mặt đau khổ: “ Cái này...thật không có.”

Phương Tranh mất hứng nói: “ Ta nói các người sao vậy? Vật chuẩn bị đi hành tẩu giang hồ cũng không có, các người ra ngoài làm nhiệm vụ làm sao mà hỗn?”

Ôn Sâm ủy khuất giải thích: “ Đại nhân, hành tẩu giang hồ cũng không cần dùng mấy thứ đó nha, đó là thứ do hái hoa tặc dùng, nếu đại nhân ngài muốn có độc được, trên người bọn thuộc hạ có được vài loại, bảo quản vào miệng chết ngay, không kịp thở ra nửa hơi!”

Lẽ nào muốn lão tử mưu hại thê tử sao? Phương Tranh hung hăng trừng mắt liếc Ôn Sâm, không thêm phản ứng nữa.

Ôn Sâm thấy Phương Tranh không để ý đến hắn liền cẩn thận nói: “ Đại nhân, thuốc hạ lắm miệng hỏi một câu, ngài cần những loại, để làm gì nha? Chẳng lẽ ở nơi này cũng có kỹ viện? Đại nhân dùng thứ này để tặng...ách, để tặng tình thú?”

Phương Tranh trợn mắt: “ Quản gì tới người? Ta mặc kệ, mau nhanh kiếm cho ta, trước tối mai phải đưa tới trong tay ta.”

Ôn Sâm nhìn đám thuộc hạ như xin giúp đỡ, động tác của bọn thuộc hạ cùng nhất trí xòe tay, thần tình rất là bất đắc dĩ. Ôn Sâm vẽ mặt hơi khó khăn đáp ứng xuống tới.

Tổ chức thì tìm được rồi, đã ra mệnh lệnh xong, Phương Tranh cảm thấy cả người cực kỳ dễ dàng. Hắn thoải mái vắn tắt lưng, vỗ vỗ mông nói: “ Được rồi, các người đi thôi, ta đi lên núi.”

Ôn Sâm và thuộc hạ Ảnh Tử nghe vậy kinh hãi: “Đại nhân, ngài còn trở về núi làm chi? Ngài không trở về kinh thành sao?”

Xác định rồi, sau khi Phương đại nhân bị người bắt cóc, khẳng định đã chịu dần vặt quá mức, dẫn đến trí óc sai lầm.

Người thất thường, không ngờ bị người trói tới nghiệm.

Phương Tranh cũng không quay đầu lại nói: “Ta đương nhiên là đi tán gái, khải, sai, đi tìm hiểu dịch tình. Không vào hang cọp, sao bắt được cọp con? Tiểu tử bắt cóc ta còn đang ở trên núi, giúp ta nói với Trường Bình công chúa một tiếng, lão công của nàng qua thêm mấy ngày sẽ trở lại.”

Trong ánh mắt mờ mịt của mọi người, Phương Tranh ngênh ngang biến mất nơi khúc rẽ của đường núi.

“Đầu nhi, đại nhân, đây là nói đùa gì vậy? Sao tự nhiên lại không chịu trở về kinh, cần phải ở lại trên núi lần qua lần lại, đây là vì sao nha?” Phương Tranh đi rồi, một gã thuộc hạ Ảnh Tử nhin không được ghé vào bên tai Ôn Sâm nói.

Ôn Sâm nghiêm mặt: “Câm miệng! Hỏi nhiều như vậy để làm chi? Đại nhân nói thế nào, chúng ta cứ làm như thế!”

Phương Tranh quay trở lại trên núi, gã râu quai nón biểu tình nghiêm túc liền nói cho Phương Tranh, La Nguyệt Nương tìm hấn có việc.

Phương Tranh nhanh chân đi thẳng đến gian nhà của nàng, trong lòng vui mừng khó hiểu, con quỷ nhỏ này chẳng lẽ đã nghĩ thông suốt? Gả cho tên mặt trắng Triệu Tuần kia cảm thấy quá ủy khuất, gả cho ta thật tốt, ta ngoại trừ không tuần tú bằng hấn, những thứ khác có gì kém hấn? Tuần tú có thể làm cơm ăn sao? Nữ nhân nông cạn mới thích nhìn bề ngoài thôi.

Mang theo tâm tình vui sướng, Phương Tranh chạy nhanh mấy bước, đi vào hậu viện của nhà lớn. Hậu viện là gian nhà mà La Nguyệt Nương vẫn ở, trong việc còn trồng vài cây hoa mai, dù là trời đông giá rét, nhưng trên mai vẫn có hàn mai đỏ bừng, đang ngạo nghễ tỏa vẻ đẹp trong gió lạnh thấu xương.

Trong viện im ắng, không nghe được một chút động tĩnh. Trong lòng Phương Tranh vui vẻ, ổ cướp không lớn, cũng không nhiều quý củ như nhà giàu của nhân gian, cần phải thông truyền bẩm báo gì đó, tới liền tới, đi liền đi. Lúc này hậu viện không có một bóng người, nếu như La Nguyệt Nương đang làm chuyện gì riêng tư tương đối bí ẩn thì thật tốt nha, tỷ như...tắm.

Nhẹ nhàng bước chân, Phương Tranh đi chậm, khom thắt lưng, giống như một kẻ cắp chuyên nghiệp, lặng lẽ đi tới gian nhà La Nguyệt Nương đang ở.

Nếu như đúng lúc này nhìn thấy được nàng đang tắm, là một chuyện hạnh phúc tới cỡ nào! Mặc kệ có đúng hay không, trước tiên không nên phát ra âm thanh là không sai.

Tưởng tượng La Nguyệt Nương cởi bỏ bộ trang phục màu đỏ thẫm kia, lộ ra da thịt mịn màng như tuyết trắng, ngâm trong bồn tắm nóng hôi hổi đang bốc khói lượn lờ, đó là một hình ảnh câu hồn đến thế nào, chắc chắn, hấn rón ra rón rén đi tới trước cửa phòng của La Nguyệt Nương. Phương Tranh khom thân thể, híp mắt suy nghĩ, nơi cửa trước còn khe hở, bên trong tối đen, không nhìn thấy được gì, trong lòng Phương Tranh không khỏi âm thầm trách cứ, đã tối, tắm rửa vì sao không chịu đốt đèn chứ? Tắm sai chỗ thì làm sao bây giờ? Một nơi phải tắm đến hai lần, một chỗ meo meo lại không tắm, như vậy thì không tốt. Sau này phải khuyên nhủ nàng, thói quen không đốt đèn thật không tốt, chuyện thâm hương trộm ngọc là chuyện cường hạng của Phương đại thiếu gia, không đốt đèn thì làm sao làm khó hấn?

Nhẹ nhàng dùng chút lực trên cửa, di? Cửa không khóa? Người đàn bà này thật không chút cẩn thận, cùng hơn hai trăm người đàn ông ở cùng một chỗ, chỉ là một nữ nhân, làm sao không chịu khóa cửa chứ? Nếu gặp phải dâm tặc nhìn lên nàng tắm thì làm sao bây giờ? Người đàn bà này thật là quá sơ ý!

Không phát sinh chút thanh âm, Phương Tranh nắm chặt cạnh cửa, từ từ đẩy ra từng chút một đủ cho một người lọt vào, quá trình này phí hết nửa nén nhang.

Không quản là làm gì, đều cần tính nhẫn nại, rình coi cũng như nhau.

Phòng trong vẫn không có phản ứng, Phương Tranh cảm thấy kỳ quái, chẳng lẽ nàng tắm mà không nghe được một thanh âm tiếng nước nào sao. Không quản nàng làm gì, nếu đã vào, lão tử sẽ không đi tay không ra ngoài, dù cho nàng đang ngủ, lão tử cũng phải sờ nàng một cái mới đi ra. Phương Tranh nằm úp sấp xuống, giống như một đặc vụ lén vào trận địch, từng chút từng chút đi tới, bò vào phòng trong. Nếu đứng thẳng mà đi vào thì mục tiêu quá rõ, dễ bị người phát hiện, nằm úp sấp tương đối tốt hơn.

Bỗng nhiên hần cảm thấy ngay lưng giống như bị trúng đòn nghiêm trọng, cảm giác như bị một con ngựa giẫm qua, hần chưa bao giờ bị thương nặng như vậy, không khỏi hét to một tiếng: “Oa!”

Tiếng kêu thê lương truyền ra từ trong ổ cướp lan ra thật xa.

Còn chưa kịp kêu người cứu mạng, Phương Tranh liền cảm thấy có một bàn chân khéo léo đang đá mạnh vào thắt lưng hần, đá văng cả người hần ra vài mét, trước mắt Phương Tranh tối sầm, thiếu chút nữa ngã xỉu, cả người đau nhức không gì sánh được, mang theo một hơi thở cuối cùng, hét lớn: “Dừng, dừng tay! Là ta, hiểu lầm rồi!”

Lén chui vào gian phòng La Nguyệt Nương liền bị ăn đòn, người đánh hần ngoại trừ chủ nhân của gian phòng, còn có thể là ai?

May là tiếng kêu to này tới kịp thời, trong bóng tối, nghe được một giọng nữ dễ nghe kinh ngạc nói: “Là người?”

Sau đó trong phòng liền nổi lên ngọn nến, dưới ánh nến tối mờ, chiếu chiếu ra gương mặt tuyệt sắc thoát tục của La Nguyệt Nương.

Phương Tranh thở dài một hơi, mạng xem như bảo vệ, nếu như không phải hần đúng lúc la lên, không cần hoài nghi chút nào, La Nguyệt Nương tuyệt đối sẽ giết hần. Sinh hoạt trong hoàn cảnh máu tanh như vậy, một nữ tử độc thân như La Nguyệt Nương, đối với sự cảnh giác luôn phi thường cao, hơi có dị động sẽ lập tức hạ sát thủ.

Phương Tranh đứng dậy, kêu rên xoa xoa phần eo đau đớn, con quỷ nhỏ ra chân thật là độc, không biết dùng một cước đá hư thận của lão tử hay không đây? Hấp thụ giáo huấn, lần sau không bao giờ lén lút vào phòng nàng nữa, an toàn đệ nhất, nữ nhân biết võ công không thể trêu chọc lung tung.

Dưới ánh nến, gương mặt La Nguyệt Nương đỏ bừng, miễn cưỡng ngồi tựa vào lưng ghế, trong tay cầm một bầu rượu, cả người tản mát ra mùi rượu nồng nặc. Nguyên lai nàng đang uống rượu một mình trong căn phòng tối đen.

“Người lén lút tiến vào gian phòng ta để làm chi?” La Nguyệt Nương liếc mắt nhìn hần, đôi mắt say lơ đãng mờ mờ nói, sau đó không chút nào thực nữ ợ lên một tiếng.

Phương Tranh nhú nhú mày, theo bộ dáng này của nàng, uống đã không ít, dường như mỗi lần nàng có chuyện phiền lòng thì đều uống rượu.

“Không phải là người tìm ta có việc sao?” Sắc mặt Phương Tranh thản nhiên nói, hành vi lén lút mới vừa rồi phảng phất như hần đã hoàn toàn quên mất.

“Phải? Ta tìm người tới sao? Ta tìm người có chuyện gì?” La Nguyệt Nương dường như uống quá nhiều, đôi mày thanh tú cau lại, suy nghĩ một hồi cũng không nhớ ra.

Sau đó đôi mắt to quầng rừ của La Nguyệt Nương như cười như không nhìn Phương Tranh, suy nghĩ nói: “Mặc kệ chuyện gì, người tiến vào gian phòng người khác đều bỏ vào hay sao?”

Gương mặt Phương Tranh đỏ lên, lúng túng nói: “Gần đây đau chân, đổi một phương thức khác bước đi, khái khái...”

Lập tức Phương Tranh liền nhanh chóng thay đổi trọng tâm câu chuyện, về mặt quan tâm nói: “Sao người lại uống rượu?”

La Nguyệt Nương trợn mắt, hừ nói: “Quản gì người? Lão nương muốn uống thì uống, người là gì của ta?”

Ta là lão công tương lai của người nha, Phương Tranh yên lặng nhìn vẻ mặt say sưa của La Nguyệt Nương, trong lòng lặng lẽ nói.

“ Ta là nhị đương gia của ngươi, là trợ thủ của ngươi, là bầu bạn của ngươi, cũng là...tiểu áo bông thiếp thân của ngươi.” Phương Tranh cười nói.

La Nguyệt Nương ha ha cười, khéo tay đổ bầu rượu, lại hướng ngay miệng bầu uống một ngụm.

“ Đương gia, ngươi làm sao vậy?” Phương Tranh thấy nàng uống liên tiếp, trong lòng không nhịn được có chút đau lòng.

La Nguyệt Nương ợ lên một tiếng, hàm hàm hồ hồ nói: “ Ngươi...ngươi nói, ta giống loại nữ nhân ong bướm lắm lời sao?”

Phương Tranh bĩu môi, lẩm bẩm nói: “ Ta thật mong muốn ngươi như vậy.”

“ Ngươi nói cái gì?”

“ A! Không có gì, đương gia, sao ngươi lại lắm lời ong bướm chứ? Huynh đệ trên núi ai chẳng biết ngươi nổi danh là trinh tiết liệt nữ, là một tòa đền thờ nghiêm chính vô cùng.”

La Nguyệt Nương nghe vậy thần sắc giật mình, một lúc lâu yếu ớt thở dài một hơi, nói: “ Tất cả mọi người biết, ta thường ngày quen tùy tiện, nhưng chuyện nam nữ hữu biệt cũng rất đúng mực, vì sao hắn lại cấp cho ta tội danh không trong sạch?”

Phương Tranh ngẩn người, nghĩ lại liền hiểu rõ, đây là nàng bị Triệu Tuấn chọc giận, nên mới uống rượu.

Lập tức Phương Tranh tức giận bừng bừng, trong mắt bạo bắn ra tia lệ khí hung ác độc địa, mẹ nó! Đây là nữ nhân lão tử phải lấy, ngươi chỉ là một vương bát đản lại dám khi dễ nàng? Chờ, đại đội nhân mã của lão tử ngay dưới chân núi, tùy thời tìm một cơ diệt trừ tên vương bát đản ngươi!

La Nguyệt Nương ngẩng đầu, lẳng lặng nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, như lầm bầm nói, thấp giọng sâu xa: “ Lão cha ma quỷ của ta, trời sinh là thổ phỉ, mẫu thân ta kỳ thực là một tiểu thư con nhà quan. Có một năm, mẫu thân ta về quê thăm nhà, dưới chân núi Thanh Long, bị lão cha ta đánh cướp, sau đó bị lão cha cướp lên núi, làm áp trại phu nhân, ha ha, chuyện thật xưa cũ, đúng không?”

Nói tới đó, La Nguyệt Nương men say mộng lung nhìn Phương Tranh, trong đôi mắt to kiêu mị gợn nước phiêu đăng, giống như một hồ nước làm say lòng người.

Phương Tranh si ngốc nhìn nàng, trong lòng chợt thấy xao động. Nguyên lai thân thể của nàng là như vậy, thảo nào ở trên người nàng, lại có hai loại tính cách, khi thì phóng đảng, khi thì trầm tĩnh, nguyên lai phụ mẫu nàng là hai tính tình hoàn toàn khác nhau, đều dung hợp trên người nàng, liền biến thành loại tính cách này.

“ Sau đó, kỳ thực cũng rất cũ. Tiểu thư nhà quan từ từ thích tên đầu lĩnh thổ phỉ thô lỗ dũng cảm, kháng kháng một mực đi theo hắn. Mẫu thân bị cướp về núi năm thứ hai, liền sinh ra ta, đáng tiếc không đợi ta đầy tháng, mẫu thân bị bệnh cấp tính, qua đời. Lão cha ma quỷ của ta vẫn không hề tái hôn, thậm chí còn lập quy củ, Thanh Long sơn từ đó về sau chỉ cướp tiền, không cho cướp sắc, hắn nói, sau này đừng gieo tai họa cho những cô nương con nhà đài hoàng, trên núi quá buồn chán, cô nương nhà người ta không quen. Chúng ta trải qua những ngày tháng đao thương liếm máu, dựa vào điều gì để cho người ta vì mình lo lắng hãi hùng? Đã gia nhập vào chúng ta, thì bỏ tâm tư muốn cưới lão bà đi. Muốn nữ nhân, thì bỏ tiền đi kỹ viện, chơi xong thì thôi, cũng đừng đánh chủ ý với nữ tử đài hoàng.”

“ Có một năm mùa xuân, lão cha một mình xuống núi bị quan binh phát hiện, một đường bị truy sát, hắn bị thương rất nặng, vội vàng tránh né, xông vào nhà Triệu Tuấn. Phụ mẫu Triệu Tuấn là lương dân bách tính thành thật, cả đời chỉ biết sách vở, nhưng bọn họ cũng có chút can đảm, che giấu cho lão cha, lại lừa quan binh chạy sang nơi khác. Cứ như vậy đã cứu hắn một mạng.”

“ Vì vậy lão cha ma quỷ của ta trong lòng tràn đầy cảm kích, cùng phụ mẫu Triệu Tuấn kết hạ giao tình, sau đó còn định cả chỉ phúc giao hôn, thường xuyên đưa ta đến nhà cùng Triệu Tuấn chơi đùa, năm đó ta được hai tuổi, Triệu Tuấn thì ba tuổi.”

Phương Tranh bừng tỉnh hiểu ra, nguyên lai là như vậy. Nhưng không biết vì sao bây giờ Triệu Tuấn lại biến thành tính tình hiện tại, trong lòng Phương Tranh rõ ràng, Triệu Tuấn hôm nay đã lâm vào thật sâu trong vũng nước đen tranh đấu trong triều đình, mặc kệ hắn bị người lợi dụng hay bị người sai sử, hạ trảng

của hần tuyệt đối không tốt chút nào, vai diễn giống như hần, trong mắt những nhân vật quyền thế, thậm chí tư cách làm một quân cờ cũng không có, nhiều nhất chỉ là pháo hôi, dùng xong thì ném bỏ.

La Nguyệt Nương uống một ngụm rượu, uống xong, nàng đặt bầu rượu lên bàn thật mạnh, đôi mắt to quyền rũ nhìn Phương Tranh, thành linh mở miệng hỏi: “ Nói! Người có phải là có ý tứ với ta?”

“ A?” Phương Tranh nghe vậy, cả kinh từ trên ghế bắn lên, con quỷ nhỏ này, ánh mắt thật là sắc bén nha.

Gương mặt La Nguyệt Nương dưới ánh nến hiện ra một mảnh đỏ hồng, đôi mắt đẹp thắm men say như cười như không nhìn chằm chằm Phương Tranh, trong mắt bao hàm mấy phần ý tứ như đang cười cười.

Nét mặt Phương Tranh chợt cảm thấy rét lạnh, da mặt vốn dày như thành tường vào lúc này cũng khó có được nổi lên một mảnh màu hồng. Hần rất xấu hổ, xấu hổ đến muốn chết, loại cảm giác này giống như hần đang trên đường trộm tiền lại bị người ta bắt được ngay tại chỗ.

Mặc kệ là đời trước, hay đời này, Phương Tranh chẳng bao giờ xem thường nữ nhân. Hần biết, thế giới này không có nữ nhân gốc, ở trong mắt của hần, nữ nhân phân thành hai loại, nữ nhân khôn khéo và nữ nhân giả bộ hồ đồ.

Không hề nghi ngờ, hai loại này La Nguyệt Nương đều có.

Kiếp trước xem trên tạp chí từng nói, nữ nhân là động vật trời sinh mẫn cảm, nàng có thể phi thường chuẩn xác phát giác ra sự ái mộ của người khác phải đối với nàng, dù cho người ở trước mắt nàng chưa từng nói một chữ nào, nhưng nàng có thể xem ra trong ánh mắt người nhìn nàng, sau đó phán đoán ra người có ý tứ đối với nàng ra sao.

Chuẩn xác trăm phần trăm.

Phương Tranh nhớ kỹ kiếp trước sau khi hần xem xong tạp chí liền cười ha ha, chẳng đáng đem tạp chí ném qua một bên, cuối cùng còn phán một lời bình luận: “ Nói nhảm!”

Hiện tại Phương Tranh hối hận, rất hối hận vì ý nghĩ ngây thơ ngày đó mà cảm thấy buồn cười. Đoạn văn đó nói xong quả thật là chính xác, nữ nhân, thực sự dường như cái gì đều biết, một đôi mắt nhẹ nhàng lướt nhìn cũng không lừa được nàng. Tỷ như vị nữ thổ phỉ kiêu mị đến mức sắp nổi lên mặt nước ở ngay trước mắt này.

Men say của La Nguyệt Nương càng sâu, Phương Tranh đỏ mặt không nói, nàng giống như một tiểu cô nương hài lòng cười ha hả, vừa cười vừa vỗ bàn, trong miệng khanh khách cười nói: “ Nói mau nói mau! Ta biết người đang suy nghĩ cái gì, không được gạt ta! Không được qua mặt ta!”

Tài ăn nói thường ngày của Phương Tranh cũng không biết đã chạy đi đâu, miệng liên tục mấp máy, vẫn không nói ra một câu nên lời. Trong lòng vô số tư vị, do dự bất định, thậm chí còn có vài phần xấu hổ. Mẹ nó! Lão tử cũng không phải con cừ non chưa nhìn thấy qua nữ nhân, trong bốn lão bà, ai cũng đều là tuyệt sắc nhân gian. Vì sao ở trước mặt con quỷ nhỏ này lại không sao mở nổi miệng? Giống như một tiểu xử nam mới bước chân vào đường tình, có buồn nôn hay không?

Phương Tranh chỉ chớp mắt, nhìn thấy trên bàn có một bầu rượu, chính là bầu rượu do La Nguyệt Nương uống qua, Phương Tranh không hề nói quý củ gì, ôm lấy, quay bầu rượu đổ rầm rầm vào miệng mình, sau khi uống xong, trên mặt Phương Tranh cũng nổi lên một màu đỏ sạm.

Rượu vào khiến người can đảm, Phương Tranh hung hăng lau miệng, nặng nề đặt mạnh bầu rượu lên bàn, mẹ nó! Nói thì nói, đối với người nói ra cũng không phải là chuyện gì mất mặt, có cái gì mà không dám nói?

Phương Tranh nhìn cũng không dám nhìn nàng, ngửa đầu lớn tiếng nói: “ Không sai! La Nguyệt Nương, ta thích người, Phương Tranh ta là một hán tử đội trời đạp đất, nói thích người thì thích người! Thế nào, không được sao?”

La Nguyệt Nương sụp đôi mắt xinh đẹp, men say thâm trầm, vốn không chú ý tới lời Phương Tranh vừa nói. La Nguyệt Nương nghe vậy chỉ cười cười, vẻ say rượu lắc lư chỉ vào mũi mình, cười nói: “ Người thích ta? Người có bệnh sao? Lão nương chỉ là một đầu linh ăn cướp, không có học vấn, chỉ biết múa đao múa gậy, thái độ làm người thô lỗ, lả lơi ong bướm, người sao thích ta? Ha ha, thật là chuyện đáng chê cười!”

Phương Tranh thở dài, nói vô ích, tự rước lấy nhục! Hắn rầu rĩ cầm lên bầu rượu trên bàn, Phương Tranh hung hăng uống một ngụm, nói: “Được rồi, coi như ta chưa từng nói gì, người say thành đáng đắp này, đêm nay ta nói gì, phỏng chừng ngày mai người cũng đã quên.”

La Nguyệt Nương cũng thở dài theo, yếu ớt nói: “Người sống trên đời không như ý, tám chín phần mười. Triệu Tuấn, trước đây hắn là người tốt. Trước đây hắn rất thành thật, rất tiến bộ, dù nói cũng không dám nhiều lời với ta, mỗi lần thấy ta còn đỏ mặt, khi còn bé thấy ta thích cái gì, muốn cái gì, hắn đều cho ta. Thế nhưng, từ năm kia hắn thi hương đậu tú tài, mà phụ mẫu hắn lại trước sau bị bệnh qua đời, cả người hắn liền thay đổi. Bắt đầu uống rượu, bắt đầu mắng chửi người, tính tình cũng thô bạo hơn rất nhiều, điều này cũng không có gì, dù sao ta cũng chẳng hơn kém gì hắn bao nhiêu, sau đó hắn nói hắn muốn đi kinh thành, hắn nói nhất định phải tìm một công danh phú quý trở về cưới ta, ta không phản đối, đại trượng phu tung hoành thiên hạ, đi ra ngoài sấm sấm cũng không có gì sai.”

Phương Tranh lẳng lặng nghe La Nguyệt Nương êm tai nói hết. Không nói một câu, kỳ thực trước khi nàng chưa nói Phương Tranh cũng đã có thể đoán được đại khái.

Quả nhiên, La Nguyệt Nương nói tiếp: “Không được một năm, hắn liền lên núi thăm ta, lúc đó hắn ăn mặc trù sam hoa lệ, từ đầu đến chân rực rỡ lên, hắn nói cho ta biết, hắn buôn bán với người khác tại kinh thành. Đã phát ra một bút tài giàu có, ta rất vui vẻ vì hắn. Thế nhưng, thế nhưng ta phát giác, cả người hắn hoàn toàn thay đổi, không còn là một Triệu Tuấn thành thật ngại ngùng, khoan dung vô tư của ngày xưa nữa. Hắn biến thành âm ngoan, lãnh khốc, ích kỷ, tham lam, toàn bộ nhưng tật xấu hầu như đều có thể tìm ra trên người hắn.”

Phương Tranh ở trong lòng yên lặng nói, đó là đương nhiên. Vị hôn phu của người phỏng chừng đã lên nhằm thuyền kẻ trộm, bị người ăn mòn. Người có quyền thế chỉ cần tốn chút tiền trính, lại hứa hẹn một ước nguyện mà vĩnh viễn cũng sẽ không khả năng thực hiện, cũng đủ cho loại pháo hôi như Triệu Tuấn vì hắn quên mình phục vụ.

“Sau đó ta đối với biểu hiện của hắn ngày càng bất mãn, bên người ta có một nha hoàn thiếp thân đã từng bị hắn động tới, trên núi chỉ có ta và nàng là hai nữ nhân, cho nên ta đối xử rất tốt với nàng, nha đầu kia mới mười lăm tuổi, đáng đẹp có chút xinh đẹp. Tên cầm thú Triệu Tuấn kia, không ngờ nhân một ngày ta xuống núi, chạy vào trong phòng ta, đem nha đầu kia sinh sôi cường hiếp, chà đạp nàng! Nha đầu không chịu được nổi sỉ nhục, nhất thời liền nhảy hồ tự sát. Sau khi ta trở về tìm hắn lý luận, hắn thế nhưng chẳng hề để ý, nói cái gì sau khi ta gả cho hắn, thiếp thân nha hoàn cũng là người của hắn, chỉ là hắn ném trước mấy ngày mà thôi.”

“Cầm thú!” Phương Tranh mắng to, người này thật đáng chết! Nếu hắn không chết, quả thực là không có thiên lý!

Viễn mắt La Nguyệt Nương đỏ bừng, cắn cắn môi dưới nói tiếp: “Nói thật, nếu không phải lúc xưa lão cha ta cùng phụ mẫu hắn định ra hôn ước, ta thật sự muốn một đao làm thịt hắn! La Nguyệt Nương ta mặc dù không phải là tiểu thư khuê các, nhưng cũng là một nữ tử hiếu chuyện. Cuộc đời này phải gả cho hắn, thật là đại bất hạnh của ta, thế nhưng lão cha ta đã hứa, ưng thuận việc hôn nhân cho ta, ta làm sao có thể đổi ý? Có thể nào làm cho cha ở dưới cữu tuyền không được sống yên ổn?” Trong lời nói của La Nguyệt Nương bao hàm sự tức giận lẫn bất đắc dĩ, nói nói, không ngờ lại rơi nước mắt.

Phương Tranh thấy nàng rơi lệ, nhất thời yêu thương không ngớt, vừa an ủi nàng, vừa bắt đầu suy nghĩ.

Nhất định phải không kinh động người khác, phải bắt được cơ hội, đem tên Triệu Tuấn này hung hăng giải quyết.

234. Chương 219: Truy Sát Dâm Tặc

Giờ khắc này muốn nhân cơ hội đánh chiếm tâm hồn yếu đuối của La Nguyệt Nương thì Phương Tranh biết sẽ là một biện pháp rất ngu ngốc, nữ nhân đều là động vật cảm tính hóa. Có thể hiện giờ người mắng người ta nàng nghe thật êm tai, nhưng sau đó nàng hồi tưởng lại sẽ cảm thấy được người không phải là một con người chính nhân quân tử, hơn nữa nữ nhân đều không có ngu ngốc. Lúc này người ở trước mặt nàng đem

tình địch mắng cho thương tích đầy mình, nàng như thế nào lại không nhìn thấu được mục đích của người? Nói lung tung sau lưng tình địch, nàng càng sẽ đem người khinh thường hơn vài phần.

Đương nhiên Phương Tranh không có ngu ngốc, hiện giờ chỉ có thể nói tốt cho Triệu Tuấn thì đối với chính mình mới có lợi. Đám nữ nhân tâm lý đều trái ngược, đặc biệt là nữ nhân có tâm tư chủ quan tương đối cao giống như La Nguyệt Nương, không cần thận chính mình càng nói tốt cho Triệu Tuấn, nàng lại càng cảm kích mình hơn, sẽ phải nhìn mình bằng một ánh mắt khác và mình cũng có thể đạt được mục đích, nói không chừng ngày mai khi nàng ngủ dậy, nàng liền chạy đi tìm Triệu Tuấn giải trừ hôn ước, như thế tất cả đều vui vẻ, chẳng phải hoàn mỹ sao?

“Đương gia, ài, chuyện này cũng phải tính toán lại nha! Thôi đi, kì thật ta nhìn Triệu huynh rất không tội a, tướng mạo đường đường, nhất biểu nhân lâm.” Phương Tranh giả mù sa mưa khuyên nhủ.

La Nguyệt Nương lau nước mắt thút thít nói: “Đó là người không biết nhân phẩm của hần bỉ ỏi đến như thế nào!”

Quả nhiên trúng kế, Phương Tranh trong lòng vui vẻ, tiếp tục khuyên giải: “Nói cũng không thể nói như thế, mỗi con người đều nhìn vào từng phương diện khác nhau. Tóm lại hai người sinh hoạt chung một chỗ, không phải phương diện nào cũng đều hợp nhau, nên có tìm cái chung và gác lại những cái bất đồng thôi.”

La Nguyệt Nương nghe vậy thần sắc ngơ ngẩn, tựa hồ như đang yên lặng tự hỏi lời nói của Phương Tranh.

Phương Tranh mừng thầm, chiếu theo như suy nghĩ của ta không chuẩn sẽ có phản ứng nhất định, quay đầu lại sẽ đem Triệu Tuấn đá đi. Ngẫm lại cũng đúng, tiểu bạch kiếm kia nhân phẩm như thế, cư nhiên lại dám chà đạp nha hoàn của nàng, hại người ta còn phải nhảy hồ tự sát, chưa nói đến bản tính của hần còn âm tàn lãnh khốc tham lam, người như vậy còn giữ lại làm chi? Nếu cùng người này thành thân, cuộc đời của người coi như cũng hoàn toàn bị hủy hoại, nói không phải khiếm tốn, cái loại người này cùng với bổn thiếu gia nhất định là không thể so sánh?

Phương Tranh nhân cơ hội nhanh chóng đổ thêm dầu vào lửa, tựa như khuyên giải mà lại tựa như khích tướng: “Tục ngữ nói lấy gà thì theo gà mà gả chó thì theo chó, nếu người cùng Triệu huynh sớm đã có hôn ước rồi thì cũng không thể tiếp tục đổi ý, tương lai trải qua những ngày tháng sống không bằng chết, cũng chỉ có thể nói, ân, cam chịu số phận bất hạnh! Ai kêu phụ thân người sớm đã định hôn ước với người ta đâu.”

Lời còn chưa dứt, La Nguyệt Nương mang theo bầu rượu hung hăng tưới một ngụm lớn, bộ dạng đang hơi ngà ngà say nhưng bỗng nhiên tiểu nhân sáng rực lên, trong ánh mắt xuất hiện vài phần kiên định tựa giống như có chết cũng không sờn lòng, mạnh mẽ vỗ bàn đứng lên trào dâng nói: “Nhị đương gia, người nói không sai!”

“Hả?” Phương Tranh trợn tròn mắt, cái gì gọi là không sai vậy?

“Lấy gà thì theo gà mà gả cho chó thì theo chó, ai kêu La Nguyệt Nương ta mệnh khổ đây? Đời này gả cho hần cũng không sao! Chẳng qua cũng chỉ là chết mà thôi, cuộc đời của lão nương đã giết qua không ít người, chuyện này có lẽ cũng coi như là báo ứng của ta đi!”

Phương Tranh thiếu chút nữa thì nổ tung đầu.

Cái này, ...này....Không đúng nha! Sự tình hoàn toàn vượt qua tầm kiểm soát trong tay của chính mình, kế hoạch của ta không phải như thế. Phương Tranh ngăn người nhìn La Nguyệt Nương, trong lòng dâng lên một loại cảm giác vô lực, nữ nhân, thật sự là làm cho người ta nhìn không thấu a!

La Nguyệt Nương thì lại nhìn Phương Tranh, trong ánh mắt đã tràn ngập cảm kích cùng tán thưởng?

“Ách, đương gia, người thật sự đã quyết định rồi sao? Có muốn suy nghĩ lại một chút hay không? Chung thân đại sự đó nga, cũng không thể qua loa được đâu, ta vừa mới nói chỉ là tùy tiện an ủi người cho nên không có chuẩn, kì thật phương diện khác của lời này đó chính là, chân trời nơi nào mà không có hoa thơm cỏ lạ? Cần gì phải treo cổ ở trên một thân cây đây? Đương gia tướng mạo xinh đẹp, nhân phẩm lại xuất chúng, đợi một thời gian sẽ tìm được nam tử tâm đầu ý hợp sống chung cả đời! Người xứng đáng có được một cái lang quân như ý.” Phương Tranh nỗ lực khuyên giải.

“ Nhị đương gia, không nói gạt người, hôm nay ta muốn uống rượu một mình, vốn là định ngày mai đi giải trừ hôn ước cùng với Triệu Tuấn, cũng nhờ những lời này của người đã nhắc nhở ta. Không sai, hôn sự của ta cùng Triệu Tuấn là do phụ thân ta sớm đã có ước định, nếu như ta thay đổi, không thành bất hiếu cũng trở thành người bất nghĩa? Mặc kệ nhân phẩm của Triệu Tuấn là người như thế nào, ta cũng chấp nhận....Ngày cả tương lai trải qua những ngày sống không bằng chết, ta cũng nguyện cam lòng!”

Phương Tranh hốc mắt dần dần đỏ, hẳn thật sự thương tâm, hẳn có điểm muốn khóc.....Nào ngờ La Nguyệt Nương còn chưa buông tha: “ Nhị đương gia, người thực sự là một người tốt! Ta biết lúc trước người cùng Triệu Tuấn còn có thâm thù đại hận, mà người ở trước mặt ta chẳng những không bỏ đá xuống giếng đối với hắn, hơn nữa còn nói giúp cho hắn, phần kiến thức này, phần nghĩa khí này, quả thật so với trời còn muốn cao hơn, so với biển còn muốn sâu hơn! Ngày mai ta sẽ hảo hảo khuyên giải hắn, để cho người cùng hắn buông bỏ đoạn ân oán này, làm người ân oán phải biết phân minh!”

“ Ba!”

“ Nhị đương gia, người làm sao vậy? Cư nhiên tự tát vào mặt của chính mình để làm chi? Nhìn xem, má của người đều đã bị đỏ ửng rồi, có đau hay không?”

Phương Tranh không quản đến nàng, một mạch xách bầu rượu lên hung hăng tưới vài ngụm lớn vào miệng, hận ý trong lòng dâng lên như nộ hải ba đào.

Miệng thối! Con mẹ nó thực là cái đồ miệng thối! Người ta đáng lẽ đã tính toán giải trừ hôn ước cùng hắn, chính mình thuận nước đẩy thuyền nói tốt giúp cho hắn, ta con mẹ nó làm sao cái miệng lại tiện nhân đến như thế? Nhất định phải tìm một chỗ vắng vẻ, tiếp tục hung hăng vả cho mình thêm mấy cái tát....La Nguyệt Nương đã hạ quyết tâm, đang cân nhắc cuối năm như thế nào thu xếp hôn sự, Phương Tranh thì hồi hận ngập trời, cũng đang ở trong trạng thái tự trách cực độ, hai người liền nâng bầu rượu lên, người uống một ngụm ta uống một ngụm, nhất thời bầu không khí rơi vào trầm mặc.

Chẳng được bao lâu, hai người đã uống hết rượu, Phương Tranh lắc lư thân mình đứng lên, chứng kiến La Nguyệt Nương ngủ gục ở trên mặt bàn, Phương Tranh không khỏi cười khổ, chuyện tình hôm nay biết nói như thế nào nha!

Cố gắng tự mình giữ vững tinh thần, Phương Tranh mệt mỏi ôm lấy La Nguyệt Nương hướng giường ngủ đi đến, đem La Nguyệt Nương phóng lên trên giường. Hiện giờ Phương Tranh cũng đang là hoa mắt chóng mặt, từ kinh trào dâng cho nên không quản nơi này là địa phương nào, vội luôn vào trong chăn ngủ thật say đi, một khắc cuối cùng trước khi lâm vào cơn mộng mị thì trong đầu của Phương Tranh dâng lên một ý niệm: “ Ngày mai liền lệnh cho Ôn Sâm làm thịt tiểu tử Triệu Tuấn đó, người này không thể tiếp tục lưu lại.....”

Thời tiết đã nhập đông, những tia nắng mặt trời ảm đạm soi rọi vào trong chiếc giường, khi La Nguyệt Nương tỉnh lại thì trời đã muốn sáng choang, mở hai mắt mộng lung ra, bên ngoài cửa sổ là thời tiết tốt khó có được, ánh mặt trời làm cho La Nguyệt Nương chói mắt, nàng nhắm chặt hai mắt lại, tức thì đỡ trán rên rĩ một tiếng.

Di chứng say rượu quả thật rất khó chịu, giống như trong đầu có người không ngừng gõ trống, lại còn đau như búa bổ, La Nguyệt Nương hung hăng mắng một câu, lập tức mở mắt ra, nàng cảm nhận thân thể của mình không được thoải mái, có cái gì đó đang đè bên ngực của nàng mà bên dưới phần hông cũng bị một thứ gì đó chọc chọc vào, khiến cho nàng có cảm giác rất khó chịu.

Không nhẫn nại được mở chăn ra, đôi mắt đẹp của La Nguyệt Nương nhất thời trở nên hoảng sợ muôn dạng, từ trước tới nay nàng đã quen gan to mặt lớn, hiện giờ cũng nhịn không được mà hoa dung thất sắc, cả người run rẩy không ngừng. Quần áo vẫn còn nguyên bản ở trên người không hao tổn chút nào, nhưng trên bộ ngực cao ngất của nàng rõ ràng có một bàn tay đang sờ soạng, hơn nữa còn là bàn tay của một nam nhân!

Cánh tay kia gắt gao bóp chặt vào địa phương mềm mại của nàng, không hề có ý niệm muốn buông lỏng, thỉnh thoảng động tác còn thành thạo nắn nắn hai cái, khiến cho tim của La Nguyệt Nương như muốn nhảy ra bên ngoài. Sự tình quá mức ngỡ ngàng khiến cho thân thể của La Nguyệt Nương nóng lên, mặc dù từ lâu ở trong hang ổ cùng một đám thổ phỉ nàng đã không còn e ngại, nhưng đối với thân thể của nam nhân,

thường ngày chỉ là nghe nói qua cũng chưa bao giờ tận mắt chứng kiến. Song hiện giờ nàng sao có thể không nhận ra, cái đồ vật cộm cộm ở bên hông nàng chính là cái gì?

Giờ phút này La Nguyệt Nương đầu óc trống rỗng, đôi mắt đẹp hoang mang lo sợ nhìn bàn tay đang đặt trên bộ ngực sữa của chính mình, thỉnh thoảng bàn tay kia còn muốn nắn, muốn mân mê, cũng may nhiều năm qua đã gặp không ít sóng to gió lớn, lúc này La Nguyệt Nương thật sự hoảng sợ nhưng vẫn kiềm chế không có la hét lên, nàng cắn môi nghiêng đầu nhìn sang hướng bên cạnh, đập vào trong tầm mắt của nàng không ngờ chính là bản mặt đáng ghét của Phương Tranh. Hắn đang ngủ rất say, bên khóe miệng còn thoáng hiện một tia cười nhạt, thỉnh thoảng khóe miệng còn chảy xuống một đường nước miếng, dọc theo bên mép chảy xuống dưới gối đầu. Bình tĩnh nhìn Phương Tranh đang say sưa ngủ, không hiểu ở trong mộng hắn gặp được tràng cảnh hạnh phúc gì, La Nguyệt Nương đột nhiên cảm giác có chút ủy khuất khóc không ra được nước mắt.

Nhiều năm qua giữ tâm thân trong sạch, thủ thân như ngọc, bỗng nhiên sáng nay ngủ dậy, bên gối lại chứng kiến cảnh tượng khủng bố này.

Nam nhân cùng nàng không có danh cũng không có phận cứ như thế mà sờ lên bộ ngực sữa của nàng mặc sức khinh bạc, say sưa chìm vào trong mộng mị, chẳng quan tâm đến cảm giác của nàng khi bị người ta hủy hoại danh tiết trong chốc lát.

Làm sao bây giờ? Nữ nhân quan trọng nhất chính là danh tiết, ngoại trừ phải giết hắn cũng chỉ có thể gả cho hắn, chính là ta không có khả năng gả cho hắn được, còn Triệu Tuấn thì sao? Ta cùng Triệu Tuấn sớm đã có hôn ước, đêm qua đã hạ quyết tâm làm thê tử của Triệu Tuấn, có thể nào trở mặt bội ước được?

Như thế ta chỉ còn cách giết hắn, đòi lại toàn bộ danh tiết của chính bản thân mình. Ai bảo tiểu tử này say rượu mà không có đức, dám chiếm tiện nghi của lão nương?

La Nguyệt Nương nhìn chằm chằm vào Phương Tranh, trong đôi mắt xinh đẹp dần tản mát ra sát khí. Cánh tay đặt ngang ở mép giường đã bắt đầu vận khí, đem sức lực toàn thân tụ ở trong lòng bàn tay.

Chỉ cần một chưởng này hạ xuống, tên hỗn đản hủy hoại danh tiết của ta sẽ vĩnh viễn tan biến vào trong hư không, ta liền sẽ giải tỏa được khúc mắc mà gả cho Triệu Tuấn.

Bên trong phòng sát khí của La Nguyệt Nương đã muốn thẩm thấu đến từng ngõ ngách, bầu không khí trở nên âm trầm ngột thở.

Đến nỗi Phương Tranh đang ở trong mộng đẹp dường như cũng cảm ứng được sát khí của La Nguyệt Nương, ngay khi nàng dựng thủ chưởng, bỗng nhiên từ trong cơn ngủ say hắn mở mắt ra.

La Nguyệt Nương ngăn người, khẩn trương thu hồi lại lực lượng dồn tại thủ chưởng, nhìn Phương Tranh hai mắt vẫn còn đang lim dim buồn ngủ, trong lòng của La Nguyệt Nương chợt cảm thấy có một trận ngượng ngùng xấu hổ, ngay cả chính nàng cũng đều không rõ tại sao mình lại có loại cảm giác này.

Phương Tranh mới tỉnh đầu óc có chút mơ hồ, trừng mắt nhìn thấy La Nguyệt Nương nằm ở bên cạnh, cười tươi nói: “ Chào buổi sáng.”

La Nguyệt Nương nghe được, đột nhiên tâm tình ngượng ngùng của nàng liền biến mất không còn thấy tăm hơi bóng dáng, nộ hỏa trong lòng cư nhiên bùng phát, gã vương bát đản này quả nhiên vô sỉ, chiếm tiện nghi của lão nương mà còn làm bộ như không có việc gì, vô tư tươi cười chào đón, nếu để người này tiếp tục sống ở trên đời không biết sẽ còn gây ra bao nhiêu tai họa cho các nữ tử khác, thật là đáng chết!

Ngay khi chứng kiến được bộ dạng vô tư của hắn, La Nguyệt Nương liền hướng Phương Tranh nổ một nụ cười dễ thương, đôi mắt xinh đẹp hơi hơi nheo lại, sát khí trong mắt tựa như từng mũi lợi tiễn, phóng thẳng về phía Phương Tranh.

Nụ cười như thế của La Nguyệt Nương đương nhiên Phương Tranh rất quen thuộc, đó chính là một tín hiệu nguy hiểm, vừa mới tỉnh ngủ còn đang mơ mơ màng màng Phương Tranh kì quái nói: “ Đương gia, người làm sao vậy? Mới sáng sớm ra, như thế nào mà biểu tình của người trông giống như bị người khác vô lễ thế hả?”

Bỗng nhiên sắc mặt của La Nguyệt Nương trở nên đỏ bừng, nàng cắn răng cúi đầu nhìn xuống bộ ngực cao ngất đang phập phồng, ý muốn bảo Phương Tranh bỏ sắc thủ của hắn ra. Trên bộ ngực sữa của La Nguyệt Nương, sắc thủ vẫn nắm chặt như trước, người này thực sự quá mức vô sỉ, tỉnh ngủ rồi mà sắc thủ thỉnh thoảng còn nắn bóp hai cái theo bản năng.

Phương Tranh ngăn người thuận theo ánh mắt của nàng nhìn lại, thấy bàn tay mình đang đặt lên trên bộ ngực sữa của nàng thì không khỏi bàng hoàng, tiếp theo sau đó Phương Tranh giống như phát hiện được một cái tân đại lục, kinh ngạc kêu lên: “ Di? Đương gia, thân thể của người như thế nào lại chạy đến bên tay của ta? Thật kì quái a!”

La Nguyệt Nương nghe vậy càng cười dễ thương hơn, quang mang trong mắt trở nên đại thịnh, cắn răng, theo trong hàm ngọc chậm rãi phun ra từng chữ: “ Thế sao? Nói như vậy, phải chăng ta không nên như thế sao?”

Phương Tranh chứng kiến sát khí trong đôi mắt đẹp của nàng càng ngày càng đại thịnh, toàn thân không khỏi run lên, nhanh chóng thu hồi bàn tay, hoảng sợ nhìn vào ánh mắt như muốn giết người của La Nguyệt Nương, run giọng nói: “Uy, đương gia, người....Người muốn làm gì? Ánh mắt của người rất không có thiện cảm, đương gia người đừng nhìn ta như vậy, ta....Ta sợ...!”

La Nguyệt Nương cắn răng nói: “ Nhị đương gia, đêm qua hai người đều uống rượu say, chuyện tình ai đúng ai sai cũng không cần nói thêm nữa, nhưng người đã phá hủy danh tiết của ta, ta chỉ có thể giết người thì mới không có lỗi với phu quân tương lai của ta, xin lỗi người!”

La Nguyệt Nương không nói hai lời, tay trái vung lên hóa chưởng thành đao, hung hăng hướng tới cổ của Phương Tranh bổ tới.

Phương Tranh trải qua nhiều lần sinh tử khảo nghiệm cho nên phản ứng của thân thủ so với trước kia cũng nhanh hơn rất nhiều, chứng kiến La Nguyệt Nương một chưởng bổ tới, nhanh chóng lặn người một vòng, ngã nhào xuống giường, miệng sợ hãi hét lớn: “Oan uống qua! Đương gia, tối hôm qua ta quả thật không có làm gì bậy bạ, chúng ta quần áo đều còn ăn mặc chỉnh tề mà!”

La Nguyệt Nương thấy một kích không trúng liền xốc chân đệm ra, cũng nhảy xuống giường, cả giận nói: “ Người đã đụng vào thân thể của ta, đó chính là phá hủy đi danh tiết của ta, nếu không giết người thì không thể nguôi được cơn giận trong lòng.”

Nói xong nàng hóa chưởng thành quyền, hướng thẳng vào ngực của Phương Tranh mà công kích, quyền ảnh sinh phong quả nhiên nhanh như thiểm điện, nhất kích tất sát, hiển nhiên là đã hạ quyết tâm, phải đánh chết Phương Tranh ngay tại đương trường.

Đàn bà thúì! Tâm đủ ngoan a!

Phương Tranh phản ứng cực kì thần tốc, đem thân mình co rụt lại tránh được một chiêu như muốn đoạt tính mạng của hắn, tiếp theo miệng còn không ngừng kêu lớn: “ Cái gì mà danh tiết với không danh tiết? Ta không làm chuyện gì bất chính, dựa vào đâu mà muốn mạng của ta? Có giảng giải đạo lí giang hồ hay không đây?”

Phương Tranh trong lòng kêu to oan uống! Nếu như tối hôm qua thực sự làm một chút gì đó, lúc này La Nguyệt Nương đuổi giết hắn thì cũng cam lòng, nhưng đêm qua hai người đều uống quá nhiều, cả đêm nằm còn mặc nguyên quần áo, thành thành thật thật không có quan hệ gì, nhiều lắm cũng chỉ có sờ soạng qua lớp vải thôi mà. Sự tình chỉ có như thế, ai biết người có nhân lúc ta ngủ say mà ưỡn ngực vào tay của ta hay không? Đã như thế mà còn muốn đoạt tánh mạng của ta sao?

Tiền kiếp xem phim truyền hình đều thấy nam nữ diễn viên cùng nhau ngủ một đêm, sáng sớm hôm sau người nữ diễn viên ngay cả tính tình nóng nảy cũng sẽ trở nên xấu hổ, bộ dạng dụi ngao tựa hồ giống như một chú cừu nhỏ bình thường, loại nội dung cầu huyết này không hiểu là gã vương bát đản nào nghĩ ra được?

Trước mặt, nữ nhân này hai con mắt đỏ rực, đầu tóc tán loạn giống như người điên chạy quanh phòng muốn đuổi giết hắn, như thế nào không có một chút bộ dạng xấu hổ? Nàng.....Đây là muốn giết người a!

Tình huống nguy cấp, không thể tiếp tục nấn ná thêm ở trong căn phòng này, nhanh chóng chạy trốn vẫn là quan trọng hơn.

Không chạy là người ngu! Phương Tranh chẳng thèm quay đầu lại, thân ảnh hóa thành một luồng khói đen, phóng thẳng ra hướng bên ngoài mà chạy đi.

Trước sân viện, râu quai nón bộ dạng uể oải đang nằm phơi nắng dưới ánh mặt trời, chứng kiến Phương Tranh chạy trốn chết đi ra thì không khỏi ngẩn người, tiếp theo hắn khó hiểu lắc đầu, lẩm bẩm: “ Mới sáng sớm mà nhị đương gia như thế nào lại chạy ra từ trong phòng của đại đương gia nhỉ?”

Càng nghĩ càng muốn mê man, vốn râu quai nón chỉ là một con người đơn giản, không lí giải được vấn đề đang tự hỏi này.

Cho nên hắn nhanh chóng vận khởi sức lực của đôi bàn chân, đuổi theo Phương Tranh, vừa chạy còn vừa chào hỏi: “ Nhị đương gia, chào buổi sáng a!”

Phương Tranh một đường bôn tẩu, nghiêng đầu vừa nhìn thấy được râu quai nón đang đuổi theo, không khỏi khóc ra nước mắt. Hiện giờ đã muốn đủ loạn rồi, người còn chạy tới xem nào nhiệt làm gì nha?

Râu quai nón không hiểu chuyện tình, vẫn hờ hững đuổi theo Phương Tranh: “ Nhị đương gia, chạy trốn chết như thế để làm chi nha? Có phải đã gặp được chuyện tốt gì hay không? Ha ha, cho ta đi theo kiếm một chút đi.”

Phương Tranh một đường hối hả chạy trốn đã muốn không còn khí lực, nghe vậy đành mặc kệ không đáp, hữu khí vô lực vươn ngón tay ra hướng phía sau hắn mà chỉ

Râu quai nón kinh ngạc quay đầu lại nhìn theo hướng ngón tay của hắn, đã chứng kiến được đương gia một thân sắc phục đỏ sẫm đuổi theo ở phía sau. Trong tay của đương gia đang cầm một thanh đại khảm đao, đầu tóc rối loạn, hai mắt trợn trừng đỏ rực như máu, dùng khí thế nhanh như bão táp hướng bọn hắn đánh tới, miệng còn kêu to: “ Phương Tiểu Ngũ! Người đừng chạy, mau đứng lại nạp mạng cho lão nương!”

Râu quai nón cực kì hoảng sợ, không một chút do dự nhanh chóng giãn khoảng cách với Phương Tranh, sau đó hướng bụi cỏ ven đường hung hăng lăn xả vào đó, tức thì hắn cảm nhận được một luồng kinh phong thổi lướt qua, đó chính là đạo thân ảnh màu đỏ đang đuổi theo nhị đương gia không một chút nào ngừng nghỉ.

Từng giọt mồ hôi lạnh theo những sợi lông mao túa ra, hắn may mắn vỗ ngực, thở hổn hển nói: “ Nguy hiểm thật, nguy hiểm thật, thiếu chút nữa thì đã bị cuốn vào ân oán cá nhân.”

Phương Tranh bôn tẩu đã mệt muốn đứt đầu lưỡi, hiện giờ ngoại trừ những tiếng gió thổi vù vù lướt qua bên tai, căn bản cái gì cũng đều không biết.

Hắn càng chạy càng cảm thấy bản thân mình oan uổng, lão tử thật sự chưa từng làm chuyện bất chính, một thân thanh thanh bạch bạch, dựa vào cái gì mà muốn giết ta? Nữ nhân cổ đại mà không chịu nói lí lẽ, không phải chỉ sở soạn vài cái thôi sao, đâu đến nỗi phải đoạt tánh mạng của người ta?

Kiếp trước nhiều nữ nhân, bởi người ở trên giường cũng giống như ăn cơm bữa....Đương nhiên, muốn hắn quay đầu lại giải phân xử cùng với La Nguyệt Nương, khẳng định là không dám, trước tiên phải bảo mệnh rồi nói chuyện sau

Quay đầu nhìn lại chứng kiến La Nguyệt Nương đuổi càng thêm gần, Phương Tranh không khỏi càng sợ hãi cho nên thân ảnh nhanh như thiểm điện lủi vào trong căn nhà tranh của đám thổ phỉ, chớp mắt đã không còn nhìn thấy được bóng dáng.

Trong lúc hoảng hốt Phương Tranh cũng chẳng quan tâm nhận thức cánh cửa nào, tùy tiện vào một gian nhà trốn là được rồi. Một cước đá tung cửa, lách mình đi vào, sau đó nhanh chóng đóng cửa lại, dựa lưng vào trên cửa đồng thời miệng không ngừng thở hổn hển.

Phương Tranh vừa thở vừa cân nhắc, sinh hoạt trong hang ổ của đám thổ phỉ cũng quá mức nguy hiểm, chuyện tình tán gái đợi cho tương lai nàng hết tức giận rồi nói lại sau,... “ Người tới đây làm gì?” Trong phòng truyền ra một thanh âm không thiện chí chút nào.

Phương Tranh ngẩn người, cẩn thận nhìn lại, ai yêu! Đây là nơi nào nha! Muốn chết không chết như thế nào lại đi trốn vào căn phòng mà Triệu Tuấn dưỡng thương?

Nặng nề thở dài một hơi, Phương Tranh mặt mày ảm đạm cúi đầu, sự tình dường như càng thêm nghiêm trọng, lúc này ngay cả Phương đại thiếu gia bản tính khôn vặt cũng không nghĩ ra được biện pháp nào chu toàn.

Đương nhiên Triệu Tuấn không biết rằng đêm qua vị hôn thê của hắn đã bị thất tiết bởi Phương Tranh, chứng kiến Phương Tranh cúi đầu trầm ngâm, không khỏi cười lạnh nói: “ Phương Tranh, ta khuyên người đừng nên uống phí tâm cơ, ta chuyện gì cũng không nói đâu! Coi như người có giết chết ta thì cũng không thể moi được một chút manh mối nào, người hết hi vọng rồi!”

Giờ khắc này Phương Tranh nào có tâm tư quản đến chuyện hắn có khai hay không, theo thần tình hoảng loạn mà liếc nhìn qua khe cửa, tức thì cười bồi nói: “ Triệu huynh a, ha ha, trước tiên chúng ta đừng nói chuyện này, quá mức đa cảm a! Có thể tâm sự loại khác hay không?”

Triệu Tuấn cười lạnh đáp: “ Người lại muốn bày ra quỷ kế gì nữa? Phương Tranh, ta ở trong kinh thành đã từng nghe qua thanh danh của người, một loại người vô sỉ, dơ tiện hết mức. Nói cho người biết, ta sẽ không tin người bất cứ chuyện tình gì.”

Phương Tranh lau mồ hôi lạnh, không an tâm ghé vào cửa quan sát động tĩnh ở bên ngoài, nôn nóng nói: “ Người không mắc mưu thì không mắc mưu đi, hôm nay ta đến không phải là vì chuyện này.”

Triệu Tuấn hồ nghi nói: “ Vậy người đến là muốn nói chuyện gì? Ta cảnh cáo người, người tránh xa vị hôn thê của ta ra một chút! Sang năm ta cùng nàng sẽ thành thân, người không được quá phận, phá hủy đi thanh danh của nàng.”

Lời còn chưa dứt, Phương Tranh chỉ cảm thấy cánh cửa sau lưng bị một lực đạo ngàn cân đánh văng ra, theo quán tính làm cho Phương Tranh lao đảo vài cái. Trong phòng hai người kinh hãi, cẩn thận nhìn lại đã thấy La Nguyệt Nương tay cầm một thanh đại khảm đao, uy phong凛冽 tựa như thiên thần hạ phàm, trong mắt lóe ra sát khí khôn cùng, nhìn thấy được Phương Tranh, La Nguyệt Nương liền nhe răng cười lạnh quát to: “ Phương Tiểu Ngũ! Người là đồ dâm tặc! Ngũ cùng lão nương một đêm, lão nương há có thể để cho người dễ dàng chạy thoát?”

Phương Tranh tinh thần hoảng hốt không thôi, La Nguyệt Nương đã đuổi theo tới tận đây rồi, chẳng nhẽ lão thiên gia muốn diệt đường sống của ta! Phương Tranh trong lòng âm thầm thở dài một hơi.

Ngay khi La Nguyệt Nương vừa đập cửa phóng vào, vừa la hét om sòm, nàng trong lúc nhất thời nóng giận cũng không nghĩ đến đây là căn phòng mà Triệu Tuấn dưỡng thương, nhưng lời đã nói ra rồi thì cũng khó có thể nuốt vào.

Lúc này biểu tình của Triệu Tuấn một bộ dạng bất khả tư nghị, hắn không còn tin tưởng vào lỗ tai của mình được nữa, trợn mắt nhìn vào La Nguyệt Nương, lại nhìn sang Phương Tranh, lắp bắp nói: “ Nguyệt Nương, nàng ...nàng vừa mới nói gì....Các người....Các người.... Mau nói cho ta biết các người đã làm gì cùng nhau!”

La Nguyệt Nương đứng ở trước cửa căn phòng, nhìn thấy được hai người Phương Tranh cùng Triệu Tuấn, trong lòng trăm mối tư vị phức tạp đan xen, mặc dù nàng không có tình cảm nam nữ đối với Triệu Tuấn nhưng dù sao bản thân mình cùng hắn cũng đã có đính ước, trên danh nghĩa sắp trở thành thê tử của hắn, như thế nào lại để cho tên hôn đản Phương Tiểu Ngũ phá hủy mất thanh danh trong một lúc nhất thời, nghe lời nói của Triệu Tuấn, nàng càng thêm lúng túng : “ Ta....không có.....Hắn....hắn.....” La Nguyệt Nương cảm thấy vô cùng ủy khuất, bởi vì tuy rằng nàng là hạng nữ lưu, lẩn lộn trên giang hồ làm hôn nhiều năm, sống chung cùng một đám thổ phỉ nhưng vẫn một mực gìn giữ tấm thân thanh bạch, hiện giờ đối mặt với Triệu Tuấn nàng không biết nên trả lời như thế nào cho phải, bỗng nhiên lệ châu ở nơi khóe mắt tuôn trào ra như suối, La Nguyệt Nương hung hăng giậm chân một cái, quay đầu bỏ chạy ra khỏi căn phòng.

Triệu Tuấn nhìn thấy La Nguyệt Nương bỏ đi, trong lòng càng thêm hoài nghi, quay sang Phương Tranh, gân cổ lên hỏi: “ Phương Tranh, người đã làm gì với nàng? Mau nói cho ta biết?”

Hiện giờ Phương Tranh cũng ổn định lại được tinh thần, mọi chuyện xảy ra quá mức bất ngờ, hắn cũng

không tưởng tượng nổi, bản thân mình lại có thể thoát chết trong gang tấc, nghe Triệu Tuấn hỏi, Phương Tranh khinh bỉ nói: “ Chúng ta đường đường chính chính, nam chưa...ân, nam có vợ, nữ chưa chồng, người quản được hay sao? Mà nàng cũng chưa tính toán cùng người thành thân, người nói như thế là có ý gì?”

Triệu Tuấn hai mắt trợn lồi ra bên ngoài, biểu tình căm phẫn, hận không thể đứng lên một đao đâm chết Phương Tranh, giận dữ rống lớn: “ Phương Tranh, đồ tiểu nhân bỉ ổi, ta sẽ khiến cho người sống không bằng chết...”

235. Chương 220: Tiểu Nhân Vật

Một lòng cầu sống không được, cầu chết không thể, Phương Tranh cười nhạo, thế nào mỗi người khi nói những lời ngoan độc đều dùng những lời kịch cũ rích như thế? Cho ta sống không bằng chết? Nằm mơ đi thôi! Bản thân người còn có thể sống được vài ngày hay không còn không biết.

Biểu tình Phương Tranh chợt nghiêm túc lại, sắc mặt trầm tĩnh nhìn chằm chằm Triệu Tuấn, thản nhiên nói: “ Triệu Tuấn, đừng nói loại lời lẽ không ý nghĩa này nữa, ở chỗ ta, thực lực đại biểu tất cả, mà người, không có loại thực lực này.”

Triệu Tuấn nghe vậy, thần sắc càng thêm phẫn nộ, cả người tức giận đến liên tục run run, nếu không phải trên đùi hấn có thương tích, sợ rằng đã sớm xông lên cùng Phương Tranh nhất quyết sinh tử.

Phương Tranh cười cười, nói: “ Rất tức giận, đúng không? Nhưng ta nói chính là sự thực. Người chỉ là một quân cờ bị người sai sử, không, dù là quân cờ cũng không phải, nhiều nhất người chỉ là một tờ giấy dùng xong liền vo lại ném đi. Người đừng không phục, ta nói đều là lời nói thật. Ta không biết là ai sai sử người tới bắt cóc ta, bắt quá ta nói cho người, nhiệm vụ của người hấn là giết ta, nhưng hôm nay ta vẫn còn sống tốt, điều này ý nghĩa nhiệm vụ của người đã thất bại, tình cảnh hiện tại của người đã rất nguy hiểm, người sai sử của người đã bỏ qua người, thậm chí, hấn còn có thể giết người diệt khẩu! Hấn sẽ không lưu lại đầu mỗi như người nhượng cho ta tìm hiểu được nguồn gốc của hấn. Cái chết của người, cơ bản đã được định trước.”

Thần sắc cuồng nộ của Triệu Tuấn cũng đã không còn nhìn thấy, chỉ là cười nhạt theo dõi hấn, Phương Tranh lại nhàn nhạt cười nói: “ Nghĩ là ta đang nói chuyện giạt gân, đúng không? Đây là bí ai của loại tiểu nhân vật như các người. Các người luôn cho rằng mình rất trọng yếu, đang được người coi trọng, lại không hề biết, ở trong mắt người sau màn kia, người chỉ là một viên pháo hôi tùy thời có thể bỏ qua. Người như các người hèn mọn tới mức dù là bụi bặm cũng không bằng!”

“ Người có tin hay không, hiện tại chỉ cần một câu nói của ta, liền cho người bị chết thần không biết quỷ không hay? Biết vì sao ta có thể làm được không? Bởi vì ta có mấy trăm thủ hạ đang mai phục tại Thanh Long sơn. Bốn phía ổ cướp này, tùy thời đang đợi ta phát ra từng mệnh lệnh, sau đó cố định chấp hành. Ta nói cho người, cái mà ta có, chính là quyền thế! Mặc dù ta không thích nó, nhưng không thể phủ nhận, có nó, ta cường đại hơn người rất nhiều. Hơn nữa người sau lưng người cũng có quyền thế, hấn đồng dạng cũng có thể cho người chết đi mà thần không biết quỷ không hay.”

Triệu Tuấn vẫn đang oán độc nhìn chằm chằm Phương Tranh, cười lạnh nói: “ Phương Tranh, người đừng nhiều lời, mặc cho người nói ba hoa chích chòe, ta cũng sẽ không nói bất luận điều gì hữu dụng cho người, người đừng uống phí tâm cơ!”

Phương Tranh thở dài, người này ngoan cố như vậy, thật không biết người phía sau hấn cho hấn chỗ tốt gì, khiến cho hấn có thể khẳng khẳng một mực như vậy.

“ Hiện tại người nói còn kịp, ta hứa hẹn bảo trụ tính mạng của người.” Phương Tranh cố gắng lần nữa.

“ Nằm mơ!” Triệu Tuấn không chút do dự cự tuyệt.

Người này quả thật là không biết tiến lui, làm Phương Tranh giống như con chó cắn phải con nhím, không sao xuống miệng.

“ Người không nói cũng chẳng sao, vậy ta van người giơ cao đánh khẽ, phóng La Nguyệt Nương một con đường sống thế nào? Chính người muốn chết, đừng liên lụy đến nàng!” Phương Tranh nhả nài, lui mà cầu.

Triệu Tuấn nghe vậy, nhìn chăm chăm Phương Tranh một lát, sau đó cười ha ha: “ Phương Tranh, ta biết người có chủ ý gì, người muốn moi bí mật từ trong miệng ta ra, thuận tiện sẽ đem vị hôn thê của ta câu dẫn vào trong lòng người. Người nhất cử lưỡng tiện, mà ta cả người lẫn tài vật thành khoảng không! Bàn tính đánh hay! Ha ha, nhưng ta nói cho người, nữ nhân này ta vốn cũng không hiểm辣, thế nhưng người đã thích nàng, ta sẽ không phóng nàng ra, lệnh phụ mẫu, đã có hôn ước, ta sẽ không buông tay. Nàng cũng sẽ không hủy hôn đâu. Đám người này thiếu ta rất nhiều, dù là ta thực sự phải chết, cũng phải kéo nàng cùng đi chung! Phương Tranh, người chết tâm đi! Người sẽ không có được bất cứ thứ gì trên người ta, bao quát cả nữ nhân của ta!”

“ Phương Tranh, thức thời thì mau nhanh chạy trở về kinh thành, nói thật cho người biết, ta đã đem hành tung của người bí mật báo cho cấp trên, bọn họ rất nhanh sẽ phái người tới giết người.”

Phương Tranh kinh hãi, thế nào vẫn còn có người tới giết ta? Lão tử đã chọc phải ai vậy? Lại hận ta đến như thế?

Phương Tranh kinh khủng nói: “ Ai? Là ai phái người tới giết ta? Người bị thương, hai ngày nay không hề ra cửa, người làm sao truyền tin tức?”

Người phía sau màn rốt cục là ai? Vì sao cần phải giết chết ta mới cam tâm? Rốt cục ta đắc tội phải ai? Thái tử? Dư nghiệt Phan đảng? Hay đại thần khác?

Không được, ta phải điều thêm mấy người có công phu tốt đến bên người hộ vệ, trải qua vài lần sinh tử khảo nghiệm, thiếu gia ta đã biến thành phi thường yếu đuối. Ngày mai liền truyền mệnh lệnh, gọi sát thủ ca ca từ doanh địa Ảnh Tử điều tới, còn luyện tập người mới làm gì, bảo hộ thủ lĩnh Ảnh Tử như ta mới là chuyện đại sự lớn nhất.

Triệu Tuấn cười lạnh nói: “ Điều này không liên quan đến người, ta tự có biện pháp của ta. Phương Tranh, hành động giết người của ta tuy rằng đã thất bại, nhưng cũng không đại biểu người từ nay về sau sẽ bình an vô sự, nếu người không chết, hành động ám sát nhằm vào người tuyệt sẽ không dừng lại! Thăng đến hoàng...” Triệu Tuấn nói đến đây, bỗng nhiên cảnh giác ngậm miệng lại.

“ Thăng đến hoàng cái gì? Cái gì hoàng?” Đôi mắt Phương Tranh sáng lên, hoàng? Là hoàng gì? Có lẽ là đầu mối...

“ Không có gì, Phương Tranh, mau chạy trở về đi thôi, đợi ở chỗ này, người chỉ có thể bị chết nhanh hơn, trở lại có nhiều người bảo hộ người, người còn có thể sống lâu thêm mấy ngày, xin khuyên người một câu, đừng có ở lại đây nghĩ chuyện câu dẫn vị hôn thê của ta, trên đầu chữ sắc một cây đao, nếu vì một nữ nhân mà toi mạng, giá trị sao?” Triệu Tuấn nhìn chăm chăm Phương Tranh, oán độc giống như một con rắn độc quần lên con mồi.

Phương Tranh nói đến khô nước bọt, Triệu Tuấn vẫn nhất định không nói, đến cuối cùng trái lại còn uy hiếp Phương Tranh, lúc này tính nhẫn nại của Phương Tranh cũng hết sạch, không khỏi cả giận nói: “ Mẹ nó! Khuyên can mãi mà người vẫn không chịu hiểu biết, ta rốt cục có cừ gì với người? Vì sao người hận ta như thế? Ta giết cha người hay đoạt lão bà của người?”

Thấy ánh mắt châm chọc của Triệu Tuấn nhìn hằm, Phương Tranh xấu hổ dừng một chút, lập tức nói: “ Khái, dù là ta đoạt lão bà người, nhưng không hề giết cha người, người có cần hận ta như thế sao?”

Triệu Tuấn không nói lời nào, vẫn dùng ánh mắt châm chọc nhìn hằm.

Phương Tranh bị chọc giận, lão tử đường đường là quan lớn trong triều đình, khách khí với tiểu nhân vật như người, không ngờ người còn dám dùng loại thái độ ngạo mạn này, thật không lẽ phép! Quân người có bao nhiêu khả năng, dám giết ta, lão tử trị người trước hãy nói!

Tâm trạng chợt giận, Phương Tranh cúi người nhặt lên thanh đại đao do La Nguyệt Nương ném lại, nhe răng cả giận nói: “ Triệu Tuấn, lão tử đã nói cặn lời, người vẫn ngoan cố không thay đổi, hôm nay không để cho người nếm lợi hại, người sẽ không biết cái gì gọi là vương pháp! Mẹ nó! Ám sát mệnh quan triều đình còn dám lẽ thẳng khí hùng như thế, còn có thiên lý sao? Quá khi dễ người!”

Triệu Tuấn nhìn thấy thanh đại đao trong tay Phương Tranh lóe ra hàn quang lờ lờ, tản ra quang mang khiếp người, không khỏi biến sắc. Về châm chọc vừa rồi đã biến thành kinh khủng, run giọng nói: “

Người...người làm gì?”

Tiểu tử này nhìn qua dáng dấp như trung trinh bất khuất, nguyên lai cũng là sợ chết. Ngày mai gọi Ôn Sâm lên, bắt hắn xuống sau núi, hảo hảo nghiêm hình bức cung một phen, không tin hắn không nhận tội.

Phương Tranh nhe răng cười nói: “ Mặc kệ cái gì, lão tử cho người chảy chút máu, cho người nhớ lâu một chút, sau này đừng có vô lễ phép với lão tử kiểu đó!”

“ Ta...ta cảnh cáo người, đây là Thanh Long sơn, không phải là kinh thành cho người tác uy tác phúc, ta là hôn phu của La Nguyệt Nương...”

Không đề cập tới hai chữ hôn phu còn hoàn hảo, nhắc tới lời này làm Phương Tranh tức giận đến tinh thần nhảy bạo, vốn chỉ dự định hù dọa hắn, bỗng nhiên thay đổi quyết định, trở nên đùa thật với hắn.

Phương Tranh không nói một lời, một cước nhấc ngay Triệu Tuấn đang nằm trên giường đá tới, trong miệng mắng: “ ***! Hôn phu rất giỏi sao? Người xứng đôi với nàng à? Người có tư cách gì cưới nàng? Dù tính mạng của người cũng sắp mất, người dựa vào cái gì làm vị hôn phu của nàng?”

Vừa mắng lại vừa đá, xương đùi Triệu Tuấn bị gãy còn chưa lành, nằm trên giường không thể động đậy, không thể làm gì khác hơn là ôm lấy đầu, lớn tiếng kêu thảm.

Phương Tranh càng đá lại càng giận, hắn nghĩ những việc này thật sự là bất công, thật vất vả mình mới chủ động thích một nữ nhân, ông trời vì sao lại an bài cho hắn một tình địch như thế? Cứ bám chặt mãi dứt không ra, không cường đại, nhưng cũng đủ làm người buồn nôn, La Nguyệt Nương gặp phải một vị hôn phu như thế, cũng xem như không may.

Quá tức giận, thanh đại đao trong tay Phương Tranh hung hăng quơ giữa không trung, làm bộ như muốn chém Triệu Tuấn.

Sự tình luôn luôn xảo như vậy, lúc đại đao huy vũ, vừa lúc cánh tay Triệu Tuấn vươn ra quơ quơ, kết quả “ xuy lạp” một tiếng, rõ ràng ràng truyền vào trong lỗ tai hai người.

Trong phòng bỗng nhiên an tĩnh lại, Phương Tranh hơi giật mình nhìn thanh đao trong tay, lại nhìn vết đao dài hẹp thấy cả thịt trên cánh tay Triệu Tuấn, máu tươi đang phun như suối dừng mãnh, ồ ạt rơi xuống trên giường.

Triệu Tuấn cũng hơi giật mình nhìn lên vết thương trên cánh tay mình, khuôn mặt cấp tốc mất đi huyết sắc, môi run run, sau đó kêu lên một tiếng thảm thiết, vẻ mặt không dám tin tưởng nhìn Phương Tranh, run giọng nói: “ Người...người thật sự chém ta...”

Phương Tranh nhanh tay ném thanh đại đao, xòe hai tay, cúi đầu hổ thẹn nói: “ Ta vô ý thôi...”

Triệu Tuấn vẻ mặt bi phẫn, trong ánh mắt nhìn Phương Tranh tràn ngập chỉ trích: “ Người giành vị hôn thê của ta, người còn dùng đao chém ta..”

Phương Tranh cũng có chút bị làm hoảng sợ, hắn dám giết người, bắt quá chỉ là bảo mạng. Quơ đại đao chém bị thương một người tay không tác sát, đây cũng là lần đầu, tuy nói là vô ý, hơn nữa còn là chém tình địch đáng chết, nhưng trong lòng nhịn không được cũng có cảm giác hổ thẹn.

“ Ta thực sự là vô ý, ta đang huy đao, người thò cánh tay ra làm chi? Đây không phải là tự tìm khổ sao.” Phương Tranh lẩm bẩm nói.

Nhìn vết thương trên cánh tay Triệu Tuấn, Phương Tranh quan tâm nói: “ Đau không? Rất đau sao? Ta giúp người thổi thổi?”

Sắc mặt Triệu Tuấn tái nhợt nhìn thoáng qua vết thương còn đang chảy đầy máu, vết thương rất sâu, hầu như thấy thịt nhập xương, mồ hôi trên mặt hắn tuôn xuống, nhịn xuống sự đau đớn toàn tâm, Triệu Tuấn cắn răng nói: “ Người nói đi? Nếu không ta chém người một đao thử xem?”

Phương Tranh nở nụ cười vài tiếng, chộp đại đao trên mặt đất vào trong tay, dự định ném ra, không cung cấp cho hắn công cụ trả thù.

Vỗ vồ bên vai không thụ thương của Triệu Tuấn, Phương Tranh thoải mái nói: “Đừng sợ, ta đi tìm chút kim sang được cho người, rất nhanh thôi...”

Nói xong Phương Tranh đứng lên, nhanh nhẹn đi ra cửa, vừa đi vừa quay đầu về dặn Triệu Tuấn: “Ngàn vạn lần phải đợi ta, ta lập tức sẽ trở lại, yên tâm, không có việc gì đâu!”

Triệu Tuấn cắn răng nhịn đau, lại mang ánh mắt tràn ngập chờ mong nhìn kỹ, Phương Tranh vội vã ra cửa chạy đi tìm thuốc.

Ra cửa, Phương Tranh đi nhanh vài bước, ném đại đao vào trong bụi cỏ ven đường.

Đang muốn đi tìm đám thảo phải hỏi kim sang được, đã thấy gã râu quai nón vẻ mặt hoảng loạn hướng hẳn đi tới.

“Làm sao vậy?” Phương Tranh hỏi.

Gã râu quai nón nhìn thấy Phương Tranh, vui mừng nói: “Nhị đương gia, cuối cùng tìm được người, không tốt, đương gia chạy xuống núi.”

“Nàng xuống núi làm chi?” Phương Tranh cả kinh nói, biến tình gợn sóng, nhất thời khó có thể tự chủ, điều này có thể lý giải, nhưng “Người không thể quay đầu bỏ chạy. Trốn tránh là sao đây? Nữ nhân này rốt cục đang suy nghĩ cái gì?”

Gã râu quai nón vô tội nói: “Ta cũng không biết. Được rồi, dường như đương gia đang khóc.”

“Khóc?” Phương Tranh khẩn trương, không tốt, con quỷ nhỏ không phải nhất thời lẫn quẩn trong lòng, sẽ làm ra những chuyện nông cạn đó chứ?

“Còn ngây ra đó làm gì? Đi, nhanh xuống núi tìm nàng!” Phương Tranh kéo gã râu quai nón, hướng dưới chân núi đi đến.

Đi được nửa đường, Phương Tranh bỗng nhiên gãi gãi đầu, di? Dường như ta đã quên chuyện gì, ai, mặc kệ, tìm La Nguyệt Nương quan trọng hơn.

Một canh giờ trôi qua, trong một gian nhà gỗ của ổ cướp truyền ra tiếng mắng to suy yếu đến cực điểm: “Phương Tranh người đâu rồi, tên vương bát đản dê tiện vô sỉ! Thuốc đâu?”

.....

Phương Tranh cùng gã râu quai nón chia nhau ra đi tìm, bởi vì hắn thầm nghĩ sẽ tìm đến chỗ đám thuộc hạ Ảnh Tử mai phục, để hỏi thăm tin tức của La Nguyệt Nương. Phương Tranh quay trở lại đoạn sườn núi lúc trước, phát ra tín hiệu liên lạc riêng biệt của tổ chức Ảnh Tử, một lát sau một đám người liền hiện thân trước mặt hắn. Cả đám thanh âm cung kính nói: “Chúng thuộc hạ bái kiến Phương đại nhân!”

Phương Tranh đang nóng lòng muốn biết tin tức của La Nguyệt Nương, sợ rằng nàng tính làm ẩu, cho nên không muốn dài dòng, hỏi: “Các người biết tin tức của nữ trùm thảo phải hay không?”

236. Chương 221: Biển Giẫm Nổi Sóng

Một gã thuộc hạ bước lên cung kính nói: “Từ sau khi phát hiện hành tung của đại nhân, trong hai ngày nay bọn thuộc hạ đã tìm hiểu rõ tình huống của ổ cướp tại Thanh Long sơn, La Nguyệt Nương là trùm thảo phải, tự nhiên phải chú ý nàng gấp bội.”

“Lời phề vật không nói! Mau nói nhanh, hôm nay nàng ở nơi nào?” Phương Tranh không nhịn được cắt đứt lời hắn.

Gã thuộc hạ ngắc đầu, nhìn Phương Tranh cười nói: “Đại nhân đừng gấp, con quỷ nhỏ kia chạy không được! Nàng vừa rời khỏi ổ cướp, đã bị huynh đệ chúng ta theo dõi.”

Phương Tranh nghe vậy vui mừng, hưng phấn chà tay, vui vẻ khen ngợi: “Không hổ là thủ hạ của lão tử, làm việc thật làm ta bớt lo! Hiện tại nàng đâu?”

Gã thuộc hạ đắc ý cười, làm vẻ huyền diệu nói: “ Bị người của Ảnh Tử theo dõi, nàng còn có thể chạy trốn sao? Lên trời xuống đất cũng chạy không khỏi con mắt chúng ta. Bất quá võ công con quỷ nhỏ kia xác thực cao cường, rời khỏi ổ cướp không lâu thì đã phát hiện có người theo dõi nàng, vì vậy nàng đang cùng huynh đệ chúng ta đánh nhau trong rừng trúc phía sau núi.”

Phương Tranh quá sợ hãi: “ Đánh...đánh nhau?”

Gã thuộc hạ nhìn thấy Phương Tranh biến sắc, vội vàng bồi cười nói: “ Đại nhân đừng lo lắng, sau khi đánh nhau, các huynh đệ đã gọi thêm người vây quanh nàng ta, phía sau núi cực kỳ yên tĩnh, nàng lại không được giúp đỡ, võ công có cao tới đâu cũng vô dụng, lúc này phỏng chừng con quỷ nhỏ đã bị huynh đệ chúng ta quần công sắp chết, oa ha ha ha!”

“ Phác thông!”

“ Đại nhân, Phương đại nhân! Người làm sao vậy? Người tỉnh tỉnh! Người đâu, nhanh đi gọi đại phu! Đại nhân té xỉu rồi!”

* * *

Giang Nam, Dương Châu phủ.

Trong một tòa đình viện tầm thường bên ngoài thành, tọa lạc bên cạnh kênh đào, bên ngoài đình viện trồng vài cây liễu rủ, thời tiết rét đậm, cành liễu đã khô vàng từ lâu, cành cây trĩu trĩu đang nhẹ nhàng đong đưa trong gió lạnh, có vẻ hiu quạnh mà tan hoang.

Bên trong một gian nhà lớn trong đình viện, trong phòng lát đá cẩm thạch, tiền sảnh vắng vẻ, có một bức màn che thật nặng nề. Tách rõ tiền sảnh thành hai phần thật rõ ràng.

Hổ Vân Sinh quỳ gối trong đại sảnh, đang trong mùa đông lạnh giá, trên trán hần lại đầm đầy mồ hôi, hần cứ thành thành thật thật quỳ gối ở nơi đó, cúi đầu thật sâu, không dám lau cả mồ hôi trên mặt, tùy ý cho nó nhỏ giọt rơi xuống sàn nhà bằng đá cẩm thạch.

Hổ Vân Sinh chỉ là một con chó, đúng vậy, ở trước mặt người trong màn che, hần là một con chó trung tâm, chủ nhân muốn hần cắn ai, hần sẽ cắn người đó.

Thế nhưng lúc này, chủ nhân mệnh lệnh cho hần cắn người, hần lại không cắn được, làm một con chó trung thành và tận tâm, rất rõ ràng hần đã thất trách. Cho nên hiện tại hần quỳ gối ở tiền sảnh này, mang theo tâm tình vạn phần sợ hãi, đang đợi sự nghiêm phạt của chủ nhân.

Ở trong mắt hần, vị chủ nhân phía sau màn che mà hần cũng chưa từng gặp qua, giống như một ngọn núi cao tồn tại, mỗi một câu chủ nhân nói, mỗi một mệnh lệnh hạ xuống, đối với hần mà nói, so với thánh chỉ của hoàng đế còn có hiệu dụng nhiều hơn. Hần vẫn đều cung kính chủ nhân như thần minh, mà hiện tại, vị thần minh trong lòng hần rất không vui vẻ.

“ Những lời của người nói, đều là thật sao?” Bên trong màn che truyền đến một thanh âm trầm thấp, thanh âm cực kỳ bình tĩnh, nhưng Hổ Vân Sinh lại biết, phía sau sự bình tĩnh này, đang nổi lên một trận cuồng phong.

Hổ Vân Sinh cúi gục đầu thật sâu trên mặt đất, dùng giọng nói cung kính đến cực điểm, thấp giọng nói: “ Đúng vậy. Chủ thượng, Triệu Tuấn truyền đến tin tức, Phương Tranh còn sống, thậm chí còn trở thành nhị đương gia của ổ phỉ Thanh Long sơn một cách thật kỳ lạ.”

“ Nhị đương gia của ổ cướp?” Thanh âm sau màn che lại cao hơn, biểu hiện chủ nhân thanh âm đang kinh ngạc cỡ nào.

“ Đúng vậy, chủ thượng. Triệu Tuấn truyền đến tin tức có nói, đêm đó hần muốn hạ thủ giết Phương Tranh thì cũng không ngờ lại bị trùm thổ phỉ La Nguyệt Nương ngăn cản, bảo trụ tính mạng Phương Tranh. Cho nên Phương Tranh không chết, mấy ngày nay vẫn đang ở trong ổ cướp của Thanh Long sơn.”

“ Chuyện lớn như vậy, sao hôm nay người mới báo?” Thanh âm của vị chủ nhân rất bất mãn.

Hồ Vân Sinh sợ đến ngậy người, đầu cúi gục không dám ngẩng lên, sợ hãi trả lời: “ Bẩm chủ thượng, đêm đó Triệu Tuấn vẫn giữ liên hệ với thuộc hạ, hơn nữa hần còn nói nguyên lai dự định trở lên Thanh Long sơn, tìm kiếm cơ hội giết chết Phương Tranh, thế nhưng...thế nhưng...”

“ Thế nhưng cái gì?”

“ Thế nhưng không biết Phương Tranh sử dụng biện pháp gì, Triệu Tuấn đi tới giữa sườn núi thì bị Phương Tranh dùng quỷ kế, làm gãy đùi phải của Triệu Tuấn, lúc này tuy Triệu Tuấn đang ở chung với Phương Tranh trong ổ cướp, nhưng chân hần vẫn chưa kịp lành. Không thể động đây, vốn không thể nào hạ thủ...” Hồ Vân Sinh nói đến đây, mồ hôi lạnh trên mặt liên tục tuôn ra.

Có một thủ hạ không ra gì như vậy, Hồ Vân Sinh cũng cảm thấy vô cùng xấu hổ, càng làm cho hần sợ hãi chính là nhiệm vụ không thể hoàn thành, phá hủy kế hoạch của chủ nhân, đang đợi chờ hần không biết là sự xử phạt thế nào.

“ Hừ! Người có một thủ hạ thật tốt!” Quả nhiên, chủ nhân sau màn che hừ lạnh một tiếng, âm trầm rin rít nói.

Hồ Vân Sinh kinh hoàng, gục trên mặt đất dù động cũng không dám động, run giọng nói: “ Thuộc hạ đáng chết! Thỉnh chủ thượng trách phạt!”

Một lúc lâu, trong màn che cũng không phát sinh một chút thanh âm. Ngay lúc Hồ Vân Sinh đang thấp thỏm bất an, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng của chủ nhân lại truyền đến.

“ Tình thế kinh thành hôm nay ra sao?”

Trong lòng Hồ Vân Sinh thở dài một hơi, cung kính nói: “ Triều đình trong kinh thành hôm nay, các đại thần vẫn như thường. Thế nhưng thế cục lại dị thường quỷ dị, chuyện Phương Tranh mất tích, hoàng thượng hạ chỉ điều tra Kim Lăng phủ doãn, thành vệ quân phó thống lĩnh Tần Trọng cũng bị hoàng thượng hạ chỉ trách phạt hai mươi trượng, lại phạt bổng lộc một năm, nhưng vẫn lưu dụng tại chỗ.”

“ Thái tử và những hoàng tử khác?”

“ Phương Tranh mất tích, toàn bộ mũi nhọn đều chỉ hướng thái tử, các đại thần trong triều đều lên nghị luận, đều cảm thấy việc này là do thái tử gây nên, hôm nay mặc dù thái tử nhận chức giám quốc, tay cầm quyền cao, nhưng thái độ làm người hành sự điệu thấp hơn trước đây rất nhiều, lúc hạ triều đóng cửa không ra, không hề tiếp khách, làm như không hỏi han đến thế sự. Phúc Vương đang ở Lại Bộ, nhưng căn cơ không sâu, không chiếm được sự duy trì của các đại thần, hôm nay từng bước đi cũng khó khăn.”

“ Ha ha ha ha.” Chủ nhân sau màn che bỗng nhiên cười ha hả, thanh âm tràn đầy châm chọc: “ Đường đường khí thế một quốc gia, thái tử, Phúc Vương, văn võ bá quan, thậm chí là hoàng đế, ha ha, rời khỏi tên Phương Tranh này, chẳng lẽ tất cả đều không chống đỡ nổi? Thật là đáng chê cười! Chỉ là một nhân vật tiểu lưu manh đánh đá, có đức có tài gì, có thể làm náo động triều của Hoa triều đại quốc ta?”

Hồ Vân Sinh nghe vậy cũng không dám đáp lại, thành thành thật thật nằm trên mặt đất, nửa điểm thanh âm cũng không dám phát sinh.

Chủ nhân cười to một lúc, bỗng nhiên trầm giọng nói: “ Hồ Vân Sinh, người hành sự bất lực, lại sai sử làm thủ hạ, khiến nhiệm vụ thất bại, sau khi trở về tự chặt một ngón tay, lĩnh năm mươi roi.”

Hồ Vân Sinh nghe vậy vui mừng, cung kính quỳ rạp trên mặt đất dập đầu ba cái nói lời cảm tạ không ngớt.

Chủ nhân nghiêm phạt đã tính là rất nhẹ, dựa theo lệ cũ, thủ hạ thực hiện nhiệm vụ thất bại, chủ nhân thông thường đều cho hần tiêu thất trên đời này, hôm nay chủ nhân chỉ chặt đứt một ngón tay của hần, lại ăn vài roi, thực sự là vô cùng khai ân.

“ Phương Tranh, hừ, người là con gián giết mãi không chết sao? Hồ Vân Sinh, Triệu Tuấn giết không được hần, người hần là giết được phải không? Mang theo vài người đến Thanh Long sơn, cắt đầu Phương Tranh về gặp ta, lần này nếu còn thất bại, người tự mình kết thúc đi, thủ hạ của ta không có đường phế vật vô dụng!”

Cả người Hồ Vân Sinh run lên, nhanh nhẹn cung kính tuân mệnh.

“ Về phần Triệu Tuấn kia, không thể cho hắn sống. Để tránh việc bị Phương Tranh truy tra đến trên người ta, lúc người đi giết Phương Tranh thì cũng thuận tiện giết luôn Triệu Tuấn. Người như thế dù là chó cũng không bằng, giữ lại làm gì? Còn có trùm thổ phỉ La Nguyệt Nương kia, hừ! Phá hủy đại sự của ta, thật là đáng chết! Toàn bộ giết hết, không lưu một người sống!”

“ Dạ!”

* * *

Hoa triều kinh thành, bên trong Phương phủ.

“ Cái gì? Tìm được tên hỗn đản rồi? Ha ha!”

Trường Bình vui vẻ cười to một tiếng, từ trên ghế nhảy dựng lên, Phương tử, Yên Nhiên và Tiểu Lục ở bên cạnh cũng đầy mặt vui mừng, nắm chặt bàn tay nhỏ bé, vui vẻ đến gương mặt đều đỏ hồng thật mê người.

Trường Bình không nhìn Ôn Sâm đang quỳ trước mặt, vội vã chạy ra ngoài phủ, vừa đi vừa nhìn xung quanh.

“ Di? Người đâu? Ôn Sâm, không phải người nói đã tìm được hắn rồi sao? Sao hắn không trở về? Chẳng lẽ hắn tiến cung gặp phụ hoàng trước?”

Về mặt Ôn Sâm đau khổ, gian nan nuốt nước bọt, khàn giọng cười gượng nói: “ Cái này...cạc cạc...cái này, Phương đại nhân nói, tạm thời không thể trở về, hắn nói...hắn nói người bắt cóc hắn hôm nay đang ở trên núi, đại nhân phải tiếp tục truy tra xuống phía dưới, tìm hiểu nguồn gốc, tìm ra người đứng sau màn làm chủ.”

Vừa nghe Phương Tranh vẫn chưa trở lại kinh thành, vẻ vui sướng trên mặt chúng nữ nhất thời ảm đạm xuống, mọi người nhìn nhau, phát hiện vẻ thất vọng lộ ra trong mắt mọi người. Con mắt sáng rực của Trường Bình cấp tốc ảm đạm xuống, lại lập tức nhíu môi, mắt hướng nói: “ Chuyện này hẳn giao cho các người đi làm không phải được rồi sao. Vì sao hắn phải tự mình đi thăm dò? Ảnh Tử các người lẽ nào đều bắt tài hết? Thân thể ngàn vàng, cẩn thận, hắn làm quan thời gian đã lâu, chẳng lẽ ngay cả đạo lý này mà cũng không hiểu?”

Hắn không phải tra án nha, rõ ràng theo như trong lời nói, đang nghĩ ở lại trong núi thông đồng với nữ đầu lĩnh thổ phỉ, trước khi quay về kinh, Ôn Sâm đã đem tất cả tình huống tra xét rõ ràng, trong lòng không ngừng cười khổ.

Đương nhiên, lời này dù đánh chết hắn cũng không dám nói với Trường Bình, bằng không hậu quả rất nghiêm trọng.

Bất quá Ôn Sâm hiển nhiên đánh giá thấp Trường Bình công chúa từ nhỏ ở hoàng cung lớn lên, chuyện người lừa ta gạt nàng đã xem nhiều, Trường Bình nhìn thấy trong mắt Ôn Sâm hiện lên một tia quang mang phức tạp, không khỏi khả nghi trong lòng, nhíu mày hỏi: “ Ôn Sâm, tên hỗn đản Phương Tranh rốt cục ở trên Thanh Long sơn làm gì? Người mau thành thật khai ra!”

Ôn Sâm lại càng hoảng sợ, vẻ mặt đau khổ nhanh miệng nói: “ Bẩm công chúa điện hạ, Phương đại nhân thực sự là đang tra án, thuộc hạ không dám có chút giấu diếm...”

Trường Bình hồ nghi nói: “ Ngoại trừ tra án thì sao? Hắn còn làm cái gì?”

Ôn Sâm do dự nói: “ Ngoại trừ tra án, Phương đại nhân, Phương đại nhân còn thuận tiện làm...làm...ách, nhị đương gia của ổ cướp.”

“ Cái gì?” Lời vừa nói ra, chúng nữ trong phòng đều kinh hãi, đây...đây rốt cục là chuyện gì xảy ra?

Trường Bình ngây cả người, lập tức giận dữ nói: “ Tên hỗn đản không hiểu biết kia! Quan cao hiển hách lại không làm, đi làm nhị đương gia của ổ cướp đáng chết, hắn...hắn điên rồi sao?”

“ Ôn đại nhân, người là nói, phu quân đang làm nhị đương gia của ổ cướp tại Thanh Long sơn?” Yên Nhiên hỏi xen vào.

Ôn Sâm thở dài trong lòng, cung kính nói: “ Bẩm nhị phu nhân, đúng vậy.”

Yên Nhiên nghe vậy thì cả kinh, thần sắc có chút hoảng loạn quay đầu nhìn Trường Bình nói: “ Tỷ tỷ, nguy rồi!”

Trường Bình còn đang tức giận, nghe vậy kỳ quái liếc mắt nhìn Yên Nhiên, nói: “ Chuyện gì nguy rồi?”

Yên Nhiên cổ quái nhìn Ôn Sâm đang cúi đầu không nói, ghé vào bên tai Trường Bình nhẹ giọng nói: “ Tỷ tỷ còn nhớ kỹ, mấy ngày trước đây Phương gia hiệu buôn từ kinh thành đưa đi hai xe hoàng kim và ngọc thạch đến U Châu không?”

Trường Bình khó hiểu gật đầu nói: “ Nhớ kỹ a, làm sao vậy?”

Hàm răng tuyết trắng của Yên Nhiên cắn cắn môi dưới, do dự một chút, nói: “ Ngày hôm trước áp xe chính là Chấn Viễn tiêu cục còn có hộ việc đầu lĩnh Trịnh Trượng đi theo. Nghe được tin tức truyền đến, nói rằng quan đạo đi Từ Châu phủ bị phá hư, bọn họ quyết định sửa lộ tuyến đi Thanh Long sơn. Tính tính ngày tháng, chính là ngày mai sẽ đi ngang qua chân núi Thanh Long sơn.”

Trường Bình há to miệng, ha ha nói: “ Muội...ý muội là nói...”

Biểu tình Yên Nhiên vừa muốn cười vừa muốn khóc, khẳng định gật đầu, cắn nhẹ môi nói: “ Không sai, hai xe hoàng kim ngọc thạch, rất có khả năng sẽ bị nhị đương gia của Thanh Long sơn, phu quân của chúng ta tự mình dẫn người xuống núi cướp đoạt.”

Chúng nữ bao quát cả Ôn Sâm, tất cả đều ngạc nhiên, trong đại sảnh thật lâu không ai lên tiếng.

Sau một lát, Trường Bình biểu tình như sắp ngất xỉu, đỡ trán ngồi phịch xuống ghế, rên rỉ lẩm bẩm nói: “ Trời ạ! Đây gọi là chuyện gì nha! Ngày tháng không có cách nào khác qua! Lão nương ở đây tân tân khổ khổ vì hấn lo chuyện gia sự, duy trì buôn bán, tên bại gia tử này lại ngược lại, dẫn thổ phỉ đi cướp đoạt tài vật của gia đình, ta...mạng của ta sao lại khổ như vậy a!”

Quay đầu nhìn chúng nữ, thấy biểu tình như vô cùng chấp nhận của mọi người, dù là Ôn Sâm cũng kìm lòng không được gật đầu, Trường Bình thấy thế, không khỏi càng thêm dở khóc dở cười.

“ Ôn Sâm, tên hỗn đản ngoại trừ làm nhị đương gia của ổ cướp còn làm cái gì? Thành thật mà nói! Nếu không bổn cung nói phụ hoàng đem người ném vào đại lao, trị người tội bất kính có chuyện mà giấu diếm!” Trường Bình vỗ bàn, quát to.

Lý do Phương Tranh ở lại trên núi thực sự quá gượng ép, không khỏi làm cho Trường Bình nghi ngờ mục đích thực sự của hấn.

Ôn Sâm nghe vậy hoảng sợ đến cả người run lên, run giọng nói: “ Công chúa điện hạ, không còn gì khác, thuộc hạ hoàn toàn nói những lời thật sự!”

Trường Bình vừa chuyển mắt, đột nhiên hỏi: “ Người nói hấn làm nhị đương gia? Vậy mặt trên hấn còn có một đại đương gia? Đại đương gia là ai?”

Lúc này đầu Ôn Sâm đã đầy mồ hôi, nghe vậy càng sợ run không ngớt, trong lòng đối với trực giác của Trường Bình đúng là bội phục sát đất. Ôn Sâm lau mồ hôi, lắp bắp nói: “ Ách, đại đương gia, khá khá, đại đương gia họ La.”

Trường Bình nhìn thần thái của Ôn Sâm, trong lòng lập tức liền biết đại đương gia kia không tầm thường, nghe vậy hơi nheo mắt lại, lạnh lùng nói: “ Ân, họ La, rồi sao? Tên là gì? Là nam hay nữ? Tướng mạo làm sao? Nói mau!”

Trong lòng Ôn Sâm thở dài, Phương đại nhân a Phương đại nhân, đây không phải do thuộc hạ không giúp người, thật sự là phu nhân của người quá mức lợi hại, thuộc hạ giấu diếm không được nữa, người..lão nhân gia ở trên Thanh Long sơn tự cầu nhiều phúc nha!

“ Bẩm công chúa điện hạ, đại đương gia tên là La Nguyệt Nương...gương mặt..khá khá...gương mặt rất là xinh đẹp.” Ôn Sâm thành thành thật thật nói ra hết toàn bộ.

“ La Nguyệt Nương? Xinh đẹp?” Trường Bình cùng Yên Nhiên các nàng trao đổi ánh mắt, trong lòng mọi người đều hiểu ra.

Cái gì là truy tra án bắt cóc, cái gì tìm kiếm kẻ làm chủ sau màn, tất cả đều là đánh rắm! Tên hồn đản không biết xấu hổ này ở lại trên núi với mục đích chủ yếu, chính là thuần túy vì câu dẫn La Nguyệt Nương xinh đẹp kia!

Biểu tình của các nàng phức tạp, có thương tâm, có thất lạc, cũng có vài phần ghen tuông không phục. Tên hồn đản vô lương tâm này, mọi người trong phủ vì hấn bậ đến sứt đầu mẻ trán, chân không chạm đất, hấn lại nhàn nhả đi câu dẫn nữ nhân khác, nữ nhân kia thật sự xinh đẹp lắm sao? Đẹp đến mức hấn cũng không muốn trở về, tình nguyện ở lại khe núi ăn đất uống gió?

Trường Bình ngây người trong chốc lát, liền không quan tâm kêu to lên, giận tím mặt nói: “ Hồn đản! Hồn đản chết tiết! Sao hấn không chết đi! Lão nương ở nhà mệt chết mệt sống, ngày đêm lo lắng sự chết sống của hấn, ăn không vô, ngủ không được. Hấn lại chỉ lo cùng nữ nhân khác khanh khanh tat a! Lương tâm hấn bị chó ăn sao? Còn có hồ ly tinh câu dẫn phu quân của người khác kia, thật không biết xấu hổ!”

Phượng tỷ nghe vậy sắc mặt cứng lại, Trường Bình liếc mắt nhìn nàng, hừ nói: “ Ta không nói người, người là đại hồ ly tinh, La Nguyệt Nương kia là tiểu hồ ly tinh! Hừ!”

Nghĩ lại bản thân mình ở trong Phương phủ ngày đêm làm lụng vất vả, vì tên hồn đản chết tiết kia lo lắng đến cả người gầy đi một vòng, hấn lại đi câu dẫn nữ nhân khác không chịu về nhà, nghĩ tới đây, viên mắt Trường Bình chợt đỏ, sau đó nước mắt nhất thời chảy xuống, trong lòng ủy khuất hận không lập tức chết đi mới tốt.

Không chỉ là nàng, chúng nữ trong phòng đều lặng lẽ thương tâm, cúi đầu liên tục gạt lệ.

Bầu không khí trong phòng nhất thời rơi vào trầm lắng. Ôn Sâm xấu hổ đứng ở trong phòng, đi cũng không được, ở lại cũng không xong, vạn phần làm khó, ai! Sớm biết vậy ta sẽ phái người đến quý phủ của đại nhân đưa tin là được, để làm chi phải tự mình tới? Ti tiện!

Trường Bình càng nghĩ càng không cam lòng, ủy khuất đến sắc mặt cũng dần dần bắt đầu âm trầm xuống tới, thổ phỉ Thanh Long sơn? Lão nương thật sự muốn tận mắt nhìn xem, nữ thổ phỉ đầu lĩnh, rốt cục có đáng đẹp xinh đẹp đến thế nào, câu dẫn phu quân người ta đến mức không muốn quay về nhà.

Hung hăng lau nước mắt, Trường Bình đi ra tiền sảnh, đứng ngoài cửa quát to: “ Thị vệ, tập hợp!”

Ôn Sâm nghe vậy kinh hãi, lắp bắp nói: “ Công chúa điện hạ, ngài...ngài muốn làm gì?”

Trường Bình lạnh lùng hừ một tiếng, không phản ứng hấn.

Chẳng được bao lâu, hơn ba trăm nữ hầu về tùy thân Trường Bình liền tập hợp đội ngũ chỉnh tề trước tiền viện. Tư thế oai hùng hiên ngang ưỡn ngực nhìn Trường Bình.

Cả người Ôn Sâm xuất mồ hôi lạnh, trong lòng không khỏi liên tục than thở, đã xảy ra chuyện, xảy ra chuyện lớn rồi!

Không để ý tới ánh mắt của mọi người, Trường Bình nhìn đám nữ hầu vệ, lớn tiếng nói: “ Hiện tại liền xuất phát, đi đến quân doanh của Phùng Cửu Dao bên ngoài Từ Châu thành!”

Đám nữ thị vệ cùng kêu lên tuân mệnh, xếp theo đội ngũ, hạo hạo đặng đặng đi ra khỏi Phương phủ, đặng đặng sát khí hướng ngoài thành đi đến.

Ôn Sâm nhìn đám mẫu hồ vừa được phóng ra khỏi lồng sắt, sợ đến chân đều mềm nhũn, vẻ mặt cầu xin, bi ai nói: “ Công chúa điện hạ, ngài...ngài là muốn làm gì nha?”

Trường Bình lạnh lùng hừ lạnh: “ Người không có mắt sao? Đương nhiên phải đến quân doanh của Phùng Cửu Dao, không phải hấn mang theo năm ngàn binh sĩ đóng quân bên ngoài thành Từ Châu à? Ta đi gọi hấn xuất binh.”

Hai mắt Ôn Sâm đăm đăm nói: “ Xuất...xuất binh? Xuất binh đi đâu?”

Trong mắt Trường Bình hiện lên vài phần lệ sắc, âm u nói: “ Công nui! Tiêu diệt!”

237. Chương 222: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân

Mọi chuyện náo loạn rồi!

Lúc này, Tào công công cẩn thận đi vào ngự thư phòng, quỳ bái: “Hoàng thượng, Thọ Vương và Anh Vương hai vị điện hạ, hôm nay vào kinh.”

Hoàng thượng nghe vậy chau mày, trầm giọng nói: “Hai người họ không ở lại đất phong, quay về kinh làm gì? Không có chiếu chỉ lại một mình vào kinh, bọn họ muốn tạo phản sao?”

Tào công công nhỏ giọng nói: “Lão nô chỉ nghe hai vị điện hạ nói, khí hậu tại đất phong quá lạnh, hai vị điện hạ không thể thích ứng, quý thể nhiễm bệnh, vì vậy quay về kinh an dưỡng.”

Hoàng thượng cười nhạt: “Không thể thích ứng? Quý thể nhiễm bệnh? Hừ! Hai người cùng bị bệnh, thật là rất xảo. Thái tử giám quốc, Phúc Vương nhập Lại Bộ, hiện tại họ lại trở về, sợ là bị bệnh đau mắt phải không?”

Tào công công hầu hạ hoàng thượng nhiều năm, hoàng thượng luôn xem hắn là tâm phúc, cho nên có vài lời trong lòng nói trước mặt hắn cũng không né tránh.

Tào công công quỳ rạp trên mặt đất, cũng không dám lên tiếng.

“Còn Thái Vương? Hắn không phải vừa vặn cũng bị bệnh đó chứ?”

“Bẩm hoàng thượng, Thái Vương điện hạ từ sau khi xảy ra chuyện diệt trừ Phan nghịch phản loạn, liền ra khỏi kinh thành, quay về đất phong.”

Hoàng thượng hòa hoãn sắc mặt, ôn tồn nói: “Cũng là Thái Vương và Phúc Vương hiểu biết! Trong mấy hoàng tử, ăi!”

Tào công công do dự một hồi, rốt cục mở miệng nói: “Hoàng thượng, theo Ảnh Tử hồi báo, hôm qua Thọ Vương điện hạ vào kinh, từng phái một nhóm người chạy đến Thanh Long sơn, dường như đi tìm hiểu tin tức gì đó, sau thấy chung quanh Thanh Long sơn đầy ám thung của Ảnh Tử, nhân mã của Thọ Vương điện hạ không dám hành động thiếu suy nghĩ, ở dưới chân núi dạo quanh một vòng, lại quay trở về đường cũ.”

“Thọ Vương vẫn luôn một mực giám quân tại Hưng Khánh Phủ, hắn phái người đi Thanh Long sơn tìm hiểu cái gì? Nơi này chỉ có một ổ cướp, chẳng lẽ...” Vùng lòng mày hoàng thượng nhăn lại thật sâu, lâm vào trầm tư.

* * *

Phương Thanh rốt cục được đám thuộc hạ Ảnh Tử cứu tỉnh.

Vừa tỉnh lại, Phương Tranh giống như nổi cơn điên, một cước một người đá đám thuộc hạ Ảnh Tử kêu to ngao ngao.

“Mỹ nữ mà lão tử thật vất vả mới coi trọng, bị đám hỗn đản các ngươi giết chết! Các ngươi đền mạng cho nàng!”

Đám thuộc hạ Ảnh Tử gọi khổ không ngừng, đại nhân à, ngài nên nói sớm ngài đã xem trúng ý nữ nhân kia đi, giết chúng ta cũng không làm gì được nha, vài thuộc hạ Ảnh Tử đã trúng vài chiêu vô ảnh cước, nhện đau kêu lên: “Đại nhân! Đại nhân khoan hãy động thủ, lúc này còn kịp cứu người, đại nhân đừng lãng phí thời gian, chậm trễ sẽ không kịp.”

Phương Tranh cả kinh, đúng vậy, La Nguyệt Nương võ công cao cường, dù là đánh không lại mười người của Ảnh Tử vậy công, chỉ ít chống đối nhất định cũng không đến nỗi thua liền đi? Ta phải nhanh đi cứu người mới được, không thể ở đây lãng phí thời gian.

“Sau khi quay về kinh mới thu thập các ngươi! Vô pháp vô thiên! Nữ nhân của lão tử cũng dám giết, gần đây Ôn Sâm cho các ngươi ăn cái gì? Ăn tim gấu gan báo hay sao?”

Phương Tranh quay đầu hướng trên núi chạy đi, đám thuộc hạ Ảnh Tử nhìn nhau chạy theo phía sau hắn, đoàn người lòng như lửa đốt nhanh chóng chạy tới phía sau núi.

Trong rừng trúc phía sau núi, hơn bốn mươi thuộc hạ Ảnh Tử che mặt, đang lạnh lùng giăng co cùng La Nguyệt Nương.

Bọn họ đã vây công La Nguyệt Nương hơn nửa ngày, nhưng võ công của La Nguyệt Nương thật sự rất cao cường, Ảnh Tử bị nàng đánh ngã không ít, mọi người lại không cách nào, đành đem hết toàn lực cũng chỉ vền vện tạo được mấy vết thương nhẹ trên người nàng. Điều này làm cho Ảnh Tử cảm thấy có chút xấu hổ, dù sao bọn họ đều là nhân tài tinh anh do sát thủ ca ca huấn luyện ra. Mấy người vây công một nữ tử, suốt nửa ngày còn chưa thu thập được nàng, thực sự ném mất mặt mũi của Ảnh Tử, chẳng biết sau khi Phương đại nhân và Ôn đại nhân biết được, sẽ trách phạt bọn họ thế nào.

Mái tóc La Nguyệt Nương đã rối loạn, thở hổn hển kịch liệt, lúc này quần áo nàng mất trật tự, cánh tay và bụng bị người chém một đao, máu không ngừng chảy ra ngoài, nhưng nàng lại không có thời gian băng bó.

Lòng của nàng lại tràn ngập kinh hãi và lo sợ. Đoàn người trước mặt không chút tiếng động theo dõi nàng, bị nàng phát hiện, trong khoảng thời gian ngắn liền xuất hiện nhiều người vây công nàng, đoàn người này rốt cục có địa vị gì? Nàng từ nhỏ lớn lên trên Thanh Long sơn, nàng không nghĩ ra, trên núi từ bao giờ ẩn trú một nhóm nhân mã đông như vậy, rốt cục bọn họ đang muốn gì?

Nếu nói bọn họ là vì địa bàn Thanh Long sơn, nhằm vào hơn hai trăm huynh đệ thổ phỉ trên núi, quả thật là chuyện đáng chê cười! Từ thân thủ của đoàn người này mà xem, bọn họ khi công kích phối hợp ăn ý, tiến lui rất có kết cấu của quân ngũ, hơn mười người phối hợp, dù là đối mặt kẻ địch mấy lần, cũng có thể chiến đấu không phân biệt cao thấp. Một đám người như vậy, hiếm lạ địa bàn nho nhỏ như Thanh Long sơn sao?

“ Các ngươi là người nào? Vì sao phải ở đây chặn giết ta? Chiu người phương nào sai sử?” Thở dốc một hồi, La Nguyệt Nương điều hòa khí tức, lạnh lùng hỏi.

Ảnh Tử vẫn không trả lời, một gã quân sự dẫn đầu che mặt, hướng phía trái nháy mắt ra dấu, trả lời nàng, lại là đao kiếm cùng phát.

La Nguyệt Nương miễn cưỡng khởi lên tinh thần, nhanh chóng sử dụng kiếm đâm tới, mọi người lại bắt đầu một phen ác đấu.

Khi Phương Tranh và thuộc hạ Ảnh Tử chạy tới phía sau núi thì thấy cảnh tượng trước mắt.

“ Xong xong! Lão bà của ta sẽ bị các ngươi nhanh đánh chết!” Phương Tranh vỗ trán, vẻ mặt cầu xin khe khẽ kêu lên.

Sắc mặt của quân sự Ảnh Tử nóng nóng, hé miệng liền muốn gọi mọi người dừng tay.

“ Chậm đã! Câm miệng!” Phương Tranh nhanh miệng cắt đứt lời hắn.

“ Nếu các ngươi dừng tay, ta làm sao đi ra giải thích với nàng? Nói các ngươi là thủ hạ của ta, được ta phái đi giết nàng? Sao này lão tử làm sao của được nàng?” Phương Tranh tức giận nói.

Quân sự gãi gãi đầu, chần chờ nói: “ Vậy ý tứ của đại nhân là?”

Phương Tranh nhìn trời trợn mắt, có một đám thủ hạ ngu ngốc như thế, là bất hạnh của ta!

“ Diễn kịch! Biết diễn kịch không?” Phương Tranh trừng mắt nhìn hắn nói.

Thấy vẻ mặt quân sự mờ mịt ngu ngốc, Phương Tranh thở dài.

“ Các ngươi đi tới, ám chỉ cho mấy người trong trận, làm ra hình dạng như muốn giết nàng, nhưng không được ra tay thật sự! Sau đó, hắc hắc, tới lúc ta ra mặt thu hoạch rồi.”

Quân sự phúc chí tâm linh, bật người hiểu ý: “ A, thuộc hạ hiểu rồi, sau đó đại nhân sẽ anh hùng cứu mỹ nhân, cuối cùng các huynh đệ bị đại nhân đánh cho hoa rơi nước chảy, chạy trốn chết, đại nhân liền có khả năng giành được trái tim của mỹ nhân, đại nhân, cao a! Thật sự là cao!”

Phương Tranh đắc ý cười cười, đoạn kịch anh hùng cứu mỹ nhân đúng là ớn lạnh một chút, nhưng cũng có tác dụng...Không phải là phương pháp này thần kỳ cỡ nào, mà dựa vào thời cơ chính xác sử dụng phương pháp chính xác, không quan tâm phương pháp cũ rích ra sao.

“ Còn ngây ra làm chi? Nhanh bắt đầu nha!” Phương Tranh không nhịn được giục nói. Cuộc chém giết bên trong rừng trúc càng ngày càng gay gắt, thân hình La Nguyệt Nương đã có chút lảo đảo bất ổn, nếu còn tiếp tục đánh tiếp, đảm chắc nàng sẽ bị Ảnh Tử giết chết.

Quần sự giật mình, nhanh nhẹn phát tay. Mọi người tay cầm đao kiếm, gia nhập vòng chiến. Lưu lại một mình Phương Tranh, đang đứng bên ngoài rừng trúc đảo mắt nhìn xung quanh.

Hơn bốn mươi thuộc hạ Ảnh Tử đang vây công La Nguyệt Nương bỗng nhiên nhìn thấy viện binh chạy tới, đều vui vẻ hét to vài tiếng.

La Nguyệt Nương nhìn thấy cường địch lại có thêm tiếp viện, không khỏi âm thầm kêu khổ, hôm nay sợ rằng sẽ thua tại nơi đây. Trong đao quang kiếm ảnh, trong đầu La Nguyệt Nương chẳng biết vì sao, dĩ nhiên lại hiện ra khuôn mặt như kẻ trộm hèn của Phương Tranh, tên vô lại cùng nàng ngủ một đêm, xú nam nhân khinh bạc nàng, chẳng biết hôm nay nàng chết đi, hắn có vì nàng cảm thấy thương tâm?

Viện binh thêm vào vòng chiến xong cũng không vội vã động thủ, trái lại âm thầm thông khí tin tức với đám người đang vây công La Nguyệt Nương.

Chỉ nghe được nguyên bản đám người đang vây công nàng lúc trước tất cả đều ngơ ngác hết lớn: “ Cái gì?”

“ Đây là ý gì?”

“ Câm miệng! Chấp hành mệnh lệnh!” Quần sự Ảnh Tử thấp giọng quát mắng.

Vì vậy, hơn năm mươi thuộc hạ Ảnh Tử không biết nên khóc hay nên cười nhìn thoáng qua nhau, sau đó hữu khí vô lực giơ lên đao kiếm trong tay, nhẹ nhàng hướng La Nguyệt Nương công tới, trong miệng bọn họ kêu vang rung trời nhưng trên tay không có chút lực đạo, nhìn giống như một đám lão đầu nhũn nhũn gần đất xa trời đang chậm chậm đánh thái cực quyền trong công viên, chiêu thức công kích dừng nói là sắc bén, quả thực là trăm ngàn chỗ hở, chậm chạp đến mức thái quá.

La Nguyệt Nương vốn đang tràn đầy sầu khổ lo sợ, cho rằng hôm nay nhất định bị mất mạng, lại không nghĩ rằng sau khi viện binh của địch nhân chạy tới, độ công kích lại giảm đi, áp lực suy giảm cực nhanh, nàng cũng không kịp ngẫm nghĩ nguyên nhân trong đó, tinh thần rung lên, chiêu thức của nàng càng thêm sắc bén.

Nhưng đám thuộc hạ Ảnh Tử cũng không ngốc, tuy công kích lẫn lực đạo của bọn họ mềm nhũn không có tính nguy hiểm, nhưng đối mặt sự công kích của La Nguyệt Nương, bọn họ cũng không dám phớt lờ, phòng thủ quả nhiên cẩn thận, trận tranh đấu giống như diễn kịch trên sân khấu cứ như vậy duy trì liên tục, cả cuộc chiến tràn ngập vẻ dị thường quỷ dị.

Phương Tranh quan sát một lát, bỗng nhiên cười hắc hắc, anh hùng nên lên sân khấu rồi.

Vì vậy hắn từ trong một mảnh rừng trúc rậm rạp toát đầu ra, giơ cao hai tay, nghĩa chính lời nghiêm quát to: “ Oa! Nhiều đại nam nhân như vậy, vây công một thiếu nữ tử, quả thực không biết xấu hổ, thật không biết xấu hổ! Đương gia đừng sợ! Ta tới cứu người thoát khổ!”

Nói xong hắn lập tức vọt tới bên ngoài vòng vây của đám Ảnh Tử.

Phương Tranh là người lãnh đạo trực tiếp của Ảnh Tử, mọi người làm sao không nhận biết hắn? Thấy hắn đến, đều như trút được gánh nặng thở phào nhẹ nhõm, diễn viên rốt cục đã ra sân, nếu còn tiếp tục đánh tiếp như thế, cô nương này không một chết, thì chúng ta cũng nên một chết, một nhọc cũng là một việc thật khổ cực nha.

Phương Tranh vọt tới, đám Ảnh Tử đều tự động tự giác tránh ra, tùy ý cho Phương Tranh vọt vào trong vòng vây, hình dáng lại không hề có vẻ làm như liều chết chiến đấu. Quả thực càng giống như một đội quân đang hoan nghênh lãnh đạo tới thị sát tình hình.

La Nguyệt Nương nhìn thấy Phương Tranh đến, không khỏi kinh hãi, tức giận nói: “ Sao ngươi lại tới đây? Người...người có bệnh sao! Còn không chạy mau! Muốn tìm cái chết hả?”

Phương Tranh chính khí nghiêm nghị ưỡn ngực, mắt hằm sát khí nhìn quét đám thuộc hạ Ảnh Tử đang vây quanh bọn họ, trầm giọng nói: “ Đương gia, chết có khi nhẹ như hồng mao, có khi nặng như thái sơn, nhìn

thấy đương gia gặp nạn, ta đường đường là nam tử hán, sao có thể khoanh tay đứng nhìn?”

Sống chết trước mắt, Phương Tranh động thân vì nàng chịu chết, lúc này La Nguyệt Nương cũng nhin không được lệ nóng doanh tròng, đỏ mắt nhìn Phương Tranh, cảm động nói: “ Nhị đương gia, người...”

Phương Tranh làm vẻ cảnh giới nhìn đám Ảnh Tử, khuôn mặt lãnh liệt khoát tay chặn lại, hét lớn: “ Đương gia, đừng nói nữa! Hôm nay dù là vì người mà chết, cũng là đáng giá, ta chỉ mong muốn đương gia đừng quên ta, kiếp này không có được trái tim của người, là chuyện ăn năn lớn nhất đời này của ta, nếu chúng ta có duyên, kiếp sau tái kiến!”

Nói xong những câu thâm tình mà buồn nôn, Phương Tranh không đợi La Nguyệt Nương làm ra phản ứng, liền trợn mắt hướng đám thuộc hạ Ảnh Tử dữ dằn quát to: “ Đám cẩu tặc! Đến đây đi! Để Phương ngũ gia siêu độ các người!”

Đám thuộc hạ Ảnh Tử bị một phen lời nói của Phương Tranh làm cả người nổi lên da gà, trong lòng tẩm tắc khen ngợi, những lời đại nhân vừa nói, thật sự là quá, quá buồn nôn đi thôi! Thảo nào đại nhân còn trẻ tuổi, trong phủ đã có tới bốn vị phu nhân quốc sắc thiên hương, bản lĩnh câu dẫn nữ nhân của đại nhân, thật là không nhỏ oa!

Phương Tranh quơ song quyền, làm ra vẻ hướng đám thuộc hạ Ảnh Tử công tới, đám Ảnh Tử cũng nghênh tới, đều hét lớn một tiếng: “ Tới hay!” Song phương liền người tới ta đi xuất chiêu.

Vì vậy, bên trong rừng trúc liền nổi lên một trận long tranh hổ đấu. Chỉ tiếc, trận tranh đấu này quả thực giống như một bộ phim điện ảnh quay chậm, trong miệng mọi người oa oa kêu to, chiêu thức xuất thủ nhìn qua cũng sắc bén, nhưng thực tế ngay cả nửa góc áo của Phương Tranh cũng chưa từng dính tới, mỗi khi sắp chạm vào thân thể Phương Tranh thì đám thuộc hạ Ảnh Tử liền ngoài ý muốn biến hóa phương hướng công kích, nếu không phải bị trượt qua một bên, thì lại là đánh hụt. Thoạt nhìn giống như bên ngoài thân thể Phương Tranh có một tầng bảo hộ. Bất luận là đao kiếm quyền chưởng gì đều không chạm trúng được thân thể của hắn.

Tình hình của La Nguyệt Nương cũng không khác biệt gì với Phương Tranh, nàng càng đánh trong lòng càng kỳ quái, dáng vẻ này làm gì giống như đang liều mạng, rõ ràng là giống như một nhóm người lớn đang chơi đùa với tiểu hài tử, đây rốt cục là chuyện gì xảy ra? Vì sao khi Phương Tranh vừa xuất hiện, tình thế liền biến thành như vậy?

Đoàn người ở trong rừng trúc đùa giỡn mãi không ngừng, nếu cứ tiếp tục như vậy thì cũng hoàn hảo, dựa theo kế hoạch lúc đầu, qua không được bao lâu Phương Tranh sẽ đại triển thần uy, đánh cho đoàn người bọn họ phải chạy trốn chết, trận kịch này xem như có thể kết thúc. Mọi người cũng có thể nhanh chóng trở về tắm rửa chui lên giường, đầu cần dây dưa làm chi, đáng tiếc trời không thể đoán được mưa gió, phía trên một mảnh quái thạch của rừng trúc, có ba bóng người đang trốn sau quái thạch, đang lạnh lùng nhìn chăm chú vào trò khôi hài trong rừng trúc bên dưới.

Ba người mặc hắc y, tất cả đều che mặt. Nhìn thấy không rõ khuôn mặt, trong mắt bọn họ lộ ra vẻ tàn khốc lãnh mạc, giống như những con liệp báo đang chờ cơ hội xông tới cắn đứt cổ con mồi.

“ Người ở giữa kia, xác định là Phương Tranh sao?” Trong đó có một người bật mặt lạnh lùng hỏi, nhìn trận đấu thấy Phương Tranh nhảy lên nhảy xuống bên dưới, đánh thật vô cùng hào hứng, trong mắt không khỏi hiện lên vài phần sát ý.

“ Đúng vậy, Hổ đầu nhi, thuộc hạ xác định là hắn. Nữ tử bên cạnh hắn, đó là đầu lĩnh thổ phỉ La Nguyệt Nương.” Một người bật mặt bên cạnh cung kính nói.

Nguyên lai người bật mặt vừa đặt câu hỏi chính là Hồ Vân Sinh. Hắn lĩnh mệnh lệnh chủ nhân, đêm tối liền chạy tới Thanh Long sơn, chuẩn bị ám sát Phương Tranh, La Nguyệt Nương và Triệu Tuấn.

Hồ Vân Sinh nghe vậy, trong mắt hiện lên vài phần hưng phấn, chà xát bàn tay thấp giọng nói: “ Thực sự là trời cũng giúp ta! Ba mục tiêu, trước mắt đã xuất hiện hai, hơn nữa vừa lúc cũng có người vây giết bọn hắn. Tròng diện hỗn loạn như vậy, chính lúc thích hợp đục nước béo cò. Rốt cục không phụ lòng nhờ vả của chủ thượng.”

“Đầu nhi, chúng ta động thủ đi, bọn họ cũng đều che mặt, chúng ta xen lẫn vào bên trong, bọn họ nhất thời cũng nhận thức không ra, chúng ta vừa lúc nhân cơ hội giúp bọn hắn giết chết Phương Tranh và La Nguyệt Nương, người nhìn đám vô dụng kia, nửa ngày còn chưa thu thập xong, cực kỳ vô dụng...”

Một người bịt mặt khác chần chờ nói: “Đầu nhi, cách đánh của bọn họ thật sự có điểm kỳ quái.”

Hồ Vân Sinh nhìn vào giữa sân đấu, lập tức lắc đầu: “Xác thực có điểm không thích hợp, nhưng phải tận dụng thời cơ, tràng diện hỗn loạn không rõ ràng, một người đi xuống phía dưới, đừng quên Triệu Tuấn còn trong ổ cước, nơi đó càng phức tạp hơn nơi này.”

Một tên bịt mặt trong đó nói: “Đầu nhi, ta xuống phía dưới, các người đi giết Triệu Tuấn đi.”

Hồ Vân Sinh gật đầu nói: “Tốt, cẩn thận một chút. Tên Phương Tranh này rất láu cá, đừng nghe hắn nói chuyện. Chúng ta đi vào ổ phỉ giết Triệu Tuấn.”

Nói xong Hồ Vân Sinh liền mang theo một gã bịt mặt biến mất sau đám quái thạch, lưu lại một tên bịt mặt quan sát tình hình bên dưới, bỗng nhiên thân hình hắn giống như một con chim to bay lên, nhẹ nhàng rơi vào trong vòng vây của đám Ảnh Tử, lúc rơi xuống không một tiếng động.

Phương Tranh đang đánh nhau thật cao hứng bưng bưng, thật lâu chưa vận động qua như vậy, chúng thủ hạ đang bồi hắn luyện luyện gân cốt. Tuy thật thoải mái, nhưng cánh tay có chút tê dại, xem ra qua một hồi bổn thiếu gia nên đại triển thần uy, đánh chạy hết bọn họ, sau đó một tay kéo La Nguyệt Nương, dùng cái miệng tràn ngập hương vị nam nhân hung hăng hôn lên đôi môi anh đào của nàng một trận, La Nguyệt Nương duyên dáng gọi to một tiếng, lập tức liền chui vào vòng tay ôm ấp của hắn, từ nay về sau liền như cây liền cành, buổi tối cùng lên vu sơn mây mưa, người y ta y, năm sau sinh cho ta một tiểu đầu lĩnh thổ phỉ, nghĩ tới đây, Phương Tranh liền hồn nhiên quên mất bản thân đang “liều chết chém giết”, mở miệng cười ha ha.

“Đại nhân, đại nhân!” Đang trong hỗn loạn tranh đấu, một thuộc hạ Ảnh Tử nhân cơ hội nhỏ giọng nhắc nhở Phương Tranh.

“Ân? Cái gì?” Phương Tranh ngẩn người.

“Đại nhân, ngài quên ngăn trở một chiêu của thuộc hạ.” Thuộc hạ mặt mày đen thui.

Phương Tranh cúi đầu vừa nhìn, đã thấy nắm tay của tên thuộc hạ đã thò tới trước ngực, sau đó liền ngừng lại, quả nhiên chỉ còn chờ hắn đưa tay ra cản lại.

Phương Tranh cười to một tiếng dài, cất cao giọng nói: “Tối tốt! Cầu tặc xem chiêu!”

Đám thuộc hạ Ảnh Tử mặt mày đen thui...Đúng lúc này, tình thế đột biến, một bóng đen từ bên trong lao ra, tay giơ cao, chiêu thức nhanh như thiểm điện hướng Phương Tranh bổ tới.

La Nguyệt Nương đang đánh nhau chết sống chợt nhìn thấy, không khỏi kinh hô: “Cẩn thận!”

Đám thuộc hạ vốn đang ôm tâm tư lười biếng cùng đại nhân đùa giỡn ngoạn nháo, nhất thời cũng không kịp chú ý tới chiêu thức sắc bén của bóng đen kia vừa đánh ra.

Phương Tranh thì càng khỏi nói, hắn căn bản không hề có võ công, dù có cẩn thận cũng vô dụng, cho nên chỉ trong tích tắc lúc đó, chỉ nghe được một tiếng “xuy lạp”, hiện trường bỗng nhiên an tĩnh lại.

Mọi người ngơ ngác nhìn kỹ, chỉ thấy y phục dưới chân của của Phương Tranh bị kéo rách một lỗ hổng thật dài, máu tươi đang tràn ra.

La Nguyệt Nương thấy thế kinh hãi, nhào tới bên người Phương Tranh, thần sắc hoảng loạn liên tục hỏi: “Người ra sao?”

Phương Tranh chỉ cảm thấy dưới chân tê rần đau xót, sau đó vô ý thức dùng tay sờ tới, phát hiện máu tươi đầy tay, không khỏi thất thần.

Đây...đây là có chuyện gì? Tên vương bát đản nào dám đùa thật với ta vậy?

Phương Tranh vừa nhìn thấy máu tươi thì có chút choáng váng đầu óc, ngẩng đầu lại nhìn thấy vẻ mặt hoảng loạn của La Nguyệt Nương nhìn hẩn, trong lòng Phương Tranh không khỏi ảm áp. Con quỷ nhỏ này cuối cùng cũng có lương tâm, cũng thật rất quan tâm cho ta.

Chuyện quá bất ngờ, một kiếm của người bịt mắt vào thịt không sâu, chỉ xẹt qua một đường rất cạn, chỉ là máu tươi nhễ nhại, làm cho vết thương nhìn có điểm dọa người mà thôi.

Đám thuộc hạ Ảnh Tử nhìn nhau, chưa kịp phản ứng.

Người bịt mắt một kích không thành, nhìn thấy hiện trường bỗng nhiên an tĩnh lại, mọi người đều dừng lại bất động, vẻ mặt cổ quái nhìn hẩn, hẩn nhất thời cũng phát mộng, ta giúp các người đâm một kiếm, các người hẩn là nên thừa thắng xông lên mới phải, đều dừng lại là chuyện gì xảy ra ha?

Phương Tranh nổi giận, chỉ là đùa chơi mà thôi, sao người dám đánh thương lão tử, là thủ hạ của ai vậy? Trở lại nhốt hẩn một năm mới xong!

Chộp đại đao trong tay một gã thuộc hạ, Phương Tranh nổi giận dùng dùi đâm hướng người bịt mắt chém tới.

Trong miệng hẩn oa oa hét lớn: “ Mẹ nó! Hỗn trưởng vương bát đản! Huấn luyện viên của người là ai? Dám đánh thương lão tử, không muốn sống nữa?”

Người bịt mắt nhất thời cũng bị tình thế biến hóa làm hôn mê đầu óc, quên mất mình biết võ công, chỉ giờ kiếm bị động chống đỡ những cú chém loạn xạ của Phương Tranh.

Vừa chống đỡ vừa bị phần hướng đám thuộc hạ Ảnh Tử hô to: “ Hẩn đã bị ta chém thương, các người vì sao còn chưa động thủ?”

“ Động thủ con mẹ người! Người chém lão tử bị thương còn chưa đủ, còn muốn gọi bọn họ tới chém ta, muốn chết lão tử sẽ thành toàn người! Trở về cho người tội danh thông địch phản quốc!” Phương Tranh vừa chém vừa hét lớn.

Vì vậy, trong rừng trúc yên tĩnh, mấy chục người ngơ ngác đứng yên bất động, ánh mắt nhìn chăm chú vào trong cuộc đấu tràn ngập bầu không khí quỷ dị của hai người trong sân, một người đang hoảng sợ chống đỡ, một người đang nổi giận chém lung tung, trong rừng trúc chỉ nghe tiếng đinh đương không ngừng, giống như có ai đang mở lò rèn làm việc, thanh âm truyền ra thật xa sau núi.

238. Chương 223: Người Rốt Cuộc Là Ai?

Phương Tranh không quản kinh hiểm, miệng kêu oa oa, húc đầu chém lung tung tựa như một kẻ điên, nhất thời người bịt mắt bị cảnh tượng trước mặt làm cho rối loạn tâm tư, đã quên mất một thân võ nghệ của chính mình, tuy đang lâm vào thế hạ phong sử kiếm chống đỡ lại loạn đao pháp của Phương Tranh nhưng trong đầu của hẩn vẫn không ngừng luân chuyển. Hẩn không rõ, vì sao đám người Ảnh Tử kia lại đứng im bất động, chẳng nhẽ bọn hẩn có tính có ăn sẵn?

Nhóm Ảnh Tử cũng chưa động, dùng ánh mắt trao đổi thì thầm với nhau nói: “ Ài, người này là ai nha? Quả thật có mắt không trông, dám lộng thương trước mặt đại nhân của chúng ta.”

“ Không biết, nghe lạ tai không giống với người như chúng ta! Uy, người này từ đâu xuất hiện? Phải chăng hẩn muốn ám sát đại nhân?”

“ A? Hẩn sẽ không hành động ngu ngốc như vậy chứ? Chúng ta có bằng này người, mỗi người làm một bãi nước tiểu đều có thể khiến cho hẩn chết ngộp, hẩn còn dám ám sát sao? Có bị bệnh không?”

“ Hình như thật sự là đến ám sát, người không nhìn thấy đại nhân bị thương sao? Hơn nữa, chúng ta mới vừa diễn trò vây công đại nhân, nào biết người này có phải đã lén trà trộn vào, tính toán muốn đục nước béo cò hay không?”

“ Có đạo lí! Chúng ta có cần giúp đại nhân một phen hay không?”

“ Không cần, người nhìn xem đại nhân phi thường dũng mãnh, đao phong sắc bén, chiêu thức.....Khó lường như thế, tên bịt mặt kia tựa hồ sắp không chống đỡ được nữa rồi....Ân, nhờ kĩ chỉ cần tùy thời đem cơ hội thể hiện cho đại nhân nổi bật là được rồi, như vậy tiền đồ của người mới có hi vọng.”

“ A! Thì ra là thế, thụ giáo thụ giáo!”

Hai gã thành viên trong nhóm Ảnh Tử không thèm quan tâm đến Phương đại nhân cùng người bịt mặt đang đánh nhau hùng hực khí thế, lại ở một bên khách khí với nhau.

Đứng ở cách Phương Tranh không xa lắm, lúc này đầu óc của La Nguyệt Nương vẫn lâm vào trạng thái quay cuồng.

Trường chiến đấu ngày hôm nay thật sự vô cùng quý dị! Từ đầu cho tới cuối đều lộ ra vẻ không thích hợp.

Bao gồm cảnh tượng hiện tại, Phương Tranh đang múa đại đao nghiêng răng nghiêng lợi đuổi giết người bịt mặt, chuyện này cho qua cũng được đi, nhưng toàn bộ đám người mới vây công nàng cùng Phương Tranh như thế nào đều không thấy động tĩnh? Một tên cũng không.

Nhân cơ hội liền đứng ngu người như vậy, căn bản nhìn cũng chưa từng liếc mắt nhìn nàng qua lấy một cái, toàn bộ ánh mắt đều chăm chú quan sát Phương Tranh đại triển thần uy, thần sắc trong mắt lộ ra biểu tình hưng phấn, thật kiên cho người ta phải hoài nghi, nếu Phương Tranh đuổi giết đến đoạn phần khích thì đám người kia không chuẩn sẽ vỗ tay trầm trồ khen ngợi cũng nên. Thái độ của bọn chúng đều điềm nhiên nhàn nhã, tựa hồ dường như cùng đám người mới vây công nàng hoàn toàn là hai nhóm khác nhau, La Nguyệt Nương trầm ngâm suy nghĩ, không biết có nên bước ra khiêu chiến cùng bọn chúng, hay là đứng nguyên lược trận cho Phương nhị đương gia, hấn đuổi giết người bịt mặt đừng có gặp sơ xuất gì mới tốt, tình huống vạn phần khó xử, nhất thời La Nguyệt Nương cũng không có chủ ý.

Trong lúc đó đôi mắt xinh đẹp lại lơ đãng nhìn về phía Phương Tranh, trong lòng của La Nguyệt Nương bất tri giác có chút nhộn nhạo khác thường. Hấn, vì cứu ta mà bị thương, nói như thế chẳng phải là hấn đã yêu thích ta đi sao? Nếu hấn không thích ta, như thế nào lại ở trong vòng vây trùng điệp mà vẫn đạo nghĩa không hề chùn bước vọt tới bên cạnh ta, cùng ta đồng sanh đồng tử? Trước kia nghe người ta nói, nam nhân trong thiên hạ đều là hạng người phụ bạc, hấn không có võ công mà còn khăng khải chịu chết vì ta, nam nhân như thế thật sự là hạng người phụ bạc sao? Lại nói, hấn....hấn cùng ta ngủ qua một đêm, hấn cũng khinh bạc ta rồi, nữ tử chỉ có thể theo một người mà thôi...Nhưng hiện tại nên làm như thế nào? Còn Triệu Tuấn thì phải làm sao bây giờ? Nếu ta hủy hôn, phụ thân ở dưới cừu tuyền có trách cứ ta hay không? Lão thiên gia a! Thật sự là khó xử muốn chết!

Nghĩ đến đây, La Nguyệt Nương khinh nhẹ lông mày kẻ đen, cắn môi, đôi mắt u oán nhìn vào bóng lưng Phương Tranh, bộ dạng giận dữ khiến cho nàng càng lộ ra thêm vài phần phong tình của nữ nhân.

Đáng tiếc bộ dạng phong tình vạn chủng của La Nguyệt Nương, Phương Tranh không có phát hiện được, hiện tại hấn còn đang bận rộn nhiều việc, chính là múa đao chém người.

Hiện tại trong lòng hấn đang tràn ngập bi phần.

Đang hảo hảo diễn xuất tiết mục anh hùng cứu mỹ nhân thì bị tên vương bát đản này phá hỏng, hấn còn cố chấp nghĩ rằng tên bịt mặt này chính là thủ hạ có mắt không trông của hấn, cho nên một bên hấn dùng sức múa đao chém, một bên khinh bỉ mắng to: “ Con mẹ nó, dám phá hỏng hảo sự của lão tử! Còn đem thương lộng trước mặt lão tử, người có bao nhiêu cái đầu để cho ta chặt? Trở về kinh thành người chuẩn bị tâm lí vào trong thiên lao ngồi sám hối đi! Còn phải đền lão bà cho ta nữa!”

Vừa mắng vừa chém đinh đing đương đương như một tay thợ làm nghề nguội lạnh, Phương Tranh cao ngạo mắng thẳng cháu trai cả nửa ngày nhưng vẫn chưa hết cơn giận dữ, cuối cùng có thể là do hấn đã quá mệt mỏi không thể nâng đao lên mà chém được nữa, đành phải ném nó trên mặt đất, chính mình thì ôm ngực thở dốc.

Cúi đầu vừa nhìn, thấy đại đao trong tay đã bị hấn chém một mạch vài ngụm khẩu khí, có những chỗ đã mẻ cả một miếng lớn, dù có thể nhận ra được mới vừa rồi Phương đại nhân có bao nhiêu tức giận.

Người bịt mặt thấy Phương Tranh dừng lại tạm nghỉ, hấn cũng không khách sáo mà hít lấy từng ngụm dưỡng khí. Chuyện hôm nay thật sự khiến cho hấn nghĩ không ra, nhưng mặc kệ chuyện này có hợp

lí hay không, nhiệm vụ của hắn là giết chết Phương Tranh cùng La Nguyệt Nương, hiện tại nhiệm vụ không hoàn thành, tay không trở về, tất nhiên chỉ có một con đường chết mà thôi. Nếu muốn tự cứu lấy chính mạng sống của mình, như thế nào cũng phải giết được hai người này, bằng không trở về sẽ không có thu hoạch để hồi báo.

Nghĩ tới đây trong mắt người bịt mặt hung quang đại thịnh, nhìn chăm chăm vào Phương Tranh, ánh mắt tàn mát ra sát khí bức người.

Ngay tức thì thân hình của hắn nhoáng lên một cái, lẳng không phóng tới trước mặt Phương Tranh, trường kiếm trong tay nhanh như thiểm điện xuất ra, công tới hướng Phương Tranh muốn đoạt tánh mạng của hắn.

Chuyện tình diễn ra quá mức bất ngờ, mọi người còn chưa kịp phản ứng, Phương Tranh chỉ thấy trước mắt hàn quang chợt lóe, trong lòng kinh hãi theo bản năng dùng tay ngăn cản, người bịt mặt dùng thanh trường kiếm sắc bén lưu lại ở trên cánh tay của Phương Tranh một vết thương thật dài.

Đám Ảnh Tử vốn nhìn thấy được Phương Tranh đang chiếm thượng phong, chủ quan nghĩ rằng thân thủ của người bịt mặt cũng chẳng ra thể thống gì, bởi vậy tâm tư đều thả lỏng cảnh giác. Hiện giờ bỗng nhiên người bịt mặt huy động một kiếm phản kích khiến cho mọi người đều hoa dung thất sắc, sao lại như thế này được? Tại sao lại thua?

La Nguyệt Nương chứng kiến Phương Tranh đang lâm vào nguy cấp, thầm kêu một tiếng bất hảo, nhanh chóng căng chân hướng Phương Tranh chạy tới. Lúc này đám Ảnh Tử như ở trong mộng mới tỉnh, vội vàng dừng mãnh đứng lên mắng chữi lộn xộn, nhưng vạn bất đắc dĩ chính là Phương Tranh truy sát quá mức tích cực, cho nên đã cách mọi người ở khoảng một quãng khá xa.

Phương Tranh cũng như người trong mộng, hơi giật mình nhìn vết thương còn mới ở trên cánh tay, máu tươi không ngừng trào ra bên ngoài, trong lòng hắn có chút khóc không ra được nước mắt. Hôm nay là ngày gì nha? Phải chăng trong mệnh ta đã chú định, hôm nay gặp phải tai ương huyết quang?

Bi phần ngược đầu lên, Phương Tranh dùng một loại ánh mắt tràn ngaaaj chỉ trích nhìn người bịt mặt, u oán thê thanh nói: “Người lại chém ta!”

Người bịt mặt một kích không đắc thủ nhất thời ngẩn người trong chốc lát, chứng kiến mọi người đã sắp sửa đuổi theo tới, trong mắt người bịt mặt chợt lộ ra hung quang, trong kiếm trong tay xuất ra, hướng ngực Phương Tranh mà công tới.

Thẳng cho đến lúc này Phương Tranh mới ý thức được tình huống có chút không giống với bình thường, người này không phải thành viên trong nhóm Ảnh Tử a, chiêu thức vô cùng tàn nhẫn rõ ràng là muốn lấy cái mạng già của ta nha!

Nghĩ tới đây thì trường kiếm của người bịt mặt đã muốn chạm đến ngực của Phương Tranh rồi.

Không thể không may mắn, nhiều lần qua Phương Tranh thường tìm được đường sống trong chỗ chết, kinh nghiệm lại cứu hắn thêm một lần. Đầu óc của hắn căn bản chưa kịp lo lắng, hành động giống như phản xạ có điều kiện hướng bên cạnh mà lao sang, một luồng phong mang sắc bén sượt qua bên người hắn, lại rơi vào khoảng không.

Lợi dụng người bịt mặt còn chưa kịp thu chiêu, Phương Tranh quát to một tiếng, tiếp theo liền quay đầu bỏ chạy, La Nguyệt Nương cùng đám Ảnh Tử đang đuổi theo nhằm mục đích muốn bảo hộ an toàn cho hắn, chỉ thấy Phương Tranh sắc mặt hoảng sợ đang hướng bọn họ chạy tới, phía sau là thân ảnh của người bịt mặt.

Phương Tranh một bên vừa chạy một bên vừa hô lớn: “Sớm đã bảo đám vương bát đần các ngươi đừng có che mặt giống như một đám ăn trộm, các ngươi nhất định không nghe, hiện giờ thì tốt lắm, bị người ta trà trộn vào hàng ngũ mà còn không hề hay biết, lão tử bị đám các ngươi hại chết rồi.”

Nếu luận về bỏ chạy thì Phương Tranh quả nhiên có bản sự, tự nhiên người bịt mặt ở phương diện này còn kém hơn so với hắn rất nhiều. Phương Tranh thân hình hóa thành một luồng khói mỏng, nhanh như thiểm điện chớp mắt đã không còn nhìn thấy được bóng dáng, người bịt mặt ngơ ngác nhìn theo phương hướng mà bóng lưng của hắn biến mất, ngẩn ngủ lâm vào ngạc nhiên.

Này, phải chăng là hần biết khinh công?

Đám Ảnh Tử cũng ngạc nhiên, Phương đại nhân chạy trốn chẳng có gì lạ, chuyện này cũng không phải lần đầu tiên, nhưng mấy người chúng ta đang tiến lên bảo hộ người, người lại đi chạy nhanh như thế? Mọi người sao có thể đuổi kịp người a?”

Người bịt mặt thấy có muốn đuổi kịp Phương Tranh cũng là không có khả năng, đành phải ngừng lại cho khỏi phí công. Vừa nghiêng đầu lại nhìn thấy La Nguyệt Nương ngơ ngẩn nhìn theo phương hướng Phương Tranh biến mất, thần sắc trong mắt đã tràn ngập một mảnh mê man khó hiểu. Người bịt mặt quá hung tính, trường kiếm trong tay huy động lên, hướng tới phía La Nguyệt Nương công đến.

Phương Tranh và La Nguyệt Nương dù sao cũng cần phải chết một người, nếu không mình trở về như thế nào hồi báo nhiệm vụ?

Song La Nguyệt Nương tuy rằng thần sắc còn đang phân vân bất định nhưng dù sao cũng là người luyện võ, cảm giác được có một đạo sát khí hướng nàng bức tới, nhất thời theo bản năng giường kiếm lên ngăn cản chiêu công “đing đang” một tiếng, binh khí của hai người giao nhau phát ra những tiếng kêu thanh thúy.

Đám Ảnh Tử đưa mắt nhìn nhau, hôm nay mọi người cùng nhau chơi đùa cả nửa ngày, đương nhiên bọn hần biết La Nguyệt Nương chính là người trong lòng của Phương đại nhân, hiện giờ đệ ngũ phu nhân tương lai đang chiến đấu cùng thích khách, bọn hần cũng muốn tiến lên hỗ trợ, nhưng chỉ là mới vừa rồi còn đánh nhau một trận sống chết cùng với La Nguyệt Nương, hiện tại xông lên chỉ sợ nàng làm bọn họ là muốn giúp thích khách đối phó nàng thì làm sao bây giờ? Nghĩ đến đây mọi người bất tri giác lại vạn phần khó xử, giúp không được mà không giúp thì không ổn, đành phải đem hai người đang đánh nhau sống chết này bao vây lại, tùy thời mà hành động.

Phương Tranh một đường chạy đã muốn sắp ra khỏi hậu sơn, gió thổi vù vù tạt vào hai bên má khiến cho hần cảm thấy đau rát, chạy được một lúc bỗng nhiên hần ngừng lại, trong lòng dần dần có chút mơ hồ.

Ta làm sao phải chạy? Trong rừng trúc còn có một đám thủ hạ, còn có một cái nữ nhân võ nghệ cao cường, thích khách muốn giết ta căn bản là không có khả năng, vì sao ta phải chạy? Hơn nữa, lão tử lại không có làm chuyện gì trái với lương tâm, tại sao lại phải chạy? Quái sự cũng chỉ có thể tự trách bản thân mình sợ chết, gặp phải nguy hiểm mà bỏ chạy cũng hoàn toàn là theo bản năng mà thôi.

Phương Tranh đứng ở trên sơn đạo lặng người suy ngẫm tình huống, tiếp theo cắn răng một cái, mẹ nó! Vì cái gì mỗi lần đều là ta chạy trốn chết? Thích khách không thể chạy một hồi sao? Thật vất vả mới tạo dựng được hình tượng anh hùng ở trước mặt La Nguyệt Nương, ta đây vừa chạy, chẳng phải là kiếm củi ba năm đốt một giờ hay sao? Sau này nàng sẽ nhìn ta bằng ánh mắt như thế nào a?

Vạn nhất sau này nàng đặt cho ta một cái ngoại hiệu “Phương bồn tẩu” thì ta phải biết làm sao đây? Chẳng lẽ phải hổ thẹn mà tự sát sao?

Không chạy! Như thế nào đi chăng nữa cũng không thể chạy được! Bên lão tử người đông thế mạnh, thích khách chỉ có một người, ta hần là không nên bị hần dọa cho đến mức chạy trốn chết mới phải chứ, tương lai không chỉ có La Nguyệt Nương mà đối mặt với đám thuộc hạ cũng thật ngượng ngùng. Bất luận đối nhân hay là xử thế cũng không thể mua bán lỗ vốn được, hành động của ta vừa rồi thật sự là lỗ lớn a!

Nghĩ đến đây Phương Tranh lại căng giò chạy trở về theo đường cũ, mới vừa rồi đã đánh mất hết mặt mũi, hôm nay cho dù có phải chết lão tử cũng phải lấy lại mặt mũi trở về! Phương Tranh tâm tư cảm thấy vô cùng nhục nhã, rốt cuộc cũng là vì La Nguyệt Nương mà kích phát ra ngoài.

Ngay khi Phương Tranh quay trở lại khu rừng trúc, chỉ thấy đám Ảnh Tử tạo thành một trận thế bao bọc, bên trong La Nguyệt Nương nghiêng nhiên cùng thích khách đơn đả độc đấu triền miên, La Nguyệt Nương võ công cao cường nhưng thân thủ của thích khách cũng không thấp kém, hai người tay cầm trường kiếm bất phân thắng bại có thể nói là kẻ tám lạng người nửa cân.

Phương Tranh quan sát được tình huống càng thêm khẩn trương, cô nàng là ta đã hạ quyết tâm phải cười làm lão bà, nếu bị thích khách lộng thương thì phải làm sao bây giờ?

Bởi thế Phương Tranh hét lớn một tiếng: “

Đám Ảnh Tử đang hứng trí bưng bưng quan sát cuộc chiến của hai người trong tròng, chợt nghe được thanh âm của Phương Tranh, mọi người đồng loạt quay đầu lại thì thấy Phương Tranh mặt mũi đỏ gay, nhe răng trợn mắt, trong mắt ẩn hàm sát khí nhìn chăm chăm vào tròng chiến ở giữa khoảng sân, mọi người đều hơi giật mình sững sờ, lảng tử hồi đầu nha?

Phương Tranh không kiên nhẫn hét lớn: “ Tránh ra! Con mẹ nó đều điếc cả rồi sao?”

Lúc này đám Ảnh Tử mới chấn chỉnh lại tinh thần, nhanh chóng nhường đường, chỉ thấy nhoáng lên một cái Phương Tranh đã một bước phóng vào bên trong tròng chiến.

Chứng kiến lúc này La Nguyệt Nương tóc mai tán loạn, nhịp hô hấp dồn dập tựa hồ như sức lực đã cạn kiệt, Phương Tranh trong lòng quýnh lên, quát lớn: “ Đương gia, mau tránh ra, mau!”

La Nguyệt Nương đánh nhau cả buổi, vốn toàn thân đã muốn vô lực, nghe được thanh âm của Phương Tranh thì không khỏi vừa mừng vừa sợ, không nói hai lời liền đảo cước bộ, phóng sang một bên.

Phương Tranh tay luồn vào ngực, hướng tới thích khách chưa kịp phản ứng hét lên: “ Cầu tặc, xem ám khí!”

Nói dứt lời Phương Tranh từ trong lòng lôi ra một nắm bột phấn, hướng thích khách mà phóng tới, nhất thời phạm vị bốn phía chung quanh thích khách như mãn thiên hoa vũ*, cả một mảnh trắng xóa. (*: Mưa rơi đầy trời, ý nói nhiều...)

Thích khách đang chú mục tới La Nguyệt Nương cho nên nhất thời không phân biệt rõ được thanh âm phát ra từ nơi nào, chỉ theo bản năng huy kiếm ngang mặt ngăn chặn công kích.

Đáng tiếc hành động này căn bản lại quá mức vô tác dụng, vẫn không có biện pháp ngăn cản được bột phấn phóng vào mắt của hắn.

Thích khách kêu thảm một tiếng, trường kiếm trong tay lập tức buông rơi, hai tay cuống quýt đi dụi mắt. Nhưng nào ngờ hành động này khiến cho gã càng thêm đau đớn, hai con ngươi bị dụi đỏ ửng nhưng vẫn không thể nhìn rõ mọi cảnh vật chung quanh.

La Nguyệt Nương thấy được cơ hội hiếm có, trường kiếm trong tay liền múa lên, từng đạo quang ảnh như những đóa hoa rơi, chớp lên vài kiếm đem hai chân cùng hai tay của gã thích khách phế bỏ. Thích khách hét thảm một tiếng rồi cuộc mềm oặt ngã xuống đất, không thể nhúc nhích.

Phương Tranh rung mình một cái, con quỷ nhỏ này hạ thủ cũng đủ ngoan độc nha, khoa chân múa tay liền đem một người đang sống hảo hảo trở thành thương binh, tương lai nếu ta đắc tội với nàng, chỉ sợ sẽ phải hướng Trường Bình mà cầu xin giúp đỡ.

Cuối cùng thế cục đã định, Phương Tranh trong lòng bình phục, ngửa mặt lên trời cười dài một tiếng, cực kì đắc chí nói: “ So dũng khí thì ta không được, nhưng luận đấu trí, ngươi lại không được! Oa ha ha ha!” Cười xong Phương Tranh ngồi xổm người xuống, kéo vạt áo thích khách hung tợn đe dọa: “ Nói! Ai phái ngươi tới ám sát ta? Chủ sử sau lưng của ngươi là ai? Có phải ngươi và Triệu Tuấn đều cùng chung một bè đảng hay không? Nói ra, ta sẽ tha cho ngươi một con đường sống.”

Thích khách hai mắt nhắm chặt, bởi do bột phấn còn đọng ở trong mắt cho nên không ngăn không được nước mắt chảy ra. Phương Tranh ngẩn người nhìn sang La Nguyệt Nương nói: “ Một không đánh, hai không mắng, hắn khóc cái gì?”

La Nguyệt Nương liếc mắt, trong lòng tức giận, chính người đem nắm bột phấn kia tạt vào trong mắt của người ta mà còn muốn nói lý, người ta có thể không chảy nước mắt sao?

Phương Tranh đang định tiếp tục tra khảo, thì lại chứng kiến được một nụ cười quỷ dị xuất hiện trên gương mặt của thích khách, mồm miệng mấp máy hai cái, tiếp theo từ trong khóe miệng chảy ra một dòng huyết dịch màu đen, cuối cùng gục đầu sang một bên, tắt thở.

Phương Tranh khẩn trương dùng sức vỗ lên mặt của hắn, hét lớn: “ Uy, này này...Đừng đùa quá trớn nha! Ta còn chưa làm gì ngươi đâu, như thế nào lại ngất quẫn vậy? Ài, không muốn nói cũng coi như xong nha, ta cũng không phải là người không biết giáng giải đạo lý.”

La Nguyệt Nương đứng ở bên cạnh hắn, thản nhiên nói: “ Quên đi, hắn đã phục độc tự vẫn.”

Phương Tranh phần nộ gãi đầu, khó hiểu nói: “ Có nhìn thấy hắn ăn độc được đâu.”

La Nguyệt Nương lườm Phương Tranh một cái: “ Hắn trước khi hành sự đã giấu một viên độc được ở trong khe răng, một khi hành sự không thành bị người ta bắt được liền cắn nát độc được ở trong miệng, dĩ nhiên độc được sẽ tan vào trong miệng, Phương Tranh giật mình: “ Nguyên lai là như thế, ài, người bất hảo như thế này cũng chưa từng gặp qua nha, người nói lúc hắn ăn cơm, nếu vô tình đem độc được cắn nát, vậy hắn bị chết chẳng phải là oan uổng hay sao!”

“”

Hiện giờ nơi đây cũng đã không còn chuyện gì, nhưng đám Ảnh Tử lại cảm thấy vô cùng nan giải.

Trước đã đồng lõa diễn trò cùng đại nhân, hiện giờ có cần phải chào hỏi một tiếng rồi mới bỏ đi hay không? Chuyện này thực sự là vấn đề nan giải. Gã quản sự của nhóm Ảnh Tử thừa dịp La Nguyệt Nương đang cúi người kiểm tra thể trạng của tên thích khách, lặng lẽ đem Phương Tranh kéo sang một bên, cười xấu hổ, hạ giọng nói: “ Đại nhân này, kế tiếp chúng ta nên làm như thế nào, xin đại nhân hãy cho biết.”

Phương Tranh chau mày: “ Làm cái gì? Kiếm chỗ nào mát mẻ ngồi đợi đi, cách xa ta ra một chút nha! Sau này bất luận là đi làm chuyện gì, cũng đừng có bịt mắt, hôm nay thiếu chút nữa các người đã hại chết ta!” Quản sự nhóm Ảnh Tử chần chừ nói: “ Còn anh hùng cứu mỹ nhân thì làm sao bây giờ?”

Phương Tranh tức giận nói: “ Còn cứu cái rắm a! Sự tình đều biến thành như vậy, lão tử không còn hứng thú nữa! Phái người lên hang ổ trên núi điều tra tình hình một chút, nhìn xem có phải tiểu tử Triệu Tuấn cũng bị người ta ám sát hay không, ta phỏng chừng gã thích khách này có quan hệ với Triệu Tuấn, bọn hắn ám sát ta, khẳng định cũng sẽ không bỏ qua cho Triệu Tuấn, nếu hắn còn chưa bị người ám sát, các người liền giúp ta chọc hắn mấy dao, coi như hắn bị ám sát đi.”

Thấy quản sự thần tình ngạc nhiên nhìn hắn, Phương Tranh nhướn miệng cười: “ Ai nha, nói với người chỉ là giỡn thôi mà, làm sao người không có một chút điểm hài hước nào vậy! Giữ lại cái mạng nhỏ cho hắn, hắn còn nhiều sự tình bí mật chưa nói ra đâu.”

Quản sự kính cẩn nói: “ Dạ, đại nhân, chúng thuộc hạ xin đi trước một bước, đại nhân bảo trọng! Ách, thuận tiện nói thêm một câu, cô nương kia thân thủ thật hảo, khụ khụ, đại nhân quả nhiên có con mắt tinh đời!”

Phương Tranh quay đầu nhìn chằm chằm vào bóng lưng thướt tha của La Nguyệt Nương, híp mắt cười sắc mị thản nhiên nói: “ Đó là đương nhiên!”

Sau khi Ảnh Tử đi rồi, Phương Tranh cùng La Nguyệt Nương quay trở lại chỗ ở trên núi.

Trên đường đi hai người đều không nói lời nào, bầu không khí có chút vi diệu, trong lúc hành tẩu lơ đãng nghiêng đầu nhìn nhau một cái, tiếp theo hai người lại mau chóng dời ánh mắt sang nơi khác, một loại tình huống phi thường ngượng ngùng.....Phương Tranh trong lòng không khỏi có chút mừng thầm, hắc hắc, con quỷ nhỏ này không dám nhìn ta, hơn nữa sắc mặt còn đỏ hồng, cái này là có ý gì? Nữ nhân mặt đỏ hồng, phải chăng tâm hồn thanh xuân bé bỏng của nàng ta đã bị thiếu gia bắt được rồi sao? Kế tiếp nên làm cái gì bây giờ? Lớn mật hướng nàng thổ lộ tình cảm, hay là tiếp tục hưởng thụ quá trình tình cảm nam nữ nồng nặc này?

Ai nha! Bỗng thiếu gia thực khó xử! Nếu không trở về mời nàng uống rượu tâm sự chuyện tình cảm, có thể ở trên giường tiếp tục dùng cái tư thế kia, cho nàng biết cái của ta kiên cường đến mức nào....Đang miên man suy nghĩ, lúc này La Nguyệt Nương mở miệng trước, thanh âm bình thản tựa như mọi ngày: “ Bọt phần người mới tung vào mặt thích khách, đó là vật gì?” Phương Tranh nghe vậy, ngượng ngùng cười cười, bên lên cúi đầu nói: “ Đó là vôi.”

“ Vôi?” La Nguyệt Nương ngạc nhiên: “ Người...Người phóng vôi vào tròng mắt của hắn?”

Chứng kiến Phương Tranh ngại ngùng gãi đầu, La Nguyệt Nương ngậy người trong chốc lát, tức thì đỡ trán thở dài nói: “ Thanh Long sơn chúng ta thế nào lại có một nhị đương gia như người, nếu bị lục lâm đồng đạo biết được, há lại không cười đến rụng răng, ài!”

Phương Tranh mau chóng đổi thành bộ dạng tươi cười, nịnh bợ nói: “ Yên tâm, đánh chết ta cũng không nói, đây là vũ khí bí mật để cho ta hành tẩu giang hồ, hôm nay lần đầu tiên sử dụng, quả nhiên uy lực kinh người, ha ha.”

La Nguyệt Nương tựa như cười mà không phải cười liếc mắt nhìn hắn, bỗng nhiên bản mặt nghiêm sắc cười nói: “ Phương Tiểu Ngũ, tạm thời gọi người là Phương Tiểu Ngũ đi, nhưng thân phận thật sự của người là như thế nào?” “Hả?” Phương Tranh ngẩn người tức thì gượng cười đáp: “ Ta là nhị đương gia của người nha, nhìn người tuổi còn trẻ mà trí nhớ đã có dấu hiệu không tốt rồi!”

La Nguyệt Nương cười lạnh nói: “ La Nguyệt Nương ta tuy rằng không có tính là quá thông minh, nhưng cũng không phải cái loại người ngu ngốc, đám người vừa rồi khẳng định là có quen biết người? Nhìn thái độ của bọn hắn đối với người, ta còn tưởng rằng người là đầu lĩnh của bọn hắn? Thật sự đã làm khó cho người phải thông đồng cùng bọn hắn để diễn xuất vở kịch này, thật sự đã phải hao tổn một phen tâm tư.”

Phương Tranh cực kì hoảng sợ, ta kháo! Nhanh như vậy đã nhìn thấu rồi sao? Ta phải giải thích như thế nào bây giờ?

La Nguyệt Nương thần nhiên quét mắt nhìn hắn, nói tiếp: “ Tên thích khách kia rõ ràng là vì ta cùng người mà đến, nhưng mục tiêu số một của hắn thì chính là người, tên thích khách này vô công không phải tầm thường, hành sự thất bại lại quyết đoán phục độc được tự sát, trên giang hồ tổ chức có sát thủ như thế cũng không nhiều lắm. Nếu ta đoán không lầm thì chỉ có danh môn thế gia hoặc quan lớn trong kinh thành mới có thể nắm giữ được cỗ lực lượng này trong tay, Phương Tiểu Ngũ, người đừng coi La Nguyệt Nương ta là cái hạng nữ lưu ngốc tử, rốt cuộc thì người là ai?”

239. Chương 224: Tiêu Diệt

Nhìn gương mặt trầm tĩnh của La Nguyệt Nương, trong lòng Phương Tranh chợt do dự.

Ta là người như thế nào? Ta là nam nhân yêu nàng – câu này không được, quá văn nghệ, thật ớn lạnh.

Ta là người có lý tưởng hoài bão – câu này cũng không được, đúng là có lòng tiến bộ, thế nhưng quá giả tạo, vừa nghe liền biết đang nói dối.

Ta là thủ lĩnh Ảnh Tử, là người giám sát các quan viên trong triều, kiêm tướng quân thủ bị kinh thành, đối với quan viên dưới nhị phẩm có quyền chém trước tâu sau, còn là Trung Dũng Hầu thế tập, ân, còn thuận tiện kiêm chức con rể của hoàng đế, chuyện Đột Quyết là do ta giải quyết, gọi một tiếng anh hùng dân tộc còn chưa đủ, chuyện Phan nghịch phản loạn ta lập công đầu, khen ta là cột trụ của quốc gia cũng không quá đáng...

Lời nói thật như thế, bất quá theo giai cấp lập trường của hai bên như La Nguyệt Nương và Phương Tranh mà xem, nếu như Phương Tranh nói lời thật, hạ tràng của hắn tuyệt đối so với Phan thượng thư cũng không tốt hơn bao nhiêu – Phan thượng thư dường như đã trúng hai trăm bảy mươi ba đao mới chết phải không? Chắc chắn, lão già này thật có thể chịu đựng giỏi.

Phương Tranh không ngốc, đương nhiên sẽ không nói lời thật lòng. Hiện tại vấn đề là, làm sao nói dối? Con quỷ nhỏ này không ngu xuẩn như trong tưởng tượng, lời nói dối chỉ sợ không gạt được nàng, phải biên ra một lời nói dối thật cao

cấp.”

Nhìn gương mặt trầm tĩnh của La Nguyệt Nương, trông mắt Phương Tranh vòng vo chuyển động, chần chờ một lát, mở miệng nói: “ Ách...Nói ra sợ người không tin, kỳ thực...ta là đại quan của triều đình...”

“ Người? Là đại quan của triều đình?” Đôi mắt to mỹ lệ của La Nguyệt Nương mở thật tròn, có vẻ ngạc nhiên không gì sánh được.

Phương Tranh giống như con gà mổ thóc gặt đầu lia lịa, khuôn mặt kinh ngạc của La Nguyệt Nương trong nháy mắt suy sụp xuống tới, bỗng nhiên trở nên vạn phần chảnh cháng: “ Ít gạt gẫm ta! Mau nói thật cho lão nương!”

Hay! Đây là nữ nhân, lời nói thật nói ra quá nhanh, nàng trái lại sẽ không tin. Hay đó là bệnh chung của mỗi nữ nhân? Có chút nữ nhân tình nguyện sống trong lời nói dối mỹ lệ, đối với các nàng mà nói, cả đời cũng không muốn vạch rõ lời nói dối này, đó đã là phúc khí thật lớn.

Trong lòng Phương Tranh thở phào nhẹ nhõm, ta đã nói lời thật, thế nhưng do nàng không tin, ta không còn biện pháp, ngày sau nàng cũng đừng trách ta...

“Ha hã, người không tin sao? Vậy người nghĩ ta làm gì mới hợp ý của người?” Phương Tranh trừng mắt nhìn La Nguyệt Nương, một lời hai ý nói.

La Nguyệt Nương không có nghe ra thâm ý trong câu nói của Phương Tranh, nghe vậy suy nghĩ một chút, lập tức lắc đầu nói: “Ta đoán không ra người là người nào. Ta nghĩ, người ở trong kinh thành nhất định rất có thể lực, lẽ nào người là quan lớn hay con cháu thế gia? Bất quá nhìn lời nói và việc làm của người, cũng không phải là người làm quan.”

Phương Tranh mừng rỡ mặt mày rạng rỡ: “Phải? Lẽ nào trời sinh ta có khí chất làm nhị đương gia?”

Xem ra chức nghiệp thổ phỉ này hiển nhiên là có tiền đồ hơn so với làm quan.

Ai biết La Nguyệt Nương cười nhạo một tiếng, nói: “Triều đình có quan viên như người vậy, Hoa triều ta còn không biết sẽ gặp bao nhiêu gian nan...”

Gương mặt Phương Tranh trong nháy mắt cứng ngắc: “...”

Ấn tượng của quỷ nhỏ này đối với ta thật không hay nha!

La Nguyệt Nương liếc mắt nhìn hắn, thản nhiên nói: “Người không muốn nói ra thân phận của người thì thôi, vốn là người bị ta miễn cưỡng lưu lại trên Thanh Long sơn, rốt cục thay đổi thân phận chủ khách, dù người là đại quan triều đình, ta cũng không trách người.”

Phương Tranh nghe vậy gương mặt mang vẻ quái dị nhìn nàng.

Thổ phỉ kỳ thực cũng biết giảng đạo lý. Chỉ ít La Nguyệt Nương là người giảng đạo lý, nàng sẽ không bởi vì tình tự của cá nhân mà tùy ý gia hại cho người khác, nàng có võ công cao cường, nhưng nàng cũng không y mạnh hiếp yếu, cũng không tận lực khoe khoang vũ lực. Quan phủ vẫn cường điệu “Hiệp dùng võ vi phạm lệnh cấm”, kỳ thực chỉ là lo lắng làn gió thượng võ trong dân gian quá mạnh mẽ, sẽ uy hiếp đến căn bản của giai cấp thống trị, chỉ muốn chữ “Võ” này, nó sẽ không phát sinh thay đổi quá lớn trong dân phong, làm người dân thật sự chất phác hoặc làm ác, cũng không quan hệ đến chữ “Võ”, mà chỉ là do lòng người mà thôi.

Đương nhiên, bất luận là triều đại nào, thổ phỉ đều là tổ chức phi pháp, đây cũng có quan hệ đến sự cố chấp của thổ phỉ, cần phải gọi cái gì là sơn trại, cái gì là bang phái, vừa nghe liền lộ ra vẻ tà khí – người sửa lại tên gọi là thành quân, như vậy không phải thành hợp pháp rồi sao...(*: tựa như câu nói đùa của người VN, công an xóm.)

Hai người trên đường không nói gì, sau nửa canh giờ rốt cục về tới ổ cướp.

Lúc này đã vào đêm, trong ổ cướp đã đốt đuốc, chiếu sáng trưng vách núi.

Đao Ba nhìn thấy hai vị đương gia trở về, nhất thời vui mừng, chạy tới đón, thần sắc lo sợ không yên nói: “Đương gia, không tốt! Có người thâm trại!”

Phương Tranh nghe vậy giận tím mặt: “Ổ cướp chiêu kẻ trộm, còn có vương pháp sao? Người nào vương bát đản dám trộm lên đầu chúng ta? Trộm vật gì vậy? Đáng giá không?”

Về mặt La Nguyệt Nương và Đao Ba xấu xí theo dõi hắn, một lúc lâu không nói một câu.

Phương Tranh thấy bầu không khí không đúng, ngại ngùng gãi đầu nói: “Ách...có phải ta nói bậy gì không?”

Hai người cùng gật đầu.

Thần sắc Đao Ba cổ quái nói: “Nhị đương gia...Ách, ý tứ của thâm trại không phải là người khác tới trộm đồ của chúng ta, mà là có người đánh lên sơn trại của chúng ta...”

Phương Tranh chợt hiểu: “ Cho nên gọi tắt là trâu trại?”

Đao Ba mừng rỡ gật đầu, vẻ mặt biểu hiện như trẻ nhỏ dễ dạy.

“ Vậy...Nếu là có người đánh lén người của sơn trại, có phải nên gọi tắt là trâu nhân?” Phương Tranh tỏ ra đáng dấp tò mò cường liệt, suy một ra ba hồi.

La Nguyệt Nương và Đao Ba phát lạnh, sau khi liếc mắt nhìn nhau, quyết định không thềm nhìn tới vị nhị đương gia này, hai người làm như Phương Tranh hoàn toàn trong suốt, từ bên người hắt đi lướt qua.

Phương Tranh phần nộ đi theo phía sau bọn họ, nghe hai người nói chuyện với nhau.

“ Người nào đến trâu trại? Có bắt được người không?” La Nguyệt Nương hỏi, thanh âm rất bình ổn, không chút nào vội vàng xao động.

“ Trâu trại có hai người, lúc buổi chiều các huynh đệ đều ở trong phòng ngủ, đánh bạc, sau đó râu quai nón đi tiểu thì nhìn thấy có hai thân ảnh lén lút đi từng phòng tìm kiếm, dường như đang tìm ai đó, tức thì râu quai nón liền rống lớn một tiếng, làm hai người hoảng sợ bỏ chạy. Các huynh đệ đi ra tìm kiếm thì không gặp hình bóng hai người...Không bao lâu, liền nghe trong phòng Tuấn ca nhi dường như truyền đến tiếng kêu thảm thiết, các huynh đệ chạy qua nhìn, liền thấy hai người trâu trại đang muốn hạ thủ đối với Tuấn ca nhi, may là nhờ Trần Trụ Tử có luyện qua phi đao, một đao vọt tới, người muốn hại Tuấn ca nhi trúng đao ngay cánh tay, trong cơn hoảng loạn đã bỏ lại Tuấn ca nhi mà tiêu thất...”

Phương Tranh nghe vậy trong lòng run lên, đứng rồi, hai người trâu trại cùng người ám toán sau núi chính là một bọn, bọn họ đến có quan hệ tới Triệu Tuấn và ta, càng xác thực mà nói, có quan hệ đến người đứng sau màn làm chủ việc bắt cóc ta. Giết ta là vì cấp cho người sau màn bình định sự cản trở của triều đình, giết Triệu Tuấn là vì diệt khẩu.

Không được, ổ cướp đã ngày càng nguy hiểm, bổn thiếu gia phải nhanh chóng về kinh mới được, trở về kinh thành, ta có thể cả ngày mang theo đại đội nhân mã đi khắp nơi, hệ số an toàn cao hơn so với ở đây...Ai, thế nhưng ta luyến tiếc La Nguyệt Nương, nếu như nàng nguyện ý không làm đầu lĩnh thổ phỉ, cùng ta quay về kinh một lượt, vậy vẹn toàn đôi bên rồi – cũng không tốt, chí ít Trường Bình tuyệt đối sẽ không cho nàng tiến vào cửa Phương gia, việc này thật sự là đáng ghét!

Mặc kệ nói như thế nào, trở lại kinh thành trước, trước tiên an bài cho tên tiểu tử Triệu Tuấn, tin tưởng trải qua sự kiện diệt khẩu lần này, cơ bản không cần làm sao ép hỏi, hắn sẽ toàn bộ khai ra hết – Từ xưa người nguyện ý chết vì tri kỷ thì rất nhiều, nhưng hiển nhiên Triệu Tuấn lại không phải là loại người này, đại lão bản ở sau lưng hắn cũng không xem là tri kỷ của hắn.

“ Ai, Đao Ba, Triệu Tuấn không có việc gì chứ?” Phương Tranh vẻ mặt quan tâm xen mồm hỏi.

“ Không có gì trở ngại, bắt quá ở ngay cổ bị người chém một đao, thật là suýt nguy! Nếu chúng ta đến chậm một bước, tính mạng của hắn liền khó giữ được...”

Nếu các người đến chậm một bước thật tốt, tình địch của lão tử cứ như vậy tiêu thất trên đời.

Phương Tranh bất mãn lắm bầm một câu. Hắn quyết định, ngày mai liền xuống núi trở lại kinh thành, thuận tiện mệnh lệnh Ảnh Tử âm thầm bắt cóc Triệu Tuấn mang đi, đưa tới một địa phương không ai hay biết hảo hảo thẩm vấn một phen.

Nếu như Triệu Tuấn không nhận tội, vậy thật tốt quá, Phương Tranh có hơn một trăm phương pháp đem tình địch mặt trắng nhỏ này trừng trị đến dễ bảo, so với tiểu thụ thụ trong phim AV càng dụ dỗ, thực sự không được thì một đao thiến hắn, đưa hắn tiến cung đi rửa bồn cầu, đối ngoại thì tuyên bố Triệu Tuấn thích một tên tóc vàng mắt xanh, nên đã xuất ngoại – Nói chung, nhân sinh tương lai của Triệu Tuấn phi thường ảm đạm không có ánh sáng.

Về phần La Nguyệt Nương mỹ nhân, cứ chờ mình trở lại kinh thành đoàn tụ cùng người nhà xong, lại an bài xong công việc tại triều đình, trở lên núi câu dẫn nàng thôi.

Đêm đã thật khuya, La Nguyệt Nương an bài xong thủ vệ cho ổ phỉ, liền trực tiếp trở về phòng đi ngủ.

Phương Tranh nằm trên giường, trần trọc không ngủ được. Hôm nay phát sinh quá nhiều việc, từ khi mình ở kinh thành bị người đánh lén, Phương Tranh liền phát hiện những hành động liên tục nhằm vào hắn không ngừng, làm cho hắn không khỏi khổ não, lại e ngại vạn phần. Rốt cục là ai, cần phải nhanh chóng đưa được mình vào chỗ chết mới được? Ta đã làm ai oán hận đến mức tuyệt không chịu bỏ qua như thế?

Mặc áo rời giường, gió đêm lạnh thấu xương.

Trong phòng La Nguyệt Nương vẫn còn sáng đèn.

Nhìn ngọn đèn mờ nhạt trong phòng nằng, trong lòng Phương Tranh âm ập.

Ngày mai liền phải đi, không biết khi nào trở lên núi, phải cùng nằng cáo biệt mới được.

Đi tới trước phòng, nhẹ nhàng gõ gõ cửa, bên trong truyền đến thanh âm mềm mại trong trẻo nhưng lạnh lùng: “Ai?”

Phương Tranh hắc hắc cười phóng dăng: “Nữ thí chủ, đã trễ thế này còn chưa ngủ, bần tăng liền vội tới phê bát tự cho nữ thí chủ, hắc hắc, tính tính nhân duyên...”

Trong phòng nhẹ giọng cười: “Ngươi vào đi.”

Phương Tranh đẩy cửa, cửa không khóa.

La Nguyệt Nương đang ngồi dưới ánh nến uống rượu. Mỗi lần nằng có tâm sự liền uống rượu, Phương Tranh đối với hành vi này của nằng rất không chấp nhận, mượn rượu tiêu sầu là ý nghĩa gì? Ngươi mượn rượu để làm *** ta a...

Hắn đi thẳng tới ngồi xuống bên cạnh nằng, Phương Tranh đưa tay nâng bầu rượu, nếu uống rượu, vậy mọi người cùng nhau uống, có lẽ uống qua uống lại cũng giống như tối hôm qua, ngủ cùng nhau...

La Nguyệt Nương lại giành trước giắt lại bầu rượu, dị thường quyền rũ nhìn Phương Tranh nói: “Hôm nay không cho ngươi uống.”

Phương Tranh bất mãn nói: “Ngươi không nhỏ mọn như vậy chứ? Ta là nhị đương gia của ngươi, uống ngụm rượu thì làm sao? Ngươi lấy của ta hơn hai vạn ngân phiếu, ta cũng chưa nói gì...”

“Hừ! Sau khi uống rượu ngươi lại giả say, theo ta ngủ còn muốn chiếm tiện nghi của ta, đúng không?” La Nguyệt Nương nhìn hắn, như cười như không.

“Dát?...Ha hã, như thế nào khả năng? Ta là người thích làm chuyện như hái hoa tặc vậy sao?” Phương Tranh nghiêm trang giải thích: “Không thể phủ nhận ta là một kẻ trộm, nhưng ta là một kẻ trộm trái tim...”

Dưới ánh nến, La Nguyệt Nương nghe vậy kinh ngạc nhìn Phương Tranh, lẩm bẩm nói: “Kẻ trộm trái tim...kẻ trộm trái tim...”

Thần sắc La Nguyệt Nương có chút dị dạng, trong ánh mắt nhìn Phương Tranh có thêm vài phần khó nói rõ.

“Ngươi...hôm nay vì sao ngươi phải cùng thủ hạ...thủ hạ của ngươi đồng đồng diễn kịch? Là...làm cho ta xem sao?” La Nguyệt Nương cắn cắn môi dưới, bỗng nhiên thay đổi trọng tâm câu chuyện, thường ngày gương mặt làm vẻ cương nghị nghiêm túc, lúc này lại mang theo vài phần e thẹn.

Trong tầng tầng vây khốn, hắn một mình một ngựa giết vào, cùng ta đồng sinh cộng tử. Nói một phen hùng hồn, thẳng đến tiếng lòng người khác. Dù là đóng kịch, nhưng ít nhất, trong lòng hắn có ta chăng? Bằng không, hắn cần gì phải làm nhiều việc, diễn kịch ngay trước mặt ta? Nam nhân này, hi hi, ngu ngốc, nhưng ngốc thật khả ái...

Nghĩ tới đây, gương mặt La Nguyệt Nương không khỏi ửng đỏ vài phần, ánh mắt nhìn Phương Tranh ngập nước, đúng là ẩn chứa nhẹ tình ý giữa nam nữ.

Phương Tranh suy nghĩ, nữ nhân này nói chuyện không rõ ràng, có ý tứ gì? Cười nhạo thủ đoạn tán gái vụng về của ta sao? Nét mặt Phương Tranh có chút không nhìn được, phải thừa nhận, chuyện diễn kịch

trong rừng trúc hôm nay, quả thực là một cuộc diễn vô cùng thất bại! Phàm là quần chúng diễn viên tham gia buổi diễn hôm nay, trở lại đều nhốt vào thiên lao một tháng!

“ Cái này...Người có thể xem như ta hồ đồ, người biết ta thích nói giỡn, ha ha, chê cười...” Nét mặt Phương Tranh ửng đỏ.

La Nguyệt Nương nghe vậy, nguyên khuôn mặt đang cười bỗng nhiên trầm xuống, vẻ đỏ ửng biến mất vài phần, có vẻ có chút tái nhợt, thất thần lắm lắm: “ Đùa giỡn? Nguyên lai người đang đùa giỡn...”

Phương Tranh thấy sắc mặt biến đổi của La Nguyệt Nương, không hiểu rõ ràng, còn nhanh giải thích: “ Đúng vậy, người cũng biết, bình thường ta luôn không nghiêm túc, cho nên làm việc không đúng mực, ha ha, kỳ thực ta không có ác ý...”

“ Không ác ý sao?” Sắc mặt La Nguyệt Nương dần dần biến lạnh, đôi mắt to xinh đẹp gắt gao nhìn chăm chăm Phương Tranh, vẻ phần hận trong ánh mắt dù là người mù cũng cảm thụ được, Phương Tranh không khỏi cảm thấy kỳ lạ, nữ nhân này làm sao vậy? Ta lại chọc giận nàng sao? Đang nói chuyện sao lại trở mặt?

Một lúc lâu, La Nguyệt Nương bỗng nhiên vỗ bàn, quát to: “ Cút ra ngoài cho lão nương! Có bao xa thì cút bao xa!”

Phương Tranh sợ đến bắn lên khỏi ghế, lúng túng nhìn nàng, nói: “ Đương gia, người làm sao vậy? Ta không trêu chọc người...”

“ Cút! Mau cút!” La Nguyệt Nương chỉ vào cửa phòng hét lớn. Đôi mắt đẹp rưng rưng, lệ đã chực khóc.

“ Ai, đương gia, người không bình tĩnh rồi, uống nhiều quá...”

Lời còn chưa dứt, La Nguyệt Nương kéo mạnh vạt áo Phương Tranh, lôi hắn đến cửa, một cước hung hăng đá vào môn hán, Phương Tranh cứ như vậy bị La Nguyệt Nương oanh ra khỏi phòng.

“ Con quỷ nhỏ! Đàn bà thôi! Thật không có lễ phép! Hôm nào phải bỏ cái tính liệt nữ của người ngâm vào trong rượu ...” Phương Tranh ngoài cửa phòng oán hận lắm lắm bầm một câu.

Nữ nhân quả nhiên là một loại động vật rất khó lý giải, trở mặt so với lật sách còn nhanh, bốn lão bà nhà ta sao không có nhiều mao bệnh như người? Ai, người đàn bà này không phải là có bệnh tâm thần đó chứ?

Suy nghĩ một chút, Phương Tranh tiến lên nhẹ nhàng gõ cửa, nói: “ Đương gia, ta...ta dự định ngày mai quay về kinh một chuyến, ân, qua mấy ngày trở về...”

“ Cút! Vĩnh viễn cũng đừng trở về!” La Nguyệt Nương ở trong phòng kêu to, thanh âm nghẹn ngào.

Phương Tranh phần nộ sờ sờ mũi, xoay người trở về phòng.

.....

Ánh nắng mặt trời mùa đông hơi có chút chói mắt.

Phương Tranh tỉnh lại thì đã buổi chiều, mở đôi mắt buồn ngủ nhập nhèm, ngáp dài một tiếng, Phương Tranh ngồi dậy, ngậy người nhìn chung quanh phòng, lập tức phải xuống núi thì thật có điểm luyến tiếc nơi này...Đương nhiên, chủ yếu là luyến tiếc La Nguyệt Nương.

Mặc quần áo rời giường, Phương Tranh ra cửa đi tới chỗ giếng nước, đã thấy trên dui phải Triệu Tuấn được bó lại, trên cổ quấn một lớp băng vải, giống như một xác ướp, đang ngưỡng mặt nằm ngoài phòng phơi nắng. Sắc mặt hắn có chút ảm đạm, thần sắc âm u, cau mày, còn mang theo vẻ sợ hãi và kinh hoàng, xem ra việc ám sát hôm qua làm cho hắn để lại bóng ma thật sâu trong tâm lý.

Phương Tranh lạnh lùng cười, tiểu vương bát đản, lúc lão tử xuống núi, người cũng đừng tưởng dễ dàng, thuộc hạ của lão tử sẽ lập tức bắt người đi. Ta làm sao lưu người lại trên núi câu dẫn lão bà tương lai của ta?

Phương Tranh không phản ứng hắn, thẳng tới bên giếng nước rửa mặt.

“ Nhị đương gia, nhị đương gia! Dưới chân núi có buôn bán!” Gã râu quai nón chạy tới kích động kêu lên.

“ Buôn bán gì? Đi, triệu tập các huynh đệ, xuống núi làm một trận!” Phương Tranh hưng hăng hét lớn, nước bọt phún như mưa xuân.

Lập tức Phương Tranh lại sụp mắt, bỏ đi, ta lập tức phải xuống núi trở lại kinh thành rồi, sau đó mỗi ngày mặc triều phục, đội mũ quan, bước đi thông thả, tư nhã văn vẻ, cẩn thận ăn nói...Ai, loại cuộc sống khiêu ngạo núi rừng, chiếm núi xưng vương cũng không còn nữa...

Nghĩ tới đây, tâm tình Phương Tranh không khỏi trở nên vạn phần thất lạc, uể oải, khó nói nên lời.

Phương Tranh nghĩ ông trời có phải đem hần xuyên qua sai địa phương rồi không, nguyên lai hần càng thích hợp làm sơn tặc, thế nào thành ăn chơi trác táng?

Gã râu quai nón ha hả cười nói: “ Không cần, đương gia đã mang theo các huynh đệ làm xong vụ này, ha ha, nhị đương gia, buôn bán lần này chúng ta kiếm lớn, một đồng châu báu thật lớn nha...”

Phương Tranh chau mày: “ Đương gia làm buôn bán sao không gọi ta? Ta là nhị đương gia, sao ta nghĩ mình biến thành đồ vật trang trí rồi...”

Gã râu quai nón hàm hậu cười nói: “ Người vốn chỉ là đồ vật trang trí a...”

Khuôn mặt tuần tú của Phương Tranh chợt ngăm đen: “...”

Quay đầu liếc mắt nhìn Triệu Tuấn giống như xác ướp, đang ngửa mặt lên trời phơi nắng, đáy lòng Phương Tranh không khỏi có mấy phần thoải mái – nếu như ta là bài biện, thì Triệu Tuấn là cái gì? Hần chẳng phải thành phế vật? Ân, nói như thế, ta còn mạnh hơn hần một chút.

Vừa nghĩ như thế, lòng dạ Phương Tranh trống trải hơn rất nhiều, lúc này dám thổ phỉ làm xong buôn bán dưới chân núi đang lục tục đi lên, mỗi người mang theo cái rương, bận rộn tiêu sái, nhìn đáng dấp cật lực của bọn họ, trọng lượng trong rương đúng là không nhẹ.

Phương Tranh vui mừng, trước khi đi còn có thể phát một bút, đây chính là trời giáng tiền của phi nghĩa nha! Ông trời bảo phát, bốn thiếu gia không dám không phát.

Bước nhanh tới, Phương Tranh khẩn cấp mở một rương, nhìn thấy bên trong vàng óng, ánh vàng rực rỡ, một rương hoàng kim! Phương Tranh ngẩn ngơ, nhanh mở rương khác, phát hiện bên trong không phải hoàng kim mà chính là loại ngọc thạch tốt nhất.

Giàu to rồi, lúc này thật sự là giàu to rồi...

Phương Tranh trợn tròn mắt, ngây ra nhìn hơn mười rương hoàng kim cùng ngọc thạch trước mắt, há hốc mồm, nước bọt chảy theo khóe miệng rơi xuống...

Đây...đây bao nhiêu bạc? Đủ cho lão tử đi uống rượu hoa bao lâu a...

La Nguyệt Nương đi đầu đội ngũ, thấy đáng dấp si ngốc của Phương Tranh đang nhìn chăm chăm vào đồng rương, trái tim giận dữ, lạnh lùng hừ một tiếng, quay đầu trở về phòng.

Lực chú ý của Phương Tranh đều bị đồng hoàng kim ngọc thạch trước mắt hấp dẫn, đầu lưu ý phản ứng của nàng.

“ Các người, các người xuống núi cướp ngân trang sao?” Phương Tranh dùng sức trừng mắt nhìn, không dám tin tưởng hỏi.

“ Buổi sáng dưới chân núi có hai chiếc xe ngựa đi qua, ha ha, các huynh đệ liền ngăn cản bọn họ...Hôm nay buôn bán cũng không dễ dàng, các huynh đệ bị bọn phiêu đầu đánh một trận, may là đương gia dũng mãnh phi thường, thu thập tất cả bọn họ...” Râu quai nón cười ha hả nói.

Phương Tranh nghe vậy cười ha ha, vừa cười vừa vươn tay, cầm một thỏi vàng nhét vào trong lòng, trong miệng thần nhiên nói: “ Người nào coi tiền như rác lại không may như thế, đồ vật quý trọng như vậy toàn bộ bay hết, ha ha, thiện tai! Lần này nhà hần sẽ phá sản...”

Lúc này dám thổ phỉ tụ tập lại, hỉ hả mở rương, đếm rõ số lượng xong, bắt đầu phân chia tang vật.

“ Các người...các người quả thật là tìm chết! Ngay hàng hóa của Trung Dũng Hầu gia phủ cũng dám cướp! Chờ xem, quan binh rất nhanh sẽ lên núi tiêu diệt các người!” Một giọng nam trầm thấp khàn khàn phẫn hận kêu lên.

Trung Dũng Hầu gia phủ? Hắc, thế nào có chút quen tai?

Phương Tranh ngẩn người, ngẩng đầu nhìn lên, đã thấy mười mấy tên tiêu sư mặc trang phục hộ viện đang bị trói gô, tập trung tạm giam phía đất trống hướng đông của ổ cướp, một gã hán tử dẫn đầu hơn ba mươi tuổi, bị trói chặt nhất, gương mặt có râu quai nón, con mắt đầy tơ máu gắt gao nhìn chằm chằm đám thổ phỉ đang phân chia tang vật trước mặt.

Người này...Dường như cũng có chút nhìn quen mắt...

“ Ba!” Một gã thổ phỉ tiến lên tát vào mồm đại hán, cười nhạo nói: “ Đừng đem quan binh hù dọa lão tử, lão tử bị hù lớn! Cái gì chó má Trung Dũng Hầu gia! Phi! Bọn lão tử cướp thì làm sao? Hắc có thể cần tiểu đệ của lão tử?”

Đám thổ phỉ nghe vậy cười ha ha, trong tiếng cười tràn ngập chẳng đáng.

Đại hán trúng một cái tát, nhưng không ngừng cười nhạt, tê thanh nói: “ Các người là đám người đang tìm đường chết! Lão tử muốn xem các người có thể tiêu dao bao lâu, đến lúc đó nếu các người không chủ động trả lại hàng hóa cho lão tử, lão tử sẽ mang họ của các người!”

Phương Tranh tỉ mỉ nhìn dáng dấp của đại hán, lúc nhìn kỹ, không khỏi thất kinh, thất thanh nói: “ Trịnh Trọng? Thế nào là người?”

Đại hán phồng chùng cũng không ngờ trong ổ cướp còn gặp người quen, ngạc nhiên ngẩng đầu vừa nhìn, nhất thời kinh hãi, thốt ra: “ Thiếu gia? Như thế nào lại là ngài?”

Phương Tranh vui mừng nói: “ Sao người ở chỗ này?”

Vừa nói hán tử vừa nhìn, chần chờ nói: “ Người...người không ở nhà ta làm hộ viện, đổi làm tiêu sư sao?”

Trịnh Trọng hơi giật mình nhìn chằm chằm Phương Tranh, thần sắc không dám tin tưởng, Phương đại thiếu gia mất tích bao lâu, không ngờ xuất hiện trong ổ cướp...Trên đời còn có chuyện gì càng sai lầm hơn không?

Trịnh Trọng nghe được Phương Tranh hỏi, rốt cục phục hồi tinh thần lại, thần tình có chút dở khóc dở cười: “ Thiếu gia...tiểu nhân còn làm hộ viện trong Phương phủ a...”

Phương Tranh nheo mắt, chỉ vào những cái rương bị đám thổ phỉ cướp về, trầm giọng nói: “ Những cái rương này là sao?”

Trịnh Trọng mấp máy môi, lại liếc mắt nhìn đám thổ phỉ đang cao hứng bừa bừa phân chia tang vật, thở dài, cúi đầu xuống.

Trong lòng Phương Tranh bao phủ một loại dự cảm bất tường, ha ha nói: “ Lẽ nào...những thứ này đều là...đều là...”

Trịnh Trọng đồng tình nhìn thoáng qua Phương Tranh, chậm rãi gật đầu, lại thở dài.

Đầu óc Phương Tranh nhất thời như bị sét đánh, há to miệng, ngay tim đập còn nhanh mấy lần.

Đây...đây là chuyện gì nha! Hoàng kim, ngọc thạch, nguyên lai đều là của nhà ta...

Lúc này Phương Tranh cảm thấy mình giống như một tán tài đồng tử đang cưỡi trần trường cái mông, đứng một bên ngu ngốc cười, vừa cầm châu báu vàng bạc trong tay ném về phía đám thổ phỉ đang sáng mắt, càng thật đáng buồn chính là, tán tài đồng tử còn không cho rằng mình ngu ngốc, ngược lại thậm chí cho mình quang vinh...

Ngày tháng này, thật không có cách nào khác trôi qua!

Sau đó Phương Tranh giống như một con mèo bị đập trúng đuôi, nhảy dựng lên, vẻ mặt bi phần nhằm phía đám thổ phỉ đang phân tang vật, đám thổ phỉ đang hoa chân múa tay cầm hoàng kim ngọc thạch vui sướng, trong miệng hét lớn: “ Buông! Đều buông ra hết cho lão tử! Đó là của ta! Tất cả đều là của nhà ta! Ô ô...”

Đám thổ phỉ hỉ hả né tránh, tên râu mép cười nói: “ Nhị đương gia, đây chính là do huynh đệ chúng ta khổ cực cướp tới, sao lại khẫn trương? Ha hả, không cho ăn mảnh nha! Phạm giang hồ tối kỵ...”

Trịnh Trọng nghe vậy thất thanh cả kinh nói: “ Nhị đương gia? Thiếu gia, sao ngươi lại thành...”

Lúc này Phương Tranh đang khóc không ra nước mắt, cướp lại cướp không lại, giải thích lại giải thích không rõ, thật sự muốn làm hấn tức chết.

“ Đám thổ phỉ các ngươi! Rõ như ban ngày còn cướp đồ vật của người ta, còn có vương pháp sao?” Phương Tranh giọng nói khóc nức nở lớn tiếng chỉ trích.

Gã râu quai nón kỳ quái nhìn hấn nói: “ Thật mới mẻ! Chẳng phải ngươi cũng là thổ phỉ sao? Ngươi là nhị đương gia của chúng ta, lúc nào lại theo chúng ta nói vương pháp? Ách...nhị đương gia, ngươi hôn mê rồi sao?”

“ Ta...” Phương Tranh cứng lại, khóc lớn: “ Ta đến nha môn cáo trạng các ngươi...”

Mọi người còn đang đẩy tới lui ầm ĩ, bỗng nhiên nghe được vài tiếng pháo nổ vang bên sườn núi, mọi người ngẩn ra, còn chưa hiểu rõ chuyện gì, chỉ thấy một gã thổ phỉ sắc mặt kinh khủng, lao đảo chạy lên núi, đưa mắt nhìn thấy đám thổ phỉ đều có mặt, không khỏi kinh khủng hét lớn: “ Không...không hay rồi!”

“ Làm sao vậy? Làm sao vậy?” Đám thổ phỉ vây quanh tới, ồn ào hỏi.

“ Quan binh...dưới sườn núi, thật nhiều...quan binh! Quan binh đến tiêu diệt chúng ta!” Thổ phỉ báo tin sợ đến sắc mặt tái nhợt, lắp bắp nói.

Mọi người vẻ mặt kinh hãi, luống cuống tay chân rút ra binh khí, còn hét lên: “ Nhanh đi bẩm báo đương gia, thỉnh nàng định đoạt...”

Đúng lúc này, ngay chỗ pháo hiệu vừa nổ vang bên sườn núi, sau đó đám thổ phỉ liền nghe được tiếng khôì giáp cọ xát khi quan binh đi đường, rung động leng keng. Không bao lâu, một giọng nam trầm thấp cách chỗ đám thổ phỉ không xa hét lớn: “ Hoa triều Long Vũ quân đại tướng Phùng Cửu Dao, phụng mệnh tiêu trừ phỉ tặc! Các ngươi mau buông binh khí, nhanh chóng đầu hàng!”

Quan binh dưới chân núi cùng kêu lên hét lớn: “ Buông binh khí, nhanh chóng đầu hàng!”

Thanh âm quanh quẩn trong núi rừng mùa đông hiu quạnh yên tĩnh, thật lâu không dứt.

Sau đó, phi thường đột ngột, trong quan binh truyền đến một giọng nữ yêu kiều, thanh âm ản hàm tức giận.

“ Nữ thổ phỉ đầu lĩnh đâu? Tên hốn đản Phương Tranh đâu? Tất cả đều lăn ra đây cho lão nương!”

Phương Tranh vốn đang than khóc khó giữ được gia tài, nghe vậy cả người sợ đến run run, kinh ngạc nhìn Trịnh Trọng, ha ha nói: “ Thanh âm đó...đó...chẳng lẽ là, là...”

Trịnh Trọng đồng tình nhìn hấn một cái, gật đầu nói: “ Không sai, thiếu phu nhân tự mình tới...”

“ Phác thông!”

Phương Tranh mềm nhũn ngã quỵ - gần đây bốn thiếu gia thật sự rất yếu ớt nha.

La Nguyệt Nương thấy Phương Tranh không trả lời, nhưng lại tiếp tục phô diễn biểu tình nhăn nhó, trong lòng nàng quỳnh lên, liền định dùng một chiêu đánh tên vô lại này hôn mê, ném ra phía sau.

Phương Tranh giống như có cảm ứng, nhanh chân nhảy tránh, cách xa nàng vài bước, cười nói: “ Chậm đã chậm đã! Lần trước ở kinh thành ngươi gõ ta một gậy, ta còn chưa tìm ngươi đòi tiền thuốc men. Lần này ngươi lại muốn đánh lén ta? Đánh ta choáng váng đầu ngươi nuôi ta sao?”

“ Ngươi...” La Nguyệt Nương thấy đã đến thời khắc sống còn, người này vẫn không chịu nghiêm túc, phảng phất như đối với mấy ngàn quan binh vây quanh tiêu diệt cũng không xem vào đâu, thực sự làm cho nàng

vừa vội vừa giận, trừng hắt một lúc, La Nguyệt Nương cắn môi dưới, nặng nề giậm chân, nói: “ Mà thôi, đợi ta nói tỉ mỉ cho quan binh ngươi là người vô tội là được.”

Nói xong nàng cũng không quay đầu lại hướng bên ngoài đi đến.

Phương Tranh hì hì cười, nghĩ lại nghĩ, Trường Bình ở bên ngoài không biết lại có thủ đoạn gì để dẫn dắt người đang chờ hắt đi hưởng thụ, khuôn mặt tuần tú của Phương Tranh lập tức suy sụp.

Làm nam nhân khó, làm nam nhân của công chúa càng khó. Làm nam nhân vừa muốn cưới công chúa vừa muốn cưới thổ phỉ, khó càng thêm khó. Ngày tháng này, thật không có cách nào khác trôi qua!

Bên ngoài ồ cước, chỉ có một hàng rào bằng gỗ vây quanh, hàng rào lại lỏng lẻo suy sụp, tư thế lại lung lay lắc lư, gió thổi qua dường như muốn gục, đừng nói là đề phòng cước, còn không bằng nói là để bài biện, dùng để phòng quân tử cũng không đủ, càng miễn bàn mấy ngàn quan binh như sói như hổ ở bên ngoài.

Bên ngoài hàng rào là hồ nước, bên cạnh hồ nước là một khối đất trống, bọn quan binh tay cầm binh khí, bày ra đội ngũ chỉnh tề, tư thế đề phòng sẵn sàng đang lẳng lặng nhìn chằm chằm cánh cửa vắng vẻ của sơn trại, tùy thời đợi tướng quân ra lệnh một tiếng, sau đó liền xung phong liều chết xông vào.

Năm ngàn Long Vũ quân trang bị hoàn mỹ, thân kinh trăm trận chiến, đối phó với hai trăm thổ phỉ ô hợp không hề phòng bị, trận chiến đầu này trên cơ bản không có bất luận điều gì lo lắng, quả thật chỉ là Phùng tướng quân muốn tặng không quân công cho tướng sĩ cấp dưới. Trong lòng bọn lính thậm chí còn tính toán, thế nào mới bắt sống được trùm thổ phỉ, ở ngay trước mặt tướng quân lập công lao lớn nhất, vì tiền đồ của mình trải một con đường cắm tú.

Trường Bình cùng Phùng Cửu Dao đứng trước Long Vũ quân, cách cửa lớn sơn trại gần nhất. Phía sau Trường Bình, là ba trăm nữ hầu vệ của nàng. Bọn thị vệ vây quanh Trường Bình, mơ hồ ngăn cách một khoảng với đám tướng sĩ.

Gương mặt Phùng Cửu Dao cười khổ, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn gương mặt âm trầm của Trường Bình.

Trong lòng hắt rất khổ sở, trình độ khổ sở lúc này chỉ có cao chứ không thấp hơn Phương Tranh, hắt và Phương Tranh, quả thực chính là một đôi bằng hữu còn thân hơn huynh đệ ruột thịt từng cực khổ sâu nặng, nhưng Phùng Cửu Dao lại nghĩ mình càng oan uổng hơn cả Phương Tranh. Phương Tranh người ở bên ngoài không chịu về nhà, đi câu dẫn nữ tử khác, đặc tội công chúa lão bà, đây là chuyện riêng của gia đình người, có quan hệ gì với Phùng Cửu Dao ta? Ta chiêu ai chọc ai vậy? Năm ngàn Long Vũ quân dưới trướng của ta lại chiêu ai chọc ai chứ?

Lần này Phùng Cửu Dao có thể nói là bị Trường Bình bức ép tới.

Hôm qua Trường Bình công chúa bỗng nhiên giá lâm nơi dừng chân của hắt bên ngoài thành Từ Châu, không nói hai lời, yêu cầu Phùng Cửu Dao xuất binh tiêu diệt ổ phỉ. Lúc đó Phùng Cửu Dao còn bị ngây ngốc cả một lúc lâu.

Phàm là triều đình dùng binh chinh phạt, thì phải được hoàng đế đích thân hạ thánh chỉ, có dấu ấn của bộ binh, do sứ giả đưa mệnh lệnh truyền tới quân doanh, mệnh lệnh điều binh mới được hiệu lực. Nếu như tướng lĩnh lĩnh binh vi phạm mệnh lệnh một mình điều binh, vậy tương đương với tội lớn mưu phản, sẽ bị tru di cửu tộc. Phùng Cửu Dao suốt đời cẩn thận, dù là lần trước hoàng đế bị Phan nghịch phản quân vây trong kinh thành, Phương Tranh phụng mệnh ra kinh thành điều binh cần vương, Phùng Cửu Dao cũng phải thật cẩn thận xem qua mệnh lệnh điều binh do chính tay hoàng thượng viết ra, mới dám suất quân vào kinh.

240. Chương 225: Gặp Lại

Nhưng Trường Bình công chúa tới quân doanh điều binh, một không có thánh chỉ của hoàng thượng, hai không có hành văn của bộ binh, cứ như thế hai mắt nhìn trời, không nói một lời, liền muốn Phùng Cửu Dao đem tính mạng già trẻ trong nhà ra tiếp nàng? Kể ngu si mới làm! Cho nên Phùng Cửu Dao rất lý trí cự tuyệt yêu cầu vô lý của công chúa điện hạ.

Trường Bình cũng không miễn cưỡng, hăm hừ liền dẫn ba trăm nữ hầu vệ ra doanh, trước khi đi bỏ lại một câu nói: “ Bổng cung sẽ dựa vào ba trăm thị vệ này, cũng có thể tiêu diệt ổ phỉ, nếu bổng cung chết trận trước khi tiêu diệt họ, phiền phức Phùng tướng quân nhật xác cho bổng cung!”

Nếu vì Phùng Cừu Dao không ra tay viện trợ, dẫn đến việc công chúa điện hạ chết trận, hẳn cùng toàn gia hẳn cũng không thoát khỏi cái chết. Cho nên Phùng Cừu Dao không thể làm gì khác hơn là suất quân đi tới. Tới vốn không cam lòng hoàn toàn không muốn, may là nửa đường hẳn nhận được tin tức do Ôn Sâm truyền đến nói thánh chỉ hoàng thượng chuẩn cho hẳn tùy cơ ứng biến, lúc này Phùng Cừu Dao mới yên tâm sự.

Vị trí hiện tại của Trường Bình, chỉ cách cửa lớn sơn trại có hơn mười trượng, Phùng Cừu Dao nhìn thấy có điểm hết hồn, nếu trong thổ phỉ có ai giỏi thuật bắn tên, cự ly mười trượng này cũng đủ lấy mạng công chúa điện hạ.

“ Công chúa điện hạ, ngài có thể thối lui vài bước hay không? Nơi này thật sự quá mức nguy hiểm, nếu ngài xảy ra điều gì sai lầm, mặt tướng dù chết ngàn lần cũng khó chuộc tội!” Phùng Cừu Dao cười khổ nói.

Trường Bình lạnh lùng liếc mắt nhìn hẳn, không động nửa bước, nhìn sắc trời một chút, không nhin được nói: “ Tên hỗn đản thế nào còn không ra? Còn có hồ ly tinh kia, hừ! Người đi an bài xạ thủ trong quân, đợi hồ ly tinh kia ra tới, người liền hạ lệnh, một tên bắn chết cô ta! Nữ nhân không biết xấu hổ dám câu dẫn phu quân nhà ta!”

Phùng Cừu Dao nghe vậy sắc mặt càng thêm khổ sở. Hôm qua Ôn Sâm tuyên chỉ sau đó có lòng tốt nói cho hẳn, Phương Tranh không chịu về nhà, có một nguyên nhân trong đó, là Phương Tranh coi trọng nữ thổ phỉ đầu lĩnh trong ổ cướp, nếu hẳn hạ lệnh bắn chết nàng, trở về Phương Tranh còn không tìm mình liều mạng sao? Không có nghe được, câu nói của công chúa điện hạ ta không có nghe được, Trường Bình thấy Phùng Cừu Dao khép mắt, hai chân vẫn đứng yên, gương mặt không chút biểu tình hướng thẳng phía trước, đối với lời của nàng ngoảnh mặt làm ngơ, Trường Bình tức giận đến giậm chân, vừa định nổi giận.

Đúng lúc này, nữ hầu vệ thống lĩnh của Trường Bình bỗng nhiên kêu lên: “ Điện hạ mau nhìn! Trong sơn trại có người đi ra! Trong tay người này có cầm một vật gì màu trắng vậy?”

Trường Bình vui mừng, ngưng mắt nhìn lại, đã thấy chỗ cửa lớn sơn trại, một bóng người đang dao dác, căng thẳng đi từng bước nhỏ, giống như đang đặt mình trong sân địa lôi, đi từng bước nhỏ quan sát quan binh đang đề phòng bên ngoài, thỉnh thoảng còn hướng các cung tiễn thủ hai bên sườn khom người chào, cứ thế đi tới.

Trong tay hẳn còn cầm một cây gỗ nhỏ, trên cây gỗ cột một mảnh vải màu trắng, đang đón gió lạnh thấu xương, pháp phối hết sức phong tao.

Cách nhau còn xa, nhận không rõ hình dáng, tuy đối phương chỉ có một người, nhưng cũng phải đề phòng. Nếu như hẳn là tử sĩ đến ám sát công chúa, vậy thì không ổn.

Phùng Cừu Dao thấy thế chợt quát: “ Toàn quân đề phòng!”

“ Hi!” Trường thương, cung tiễn đồng loạt nhắm ngay người từ trong sơn trại đi ra, chỉ đợi tướng quân ra lệnh một tiếng, vạn tên cùng bắn, dù là thần tiên cũng tránh không khỏi. Sát khí rét căm căm khiến cho kẻ khác hít thở không thông, thoáng chốc đầy rẫy Thanh Long sơn.

Người này sợ đến chân mềm nhũn, giọng nói khóc nức nở hô lớn: “ Ta kháo! Phùng Cừu Dao, Phùng đại tướng quân, không phải người chứ? Tiểu đệ làm hai ngày khách mời nhị đương gia của thổ phỉ mà thôi, có phải mắc lỗi lớn như vậy không?”

“ Là Phương lão đệ!”

“ Là tên hỗn đản!”

Phùng Cừu Dao và Trường Bình nghe vậy mừng rỡ cùng kêu lên.

Lúc này Phùng Cừu Dao quát to: “ Thu!”

Mấy ngàn binh sĩ động tác nhất trí cầm trường thương và cung tiễn trong tay thu lại, bầu không khí chiến trường đặng đặng sát khí nhất thời hoãn lại.

Chỉ thấy Phương Tranh đang đi ngoài mười trượng, biết rõ binh sĩ đã thu lại vũ khí, không hề phòng bị, nhưng hắn vẫn cẩn thận đi tới, vừa đi vừa nhìn tới nhìn lui, giống như một con thỏ đang ăn cỏ bên cạnh ổ sói, nếu phát hiện tình huống sai, lập tức liền quay đầu chạy trốn chết. Chỉ hơn mười trượng mà hắn làm cho mấy ngàn Long Vũ quân tướng sĩ lo lắng không ngớt, thẳng hận không thể một cước hung hăng đá hắn văng tới.

“Lạc lạc!” Gương mặt đang cứng ngắc của Trường Bình rốt cục nhin không được bật cười, sau khi nở nụ cười, lập tức lại hận hận cắn răng nói: “Tên hỗn đản này vẫn tính tình rất sợ chết như xưa! Cũng không biết hắn làm sao lập được nhiều công lao cho phụ hoàng như vậy! Ông trời thật sự là không có mắt!”

Phùng Cửu Dao và thống lĩnh nữ hầu vệ cũng giãn gương mặt nở nụ cười, đây mới là Phương Tranh Phương đại thiếu gia mà bọn họ quen thuộc, nói năng ngọt xớt, rất sợ chết. Tham tài luyến sắc, lả lả lết lết, nói chung, con người có bao nhiêu tật xấu hắn đều không thiếu, toàn thể đều hiện trên người hắn, nhưng hắn trời sinh tạo cho người khác có một cảm giác an toàn thân thiết lẫn thoải mái, làm cho người ta vừa nhìn liền muốn thân cận, biết rõ hắn có mao bệnh, nhưng cũng bất tri bất giác cùng hắn tương giao sâu đậm.

Thống lĩnh nữ hầu vệ sau khi cười, bỗng nhiên nghi hoặc nhìn chằm chằm mảnh vải trắng trong tay Phương Tranh cách đó không xa, không giải thích được nói: “Phò mã gia vì sao lại cầm thứ này? Rốt cục là có ý tứ gì? Hơn nữa thứ đó lại xấu xí, không biết là vật gì.”

Trường Bình ngưng mắt nhìn lại, tinh tế quan sát một lúc, lập tức gương mặt liền đỏ bừng như máu, cũng không biết là xấu hổ hay đang giận dữ.

“Tên hỗn đản không biết xấu hổ đến cực điểm!” Trường Bình nghiêng răng nghiêng lợi tức giận mắng.

“Làm sao vậy?” Thống lĩnh thị vệ hiếu kỳ hỏi.

Trường Bình mắc cỡ đỏ mặt, oán hận nhìn chằm chằm Phương Tranh cách đó không xa, cắn môi dưới, nhẹ giọng nói.

“Trong tay hắn đang giơ lên, là khó, cũng là quần cộc bên trong, tên hỗn đản chết tiệt, thật không biết xấu hổ!”

Thống lĩnh nữ hầu vệ nghe vậy cũng đỏ bừng mặt, lúng túng nói: “Là...là cái...kia của phò mã gia?”

Trường Bình gật đầu: “Chính bốn cung tự mình tìm thượng y giám sư phụ đo đạc rồi may cho hắn. Ta tự nhiên nhận ra được, tên vô sỉ này đem quần cộc thiếp thân cởi ra, làm trò pháp phối trước mặt mấy ngàn người, rốt cục hắn đang làm cái gì?”

Lúc này Phương Tranh đang mặc một thân trường sam bằng vải thô, gió núi vừa thổi, vạt áo bay lên, lộ ra lông mao phần giữa hai chân bên dưới, đôi mắt xinh đẹp của thống lĩnh nữ hầu vệ không tự chủ được liếc xuống thân dưới của Phương Tranh, đỏ mặt khẽ cười nói: “Vậy hiện tại bên trong phò mã gia chẳng phải là...chẳng phải là...”

Trường Bình nhin không được cũng cười lên: “Hỗn đản! Trời lạnh như vậy mà để hông trần, cũng không sợ bị đông lạnh chết, ha ha!”

Hiện tại Phương Tranh cũng có nỗi khổ nói không nên lời, hai quân đối mặt, đao thương không có mắt, Phùng Cửu Dao và Trường Bình nhận ra hắn, cũng không phải binh sĩ nào cũng nhận ra được hắn, vạn nhất hắn có động tác gì kịch liệt, làm bọn lính quá căng thẳng gây sai lầm, chẳng phải là bắn hắn ghim lên mặt đất?

Hắn không thể làm gì khác hơn là học theo kinh nghiệm từ kiếp trước, lấy một lá cờ trắng đi ra, để biểu thị mình không có địch ý. Nhưng tìm tới tìm lui, tìm không ra mảnh vải nào màu trắng, thời gian lại không đợi người, bọn lính tùy thời đều có thể xung phong xông vào. Rơi vào đường cùng, Phương Tranh không thể làm gì khác hơn là cởi chiếc quần cộc màu trắng duy nhất trên người mình, dùng làm cờ hàng. Nếu không còn có thể làm sao bây giờ? La Nguyệt Nương đúng là đang mặc cái yếm màu trắng, nhưng Phương Tranh làm sao dám kêu nàng cởi ra? Phóng chừng nàng cũng không đáp ứng.

Hiện tại gió núi thổi qua, gió lạnh tiến vào trong vạt áo dài, thổi trúng chỗ hiểm của Phương Tranh, cái mông trống trơn liền nổi lên một tầng da gà. Phương Tranh vừa đi vừa rung mình âm thầm quyết định chủ ý, sau này hành tẩu giang hồ, trên người ngoại trừ chuẩn bị thuốc *****, bột vôi ra, còn phải thêm một cái khó trắng, để dành phương tiện tùy lúc đầu hàng, nếu không vạn nhất lần sau ta mặc quần cộc màu đỏ thì làm sao bây giờ? Ai có thể tin tưởng thành ý đầu hàng của ta đây?

Phương Tranh đã sắp đến ngay giữa đất trống, rốt cục Trường Bình không thể khắc chế được sự tưởng niệm nhiều ngày của mình, không để ý thị vệ ngăn cản, không chút do dự xông lên phía trước, cách Phương Tranh mấy bước xa, bình tĩnh, xuất thần nhìn tên hỗn đản đang làm cho nàng ngày mơ đêm tưởng. Nhìn hai mắt vĩnh viễn mang theo ý cười của hắn, tràn ngập dương khí lại mang theo vẻ nghịch ngợm, còn có mũi cao, nhìn gương mặt sáng sủa như phết lên một lớp mặt đường của hắn.

Đây là nam nhân của nàng, là lang quân như ý do chính nàng chọn lựa, phu quân của nàng cũng không phải anh hùng cái thế, cũng không phải là thánh nhân trí giả nổi tiếng. Hắn có mao bệnh cũng như người thường, háo tài háo sắc sợ chết keo kiệt, thì sao? Đây là phu quân của chính nàng, mặc kệ hắn đối với người khác làm sao, chỉ cần hắn đối tốt với nàng, vậy cũng đã đủ. Hạnh phúc của nữ nhân, không phải nhìn vào việc người anh hùng cái thế làm sao, cũng không phải nhìn xem người quan tâm vì dân vì nước thế nào, hạnh phúc mà nữ nhân cần rất đơn giản, cơm rau dưa cũng không ghét bỏ, chỉ cần con mắt nam nhân nhìn chính mình, lại có sự thâm tình không dứt, cuộc đời này đã giả không sai người.

Nhiều ngày tưởng niệm, nhiều ngày lo lắng, nhiều ngày chửi bới, còn có nhiều ngày vì hắn chảy nước mắt.

Lúc này đã không còn trọng yếu.

Nam nhân của ta đang đứng trước mặt, ta còn chờ cái gì?

Trường Bình cắn môi dưới, đôi mắt xinh đẹp tràn đầy nước mắt trong suốt, si ngốc nhìn tên hỗn đản vô lương tâm trước mắt.

Hỗn đản đã cầm cây gỗ treo quần cộc cắm xuống mặt đất, hướng Trường Bình trừng mắt nhìn, lập tức mở hai tay, cười nói: “Vợ cả, nhiều ngày không gặp, nàng đẹp rất nhiều nha, lại đây, lão công ôm một cái...”

Trường Bình kêu lên một tiếng vui mừng, sau đó xông lên ôm chầm lấy hắn, thân thể nhỏ nhắn xinh xắn liền rơi vào trong vòng tay ôm ấp của Phương Tranh, tham lam hít sâu vị đạo quen thuộc trên người hắn, đôi tay nhỏ bé ôm chặt quanh thắt lưng hắn, đầu chôn trước ngực hắn, nước mắt tràn mi, ướt đầm vạt áo trước của hắn.

“Hỗn đản! Người quả thật là tên hỗn đản đệ nhất!” Trường Bình ghen ngào, không cam lòng hung hăng đâm vào ngực Phương Tranh.

“Phải phải phải, ta là hỗn đản.” Phương Tranh vẽ mặt đau khổ, yêu thương vuốt ve Trường Bình, trước mặt hai quân, một đôi tiểu phu thê ly biệt nhiều ngày gặp lại, làm trò ngay trước mặt mấy ngàn quan binh cùng thổ phỉ, tùy ý, không hề cố kỵ ôm nhau, ai nói đại trượng phu kiến công lập nghiệp nơi sa trường? Ta có người vợ như vậy, còn mạnh hơn bao quân công ngất trời kia!

Mấy ngàn binh sĩ cứ như vậy mắt hàm ước ao nhìn hai người đang ôm nhau, không ai xôn xao, tất cả mọi người rất sợ phải quấy rối sự đoàn tụ của đôi tiểu phu thê.

Sau cửa lớn sơn trại, một đôi mắt đẹp đang u oán đến cực điểm, đang kinh ngạc nhìn Phương Tranh cùng Trường Bình ôm cùng một chỗ, trong ánh mắt tràn ngập nghi hoặc, mê man. Còn có vài phần ghen tuông nói không rõ.

Phương Tiểu Ngũ, rốt cục là ai? Nữ nhân kia, lại là người nào?

Gió núi thổi qua, thổi bay vài miếng lá cây khô vàng.

Phương Tranh bỗng nhiên đẩy Trường Bình ra, nghiêm mặt nói: “Nếu còn ôm mãi như thế này, hiện tại ta rất muốn làm một chuyện phi thường trọng yếu.”

Viễn mắt Trường Bình ửng đỏ, lau mũi khăn giọng nói: “Chuyện gì? So với việc đoàn tụ của phu thê ta còn trọng yếu sao?”

Phương Tranh chăm chú gật đầu: “Đương nhiên, phi thường trọng yếu.”

“Rốt cục là chuyện gì?”

Phương Tranh không trả lời, chỉ kéo chiếc quần cộc xuống, ngay trước mặt mấy ngàn binh sĩ, không chút đỏ mặt vén vạt áo lên. Lộ ra đôi chân, chân sau vừa nhấc, liền xỏ chân vào quần cộc, mấy ngàn binh sĩ đều ngạc nhiên, trên chiến trường đàng đàng sát khí, một người tuổi trẻ ăn mặc trường sam bình dân, đứng ngay giữa chiến trường, không coi ai ra gì mặc quần cộc sao?

Ai gặp qua tình cảnh quỷ dị như vậy? Người này thật hết sức nói quá đi?

Trường Bình nhìn thấy động tác của Phương Tranh, nhất thời mắc cỡ thiếu chút nữa muốn hôn mê, không để ý lúc này Phương Tranh đang bày tư thế kim kê độc lập, đang tranh đấu với chiếc quần cộc, Trường Bình hung hăng đá lên mông Phương Tranh, đá cho hấn lão đảo, trong miệng giận dữ nói: “Người...người thật dám...hỗn đản không biết xấu hổ. Sao người không đi chết đi?”

241. Chương 226: Nhị Nữ Tranh Phong

Trước bao nhiêu ánh mắt trợn tròn của mấy ngàn binh sĩ, Phương Tranh vẫn thản nhiên mặc lại chiếc quần cộc, động tác chậm rãi, biểu tình đương nhiên, phảng phất như chuyện mặc quần cộc trước mặt mấy ngàn người vốn rất hợp lý, rất phù hợp, biểu tình kỳ quái của người khác mới là có mao bệnh.

Nổi vui sướng khi gặp lại phu quân của Trường Bình từ lâu như nước chảy về đông, hiện tại nàng chỉ hận lẽ ra mình không đến mới tốt.

Phương Tranh mặc xong quần cộc, lại làm như không có việc gì nhìn Trường Bình cười nói: “Yêu, lão bà đại nhân mang theo nhiều người như vậy tiếp ta về nhà, mặt mũi của ta thật là lớn, không còn việc gì nữa, chúng ta về nhà thôi, gọi Phùng đại ca thu đội, quá khách khí, lần sau không cho làm như vậy nữa, bị phụ hoàng nàng biết, sẽ nói ta dùng quyền mưu tư.”

Trường Bình bức ép Phùng Cửu Dao suất lĩnh mấy ngàn người đàng đàng sát khí lên Thanh Long sơn, đương nhiên không chỉ đơn giản tiếp Phương Tranh về nhà.

Trường Bình nghe vậy hung hăng trừng mắt nhìn Phương Tranh, nổi giận dùm dùm nói: “Nếu ta không tới, sợ người quên trong nhà còn có một thê tử như ta đúng không? Càng khởi bàn tới Yên Nhiên, Tiểu Lục các nàng rồi, đồ không có lương tâm! Trên núi có một tiểu mỹ nhân lại đem người mê muội đến cả nhà cũng quên về sao? Người không làm thất vọng chúng ta sao?”

Phương Tranh cũng hiểu được việc này mình làm đúng thật là quá phận, nghe vậy cúi đầu, vạn phần thành khẩn nói: “Tức nhi ta sai rồi, ta khắc sâu ý thức được, lão bà của mình, luôn là tốt nhất.”

Trường Bình cả giận nói: “Chẳng lẽ người còn từng giao kết qua với lão bà của người khác?”

Không phải đâu, chỉ là vị hôn thê của Triệu Tuấn mà thôi. Nhưng Phương Tranh nào dám thừa nhận, vội vàng vội cười nói: “Không có không có, ta đối với lão bà trong nhà ta là chuyên nhất. Điểm này, tin tưởng ta không nói nàng cũng biết.”

Trường Bình cười lạnh nói: “Chuyên nhất? Vậy nữ thổ phi trên núi này là sao? Chẳng lẽ là nàng ta chủ động câu dẫn người?”

Phương Tranh cười gượng nói: “Đừng tin những lời đồn này, ta cùng với đương gia trong trong sạch sạch, thực sự, ta cùng với nàng chỉ đơn thuần có quan hệ cấp trên cấp dưới. Nàng cũng biết, lão công nàng là người thông minh lại có tài năng, không quan tâm ở nơi nào, đều giống như ánh vàng lờ lờ phát sáng trong đêm đen, sự nghiệp thổ phi trên Thanh Long sơn, dưới sự lãnh đạo quang huy của ta, đang phát triển không ngừng...”

Vừa nghe đến chuyện này Trường Bình lại càng tức giận, ngón tay nhỏ dài chỉ thẳng ngực Phương Tranh, cả giận: “Người còn ý tứ nói! Mệnh quan triều đình tốt như vậy không làm, lại chạy tới núi rừng làm nhị đương gia, như vậy cũng thôi, không còn còn cướp hàng hóa nhà mình phân cho thổ phi, chuyện này ta trở

về báo cho công công biết, nhìn xem ông ấy có đánh chết người hay không! A a! Tức chết ta! Trước đây vì sao ta nhìn không ra người là một tên bại gia tử...”

“ Di? Vật gì vậy? Cứng rắn như thế?” Trường Bình đẩy vào ngực Phương Tranh, vừa sờ sờ nắn nắn, trong ngực Phương Tranh dường như có giấu vật gì đó, cứng cứng, bóp vào cả ngón tay cũng đau.

Phương Tranh xoa mồ hôi cười nói: “ Cảm giác của nàng sai lầm rồi, thứ cứng rắn trên người ta thông thường luôn ở bên dưới...”

Trường Bình hừ hừ, nhanh chóng thò tay, móc trong lòng Phương Tranh, Phương Tranh không kịp né tránh, liền bị Trường Bình chụp trúng, Trường Bình sờ soạng, bàn tay cảm ra một khối vàng rực rỡ.

“ Vàng thôi?” Trường Bình ngáy ra.

Phương Tranh lau mồ hôi, cười gượng nói: “ Lão công nàng là kẻ có tiền, trên người mang theo vàng thôi, thật sự là rất hợp lý, rất phù hợp, cạc cạc.”

Trường Bình ngưng mắt nhìn kỹ một lát, sau đó cười lạnh nhìn Phương Tranh, quơ thôi vàng, gương mặt tức giận đến mức sắp bạo phát: “ Vàng thôi còn khắc con dấu của Phương gia hiệu buôn, Phương đại thiếu gia, vừa cướp về phải không?”

Mắt thấy không thể gạt được, Phương Tranh không thể làm gì khác hơn là sụp mắt gạt đầu.

Biểu tình Trường Bình như sắp té xỉu: “ Người cướp hàng hóa nhà mình phân cho đám thổ phỉ không nói, không ngờ còn có ý tứ thu lại hai thôi? Người...người...”

Phương Tranh đỏ bừng mặt, một chân chà chà trên mặt đất, ngại ngần nói: “ Ăn hoa hồng thôi, ta lại không biết đó là của nhà mình, chứ không phải ta muốn ăn mảnh đâu.”

Trường Bình nghe vậy lão đảo thiếu chút nữa ngã quỵ. Sau khi lấy lại bình tĩnh, tức giận đến oa oa kêu to, hằm hằm trừng mắt nhìn Phương Tranh, có vẻ vừa luyến tiếc, lại chửi mắng không xong, lại hận oán, không thể làm gì khác hơn là liên tục giậm chân, phát điên bức tức, sau đó nàng rất nhanh liền đem lửa giận chuyển dời lên đám thổ phỉ: “ Đều là đám thổ phỉ này không tốt, lấy nhiệm vụ quân ta hư hỏng! Phùng Cửu Dao, mệnh lệnh tướng sĩ dưới trướng người tiến công! Dem nơi này san bằng cho bốn cung!”

Đám thổ phỉ trốn phía sau cửa lớn nghe vậy kêu khổ thấu trời, chúng ta dạy hư hỏng phu quân nhà người?

Nữ nhân này còn biết giảng đạo lý hay không? Phu quân người đã hư hỏng xấu xa thành như vậy, có cần chúng ta đến dạy hư hỏng?

So sánh với hắn, chúng ta quả thực còn là những tiểu tử bốn phận hồn nhiên thiện lương hơn nhiều nha.

Phùng Cửu Dao nghe được mệnh lệnh của Trường Bình không khỏi ngẩn người. Sau đó nhanh chóng liếc mắt nhìn Phương Tranh, thấy bàn tay Phương Tranh để sau lưng, đang liều mạng xoa tay lia lịa, Phùng Cửu Dao liếc mắt nhìn hiểu rõ ý tứ, nhất thời liền khép hờ hai mắt, đối với lời của Trường Bình ngoảnh mặt làm ngơ, tiếp tục nhập định. Nghiêm ngặt mà nói, Trường Bình đối với chi quân đội này cũng không có quyền chỉ huy trực tiếp, ý chỉ của hoàng thượng là chấp thuận cho Phùng Cửu Dao “ tùy cơ ứng biến”, hai chữ này thật tiện nghi, cơ duyên cũng rất lớn, chỉ cần không gây, sự an toàn của công chúa không hề bị uy hiếp, hai chữ này làm sao đều có thể lý giải.

“ Ai, Mật nhi, đừng xung động! Không công được, không công được!” Phương Tranh khẩn trương, vội vàng ngăn cản.

Gương mặt Trường Bình tức giận đến đỏ bừng, cả giận nói: “ Vì sao không công được? Luyến tiếc nữ đầu lĩnh thổ phỉ xinh đẹp của người sao? Cô ta đâu? Thế nào đến bây giờ còn không ra?”

“ Mật nhi! Mật nhi!” Phương Tranh dè dặt Trường Bình đang phát điên, sắc mặt nghiêm túc nói: “ Mật nhi! Nàng nhìn ta, nàng nhìn kỹ ta!”

Trường Bình thấy vẻ mặt nghiêm nghị của Phương Tranh, không khỏi ngẩn người, đôi mắt xinh đẹp ngơ ngác nhìn hắn.

Phương Tranh thấy Trường Bình chịu yên tĩnh, giọng nói chậm rãi ôn hòa: “Mật nhi, chúng ta nhận thức lâu như vậy rồi, lại là phu thê son sắc, nàng nhìn kỹ ta, thành thật nói cho ta biết, ta có suất không?”

“A?” Trường Bình há hốc mồm.

“Khái, hỏi sai rồi, ý tứ của ta là, nàng thành thật nói, ta là loại nam tử tham luyện mỹ sắc như vậy sao?” Trong mắt Phương Tranh như phát quang, dường như một hồ sâu không thấy đáy.

Trường Bình nhất thời say sưa trong ánh mắt thâm trầm của hắn, không thể tự kiềm chế, nghe vậy giật mình gật đầu nói: “Giống!”

Sắc mặt Phương Tranh nhất thời đen thui xuống tới, dù là lão bà của ta cũng không chút do dự gật đầu, chẳng lẽ nhân phẩm của lão tử thực sự kém tới loại tình trạng này?

Trường Bình hung hăng chỉ vào đầu Phương Tranh, sẵn giọng: “Ít giả vờ với ta! Đừng cho ta nhìn không ra trò quỷ trong lòng người, không phải người muốn ta buông tha cho nữ tử phỉ sao? Ta không!”

Phương Tranh nghiêm mặt nói: “Mật nhi, ta nói thật với nàng, nếu như không phải có La Nguyệt Nương, hôm nay nàng và Yên Nhiên các nàng thật sự phải thành quả phụ rồi đó.”

Trường Bình lại càng hoảng sợ, run run nói: “Người...người cũng đừng làm ta sợ, người...người có bị thương hay không? Hiện tại người không có việc gì chứ?”

Vừa nói Trường Bình vừa liên tục xem xét toàn thân Phương Tranh, trong ánh mắt đầy vẻ khẩn trương.

Trong lòng Phương Tranh ảm áp, trầm giọng nói: “Ngày thứ hai ta mất tích, các người không phải ở bờ Tần Hoài phát hiện một thi thể giống ta hay sao?”

Trường Bình vội vàng gật đầu.

“Vậy đó, thi thể kia là do La Nguyệt Nương làm ra để cho người sai sử đứng phía sau Triệu Tuấn nhìn xem, không nghĩ tới lại gặt được luôn các người.”

Trường Bình nổi giận đùng đùng, đôi mắt đẹp một mảnh mê man, nghi hoặc nói: “Rốt cục là chuyện gì xảy ra? Ôn Sâm trở về nói tình hình gần đây của người, nhưng chưa nói qua ngọn ngành, rốt cục là vương bát đản nào muốn hại người? Ta đi giúp người bắt hắn giết chết! Còn Triệu Tuấn kia là ai?”

“Triệu Tuấn là người bắt cóc ta đêm đó, nhưng hắn cũng chỉ là một quân cờ, phía sau hắn khẳng định còn có đại nhân vật, đối với hắn ta tự có an bài. Đêm đó lúc Triệu Tuấn đánh ngất ta, vốn muốn lập tức giết ta, sau nhờ La Nguyệt Nương ngăn trở hắn, thậm chí bởi vì ta, nàng cùng Triệu Tuấn nháo loạn rất không khoái trá. Có thể nói, mạng của ta là nhờ La Nguyệt Nương cứu sống. Thân là thê tử của ta, nàng làm sao có thể hạ thủ đối với ân nhân cứu mạng của phu quân nàng chứ?”

Trường Bình nghe vậy ngẩn người, biểu tình liên thay đổi. Rất phức tạp, một lúc lâu nàng chu cái miệng nhỏ nhắn nói: “Nguyên lai nàng ta là ân nhân cứu mạng của người. Hừ! Thật là kỳ quái, nàng ta không quen biết người, vì sao phải cứu người? Chẳng lẽ lần đầu tiên nàng thấy người liền coi trọng người rồi?”

Phương Tranh mất hứng, cao mày nói: “Ai ai, nói như thế nào vậy? Ý tứ lời này của nàng chẳng lẽ nàng không nên cứu ta? Không ngờ đêm đó lẽ ra ta nên chết trong tay Triệu Tuấn sao? Các nàng đều làm quả phụ chắc là đều vui vẻ à?”

Trường Bình tự biết nói lỡ, ới ra đầu lưỡi xinh đẹp thơm tho, lôi kéo tay Phương Tranh làm nũng nói: “Được rồi. Người ta nói sai rồi được chưa, nếu La Nguyệt Nương cứu người một mạng, vậy nàng là đại ân nhân của Phương gia chúng ta, ta không gọi Phùng Cửu Đào công núi là được.”

Phương Tranh vui vẻ, trong lòng thầm nói, như vậy còn chưa đủ đâu, hay nhất là nàng nên đáp ứng cho nàng ta tiến vào cửa Phương gia mới tốt. Làm lão bà thứ năm của ta, như vậy mới là một giọt nước ân, trả lại bằng cả một ngọn suối tương báo.

“Bất quá...” Đôi mắt to xinh đẹp khả ái của Trường Bình chuyển vòng vo, Phương Tranh sợ đến trái tim treo lên, phàm nói gì có liên quan đến hai chữ “bất quá”, sự tình thông thường sẽ chuyển ngoặt theo phương hướng không lường được.

“Bất quá, hôm nay ta thật vất vả lên núi một chuyến, người có thể gọi vị nữ thổ phỉ kia...không, để ân nhân La cô nương đi ra gặp mặt, cứ ẩn núp như thế là vì sao? Không phải ta đã nói sẽ không công núi sao?”

Trường Bình cười dài đưa ra lời đề nghị này, trên gương mặt xinh đẹp tràn ngập biểu tình hồn nhiên và vô tội, quả thực biểu tình cùng với tiểu công chúa Trường Nhạc khi đòi tiền cũng giống hệt như nhau.

Loại biểu tình này rất nguy hiểm, Phương Tranh biết nếu để cho Trường Bình đối mặt cùng với La Nguyệt Nương, chắc chắn sẽ không hài hòa như thiên quan tứ phúc*, vạn nhất hai nữ nhân này vừa gặp mặt nhau cũng chẳng thềm quăn hơn mấy ngàn quan binh trước mặt mà nhảy vào nhau, người cắn lỗ tai của ta, ta giứt tóc của người, hẳn phải khuyên giải như thế nào a? Ai bị thương hẳn cũng đều cảm thấy đau lòng nha. (*: ba vị thần ban phúc lành cho dân, thường cúng vào ngày rằm tháng giêng âm lịch, VN một số nơi cũng có tập tục này.)

Nam nhân phàm là đầu óc không có bệnh cũng đều sẽ không đáp ứng loại yêu cầu rõ ràng là một cái bẫy rập này.

Phương Tranh đương nhiên đầu óc không có vấn đề, vì thế tạm thời hắn trở thành kẻ điếc.

Ngắm nhìn bốn phía chung quanh Phương Tranh giả bộ hỏi thăm Phùng Cửu Dao: “Phùng đại ca, khiến cho các huynh đệ vất vả đi một chuyến thật sự là ngượng ngùng a! Sự tình giải quyết ổn thỏa, hôm nào chúng ta đi đến Yên Nguyệt Lâu, ta mời khách!”

Phùng Cửu Dao trước nay tính khí lạnh lùng, nhưng lúc này cũng nhìn ra được bầu không khí tại đương trường không quá tốt, cho nên cũng gật đầu phụ họa cơ trí nói: “Đúng đúng đúng, không có việc gì, chúng ta trở lại kinh thành đến Yên Nguyệt Lâu hảo hảo uống vài chén, không sau không về!”

Nói xong Phùng Cửu Dao liền mở miệng thay mặt hạ mệnh lệnh cho quân lính thu binh xuống núi.

Nào ngờ Trường Bình lại nở một nụ cười quyến rũ đến mức thật sự phải nói là xinh đẹp động lòng người, Phương Tranh nhìn thấy không khỏi ngẩn ngơ hung hăng nuốt khan một ngụm nước miếng, ta mới phát hiện được lão bà của ta quả nhiên kiêu mị thấu xương, trải qua thêm vài năm nữa, chẳng phải càng nguy hại sao? Ta phải nhanh chóng luyện bí kíp nam nhân giữ gìn chút vốn kéo tương lai bị nàng hút thành một cái xác khô, ta tìm ai kêu oan đây? Tây Môn Khánh chết như thế nào? Công lực không đủ tinh thuần nha! Hiện giờ ta dùng Tây Môn tiên bối làm tấm gương phản diện cho tương lai a.

Sau khi Trường Bình cười xong, không một chút hoang mang hướng phía sau Phương Tranh trừng mắt nhìn.

Phương Tranh quay đầu nhìn lại, đã thấy La Nguyệt Nương đứng ở một địa phương cách hắn không quá một trượng, ánh mắt bình tĩnh nhìn vào Trường Bình cùng hắn, biểu tình trong mắt vạn phần phức tạp không hiểu nàng đang nghĩ điều chi.

Rốt cuộc nhị nữ cũng gặp nhau, không có tràng cảnh xuất thủ cũng không có cho nhau châm chọc như trong tưởng tượng. Trường Bình cùng La Nguyệt Nương chỉ lẳng lặng đứng nhìn nhau, chẳng qua diễn cảm của hai người lại không đồng nhất, Trường Bình nhìn La Nguyệt Nương bằng ánh mắt cảm kích, tò mò, hơn nữa còn có một phần ghen tuông ngờ vực nhưng không có chứng cứ.

Nữ tử mỹ mạo như thế lại nhìn chằm chằm vào phu quân của ta, giữa hai người bọn họ thật sự đều là thanh thanh bạch bạch sao? Không cần hỏi cũng đoán được, lấy bộ dạng tỉnh bơ của Phương Tranh kia, thì khẳng định La Nguyệt Nương đã bị hắn chiếm tiện nghi rồi, bằng không hiện tại nàng cũng sẽ không dùng loại án mắt u oán này mà nhìn vào Phương Tranh. Chính là không biết hai người bọn họ đã phát triển đến bước nào rồi, gã hôn đản này thật sự là dám đi ra ngoài ăn vụng người ta! Trong nhà đã có bốn lão bà, nếu tiếp tục nạp thêm một người, như thế nào phân chia nhau đây? Nữ tử mỹ mạo như thế nếu được hắn thu vào trong phòng, tên hôn đản này chẳng phải là sẽ bị nàng mê loạn cho điên đảo thần hồn hay sao? Tương lai trong mắt của hắn còn có sự hiện hữu của chúng ta hay không?

Nghĩ tới đây Trường Bình âm thầm cắn răng, không được! Chết sống cũng không thể để cho La Nguyệt Nương bước chân vào cửa nhà họ Phương!

Chuyện này quá mức uy hiếp!

Phương Tranh bị dọa cho hết hồn, vừa nhìn thấy La Nguyệt Nương hần liền không nghĩ ra được chủ trương, lắp bắp nói: “ Ách....Đương gia, làm sao ngươi lại đi ra đây? Ta quay trở lại kinh thành, ngươi không cần tiền, chúng ta non xanh còn đó, nước biếc...”

“ Ngươi rốt cuộc là ai?”

Đối mặt với mấy ngàn quan binh nhìn chăm chăm, La Nguyệt Nương ánh mắt cũng chưa có hạ xuống, một mực mong chờ nhìn Phương Tranh, thản nhiên hỏi.

Trường Bình hừ lạnh một tiếng, bước lên chắn giữa Phương Tranh cùng La Nguyệt Nương, tiếp theo giúp Phương Tranh hồi đáp: “ Phu quân của ta họ Phương tên Tranh, vốn là khâm phong phò mã đô úy, như ý lang quân của bốn cung, tước danh Trung Dũng Hầu đời đời thế tập, chức quan nhị phẩm đương triều, hừ!”

Nói xong dường như Trường Bình còn muốn thị uy, hai tay ôm lấy Phương Tranh, ôm thật chặt, hướng La Nguyệt Nương cao ngạo giương chiếc cằm nhỏ lên. Phương Tranh không tài nào có thể giãy dụa được, đành phải nhìn La Nguyệt Nương cười gượng vài tiếng.

“ Nguyên lai ngươi thật sự là Phương Tranh, nguyên lai là ngươi, ngươi đã có gia thất.” La Nguyệt Nương cả người tựa như bị điện giật, thân hình mảnh mai lay động vài cái, sắc mặt tái nhợt, hốc mắt thoáng chớp liên đồ ửng.

Phương Tranh nhìn nàng như thế không khỏi đau lòng, vội vàng bổ sung nói: “ Có gia thất rồi cũng không sao cả, ngươi có thể làm tiểu lão bà của ta!”

“ Ngươi câm miệng!” Nhị nữ đồng thời quát lớn, một lần ăn ý hiếm có.

“ Ngươi đã có thê tử, vì sao còn muốn đùa giỡn ta?” La Nguyệt Nương rưng rưng đôi mắt xinh đẹp tựa hồ như muốn khóc.

Phương Tranh cứng họng nhất thời không biết phải nói gì.

Nhưng Trường Bình lại không được cao hứng, thanh âm lạnh lạnh cất lên: “ Ngươi nói chuyện cũng nên chú tâm một chút! Ai đùa giỡn ngươi vậy? Phu quân của ta đường đường là một nam tử hán, có nữ nhân ái mộ hần cũng thật là bình thường, ngươi đối với hần có tâm tư thì đó là chuyện của ngươi, sao có thể nói rằng hần đùa giỡn ngươi? Nếu không nể tình ngươi đã cứu phu quân của ta một mạng, hừ hừ...”

“ Ngươi...ngươi thú lắm!” La Nguyệt Nương nào chịu để cho người ta vu khống, hai mắt đỏ rực, một cổ sát khí trùng thiên rõ ràng tản mát ra, gắt gao tiếp cận Trường Bình, dường như có ý định muốn xuất thủ.

Phùng Cừ Dao cùng đám nữ binh thị vệ ở phía sau Trường Bình thấy tình huống có vẻ không ổn, “ keng” một tiếng đồng thời rút binh ra, tạo thành đội hình bán nguyệt vây quanh La Nguyệt Nương, mơ hồ đem Phương Tranh cùng Trường Bình ngăn ở phía sau.

Một viên phó tướng bên cạnh Phùng Cừ Dao chợt quát lên: “ Toàn quân đề phòng!”

“ Lược trận!” Mấy ngàn quan binh kỉ luật thâm nghiêm, động tác nhất trí đồng thời giơ trường mâu cùng cung tiễn, bày ra tư thế chiến đấu.

Phương Tranh cực kì hoảng hốt vội vàng la lớn: “ Không được xúc động! Tất cả mọi người không được xúc động! Có chuyện gì hảo hảo nói!”

Trường Bình cùng La Nguyệt Nương đồng thời hừ lạnh một tiếng, chẳng thèm quần đến hần, giống như hai con mẩu hổ đang giằng co bạn tình, không chịu thua kém đối phương một cái trừng mắt.

Ai yêu! Chuyện này chẳng phải là muốn lấy cái mạng già của ta sao!

Phương Tranh khẩn trương đến độ choáng váng đầu óc, cả người đều đổ mồ hôi lạnh, chẳng phải là đang hảo hảo nói chuyện sao? Như thế nào chớp mắt một cái liền trở mặt thành thù? Nữ nhân quả nhiên là một loại động vật kì quái, ngươi vĩnh viễn cũng không biết được nàng đang suy nghĩ cái gì và muốn làm cái gì.

Tình huống hiện giờ, nhóm nữ binh thị vệ của Trường Bình cùng mấy ngàn binh sĩ của Phùng Cừ Dao đang đồng loạt hướng vũ khí về phía La Nguyệt Nương, chỉ cần nàng hơi có hành động không ổn, liền sẽ là một trường ác chiến không thể tránh được, La Nguyệt Nương một mình đấu mấy ngàn người, nếu không có

chuyện ngoài ý muốn xảy ra, nàng tuyệt đối không thể bảo quản được tánh mạng của chính mình, coi như có thêm hai trăm gã thổ phỉ chống lưng cũng không có đất diễn, bọn hán nắm chắc cái chết rồi.

Vậy phải làm sao bây giờ? Hiện trường đã tràn ngập sát khí, tình huống đang hết sức căng thẳng, Phương Tranh lau cái trán đang túa từng giọt mồ hôi lạnh, bất động đứng im tại chỗ, hán thậm chí sợ rằng bởi vì động tác của mình không ổn, mà sẽ khiến cho nữ binh thị vệ cùng đám quan binh tạo thành hiểu lầm, tưởng hán muốn ra tín hiệu cho mọi người động thủ, chuyện này quả thật là một sai lầm vô cùng to lớn, coi như không có động thủ thì tình huống bây giờ đã rất không ổn rồi.

Phương Tranh quay đầu hướng mọi người nhìn lại, đã thấy mỗi người trên mặt đều ẩn hàm sát khí, nhưng ánh mắt lướt qua Phùng Cửu Dao thì hán lại lơ đãng nháy mắt vài cái với Phương Tranh.

Di? Cái này là có ý tứ gì, lão Phùng sẽ không giở trò nghịch ngợm đó chứ? Như thế nào còn hướng ta nháy mắt?

Thật không hiểu nổi đi....Phương Tranh trợn mắt hướng Phùng Cửu Dao nhìn lại, chỉ thấy hán hơi ưỡn người về phía sau, hai mắt nhắm chặt, sau đó liền khôi phục lại bộ dạng cứng nhắc, biểu tình trên mặt làm như phòng bị chăm chú quan sát động tĩnh của La Nguyệt Nương.

Làm thế rõ ràng là muốn ám chỉ nhưng người thông minh như Phương Tranh nhìn thế nào cũng không hiểu nổi?

Phương Tranh mừng thầm trong bụng, nhìn không ra lão Phùng suốt ngày một bộ dạng đạo mạo, cư nhiên trò quỷ cũng không thiếu, chân nhân bất lộ tướng nha. Nếu muốn hóa giải tình huống giương cung bạt kiếm này, như thế nào cũng phải trông cậy vào bản sự của hán mới xong.

Biện pháp cũng không phải không có, mình cũng đang choáng váng đầu óc, nguyên bản nên sớm nghĩ đến mới phải.

Bởi thế cho nên mọi người đang giằng co trong không khí khẩn trương, bỗng nhiên diễn cảm của Phương Tranh biến đổi, biểu tình thống khổ quát lớn một tiếng, “ Ai nha....a...!”

Sau đó hai tay gắt gao ôm lấy bộ vị trái tim, sắc mặt không biết như thế nào mà trở nên đỏ hồng, mồ hôi lạnh trên trán túa ra, cuối cùng thân hình của hán lay động vài cái, tiếp theo giống như liệt sĩ vì nước quên mình lưu đến giọt máu tươi cuối cùng, dùng một loại tư thế ương ngạnh cùng không cảm lòng, chậm rãi đổ gục vào trong lòng của Trường Bình.

Mọi người nhìn hành động của hán không khỏi kinh hãi, Trường Bình cùng La Nguyệt Nương càng như người trong mộng, Trường Bình dùng sức loạng choạng ôm Phương Tranh, thanh âm hoảng loạn kêu lên: “ Phu quân làm sao vậy? Hồn đản! Người đừng làm ta sợ a!”

La Nguyệt Nương cũng vội vàng phóng đến gần, chìa bàn tay mềm mại muốn kiểm tra thể trạng của Phương Tranh.

Phùng Cửu Dao nhân cơ hội làm một cái thủ thế, mấy ngàn quân sĩ liền thu liễm tinh thần.

Hai bàn tay của nhị nữ sờ loạn trên người của Phương Tranh, bộ dạng khẩn trương hốt hoảng, nhưng tìm mãi không hiểu được nguyên do, không khỏi càng thêm hoảng loạn.

Phương Tranh cả người mềm nhũn nằm ở trong lòng của Trường Bình bỗng nhiên ho sặc lên hai tiếng, thông thả mở hai con mắt lạc thần ra, mặt cắt không còn chút máu, chậm rãi nhìn vào nhị nữ.

Trường Bình chứng kiến Phương Tranh đã tỉnh trở lại thì không khỏi mừng rỡ, gấp giọng nói: “ Hồn đản! Người làm sao vậy? Đang hảo hảo như thế nào lại bất tỉnh?”

La Nguyệt Nương an vị không hề mở miệng nói chuyện, nhưng đôi mắt của nàng lại dán chặt vào hán không hề chớp một cái, trong ánh mắt thâm tình lộ rõ ngay cả người mù cũng đều có thể nhận ra được.

Phương Tranh hư nhược phất phất tay, ho khan nói: “ Hôm qua có thích khách ám sát, mặc dù ta tránh được một kích trí mạng của hán, nhưng lồng ngực vẫn bị trúng một chiêu “Thôi Tâm Chưởng” của hán. Giờ phút này kinh mạch của ta đã tán loạn, sợ rằng sinh mệnh chẳng còn trụ được bao lâu nữa.”

Trường Bình ngây người, Thôi Tâm Chưởng? Đây là chiêu thức của môn phái nào? Gã gia hỏa này không biết võ công, hẳn làm sao biết được bản thân mình trúng phải Thôi Tâm Chưởng? Đôi mắt xinh đẹp hoài nghi nhìn thoáng qua La Nguyệt Nương, thấy La Nguyệt Nương cực kì bi thương hướng nàng gật đầu, chứng minh quả thật có thích khách ám sát.

Trường Bình nhìn thấy nàng gật đầu, toàn thân chấn động, cúi đầu nhìn lại Phương Tranh đã thấy hẳn hai mắt nhắm chặt, Trường Bình sợ tới mức dùng sức lay động thân mình Phương Tranh vài cái, tựa hồ như muốn lay cho hẳn tỉnh lại.

Đám nữ binh thị vệ bên cạnh Trường Bình cũng hoảng loạn rối ren, sôi nổi bước lại gần quan sát tình huống của Phương Tranh.

Chỉ thấy sắc mặt của Phương Tranh càng thêm đỏ ửng, hai mắt nhắm nghiền, ngực phập phồng ngày càng hư nhược. Đột nhiên hớp hơi không được tức thì hai chân duỗi thẳng cứng, mọi người càng thêm hoảng sợ, riêng Trường Bình thì một mực ôm Phương Tranh gào khóc.

Mọi người tại đương trường đều nghĩ rằng Phương Tranh đã đoạn khí rồi, đang hung hăng gật lẹ bi thống thì bỗng nhiên Phương Tranh giống như tử thi hoàn dương, hai mắt đang nhắm chặt bất thành linh mở ra, mọi người sợ tới mức kim lòng không được đồng thời nhảy dựng về phía sau.

“ Khụ khụ...ta...ta còn chưa chết!” Phương đại thiếu gia ngoan cường duy trì sinh mệnh tiếp tục công đạo hậu sự, hẳn hư nhược thở gấp: “ Ta...ta còn có một lời cuối cùng muốn nói.”

Trường Bình nước mắt quanh tròng nói: “ Hồn đản! Người không thể chết được! Chúng ta sẽ cho người quay trở lại kinh thành tìm đại phu đến!”

Phương Tranh tựa hồ như an ủi cười nhẹ: “ Không cần, nàng nghe ta nói xong một lời cuối cùng này đã.”

“ Ân, phu quân nói đi.” Trường Bình nức nở đáp.

Phương Tranh run run nắm bàn tay của Trường Bình cùng La Nguyệt Nương, sau đó giống như gắng gượng hết sức lực đem chúng nó hợp cùng một chỗ, tiếp theo thở hổn hển không ra hơi nói: “ Nguyên vọng cuối cùng trong cuộc đời của ta chính là muốn các nàng làm hảo tử muội của nhau.”

Trường Bình nước mắt lã chã vội vàng gật đầu đáp ứng, La Nguyệt Nương cũng im lặng nhẹ nhàng gật đầu.

Phương Tranh thoải mái nở một nụ cười, vỗ về hai bàn tay nhỏ bé đang đặt cùng một chỗ của các nàng, thanh âm yếu ớt nói: “

Các nàng làm hảo tử muội thì ta an tâm rồi, tương lai Nguyệt Nương vào Phương gia cần phải tôn kính tỷ tỷ, còn Mật Nhi cũng nhường nhịn cho muội muội hơn một chút. Mọi người sống hòa thuận cùng nhau cho đến khi bạch đầu giai lão, an nhàn vui tươi. Yên Nhiên cùng Nguyệt Nương bồi tiếp từ đầu tháng cho đến giữa tháng, Phương tỷ cùng Tiểu Lục bồi tiếp từ giữa tháng cho đến cuối tháng, đầu tháng sau thì mọi người cùng nhau sum họp đại đoàn viên gia đình, ân...” Trường Bình cùng La Nguyệt Nương ở một bên bi thương khóc, nhưng một bên nghe được di ngôn của Phương Tranh càng lúc càng cảm thấy không thích hợp.

Cái này mà là di ngôn sao? Làm sao nghe được lại giống như đang mơ tưởng đến cuộc sống hoang dã trong tương lai a?

Tiếp theo nhìn lại biểu tình của Phương Tranh đã thấy nguyên bản thân sắc của hắn đang tái nhợt, vừa nói đến chuyện phòng the thì cư nhiên trở nên đỏ bừng, ánh mắt lạc thần bỗng nhiên biến thành linh động, bộ dạng dâm dăng vô cùng đáng khinh bỉ, thỉnh thoảng hai con mắt còn quét qua bộ ngực sữa cao ngất của Trường Bình cùng La Nguyệt Nương, trong đầu không hiểu đang nghĩ ra cái hình ảnh xấu xa gì, loại tình cảm hưng phấn chờ mong, không cần nói cũng hiểu.

Nhị nữ chứng kiến biểu tình của hắn nhất thời đại nộ, Trường Bình giận dữ nước mắt sớm đã ngừng, lạnh lùng mở miệng nói: “ Người không phải muốn chết sao? Như thế nào còn nói những lời này?”

“ A? Khụ khụ....hồi quang phản chiếu, hồi quang phản chiếu a, mạng ta không xong rồi.” Phương Tranh giật giật thân mình vài cái, tức thì lại tạo ra bộ dạng nửa sống nửa chết, tựa như chỉ còn một hơi thở: “ Ta có thêm một nguyên vọng cuối cùng!”

“Đi chết đi! Hồn dân!” Trường Bình rớt cuộc nhện không được tức giận đứng bật dậy, hung hăng đập một cuộc ở trên bụng của Phương Tranh.

“A...a...a” Bên trong sơn cốc tĩnh mịch truyền ra thanh âm thăm thiết tâm can của Phương Tranh, trung khí mười phần, kéo dài không dứt.

“Hảo!” La Nguyệt Nương vừa giận vừa mừng mặt hoa đã cười đến mức ửng hồng, bởi vì hành động ngược đãi phu quân khó có được của Trường Bình mà quát lớn một tiếng phụ họa.

Bỗng nhiên nhị nữ giật mình cả kinh, giờ phút này các nàng đang đứng trên lập trường đối địch, thật sự không nên có loại tình cảnh ăn ý nhau như thế này, vậy cho nên nhị nữ trừng mắt lườm nhau một cái, hung hăng hừ lạnh, đều tự nghiêng đầu quay sang hướng khác.

Phùng Cửu Dao nhện cười quát lớn: “Toàn quân lập đội hình! Cung nghênh Phương đại nhân hồi kinh!”

Mấy ngàn người thu hồi đao thương cung tiễn, nhanh chóng chỉnh đốn lại đội hình, tiếp theo ngay ngắn hướng kinh thành thẳng tiến.

Lần tiểu trừ phi tặc này quả thật cũng giống như sấm lớn mà hạt mưa nhỏ, mọi người ngoại trừ cao giọng hò hét vài tiếng, giơ binh khí tạo dựng khí thế, cơ bản thật sự đều không phải làm thêm gì khác. Nhưng thật ra lại được nhìn Phương đại nhân cùng công chúa điện hạ diễn một vở kịch hay, trên đường hành quân xuống núi đám lính chụm đầu nghị luận sôi nổi, thỉnh thoảng trong đội ngũ còn phát ra những tiếng cười khê.

Trường Bình cùng đám nữ binh thị vệ của nàng đi ở hàng sau cùng.

Nữ thống lĩnh thị vệ ngoảnh mặt lại nhìn thêm vài lần, biểu tình cảm phần hướng Trường Bình bẩm báo: “Điện hạ! Phò mã gia cùng nữ thổ phi kia nói chuyện, như thế nào ngài không ngăn cản?”

Trường Bình đầu cũng không quay lại, chỉ thản nhiên nói: “Ta biết, nhưng không cần quản hấn, chúng ta chờ hấn ở dưới chân núi là được.”

“Nhưng hấn...”

Trường Bình thở dài một hơi, u oán nói: “Muốn muốn nắm bắt được trái tim của nam nhân, người không thể quản mọi chuyện mà hấn muốn làm, nếu không người nam nhân đó sẽ ngày càng cách xa người, sớm hay muộn cũng bỏ người mà đi, đạo lý này chờ sau khi người thành thân, tự nhiên sẽ minh bạch.”

Nữ thống lĩnh không cam lòng tiếp tục liếc mắt một cái nhưng cuối cùng lẳng lặng không nói thêm gì nữa.

Trước cửa sơn trại.

Phương Tranh đối diện cùng La Nguyệt Nương, ngoài ra còn đám thổ phi gặp quan binh mà không hề phải động võ, không khỏi âm thầm kêu may mắn. Lại nhìn thấy đương gia cùng nhị đương gia, bầu không khí giữa hai người có chút quỷ dị bởi thế cho nên mọi người nháy mắt ra dấu cho nhau, tránh đường!

La Nguyệt Nương bình tĩnh chăm chú nhìn vào Phương Tranh, chứng kiến cái bộ dạng dáo dác, nhãn cầu tùy thời mà đảo loạn, giống như một tên đạo tặc đang rình mò cơ hội để móc túi người ta không bằng, khiến cho nàng nảy sinh vài phần tiểu ý. Tuy nhiên nàng cũng có thêm vài phần cảm khái, con người này không ngờ lại chính là quan nhị phẩm trong triều! La Nguyệt Nương thường xuyên xuống núi thăm dò địa hình, cái tên Phương Tranh tự nhiên nàng cũng đã từng nghe qua, vì triều đình mà hiến diệu kế đẩy lùi đại quân của người Đột Quyết, cùng sứ giả Đột Quyết đàm phán khiến cho Hoa triều lấy lại được một chút mặt mũi, sau lại bình định được Phan đảng phản loạn, những câu chuyện của Phương Tranh trong dân gian ai cũng thích nghe, không ít các tiên sinh trong tửu lâu đã đem sự tích của Phương Tranh cải biên thành những mẫu chuyện ngắn, cả ngày kể chuyện về hấn cho thiên hạ nghe cũng đủ nuôi sống được năm miệng ăn trong gia đình. Nói không phải khiến tổn chút nào, hiện giờ trong phạm vi lãnh thổ của Hoa triều, người chưa từng nghe qua cái tên Phương Tranh, thật sự cũng không có nhiều lắm.

Ở trong ấn tượng của nàng, cái người Phương Tranh mà dân chúng tán dương kia, hấn cũng phải là người đầy chính khí, bộ dạng trông như ông cụ non, hấn bề ngoài phải có trầm ổn, có cách nói năng nhanh nhẹn hoạt bát. Ánh mắt có thể nhìn thấu được mọi âm mưu thủ đoạn, mỗi nơi hấn tới cũng đều khiến cho người ta thành tâm bái phục, vĩnh viễn ở trong rừng người đều là nhân vật tiêu điểm. Mà không phải....Mà không

phải một gã mưu lợi, hơn nữa còn vô liêm sỉ không biết điều, đứng ở trước mặt nữ nhân còn dùng tay ngoáy lỗ mũi, sau đó vo viên bắn đi, một tên hỗn đản tâm ngoan!

La Nguyệt Nương thấy bộ dạng ê tiện của Phương Tranh liền thầm oán lão thiên gia mắt mù! Như thế nào lại đem một người có bộ dạng này, hòa cùng phẩm chất đạo đức vô liêm sỉ? Còn đem hết thảy mọi hào quang ở trên đời này đổ lên đầu của hắn, nếu anh hùng trong miệng của bách tính thiên hạ tán dương đều có bộ dạng như thế này, thì mong muốn trở thành anh hùng của bao nhiêu người sẽ bị hóa thành tro bụi a?

“Người....Người không có chuyện gì muốn nói với ta sao?” La Nguyệt Nương tức giận trừng mắt nhìn Phương Tranh nói.

Phương Tranh ngăn người thu hồi lại ngón tay đang ngoáy lỗ mũi, ngạc nhiên nói: “Àch, nói cái gì? Hiện tại muốn người gả cho ta, nhưng phỏng chừng lão bà của ta tạm thời sẽ không đáp ứng.”

La Nguyệt Nương giận dữ nói: “Hỗn đản! Ai nói sẽ gả cho ngươi! Lão nương vì sao phải gả cho ngươi?”

Phương Tranh dùng một loại ánh mắt khinh thường nhìn nàng, biểu tình làm bộ như đã hiểu, hạ giọng cười nói: “Chúng ta đều đã ngủ cùng nhau rồi, ngươi không gả cho ta thì còn cho ai? Đừng nói rằng ngươi còn muốn thành thân của tiểu tử Triệu Tuấn đó nga, cái loại vô dụng này một điểm cũng không giống nam nhân?”

La Nguyệt Nương tức giận nói: “Lão nương muốn thành thân cùng ai thì ngươi quản được sao? Ngươi là người như thế nào của ta?”

Phương Tranh nghe vậy biến sắc, bỗng nhiên trong mắt đã tràn ngập bi thương, cứ như thế mà buồn bã nhìn La Nguyệt Nương, ảm đạm nói: “Đương gia, chẳng lẽ....Chẳng lẽ ngươi thật sự đúng là muốn gả cho người khác sao?”

La Nguyệt Nương hừ lạnh: “Đó là đương nhiên!”

Phương Tranh tựa hồ như gặp phải đả kích cực độ, si ngốc nhìn La Nguyệt Nương, ngữ khí bao hàm thâm tình nói: “Nếu như yêu, thỉnh hãy yêu thật lòng! Giờ khắc này trái tim ta đã nhỏ lệ”

La Nguyệt Nương ngạc nhiên hỏi: “Người....Người đang nói cái gì?”

Phương Tranh không quản đến nàng, tiếp tục thâm tình nói: “Tuy rằng ta không chỉ một lần đối với chính mình tự nhủ rằng...Đương gia, ngươi nhất định phải sống hạnh phúc nga! Nhưng ngươi lại tựa như một cơn gió mạnh vô tình chà đạp tôn nghiêm của ta, để cho tâm của ta phải nguội lạnh tịch mịch.”

La Nguyệt Nương phát điên nói: “Van ngươi nói một câu tiếng người có được hay không?”

“Gả cho ta được chứ? Đương gia, Thanh Long sơn liệu sẽ có thổ phỉ thay ta thương ngươi sao?”

Mắt nhìn thấy La Nguyệt Nương đã lộ ra dấu hiệu sắp sửa bạo phát, Phương Tranh vội vàng đem biểu cảm thâm tình thu lại, cười hắc hắc nói: “Đương gia đừng quản đến ta, ha ha, coi như vừa rồi ta chỉ làm thơ chơi thôi.”

“Những lời không hiểu ra sao cả của ngươi kia cũng là thơ ư?” La Nguyệt Nương thần tình khinh thường nói.

Phương Tranh gật đầu nói: “Đương nhiên là thơ, bất quá cái này không phải của ta mà là do người khác biết, ngoại hiệu Nãi Tàn Cư Sĩ, ân, một con người rất ngoan...”

La Nguyệt Nương vô lực thở dài, ta có nên tiếp tục nói chuyện cùng hắn hay không đây.

Dường như có rất nhiều điều muốn nói với hắn nhưng ra đến khóe miệng thì La Nguyệt Nương lại đều không thể nói được nên lời, nhìn bộ dạng cợt nhả của Phương Tranh, trong lòng La Nguyệt Nương nặng nề giống như đeo đá.

Hắn là ai? Là anh hùng vạn người kính ngưỡng, là thần tử mà hoàng đế coi trọng nhất, quan cao hậu tước. Hạng người giống như hắn, liệu có quan tâm đến một cái nữ tử thổ phỉ thô lỗ như ta hay không? Huống chi nữ tử thổ phỉ còn có hôn phu đính ước, nếu hắn muốn nữ nhân thì ở trong kinh thành phồn hoa, chẳng phải chỉ cần ngoắc ngón tay út liền sẽ có ngàn vạn nữ tử nguyện ý đi theo hắn hay sao?

Như thế, tại sao hắn còn muốn đùa giỡn ta? Vì sao chậm chạp không chịu ly khai? Vì sao ngăn cản quan binh hành động tiểu phi? Hắn đối với ta phải chăng là có tâm tư?

Nhất thời La Nguyệt Nương rối loạn tâm tư, phiền não cắn môi một cái, trừng mắt nhìn Phương Tranh nói: “Ngươi...Ngươi còn chưa mau cút xuống núi? Hay là còn muốn ta tống ngươi sao?”

Phương Tranh cười cười, hướng nàng nháy mắt nói: “Hiện giờ ta đi, hắc hắc...”

“Ngươi! Ngươi...này ...này” La Nguyệt Nương nghe vậy nhất thời oán khí, cái đồ không có lương tâm cư nhiên nói đi là đi, một chút lưu luyến cũng không có, nam nhân trong thiên hạ đều là hạng người thay lòng đổi dạ, lời ấy quả nhiên là đúng!

242. Chương 227: Phương Thiếu Hồi Kinh

Phương Tranh thật đúng nói đi liền đi, cũng không quay đầu lại hướng dưới chân núi đi xuống.

La Nguyệt Nương vẻ mặt u oán tức giận nhìn theo bóng lưng Phương Tranh, đôi mắt xinh đẹp đỏ lên, giọt nước mắt trong suốt thoáng chốc đã tràn đầy vành mắt.

Phương Tranh đi hai bước, nhưng bỗng nhiên quay đầu, nhìn La Nguyệt Nương hì hì cười nói: “À đúng rồi, đương gia, gian phòng của ta phải giữ lại, đừng cho người khác ngủ a. Qua mấy ngày ta sẽ trở về đó.”

La Nguyệt Nương nghe vậy ngẩn ra, vẻ u oán bỗng nhiên hoàn toàn biến thành vẻ mặt vui sướng, giọt nước tràn ngập vị đạo u oán trong nháy mắt đã không còn thấy hình bóng, La Nguyệt Nương nhìn Phương Tranh xì một tiếng khinh miệt, lại lườm một cái thật xinh đẹp, hừ nói: “Ngươi có muốn trở về hay không, ta mới lười quản ngươi!”

Phương Tranh nhìn khuôn mặt tràn ngập vui sướng của La Nguyệt Nương, trong lòng ầm ập, miệng hé ra nghĩ muốn nói cho nàng, hắn có phải Anh Tử ẩn nấp ngoài ổ cướp, thừa cơ cướp đi Triệu Tuấn.

Nhưng nghĩ lại nghĩ, ngay trước mặt vị hôn thê của người ta, công khai thông tri nàng, ta chơi trò cướp đi vị hôn phu của người, đây có phải là không quá thỏa đáng hay không?

Nghĩ tới đây, Phương Tranh vẫn không mở miệng.

Coi như tự Triệu Tuấn biến mất đi, Thanh Long sơn lớn như vậy, chỉ số của tên Triệu Tuấn dường như thấp, đi lạc cũng là chuyện rất bình thường. Ai, ta thực sự là một người thiện lương!

Phương Tranh một mình đi xuống chân núi, Trường Bình cùng bọn quan binh đều đang đợi hắn.

Phương Tranh xuống núi, Trường Bình nghênh đón, mũi cau, ghen tuông dạt dào nói: “Triền miên xong? Cũng không phải sinh ly tử biệt, có cần lưu luyến không rời như thế không?”

Phương Tranh nghiêm trang nói: “Nói bậy! Ai nói ta cùng nàng triền miên? Ta đang bàn về phương hướng phát triển sự nghiệp đánh cướp của Thanh Long sơn trong thời gian tới. Lo cho các huynh đệ một tiền đồ cẩm tú mà thôi!”

Trường Bình cười ha ha, nhẹ nhàng đá hắn một cước, sáng giọng: “Ngươi cứ nói bậy! Tiền đồ cẩm tú của thổ phỉ là gì? Làm thổ phỉ sao?”

Phương Tranh đã xuống, mấy ngàn quan binh liền hướng kinh thành xuất phát.

Trên đường, Phương Tranh đi tới bên cạnh Phùng Cừ Dao, nháy mắt nói nhỏ: “Phùng đại ca, nhờ có ngươi ra chủ ý giúp ta cứu vãn, nếu không hai người đàn bà xấp vào đầu chiến, ta thật thu thập không được, tiểu đệ ở đây tạ ơn qua.”

Ai biết Phùng Cừ Dao trợn mắt, cũng không thèm nhìn Phương Tranh, trong miệng lẩm bẩm nói: “Ta chưa từng làm gì, ngươi cần chi cảm tạ ta? Thật là kỳ quái, ngươi có phải có bệnh?”

Phương Tranh ngạc nhiên, nhìn không ra một người xưa nay lãnh ngạnh thiết huyết như Phùng Cừ Dao, không ngờ còn biết giả trò xấu xa, nói vậy ngày xưa cũng là một người khó chơi.

Mọi người đi chậm rãi tới bên ngoài Từ Châu phủ thì sắc trời đã tối, Phùng Cừu Dao truyền lệnh toàn quân hạ trại ngay tại chỗ, đợi bình minh đi tiếp.

Tri phủ Từ Châu Tống Hạo nghe được tin tức liền tự mình ra khỏi thành nghênh tiếp. Đương nhiên, chủ yếu là muốn vỗ mông ngựa hầu gia và công chúa điện hạ, lại ân cần thỉnh cầu công chúa điện hạ và phò mã vào thành nghỉ tạm, bị Phương Tranh cự tuyệt. Tống tri phủ không lay chuyển được sự kiên trì của Phương Tranh, không thể làm gì khác hơn là tùy theo hần, bất quá Tống tri phủ làm quan nhiều năm, là một nhân vật khéo léo, Phương Tranh và công chúa không chịu vào thành, liền ra lệnh cho người mang rượu thịt thật ngon đưa đến đãi quân, sau đó quan viên toàn thành xuất động, hướng Phương Tranh đặc biệt vỗ mông ngựa không ngừng.

Phương Tranh đã lâu chưa từng hưởng thụ qua tư vị được người vuốt mông ngựa, hần mừng rỡ mặt mày rạng rỡ, liên tục khen ngợi tri phủ Từ Châu hiểu chuyện, có tiền đồ, vì vậy trong tiếng thổi phồng lẫn nhau, Phương Tranh cười tùm tùm rồi lại làm vẻ thản nhiên thu nhận không ít của hối lộ của các quan viên dâng lên, làm Trường Bình ở một bên hận đến nghiến răng, sau khi bọn họ đi rồi, Trường Bình liền xông lên hướng Phương Tranh một trận quyền đấm cước đá, làm cho Phương Tranh kêu rên liên tục, vừa nghĩ đêm nay giàu to một chút tiền tài không lớn không nhỏ, Phương Tranh nghĩ cho dù bị ăn quyền cước cũng đáng, cái này gọi là gì? Đau, nhưng vui vẻ.

Thời gian quan binh xuất phát ngày kế tiếp, Tống tri phủ đi tới tiễn đưa, còn liên tục xin lỗi, nói vài ngày trước không biết vì sao lại bị kẻ trộm phá hư quan đạo mới tu sửa ở gần Từ Châu phủ, khiến cho muốn đi kinh thành phải nhiễu một vòng lớn, Tống tri phủ còn biểu thị sẽ tranh thủ thời gian điều động dân phu sửa gấp quan đạo.

Phương Tranh sắc mặt nóng nung, lập tức phụng phịu phân phó Tống tri phủ, không nên hao tài tốn của, quan đạo hư thì cứ hư, dù sao còn có đường đi khác, nhiễu một vòng tròn mà thôi, cũng đâu có quan hệ gì lớn.

Đầu óc Tống tri phủ mơ hồ, lại không tiện hỏi nguyên do, chỉ phải liên miệng đáp ứng.

Trở lại kinh thành thì đã vào đêm, Phùng Cừu Dao lệnh cho năm ngàn Long Vũ quân quay về quân doanh đóng quân, lại điều mấy trăm binh sĩ hộ tống Phương Tranh và Trường Bình vào thành.

Vừa đi tới cửa thành liền có binh sĩ báo lại, ngoài cửa thành có một nhóm người chạy tới tiếp đón.

Phương Tranh liền đi nhanh tới, đã thấy cầu treo của thành tường hạ xuống, một đám người lẳng lặng đứng bất động, người dẫn đầu vóc dáng mập mạp, thấp lùn. Phương Tranh ngưng mắt nhìn lại, không khỏi vui mừng, xông lên phía trước hét lớn: “ Mập Mập!”

Nhóm nghênh tiếp Phương Tranh chính là Phúc Vương Mập Mập, nghe thanh âm Phương Tranh, Mập Mập nhất thời giật mình, lập tức giống như một quả cầu thịt thật lớn, hướng Phương Tranh lăn tới.

Hai người gặp mặt trên cầu treo, Mập Mập nhìn thấy Phương Tranh bình an vô sự, không khỏi nước mắt ngang dọc, khóc thật ủy khuất, thẳng đến trong lòng Phương Tranh cũng phải chảy nước mắt.

“ Ô ô, Phương huynh, cuối cùng ngươi cũng bình an trở về! Ô ô...” Mập Mập không chút nào chú ý dùng tay áo vương bào sang quý của mình lau nước mắt nước mũi.

“ Nếu ngươi còn không trở về, ta không còn ai trông cậy nữa! Ô ô...”

Phương Tranh kỳ quái cười nói: “ Ta rời khỏi kinh thành cũng chỉ mới vài ngày thôi, ngươi biểu hiện nhiệt tình như thế, là sao vậy?”

Mập Mập vừa lau nước mắt vừa vỗ đùi than thở: “ Ngươi không biết, lúc ngươi mất tích, triều đình quả thật xoay chuyển, gà chó không yên.”

Trường Bình ở một bên bất mãn xen mồm nói: “ Các ngươi có cần phải ôn chuyện ngay cửa thành như vậy không? Ca ca, sắc trời đã tối, ngươi cho chúng ta về nhà thờ một hơi được không? Công công bà bà còn đang nhớ thương hần kia.”

Mập Mập cứng lại, vội nói: “ Nên như vậy. Phương huynh, nhanh về nhà báo bình an cho bá phụ bá mẫu, ngươi thật sự làm chúng ta hoảng sợ muốn chết, mặc kệ nói như thế nào, bình an là tốt rồi, bình an là phúc,

ha hả, chuyện chúng ta ngày mai nói cũng được.”

Lúc này đám người phía sau Mập Mập nhân thời cơ chạy ra, nhiệt tình như lửa hướng Phương Tranh và Trường Bình thi lễ. Phương Tranh vừa nhìn, đã thấy những người này là đồng liêu trong triều, nghe nói Phương hầu gia bình an quay về kinh, đặc biệt chạy đến cửa thành nghênh tiếp đại giá của hầu gia và công chúa.

Phương Tranh vừa cùng mọi người chào hỏi, lại nhìn thấy một bên cửa thành phát hiện một vị tướng quân trẻ tuổi làn da ngăm đen khuôn mặt kiên nghị đang đứng trong nhóm người nghênh đón hẳn, Phương Tranh kỳ quái đánh giá hẳn, tên tướng quân gương mặt không chút biểu tình hướng Phương Tranh chấp tay ôm quyền, nghiêm nghị nói: “Mặt tướng Tàn Trọng, gặp qua tướng quân!”

Phương Tranh vừa nghe có người gọi hẳn là tướng quân, nhất thời vui vẻ, lòng hư vinh được thỏa mãn thật lớn, không khỏi cười nói: “Ai, Tàn tướng quân biết ta sao?”

Mập Mập ở một bên ngạc nhiên nói: “Người không nhận ra hẳn?”

Phương Tranh gãi gãi đầu, vẫn không nhớ nổi từ khi nào mình gặp qua vị tướng quân như thế, hơn nữa vì sao hẳn xưng mình là tướng quân? Cả triều quan viên, đều gọi hẳn là Phương đại nhân, hoặc là Phương hầu gia, được người xưng tướng quân cũng là lần đầu tiên.

Mập Mập nhìn thấy thần sắc mờ mịt của Phương Tranh, không khỏi lắc đầu thở dài nói: “Bi ai! Ngay chính thuộc hạ của mình mà người cũng không biết, vị phòng thủ kinh thành của chúng ta thật là khó tin tưởng.”

“Tàn tướng quân là thuộc hạ của ta?” Phương Tranh ngạc nhiên hỏi.

Mập Mập còn đang thở dài: “Tàn tướng quân là phó tướng phòng giữ kinh thành, mà người, tướng quân, lại là tướng quân phòng giữ kinh thành được phụ hoàng khâm phong, Tàn tướng quân không phải là thuộc hạ của người sao?”

Phương Tranh chợt vỗ trán, hắc! Từ sau khi tiếp nhận chức vụ phòng thủ kinh thành tới nay, vốn không có thời gian tìm hiểu, chuyện phòng thủ hay sắp xếp trong kinh thành cùng doanh địa cũng chưa từng đi qua, không nhận thức một tướng sĩ thủ hạ nào, chức tướng quân này của lão tử làm cũng thật qua loa.

Sau khi quan sát Tàn Trọng vài lần, Phương Tranh phát hiện tuy thái độ của hẳn đối với mình cũng đủ cung kính, nhưng thần sắc biểu hiện trên mặt lại có chút không cho là đúng, trong mắt thỉnh thoảng hiện lên vài phần chẳng đáng, thậm chí còn có một tia ý tứ cừu thị.

Phương Tranh ngần người, thầm nghĩ, ta đâu có đắc tội qua hẳn khi nào đâu? Tên Tàn Trọng này làm gì lại có tính tình như vậy? Chẳng lẽ trong lúc vô ý ta có đùa giỡn qua lão bà của hẳn? Không có nha! Bốn thiếu gia đã từ lâu không có đùa giỡn qua phụ nữ rồi mà.

Sau đó linh quang trong đầu Phương Tranh chợt lóe, ôi! Tàn Trọng, hẳn không phải là tướng lĩnh tâm phúc của thái tử đó sao? Phan thượng thư ở trong thiên lao từng cung cấp qua danh sách thế lực trong quân của thái tử, trong đó dường như cũng có tên của Tàn Trọng, Hắc, thật xảo diệu, ma xui quỷ khiến hẳn lại biến thành thuộc hạ của ta.

Nhân số đông đảo, Phương Tranh ngẫm nghĩ, đôi mắt cổ quái nhìn Tàn Trọng, Phương Tranh lại cùng vị quan viên khác nhiệt tình bắt chuyện.

Mọi người vừa đi vừa trò chuyện cùng tiến vào thành. Bỗng nhiên có một chiếc xe ngựa phóng trên con đường ra thành, dừng lại trước mặt bọn họ, Phương Tranh và Mập Mập ngần người, sau đó liền nhìn thấy Tào công công đang cau mày, xoa thắt lưng, kêu rên từ trong xe ngựa bò ra.

Phương Tranh ngạc nhiên nói: “Yêu, không phải là Tào công công đó sao? Nhiều ngày không gặp, thân thể của ngài nhìn thật cường tráng hơn nhiều nha.”

Mập Mập cùng các quan viên cũng nhanh nhẹn cười hướng Tào công công chào hỏi.

Tào công công cung kính thi lễ với Mập Mập, lúc này mới hướng Phương Tranh cười nói: “Thân thể cường tráng gì chứ! Ngồi xe ngựa chỉ thiếu chút làm cho thân thể ta mệt rũ ra kia.”

Lập tức sắc mặt Tào công công vui mừng nói: “ Chúc mừng Phương hầu gia, chúc mừng Phương hầu gia, hầu gia bình an vô sự, quả thật là phúc của Hoa triều ta! Ngày sau hầu gia nhất định có thể gia quan tấn tước, đây là hậu báo.”

Phương Tranh cười ha ha, sau đó thần nhiên rút ngân phiếu nhét cho hắn, thấp giọng nói: “ Không biết Tào công công ra cung có chuyện gì làm?”

Tiếp nhận ngân phiếu của hắn, nét mặt già nua của Tào công công cười tươi giống như một cây hoa cúc đang nở rộ, đối với Phương Tranh lại càng khách khí vài phần, nghe vậy cười nói: “ Phụng khấu dụ của hoàng thượng, lúc Phương hầu gia vào kinh, tức khắc vào cung diện thánh, không được chậm trễ.”

Phương Tranh ngẩn người, liếc mắt nhìn Trường Bình, lúng ta lúng túng nói: “ Thế nhưng ta còn chưa về nhà, dù sao trước tiên cũng nên gặp mặt lão phụ lão mẫu rồi mới tiến cung chứ.”

Trường Bình ở bên cạnh cũng xen miệng nói: “ Hay, phụ hoàng một điểm cũng không thông cảm người ta, còn chưa kịp vào thành, lại vội vã tuyên hắn tiến cung, có chuyện gì ngày mai nói không được sao?”

Tào công công bồi cười nói: “ Đây cũng chỉ là phụng theo ý chỉ của hoàng thượng, hầu gia cũng đừng làm khó ta, ngài còn chưa vào thành đã được muôn năm gia sửng triệu, đây chính là việc mà các đại thần khác cầu mong mà còn không được ân điển, tiến cung diện thánh dù sao cũng chỉ thời gian ngắn, không bao lâu thì lại đi trở ra thôi.”

Phương Tranh thở dài nói: “ Được, tiến cung, ai kêu hắn là cha vợ của ta làm chi.”

Vì vậy Phương Tranh từ biệt các vị quan viên đến đón tiếp hắn, lại để Trường Bình cùng Mập Mập hồi phủ trước, Phương Tranh liền lên xe ngựa của Tào công công đi vào kinh thành.

Xốc lên màn xe, nhìn đường lớn ngõ nhỏ quen thuộc trong kinh thành, Phương Tranh nhin không được lệ nóng doanh tròng.

Lão tử rốt cục sống trở về! Từ lần trước bị con quỷ nhỏ La Nguyệt Nương đánh lén bị mang ra khỏi thành, bất tri bất giác đã nửa tháng, tuy nói chỉ có nửa tháng, hôm nay trở lại kinh thành, Phương Tranh lại có cảm giác như đã cách mấy đời. Lúc này cảm khái thật nhiều, một lúc thở không ra hơi.

Tào công công cũng ngồi trong xe ngựa, cười tủm tỉm nhìn Phương Tranh nói: “ Lần này hầu gia mất tích, có thể nói trải qua gian nguy, bất quá cũng may người tốt tự có phúc báo. Tương lai hầu gia chắc chắn càng được hoàng thượng sủng ái, có đại thần lẫn lộn trong triều cả đời, râu tóc đều trắng, cũng không nhất định có được vinh quang như hầu gia hôm nay, hầu gia vào triều còn chưa tới một năm, đã trở thành cây trụ của quốc gia, rất là khó được, đúng như câu “ Nằm dài trên bãi cát nửa năm, hôm nay sóng đánh ta xoay người”, hầu gia quả nhiên có số làm quan.”

Phương Tranh vui rạo rức lắng nghe Tào công công nịnh hót, mừng rỡ mặt mày rạng rỡ, nghe vậy ngạc nhiên nói: “ Yêu, nhìn không ra Tào công công lại là một người làm công tác văn hóa, không ngờ lại biết làm thơ sao?”

Tào công công rụt rè cười cười: “ Cũng hiểu một chút.”

Phương Tranh lại lẩm bẩm một hồi, bỗng nhiên sắc mặt trầm xuống, nói: “ Ai, Tào công công, không đúng, người không cảm thấy câu thơ này đang hình dung con rùa sao?”

243. Chương 228: Dịch Trữ Ý

Sắc trời đã tối muộn, bên trong thái tử phủ trước cửa tiền điện mở tiệc chiêu đãi các vị đại thần triều đình.

Từ sau khi hoàng thượng hạ chỉ lệnh cho thái tử phải đứng ở một bên mà giám quốc, không ít các vị đại thần đã nhìn ra, hoàng thượng đây là có thâm ý muốn chuẩn bị bước đầu giao quyền cho thái tử. Mà hiện tại thái tử cũng có thể công khai lui tới thăm hỏi các vị đại thần trong triều, dù sao hắn cũng là thái tử của một nước, hơn nữa phụ trách giám quốc. Hiện giờ thái tử giám quốc cho nên cũng là lúc đi lại thân mật cùng các vị đại thần, đứng theo lập trường để vương mà nói, những lúc hai đời quyền lực chuyển giao cho nhau, từ triều đình cho tới bình dân đều hi vọng có thể có được một quá trình chuyển giao không đổ

máu. Cho nên thái tử kết giao cùng đại thần tìm cách cải thiện nền móng vững chắc trước khi đăng cơ cũng không có gì đáng trách cả, hoàng đế đều sẽ không nói gì, chỉ cần đừng quá mức thì được rồi.

Tư Tư một tay vẫn đang gảy đàn tì bà đến xuất thần nhập hóa, tiếng đàn nhanh như sấm vũ loạn như kim qua, ở giữa tiền điện có một nhóm vũ cơ đang lắc lư thân thể mềm mại tựa hồ như cũng không thể khống chế được cảm xúc, sau một hồi đề nén được phóng thích mà bật thốt ra tiếng rên rỉ, thanh âm động lòng người giống như muốn câu hồn lạc phách của các vị đại thần.

Bàn tay thon dài của các nàng không ngừng tự mơn trớn bộ ngực sữa của chính mình, chiếc eo nhỏ lắc lư làm cho thân mình chuyển loạn không có quy tắc giống như bản tính đã bị mất đi phương hướng, khóe mắt ẩn hàm mỉa mai hoặc vô hạn. Bầu không khí chung quanh tiền điện thật xa hoa mà đậm đặc, thoảng nhìn lướt qua đã có một vài vị đại thần đều đang trợn mắt há mồm, biểu tình từ trước đến nay luôn luôn trầm ổn cũng không tự giác được mà bắt đầu hiện lên vài phần ham muốn không thể kiềm chế nổi tâm tình.

“ Choang!”

Một vị đại thần đã quá mức tập trung tinh thần lên trên người của các vũ cơ, rốt cuộc không cẩn thận đánh đổ ly rượu.

Đúng lúc này tiếng đàn tì bà của Tư Tư cũng ngừng lại, một khúc đã qua mọi người đều lưu luyến không rời nhìn thoảng qua các vũ cơ xinh đẹp đang thi lễ rời ra bên ngoài.

Thái tử ngồi tại vị trí thượng tọa ở trong tiền điện, nhìn biểu tình của các vị đại thần trên mặt không khỏi mỉm cười, sau đó giơ chén rượu lên, thản nhiên nói: “ Các vị đại nhân, thỉnh rượu.”

Các vị đại thần vội vàng cung kính nâng chén rượu lên, đồng thời vì thái tử mà uống cạn.

Thái tử chỉ hớp nhẹ một ngụm rượu, cầm chén rượu mỉm cười nói: “ Cô vương giám quốc đã nhiều ngày qua, may mắn thỉnh thoảng cũng được phụ hoàng chỉ điểm, lại thêm các vị đại nhân tương trợ, mọi sự việc lớn nhỏ trong triều cũng đều đã được xử trí không sai biệt lắm. Hôm nay Cô vương đặc biệt muốn hướng các vị tỏ lòng cảm tạ, mong rằng các vị đại nhân không chê, tương lai càng cần phải vui lòng chỉ điểm cho Cô vương nhiều hơn mới được.”

Đám đại thần nghe vậy tề thanh nói không dám.

Hộ Bộ thị lang Quách Nhâm Lương mới nhận chức, chẳng quản đông người vẫn xuất tràng ninh hót cười nói: “ Thái tử điện hạ đã quá khiêm nhường, phụ tá thái tử điện hạ giám quốc cũng là ý chỉ của hoàng thượng, đặc biệt còn là bốn phận của đám thần tử chúng ta, sao dám nhận của thái tử hai chữ “cảm tạ” được? Vì thần đợi ngày sau phải vì điện hạ mà dốc sức, cho dù máu chảy đầu rơi cũng không có nề hà!”

Quách Nhâm Lương vốn chỉ là một gã tiểu quan không có danh phận tiếng tăm, nhưng trải qua một hồi Phan nghịch tạo phản, triều đình đã thanh lọc, giết sạch một số các vị quan tứ phẩm thuộc bè cánh của Phan đảng, cho nên hiện giờ Quách Nhâm Lương mới nhất được cất vắn, được đặc cách đề bạt lên làm Hộ Bộ Hữu Thị Lang.

Đám người nghe được ngậm nhủm mồm, tuy nói mọi người đều chung một chiến tuyến cùng đứng ở bên phe thái tử, nhưng người cũng không nên đem những lời như thế nói ra a? Ninh bộ cũng được quá mức lộ liễu đi? Làm quan cũng phải giữ gìn cho mình một chút thể diện tối thiểu, quả thực ghé tởm đến mức buồn nôn!

Nhưng thái tử chỉ cười cười: “ Bất kể nói như thế nào thì Cô vương tự thân phụ trách giám quốc, nếu không có các vị đại nhân tương trợ, chỉ sợ hiện giờ Cô vương vẫn còn rất gian nan, chuyện này tối nên cảm tạ thì cũng chính là các vị a.”

Quách Nhâm Lương chứng kiến thái tử điện hạ nói cảm tạ vô cùng chân thành, trong lòng cao hứng đại phát, vội vàng cười siểm nịnh nói: “ Thái tử điện hạ không cần khách khí, nếu nói hiện giờ ở trong triều đang lâm vào gian nguy thì phải chính là Phúc Vương mới đúng, hần chẳng tài nào có thể so sánh nổi với thái tử điện hạ, Phương Tranh thất tung một cái, hần liền không còn đủ can đảm tự tin, thật sự là buồn cười, ha ha.”

Thái tử đang bảo trì diễn cảm tươi cười, bỗng nhiên sắc mặt chìm xuống, gắt gao nhìn chăm chăm vào Quách Nhâm Lương, trầm giọng nói: “ Quách thị lang, phải chăng người không chịu nổi từ lực, cho nên

đã say rồi sao?”

Quách Nhâm Lương bị ánh mắt lạnh như băng của thái tử làm cho lúng túng, cả người túa ra mồ hôi lạnh, nghe được thái tử nói như thế nhưng cũng không hiểu chính mình đã nói sai chuyện gì, theo bản năng bật thốt lên: “ Không, không có a.”

Thái tử mày kiếm khẽ nhíu lại, thanh âm hơi tức giận nói: “ Không có? Phúc vương vốn là hoàng tử đệ của Cô vương, từ nhỏ tình cảm của Cô vương cùng hắn rất thâm dày, hắn nhập phủ Lại Bộ cũng là do phụ hoàng anh minh quyết định. Nhưng lời mới vừa rồi của Quách đại nhân nói, phải chăng là vui sướng khi nhìn thấy được Phúc vương gặp họa? Như thế, Cô vương há có thể cho phép người tùy tiện mạo phạm thiên uy của hoàng gia, lăng nhục huynh đệ hoàng tộc của ta?”

Nói xong lời cuối cùng, biểu tình của thái tử cư nhiên đã thanh sắc câu lệ.

Quách Nhâm Lương sợ tới mức hai chân mềm nhũn, bất chấp trước bao nhiêu ánh mắt của các vị đại thần ở trong tiền sảnh, vội vàng chạy ra giữ tiền điện mà quỳ lạy, sắc mặt tái nhợt nói: “ Điện hạ tha tội, điện hạ tha tội! Vi thần mới vừa rồi quả thật đã say rượu cho nên lỡ lời, vi thần tội đáng muôn chết!”

Thái tử thở dài: “ Ta và hắn được làm thân huynh đệ cũng đã là duyên phận, còn ta và người đều là thần tử trung tâm của phụ hoàng, vốn nên đồng tâm hiệp lực đoàn kết nhất trí, vì phụ hoàng mà phân ưu, tạo phúc cho bá tính trăm họ mới phải. Ngoại những chuyện này ra nhất định không được tranh chấp quyền lực mà đâm chọc sau lưng khiến cho phụ hoàng tăng thêm lo lắng, làm cho thiên hạ càng thêm phân loạn! Mọi người đều đã đọc qua sách thánh hiền, quân tử cần phải nói năng cẩn trọng, không cần Cô vương phải nhắc lại nữa đi sao? Quách đại nhân, sau này chớ nói những lời như thế, có một số chuyện cũng không thể tùy tiện nói năng lung tung, đại nhân coi đây là bài học ghi nhớ đi.”

Quách Nhâm Lương nặng nề dập đầu vài cái liền lui trở về chỗ ngồi.

Lúc này đám đại thần sống chết nhảy dựng lên, sôi nổi cùng nhau ca ngợi thái tử nhân đức nhân tâm, huynh đệ tình thâm, nước nhà có người nhân đức như thái tử, Hoa triều hưng thịnh chỉ còn trong nay mai.

Thái tử mỉm cười tức thì vỗ tay một cái, nhóm vũ cơ mới vừa rồi đã lui ra bên ngoài, lại nhẹ nhàng tiêu sái bước vào trong tiền điện, hiện giờ các nàng đều đã thay đổi một bộ trang phục khác các đường cong man dại trên cơ thể càng được phơi bày ra. Sau đó mỗi người bồi ở bên cạnh một gã đại thần, vì mọi người mà rót rượu gấp thức ăn, ngẫu nhiên có vẻ như lơ đãng tạo một động tác mờ ám khiêu khích, khiến cho các vị đại thần cao hứng không thôi, trong lúc nhất thời bầu không khí bên trong tiền điện tràn ngập một mảnh hương diễm mê người.

Đang say sưa vui vẻ bỗng nhiên ở phía sau tấm bình phong nơi thái tử ngồi, Phạm Thụy ho khan hai tiếng.

Thái tử sắc mặt bất biến nhưng hành động của hắn cũng đã cáo tội rõ ràng, lập tức đứng dậy đi vào bên trong.

Hai người đi tới một địa phương yên tĩnh không người, Phạm Thụy cười nói: “ Những đại thần này cũng thật có hứng thú.”

Thái tử lắc đầu nói: “ Tiên sinh hà tất phải nói chuyện hàm súc như vậy? Những người này quả thật vụng về như heo! Biết rõ cô vương và Phúc Vương còn chưa xé rách da mặt, hắn còn làm trò ngay trước mặt cô vương nói này nói nọ Phúc Vương, thật không biết chức quan của hắn làm sao mà lên tới.”

Phạm Thụy cười nói: “ Trong lòng thái tử hiểu rõ là được, hôm nay thừa dịp mắng chửi Quách đại nhân, đã giúp điện hạ có được danh tiếng tốt.”

Lập tức khuôn mặt Phạm Thụy lại nghiêm túc, thấp giọng nói: “ Điện hạ, Phương Tranh quay về kinh rồi.”

Thái tử chau mày, trầm giọng nói: “ Chuyện khi nào?”

“ Đêm nay vừa tiến kinh, còn chưa về phủ liền bị hoàng thượng tuyên vào cấm cung.”

Trên mặt thái tử có dạng biểu tình giống như vừa trút được gánh nặng: “ Hắn sống trở về là tốt rồi, trong triều đình và dân gian có lời đồn nói cô vương âm thầm hại chết Phương Tranh. Hiện tại lời đồn tự sụp đổ, cô vương làm việc cũng không cần bị trói chân trói tay nữa.”

Phạm Thụy vội hỏi: “Điện hạ cũng không thể sơ ý. Phương Tranh quay về kinh, đối với điện hạ vừa có lợi vừa có hại, hẳn trở về, trong triều điện hạ lại có thêm một địch nhân chống lại ngài, hôm nay tuy nói một nửa đại thần trong triều đứng về phía ngài, nhưng hoàng thượng khẳng định không muốn thấy loại thế cục dồn về một bên như vậy. Phương Tranh trở về, hoàng thượng chắc chắn đối với triều cục còn có thể điều chỉnh đường khác, trước khi ngài chính thức lên ngôi, hoàng thượng sẽ không để thế lực của ngài quá mức bành trướng trong triều.”

Thái tử nghe vậy, khuôn mặt tuần tú âm nhu hiện lên hận ý nồng đậm, môi mấp máy, rốt cục nhịn xuống, không nói gì.

Phạm Thụy nhìn thần thái của thái tử, cẩn thận nói: “Điện hạ, thế cục hôm nay so với trước đây càng thêm phức tạp, Phương Tranh có quyền giám sát các quan viên, Phúc Vương gia nhập Lại Bộ, đây cũng thôi, đau đầu nhất chính là Thọ Vương và Anh Vương hai vị vương gia cũng trở về kinh thành. Rõ ràng là muốn phân một chén kinh trong ngôi vị hoàng đế, vị trí thái tử của điện hạ quá mức nổi bật, người ước muốn nhiều lắm, điện hạ phải có đề phòng!”

Sắc mặt thái tử càng thêm âm trầm, tức giận nói: “Cô vương là con trưởng, do chánh cung sinh ra, vị trí thái tử từ mười năm trước đã được phụ hoàng sở định, vị trí này vốn là của ta! Bọn họ dựa vào cái gì tranh với ta! Đám vô sỉ!”

Phạm Thụy thở dài nói: “Nhưng vấn đề là, thái độ hoàng thượng hôm nay cũng rất không rõ ràng! Thọ Vương và Anh Vương kháng chiếu mệnh lại tự nhập kinh, theo pháp lệnh trong triều mà nói, phiên vương tự mình nhập kinh có thể xử theo tội mưu phản, nhưng bọn họ lại nói là quay về kinh dưỡng bệnh, hoàng thượng sau khi biết được chỉ trách cứ một phen, vẫn không lệnh cho bọn họ quay về đất phong, hoàng thượng rõ là có thâm ý! Sợ rằng lời đồn đãi bên ngoài không sai, hoàng thượng thật có lòng thay đổi ngôi thái tử. Điện hạ đừng quên, đêm Phan nghịch tạo phản, đêm khuya ngài đến Thần Sách quân doanh, lại đàn áp Lưu Trường Sinh án binh bất động. Thiên hạ không có vách tường nào không lọt gió, tuy nói hoàng thượng không có bằng chứng chính xác, nhưng chuyện này cũng thành gai độc hung ác trong lòng hoàng thượng, nếu không nhỏ, ngày đêm khó an.”

Thái tử nghe vậy sắc mặt trở nên trắng bệch, tay chân thoáng chốc trở nên lạnh lẽo không gì sánh được, đúng vậy, vô tình nhất là nhà đế vương, từ xưa chuyện trong nhà đế vương phụ tử huynh đệ tương tàn còn ít sao? Bị thái tử mà mình kỳ vọng thật cao lại âm thầm đâm dao nhỏ sau lưng, hoàng đế nào có thể tiếp thu được? Dù cho trong tay hoàng đế không đủ bằng chứng, nhưng chỉ cần trong lòng vẫn tồn tại hoài nghi, thì vị trí thái tử của hắn xem như đến cùng, hoàng thượng tuyệt đối không thể cho một người có dụng tâm ác độc như vậy đến tiếp nhận ngôi vị hoàng đế của mình.

Lúc trấn áp Phan nghịch phản loạn, Phúc Vương gia nhập Lại Bộ, Phương Tranh chấp chương quyền to, Thọ Vương và Anh Vương kháng chiếu tự mình nhập kinh, hoàng thượng cũng mắt nhắm mắt mở, những dấu hiệu này cộng lại, đủ để nói rõ hoàng thượng đối với hắn trong tâm sinh hiềm khích, sợ rằng thật có ý thay vị trí thái tử.

Làm sao bây giờ? Mất đi vòng hào quang chói mắt của thái tử, hắn còn là hắn sao? Tiền tài, danh lợi, quyền thế, mỹ nữ, những thứ hiện tại đang thuộc về hắn, hắn đã có thói quen sinh hoạt trong tháp ngà, sau khi mất đi tất cả, hắn làm thế nào sống sót? Hắn còn lòng tin gì để sống sót?

Tùy thời làm như Phan Văn Viễn cấp tốc khởi sự? Hay nhịn xuống một hơi thở, mưu đồ sau đó mới động?

Sau bình phong của tịnh điện đang vang lên tiếng cười đùa râm rĩ, thái tử và Phạm Thụy đang lâm vào trầm tư.

Cắm vệ tại cửa tây cung vẫn thâm nghiêm lui tới như ngày thường.

Phương Tranh xuống xe ngựa, nhìn hai cánh cửa sắt cao to thật dày, thở dài, lẩm bẩm nói: “Lần trước sau khi tiến cung rồi đi ra, lại bị người bắt cóc thật kỳ lạ, lúc này không tiếp tục bị chuyện gì nữa đi?”

Ngẫm lại thấy vẫn lo lắng, Phương Tranh nhanh tay kéo tay Tào công công, kín đáo nhét ngân phiếu cho hắn, cười nói: “Làm phiền công công phái một người đến phủ đệ của ta một chuyến, thỉnh Trường Bình công chúa phái sát thủ ca ca trong nhà ta đến chờ ở đây, ta là trụ cột quốc gia nhà, cũng không thể lại bị người bắt cóc lần nữa, nếu còn bắt cóc ta sẽ thật mất mặt mà sống sót.”

Tào công công không chút khách khí nhận lấy ngân phiếu, lộ ra dáng tươi cười như cây hoa cúc, ân cần nói: “Hầu gia không cần lo lắng, hoàng thượng có chỉ, điều hơn mười đại nội cao thủ, còn có ba trăm cấm quân tinh nhuệ, tùy thời thiếp thân bảo hộ sự an toàn của hầu gia, như vậy còn chưa hết, Trường Bình công chúa điện hạ cũng phân phối hai trăm nữ hầu vệ, tức khắc liền sẽ đến ngay ngoài cửa cung chờ ngài, hầu gia cứ thả tâm đi, an toàn của ngài ở trong kinh thành, từ nay về sau không còn chút sơ hở.”

Phương Tranh nghe vậy vui mừng, lần này thật là uy phong rồi. Bên người có năm trăm hộ vệ, sau này có thể mang theo người hoành hành xông thẳng bên trong kinh thành, ai dám có định kiến, lập tức chinh trị! Mấy trăm người vây quanh hần, ở trên đường cái đùa giỡn phụ nữ hàng hoàng, nói vậy các vị phụ nữ đồng bào hần sẽ không dám phản kháng phải không? Đùa giỡn các nàng bày ra tư thế gì, các nàng phải bày ra tư thế đó. Tư thế không tiêu chuẩn, ta không thêm đùa giỡn nữa, trực tiếp gọi người tiếp theo.

Nhìn thấy Tào công công thu nhận ngân phiếu vào người, Phương Tranh cảm thấy có chút xót ruột, chỉ nói mấy câu lại mất một trăm lượng, lão gia hỏa này thu bạc cũng không biết xấu hổ, vì sao người không học theo sự liêm khiết như đậu hũ của ta chứ?

Tào công công nói xong hướng Phương Tranh chấp tay cười nói: “Phương hầu gia cũng đã biết rõ đường đi, ta cũng không cần dẫn đường cho ngài nữa. Ồi, người đã già rồi, ta phải trở về nghỉ ngơi một hồi, chậm trễ, tax in cáo lui trước.”

Phương Tranh cười gật đầu, liền nói một lời công công quá khổ cực chào từ biệt, sau đó liền một mình hướng cửa cung đi đến. Đi vài bước bỗng nhiên nhớ ra, vỗ đùi quay đầu lại hô lớn: “Ai, Tào công công, ba trăm cấm quân cùng đại nội cao thủ, ai phát tiền lương cho bọn họ nha? Muốn ta phát lương cũng không được đâu! Ta tình nguyện bị bắt cóc thêm một lần còn hơn.”

Tào công công đã không còn hình bóng từ lâu, Phương Tranh phẫn nộ quay đầu lại, kháo! Lại bị người tính kế!

Tùy tiện tính toán ngón tay, từng tháng phải chi hơn một ngàn lượng bạc, dù nhà của ta coi như là Hoa triều thủ phủ, cũng không trả nổi số lương lẫn qua lẫn lại như thế, xem ra sau này phải nghĩ biện pháp kiếm tiền, lại chạy tới chân núi làm thổ phỉ một chuyến. Bất tri bất giác dường như mình biến thành kẻ nghèo, chuyện kiếm tiền theo sát như lửa sém lông mày.

Đi vào cửa cung bên ngoài hoàng cung, nhìn cung điện san sát trước mắt, dưới bóng đêm lại có vẻ trang nghiêm túc mục, trong nguy nga lại mang theo quý khí hoàng gia khiến cho cõi lòng sản sinh kính nể, trong lòng Phương Tranh kích động, địa phương tập trung tài phú quyền lực nhất thiên hạ, lão tử rốt cục đã trở về! Từ biệt nửa tháng, dường như đã có mấy đời, rơi vào chốn phồn hoa, sao như tiến thiên đường?

Trên mặt Phương Tranh cười tươi như hoa nở, tâm tình bỗng nhiên trở nên thật tốt. Tranh thủ thời gian nói chuyện xong với hoàng thượng, tùy tiện đẩy đưa vài câu, nhanh trở về nhà, cha mẹ, các lão bà đều đang chờ đợi mình sốt ruột.

Nghĩ tới đây, Phương Tranh giống như con chim nhỏ vui sướng, một mình phóng nhanh đến ngự thư phòng. Trong miệng còn nhẹ nhàng hét lớn: “Hoàng thượng lão gia tử, vi thần tiểu tể đã về rồi! Ta đến thăm ngài...”

Thanh âm vui sướng mà không bị cản trở vang lên quanh quẩn trong sân rộng hoàng cung chiếu sáng ánh đèn, vài con dơi lạc trên đỉnh cung điện cả kinh vỗ cánh phóng lên cao, kinh hoàng bay về nơi xa không biết tên.

Bên trong ngự thư phòng, thần tình hoàng thượng hơi có chút kích động đánh giá Phương Tranh, nét mặt già nua tràn đầy nếp nhăn giống như được cơn gió xuân thổi qua, giãn rộng ra.

Tên Phương Tranh này xưa nay không hề nghiêm túc, tuổi trẻ lại xảo quyết lấu cá, hần mất tích làm tác động vào trái tim thật nhiều người, thậm chí bao quát cả vị cử ngũ chí tôn cao cao tại thượng trước mặt.

Ánh mắt Phương Tranh kích động nhìn hoàng thượng, bỗng nhiên thương tâm nói: “Hoàng thượng, ô ô, cuối cùng ngài còn sống gặp lại được vi thần rồi.”

“Ân?” Hoàng thượng nghe vậy sắc mặt bất thiện.

“ A! Vi thần nói sai rồi, vi thần xem như còn sống để thấy được ngài, ô ô...”

“ Ha hã, bình an trở về là tốt rồi, bình an là tốt rồi!” Hoàng thượng khẽ vuốt râu, thoải mái cười to.

Phương Tranh thấy hoàng thượng hài lòng như vậy, nhanh nhẹn không mất thời cơ kêu khóc: “ Hoàng thượng, vi thần lần này đúng là cứu tử nhất sinh(chín chết một sống), là cứu tử nhất sinh đó! Triều đình có nên cấp cho vi thần một chút trợ cấp hay không? Mười vạn tám vạn đều được.”

Tiếng cười thoải mái của hoàng thượng giống như bị người bóp cổ, nhất thời liền ngừng, mặt rùng rợn lên như gan heo, tức giận đến sắc lớn không ngớt, bưng ngực chỉ vào Phương Tranh run run.

Về mặt Phương Tranh lo lắng nói: “ Hoàng thượng, ngài không có việc gì chứ? Ngài đừng kích động.”

Hoàng thượng nghe vậy chỉ cảm thấy ba hồn bảy phách nổ bạo, vẻ vui sướng khi gặp lại Phương Tranh từ lâu biến mất không còn sót chút gì, hiện tại chỉ hận không thể đem người này kéo ra ngoài đánh cho một trăm trượng mới tốt, vừa thấy mặt liền đòi bạc, thần tử làm tới nông nổi như hãn, cũng coi như làm rạng rỡ tổ tông.

Hoàng thượng bình phục hô hấp, không nói tiếp câu chuyện, gương mặt chợt nghiêm, hung hăng trừng mắt liếc hãn, âm dương quái khí nói: “ Người bỏ được mà quay về kinh sao? Trẫm nghe nói, người hãn tại Thanh Long sơn có thể nói vui vẻ hơn hử, rất là uy phong, sớm như vậy trở về làm chi?”

Phương Tranh nghe giọng nói của hoàng thượng bất thiện, trong lòng thầm kêu không xong, lúc này ta vừa mới vào thành, hoàng thượng sẽ không dự định tính sổ với ta chứ? Mệnh quan triều đình đối nghề làm thổ phỉ, điều này nói ra cũng là một tội danh không lớn cũng không nhỏ nha?

Cẩn cẩn thận thận nhìn sắc mặt của hoàng thượng, thấy sắc mặt hãn trầm tĩnh, khóe miệng lại mang theo vài phần ý cười, tâm trạng Phương Tranh không khỏi càng mê man, ý tứ của lão gia tử là gì đây?

Phương Tranh cười theo nói: “ Hoàng thượng, vi thần làm thổ phỉ chỉ là đùa chơi thôi, vi thần bị bắt lên núi, sợ bị đấm thổ phỉ ngược đãi, cho nên mới lá mặt lá trái, dù sao ở trên núi quá buồn chán, muốn trải qua ngày tháng cho thoải mái, thuận tiện làm chút việc mà lúc làm quan không tiện làm đó thôi.”

Hoàng thượng kỳ quái: “ Người làm quan còn có chuyện gì không tiện làm nữa?”

Phương Tranh vỗ đùi nói: “ Chuyện không tiện làm thì nhiều lắm! Hoàn toàn không giống như sinh hoạt lý tưởng trong lòng ta.”

“ Nga, vậy sinh hoạt lý tưởng trong lòng ngươi là gì?” Giọng nói hoàng thượng mang theo vẻ âm trầm, rất có vài phần bất thiện.

Phương Tranh vẫn hồn nhiên không biết, nghe vậy hưng phấn liếm liếm môi, ngửa đầu như ước mơ, hai mắt tỏa ra quang mang hướng tới: “ Sinh hoạt trong lý tưởng của ta, mỗi ngày cầm theo một bịch phân đi ra đường phố, xem ai không vừa mắt tạt vào người hãn.”

Hoàng thượng giận dữ: “ Đây là lý tưởng hãn trưởng gì của ngươi?”

Phương Tranh cả kinh, vội vàng sụp mắt nói: “ Vi thần biết tội.”

Hoàng thượng thở dài nói: “ Lần này ngươi mất tích, tất cả mọi người rất lo lắng, sau này ngươi nên cẩn thận trong mọi việc, đừng tùy tiện nói lung tung trước mặt người khác, không nói chuyện triều đình và bách tính cần ngươi hiệu lực, nói chuyện làm việc, ngươi nên suy nghĩ cho Mật nhi. Mấy ngày nay, thật là khổ cho nó, ngươi nên đối đãi tốt với nó.”

Phương Tranh thành thành thật thật cung kính xác nhận.

“ Người bắt cóc ngươi, nghe nói ngươi tìm được rồi, áp tải tới kinh thành chưa?”

“ Phỏng chừng sắp tới, vi thần đã dặn Ôn Sâm, âm thầm đưa hãn ra khỏi ổ cướp, áp giải kinh thành.”

Trong mắt hoàng thượng hiện lên vài phần tinh quang bức người, giọng nói âm trầm: “ Sau khi áp tải về kinh thành, ngươi và Ảnh Tử phải nghiêm khắc trông giữ, cẩn thận hãn bị người diệt khẩu, tranh thủ thời gian thăm vấn ngày đêm, tra ra ai đứng sau màn làm chủ việc này, trẫm chắc chắn sẽ trừng phạt hãn thật nghiêm khắc!”

244. Chương 229: Hầu Gia Hồi Phủ

Đã từng nói chuyện qua cùng Triệu Tuấn ở trên Thanh Long sơn vài lần, Phương Tranh nhiều ít cũng hiểu được tính tình của hắn. Nếu như muốn cạy miệng của Triệu Tuấn thật sự cũng chỉ là một việc dễ dàng, lúc đó chính mình không moi được tin tức chẳng qua cũng là lo lắng đến phản ứng của La Nguyệt Nương, dù sao ở dưới mắt của nàng mà đi thăm tra Triệu Tuấn thì cũng có điểm bất đắc dĩ.

Đánh chó cũng phải ngó mặt chủ nha, huống chi hắn còn là hôn phu của nàng?

Bất quá nếu như Triệu Tuấn bị đưa đến quân doanh của Ảnh Tử, mọi chuyện sẽ được đơn giản hóa tức thì. Phương Tranh nghe Ôn Sâm giới thiệu qua, trong khóa huấn luyện của các thành viên Ảnh Tử có một môn bắt buộc gọi là thẩm vấn cùng chống lại thẩm vấn, điều kiện đầu tiên chính là không được giết người mà vẫn có thể đoạt được tin tức tình báo từ trong miệng của nạn nhân, điểm này, nói vậy Ảnh Tử cũng hơi có chút tâm đắc.

Về phần La Nguyệt Nương sau khi phát hiện ra được vị hôn phu tương lai của mình bị mất tích sẽ có biểu hiện như thế nào, chuyện này không cần bận tâm. Phương Tranh không có khả năng vì muốn chiều theo tâm tính của nàng mà buông tha cơ hội tìm ra kẻ chủ sự ở phía sau lưng tất cả mọi chuyện này, Triệu Tuấn đang ở trong tâm bão, có thể thoát thân được không thì còn phải dựa vào sự thành khẩn của chính bản thân hắn.

“Phương Tranh, người bị người ta bắt cóc tổng tiền, chuyện này từ đầu chí cuối thì người cũng hiểu rõ ràng nhất, người có hoài nghi người nào hay không?” Hoàng thượng chứng kiến Phương Tranh im lặng không nói cho nên mở miệng hỏi.

Phương Tranh cười khan: “Hoàng thượng, đây chẳng phải là ngài muốn làm khó vi thần nha, chuyện này không điều tra rõ ràng chân tướng mà đổ thừa cho người ta, vi thần cũng không dám nói lung tung, nếu như oan uổng người tốt, vi thần há lại có thể an tâm được.”

Hoàng thượng chứng kiến Phương Tranh nói chuyện trầm ổn như thế, không khỏi vui mừng gật đầu, cuối cùng thở dài nói: “Rất cuộc trải qua một chuyện kinh động, người cũng mở rộng được tầm mắt a! Chuyện này thật đáng ăn mừng, so với trước kia người trầm ổn hơn nhiều, còn hiểu được liên lụy đến người vô tội, tốt lắm!”

Phương Tranh bị hoàng thượng thổi phồng, biểu tình hơn hớn có điểm chắc chắn không nói nên lời, “Đúng a! Vi thần là một con người thông minh lanh lợi, vạn nhất oan uổng người ta, người ta không cao hứng đi tìm vi thần bắt bồi thường tiền, vi thần chẳng phải sẽ lỗ vốn ư? Những chuyện mua bán lỗ vốn như thế này, ta mặc kệ.”

“Người.....người...” Hoàng thượng nghe vậy tức giận đến mức chòm râu vểnh lên, chỉ vào Phương Tranh cả giận nói: “Mới vừa rồi trẫm đã nhìn lắm rồi, người vẫn hồn trưởng giống như trước kia, một gã hồn dân không có thuốc chữa!”

Phương Tranh nhanh chóng tạo ra một cái bộ dạng thuận mi sụp mắt đáng thương, quả nhiên thiên uy khó dò, thiên uy khó dò nha! Ta đã nói sai chỗ nào chứ?

May mắn hoàng thượng đối với những chuyện không ra sao của Phương Tranh sớm đã thành thói quen, cho nên không muốn tính toán cùng hắn, trừng mắt liếc hắn một cái sau đó tiếp tục nói: “Trẫm hỏi người, người cùng Thọ vương có quen biết hay không?”

“Thú vương?” Phương Tranh ngạc nhiên, có ý tứ gì?

Hoàng thượng nhìn thấy con mắt của Phương Tranh đảo quanh tròn, cũng đã hiểu được là hắn không biết, không khỏi thở dài một hơi thật sâu, vô lực nói: “Thọ vương, thọ trong trường thọ! Là đệ nhị hoàng tử, rất cuộc đầu óc của người có vấn đề gì hay không?”

Phương Tranh giật mình nhanh chóng cười nói: “Không quen biết a! Tuy nói rằng vi thần vào triều làm quan đã được nửa năm nhưng đối với các hoàng tử của hoàng thượng, vi thần chỉ nhận biết có thái tử, Phúc vương cùng Thái Vương mà thôi.”

Hoàng thượng gật đầu nói: “ Trẫm cũng nghĩ người không biết, Thọ vương vốn là do Thục phi thân sinh, từ nhỏ đã ham võ ghét văn cho nên trẫm đợi đến lúc hắn thành niên, lệnh cho hắn đi Hưng Khánh phủ giám quân, cũng đem Hưng Khánh phủ giao cho hắn. Bất quá hắn chỉ có quyền giám quân mà thôi, cũng không được quyền lãnh binh khiêu tướng.”

Phượng Tranh rời kinh đã lâu ngày, hiện tại sắc trời cũng đã tối muộn mà còn chưa được về nhà, hoàng thượng lại cùng hắn nói đến Thọ vương, Phượng Tranh không khỏi có chút mặc danh kì diệu, nhin không được chen miệng nói: “ Hoàng thượng, những chuyện ngài nói chẳng lẽ cùng vi thần có quan hệ hay sao?”

Có quan hệ như thế nào ư? Quan hệ lớn a! Hoàng thượng nhìn hắn liếc xéo một cái, chứng kiến bộ dạng của hắn bất an, rõ ràng là đang muốn nhanh chóng trở về nhà, hoàng thượng lắc đầu, bật cười nói: “ Cũng là do trẫm sơ suất, thôi...Người liền trở về nhà trước đi, ngày khác trẫm sẽ cùng người nói chuyện tỉ mỉ hơn. Thời gian này người ở nhà nghỉ ngơi, tạm thời không cần vào triều, dành nhiều thời gian bồi tiếp Mật nhi hơn một chút, đừng để cho nó phải chịu ủy khuất nếu không trẫm tất sẽ không buông tha cho người.”

Phượng Tranh nghe được liền mừng như điên, liên tục hướng hoàng thượng phục lạy không ngừng, tức thì cáo lui ra ngoài.

Ngay khi chuẩn bị cáo lui bỗng nhiên hoàng thượng nói theo: “ Phượng Tranh, tuy rằng trẫm luôn luôn không nhận rằng mình đã già lão, nhưng hiện tại trẫm cũng phải thừa nhận rằng trẫm thực sự đã già rồi, đạo này thân thể càng thêm bất ổn, chỉ sợ sẽ không trụ được bao nhiêu lâu nữa. Mà trong hoàng cung trảng chiến tranh đoạt ngôi vị cũng sẽ càng trở nên nghiêm trọng, hi vọng người ở trong trảng đấu này có thể tự lo cho an nguy của bản thân mình, tâm tư cẩn trọng, chớ đem Phượng gia của người, cùng Vô Bệnh đưa bọn họ vào tuyệt lộ. Trẫm có năm nam tam nữ đều là cốt nhục, những lời này chỉ có thể đối với người nói qua một lần, người tự mình thu xếp cho ổn thỏa đi.”

Phượng Tranh nghe vậy trong lòng chấn động, đang còn ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn, đã thấy hoàng thượng ngồi ở trên trường kỉ trong ngự thư phòng, hai mắt nhắm chặt im lặng, mái tóc cùng chòm râu của hắn đã biến thành bạc trắng, dung nhan đã muốn chẳng chịt các nếp nhăn biểu thị tâm lực cạn kiệt vì mệt mỏi. Tựa hồ giống như một con trâu già, đem hết toàn thân khí lực nhưng như thế nào cũng không thể cày bừa được lớp đất cứng rắn, chỉ vô lực nằm đó, liệu mạng thở hổn hển như muốn hợp hết từng ngụm dưỡng khí.

Phượng Tranh chứng kiến được trong lòng không khỏi chua xót, hốc mắt dần dần đỏ ửng.

Vị hoàng thượng trước mắt này, ở trong mắt đại đa số mọi người có lẽ là một gã hoàng đế ngu dần, tiểu lão hồ đồ, là một đao phủ lãnh huyết giết người không một cái chớp mắt. Nhưng không thể phủ nhận hắn đối với Phượng Tranh thật sự có thể gọi là hoàng ân như thao thao giang thủy, có thể bản tính của Phượng Tranh cùng hắn có điểm chung hoặc cũng có thể hắn từ Phượng Tranh mà cảm nhận được một chút tình thân. Tóm lại, hắn mong muốn Phượng Tranh trẫm ổn hơn, thậm chí còn muốn hắn vượt qua tất cả các hoàng tử của chính mình, cứ việc Phượng Tranh ở trước mặt hắn không giữ lễ nghi quân thần, tùy tiện nào loạn, còn thường xuyên là tiêu điểm gây họa, nhưng hoàng thượng chưa từng bao giờ truy cứu tội nghiệt của hắn, tựa như đang nhìn một cái tiểu hài tử đùa gia bình thường, mở miệng quả trách vài câu liền coi như không có chuyện gì nữa.

Ở trong mắt của Phượng Tranh kì thật hắn cũng không phải là hoàng đế cao cao tại thượng, công chủ của thiên hạ, hắn chỉ là một người đáng thương, một lão nhân cô độc đáng thương mà thôi, lão nhân này quá mức uy nghiêm khiến cho nữ nhi của hắn đều sợ tới mức không dám cùng hắn thân cận, cũng chỉ có loại mao đầu tiểu tử không biết trời cao đất dày như Phượng Tranh mới dám ở trước mặt của hắn mà tươi cười nhón nháo. Hiện giờ vị lão nhân này đã ở cái tuổi gần đất xa trời, hắn chỉ có thể trông giống như bây giờ, một mình lẳng lặng ngồi ở trong ngự thư phòng, từng ngày từng giờ đếm ngược hơi thở tử vong đang tiến lại bên mình.

Nghĩ đến đây trong lòng của Phượng Tranh càng thêm chua xót, lần đầu tiên trong cuộc đời của hắn cung kính quỳ gối trên thảm đỏ, dùng một loại hành động vô cùng thành tâm hướng hoàng thượng dập đầu ba cái, nghẹn ngào nói: “ Hoàng thượng, không, nhạc phụ, ngài cần phải bảo trọng lấy thân thể, ta cùng Mật nhi nếu không có việc gì sẽ tiến cung bồi tiếp ngài, bồi tiếp ngài uống rượu, ha ha....”

Hoàng thượng mở mắt ra cười cười không nói gì, tùy ý phất phất tay, sau đó thần tình mệt mỏi nhắm nghiền hai mắt lại.

Bước ra khỏi ngự thư phòng trong lòng của Phương Tranh vẫn còn nặng nề vô cùng, thân thể của hoàng thượng ngày càng thêm hư nhược, mà thế cục trong triều đã bắt đầu loạn đảo, bên trong triều đình sẽ là một phen tranh đấu ác liệt, bản thân mình ở trong triều có thể cũng sẽ là một vị trí hết sức quan trọng. Quyền lực thứ này chính là một khối bánh ngọt mê người, vì muốn cho chính mình ăn nhiều hơn một miếng, từ thái tử cho đến các đại công thần, ai cũng sẽ đều không từ bất cứ một thủ đoạn nào, đến lúc đó chính mình cần phải hành xử như thế nào?

Trước khi ra khỏi ngự thư phòng hoàng thượng đã nói một phen kia, ngụ ý có chút thâm tình nhưng lại tựa hồ như đang muốn cảnh cáo hấn cái gì. Đó là một cái vấn đề lớn, nếu như sai một bước thì sẽ khiến cho toàn bộ trên dưới Phương phủ cùng gia đình của mình lâm tròng cảnh vạn kiếp bất phục rồi.

Ngước nhìn lên bầu trời đêm, Phương Tranh nặng nề thở dài một hơi, nếu cuộc sống cứ bình thản như ở trên Thanh Long sơn thì tốt biết bao nhiêu, mỗi ngày uống rượu ăn thịt, thuận tiện điều binh đánh cướp, đây cũng có thể gọi là cuộc sống thần tiên nha! Hiện tại đã quay trở về kinh thành, loại tình cảm vui sướng khi được quay trở về nhà còn chưa đạt tới triều cường, tiến cung một chuyến đi ra, tâm tình liền bắt đầu trầm mặc.

Phương Tranh vô đầu ảm đạm hướng tây môn cung mà đi ra, bởi vì những gã cấm quân đều đã nhận thức được hấn cho nên khi Phương hầu gia muốn xuất cung, nhóm cấm quân cả ngày phơi nắng vẫn mười phần cung kính lễ độ mở cửa tiễn Phương Tranh ra ngoài cấm cung, ngay sau đó mới “Phanh” một tiếng, lại một lần nữa đóng cửa bế môn.

Phương Tranh tâm tư đang trí thoảng ngãng đầu nhìn, liền giật mình cả kinh, chỉ thấy trên quảng trường rộng lớn bên ngoài cấm cung, có vài trăm thân ảnh đội ngũ chỉnh tề đang đứng ngay ngắn trên quảng trường mặc cho gió lạnh thấu xương vẫn đứng thẳng không một chút lay động, ánh mắt nhất tề nhìn hướng vào Phương Tranh.

Phương Tranh hoảng hốt giật người lui về phía sau vài bước, dựa lưng vào cửa cấm cung kinh hãi nói: “Đánh...đánh cướp sao? Ta....nhưng ta không có tiền a, chủ nhân ở trong hoàng cung thì có thể có rất nhiều, ta giúp các người hỏi thăm một chút.”

Nói xong Phương Tranh quay người lại, đang muốn gọi đám cấm vệ quân mở cửa ra cho hấn trốn nhờ.

Lúc này một thanh âm nữ tử giòn tan vang lên: “Phò mã gia, ngài đang nói cái gì đó? Cái gì mà đánh cướp?”

Phương Tranh ngẩn người ngưng mắt nhìn lại, nguyên lai chính là nữ thống lĩnh thị vệ bên người của Trường Bình, Phương Tranh không khỏi nhẹ nhõm thở dài một hơi, tiếp theo có điểm then quá hóa giận: “Ta nói các người lần sau nên bấm báo sớm một chút nha! Đứng im không nhúc nhích ở nơi đó, muốn đem ta hù chết hay sao?”

Nữ thống lĩnh không đáp câu hỏi của hấn, bước lên phía trước ôm quyền nói: “Phụng mệnh hoàng thượng cùng công chúa điện hạ, chúng thuộc hạ tổng cộng nó năm trăm nam nữ thị vệ, phân chia nhau ở bên cạnh phò mã gia, bảo vệ an toàn cho ngài, mặt khác còn có mười hai cao thủ đại nội cũng đang âm thầm phụ trách bảo hộ cho an toàn của phò mã gia.”

Phương Tranh nghe vậy mừng rỡ cười ha ha, năm trăm danh thủ, hơn mười gã đại nội cao thủ, tương lai ta không phải là sẽ giống con cua bò nghênh ngang ở trên đường lớn hay sao?

Nghĩ đến đây Phương hầu gia không khỏi hăng hái, tiếp nhận tuần mã mà Trường Bình đã chuẩn bị qua cho hấn, một nhịp nhảy phốc lên, uy phong lẫm liệt vung tay hét lớn: “Mục tiêu Phương phủ, xuất phát!”

Nữ thống lĩnh nhìn Phương Tranh ngồi trên lưng ngựa một bộ dạng dương dương tự đắc, trong mắt hiện lên vài phần tiêu ý, sau đó hơi do dự nói: “Phò mã gia, thuộc hạ đề nghị ngài tốt nhất không nên cưỡi ngựa.”

“Tại sao?”

“Ngài ngồi trên lưng ngựa mục tiêu quá lớn, thực dễ dàng trở thành một tấm bia sống cho thích khách ngắm bắn.”

Lời còn chưa dứt Phương Tranh đã sợ tới mức co đầu rụt cổ lại, mau chóng cảnh giác nhìn chung quanh sau đó phản ứng nhanh như chớp đem thân mình nằm úp sấp, tiếp theo giống như một bãi nước mũi nồng đặc, theo trên lưng ngựa dần dần chảy xuống, đúng vậy, là “chảy xuống.”

Sau khi Phương Tranh tiếp xúc mặt đất biểu tình tràn đầy hoảng sợ, lau mồ hôi lạnh trên cái trán, may mắn vỡ về trái tim đang nhảy bùm bùm trong lồng ngực, cười khan nói: “May có người nhắc nhở ta sớm nga, bằng không chẳng phải phò mã gia sẽ trở thành mục tiêu cho người ta xạ tiễn sao? Vạn hạnh, vạn hạnh!”

Nói xong Phương Tranh tùy tiện chỉ tay vào một gã nam thị vệ: “Người, người lại đây, bốn hầu gia muốn người thay ta cưỡi ngựa, nhanh lên đi, đừng có dè dặt!”

Đám người đem Phương hầu gia bao bọc ở giữa trung tâm, chậm rãi hướng Phương phủ hành quân.

Trước đại môn Phương phủ, một tấm bảng khảm chữ vàng cực đại “Trung Dũng Hầu Phủ” ngay hai bên cạnh còn treo thêm một đôi đèn lồng màu đỏ, ở khoảng đất trống trước cửa toàn bộ đám người hầu trong Phương phủ đều đứng thật chỉnh tề, biểu tình kích động nhìn ngấm thiếu gia đã mất tích lâu ngày. Tiếp đó bốn vị phu nhân ăn mặc tinh lệ mà không mất đi vẻ đoan trang đang lẳng lặng đứng ở trước đại môn, ngoại trừ Trường Bình còn có thêm ba vị mỹ nhân hai mắt đầm lệ, tựa như thiên nữ tán hoa không ngừng lau chùi nước mắt. Trường Bình ôm vai của Yên Nhiên cùng Tiểu Lục, hạ giọng an ủi các nàng, thỉnh thoảng còn bớt chút thì giờ hung hăng trừng mắt liếc Phương Tranh một cái.

Phương Tranh từ trong vòng vây trùng điệp của đám thị vệ mà nhô đầu ra, cảnh giác nhìn trái nhìn phải một lần, sau đó cười hề hề phong tao đến cực điểm, hướng các lão bà cùng đám người hầu vẫy tay nói: “Uy, mọi người có nhớ ta hay không a?”

Giống như vận động viên nghe được tiếng súng lệnh vang lên, đám người hầu Phương phủ đồng loạt hoan hô một tiếng, hướng hân mà lao qua, sau đó tay bắt mặt mừng một hồi, cuối cùng dùng toàn lực đem Phương Tranh nhấc bổng lên, tung hứng giữa không trung.

Phương Tranh sợ tới mức kêu to oa oa: “Lại giờ chiều này ư? Ta khát! Các người mau để cho ta xuống....Đừng ném ta lên, ta không đảm đương nổi đâu, mà ta cũng không tin được nhân phẩm của các người a.”

Những ngày qua đám người hầu trong Phương phủ tâm sự với nhau, lão gia chỉ có một cái độc đinh duy nhất, mất tích nhiều ngày mà còn chưa quay trở về, có trời mới biết từ nay về sau Phương gia có sụp đổ hay không? Tuy nói rằng bốn vị thiếu phu nhân đừng cảm đem mọi chuyện lớn nhỏ trong Phương phủ đảm đương, mọi chuyện tình trong ngoài đều xử trí ổn thỏa, gợn găng ngăn nắp. Nhưng chính là tại thời đại nam tôn nữ ti này, nữ nhân không thể làm trụ cột đảm đương cho một mái ấm gia đình nha.

Hiện giờ trời thương, rốt cuộc thiếu gia cũng đã trở về nhà! Những ngày qua bầu không khí trong Phương gia âm trầm thất sắc, cuối cùng một lần nữa lại bùng phát sinh cơ, có thể nào không khiến cho người ta mừng rỡ như điên?

Mọi người cười đùa nhau hồi lâu, lúc này mới đem Phương Tranh bỏ xuống. Phương Tranh đứng ở trên mặt đất hai chân run rẩy, ánh mắt lạc thần, miệng lẩm bẩm nói: “Hơi quá đáng, hơi quá đáng rồi đó nga, lão tử mắc phải chứng bệnh sợ độ cao, các người còn không biết hay sao? Ta muốn xử phạt các người.”

Đang còn choáng váng đầu óc, lại thêm một đoàn nhuyễn hương ôn ngọc quần chặt lấy chính mình, các nàng đem hân gát gao ôm vào, mùi hương trên cơ thể mềm mại của các nàng giống như hương nhu, khiến cho Phương Tranh điên đảo tâm thần.

Phương Tranh trong lòng âm áp, mở rộng hai cánh tay đem các vị lão bà đồng loạt kéo vào trong lòng, cười nhẹ nói: “Các vị lão bà, những ngày qua đã khiến cho các nàng phải khổ cực rồi.”

Chúng nữ nghe được nhất thời đồng loạt khóc thành tiếng, bao nhiêu chua xót cùng ủy khuất, còn có tưởng niệm nhớ nhưng cái kẻ không có lương tâm này, tất cả dồn nén vào trong lệ châu, phát tiết hết ra bên ngoài.

Phương Tranh mất tích triều đình đại loạn, Phương gia cũng đại loạn. Nhị lão nhân gia lần lượt lâm trọng bệnh, tứ nữ ngoan cường chống đỡ duy trì Phương gia, trong lòng mang bao nhiêu tâm sự mà còn phải đi sớm về hôm, chịu đựng mọi lo toan mọi chuyện tình trong ngoài của Phương gia, thương sự không nói

khổ, không nói mệt, nhưng trong lòng chỉ có một tín niệm duy nhất đó chính là kì vọng cái kẻ không có lương tâm kia được bình an trở về.

Hiện giờ rốt cuộc hẳn đã trở về rồi, bao nhiêu ngày qua ủy khuất, vất vả cùng tư tưởng nặng trĩu trong lòng, cuối cùng chúng nữ cũng nhịn không được mà làm trò hề trước mặt đám người hầu, ghé đầu vào vai Phương Tranh khóc lớn.

Phương Tranh chứng kiến các lão bà đều khóc ròng, chân tay không khỏi luống cuống, nhanh chóng vỗ về an ủi mọi người, thuận tiện không một chút dấu vết nhẹ nhàng an ủi luôn đậu hũ của chúng nữ, khiến cho chúng nữ khóc cũng không phải, cười cũng không phải, sôi nổi đánh lên lồng ngực của hẳn, hờn dỗi không thôi.

Đang lúc mọi người bao vây chung quanh, Phương đại thiếu gia ngẩng đầu ưỡn ngực chen vào bên trong nội viện. Hiện giờ Phương lão gia cùng Phương phu nhân đang dìu nhau đứng ở trước cửa phòng, thần sắc trên mặt có chút bệnh lão nhưng vẫn nhìn Phương Tranh cười dài.

Phương Tranh biểu tình nghiêm chỉnh vội vàng tiến lên vài bước, dừng ở trước mặt nhị lão mà vén áo, quỳ xuống.

Chúng nữ thấy Phương Tranh cúi lạy, các nàng cũng vội vàng quỳ theo xuống.

Phương Tranh bi thanh nói: “Phụ thân đại nhân, mẫu thân đại nhân, hài nhi bất hiếu liên lụy khiến cho hai vị lão nhân gia phải lâm trọng bệnh, tội đáng muôn chết a!”

Phương lão gia biểu tình hơi có vài phần kích động, ánh mắt phiếm lệ nhưng vẫn cười ha ha nói: “Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi! Cho dù có núi vàng cũng không mua được bình an, Tranh nhi được hưởng phúc cũng là do tổ tông của Phương gia phù hộ a!”

Phương phu nhân không ngừng gạt lão lệ, nức nở nói: “Người chính là cái đồ không có lương tâm! Thực muốn dọa cho hai người chúng ta phải vội muốn chết sao? Những ngày qua nếu không có vài vị con cháu trong ngoài lo liệu, Phương gia thiếu chút nữa đã sụp đổ rồi, sau này người phải hảo hảo đối xử với các nàng, nếu không ta nhất định sẽ không buông tha cho người!”

Nói dứt lời tựa hồ như còn chưa nguôi giận, đem cánh tay Phương Tranh cấu véo một phen, khiến cho Phương Tranh chỉ biết nhếch miệng cười khổ.

Trường Bình thấy thế đau lòng, nhanh chóng ở một bên đỡ lấy bà bà, làm nũng nói: “Bà bà bảo trọng thân thể, ngài bệnh nặng mới khỏi, không nên xúc động...Không nên xúc động a!”

“.....”

Tiếng trống canh leng keng vang lên, vì thế mọi người thu thập đơn giản xong một chút đều tự đi ngủ. Phương lão gia tâm tình thật tốt, trước khi đi ngủ còn hùng hồn tuyên bố ngày mai Phương gia sẽ mở đại yến mời khách, chúc mừng Phương Tranh bình an trở về, cũng sẽ thỉnh gánh hát nổi danh nhất kinh thành mời vào Phương phủ góp vui, mở tiệc vui chơi ba ngày ba đêm, đám người hầu nghe vậy lại hoan hô một trận vang trời đêm.

Phương Tranh bị chúng nữ lôi kéo đến tiểu viện, đám người hầu sớm đã chuẩn bị nước tắm, chúng nữ đồng loạt tươi cười đem hần đẩy mạnh vào trong sương phòng tắm rửa.

Phương Tranh một bên vừa tắm, một bên âm thầm đánh chủ ý, hôm nay bốn lão bà đều có mặt đông đủ tại đây, một màn tiểu biệt thắng tân hôn, hắc hắc, nhiều ngày ở trên núi đã tích trữ được không ít thực lực. Đêm nay nên giao toàn bộ ra đi, nhưng vấn đề là người nào trước người nào sau đây? Ai nha, chuyện này thật khó quyết định nha.

Trường Bình là lão đại đương nhiên nàng phải tới trước, sau đó đến lượt Yên Nhiên, ân, Phương tử cùng Tiểu Lục đêm nay bốn thiếu gia sẽ không buông tha cho các nàng đâu? Thật rồi rắm nha! Kì thật chỉ cần Trường Bình chịu nói một câu, tất cả mọi người đều lăn ở trên một cái giường, lão tử nhất long đầu tứ phượng, chẳng quản ai trước ai sau, mọi người đều được hưởng mưa móc, chẳng phải đỡ mất công hơn sao?

Bất quá theo tính tình của chúng nữ thì ngủ chung một giường cùng với phu quân là một chuyện đại sự, tất nhiên các nàng chết sống cũng sẽ không chịu đáp ứng. Dù sao nữ nhân da mặt quá mỏng, làm sao các nàng

dám diễn trò cùng phu quân hoan hảo trước mặt người khác?

Phương Tranh ngâm mình ở trong bồn tắm ấm đậm thở dài một hơi, tư tưởng các lão bà của ta không đủ giải phóng nha, nguyên vọng nhất long đầu tứ phượng của ta không biết đến năm tháng nào mới có thể hoàn thành được tâm nguyện.

Gột sạch một thân phong trần, Phương Tranh tinh thần sảng khoái trở lại phòng ngủ, phát hiện Phượng tỷ cùng Tiểu Lục đã không còn thấy bóng dáng đâu, trong phòng chỉ còn lại có Trường Bình cùng Yên Nhiên.

Phương Tranh chà xát hai tay, cười thật đậm đang nói: “ Hắc hắc, nhị vị nương tử, sắc trời đã không còn sớm nữa rồi, chúng ta mau chóng nghỉ ngơi thôi....đến đi....Cùng nhau thoát y trên giường để vi phu cho các nàng xem như thế nào mới được gọi là long gân hổ cốt, ha ha....”

Khuôn mặt của Trường Bình cùng Yên Nhiên đều đỏ bừng, Yên Nhiên xấu hổ cúi đầu không nói, Trường Bình nhẹ giọng phì một tiếng khinh miệt, sắc giọng: “ Hồn đản không đứng đắn! Người ở trên núi chiếm tiện nghi của nữ thổ phỉ kia còn không đủ hay sao? Hiện tại còn muốn chiếm tiện nghi của chúng ta nữa a!”

Yên Nhiên che miệng cười nói: “ Phu quân, ngài...Ngài thật sự là có quan hệ cùng nữ thổ phỉ kia hay sao?”

Chuyện này thật sự không nên trả lời nha!

Phương Tranh khó xử nhìn các nàng, lúng túng đáp: “ Ách, nếu ta nói giữa hai người chúng ta đều trong sạch, khẳng định là các nàng không tin đi?”

Ai ngờ Trường Bình chân thật gật đầu một cái, nói: “ Tin! Chỉ cần người nói, chúng ta đều tin!” Yên Nhiên ở một bên cũng gật đầu phụ họa.

“ A? Các nàng thật sự sẽ tin sao?” Chuyện tình nằm ngoại dự liệu của Phương Tranh, tức thì không cao hứng nói: “ Như thế nào các nàng lại tin người dễ dàng như vậy đây? Trong thiên hạ lòng người hiểm ác khó lường, đừng tin vào miệng lưỡi nha, há miệng một cái liền có thể đổi trắng thay đen, có không ít trường hợp bị mắc lừa đầu nha, sau này các nàng bị người ta lừa thì làm sao bây giờ?”

Trường Bình bỗng nhiên mở miệng chen ngang lời của Phương Tranh, “ Nói như vậy, giữa người cùng nữ thổ phỉ kia, thật sự là không trong sạch?”

“ Đó là đương nhiên!” Phương Tranh buột miệng nói ra, tức thì sợ tới mức toàn thân run rẩy, ta kháo! Nói lỗ miệng!

Nhìn lại nhị nữ chứng kiến thần sắc của hai người đều có chút bất hảo, Phương Tranh trong lòng oán thán vài tiếng, La Nguyệt Nương a, nhân phẩm của người không tốt, nhóm lão bà của ta dường như không muốn nhận người a.

Nếu như La Nguyệt Nương nghe được tiếng lòng của Phương Tranh, không biết nàng có tức giận đến mức hộc máu hay không? Nào ngờ biểu tình của Trường Bình đang âm trầm, bỗng nhiên trong chớp lát liền giãn ra, ngược lại thay đổi một bộ dạng dễ thương đến cực điểm, còn không ngừng hướng Phương Tranh phóng vài cái mị nhãn, làm cho lồng ngực Phương Tranh dâng lên một trận co rút, trong lòng âm thầm để cao cảnh giác phòng bị.

Mị nhãn của công chúa lão bà cũng không phải dễ dàng hưởng thụ như vậy, chuyện này tất lão bà sẽ có hậu chiêu.

Một lúc lâu sau, Trường Bình phong tình vạn chủng mở miệng nói: “ Phu quân.”

Thanh âm mềm mại, nhu nhu lạt lạt ngọt ngào êm tai nhưng Phương Tranh nghe được hai chân lại mềm nhũn, không tự chủ được mà lùi về phía sau vài bước.

“ Phu quân bình phẩm thử xem, thiếp thân cùng Yên Nhiên có đẹp hay không?” Trường Bình vẫn không ngừng phao mị nhãn, đồng thời thanh âm cũng như muốn câu hồn lạc phách, hỏi.

Nói xong Trường Bình còn hữu ý vô tình đem một mảnh vải trên người tháo xuống, lộ ra một cái yếm nhỏ màu xanh nhạt, đồng thời một chút da thịt phần nộn tuyết trắng của nàng còn như ẩn như hiện ở trong tầm mắt của Phương Tranh, khiến cho hắn bị chấn nhiếp nhân tâm.

Tiếp tục nhìn sang Yên Nhiên, phát hiện nàng cũng vô tình cởi bỏ một chút, cùng Trường Bình giống nhau, lộ ra một miếng yếm nhỏ màu hồng sắc, chỉ có điều dường như nàng chưa làm qua chuyện tình câu dẫn nam nhân bao giờ cho nên hiện tại mặc dù nàng gượng cười nhưng biểu tình trên khuôn mặt đã là một mảnh phiếm hồng.

Phương Tranh nuốt khan một ngụm nước miếng, tâm tình phiêu dang bất định. Hai vị lão bà muốn chơi trò gì nha? Hay là đêm nay thật sự có hi vọng nhất long hí song phượng?

Nghĩ đến đây hai mắt của Phương Tranh sáng ngời, thần sắc trong mắt tản mát ra biểu tình dâm đãng, không ngừng gật đầu liên tục nói: “Đẹp, hai người các nàng đều đẹp! Tiểu sinh vô đức vô năng mà lại có được song phượng quả thật phúc phận dày như Đông Hải, tỉ như kiếp trước thật sự đã tu luyện qua nha.”

Trường Bình nghe vậy mỉm cười thỏa mãn, tiếp theo dùng thanh âm câu dẫn nói: “Phu quân không phải đã nói, thích nhất ta cùng Yên Nhiên đồng thời hầu hạ phu quân hay sao? Như vậy....Đêm nay, phu quân có bằng lòng hay không a?”

“Oa! Thật sự là có kịch vui a!” Phương Tranh kích động đến mức lệ nóng doanh tròng, nhiều năm qua đã từng có nguyện vọng phải ném thử tư vị nhất long hí song phượng một lần, đêm nay khẳng định sẽ là một đêm tiêu hồn lạc phách, nên ghi vào nhật kí một chút để tưởng nhớ đến sự kiện này...Phương Tranh cười dâm đãng vội vàng gật đầu: “Nguyện ý, đương nhiên nguyện ý!”

Nào ngờ Trường Bình cười nghiêm, kéo vạt áo trở lại bình thường, lạnh lùng nói: “Nếu như nguyện ý, vậy người phải đáp ứng chúng ta, sau này không được gặp lại La Nguyệt Nương kia nữa! Lại càng không được thu nàng vào phòng trong!”

“A?” Phương Tranh tròn tròn mắt, giống như bị một gáo nước lạnh dội vào đầu, mất hết can đảm.

Lại nhìn sang Yên Nhiên đã thấy nàng mặt hoa phiếm hồng, tiểu ý miên miên, không ngừng cúi đầu cười trộm.

Chuyện này Phương Tranh minh bạch rồi, hai vị lão bà này muốn chơi trò mỹ nhân tâm kế, nguyên lai cũng chỉ vì La Nguyệt Nương.

Điều kiện này quá mức không được! Đánh chết ta cũng không thể đáp ứng! Lão tử không đem La Nguyệt Nương cưới về trong nhà, như thế nào có thể báo đáp được ơn cứu mạng của nàng? Cho dù bất đắc dĩ nhưng ta nhất định sẽ không đáp ứng!

“Thế nào? Đáp ứng không?” Trường Bình lại cười dài hỏi.

Bỗng nhiên sắc mặt của Phương Tranh trở nên ngầy dại, tựa hồ giống như một gã ngu ngốc bình thường nhìn Trường Bình, cái đầu còn không ngừng lắc lư.

Trường Bình thấy hắn không đáp ứng, mày liễu dựng lên, đang muốn phát tác thì Yên Nhiên nhanh chóng hướng nàng lắc lắc đầu.

Trường Bình tức giận hừ lạnh một tiếng, tức thì đổi lại bộ dạng câu dẫn Phương Tranh: “Phu quân nên suy nghĩ cẩn thận nga, ta cùng Yên Nhiên cũng được coi là mỹ nhân tuyệt sắc, chúng ta cùng nhau hầu hạ phu quân, chẳng lẽ phu quân không hoan hỉ hay sao?”

Ngay tức thì diễn cảm của Phương Tranh trở nên sắc mị, dùng sức gật đầu giống như gà con mổ thóc.

“Vậy phu quân đã đáp ứng sẽ không gặp lại La Nguyệt Nương rồi sao?”

Nhất thời diễn cảm của Phương Tranh lại khôi phục vẻ dằn dặt, lắc đầu như đánh trống bỏi.

“Song phượng hí nhất long đó nga!”

Phương Tranh gật đầu.

“Không được gặp lại nữ thổ phỉ nha.”

Phương Tranh đại ra, lắc đầu.

245. Chương 230: Trù Tiền

Cùng hai vị lão bà giảng co kịch liệt, sau một lúc náo loạn, Phương Tranh thật sự không còn nhịn được nữa, hai vị mỹ nhân tuyệt sắc trước mắt quần áo bại lộ, hoạt sắc sinh hương, đang lúc nên giục ngựa giờ rồi, cầm sắt cùng hòa hợp, lại nhắc tới La Nguyệt Nương là chuyện gì đây?

Vì vậy Phương Tranh thẳng thắn động tay không động miệng, cột nải thi triển sớ mó thần công, đem hai vị lão bà khiến cho thở gấp hỗn hển, thân thể nóng ran, Trường Bình và Yên Nhiên vốn tưởng niệm Phương Tranh thật lâu, thân thể cực kỳ mẫn cảm, bị Phương Tranh vỗ về chơi đùa, nhất thời sĩ khí tan rã, lúc này hai nàng cũng bất chấp tính toán vấn đề của La Nguyệt Nương, hai nàng sống mất hàm xuân, mị ý dạt dào nhìn Phương Tranh, tuy thẹn không dám mở miệng mời mọc, nhưng lúc này không lời nói còn hay hơn nói, Phương Tranh thấy thế vui mừng, tránh thoát trọng tâm câu chuyện mẫn cảm về La Nguyệt Nương, chuyện cùng hai lão bà đồng giường từ nay về sau cũng không còn là mộng tưởng. Phương Tranh ha ha cười, mỗi tay ôm một người, lăn tròn trên chiếc giường rộng thùng thình, cười to nói: “ Hai vị tiểu mỹ nhân, các nàng theo ta đi.”

Đêm nay cảnh xuân vô hạn, hương thơm lan tỏa trường phù dung. Ánh nến lấp lánh cẩm tú, khắp phòng tràn đầy tiếng ngâm khe khẽ, kéo dài cả đêm xuân đến tận bình minh...Trời tản sáng, lúc này ba người mới lặng lẽ hành quân, Yên Nhiên không còn chịu nổi, đã nặng nề ngủ từ lâu, Trường Bình thỏa mãn ôm thắt lưng Phương Tranh, câu có câu không cùng hân trò chuyện.

“ Phu quân, người mất tích mấy ngày nay, thiếp thân và mấy muội muội có thương lượng một chút, xuất ra hơn mười vạn lượng bạc lần trước, sửa sang lại tòa nhà của Phan thượng thư do phụ hoàng ban cho chúng ta, hiện tại còn đang khởi công.” Trường Bình dựa vào trong lòng Phương Tranh, giống như con mèo nhỏ, khẽ ngáp.

Phương Tranh cười nói: “ Vậy cũng tốt, Phương gia khai sản nghiệp, sau này ở trong kinh thành xây nhiều biệt viện, mỗi một lão bà đều có phần. Được rồi, còn dư được bao nhiêu tiền? Phu quân tại ổ cướp bị người lột sạch sẽ, ngày mai gọi trưởng phòng đưa cho ta chút bạc để dùng.”

Trường Bình nghe vậy tức giận trợn mắt: “ Không được! Có người nói với ta, nói nam nhân có tiền liền đòi bại, trên người người có bạc khẳng định sẽ tới thanh lâu thuyền hoa lêu lổng, không thể cho người!”

Phương Tranh cứng lại, hân thật sự có suy nghĩ này. Dự định ngày mai kêu Mập Mập cùng Phùng Cửu Dao đi thanh lâu uống rượu hoa.

Phương Tranh hỗn hển nói: “ Là ai? Ai nói cho nàng? Thật quá thiếu đạo đức! Ai có tâm lý âm u như thế? Nam nhân có tiền liền đòi bại sao? Ta không có tiền cũng có thể làm xấu.”

“ Ân?”

“ Ta là nói, lão công nàng từ trước tới nay trong sáng như Thiên Sơn tuyết liên, dù gần bùn vẫn không bị nhiễm, làm sao lại đòi bại chứ? Đừng tin lời người khác nói bậy.”

“ Hừ! Kẻ nói bậy kia chính là mẫu phi của ta, thế nào? Người có thành kiến?” Trường Bình ghé vào trong lòng Phương Tranh, giường nanh múa vuốt như một con sư tử cái.

Lý quý phi? Kháo! Phương Tranh khóc không ra nước mắt, mẹ vợ a, tiểu tể đối với ngài thật sự rất không tệ, vô môn ngựa đến rung trời, tiểu lễ vật ngày nào cũng tống vào cung, ngài làm gì lại giật dây cho nữ nhi bóp hầu bao của ta vậy? Ta có tiền chiêu ngài chộc ngài sao?”

“ Không...không thành kiến.” Phương Tranh bật người liền cười nói: “ Mới vừa rồi nghe nhạc mẫu đại nhân nói một phen, phát hiện trong lời nói tràn ngập chính xác, một châm thấy máu, một lời trúng đích. Xem lại những nhân vật phong lưu từ xưa đến nay, quả nhiên đều là kẻ có tiền liền học hư, có tiền đều không phải là người tốt, nhân phẩm thấp, tố chất đạo đức bại hoại.”

Phương Tranh vừa nói, vừa tính toán trong lòng.

Lão bà không cho tiền thì thôi, may là lúc trước giải quyết Phan thượng thư còn để lại một tay, hậu hoa viên trong biệt viện của Phan thượng thư còn chôn mười rương hoàng kim, hắc hắc, trứng gà không thể đặt chung một rổ, những lời này đúng là hiểu biết chính xác!

Ai biết Trường Bình liếc mắt nhìn vẻ mặt cười gian của Phương Tranh, nàng cũng tỏ ra biểu tình như cười như không, ra vẻ lơ đãng nói: “Được rồi, trước đây vài ngày ta có thu nhập vào trướng phòng của Phương gia mười rương hoàng kim, bà bà còn liên tục khen ta giỏi giang đó.”

Phương Tranh há hốc mồm: “Mười...mười rương hoàng kim?”

Vì sao ta có một loại dự cảm rất bất tường?

Trường Bình gạt đầu, dùng ngón tay vẽ vòng vòng lên ngực Phương Tranh: “Đúng rồi, từ hậu hoa viên trong biệt viện của Phan thượng thư đào ra, hì hì, thật sự là trời giáng tiền của phi nghĩa cấp Phương gia ta nha.”

Phương Tranh nghe vậy như bị sét đánh, lắp bắp nói: “Nàng...nàng...nàng làm sao biết...”

Chẳng lẽ lão già Phan thượng thư báo mộng cho nàng sao?

Trường Bình cười tươi như một con tiểu hồ ly mới trộm được mấy trăm con gà: “Đây còn phải đa tạ phu quân đại nhân, trước đó vài ngày ngài ngủ nói mơ, đem chỗ chôn hoàng kim kể lại cực kỳ rõ ràng, hơn nữa nói một lần lại một lần, dường như rất sợ thiếp thân không đào đúng chỗ, hì hì, phu quân thật sự là người tốt.”

Con mắt Phương Tranh tròn tròn, vô ý thức lấy tay che miệng.

Ngày tháng hôm nay, thật sự không có cách nào trôi qua!

“Phu quân, phu quân làm sao vậy?”

“Ta...ta liều mạng với nàng!”

“Ai nha, phu quân, người nhẹ tay, làm đau ta rồi.”

“Nàng bồi vàng cho ta! Ô ô...”

“Đã sung nhập vào trướng phòng của Phương gia, không lấy ra được nữa, hì hì, người nói người là một đại nam nhân, còn giấu tiền riêng làm gì, thật là mất mặt phải không?”

Lúc Phương Tranh tỉnh lại đã không biết giờ nào. Hai nàng đã rời giường từ lâu, không thấy bóng dáng.

Phương Tranh nằm trên giường, vẻ mặt cầu xin, than thở liên tục.

Được, thiếu gia lại biến thành kẻ nghèo hàn rồi. Thực sự rất bất thường, lẽ ra hẳn là con trai độc nhất của Hoa triều thủ phủ, toàn bộ Hoa triều không thiếu tiền tiêu nhất chính là hắn mới phải, cũng không biết vì sao, hắn luôn luôn xuất hiện tình trạng không có đồng xu, tỷ như hiện tại.

Bạc a! Tiền a! Cổ đại cũng giống như hiện đại, không có tiền nữa bước khó đi, vấn đề là, đi đâu kiếm tiền đây? Bạc của hiệu buôn Phương gia khẳng định không thể động, Phương Tranh hiện tại có phá sản, cũng không thể dùng bạc của gia đình đi ra ngoài sống phóng túng, các lão bà đã cực khổ sắp xếp giải quyết chuyện nhà Phương gia thật rõ ràng, bản thân mình không giúp được gì thì thôi, cũng không thể cấp thêm phiền phức cho các nàng.

Mình đầu tư Ngọc Như Trai và thu mua mấy nhà thanh lâu cũng không đụng tới được, Phương tỷ và Yên Nhiên nắm giữ rất kỹ, các nàng khẳng định không vui cấp cho mình. Nói lại Trường Bình đúng là khôn khéo, hôm nay mấy lão bà về cùng một phe, đối với nàng hoàn toàn thuận phục nghe lệnh, nàng nói không ai dám không nghe.

Phải nghĩ biện pháp khác kiếm tiền.

Phương Tranh còn đang suy nghĩ, lúc này có người hầu báo lại, Phúc Vương điện hạ đến bái phỏng.

Mập Mập vừa vào cửa liền kêu khổ: “Phương huynh oa! Người không biết oa! Mấy ngày nay người mất tích, ngày tháng của ta qua thật thê thảm.”

Phương Tranh liếc mắt nhìn hắn, ta còn thê thảm hơn người đây, có ai gặp qua Hoa triều thủ phủ không một đồng xu chưa? Ai dám kêu thảm hơn ta?

Mập Mập không đợi Phương Tranh nói, một đồng nước mũi nước mắt bắt đầu kể ra thảm trạng mấy ngày nay: “ Lúc người mất tích, ta ở Lại Bộ thật là khổ cực, không tìm được ai tương trợ. Một mình ta cô chường nan minh(một bàn khó vỡ), các đại thần luôn đối kháng với ta. Điều này cũng không nói, nhiều thời gian ta phát ra công văn trong nha môn Lại Bộ đều bị mấy tên giảo hoạt trong triều bằng mặt không bằng lòng, cố ý kéo dài hoặc giam lại, nhưng hết lần này tới lần khác lại không tìm ra lỗi của bọn họ, khiến cho ta thật sự nghĩ muốn giết người nhưng lại tìm không ra đối tượng, chuyện này ta lại không thể hướng phụ hoàng bẩm báo, sợ lão nhân gia thất vọng đối với ta, ai, nói chung, một chữ, quá khổ!”

Phương Tranh thoải mái vỗ vỗ vai hắn, nói: “ Được rồi, hiện tại ta đã trở về, hai chúng ta liên thủ, không tin đám giảo hoạt trong triều dám không mua trướng, đừng quên, ta còn có trách nhiệm giám sát đôn đốc các quan viên.”

Về mặt Mập Mập vui mừng gật đầu, sau đó sắc mặt bỗng nhiên suy sụp xuống, úc úc nói: “ Người có biết Thọ Vương và Anh Vương đã vào kinh không?”

Phương Tranh gật đầu nói: “ Tối hôm qua mới biết, thế nào? Hai vị vương gia này có khúc mắc với người?”

Mập Mập cười khổ nói: “ Khúc mắc cũng không đến nỗi, dù sao quan hệ giữa ta cùng bọn họ vẫn luôn không mặn không nhạt.”

Vừa nói Mập Mập hình như có cảm khái, uống rượu than thở: “ Sự đau khổ khi sinh trong nhà đế vương là ở đây, quyền thế và tài phú của đế vương thật sự quá lớn, lớn tới mức làm con người mất hết thân tình và lương tâm, ta và Mật nhi từ nhỏ đã không thích ở trong cung, chính là bởi vì xem qua quá nhiều chuyện người lừa ta gạt, tàn khốc tranh đấu, dù là huynh đệ, dù là phu thê, kỳ thực kết quả là không thể tránh khỏi làm mang dị tâm, cuối cùng khiến cho xung đột binh nhung.”

Phương Tranh hình như có sở ngộ, gật đầu nói: “ Ý của người là, lần này Thọ Vương và Anh Vương vào kinh, là không có ý tốt, muốn nhân lúc hoàng thượng tuổi già, dự định lúc giao tiếp quyền lực, cùng thái tử và người tranh một lần?”

Mập Mập vô lực thở dài nói: “ Không phải thì còn mục đích gì? Bọn họ không có khả năng từ ngàn dặm vào kinh mừng thọ chứ?”

Phương Tranh cũng thở dài.

Muốn đỡ Mập Mập leo lên vị trí thái tử, độ khó càng lúc càng lớn, hiện giờ thái tử ca ca kia còn chưa bị lật xuống, lúc này lại thêm hai người, mấy nhi tử của hoàng thượng, thật đúng không ai là ngọn đèn cạn dầu.

Trong đầu Phương Tranh bỗng nhiên nhớ tới một người, liền hỏi: “ Còn Thái Vương đâu? Vì sao hắn còn chưa tới kinh thành tham gia náo nhiệt?”

Mập Mập cười nói: “ Thái Vương một lòng quả dục, từ trước đến nay không thích tranh danh đoạt lợi, lúc này không biết đang ở nơi nào du sơn ngoạn thủy, trong mấy huynh đệ, ta cùng Thái Vương tương đắc nhất.”

Cuối cùng nhà các người cũng còn có người có phẩm mạo cũng được, vốn trong kinh thành đã vô cùng phức tạp, lúc này lại tới thêm hai vương gia, vậy không phải thêm phiền phức sao?

Phương Tranh thỉnh linh hỏi: “ Nhân phẩm của Thọ Vương và Anh Vương ra sao?”

Mập Mập ngăn người, sau đó dở khóc dở cười: “ Người hỏi điều này để làm chi? Loại thời gian phức tạp này bọn họ lại vào kinh thành để nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, nhân phẩm có thể tốt bao nhiêu? Dù sao thì kém hơn ta.”

“ Hắc, nhiều ngày không gặp, công phu da mặt của Mập huynh luyện được càng ngày càng dày.”

Mập Mập ngại ngùng cười cười: “ Cũng là theo người học thôi.”

Phương Tranh trầm ngâm nói: “ Kỳ thực hai người họ vào kinh, sốt ruột nhất cũng không phải là hai chúng ta.”

Đôi mắt Mập Mập sáng lên: “ Người muốn nói, thái tử càng sốt ruột?”

“Đương nhiên, hiện tại bên ngoài không phải đang đồn đãi hoàng thượng có ý thay đổi thái tử sao? Loại thời khắc mẫn cảm này, lại tới thêm hai vị vương gia, người nói thái tử không nháo tâm sao? Mắt thấy vị trí thái tử khó giữ được, người cùng giành với hắn ngày càng nhiều, hắn có thể không gấp sao?”

Mập Mập cười nói: “Vậy chúng ta tạm thời đừng làm gì là được, nhượng hai vị vương gia đấu pháp với thái tử.”

Phương Tranh cười nhạo: “Người nghĩ thật hay! Chủ ý ngồi yên thủ lợi ngư ông, người cho là một mình người biết làm sao? Không chuẩn tất cả mọi người đều đang nghĩ như vậy. Nếu người đã tranh vị trí này, đừng mơ tưởng đặt mình ra ngoài. Hơn nữa người có nghĩ tới không, vị thái tử ca ca của người không phải kẻ lương thiện, mắt thấy người sẽ giành vị trí với hắn ngày càng nhiều, khó bảo toàn hắn sẽ không bị ép gấp như chó nhảy tường, học học theo lão sư Phan thượng thư của hắn.”

Mập Mập nghe vậy kinh hãi, cảnh giác nhìn quanh bốn phía, đề thấp thanh âm nói: “Người là nói, thái tử sẽ suất quân bức vua thoái vị?”

Phương Tranh trợn mắt nói: “Vậy còn không rõ sao? Thế lực trong quân của thái tử không nhỏ, nếu thật sự bức hắn nóng nảy, hắn khẳng định một là không làm, hai là trực tiếp dùng võ lực giải quyết cho xong, đến khi đó cả người lẫn ta đều không may, hoàng thượng cũng không có biện pháp ngăn cản.”

Mập Mập gấp đến độ gương mặt béo phì trắng bệch, nói: “Xong xong! Tranh vị trí thái tử, đem mạng đầu đổ vào.”

Phương Tranh cười tủm tỉm vỗ vỗ vai Mập Mập, cười nói: “Mập huynh đừng nóng vội, Thợ Vương và Anh Vương vào kinh, đứng mũi chịu sào, dĩ nhiên là thái tử diện hạ. Bọn họ khẳng định sẽ đem mũi nhọn chỉ hướng thái tử, thậm chí còn có thể tìm người để liên thủ, dù sao mục tiêu của tất cả hiện nay đều nhất trí, đó chính là đẩy thái tử xuống đài. Mà thái tử đầu tiên sẽ đối phó, cũng không phải là người và ta, bởi vì chúng ta còn chưa chủ động đi trêu chọc hắn, hắn sẽ không ngu xuẩn tới mức ở thời gian này còn dám đi gây thù hằn. Cho nên, chuyện đấu pháp giữa bọn họ, thật ra giúp chúng ta một ít thời gian kịp chuẩn bị...”

“Chuẩn bị cái gì?”

Phương Tranh nghiêm mặt nói: “Nhân tài! Thu nạp nhân tài! Đặc biệt nhân tài hiểu biết mưu lược, am hiểu kết cục bày ra. Đây là nhu cầu cấp bách nhất hiện nay của người, từ xưa tới nay trong những vị hoàng tử tranh đoạt ngôi vị, phía sau đều có một đoàn mưu trí có chỉ số thông minh ngoài hai trăm vì bọn họ mưu hoa sách, bằng không chỉ nhờ vào hai cái đầu của hai ta, nghĩ xé trời cũng kém hơn người ta, đối đầu của người chỉ tùy tiện đưa ra một chiêu tổn hại là có thể làm cho người vạn kiếp bất phục.”

Mập Mập tràn đầy đồng cảm gật đầu nói: “Nói đúng! Ta vẫn cảm thấy bên người luôn thiếu nhân tài, trong Phúc Vương phủ tuy có nuôi dưỡng một ít phụ tá, nhưng thường ngày muốn bọn họ ra chút chủ ý, chút tiểu thông minh còn được, nếu luận đại trí tuệ, quả thật còn không bằng người.”

Phương Tranh vừa định gật đầu, lập tức ngăn người, cá giận nói: “Cái gì gọi là không bằng ta? Ta có kém cõi như vậy sao?”

Mập Mập vội bồi cười nói: “Khen người...”

Phương Tranh tức giận: “Có kiểu khen người vậy sao? Hừ, dù sao ta coi như người đang khen ta vậy.”

Hai người thương lượng chuyện thu nạp nhân tài, cùng kế hoạch thông báo tuyển dụng phụ tá.

Phương Tranh nói tiếp: “Thứ nhì còn phải kết giao đại thần. Âm thầm kết giao tướng lĩnh trong quân, nhưng ta phỏng chừng hiệu quả không quá rõ ràng. Tướng lĩnh trong quân hôm nay, từ lâu đã đứng theo đội, không phải do người nói mấy câu hay tổn chút bạc là có thể thu mua được, người có thể ở trên người Phùng Cửu Dao và Hàn Đại Thạch bổ thêm nhiều công phu là được, hai người đó không tệ, đáng tin. Những tướng lĩnh khác, người dùng phí công phu nữa.”

Mập Mập cuối cùng thở dài, nói: “Được rồi, hiện tại vấn đề lớn nhất tới.”

“Vấn đề gì?”

Mập Mập rất thẳng thắn trợn mắt, nói: “Không có bạc.”

Mập Mập xòe ngón tay mập ú: “ Tìm nhân tài cần tiền, kết giao đại thần và tướng lĩnh trong quân cần tiền, thu mua quan phủ địa phương cần tiền. Không quan tâm là làm gì, nói chung một chữ : tiền!”

Phương Tranh hít sâu một hơi rét lạnh, bỗng nhiên cảm thấy ê răng: “ Người là vương gia, trên danh nghĩa có nhiều đất đai thuộc ấp như vậy, sao không có tiền?” Phương Tranh tỳ cầm lên tay, ngạc nhiên hỏi.

Mập Mập than thở: “ Cho dù ta có tòa núi vàng, cũng không trả nổi những trò lẩn qua lẩn lại như thế! Người biết kết giao một đại thần, cần bao nhiêu bạc không? Ít nhất...một vạn lượng! Ta có mấy cái vạn lượng đủ để giày xéo?”

Vừa nói trên mặt Mập Mập bỗng nhiên hiện ra một cổ bi ai thật sâu, giọng nói thê lương: “ Dù là thuyền hoa trên Tần Hoài mà thường ngày ta yêu thích đến nhất, hiện tại cũng không đi nổi nữa. Trước đây thời gian tiêu tiền như nước lại không cảm thấy, hôm nay tính toán lại, uống hoa tửu một lần phải tốn vài trăm lượng bạc, ta vừa nghĩ mình chỉ tùy tiện giải quyết vài lần trên người một hồng bài cô nương, thì đồng bạc trắng bóng đã biến mất, lòng ta vô cùng đau lòng...ai!”

Nói xong đôi mắt nhỏ của Mập Mập chớp vài cái, thiếu chút nữa chảy ra vài giọt nước mắt thương tâm.

Phương Tranh thống khổ nhắm mắt lại, vỗ trán rên rĩ nói: “ Mẹ ta ôi! Ta còn thật không nghĩ tới, trò chơi tranh ngôi vị, tham gia vào lại quá tiêu tiền, ngày tháng sau này làm sao mà qua?”

Mập Mập thật tội nghiệp nhìn Phương Tranh, giống như một tiểu cô nương nói lí nhí: “ Phương huynh, người có tiền không? Cho mượn...”

Phương Tranh cũng rất thẳng thắn trốn mắt nói: “ Người không biết ta mới từ trong ổ cướp về sao? Người gặp qua người ở ổ cướp đi ra còn lưu được bạc sao?”

“ Vậy Phương gia người...”

Phương Tranh khoát tay áo nói: “ Người nghĩ cũng đừng nghĩ, không phải ta keo kiệt, nhà của ta khẳng định duy trì người, Phương gia có, khẳng định sẽ lấy ra cho người. Nhưng ta nghĩ hiện tại không được. Còn chưa tới mức vận dụng số tài sản này. Người phải biết rằng, ngày nào đó vận dụng bạc của Phương gia, vậy đại biểu cho việc chúng ta được ăn cả ngã về không, đây chính là bảo khổ cuối cùng của chúng ta, hiện tại làm sao đơn giản mà dùng?”

Mập Mập hiểu ra gật đầu: “ Ta hiểu được, tài lực của Phương gia lưu đến cuối cùng, là vì làm chỗ dựa sau lưng cho ta.”

Phương Tranh cười tủm tỉm nói: “ Còn không đơn giản như thế. Sau này người lên làm thái tử rồi, thậm chí người đăng cơ xưng đế, Phương gia giống như quốc khố thứ hai của người, nơi nào có báo nguy quân lương, nơi nào có thiên tai nhân họa, nơi nào phải tu sửa đắp đê đắp đường, Phương gia đều có thể trợ giúp người một tay.”

Mập Mập nghe vậy vui mừng nói: “ Thực sự?”

“ Đương nhiên là thật.” Phương Tranh cười tủm tỉm nói: “ Nhưng người phải trả, còn phải tính lợi tức. Cho nên nói, bạc của Phương gia hiện tại không thể động, còn chưa tới thời gian phải động vào, chúng ta phải nghĩ lại biện pháp kiếm tiền.”

Hai người chột trầm mặc xuống, nghĩ biện pháp gì kiếm tiền đây? Tuy nói hai người một là vương gia chí tôn, một là quan lớn trong triều đình, đều cao cao tại thượng, địa vị hiển hách, nhưng tiền luôn có thể bức tử anh hùng hảo hán, Mập Mập cần không chỉ là mấy trăm lượng bạc, với tốc độ tiêu tiền hiện tại của hắn, không có mấy trăm vạn lượng bạc, vị trí thái tử sẽ tranh không lại, khẳng định sẽ rất bị động.

Đôi nan huynh nan đệ cứ như vậy mặt mày rầu rĩ ngồi đối diện nhau, trong lúc nhất thời nghĩ không ra biện pháp gì có thể kiếm tiền thật nhanh.

Một lúc lâu.

Mập Mập đẩy đẩy Phương Tranh, ủ rũ nói: “ Ai, Phương huynh, nghĩ ra biện pháp gì tốt không?”

Đôi mắt Phương Tranh xoay động, khái hai tiếng, định liệu trước nói: “ Biện pháp sao, cũng không phải không có, không chỉ có, hơn nữa ta còn nghĩ ra hai cách.”

Đôi mắt nhỏ của Mập Mập tròn tròn, toát ra thần sắc vạn phần vui mừng, bằng hữu này thật không uổng phí giao kết. Đầu óc quá thông minh, chỉ một lát đã để cho hắn nghĩ ra hai biện pháp, thực sự như núi cao ngưỡng mộ, sùng bái đến rối tinh rối mù.

“ Nói mau, nói mau!” Mập Mập vui vẻ muốn chảy nước miếng.

Phương Tranh cười ngạo nghễ, vươn một ngón tay, lớn tiếng nói: “ Biện pháp thứ nhất, chính là tìm sợi dây treo cổ!”

“ Phốc.” Mập Mập phun một miệng nước trà vào mặt Phương Tranh.

Phun xong Mập Mập ngậy ra một lúc, lập tức thân thể béo mập nhảy dựng lên, giận dữ nói: “ Người...đây là biện pháp quỷ gì? Treo cổ còn chơi cái rắm!”

Phương Tranh làm như không có việc gì lau mặt, cười nói: “ Mọi người đều không phải nói Ngọc Đế vạn năng sao? Sau khi chúng ta lên thiên đình, tìm Ngọc Đế lão nhân gia hỏi bạc, không phải là xong rồi.”

Sắc mặt Mập Mập lúc xanh lúc trắng, một lát sau nhìn Phương Tranh cười khở thở dài: “ Phương huynh, không, Phương đại gia, ngài là thân đại gia của ta được chưa? Vạn cầu người, đừng chơi nữa, người đùa chơi chết ta rồi, sau này ai cùng người đi thanh lâu uống rượu hoa nha? Nói chuyện nghiêm túc một chút đi.”

Phương Tranh thất vọng nhìn hắn nói: “ Nói như thế, biện pháp thứ nhất không được.”

Mập Mập không trả lời, liếc mắt trừng hắn.

Phương Tranh thở dài nói: “ Vậy được rồi, chúng ta dùng biện pháp thứ hai.”

“ Biện pháp gì?” Mập Mập tràn ngập chờ mong hỏi.

Sắc mặt trầm tĩnh của Phương Tranh trở nên dữ tợn âm trầm, khuôn mặt tuấn tú vạn vẻ độc ác nói: “ Đánh cướp, bắt cóc tổng tiền!”

Mập Mập nghe vậy thì thất thần, một lát mới lắp bắp nói: “ Đánh...đánh cướp? Bắt cóc tổng tiền?”

Phương Tranh phi thường khẳng định gật đầu, dè dặt thanh âm nói: “ Đúng! Đánh cướp, bắt cóc tổng tiền! Trong triều đình khẳng định có nhiều tham quan thu nhận hối lộ đến rút gân tay, chúng ta thẳng thần âm thăm bắt cóc hắn, sau đó hướng hắn thu tiền chuộc, dám không trả tiền, chúng ta liền giết con tin! Dù sao loại tham quan này chết một người ít một người, xem như tinh lọc bầu không khí trong triều đình, có thể giúp chúng ta kiếm tiền, nhất cử lưỡng tiện.”

Người này chẳng lẽ điên rồi?

Sắc mặt Mập Mập trắng bệch nhìn quanh, thịt béo cả người run run, mồ hôi lạnh khắp đầu xoát xoát chảy xuống, thật sự không dám tin tưởng, dùng đôi mắt dường như nhìn người điên nhìn Phương Tranh.

Phương Tranh thấy Mập Mập dùng ánh mắt như vậy nhìn hắn. Không khỏi có chút xấu hổ nghiêng người, ngại ngùng khiêm tốn nói: “ Máy ngày nay ta ở trên Thanh Long sơn, học được một ít tâm đắc thể hội đó thôi.”

Mập Mập ngồi ngậy ra một hồi, sau đó biểu tình thống khổ ôm ngực, nửa ngày không nói chuyện.

Làm Phương Tranh sợ đến vội vàng chạy đến bên người Mập Mập, giúp hắn vuốt ngực, vừa vuốt vừa nói: “ Ai nha, trái tim người thật yếu ớt, nếu yếu quá, sau này làm sao tranh ngôi thái tử? Ta còn chưa nói gì, người lại có bộ dáng này, nếu ta nói cho người, người thứ nhất bị chúng ta bắt cóc tổng tiền chính là Hộ Bộ thượng thư Đỗ Tùng Quân, người còn không lập tức vui vẻ đến hôn mê sao! Lão tiểu tử kia chẳng biết mò được bao nhiêu tiền bạc, ta đánh chủ ý với hắn không chỉ mới một hai ngày gần đây đâu.”

Mập Mập nghe vậy hai mắt càng tròn tròn, sau đó hé miệng ra, phồng chùng muốn mắng hai câu thô tục, lời nói còn chưa ra miệng, vù vù cổ lật nghiêng, bất tỉnh nhân sự.

246. Chương 231: Cầu Minh

Phương Tranh bận rộn một lát mới cứu tỉnh Mập Mập, Mập Mập tỉnh lại thì ánh mắt đại ra, nhìn Phương Tranh khóc không ra nước mắt, sự khổ sở trong lòng khó có thể nói nên lời.

Một vị là hoàng tử triều đại đương thời, vương gia chí tôn, một vị khác là triều đình đương kim phò mã, quan lớn, hai người tự nhốt trong phòng thương lượng làm sao bắt cóc mệnh quan triều đình, vợ vét tài sản tiền chuộc. Chuyện này...dùng hai chữ “điên cuồng” để hình dung của không đủ sự điên cuồng của nó, dùng “phát rồ” đại khái còn đỡ đỡ được một chút...

Mập Mập tội nghiệp nhìn Phương Tranh, trong lòng tràn ngập chua xót: “Phương huynh...ô ô, ta không chơi nữa được không? Chúng ta không tranh chức thái tử nữa, tranh làm cái rắm gì nha, có cần tới mức đi bắt cóc vương gia cùng các quan lớn của triều đình để vợ vét tài sản hay không? Sao ta lại cảm giác hai chúng ta đã hỗn đến bước đường cùng, đến nông nổi cùng đồ mặt lộ vậy? Ngấm lại trong lòng chua xót nha!”

Phương Tranh trừng mắt nhìn hắn: “Không nghĩ tới người lại đa sầu đa cảm như vậy, sau này đừng học theo mấy hồng bài cô nương trong thanh lâu! Bọn họ đem người dạy đến phá hủy, bộ dáng này của người có quan hệ được với kẻ đa sầu đa cảm hay sao? Người ta có thể đứng thật thuần khiết nhìn lên bầu trời theo góc bốn mươi lăm độ, không cho nước mắt chảy xuống, động tác yêu cầu cao độ như thế, người béo thành như vậy, được không? Cái cổ người ngược được cao như thế không?”

Mập Mập vội la lên: “Không nói cái này, Phương huynh, người nên suy nghĩ kỹ lại hãy làm! Bắt cóc Hộ Bộ thượng thư, chuyện này truyền ra nếu để phụ hoàng ta biết, đừng nói người chơi xong, ta cũng đừng nghĩ đi ra ngoài, trên đời không có bức tường nào không lộ gió...”

“Yên tâm, ta đã nghĩ kỹ rồi, chuyện này người không cần đứng ra, để ta đi làm là được. Đến lúc đó ta che mặt, không cho người nhận ra không phải được sao?”

“Thế nhưng...thành vệ quân phòng thủ ngày đêm tuần tra...”

Phương Tranh cười tủm tỉm nói: “Người đã quên? Ta là tướng quân thủ bị kinh thành, là tổng lão đại của thành vệ quân, hắc hắc...”

“Thế nhưng...triều đình có mật thám...”

“Người lại quên? Ta là thủ lĩnh Ảnh Tử, người đứng đầu của mật thám triều đình, hắc hắc...”

Mập Mập bụm mặt gục lên bàn rên rỉ thở dài, cuối cùng hạ một kết luận: “Quyền lực tạo cơ hội cho người phạm tội a!”

Phương Tranh như kẻ trộm cười nói: “Lời này người sao nói vậy, cái gì phạm tội, chỉ là bắt cóc mấy tham quan mà thôi, đây là vì dân trừ hại, sau này người lên làm hoàng đế, phải phát cờ thưởng cho ta mới đúng.”

“...”

Mập Mập lung lay lắc lắc rời khỏi Phương phủ, thất hồn lạc phách đi ra ngoài. Vừa đi, trong miệng còn thì thào nói: “Ta sai rồi, ta không nên quen biết người, ta thực sự sai rồi...”

Phương Tranh cười dài nhìn bóng lưng Mập Mập đi xa, trong lòng lại bắt đầu tính toán.

Tình thế không cho ta chậm trễ, nhất định phải đưa Mập Mập lên được ngôi thái tử! Dù cho dốc hết tài sản của Phương gia, dù cho cùng đối thủ liều mạng, không tiếc hết thầy trả giá, cũng phải đưa Mập Mập lên ngôi!

Hắn và Mập Mập đều rất rõ ràng, hiện tại kinh thành tuy rằng biểu hiện ra ngoài hòa hợp êm thấm, kỳ thực đã bắt đầu khởi động sóng ngầm, thế lực khắp nơi đã hóa trang lên sân khấu, giương giương mắt hổ. Từ sau khi hoàng thượng đẩy hắn và Mập Mập lên vị trí cao, hai người họ đã không thể tránh khỏi trở thành tiêu điểm cho các thế lực khắp nơi chú ý, đi ngược dòng nước, không tiến sẽ lui, nếu lui, thế nhưng sẽ có nguy hiểm thu nhà diệt tộc! Không quan tâm cuối cùng là thái tử đăng cơ, hay là hoàng tử khác trở thành thái tử, không hề nghi ngờ, Phương Tranh và Mập Mập đều sẽ trở thành đối tượng bị người tẩy trừ.

Tình thế đã đem Mập Mập và Phương Tranh cột vào một thuyền, một quang vinh sẽ kéo một quang vinh, một tổn hại sẽ kéo theo một tổn hại. Chỉ có giúp Mập Mập quét dọn đối thủ, nhượng hần lên làm thái tử, hần và Phương gia mới có thể tiếp tục được hưởng thánh quyền, thậm chí càng vinh quang hơn so với dĩ vãng, Phương gia mới có khả năng ở trong hoàng quyền tranh đấu đao quang kiếm ảnh sinh tồn tiếp tục, mở mang gia nghiệp.

Chỉ là, vị trí thái tử dễ dàng tranh giành như vậy sao? Hần và Mập Mập là hai mao đầu tiểu tử, ở trong triều không có gốc rễ căn cơ, không cơ sở, tuy nắm quyền lực cực lớn trong tay, nhưng lại giống như đang ngồi giữa tòa lâu các trong không trung, nhìn rất hoa lệ, nhưng cuối cùng cũng có một ngày, trong ánh mắt cười nhạo của các đại thần, sẽ bị ầm ầm đổ nát, dù mảnh ngói cũng không còn.

Phương Tranh nghĩ tới đây, nặng nề thở dài. Ngày tháng sau này làm sao qua? Thằng thần lôi người nhà cùng Mập Mập, chúng ta lên núi làm thổ phỉ đi thôi, tốt xấu ở Thanh Long sơn ta cũng là nhị đương gia, uống rượu chén lớn, ăn thịt ngậm lớn, chẳng phải so với cuộc sống người lừa ta gặt thích ý hơn nhiều sao? Nhưng phỏng chừng lão cha lão nương cùng các lão bà sẽ không đáp ứng, Mập Mập lại càng thà chết không nghe...

Còn đang miên man suy nghĩ, người hầu báo lại, thái tử điện hạ đến.

Phương Tranh cả kinh, thái tử đến để làm chi? Hần có thân phận thái tử một nước, người có địa vị cao lại đến thăm người có địa vị thấp, chẳng biết lại đang đánh bàn tính gì?

Phương Tranh không dám chậm trễ, nhanh nhẹn mặc quan phục, vội vã đi tới tiền sảnh.

Đi tới tiền sảnh vừa nhìn, đã thấy thái tử đang đứng trong phòng, ngửa đầu thưởng thức bức tranh mẫu đơn phú quý, thần thái trang nhã cực kỳ.

Phương Tranh liếc mắt nhìn bốn phía, phát hiện thái tử đi tay không đến, không khỏi bĩu môi, trong lòng thật sự không vui.

Chúng ta không phải là quốc gia lễ nghi hay sao? Quốc gia lễ nghi có tục lệ tới cửa nhà người ta làm khách sao lại không mang theo lễ vật chứ? Trước đây thái tử đến thật là khách khí, hôm nay lại tay không mà đến, thực sự không có lễ phép chút nào...

Phương Tranh đi nhanh vài bước, tiến lên quỳ lạy nói: “Vi thần Phương Tranh, gặp qua thái tử điện hạ, chẳng biết thái tử giá lâm, không từ xa tiếp đón, thỉnh điện hạ thứ tội!”

Thái tử không gọi bình thân, mà là chủ động đi tới, đưa tay nâng Phương Tranh đứng lên, sau đó cầm tay Phương Tranh, nhẹ nhàng vỗ vỗ, mỉm cười nói: “Phương đại nhân không cần đa lễ, lần này cô vương tới gấp gáp, làm ác khách không mời, mong rằng Phương đại nhân đừng trách mới đúng.”

Bàn tay Phương Tranh bị thái tử nắm thật chặt chẽ, cả người nổi lên một tầng da gà, thậm chí có chút dựng đứng lông tóc.

Người cổ đại có mao bệnh nha! Hai đại nam nhân tiện tay lôi kéo nắm tay, có buồn nôn hay không? Tự nhiên nói chuyện không được sao? Lôi kéo tay mới chứng tỏ quan hệ thân thiết? Lão tử vừa cùng Mập Mập thương lượng làm sao đẩy người xuống đài đó...

Rút tay ra thì không quá lễ phép, Phương Tranh không thể làm gì khác hơn là trở ngược tay nắm chặt tay thái tử, giọng nói nức nở hàm chứa thâm tình: “Thái tử điện hạ tự mình đến thăm hàn xá vi thần, vi thần thật sự là vô cùng cảm kích! Lần này vi thần bị bắt cóc tống tiền, ở trong nhà tù vi thần không lúc nào không tưởng niệm điện hạ, nghĩ đến không thể báo đáp tấm lòng của điện hạ đối với vi thần, trong lòng vi thần thật sự tiếc nuối tột đỉnh...”

Phương Tranh vừa nói vừa nhẹ nhàng vuốt ve đôi tay trắng nõn thanh tú của thái tử, dường như vuốt bàn tay của tình nhân, thâm tình mà chuyên chú, thái độ ám muội cực kỳ.

Lần này đến phiên thái tử rét lạnh, vì vậy thái tử liền nhanh rút tay lại, ha hả cười gượng nói: “Phương đại nhân thật sự là...thật sự là nhiệt tình, ha hả, tâm ý của Phương đại nhân, cô vương tâm lĩnh, tâm lĩnh, khải khải...”

Nói xong thái tử nhanh chân tiến lên ngồi xuống ghế phía trước, mơ hồ tách ra cự ky vài bước với Phương Tranh.

Trong ngực Phương Tranh đặc ý cười, hay, nói như vậy chẳng phải tốt, cần chi phải nắm tay? Tự tìm buồn nôn đúng không?

Thái tử vừa ngồi xuống, mắt chăm chú nhìn Phương Tranh, cẩn thận đánh giá hần vài lần, mỉm cười nói: “Lần này Phương đại nhân gặp nạn, trong lòng cô vương thật là lo lắng, cô vương cũng đã thương sớ vài lần cho phụ hoàng, thỉnh phụ hoàng tăng thêm quân đội, sự tầm hành tung của Phương đại nhân, hôm nay được phúc của trời, Phương đại nhân người tốt tự được trời phù hộ, rốt cục bình an trở về, thật sự là đáng mừng!”

Phương Tranh cười nói: “ Thái tử điện hạ có lòng, vi thần vô cùng cảm kích.”

Thái tử than thở nói: “ Nói đến mặc dù người ta đều là thần tử trong triều, nhưng vẫn lui tới rất ít, nhưng từ trước đến nay cô vương vẫn luôn coi trọng Phương đại nhân, hôm nay long thể của phụ hoàng bị bệnh, người ta đều là thần tử, phải vứt bỏ ngàn ngại lúc trước, cùng nhau phục vụ triều chính, Phương đại nhân chấp nhận không?”

Phương Tranh nghe vậy bần chồn, trở ngại lúc trước? Ta với người làm gì có trở ngại nha. Nói lời thật sự, Phương Tranh với thái tử từ khi nhận thức cho đến hiện tại, hai bên chẳng bao giờ có xung đột trực tiếp, nhưng ngầm lục đục cũng không tránh được, rất nhiều thời gian, người với người có ấn tượng đầu tiên khi nhìn thấy nhau, liền quyết định hai người là địch hay bạn. Thật đáng tiếc, thái tử và Phương Tranh lần đầu tiên nhìn đối phương đều không thích nhau, thế cho nên sau lại tách phe tranh đấu, Phan nghịch mưu phản, bao quát hiện tại tranh đoạt tranh vị, đều một mực âm thầm đối lập phân cao thấp với nhau.

Phương Tranh lấy lại bình tĩnh, lập tức cười nói: “ Điện hạ nói quá lời, vi thần là thần tử của hoàng thượng, tương lai cũng là thần tử của điện hạ, thần tử nào dám có trở ngại gì với điện hạ. Nếu trước đây vi thần có chỗ nào làm sai, mong rằng điện hạ khoan hồng độ lượng, đừng tính toán với vi thần, vi thần ngay đây xin bồi tội điện hạ.”

Lời nói của Phương Tranh vô cùng bình ổn, không kiêu ngạo không siểm nịnh, nhưng thật ra khiến cho thái tử phải ngây ra một lúc.

“ Phương đại nhân đa lễ quá, ha ha.” Thái tử vẫn mỉm cười như cũ, trong mắt hiện lên vài phần thần sắc phức tạp khó hiểu.

“ Phương đại nhân tối hôm qua quay về kinh, có biết Thọ Vương và Anh Vương cũng trở về kinh?”

Ồi! Quá âm hiểm! Người này là đang thử ta.

Phương Tranh ngẩng đầu, ánh mắt một mảnh mờ mịt, giả ngu nói: “ Thọ Vương và Anh Vương? Không biết, tối hôm qua vi thần quay về kinh liền vào cung, về nhà liền ngủ, ngủ thẳng giấc vừa thức dậy, xin hỏi thái tử điện hạ, Thọ Vương và Anh Vương...Ách, bọn họ quay về kinh làm gì?”

Thái tử nghe vậy ánh mắt nhìn chằm chằm Phương Tranh hồi lâu, bỗng nhiên gương mặt giãn ra cười nói: “ Không có gì, cô vương chỉ là thuận miệng nhắc tới, Phương đại nhân không cần để trong lòng. Hôm nay cô vương đến đây, ngoại trừ thăm Phương đại nhân, an ủi cho đại nhân, còn có một chuyện muốn hướng Phương đại nhân nói rõ.”

Phương Tranh ngăn người, nhanh chóng cung kính nói: “ Điện hạ thỉnh nói, vi thần chăm chú lắng nghe.”

Thái tử trầm ngâm chốc lát, thần sắc nghiêm nghị, nghiêm mặt nói: “ Cô vương cùng Phương đại nhân quen biết lâu ngày, cũng sẽ không quanh co lòng vòng đối với người nữa. Cô vương và đại nhân tuy chưa từng thâm giao, nhưng từ trước đến nay cô vương đối với đại nhân đều có chút coi trọng. Hôm nay đại nhân và Phúc Vương đang ở địa vị cao, trong triều đình có rất nhiều người muốn hãm hại hai vị. Hiện nay cô vương phụng chỉ giám quốc, mỗi ngày thu được dâng sớ, trong đó ít nhất có một phần ba là buộc tội đại nhân và Phúc Vương...”

Trong lòng Phương Tranh khẽ động, theo khẩu khí hôm nay của thái tử, dường như muốn ngã bài với ta, hiện tại thế cục không rõ, hần ngã bài không phải là quá sớm đó chứ?

Thái tử thư hoãn chút hơi thở, tiếp tục nói: “ Tấu chương cũng không nói rõ điều gì, nhưng từ mặt khác mà nói, đại nhân và Phúc Vương, hôm nay nhân duyên của hai người ở trong triều xác thực không tốt lắm, cô vương ăn ngay nói thật, mong đại nhân chớ trách.”

Phương Tranh trong lòng bất an gật đầu.

“ Hôm nay cô vương xin nói thẳng, Phương đại nhân, người và Phúc Vương rốt cục tính toán ra sao? Thánh nhân nói: “ Hiếu giả, sở dĩ sự quân dã, đệ giả, sở dĩ sự trường dã, từ giả, sở dĩ sử chúng dã”*, cô vương làm thái tử mười năm, trong mười năm nay, cô vương không lúc nào không nơm nớp lo sợ, giống như đang đi trên miếng băng mỏng, mỗi lời mỗi bước, không dám sơ sẩy nửa phần, cô vương chỉ đành tận hết khả năng, nỗ lực làm tốt mỗi một chuyện, đối phụ hoàng, đối hoàng đệ hoàng muội, đối văn võ đại thần, đối bình dân bách tính....Cô vương đều cố gắng đạt tới mức làm mỗi người bên cạnh đều thỏa mãn. Cô vương làm nhiều chuyện như vậy, tự hỏi không làm thất vọng người trong thiên hạ, thế nhưng vì sao vẫn có nhiều người phản đối cô vương, thẳng muốn đẩy cô vương rơi xuống ngôi thái tử?” (*: Đạo hiếu đối với cha mẹ cũng chính như là thờ vua chúa, đạo nghĩa đối với huynh đệ cũng chính là để thờ bậc trưởng thượng, đạo từ đối với con cái cũng chính là để sai khiến như chúng dân vậy.)

Lời nói của thái tử càng lúc càng nhanh, tâm tình hỗn loạn trộn lẫn một chút kích động, nói xong một tràng, thái tử mới dừng lại hô hấp vài cái.

Phương Tranh bị những lời của thái tử khiến như phát mộng, đây...đây là có ý tứ gì? Cầu nhàu? Hay gạt tình? Người nói những thứ này với ta để làm chi? Hai ta cũng không phải người đồng đạo. Người muốn xuất hết nội tâm cũng không nên nói với ta, người đi nói với Mập Mập không phải càng có hiệu quả tốt hơn sao?

Thái tử thấy Phương Tranh ngồi yên trên ghế hai mắt đăm đăm, lại không mở miệng nói một câu, không khỏi có chút thất vọng thở dài, lập tức liền khôi phục biểu tình, mỉm cười ôn hòa nói: “ Vừa rồi cô vương thất thố, thỉnh Phương đại nhân thứ lỗi. Nhưng cô vương vừa nói, đều là phát ra từ phế phủ, Phương đại nhân, người ta không thù không oán, vốn có thể làm bằng hữu, cô vương và Phúc Vương cũng có thể làm một đôi thân huynh đệ thật thân thiết với nhau. Hôm nay thân thể phụ hoàng càng ngày càng yếu, Thọ Vương và Anh Vương sau khi vào kinh, không theo phụng dưỡng bên cạnh phụ hoàng, lại chung quanh hoạt động, kết giao đại thần, cô vương không nói các người cũng biết, ý đồ của hai người thật bất thiện, người mà họ nhắm vào, đầu tiên là vị trí thái tử của cô vương, thứ nhì, đó là Phúc Vương vài nhập phủ Lại Bộ, đạo lý môi hở thì răng lạnh khẳng định Phương đại nhân hiểu rõ, nếu người ta có thể tiếp tục ở trong triều trước mà liên thủ đối kháng, dù bản lĩnh bọn hắn có lớn hơn cũng không làm gì được...”

Dáng dấp của Phương Tranh cũng như không có phản ứng gì, cúi đầu không nói, giọng nói thái tử nặng thêm: “ Nếu Phương đại nhân nguyện ý, cô vương nguyện ở đây phát thệ, từ nay về sau dùng lễ quốc sĩ đối đãi đại nhân, dù cho tương lai cô vương lên ngôi, lời hứa này vĩnh viễn không thay đổi! Phúc Vương, vĩnh viễn là Phúc Vương, vĩnh viễn vẫn là Phúc Vương chủ tể Lại Bộ!”

Lúc này Phương Tranh đã hiểu rõ, hôm nay thái tử tới là thỉnh cầu kết minh. Nhiều lớn một vòng như vậy, nguyên lai là nhắc đến chuyện này. Thật khâm phục đám người cổ đại hoàn toàn!

Lời nói của thái tử giống như gián tiếp cấp cho Phương Tranh và Mập Mập lời hứa trong tương lai, chỉ cần bọn họ đáp ứng liên thủ, Mập Mập vẫn là Phúc Vương, Phương Tranh vẫn có thể tiếp tục ở trong triều đình phong cảnh mãi mãi.

Đáng tiếc chính là, đối với những lời của thái tử, Phương Tranh vốn một chữ cũng không tin.

Phan thượng thư phản loạn, thái tử cường chế Thần Sách quân án binh bất động, dự định làm bộ ngựa bất ve, chim hoàng tước ở sau rình, người này tâm tư ác độc, toán mưu sâu trầm, thực sự rất đáng sợ, người như vậy xuất ra lời hứa, so với việc đánh rắm cũng không cao hơn bao nhiêu. Phương Tranh dùng không suy nghĩ cũng biết, một ngày kết minh xong đuổi được Anh Vương và Thọ Vương ra khỏi kinh thành, kế tiếp thái tử sẽ trở mặt, hung hăng thu thập hắn và Mập Mập. Có câu vô độc bất trượng phu, chuyện liên quan tới ngôi cử ngũ, một lời hứa nhẹ nhàng là cái rắm gì a!

Thế nhưng, làm sao từ chối thái tử? Cũng không thể đáp ứng, lại không thể đắc tội hắn lúc này, bằng không tương lai khẳng định hắn sẽ không để yên cho mình, thật đau đầu vô cùng.

Đầu óc Phương Tranh đang nhanh chóng chuyển động, đang tự hỏi làm cách nào, lúc này Trường Bình từ sau hậu đường đi ra, ôn nhu nói: “Phu quân, đốc công xây nhà mới bên kia, hỏi khu lâm viên ngay hành lang phải làm theo hình dạng gì, sợ rằng việc này cần do phu quân tới quyết định...”

Ồi! Lão bà tốt, tới thực sự quá hợp!

Phương Tranh hận không thể tại chỗ ôm lấy Trường Bình hung hăng bẹp nàng một ngụm.

Trường Bình nói xong câu đó, mới nhìn đến thái tử, sau đó hướng thái tử cúi người làm lễ, dịu dàng nói: “Mật nhi gặp qua thái tử điện hạ.”

Thái tử mỉm cười nhìn Trường Bình, ôn tồn nói: “Đã lâu không gặp Mật nhi, không nghĩ tới sau khi làm vợ người khác, tính tình nhu hòa hơn trước đây rất nhiều, tốt, phụ hoàng gặp được, sẽ thật vui vẻ.”

Trường Bình vẫn tĩnh hé miệng cười, không nói gì. Hai người tuy là thân huynh muội, nhưng dù sao không phải một mẹ sinh ra, nên từ nhỏ vẫn luôn xa lạ.

Thái tử mỉm cười nói: “Phương đại nhân có việc, cô vương không quấy rối nữa, mới vừa rồi nói chuyện với đại nhân, mong rằng đại nhân suy nghĩ kỹ, cô vương đợi tin lành.”

Nói xong thái tử gật đầu hướng Trường Bình cười cười, liền đứng dậy cáo từ.

Phương Tranh vội vàng ân cần như dầu thái tử, dùng giọng nói phi thường chân誠 nói: “Ai nha, thái tử điện hạ, ngài đi rồi sao? Sao không ngồi thêm một hồi? Vì thần chiêu đãi không chu toàn, thực sự xấu hổ, thái tử điện hạ đi chậm một chút, phía trước có cái hố, cẩn thận bị vấp té...”

Thẳng đến khi đưa thái tử ra khỏi cửa, đôi mắt Phương Tranh còn trông mong nhìn thái tử, trong ánh mắt tràn ngập u oán lẫn không muốn, còn có vài phần tha thiết chờ đợi, ánh mắt như ngập nước, thẳng đến khiến da đầu thái tử một trận tê dại, suy nghĩ nửa ngày vẫn nghĩ không ra, tên này vì sao lại dùng ánh mắt đó nhìn mình.

Thái tử leo lên xe đi rồi, Phương Tranh còn lưu luyến không rời nhìn theo với vẻ mong chờ.

Bỗng nhiên cảm giác chân sau bị người nhẹ nhàng đá một cái, nhìn lại, đã thấy gương mặt hờn giận của Trường Bình đang nhìn hằm.

“Người còn dự định đứng ở cửa biển thành hòn vọng phu sao? Vô mông ngựa cũng vô quá đáng nha?” Trường Bình hằm hực nói.

Phương Tranh nghe vậy gương mặt suy sụp, giọng nói như khóc nức nở: “Ta vuốt mông ngựa sao? Ta là đang chờ chỗ tốt...”

“Là chỗ tốt gì? Thái tử đến nhà chúng ta, rõ ràng là chồn cấp gà chúc tết, không có lòng tốt, người còn nhìn không ra?”

Phương Tranh vẻ mặt cầu xin nói: “Dù là chồn chúc tết cho gà, hằm tới cửa cũng phải mang theo chút lễ vật! Lúc rảnh rồi đi tay không tới cửa chúc tết sao? Thái tử ca ca của nhà mẹ đẻ nàng thực sự không hiểu lễ phép, dù là mười vạn tám vạn tâm ý cũng tốt...Ai, uống phí công lao chiêu đãi...”

Nguyên lai người này bày ra dáng đáp ân cần chân誠, là vì chờ thái tử tổng ngân phiếu cho hằm, người này vô sỉ, quả là thế gian hiếm có.

Trường Bình tức giận đến nổi nộ cười, nắm tay nhỏ nhẹ nhàng đánh Phương Tranh hai cái, cười nói: “Còn người thì sao? Công công là Hoa triều thủ phủ, thiếu gia người lại làm như một tên ăn mày, đi theo phía sau thái tử thí diên thí diên chờ chỗ tốt, thực sự là làm tức chết người đi được...”

Phương Tranh liếc mắt nhìn nàng, hừ lạnh nói: “Nàng còn ý tứ nói ta? Nếu không có nàng móc tiền riêng của ta gom hết, nàng nghĩ rằng ta cam tâm tình nguyện làm một tên ăn mày đi lấy lòng kẻ khác? Ai, ta nói ít ra nàng phải trả lại cho ta chút ít chứ? Mười rương hoàng kim đều cho nàng nuốt hết, ăn mảnh như thể là giang hồ tối kỵ, làm thổ phỉ còn hiểu đạo lý không đuổi tận giết tuyệt, nàng không phải không trượng nghĩa như thế đi?”

Trường Bình nghe hần nhắc tới làm thổ phỉ đã nổi một bụng lửa, nghe vậy lạnh lùng hừ nói: “ Xin lỗi, bổn cung là công chúa, không phải là đồ bỏ thổ phỉ, không hiểu cái gì là giang hồ đạo nghĩa, người tìm lộn người!”

Phương Tranh bật người nhận ra mình vừa nói lỡ, bởi quan hệ tới La Nguyệt Nương, hai từ thổ phỉ đã trở thành từ ngữ mẫn cảm trong Phương gia, làm tăng đáng dấp tức giận đầy bụng của Trường Bình, Phương Tranh đành nhanh miệng trêu chọc an ủi nàng, một lát mới trấn an xong Trường Bình.

“ Hôm nay thái tử đến nhà muốn liên thủ với người, người cũng không nên đáp ứng lung tung.” Trường Bình lo lắng nói: “ Tuy nói đều là huynh muội hoàng gia, đối với hần từ nhỏ ta có chút hiểu rõ, thái độ làm người của thái tử khí lượng nhỏ hẹp, có thù sẽ báo, liên thủ cùng hần, không khác bảo hổ lột da, người nên hiểu rõ mới được, đừng đem Phương gia đưa vào tuyệt lộ.”

Phương Tranh trừng mắt nhìn, cười nói: “ Cho nên nàng núp ở phía sau nghe trộm? Sau đó ở lúc ta cần thì đúng lúc chạy đến ngắt lời?”

Trường Bình cau chiếc mũi xinh đẹp, hừ nói: “ Ta không phải là sợ người nhất thời hồ đồ ý nghĩ phát nhiệt, chuyện gì cũng dám đáp ứng hần, từ nay về sau liền nuôi thêm mối họa.”

“ Lão bà thiện nhân tâm am hiểu ý người như vậy, có thể lấy được nàng, thực sự là phúc phận ta đã tu luyện được từ kiếp trước...” Phương Tranh không chút keo kiệt liền vỗ mông ngựa.

Trường Bình được vỗ mông ngựa đến hai mắt chiếu sáng, không khỏi có chút lảng lảng, đắc ý cười nói: “ Đó là đương nhiên...”

Phương Tranh nhanh miệng không mất thời cơ nói: “ Lão bà đại nhân am hiểu ý người như vậy, không bằng đêm nay gọi Phương tử, Yên Nhiên, Tiểu Lục đều kêu tới, chúng ta một vòng hí bốn phương, chẳng phải là tuyệt mỹ...”

Lời còn chưa dứt, Trường Bình liền hung hăng một cước đá bay Phương Tranh, giận dữ hét: “ Người là tên háo sắc xấu xa! Hỗn đản! Đêm nay phạt người đi ngủ với Tiểu Ngũ, không cho đụng tới ai!”

“”

Phương Tranh ủ rũ khắp khiêng đi vào trong tiểu viện, Tiểu Ngũ chạy tới đón, ân cần cười nói: “ Thiếu gia, ta đến dìu ngài...”

Phương Tranh tức giận nói: “ Nói nhảm! Hiện tại dìu ta có tác dụng gì? Vừa rồi lúc ta chịu đòn sao không thấy người động thân đi ra?”

Tiểu Ngũ rụt cổ, bồi cười nói: “ Cái này...là việc riêng của ngài và thiếu phu nhân, tiểu nhân sao dám chạy đến tìm đòn nha...”

Phương Tranh hừ một tiếng, không thèm phản ứng hần.

Đi tới vài bước, Phương Tranh bỗng nhiên nhớ tới cái gì, quay đầu lại nói: “ Được rồi, sau này người đừng gọi là Tiểu Ngũ nữa, sửa tên đi, gọi...gọi tiểu Lục nhi đi.”

Phương Tranh đang nghĩ đến lúc mình ở Thanh Long sơn giả danh Phương Tiểu Ngũ, người giang hồ xưng là Ngọc Diện Phi Long Ngũ gia, nếu Tiểu Ngũ còn dùng tên này, thì có điểm đáng tiếc cho biệt hiệu kia, thẳng thắn để Tiểu Ngũ sửa tên là được.

Tiểu Ngũ ngây ra tại chỗ, một lát liền phục hồi lại tinh thần, thẳng đến khi bóng lưng Phương Tranh tiêu thất không nhìn thấy, lúc này giống như trong mộng mới tỉnh, khốc miệng nhếch lên, khốc thành tiếng: “ Thiếu gia, vì sao nha? Tiểu Ngũ làm rất tốt, vì sao lại hạ thấp ta xuống chứ? Tiểu Lục nhi, tiểu Lục nhi, sao ta nghe giống thái giám quá vậy? Thiếu gia không phải muốn ám chỉ cái gì với ta chứ? Thiếu gia! Thiếu gia!”

Tiểu Ngũ lau nước mắt ủy khuất, điên điên đuổi theo.

Phương Tranh trở về tiểu viện, ở trong phòng dạo qua một vòng, vốn dự định tìm Tiểu Lục, thuận tiện ném đậu hũ tươi mới đã lâu không ném, kết quả tìm tìm, Phương Tranh thất vọng thở dài, không cam lòng đi ra cửa phòng.

Vừa ra khỏi cửa, đã thấy Tiểu Ngũ đang ngồi xổm trong viện, ôm đầu rơi nước mắt, khóc thật thương tâm, thẳng đến mức Phương Tranh bắt nhãn.

Phương Tranh đi lên phía trước, dùng đầu ngón chân nhẹ nhàng đá hấn, không nhịn được nói: “ Ai, ta nói vậy mà người như thế sao? Không phải chỉ là một cái tên rách nát sao? Người dùng tên khác để nghe hơn không được à? Khóc cái gì? Không có tiền đồ!”

Tiểu Ngũ nước mắt rơi ào ào, cắn răng cố sức nói: “ Vừa rồi tiểu nhân trượt theo ngài, không lưu ý dưới chân, trượt một cái, đụng vào phía dưới...”

“”

Phương Tranh ngậy ra một lát, giơ ngón tay cái lên, khen hấn một câu: “ Người đúng là một nhân tài!”

Thái tử trở về phủ, vừa đi vào cửa, Phạm Thụy liền tiến lên đón, hỏi: “ Điện hạ đi Phương phủ, có thu hoạch không?”

Sắc mặt thái tử âm úc lắc đầu.

Phạm Thụy vừa thấy thần sắc thái tử, liền biết chuyện này không thành công, do dự một chút, mấp máy môi, lại khẹp lại.

Thái tử nhìn thấy, nhàn nhạt nói: “ Tiên sinh có chuyện cứ nói thẳng.”

Phạm Thụy cung kính nói: “ Tại hạ chỉ là không nghĩ ra, Thợ Vương và Anh Vương vào kinh, tuy nói chạy chung quanh hoạt động, kết giao đại thần, nhưng dù sao bọn họ không có danh phận, điện hạ có phải quá mức coi trọng bọn họ hay không? Có cần phải chủ động thỉnh cầu cùng Phương Tranh và Phúc Vương liên thủ?”

Thần sắc thái tử trịnh trọng gật đầu nói: “ Tiên sinh thật không biết chỗ lợi hại của Thợ Vương và Anh Vương thôi! Hai người vừa vào kinh liền tản lời đồn chung quanh, nói năm xưa cô vương cũng không phải do chánh cung sinh ra, chính là con riêng của một cung nữ cùng cấm quân tư thông sinh ra, vốn thường ngày loại lời đồn này cũng không có gì, nghe xong chỉ cười bỏ qua, nhưng gần đây phụ hoàng đã có ý thay thái tử, lúc này lời đồn có vẻ cực kỳ đáng sợ - hôm qua cô vương lật xem tấu chương các đại thần, phát hiện có mấy ngôn quan thượng tấu phụ hoàng, thỉnh lập thái tử khác, nếu như phụ hoàng thực sự thuận nước đẩy thuyền...”

Nói đến đây, bỗng nhiên sắc mặt thái tử có chút trắng, cả người không tự chủ được run rẩy lên.

Lúc này Phạm Thụy mới bừng tỉnh hiểu ra, thảo nào thái tử không tiếc thân phận người có địa vị cao lại đi đầu hàng người có địa vị thấp hơn, chủ động đến Phương gia, thỉnh cầu kết minh, nguyên lai tình cảnh của thái tử đã gian nan đến như vậy.

Phạm Thụy suy tư, trầm ngâm nói: “ Điện hạ, kỳ thật phản ứng của đám triều thần không cần quan tâm, bọn họ đều giống như cây cỏ đầu tường, vốn không quan trọng gì, then chốt chính là Phương Tranh và Phúc Vương, nếu có thể làm cho bọn họ và Anh Vương Thợ Vương nảy sinh hiềm khích, kết nên oán cừu, như vậy....điện hạ có thể ngồi yên nhìn hổ đấu, thong dong chuẩn bị tất cả...”

Thái tử vui vẻ nói: “ Tiên sinh có biện pháp gì khiến hai bên kết thành hận thù sao?”

Phạm Thụy cười nói: “ Ly gián, giá họa mà thôi, chẳng có gì lạ.”

Thái tử chăm chú nhìn Phạm Thụy một lát, bỗng nhiên cười cười: “ Ta được người như tiên sinh, như được nửa giang sơn.”

Câu ca ngợi có sức nặng như vậy, làm Phạm Thụy kích động đến viên mắt cũng đỏ, nhanh chóng cúi người xuống, cung kính nói: “ Tại hạ nguyện vì điện hạ quên mình phục vụ, để đền ơn tri ngộ của điện hạ.”

247. Chương 232: Tiêu Hoài Viễn Đăng Môn

Vào buổi trưa, Ôn Sâm đến nhà, hấn y theo mệnh lệnh của Phương Tranh âm thầm cướp Triệu Tuấn từ trong ổ cướp đi ra.

Sau khi bí mật phái người áp giải hần về doanh địa của Ảnh Tử, suốt đêm Ôn Sâm dùng hình với hần, tiểu tử này quả thật vô dụng, chỉ sau nửa canh giờ liền không chịu nổi, tất cả đều khai ra.

“ Khai?” Phương Tranh có chút kinh ngạc, thậm chí có điểm thất vọng: “ Sau hần lại khai chứ?”

Ôn Sâm toát mồ hôi, không ngờ người lại muốn hần không nhận tội mới tốt, đúng không?

Phương Tranh oán hận vỗ đùi, mắng: “ Tên không chút cốt khí! Thật làm thất vọng!”

Nói xong Phương Tranh kéo vạt áo Ôn Sâm, cắn răng: “ Nói!”

Ôn Sâm kinh hãi, lắp bắp nói: “ Khuyển? Đại nhân, người muốn nói cái gì?”

Khuôn mặt Phương Tranh mang theo vài phần dữ tợn, ác giọng nói: “ Nói! Người có sử dụng mỹ nhân kế với hần không?”

Ôn Sâm nghe vậy, trước mắt tối sầm, thiếu chút nữa ngất xỉu. Có một người lãnh đạo trực tiếp như thế, là bi ai của hần nha.

Thấy Ôn Sâm xoa mồ hôi lạnh, chỉ trời thề không có, lúc này Phương Tranh mới thả lỏng, cười tủm tỉm nói: “ Vậy được rồi, có mỹ nhân kế cũng không sử dụng với hần, sau này muốn sử dụng mỹ nhân kế, trước tiên nhường ta thử xem.”

Hai người ngồi xe ngựa, phía sau đi theo một đám đông thi vệ, đi tới doanh địa Ảnh Tử bên ngoài thành tây.

Doanh địa trải qua nửa năm kiến thiết, đã làm xong. Nó dựa vào núi, trước mặt là nước, xét theo tính bí mật của tổ chức Ảnh Tử, bốn phía doanh địa đều phòng sâm nghiêm, nếu không có thủ lệnh của Phương Tranh và Ôn Sâm, bất luận kẻ nào cũng không được ra vào.

Triệu Tuấn bị nhốt trong một phòng giam trong doanh địa, nhà tù tạo thành như vòng lưới, Triệu Tuấn thật may mắn trở thành phạm nhân đầu tiên của doanh địa Ảnh Tử. Bất quá thuộc hạ Ảnh Tử cũng không ngược đãi hần, chỉ xích lại tay chân hần, giam giữ trong một phòng giam nhỏ nhỏ.

Thấy Phương Tranh đi vào, Triệu Tuấn quần áo tả tơi hai mắt thất thần chột sáng lên, sau đó cả tay chân cùng sử dụng bò lên phía trước, kêu khóc nói: “ Phương đại nhân, Phương đại nhân! Ta sai rồi! Trước đây ta không nên đối với người như vậy, ta là bị người sai khiến, bị bức bắt đắc dĩ, Phương đại nhân, tha cho ta một mạng! Những gì ta biết đều nói hết.”

Nói xong Triệu Tuấn liên tục hướng Phương Tranh dập đầu, nước mắt nước mũi trên mặt tuôn thành một đoàn, nhìn qua thật buồn nôn.

Phương Tranh chán ghét che mũi, nhìn Ôn Sâm nói: “ Sao hần lại biến thành thế này? Rốt cục người dụng hình gì với hần? Ta thế nào cảm thấy hần giống như bị mấy đại hần cưỡng bạo vậy.”

Ôn Sâm bồi cười nói: “ Đại nhân, là do tiểu tử này quá mức vô dụng, chúng ta chỉ tát hần vài bạt tai, sau đó vừa lôi hình cụ chuẩn bị sử dụng trên người hần ra, hần sợ đến mức lập tức tiểu ra quần, vốn không cần buộc hần, chính hần tự khai.”

Phương Tranh chắc chắn có tiếng: “ Còn tưởng miệng của tiểu tử cứng bao nhiêu, nguyên lai chỉ là khoa trương, phỏng chừng những gì hần nói cũng giống như miệng của hần, trông thì được mà dùng không được, lúc cần cứng lại cứng không nổi, nữ nhân theo hần, cả đời không may.”

Ôn Sâm lớn tiếng khen: “ Đại nhân mắt sáng như đuốc, một lời trúng đích! Nếu luận cứng rắn cao ngất, Triệu Tuấn làm sao so sánh được với đại nhân? Đừng nói là hần, dù đếm hết toàn bộ nam nhân Hoa triều ta, sự hùng tráng của đại nhân, cũng hoàn toàn xứng đáng là đệ nhất.”

Phương Tranh được khen đến mặt mày rạng rỡ, hơi có chút ngại ngùng nói: “ Đâu đâu, hùng tráng phổ thông mà thôi, ngoại trừ hùng tráng, ta còn có rất nhiều ưu điểm, tỷ như kéo dài...”

Hai đại đầu mục của tổ chức đặc vụ Hoa triều, ở trong một nhà giam nhỏ hắc hắc cười gian, tiếng cười hèn mọn làm Triệu Tuấn đang ở một bên dập đầu rét lạnh, ở thân dưới chột cảm thấy nóng lên một trận, Phương Tranh cười tủm tỉm nói: “ Nghe nói người khai?”

Triệu Tuấn vội vàng gạt đầu lia lịa: “ Khai, tất cả đều khai, đại nhân tha mạng!”

“ Hồn dân!” Phương Tranh đột nhiên biến sắc, giận dữ nói: “ Vì sao ngươi lại khai?”

“ A?” Triệu Tuấn trợn tròn mắt, vì sao phải khai? Đây không phải do ngươi muốn ta khai sao?

Phương Tranh lộ biểu tình rên rỉ không thành thép, đau lòng nói: “ Cốt khí! Cốt khí a! Tiểu Triệu đồng chí! Ngươi không thể biểu hiện ra được một chút ý chí thà chết chứ không khuất phục hay sao? Ngươi không thể kéo dài thêm một hồi? Ngươi là một đại nam nhân mà vô dụng đến như vậy? Tất ngươi vài bạt tai cái gì ngươi đều khai hết, quả thực không hề biết xấu hổ chút nào.”

Phương Tranh càng nói càng giận, nước miếng tung bay một mình ở trong nhà giam mắng Triệu Tuấn tới tấp mặt mày. Ôn Sâm xoa mồ hôi lạnh trên đầu, nửa câu cũng không dám nói, chỉ liên tục cười.

Triệu Tuấn đã bị mắng chửi tới mức giá trị nhân sinh quan hoàn toàn hỗn loạn, đợi tiếng mắng của Phương Tranh dừng lại thì Triệu Tuấn xem xét thấy có một khoảng không xen vào, sợ hãi nói: “ Phương đại nhân, rốt cục ta có nên khai nhận tội hay không? Ngài cho ta một chủ ý đi.”

Phương Tranh ngẩn người, sau đó phi thường hèn mọn “phi” một ngụm, lớn tiếng nói: “ Khai! Đương nhiên phải khai! Không nhận tội ta đem phía dưới của ngươi cắt xuống cho chó ăn! Dù sao giữ lại cũng vô dụng.”

Triệu Tuấn sợ đến run run: “ Hữu dụng, hữu dụng.”

Phương Tranh liếc mắt nhìn hẩn thật tà khí, âm trầm nói: “ Còn dám tranh luận? Lão tử đem cắt xuống tới, không phải thành vô dụng sao.”

Thấy dáng dấp cam như hến của Triệu Tuấn, Phương Tranh thỏa mãn gạt đầu, nói: “ Nói đi, ngươi muốn lấy tính mạng ta, là chịu ai sai khiến?”

Triệu Tuấn mấp máy môi, khoảng một thoáng thấp giọng nói: “ Ta chỉ nhận thức một bậc bên trên. Người này họ Hồ, tên Vân Sinh.”

“ Hồ Vân Sinh?” Phương Tranh cau mày, suy nghĩ hồi lâu cũng không có ấn tượng, nhìn Ôn Sâm, thấy hẩn liên tiếp lắc đầu, hiển nhiên cũng rất xa lạ đối với tên này.

“ Hồ Vân Sinh là ai? Sống ở nơi nào?”

Triệu Tuấn liếm đôi môi khô nứt, khàn khàn nói: “ Hẩn là nhân sĩ Kinh Hàng, thân phận bên ngoài là thương nhân hàng da thuộc vào nam ra bắc, ba năm trước ta quen biết hẩn, khi đó ta thi rớt khoa cử, đang lúc mất hết lòng tin, sau đó thời gian uống rượu giải sầu trong một quán rượu nhỏ thì quen biết hẩn, hẩn nói cho ta biết, có biện pháp giúp ta thi đậu khoa cử, có thể làm quan, hẩn nói hẩn quen biết nhân vật có mảnh khố thông thiên, chỉ cần ta nguyện vì hẩn cống hiến, hẩn liền bảo đảm cho ta được làm quan.”

“ Hẩn có nói hẩn quen biết nhân vật thông thiên kia là ai không?” Phương Tranh nhìn chằm chằm đôi mắt Triệu Tuấn, trầm giọng hỏi.

Triệu Tuấn lắc đầu: “ Ba năm nay, ta vì hẩn ở kinh thành tìm hiểu, thậm chí âm thầm ám sát không ít người. Nhưng hẩn cũng không nói cho ta biết, nhân vật phía sau hẩn là ai, hơn nữa mỗi lần có nhiệm vụ, đều là hẩn chủ động tìm được ta, dù ta muốn tìm hẩn thế nào cũng không được.”

“ Hình như ngươi không biết võ công? Với người như ngươi, còn dám ám sát người khác? Có thể thành công sao?” Phương Tranh hồ nghi nhăn mày.

Triệu Tuấn lấy lòng cười nói: “ Đại nhân mắt sáng như đuốc, tuy ta không có võ công, nhưng tục ngữ nói mình thương dễ tránh, đâm sau lưng khó phòng, so công phu ta đương nhiên không bằng người ta, nhưng nếu đưa người tới chỗ tối, sau đó mới xử lý, hung hăng đánh một gậy, thần tiên cũng khó phòng bị.”

Phương Tranh nghe vậy mặt mày đen thui, trong lòng còn sợ hãi sờ sờ sợ hãi, người này nói chuyện con mẹ nó quá có đạo lý!

Phương Tranh thở dài, thảo nào người bên trên Triệu Tuấn sau khi diệt khẩu hẩn thất bại tại Thanh Long sơn, liền không hề tiếp tục hành động, nguyên lai Triệu Tuấn cái gì cũng không biết, người ta có muốn bức cung thế nào cũng không được, có hỏi cũng là vô ích.

Nhu nhu mặt, Phương Tranh quay đầu nhìn Ôn Sâm. Nhưng phát hiện vẻ mặt của hắn cũng đang khổ sở, đầu mối vụ án bắt cóc tổng tiền, phẳng phai như đến chỗ Triệu Tuấn thì hoàn toàn bị chặt đứt, nếu muốn tra ra người làm chủ phía sau màn, còn khó hơn lên trời.

Bọn họ rõ ràng là một tổ chức có kết cấu nghiêm mật, trong tổ chức này đều liên hệ theo hàng dọc, dù là một người trong đó bị bắt, cũng không hỏi ra được tình báo gì khác. Phương Tranh âm thầm cảm thấy lạnh lòng, kết cấu nghiêm mật, hành sự tàn khốc máu lạnh, từ lúc nào ta trêu chọc đến bọn họ? Có lẽ nói, địa vị của ta trong triều đình đã cản lộ người khác, cho nên phải trừ diệt ta thật nhanh?

“ Triệu Tuấn, tình báo người cung cấp, nói thật, rất không có giá trị.” Phương Tranh lạnh lùng nói: “ Nếu người chỉ biết những việc này, vậy xin lỗi, người sống trên đời chỉ là lãng phí lương thực. Ta chỉ đành đem người tử hình tại chỗ thôi. Âm sát đồng thời bắt cóc mệnh quan triều đình, vốn là tội chết, hiện tại đem người giết cũng không quá đáng.”

Triệu Tuấn nghe vậy kinh hãi, hiện tại hắn đã không còn đáng đáp kiều ngạo như lúc ở Thanh Long sơn. Bây giờ kẻ khác là đao thớt, ta là thịt cá, làm gì còn tiền vốn để kiều ngạo? Hắn sợ nhất chính là Phương Tranh thấy hắn không còn giá trị lợi dụng, một đao chém chết hắn.

Dù sao hắn cùng Phương Tranh ngoại trừ mưu hại cùng người bị mưu hại ra, hai người còn là tình địch, với bản tính của Phương Tranh, rất khó nói hắn có thực sự giết mình hay không.

Triệu Tuấn sợ đến cả người run rẩy, thân thể run lên bần bật, sắc mặt tái nhợt kêu lên: “ Đại nhân! Phương đại nhân! Đừng giết ta! Ta còn biết một tình báo, cầu xin đại nhân tha ta một mạng!”

Đôi mắt Phương Tranh và Ôn Sâm sáng lên, quát to: “ Nói nhanh lên!”

Triệu Tuấn đầy mặt kinh khủng, hô hấp gấp gáp nói: “ Đại nhân, có một lần khi ta gặp Hồ Văn Sinh thì nghe hắn đang lăm bắm một mình, ta nghe được hắn nói cái gì là “ Dương Châu chủ tử”...”

Nói xong Triệu Tuấn dập đầu lia lịa, vừa khóc vừa nói: “ Đại nhân, những gì ta biết đều đã nói, ta thực sự đều nói hết rồi! Cầu xin đại nhân tha ta một mạng a...”

Ánh mắt Phương Tranh sáng lên, Dương Châu, người làm chủ phía sau màn chẳng lẽ có liên quan đến Dương Châu phủ? Chẳng lẽ người nọ đang ở tại Dương Châu? Nhưng Dương Châu lớn như vậy, biết người mệnh mang, niên đại này lại không có bản đồ ảnh chụp, từ đâu tìm đây? Còn có cái gì “ chủ tử”, những từ then chốt này, đang dần dần thành hình trong lòng Phương Tranh.

Phương Tranh nhìn Ôn Sâm nói: “ Mau nhanh phân phó xuống dưới, phái mấy Ảnh Tử lão huynh đệ đắc lực, suốt đêm đi Dương Châu, bắt tay vào điều tra, thuận tiện bảo Triệu Tuấn vẽ lại tướng mạo của Hồ Văn Sinh, nhất định phải đào được người sau lưng hắn ra!”

Ôn Sâm vội vàng cung kính tuân mạng, xoay người đi ra ngoài.

Nhìn Triệu Tuấn đang lo sợ bất an, Phương Tranh cười tủm tỉm nói: “ Triệu huynh, chuyện công đã nói xong, kế tiếp chúng ta nói một chút việc tư.”

Lúc này Triệu Tuấn rất sợ Phương Tranh giết chết hắn, xong hết mọi chuyện, nghe vậy liền lắp bắp nói: “ Việc tư gì vậy?”

Phương Tranh cười thật hiền lành: “ Việc tư, là vị hôn thê của ngươi, La Nguyệt Nương cô...”

Triệu Tuấn bỗng nhiên ngẩn đầu, vô ý thức thốt ra: “ Của ta!”

“ Ân?” Phương Tranh nhướng mày, giọng nói bất thiện: “ Của ngươi? Với hình dáng này của ngươi, người xứng đôi với nàng sao? Cái gì của ngươi? Không phải ngươi chỉ treo danh nghĩa vị hôn phu thôi sao? Lại không cùng nàng có ý nghĩa phu thê thật sự, nàng không phải là vật phẩm, cũng không phải là thứ gì linh tinh, dựa vào cái gì nói là của ngươi? Nghe ngươi nói chuyện thì biết, ngươi cũng không phải là một người tôn trọng phụ nữ, ngươi có chỗ nào xứng đôi nàng?”

Triệu Tuấn vừa nói ra khỏi miệng liền ý thức được mình đã nói sai. Hiện tại đang ở dưới mái hiên nhà người, có thể giữ được mạng hay không còn khó nói, dù ăn gan báo, còn dám cùng Phương Tranh giành nữ nhân? Thực sự là quá chán sống.

Triệu Tuấn vội vàng bồi cười nói: “ Cửa ngài, nàng là cửa đại nhân...”

Phương Tranh biểu lộ vẻ thỏa mãn trẻ nhỏ dễ dạy, vỗ vỗ vai Triệu Tuấn, cười nói: “ Từ xưa có câu nói, thức thời vụ là kẻ tuần kiệt, tốt, người quả nhiên là một tuần kiệt! Ngày mai người viết một phong thư từ hôn giao cho ta, đương nhiên, ta cũng sẽ không để cho người có hại, hiện nay người tạm thời ở chỗ này, chờ chuyện này trôi qua, ta sẽ tha cho người, sau đó mua cho người một tòa nhà lớn, lại mua thêm hai nữ tử thanh lâu sắc nghệ kiêm toàn về tặng cho người, chỉ cần lần sau người gặp La Nguyệt Nương thì đừng nói là ta bức người thối hôn là được, thế nào, thành giao chứ?”

Triệu Tuấn nguyên lai có vài phần cảm tình đối với La Nguyệt Nương, nhưng cảm tình không thể thay thế được tính mạng!

Mạng nhỏ của hắn bây giờ gắt gao nằm trong tay Phương Tranh. Hắn làm sao dám không đáp ứng? Hơn nữa xưa nay La Nguyệt Nương rất mạnh mẽ dữ dằn, Triệu Tuấn ở chung cùng nàng, từ trước đến nay rất nhiều điều không hợp, hôm nay bị Phương Tranh uy hiếp, cùng nàng từ hôn, Triệu Tuấn cũng không biểu hiện ra vẻ gì không muốn, trái lại thật sẵn khoái đáp ứng.

Phương Tranh thấy Triệu Tuấn đáp ứng từ hôn, trong lòng không khỏi vui mừng, thỏa mãn vỗ vai Triệu Tuấn nói: “ Không tệ không tệ, Triệu huynh dễ nói chuyện như vậy, ta cảm thấy rất vui mừng. Người yên tâm, không có gì bất ngờ xảy ra, người nhất định sống đến tám mươi tuổi, thê thiếp thành đàn. Hưởng phúc đầy nhà, con cháu cả sảnh đường, hưởng tình cảm gia đình vui vẻ, oa ha ha ha!”

Nói xong Phương Tranh cười lớn đi ra nhà giam, chỉ còn lại một mình Triệu Tuấn sắc mặt tái nhợt đứng ngây ngốc trong nhà giam, liên tục chà lau mồ hôi lạnh trên trán. Đi ra nhà tù, Phương Tranh vận mạnh thất lưng một cái, thoải mái thở ra, sau đó tâm tình của hắn không hiểu bắt đầu bất an.

Buộc Triệu Tuấn từ hôn, chuyện này có phải làm ra không phúc hậu hay không? Tuy nói Triệu Tuấn cũng không phải là người tốt gì, nhưng dù sao hắn cũng là hôn phu của La Nguyệt Nương, khi cha mẹ họ còn trên đời đã ưng thuận hôn sự, hôm nay chỉ bằng vào một câu nói của mình, Triệu Tuấn đành phải buông tha, trong lòng tiểu tử này chẳng lẽ không ghi hận? Triệu Tuấn có ghi hận cũng chỉ là chuyện nhỏ, hiện tại Phương Tranh lo lắng nhất chính là, nếu La Nguyệt Nương biết hắn buộc Triệu Tuấn từ hôn, không biết sẽ có phản ứng ra sao? Có thể tưởng tượng, nàng tuyệt đối sẽ không khen ngợi hắn làm việc đắc lực chút nào.

Kỳ quái, kẻ khác khi ăn chơi trác táng khi nam hiếp nữ thế nào lại làm được sinh động như vậy, nhưng còn vui vẻ vô cùng, cao hứng bừng bừng. Vì sao đến phiên mình lại cảm thấy chột dạ? Chẳng lẽ bởi vì lương tâm của bổn thiếu gia quá thừa thãi? Đối với một người lập chí làm một thiếu gia ăn chơi trác táng mà nói, đây là hiện tượng không tốt. Từ hôn thì từ hôn, là bổn thiếu gia bức bách thì thế nào? Đối với loại hôn nhân phong kiến này, nên nghiêm túc ném xuống mặt đất, sau đó hung hăng giẫm lên, để cho nó vĩnh viễn không thể trở mình! Bỏ đi gông xiềng phong kiến, có thể hô hấp không khí tự do, bổn thiếu gia đang làm việc thiện nha!

Từ chột dạ đến lễ trắng khí hùng, lịch trình mưu trí của Phương Tranh chỉ trong nháy mắt đã hoàn toàn chuyển biến.

Phất nhẹ chiếc khăn vuông rộng thùng thình của văn sĩ, trên mặt Phương Tranh lộ ra dáng tươi cười mỹ mãn, nghênh ngang hướng ngoài cửa doanh địa đi đến. Hôm nay La Nguyệt Nương đã được từ hôn, việc thiện như vậy, tối nay phải cùng Mập Mạp đi Tần Hoài lên thuyền hoa uống rượu, xem như khen ngợi, dù sao trên thuyền hoa cũng có rất nhiều nữ tử bất hạnh đang đợi Phương đại thiếu gia cứu vớt.

Phương Tranh về đến nhà thì trời đã nhanh vào đêm. Tôn quản gia đang chờ hắn tại cửa lớn, thấy Phương Tranh trở về, Tôn quản gia tiến ra đón, nói có khách đang chờ hắn trong tiền sảnh.

Phương Tranh không khỏi ngẩn người, mình chỉ mới quay trở lại kinh thành, phụng chỉ ở nhà nghỉ ngơi, suốt hai ngày cũng không cần lên triều, lại có ai không hiểu biết, đến nhà quấy rối?

Đi vòng qua bức tường bằng ngọc lưu ly, đi qua tiền viện cây cỏ trùng điệp, Phương Tranh đi tới tiền sảnh. Giương mắt vừa nhìn, đã thấy người đang ngồi trong tiền sảnh nhàn nhã uống trà. Đó không phải ai khác, chính là Tiêu Hoài Viễn đã lâu không gặp. Tiểu tử này phẳng phất như đang ở nhà mình, vô cùng tùy tiện, ngồi ngay trên ghế thái sư, còn bắt chéo một chân, đầu ngón chân đang nhún nhún, dáng vẻ này làm gì giống khách nhân, rõ ràng là một tên côn đồ đến thu tiền bảo hộ.

Phương Tranh vừa nhìn thấy dáng dấp hần liền tức giận, có người tới nhà làm khách giống như người sao? Thái tử điện hạ, lão bản của người tới nhà của ta, đều nhã nhặn hữu lễ, lời nói ôn hòa, người đến nhà ta lại tỏ ra kiêu đại gia, hiện tại người trẻ tuổi đúng thật là không hiểu lễ phép!

Đang đứng ngay cánh cửa làm bằng gỗ điêu khắc tượng hoàng lê, Phương Tranh quay đầu quát lớn: “Người đâu! Đóng cửa, thả Đại Hoàng! Cẩn chết người này thiếu gia có phần thưởng!”

Tiêu Hoài Viễn nghe thanh âm của Phương Tranh, không khỏi vui vẻ, nhưng sau khi nghe xong nội dung câu nói của hần, thất sắc nói: “Phương huynh! Đừng xung động! Là tiểu đệ Tiêu Hoài Viễn!”

Phương Tranh cũng không hề nhìn hần, nghiêng đầu nói: “Nói bậy! Tiêu huynh là một quân tử nho nhã lễ độ, hần làm sao lại giống như một tên lưu manh thu tiền bảo hộ? Người đâu! Thả Đại Hoàng!”

Tiêu Hoài Viễn hướng Phương Tranh vái chào, cười khổ nói: “Phương huynh, tiểu đệ sai rồi, đệ không nên có dáng vẻ thất lễ tại quý phủ, đặc biệt hướng Phương huynh bồi tội, mong Phương huynh bao dung.”

Lúc này Phương Tranh mới quay đầu lại, làm như mới nhận ra Tiêu Hoài Viễn, vẻ mặt vui mừng nói: “Ai nha! Đây không phải là Tiêu huynh đó sao? Một ngày không gặp, như cách ba thu, người không nói lời nào thiếu chút nữa ta nhận không ra người nữa. Ai nha, hiểu lầm, thật sự là hiểu lầm. Người đâu, tạm thời không cần thả Đại Hoàng.”

Tiêu Hoài Viễn ngạc nhiên nói: “Xin hỏi Phương Huynh, Đại Hoàng là vị huynh đệ nào?”

Phương Tranh nghiêm trang nói: “Đại Hoàng là bạn tri kỷ của tiểu đệ, rất có vài phần tương tự Tiêu huynh.”

Tiêu Hoài Viễn có chút tâm thần không an, nghe vậy chấp tay cho có lệ: “Như vậy tiểu đệ nên hảo hảo kết bạn một phen mới được.”

Đúng lúc Đại Hoàng vừa cúi đầu, đang thí diên thí diên chạy tới.

Phương Tranh nhanh miệng nhiệt tình giới thiệu: “Tiêu huynh, vị huynh đài này chính là Đại Hoàng, hai người các người nên hảo hảo thân cận...”

Tiêu Hoài Viễn ngây cả người, lập tức xấu hổ chấp tay hướng Đại Hoàng nói: “Ách, hạnh ngộ, hạnh ngộ.”

Đại Hoàng cao ngạo liếc mắt nhìn Tiêu Hoài Viễn, sau đó nghiêng đầu, dùng tư thế mười phần ưu việt, ngạo nghễ chạy đi.

Phương Tranh nhìn vẻ mặt xấu hổ không ngớt của Tiêu Hoài Viễn, trên mặt tràn đầy nụ cười xấu xa. Sau này phải cấp cho người này một biệt hiệu, gọi “Cẩu Bất Lý” (cả chó cũng không để ý tới), phi thường chuẩn xác.

Phương Tranh ngồi xuống ghế thái sư nơi tiền sảnh, chậm rãi bưng chén trà, uống vài hớp, sau đó tà tà nhìn Tiêu Hoài Viễn, thỉnh linh mở miệng hỏi: “Đến tặng lễ?”

“A?” Tiêu Hoài Viễn nghe vậy ngạc nhiên, nhất thời thất thần.

Phương Tranh mắt híp nhíu nhíu mày, hai mắt nhìn nóc nhà, trong miệng lẩm bẩm: “Thực sự là thói đời nha! Đến nhà không tặng lễ thì cũng thôi, còn giả vờ ngễnh ngãng, rốt cục là làm sao vậy?”

Tiêu Hoài Viễn cười khổ nói: “Phương huynh, người giàu có địch quốc, không cần đòi tiền trên người tiểu đệ đó chứ? Tiểu đệ làm tên sai vặt trong phủ thái tử, mỗi tháng chỉ có ba lượng bạc vụn, người cần gì phải chơi tiểu đệ đây?”

Phương Tranh nghe nhắc tới bạc thì liền đau, nghe vậy bưng quai hàm thống khổ rên rỉ một tiếng: “Ai nói ta giàu có địch quốc? Hiện tại ta còn nghèo hơn cả tên ăn mày, ai! Gần đây thiếu tiền thiếu rất nghiêm trọng.”

Lập tức Phương Tranh biến sắc, sầm mặt nói: “Nếu không phải đến tặng lễ, người tới nhà của ta làm chi?”

Đối với hoàng thượng, đối thái tử, đối với quan viên triều đình, Phương Tranh không có biện pháp đành gỡ khuôn mặt tươi cười ra đón chào, thế nhưng đối với Tiêu Hoài Viễn, hần nghĩ không cần phải quá mức khách khí. Có người để mình có thể lên mặt lên mũi, Tiêu Hoài Viễn là thuộc trong số đó.

Tiêu Hoài Viễn nghe vậy, thần tình lập tức liền nghiêm túc nói: “ Phương huynh, người cũng biết hiện tại người đã...”

Phương Tranh lạnh lùng ngắt lời: “ Ngươi trong sớm tối phải không? Lại là câu cũ rích này. Người không thể thay đổi mới mẻ một chút sao? Ta nói rất cực người muốn làm gì? Hai ta quen biết cũng có hơn nửa năm phải không? Người vẫn biểu hiện kiêu lén lút, rồi lại bình thường làm trò kỳ lạ nói cho ta biết một ít tình báo kỳ lạ, dường như chuyện trên trời dưới đất người đều biết, đã biết sao không nói thẳng thắn, hết lần này tới lần khác lại làm như một quả phụ che cửa buôn bán lén, cỏi phân nửa lưu phân nửa, người nghĩ như vậy vui lắm sao?”

Tiêu Hoài Viễn thất thần, một lát ha ha nói: “ Ách, Phương huynh, thân phận của ta thật sự không thể nói, tiểu đệ đúng là có chỗ khó khăn.”

“ Với giao tình thâm hậu giữa hai ta, người cũng không thể nói sao?”

Tiêu Hoài Viễn nghe vậy cảnh giác nhìn xung quanh một chút, sau đó ghé vào bên tai Phương Tranh nói nhỏ: “ Vậy người có thể bảo thủ bí mật không?”

Hai mắt Phương Tranh sáng ngời, tiểu tử này rốt cục chịu nói ra thân phận của hắn!

Phương Tranh gật đầu lia lịa như gà mổ thóc, liên tục nói: “ Được được! Đương nhiên được! Nói mau nói mau!”

Tiêu Hoài Viễn hướng hắn cười cười, sau đó ghé vào lỗ tai hắn thần bí nói: “...”

Phương Tranh: “....”

Một lúc lâu.

“ Người đâu! Đóng cửa, thả Đại Hoàng!”

“ A! Phương huynh bớt giận, tiểu đệ sai rồi!”

Phương Tranh sầm mặt nói: “ Được, thân phận của người ta không hỏi, ta chỉ hỏi người, lần trước ta bị người bắt cóc tống tiền, người trước đó có biết hay không? Vì sao không sớm nhắc nhở ta?”

Tiêu Hoài Viễn kêu oan: “ Ai nha! Thật oan chết tiểu đệ! Chuyện này ta làm sao biết trước?”

Con người Phương Tranh chuyển vòng vo, sau đó thay vào khuôn mặt tươi cười, nói: “ Nếu Tiêu huynh đối với quan trường và dân gian tại kinh thành rõ như lòng bàn tay, sao không nói cho tiểu đệ, người làm chủ phía sau màn bắt cóc ta, rốt cục là vương bát đản phương nào? Tiểu đệ vô cùng cảm kích.”

Tiêu Hoài Viễn lắc đầu nghiêm mặt nói: “ Điều này ta thật không biết, Phương huynh, ta đã sớm nói qua, ta đối với người cũng không địch ý, từ lập trường nào đó mà nói, ta thậm chí là trợ lực lớn của người. Nếu ta biết trước có người muốn hại người, khẳng định sẽ nói cho người biết.”

Phương Tranh cười cười, nhàn nhạt nói: “ Được rồi, chuyện này chúng ta không nói nữa. Người tới nhà của ta khẳng định không chỉ là an ủi ta đơn giản như vậy. Đi thẳng vào vấn đề đi, người đến hàn xá rốt cục có chuyện gì làm?”

Tiêu Hoài Viễn dè dặt thanh âm, ghé vào bên tai Phương Tranh nói: “ Hôm nay ta muốn nói với người chuyện thái tử, cùng với mấy vương gia khác. Phương huynh, việc này trọng yếu hơn nhiều chuyện truy tra kẻ làm chủ phía sau bắt cóc người.”

248. Chương 233: Không Quan Tâm

Ấn tượng của Phương Tranh đối với Tiêu Hoài Viễn rất mơ hồ, hắn cảm thấy Tiêu Hoài Viễn quá thần bí. Từ nhỏ hắn xem qua trong ti vi, phàm là nhân vật thần bí, khi tới thời gian công bố đáp án cuối cùng, bọn họ nếu không phải là người đại gian ác, thì là người đại ẩn đại thiện. Là nhân vật then chốt thuộc về khả năng ra tay liên định căn khôn. Kết cục của người như thế đều đã được an bài, nếu không phải là kết thúc buồn, thì là kết thúc vui, dù sao luôn luôn sẽ cực đoan.

Cho nên đối với người như thế, mặc dù từ trong trực giác cho rằng hẳn đáng giá tin tưởng, nhưng hay nhất vẫn phải đề phòng một chút.

Phương Tranh liếc mắt nhìn Tiêu Hoài Viễn, bỗng nhiên nói: “Người nói với ta về chuyện thái tử và mấy vương gia khác? Tiêu huynh, ở đây, không thể bàn chuyện quốc gia, người chỉ là tên sai vặt trong phủ thái tử, còn ta, cũng chỉ là một nhân quan chờ ăn chờ chết. Thái tử và mấy vương gia ra sao, chúng ta có cần phải lén lút đàm luận không?”

Tiêu Hoài Viễn nháy mắt mấy cái, cười nói: “Phương huynh, người thật không muốn nghe sao? Đối với người lại rất trọng yếu đó.”

Phương Tranh đỡ trán nói: “Không muốn! Hiện tại ta nghe được chuyện gì về triều đình, về quốc sự, về tranh quyền đoạt lợi những vấn đề này thì liên đau đầu, ai, có phải là ta bị bệnh? Ngày khác ta phải đi xem đại phu mới được.”

Tiêu Hoài Viễn nghe vậy ngậy ra một lúc, sau đó dễ dàng cười nói: “Nếu Phương huynh không muốn nghe, tiểu đệ cũng không miễn cưỡng, vậy tiểu đệ sẽ không quấy rối Phương huynh nữa, cáo từ.”

Nói xong Tiêu Hoài Viễn đứng dậy liền đi, Phương Tranh đỡ trán, nghiêng người suy nghĩ, nhìn Tiêu Hoài Viễn đi ra ngoài, càng đi bước chân của hắn càng chậm, tựa hồ đang chờ Phương Tranh gọi lại hắn.

Trong lòng Phương Tranh cười nhạt, trong đầu người này vì sao còn chơi trò đáng chán này? Hắn cho rằng chỉ cần đi ra ngoài, ta phải gọi hắn lại hay sao? Trò xiếc lật mềm buộc chặt từ đời trước lão tử đã chơi đến chán ngắt, người không phải đang tự làm mất mặt trước mặt ta sao?

Phương Tranh nhìn cũng không nhìn Tiêu Hoài Viễn, thẳng ngáp một cái, lập tức nâng chén trà trên bàn gỗ lim, chậm rãi uống vài ngụm, nhìn cực kỳ nhàn nhã tiêu sái.

Tiêu Hoài Viễn đi hai bước liền dừng lại, xoay người về mặt bất đắc dĩ nhìn Phương Tranh, thở dài nói: “Phương huynh, ta chỉ là ý tốt đến nói thể cục tĩ mĩ hiện nay của kinh thành cho người nghe, đối với người cũng không có ác ý.”

Phương Tranh nhàn nhạt cười nói: “Trước tiên người nói cho ta biết, nguyên nhân gì khiến cho người vội vàng chạy đến nhà của ta phân tích thể cục cho ta nghe, nhà của ta đời đời kinh thương, thờ phụng chính là không lợi không làm, nếu là chuyện không có chỗ tốt, sẽ không có ai đi làm. Người tới phân tích thể cục cho ta, từ đó chiếm được chỗ tốt gì?”

Tiêu Hoài Viễn ngây ngốc một lát, cười khổ nói: “Phương huynh, ta có...”

“Nổi khổ sao? Không thể nói sao? Hiểu. Hoàn toàn hiểu. Ta từ ngày biết người, người cứ nói mình có nổi khổ, lại nói khó xử, dường như những thứ này là bí mật tối đa của người, đáng đáp như đại sâu thâm sâu. Tiêu huynh, nói thật, ta đồng tình người, người sống như vậy không thấy mệt mỏi sao?”

Nhìn dáng dấp khổ sở của Tiêu Hoài Viễn, Phương Tranh thở dài nói: “Được rồi, người cứ nói, ta sẽ nghe một chút. Tuy rằng người vẫn biểu hiện thần thần bí bí, không giống người tốt, nhưng ta vẫn phải tuyển chọn tin tưởng người.”

Tiêu Hoài Viễn giải thích: “Ta vốn là người tốt...”

“Có người tốt thích giấu đầu lòi đuôi như người sao?” Phương Tranh trợn mắt.

Tiêu Hoài Viễn tựa hồ lười cãi cọ cùng Phương Tranh, trực tiếp tiến vào chính đề, nói: “Phương huynh hẳn là biết Thọ Vương và Anh Vương vào kinh rồi chứ?”

“Biết, vậy thì sao?”

“Phương huynh cũng nên hiểu rõ, hai vị vương gia lúc này vào kinh, tất nhiên ý đồ không tốt?”

“Ân, ta cũng hiểu rõ.”

Tiêu Hoài Viễn thở dài nói: “Như vậy, tình cảnh của người và Phúc Vương sẽ không diệu đâu.”

Phương Tranh ngắt người, nói: “Chỉ giáo cho?”

Hai mắt Tiêu Hoài Viễn khép hờ, đề thấp thanh âm nói: “Thọ Vương và Anh Vương dùng lý do bị bệnh, vừa vào kinh liên chung quanh hoạt động, âm thầm kết giao quan viên trong triều, lại phóng ra lời đồn, nói thái tử cũng không phải cốt nhục của hoàng thượng, lúc này đã có không ít ngôn quan thỉnh cầu phế thái tử, lập người khác.”

Phương Tranh không chút phản ứng, gật đầu, nói: “Những chuyện này đâu có liên quan gì tới ta? Hoàng thất tranh đoạt ngôi vị, từ xưa đã có, ta chỉ là một quan viên nhàn tản, quản được sao?”

Tiêu Hoài Viễn không để ý đến hắn, tiếp tục nói: “Hiện tại làm cho người không hiểu rõ, chính là thái độ của hoàng thượng. Hắn đem tấu chương của các ngôn quan thỉnh cầu phế thái tử lưu lại không phát, cũng không phê duyệt đồng thời cũng vẫn để yên cho thái tử giám quốc. Lẽ ra thái độ đó chính là duy trì thái tử, nhưng hoàng thượng đối với việc hai vị vương gia kháng chiếu mệnh tự ý vào kinh lại không để ý tới cũng không hỏi, đối với việc bọn họ ở trong kinh thành hoạt động chung quanh, kết giao quan viên, mưu toan phủ định thái tử cũng ngoảnh mặt làm ngơ. Không ít đại thần đều đoán không ra hoàng thượng rốt cục đang nghĩ như thế nào...”

“Tiêu huynh, người hãy nói cho ta biết, những chuyện này vốn đâu liên quan gì tới ta?”

Tiêu Hoài Viễn nhìn chằm chằm Phương Tranh, cười nói: “Phương huynh cùng Phúc Vương ngày trước học chung trường, nói vậy tình nghĩa thâm sâu, tất nhiên cùng tiến cùng lui, lo lắng cho nhau. Cơ hội thật lớn như vậy xảy ra trước mắt, chẳng lẽ Phúc Vương điện hạ không có ý bước lên cao?”

Phương Tranh nghe vậy hai mắt mở to, tay run run chỉ vào Tiêu Hoài Viễn, thất sắc nói: “Người...người...người chẳng lẽ người muốn ta kích động Phúc Vương phủ định thái tử? Tiêu huynh, lời nói đại nghịch bất đạo như vậy, sao người dám nói ra miệng?”

Tiêu Hoài Viễn ngẩn người, tựa hồ không nghĩ tới Phương Tranh không hề biết xấu hổ, chuyện ra tới mặt bàn mà hắn còn làm bộ làm tịch, làm ra dáng dấp như một trung thần. Thật là Tiêu Hoài Viễn có chút kinh ngạc, hắn đã đánh giá quá thấp độ dày da mặt Phương Tranh.

“Phương huynh, nơi này cũng không có người ngoài, người cần gì phải cẩn thận như vậy? Việc này vốn hiểu lòng không nói ra, ta chỉ bất quá nói ra tình hình thực tế mà thôi.” Tiêu Hoài Viễn phát hiện từ khi vào Phương phủ, biểu tình thường có của hắn chính là cười khổ.

Phương Tranh từ chối cho ý kiến, chỉ cười cười, nói: “Tiêu huynh, rốt cục người muốn nói gì với ta?”

“Thọ Vương và Anh Vương tuy hiện nay còn chưa trực tiếp nhắm vào Phúc Vương và người, nhưng ta nghĩ, bọn họ đã có ý định nhắm vào vị trí thái tử, như vậy chuyện bọn họ cùng người và Phúc Vương thành kẻ địch chỉ là chuyện sớm hay muộn, hôm nay cản trở ngay trước mặt bọn họ chính là thái tử và Phúc Vương, chỉ có phủ định thái tử và Phúc Vương, hai người mới có cơ hội ngồi vào vị trí thái tử, điểm này ta tin tưởng Phương huynh đã nhìn thấy rõ ràng rồi chứ?”

“Thì tính sao?”

“Từ xưa người có quyền cao chức trọng, giống như một gốc cây đại thụ, có những nhánh cây tráng kiện, có lá cây rậm rạp, có rễ cây rắc rối khó gỡ, như vậy mới có khả năng nhận được gió táp mưa sa. Phương huynh, hôm nay người nhận chức quan lớn nhị phẩm trong triều đình, tay cầm trọng quyền. Phúc Vương điện hạ lại nhập Lại Bộ, hiệu lệnh bách quan. Xin hỏi Phương huynh, người và Phúc Vương có căn cơ trong triều sao? Có chỗ dựa sao? Có nhân mạch sao?”

Phương Tranh thành thành thật thật lắc đầu nói: “Không có.”

Tiêu Hoài Viễn nở nụ cười, dáng tươi cười ẩn chứa ý tứ hàm xúc khó hiểu: “Phương huynh, quyền cao địa vị cao mà không có căn cơ, nếu không mang vinh quang đến cho người, trái lại sẽ đưa tới tai họa sát thân cho người, làm cho người biết thành một tấm bia sống, nơi chốn bị người cản tay, nơi chốn bị người mưu hại công kích, người còn trẻ tuổi, đã là quan lớn trong triều đình, niên thiếu thân tử có đường làm quan rộng mở như vậy, có thể nào làm cho người ta không oán hận đổ kỵ? Trước đó vài ngày người bị bắt cóc, đó là một ví dụ rõ ràng.”

Biểu tình Phương Tranh dần dần trở nên ngưng trọng, trầm mặc một lúc lâu, mới trầm giọng nói: “Không sai, người nói rất có đạo lý, thế nhưng ta có thể làm sao bây giờ? Từ quan sao? Hoàng thượng khẳng định

không đồng ý, hơn nữa đây là thời gian Phúc Vương cần có ta, ta càng không thể nhẹ nhàng rời đi. Nhường nhịn sao? Trước sói sau hổ, nếu ta lui, địch nhân làm sao buông tha ta? Một lần lui sẽ lại lui, ta phải lui tới bao giờ?”

“ Cho nên ta vừa nói qua, người cùng Phúc Vương hôm nay đã nguy trong sớm tối, Thọ Vương và Anh Vương quay về kinh đem mũi nhọn chỉ thẳng thái tử, nhưng thái tử ở kinh thành và triều đình lẫn lộn nhiều năm, kỳ quyền kỳ thế, rắc rối khó gỡ, cổ thụ thâm sâu, làm sao chỉ với hai vị vương gia quanh năm ở đất phong bên ngoài đơn giản lay động được? Hai vương gia nếu phát hiện không lật đổ được thái tử, bọn họ khẳng định sẽ quay đầu nhọn, trực tiếp nhằm vào người và Phúc Vương, khi đó thái tử sẽ mừng rỡ ngồi yên xem hổ đấu, nói không chừng còn chê các người đấu không đủ náo nhiệt, ngằm chằm ngồi thổi gió cũng không chắc.”

Phương Tranh nghe vậy biểu tình trở nên khổ sấp, rầu rĩ nói: “ Người nói những lời này ta đều sớm nghĩ tới, mặc dù ta vô ý tham gia vào trận tranh đấu này, nhưng vấn đề là do không thể tự chủ, đã bị dính dáng vào rồi, ngoại trừ kiên trì cùng bọn chúng chu toàn, còn có thể làm sao bây giờ?”

Đôi mắt Tiêu Hoài Viễn chăm chú nhìn Phương Tranh, khóe miệng lộ ra vài phần ý cười kỳ quái, thản nhiên nói: “ Phương huynh, người có nghĩ tới hay không, bất luận là thái tử, hay Thọ Vương, Anh Vương, bọn họ rơi vào vòng tranh đấu mà không rảnh nghĩ tới, bọn họ đã quên một điểm trọng yếu nhất.”

“ Người muốn nói?”

Tiêu Hoài Viễn cười cười: “ Tranh quyền đoạt lợi trong triều đình, trắng trợn kết đảng, đấu đá lẫn nhau, bọn họ hăm sâu trong đó, không nghĩ gì khác. Nhưng bọn họ đã quên, quyết định chọn thái tử, đều không phải triều thần, đều không phải bách tính, cũng không phải chính bọn họ, mà là hoàng thượng, hoàng thượng nói muốn ai làm thái tử, thì cứ hạ thánh chỉ, mặc kệ ai không phục, cũng không thể phản đối, mà thái tử và hai vị vương gia vừa vặn lại quên điểm này.”

Phương Tranh nhụt chí nói: “ Bọn họ làm sao quên? Theo ta được biết, thái tử và hai vị vương gia thường xuyên tiến cung thỉnh an, ở trước mặt hoàng thượng hồi hân ân cần. Làm nhi tử hiếu thuận tới mức không bình thường, so sánh với họ, Phúc Vương lại càng có vẻ chất phác hơn nhiều.”

Tiêu Hoài Viễn cười nói: “ Không phải vậy, Phương huynh. Thái tử và hai vị vương gia chỉ làm mặt ngoài, trên thực tế hoàng thượng cũng không hề để, bọn họ cho dù biểu diễn khiêm tốn cỡ nào trước mặt hoàng thượng, hiếu thuận ra sao, những gì bọn họ làm nên, tin tưởng hoàng thượng nhất định biết. Gà nhà bôi mặt đá nhau, tay chân tương tàn, vốn là chuyện hoàng thượng không muốn thấy nhất, trước mặt hoàng thượng bọn họ biểu hiện tương đối kính cẩn nghe lời, trái lại càng tỏ rõ nhân phẩm bọn họ tệ hại, trong lòng hoàng thượng sẽ càng kiêng kỵ. So sánh, Phúc Vương tuy rằng biểu hiện chất phác, nhưng hẳn vẫn chưa bị hăm sâu vào trong cuộc tranh đấu giữa các hoàng tử, hoàng thượng tất nhiên cũng biết đến, như vậy, tiểu đệ lớn mật phỏng đoán thánh ý, khả năng hoàng thượng yêu thích Phúc Vương là chắc chắn.”

Tiêu Hoài Viễn nói tới đó giương mắt nhìn Phương Tranh, mỉm cười nói: “ Phúc Vương điện hạ nếu có ý vươn lên, chỉ cần vẫn bảo trì lập trường không quan tâm, mặc kệ mọi chuyện, vị trí thái tử của quốc gia, tin tưởng sẽ không khó đạt được, Phương huynh, ý chí của đế vương, dung nạp khắp thiên hạ. Ẩn chứa vũ nội, ánh mắt dài xa, tâm kế sâu trầm. Người thường không thể sánh bằng, thái tử, hai vị vương gia, bao quát người và Phúc Vương, những gì các người gây nên, đều xa xa thua hoàng thượng suy nghĩ, người tự cho là mình có diệu kế, kỳ thực tất cả đều bị hoàng thượng xem thấu, không bằng trở ngược lại, dùng ngu giả trí. Không tranh, tự có diệu dụng của không tranh.”

Phương Tranh dường như có điều hiểu ra, gật đầu, nhìn chằm chằm Tiêu Hoài Viễn: “ Tiêu huynh, người nói thật với ta, lời nói này, là chính kiến giải của người, hay có người muốn người chuyển cáo cho ta?”

Tiêu Hoài Viễn cười nói: “ Có chút việc là người khác muốn ta chuyển cáo, còn có chút, ha ha, là ta dùng thân phận tiểu nhân nói cho người, Phương huynh cũng đừng hỏi người nọ là ai, nói chung hẳn đối với người không có ác ý.”

Dừng một chút, Tiêu Hoài Viễn do dự, mở miệng nói: “ Gần đây người và Phúc Vương cẩn thận một chút. Có lẽ sẽ có người hữu tâm, sẽ gây xích mích giữa các người và hai vị vương gia hoặc là thái tử.”

Nói tới đây Tiêu Hoài Viễn than thở: “ Đã hăm sâu vào cuộc, nếu muốn mặc kệ tất cả, nói thật dễ!”

Phương Tranh cũng thở dài: “ Đúng vậy, tứ bình bát ổn(ý nói bình an) làm thiếu gia nhà giàu thật tốt, chẳng biết vì sao lại kỳ lạ rơi vào hoàn cảnh gian nan hung hiểm như vậy, người nói ta đi đâu nói rõ lý lẽ đây.”

Tiêu Hoài Viễn đứng lên, cười nói: “ Núi cao đến đỉnh, tự nhiên có thể thấy được phong cảnh mà người bình thường không thấy được. Đây cũng là chỗ tốt của một người có địa vị cao, vì thế trên đời mới có nhiều người mưu cầu truy đuổi danh lợi quyền thế như vậy. Phương huynh, nếu không còn chuyện gì tiểu đệ xin cáo từ. Chuyện mới nói vừa rồi, mong rằng Phương huynh suy nghĩ kỹ.”

Phương Tranh vội vàng đứng dậy kêu lên: “ Ai, đợi lát nữa đã, như vậy là người đi rồi?”

Tiêu Hoài Viễn ngạc nhiên nói: “ Phương huynh còn có vấn đề gì sao?”

Phương Tranh nghiêm trang nói: “ Có, có một vấn đề trọng yếu muốn hỏi người, nhưng cảm thấy xấu hổ mở miệng.”

“ Phương huynh cứ nói.”

Phương Tranh quan sát hần vài lần từ trên xuống dưới, lại khải hai tiếng, biểu tình tràn ngập chờ đợi, hai mắt lóe lên sao nhỏ: “ Ta hỏi người, hôm nay người tới nhà của ta, thật không phải là tới tặng lễ sao?”

Tiến bước Tiêu Hoài Viễn khuôn mặt đen thui, Phương Tranh chăm chú nhìn bóng lưng của hắn, bỗng nhiên nở nụ cười.

Tiêu Hoài Viễn người này, rất thú vị, vô cùng thú vị!

Nói vậy người phía sau hắn lại càng thú vị hơn đi?

Phương Tranh đầy bụng tâm sự trở về tiểu viện, nằm trên giường nặng nề thở dài, Tiêu Hoài Viễn nói có vài phần đạo lý, theo tình thế hôm nay, từng cử động của mấy hoàng tử đều bị hoàng thượng nhìn thấy, nếu Mập Mập vì vị trí thái tử, chủ động kết giao đại thần trong triều, cũng sẽ rơi xuống hạ sách, tạo thành ấn tượng không tốt cho hoàng thượng.

Cho nên Mập Mập không thể hành động thiếu suy nghĩ, tốt nhất là thành thật ở lại Lại Bộ mặc kệ tất cả, mà việc kết giao đại thần, vì Mập Mập lo lắng nhân mạch cùng tạo cơ sở trong triều đình, phải cho chính mình đi làm.

Nói thì dễ, nhưng làm thì khó, điều khác không nói, hắn nghĩ một vòng lớn, lại nhớ tới điểm đầu tiên. Hắn và Mập Mập phải đối mặt với một vấn đề rất đau đầu, đó là không có tiền, không biết kiếm ở đâu.

Phàm là hoàng tử tranh vị, thủ hạ bọn họ đều có một đám mưu sĩ nghĩ kế. Trên danh nghĩa lại có hàng hà sản nghiệp, vì đại nghiệp của bọn họ cung cấp tiền tài cuồn cuộn không ngừng, bất luận thời cổ đại hay hiện đại, muốn leo lên đỉnh cao quyền lực, nhất định phải dùng rất nhiều tiền, đây là đạo lý thiên cổ không thay đổi. Cần chi rất nhiều, kết giao đại thần, nuôi dưỡng thực khách, thường xuyên vào cung tiến cống phẩm cho những tần phi được hoàng thượng sủng ái, đáng tiếc, hắn và Mập Mập hôm nay trong tay không có tiền, cũng không có nhân tài.

Phương gia có tiền, nói giàu có địch quốc cũng không tính khoa trương, Phương Tranh biết, chỉ ít hiện nay tồn ngân trong quốc khố Hoa triều còn không nhiều được như Phương gia. Nhưng tiền của Phương gia tạm thời không thể động, đó là Phương Tranh dự định cấp Mập Mập và chính toàn gia của mình lưu một con đường lui, hoàng thượng sau trăm tuổi, nếu Mập Mập không lên làm thái tử, vậy đợi hắn và cả mình chính là số phận bị tẩy trừ, ở thời gian đó phải chạy nạn, không có tiền, làm sao chạy?

Tiền a! Tiền a! Phương Tranh bưng quai hàm, ngửa mặt lên trời than thở một tiếng.

Không biết Yên Nhiên quản lý mấy thanh lâu có nữ khách hàng hay không, thực sự không được bốn thiếu gia phải miễn cưỡng một chút, đi thanh lâu làm con vịt tiếp khách thôi, Phương Tranh nghĩ hiện tại hắn chỉ còn lại tiền vốn duy nhất chính là còn gương mặt anh tuấn.

Đang trong lúc than thở, một thân ảnh nho nhỏ sôi nổi chạy vào, thấy Phương Tranh nằm trên giường, bóng người mừng rỡ quát to một tiếng, nhào tới vui vẻ hô: “ Tỷ phu ca ca!”

Thân thể nhỏ nhỏ tròn tròn không chút khách khí từ mặt đất mọc lên, sau đó từ trên trời giáng xuống, hung hăng rơi xuống ngay bụng Phương Tranh đang nằm ngửa, lập tức vang lên tiếng kêu thảm thiết.

Không cần xem liền biết, thân hình bé bé gọi hần là “tỷ phu ca ca”, nhất định là Trường Nhạc công chúa tiểu ma đầu.

Phương Tranh ôm bụng, biểu tình thống khổ nhìn, trong lúc nhất thời khóc không ra nước mắt.

Mỗi lần nhìn thấy tiểu ma đầu này, thật không có chuyện gì tốt, hiện tại Phương Tranh lại càng khẳng định, tiểu a đầu này từ nhỏ đã là khắc tinh của hần, từ góc độ lớn nào đó mà nói, nàng thậm chí so với thái tử cùng hai vị vương gia càng đáng sợ, địch nhân khác cùng lắm thì muốn mạng của hần mà thôi, nhưng nàng ta lại tự tay lột sạch tiền bạc, quả thực so với lấy mạng của hần càng thêm tàn nhẫn.

Nhiều ngày không gặp, Phương Tranh chăm chú quan sát nàng, tiểu a đầu hôm nay trang phục rất đẹp, một thân quần áo màu vàng nhạt, khuôn mặt mập mạp nhỏ nhắn, tỏa ra hương thơm ngan ngát như sữa. Mái tóc được cẩn thận tỉ mỉ tết thành hai bím nhỏ nhỏ, cả người nhìn qua như búp bê được điêu khắc bằng ngọc phấn, hơn nữa còn rất bạo lực?

“Tỷ phu ca ca, người bị bệnh sao?” Nhìn thấy biểu tình thống khổ ôm bụng của Phương Tranh, Trường Nhạc hiểu kỳ chớp đôi mắt to trong suốt, đầu sỏ tạo thành thống khổ cho Phương Tranh tựa hồ đối với hành vi ác liệt của mình hoàn toàn không biết gì cả.

Phương Tranh vẫn ôm bụng, miễn cưỡng nở nụ cười, cắn răng nói: “Không bệnh, đừng chạm vào ta. Tỷ phu người bị đau bụng kinh thôi.”

Trường Nhạc vừa nghe Phương Tranh không có việc gì, khuôn mặt nhỏ nhắn cười tươi như hoa nở, vỗ vỗ bàn tay tròn trịa nhỏ bé, liền xoay người chạy đi ra ngoài.

Phương Tranh kinh ngạc, còn chưa mở miệng gọi nàng lại, Trường Bình đi đến, hai mắt đầy vẻ sùng nịnh nhìn thân ảnh nhỏ nhỏ của Trường Nhạc đang chạy xa.

Phương Tranh chỉ chỉ vào bóng lưng Trường Nhạc, kinh ngạc hỏi Trường Bình: “Muội tử của nàng đổi tính rồi sao? Hôm nay thể nào không đòi ta quyền tiền?”

Thật kỳ quái, trước đây Trường Nhạc chỉ cần vừa nhìn thấy hần, liền đưa tay đòi bạc, còn dùng danh nghĩa hoàn mỹ viết: “Quyền tiền”, hôm nay nàng làm sao vậy? Chẳng lẽ tuổi tác nhỏ nhỏ mà cũng hiểu được đưa tay đòi tiền với tỷ phu là chuyện rất không đạo đức hay sao?

Trường Bình che miệng cười, nói: “Đừng cao hứng quá sớm, sẽ có thời gian người khóc thảm thôi.”

Phương Tranh cả kinh, trong lòng mọc lên một loại dự cảm bất tường, run giọng nói: “Có ý gì?”

Không cần chờ Trường Bình trả lời, Phương Tranh liền biết là có ý gì.

Thân ảnh nhỏ nhỏ ngoài cửa lại chạy trở về, trong tay cầm một thứ, không cần hỏi liền biết, thứ đó chính là thứ gặp thân sát thân, gặp quỷ sát quỷ, chung cực pháp bảo thùng quyền tiền luôn tỏa ra vạn đạo kim quang.

Phương Tranh đỡ trán rên rỉ một tiếng, tiểu gia hỏa này quay đầu chạy ra nguyên lai là đi lấy cái rương đáng chết này. Khắc tinh, khắc tinh a! Ngày tháng sau này làm sao mà qua đây?

Càng làm cho Phương Tranh thống khổ chính là thùng quyền tiền trong tay tiểu a đầu kia càng thăng cấp phiên bản, lớn hơn thùng trước hai lần, khe hở phía trên rương cũng lớn hơn không ít, cũng đủ bỏ vào cả một thanh ngọc như ý. Lúc này Phương Tranh bỗng nhiên nhớ tới, trong phòng hần ngay kệ tủ đối diện, trùng hợp có bày biện một thanh ngọc như ý kích cỡ như vậy.

Sao xem thể nào đều nghĩ, thùng quyền tiền thăng cấp này tạo ra là dò theo bản thân hần, thay lời khác nói, ở trong mắt của Trường Nhạc, mình vĩnh viễn đều là một người vừa ngốc vừa coi tiền như rác, bàn tay tròn trịa nhỏ bé cố sức giơ lên cái rương, đưa đến trước mặt Phương Tranh, đôi mắt to của Trường Nhạc mở tròn nhìn hần chờ đợi, thanh âm mềm nhu nhu, thậm chí còn mang theo vài phần nịnh nọt: “Tỷ phu ca ca...”

Tiểu gia hỏa này học được kiểu láu cá như vậy với ai?

Lúc này Phương Tranh không ôm bụng, hấn sửa lại ôm trái tim, từ từ nhắm hai mắt cảm thán cái rương thăng cấp kia, chỉ thống khổ rên rỉ nói: “Đừng, đừng gọi ta tỷ phu, cũng đừng gọi ca ca, chờ ta có tiền người hãy gọi...”

“Vậy ta gọi người là gì?” Trường Nhạc rất sầu não, bàn tay nhỏ bé cầm cái rương giờ cao, có điểm không biết làm sao.

“Tùy tiện gọi cái gì đều được, chỉ cần đừng thân mật như vậy, người gọi càng thân mật, ta lại càng phá sản.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Trường Nhạc nhú lại, quay đầu nhìn tỷ tỷ Trường Bình xin giúp đỡ, Trường Bình từ lâu đang ôm bụng cười dài ngồi phịch bên mép giường.

Trường Nhạc chớp mắt, suy tư một lát, chần chờ mở miệng: “Ta gọi người là Tranh Tranh?”

“Đừng, người gọi là tỷ phu, tử tỷ phu.”

“Vì sao gọi là tử tỷ phu?”

“Bởi vì ta quyết định đi tìm chết, lập tức, lập tức!”

249. Chương 234: Sát Thủ Ca Ca Rời Núi

Trường Nhạc không cam lòng một mực giờ chiếc thùng lớn làm cho Phương Tranh gấp đến độ muốn khóc, Trường Bình chứng kiến thật sự nhện không được cười đến mức run rẩy hết cả người, đem vài lượng bạc vụn ném vào trong chiếc thùng, Trường Nhạc thỏa mãn tâm nguyện chu cái miệng nhỏ bụ bẫm quay người rời đi, trong lúc chạy còn quay đầu lại hướng Phương Tranh quơ nắm tay nhỏ thị uy, sau đó phun thêm một câu điếng hồn: “Ta sẽ quay trở lại!”

Trường Nhạc đi rồi Phương Tranh buồn rười rượi không ngừng vỗ đùi, bi than nói: “Oan nghiệt, oan nghiệt a!”

Trường Bình cười to chìa ngón tay nhỏ nhắn chọc chọc vào đầu Phương Tranh, sáng giọng: “Nhìn người keo kiệt cả với tiểu hài tử kia! Chẳng phải chỉ có vài lượng bạc vụn thôi sao? Hiện giờ người một ngày đều thu được cả đấu vàng, còn luyến tiếc một chút điểm nhỏ đó ư?”

Phương Tranh bi phẫn nói: “Một ngày thu được cả đấu vàng ư? Nói chuyện cũng nên suy nghĩ một chút a, đừng nói đấu vàng, ta như thế nào ngay cả một hạt bụi vàng cũng chưa có nhìn thấy?”

Trường Bình cười nói: “Đấu vàng đương nhiên được giao cho chúng thiếp bảo quản giúp phu quân rồi, nhưng tài sản của Phương gia trên danh nghĩa đều thuộc về người nha. Chẳng cần phải nói đấu xa, riêng ánh mắt kiểm tiền của phu quân quả nhiên không sai đâu. Hiện tại Ngọc Như Trai đã mở được thêm vài chỉ nhánh, còn lúc trước thanh lọc kinh thành cũng mua vào mấy cái thanh lâu kỹ viện, bây giờ sinh ý vô cùng thuận lợi, có không ít quan viên trong triều đều tới cổ động a, nói người một ngày kiếm được đấu vàng chẳng lẽ còn sai hay sao?”

“Hừ hừ, quan viên triều đình mà cũng đi chơi kỹ viện, đạo đức quả nhiên bại hoại, bạc của bọn hần có được nhất định là cướp từ mồ hôi nước mắt của nhân dân, một đám quan quân bại hoại! Nói cho quản sự thanh lâu, đối với bọn hần thì cần phải chém thật mạnh tay! Một chén thanh trà thu bọn hần một trăm lượng bạc, để cho bọn hần muốn tiến vào phao nữ nhân cũng phải cảm thấy đau trứng gà mà không dám nữa.”

“Người đi chết đi! Miệng nói toàn những lời thô tục!” Trường Bình xấu hổ đỏ mặt, giận dữ đập Phương Tranh một cái.

Phương Tranh bị vả một cái vào miệng bỗng nhiên giống như bị thiên lôi oanh đỉnh, phúc chí tâm linh.

Hiện giờ ta không phải đang cần tiền sao? Một đám cầu quan này còn không bằng ta tự mình đi cướp của bọn hần, dù sao đám cầu quan này cũng không có được một người trong sạch, cướp của bọn hần đúng là thay trời hành đạo vì dân chúng mà phát dương chính nghĩa, thuận tiện cũng làm phong phú thêm cái túi tiền của chính mình, nhất cử tam tứ tiện, có sao mà không làm?

Nghĩ đến là phải tiến hành luôn, Phương Tranh lập tức không chút do dự đứng dậy, biểu tình hưng phấn...nâng nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn của Trường Bình lên, hung hăng hôn một cái, sau đó liền chạy thẳng ra bên ngoài.

Trường Bình nhìn Phương Tranh hấp tấp chạy đi, không khỏi ngăn người, đuổi theo phía sau hân hô lớn: “ Ai, người muốn làm chuyện gì nha?”

“ Lão công của người muốn đi kiếm bạc...!” Phương Tranh cũng không quay đầu lại mà chỉ lớn tiếng trả lời.

Chạy ra khỏi Phương phủ quả thật Phương Tranh cũng như ngựa không dừng vó, đầu tiên phóng thẳng đến quân doanh của Ảnh Tử.

Muốn đánh cướp mệnh quan triều đình cũng là một chuyện khó khăn hệ số tương đối cao, hơn nữa tuyệt đối không thể dùng được nhân mã quan phủ hay Ảnh Tử, bằng không nếu bị hoàng thượng phát hiện, không chuẩn sẽ lại đem hân mắng cho một trận cầu huyết lâm đầu, nếu muốn mọi chuyện không ầm ĩ, Phương Tranh nghĩ tới nghĩ lui rốt cuộc cũng tìm được một cái đối tác để phối hợp với hành động lần này.

Sát thủ ca ca.

Hiện giờ sát thủ ca ca đang ở trong quân doanh của Ảnh Tử mà truyền thụ công phu phi đao cho một số thành viên, hắc mặc dù là giáo đầu nhưng lại hữu danh vô thực, trên thực tế hân không phải là quan viên, hơn nữa tính cách của hân lạnh lùng vô bì, miệng kín như bưng, thật sự là một lựa chọn có một không hai.

Phương Tranh vô cùng kích động chạy đến nơi đóng quân, hiện giờ màn đêm đã buông xuống! Những bài huấn luyện thường ngày đã chấm dứt, đám Ảnh Tử đang ở trong phòng ăn mới được xây dựng, mọi người thấy Phương Tranh không đầu không đuôi xông vào, hơi ngạc nhiên một chút sau đó sôi nổi đứng dậy ôm quyền hành lễ, đồng thanh nói: “ Bái kiến Phương đại nhân.”

Phương Tranh tùy tiện phát phát tay, sau đó nhìn trái nhìn phải ở trong đám người.

Ôn Sâm vội vàng chạy đến bên người, cười nịnh nói: “ Phương đại nhân muện như thế còn đến quân danh, phải chăng là có nhiệm vụ gì giao cho thuộc hạ đi làm sao?”

Phương Tranh nhìn hân liếc xéo một cái, thâm nói nhiệm vụ thật ra thì có nhưng đáng tiếc người không thích hợp đi làm chuyện này.

“ Uy, giáo đầu của các người đâu rồi?” Ở trong một đám hơn trăm người mà muốn tìm được sát thủ ca ca cũng có điểm khó khăn, Phương Tranh đành trực tiếp hỏi Ôn Sâm.

Ôn Sâm ngăn người, ánh mắt phóng về bốn phía chung quanh, sau đó chỉ một cái gác, nói: “ Bẩm đại nhân, ở đằng kia.”

Phương Tranh theo ngón tay của Ôn Sâm nhìn lại, chứng kiến được sát thủ ca ca thần tình lạnh lùng đang ngồi tại một cái bàn bên trong phía góc khuất của nhà ăn. Người này ăn cơm cũng đều lãnh khốc như vậy, bánh bao trong bàn tay mạnh mẽ của hân bị xé thành từng mảnh, mỗi một mảnh hình dạng cơ hồ đều cân bằng nhau, sau đó chậm rãi đặt chỉnh tề ngay ngắn ở bên bàn, thoạt nhìn liền giống như các bộ phận tử thi bị tách rời đang được xếp thành một khối chỉnh tề chờ đợi sát thủ ca ca tiến đến kiểm duyệt.

“ Này, không phải chỉ là ăn một bữa cơm thôi sao, như thế nào lại biến thái vậy chứ?” Phương Tranh thiếu chút nữa nhả câu rơi mất, sau này nên để cho hân ở tại doanh trại đi, đừng kêu hân quay về Phương phủ thì tốt rồi. Vạn nhất người này cũng bị căn bệnh “ trong mộng hiếu sát” giống như Tào Tháo, vậy chẳng phải bản thân mình sẽ trở thành nạn nhân, hơn nữa còn phải tiếp nhận một cái hạ trạng vô cùng thâm hại sao?”

Ôn Sâm không kinh sợ khi chứng kiến được cảnh tượng quái dị, nhún vai nói: “ Giáo đầu có thói quen dùng cơm như thế, làm cho huynh đệ Ảnh Tử đều có chút sợ hân, đại nhân thỉnh xem, chỉ cần là địa phương nào có giáo đầu thì phạm vi trong vòng một trượng sẽ không có bóng người. Bất luận kẻ nào cũng không dám bước đến gần hân, trước kia có một vị huynh đệ mới tới không cẩn thận đã đụng vào hân, bị hân trừng mắt một cái mà vị huynh đệ kia sợ hãi tới mức đương trường tiểu luôn ra quần, nằm đường thương nhiều ngày, sau này mắc phải chứng bệnh hoảng sợ liên đới dâm. Phương Tranh nhìn kĩ lại, quả nhiên các bàn phụ cận nơi sát thủ ca ca ngồi không có một bóng người dám bén mảng tới gần, dường như trên người của hân có

mang bệnh khuẩn truyền nhiễm không bằng. Mọi người sợ hãi tranh xa còn không kịp, nhưng mục đích mà sát thủ ca ca truy cầu đó chính là thanh tịnh, cho nên vẫn chậm rãi ăn cơm tựa hồ vô cùng nhàn nhã.

Gã gia hỏa này quả thực giống như độc dược, bình thường không hiểu đám Ảnh Tử bị hấn hành hạ tới mức độ như thế nào? Không cần nghĩ cũng hiểu, khẳng định là cực kỳ thảm thiết.

Phương Tranh chà xát hai tay đổi bộ mặt tươi cười bước lên, đi đến bên người sát thủ ca ca nịnh hót nói: “Ai yêu, sát thủ ca ca, nhiều ngày không gặp người so với trước kia nhìn càng thêm anh tuấn hơn, thiếu chút nữa đã vượt qua được tiểu đệ rồi, ha ha....”

Sát thủ ca ca mí mắt cũng chưa thềm nâng, ánh mắt đang chăm chú nhìn vào những mảnh vụn của miếng bánh bao, giống như chúng nó có lực hấp dẫn hơn Phương Tranh rất nhiều.

“Có chuyện gì mà tìm ta?” Sát thủ lạnh lùng nói.

Phương Tranh ngăn người, ngạc nhiên hỏi: “Làm sao người biết được?”

Lúc này sát thủ ca ca mới ngược mắt lên, hờ hững quét mắt nhìn hấn: “Phàm là trên mặt của người xuất hiện cái loại diễn cảm siểm nịnh này, liền khẳng định người có việc cầu người tương trợ.”

Phương Tranh đang tươi cười bỗng nhiên cứng người, nhìn không ra con người này thường ngày ít nói, nhưng khi nói ra thật đúng là độc.

“Sát thủ ca ca, có một bút mua bán, tiểu đệ ta nghĩ mời người xuất sơn, hỗ trợ ta một tay.” Phương Tranh chuyện ta thì ta làm, vẫn hiện ra một nụ cười siểm nịnh trên gương mặt.

“Hảo.” Sát thủ ca ca không nói một câu, chậm rãi đứng dậy bước đi.

“A?” Hiện giờ đến phiên Phương Tranh giật mình, dưới ánh mắt soi mói khó hiểu của đám Ảnh Tử, Phương Tranh vội vàng chạy đến bên người của sát thủ ca ca, ngạc nhiên nói: “Ách, sát thủ ca ca, lần này làm sao người lại sẵn khoái đáp ứng như vậy?”

Dĩ vãng cầu hấn làm một chuyện, người này nếu không có bạc sẽ chính trực cự tuyệt, căn bản là không thể thương lượng. Hôm nay như thế nào lại sẵn khoái đáp ứng như thế, phải chăng đã uống lộn thuốc rồi sao?

“Sống lâu trong quân doanh rồi, muốn đi ra ngoài chút thôi.” Sát thủ ca ca thản nhiên giải thích nói.

“Nga.” Phương Tranh minh bạch rồi, thỉnh thoảng cũng cần đi ra bên ngoài hít thở không khí một chút. Lại nói sát thủ ca ca vốn là một con người thích tự do, hấn đáp ứng chính mình làm giáo đầu cho Ảnh Tử, ở liền trong quân doanh vài tháng không đi ra ngoài, có thể nhìn ra được, hấn quả thật cũng rất trọng nghĩa.

Phương Tranh cao hứng vỗ bả vai sát thủ ca ca, tràn ngập cảm kích cười nói: “Như thế trước hết tiểu đệ mời người đi chơi kỹ viện, khoản đãi người một bàn yến tiệc phong phú có thêm mỹ nữ hầu hạ, nếu như không đủ có thể gọi liền mười mấy cô nương ra cùng người, khiến cho gậy sắt của người bị các nàng mài thành tú hoa châm, ha ha....”

Phương Tranh cùng sát thủ ca ca quay trở lại nội thành thì đã vào thời gian lên đèn, Phương Tranh vén rèm xe nhìn ra bên ngoài, hôm nay trời lạnh người đi trên đường rất thưa thớt, nếu không phải có chuyện quan trọng sẽ không ai nguyện ý chạy ra ngoài đường, chỉ muốn ngồi ở nhà, cùng mọi người vây quanh lò sưởi ấm áp, kể cho nhau nghe những câu chuyện nhàn thoại.

Trên đường cái lạnh tanh không một bóng người, sắc trời vừa mới vào đêm, cửa hàng hai bên ngã tư đường đều đã đóng cửa, từng cơn gió lạnh cắt da thổi hây hây qua phố, vài chiếc lá khô héo úa theo cơn gió mà lay động, đung đưa phiêu phù hướng một nơi phương xa không biết tên.

Xe ngựa đến một nhà tên là Ý Hồng Lâu thì dừng lại trước cửa, Phương Tranh bước xuống xe nhìn vào cửa Ý Hồng Lâu có những nam tử đến tầm lập diễm nói liền không dứt. Phương Tranh không khỏi cao hứng nhếch miệng mỉm cười.

“Ai, sát thủ ca ca, nơi này được không? Tiểu đệ xuất bạc khai mở, sinh ý cũng tạm thời hưng thịnh đi?” Phương Tranh nhin không được đặc chí khoe khoang nói.

Sát thủ ca ca lạnh lùng quét mắt một cái, diễn cảm có vài phần khinh thường nói: “Bất quá chỉ là bạc kiếm được từ thân thể của người ta mà thôi, có cái gì tốt mà đặc chí như thế?”

Phương Tranh lại bị hắn nói một câu chặn họng, đành phải gỡ tài hùng biện: “Nói cũng không thể tùy tiện nói như thế nha, tiểu đệ không có bức lương vi xương, tất cả các cô nương bên trong đều là tự nguyện, sau này các nàng tuổi già còn có lương hưu a...”

Hai người một bên nói chuyện một bên đi vào, một gã quy công đứng ở bên ngoài nghênh đón khách nhân đem hai người dẫn tới đại sảnh. Phóng nhãn nhìn lại chung quanh, phạm vi cả đại sảnh ước chừng hơn mấy chục trượng, dưới sàn nhà trải một tấm thảm Ba Tư màu đỏ tươi, trên thảm còn thêu vài bông hoa mẫu đơn cực lớn, bàn ghế trong đại sảnh được bài biện không theo quy tắc nào cả, khách nhân nào không thích náo nhiệt thì gọi cô nương lên nhả gian riêng biệt, hầu hạ tận tình chu đáo.

Trong đại sảnh các cô nương hình dáng thon thả thướt tha xanh xanh đỏ đỏ, giống như hồ điệp xuyên hoa lượn lờ cười đùa khắp mọi nơi chung quanh, bầu không khí tại đại sảnh có vẻ náo nhiệt mà lại mang theo vài phần hương vị đậm đặc.

Phương Tranh đã lâu không đến thanh lâu, nhìn thấy một tràng oanh oanh yến yến trước mắt, nhất thời chảy cả nước miếng, ngạc nhiên bấm đốt ngón tay nhẩm tính: “Nhất kiều, nhị kiều, tam kiều, tứ kiều....Oa! Giang sơn như thử đa kiều!”

Gã quy công nghe vậy liền tán dương: “Công tử xuất khẩu thành thơ! Hảo!”

“Đương nhiên!”

Phương Tranh bước vào trong đại sảnh, liền chọn một cái bàn ở trong đó, sau khi ngồi xuống phân phó cho một gã tiểu nhị chuẩn bị một bàn rượu và thức ăn, lúc này mới cẩn thận đánh giá thanh lâu của hắn.

Bởi vì bản thân Phương Tranh chưa từng có lộ mặt qua, cho nên các cô nương ở trong thanh lâu này chỉ biết đến chương quỹ mà cũng không có biết hắn mới là lão bản chân chính, trước mắt không ai quấy rầy, cũng là một cái chuyện tốt.

Đang muốn tìm hai vị cô nương cấp cho sát thủ ca ca, thì phía sau lại truyền đến vài tiếng thở dài khiến cho Phương Tranh phải chú ý.

Quay đầu nhìn lại chỉ thấy bàn phía sau hắn có một vị khách nhân, người này ước chừng khoảng ba mươi tuổi, tướng mạo bình thường, hơi béo phì. Tuy rằng hắn cố gắng tạo ra một bộ dáng đạo mạo nhưng vẫn không lẩn át được vài phần đáng khinh ở trên mặt của hắn.

Hiện giờ vị khách nhân này đang quét mắt mọi nơi nhìn đám oanh oanh yến yến trong đại sảnh, ánh mắt toát ra quang mang vô cùng đáng khinh bỉ, làm cho các cô nương bên cạnh không rét mà run, nhưng vị khách nhân này một bên vừa nhìn một bên lại lắc đầu thở dài, có vẻ như rất không hài lòng.

Phương Tranh là lão bản của thanh lâu này, có vị khách nhân ở trong tửu điểm của hắn là lộ ra biểu hiện như thế, đương nhiên khỏi phải hỏi hắn cũng nói, khách hàng là thượng đế nha!

“Vị huynh đài này, mời!” Phương Tranh hướng vị đại thúc trung niên đáng khinh chấp tay chào.

Trung niên đại thúc ngẩng người vội vàng hoàn lễ nói: “Huynh đài khách khí.”

“Tại hạ thấy huynh đài ngồi đối ẩm một mình, ở trong này lắc đầu thở dài, phải chăng là đối với Ý Hồng Lâu này có chỗ nào bất mãn?”

Trung niên đại thúc nhếch miệng cười cười, lộ ra hai chiếc răng cửa vừa vàng lại vừa đen, rung đùi đắc chí nói: “Không phải như thế, các vị cô nương tại đây đều là giai nhân tuyệt sắc, nhưng đáng tiếc?”

“Đáng tiếc cái gì?”

Trung niên đại thúc thở dài, ngữ khí giống như hàm chứa vẻ vô cùng tiếc hận nói: “Đáng tiếc lại hữu danh vô thực, không khỏi thiếu vài phần nhả ý cao thượng.”

Phương Tranh ngạc nhiên nói: “Ý Hồng Lâu, cái tên này cũng rất êm tai nha, như thế nào mà còn hữu danh vô thực đây?”

Đại thúc trung niên nghe vậy nhìn Phương Tranh một cái, lắc đầu nói: “ Lão đệ có thể chưa trải qua kinh nghiệm phong trần, tất nhiên là không biết được thú vui tao nhã của cổ nhân, cổ nhân nói ‘hồng nam lục nữ’, hoặc lí giải theo cách khác là muốn ám chỉ nam nhân tức là màu đỏ, nữ nhân tức chỉ màu xanh lục, nếu theo như ba chữ Ý Hồng Lô mà giải thích, những cô nương này chẳng phải sẽ đổi thành.....Cũng đồng nghĩa xác nhận các vị khách nhân đến tầm hoan này đều là đồng bóng, như thế chẳng phải ba chữ Ý Hồng Lô cũng đúng với một câu hữu danh vô thực hay sao?”

Phương Tranh nghe vậy cả người rùng mình một cái, ánh mắt nhìn vào vị đại thúc trung niên cũng trở nên quái dị: “ Ý của huynh đài, chẳng lẽ muốn nói, ân, nguyên lai người oán hận nơi này không có nam kỹ?”

Đại thúc trung niên vui vẻ gạt đầu, cười nói: “ Đúng vậy, tự cổ chí kim nam phong thịnh hành, cổ nhân có nói nam tử kinh sư, cử thể tư hóa, nghênh tống diêm nhiên. Tại hạ vốn tưởng rằng kinh thành rộng lớn, sẽ được thưởng thức loại phong vận này, không nghĩ đến kinh thành rồi mới biết, mọi người chỉ ưa chuộng nữ kỹ mà không có thịnh hành nam kỹ, thật sự đã làm cho tại hạ thất vọng không thôi.”

Phương Tranh nghe rõ mồn một, nguyên lai lão gia hỏa này chính là một lão thủy tinh.

Lúc này Phương Tranh không nói một lời, động tác dứt khoát nhanh chóng cùng hắn bảo trì khoảng cách ngoài một trượng.

Đang chuẩn bị làm một vụ buôn bán lớn mà trước khi ra trận lại đụng phải một lão thủy tinh, không thuận, thật sự không thuận nha! Sau này phải nhớ cho kĩ, không nên cùng người lạ nói chuyện!

Nào ngờ đại thúc trung niên lại không đem mình coi là ngoại nhân, chứng kiến Phương Tranh nói hai câu liền lùi lại giữ khoảng cách, cư nhiên hắn không muốn buông tha mà chủ động bước lại gần, biểu tình trên mặt lộ ra nụ cười thâm tà, hạ giọng nói: “ Có thể huynh đài còn chưa biết diệu dụng của đồng nam, người ta chỉ biết nữ nhân thổi tiêu đã là hay, nhưng lại không biết cúc hoa của đồng nam co thắt rất chặt chẽ, chân chính so sánh mà nói, nam nhân còn tinh khiết hơn cả nữ nhân, đêm lạnh chăn ấm, dưới ánh nến lung linh mà lộng hậu đình (cửa sau), thực là thú vui phong nhã tới bậc nào, đúng là một phen phong vị bất đồng trên giường hoàn toàn khác với của nữ nhân....Ách, huynh đài, huynh đài! Người làm sao vậy? Làm sao mà sắc mặt của người lại khó coi như thế?”

Phương Tranh biểu tình trở nên xanh mét, cổ nén cơn buồn nôn đang trào dâng trong bụng, hai quyền đầu đang gắt gao nắm chặt vào nhau.

Lão gia hỏa đồng tính, nếu không phải nể tình người hiện giờ đang làm khách nhân trong điểm của ta, lão tử sớm đã một quyền đâm nát mặt người rồi, một mình người biến thái còn chưa đủ, cư nhiên còn muốn đến xóa nạn mù chữ cho ta....Khách hàng là thượng đế, khách hàng là thượng đế.....Phương Tranh trong lòng niệm chú, lúc này mới kiềm chế được dục vọng muốn đánh người của hắn.

“ Khụ khụ, còn chưa thỉnh giáo cao danh quý tánh của huynh đài?” Phương Tranh chấp tay hỏi.

Đại thúc trung niên cười nhếch mặt, tựa giống như bông hoa cúc đến mùa nở rộ, chấp tay cười nói: “ Đâu có đâu có, tại hạ họ Lý, tên Quan, vốn là người Thẩm Châu tại phương bắc, giờ đến kinh thành du lãm.”

Lý Quan phải không? Bốn thiếu gia nhớ kĩ người!

“ Hạnh ngộ hạnh ngộ, xem ra Lý huynh cũng là nhà sĩ đồng bóng, chỉ không biết Lý huynh là...ân...được chọc...hay là bị chọc?” Phương Tranh đối với thế giới thứ ba có chút tò mò.

Lý Quan nghe vậy sắc mặt ngẩn ra, trong ánh mắt tản mát thần tình hoài niệm, hai tay vô thức sờ sờ cái mông của mình....

“ Nga mình bạch rồi, nguyên lai là thụ thụ a, hạnh ngộ, hạnh ngộ!” Phương Tranh giật mình, thân thiện hướng Lý Quan chấp tay, làm nam nhân thực sự không phải một chuyện dễ dàng!” (*: thụ thụ trong giới đàn ông đồng tính thành đàn bà thì còn được gọi là But)

Lý Quan nhẹ nhàng vuốt cúc hoa, mỉm cười không nói.

Lúc này trên lầu truyền đến một trận thanh âm của bát đĩa bị ném vụn, một cái giọng ngà ngà say lớn tiếng nói: “ Đám kỹ viện các người, không muốn tiếp tục mở cửa nữa rồi có phải không? Bốn quan, bốn quan uống xong hai bầu trúc điệp thanh, vì sao Diệu cô nương còn chậm chạp chưa tới? Phải chăng các người

cố ý muốn cho bốn quan ngồi chờ? Bốn quan, bốn quan chính là chủ sự Hộ Bộ, chỉ cần bốn quan nói một tiếng, kỹ viện của các người nhất định sẽ bị niêm phong đóng cửa!”

Phương Tranh nghe được trong lòng nộ hỏa đại thịnh, con mẹ nó! Một cái thất phẩm chủ sự Hộ Bộ, mà dám đến thanh lâu của lão tử làm náo loạn, xem ta thu thập người như thế nào! Phương Tranh mày kiêu dũng lên, đang muốn vỗ bàn ra tay thì bỗng nhiên sát thủ ca ca một tay nâng chén rượu, một tay lại kéo Phương Tranh, lạnh lùng nói: “ Gấp cái gì, trong thanh lâu tự nhiên sẽ có quân sự ra mặt thu xếp ổn thỏa!”

Phương Tranh phần nộ ngồi xuống, ngửa đầu uống hết một chén rượu, lè nhè nói: “ Đây không phải là cửa hàng của người nên người không nên nóng là đúng rồi!”

Hiện giờ đám khách nhân trong đại sảnh cũng nghe được thanh âm náo loạn trên lầu, đều ghé mắt nhìn lại, lúc này có một thân ảnh không chút hoang mang bước lên lầu, trên mặt mang nét cười nhưng thanh âm lại không có hàm chứa ý cười: “ Nguyên lai chính là Hộ Bộ Tôn đại nhân, ngài đến đây uống rượu đúng là phúc khí cho bốn viện rồi.”

Nói xong cả người hơi nhún nhường vén áo thi lễ.

Hộ Bộ chủ sự Tôn đại nhân đang say ngà ngà tựa hồ như mất hứng, sau đó cái mũi hướng lên trời, hừ lạnh một tiếng, lạnh nhạt nói: “ Trần ma ma, bốn quan cũng không phải là tới đây lần đầu tiên, thế nào? Điềm của người lẫn khách còn muốn lẫn cả trên đầu của bốn quan? Phải chăng nghĩ rằng bốn quan đã uống sau không dạy nổi, cho nên không gọi kỹ nữ ra hầu sao?”

Nói xong Tôn đại nhân tức giận từ trong lòng cảm ra một đồng ngân phiếu, quơ quơ trước mặt của Trần ma ma, hậm hực nói: “ Mọi người đều yêu thích ngân phiếu, người mở to mắt ra nhìn cho rõ ràng, ở trong tay của bốn quan chẳng lẽ đều là giấy bản hay sao? Bốn quan muốn Diệu Hương cô nương bồi tiếp, như thế nào còn chậm chạp không đến?”

Phương Tranh ngồi ở dưới đại sảnh nhìn thấy đồng ngân phiếu trong tay của Tôn đại nhân, tức thì lục quang trong mắt đại thịnh, ta kháo! Một cái thất phẩm Hộ Bộ chủ sự, cư nhiên cũng thật giàu có, không cần nghĩ cũng biết người này nhất định là một tên tham quan, mục tiêu đêm nay chính là hắn!

Trên lầu đang diễn trò cho các vị khách làng chơi ở dưới ngược lên xem náo nhiệt, Trần nương nương thần sắc hồ hững, ánh mắt nhìn cũng chưa từng nhìn ngân phiếu trong tay của Trần đại nhân, chỉ mỉm cười nói: “ Tôn đại nhân nói quá lời rồi, nô gia đã phái người qua bẩm báo với Tôn đại nhân, Diệu Hương cô nương bị thỉnh ra khỏi Ý Hồng Lâu đến phủ đệ của một vị khách quý. Nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn thì hai canh giờ nữa sẽ quay về...Tôn đại nhân, bốn lâu còn có nhiều cô nương mỹ mạo không kém, sao đại nhân không đổi lại một cô nương khác để nàng hầu hạ, chờ đợi sau khi Diệu Hương cô nương trở về, ta tiếp tục mang nàng lại đây bồi tội với đại nhân.”

Trần ma ma khuyên giải một phen rất đúng mực, khéo léo cùng hào phóng, làm cho mọi người chung quanh đồng thời sôi nổi gật đầu tán thưởng không thôi.

Ai ngờ vị Tôn đại nhân không chịu nhượng bộ, lớn miệng nói: “ Đừng nói nhiều lời vô nghĩa! Trong vòng một nén hương thời gian, nếu Diệu Hương cô nương còn chưa đến, đêm nay bốn quan sẽ cho người đến đóng cửa thanh lâu của người, mau cút đi!”

Trần ma ma nghe được biểu tình trên mặt chợt biến đổi, cười lạnh nói: “ Tôn đại nhân, ta cũng chỉ làm công việc nghênh đón tân khách mà thôi, nếu mỗi người đều không biết giảng giải đạo lý như đại nhân, sinh ý của ta như thế nào còn buôn bán được đây? Nếu đại nhân muốn đóng cửa Ý Hồng Lâu của ta, thỉnh cứ việc tự nhiên! Ta dám ở nơi kinh thành ngư long hỗn tạp này mở thanh lâu, tự nhiên cũng có vài chỗ dựa vào, hiện tại ta chỉ muốn đề tỉnh Tôn đại nhân một câu, nếu đại nhân chịu không nổi tửu kinh, ta sẽ an bài cho ngài một căn nhà gian để đại nhân tạm thời nghỉ ngơi, hoặc đại nhân có thể tiếp tục uống rượu nhưng cũng đừng nói năng lung tung a, họa từ miệng mà ra đó!”

Tôn đại nhân nghe xong, tám phần say rượu nhất thời đã tỉnh lại sáu phần, Trần ma ma nói cũng có đạo lý, dám ở trong kinh thành mà mở thanh lâu kỹ viện, ai sau lưng lại không có chỗ dựa? Nếu bởi vì một hồi phong trần mà đắc tội với người ta, như thế quả nhiên lỗ vốn rồi.

Tôn đại nhân ha ha nói: “ Trần ma ma, bốn quan muốn thỉnh giáo một câu, ách, người mà người dựa vào theo như trong lời nói, ... Trần ma ma cười nhẹ, ghé vào bên tai của Tôn đại nhân, hạ giọng lầm bầm nói.

Tôn đại nhân lại như bị sét đánh ngang tai, hai mắt tròn tròn, biểu tình tái nhợt thất thanh nói: “ Phương gia thương hội.”

Trần ma ma không nói mà chỉ hừ lạnh một tiếng.

Tôn đại nhân vuốt mồ hôi lạnh trên trán, thức thời ngậm miệng lại, tiếp theo hần chột dạ liếc mắt nhìn Trần ma ma, từ trong lòng lấy ra một tấm ngân phiếu đưa cho nàng, cười bồi nói: “ Trần ma ma, bốn quan, khụ khụ...Tại hạ hôm nay đã uống hơi nhiều, nhất thời thất thố mong rằng Trần ma ma chớ nên trách tội, ngày mai tại hạ lại đến bồi tội cùng với Trần ma ma, cáo từ, cáo từ!”

Trần ma ma hào phóng cười đáp: “ Tôn đại nhân nói quá lời, nam nhân các người uống rượu đều thích nói loạn, ta như thế nào mà dám trách tội a? Ngày mai Tôn đại nhân lại đến, ta sẽ đặc biệt để dành Diệu Hương cô nương cho ngài, mong rằng ngày mai Tôn đại nhân sẽ không để cho giai nhân phải chờ đợi mới được.”

Nguyên bản sắc mặt của Tôn đại nhân đang kinh hoàng, nghe vậy liền hòa hoãn trở lại, tràn ngập cảm kích hướng Trần ma ma cười bồi nói: “ Nhất định nhất định, ngày mai tại hạ sẽ đến dùng cơm tối, thỉnh Trần ma ma chuẩn bị trước cho tại hạ một bàn rượu hai trăm lượng có kỹ nữ hầu hạ, ha ha, tại hạ cáo từ.”

Phương Tranh cũng mở to hai mắt nhìn theo, đem một màn diễn kịch này thu vào trong mắt, thẳng cho đến lúc Tôn đại nhân vội vàng cáo từ, lúc này Phương Tranh mới gãi gãi đầu nhất thời cảm khái không thôi, ta kháo! Nguyên lai danh tiếng của bốn thiếu gia cũng vang dội đến như thế, quả thực là gặp thần sát thần, gặp quỷ sát quỷ. Nếu biết sớm hơn một chút ta liền nên dựng cờ hiệu, đi từng hộ nhà trong kinh thành mà thu phí bảo hộ mới đúng, còn đánh cướp cái gì nha, đây không phải là bưng bát vàng đi ăn xin sao?

Còn nữa Trần ma ma của Ý Hồng Lâu thủ đoạn cũng thật cao minh, có thể xử lý mọi chuyện ổn thỏa, người ta chạy đi trong lòng còn mang theo cảm kích không thôi, nữ nhân này khẳng định sẽ là một tay buôn bán hảo thủ! Bản thân mình nên chia cho nàng hai thành cổ phần Ý Hồng Lâu, làm phần thưởng cho nàng mới đúng.

Sát thủ ca ca bưng chén rượu lên nhấp một ngụm, thần nhiên hỏi: “ Người không phải nói có việc gì làm hay sao? Còn không mau đi nhanh lên?”

Phương Tranh ngạc nhiên hỏi: “ Người biết ta muốn làm chuyện gì sao?”

Sát thủ ca ca lạnh lùng nói: “ Chỉ làm những chuyện trộm đạo cướp đoạt tiền mà thôi, loại người như người còn có thể làm được chuyện tốt gì?”

Phương Tranh đỏ mặt hỏi: “ Kì thật ta còn có rất nhiều ưu điểm.”

“ Nếu người đã nhắm trúng vị Tôn đại nhân kia, ta khuyên người mau chóng bám theo, chậm trễ thời gian tìm hắn sẽ không dễ dàng đâu.”

Phương Tranh nghe vậy liền vội vàng đứng dậy, cùng sát thủ ca ca nhanh chóng đi ra ngoài.

Trong màn đêm tối đen như mực, lơ mơ có thể nhìn thấy được bóng dáng của Tôn đại nhân cách một quãng khá xa, dường như muốn quẹo sang đường khác rồi.

Lập tức Phương Tranh cùng sát thủ ca ca không hề trì hoãn cước bộ, nhanh chóng lặng lẽ bám theo sau.

May mắn vị Tôn đại nhân chỉ là một tiểu quan hàng kém chất lượng bên người không có thị vệ đi kèm, chỉ có một gã người hầu đang nâng đỡ hắn. Hai thân ở trong bóng tối mông lung mà tiêu sái bước đi, cửa hàng bên đường đều im ắng không một tiếng động, chỉ nghe những tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền đến, cùng điệu hát dân gian mà Tôn đại nhân đang hứng chí xướng lên.

Phương Tranh cùng sát thủ ca ca giữ khoảng cách với bọn họ ước chừng tầm mười bước chân, liền có thể ngửi được mùi rượu trên người của Tôn đại nhân theo cơn gió bay tới, thực sự muốn buồn nôn khiến cho Phương Tranh phải nhứu mày bịt mũi, nhẹ nhàng huých sát thủ ca ca, dùng thanh âm nhỏ tới mức không thể nghe được, thì thầm nói: “ Ai, người được không?”

Sát thủ ca ca lạnh lùng gật đầu: “ Ngửi được, mùi rượu thôi mà.”

Phương Tranh lắc đầu nói: “ Không phải, tuy rằng trên thân người này toàn mùi rượu nồng nặc, nhưng ta còn có thể mơ hồ ngửi được một cỗ cặn bã!”

Sát thủ ca ca nhìn thoảng qua hắn, không thèm quan tâm nói nhỏ: “ Nếu muốn động thủ thì nơi này là địa phương thích hợp nhất, người tự quyết định đi.”

Phương Tranh nhìn quanh bốn phía, phát hiện bọn hắn bám theo Tôn đại nhân bắt tri giác đã đi vào bên trong một con hẻm hẻo lánh. Thời cổ đại đường cái không có đèn đường, đập vào tầm mắt cũng chỉ là một mảnh tối đen như mực, bên trong con hẻm giờ bàn tay lên nhìn không thấy được năm ngón, hơn nữa ngõ ngách chằng chịt phức tạp, thật sự là một địa phương lí tưởng để bắt cóc tổng tiền. Lại nói lần trước Phương thiếu gia bị người ta bắt cóc, chẳng phải cũng ở một địa phương tối đen như thế này sao? Hiện giờ thời thế thay đổi, bốn thiếu gia là đi đánh cướp của người khác a, Phương Tranh biểu tình hưng phấn dị thường, trong ánh mắt toát ra quang mang nóng lòng muốn thử, lần này nhị đương gia của Thanh Long sơn, người trong giang hồ mệnh danh là Ngọc Diện Phi Long, cũng sắp chuẩn bị đích thân động thủ rồi!

250. Chương 235: Dẫn Đầu Trào Lưu Thời Thượng

Màn đêm tối đen như mực chung quanh không có một bóng người lai vãng, tĩnh thoảng như mơ hồ nghe được tiếng trống canh truyền đến, như tiếng gọi của tử thần, cái này được gọi là “ nguyệt hắc sát nhân dạ, phong cao dã kiếp thiên”. Đêm nay thiên thời địa lợi nhân hòa tất cả đều nắm giữ được, Phương Tranh tin tưởng chỉ cần bỏ ra một phần công sức lao động, nhất định sẽ có được thành quả hồi báo thâm dày! (*: đêm không trăng thì giết người, gió nổi lên thì đánh cướp.)

Phương Tranh cùng sát thủ ca ca lấy ra mảnh vải đen sớm đã chuẩn bị tốt từ trước để che diện mạo, cái này cũng là trình tự nhất định của quá trình đánh cướp, tuyệt đối không thể để cho người bị hại nhận ra được diện mạo của chính mình, nếu như Tôn đại nhân biết được kẻ cướp hắn vốn là đại quan triều đình, không hiểu hắn sẽ cảm thấy vinh hạnh và may mắn hay là nên đau lòng vì thế đạo nhân tâm đổi dời.

Bốn người hai trước hai sau đi đến trước cửa một cửa hàng tơ lụa thì Tôn đại nhân liền lảo bảo chuyển bước đi vào một cái con hẻm tắt tối đen.

Phương Tranh hưng phấn liếm liếm môi, mẹ nó! Người lại dẫn chúng ta đến một địa phương lí tưởng để đánh cướp như thế này, ngay cả quân tử như ta cũng nhịn không được mà muốn động thủ chứ đừng nói cái hạng tiểu nhân.

Tôn đại nhân còn đang lắc lư đi tới, bởi vì tửu kinh lúc này mới ngấm cho nên thân hình bước thấp bước cao, nghiêng ngả lung tung, một bên người đi hầu kèm theo đỡ hắn cũng không thể không lắc lư theo.

Phương Tranh cùng sát thủ ca ca nhắm mắt bám theo đuôi Tôn đại nhân, gã người hầu đang đỡ Tôn đại nhân bỗng nhiên cảm giác được tình huống không đúng, trong con hẻm nhỏ yên tĩnh, có hai người không nhanh không chậm lên lút đi theo phía sau chính mình, phần khí tức này thật sự cũng đủ quý dị khiến cho người ta phải giật mình hoảng sợ.

Gã người hầu cảnh giác nghiêng đầu nhìn lại, lần này hắn sợ tới mức ba hồn thì đã lạc mất hai hồn, chỉ thấy hai người đi theo phía sau bọn hắn chẳng biết từ lúc nào đã che kín dung mạo, chỉ lộ ra đôi mắt, trong mắt tản mát qua ánh hàn quang lạnh thấu xương, khiến cho người ta nhìn vào mà kinh tâm táng đờm.

Gã người hầu cả kinh, tức thì muốn há miệng chuẩn bị cầu cứu, nhưng đáng tiếc đã quá chậm, thân ảnh của sát thủ ca ca bạo trưởng tựa như pháp thuật thuận gian di động bình thường, trong nháy mắt liền phóng đến sát trước mặt của gã người hầu, trước bụng kín miệng của hắn, sau đó hóa chưởng thành đao hung hăng bổ vào gáy của gã người hầu, kẻ này ngay cả hừ một tiếng cũng chưa kịp phát ra liền mềm nhũn ngã trên mặt đất.

Tôn đại nhân giờ phút này còn ngây thơ chưa tỉnh, sau khi gã người hầu bị ngã trên mặt đất thì hắn không có người nâng đỡ cho nên cũng lảo đảo té ngã, đồng thời Tôn đại nhân còn kêu lên một tiếng, “ Ôi.”

Tận dụng thời cơ Phương Tranh bật người nhảy lên phía trước, cổ tình đem thanh âm ép tới trầm thấp khàn khàn, hung tợn nói: “Đánh cướp!”

Sát thủ ca ca cũng không nhân rồi bước lên phía trước chặn đứng đường rút lui của Tôn đại nhân, hai người một trước một sau gắt gao đem Tôn đại nhân kẹp ở giữa con hẻm nhỏ.

Phương Tranh chứng kiến sát thủ ca ca linh mãnh như thế, trong lòng kìm không được tán thưởng nói: “Uy! Quả nhiên có nghề nha, trước kia cũng từng làm nghề này rồi phải không?”

Sát thủ ca ca hừ lạnh một tiếng không thèm nói chuyện.

Tôn đại nhân vốn đã uống đến say khướt, sau khi ngã sấp mặt xuống nhìn thấy gã người hầu nằm ở trên mặt đất không nhúc nhích chút nào, nhất thời còn chưa chú ý đến tình hình thực tế bốn phía chung quanh, còn tưởng rằng gã người hầu cố ý hại hắn vì thế cho nên nhắc chân hung hăng đá gã người hầu một cước, trong miệng mắng: “Người hết cơm hay sao mà còn nằm đó! Một chút hữu dụng cũng đều không có, báo hại bốn quan ngã chống vó, xem khi trở về bốn quan sẽ giáo huấn người như thế nào!”

Phương Tranh sắc mặt dưới lớp vải bị mặt trầm xuống, ta kháo! Chẳng lẽ lão gia hỏa này coi chúng ta là người trong suốt ư! Không cảm nhận được sự tồn tại của chúng ta sao?

“Đánh cướp!” Phương Tranh nhin không được lại quát lớn.

Tôn đại nhân uống say đến mức ngất ngưỡng, nghe vậy mới phát hiện phía trước mặt còn có người đứng chắn, ngẩng cái đầu lên dùng ánh mắt dò xét cẩn thận đánh giá Phương Tranh, còn chưa hiểu tình huống lớn miệng nói: “Người....Người mới nói cái gì?”

Phương Tranh nhin cơn lửa giận vô danh đang muốn bốc lên ở trong lòng, kiên nhẫn lặp lại nói: “Ta nói đánh cướp, phiền người cởi bỏ những thứ đáng giá trên người ra giao cho ta, hảo hảo phối hợp công tác của chúng ta, đa tạ!”

Lần này Tôn đại nhân nghe rõ, nhưng biểu tình của hắn là một bộ không dám tin, kinh ngạc vạn phần ngửa tay chỉ vào cái mũi của chính mình nói: “Người...đánh...cướp...ta?”

Cuối cùng đã nghe rõ, Phương Tranh nhẹ nhõm thở phào một hơi, gạt đầu khẳng định: “Đúng rồi, ta đánh cướp người.”

Tôn đại nhân nghe được liền cười ha ha, tựa hồ như nghe được câu chuyện buồn cười nhất trong ngày hôm nay: “Người...Người có biết ta là ai không?”

Phương Tranh gương mặt tuần tú nằm dưới lớp vải bị mặt, cười híp mắt hỏi: “Người là ai?”

Tôn đại nhân ngồi phệt trên mặt đất, bộ dạng đã không còn dáng vẻ say rượu nữa, tiếp theo nâng đôi ngực lên một chút, mang theo vài phần ngạo ý nói: “Bốn quan chính là Hộ Bộ chủ sử Tôn Nghê, chủ quản Kim Bộ, còn là thuộc hạ tâm phúc của Hộ Bộ thượng thư Đỗ đại nhân.”

Phương Tranh chấp tay cười nói: “Nguyên lai là tâm phúc đại nhân, thất kính thất kính!”

Tôn Nghê uống đến say khướt nhất thời đầu óc vận chuyển không theo quỹ đạo bình thường, nghe vậy theo bản năng hoàn lễ nói: “Đâu có đâu có!”

“Ăn cơm chưa?”

“Mới ăn xong.”

Trên gương mặt của Phương Tranh nở một nụ cười tươi như hoa nở đúng mùa, thưởng thức chòng ghẹo một gã tửu quỷ, người này so với ta còn mất nét hơn nha, Phương Tranh trừng mắt nhìn, hỏi: “Vậy người có biết ta là ai hay không?”

Tôn Nghê mờ mịt lắc đầu.

Phương Tranh nhất thời buông tay: “Nếu không biết thì ta đành phải hạ thủ rồi.”

Tiếp theo diễn cảm của Phương Tranh biến đổi, ác thanh: “ Ít nói nhảm! Đánh cướp ! Mau đem tiền của người giao ra đây! Lão tử cũng không phải đến cầu tình người, động tác nhanh lên một chút.... Bằng không lão tử sẽ làm thịt người!”

Tôn Nghệ bị dọa cho hoảng sợ, nhưng người đã uống rượu thì luôn luôn sẽ có một cỗ nhiệt tình không hiểu ra sao cả, Tôn Nghệ bị Phương Tranh dọa cho giật mình, lập tức phần nộ mắng: “ Người dám đánh cướp mệnh quan triều đình, không muốn sống nữa rồi hả? Nói cho nhà người biết, bổn quan cũng không phải quả hồng nhũn, trước khi thi đậu tiến sĩ, bổn quan cũng đã từng khổ luyện qua mấy năm công phu nữa!”

Nói xong Tôn Nghệ quát to hai tiếng, tạo thành một bộ cước pháp trung bình tấn, quyền trái hộ tâm, hữu chưởng nắm chặt thành quyền đầu, bày ra một cái tư thế sư tử bác cỏ.

Phương Tranh vui vẻ: “ Ai yêu, nhìn như say mà không phải say, nhìn không ra người còn là người luyện công phu, hảo!”

Tôn Nghệ ngao nghễ cười cười, đang định thổi phồng chính mình một phen, nào ngờ sát thủ ca ca đứng ở phía sau hắn đã không còn kiên nhẫn nổi nữa, giơ chân liền đem Tôn Nghệ một cước đá bay, toàn thân Tôn Nghệ bay trong không trung thành một hình parabol, sau đó ầm ầm rơi xuống đất, thất thanh kêu thảm liên tục, suýt chút nữa thì đã tắt thở mà đi.

Phương Tranh nhanh chóng ngăn sát thủ ca ca lại, nói: “ Ai, đừng động thủ nha, chúng ta có thể đem cái loại hành vi đánh cướp này trở nên văn minh một chút hay không?”

Cười híp mắt nhìn Tôn Nghệ nói: “ Tôn đại nhân, công phu ngài luyện thật sự chưa được tinh thuần a, một chiêu đã bị người ta đập bay, hắc hắc.”

Tôn Nghệ quỳ rạp ở trên mặt đất, không cam lòng nói: “ Các người đánh lén, không biết xấu hổ! Có dũng khí đối mặt so chiêu với ta hay không?”

Phương Tranh buồn rầu vò đầu, hắn đối với tình huống tiến triển có chút bất mãn.

Người khác gặp phải đạo tặc đều sợ tới mức mặt cắt không còn giọt máu, quỳ trên mặt đất phục lạy như già tử, hô lớn: “ Hảo hán tha mạng!” Vì sao Phương đại thiếu gia tự mình đánh cướp, người ta lại không phục, còn khoa chân múa tay muốn so chiêu cùng hắn. Tình huống phát triển đến bước này tựa hồ như có điểm thoát ra ngoài tầm không chế của Phương Tranh, như thế chẳng phải là mất hết mặt mũi của nhị đương gia Thanh Long sơn hay sao? Nếu chuyện này mà truyền đến tai của đám thổ phỉ trên Thanh Long sơn, còn không bị bọn chúng cười chết ư?

“ Hay là thái độ của ta đã quá mức ôn hòa?” Phương Tranh mê hoặc ngẩng đầu nhìn sát thủ ca ca cầu trợ.

Sát thủ ca ca trầm ngâm, sau đó gật đầu khẳng định.

Xem ra thật đúng là như thế, ta phải kiểm điểm lại bản thân một chút mới được.

Lập tức sắc mặt của Phương Tranh biến thành dữ tợn, một phát túm lấy vạt áo trước ngực Tôn Nghệ đem hắn xách lên, sau đó giơ tay quạt hắn mười mấy cái tát, những tiếng động thanh thúy ở trong còn hém nhỏ truyền đi thật xa.

Tôn Nghệ vốn đã có tám chín phần ngà ngà say, cho nên cái gọi là uống rượu vào thì lớn mật cũng chính là như tình huống hiện tại, đối mặt với Phương Tranh đánh cướp chẳng hề tỏ ra sợ hãi, cả người lằng lằng giống như cước đạp chân mây, đối với sự tình phát sinh chung quanh chính mình hết thấy đều không hề hay biết.

Hiện tại Tôn Nghệ cũng bị mười mấy cái tát của Phương Tranh mà làm cho tỉnh táo, nhất thời chín phần say đã vơi bớt đi tám phần, hắn ngẩng đầu mở mắt nhìn bốn phía chung quanh, tiếp tục nhớ lại tình hình vừa mới trải qua, rốt cuộc nhận thức được tình huống hiện giờ đang rất không ổn.

“ Các người muốn đánh cướp sao?” Tôn Nghệ mở to hai mắt, vạn phần hoảng sợ hỏi.

Phương Tranh nghe vậy thiếu chút nữa đã ngã lộn trên mặt đất, lão gia hỏa này không phải bây giờ mới biết đó chứ? Lúc này mới phát hiện ra mình bị đánh cướp, lúc sớm thì người đang suy nghĩ cái gì mà bổn

thiếu gia nói đều không nghe lọt tai? Chẳng phải mới vừa rồi người còn khoa chân múa tay ở trước mặt ta hay sao?

Phương Tranh che mặt, ánh mắt lộ ra thần sắc vạn phần bất đắc dĩ, thở dài một hơi lại vô lực nói tiếp: “Được rồi, chúng ta đánh cướp của người, rốt cuộc người đã tỉnh hay chưa?”

Tôn Nghệ giật mình ngẩn người sau một lúc lâu, tiếp theo nghiêng đầu nhìn thoảng qua sát thủ ca ca đang đứng ở phía sau lưng, phát hiện đường lui của mình đã bị phong kín, Tôn Nghệ bỗng nhiên toàn thân mềm nhũn, thanh âm run run nói: “Hảo hán tha mạng nha!”

Phương Tranh thoải mái hít một ngụm khẩu khí, kêu như thế này có vẻ như rất bình thường nha, tình thế phát triển rốt cuộc cũng đi vào quỹ đạo đúng đắn, tốt lắm!

“Ít nói nhảm! Mau đem tiền trên người của người giao ra đây!” Dê béo đang hoảng sợ, Phương Tranh liền nảy sinh hung ác.

Lúc này Tôn Nghệ đã tỉnh rượu, bản chất nhu thuận đặc biệt thường có ở người bị đánh cướp, nghe vậy không nói hai lời, rất nhanh cho tay vào trong ngực móc ra một đồng ngân phiếu thật dày, ánh mắt dường như không muốn đưa cho Phương Tranh.

“Chỉ có một chút này thôi ư?” Phương Tranh vuốt xấp ngân phiếu trong tay, bất mãn ngâm nga hừ lạnh một tiếng. Kì thật nhìn độ dày của xấp ngân phiếu cũng có thể biết được là không ít, cuộc mua bán này cũng không phí công vô ích. Nhưng người đánh cướp chuyên nghiệp theo như thông lệ vẫn thường hỏi thêm một chút.

Tôn Nghệ ngẩn người tiếp theo lộ ra biểu tình đau lòng, đối với “chỉ có một chút này thôi ư” theo trong lời của Phương Tranh, hẳn cảm thấy rất là khó chịu, ủy khuất nói: “Vị hảo hán này, ngài nhìn cho rõ ràng, đây chính là hơn vạn lượng ngân phiếu a.”

Phương Tranh nghe vậy đơn giản lướt qua một chút, ừ, thật sự là có hơn ba bốn vạn lượng, lần đầu tiên ra tay đã bắt được một con dê béo, Phương Tranh đối với ánh mắt sắc bén của mình không khỏi cảm thấy vô cùng tự hào.

Không chút khách khí đem ngân phiếu thu vào trong lòng, Phương Tranh hai tay mân mê cầm, khờ dại chớp mắt mang theo vài phần ngại ngần hỏi: “Còn gì nữa không?”

Tôn Nghệ thất thanh chao ôi một tiếng, vỗ đùi than khóc: “Hảo hán, đây đã là toàn bộ tất cả rồi, ta thật sự không còn...”

“Thật không còn?” Phương Tranh mất hứng lông mày dựng ngược lên, trầm giọng nói: “Người đừng có tính toán muốn lừa gạt ta, thành thật nói cho người biết huynh đệ chúng ta theo dõi người không phải chỉ có một hai ngày. Mỗi ngày người đều tới thanh lâu kỹ viện dạo chơi, uống rượu cũng có kỹ nữ hầu hạ, tiêu một khoản tiền lớn ra ngoài, người cho rằng chúng ta không biết sao?”

Tôn Nghệ kêu oan nói: “Hảo hán gia, dù có tiêu tiền như nước thế nào cũng không thể một ngày hao phí mấy vạn lượng được a, đại gia ngài mình giám, ta thật sự không còn tiền.”

Phương Tranh hơi có chút thất vọng, ba bốn vạn lượng bạc nói nhiều cũng không nhiều, nói ít cũng không ít, nhưng đừng quên Mập Mập nơi đó ít nhất cũng còn cần rất nhiều cái vạn lượng nha. Đợt hành động lần này Phương Tranh âm thầm gọi là chính trị hắc kim, nói trắng ra một chút thì gọi là tài chính tranh cử hoặc kinh phí hoạt động khi tham gia tranh cử cũng đều như nhau cả. Chỉ với ba bốn vạn lượng thật sự là không có tác dụng lớn lắm.

“Những số bạc này đều là do người tham ô mà có phải không?” Phương Tranh bên ngoài cười nhưng trong lời nói lại không mang ý cười.

Tôn Nghệ nghe vậy nhất thời sắc mặt sụp đổ, bị Phương Tranh tát cho vài cái, hẳn cảm thấy được tại trước mặt gã thổ phỉ hung tàn này, toàn bộ thân phận quan chức đều không có hi vọng dùng được. Nếu người ta đã che mặt, căn bản sẽ không sợ bị hấn trả thù, chẳng ngại hiện tại một đao đem hấn làm thịt, ai có thể tra ra được hung thủ? Mặc kệ bao nhiêu năm đã qua, phỏng chừng cũng chỉ là một cái công án không đầu

không đuôi, không thể xử lý được. Cho nên, nếu muốn giữ được tánh mạng, hiện tại tốt nhất vẫn là nên thành thật đối với hắn một chút.

“ Dạ.” Tôn Nghê không dám biện giải, đành phải ừ ừ thừa nhận.

Phương Tranh đắc chí hướng sát thủ ca ca giương cằm lên, cười nói: “ Nhìn xem, ta bắt một cái liền bắt ngay được một tên tham quan, lão tử pháp nhãn nhất khai, có thể nhìn ra được yêu nghiệt trên dương gian.”

Sát thủ ca ca không đủ kiên nhẫn, thanh âm lạnh lùng nói: “ Lấy được rồi thì mau đi thôi, hoặc là đem thả hắn ra, hoặc là đem hắn giết đi, làm sao mà ngươi nói nhiều câu vô nghĩa như vậy?”

Tôn Nghê nghe vậy sợ tới mức cả người run cầm cập, nước mắt nước mũi gần không được trào ra, biểu tình hoảng sợ nói: “ Hảo hán! Hảo hán gia! Đừng giết ta! Ngần vạn lần đừng giết ta, van ngài tha cho ta một mạng, sau này nếu ngài cần tiền ta nhất định sẽ biếu thêm cho ngài...”

Phương Tranh hai mắt sáng ngời: “ Ngươi còn bạc sao?”

Tôn Nghê biểu tình đau khổ nói: “ Hiện tại đã bị ngài cướp hết rồi...A, không, toàn bộ là biếu cho ngài, nhưng sau này nhất định sẽ có thêm một khoản như thế...”

Phương Tranh hai mắt đảo liên hồi, mân mê cầm trầm ngâm suy nghĩ, đều nói giết heo không bằng chăn heo, câu nói này quả thật dường như cũng có vài phần đạo lý, trước nuôi vỗ béo một hồi, sau đó xẻo một miếng thịt...Cứ như thế tuần hoàn nha, nhưng ta cần phải nắm bắt được nhược điểm của hắn, tương lai mới có thể khiến cho hắn thành thành thật thật nghe lời của ta, giả bộ cho ăn độc dược coi như không được nữa rồi, chiêu đó chỉ có thể đối phó với cái loại có trí lực chưa thành thực như Ngô công tử, Tôn Nghê trước mặt này chính là một lão cáo già狡 hoạt nhiều năm lần lộn trong giới quan trường hắc ám, không có dễ dàng mắc mưu như vậy.

Đã hạ chủ ý, Phương Tranh nhìn sát thủ ca ca cười nói: “ Giúp ta tìm một căn phòng, có đèn thì được rồi, àn, giúp ta đi mời thêm một vị họa sư tới nữa.”

Sát thủ ca ca nghi hoặc hỏi: “ Ngươi cần phòng cùng họa sư để làm chi?”

Phương Tranh nháy mắt vài cái, cười nói: “ Hiện giờ bỗng nhiên ta nhiệt huyết sôi trào, muốn học vẽ tranh.”

Sát thủ ca ca đương nhiên không tin, bắt quá lòng hiếu kì của hắn cũng nổi lên mãnh liệt, Phương Tranh nói như thế nào, hắn liền làm như thế đó.

Chẳng qua bao lâu sau, sát thủ ca ca liền tìm được một căn nhà bỏ hoang trong một con hẻm nhỏ hẻo lánh không có cư dân sinh hoạt. Căn nhà này nhìn rất tồi tàn, ngay khi đẩy cửa ra liền phát hiện nơi nơi đều là mạng nhện tro bụi, hiển nhiên thật lâu đã không có người ở qua.

Sát thủ ca ca không biết từ đâu móc ra một ngọn nến thấp sáng lên, sau đó ngựa không dừng vó lại đi ra ngoài tìm họa sư.

Ước chừng hai nén hương thời gian trôi qua, họa sư cũng được mời tới, chính xác mà nói là bị sát thủ ca ca bắt cóc tới đây. Vị họa sư này đã hơn sáu mươi tuổi, là một vị lão nhân có chòm râu dài, quần áo của hắn hỗn loạn, tóc tai rối tung, hắn là đã bị sát thủ ca ca từ trong chăn ấm mà xách hắn đến đây, biểu tình của hắn đang hoảng sợ đánh giá ba người ở trong căn phòng, dường như có chút không biết phải làm sao.

“ Lão nhân gia, thật ngại ngài, muộn như vậy còn mời ngài đến đây. Thỉnh ngài hãy an tâm, chúng ta sẽ không hại đến tính mạng của ngài, chỉ là muốn ngài giúp chúng ta vẽ vài bức tranh, giá cả nhất định sẽ không bạc đãi ngài đâu.” Phương Tranh cười híp mắt an ủi hắn, trong tay hé ra tấm ngân phiếu một trăm lượng đưa qua.

Lão họa sư tiếp nhận tấm ngân phiếu liền nhìn thoảng qua, không khỏi kinh hỉ vạn phần, nguyên tưởng rằng có người muốn hại hắn, không nghĩ tới lại được hưởng một món tiền họa bút khá lớn.

Lão họa sư vội vàng đem ngân phiếu thu vào trong lòng, sau đó hơi mất tự nhiên ho khan hai tiếng, nhẹ vuốt chòm râu dài nói: “ Không biết nhị vị hảo hán cần lão hủ vẽ bức tranh như thế nào?”

Phượng Tranh cười hiền lành tựa như thiên quan tứ phúc, chỉ gạt một nỗi là hấn che mắt diện mạo người khác không thể nhìn thấy được, Phượng Tranh chỉ vào Tôn Nghệ đang mờ mịt không hiểu chuyện tình, đối với lão họa sư nói: “ Vẽ tranh hấn.”

Cái gọi là có nghề có nghiệp cũng có khác, nhắc tới phương diện vẽ tranh, nhất thời lão họa sư mười phần hưng phấn tỉnh ngủ, hấn tùy tiện ngắm nhìn Tôn Nghệ đang hoảng sợ vài lần, sau đó gật đầu khẳng định nói: “ Không thành vấn đề, lão hử đối với vẽ chân dung cũng rất am hiểu, hảo hán gia muốn bức tranh như thế nào cũng đều có thể vẽ được.”

Tôn Nghệ chứng kiến hành động của Phượng Tranh không hiểu ra sao cả, tự dưng muốn họa chân dung của hấn, trong lòng dâng lên một loại dự cảm bất thường, thanh âm run run nói: “ Người....rất cuộc người muốn làm gì?”

Phượng Tranh nháy mắt vài cái, nhìn hấn cười cũng đủ bỉ ổi: “ Giúp người lưu một bức họa làm kỉ niệm thời mà, phóng mắt nhìn toàn thiên hạ, thử hỏi xem đi chỗ nào tìm được phỉ tặc nhân nghĩa như ta đây?”

Lúc này lão họa sư đã mang giấy bút bên mình ra, chuẩn bị đầu vào đấy, trong tay cầm một cây bút lông Hồ Châu, loại nét nhỏ, nhẹ nhàng nâng tay áo lên chuẩn bị phóng bút.

Phượng Tranh nhanh chóng ngăn lại nói: “ Lão tiên sinh, chậm đã chậm đã, bức tranh mà ta muốn ngài vẽ không phải là loại bình thường này.”

Lão họa sư nghi hoặc nói: “ Vậy, hảo hán gia muốn vẽ loại tranh như thế nào?”

Phượng Tranh hướng về phía Tôn Nghệ cười hắc hắc, tiếng cười xấu xa làm cho lông mao toàn thân của hấn dựng ngược hết cả lên, cả người không được tự nhiên nảy sinh một tầng da gà.

Phượng Tranh phi thường thân thiện hướng Tôn Nghệ tươi cười, thanh âm mềm mỏng nhẹ nhàng giống như nước chảy mây trôi: “ Ngoan, đem quần áo cởi ra, chúng ta vẽ cho người bức tranh, đổi mới cách tân một chút.”

Cả ba người có mặt ở trong phòng đều giật mình kinh hãi, đồng thanh kêu lên: “ Cởi quần áo sao?”

Phượng Tranh gật đầu khẳng định, trên mặt mang theo nét cười xấu xa, nói: “ Đúng thế, phải cởi quần áo, bức tranh này được gọi là tranh theo trường pháiỏa thể, đổi mới cách tân, ân, lão tiên sinh phải ghi nhớ kĩ, nhân vật trong tranh ngũ quan nhất định phải rõ ràng đó nga, để cho người ta vừa nhìn vào đã nhận ra đó là ai.”

“ Không! Các người giết ta đi! Ta tình nguyện chết!” Lúc này Tôn Nghệ cũng đã nghe được rõ ràng, không khỏi bị phần lớn tiếng nói.

Biểu tình tươi cười của Phượng Tranh dần dần trở nên băng lãnh, thanh âm mang theo ý vị âm trầm: “ Người có ba lựa chọn, một là đứng đầu vào tường chết luôn tại chỗ này, hai là chúng ta giúp người lột quần áo, ba là chính người tự ngoan ngoãn cởi bỏ ra, trong ba cách này người chọn cách nào?”

Lúc này Tôn Nghệ vừa sợ lại vừa giận, mọi loại cảm xúc đã tràn ngập trong tâm tưởng, thế cho nên sắc mặt của hấn chuyển thành màu trắng bệch, ngay cả đôi môi cũng không có một chút huyết sắc nào, không hiểu là vì tức giận hay là bị hoảng sợ.

Phượng Tranh ở một bên kiên trì khai đạo cho hấn: “ Chẳng qua cũng chỉ là bức tranhỏa thể, mang trường phái cách tân thời thượng mà thôi, đâu cần phải không có lối thoát như vậy đây, còn tình nguyện muốn đi tìm chết? Mạng của người không đáng giá tiền hay sao a?”

Cuối cùng, ở dưới ánh mắt soi mói phức tạp của ba người, Tôn Nghệ mang theo vạn phần khuất nhục cùng bất đắc dĩ, rất cuộc cởi bỏ quần áo ra, xấu hổ trắng trợn đứng ở trước mặt ba người, tùy tiện để cho lão họa sư vấy mực múa bút..... Bên trong căn phòng nhỏ tại một nơi hẻo lánh ở kinh thành, truyền ra những tiếng gào húng phần của một gã vô lương tâm.

“ Diễn cảm! Nhất định phải chú trọng đến diễn cảm! Làm sao cho phong tao hơn một chút, đầu hơi ngẩng lên, đúng rồi! Cứ giữ nguyên tư thế đó!”

“Ngôn ngữ bằng cơ thể! Phải dùng ngôn ngữ bằng cơ thể! Tay, cái tay phải sờ lên bộ ngực của chính mình, còn tay kia chậm rãi ôm lấy cổ, đúng! Cứ như thế, đứng im nha!”

“Ánh mắt, ánh mắt cần phải dâm dăng, biểu lộ vài phần dục vọng chưa được thỏa mãn! Đúng rồi! Oa, người rất có thiên phú nha, có nghĩ nên đổi nghề hay không?”

“Uy uy uy, người làm sao thế? Lão tiên sinh đang vẽ cho người đó, tại sao người lại khóc? Nhanh lau nước mắt đi, tiếp tục phơi bày ra một cái tư thế mê người.”

251. Chương 236: Khu Hồ Nuốt Sói

Hiện tại, một hồi đánh cướp hoàn mỹ không có một chút tỳ vết nào cả, càng về sau Hộ Bộ chủ sự Tôn đại nhân càng giống như một người mẫu vẽ tranh, chuyện này cũng nằm ngoài dự liệu của Phương Tranh.

Tôn Nghệ đại nhân mặt mũi giàn giụa nước mắt, trước sự thúc giục của phi tặc Phương đại thiếu gia mà mang theo bảy phần khuất nhục ba phần thẹn thùng, bị buộc phải bày ra các loại tư thế khiêu gợi thiêu nhân, thân thể trơn nhẵn ở dưới ánh đèn hân ám cư nhiên còn toát ra vài phần mỹ cảm mông lung, chỉ tiếc một điều chính là chiếc bụng do ăn nhiều nên hơi phệ, làm cho chính thể của bức tranh giảm đi không ít cân lượng, không thể không nói đây là một điều nuôi tiếc vô cùng to lớn.

Lão họa sư không có khoắc lác, phong thái thiêu nhân của Tôn Nghệ dưới ngòi bút của hắn trong rất sống động, mất hơn một canh giờ công phu thì đại công cáo thành, lão họa sư run rẩy đem bức tranh giao cho Phương Tranh, hắn nhìn về phía Phương Tranh bằng ánh mắt tràn ngập quái dị cùng đề phòng, thậm chí một bàn tay còn mơ hồ bảo vệ cái mông của chính mình. Phương Tranh biểu tình đang hưng phấn cho nên vẫn hồn nhiên chưa phát hiện ra được phản ứng của lão họa sư, cực kì mong chờ tiếp nhận những bức tranh, mở từng tờ lên xem.

“Àn, không sai không sai, tài năng của lão tiên sinh quả nhiên không còn gì để nói nữa, các bức tranh thật sự rất phong tao, ha ha.”

Ngay khi Phương Tranh giữ chặt tay của lão họa sư, lại hé ra tám ngân phiếu một trăm lượng.

Nhưng phản ứng của lão họa sư thật kịch liệt, Phương Tranh khế đựng đến hắn, hắn liền giống như bị chó dại cắn phải một cái, đương trường nhảy dựng lên, trong miệng khiển trách một tiếng khiến cho Phương Tranh đầu đầy mồ hôi.

Thời gian tiễn lão họa sư đi ra ngoài, lão nhân môi hơi ngáp ngừng một chút, rốt cuộc vẫn chần chờ mở miệng khuyên giải: “Vị hảo hán này, tuy nói đồng bóng chính là một thú vui tao nhã từ thời cổ xưa, nhưng chung quy thì đường bộ vẫn không an toàn bằng đường thủy, ách, lão hủ lắm mồm, cáo từ, cáo từ.”

Phương Tranh lặng người sau một lúc lâu, nghiêng đầu nhìn sang sát thủ ca ca đang đứng ở bên cạnh, ngạc nhiên hỏi: “Lão nhân kia nói thế, là có ý tứ gì nhỉ?”

Sát thủ ca ca thẳng thừng nhìn hắn bằng ánh mắt khinh thường, không nói một câu nào.

Phương Tranh nhún nhún vai, quay đầu hướng Tôn Nghệ cười thân mật, đồng thời giơ ngón tay cái lên tán thưởng: “Tôn đại nhân, đáng người không sai nha, ngoại trừ bụng hơi lớn một chút thì các loại địa phương khác vẫn còn rất hoàn mỹ. Ngày nào đó nếu người bị bãi chức quan, ta giúp người tìm nghề mới đảm bảo kiếm chén cơm ăn tuyệt đối không thành vấn đề, không chuẩn có thể trở thành hoa vương đệ nhất trong giới giải trí tại kinh thành a! Đáng tiếc thời buổi hiện giờ còn chưa có máy quay phim, thật sự ta rất không cam lòng nha.”

Tôn Nghệ chảy nước mắt khuất nhục, hai mắt đầm lệ cầu xin nói: “Vị hảo hán này, sát nhân bất quá chỉ là đầu rơi xuống đất, ngài cướp cũng đã cướp, muốn tranh cũng đã vẽ, van cầu người thả ta ra đi, sau này ta nhất định sẽ thành thật nghe theo sự sai khiến của người, không phải chỉ là bạc thô sao? Ngày mai ta liền nghĩ cách đi kiếm.”

Phương Tranh gật đầu cười nói: “Quả nhiên biết thức thời đúng là trang tuấn kiệt, ta cũng không muốn gây khó dễ cho người, chỉ còn một việc, xong xuôi ta sẽ để cho người trở về.”

“ Chuyện gì?” Tôn Nghệ hoảng sợ hai mắt tròn tròn, hiện tại hắn thật sự sợ rằng vị hảo hán gia này lại nghĩ ra được cái chủ ý quái quỷ nào đó mà giày xéo hắn. Con người này quả thực đáng sợ, hắn không một chút nghi ngờ ở dưới lớp khăn che mặt kia khẳng định sẽ là một khuôn mặt so với ma quỷ còn càng thêm tà ác hơn.

Phương Tranh cười nói: “ Rất đơn giản, an tâm sẽ không làm khó người đâu. Người có con dấu tư nhân không? Đừng nói với ta rằng người không có nha, ta biết người là quan Hộ Bộ trông coi tiền lương của các quan mà, con dấu khẳng định là mang theo bên mình người, chỉ cần người cho ta mượn đóng lên mấy bức họa này vài cái làm kí hiệu, hôm nay người có thể vui mừng trở về nhà ôm gối ngủ ngon, ha ha, thật tốt, ta thật cao hứng thay cho người.”

Tôn Nghệ nghe vậy khuôn mặt vặn vẹo co rút liên hồi, cả người trông đều ảm đạm, tang thương. Gã phỉ tặc này rõ ràng là hắn muốn nắm bắt được các nhược điểm của ta, tương lai dùng nó để dọa dẫm tống tiền vợ vét hết tài sản của ta, nếu con dấu này mà phóng hạ xuống, coi như cả cuộc đời sẽ hoàn toàn bị hắn khống chế. Phỉ tặc tầm thường chỉ đoạt tiền chứ tuyệt đối không có nhiều hoa dạng như vậy, hôm nay như thế nào lại gặp phải một kẻ biến thái đến vậy?

Phương Tranh trừng mắt nhìn, cười nói: “ Người không nói lời nào ta coi như là người đã đáp ứng rồi nha, an tâm, những bức tranh này ta sẽ hảo hảo trân quý, tuyệt đối sẽ không khiến cho bọn nó bị lưu truyền ra bên ngoài, bất quá nếu như người không nghe lời của ta, vậy người liền phải cẩn thận một chút!”

Tôn Nghệ sắc mặt tái nhợt, kim lòng không được rùng mình một cái, tiếp theo tựa hồ như toàn thân mất hết khí lực, ưm một tiếng đáp ứng. Thân thể trần truồng mềm nhũn lại té xỉu trên mặt đất.

Phương Tranh cười ha ha nói: “ Tôn đại nhân, khụ khụ, không nhọc sức người phải động thủ, ta tự mình đi tìm con dấu giúp người đóng lên đó vậy.” Phương Tranh một bên vừa cười nói, một bên bước lại gần đóng quần áo của Tôn đại nhân chất chồng ở trong góc phòng, hắn khẳng định con dấu sẽ ở trong đồng quần áo này.

Bất thành linh đúng lúc này tình huống trong phòng đột ngột thay đổi, cánh cửa sổ tại sườn bắc bỗng nhiên truyền đến một tiếng động nhỏ, tiếp theo cánh cửa sổ được chế tạo bằng gỗ như bị chẻ ra thành bốn mảnh, một cái bóng đen phi thân phóng vào, thân ảnh linh hoạt còn chưa tiếp đất, một đạo hàn quang đã chọt hiện lên trực chỉ hướng cổ họng của Phương Tranh.

Phương Tranh bị bất ngờ cho nên không hề phản ứng, chỉ ngơ ngác thất thần đứng nguyên tại chỗ, mặc cho đạo hàn quang u lãnh kia ngày càng bức đến gần.

Sát thủ ca ca phản ứng không chậm, ngay khi tình huống còn chưa có biến thì hắn đã vung cổ tay phải lên, hướng đạo thân ảnh màu đen kia phóng tới ba thanh phi đao, phi đao xếp thành hình chữ “phẩm” hướng thẳng vào trước ngực của bóng đen mà bắn tới.

Đạo bóng đen kia không do dự chút nào, lúc phi đao phóng tới, hắn trầm người xuống, thân thể hơi uốn ngược về phía sau tạo thành một cái tư thế thiết bản kiêu, né tránh được ba thanh phi đao công kích. Tiếp theo giậm chân một cái, cả người liền hướng Phương Tranh phóng vọt tới, trong tay đã xuất hiện một thanh trường kiếm hàn khí bức người.

Phương Tranh mắt mở trừng trừng nhìn trường kiếm cách hắn càng ngày càng gần, hắn thậm chí có thể nghe thấy được trên thân kiếm phát ra mùi máu tanh nhàn nhạt, lãnh quang u u lóe lên, thoáng chốc bao phủ toàn bộ thân thể hắn.

Phương Tranh dù muốn khóc cũng không kịp, trong đầu nhanh chóng hiện lên một ý niệm, ta lại đắc tội cừu gia nào?

Nhìn trường kiếm nhu thôn phệ xương cốt, kiếm quang như mưa hoa khắp bầu trời, phong kín đường lui quanh người hắn, lúc này sát thủ ca ca cách hắn khá xa, không thể cứu viện, Phương Tranh nhất thời tuyệt vọng, sợ đến đặng đặng lùi lại mấy bước, dựa lưng vào tường, trong miệng hét lớn: “ Tha mạng! Ta sai rồi! Ta không nên vẽ tranh khỏa thân của hắn, ta lập tức trả lại cho hắn.”

Bóng đen lại không chút nào để ý tới, vẫn hung hăng đâm thẳng tới Phương Tranh, con người của Phương Tranh co rút lại, con mắt tròn to, nhìn kiếm quang u lãnh, còn có ánh mắt lạnh lùng của chủ nhân thanh

kiếm. Ánh mắt kia, quen thuộc vô cùng.....

* * *

Cùng lúc đó, ngay cửa thành tây kinh thành có hai bóng người đang đi tới trên đường cái. Đang là thời gian thái bình, buổi tối cửa thành vẫn chưa đóng, hai người hiển nhiên đang chậm rãi đi bộ vào thành.

Hai đạo nhân ảnh là một nam một nữ, nam tử khoảng chừng hơn hai mươi tuổi, mặc văn sam màu đen huyền, khuôn mặt gầy, sắc mặt có vẻ có chút tái nhợt, trên vai đeo một bao quần áo, vừa đi vừa kịch liệt ho khan.

Nữ tử tuổi chừng mười tám, trang phục dân phụ phổ thông, thân mặc quần áo vải thô màu lam, có lẽ do nguyên nhân đi đường thời gian dài, nên lai quần dính đầy bụi.

Nữ tử có khuôn mặt có vẻ diêm dạm nho nhã, mày dài thanh tú, vùng trán ẩn hàm vài phần sầu ý, đôi con ngươi trong như nước đang quan tâm nhìn nam tử ho khan liên tục, thỉnh thoảng vươn bàn tay vỗ vào lưng nam tử.

“Ca, thân thể huynh không tốt, hà tất nhất định phải tới kinh thành? Nên ở nhà dưỡng bệnh thêm hai năm lại đến.” Giọng nói nữ tử mang theo vài phần trách cứ.

Nam tử lắc đầu, giương mắt nhìn những dãy cửa hàng san sát bên cạnh, lúc này đã buổi tối, những cửa hàng đã đóng cửa, trên đường cái trống trơn vắng vắng, không còn bóng người, nhưng nam tử vẫn thỏa mãn cười cười, thở dốc vài tiếng, mở miệng nói: “Kinh thành phồn hoa, quả nhiên như thế, kiếp này nếu có thể đến đây, không uổng công Diệp Văn Giang ta khổ tâm học tập, khổ đọc sách suốt hơn mười năm.”

Lời còn chưa dứt, nam tử lại bắt đầu ho khan. Khuôn mặt tái nhợt dâng lên huyết khí, bày biện ra vẻ ửng đỏ không chút khỏe mạnh.

Nữ tử vội vàng vỗ về lưng hắn, nhíu mày nói: “Khoa cử mỗi hai năm đều có, ca cần gì phải nóng lòng trong năm nay? Ở nhà dưỡng bệnh khỏe lại rồi đi thi cũng không như nhau sao?”

Nam tử vừa ho vừa giải thích: “Muội tử, muội...khái khái, muội không biết, năm nay chính là năm thánh thượng tru sát Phan nghịch, đặc biệt mở ra ân khoa, Hoa triều ân khoa, cử sĩ so với năm rồi...khái khái, tương đối dễ hơn một ít. Nếu năm nay ca không đến, sợ là kiếp này không còn cơ hội ghi tên bằng vàng.”

Nữ tử bất đắc dĩ thở dài: “Chuyện của nam nhân, muội cũng không hiểu, thân thể ca vốn yếu ớt, chịu không nổi phong hàn, nên yêu quý thân thể mới phải, muội còn chờ huynh trúng tiến sĩ, vì liệt tổ liệt tông Diệp gia làm vẻ vang đó.”

Nam tử quan sát khắp nơi, thở dốc nói: “Muội tử, chúng ta nhanh vào thành, trước tiên tìm một gian khách sạn bình dân ngủ trọ, thừa dịp còn cách ngày thi khoa cử khá sớm, ca phải ôn thêm sách vở vài ngày, nếu có thể trúng được một danh ngạch, Diệp gia từ nay về sau xem như nở mày nở mặt.”

Nữ tử nghe vậy hé miệng cười, yên lặng kéo bao quần áo trên vai nam tử, choàng lên vai mình, bàn tay dịu nam tử, chậm rãi bước trên đường lớn đêm khuya.

Trời không thể đoán mưa gió, ngay đầu đường, một đám người mặc áo xanh của người hầu đang vây quanh một gã nam tử quần áo đẹp đẽ quý giá. Đang hướng hai huynh muội đi tới, đoàn người tựa hồ mới từ một nhà thanh lâu tận hứng trở về, đám người hầu một đường đang xun xoe vây quanh nam tử trang phục đẹp đẽ quý giá kia, liên tục a dua nịnh hót. Nam tử được đám người hầu vuốt mông ngựa khoái chí thỉnh thoảng cười ha ha, vô cùng đắc ý.

Khi bọn hắn đi ngang qua hai huynh muội, nam tử mặc quần áo đẹp đẽ quý giá bỗng nhiên “di” một tiếng, xoay người ngoác nhìn chăm chú vào bóng lưng thướt tha yếu điệu của nữ tử, tuy rằng nữ tử chỉ vừa mười tám tuổi, nhưng lại phát dục rất thành thực, từ phía sau nhìn lại, eo nhỏ mông tròn, đi lại thỉnh thoảng còn đong đưa thân thể mềm mại. Giống như liễu rủ chấp chờ trong gió mùa hè, phong tình sinh tư, chỉ nhìn bóng lưng của nàng, đã cực kỳ mê người.

Nam tử mặc quần áo đẹp đẽ quý giá gắt gao nhìn chăm chăm bóng lưng nữ tử, âm thầm nuốt nước miếng, ánh mắt lộ ra dục vọng chiếm giữ cường liệt, ánh mắt xâm lược lỗ lỏ, tựa hồ muốn phá tan quần áo nữ tử thành từng mảnh.

Đám người hầu lạnh trí nhìn thấy ánh mắt của chủ tử, lập tức hiểu ý, cười lấy lòng thấp giọng nói: “ Chủ tử, xem quần áo hai người đó phổ thông, giống như bình dân bách tính, nếu chủ tử có ý, không bằng...hắc hắc..”

Nam tử quần áo đẹp đẽ quý giá nghe vậy, nhất thời thu hồi ánh mắt nhìn đám người hầu, thần sắc do dự một chút, rốt cục cắn răng một cái, dùng giọng mũi “ ân” một tiếng khó thể nghe thấy.

Đám người hầu thấy chủ nhân đã tỏ thái độ, đều xắn tay áo cùng ào lên, vây quanh hai huynh muội kia. Bọn hắn không chút hảo ý nhìn chằm chằm hai người, trong miệng còn phát sinh tiếng cười gian hăng hắc.

Hai huynh muội bị biến cố bất thành linh làm phát mộng, ca ca Diệp Văn Giang chăm chú nắm chặt tay muội muội, lập tức chấp tay miễn cưỡng cười nói: “ Các vị, tại hạ Nhạc Châu Diệp Văn Giang, chẳng hay các vị ngăn cản huynh muội tại hạ, có gì chỉ bảo?”

Đám người hầu hắc hắc cười nói: “ Chỉ bảo không dám. Chủ nhân nhà ta thấy hai vị đêm khuya còn đang đi đường, nghĩ muốn tìm nơi nghỉ trọ, chủ nhân nhà ta dụng tâm tốt đẹp, muốn mời hai vị đến phủ đệ ở một đêm, chẳng hay ý của tôn giá thế nào?”

Diệp Văn Giang nghe vậy, trên gương mặt tái nhợt hiện lên vài phần tức giận, nhưng ngoài miệng vẫn khách khí nói: “ Quý chủ nhân quá khách khí, ngu huynh muội thật sự không dám nhận, phía trước không xa chính là khách sạn bình dân, ngu huynh muội sẽ ở tạm nơi đó là được, thỉnh giúp tại hạ chuyển đạt lòng biết ơn đối với quý chủ nhân.”

Tên người hầu cười lạnh nói: “ Nói như thế, tôn giá không chịu linh tình của chủ nhân nhà ta phải không? Ta xin khuyên các hạ, đã có phúc phận được người cất nhắc, nếu bỏ qua phúc phận rất nhanh biến thành tai họa!”

Diệp Văn Giang thấy đối phương càng nói càng không khách khí, nhất thời tức giận đến sắc mặt đỏ bừng, liên tục ho khan thổ dốc nói: “ Các người...rốt cục các người muốn gì? Thời thế này lẽ nào còn có đạo lý ép người làm khách sao? Vương pháp công đạo ở đâu?”

“ Vương pháp? Ha ha, vương pháp đương nhiên là do những nhà phú quý lập ra, uống cho đáng dập như người đọc sách của người, chẳng lẽ trong sách vở không dạy người đạo lý này hay sao? Nếu người muốn đi đến khách sạn bình dân mà ở, người cứ đi, nhưng muội muội của người, chủ nhân nhà ta muốn lưu nàng ta đến phủ nghỉ một đêm, ngày mai người trở lại tiếp nàng ta là được rồi.”

Lúc này đám người hầu không nói thêm lời vô ích với Diệp Văn Giang, nháy mắt cho đồng bọn ra dấu, bọn hắn cùng xông lên, kéo hai huynh ra tách ra, đám người kia kéo nữ tử lôi đi, vài người còn lại giữ chặt nam tử, không cho hắn nhúc nhích.

Nữ tử bị người lôi kéo lão đảo lui về phía sau, mặt hoa thất sắc thét to: “ Ca...”

Diệp Văn Giang tức giận đến mức khóe mắt muốn rách ra, hai vai bị người đè lại, gân xanh trên cổ nổi lên, khớp hàm nghiến ken két, giận dữ nói: “ Dưới chân thiên tử, lạnh lạnh càn khôn, các người dám ngang ngược, dám cướp đoạt dân nữ?”

Tiếng hô tuyệt vọng lẫn nhiên vang vọng quanh quần không dứt trên đường cái, bên trong thái tử phủ.

Thái tử khoác áo, chậm rãi đi ra khỏi tấm điện(phòng ngủ). Che miệng ưu nhã ngáp khẽ, ánh mắt thoáng bất mãn nhìn về phía Phạm Thụy đang đứng trang nghiêm một bên.

“ Đêm khuya tiên sinh gọi tỉnh cô vương, có việc gì gấp sao?”

Phạm Thụy cúi đầu, cung kính nói: “ Quấy rối điện hạ nghỉ ngơi, tại hạ tội đáng chết vạn lần, nhưng tại đường cái phía thành tây xảy ra một đại sự, tại hạ tình tế suy nghĩ, nghĩ nên lập tức hướng điện hạ bẩm báo.”

Thái tử chau mày, thần nhiên nói: “ Chuyện gì?”

Phạm Thụy cười cười, trong mắt xẹt qua vài phần hưng phấn, giọng nói có chút vui vẻ: “ Bẩm điện hạ, thám tử do điện hạ phái ra giám thị từng cử động của Anh Vương vừa báo về, đêm nay Anh Vương chơi gái tại Phiêu Hương Lâu, trên đường về đi tới đường lớn Thạch Thành gặp được một đôi huynh muội bình

dân, Anh Vương thấy muội muội rất có tư sắc, liền lệnh cho người hầu cướp đoạt, hai huynh muội không nghe theo, đám người hầu của Anh Vương liền cướp người, có lẽ vị huynh cả kia thân thể không được tốt, chỉ vài quyền đánh xuống, đã bị người đánh cho tắt thở. Mà muội muội nhân lúc hỗn loạn bỏ chạy đi...”

Thái tử đang buồn ngủ còn chưa tỉnh táo, nghe vậy miễn cưỡng ngáp một cái, không thèm để ý nói: “ Thì tính sao? Một đôi huynh muội bình dân mà thôi, chết một người có quan hệ gì tới cô vương?”

Trên gương mặt từ trước đến nay luôn trầm tĩnh của Phạm Thụy, lộ ra vài phần kích động, nhưng giọng nói vẫn ôn hòa kính cẩn: “ Điện hạ, người huynh trưởng bị đánh chết kia tên là Diệp Văn Giang, là người Nhạc Châu, chính là sĩ tử của Kiến Vũ năm thứ chín thì Hương đã đậu, bọn họ gia cảnh nghèo túng, cho nên năm nay hoàng thượng khai ân khoa đã ban ý chỉ xuống cho các châu phủ, bọn họ đã tranh thủ thời gian lên kinh, đêm nay mới đến kinh thành. Điện hạ, cơ hội đã tới.”

Thái tử ngẩn người: “ Ý tứ của tiên sinh là?”

Phạm Thụy cười cười cẩn thận tiêu sái đến gần hai bước, ghé vào bên tai thái tử nói nhỏ: “ Nữ tử nhân hỗn loạn bỏ chạy, người của chúng ta đã đưa nàng đến thái tử phủ, điện hạ, chuyện Anh Vương bên đường cướp đoạt dân nữ, lại đánh chết sĩ tử đi thi ân khoa năm nay, việc này lớn hay nhỏ, phải xem quyết đoán của điện hạ.”

Thần sắc thái tử ngẩn ra, sau đó hung hăng vỗ một chưởng, chột nói: “ Đúng rồi! Đó là một cơ hội thật tốt lật đổ Anh Vương! Phụ hoàng mở ân khoa, đang hướng sĩ tử thiên hạ biểu đạt thiện ý khát vọng cầu hiền của triều đình. Thể hiện hoàng ân mênh mông cuộn cuộn, mà thân là hoàng tử, lại đánh chết sĩ tử đi thi, nếu phụ hoàng biết được việc này, tất nhiên giận dữ, khi đó không chỉ là Anh Vương bị trách phạt, dù là Thọ Vương kháng chiếu tự ý vào kinh cũng sẽ bị liên lụy, nói không chừng phụ hoàng trong cơn giận dữ, sẽ lập tức đuổi hai người ra khỏi kinh thành. Phạm tiên sinh, việc này quả nhiên là một cơ hội thật tốt, diệu a! Ha ha!”

Phạm Thụy cười dài nhìn thái tử đang mừng như điên, nhẹ giọng nói: “ Điện hạ, vậy còn chưa đủ.”

Tiếng cười của thái tử chột ngừng, nghi hoặc nhìn Phạm Thụy, nói: “ Còn chưa đủ? Ý của tiên sinh?”

Phạm Thụy cung kính nói: “ Điện hạ đừng quên, muốn lật đổ điện hạ, cũng không chỉ có Thọ Vương và Anh Vương. Còn có một Phúc Vương đang nhìn chằm chằm.”

Sắc mặt thái tử nhất thời trầm xuống, úc úc nói: “ Đúng vậy, a! Hôm nay cô vương phảng phất rơi vào tứ cố vô thân, bốn mặt thọ địch.”

Phạm Thụy cười nói: “ Điện hạ không cần lo lắng, việc này vừa lúc có cách chuyển bại thành thắng. Trợ lực lớn nhất bên người Phúc Vương chính là Phương Tranh, mà Phương Tranh nhận chức quan lớn, có trách nhiệm giám sát các quan viên. Hôm nay Anh Vương đánh chết sĩ tử đi thi, tuy nói là việc hoàng tộc, nhưng nếu như điện hạ an bài thật tốt, phân phó mấy quan viên thân tín ngày mai lâm triều hướng hoàng thượng tấu thỉnh, do Phương Tranh đứng ra xử trí vụ án của Anh Vương, hoàng thượng tất nhiên sẽ phải đáp ứng. Như vậy, Phương Tranh dĩ nhiên sẽ kết thành hận thù với Anh Vương và Thọ Vương. Sau đó điện hạ cứ bứt ra ngoài, ngồi yên xem hổ đấu, chẳng phải là diệu kế?”

Thái tử tinh tế suy nghĩ lời Phạm Thụy nói, hai mắt sáng ngời, vui vẻ nói: “ Hay cho một kế sách khu sới nuốt hổ! Tiên sinh tài cao!”

Phạm Thụy nói tiếp: “ Phúc Vương và Phương Tranh từ trước tới nay luôn cùng tiến cùng lui, Phương Tranh cùng hai vị vương gia kết thù kết oán, cũng giống như Phúc Vương và hai vị vương gia kết thù kết oán. Như vậy hai bên tranh đấu, sự nghiệp lớn lao của điện hạ, có thể thông dong bố trí!”

Thái tử vui mừng, vươn tay vỗ vai Phạm Thụy, nghiêm mặt nói: “ Ngày sao khi cô vương lên ngôi đại bảo, tiên sinh sẽ là trụ cột thần tử, vinh hoa của cô vương, tức là vinh hoa của tiên sinh.”

252. Chương 237: Nghịch Thôi

Chân của hắc y nhân lại lần thứ hai bị ôm lấy, không khỏi vừa vội vừa tức, vì vậy nhấc chân lại đá văng Phương Tranh ra thật xa.

Phương Tranh thuận thế té lăn trên mặt đất, nhưng lần nay hấn lại không còn nằm dài, mà bỗng nhiên nhanh chóng đứng dậy, sờ tay vào ngực, móc ra một vật quái to: “ Xem ám khí!”

Nói xong liền cầm vật trong tay hướng hắc y nhân ném ra ngoài, chỉ thấy bốn phía quanh hắc y nhân nhất thời bị một mảnh bột phấn trắng xóa bao phủ, mà Phương Tranh lại nhanh chóng thối lui ra xa một trượng.

Hắc y nhân phảng phất đối với Phương Tranh rất quen thuộc, bột phấn trong tay Phương Tranh vừa tung ra, hấn cười lạnh một tiếng, lại đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, chỉ không chút hoang mang thu lại trường kiếm, tay trái thành chưởng, che khuất đôi mắt.

Phương Tranh thấy thế không khỏi cực kỳ kinh ngạc, người này làm sao biết kỹ năng bảo mạng của ta? Hấn làm sao biết ta tung ra chính là vôi phấn?

Cổ không ngẫm nghĩ, Phương Tranh khom lưng, hai tay ôm đầu, nhanh chóng lén đến phía sau sát thủ ca ca, trong lòng rất cực thoáng yên ổn, mẹ nó! Cuối cùng cũng tạm thời thoát hiểm, giết hấn hấn là không thành vấn đề đi?

Ai biết hắc y nhân thấy Phương Tranh bỏ chạy, lại không hề truy sát, hấn vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích, thân thể hơi lão đảo.

“ Sát thủ ca ca, nhanh! Mau giúp ta giết hấn!” Phương Tranh trốn ở phía sau sát thủ ca ca, thái độ cực kỳ càn rỡ kêu gào như tiểu nhân đắc chí, chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng.

Sát thủ ca ca chợt khụt khịt, sau đó cau mày, tay áo vung lên, bột phấn màu trắng phiêu phù trên không trung nhất thời tiêu tán không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

“ Người tung ra ngoài chính là thứ gì?” Sát thủ ca ca lạnh lùng hỏi, ánh mắt lại quái dị nhìn hắc y nhân vẫn còn đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, phảng phất như bị định thân pháp.

“ Ta tung vôi đó.” Phương Tranh trả lời, thấy sát thủ ca ca nhìn hấn, Phương Tranh không khỏi có chút chột dạ, sau đó hấn chợt ưỡn ngực, lễ thẳng khí hùng nói: “ Thế nào? Không được sao? Ta không biết võ công, tung chút vôi bảo mạng thì có sao?”

Sát thủ ca ca thở dài nói: “ Được, đương nhiên là được. Thế nhưng, thứ người tung ra rõ ràng không phải là vôi.”

“ A?” Phương Tranh thất kinh, tay phải thò vào lòng, móc ra một bao gì đó xem xét một chút: “ Không phải là vôi thì là cái gì? Ta kháo! Liệt Nữ Ngâm?”

Vui đùa chơi lớn, sao ta lại đem thứ trân quý như vậy tung ra? Ta còn dự định đem dùng trên người những phụ nữ đàn ông, lỗ vốn, lỗ vốn thật to, Phương Tranh cẩn thận từ sau lưng sát thủ ca ca nhô đầu ra, thấy hắc y nhân vẫn đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, không khỏi có chút kỳ quái.

“ Ai, sao hấn không nhúc nhích? Cắt điện rồi?” Phương Tranh nhẹ giọng hỏi.

Trong mắt sát thủ ca ca hiện lên vài phần ý cười: “ Người tung thứ đó ra, phỏng chừng bị hấn hút vào trong cơ thể không ít, lúc này hấn đã trúng ám toán của người.”

Phương Tranh nghe vậy vui mừng: “ Phải? Oa ha ha ha, thực sự là ông trời có mắt nha! Người tốt như ta vậy nhất định là sống lâu trăm tuổi.”

Nếu hắc y như đã trúng chiêu, Phương Tranh cũng không còn sợ nữa, hấn nghênh ngang từ sau lưng sát thủ ca ca đi ra, bước tới cách hắc y nhân hơn một trượng, cẩn thận thử nói: “ Uy, hiện tại cảm giác thế nào? Có phải đặc biệt muốn tìm một cô nương tiết tiết hỏa?”

Hắc y nhân không nói, chỉ bất động, trên mặt bị khăn đen che phủ chỉ có một đôi mắt đầy tơ máu. Gắt gao nhìn chăm chăm Phương Tranh, ánh mắt lại không hề băng lãnh, mà là toát ra dục vọng không thể che giấu. Cuồng nhiệt giống như hai ngọn hỏa diễm thiêu đốt hừng hực.

Phương Tranh bị hấn nhìn chăm chăm đến hoảng sợ, hai tay vô ý thức bảo vệ cái mông, cẩn thận lui ra sau mấy bước, nói: “ Ai, người đừng đánh chủ ý với ta, ta bán rẻ tiếng cười không bán thân, nếu người muốn, nơi này có một nam nhân đang phơi mông, người thích chơi thế nào thì cứ chơi.” Vừa nói Phương Tranh vừa chỉ hướng Tôn Nghê.

Tôn Nghệ đang trần trụi thân thể, sợ đến cả người run lên, nhanh đưa tay ôm ngực, kinh khủng nói: “ Hảo hán, không liên quan tới ta.”

Sát thủ ca ca tiến lên vài bước, lần thứ hai liếc mắt quan sát hắc y nhân, sau đó nhìn Phương Tranh nói: “ Đừng suy nghĩ nữa, hiện tại ngươi có hai lựa chọn, một là một đao giết hắc, xong hết mọi chuyện, điều này ta có thể giúp ngươi, hai là ngươi giúp hắc một tay, giải được vật cho hắc, hai điều do ngươi quyết định.”

Phương Tranh trừng mắt nhìn sát thủ ca ca, cười nhạt nói: “ Nói đùa gì vậy! Ta giúp hắc giải được? Bỏ qua chuyện hắc muốn giết ta không nói, ta không phải là một nam nhân vĩ đại tới cảnh giới hiển thân cho một nam nhân khác.”

Sát thủ ca ca nhìn Phương Tranh, vẻ cười trong mắt càng sâu đậm: “ Ai nói cho ngươi hắc là nam nhân?”

Phương Tranh ngẩn người, chần chờ nói: “ Hắc không phải nam nhân? Lẽ nào...lẽ nào...”

Sát thủ ca ca rút cục nở nụ cười: “ Hắc không phải nam nhân, đương nhiên là nữ nhân.”

Phảng phất như muốn nghiệm chứng lời nói của sát thủ ca ca, đúng lúc này, hắc y nhân từ đầu tới cuối vẫn luôn trầm mặc bỗng nhiên phát ra một tiếng rên rỉ động lòng người, sau đó thân thể mềm nhũn tê liệt ngã xuống, thanh trường kiếm trong tay cũng tuột tay rơi luôn xuống mặt đất.

Phương Tranh kinh hãi, nhanh xông lên phía trước, ngồi xổm xuống đưa tay kéo khăn đen che mặt của hắc y nhân xuống, dưới khăn đen, là một khuôn mặt mỹ lệ tuyệt thể thoát tục, lúc này nàng ta đang gất gao nhắm hai mắt. Sắc mặt trắng lên đỏ bừng, cái miệng nhỏ nhắn hơi mở, đôi môi đỏ mọng tiên diễm ướt át khiến người khác thật muốn phạm tội.

Phương Tranh nhìn khuôn mặt tuyệt sắc, không khỏi thất kinh, thất thanh nói: “ La Nguyệt Nương? Đương gia, thế nào lại là ngươi?”

Nguyên lai người muốn ám sát Phương Tranh, chính là Thanh Long sơn đại đương gia, nữ thổ phỉ đầu lĩnh, La Nguyệt Nương.

Lần này vui đùa thật lớn!

Gặp lại La Nguyệt Nương, Phương Tranh lại không hề nghĩ ra sẽ ở trong hoàn cảnh này. Nàng vô duyên vô cớ xuống núi làm gì? Vì sao nàng phải đến ám sát ta? Trong lòng Phương Tranh còn có nhiều lời muốn nói với nàng, nhưng lúc này, La Nguyệt Nương vẫn còn duy trì được một chút thanh tĩnh, nghe vậy gian nan mở mắt ra, nhìn Phương Tranh, trong ánh mắt ẩn vài phần hận ý, vài phần tưởng niệm, còn có vài phần ý tứ hàm xúc phức tạp khó hiểu, La Nguyệt Nương thở hổn hển nói: “ Ngươi...ngươi...”

Phương Tranh vô ý thức nhìn vào ngực mình, giọng nói mang theo hổ thẹn: “ Thật ngại quá, đã tung phần sai rồi, ngươi giống như bị trúng chiêu.”

La Nguyệt Nương rất rõ ràng thân thể mình đang biến hóa, cho nên nàng cũng hiểu rõ Phương Tranh tung bột phấn vốn không phải vô phần, nghe vậy không khỏi tức giận nói: “ Ngươi đúng là dễ tiện vô sỉ, tên vương bát đần!”

Phương Tranh xấu hổ nói: “ Lần sau sẽ không sai nữa.”

“ Còn lần sau?” La Nguyệt Nương nghe vậy tức giận đến thân thể mềm mại run lên, lập tức khó thể ức chế bật lên một tiếng rên rỉ, liền hôn mê bất tỉnh.

Phương Tranh thấy La Nguyệt Nương ngất xỉu, không khỏi tròn tròn mắt, ngẩng đầu nhìn sát thủ ca ca xin giúp đỡ.

Sát thủ ca ca hai tay khoanh trước ngực, ngạo nghễ cười cười nhìn hắc, thản nhiên nói: “ Xem ra muốn giết nàng ta thì không quá khả năng, ngươi dự định làm sao bây giờ?”

Phương Tranh vẻ mặt cầu xin, nói: “ Làm sao bây giờ? Ta còn có thể làm sao bây giờ? Liệt Nữ Ngâm vô cùng bá đạo, bất luận nam nữ, phạm bị trúng chiêu, cần phải cùng người khác phái giao cấu mới có thể giải được.”

“ Vậy không phải là hợp ý ngươi? Ngươi lập tức giúp nàng giải đi.” Sát thủ ca ca vẻ mặt hèn mọn.

Khuôn mặt Phương Tranh nghiêm lại: “ Nói vậy! Bỏn thiếu gia truy cầu nữ nhân từ trước đến nay không cần dùng loại phương pháp dễ tiện này! Ta là chính nhân quân tử...”

Sát thủ ca ca nhún vai nói: “ Vậy không thể làm gì khác hơn là giết nàng.”

“ Như vậy sao được! Đây là lão bà tương lai của ta.”

Tôn Nghệ ở gần bên nhìn không được nói: “ Nếu ngươi không hạ thủ được, chẳng thán để cho ta tới.”

Phương Tranh xông lên đập Tôn Nghệ té ngã, mắng to: “ Cút con mẹ ngươi đi! Dám đánh chủ ý với lão bà của lão tử, muốn chết thì sớm lên tiếng đi!”

Sát thủ ca ca nhìn sắc mặt của La Nguyệt Nương, gương mặt của nàng đỏ rực như con cua chín, đỏ đến mức như muốn xuất huyết, thân thể mềm mại cũng không tự giác giãy dụa, tựa hồ đã tới mức khản yếu quan đầu nhất.

Sát thủ ca ca thản nhiên nói: “ Là giết hay giải, ngươi phải quyết định nhanh một chút, còn chậm trễ thời gian, huyết quản cả người nàng sẽ bạo nổ.”

Phương Tranh yêu thương nhìn chăm chú vào khuôn mặt xinh đẹp của La Nguyệt Nương, do dự một chút, rốt cục cắn răng nói: “ Mà thôi! Ta giải là được! Ai, ta vốn là chính nhân quân tử, hôm nay lại muốn là làm loại chuyện thâm hương trộm ngọc, thật là quá mức làm khó ta.”

Sát thủ ca ca không thèm trả lời, chỉ hèn mọn liếc mắt nhìn hắn, đi tới trước mặt Tôn Nghệ, bỗng nhiên xuất thủ vỗ một chưởng sau gáy làm hắn hôn mê. Sau đó nâng Tôn Nghệ, không nói một lời tiêu sái đi ra ngoài, để lại không gian cho Phương Tranh và La Nguyệt Nương, cẩn thận tỉ mỉ quan sát thấy sát thủ ca ca đi ra ngoài còn cẩn thận đóng cửa lại.

Sát thủ ca ca vừa đi ra, biểu tình chính nhân quân tử của Phương Tranh lập tức biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, như kẻ trộm hề hề nhìn gương mặt đỏ bừng của La Nguyệt Nương, hì hì cười, trên mặt mang theo dáng tươi cười mỉa mỉ háo sắc, xoa xoa tay ngồi xổm xuống trước người La Nguyệt Nương.

Trời biết, thiếu gia vẫn luôn muốn có nàng, đáng tiếc mãi không tìm được cơ hội, không nghĩ tới đêm nay âm soa dương thác, không ngờ gặp đại vận, để cho nàng trúng phải ám toán của ta, đây là ông trời hỗ trợ! Kiếp trước luôn có người hay nói: “ Cái gì của ta, cuối cùng cũng là của ta”, thành ngữ này quả nhiên có đạo lý. La Nguyệt Nương không phải cũng là của ta sao? Đây là số mạng đã định trước!

Nụ cười Phương Tranh hăng hắc đậm đặc, hai tay chộp tới, đang định trảo bộ ngực của La Nguyệt Nương thì đúng lúc này nàng mở mắt, ánh mắt nàng đã hoàn toàn mê ly, hơi giật mình nhưng rồi lại câu hồn không gì sánh được nhìn chăm chăm Phương Tranh.

Phương Tranh thấy nàng tỉnh, không khỏi ngẩn người, sau đó ngượng ngùng thu hồi hai tay, lúng túng nói: “ Ách, người tỉnh? Ta chỉ là muốn thử xem...”

La Nguyệt Nương không để ý tới lời của Phương Tranh, vươn bàn tay không ngừng xé rách vạt áo hắn, trong miệng phát ra tiếng rên rỉ tiêu hồn, còn lẩm bẩm nói: “ Ta nóng quá, nhanh, mau giúp ta...”

Phương Tranh nghe vậy ánh mắt sáng ngời, Liệt Nữ Ngâm quả nhiên là thứ tốt, thảo nào gọi là Liệt Nữ Ngâm, hiện tại không phải thích hợp với tên này sao?

Gương mặt đỏ bừng của La Nguyệt đang thở hổn hển, mồ hôi nhễ nhại, nàng kiệt lực giãy dụa thân thể mềm mại, đôi chân dài dây dưa, phảng phất như làm như vậy mới thoảng giảm bớt dục vọng và xung động trong lòng nàng.

Phương Tranh thấy rõ được tính trong cơ thể nàng đã phát tác, vượt cảm tính toán bước tiếp theo nên làm gì, vừa nhấc mắt liền thấy đôi mắt nhìn chăm chăm của La Nguyệt Nương có chút không thích hợp, đôi mắt kia, dường như...A! Được rồi! Có điểm giống như khách làng chơi trong thanh lâu nhìn thấy được một hồng bài cô nương vừa cởi hết y phục...Phương Tranh bị nàng nhìn đến da đầu tê dại, vội vàng dùng hai tay ôm ngực, run giọng nói: “ Ngươi...ngươi muốn làm gì? Đừng xằng bậy, ta không phải là người tùy tiện...”

Hai mắt mê ly của La Nguyệt Nương lúc này đã thành một mảnh như máu, nàng giống như một con báo cái đang nhìn thẳng con mồi, cổ họng phát ra thanh âm giống như tê rống lẫn tức nổ.

Phương Tranh sợ đến hai chân mềm nhũn, lão đảo lui về phía sau vài bước, kinh khủng nói: “ Người...người đừng qua đây, còn qua ta kêu người tới đó.”

La Nguyệt Nương gào lên một tiếng dài, sau đó thân thể khom xuống, từ trên mặt đất bắn lên, phóng nhanh về phía Phương Tranh.

Phương Tranh luống cuống tay chân chống cự, trong miệng hét lớn: “ Không..không nên...không nên như vậy! Ta còn chưa chuẩn bị tâm lý...”

“ A! Người quá thô lỗ rồi...”

“ Đau, người làm đau ta, kháo! Hẳn là người đau mới đúng nha.”

“ Úc, xuống dưới một chút, xuống chút nữa, đau chết!”

Trong viện bên ngoài phòng, sát thủ ca ca đang khiêng Tôn Nghê còn hôn mê, nghe được tiếng kêu to của Phương Tranh trong phòng, không khỏi lắc đầu, thở dài đi ra ngoài.

Dưới bóng đêm yên tĩnh, trong một sân viện hẻo lánh, bỗng nhiên truyền ra một tiếng kêu tê tâm liệt phế, thanh âm của một nam tử thê thiết không gì sánh được: “ A!!! Mẹ ơi...”

253. Chương 238: Đánh Người, Đạp Xe

Phương Tranh mơ mơ màng màng mở mắt ra, phát hiện một đôi mắt mang theo vẻ tức giận không gì so sánh được đang không chớp mắt theo dõi hắn, nếu như ánh mắt có thể giết người, lúc này Phương Tranh đã biến thành một khối thi thể bị tách rời thành từng phần từng phần từ lâu.

“ Oa!”

Phương Tranh vừa nhìn thấy ánh mắt đó, liền sợ đến la hoảng lên tại chỗ, thối lui ngược ra sau. Hai tay chăm chú ôm ngực, vẻ mặt sợ hãi nhìn chủ nhân của ánh mắt kia.

“ Người...người...người...người đừng qua a, không được, thật sự không được nữa.” Phương Tranh chớp vành mắt đã biến đen, lắp bắp nói.

“ Ân?” Vùng chân mày của chủ nhân con mắt kia chợt dựng thẳng, trên gương mặt nổi giận đùng đùng lơ đãng hiện lên một tia đồ ỉm.

“ Bảy lần, cả đêm bảy lần! Ta...ta thật sự là cục cung tận tụy cho người, người kiệt tinh tẫn rồi.” Phương Tranh nức nở nói, khuôn mặt tuần tú miệt mài quá độ tràn đầy bị phẫn và thảm đạm.

Kiếp trước khi nghe người khác khoe khoang một đêm bảy lần thì Phương Tranh luôn luôn tràn ngập sự hâm mộ cực kỳ, thẳng đến hôm nay mới biết được, việc này không phải dễ dàng đảm đương đến như vậy. Câu nói kim thương không ngã, thu phát như thường, hoàn toàn là nói xạo, không tin người tự làm thử xem.

Trải qua tối hôm qua, thủ đoạn sáng khoái đã trùng lên chín tầng trời, chuẩn bị phía sau là thống khổ như rơi xuống địa ngục.

Nói chung, hiện tại Phương Tranh rất đau ***.

Lúc này La Nguyệt Nương đã mặc lại quần áo chỉnh tề, nghe được Phương Tranh cầu xin tha thứ, vốn gương mặt đang giận dữ nhất thời mắc cỡ đỏ bừng, cắn răng, giống như một con sư tử bị làm tức giận, hung ác độc địa đánh về phía Phương Tranh, cười trên người hắn, một đôi bàn tay trắng như phấn không đầu không đuôi đánh xuống, thẳng đến Phương Tranh oa oa kêu thảm thiết không ngớt.

“ Người...tên vương bát đản, dùng thủ đoạn hạ lưu, làm dơ bẩn sự thuần khiết của lão nương, lão nương...lão nương liều mạng với người!” La Nguyệt Nương vừa đánh vừa mắng.

Phương Tranh ôm đầu hét lớn: “ Oan uổng, tối hôm qua người cực lực giãy dụa chính là ta nha, không phải người chiếm tiện nghi còn muốn khoe mã sao?”

“ Người...người còn dám nói!” La Nguyệt Nương tức giận đến bộ ngực cao vót gấp gấp phập phồng, gương mặt xấu hổ như chiếc lá cuối thu đỏ bừng.

Đánh tới đánh lui, bi ai trong lòng La Nguyệt Nương khởi lên, dần dần viên mắt chột đỏ, lập tức hai hàng nước mắt trong suốt rơi xuống.

Phương Tranh cảm giác đôi bàn tay trắng như phấn của La Nguyệt Nương càng đánh càng nhẹ, quay đầu nhìn lại, thấy La Nguyệt Nương lại đang khóc thảm, nhất thời nóng nảy, vội vàng nói: “ Ai, người đừng khóc, chuyện này kỳ thực cũng không thể trách ta, thật sự. Lúc đó người che mặt, ta lại chẳng biết người là ai, dưới tình thế cấp bách, để bảo mạng, tung ít vôi phấn, cũng là chuyện đương nhiên, ách...còn chuyện đó là ngoài ý muốn mà.”

“ Nói chung...” Phương Tranh nói đến đây, nhìn lên La Nguyệt Nương, ánh mắt lộ ra ý cười như kẻ trộm hề hề, sau đó bỗng nhiên ưỡn ngực, dùng loại lời nói như một đại nam tử chủ nghĩa, leng keng hữu lực nói: “ Nói chung, sau này người là người của ta! Sau này thân phận của người, là lão bà của Phương Tranh ta! Đương nhiên, người vẫn có thể kiêm chức đại đương gia của Thanh Long sơn, điều này ta không phản đối.”

Thấy La Nguyệt Nương cúi đầu rơi nước mắt, đối với lời hằn nói ngoảnh mặt làm ngơ, trong lòng Phương Tranh thoáng lo lắng, giọng nói khựng lại, lại cẩn thận hỏi: “ Nàng cũng không phản đối chứ?”

Lúc này trong lòng La Nguyệt Nương nảy sinh bi thương, nguyên nàng xuống núi là vì chuyện Triệu Tuấn mất tích, dù sao Triệu Tuấn cũng có danh nghĩa là vị hôn phu của nàng, lại đột nhiên không nhìn thấy bóng người trên Thanh Long sơn, dù sao cũng phải xuống núi tìm kiếm một phen, lấy sự thông tuệ của nàng, cùng sự hiểu biết về Phương Tranh trong mấy ngày gần đây, nàng mơ hồ biết, Triệu Tuấn mất tích hơn phân nửa là do Phương Tranh sai sử thủ hạ đi làm, cho nên nàng xuống núi vào kinh thành, liền một đường theo dõi Phương Tranh, thẳng đến tối hôm qua, Phương Tranh xuất hiện, nàng đi theo Phương Tranh và sát thủ ca ca, đã chứng kiến quá trình đánh cướp vô sỉ của Phương Tranh, sau đó mới đột nhiên xuất thủ, chuẩn bị chế trụ Phương Tranh, hỏi ra hành tung của Triệu Tuấn.

Tối hôm qua lúc xuất thủ công kích Phương Tranh thì thể kiếm của nàng nhìn như ác độc không gì sánh được, kỳ thực nàng hành sự rất đúng mực, vốn không thể xúc phạm tới một sợi lông của Phương Tranh, vị trí của Phương Tranh trong ngực nàng, từ lâu đã dần dần cao hơn vị hôn phu Triệu Tuấn có danh vô thực, trong mơ hồ nàng đã xem Phương Tranh như tình lang, lần này xuống núi, còn có một mục đích, là muốn đi tìm thăm tên vô lương tâm kia, hỏi hắn vì sao vừa đi liền không có tin tức. Thủ hời nàng làm sao có thể hạ sát thủ với tình lang của mình? Chỉ là ngại vì hành tung của Triệu Tuấn không rõ ràng, nàng không cách ăn nói với cha mẹ dưới cừu tuyền của hắn, nên mới bất đắc dĩ hướng Phương Tranh động thủ.

Nhưng ai biết Phương Tranh thật sự quá mức đề tiện vô sỉ, lại mang theo dâm dược hại người trong thân. Không ngờ còn xem là ám khí tung ra ngoài, nguyên lai La Nguyệt Nương cho rằng đó chỉ là vôi phấn, nàng rất rõ ràng Phương Tranh quen dùng kỹ năng bảo mạng này, cho nên vẫn ung dung che khuất mắt mình, lại không nghĩ tới bản thân hít phải dâm dược vào trong cơ thể, trái lại còn tiện nghi cho hắn.

Việc này âm soa dương thác, liền biến thành tình hình hiện tại, lúc này La Nguyệt Nương chưa xót lẫn ủy khuất đầy bụng, thân thể trong sạch bị người này chiếm hữu không nói, nàng còn mơ hồ nhớ kỹ, tối hôm qua lúc được tính phát tác, không ngờ...không ngờ còn để nàng chiếm chủ động, có thể nói thế này, tối hôm qua là nàng cưỡng bạo Phương Tranh, hơn nữa còn là bảy lần liên tiếp.

Trời ạ! Điều này đối với một nữ tử hoa cúc khuê nữ mà nói, làm sao mà chịu nổi? Mặc dù người chiếm hữu thân thể trong sạch của nàng, là nam tử mà lòng nàng đã hướng tới từ lâu, nhưng chung quy nàng cũng chỉ là một nữ tử, ở một thời đại coi trọng trinh tiết, nàng lại làm ra chuyện điên cuồng như vậy, Phương Tranh sẽ nhìn nàng thế nào?

Hắn có thể sẽ nghĩ mình là một nữ nhân phóng đãng không có đức hạnh, lại không hề biết tự ái?

La Nguyệt Nương nghĩ tới đây, bi thống vì bị thất thân thoắt bình phục một ít, đành nghe mệnh trời mà thôi. Nàng cũng lo lắng và sợ hãi, nàng sợ Phương Tranh bởi vậy mà ghét bỏ nàng, khinh thường nàng, sẽ xa lánh nàng, loại đả kích này đối với La Nguyệt Nương mà nói, thậm chí so với việc thất thân càng nghiêm trọng.

La Nguyệt Nương cúi đầu, ngừng khóc, nhìn cũng không nhìn Phương Tranh, hít sâu mấy hơi thở, thản nhiên nói: “ Phương...Phương Tranh, Triệu Tuấn có phải bị người bắt đi không?”

Phương Tranh gật đầu, rất thẳng thắn thừa nhận: “ Không sai, là ta phải thủ hạ làm.”

La Nguyệt Nương nghe vậy, bỗng nhiên ngẩng đầu, trong ánh mắt hiện lên mấy phần thất vọng: “ Vì sao người phải làm như vậy? Ta biết hẳn có cừu oán với người, nhưng người...người lại bắt hẳn đi như thế, không chút cố kỵ thân phận hẳn dù sao cũng là vị hôn phu của ta sao? Người...trong lòng người rốt cục có ta hay không?”

Phương Tranh mở to hai mắt nói: “ Sao lại nói như vậy? Ta bắt hẳn không quan hệ gì với nàng cả.”

Lạnh lùng nhìn Phương Tranh, giọng nói La Nguyệt Nương băng lãnh: “ Vì sao người phải bắt hẳn?”

“ Nếu ta nói ta bắt hẳn là để bảo hộ hẳn, nàng tin hay không tin?”

La Nguyệt Nương không nói lời nào, chỉ cười nhạt.

Phương Tranh thở dài: “ Triệu Tuấn bị mưu sát ở trên núi, chuyện này nàng cũng biết phải không? Người đó là muốn giết hẳn diệt khẩu.”

“ Hẳn làm chuyện gì? Vì sao phải giết hẳn diệt khẩu?”

“ Chuyện này thật phức tạp, còn chưa điều tra rõ ràng, nói đơn giản, Triệu Tuấn bị người sai sử đến ám sát ta. Kết quả thất bại, người sai khiến hẳn lại sợ hẳn tiết lộ bí mật, cho nên muốn giết hẳn. Nguyệt Nương, ta chỉ có thể nói cho nàng, hôm nay Triệu Tuấn đã lâm vào một dòng chảy rất đáng sợ, nếu ta không phải người bắt hẳn đi, đợi hẳn, chắc chắn sẽ là từng làn sóng thích khách tiến đến, nếu như hẳn vẫn ở lại Thanh Long sơn, nàng nghĩ bằng hai trăm thủ hạ thô phỉ của nàng, có thể bảo trụ được tính mạng của hẳn sao?”

La Nguyệt Nương kinh ngạc nhìn Phương Tranh một lát, rốt cục gật đầu nói: “ Được, ta tin tưởng người. Triệu Tuấn là nhi tử của bằng hữu tri kỷ của phụ thân ta, mong muốn người có thể bảo vệ tốt cho hẳn, ta thay mặt phụ mẫu đã chết của hẳn tạ ơn người.”

Trong lòng Phương Tranh có chút bất an, nghi hoặc nói: “ Nàng không phải còn dự định tiếp tục gả cho hẳn chứ? Ta quay đầu lại lập tức bóp chết hẳn.”

“ Người...thật vô lại!” La Nguyệt Nương nghe vậy gương mặt đỏ bừng, cắn răng nói: “ Ta...ta đã như vậy với người, chẳng lẽ người nghĩ rằng La Nguyệt Nương là một nữ nhân thay đổi thất thường?”

Phương Tranh vui mừng nói: “ Nói như vậy, nàng nguyện ý gả cho ta sao?”

La Nguyệt Nương ngây ra, lập tức chậm rãi lắc đầu, buồn bã nói: “ Không, ta sẽ không lấy chồng.”

Phương Tranh vội la lên: “ Vì sao?”

La Nguyệt Nương nhìn chăm chú vào Phương Tranh, giọng nói tràn ngập ai oán, nói: “ Người là ai? Người là nhị phẩm đại quan cao cao tại thượng, gia đình trong sạch, thanh danh lan xa, là cột trụ của triều đình, ngồi trên mây cao, bao quát thương sinh, còn ta? Ta chỉ là một nữ thô phỉ, giết người, đoạt hàng, hành tẩu giang hồ. Như lục bình phiêu linh, những gì ta làm, thật không được thể nhân bao dung, người nghĩ ta có thể gả cho người sao? Phương gia người có thể cho phép một nữ tử có thân thể không trong sạch tiến vào nhà các người sao? Người nghĩ hoàng đế trong triều đình cùng các đại thần cho phép người cưới một nữ thô phỉ vào cửa sao? Người nghĩ công chúa phu nhân của người sẽ đáp ứng cùng một nữ thô phỉ như ta xưng hô tỷ muội sao?”

La Nguyệt Nương đến gần vài bước, đưa tay vuốt ve khuôn mặt Phương Tranh, thâm tình nhìn chăm chú vào hẳn: “ Phương Tranh, người sống trên đời, đều không phải chuyện gì muốn làm sao thì làm, sống ở hồng trần, phải thủ quy củ của hồng trần, càng ở địa vị cao, thì càng phải lưu ý những quy củ này, bằng không, ta sẽ hại người.”

Phương Tranh cả giận nói: “ Quy củ chó má gì chứ! Ta cưới một lão bà chiều ai chọc ai? Nàng nguyện gả ta nguyện cưới, ngại gì ai nói? Hôm nay nàng đi theo ta về, xem ai dám phản đối! Cùng lắm thì chức quan này lão tử không làm nữa, ai thích thì cứ làm!”

Gương mặt La Nguyệt Nương rưng rưng, lắc đầu buồn bã cười: “ Nếu người vì ta bỏ qua tiền đồ, đời này ta cũng không cảm thấy khoái hoạt, người cần gì phải làm khó ta?”

Phương Tranh vô cùng tức giận, môi mấp máy, La Nguyệt Nương tiến lên bưng kín miệng Phương Tranh, lắc đầu nói: “ Không, đừng nói nữa, ta cùng người kiếp này không có duyên phận phu thê, người phải làm tốt chức quan của người, đừng vì nữ tử như ta mà đắc tội người trong thiên hạ. Chỉ mong người có thể vì bách tính làm thêm nhiều việc tốt, nhưng trong thiên hạ ít hơn những người bị buộc đi làm thổ phỉ, La Nguyệt Nương sẽ không uống công cùng người làm một đêm phu thê.”

Nói xong không đợi Phương Tranh phản ứng, thân hình La Nguyệt Nương nhoáng lên, giống như một con bướm nhẹ nhàng, càng bay càng xa.

Phương Tranh ngơ ngác đứng yên, trong đầu chỉ còn lại hình ảnh lúc La Nguyệt Nương quay lưng rơi giọt nước mắt, cùng dung nhan tuyệt sắc buồn bã tuyệt vọng của nàng, bỗng nhiên cả người Phương Tranh chợt giật mình, quay đầu nhìn lại, hình bóng ý trung nhân từ lâu đã không còn tung tích.

Phương Tranh lấy lại tinh thần, trong lòng quỳnh lên, chạy đến cửa bị phần hết lớn: “ Ai! Nàng bỏ lại ta không cần phụ trách sao? Bấy lần a! Dù là con gà cũng tróc da nha.”

Trong phòng, một đóa lạc hồng tiên diễm chói mắt rơi trên nệm giường, giống như hàn mai ngạo nghễ giữa tuyết trắng ngạo nghễ tỏa sáng.

Phương Tranh ngây người nhìn đóa lạc hồng, trong lòng trăm mối cảm xúc.

Cô nương người ta trao thân thể trong sạch cho ta. Ta cũng không thể cho nàng được một danh phận, nam nhân sống đến thế này, còn gọi là nam nhân sao? Nàng nói là không cần danh phận, lẽ nào trong lòng nàng thật không muốn có được danh phận sao? Việc trên đời mặc dù không thể muốn làm gì thì làm, nhưng mọi việc luôn luôn có thể xoay chuyển, ta phải nghĩ một biện pháp, nhưng La Nguyệt Nương đường đường chính chính gả vào nhà ta mới được.

Nhưng lời của La Nguyệt Nương cũng không sai, lúc này nếu tiếp nhận nàng tiến vào Phương phủ, nói vậy Trường Bình và những lão bà khác khăng định sẽ không đồng ý, phụ mẫu cũng sẽ cực lực phản đối, mà đám ngôn quan trong triều đình vốn luôn bất mãn với niên thiếu thân tử tay cầm quyền to như hắn, đang bày đội chờ nắm bắt nhược điểm của hắn, nếu bọn họ biết được gốc gác của La Nguyệt Nương, không cần nghĩ cũng biết, hạch tội dăng sớ khăng định sẽ như tuyết rơi trên bầu trời bay vào trong ngực thư phòng trong hoàng cung. Đến lúc đó mình chắc chắn sẽ rơi vào hoàn cảnh tiến lui đều khó khăn.

Thân phận của La Nguyệt Nương xác thực là vấn đề lớn nhất giữa bọn họ, độ khó thật lớn, chi bằng nên bàn bạc kỹ hơn.

Trịnh trọng thu hồi đóa lạc hồng, gương mặt Phương Tranh bình tĩnh, đi ra cửa phòng.

Biện pháp đều do con người nghĩ ra được, ta cũng không tin cuộc đời này không cưới được La Nguyệt Nương!

Trời đã sáng choang, sát thủ ca ca đang ở trong viện chờ hắn.

Phương Tranh nhìn thoáng qua mọi nơi: “ Tôn Nghê đâu?”

Tên kia chắc là ngoại trừ chính mình, chính là quan viên không may mắn nhất trong triều đình đi?

Sát thủ ca ca lạnh lùng nói: “ Tổng hắn đi trở về.”

Phương Tranh kỳ quái nói: “ Người làm sao tổng?”

“ Đánh ngất hắn, sau đó ném hắn tới trước cửa nhà.”

Phương Tranh mở to hai mắt: “ Hắn vẫn còn trần trụi thân thể?”

“ Không sai.” Giọng nói của sát thủ ca ca bình thản giống như đang bàn chuyện khí trời, thần sắc thản nhiên.

Phảng phất chuyện Tôn Nghê trần truồng là một chuyện rất là bình thường.

Phương Tranh không nói gì.

Thấy sắc mặt Phương Tranh không tốt, sát thủ ca ca nghi hoặc liếc mắt nhìn hần, hỏi: “ Làm sao vậy?”

Phương Tranh nhìn hần, thần tình hoảng hốt, sau đó yếu ớt thở dài, nói: “ Ai! Một lời khó nói hết.”

Sát thủ ca ca âm trầm nói: “ Cần ta hỗ trợ không?”

Phương Tranh gật đầu nói: “ Cần, phi thường cần!”

“ Chuyện gì, cứ nói.”

“ Người giúp ta đi đánh chết một con cạp đi.”

Sát thủ ca ca kỳ lạ nói: “ Người muốn làm áo khoác da hổ?”

Phương Tranh nói: “ Không, ta muốn dùng cao hổ cốt bổ thân thể, hiện tại ta kiệt lực a.”

Sau khi hồi phủ hung hăng ngủ một giấc, tỉnh lại trời đã chạng vạng. Hoàng thượng phái người đến truyền chỉ, mệnh Phương Tranh ngày mai vào triều sớm, thương nghị quốc sự.

Tiến bước tiểu thái giám, Phương Tranh bất mãn nói: “ Thế nào lại vào triều? Hoàng thượng không phải nói cho ta nghỉ ngơi thêm mấy ngày sao? Thế nào lại phải lên triều nữa?”

Trường Bình hừ nói: “ Phụ hoàng cho người ở nhà nghỉ ngơi, nhưng người trắng đêm không về, nói! Cả đêm người không về phủ, đi đâu?”

Sắc mặt Phương Tranh không thay đổi: “ Đi cứu người.”

“ Hừ! Cứu người nào? Người cũng không phải đại phu, cần gì tới lượt người đi cứu người?”

Phương Tranh nghiêm trang nói: “ Người này ngoài ta không ai cứu được, nếu để cho người khác cứu, ta liều mạng với hần!”

Trường Bình nghi hoặc nói: “ Người nọ là ai vậy? Bị bệnh hay bị thương?”

Phương Tranh chớp mắt nói: “ Cũng không phải, nàng trúng độc, ta giúp nàng giải độc.”

Trường Bình hung hăng trừng mắt nhìn Phương Tranh, hừ nói: “ Trong miệng người lúc nào cũng vậy, không có một lời nói thật, ta không tin người!”

Hay, đây là nữ nhân, không quan tâm nói cái gì, nói xong quá rõ ràng, bọn họ liền cho rằng đó là lời nói dối.

Giờ sừ vừa đến, Phương Tranh liền rời khỏi giường, quần áo nón quan chính tề, vội vàng đi với bọn thị vệ ra cửa, vào triều.

Phương Tranh ngồi trong xe ngựa buồn ngủ, chẳng hiểu vì sao, mỗi lần vào triều sớm, Phương Tranh luôn luôn tinh thần không tốt, các quan viên khác, có thể bước lên kim loan điện, cùng hoàng thượng và các đại thần cùng nhau thương nghị quốc sự, đó là việc quang vinh cỡ nào, nhưng Phương Tranh lại xem nó là sự dẫn vật thống khổ vạn phần, mặc dù hôm nay thân ở địa vị cao, nhưng hần vẫn không thay đổi ước nguyện ban đầu.

Trong mơ hồ, nhớ tới lời nói lúc gần đi của La Nguyệt Nương, nếu có thể vì bách tính làm thêm chút chuyện, liền không uổng công làm một đêm phu thê với hần.

Thế nhưng Phương đại thiếu gia thực sự không có hứng thú làm quan, một đám đại lão gia châu đầu, người nói vài câu, ta nói vài câu, thế là giải quyết xong quốc gia đại sự sao? Đây không phải chỉ là mò mẫm sờ sẫm sao? Chân chính muốn làm thật sự, còn phải thành thật ngồi trong nha môn, phát công văn, định chính sách, phủ vạ dân, một đám lão đầu chụm đầu to nhỏ thì làm được gì? Chỉ đầu chuyện ho khan hay sao.

Sắc trời vẫn đen kịt, dù một ánh rạng đông cũng không thấy, bọn thị vệ chăm chú hộ vệ Phương Tranh, mấy trăm người không nói một lời hướng hoàng cung đi đến.

Luận việc phô trương khi vào triều, Phương Tranh rốt cục bài đệ nhất trong các đại thần, ai lại mang theo mấy trăm danh thị vệ chạy khắp đường cái? Đây cũng nhờ phúc lần trước bị bắt cóc tống tiền, hoàng ân mệnh mông cuốn cuộn, tăng thêm số thị vệ cho hần, những đại thần khác ước ao đến con mắt đều đỏ.

Xe đi đến đường lớn Hoa Thị, đường cái im ắng, chỉ nghe được tiếng bánh xe ngựa xèo xèo chuyển động.

Bỗng nhiên, Phương Tranh mơ hồ nghe được thị vệ quát to một tiếng: “Tránh ra! Dừng lại! Dừng lại!”

Phương Tranh ngẩn người, từ trong ngủ giật mình tỉnh giấc, còn chưa kịp phản ứng, liền cảm giác được xe ngựa hung hăng khựng lại, phát ra một âm thanh trầm muộn, theo quán tính Phương Tranh từ trong chỗ ngồi trong thùng xe ngã xuống, quăng sấp trong thùng xe rộng mở.

“Ta kháo! Đánh xe kiểu nào vậy? Người chơi trò trượt xe sao?” Phương tranh đứng lên, tức giận vỗ mạnh thùng xe mắng người đánh xe.

Người đánh xe là người hầu của Phương phủ, nghe vậy ủy khuất giải thích: “Thiếu gia, có một xe ngựa khác đụng phải chúng ta, không liên quan tới ta nha.”

“Ai có gan lớn như vậy?” Phương Tranh vừa nghe liền vô cùng tức giận, vốn hôm qua khi La Nguyệt Nương rời đi, đã làm hắn phi thường khó chịu, trong bụng ghen ứ không phát tiết được, hôm nay đang ngồi bên trong xe ngựa, không nghĩ tới thời cổ đại cũng bị tai nạn đụng xe, con mẹ nó sau ta xui xẻo quá vậy. Phương Tranh quyết định chủ ý, hôm nay không quan tâm ai đúng ai sai, cần phải đem uất khí ghen trong bụng trút ra rồi hãy nói.

Mang theo tâm tình muốn kiếm chuyện gây sự Phương Tranh xóc màn xe, chui ra ngoài, xoa thắt lưng, khí thế mười phần đứng ngay trên càng xe, con mắt đảo qua, đã thấy một chiếc xe ngựa trang trí thật tráng lệ xa hoa đang đón đầu đụng thẳng vào thùng xe của hắn, lại nhìn địa hình, chiếc xe ngựa kia là từ vách ngang lao tới, ngay góc ngã tư giữa hai con đường thì đụng vào xe hắn.

Phương Tranh quan sát một chút, sau đó gật đầu, xác định rồi, nếu hiện tại có cảnh sát giao thông, hắn cũng thuộc về một phương không cần chịu trách nhiệm, nói toạc ra một câu, hôm nay bốn thiếu gia phải chỉnh trị kẻ gây ra tai nạn xe cộ hôm nay một trận, cho hắn biết, vì sao gọi là uy phong của quan lớn!

“Tên vương bát đản trong xe kia, lăn ra đây cho lão tử! Bồi tiền!” Phương Tranh chống nạnh, tàn bạo hướng xe ngựa đối diện kêu gào.

Xe ngựa ở giờ phút này lại chạy trong kinh thành, không cần suy nghĩ nhiều liền biết, hơn phân nửa là giống như Phương Tranh, là đại thần chuẩn bị vào triều.

Nhưng Phương Tranh cũng không quan tâm, hắn làm quan nhị phẩm, vừa là hầu gia thế tập, tướng quân thủ bị kinh thành kiêm giám sát các quan viên trong triều đình, quyền lực lớn như vậy, đại thần nào dám cùng hắn chống đối? Uống lầm thuốc sao?

Ai biết hôm nay Phương Tranh lại đụng trúng kẻ uống lầm thuốc.

Chủ nhân xe ngựa gây tai nạn cũng không mang theo nhiều tùy tùng, chỉ hơn mười người, nghe được Phương Tranh kêu gào, bên trong xe ngựa không hề động tĩnh, ngược lại một người có dáng dấp người hầu đi ra, quát mắng: “Lớn mật! Người biết người đụng phải xa giá của ai không?”

Phương Tranh cười gằn: “Lão tử đụng người? Người còn chưa tỉnh ngủ phải không? Rõ ràng là người đụng xe của ta. Chẳng lẽ người nghĩ muốn lừa bịp tống tiền phải không? Ít nói nhảm, bồi tiền! Dám không bồi tiền, lão tử đập nát xe ngựa của người!”

Người hầu kia nghe vậy giận dữ, xắn tay áo quát to: “Người là người phương nào? Còn dám làm phản! Người dám đập xe thử xem! Biết chủ tử nhà ta là ai không?”

Phương Tranh cười nhạo nói: “Chủ tử nhà người là ai liên quan gì ta? Có hai con đường, một là bồi tiền, hai là đập xe, gọi chủ tử của người tự mình tuyển!”

Người hầu cười lạnh nói: “Chủ tử nhà ta đã lâu không về kinh thành, thật không tưởng quan viên trong thành dám làm phản! Tiểu tử người đứng thẳng nghe cho kỹ, đừng bị hoảng sợ nằm úp sấp, chủ tử nhà ta chính là...”

Tên hầu muốn báo ra danh hào của chủ tử, bên trong xe ngựa truyền ra thanh âm còn trẻ tuổi, lạnh lùng nói: “Câm miệng! Lui ra!”

Tên hầu ngẩn người, nhanh chóng lui xuống, thuận tiện còn không cam tâm trừng mắt nhìn Phương Tranh.

Bên trong xe vừa nói xong, Phương Tranh liền nhìn thấy màn xe xốc lên, một người nam tử có thân hình gầy cao đứng dậy, đưa mắt nhìn chung quanh, lập tức hít sâu một hơi, bên trong uẩn tàng ưu sầu vô hạn.

Lúc này đang là giờ sữa, cũng còn cách hừng đông tới ba giờ, đang lúc đưa tay cũng không nhìn thấy năm ngón. Bởi ngồi xe ngựa, nên thị vệ chung quanh không ai thấp đèn lồng. Phương Tranh dùng sức nhìn xem, cũng không thấy được dáng dấp của nam tử trẻ tuổi, đang mặc quan phục phẩm chức gì.

Nhưng xem tuổi tác của đối phương còn trẻ như vậy, nói không chừng cũng không phải là quan lớn gì, bằng không hẳn cũng không khả năng nhìn không ra Phương đại thiếu gia danh vang kinh thành.

Nghĩ tới đây, Phương Tranh suy nghĩ đã đủ, cao ngạo hất cằm, hừ nói: “ Rốt cục người chịu chui ra rồi sao? Nói đi, chuyện hôm nay người dự định làm sao bây giờ?”

Nam tử tuổi trẻ đối diện tựa hồ nhú nhú mày, sau đó trầm giọng nói: “ Người mau tránh xe ngựa của người ra, mau biến mất cho ta, việc hôm nay ta không tính toán với người.”

Thanh âm trầm thấp, nhưng Phương Tranh nghe ra trong đó ẩn chứa khí thế kiêu ngạo, người này phỏng chừng cũng là người đi ngang khắp nơi.

Phương Tranh giận dữ, trong khắp kinh thành, ngoại trừ hoàng thượng, ai dám nói lời như vậy với hắn? Dù là thái tử của một nước, khi nói chuyện với hắn cũng là khách khách khí khí, tên mao đầu tiểu tử trước mặt lại dám dùng khẩu khí đó nói chuyện với hắn.

Ngẫm lại mình từ khi bị người bắt cóc tống tiền, bị người ám sát, bị người ám toán, bị người cường bạo rồi bị người vứt bỏ, mấy ngày nay có quá nhiều chuyện không như ý. Hôm nay chỉ là một tên mao đầu tiểu tử đã dựng xe ngựa của hắn, không ngờ còn dám cuồng ngôn nói là không thèm tính toán với hắn. Người trong khắp thiên hạ chẳng lẽ đều xem mình là trái hồng dễ bóp nát hay sao?

Cơn giận khởi lên, lập tức tràn ra toàn thân. Phương Tranh nhe răng cười một tiếng, khôi phục vài phần tính nét hư hỏng của Phương thái tử lúc xưa, chỉ vào xe ngựa đối diện, mệnh lệnh cho bọn thị vệ: “ Lên cho lão tử! Đem người đánh một trận, đem xe ngựa đập nát! Hôm nay lão tử không trút giận cho thỏa mãn là không ngưng!”

Lúc mấy trăm thị vệ được phái đến bên người Phương Tranh thì hoàng thượng có phân phó cho bọn họ, phải hoàn toàn nghe mệnh lệnh của Phương đại nhân. Hiện tại Phương Tranh hạ lệnh, mọi người cùng kêu to ứng tiếng, liền chỉnh tề khoan thai hùng hổ hướng đối diện xông tới.

Các tùy tùng của phe đối diện náo loạn, đội ngũ liền mất trật tự, đôi mắt hàm kinh khủng, đều nhìn chủ tử xin giúp đỡ.

Tên nam tử trẻ tuổi trên xe ngựa hiển nhiên không nghĩ tới hắn trở thành nơi trút giận cho Phương Tranh, bên người Phương Tranh mang theo mấy trăm thị vệ như sói như hổ, mà hắn chỉ có hơn mười người, không khỏi bật người biến sắc, thân thể thối lui ra sau, run giọng nói: “ Người...người dám! Ta là...ai nha!”

Lời còn chưa dứt, bọn thị vệ của Phương Tranh liền không chút khách khí động thủ.

Phương Tranh đứng trên càn xe của xe ngựa, cười nhạo nói: “ Người là...ai nha? Tên này thật đặc biệt, chẳng lẽ người là người Đột Quyết? Ha ha...”

Bọn thị vệ lôi tên nam tử trẻ tuổi xuống xe ngựa, sau đó mười mấy người vây quanh một trận quyền đâm cước đá. Những thị vệ còn lại phi thường ăn ý tự phân công, trong lúc nhất thời, đánh người, đập xe. Có người phụ trách bên ngoài không cho chạy trốn, nguyên bản trên đường lớn Hoa Thị trong kinh thành vốn đang vắng vẻ lại trở nên cực kỳ náo nhiệt, truyền vào trong tai, đều là tiếng đập tiếng đánh, tiếng rên rỉ, tiếng cầu cứu.

Cuối cùng Phương Tranh được đền bù sở vọng, xe ngựa đối diện đã bị đập thành từng mảnh vụn. Mười mấy tên tùy tùng bị đánh đến không còn hình người, đều tùm cùng một chỗ rên rỉ khóc thét không ngớt, mà vị nam tử tuổi trẻ kia lại mặt mũi bầm dập quỳ rạp trên mặt đất, hấp hối.

Phương Tranh không có hảo ý cười cười, người nha, xem như còn tiện nghi cho người, nếu để các nữ hầu vệ của Trường Bình động thủ, lúc này phỏng chừng trên đời này có thêm mười mấy thái giám, ta coi như là còn phúc hậu.

Người cũng đã đánh, xe cũng đã đập, trong lồng ngực Phương Tranh rốt cục cũng phát tiết xong lửa giận, nhất thời cảm thấy trong lòng thuận khí hơn không ít.

Phương hướng ngo ngoe xa xa truyền đến tiếng chuông trống vào triều, đã là giờ Dần, cửa cung đang mở.

Phương Tranh nhanh chóng leo lên xe ngựa, nghênh ngang đi. Xem cũng không xem đám người đang nằm rên rỉ trên mặt đất, gấp giọng phân phó người đánh xe chạy tới cửa cung.

Cùng các quan viên nhiệt tình chào hỏi, y theo trình tự lễ tiết vào triều, Phương Tranh lại đứng ngay vị trí cũ của mình, dựa vào cây cột, lại bắt đầu ngủ gật.

Bên cạnh ngai vàng trên kim loan điện, tiểu thái giám nhẹ phẩy phất trần, âm thanh hô lớn: “ Có chuyện thượng tấu, không chuyện bãi triều.”

Lời vừa nói xong, một gã ngôn quan đi ra, quỳ gối dưới sàn nhà trơn tuột của kim loan điện, cung kính nói: “ Vi thần có việc khải tấu.”

Hoàng thượng không chút biểu tình gật đầu nói: “ Chuẩn.”

Ngôn quan quỳ tâu: “ Khải tấu hoàng thượng, đêm trước giờ Tý, thành tây kinh thành xảy ra một việc, có hoàng tử lấy thân phận vương gia chí tôn, lại dung túng cho nô tài hành hung, cướp đoạt dân nữ, lại đem huynh trưởng của dân nữ, Diệp Văn Giang sĩ tử vào kinh đi thi đánh cho đến chết, viện này trong dân gian đều biết, đã khơi dậy sự phẫn nộ của dân chúng, bách tính tương truyền, quần chúng xúc động phẫn nộ, đã làm mất mặt hoàng gia, vô cùng hổ thẹn, mong rằng hoàng thượng minh tra!”

Lông mày rậm của hoàng thượng nhíu lại, trầm giọng nói: “ Lại có việc này? Có biết là vị hoàng tử nào gây nên?”

Nói xong, hoàng thượng như có ý vô ý liếc mắt nhìn thái tử đang ngồi yên không nói một lời.

Ngôn quan nói: “ Vi thần thăm viếng khắp dân gian tròn một ngày, mới biết được, hoàng tử dung túng nô tài hành hung, chính là ngũ hoàng tử, Anh Vương điện hạ.”

Hoàng thượng giận dữ, vỗ bàn đứng lên, quát to: “ Thật to gan! Trẫm hạ chỉ khai ân khoa, đang muốn thu tâm thiên hạ sĩ tử, để thiên hạ anh tài đầu nhập dưới trướng trẫm, Anh Vương dám can đảm phạm phải tội lớn như vậy, nếu không trừng trị, há có thể phục chúng?”

Các quan viên thấy hoàng thượng tức giận, tất cả đều quỳ lạy, cùng kêu lên nói: “ Hoàng thượng bớt giận.”

Gương mặt hoàng thượng âm trầm, lạnh lùng nói: “ Tuyên Anh Vương thượng điện, đem việc này nói lại tỉ mỉ rõ ràng!”

Tiểu thái giám canh giữ ngay cửa điện bước nhanh ra ngoài truyền chỉ.

Ước chừng đợi thời gian một nén nhang, ngay khi hoàng thượng cùng các đại thần có chút không nhịn được, một thân ảnh thất tha thất thểu xông vào kim loan điện, vừa vào cửa liền phác thông quỳ xuống trên mặt đất, âm thanh kêu to: “ Phụ hoàng, phụ hoàng người cứu mạng!”

Phương Tranh vốn đang ngủ gật, bị tiếng hô của người này làm giật mình tỉnh giấc, ngưng mắt vừa nhìn, nhất thời lại càng hoảng sợ. Nhìn trái nhìn phải, thấy không ai chú ý hắn, vì vậy lặng lẽ xê dịch, sau đó chột dạ rút cổ, thân thể lùn một chút, biến mất trong các đại thần, không gặp hình bóng.

254. Chương 239: Đề Cử

Thân ảnh lão đảo phóng vào Kim Loan điện kêu cứu đúng là Anh Vương.

Chỉ thấy bộ quần áo hoàng thân bào phục nguyên bản đã rách nát tựa giống như bị người ta xâu xé thành nhiều mảnh vụn, chiếc quần dài bên dưới hạ thân không biết đã chạy đi đâu, lộ ra hai cái cẳng chân trần trụi toàn lông. Tóc tai của hắn hỗn độn rối tung cả lên, gương mặt chỗ tím bầm chỗ phù nề, thực có chút nhận không ra bộ dạng ban đầu của hắn, cả người thoát nhìn giống như bị mười mấy gã đại hán cường tráng bạo hành cho tàn hoa bại liễu.

Phượng Tranh đứng ở giữa đám văn võ bá quan, xuyên thấu qua khe hở nhìn sang thì thấy tình cảnh bi thảm của Anh vương, miệng Phượng Tranh không khỏi âm thầm kêu khổ.....Ta có phải hay không lại đã gây họa? Kẻ này nhìn từ xa giống như heo, đến gần nhìn cũng giống như heo không ngờ lại là Anh vương? Chuyện này náo nhiệt lớn rồi đây....

Vốn kế hoạch của Phượng Tranh cùng Mập Mập chính là sẽ không đắc tội với đám thái tử, Thợ vương, Anh vương, an phận thủ thường tích tụ lực lượng của chính mình, có thời cơ sẽ hành động. Hiện tại tình huống phát triển dường như có điểm thoát ra ngoài tầm kiểm soát, nào ai biết cái gã buổi sáng kia không ngờ lại là Anh vương đây? Bây giờ nên làm như thế nào a? Chẳng biết Kim Loan điện có cửa hậu không? Nếu ta lên từ cửa sau chuồn mất, hẳn là sẽ bình an vô sự nha!

Đám văn võ bá quan thấy thế không khỏi ồn ào, Kim Loan điện nguyên bản an tĩnh không tiếng động hiện giờ cũng giống như có mười vạn con ruồi bay chung quanh, tiếng nghị luận vang lên ong ong thành một mảnh.

Hoàng thượng nhìn thấy Anh vương cũng chấn động, thân thể ở trên ngai vàng không tự giác được mà dựa người về sau, kinh thanh nói: “ Người là người phương nào?”

Phượng Tranh âm thầm thở dài, nhìn xem quả nhiên ngay cả cha hấn cũng không nhận ra được.

Anh vương đang quỳ rạp trên mặt đất mà gào khóc, nghe được hoàng thượng nói như thế, hấn ngạc nhiên ngẩng đầu lộ ra một cái bộ trạng như đầu heo, mặt mũi sưng húp giữa nước mắt, thanh âm mơ hồ nghẹn ngào nói: “ Phụ hoàng, là nhi thần a! Nhi thần là ngũ hoàng tử Anh vương nha!”

Hoàng thượng lại chấn động, kinh hãi lắp bắp nói: “ Người....Sao người biến thành bộ dạng này?”

Anh vương nghe vậy trong lòng nhất thời bị thương, hung hăng dập đầu trên đất một cái, gào khóc nói: “ Phụ hoàng minh giám, sáng nay nhi thần vào triều gặp phải một kẻ cường đồ....”

Coi như đã hiểu được thời điểm đang không thích hợp nhưng Phượng Tranh giấu người ở trong đám dạ thân vẫn bật cười một tiếng, quả thực không hợp với hoàn cảnh.

Các vị đại thần đứng ở bên cạnh Phượng Tranh dường như bị hành động của hấn làm cho ngạc nhiên, đều quay đầu nhìn lại, tựa hồ không rõ vì sao vẫn có kẻ còn cười được.

Phượng Tranh vội vàng đem biểu cảm thu lại, cũng tạo ra một bộ dạng nghi hoặc cùng ngạc nhiên, giả bộ làm theo các đại thần phóng ánh mắt tìm kiếm kẻ vừa mới bật ra tiếng cười.

Tại giữa Kim Loan điện Anh vương vẫn quỳ rạp trên mặt đất, ủy khuất tường thuật lại chuyện đen đủi mà hấn gặp phải: “ Nhi thần chỉ hơi va chạm vào xe ngựa của hấn, vốn mỗi người nhường nhau một chút thì đều vô sự, nhưng người nọ còn không muốn buông tha, ỷ vào người đồng thể mạnh không một chút phân trần liền kéo nhi thần xuống ngựa, đem nhi thần....Ồ ô, đem nhi thần đánh cho một trận đòn đau a! Phụ hoàng ngài nhìn xem, hấn đem nhi thần đánh thành cái bộ dạng gì! Cái này cũng không tính, hấn còn lệnh cho thị vệ đập phá xe ngựa của vi thần, đồng thời hơn mười tùy tùng cũng bị đánh cho không thể nhúc nhích, phụ hoàng, phụ hoàng a....Cầu phụ hoàng làm chủ cho nhi thần! Nếu không nghiêm trị người nọ, oai nghiêm của Thiên gia chúng ta để ở chỗ nào? Hoàng thất chúng ta còn gì là mặt mũi nữa đây...”

Hoàng thượng nhăn mày thật sâu, trầm giọng nói: “ Người có nhìn rõ diện mạo của kẻ đã hành hung hay không?”

Anh vương ngẩn người, tiếp theo có chút hổ thẹn cúi đầu ngập ngừng nói: “ Lúc đó sắc trời quá tối, nhi thần chỉ biết được hấn là một gã nam tử trẻ tuổi, bên người còn mang theo mấy trăm tên thị vệ...”

Hoàng thượng nghe vậy mi mục càng nhăn sâu hơn, mắt rồng uy nghiêm đảo một vòng ở trên Kim Loan điện, ánh mắt lướt qua Phượng Tranh thì vô tình dừng lại ở trên người hấn một lát, trong ánh mắt đã tràn ngập tức giận.

Phượng Tranh né tránh ánh mắt của hoàng thượng, cổ rút lại như đã muốn không thể rút thêm được nữa, chứng kiến hoàng thượng nhìn chằm chằm vào chính mình, trên da đầu không khỏi nảy sinh một trận tê ngứa, cuối cùng hơi dựng thẳng lưng, thần tình xấu hổ hướng hoàng thượng cười cười lấy lòng.

Hoàng thượng thấy bộ dạng chột dạ của Phương Tranh nhất thời trong lòng đã hiểu rõ mọi chuyện. Vì thế hần trừng mắt lườm Phương Tranh, hừ một tiếng, thanh âm trầm thấp không một người nào nghe thấy.

Nam tử trẻ tuổi còn mang theo vài trăm tên thị vệ, người này có thể là ai? Trong lòng của văn võ bá quan đều dấy lên nghi vấn, hơn một trăm còn mắt dùng loại ánh mắt phức tạp đồng thời nhìn về phía Phương Tranh, mỗi một vị đại thần đều có ánh mắt khác nhau, có lo lắng, có kính nể, có chán ghét, cũng không thiếu ánh mắt vui sướng khi nhìn thấy hần gặp họa.

Phương Tranh thấy tất cả mọi người đều nhìn vào hần, trong ánh mắt giống như đã khẳng định một trăm phần trăm chính mình là hung thủ rồi, trong lòng Phương Tranh không khỏi giận dữ, ta kháo! Nhìn ta như thế là có ý gì? Lão tử nhìn giống người bị tình nghi sao? Bất kể thông dâm phải bắt tại đương trường, bắt trộm phải bắt được tang chứng vật chứng, đám lão già các ngươi không nắm được bằng chứng trong tay, phải chăng là muốn vu oan giá họa cho người tốt?

Không thể không nói tâm lý của Phương đại thiếu gia quả thật cường hãn vô bỉ, chuyện tình rõ ràng là do một tay hần gây nên, thế nhưng trước tiên trong lòng lại không ngừng thôi miên chính mình, ta là người trong sạch, ta là người trong sạch, ta thật sự không có làm bất cứ một chuyện gì mờ ám....

Hoàng thượng đối với toàn bộ ánh mắt của văn võ bá quan trong triều giống như không có phát hiện, nhìn Phương Tranh một cái thật sâu, rất nhanh liền thu hồi ánh mắt. Sau đó gương mặt băng lãnh hướng về phía văn võ bá quan tức giận nói: “ Phủ Doãn kinh thành ở chỗ nào?”

Một gã nam tử trung niên thân mặc quan phục tứ phẩm lau mồ hôi lạnh bước ra, run lấy bảy quỳ rạp trên mặt đất, người này mới nhậm chức Phủ Doãn Kim Lăng chưa được ba tháng, Phàn Phong Như.

“ Vi thần...Có vi thần!”

“ Hừ! Phàn Phong Như, người quản lý trị an tại kinh thành, có kẻ hung đồ ngang nhiên dám hành hung hoàng tử đương triều, chuyện này ngươi giải thích như thế nào?”

Phàn Phong Như sắc mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh đã túa ra đầy đầu nhưng hần không dám lau, quỳ trên mặt đất không ngừng phục dậy, run giọng nói: “Vi thần biết tội, vi thần trị hạ không nghiêm, tội ác tày trời!”

“ Trẫm lệnh cho ngươi phải dùng tốc độ nhanh nhất, toàn lực phá án và bắt giam kẻ gây án này, bất luận chuyện này liên lụy tới người nào, đều sẽ hành xử theo luật pháp của Hoa triều chúng ta, không được dung túng! Nhất định phải nghiêm trị!” Hoàng thượng nói lời này rất có dụng ý, nói xong còn lơ đãng nhìn Phương Tranh hung hăng trừng mắt một cái.

Hoàng thượng vừa dứt lời, chỉ nghe trong đám người có một thanh âm lạnh lạnh vang lên, thanh âm có vẻ như chính nghĩa mà lại mang theo hương vị siểm nịnh, “ Vi thần....Hoàn toàn đồng ý! Nghiêm trị....Nhất định phải mạnh tay nghiêm trị! Nếu như bắt được kẻ này, ...Ách, nhất định phải, nhất định phải....”

“ Ân?” Cả đám quần thần đồng thời nhìn lại, chứng kiến người phát biểu đúng là Phương hầu gia, giờ phút này thần tình của hần nghiêm túc, một bộ dạng phải nên “diệt ác tận gốc” chính nghĩa không thôi. Trong lòng của quần thần đều hiểu rõ, vì thế hăng hái nhìn Phương Tranh xem hần tính toán xử trí kẻ “ phạm pháp” kia như thế nào.

Phương Tranh đảo hai con ngươi một vòng, tiếp tục nói: “ Khụ khụ, nhất định phải...Phạt hần một khoản tiền thật nặng, ân, để cho hần biết sai thì sửa sai cũng được...”

Văn võ bá quan nghe được đầu đầy hắc tuyến: “.....?”

Vấn đề nan giải bị Phương hầu gia một câu nghiêm trọng hóa, sau đó lại nhẹ nhàng buông một câu “ phạt tiền” liền có thể đem tội danh hung ác đẩy vào trong quá khứ, làm cho kẻ khác không thể không bội phục Phương hầu gia quả nhiên có bốn sự lạng bạt thiên cân.

Anh vương nguyên bản đang quỳ rạp trên mặt đất gào khóc, nghe được thanh âm của Phương Tranh, nhất thời hít sâu một ngụm lương khí,.....Thanh âm này...Nghe thực quen tai a!

Ngay tức thì Anh vương ngừng gào khóc, ngẩng đầu nhìn lại đã thấy phía sau các đại thần có một nam tử trẻ tuổi bộ dạng lấm lét đang nghiêm mặt phụng phịu, biểu tình trên mặt làm như ghét ác như cừu, cảm

thương đồng thù, giống như người bị đánh không phải là Anh vương mà chính là bản thân của hắn không bằng.

Anh vương hơi giật mình nhìn chằm chằm vào Phương Tranh một lúc lâu, phân biệt rõ ngũ quan, sau đó nhớ lại thanh âm mà Phương Tranh vừa nói, ân, thật sự rất quen tai a! Bất quá hắn cũng không dám khẳng định đến cùng có phải Phương Tranh là hung thủ hay không, dù sao nơi này cũng là Kim Loan điện, địa phương trang nghiêm túc mục, hắn lại không có nhân chứng cùng vật chứng, coi như đương trường chỉ ra và xác nhận Phương Tranh là thủ phạm, chỉ sợ cũng không làm gì được hắn.

Hơn nữa mặc dù Anh vương không quen biết Phương Tranh nhưng thấy hắn một bộ dạng chính nghĩa lẫm liệt, cũng không khỏi cảm thấy hồ đồ. Người này ở trên Kim Loan điện chủ động dám mở miệng hát đệm cho ta, người đánh ta hắn cũng không phải là hắn đi? Nào có ai dám vừa đánh trống vừa la làng?

Mọi người đang trong lúc do dự thì Phương Tranh lách thân mình bước ra khỏi hàng triều thần, đi đến bên cạnh Anh vương, mặt hướng hoàng thượng quỳ gối, trầm giọng nói: “Hoàng thượng, kẻ hung đồ to gan lớn mật như thế, nếu bắt được tuyệt đối không thể buông tha! Nhất định phải đòi lại cho Anh vương một khẩu ác khí này! Đồng thời cũng giành lại mặt mũi cho Thiên gia, phạt tiền! Cần phải hung hăng phạt hắn một khoản, phạt cho hắn cả đời đều không dám đánh người nữa, sau này thành thành thật thật giữ khuôn phép làm người....”

Phương Tranh khẳng định hoàng thượng ít nhiều cũng hiểu được chuyện này có liên quan đến hắn, cho nên câu nói cuối cùng mơ hồ mang theo vài phần hương vị cầu xin tha thứ.

Hoàng thượng tựa như giận mà tựa như cười nhìn Phương Tranh, nghiêng ngả nói: “Phạt tiền?”

Đột nhiên Anh vương ngẩng đầu, không cao hứng nói: “Phụ hoàng, như thế nào lại chỉ phạt tiền a! Kẻ này thật sự đã nhục mạ hoàng tộc ta, hành hung hoàng tử, tội danh đồng nghĩa với tạo phản, nhất định phải tịch thu tài sản nhà của hắn, tru di cửu tộc mới được a!”

Phương Tranh quỳ gối bên cạnh hắn nghe vậy hoảng sợ, run giọng nói: “Oa...Người cũng quá độc ác đi?”

Anh vương bất mãn liếc xéo Phương Tranh một cái, hừ lạnh nói: “Người này dám hành hung bốn vương, như thế là khinh thường Thiên gia, phạt tiền như thế nào được, ân, còn chưa thỉnh giáo đại danh?”

Phương Tranh chấp tay gượng cười nói: “Hạ quan Phương Tranh, bái kiến Anh vương điện hạ.”

“Người chính là Phương Tranh?” Anh vương hai con mắt sưng húp tức thì sáng rực lên, cố gắng mở to mí mắt đánh giá bộ dạng của Phương Tranh, ánh mắt phức tạp khó hiểu, giống như tự hận mà lại có phần e ngại.

Phương Tranh cười híp mắt gật đầu nói: “Đúng rồi, hạnh ngộ hạnh ngộ!”

Anh vương gương mặt sưng như đầu heo, cố gắng nặn ra một nụ cười trên mặt, nói: “Không dám không dám, bốn vương sớm đã muốn kết giao cùng Phương đại nhân, nhưng không có cơ hội, hôm nay nhất định phải thân cận một phen mới được.”

“Vương gia khách khí, như thế này đi, sau khi tan triều hạ quan mời Vương gia đến bến sông Tần Hoài, lên thuyền hoa thưởng rượu có kỹ nữ hầu hạ đi...”

“Ai nha, sao có thể để cho Phương đại nhân tiêu pha tốn kém? Chuyện này cứ để bốn vương mời khách đi...”

Hai người song song quỳ trên sàn Kim Loan điện, đồng thời diễn trò trước mặt hoàng thượng cùng văn võ bá quan, không coi ai vào đâu bắt đầu kết giao bằng hữu, hai người một bộ chỉ hận lại gặp nhau hơi muộn, làm cho các vị đại thần đứng ở một bên ánh mắt đăm đăm. Đây, địa phương này là Kim Loan điện hay là trà quán đây?

Hoàng thượng chứng kiến Phương Tranh cùng Anh vương trò chuyện với nhau thật tâm đắc, hai người giả mù sa mưa cho nhau khách khí, nói thêm vài câu liền hận không thể đương trường thấp hương đốt giấy vàng kết bái làm huynh đệ khác họ, hoàng thượng lẳng lặng nhìn, trong mắt ngầm hiện lên vài phần tiểu ý.

“ Hai người các người đều câm miệng cho trẫm!” Thật lâu sau, rốt cuộc hoàng thượng nhin không được đành phải lên tiếng quát.

Phương Tranh cùng Anh vương đều giật mình, hoàn hồn nhìn lại thấy văn võ bá quan trên triều đang quái dị dõi theo hai người bọn hắn, còn hoàng thượng biểu tình tràn đầy tức giận trừng mắt bọn hắn.

Hai người động tác nhất trí đồng loạt cúi đầu, im lặng không nói.

“ Chuyện tình Anh vương bị hành hung, giao cho Phủ Doãn Kinh Lăng nhanh chóng điều tra phá án, tróc nã và bắt giam hung đồ, trả cho trẫm cùng Anh vương một cái công đạo!”

“ Vi thần...Tuân chỉ.” Phủ Doãn Kim Lăng nơm nớp lo sợ phục lạy lĩnh chỉ, nghiêng đầu nhìn thoảng qua Anh Vương đang sóng vai cùng Phương Tranh, Phàn Phong Như giống như đã nuốt phải hoàng liên, miệng đầy chua xót.

Hung thủ này.....Đang quỳ bên cạnh người bị hại, hai người thân mật đến độ muốn kết nghĩa huynh đệ, ta dám bắt hắn sao?

Anh vương dập đầu một cái, nước nỡ nói: “ Tạ ân phụ hoàng đã làm chủ cho vi thần!”

Buổi lâm triều hôm nay vì chuyện tình Anh vương bị hành hung mà chậm trễ ước chừng hơn nửa canh giờ, lúc này tạm thời cũng được sắp xếp đầu vào đây.

Bất quá Phương Tranh biết chuyện này sẽ không dễ dàng xong xuôi như vậy, ngay khi tan triều khẳng định Anh vương sẽ biết người đã hành hung hắn, nói không chừng phải nhanh chóng chiếm được lòng tin của hắn, chớ có để vì chuyện này mà cùng hắn trở mặt mới được.

“ Anh vương, trẫm hỏi ngươi, giờ tý đêm hôm qua ngươi ở thành tây sai khiến gia nô đem sĩ tử Diệp Văn Giang lên kinh dự thi đánh cho chí tử, có việc này hay không?” Nói đến chính sự, thần sắc của hoàng thượng không khỏi âm trầm thêm vài phần, ánh mắt sắc bén chiếu thẳng lên người Anh vương.

Anh vương nghe vậy biểu tình nhất thời kinh hoàng, nhưng ngay tức thì đã khôi phục lại bình tĩnh, ngữ khí hơi khấn trương, biện giải nói: “ Tuyệt đối không có việc này! Phụ hoàng, đây khẳng định là có người ác tâm muốn mưu hại nhi thần! Nhi thần làm sao dám làm chuyện thất đức như thế? Mong phụ hoàng minh xét!”

Phương Tranh quỳ gối ở bên cạnh Anh vương, thần tình hoảng hốt của Anh vương rõ ràng dừng ở trong mắt Phương Tranh, tức thì hắn liền hiểu được Anh vương đây là đang chống chế.

Hoàng thượng hừ lạnh một tiếng, ánh mắt chậm rãi quét qua đám quần thần, thanh âm lạnh lùng nói: “ Trẫm lấy nhân trị quốc, phàm đã là dân chúng của Hoa triều, từ vương tôn cho đến tôi tớ, ở trong mắt trẫm đều là con dân của trẫm. Sĩ tử Nhạc Châu Diệp Văn Giang thượng kinh ứng thi, bất ngờ đột tử ngoài đường, chuyện này nhất định phải triều tra làm rõ, cấp cho người nhà của hắn một cái công đạo! Anh vương, ngươi nói thật sự không phải do người gây nên hay sao?”

Anh vương sắc mặt có chút tái nhợt, nghe vậy nhanh chóng nói: “ Phụ hoàng việc này quả thật không phải do nhi thần gây nên! Thỉnh phụ hoàng minh xét!”

Phương Tranh trong lòng âm thầm khinh bỉ, đã hại chết một mạng người mà ngươi lại còn dám chỉ tay lên trời thề thốt, rõ ràng là không biết ăn năn hối cải, so với ta còn vô sỉ hơn rất nhiều a?

Hoàng thượng chăm chú nhìn Anh vương, cười lạnh nói: “ Điều tra, trẫm đương nhiên sẽ điều tra được, việc này bất luận là do người nào khởi sự, đều sẽ xử trí theo pháp luật của Hoa triều, hoàng tử phạm pháp tội như thứ dân!”

Trầm mặc thật lâu sau, lúc này bỗng nhiên thái tử bẩm báo: “ Phụ hoàng, nhi thần tin tưởng hoàng ngũ đệ trong sạch.”

Lời vừa nói ra, văn võ bá quan toàn triều phải sợ hãi.

Mọi người đều biết, lần này Thọ vương cùng Anh vương hồi kinh cũng là vì tranh ngôi vị với thái tử, song phương có thể đã muốn náo nhiệt như nước với lửa. Hiện giờ thái tử diện hạ lại ở trước kim loan ngọc điện

mà mở miệng thay mặt giúp Anh vương nói chuyện, thật sự khiến cho người khác phải hoài nghi dụng ý của thái tử.

Anh vương cũng vạn phần kinh ngạc ngẩng đầu, dùng ánh mắt quái dị nhìn thái tử liếc mắt một cái. Sự tình mình làm cũng chỉ có bản thân mình biết, nhưng lúc trước sau khi mấy tay gia nô đánh chết Diệp Văn Giang, Anh vương hoảng sợ tới mức cuống cuống bỏ chạy, ngay cả thi thể của Diệp Văn Giang cũng đều không quan tâm vùi lấp. Sau đó trở về phủ thì mới nhớ tới chuyện cần phải xóa dấu vết, cho nên phái người quay lại hiện trường nhưng thi thể của Diệp Văn Giang đã biến mất.

Nếu muốn điều tra và bắt giam hung thủ của cái án này kì thật rất đơn giản, tùy tiện tra là có thể nắm rõ được, Anh Vương hẳn liền không thể chối tội, cho dù có gia nô gánh tội thay thì hẳn ít nhất cũng bị ghép phải tội danh hành hung sĩ tử.

Hiện giờ thái tử lại công khai ra mặt giúp hắn nói chuyện, cái này quan hệ cũng không nhỏ, biết rõ song phương nào nhiệt đã sắp giống như cừu nhân bình thường, nhưng hôm nay hắn còn ra mặt giúp mình nói chuyện, hắn....Rốt cuộc là vì cái gì? Lấy lòng, hay là còn có âm mưu khác?

Hoàng thượng quét mắt liếc nhìn thái tử một cái, trầm giọng nói: “ Thái tử, phải chăng ngươi biết hung thủ đã hại chết Diệp Văn Giang?”

Cái án của Diệp Văn Giang không phải lớn nhưng cũng không phải nhỏ, nguyên nhân hoàng thượng coi trọng như thế bởi vì Diệp Văn Giang là một sĩ tử, một người có công danh. Hiện giờ phiên loạn Phan Văn Viễn mới vừa bình ổn trở lại, nhưng nhân tâm của dân chúng trong thiên hạ vẫn còn lo sợ không yên, cho nên hoàng thượng tổ chức một khoa thi cử tiến sĩ, mượn miệng lưỡi ba tác của sĩ tử mà làm yên lòng dân chúng. Chuyện tình trọng yếu như thế, một sĩ tử thượng kinh dự thi mà đột tử trên đầu đường tại đất kinh thành, hơn nữa đã muốn truyền tụng ra khắp thiên hạ, nếu không đem việc này điều tra rõ ràng chân tướng, hoàng thượng còn có khả năng thu được lòng sĩ tử, lòng dân chúng thiên hạ hay không?

Thái tử thấy hoàng thượng đặt câu hỏi, vội nghiêng người cung kính hồi đáp: “ Bẩm phụ hoàng, nhi thần mặc dù không biết kẻ nào là hung thủ sát hại Diệp Văn Giang, sở dĩ nhi thần tin tưởng hoàng ngũ đệ sẽ không làm những chuyện thất đức này. Phụ hoàng ngày đêm vất vả chuyện quân cơ đại sự nước nhà, đảm nhi thần thân đều là hoàng tử mà không thể giúp đỡ cho phụ hoàng phân ưu, đã là vạn phần hổ thẹn với lòng, như thế nào lại dám đi làm những chuyện trái với lương tâm. Phụ hoàng nhất định nên hạ chỉ điều tra rõ việc này, còn cấp cho dân chúng, sĩ tử một cái chân tướng, cũng trả lại sự trong sạch cho hoàng ngũ đệ!”

Hoàng thượng gật đầu nói: “ Không sai, việc này nhất định phải điều tra rõ ràng chân tướng! Hình Bộ thượng thư Sở Vĩ Tùng ở chỗ nào?”

Sở Vĩ Tùng đang muốn lên tiếng bước ra khỏi hàng, bỗng nhiên thái tử ngắt lời nói: “ Bẩm báo phụ hoàng, nếu án này giao cho Hình Bộ điều tra thì có điểm không được hợp lí. Trọng án này cùng án hung sát bình thường bất đồng, sự tình quan hệ đến uy danh của hoàng thất, theo ngu kiến của nhi thần, án này Hình Bộ tốt nhất không cần nhúng tay vào, phụ hoàng phái một người tin cẩn được điều tra cho thỏa đáng, mong phụ hoàng nghĩ lại.”

Hoàng thượng ngưng thần chăm chú nhìn thái tử, thản nhiên nói: “ Thái tử nói rất có đạo lí, ngươi có muốn tiến cử người nào cho trầm hay không?”

Thái tử nghiêng đầu suy ngẫm một chút, lập tức cười nói: “ Phụ hoàng, nhi thần bỗng nhiên nghĩ đến Phương đại nhân không phải là phụ trách đồn đốc tình hình của bách quan hay sao? Người bị hại của án này chính là sĩ tử ở Nhạc Châu, mang công danh trong người, mà hoàng ngũ đệ tuy thuộc vào hàng ngũ hoàng thân tôn sư nhưng cũng coi như là một thành viên quan chức trong triều đình, sao phụ hoàng không đem án này giao cho Phương đại nhân điều tra làm sáng tỏ chân tướng, như thế cũng phù hợp đúng với thân phận và trách nhiệm của cả ba người?”

Phương Tranh nghe được liền ngăn người, sao lại thế này? Ta không trêu chọc ai, tại sao lại nhắc đến tên của ta?

Trong đầu thoáng chuyển động, nhất thời liền minh bạch, bất hảo! Thái tử muốn khơi mào mâu thuẫn giữa ta và Anh vương, để cho ghen ghét tranh nhau, ngư ông đắc lợi, con mẹ nó! Quá âm hiểm, lão tử có trêu chọc đến người hay sao? Muốn lão tử đi điều tra Anh vương, coi như không có mâu thuẫn cũng phải xảy

ra mâu thuẫn, huống chi Phương Tranh tâm sáng như gương, hẳn biết sĩ tử Diệp Văn Giang hơn phân nửa là do Anh vương mưu hại. Nếu như thật sự điều tra ra được, cuối cùng mũi nhọn sẽ trực chỉ hướng Anh vương, kể từ đó, chính mình chẳng phải sẽ đồng thời đắc tội với Anh vương cùng Thọ vương hay sao?

Bản thân mình và Mập Mập cùng tiến cùng lùi, nếu như mâu thuẫn cùng Thọ vương và Anh vương, khẳng định thái tử sẽ thoải mái rút ra khỏi trường tranh đấu này, nhân nhả ngồi quan sát mình cùng Anh vương đấu nhau đến mức lưỡng bại cầu thương, từ nay về sau sẽ không còn ai tranh giành ngôi vị thái tử với hắn nữa.

Hay cho một chiêu nhất tiễn hạ song điêu, tương lai hẳn sinh nhi tử khẳng định là không có mắt....

“ A! Hoàng thượng, gần đây thân thể của vi thần không được thoải mái, đang muốn hướng hoàng thượng dâng tấu chương xin nghỉ dưỡng bệnh vài hôm, cho nên không dám đương nổi trọng trách này, thỉnh cầu hoàng thượng hãy giao cho người cao minh hơn....” Thấy hoàng thượng rơi vào trầm tư, dường như đã muốn động tâm, Phương Tranh nhanh chóng mở miệng khước từ, nói.

Thái tử mỉm cười: “ Phương đại nhân tuổi còn trẻ, thân thể còn tráng kiện, hiện giờ nên dốc sức cống hiến cho triều đình mới phải, một chút bệnh nhỏ nhặt thực không có gì đáng ngại, Phương đại nhân không nên khước từ a!”

Phương Tranh trong mắt tràn ngập hận ý nhìn chằm chằm vào thái tử, người này chuẩn bị ra tay đối phó ta cùng Mập Mập, sau này phải cẩn thận đề phòng mới được.

“ Không không không, hoàng thượng minh giám! Hôm qua vi thần...Hôm qua vi thần ngủ ở bên ngoài phủ.....” Phương Tranh ngẩng đầu cẩn thận nhìn sắc mặt của hoàng thượng, tức thì hơi ngượng ngùng nói: “.....Đêm qua....Vi thần xuân tiêu bảy lần, thân thể thật sự đã hư nhược, không dám đương nổi trọng trách này được đâu a!”

Đám văn võ bá quan nhìn Phương Tranh vì muốn cự tuyệt việc này mà ngay cả những chuyện thầm kín cũng đều đem ra làm lí do, không khỏi sôi nổi cười ha hả. Hoàng thượng nhin không được cũng phải khẽ nhếch miệng lên, tức thì nghiêm mặt trầm giọng quát: “ Lớn mật! Phương Tranh, ngươi càng ngày càng làm càn, nơi này vốn là Kim Loan điện, trang nghiêm túc mục, há phải địa phương để cho ngươi đàm luận chuyện phòng the nam nữ? Còn nữa, theo luật pháp của triều đình thì quan viên không được tới thanh lâu kỹ viện, không được gian dâm nữ nhi, Phương Tranh ngươi thật lớn mật, dám cố tình vi phạm! Ngươi đem Trường Bình chính thể của ngươi đặt ở chỗ nào? Dem oai nghiêm của luật pháp Hoa triều ta đặt ở chỗ nào?”

Phương Tranh mở to hai mắt, biểu tình ủy khuất kêu lớn: “ Hoàng thượng! Vi thần oan uổng quá! Trên thực tế, vi thần mới là người bị ngài ta gian dâm.”

Hoàng thượng cười lạnh: “ Ngươi cảm thấy được, trầm tin ngươi sao?”

Phương Tranh cứng họng nửa câu cũng không thốt được thành lời.

“ Truyền ý chỉ của trẫm, sĩ tử Nhạc Châu là Diệp Văn Giang bị sát hại, mệnh cho Đốc Sát Viện Phương Tranh mau chóng tra xét, cần phải tức tốc bắt được hung phạm, cấp cho người trong thiên hạ một cái công đạo! Hừ! Bãi triều.....!”

255. Chương 240: Lại Gặp Ám Sát

Đám văn võ bá quan lại tung hô vạn tuế, sau đó cũng tận lực xoay người, hướng phía ngoài cửa điện đi đến, lướt qua bên người Phương Tranh, ánh mắt của mọi người nhìn hắn đều vạn phần phức tạp.

Phương Tranh đang quỳ trên mặt đất hơi giật mình ngẩng đầu lên nhìn chiếc long y trống rỗng, thân ảnh của hắn vẫn không nhúc nhích một chút nào, trong đầu đã loạn thành một đoàn.

Hoàng thượng muốn hắn điều tra công án Diệp Văn Giang bị sát hại, cái này không phải là buộc hắn cùng Anh vương trở mặt hay sao? Rốt cuộc hoàng thượng đang nghĩ cái gì?

Nếu thật sự không muốn làm kẻ địch của Anh vương vậy sẽ tìm một kẻ thế thân định tội làm hung thủ sát hại cũng được, trong đại lao có nhiều tử tù như thế, tìm một kẻ chết thay cũng là một việc thực dễ dàng, như vậy chẳng những thuận lợi hóa giải những mâu thuẫn vô hình, hơn nữa còn hướng Thọ vương cùng Anh vương bán một cái nhân tình, song phương tất cả đều vui vẻ.

Hắn là có thể làm như vậy đi? Phải chăng hoàng thượng cũng có ý tứ như thế này? Nhưng thái tử dễ dàng bị mắc mưu hay sao? Nếu như Anh vương không cùng mình trở mặt khiến cho âm mưu của thái tử rơi vào khoảng không, thái tử há lại nguyện ý bỏ qua?

“ Phương đại nhân, Phương đại nhân!” Thanh âm già nua ở bên tai Phương Tranh vang lên.

Phương Tranh cả kinh, phục hồi lại tinh thần thì phát hiện cả Kim Loan điện đã muốn trống trơn, chỉ còn Binh Bộ thượng thư Ngụy Thừa Đức có hảo ý đánh thức hắn.

“ A! Ngụy đại nhân, nhiều ngày qua không gặp, thần sắc của lão đại nhân thực không tồi nha, ha ha!” Phương Tranh cười nói.

Ngụy Thừa Đức nhẹ nhàng vuốt râu, trên mặt thần sắc lo lắng nhìn Phương Tranh trầm giọng nói: “ Phương đại nhân, hôm nay thái tử điện hạ có ý đồ bất hảo, trong lúc người điều tra công án Diệp Văn Giang thì ngàn vạn lần phải cẩn trọng, chớ để mắc bẫy của kẻ khác a.”

Phương Tranh cười khổ nói: “ Hoàng thượng mệnh mē lệnh cho ta điều tra công án, ta dám kháng chỉ sao? Nhưng ta thật sự không thể hiểu nổi rốt cuộc thì hoàng thượng nghĩ như thế nào, lão đại nhân kinh nghiệm phong vân nhiều năm, có thể chỉ điểm cho hạ quan thoát khỏi bển mê hay không?”

Từ khi Ngụy Thừa Đức nhận biết Phương Tranh cho đến nay, đối với thần tử thiếu niên này cũng có chút hân thưởng, tính cách của Phương Tranh tuy rằng狡 hoạt ngả ngớn, nhưng lại biết phân biệt đúng sai rõ ràng, tới bây giờ cũng chưa để cho hắn phải thất vọng qua lần nào. Theo mọi chuyện tình mà suy xét, từ lúc hiến kế cho đến lúc đàm phán cùng người Đột Quyết, rồi đến Phan nghịch tặc tạo phản, Phương Tranh vẫn luôn luôn động thân hộ giá, điều này cũng đủ để chứng minh, Phương Tranh mười phần là thần tử trung tâm. Cho nên ấn tượng của Ngụy Thừa Đức đối với hắn cũng không tệ chút nào, thậm chí ngày càng hảo cảm.

Ngụy Thừa Đức chứng kiến Phương Tranh buồn râu, không khỏi vuốt râu mỉm cười nói: “ Lão phu không dám tự mình đoán bừa thánh ý? Chẳng qua Phương đại nhân đang ở trong thế cục mà còn không biết, nếu người có thể nhảy ra ngoài thế cục, lại có thể nhìn được tổng thể bàn cờ, nói như vậy sẽ có thu hoạch ngoài ý muốn.”

Phương Tranh bất đắc dĩ nói: “ Ngụy đại nhân, ngài cứ việc nói thẳng ra đi, đừng có vòng vèo như thế, cái gì mà trong cục ngoài cục, ta chỉ biết đánh cờ ngũ quân mà thôi.” (*: cờ vây, còn được gọi là liên châu ngũ tử kỳ)

Ngụy Thừa Đức hạ thấp giọng: “ Kì thật ý tứ của hoàng thượng cũng không có đoán, nhìn vào toàn cục diện mà phán đoán, hoàng thượng không muốn người cùng hai vị vương gia rơi vào tình thế thủy hỏa bất dung, hoàng tử cùng trọng thần đầu đá nhau, đối với triều đình cùng quốc gia cũng đều không có lợi, chẳng những thế mà còn là mầm họa mất nước. Bất quá, hoàng thượng cũng không muốn người quá mức giao hảo cùng với hai vị vương gia, để phòng ngừa người lại gây họa, làm ra sự tình mà hoàng thượng không muốn chứng kiến, hiểu chưa?”

Phương Tranh kinh ngạc há hốc mồm: “ Nói cách khác, hoàng thượng hi vọng quan hệ của ta cùng hai vị vương gia kia là đánh cũng không được, hòa cũng không xong sao?”

Ngụy Thừa Đức gật đầu cười nói: “ Đúng vậy, cái gọi là đế vương tâm thuật, kì thực cũng chỉ là hai chữ “khống chế” mà thôi, một bên vừa đánh một bên vừa xoa để duy trì thế cục cân bằng trong triều đình, như thế thiên hạ mới được thái bình. Hiện giờ thái tử giám quốc đúng là lúc vương quyền luân chuyển, bất luận hoàng thượng đối với thái tử có tính toán như thế nào, muốn phế hay muốn lập, phận làm thần tử chúng ta cũng không thể ở sau lưng đâm chọc, nếu không, tuy là người tiếp tục được ân sủng của hoàng thượng, nhưng chuyện tình còn quan hệ đến cả giang sơn xã tắc, không cẩn thận hoàng thượng sẽ đem người phế bỏ không một chút lưu tình! Sở dĩ cuộc đời đế vương cô độc, cũng chính là bởi vì cái tâm tối thận trọng, chỉ có giang sơn mà thôi.”

Phương Tranh trong lòng không khỏi cảm thấy một trận ác hàn, những lời của Ngụy Thừa Đức quá mức chuẩn xác, thiên uy khó dò, hoàng thượng trước mắt đã gần đất xa trời, cần đem vương quyền trong tay giao cho một người kế nghiệp Đế vị, thời khắc mấu chốt này thường vô cùng miễn cưỡng, bất luận kẻ nào tạo lên một hồi sóng to gió lớn, hoàng thượng cũng đều không muốn nhìn qua. Tỷ như sĩ tử Diệp Văn Giang kia, đặt tại bình thường đây cũng chỉ là một công án hung sát bình thường, nhưng thái tử lại muốn lợi dụng nó để làm vũ khí đẩy ngã Mập Mạp cùng hai vị vương gia, chuyện này liền đã không tầm thường. Tin tưởng rằng đối với mưu toan của thái tử, hoàng thượng đã hiểu rõ ràng, cho nên mới thuận nước đẩy thuyền lệnh cho chính mình phải điều tra vụ công án này.

Hoàng thượng đây là đẩy cho mình một cái nan đề khó giải nha.

Lời nói của Ngụy Thừa Đức có điểm hàm hồ, nhưng mọi hàm ý sâu xa đều có thể hiểu rõ được, quả nhiên trình độ tính toán của lão nhân đã đạt đến một định mức kinh khủng nào đó.

Phương Tranh như bưng tỉnh đại ngộ, chấp tay hướng Ngụy Thừa Đức cười nói: “ Đa tạ Ngụy đại nhân chỉ điểm, đều nói người càng già càng thấu hiểu đạo lý, quả nhiên lời ấy không phải là giả.”

Ngụy Thừa Đức chậm rãi vuốt ve chòm râu được tu bổ tỉ mỉ, cười nói: “ Phương đại nhân khách khí, lão phu chỉ có thể nói cho người có bao nhiêu đó mà thôi, nếu muốn lẫn lộn trong giới quan trường, có rất nhiều chuyện phải tự chính mình động não lĩnh hội a!”

Ra khỏi cấm cung, Phương Tranh lập tức trở về phủ.

Đang ngồi hảo hảo suy ngẫm về chuyện tình của Diệp Văn Giang nên làm như thế nào mới phải, thì người hầu chạy đến đưa một tấm thiệp mời, nói rằng Anh vương mời hần đến Yên Nguyệt Lâu dự tiệc.

“ Anh vương quả nhiên biết đối nhân a.” Phương Tranh cầm tấm thiệp mời lần qua lật lại quan sát trong chốc lát, xúc động nói.

Mọi người trong kinh thành đều biết Yên Nguyệt Lâu chính là sản nghiệp của Phương gia, Anh vương lại chủ động chọn làm địa phương mở tiệc chiêu đãi Phương Tranh, hành động này dường như cũng muốn để cho Phương Tranh biết được hần có bao nhiêu thành ý cùng thiện chí.

Phương Tranh nhìn tấm thiệp mời, thở dài một hơi, bữa cơm này thật sự không dễ nuốt trôi nha.

Hoàng thượng hi vọng hần và Anh vương bảo trì quan hệ không mặn không nhạt, thái tử thì hi vọng bọn hần xích mích với nhau, tốt nhất nên đồng quy vu tận. Hôm nay Anh vương bày tỏ thái độ này, xem ra là muốn chủ động kết giao cùng hần.

Thái độ của các phương đều không giống nhau, ánh mắt khác nhau, tâm tư cũng khác nhau, phải làm như thế nào thật sự là hao tổn tâm trí nha.

Thay đổi một bộ thường phục, Phương Tranh xuất môn đi gặp Anh vương mặc kệ hần muốn nói với mình chuyện gì, ít nhất bữa cơm này cũng là hần mời khách, buổi sáng bị Phương Tranh hành hung một trận nhớ đời, buổi tối còn phải thỉnh Phương Tranh dự yến tiệc, thật sự Phương Tranh cũng cảm nhận được, da mặt của mình quá dày đi.

Yên Nguyệt Lâu cách Phương phủ cũng không xa bao nhiêu, qua một dãy phố liền đã tới nơi. Phương Tranh không điều xe ngựa, cầm chiếc quạt bằng ngà voi trong tay, chậm rãi giống như đi tản bộ bước thẳng tới Yên Nguyệt Lâu.

Hiện giờ sắc trời cũng đã vào thời gian cầm đèn! Hôm nay thực kì quái, bên trong Yên Nguyệt Lâu rất an tĩnh, không có những tiếng khách nhân huyền ảo ồn ào như mọi khi, đứng ở trước cửa là một vị trung niên nam tử, phát hiện Phương Tranh đã đến vội vàng bước ra tiếp đón, khom lưng nói: “ Tiểu nhân bái kiến Phương đại nhân, Anh Vương điện hạ chờ ngài đã lâu, đại nhân mời!”

Phương Tranh liếc mắt nhìn bên trong lầu trống rỗng, ngạc nhiên nói: “ Hôm nay làm sao vậy? Muốn Phương gia ta phá sản sao? Như thế nào một cái khách nhân cũng đều không có?”

Trung niên nam tử cười bồi nói: “ Vương gia thích những địa phương an tĩnh, hôm nay đặc biệt bao toàn bộ Yên Nguyệt Lâu, biểu thị thành ý chiêu đãi Phương đại nhân a!”

Phương Tranh giật mình mở to mắt: “ Bao toàn bộ sao?”

Lập tức Phương Tranh bĩu môi, chấp tay sau lưng bước vào bên trong, vừa đi còn vừa lẩm bẩm: “ Bao thanh lâu, bao kỹ nữ, bao cái gì không tốt, như thế nào lại muốn đi bao tửu lầu? Quá lãng phí!” Hiện giờ Anh vương đang ngồi bên trong một căn nhà gian, đang có chút hăng hái thưởng thức bữa tiệc cùng nữ đồ treo ở trên tường nhà, thấy Phương Tranh tiến vào liền cười to nói: “ Phương đại nhân rất hân hạnh được ngài bớt cho chút thời gian, bổn vương nhờ ơn.”

Phương Tranh mau chóng đảo mắt nhìn chung quanh một vòng, hiện giờ bên trong căn nhà gian này chỉ có hắn và Anh vương hai người, lúc này đang là đoạn thời kì miễn cảm, để che dấu tai mắt thiên hạ cho nên không hẹn mà đồng thời không mang theo thị vệ bên mình.

Hiện tại trên gương mặt tươi cười của Anh vương đang nhìn về phía Phương Tranh, trong mắt lại mơ hồ hiện lên một tia thần sắc phần hận không dễ dàng phát giác, nhưng Phương Tranh hiểu rằng hiện tại Anh vương đã biết tất cả mọi chuyện, thủ phạm lúc sáng đánh cho hắn mất mảy mưng húp thành đầu heo chính là Phương Tranh, kinh thành nói lớn cũng không phải lớn cho nên chuyện này cũng không thể giấu diếm được. Chỉ bởi vì mục đích nào đó, mà Anh vương tạm thời không tiện trở mặt cùng Phương Tranh mà thôi.

Phương Tranh thấy bộ dạng vụng về của Anh vương trong lòng không khỏi cười thầm, chấp tay nói: “ Anh vương diện hạ khách khí như thế, hạ quan sao dám không đến?”

Hai người khách sáo qua loa vài câu, liền an tọa.

Không bao lâu sau, đồ ăn được bưng lên, hai người một mực hàn huyên tào lao thêm một hồi, sau khi rượu đã qua ba tuần, lúc này Anh vương mới nói đến chính sự.

“ Hôm nay bổn vương mời Phương đại nhân là có chuyện muốn hỏi, mong rằng Phương đại nhân vui lòng chỉ giáo.”

“ Vương gia cứ tùy tiện khai khẩu, hạ quan tuyệt không đáp ứng.”

“ Ai yêu!”

“ Nga, thật hổ thẹn, hạ quan nói quá mức trôi chảy, vương gia cứ việc nói, chỉ cần không phải mượn tiền, mọi chuyện đều có thể thương lượng.” Phương Tranh cười híp mắt rót đầy chén rượu cho Anh vương.

Anh vương nghe vậy trong mắt hiện lên vài phần khinh miệt, một gã đệ tử thương nhân ham tài như thế, không hiểu gặp cái vận gì mà lại có thể ngồi trên thượng vị, lão thiên gia thực sự bất công.

“ Vậy bổn vương cũng sẽ nói thẳng, buổi lâm triều ngày hôm nay phụ hoàng đã lệnh cho đại nhân đích thân điều tra công án Diệp Văn Giang bị sát hại, không biết ý của đại nhân như thế nào?”

Anh vương nói những lời này mang theo ngữ khí thăm dò, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Phương Tranh tựa hồ không muốn bỏ sót một tia biểu cảm nào trên gương mặt của hắn.

Phương Tranh vẫn giữ nguyên bộ dạng tươi cười híp mắt, tự châm cho mình một chén rượu, chậm rãi dùng giọng quan trịnh thượng nói: “ Thân là thần tử, đương nhiên cần phải tận trung với cương vị công tác, phân ưu cùng hoàng thượng, ý chỉ của hoàng thượng, thần tử không thể kháng lệnh, đây mới được gọi là trung thần, vương gia ngài nói có đúng hay không?”

“ Cái này....Đương nhiên, đương nhiên, ha ha.” Anh vương gượng cười vài tiếng.

Đột nhiên Phương Tranh chợt nói tiếp: “ Vương gia chủ động nhắc tới Diệp Văn Giang, phải chăng cái chết của hắn quả thật có liên quan đến Vương gia hay sao?”

Anh vương cả kinh, lắp bắp nói: “ Hồ...ngôn! Bổn vương thanh thanh bạch bạch, đối với công án lần này hoàn toàn không có liên quan gì cả, nhưng vốn có người muốn mưu hại bổn quan, Phương đại nhân, ngàn vạn lần ngài không được hiểu lầm a.”

Phương Tranh cao hứng đáp: “ Thật sự không có quan hệ tới Vương gia sao? Như vậy thì tốt quá rồi! Rốt cuộc hạ quan có thể phóng tay điều tra công án, không còn bận khoản gì nữa.”

Anh vương sắc mặt nhìn có điểm khó coi, cười khan nói: “ Chuyện này...ha hả, Phương đại nhân, uống rượu, uống rượu thôi.”

Hai người cạn một chén, tức thì Anh vương thay đổi đề tài: “ Không biết đại nhân đối với thế cục hiện nay trong kinh thành, có cái nhìn như thế nào?”

Phương Tranh một bộ biểu tình hiểu rõ, học tư thế của vĩ nhân, khoa trương vung tay lên trời, cao giọng nói: “ Tình thế rất tốt a!”

“ Hả?” Anh vương tròn tròn mắt, “ Cái này, Phương đại nhân có ý tứ gì?”

Phương Tranh bấm đốt ngón tay, nói: “ Hoàng thượng anh minh, thái tử cũng hiệu chi, từ sau khi Phan nghị tặc đền tội, trong triều liền một mảnh thái bình, các thần tử tương thân tương ái đối với nhau, rất có phong phạm của các bậc hiền giả cổ xưa, các vị hoàng tử đều giữ tròn bổn phận, trăm họ an cư lạc nghiệp, cho nên mới nói thế đạo hiện giờ rất khởi sắc a!”

Biểu tình của Anh vương càng thêm khó coi, hấn dùng danh phận vương gia tôn sư mời Phương Tranh đến dự tiệc mà lại không thể đoán được trong đầu của Phương Tranh đang nghĩ cái gì, từ đầu chí cuối thái độ của hắn đều luôn lạnh giá tạo như cá trạch, Anh vương bỗng nhiên cảm thấy được, hôm nay bản thân mình quyết định gặp mặt Phương Tranh căn bản chính là một việc làm sai lầm.

Phương Tranh cười híp mắt nhìn Anh vương, tiếp theo nói: “ Phải chăng Vương gia đối với thế cục trong kinh thành có cái nhìn độc đáo hơn?”

“ Phương đại nhân, hôm nay bên trong căn nhà gian này chỉ có hai người chúng ta, những chuyện ta nói ra khỏi miệng, đều lọt vào tai của ngài, sẽ không có người thứ ba biết được. Hiện giờ bổn vương sẽ nói cho ngài rõ ràng.

Anh Vương dừng một chút, trầm giọng nói: “ Bổn vương biết ngài trợ giúp cho Phúc vương, mà bổn vương thì trợ giúp cho nhị hoàng tử, Thọ vương. Mặc dù ta và ngài đều là vì chủ tử của mình, nhưng trước mắt chúng ta lại có chung một địch nhân, đó chính là thái tử.”

“ Chỉ khi thái tử ngã ngựa thì Phúc vương cùng Thọ vương mới có cơ hội tranh cái ngôi vị thái tử kia, cho nên trước mắt mà nói, chúng ta không phải là địch nhân mà hẳn là đồng minh mới phải. Phương đại nhân, bổn quan nói như thế, không biết ngài nghĩ sao?”

Phương Tranh cười cười: “ Ý tứ của Vương gia là muốn chúng ta liên thủ, đem thái tử đánh ngã, sau đó chúng ta tiếp tục mới đối nghịch nhau, xem ai có bản lĩnh thì đoạt được cái ngôi vị thái tử?”

Anh vương cũng cười, nụ cười hơi có vài phần âm trầm: “ Phương đại nhân quả nhiên thông minh, kì thật coi như thái tử ngã ngựa, chúng ta cũng không cần là địch nhân của nhau.”

“Nga? Chỉ giáo cho?”

“ Xu thế của thiên hạ thường phân lâu tất hợp, hợp lâu tất sẽ phân! Nếu như Phúc vương nguyện ý liên thủ, Thọ vương đáp ứng sau khi chuyện này thành công, chờ đợi phụ hoàng băng hà, hẳn nguyện ý cùng Phúc vương chia nhau giang sơn mà cai trị. Lấy sông Trường Giang làm tô giới, Phúc vương cai trị bắc, Thọ vương cai trị nam, từ nay về sau nhiều thế hệ tương truyền, tuyệt đối không xâm lấn.”

Phương Tranh nghe vậy nghi hoặc nói: “ Chẳng lẽ ý của Thọ vương là đem Hoa triều phân một thành hai? Hẳn chiếm một nửa, Phúc vương chiếm một nửa?”

Anh vương gật đầu cười nói: “ Không sai, thà làm gà thủ cũng không làm sỏ ngứa, chỉ vì một ngôi cửu ngũ mà đem tánh mạng của bản thân cùng toàn gia đánh bạc, không bằng lui mà cầu tiến làm chi quân bán quốc, bổn vương tin tưởng Phúc vương cũng sẽ không phản đối chuyện này.”

Phương Tranh âm thầm lắc đầu, lời này nghe cũng đủ giả tạo nha? Nếu như thái tử rút dài, các người không ngoảnh mặt đăm cho ta cùng Mập Mập một đao mới là lạ! Loại mưu mô chúc quỷ này mà cũng nói được, các người coi ta là ngốc tử hay sao?

“ Phương đại nhân, Thọ vương muốn cùng ngài và Phúc vương kết minh, thật sự là lấy ra vạn phần thành ý, bổn vương biết Phúc vương là một người không có chủ kiến, rất nhiều chuyện đều do Phương đại nhân

ngài quyết định, không biết đại nhân đối với lời đề nghị này có chủ kiến như thế nào?”

Phương Tranh trong lòng âm thầm cười lạnh, vạn phần thành ý? Nói hươu nói vượn liền muốn đem giang sơn Hoa triều phân chia như cắt bánh sinh nhật? Vũ nhục nhân cách của ta cũng không sao cả, nhưng vũ nhục chỉ số thông minh của ta thì thật sự không nên.

Trầm ngâm một lúc sau, Phương Tranh đành định mở miệng nói chuyện, lúc này cánh cửa phòng nhả gian mở ra, tiểu nhị mang đồ ăn tiến vào.

Anh vương đang tha thiết chờ mong Phương Tranh cho một câu trả lời thuyết phục, chứng kiến tiểu nhị bước vào, phi thường bất mãn nhăn mày lại, trầm giọng nói: “ Không có ta phân phó, ai cho phép người tiến vào?”

Nào ngờ tiểu nhị cúi đầu không nói, chỉ một mực bưng chén bát không nhanh không chậm hướng đến gần hai người.

Phương Tranh không khỏi cảm thấy kì quái, Yên Nguyệt Lâu chính là sản nghiệp của nhà hắn, từ chương quỹ cho đến tiểu nhị đều được trải qua tuyển chọn cùng huấn luyện kĩ càng, người này cúi đầu một mực đi tới, hỏi hắn cũng không đáp, quả thực không hiểu lễ nghi phép tắc lịch sự, hay là hắn mới tới làm việc?

Anh vương chứng kiến tiểu nhị không đáp lời, trên mặt lộ ra vài phần tức giận, đang muốn mở miệng quở trách, nào ngờ tình huống bên trong nhả gian đột ngột biến đổi.

Tiểu nhị bỗng nhiên hung hăng đem chiếc khay gỗ đựng thức ăn nóng hổi ném thẳng vào Phương Tranh. Nhất thời Phương Tranh bị thức ăn, nước canh dội khắp toàn thân.

Phương Tranh bị bỏng đến mức từ trên ghế nhảy dựng lên, oa oa kêu to nhanh chóng dùng tay áo lúng túng lau mặt. Tuy rằng hai mắt đã bị dính nước canh nhưng Phương Tranh mơ hồ cũng biết tình huống không ổn, lau mặt xong đồng thời nhanh trí trầm mình xuống hướng bên dưới gầm bàn co rụt người lại.

Sau khi tiểu nhị ném chiếc khay gỗ đi, không biết từ đâu rút ra một thanh chủy thủ sắc lạnh, hướng tới Anh vương quát lớn: “ Gian tặc! Nạp mạng đi!”

Thanh âm kiều thúy, như hoàng anh sơ đề, người này nguyên lai là nữ tử.

Nữ tử chưa nói dứt lời liền hướng chủy thủ trong tay đâm tới Anh vương.

Phản ứng của Anh vương cũng không chậm, thấy có người ám sát vội vàng học theo bộ dạng của Phương Tranh, đem thân mình rúc xuống dưới gầm bàn.

Phương Tranh lau qua mặt, thấy Anh vương cũng rụt cổ chui vào, không khỏi khấn trương la lớn: “ Người vào đây làm gì? Mau đi ra!”

Anh vương sắc mặt hoảng sợ nói: “ Tại sao lại có người tới ám sát? Đến giết người hay là giết ta?”

“ Đương nhiên là muốn giết người, ta luôn luôn an phận thủ thường, không đắc tội với người nào cả, tại sao lại muốn giết ta?”

“ Nói bậy! Bổng vương cũng không có lỗi với người, thích khách cần gì phải muốn ám sát ta?”

Thời gian hai người nói chuyện, nữ thích khách cũng cúi thân xuống chui vào bên trong gầm bàn, tiểu nhân nén giận cũng chẳng quản là ai, đem thanh chủy thủ phóng thẳng hướng hai người chém loạn một trận.

Phương Tranh cùng Anh vương phi thường ăn khớp kêu to một tiếng “ Oa Oa” sau đó đồng thời từ bên dưới gầm bàn chui ra, nữ thích khách tựa hồ đã sớm dự đoán được bọn hắn sẽ đào tẩu, ngay khi hai người vừa mới chui ra khỏi bàn, nữ thích khách liền phóng theo sau.

Giờ phút này trong lòng Phương Tranh ngập tràn một loại tình cảm bị phản, lần thứ mấy rồi? Lần thứ mấy bị người truy sát rồi? Rốt cuộc vận số của lão tử là cái thứ chó má gì? Như thế nào lại bị người ta ám sát không dứt đây?

Nữ thích khách quơ thanh chủy thủ, ở bên trong gian phòng nhỏ hẹp mà đuổi theo hai người, có thể nhìn ra được nàng rất không có tuệ nhãn, mục tiêu đuổi giết của nàng phi thường không chính xác, trong chớp lát truy đuổi Phương Tranh, rồi nhất thời lại quay sang truy Anh vương.

Phương Tranh một bên chạy một bên cao giọng hô lớn: “ Có thích khách! Mai bắt thích khách!”

Muốn sụp đổ chính là hôm nay hai người bí mật gặp gỡ, vì muốn che giấu tai mắt thiên hạ cho nên không có mang theo thị vệ bên mình, Anh vương vì muốn tỏ lòng thành ý mà bao toàn bộ Yên Nguyệt Lâu, nói cách khác, trước mắt tòa lầu năm tầng này, ngoại trừ chưởng quỹ cùng tiểu nhị không biết tung tích đâu, thì cũng chỉ còn có hai người hắc và Anh vương mà thôi

Phương Tranh thừa dịp hỗn loạn, đang định hướng phía bên ngoài chạy đi, chỉ cần ra khỏi cánh cửa này, thì có hi vọng không bị thích khách truy sát.

Nhưng nữ thích khách lại không muốn buông tha cho, thấy Phương Tranh lục đục mở cửa, không nói hai lời liền giơ chủy thủ lên, hướng vào bụng Phương Tranh mà đâm tới.

Phương Tranh thường xuyên bị người ta truy sát, sớm đã như ngựa quen đường cũ, thấy chủy thủ của thích khách đâm tới, Phương Tranh hét lớn một tiếng, tiếp theo không chút do dự nép vào phía sau thân hình của Anh vương, nhấc chân phải lên, hung hăng đạp một cước vào hông, đem hắc đưa sang bên cạnh nữ thích khách.

Người sống không vì mình thì trời tru đất diệt, mới vừa rồi không phải người nói chúng ta là đồng minh sao? Hiện tại người nên vì đồng minh mà đỡ một đao a.

Anh vương hiển nhiên không dự đoán được Phương Tranh lại đề tiện đến trình độ này, không chút nào đề phòng liền bị Phương Tranh một cước đạp bắn ra phía ngoài, Anh vương oa oa hét lớn: “ A! Người vô sỉ!”

Sau đó liền nghe được một tiếng “ xuy lạp”, thanh âm của quần áo bị chém rách, Anh vương sắc mặt tái nhợt sờ vào địa phương đang lưu huyết, run giọng nói: “ Bỏ vương....Bỏ vương bị trúng đao?”

Trong lòng Phương Tranh tràn đầy kinh thường, đến lúc này rồi mà vẫn không quên chú trọng bề ngoài nhân cách, còn con mẹ nó, bỏ vương, bỏ vương, thật không biết sống chết!

Nữ thích khách chứng kiến được bản thân nàng đâm trúng người, thần sắc hơi kích động một chút, lập tức cắn răng nắm chặt chủy thủ trong tay, lại hướng Phương Tranh đâm tới.

“ Chậm đã! Dừng tay!” Phương Tranh lớn tiếng hét. Trên đời này mỗi ngày đều có rất nhiều người chết, nhưng hắc không thể cứ như thế mơ hồ mà chết, tình huống ám sát ngày hôm nay quá mức kì quặc, nhất thời Phương Tranh phải hỏi trước cho rõ ràng.

Nữ thích khách bị Phương Tranh quát lớn, nhất thời thân hình ngừng lại, lảng lạng dùng ánh mắt băng sương nhìn chằm chằm vào Phương Tranh.

“ Giết người cũng không thể mù quáng, người nói trước ra đi, rốt cuộc hôm nay người đến là muốn giết ai?” Phương Tranh mở miệng hỏi.

Nữ thích khách do dự một chút, rốt cuộc cắn hận cắn răng nói: “ Ta tên là Diệp Linh Nhi, vốn là muội muội của sĩ tử Nhạc Châu Diệp Văn Giang, hôm nay thế phải giết được Anh vương báo thù cho ca ca của ta nơi suối vàng!”

Phương Tranh cùng Anh vương nghe được đồng thanh hét lớn một tiếng, nhưng bất đồng chính là thanh âm của Phương Tranh lộ ra vài phần nhẹ nhõm, còn Anh vương thì tràn đầy hoảng sợ.

Phương Tranh dựa lưng vào cửa, cả người tựa như vô lực, dùng ngón tay chỉ vào Anh vương thần tình đang sợ hãi, cười hiền lành giống như thiên quan tứ phúc: “ Long trọng giới thiệu cho người, vị này chính là Anh vương điện hạ, đừng giết lầm người, ta là người tốt!”

256. Chương 241: Cùng Anh Vương Trở Mặt

Trọng yếu nhất là việc hôm nay không quan hệ gì tới Phương Tranh hắc, nhiều lần bị người truy sát, cuối cùng hôm nay cũng đụng tới một hồi hợp diễn thay vai, diễn viên Phương Tranh vốn đã làm xong tâm lý chuẩn bị bị truy sát nghe vậy không khỏi vui mừng trong lòng, song song trong lòng còn có chút hả hê nho nhỏ.

Ta đã nói rồi, nhân phẩm lão tử cao thượng như vậy, không khả năng lần nào cũng chỉ là ta bị truy sát, cuối cùng cũng đã đến phiên người khác.

Anh Vương thấy Phương Tranh không hề nghĩa khí bán đứng hắn, nhất thời sắc mặt tức giận đến đỏ lên, chỉ vào Phương Tranh run run nói: “Người...người thật đê tiện!”

Phương Tranh mở to hai mắt, vô tội nói: “Vương gia, đó không thể trách ta, ai kêu người liên tiếp tự xưng “bổn vương”, “bổn vương”, dù là ta không nói, tin tưởng vị cô nương này bằng tuyệt thông minh, khẳng định cũng phải biết.”

Gương mặt nữ thích khách trắng bệch, bàn tay nắm chủy thủ cổ sức quá độ, xương ngón tay trở nên trắng, thân thể mềm mại nhỏ bé mà yếu ớt vì kinh hoàng và sợ hãi mà có chút lung lay sắp đổ.

Cô nương này phỏng chừng là lần đầu tiên tham gia làm thích khách. Phương Tranh nhìn nữ thích khách, trong lòng có kết luận.

“Có chút khẩn trương phải không?” Phương Tranh quan tâm hỏi.

“Àn? Cái gì?” Nữ thích khách ngẩn người.

Phương Tranh kiên trì nói: “Đừng khẩn trương, trước lạ sau quen, không phải chỉ là giết người sao, chuyện này kỳ thực rất đơn giản...” Vừa nói Phương Tranh vừa chỉ chỉ Anh Vương: “Người xem, mục tiêu của người lớn như vậy, toàn thân từng địa phương đều có thể hạ đao, lại phải xem người muốn hắn chết như thế nào thôi.”

Anh Vương thấy Phương Tranh lại thản nhiên dạy cho nữ thích khách làm sao giết hắn, không khỏi cả người run lên, giọng nói mang theo vẻ khốc nức nở nói: “Phương...Phương đại nhân, đừng...đừng nói giỡn, sẽ chết người đó.”

Nữ thích khách hung hăng trừng mắt nhìn Anh Vương, trong ánh mắt bắn ra sát khí băng lãnh.

Phương Tranh không để ý đến hắn, thẳng khoa tay múa chân chỉ lên người Anh Vương, nói: “Giết người cũng không khó như trong tưởng tượng của người, tuyển xong nơi nào hạ đao, một đao đâm vào liền xong việc, nếu như là lần đầu tiên, không ngại nhắm mắt lại rồi đâm, tưởng tượng hắn giống một con gà mái đợi cắt cổ là được. Nếu như người muốn hắn chết đau khổ một chút, chịu thống khổ nhiều một chút, có thể chặt gãy chân tay hắn, nhượng hắn chảy máu mà chết.”

Phương Tranh lời nói khẩn thiết dạy cho Diệp Linh Nhi làm sao giết người. Anh Vương lui tận góc phòng sợ đến mặt không còn chút máu, một đôi mắt nhỏ phẫn hận nhìn chằm chằm Phương Tranh, cũng không dám ra, rất sợ kích khởi sát khí của Diệp Linh Nhi.

Sắc mặt Diệp Linh Nhi cũng có chút tái nhợt, dù sao nàng cũng chỉ là một nữ tử nhà lành, đời này phỏng chừng cả con gà cũng chưa từng giết qua. Hôm nay mang theo dao nhỏ muốn giết người, thật là quá mức làm khó nàng, nếu không phải vì muốn báo thù cho huynh trưởng, khả năng ngay cả đứng Diệp Linh Nhi cũng đứng không vững.

Phương Tranh vẫn chậm rãi nói, thậm chí có vẻ càng hưng phấn: “Nếu người có tính cách khoái ý ân cừ, chú ý việc “mười bước giết một người, thiên lý không lưu lại” phong cách làm việc như thế, vậy ta kiến nghị người nên cắt một đao trên cổ hắn. Người khẳng định không biết, trên cổ con người có hai động mạch chủ, ngay hai bên cổ, tốc độ hạ đao nếu như nhanh một chút, một đao cắt đứt tĩnh mạch hắn, máu sẽ lập tức phun như suối, tê tê ra ngoài không ngừng, chắc chắn, thật là đồ sộ vô cùng nha.”

Phương Tranh nói, con mắt toát ra thần sắc vô hạn hưởng tới, không có hảo ý liếc nhìn cổ Anh Vương, phảng phất đang nghiên cứu hai tĩnh mạch chủ sinh trưởng ở đâu, Anh Vương bị ánh mắt của hắn nhìn đến lông tóc dựng đứng khắp người! Kinh khủng tròn tròn mắt, hai tay vô ý thức bảo vệ vùng cổ.

Gương mặt Diệp Linh Nhi càng ngày càng trắng bệch, miệng nhỏ hé ra, giống như muốn nôn, thân hình càng lắc lư lợi hại hơn, dù bàn tay cầm chủy thủ cũng không còn nghe sai khiến, nhưng nàng vẫn dùng cảm giác, trong đôi mắt đẹp hàm chứa sát khí nhìn chằm chằm Anh Vương.

Phương Tranh nhìn thấy hết tất cả, vẫn cười mỉa mỉ tiếp tục nói: “Nếu như người nghĩ không cần giết hắn, nhưng lại muốn cho hắn cả cuộc đời này sống không bằng chết, ngày đêm sống trong thống khổ dày vò, ta

có thể chỉ cho người một kiến nghị đầy lương tâm.”

“ Là...là lời đề nghị gì?” Sắc mặt Diệp Linh Nhi tái nhợt run giọng hỏi.

Phương Tranh nghe vậy hắc hắc cười gian mấy tiếng, hai mắt tà ác đánh giá thân dưới của Anh Vương, không nói một câu.

Anh Vương sợ đến hồn phi phách tán, hai tay chăm chú bảo vệ thân dưới, nói lắp: “ Người...người...người muốn làm gì? Đừng...đừng xằng bậy. Ta...ta thành quỷ cũng không buông tha người!”

Phương Tranh hắc hắc cười nói: “ Người đem thứ đó của hắc cắt đi, ta bảo chừng đời này hắc sống không bằng chết.”

Diệp Linh Nhi nghi hoặc nháy mắt mấy cái, hỏi: “ Vậy thì nói đi, đó là thứ gì vậy?”

Phương Tranh trợn to mắt, bật cười nói: “ Kháo! Không thể nào? Người còn thuần khiết hơn cả ta? Thứ đó sao, hắc hắc, chính là thứ hắc dùng để trút nước tiểu, rất xấu xí.”

Tuy Diệp Linh Nhi là một nữ tử chưa lấy chồng, nhưng thứ “ để trút nước tiểu” trên thân nam nhân nàng cũng có nghe thấy, nghe Phương Tranh nói đem thứ đó cắt bỏ xuống tới, gương mặt Diệp Linh Nhi mắc cỡ đỏ bừng như máu, cái miệng nhỏ nhắn không khỏi “ nha” kinh hô một tiếng.

Phương Tranh rên sát khi còn nóng, thành khẩn nghiêm mặt nói: “ Nếu người thật có ý tứ này, ta có thể giúp người đề lại hai tay lẫn hai chân của hắc.”

Diệp Linh Nhi cảm kích nhìn hắc.

Anh Vương tức giận đến thiếu chút nữa muốn ngắt xỉu, hận ý trong lòng đối với Phương Tranh giống như từng cơn sóng lớn dâng lên tận trời. Bỏ đi quan hệ bề ngoài, chúng ta lại cùng là thần tử một triều, ta còn là vương gia chí tôn, người chỉ là dân đen xuất thân thương nhân, ở thời khắc mấu chốt này không giúp ta thì thôi, không ngờ còn cùng thích khách tính kế làm sao giết ta, chẳng lẽ người quyết tâm cùng ta là địch?

Diệp Linh Nhi nhìn thấy vẻ mặt tươi cười xấu xa của Phương Tranh nhìn nàng, tâm trạng không khỏi vừa thẹn vừa giận vừa hận, trăm mối cảm xúc ngổn ngang, thấy vẻ mặt thương cảm của Anh Vương nhìn nàng, lại nhìn thấy biểu tình chỉ e thiên hạ không loạn của Phương Tranh, còn không ngừng suy nghĩ giúp nàng tìm cách giết người, tựa hồ đang cổ vũ nàng hạ cây dao xuống, gương mặt Diệp Linh Nhi lúc xanh lúc trắng, cắn môi dưới do dự một lát, rốt cục buông tay ra, chủ thủ trực tiếp rơi xuống trên mặt đất. Diệp Linh Nhi vô lực quỳ xuống, hai tay bụm mặt, khóc nói: “ Ca ca, muội...muội xin lỗi huynh...Muội, muội không dám hạ thủ...” Tiếng khóc ai oán, như chim quên khóc trong đêm, làm người vô cùng thương tâm.

Anh Vương thấy Diệp Linh Nhi ném chủ thủ, nhất thời thở dài một hơi, lập tức không khỏi quá đổi vui mừng, động tác linh mẫn chạy tới, nhanh tay nhặt chủ thủ nắm chặt trong tay, hai mắt cảnh giác nhìn chăm chăm Diệp Linh Nhi và Phương Tranh.

Phương Tranh nhìn thấy Diệp Linh Nhi buông tha việc ám sát, không khỏi hoàn toàn thất vọng, bật thốt lên: “ Không giết nữa? Người...vì sao người không giết nữa?”

Diệp Linh Nhi quỳ trên mặt đất, đôi vai gầy yếu nhún nhẹ, liên tục lắc đầu, khóc thật thương tâm.

Phương Tranh liếc mắt nhìn Anh Vương, chưa từ bỏ ý định hỏi: “ Ai, người thật không giết nữa? Suy nghĩ cho kỹ nha, tục ngữ nói, người có chí, vạn sự thành.”

Anh Vương nghe vậy tức đến suýt nghẹn thở, lời này của người là có ý tứ gì? Không ngờ ta không bị đâm chết mà người lại không vui vẻ sao?

Thấy Diệp Linh Nhi gục đầu quỳ trên mặt đất khóc, hung quang trong mắt Anh Vương vừa hiện, nắm chủ thủ thật chặt trong tay, hướng nàng đến gần vài bước.

Nữ tử là muội tử của Diệp Văn Giang, đêm đó đã từng gặp qua, hôm nay lại tới ám sát hắc, nếu không trừ đi thiếu nữ này, ở lại trên đời là một tai họa.

Phương Tranh nhìn thấy trong mắt Anh Vương lộ ra hung quang, đi từng bước đến gần Diệp Linh Nhi, trong lòng cả kinh, thâm nghĩ không ổn.

“ Ai, vương gia, nữ tử này là muội muội của Diệp Văn Giang, chính là nhân vật then chốt để phá án và bắt giam hung thủ, hạ quan phải mang nàng về phủ, tỉ mỉ thẩm vấn một phen mới được.” Phương Tranh thần nhiên chắn ngay trước người Diệp Linh Nhi, cười tủm tỉm nói.

Anh Vương nghe rằng cười một tiếng, âm trầm nói: “ Phương đại nhân, từ đầu tới đuôi lúc nào người cũng làm khó bốn vương, hiện tại người còn mang nàng ta rời đi?” Giọng nói của Anh Vương bao hàm vô hạn sát khí.

Phương Tranh đối với sát khí của Anh Vương phảng phất như không hề cảm giác, nghe vậy cười gật đầu nói: “ Không sai! Vương gia, người không phải nói chuyện này không quan hệ gì với người sao? Đã không quan hệ, sao lại sợ ta thẩm vấn nữ tử này?”

Anh Vương cười lạnh nói: “ Ấm sát hoàng tử đương triều, chính là trọng tội tru cửu tộc, nữ tử đáng chết!”

“ Đáng chết cũng do Kim Lăng phủ doãn phán án, do Hình Bộ phát ra án lệnh kết tội, đến sau thu mới đến pháp trường xử chém. Vương gia là hoàng tử, sẽ không đến nỗi ngay cả trình tự này cũng không biết chứ? Vương gia tự mình động thủ khai đao, không sợ truyền ra sẽ bị người ta nói người có tật giết mình?” Phương Tranh mỉm cười đối chọi gay gắt với Anh Vương.

Anh Vương nghe vậy trong lòng càng tức giận, Phương Tranh gìn giữ nữ tử này như vậy, đó là một tín hiệu rất không diệu, chẳng lẽ hắn dự định quyết tâm cự tuyệt kết minh? Mặc dù Phương Tranh và Phúc Vương ở trong triều đình không hề có căn cơ, nhưng không thể phủ nhận, ở trước mặt hoàng thượng người được sủng ái nhất chính là hắn, một câu nói của hắn ngay trước mặt hoàng thượng còn hơn một trăm câu của văn võ bá quan, ở thời khắc mấu chốt muốn lật đổ thái tử, nếu Phương Tranh không muốn cùng hắn kết minh, sự tình đúng thật là có phiền phức lớn.

“ Phương đại nhân, người hà tất vì một nữ tử bình dân, cố ý không qua được với bốn vương?” Anh Vương cắn răng, ác thanh hỏi.

Phương Tranh cười nói: “ Đừng nói nghiêm trọng như vậy, ta làm gì dám cùng vương gia không qua được? Chỉ là hạ quan trời sinh là một người thương hương tiếc ngọc, một nữ tử có khuôn mặt đẹp như vậy nếu bị chết thảm dưới đao của vương gia, thật sự là một chuyện giông như đốt đàn nấu hạc.”

Anh Vương cả giận nói: “ Ta thiếu chút nữa chết dưới đao của nàng, chẳng phải là càng thêm đốt đàn nấu hạc?”

“ Vậy thì không giống...khái khái, ngại quá, nói lỡ lời rồi. Vương gia là hoàng tử tôn quý, khí lượng khoan dung độ lượng. Hà tất cùng một nữ tử tính toán chi li? Hơn nữa không phải người cũng không có việc gì đó sao? Vương gia sao không xem như chưa từng phát sinh qua, nhượng hạ quan nhận một nhân tình của ngài đi?”

Anh Vương nắm chặt chủ thủ, đôi mắt khép lại thành hai khe hở, giọng nói âm trầm: “ Chẳng lẽ Phương đại nhân muốn mang cô ta trở về thẩm vấn rõ ràng, sau đó đem tội danh sát hại Diệp Văn Giang đổ lên đầu bốn vương?”

Diệp Linh Nhi vốn đang cúi đầu khóc, nghe được Anh Vương nhắc tới huynh trưởng của nàng, không khỏi ngẩng đầu, khê kêu: “ Ca ca ta là do chính người giết.”

Phương Tranh nghe vậy lập tức cảm thấy không ổn, nhìn lại Anh Vương, chỉ thấy quả nhiên sát khí của hắn bốc cao, đến gần hai bước nghe rằng cười nói: “ Phải? Người chỉ là một tù phạm ám sát thân vương, còn muốn ngậm máu phun người, mưu toan nói xấu bốn vương, bốn vương há có thể để người sống rời đi?”

Vừa nói Anh Vương vừa giơ lên chủ thủ trong tay, đưa tới hướng Diệp Linh Nhi.

Trong lòng Phương Tranh mắng to Diệp Linh Nhi không biết tốt xấu, người ta đang muốn giết người, lão tử đang can thiệp bảo vệ tính mạng cho người, đàn bà ngu xuẩn như người chỉ biết cấp cho lão tử thêm phiền phức, một câu nói càng làm cho hắn thêm kiên định quyết tâm giết người, hiện tại nên làm thế nào mới tốt?

Mắt thấy Anh Vương giơ chủ thủ từng bước đến gần Diệp Linh Nhi, trong tay hắn có hung khí, Phương Tranh không dám động thủ cùng hắn, hơn nữa hắn cùng Anh Vương còn chưa trực tiếp xé rách da mặt, lúc

này nếu đánh nhau với hắn, vậy vừa lúc trúng kế độc của thái tử, sau này tình cảnh của hắn và Mập Mập càng trở nên gian nan.

Thế nhưng nhất định phải bảo trụ tính mạng của Diệp Linh Nhi. Không nói nàng là muối muối của người bị hại Diệp Văn Giang, chỉ nói nàng là một nữ tử xinh đẹp, Phương Tranh cũng không nhẫn tâm nhìn thấy nàng chết dưới đao của Anh Vương.

Tình huống khẩn cấp, Phương Tranh bỗng nhiên làm một cử chỉ ngoài dự liệu của mọi người, chỉ thấy hắn nghiêng người, đi vòng qua Anh Vương, tùy ý cho hắn đi tới chỗ Diệp Linh Nhi, mà Phương Tranh lại chạy tới bên cửa sổ, một tay đẩy mạnh hai cánh cửa sổ mở toang, thò người ra ngoài nhìn xung quanh một chút, lúc này là thời gian ăn cơm chiều, dưới lầu tiểu nhị chạy khắp nơi, người bán hàng rong đang rao hàng, bách tính lui tới nối liền không dứt.

Anh Vương bị cử động của Phương Tranh khiến ngây ra một lúc, bật thốt: “Người muốn làm gì?”

Phương Tranh cũng không quay đầu, thẳng nhìn xung quanh bên ngoài, trong miệng nói: “Người đừng quản ta, cứ tùy tiện mà giết nàng ta.”

Cử động của Phương Tranh thật quái dị, lại khiến Anh Vương do dự bất định. Suy tư một chút, lại giơ đao, lưỡi đao lóe ra hàn quang, mắt thấy sắp đâm tới Diệp Linh Nhi.

Lúc này trong lòng Diệp Linh Nhi như tro tàn, từ lâu đã buông tha phản kháng, nhắm mắt lại ngẩng mặt, tùy ý Anh Vương đâm đao tới, không chút nào muốn né tránh.

Anh Vương nhe răng cười tàn độc, lưỡi đao gần như sắp chạm tới giữa ngực Diệp Linh Nhi. Đàn bà thối, báo thù cho huynh trưởng sao? Người xuống hoàng tuyền cùng ca ca người đi thôi!

Đúng lúc này, bên tai vang lên một tiếng kêu to phi thường đột ngột.

“Ai đi ngang đường, chớ nên bỏ qua! Mau đến xem nha! Anh Vương điện hạ của đương triều tại Yêu Nguyệt Lâu nộ giết thiếu nữ tử. Tròng diện máu tanh, động tác kịch liệt, ai muốn xem cho rõ chân tướng, mau lên đây xem nha!”

Phương Tranh giống như một tên sai vặt đứng ngoài cửa tiệm rao hàng mời chào khách, càng kêu càng lớn.

Anh Vương bị tiếng kêu của Phương Tranh làm hoảng sợ đến hai chân mềm nhũn, vội vàng thu hồi chủ thủ trong tay, nhét vào trong tay áo, sắc mặt kinh sợ, quát to: “Phương Tranh! Người thật muốn cùng bốn vương quyết liệt sao? Người suy nghĩ kỹ chưa?”

Kháo! Lão tử với người chưa từng có giao tình, cái gì gọi là “quyết liệt”? Nói nghe giống như quan hệ trước đây giữa hai chúng ta thân thiết lắm vậy?

Phương Tranh quay đầu lại, nghiêm mặt nói: “Vương gia hà tất nói ra lời ấy? Hạ quan thấy động tác hạ đao của vương gia tiêu sái, khí thế bức người, vô cùng ưu mỹ, cho nên vì vương gia lên tiếng hò hét, cổ vũ trợ uy cho vương gia...”

Tiếng kêu to của Phương Tranh từ lâu đã hấp dẫn bách tính qua đường dưới lầu chú ý, tuy rằng không dám tiến đến, nhưng đều vây quanh dưới lầu, hiếu kỳ nhìn lên trên, thỉnh thoảng chỉ trỏ.

Lúc này nơi đây, Anh Vương làm sao hạ thủ được? Thấy tình thế không ổn, Anh Vương giận dữ trừng mắt nhìn Phương Tranh, nhện xuống cả giận: “Phương đại nhân đã tuyển chọn, bốn vương không lời nào để nói, việc hôm nay, bốn vương ghi nhớ trong lòng, tương lai sẽ báo đủ!”

Trong lòng Phương Tranh trầm xuống, biết hôm nay đã triệt để đắc tội Anh Vương, bất quá vì cứu Diệp Linh Nhi, hắn cũng không hề hối hận, chỉ là có điểm phát sầu, sau này trở thành kẻ địch của Thọ Vương và Anh Vương, tình cảnh của hắn và Mập Mập rất không ổn, trở lại còn phải cùng Mập Mập thương nghị đối sách thật nhanh mới tốt.

Anh Vương phẩy tay áo bỏ đi, Phương Tranh ngây người đứng trong phòng, trong lòng vạn phần phức tạp.

Trong phòng chỉ còn lại hắn và Diệp Linh Nhi hai người, lúc này Diệp Linh Nhi bỗng nhiên ngẩng đầu, hỏi: “Phương đại nhân? Chẳng lẽ người là Phương Tranh?”

Phương Tranh vì nàng mà đắc tội Anh Vương, lúc này đang phát sầu làm sao ứng đối, nghe vậy tức giận nói: “ Không sai, người giang hồ xưng Ngọc Diện Phi Long, là ta!”

Gương mặt tràn đầy nước mắt của Diệp Linh Nhi nổi lên vài phần sắc mặt vui mừng, lập tức nhẹ nhàng lau lau mặt, hai chân mềm nhũn, dịu dàng hướng Phương Tranh quỳ xuống.

Phương Tranh sợ đến nhảy ngược ra sau, cả kinh nói: “ Người làm gì vậy?”

Diệp Linh Nhi thần sắc buồn bã, bi thương nói: “ Tiểu nữ tử Diệp Linh Nhi, có việc muốn nhờ đại nhân.”

Phương Tranh vừa nghe người khác có việc muốn nhờ, hần lại thấy đau đầu, nghe vậy khấn trương nói: “ Người cầu ta chuyện gì? Trước tiên nói rõ, vay tiền thì khỏi bàn, hai ta lại không quen thân.”

Diệp Linh Nhi thê lương nói: “ Tiểu nữ tử nghe nói Phương đại nhân phụng thánh mệnh, truy tra chuyện huynh trưởng ta bị ngộ hại. Tiểu nữ tử thỉnh đại nhân chấp pháp theo lẽ công bằng, mang chân hung sát hại huynh trưởng ta ra tử hình, để an ủi huynh trưởng trên trời có linh thiêng!”

Phương Tranh nghe vậy nghĩ có điểm không thích hợp: “ Sao người biết ta phụng thánh mệnh truy tra chuyện ca ca người bị hại? Hôm nay hoàng thượng lâm triều mới hạ thánh chỉ cho ta, người chỉ là một nữ tử bình dân, thế nào lại biết nhanh như vậy? Còn nữa, người ở chung một chỗ với ca ca người, đêm đó ca ca người bị hại, người lại đi đâu? Chuyện cách hai ngày người mới xuất hiện, hai ngày nay người ở nơi nào?”

Diệp Linh Nhi rơi nước mắt nói: “ Dạ, là thái tử điện hạ phái người nói cho tiểu nữ tử, đêm đó...đêm đó ca ca liều mạng bảo vệ cho ta, ta nhân cơ hội chạy thoát, đợi khi Anh Vương và đám nô tài vội vàng vàng tán đi, mới dám trở về, ai biết đã thấy ca ca nằm dưới đất, đã đứt hơi bỏ mình, tiểu nữ tử không quen ai ở kinh thành, trong cơn bi thống muốn ngay đêm khuya đi nha môn kích trống minh oan, lúc này có hai người đi tới, giúp ta đưa thi thể ca ca đến Kim Lăng phủ nha, lại tiếp ta đưa vào trong thái tử phủ, sau đó thái tử mới nói sẽ giúp đỡ tiểu nữ tử minh oan cho ca ca.”

Lúc này Phương Tranh mới chợt nhớ, ta cứ cảm thấy chuyện này sao lại có vẻ kỳ quặc, từ lúc Diệp Văn Giang ngộ hại, đến lúc ở trên kim loan điện thái tử đề cử cho ta xử lý vụ án, đến hôm nay bị ám sát, nguyên lai chuyện này từ lúc phát sinh tới bây giờ, thân ảnh thái tử vẫn như ẩn như hiện, mẹ nó! Thật độc! Trốn sau màn châm ngòi thổi gió, lại châm lửa giữa ta và Anh Vương đối địch, hần có thể đục nước béo cò, từ đó mưu lợi bất chính. Người cổ đại không phải đều tôn sùng học thuật nho gia sao? Thế nào một người so với một người lại càng thâm độc? Độc sách đều nuốt hết vào trong bụng chó sao?

“ Hôm nay người đợi Anh Vương ở đây, biết rõ thời gian và địa điểm hần xuất hiện, cũng là do thái tử điện hạ nói cho người phải không?” Phương Tranh nhìn Diệp Linh Nhi, nhàn nhạt hỏi.

Diệp Linh Nhi gật đầu, lập tức lại nhẹ nhàng lắc đầu: “ Là do tiểu nữ tử ở trong phủ thái tử vô ý nghe được hai vị nghi trượng tiên sinh nói chuyện, nên mới biết.”

Phương Tranh cười nhạt, hai gã nô tài trong phủ thái tử khi không có việc gì làm lại dám đàm luận chuyện ta và Anh Vương tại Yêu Nguyệt Lâu chạm mặt, hơn nữa còn đứng díp để cho người “ vô ý” nghe được. Nữ tử này lại chưa từng hoài nghi chút nào, sự đơn thuần này không phải là hơi quá đáng đó chứ?

Phương Tranh nhìn cử chỉ lúng túng của Diệp Linh Nhi, thở dài nói: “ Người biết không? Ở trước mặt người, ta bỗng nhiên có một loại cảm giác chỉ số thông minh của mình trở nên vô cùng ưu việt, cảm giác này thật là tốt đẹp.”

Diệp Linh Nhi khó hiểu ngẩng đầu, nghi hoặc nhìn Phương Tranh, chẳng hiểu hần nói gì.

Đôi mắt Phương Tranh lộ vẻ đồng tình nhìn Diệp Linh Nhi, ngẫm lại liên bình thường trở lại. Nàng chỉ là một bình dân nữ tử, chưa từng trải chuyện đời, làm sao biết lòng người hiểm ác đáng sợ. Huynh trưởng bị chết oan, dĩ nhiên mất chủ trương, bị thái tử gạt gẫm cũng không thể trách được nàng.

Lại nói tiếp, Diệp Linh Nhi cũng là một người thương cảm, bị thái tử lợi dụng lại không hề biết, hiện tại bị ai chính là, mục đích của thái tử đã đạt được, bất luận quá trình làm sao, kết quả của việc hôm nay là hần cùng Anh Vương thành công trở mặt, thái tử dĩ nhiên đã biết kết quả, lúc này đang nâng chén chúc mừng đi?

Phương Tranh suy nghĩ một chút, hôm nay nếu sự việc lặp lại một lần, chỉ sợ hắn cũng sẽ tuyển chọn giống như vậy, mặc dù hắn có chút vô sỉ, có điểm sợ phiền phức, nhưng hắn cũng không thể tận mắt nhìn Diệp Linh Nhi bị Anh Vương giết chết trước mặt hắn. Thái tử phảng phất đều đoán được sự việc diễn tiến, xem chuẩn hắn sẽ không để Diệp Linh Nhi chết ở trước mặt hắn, nhất định sẽ ra tay cứu nàng, nếu cứu nàng, sẽ phải trở mặt cùng Anh Vương. Thái tử thật lợi hại! Đây không phải âm mưu, đây là dương mưu hết sức trần trụi nha!

Phương Tranh sờ sờ cằm, nghĩ lại nghĩ, nếu Diệp Linh Nhi không phải là nữ tử, mà là một nam nhân, hắn có chịu cứu hay không?

Nghĩ tới nghĩ lui, Phương Tranh phải thành thật thừa nhận, mình sợ rằng thật lười đi cứu.

Ai nha, nhân phẩm của bốn thiếu gia phải chăng có xu thế giảm xuống trong thời gian gần đây?

“ Người còn ở tại phủ thái tử?”

Diệp Linh Nhi thần tình bi thiết, yên lặng gật đầu.

Phương Tranh trầm ngâm một chút, nói: “ Người đến nhà ta mà ở tạm, cứ ở mãi trong phủ thái tử cũng không thích hợp, vụ án ca ca người bị hại, ta sẽ tìm lại công đạo cho người, người cứ an tâm mà chờ.”

Thấy Diệp Linh Nhi thần tình cảm kích, Phương Tranh nặng nề thở dài, nghĩ đến mấy mẫu lão hổ trong nhà mình, nếu thấy mình dẫn theo một nữ tử xinh đẹp về nhà, sợ rằng đêm nay cũng sẽ không bỏ qua cho hắn.

Nghĩ tới đây, khuôn mặt Phương Tranh không khỏi hiện lên vài phần khổ sáp: “ Người đừng cảm kích, nhà của ta so với thái tử phủ cũng không an toàn bao nhiêu, ai, cũng là long đàm hổ huyệt!”

257. Chương 242: Phương Phủ Nổi Loạn

Bên trong biệt viện Phương phủ.

“ Nàng ta là ai?” Trường Bình hai tay vòng trước ngực, một bộ dạng hung ác tiểu tức phụ, tiểu nhân rõ ràng không có thiện chí nhìn chằm chằm vào Diệp Linh Nhi đứng ở phía sau lưng Phương Tranh.

Yên Nhiên cùng Tiểu Lục ở phía sau cánh cửa ghé đầu ra quan sát, tò mò nhìn Diệp Linh Nhi, trong ánh mắt vạn phần phức tạp.

Phương Tranh thở dài, hắn cảm giác được chỉ số thông minh của mình gần đây được đề cao rất nhiều, cơ bản sự tình gì đều có khả năng dự liệu được, ngay cả thái độ hiện tại của Trường Bình.

“ Nàng, nàng đương nhiên là nữ tử, chẳng lẽ người nhìn không ra được sao?” Phương Tranh cười hì hì nói.

Trường Bình mày liễu dựng lên, cả giận nói: “ Sự tình của nữ tử thổ phỉ kia còn chưa nói rõ ràng đâu, người lại mang về thêm một người, Phương Tranh người là tên hỗn đản! Phải chăng người muốn đại viện Phương gia chật kín nữ nhân thì người mới thỏa mãn hay sao?”

Nhắc tới La Nguyệt Nương trong lòng Phương Tranh dâng lên một cỗ bi thống mặc danh kì diệu, nàng hiện giờ đang ở phương nào? Còn ở Thanh Long sơn hiệu lệnh hai trăm tên thổ phỉ mà chặn đường mãi lộ hay không?

Trường Bình thấy sắc mặt của Phương Tranh sa sầm, không khỏi đau lòng, bước lại gần ôn nhu nói: “ Làm sao vậy? Ta nói đến La Nguyệt Nương thì người mất hứng sao?”

Phương Tranh lắc đầu, cười nói: “ Không phải, ta đang tự hỏi một biện pháp, để người đồng ý cho La Nguyệt Nương bước vào cửa.”

Trường Bình khinh nhẹ cái mũi, hừ giọng nói: “ Nghĩ cũng đừng nghĩ! Đời này người đừng có hi vọng!”

Phương Tranh cứng người, muốn La Nguyệt Nương bước vào cửa Phương gia, quả nhiên là gánh nặng đường xa a.

“Đừng nói hươu nói vượn nữa! Nói mau, nữ nhân này là ai?” Trường Bình hung như con ba ba chỉ tay vào Diệp Linh Nhi, hỏi.

Phương Tranh nhân cầu chuyển động, biểu tình biến đổi kịch liệt, trầm giọng nói: “Nữ nhân này, nàng thật ra là thân muội muội của ta.”

“Cái gì?” Ngay cả bản thân Diệp Linh Nhi là người trong cuộc và mọi người có mặt tại đương trường đều đồng thời giật mình sợ ngây người.

Một lát sau, Diệp Linh Nhi mặt hoa đỏ bừng, vội vàng lấp bắp nói: “Ngươi....Ngươi chớ có nói nhảm....”

Phương Tranh hung hăng trừng mắt liếc nàng một cái, lại như một gã đạo tặc lăm lét quan sát phản ứng của chúng nữ, tiếp theo đau đớn vô bỉ nói: “Nàng tên là Diệp Linh Nhi, đến từ Nhạc Châu, chính là nữ nhi tư sinh của phụ thân ta ở bên ngoài!”

“Cái gì?” Lại thêm một tiếng sấm nổ ngang tai chúng nữ. Trường Bình hồ nghi, thần tình nghi hoặc đánh giá Phương Tranh, hỏi: “Thật hay giả vậy?”

Vì muốn cho Diệp Linh Nhi an toàn ở tạm trong Phương phủ, phụ thân, lão nhân gia ngài liền chịu điểm ủy khuất này đi!

Phương Tranh biểu tình trang nghiêm, khẳng định nói: “Đương nhiên là sự thật, ngươi cảm thấy được ta có mao bệnh thích nhận người lạ làm thân muội muội sao?”

Trường Bình hai mắt mở lớn, lặng thần nhìn chăm chăm vào Diệp Linh Nhi không hề chớp mắt lấy một cái, sau một lúc lâu ánh mắt hung ác sớm đã tiêu thất, ngược lại chuyển thành xấu hổ, biểu tình có chút sợ hãi nhìn Diệp Linh Nhi, ngón tay nhỏ của nàng mân mê chéo áo, một bộ dạng e ngại khi đại tẩu nhìn thấy tiểu cô tử (em gái của chồng), quả thực khả ái.

Nhìn lại Yên Nhiên cùng Tiểu Lục, vốn hai người đang ở ngoài cửa nhìn trộm, thấy Phương gia ba đời độc tử không hiểu sao lại mọc từ đâu ra thêm một đại thành viên, hơn nữa còn là thân muội muội của phu quân, cho nên hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, nhanh chóng dời bước từ ngoài cửa tiến vào, thân mật kéo tay Diệp Linh Nhi, bắt đầu hàn huyên tâm sự.

Trường Bình đối mặt với Diệp Linh Nhi ngượng ngùng cả nửa ngày, bây giờ mới thân thiết kéo tay Diệp Linh Nhi, chen chúc cùng Yên Nhiên và Tiểu Lục ngồi sát lại một bên, dùng hành động này để biểu lộ nàng chính là đại tỷ trong nhà, sau đó mới hỏi han ân cần Diệp Linh Nhi, thân thiết nhiệt tình quả thực tựa như hai người là thân tỷ muội mười mấy năm rồi không gặp nhau.

Phương Tranh cười thầm, nữ nhân lòng dạ hẹp hòi khi phát tác thì có bao nhiêu ngang ngạnh, đồng thời trong lòng cũng âm thầm nhẹ nhõm thở dài một hơi, cuối cùng cũng đem câu chuyện của quá khứ lừa gạt được, quay đầu lại giải thích cùng phụ thân một tiếng, nếu hiện giờ Diệp Linh Nhi không có chỗ nương tựa, không bằng diễn giả thành thực, rõ ràng nhận nàng ta làm thân muội muội đi.

Diệp Linh Nhi chân ướt chân ráo bước vào trong Phương phủ, hoàn cảnh xa lạ cho nên nàng có chút e ngại, thấy Phương Tranh cùng lão bà của hắn nói hươu nói vượn, vốn đang không muốn nhận thì lại bị Phương Tranh trừng mắt nhìn. Trong lòng của nàng không hiểu vị Phương đại nhân này có chủ ý như thế nào, bất quá nếu Phương đại nhân không muốn nàng giải thích, nàng liền phải biết nghe lời, thần tình quái dị ngậm cái miệng nhỏ nhắn lại, mặt hoa cười đỏ bừng tùy tiện để cho chúng nữ lôi kéo.

“Phu quân, công công lão gia, lão gia thực sinh hài tử cùng người khác ở bên ngoài sao?” Trường Bình đối với Diệp Linh Nhi có chút cảm tình, tức thì lặng lẽ kéo Phương Tranh ra bên ngoài hành lang, nhẹ giọng hỏi.

Cũng đã lừa gạt đến một bước này, Phương Tranh đành phải tiếp tục kiên trì bảo lưu câu chuyện: “Đó là đương nhiên, chuyện này tại Phương gia chúng ta cũng chính là tối cơ mật, chỉ có hai người ta cùng lão gia biết mà thôi.”

“Thế vì sao bà bà không biết?”

“Ngu ngốc! Nếu mẫu thân mà biết, phụ thân còn có thể sống được hay sao?” Mọi người đều hiểu, Phương lão gia sợ nhất chính là lão bà của mình, tần suất tương đối cao.

Trường Bình hai mắt vận chuyển, tức thì hưng phấn ngoe nguẩy lắc cánh tay Phương Tranh, không ngừng nói :” Mau kể , mau kể đi!” Trong phòng Yên Nhiên cùng Tiểu Lục thân mật tự giới thiệu bản thân mình với Diệp Linh Nhi, nhưng tai của các nàng lại đang lắng nghe câu chuyện bên ngoài cửa của Phương Tranh cùng Trường Bình.

Phương Tranh ngửa đầu nhìn trời, thở dài một hơi! Nữ nhân a! Những chuyện tào lao như thế này mà cũng cảm thấy thú vị! Cái này bảo ta làm sao mới có thể cải biên đây?

“ Khụ khụ! Nhiều năm trước kia đã lâu lắm rồi...” Phương Tranh hạ thấp giọng, ra vẻ thần bí bắt đầu lùa gạt.

“ Lâu khoảng bao nhiêu năm rồi?” Người bị gạt rất chăm chú vào câu chuyện, yêu cầu Phương Tranh cần phải tỉ mỉ tinh chuẩn thêm một chút.

“ Ách....đại khái khoảng mười sáu năm trước đi...”

“ Nga, mau kể tiếp, mau mau!”

“ Người có biết mười sáu năm trước Phương gia chúng ta chỉ là hành thương, lão gia đi Nhạc Châu chọn mua một số loại hàng hóa, sau đó tại nội thành Nhạc Châu quen biết một vị thiên kim tiểu thư.”

“ Tiểu thư này trong nhà làm nghề gì?” Trường Bình bát quái tò mò chen ngang hỏi Phương Tranh.

“ Ách, cũng giống như chúng ta, cũng hành nghề thương nhân, ân, đúng! Thương nhân! Ai, ta đang nói người đừng ngắt lời có được không đây? Hại ta đều biên không nổi...khụ khụ, sai lầm rồi, là không nhớ lại được.”

Thần sắc có chút hổ thẹn nhìn Trường Bình liếc mắt một cái, Phương Tranh tiếp tục nói: “ Người có biết mười sáu năm trước, phụ thân ta là một người hào hoa phong nhã, lãng tử tuần kiết như thế nào hay không, người nhìn bộ dạng hiện tại của ta thì có thể tưởng tượng ra được. Cho nên sau khi thường xuyên qua lại, vị thiên kim tiểu thư kia liền âm thầm ái mộ phụ thân ta, tặng cho hũn vật đính ước, lại ám chỉ nàng không để ý khi bước chân vào làm thiếp nhà họ Phương, chỉ cần phụ thân ta nguyện ý cưới nàng là được. Nhưng phụ thân ta không dám đáp ứng nha, người cũng biết mẫu thân của ta là một vị nữ trung hào kiệt có bao nhiêu cường hãn, trong mắt không nhìn được một hạt cát nào thổi qua, có khi nào lại cho phép phụ thân ta nạp vào một tiểu thiếp đây? Ài, điểm này người cũng đừng học theo mẫu thân ta, dễ dàng tạo oan cảnh như bây giờ a!”

Phương Tranh càng nói càng hăng hái, hồn nhiên không chú ý tới sắc mặt của Trường Bình đang trở nên quái dị, thậm chí liên tục nháy mắt ra ám hiệu cho hũn, nhưng hũn lại không thấy được, vẫn đắm chìm vào câu chuyện tài tử tương ngộ giai nhân, không thể tự kiềm chế nổi cảm xúc.

....Sau đó phụ thân ta cự tuyệt vị thiên kim tiểu thư kia....

“ Vị tiểu thư kia đau khổ! Ai, lúc đó liền ngã bệnh. Nàng phải nằm mãi trên giường suốt nửa tuần mới khỏe lại, sau khi lành bệnh, càng nghĩ càng đau xót vô cùng. Nàng nghĩ, nếu không chiếm được trái tim của phụ thân ta, như vậy có được thân thể của phụ thân ta cũng tốt, ai! Hối thế gian tình ái là chi, mà đôi lứa sở sở chụp chụp...”

“ Phu quân...phu quân...” Thần sắc của Trường Bình cũng càng ngày càng quái dị, khuôn mặt xấu hổ nhỏ giọng kêu Phương Tranh.

Phương Tranh vẫn ngửa mặt lên trời cảm thán, đối với tiếng hô hoán của Trường Bình vẫn hồn nhiên không cảm giác, cố sự biên ra thật êm tai. Quả thật ngay chính hũn cũng bị cảm động.

“ Vì vậy, ở một đêm tối sấm chớp, vị tiểu thư si tình kia sở soạn leo lên giường phụ thân ta, lúc đó phụ thân ta vạn phần ngỡ ngàng, dưới ồm ờ, liền thành tựu chuyện tốt, nhưng hiện thực thì luôn luôn tàn khốc, phụ thân ta khẳng định không thể cưới vị tiểu thư kia, dưới tâm tình hổ thẹn, sáng sớm hôm sau phụ thân liền rời khỏi Nhạc Châu, từng thế suốt đời cũng sẽ không bao giờ bước vào Nhạc Châu nữa bước. Mà vị tiểu thư si tình kia, mỗi ngày dùng nước mắt rửa mặt, từ đó về sau hai người cách xa nhau ngàn dặm, vì người yêu, mịt mù xa xăm.”

Trường Bình bỗng nhiên ho khan, còn ho rất kịch liệt. Mà Yên Nhiên và Tiểu Lục đang đứng sau cánh cửa nghe cố sự, chẳng hiểu vì sao cũng không còn thấy hình bóng.

Chẳng lẽ cố sự ta biên nghe không hay sao? Thế nào khán giả ngày càng ít? Phương Tranh ngượng ngùng vuốt mũi, bắt đầu đại kết cục: “ Buổi sáng phụ thân ta rời khỏi Nhạc Châu, vị tiểu thư kia đến đưa tiễn, phụ thân ta thấy nàng rơi nước mắt đầy mặt, không khỏi dị thường đau lòng, dưới sự đau buồn, viết xuống một bài tiểu từ tặng nàng, trong đó viết:

“ Hồng tô thủ,

hoàng đăng tửu.

Mãn thành xuân sắc cung tường liễu.

Đông phong ác,

hoan tình bạc,

nhất hoài sầu tự,

kỷ niên ly tác,

Thác! Thác! Thác.”

Tay mềm yếu

Rượu hoàng đăng

Thành xuân sắc, liễu xanh tường.

Gió đông lạnh

Ân tình bạc

Nỗi lòng buồn bã

Tháng năm tan tác

Sai ! Sai ! Sai!

“ Ai nha! Thật là hay! Phụ thân ta viết quá tuyệt vời! Màu sắc đẹp dễ tuyệt diệu như vậy, thảo nào vị tiểu thư kia ái mộ như vậy đối với ông ấy, ai, hảo từ thiên cổ có một không hai như thế, nàng cho chút phản ứng có được hay không?”

Ánh mắt Trường Bình kinh hãi nhìn phía sau Phương Tranh, lộ ra dáng tươi cười so với khóc còn khó coi hơn.

“ Hay, quả nhiên là hảo từ!”

“ Sau khi cùng vị tiểu thư kia giao hợp, không ngờ lại mang thai, nàng đoán đi, tiểu hài tử kia chính là ai nào?” Phương Tranh đang biên cố sự thật hứng khởi, không ngờ còn biết chế tạo ra câu hỏi để suy đoán.

Ánh mắt Trường Bình đại ra, không hề phản ứng. Phương Tranh cũng không chú ý, tự hỏi tự đáp: “ Không sai! Chính là vị cô nương trong phòng kia, Diệp Linh Nhi. Nàng vẫn theo họ mẹ, vẫn cùng Phương gia ta thất lạc cho đến nay. Thẳng đến vài ngày trước, huynh muội chúng ta mới quen biết nhau. A, lần này thật sự là nhân gian tự có chân tình tại, một cảnh hồng hạnh xuất tường hoa.”

Biểu tình Trường Bình bỗng nhiên thống khổ che mặt, rên rỉ một tiếng.

Lúc này Phương Tranh mới chú ý tới Trường Bình đứng là không thích hợp: “ Mật nhi, nàng làm sao vậy? Vì sao nàng cũng làm ra biểu tình như đang có thai?”

Trường Bình bụm mặt, đầu cũng không dám ngẩng lên, thò một tay ra chỉ chỉ phía sau Phương Tranh.

Phương Tranh vừa thấy động tác của Trường Bình, cảnh giác đột nhiên sinh ra, chỉ cảm thấy sau lưng có một cỗ sát khí âm trầm băng lãnh, thẳng thấm nhập da thịt, làm lông tóc hấn dựng đứng.

“ Nguyên lai phụ thân của người còn có được một đoạn chuyện cũ khúc chiết uyển chuyển như vậy, hừ! Tốt!” Phía sau truyền đến thanh âm quen thuộc, Phương phu nhân mắt phượng ẩn hàm sát khí, sát khí thẳng trừng tận trời.

Phương Tranh nghe được thanh âm của bà, nhất thời cảm thấy chung quanh phạm vi mười trượng nhiệt độ không khí xoay chuyển, hạ thấp tới âm độ, trong đầu loạn thành một đoàn, một ý niệm điên cuồng thoáng hiện trong đầu: Xong! Tính mạng lão cha khó giữ được rồi!

“ Mẫu thân, hài nhi chỉ là vừa nói giỡn, lão nhân gia đừng xem là thật nha, đây là hiểu lầm...” Phương Tranh kinh khủng mở to hai mắt, run giọng giải thích.

Trường Bình ở bên cạnh dùng sức gật đầu phụ họa.

“ Có phải là hiểu lầm hay không, ta ngay mặt hỏi lão cha người liền biết!” Phương phu nhân cười nhạt mấy tiếng, khe nâng áo, giống như đang diễn trên sân khấu kịch, theo nhịp trống thương thương thương, thêm thế đi sấm gió, thẳng tới hậu viện.

Phương Tranh và Trường Bình ngậy ra tại chỗ, phu thê hai người chậm rãi xoay cổ, liếc mắt nhìn nhau.

Một lúc lâu, Trường Bình giống như con mèo bị đập trúng đuôi nhảy dựng lên, hét lớn: “ Còn ngậy ra làm gì? Nhanh cứu người a!”

“ A! Cứu người!” Phương Tranh như ở trong mộng mới tỉnh, nhắc vạt áo, lòng như lửa đốt hướng hậu viện chạy đi, Trường Bình chăm chú đi theo phía sau hắn.

Phương Tranh vừa chạy vừa oán giận Trường Bình: “ Mẫu thân đại nhân đứng ngay phía sau, sao nàng còn không sớm nhắc nhở ta?”

Trường Bình thở hồng hộc, ủy khuất nói: “ Bà bà bắn ra thủ thế, muốn ta đừng ngắt lời người nói chuyện. Ta dám không nghe lời của bà bà sao?”

Thật đúng là, con dâu thông minh đều biết nên lúc nào có lập trường kiên định đứng bên cạnh mẹ chồng.

Trong lòng Phương Tranh âm thầm kêu khổ, lão cha lần này thảm rồi. Đột nhiên bị ụp cho một tội danh lăng nhăng bên ngoài không nói, thân thể của lão cha, không biết có thể chịu được bao nhiêu chiêu thức của lão nương?

Trong hậu viện, Phương lão gia vừa lành bệnh, vẫn đang ở trạng thái như nửa về hưu, công việc cực khổ của Phương gia hiệu buôn vẫn giao cho Trường Bình, Phương lão gia vẫn an tâm ở lại trong nhà nhàn nhã dưỡng lão.

Lúc này Phương lão gia đang nằm trên ghế dài trải lông thú quý giá, nhắm mắt hừ hừ một khúc hát, bàn tay đang nhẹ nhàng vỗ lên đùi, thỉnh thoảng nhắc chén trà uống vài ngụm, sau đó thỏa mãn thở dài. Có vợ có con trai có con dâu, gia cảnh giàu có, nhi tử lại tài giỏi, con dâu hiền lành, người sống trên đời đạt được như vậy, dù chết cũng đáng nha.

Ngoài cửa “ ầm” một tiếng nổ, phá hủy tâm tình thỏa mãn của Phương lão gia.

Phương lão gia bất mãn nhíu nhíu mày, ngưng mắt nhìn lại, đã thấy Phương Tranh và Trường Bình hai người hỗn hển vọt tiến đến.

Phương lão gia không khỏi vẻ mặt sùng nịch nở nụ cười. Hai hài tử này, đều đã thành hôn, tính tình vẫn còn nóng nảy như vậy, sau này lão phu còn phải giáo dục bọn họ nhiều hơn mới được.

“ Chuyện gì hoang mang rối loạn khẩn trương như thế?” Phương lão gia cố ý nghiêm mặt nói.

Phương Tranh xoa mồ hôi lạnh khắp đầu, phu thê hai người vào phòng liền đưa mắt nhìn chăm chăm Phương lão gia, thấy hắn hoàn hảo không tổn hao gì, cả người còn nguyên lành, hai người không khỏi đồng thời thở phào nhẹ nhõm, hoàn hảo hoàn hảo, lão nương không chạy nhanh bằng chúng ta, thở hỗn hển vài hơi, Phương Tranh dồn khí đan điền, hét lớn: “ Phụ thân! Việc lớn không tốt, phụ thân mau nhanh chạy trốn đi.”

Phương lão gia giận dữ: “ Hồn trưởng! Có người ăn nói với phụ thân của mình như người sao? Lão phu chưa từng làm gì sai, chạy trốn cái gì?”

Phương Tranh giậm chân vội la lên: “ Lão nhân gia chưa từng nghe nói qua, người đang ngồi trong nhà, họa từ trên trời tới sao? Hải nhi mới bấm tay tính toán, hôm nay ngài có tai bay vạ gió nha.”

Phương lão gia càng nghe càng hồ đồ: “ Có ý tứ? Lão phu có tai nạn gì? Người nói rõ ràng!”

Phương Tranh vẻ mặt cầu xin nói: “ Không kịp giải thích nữa, cha, hải nhi bất hiếu, xin lỗi ngài nha! Trước tiên khoan hãy nói, nhanh dọn dẹp một chút, chạy trước cái đã, sau này ngài tìm cơ hội quay về giải quyết, ngài thích du ngoạn không? Hải nhi phái người tống ngài đi thăm danh lam thắng cảnh. Ngài đi du ngoạn một năm năm rưỡi rồi trở về, chuyện này có lẽ cũng đã trôi qua.”

“ Cái gì linh tinh rối loạn vậy? Lão phu không đi đâu hết! Người nói rõ cho lão phu, rốt cục xảy ra chuyện gì?” Phương lão gia trừng mắt liếc hắt, lại nâng chén trà, chậm rãi uống một ngụm.

Phương Tranh lo lắng nhìn ngoài cửa một chút, lo sợ không yên nói: “ Cha, nếu còn không chạy thì không kịp nữa.”

“ Hừ! Đã không còn kịp rồi!” Ngoài cửa, Phương phu nhân hai tay chống nạnh, đang rần rần chắn ngay tại cửa. Giống như thiên thần hạ phàm, nghiêm nghị tức sát.

“ Phu nhân, bà làm sao vậy?” Phương lão gia nhìn thấy dáng dấp như muốn giết người của Phương phu nhân, liền hỏi.

Mắt phượng của Phương phu nhân bốc lửa, trong mắt sát khí giống như Hoàng Hà vỡ đê tuôn trào, tàn bạo trừng mắt nhìn Phương lão gia. Sau đó giống như sấm gió mùa xuân, chợt quát: “ Lão già kia! Không nghĩ tới ngươi cũng thật phong lưu, nạp mạng đây!”

Nói xong Phương phu nhân giống như một liệt mã tấn công trận địch, hướng Phương lão gia xung phong giết tới.

Phương lão gia quá sợ hãi, quay đầu bắt an hỏi: “ Lão già kia là ai? Mẫu thân ngươi làm sao vậy?”

Phương Tranh kéo lão cha thối lui ra sau, trong miệng cũng không nhàn rỗi: “ Lão già kia còn không phải là chỉ ngài sao? Phụ thân, ngài nên tránh mặt một chút đã, Mặt nhi, đoạn hậu!”

Trường Bình hiểu ý, nhanh nhẹn tiến lên ngăn cản Phương phu nhân.

Phương Tranh đưa Phương lão gia nhanh chóng trốn ra khỏi phòng, trốn vào một gian sương phòng hẻo lánh.

Phương lão gia thần sắc kinh nghi bất định, gương mặt mang vẻ sợ hãi nói: “ Tranh nhi, rốt cục chuyện gì xảy ra? Mẫu thân ngươi làm sao vậy? Lão phu làm sai chuyện gì rồi?”

Phương Tranh cẩn cẩn thận thận nhìn sắc mặt của Phương lão gia, gian nan nuốt nước bọt, bồi cười nói: “ Phụ thân, ha hã, chúc mừng ngài, hải nhi tìm một đứa con gái nuôi cho ngài.”

“ Cái gì?” Phương lão gia kinh ngạc: “ Ý của ngươi là nói, ngươi nhận thức một thân muội muội nuôi?”

Phương Tranh vội vàng gật đầu.

“ Vậy có quan hệ gì với việc mẫu thân ngươi truy sát lão phu?”

“ Bởi vì nghĩa muội mà hải nhi nhận thức kia, vừa lúc lại là nữ nhi của tình nhân cũ lúc trước của ngài.”

Phương lão gia nghe vậy ngẩn người, lập tức giận tím mặt: “ Thối lắm! Lão phu làm gì có tình nhân cũ?”

Phương Tranh bồi cười nói: “ Hư cấu, chỉ là hư cấu, ngài đừng xem là thật.”

Rốt cục Phương lão gia liền hiểu rõ là chuyện gì xảy ra. Nhất thời tức giận đến chòm râu dựng thẳng, nói: “ Lão phu có xem thật hay không không quan trọng, thế nhưng mẫu thân ngươi có xem là thật hay không mới đáng nói, khó trách mẫu thân ngươi tức giận như vậy, ngươi không phải là muốn lấy mạng lão phu sao?”

“ Phụ thân, ngài bớt giận, hài nhi lập tức giải thích với mẫu thân, bảo chứng không để ngài phải chịu đòn.” Phương Tranh thấy thân thể lão cha tức giận đến run run, lập tức biết không ổn, nhanh miệng nói.

“ Người...người tên nghiệt tử này, dám bịa đặt sinh sự, xem hôm nay lão phu có thu thập người không!”

Phương lão gia không đợi Phương Tranh nhiều lời, thuận lợi chụp một cây gậy gỗ bên cạnh, tiện tay quơ giữa không trung. Tay phải cầm gậy, tay trái nắm bắt kiếm quyết, một chiêu “ Hoàn hảo thiên quân” trực tiếp trúng ngay cái mũi Phương Tranh.

“ Phụ thân, lão nhân gia bớt giận. Hài nhi giúp ngài giải thích là được, ai nha.” Phương Tranh thấy tình thế không ổn, vội vàng bảo vệ đầu, đoạt cửa mà chạy, chạy trốn chết.

“ Nghiệt tử! Trốn chỗ nào! Nạp mạng đây!” Phương lão gia sĩ khí như hồng, như một dũng tướng truy giặc cùng đường.

Phương lão gia thật sự phẫn nộ, thật vất vả mới sống yên ổn được vài ngày, tên nghiệt tử này lại cho hắn thêm phiền phức, thành thân, làm quan rồi mà còn suốt ngày chọc lên đầu lão cha, hôm nay nếu không đem gia pháp hung hăng thu thập hắn một trận, ngày sau chính mình làm gì còn những ngày lành mà sống?

Phương Tranh nhanh chóng thoát ra khỏi sương phòng chạy trốn chết, Phương lão gia phản ứng cũng không chậm, theo sau truy sát ra ngoài.

Phương Tranh ôm đầu vừa chạy vừa cầu xin tha thứ: “ Phụ thân, hài nhi sai rồi! Lão nhân gia bớt giận, đừng chạy nhanh như vậy. Cần thận bị vấp té.”

Phương lão gia xanh mặt, hai phụ tử vây quanh trong hoa viên rộng lớn của Phương phủ, người chạy ta truy, cực kỳ náo nhiệt.

Không biết Phương phu nhân từ bao giờ đã xuất hiện ở một góc hoa viên, nhìn thấy Phương lão gia nổi giận truy nhi tử, tâm tình bao che cho con thân nhiên mà phát: “ Lão già kia! Nhi tử vạch trần chuyện xấu của người, không ngờ còn dám đánh hắn, càng già càng hỗn trướng!”

Phương lão gia nghe được thanh âm Phương phu nhân, nét mặt không khỏi trắng bệch, giậm chân vội la lên: “ Phu nhân...ai nha! Bà hiểu lầm lão phu rồi! Đều do tên nghiệt tử...”

“ Hãy bớt sàm ngôn đi! Lão già kia, chịu chết đi!” Phương phu nhân không thèm nghe phân trần, liền chạy tới hướng Phương lão gia đánh tới.

Phương lão gia sợ đến xoay người bỏ chạy, hô to: “ Phu nhân, bà thực sự hiểu lầm rồi.”

“ Mẫu thân, là hài nhi nói lung tung thôi, thật sự không có đâu.”

“ Câm miệng! Nghiệt tử, hôm nay lão phu cần phải tươi sống đánh chết người!”

“ Ai nha! Lão già người đã làm sai chuyện, không ngờ còn dám đánh nhi tử, ta liều mạng với người!”

“ A! Phu nhân tha mạng!”

“ Mẫu thân, đừng đánh phụ thân nữa, cầu người thu lại thần thông đi.”

“ A nghiệt tử, hôm nay tai bay vạ gió của lão phu toàn bộ do người khởi ra, xem lão phu đánh chết người!”

“ Phụ thân, ngài đừng đánh ta nữa, mẫu thân đang đánh sau lưng kia, ngài chạy trước hãy nói đi.”

Tiếp theo trong Phương phủ gà bay chó sủa, thần sắc bọn người hầu kinh hoảng, lần đi rất xa, nghĩ chân quan sát mấy vị chủ nhân của Phương gia người truy ta chạy, đánh cho khí thế ngất trời.

Nửa canh giờ sau.

Trong tiền sảnh Phương phủ.

Phương lão gia ngồi ngay ngắn ở giữa, gương mặt không chút biểu tình. Dáng vẻ vẫn uy nghiêm như ngày thường, chỉ là trên mặt thêm mấy nơi tím xanh, thỉnh thoảng đau đến gương mặt nhăn lại, phải hít mạnh một hơi. Không cần phải nói, người chế tạo vết thương đương nhiên là nữ chủ nhân của Phương phủ, lão nương của Phương Tranh.

Phương Tranh cũng không tốt hơn được bao nhiêu, trên mặt cũng là một khối xanh một khối tím, hai phụ tử đều như nhau, không ngừng xuýt xoa đau một lượt.

Phương phu nhân lại ngồi một bên, thần sắc hơi có chút ngại ngùng, nén cười, thỉnh thoảng nhìn hai cha con, sau đó lại cùng Trường Bình liếc nhìn nhau. Hai nữ nhân như muốn cười mà không dám cười.

Phương lão gia khái vài tiếng, vô ý thức vuốt râu, nhưng lại phát hiện hàm râu vốn hoàn mỹ của hắn không biết từ khi nào đã biến thành so le không đồng đều, sắc mặt Phương lão gia không khỏi xót xa co quắp một chút.

“ Nói như thế, vị nữ tử gọi là Diệp Linh Nhi kia, đó là muội muội ruột thịt của Nhạc Châu Diệp Văn Giang bị người hại chết ngoài đường làm kinh thành sôi sục mấy hôm nay?” Phương lão gia trầm ngâm nói.

Phương Tranh gật đầu: “ Đúng, hài nhi phụng hoàng mệnh, truy tra vụ án, suy nghĩ nàng sẽ bị người làm hại, cho nên mới đưa nàng về phủ, để phòng ngừa vạn nhất.”

Phương lão gia vô hạn u oán nhìn Phương phu nhân, trong ánh mắt hàm nghĩa rất rõ ràng, đó, chân tướng rõ ràng, ta thật oan uổng!

Phương phu nhân chợt dạ không dám nhìn hắn, che miệng lại cười liên tục.

“ Hừ! Nghiệt tử, ngươi tiếp nàng vào phủ cũng không sao. Vì sao còn liên lụy lên đầu lão phu?”

Phương Tranh liếc mắt nhìn Trường Bình, vẻ mặt đau khổ nói: “ Hài nhi cũng lo lắng Mật nhi hiểu lầm thôi. Cho nên mới nói dối, đỡ phải giải thích cho phiền phức.”

Trường Bình mất hứng nói: “ Phu quân lại nói gì! Ta là người không chịu nói lý như vậy sao? Ăn ngay nói thật, người ta sao trách người? Lẽ ra ngươi cứu nàng, đây là việc thiện tích âm đức, ta vui vẻ còn chưa kịp, sao hiểu lầm?”

Phương lão gia giận trừng Phương Tranh, lập tức thở dài: “ Tranh nhi, mặc dù lão phu nhàn rỗi trong nhà, không hỏi thế sự, nhưng lão phu cũng không phải người mù, người điếc. Bên ngoài đồn đãi nói, hoàng thượng muốn phế thái tử, lập thái tử khác. Ngươi và Phúc Vương điện hạ có phải cũng tranh vào trong vũng nước đục này? Lão phu nhìn ra được, vụ án Diệp Văn Giang bị hại, phía sau cũng không đơn giản! Ngươi không thể phớt lờ xem thường.”

Phương Tranh nhanh nhẹn vỗ mông ngựa, nghiêm mặt cười nói: “ Phụ thân, lão nhân gia anh minh...”

“ Làm sao vậy?”

“ đau.”

“ Hừ! Đáng đời! Ui...”

258. Chương 243: Nhân Lợi Mà Hợp

Trong đại sảnh Phương phủ, Phương lão gia ngồi tựa lưng vào ghế thái sư, mặt nhìn ra bên ngoài cửa, biểu tình phần khởi thường ngày đã chuyển thành lo lắng bất an, đối với nhi tử độc nhất hắn luôn luôn lo lắng.

Chẳng bao lâu sau, một cái đệ tử thương nhân phú hào, cả ngày chỉ biết gây họa, thế nhưng không hiểu sao một đường bước chân vào chốn quan trường triều đình hắc ám, hiện giờ lại trở thành một đại quan trong tay nắm giữ quyền cao chức trọng, hiện tại các vương gia đang minh tranh ám đấu giành giật ngôi vị, nếu không biết tự kiềm chế bản thân mà rơi vào dòng nước bẩn này, chỉ cần bước sai một ly thì cũng có thể phải trả giá bằng tánh mạng của toàn gia, toàn bộ Phương phủ, gà chó cũng sẽ chết.

Phương gia chỉ có một mạch duy nhất này, đã truyền thừa được ba đời, suất đinh thực phi thường ít ỏi, tới đời của Phương Tranh, Phương lão gia chỉ còn một đứa nhi tử bảo bối. Coi như đứa nhi tử này thường xuyên làm những việc bất hảo, trộm đạo, mềm nắn rắn buông, những chuyện chó má hoang đường gì cũng đều nghịch thử qua, nhưng hắn dù sao cũng là huyết mạch duy nhất của Phương gia, hơn nữa hắn cũng không có bôi nhọ thanh danh của Phương gia một chút nào, cứ nhiên trở thành người duy nhất của dòng

họ Phương trong vòng một trăm năm trở lại, tiến vào triều làm quan, chẳng những thế còn là trọng thần đương triều!

Nhưng càng như thế thì Phương lão gia càng thêm lo lắng.

Lão thiên đối đãi với Phương gia không bạc, thế nhân muốn có gì, Phương gia đều có. Nhưng mà cổ nhân có câu cửa miệng, “trong phúc có họa,” vận khí tốt luôn luôn sẽ có một ngày dùng hết, trong lòng của Phương lão gia sợ hãi, hấn sợ tương lai không bao lâu nữa hết thấy mọi chuyện trước mắt đều tan thành mây khói, thậm chí ngay cả Phương gia cũng có thể biến mất trên thế gian.

Loại tình cảm lo lắng này đều không phải vô cớ, nhi tử của hấn, Phương Tranh, đang bị cuốn vào một hồi tranh đoạt quyền lực của các vị vương gia, không thể đoán trước được người nào sẽ thắng, người nào sẽ bại! Nếu thắng, Phương gia từ nay về sau liền có thể sải bước đứng vào hàng ngũ chính phiệt, hưởng vinh diệu đời đời, nhưng bại, toàn gia sẽ bị tàn sát không chừa một ai, không một nhân chứng sống, đây là một canh bạc lớn, dùng sinh mệnh làm vốn đặt cược.

“Tranh nhi, người đã nghĩ không suốt chưa? Có một số việc khi chúng ta dính vào, liền không có cách nào thoát lui được nữa, quan trường cũng như chiến trường, một khi rút dây động rừng tham dự vào liền thân bất do kỷ, thừa dịp hiện tại mọi chuyện còn chưa bắt đầu, thu tay vẫn còn kịp.” Phương lão gia chăm chú nhìn Phương Tranh, thở dài nói.

Phương Tranh biểu tình hơi giật mình, tiếp theo cười khổ: “Phụ thân, lão nhân gia ngài cũng biết hài nhi sợ nhất là chết, trong ngày thường nhìn thấy nguy hiểm liền chạy trốn, lấy tính khí của hài nhi làm sao có thể nguyện ý tham dự vào loại chuyện tình tranh đoạt ngôi vị như thế này a?”

Phương Tranh chậm rãi nhìn mọi người có mặt ở trong phòng, có phụ mẫu, cũng có lão bà, bọn họ đều là những người thân của mình. Từ ngày xuyên việt đến nơi xa lạ này, trong lòng của Phương Tranh vốn đã tràn ngập kinh sợ cùng bài xích, hấn cũng không biết xuyên việt tới đây có bao nhiêu hạnh phúc, nhưng hấn đã tới, như vậy liền phải hảo hảo bảo trì được mạng sống.

Cái gọi là quan cao tước hậu, gia tài vạn ức, hấn chưa từng để vào trong mắt. Hoàng thượng thăng quan cho hấn, hấn thật sự không được cao hứng cho lắm, không hiểu gì mà cư nhiên lại phát tài, hấn cũng không có mừng rỡ như điên, bởi vì hấn cảm giác được những chuyện này mơ hồ không phải chân thật.

“Mất hấn thấy lâu cao, mất hấn thấy tân khách cùng yến tiệc bữa phứa, mất hấn thấy sắp sụp đổ rồi.”

Hiện giờ chính mình có được tất cả những chuyện này, đều không phải là như thế sao? Đều là những thứ phù phiếm hào nhoáng ở bên ngoài, cái chân chính mà bản thân mình có được, liền chỉ có vài vị thân nhân trước mắt này, cũng vì bọn họ mà Phương Tranh chỉ có thể lựa chọn lao vào dòng nước xoáy tranh đoạt quyền lực này, bởi vì hấn biết coi như mình không đi tranh giành, người ta thắng vĩnh viễn cũng sẽ không có bỏ qua cho hấn cùng người nhà, trừ phi chính hấn trở thành người thắng cuộc.

Đó là một vấn đề rất dễ dàng lựa chọn, còn nếu như muốn rời khỏi trường tranh đấu này? Đó là không thể, nhất định là không thể như vậy.

Phương Tranh không phải vĩ nhân, hấn cũng không nghĩ rằng quyết định hiện giờ của mình hết thấy có bao nhiêu vĩ đại, nói toạc ra chỉ có một câu, hấn không muốn chết, càng không muốn liên lụy đến thân nhân, cho nên hấn chỉ còn cách phải dồn người khác vào tử lộ.

Chỉ cần người nhà có thể bình an hảo hảo sống một cuộc sống vui vẻ, hấn chẳng sợ phải giương cờ tạo phản hoàng đế, hấn cũng dám làm.

Phương Tranh chậm rãi nhìn lướt qua mọi người một lần, gần từng tiếng nói: “Có một số việc không thể không làm, không làm chúng ta cũng chỉ có con đường chết. Cho nên ta nhất định phải làm, chẳng sợ trong lúc tối hậu chiến bại, ít nhất lúc đó ta cũng sẽ không hối hận. Hài nhi đã thành lập gia thất, bởi vậy hài nhi cần phải có trách nhiệm bảo vệ an toàn cho thân nhân của mình, cho dù hài nhi chỉ còn một nửa cái mạng, nhất định cũng sẽ bảo vệ an toàn chu đáo cho mọi người.”

Phương Tranh có thói quen cợt nhả, nhưng lúc nói ra những lời này, biểu tình trên mặt của hấn chưa từng bao giờ đứng đắn qua như thế.

Phương lão gia nghe vậy run lên, đôi mắt già lão đục ngầu tức thì nổi lên một tầng lệ quang, hài nhi của mình thật sự đã trưởng thành rồi, lấy cái tính tình hỗn trưởng của hắn trước kia, như thế nào sẽ nói ra những lời cảm động đến tận phế phủ này?

Bên cạnh đó, Phương phu nhân cùng Trường Bình đã sớm cảm động nước mắt rơi lã chã, bên trong mắt là một mảnh đầm lệ mông lung, mơ hồ nhìn thân hình gầy yếu trước mặt bỗng nhiên trở nên cao lớn, cương tráng vô bỉ, giống như hắn có năng lực chống đỡ được mọi loại đả kích, các nàng may mắn được chứng kiến người nam tử trụ cột của Phương gia đang từ từ vạm vỡ đứng thẳng sống lưng, làm cho trong lòng của các nàng dâng lên một loại cảm giác hồ thẹn.

Đáng tiếc ngày vui ngắn ngủi chẳng được nhiều, nhân tình độc đáo luôn luôn thích làm ra một chút tư vị đốt đàn nấu hạc.

Biểu tình đứng đắn trên gương mặt của Phương Tranh bỗng nhiên biến đổi, trở thành bộ dạng đáng thương, ngữ khí cũng đã tràn ngập hương vị cần phải ăn đòn: “ Ài, mới vừa rồi ta chỉ nói chơi thôi, phụ thân, hay là chúng ta dứt khoát bỏ trốn khỏi kinh thành đi, địa phương này ngư long hỗn tạp rất nguy hiểm....”

Mọi người trong nhà nghe được đều thất thần trong chốc lát, sau đó trong nháy mắt động tác nhất trí giống như không thể tin tưởng được, mới vừa rồi bộ dạng còn chính khí凛冽, hiện giờ có phải là hắn không a? Biểu tình của một người làm sao có thể biến hóa được đến mức quỷ thần khó lường như thế?

Hiện tại Phương Tranh thoát nhìn tựa như một cái tiện nhân, không, quá mức thoải phòng hắn, hắn chỉ như một đồng phân trâu mà thôi.

Phương lão gia vạm vỡ phần bất đắc dĩ lắc đầu, lại trừng mắt nhìn Phương phu nhân: “ Bà nhìn đứa nhi tử của bà đi!”

Nói xong Phương lão gia mặc kệ Phương Tranh, phất ống tay áo một cái, đứng dậy đi thẳng vào trong hậu viện.

Phương phu nhân cũng đứng dậy, nhìn thoáng qua cũng không thèm nhìn Phương Tranh lấy một cái, đi theo phía sau lưng của Phương lão gia, không phục nói: “ Nhi tử là do ta sinh, nhưng ông là người dạy hắn, chính ông dạy dỗ hắn không được tốt, có thể nào còn trách ta?”

“ Nếu bà không sinh hắn, ta còn cần phải dạy hắn sao?”

“ Hừ! Nói cũng hay nha! Sao lúc ta sinh hắn, ông không dứt khoát đem hắn bóp chết đi?”

“ Nếu lúc đó lão phu sớm biết rằng tương lai hắn lớn lên sẽ có cái bộ dạng như thế này, bà cho rằng lão phu không dám bóp sao?”

“ Vậy hiện tại ông đi bóp chết hắn cũng được mà.”

“ Ai! Không kịp rồi, hắn khẳng định sẽ không vui.”

Phương gia nhị lão trong câu chuyện khắc khẩu càng đi càng xa, cho đến khi khuất bóng.

Phương Tranh đứng ở tại chỗ, đại ra nhìn theo phương hướng biến mất của nhị lão, giống như con cá mắc cạn ngộp chết, vẫn không nhúc nhích.

Trường Bình ở bên cạnh hắn, thấy biểu tình của hắn, không khỏi bật cười khúc khích một tiếng.

Phương Tranh lấy lại tinh thần, vẻ mặt cầu xin nói: “ Nàng còn cười ra được sao, ai, ta làm gì cho người ta đối đãi như vậy chứ? Có cần thế sao? Tốt xấu ta cũng là độc đinh của Phương gia dòng tộc, có người đối đãi với độc đinh như vậy sao? Quá tổn thương tự tôn, Bí nhi, chúng ta quay về thu dọn một chút, rồi nhà trốn đi thôi.”

Trường Bình hì hì cười, đôi mắt đẹp như vàng trắng non, lắc đầu dịu dàng nói: “ Phu quân tự mình đi thu thập đi, hôm nay hiệu buồn đưa tới số sổ sách ta còn chưa xem qua, không đi cùng người đâu.”

Trường Bình ôm mặt Phương Tranh, giống như dụ dỗ tiểu hài tử: “ Ngoan, người tự mình đi chơi đi.”

Nói xong Trường Bình giống như một con bướm nhẹ nhàng bay ra tiền sảnh.

Chỉ còn lại có một mình Phương Tranh, u oán không gì sánh được ngồi xỏm góc tường, ủy khuất dùng tay vẽ vẽ.

Thời gian buổi chiều, Phương Tranh đi tới nha môn Lại Bộ.

Nha môn Lại Bộ nằm phía bắc hoàng thành, bởi phụ trách chuyện khảo hạch điều nhiệm lên chức cho quan viên Hoa triều, kiếm lợi rất cao, vào đầu xuân, hàng năm Lại Bộ bắt đầu chuẩn bị chuyện khảo hạch, cho nên ngoài cửa nha môn sóng người khởi động, các quan viên địa phương lui tới ra vào nối liền không dứt.

Phương Tranh thân mặc quan phục, chỉ dẫn theo vài tên thị vệ thân thủ cao cường, xuống quan kiệu đi tới cửa nha môn, không ít quan viên liền nhận ra hắn, cũng đã hơn một năm, danh tiếng Phương Tranh thật sự vang dội quá lớn, hơn nữa còn rất bạo lực, đặc biệt hắn còn kiêm nhiệm quyền cao đơn đốc giám sát các quan viên, ai dám không nhận ra vị quyền thế huân thiên này?

Chúng quan viên giống như một đám lão lưu manh nhìn thấy hoa cô nương, ùa lên vây quanh Phương Tranh ở giữa, a dua nịnh hót không ngừng tuôn ra, thẳng vô móng ngựa đến mức Phương Tranh mặt mày rạn rở, trong lòng hô to đã ghiền.

Ở dĩ vãng bản thân luôn luôn phải vô móng ngựa cho hoàng thượng, hôm nay Phương đại thiếu gia hưởng thụ một phen tư vị được người vô móng ngựa, vô cùng đắc ý khó nói nên lời.

Thật vất vả thoát khỏi đám quan viên nhiệt tình như lửa, Phương Tranh đi thẳng qua đại đường nha môn, đi thẳng vào trong.

Nha môn Lại Bộ được lập từ tiền triều, vì kinh thành cũng ít gặp chiến loạn, cho nên nha môn cũng bảo tồn tương đối hoàn hảo, chỉ là niên đại quá lâu, nên có vẻ cũ kỹ. Nhưng trong cũ kỹ lộ ra cổ kính, trang trọng túc mục lại thêm một chút nhã ý.

Ở ngay cạnh cửa nhị đường của nha môn đặt một tấm bảng viết: “Khi nhân như khi thiên mậu tự khi dã, phụ dân tức phụ quốc hà nhân phụ chi.” (*: ý nói phàm những bậc nhân nghĩa phải biết lấy ý muốn của thiên hạ làm ý muốn của mình, coi dân chúng như con cái.)

Mập Mập đang làm việc trong nhị đường, quan viên lui tới làm việc tiến tiến ra ra, Mập Mập cầm bút viết nhanh, bận đến đầu đầy mồ hôi, cũng không hề ngẩng lên lần nào.

Hai bên văn án trong nhị đường, các vị quan viên Lại Bộ cũng bận đến chống vó, Lại Bộ là nha môn quản lý hết thấy quan viên, tương đương với bộ tổ chức thời hiện tại, xưa nay chức vị là truy cầu đệ nhất trong lòng bách tính, nha môn quản quan đương nhiên chạm tay vào là có thể bồng.

Quan viên Lại Bộ nhìn thấy Phương Tranh cười tủm tỉm tiêu sái tiến đến, tất cả đều ngẩn người, sau đó buông hết công tác trên tay, đều hướng hắn chấp tay chào.

Phương Tranh cười ha ha, hai tay vẫy, làm giọng cao quan nói: “Ai nha, công tác của các đồng chí rất bận rộn nhiệt tình nha, không tệ không tệ, các người cứ làm việc của các người đi, không cần phải để ý ta, a, coi như bốn quan là một, a, là dân chúng phổ thông thôi. Ha ha, ai nha, trong lòng bốn quan rất là vui mừng.”

Đám quan viên cười theo, cố nén buồn nôn thi lễ với Phương Tranh, lúc này mới xin lỗi, quay về làm việc.

Mập Mập cũng buông xuống công việc trong tay, cười tiếp đón, miệng hé ra còn chưa kịp nói, Phương Tranh hướng hắn chấp tay nói: “Trước tiên khoan báo công tác với bốn quan, bốn quan không vội, Mập Mập, khỏe không? Trong nhà có bao nhiêu người? Có ai thành thân chưa? Bốn quan đại biểu tổ chức đến quan tâm người một chút, người có cảm giác hạnh phúc hay ưu thương gì không?”

Dáng tươi cười của Mập Mập lập tức cứng đờ, hai mắt đăm đăm nhìn Phương Tranh đang đứng ngay nội đường Lại Bộ lại làm ra vẻ quan lớn. Một lát, không khỏi cười khổ nói: “Phương huynh, vì sao mỗi lần người lên sân khấu, luôn luôn như thế...như thế...”

“Lóe sáng, đúng không?” Phương Tranh cười tủm tỉm nói tiếp: “Ta cũng cho rằng như thế, tựa như đom đóm trong đêm đen kịt vậy.”

“Sáng chói, xuất chúng.” Mập Mập cũng tức giận tiếp một câu, sau đó trợn mắt xem thường.

Phương Tranh quay đầu nhìn bốn phía một chút, lúi cúi Mập Mập đi tới một góc, thấp giọng nói: “ Người ở tại Lại Bộ hẳn cũng không tệ, người có phẩm như người nói hay không? Ta xem những quan viên trong Lại Bộ đều cung kính với người, vì sao người nói bước đi khó khăn?”

Mập Mập cười khỏ nói: “ Cung kính đương nhiên cung kính, nhưng đám giáo hoạt này đều là như thế. Hôm nay trong kinh truyền ra chuyện thái tử sắp bị phế, mà người tranh đoạt chức thái tử nhiệt tình nhất là Thọ Vương, hiện tại quan viên trong triều phân ra ba phái, một là trung với thái tử, hai là dựa vào Thọ Vương, ba là nghỉ chân quan sát, tạm không nhắc tới, Phúc Vương ta lại trở thành người cô đơn chân chính.”

Phương Tranh lắc đầu nói: “ Còn nhớ rõ lần trước ta nói qua với người không? Đừng đi quản tin đồn bên ngoài, người cứ một lòng lo công vụ của người đi, người làm gì phụ hoàng người đều nhìn thấy rõ, trong lòng hẳn tự nhiên đều biết.”

Sau đó Phương Tranh đưa mắt nhìn phía trước, cười nhạt một tiếng: “ Có chút người muốn mượn hơi đại thần, đi làm chuyện chung quanh, kết đảng tạo thế cho chính mình, lại không biết hoàng thượng ghét nhất là ai kết bè kết đảng, người ta nếu không kết đảng, ngược lại càng chiếm tiện cơ so với bọn hắn, tốt, người cứ bảo trì loại tư thái hiện nay của người, có một số việc người không tiện làm, không ngại cứ giao cho ta.”

Mập Mập chớp mắt nói: “ Chuyện gì mà ta không tiện làm?”

Phương Tranh cười tủm tỉm nói: “ Kết đảng.”

Mập Mập lại càng hoảng sợ: “ Người không phải mới nói, phụ hoàng ghét nhất là những ai kết đảng sao?”

Phương Tranh gật đầu nói: “ Hoàng thượng ghét nhất hoàng tử vì tranh quyền mà kết đảng, nhưng ta kết đảng cũng không phải để tranh quyền.”

“ Vậy người để làm gì?”

“ Vì lợi.”

Mập Mập ngạc nhiên: “ Có ý gì?”

Phương Tranh nghiêm mặt nói: “ Từ xưa đến nay, vô luận dân gian hay quan trường, người luôn vì lợi mà hợp, vì lợi mà phân. Có thể nói, lợi là một từ quan trọng. Là một mấu chốt trọng yếu giữa người với người, cho nên nếu người có ý vươn lên vị trí thái tử, không phải giản đơn chỉ đi thu mua một chút đại thần, tặng vài món lễ vật là có thể, phải cùng đại thần trong triều chặt chẽ liên hợp lại, để cho bọn họ cam tâm tình nguyện chịu cột chung thuyền với người, mà nguyên nhân để cho bọn họ cam tâm tình nguyện, là vì “ Lợi”.”

Mập Mập ngây người chốc lát, lập tức lắc đầu không đồng ý: “ Lời của Phương huynh sai rồi, Hoa triều phàm là từ sĩ tử thành quan viên nhỏ nhất đến huyện úy huyện thừa một huyện, lớn nhất là nhất phẩm nhị phẩm quan viên, đều có bổng lộc triều đình cung cấp nuôi dưỡng, hơn nữa thường ngày thu nhận thuộc hạ hiếu kính gì đó, có chức vị sao lại thiếu tiền kiếm? Người dùng chữ lợi trói chặt bọn họ, thật không thực tế.”

Phương Tranh cười nói: “ Người mới không thực tế. Ai ngại tiền nhiều? Sợ gãy tay sao? Bọn họ thu nhận hối lộ, tóm lại đều không phải đường ngay, nếu ta cho bọn họ một biện pháp kiếm tiền quang minh chính đại, thỉnh bọn họ đánh thêm chút quảng cáo, người đoán bọn họ có nguyện ý hay không?”

Mập Mập không dám tán đồng: “ Người có chức vị đều là người có quyền cao khinh lợi, người mang chữ lợi liên hợp bọn họ, loại quan hệ nhân lợi mà hợp, thực sự quá mức yếu đuối.”

Phương Tranh cười lạnh nói: “ Khinh lợi? Mập Mập, người quá coi trọng đám quan viên này rồi, người cho bọn họ ngoài miệng nói khinh lợi, bọn họ thực sự liên kết khinh lợi hay sao? Ai không có nhà nhỏ? Ai không có thể thiếp? Gặp phải tư lự đẹp, châu báu quý báu, cổ họa tuyệt tích tiền triều, bọn họ có nghĩ muốn mua? Muốn mua mà không cần bạc? Người gặp qua người nào làm quan mà không thương tiền?”

“ Bộ Binh thượng thư Ngụy Thừa Đức, lão đầu nhi hơn sáu mươi tuổi, trà trộn triều đình cả đời, quan phong của hắn thật liêm khiết phải không? Nhưng người có biết hay không, hắn bao dưỡng một hồng bài cô nương tại Bách Hoa Lâu, hàng năm triều đình phát bổng lộc cho hắn, hắn toàn bộ đều lán qua lán lại trên người cô nương này, khiến cho trong nhà giống như gặp tai họa, giống như bị người cướp đoạt qua, chính hắn cũng keo kiệt cho bản thân như một tên ăn mày, người nói hắn có thiếu bạc hay không? Người khác nếu đưa hối

lộ, hẳn khả năng sẽ không thu nhận. Nhưng nếu người cho hẳn một phương pháp kiếm tiền, kiếm bạc chính đại quang minh, người đoán hẳn có thể nguyện ý hay không?”

“ Mập Mập, người xuất thân tôn quý, lại sinh ra đã là thân vương chí tôn, hoàng thượng sủng ái người, phong người vương tước, ban thưởng thổ địa điền sản cho người, danh nghĩa sản nghiệp rất nhiều, cho nên đời này người không thiếu tiền, tất nhiên là không hiểu được tầm quan trọng của bạc. Cũng có quan viên không như người từ nhỏ không thiếu tiền tiêu, người cho là chỉ có thương nhân mới tham tiền tài sao? Kỳ thực làm quan càng tham lam hơn thương nhân, bởi vì bọn họ càng cần tiền hơn thương nhân.”

“ Nịnh bợ thủ trưởng, thu mua thuốc hạ, thậm chí còn mua quan mua tước, loại nào không cần dùng bạc? Cho nên nói, chúng ta dùng lợi đi hấp dẫn bọn họ, khiến cho bọn họ có cơ hội kiếm bạc quang minh chính đại, mà lại không sợ bị ngôn quan buộc tội, điều này so với việc tống lễ cho bọn họ càng hữu hiệu.”

“ Chúng ta không theo bọn họ đàm triều chính, không theo bọn họ đàm kết minh, chúng ta chỉ nói sinh ý, cùng bảo trì sinh ý với các quan viên này, thời gian lui tới, biểu hiện bên ngoài, dường như chúng ta không cần cái gì, trên thực tế, người đã chiếm được cơ sở nhân mạch lớn lao, bởi vì lợi ích của bọn họ và chúng ta đã cột vào cùng nhau, cho nên sau này nếu có công sự trên triều đình, bọn họ sẽ hữu ý vô ý đều hướng về người nói chuyện, bởi vì giữ gìn người, đó là giữ gìn chính bọn họ, đạo lý môi hở răng lạnh, bọn họ so với ai khác đều rõ ràng.”

“ Vậy người dự định làm sao làm?”

Phương Tranh cười tủm tỉm nói: “ Hiệu buôn Phương gia có nhiều buôn bán như vậy, chỉ cần từ trong đó tạo ra một hình thái buôn bán đưa ra, thỉnh bọn họ tùy tiền tham gia làm cổ đông, sau đó ngồi đợi chia hoa hồng, chuyện tốt như vậy, ai không nguyện ý làm? Ưu thế của chúng ta, thái tử và Thọ Vương cũng không thể nào so sánh. Chỉ cần bọn họ cùng chúng ta tham gia buôn bán, sau này người sẽ không còn là người cô đơn, hơn nữa đó cũng không phải kết đảng tranh quyền, dù phụ hoàng người có biết, cũng sẽ không có ác cảm với người, chuyện này ta đã nghĩ chu toàn, sẽ do ta đi làm, người cứ thành thật đi làm quan viên Lại Bộ của người đi.”

Mập Mập nghe vậy suy tư một lát, như có sở ngộ gật đầu: “ Người nói xác thực rất có đạo lý, từ nhỏ ta sinh trưởng trong thâm cung, sau lại sống một mình trong vương phủ, đối với tâm tư các quan viên trong triều, thật không thấu triệt bằng người. Phương huynh, may là có người trợ ta, bằng không ta thật không biết làm sao chống đỡ xuống dưới.”

Phương Tranh cười nói: “ Người cũng đừng khách khí, chúng ta còn phân biệt làm chi, ta biết gần đây người rất thiếu bạc, hôm nay cố ý tới tống bạc cho người, ha ha, đây là ta đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi đó.”

Nói xong Phương Tranh móc ra một xấp ngân phiếu, xem chưa từng xem, kín đáo đưa hết cho Mập Mập.

Gần đây Mập Mập xác thực rất thiếu bạc, cũng không khách khí với hắn, tiếp nhận ngân phiếu tùy ý đếm đếm, phát hiện không ngờ có tới hơn bốn vạn lượng, không khỏi vui mừng ngẩng đầu nói: “ Nhiều như vậy? Người làm sao kiếm ra được?”

Phương Tranh nhún vai, không từ chối nói: “ Còn nhớ rõ lần trước ta có nói qua với người, muốn đánh cướp Hộ Bộ thượng thư Đỗ Tùng Quân không?”

Mập Mập sợ đến cả người run lên, thịt béo đầy người cuộn lên như sóng, sắc mặt thoáng chốc trở nên tái nhợt không gì sánh được, hắn run run môi, đề thấp thanh âm nói: “ Người...thật cướp Đỗ thượng thư? Phương huynh, người...người sẽ không thật làm như vậy chứ?”

Nói đến đó khóe miệng Mập Mập nhếch lên, đã nhanh sắp khóc.

Phương Tranh thiết một tiếng, khinh miệt liếc mắt nhìn Mập Mập: “ Nhân phẩm ta kém như vậy sao? Hộ Bộ thượng thư tùy tiện là cướp được à? Người thật cho ta là người to gan lớn mật như vậy?”

Mập Mập nghe vậy gánh nặng trong lòng được giải khai, xoa mồ hôi lạnh khắp đầu, hừ thoát nói: “ Hoàn hảo, hoàn hảo.”

“ Ta chỉ cướp thủ hạ chủ sự của hắn, Đỗ Tùng Quân sao, để đợi cơ hội khác thuận lợi hơn đã.”

“ Phác thông!”

259. Chương 244: Phân Hóa, Ly Gián

người này thuộc hạ có biết.”

“ Kháo! Khó trách vừa rồi ngươi không giúp ta. Nguyên lai hần là người quen của ngươi, hần là ai vậy?”

Thị vệ lúng túng mấp máy môi, nhìn sắc mặt Phương Tranh một chút, lúc này mới mở miệng nói: “ Hần là người của Thộ Vương phủ, tên là Phan Vinh, có người nói là đệ đệ của trác phi Thộ Vương, người này không học vấn không nghề nghiệp, chuyên trà trộn quán trà tửu quán khắp phố xa, khi Thộ Vương ở đất phong thì hần ở kinh thành cũng coi như thành thật, Thộ Vương hồi kinh, hần liền bắt đầu hoành hành.”

Người của Thộ Vương phủ? Không ngờ là cậu em vợ của Thộ Vương, thảo nào tên kia còn cao ngạo hơn so với ta.

Ài, chẳng lẽ lão thiên gia nhất định muốn ta phải đối địch cùng Thộ vương, còn chưa có thấy mặt mũi của Thộ vương như thế nào đâu, mà hôm nay đã cùng cậu em vợ của Thộ vương mắng nhau trên phố, Phương Tranh cảm thấy có điểm đau răng, bóp quai hàm rên rỉ nói: “ Họ Phan như thế nào đều một cái dạng phẩm chất đạo đức này a? Tỷ tỷ của hần sẽ không phải tên là Kim Liên đó chứ? Thộ vương đã có thể mang một cái mũ trên đầu, hắc hắc...Uy, hồi phủ, hồi phủ....Con mẹ nó thật đen đủi!”

Gã thị vệ chứng kiến Phương Tranh lẩm bẩm một mình rồi bật cười thành tiếng, mặc danh kì diệu, thăm dò hỏi: “ Đại nhân, có cần phải cho người bám theo Phan Vinh hay không?” (*: Không hiểu cái gì)

Phương Tranh ngăn người, tiếp theo hung hăng nói: “ Cần! Đương nhiên rất cần! Lão tử ở kinh thành chưa từng biết sợ qua ai? Dù sao tiểu tử đó cũng không biết ta, các ngươi hành động nhanh nhẹn một chút, tìm địa phương nào không có người lai vãng hảo hảo giáo huấn cho hần một trận. Đánh xong thì nhanh chóng thoái lui, đừng để cho người khác nhận ra a, nếu có người tìm tới ta, ta không thừa nhận đâu.”

Thị vệ thanh âm cung kính tuân mệnh, dẫn theo hai người vô thanh vô tức biến mất ở đầu đường.

Bên trong Thái tử phủ.

Phạm Thụy cúi đầu thấp giọng bẩm báo những sự kiện đã xảy ra trong vài ngày qua.

“ Tối hôm qua hoàng thượng cho truyền Thộ vương tiến cung, khảo nghiệm sách luận cùng Thộ vương, sau khi Thộ vương ra về, long nhan của hoàng thượng đại duyệt.”

“ Điện hạ, tình huống đã không ổn nữa rồi, hoàng thượng dường như càng ngày càng coi trọng Thộ vương, theo quy củ của tiên đế, ngoại trừ thái tử ra thì các hoàng thân không được tham nghị vào chính sự triều đình. Nhưng tối hôm qua hoàng thượng lại chủ động khảo nghiệm sách luận của Thộ vương, cái này, có phải hoàng thượng muốn hướng điện hạ cùng các đại thần trong triều mà ám chỉ điều gì hay chăng?”

Thái tử sắc mặt xanh mét, thân hình bởi vì phẫn nộ và sợ hãi mà nhịn không được run lên nhè nhẹ.

Phạm Thụy im lặng nhìn thoảng qua thái tử, thần sắc trên mặt lo lắng nói: “ Điều nói thiên uy khó dò, quả nhiên thái độ của hoàng thượng như thế thật hàm hồ, làm cho người ta không tài nào nắm bắt được. Còn nữa, lúc Thộ vương sách luận cùng hoàng thượng có nói, cái gì mà thủ thành giả thất kỳ thổ, thác cương giả đắc kỳ thổ, thiên hạ tự nhiên sẽ tĩnh*. Những lời này rõ ràng là muốn ám chỉ đến ngôi vị của thái tử, đạo quân thủ thành không ổn, tất sẽ làm cho Hoa triều bại vong, những lời này thật sự quá độc ác.” (một nước mà có cường giả thủ thành, tất thiên hạ sẽ được thái bình.)

Thái tử giận dữ hừ lạnh một tiếng, nói: “ Thộ vương một mực giám quân ở Hưng Khánh phủ, nhiều lần chinh chiến sa trường cùng với người Đột Quyết, cái gọi là thác cương giả hần là muốn ám chỉ chính bản thân hần, hần chỉ kém một điều là không có trực tiếp hướng phụ hoàng tiến cử chính mình lên chức thái tử, hừ! Lòng muông dạ thú, khinh người quá đáng!”

Phạm Thụy trầm ngâm trong chốc lát, chậm rãi lắc đầu nói: “ Điện hạ, xin thứ tội cho tại hạ nói thẳng, ta nghĩ rằng trong quãng thời gian này người mà điện hạ cần phải đề phòng nhất, không phải là Thộ vương cùng Anh vương, bọn hần không có thánh chỉ tự ý hồi kinh, tuy rằng hoàng thượng chưa nói gì nhưng trong

lòng tất nhiên không vui. Huống chi hai vị vương gia kia hồi kinh liên có những hoạt động xâu chuỗi, mượn sức đại thần tạo thanh thế cho mình, những chuyện này tại hạ tin tưởng nhất định hoàng thượng cũng biết đến, thử hỏi đối với những loại hành động tranh giành quyền lực, chẳng lẽ hoàng thượng không quan tâm hay sao? Tối hôm qua cho truyền Thọ vương tiến cung, có thể hoàng thượng chỉ muốn cấp cho điện hạ cùng các đại thần một cái biểu hiện giả dối mà thôi.”

Thái tử nhíu mày, đồng tử trong con mắt co rút liên tục, âm trầm nói: “ Ý của tiên sinh là bá....”

Phạm Thụy gật gật đầu, trầm giọng nói: “ Tại hạ cho rằng, nếu hoàng thượng mà muốn tuyển chọn người khác, tất cũng không phải là Thọ vương cùng Anh vương.”

Thái tử hơi nói lỏng tâm tình, trầm ngâm trong chốc lát, nói tiếp: “ Vậy cũng chỉ còn có Phúc vương cùng Thái vương, mà Thái vương không thích tranh đấu, từ nhỏ đã thích đi ngao du sơn thủy, không có chí lớn, phụ hoàng khẳng định sẽ không chọn hắn, như vậy người mà phụ hoàng nhìn trúng liền chỉ còn có.....”

“ Đúng vậy, hiện giờ người mà điện hạ cần phải đề phòng nhất chính là Phúc vương, sau khi dẹp tan Phan nghịch tạo phản, hoàng thượng phá vỡ quy củ của tổ tiên, lệnh cho Phúc vương nhập phủ Lại Bộ, đây cũng là muốn tạo dựng nền móng cho Phúc vương rồi! Điện hạ, khoảng thời gian này hoàng thượng đang bắt đầu hành động, chúng ta cần phải cẩn thận không được phân tâm, trước giờ vẫn là đánh giá thấp mưu kế của hoàng thượng a.”

Phạm Thụy nhìn biểu tình của thái tử tái nhợt, vẫn ngoan tâm nói tiếp: “ Phúc vương bản tính yếu nhược, nhưng đối với mọi người chung quanh đều thiện chí, đối với thân nhân thì chí hiếu, từ trước đến nay hoàng thượng một mực yêu thích hắn. Mà lúc thanh trừng Phan nghịch phản loạn, điện hạ cường chế Thần Sách quân án binh bất động, hiện giờ xem ra hoàng thượng sớm đã biết được việc này, cho nên đối với điện hạ sinh tâm đề phòng. Vì thế nên bắt đầu âm thầm an bài cho Phúc vương tiếp nhận ngôi vị thái tử, tuy nhiên Phúc vương trong triều không có một chút căn cơ, nếu khua chiêng gióng trống thì Phúc vương lại trở thành mục tiêu công kích của mọi người. Còn hiện tại Thọ vương cùng Anh vương hồi kinh, thế cục càng thêm rối loạn, những sự tình mà bọn hắn làm hoàng thượng đều mắt nhắm mắt mở, thậm chí ngẫu nhiên còn làm ra bộ dạng thưởng thức Thọ vương, để cho đám văn võ bá quan trong triều nghĩ rằng Thọ vương mới là cường địch của điện hạ, như vậy cũng đã gián tiếp bảo hộ được cho Phúc vương.”

Phạm Thụy gần từng tiếng phân tích tâm tư của hoàng thượng, càng nói sắc mặt thái tử càng thêm âm trầm, mơ hồ còn mang theo vài tia hoảng sợ.

Bốn phía đều thọ địch, phải chăng Cô vương đã lâm vào tuyệt cảnh? Hiện giờ trong lòng của thái tử đã tràn ngập thế lương cùng bi ai, bất luận hoàng thượng có tâm tư như thế nào, tương lai của chính mình rất nhanh sẽ chấm dứt, hắn không thể tưởng tượng được, nếu mất đi ngôi vị thái tử, hắn sẽ như thế nào đây?

“ Tiên sinh không cần nói nữa, hiện tại Cô vương minh bạch mọi chuyện rồi.” Thái tử tâm phiền ý loạn, không kiên nhẫn vung tay lên cắt ngang phân tích của Phạm Thụy.

Phạm Thụy chứng kiến thần sắc thái tử không tốt, nhất thời ngừng lại không nói thêm nữa.

Thái tử đứng ở giữa hậu điện, ánh mắt ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn vào bức tranh chữ treo ở trên tường, đó chính là một chữ “Phúc” mà khi hắn vừa đăng cơ ngôi vị thái tử, hoàng thượng đã tự tay viết tặng cho hắn, bên dưới còn đề thêm một câu văn “ Quân tử cần đức.”, bốn chữ vô cùng đơn giản tựa hồ ẩn giấu bao nhiêu kì vọng của hoàng thượng đối với hắn.

Theo vài năm trôi qua, cảnh thì còn đây mà người đã mất, chẳng bao lâu sau, giữa vua tôi phụ tử cũng thành một cái tình thế tử địch. Nhưng hỏi thế nhân, người nào là quân tử? Người nào là nhân đức?

Thái tử sững sờ nhìn cảnh vật bốn phía chung quanh, bỗng nhiên cười lạnh một chút, trong ánh mắt hàm chứa cảm xúc trào phúng không nói được thành lời.

Tiên sinh đi an bài một chút, thỉnh Tần Trọng tướng quân tới gặp Cô vương.” Suy nghĩ thật lâu sau, thái tử thần nhiên phân phó nói. Hiện giờ tâm tình vi diệu của hắn cũng đã bình tĩnh trở lại.

Phạm Thụy nghe vậy lại cực kì hoảng sợ: “ Điện hạ, không thể! Lúc này điện hạ chưa chuẩn bị đầy đủ, nếu vọng động đến binh đao chỉ e sẽ gặp họa sát thân a!”

Thái tử ảm đạm cười: “ Tiên sinh an tâm, Cô vương không phải muốn hành động đại đột như Phan thượng thư, sẽ không có hạ tròng giống hần, Cô vương đều tự có chủ trương.”

Phạm Thụy kinh nghi bất định nhìn vào sắc mặt bình thản của thái tử, miệng hơi ngậm ngừng, rốt cuộc nhận mệnh mà đi.

Nhìn theo bóng lưng Phạm Thụy, thái tử nhẹ nhàng thở dài một tiếng, lại cúi đầu rơi vào trầm tư.

Bỗng nhiên nghe được một thanh âm rất nhỏ, thái tử lớn tiếng quát: “ Người nào lén lút ở sau lưng Cô vương? Mau lặn ra đây!”

Tại bức bình phong bên trái hậu điện, có một bóng thân ảnh bị dọa đến mức run rẩy, sau đó lập tức bước ra, nhút nhát quỳ gối trước mặt thái tử, biểu tình sợ hãi nói: “ Điện hạ thứ tội.”

Thái tử biểu tình hơi hòa hoãn, nghi hoặc nói: “ Tư Tư? Như thế nào lại là ngươi? Ngươi đến đây làm cái gì? Ngươi đứng ở sau tấm bình phong đã bao lâu rồi?”

Tư tư mặt hoa hoảng sợ tới mức tái nhợt, thất thanh nói: “ Điện hạ thứ tội, Tư Tư đến là muốn mời điện hạ tới tẩm cung, nghe Tư tư đàn một khúc tì bà mới sáng tác!”

Thái tử hồ nghi nhìn chằm chằm vào Tư Tư sau một lúc lâu, thẳng cho đến khi thân thể mềm mại của Tư Tư nhịn không được phải lạnh run lên, lúc này thái tử mới nhoen miệng cười: “ Tư Tư phổ nhạc, hần là cực kì dễ nghe, Cô vương thật muốn được nghe luôn, đi, mau đi tẩm cung bồi tiếp Cô vương một hồi!”

“ Dạ.” Tư Tư nhu thuận đáp ứng, đứng dậy đi ở phía trước thái tử, vì hần mà dẫn đường.

Lúc xoay người đưa lưng về phía thái tử, trong mắt của Tư Tư bất chợt hiện lên vài tia dị sắc, tựa hồ như một lưỡi mâu lạnh lẽo ánh lên trong đêm tối....

260. Chương 245: Bồi Tội

Bên trong phòng truyền đến tiếng kêu ngượng ngùng sợ hãi của Tiểu Lục.

Sau đó liên vang lên tiếng cười dâm dăng của Phương Tranh. Giọng nói giống như Chu Công hào hùng lớn tiếng: “ Thế nào? Tiểu đệ đệ của bổn quan anh tuấn không? Hùng tráng không? Di? Nàng xem nó, đang bắt chuyện với nàng...”

Lời còn chưa dứt, chỉ nghe được “ Oa” một tiếng, Phương Tranh đau nhức kêu lên không ngớt: “ Đừng, đừng bóp nó, nó rất yếu đuối, sẽ chặt đứt! Sẽ chặt đứt, nhanh, nhanh buông tay.”

Hai người ở trong phòng lặn qua lặn lại một lát, bỗng nhiên người hầu tới bẩm, Thọ Vương tới chơi.

Phương Tranh đang nhe răng trợn mắt xoa hạ bộ, nghe vậy không khỏi ngẩn người.

Thọ Vương tới nhà của ta để làm chi? Chẳng lẽ hôm qua mình phân phó thị vệ len lén chính cậu em vợ của hần, tay chân không lưu loát, bị hần biết được? Hôm nay lại khởi binh hỏi tội?

Ôi! Đây cũng thật là không khéo, phải nhanh chạy ra ngoài chối hết, chuyện này không quan hệ gì tới ta!

Phương Tranh không chút nào suy tư làm ra quyết định, liền chạy ra trước tiền sảnh. Nhiều qua hoa viên trùng điệp gấp khúc, chạy tới tiền sảnh thì chỉ thấy một người ăn mặc y phục thường ngày, thân hình có chút khôi ngô, là một nam tử trẻ tuổi đang ngồi ở ghế quý khách uống trà, bên cạnh hần còn đứng một người mặt mũi bầm dập, gương mặt đỏ bừng. Vốn có hình dáng xấu xí, hôm nay nhìn lại, oa! Cùng với ngoại tình quái thú trong phim khoa học viễn tưởng cũng giống y hệt, thật quá dọa người.

Phương Tranh cũng khá từng trải, liền biết người ngồi trên ghế chính là Thọ Vương trong truyền thuyết, mà người đang đứng bên cạnh hần, đương nhiên là cậu em vợ hôm qua đã chửi lộn với Phương Tranh tại đường lớn Trần Châu Kiều.

Theo tư thế, trong lòng Phương Tranh không khỏi trầm xuống, kháo! Cẩn thận, phải thật cẩn thận, vẫn nhắc nhở mình kỹ lưỡng, nếu không thật khó lòng phòng bị. Hôm nay Thọ Vương tới chơi, khẳng định là muốn đòi công đạo cho cậu em vợ, ôi! Ngày tháng thật không có cách nào trải qua!

Chống chế, chỉ có thể chống chế, đánh chết cũng không thừa nhận!

Phương Tranh quyết định chủ ý, bật người nhanh chân đi ra phía trước, chấp tay cười nói: “Thọ Vương điện hạ đến hàn xá, hạ quan vô cùng vinh hạnh, không có từ xa tiếp đón, mong điện hạ thứ tội!”

Thọ Vương đang ngồi uống trà nghe vậy lập tức đứng dậy, chấp tay cười nói: “Phương đại nhân, là do bốn vương không báo lại đến, thực sự thất lễ, mong rằng đại nhân chớ trách.”

Phương Tranh kinh nghi bất định nhìn Phan Vinh đang đứng cúi đầu bên cạnh Thọ Vương, chột dạ hướng Thọ Vương cười gượng hai tiếng, liền ngồi xuống bắt đầu cùng hần hàn huyên.

Lúc này Phương Tranh mới có thời gian rảnh rỗi quan sát vị Thọ Vương chưa từng gặp mặt này.

Chỉ thấy Thọ Vương khoảng chừng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, gương mặt ngay ngắn, hơn nữa sắc mặt ngăm đen. Mỗi lần giơ chân nhấc tay đều mang theo vài phần binh nghiệp khí phách. Có lẽ do nguyên nhân binh thường vẫn luyện quyền cước, hai tay hần có thói quen thỉnh thoảng nắm lại thành quyền, lập tức liền buông ra. Hai bàn tay cũng không tự giác nghiêng về phía trước, giống như một con bọ ngựa đang tùy thời chuẩn bị xông lên trước tiến công.

Phương Tranh biết Thọ Vương thích võ ghét văn, một mực làm giám quân tại Hưng Khánh Phủ, cùng người Đột Quyết tác chiến nhiều lần, lập công thật nhiều, xem ra lời này không sai.

Đến tận đây, năm nhĩ tử của hoàng thượng, lúc này rốt cục Phương Tranh đều gặp mặt.

Tính cách của Thọ Vương biểu hiện ra có chút hào sảng, không mất đi khí chất của hán tử quân ngũ, sau khi khách sáo vài câu, lập tức liền chuyển nhập chính đề, chỉ vào Phan Vinh đứng thẳng bên cạnh, cười to nói: “Phương đại nhân, người này tên là Phan Vinh, là đệ đệ của tam lão bà của bốn vương, cũng là cậu em vợ của bốn vương, con mẹ nó! Nghe nói hôm qua tại chợ đã đắc tội Phương đại nhân, bị Phương đại nhân dạy dỗ một trận...”

Trong lòng Phương Tranh cả kinh, tới, rốt cục đã tới!

Không chờ Thọ Vương nói hết lời, Phương Tranh giống như một con thỏ trúng tên từ trên ghế bắn lên, hét lớn: “Vương gia, không phải ta, không phải ta! Ta cũng không dạy hần, ta vốn không nhận ra đây là cậu em vợ của ngài, vương gia tìm lộn người.”

Thọ Vương nghe vậy ngẩn người: “Phương đại nhân, người hãy nghe ta nói...”

“Không không không, vương gia, khẳng định ngài đã lầm người. Người này ta thật sự không biết, quý cậu em vợ của ngài phong thần tuần lã, nhất biểu nhân tài, hạ quan gặp mặt vui không hết, sao dám cùng hần kết thù kết oán chứ? Ha hã, ngài thật sự là thích nói giỡn.”

Thọ Vương ngây một lát, quan sát Phương Tranh vài lần, lập tức thấp giọng lẩm bẩm: “Xem ra lời đồn đãi quả nhiên không sai.”

“Ân? Vương gia nói cái gì?”

“A, không có gì, ha hã, Phương đại nhân hiểu lầm rồi, hôm nay bốn vương đem hần tới quý phủ, chính là hướng người đến nhà bồi tội.”

“A?” Phương Tranh trợn tròn mắt: “Bồi tội? Bồi tội gì?”

Thọ Vương cười nói: “Tên vương bát đản này đui mù, lại cứ tìm phiền toái cho bốn vương, nếu không phải ngày hôm qua sau khi hần bị đại nhân dạy dỗ cho sau đó lại chạy tới tìm bốn vương khóc lóc kể lể, bốn vương còn không biết trong lúc vô ý đắc tội đại nhân, ha hã. Bốn vương là một người sáng khoái, lại trực tính, đại nhân xin đừng trách.”

Trong lòng Phương Tranh thầm nói, Phan Vinh khẳng định không nhận ra mình, hôm qua mình phái thị vệ đi chinh hần, vì sao Thọ Vương lại biết là ta làm? Chẳng lẽ trong thị vệ tùy thân của ta có cơ sở ngầm của hần? Xem ra năng lượng của người này ở trong kinh thành thật không nhỏ, thảo nào lại là người đứng đầu có thể được chọn trong việc tranh đoạt vị trí thái tử, hôm nay người này đến nhà, đâu chỉ đơn giản là bồi tội?

“ Nguyên lai vương gia không phải đến tìm ta phiền phức, ha ha.” Phương Tranh thở dài một hơi, ôm ngực, nhìn Thọ Vương ném tới một ánh mắt phong tình vạn chủng, sắc giọng: “ Nói sớm đi! Hại người ta sợ đến trái tim nhảy loạn, vương gia thật là xấu muốn chết.”

Thọ Vương và Phan Vinh mặt mày đen thui.

261. Chương 246: Gây Xích Mích

Phương Tranh chậm rãi uống trà, ánh mắt cũng không ngừng hồ nghi quét tới quét lui trên người Thọ Vương và Phan Vinh.

Hôm nay rốt cục Thọ Vương đến đây làm chi? Thực sự chỉ đơn giản là bồi tội? Hẳn là thân nhi tử của hoàng thượng, mà Phương Tranh nhiều nhất chỉ là con rể của hoàng thượng, từ thân phận mà nói, Thọ Vương cao hơn hẳn không chỉ một bậc.

Thân vương thế nào cũng không khả năng buông tư thái chủ động tìm một phò mã như hẳn mà bồi tội, theo tình theo lý thật không thông. Lẽ ra trước đó vài ngày hẳn cứu Diệp Linh Nhi, hẳn đã đắc tội Anh Vương, mà hiện nay Thọ Vương và Anh Vương cùng tiến cùng lui, theo lý thuyết hẳn lại còn chinh trị cậu em vợ của Thọ Vương, thù mới lại thêm hận cũ, hẳn hẳn phải giận tím mặt, đến nhà đòi công đạo mới là hợp lý, thế nào còn khách khí đến cửa bồi tội? Người này choáng váng sao?

Mặc kệ, trước tiên mò mẫm tìm hiểu rõ ràng, không quan tâm Thọ Vương đến đây làm gì, hẳn dĩ nhiên cũng sẽ nói ra ý định của mình.

Phương Tranh hạ quyết tâm, địch bất động, ta bất động, nếu địch động, ta lộn xộn, miệng của Phương Tranh hé ra, đang muốn mở miệng tìm hiểu, ai biết Thọ Vương quay đầu liếc mắt nhìn Phan Vinh, trong ánh mắt ẩn hàm ý tứ hung ác độc địa, Phan Vinh nhìn thấy ánh mắt của Thọ Vương, cả người sợ đến run lên, sắc mặt bầm dập liền tái nhợt, vội vàng bước lên vài bước, bước nhanh đi tới trước mặt Phương Tranh, phác thông một tiếng quỳ xuống. Giọng nói như khóc nức nở run giọng nói: “ Phương...Phương đại nhân, ngày hôm trước tiểu nhân ở chợ đụng phải đại nhân, còn ra lời vô lễ chọc giận đại nhân, tiểu nhân tội đáng chết vạn lần, cầu xin đại nhân tha tiểu nhân một mạng.”

Nói xong Phan Vinh quỳ gối trước mặt Phương Tranh, dập đầu lạy Phương Tranh bình bịch, dập đầu đến mức sàn nhà cắm thạch dưới chân Phương Tranh không ngừng rung động, chỉ mới dập đầu vài cái trên trán Phan Vinh đã tuôn ra đầy máu, thoát nhìn rất là đáng sợ, nhưng hẳn vẫn không dám dừng lại, vẫn không ngừng bái lạy.

Phương Tranh lại càng hoảng sợ, nhanh chóng liếc mắt nhìn Thọ Vương, thấy gương mặt hẳn đang mỉm cười, không hề nói gì, đôi mắt không chút phản ứng, biểu tình lạnh nhạt như nước.

Đây là đùa giỡn gì vậy? Lẽ nào Thọ Vương thật sự mang cậu em vợ đến đây bồi tội sao?

Ôi! Bồi tội gì nha, người bồi bạc thật tốt, Phương Tranh không suy nghĩ nhiều, vội vàng nâng Phan Vinh dậy, ha ha cười nói: “ Phan huynh khách khí quá, ngày hôm trước trong chợ, chúng ta không đánh...ách, không chửi nhau thì không quen biết, lại nói ta thật sự là bội phục Phan huynh đó.”

Sắc mặt Phan Vinh trắng bệch, giọng nói vô cùng kinh ngạc: “ Bội phục ta?”

Phương Tranh cười tủm tỉm nói: “ Đúng vậy, nhớ năm xưa, bốn quan tay cầm một microphone, rống khắp đại giang nam bắc, không gặp đối thủ, không nghĩ tới giọng của Phan huynh lại cao như vậy, không phân biệt được cao thấp với bốn quan, bốn quan những năm gần đây không gặp đối thủ, có lúc nào hai ta tiếp tục luận bàn một phen, có hai câu lời kịch, “ Người có bệnh sao?” với “ Người có thuốc sao?”, lần sau bốn quan sẽ rống lớn hơn người.”

Thọ Vương và Phan Vinh nghe được mây mù dày đặc, vốn không rõ “ microphone” như lời Phương Tranh là vật gì, nhưng nghe ý tứ trong lời nói của Phương Tranh, tựa hồ không đem việc này để trong lòng, Phan Vinh không khỏi thở dài một hơi, Thọ Vương lại mỉm cười, gương mặt cũng không còn gì trở ngại.

Việc này xem như không đề cập tới, Thọ Vương và Phương Tranh liền nói chuyện phiếm, Phan Vinh lại thành thành thật thật đứng lui ra phía sau Thọ Vương, gục đầu không nói một câu, thần sắc như ngây ra.

Phương Tranh liếc mắt nhìn Phan Vinh, trong lòng cười thầm, cậu em vợ của vương gia, thân phận ở trước mặt bách tính đúng là giá trị, nhưng ngay tại trước mặt tỷ phu của hắn, dù là con chó cũng không bằng, muốn hắn dập đầu liền dập đầu, muốn hắn chết thì chết, hai chữ quyền thế, quả nhiên mị lực vô biên, thảo nào nhiều người liều mạng truy cầu như vậy.

Thọ Vương lúc nói bất cứ chuyện gì đều có vẻ rất hào sảng, tấn hiện phong phạm binh nghiệp, nói tiếng rất lớn, hơn nữa thích dùng động tác đến phối hợp lời nói của hắn, thỉnh thoảng còn huy tay theo diện rộng, có một cỗ khí thế quét ngang ngàn quân.

“ Chẳng hay hôm nay vương gia đến hàn xá, là vì...” Phương Tranh nói vài câu chuyện phiếm, liền không còn kiên nhẫn, hôm nay còn có một chuyện vô cùng trọng yếu muốn làm, thực sự không có thời gian dây dưa cùng Thọ Vương.

Thọ Vương ha ha cười, tay phải vung lên, cất cao giọng nói: “ Từng nghe danh tiếng của Phương đại nhân, ở kinh thành thậm chí toàn bộ Hoa triều như mặt trời ban trưa, là trọng thần bên người phụ hoàng ta, là cột trụ lương đồng trong triều đình, bốn vương bất tài, hôm nay nương theo lý do bồi tội, cố ý đến đây kết bạn với đại nhân. Tính tình bốn vương ngay thẳng, thích giao kết bằng hữu chung quanh, mong rằng đại nhân không chê bỏ.”

Sớm biết người vốn thích giao kết bằng hữu chung quanh lâu rồi. Vừa về kinh thành liền ở chung quanh mượn hơi kết giao đại thần, vì bản thân tranh đoạt vị trí thái tử mà tạo thế, tính tình thích kết giao bằng hữu của người thật đúng là giúp đỡ người không ít việc, Phương Tranh cười gượng nói: “ Sao dám sao dám, vương gia nói quá lời, vương gia nguyện ý hạ mình kết giao, hạ quan trèo cao mới phải.”

Nếu là bằng hữu, đương nhiên phải trò chuyện về phong hoa tuyết nguyệt thật nhiều, hơn nữa Phương đại thiếu gia lại rất am hiểu đối với việc này.

Lập tức Phương Tranh cũng lười suy nghĩ ý đồ của Thọ Vương đến nhà, miệng liền hé ra, liền bắt đầu nhiệt tâm hướng Thọ Vương giới thiệu các thanh lâu thuyền hoa trong kinh thành, hồng bài cô nương, mỹ thực đặc sắc.

Lúc bắt đầu Thọ Vương còn chăm chú lắng nghe, thỉnh thoảng còn chen vào vài câu: “ Nga? Phải? Thực sự?” Liên tục ứng đối.

Quy củ quan trường luôn là như vậy, trước tiên kéo xả vài câu râu ria tào lao, sao đó sẽ chậm rãi đi vào chính đề. Nhưng Thọ Vương lại không nghĩ ra Phương Tranh có mao bệnh như người điên, vừa thấy Thọ Vương có vẻ hăng hái nghe hắn nói chuyện, không khỏi trò chuyện càng thêm hăng say, nguyên bản chỉ là lá mặt lá trái, tùy tiện ứng phó vài câu, kết quả càng nói càng không thu được. Thẳng đến sau đó thần sắc Thọ Vương dần dần không kiên nhẫn, Phương Tranh vẫn cứ nói không dứt, đối với sự không kiên nhẫn của Thọ Vương lại hồn nhiên không cảm thấy.

Lúc này Thọ Vương ra dấu bằng mắt cho Phan Vinh đứng bên cạnh, Phan Vinh bật người thức thời liền bước ra khỏi tiền sảnh, hiện tại trong phòng chỉ còn lại Phương Tranh và Thọ Vương hai người, lúc này Thọ Vương mới mở miệng nói: “ Phương đại nhân, trước đây vài ngày ngự sử trung thừa Vương Khiêm đại nhân cấp hoàng thượng dâng lên tấu chương, thỉnh phê thái tử, chẳng hay đại nhân có nghe thấy?”

Thọ Vương thường sống trong quân ngũ, tính nhẫn nại không lớn, thực sự không muốn tiếp tục dây dưa với Phương Tranh, cho nên thẳng thắn đi vào chủ đề.

Phương Tranh trợn to mắt ngạc nhiên nói: “ A? Có chuyện này? Ta không biết, ai! Đám quan viên đó luôn thích lẫn đi lẫn lại, mặc kệ bọn họ đi thôi, dù sao không quan hệ gì tới ta. Ai, vương gia, chúng ta lại nói tới vị hồng bài cô nương của Noãn Hương Lâu chính là nữ tử Tây Vực, trông mắt không ngờ là màu lam. Nhìn giống như yêu quái, nhưng trí tuệ của nàng ta phỏng chừng trái ngược với bộ ngực của nàng. Dù sao cũng là tuổi trẻ thời xuân, chắc chắn, nhìn thật đẹp mắt.”

Thọ Vương khái lại khái, có lệ nói: “ Phải, phải, qua mấy ngày bốn vương sẽ thỉnh Phương đại nhân cùng đi uống vài chén rượu hoa, Phương đại nhân, phụ hoàng long thể bất an, bệnh trầm kha ngày càng nặng, hôm nay thái tử giám quốc, đại nhân lại là trọng thần do phụ hoàng phong chức, bốn vương mạo muội, thật muốn thỉnh giáo Phương đại nhân một chút, chẳng hay thể cục hôm nay trong kinh, đại nhân thấy thế nào? Bốn vương cùng đại nhân mới quen nhưng lời thật, mong rằng đại nhân chớ trách.”

“ Vương gia, hạ quan còn chưa nói xong, nghe nói Ý Hồng Lâu mới tới một nữ tử đệ quốc, nghe nói là người Lữ quốc, người thấp lùn không nói, trên mặt còn thoa phấn nhiều tới mức thoạt nhìn giống như bức tượng. Chẳng khác gì nữ quý, lại mở miệng thì cứ “ á mãi đa, á mãi đa”, “ nhất khổ nhất khổ”, chẳng biết đang nói cái gì. Nếu vương gia có hứng thú, hạ quan sẽ mang ngài đi tham quan một chút.”

Thọ Vương cứng lại, trong lòng thầm sinh tức giận, bốn vương nói chuyện chính sự với người, người cứ linh tinh nói bậy bạ chuyện gì? Xuất thân thương nhân, quả nhiên cực kỳ dè tiện!

Thấy Thọ Vương hơi biến sắc, Phương Tranh vừa nhìn liền hiểu, nhanh cười nói: “ Ách, vương gia hỏi hạ quan thế cục trong kinh phải không? Thế cục trong kinh không tệ, ha ha. Cạc cạc, bất quá thứ cho hạ quan nói thẳng, vương gia cũng đã hỏi không đúng người.”

Sắc mặt Thọ Vương vừa hoãn, nghi hoặc nói: “ Đại nhân vì sao nói vậy?”

Phương Tranh nhìn quanh bốn phía, thấy không còn người ngoài, lại cười thấp giọng nói: “ Vương gia, hạ quan vốn là quan viên nhân tản, vương gia hỏi thì lẽ ra hạ quan phải nói hết. Thế nhưng, có sự tình không thể nói rõ, mọi người cũng hiểu mà không nói ra, hạ quan thích đùa giỡn ngoạn nháo, đối với chuyện tranh quyền, cũng không hề hứng thú, vương gia hỏi hạ quan thế cục trong kinh, cũng đã hỏi sai người.”

Trong lòng Thọ Vương cười nhạt, trong triều ai không biết người hoàn toàn ủng hộ Phúc Vương tranh vị? Hôm nay người lại lấu cá, thẳng thắn nói một đồng loạn bậy, nghe đồn quả nhiên không sai, người này xảo quyệt lấu cá giống như cá chạch.

Thọ Vương cũng có tính toán của mình, đừng xem ngoài mặt hần hào sảng quang minh, trên thực tế trong bụng hần ngả rẽ quanh co không ít. Từ sau khi hần trở lại kinh thành, sau đó cùng Anh Vương khắp nơi hoạt động, kết giao mượn hơi đại thần, ác ý bịa đặt hãm hại thái tử, lại nhượng các đại thần giúp mình tạo thế, để quan trường dân gian đều nhất trí cho rằng hoàng thượng muốn lập Thọ Vương làm thái tử, vì vậy dù là dân gian đồn đãi cũng tốt, hoặc triều đình dâng tấu chương cho hoàng thượng cũng tốt, vô số người giúp đỡ nói tốt cho hần.

Dư luận trong triều đình và dân gian đều phát triển theo phương hướng dự liệu của hần, đây vốn là một chuyện tốt.

Tối hôm trước hoàng thượng tuyên hần vào cung, khảo giáo sách luận của hần, hần nghĩ mình trả lời coi như không tệ. Chỉ ít lúc đó mặt rồng của phụ hoàng vui vẻ, khích lệ hần vài câu tại chỗ, trong lòng Thọ Vương cũng có vài phần thích ý, quy củ lão tổ tông truyền xuống, ngoại trừ thái tử ra, thân vương không được tham chính, nhưng phụ hoàng chủ động khảo sát sách luận của hần, đối với Thọ Vương mà nói, đây rõ ràng phụ hoàng cho hần một tín hiệu phi thường phân minh.

Cho nên lúc đó Thọ Vương kích động tới mức tim cũng đập nhanh hơn, hần không thể chạy ra sân rộng hoàng cung lẫn tròn vài cái, kêu to vài tiếng, để biểu đạt sự vui mừng như điên trong lòng hần.

Nhưng khi ra cung, trên đường Thọ Vương hồi phủ, sau khi tỉnh táo lại, lại suy nghĩ kỹ, cảm thấy có chút không thích hợp.

Có chỗ nào không đúng? Đương nhiên là thái độ của hoàng thượng.

Thái độ của hoàng thượng đối với hần thật sự quá tốt. Tốt đến mức thậm chí hần cũng không dám tin tưởng, dĩ vãng vị phụ hoàng luôn sầm mặt nghiêm khắc lãnh khốc kia, hôm nay lại có khuôn mặt tươi cười đối với hần, hiền lành phẳng phất như một lão đầu nhi bình thường, điều này thật sự đúng là không tầm thường.

Thọ Vương suy nghĩ kỹ, trong lòng đột nhiên sinh cảnh giác. Chuyện khác thường xảy ra thường thường ý nghĩa nguy hiểm đang tới gần. Tuy rằng hần còn chưa hiểu rõ trong lòng phụ hoàng đang nghĩ gì, nhưng hần mơ hồ biết, lần này những gì hần làm sau khi trở lại kinh thành, phụ hoàng tất nhiên rõ ràng, hơn nữa khả năng còn có chút bất mãn, với tính tình của phụ hoàng, khuôn mặt bất mãn lại chuyển thành tươi cười, đó là một tín hiệu rất nguy hiểm.

Nghĩ tới đây, mồ hôi lạnh của Thọ Vương đều tuôn ra. Lo sợ bất an liền nhất thời không có chủ trương, hần ở trong quân ngũ quá lâu, dưỡng thành tác phong làm việc luôn thẳng thắn, hần muốn làm thái tử, vì vậy trở về kinh thành liền giống trống khua chiêng hoạt động chung quanh, hôm nay xem ra, nước trong kinh

thành thật quá sâu, thật không thể lường nổi nữa. Hiện tại hẳn thậm chí có chút hối hận lẽ ra mình hành sự không nên can rở như vậy.

Đúng lúc này, Phương Tranh lại chinh trị cậu em vợ của hắn, vốn Thọ Vương và Phương Tranh đang đứng ở lập trường đối địch, ra loại sự tình này, lẽ ra Thọ Vương đã không từ bỏ ý đồ với Phương Tranh. Nhưng tối hôm qua Thọ Vương ý thức được sự nguy hiểm vô danh nào đó đang hướng hắn tới gần, hắn trái lo phải nghĩ, tranh đoạt hoàng quyền đã bắt đầu, lúc này hắn không được phép sinh ra nửa điểm cái dừng của thất phu, thế lực trong kinh thành đông đảo, rắc rối khó gỡ, tuy là hoàng tử chí tôn, nhưng đi sai một bước, không khỏi vạn kiếp bất phục.

Hắn ở kinh thành bày cơ sở ngầm đông đảo, tự nhiên biết lực ảnh hưởng mỗi lời nói của Phương Tranh trước mặt phụ hoàng lớn đến bao nhiêu. Nếu lúc này cùng Phương Tranh kết thù kết oán, đối với đại nghiệp của hắn thật sự bất lợi. Dù sao Thọ Vương cũng là người làm đại sự, không giống Anh Vương hành động theo cảm tính, so sánh mọi chuyện, Thọ Vương liền buông thân phận thân vương, mang theo cậu em vợ chủ động đến Phương phủ. Mang danh là bồi tội, quả thật là muốn kết giao Phương Tranh, dù là không thể thu mua hắn, chí ít không cùng hắn kết cừu hận. Nhấn nhất thời, mới có thể mưu được thiên thu đại nghiệp.

Phương Tranh tự nhiên không biết tính toán trong lòng Thọ Vương. Nhìn thấy thần sắc đậm nhiên của Thọ Vương, Phương Tranh đảo mắt vòng vo, cười nói: “Vương gia, ngài là thân vương chí tôn, nếu ngài thẳng thắn hỏi tới, hạ quan có mấy câu muốn nói với vương gia, nói ra miệng ta, ra khỏi tai ngài, ra khỏi cửa này, ngài coi như cái gì cũng chưa từng nghe qua, thế nào?”

Thọ Vương nghe vậy tinh thần rung lên, thân thể không tự chủ được nghiêng về phía trước, cười nói: “Bổn vương chăm chú lắng nghe.”

“Lẽ ra vương gia ngựa chiến nửa đời, chinh chiến thiên hạ, vì nước lập xuống không ít công lao, triều đình dân gian hôm nay đều có đồn đãi, nói hoàng thượng muốn phế thái tử, lời đồn đãi từ chỗ nào truyền ra tới, hạ quan cũng không biết. Nhưng nếu lời đồn đãi là thật, nếu luận trong các hoàng tử, ai là người lý tưởng được chọn làm thái tử kế tiếp, hạ quan nghĩ ngoài vương gia sẽ không có ai.”

Thọ Vương nghe vậy ngẩn người, không phải người vẫn phụ tá tiểu tử Phúc Vương vô dụng kia sao? Nói lời này có ý tứ gì?

Phương Tranh cười tủm tỉm tiếp tục nói: “Thế nhưng hạ quan không thể không nhắc vương gia, cũng không phải hạ quan gây xích mích, Anh Vương là vị hoàng tử trẻ tuổi nhất trong năm hoàng tử, lại luôn gây xích mích trong triều đình, đối với việc sách luận quốc gia lại không hiểu rõ như ngài, Anh Vương lại có khả năng gì chứ? Phải để cho vương gia ra sức phụ tá cho hắn? Điều này, theo tình theo lý thật nói không qua, dù là thái tử bị phế, chọn lựa thái tử khác, theo lý phải là vương gia ngài mới đúng.”

“Cái gì?” Thọ Vương nghe vậy dường như giữa trời nắng nổ vang sét đánh, kinh hãi nói: “Phương...Phương đại nhân, người...người vì sao nói vậy? Cái gì phụ tá Anh Vương? Bổn vương đã bao giờ nói qua sẽ phụ tá Anh Vương?”

Phương Tranh có vẻ càng giật mình hơn Thọ Vương, ngạc nhiên nói: “Chẳng lẽ không phải là ngài phụ tá Anh Vương sao? Mấy ngày trước đây vài vị ngôn quan trong triều đều nói, trong các hoàng tử, có vương gia là người giản tình nghĩa nhất, cam nguyện buông tha tranh đoạt vị trí thái tử, toàn tâm toàn lực phụ tá Anh Vương thượng vị, điều này...chẳng lẽ hạ quan nói sai rồi?”

Con mắt Thọ Vương nhất thời tròn tròn, trong con ngươi đầy tơ máu, giống như một con sư tử vừa bị làm tức giận, tóc dựng thẳng lên.

“Chỉ biết nói vậy!” Thọ Vương bật thốt lên hét lớn: “Rõ ràng là hắn đang phụ tá bổn vương! Là ai đang nói vậy!”

Phương Tranh sợ đến thối lui ra sau, thần sắc có chút kinh khủng, giống như một con thỏ trắng bị kinh hoảng, run giọng nói: “Vương gia, hạ quan sợ...sợ...”

Thọ Vương thấy mình thất thố, vội vàng hít sâu vài hơi, bình phục tâm tình một chút, miễn cưỡng cười nói: “Phương đại nhân, bổn vương thất thố, mong rằng đại nhân đừng trách. Bổn vương cũng không phải nói đại nhân.”

Phương Tranh vỗ ngực, dảng dấp như còn sợ hãi, run giọng nói: “ Vương gia thật lợi hại, thân thể chấn động, vương bá khí phô thiên cái địa hướng hạ quan xông tới, khiến cho hạ quan kim lòng không được muốn phủ phục dưới chân vương gia, nếu vương gia không làm thái tử, ta cảm thấy thật oan uổng cho vương gia.”

Thọ Vương nghe vậy sắc mặt càng âm trầm, quan hệ giữa hắn và Anh Vương, cũng giống như suy đoán của Phương Tranh. Vì lợi vì thế mà hợp, quan hệ kết minh giữa hai người kỳ thực phi thường yếu đuối, nếu thái tử bị phế, bốn vị hoàng tử còn lại đều có cơ hội tranh đoạt, bản thân Anh Vương cũng có cơ hội, lẽ nào hắn lại thật sự cam nguyện phụ tá Thọ Vương?

Lập tức Thọ Vương lại thanh tĩnh, mọi người đều biết, Phương Tranh phụ tá Phúc Vương, hôm nay hắn nói như vậy là có ý tứ ra sao? Chẳng lẽ hắn muốn gây xích mích quan hệ giữa mình và Anh Vương?

“ Phương đại nhân, thứ bốn vương nói thẳng, đại nhân và Phúc Vương là bạn tốt cùng trường, đại thần trong triều đều biết, đại nhân đang tận lực chỉ trì Phúc Vương, hôm nay lời của đại nhân nói, rốt cục là...” Thần sắc Thọ Vương hồ nghi đánh giá Phương Tranh.

Phương Tranh hì hì cười nói: “ Vương gia, ta và Phúc Vương là bằng hữu tốt cùng trường, điều đó không sai, có chuyện gì ta cùng Phúc Vương cùng tiến cùng lui, điều này cũng không sai, thế nhưng vương gia, ngài nghe ai nói Phúc Vương muốn tranh ngôi thái tử?”

Thọ Vương nghe vậy ngẩn người, đúng rồi, dường như chưa ai nói qua Phúc Vương muốn tranh ngôi thái tử, lời này rốt cục từ đâu truyền ra?

“ Lê nào Phúc Vương không có hứng thú đối với ngôi thái tử?” Thọ Vương không quá tin tưởng, bảo tọa quyền lực mê người như vậy, Phúc Vương chẳng lẽ không động tâm? Đặc biệt hôm nay hắn gia nhập làm chủ Lại Bộ, nếu luận tư cách, hắn càng có tư cách hơn Thọ Vương.

Phương Tranh thở dài nói: “ Có những việc do ông trời định trước, vương gia có cơ sở ngầm đông đảo trong kinh thành, nói vậy ngài cũng biết, Phúc Vương làm việc tại Lại Bộ, vẫn không hề được như ý, làm việc gì đều bị cản tay, hắn ngay cả Lại Bộ còn không thể bãi bình, còn nói gì đến tư cách đi tranh ngôi thái tử. Phúc Vương và ta tuy rằng quyền cao chức trọng, nhưng chúng ta ở trong triều không hề có căn cơ, không có nhân mạch, vương gia, ngài nói, theo ta và Phúc Vương như vậy, muốn đi tranh ngôi thái tử, khả năng sao? Hơn nữa hôm nay thái tử vẫn chưa bị phế, việc tranh vị, còn chưa được định ra rõ ràng. Phúc Vương cần gì phải tự tìm phiền não? Có thể làm được công việc trong Lại Bộ viên mãn đã thấy cảm tạ trời đất rồi.”

Thọ Vương nghe vậy, thật lâu không nói một câu, hắn đang tiêu hóa lời nói của Phương Tranh.

Không thể phủ nhận, lời của Phương Tranh rõ ràng là sự thật. Thọ Vương có cơ sở ngầm không ít trong kinh thành, đối với tình huống của Phúc Vương và Phương Tranh từ lâu đã biết rõ. Hắn chỉ là nghĩ không ra vì sao hôm nay Phương Tranh lời ăn nói thật với hắn, điều này không khỏi làm cho Thọ Vương phải nghi ngờ ý đồ chân chính của Phương Tranh.

Phương Tranh thấy Thọ Vương trầm mặc, sau đó cười tủm tỉm nói: “ Ta cùng Phúc Vương rốt cục thuộc loại người không có chí lớn, thích đem chim đi dạo hay tìm nơi tĩnh mịch mà đầu ể, không có việc gì thì đi đùa giỡn phụ nữ đảng hoàng, đến thanh lâu uống vài chén rượu hoa. Chúng ta như vậy liền cảm thấy mỹ mãn, mũ mào thái tử đội lên đầu lại thấy quá nặng, Phúc Vương cũng không có cái đầu lớn như vậy để đội vào, vương gia, ngài đừng có hiểu lầm nữa. Nếu không ta và Phúc Vương thật quá oan uổng.”

“ Nhưng thật ra vương gia mới nên chú ý, trong triều không ít người đang nói là ngài phụ tá Anh Vương, nếu ngài có ý tứ này, cần phải sớm nói rõ với các đại thần, nếu không Anh Vương có thể thật sẽ đắc thế.” Phương Tranh cười tủm tỉm lại bắt đầu gây xích mích.

Thọ Vương trầm ngâm không nói, hắn đang nhấm nuốt lời nói của Phương Tranh, thật thật giả giả, hư hư thực thực. Phương Tranh rõ ràng đang gây xích mích quan hệ giữa hắn và Anh Vương, thế nhưng lời của Phương Tranh cũng không phải là không có lý! Bản thân Anh Vương cũng là hoàng tử, xác thực có tư cách tranh đoạt vị trí thái tử.

“ Phương đại nhân, ha ha, bốn vương và Anh Vương vốn có giao hảo, vui buồn cùng chia, có lẽ đại nhân quá lo lắng, việc này không cần nhắc lại.” Thọ Vương trầm ngâm một lúc, ngẩng đầu cười vang nói.

Bất luận Phương Tranh nói có đạo lý hay không, Thọ Vương cũng không có lý do phụ họa Phương Tranh. Hôm nay chỉ mới quen Phương Tranh, hắn làm có thể tin tưởng lời nói của Phương Tranh, quay đầu lại hoài nghi sự kết minh giữa hắn cùng Anh Vương? Theo tình theo lý đều nói không thông.

Phương Tranh ha ha cười, nâng chén trà lên mời.

Phương Tranh đương nhiên cũng không trông cậy chỉ mấy câu nói tùy tiện liền có thể gây xích mích quan hệ giữa hai vị vương gia, dù sao bọn họ cũng không ngu ngốc tới mức đó, nhưng hôm nay Phương Tranh gây xích mích như thế, cấp trong lòng Thọ Vương để lại một sự ách tắc, sự ách tắc này giống như mầm móng gieo xuống mùa xuân, đang lặng lẽ sinh trưởng, nảy mầm. Chỉ cần ánh mặt trời cùng hơi nước sung túc, viên mầm móng sẽ chui từ dưới đất lên, không thể ngăn chặn.

Lần này được rồi, bờ đê ngàn dặm cũng phải có khe hở. Quan hệ nhìn qua như không thể phá vỡ, nhưng thời gian cũng sẽ có thể chậm rãi ăn mòn mềm hóa. Phương Tranh có lòng tin này, chỉ cần trong lòng Thọ Vương chôn xuống mầm móng hoài nghi, hắn sẽ có biện pháp khiến đá Thọ Vương lẫn Anh Vương ra khỏi cục diện hiện tại, Phương đại thiếu gia còn nhiều chiêu tổn hại đang chờ đợi bọn họ.

262. Chương 247: Nhà Mới

Ngày hôm sau.

Sáng sớm Phương Tranh đã cho người gọi Ôn Sâm tới thư phòng nói chuyện. Hiện giờ Phương Tranh là một nhân vật cực kỳ thân tín của hoàng đế, được giao nhiệm vụ làm đầu lĩnh của nhóm Ảnh Tử. Mà trong giai đoạn này hoàng đế tuổi già thân thể ngày thêm trầm trọng, cho nên nhất cử nhất động của nhóm Ảnh Tử cũng đều bị người ta chú ý nhiều hơn. Phương Tranh muốn đem Ảnh Tử nắm chặt ở trong tay của mình, chứ không phải là ở trong tay của hoàng đế.

Nói cho dễ nghe thì chuyện này được gọi là gặp thời lộng quyền, dù sao hoàng thượng đang lâm trọng bệnh mỗi ngày tinh lực cũng chỉ có hạn, có thể để ý chuyện tình cũng không nhiều lắm.

Còn nói không dễ nghe thì cái này gọi là có tâm tư không thuần phục, cơ cấu mà triều đình bỏ nhiều công sức cùng tiền bạc ra bồi dưỡng, Phương Tranh lại muốn tiếp nhận toàn bộ quyền hạn dùng nó làm vũ khí để tranh đoạt quyền lợi. Nếu văn võ bá quan trong triều mà biết được, cho dù Phương Tranh có mười cái đầu cũng không đủ để chém.

Ôn Sâm bước vào thư phòng liền khom lưng nói: “ Thuộc hạ bái kiến Phương đại nhân.”

Phương Tranh biểu tình thân mật nói: “ Không cần rườm rà, ngồi đi! Ăn sáng chưa, uống trà nhé!”

Ôn Sâm nghe vậy không khỏi kì quái nhìn Phương Tranh, hôm nay cư nhiên lại rảnh rỗi mời đến uống trà, rốt cuộc là có chuyện gì đây?

“ Thuộc hạ không dám, không biết đại nhân cho gọi thuộc hạ đến đây là có chuyện gì muốn phân phó?”

Phương Tranh hơi trầm ngâm chốc lát, cuối cùng hạ quyết tâm đi thẳng vào vấn đề, chậm rãi nói: “ Ta cũng không muốn vòng vo thêm nữa! Hiện giờ trong triều thế cục hỗn loạn, các vị hoàng tử tranh giành ngôi vị mình tranh ám đấu vô cùng ác liệt, mà hoàng thượng thân thể ngày một hư nhược, không thể quản hết mọi chuyện tình! Hôm nay ta gọi ngươi đến là muốn hỏi ngươi một việc, rốt cuộc ngươi có muốn đi theo ta hay không? Trong khoảng thời gian này, ta cần nắm chắc mọi thứ trong tay, không thể để cho các thế lực khác có mưu đồ đến Ảnh Tử, cũng như có mưu đồ bất chính với hoàng thượng, hiểu không?”

Phương Tranh nói ra những lời này trong lòng cũng âm thầm lo lắng, chẳng may Ôn Sâm sẽ cự tuyệt hắn, sợ có người đi hướng hoàng thượng mật báo, càng sợ các huynh đệ Ảnh Tử cho rằng hắn có mưu đồ bất chính, bởi vậy sẽ không nghe hiệu lệnh của hắn nữa.

Nhưng đồng thời trong lòng của hắn cũng có một phần bình thản. Hắn cần Ảnh Tử một cái cơ quan cường đại của quốc gia vì hắn mà bình định chướng ngại, chuyện này có giá trị phi thường, nhưng chuyện mà hắn cần làm đối với hoàng thượng vô hại, đối với các mệnh quan triều đình cũng không có hại. Hắn chưa từng bao giờ nghĩ đến mưu phản, cũng không có nghĩ tới chuyện bức vua thoái vị. Ngược lại, hắn muốn đem Ảnh Tử nắm chặt chẽ trong tay là muốn phòng ngừa người khác phạm thượng làm loạn, ở trong lòng của hắn,

hoàng thượng ngoại trừ là một bậc đế vương đồng thời cũng còn là nhạc phụ của hắn, là một lão nhân cô độc mà quật cường. Hiện giờ lão nhân gia đang dần dần lâm vào trọng bệnh, đám con cháu của hắn sôi nổi đánh chủ ý lên ngôi vị của hắn, cho nên Phương Tranh cảm giác mình phải có trách nhiệm bảo hộ hắn, nếu muốn bảo hộ hắn, Phương Tranh nhất định phải xây dựng thực lực cho chính bản thân mình.

Ôn Sâm cúi thấp đầu suy nghĩ một lát, sau đó rút cuộc ngẩng đầu cười, nụ cười tràn ngập ý vị thâm trường: “ Trên dưới Ảnh Tử, nguyện dốc sức làm việc cho đại nhân!”

Bất luận đứng ở góc độ nào, Ôn Sâm đều cảm giác được mình không có lí do để từ chối giúp đỡ vị thủ trưởng này. Cho nên Ôn Sâm trả lời rất thống khoái.

Phương Tranh nhẹ nhàng thở ra một hơi, biểu tình trên mặt hơi giãn ra, hết thấy đều không có nói lời nào.

Vỗ bả vai Ôn Sâm, Phương Tranh trịnh trọng hứa hẹn kỳ sự: “ Ta cam đoan, sau này sẽ không có đánh người!”

Ôn Sâm đầu đầy hắc tuyến, giận dữ nói: “ Thuộc hạ đột nhiên cảm giác được vừa rồi bản thân mình đã quá xúc động! Đại nhân, có thể đổi ý được không?”

“ Dám! Lão tử sẽ đánh chết người!”

.....

Cổ mộc âm trung hệ đoản bông

Trượng lê phù ngã quá kiều đông

Triêm y dục thấp hạnh hoa vũ

Xuy diện bất hàn dương liễu phong

Thơ:

Bóng cây cột chiếc thuyền con ,

Gậy lê lần bước đường mòn cầu đông .

Mưa hoa hạnh , thấm ướt cội lòng ,

Gió dương liễu thổi mà không lạnh lòng .

Một trận mưa xuân đem mọi thứ trong Kim Lăng thành rửa sạch đến tịnh lệ, sắc trời mông lung cùng bầu không khí mát mẻ giống như đang vuốt ve khuôn mặt tinh tế ôn nhu của tình nhân, làm cho người ta có cảm giác khoan khoái trong thâm tâm.

Phương Tranh đứng ở trước cửa nhà mới, hai mắt đăm đăm ngắm nhìn, tầm tắc tán thưởng không thôi.

Căn nhà này nguyên bản là của Phan thượng thư, nhưng sau khi Phan nghịch tặc đền tội, hoàng thượng lại đem nó ban cho Phương Tranh, đáng tiếc chính là ngày đó Phương Tranh nhận nhỡ dung túng cho bá tánh phóng hỏa, đem chính ngôi nhà của mình hỏa thiêu.

Dưới cơn khóc lóc của Trường Bình, Phương Tranh đành phải cắn răng tự móc bạc túi ra, một lần nữa sửa sang tu bổ lại căn nhà mới này. Trường Bình đối với tiền bạc của Phương gia tất nhiên là rất chuyên tâm, một đồng bạc bỏ ra, nhân lực vật lực sung túc, trải qua sau mấy tháng, một căn phủ đệ xa hoa tráng lệ một lần nữa đột ngột hiện ra trước mặt mọi người.

“ Không sai, không sai! Nếu bán căn nhà này đi, không có hai mươi vạn lượng, ta tuyệt đối mặc kệ!” Phương Tranh khoa trương nói.

Trường Bình hớn hở đẩy Phương Tranh một cái, “ Nói như thế nào đó? Một trăm vạn lượng cũng không bán! Đây thuộc tài sản của Phương gia chúng ta, chỉ có phá gia chi tử mới suốt ngày cân nhắc đến chuyện bán nhà a.”

Trường Bình hân hoan nhìn vào tấm thẻ bài treo trước đại môn, trên tấm thẻ bài màu đen có khảm bốn chữ vàng cực đại, cực chói mắt “ Trung Dũng Hầu Phủ!”

Trường Bình chớp chớp đôi mắt to tròn, khát khao hạnh phúc nói: “ Tương lai nha, chờ sau khi chúng ta có hài tử, chúng ta ở căn nhà này hảo hảo sống những ngày khoái hoạt, bồi bọn trẻ chơi đùa, dạy bọn trẻ biết chữ, sau đó chậm rãi nhìn bọn trẻ dần dần trưởng thành, thẳng cho đến khi cưới vợ sinh con. Chúng ta phải giáo dục cho bọn trẻ từ nhỏ, làm người phải biết cần cù, không được lười biếng an phận!”

Trường Bình nói chuyện mơ mộng, quay đầu nhìn thấy Phương Tranh đang không an tâm gõ lên một đôi sứt tử đá dựng ở trước đại môn, thỉnh thoảng mân mê cầm, trong miệng nhỏ giọng lẩm bẩm, giống như đang tính toán nếu bán đôi sứt tử đá này đi thì sẽ được bao nhiêu tiền.

Trường Bình chứng kiến mặt hoa không khỏi sa sầm, hung hăng cầu bèo Phương Tranh một cái, lạnh lùng nói tiếp: “ Ta còn muốn giáo dục cho hài tử của chúng ta, tương lai ngàn vạn lần không được học theo phụ thân của các người, nhìn thấy cái gì cũng đều muốn mang đi bán, bán xong rồi thì phóng hỏa đốt nhà, phá gia chi tử đến được trình độ này, thật sự rằng từ xưa đến nay là một gã đệ nhất đại hỗn đản!”

Phương Tranh bị mắng liền nhe răng trợn mắt, thấy Yên Nhiên, Tiểu Lục, còn có Phương tỷ đứng ở một bên soi nể che miệng cười tủm tỉm, không khỏi tức giận trừng mắt liếc các nàng một cái, tiếp theo bất mãn quay sang Trường Bình nói: “ Ai, chuyện phóng hỏa đốt nhà đó chúng ta không phải đã thỏa thuận, là không có nhắc đến nữa hay sao?”

Trường Bình cau nhẹ cái mũi, hừ giọng nói: “ Không đề cập tới? Ta chẳng những nói, mà tương lai còn muốn đem chuyện này chép lại, tương truyền cho tôn tử đời đời, cho tôn tử của chúng ta biết rằng Phương gia có một cái lão tổ tông không biết điều như thế.”

Phương Tranh cười hắc hắc: “ Nói đến tiểu tôn, ài, như thế nào trong bụng của các nàng còn không thấy có động tĩnh? Các vị lão bà! Lão công ta mỗi ngày đều dốc sức chăm chỉ cày ruộng và làm sạch cỏ nha.”

Trường Bình cùng chúng nữ nghe vậy đều xấu hổ đỏ mặt, Trường Bình hung hăng cầu véo Phương Tranh, khổ não nói: “ Giữa ban ngày ban mặt, người đứng ở trước cửa lớn mà nói ra những lời như thế này, còn biết xấu hổ nữa không?”

Nói xong Trường Bình nhìn chung quanh một vòng, thấy bốn phía không có ngoại nhân nào, vì thế cũng an tâm lôi kéo chúng nữ hướng nội viện đi vào, hưởng thụ niềm vui đi thăm nhà mới.

Phương Tranh bị cầu véo cánh tay đã muốn đau nhức, nhưng trong lòng đang âm thầm lo lắng, mấy lão bà đều không có động tĩnh, rốt cuộc sao lại thế này? Thành thân đã được mấy tháng rồi, đáng lẽ ra cũng nên có một hai cái nhân mới phải chứ a?

Nghĩ đến đây Phương Tranh liền xoay người đuổi theo, vừa chạy vừa kêu: “ Ài, các lão bà đừng thẹn thùng nha, mau nói xem, gần đây có muốn nôn mửa, ăn uống trở nên yếu ớt hay không...”

Nhà mới lớn nhỏ đều không thay đổi, nhưng rõ ràng so với cấu trúc ban đầu của Phan phủ thì xa hoa đại khí hơn rất nhiều, bất luận là đình viên hoa thảo hay là những viên đá lót sân đều được chạm khắc hết sức tinh mỹ. Trường Bình một tay tuyển chọn mọi loại nguyên liệu tốt nhất, thỉnh thoảng thủ công cũng là trực tiếp mời từ Công Bộ đến sửa, điều kiện đầu tiên của nàng chính là sao cho căn nhà này phải tráng lệ giống như cung điện. Phương Tranh đang mãi mê vuốt ve bức chiếu bích* trong đại môn, đây là một bức tường được điêu khắc bằng đá cẩm thạch, được vận chuyển từ Đại Lý tới, mặt trên có điêu khắc một bức thủy tường cát thú, thợ công tượng quả nhiên cao nhân, hình điêu khắc trên bức tường này rất sống động, tựa hồ như tùy thời đều có thể đằng vân phi vũ mà bay lên trời. (*: Chiếu bích theo phong tục cổ đại của người Hán, thì trước cửa nhà thường xây một bức tường, bên trên họa khắc các hình thánh thú như bạch hổ, huyền vũ, phượng hoàng, kim long, mục đích tâm linh là có tác dụng trừ tà, trấn môn không cho yêu ma quỷ quái len vào trong nhà quấy nhiễu gia sự, mục đích thứ hai thiết thực hơn đó chính là muốn chắn trước cửa nhà tránh cho người ta ở bên ngoài nhìn thông thoáng vào trong nhà.)

“ Đề nói đàn bà phá của mà, rốt cuộc dùng của lão tử bao nhiêu tiền nha?” Phương Tranh đau lòng lẩm bẩm, thần tình chua xót.

Trường Bình cùng các vị lão bà hưng phấn không biết đã chạy đi nơi nào thăm quan nhà mới để mặc cho Phương Tranh đi cùng một vị lão quần gia, họ Thôi, Thôi quần gia ước chừng khoảng sáu chục tuổi, râu tóc đều đã bạc trắng nhưng tinh thần linh mãnh sáng lạng không sai, so với người trẻ tuổi cũng không kém hơn bao nhiêu.

Thấy Phương Tranh tự lẩm bẩm một mình, Thôi quản gia cười nói: “ Lão gia, thi công căn nhà này đều là do công chúa điện hạ tự mình lo toan mọi việc...”

“ Chậm đã, chậm đã!” Phương Tranh trừng mắt nói: “ Lão gia? Ai là lão gia?”

Thôi quản gia ngạc nhiên đáp: “ Ngài nha, ngài hiện giờ là nhất gia chi chủ, đương nhiên phải nên gọi là lão gia.”

“ Ta còn chưa chuẩn bị tâm lí đâu!” Phương Tranh nét mặt già nua nhất thời suy sụp, tức thì phụng phịu nói: “ Người cứ giống như mọi người gọi ta bằng thiếu gia đi, ta còn chưa đến hai mươi tuổi a! Lão gia lão gia, vạn nhất các nữ đồng bào nghe được, ta biết phải giải thích như thế nào đây? Thôi quản gia, người đi an bài một chút, chuẩn bị sắp có một số vị khách nhân tới đây, đều là các đại thần trong triều, chớ có lãnh đạm, đem đại sảnh thu thập gọn gàng luôn đi.”

“ Dạ, ...lão ...khụ, thiếu gia!” Thôi quản gia nói dứt lời, liền xoay người đi an bài.

Ta còn chưa già đến mức được vinh dự gọi bằng lão gia đâu. Phương Tranh hững hờ bưng bưng đi dạo quanh căn nhà mới trong chốc lát, không được bao lâu thì người hầu chạy đến bẩm báo, những vị khách nhân mà Phương Tranh nói, đang ngồi đợi ở trong đại sảnh. Phương Tranh hai mắt sáng ngời, vén áo ngang hông liền hướng đại sảnh phóng tới.

Hôm nay Phương Tranh phải làm một sự tình vô cùng quan trọng, việc này sao cho lưỡng toàn hoàn mỹ cả đôi bên cho nên không thể coi thường. Chạy vài bước liền tới được phòng khách trong đại sảnh, những vị khách nhân đang ngồi cùng nhau uống trà nói chuyện phiếm. Phương Tranh bước vào dùng khuôn mặt niềm nở tiếp đón cười nói: “ Các vị đại nhân, thật sự ngưng ngừng, hạ quan lãnh đạm, thứ tội, thứ tội.”

Phương Tranh mời khách nhân, đúng là một bộ phận các vị đại thần trong triều. Đây là những vị đại thần tự xưng thuộc hàng thanh lưu nhất phái, bọn hắn đều là các Bộ thị lang, viên ngoại lang, những vị đại thần này có một điểm giống nhau là bọn hắn đều tự nhận mình một thân chính khí, không có thu của hối lộ, cũng không tham ô một nửa các bạc. Chỉ một mực dựa vào một chút bổng lộc ít ỏi của triều đình mà tiêu dùng trong cuộc sống hàng ngày, khiến cho mọi người trong nhà liên lụy khổ sở.

Nói thực ra Phương Tranh thấy loại người này cũng thật đau đầu, nhìn bạc trắng lóa khả ái chói mắt như thế, lại có người không cần, đây không phải là mắc mao bệnh hay sao? Chỉ cần có bạc thì được rồi, người còn muốn quản nguồn gốc của nó ư? Thu vào trong túi của mình mới chính là vương đạo.

Hôm nay Phương Tranh mời nhóm đại thần này đến nhà mới của hắn, tự nhiên là có mục đích, hơn nữa mục đích lại có quan hệ đến bạc.

“ Phương đại nhân khách khí, hôm nay đại nhân cũng hoàn thành tu bổ lại nhà mới, lão phu mong mỗi đến chúc mừng đại nhân, ha ha.” Người nói chuyện không cần đoán cũng biết, đích thị là đầu lĩnh của nhóm quan thanh lưu, bang chủ Cái Bang, Binh Bộ thượng thư Ngụy Thừa Đức.

“ Không dám không dám, Ngụy đại nhân nói quá lời, hôm nay hạ quan mời các vị đại nhân tới, vốn là có việc muốn thương lượng...Ách, ở đây nói chuyện quá mức câu nệ, không bằng mời các vị đại nhân dời bước hướng vào trong trì đường mà hàn xá mới tu sửa, trong đó có một cái lương đình nghỉ mát, chúng ta ngồi trong lương đình ứng cảnh thưởng trà, chẳng phải sẽ là một thú vui tao nhã hay sao?”

Mọi người nghe vậy sôi nổi gật đầu đáp ứng.

Phương Tranh trong lòng thở dài một hơi, đối phó với đám thanh lưu cổ hủ tính tình cố chấp này, đại khí chỉ có hai chữ phong nhã mới có thể mời được bọn hắn. Thế nhưng bọn hắn không nghĩ đến, lương đình loại nào mà không phải dùng bạc để kiến dựng lên a? Không có tiền thì đi chỗ nào phong nhã đây? Phi! Ta thực khinh bỉ bọn hắn.

Diện tích căn nhà mới này rất lớn, đi vòng qua hành lang gấp khúc, thẳng vào trong hậu viện, qua thêm một rừng trúc thì một cái ao nhỏ mới hiện ra trước mắt chúng nhân. Đám đại nhân một đường đi là một đường ngạc nhiên, không ngừng hỏi lung tung hết chuyện này chuyện kia.

Nhưng Phương Tranh cũng là lần đầu tiên đến đây, hắn biết làm sao được nha? Vì thế chỉ nghe trong đám đại thần thỉnh thoảng có người phát ra tiếng kinh hô, “ A! Đây không phải là đá cẩm thạch từ Đông Hải

sao? Nghe nói loại cẩm thạch này ôn thuần như ngọc, đông ấm hè mát cực kì quý giá, quả nhiên là hảo bảo bối!”

“ Di? Thân cây trúc này có nhiều điểm loang lỗ, chẳng lẽ là loại tương phi trúc? Loại trúc này chỉ mọc ở Động Đình sơn, phi thường quý báu, nơi xa xôi như thế Phương đại nhân làm cách nào mà vận chuyển được tới đây, Phương đại nhân hảo thủ bút nha!”

Phương Tranh càng nghe mặt càng đen, loại trúc gì, loại đá cẩm thạch gì, hắn đều không hiểu, hắn nghe chỉ hiểu được hai từ mầu chốt, “ sang quý”. Thẳng cho đến khi nghe được một vị đại thần kinh hô một tiếng: “ Ai nha! Kia không phải là Mặc Lan sao? Loại lan này sinh trưởng tại Đại Lý, vô cùng trân quý, mọi người nhìn màu sắc của nó thì có thể hiểu được, đây là loại lan thượng hạng.”

Phương Tranh tức giận đến mức nhin không được buột miệng nói ra: “ Ta kháo! Đàn bà này phá sản mà.”

“ Ân? Đàn bà phá sản?” Đám đại thần khó hiểu, đồng thanh hỏi.

“ Khụ khụ, các vị đại nhân, đi theo bên này, bên này...à! Tiền a, tiền a!” Phương Tranh buồn rười rượi than thở dẫn các vị đại thần hướng vào trong lương đình đi tới.

Men theo bờ ao có một hàng liễu rủ, những cành liễu theo gió xuân nhẹ nhàng đong đưa, giống như bàn tay mềm mại của thiếu nữ vỗ về chơi đùa lên mặt ao, tạo nên quyến rũ quyến rũ, làm cho chúng nhân phải mẩn nhãn với cảnh đẹp nơi đây.

Phương Tranh đi tuốt ở đằng trước, bỗng nhiên nhân tình sáng lên.

“ Uy! Con chó nhỏ này thật đáng yêu!” Phương Tranh hớn hỏ chạy đến bên cạnh một gốc cây liễu ôm lấy chú chó nhỏ. Có vẻ như đây là vật duy nhất mà Phương Tranh cảm thấy thuận mắt khi bước vào trong tòa phủ đệ mới tu bổ này, hắn không biết người nào đã nuôi con chó nhỏ này tại đây, nhưng hắn nhìn thật vui mắt, ẵm con chó nhỏ lên Phương Tranh biểu tình hớn hỏ hướng các vị đại thần, cười nói: “ Các vị đại nhân, con chó nhỏ này thực đáng yêu...” Lời còn chưa dứt, Phương Tranh ngẩng đầu nhìn lại đã thấy các vị đại thần biểu tình hoảng sợ, liên tục không ngừng lùi về phía sau, có bảy tám người còn đứng lên chạy như bay.

Phương Tranh mặc danh kì diệu vuốt ve đầu con chó nhỏ, ngạc nhiên nói: “ Không cần phải sợ hãi như thế a? Con chó này còn chưa trưởng thành nha, có cần phải sợ hãi nó như thế hay không? Đám người này thật không có nhân tính! Tiểu tử, ta đặt cho ngươi một cái tên đi, ân, gọi ngươi là lão tử thế nào? Không dễ nghe a? Vậy...Manh Manh đi?”

Bỗng nhiên phía sau truyền đến tiếng kinh hô của Thôi quản gia: “ Thiếu gia, đứng yên không được nhích! Ngạn vạn lần chó có lộn xộn!”

Phương Tranh nghe vậy tức thì cảm giác được nguy hiểm đang tiến sát lại gần hắn, toàn thân không khỏi run lên, đầu không dám quay lại, lớn tiếng hỏi: “ Sao, làm sao vậy?”

Không chờ Thôi quản gia trả lời, phía sau cách đó không xa khoảng hơn một trượng truyền đến thanh âm gầm gừ của động vật, thanh âm này không có tính thân mật.

Trong lòng Phương Tranh cảm giác không ổn, động tác vô cùng nhẹ nhàng, nhẹ nhàng xoay cái cổ nhìn lại....Ta kháo! Một con chó mực kích thước vô cùng hoành tráng đang hướng hắn phùng mang trợn má, trong mắt tẫn tẫn ra quang mang thị huyết hung tàn, nhìn chăm chăm vào con chó nhỏ Manh Manh nằm ở trong lòng Phương Tranh.

Chuyện này đùa hơi quá trớn rồi.

Phương Tranh gian nan nuốt khan một ngụm nước miếng, gượng ép nặn ra một nụ cười trên khuôn mặt, thử giao tiếp cùng con chó mực: “ Vị huynh đài này, mời, ách...Ta, ta chỉ đi qua đường thôi a.”

Thái độ của con chó mực vẫn không thấy cải thiện, ngược lại càng hung ác đe dọa Phương Tranh, nhìn chăm chăm vào tiểu Manh Manh nằm trong lòng của Phương Tranh.

Phương Tranh cẩn thận đem Manh Manh nâng lên, cười khan nói: “ Ách, vị cậu huynh này quả thực là nhất biểu nhân tài, bộ dáng đường đường, vừa nhìn đã biết là cốt nhục của người....Ách, chúng ta làm một cuộc thương lượng, ta đem nó trả lại cho người, người không được tìm ta gây phiền toái, chịu không?”

Nói xong Phương Tranh chậm rãi đem con chó nhỏ đặt trên mặt đất.

Con chó mực hiển nhiên không phải là cái loại thẩu tình đạt lý, vừa chứng kiến được Phương Tranh buông cốt nhục của nó xuống, liền không còn bản khoăn, hung quang trong mắt càng đại thịnh, cái mõm chó hơi mở lớn, lộ ra hai hàm răng nanh sắc nhọn, gầm nhẹ một tiếng, từng bước chậm rãi hướng Phương Tranh đi tới, đây là điềm báo con chó này muốn công kích, tình hình rất không ổn.

Phương Tranh cực kì hoảng sợ, vội vàng lùi về phía sau.

“Thiếu gia! Mau gọi tên của nó! Gọi được tên của nó, nó sẽ không cắn ngài.” Thôi quản gia ở phía sau khẩn trương hô to.

“Tên của nó là gì?” Phương Tranh nhìn chằm chằm vào con chó mực, run giọng nói.

“Hình như gọi là đại hắc, hay hắc dùng gì đó?” Thôi quản gia đắm chìm ở trong hồi ức....

“Hình như? Ta kháo! Ta hỏi người có chắc chắn không a?” Phương Tranh khẩn trương đến độ muốn khóc, chuyện này không phải muốn chết hay sao?

“Đại hắc! Hắc hùng! Đừng....đừng tới đây nha, mẹ của Mạnh Mạnh đừng tới đây a.”

Con chó mực không chút nào phục tùng, lao tới trước mặt Phương Tranh sủa lên hai tiếng, sau đó hai chân trước giống như sư tử bác cỏ chồm về phía Phương Tranh.

Phương Tranh sợ tới mức kêu oa oa một tiếng, liền thi triển đào mệnh thần công, xoay người lại chạy như trời chết.

“Cứu mạng a! Chết người rồi, mau đi báo quan nha!”

Lúc này các vị đại thần đã lùi được một quãng khá xa, sôi nổi hô lớn: “Mau! Mau gọi người đến cứu Phương đại nhân!”

Thôi quản gia gấp đến độ giậm chân bình bịch, muốn đi gọi người nhưng lại sợ Phương Tranh gặp chuyện không hay, nhất thời do dự không quyết đoán, lâm vào tình huống tiến thoái lưỡng nan.

Bên cạnh lương đình mọi người giống như bị vỡ trận, khung cảnh quả nhiên hỗn loạn không chịu nổi.

Phương Tranh thì đang hiển lộ thực lực, bắt đầu chạy như trời chết dọc theo bờ ao, một người một chó thì nhay chạy băng băng. Nếu giờ phút này gương mặt của Phương Tranh mang theo một nét tươi cười, thì quả thật sẽ là một bức tranh rất có quan niệm nghệ thuật, “Ngày xuân hí cầu đồ”. Đáng tiếc hiện giờ biểu tình hoảng sợ lại tràn ngập trên gương mặt của hắn, tựa giống như chó nhà tang, không, chó nhà tang đang ở phía sau của hắn, hắn giống như bị một con chó nhà tang kích thích to lớn truy đuổi.

Phương Tranh vừa chạy vừa lau nước mắt, rốt cuộc làm sao thế này? Người nhìn ta không ưa thì cũng thôi, ngay cả chó cũng đối xử với ta như thế, ta còn mẹ nó mắc phải lỗi lầm gì hay sao?

Đám đại thần cũng khẩn trương không kém, Ngụy Thừa Đức vội vàng la lớn: “Các vị đại nhân, chúng ta cùng nhau xông lên tương trợ Phương đại nhân ngăn cản con chó kia lại!”

Trong đám đại thần có một vị lá gan hơi nhỏ nghe vậy, ngạc nhiên nói: “Ngụy đại nhân, ngài nói giỡn chăng? Nếu nó cắn chúng ta thì phải làm sao bây giờ?”

“Cũng phải, lão phu thấy Phương đại nhân cước bộ nhanh nhẹn như gió, so với con chó kia còn chạy nhanh hơn, suy ngẫm lại hẳn là không có việc gì đáng ngại.”

Lúc này Phương Tranh đã chạy được một vòng chung quanh bờ ao, nghe được mọi người nói như thế, nhất thời bị phần vừa chạy vừa chỉ tay vào các vị đại thần, thanh âm thê lương nói: “Các người không có nghĩa khí! Oa cứu mạng a! Quay lại đuổi cản đám người kia đi nha! Ta chọc giận người đâu? Làm sao chỉ có đuổi theo một mình ta hả?”

Thôi quản gia mau chóng bước ra, hô lớn: “Nhanh! Thiếu gia, mau nhảy xuống ao!”

“Không!” Phương Tranh không cần nghĩ ngợi liền cự tuyệt, nhưng nghiêng đầu đảo mắt nhìn lại đã thấy con chó mực chỉ còn cách hắn một đoạn chưa đầy một thước.

“ Không sai! Ý kiến hay!” Phương Tranh thả người nhảy dựng lên, bùm một tiếng liền phóng xuống ao.

Con chó mực thật đúng là hảo cầu, nghị lực kiên cường một đường muốn đuổi giết Phương Tranh cho dù có là chân trời góc biển, thấy Phương Tranh trầm mình xuống nước, nhất thời cũng không chút do dự nhảy theo sau.

Sau khi Phương Tranh nhảy vào trong ao, chợt nhớ tới một vấn đề trọng yếu.

Giống chó am hiểu thủy tính, thông thạo bơi lội, còn hần thì lại không biết bơi, ừng ực uống phải mấy ngụm nước ao, trong đầu Phương Tranh lưu lại một cái ý niệm cuối cùng: Thế đạo cái quái quỷ gì đây!

Người ngay cả chó cũng không bằng, chẳng lẽ hôm nay thật sự là ngày chết của ta, không có cách nào thoát khốn ư!

263. Chương 248: Kết Phưởng Quan Thương

Hiện giờ Phương Tranh đã thay đổi một bộ đồ mới, biểu tình lãnh đạm ngồi ở trong lương đình nghỉ mát. Bây giờ tâm tình của hần rất không tốt, thay đổi là ai rơi vào trong nước bị người ta vớt lên, tâm tình sẽ đều không tốt như hần.

Đám đại thần cũng đang tập trung ở trong lương đình, diễn cảm khác nhau, có xấu hổ, có buồn cười.

Phương Tranh ánh mắt không ngừng quét tới quét lui cuối cùng dừng lại ở gốc cây liễu, dưới tàng cây có một con chó. Con chó này đúng là còn chó đã truy sát Phương Tranh khiến cho hần phải nhảy xuống ao, đại khái tên nó là đại hắc, hoặc hắc hùng?

“ Thôi quản gia, con chó này là ai nuôi?” Phương Tranh lạnh lùng hỏi, không quan tâm người nào nuôi, đều tự giác nhảy xuống ao bồi tội cho lão tử, không uống no nước không cho phép bước lên.

Thôi quản gia sắc xấu hổ, tâm tình bất an nói: “ Thiếu gia....Con chó này là do công chúa điện hạ mua từ ngoài chợ về, công chúa điện hạ nói rằng, vì an toàn của mọi người trong nhà cho nên sau này cần phải mua nhiều hơn.” Phương Tranh vốn đang chuẩn bị nổi giận, nghe vậy khuôn mặt ánh tuấn nhất thời suy sụp.

Khó trách nó lại không biết lễ phép như thế, nguyên lai là Trường Bình mua được, người nào nuôi chó này, quả nhiên có đạo lí.

Phương Tranh hung hăng trừng mắt nhìn con chó mực đang dương dương tự đắc, cười híp mắt đối với các vị đại thần nói: “ Các vị đại nhân, muộn như thế này rồi đừng về nữa, lưu lại đây ăn cơm chiều, hắc hắc, nếm thử hương vị lẩu thịt chó a, ta mời khách.”

“ Được được, ngày xuân ăn thịt chó rất đúng lúc tắm bổ.” Đám đại thần biểu tình vui mừng nói.

Phương Tranh cười so với bọn hần còn muốn tươi tỉnh hơn: “ Chó do công chúa điện hạ nuôi khẳng định rằng hương vị sẽ ngon hơn bình thường, các vị đại nhân thực sự là có phúc khí.”

Mọi người biến sắc đồng loạt lắc đầu nói: “ Không không không, Phương đại nhân khách khí, đám lão phu đều lớn tuổi rồi, quả thực không dụng được thức đồ ăn mặn, lần sau, ha ha....”

Tế vũ thấp y khán bất kiến.

Nhàn hoa lạc địa thính vô thanh.

Mưa mong manh chỉ thoáng như sương mờ.

Cánh hoa nhẹ nhàng rơi trong tĩnh lặng.

Mùa xuân tại Giang Nam tới sớm hơn bình thường, khi ở trên phương bắc vẫn còn đang rét lạnh thì cảnh sắc Giang Nam đã đậm chồi nảy lộc xuân ý dạt dào.

Các vị đại thần ngồi ở trong lương đình phẩm thanh trà, ánh mắt phóng ra ngấm hàng liễu rủ ở bên bờ ao, trò chuyện vui vẻ tựa hồ như rất tâm đắc.

Ngụy Thừa Đức nâng chung trà lên, nhẹ nhàng thổi mẩu bọt đang trôi nổi ở trên mặt nước, đôi mắt già lão đục ngầu nhìn thoáng qua Phương Tranh.

Chậm rãi nếm một ngụm trà, Ngụy Thừa Đức hạ chung trà xuống, vuốt chòm râu cười nói: “ Hôm nay Phương đại nhân mời chúng ta đến quý phủ, ngoại trừ thưởng cảnh xuân ra, nói như vậy còn có chuyện khác phải không?”

Phương Tranh nghe vậy cũng cười, đương nhiên có chuyện khác rồi, lão tử là một thanh niên khỏe mạnh hoạt bát như thế, nếu không có việc gì, há lại cam tâm tình nguyện ngồi thưởng xuân cùng với một đám lão già hủ lậu nghèo kiệt xác như các người.

Đám đại thần nghe được Ngụy Thừa Đức nói đến chính sự, cũng sôi nổi xoay người nhìn hướng về phía hai người trong lương đình, biểu tình nghiêm chỉnh lắng nghe.

Phương Tranh đảo tròn mắt, lập tức cười nói: “ Gì mà càng già càng cay, hạ quan đúng thật có chuyện muốn cùng các vị đại nhân thương lượng.”

“ Chậm đã!” Một vị lão đại thần ngồi bên cạnh Ngụy Thừa Đức mở miệng nói.

Phương Tranh nhìn sang thấy người mở miệng chính là Hộ Bộ cấp sự trung, hẳn cũng là một viên ngôn quan, người này họ Ngô niên kỷ ước chừng khoảng sáu mươi tuổi, tính khí giống như tảng đá ở dưới gầm cầu, vừa thối lại vừa cứng.

Phương Tranh cười híp mắt nói: “ Ngô đại nhân, có chuyện gì sao?”

Ngô đại nhân liếc mắt khinh thường nói: “ Hôm nay Phương đại nhân mở chúng ta đến quý phủ thưởng xuân, lão phu trong lòng vô cùng cảm kích, bất quá lão phu muốn đề nghị các vị đại nhân một việc, hiện giờ cảnh xuân mê người, tốt nhất là không nên đàm luận đến quốc sự, làm hỏng mất phong cảnh tao nhã nơi đây, Phương đại nhân, ý của ngài như thế nào?”

Đám đại thần tâm sáng như gương, nghe vậy sôi nổi gật đầu phụ họa.

Cáo già! Lão cáo già!

Phương Tranh trong lòng âm thầm mắng chửi một trận, lão tử mời các người thưởng xuân chỉ là viện một cái cớ, nếu như mời các người đến thanh lâu, khẳng định rằng sẽ có diện mạo khác, một đám cáo già không biết xấu hổ!

Trộm liếc mắt nhìn Ngụy Thừa Đức, lão nhân này đang mắt nhắm mắt mở tựa như cười mà không phải cười, làm bộ giống như không có việc gì.

Lão gia hỏa này quả thật cũng không phải cái loại tốt đẹp gì!

Trong lòng tức giận nhưng trên mặt Phương Tranh cười rất sán lạn: “ Không phải như vậy, các vị đại nhân hiểu lầm hạ quan rồi! Hẳn là các vị cũng biết hạ quan đối với cái gọi là quốc sự một khiêu cũng chẳng thông, chỉ sợ các ngài theo ta nhắc tới cái đó, ta như thế nào lại chủ động nói chuyện đó với các ngài đây? Cảnh xuân đang tốt đẹp như thế, chúng ta ngồi uống trà phẩm tửu tâm sự nữ nhân, chuyện này thật thích ý bậc nào, ha ha! Còn quốc sự nha, chờ các ngài thượng triều vào Kim Loan điện bàn bạc cũng không muộn.”

Các vị đại thần nghe vậy nghi hoặc không thôi, nhìn nhau vài lần đều không hiểu rốt cuộc thì Phương Tranh có mưu đồ gì.

Những vị đại thần này đều là những lão già thành tinh, giảo hoạt, một đời lăn lộn mấy chục năm trong giới quan trường phong vân. Phương Tranh đưa thiệp mời thỉnh bọn hắn đến quý phủ thì bọn hắn liền mơ hồ minh bạch một vài phần ý tứ rồi!

Về phần thái tử là phế hay lập thì chưa một người nào rõ ràng, nếu phế thì phải cân nhắc một vị hoàng tử để thay thế vào ngôi vị thái tử, đối với chuyện tình lẫn này trong triều khắc khẩu nhau không ngớt. Nhưng hoàng thượng lại không hề tỏ bất luận một thái độ nào, vì sự tình thái tử mà các đại thần dâng tấu chương nhiều vô số, tuy nhiên hoàng thượng một câu vẫn chưa ra lời công đạo.

Hoàng thượng sử dụng một chiêu tinh thần mê hoặc không nhắc đến chuyện này, chẳng những các vị hoàng tử nóng lòng mà ngay cả các vị đại thần cũng đều choáng váng đầu óc, dĩ vãng thường nói thiên uy khó dò,

nhưng cũng phải nên có một vài phần công đạo mới phải. Trước giờ sự tình gì tấu chương lên, chung quy hoàng thượng hoặc là vui hoặc là giận dữ để cho mọi người ít nhiều có chút điểm phương hướng, như thế liền không mạo phạm long nhan, nhưng đối với sự tình thái tử thì thái độ của hoàng thượng luôn luôn bình đạm, mặt không đổi sắc, cái này làm cho người ta không biết đâu mà lần.

Đương nhiên không biết đâu mà lần cho nên mọi người ở dưới cũng không dám động, ngược lại các vị hoàng tử lại mãi móng giống như đi chợ chiều, hết thấy đều kết giao mượn sức các vị đại thần, trong triều từ trên xuống dưới đầu đầu, tranh đoạt khiến cho gà chó không yên.

Mọi người đều biết Phúc vương trong triều là vị hoàng tử có ít căn cơ nhất, mà vị Phương Tranh Phương đại nhân từ trước khi vào triều làm quan thì đã cùng Phúc vương kết giao bằng hữu, chẳng những thế còn là bè lũ ngoan cố ủng hộ cho Phúc vương. Hôm nay hắn đưa thiệp mời thỉnh các vị đại thần đến quý phủ, phải chăng Phúc vương đã ngồi không yên rồi sao?

Tình thế trong tương lai không một ai rõ ràng, cho nên Phương Tranh vừa mới mở miệng, Hộ Bộ cấp sự trung Ngô đại nhân liền tức thì ngăn cản hắn.

Nhưng Phương Tranh hồi đáp một lần nữa lại làm cho mọi người bất ngờ, hắn nói rõ ràng là không muốn nhắc đến chuyện quốc sự, người ta đã biện giải đến nước này, nếu còn tiếp tục ngăn đón hắn, không khỏi có điểm lấy bụng tiểu nhân mà đo lòng quân tử.

Ngụy Thừa Đức đảo mắt một vòng, tức thì ha ha cười nói: “Tốt lắm!”

Một đám lão gia hỏa không có nghĩa khí! Lấy bụng tiểu nhân nghi ngờ lòng người quân tử trẻ tuổi, người ta còn chưa nói, đám già lão các ngươi tâm tư đã loạn à?

Phương Tranh cười cười: “Ngụy đại nhân nói quá lời, gần đây trong kinh thành phong vân bắt đầu khởi động, các vị đại nhân nói vậy cũng ưu phiền sớm đã không còn chịu nổi, hạ quan không dám tiếp tục lấy những việc nhỏ nhặt quấy rầy các vị đại nhân, hôm nay cam đoan tuyệt không nói nửa câu đến quốc sự triều chính.”

Ngô đại nhân nghi hoặc nói: “Đại nhân không nói chuyện quốc sự, chẳng lẽ thực sự chỉ đơn thuần muốn thỉnh đám lão phu đến quý phủ thưởng xuân hay sao?”

Phương Tranh gật đầu cười nói: “Đó là đương nhiên, từ khi cùng các vị đại nhân làm quan đồng liêu cho tới nay, hạ quan còn chưa từng giao hảo với mọi người lần nào, hôm nay liền mượn cơ thưởng xuân cùng các vị phẩm trà nói chuyện phiếm, mong rằng các vị đại nhân chớ có ghét bỏ.”

Mọi người vừa nghe Phương Tranh thực không phải vì chuyện tranh giành ngôi vị thái tử mà cầu bọn hắn, nhất thời trong lòng đều an tâm, ha ha cười nói rôm rả.

Ngụy Thừa Đức vẫn ngồi im không nói một lời, tựa như cười mà không phải cười nhìn thẳng vào Phương Tranh, Phương Tranh bị hắn nhìn đến nổi da đầu có chút tê ngứa, toàn thân nổi lên một tầng da gà.

Lão gia hỏa này tuổi đã vào cái ngưỡng thất thập cổ lai hi, lão phóng cho ta mị nhân là có ý tứ gì? Hay nguyên bản lão ta vốn là có sở thích trái ngược?

“Khụ..... Nhân cơ hội hạ quan cũng muốn tặng cho các vị đại nhân một chút tiểu tài lộ, cái này, không tính là quốc sự đi?” Phương Tranh hai mắt chuyển động, tươi cười sán lạn nói.

“Tài lộ?” Mọi người nghe vậy đồng thời ngạc nhiên, “Phương đại nhân có ý tứ gì?”

Phương Tranh cười tươi nói: “Rất đơn giản, hôm nay thân phận của hạ quan chính là thiếu đông chủ của hiệu buôn Phương gia, muốn cùng các vị đại nhân hợp tác, chúng ta kết phường làm một cuộc trao đổi mua bán.”

Ngô đại nhân nhướng mày một cái, cười lạnh nói: “Phải chăng Phương đại nhân tính toán muốn hối lộ chúng ta? Đám người lão phu vào triều làm quan vài chục năm nay, nhưng chưa từng cầm một nửa các bạc vốn không thuộc về mình, nếu Phương đại nhân nghĩ rằng dùng bạc có thể khiến cho chúng ta hòa theo Phúc vương, vậy tính toán của ngài đã sai lầm rồi!”

“ Ai nha! Ngộ đại nhân hiểu lầm, hiểu lầm rồi!” Phương Tranh giải thích tiếp tục nói: “ Hạ quan với mọi người giống nhau, đều thanh liêm như nước, thanh liêm như thế há lại có thể làm ra những chuyện hối lộ sao?”

Thanh âm vừa dứt, Ngụy Thừa Đức ở trong đám người liền khinh bỉ đến cực độ, người không biết xấu hổ còn nói rằng người thanh liêm? Nhìn qua một chút tòa nhà người mới tu sửa, từng ngọn cây cọng cỏ đều là vật trân quý xa xỉ vô cùng, ngay cả hoàng cung có khi còn không bằng ấy chứ? Năm trước tiểu tử người đàm phán cùng sứ giả của người Đột Quyết, người cạo sạch lông của người ta, còn tưởng rằng chúng ta đều là người mù hay sao? Thật không biết liêm sỉ, phi!

Phương Tranh đối với diễn cảm khinh thường của mọi người vẫn hồn nhiên làm như không hiểu, mặt không đổi sắc tim không loạn nhịp, một bộ dạng tâm tính phẳng lặng như gương, tiếp tục nói: “ Hạ quan làm việc thường giảng nguyên tắc, cái gì mình đã không muốn cũng chớ bày cho người khác làm, hạ quan vốn dĩ đối với những chuyện dứt lốt ăn hối lộ căm thù đến tận xương tủy, hạ quan đối với loại hành vi này càng ngày càng thêm thống hận! Đây đều là những đám sâu mọt phá hoại kỉ cương của triều đình, làm cho dân chúng khổ cực không được ấm no, hút máu của dân chúng bá tánh. Nói đến cùng thì cũng chỉ có chúng ta mới là tấm gương cho mọi người đáng phải nên noi theo...”

Ngụy Thừa Đức thật sự chịu không nổi ngôn luận vô sỉ hết lần này đến lần khác của Phương Tranh, chen miệng nói: “ Phương đại nhân, rốt cuộc mời chúng ta đến là có việc gì muốn thương lượng, người cứ nói thẳng vào chính sự đi.”

Phương Tranh cười đáp: “ Hạ quan nói thật lòng xin các vị thứ tội trước, nếu hạ quan tính không sai thì trong túi của các vị đại nhân có chút khó khăn phải không?”

Lời vừa nói ra, nhất thời trên mặt của đám đại thần đều ảm đạm thất sắc, đối với bọn họ mà nói nghèo khó là do tự bản thân mình gây ra. Tuy rằng không coi là dọa người nhưng nghèo khó cũng không phải là một chuyện vinh quang gì, Phương Tranh đem một lời nói trắng ra như thế, làm cho bọn hắn không khỏi có chút hổ thẹn.

Phương Tranh chứng kiến mọi người thẹn thùng không nói, vội vàng đem túi tiền trên người của mình lôi ra, làm trò trước mặt mọi người lộn sạch túi, trong túi không có tiền giống như bị nước rửa trôi qua bình thường.

Phương Tranh dùng loại ánh mắt đồng bệnh tương lân, bi thương nói: “ Kì thật hạ quan cũng giống như các vị đại nhân, ài, cùng khổ a!”

Mọi người nghe vậy lại dấy lên một trận khinh bỉ thật sâu.

Người mà khổ sao? Vậy toàn bộ dân chúng Hoa triều đều thành ăn mày hết rồi! Người nào mà không biết người chính là nhi tử độc nhất của đệ nhất phú hào tại Kim Lăng thành, hơn nữa người còn có bốn sự nhận hối lộ không thôi, so với phụ thân của người còn kiếm được lợi hại hơn, người còn than khổ ư? Vậy chúng ta không cần sống nữa rồi sao?

Phương Tranh chứng kiến mọi người không tin, vội vàng giải thích nói tiếp: “ Mỗi nhà mỗi cảnh đều phải trải qua những khó khăn riêng biệt, hạ quan tuy nói rằng gia cảnh giàu có, nhưng đó là bạc do phụ thân ta kiếm được, hạ quan vốn dĩ là một người con có chí hiếu, như thế nào không biết xấu hổ mà dám ngửa tay moi tiền của lão nhân gia? Các vị đừng nhìn bề ngoài của hạ quan phong quang, chính là gia sản có lớn nhưng chi tiêu cũng càng thêm lớn nha! Những chuyện này không nói đâu xa xôi, mọi người nhìn công chúa điện hạ tu bổ lại căn nhà này, một tòa nhà lớn như thế, từ trong lời nói của mọi người cái gì mà đá cẩm thạch đồng hải, cái gì mà Động Đình hoa trúc, Đại Lý mặc lan, loại nào không tiêu phí tiền bạc? Bởi vậy cho nên sau khi sửa sang lại căn nhà này xong, túi tiền của hạ quan cũng đã sạch sẽ không còn một chút vốn liếng nào cả, tựa như xơ xác tiêu điều cũng chính là như hiện giờ....” Phương Tranh than vãn đến mức thương cảm, chỉ hận đương trường không thể gào khóc ra nhiệt lệ mà thôi.

Ngụy Thừa Đức nhanh chóng ngắt lời nói: “ Phương đại nhân, cái khó xử của người lão phu minh bạch rồi, người hãy nói thẳng vào chính sự đi.”

Tức thì bộ dạng đáng thương của Phương Tranh mau chóng tiêu thất, thay đổi vào đó liền tươi cười hơn hớn nói: “ Chính sự chính sự là gần đây hạ quan tìm được một vụ làm ăn lớn, nhưng bởi vì tài chính có hạn

cho nên muốn cùng các vị đại nhân kết phưởng làm ăn chung, cùng hưởng lợi!”

“ Mua bán?” Đám đại thần khó hiểu đồng thanh hỏi.

Phương Tranh gật đầu khẳng định, tiếp theo biểu tình trở nên thâm trầm khó dò, dùng thanh âm trầm ngập cảm tính, trầm giọng nói:

“ Bạn hữu thiếu tiền sao? Một năm trước ta và các người giống nhau, một năm sau các người cùng ta vẫn giống nhau....”

“ Ài, đợi một lát nữa, Phương đại nhân có ý tứ gì nha? Một năm trước người làm sao cùng chúng ta lại giống nhau?” Một vị đại thần hoài nghi, ra tiếng ngắt lời nói.

Mọi người cũng sôi nổi nghị luận cùng nhau.

“ Đúng vậy, hần có ý tứ gì nha?”

“ Một năm sau chúng ta cùng hần cái gì? Giống như hần bị chó đuổi giết quanh bờ ao hay sao?...”

Phương Tranh đang chuẩn bị sắp xếp lại ngôn từ để ra sức quảng cáo, tính toán muốn lừa gạt đám lão đại thần này, nhưng bị người ta ngắt lời không khỏi có chút bất mãn, tức giận trắng mắt nhìn hần liếc mắt một cái, xem người hỏi, đây không phải là tự làm mất mặt sao? Đương nhiên là nghèo giống như các người, còn muốn ta phải nói rõ ràng hay sao?

Ngụy Thừa Đức cười nói: “ Các vị đại nhân đừng nói xen vào, để nguyên cho hần nói xong đã.”

Phương Tranh cảm kích hướng hần cười một cái, sau đó diễn cảm nghiêm trang tiếp tục trầm giọng nói: “ Bạn hữu thiếu tiền sao? Một thân chính khí nhưng lại thụ sâu nỗi khổ nghèo khó, thanh liêm vô bỉ nhưng trong bụng lại trống trơn! Bạn hữu người đang ưu sầu vì bạc sao? Không sao cả, hiện tại mau tới gia nhập cùng chúng ta đi! Hiệu buôn chúng ta có nhiều năm kinh nghiệm mua bán, hơn nữa đội ngũ tiêu thụ cũng rất chuyên nghiệp....”

Đoạn quảng cáo này của Phương Tranh làm cho đám đông kinh ngạc sững sờ, hai mắt đăm đăm nhìn cái miệng của hần, nước bọt đang tung bay khắp nơi không dứt.

Sau khi Phương Tranh nói xong liền nhìn thoáng qua mọi người, thấy biểu tình trên mặt của đám người không có chút nào thay đổi, đang lẳng lặng nhìn vào cái miệng của hần, nhất thời bầu không khí lâm vào trầm mặc xấu hổ, Phương Tranh nhúc nhích đầu, như thế nào lại vậy? Hay là ta phát biểu còn chưa đủ tuyệt hảo? Đám gia hỏa này như thế nào một chút phản ứng cũng không có?

Ngụy Thừa Đức phá vỡ trầm mặc, ho khan hai tiếng, nói: “ Ách, Phương đại nhân cứ nói tiếp đi?”

Phương Tranh đang hứng trí bừng bừng nhất thời dâng lên một loại cảm giác vô lực, không ngờ rằng những lời ta mới vừa nói cho đám gia hỏa các người, tất cả đều là vô nghĩa hay sao?

Trong đầu một mảnh ảm đạm, Phương Tranh hữu khí vô lực nói tiếp: “ Nói đơn giản, hạ quan nhìn trúng một vụ làm ăn mua bán, các vị đại nhân có tiền thì góp tiền, không có tiền....Khụ khụ, về nhà mang tiền đến đây góp vốn cùng mọi người...”

“ Sinh ý?” Cái này thì tất cả mọi người đã minh bạch rồi, nhất thời lại sôi nổi nghị luận.

Tuy rằng mọi người đều cứng nhắc bảo thủ, nhưng đối với những chuyện làm ăn buôn bán lại không có gì mâu thuẫn, từ trước đến nay chuyện làm ăn buôn bán kì thực cũng không tiện, trong xã hội hiện tại thì thương nhân chính là có thân phận thấp hèn nhất, trong thể đạo nho giáo, thương nhân thường giả dối tham lam, trục lợi vong nghĩa, từ trước đến nay đều bị người đời khinh thường.

Những vị đại thần này mặc dù chính mình nghèo khó, nhưng cũng biết hiện giờ trong triều có không ít quan chức trong ngoài sáng tối đều kinh doanh buôn bán sinh ý, kiếm một chút bạc dành dụm cho tương lai an hưởng tuổi già. Không đến mức phải tham ô nhận hối lộ, khiến cho tâm tư chính mình lo lắng bất an, cho nên bọn hần cũng không phản đối kinh doanh buôn bán, nhưng mọi người không hiểu rõ chính là vì sao Phương Tranh phải tìm bọn hần kết phưởng.

“ Đúng thế!” Phương Tranh cười híp mắt giải thích: “ Các vị đại nhân, hạ quan biết các ngài thật sự không có tiền, nhưng vụ mua bán này lại chỉ có thể tìm các ngài làm đối tác cộng sự. Các ngài chỉ cần bỏ ra một chút bạc, một lượng bạc không chê ít, một trăm lượng cũng không chê ít, khoản này mua bán chính là tiền vốn nha, gom được càng nhiều thì càng có lãi.”

“ Phương đại nhân, lão phu muốn hỏi một chút, ngài định kinh doanh mua bán sự tình gì, vì sao chỉ có thể tìm chúng ta kết phỡng làm ăn? Hoa triều có nhiều phú thương như vậy, đại nhân cần gì phải bỏ gần mà cầu xa đây?”

Phương Tranh nháy mắt cười đáp: “ Các vị đại nhân, còn nhớ năm trước hạ quan cùng sứ giả của người Đột Quyết đàm phán hay không?”

Mọi người đồng loạt gật đầu, Phương Tranh phụng mệnh hoàng thượng đàm phán cùng sứ giả của người Đột Quyết, chiếm đủ mọi loại tiện nghi, danh đầu trong quốc thổ nổi lên như cồn, Phương Tranh cũng vì chuyện này mà thanh danh lan xa khắp nơi trong thiên hạ, đã trở thành anh hùng dân tộc trong mắt bách tính.

Chuyện này cả nước đều biết, hôm nay Phương Tranh dâng thiếp mời thỉnh mọi người đến nhà của hắn, trong lòng của đám đại thần nhiều ít cũng là cảm động nghĩ đến tình chuyện này, cho nên mới nguyện ý tới chơi.

Phương Tranh tiếp tục nói: “ Hạ quan đàm phán cùng người Đột Quyết được thành công đều là nhờ hồng phúc của hoàng thượng, còn về phần điều khoản đàm phán thì tin tưởng mọi người cũng biết. Tại tây bắc Hạ Lan sơn chúng ta phân tuyến lãnh thổ cùng với người Đột Quyết, mở thông thương cho thương nhân, dân chúng hai nước tự do trao đổi mua bán, bù đắp cho nhau.”

Mọi người lại gật đầu.

“ Nhưng điều khoản chỉ là điều khoản, khi áp dụng lại vô cùng phức tạp, đối với thương nhân của Hoa triều ta mà nói, vận chuyện các loại lương thảo cùng các vật phẩm dùng trong sinh hoạt hàng ngày đến Hạ Lan sơn buôn bán cho người Đột Quyết, cũng chính là nan đề lớn nhất hiện nay. Bởi vì các loại thuế má ven đường, trạm kiểm soát đã khiến cho thương nhân chùn bước, hơn nữa thể đạo loạn lạc không yên ổn, chuyện tình sơn tặc giết người cướp hàng liên tiếp phát sinh, càng làm cho thương nhân Hoa triều chúng ta không dám bước đi. Mất thấy thương lộ này đã sắp sửa bị người ta đưa vào quên lãng, điều này làm cho hạ quan cảm thấy phi thường đáng tiếc, cho nên hôm nay thỉnh các vị đại nhân tới là muốn thương lượng việc này.”

Ngụy Thừa Đức trầm ngâm một chút, cau mày nói: “ Ý của Phương đại nhân, chẳng lẽ là muốn tính toán quan thương hợp tác đả thông thương lộ này sao?”

Phương Tranh hai mắt sáng ngời, kim lòng không được gờ ngón tay cái lên: “ Rốt cuộc vẫn là Ngụy đại nhân lợi hại, hạ quan thật đúng là có ý tứ này. Chúng ta là mệnh quan triều đình, lẽ ra không nên đụng đến sự tình hành thương như thế này, thế nhưng sự tình thương lộ lại không phải chuyện bình thường. Người Đột Quyết cùng chúng ta đã hòa bình được một năm, nhưng trên thảo nguyên hai vị Khả Hãn lại lâm vào nội chiến liên miên, thân là con dân Hoa triều loại cục diện như thế đều là sở vọng mà chúng ta muốn nhìn, thậm chí có thể nguyện ý trả một cái đại giá để duy trì cục diện hiện nay, tuy nhiên duy trì như thế nào? Người Đột Quyết cần thứ gì, thì chúng ta cho hắn cái đó! Cần lương thực, cần binh khí, chúng ta đều cấp cho bọn hắn, chỉ cần bọn hắn tiếp tục duy trì nội chiến thì Hoa triều chúng ta mới có thể tranh thủ được thời gian.”

“ Các vị đại nhân đều là những người đa mưu túc trí, ngay cả khi hạ quan không nói thì mọi người cũng hiểu được rõ ràng. Nếu như người Đột Quyết thống nhất thảo nguyên, mục tiêu kế tiếp của bọn hắn nhất định là lãnh thổ của Hoa triều chúng ta, hạ quan cùng bọn hắn lập minh ước tuyên thệ vĩnh viễn không xâm phạm, tuy nhiên đó chỉ là một cái luật lệ sáo rỗng, chỉ cần bọn hắn có thực lực, tất nhiên bọn hắn không chút do dự phản bội lại minh ước. Đến lúc đó trăm họ dân chúng của Hoa triều ta lại rơi vào cảnh loạn lạc lầm than, quốc nạn lâm đầu, cho nên mục đích của chúng ta chính là không để cho người Đột Quyết được ổn định, làm cho bọn hắn tiếp tục duy trì nội chiến, tiêu hao chiến lực của bọn hắn.

Đám đại thần nghe vậy không khỏi nảy sinh hoài nghi, hiện giờ thế cục trong kinh thành phong vân khởi vũ, các vị hoàng tử tranh giành ngôi vị đang minh tranh ám đấu vô cùng kịch liệt, thế nhưng Phương đại

nhân lại dă động tới người Đột Quyết. Rốt cuộc hẳn có mưu đồ gì? Hay là hẳn cùng Phúc vương không có tâm tư đến chiếc ghế thái tử?

Ngụy Thừa Đức cau mày nói: “ Phương đại nhân, lão phu không hiểu rõ ý tứ của ngươi, có nói rõ ràng thêm được một chút nữa hay không?”

Phương Tranh cười nói: “ Ý của hạ quan rất đơn giản, chúng ta cùng người Đột quyết kinh doanh buôn bán, vận chuyển lương thực cùng cường thiết bán cho bọn hắn, để cho bọn hắn ở trên thảo nguyên thỏa chí đánh nhau, làm cho Hoa triều chúng ta giữ gìn được bình an mới là đúng đắn. Còn chuyện khai thông thương lộ, nếu không có bối cảnh quan thương to lớn, thì những thương nhân tầm thường làm sao dám đi buôn bán đây? Hành thương dù sao trên đường cũng sẽ gặp phải rất nhiều trở ngại, chỉ có mệnh quan triều đình chúng ta mới có năng lực vận chuyển hàng hóa đến nơi an toàn. Cho nên hạ quan muốn cùng các vị đại nhân kết phưởng, làm một vụ sinh ý này, các vị đại nhân vừa có bạc lời lại không ảnh hưởng đến thanh danh, trăm cái lợi mà không có một cái hại, không biết ý của các vị đại nhân như thế nào?”

264. Chương 249: Tham Cổ

Lời Phương Tranh vừa nói ra, hết thảy mọi người đều im lặng.

Phương Tranh thấy bầu không khí trầm mặc, vì vậy cười nói: “ Các vị đại nhân, hạ quan vừa mới nói qua, hôm nay ta lấy thân phận thiếu chủ nhân của Phương gia thương hào mời các vị đến đây, để dă thông đường buôn bán này, Phương gia bắt tài, nguyện làm người dẫn đầu tích cực mở đường cho các thương nhân Hoa triều ta, mà nếu các vị đại nhân nguyện ý tham dự vào, việc này xem như không còn sơ thất.”

“ Các vị, hạ quan biết các ngươi một thân chính khí, không muốn thu nhận hối lộ, cho nên dẫn đến hôm nay gia cảnh có chút nghèo khó, hạ quan đối với thái độ làm người của các ngươi vẫn kính nể không ngớt. Thế nhưng hôm nay hạ quan thương nghị cùng các ngươi, là chuyện hợp tác mà đôi bên cùng có lợi, hơn nữa lại không làm e ngại danh tiếng của các ngươi, tham cổ nhập thương(tham gia cổ đông để buôn bán), kiếm được bạc là chính đại quang minh, dù là ở trước mặt hoàng thượng, đều có thể lễ thẳng khí hùng, hạ quan thật sự nghĩ không ra vì sao các ngươi còn cần phải suy nghĩ.”

Đám đại thần hai mặt nhìn nhau, một vị lão đại nhân mở miệng nói: “ Ý tứ của Phương đại nhân, đám lão phu đều rõ ràng, lão phu có một vấn đề muốn thỉnh giáo Phương đại nhân. Vì sao Phương đại nhân nhất định phải tìm chúng ta để kết phưởng cùng ngươi? Quan viên có tiền đồ trong triều chỗ nào cũng có, mà chúng ta...”

Nói đến đây vị lão đại nhân nhìn quét một vòng, lắc đầu cười khổ nói: “ Chúng ta gia cảnh bần hàn, một năm dài, bổng lộc triều đình phát ra cũng không còn dư được bao nhiêu, thật sự không có tiền bạc dư thừa lấy ra để làm kinh thương.”

Trong lòng Phương Tranh cười nhạo, vậy mà cũng hỏi, những quan viên có tiền đều bị thái tử cùng Thọ Vương thu dưỡng hết rồi, còn tới phiên ta sao?

Phương Tranh cười tủm tỉm nói: “ Thỉnh các vị kết phưởng, mục đích của hạ quan rất đơn giản, muốn mượn dùng quyền lực trong tay các vị, giúp hạ quan dă thông quyền hành thương cho con đường buôn bán này.”

Mọi người đều là người đại công vô tư, vừa nghe Phương Tranh muốn mượn quyền mưu lợi, đều nhướng mày, liền định trách mắng.

Phương Tranh nhanh nhẹn xua tay cười nói: “ Các vị khoan hãy tức giận, hạ quan mượn quyền các ngươi, thế nhưng là vì nước vì dân, cũng không hề có lòng riêng. Cùng Đột Quyết thông thương, ở tại Hạ Lan sơn thành lập một thị trường, bù đắp nhau, đây là điều kiện được viết trong hiệp nghị đình chiến của Hoa triều cùng Đột Quyết, nói cách khác, đây là hành động chứng thực được nỗ lực thực hiện, nhưng hôm nay các cấp quan phủ địa phương lại cắt xén hàng hóa, lại gia tăng thuế nặng, sơn tặc thổ phỉ ven đường liên tiếp cướp hàng, làm thương nhân Hoa triều sinh ra sợ hãi, bước đi gian nan, vì thế thị trường tập thị tại Hạ Lan sơn không thể khai thông, Hoa triều có khả năng vi phạm hiệp nghị, các vị đại nhân đều là người uyên bác,

hiểu rõ phải giữ được chữ tín, các vị nói một chút, hạ quan mượn quyền lực trong tay các vị đã thông con đường kinh thương, chẳng lẽ là không đúng?”

Người đang ngồi đầu là người cổ hủ cũ kỹ, chữ “tín” là thứ mà bọn họ coi trọng nhất, huống chi đây lại là minh ước giữa hai nước lập định, càng không thể xem như có lệ, lời ngụy biện của Phương Tranh làm trong lòng mọi người không khỏi có chút tán thành.

Thấy thần sắc mọi người hòa hoãn xuống, trong lòng Phương Tranh cười thầm, rên sát khi còn nóng: “Vì mượn quyền lực của các người, đơn giản chính là thỉnh các đại nhân hưởng quan phủ các cấp tại địa phương tạo thêm áp lực, để cho bọn họ không được cất xén hàng hóa, phân chia thuế nặng, các vị thử nghĩ, hàng hóa chúng ta phát ra, đều là trọng thần trong triều kết phùng bỏ vốn thu mua, quan viên địa phương nào dám ăn gan báo can đâm cản trở chúng ta? Hạ quan sẽ hưởng Phùng tướng quân của Long Vũ quân điều tạm hai ngàn binh sĩ, ven đường hộ tống hàng hóa, thuận tiện tiêu diệt vài phe nhóm sơn tặc thổ phỉ. Kể từ đó, con đường kinh thương mới mở này sẽ xem như được đã thông rồi, thương nhân Hoa triều chúng ta tự nhiên có thể yên tâm lớn mật đem hàng hóa cuộn cuộn không ngừng vận chuyển đến Hạ Lan sơn, như vậy công lao các vị thật to lớn, cũng là cơ hội vì nước hiệu lực đó.”

Mọi người nghe xong, trên mặt hiện ra thần sắc do dự bất định, nhìn nhau vài lần, nhưng không ai đứng ra tỏ thái độ.

Ngụy Thừa Đức như cười như không liếc mắt nhìn Phương Tranh, nói: “Phương đại nhân, đạo lý người đã nói rõ, chúng lão phu cũng có chút tán thành, thế nhưng vấn đề hiện tại, đám người lão phu gia cảnh không tốt, có thể nói là nghèo rớt mồng tơi, cho dù có muốn bỏ vốn cùng người kết phùng, cũng không có lực.”

Phương Tranh nghe vậy trong lòng vui mừng, vội vàng nói: “Ngụy đại nhân quá lo lắng, hạ quan cũng vừa nói qua, các vị đại nhân bỏ vốn cũng chỉ là đi ngang qua sân khấu, một lượng bạc không chê ít, trăm lượng bạc không chê ít, bút buôn bán này, do Phương gia thương hào dẫn đầu, bạc tiền cần thiết thu mua hàng hóa, do bên nhà ta tự lực gánh chịu, nhưng Phương gia thương hào chiếm ba thành cổ phần trong đó, còn lại bảy thành, hạ quan sẽ dùng hình thức danh nghĩa cổ phần, gửi cấp các vị đại nhân.”

“Ba thành?” Tất cả mọi người đều ngạc nhiên, bạc tiền toàn bộ do Phương gia xuất ra, lại chỉ chiếm ba thành trong đó, đây không phải rõ ràng muốn tống tiền cho bọn họ sao? Nhưng mọi người lại nghĩ, muốn đánh thông con đường kinh thương này, Phương Tranh còn phải mượn quyền lực trong tay bọn họ, kể từ đó, bọn họ cũng không phải vô công không thụ lộc, cũng đã có ra lực trong đó, nghĩ tới nghĩ lui, việc này vừa được danh tiếng, lại trống rỗng được lời bạc, lại còn có thể áp chế quan phủ địa phương làm xằng làm bậy, tiêu diệt sơn tặc thổ phỉ ven đường cũng rất tốt, chuyện vẹn toàn đôi bên, kẻ ngu si mới không đáp ứng.

“Phương đại nhân thịnh tình như vậy, lão phu cũng không thể quá lợi dụng.” Một vị lão đại nhân dẫn đầu đứng lên, từ trong lòng móc ra một túi tiền, tay run run thật cẩn thận lấy ra một tờ ngân phiếu đã sắp rách nát, trong mắt đầy vẻ lưu luyến đưa cho Phương Tranh.

Phương Tranh nhìn thấy ngân phiếu thì tâm tình trở nên phi thường tốt, không chút do dự nhận lấy, nhìn cũng không nhìn liền theo thói quen hai ngón tay co rút lại, nhanh chóng nhét ngân phiếu vào trong tay áo, trong miệng còn khách khí nói: “Ai nha! Ngài thật quá nhiều lễ, chúng ta đã thành đối tác, hà tất còn làm chuyện này làm chi? Lần này thì thôi, lần sau thì không cho làm vậy nữa.”

Thấy Phương Tranh tiếp nhận ngân phiếu lại giấu ngân phiếu với động tác thành thạo như vậy, lão đại nhân không khỏi ngẩn người, lúng ta lúng túng nói: “Phương đại nhân, ách, người không nhìn ngân phiếu sao?”

Phương Tranh cũng ngẩn người: “Nhìn cái gì? Không phải là đưa cho ta sao?”

Lão đại nhân tức giận đến mặt cũng tái mét, run run chỉ vào Phương Tranh cả giận nói: “Nói bậy! Một trăm lượng bạc này do lão phu tích sức nửa đời, vô duyên vô cớ vì sao lão phu phải tặng cho người? Đây là cổ phần do lão phu bỏ vốn tham cổ!”

“A?” Phương Tranh há to miệng, lập tức sắc mặt xấu hổ lấy ngân phiếu đem ra, cười nói: “Thật sự ngại quá, thu nhận đã quen, không sao sửa được, ha ha, ha ha.”

Mọi người đồng loạt trợn mắt nhìn hân.

Người còn hoàn hảo nói bản thân mình liêm khiết, theo động tác người thu ngân phiếu, như hành vân lưu thủy, liền mạch lưu loát. Loại thân thủ này rõ là có kinh nghiệm không biết đã bao nhiêu lần, nếu không làm sao luyện được ra?

Có người đi đầu, mọi người đồng loạt noi theo. Vì vậy đám lão đầu nhí từ trong ngực, trong tay áo, thậm chí có người lấy ra từ trong nội y, trong vớ, móc ra mấy lượng, hơn trăm lượng, ngân phiếu thổi bạc tản ra đủ loại mùi vị, toàn bộ nhét vào trong tay Phương Tranh, coi như vốn cổ phần do bọn họ tham cổ buôn bán.

Số bạc này đương nhiên chỉ là dùng đi ngang qua sân khấu, Phương gia thương hào phàm là thu mua hàng hóa ra kinh, ít nhất là có tới mấy xe ngựa, chút bạc ấy thì làm được gì? Có thể đi ngang qua sân khấu thì dù sao cũng phải đi, không thì xem như là ăn không phải trả tiền mà còn lấy không, truyền ra sẽ bất lợi đối với danh tiếng của bọn họ, đám lão đầu nhí này suốt đời làm quan, danh dự không đổi, xưa nay nặng nhất danh tiếng, loại chuyện liên quan tới tiền bạc, bọn họ đương nhiên sẽ không sơ ý để cho người đàm tiếu.

Phương Tranh cau mày, vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn ngân phiếu thổi bạc trong tay, trong lòng thở dài. Ta nói dù là đi ngang qua sân khấu thôi, các người thật đúng là tiêu sái đi ngang qua sân khấu thật sự, đều nói tiền đều có mùi vị, trước kia thật sự không cảm thấy, hiện tại ta rốt cục đã biết. Ôi! Con mẹ nó thối quá! Chút bạc này ta xài không được rồi, thổi thì toàn bộ ném vào trong rương quyền tiền của tiểu công chúa vậy. A đầu kia hẳn là không chê bai, sau khi giao ra “vốn cổ phần”, mọi người thần thái dễ dàng ngồi bất chéo chân, ngồi bên trong đình nghỉ mát uống trà nói chuyện phiếm, mất đi vẻ phòng bị khi vừa mới vào cửa, thái độ lời nói châm chọc, thật không thể so sánh nổi. Vì sao? Hiện tại bọn họ đều là cổ đông hùn vốn buôn bán nha! Nếu vị Phương đại nhân nhiệt tâm tổng bạc cho bọn họ tìm, hơn nữa còn tổng thật chính đại quang minh, bất luận kẻ nào đều không thể soi mói, đối bọn họ mà nói, có sao mà không làm?

Mọi người ngồi một hồi, rốt cục đứng dậy cáo từ, lúc gần đi tất cả đều cười ha hả, mỗi người trên mặt tràn đầy vẻ vui sướng, thậm chí mơ hồ lóe ra kim quang nhàn nhạt.

Ngụy Thừa Đức tận lực đi ở cuối cùng, lúc các đại thần đều rời đi, lúc này Ngụy lão đầu mới quay đầu, nhìn Phương Tranh giơ ngón tay cái lên: “Phương đại nhân, quá cao minh!”

Phương Tranh ngẩn người, lập tức thanh thuần mà vô tội chớp mắt, dùng một loại thanh âm phi thường ngây thơ chất phác nói: “Ngụy lão gia gia, ngài đang nói gì nha? Hạ quan thế nào nghe không rõ?”

Ngụy Thừa Đức trừng mắt nói: “Giả vờ! Còn giả vờ! Một kẻ một tên bắn hai chim, người cho là lão phu nhìn không ra?”

Lúc này Phương Tranh mới chân chính thất kinh: “A? Ngụy đại nhân, này...này từ đâu mà nói nha?”

Ngụy Thừa Đức cười lạnh nói: “Thái tử và Thọ Vương mượn hơi quan viên, đơn giản hứa hẹn chức quan lợi lộc. Phương đại nhân so với bọn họ càng cao minh, gia sản các quan viên đều buộc lên người của người rồi. Sau này đám đại thần ngoại trừ bổng lộc trong triều đình ra, lại có một bút thu nhập xa xỉ, hơn nữa đường về quang minh, tìm được bạc mà không phải chột dạ, mà Phương đại nhân người, mang danh vì nước hiệu lực, nguy trang đã thông con đường kinh thương, đem những vị đại thần tự cho là mình vô cùng thanh cao lung lạc trời vào nhau, dùng hành thương kết giao bọn họ. Bọn họ sẽ không nhận thức được, vô luận sau này trong triều đình, tấu chương hạch tội người sẽ thiếu đi rất nhiều, hơn nữa Phúc Vương cũng vô hình trung có được một cỗ thế lực lớn lao trong triều đình duy trì, Phương đại nhân, tính toán của người lão phu có nói sai hay không?”

Phương Tranh bị hoảng sợ đến thân thể chấn động, lắp bắp nói: “Ngụy...Ngụy đại nhân, cơm có thể ăn bấy, nói cũng không thể nói lung tung, hạ quan chỉ có mục đích thanh khiết, thế nào tới trong miệng của người, biến thành kinh thiên đại âm mưu, hạ quan thật không gánh chịu nổi đâu.”

Ngụy Thừa Đức cười nhạt: “Người thế nào không gánh chịu nổi? Người cho là các vị đại thần hôm nay người mời tới đều là kẻ ngu si? Đám lão đầu trà trộn trong triều đình bao nhiêu năm, người còn chưa sinh ra bọn họ đã đứng trong triều đình, mỗi người đều là lão già thành tinh, người cho là bọn họ nhìn không ra điểm trò vật ấy của người sao?”

Phương Tranh nghe vậy như bị sét đánh, loạng choạng thân thể nói: “A? Nếu các người đã nhìn ra, vì sao không phản đối đề nghị của ta?”

Ánh mắt Ngự Thừa Đức bỗng nhiên trở nên âm đạm, ngửa mặt lên nhìn bầu trời, một lúc lâu, mới thản nhiên nói: “ Tính tình thái tử âm độc, Thọ Vương dã tâm bùng bùng. So sánh với họ, Phúc Vương tính tình đôn hậu, thái độ làm người chí thiện chí hiếu, có thể tương lai hắn sẽ là một quân chủ đầy hứa hẹn. Sự cực khổ của bách tính Hoa triều đã quá mức sâu nặng, nếu để cho thái tử và Thọ Vương đăng lên để vị, bách tính không biết phải còn chịu khổ đến mức nào...”

Phương Tranh chợt hiểu, nguyên lai đám đại thần thanh liêm trong triều đã sớm có chủ ý, quyết định chỉ trì Mập Mập. Hắc! Mình tính toán thật nhiều, không nghĩ tới đám lão đại thần này lại biết thời biết thế, đã biết rõ ý đồ của mình! Vốn không cần mình hao tâm tổn sức.

Bất quá có sự ủng hộ của bọn họ, sau này Mập Mập và hắn ở trong triều xem như có thể kiên cường hơn, những cựu thần đã đỉnh lực ủng hộ, ở triều phân lượng cũng không nhỏ, có bọn họ cùng nhau trông coi, vị trí thái tử đã đến gần với Mập Mập hơn một chút. Thu hoạch hôm nay thực sự không nhỏ!

Phương Tranh cung kính hướng Ngự Thừa Đức cúi người hành lễ, nghiêm mặt nói: “ Ngự đại nhân, tat hay mặt Phúc Vương cảm tạ các vị đại nhân, các vị cao nghĩa, Phúc Vương và hạ quan khắc sâu trong lòng.”

Ánh mắt Ngự Thừa Đức chợt lóe, cười nói: “ Người khoan cảm tạ lão phu, nói thật cho người biết, đám người lão phu đã sớm có ăn ý, chưa tới lúc tận cùng, đám người lão phu sẽ không giúp đỡ gì cho người và Phúc Vương đâu, hiện tại quan hệ giữa chúng ta, chỉ là đối tác buôn bán, nếu Phúc Vương thất bại, đám người lão phu sẽ nói với bên ngoài như vậy. Phương đại nhân, người và Phúc Vương cần phải giải quyết cho tốt nha.”

Phương Tranh nghe vậy cứng lại, bật người biến sắc mặt nói: “ Ta thu hồi lời vừa nói, đám lão đầu các người thật sự quá giáo hoạt, cả đám lão già xúm lại khi dễ một thiếu niên thuần khiết như ta...”

Ngự Thừa Đức bật cười nói: “ Phương đại nhân, người thật có lợi thế. Đám người lão phu làm quan một đời, hai chữ quyền lợi, chẳng lẽ còn thấy không rõ sao? Nếu không làm sao làm được chức vị như hiện tại?”

“ Ta biết ta biết.” Phương Tranh nói xen vào: “ Các người đạt được chức quan trong tay, trong lòng đã tới cảnh giới vô quan, đúng không?”

Ngự Thừa Đức chau mày, trừng mắt liếc Phương Tranh: “ Nói linh tình gì đó! Phương đại nhân, có những lời không nên nói bậy, lúc nào nên giúp người lúc nào không nên, đám người lão phu đều hiểu trong lòng, ha ha, cáo từ.”

Phương Tranh nhanh tay kéo tay áo Ngự Thừa Đức, bồi cười nói: “ Ngự lão gia gia, đừng nóng vội bỏ đi, lúc này có một việc, muốn mời đại nhân ngài giúp một chút thôi.”

“ Chuyện gì? Cứ nói ra, lão phu tuyệt không đáp ứng.”

“ ...”

“ Ha hã, lão phu chỉ đùa một chút với người thôi, nói đi, rốt cục chuyện gì? Lão phu tìm hiểu một chút, xem có nên giúp người hay không?”

Hắc, lão nhân này còn thích chơi trò hài hước, Phương Tranh kéo Ngự Thừa Đức đến một góc không người, như kẻ trộm hề hề xoay chuyển con người, ghé vào bên tai hắn nói thầm một lúc lâu.

“ Phương đại nhân, cái này...” Gương mặt Ngự lão đầu khó khăn.

Phương Tranh uy hiếp nói: “ Ngự đại nhân, nếu người không đáp ứng hạ quan, ta...ta...”

“ Sẽ...sẽ đâm chết ngay trước mặt lão phu?” Ngự Thừa Đức trợn mắt khinh thường.

“ Như vậy sao được? Thật đau lắm. Ta...ta phải đi cầu dẫn Y Y tiểu thư của Mẫu Đơn Lâu, hắc hắc, Y Y tiểu thư là lão tình nhân của ngài phải không? Không biết nàng vì sao lại thích lão đầu nhi như ngài, phải nên thích hậu sinh tuần tú như ta...”

“ Người...đê tiện!” Ngự lão đầu tức giận đến nét mặt già nua xám ngắt, lập tức cầu xin nói: “ Phương đại nhân, người đừng tạo nghiệt a! Lão phu đáp ứng người còn không được sao?”

Phương Tranh vui mừng, vội tạ ơn không ngớt.

“ Không có việc gì nữa phải không? Không có việc gì lão phu cáo từ, hừ!” Ngụy Thừa Đức tức giận nói.

“ Có, còn có một việc cuối cùng, muốn hỏi ngài một chút.” Phương Tranh nháy mắt, không hảo ý cười nói.

“ Nói!”

Phương Tranh ngấm nghĩa thân dưới của Ngụy Thừa Đức, nghi hoặc nói: “ Ngụy đại nhân hơn sáu mươi tuổi rồi phải không? Người cùng Y Y tiểu thư tình nồng như vậy, thế nhưng ngài còn biểu diễn được không?”

“ Người...người là đồ hỗn trướng!” Ngụy lão đầu tức giận đến cả người run run, rốt cục nhịn không được mắng.

“ A, Ngụy đại nhân bớt giận, ta sai rồi.”

Cùng lúc đó, trên Huyền Vũ Hồ trong kinh thành, Thọ Vương và Anh Vương đang ngồi trên một quan thuyền, nhàn nhã du xuân.

Trong một gian phòng rộng mở trên tàu chỉ có hai người. Anh Vương ngồi đối diện Thọ Vương, hai chân gác lên cao, đang thích thú cắn hạt dưa, chậm rãi thưởng thức mỹ cảnh hồ quang ngày xuân.

Thọ Vương lại ngồi ngay giữa phòng, giống như một vị tướng quân đang chuẩn bị phát ra mệnh lệnh trong quân trướng, sắc mặt nghiêm nghị.

Một lúc lâu, Anh Vương nhịn không được mở miệng nói: “ Ta nói hoàng huynh, người xuất thân binh nghiệp, còn ta cũng không phải là người phong nhã, người kiên quyết kéo ta đến đây thưởng thức phong cảnh quý gì? Có gì là đẹp đâu? Một mảnh hồ nước, vài chiếc thuyền rách, làm ta buồn chán đến muốn ngất.”

Thọ Vương nghiêm túc nói: “ Hoàng đệ, nếu chúng ta trở về kinh, thì không thể giống như lúc còn ở tại đất phong. Muốn làm gì thì làm, nước trong kinh thành rất sâu, mỗi tiếng nói cử động đều bị chú ý, lúc nên học đòi văn vẻ thì học đòi văn vẻ, dù cho loại đi thuyền du xuân này, chúng ta cũng nên chậm rãi tập cho quen, đừng để những văn nhân chết tiệt trong kinh thành nói huynh đệ chúng ta không có học vấn. Chỉ biết múa đao lộng thương, tương lai không làm được thánh minh quân chủ.”

Anh Vương nghe vậy không cho là đúng nhún vai, quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, tiếp tục cắn hạt dưa.

Thọ Vương thấy biểu tình của hần, không khỏi nhíu nhíu mày.

“ Hoàng đệ, hôm nay ta cùng người tới, là có chuyện muốn hỏi người?”

“ Chuyện gì?”

“ Ta nghe nói có một Nhạc Châu cử tử vào kinh đi thi, tên là Diệp Văn Giang, bởi người xem trúng muội tử của hần, mà lệnh người hầu tưới sống đánh chết hần, có việc này không?”

Anh Vương ngẩn người, lập tức không được tự nhiên nói: “ Dường như, cũng có. Nhưng ta cũng không động thủ. Vốn thâm nghĩ hù dọa hần thôi, để cho hần đưa muội tử cho ta, ai biết tên kia yếu ớt như thế, mới đánh mấy quyền liền tặng mạng. Thật đúng là một tên đoản mạng quỷ, khiến cho ta rất xui, cá không có, còn bị lây đến người.”

Thọ Vương nghe vậy, không khỏi nặng nề thở dài, cả giận nói: “ Người...sao người lại hồ đồ như thế? Hiện tại là thời gian nào? Là thời khắc mấu chốt tranh đoạt vị trí thái tử, mỗi tiếng nói mỗi cử động đều phải vô cùng cẩn thận, rất sợ bị người nắm phải nhược điểm, sẽ bất lợi đối với đại sự của chúng ta, người ngược lại, chủ động trên chọc thị phi, hơn nữa còn làm hại sĩ tử vào kinh thành đi thi, làm mất lòng thiên hạ sĩ tử rất lớn, người quả thực là thành sự không thấy, bại sự có thừa!”

Anh Vương chột dạ nói: “ Hoàng huynh, chuyện này là ngoài ý muốn, cũng không thể hoàn toàn trách ta, đêm đó ta uống hơi nhiều rượu, hơn nữa lại không biết sĩ tử kia lại suy yếu như vậy, ta vốn cũng không dự định hại tính mạng của hần.”

Thọ Vương nặng nề hừ một tiếng, tức giận nói: “ Vậy người nói, hiện tại nên làm sao bây giờ? Hôm nay phụ hoàng mệnh Phương Tranh xử lý vụ án, Phương Tranh là người có thủ đoạn vô cùng đê tiện nham hiểm,

người lại cùng hẳn kết oán cừu, lẽ nào người thật cho rằng ỷ lại vào thân thế của thân vương hoàng tử, liền có thể ở trong kinh thành muốn làm gì thì làm, không gì kiêng kỵ sao?”

Anh Vương không phục nói: “Muội tử Diệp Linh Nhi của sĩ tử kia ám sát ta, nhân chứng trọng yếu như vậy, ta làm sao cho nàng ta sống? Thế nhưng ta muốn giết nàng, lại bị Phương Tranh cản trở, ta cùng hẳn kết thù kết oán có thể trách ta sao?”

Thọ Vương như tiết rền sắt không thành thép quát lên: “Lúc người giết nàng người đã quên mất người có thân phận thân vương sao? Giết người còn cần tự mình động thủ sao? Thủ hạ của người làm ăn cái gì không biết? Người không biết phái người âm thầm ám sát thêm một lần? Một lần không được thì hai lần, chuyện đơn giản như vậy, còn cần ta dạy cho người sao?”

Anh Vương lấy làm kinh hãi: “Diệp Linh Nhi kia hôm nay đang ở tại Phương phủ, hoàng huynh, ý tứ của người chẳng lẽ là muốn ta phái người đến Phương phủ giết nàng?”

Sắc mặt Thọ Vương âm trầm gật đầu.

265. Chương 250: Bộ Phận Then Chốt

“Hoàng huynh, hiện giờ bên trong Phương phủ được thị vệ canh phòng sâm nghiêm, nếu như phái người đến....Giết Diệp Linh Nhi thì có phải hơi quá khó khăn hay không?” Anh vương đối với lời nói của Thọ vương tựa hồ như không cho là đúng.

Thọ vương trừng mắt liếc mắt một cái, hừ giọng nói: “Một lần không được thì hai lần, một người không xong thì phái thêm vài người, hay là người còn nuôi tiếc tánh mạng của những thủ hạ dưới tay sao? Muốn thành đại sự trong tay người nào mà không nhúng phải huyết tinh, ai dưới chân mà không chất chồng một núi白骨 cốt?”

Anh vương lắc đầu nói, “Ta không phải nuôi tiếc tánh mạng của đám nô tài, nhưng ta cảm nhận rằng nếu làm như thế thì rất khó thành công, hơn nữa vạn nhất người phái đi thất thủ bị bắt, tra khảo cung mà khai ra ta, chẳng phải sẽ biến khéo thành vụng hay sao?”

Thọ vương cười lạnh nói: “Đừng bảo rằng trong đám thủ hạ của người một tên sĩ tử cũng đều không có, loại sự tình như này còn phải để cho ta dạy người sao? Diệp Văn Giang bị sát hại, chuyện này có thể lớn nhưng cũng có thể nhỏ, còn phải xem ta cùng thái tử tranh phong nhau đến mức nào. Tuy nhiên đến lúc đó người cũng đừng bối vì sự kiện này mà ngáng đường của ta, bằng không hai người chúng ta coi nhau như huynh đệ, ta cũng sẽ không do dự phải sạch quan hệ cùng người, chính người hành sự nên cẩn thận một chút đi!”

Anh vương nghe vậy trong mắt toát ra một tia âm độc, nhưng bên ngoài lại là một bộ biểu tình khiêm tốn, cười nói: “Hoàng huynh yên tâm, ta nhất định sẽ xử trí thỏa đáng chuyện này.”

Thọ vương nghiêm mặt lạnh lùng nói: “Không chỉ là Diệp Linh Nhi, nếu có thể thì thuận tiện thu dọn luôn cả Phương Tranh đi, người này nếu còn lưu lại trên đời, đối với nghiệp lớn của chúng ta nhất định là một cái tai họa.”

Anh vương trầm mặc suy ngẫm, cuối cùng gật đầu đáp ứng.

Thọ vương nhìn Anh vương một lúc lâu, sau đó bỗng nhiên cười nói: “Gần đây trong triều đình có nghe được tin tức phong thanh gì hay không?”

Anh vương mờ mịt lắc đầu nói: “Ngoại trừ sự tình của Diệp Văn Giang, không có nghe được tin tức nào khác cả.”

Thọ vương âm trầm cười nói: “Người không nghe được phong thanh, nhưng lại có tiếng gió lọt vào tai của ta a! Có người nói người âm thầm cấu kết cùng ngôn quan, tâm tư muốn hưởng phụ hoàng đề nghị gạt bỏ thái tử, sau đó đề bạt người lên làm tân thái tử.”

“Cái gì?” Anh vương hoảng sợ nhảy dựng lên, biểu tình vừa khấn trương vừa giận dữ cực điểm, lớn tiếng hét lên: “Ai? Ai nói? Chuyện này rõ ràng là bịa đặt, ác ý muốn hãm hại ta, hoàng huynh người ngàn vạn

lần không được tin a! Kể nào nói những lời này nhất định là muốn ly gián quan hệ của hai huynh đệ chúng ta, hoàng huynh ngươi nên nhìn thấu âm mưu mới phải chứ.”

Thọ vương chăm chú nhìn Anh vương, không hề chớp mắt gần từng chữ một: “ Kể nói cho ta biết những lời này chính là Phương Tranh.”

“ Là hần ư?” Anh vương ngẩn ra một lúc, tức thì sắc mặt bành trướng đến mức đỏ bừng, cả giận lớn tiếng nói: “ Hoàng huynh, lời của cái gã vô sỉ đó mà ngươi tin được sao? Mọi người trong kinh thành đều biết từ trước đến giờ cái gã hỗn đản này thích nói hươu nói vượn, đổi trắng thay đen. Hoàng huynh ngươi vạn lần không nên trúng độc kế của hần!”

Thọ vương không nói một câu, ánh mắt ngang dọc trên người Anh vương đánh giá, sau một lúc lâu hần mới âm trầm cười nói: “ Đương nhiên ta sẽ không tin tưởng vào lời của hần nói, gã hỗn đản này mưu toan ly gián quan hệ của hai huynh đệ chúng ta, sau đó tiêu diệt từng bộ phận một, đưa Phúc vương yếu đuối vô năng lên làm thái tử, một cái kế mọn ầy sao có thể qua mắt được ta?”

Anh vương nghe vậy rất cuộc nhẹ nhàng thở ra một hơi, thoải mái cười nói: “ Hoàng huynh minh giám, sự tình ta phụ tá hoàng huynh đi tranh cái chức tân thái tử kia, mọi người tuy rằng không nói nhưng đã đều biết cả! Hoàng huynh sao có thể để cho gã vô sỉ kia nói năng lung tung mà ba động tinh thần, ngược lại muốn hoài nghi ta đây? Ha ha!”

Thọ vương cười nói: “ Hoàng đệ, hôm nay chỉ có hai người huynh đệ chúng ta, ta không ngại nói thật lòng đối với ngươi! Ta là hoàng tử, ngươi cũng là hoàng tử, đáng lẽ ta và ngươi đều có tư cách tranh giành cái vị trí thái tử kia, chẳng lẽ thật sự trong lòng của ngươi không có một nửa điểm tâm tư hay sao? Phải biết rằng gần đây thân thể của phụ hoàng càng ngày càng trầm trọng, chỉ cần nắm được cái vị trí thái tử trong tay, có lẽ trong tương lai rất nhanh thôi sẽ ngồi trên ngôi cửu ngũ chí tôn, khi đó ngươi liền ngạo nghễ thiên hạ trở thành vạn vương chi vương, chẳng lẽ ngươi một chút động tâm cũng không có ư?”

Anh vương không chút do dự lắc đầu nói: “ Không muốn, hoàng huynh! Ta thật sự chưa bao giờ từng nghĩ tới cái vị trí thái tử kia, ngươi biết ta từ nhỏ không thích văn cũng chẳng ưa võ, chỉ muốn một cuộc sống phóng túng, an ổn bền lâu. Nếu người như ta có lên làm hoàng đế chỉ sợ rằng không được quá vài ngày, người khác liền đem ta đập xuống, cùng với một kết cục đầu lìa khỏi cổ! Không bằng toàn tâm toàn ý phụ tá hoàng huynh ngươi ngồi lên cái ngai vàng kia, ta biết tương lai nếu hoàng huynh trở thành hoàng đế, nhất định sẽ không bạc đãi ta đây đối với người trung thành tận tâm, hoàng huynh ngươi nói có đúng hay không?”

Thọ vương nghe những lời này không khỏi cao hứng cười ha hả, đại thủ* trùng điệp vỗ lên bả vai của Anh vương cười nói: “ Hoàng đệ nói không sai, nếu như ta đăng có nhất định sẽ không bạc đãi ngươi, đến lúc đó ngươi muốn cái gì thì ta sẽ cho ngươi cái đó. Chẳng những thế ta còn khiến cho ngươi giỏi hơn người, áp đảo vạn trên vạn người chỉ ở dưới có một mình ta, như thế được không?” (*: bàn tay, hành động xòe bàn tay.)

Anh vương cười tiếp lời: “ Ta đây hướng hoàng huynh đa tạ trước, bản thân ta chỉ cần cảm y mỹ thực, sau đó lại có thêm vài nữ tử tuyệt sắc, giúp cho ta hằng đêm vui chơi ca hát, ta liền thỏa mãn rồi.”

Nói xong hai người nhìn nhau cười thỏa mãn, tựa hồ như thân mật khăng khít nhưng chỉ là trong mắt của hai người đồng thời hiện lên một tia dị sắc khó hiểu, chợt lóe lên rồi nhanh chóng vụt tắt.

Ngày xuân ban đêm vẫn còn mang theo một chút lạnh lẽo.

Phương Tranh đứng ở trong sân nhà mới, bên dưới một tàng cây hạnh ngân, Phương Tranh đang ngồi nhắm mắt ngưng thần.

Phương Tranh mang theo bốn vị lão bà vui vẻ chuyển đến căn nhà mới, hơn nữa cũng đem Phương lão gia cùng Phương phu nhân tới luôn một thể, nhị vị lão nhân gia hoài niệm căn nhà cũ, cho nên Phương lão gia luôn luôn không quá mức tình nguyện rời bỏ căn nhà cũ nhưng bốn vị lão bà của Phương Tranh đã đồng loạt ra trận, lúc này mới miễn cưỡng thuyết phục được Phương lão gia tiến vào.

Ôn Sâm đứng ở bên cạnh Phương Tranh hạ thấp giọng bẩm báo những tin tức tình báo mới nhất.

“Đại nhân, huynh đệ từ Dương Châu hồi báo lại tin tức, trải qua nhiều ngày điều tra, kẻ sai khiến Triệu Tuấn bắt cóc đại nhân là Hồ Văn Sinh, các huynh đệ đã điều tra được tung tích của hắn rồi.”

“Nga? Tìm được rồi sao? Dễ dàng như vậy hả?” Phương Tranh đại hỉ.

Ôn Sâm cười khở nói: “Bất quá thứ mà các huynh đệ tìm được, chỉ là thi thể của Hồ Văn Sinh!”

Phương Tranh sắc mặt đột biến, âm trầm nói: “Lão Ôn, ngươi cũng thật đủ hài hước nha, cứ nhiên còn học theo cách nói năng vòng vèo, sao lúc đầu không nói trắng luôn ra đi?”

Ôn Sâm phụng bồi cười theo nói: “Đại nhân, chuyện này cũng không thể trách tội chúng thuộc hạ, các huynh đệ mất bao nhiêu khí lực mới nghe được một tin tức từ trong miệng của gã lưu manh tại Dương Châu, điều tra ra nơi hạ lạc của Hồ Văn Sinh, nhưng khi đến đó thì hắn đã chết được khoảng hơn nửa tháng rồi, thi thể đều đã thối rữa.”

Phương Tranh buồn bực thở dài: “Nói như vậy chuyện ta bị bắt cóc, rốt cuộc không thể điều tra ra được là người nào làm hay sao? Liệu manh mối có bị chặt đứt rồi hay không?”

Ôn Sâm áp ứng trả lời: “Chỉ sợ rằng như thế, bất quá đại nhân cũng đừng nản chí, thuộc hạ đã phải thêm một số huynh đệ tới Dương Châu viện trợ, nếu như Hồ Văn Sinh chết ở nơi này, nói như vậy cũng phải để lại một chút dấu vết, Ảnh Tử chúng ta am hiểu điều tra tung tích, chung quy nhất định sẽ có thể tìm ra được một chút gì đó.”

Phương Tranh gật gật đầu, thần sắc ngưng trọng nói: “Ta luôn có loại cảm giác, nghĩ có đôi mắt ở sau lưng đang âm thầm nhìn ta chằm chằm. Dù là đang làm gì, đôi mắt kia vẫn không hề rời khỏi, làm ta thật khó chịu, ngủ thật không an. Ngẫm lại lông tóc dựng đứng, dù là lúc ta tắm, vừa nghĩ có người đang nhìn chằm chằm, dù là trên mông cũng nổi lên một mảnh da gà...”

Ôn Sâm nghe Phương Tranh nói xong đầy tà khí, không khỏi rung mình chột dạ nhìn quanh bốn phía.

Phương Tranh mất hứng nhìn hắn: “Sao ngươi không khen ta?”

“Khen...khen ngài?” Ôn Sâm ngạc nhiên. Lúc người tắm mông người nổi da gà, đó có gì đáng khen?

Lắp bắp một lát, Ôn Sâm vắt hết óc lúc này mới lắp bắp khen: “Đại nhân, da thật tốt.”

Phương Tranh vui vẻ khiêm tốn nói: “Đâu đâu, thường ngày bảo dưỡng rất trọng yếu.”

Ngẫm lại sai, Phương Tranh sầm mặt nói: “Không phải! Ta muốn người khen không phải việc này.”

“Vậy...khen cái gì?” Ôn Sâm cảm giác vị thủ trưởng này không chút nói lý, nào có người chủ động yêu cầu thuộc hạ vỗ mông ngựa hắn? Vỗ không tốt thì không vui vẻ, làm thuộc hạ của hắn cũng thật khó khăn.

Phương Tranh nghiêm trang nói: “Thánh nhân nói: Sinh trong gian nan khổ cực, sau này chết không đau đớn. Khái, dường như nói sai rồi, ai nha, dù sao cũng là ý tứ này, ngươi không cảm thấy bốn quan là một người rất có ý thức gian nan khổ cực hay sao?”

Ôn Sâm hiểu ra, nhanh nhẹn không mất thời cơ hung hăng vỗ mông ngựa, vỗ đến mức mặt mày Phương Tranh rạn vỡ. Làm kiểu cách nhà quan, liên tục xoa tay khiêm tốn nói: “Đâu...đâu...”

Ôn Sâm đi rồi, Phương Tranh còn đang đứng dưới tàng cây xuất thần.

Bệnh thể của hoàng thượng từ từ trầm trọng, trong kinh thành các hoàng tử long tranh hổ đấu, trò hay gần bắt đầu diễn, còn mình và Mập Mập lúc này có thể bình yên vượt qua không?

Phương Tranh đối với quyền lực cũng không mưu cầu danh lợi quá nhiều, hắn luôn cho rằng quyền lực là thứ sở không thấy nhìn không được, hơn nữa phi thường nguy hiểm, không cẩn thận sẽ hại chính tính mạng của mình. Đối với quyền lực, hắn vẫn ôm tâm tính như kính nể, hi vọng rời xa nó càng xa càng tốt. Thứ quyền lực này hại người sâu như vậy, nào có tốt đẹp như bạc trắng bóng? Không chỉ thấy được mò được, nằm trong nhà còn không cần sợ nó đi cắn người, nhìn mãi làm lòng người không nhin được vui mừng.

Nhưng thế sự lại kỳ quái như thế, thứ hắn không cần, người khác lại cứ đưa lên tay hắn, không lấy còn không được, thứ hắn không muốn tranh, người khác cũng sẽ buộc hắn đi tranh đoạt, không tranh thì lấy mạng của hắn.

Phương Tranh nghĩ sau khi xuyên qua gặp phải loại sinh hoạt này, không khỏi khởi lên một loại cảm giác hoang đường.

Nhân sinh của lão tử, đúng là đồ phá hoại!

Phương Tranh hạ kết luận này.

“ Phương...Phương đại nhân.” Phía sau vang tới một thanh âm sợ hãi, kiều gòn thanh thúy.

Phương Tranh quay đầu lại, thấy Diệp Linh Nhi đang đứng cách hắn khoảng một trượng, khiếp sinh sinh nhìn hắn, dáng dấp như vô cùng sợ hãi, rất chọc người thương yêu.

Trong lòng Phương Tranh thở dài, khổ chủ của vụ án lại tới, làm sao nói chuyện với nàng đây?

“ Linh nhi, hôm nay ngươi ăn mặc rất đẹp nha. Ăn mặc đẹp như thế tới gặp ta, chẳng lẽ ứng với câu “ nữ tử trang điểm vì người trong lòng mình”? ” Phương Tranh cười tủm tỉm bắt đầu đùa giỡn phụ nữ đáng hoàng.

Hôm nay Diệp Linh Nhi mặc một thân trang phục màu phấn lục, cùng lớp chỉ hình lá sen viền áo mạ vàng, đẹp để lại không mất đoạn trang, đưa một mặt hoạt bát của thiếu nữ bày ra vô cùng nhuần nhuyễn.

Diệp Linh Nhi nghi vậy đỏ bừng mặt, ngày trước khi ám sát Anh Vương và Phương Tranh thì lòng cứng rắn từ lâu tiêu thất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Nàng cúi đầu xuống, nắm lấy vạt áo, ấp úng nói: “ Ngài...ngài đừng nói vậy, bộ quần áo này là do công chúa điện hạ nhất định muốn ta mặc vào.”

Phương Tranh chợt hiểu, Trường Bình vốn có tính tình mạnh miệng nhưng nhẹ dạ, nghe được thân thể thương cảm của Diệp Linh Nhi, mẫu tính trời sinh của nữ nhân nhất thời phóng mạnh tia sáng kỳ dị, không chỉ nhảy lên mắng to tội lỗi Anh Vương đáng chết vạn lần, còn tức giận yêu cầu Phương Tranh mau chóng phá án, bắt Anh Vương lại. Hơn nữa đối với Diệp Linh Nhi phảng phất thương yêu như chính muối muối, dù ăn dù mặc đều thỏa đáng lo lắng, thực sự là một hiền thê hiếm có.

Đương nhiên, nếu vị hiền thê này đáp ứng cho La Nguyệt Nương vào cửa, vậy càng tốt đẹp, Phương Tranh trừng mắt nhìn: “ Có việc?”

Diệp Linh Nhi gật đầu, phảng phất như lấy hết dũng khí, ngẩng đầu nhìn Phương Tranh nói: “ Phương đại nhân, ca ca bị Anh Vương làm hại, vì sao ngài còn không bắt Anh Vương?”

Phương Tranh nghe vậy thở dài, bắt Anh Vương? Nói nghe nhẹ nhàng, người đi thử xem?

Nhưng làm sao giải thích với nàng đây?

“ Linh nhi, có một số việc, rút dây động rừng, ta..ta thực sự cũng rất làm khó a!” Phương Tranh vô lực nói, càng hăm sâu trong đó, liền cảm thấy thủy triều thật sâu, nếu mình hành sự không kể hậu quả như ngày trước thì sẽ mất cả tính mạng. Tính mạng tiền đồ toàn gia đều phụ thuộc vào một mình hắn, sao hắn dám hồ đồ giống như trước kia?

Diệp Linh Nhi thật sâu nhìn Phương Tranh, trong mắt khó nén vẻ thất vọng.

“ Bởi vì hắn là vương gia, đúng không?” Diệp Linh Nhi nhẹ nhàng nói.

Phương Tranh gật đầu: “ Không sai, thế gian này không có sự công bằng tuyệt đối, câu vương tử phạm pháp, đồng tội như thứ dân, điều này chỉ là một câu nói đánh rắm, chỉ nói để hồ lộng dân chúng. Nếu ta bắt Anh Vương, tất nhiên sẽ nhắc lên sóng to gió lớn trong triều đình, các đại thần lại một phen tranh chấp, hoàng thượng nếu gặp thời biết thế, nhiều lắm chỉ phạt hắn giam mình sám hối, cũng sẽ không chặt đầu hắn để đền mạng cho ca ca người. Từ xưa đến nay, cũng chẳng bao giờ có việc tiền lệ hoàng tử sát hại bách tính mà bị trừng phạt.”

“ Vậy ca ca ta chẳng lẽ phải bị chết oan hay sao?” Thần sắc Diệp Linh Nhi có chút kích động, bàn tay nhỏ bé chăm chú nắm chặt, phảng phất đang cực lực nhấn nạt thống khổ.

Phương Tranh chăm chú nhìn Diệp Linh Nhi, cười nói: “ Linh nhi, người ta quen biết không sâu, ta thử hỏi người, người tin tưởng được ta không?”

Diệp Linh Nhi chần chờ nhìn hắn, một lát rốt cục gật đầu.

Phương Tranh cười nói: “ Tốt lắm, hôm nay ta nói một lời, sớm muộn có một ngày, Anh Vương sẽ bị ứng với nghiêm phạt cần có, ta sẽ trả lại công đạo cho ca ca ngươi. Bất quá không phải là hiện tại, bây giờ còn chưa tới thời cơ.”

Diệp Linh Nhi nghe vậy, thật sâu nhìn Phương Tranh, trong ánh mắt tràn ngập cảm kích.

“ Phương đại nhân, ta tin tưởng ngài, ngài là quan tốt.”

Phương Tranh nháy mắt nhìn nàng: “ Nếu ngươi thật muốn khen ta, thì khen ta tuần tú, là quan tốt hay không, ta cũng không hiểm lạ. Ai, ánh mắt ngươi nhìn ta rất thâm tình, có phải đã phát hiện trái tim của mình dường như một con nai con loạn chàng, dường như đang muốn nhảy ra ngoài không? Oa! Không phải ngươi lại có ý tứ đối với ta đó chứ? Chuyện này ta phải báo cáo với công chúa điện hạ trước, nếu nàng không đồng ý, ta cũng không có biện pháp, trừ phi ngươi nguyện ý làm phu nhân trong bóng tối của ta.”

Phương Tranh càng nói càng trêu chọc, thẳng đến gương mặt Diệp Linh Nhi đỏ bừng, một lát sau Diệp Linh Nhi cắn răng, xoay người hướng hậu viện chạy đi.

“ Ai, ta còn chưa nói xong...”

“ Hừ! Ta đi gặp công chúa điện hạ cáo trạng, nói ngài đùa giỡn ta!”

“ Ôi! Bà cô của ta ơi, trở về trở về! Ta sai rồi được chưa? Chỉ đùa một chút thôi, không cần xem là thật, thế nào lại học theo tiểu nhân đi cáo trạng chứ? Thật không vui chút nào.”

Bóng đêm thâm trầm, người trong Phương phủ đều đi vào giấc ngủ.

Bên ngoài nội viện, vài đội thị vệ tuần tra thay nhau đi qua, thủ vệ sự an toàn trong khắp Phương phủ trầm mặc.

Ở tường vây phía tây, ở một địa phương tối tăm, bỗng nhiên truyền đến thanh âm tiếng đá rơi xuống thật nhỏ.

Một thân ảnh mạnh mẽ nhanh chóng phóng qua tường vây, rơi xuống đất liền lưu loát lăn một vòng, lập tức giống như một con báo săn mồi phủ phục bên trong bụi cỏ bất động. Từ đầu tới đuôi không hề kinh động bất luận kẻ nào.

Hắn che mặt, chỉ lộ ra con ngươi âm lãnh thâm ngoan, lẳng lặng nhìn bọn thị vệ tuần tra đi qua đi lại cách đó không xa.

Hắn là một thích khách, hắn không có tên, chỉ có một liệt hào, người khác có thói quen gọi hắn là “ Đao Bả Tử”. Bởi vì hắn dùng binh khí là một cây đao, một cây đao mềm mại khéo léo, thân đao chỉ dài chừng một thước, nhưng người quen thuộc hắn đều biết, chuôi đao này giống như tấm thiệp đòi mạng của Diêm Vương, cho tới nay, nó đã ăn no nhiều máu tươi của rất nhiều người. Người sử dụng nó là cao thủ, đao pháp của hắn cao tuyệt, người khác thậm chí hoài nghi, thời gian hắn xuất đao, thần phạt đầy trời cũng không biết thanh đao của hắn bổ ra từ nơi nào, lại có thể đâm vào toàn bộ bộ vị trên người địch nhân. Hay là chính bản thân hắn cũng không biết.

Đêm nay hắn lại có nhiệm vụ mới, nhiệm vụ rất minh xác, hắn phụng mệnh giết hai người. Mục tiêu đầu tiên là một nữ tử, tên là Diệp Linh Nhi, mục tiêu thứ hai là một đại nhân vật, là đại quan trong triều đình, hơn nữa còn được ân sủng thật lớn của hoàng đế, đại quan kia tên gọi Phương Tranh.

Chủ tử Anh Vương điện hạ của hắn lúc giao nhiệm vụ cho hắn thì đặc biệt cường điệu, nếu có thể thì tận lực giết chết Phương Tranh, nếu thật sự không thể thì cứ bỏ qua, nhưng mục tiêu đầu tiên là Diệp Linh Nhi thì nhất định phải chết, không tiếc hết thầy trả giá đều phải giết nàng.

Sự trả giá đắt nhất mà hắn có thể giao ra, chỉ có tính mạng của hắn. Mạng của hắn từ lâu đã không còn thuộc về hắn nữa. Hắn là tử sĩ do Anh Vương nuôi dưỡng, ý tứ của tử sĩ, nhiệm vụ thất bại, hắn chỉ có thể tự sát, tuyệt đối không thể lưu lại cho địch nhân bất cứ đầu mối gì liên lụy đến Anh Vương.

Lúc này hắn tiềm nhập Phương phủ, lẳng lặng phủ phục trong bụi cỏ, giống như một tảng đá vẫn tồn tại mãi mãi không nhúc nhích, dung hợp với bóng đêm mù mịt thành một thể.

Hắn đang chờ đợi một cơ hội nhỏ, một mình tách ra trùng trùng thị vệ, cơ hội thuận lợi lén vào bên trong phủ viện Phương phủ.

Cơ hội rất nhanh tới.

Thừa dịp hai đội tuần tra thị vệ giao nhau đi qua, thời gian vừa xoay lưng đi, hắn bỗng nhiên động, giống như một con báo phát hiện được con mồi, trong nháy mắt đường nhìn của bọn thị vệ vừa dời đi, thân hình hắn hóa thành một đạo bóng đen, giống như mũi tên vừa bắn nhanh ra bay vọt vào trong nội viện, phía sau chỉ để lại tiếng gió thổi nhẹ nhàng.

“ Di? Là âm thanh gì?” Một gã thị vệ cảnh giác quay đầu lại.

“ Người nghe lầm phải không? Thanh âm gì chứ?” Một thị vệ khác quét nhìn một lát, hoàn toàn không nhận ra được điều gì, nghi hoặc tiếp tục tuần tra.

Nội viện.

Phương Tranh và Trường Bình còn chưa đi vào giấc ngủ, hai người đang có chút thở dốc, hai người kéo chăn, Trường Bình toàn thân trần truồng đang thở hổn hển, giống như một con mèo nhỏ đang chơi đến mệt mỏi, lẳng lặng dán sát khuôn mặt vào ngực Phương Tranh, lắng nghe tiếng tim đập như nhịp trống của hắn, nàng nghĩ rất thỏa mãn.

“ Phu quân, sao hôm qua người lại trêu chọc Nhạc nhi vậy? Tiểu nha đầu cứ ngậm chặt miệng, hờn dỗi cả ngày kia.” Bàn tay Trường Bình nhẹ nhàng vẽ vòng tròn trong ngực Phương Tranh.

Phương Tranh ngẩn người: “ Nhạc nhi? Tiểu công chúa? Ta không có trêu chọc nàng tan ha, hôm qua ta còn tặng bạc cho nàng ta, được bạc còn tức giận cái gì.”

Trường Bình cười hì hì nói: “ Hôm qua nàng bĩu cái môi nhỏ nhắn, liên tục lẩm bẩm cái gì mà “ bạc thối, bạc thối”, rốt cục là ý tứ gì vậy?”

Phương Tranh vừa suy nghĩ, sau đó bật cười ra tiếng.

Ngày hôm qua hắn lấy bạc “ tham cổ” của các đại thần đưa ra tất cả đều giao cho Trường Nhạc, bạc không nhiều lắm, chỉ có hai ba ngàn lượng, đều là do các vị đại thần người một trăm, ta năm mươi, lẻ loi toái toái móc ra. Đám lão già này dù đi ngang qua sân khấu đều đi được hoàn toàn, đối với những lão đại thần liêm khiết này mà nói, chút bạc ấy có lẽ đã là vài chục năm dành dụm của bọn họ.

Nhưng bọn họ đem số bạc kia giấu kín đến mức quá thể tướng tượng, có người giấu trong áo lót, có giấu bên hông, còn có thậm chí giấu trong giày, vớ, nên khi những ngân phiếu kia được móc ra, mùi vị đương nhiên là cực kỳ khó ngửi. Dù là người xưa nay cực yêu bạc như Phương Tranh cũng không dám xài chúng nó, không thể làm gì khác hơn là bịt mũi toàn bộ ném vào rương quyền tiền của Trường Nhạc.

Tiểu công chúa thấy Phương Tranh vô duyên vô cớ tặng bạc cho nàng, ban đầu thì mừng rỡ như điên, nhanh xum xoe nịnh nọt Phương Tranh. Bóp chân bóp vai, bận rộn tới mức bàn tay nhỏ bé tê dại, lúc này Phương Tranh mới ngênh ngang thoải mái về phòng nằm nghỉ ngơi.

Tiểu công chúa chớp đôi mắt to nịnh nọt lấy lòng, cúi đầu khom lưng tiến bước vị tài thần kiêm kim chủ Phương đại thiếu gia, sau đó bật người liền trốn ở địa phương không ai nhìn thấy, đầy cõi lòng chờ mong mở rương quyền tiền, kết quả mùi lạ trong rương làm tiểu công chúa thiếu chút nữa ngất xỉu tại chỗ.

Trường Bình nghe Phương Tranh nói ra nguyên nhân, cũng bật cười khúc khích, nhẹ nhàng nắm Phương Tranh, sẵn giọng: “ Người cũng quá thiếu đạo đức! Có người đối xử với cô em vợ giống như người sao? Bản thân mình không muốn, thì đừng đem cho người, người đọc sách đều bỏ hết vào trong bụng cầu phải không?”

Phương Tranh trừng mắt nói: “ Cái gì mình không muốn? Ta đó là nhịn đau bỏ đi thứ mình yêu thích! Bạc khá ái đẹp mắt như vậy, nàng còn chọn ba chọn bốn..”

Trường Bình không có hảo ý cười nói: “ Mấy ngày nay người nên cẩn thận một chút, tiểu nha đầu kia đặc biệt ghi hận. Hôm qua tìm người cả ngày, không gặp được người. Hôm nay ta thấy nàng một mình đi bộ

bên trong hoa viên ngoài cửa phòng chúng ta, chẳng biết đang gài đặt cơ quan gì, người cẩn thận trúng bẫy của nàng đó.”

Phương Tranh mở to hai mắt, chột dạ nói: “ Không thể nào? Kháo! Tổng bạc còn rước họa tới, ngày mai ta phải ra hoa viên kiểm tra kiểm tra.”

Phu thê hai người thấp giọng nói chuyện, bên trong phòng thỉnh thoảng truyền ra tiếng cười hài lòng, âm áp mà điềm nhiên.

Bỗng nhiên, bên ngoài phòng truyền đến tiếng sủa của Đại Hoàng, gấp mà trầm thấp, phá tan sự yên lặng trong bầu trời đêm.

“ Đi? Chuyện gì xảy ra? Có điểm không thích hợp, nhanh, mặc quần áo đi ra nhìn xem.” Phương Tranh vội vàng mặc lại y phục, xoay người rời giường.

Trường Bình cũng nhanh chóng mặc lại quần áo chỉnh tề, mái tóc sửa soạn lại theo Phương Tranh rời khỏi giường, phu thê hai người cẩn thận mở cửa sổ, thò đầu ra bên ngoài nhìn lại.

Chỉ thấy ngoài cửa sổ bóng người hoảng động, tiếng sủa của Đại Hoàng làm toàn bộ hậu viện đều giật mình tỉnh giấc.

Hậu viện là nơi người nhà ở lại, ngoại trừ nam chủ nhân, nam tử khác không được đi vào. Chỉ có nữ hầu vệ của Trường Bình là được phép ở lại, ngay tiếng sủa đầu tiên của Đại Hoàng, đám nữ hầu vệ nhanh chóng chạy tới bên ngoài phòng của Phương Tranh và Trường Bình, lập tức rút binh khí ngưng thần đề phòng, sau đó rất nhanh đến thêm mấy người nhảy lên nóc nhà, bọn thị vệ vây quanh phòng ngủ của Phương Tranh vô cùng kiên cố như lồng sắt.

“ Công chúa điện hạ, phò mã gia, hai người không có việc gì chứ?” Ngoài cửa truyền đến tiếng nữ hầu vệ thống lĩnh thấp giọng hỏi.

Phương Tranh mở cửa đi ra, cười tủm tỉm nói: “ Không có việc gì không có việc gì, các người cứ làm việc của mình, phát sinh chuyện gì vậy?”

Nữ hầu vệ thống lĩnh thấy Phương Tranh và Trường Bình vẫn an nhiên không có việc gì, lúc này mới thả lỏng, thấp giọng nói: “ Không biết. Khả năng có thích khách lên vào. Phò mã và công chúa tốt nhất nên ở trong phòng, không nên đi ra, bên ngoài nguy hiểm.”

Phương Tranh chẳng hề để ý cười nói: “ Nhiều người bảo hộ chúng ta như vậy, còn có gì nguy hiểm, không có việc gì, ta đứng nơi đây nhìn.”

Chỉ chốc lát sau, Yên Nhiên, Tiểu Lục và Phượng tỷ đang ngủ trong các sương phòng đều mang đôi mắt ngái ngủ hoảng sợ chạy ra.

Phương Tranh sắc mặt nhìn chăm chăm Phượng tỷ đang vừa ngáp vừa duỗi vóc người yếu điệu, âm thầm nuốt nước bọt, trêu đùa: “ Phượng tỷ, vóc người càng ngày càng tốt nha, gần đây có phải thường nằm sấp ngủ không? Thói quen đó không tốt đâu, nhìn một cái, làm cho bộ ngực bị sưng lên, ần, rất sưng, rất sưng, ôi!”

Trường Bình hung hăng trừng mắt liếc hần, thu hồi bàn tay vừa véo vào bên thịt non bên hông Phương Tranh.

Gương mặt Phượng tỷ đỏ bừng khẽ cười nguyệt Phương Tranh.

Diệp Linh Nhi cũng bị giật mình tỉnh giấc, ra cửa phòng, sợ hãi đứng ngay phía sau Yên Nhiên, đôi mắt to khẩn trương nhìn chăm chú vào hoa viên đối diện sương phòng.

Đại Hoàng vẫn hướng hoa viên sủa vang không ngớt, thanh âm có vẻ rất vội vàng xao động.

Trong hoa viên, Đào Bả Tử miệng cắn lưỡi đào, vẫn không nhúc nhích phủ phục dưới bụi cỏ, trái tim hần đang dần dần trầm xuống, trầm tới đáy cổ.

Vốn tất cả đều tiến triển rất thuận lợi, thuận lợi tiềm nhập Phương phủ, lại thuận lợi lủi vào nội viện, không hề kinh động bất cứ kẻ nào, hần phủ phục trong hoa viên, hướng sương phòng của Diệp Linh Nhi, kiên trì

hoạt động từng chút một, thậm chí hẳn có chút mừng rỡ nho nhỏ, nhiệm vụ lần này, có thể nói không có độ khó gì, chỉ cần đến gần thêm mấy trượng, lén vào trong phòng nữ tử kia, giơ đao cắt cổ Diệp Linh Nhi, hẳn đã có thể hưởng Anh Vương điện hạ báo cáo kết quả công tác.

Mất thấy cách phòng ngủ của Diệp Linh Nhi càng ngày càng gần, trái tim hẳn cũng không nhịn được bắt đầu kịch liệt nhảy lên. Thành bại ở ngay lúc này, hẳn có vẻ càng cẩn thận hơn so với bình thường, không coi nhẹ bất luận là địch nhân nào, cuộc đời thích khách có khả năng ở trong đao quang kiếm ảnh sinh tồn được, đạo lý này hẳn rút ra được từ những lần máu tanh không ít trong cuộc đời.

Nhưng trời không đoán được mây gió, cho dù hẳn có bao nhiêu cẩn thận, kết quả lại ra ngoài ý muốn, một chuyện làm hẳn có thể chết, đó là sự ngoài ý muốn mà hẳn chưa từng ngờ tới.

Chuyện ngoài ý muốn đến từ dưới chân hẳn.

Trong hoa viên hương thơm ngát mũi, ngay khi hẳn như linh miêu đứng lên, chuẩn bị không tiếng động tiêu sái đi ra hoa viên, lén vào bên trong phòng của Diệp Linh Nhi thì hẳn bỗng nhiên nghe được “lạc sát” một tiếng, sau đó liền cảm giác được trên chân truyền đến một trận đau nhức.

Thói quen của chức nghiệp làm hẳn phải mấp máy môi nhưng không hề phát ra âm thanh. Cúi đầu vừa nhìn, thỉnh linh nhìn thấy chân của mình đang đạp vào một vật, chính là bẫy kẹp dùng săn thú.

Trong hoa viên của nhà giàu, sao lại có một cái bẫy thú? Vấn đề này hẳn vốn không kịp suy tư, bởi vì đụng phải bộ phận then chốt của bẫy thú, tiếng răng rắc phát sinh liền kinh động con chó thú vệ của Phương phủ, Đại Hoàng.

Trái tim hẳn trầm xuống, thấy nhiệm vụ hôm nay xem như xong đời, hơn nữa rất có khả năng mạng của hẳn cũng phải nhét lại ở đây.

Hẳn chỉ có thể phủ phục trong hoa viên vẫn không nhúc nhích. Mắt om nổi hận ý nhìn chằm chằm Phương Tranh và Diệp Linh Nhi đang đứng cách đó không xa, được bọn thị vệ trùng trùng bảo hộ, thỉnh thoảng còn chỉ điểm cười nói.

Hành tích đã bại lộ, hẳn biết bản thân mình đã dẫm nhiều lần, nhiệm vụ thất bại đối với hẳn mà nói là ý nghĩa gì.

Xông lên, dùng sinh mạng đánh bạc, giết hai người kia, hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng trong cuộc đời này. Thân là tử sĩ, đây là tuyến trách vụ nhất của hẳn.

Vì vậy hẳn cố sức mở ra bẫy thú dính trên chân, mang theo vài phần kiên quyết không để ý sinh tử, lão đảo nhằm phía Diệp Linh Nhi, chính là mục tiêu đầu tiên trong đêm nay, hẳn nhất định phải hoàn thành!

Trong hoa viên tối như mực bỗng nhiên toát ra một người, Phương Tranh lại càng hoảng sợ: “Đi? Thật là có người? Người này tới làm chi? Kẻ trộm? Hay thích khách?”

Quan sát một hồi, Phương Tranh nhíu mày nói: “Người này có điểm không thích hợp, dường như bị thương, các người có ai động thủ với hắn sao?”

Thấy đám nữ hầu về cùng kinh ngạc lắc đầu, Phương Tranh lại càng nghi hoặc.

Đao Bả Tử trùng con người đỏ như máu, gắt gao nhìn chằm chằm thân ảnh gầy yếu hèn của Diệp Linh Nhi đứng cách đó không xa, giơ lên liểu diệp đao trong tay, trên mặt đang nhe răng cười.

Thị vệ dày đặc thì làm sao? Dưới một kích toàn lực của ta, chưa chắc không thể thành công.

Bọn thị vệ thấy hẳn lấy ra binh khí, nhất thời khẩn trương vây quanh Phương Tranh và chúng nữ ở giữa, thần tình đề phòng nhìn chằm chằm thích khách.

Sau đó, lại một chuyện ngoài ý muốn phát sinh.

Đao Bả Tử hiện ra thân hình, đang chuẩn bị đánh ra một kích toàn lực, không biết lại đạp trúng vật gì, một thanh âm leng keng lại vang lên, cành cây thô to phía sau hẳn lại quét ngang, nặng nề quất mạnh lên lưng hẳn, không hề phòng bị, Đao Bả Tử bị hung hăng quất mạnh quỳ rạp trên mặt đất.

Sắc mặt mọi người đại biến, khó hiểu nhìn thích khách bị quất thẳng quỳ rạp trên mặt đất.

Phương Tranh ngạc nhiên nói: “ Đây là có chuyện gì? Có người đánh lén hấn sao?”

Mọi người mờ mịt lắc đầu.

Trường Bình như có suy nghĩ, bỗng nhiên cúi đầu, che miệng cười khẽ một tiếng.

Thích khách bắt khuất bò lên, hấn cố gắng không ngấm nghĩ xem chuyện ngoài ý muốn liên tiếp xuất hiện là chuyện gì xảy ra, trong lòng hấn ngoại trừ quyết tâm giết chết mục tiêu, đồng thời còn rất phẫn nộ.

Trời muốn vong ta, không phải tại ta.

Hấn không rõ nhà giàu này rốt cục có cái gì cổ quái, không ngờ lại cài đặt cơ quan ngay trong hoa viên nhà mình, hơn nữa một lần tiếp một lần.

Dưới ánh mắt vô cùng kinh ngạc của mọi người, Đào Bả Tử lại giơ lên liễu diệp đao lần nữa, cắn răng, bước ra phía trước một bước, hướng Diệp Linh Nhi cất giọng căm hận nói: “ Người nhất định phải chết, oa!”

Lời còn chưa dứt, mọi người liền mắt mở trừng trừng nhìn hấn bỗng nhiên chúc đầu xuống đất, chân chống lên cao, bị chống ngược treo lơ lửng lên cành cây đại thụ, trên chân hấn buộc một sợi dây thừng, một đầu dây thừng vướng vào cột lên cành cây.

Phương Tranh kinh ngạc, đồng tình nhìn thích khách bị treo ngược lên cây, nói: “ Ai lại thiếu đạo đức như thế nha? Người ta làm thích khách dễ lắm sao? Hấn đi giết người của hấn, hấn không trêu không chọc ai, ai lại gài cạm bẫy tại hoa viên hại người ta? Thật không có tổ chất!”

266. Chương 251: Quấy Đục Nước

Trường Bình nhìn chằm chằm thích khách, sau đó hung hăng yêu kiều nói: “ Người đâu! Bắt hấn lại cho ta! Nhất định phải hỏi cho ra người làm chủ phía sau màn!”

Thích khách bỗng nhiên bị phẫn cười to vài tiếng, sau đó chỉ vào Phương Tranh phẫn nộ quát: “ Người dê tiện! Khinh người quá đáng!”

Lúc này Phương Tranh cảm thấy mình thật oan uổng, nghe vậy vô tội xòe tay, vẻ mặt đau khổ biện giải: “ Thực sự không có quan hệ gì tới ta.”

Thích khách nói xong, khoe miệng của hấn nhúc nhích, rất nhanh từ trong miệng chảy ra một dòng máu đen thui, sau đó toàn bộ thân thể liền té trên mặt đất, hoàn toàn mất hết hơi thở.

Phương Tranh thở dài, những cơ quan cạm bẫy này đều không phải do ta bố trí, người chết rồi lại còn đổ thừa cho ta.

Oan uổng, người này tới diêm vương điện, không phải sẽ vu cáo ta đi? Ta lại không có cách nào đến diêm vương điện biện hộ, chuyện này chắc sẽ bị làm âm ỉ!

Liếc liếc mắt nhìn thi thể của thích khách, Phương Tranh hít sâu một hơi, năm nay làm thích khách thật không dễ dàng, vừa thất bại liền uống độc được, nếu không thì nói người cổ đại sao lại ngu ngốc tới như vậy chứ? Đánh không thắng người không biết chạy sao?

Lưu lại núi xanh sợ gì không có củi đốt, trốn vào núi sâu tìm chút kỳ ngộ, ăn vài viên tiên đan, trở ra báo thù là được rồi, sao lại nghĩ quẩn đến như vậy?

Ở điểm này, Phương Tranh nghĩ sát thủ ca ca làm rất giỏi, người ta mới là một sát thủ có tiền đồ. Chuyển hình xoay chuyển cực nhanh, hiện tại một tháng Ảnh Tử phát cho hấn hai trăm lượng bạc, dùng lương cao thỉnh hấn làm giáo đầu, hấn cũng thí diên thí diên chạy đi làm, cho nên nói, người, nên học cách thay đổi biến báo. Muốn học được thấy gió chuyển thuyền, sống sót mới là trọng yếu, những điều khác đều là chó má! Tôn nghiêm? Tôn nghiêm bao nhiêu tiền một cân? Phi!

Bọn thị vệ đưa thi thể thích khách ra tiền viện. Sau khi kiểm tra kỹ lưỡng, không phát hiện được đầu mối gì có giá trị trên người hấn. Sau đó bọn thị vệ lại phân nhân thủ ra ngoài, lại càng thêm gia tăng thủ vệ chung quanh chu vi bên trong Phương phủ.

Xảy ra loại sự tình này, đám nữ quyền bên trong nội viện bị hoảng sợ đến mặt hoa thất sắc, đương nhiên cũng không dám ngủ một mình, vì vậy mọi người đều tập trung ngủ trong phòng Phương Tranh.

Oanh oanh yển yển hội tụ một phòng, ồn ào náo nhiệt, phong tình khác biệt, làm Phương Tranh mừng rỡ đến cười tít mắt mày.

“Phu quân, thích khách tự sát, đầu mối bị chặt đứt, trong lòng phu quân có tính toán gì không? Có phải cũng là người chủ sử bất cóc người?” Trường Bình vẽ mặt buồn phiền.

Phương Tranh nhìn ánh mắt lo lắng của các nàng, cảm kích cười cười, nói: “Đều không phải, lần này người đứng sau màn làm chủ ám sát ta hẳn là một người.”

“Ai?” Các nàng cùng kêu lên hỏi.

Phương Tranh đề thấp thanh âm, nhẹ giọng nói: “Nếu ta đoán không sai, thích khách này nhất định là Anh Vương phái tới.”

“Cái gì?” Chúng nữ kinh hãi: “Người làm sao thấy được?”

Phương Tranh thâm trầm lắc đầu, ngưỡng cổ nhìn lên bầu trời, trầm giọng nói: “Trực giác của nam nhân!”

“Thiệt!” Biểu tình chẳng đáng của các nàng thần kỳ nhất trí, chắc ở chung lâu ngày sinh ra ăn ý.

Phương Tranh cười tùm tùm liếc mắt nhìn Diệp Linh Nhi đang ngồi lặng lẽ không nói chuyện, trong lòng thầm nghĩ, tên thích khách rõ ràng đầu tiên là muốn hướng về phía Diệp Linh Nhi huy đao. Chứng minh người hẳn muốn giết kỳ thực là Diệp Linh Nhi. Người có kết hận thù với nàng, hận không thể giết được nàng, liền chỉ có Anh Vương mà thôi. Ai nha! Gần đây chỉ số thông minh của bốn thiếu gia càng ngày càng cao, vấn đề phức tạp như thế ta cũng có thể suy nghĩ cẩn thận, thực sự rất rất giỏi, ngày sau ở trước mặt các lão bà tán tán vương bá khí, bất quá nếu nói ra chuyện này, Phương Tranh sợ làm Diệp Linh Nhi kinh hãi, cho nên hẳn định hé miệng rót cục lại hàm hồ nói cho qua.

Nguy hiểm đã qua, Phương Tranh không khỏi nhớ tới một vấn đề đã quanh quẩn trong lòng thật lâu.

“Ai, Bí nhi, cơ quan trong hoa viên rốt cục là do ai bố trí? Quá thiếu đạo đức đi!”

Trường Bình nghe vậy nhất thời cười phá hủy, ôm bụng cười hồi lâu mới nói: “Chuyện này sao, người nên đi hỏi cô em vợ của người.”

Phương Tranh kinh hãi nói: “Là tiểu công chúa làm?”

Thấy Trường Bình cười gật đầu, hai mắt Phương Tranh đăm đăm, một lát mới lắp bắp nói: “Vì...vì sao vậy? Hoa viên chúng ta chiêu nàng chọc nàng sao?”

Trường Bình cười nói: “Ai kêu hôm qua người đưa cho nàng bạc thối, tiểu nha đầu bị chọc tức, tìm người cả ngày lại không tìm được. Vì vậy...hì hì, nàng liền kêu vài tên thị vệ, ở tại hoa viên bố trí cạm bẫy một phen, hì hì, ha ha, ha ha ha...”

Phương Tranh trợn tròn mắt, không ngờ cơ quan kia vốn là chuẩn bị cho ta sao?

Ngẫm lại bấy thú lóc hàn quang, cùng dây thừng bấy người treo chống ngược lên cây, còn có cành cây quất sau lưng, cùng đồng phân thối hoắc, Phương Tranh kim lòng không được rùng mình một cái, thích khách huynh, người là người tốt!

“Muội muội của nàng rất xấu xa! So với ta còn xấu xa hơn! So sánh với nàng, ta quả thực chỉ là một tiểu tử thuần khiết.” Trong lòng Phương Tranh còn sợ hãi, chỉ trích.

Bên ngoài viện truyền đến tiếng gõ mõ, đã là canh tư, Phương Tranh suy nghĩ một chút, một mình đi ra phòng ngủ, hướng trên đỉnh sương phòng hơi nghiêng với phòng mình ra một thủ thế. Rất nhanh, một đạo bóng đen yên lặng không một tiếng động bay tới, mềm mại rơi xuống trước mặt Phương Tranh.

“Thuộc hạ gặp qua đại nhân.” Bóng đen hướng Phương Tranh thi lễ.

Để cấp cho mình một bảo hiểm an toàn hai lần, Phương đại nhân rất sợ chết nên không chỉ an bài thị vệ, hơn nữa cũng an bài thuộc hạ Ảnh Tử ẩn núp các nơi bên trong phủ, để ngừa vạn nhất.

“ Vừa rồi có chút chuyện, các huynh đệ đều biết rồi phải không?” Phương Tranh thản nhiên nói.

“ Đúng vậy, đại nhân, việc này đã dùng phi cấp truyền thư đưa về doanh địa Ảnh Tử.”

“ Các người thấy thế nào? Có ý kiến gì không?”

“ Trải qua biểu hiện của hần, cùng đối tượng mà thích khách muốn xuất thủ làm phán đoán, Ôn đại nhân và bọn thuộc hạ đều cho rằng, thích khách rất có thể là do Anh Vương phái tới.”

Chứng thực được sự phán đoán của mình, Phương Tranh liền hạ tâm sự.

Thuộc hạ Ảnh Tử ngẩng đầu liếc mắt nhìn Phương Tranh, cung kính nói: “ Thuộc hạ xin chỉ thị đại nhân, xin thi thể tên thích khách này, giao cho Kim Lăng phủ đoán, để cho bọn họ đi phá án, do thuộc hạ mang về doanh địa, hay do thuộc hạ xử lý?”

Phương Tranh suy nghĩ một chút, lắc đầu cười nói: “ Cụ thi thể kia cũng không phải là bảo bối gì, ném thì ném đi. Người tùy tiện nhìn mà làm là được.”

Thuộc hạ Ảnh Tử cúi người hành lễ, liền định lui ra.

“ Chậm đã!” Thần sắc Phương Tranh như giật mình nghiêng người gọi lại hần, đứng ở tại chỗ suy tư một lát, ánh mắt gian tà long lốc thẳng chuyển, sau đó hướng thuộc hạ cười xấu xa: “ Ai, đưa cho người giải quyết là ta nói sai rồi, cụ thi thể kia là một bảo bối, người gọi mấy huynh đệ, thừa dịp hiện tại trời còn tối, nhanh khiêng thi thể đem ném tới bên trong thái tử phủ, cẩn thận đừng bị người bên trong nhận ra.”

“ A?” Thuộc hạ Ảnh Tử nghe vậy kinh hãi: “ Đại nhân, đây là ý gì?”

Phương Tranh cười như một con hồ ly vừa trộm được con gà: “ Ngày mai các người phóng xuất lời đồn, nói người của Anh Vương vào phủ thái tử ám sát, thi thể còn ở lại thái tử phủ, hay nhất là phá hủy tường vây của phủ thái tử, lại cho thêm chút vết máu hỗn loạn, làm sao để người qua đường vừa nhìn thấy liền biết tám chín phần mười, các người hóa trang một chút, ngày mai ở trong trà lâu tửu quán của kinh thành đem chuyện này thêm mắm thêm muối truyền bá ra ngoài, làm sao càng nhiều người tin tưởng càng tốt, huyền nào càng lớn càng tốt.”

“ Thế nhưng đại nhân, thích khách chính là lên vào Phương phủ...” Thuộc hạ Ảnh Tử không giải thích được.

“ Nói vậy!” Phương Tranh nhện cười, nghiêm mặt trách mắng: “ Thích khách kia rõ ràng là đi ám sát thái tử. Chỉ là...chỉ là...ha ha ha ha, chỉ là người này không có khả năng, ***! Đi nhầm nhà, ha ha ha, ta chỉ là giúp hần đi đúng cửa mà thôi.”

Bị đặt giá họa thái tử, làm cho thái tử thừa nhận cũng không phải, không thừa nhận cũng không được, bùn vàng rơi trong đũng quần, nếu không phải phân thì cũng là phân. Qua mấy ngày ở trong triều lại cho ra một chiêu tổn hại, bảo đảm vũng nước đục trong kinh thành, sẽ bị Phương Tranh quấy càng đục thêm gấp mấy lần.

Thuộc hạ Ảnh Tử như có sở ngộ, kim lòng không được hướng Phương Tranh giơ lên ngón tay cái thành tâm khen: “ Đại nhân, ngài thật gian...khái, đa mưu túc trí!”

Khói mờ lượn lờ bên trong tấm cung thuộc hoàng cung.

Bên chiếc giường chạm trổ long phượng, bày ra một bếp lò tinh xảo khéo léo, lửa trong lò đang cháy rực.

Thái tử đi tới bên bếp lò, phát tay xua lui cung nữ đang quạt than, sau đó hần xắn tay áo, nhắc siêu thuốc lên, rót ra một chén thuốc nóng hôi hổi đen nhánh, nhẹ nhàng thổi mấy hơi, dùng miệng thử độ nóng, sau đó cung kính đưa chén thuốc tới trước mặt hoàng thượng.

“ Phụ hoàng, uống thuốc đi.” Thanh âm thái tử mềm nhẹ như thường, giở tay nhắc chân mang theo một loại phong độ nho nhã.

Hoàng thượng nửa nằm nửa ngồi trên giường, liên tục ho khan, một đôi mắt đục đục lại nhìn chăm chăm từng cử động của thái tử.

Thấy thái tử xoay người bưng thuốc tới, lúc này hần mới khép nhẹ mắt, vô lực hừ hai tiếng.

“ Thái tử, thuế án của Giang Nam lục phủ đã kéo dài nửa năm, người làm sao xử lý?” Tuy rằng còn đang nằm ốm đau trên giường, tư duy của hoàng thượng vẫn phi thường rõ ràng.

“ Bẩm phụ hoàng, phía sau vụ án quan hệ phức tạp. Quan viên dính dáng rất nhiều, quan phủ và môn phiệt giàu có địa phương lại cấu kết lẫn nhau, cho nên nhi thần đã mệnh lệnh cho Hình Bộ Sở thượng thư tự mình định án, còn dặn Sở thượng thư, bất luận liên quan đến bất luận kẻ nào, đều vẫn phải truy tra xuống phía dưới, cho dù là hoàng thân quốc thích.”

Lo sợ nhìn hoàng thượng vẫn nhắm mắt không nói, thái tử cẩn thận nói: “ Phụ hoàng, nhi thần xử lý như vậy, có thỏa?”

Hoàng thượng gật đầu, rồi lập tức lại lắc đầu, thở dài một hơi, nói: “ Sở thượng thư, ai! Chỉ sợ hấn không làm được vụ án này đâu.”

“ Vì sao? Sở thượng thư là Hình Bộ đại quan, nếu cả hấn cũng làm không được, Hoa triều ta còn người phương nào có thể làm?” Thái tử rất không lý giải.

Hoàng thượng mở mắt ra, nhàn nhạt nhìn thái tử một chút, nói: “ Giang Nam thuế án, lục phủ quan viên liên quan vô số, bọn họ tự tạo sổ sách giả, tham ô tiền bạc vốn nên nộp lên quốc khố tới bốn trăm vạn lượng, khiến quốc khố trống rỗng, nay quân lương mùa xuân tại biên cương cũng không thể phát ra, vụ án thật ác liệt, thật là lần đầu tiên xảy ra trong Hoa triều ta từ khi khai quốc. Năm ngoái Phan nghịch mưu phản, họa loạn kinh thành, trăm vốn đã hạ lệnh cho Phương Tranh xuống Trường Giang xử lý vụ án này, nhưng vì Phan nghịch mà phải tạm thời gác lại.”

Thái tử nghe vậy, trong mắt nhanh chóng hiện lên vài phần sắc mặt vui mừng. Chợt lóe rồi mất, lập tức khôi phục bình tĩnh rất nhanh, cung kính nói: “ Phụ hoàng, lúc này quốc tặc đã trừ, bốn biển thanh bình, nếu phụ hoàng muốn cho Phương Tranh rời kinh xử lý vụ án, nhi thần sẽ đi an bài.”

Hoàng thượng phức tạp nhìn thoáng qua thái tử, chậm rãi lắc đầu nói: “ Bây giờ còn chưa được, kinh thành chưa yên, Phương Tranh không thể rời kinh.”

Thái tử do dự một chút, rốt cục nhịn không được hỏi: “ Phụ hoàng, có một vấn đề nhi thần vẫn không quá rõ ràng, Phương Tranh tính tình phóng túng, thái độ làm người có chút láu cá, học thức cũng không xuất chúng. Vì sao phụ hoàng lại trọng dụng người này như vậy?”

Hoàng thượng nghe thái tử nhắc tới Phương Tranh, không khỏi cười cười nói: “ Người nói chuyện không cần phải khách khí như vậy, Phương Tranh người này không học vấn không nghề nghiệp, táo bạo ngỗ ngược, láu cá xảo quyệt, dễ tiện vô sỉ, hấn vốn là một tiểu nhân lưu manh đầu đường. Thế nhưng, thái tử a, có một câu nói, cũng không phải nhìn xem nhân phẩm của hấn tốt được bao nhiêu, tài hoa cao bao nhiêu. Mà là nhìn hấn có tác dụng gì với mình hay không, một người thích hợp, phóng tới một vị trí thích hợp, chuyện có thể thành. Hơn nữa Phương Tranh còn có một ưu điểm lớn nhất.”

“ Là ưu điểm gì?”

Dáng tươi cười của hoàng thượng thu liễm, nhìn chằm chằm gương mặt thái tử, mỗi chữ mỗi câu trầm giọng nói: “ Ưu điểm lớn nhất của hấn, đó là không có dã tâm!”

Thái tử nghe vậy vùng lông mày vừa nhảy, trong mắt nhanh chóng hiện lên vài phần hoảng loạn, vội vàng che giấu miễn cưỡng cười nói: “ Phụ hoàng quả nhiên mắt sáng như đuốc, nhi thần còn có rất nhiều chỗ không đủ, muốn cùng phụ hoàng học tập.”

Hoàng thượng nhìn chằm chằm gương mặt thái tử, không hề chớp mắt nhìn một lát, rốt cục thần sắc uể oải nằm ngửa ra giường, thần nhiên nói: “ Thừa dịp còn chưa đập cổ động rắn, mau triệu hồi Sở thượng thư về đi. Trăm già rồi, bị bệnh, có một số việc còn cần chính người linh hội, trăm sợ rằng không còn dạy được cho người bao nhiêu nữa, người tự giải quyết cho tốt đi.”

Sắc mặt thái tử đổi đổi, không biết câu “ người tự giải quyết cho tốt” của phụ hoàng, rốt cục là ý tứ gì, nghe vậy vội vàng cung kính nói: “ Phụ hoàng đang lúc thịnh niên, khỏe mạnh tinh thần, chỉ là nhiễm chút bệnh nhẹ mà thôi, chỉ cần phóng khoáng tâm, rất nhanh sẽ được khỏe lại, trong triều không ít đại sự đều phải do phụ hoàng thánh ý giải quyết a.”

Hoàng thượng nhìn cũng không nhìn thái tử, nhắm mắt lại, uể oải phất phất tay, nhàn nhạt nói: “ Người lui ra, trầm mặt mũi, muốn nghỉ ngơi.”

Thái tử cung kính ứng tiếng, gương mặt hướng hoàng thượng, chậm rãi hướng cửa điện thối lui.

“ Thái tử.” Hoàng thượng bỗng nhiên mở mắt ra gọi lại hắn.

“ Nhi thần tại.”

“ Thần Sách quân lĩnh binh đại tướng Lưu Trường Sinh, rốt cục là chết như thế nào?”

Thái tử nghe vậy trong lòng kinh hãi, nhưng sắc mặt không thay đổi trả lời: “ Hồi bẩm phụ hoàng, Lưu Trường Sinh bạo bệnh mà chết, Kim Lăng phủ xác nhận, còn có ngự y đại nội đều đã kiểm tra qua.”

Hoàng thượng nghe vậy, trong mắt hiện lên một vẻ thất vọng và thương tiếc thật sâu, nhàn nhạt phất tay nói: “ Ân, trầm đã biết, người lui ra đi.”

“ Phụ hoàng bảo trọng long thể, nhi thần xin cáo lui.”

267. Chương 252: Kiến Nghĩa Dũng Vi

Thái tử thái độ cung kính chậm rãi rời khỏi tấm cung của hoàng thượng.

Lúc hắn xoay người, mới phát giác toàn bộ vùng lưng đã bị ướt đầm mồ hôi, trên trán cũng không ngừng tuôn ra mồ hôi lạnh, sắc mặt tái nhợt như một người chết.

Thẳng đến hôm nay lúc này, hắn mới hoàn toàn xác định, phụ hoàng hắn đối với chuyện Phan nghịch mưu phản, chuyện hắn cưỡng chế Thần Sách quân án binh bất động đã biết được từ lâu. Chỉ là phụ hoàng vẫn không hề tỏ ý, vì thế từ ngày Phan nghịch đền tội trở đi, phụ hoàng liền bắt đầu bố cục, dự định phế truất ngôi thái tử của hắn.

Mờ mịt vô thần đi về hướng cửa cung, thái tử cảm thấy một trận tuyệt vọng, cùng một loại phần nộ bị phụ hoàng vứt bỏ.

Hôm nay phụ hoàng mặt đối mặt hướng hắn nhắc tới Thần Sách quân Lưu Trường Sinh, điều này ý nghĩa gì? Lẽ nào nói, phụ hoàng đã quyết định hướng hắn ngã bài? Phế truất vị trí thái tử của hắn, ngay mắt liêu mạng sao?

Mình nên làm sao ứng đối? Kéo dài thì sợ, có lẽ, nên khởi binh bức vua thoái vị?

Thái tử bỗng nhiên bị suy nghĩ này làm hoảng sợ. Bức vua thoái vị, là chuyện xa xôi cỡ nào, từ lúc nào, mình lại muốn liều mạng như thế? Tình thế đã bức bách hắn làm ra tuyển chọn, làm sao bây giờ?

Hắn chỉ hi vọng thuận thuận lợi lợi từ trong tay phụ hoàng tiếp nhận ngôi vị hoàng đế, trong tiếng hô vang của chúng thần, quang minh chính đại ngồi lên ngai vàng hoàng đế, vạn bang đến triều cống, uy phục tứ hải, người khác mới có thể thừa nhận, hắn là Hoa Hạ chính thống.

Bức vua thoái vị, ở trong lòng hắn chỉ là hạ sách, dù là thành công, hắn cũng là loạn thần tặc tử trong mắt triều thần và bách tính, nghịch tặc soán vị, không biết hắn phải phí bao nhiêu năm tháng, nỗ lực bao nhiêu tinh lực và vật lực, mới có thể làm cho tâm tình căm thù của triều đình và dân gian được trấn an xuống tới, thế nhưng hôm nay tình thế đã nguy tại sớm tối, lẽ nào lão thiên thật muốn bức mình đi con đường cuối cùng này sao?

“ Điện hạ, điện hạ.” Tiểu thái giám đang đứng chờ ngoài cửa cung thấy thái tử một mình đi tới, cả người có vẻ mất hồn mất vía, không khỏi kêu lên.

Thái tử lấy lại tinh thần, nhìn sắc trời một chút, sau đó leo lên xe ngựa.

“ Hồi phủ.” Thanh âm vô lực của thái tử từ trong xe truyền ra, xa giá khổng lồ và nghi trượng nhất thời động lên.

Vừa trở lại trong phủ, Phạm Thụy gương mặt âm trầm, đang từ bên trong đi ra nghênh đón, bước nhanh đi tới trước mặt thái tử, thấp giọng nói: “ Điện hạ, không hay, đã xảy ra chuyện.”

Trái tim thái tử trầm xuống: “ Chuyện gì?”

“ Sáng nay tiểu thái giám trong phủ ở bên ngoài rừng cây thiên điện quét lá, phát hiện được một cụ thi thể.”

“ Cái gì?” Thái tử kinh hãi: “ Là thi thể người phương nào?”

Phạm Thụy lắc đầu nói: “ Tạm thời không thể xác định, xem trang phục như là thích khách, có lẽ là kẻ trộm.”

Thái tử buông tâm sự đầy bụng, nhíu mày nói: “ Mặc kệ là ai, vì sao hắn lại chết trong phủ cô vương?”

Phạm Thụy trầm giọng nói: “ Điện hạ, việc này trước tiên không nói, lại càng không diệp chính là, từ sáng sớm hôm nay, trong các trà lâu từ quán khắp kinh thành, truyền lưu một lời đồn, nói người của thái tử phủ giết chết thuộc hạ của Anh Vương, hơn nữa thi thể vẫn còn lưu trong phủ.”

Đôi mày kiếm của thái tử nhăn thành một đoàn, nói: “ Chẳng lẽ cụ thi thể kia thật sự là người của Anh Vương phủ?”

Phạm Thụy lắc đầu cười khổ nói: “ Điều này ai biết được? Chẳng lẽ ngay mặt đi hỏi Anh Vương sao? Dù là hỏi hắn, hắn khẳng định cũng sẽ không thừa nhận.”

Thần sắc thái tử giật mình nói: “ Chúng ta cũng không thừa nhận, tìm một địa phương không có ai, đem thi thể đốt bỏ là được.”

Phạm Thụy lắc đầu nói: “ Không được, không còn kịp rồi, bên trong thành từ lâu đang sôi trào sùng sục, hơn nữa...hơn nữa...”

“ Hơn nữa cái gì?”

“ Tại hạ đi ra ngoài dò xét một chút, phát hiện bên ngoài tường vây nằm phía tây phủ đệ ngay khu phố xá sầm uất, một đường đầy vết máu loang lổ, từ đường cái kéo dài đến tận tường vây trong phủ chúng ta, rất nhiều bách tính bên trong thành, phòng thủ thành vệ quân sĩ binh còn có nha dịch Kim Lăng phủ sai nha đều nhìn thấy. Chối cũng không chối được, cho nên nói như vậy, hiện tại khả năng toàn bộ quan viên và bách tính trong kinh thành đều đã biết việc này.”

Thái tử kinh hãi nói: “ Vậy là ai ra tay?”

Phạm Thụy nghiêm nghị nói: “ Điện hạ, việc này nếu xử lý không chu đáo, sợ rằng sẽ có phiền toái rất lớn.”

“ Gần đây kinh thành đồn đãi khắp nơi, nói điện hạ khả năng sẽ bị phế, đủ loại quan viên rục rịch, chia làm hai phe tranh chấp không ngừng, vào lúc then chốt này, nếu còn truyền ra điện hạ có liên quan đến việc cấu kết một án mạng, thậm chí mơ hồ đưa tội danh hung thủ sát nhân chỉ thẳng vào điện hạ, sợ rằng tình thế sẽ cực kỳ bất lợi đối với ngài!”

Thái tử giật mình lão đảo, lập tức sắc mặt biến đổi sầm xuống, hai luồng hỏa diễm phẫn nộ từ trong mắt hừng hực dấy lên, hắn thẳng tắp nhìn phía trước, nắm chặt nắm tay, cắn răng nói: “ Ai? Rốt cục là ai cùng cô vương không qua được, dùng thủ đoạn ác độc như vậy hãm hại cô vương?”

Phạm Thụy lãnh tĩnh giải thích: “ Điều này không khó đoán. Người làm chủ việc này, đầu tiên phải xác định việc này làm xong hắn có được chỗ tốt lớn lao trong đó, hắn mới có thể đi làm. Hậu quả của chuyện này, khả năng sẽ dẫn đến chuyện điện hạ bị các quan viên hạch tội, bị hoàng thượng phế truất, cho nên người được lợi ích lớn nhất, không qua khỏi ba vị vương gia trong kinh thành.”

Thấy thái tử có vẻ hiểu ra, Phạm Thụy nói tiếp: “ Trong ba vị vương gia, tính tình Phúc Vương nhu nhược, hơn nữa trong lời đồn đãi, cụ thi thể kia là thuộc hạ trong phủ Anh Vương, cho nên hiềm nghi về Phúc Vương có thể bài trừ. Theo suy nghĩ nông cạn của tại hạ, việc này hẳn là vở kịch do Anh Vương tự biên tự diễn.”

“ Ý tứ của tiên sinh là...?”

“ Trên phố đồn đãi, thái tử phái người bắt thuộc hạ của Anh Vương vào trong phủ, sau đó lại tàn sát, Anh Vương sợ quyền thế của thái tử, giận mà không dám nói gì, cũng không dám cáo trạng trước mặt hoàng thượng, dân gian bách tính đồng tình với Anh Vương rất nhiều, mà danh dự của điện hạ tại nhân gian, trái

lại hàng xuống không ít, điện hạ thử nghĩ, việc này được lợi ích lớn nhất, ngoại trừ Anh Vương, còn có thể có ai?”

“ Thế nhưng, không phải Anh Vương luôn phụ tá cho Thọ Vương sao? Hắn giúp Thọ Vương, vậy hắn được chỗ tốt làm gì?” Thái tử nghi hoặc nhìn Phạm Thụy.

Phạm Thụy mỉm cười, vuốt râu không trả lời, nhưng biểu tình trên mặt đã cho thái tử đáp án.

Ngôi thái tử mê người như vậy, thân là hoàng tử, ai lại không có dã tâm?

“ Anh Vương! Người...khinh người quá đáng! Cô vương không bỏ qua cho người!” Sau khi thái tử hiểu được, gương mặt dữ tợn, chăm chú nắm chặt tay, nghiêng răng nghiêng lợi tức giận nói.

Cùng lúc đó, trong Anh Vương phủ cũng là một mảnh gà bay chó sủa.

Trong tiền điện, trên sân nhà bằng bạch ngọc trơn tuột, hòa lẫn men sứ chén trà bình hoa tan nát vương vãi đầy đất. Anh Vương nổi trận lôi đình, vài tên thuộc hạ dưới sự tức giận của hắn, quỳ trên mặt đất run rẩy, câm như hến.

“ Nói! Đây rốt cục xảy ra chuyện gì? Vì sao thi thể Đào Bả Tử lại xuất hiện trong phủ thái tử? Hắn không phải đi Phương phủ giết Diệp Linh Nhi và Phương Tranh hay sao?” Anh Vương tức giận đến gân xanh trên cổ nhảy loạn.

“ Điện...điện hạ, thuộc hạ thật sự không biết!” Một gã thuộc hạ vẻ mặt cầu xin nói: “ Tối hôm qua Đào Bả Tử lẻn vào trong Phương phủ, động tĩnh bên trong Phương phủ xác thực rất lớn, thuộc hạ còn tưởng rằng hắn đã thành công, vạn vạn không nghĩ tới Đào Bả Tử lại thất bại, mà thi thể lại kỳ lạ xuất hiện bên trong phủ thái tử.”

Một thuộc hạ khác xen vào nói: “ Chẳng lẽ Đào Bả Tử thất bại chạy ra khỏi Phương phủ, trong kinh hoảng chạy lầm đường, lầm nhập trong phủ thái tử, bị thị vệ của phủ thái tử giết chết?”

“ Phan!” Anh Vương tức giận dùng một cước đá bay tên thuộc hạ kia ra ngoài.

“ Đi nhầm đường? Người xem Đào Bả Tử là kẻ ngu si, hay bốn vương mới là kẻ ngu si?”

“ Điện hạ bớt giận! Theo thuộc hạ xem ra, chuyện này hơn phân nửa là do Phương Tranh làm, Đào Bả Tử thất bại bỏ mình, Phương Tranh nhân đêm khuya sai người đem thi thể lẳng lẽ bỏ vào trong phủ thái tử, để giá họa cho điện hạ, người này, người này thật sự quá đê tiện.”

Anh Vương cả giận nói: “ Hắn chết như thế nào bốn vương mặc kệ, nhưng hiện tại làm sao bây giờ? Toàn bộ kinh thành đều đang đồn đãi, nói thái tử giết người của bốn vương, bốn vương thừa nhận cũng không phải, không thừa nhận cũng không được, việc này bốn vương nên xử trí như thế nào?”

“ Điện hạ hà tất phiền não? Dù sao tranh đấu giữa điện hạ và thái tử đã rõ ràng, dù đắc tội thái tử thì đã làm sao?”

“ Ngại gì? Người là đầu heo sao? Bốn vương còn phải lo lắng về thái tử à? Thái tử vui hay giận liên quan gì đến bốn vương? Bốn vương lo lắng chính là, phụ hoàng khẳng định sẽ biết việc này, nếu ông ấy hỏi, bốn vương nên làm sao trả lời? Đêm khuya phái người lẻn vào thái tử phủ, rốt cục ý đồ ra sao? Bốn vương nên làm sao ứng đối?”

“ Đào Bả Tử là tử sĩ của điện hạ, người ngoài cũng không biết thân phận của hắn, nếu điện hạ không thừa nhận, ai cũng không làm gì được ngài.”

Anh Vương thở dài, nhìn thuộc hạ của hắn, không khỏi càng thêm tâm phiền ý loạn.

“ Không thừa nhận? Nghĩ đến quá giản đơn, phụ hoàng hoài nghi một người, hay phủ định một người, còn cần chứng cứ sao? Lời người đáng sợ, hôm nay khắp kinh thành đều biết việc này, trong lòng phụ hoàng lại nghĩ thế nào?”

Lúc này Anh Vương phi thường hối hận, vì sao mình lại đi tin lời của Thọ Vương, phái người lẻn vào Phương phủ ám sát Diệp Linh Nhi. Hôm nay hay rồi, ăn trộm gà không được còn mất luôn nắm gạo, làm bản thân mình hoàn toàn rơi vào thế bị động.

“ Phương Tranh! Người là tên tiểu nhân dê tiện vô sỉ! Hồn dân!” Anh Vương cắn răng nổi giận mắng.

Tiểu nhân kiêu hân dê tiện vô sỉ Phương Tranh đồng chí hiện đang đi dạo phố.

Thần không biết quỷ không hay đem thi thể của thích khách ném vào trong phủ thái tử. Đối với hắn mà nói thì hành động khuấy cái hồ nước đục vốn đã không chịu nổi trong kinh thành này, hắn cũng không cảm thấy chính mình có điều gì phạm tội, đó chẳng qua cũng chỉ là một trò đùa giai mà thôi, tựa như kiếp trước đến ngày cá tháng tư thì thường hay nói dối đùa nhau, không ảnh hưởng tới toàn cục.

Đương nhiên Phương Tranh tuyệt không nghĩ tới hành động đùa dai không tính là có nhiều ác ý của mình đã tạo cho thái tử cùng Anh vương bao nhiêu phiền phức và khủng hoảng.

Giờ phút này Phương Tranh vô cùng mãn ý, biểu tình đắc chí tiêu sái bước trên đường cái chợ hoa, trong tay cầm que kẹo hồ lô bọc đường, thỉnh thoảng lè lưỡi liếm vài cái, ánh mắt gian tà sắc mị không ngừng phóng trên những cặp mộng phong mãn của các tiểu tức phụ, đồng thời khoe miệng cũng chảy ra một dòng nước miếng trong suốt, không hiểu là do liếm kẹo hồ lô hay là do nhìn các đại cô nương.

Trường Bình cùng Yên Nhiên đi tới các hiệu buôn của Phương gia để quyết toán sổ sách, Phương Tranh ngồi tại nhà suy đi ngẫm lại, cảm thấy được các lão bà vì hắn cùng Phương gia mà cực nhọc làm việc kiếm bạc nuôi gia đình, thân làm nam chủ nhân của Phương gia, kiêm nhiệm luôn chức đầu tàu, nếu đối với phương diện sinh ý mà luôn luôn không thêm quan tâm, như vậy quả thật là vô trách nhiệm. Hôm qua Trường Bình nén giận tận tình khuyên giải hắn một hồi lâu, hôm nay Phương Tranh liền dậy thật sớm đi đến hiệu buôn tuần tra, quan tâm hình thức hóa đến sinh ý một chút, thuận tiện an ủi các vị lão bà mấy câu ngọt ngào.

Đi giữa biển người tấp nập trên đường cái chợ hoa, trong lòng của Phương Tranh không khỏi dâng lên một trận cảm thán, nhìn cuộc sống dân chúng trăm họ quả thật nhiều phong phú, thường ngày vì sinh tồn mà phải bôn ba cực nhọc, trở về nhà ôm lão bà ôm nhi tử, tận hưởng nghỉ ngơi. Tiếp đó nhìn lại chính mình mỗi ngày đều nhàn rỗi không có việc gì làm, ngay cả đám lão bà của hắn so với hắn còn có ý nghĩa hơn, Phương Tranh thực sự hoài nghi, phải chăng lão thiên gia phóng rắm khiến bản thân mình bay tới đây là muốn cho mình hỗn ăn chờ chết, làm một cái con trùng ăn bám vào xã hội?

Nhưng được như thế mới thật sự là hạnh phúc mỹ mãn! Ài nếu không có nhiều sự tình phiền lòng trong triều đình thì cuộc sống nhân sinh của hắn có thể nói là vô cùng hoàn mỹ, sau khi giải quyết hết những chuyện này sẽ dẫn theo các vị lão bà rời kinh đi du lịch danh lam thắng cảnh, ngồi xe ngựa rong ruổi khắp nơi trong thiên hạ, chẳng phải thú vị lắm hay sao?

“ A có cướp! Có cướp giết đồ kìa bà con ơi!”

Thanh âm kinh hô cắt ngang dòng suy nghĩ về tương lai tốt đẹp của Phương Tranh.

“ Mau bắt lấy hắn! Túi tiền! Túi tiền của ta ...a...a...!”

Phương Tranh chăm chú nhìn lại thì phát hiện cách hắn không xa có một người nam tử bộ dáng phú thương ăn mặc có chút đẹp đẽ, đang vừa chạy vừa thở hổn hển kinh hô, đuổi theo một gã thanh niên lưu manh trong tay đang ôm một vật gì đó.

Hai thân ảnh băng băng đuổi nhau trên phố rất nhanh đã khiến cho mọi người chú ý tới, một người chạy thực mạng ở phía trước, một người liều mạng truy đuổi ở phía sau, chớp mắt khoảng cách giữa hai người cùng Phương Tranh càng ngày càng gần.

Phương Tranh nhìn một màn trước mắt này, hai chiếc mày kiếm không khỏi nhăn lại thật sâu, thanh âm cảm hận nói: “ Thời thế đổi thay, nhân tâm hỗn tạp! Rõ như ban ngày thế nhưng trên đường cái trong kinh thành lại phát sinh trộm cướp, phủ doãn Kim Lăng làm ăn cái gì không biết? Ngày mai ta phải ở trước mặt hoàng thượng mà dâng tấu hạch tội hắn!”

Đám thị vệ đi ở phía sau lưng Phương Tranh đưa mắt nhìn nhau.

Chỉ là giết túi tiền thôi mà, loại chuyện tình này cũng vô cùng bình thường, có cần phải “nổi giận” nghiêm trọng hóa vấn đề lên như vậy hay không?

Bất quá lời nói của Phương đại nhân lại không đi kèm với hành vi của hắn.

Chỉ thấy hắn nhìn chằm chằm vào túi tiền trong tay của tên trộm, ánh mắt lộ ra biểu tình tham lam thêm muốn, liếm liếm môi tiếc nuối nói: “ Sớm biết như thế thì ta tới giật trước có phải là tốt hơn không, đáng tiếc đầu dê béo này lại bị hắn nhanh chân đến trước, con mẹ nó, thực ghen tị a!”

Đám thị vệ nghe được miệng câm như hén.....Đại nhân giận sôi gan chỉ là vì nguyên nhân này thôi sao? Người thanh niên giật tiền chạy ở phía trước, mắt thấy cách Phương Tranh ngày càng gần.

Thị vệ nhin không được hỏi: “ Đại nhân, chuyện này có quan hay không?”

Phương Tranh nghiêm mặt nói: “ Quân! Đương nhiên phải nhúng tay vào! Bốn quan thân là mệnh quan triều đình, người giám hộ tài sản cùng an toàn cho dân chúng chính là bốn quan, ai nha, sao ta lại nói nhiều lời như thế này, tên vương bát đản kia, xem chiêu!”

Không còn thời gian để tự thổi phồng chính mình, chứng kiến tên trộm đang liều mạng chạy đến, Phương Tranh vội vàng chạy lấy đà hai bước sau đó đu mình nhảy dựng lên, một cú lẳng không tiểu phi cước phóng ra, đá cho tên trộm nặng nề ngã nhào trên mặt đất.

Đám dân chúng chung quanh nhất thời ủa ra đường vỗ tay ủng hộ.

“ Ai nha, vị công tử này bản lĩnh không sai, một cước vừa rồi mới sử ra thật phiêu hốt!”

“ Đúng vậy! Càng hiếm có chính là vị công tử gia này trong lòng mang theo chính nghĩa, nhiệt tình chân thực, quả nhiên cho dù là nhân vật đại hiệp cũng không bằng nổi.”

Phương Tranh bị đám khách nhân qua đường mỗi người khen tặng một câu, làm cho trong lòng của hắn phần khởi như mở cờ nhưng vẫn cất lực nhin không có cười ra, hướng bốn phía chung quanh tạo một cái thủ thế, chính khí lẫm liệt nói: “ Các vị hương thân phụ lão! Trừ bạo an dân gặp chuyện bất bình ra tay tương trợ chính là nghĩa vụ của ta. Giữa ban ngày ban mặt mà có kẻ không coi vương pháp ra gì, dám giật túi tiền của....”

“ Túi tiền của ta, túi tiền của ta!” Người nam tử trung niên bộ dạng phú thương lão đảo bước lên phía trước, chứng kiến tình hình này không khỏi liên tục hướng Phương Tranh cảm tạ.

Phương Tranh sa sầm nét mặt, quắc mắt nhìn trừng trừng gã tặc nhân quát lớn: “

Ngươi thật lớn mật! Dưới ban ngày ban mặt mà dám trêu chọc nữ nhi nhà lành.”

Gã tặc nhân đang rên rĩ nghe vậy ngẩn người, ngược đầu lên giải thích nói: “ Ngươi nói cái gì đó? Ta chỉ giật tiền thôi mà, chưa từng chòng ghẹo nữ nhi nhà lành a.”

Phương Tranh cũng ngẩn người, quay đầu hỏi gã thị vệ bên cạnh: “ Ta mới nói rằng hắn chòng ghẹo nữ nhi nhà người ta hay sao?”

Nhìn thấy gã thị vệ gật đầu, Phương Tranh ôm đầu khổ não, ta như thế nào lại nói năng lung tung a? Chẳng lẽ lời của ta đã có trong tiềm thức từ trước ư?

Thấy gã cướp giật biểu tình còn đang đáng thương nhìn hắn, Phương Tranh hiên ngang lẫm liệt quát: “ Ta không quản ngươi phạm tội gì! Dù sao ngươi cũng đã phạm tội, làm chuyện xấu ! Phi! Tuổi còn trẻ học cái gì không học đi học người ta làm cướp, lương tri của ngươi để đi đâu rồi? Trong lòng của ngươi có cảm thấy nhục nhã hay không vậy? Những lần ra ngoài lúc đêm khuya, ngươi có cảm thấy lạnh hay không a?

Phương Tranh bắt đầu thao thao bất tuyệt giảng giải đạo lý tôn giáo, mọi người đứng xem chung quanh không có việc gì bởi thế Phương Tranh giáo huấn tên cướp giật mọi người cũng coi như đang xem diễn kịch vui.

Chứng kiến mọi người cổ vũ đông như vậy, tật xấu của Phương Tranh bỗng nhiên nổi lên, không khỏi càng thêm đắc chí bắt đầu nói càn nhảm liên miên.

Trong đám đông có một người, một tướng quân toàn thân khôi giáp, ánh mắt ẩn hàm thần sắc phức tạp nhìn chằm chằm vào Phương Tranh đang đứng ở giữa đường, nước miếng tung bay.

Vị này chính là Tần Trọng, phó tướng thủ bị tại kinh thành, trên danh nghĩa là thuộc hạ cấp dưới của Phương Tranh, chỉ đáng tiếc Phương đại tướng quân lười nhác còn chưa bao giờ tới nhậm chức qua.

Tần Trọng gần đây hẳn thật muộn phiền, trong lòng của hắn đang phải chống đỡ nhiều áp lực lớn lao.

Đủ loại dấu hiệu chứng tỏ thái tử cũng có thể bị bãi miễn. Lấy bản tính của thái tử đương nhiên sẽ không có khả năng để mặc cho tình thế phát triển như vậy, tất nhiên phải có động tác điều đình.

Động thái này Tần Trọng không bao giờ muốn chứng kiến qua.

Hắn luôn luôn cảm kích thái tử đối với hắn có ơn tri ngộ, nhưng Tần Trọng cũng đã từng đọc qua sách, hiểu rõ đạo lý vua tôi đạo nghĩa, trung quân và trung với thái tử, bên nhẹ bên nặng? Phải quyết định như thế nào?

Trải qua mấy ngày nay, bên trong tâm tưởng của Tần Trọng đấu tranh vật lộn không dứt.

Vài vị thiên tướng thân tín chứng kiến tâm tình của hắn không được tốt, cho nên liền kéo hắn ra ngoài đi dạo giải sầu một chút, không nghĩ đến bọn họ lại gặp được một màn như thế này.

“Tướng quân, người này không phải là Phương đại nhân sao?” Một gã thiên tướng nhận ra Phương Tranh.

Không có biện pháp bởi vì Phương Tranh cũng rất có danh khí, nhưng hắn cũng rất thích khoe khoang, chẳng quản ném hắn vào giữa biển người, chỉ cần nhìn thoáng qua là có thể phát hiện ra được cái thân ảnh gầy yếu đó.

Tần Trọng hơi gật đầu, trong mắt nổi lên vài tia dị sắc.

Người ta đồn đại Phương Tranh người này vô sỉ thất đức, từ lúc hắn làm quan cho đến giờ chưa từng làm qua một chuyện tốt nào, bên trong triều thần danh tiếng của hắn cực kì kém, tất cả mọi người đều nói hắn là một tên tiểu nhân đê tiện, nhưng hôm nay xem ra, lời đồn đại cũng không thể tin hết được!

Con người Phương Tranh vô sỉ như thế nào thật ra Tần Trọng chưa bao giờ nhìn thấy qua, nhưng hôm nay hắn tận mắt chứng kiến được Phương Tranh ở trên đường cái hăng hái làm việc nghĩa, bắt sống một tên cướp giết.

Chẳng lẽ tất cả mọi người đều hiểu lầm hắn? Mang theo tâm tình nghi hoặc, Tần Trọng lại một lần nữa đem ánh mắt nhìn về phía Phương Tranh.

Phương Tranh giằng giải đạo lí một hồi dường như đã muốn xong, tuy rằng hắn có điểm thỏa mãn tâm nguyện nhưng cái miệng lại khô khốc, thêm uống nước không chịu nổi nha.

Tên cướp giết ử rừ ôm lấy đầu giống như tôn hầu tử bị đường tăng niệm chú kim cô bình thường, biểu tình thống khổ dường như chịu không nổi, thấy Phương Tranh ngừng miệng không khỏi nhẹ nhàng thở ra một hơi hư thoát.

“Có ai không! Đem cái loại căn bã này đến phủ doãn Kim Lăng cho ta....!”

Nói xong Phương Tranh đoạt lấy túi tiền từ trong tay của gã cướp giết, làm trò trước mặt dân chúng trên đường, đem nó nhẹ nhàng đặt vào trong tay của gã phú thương, chứng kiến gã phú thương cảm động đến rơi nước mắt, Phương Tranh vỗ vai hắn tươi cười thắm thía nói: “Vị huynh đài này, hiện giờ thế đạo không an ổn, sau này ra đường cần phải cẩn trọng bảo quan đồ vật bên người của mình hơn mới được, chớ lại bị người ta tiếp tục giật mất...”

Gã phú thương cảm kích nói: “Cảm tạ huynh đệ này, tại hạ thật sự vạn phần cảm kích, nguyện xuất ra một số bạc coi như làm thù lao biểu dương đại nghĩa của huynh đài.”

Phương Tranh không cao hứng nét mặt sa sầm xuống: “Người coi ta là người như thế nào? Làm chuyện tốt chỉ là muốn kiếm bạc thôi sao? Chuyện này không cần nhắc đến nữa! Bằng không chớ trách ta trở mặt!”

Tần Trọng ở trong đám người nhìn rõ ràng đủ loại biểu hiện của Phương Tranh, trên mặt không khỏi lộ ra một tia tươi cười thần nhiên.

“Chúng ta đi thôi.” Tần Trọng lạnh nhạt nói.

Phương Tranh kì thật không hề giống như những lời đồn đại, phiền não của ta có nên phó thác cùng hắn hay không?

Mang theo nghi vấn trong lòng, Tần Trọng cùng vài gã thiên tướng xoay người bỏ đi.

Đương nhiên Tần Trọng cũng không biết một nén hương thời gian sau, trong một con hẻm nhỏ tại kinh thành đang diễn ra chuyện gì, nếu như hắn biết....Nói không chừng mọi cảm nghĩ của hắn sẽ hoàn toàn sụp đổ.

Trong con hẻm vắng người.

Vài gã thị vệ của Phương Tranh đứng ngoài cửa ngõ cảnh giới, ánh mắt cẩn thận nhìn tình huống chung quanh.

Bên trong con hẻm, Phương Tranh cười híp mắt đối với vị nam tử trung niên phú thương mới bị cướp giật tiền lúc trước, tay mân mê cầm cười nói: “ Ài, người anh em, không phải vừa mới nói muốn báo đáp sao? Lúc trước có quá nhiều người khiến cho ta cảm thấy có chút ngượng ngùng, hiện tại người có thể báo đáp ta được rồi!”

Nam tử trung niên phú thương sắc mặt tái nhợt, thân mình hơi run lên nói: “ Người....Người không phải đã nói thì ân bất cầu báo hay sao?”

“ Nói vậy!” Phương Tranh không cao hứng nói: “ Mọi người đều bận rộn như vậy, làm chuyện tốt có khi nào lại không cần ưu đãi? Chuyện tình không có ích lợi, ngốc tử cũng không làm đâu. Mau ngoan ngoãn đem tiền trong túi của người móc ra, số bạc bên trong chúng ta mỗi người một nửa.”

“ Người....Người...Hành vi này của người cùng cái gã cướp giật lúc trước thì có gì khác nhau?” Phú thương hơi phần nộ nói.

“ Lại nói vậy! Đương nhiên bản chất có khác nhau, mới vừa rồi hành động của tên cướp giật là muốn đoạt tất cả, nửa lượng bạc cũng không muốn lưu lại cho người, còn ta chỉ cần một nửa, so với hắn còn phúc hậu hơn nhiều a!”

“ Ta....Ta sẽ báo quan....”

“ Người dám! Mau chóng giao bạc ra đây, bằng không ta sẽ cho người một trận đòn a.”

Đám thị vệ canh giới cửa ngõ nhìn nhau liếc mắt một cái, phát hiện trong ánh mắt của nhau tràn ngập bi ai.

Vị đại nhân này của chúng ta rốt cuộc là mệnh quan triều đình, hay là lão đại hắc bang trong kinh thành nhà?

Trong con hẻm nhỏ truyền ra những thanh âm kêu gào của Phương Tranh.

“ O? Còn dám phản kháng sao? Tiếp tục phản kháng nữa ta sẽ cướp toàn bộ a, nửa cắc bạc cũng không lưu lại cho người.”

“ A dám đánh ta? Con mẹ nó giỏi! Người đâu? Mau giữ hắn lại để cho lão tử đập chết hắn!”

268. Chương 253: Nhị Vương Trở Mặt

Tâm tình của Phương Tranh thật không tốt.

Sau khi Phương Tranh trở về phủ, giống như một người thua trận, cúi đầu ủ rũ, không nói được một lời.

Các lão bà thấy dáng dấp của hắn, không khỏi nóng nảy, vội vàng tiến lên hỏi han nguyên nhân.

Phương Tranh thấy các lão bà quan tâm đến mình, trong lòng nổi lên một trận tình cảm ấm áp.

“ Cũng là mọi người rất tốt với ta!” Phương Tranh hình như có vô hạn cảm khái, than thở nói. Trong tay nắm lấy bàn tay nhẵn nhụi trắng nõn của Phương tỷ, bàn tay mềm mại không xương.

Gương mặt Phương tỷ đỏ lên, cẩn thận liếc mắt nhìn Trường Bình, liền giã dũa rút tay về.

Ai biết Phương Tranh gắt gao cầm chặt tay nàng không buông, không chút nào để ý tới ánh mắt phẫn hận của Trường Bình bên cạnh đang nhìn tới.

Thở dài một hơi, Phương Tranh cảm khái nói: “ Mọi người nói, thế đạo này rốt cục làm sao vậy?”

“ Vì sao phu quân hỏi vậy?” Các lão bà hai mặt nhìn nhau, cùng kêu lên hỏi.

Phương Tranh ngửa đầu nhìn trời, ánh mắt thâm thúy mà mê hoặc, giống như một vị trí giả đang tự hỏi chí lý của nhân sinh.

“ Các lão bà, phu quân của mọi người, hôm nay...Ai! Ngày hôm nay ở trên đường bị người khi dễ oa!” Dáng dấp của Phương Tranh như bị ủy khuất muôn dạng, giọng nói trầm thống.

“ Cái gì?” Mọi người kinh ngạc, hôm nay trong khắp kinh thành, không ngờ còn có người dám khi dễ hân? Ai không muốn sống đến như thế nha?

“ Ai? Ai khi dễ người? Lão nương đi đòi công đạo cho người!” Trường Bình nổi bạo tại chỗ, nổi giận dưng dưng hô lớn: “ Thì vệt! Tập hợp!”

Phương Tranh nhanh tay ngăn cản nàng, lắc đầu ủy khuất nói: “ Bỏ đi, bỏ đi, người đã chạy, tìm cũng tìm không ra nữa, ai, có hại là phúc, có hại là phúc nha! Người thành thật như ta vậy, vốn bình thường dễ bị người khi dễ, ta đều đã thói quen...”

Mọi người cười khúc khích, người còn gọi là người thành thật, vậy người thành thật khắp thiên hạ còn sống được hay không?

“ Phu quân, rốt cục chuyện gì xảy ra?” Yên Nhiên nhẹ nhàng xoa vai Phương Tranh, hỏi ra vấn đề các nàng quan tâm.

Nhắc tới chuyện này, Phương Tranh lại thấy tức giận.

Dáng dấp Phương Tranh như khổ lớn sâu sâu, thở dài nói: “ Ngày hôm nay ta ở trên đường vốn có làm một chuyện tốt, giúp người khác bắt được một gã cướp giựt túi tiền, mọi người nói, chuyện này ta làm không sai chứ?”

Mọi người đồng loạt gật đầu, trong mắt nhìn về phía Phương Tranh tràn ngập sự khen ngợi và niềm tự hào, phu quân nhà mình tuy rằng lấu cá nhất gan, nhưng tinh thần trọng nghĩa cũng không thiếu chút nào.

Phương Tranh ngẩng đầu lên, biểu tình như bị táo bón, lâm vào hồi ức thống khổ: “ Ta bắt được kẻ cướp, ngay trước mặt bách tính, nghĩa chính lời nghiêm giáo huấn hân một trận, thế giới thanh bình, lạnh lạnh càn khôn, chuyện gì không làm, giữa ban ngày đi làm phường đạo tặc, làm sao có thể đắm mình đến như thế! Mọi người nói một chút, ta cũng không có làm sai cái gì phải không?”

“ Không những không sai, phu quân làm được quá đúng, chúng ta đều tự hào vì ngài!” Yên Nhiên vui vẻ không để ý tới ánh mắt của các nàng, nhẹ nhàng hôn một cái lên mặt hân.

Phương Tranh rụt rè cười cười, phảng phất cảm thấy hình tượng của mình trở nên sáng rực cao to lên.

“ Sau đó thì sao?” Mọi người rõ ràng đã bị khởi lên hứng thú.

“ Sau đó ta đem kẻ cướp đưa tới nha môn giao cho phủ doãn đại nhân, sau đó ngay trước mặt bách tính trả túi tiền bị trộm lại cho phú thương kia, cũng chính là người bị đoạt, còn dùng lời thăm thía nói cho hân, sau này nên vạn sự cẩn thận, đồ quý trọng phải nhớ kỹ càng bảo quản...Mọi người nói một chút, từ đầu tới đuôi ta làm sai chỗ nào?” Phương Tranh giương mắt nhìn các lão bà, ánh mắt tràn ngập sự ủy khuất thật sâu...

“ Không sai nha.” Mọi người suy nghĩ trước sau, thủy chung không thấy Phương Tranh làm sai chỗ nào.

“ Sau đó lại làm sao? Rốt cục là ai khi dễ người vậy?” Trường Bình hiếu kỳ hỏi.

Phương Tranh vỗ đùi, bi thống nói: “ Sau đó, phú thương kia thật không biết xấu hổ. Không ngờ ở một địa phương không bóng người đánh ta, còn uy hiếp ta là sẽ báo quan, ai! Đầu năm nay, người tốt khó làm quá đi! Ta giúp hân bắt kẻ cướp, còn trả túi tiền lại cho hân, hân không cảm kích thì thôi, không ngờ còn muốn báo quan bắt ta, mọi người nói, mọi người nói, ta đi đâu nói rõ lý lẽ đây?”

Mọi người nghe vậy, nhất thời cùng chung mối thù, gương mặt đầy tức giận.

“ Phú thương kia mặt mũi thế nào? Lão nương phải phong tỏa cửa thành, lùng soát toàn thành, nhất định phải lôi tên phú thương vô lương tâm kia treo lên mà đánh!” Trường Bình giận dữ đùng đùng.

“ Ai! Bỏ đi, người ta sớm đã chạy mất bóng rồi...Thật là không may, lương tâm người nọ lẽ nào đã bị chó ăn? Lấy oán trả ơn, lòng lang dạ sói, hôm nay ta rốt cục đã nhìn thấy rõ, coi như là thêm một phần kiến thức...” Giọng nói của Phương Tranh u oán giống như một tiểu nương tử bị ủy khuất.

“ Phu quân, phú thương kia vì sao phải đánh ngài?” Yên Nhiên vốn thông minh, mơ hồ nghĩ chuyện này có chút không thích hợp.

“ Ách...” Phương Tranh ho khan vài tiếng, chuyển mắt suy nghĩ nói: “ Điều này...chuyện nhỏ, ta nghĩ muốn nói chính là, thế đạo hôm nay, thói đời ngày sau, lòng người khó đoán! Mọi người nói một chút, lẽ nào làm người tốt không đúng sao? Hôm nay sao lại có nhiều chuyện không công bình đến như vậy?”

Mọi người nhìn thấy Phương Tranh cố tình nói quanh co, không khỏi nảy sinh nghi ngờ trong lòng.

Lấy sự hiểu biết của bọn họ đối với Phương Tranh, nếu Phương Tranh thật sự bị người lấy oán trả ơn, còn bị người đánh, với tính tình có thù tất báo của hắn, khẳng định sẽ không hiền lành như vậy, phong tỏa cửa thành, lục soát toàn thành là chuyện có khả năng làm ra được, vì sao hiện tại hắn lại có thái độ u oán như vậy, thậm chí...Còn mang theo vài phần chột dạ?

Mọi người cũng không phải là loại nữ nhân ngốc nghếch, vô cùng thông tuệ, thần sắc Phương Tranh lại không đúng, liền nảy sinh khả nghi.

“ Phu quân, phú thương kia vì sao phải đánh người, người còn chưa nói...” Trường Bình nhẹ nhàng đâm vào chân Phương Tranh, lực đạo không nặng không nhẹ làm Phương Tranh thoải mái nhắm hai mắt lại.

“ Nga, chỉ vì sau đó ta tìm hắn, muốn hắn trả chút tiền khổ cực vì giúp người làm niềm vui...” Đang thoải mái nên Phương Tranh không chút nào bố trí phòng vệ, không chút nghĩ ngợi liền thốt ra.

“ Tiền công khổ cực?” Mọi người kinh ngạc.

Phương Tranh mở mắt ra, kỳ lạ nhìn các lão bà đang kinh ngạc, không khỏi vô tội nói: “ Mọi người sao lại có phản ứng này? Ta hướng hắn đòi chút tiền công khổ cực khó khăn không đúng sao?”

“ Người...Người mở miệng hỏi hắn bao nhiêu...tiền công khổ cực?” Trường Bình hầu như cắn răng, mới từ trong hàm răng nghiền chặt phun ra mấy chữ.

Biểu tình Phương Tranh như đương nhiên là thế: “ Phân nửa đó, quy củ giang hồ, người thấy đều có phần, huống chi chính ta giúp hắn đòi lại túi tiền, muốn hắn chia phân nửa rốt cục là đã cho hắn giảm phần trăm, ưu đãi hạ giá phân nửa rồi. Ai, ta thật sự là một người thiện lương...”

Sau đó, sắc mặt Phương Tranh suy sụp, có vẻ rất là uể oải, thở dài nói: “ Mọi người nói, ta muốn phân nửa cũng không tính quá đáng phải không? Thế nhân vì sao không hiểu phải cảm ơn là thế nào chứ? Lòng người ích kỷ đến loại trình độ này, văn minh của chúng ta đến lúc nào mới tiến nhanh về phía trước...”

Trường Bình cắt đứt lời cằn nhằn liên miên của Phương Tranh, không dám tin tưởng nói: “ Sau...sau đó thế nào?”

Phương Tranh bị thống ngắc mặt, biểu tình của một người thụ hại nhìn Trường Bình, ủy ủy khuất khuất nói: “ Sau đó hắn không chịu cho, ta nghĩ hắn thật không biết nói đạo lý. Cho nên ta động thủ giết lấy...”

“ Giết...giết?” Mọi người kinh ngạc, đồng loạt biến thành nói lắp.

Phương Tranh gật đầu, uể oải nói: “ Đáng tiếc tên kia lập tức đánh ta một quyền, sau đó quay đầu bỏ chạy, mẹ nó! Chạy trốn thật nhanh, còn như con thỏ, ta rượt thế nào cũng rượt không kịp, sau lại suy nghĩ, ở trên đường cái cứ chạy như vậy cũng không ra thế thống gì, không thể làm gì khác hơn đành thôi...Ai, mọi người nói một chút, ta đi đâu nói rõ lý lẽ đây? Đây chẳng phải làm việc không công hay sao? Hôm nay mọi người làm sao vậy? Lương tâm bị chó ăn?”

“ Vậy là nói, nguyên nhân của chuyện này chính là người giúp phú thương kia bắt kẻ trộm lấy lại túi tiền, sau đó người yêu cầu hắn chia tiền, sau khi bị hắn cự tuyệt, người liền động thủ cướp hắn, nhưng cướp không

lại người ta, bị người ta chạy mất, cho nên người về đến nhà nghĩ rất tức giận?” Trường Bình chỉ dùng mấy câu đã khái quát toàn bộ chuyện này.

Phương Tranh nghiêng đầu suy nghĩ một chút, sau đó khẳng định gật đầu, thâm trầm nói: “ Không sai, cơ bản chính là như vậy. Nhưng đó không phải trọng điểm, trọng điểm là, ta đang suy tư thể đạo lòng người hôm nay, ai, thể đạo như vậy nếu không cứu, cả đám không biết có ơn báo đáp, sau này nếu cứ tiếp tục như vậy, còn ai sẽ ra mặt làm người tốt giúp đỡ người khác? Hỏi lại lòng người, lòng người không đáp, bi ai a!”

Khuôn mặt Phương Tranh hiu quạnh cụt hứng, dường như bị ngược đãi không công cực kỳ, liên tiếp hỏi hận.

Mọi người trợn mắt xoay người, lộ ra biểu tình muốn nhanh té xỉu, ngã ra tại chỗ, nhất thời không thể lên tiếng.

Khắp phòng không ai nói gì, chỉ có một mình Phương Tranh liên tục ủ rũ thở dài.

Một lúc lâu, Trường Bình đỡ trán, thống khổ ngâm lên một tiếng: “ Trời ạ...Ta đã gả cho một phu quân gì nha...”

Mọi người đồng loạt gật đầu, vẻ mặt cùng đồng tình nhận thức. Rốt cục chính thất phu nhân, đã nói ra tiếng lòng của bọn họ.

“ Bi ai a!” Phương Tranh còn đang ngửa mặt lên trời thở dài, âm thanh buồn bã.

Hai ngày sau, triều đình xảy ra một đại sự.

Mấy vị ngôn quan liên danh thượng tấu chương, lần thứ hai tấu thỉnh hoàng thượng phế truất thái tử, đồng thời sửa lập Anh Vương làm tân thái tử.

Trong tấu chương nói, thái tử tư chất ngu dốt bình thường, lại bởi vì việc tranh quyền, rơi vào một vụ án mạng, càng làm cho người phải hoài nghi phẩm hạnh hành vi thường ngày của thái tử có thể đảm đương nổi trọng trách hay không. Mà Anh Vương tuy là người trẻ tuổi nhất trong các vị hoàng tử, thể nhưng đức hạnh không kém, phẩm cách cao thượng, khoan dung người ngoài, không mất nhân nghĩa, so với thái tử càng thích hợp đảm đương ngôi vị thái tử, cho nên thỉnh hoàng thượng phế thái tử mà sửa lập tân thái tử.

Tấu chương vừa đưa lên, trong cung liền có người truyền ra, vì vậy nội dung tấu chương rất nhanh liền bị cả triều văn võ đều biết.

Mọi người ồ lên, hơn nữa phi thường không giải thích được, tất cả mọi người không rõ mấy vị ngôn quan vì sao phải dâng lên một bản tấu chương kỳ lạ như thế.

Vì vậy các đại thần mang theo nghi hoặc, từng nhóm đến bãi phỏng các vị ngôn quan, lý do bãi phỏng, là hỏi thăm nguyên nhân.

Ai biết mấy vị ngôn quan phảng phất như đã có ước định trước đó, nói năng thận trọng, chỉ là mỉm cười lắc đầu, một chữ cũng không chịu tiết lộ.

Mọi người không được đáp án, không thể làm gì khác hơn là thất vọng cáo từ. Hồi tưởng lại nội dung trong tấu chương, tất cả đều suy tư không giải thích được.

Lý do thái tử ngu dốt gì đó, đương nhiên chỉ là lời phỉ thông, lời nói khách sáo, đúng là có dính vào án mạng, nhưng điều này cũng không đủ lý do để phế truất thái tử nha! Sự tình còn chưa được điều tra rõ ràng, mà câu Anh Vương đức hạnh không kém, phẩm cách cao thượng gì đó, càng không đúng, ai mà chẳng biết, Anh Vương cũng dính vào một vụ án mạng, Nhạc Châu Diệp Văn Giang bị hại, còn có bằng chứng chỉ thẳng Anh Vương, hấn làm gì được như “ khoan dung người ngoài, không mất nhân nghĩa” những lời này? Lời này cũng quá ám muội lương tâm đi thôi?

Mấy ngôn quan hướng hoàng thượng dâng lên một đạo tấu chương kỳ lạ như thế, rốt cục là dụng ý ra sao? Nước trong kinh thành vốn đã đục ngầu, đạo tấu chương giống như lửa cháy đổ thêm dầu, hôm nay trong kinh thành, ai cũng không biết rốt cục sẽ phát triển theo hướng nào trong thời gian sắp tới.

Phương Tranh lại trốn trong phủ cười bể bụng.

Đạo tấu chương kia chính do Phương Tranh sai sử phía sau màn, vì việc này, hần thiếu Ngụy Thừa Đức một nhân tình lớn, nhưng hần nghĩ hiệu quả còn siêu cả giá trị.

Náo nhiệt, kinh thành bắt đầu náo nhiệt.

Vốn Mập Mạp và hần là trung tâm của dòng suối chảy đầu tranh này, rốt cục có thể thở nhẹ một hơi. Đường nhìn của mọi người đã chậm rãi dời đi, tập trung lên thái tử, Thọ Vương và Anh Vương.

Mà ba vị diễn viên tranh vị, hôm nay đã đụng nhau đến sát đầu mẻ trán, ba người vội vàng phòng bị lẫn nhau, tự nhiên cũng không rảnh rồi đi thu thập Mập Mạp vốn không hề có căn cơ, không có chút nguy hiểm.

Rốt cục mình đã có thể giúp Mập Mạp tranh thủ thêm thời gian, bọn họ cứ đấu nhau không ngừng, mà chuyện Phương Tranh cùng Mập Mạp nên làm, đó là phong phú thực lực của chính mình.

Trong phủ Anh Vương.

Thọ Vương sắc mặt sầm xuống trừng mắt nhìn Anh Vương, lồng ngực rộng liên tục phập phồng, nhìn giống như đang cường chế sự tức giận.

Anh Vương vẻ mặt vô tội, gấp đến độ vẻ mặt đỏ bừng giải thích: “Hoàng huynh, đạo tấu chương kia thực sự không liên quang gì tới ta, lòng ta từ lâu đã hướng cho người thấy, ta đối với ngôi thái tử thực sự không hề hứng thú, thật không biết mấy tên ngôn quan vì sao lại đề cử ta làm thái tử, hoàng huynh, người phải tin tưởng ta.”

Thọ Vương cười lạnh nói: “Hừ! Tin tưởng, ta đương nhiên tin tưởng, mấy năm qua, ta tín nhiệm người còn chưa đủ sao? Hoàng đệ, người thật không tệ a, không chút tiếng động, ngay phía sau ta thống một đạo, mấy năm qua, người ẩn giấu thật sâu, thế nào? Hôm nay trong kinh thành gió nổi mây phun, người cũng ngồi không yên? Vội vã nhảy ra muốn tranh một chỗ?”

“Hoàng huynh, phải nói như thế nào người mới bằng lòng tin tưởng? Như vậy đi, ta đi gặp phụ hoàng thỉnh chỉ, ngày mai ta liền rời khỏi kinh thành, quay về đất phong, vậy người tin rồi chứ?”

Thọ Vương cười lạnh nói: “Người còn đang khi dễ ta! Thân là hoàng tử, là kẻ khả nghi sát hại Diệp Văn Giang, việc này huyền sôi sùng sục, phụ hoàng muốn cấp cho thiên hạ sĩ tử một sự công đạo, sao chịu thả người rời khỏi kinh thành?”

Anh Vương bất đắc dĩ nói: “Hoàng huynh, người ta hai huynh đệ từ nhỏ chơi chung, lẽ nào người còn không tin thái độ làm người của ta? Với tính tình của ta, nếu có ý với ngôi thái tử, có bản lĩnh ẩn nhẫn đến ngày hôm nay?”

Thọ Vương hừ nói: “Nhà đế vương, thân huynh đệ thống dao nhỏ, từ xưa tới nay, chỗ nào cũng có, chuyện tới hôm nay, người theo ta nói gì đến tình huynh đệ? Về phần tính tình của người, ta thật ra vẫn luôn trông nhầm rồi, người ẩn giấu rất sâu, mỗi ngày không hề tiếng động, âm thầm nuôi trồng thế lực, bất tri bất giác làm chần chệch cho hành động tranh vị hôm nay. Trong phủ người nuôi dưỡng những thực khách rảnh rồi kia, sợ rằng đều là tử sĩ và phụ tá của người phải không? Còn có, trong triều không ít quan viên cũng đã bái dưới môn hạ của người rồi chứ? Bao quát mấy ngôn quan thượng tấu chương hôm nay, nói vậy cũng đã sớm bị thu mua luôn rồi? Hoàng đệ...sự đến như vậy, người còn cần tiếp tục ẩn nhẫn xuống sao?”

Sắc mặt Anh Vương lúc xanh lúc trắng, dần dần, biểu tình vô tội trên mặt hần bỗng nhiên thay đổi, dường như chậm rãi bóc ra mặt nạ da người bên ngoài, giấu dưới da mặt, đúng là một gương mặt âm trầm dữ tợn tràn đầy.

Thọ Vương vẫn lẳng lặng nhìn sắc mặt biến dạng của Anh Vương, không nói một lời, chỉ là không ngừng cười nhạt.

“Không sai, ta nghĩ làm thái tử, ta nghĩ làm hoàng đế, ta nghĩ đến điên rồi!” Anh Vương âm trầm sầm sầm cười nói, tiếng cười khàn giọng, khó nghe cực kỳ.

“Năm hoàng tử, tuổi ta nhỏ nhất, luận tuổi tác, luận tư lịch, luận kinh doanh thế lực, ta đều là thấp nhất, ta thậm chí còn không bằng tứ hoàng huynh Phúc Vương mập mạp như lợn kia!”

Thọ Vương lạnh lùng nói: “ Cho nên người đáp vào ta, nói là tạo thế cho ta, phụ tá cho ta, âm thầm nuôi trồng thế lực cho mình, giống như một con đỉa, tham lam hút máu ta, dưỡng mập cho người?”

Anh Vương cười to: “ Có gì không được? Dựa vào cái gì các người đều có thể tranh ngôi thái tử, ta không được tranh? Ta chẳng lẽ không phải là con trai đường đường chính chính của hoàng đế? Dựa vào cái gì các người có cơ hội làm thái tử, thậm chí làm hoàng đế, ta lại chỉ có thể cả đời làm tiêu dao vương gia? Người nghĩ rằng ta nguyện ý ở dưới hơi thở của người uất ức sống cả đời? Ta cũng là nhi tử của phụ hoàng, vừa sinh ra đã là thân vương hậu duệ quý tộc, muốn ta làm nô tài của người? Nằm mơ!”

“ Mấy ngày vừa rồi, người chung quanh hoạt động cho ta, kết giao mượn hơi đại thần trong triều, tiến cung ở trước mặt phụ hoàng khoe mã lấy lòng, làm vẻ hiếu thuận, nói là nói tốt cho ta, nói vậy những đại thần kia đã bị người kéo về dưới trướng phải không? Ở trước mặt phụ hoàng, hơn phân nửa là người tự nói tốt cho mình chứ gì?” Thọ Vương nhìn Anh Vương, ánh mắt băng lãnh.

“ Vậy thì làm sao? Các người vì tranh vị, thủ đoạn xấu xa gì không dùng qua? Dựa vào điều gì ta dùng không được?”

“ Chẳng lẽ người đã quên trên lưng còn đeo xiềng nghi giết người? Còn có, thủ hạ của người chết trong phủ thái tử thật kỳ lạ, có hai chuyện này, người lẽ nào cho rằng phụ hoàng cho người làm thái tử? Người nghĩ chính mình có cơ hội sao?”

Anh Vương cười lạnh nói: “ Phụ hoàng không phải là Hình Bộ thượng thư, không thiết diện vô tư như vậy, hơn nữa việc này còn có thể giải quyết, ta không hề lo lắng, nhưng hoàng huynh người nên lo lắng cho chính mình một chút đi.”

Thọ Vương cười cười, thần tình khó lường nhìn Anh Vương, thản nhiên nói: “ Ta nên lo lắng cái gì?”

“ Trai cò tranh chấp, ngư ông đắc lợi. Người đã mất tiên cơ, thái tử và người lại bị đẩy ra đầu sóng ngọn gió, đi con đường nào, người có thể có dự định?”

Thọ Vương trầm mặc một lát, bỗng nhiên ngửa mặt lên trời cười to.

“ Người cười cái gì?” Anh Vương bị tiếng cười của hắn khiến cho có chút bất an.

“ Hoàng đệ, mượn hơi mấy đại thần, lấy lòng phụ hoàng một chút, liền có thể lên làm thái tử? Người đã nhìn việc tranh đoạt máu tanh tàn khốc từ xưa tới nay này quá đơn giản rồi.” Ánh mắt Thọ Vương nhìn Anh Vương tràn đầy đồng tình và thương hại.

Anh Vương nghe vậy, nhất thời hai mắt mở thật to, ngây ngốc tại chỗ, dường như bị hóa đá.

Thọ Vương nhìn Anh Vương ngây ngốc không nói, ngửa mặt lên trời cười to vài tiếng, xoay người đi ra Anh Vương phủ.

“ Tàn khốc, máu tanh...” Anh Vương hai mắt vô thần nhìn chăm chú vào bóng lưng Thọ Vương, thì thào thì thầm.

Gió nhẹ thổi qua, Anh Vương bỗng nhiên giật mình rung mình một cái, quay đầu thì sắc mặt đã tái nhợt giống như người chết.

Trên đường về phủ, một gã phụ tá ngồi chung xe ngựa với Thọ Vương, cung kính hỏi: “ Điện hạ, hôm nay trở mặt với Anh Vương, sau này dự định làm sao?”

Thọ Vương nhắm mắt một lát, cười nói: “ Theo ý của tiên sinh thế nào?”

“ Theo ngu kiến của tại hạ, điện hạ không cần kết minh cùng hoàng tử khác, từ trước tới nay hoàng tử đăng vị, sẽ tạo thế trong triều thần, nhưng quyết định cho ai làm thái tử, vẫn là hoàng đế, điện hạ là con trai thứ hai của hoàng thượng, nếu thái tử bị phế, điện hạ theo lý nên lên ngôi thái tử, tại hạ cho rằng, điện hạ nên hạ công phu trên người hoàng thượng, gần đây nghe nói hoàng thượng bệnh nặng, các hoàng tử tranh nhau tiến cung hầu hạ, để lấy niềm vui, điện hạ không nên lọt vào phía sau người ta.”

Thọ Vương cười lạnh nói: “ Những tên ngu xuẩn, chỉ biết lấy lòng phụ hoàng, bọn họ đã quên, tranh vị, ngoại trừ lấy lòng xu nịnh ra, trọng yếu nhất, là thực lực!”

“ Ý tứ của điện hạ là...”

“ Thái tử còn chưa bị phế, bọn họ cũng không biết, thực lực của thái tử ở trong quân cũng không tầm thường, không ít tướng lĩnh trong quân đã thuận phục theo hắn, nếu phụ hoàng muốn phế hắn, người cho là thái tử sẽ thành thật mặc cho bị phế sao?”

Phụ tá cả kinh: “ Nói như thế, thái tử sẽ suất quân...”

Thọ Vương đưa tay cản lại, ngăn phụ tá nói tiếp.

“ Lập tức cấp cho Lý Xuyên tướng quân tại Hưng Khánh Phủ phi cấp truyền tin, mệnh hắn âm thầm chuẩn bị chỉnh quân chuẩn bị chiến tranh, đợi thủ lệnh của bản vương, liền bảo hắn tìm cơ hội giết lĩnh binh đại tướng Vương Văn Kiếm, đoạt binh quyền, chỉ huy nam hạ, chuẩn bị vào kinh! Hừ! Thái tử có thực lực, bản vương cũng có! Tranh bá giang sơn, thiên hạ ai cũng có thể, người tài cao mới đủ sức tranh đoạt.”

269. Chương 254: Luận Thế

Ngày xuân ánh mặt trời ấm áp dào dạt chiếu vào thân thể, làm cho con người thoải mái chỉ muốn ngủ mãi. Phương Tranh ngồi trong xe ngựa hơi nhắm mắt thỏa mãn thở dài một tiếng, Trường Bình đang dựa vào vai hắn cũng thở dài theo.

“ Làm sao vậy?” Phương Tranh cúi đầu nhìn vị nữ tử tựa hồ vĩnh viễn cũng không biết phát sầu này, thấy khuôn mặt nàng đượm vài phần phiền não.

“ Phụ quân, bệnh của phụ hoàng càng ngày càng nặng, dù là đổi bao nhiêu thuốc vẫn không khá hơn. Phụ quân, ngài nói phụ hoàng có thể...?”

“ Sẽ không đâu, phụ hoàng nàng sẽ không có việc gì, chỉ là chút bệnh vặt mà thôi, một thời gian thì không còn việc gì nữa.”

Trường Bình ngậy người, gật đầu buồn bã nói: “ Mong muốn được như vậy, nếu phụ hoàng có chuyện gì, ta thật sự không biết nên làm gì bây giờ.”

Phương Tranh vỗ về mái tóc mai của nàng, cười nói: “ Đừng lo lắng, lão công nàng là thầy tướng số, bản đại tiên đã bấm tay tính toán, phát hiện phụ hoàng nàng sẽ sống đến hai trăm tuổi, chắc chắn, sẽ thọ hơn hai chúng ta nhiều lắm, nếu chúng ta không rèn đúc thân thể, xác định vững chắc sẽ sống không lâu hơn ông ấy.”

“ Ba...” Mặc dù cõi lòng đầy u sầu, Trường Bình cũng vẫn nắm Phương Tranh một quyền, cười mắng: “ Tới địa ngục đi! Có người sống tới hai trăm tuổi sao? Không phải đã thành lão quái vật?”

“ Nàng không tin? Để ta sống đến hai trăm tuổi cho nàng xem! Ta phải sống đến ngày nào nàng phải tự tay viết ra chữ “ Phục” mới thôi.”

“ Đi chết đi! Vậy ta chẳng phải cũng thành lão quái vật rồi?” Trong tiếng cười, xe ngựa dừng lại trước cửa cung.

Phương Tranh kéo Trường Bình cùng nhau đi tới trước tấm cung.

“ Vi thần khấu kiến ngô hoàng vạn...”

“ Ai, đừng khải đầu nữa.”

Phương Tranh còn chưa làm xong trình tự khi diện thánh, Trường Bình đã đi thẳng vào tấm cung, bước nhanh tới chỗ hoàng thượng.

“ Hôm nay người nhà gặp nhau không cần giữ lễ tiết đâu.” Thanh âm hoàng thượng khàn giọng vô lực vang lên, vẫn mơ hồ mang theo vài phần ý cười.

“ Phụ hoàng!” Trường Bình thấy hoàng thượng nằm ở trên giường, thân thể gầy như cây cỏ thụ khô cằn, đang vô lực thở phì phò, viên mắt Trường Bình nhất thời đỏ lên, bật khóc lớn nhào vào trước mặt hoàng thượng, trong lòng chua xót nhìn chăm chú vào nét mặt già nua đầy thần sắc bệnh hoạn của hoàng đế.

“ Các ngươi đã đến rồi. Ha ha, thật cao hứng nhìn thấy Mật nhi, tiểu tử kia có khi dễ con hay không?”
Hoàng thượng run run vỗ về mái tóc Trường Bình cười nói.

Trường Bình dùng sức cắn môi, lắc đầu tuôn nước mắt.

“ Khóc cái gì, trăm còn chưa chết đâu...”

“ Phụ hoàng!” Trường Bình gắt lên cắt đứt lời hăn, kinh hoàng lắc đầu.

“ Ngốc hài tử, sinh lão bệnh tử vốn là chuyện thường tình của con người, không cần cấm kỵ lời nói. Trăm nghe người khác tung hô muôn năm đã gần cả đời người, nhưng cuối cùng cũng đâu có thật sự được muôn năm, trăm đã hưởng hết vinh hoa phú quý cùng nhận hết bao lo lắng đời người, trăm cũng đã thấy một mỗi.” Hoàng thượng nói tới đó gương mặt đảo qua Phương Tranh đang đứng sau lưng Trường Bình.

Cảm thụ được đôi mắt hoàng thượng đang nhìn hăn, Phương Tranh vội vàng cúi người nở nụ cười lộ ra vẻ mặt nịnh nọt lấy lòng.

Thấy dáng dấp thấp hèn của hăn, hoàng thượng cau mày đưa ánh mắt dời đi, thật sâu thở dài.

Tiểu tử này vẫn là tính tình như trước đây, không có chút thay đổi, luôn ra vẻ nhu nhược nhất gan kỳ thực gan lớn bao thiên, chuyện gì cũng đều dám làm.

Phương Tranh lại bị ánh mắt và biểu tình của hoàng thượng khiến trong lòng nghi hoặc không ngớt.

Hoàng thượng đang có ý tứ gì chứ? Liếc mắt nhìn ta xong quay đầu lộ ra biểu tình vô cùng thâm trầm, hình dạng như vậy tức là sao?

Phương Tranh từ trước đến nay luôn cho mình anh tuấn, lấy điều đó làm quang vinh lại bị ánh mắt hoàng thượng làm lòng tự trọng có chút hao tổn, tức giận nhịn không được mở miệng nói: “ Ai, hoàng thượng, vừa rồi ngài nhìn ta là có ý tứ gì vậy? Đối với hình dáng của ta ngài có ý kiến gì cứ nói, sao lại phải lắc đầu thở dài chứ? Hoàng thượng...”

Hoàng thượng trừng mắt nhìn hăn: “ Câm miệng! Ngươi hỏi làm gì?”

“ Điều này sao, vấn đề này đối với ta thì rất quan trọng, ta phải nhờ khuôn mặt để kiếm cơm ăn...”

“ Câm miệng!” Đến lúc này cả Trường Bình cũng nhịn không được quát lớn, cha con hai người quả thật phi thường ăn ý, hai miệng một lời, sau đó nhìn nhau cười.

Trường Bình dựa vào bên giường, hai cha con trò chuyện không ngừng. Nhìn ra được hoàng thượng rất cao hứng khi Trường Bình vào cung thăm viếng, phảng phất như căn bệnh cũng nhẹ hơn vài phần. Trong tầm cung thỉnh thoảng phát ra tiếng cười sang sảng vô cùng có lực.

Đám tiểu thái giám trực bên ngoài cửa cung gương mặt lộ vẻ kinh dị, đã nhiều ngày không nhìn thấy hoàng thượng cười hài lòng đến như vậy, chẳng lẽ bệnh của hoàng thượng đã khá hơn rồi?

Hàn huyền hồi lâu, thần sắc hoàng thượng lộ ra vài phần mệt mỏi, Trường Bình liền thức thời yên lặng, mượn cớ đi tìm mẫu phi Lý quý phi, hành lễ liền hướng phía sau hậu cung đi đến.

Phương Tranh nhìn thấy chuyện phiếm đã kết thúc, nhanh chóng đi theo sau lưng Trường Bình thí diên thí diên dự định cùng Trường Bình đi thăm nhạc mẫu đại nhân. Nhạc mẫu so với nữ nhi của mình luôn lợi hại hơn, ở thời hiện đại khi hai vợ chồng cãi nhau, thậm chí thêm mắm thêm muối đều ít nhiều có bóng dáng của các vị nhạc mẫu bên trong, cho nên việc lấy lòng nhạc mẫu đối với hăn mà nói là vô cùng trọng yếu.

“ Phương Tranh, ngươi lưu lại.” Vừa mới bước ra vài bước, hoàng thượng liền nhàn nhạt gọi lại hăn.

“ A?” Phương Tranh ngăn người quay đầu lại bồi cười nói: “ Hoàng thượng, ngài an tâm dưỡng bệnh. Ta đi lấy lòng nhạc mẫu một chút sẽ quay lại hầu ngài.”

Hoàng thượng trừng mắt: “ Sao lại nhiều lời vô ích như vậy? Trăm muốn ngươi lưu lại, ngươi phải lưu lại.”

“ Thế nhưng vào cung không gặp nhạc mẫu, lão nhân gia có ý kiến đối với ta thì làm sao bây giờ?” Phương Tranh vẫn còn đang do dự.

Nếu bên người có vật gì đó tiện tay, hoàng thượng có lẽ đã chụp lấy ném tới.

Những thần tử khác nghe nói được gặp hoàng đế đều cầu còn không được, tên tiểu tử này lại ngược lại, không ngờ lại không chút tình nguyện.

Thấy trên mặt hoàng thượng bỗng nhiên hiện ra vài phần hồng nhuận, không còn thở dốc, cả tiếng ho cũng không còn nghe thấy.

Phượng Tranh không khỏi cực kỳ kinh ngạc: “ Di? Hoàng thượng, hiện tại sắc mặt của ngài không tệ, hồng hào toàn bộ, thật thích mắt, bệnh của ngài khá hơn rồi?”

Hoàng thượng quát to: “ Đó là bị ngươi làm tức giận! Còn không lăn qua đây cho trẫm! Đồ hỗn trướng!”

Phượng Tranh sợ đến cả người run lên, nhanh chóng thi diên thi diên chạy tới gần, trong miệng còn nói: “ Hoàng thượng bớt giận xin bớt giận, ngài phải bảo trọng long thể.”

Hoàng thượng hít sâu mấy hơi rồi cực bình phục lại sự giận dữ, lập tức hung hăng trừng mắt nhìn Phượng Tranh.

Phượng Tranh xấu hổ cười gượng.

“ Phượng Tranh, hiện tại Mật nhi không có ở đây, khi này có những lời trẫm không tiện nói, ngươi cũng nhìn ra được chỉ sợ trẫm không sống được bao nhiêu ngày nữa!” Thanh âm hoàng thượng dị thường trầm thống.

Phượng Tranh nhìn khí sắc của hoàng thượng, trong lòng sớm đã biết, đành nói: “ Hoàng thượng, ngài đừng nghĩ lung tung, thêm vài ngày nữa sẽ tốt thôi mà.”

Hoàng thượng lắc đầu nói: “ Ngươi xem trẫm là tiểu hài tử dễ gạt sao? Thân thể của trẫm trẫm tự biết, chuyện này không nói đến nữa. Phượng Tranh, trẫm không sợ chết, nhưng trẫm sợ sau khi trẫm chết, các hoàng tử từ nay về sau không còn ai ước thúc, việc tranh đấu đoạt quyền sẽ càng thêm làm càn. Thậm chí còn làm ra thảm kịch tương tàn lẫn nhau, như vậy thật sự là sự bi ai lớn nhất đời trẫm.”

Phượng Tranh cúi đầu trẫm mặc không nói. Hoàng thượng lo lắng không phải là không có đạo lý, vạn nhất ngày nào đó hoàng thượng giá băng, sợ rằng trong kinh thành lập tức sẽ náo loạn, nếu hoàng thượng không kịp an bài, tin chắc thiên hạ sẽ đại loạn.

Hoàng thượng ho khan vài tiếng lại chậm rãi nói: “ Bên ngoài đều nói trẫm muốn truất phế thái tử, chuyện đồn đãi này ngươi cũng có nghe nói qua, trẫm nói thật cho ngươi biết, lời đồn đãi kia không sai, trẫm quả thật đối với thái tử đã cực độ thất vọng, dụng tâm của hắn thực sự quá mức âm ngoan ác độc, người như vậy nếu để cho hắn lên ngôi hoàng đế, chỉ sợ đối với bách tính Hoa triều mà nói, cũng không phải là chuyện may mắn. Huống chi hắn đã từng muốn giết cả cha mình, điều này càng làm cho trẫm không thể tha thứ! Cho nên trẫm đã quyết định phải phế truất hắn lập tân thái tử!”

Hoàng thượng càng nói tâm tình càng kích động, nhẹn không được ho khan kịch liệt.

Phượng Tranh bước lên phía trước vỗ về trên lưng hoàng thượng, trong lòng lại vô cùng khiếp sợ.

Đây là lần đầu tiên hoàng thượng ở ngay trước mặt hắn nói thẳng là muốn truất phế thái tử, xem ra lần này hoàng thượng dự định làm thật sự. Thế nhưng, phế được thái tử sao? Không ít tướng lĩnh trong quân đều thuần phục thái tử, lẽ nào có thể phế truất thái tử dễ dàng như vậy? Đây không phải chỉ tùy tiện hạ thánh chỉ, thông tri cho hắn biết đơn giản như vậy, chuyện này chắc chắn sẽ phát sinh tai nạn chết người. Còn một vấn đề, dù là thái tử bị phế, trong lòng hoàng thượng ai sẽ là tân thái tử? Nếu là Thụ Vương hay Anh Vương thì mình và Mập Mập xem như xong đời, đành phải sớm thu thập đồ đạc chạy ra kinh thành tránh nạn thôi.

Phượng Tranh nghĩ đến liền lập tức hỏi đi ra: “ Tân thái tử mà hoàng thượng chọn lựa, ngài hướng tới ai nhất?”

Hoàng thượng hung hăng trừng mắt liếc hắn, cả giận nói: “ Ngươi làm quan lâu như vậy, sao một điểm quy củ cũng không hiểu? Chuyện quan hệ đến hưng suy tồn vong của hoàng tộc, đại sự như vậy một thần tử như ngươi có thể hỏi sao? Nếu là đại thần khác ngay mặt hỏi trẫm như vậy, trẫm lập tức mang hắn ra chém!”

Phương Tranh co rụt cổ cười gượng nói: “Hoàng thượng bớt giận, vì thần từ trước đến nay có mao bệnh lòng thẳng miệng nhanh, ha hã, nếu ngày nào đó ngài nghe được ta nói chuyện linh tinh vòng vèo, phỏng chừng ngài cũng phải đem ta ra chém.”

Hoàng thượng thở dài nói: “Thật không biết vì sao trẫm lại trọng dụng người như ngươi. Phương Tranh, hôm nay trẫm nhắc việc này với ngươi tự nhiên phải nói rõ hai sự kiện, thứ nhất là phế truất thái tử làm sao cho thuận lợi, thứ hai là lập tân thái tử, hai chuyện này thật sự rất khó làm.”

“Phế thái tử trước tiên không nói, bỏ cũ lập mới thì trẫm có lưu lại di chiếu, sau đó giao cho đại thần tín nhiệm bảo quản, sau khi trẫm ra đi thì lấy di chiếu ra ở ngay trước mặt văn võ bá quan tuyên đọc. Như vậy tân hoàng sẽ được thiên hạ thần phục. Thế nhưng mấy ngày nay trẫm đã tỉ mỉ suy nghĩ, cảm thấy vẫn không được. Các hoàng tử đang nhìn chằm chằm, thậm chí có hoàng tử trong tay còn nắm phần lớn binh quyền, nếu tân hoàng nghĩ muốn bình an lên ngôi hoàng đế, sợ rằng không quá khả năng, cho nên trẫm phải lo an bài trước...”

Phương Tranh cười khổ nói: “Hoàng thượng không cần nói thần cũng biết rất khó phế truất được thái tử. A! Làm cho người ta đau đầu chính là, hần cùng tướng lĩnh trong quân lui tới quá mật thiết, nếu xử lý không tốt ngài sẽ giẫm chân vào vết xe đổ năm ngoái khi Phan nghịch mưu phản, lúc đó có nói gì cũng vô ích.”

Hoàng thượng gật đầu nói: “Không sai, xác thực có điểm khó khăn, bất quá hần chỉ là thái tử mà trẫm là hoàng đế! Không ai có thể ngăn cản trẫm! Ý chí của hoàng đế cao hơn tất cả!”

Phương Tranh vui vẻ nói: “Chẳng lẽ hoàng thượng đã có kế sách vẹn toàn?”

Hoàng thượng lắc đầu: “Không có.”

Phương Tranh nhất thời hóa đá, ngư bức rùng rục nói cái gì mà ý chí hoàng đế cao hơn tất cả, kết quả đối sách gì cũng không có, lẽ nào người dự định hướng phản quân đưa thân thể tán ra vương bá khí?

Hoàng thượng nhìn Phương Tranh cười to nói: “Việc trên đời, chuyện xấu rất nhiều, chuyện như ý lại rất ít. Há có thể luôn nghĩ được kế vẹn toàn? Làm một chuyện gì cũng phải có sự phiêu lưu mạo hiểm, người ở địa vị cao thì không nên quá lạc quan, luôn phải biết nhìn xa trông rộng. Phương Tranh, những lời này ngươi phải tỉ mỉ nhớ kỹ.”

“Cánh chim của thái tử quá lớn, nếu nóng nảy hạ chỉ phế truất hần, trẫm chỉ sợ hần sẽ liều lĩnh suất quân tạo phản. Mà trong tay thái tử nắm giữ binh lực không ít. Năm ngoái Phan nghịch phản loạn, trẫm thừa cơ tẩy trừ tướng lĩnh trong Thần Sách quân một lần, hôm nay vài lộ đại quân bảo vệ xung quanh kinh thành đều được trẫm vững vàng nắm trong tay, cho nên nếu thái tử suất quân bức vua thoái vị, hần sẽ đưa đại quân vào thành, ngày trước trẫm đã chia đại quân nơi biên giới thành bốn lộ đại quân, đội đóng tại U Châu có Sài Mộng Sơn, binh lực tổng cộng mười vạn, lại đóng ở Đan Châu có Tả Văn tổng cộng có tám vạn người, đóng ở Hạ Châu có Đồng Thành binh lực tổng cộng sáu vạn, đóng tại Hưng Khánh Phủ Vương Văn Kiềm, bởi Hưng Khánh Phủ là đạo phòng tuyến thứ nhất phòng bị người Đột Quyết, cho nên trẫm bố trí binh lực nhiều nhất chừng mười lăm vạn đại quân.”

“Ngày trước trẫm bố trí bốn lộ đại quân, phân trú tại phương bắc và phương tây, chủ yếu là phòng bị người Đột Quyết nam hạ, binh lực Hoa triều trẫm nắm khoảng sáu bảy phần, bởi vì phía nam Hoa triều đều là một ít tiểu quốc biên thù, cũng không dậy nổi sóng gió, cho nên binh lực nơi đó là ít nhất.”

Sắc mặt Phương Tranh có chút trắng bệch, run run nói: “Bốn lộ đại quân của hoàng thượng, không phải đều đầu nhập vào thái tử hết chứ? Nếu như thật sự là như vậy, hoàng thượng, chúng ta mau thu thập đồ đạc nhanh chóng chạy khỏi kinh thành thôi. Quá nguy hiểm, toàn gia chúng ta tạo thuyền ra biển du lãm, qua bảy tám mươi năm rồi trở về cũng được.”

“Nói toàn lời hỗn trướng? Trẫm là hoàng đế, là chủ nhân của thiên hạ, há có thể như chó nhà tang lâm nguy chạy trốn?” Hoàng thượng cả giận nói.

Phương Tranh cứng người, hậm hực vuốt mũi, ta không phải chỉ khuyên ngươi bỏ chạy để bảo tồn thực lực hay sao? Cái gì mà tang gia to lớn, thực khó nghe!

Hoàng thượng giận dữ nói: “ Phương Tranh hiện giờ người cũng là trọng thần trong triều rồi, như thế nào tính khí vẫn còn nông nổi như lúc trước? Gặp phải việc khó khăn tâm tư đầu tiên chỉ muốn chạy trốn, vì sao người không nguyện ý ngang nhiên cầm đao tuốt kiếm vì triều đình, vì người nhà mà cùng địch nhân dốc sức đấu một lần?”

Phương Tranh không chút nghĩ ngợi liền bật thốt lên nói: “ Chiến đấu? Lão nhân gia ngài đang nói đùa gì vậy! Đánh giặc sẽ chết người, rất nguy hiểm a....” Lời còn chưa dứt đã thấy sắc mặt của hoàng thượng âm trầm, Phương Tranh thức thời ngừng lại không dám nói tiếp nữa, nhất thời biểu tình phi thường nhu thuận lộ ra nụ cười siểm nịnh lấy lòng.

Hoàng thượng thở dài một hơi tựa hồ như không muốn cùng hần tranh luận ở cái đề tài này, bởi vì tư tưởng của hai người căn bản hoàn toàn đứng ở hai phía đối lập nhau, không có tiếng nói chung, “ Bảo vệ chung quanh kinh thành có Long Vũ, Thần Sách tổng cộng lại đại quân có hơn mười vạn nhân mã đóng ở bên ngoài thành. Còn bốn lộ đại quân của thái tử nhiều lắm thì chỉ có hai lộ cánh quân là có thực lực mà thôi. Hiện giờ chuyện mà trầm lo lắng nhất chính là Thành Phòng quân, đội quân bảo vệ trong thành.”

“ Đội quân bảo vệ trong thành?” Phương Tranh hai mắt mở lớn, trong lòng hơi có chút chột dạ hết nhìn đông lại ngó sang tây. Quân bảo vệ thành trên danh nghĩa là đóng quân tại bên trong thành phụ trách phòng vệ kinh thành trong thời kì hòa bình. Thuận tiện hiệp trợ phủ doãn Kim Lăng duy trì công tác trật tự trị an, quân bảo vệ thành cũng chẳng khác gì là phòng tuyến cuối cùng bảo hộ cho kinh thành, nói cách khác nếu địch nhân tấn công vào trong thành thì quân bảo vệ thành sẽ có trách nhiệm thủ thành đánh lui địch nhân.

Ngày thường nhìn bọn họ chẳng có gì đáng quan trọng cả, nhưng một khi lâm vào chiến sự thì bọn họ chính là chỗ dựa duy nhất cho dân chúng toàn thành. Thành Phòng quân có số lượng nhân thủ không ít, áng chừng khoảng hơn năm vạn người tất cả đều trú đóng ở thành bắc. Mà đại tướng quân thủ bị kinh thành, chính là Phương Tranh, Phương đại tướng quân, hần cũng là đại tướng quân của bọn họ!

Hoàng thượng liếc xéo Phương Tranh, lạnh giọng nói: “ Phong người làm đại tướng quân thủ bị kinh thành nhưng chỉ sợ người ngay cả quân doanh trông như thế nào cũng đều không biết đi?”

Phương Tranh nhanh chóng cười bồi nói: “ Ngày mai vi thần sẽ đi quân doanh kiểm tra một chút, trở về liền hướng hoàng thượng hồi quân báo.”

“ Nói vậy tầm quan trọng của Thành Phòng quân người còn chưa được rõ ràng. Trẫm nói cho người biết coi như thái tử có đưa tới ngàn quân vạn mã trẫm cũng không sợ, chỉ sợ họa từ bên trong mà thôi! Nếu Thành Phòng quân có người tâm phúc của thái tử đến lúc nguy cấp, Thành Phòng quân không còn nghe lệnh trẫm nữa mà mở cổng thành dẫn sói vào nhà, đại thế sẽ mất đi rồi! Lúc trước trẫm phong người làm đại tướng quân thủ bị kinh thành cũng chính là muốn người đem Thành Phòng quân nắm chặt trong tay.”

Phương Tranh trong lòng cả kinh, bỗng nhiên gương mặt kiên nghị của phó tướng thủ bị Tần Trọng hiện lên trong đầu. Lúc trước Phan thượng thư bị giam ở trong thiên lao đã cung cấp cho hần một cái tên, cái tên lãnh tướng này đã hưởng thái tử tuyên thệ trung thành! Lúng túng nhìn hoàng thượng, Phương Tranh cười bồi nói: “ Hoàng thượng...Thành Phòng quân chỉ sợ rằng cũng không đáng tin, bởi vì phó tướng thủ bị Tần Trọng là tâm phúc của thái tử a!”

“ Tần Trọng ư?” Hoàng thượng hai mắt khép hờ, miệng lẩm bẩm nhớ kỹ cái tên này.

“ Sở dĩ vi thần không tới quân doanh của Thành Phòng quân nhậm chức, chủ yếu cũng là bởi vì Tần Trọng đã nắm chặt cơ cấu của Thành Phòng quân trong tay, nhiều năm qua hần đã thâm căn cố đế ở trong quân, vi thần thật sự rất khó thu hồi lại chỉ quân đội này.”

Hoàng thượng bỗng nhiên mở hai mắt ra, trong ánh mắt thoáng hiện lên một tia kiên định: “ Phương Tranh, trẫm lệnh cho người nhất định phải đem Thành Phòng quân nắm chặt chẽ trong tay, bất luận người dùng thủ đoạn hay phương pháp như thế nào, không tiếc đại giới cũng phải quản chế được Thành Phòng quân! Tuyệt đối không được để nó rơi vào trong tay của thái tử!”

“ Bằng không tìm biện pháp đem Tần Trọng sát tử, hoặc điều hần rời khỏi kinh thành ra ngoài biên tái....”

“ Không được, hành động như thế quá mức đả thảo kinh xà, sẽ khiến cho thái tử vọng động ngay tức khắc,

thế cục liên càng thêm rối loạn. Ngày mai người đến quân doanh của Thành Phòng quân nhậm chức, trăm lệnh cho người trong thời gian ngắn nhất phải đem chuyện này xử lý cho thỏa đáng, hiểu chưa?”

Phương Tranh sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, run giọng nói: “Hoàng thượng, hiện giờ mà đi tới Thành Phòng quân nhậm chức sẽ hết sức nguy hiểm, vạn nhất bọn hắc có mưu đồ bất chính, mời ta ăn cơm độc dược, hoặc mai phục năm trăm tên đao phủ lấy đầu của vi thần thì làm cách nào bây giờ?”

Hoàng thượng bật cười nói: “Người nói lung tung cái gì đó? Thiên hạ này vẫn là thiên hạ của trẫm, người nào dám làm càn như thế? Người cứ việc an tâm nhậm chức đi, không cần phải lo nghĩ nhiều làm gì!”

Hai người xuất cung, Trường Bình thần sắc có vẻ buồn bực không vui, Phương Tranh cũng ảm đạm than ngắn thở dài. Hai phu phụ ngồi trong khoang xe ngựa mắt nhắm mắt mở làm cho Phương Tranh trong lòng cảm thấy buồn bực, xem ra lần này tiến cung không phải là tự cấp thêm cho mình phiền toái hay sao?

“Dừng xe!” Bỗng nhiên Trường Bình hô lớn.

Nhất thời xe ngựa khựng lại, Trường Bình nhắc rèm che không đợi cho Phương Tranh kịp đặt câu hỏi, nàng liền hững hờ kéo Phương Tranh đi xuống.

“Uy, có chuyện gì, có chuyện gì sao?” Phương Tranh ù ù cạc cạc nói.

Trường Bình so với lúc trước hiển nhiên đã vui vẻ lên không ít, hưng phấn giống như một tiểu hài tử nhìn thấy kẹo ngon, chỉ vào một tủ lều ở bên đường nói: “Nhìn kìa phu quân! Còn nhớ chăng!”

Phương Tranh ngưng mắt nhìn lại, đã thấy bên trên chiếu bài bằng hiệu viết ba chữ “Bát Tiên Lâu”, nhất thời biểu tình trên mặt của Phương Tranh hơi giãn ra, đồng thời trong lòng cũng cảm thấy ấm áp, nhìn tấm chiếu bài bằng hiệu mà lộ ra một tia mỉm cười ngọt ngào.

Ngày trước chính mình quyết định tiếp nhận Trường Bình thì tiểu cô nương cao hứng không thôi, hai người chẳng quản những chuyện kinh hãi thế tục nắm tay nhau trên đường cái sau đó bước vào trong Bát Tiên Lâu dùng cơm ăn mừng, nhưng ngay lúc đó liền phát hiện ra vị công chúa tôn quý của Hoa triều trong người không mang theo một phân bạc, mà bản thân hắc cũng không còn đồng nào. Bởi vậy cho nên hai người liền ăn một bữa cơm bá vương....

Hiện giờ quay trở lại chốn cũ, hai người đã trở thành phu thê, khiến cho người ta không khỏi vạn phần cảm khái. Trường Bình hai mắt đang chú mục vào chiếu bài bằng hiệu Bát Tiên Lâu, trong ánh mắt lộ ra hoài niệm cùng hạnh phúc, quay đầu lại giống như tiểu nữ tử làm nũng nói: “Phu quân, ta đói bụng a...”

Phương Tranh nghiêm túc gật đầu nói: “Được, hai người chúng ta vào thưởng rượu, ôn lại hoài niệm cũ! Cũng là một chuyện rất thú vị!”

Trường Bình hai mắt chờ mong nói: “Sau khi ăn xong thì ai trả tiền đây?”

Phương Tranh nghe vậy, hướng Trường Bình nháy mắt, tình ý miên miên nói: “Hôm nay nàng có mang bạc hay không?”

Trường Bình hưng phấn liên tục lắc đầu.

Phương Tranh cười khổ tiếp lời: “Ta cũng không mang bạc! Hảo!”

Trường Bình khinh nhẹ cái mũi nói: “Chẳng nhẽ hôm nay chúng ta lại phải ăn...”

“Ý kiến hay! Phu nhân, thỉnh nàng vào trước, mời!”

“Không dám, không dám, phu quân! Vẫn là người nên vào trước mới phải.”

“Không cần khách khí, cả hai người chúng ta đều cùng nhau bước vào, nhanh thôi, kéo người ta đang nhìn chúng ta kia...”

270. Chương 255: Thực Lực Của Thái Tử

Bên cạnh một bàn gỗ màu đỏ đen sáng bóng, Phương Tranh và Trường Bình ngồi đối diện nhau, vẫn như ngày xưa, Trường Bình như một người vợ hiền lành chăm rượu và thức ăn cho Phương Tranh, thỉnh thoảng

móc ra khăn tay lau miệng cho hần.

Hai người lẳng lẳng ngồi, thỉnh thoảng đưa mắt nhìn nhau mỉm cười, không khí đầy vẻ ngọt ngào mà hạnh phúc, vô cùng thoải mái.

Phương Tranh và Trường Bình đều không phải người thường, một người là trọng thần triều đình tay cầm quyền to, một người là công chúa lá ngọc cành vàng, hôm nay lại cùng nhau hưởng thụ bầu không khí ôn nhu mang theo vài phần lãng mạn cùng nhau đối ẩm hiem có.

Nghĩ lại từ xưa đến nay loại ái tình cùng nhau đi đến bạc đầu luôn được ca tụng này, đối với người có thân phận cao quý, cũng dị thường khó có được. Rất may mắn Phương Tranh và Trường Bình đều có được cuộc sống như thế. Phương Tranh luôn tin tưởng dù cho qua trăm năm, qua hai trăm năm thậm chí khi hần và Trường Bình biến thành hai khối bài vị nằm trong Phương gia từ đường thì cố sự giữa hần và Trường Bình vẫn được bọn con cháu đời sau xưng là truyền thuyết. Kể về hần cùng Trường Bình dù sống trong phú quý hay hoạn nạn, thủy chung vẫn không xa rời nhau...

Phương Tranh nhìn gương mặt cười tràn đầy hạnh phúc của Trường Bình, như đóa hoa rạng rỡ trong mùa xuân, trong lòng Phương Tranh khẽ động cười to nói: “ Lão bà, biến cho nàng xem một ảo thuật, mở to mắt mà xem cho tốt nga.”

Trường Bình mừng rỡ gật đầu sau đó quả nhiên liền mở mắt thật to không chớp nhìn chăm chăm Phương Tranh.

Phương Tranh đòi Trường Bình đưa chiếc khăn tay trắng nõn ngát hương thơm, Phương Tranh thần bí chớp mắt nhìn Trường Bình sau đó hai tay linh hoạt quán quyết cuộn nhanh chiếc khăn lại với tốc độ khiến kẻ khác kinh ngạc, rất nhanh chiếc khăn tay ở trong tay Phương Tranh liền biến thành một đóa hoa hồng vô cùng sống động, cánh hoa nở to, chẳng khác gì dung nhan xinh đẹp như hoa của Trường Bình.

Trường Bình không dám tin tưởng bưng chiếc miệng nhỏ nhắn, đôi mắt đẹp lộ ra vẻ vui vẻ cuồng nhiệt cùng kích động nhìn đóa hoa bằng vải trắng nõn trong tay Phương Tranh, sau đó đôi mắt nhin không được chột đỏ lên.

Phương Tranh cười tủm tỉm chớp mắt nói: “ Thế nào? Đẹp không?”

Trường Bình mừng rỡ không nói nên lời chỉ gật đầu lia lịa.

Phương Tranh cười nói: “ Đóa hoa này có tên gọi là mãn côi(hoa hồng), nó xuất xứ ở nước Ba Tư, ân, là một nơi xa thật xa, ở quốc gia kia đóa hoa này đại biểu cho ái tình trung trinh không bao giờ thay đổi. Hàng năm bọn họ có một ngày lễ, gọi là lễ tình nhân. Trong buổi lễ tình nhân, nam tử trẻ tuổi sẽ hái một bó hoa hồng đến tặng cho nữ tử mà hần ái mộ để biểu đạt ý nghĩ yêu thương của hần đối với nàng.”

Nhìn Trường Bình cảm động đến nước mắt chảy ròng, Phương Tranh cầm đóa hoa hồng bằng vải trong tay đưa tới trước mặt Trường Bình cười nói: “ Lão bà có thích không?”

Trường Bình cẩn thận tiếp nhận đóa hoa vải, trong lòng hạnh phúc muốn nhào vào lòng của Phương Tranh, hung hăng hôn ngấu nghiến nam nhân trong lòng nàng một phen.

Phương Tranh nhanh miệng nói: “ Lão bà, nơi này là tửu lâu, nên không chế tình cảm dâng trào của nàng nha, để chúng ta về nhà hãy hôn, không những có thể hôn lên mặt mà còn tùy ý hôn chỗ khác, hôn chỗ khác.”

Trường Bình nghe vậy xì hần một tiếng, sáng giọng: “ Nói mấy câu lại không nghiêm túc! Sao ngươi luôn cứ như vậy?”

Gương mặt tươi cười của Trường Bình nổi lên vài phần ý sâu, do dự một chút chợt nói: “ Phu quân, ta muốn hồi cung ở vài ngày.”

Phương Tranh ngăn người lập tức nghĩ đến điều gì đó, liền gật đầu nói: “ Cũng tốt, có thể bồi bên cạnh phụ hoàng nàng giúp bệnh của ông ấy khỏe nhanh hơn.”

Trường Bình cười khỏ nói: “ Phu quân cũng không cần làm cho ta thoải mái, ta là con gái đã xuất giá, muốn về hầu hạ bên cạnh phụ hoàng, sợ là ông ấy không qua khỏi mùa xuân này.” Trường Bình nói, trong lòng

xót xa nhìn không được rơi nước mắt.

Phương Tranh không nói gì, sinh mạng vốn vô cùng yếu đuối, cho dù người có bao nhiêu quyền lực, có địa vị cao quý đến bao nhiêu cũng không thay đổi được chuyện sinh lão bệnh tử vốn đã được ông trời định trước. Dù là hoàng đế tôn quý nhất cũng không có khả năng nghịch ý trời.

Trường Bình nhìn Phương Tranh, buồn bã nói: “Phu quân, hiện nay bên trong kinh thành lời đồn đãi nổi lên bốn phía, người và phụ hoàng có phải...có phải dự định thay đổi thái tử...”

Phương Tranh cười khổ nói: “Mật nhi, nàng vốn xuất thân từ hoàng cung, chuyện lớn như vậy dĩ nhiên không qua mắt được nàng, phụ hoàng nàng từ khi bệnh nặng, các vị hoàng tử luôn rục rịch nàng cũng đã biết, ta và ca ca của nàng vẫn luôn cùng tiến cùng lui, lần này nếu bị hoàng tử khác nhân cơ hội lên ngôi, xem như ca ca nàng và cả nhà chúng ta đương nhiên sẽ bị bọn họ tẩy trừ, ta cũng chỉ là bị bức bất đắc dĩ! Ta không biết nói những đạo lý lớn vì nước vì dân gì khác, bởi vì ta vốn không bao giờ nghĩ đến những việc này, ta chỉ muốn hợp sức giúp ca ca nàng lên ngôi, chỉ là vì Phương gia chúng ta đối được một đời thái bình và vinh quang mà thôi.”

Trường Bình cúi đầu, giọng nói tràn ngập vẻ nhẩn nại: “Phu quân, người không cần giải thích, ta đều hiểu rõ. Từ nhỏ ta lớn lên ở trong cung, chuyện tranh đấu lục đục gì ta chưa từng thấy qua? Trong loạn thế thân không thể tự chủ hướng chỉ là bình dân bách tính? Kỳ thực hoàng tộc chúng ta còn khổ sở hơn bách tính rất nhiều, rất nhiều chuyện mình hoàn toàn không muốn đi làm, nhưng tình thế khiến cho mình phải làm, đó cũng là nỗi bi ai khi sinh ra trong nhà đế vương.”

Phương Tranh cười nói: “Mật nhi, nếu như ca ca nàng lần này có thể lên làm thái tử, chúng ta dẫn Yên Nhiên bọn họ rời kinh đi du ngoạn thôi, chơi hết ba năm năm năm rồi trở về, ở mãi trong kinh thành phức tạp này thật sự là chán ngấy đến tận cổ.”

Trường Bình nhảy nhót nói: “Tốt tốt, cuộc đời ta cho đến bây giờ chưa từng được ra khỏi kinh thành đi chơi, chúng ta trước tiên đi Giang Nam sau đó sẽ đến Mạc Bắc tái ngoại nhìn tuyết rơi, rồi lại đến Đại Lý bốn mùa như xuân. Rất nhiều địa phương ta đều muốn đi.”

Phương Tranh khái khái vài tiếng, đôi mắt vòng vo chuyển: “Lão bà đừng quên hôm nay chúng ta tới đây chính là vì muốn ăn bữa cơm bá vương nha, nàng ăn no chưa? Ăn no nên chuẩn bị chút sức, chúng ta chuẩn bị trốn đây.”

Đang nói chuyện đột nhiên khóe mắt Phương Tranh thoáng nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc.

“Di? Tiêu Hoài Viễn?” Phương Tranh ngạc nhiên.

Ngay thang lầu đi thông lầu hai trong tửu lâu, Tiêu Hoài Viễn đang đưa lưng về phía Phương Tranh nhìn trái nhìn phải, giống như đang làm một tên trộm, cử chỉ rất quỷ dị.

Người này thế nào giống như ma quỷ vậy? Không quan tâm bất cứ nơi nào đều có thể gặp hắn, tên tiểu tử này lại đang lén lút, khẳng định không làm chuyện gì tốt!

Phương Tranh nuôi toàn ý nghĩ xấu lại bắt đầu lảm bảm, sau đó chuyển mắt nhìn Trường Bình cười nói: “Hôm nay lão công đổi ý, hôm nay chúng ta không ăn cơm bá vương, bổn đại tiên bấm tay tính toán hôm nay có người mời khách, hắc hắc.”

Trường Bình kinh ngạc nói: “Ai mời khách?”

Phương Tranh cười xấu xa hất cằm về phía Tiêu Hoài Viễn nói: “Thấy người kia không? Tỉ mỉ nhìn một chút, người nọ vóc người cao thấp mập ốm, có đúng nhìn qua đặc biệt giống một tên oan đầu to chuẩn bị đáng hạ đao hay không?”

Trường Bình thấy hắn cười xấu xa, lại biết hắn đang có chủ ý gì xấu, không khỏi bật cười đấm hắn một quyền, mắng: “Người lại nghĩ đến mấy chuyện xấu nữa! Người ta không chiêu người không chọc người, gặp phải người đúng thật là không may.”

Phương Tranh hắc hắc cười gian hai tiếng, bỗng nhiên giơ tay lên, lớn tiếng hô: “Tiêu huynh! Tiêu Hoài Viễn!”

Tiêu Hoài Viễn thình lình bị người gọi tên không khỏi cả người run lên, sợ hãi quay người lại nhìn, trong tích tắc Phương Tranh liền nhìn thấy chỗ thang lầu có một đạo thân ảnh mặc trang phục màu hồng phấn vừa xuất hiện.

Phương Tranh nhất thời hiểu ra, tiểu tử này chạy đến tử lâu để ước hội giai nhân? Không biết lại là tiểu thư nhà ai, hai người nói chuyện luyên ải mà làm như kẻ trộm, tiểu tử Tiêu Hoài Viễn này đúng thật không có suất khí.

Tiêu Hoài Viễn thần tình lo sợ không yên nhìn xung quanh nửa ngày, rốt cục thấy được Phương Tranh. Không khỏi thở dài lau mồ hôi trên mặt đi vài bước tới trước mặt Phương Tranh.

“ A! Đây không phải là Phương huynh sao? Tiểu đệ có lẽ!” Tiêu Hoài Viễn mang theo biểu tình ngẫu nhiên gặp mặt làm ra vẻ vui mừng chấp tay nói.

Phương Tranh không thích nhất chính là loại vẻ mặt dối trá này của hắn, gặp người nói tiếng người, gặp quý nói tiếng quý, Phương Tranh ở ngay trước mặt Tiêu Hoài Viễn cũng chưa từng nói qua tiếng người, từ một góc độ lớn mà nói, hắn không xem Tiêu Hoài Viễn như một người tốt.

“ Ai nha! Đây không phải là Tiêu huynh sao? Đã lâu không gặp!” Luận về vẻ dối trá Phương Tranh không chút nào thua kém hắn.

Trường Bình nhìn thấy hai người đẩy tới đẩy lui trong tử lâu, không khỏi che miệng bật cười.

Tiêu Hoài Viễn phảng phất như mới nhìn thấy Trường Bình, đang nói chuyện tựa hồ kinh hãi như mới nhận thức ra thân phận của Trường Bình công chúa, vội vàng chấp tay nói: “ Tiêu mỗ gặp qua công...”

“ Ai! Tiêu huynh, nơi này không ổn, nên giữ bí mật thân phận, nếu nhiều người biết thì không hay. Nói chuyện cần nên thận trọng...” Phương Tranh nhanh miệng cắt lời Tiêu Hoài Viễn.

Tiêu Hoài Viễn thức thời sửa lời nói: “ Tiêu mỗ gặp qua tẩu phu nhân.”

Trường Bình cười cười thản nhiên nói: “ Các người cứ trò chuyện, không cần quan tâm ta.”

Phương Tranh nhiệt tình nói: “ Tiêu huynh, nhìn vẻ mặt ngươi thật xanh xao, khẳng định còn chưa ăn cơm phải không? Đến đến đến, mau ngồi xuống, có câu nói tương thỉnh không bằng ngẫu nhiên, hôm nay chúng ta có duyên nên cùng nhau uống vài chén mới được.”

Tiêu Hoài Viễn mặt mày đen thui, “ mặt xanh xao”, xem thử hắn dùng từ ngữ văn hóa đến thế nào!

Không đợi Tiêu Hoài Viễn kịp phản ứng, Phương Tranh quát to: “ Tiểu nhị, mang thêm vài món ăn!”

Tiểu nhị bước nhanh tới, Phương Tranh suy nghĩ một chút nói: “ Lấy thêm vài món thức ăn nổi danh trong tiệm các ngươi, nên đặt tiền một chút, bốn thiếu gia mời khách, ngươi không được làm ta mất mặt trước bằng hữu.”

Tiêu Hoài Viễn thần tình căng thẳng vô ý thức sờ sờ vào túi tiền, thần thái thật bất an ngồi cũng không xong đứng lên cũng không phải.

Phương Tranh ngạo nhiên nói: “ Tiêu huynh, ngươi làm sao vậy? Ngồi đi.”

Tiêu Hoài Viễn vốn đang muốn cự tuyệt nhưng lại thấy có công chúa ngồi bên nếu cự tuyệt thì lại có vẻ thất lễ, đành sờ sờ mũi thấp thỏm bất an ngồi bên cạnh Phương Tranh.

Chẳng được bao lâu tiểu nhị liền bưng lên vài món ăn, quả nhiên đã cấp đủ mặt mũi cho Phương Tranh, tất cả đều là những món ăn đắt tiền nổi tiếng của Bát Tiên Lâu.

Phương Tranh giơ đũa lên nhiệt tình mời mọc: “ Đến đến đến, Tiêu huynh đừng khách khí, mau ăn đi.”

Tiêu Hoài Viễn tay mất lạnh lẽo nhanh tay ngăn cản Phương Tranh gấp thức ăn, Trường Bình ngồi bên cạnh nhìn mà bật cười, Tiêu Hoài Viễn xấu hổ cười cười nhìn Phương Tranh thấp giọng nói: “ Phương huynh chậm đã, tiểu đệ trước tiên phải hỏi, bữa cơm hôm nay là ai mời khách?”

Ngày trước bị Phương Tranh lừa gạt, hôm nay Tiêu Hoài Viễn cũng bất chấp mất mặt trước công chúa, thẳng thắn sáng khoái hỏi trước, xem như trước làm tiểu nhân sau làm quân tử.

Phương Tranh trợn to mắt nói: “Đương nhiên là ta mời khách, người hỏi chuyện này làm gì?”

Tiêu Hoài Viễn âm thầm sờ túi tiền tội nghiệp, nói lắp: “Nói phải giữ lời, người cũng không được gạt ta.”

Phương Tranh mắt hững nói: “Sao người lại nói lời này, ta lừa gạt người lúc nào? Người không phải là lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử ư?”

Tiêu Hoài Viễn nghe Phương Tranh nói như thế lúc này mới yên tâm không chút khách khí vươn đũa gắp lấy gặm để.

Phương Tranh hướng Trường Bình nháy mắt mấy cái, sau đó quay đầu nhìn Tiêu Hoài Viễn cười xấu xa: “Tiêu huynh thật sự là quá hăng hái, giai nhân ước hẹn đều hẹn dưới ánh trăng, người lại muốn nổi bật, chạy tới tiệm cơm để ước hẹn. Chẳng lẽ người dự định cấu kết làm bậy cô nương nhà người ta sao?”

Tiêu Hoài Viễn nghe vậy phun ra ngụm thức ăn, sau đó sắc mặt đại biến run giọng nói: “Người...người nhìn thấy nàng?”

Phương Tranh cũng bị dọa nhảy, hắn nói lời này là có ý tứ gì? Chẳng lẽ nàng kia là quỷ nên người bình thường nhìn không thấy?

“Tiêu...Tiêu huynh, người đừng làm ta sợ nha. Tiểu đệ vốn nhát gan, nếu bị dọa sợ sẽ bị bệnh, nếu bị bệnh sẽ tìm người đòi tiền thuốc men.” Phương Tranh lắp bắp nói.

Tiêu Hoài Viễn vội la lên: “Người thật thấy nàng? Người nhận ra nàng là ai không?”

Phương Tranh kỳ lạ nói: “Ta chỉ thấy được một bóng lưng, sao nhận ra nàng?”

Tiêu Hoài Viễn nghe Phương Tranh nói không nhìn thấy gương mặt nàng kia, nhất thời thở dài một hơi, thần sắc cũng nhẹ nhàng xuống tới.

Phương Tranh lại nảy sinh lòng hiếu kỳ, nói chuyện luyên ải có cần sợ đến như vậy sao? Tiểu tử này chẳng lẽ lại làm chuyện gì không dám gặp người? Di? Vì sao nói “lại”?

Lúc này Phương Tranh liền bắt đầu truy vấn nàng kia rốt cục là ai, Tiêu Hoài Viễn lại lắc đầu như trống bỏi, nói năng thận trọng, cái gì cũng không nói chỉ lo gắp thức ăn nhét vào miệng, làm Phương Tranh tức giận đến mức thật muốn đem mấy đĩa thức ăn úp luôn vào mặt hắn.

Tiêu Hoài Viễn ăn một hồi rốt cục ngừng lại, thỏa mãn xoa bụng cười nói: “Hôm nay hiền kang lệ có nhã hứng đến tửu lâu dùng cơm, tiểu đệ dính chút ánh sáng ăn nhờ, đa tạ đa tạ!”

Phương Tranh ngoài cười nhưng trong không cười: “Đừng khách khí. Người cứ xem như ở nhà thì ta đã vui mừng.”

Tiêu Hoài Viễn cười cười, bỗng nhiên thần tình biến thành thần bí đứng lên nhìn xung quanh sau đó tiến đến bên tai Phương Tranh dùng thanh âm thấp đến không thể nghe thấy nói: “Phương huynh, hai hôm nay sóng ngầm trong triều đình bắt đầu khởi động, kinh thành đã luân hãm, tính mạng toàn gia Phương huynh đang nguy trong sớm tối!”

Lại nữa rồi!

Phương Tranh thở dài, mỗi lần nhìn thấy Tiêu Hoài Viễn, vừa nói mấy câu tiểu tử này liền dùng lời đạo đầu khiến người ta lông tóc dựng đứng sau đó lại đắc ý bắt đầu khoe khoang những gì hắn được nghe thấy, mà tin tức lần nào cũng đúng không hề ngoại lệ.

Phương Tranh nhìn Tiêu Hoài Viễn cảm thấy vẻ mặt của hắn đặc biệt đáng ghét, nhất là vẻ giả vờ thần bí hơn nữa lại cực kỳ hèn mọn, chẳng khác gì mấy tên lưu manh hồi kiếp trước đứng ngoài đường rao hàng: “Huynh đệ, muốn mua loại đĩa đó không?”

“Tiêu huynh, sao chúng ta không nói chuyện cho đằng hoàng một chút? Vì sao lần nào người cũng phải nói những câu làm cho ta sợ một trận? Xem biểu tình sợ hãi của ta người rất có cảm giác thỏa mãn phải không? Người có tâm lý âm u gì vậy? Ta cũng không còn nhớ nổi người đã nói câu nguy trong sớm tối không biết là bao nhiêu lần, nhưng không phải ta vẫn cứ hảo hảo ngồi ở đây không thiếu một sợi lông nào đó sao.”

Về huyền bí do Tiêu Hoài Viễn cố ý xây dựng lại bị Phương Tranh nói toạc ra không khỏi ngượng ngùng cười cười, thấp giọng nói: “Vậy tiểu đệ cứ việc nói thẳng, tiểu đệ biết Phương huynh và thái tử...”

Tiêu Hoài Viễn bỗng nhiên cảnh giác xấu hổ nhìn phía Trường Bình.

Trường Bình làm hình dáng thản nhiên nói: “Người tiếp tục nói, đừng động ta, chuyện giữa nam nhân các người ta không xen vào đâu.”

Tiêu Hoài Viễn lúc này mới nhỏ giọng tiếp tục nói: “Phương huynh và thái tử tuy còn chưa biến thành nước lửa, thế nhưng chớ trách tiểu đệ nói thẳng. Người và thái tử sớm muộn gì cũng sẽ có xung đột, Phương huynh lại có dự định gì?”

Muốn dụ ta nói? Phương Tranh liếc mắt nhìn hắn, trong lòng cười nhạt, tiểu tử người rất cục có thân phận gì, nhưng chuyện cơ mật quốc gia cao cấp đối phó thái tử thế nào sao ta dám nói cho người?

Phương Tranh trừng mắt hỏi ngược lại: “Chẳng hay Tiêu huynh lại có cao kiến thế nào? Tiểu đệ nguyện chăm chú lắng nghe.”

Biểu tình của Tiêu Hoài Viễn trở nên nghiêm túc, đứng lên nhìn chằm chằm Phương Tranh nghiêm mặt nói: “Phương huynh, người sáng không nói tiếng lén lút, tiểu đệ biết hoàng thượng có ý định phế truất thái tử, nếu ta đoán không sai, các người đã bắt đầu bắt tay vào làm bí trí, thế nhưng các người thử nghĩ thái tử sẽ có phản ứng thế nào? Hắn sẽ mở mắt trừng trừng nhìn hoàng thượng phế hắn hay sao? Hắn sẽ tùy ý để ngôi bảo tọa hoàng đế từ nay về sau rơi vào trong tay người khác à?”

Phương Tranh cười nói: “Nói vậy thái tử điện hạ đã đạt được cảnh giới vinh nhục không sợ hãi rồi a.”

Tiêu Hoài Viễn cười lạnh nói: “Nếu như người thật nghĩ như vậy, vậy tiểu đệ phải bội phục Phương huynh thật sự quá mức đơn thuần rồi.”

“Ta vốn là một tiểu tử đơn thuần, trong lòng tràn ngập ánh mặt trời.”

“Ta tin tưởng hoàng thượng và người nhiều ít đã đoán được, thái tử tất nhiên sẽ có cử động đại nghịch bất đạo. Bốn lộ quân binh bảo vệ xung quanh kinh thành đã bị hoàng thượng nắm giữ, ánh mắt của người và hoàng thượng đang chăm chú vào đại quân tại biên cương, các người cho rằng toàn bộ thực lực của thái tử chính là cấu kết biên quân suất quân bức vua thoái vị, đúng không?”

Phương Tranh hơi động dung, tiểu tử này thế nào dường như cái gì cũng đều biết?

Tiêu Hoài Viễn cười lạnh nói: “Nếu các người đem toàn bộ lực chú ý đều tập trung trên người đám biên quân, tiểu đệ không khách khí nói một chút, thái tử tuyệt đối sẽ cho các người một kinh ngạc ngoài ý muốn, là thứ mà các người nhất định sẽ không muốn thấy.”

Phương Tranh lấy làm kinh hãi khẩn trương hỏi: “Tiêu huynh sao nói như vậy?”

Tiêu Hoài Viễn thở dài nói: “Trải qua nhiều ngày tìm hiểu của ta, tìm hiểu được bên trong phủ thái tử có một chuyện vô cùng cơ mật, trong tay thái tử có một chi tinh binh phi thường thần bí đang...ở gần bên kinh thành.”

“Cái gì?” Phương Tranh quá sợ hãi: “Nói rõ một chút! Rất cục có ý tứ gì?”

Tiêu Hoài Viễn lắc đầu nói: “Ta nói không rõ ràng lắm. Ta chỉ biết trong tay thái tử có một chi quân đội như thế. Nhưng bọn hắn có bao nhiêu quân và đóng quân tại nơi nào hoặc do người phương nào lĩnh binh, thường ngày làm sao huấn luyện, những chuyện cụ thể này ta không cách nào tìm hiểu được.”

Nói tới đó Tiêu Hoài Viễn than thở: “Thực lực của thái tử, thật sự là bí hiểm. Thậm chí không ai biết, ngoại trừ chi tinh binh kia hắn rất cục còn ẩn tàng bao nhiêu bí mật, nếu hoàng thượng nghĩ muốn phế truất thái tử, người nhất định phải khuyên hắn mưu định rồi hãy hành động.”

Phương Tranh như bị sét đánh, nhất thời ngây ra không nói được gì.

Vạn vạn không ngờ thái tử ngoại trừ cấu kết biên quân, trong tay lại còn một chi quân đội do hắn trực tiếp nắm giữ, hơn nữa còn đóng quân ngay gần cạnh kinh thành, điều này đại biểu cái gì? Đại biểu hắn chỉ cần ra lệnh một tiếng, tùy thời có thể chỉ huy chuyện công thành khiến mọi người trở tay không kịp.

“ Thế nhưng...nếu thái tử đã có năng lực công đánh kinh thành, vì sao tình thế đã nghiêm trọng đối với hần như vậy mà còn không thấy hần có bất luận động tác nào?” Phương Tranh tuy tin tưởng tin tức này nhưng vẫn còn chút hoài nghi.

Tiêu Hoài Viễn cười khổ nói: “ Thái tử so với người tưởng tượng càng lợi hại hơn, nếu hần vận dụng vũ lực bức vua thoái vị, thì hần sẽ bị mất lòng dân, ở trong mắt bá quan cùng dân chúng hần chỉ biến thành một nghịch tặc cướp đoạt triều chính, trong tương lai dù cho hần đăng cơ xưng đế, cũng phải tìm vô số thời gian và tinh lực vỗ về lòng dân đã mất, cho nên nếu không đến mức vạn bất đắc dĩ, thái tử sẽ không dùng vũ lực thực hiện ý đồ làm hoàng đế của hần.”

Phương Tranh chợt hiểu, thái tử đúng thật là âm hiểm, không chút tiếng động liền ở ngoài thành rèn luyện một đội quân riêng, nếu ánh mắt của hoàng thượng và hần chỉ nhìn chăm chăm vào biên quân, sợ rằng đến lúc đó khi thánh chỉ phế truất thái tử vừa ra, thì chi quân đội thần bí kia khẳng định sẽ nhân cơ hội tiến thẳng vào kinh thành. Khi đó xem như mọi người đều chơi xong.

Sau khi trở về nhất định phải phá hết thuộc hạ của Ảnh Tử ra ngoài, toàn lực tìm hiểu khắp bốn phía trong kinh thành, rốt cục ở địa phương nào mà có thể chứa được số lượng quân đội bất minh kia, bọn họ rèn luyện tất nhiên phải tạo ra động tĩnh khẳng định không nhỏ, nhất định là có thể tìm hiểu được.

Phương Tranh nhìn Tiêu Hoài Viễn: “ Tiêu huynh, cảm tạ người! Lần này thực sự phải cảm tạ người, nếu không có người sợ rằng hoàng thượng và cả ta thực sự phải nguy trong sớm tối. Lần này xem như nhận tình của người, sau này Phương Tranh ta sẽ xem người là bằng hữu chân chính.”

Tiêu Hoài Viễn trừng mắt nói: “ Không ngờ trước đây người lại không xem ta là bằng hữu sao?”

Phương Tranh cười nói: “ Người vẫn luôn lén lút, thân phận lại thần bí như vậy, bảo ta làm sao dám xem người là bằng hữu?”

Thấy Tiêu Hoài Viễn vẫn đang ăn ngấu nghiến, Phương Tranh âm thầm cười, hôm nay chuyện xấu hần định lừa Tiêu Hoài Viễn cũng không dự định bỏ qua, lệ cũ không thể bỏ được.

Trò chuyện đã xong, Phương Tranh nháy mắt với Trường Bình, sau đó cười nói: “ Tiêu huynh, thức ăn của tửu lâu này ra sao? Vị đạo không tệ phải không?”

Tiêu Hoài Viễn cầm đùi gà trong tay không chút nhả nhận ăn ngon lành, nghe vậy liên tục gật đầu khen ngợi không ngớt.

Phương Tranh lộ biểu tình “ người vui sướng hay ta vui sướng”, vui mừng lại nói: “ Nhìn người vui thích như vậy, xem như ta cũng bớt được sự hổ thẹn.”

Tiêu Hoài Viễn ngây ra: “ Người hổ thẹn chuyện gì?”

Gương mặt Phương Tranh đầy vẻ xấu hổ: “ Bởi vì ta đang muốn làm một chuyện có lỗi với người, vì vậy hiện tại ta cảm thấy vô cùng xấu hổ.”

Tiêu Hoài Viễn cảm thấy kỳ lạ, đang muốn đặt câu hỏi chợt nhìn thấy Phương Tranh kéo tay Trường Bình, nhìn hần xấu xa cười, sau đó kêu to: “ Chạy!”

Chỉ nghe “ sưu” một tiếng, trong nháy mắt Tiêu Hoài Viễn nhìn thấy Phương Tranh và Trường Bình giống như một trận gió chạy trốn vô tung vô ảnh, thân hình cực nhanh thậm chí còn bám theo vài mảnh lá đang đập chồn bay lượn giữa không trung.

Con mắt Tiêu Hoài Viễn tròn tròn, một màn phát sinh trước mắt căn bản còn làm cho hần chưa kịp phản ứng, trong miệng hần còn đang gặm đùi gà, vẫn như cũ ngơ ngác ngồi trên ghế, đại não như có điểm thiếu đường khí...

Điểm tiểu nhị nhìn thấy ngạc nhiên nói: “ Di? Hai người kia chạy trốn thật nhanh, cũng may còn một người ở lại, không sợ không ai tính tiền.”

Cả người Tiêu Hoài Viễn giật mình, sau đó sắc mặt đại biến, phun xương gà đang ngậm trong miệng, vọt tới ngay cửa tửu lâu chỉ vào phương hướng Phương Tranh tiêu thất mắng to: “ Phương Tranh! Họ Phương kia! Ai! Người lại chơi ta!”

Phương Tranh và Trường Bình vừa chạy vừa cười, vẫn chạy đến đầu đường cái, mới chậm rãi ngừng lại.

Trường Bình cười khanh khách nói: “ Người cũng quá thiếu đạo đức đi! Thật là tổn hại! Người nọ rốt cục là ai? Thật không may.”

Phương Tranh thở phì phò cười nói: “ Đó là một người bình thường tự xưng mình luôn có nỗi khổ đầy mình, nói chuyện thì luôn giấu đầu lòi đuôi, nhưng nàng yên tâm, nhân phẩm của hắn tuy rằng không đáng nói, nhưng thái độ làm người rất rộng rãi, thỉnh công chúa điện hạ ăn một bữa cơm hắn cũng sẽ vui vẻ mà thôi.”

Rất xa truyền đến thanh âm bi phẫn mà thê lương của Tiêu Hoài Viễn: “ Các ngươi đừng lôi kéo ta! Ta không có tiền! Có kéo ta đến quan phủ ta cũng không có tiền. Ta ăn không trả tiền thì sao? Ai nha! Dám đánh người? Ta liều mạng với người!”

“ Phương Tranh! Ta không để yên cho người!”

271. Chương 256: Nhập Doanh

Trên đường về phủ, trong lòng Phương Tranh vẫn nặng nề.

Hắn và hoàng thượng chưa từng nghĩ đến, trong tay thái tử vẫn còn nắm một chi tinh binh không rõ số lượng.

Tính tới tính lui, bọn họ đã đánh giá thấp thái tử.

Lẽ ra nên sớm dự đoán được, trong kinh thành hôm nay lời đồn đãi bay đầy trời, tình thế đối với thái tử vô cùng bất lợi. Vậy mà hắn vẫn còn ngồi yên được, không hề có bất luận động tác gì, khí định thần nhàn như vậy, nguyên lai hắn đã sớm nắm chắc sự tất thắng.

Bất quá hôm nay nếu Tiêu Hoài Viễn đem bí mật lớn kinh thiên này nói cho hắn, chỉ cần tìm được chi tinh binh đang được giấu ở khe núi nào, đồng thời cùng xuất quân tiêu diệt, nói vậy sau gáy thái tử chắc chắn đổ mồ hôi lạnh đi?

Nghĩ tới đây, Phương Tranh vươn tay ra khỏi màn xe, ra dấu một thủ thế kỳ quái, rất nhanh, một thuộc hạ Ảnh Tử xuất hiện, Phương Tranh thấp giọng ghé vào lỗ tai hắn nói vài câu, thuộc hạ Ảnh Tử ôm quyền tuân mệnh, cũng không quay đầu lại hướng doanh địa Ảnh Tử chạy đi.

Chuyện tìm chi quân đội kia, liền giao cho Ảnh Tử đi làm, thường ngày Ôn Sâm luôn khoa trương, nói khắp thiên hạ không có thứ gì mà Ảnh Tử tìm không thấy, dù là một cây kim rơi vào trong biển rộng, bọn họ đều có biện pháp tìm nó đi ra, lúc này thật muốn nhìn xem bản lĩnh đích thực của bọn họ.

Thái tử phủ.

Ánh mắt thái tử mang theo vẻ mỉm cười, nhìn bước chân kiên cố quân nhân của Tần Trọng, cả người nhưng trang tiêu sái đi tới trước mặt hắn, nghiêm nghị hướng hắn ôm quyền hành lễ, trong mắt thái tử không khỏi hiện lên vài phần thưởng thức.

Năm năm trước, Tần Trọng chỉ là một giáo úy không chút tiếng tăm trong quân, một tiểu quan quân cấp thấp phổ thông tới mức không thể phổ thông hơn. Trầm mặc mà không thông sự đời, cho nên mặc dù hắn luyện được một thân bản lĩnh, nhưng vẫn luôn bị thủ trưởng xa lánh, nhiều năm không được lên chức, suốt ngày âm ức không vui.

Thái tử có một lần đại biểu phụ hoàng đến thăm quân, đồng thời quan sát quân đội luyện tập võ nghệ, liền phát hiện ra hắn.

Lúc đó trong quân tỷ thí võ nghệ cá nhân, Tần Trọng có thân thủ bất phàm, một người đánh năm người vạm vỡ, còn có vẻ thành thạo, thái tử vô cùng tán thưởng, lúc này liền hướng tướng quân lĩnh binh muốn mang đi Tần Trọng, tạm đưa hắn thu nhận vào thái tử phủ đảm nhiệm thị vệ. Sau đó thái tử đối với hắn càng thêm thưởng thức, lại đưa hắn vào cấm quân, từ binh sĩ làm lên, sau đó vài năm, chức quan Tần Trọng liền một bước lên mây, lên như điều gặp gió! Thăng đến hiện tại, làm tam phẩm phó tướng, thống lĩnh năm vạn phòng thủ thành vệ quân.

Thái tử nghĩ, khi tài bồi và đề bạt Tần Trọng, là một trong những chuyện hấn làm được chính xác nhất trong đời này, từ trong một đồng bụi đất, phát hiện ra một ngôi sao chói mắt như vậy, hơn nữa nhìn hấn phong mang thu liễm, cho đến một lần liền bay lên trời, đối với thái tử mà nói, quả thực là một loại cảm giác thành tựu lớn lao. Bởi vì...vị tướng quân này, là do hấn khéo tay đào tạo, mỗi lần nhìn Tần Trọng, thái tử cảm giác mình chính là một vị sáng tạo, đang tinh tế thưởng thức kiệt tác do mình tỉ mỉ làm ra.

“ Tần tướng quân, nhiều ngày không gặp, cô vương thật nhớ ngươi, ha ha.” Thái tử cười sang sảng, mấy ngày liền từ trong kinh đủ loại đồn đãi về thái tử phủ tạo thành sự lo lắng, phẳng phất theo tiếng cười liền biến mất vào khoảng không.

“ Đa tạ điện hạ nâng đỡ, mặt tướng vô cùng cảm kích.” Ở trước mặt thái tử, Tần Trọng vẫn không hề có một tia bất an, vẫn duy trì cấp bậc lễ nghĩa.

Thái tử mỉm cười khoát khoát tay, phân phó nói: “ Người đâu, ban tọa cho Tần tướng quân.”

Tần Trọng vội khom người nói tạ ơn.

Hai người ngồi vào chỗ của mình, thái tử chăm chú nhìn Tần Trọng một lát, bỗng nhiên cười nói: “ Tần tướng quân, năm nay ngươi hơn ba mươi tuổi phải không? Đã thành thân sinh con?”

Tần Trọng cung kính trả lời: “ Hồi bẩm điện hạ, ba năm trước đây mặt tướng đã thành thân, năm ngoài tiện nội sinh cho mặt tướng một nhi tử, hôm nay vừa tròn một tuổi.”

Thái tử cười nói: “ Thường ngày cô vương chưa từng cùng tướng quân nói việc nhà, nên không biết sớm việc này, cô vương thực sự xấu hổ. Tướng quân thành thân, vì sao không báo cho cô vương một tiếng? Cô vương ngay cả một điểm tâm ý cũng không biểu thị, chẳng phải là không hiểu cấp bậc lễ nghĩa!”

Tần Trọng vội nói: “ Điện hạ ngày bận trăm việc, mặt tướng sao dám đem chút việc nhỏ ấy phiền nhiễu điện hạ? Nếu không lại là tội của mặt tướng.”

Thái tử cười to, trong ánh mắt lộ ra thần sắc thỏa mãn.

Hiếu tôn ti, biết tiến lui, hiểu lễ tiết, cô vương quả nhiên không nhìn lầm người.

Hai người nói chuyện phiếm vài câu, thái tử vẫy lui người hầu, trong tiền điện rộng mở chỉ còn lại thái tử và Tần Trọng hai người.

Thần sắc tươi cười vừa rồi của thái tử đã không còn nhìn thấy, biểu tình nghiêm nghị cùng âm trầm chưa từng thấy.

“ Tần Trọng, hôm nay cô vương muốn nói một lời thật lòng với ngươi, ngươi trung với cô vương không?”

Tần Trọng ngẩn người, tựa hồ cảm thấy thái tử muốn nói với hấn điều gì, trong lòng bỗng nhiên trầm xuống.

Nếu như thái tử vẫn là người trong lòng không có dị niệm, thật chờ hoàng thượng truyền ngôi cho hấn, Tần Trọng đương nhiên nguyện ý toàn tâm trung với hấn, dù sao hấn là quốc quân tương lai, trung với hấn, hay trung với hoàng thượng căn bản không có gì khác nhau quá lớn.

Thế nhưng, hôm nay lời đồn đãi nổi lên bốn phía trong kinh thành, thái tử còn vài lần ở trước mặt hấn mặt mờ biểu thị đã tâm không quá phù hợp quy tắc, lúc này thái tử hỏi hấn vấn đề như vậy, nhượng trong tim Tần Trọng cảm giác phi thường nặng nề.

Không thể phủ nhận, tiền đồ của Tần Trọng hôm nay đều là do thái tử dành cho, thái tử đối với hấn ân như tái tạo, nếu không có thái tử, Tần Trọng hấn hôm nay vẫn chỉ là một tiểu giáo úy không có tiếng tăm gì, nơi chốn bị thủ trưởng xa lánh, chèn ép. Dù cho hấn có già, bất quá thủ trưởng cũng chỉ phát cho hấn mấy lượng bạc vụn, vài túi lương thực, một cước đưa hấn đá ra quân doanh. Lúc tuổi già của hấn, so với một con chó hoang lưu lạc tìm thức ăn cũng không khá hơn bao nhiêu.

Có thể nói, thái tử ngày xưa thưởng thức, cải biến cả cuộc đời hấn.

Hấn cỡ nào mong muốn thái tử được như nguyện, bình bình thường thường kế thừa ngôi vị hoàng đế, thuận thuận lợi lợi ngôi lên ngay vàng. Miễn cho lương tâm hấn phải chịu đau khổ và giày dụa.

Thế nhưng, hôm nay thái tử ngay mặt hỏi hấn những lời này, phân minh đã biểu thị, thái tử, đã dự định có động tác, là điều mà Tần Trọng không muốn nhìn thấy.

Tần Trọng là võ tướng, hấn thành thạo binh pháp, võ nghệ tinh thâm, trọng yếu hơn là, hấn hiểu được quân thần đại nghĩa, quân quân, thần thần, phụ phụ, hồ hồ. Tiên hiền truyền xuống đạo lý, từ lâu đã in sâu dấu vết trong đầu hấn, thâm nhập cốt tủy. Nhưng khi tất cả đã rời bỏ ước nguyện ban đầu của hấn, hấn nên lựa chọn như thế nào?

“ Điện hạ đối với mặt tướng ân như tái tạo, mặt tướng nguyện vì điện hạ thuần phục!”

Tần Trọng đứng dậy, quỳ gối trước mặt thái tử, cúi đầu, khuôn mặt kiên nghị không thể nhịn được co quắp lại, ánh mắt thật sâu lộ ra vẻ thống khổ.

Hấn không có đường lựa chọn. Từ lúc thái tử thưởng thức hấn, đề bạt hấn, vận mệnh của hấn đã cùng thái tử cột vào cùng nhau, mặc dù trong lòng hấn vạn phần không muốn.

Thái tử nhìn Tần Trọng quỳ trước mặt hấn, nguyện vì hấn thuần phục, không ngờ ngoại lệ không có diu hấn, hấn đối với câu trả lời của Tần Trọng rất thỏa mãn, hấn cần câu trả lời như vậy.

Tần Trọng đứng dậy, gương mặt thái tử đầy nghiêm nghị, ở trong tiền điện, thanh âm âm lãnh của thái tử, dường như một con dã thú đang sẵn mồi gầm nhẹ, Tần Trọng hơi cúi đầu, một chữ không bỏ sót đem những câu của thái tử dẫn dò nghe vào trong tai, ngoại trừ ôm quyền tuân mệnh, không nói một câu nào.

Một lúc lâu, Tần Trọng cáo từ đi.

Thái tử nhìn bóng lưng của Tần Trọng, ý vị thâm trường cười cười.

Phạm Thụy lặng yên không một tiếng động tiêu sái đi đến bên người thái tử, cười nói: “ Chúc mừng điện hạ, Tần tướng quân nguyện vì điện hạ thuần phục, đại nghiệp của ngài thành công càng gần.”

Thái tử lạnh lùng nở nụ cười, lập tức mở miệng, giọng nói âm trầm ngoan lệ: “ Tiên sinh, phân phó xuống dưới, phái nhân thủ đắc lực, canh giữ bên ngoài phủ của Tần Trọng, tạm thời không cần kinh động người nhà của hấn, nếu sự thể sai lầm, lập tức khống chế thê tử và nhi tử của hấn, không được có lầm!”

Phạm Thụy cả kinh, vội vàng cung kính tuân mệnh.

Xoay người đi ra tiền điện, Phạm Thụy cảm giác mồ hôi lạnh ứa ra ướt đầm lưng, gió xuân thổi qua, mang theo vài phần lạnh lẽo, thấm nhập da thịt, làm hấn không tự kìm hãm được rung mình một cái.

Ba ngày sau, Phương phủ.

Phương Tranh một thân nhung trang mặc giáp trụ, đầu đội tử kim quan. Thân mặc bách hoa chiến bào, còn thêm áo giáp, eo mang đai ngọc, đứng ngay trước gương đồng, hắng hái si ngốc nhìn chính mình, một lúc lâu, Phương Tranh vô hạn yêu thương sờ sờ gương mặt mình, thở dài, lẩm bẩm nói: “ Lão tử tuần tú như vậy, nam nhân khác làm sao sống nha.”

“ Lạc lạc...”

Phía sau Yên Nhiên che miệng bật cười khúc khích.

Phương Tranh quay đầu lại, lại làm một tạo hình khốc khốc, tư thế oai hùng bưng bưng nói: “ Với dung mạo của bốn quan, có giống Lữ Bố hay không?”

Yên Nhiên cười hỏi: “ Phu quân, Lữ Bố là người phương nào?”

“ Hấn...hấn là một người tuần tú tinh tráng, đáng tiếc nhân phẩm không tốt lắm.”

Thiếu chút nữa đã quên, người của thế giới này vốn không biết anh hùng tam quốc kia xuất hiện ở thời đại nào.

“ Phu quân mặc vào nhung trang, không biết ý muốn như thế nào?”

Phương Tranh nghe vậy, nguyên lai tư thế oai hùng nhất thời suy sụp, đầu vô lực cúi xuống phía dưới.

Khuôn mặt u sầu đầy mặt nói: “ Đi quân doanh làm tướng quân, ai!”

Từ mấy ngày trước hoàng thượng nói cho hần tầm quan trọng của phòng thủ thành vệ quân, Phương Tranh liền cho người chế tạo ra bộ nhung trang áo giáp, kiên trì dự định đi tới quân doanh làm chức phòng thủ tướng quân, còn muốn chấp hành một nhiệm vụ trên cơ bản không có khả năng hoàn thành, đem toàn bộ phòng thủ thành vệ quân từ trên xuống dưới nắm giữ hết vào trong tay.

Tuổi tác hoàng thượng càng lớn thì càng hồ đồ, phó tướng Tần Trọng đã đem phòng thủ thành vệ quân nắm giữ chắc chắn như thép, bằng vào Phương Tranh hần làm gì có người tình nguyện cam tâm thuần phục hần? Nói đùa gì đây? Vương bá khí có tán ra khắp bầu trời mặt đất, người ta cũng không khả năng phủ phục dưới chân hần.

Hiện tại Phương Tranh chỉ có thể cầu khẩn, mong muốn Tần Trọng đừng làm cho hần quá khó khăn, nếu không đi vào quân doanh trước tiên vô mông ngựa cho hần? Phương Tranh có chút do dự bất định.

Từ xưa đến nay, thủ trưởng vô mông ngựa cho thuộc hạ, việc thuộc loại chuyện sai lầm, sợ rằng còn chưa từng phát sinh qua đi?

Mình lại đi mở đầu công việc này, có phải là có ảnh hưởng không tốt lắm hay không?

Thật sâu cau mày, Phương Tranh do dự đi ra cửa.

Phía sau đi theo mấy trăm danh thị vệ cùng sát thủ ca ca đã lâu không gặp.

Để ngừa vạn nhất, Phương Tranh nghĩ bên người mang theo thêm nhiều thị vệ tương đối tốt, thứ nhất làm cho mình thêm lá gan, thứ hai có điều gì ngoài ý muốn bọn họ có thể bảo vệ chính mình.

Năm nay người dễ tiện thật nhiều lắm, ai biết Tần Trọng có âm thầm mai phục ngoài trường doanh năm sáu trăm đao phủ thủ hay không? Chỉ đợi hần ra lệnh một tiếng, liền chạy vào băm hần thành thịt tương nuôi cầu, có gắn lại cũng gắn không nổi nữa. Nhìn nhiều sách như vậy, nghe xong nhiều cổ sự như vậy, Phương Tranh biết rất nhiều nhân vật lịch sử hiền hách hay gặp trường hợp ngu ngốc hồ đồ như thế bị người chém thành bánh thịt hăm hại.

Ngoài cửa Phương phủ, Phương Tranh nhắc chân leo lên xe ngựa. Một khắc tiến vào thùng xe, tư thế oai hùng bưng bưng của Phương tướng quân bỗng nhiên quay đầu, về mặt cầu xin, giống như một người đáng thương nhìn sát thủ ca ca nói: “ Lão đại, nhớ kỹ phải bảo vệ tốt cho ta đó! Có gió thổi cỏ lay gì bật người mang theo ta bỏ chạy, người phải biết rằng, ta là một nam nhân yếu đuối.”

Sát thủ ca ca không nhịn được quay đầu, đẩy mạnh Phương Tranh vào thùng xe, xe ngựa chột động, mấy trăm danh thị vệ vây quanh xe ngựa, hạo hạo đặng đặng hướng thành bắc chạy tới.

Phòng thủ thành vệ quân quân doanh tại thành bắc được kiến thiết dựa vào thành tường cao to kiên cố, rời xa thành nội phần hoa, nhưng vẫn còn ở trong kinh thành, ngoài doanh được dùng hàng rào làm bằng gỗ, làm thành đại doanh địa rộng hơn mười dặm phương viên, thành vệ quân tổng cộng hơn năm vạn nhân mã, mỗi ngày ngoại trừ phải thay phiên đi vào thành tuần tra, đại bộ phận sĩ binh đều thao luyện cùng sinh hoạt bên trong quân doanh.

Xe ngựa Phương Tranh đi tới trước cửa quân doanh cao lớn, hần đưa tay xóc màn xe, mắt thấy doanh trại quân trưởng liên miên hơn mười dặm, cùng đội ngũ bày ra chỉnh tề, binh sĩ lui tới không thôi, cùng tiếng kêu rung trời khi vật lộn, còn chưa tiến quân doanh, Phương Tranh liền cảm giác được một cỗ khí tức tức sát lạnh thấu xương đập vào mặt, làm kẻ khác run rẩy.

Phương Tranh ngồi bên trong xe ngựa không khỏi run rẩy cả người, gương mặt như màu đất bắt đầu suy nghĩ.

Mẹ nó! Năm vạn nhân mã, mỗi người chỉ cần tát một bãi nước tiểu là đủ tươi sống làm lão tử chết đuối, hoàng thượng còn muốn ta đem bọn họ nắm giữ trong tay, thế nào nắm giữ? Hối lộ bọn họ? Chẳng lẽ bảo ta gọi mấy thanh lâu kỹ nữ tới an ủi bọn họ, bọn họ có thể nghĩ ta là một thủ trưởng thân thiết còn có tình nghĩa hay không?

Do dự một chút, rốt cục Phương Tranh quyết định buông tha suy nghĩ này, năm vạn người, dù đem hết các cô nương trong các thanh lâu nhà ta đưa tới cho bọn họ tươi sống chia phiên giải quyết cũng đủ chết, vụ buôn bán này quá lỗ vốn, mặc kệ!

Xe ngựa đi tới trước cửa, chỉ thấy bên trong đi ra một gã giáo úy, dương tay rống to: “ Dừng ngựa! Quân doanh trọng địa, không cho đi vào!”

Thanh âm cao vút, mơ hồ mang theo vài phần khí thế tức sát.

Phương Tranh ở bên trong xe ngựa sợ đến run lên, xóc màn xe nhìn sát thủ ca ca nói: “ Ai, nghe được chưa? Người ta không cho vào, nếu không chúng ta trở về đi thôi. Nếu làm người ta mất hứng thì người xong, người nọ thật hung dữ nga, vạn nhất...”

Sát thủ ca ca hèn mọn nhìn hẩn, lạnh lùng nói: “ Người là tướng quân của bọn họ, người sợ cái gì?”

Sợ cái gì? Câu hỏi thật mới mẻ! Chức tướng quân mắc dịch này là do hoàng thượng phong cho, ai biết Tần Trọng có chịu mua mặt mũi của hoàng thượng hay không? Nếu hẩn không mua, quay đầu lại ta đi vào quân doanh, hẩn chém đầu ta tuyên thệ tế cờ trước khi xuất quân, ta chết oan uổng bao nhiêu!

Do dự một phen, không có biện pháp, phòng thủ thành vệ quân phải bắt vào trong tay, tránh được mùng một, không tránh qua ngày rằm.

Vì vậy Phương Tranh xóc màn xe, đứng trên cang xe, trên cao nhìn xuống lớn tiếng nói: “ Ta là kinh thành thủ bị tướng quân Phương Tranh, phụng hoàng mệnh, tới đây nhận chức, đây là yêu bài và công văn nhậm mệnh của bộ binh.”

Giáo úy thủ cửa nghe vậy thần tình ngưng lại, liếc nhìn, đám thủ hạ vài lần, liền tiến lên, hai tay cầm lấy yêu bài cùng công văn, sau đó lớn tiếng nói: “ Thỉnh tướng quân chờ một chút, tiêu hạ vào doanh nghiệp chứng yêu bài và công văn xong, sẽ thỉnh tướng quân nhập doanh.”

Phương Tranh gật đầu, giáo úy liền cầm yêu bài và công văn, nhanh chóng chạy vào trong doanh.

Phương Tranh cố ý quan sát gương mặt đám lính thủ vệ, phát hiện bọn họ gương mặt không chút biểu tình nhìn mình, thỉnh thoảng trong mắt hiện lên vài phần nghi hoặc, phảng phất như đang nghi vấn hoàng thượng vì sao lại phái một người tuổi trẻ văn văn nhược nhược đến làm lĩnh binh đại tướng của bọn hẩn, trong ánh mắt nhìn về phía Phương Tranh hàm chứa vài phần khinh thị và phòng bị.

Phương Tranh quan sát một lát, càng xem tâm càng trầm. Sau khi đã biết mình là ai, mà thần sắc đám binh sĩ này lại không hề có vẻ tôn kính, hơn nữa trong ánh mắt còn mang theo vài phần phòng bị, bởi vậy cũng biết toàn bộ quân doanh binh sĩ đối với mình có cái nhìn như thế nào. Lần này nhậm chức, xem ra thật là một chuyện khổ sai.

Đợi thêm thời gian một nén nhang, trong quân doanh bỗng nhiên phát sinh một tiếng nổ, Phương Tranh đang đứng trên cang xe giật mình sợ đến không tự chủ được ngã ra sau, nhờ có sát thủ ca ca vươn tay đỡ sau lưng hẩn, lúc này mới không bị mất mặt trước bọn lính.

“ Giữa ban ngày, ai...ai đốt pháo?” Phương Tranh quan sát mọi nơi, thần sắc kinh nghi bất định, hai chân thoáng khom xuống, nếu như thấy tình huống có gì sai lầm, bất người liền chuẩn bị bỏ chạy.

Sát thủ ca ca hèn mọn trừng mắt liếc hẩn, lạnh lùng nói: “ Đây là Minh Kim Thanh trong quân doanh, ý bảo bọn lính dừng thao luyện, điều này mà người cũng không biết, thế nào có thể làm tướng quân?”

Người cho là ta cam tâm tình nguyện làm tướng quân sao? Phương Tranh có chút thẹn quá thành giận.

Ngay sau đó, một trận tiếng trống nặng nề vang lên, nặng nề mà gấp, nhanh như mưa rơi, âm thanh như sấm sét.

Sau đó chỉ nghe được một trận tiếng bước chân chỉnh tề, cửa quân doanh bỗng nhiên mở rộng, mấy ngàn binh sĩ xếp thành hai hàng đội ngũ chỉnh tề, đội ngũ rất dài, vẫn kéo dài đến vài dặm.

Cuối cùng một đám người trang phục tướng quân xuất hiện trong đường nhìn của Phương Tranh. Bọn họ cũng án theo chức vị trong quân, xếp thành đội ngũ, đầu lĩnh chính là một vị trung niên hẩn tử dáng dấp như một phó tướng, gương mặt ngăm đen, mày kiếm mắt sáng, thần tình nghiêm nghị, không giận mà uy.

Phương Tranh tỉ mỉ nhìn lên, người này chính là Tần Trọng mà hẩn từng gặp mặt một lần.

Theo cử động của bọn họ, hẩn là định suất quân ra quân doanh nghênh tiếp mình.

Phương Tranh nguyên tưởng rằng mình vào quân doanh sẽ bị lạnh nhạt, lại không nghĩ tới Tần Trọng lại đĩnh đạc tới trình độ như vậy, không ngờ lại bày ra nghi thức hoan nghênh long trọng như thế, điều này làm cho Phương Tranh có chút được yêu mà sợ.

Thấy các tướng lĩnh hướng hẳn đi tới, Phương Tranh không dám sai lầm, nhanh nhẩy xuống xe ngựa, hiện vẻ mặt tươi cười tiến tới.

Các tướng lĩnh đi tới trước mặt Phương Tranh, đồng loạt ôm quyền hành quân lễ, cùng kêu lên nói: “ Tham kiến tướng quân!”

Phương Tranh vội vàng chấp tay đáp lễ cười nói: “ Khách khí khách khí, các vị tướng quân miễn lễ, bổn quan...Khái, bổn tướng quân thực sự không dám nhận!”

Tần Trọng liếc mắt nhìn Phương Tranh, thần tình nghiêm nghị không hề thay đổi chút nào, cứng rắn nói: “ Tướng quân đích thân đến quân doanh, mặt tướng nên nghênh tiếp.”

Phương Tranh nghe vậy không khỏi cảm thấy một tia chột dạ.

Hoàng thượng hạ chỉ phong hẳn làm tướng quân thủ bị kinh thành cũng đã mấy tháng, hôm nay chỉ là lần đầu tiên đến nhậm chức, nếu luận toàn bộ Hoa triều có quan viên lười biếng không trách nhiệm nhất, sợ rằng Phương đại tướng quân phải đứng đầu.

“ Tần tướng quân nói quá lời, ha ha, ha ha. Bổn tướng quân quá bận rộn sự vụ trong triều, không cách nào tách ra, thế cho nên tới bây giờ mới tới quân doanh nhậm chức, bổn tướng quân thật sự xấu hổ! Những ngày này thật sự làm phiền Tần tướng quân vất vả lo hết sự vụ, bổn tướng vô cùng cảm kích, Tần tướng quân, người cực khổ rồi! Ai, lần trước ta nhìn thấy người, người đã gầy hơn, cũng đen hơn, quân doanh cực khổ phải không? Thức ăn có được không? Người phải cẩn thận thân thể đó.”

Phương Tranh giống như đang nói chuyện với người yêu xa nhau đã lâu, yêu thương chăm chú nhìn Tần Trọng, trong mắt thâm tình triền miên, trong giọng nói thân thiết và quan tâm, thẳng đến mức làm các tướng quân lông tóc dựng đứng, cảm thấy rét lạnh. Trong ánh mắt nhìn Phương Tranh nhất thời tràn ngập quái dị.

Dựng đứng lông tóc không chỉ là các tướng lĩnh, mà chính bản thân Phương Tranh cũng buồn nôn không nhận được muốn ói ra, mặt nội nó! Người khác sử dụng thủ đoạn dụ dỗ sao lại làm đến mây bay nước chảy lưu loát sinh động, hành văn liền mạch lưu loát, lão tử chỉ nói mấy câu lại giống như trong kỹ viện, phong tao cực kỳ!

Chênh lệch a!

Trong lòng Phương Tranh hiện lên vài phần bất đắc dĩ. Lão tử trời sinh đúng là không thể làm chính khách!

Nghe được những lời quan tâm phát buồn nôn của Phương Tranh, Tần Trọng cũng không được tự nhiên run rẩy, giống như đang nổi da gà, lập tức khước miệng hé lên, xem như cười qua, sau đó trọng trọng hướng Phương Tranh ôm quyền, nghiêm nghị nói: “ Tướng quân khách khí, đây là mặt tướng nên làm, tướng quân, thỉnh nhập doanh!”

Phương Tranh vừa định nói thêm, đã thấy tướng lĩnh bốn phía động tác nhất trí hướng hẳn thi lễ, một mảnh giáp trụ chính tề di động, các tướng lĩnh và bọn lính bỗng nhiên cùng quát to: “ Tướng quân, thỉnh nhập doanh!”

Thanh âm như sấm sét trên đất bằng, vang tận mây xanh.

Phương Tranh không hề phòng bị, bị hoảng sợ đến hai chân mềm nhũn, ngã đầu lảo đảo, may có sát thủ ca ca nhanh tay, từ sau đỡ hẳn, sau khi đứng vững Phương Tranh bỗng nhiên cảm thấy trong bụng quần hơi ướt, lạnh lẽo, cực kỳ khó chịu.

Mẹ nó! Không ngờ muốn hợp nhau làm ta sợ? Lão tử nhớ kỹ!

272. Chương 257: So Đấu

Các tướng lĩnh hành lễ chào Phương Tranh xong, mọi người lại tách ra, nhường một con đường cho hắn và Tần Trọng đi phía trước, mọi người cùng hướng sân rộng dùng làm nơi vật lộn đi đến.

Trên đường Phương Tranh thật sự kinh hãi, liên tục nhìn xung quanh, rất sợ từ trong đám binh sĩ bỗng nhiên toát ra một người ám sát hắn. Hắn chăm chú nhìn Tần Trọng, trong lòng quyết định chủ ý, nếu thật có người ám sát, lão tử nói gì cũng phải nắm lấy Tần Trọng, dùng hắn cản đao cho lão tử.

Từ xưa tới nay, một vị tướng quân đi nhận chức lại tới mức sợ hãi chột dạ như vậy, Phương Tranh có thể xem là đệ nhất.

Tần Trọng đối với dáng dấp sợ hãi của Phương Tranh tựa hồ không hề có cảm giác, trên đường đi tới, Tần Trọng trầm giọng nói: “ Lần này thỉnh tướng quân lên Điểm Tướng Thai(đài điểm tướng), vì chúng tướng sĩ nói vài câu, cũng nhường cho các tướng sĩ đều nhận thức tướng quân một chút, chẳng hay ý của tướng quân ra sao?”

Lúc này tâm tình Phương Tranh loạn như ma, nghe vậy bất an gật đầu nói: “ Được, được.”

Hôm nay vào quân doanh, tuy nói thái độ của chúng tướng sĩ đối với hắn có chút bất hòa và phòng bị, nhưng Tần Trọng lại giữ dáng dấp giải quyết việc chung, có vẻ không kiêu ngạo không siểm nịnh, ở trước mặt biểu hiện như một thuộc hạ ít nói nhưng tận chức tận trách, không hề có vẻ làm khó vị thủ trưởng như hắn. Điều này càng làm cho trong lòng Phương Tranh càng thêm kinh nghi bất định.

Tần Trọng là người của thái tử. Đây là không sai, nhưng vì sao hắn lại có loại biểu hiện này? Ta nói rõ là đến tiếp thu thủ hạ và địa bàn của hắn, vì sao một chút phản ứng căm thù mà hắn cũng không có? Chẳng lẽ hắn còn có hậu chiêu đang chờ ta?

Phương Tranh nghi hoặc đánh giá Tần Trọng, người này, bí hiểm vượt qua cả ta rồi!

Tới gần sân vật lộn, hai bên đài điểm tướng cao tới hai trượng, đặt hai chiếc trống bằng da trâu cực lớn, đám người Phương Tranh đến gần, mười mấy tráng hán để trần thân trên vây quanh liên huy động dùi trống trong tay, thùng thùng đông đông bắt đầu đánh lên. Tiếng trống nặng nề, không vội không chậm.

Đám binh sĩ đang thao luyện trên sân nghe được tiếng trống, lập tức dừng lại thao luyện, ngay sau đó một trận tiếng tù và trầm thấp vang lên. Các tướng sĩ trên sân như được quân lệnh, cấp tốc tìm được đội ngũ của mình, trong thời gian ngắn nhất đã thành lập đội ngũ chỉnh tề, nhìn thẳng đài điểm tướng trước mặt không chớp mắt.

Từ thời gian dừng thao luyện, đến tập hợp xếp thành hàng, chúng tướng sĩ biểu hiện trầm mặc không nhanh không chậm, không ai nói một câu. Càng không có người nào tranh cãi xôn xao ầm ĩ, tất cả đều án theo thủ tục thao luyện trong quân tiến hành đều vào đấy.

Phương Tranh dụng tâm quan sát tất cả, trong lòng không khỏi tán thán không ngớt.

Đây là một chi tinh binh, từ biểu hiện của bọn họ đều biết, nếu như bọn họ có khả năng hiệu lực vì hoàng thượng, vì nước chinh chiến, trải qua rèn luyện, sẽ là một đội thiết huyết chi sư.

Trái lại nếu bọn họ trợ Trụ làm ngược, phụ thuộc thái tử sử dụng, quay lại đầu mâu nhắm ngay hoàng thượng, phạm thượng tác loạn, thì sẽ là một đội hổ lang chi sư làm bách tính hăm sâu vào cực khổ.

Bọn họ sẽ giống như một đám được mở tung xiềng xích, dã thú không hề bị ràng buộc, lộ ra răng nanh của bọn họ, vô tình cắn xé tất cả cản trở gì dám chắn ngay trước mặt bọn họ.

Nhất định phải đem chi quân đội này nắm giữ trong tay!

Phương Tranh âm thầm hạ quyết tâm, nếu để thái tử khống chế bọn họ, hậu quả rất nghiêm trọng.

Chúng tướng sĩ liệt đội, tiếng trống cùng tiếng tù và rung trời cũng ngừng lại. Mấy vạn người đứng thẳng trên sân vật lộn lại lặng ngắt như tờ, con mắt mọi người đều nhìn chăm chăm Phương Tranh cùng các tướng lĩnh đứng dưới đài điểm tướng. Trong ánh mắt bọn họ bộc lộ ra sự sắc bén mà kiên định. Giống như một thanh lợi kiếm, đâm thẳng lòng người.

Nhìn đoàn người đông nghịt trên sân, sắc mặt Phương Tranh bỗng nhiên biến đổi thành tái nhợt, hai phiến môi như bị trúng gió, run run không ngừng. Hai mắt kinh khủng nhìn các tướng sĩ, vẫn không nhúc nhích.

Sát thủ ca ca nhú nhú mày, đi tới bên người hắn, thấp giọng hỏi: “ Người làm sao vậy?”

Phương Tranh quay đầu bất an nhìn hắn, lại chỉ chỉ các tướng sĩ đứng đầy trong sân, nói lắp: “ Thật...thật nhiều người.”

Sát thủ ca ca nghe vậy trợn mắt khinh thường, người không phải đang nói lời vô ích hay sao? Mấy vạn tướng sĩ đứng chung một chỗ, còn không nhiều sao? Có cần kinh hãi kỳ quái đến như vậy không?

Trong lòng Phương Tranh cũng không cách hình dung sự kinh khủng của mình, nhiều người như vậy, nếu như bọn họ không thích ta thì làm sao bây giờ? Đánh nhau, phỏng chừng nhóm người mình khả năng không đánh lại bọn họ.

“ Tướng quân, thỉnh lên đài!” Tần Trọng đứng bên cạnh Phương Tranh, trầm giọng mời nói.

Đài điểm tướng cao tới hai trượng, thoát nhìn dựng rất thô ráp. Tất cả chỉ dùng loại gỗ lớn thô sơ ráp vào cùng một chỗ, trên đài trải một tấm thảm cũ kỹ không còn nhận ra màu sắc, có vẻ cực kỳ đơn sơ.

“ Oa! Điểm tướng thai thật là thô mãnh a!” Phương Tranh nhìn Tần Trọng tán thán, trong mắt không chút che giấu sự nhận thức của mình. Đương nhiên còn có vài phần vị đạo nịnh nọt xu nịnh, ngay cả Phương Tranh cũng hồn nhiên không cảm giác.

Tần Trọng rụt rè cười cười, đưa tay thỉnh mời. Hắn lại phi thường giữ bổn phận đứng dưới đài, cũng không cùng Phương Tranh tiến lên.

Dọc theo thang lầu được dựng bằng loại gỗ thô sơ, Phương Tranh kinh hãi đi từng bước một leo lên đài điểm tướng.

Trong lòng liên tục nói thầm, cái thang lầu này sao không đánh bóng hơn một chút đi? Đầu năm nay nơi này không có cục giám sát chất lượng, vạn nhất đây là công trình không có chất lượng, lão tử bước đi đã có điểm nguy hiểm, hai trượng rất cao đó! Con mẹ nó ai đem kiến thiết đài điểm tướng cao tới như vậy? Lỡ như có bão đổ sụp thì ai đền bạc?

Dưới ánh mắt chăm chú của mấy vạn tướng sĩ, Phương Tranh vẫn còn đang nghĩ những việc vặt vãnh linh tinh này.

Sau khi leo lên đài, Phương Tranh đứng trên cao nhìn xuống, nhìn mấy vạn quân đội đông nghịt trước mắt, đang đứng đầy cả sân vật lộn, từng binh sĩ đều đứng thật thẳng tắp, trên sân vật vô cùng im ắng, không nghe không có một chút thanh âm. Trong lòng Phương Tranh lại lần nữa tán thán chi quân đội này huấn luyện quá tốt, bất luận rốt cục bọn họ trung với người phương nào, không thể phủ nhận chính là, bọn họ xác thực là một chi uy vũ chi sư phi thường hoàn mỹ.

Phương Tranh hít sâu một hơi thở, thần tình hơi trầm xuống, ngưng mắt nhìn các tướng sĩ, dồn khí đàn điền, quát lớn: “ Các tướng sĩ!”

Bên dưới đã sớm có sĩ quan cấp úy nhấn nhủ chỉ lệnh mang lời nói của Phương Tranh một lần lặp lại xuống dưới, thẳng đến từng binh sĩ đều có thể nghe được. Bằng không sân vật to lớn như vậy, giọng nói Phương Tranh có cao tới đâu, cũng không khả năng làm cho mấy vạn người nghe được hắn nói rõ ràng.

Phương Tranh vừa mở miệng, toàn thể tướng sĩ liền động tác nhất trí quát một tiếng, quyền phải đưa chéo ngang ngực, làm một quân lễ.

Phương Tranh vừa mở miệng, nhất thời chợt thất thần.

Kế tiếp nên nói gì với bọn họ? Lại một phen giáo dục chủ nghĩa yêu nước? Để cho bọn họ sau đó tự thuận phục mình, thuận phục hoàng thượng? Lời này nói ra, sợ rằng sẽ làm Tần Trọng mất hứng đi? Ngoại trừ những lời này, ta còn có thể nói gì?

Mấy vạn con mắt nhìn chăm chăm Phương Tranh đang đứng trên đài điểm tướng, mà Phương đại tướng quân lại mở to hai mắt nhìn, trợn mắt lú lười không lên tiếng một lời nào nữa. Trong đầu hắn loạn thành một đoàn, tìm một hồi vẫn không tìm được thêm lời nào để nói tiếp.

Thời gian dần dần trôi qua, mấy vạn tướng sĩ đứng trên sàn vật, cùng Phương Tranh mắt to trừng đôi mắt nhỏ, song phương đều không biết làm sao.

Nhìn đôi mắt mấy vạn người đang trông mong nhìn mình, Phương Tranh nóng nảy, gương mặt đỏ bừng, tay phải giơ lên giữa không trung vài giây, rốt cục nghẹn ra một câu tương đối có ý nghĩa: “Đêm nay ta thỉnh mọi người ăn thịt! Hoàn tất!”

Mấy vạn người đồng loạt thất thần.

Vị tướng quân mới nhậm chức này, thật là, có cá tính nha!

Các tướng sĩ ngậy người một thoáng, bỗng nhiên bộc phát ra một trận tiếng hoan hô rung trời, mọi người không chút nào che giấu lộ ra ánh mắt vui vẻ, ánh mắt nhìn Phương Tranh rốt cục có chút ấm áp, không còn lãnh băng băng như một khối đá lạnh nữa. Dù sao bọn họ cũng chỉ là binh sĩ và quan quân cấp thấp phổ thông. Triều đình đấu tranh cùng bọn họ không hề quan hệ, bọn họ chỉ biết phục tùng mệnh lệnh, ai đối với bọn họ tốt, bọn họ sẽ nghe người đó nói.

Phương Tranh cười cười, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ đắc ý, vương bá khí là cái rắm gì! Cải thiện thức ăn mới là vương đạo! Khổng Tử viết: “Theo ta, có thịt ăn!” Đúng là hiểu biết chính xác nha!

Hơn mười tướng lĩnh cao cấp đứng bên dưới đài lại nhíu mày thật sâu, đều lộ ra vẻ bất mãn, các tướng lĩnh đưa ánh mắt nhìn Tần Trọng, trong ánh mắt mang theo vài phần ý trượng cầu.

Gương mặt Tần Trọng không chút biểu tình, chỉ là nhẹ nhàng lắc đầu. Đám tướng nhìn thấy, lại bất mãn hừ lạnh một tiếng, rốt cục không hề bước ra.

Phương Tranh đứng trên đài điểm tướng, trong tiếng hoan hô rốt cục cũng lộ ra dáng tươi cười, cuối cùng cũng có sự bắt đầu tốt, đám lính này đã có chút hảo cảm đối với mình, thật không dễ dàng.

Sau đó Phương Tranh liền cảm giác được trong lòng có một sự đau đớn toàn tâm, giống như có một cây đao đang liên tục xoay trong trái tim hần, làm hần thống khổ vạn phần, dù khéo miệng cũng không tự kìm chế được bắt đầu giật mạnh lên.

Năm vạn người phải ăn bao nhiêu cái đầu heo?

Chỉ ít cũng phải ăn hơn một ngàn đầu heo đi? Bút trưởng này khẳng định hoàng thượng sẽ không chi trả cho ta, chỉ có thể tự đào từ tiền túi.

Hơn một ngàn đầu heo a! Mẹ nó! Phải tiêu bao nhiêu bạc của lão tử? Thật là quá xung động, nếu ta nói thỉnh mọi người ăn bánh bao thôi, phỏng chừng tiết kiệm không ít, ai nha! Lão tử đúng là còn trẻ khí thịnh quá mức.

Không biết hiện tại đối ý còn kịp hay không nhỉ?

Phương Tranh cẩn thận nhìn thoáng qua mấy vạn binh sĩ thần tình đang hân hoan, gian nan nuốt nước miếng một cái, Phương đại tướng quân rốt cục bỏ đi ý nghĩ không thực tế này.

Lúc này nếu đổi ý, phỏng chừng không cần chờ Tần Trọng mệnh lệnh, mấy vạn người sẽ xông lên đập chết tươi mình, lại đem thịt chấm muối ăn, ăn lại ăn, dù là đầu khớp xương cũng không còn dư lại.

Phương Tranh nặng nề hít một hơi, ừ ừ hướng dưới đài đi đến.

Được, xuống phía dưới đào bạc, khắp thế giới tìm mua heo về đãi bao tử của bọn họ đi thôi, xem như mình ăn vỗ trướng, làm cho người yên vui, hôm nay coi như lão tử đi dạo kỹ viện, uống một buổi rượu hoa xa hoa siêu cấp.

Phương Tranh vừa nhắc chân, chỉ nghe dưới đài vang lên một tiếng quát, một thanh âm thô lỗ tê giọng nói: “Tướng quân chậm đã!”

Giọng nói như chuông đồng, truyền vào trong tai chấn đến màng tai ông ông vang rền.

Các tướng sĩ đang hoan hô nhất thời an tĩnh lại, hai mặt nhìn nhau, không hiểu chuyện gì.

Phượng Tranh cũng thất thần, quay đầu nhìn lại. Đã thấy dưới đài có một đại hán dáng dấp như một gã thiên tướng trong đám người đi ra, đứng trước mặt đội ngũ, nhìn lên Phượng Tranh đứng trên đài, nghiêm nghị nói: “Mạt tướng có một chuyện tương cầu, thỉnh tướng quân bằng lòng!”

Oa? Rốt cục tới? Đây là dự định bắt đầu làm khó ta sao?

Phượng Tranh nhanh chóng lướt mắt nhìn Tần Trọng đứng dưới đài, đã thấy hán khê nhíu mày, trên mặt hiện lên vẻ mờ mịt, tựa hồ hán cũng không nghĩ tới tên thiên tướng này lại bỗng nhiên đi ra làm khó dễ.

Chẳng lẽ không phải do Tần Trọng âm thầm sai sử? Phượng Tranh lại lướt nhìn những tướng lĩnh đứng cạnh Tần Trọng, thấy một trung niên nam tử có dáng dấp một phó tướng đứng bên cạnh hán đang kéo kéo khóe miệng, trong ánh mắt lộ ra ý cười như gian kế đã được thực hiện.

Quả nhiên có âm mưu! Phượng Tranh tức giận đến âm thầm cắn răng.

Bất chấp đi nghiên cứu biểu tình của bọn họ, ngay trước mặt mấy vạn tướng sĩ, Phượng Tranh nhìn tên thiên tướng, trầm giọng nói: “Nói!”

“Nghe nói tướng quân công huân hiển hách, nhiều lần vì nước vì triều đình lập hạ công lao hân mã, đã từng vì cứu thánh giá xông qua trận địch, lui tới xung phong liều chết, như vào chỗ không người, uy danh truyền khắp thiên hạ, mạt tướng bất tài, cầu tướng quân chỉ giáo vài chiêu cho mạt tướng. Chỉ điểm một chút võ nghệ cho mạt tướng, cầu tướng quân bằng lòng.” Thanh âm tên thiên tướng leng keng có lực, nhưng ánh mắt lại không chút thiện ý nhìn chằm chằm Phượng Tranh, âm trầm lãnh sâm như chim ưng thành mồi.

“Cái gì?” Phượng Tranh kinh ngạc thối lui ra sau một bước, kinh hãi nói: “Đánh...đánh nhau?”

Tên thiên tướng dài dòng hồi lâu, giải thích tóm tắt chỉ có ba chữ: Đấu tay đôi.

Ý tứ phi thường rõ ràng.

Trong ngực Phượng Tranh lời tổ tông mười tám đời của tên thiên tướng đều chửi mắng qua một lần, ngay trước mặt mấy vạn tướng sĩ ngay ra một lát, Phượng Tranh lại chỉ có thể giả vờ khiêm tốn xua tay cười nói: “Không cần không cần. Các người cứ đi làm việc của các người, bổn tướng quân còn có việc, ngày khác trở lại luận bàn, ha ha, ha ha.”

Vừa nói vừa hướng dưới đài đi đến, trong lòng có một thanh âm liên tục kêu lên: Đừng gọi lại ta, đừng kêu ta đừng, nhượng ta biến mất.

Đáng tiếc, trời không chiều lòng người.

“Tướng quân! Mạt tướng Lưu Tuyên Võ, thỉnh tướng quân chỉ điểm!” Giọng của tên thiên tướng rất lớn, hầu như phân nửa sân vật đều có thể nghe được.

Chân Phượng Tranh mềm nhũn, thiếu chút nữa đã ngã xuống dưới đài, lão đảo một cái mới ổn định thân hình.

Đưa lưng về phía mấy vạn tướng sĩ, Phượng Tranh thiếu chút nữa bật khóc đi ra.

Xem đi, xem đi! Đã nói sớm không tiến vào quân doanh chết tiết này rồi. Ta chỉ biết hôm nay không phải ngày hoàng đạo, ra cửa khảng định gặp tà!

Đê tiện! Âm hiểm! Ý lớn hiếp nhỏ! Thật không biết xấu hổ! Trong lòng Phượng Tranh giậm chân chửi vang.

Phượng Tranh nhanh chóng hướng sát thủ ca ca đứng dưới đài cầu cứu. Chẳng lẽ nhượng hán thay thế ta đánh nhau, người khác không vui sao?

Ai biết sát thủ ca ca không chút biểu tình dù trông mắt cũng chưa từng chuyển một chút, phảng phất những gì phát sinh trước mắt mà hán vẫn hồn nhiên chưa phát giác ra.

Trong lòng Phượng Tranh trầm xuống, bỗng nhiên nhớ tới một chuyện rất nghiêm trọng.

Sáng nay ra cửa quá nhanh, quên đưa bạc cho sát thủ ca ca, mọi người đều biết, không có tiền hán sẽ không làm bất cứ chuyện gì, bao quát giúp Phượng Tranh đánh nhau.

“ Tướng quân, mặt tướng Lưu Tuyên Võ, thỉnh cầu cùng tướng quân đánh một trận, cầu tướng quân chỉ điểm!” Lưu Tuyên Võ nhất định không buông tha, trong thanh âm còn hỗn loạn vài phần mùi thuốc súng.

“ Lưu Tuyên Võ! Người quá làm càn! Còn không lui ra.” Lúc này Tần Trọng đứng ra, lớn tiếng quát lớn.

Phương Tranh vui mừng, bật người hướng hần nhìn tới cảm kích. Bất luận Lưu Tuyên Võ do ai sai sử muốn làm cho hần xấu mặt, chí ít Tần Trọng giúp hần giải vây, nhân tình này giá trị tuyệt đối đủ cho hần thỉnh Tần Trọng đi uống một lần rượu hoa.

Ba bước lại hai bước chạy xuống đài, Phương Tranh như trút được gánh nặng hướng Tần Trọng chấp tay cười nói: “ Tần tướng quân, nhờ ơn, nhờ ơn!”

Tần Trọng nhàn nhạt cười, cũng không trả lời.

Lưu Tuyên Võ bị quát lui, gương mặt nhất thời đen thui, nhưng uy tín của Tần Trọng ở trong quân rất cao, hần lại không dám vi kháng, chỉ phải phần nộ quét mắt liếc nhìn Phương Tranh, Phương Tranh ngẫu nhiên quay đầu lại, vừa lúc nhìn thấy trong ánh mắt hần, tràn ngập vẻ châm chọc, khinh thị và chẳng đáng.

Ở một nơi chỉ thuộc về nam nhân này, Phương Tranh bỗng nhiên chợt cảm thấy ánh mắt của Lưu Tuyên Võ đâm vào trong lòng thật đau. Khiến cho Phương đại tướng quân từ trước đến nay cũng chưa từng có cảm thụ như thế, cảm giác khuất nhục khi bị tổn thương, điều này làm trong lòng hần giống như bị đao cắt, khó chịu đến cực điểm.

Quay đầu nhìn lại mấy vạn tướng sĩ trên sân, bọn họ cũng đều nhìn chăm chăm chính mình, trong ánh mắt tràn ngập hoài nghi, cười nhạt, cũng chẳng khác gì ánh mắt của Lưu Tuyên Võ.

Đầu óc Phương Tranh nhất thời oanh một tiếng nổ tung, bên tai phảng phất quanh quẩn câu nói hoàng thượng nói mấy ngày trước.

“ Phương Tranh. Khi người gặp phải sự tình ý niệm đầu tiên trong đầu, lẽ nào luôn luôn chạy trốn sao? Đời này người có thể chạy trốn tới lúc nào? Thiên hạ to lớn, có bao nhiêu địa phương cho người chạy?”

Đúng vậy, ta có thể chạy trốn tới lúc nào? Quay đầu lại từ khi xuyên qua cho tới bây giờ, hầu như đều là đang lẩn trốn vượt qua, đánh nhau với lưu manh, xung phong liều chết với phản quân, thậm chí cùng thổ phỉ so đấu cũng toàn là chạy rồi chạy, không hề biết xấu hổ. Không để ý liêm sỉ, tất cả chỉ vì muốn bảo mạng, muốn sinh tồn. Thế nhưng, còn có thể chạy bao lâu? Lẽ nào cả đời cứ vô trách nhiệm mà chạy mãi? Trong ánh mắt khinh thị của người khác vượt qua cuộc sống uất ức? Chờ khi mình già đi, thời tuổi trẻ có chuyện gì kích động và huyền diệu kể ra với con cháu? Chạy trốn sao?

Ánh mắt Phương Tranh dần dần trở nên kiên định. Không chạy, chí ít lúc này lão tử nói gì cũng không chạy, đánh không lại người ta, lão tử tình nguyện bị người đánh chết tại đây, cũng phải giống như một nam nhân, đường đường chính chính chết đi!

Hơn nữa, để phục chúng, đem chi quân đội này nắm giữ trong tay, trận này không đánh không được. Nếu không bị mấy vạn binh sĩ xem nhẹ, sau này ai lại phục ta?

“ Lưu Tuyên Võ, muốn đánh nhau phải không? Chỉ điểm thì chỉ điểm, lão tử sợ người sao!” Phương Tranh hung hăng phun ngụm nước miếng xuống đất, sau đó cởi áo giáp ra, tùy ý ném lên mặt đất.

Hoạt động cánh tay một chút, liền tiến lên. Đứng ngay giữa sân đối mặt với Lưu Tuyên Võ.

Phản ứng của mấy vạn tướng sĩ thật giống nhau, trong quân đều dùng thực lực nói chuyện, theo bọn họ xem ra, bất luận là tướng quân hay binh lính bình thường, bị người khiêu chiến phải dũng cảm đi ra ứng chiến, thời gian đó không cần cố kỵ thân phận.

Nhưng mấy trăm thị vệ lại sợ ngây người, hơi giật mình nhìn chăm chăm Phương Tranh, giống như gặp quỷ.

Đây...đây là Phương đại nhân mà chúng ta nhận thức đó sao?

Vị Phương đại nhân trong dĩ vãng chỉ biết dùng ám chiêu, đánh lén, chạy trốn so với thổ còn nhanh. Hôm nay hần làm sao vậy? Chẳng lẽ bị quỷ nhập lên thân?

Trong mắt sát thủ ca ca cũng hiện lên vài phần kinh dị, lập tức lại khôi phục bình tĩnh, bàn tay giấu trong tay áo cũng không hề dấu hiệu nắm lấy vài thanh phi đao, âm thầm ngưng thần đề phòng, chuẩn bị tùy thời xuất thủ cứu Phương Tranh.

Hai tay Tần Trọng khoanh trước ngực, gương mặt không chút biểu tình, không khuyên Phương Tranh bỏ qua, cũng không quát Lưu Tuyên Võ lui ra, gương mặt hần vẫn lãnh khốc, không nói một lời nhìn tình thế phát triển, ánh mắt lóe ra bất định. Phức tạp không gì sánh được.

Lưu Tuyên Võ thấy tướng quân này rụt rè sợ hãi, nhưng lúc này giống như nổi điên, ra ngoài ý liệu đứng ra ứng chiến. Không khỏi cũng cảm thấy một trận kỳ quái, khóe mắt đảo qua, thu được một ánh mắt của một phó tướng nhìn tới, Lưu Tuyên Võ liền định thần, hướng Phương Tranh không có hảo ý cười cười.

Trong sán vật, chúng tướng sĩ tự giác thối lui, cấp cho Phương Tranh và Lưu Tuyên Võ một mảnh đất trống rộng vài chục trượng.

Lưu Tuyên Võ hoạt động cánh tay một chút, sau đó liền cởi bỏ quân phục màu xám, lộ ra thân trên tinh trắng tràn ngập sức bật khỏe mạnh.

Phương Tranh nuốt nuốt nước miếng, mắt trừng thật to, nhìn chằm chằm thân thể tinh trắng của Lưu Tuyên Võ, trong lòng lại bắt đầu kêu khổ.

Người này mặc y phục thoát nhìn cả người gầy gầy, không nghĩ tới khi cởi y phục thì lại khỏe mạnh tới như thế.

Mẹ nó! Vóc người tốt như vậy còn đi lính làm gì! Đi làm vịt đực không phải tốt hơn sao?

Lão tử vừa rồi có phải là quá xung động hay không? Chạy trốn thì chạy thôi, có thể bảo mạng là được, tên gia hỏa này thoát nhìn cũng không phải có chức quan quan trọng gì, trận so đấu này có phải không quá công bình hay không?

Nếu như yêu cầu thay đổi người, bọn họ có đồng ý hay không?

Phương Tranh còn đang do dự, một người có dáng dấp giáo úy đi lên, hướng Phương Tranh cung kính ôm quyền, nói: “Tướng quân, kỳ thực so đấu trong quân quy củ rất đơn giản, chỉ cần có thể đánh ngã đối phương là được, nhưng nếu đã đấu tay không, nghiêm cấm dùng binh khí, chỉ là như vậy, mặt tướng hướng tướng quân giải thích một chút.”

Phương Tranh vẫn giữ gương mặt bình tĩnh, không nói một câu gậy đầu.

“Tướng quân, nếu không có gì nghi ngờ muốn hỏi, hai người bắt đầu đi.”

Phương Tranh khải lại khải, nói: “Có một vấn đề.”

“Tướng quân thỉnh giảng.”

Phương Tranh trầm ngâm, dùng khẩu khí thương lượng thử nói: “Đánh quyền không được nhả nhận, chúng ta thay một loại phương thức so đấu thế nào? Ta đề cử...”

Mọi người mặt mày đen thui.

Phương Tranh xấu hổ cười cười: “Xem như ta chưa nói, bắt đầu đi.”

Phương Tranh mới vừa nói dứt lời, Lưu Tuyên Vũ liền phóng lên bước dài một bước, không nói hai lời sử ra một chiêu “hắc hổ đào tâm” hướng trước ngực Phương Tranh đánh tới, động tác lưu loát, quyền thế quá mức trầm trọng. Phương Tranh chấn động tâm thần, theo bản năng lùi về phía sau từng bước, hơi hóa giải được một chút quyền kinh nhưng vẫn không thể tránh khỏi trúng một trảo của Lưu Tuyên Vũ, Phương Tranh chỉ cảm thấy trước ngực dâng lên một cỗ nhiệt kinh bỏng rát, kêu lên một tiếng “ai nha!” toàn thân lão đảo ngán lộn về phía sau.

”Xôn xao!” Mấy vạn tướng sĩ hai mắt mở lớn, giật mình chứng kiến Lưu Tuyên Vũ sử ra một chiêu đánh ngã Phương tướng quân, “Vị tướng quân này, thân thủ dường như chẳng ra gì nha...” Chúng tướng sĩ đưa mắt nhìn nhau, diễn cảm tương đối thất vọng, sự thật mà nói thì bất kỳ một người nào cũng không muốn đại tướng lãnh binh của mình là một cái đồ vô tích sự.

Phương Tranh đang lẩn lờng lổc tức thì bật người nhảy dựng lên, nhe răng trợn mắt xoa ngực, lửa giận trong mắt đã bùng bùng khí thế, ” Vương bát dẫn! Người có biết ẩu đả mệnh quan triều đình là có tội danh gì không? Huống chi cư nhiên người còn đánh lén, không biết xấu hổ! Có người nào đó không! Mau đem hần lòi ra ngoài cho lão tử, chém!” Phương đại tướng quân trở mặt so với lật bàn tay còn muốn nhanh hơn.

” A?” Lưu Tuyên Vũ kinh hãi: ” Tướng quân! Đây là một cuộc tỷ thí nha, ngài nói bắt đầu thì ta mới hạ thủ.”

”Hả? Ta nói bắt đầu hồi nào?” Phương Tranh ngẩn người, trong lòng tuy giận dữ nhưng lại không thể không nở nụ cười, tức thì làm trò trước mặt mấy vạn tướng sĩ nói: ” Nếu vậy người cũng không tính là đánh lén, quên đi, không chém người, ha ha!” Phương Tranh cười đến mức phi thường hiền lành, khiến cho chúng tướng sĩ không hiểu nổi cái gọi là quân lệnh như sơn lại thay đổi xoành xoạch giống như tâm tính của nữ nhân thiện biến.

Sau khi cười xong, Phương Tranh tạo ra tư thế phòng ngự, tươi cười hướng Lưu Tuyên Vũ nháy mắt nói: ” Chúng ta tiếp tục tỷ thí, nhưng lần này người phải cẩn thận một chút nga!”

273. Chương 258: Lập Uy

Phương Tranh bình tĩnh đứng đối diện với Lưu Tuyên Vũ, yết hầu nhuyển động gian nan nuốt khan một ngụm nước bọt.

Gã gia hỏa này cả người đều là cơ nhục, thoát nhìn bộ dạng rắn chắc như cương thiết, ta có thể yêu cầu thay đổi lại cách thức tỷ thí hay không? Ngay cả nông dân cũng biết chọn quả hồng mềm mà nắn, còn quả hồng trước mặt ta cứng rắn như thế chỉ sợ ăn vào sẽ không tiêu. Mới vừa rồi còn khí huyết sôi trào nhưng khi Lưu Tuyên Vũ cởi bỏ áo ngoài lộ ra một cơ thể săn chắc mạnh mẽ, tức thì biểu tình khí vũ hiên ngang của Phương Tranh liền biến mất không còn thấy tăm hơi, Phương Tranh đối với quyết định lúc xúc động của chính mình, vô cùng cảm thấy hối hận.

Lúc trước bản thân mình cự tuyệt hần cũng không có gì sai nha, vô luận quan tước địa vị lão tử đều cao hơn so với hần, như thế nào mà lại phải sánh cường cùng hần so tài công phu quyền cước? Lão tử không thích đánh nhau nha! Uy, người trẻ tuổi rất hay xúc động, người trẻ tuổi không đủ ổn trọng nha.

Lưu Tuyên Vũ cảnh giác nhìn chằm chằm vào Phương Tranh nhưng vẫn không dám ra tay trước, mới vừa rồi bị hần đã bị Phương Tranh dọa cho một trận, hần sợ mình ra tay trước Phương Tranh sẽ dùng đó làm cái cớ sai người lòi hần ra một đao chém đầu. Dù sao địa phương này cũng là quân doanh, mà Phương Tranh trên danh nghĩa chính là đại tướng quân thủ bị. Nếu như hần nhẫn tâm hạ mệnh lệnh, các tướng sĩ dám không nghe lời của hần sao!

“ Phương tướng quân, xin mời ngài ra tay trước đi.” Lưu Tuyên Vũ hạ quyết tâm, nếu như hần ra tay trước, ta đánh trả lại thì không thể xem như đánh lén hần. Coi như hần có muốn trị ta cũng không tìm được lý do.

Phương Tranh cắn răng một cái, con mẹ nó không phải chỉ là một hồi đánh nhau thôi sao? Trước mặt bao nhiêu người hần không thể nào dám đem ta sát tử được? Liều mạng! Nghĩ đến đây Phương Tranh luôn luôn để hai tay chấp sau lưng, nhẹ nhàng mà tiêu sái, một bộ dạng phong phạm của những vị tuyệt thế cao thủ, mỉm cười nói: “ Lưu tướng quân, người đã mời ta ra tay trước, ta đây cũng sẽ không khách khí nữa!” Đám tướng sĩ bị phong phạm bề ngoài của Phương Tranh thuyết phục, ánh mắt ẩn hàm kính ý nhìn Phương Tranh đang cao ngạo khoanh tay đứng, âm thầm nghị luận to nhỏ.

“ Uy, bộ dạng của Phương tướng quân rất không sai, người nhìn hần phong độ như thế này, không chuẩn lần này Lưu tướng quân ăn phải thiệt thòi.”

“ Đúng rồi hiện giờ dáng đứng của Phương tướng quân, ta nhìn ra hần là một cao thủ tuyệt thế, nhìn bộ dạng người này trông giống như ngọc thụ lâm phong. Nếu đem Lưu tướng quân so sánh thì không bằng được Phương tướng quân.”

Bên tai nghe mọi người nghị luận, Phương Tranh không khỏi mỉm cười, quang mang trong mắt tinh như điện nhìn thẳng vào Lưu Tuyên Vũ, bỗng nhiên hét lớn một tiếng: “Lưu tướng quân cẩn thận! Ta xuất thủ đây.”

Nhất thời mọi người đình chỉ nghị luận, mắt hàm chờ mong dán chặt vào thân ảnh Phương Tranh, cao thủ trong truyền thuyết sẽ tạo cho bọn hắn một cái kinh hỉ như thế nào đây? Hoa mắt, chiêu thức nhanh đến nỗi không kịp nhìn, hay là lực toái sơn thạch, thần lực mãnh liệt như hổ báo?

Đang lúc mọi người dùng ánh mắt chờ mong, rốt cuộc Phương Tranh cũng động thủ.

Chỉ thấy thân hình của hắn nhoáng lên một cái, phóng vọt đến phía bên phải Lưu Tuyên Vũ, nhiều lần chạy trời chết tới luyện qua, thứ duy nhất mà Phương Tranh cảm thấy tự tin đó chính là tốc độ chạy phi thường nhanh. Nếu dùng nhanh như tia chớp để hình dung thì có lẽ cũng hơi khoa trương nhưng tuyệt đối hắn chạy nhanh hơn người bình thường.

Lưu Tuyên Vũ vừa chớp mắt, thân ảnh Phương Tranh đứng ở phía đối diện liền đã không thấy bóng dáng, nhất thời kinh hãi. Quay đầu vừa nhìn đã chứng kiến Phương Tranh vọt đến phía bên phải của hắn, Lưu Tuyên Vũ trong mắt hung quang chợt hiện, quyền hóa thành trảo, hướng trước mặt Phương Tranh chụp tới một trảo.

Phương Tranh phản ứng không chậm, thân ảnh lại lóe lên lần nữa, hiện đến sau lưng của Lưu Tuyên Vũ còn chưa chờ cho hắn kịp xoay người, Phương Tranh liền trầm mình xuống, tay phải biến thành trảo móc ngược lên vùng kín của Lưu Tuyên Vũ, cực nhanh sử ra một trảo trúng vào hạ bộ.

“A....” Lưu Tuyên Vũ bất ngờ không kịp phòng ngự, bộ vị yếu hại bị Phương Tranh bóp một trảo, nháy thời hai mắt nổ đom đóm, phát ra tiếng hét thảm đĩnh hồn.

Mấy vạn tướng sĩ đều ồ lên. “Hầu tử thâm đào!”

Chiêu thức hạ lưu trơ trẽn nhất của người trong giang hồ, mà Phương đại tướng quân đại danh鼎鼎 lại sử dụng nó thành thạo tự nhiên như thế, tựa hồ một chiêu này đã phải tốn rất nhiều năm để nghiên cứu.

Trên giáo trường mấy vạn tướng sĩ trợn mắt há mồm, ngoại trừ tiếng kêu thảm thiết của Lưu Tuyên Vũ ra thì bọn hắn mơ hồ giống như nghe được một tiếng thanh thúy phá toái trong hư không, đó là thanh âm khiến cho người ta tan nát cõi lòng.

Phương tướng quân này chiêu thức quả nhiên rất vô sỉ? Đại anh hùng trong truyền thuyết làm sao có thể sử dụng những loại chiêu thức như thế này a? Đám tướng sĩ trong lòng tràn ngập chờ mong không khỏi cảm thấy thất vọng, loại tâm tình này cũng tựa như một mỹ nhân tuyệt sắc đang đứng ở trước mặt mình mà cởi hết quần áo ra, dùng một loại tư thế thiên kiều bá mị câu dẫn chính mình, nhưng bỗng nhiên mỹ nhân lại phóng ra một cái rắm thối, toàn bộ dục vọng đang dâng trào đều hóa thành hư không theo tiếng rắm kia vang lên.

Không thể không thừa nhận Phương đại tướng quân quả nhiên có năng lực thiên biến vạn hóa, thực bội phục!

Mấy trăm gã thị vệ đi theo Phương Tranh mà đến đối với thủ đoạn của hắn sớm đã không còn cảm thấy ngạc nhiên nhiều lắm, bất quá tâm lý nhục nhã vẫn khiến cho bọn hắn cúi đầu hổ thẹn, tất cả đều một bộ dạng vô cùng xấu hổ.

Tần Trọng mặt vẫn không đổi sắc đang quan sát tất cả mọi chuyện này, trong mắt tựa hồ hiện lên một chút tiếu ý. Mà các tướng lĩnh cao cấp ngồi bên cạnh hắn đối với hành động của Phương Tranh lại sôi nổi miệt thị cười nhạo.

Người mà hoàng thượng phái tới thống lĩnh Thành Phòng quân chính là cái đồ vô dụng này sao? Bằng vào hắn cũng muốn tiếp nhận binh quyền ư? Nằm mơ!

Lưu Tuyên Vũ còn đang kêu rên thảm thiết, gương mặt to bản màu ngăm đen đã muốn chuyển thành màu gan heo, đau đớn mãnh liệt khiến cho ánh mắt của hắn đỏ bừng, tựa hồ như sắp nứt toác ra.

Phương Tranh đang cong lưng như con mèo vẫn nắm thật chặt bộ vị yếu hại của hắn, mà Lưu Tuyên Vũ lại khép chặt hai chân không dám nhúc nhích, hai người một mực duy trì tư thế giằng co này, nhất thời bầu

không khí tại hiện trường trở nên vô cùng quái dị.

“Phục chưa? Hừ” Phương Tranh đối với chiêu thức hạ lưu của chính mình không hề có cảm giác sai trái, một bộ dạng không cho là nhục nhã, ngược lại bộ dạng còn dương dương tự đắc.

Lưu Tuyên Vũ ở trước mặt mấy vạn người đã đánh mất hết thể diện, nội tâm vốn phi thường căm giận nhưng lúc này nghe được Phương Tranh còn đang dương dương tự đắc khiêu khích, nhất thời giận tím mặt ôm tâm lý liều mạng rút cuộc chẳng quan tâm đến bộ vị yếu hại còn đang bị Phương Tranh chộp trong tay, tức giận quát lớn: “ Lão tử phục cái rắm!”

Tức thì song thủ của hắn buông xuống bắt được bàn tay Phương Tranh đang nắm bộ vị yếu hại, sau đó dùng lực vận mạnh, Phương Tranh dưới cơn đau nhức nhất thời phải buông tay ra. Lưu Tuyên Vũ chuyển động thân mình quay mặt về phía Phương Tranh, song thủ hóa thành song trảo, gắt gao chế trụ cánh tay của Phương Tranh.

Tình thế đột ngột như phong thủy luân chuyển, trong chớp mắt song phương công thủ đổi chỗ cho nhau, Phương Tranh đã bị Lưu Tuyên Vũ chế trụ. Chúng tướng sĩ tâm tư giật thon thót lên, đối với chuyện Phương Tranh bỗng nhiên rơi vào tình thế bất lợi lại cảm thấy có chút đáng tiếc cùng lo lắng.

Hai bàn tay của Lưu Tuyên Vũ giống như hai thanh gọng kìm, sít sao đem cánh tay Phương Tranh chế trụ làm cho hắn không thể cử động, dưới cơn đau, Phương Tranh không khỏi gào to” ai nha”

Lưu Tuyên Vũ mắt lộ hung quang nhìn chằm chằm vào Phương Tranh, quát lớn: “ Người có phục hay không?”

“ Lão tử phục con mẹ ngươi!” Phương Tranh gầm lên nói.

Theo ngay sau đó là một màn tràng cảnh bất luận kẻ nào cũng đều không thể tưởng tượng nổi, liền xuất hiện.

“ Phù!”

Phương đại tướng quân không ngờ lại hướng trên mặt Lưu Tuyên Vũ mà nhổ một bãi nước bọt. Lưu Tuyên Vũ không hề phòng bị một chiêu này của Phương Tranh, cho nên bãi nước bọt đã nhắm thẳng vào giữa mặt của hắn, nhất thời Lưu Tuyên Vũ cả kinh theo bản năng buông lỏng tay ra, đưa lên lau mặt.

Ngay tức thì chúng tướng sĩ lại là một mảnh xôn xao.

“ Quá mức vô sỉ rồi!” Một gã binh sĩ nhịn không được buột miệng nói ra.

“ Đúng vậy! Thực không biết xấu hổ!” Một gã binh sĩ ở bên cạnh thấp giọng phụ họa.

Đường đường là tướng quân thủ bị kinh thành, dưới trướng thống lĩnh mấy vạn nhân mã, trong lúc đánh nhau lại có thể dùng nước bọt phun người ta, chuyện này thực khiến cho đám tướng sĩ làm sao mà chịu nổi?

Lưu Tuyên Vũ xoa mặt trừng to mắt không dám tin, những đường cơ trên mặt không ngừng co giật, đôi môi run run nói: “ Người...Người nhổ nước miếng?”

Phương Tranh chột dạ, tức thì ưỡn ngực một cái, đúng tình hợp lý nói: “ Như thế nào? Không được sao? Chỉ cần có thể đánh ngã đối thủ, biện pháp gì cũng không có hạn chế, đây chẳng phải cũng là quy củ của các người?”

Lưu Tuyên Vũ lau mặt một phen, nộ hỏa bốc thẳng lên thiên linh cái, hung hăng trừng mắt nhìn Phương Tranh, cả giận nói: “ Người...quá mức hèn hạ! Lão tử không thể không giết ngươi...”

Nói xong thân hình của Lưu Tuyên Vũ bạo khởi, hướng Phương Tranh đánh tới. Lửa giận đã che mờ lí trí của hắn, hiện tại trong lòng của hắn chỉ dâng lên vô tận sát ý, trong đầu chỉ có một loại ý niệm duy nhất đó chính là giết chết tên tiểu tử mặt dày không biết xấu hổ này!

Phương Tranh chứng kiến Lưu Tuyên Vũ công tới, hét lớn một tiếng không chút do dự quay đầu bỏ chạy.

Tại trước mặt mấy vạn tướng sĩ đứng bao vây chung quanh, hai người lòng vòng truy đuổi nhau ở trong khoảng sân trống trải, một người ở phía trước tét, một người ở phía sau nghiêng ngả lảo đảo. Trên giáo trường lặng ngắt như tờ, thanh âm hoảng sợ của Phương Tranh quanh quẩn trong không trung.

“ Ngừng, dừng lại! Ta nhận thua, nhận thua...”

“ Ta kháo! Lão tử đã nhận thua mà ngươi còn truy đuổi sao? Ngươi có còn là người hay không a?”

“ Có ai không! Cứu mạng a! người này dám phạm thượng, các người giúp ta đem bắt hắn lại.”

“ Uy, lão tử phun nước miếng thì có làm sao chứ? Như thế nào lại muốn lấy mạng ta?”

“ Lưu tướng quân, ngươi cần không chế tâm tình của mình!”

“”

Đám tướng sĩ hai mắt nhìn đăm đăm, trong lòng khiếp sợ vạn phần. Bọn hắn đối với nhân phẩm vô sỉ của Phương Tranh đã có một tầng nhận thức mới, tất cả đều im lặng quan sát hai thân ảnh đang truy đuổi nhau trên giáo trường, thật lâu sau mà vẫn không có người lên tiếng.

Vị tướng quân có nhân phẩm vô liêm sỉ như thế, nếu thật sự bị Lưu Tuyên Vũ đánh chết, nói không chừng mọi người còn vỗ tay khen ngợi đi?

Đúng lúc này tình huống trên giáo trường lại phát sinh biến hóa.

Có lẽ bởi vì Phương Tranh đã chạy quá mệt, vì thế cho nên bỗng nhiên dừng thân mình quay người lại, hướng Lưu Tuyên Vũ đang đuổi giết ở phía sau quát to: “ Vương bát đản, xem ám khí!”

Sau đó một vốc bột phấn trắng từ trong tay được ném ra, Lưu Tuyên Vũ đang hấp tấp chạy không kịp đề phòng, đương trường liền trúng chiêu.

Cuối cùng Lưu Tuyên Vũ kêu thảm một tiếng, nhất thời liền ngồi ở trên mặt đất, hai tay dùng sức dụi tròng mắt, biểu tình cực kì thống khổ.

Đám tướng sĩ cách bọn họ không xa bao nhiêu, đem tình hình nhìn được rõ ràng, thấy vừa rồi khi Lưu Tuyên Vũ ngã xuống, mọi người lại một lần nữa bị thủ đoạn hèn hạ của Phương tướng quân làm cho rung động tinh thần.

“ Vôի bột?” Có người nhanh mắt sớm nhận ra được trên mặt của Lưu Tuyên Vũ là thứ gì, cho nên không khỏi kinh hãi bật thốt lên thanh tiếng.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, trong ánh mắt lộ ra biểu tình không dám tin.

Vị Phương tướng quân này rốt cuộc da mặt dùng để làm cái gì a? Thủ đoạn vô sỉ khiến cho người ta giận sôi gan như thế, chẳng lẽ hắn sử dụng không cảm thấy ngượng ngùng hay sao? Hầu tử trâu đào, nhổ nước miếng, tung vôi bột, người này chẳng nhẽ không có một chiêu số nào quang minh chính đại hay sao? Nhân phẩm như vậy, hắn như thế nào làm thượng tướng quân?

Đang lúc mọi người đều dùng ánh mắt khinh bỉ để nhìn vào hắn, Phương Tranh lại bắt đầu đắc chí, chậm chậm xoay người, tựa hồ như một vị tướng quân thắng trận cười trên lưng chiến mã nghênh đón binh sĩ hoan hô không bằng, đặt mông ngồi thẳng lên trên người của Lưu Tuyên Vũ.

Tiếp theo, cho dù bận rộn nhưng bộ dạng vẫn ung dung nhàn hạ, bỗng nhiên nhích động hai quyền đầu, một trái một phải không ngừng giã ở trên mặt Lưu Tuyên Vũ. Khiến cho Lưu Tuyên Vũ vốn đã trúng phải ám khí đang nằm trên mặt đất rên rỉ lại kêu thảm liên tục, thanh âm này vô cùng thê lương, nghe được mà người ta phải rợn sống lưng.

“ Có phục hay không?” Ưu thế đều nắm giữ trong tay cho nên Phương Tranh biểu tình đắc chí lớn tiếng quát to, bộ dạng mới vừa rồi chật vật chạy trốn chết sớm đã tan vào hư không.

“ Phục, phục! Tướng quân, ta phục rồi, phục rồi!” Lưu Tuyên Vũ hai mắt nhắm nghiền, nửa điểm giấy dựa cũng đều không dám, miệng không ngừng la hét liên tục

“ Nếu phục thì ngươi viết một chữ PHỤC trên mặt đất cho lão tử, còn phải kí tên làm bằng chứng nữa!” Phương Tranh đưa ra yêu sách vô lý.

“ Ha?” Lưu Tuyên Vũ ngạc nhiên, nhanh chóng nói: “ Tướng quân, ta có biết chữ đâu.”

“ Cái gì? Không biết chữ?” Phương Tranh ngẩn người, tiếp theo giận tím mặt: “ Không biết chữ còn dám đi đánh nhau? Người có biết xấu hổ hay không?”

Tất cả đám tướng sĩ đều nghẹn lời, người há lại có thể không biết xấu hổ mà đi hỏi người khác có biết xấu hổ hay không? Hơn nữa không biết chữ cùng đánh nhau có quan hệ sao?”

Phương Tranh không biết phản ứng của mọi người, vẫn chưa buông tha trên người của Lưu Tuyên Vũ, thẳng cho đến khi khuôn mặt của hắn sưng như cái đầu heo nửa tỉnh nửa mê, xác định hắn đã đánh mất năng lực chống cự, lúc này Phương Tranh mới thỏa mãn tâm nguyện, buông tay.

Thở hổn hển đứng thẳng thân mình lên, chứng kiến mấy vạn tướng sĩ ánh mắt đều theo dõi hắn, có phúc tap, có khinh bỉ, có khinh thị, tóm lại là không có một chút thiện chí nào.

Phương Tranh giống như một đại cô nương bị lưu manh sờ mó, hai tay che ngực, kinh hoảng kêu lên: “ Các người nhìn như vậy là có ý tứ gì?”

Mọi người im lặng không nói gì, đang cúi đầu nhìn vào thân ảnh Lưu Tuyên Vũ đang nằm hấp hối trên mặt đất. Phương Tranh bỗng nhiên cao hứng trở lại, đại hán cường tráng như thế đều bị lão tử công bình đánh gục, chẳng phải điều này đã chứng minh rằng lão tử còn tráng hơn hắn hay sao? Nghĩ đến đây tâm tình của Phương Tranh khoan khoái ngửa mặt lên trời cười dài ba tiếng, tiếng cười quanh quẩn không dứt ở trên giáo trường trống trải.

“ Bốn tướng quân ra trận đại thắng, các người không thể cho một tràng pháo tay biểu dương hay sao?” Phương Tranh trơ trên cười nói.

“ Bành bạch ba.” Vài tiếng vỗ tay thưa thớt vang lên, tựa hồ như không tình nguyện cho lắm.

Phương Tranh không hài lòng chau mày: “ Nhiệt tình một chút! Ngày mai tiếp tục mời các người một bữa rượu thịt, ăn no thì thôi, hoàng thượng mời khách!”

“ Ba ba ba ba!” Tiếng vỗ tay như sơn băng địa liệt, kéo dài không dứt. Tần Trọng cùng hơn mười vị tướng lĩnh ở trên đài sắc mặt lại càng thêm khó coi.

Tốt lắm! Chính là hiệu quả như thế này! Dùng lợi để dụ, dùng thực lực để uy hiếp, hết thấy đều không sợ đám tướng sĩ này không nghe lời.

Hiện tại lão tử chỉ còn kém một nước đó chính là lôi một người ra chém đầu lập uy.

Phương Tranh cười to vài tiếng bỗng nhiên sa sầm nét mặt, trầm giọng quát lớn: “ Tập hợp, xếp ngay ngắn thành hàng!”

Nói xong Phương Tranh nhanh chóng bước lên điểm tướng đài cao hai trượng.

Mấy vạn tướng sĩ nhanh chóng xếp thành hàng chỉnh tề, ánh mắt của mọi người đều nhìn chằm chằm vào Phương Tranh đứng ở trên đài.

“ Mọi người nghe cho rõ đây! Tất cả các người cũng đã được nhìn thấy tài năng của bốn tướng quân, đây là khóa học đầu tiên mà bốn tướng quân mới nhậm chức giáo huấn cho các người!”

Đám tướng sĩ đều ù ù cạc cạc không hiểu Phương Tranh đang nói chuyện gì, tức thì hắn trầm giọng giảng tiếp: “ Đó chính là không từ một thủ đoạn nào cả.”

“ Ta mặc kệ các người thường ngày ở trong quân luyện binh như thế nào, nếu các người đã ở dưới trướng của ta, như vậy ta nói cho các người biết, ta sẽ không quản các người chấp hành mệnh lệnh của thượng cấp như thế nào, mà ta chỉ xem các người có hoàn thành được mệnh lệnh này hay không mà thôi! Thứ mà bốn tướng quân cần chính là kết quả, không cần bẩm báo quá trình! Chỉ cần có thể đạt được mục đích, bốn tướng quân mặc kệ các người trong lúc chấp hành mệnh lệnh sử dụng những thủ đoạn thương thiên hại lý gì, cho dù là thủ đoạn đê tiện vô sỉ, miễn sao hoàn thành được nhiệm vụ thì tốt rồi.”

“ Phương tướng quân!” Một thanh âm giận dữ cắt ngang lời nói của Phương Tranh, hắn chăm chú nhìn lại, đã thấy có một gã phó tướng bộ dạng trung niên đi đến bên dưới đài, hai con ngươi âm trầm nhìn thẳng vào chính mình.

“ Phương tướng quân, ngài nói những lời này hoàn toàn đi ngược lại với những điều lệ luyện tập trong quân doanh, mặt tướng xin hỏi tướng quân, những lời này là ý tứ của ngài, hay là ý chỉ của hoàng thượng?”

Phương Tranh nhìn kĩ lại thì phát hiện người này đúng là cái gã đã nháy mắt ra hiệu cho Lưu Tuyên Vũ, âm thầm khuyến khích hắn cùng mình so đấu, nhất thời nộ hỏa trong lòng Phương Tranh dâng cao vạn trượng, con mẹ nó! Không cho các người nhìn một chút nhan sắc thì các người lại muốn khi dễ lão tử có phải không? Người đã bước ra, vừa vặn hôm nay lão tử dùng người để lập uy ngay tại đây!

Phương Tranh lạnh giọng hừ nói: “ Người là người phương nào?”

Viên phó tướng ở dưới đài tùy tiện chấp tay một cái, ngạo nghễ nói: “ Mặt tướng là phó tướng Thành Phòng quân, Thẩm Tín.”

“ Thẩm Tín, người đang nghi ngờ lời nói của bốn tướng quân có phải hay không?” Phương Tranh ánh mắt sắc lạnh hỏi.

Thẩm Tín âm trầm đáp: “ Mặt tướng không dám! Nhưng trong quân doanh của Hoa triều chúng ta, ngoại trừ những bài huấn luyện thường ngày của các binh sĩ, thì thượng cấp truyền dạy đều là đạo lý yêu dân như con, mà tướng quân mới nhậm chức khóa đầu tiên không ngờ lại giảng giải đạo lý không từ bất cứ một thủ đoạn nào, như thế, quân pháp của quân ta ở chỗ nào? Luật lệ ước thúc binh sĩ ở chỗ nào? Mặt tướng muốn thỉnh giáo tướng quân, những lời nói này của tướng quân, đã được thái tử điện hạ cho phép hay chưa?”

“ Thái tử điện hạ?” Phương Tranh sắc mặt trầm xuống: “ Thẩm Tín, người không đề cập tới hoàng thượng, mà lại nói thái tử điện hạ, phải chăng ý người muốn nói chi quân đội này vốn là thuộc quyền quản chế của thái tử, đội quân của thái tử điện hạ? Người có ý tứ gì?”

Thẩm Tín mi mục chau lại, hừ lạnh nói: “ Mọi người đều biết hiện giờ hoàng thượng bệnh nặng, thái tử điện hạ thay mặt giám quốc, tổng quản chế quân sự cùng chính trị yếu vụ đều do một mình thái tử đảm đương! Mặt tướng nói thái tử điện hạ, chẳng lẽ có gì sai lầm rồi hay sao?”

Phương Tranh cao cao tại thượng đứng ở trên điểm tướng đài, cúi đầu lạnh lùng nhìn Thẩm Tín, trong lòng nộ ý trùng thiên.

Đám tướng lĩnh này quả nhiên vô pháp vô thiên! Hoàng thượng còn chưa băng hà, bọn hắn cứ nhiên dám đem chi quân đội này trực tiếp chụp lên đầu của thái tử, tương lai nếu như có thay đổi ngôi vị thái tử, bảo sao đám người này lại không dám tạo phản đây?

“ Thẩm Tín, nếu người cùng bốn tướng quân đàm luận quốc pháp, như vậy bốn tướng quân hỏi người, trong quân pháp có bảy mươi điều, năm mươi bốn trăm, người có thể đáp được hay không?” Phương Tranh ánh mắt đã muốn híp lại thành một đường chỉ nhỏ, âm thầm nói.

Thẩm Tín ngẩn người, lập tức lớn tiếng nói: “ Đương nhiên đáp được.”

Phương Tranh lạnh lùng nói: “ Tốt lắm, điều thứ bốn trong quân pháp như thế nào? Người lớn tiếng nói cho bốn tướng quân nghe!”

Thẩm Tín theo bản năng bật thốt lên nói: “ Buông lời gièm pha, oán hận chủ tướng, không nghe ước thúc, không chịu quản chế, những điều này liên vi phạm quân pháp, người nào phạm phải tất mang ra chém đầu thị uy trước toàn quân...” Bỗng nhiên Thẩm Tín cảm nhận được tình huống bất hảo, hai mắt trợn trừng nhìn Phương Tranh.

Phương Tranh cười lạnh nói: “ Trí nhớ của người không sai nha, tốt lắm, tốt lắm!”

Thẩm Tín giận dữ đáp: “ Tướng quân nói vậy là có ý tứ gì? Phải chăng ngài muốn đem mặt tướng ra chém đầu trước toàn quân hay sao? Mặt tướng chưa từng vi phạm vào điều luật nào của quân pháp cả?”

“ Người không phạm sai lầm? Trước mặt hàng vạn huynh đệ tướng sĩ người ngang nhiên dám nghi ngờ lời nói của bốn tướng quân, điều này chẳng lẽ còn không tính là phạm phải quân pháp sao? Hay là phải đợi cho người đặt bả dao lên cổ bốn tướng thì mới tính?” Nói xong Phương Tranh quét mắt nhìn Tần Trọng ở bên dưới liếc mắt một cái, thấy biểu tình của hắn vẫn trang nghiêm như cũ, hai mắt nhìn thẳng, mặt không có một chút đổi sắc, đối với sự tình phát sinh chung quanh chính mình coi như hồn nhiên không biết.

Rốt cuộc hắn đang suy nghĩ cái gì?

Phương Tranh cắn răng một cái, mẹ nó! Mặc kệ! Hôm nay nếu lão tử không giết tên Thẩm Tín này lập uy, tương lai sao có thể nắm giữ được chủ quyền tại chi quân đội này? Hôm nay Thẩm Tín nhất định phải chết!

“Người chấp pháp trong quân ở chỗ nào?” Phương Tranh quát to.

Trong đội ngũ có hai gã hiệu úy liếc mắt nhìn nhau một cái, nhanh chóng sải bước tiến lên phía trước, ôm quyền lớn tiếng nói: “Có mặt tướng!”

“Thẩm Tín chống đối chủ tướng, cứ nhiên dám hoài nghi mệnh lệnh của thượng cấp, thân đã phạm phải quân pháp, mau đem hắn lên điểm tướng đài, chém!” Phương Tranh trong mắt lộ ra sát khí, bạo thanh quát lớn.

Lời vừa nói ra toàn quân xôn xao, đám tướng sĩ nhìn vào Phương Tranh nhất thời trong ánh mắt đã tràn ngập kính sợ.

Hai gã hiệu úy nhận mệnh một tiếng vang rền, một trái một phải chia nhau kẹp bên người của Thẩm Tín. Lúc này Thẩm Tín sớm đã sợ tới mức mắt không còn chút máu, thở không ra hơi, hai viên hiệu úy đem hắn lôi lên điểm tướng đài, sau đó một cước đạp vào khuỷu chân của hắn, khiến cho hắn quỵ xuống hướng mặt về phía các binh sĩ.

Bên dưới đài, chúng tướng sĩ kinh sợ không chừng ngơ ngẩn nhìn Phương Tranh.

Vị Phương tướng quân cột nhả này nói đến giết người thật sự là nghiêm túc nha! Thẩm Tín đường đường là phó tướng Thành Phòng quân, trong quân doanh chỉ đứng sau Tần Trọng, không nghĩ tới Phương tướng quân nói chém, liền chém luôn a.

“Phương Tranh! Người ở trong quân mà dám can đảm chém phó tướng thiện chiến, nếu thái tử điện hạ biết được, tất sẽ không buông tha cho người!” Thẩm Tín quỳ gối trên đài, cất lực giãy dụa la lối om sòm.

Phương Tranh cười lạnh: “Hoàng thượng tuy rằng bệnh nặng nhưng ngài vẫn là hoàng thượng, là thượng cấp tối cao của Thành Phòng quân, người luôn mồm ám chỉ thái tử rõ ràng là có mưu đồ bất chính! Lão tử khép cho người thêm cái tội danh, mưu đồ tạo phản!”

Đột nhiên thanh âm của Tần Trọng ở phía bên dưới đài truyền đến, hét lớn: “Phương tướng quân chậm đã...!”

Phương Tranh hung quang trong mắt chợt hiển lộ, đối với thanh âm của Tần Trọng nhắm mắt làm ngơ, hướng hai gã hiệu úy chấp pháp quát lớn: “Trảm!”

Ánh đao chớp nhoáng như ánh tuyết xẹt qua cổ Thẩm Tín, nhất thời chiếc đầu của Thẩm Tín phọt lên không trung, tiếp theo giống như một trái banh lăn lông lốc trên khoảng đất trống trước điểm tướng đài. Máu tươi trên thi thể không ngừng phun ra như suối, toàn thân không tự giác được mà run rẩy vài cái, sau đó rốt cuộc nặng nề đổ gục xuống ở trên sàn điểm tướng đài.

274. Chương 259: Hạch Tội

Đầu lâu của Thẩm Tín rơi xuống đất, mấy vạn binh sĩ nhất thời ồ lên, bọn họ tưởng cho rằng Phương Tranh nói muốn chém Thẩm Tín, chỉ là hù dọa hắn mà thôi, lại không nghĩ rằng, vị tướng quân thích cột nhả, không hề nghiêm túc này trở mình trở mặt còn nhanh hơn lật sách, không ngờ thật sự nói chém liền chém, dù là tướng quân Tần Trọng dưới đài cũng không ngăn được.

Các tướng sĩ bị chấn động thật sâu, xưa nay hình phạt bên trong quân doanh dù rất nặng, rất nhiều thời gian vì cần duy trì trật tự trong quân doanh, bảo chứng sĩ khí binh sĩ ngẩng cao, thường thường phải cần nhờ giết người để làm kinh sợ những ai không an phận bên trong quân doanh.

Phòng thủ thành vệ quân nhập ngũ nhiều năm, nếu nói hình phạt, cũng không phải không có, các tướng sĩ phạm sai lầm, nhiều lắm cũng chỉ cột vào cột cờ để phơi nắng, có lẽ đánh quân côn, hay roi gì đó, cũng rất ít có người vì tiểu sai lầm chống đối chủ tướng như thế mà bị chém đầu.

Rất bất hạnh, Thẩm Tín tướng quân là tên quỷ không may đầu tiên bị Phương Tranh chém đầu lập uy.

Các tướng sĩ nhìn Phương Tranh với ánh mắt hoàn toàn thay đổi, từ khinh thị và cười nhạo, trở nên dần dần tràn ngập kính nể.

Bọn họ phảng phất hiện tại mới hiểu được hàm nghĩa thân phận của Phương Tranh. Thanh niên trẻ tuổi xuất ra chiêu hầu tử trộm đào, phun nước miếng, tạt vôi, đánh nhau toàn bộ dùng chiêu số hạ lưu, hẳn cũng là tướng quân khâm mệnh của toàn bộ phòng thủ thành vệ quân của kinh thành, tại trong quân doanh, hẳn định đoạt hết thảy, đứng sau lưng hắn, chính là hoàng đế của Hoa triều.

Đầu của Thẩm Tín lẳng lẳng nằm trên sàn vật, không ai dám tiến lên nhặt xác, con mắt hắn mở thật to, trong mắt tràn ngập vẻ kinh ngạc không dám tin tưởng, phảng phất còn chưa tin Phương Tranh dám thực sự một đao chém hắn.

Nhìn cái đầu chỉ trong một nén nhang trước đây vẫn còn sống sờ sờ, các tướng sĩ đều cảm giác được lạnh lẽo cả người, bọn họ rõ ràng đã biết, cái gì gọi là quân pháp như sơn, cái gì gọi là lệnh ra phải làm.

Nhìn thần sắc các tướng sĩ, Phương Tranh thỏa mãn gật đầu, mục đích của hắn đã đạt được.

“ Còn có ai muốn nghi vấn bốn tướng quân không?” Trên đài điểm tướng cao cao, Phương Tranh ngưng mắt nhìn chung quanh, trầm giọng hỏi.

Sàn vật rộng lớn im lặng như tờ, các tướng sĩ đứng thật thẳng tắp, con mắt nhìn thẳng phía trước.

“ Nếu không ai lên tiếng, bốn tướng quân còn nói vài câu.” Phương Tranh dừng một chút, hướng dưới đài nhìn lướt qua, trầm giọng nói: “ Các người phải nhớ kỹ! Quân lệnh như sơn, quân pháp, càng như núi! Tham gia quân ngũ không phải vì kiếm cơm ăn, mà là phải thời khắc chuẩn bị cho chiến tranh! Các người mỗi tháng ăn cơm, lĩnh quân lương, là ai phát cho các người? Đều không phải do thủ trưởng của các người, cũng không phải thái tử, mà là hoàng thượng! Hoàng thượng tự tay viết thánh chỉ, quân lương mới có thể từ trong quốc khố phân phối đi ra, phát đến trên tay các người, ăn bổng lộc của quân, phải trung quân, chỉ có vua của một nước, mới tài năng để quân đội vì ngài thuận phục, các người không biết chữ không sao, nhưng những đạo lý này, cũng không thể không rõ ràng!”

Các tướng sĩ nghe vậy thần tình khác nhau, có người dăm chiêu, có người vẻ mặt chẳng đáng, càng nhiều là đáng đáp không có phản ứng gì.

Trong lòng Phương Tranh thở dài, nếu muốn thuận phục mấy vạn tướng sĩ này, đều không phải giết một người dọa dọa bọn họ đơn giản như vậy, phải thêm thời gian, tiến hành theo chất lượng mới được, không phải trong một sớm một chiều có thể thành công.

Thế nhưng, sự biến đổi lớn trong kinh thành đã gần đến trước mắt, hắn còn bao nhiêu thời gian đi thu phục bọn họ?

Trong quân trường cực lớn, Phương Tranh và Tần Trọng ngồi đối diện nhau.

Con mắt Tần Trọng khẽ khép lại, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, phảng phất như đang nhập định. Trong quân trường chỉ có hai người bọn họ, bầu không khí dị thường trầm mặc, hai người cũng không biết đang nghĩ chuyện gì.

Một lúc lâu, Tần Trọng thở dài, mở mắt lẳng lẳng nhìn Phương Tranh, thản nhiên nói: “ Tướng quân, thứ cho mặt tướng nói lời không nên nói, người hôm nay, thật không nên giết Thẩm Tín.”

Phương Tranh sớm bị bầu không khí trong quân trường khiến cho tâm tình phi thường áp lực, thấy Tần Trọng đã mở miệng trước, áp lực không khỏi giảm xuống, nghe vậy thở dài nói: “ Ai! Ai nói là không phải? Thanh niên nhân, thật quá không ổn trọng.”

Tần Trọng không nói gì.

Phương Tranh nhìn hắn chớp mắt cười nói: “ Tần tướng quân, người vì sao nói ta không nên chém Thẩm Tín?”

Tần Trọng biểu tình khổ sở nói: “ Thẩm Tín, chính là tâm phúc của thái tử, người..Ai! Thế nhưng lần này người triệt để đắc tội thái tử rồi.”

Phương Tranh cả kinh, lập tức thoải mái, từ lúc thái tử ở trong triều đình đề cử mình xử lý vụ án Diệp Văn Giang bị hại thì song phương đã rốt cục trở mặt, giết Thảm Tín cũng không trọng yếu, đã bị ngựa ngáy, thêm con rận cũng không ngựa hơn bao nhiêu. Dù sao hắn cùng với thái tử đã rơi vào cục diện không chết không ngớt.

Phương Tranh hì hì cười nói: “ Tàn tướng quân, trong quân trưởng chỉ có người ta hai người, người sáng không nói tiếng mờ ám, người, cũng là tâm phúc của thái tử phải không?”

Tần Trọng nghe vậy mấp máy môi, nhưng một câu cũng nói không nên lời, lập tức cụt hứng cúi đầu, trong mắt xẹt qua vẻ thống khổ sâu sắc.

Phương Tranh xem trong mắt, cười nói: “ Tàn tướng quân, chim khôn chọn cành mà đậu, lời này thật không sai, thế nhưng cành cây của thái tử điện hạ rốt cục có phải là đầu gỗ tốt hay không, thì không thể biết, nếu Tàn tướng quân muốn đứng thật vững vàng, không ngại tìm thêm một cành cây khác thử xem, ta nghĩ hiện tại cành cây ta đang đứng mới là rắn chắc.”

Tần Trọng lắc đầu, cái gì cũng không nói, thần sắc lập tức trở nên kiên nghị, thản nhiên nói: “ Tướng quân, việc này không cần nhắc lại, Tần mỗ làm việc tự có đúng mực.”

Phương Tranh cứng lại, thấy hôm nay cùng hắn nói không ra kết quả, không khỏi có chút cảm giác thất bại.

Nhưng hôm nay đến quân doanh rốt cục có chút thu hoạch, tuy nói vị tướng quân như hắn không được các tướng sĩ nhận thức đồng tình, nhưng chỉ ít Phương Tranh để cho bọn họ hiểu được đạo lý quân pháp như núi, sau đó bọn họ nếu bị người kích động mưu phản, phải nên suy nghĩ hậu quả một chút, tấm gương Thảm Tín vẫn còn hiện rõ.

Giống như tùy ý vận thất lưng đứng dậy, Phương Tranh cười nói: “ Hôm nay bốn tướng quân chủ yếu là đến nhận thức với các vị một chút, sau này chúng ta thường xuyên đi lại, ha ha, bốn tướng quân đã mệt mỏi, nên hồi phủ, qua mấy ngày trở lại thăm mọi người.”

Tần Trọng đứng dậy, không kiêu ngạo không siểm nịnh đưa Phương Tranh ra quân trưởng.

Phương Tranh đi rồi, hơn mười tướng lĩnh cao cấp của phòng thủ thành vệ quân cùng nhau đi vào trong quân trưởng, vội la lên: “ Tàn tướng quân, tiểu nhi vô sỉ họ Phương này thật quá đáng! Có chuyện có thể nhẫn, có chuyện không nhẫn được.”

“ Các người muốn làm gì hắn?” Tần Trọng nhàn nhạt liếc mắt nhìn bọn họ: “ Ở trong quân doanh giết hắn sao?”

Tên tướng lĩnh nhe răng cười nói: “ Tướng quân, chỉ cần ngài ra lệnh, mặt tướng lập tức mang binh phục kích bên ngoài quân doanh. Quân hắn là ai, không cho chạy thoát!”

“ Hồ đồ!” Tần Trọng nổi giận quát nói: “ Giết hắn xong thì sao? Trực tiếp khởi binh tạo phản? Người cũng biết trong mắt hoàng thượng hắn trọng yếu bao nhiêu đúng không? Dù thái tử cũng phải nhường hắn ba phần, người dám giết hắn?”

Các tướng lĩnh nghe vậy phần nộ cúi đầu không nói.

Tần Trọng tay cầm chuỗi kiếm, chậm rãi bước đi tới trước cửa quân trưởng, nhìn mặt trời đang lặn dần về phía tây đến xuất thần, một lúc lâu, hắn chợt than thở: “ Điều nói thời thế tạo anh hùng, người này tuy không phải anh hùng, nhưng thời thế trong kinh lại vì hắn mà biến, tương lai, lại không biết sẽ biến đến thể nào.”

Phương đại tướng quân không phải anh hùng kia mang theo sát thủ ca ca cùng mấy trăm tên thị vệ nghênh ngang tiêu sái đi ra cửa quân doanh. Vừa leo lên xe ngựa, buông màn xe, biểu tình tươi cười của Phương Tranh bỗng nhiên biến sắc, gương mặt trở nên tái nhợt, hai mắt lộ ra kinh khủng và sợ hãi, mồ hôi lạnh toát đầy trên trán.

Sát thủ ca ca kinh ngạc, bật người cảnh giác tìm kiếm một phen bên trong xe ngựa, nhưng không hề phát hiện ra chuyện gì nguy hiểm, không khỏi hỏi: “ Người làm sao vậy? Sắc mặt còn xấu xí hơn cả người chết?”

Phương Tranh không phản ứng hẳn, liên tiếp giục nói: “ Nhanh! Nhanh đánh xe, bọn thị vệ chạy bộ theo, nhanh!”

Xe ngựa vội chạy nhanh, lúc này Phương Tranh mới thở phào nhẹ nhõm, lau mồ hôi lạnh nói: “ Mẹ nó! Thật dọa chết người!”

Sát thủ ca ca kỳ quái nói: “ Rốt cục người làm sao vậy?”

Khuôn mặt tuần tú của Phương Tranh suy sụp, khóc tang nói: “ Làm sao vậy? Ngay trước mặt năm vạn người, lão tử giết một viên tam phẩm phó tướng, còn ở trước mặt bọn họ điều võ dương oai, người có từng trải qua loại chuyện này bao giờ chưa?”

Sát thủ ca ca nghe vậy bật cười, lắc đầu thành thật thừa nhận: “ Không có. Không thể không nói, người đúng là đủ gan!”

Phương Tranh được khích lệ, vui vẻ mặt mày rạng rỡ nói: “ Phải? Xem ta có phải đặc biệt có khí chất nam nhân, nhưng nữ nhân vừa thấy giống như bị ăn xuân được, tự động cởi quần áo?”

Sát thủ ca ca trợn mắt, quyết định không nhìn hẳn.

Sau khi đi xa một đoạn đường, Phương Tranh vẫn lo lắng xóc màn xe, phân phó thị vệ nói: “ Ai, phái vài người, trở về tìm hiểu một chút, nhìn có đại đội nhân mã đuổi theo hay không, nếu có mọi người nên nhanh chân chạy thôi.”

Sát thủ ca ca ngồi trong xe, dở khóc dở cười nói: “ Rốt cục là người đang làm gì? Ở trong quân doanh giống như ăn tim gấu gan báo, không nói hai lời liền đem phó tướng của người ta đi chém, hiện tại lại hoảng sợ giống như tang gia to lớn, nếu làm, sao không thần nhiên mà chống đỡ?”

Phương Tranh lệ nóng doanh tròng: “ Sát thủ ca ca, người nói thật nhẹ! Năm vạn người! Một người phóng rầm đều có thể thổi ta bay ra biển!”

“ Người đã sợ như thế, vì sao ở trong quân doanh lại chém Thẩm Tín?”

Phương Tranh thở dài nói: “ Ta không phải là nhất thời xung động sao, ai bảo tên kia cứ đeo theo làm khó ta? Đây không phải tự mình đưa lên cửa tìm chết sao? Người giang hồ xưng ta là Ngọc Diện Phi Long, Thanh Long sơn nhị đương gia, nếu bị người khinh thường đến mức không dám phóng rầm một cái, sau này ta làm sao còn có thể lẫn lộn ở trên giang hồ?”

Nói đến Thanh Long sơn, trong lòng Phương Tranh đột nhiên tê rần. La Nguyệt Nương có khỏe không? Nàng còn cùng thổ phỉ Thanh Long sơn đánh cướp không?

Nghĩ nghĩ, Phương Tranh lại phẫn hận lên, con quỷ nhỏ đem lão tử chơi xong, vỗ vỗ cái mông lại tiêu thất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, trên đời nào có chuyện tiện nghi như thế? Chờ giải quyết xong thái tử, cần phải lên Thanh Long sơn một lần, chuyện này nếu nàng không phụ trách, ta không để yên cho nàng! Ta sẽ phát truyền đơn khắp đường cái, lên án hành vi ác liệt khi vứt bỏ ta!

Phương Tranh trở về phủ, đối với cử động chém Trần Tín hôm nay vẫn đang có điểm canh cánh trong lòng, ngoài miệng nói xong cứng rắn, nhưng dù sao cũng đã đắc tội thái tử gắt gao, với tính tình khéo đưa đẩy của Phương Tranh, thật là có điểm khó chịu.

Phương Tranh đang do dự, nếu không tối nay ta mua chút lễ vật đến phủ thái tử bồi một lễ cho hẳn, nói vài câu mềm lòng?

Nói vậy thái tử cũng không có khí độ lớn tới như thế, chỉ vài câu nói hẳn sẽ tha cho mình, ngẫm lại thôi quên đi, tiết kiệm luôn tiền mua lễ vật, gần đây nghèo lắm nha.

Thấy gương mặt xinh đẹp tươi cười của các lão bà, Phương Tranh bật người ném tung tâm sự ra sau đầu, sợ cái gì! Nếu thật sự đi đến đường cùng, thì thu thập hành lý toàn gia chạy ra kinh thành, có tiền thiên hạ nơi nào không thể đi? Để làm chi phải ngồi yên trong kinh thành hồ hồ chờ ăn đao?

“ Phu quân, người mặc vào nhung trang thật tuần tú, hôm nay đi quân doanh tất cả đều thuận lợi?” Trường Bình cẩn thận tỉ mỉ tiến lên, ôn nhu giúp hẳn cởi áo giáp.

Nhắc tới chuyện này, Phương Tranh nhin không được mặt mày hớn hở, cổ ưỡn cơ ngực không quá cường tráng, nói khoác: “Phu quân của các nàng, hôm nay ở tại quân doanh chém một người, lợi hại chưa?”

Vừa nói Phương Tranh còn giống như thị ụy nhìn Trường Bình nướng mày.

Các nàng nghe vậy, tất cả đều mặt hoa thất sắc, trong đôi mắt to tràn đầy sùng bái và sợ hãi, tôn nghiêm nam nhân của Phương Tranh tăng vọt chưa từng có.

“Hừ hừ, sợ rồi sao?”

Các nàng giống như gà mổ thóc gật đầu.

“Vậy còn không nhanh đáp ứng cho La Nguyệt Nương vào nhà chúng ta?” Phương Tranh ưỡn ngực, mắt hổ trừng, vương bá khí bốn phía. Không mất thời cơ nhờ dư ụy, nhân cơ hội đưa ra điều kiện.

Ánh mắt sùng bái của các nàng trong nháy mắt biến mất, biểu tình khôi phục bình thường, không có việc gì lần lượt đi ra ngoài.

“Nghĩ cũng đừng nghĩ!” Biểu tình Trường Bình ngạo mạn, phong tình vạn chủng lắc leo eo nhỏ, đi ra thương hào tra sổ sách.

Khuôn mặt tuần tú của Phương Tranh lập tức liền suy sụp, lôi kéo bàn tay của Phương tỷ cầu xin, khóc nói: “Phương tỷ, nàng hiểu rõ ta nhất, đều nói phu vì thê cương, nàng giúp ta nói một chút đi.”

Bàn tay Phương tỷ rút lại, trợn mắt nói: “Không rảnh! Ta muốn đi Ngọc Như Trai để ý buôn bán.”

Phương Tranh lôi kéo Tiểu Lục, cười lấy lòng nói: “Tiểu Lục, gần đây nàng đẹp hơn rất nhiều nha, vóc người cũng càng ngày càng tốt, giống như một quả đào chín, làm cho nhin không được muốn cắn một ngụm, không không không, nàng đừng hiểu lầm, ta nói quả đào không phải chỉ ngực của nàng, là nói gương mặt nàng.”

Tiểu Lục cười khanh khách nói: “Thiếu gia, ngài nói những lời nói với ta chỉ vô dụng, ta không giúp đỡ được ngài.”

Tiểu Lục nhanh nhẹn bỏ đi.

“Yên Nhiên.” Phương Tranh như gặp cứu tinh, lôi kéo bàn tay nhỏ bé của nàng nắm chặt không tha: “Yên Nhiên, trong số các lão bà, ta hiểu rõ nàng nhất, nàng ở trong lòng ta giống như ngôi sao trên bầu trời, sáng ngời...”

Yên Nhiên cười đến ngứa tới ngứa lui, bưng cái miệng nhỏ nhắn, bánh ít đi bánh qui lại, khen: “Phu quân, ngài ở trong tinh thần và thể xác của thiếp, tựa như tuyết trắng...”

“Trắng noãn, thuần khiết?” Lão bà này tương đối thật tình mắt.

“Vào mùa hạ thì tan rồi.”

Buổi lâm triều ba ngày sau.

Bầu không khí bên ngoài kim loan điện nặng nề, trong lòng mỗi người như đè ép khối đá lớn, dù khí trời sáng sủa cũng trở nên mưa dầm liên miên. Toàn bộ hoàng cung mơ hồ mang theo một cổ ý tứ như gió thổi mưa giông trước cơn bão.

Sắc mặt các đại thần cũng âm trầm giống như khí trời, chân mày cau chặt, không nói một lời ngồi trong phòng nghỉ bên cạnh kim loan điện, đợi thái giám triệu vào triều.

Phương Tranh thân mặc triều phục, miệng ậm ừ một ca khúc rảo bước đi vào phòng nghỉ, liền phát hiện bầu không khí không thích hợp.

“Yêu, các vị đại nhân, hôm nay các người làm sao vậy? Thường ngày vui cười cả sảnh đường, hôm nay vì sao lại không được tự nhiên?” Phương Tranh cười cùng các đại thần chào hỏi.

Các đại thần nhìn thấy Phương Tranh, đều miễn cưỡng cười chấp tay, lập tức lại lâm vào trầm mặc.

Lẽ nào đám lão già này tối hôm qua không giải quyết được chuyện phòng the tập thể? Phương Tranh ác ý suy nghĩ.

Bọn họ không được cũng không quan hệ, bốn đại nhân được là tốt rồi.

Lúc này tiếng nói của tiểu thái giám lạnh lạnh bên ngoài phòng: “Hoàng thượng lâm triều, các quan viên triều bái.”

Các đại thần vội vàng chỉnh lại y quan, tay cầm tuân bản, thông thả đi ra phòng nghỉ, không nhanh không chậm đứng ngoài kim loan điện, án quan giai phẩm cấp xếp hàng, chậm rãi đợi hoàng thượng lâm triều.

Trọn bộ trình tự lâm triều làm xong, tiểu thái giám quơ phất trần, đứng dưới ngai vàng, cao giọng quát: “Có chuyện khởi tấu, không chuyện bãi triều.”

Gương mặt các đại thần âm trầm, không người bước ra, bầu không khí áp lực trầm trọng, đầy rẫy toàn bộ đại điện, làm kẻ khác cảm thấy hít thở không thông. Chỉ có Phương Tranh vẫn vô tư bái xong liền đứng dựa vào cây cột, lười biếng ngáp dài, thẳng xem kim loan điện giống như phòng ngủ trong nhà mình.

Hôm nay bầu không khí có chút không đúng, có thể có việc gì phát sinh hay không? Trước khi ngủ gật, ý niệm này chợt lóe qua trong đầu Phương Tranh, lập tức liền chìm vào mộng đẹp.

Tối hôm qua lại một đêm xuân, lặn qua lặn lại mới nhắm mắt, quá mệt mỏi. Chuyện lớn thế nào cũng để cho lão tử ngủ một giấc rồi hãy nói.

Gương mặt hoàng thượng không chút biểu tình ngồi trên ngai vàng, mắt rồng khe khẽ, giống như nhập định.

Thái tử ngồi ngay ngắn bên dưới, dáng vẻ uy nghiêm, cử chỉ ưu nhã.

Một lúc lâu, một lão đại thần bước ra khỏi hàng, trầm giọng nói: “Cựu thần có chuyện khởi tấu!”

“Chuẩn!”

Người này là Ngự Sử Thai Ngự Sử Trung Thừa, tên là Trịnh Nho.

Trịnh Nho tay cầm tuân bản, quỳ tấu nói: “Cựu thần có tấu chương dâng trình hoàng thượng, nói việc “Thỉnh truat thái tử sơ” thỉnh hoàng thượng ngự lãm!”

Lời vừa nói ra, cả triều ồ lên. Các đại thần biểu tình khác nhau, trong đại điện nhất thời một mảnh ông ông nghị luận.

Rốt cục phát động rồi sao? Đã lâu như vậy, hoàng thượng và thái tử luôn tranh đấu, hôm nay bắt đầu, liền dần dần di động ra mặt ngoài rồi? Tất cả mọi người đều là hạng người lão gian cự hoạt, tất nhiên là hiểu rõ, nếu không người ở sau lưng trợ giúp, Trịnh Nho không có khả năng thượng tấu chương, càng không thể ngay trước mặt thái tử và các quan viên, cáo buộc thái tử.

Chỉ là hoàng thượng có nắm chắc sao?

Các đại thần nghị luận đồng thời đều đưa ánh mắt nhìn lên hoàng thượng đang ngồi trên ngai vàng, cùng thái tử sắc mặt đã trở nên cứng nhắc nhưng phải duy trì vẻ mỉm cười phong độ.

Tiểu thái giám bên dưới đi tới, tiếp nhận tấu chương trong tay hắn, sau đó cung kính trình cấp hoàng thượng.

Hoàng thượng lật xem tấu chương, vẻ mặt nghiêm nghị, không nói được một lời.

Trịnh Nho tại đại điện tiếp tục nói: “Cựu thần hạch tội thái tử, có bốn tội: Thứ nhất, tư kết kết đảng, thứ hai, đức hạnh không tốt, thứ ba, soán quyền loạn quân, thứ tư, chiếm đất chiếm điền.”

“Từ lúc mười năm trước, sau khi thái tử được sắc lập, hắn liền chung quanh xâu chuỗi cùng các quan viên trong kinh thành, năm ngoái thái tử giám quốc tới nay, càng trắng trợn kết đảng, bài xích dị kỷ, đả kích đồng liêu, nhân cơ hội Phan đảng trừ diệt, triều đình trống rỗng, trắng trợn đề bạt quan viên thân tín vô năng, khiến bầu không khí trong triều đình đại biến, ẩn hiện theo bước của Phan nghịch muốn độc bá triều đình.”

“ Trong phủ thái tử, nuôi dưỡng ca cơ vũ nữ xinh đẹp tới mấy trăm người, thái tử mỗi ngày tận tình hoan đàm, thanh sắc khuỷu mã, có cử chỉ hoang dâm vô độ, tương lai sẽ không phải là một minh quân.”

“ Từ khi thái tử giám quốc tới nay, quân chính yếu vụ tụ tập trong tay, vốn không thích hợp, nhưng thái tử lại được thánh chỉ, liền mưu toan xếp tướng lĩnh thân tín vào trong bốn quân quanh kinh thành, không biết lại có cơ tâm gì trong đó.”

“ Cựu thần trải qua điều tra nghe ngóng liền lý giải được, trong mười năm thái tử được sắc lập, dùng quyền thế mạnh mẽ thu tóm lãnh địa vạn mẫu, khiến mấy vạn bách tính rời xa quê nhà, không nơi chốn về, thậm chí còn bán con trai lẫn gái, thật là vô đức. Thái tử vô đức, hoang dâm vô độ, tương lai nếu thành hoàng đế, thật không phải là phúc của hàng vạn hàng ngàn bách tính, vì vậy cựu thần thỉnh cầu phế truất thái tử, lập thái tử khác.”

Trịnh Nho nói năng có khí phách, dường như ngay mặt nước bình tĩnh nhấc lên sóng gió tận trời, nhất thời triều đình ồn ào, cả triều văn võ cùng khiếp sợ, đồng thời cũng bị cuộc tranh đấu đột nhiên phát động khiến cho có chút không biết làm sao.

Trầm mặc, bên trong kim loan điện lâm vào sự trầm mặc giống như côi chết. Thái tử xanh mặt, nắm chặt nắm tay, oán độc nhìn chằm chằm Trịnh Nho đầy mặt nghiêm nghị đang quỳ dưới điện.

Các đại thần không ai đi ra, gương mặt bọn họ mang theo vẻ khiếp sợ, đang yên lặng tiêu hóa đại sự chợt tới này.

Bên trong đại điện lặng ngắt như tờ, chỉ có loáng thoáng nghe được một âm thanh chậm rãi mà đều đều, ổn định mà liên miên...

Tiếng ngáy?

Về mặt các đại thần sợ hãi cả kinh, ngạc nhiên quay đầu nhìn lại, đã thấy bên cây cột cách cửa đại điện không xa, tướng quân thủ bị kinh thành, người có trách nhiệm giám sát các quan viên trong triều, thế tập Trung Dũng Hầu gia Phương Tranh Phương đại nhân.

Đang dựa vào cây cột, ngủ say sưa say sưa, mặt lộ ra dáng tươi cười dâm dăng, khoe miệng thậm chí chảy xuống nước bọt, không biết đang nằm mộng đẹp gì.

“ Phương Tranh! Người quá làm càn!” Hoàng thượng hung hăng vỗ tay vịn ngai vàng, tức giận hét lớn.

275. Chương 260: Phát Sinh Tiền Thân Hậu Sự

Hoàng thượng gầm lên, giống như một tiếng sấm giữa khoảng không, bên trong kim loan điện yên tĩnh quanh quẩn không ngừng, Phương Tranh đang dựa vào cây cột ngủ thật nhẹ nhàng vui vẻ hưởng vị ngọt ngào bị dọa đến lão đảo, thiếu chút nữa té dài lên mặt đất.

“ Ai? Ai kêu ta?” Phương Tranh mở con mắt đang kinh khủng, mờ mịt nhìn chung quanh.

Nhìn dáng dấp bại hoại hỗn trưởng của Phương Tranh, hoàng thượng tức đến muốn nghẹt thở, giận dữ nói: “ Trẫm đang gọi người, lăn ra đây cho trẫm!”

Phương Tranh sợ đến nhất thời giật mình, vội vàng chạy ra khỏi hàng, bi thanh hô to nói: “ Hoàng thượng hoàng thượng, vi thần oan uổng! Vi thần trong sạch...”

Các đại thần ngạc nhiên, Trịnh Nho đang buộc tội thái tử, người không liên quan gì, người kêu oan gì chứ?

Hoàng thượng từ lâu đã biết bệnh cũ của Phương Tranh, bất luận là sự tình gì, không quan tâm chuyện tìm hiểu cho rõ ràng, lớn tiếng kêu oan trước đã, đây là một trong những cách sinh tồn bảo mệnh của Phương Tranh.

Hoàng thượng nghe vậy càng giận dữ không nén nổi, quát to: “ Câm miệng cho trẫm!”

“ Không phải đâu, hoàng thượng, thực sự không liên quan đến vi thần, vi thần là trong sạch.” Phương Tranh vẫn chìm đắm trong việc kêu oan không thể thoát ra được.

“ Còn giả bộ trò này, trầm liền cho người ăn trượng.” Sắc mặt hoàng thượng sầm xuống.

Phương Tranh nghe vậy cả người run lên, bật người ngừng kêu khóc, sửa sang lại y quan, nghiêm trang quỳ xuống, giống như không có việc gì trầm giọng nói: “ Dạ, hoàng thượng, vi thần sai rồi.”

Cả triều văn võ đều dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn hắn. Đây là người nào vậy! Thật là vô lại!

“ Phương Tranh, nếu đã bước ra, liền nói một chút cái nhìn của ngươi, Trịnh Nho hạch tội bốn sai lầm lớn của thái tử, lại thỉnh phé truất, trầm muốn nghe ý kiến của ngươi một chút.”

Phương Tranh ngẩn người, nguyên lai lại là chuyện này, sau đó lại cả kinh, hạch tội thái tử? Hoàng thượng nhanh như vậy liền phát động ngôn quan rồi?

Tranh đấu trong triều, nếu không có nắm chắc sẽ thắng, cũng sẽ không ai trực tiếp xé rách mặt trên triều đình, bình thường đối phó lẫn nhau, dù là oán hận không thể ngay mặt thống người một đao, nhưng biểu hiện ra lại là dáng dấp hòa khí, đối với kẻ thù chính trị lá mặt lá trái, bất luận tranh đấu gì cũng mang ra bên ngoài, dù tới nông nổi người chết ta sống, lẽ nào hoàng thượng lại nắm chắc sẽ thắng lợi sao?

Nhìn nhìn lại vẻ mặt sầm xuống đang lộ sự oán độc của thái tử đang ngồi bên dưới hoàng thượng, trong lòng Phương Tranh chợt rung mình, vòng vo đảo mắt, nói: “ Hoàng thượng, vi thần cho rằng, thái tử cũng không phải phạm lỗi lớn, không cần phé truất.”

“ Cái gì?” Lời ấy vừa ra, không chỉ là các đại thần, dù là hoàng thượng trên mặt cũng lộ vẻ kinh ngạc, ai cũng nghĩ không ra, tử địch đối nghịch với thái tử như Phương Tranh, không ngờ lại công nhiên nói tốt cho thái tử, hôm nay có phải hắn ăn sai thuốc rồi?

Gương mặt thái tử cũng lộ vẻ dị sắc, hơi có chút ngoài ý muốn nhìn chằm chằm Phương Tranh.

“ Phương Tranh, nói lý do của ngươi một chút.” Hoàng thượng trầm giọng nói, giọng nói không vui không giận, bình thản vô cùng.

Phương Tranh lấy lòng hướng hoàng thượng cười cười, nói: “ Hoàng thượng, từ xưa trường ấu có thứ tự, phé truất mà lập ấu đây là tai họa, thái tử là trưởng tử của hoàng thượng, không thể xem thường phé truất, bốn sai lầm lớn kia đều là những sai lầm vô căn cứ, cũng không thể xem là tội, không đến mức nặng nề, trong lúc thái tử giám quốc, đem sự vụ trong triều xử lý ngay ngắn rõ ràng, càng đột hiển năng lực của thái tử, cho nên vi thần cho rằng chuyện phé truất thái tử, hoàng thượng không cần để ý tới.” Lời nói của Phương Tranh tuy có chút nói chuyện mơ hồ, nhưng các đại thần nghe ra, hắn đúng thật sự nói tốt cho thái tử, hôm nay thật là kỳ quái, Phương Tranh làm sao vậy? Mọi người đều biết, Phương Tranh toàn lực phủng Phúc Vương thượng vị, lẽ ra Phương Tranh cũng không có nhân phẩm cao thượng, lúc này nên bỏ đá xuống giếng mới đúng, sao lại vì thái tử nói tốt? Con chuột cầu tình cho mèo, sao chuyện này lại có vẻ lộ ra vị đạo cổ quái?

Tiếng nói Phương Tranh vừa dứt, trong điện vang lên tiếng nghị luận. Mà bản thân Phương Tranh thần sắc như thường đứng thẳng lưng, không việc gì nhìn xung quanh, đã thấy Mập Mập đang đứng ngay bên hàng quan văn, đang dùng ánh mắt cực kỳ u oán lại mang đầy vẻ chỉ trích nhìn hắn. Giống như một oán phụ bị người vứt bỏ đang muốn buồn bã bật khóc.

Phương Tranh một trận ác hàn, da đầu tê dại, tử Mập Mập, ngươi không có chút đầu óc sao?

Phương Tranh hung hăng trừng mắt liếc hắn, lại nháy mắt bảo hắn yên tâm.

Mập Mập thu được ánh mắt của Phương Tranh, không khỏi ngẩn người, sau đó như có đăm chiêu, mí mắt cấp tốc sụp xuống, dáng dấp như không liên quan gì tới mình, không nói bất động.

“ Hoàng thượng, cụt thần tán thành Phương đại nhân.”

“ Cụt thần cũng tán thành, phé truất lập ấu, chuyện không nên làm.”

Không ít đại thần cũng đứng ra tiếp lời, bọn họ có khi là tâm phúc của thái tử, cũng có thuần túy đứng theo lập trường của tổ chế, một lời nói của Phương Tranh, toàn bộ cơn gió trong triều đình liền thay đổi, ngôn luận bất lợi cho thái tử dần dần tiêu thất.

Với Trịnh Nho dẫn đầu nhìn thái tử với thần sắc oán phẫn, không giải thích được bất mãn nhìn chằm chằm Phương Tranh, không biết trong hồ lô hần muốn làm gì.

Hoàng thượng nhìn thấy hết toàn bộ phản ứng của mọi người, lại lơ đãng nhìn thoáng qua thần sắc bình tĩnh của thái tử, lập tức thần nhiên nói: “ Thái tử giám quốc là ý chỉ của trẫm, thái tử cũng không quá sai lầm, chuyện phế truất, tạm thời không cần nhắc tới, bãi triều.”

Vì vậy, một hồi sóng gió chủ mưu phế truất, dưới sự can thiệp của Phương Tranh, ngoài ý muốn sinh non. Đám đại thần phe phẩy đầu, đẩy cũi lòng nghi hoặc rời khỏi kim loan điện.

Trước khi thái tử rời đi, cố ý hướng Phương Tranh cười cười, giống như cảm kích, dáng tươi cười có vẻ vài phần quý dị.

Bên trong ngự thư phòng, hoàng thượng đang vô lực nằm trên giường cạnh án thư, sắc mặt tái nhợt, suy yếu thở hổn hển, giọng nói lại phi thường nóng nảy mắng to.

“ Người...người là tên hỗn trướng! Nói! Vì sao ở trong triều lại càn quấy, đàn áp việc phế truất thái tử? Hôm nay nếu không nói ra nguyên do, trẫm liền chém đầu của ngươi!”

Hoàng thượng tức giận đến cả người run rẩy, dù chòm râu hoa râm cũng đều nhịn không được run lên.

Phương Tranh co rụt cổ theo thói quen, vẻ mặt đau khổ nói: “ Hoàng thượng, xin ngài bớt giận, thân thể ngài không tốt, đừng tức giận, thái tử không phế được.”

Thần tình hoàng thượng ngưng lại, trẫm giọng nói: “ Có ý tứ? Nói rõ đi.”

Phương Tranh cẩn thận nhìn sắc mặt hoàng thượng một chút, thấp giọng nói: “ Hoàng thượng, mấy ngày trước vì thần có nói qua với ngài, thái tử ở ngoài kinh thành nơi nào đó bí mật luyện một chi quân đội, chi quân đội kia rất cực có bao nhiêu người, trang bị làm sao, rèn luyện thế nào, người lĩnh binh là người phương nào, chúng ta đối với những điều này hoàn toàn không biết gì cả, hướng chỉ thái tử và biên quân còn có quan hệ phức tạp, những nhân tố không xác định được còn nhiều lắm, lúc này nếu phế đi thái tử, không chỉ không thể cấp cho các quan viên lẫn bách tính một lời giải thích rõ ràng, trái lại còn chôn sâu vào, ngài biết, chuyện buôn bán lỗ vốn là làm không được, vì thần...vì thần thật sự không hiểu, vì sao lần này hoàng thượng lại nóng lòng cầu thành như vậy? Điều này không giống phong cách của ngài, trước đây ngài đều là lão gian cự...khái khái, đa mưu túc trí.”

Thần sắc hoàng thượng hòa hoãn, che miệng ho hai tiếng, sau đó thở dài, thần sắc âm úc nói: “ Ngươi nói những lời này, trẫm làm sao không hiểu? Mà thôi, đây chẳng qua trẫm chỉ muốn tiết lửa giận, ngươi làm được không sai. Là trẫm sai rồi.”

Phương Tranh bồi cười nói: “ Sao có thể chứ, hoàng thượng vĩnh viễn luôn chính xác, vì thần chỉ bất quá nhắc một chút mà thôi, theo cảm nhận của vi thần, hoàng thượng vẫn luôn nhìn xa trông rộng, vô cùng bí hiểm...”

“ Được rồi, thu hồi chiêu vỗ mông ngựa của ngươi đi, trẫm tiêu thụ không được.”

Hoàng thượng nặng nề thở dài, đôi mắt già mờ đục bình tĩnh nhìn tầng tầng lớp lớp ngói vàng tường đỏ bên ngoài cung điện, ánh mắt thê lương mà tuyệt vọng, giống như một lão nhân sắp chết đuối, đang liều mạng trôi lên tìm kiếm một cây rơm rạ bám lấy cứu mạng.

“ Biết vì sao hôm nay trẫm lại khác thường, nóng ruột phế truất thái tử như vậy không?”

“ Trước đây vài ngày, các ngự y trong cung đã hội chẩn cho trẫm, bọn họ đã chẩn chẩn, trẫm chỉ còn khả năng sống được một tháng nữa.”

“ Cái gì?” Phương Tranh quá sợ hãi, trên mặt hiện lên vẻ lo lắng: “ Hoàng thượng, đừng nói giỡn, vì thần nhất gan không chịu nổi kinh sợ...”

“ Trẫm lại đi đem tuổi thọ của mình ra vui đùa sao?” Hoàng thượng bất mãn trừng mắt nhìn hần, ho khan vài tiếng, tận hiển bệnh trạng lụ khụ.

“ Đã nhiều ngày vào triều, hầu như đều là bọn thái giám đưa trẫm lên ngồi trên ngai vàng, trẫm lo lắng dù là ngày mai, trẫm nằm xuống giường, cũng không ngồi dậy được nữa.”

Phương Tranh kinh ngạc nhìn hoàng thượng, nhớ tới những điều tốt hoàng thượng đối đãi với hắn trước đây, hai mắt không khỏi nổi lên một trận hơi nước. Chuyện xưa rõ ràng trước mắt, nhưng người sắp cười hạc quy tây, nghĩ tới đây, Phương Tranh cũng không nhịn được nữa rút nước mắt.

“ Ngu ngốc, sinh lão bệnh tử vốn là chuyện thường tình của con người, khóc cái gì.” Hoàng thượng sắc mặt tái nhợt nhìn hắn, trên mặt lại tràn đầy vẻ cười hiền lành.

“ Không..không khóc, gió lớn, hạt cát thổi vào trong mắt thôi.” Phương Tranh mạnh miệng nói.

Tựa hồ không muốn để cả hai chìm đắm trong bầu không khí bi thương này, hoàng thượng tiếp tục nói: “ Cho nên, trầm sốt ruột phế truất thái tử như vậy, bởi vì thời gian không còn nhiều lắm, nếu trầm chết, các hoàng tử đã tâm bưng bưng, thiên hạ chắc chắn đại loạn, bách tính lại rơi vào việc binh đao chiến hỏa tai ương, mà trong mấy hoàng tử cũng còn gà nhà bôi mặt đá nhau, tay chân tương tàn, đây là nguyên nhân lớn nhất mà trầm không muốn nhìn thấy, mọi chuyện hoàn toàn đều là vì ngôi vị thái tử, cho nên trước khi trầm chết, phải tranh thủ thời gian đem việc này an bài thỏa đáng.”

“ Then chốt hiện tại, đó là tìm ra vị trí cụ thể của chi quân đội riêng của thái tử, trước khi thái tử kịp làm ra chuyện đại nghịch bất đạo, triệt để tiêu diệt hắn!” Hoàng thượng nói đến đây, trong đôi mắt già mờ đục bỗng nhiên mở, tinh quang bạo bắn, sát ý nghiêm nghị.

“ Vi thần đã phá hết nhân thủ của Ảnh Tử ra ngoài, trong thời gian ngắn sẽ có kết quả.”

Hoàng thượng gật đầu, nhắm hai mắt lại, trong ngực phập phồng thở gấp, phảng phất như không còn chịu nổi, vô lực nằm trên giường, thở dốc nói: “ Nếu nhất thời tìm không được, cũng phải làm tốt phòng bị trước, đêm qua trầm đã bí mật lệnh cho Long Vũ quân của Phùng Cửu Dao, và Long Tương quân của Hàn Đại Thạch suốt đêm nhổ trại, hướng phương hướng kinh thành đi tới, đóng quân ngoài thành vài dặm, nếu có biến cố, bọn họ có thể dùng tốc độ nhanh nhất gấp rút tiếp viện kinh thành. Đây cũng là nguyên nhân vì sao hôm nay trầm dám sai người hạch tội thái tử.”

Hoàng thượng bỗng mở mắt ra, nhìn chằm chằm Phương Tranh nói: “ Phương Tranh, gần đây kinh thành nguy cơ trọng trọng, ngươi phải bảo vệ người nhà và Mật nhi cho tốt, chớ để bọn họ bị thương tổn.”

Phương Tranh rưng rưng gật đầu cười cười, nói: “ Vi thần cũng sẽ bảo vệ tốt hoàng thượng, không để cho ngài bị thương tổn.”

Hoàng thượng nghe vậy nở nụ cười, dáng tươi cười tràn đầy vui mừng.

Ra khỏi cung, nhưng trong lòng Phương Tranh lại nặng trĩu. Xem ra hoàng thượng đã sắp băng hà, quay đầu lại chuyện cũ, vị hoàng thượng thoát nhìn dường như thời khắc hung hăng dữ tợn, thời khắc luôn quất mắng hắn, kỳ thực luôn một mực dùng chính phương thức của hắn, yên lặng đối xử tốt với Phương Tranh, yên lặng chi trì hắn, thậm chí dễ dàng tha thứ những tiểu họa bình thường hắn gây ra, phạm sai lầm nhỏ, càng nhiều thời gian, hắn cũng không giống như một hoàng đế cao cao tại thượng, mà là một lão đầu nhi cô độc mà quật cường, không hề nguyên tắc đi sùng nịch văn bối như hắn, tuy rằng áp bức, nhưng tâm địa thiện lương.

Quay đầu lại, Phương Tranh nhìn cửa cung dần dần khép kín, nặng nề thở dài. Trường Bình ở tại trong cung cùng hoàng thượng, tuy rằng tất cả mọi người không nói, nhưng bọn họ đều biết, đây là nàng muốn bồi phụ hoàng của nàng an tĩnh tiêu sái hưởng trọn con đường cuối cùng của phụ hoàng nàng, mong muốn nàng ở trong cung cũng không nên quá bi thương, trong lòng bi thống, Phương Tranh cũng nặng nề quay trở lại trong phủ, Yên Nhiên đang ở trong phòng ngủ lo tính toán sổ sách, nữ nhân tài ba ngày xưa cầm kỳ thi họa đều nhất tuyệt kinh thành, hôm nay gả vào nhà thương nhân, lại sử dụng bàn tính cũng có hình có dáng.

Thấy hình ảnh yên tĩnh bình yên kia, trong lòng Phương Tranh không khỏi hiện lên nhàn nhạt ảm áp, tâm tình bi thống thoáng giảm bớt. Người tới tận cùng, chính mình sau này cũng sẽ già, cũng sẽ giống như hoàng thượng lâm bệnh trầm kha, sau đó chậm rãi chết đi, cuộc sống có ngắn hơn mười năm, nếu có thể cùng người mình yêu cùng nhau sống đến bạc đầu, dù có chết, khóe miệng cũng hàm chứa hạnh phúc.

“ Không được nhúc nhích! Đánh cướp! Cởi y phục ra, bốn thỏ phỉ chỉ cướp sắc, không cướp tiền.” Phương Tranh lặng lẽ đi vòng ra sau Yên Nhiên, ôm cổ nàng, đè thấp thanh âm tàn bạo nói.

Yên Nhiên lại càng hoảng sợ, lập tức nghe ra là thanh âm của Phương Tranh, nhất thời cười lên khanh khách không ngừng.

“Phu quân đừng nháo, thiếp đang tính toán sổ sách mà.” Yên Nhiên cười duyên né tránh.

“Tính sổ gì chứ, loại sự tình này giao cho thủ hạ làm đi, nàng chỉ cần nắm giữ là được, bằng không thủ hạ cần gì nuôi dưỡng, đều là kẻ bất tài sao?”

Yên Nhiên mất hứng bậm môi nói: “Cái gì bất tài chứ, phu quân giao cho thiếp để ý thanh lâu, mấy quản sự đều là người có khả năng, sau này không cho nói bọn họ như vậy nữa.”

Lúc này người hầu vào báo, Phúc Vương điện hạ thỉnh Phương Tranh đến Nhã Tự Lâu nơi bờ sông Tần Hoài.

Phương Tranh không cần nghĩ cũng biết, tiểu tử này thiếu kiên nhẫn, dự định hỏi hắn vì sao lại nói giúp thái tử trên triều.

Hàm lượng trong não người này chẳng lẽ đều đi theo thịt béo mà ra hết? Hiện tại còn không rõ được dụng ý của ta, đối với chỉ số thông minh của hắn thật sự lại có một nhận thức mới, Phương Tranh vừa lẩm bẫm vừa đi ra ngoài.

“Thị vệ! Đi.”

“Đại nhân, đi đâu?”

Phương Tranh búng tay: “Đi đến Nhã Tự Lâu, kỳ thật là một tòa trà lâu có thể thưởng thức cảnh sông Tần Hoài, là nơi mà văn nhân nhã sĩ luôn tụ hội ngâm thơ tuyển chọn. Nói cho cùng là học đòi văn vẻ, nói không hay đơn giản là sau khi bọn họ ngâm thơ xong, trực tiếp leo lên thuyền hoa cười người.”

Dường như cả hai cách nói đều không quá êm tai?

Lúc Phương Tranh đi đến Nhã Tự Lâu, Mập Mập đã uống no nước trà, vốn cái bụng đã béo phì tròn trịa, càng có vẻ no đủ phong phú, nếu hiện tại cấp cho hắn thêm một cây đinh ba, hắn cũng không cần hóa trang. (Trư Bát Giới)

Phương Tranh đi vào trong một gian phòng trang nhã được bình phong ngăn cách, Mập Mập vừa nhìn thấy Phương Tranh giống như nhìn thấy thân nhân, vác cái bụng tròn trịa lăn về hướng hắn.

Phương Tranh sợ đến vội vàng đỡ lấy hắn: “Chậm một chút, chậm một chút, đã mấy tháng rồi, thế nào còn không cẩn thận như thế, làm bị thương hài tử trong bụng thì làm sao bây giờ?”

Mập Mập mặt mày đen thui.

“Phương huynh, hiện tại nên làm sao bây giờ nha! Ta đang vội muốn chết, thái tử phỏng chừng sắp ngồi không yên. Chúng ta nên nghĩ lại biện pháp thôi.” Mập Mập gấp đến độ giống như một trái cầu không ngừng xoay quanh tại chỗ.

Phương Tranh kỳ lạ: “Di? Người không trách ta sáng nay nói dùm thái tử? Thế nào cũng không hỏi ta một câu nha?”

Mập Mập ngăn người, lập tức ngại ngần cười cười: “Ha hã, không trách người, ta biết người có mục đích. Vì muốn ổn định thái tử, kéo dài thời gian hắn khởi binh.”

Phương Tranh kinh hãi: “Mới nửa ngày không gặp, Mập Mập người ăn linh đan diệu dược sao? Thế nào đầu óc bỗng nhiên trở nên linh quang như vậy? Vấn đề phức tạp như thế không ngờ có thể suy nghĩ cẩn thận, thực sự là không đơn giản.”

Mập Mập cười khổ nói: “Phương huynh, người cũng đừng bắt thiu ta nữa. Vấn đề phức tạp như thế, kháikhá, đương nhiên không phải do ta nghĩ ra.”

Phương Tranh như trút được gánh nặng, xác định rồi, vẫn là Mập Mập của trước đây.

Mập Mập cười nói: “Ta giới thiệu một vị cố nhân cho Phương huynh, người này Phương huynh cũng quen biết.”

Phương Tranh chợt hiểu, không ngờ Mập Mập thỉnh được cao nhân, thảo nào có thể thấy rõ ý đồ của mình. Đúng lúc này, sau bình phong của một nhã phòng truyền đến thanh âm một nam một nữ, thanh âm như mềm như nhu, làm kẻ khác ớn lạnh gần chết.

“ Người thích ta sao?” Thanh âm nữ nhân hăm sâu bể tình.

“ Thích.” Thanh âm nam nhân tràn đầy tình ý.

“ Vậy người thích ta cái gì nha?”

“ Cái gì ta cũng thích.”

“ Vậy là người thích cái gì?”

“ Toàn bộ thích hết.”

“ Vậy thật ra người thích cái gì?”

“ Cái gì cũng đều thích.”

Trong những câu nói vô hạn tuần hoàn, Phương Tranh và Mập Mập ngồi mặt bên kia của bình phong, hai huynh đệ cảm thấy ớn lạnh như đang ngồi giữa mùa đông, đều tự liên tục xoa xoa cánh tay nổi da gà.

Những lời tình tự kia, con mẹ nó thật nâng cao tinh thần!

Phương Tranh bĩu môi, khó tin nói: “ Đừng nói cho ta người giới thiệu chính là hai người bên kia, ta bật người liền sai thị vệ thả bọn họ xuống sông Tần Hoài, vừa lúc đường không xa, dùng cũng ít sức.”

Mập Mập vội vàng lắc đầu, thần tình mờ mịt.

Nếu đã không phải người quen, Phương Tranh cũng sẽ không khách khí, hung hăng gõ lên bình phong, hướng đôi cầu nam nữ đang chìm đắm trong bể tình quát to: “ Uy! Hai người các người cầm miệng cho lão tử! Muốn nhảm chán thì cút tới khách sạn bình dân mượn phòng đi. Đừng ở nơi công cộng làm người ta buồn nôn!”

Sau khi Phương Tranh rống lên, sau bình phong liền yên tĩnh lại, không phát ra âm thanh.

Lúc này Phương Tranh mới sầm mặt nói với Mập Mập: “ Ngày mai ta phải kiến nghị với hoàng thượng, kiến nghị cấp thêm cho luật pháp Hoa triều một điều, nếu có người làm cho người khác buồn nôn kiểu như vậy, phạt tiền! Nặng nề phạt tiền! Phạt một chữ bằng vàng mới thôi!”

Mập Mập cười khổ nói: “ Phương huynh, nơi này gọi là Nhã Tự Lâu, nhưng người cũng quá bất nhã đi thôi.”

Phương Tranh tức giận trừng mắt nhìn hắn: “ Người nhã, người nhã khó dẫn nổi!”

“ Đừng nhiều lời, đem cao nhân người muốn giới thiệu đi ra nhận thức đi.”

Mập Mập thần bí nhìn hắn cười, sau đó nhìn ngoài bình phong vỗ vỗ tay, chỉ thấy một vị thân thể cao gầy, mặc nho sam màu xám thật cổ bản, gương mặt mỉm cười hướng hai người đi tới.

Phương Tranh vừa thấy người này, nhất thời hai mắt đắm đắm, bình tĩnh nhìn người này một lát, bỗng nhiên kéo tay Mập Mập, hét lớn: “ Chạy mau! Hai ta trốn học trong thư viện đã hơn một năm, sự việc đã bại lộ, Trần phu tử tới bắt người...”

276. Chương 261: Người Văn Hóa Thường Âm Hiếm

Phương Tranh cùng Mập Mập chính là học sinh của Minh Đạo Thư Viện cho nên hiện tại bọn hắn ở trước mặt Trần phu tử thì cũng chỉ dám dùng thân phận học sinh, chẳng quản hai vị học sinh này hiện giờ một người đã là hoàng thân tôn sư, người kia cũng danh chấn thiên hạ, quan lớn trong triều.

Cho nên khi Phương Tranh nhìn thấy Trần phu tử thì trong lòng không khỏi chột dạ.

Đương nhiên thời gian đi học trong thư viện hần cũng không được tính là học sinh nổi bật gì, thậm chí ngay cả hoàng thượng hạ đạo thánh chỉ cũng đều phải nhờ người khác luận thành lời văn để hần nghe có thể hiểu được. Càng quá phận chính là sau khi hần nhậm chức quan, tức thì liền phải mông tiêu sái rời khỏi thư viện, ngay cả một câu chào hỏi cũng chưa từng nghĩ đến.

Trần phu tử đứng ở trước mặt Phương Tranh, cười dài ngắm hần. Thần thái trong ánh mắt vô cùng thưởng thức, tựa hồ như đang hoài niệm lại Phương Tranh năm đó thông dong giải đáp lại câu đối của hần.

Trần phu tử mặc một bộ quần áo hơi cũ, đó là một bộ nho sam màu trắng, mái tóc tết sang hai bên sau đó dùng phượng cân văn sĩ* buộc lên. Thời khắc này trên gương mặt lộ ra một nụ cười nho nhã, nhưng trong nụ cười hơi có vài phần tang thương, ưu sầu. (*: khăn vải)

Mập Mập chứng kiến bộ dạng chột dạ của Phương Tranh, nhanh chóng tươi cười giải thích: “ Phương huynh, Trần phu tử tới đây không phải là bắt chúng ta tới thư viện đọc sách! Đó chính là do ta đặc biệt mời ngài tới quý phủ giúp ta bày mưu tính kế, người chẳng phải vẫn nói nên biết quý trọng nhân tài hay sao? Trần phu tử chính là một đại nhân tài a!”

Trần phu tử khoát tay cười nói: “ Không dám không dám, kinh thành là nơi ngọa hổ tàng long, những bậc trí giả đại ẩn nhiều lắm, lão phu không dám nhận xứng hai chữ nhân tài. Nhưng cũng sẽ cố gắng vì Phúc vương và Phương đại nhân mà nghĩ ra một chút tiểu chủ ý, ha ha, không đáng giá một xu.”

Phương Tranh giật mình nguyên lai Mập Mập đã thỉnh Trần phu tử đến quý phủ làm phụ tá, khó trách hần lại hiểu lầm.

Trần phu tử nói xong liền cười dài nhìn Phương Tranh, chấp tay nói: “ Phương đại nhân, sở học đại thành, biệt lai vô dạng ư?”

Phương Tranh bị một kích trúng phải tim đen, nhanh chóng đưa tay ra ngăn cản Trần phu tử thi lễ, cười khổ nói: “ Trần phu tử, ngài làm như thế không phải là muốn tạt vào mặt học sinh hay sao? Nào có lão sư hướng học sinh thi lễ? Nếu như chuyện này mà truyền ra ngoài, thì cái đám ngôn quan ăn no rửng mỡ kia không biết sẽ dâng lên hoàng thượng bao nhiêu tấu chương để hạch tội ta à.”

Trần phu tử chứng kiến Phương Tranh hiện giờ thân ở trên địa vị cao, còn đối với hần khách khí như thế, không khỏi càng thêm vui mừng, chậm rãi vuốt râu cười nói: “ Vậy ta cứ gọi thẳng tên của người đi, Phương Tranh! Năm đó ta đã không nhìn lầm người, quả nhiên người không phải là vật trong ao!”

Phương Tranh cười nói: “ Đệ tử đương nhiên không phải là vật trong ao, vật trong ao đó chính là vương bát đản.”

Trần phu tử đỏ mặt hỏi: “ ...”

Mập Mập cười nói: “ Phu tử đừng quản đến hần, người này từ trước đến nay đều quen thói thành tính, nói cho sướng miệng đó mà.”

Trần phu tử mỉm cười nhìn hai người thanh niên trước mặt, trong lòng không khỏi dâng lên vài phần tự hào. Chớp mắt một cái, năm đó hai người còn đang nghịch ngợm gây chuyện trong thư viện, học tập bài vở đều không tinh, nhưng hiện giờ đã là hai đại nhân vật quyền thế ngấp trời của Hoa triều, năm đó lúc giảng bài cho bọn hần, chưa có từng nghĩ tới hai người sẽ có công danh như ngày hôm nay?

Chứng kiến Phúc vương cùng Phương Tranh, Trần phu tử hân thưởng không thôi, tức thì lớn tiếng nói: “ Tần Hoài phong trực ảnh.”

Mập Mập cùng Phương Tranh nhìn nhau cười, đồng thành đáp: “ Kỹ viện lãng thiên thiên.”

Về đối này chính là năm đó Phương Tranh buột miệng thốt lên, hiện giờ cả ba người ôn lại, sau một lúc hoài niệm không khỏi cười ha ha.

Thật lâu sau Trần phu tử thở dài một hơi cảm thán: “ Lúc hai người các ngươi tới thư viện nhập học, ta chưa từng nghĩ tới có ngày hôm nay! Không đơn giản, mọi chuyện đều không đơn giản a! Đặc biệt là Phương Tranh, nghe nói người vì triều đình mà lập được không ít công lao, giải trừ cho dân chúng không ít tai họa, Hoa triều có người cũng thật sự là may mắn!”

Phương Tranh khiêm tốn nói: “ Chuyện này chẳng đáng bao nhiêu, ha ha, đều dựa vào mọi người tương trợ, bằng không học sinh cũng không hoàn thành được sứ mệnh, bởi thế cho nên mới có câu một cánh én không thể làm nên mùa xuân, chúng nhân tề tựu nhất thời xuân ý mới viên mãn”

Trần phu tử mặt mày tối sầm, thở dài: “ Đáng tiếc học vẫn vẫn không có một chút tiến bộ, thực bi ai à!”

Phương Tranh đỏ mặt: “”

Ba người ngồi vào một chỗ, Mập Mập chậm rãi giới thiệu về cuộc đời của Trần phu tử. Nguyên lai những năm trẻ tuổi Trần phu tử cư nhiên cũng đỗ tiến sĩ, sau đó vào triều làm quan nhưng bởi vì không quen xu nịnh thượng cấp, lại không nhận được khi nhìn bề ngoài của Phan thượng thư ở trong triều hung hăng ngang ngược, vì thế nổi giận mà từ quan, ẩn trong thư viện, cam tâm tình nguyện làm một lão sư bồi dưỡng các sĩ tử cho tương lai của Hoa triều.

Mập Mập cũng vô tình trong một lần cùng đàm luận cùng Trần phu tử mà phát hiện ra hắn càng nói càng không tầm thường, hơn nữa đối với tình hình chính trị đương thời, trị quân, chế độ xã hội, dân sinh cùng rất nhiều chuyện trong thiên hạ, đều có những kiến giải độc đáo có thể áp dụng vào thực hành. Dưới tâm tình hớn hở, Mập Mập liền ba lần đến nhà Trần phu tử, một mực khẳng khái thỉnh phu tử xuất sơn tương trợ. Một phần vì chính bản thân mình là học sinh của hắn, hơn nữa Trần phu tử có ấn tượng rất tốt đối với Phương Tranh cho nên liền đáp ứng tới Phúc vương phủ của Mập Mập, tạm thời làm phụ tá giúp cho Mập Mập mưu toan sách lược, đường đi nước bước.

Trần phu tử quay sang nhìn Phương Tranh cười nói: “ Sau khi bản thân ngươi có công danh trong người, ta luôn luôn âm thầm quan sát cử động cùng những khó khăn mà ngươi gặp phải. Những việc mà ngươi làm ta đều không ít lần đổ mồ hôi lạnh, nhìn chung tác phong hành sự của ngươi đều là trong hiểm cầu thắng, chuyện này không thể cứ mãi kéo dài như thế, kết cục sẽ bất hảo! Phương Tranh, ngươi thiếu mưu lược, thiếu dũng khí, nhưng không thể phủ nhận vận khí của ngươi thật sự quá tốt rồi, tốt đến mức khiến cho người ta phải ghen tị!”

Phương Tranh nhả nhận cười đáp: “ Trần phu tử, ngài ngàn vạn lần đừng thói phong học sinh, nếu như cứ như thế học sinh sẽ kiêu ngạo thành tính mất!”

Hai người đầu đầy hắc tuyến, ngươi vận khí tốt mà thôi, đâu có khen ngươi a?

Trần phu tử lại quay sang nhìn Mập Mập nói tiếp: “ Phúc vương, hiện giờ thế cục trong kinh thành sóng ngầm mãnh liệt, nếu như đứt dây động rừng thì sẽ phải ra mặt chống đối lại thái tử. Bởi vậy cho nên chúng ta không được hành động thiếu suy nghĩ, buổi lâm triều hôm nay Phương Tranh đã nói tốt cho thái tử, hắn làm như thế rất đúng, lúc này phải ổn định thái tử bằng không hôm nay trước mặt quần thần hắn bị bãi miễn, thái tử sẽ quyết tâm đánh liều, khởi binh bức hoàng đế thoái vị. Hiện giờ mọi sự tình còn chưa được an bài ổn thỏa, năng lực của các ngươi còn chưa đủ để đối kháng lại cường thế của thái tử. Từ trước đến nay hoàng thượng luôn có tầm nhìn xa trông rộng, ta không tài nào nghĩ được hôm nay như thế nào hắn lại kích động vội vàng quyết định bãi miễn thái tử như vậy đây?”

Phương Tranh hơi mấp máy miệng muốn nói đó là do mạng của hoàng thượng sắp không xong rồi. Trước khi hắn chết muốn đem hậu sự an bài cho thỏa đáng nên mới vội vàng như thế, nhưng suy ngẫm lại, vẫn là nhận không thoát ra khỏi cửa miệng, loại chuyện tình này, tốt nhất không nên bàn luận đến.

Trần phu tử nói tiếp lời: “ Nếu muốn thuận lợi bãi miễn thái tử thì nhất định phải biết được thực lực của hắn có bao nhiêu cân lượng, sau đó đem vây cánh của hắn cắt bỏ. Ít nhất phải loại bỏ một đại bộ phận, như thế tương lại ở trong triều đình cần nhắc lại việc bãi miễn, Phúc vương cùng Phương Tranh hai người các ngươi mới có thể ung dung ứng biến. Cho nên theo ngu kiến của ta, cùng với ngôi mà đợi thì chúng ta sẽ tự thân vận động!”

“ Tự thân vận động?” Phương Tranh nghi hoặc nhìn Phu tử, trong ánh mắt tràn ngập nghi hoặc khó hiểu.

“ Được rồi, đó chính là chủ động xuất kích, chúng ta không thể ung dung ngồi chờ thái tử bố trí mai phục, nếu khi đó các ngươi mới đối kháng lại hắn, các ngươi liền trúng phải mưu kế trùng trùng chạm bẫy mà hắn đã giảng sẵn. Chỉ có cách thừa dịp hắn còn đang bố trí mai phục, chúng ta ra tay cho hắn một kích trí mạng, như thế đại sự trong tương lai mới có thể thành công.”

Phương Tranh nghi ngờ hỏi: “ Như thế nào mới có thể cho hấn một kích trí mạng đây?”

Trần phu tử cười cười, trong mắt hiện lên vài phần giảo hoạt: “ Cái mà thái tử toan tính đương nhiên chính là để vị, nói một cách văn chương cho đơn giản hơn thì, thái tử cũng giống như một người đang bị bỏ đói, bỗng dưng có một mùi hương thơm xông vào trong mũi của hấn, coi như hấn biết đồ ăn này sẽ nguy hiểm đến tính mạng thì hấn vẫn sẽ liều mạng. Có đôi khi dục vọng của con người ta đối với một thứ gì đó quá mức mãnh liệt, thường thường sẽ đánh mất đi lí trí cùng phán đoán vốn có, đây cũng là cơ hội dành cho các người.”

Phương Tranh tựa hồ như có linh cảm, “ Ý của ngài là muốn nói, dùng kế sách khiến cho hấn không đủ thời gian chuẩn bị, mà sơ suất bộc lộ ra thực lực của hấn? Phu tử, ngài nói có phải ý tứ này chăng?”

Trần phu tử giảo hoạt cười nói: “ Đây chính là người nói, ta cái gì cũng chưa nói.”

Phương Tranh dần dần bình tĩnh đại ngộ, nhìn vẻ mặt tươi cười thân thiện của Trần phu tử giống như bình thần không có việc gì, chậm rãi nhấp một ngụm trà, Phương Tranh nghiêng đầu nhìn Mập Mập: “ Ài, ta phát hiện ra rằng Trần phu tử cũng không phải là cái hạng thiện tâm gì nha, người làm công tác văn hóa đều rất âm hiểm, người cảm thấy thế nào?”

Mập Mập đồng cảm gật đầu: “ Quá đúng! May mắn chúng ta không tính là người làm công tác văn hóa.”

Trần phu tử đang nâng chén trà trong tay bỗng nhiên khựng lại, sắc mặt đen thui tựa như than tổ ong. Hai tên học sinh hỗn đản này, các người nói bậy chẳng lẽ không biết nhỏ giọng dùm một chút sao?

Nói chuyện một hồi cùng Trần phu tử, Phương Tranh cảm nhận được mình có nhiều thu hoạch, nhiều ngày qua khổ não nhất thời đầu óc lâm vào bế tắc, khó trách Mập Mập cung kính mời Trần phu tử đến nhà làm phụ tá, quả nhiên lão Trần có vài phần bản lãnh chân chính, tùy tiện nói một câu liền hóa giải được bản chất của sự kiện tranh quyền đoạt vị này.

Dục vọng! Chư vị hoàng tử tranh giành ngôi vị thái tử, nói đến cùng thì tất cả đều là do dục vọng cùng dã tâm sai khiến. Dục vọng có thể khiến cho một con người bước lên đỉnh phong cao nhất trên thế gian, nhưng cũng có thể đẩy người ta rơi xuống vực sâu vạn trượng, chỉ cần đem tâm lý này lợi dụng thích đáng, thái tử kì thực cũng không phải khó đối phó như tưởng tượng.

Nghĩ ra những trò phá hoại thì Phương Tranh vốn là một hảo thủ, hai mắt hấn chuyển động, nhất thời một cái ám chiêu vô cùng thiếu đạo đức dần dần lộ ra hình dáng ở trong lòng của hấn.

Đúng lúc này tấm bình phong bên trong nhĩ gian bất thành linh bị người mạnh mẽ đập đổ, thanh âm rầm rầm dọa cho ba người nhảy dựng cả lên, Phương Tranh sợ tới mức thân ảnh rung lên một cái, theo bản năng chui xuống gầm bàn.

Sau khi cố gắng tự trấn định lại bản tâm, Phương Tranh cẩn thận nhìn ra, đã thấy đứng trước mặt có mười mấy gã gia đình nhà người ta, hùng hổ trừng mắt nhìn bọn hấn. Người đầu lĩnh chính là một nam một nữ, nam tử ước chừng khoảng hai mươi tuổi, thân mặc một chiếc trường sam màu đen, mắt sao mày kiếm, hơi có vài phần anh tuấn. Bất quá lúc này khuôn mặt anh tuấn của hấn đã vụn vỡ thành một đoàn, diện mạo dữ tợn tựa hồ như đang vô cùng tức giận.

Nữ tử niên kỉ ước chừng khoảng mười tám cái thanh xuân, bề ngoài cũng hơi có vài phần tư sắc, tuy nhiên xương gò má hơi cao, hơn nữa cặp môi quá mỏng, theo tướng mạo mà phán định, đây điển hình là cái tướng người chanh chua đánh đá.

“ Các người xông vào đây làm chi?” Phương Tranh hoảng hốt nhìn mười mấy người mang ý đồ bất hảo mà đến, lấp bắp nói.

Nam tử đầu lĩnh quét mắt liếc ba người bọn hấn một cái, lạnh giọng nói: “ Mới vừa rồi ai đã đập lên vách bình phong, còn mắng chửi người ta? Đứng ra mau!”

Nhất thời Phương Tranh đã hiểu mọi chuyện, nguyên lai đôi cẩu nam nữ này vừa rồi chính là những người buông lời tâm tình ghê tởm ở bên kia tấm bình phong, thật sự tưởng rằng bọn họ thức thời bỏ đi. Nhưng không nghĩ ra gã nam tử này đại khái còn muốn biểu hiện một chút anh hùng khí khái của hấn ở trước mặt nữ tử, cho nên quay trở về dẫn thêm người đến giúp hấn báo thù.

“ Rốt cuộc người nào đã làm? Mau đứng ra đây cho lão tử! Con mẹ nó! Lão tử lớn như vậy còn chưa từng bị người nào mắng qua đâu.” Nam tử hùng hổ nói.

Phương Tranh cùng Mập Mập phi thường ăn ý đồng loạt lắc đầu nguây nguẩy, bộ dạng tỏ vẻ mờ mịt không hiểu.

Hảo hán không màng cái thiệt thòi trước mắt, Mập Mập nhận biết Phương Tranh đã lâu, sớm cũng học được đạo lý này từ trên người của hắn.

Ưu điểm phi thường biết thức thời.

“ Đây, thị vệ của người đâu?” Mập Mập dịch gần lại bên cạnh Phương Tranh nhỏ giọng hỏi.

“ Đứng canh gác ở bên dưới lầu mà, thật kì quái, đám người này đi lên đây bằng cách nào? Sao đám thị vệ không ngăn cản bọn chúng? Uy, còn thị vệ của người đâu?” Phương Tranh hỏi ngược lại.

Mập Mập biểu tình đau khổ nói: “ Cũng đang ở dưới lầu đó, uy, vậy bây giờ phải làm sao? Xương cốt của ta mềm mại không đánh nhau được đâu!”

Phương Tranh trừng mắt lườm hắn một cái: “ Làm sao bây giờ? Trước tiên cứ đầu hàng đã, cái này còn phải hỏi ta nữa ư?”

Mập Mập cả kinh: “ Người là mệnh quan triều đình, còn ta đường đường là một vương gia, trước mặt bao nhiêu người như thế, bảo ta đi đầu hàng tiểu tử này sao? Mặc kệ! Ta tình nguyện bị bọn chúng đánh chết!”

Phương Tranh bắt hảo liếc mắt nhìn Trần phu tử, cười hắc hắc nói: “ Nếu không....Trước hết lão sư giúp chúng ta ra mặt đầu hàng, còn ta sẽ chạy xuống tìm viện binh, ta cảm nhận được bọn chúng sẽ không dám đánh ngài.”

Mập Mập lẳng lặng cầu trời khẩn phạt.

Gã nam tử chứng kiến hai người Phương Tranh cùng Mập Mập dường như không có chuyện gì, ngồi một bên tự lo nói chuyện phiếm, tựa hồ không đưa hắn để vào trong mắt, không khỏi giận dữ vung tay lên, tức thì đám gia đình bước tới động thủ.

“ Chậm đã! Các người là ai? Dưới chân thiên tử mà dám dung túng cho gia nô hành hung, còn có vương pháp nữa hay không?” Trần phu tử nhịn không được bước lên phía trước, nghiêm mặt quát.

Phương Tranh thở dài cảm thán, tức thì cùng gã nam tử kia đồng thanh hừ lạnh một tiếng, cư nhiên hung hăng càn quấy giống nhau nói: “ Vương pháp ư? Ta chính là vương pháp!”

Quả nhiên là kì tích, hai người đồng thanh dị khẩu, hơn nữa từng câu từng chữ lại giống y chang nhau, ngữ khí đều một bộ dạng ngang ngược như đúc.

Phương Tranh vừa dứt lời liền sầm mặt xuống, bước nhanh đến bên cạnh Trần phu tử, vu khống nói: “ Phu tử, nghe được không? Nghe được không? Gã này chính là người ăn chơi trác táng nổi tiếng nhất kinh thành đó a!”

Trần phu tử ngạc nhiên, Mập Mập ngạc nhiên, tất cả mọi người cũng đều ngạc nhiên! Gã nam tử bị Phương Tranh giỡn mặt như thế, nhất thời nộ khí trùng thiên, phần hận nhìn chằm chằm vào Phương Tranh, ánh mắt tựa hồ như muốn phun ra lửa, khàn giọng quát lớn: “ Người đâu! Đem tên tiểu tử này phế đi cho lão tử!”

Phương Tranh kinh hãi giống như con gái nhà lành bị lưu manh quấy rối tình dục, hai tay che ngực hét lớn: “ Các người muốn làm gì?”

Đám ác bặc nhe răng cười bước lên bao vây chung quanh hắn, Phương Tranh quát lớn: “ Chậm đã!”

Gã nam tử bước lên phía trước đem nữ tử bên cạnh ôm vào trong ngực, đắc chí hừ lạnh nói: “ Như thế nào? Còn muốn để lại di ngôn hay sao?”

Con mẹ nó, tên gia hỏa này bộ dạng tiểu nhân đắc chí thật đáng hận! Quả nhiên cùng lão tử giống nhau như đúc.

Phương Tranh âm thầm cắn răng, tức thì nghiêm mặt giảng giải đạo lý: “ Hiện giờ đang trong thời thịnh, cần khôn sáng sửa, có chuyện gì mà không thể đàm phán được cơ chứ! Đâu cần phải đánh giết giết người sống ta chết...” Lời còn chưa dứt Phương Tranh liền phát động chiêu thức đánh lén đê tiện, bất thành linh hung hăng đá một cước vào phía bụng của gã nam tử, chỉ nghe một tiếng hét thảm niên vang lên, thân ảnh của gã nam tử kia tựa như một con diều đứt dây, bay thẳng ra bên ngoài một trượng, miệng sùi bọt mép nằm thẳng cẳng ở trên mặt đất.

Phương Tranh thỏa mãn tâm nguyện thu hồi cước thổi, trong đầu nhớ lại kiếp trước mình có xem một bộ phim “ Đông Thành Tây Tựu”. Khi Hồng Thất Công luận võ cùng Âu Dương Phong đã từng nói một câu kinh điển “ Ta đã lâu không có đá tảng khoái như vậy rồi!” Đám gia đình bỗng nhiên thấy chủ tử của mình bị tập kích, nhất thời kinh hoảng không nói hai lời liền xông lên. (*: Bộ phim Đông Thành Tây Tựu rất hài khuyên các bạn nên xem, cười vỡ bụng mất. Mình còn nhớ HTC hấp diêm ADP, hấp xong hẳn nói một câu như trên, theo nghĩa bóng. Có các loại võ công hài vĩ như Kiếm Pháp Đá Long Nheo, Tình Ý Triền Miên Dao, Chưởng Pháp Lửa Gần Rơm.)

Phương Tranh quát lớn một tiếng, đem chén trà trên bàn ném ra bên ngoài cửa sổ xuống dưới lầu, đang lúc mọi người bị phân tâm, tức thì hần anh dũng chạy trời chết.

Mười mấy gã gia đình truy hần như đuổi thỏ, chạy khắp chung quanh trà lâu đuổi bắt Phương Tranh, đáng tiếc luận công phu chạy trời chết thì Phương Tranh hơi có vài phần hỏa hầu. Đám gia đình đuổi theo hần nửa ngày ngay cả một cái góc áo của hần cũng chưa chạm vào được. Ngược lại mọi thứ chung quanh rơi vào tình trạng đổ nát thảm thương, chưởng quỹ cùng những vị khách nhân ôm đầu phóng nhanh đi xuống lầu.

Mập Mập và Trần phu tử gấp đến mức chuyển loạn thành vòng tròn, hiện tại chỉ biết đứng nhìn về phía cầu thang, trong lòng thầm tự hỏi không biết đám thị vệ kia đang làm cái gì? Như thế nào còn chưa lên đây?

Đám gia đình chứng kiến Phương Tranh ra tay đánh lén chủ tử của mình, mà chính hần lại không một chút hao tổn gì cả, còn đang ôm đầu chạy loạn chung quanh trà lâu, không khỏi tức giận đến mức râu tóc dựng ngược, đang muốn tiếp tục truy sát, nhưng lúc này chỉ nghe từ cầu thang truyền đến một trận thanh âm huyền ảo. Mọi người ngạc nhiên nhìn lại, nhất thời đều thở dài một hơi nhẹ nhõm, rốt cuộc đám thị vệ đã lên tới rồi.

Sau khi đám thị vệ bước lên lầu, phát hiện Phương đại nhân đang bị người truy sát ngay trong trà lâu, không khỏi vừa giận vừa sợ. Đám thị vệ khấn trương quát lớn một tiếng, phóng tới nhóm gia đình ác bặc mà loạn đả quyền cước, chỉ trong nháy mắt công phu hơn mười mấy tên gia đình ác bặc liền nằm dài đo ván ở trên mặt đất.

Đám thị vệ thần tình hồ thẹn bước lên trước mặt Phương Tranh ôm quyền nói: “ Đại nhân thứ tội, thuộc hạ đã chậm trễ khiến cho đại nhân hoảng sợ!” Mập Mập cùng Trần phu tử cũng nhanh chóng bước lại gần, quan tâm hỏi: “ Người không sao đó chứ?”

Phương Tranh lắc đầu, sắc mặt đã trở nên xanh mét, mẹ nó! Gã gia hỏa này cư nhiên hại lão tử lại phải chạy trời chết thêm một lần nữa, thực mất mặt, thù này không báo thì không phải hảo hán!

Gã nam tử vẫn quỳ rạp ở trên mặt đất, nữ tử bên cạnh lo sợ không yên phe phẩy hần, biểu tình có chút hốt hoảng.

Phương Tranh tiêu sái bước đến trước mặt gã nam tử, ngồi xổm xuống vỗ vào mặt của hần nói: “ Đây, đây! Tỉnh tỉnh! Sàn nhà lạnh lắm, không cẩn thận sẽ bị cảm mạo a!” Thực ra mà nói thì gã nam tử kia sớm đã tỉnh rồi, một cước của Phương Tranh mặc dù ngoan độc, nhưng bễ khí trong chốc lát thì hồn cũng quay trở về, lại chứng kiến gia đình của mình bị đám thị vệ phục sức cầm quân thu thập sạch sẽ, nhất thời sợ hãi tiếp tục nhắm chặt hai mắt giả vờ nằm chết ở trên sàn nhà. Phương Tranh thấy nhịp hô hấp của hần đều đặn, huyết thái dương còn động mô hôi, mi mắt mặc dù đã nhắm chặt nhưng vẫn còn đang rung động nhẹ nhàng, Phương Tranh trong lòng cười lạnh, cái trò này lão tử chơi qua đã không biết bao nhiêu lần! Luận giả chết thì lão tử còn là tổ tông của người!

Hần chậm rãi ghé sát vào bên tai của gã nam tử nhẹ nhàng nói: “ Người còn...giả chết với lão tử, cẩn thận ta đem người lột sạch quần áo, dùng tiểu đao khắc ba chữ đại vương bát đản lên mông của người, người có tin hay không?”

Gã nam tử bị dọa, thân mình run lên giống như một con tiểu miêu bị người ta giẫm phải đuôi, diễn cảm đã hoàn toàn không còn một chút hung hăng như trước nữa, ngữ khí nức nở nói: “Người còn muốn thế nào a? Đánh cũng đánh rồi, chẳng lẽ còn muốn ta bồi thường tiền sao?”

Phương Tranh nghe vậy nhân tình rục rịch, còn chưa nghĩ thông nên xử trí hẩn như thế nào, vậy mà gã phá gia chi tử này đã nghĩ hộ!

“Vị lão bản này họ gì nha?” Phương Tranh cười hiền lành tựa như thiên sứ giáng trần.

Gã nam tử buồn rười rượi nói: “Ta gọi là Đỗ Tuyên, phụ thân ta là Hộ Bộ thượng thư Đỗ Tùng Quân.”

“Nhi tử bảo bối?” Phương Tranh mừng rỡ, này chỉ có dê béo mới tươi như thế này nha! Hơn nữa chính hẩn còn chủ động dâng tới miệng, nếu không hung hăng chém hẩn một đao thì thực sự có lỗi với lão thiên gia đã khổ tâm an bài a?

Sau khi Đỗ Tuyên nhắc đến phụ thân của hẩn, bỗng nhiên ngẩn người, tiếp theo ngữ khí lại trở nên cuồng vọng: “Đúng vậy! Phụ thân của ta chính là Hộ Bộ thượng thư, các người dám đánh ta quả thật không muốn sống nữa rồi?”

Phương Tranh mỉm cười thần sắc như thường, đột nhiên tát một cái vào mặt của Đỗ Tuyên, điềm nhiên nói: “Đỗ công tử, người có phải còn chưa hiểu rõ tình huống hiện giờ của chính mình? Có cần ta nhắc nhở người thêm một chút nữa hay không?”

Đỗ Tuyên bị một cái tát này làm cho tỉnh mộng, nhiều năm hoành hành tại kinh thành thế nhưng lần đầu tiên phát hiện ra danh đầu của lão cha không có dùng được, hẩn ôm quai hàm, biểu tình dường như không biết phải làm sao.

Phương Tranh chứng kiến một cái tát thu được hiệu quả như mong muốn, vì thế biểu tình không còn như muốn ăn tươi nuốt sống nữa! Nở ra một nụ cười thân thiện trên khuôn mặt: “Đỗ công tử, xem ra người cũng đã hiểu được tình huống của chính mình, tốt lắm, kẻ biết thức thời mới là trang tuấn kiệt! Đỗ công tử nhất biểu nhân tài, vừa nhìn cũng biết là một cái đại tuấn kiệt trong kinh thành a!”

Đỗ Tuyên bưng quai hàm, kinh ngạc nhìn Phương Tranh, ngập ngừng hỏi: “Người...Các người rốt cuộc là ai?”

Nghe được danh đầu Hộ Bộ thượng thư lại không hề có một chút sợ hãi, không coi lão cha của hẩn để vào trong mắt, những người trước mặt này thân phận khẳng định là không đơn giản. Đỗ Tuyên trong lòng mơ hồ dâng lên một loại dự cảm, chuyện ngày hôm nay, có phải hay không đã mang phiền toái đến cho lão cha?

Phương Tranh vui mừng tươi cười vỗ lên bả vai của Đỗ Tuyên, thân thiết nói: “Cuối cùng chúng ta nói vào trọng điểm...Khụ khụ....Tự giới thiệu một chút, bốn nhân tên là Phương Tranh, người hẩn đã từng nghe nói qua đi?”

Nhìn sắc mặt của Đỗ Tuyên giờ phút này đã trắng bệch giống như xác chết trôi, Phương Tranh nhiệt tình chỉ vào Mập Mập đứng ở bên cạnh, nói tiếp: “Vị ục ịch phúc hậu này chính là Mập Mập, ân, ha ha.... Là Phúc vương điện hạ đương triều, đệ tứ hoàng tử! Còn bên cạnh hẩn nhìn cái người trung niên phiêu dật xuất trần kia, đó chính là ân sư thụ nghiệp của ta cùng Phúc vương điện hạ!”

Đỗ Tuyên càng nghe sắc mặt càng thêm tái nhợt, cuối cùng đã muốn vô lực nằm bệt trên sàn nhà, rên rỉ một tiếng.

Phương Tranh cười híp mắt nhìn Đỗ Tuyên giơ ngón tay cái lên, khoa trương nói: “Con mẹ người dám nhảy lên đè đầu cưỡi cổ chúng ta, xem ra ở nhà Đỗ thượng thư mỗi ngày đều cho người ăn gan báo tim hổ đi? Đỗ Tuyên....Người bị phiền toái, phụ thân của người cũng phiền toái, cả nhà của người đều phiền toái....Ài, người muốn song phương chúng ta tính toán chuyện này như thế nào?”

277. Chương 262: Thế Cười Lưng Hổ

Nghiêm khắc mà nói thì Đỗ Tuyên và Phương Tranh thật ra đều cùng một hạng người, bọn hẩn tuy không phải cái loại hỗn đản trời sinh, thích hoành hành ngang ngược, đàn áp dân chúng. Nhưng ít nhất bọn hẩn

cũng không phải là cái loại thiện nam tín nữ gì, người bình thường đều không dám trêu chọc.

Chỉ hận vận khí của Đỗ Tuyên hôm nay đen đủi trêu chọc ngay vào Phương Tranh. Lấy tính khí của hắn tự nhiên sẽ không cùng Đỗ Tuyên tính táo thương lượng, đều là người ăn chơi trác táng cho nên nhất định phải chơi trội hơn hắn một lần nga.

Ở trong hội các vị công tử ăn chơi trác táng tại đất kinh thành, danh đầu của Phương Tranh hơi bị nhóm ăn chơi trác táng kiêng kị, bọn hắn kiêng kị không phải cái chức quan của Phương Tranh ở trong triều đình, mà là con người của Phương Tranh quá mức đề tiện vô sỉ. Một khi trêu chọc hắn, hoặc là bị hắn trêu chọc phải, hậu quả cũng đều nghiêm trọng như nhau, mức độ rủi ro là không thể tránh khỏi, nhẹ thì táng gia bại sản mà nặng thì thương hại đến an nguy tính mạng. Năm đó phú thương bài danh đệ nhị trong kinh thành, Ngô gia chính là một thí dụ điển hình, Ngô công tử trêu chọc Phương Tranh hậu quả chính là sản nghiệp của Ngô gia bắt đầu lụi bại nghiêm trọng, hiện giờ Ngô gia ở trong kinh thành ngay cả so với những thương gia hạng tam lưu cũng không bằng.

Hôm nay Đỗ Tuyên mang theo gia đình ác bợc truy đánh Phương Tranh, theo như thuyết pháp của Phương Tranh, hắn sẽ gặp phải phiền toái lớn.

Nghĩ đến đây Đỗ Tuyên sợ tới mức mặt cắt không còn một giọt máu nào, hai mắt hoảng sợ tròn tròn, nằm sùi lơ trên sàn nhà thổ hồng học nói không nên lời. Biểu hiện anh hùng khí khái của hắn lúc trước đã tiêu thất, hiện tại hắn bất chấp thể diện trước mặt nữ tử thương thâm trọng nhốt trong lòng, mà giống như kẻ đáng thương dùng ánh mắt cầu xin nhìn Phương Tranh, cả người kiềm không được run rẩy. Hắn rất rõ ràng, lời của Phương Tranh nói có khả năng sẽ đúng là như vậy, chính mình đã mang đến phiền toái cho lão cha của mình, hơn nữa tai họa gây ra còn không phải nhỏ.

“ Thảo dân không biết Phúc vương điện hạ cùng Phương đại nhân kiến giá, thỉnh...” Chữ thỉnh cả nửa ngày mà Đỗ Tuyên còn không mời được đi ra, biểu tình nhột nhột nằm ử rử trên sàn nhà, cuộc đời này của hắn không có thói quen cầu xin tha thứ, cho nên không biết phải nói như thế nào mới tốt.

Phương Tranh ngồi xổm người xuống, biểu tình ôn hòa cười nói: “ Thỉnh thỉnh thỉnh, thỉnh cái gì? Người mắc bệnh nói lắp phải không?”

Đỗ Tuyên cuống quýt lắc đầu: “ Không, không phải.”

Phương Tranh mất hứng nhíu mày: “ Không không không, còn không không phải, nhìn người nói lắp nghiêm trọng như thế, hà cớ làm sao còn không chịu thừa nhận?”

Đỗ Tuyên lại cuống quýt gật đầu: “ Vâng, dạ dạ, đúng là thảo dân nói lắp.”

Phương Tranh nở một nụ cười thỏa mãn, hướng nữ tử bên cạnh bĩu môi: “ Thê tử của người hả?”

Nữ tử lo lắng bất an, gắt gao nắm lấy cánh tay của Đỗ Tuyên, tựa như còn muốn trốn ở phía sau lưng hắn.

Đỗ Tuyên nhìn nàng ta liếc mắt một cái, lắc đầu đáp: “ Không phải.”

“ Tiểu thiếp của người?”

“ Cũng không phải.”

“ Tình nhân của người?”

Đỗ Tuyên chần chờ một chút, rốt cuộc gật đầu nói: “ Coi như là thế đi, nàng ta cũng là hồng bài cô nương trên sông Tần Hoài!”

Phương Tranh cười dài bỗng nhiên khuôn mặt tuấn tú trầm xuống, lạnh lùng nói: “ Người vì muốn mua vui cho kỹ nữ, mà cả gan hành hung chúng ta? Người nói chúng ta có oan uổng hay không đây?”

Nhất thời khuôn mặt của Đỗ Tuyên suy sụp, tang thương khóc nói: “ Phương đại nhân, ta sai lầm rồi, là thảo dân có mắt không trông nhìn không ra được thái sơn, mong rằng Phương đại nhân nể tình gia phụ đều là quan đồng liêu trong triều, buông tha cho ta đi.”

Phương Tranh cười nói: “ Buông tha cho người? Người có biết ẩu đả mệnh quan triều đình cùng thân vương quốc tộc sẽ có tội danh gì hay không?”

Đỗ Tuyên âm thầm gật đầu.

Phương Tranh thu lại bộ dạng tươi cười trên khuôn mặt, tức thì đổi thành một bộ cảm giận: “Còn nữa, gia đình của nhà ngươi mới vừa rồi còn truy sát ta! Hại ta chạy trốn đến khổ sở, bốn quan thật sự đã bị mất hết thể diện, chuyện này ngươi nói xem phải làm sao bây giờ?”

Mọi người nghe được trong lòng không khỏi ác hàn, chính người không biết xấu hổ trốn chạy trốn chết khắp nơi, khoản này mà cũng có thể tính lên trên đầu của người ta hay sao?

Đỗ Tuyên cũng không phải cái hạng ngu ngốc, nghe vậy liền nhanh chóng nói: “Bồi thường! Thảo dân nguyện ý bồi thường bạc, cấp cho Phương đại nhân một chút an ủi!”

“Bồi thường bạc? Tưởng rằng bạc là có thể giải quyết mọi vấn đề hay sao? Phúc vương vốn là hoàng thân tôn sư, bốn quan cũng là quan lớn, người dẫn người tới hành hung chúng ta, còn muốn bồi vài lượng bạc coi như không có chuyện gì? Nếu người trong thiên hạ đều noi gương người học tập, đem mệnh quan triều đình đánh cho một trận sau đó tiếp tục bồi thường bạc rồi vô sự, người bảo mệnh quan như chúng ta đây còn biết sống như thế nào? Chúng ta tâm tâm khổ khổ chăm lo quốc sự cho mọi người an cư lạc nghiệp, như thế nào còn bị người ta hành hung a? Oan uổng, oan uổng quá!”

Đỗ Tuyên càng nghe mặt càng thêm tái nhợt, thấm rồi! Phương đại nhân quyết tâm muốn giáo huấn ta, hoặc hẳn muốn kết liễu ân oán quan trường với phụ thân ta, cho nên muốn mượn cơ hội để trả thù, như vậy đại sự không ổn rồi!

Phương Tranh còn đang nước miếng tung bay: “Đừng tưởng rằng các người có tiền bản thì đã là giỏi nhất, đặc chí cái gì? Trong nhà lão tử sinh ý lớn như thế, vốn là phú thương giàu nhất tại Hoa triều, các người nhìn thấy ta còn muốn khoe khoang nữa ư? Làm người cần phải biết nhún nhường, nếu đạo lý này mà còn không hiểu, người có tư cách gì làm kẻ ăn chơi trác táng đây? Trên đời này có rất nhiều chuyện tiền không thể giải quyết! Nhưng thôi được rồi, người định bồi thường bao nhiêu bạc?”

“Hả?” Đỗ Tuyên ngẩn người, phản ứng căn bản không theo kịp, ánh mắt đại ra nhìn chằm chằm vào Phương Tranh.

Phương Tranh mất hứng chau mày: “Tiểu tử này còn trẻ như thế nào lại đã hồ đồ? Người không phải nói bồi thường bạc cho ta hay sao? Nhanh xuất tiền, còn ngần ra đó làm chi?”

Đỗ Tuyên bị miệng lưỡi uốn éo của Phương Tranh làm cho luống cuống tinh thần, đầu óc của hắn vận chuyển chậm, thật sự không theo kịp lối suy nghĩ nhanh như điện chớp của Phương đại nhân. Bất quá câu nói sau cùng của Phương Tranh thì hắn đã nghe rõ ràng, vì thế Đỗ Tuyên vội vàng từ trong lòng lấy ra một chồng ngân phiếu, rút ra một tấm, nhìn sắc mặt của Phương Tranh, lại rút thêm một tấm, nặn ra một nụ cười so với khóc còn khó coi hơn, nói: “Một chút lòng thành, thỉnh cầu đại nhân xin hãy vui lòng nhận cho, đây coi như là thảo dân bồi tội với đại nhân!”

Phương Tranh tiếp nhận ngân phiếu, lại chăm chú nhìn vào chồng ngân phiếu trong tay Đỗ Tuyên, không cao hứng nói: “Chỉ một ít này thôi ư?” Đỗ Tuyên ngẩn người nhanh chóng rút thêm một tấm, nhét vào trong tay Phương Tranh, lúc này hoa dung đã thất sắc vô cùng.

Sắc mặt Phương Tranh hơi hòa hoãn lại, đem ngân phiếu thu vào trong lòng, tươi cười vỗ bả vai Đỗ Tuyên nói: “Trẻ nhỏ dễ dạy!” Dứt lời quay sang nhìn Trần phu tử nói tiếp: “Phu tử, lời này nói như vậy có đúng hay chẳng?” Trần phu tử đem toàn bộ quá trình Phương Tranh dọa dẫm rồi vợ vét tài sản đều thu vào trong mắt, nghe vậy cả giận bất mãn hừ một tiếng, đảo cặp mắt trắng dã không thêm phản ứng đến hắn.

Phương Tranh nâng Đỗ Tuyên đứng dậy, cười nói: “Đỗ công tử quá khách khí rồi! Cái này thực làm cho bốn quan cảm thấy hổ thẹn? Người có biết từ trước đến nay bốn quan luôn luôn bị người ta hiểu lầm lòng nhân đức, chúng ta sẽ không nhắc lại chuyện này nữa, ha ha.”

Đỗ Tuyên nghe vậy như được đại xá, liên tục lau mồ hôi lạnh không ngừng nói đa tạ.

Ngay khi Đỗ Tuyên cuống quýt hướng đám người Phương Tranh cáo từ, bỗng nhiên Phương Tranh nói theo: “Ngày mai bốn quan sẽ đến quý phủ bái phỏng lệnh tôn Đỗ thượng thư, khi công tử về nhà thì thuận tiện báo trước hộ ta một tiếng.”

“ Phác thông!”

Đỗ Tuyên giật mình thiếu chút nữa đã ngã lộn trên mặt đất. Đem nữ tử đang dìu hần đẩy sang một bên, Đỗ Tuyên hỗn hển thở cuối cùng bất chấp mồ hôi đang túa ra trên trán, sờ tay vào trong ngực đem toàn bộ sổ ngân phiếu lôi ra, nhìn cũng chưa thêm nhìn toàn bộ nhét vào trong tay Phương Tranh khóc ròng nói: “ Phương đại nhân, Phương đại gia! Van cầu ngài buông tha cho thảo dân một con đường sống có được hay không? Sau này thảo dân sẽ không dám thế nữa.”

Phương Tranh khiêm tốn xua tay: “ Nói quá lời, nói quá lời! Ha ha, bổn quan vô đức vô năng đâu dám nhận là đại gia của người nha, chuyện này tốt nhất nên trưng cầu ý kiến của lệnh tôn một chút.”

Nhìn xấp ngân phiếu đang nằm trong tay Phương Tranh hai mắt sáng ngời, khuôn mặt giãn ra cười nói: “ Đỗ công tử quả nhiên hào phóng a, nếu như lệnh tôn công vụ bề bộn, bổn quan cũng không quấy rầy nữa! Công tử, người cứ trở về trước đi.”

Lúc này Đỗ Tuyên mới nhẹ nhàng thở dài một hơi, kinh nghi bất định nhìn Phương Tranh một cái, sau đó nhanh chóng đi xuống dưới lầu.

Phương Tranh đại khái đếm qua đồng ngân phiếu trong tay, trong bụng cao hứng như mở cờ: “ Gã gia hỏa này mang không ít bạc theo bên người a, ta kháo! Hơn vài vạn lượng nha, so với lão tử còn muốn nhiều tiền hơn.”

Mập Mập bước lên trước cười nói: “ Chúc mừng Phương huynh, hôm nay lại phát tài rồi!”

Trần phu tử cau mày trà, giọng nói: “ Phương Tranh, người làm như thế này là đang thu bạc phi nghĩa đó.”

Phương Tranh vội vàng đem bạc giấu vào trong, cười nói: “ Phu tử đã nói quá lời, tại sao lại là của phi nghĩa đây? Số bạc này chỉ là tiền mồ hôi nước mắt mà học sinh đã phải chạy trốn chết để đổi lấy!”

“ Ngụy biện! Ngụy biện!” Trần phu tử không nề hà , tức giận tới mức giậm chân đành dạch.

Bỗng nhiên Phương Tranh thu lại bộ dạng nhản nhỏ, bước đến bên phía cửa sổ nhìn theo bóng lưng đang khuất xa dần của Đỗ Tuyên.

Mập Mập hiếu kỳ nói: “ Phương huynh, người làm sao vậy?”

Phương Tranh một bộ cao thâm mặc trắc, trầm ngâm suy nghĩ một lúc, sau đó nghiêm túc nói: “ Ta đã nghĩ thấu triệt, Đỗ thượng thư khẳng định đã tham hối lộ không ít bạc, nếu như hần có tiền....Không bằng chúng ta phái người bắt cóc Đỗ Tuyên, sau đó viết một lá thư tống tiền Đỗ thượng thư, muốn hần chi ra trăm vạn lượng bạc để chuộc lại nhi tử của hần.”

Mập Mập cùng Trần phu tử nghe vậy cực kì hoảng sợ: “ Phương huynh! Vạn lần không được!”

“ Phương Tranh! Người quả thực vô pháp vô thiên, tức chết ta! Ta như thế nào lại dạy dỗ ra một đệ tử như người đây, hừ hừ!”

Phương Tranh thấy hai người cật lực phản đối cho nên cũng không tiếp tục kiên trì suy nghĩ, nghe vậy cười nói: “ Ai nha, hai người không cần phải khẩn trương như thế, ta chỉ tùy tiện nói giỡn mà thôi, mọi người đừng tưởng là thật!”

Ngay khi hai người nhẹ nhàng thở ra một hơi, nào ngờ Phương Tranh lăm bắm: “ Cầm tặc tiên cầm vương, ân, ta nên bắt thẳng Đỗ thượng thư mới phải, như vậy trực tiếp hơn, không tin lão gia hỏa kia không trả tiền.”

“ Bùm!”

“ Ân sư! Ân sư ngài làm sao vậy? Tĩnh, mau tĩnh lại!”

Ngoại thành Dương Châu phủ.

Tọa lạc tại bên cạnh con sông Giang Nam có một tòa đình viện, xuân về cảnh sắc muôn hoa đua nhau nở rộ, hàng liễu xanh tươi dần dần đâm chồi nảy lộc, những cành lá chằng chịt tự động rủ xuống mặt sông như cánh tay thon nhỏ của những thiếu nữ đang nô đùa, làm cho con sông Giang Nam điểm lên một mảnh xuân ý dạt dào.

Tòa đình viện này thực bình thường, bình thường đến nỗi người bên ngoài đi qua căn bản sẽ không nhìn vào trong mắt, đại môn nước sơn đã bị ăn mòn, lớp tường bao chung quanh đã không ngừng chóc vấy, một căn đình viện như thế này ở mọi nơi trong Giang Nam đều có thể tùy tiện nhìn thấy được, căn bản sẽ không khiến cho người ta chú ý.

Nhưng bên trong đình viện thì hoàn toàn ngược lại, bên trong có một căn phòng tựa như đại điện, sàn nhà được lát bằng đá cẩm thạch, bóng loáng mà trang trọng. Trước đại sảnh rộng thênh thang có một bức rèm che kín mít, đem trước và sau hậu viện ngăn cách thành hai bộ phận riêng biệt.

Dương Thành cẩn thận quỳ gối ở trước đại sảnh, cúi đầu nhắm mắt, một hơi thở mạnh cũng không dám thốt ra bên ngoài.

Sau khi Hồ Vân Sinh làm nhiệm vụ thất bại đã bị chúa thượng sát tử, Dương Thành liền tiếp nhận vị trí của hắn. Hắn và Hồ Vân Sinh giống nhau đều là những con chó phủ phục ở dưới chân chúa thượng, bọn hắn đồng dạng trung thành và tận tâm, nhưng khác nhau chính là Hồ Vân Sinh đã chết!

Còn Dương Thành hắn so với Hồ Vân Sinh lại càng là một con chó hung ác hơn, bản tính của hắn tàn nhẫn, giảo hoạt khôn cùng, chúa thượng chỉ chờ hướng nào, hắn liền không tiếc hết thảy đại giới mà hoàn thành mệnh lệnh chúa thượng giao cho, không chết không từ.

Giờ phút này hắn quỳ gối trước phòng, không nói cũng không động, lẳng lặng đợi câu hỏi của chúa thượng ở phía sau màn che.

“Hành động của tổ chức Ảnh Tử trong thành Dương Châu, đại khái có bao nhiêu người?” Phía sau màn che chúa thượng mở miệng hỏi, thanh âm trầm thấp mà tĩnh lặng như mặt hồ.

“Bẩm chúa thượng, Ảnh Tử chia thành từng nhóm mà đến, nhóm đầu tiên ước chừng khoảng hơn ba mươi người, bọn hắn giả dạng thành thương nhân, xa phu, tiểu nhị hiệu buôn, vừa vào thành liền lùng sục khắp mọi nơi nghe ngóng động tĩnh. Bọn chúng hành sự rất cẩn thận không dễ dàng phát hiện được, cách mấy ngày hôm trước lại có thêm một đám Ảnh Tử tới Dương Châu, ước chừng khoảng trên dưới năm sáu chục người, cũng hoạt động tại thành Dương Châu mà không để lại một chút dấu vết nào. Hiện nay chỉ sợ ngay cả tri phủ nha môn Dương Châu cũng đều có cơ sở ngầm của bọn chúng bố trí, hắn là Triệu Tuấn đã cũng khai ra tên Hồ Vân Sinh cho nên mới khiến đám Ảnh Tử phát hiện được manh mối, bọn hắn men theo manh mối mà điều tra tới đây.”

“Dương Thành, phân phó cho mọi người rút lui khỏi Dương Châu, không được lưu lại một chút manh mối gì. Nếu Phương Tranh muốn tìm hiểu rõ mọi chân tướng, cũng chẳng khác nào mò kim đáy biển, bọn chúng làm chỉ uống phí công phu mà thôi!”

“Tuân lệnh!”

“Hiện giờ tình hình trong kinh thành như thế nào rồi?” Thật lâu sau, thanh âm trầm lạnh leo thấu xương vang lên.

“Bẩm chúa thượng, hiện giờ thế cục trong kinh sư đang hỗn loạn, nghe lời đồn đại nói rằng hoàng đế có lòng muốn thay đổi ngôi vị thái tử, cho nên các chư vị hoàng tử đang ra sức cấu kết bè đảng, nhờ lực lượng của các đại thần nịnh bợ hoàng đế, tranh thủ đoạt cái ngôi vị thái tử vào trong tay.”

“Hừ” Chúa thượng phía sau màn che cười lạnh một tiếng, “Đám phế vật kia thiết tưởng tranh giành đơn giản như vậy ư? Chỉ cần một đám đại thần thì đã có thể hay sao? Hiện giờ thái tử phản ứng như thế nào?”

“Thái tử mặt ngoài không có phản ứng nào, nhưng kì thực đã bắt đầu âm thầm trừ bị, tình thế đang rất bất lợi đối với hắn. Thuộc hạ đoán rằng sắp tới có khả năng thái tử sẽ cấu kết cùng với biên quân và tư quân của hắn, dẫn quân vào kinh bức hoàng đế thoái vị tranh ngôi!”

“Phải điều tra xem hắn luyện binh ở nơi nào? Số lượng bao nhiêu? Rõ chưa?”

“Thuộc hạ vô năng, hiện tại chỉ biết được vị trí cụ thể của chi quân đội kia, còn nhân số cùng trình độ như thế nào, thì không thể điều tra ra được!”

“Mau chóng điều tra, càng chi tiết càng tốt, ta muốn nhìn một chút xem trong tay của thái tử, rốt cuộc đang nắm giữ được bao nhiêu phần thực lực, hi vọng thái tử sắp phế truất này sẽ không làm cho ta phải

thất vọng, ha ha.”

“ Dạ!” Dương Thành khom lưng bái lạy nói.

“ Phúc vương cùng Phương Tranh gần đây có động tĩnh gì không?”

“ Phúc vương một mực ở trong vương phủ xử lý công vụ, không qua lại cùng với các đại thần trong triều. Bất quá thuộc hạ theo tin tình báo mà biết được, mọi chuyện kết giao với các đại thần hoàn toàn đều là do Phương Tranh một tay lo liệu, Phương Tranh muốn dẫn thông thương lộ tới Hạ Lan sơn, tụ tập một số các vị đại thần kết phường buôn bán, dùng kế này làm mục đích mượn sức các đại thần ủng hộ Phúc vương.”

“ Dẫn thông thương lộ tới Hạ Lan sơn?” Chủ nhân phía sau màn che hơi ngẩn người một chút, tiếp theo cười lạnh nói:

“ Người này quả nhiên khôn vặt, loại phương pháp bịt tai trộm chuông này mà hắn cũng nghĩ được, hừ! Còn gì nữa hay không?”

“ Còn nữa, mấy ngày hôm trước hắn phụng mệnh tiếp quản Thành Phòng quân, thời gian vào trong quân tuần doanh trại, đã mượn cơ phạm thượng chủ tướng mà chém đầu phó tướng Thẩm Tín để lập uy. Theo như thám báo thì Thẩm Tín là người tâm phúc của thái tử, sau khi thái tử biết được chuyện này, sắc mặt xanh mét nhưng lại không nói một câu, hơn nữa đối với Phương Tranh vẫn còn rất khách khí!”

Chủ nhân phía sau màn che trầm mặc không nói, thật lâu sau, mới hạ giọng: “ Thái tử muốn khởi binh, có khả năng chỉ trong vài ngày tới đây, đem nhân thủ đều phái ra hướng kinh thành, tập trung thu thập tình báo, bất luận chuyện lớn chuyện nhỏ đều phải hồi báo về.”

“ Dạ!” Dương Thành cung kính đáp, tiếp theo miệng hơi ngấp ngừng một chút, bộ dạng do dự.

“ Người có chuyện muốn nói sao?”

Dương Thành cả kinh, quỳ dập đầu sát trên mặt đất, thanh âm cung kính nói: “ Thứ cho thuộc hạ lảm miệng, chúa thượng! Hiện giờ trong kinh thành đã hỗn loạn thành một mảnh, nếu như chúa thượng muốn thừa nước đục thả câu, hiện giờ thời cơ đúng là tuyệt hảo! Bọ ngựa bắt ve, hoàng tước tại hậu, chỉ cần thái tử khởi binh tạo phản, chúa thượng liền có khả năng dựng thẳng đại kỳ lấy danh nghĩa cần vương, triệu tập các lộ đại quân, bao vây thái tử!”

“ Câm miệng! Người hiểu cái gì! Thời cuộc còn chưa sáng tỏ trắng đen, nếu như ta vội vàng hành sự, chẳng lẽ không phải cũng ngu xuẩn giống như đám phế vật trong kinh thành hay sao?”

“ Thuộc hạ lảm miệng, thuộc hạ đáng chết!” Lúc này Dương Thành liền tự bạt tai chính mình hai cái, sau đó khom lưng cúi sát đầu ở trên sàn nhà, một mực không dám nhúc nhích.

Bầu không khí trong đại sảnh nhất thời lại rơi vào trầm mặc, thật lâu sau chủ nhân bên trong màn che mở miệng nói: “ Ta phỏng chừng hoàng đế thật sự có ý niệm muốn phế truất ngôi vị thái tử, người được chọn hơn phân nửa khẳng định là Phúc vương! Dương Thành, phái người đi kinh thành chặt chẽ quan sát động tĩnh của Phúc vương cùng Phương Tranh, tìm một cơ hội âm thầm ám sát Phúc vương, hừ! Ta thực muốn nhìn xem, hoàng đế khi biết được tân thái tử mà hắn chọn liền bị người ám sát, không hiểu hắn sẽ có phản ứng như thế nào? Liệu có tức giận mà băng hà hay không? Ha ha ha ha!”

Tiếng cười khàn đục mà trầm bổng như tiếng quạ kêu trong đêm khuya vắng vẻ, làm cho kẻ khác không rét mà run.

Dương Thành cố nén sợ hãi trong lòng, cung kính lĩnh mệnh.

Kinh thành, thái tử phủ.

Bên trong hậu điện vắng vẻ ánh nến heo hắt lóe lên từng đợt quang mang, khiến cho sắc mặt của thái tử càng tôn thêm vẻ âm trầm băng lãnh, khó hiểu giống như thể cục hỗn loạn trong kinh thành.

Phạm Thụy ngồi ngay ngắn đối diện trước mặt thái tử, miệng hơi ngấp ngừng, trải qua một hồi do dự cuối cùng vẫn là không dám mở miệng.

Thật lâu sau, trên gương mặt của thái tử nở một nụ cười âm trầm, ánh mắt mang theo vài tia lãnh quang, thần nhiên nói: “ Tiên sinh cứ tùy tiện nói ra suy nghĩ của mình!”

Phạm Thụy vội vàng chấp tay nói: “ Điện hạ, xin thứ cho tại hạ nhiều lời. Trong bốn lộ đại quân nguyên ý trung thành với điện hạ chỉ có một lộ, mà quân sĩ mới huấn luyện bên ngoài thành tựa hồ như chuẩn bị có phần không đủ. Còn nữa, Thành Phòng quân từ sau khi Phương Tranh nhậm chức, mọi chuyện càng có thêm nhiều biến số, nếu vội vàng khởi sự, tại hạ vô cùng bất an.”

Thái tử mỉm cười nói: “ Tiên sinh lo lắng Cô vương sẽ giẫm chân lên vết xe đổ của lão sư Phan Văn Viễn hay sao?”

Phạm Thụy cúi đầu nói: “ Bẩm điện hạ đích thị là như vậy! Điện hạ, binh giả cũng chính là hung khí quốc gia, có thể dã thương người nhưng cũng có thể dã thương chính mình, mong rằng điện hạ tính toán cho chu toàn rồi mới khởi sự!”

Thái tử trầm giọng đáp: “ Tiên sinh còn nói thiếu hai chuyện, Thọ vương ở Hưng Khánh phủ giám quân nhiều năm qua, nói như vậy vậy cánh của hắn cũng sớm đã thành tựu, nếu như Cô vương khởi sự, tất nhiên Thọ vương sẽ hưng binh cần vương. Còn nữa, tiên sinh còn nhớ người mà đã bắt cóc Phương Tranh để giá họa cho Cô vương hay không? Cô vương cảm giác rằng kẻ này không phải là người đơn giản, không biết địch nhân của chính mình là ai, đó mới là nguy hiểm thật cùng, nếu Cô vương khởi sự chỉ sợ người nọ tất sẽ thừa nước đục thả câu.”

Phạm Thụy nghe vậy thần sắc càng thêm bất hảo, hạ giọng nói: “ Nhiều nhân tố đối với điện hạ bất lợi như vậy, điện hạ vì sao lại một mực cố chấp muốn khởi sự đây?”

Thái tử âm trầm thở dài, ánh mắt nhìn ra ngoài bầu trời đêm u ám thăm thẳm, lạnh nhạt nói: “ Phụ hoàng bệnh nặng, trước mắt thấy cũng sắp băng hà! Người đã hạ quyết tâm bãi miễn ngôi vị thái tử của Cô vương, trước khi người chết tất sẽ nghĩ mọi biện pháp đem Cô vương bãi miễn. Nếu như Cô vương còn chần chừ không động thủ, khi đó ngay cả danh phận thái tử ta cũng không còn, càng không có cơ hưng binh khởi sự, nếu như vô cơ xuất binh, ai sẽ hưởng ứng? Tiên sinh a, hôm nay Cô vương đã như tên lập trên dây cung, không bắn không được nữa rồi!”

Chứng kiến Phạm Thụy sắc mặt tái nhợt, thái tử cười ôn hòa: “ Tiên sinh không cần phải lo lắng, kì thực phần thắng của chúng ta còn rất lớn, có đôi khi sự tình tranh đoạt quyền lợi rất phức tạp, cũng giống như một tấm lưới mà ta lại đem nó cắt đi một mắt, nó liền sẽ tung ra cả một mảng lớn, vậy nên không thể không suy nghĩ trước khi ta chọn cắt cái mắt nào. Nhưng cũng có đôi khi tranh quyền đoạt vị lại rất đơn giản, đơn giản chỉ cần có cơ hội sát tử những người mấu chốt kia...Ha ha, hiện tại Cô vương chỉ cần đợi một cái cơ hội như thế mà thôi, chỉ cần có thể giết được...Thiên hạ to lớn người nào còn dám đứng ra phản đối ngôi vị của Cô vương? Đến lúc đó trong tay của Cô vương nắm giữ bốn lộ đại quân bảo vệ kinh thành, hơn nữa còn một lộ biên quân, cùng tư binh mà Cô vương mới huấn luyện, thiên hạ chi binh hơn phân nửa đều đã nằm gọn trong tay của Cô vương, ngôi vị hoàng đế tự nhiên sẽ có thể ngồi yên! Tiên sinh, ngài nghĩ có đúng hay không?”

Phạm Thụy có điều sở ngộ, đáp: “ Người mấu chốt theo trong lời của điện hạ, là muốn ám chỉ Phương Tranh cùng chư vị Vương gia hay sao?”

Thái tử nở một nụ cười thâm hiểm: “ Có thể còn có những người khác đi, nhưng người nào mà dám chống đối lại Cô vương xưng Đế, người đó chính là địch nhân của Cô vương!”

Phạm Thụy cúi đầu sợ hãi không dám lên tiếng.

“ Tiên sinh, phân phó cho tân quân gia tăng luyện binh, ẩn giấu hành tung đừng để cho người khác phát hiện. Một khi thời cơ thích hợp liền tiến công vào kinh thành!”

“ Theo như lời của điện hạ, khi nào mới là thời cơ thích hợp?”

Thái tử cười cười, lắc đầu không trả lời.

278. Chương 263: Mùa Xuân Của Mập Mạp

PS: sau khi trao đổi với Dung tử, mình đổi Thành Phòng quân= Thành Vệ quân. OK!

-----oOo-----

Phương Tranh vừa tỉnh ngủ, liền chậm rãi ngâm một câu thơ hay, dù chính hắn cũng nhin không được mà gõ nhịp tán thán.

Vận lưng một cái, Phương Tranh thoải mái thở dài. Lập tức thần sắc giật mình, ánh mắt đại ra, bắt đầu hưởng thụ hạnh phúc ngồi ngây ngẩn.

Ngây ngẩn, đó là một loại trạng thái đầu óc trống rỗng, có điểm giống như lời nói của Phật gia “linh thai không minh”, nhưng người ta là người tu hành, còn Phương đại thiếu gia cũng rất đơn thuần nghĩ thể hội một chút cảnh giới ngu ngốc. Hai thứ hoàn toàn khác nhau.

Đã nhiều ngày đi đến quân doanh của phòng thủ thành vệ quân dò xét. Từ sau khi chém phó tướng Thẩm Tín, rốt cục Phương Tranh đã lập uy tại phòng thủ thành vệ quân, nhìn ánh mắt kính nể của các tướng sĩ, trong ngực Phương Tranh nhin không được đắc ý một phen. Bất quá lập uy thì còn được, nhưng nếu muốn chộp phòng thủ thành vệ quân vào trong tay, trọng yếu hơn chính là dụ dỗ. Dưới ân uy đều thi triển, các tướng sĩ mới quy tâm.

Cho nên đã nhiều ngày Phương Tranh rất rộng rãi xài ra không ít bạc, cấp các tướng sĩ phát quân lương, mua thịt cải thiện thức ăn, hoặc là trợ cấp gia quyến của tướng sĩ thương vong vân vân, những cách làm này của Phương Tranh, rất nhanh liền chiếm được sự nhận thức của các tướng sĩ, hôm nay các tướng sĩ của phòng thủ thành vệ quân tuy còn chưa tới nông nổi nhảy vào biển lửa vì hắn, nhưng lòng hảo cảm cũng gia tăng rất nhiều, chỉ ít ánh mắt các tướng sĩ nhìn hắn cũng không còn lạnh như băng giống trước kia, bên trong còn hơn vài phần ôn nhu và ý cười, đó là một hiện tượng tốt.

Phương Tranh vui vẻ, nhưng có người không vui vẻ.

Người mất hứng chính là Hộ Bộ thượng thư Đỗ Tùng Quân. Hôm qua Đỗ thượng thư tự mình đến nhà, móc ra một quyển sổ sách, nhần nhó về mặt, khóc lóc kể lể gần đây Phương Tranh tiêu tiền như nước, chỉ là cấp một bút quân lương cho phòng thủ thành vệ quân, quốc khố đã phải chi hơn mười vạn lượng bạc, điều này còn chưa tính tới câu Phương Tranh vỗ ngực chuyên gia hứa hẹn với các tướng sĩ: “Theo ta, có thịt ăn.”

Mỗi lần nói những lời này, liền ý nghĩa quốc khố phải xuất ra một bút bạc hơn một ngàn đầu heo mập. Đến thực hiện lời hứa mà Phương Tranh ngẫu hứng cấp cho các tướng sĩ.

Nhìn quốc khố từ từ trống rỗng, Đỗ thượng thư ngay cả lòng dạ muốn ám sát Phương Tranh cũng đã có, nhưng người này hắn lại không dám đắc tội, cho nên hắn không thể làm gì khác hơn là tự mình đến nhà, theo thường lệ than khóc một phen, sau đó Đỗ thượng thư lau nước mắt, thở dài chấp tay cầu xin Phương đại gia xuất thủ tiết kiệm một chút, đừng làm như bạc trong quốc khố là nhân tình của nhà mình, loạn tặng chung quanh.

Phương Tranh nhìn chữ đồ ghi trên sổ sách làm người ta phát rét khi nhìn thấy, cũng hơi có chút ngại ngùng, cuối cùng thoải mái nói với Đỗ thượng thư, tiền tài là vật ngoài thân, sống mang theo được, nhưng chết không thể mang theo!

Lúc đó Đỗ thượng thư nghe được suýt chút ghen thở, muốn lăn ra xỉu.

Vật ngoài thân? Sao ngươi không cho những vật ngoài thân này cho ta đi? Đúng nói mà không thấy đau lưng đúng thật là người đáng trách!

Cuối cùng Phương Tranh bị nước mắt của Đỗ thượng thư đánh bại, không thể làm gì khác hơn là cắn răng từ trong lòng móc ra hơn một vạn lượng ngân phiếu, đau thương nói, đây là một chút lòng thành hắn tặng riêng cho quốc khố, lúc này Đỗ thượng thư mới thu nhận ngân phiếu, lau nước mắt cáo từ.

Phương Tranh cau mày, vạn phần đau ruột nhìn Đỗ thượng thư lấy đi một vạn lượng ngân phiếu, nhất thời tim như dao cắt, sau lại vừa nghĩ, lão tử từ từ trong tay con của hắn xảo trá vài vạn lượng bạc, quyền một vạn lượng đi ra ngoài cũng là nên làm, như thế vừa nghĩ, Phương Tranh lại bình thường trở lại.

Chỉ là Đỗ thượng thư nếu biết một vạn lượng bạc này nguyên lai là của hắn, không biết có tát cho nhi tử hỗn đản của hắn một cái chết tươi hay không?

Hôm nay tỉnh lại, nhìn cảnh xuân đầy nắng bên ngoài cửa sổ, Phương Tranh đang do dự có nên đi đến quân doanh phòng thủ thành vệ quân tuần doanh hay không, sau lại nghĩ thôi bỏ đi, mỗi tuần một lần đã quá quý, hắn thật sự không quản nổi chính cái mồm của hắn. Vạn nhất vui vẻ lên ngẫu hứng vỗ ngực nói: “Theo ta, có thịt ăn.” Phỏng chừng Đỗ thượng thư sẽ cầm theo dao nhỏ tới cửa, cùng mình hợp thành cá chết lưới rách, như vậy sẽ không quá mỹ diệu.

Người hầu xuất hiện tại cửa, thấy Phương Tranh đã thức, vội bẩm: “Thiếu gia, Phúc Vương điện hạ tới.”

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy một thân ảnh mập mạp như trái cầu đang mạnh mẽ lăn tới, đặt mông đầy bay người hầu, sau đó giống như trong nháy mắt di động, sừ một tiếng lên đến trước mặt Phương Tranh.

Phương Tranh ngây ra một lúc, nhìn chăm chú, người này chính là Mập Mạp, không khỏi cực kỳ kinh ngạc.

Tử Mập Mạp, chân nhân không lộ tướng, không nghĩ tới thân thủ của hắn lại cao như vậy, chẳng lẽ cũng là công phu học được từ chiêu chạy trốn trời chết?

Phương Tranh còn chưa mở miệng, chỉ thấy sắc mặt Mập Mạp tái nhợt, đầu đầy mồ hôi cũng bắt chập chà lau, cả người run run giống như uống sai thuốc, run môi, nhào tới bên giường Phương Tranh, hét lớn: “Phương huynh! Cứu ta! Ta chết, ta muốn chết.”

Phương Tranh kinh hãi, thấy Mập Mạp lo sợ không yên giống như chó nhà tang, ý thức nguy cơ do nhiều lần tìm được đường sống trong chỗ chết trong nháy mắt liền nổi lên đèn đỏ cấp báo, vì vậy hắn phản ứng thật nhanh nhảy xuống giường, đưa tay kéo Mập Mạp lôi xuống gầm bàn, trong miệng lại trầm giọng quát to: “Thị vệ! Hộ giá! Có thích khách!”

Quanh bốn phía trong sân của Phương Tranh có không ít thị vệ đang thủ hộ, nghe được tiếng kêu to của Phương Tranh, lập tức hành động. Phân ra hơn mười người bảo vệ cho cửa sổ phòng ngủ của Phương Tranh, sau đó sừ sừ sừ, nóc nhà cũng bay lên không ít người. Chiếm ở điểm cao, bọn thị vệ phân công thật thứ tự, hiển nhiên đã được diễn luyện thật tốt từ lâu, tuy rằng chuyện phát đột nhiên, nhưng cũng không gặp hoảng loạn.

Ngay sau đó, bên trong Phương phủ nổi lên tiếng đồng la, bốn phía truyền đến tiếng kêu to của bọn thị vệ: “Có thích khách! Bảo hộ Phúc Vương và Phương đại nhân! Phân người bảo hộ gia quyến, nhanh!”

Thời gian tích tắc bên trong Phương phủ bóng người lay động, gà bay chó sủa, mấy trăm danh thị vệ phân biệt từ những địa phương khác nhau chạy tới, rất nhanh liền vây chặt sân của Phương Tranh ở như nêm cối, giống như tường đồng vách sắt. Bọn thị vệ rút ra binh khí, sau khi an bài xong liền ngưng thần đề phòng, cung tiến thủ chiếm điểm cao, giương cung cài tên, tìm tòi địch tình khắp mọi nơi.

Bên trong Phương phủ trong nháy mắt biến thành một tòa thành đề phòng sâm nghiêm.

Bên trong phòng ngủ.

Mập Mạp thấy thế, kinh hãi nói: “Phương huynh, ngươi hiểu lầm rồi, đây không phải là ý của ta...”

“Ít nói nhảm!” Phương Tranh không khỏi quát lên, thấy tử Mập Mạp cực lực giãy dụa, không chịu tiến vào gầm bàn, trong lòng quỳnh lên, không chút khách khí một cước đá vào cái mông béo của Mập Mạp, đập hắn lăn vào.

Mập Mạp kêu thảm một tiếng: “Ai nha!”

Sau đó chẳng biết đụng vào vật gì, dưới bàn phát sinh một tiếng vang nặng nề.

“Phương huynh, ngươi thật sự hiểu lầm rồi, ai nha!” Mập Mạp ở dưới bàn quơ tay quơ chân, liên tục lộn xộn, làm Phương Tranh tức giận lại thò chân vào đá hắn một cước.

“Ít nói nhảm! Thành thật ở dưới bàn, đừng đi ra!”

“Phương huynh...”

“Còn lộn xộn ta đập ngươi a! Thật vô tâm! Nhiều người bảo hộ ngươi như vậy, ngươi còn không phối hợp.”

Sau nửa canh giờ.

Trên mặt Mập Mập bầm tím, râu rĩ ngồi bên cạnh bàn.

Phương Tranh vẽ mặt xấu hổ, hướng thị vệ thống lĩnh đã cực khổ cho người tìm tòi nửa ngày cũng không gặp một cọng lông của thích khách mà xin lỗi.

Sau khi thị vệ rời khỏi, Phương Tranh mặt âm trầm, đặt mông ngồi bên người Mập Mập, hung hăng trừng mắt liếc hắn, cả giận nói: “ Mập Mập huynh, không ngờ hôm nay người tới nhà của ta chơi ta sao? Làm nhà của ta lần qua lần lại đến gà bay chó sủa, chơi vui lắm hả?”

Mập Mập bậm môi, giống như một tiểu nương tử bị ủy khuất, lúng ta lúng túng nói: “ Ta không phải đã sớm nói là người hiểu lầm đó sao? Ai kêu người phản ứng nhanh như vậy! Cơ hội cho ta giải thích cũng không có.”

“ Oa! Không ngờ là ta sai rồi? Ta không nên cứu người! Người cẩn thận một chút đi, sau này đừng giống như trong truyện cổ : “ Sói tới” làm kiểu xấu xa của tiểu hài tử chăn dê, loại xiếc này chơi thêm vài lần, xem thử lần sau có ai đến cứu người.”

Mập Mập hai mắt sáng ngời: “ Sói tới, là nghĩa gì vậy? Nói một chút, nói một chút.”

“ Ta không có nói qua với người sao? Khái, cố sự này rất khúc chiết, từ xưa có một hài tử xấu tính đi chăn dê! Ai, đừng lãng tránh vấn đề, ta nói chuyện này với người để làm chi? Chính người nói, hôm nay chạy tới nhà của ta, vừa thấy mặt đã nói người muốn chết, người có ý tứ gì? Không phải là có người truy sát người sao?”

Mập Mập nghe vậy nhất thời suy sụp mặt, như khóc nói: “ Phương huynh, ta chết, ta muốn chết.”

Phương Tranh lưỡi biếng mồm lỗ tai, chậm rãi nói: “ Đã biết, ta xem ra. Trước tiên hãy nói là chuyện gì xảy ra, nói xong thì hãy chết.”

Mập Mập bậm môi, trong hai mắt híp chặt lóe ra quang mang hưng phấn: “ Phương huynh, mùa xuân của ta tới!”

“ Mùa xuân?” Phương Tranh ngăn người, vô ý thức nhìn cảnh xuân bên ngoài cửa sổ một chút, không phục nói: “ Dựa vào cái gì là mùa xuân của người vậy? Mùa xuân là của mọi người!”

Mập Mập lắc đầu nói: “ Không phải, ta không phải ý đó, ta...ta...”

Mập Mập ngại ngần liếc mắt nhìn Phương Tranh, có chút ngượng ngùng cúi đầu nói: “ Ta...ta yêu một cô nương, mùa xuân của ta tới.”

Phương Tranh thất thần, ngơ ngác nhìn Mập Mập đang ngượng ngùng, trong lòng một trận ác hàn.

“ Nhà của người có một chính phi, hai trắc phi, bao nhiêu thị thiếp, lúc này người chạy tới nói với ta người yêu một cô nương?” Phương Tranh nhất thời hiểu được.

Mập Mập ngẩng đầu nhìn bầu trời, nói một câu phi thường kinh điển: “ Đó thật là tình yêu thật sự.”

Phương Tranh kinh ngạc, nhìn vẻ mặt Mập Mập xuân ý dạt dào, hơi giật mình nói: “ Cho nên người chạy tới nhà của ta, nói người muốn chết? Sau đó làm cho nhà của ta huyền não đến gà bay chó sủa, chính là vì “ tình yêu thật sự” này?”

Mập Mập ngượng ngùng gật đầu.

Phương Tranh khóc không ra nước mắt.

Trò tình ái này hại chết người nha!

“ Phương huynh, ta thực sự thích cô nương đó!”

Về mặt Phương Tranh đại ra, Mập Mập lại cường điệu một câu: “ Thật sự!”

Phương Tranh thất thần nhìn Mập Mập hưng phấn như vừa ăn xuân dưc, trong miệng lẩm bẩm nói: “ Thái tử sắp khởi binh mưu phản, đám vương gia vội vàng tranh quyền đoạt vị, các lộ đại quân rục rịch, lúc này người lại đi yêu một cô nương, những lời này, rốt cục là làm sao vậy?”

Mập Mập cũng biết đây là thời gian phi thường, lúc này nói chuyện phong hoa tuyết nguyệt đúng là quá phận, cho nên thần sắc có vẻ nong nóng.

Lập tức Mập Mập tựa hồ nghĩ việc truy cầu hạnh phúc cá nhân cũng không phải là chuyện gì không dám nhìn người, vì vậy Mập Mập liền ưỡn ngực, lễ thẳng khí hùng nói: “ Có người nói cho ta biết, tình yêu thật sự rất vĩ đại!”

“ Là tên vương bát đản nào nói?” Phương Tranh mặt âm trầm nói.

“ Đó không phải lúc trước ngày thành hôn của ngươi và Mật nhi ngươi nói với ta sao?” Mập Mập cười thật giảo hoạt.

Mặt mày Phương Tranh đen thui: “ Không sai, quả nhiên là thật hiểu biết!”

Tạm thời dứt bỏ chuyện tranh danh đoạt lợi không thêm nghĩ nữa, Phương Tranh quan sát Mập Mập, thở dài nói: “ Nói đi, cô nương kia là ai, sao ngươi lại yêu nàng ta?”

Mập Mập nghe vậy hưng phấn giống như được ăn xuân dưc, hai mắt chiếu sáng nói: “ Cô nương kia quả thật đúng là thiên tiên hạ phàm! Ta vừa thấy nàng, lúc đó đầu óc liền phát mộng, chỉ có hai chữ có thể hình dung ra cảm giác lúc đó đối với nàng, yếu diệu, phi thường yếu diệu!”

Người này nếu làm hoàng đế, khẳng định cũng là một hôn quân chỉ thích mỹ nhân không thêm giang sơn.

Mập Mập ngẩng đầu lên, trên gương mặt béo tròn của Mập Mập đang lóng lánh ánh sáng thánh khiết: “ Ngày đó ta đi uống rượu hoa, phảng phất như trời đã định duyên phận, ta ở Họa thuyền của Tần Hoài gặp nàng, nàng mê người như vậy, như vậy...”

“ Chậm đã! Đợi lát nữa!” Phương Tranh thất sắc nói: “ Ngươi đi uống rượu hoa ở Họa thuyền nhận thức nàng ta? Nàng...nàng là ai?”

Mập Mập thần nhiên nói: “ Nàng là hồng bài cô nương của hoa thuyền a, làm sao vậy?”

Phương Tranh gian nan nuốt nước miếng: “ Không sao, ngươi tiếp tục nói.”

Tử Mập Mập! Chơi kỹ viện lại chơi ra cảm tình luôn.

“ Sau đó chúng ta liền gặp nhau, nàng ngồi trên đài rất xa, gầy cảm huyền, trái tim của ta, lúc đó thiếu chút nữa ngừng đập.” Mập Mập lải nhải kể rõ tình yêu chân thật của hắn, hưng phấn mang theo vẻ xấu hổ.

Phương Tranh ngây người nhìn hắn, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, vậy phải làm sao bây giờ? Tử Mập Mập dường như hoàn toàn chưa ý thức được, hôm nay đã đến thời kỳ then chốt người chết ta sống. Lúc này bỗng nhiên nhảy ra một “ tình yêu thật sự” gì đó, rốt cục có phải là thiếu nội tâm hay không?

“ Ngươi nói ngươi thích cô nương kia, ngươi thích nàng cái gì? Ăn nói? Khí chất? Khuôn mặt đẹp? Hay công phu trên giường?” Phương Tranh không thể không mở miệng hỏi.

Mập Mập nghe vậy giống như bị vũ nhục, đứng lên, gương mặt béo phì tức giận đến đỏ bừng, thân thể tròn vo không ngừng phập phồng, lớn tiếng chỉ trích: “ Sao ngươi có thể nói xấu nàng như vậy? Trong lòng ta nàng giống như nữ thần, ta ngay cả nói chuyện cũng không dám nói, làm sao làm bẩn nàng mấy may?”

Phương Tranh kinh ngạc trợn to mắt: “ Ngươi là nói, cho đến bây giờ ngươi còn chưa nói qua với cô ta một câu? Mỗi ngày cứ ở xa xa như vậy nhìn nàng, không dám tới gần?”

Mập Mập khẳng định gật đầu.

“ Ngươi xác định ngươi thật sự thích nàng? Sẽ không là ngươi uống quá nhiều nên gây ảo giác?” Phương Tranh lo lắng nói.

“Thật xác định! Mỗi lần thấy nàng, ta liền nóng rực trong người, sau khi về nhà ta khó chịu, ăn cơm không có hứng, dễ giận dễ gây.” Mập Mập hai mắt si mê, dáng dấp như một mao đầu tiểu tử ngu ngốc hăm sâu bề tình.

Phương Tranh nhú mày, vuốt cằm trầm ngâm: “Theo bệnh trạng người nói, ta thế nào lại nghĩ giống như bị bệnh chó dại?”

Phương Tranh sờ loạn trên người Mập Mập: “Gần đây người có bị chó cắn?”

Sắc mặt Mập Mập trở nên rất khó xem: “Phương huynh, đừng nào loạn, hiện tại ta không có tâm tư gì, mỗi ngày chỉ nghĩ tới nàng, cho nên người phải giúp ta!”

“Vậy còn không giản đơn, nàng ta không phải là hồng bài cô nương sao? Đi tới thuyền hoa tìm lão Cừu, dùng tiền chuộc thân cho nàng, đưa vào trong phủ người, mỗi ngày người muốn cùng nàng ta thế nào thì thế nào.”

Mập Mập lắc đầu, thịt béo trên mặt giống như bột lên men, lắc lư không thôi.

“Không được, ta đi hỏi lão Cừu, lão Cừu nói, cô nương đó không muốn chuộc thân, nàng...nàng...” Mập Mập nói, trên mặt lộ ra thần tình khổ sở: “Nàng không thích ta.”

Phương Tranh mở to hai mắt: “Cô nương kia có bệnh sao? Cô nương nhà ai nguyện ý bán rẻ tiếng cười cả đời trong kỹ viện?”

Mập Mập ủy khuất nhìn thịt béo như một trái cầu trên người mình, rất buồn bã.

Phương Tranh vừa nhìn cũng hiểu ra vài phần, không khỏi cảm giận nói: “Quá kỳ cục! Không phải người chỉ béo một chút thôi sao? Lại không tới mức làm trời giận dân oán, nàng dựa vào cái gì không thích người?”

Mập Mập yếu ớt thở dài, lặng yên không nói.

Phương Tranh cắn răng nói: “Mẹ nó! Rượu uống không uống muốn uống rượu phạt! Lão tử triệu tập thị vệ, đem cô nương kia cướp đi ra, lại cho một mẻ lửa hỏa thiêu chiếc thuyền rách kia! Xem cô ta còn đắc ý cái gì!”

Nói xong cả Phương Tranh và Mập Mập cùng thất thần, sau đó đồng thanh nói: “Lời này nghe sao có điểm quen tai?”

Sau đó hai người lập tức nghĩ tới, ngày trước lão Cừu không chịu cho Yên Nhiên chuộc thân, Mập Mập đứng bên cạnh bờ sông Tần Hoài, không phải cũng nói như vậy sao?

Hai người nhìn nhau cười, tình bạn như rượu nguyên chất thơm nồng cay, ở giữa hai người lan tràn, phiêu đảng.

Phương Tranh vỗ vai Mập Mập, cười nói: “Được rồi, nếu dùng tiền cũng không được, chúng ta lại án theo cách của nàng, ta nhất định giúp người lấy được cô ta. Cái gì tranh quyền đoạt lợi, cái gì vị trí thái tử, tất cả đều biến con mẹ nó đi! Chỉ cần người vui vẻ là tốt rồi!”

Mập Mập cảm kích cười cười, sau đó sắc mặt suy sụp, khốc tang nói: “Đừng, Phương huynh, chuyện tranh thái tử người cũng phải giúp ta, danh lợi phải thu vào hết, chẳng phải là đẹp hơn, người nói đúng không?”

Phương Tranh không nói gì.

Không ngờ Mập Mập cũng không ngốc, hẳn muốn đi của con gái, lão tử lại gian khổ đi giúp hắn đoạt vị, kết quả thái tử hắn làm, mỹ nữ cũng vào trong lòng hắn, ta gặp may cái gì đây? Làm cây quạt gió sống cổ đại?

Bóng đêm phủ xuống, bờ sông Tần Hoài bóng người dày đặc. Thuyền hoa bỏ neo ven bờ, từ lâu đã thấp sáng hai ngọn hồng đăng, giống như một nữ tử hoài xuân không bị cản trở, từ trước đến nay những tao nhân mặc khách muốn tầm hoa vãn liễu, vương tôn công tử muốn đến, thỏa thích tiếp nhận khách đến từ bốn phương.

Phương Tranh và Mập Mập mặc thường phục, hai người đều dùng trang phục của công tử phú quý phong lưu, ở bên bờ sông chậm rãi tản bộ, bốn phía chung quanh, có nhiều bóng người như ẩn như hiện đi dạo khắp nơi, như vô tình chắn những người muốn đi ngang qua hai người sang một bên. Những người này chính

là thị vệ của Phương Tranh và Mập Mập, đang ở thời kỳ phi thường, hai người cũng không phải những anh hùng hào kiệt thấy chết không sờn, ra ngoài hoạt động đương nhiên phải thật cẩn thận.

Phương Tranh đang cùng Mập Mập nói lại những tiến triển gần đây.

“Chuyện kết phùng buôn bán với các đại thần đã chuẩn bị xong, tổng cộng sáu mươi xe ngựa, ta còn thỉnh Phùng Cửu Dao phái hai ngàn Long Vũ quân binh sĩ áp xe, mấy ngày nữa có thể xuất phát, thẳng đến núi Hạ Lan, ven đường cho dù có thổ phỉ cũng không cần lo lắng. Vừa lúc đem bọn họ tiêu diệt, sau này giúp các thương nhân an toàn kinh thương.”

Mập Mập gật đầu: “Chuyện này người làm thật đẹp, không chỉ mượn hơi đại thần, hơn nữa buôn bán lời bạc, trọng yếu hơn là, ở dân gian giành được danh tiếng, nhất cử cả ba đường đều tiện.”

Phương Tranh cười nói: “Thật đúng sai rồi lại đúng, lúc đó ta nghĩ ra chủ ý này chỉ là muốn tìm mấy người đệm lưng mà thôi.”

“Phòng thủ thành vệ quân người thống trị ra sao? Các tướng sĩ chịu nghe lời người nói không?” Mập Mập thần sắc ngưng trọng hỏi.

Phương Tranh cười khổ: “Nào có dễ dàng như vậy? Lúc này ta mới nhậm chức có vài ngày, thái độ các tướng sĩ đối với ta tuy hiền lành hơn lúc đầu, nhưng còn chưa tới trình độ duy mệnh là từ, người đừng quên, Tần Trọng vẫn còn ở đó, uy vọng của hắn ở trong quân còn cao hơn ta, nếu hắn thật sự quyết tâm đi cùng đường với thái tử, chuyện xấu trong phòng thủ thành vệ quân sẽ lớn.”

Mập Mập thở dài: “Từ từ sẽ đến, chỉ hi vọng thái tử có thể cho chúng ta chút thời gian chuẩn bị.”

“Không thể từ từ! Thái tử còn cần thời gian hơn chúng ta, nhưng chúng ta không thể cho hắn cơ hội, Trần phu tử nói đúng, ngồi chờ không bằng tự đi, nếu chúng ta giành phát động trước, nói không chừng phần thắng sẽ lớn hơn, chúng ta nếu chuẩn bị tốt, nói không chừng bên thái tử còn chuẩn bị tốt hơn, cố tình không bằng vô tâm, phần thắng của chúng ta càng lớn hơn nữa.”

Mập Mập nghi hoặc nói: “Người nói giành phát động trước là ý tứ gì?”

Phương Tranh cười thần bí, nói: “Ta có một chủ ý, nói không chừng có thể làm cho thái tử phải xuất thủ trước, hắn vừa ra tay, cơ hội cho chúng ta đã tới, hắc hắc hắc hắc...”

“Phương huynh, người cười thật giống...giống...”

“Tuần tú phải không?”

“Gian trá.”

Hai người bắt tri bắt giác đi tới trước một thuyền hoa, hình dáng con thuyền cũng quy mô, ngẩng đầu vừa nhìn, ngay cửa thuyền có một bài tử bằng gỗ lim, bên trên viết bốn chữ lớn: “Bồng Lai tiên thuyền.”

Phương Tranh vuốt cằm hỏi Mập Mập: “Ở đây?”

Ánh mắt Mập Mập si mê nhìn chằm chằm chiếc thuyền, thâm tình giống như nhìn tình nhân: “Đúng, ở đây.”

Tên của thuyền hoa đặt thật không sai, có một chút ý tứ phiêu dật xuất trần.

Phương Tranh giúp Mập Mập sửa sang lại y quan, lại buộc Mập Mập thu hồi vẻ tươi cười, sau đó vỗ vai hắn, chỉ vào thuyền hoa lớn tiếng nói: “Được rồi, hành động tán gái bắt đầu, Mập Mập, lên!”

279. Chương 264: Chuộc Thân

Ngày xuân liễu rủ, nước sông Tần Hoài trong xanh, bên sông Tần Hoài giữa đêm trăng đèn sáng, từ xưa là nơi phong nguyệt cho văn nhân nhà sĩ tụ tập, tài tử cùng giai nhân, từ xưa đến nay đó là một câu chuyện vĩnh hằng luôn được nhắc tới, trên con sông chảy xuôi, không biết đã truyền lưu bao nhiêu cổ sự ly hợp thê mỹ tươi đẹp.

Phương Tranh và Mập Mập bước lên ván cầu rộng nửa trượng, leo lên thuyền hoa có tên Bồng Lai tiên thuyền.

Thuyền hoa quy mô rất lớn, cao tới ba tầng, lâu thuyền lớn như vậy ở trên sông Tần Hoài rất ít nhìn thấy. Tần Hoài tổng cộng có khoảng chừng vài trăm thuyền hoa, nhưng đại bộ phận đều là thuyền nhỏ của giang hồ lãng khách, cũng là tục ngữ nói “ Bán Yểm Môn”(nửa lén lút) sinh ý, trong khoang thuyền nhỏ hẹp làm việc, xong xuôi thì đi ngay, không quan hệ gì tới phong nguyệt, thuần túy là nơi mà khách làng chơi phát tiết sinh lý, mà kỹ nữ lại cần duy trì sinh kế của mình, là tiểu sinh ý của những thuyền hoa nhỏ bé.

Chân chính hình thành quy mô, là thuyền lớn có tới hơn trăm vị cô nương, ở Tần Hoài vốn không được nhiều lắm.

Phương Tranh và Mập Mập leo lên thuyền hoa, đi vào trước, trong thị vệ có bảy tám người thân thủ cao cường đi theo sau đó, những thị vệ còn lại ở trên bờ thủ vệ.

Quy công đứng trên thuyền đón khách nhìn thấy hai vị công tử trẻ tuổi quần áo đẹp đẽ quý gia đi lên thuyền, lại mang theo không ít tùy tùng, không khỏi hai mắt sáng ngời, lập tức lớn tiếng kêu to: “ Có khách tới, nghênh...”

“ Câm miệng! Gọi lớn tiếng như vậy làm chi? Cho rằng đây là chuyện quang vinh?” Phương Tranh ném bạc cho quy công, đề thấp thanh âm hung hăng trách mắng. Đồng thời còn chột dạ liếc nhìn lên bờ vài lần.

Quy công cứng lại, bất quá nhìn thấy bạc trắng bóng, lại mặt mày rạng rỡ, vội vàng tiến lên trước mặt Phương Tranh lặng lẽ nói: “ Công tử, hai vị sao?”

Phương Tranh dùng lời lạng lẽ đáp lại: “ Không sai, trong đại sảnh có chỗ ngồi không?”

Quy công lặng lẽ nói: “ Có, thỉnh hai vị công tử đi theo tiểu nhân.”

“ Tốt, len lén đi vào, bắn súng không nên.”

Ba người giống như quỷ vào thôn, lén lút đi vào tiền sảnh của thuyền hoa.

Mập Mập mặt mày đen thui: “ Phương huynh, uống rượu hoa cũng không phải làm kẻ trộm, người cần cẩn thận như vậy sao?”

Phương Tranh cười gượng nói: “ Cái này...khái, ta là nam nhân có vợ, loại chuyện đi uống rượu hoa này, làm tới luôn có chút chột dạ, ha hã, hơn nữa muội muội người cũng không phải là một người thiện lương, nếu bị nàng phát hiện ta đến loại địa phương này, mạng ta coi như xong.”

Mập Mập lắc đầu thở dài: “ Khó trách trước đây người nói cái gì mà “ hôn nhân là phần mộ của nam nhân.” Chậc chậc, Phương huynh, không phải ta nói người, người phải theo ta học học, đạo trị vợ, cũng là một môn học vắn lớn, sợ lão bà sợ giống như người, còn giống nam nhân sao? Phải chấn phu cương a.”

“ Ít nói nhảm!” Phương Tranh bị chế nhạo làm mặt mũi có chút không nhịn được: “ Đó là sợ sao? Đó là tôn trọng! Đừng theo ta nói cái gì mà chấn phu cương đánh rắm, về nhà ta đem muội muội người treo lên đánh đòn, sau đó nói là do người dạy.”

Mập Mập sợ đến cả người run lên, vội vàng nhu thuận bồi cười nói: “ A, Phương huynh, phong hoa tuyết nguyệt, phong hoa tuyết nguyệt, ta không nói cái này nữa, ha hã.”

Ở trong đại sảnh tìm được một chỗ ngồi dựa cửa sổ, quy công lại sai người bưng lên một bầu rượu, mấy món điểm tâm tinh xảo, sau đó cúi thấp lưng cười lấy lòng nói: “ Hai vị công tử có muốn gọi mấy cô nương cùng nhị vài uống vài chén?”

Mập Mập khoát khoát tay, phi thường thành thực đuổi quy công xuống dưới.

Chẳng được bao lâu, một giọng nữ hơi khoa trương vang lên phía sau hai người.

“ Ôi! Đây không phải Chu công tử sao? Hôm nay ngài lại tới? Yêu, còn dẫn theo một vị quý hữu, ha hã, ta chào nhị vị.”

Phương Tranh quay đầu lại, thấy một vị trung niên nữ tử đang dịu dàng hướng bọn họ cúi chào.

Lúc thi lễ, nữ tử trung niên ngẩng đầu lên. Đã thấy nàng ta búi cao tóc, gương mặt thoa phấn, mặc dù đã qua thời xuân sắc, nhưng vẫn còn thành thực quyến rũ, đặc biệt bộ ngực mịm nhẵn, lại được che đậy trong chiếc áo mỏng manh, làm kẻ khác nhìn không được muốn sờ tay vào tìm tòi.

Mập Mập nhìn thấy nàng ta, hai mắt nhất thời sáng ngời, sắc mị mị nhìn chăm chăm bộ ngực lớn của nàng, hắc hắc cười nói: “ Liễu ma ma khách khí, hôm nay tại hạ cùng bằng hữu đến đây, Liễu ma ma cần phải tiếp đãi tốt nga.”

Vừa nói Mập Mập vừa lặng lẽ đưa qua tờ ngân phiếu, nhét trong tay Liễu ma ma, còn sắc mị mị sờ soạng bàn tay nàng ta.

Phương Tranh nhìn thấy trong lòng ác hàn, từ Mập Mập này không phải thích nàng ta đó chứ? Rất sớm trước đây Phương Tranh đã biết, Mập Mập đối với thực nữ luôn có ánh mắt nhìn thật tầm thường.

Liễu ma ma tiếp nhận ngân phiếu, cười khanh khách vài tiếng, tiếng cười làm bộ ngực lớn càng thêm run run, thật lo lắng chúng nó sẽ từ trong áo của nàng nhảy ra để hít thở không khí.

Mập Mập nhìn chăm chăm bộ ngực lớn kia, khoe miệng chảy nước bọt, dánh dáp hên mọn, dù là Phương Tranh thực sự cũng không chịu nổi. Hắn thò chân dưới bàn hung hăng đạp một cước, lúc này Mập Mập mới chịu thu liễm.

Mắt hạnh của Liễu ma ma như hữu ý vô tình liếc Phương Tranh, lại nháy mắt với hắn, cười nói: “ Chu công tử là quý khách của Bồng Lai tiên thuyền chúng ta, bằng hữu của ngài tự nhiên cũng là quý khách. Ta nhất định sẽ tận tâm chiêu đãi, khanh khách...”

Vừa nói hai tay Liễu ma ma lại xoa bóp vai Mập Mập, ghé vào bên tai hắn cười duyên nói: “ Chu công tử, hôm nay có muốn gọi cô nương cùng người uống vài chén không? Mỗi lần ngài đến đều ngồi một mình, lẽ nào trên thuyền chúng ta có hơn một trăm cô nương, cũng chỉ có Niểu Niểu cô nương là lọt được vào tầm mắt của ngài?”

“ Nước tiểu nước tiểu?” Phương Tranh có chút giật mình, tên này có chút ý cảnh.

Mập Mập mặt tối sầm: “ Là Niểu Niểu! Cách họ dương liễu nhược niểu niểu(lượn lờ), khắp tự thập ngũ nữ nhi yêu.” (Bên nhà một rặng dương liễu rủ lượn lờ, nữ nhi mười năm tựa như làn gió xuân)

Phương Tranh xấu hổ cười: “ Mập Mập huynh thật có văn hóa.”

Nhìn Liễu ma ma, bộ mặt béo phì của Mập Mập bỗng nhiên ngưng ngừng ửng hồng, do dự một chút, nói lấp: “ Được rồi, không cần đâu. Liễu ma ma, khi nào Niểu Niểu cô nương đi ra đánh đàn, ta ngồi đây nhìn cũng đã thấy thỏa mãn.”

Liễu ma ma như cười như không liếc mắt nhìn Mập Mập, nói: “ Chu công tử thật đúng là một người si tình, còn khá hơn những xú nam nhân đến tầm hoa vấn liễu, chỉ tiếc Niểu Niểu nha đầu không hiểu chuyện, phụ một phen thâm tình của Chu công tử.”

Phương Tranh nghe được trong lòng ứa ra vị chua, mẹ nó! Từ Mập Mập, còn giả vờ! Còn giả bộ ngây thơ dám chắc nước tiểu nước tiểu cô nương ngã vào lòng nam nhân khác cho xem.

“ Liễu ma ma.” Phương Tranh gọi lại lão bản đang xoay người muốn đi, nhàn nhạt nói: “ Niểu Niểu cô nương năm nay bao nhiêu tuổi?”

Liễu ma ma ngăn người, vô ý thức nhìn Mập Mập, sau đó lập tức cười nói: “ Vị công tử này, Niểu Niểu năm nay vừa tròn mười tám, còn chưa từng tiếp khách.”

Phương Tranh gật đầu, lại dùng sức trừng mắt nhìn Mập Mập, hướng Liễu ma ma cười nói: “ Liễu ma ma, hôm nay mới quen, ta cũng không quanh co lòng vòng với người. Nói thẳng, vị bằng hữu này của ta coi trọng Niểu Niểu cô nương, muốn chuộc thân cho nàng. Chẳng hay ý của Liễu ma ma làm sao?”

Liễu ma ma có chút giật mình nhìn Phương Tranh, tựa hồ nghĩ không ra vị bằng hữu do Chu công tử đưa tới lại trực tiếp như vậy, sau đó phản ứng thật nhanh nổi lên khuôn mặt tươi cười, cười nói: “ Ta không ý kiến, thế nhưng lòng dạ Niểu Niểu nha đầu quá cao, sợ rằng nàng không muốn.”

Phương Tranh cười nhạt, lão tử mở vại nhà thanh lâu trên danh nghĩa, loại xiếc này còn dám múa rìu trước mặt Lỗ Ban? Thân hãm phong trần, có nữ tử nào không muốn chuộc thân? Hơn nữa, chuộc hay không chuộc, còn do cô ta quyết định sao?

“Liều ma ma, lời này của người nói không thật lòng rồi, chúng ta đều lẫn lộn trong chốn phong nguyệt, cũng không phải tay non mới ra đời, đừng đem lời này nói cho có lệ với chúng ta, nói thẳng, muốn chuộc thân cho Niều Niều cô nương, cần bao nhiêu tiền? Người nói một con số, chúng ta lập tức đưa bạc.”

Sắc mặt Liều ma ma âm tình bất định, ánh mắt lóe lên vài lần, lập tức miễn cưỡng cười nói: “Vị công tử này, Niều Niều cô nương là do Bồng Lai tiên thuyền tìm nhiều tiền tài và tinh lực mới bồi dưỡng ra thành hồng bài, đến nay vẫn chưa lấy chồng, nếu cứ như vậy bị công tử chuộc thân, thuyền hoa chúng ta thật làm khó.”

Phương Tranh vùng tay lên: “Tốt lắm, chúng ta không chuộc thân cho Niều Niều nữa.”

Mập Mập và Liều ma ma nghe vậy ngăn người.

Phương Tranh quan sát thuyền hoa, cười nói: “Thuyền hoa này của người trị giá bao nhiêu bạc? Ta mua lại, ta làm chủ quỹ, toàn bộ các người từ tạp vụ cho đến cô nương, thậm chí bao quát cả Liều ma ma người, ta đều mua, Liều ma ma người nói giá đi...”

Liều ma ma cả kinh, chần chờ nhìn Mập Mập.

Trông mắt Mập Mập giao hoạt vòng vo chuyển, lập tức bày ra vẻ mặt không thể tránh được, hướng Liều ma ma cười xin lỗi, sau đó liền gục đầu xuống, không nói một lời.

Liều ma ma thoáng ngây người liền cười nói: “Nhìn không ra vị công tử này nguyên lai là một đại tài chủ có tiền, ta thật thất kính, công tử gia hào khí tung tiền như rác, nếu ta không đáp ứng cũng thật không phải, thế nhưng ta chỉ là quản sự của thuyền hoa này, chủ quỹ là người khác, chuyện lớn như vậy ta sợ rằng không làm chủ được.”

Phương Tranh nhìn chằm chằm Liều ma ma, nhìn một lát, thẳng đến khi dáng tươi cười trên mặt Liều ma ma đã nhanh cứng ngắc, lúc này mới cười tủm tỉm nói: “Liều ma ma, kinh thành to lớn, ngọc hồ tàng long, đừng vì một tiểu cô nương chọc phải người không nên dây vào, những thứ này, cho dù là bạc cũng không mua được, vậy nếu bạc không mua được, vậy không thể làm gì khác hơn là dùng quyền thế tới cướp, ý tứ của tại hạ, Liều ma ma hiểu rõ?”

Sắc mặt Liều ma ma trong nháy mắt biến thành trắng bệch, ý tứ của Phương Tranh nàng ta làm sao không rõ? Đây là cảnh cáo nàng ta không nên rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, lập tức thần sắc Liều ma ma biến đổi mấy lần, quyền rũ chớp đôi mắt hạnh, rốt cục cười nói: “Công tử nói quá lời, Chu công tử vì Niều Niều cô nương si tình như vậy, ông trời sẽ không cô phụ người si tình, ta đi thỉnh Niều Niều cô nương đi ra, Niều Niều có thể gặp được nam nhân tốt như Chu công tử, cũng là phúc của nàng.”

Phương Tranh cười sang sảng: “Liều ma ma biết thức thời như vậy, sinh ý của Bồng Lai tiên thuyền nhất định tài nguyên cuộn cuộn, tại hạ tạ ơn trước.”

Liều ma ma miễn cưỡng nở nụ cười, xoay người đi ra sau khoang thuyền.

Mập Mập nhìn chằm chằm bóng lưng Liều ma ma, thở ra một hơi thật dài, xoa xoa mồ hôi lạnh trên đầu. Hướng Phương Tranh giơ ngón tay cái, cười nói: “Đúng là Phương huynh có biện pháp, Liều ma ma này rất lợi hại. Mỗi lần ta tới nơi này đều nhắc tới chuyện chuộc thân cho Niều Niều, đều bị nàng ta mượn cớ cản trở, không nghĩ tới Phương huynh vừa ra ngựa liền đem chuyện này giải quyết xong, thực sự bội phục.”

Phương Tranh trợn mắt nhìn hắn, cười nhạo nói: “Nơi phong trần này, người càng chơi trò si tình trước mặt loại người chỉ nhìn tiền bạc thì càng bị họ siết tới lợi hại, chuyện tự nâng cao mình rồi che che đây đây ta đã nhìn thấy quá nhiều, đơn giản không bằng dùng dao sắc chặt đứt rồi, trước tiên đem cô nương tiếp về nhà, khi đó nàng ta có thích người hay không, người làm sao xong được trái tim của nàng, cũng tùy tiện người. Có cần lãng phí bạc trong chốn tiêu tiền này không?”

Nhìn thần sắc xấu hổ của Mập Mập, Phương Tranh hỏi: “Người tổng cộng tiêu hết bao nhiêu bạc ở chỗ này?”

Mập Mập không dám nhìn hân, có chút ngại ngần vươn năm ngón tay.

“ Năm mươi lượng?”

Mập Mập lắc đầu: “ Sai.”

“ Năm trăm lượng?” Phương Tranh mở to hai mắt nhìn.

Mập Mập ngượng ngùng cười: “ Người tăng thêm...”

“ Năm ngàn lượng?” Phương Tranh giật mình nhìn Mập Mập, thấy Mập Mập có chút thẹn thùng gật đầu, Phương Tranh nhất thời cả kinh nói: “ Ta khát! Tìm năm ngàn lượng bạc, dù một câu nói với người ta cũng chưa từng nói qua, người...người quả thật đúng là mằm mống si tình!” Phương Tranh tức giận đến nghiến răng.

Mập Mập xấu hổ đỏ mặt, lập tức ngẩng đầu, chần chẫn nói: “ Tình yêu chân chính là vô giá!”

“ Phóng...” Phương Tranh tức giận, nhưng thấy dáng dấp hạnh phúc của Mập Mập, rốt cục sửa lời nói: “ Nói gì! Người đã thật tình thích nàng, nên không từ thủ đoạn chuộc thân đưa nàng về phủ trước, mỗi ngày để nàng sống tại nơi phong trần này, bị nhiều nam nhân sắc mị mị nhìn, người nghĩ rất thoải mái sao?”

Thấy dáng dấp cụt hứng của Mập Mập, Phương Tranh thở dài, vô lực nói: “ Mập Mập huynh, sau này ta không làm chuyện lãng phí bạc thế này nữa, nếu người có tiền muốn tìm một địa phương để xài, có thể đến chỗ của ta mà tiêu, đừng quên, ta cũng mở mấy nhà thanh lâu, nếu người coi trọng cô nương nào, ta không nói hai lời, bắt người liền tặng cho người.”

Mập Mập ngại ngần cười: “ Với người quá quen, không có ý tứ hạ thủ.”

Lúc này trong phòng đã ngồi đầy người, quy công đứng ở đầu thuyền hét to một tiếng: “ Đầy khách, nhổ neo!”

Người chèo thuyền liền cời dây thừng, nhổ neo, mọi người hợp lực đẩy thuyền xa bờ, tới nơi nước sâu, lại đoán hướng gió, liền giương buồm lên, lâu thuyền khổng lồ dưới chiêng trống dần sáo vang lên, chậm rãi từ hướng nam chạy tới hướng bắc.

Phương Tranh và Mập Mập ngồi trong phòng hàn huyên vài câu, lúc này Liễu ma ma mang theo một vị tuyệt sắc nữ tử hướng bọn họ đi tới, đi qua những bàn ngoài tiền sảnh, chỉ nghe khách tầm hoa không ngừng kinh hô.

“ Đây không phải là Niểu Niểu cô nương sao?”

“ Niểu Niểu cô nương cũng không chủ động tiếp khách, hôm nay vì sao lại vào trong sảnh?”

“ Liễu ma ma, người có ý tứ gì? Ta từng dùng ngàn vàng cũng không gặp được Niểu Niểu cô nương, hôm nay vì sao người mang nàng đi gặp người khác?”

Liễu ma ma hoàn toàn mất điếc tai ngơ đối với những lời chất vấn của khách nhân, dẫn Niểu Niểu cô nương thẳng tới trước mặt Phương Tranh và Mập Mập.

Phương Tranh ngưng mắt nhìn lại, đã thấy vị hồng bài cô nương khiến cho Mập Mập tơ tưởng ngày đêm xác thực là một tuyệt sắc giai nhân khó gặp, răng trắng mắt sáng, má hồng mày xanh, quả nhiên là quốc sắc thiên hương, rực rỡ sáng chói, còn chưa đến gần, liền ngửi được hương hoa mai xông vào chop mũi. Chỉ tiếc, vị cô nương này chẳng biết vì sao gương mặt thì cười, nhưng trong con người lại mang theo vẻ vô cùng lạnh lùng, làm kẻ khác vừa nhìn thấy liền không sao nảy sinh nổi ý niệm thân cận trong đầu.

“ Lạc lạc, Niểu Niểu, hai vị công tử muốn gặp người, người phải chiêu đãi cho tốt, chớ để chậm trễ mới được.” Liễu ma ma đưa Niểu Niểu đến trước mặt hai người, cười lạc lạc nói.

Niểu Niểu tiến lên một bước, hướng hai người cúi chào thật sâu, trong miệng nhàn nhạt nói: “ Niểu Niểu gặp qua hai vị công tử.”

Thanh âm như chim hoàng anh đang hót, dịu dàng kiều thúy.

Mập Mập thấy Niểu Niểu đến gần, nhất thời bắt đầu khấn trương lên, lại thấy nàng thi lễ, làm Mập Mập sợ đến từ trên ghế bắn lên, thân thể Mập Mập dị thường miễn tiếp đưa tay như dùi hương Niểu Niểu, trong miệng nói: “ Niểu Niểu cô nương khách khí...”

Ai biết thân hình Niểu Niểu chợt lóe, dựa thế đứng thẳng dây mà ra vẻ lơ đãng tránh khỏi tay dùi của Mập Mập.

Phương Tranh nhìn thấy hết trong mắt, không khỏi hơi có chút kinh ngạc.

Cô nương này, không đơn giản.

Mập Mập cũng ngăn người, lập tức thu hồi bàn tay cứng ngắc, ngượng ngùng cười cười, gương mặt béo phì có chút đỏ bừng.

Phương Tranh nhìn Liễu ma ma nói: “ Liễu ma ma, hiện tại chúng ta đem thủ tục nên làm làm cho xong, sau đó người tìm một con thuyền nhỏ, đưa chúng ta lên bờ, đừng chậm trễ thời gian.”

Liễu ma ma còn chưa mở miệng, ai biết Niểu Niểu vẻ mặt luôn lạnh lùng bỗng nhiên mở miệng nói: “ Công tử gặp cái gì? Vừa mới lên thuyền, ngại gì không uống vài chén rồi đi?”

Nói xong Niểu Niểu không ngờ lại nhìn Phương Tranh nhoẻn miệng cười. Dáng tươi cười như cây mẫu đơn đột nhiên nở ra, làm hoa thơm cỏ lạ thất sắc.

“ A?” Phương Tranh và Mập Mập hai người cùng thất thần.

Trầm mặc một chút, Mập Mập bỗng nhiên bậm môi, thiếu chút nữa khóc ra, thương cảm hề hề nhìn Phương Tranh, ánh mắt vô hạn u oán: “ Phương huynh...”

Phương Tranh cũng có chút chân tay luống cuống, khát, nữ nhân ngọc này sao lại phóng điện loạn như vậy? Đây không phải đã lắm đối tượng hay sao?

“ Uy uy uy! Người đừng cười loạn, cười sai người! Đem đầu người nhìn qua bên trái một chút, đúng, thấy chưa, thấy Mập Mập chưa? Ân, tốt, nhìn hẩn cười, sau này hẩn là phu quân của người đó.”

Ai biết Niểu Niểu nhìn thấy Mập Mập, miệng cười tươi như hoa lập tức thu hồi, gương mặt lạnh lùng thần nhiên nói: “ Niểu Niểu gặp qua Chu công tử.”

Cảm thụ được mức chênh lệch thật lớn như lòng sông so với mặt biển, Mập Mập bậm môi, ủy khuất không gì sánh kịp nhìn Phương Tranh, thần tình càng thêm thống khổ nói: “ Phương huynh...”

Phương Tranh mở to hai mắt, nhìn chằm chằm Niểu Niểu, vẻ mặt ngạc nhiên.

Cô nương này có phải là có mao bệnh hay không? Biết Mập Mập vì nàng chuộc thân, nhưng lại đối với Mập Mập lạnh lùng không gì sánh được. Trái lại đối với nam nhân khác cười tươi đến như vậy, đầu óc nàng ta có bị gì không?

Liễu ma ma thấy tràng diện quanh quē, bật người liền giảng hòa: “ Niểu Niểu, hai vị công tử đều là quý khách. Đừng nên chậm trễ, vị Chu công tử này luôn có chút ái mộ đối với người.”

Thần sắc Niểu Niểu vẫn như thường, nhàn nhạt nói: “ Đa tạ Chu công tử chuộc thân cho Niểu Niểu, Niểu Niểu vô cùng cảm kích.”

Mập Mập nghe vậy cứng họng, gương mặt trướng đến đỏ bừng. Lấp bắp một lát mới nói lấp: “ Niểu Niểu cô nương khách khí, khách khí quá, ta...ta...”

Phương Tranh thở dài, người này xưa nay ở trước mặt ta luôn nói đạo lý về nữ nhân thật rõ ràng, vừa thấy Niểu Niểu liền lú lười, thật không chút tiền đồ! Còn làm vương gia gì nữa, phi!

“ Được rồi, được rồi!” Phương Tranh không nhịn được cắt đứt vẻ khách khí giả tạo của hai người, các người một người giả ngây thơ, một người chơi lạnh khốc, hai người mau nhanh về nhà chui lên giường lăn qua lăn lại đi thôi.

Chỉ vào Liễu ma ma nói: “ Người đi chuẩn bị kế ước bán mình lúc trước của Niểu Niểu cho ta.”

Lại chỉ vào Mập Mập nói: “ Người, đem gương mặt béo làm vẻ ngây thơ của người thu lại! Nữ nhân này từ nay về sau là của người, ít làm ra vẻ đả kích lớn lao để tranh thủ sự đồng tình của cô nương người ta.”

Cuối cùng chỉ vào Niểu Niểu nói: “ Hôm nay thì thôi, sau này phu quân của người là hần, nhớ kỹ, đừng cười loạn đối với nam nhân khác, Mập Mập không tắt người, ta giúp hần tát!”

Không để ý biểu tình phức tạp của ba người, Phương Tranh đứng lên vỗ vỗ hông, nói: “ Mẹ nó! Vì chút chuyện linh tinh này, làm lỡ bao nhiêu thời gian, Liều ma ma, động tác của người nhanh lên một chút, đừng dây dưa kéo dài, chúng ta không có thời gian.”

Nói xong Phương Tranh làm như lơ đãng liếc mắt nhìn thần sắc biến ảo của Niểu Niểu.

Trong lòng hần luôn có một tia cảm giác khác thường, nữ nhân này, không tầm thường.

Như thế này sau khi lên bờ, phải gọi Ảnh Tử đi thăm dò điều tra. Thời kỳ phi thường, không thể ra một điểm sơ suất, vạn sự cẩn thận cho thỏa đáng.

Đúng ngay lúc này, bỗng nhiên cảm giác lâu thuyền khổng lồ rung động một chút, Phương Tranh lão đảo thiếu chút nữa té ngã.

Người trong phòng cũng không hiểu chuyện gì xảy ra, bỗng nhiên bên ngoài cửa sổ mạn tàu nổi lên rậm rạp nhiều cây đuốc, chiếu Tần Hoài sáng trưng, xuyên qua cửa sổ mạn tàu nhìn lại, nhìn thấy bên ngoài có mười mấy thuyền nhỏ, trên thuyền đứng không ít người mặc trang phục thị vệ.

Đang trong lúc kinh nghi, chợt nghe trong phòng có người kêu lên: “ Di? Kỳ quái, sao trên thuyền nhỏ đều là nữ hầu vệ? Mọi người mau tới xem, mới mẻ thật! Những thị vệ này đều là nữ, cả đám đều đẹp, các nàng vây hoa thuyền để làm chi?”

Nữ hầu vệ?

Sắc mặt Phương Tranh và Mập Mập nhất thời biến đổi, liếc mắt nhìn nhau, phát hiện đều là vẻ mặt trắng bệch.

Kháo! Lão tử không phải xui xẻo như thế chứ?

Đúng lúc này, bên ngoài trên một chiếc thuyền nhỏ đi đầu, một nữ tử cầm một cái loa giản dị, chống nạnh, bắt đầu kêu gọi đầu hàng: “ Hồn dẫn họ Phương ở trên thuyền nghe đây! Các người đã bị bao vây! Buông hồ ly tinh các người đang ôm trong lòng ra, mau nhanh chóng thành thật lặn ra đây cho lão nương! Nếu không chúng ta sẽ xông lên bắt người! Lão nương nói lại một lần, hồn dẫn họ Phương nghe...”

Thanh âm kiều gòn êm tai, lo lắng mười phần, ẩn hàm mười phần vị đạo mưa rền gió dữ sắp tới.

280. Chương 265: Trọng Chấn Phu Cường

*: Chấn chỉnh lại đạo làm chồng

Phương Tranh và Mập Mập cùng nhìn đối phương, tràn ngập vẻ không dám tin tưởng và sợ hãi.

Trường Bình, nàng làm sao tìm tới đây được?

Lần này thật là muốn lấy mạng, Phương Tranh cảm giác bắp chân mình khê run.

Bên ngoài hoa thuyền, tiếng gọi của Trường Bình còn đang tiếp tục.

“ Hồn dẫn họ Phương! Người không có lương tâm, trong nhà nhiều lão bà như vậy, người lại còn đi ra ngoài uống rượu hoa, lương tâm của người bị chó ăn? Lập tức buông hồ ly tinh người ôm trong lòng xuống, lặn ra đây cho lão nương!”

Gương mặt Phương Tranh nhất thời suy sụp, vô ý thức hô: “ Oan uổng! Trong lòng ta đâu có hồ ly tinh, thật ra ta cũng muốn, nhưng còn chưa kịp làm nha.”

Trên gương mặt mập phì của Mập Mập đã toát ra mồ hôi lạnh, giậm chân vội la lên: “ Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?”

“ Thảm rồi thảm rồi, vợ cả lại chạy tới bắt kẻ thông dâm!” Phương Tranh gấp đến độ giơ chân, di? Vì sao nói “lại”?

Thị vệ tùy thân của Phương Tranh lại động thân ra, ôm quyền nghiêm nghị nói: “ Phương thiếu gia, trước tiên nên lui, thuộc hạ nguyện chống đối một trận, cùng các nàng hợp lại cá chết lưới rách, vì thiếu gia tranh thủ thời gian.”

“ Thối lắm!” Phương Tranh giơ chân mắng: “ Đó là lão bà của ta! Người hợp lại cá chết lưới rách, đánh phá hủy lão bà của ta người đền sao?”

“ Nếu không, chúng ta nhảy sông chạy?” Một gã thị vệ cẩn cẩn thận thận nói.

“ Ý kiến hay!” Phương Tranh vỗ vai hấn lớn tiếng khen: “ Biết lão tử không biết bơi lội, còn ra loại chủ ý ngu ngốc này, người muốn hại chết lão tử?”

“ Họ Phương kia! Người còn chưa cút đi ra, lão nương sẽ phóng hỏa đốt thuyền!” Thanh âm Trường Bình càng ngày càng tức giận.

“ Phóng hỏa đốt thuyền?” Mọi người trong phòng nhất thời nóng nảy, nhìn trái nhìn phải, lên tiếng nói: “ Ai là họ Phương? Nhanh đi ra ngoài! Lão bà người ghen là chuyện nhà của người, đừng liên lụy chúng ta được không?”

“ Đó rốt cục là lão bà của ai nha? Dẫn theo mấy trăm người tới bắt gian, tràng diện thật là to lớn.”

“ Ghen lại đến mức này, coi như là chưa từng có ai.”

Phương Tranh đỡ trán rên rỉ một tiếng, thần tình thống khổ không gì sánh được.

Mập Mập vẽ mặt cầu xin nói: “ Phương huynh, đều là ta không tốt, là ta liên lụy cho người, ta đi ra ngoài nói rõ với Mật nhi, hôm nay người chỉ thuần túy đến đây giúp ta thôi.”

“ Thôi đi, chúng ta đều ngồi trên thuyền hoa, người nghĩ nàng sẽ tin tưởng sao?”

Lúc này Liễu mù mù đứng một bên thấp giọng nói: “ Vị nữ anh hùng bên ngoài thuyền là nương tử của ngài sao?”

Phương Tranh khóc không ra nước mắt, nghe người ta tôn xưng lão bà mình là nữ anh hùng.

Liễu mù mù cười nói: “ Công tử chó vôi, loại chuyện phu nhân ghen tuông tìm tận cửa, thuyền hoa chúng ta gặp qua không ít, cho nên thuyền hoa chúng ta cố ý giúp cho những ai sợ vợ, khải, cấp cho khách nhân có lòng tôn kính nương tử chuẩn bị một thuyền nhẹ, đặt ngay phía đuôi thuyền, ta gọi người hạ xuống, hai vị công tử lạng lẽ tiêu sái sẽ không còn việc gì nữa.”

Phương Tranh vui mừng quá đổi, cầm lấy bàn tay Liễu mù mù sờ soạn mò mẫm: “ Đáng yêu quá.”

Tình huống khẩn cấp, Trường Bình sắp sửa dẫn người xông lên thuyền hoa, vì vậy Liễu mù mù liền dẫn một đám tàn binh bại tướng đang thần sắc lo sợ bất an, giống như ném mùi thất bại bị địch nhân vây truy chặn đường, vội vã hướng đuôi thuyền hoa đi đến.

Đuôi thuyền quả nhiên có một thuyền nhỏ, dùng dây thừng cột vào mép thuyền hoa, vừa lúc đủ chỗ mười người, tính luôn nhóm thị vệ cũng vừa đủ chỗ.

Phương Tranh vui mừng, nhanh bước xuống, ai biết lúc này Mập Mập kéo hấn lại, thần sắc lo lắng mà xấu hổ, còn không ngừng nhìn Niếu Niếu cô nương.

Phương Tranh ngăn người, lập tức hiểu được.

Kháo! Đã đến thời gian mấu chốt, con mẹ nó sắc tâm không thay đổi, tử Mập Mập hết cứu!

“ Liễu mù mù, mau tới mau tới! Khế ước bán mình của Niếu Niếu đâu? Nhanh móc ra, chuộc thân bao nhiêu bạc? Cái gì? Một vạn lượng? Sao người không đi cướp đi? Được rồi, nể mặt hôm nay người cứu ta một mạng, ta không trả giá với người, một vạn lượng, người thu đi, các đồng chí, biến ngay! Niếu Niếu cô nương, mau lên thuyền, cùng nhau đi!”

Mười người ngồi trên thuyền nhỏ, người chèo thuyền của thuyền hoa đồng lực chậm rãi buông dây thừng, thuyền nhỏ chậm rãi hạ xuống mặt sông.

Phương Tranh mang theo tâm tình lo sợ bất an ngồi trên thuyền nhỏ, nhìn Liễu mù mù đứng ở đuôi thuyền hoa nhìn theo, trong đầu Phương Tranh chẳng hiểu sao bỗng nhiên hiện ra tình cảnh trên tàu Titanic.

“ Jack, anh chạy mau đi! Đừng lo cho em.”

“ Úc, Rose! Anh sẽ không rời khỏi em.”

“ Jack, em yêu anh!”

“ Rose! Em phải sống đến tám mươi tuổi, sinh rất nhiều rất nhiều tiểu vương bát đản.”

Tình cảnh trước mắt, thật giống bộ sử thi ái tình...

Trên mặt Phương Tranh lộ ra dáng tươi cười hồi ức, kìm lòng không được hướng Liễu mù mù trên thuyền hoa vươn hai tay: “ Rose, nàng nhảy, ta cũng nhảy.”

“ Phương huynh!” Mập Mập gọi tỉnh Phương Tranh, nghi hoặc nhìn hắn: “ Cái gì nhục ti? Người đối bụng?”

“ A? Khái khái, không có gì.”

Rất xa, tiếng kêu gào của Trường Bình còn đang tiếp tục ngay cạnh hoa thuyền.

“ Họ Phương kia! Lão nương cho người thêm thời gian một nén nhang, nếu không ra, lão nương thật sẽ phóng hỏa đốt thuyền!”

Nghĩ đến thần không biết quỷ không hay dưới mí mắt Trường Bình tránh được một kiếp, Phương Tranh vịn phần đặc ý, không khỏi vui vẻ cười ha ha.

Lão bà người có Trương Lương, lão công ta có kế, phu thê chúng ta là võ quỷ dày có móng tay nhọn.

Mọi người ngồi trên thuyền nhỏ cập vào bờ, bờ sông Tần Hoài là tả vạt ngọn đèn dầu, dưới ngọn đèn yếu ớt, Phương Tranh lơ đãng nhìn thấy, khóe miệng Niểu Niểu bỗng nhiên xẹt qua vài phần cười nhạt, băng hàn thấu xương.

Thời gian một nén nhang trôi qua.

Trường Bình dẫn đám nữ hầu vệ của nàng vây quanh bên cạnh thuyền hoa, chờ Phương Tranh chủ động lăn ra đầu thú. Nhưng đoàn người của Phương Tranh và Mập Mập cũng đã ngồi thuyền nhỏ cập vào bờ.

Sau khi lên bờ, Phương Tranh và Mập Mập nắm tay nói lời từ biệt, hai người đều có cảm giác tìm được đường sống trong chỗ chết.

“ Phương huynh, nhanh chân về phủ, làm bộ chuyện gì cũng không biết, lần này nhất định phải chấn chấn phu cương, Mật nhi càng nháo càng kỳ cục quá!” Anh vợ tình thân ý thiết, khuyến khích.

“ Yên tâm! Thu thập không chết nàng!” Phương muội phu nghiêng răng nghiêng lợi đáp lại.

Nghiêng đầu nhìn thần sắc hồ hững của Niểu Niểu, thấy dáng dấp ý loạn tình mê của Mập Mập, Phương Tranh mấp má môi, rốt cục im lặng.

Mập Mập đầy cõi lòng hưng phấn dắt Niểu Niểu quay về phủ, Phương Tranh nhìn bóng lưng mừng rỡ của hắn, lắc đầu thở dài.

Cô nương này, rất có vấn đề.

Mang theo một đám thị vệ sốt ruột vội vàng trở lại trong phủ, Trường Bình còn chưa trở về.

Phương Tranh vào tiểu viện của mình, hướng sương phòng bên trái tiểu viện vỗ vỗ tay, bóng người chớp động, một thuộc hạ Ảnh Tử xuất hiện ở trước mặt hắn.

“ Người đi tra xét hai người.” Phương Tranh nhàn nhạt phân phó.

“ Dạ.”

“ Một người là nữ tử trẻ tuổi mà hôm nay Phúc Vương diện hạ mang về phủ, tên là Niểu Niểu, thăm dò toàn bộ gốc gác của nàng cho ta. Người thứ hai là ở trên Bồng Lai tiên thuyền trên sông Tần Hoài, gọi là Liễu mù mù, hai người này có điểm không thích hợp, dặn dò xuống phía dưới, nội trong thời gian ngắn nhất phải tra ra tin tức cho ta.”

Thuộc hạ cung kính lĩnh mệnh, bóng người chợt lóe, mất đi tung tích.

Phương Tranh ngồi trên ghế thái sư trong phòng ngủ, nặng nề thở dài.

Thời kỳ then chốt tranh vị này, lại có một nữ tử xuất hiện thật kỳ lạ, lại còn để Mập Mập khẳng khái thích nàng ta, sau đó vị Liễu mù mù kia lại giả vờ cản trở, muốn câu dẫn khẩu vị, Phương Tranh chỉ thoáng cường thế một chút, nàng ta liền làm như biết thời biết thế, đồng ý cho Niểu Niểu chuộc thân, nhưng Mập Mập mang Niểu Niểu về phủ, tất cả nhìn như hợp lý, rồi lại lộ ra một cỗ vị đạo quỷ dị, quay đầu ngẫm lại, càng nghĩ càng cảm thấy đó là một cái trùng đã được an bài từ trước, chờ hấn và Mập Mập ngu ngốc hồ hồ chui đầu vào.

Đối phương là ai? An bài nữ nhân này tiếp cận Mập Mập có mưu đồ gì?

Đèn đỏ cảnh giác trong lòng của Phương Tranh sáng lên, trong đầu bắt chợt hiện lên một câu: “ Nữ nhân này không phải người tầm thường!”

Đang ngơ ngẩn xuất thần suy ngẫm sự tình, chợt nghe người hầu vào bẩm báo nói thiếu phu nhân đã trở lại.

Phương Tranh giật mình, tiếp theo ngửa mặt lên trời cười to: “ Người đâu! Mau đem chiến bào cho bốn tướng!”

“ Thiếu gia muốn đi quân doanh?” Gã người hầu tò mò hỏi.

“ Sai! Hôm nay bốn tướng phải trọng chấn phu cương!” Trong mắt của Phương Tranh bắn ra sát khí, dám mang vài trăm nữ binh thị vệ bức ta xuống thuyền, hại bốn tướng quân chặt vật chạy trốn chết, thật sự mất hết thể diện, hôm nay như thế nào cũng phải đem tiểu ni tử này treo ngược lên đánh vào mông, hảo hảo dạy cho nàng biết cái gì gọi là đạo làm chồng.

Phương Tranh hồ hể chuyển động, vương bá chi khí lan tỏa ra bốn phương tám hướng, nhất thời đám người hầu miệng câm như hến.

Tốt lắm! Hiệu quả đúng như ta mong muốn, Phương Tranh đối với phản ứng của đám người hầu rất hài lòng.

“ Đi truyền thiếu phu nhân mau chóng tới đây gặp ta!” Phương Tranh nghiêm mặt, đại mã kim đao dạng chân ngồi ở trên ghế thái sư, tựa hồ như đại tướng quân đang ngồi trong trường soái, khí thế mười phần ra lệnh.

Đám người hầu quái dị nhìn Phương đại tướng quân, sợ hãi nhanh chóng chạy ra bên ngoài.

Phương Tranh mặt tĩnh như hồ nước, sống lưng dựng thẳng, hai mắt tràn ngập sát khí nhìn chằm chằm ra cửa.

Một chung trà, hai chung trà, ba chung trà....

Như thế nào còn chưa tới?

Ai nha, sống lưng mỗi muốn chết, trước tiên thả lỏng một chút, đợi lát nữa tiếp tục tán ra bá vương chi khí.

“ Thiếu gia thiếu gia! Thiếu phu nhân hiện tại bề bộn nhiều việc, người có lệnh cần ngài đi tới tiền sảnh một chuyến.” Gã người hầu xuất hiện ở cửa, thở hồng hộc nói.

“ Cái gì?” Phương Tranh hai mắt trợn ngược, tựa hồ như không dám tin, lớn tiếng quát: “ Thật quá lắm rồi! Há lại có đạo lý lão bà không nghe lời lão công? Có còn quy củ phép tắc hay không?”

Người hầu chứng kiến Phương Tranh lại tấn sát ra bá vương chi khí liền sợ tới mức toàn thân run rẩy, nghiêng ngã lão đảo xoay người chuẩn bị quay về hồi báo.

“ Chậm đã! Quay lại!”

Gã người hầu cung kính khom lưng.

“ Ở tiền sảnh phải không? Được, để lão tử đi.”

Gã người hầu ngạc nhiên: “ Không phải thiếu gia nói rằng sẽ không đi sao?”

“ Ta..Ta đi tìm nàng phân xử!” Phương Tranh then quá hóa giận.

Trong tiền sảnh, Trường Bình đang đi qua đi lại, bộ dạng nôn nóng dị thường.

Phương Tranh nâng cao lồng ngực, lãnh diện vô tình, dùng xu thế phong quyền tàn vãn cuốn thẳng vào trước sảnh, đập vào trong tầm mắt đó chính là hoa dung nổi giận đùng đùng của Trường Bình.

Hừ hừ, cái đồ tiểu ni tử mà, xem ta như thế nào trọng chấn phu cương, Phương Tranh mày kiếm dựng ngược, lạnh lùng nghiêm mặt.

“ Người vừa rồi đã đi đâu vậy?” Trường Bình chứng kiến Phương Tranh đã đến liền trực tiếp hỏi, ngữ khí vô cùng bất hảo.

“Hả?” Khí thế mới nổi lên nhất thời trôi sạch đi đâu không còn thấy tăm hơi bóng dáng, Phương Tranh suy sụp lắp bắp nói: “ Ta....Vừa rồi....Ta cùng Phúc vương ca ca người đi tới một chỗ.”

Trường Bình hơi nheo đôi mắt xinh đẹp lại, hừ một tiếng nói: “ Vừa rồi người cùng ca ca ta đi tới chỗ nào?”

“ Ta....Chúng ta cùng nhau ngồi uống trà, thương nghị chuyện quốc gia đại sự.” Phương Tranh anh hùng nhụt chí đáp.

“ Nói trọng điểm! Mới rồi các người đã ở chỗ nào?” Trường Bình nghiêng răng nghiêng lợi.

“ Ở một địa phương rất xa xôi và thần bí...” Thanh âm của Phương Tranh càng nói càng nhỏ.

Trường Bình cả giận: “ Có phải người và ca ca ta đã đi tầm hoa hay không? Bồng Lai tiên thuyền?”

“ Người điên rồi! Ta làm sao có thể đi tới những loại địa phương như vậy!” Phương Tranh kinh ngạc kêu lớn.

“ Người, người gạt ta! Rõ ràng thị vệ của ta đã nhìn thấy các người đi lên thuyền!” Trường Bình giận dữ nói.

Phương Tranh giật mình, khó trách Trường Bình lại dẫn mấy trăm thị vệ bao vây bức Phương Tranh đầu hàng, nguyên lai đã bị thị vệ của nàng nhìn thấy.

“ Nói bậy! Tranh này nào có đi lên thuyền tầm hoa, ta cùng ca ca người rõ ràng ngồi trong quán trà nghị luận quốc sự.” Phương Tranh thề thốt phủ nhận.

“ Người....Người còn không chịu thừa nhận, ta dẫn người lên thuyền tìm người, sao người phải trốn!”

“ Vốn ta không định trốn...” Phương Tranh nói được một nửa tức thì ngừng lại, tiếp theo ưỡn ngực nghiêm túc nói: “ Người dẫn người đi tới đó tìm ta? Có tìm được không?”

Trường Bình cứng người, bộ dạng đang muốn cả vú lấp miệng em nhất thời trở nên sợ hãi rụt rè, đôi mắt xinh đẹp chuyển loạn, chột dạ nói: “ Không...tìm được.”

“ Hừ!” Phương Tranh phi thường sáng khoái hừ lạnh một tiếng, đúng tình hợp lý nói: “ Không tìm được vậy thì đã đủ chứng minh rằng ta không có đi! Người đây là đang vu oan cho ta.”

Trường Bình dường như cũng ý thức được bản thân mình đang rơi vào thế đuối lý, đứng thế, đứng ở bờ sông bức Phương Tranh đầu hàng không được, nàng mang theo thị vệ lục soát khắp nơi nhưng còn chưa có tìm được hần. Đây quả thật có thể nói rằng hần không có lên hoa thuyền, chính mình tựa hồ như đã thật sự vu oan cho hần.”

“ Ai nha, phu quân! Người ta cũng chỉ là lo lắng cho phu quân giao du với hạng nữ nhân không đứng đắn, thương hại đến thân thể mà thôi.” Trường Bình tự biết chính mình đuối lý, kéo một bên cánh tay của Phương Tranh làm nũng, biểu tình mang theo vài phần ỷ nại.

Oa tạp tạp, tán bá vương chi khí, mau chóng tán bá vương chi khí!

Phương Tranh quắc mắt trợn trừng, một cỗ bá vương chi khí nồng đậm phô thiên cái địa hướng Trường Bình đánh tới. Trường Bình bị hù dọa thân thể mềm mại run rẩy, ngay cả sắc mặt cũng rụt rè thành một đoàn, đáng thương nhìn hẩn, trong mắt đã tràn ngập e ngại cùng thần phục.

“Biết sai rồi sao?” Phương Tranh lớn tiếng hỏi.

“Dạ biết.” Trường Bình chột dạ cúi đầu chu cái miệng nhỏ nhắn đáp.

“Người sai ở chỗ nào vậy?” Phương Tranh quyết không chịu buông tha.

“Thiếp thân không nên hoài nghi phu quân, bởi vì phu quân là người chính trực công tâm, luôn giữ thân mình trong sạch, như thế nào có thể tới những loại địa phương đó.” Trường Bình biết lỗi nhận sai, lặng lẽ liếc trộm sắc mặt Phương Tranh nói.

“Biết nhận sai thì được rồi! Hừ, nếu lần sau mà tiếp tục hoài nghi nhân phẩm của bổn phu quân, nhất định trăm không tha!”

Phương Tranh thỏa mãn thu công.

Oa ha ha, cảm giác trọng chấn phu cương thật không sai, lần sau nếu có cơ hội thì lại chấn tiếp.

Tiểu viện, bên trong phòng ngủ.

Trường Bình thân thể mềm nhũn nằm tựa trong lòng Phương Tranh, bộ dạng ôn nhu như một chú mèo nhỏ bị thuần phục.

“Phu quân, nhiều ngày qua thân thể của phụ hoàng tựa hồ như đã khỏe lại, không còn ho khan nhiều như trước nữa, phu quân nói xem phụ hoàng có thể khỏe lại hay không?”

Phương Tranh biểu tình chưa xót, hiện giờ hoàng thượng đã như ngọn đèn dầu sắp cạn, biểu hiện ở bên ngoài tựa hồ chuyển biến tốt đẹp nhưng kì thực gắng gượng không còn được bao nhiêu ngày nữa, hẩn đang từng bước đi tới con đường tử vong.

“Chắc hẳn rất nhanh sẽ khỏe lại, Mật nhi, nàng cần thường xuyên tiến cung hảo hảo chăm sóc lão nhân gia ngài, có lẽ... Có lẽ hẳn cao hứng, bệnh tình sẽ nhanh khỏi hơn.”

Trường Bình vui sướng gật đầu, nàng mặc dù đã là một phụ nhân nhưng dù sao cũng vẫn chỉ là một cái tiểu nha đầu, rất nhiều chuyện đời nàng còn chưa hiểu thấu, nhìn trạng huống bệnh tình của phụ hoàng nhiều ngày qua tựa hồ như khởi sắc dần dần, tâm tình của nàng cũng cao hứng lên rất nhiều.

“Phu quân, hiện giờ bầu không khí trong hoàng cung hơi có phần nặng nề, không biết tại sao trong lòng của người ta trầm trọng tựa như đang đeo đá, ép người ta muốn hết hơi. Thái tử cùng chư vị hoàng huynh mỗi lần vào trong cung đều giúp cho người ta bưng trà rót thuốc, biểu hiện đối với phụ hoàng cực kì hiếu thuận, nhưng bọn hẩn vừa bước ra khỏi hoàng cung, cả người liền trở nên âm trầm lãnh khốc, bộ dáng cứng nhắc như muốn ăn thịt người...” Trường Bình lo lắng không yên tâm nói.

Phương Tranh cười lạnh, một đám gia hỏa lúc này mới giả bộ hiếu tử, sớm không đến muộn không đến, lúc này nôn nóng làm chi?

“Mật nhi, có lẽ chẳng bao lâu nữa trong kinh thành có thể sẽ nổi lên một hồi phong ba bão táp, nàng nhất định phải cẩn thận, ta đã căn dặn thống lĩnh thị vệ của nàng, một khi tình huống xảy ra biến hóa, mọi người sẽ đưa nàng tới đại doanh của Ảnh Tử bên ngoài thành, nơi đó tương đối an toàn cho nên nàng hãy ngoan ngoãn ở đó chờ đợi ít ngày, không được phép chạy loạn, biết chưa? Phụ mẫu ta, còn có Yên Nhiên, Phương tỷ cùng Tiểu Lục, ta đều đã an bài chuẩn bị thật tốt, nàng chính là đại tỷ của mọi người, sau này hành sự nhất định không được tùy hứng, hiểu chưa?” Phương Tranh thần sắc chưa bao giờ trịnh trọng qua như thế.

Trường Bình cả kinh, thần sắc càng thêm bất an nhìn vào Phương Tranh, lúng túng nói: “Vậy phu quân thì sao? Còn phụ hoàng cùng ca ca thì thế nào?”

“ Ta?” Phương Tranh thần tình ngơ ngẩn, tức thì giãn ra cười nói: “ Ta cùng bọn hắc ở chung một chỗ, bảo vệ an nguy cho phụ hoàng cùng ca ca của nàng, tin tưởng ta, nhất định bọn hắc sẽ không có việc gì.”

Trường Bình dùng hai cánh tay trắng nõn như bạch ngọc ôm choàng vào cổ Phương Tranh, một bên dúi đầu vào trong lồng ngực hắc, tham lam hít thở mùi hương nam nhân trên cơ thể của hắc, buồn bã nói: “ Phu quân nhất định cũng không được xảy ra chuyện gì! Chàng là nhất gia chi chủ, nếu như phu quân có chuyện, mọi người chúng ta biết phải làm sao bây giờ?”

“ Yên tâm, ta như thế nào lại có chuyện bất hảo đây? Nàng cũng biết, công phu chạy trốn chết của ta tuyệt đối có thể xưng là đệ nhất thiên hạ, minh đao ám thương không thể chạm vào người của ta được, sao? Ta không ngại khi xun xoe chạy trốn ư? Cái đồ chơi thể diện này, ta sớm đã đem nó cất vào trong túi, từ trước đến nay không quản trong lòng.” Phương Tranh cợt nhả nói.

Trường Bình cười cười, tức thì đôi mi thanh tú nhướng lên, biểu tình lo lắng nhìn Phương Tranh: “ Phu quân, thế cục trong kinh thành chẳng lẽ đã nguy cấp đến nước này hay sao? Tại sao lại biến thành như thế này hả?”

Phương Tranh thở dài nói:” Bởi vì chức vị hoàng huynh của nàng không cam lòng làm một cái vương gia tiêu dao, bởi vì thái tử ca ca của nàng lòng mang dã tâm bưng bưng, muốn sớm đang cơ xưng đế, bởi vì dã tâm cùng dục vọng của con người có rất nhiều ham muốn quyền lực cùng địa vị tựa như một cái hố sâu không thấy đáy, bao nhiêu cũng không đủ? Vì quyền lực mà bọn hắc có thể đem tánh mạng của toàn bộ dân chúng trong kinh thành không coi vào trong mắt, thậm chí bọn hắc còn đem tánh mạng của chính mình ra đặt cược, đổ một hồi, xem chính mình có thể ngồi trên cái ngôi vị cửu ngũ chí tôn người người kính ngưỡng hay không?”

Trường Bình hạ giọng hỏi tiếp: “ Còn phu quân thì sao? Chàng có dã tâm cùng dục vọng như người khác hay không? Người ta đều tranh giành, vì sao chàng không tranh?”

“ Ta?” Phương Tranh giật mình, tiếp theo cười khổ nói: “ Có lẽ bởi vì bản thân ta quá lười nhác, nàng cũng biết nếu như trước kia ta không vào triều làm quan, thì ta chỉ là một gã hõn ăn chờ chết mà thôi. Hiện giờ coi như trong tay nắm được quyền hành to lớn, nhưng ta cũng chỉ là một viên quan hõn ăn chờ chết trong triều đình, cái gì mà hoàng đồ bá nghiệp, cái gì mà chủ công thiên hạ, ở trong mắt ta không bằng một đồng bạc trắng! Loại chuyện tình tranh đoạt này thật sự rất nhàm chán, hơn nữa còn rất nguy hiểm đến tính mạng, ta còn trẻ như vậy, không chơi nổi những trò kích thích như thế a?”

Trường Bình ngơ ngẩn nhìn Phương Tranh sau một lúc lâu, rốt cuộc vui đầu thật sâu vào trong lồng ngực của hắc, trên gương mặt nở một nụ cười tràn ngập hạnh phúc ấm áp.

“ Phu quân, chàng thật tốt! Người ta thích phu quân cứ mãi giữ vững bản tâm như vậy, không tranh bá nghiệp, không tranh cường quyền, thiếp thân chỉ hi vọng phu quân luôn luôn bình an bởi tiếp ở bên cạnh ta, chúng ta tiêu sái khoái hoạt trọn cuộc đời này, có được không a?”

“ Hảo! thuận tiện nếu như chúng ta không tiêu hết bạc, tương lai có thể bỏ vào trong quan tài lưu trữ cho kiếp sau!”

“ Đi chết đi! Trong mắt chàng chỉ có bạc thôi sao?” Trường Bình hờn dỗi phẫn quyền đánh nhẹ lên người Phương Tranh: “ Phu quân, hôm nay chàng cùng ca ca của ta thương nghị chuyện gì? Như thế nào thần thần bí bí đến mức vậy nha!”

Nhắc tới chuyện này, tinh thần của Phương Tranh rung lên, nhin không được đắc chí khoe khoang nói: “ Hắc! Hôm nay lão công của nàng pháp nhãn sáng như sao, nhìn thấu một cái nữ tử.”

“ Nga? Sao lại như thế? Nói nhanh lên.” Trường Bình cũng tỉnh táo hỏi.

Phương Tranh biểu tình dâm đãng: “ Ca ca nàng nhìn trúng một vị hồng bài cô nương ở trên Bồng Lai tiên thuyền, bộ dạng rất không sai, hôm nay ta cùng hắc đi chuộc thân cho vị cô nương kia, nhưng phỏng chừng lai lịch của tiểu nữ tử này bất hảo, ta đã phái người đi thăm dò nàng.”

Phương Tranh tựa hồ như đang tự hào vì ánh mắt sắc bén lợi hại của chính mình.

“ Đi? Mật nhi, làm sao hai mắt của nàng đăm đăm như thế? Nàng bệnh ư?”

Trầm mặc, giống như không khí trong một buổi tang lễ.

Một lát sau.

Bỗng nhiên trong phòng ngủ truyền ra một tiếng sư tử Hà Đông rống lớn.

“ Phương Tranh! Người là tên hỗn đản! Quả nhiên người đã đi lên thuyền tầm hoa, còn dám lừa gạt lão nương! Người đâu, mang đao....”

“ Uy, phu nhân nguôi giận! Ta biết sai rồi, ai nha! Phu nhân, dùng phần quyền của nàng hành hung lão công là được rồi, mau thu đại đao lại, không cần khoa trương thế đâu....”

281. Chương 266: Tiềm Long Xuất Hải

Phương Tranh nghiêm mặt ngồi trong quân trường của doanh địa Ảnh Tử, gương mặt lại đầy vết bầm, da mặt thoáng cử động liền đau đến nhe răng trợn mắt, làm các quân sự Ảnh Tử hết hồn.

“ Ách, đại nhân, vết thương trên mặt ngài...” Dưới ánh mắt thúc giục của các thuộc hạ, Ôn Sâm phải kiên trì chủ động dò hỏi.

“ Thương? Thứ này sao có thể gọi là thương? Đây là huân chương của nam nhân! Tê...” Phương Tranh vừa mở miệng liền đau đến nhăn mặt.

“ Huân chương? Vậy...ha hả, huân chương đọng ở trên mặt, quả nhiên rất dễ thấy...” Ôn Sâm cười gượng nói.

Phương Tranh cười ngạo nghễ, uy nghiêm nhìn quanh bốn phía, trầm giọng nói: “ Hôm qua ta cùng với công chúa điện hạ...Luận bàn võ nghệ.”

“ A?” Mọi người kinh hãi.

Ôn Sâm hiểu kỳ nói: “ Kết quả làm sao?”

Sát khí trong mắt Phương Tranh hiện lên, hừ lạnh nói: “ Hừ! Tổng cộng luận bàn ba hiệp, hiệp thứ nhất nàng thắng, hiệp thứ hai nàng không thua, tới hiệp thứ ba, lúc đó ta nghĩ cầu xin tha thứ, nhưng nàng không cho.”

Mọi người hiểu ra, nói cách khác, Phương đại nhân bị công chúa điện hạ tấu chinh ba hiệp, thảo nào, thảo nào...Vì vậy mọi người động tác nhất trí chấp tay tán thưởng: “ Đại nhân khổ cực, công chúa điện hạ...uy vũ!”

Một đám ngu ngốc! Võ mông ngựa võ tới cấp này!

Phương Tranh hờn giận hừ một tiếng, lập tức âm trầm trầm cười: “ Phải? Tốt, vậy thì từ Ôn Sâm bắt đầu, mỗi người chạy quanh sân vật một trăm vòng, chạy không xong, chính mình chui vào phòng tối thanh tỉnh lại.”

“ A? Đại nhân tha mạng!” Mọi người đều sợ hãi kinh hoảng.

Phương Tranh cười nhạt, mẹ nó! Trị không được Trường Bình, lão tử còn không trị được các người? Đối đãi với người thụ hại trong gia đình bạo lực như lão tử, các người lại không cho lão tử được một chút ấm áp của mùa xuân, còn dám cười nhạo ta, muốn chết thì sớm hé răng một chút.

Ôn Sâm vẩy lui đám thuộc hạ đang kêu khổ thấu trời. Trong quân trường chỉ còn hắn và Phương Tranh hai người, Ôn Sâm đi tới bên người Phương Tranh, đè thấp thanh âm, lộ ra vui vẻ nói: “ Đại nhân, tìm được rồi!”

Phương Tranh ngăn người: “ Tìm được cái gì?”

Ôn Sâm vô cùng vui vẻ nói: “ Tìm được chi quân đội riêng của thái tử chiêu mộ!”

“ Cái gì?” Phương Tranh mở to hai mắt, sợ run một chút, lúc này cả kinh nhảy dựng lên: “ Thật hay giả? Nhanh như vậy tìm được rồi?”

Ôn Sâm đắc ý cười cười, mang theo vài phần ý tứ hàm súc tranh công, cười nói: “Đại nhân có thể nhìn thấy năng lực điều tra của Ảnh Tử chúng ta, luận truy tra đầu mối, tìm người, dò hỏi quân tình, Ảnh Tử chúng ta rốt cục là thiên hạ lợi hại nhất.”

“Chi quân đội kia hiện tại ở nơi nào?” Phương Tranh cấp thiết hỏi.

“Ở ngoài phía nam kinh thành thuộc rừng sâu trong khu núi, chỉ cách kinh thành hơn sáu mươi dặm, phiến rừng núi kia bao trùm rất rộng, ước chừng phương viên trăm dặm, giấu mấy vạn nhân mã quân đội tuyệt không vấn đề.”

“Nghe được tình huống cụ thể không?”

“Cái này, còn không có, huynh đệ chúng ta giả trang thành tiểu phu đồn củi, ở trong rừng ẩn núp dò xét mấy ngày, lúc này rốt cục mới dò xét được ở khu khe núi do thiên nhiên hình thành phát hiện được chút dấu vết, hẳn nghe được loáng thoáng có tiếng thao luyện, nghe thấy thanh âm. Chi quân đội nhân mã cũng không ít, gần bên khe núi lại đề phòng phi thường sâm nghiêm, luôn có binh lính đi tuần tra. Phòng bị doanh địa bọn họ không kẽ hở. Huynh đệ chúng ta sợ đập cỏ động rắn, không dám tiến thêm về phía trước thăm dò, liền quay trở về bẩm báo.”

Phương Tranh nghe vậy vừa mừng vừa sợ, vui vẻ cười ha ha: “Không tệ không tệ, điều tra được tình báo trọng yếu này, chúng ta đã cách thành công càng gần hơn nhiều. Lão Ôn, truyền lệnh của ta, huynh đệ phát hiện được chi quân đội kia, quan thăng ba cấp, phần thưởng một ngàn lượng. Nếu đại sự lần này thành công, ta hướng hoàng thượng thỉnh công, thưởng cho hẳn một tước vị, dùng làm ngôi khen, ha ha, hẳn đã lập được một đại công a.”

Ôn Sâm thấy vị huynh đệ gặp vận khí cút chó, phát hiện được tư quân của thái tử liền lấy được quang vinh đặc thù như vậy, hơn nữa sau này còn có khả năng phong tước, điều này làm cho Ôn sâm không khỏi có chút phiền muộn, hẳn là nhị đầu nhi của Ảnh Tử cho tới bây giờ còn chưa có tước vị, lại bị huynh đệ thuộc hạ vượt lên trên, trong lòng Ôn Sâm khó tránh khỏi có điểm không được vui vẻ.

Phương Tranh nhìn Ôn Sâm cười cười, vỗ vỗ bờ vai của hắn nói: “Huynh đệ bên dưới lập đại công, ta sao có thể bạc đãi người? Lão Ôn, việc này nếu thành, công lao của người càng lớn hơn nữa, ta thỉnh hoàng thượng phong cho người làm một bá tước thế nào?”

Ôn Sâm nghe vậy vui mừng, vội vàng hướng Phương Tranh nói lời cảm tạ không ngớt, sau đó lại một phen thề thốt trung tâm. Tiện thể liên tục vỗ mông ngựa Phương Tranh, nói liên thanh không ngừng, Phương Tranh được vỗ mông ngựa đến cười ha ha, lòng thỏa mãn khó nói nên lời.

“Đại nhân, đã tra được vị trí cụ thể của chi quân đội, đại nhân có muốn điều binh vào núi, bao vây tiểu trừ bọn họ?” Một phen công tác vỗ mông ngựa không gì sánh được vừa kết thúc, Ôn Sâm nhìn sắc mặt Phương Tranh cẩn thận hỏi.

“Bao vây tiểu trừ? Làm sao bao vây tiểu trừ?” Phương Tranh lắc đầu cười khổ: “Phương viên trăm dặm núi rừng rậm rạp, người ta lại ở đó thao luyện đã lâu, chiếm hết thiên thời địa lợi, trong bốn lộ đại quân bảo vệ xung quanh kinh thành, có chi quân đội nào quen thuộc tác chiến trong rừng núi? Đại quân vừa vào núi nói không chừng sẽ bị tư quân của thái tử diệt ngược trở lại. Hơn nữa hôm nay tình huống cụ thể của chi quân đội kia còn không có nghe được, nhân số bọn họ có bao nhiêu, luyện trình độ ra sao, trang bị có hoàn mỹ hay không, tướng lĩnh binh là ai, những thứ này chúng ta cũng không biết, biết người mà không biết rõ, chiến nhất định bại.”

“Vậy làm sao bây giờ?” Thần sắc Ôn Sâm có chút âm úc.

“Kỳ thật cũng không khó, chúng ta không dám đi vào, vậy buộc bọn hắn đi ra, mục đích thái tử luyện ra chi quân đội kia, đương nhiên là có một ngày muốn công thẳng vào kinh thành, bức hoàng thượng thoái vị, không có khả năng cứ để cho bọn họ chết già trong rừng núi. Cho nên, vấn đề then chốt hiện tại, làm sao bức bách thái tử xuất thủ, mệnh lệnh chi quân đội kia chủ động tiến công, trước đó chúng ta phải điều động đại quân ngoài thành, bố trí cạm bẫy, mở ra một túi tiền thật to, thỉnh chi quân đội kia chui vào. Thái tử không có chi tư quân này, giống như là một con cọp không răng, biên quân hẳn cấu kết cũng không đủ lo lắng.”

Ôn Sâm vội vã hướng Phương Tranh ninh nọt: “Đại nhân thần cơ diệu toán, quyết thắng ngoài ngàn dặm, oai hùng bất phàm, diện mạo hiên ngang, thật sự là phúc phận do thuộc hạ đã tu luyện mấy kiếp, thuộc hạ nguyện vì đại nhân...”

Phương Tranh nhất thời mặt mày rạng rỡ, thật sâu chìm đắm trong những lời võ mông ngựa dâng cao như nước thủy triều, không thể tự thoát ra được.

“Nghĩ biện pháp tiếp tục dò thám chi quân đội kia, nhớ kỹ, ngàn vạn lần không nên đập cỏ động rắn!”

“Dạ!”

“Trở lại đọc thêm nhiều sách, sau này vượt mông ngựa thì phải có bước phát triển mới, ừ ừ, từ ngữ trau chuốt cần hoa lệ, độ mạnh phải tăng lên! Tùy thời tùy chỗ khiến cho ta phải vui vẻ và thư thích.”

“Vậy...dạ!”

Trong tấm cung của hoàng thượng.

Phương Tranh hấp tấp chạy tiến vào, người còn chưa tới cửa điện thì trong miệng đã lớn tiếng kêu lên: “Vi thần khấu kiến ngô hoàng vạn tuế vạn...”

“Đừng dài dòng nữa, trẫm đã sắp chết, còn kêu muôn năm, thật không biết thần tử các ngươi có phải cố ý trù trẫm chết sớm, vào đi.” Thanh âm hoàng thượng dị thường suy yếu.

Phương Tranh nhắc lên vạt áo quan bào, đi nhanh vào cửa điện.

“Phương đại nhân, nhiều ngày không gặp, luôn luôn khỏe?” Một thanh âm đột ngột vang lên bên tai Phương Tranh.

Phương Tranh ngạc nhiên quay đầu, đã thấy thái tử đang bưng chén thuốc, cung kính đứng bên giường bệnh của hoàng thượng, gương mặt mỉm cười nhìn hần, ánh mắt một mảnh an tường bình thản.

Mà một bên khác, Thộ Vương đang kính cẩn đứng bên người hoàng thượng, nhìn không chớp mắt, hai mắt tràn ngập quan tâm và lo lắng, không hề chớp mắt nhìn hoàng thượng.

Hừ! Con mẹ nó thật xui! Chết tử tế không chết, gặp gỡ hai tên giả vờ hiếu tử. Phương Tranh đang do dự có nên lui ra ngoài hay không, nhưng hai vị huynh đệ không gian hoàn thành trò diễn kịch, sau đó hần mới đi vào.

“A! Vi thần gặp qua thái tử điện hạ, gặp qua Thộ Vương điện hạ.” Nghĩ thì nghĩ, lui ra ngoài khẳng định không thích hợp, vì vậy Phương Tranh vội vàng thi lễ.

“Phương đại nhân không cần đa lễ, nói đến Phương đại nhân là phò mã, cũng là người một nhà với hoàng tộc, người trong nhà hà tất khách khí như vậy?” Thái tử mỉm cười nói.

Thộ Vương ngẩng gương mặt lo lắng nặng nề lên, hướng Phương Tranh gật đầu, miễn cưỡng nở nụ cười, tựa hồ bụng đầy tâm sự vì căn bệnh của hoàng thượng lây sang tâm tình của hần, không rảnh lo chuyện khác.

Phương Tranh nhìn thấy da đầu tê dại, hai tên này thật làm buồn nôn! Sắc mặt nhìn sao cũng thấy buồn nôn, cha ruột đã nhanh tắt thở, các ngươi vẫn còn tâm trạng diễn kịch, xem ai diễn giống hiếu tử hơn ai. Các ngươi xem hoàng thượng là lão hồ đồ, hần còn không rõ ràng sao?

“Người đâu, ban thưởng tọa.” Hoàng thượng nằm trên giường, sắc mặt tái nhợt, gương mặt tràn đầy nếp nhăn thỉnh thoảng ứa mồ hôi, chân mày cau chặt, tựa hồ đang chịu đựng sự thống khổ cường liệt.

Thộ Vương tay cầm một khăn mặt, thỉnh thoảng lau mồ hôi trên mặt hoàng thượng, động tác nhẹ nhàng mà cẩn thận.

Vài tên ngự y trong cung đang đứng trong góc phòng đại điện nhẹ giọng nói nhỏ, thảo luận bệnh tình cùng kê đơn thuốc cho hoàng thượng.

“Trước mặt hai vị điện hạ, vi thần làm sao dám ngồi? Trăm triệu không dám.” Phương Tranh nhanh khom người khiêm nhường nói.

Thái tử và Thọ Vương liếc mắt nhìn nhau, sau đó thái tử cười nói: “ Phương đại nhân không cần khách khí, đại nhân đến chắc là bẩm quốc sự với phụ hoàng, cô vương vừa lúc phải đi về phủ gặp mặt mấy thần y chốn dân gian, hỏi một phen xem bệnh của phụ hoàng có kỳ hiệu nào hay không, Phương đại nhân cứ tự nhiên, cô vương không quấy rối nữa.”

Thọ Vương thấy thế cũng vội nói: “ Phụ hoàng, trước đây vài ngày nhi thần có dùng một số tiền lớn mua vào một cây tuyết tham ngàn năm, đã thành hình người, cực kỳ hiếm thấy, nhi thần lập tức về phủ mang đến, dâng lên phụ hoàng, mong muốn có hữu dụng đối với long thể phụ hoàng.”

Hoàng thượng không nói chuyện, vô lực phát phát tay, nằm trên giường bệnh hừ hừ hai tiếng.

Thái tử và Thọ Vương vội khom người thi lễ, chậm rãi rời khỏi tẩm cung.

Khi bước ra cửa điện, thái tử bỗng nhiên ngẩng đầu lên, lơ đãng liếc mắt nhìn Phương Tranh, ánh mắt biến thành một mảnh âm trầm ngoan lệ. Lập tức lại nhanh chóng khôi phục như thường, thân ảnh hai người vừa chuyển, rất nhanh biến mất bên ngoài tẩm cung.

Phương Tranh bị ánh mắt lúc gần đi của thái tử làm hoảng sợ đến da đầu tê rần, thấy hai người đã đi xa, Phương Tranh hốt hể hướng hoàng thượng cáo trạng: “ Hoàng thượng, thấy được không? Thấy được không? Thái tử hấn trừng ta.”

Hoàng thượng vừa thấy sắc mặt tiểu nhân của Phương Tranh, tức giận đến muốn nghẹn, khuôn mặt tái nhợt nhất thời nổi lên vài phần hồng nhuận, tay khẽ run chỉ vào Phương Tranh, muốn mở miệng quở trách, nhưng nhẹn không được kịch liệt ho khan.

Phương Tranh sợ hãi, vội vàng tiến lên ân cần xoa lưng cho hoàng thượng, trong miệng còn không nhàn rỗi: “ Cũng do hai tên kia làm hoàng thượng phải tức giận như vậy, hoàng thượng, bỏ đi, ta không chấp nhận với bọn họ, bảo trọng long thể mới là trọng yếu nhất.”

“ Người, người, tên hỗn trướng.” Hoàng thượng ráng nghẹn ra vài lời, ngẩng đầu nhìn gương mặt tỏ vẻ cực độ vô tội mà mê man, một cảm giác vô lực nhất thời nảy ra trong lòng.

Bỏ đi, không cần chấp nhận với hấn, với độ dày của da mặt hấn, dù có mắng hấn thế nào, hấn cũng không xem vào lòng, chính mình nên ít dùng sức lực, ngày tháng của trăm không còn nhiều lắm, không đáng vì hấn giảm thêm dương thọ.

Gấp gáp thở dốc vài cái, hoàng thượng nhắm mắt lại, nhìn cũng lười nhìn hấn, rên rĩ nói: “ Có chuyện gì cứ nói, nói xong mau rút! Mỗi lần trăm nhìn thấy người, đều muốn chém đầu người.”

Phương Tranh nghe vậy sắc mặt nhất thời suy sụp, bậm môi, vạ phần ủy khuất nhìn hoàng thượng, khổ sở nói: “ Hoàng thượng, sao ngài lại nói như vậy? Ngài không thích vi thần sao?”

“ Thích? Hừ! Nếu trăm còn thích người, dương thọ lại càng ít, bị chết càng nhanh.”

“ Hoàng thượng, vi thần có rất nhiều ưu điểm...”

“ Câm miệng! Nói chính sự!”

Phương Tranh ngẩng đầu, do dự nhìn quanh, thấy trong tẩm cung có ngự y, thái giám, cung nữ đang đứng không ít người, vì vậy giả hoạt hướng hoàng thượng trừng mắt nhìn.

Hoàng thượng kêu rên một tiếng, phát phát tay lệnh cho mọi người rời khỏi tẩm cung, thẳng đến khi chỉ còn lại hấn và Phương Tranh hai người, lúc này hoàng thượng mới suy yếu hừ nói: “ Nói đi, rốt cục có chuyện gì mà bí mật như vậy?”

Phương Tranh khởi lên khuôn mặt tươi cười nịnh nọt, ghé vào bên tai hoàng thượng thấp giọng nói: “ Hoàng thượng, tư quân của thái tử...tìm được rồi!”

“ Tư quân?” Hoàng thượng ngẩn người, lập tức vui mừng, thần sắc bệnh hoạn tái nhợt cấp tốc nổi lên hồng nhuận, khái khái nói: “ Tìm được rồi? Ở nơi nào tìm được? Tình huống cụ thể làm sao?”

“ Hoàng thượng ngài đừng quá kích động, cẩn thận long thể. Tư quân của thái tử hiện nay đang đóng quân phía khu núi hướng nam kinh thành hơn sáu mươi dặm, chỉ là bọn hấn đề phòng sâm nghiêm, bọn thuộc

hạ Ảnh Tử lo lắng đập cổ động rần, không dám đến gần quá mức, cho nên tình huống cụ thể của chi quân đội vẫn chưa rõ ràng.”

Hoàng thượng trầm ngâm nói: “ Tìm được là tốt rồi, tình huống cụ thể để chậm rãi thăm dò, không nên gấp gáp, để ngừa lộ ra tin tức. Hừ! Thái tử quả nhiên bụng dạ khó lường, xem ra vài năm trước đây hắn đã có chủ ý quyết định bức vua thoái vị. Ngầm chiêu mộ luyện ra một đội tư quân cho mình như thế, lòng muông dạ thú, đã thật rõ ràng! Sao trẫm lại sinh ra một nhi tử dụng tâm ác độc như vậy! Tổ tông thật không phù hộ a!”

Hoàng thượng càng nói càng vô cùng đau đớn, hai tay khô gầy nắm chặt áo ngủ thêu kim long bằng gấm. Lập tức liền dẫn phát một trận ho khan kịch liệt, thần sắc bệnh hoạn tái nhợt.

“ Hoàng thượng bớt giận, ngài phải bảo trọng thân thể.” Phương Tranh vội vàng khuyên giải an ủi.

Hoàng thượng bình phục tâm tình, thở dài một tiếng, ánh mắt tràn đầy thâm lương và đau lòng, nói: “ Trẫm già rồi. Ngai vàng hoàng đế cũng nên giao cho hoàng tử của trẫm. Thế nhưng, trẫm làm sao giao một giang sơn tốt đẹp như vậy vào tay đứa con độc ác như thế? Chuyện giết cha hành thích vua cũng làm ra được, người tàn bạo âm trá như vậy nếu lên ngôi hoàng đế, thì đối với bách tính Hoa triều ta, sẽ là những ngày tháng nước sôi lửa bỏng đến thế nào?”

Phương Tranh cúi đầu không nói.

Hoàng thượng nhìn hắn, thản nhiên nói: “ Phương Tranh, người tiến cung bẩm báo việc này với trẫm, nói vậy trong lòng đã sớm có phương pháp ứng đối phải không? Không nên quanh co lòng vòng, nói thẳng đi ra, cho trẫm suy nghĩ một chút.”

Phương Tranh chuyển mắt cười cười, tiến đến bên tai hoàng thượng nói nhỏ: “ Hoàng thượng, phương pháp thật ra có một, vi thần nói ra thỉnh hoàng thượng châm chước. Hôm nay lời đồn nổi lên bốn phía kinh thành, thái tử cũng ý thức được khả năng hắn sẽ rất nhanh bị phế đi, cho nên hiện tại người sốt ruột nhất khẳng định là hắn. Hắn đang lo lắng chờ đợi thời cơ suất quân bức vua thoái vị. Đội tư quân ngoài thành tùy thời đang chờ đợi đánh vào kinh thành, cho nên vi thần liền nghĩ ra một chủ ý, chủ động chế tạo ra một cơ hội, dẫn dắt thái tử không nhận được mà giành động thủ trước, chúng ta bố trí một phen, liền có thể đem hắn hốt gọn.”

“ Chủ ý gì vậy?” Hoàng thượng nhíu mày nói.

Phương Tranh nhìn sắc mặt hoàng thượng cẩn cẩn thận thận nói: “ Hoàng thượng, chủ ý này cần có ngài phối hợp, nhưng long thể của ngài...”

Hoàng thượng không thèm để ý khoát khoát tay, nói: “ Một khi chưa đem việc này an bài thỏa đáng, trẫm sẽ không chết đâu. Người mau nói chủ ý của người trước đã.”

“ Hoàng thượng, vi thần ra chủ ý này, có tên là Tiềm Long Xuất Hải.”

“ Ý tứ?”

Con người trong mắt Phương Tranh loạn chuyển, giống như một tiểu nhân gian nịnh đang định cấp cho hoàng đế một chủ ý xấu xa, về mặt nịnh nọt và gian trá, ghé vào bên tai hoàng thượng nhẹ giọng nói nhỏ.

Một lúc lâu, hoàng thượng nhíu mày nhìn chằm chằm Phương Tranh, thật lâu không nói một câu.

Phương Tranh bị hoàng thượng nhìn đến cả người không được tự nhiên, không khỏi cười gượng nói: “ Ách, hoàng thượng, chủ ý của vi thần, chẳng lẽ không tốt sao?”

Hoàng thượng lắc đầu, than thở thật dài: “ Phương Tranh, nếu luận đại trí tuệ, người thua xa thái tử. Nhưng nếu luận về đùa giỡn tiểu thông minh, những chủ ý khuyết đức, thái tử so ra còn không bằng một ngón tay của người, người đẩy mình âm mưu quỷ kế, thật sự là một tai họa!”

Phương Tranh càng nghe sắc mặt càng đen, đây là khen ta hay đang tổn hại ta đây?

“ Hoàng thượng, ngài có thể thay một từ khác hình dung vi thần? Nói “ âm mưu quỷ kế” thật là khó nghe, nếu đổi thành “ mưu tính sâu xa” ngài còn có ý tứ khích lệ một chút.”

Hoàng thượng tức giận trợn mắt nhìn hần: “ Người nghĩ trẫm đang khen người hay sao?”

“ Vi thần coi như là ngài khen ta.”

Hoàng thượng tức giận đến nỗi nộ cười, sau đó liền ho khan không ngừng.

Thật lâu sau, Phương Tranh cẩn thận nhìn sắc mặt hoàng thượng, thử hỏi: “ Hoàng thượng, ngài cảm thấy chủ ý của vi thần...được không?”

Hoàng thượng nhắm mắt suy tư, không nói một lời.

Phương Tranh liền nhanh bổ sung: “ Hoàng thượng, nói đến cùng, đây chỉ là một kế sách bị động, nếu thái tử không có lòng phản loạn, có lẽ sợ long uy của hoàng thượng, không dám đơn giản mạo hiểm, thì kế này không thể thành công, nhưng dù là không thành công, đối với chúng ta mà nói cũng không tổn thất, không coi là mạo hiểm, đối với chúng ta, kế này là an toàn và ổn thỏa nhất.”

Phương Tranh không tự giác chợt ưỡn ngực, tiện tay làm ra dáng dập vuốt râu, nói: “ Vi thần suốt đời dụng binh vô số, nếu cầu người, không thắng, binh nhân, nhiều nguy hiểm, vi thần dụng binh chỉ nói một chữ “ ổn” mà thôi.”

Hoàng thượng nhin không được mở mắt ra, suy yếu cười mắng: “ Im miệng! Người chỉ là một hài tử vất mũi chưa sạch, dám ngay trước mặt trẫm tự xưng dụng binh vô số, còn biết xấu hổ hay không?”

Phương Tranh vội vàng sụp mi thuận mắt, sau đó lại ba ba nhìn hoàng thượng nói: “ Hoàng thượng, ngài nghĩ thế nào?”

Hoàng thượng che miệng ho khan vài tiếng, trong giọng nói có chút không đủ, vô lực nói: “ Tạm thời thử một lần xem.”

Phương Tranh vui mừng.

Hoàng thượng lại ho khan vài tiếng, nói: “ Thời gian của trẫm không còn nhiều lắm, lần này vô luận thế nào cũng phải làm thỏa đáng việc này trước khi chết, lưu cho vua mới một giang sơn hoàn chỉnh không cần lo họa hoạn bên ngoài lẫn bên trong.”

Nói xong đôi mắt già nua của hoàng thượng bỗng nhiên bạo bắn ra hai đạo tinh quang giá lạnh, nói: “ Nếu thật sự thái tử có ý bức vua thoái vị, hần rất nhanh sẽ biết, chờ đợi hần, sẽ là cái gì!”

Nhìn hoàng thượng bỗng nhiên bộc phát ra uy thế nghiêm nghị, trong lòng Phương Tranh run lên, vội vàng gục đầu xuống, một câu cũng không dám nói.

282. Chương 267: Ủy Thác

Hoàng thượng che miệng, cố nén ho khan, đang dặn dò Phương Tranh tùy cơ hành động.

“ Long Vũ, Thần Sách, Thần Vũ, Long Tương trong bốn đại quân đang bảo vệ xung quanh kinh thành, Long Vũ quân Phùng Cửu Dao và Long Tương quân Hàn Đại Thạch hai người hần là tin được. Phương Tranh, người cầm lấy hồ phù và điều lệnh do trẫm tự tay viết, đi quân doanh của họ điều động binh mã. Nhớ kỹ, đây là đại sự cơ mật, trước khi đại quân xuất động, trẫm triệu không được để lộ nửa điểm gió thổi, bằng không đại sự hỏng mất.”

“ Dạ.”

“ Về phần phòng thủ thành vệ quân, người cứ hành sự tùy theo hoàn cảnh, phó tướng Tần Trọng của phòng thủ thành vệ quân, người này nếu khẳng khẳng một mực, nhất định đi theo thái tử, người cứ tìm cơ hội giết hần ngay trong quân doanh, đoạt lại binh quyền.”

Cả người Phương Tranh run lên, sắc mặt bỗng nhiên trở nên tái nhợt, môi run run nói: “ Hoàng thượng, ngài nói đùa gì vậy! Ở trong quân doanh của phòng thủ thành vệ quân chém giết Tần Trọng, rất nguy hiểm! Năm năm vi thần chưa đầy hai mươi tuổi, là một tiểu hài tử còn không hiểu chuyện, yếu đuối đến mức chỉ sờ vào là vỡ, chuyện này ngài để cho người khác đi làm đi.”

Hoàng thượng bắt mắt trông mắt liếc hẳn: “ Không tiền đồ! Mấy ngày nay người từ quốc khố phân phối hơi mười vạn lượng bạc, phát quân lương cho các tướng sĩ phòng vệ quân. Còn trợ cấp cho gia quyến người bị thương vong, chung quanh mua chuộc lòng người, lẽ nào những thứ này người đều làm không công? Yên tâm mà đi làm, binh lính bình thường sẽ không hiểu được chuyện tranh đấu trong triều đình, ai đối với bọn họ tốt, bọn họ sẽ trung với người đó. Hôm nay người có danh vọng không nhỏ trong thành vệ quân, chỉ cần không chế được vài tên tướng lĩnh cao cấp và thân binh của bọn họ, việc này liền có thể thành công.”

Được đơn giản như người nói sao? Phương Tranh hồ nghi nhìn chằm chằm hoàng thượng, lão đầu nhi không phải nghĩ muốn lừa dối ta đi chịu chết chứ?

Do dự vài giây, Phương Tranh nghĩ mình không thể tin hoàng thượng nói, hệ số nguy hiểm rất cao. Hắn quyết định phải cùng Tần Trọng giảng đạo lý.

Có lý đi khắp thiên hạ, tất cả mọi người đều là người nhả nhận từng được đọc sách, đánh đánh giết giết thật không tốt, làm bị thương làm sao bây giờ?

Phương Tranh cho rằng mình là một người chủ nghĩa hòa bình. Có thể không động đao binh thì tận lực đừng nhúc nhích, không quan tâm phân tranh phân kỳ gì khác, nếu muốn làm đến hoàn mỹ giải quyết nó, cảnh giới tối cao chính là không giết, là hòa bình.

Hoàng thượng nhìn thấy trông mắt Phương Tranh liên tục chuyển động, biết tiểu tử này khẳng định lại đang suy nghĩ chủ ý xấu. Vì vậy hoàng thượng hừ lạnh nói: “ Việc này trọng đại, liên quan đến quốc gia, người ngàn vạn lần không nên tự cho là thông minh phá hủy đại sự của trẫm, nếu trẫm chết, nhất định sẽ lưu lại di chỉ, cho người tuần táng theo trẫm!”

Cả người Phương Tranh run lên, khuôn mặt tuần tú trắng bệch nói: “ Đừng nha, hoàng thượng, ngài phải để vi thần hảo hảo sống sót, nếu không Mật nhi làm quả phụ, ngài cũng không đành lòng phải không?”

Lão đầu nhi quá độc ác, không ngờ nghĩ muốn lôi kéo ta chôn cùng, làm hoàng đế có phải tâm lý đều đen tối như vậy không?

Hoàng thượng hừ nói: “ Vậy người phải làm theo lệnh trẫm, không cho sinh ra thêm phiền phức, bằng không trẫm sẽ chém không buông tha!”

“ Dạ.”

Hoãn một hơi thở, hoàng thượng nhìn Phương Tranh, ánh mắt thâm trầm, sau một lát hoàng thượng thở dài nói: “ Người còn không đủ hai mươi tuổi, thay đổi người khác, hôm nay còn đang ở trong học đường học bài thi tú tài, trẫm lại đem gánh nặng như vậy đặt lên vai người, Phương Tranh, người có trách trẫm không?”

Phương Tranh ngăn người, vội vàng lắc đầu nói: “ Hoàng thượng, vi thần chưa từng trách ngài, nói thật, ngài có phải là hoàng đế tốt hay không, vi thần cũng không rõ ràng. Nhưng vi thần biết, ngài là một vị trưởng bối hiền lành, từ lúc nhận thức ngài đến bây giờ, ngài một mực khoan dung ta, chiếu cố ta, vi thần vẫn khắc sâu trong lòng, làm một ít việc báo đáp ngài, đây là việc vi thần phải làm.”

Hoàng thượng than thở: “ Trẫm có năm hoàng tử, hôm nay có thể tin tưởng chỉ có người và Vô Bệnh hai người, những hoàng tử khác đã tâm bưng bưng, người thì mang tâm địa đen tối, người thì lòng không chí lớn, chỉ biết kết giao văn nhân, du sơn ngoạn thủy, trẫm đối với bọn họ, thật sự là lạnh tâm!”

Hoàng thượng thở dốc một lúc, rốt cục lại thở dài nói: “ Trẫm đăng cơ hơn bốn mươi năm, trong bốn mươi năm, Hoa triều chiến loạn không ngừng, ngoại tộc nhiều lần xâm lăng, dân biến phản loạn các nơi không dứt, mấy năm nay những chuyện trẫm làm, đó là liên tục trấn áp, trấn an, chống lại, trẫm sinh ra tựa hồ chỉ làm một sự kiện giống nhau, trẫm chỉ nghĩ tạo ra cường quân, chế tạo ra một chi thiết huyết chi sư khi địch nhân nghe tới đã sợ mất mật, trẫm nghĩ biến pháp, định ra pháp lệnh làm cho dân chúng tuân theo, có thể giúp bách tính an cư lạc nghiệp, trẫm còn có rất nhiều hoài bão, đáng tiếc vẫn luôn bị những chuyện tranh đấu trong triều cản tay ràng buộc, thế cho nên tới bây giờ, trẫm đã đến tuổi dầu hết đèn tắt, hoàng đế như trẫm vẫn chỉ là kẻ vô tích sự, càng làm cho trẫm đau lòng chính là, mấy hoàng tử của trẫm ai cũng có dã tâm, một người so một người càng tham lam giả dối, gia sự quốc sự, trẫm tựa hồ làm đến vô cùng thất bại, thật có lỗi với liệt tổ liệt tông.”

Hoàng thượng càng nói càng bi thống, cuối cùng nước mắt ngang dọc, liên tục gạt lệ.

Phương Tranh lúng ta lúng túng không nói gì, nhất thời cũng không nói ra được lời an ủi, chỉ phải yên lặng cúi đầu, không rên một tiếng lắng nghe tiếng lòng hoàng thượng thổ lộ.

Nhìn hoàng thượng tuổi già, trên mặt già nua thê lương rơi nước mắt đầm đìa, trong lòng Phương Tranh không khỏi nổi lên vài phần khổ sáp.

Sinh trong nhà đế vương, rốt cục là hạnh, hay là bất hạnh? Trong nhà đế vương, một chút hành động bưng trà bưng thuốc, đều bị bịt kín thật sâu màu sắc lợi ích lẫn hiệu quả trong đó, cuộc sống của hoàng thượng, không thể không nói là một sự đọa đày.

Một lúc lâu, hoàng thượng dần dần bình phục tâm tình, nhìn Phương Tranh, đôi mắt già nua không khỏi hiện lên vài phần vui mừng.

“ Trong năm hoàng tử của trẫm, chỉ có Phúc Vương và Thái Vương coi như còn được, đáng tiếc tính tình Thái Vương lười biếng, chỉ biết du sơn ngoạn thủy, trẫm đối với hắn vừa vui mừng, không khỏi mang theo vài phần thất vọng. Phúc Vương còn chưa đủ hai mươi, tính tình quá mức đơn thuần, tâm địa mặc dù thiện lương ngây thơ, nhưng lại thiếu khuyết vài phần gan dạ sáng suốt và mưu lược. Tính tình của hắn quá mức thành thật, nếu có một ngày lên ngôi đại bảo, khó tránh khỏi bị gian nhân mê hoặc, phạm là chuyện có tệ tất có lợi, tính tình Phúc Vương nếu được tôi luyện thêm, với thiên tính thuần phác nhân hậu của hắn, tương lai nhất định có thể đối xử với bách tính tử tế, vẫn có thể xem là một đời minh quân. Phương Tranh, ngươi và Vô Bệnh quen biết từ thời còn áo vải, tình cảm lại thâm hậu, phần tình nghĩa này rất là khó được, trẫm mong muốn ngươi ngày sau tận tâm phụ tá Vô Bệnh, lấy thừa bù thiếu cho nhau, vĩnh viễn vì tân quân thuần phục, ngươi có thể làm được không?”

Phương Tranh nghe vậy đầu óc nổ tung, bên tai ông ông rung động, nhất thời ngây ngốc thất thần.

Muốn giải thích ý tứ lời này, chẳng lẽ đã xác định người được chọn làm tân thái tử chính là Mập Mạp?

Sự vui mừng thật lớn còn chưa lộ ra, Phương Tranh lại cẩn thận hồi tưởng một lần, sau đó cả kinh.

Lời này của hoàng thượng, rõ ràng đang ủy thác cho hắn!

Phương Tranh bỗng nhiên ngẩng đầu, ánh vào mi mắt, chỉ có khuôn mặt già nua uể oải của hoàng thượng, lại mang theo vài phần giống như dễ dàng khi trút được gánh nặng.

Hoàng thượng quá mệt mỏi rồi, hắn mệt mỏi cả đời, hôm nay đại nạn buông xuống, cũng nên nghỉ ngơi thôi.

Phương Tranh lui ra phía sau vài bước, quỳ xuống trên sàn nhà trơn tuột trong tấm cung, cung kính hướng hoàng thượng dập đầu lạy ba cái, trịnh trọng nói: “ Hoàng thượng, vi thần sẽ dùng hết khả năng tối đa của mình, bình an thuận lợi đưa Phúc Vương lên ngôi thái tử, thẳng đến khi hắn thống nhất giang sơn. Quân lâm thiên hạ, vi thần xin thề, cả cuộc đời này, sẽ thuần phục Phúc Vương!”

Hoàng thượng thỏa mãn gật đầu, sau đó nghiêm túc nhìn chằm chằm Phương Tranh, trong ánh mắt hiện lên vài phần ánh sáng phức tạp, trầm giọng nói: “ Soi khắp danh thần từ xưa đến nay, giống như người niên thiếu đắc chí, hoàn toàn chưa từng có. Hoàng gia vui lòng ban cho người quan to lộc hậu, nhưng người phải nhớ kỹ, cần giữ bốn phận. Đừng thiên quyền, đừng lộng quyền, trẫm không muốn thấy nhiều năm sau, trong triều đình lại xuất hiện một Phan thượng thư thứ hai, quân yếu mà thần cường. Đối với quân thần quốc gia mà nói, đều là tai họa, Phương Tranh, ngày sau người chớ để mình trở thành tội nhân thiên cổ của Hoa triều, bằng không, cho dù trẫm có chết, cũng sẽ cho người nhìn thấy thủ đoạn của trẫm! Người hiểu chưa?”

Trong lòng Phương Tranh lập tức thất kinh, sau đó sắc mặt biến thành trắng bệch, mồ hôi lạnh liên tục toát ra, thoáng chốc liền ướt đầm vạt áo.

Vô tình nhất chính là nhà đế vương, những lời đúng là ý tứ xác thực, hôm nay Phương Tranh rốt cục lĩnh giáo tới rồi.

Để giang sơn kéo dài, để thiên gia chính thống. Hoàng thượng tất nhiên làm an bài, trước tiên nhằm vào những người khác nhau để lại di chỉ, bao quát chính mình ở bên trong, đến lúc đó nếu mình thực sự trở

thành loạn thần muốn soán quyền, sợ rằng rất nhanh sẽ có người đưa ra di chỉ của tiên hoàng, khi đó chờ đợi mình, sẽ là đao phủ đưa tới.

Đối với đế vương mà nói, bọn họ đúng là khát vọng thân tình chân thành tha thiết, khát vọng có được một gia đình ấm áp tường hòa, nhưng phân lượng nặng nhất trong lòng hần, cũng chính là củng cố giang sơn, kéo dài vạn năm. Đây là điểm mấu chốt trong lòng đế vương, bất luận kẻ nào, bao quát Phương Tranh ở bên trong, cũng không cho phép xúc phạm đến điểm mấu chốt này, bằng không, hoàng thượng dù có tin hần, cũng sẽ không chút do dự giết hần, điều này không quan hệ đến tình cảm cá nhân, để giang sơn chính thống, giết chết bất luận kẻ nào đều là đáng giá, hần là nên làm.

Phương Tranh bỗng nhiên nghĩ khắp cả người phát lạnh, đó là một loại băng lạnh đến tận tận trong xương tủy. Hoàng thượng đang suy yếu vô lực nằm trên giường bệnh, giờ khắc này ở trong mắt Phương Tranh, lần đầu tiên cảm thấy hần xa lạ như vậy, lạnh lùng như vậy. Phương Tranh phảng phất đến giờ phút này mới ý thức được, vị lão nhân nhân từ đối với hần từ trước tới nay, hần còn có một thân phận, đó chính là hoàng đế cao cao tại thượng, trong tay cầm sinh tử của thiên hạ sinh linh, chống đỡ sự tồn vong của giang sơn xã tắc, đập lên hàng vạn hàng ngàn xương trắng um tùm, hoàng đế quân lâm thiên hạ!

Lẽ nào đế vương đều là vô tình sao? Đều không ngoại lệ?

Tương lai Mập Mập dằng cơ làm hoàng đế, có thể cũng biến thành như vậy hay không? Hần có thể cũng nghi kỵ mình sẽ lộng quyền loạn chính? Hoàng thượng và Phan thượng thư, lúc thời gian họ còn trẻ tuổi, chẳng phải là một đôi bằng hữu tốt rất tương đắc hay sao?

Phảng phất thấy được bản thân mình của nhiều năm sau, Phương Tranh nhất thời trong lòng phát lên một trận sợ hãi.

Ta là người xuyên qua, ta là một người xuyên qua trong lòng không nuôi chí lớn, ta chỉ muốn trải qua những ngày tháng tiêu dao của một thiếu gia con nhà giàu có, chẳng bao lâu, ta bị hãm sâu trong sự tranh đấu triều đình không thể tự kìm chế? Chẳng bao lâu, ta chỉ là một thiếu niên còn chưa đầy hai mươi tuổi, đã biến thành vị quan lớn người người ca ngợi, hầu tước đời đời thế tập? Những thứ này ta thật sự cần đến sao?

Nhìn hoàng thượng đang tàn hơi nằm trên giường bệnh, trong lòng Phương Tranh nổi lên một sự thương hại.

Vị lão nhân này suốt đời là vì muốn bảo hộ hoàng quyền của chính mình mà bận rộn, hần sợ người khác cướp đi quyền lực trong tay hần, hần sợ từng cử động nhỏ của người khác sẽ ảnh hưởng đến hoàng quyền cao nhất của hần, hần thậm chí ở ngay thời gian đầu hết đèn tắt, còn nhớ mãi không quên chuyện giao tiếp quyền lực.

Hần không chỉ là vị hoàng đế muốn người kính nể, cũng là một lão nhân thương cảm. Hay là hần hiểu rõ bản thân mình không có chí lớn, không muốn lẫn lộn trong quan trường, cho nên hần để lại di chỉ, không phải là không tin tưởng mình, mà là một loại phòng bị bản năng của một vị đế vương.

Trong lòng Phương Tranh nhất thời trăm mối cảm xúc ngổn ngang, tư vi hỗn loạn, thất vọng, thất vọng đau khổ, thương hại, hỗn loạn đến mức không biết nên nói gì mới tốt.

“Vi thần, vi thần tuân chỉ.” Càng nghĩ, Phương Tranh càng không muốn nói gì, chỉ dập đầu nhàn nhạt trả lời.

Hoàng thượng từ từ nhắm hai mắt, thở dài một tiếng, suy yếu nói: “Phương Tranh, người đừng trách trẫm, trên vai trẫm nhận giang sơn xã tắc của tổ tiên mỗi đời truyền xuống. Trẫm vẫn mong muốn nó tiếp tục truyền xuống mãi mãi, không hi vọng nó có bất luận chuyện sơ xuất gì, nhà đế vương đến tốt cùng có vô tình hay không, ngày sau người sẽ biết. Chỉ cần người thủ yên bốn phận, bất luận là hiện tại hay là tương lai, trẫm và Vô Bệnh đều cho người tất cả người muốn.”

Ngự liễn* của thái tử đứng ngay trên sân rộng ngoài Cảnh Dương cung. Gần trăm tên nghi trượng võ sĩ và tiểu thái giám lắng lặng đứng chung quanh, chờ thái tử lên liễn. (*: chính là cái xa giá có 8 người nâng đỡ, bốn trước bốn sau, những bậc vua chúa thường dùng.)

Thái tử vẫn đứng trước Cảnh Dương cung không nhúc nhích, hai mắt xuất thần nhìn tẩm cung của hoàng thượng, không bao lâu, hắn nhìn thấy thái giám, cung nữ và ngự y kính cẩn chậm rãi rời khỏi tẩm cung, ánh mắt thái tử dâng lên vài phần bất an.

Phía sau vang lên tiếng bước chân nhẹ nhàng, không cần xem liền biết, dĩ nhiên là Thọ Vương.

“ Thái tử điện hạ, không phải đã nói về phủ mời thần y dân gian chữa bệnh cho phụ hoàng sao? Thế nào còn đứng bất động ở chỗ này?” Thọ Vương vẻ mặt cười nhạt, không hề sợ hãi nhìn chằm chằm thái tử, trong giọng nói tràn ngập vẻ châm chọc trào phúng.

Thái tử cũng không quay lại, vẫn xuất thần nhìn chằm chằm tẩm cung của hoàng thượng, trong miệng nhàn nhạt đáp: “ Người không phải cũng muốn về phủ lấy tuyết nham ngàn năm đến hiến cho phụ hoàng sao? Thế nào còn không đi?”

Thọ Vương cười ha ha: “ Thái tử điện hạ là người hiếu thuận, phụng dưỡng phụ hoàng tận tâm tận lực, bốn vương dù sao cũng là nhi tử, sao dám lạc sau người, nhượng điện hạ giành riêng ấn tượng đẹp? Chỉ bất quá, nếu điện hạ muốn chữa cho người, nên chữa cho mình trước mới tốt.”

Thái tử nhú mày, quay đầu lại liếc mắt nhìn Thọ Vương, thản nhiên nói: “ Thọ Vương nói lời ấy ý gì?”

Thọ Vương cười lạnh nói: “ Phụ hoàng thân nhiễm trọng bệnh thì không đề cập tới, tâm bệnh của thái tử điện hạ cũng rất nghiêm trọng, làm thái tử mười năm, sợ rằng hiện tại đang nghĩ vị trí này ngồi không quá an ổn phải không?”

Ánh mắt thái tử đảo qua Thọ Vương, lại xuất thần nhìn chằm chằm tẩm cung, thản nhiên nói: “ Chuyện của cô vương, Thọ Vương cũng không nên quá nhiều quan tâm. Người tự cẩn thận cho mình đi, cô vương làm thái tử, thì vẫn là thái tử. Hơn nữa, không chỉ là thái tử mà thôi!”

Nói xong thái tử phát ống tay áo, lại liếc mắt nhìn chằm chằm tẩm cung, sau đó xoay người đi xuống bậc thang bằng bạch ngọc của Cảnh Dương cung, chăm chú sửa sang lại quan mạo thái tử trên đầu, leo lên ngự liễn nhàn nhạt nói: “ Về phủ.”

Mười sáu người khuân lên ngự liễn chậm rãi bước ra hướng cửa cung, nghi trượng võ sĩ tay cầm kim qua lễ trượng đi phía trước mở đường, những nơi đi qua, thái giám trong cung nhìn thấy đều quỳ xuống hành lễ, thẳng đến khi ngự liễn đi xa, mới dám đứng dậy.

Bên ngoài Cảnh Dương cung, Thọ Vương oán độc nhìn chằm chằm ngự liễn của thái tử, bỗng nhiên cười nhạt: “ Đỉnh cao nặng nhẹ, chẳng lẽ trong thiên hạ chỉ có người được với tôi? Bốn vương càng muốn hỏi một câu! Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ ở phía sau rình tới, người cho rằng chỉ có một mình người biết hay sao?”

Bên trong ngự liễn, thái tử ngồi ngay ngắn nhìn thẳng, trong ánh mắt một mảnh ngoan lệ, nhìn cung nữ thái giám hai bên đường quỳ xuống hành lễ, một loại cảm giác vượt lên chúng sinh lan tràn ra, thái tử nắm chặt nắm tay, run lên, giọng căm hận lạnh băng: “ Cô vương là thái tử, cô vương vẫn không chỉ là thái tử! Bất luận kẻ nào đều đừng nghĩ phế truất cô vương, bất luận kẻ nào!”

Vậy Phương Tranh và phụ hoàng, hai người bọn họ đang nói gì trong tẩm cung?

Đột nhiên, một trận thấp thỏm lo âu thật lớn lan tới. Giống như mây đen che kín bầu trời, nặng nề bao phủ trong lòng thái tử.

Ba ngày sau lúc lâm triều, đã xảy ra một chuyện đại sự.

Ngự Sử Thai Trung Thừa Trịnh Nho, sau lần trước cáo buộc thái tử thất bại, lại một lần nữa ở trên kim loan điện dâng tấu chương hạch tội thái tử, chủ trương gắng sức thực hiện mong hoàng thượng phế truất thái tử, lập tân thái tử khác.

Trịnh Nho không để ý tới sắc mặt sầm xuống của thái tử ngồi bên dưới hoàng thượng, ngay trước mặt văn võ bá quan, hùng hồn tường trình, trong suốt mười năm sắc lập thái tử, thái tử phạm tới bảy tội danh lớn, từng chuyện từng chuyện đều có bằng chứng rõ ràng, có nguyên có gốc, làm cả triều văn võ đều phải ô lên.

Càng làm cho người giật mình chính là, lần trước ngoài dự đoán mọi người nói tốt cho thái tử, cản trở việc phế truất thái tử, Phương Tranh, lúc này lại một lần nữa làm cho cảm thấy ngoài ý muốn.

Trịnh Nho tường trình xong, Phương Tranh là người thứ nhất đứng ra khỏi hàng, trước tiên hưởng ứng tán thành đề nghị của Trịnh Nho, tấu thỉnh hoàng thượng phê truat thái tử.

Dưới ánh mắt oán độc nhìn kỹ của thái tử, sắc mặt Phương Tranh thản nhiên, dùng giọng nói đồng dạng, đối với những biểu hiện sai lầm của thái tử trong những năm gần đây cực độ đau lòng và thất vọng, lại mong muốn hoàng thượng lập một thái tử có đức có tài, để phục tâm lòng của người trong thiên hạ.

“Phương Tranh! Người...người là tiểu nhân thay đổi thất thường!” Hộ Bộ Tả Thị Lang Quách Nhâm Lương nhảy ra, mắng to: “Người...lần trước không phải người còn nói thái tử tương lai là minh quân nhân đức, thỉnh hoàng thượng đừng tin lời dèm pha, không làm ra cử chỉ gây họa quốc gia phê trưởng lập ấu? Hôm nay thế nào lại thay đổi? Tiểu nhân! Tiểu nhân!”

Quách Nhâm Lương là thân tín đáng tin của thái tử, lúc này thái tử bốn bề thọ địch, Quách Nhâm Lương không khỏi nóng nảy, vì vậy liền phóng ra nói lớn.

Phương Tranh kinh ngạc lui về phía sau một bước, mở to hai mắt nhìn hắn, ngạc nhiên nói: “Người điên rồi? Ta thế nào khả năng nói chuyện đó? Lúc đó có phải là người chưa tỉnh ngủ hay không?”

Quách Nhâm Lương nghe vậy muốn nghẹn thở, còn suýt nữa ngất xỉu.

Biết Phương Tranh có thái độ làm người vô sỉ, nhưng hắn lại không nghĩ rằng Phương Tranh lại vô sỉ đến trình độ này, nói không tiếp trưởng liền không nhận nợ, đã đôi chối sạch sẽ hoàn toàn, người có nhân phẩm như vậy không ngờ còn là trọng thần quan lớn, chính là quốc gia bất hạnh!

“Người...người vô lại! Rõ ràng nói, cũng không thừa nhận!” Quách Nhâm Lương chỉ hận không thể chửi ầm lên.

“Ta chưa nói!” Phương Tranh phẩy đầu, lắc lư phủ nhận.

“Người có nói!”

“Ta không có!”

“Người đúng là có nói!”

“Ta tuyệt đối chưa nói!”

“Người dám nhìn trời phát lời thề độc không?” Quách Nhâm Lương không buông tha tiếp tục dây dưa.

Phương Tranh trợn to mắt, á khẩu không trả lời được.

Quách Nhâm Lương cười nhạt nhìn hắn: “Thế nào? Không dám sao?”

Cả triều văn võ đều khinh bỉ nhìn Phương Tranh, nhìn hắn làm sao ứng đối.

Ai biết Phương Tranh vừa cứng lại, sắc mặt lập tức khôi phục thái độ bình thường, ngạo mạn nghiêng đầu, chẳng đáng nói: “Địa phương thần thánh như kim loan điện, người lại giống như một tiểu hài tử chơi trò đầu võ mồm, có ý tứ sao? Lười nói với người, ấu trĩ!”

“Người...người...” Quách Nhâm Lương tức giận đến nét mặt già nua đỏ bừng, lại không biết có nên chửi mắng nữa không.

“Cả triều văn võ đều nghe được, người là tên tiểu nhân, hiện tại cũng không thừa nhận, nhân phẩm đức hạnh ở đâu?”

Phương Tranh trợn mắt: “Cả triều văn võ? Ai nha? Ai nghe được?”

“Chúng ta đều nghe được!” Vài tên thân tín đại thần của thái tử cùng kêu lên nói.

“A?” Phương Tranh quá sợ hãi, lập tức đáng dấp như rơi vào trong hồi ứng, cau mày suy tư nói: “Lẽ nào ta thực sự nói qua?”

“Nói qua!” Mọi người cùng kêu lên trả lời.

“Úc, ta nhớ ra rồi! Ta thực sự nói qua!” Nỗ lực hồi ức chốc lát, Phương Tranh phảng phất như nhớ tới, vỗ trán lớn tiếng.

Quần thần đều dùng ánh mắt khinh bỉ, người đứng là tiểu nhân, hiện tại chính người thừa nhận, nhìn người làm sao còn chống chế.

Thần nhiên đón nhận sự khinh bỉ của mọi người, Phương Tranh ưỡn ngực nói: “ Nói qua thì thế nào? Hôm nay tat hay đổi chủ ý, không được sao? Ta là một nam nhân mẫn cảm mà thiên biến, không được sao?”

Mọi người đều ngã.

“ Được rồi!” Hoàng thượng vỗ án hét lớn, thân thể suy yếu run lên nhẹ nhẹ, Tào công công đứng bên cạnh vội vàng đưa tay đỡ lấy hoàng thượng lưng lay sắp ngã.

Hung hăng liếc mắt trừng Phương Tranh, hoàng thượng thở hổn hển, Tào công công nâng hân dậy, gian nan đứng lên, ánh mắt uy nghiêm đảo qua quần thần, ánh mắt dừng lại một chút trên người thái tử đang sầm mặt, lập tức dời đi.

“ Trịnh Nho, đem tấu chương người hạch tội thái tử trình lên. Chúng ta khanh đối với việc này có cái nhìn thế nào, có thể nói thoải mái trên tấu chương, trầm ngâm suy nghĩ, lại triệu chúng ta khanh bàn lại.”

Lời hoàng thượng vừa nói ra, quần thần ồ lên.

Đây là có chuyện gì? Tấu chương hạch tội thái tử ở dĩ vãng cũng không ít, hoàng thượng từ trước tới nay đều không chút nào lưu ý thu tấu chương mà không phát, sau đó không giải quyết được gì, vì sao hôm nay hoàng thượng lại đơn độc cho tấu chương của Trịnh Nho lưu lại, nói phải trầm ngâm suy nghĩ, còn nói bàn lại, lẽ nào hoàng thượng thật có ý phế truất thái tử. Hơn nữa lại có vẻ bắt đầu hành động?

Quần thần lập tức biểu tình khác nhau, có kinh khủng, có mừng rỡ, cũng có vẻ khó tin. Song song, ánh mắt mọi người nhìn về phía thái tử cũng không giống nhau.

Mọi người còn đang kinh ngạc tiêu hóa lời nói của hoàng thượng thì hoàng thượng lại ban xuống một đạo ý chỉ ngoài dự đoán mọi người.

“ Gần đây thân thể trầm không khỏe, mà nay tình hình tai nạn thiên tai các nơi trong Hoa triều lại liên miên không ngừng, bách tính lưu ly. Khâm Thiên Giám tính toán sách toán, cho rằng những năm gần đây trầm hành sự kháng ý trời, cho nên trời giáng tai họa cho thế nhân. Vì thế trầm quyết định, năm ngày sau, trầm sẽ đích thân tới kinh thành bắc bộ Thần Liệt Sơn ngay Thiên Đàn tế trời, đến lúc đó trầm phải tự vấn xét lại, lại hạ chiếu thư tự xưng tội mình, tất cả tội do trầm, không nên gây hại thiên hạ bách tính, gây thêm tai họa. Việc này giao cho Khâm Thiên Giám và Lễ Bộ làm việc. Quan viên ngoài tứ phẩm trong triều toàn bộ hộ tống trầm cùng đi, không được sai lầm.”

Nói xong hoàng thượng không để ý ánh mắt ngạc nhiên của quần thần, cũng không nhìn biểu tình vẻ mặt tuyệt vọng của thái tử, phát ống tay áo long bào, dưới sự diu đỡ của Tào công công, xoay người đi ra sau hậu cung.

Tiểu thái giám phát nhẹ phát trần, âm thanh quát to: “ Hoàng thượng bãi triều, các quan viên khấu bái.”

Trong một mảnh tiếng tung hô ngô hoàng vạn tuế, trong đôi mắt đang sụp xuống của thái tử chợt lộ ra vẻ mừng như điên, chợt lóe qua, lập tức nhanh chóng thay thế biểu tình tuyệt vọng, dưới ánh mắt đồng tình của quần thần, chậm rãi cất bước đi ra kim loan điện, lưu lại bóng lưng thê lương của một vị anh hùng mặt lộ.

Các đại thần vẫn còn ở lại kim loan điện, ngơ ngác mà đứng, hai mặt nhìn nhau, từ trong ánh mắt thấy được vẻ lo lắng và trầm trọng.

Bên ngoài cửa điện, sắc trời âm u, trầm muộn làm kẻ khác không thở nổi. Bỗng nhiên một tiếng sấm mùa xuân nổ vang, mọi người bị cả kinh run lên, sắc mặt thoáng chốc trở nên tái nhợt.

Thời tiết thay đổi.

“ Ai nha! Trời muốn mưa! Nhanh! Các đại nhân mau về nhà lấy quần áo vào!”

Trong miệng Phương Tranh ồ ào, dưới ánh mắt chăm chú của các đại thần, thân hình hóa thành một đạo khói đen, sù một tiếng liền không trông thấy tăm hơi bóng dáng.

283. Chương 268: Sinh Thoái Chí

Ngay khi thái tử từ Kim Giám điện trở về liền vội vàng cho mời Phạm Thụy đến hậu điện nghị sự.

Phạm Thụy mau chóng chạy tới hậu điện thì đã chứng kiến thái tử đang thất thần đứng ở trong hậu điện trống rỗng, thân thể của hắn không ngừng run rẩy, sắc mặt trắng bệch giống như một cái tử thi, trong ánh mắt toát ra những đường tơ máu chằng chịt, thần tình tuyệt vọng vô cùng. Hình tượng tư vẫn nho nhã trước kia sớm đã biến mất tăm hơi, hiện tại thoát nhìn thái tử tựa như một con dã thú bị mắc bẫy của thợ săn, lo sợ không yên.

Phạm Thụy không khỏi chấn động, bước lên phía trước hỏi: “Điện hạ, ngài làm sao vậy?”

Thái tử quay đầu nhìn lại, tơ máu che kín trong mắt, đôi môi run rẩy nói: “Hắn....Rất cuộc hắn cũng muốn động thủ...Hắn...Cuối cùng thì hắn cũng muốn phế truất ngôi vị thái tử của Cô vương rồi...”

Phạm Thụy kinh hãi: “Điện hạ, đến tột cùng thì buổi lâm triều hôm nay đã xảy ra chuyện gì?”

“Hôm nay lâm triều, quan ngự sử thai trung Thừa Trịnh Nho đã liên thủ cùng với hơn mười ngôn quan, hướng phụ hoàng đề nghị bãi miễn ngôi vị thái tử của Cô vương...” Thái tử thân mình vẫn đang không ngừng run rẩy nói.

Phạm Thụy chứng kiến thái tử đang khủng hoảng tinh thần, liền bắt chắp lễ nghi bước lên, dùng hai tay đỡ vai thái tử, thật vất vả mới khiến cho thân mình của thái tử đình chỉ run rẩy.

Phạm Thụy nhìn sắc mặt tuyệt vọng của thái tử, nhẹ giọng nói: “Thái tử điện hạ, ngài ngàn vạn lần cần phải trấn định, đoạn thời gian này vốn đã bước vào sinh tử tồn vong, ngài không nên tự làm rối loạn tinh thần của chính mình, nếu không nghiệp lớn của ngài thật sự khó thành!”

Thái tử nghe vậy khuôn mặt trắng bệch rốt cuộc cũng khôi phục vài phần huyết sắc, cảm kích nhìn Phạm Thụy thở dài: “Đang lúc sinh tử tồn vong, chỉ có một mình tiên sinh đứng ở bên cạnh Cô vương, nguyện ý chung tay góp sức, ân này vĩnh viễn Cô vương sẽ không quên.”

Phạm Thụy điềm tĩnh cười: “Điện hạ lời đó sai rồi, trong lúc nguy nan này, bên cạnh của điện hạ không chỉ có một mình tại hạ, ngài còn có mấy vạn tướng sĩ biên cương cùng tư binh trong cánh rừng kia, gần mười vạn đại quân cùng tiến cùng lùi với điện hạ, điện hạ nói cô tịch gì đây?”

Thái tử nghe vậy rốt cuộc cũng trấn định được tinh thần, trong ánh mắt đã khôi phục lại thần thái tự tin như trước, tuy rằng sắc mặt vẫn còn một chút tái nhợt nhưng khí chất toàn thân đã thay đổi, sẽ không bao giờ...Biểu hiện ra bộ dạng sợ hãi như mới vừa rồi nữa.

“Tiên sinh nói như thế quả nhiên không sai, lấy thực lực của Cô vương, cái vị trí thái tử này không phải là một đám ngôn quan đứng ở trên Kim giám điện mà nói vài lời, dâng vài tấu chương là có thể bãi miễn được!”

Phạm Thụy chứng kiến thái tử đã khôi phục lại thần thái tự tin, trong lòng khẽ cười, sau đó cau mày hỏi: “Điện hạ, chuyện kia xác định rồi sao? Hoàng thượng thật sự muốn bãi miễn ngài ư?”

Trên gương mặt của thái tử hiện lên vài phần oán độc cùng phẫn hận, gật đầu nói: “Khẳng định rồi, Trịnh Nho đã dâng tấu chương kể một số tội danh thiếu sót của Cô vương trong vòng mười năm trở lại đây, phụ hoàng sau một hồi cân nhắc, lại cho truyền một đám quần thần vào ngự thư phòng nghị sự.”

Phạm Thụy hơi giật mình, sau một lúc trầm ngâm rốt cuộc cũng thở dài nói: “Chân thực rồi, quả nhiên hoàng thượng có ý định muốn bãi miễn thái tử. Có lẽ sau vài ngày nghị sự cùng các đại thần, mọi người cũng sẽ biết thời gian hoàng thượng muốn đem điện hạ bãi miễn.”

Biểu tình trên gương mặt của thái tử hơi kinh hoảng, lập tức lại cười lạnh nói: “Hắn để cho Cô vương làm thái tử trong mười năm, mười năm nay Cô vương luôn luôn một mực nhẫn nhịn thuận theo ý chỉ của hắn mà hành sự, Cô vương phải nỗ lực sắm vai một thái tử nhân đức, ngay cả muốn cười hay khóc cũng đều không thể thuận theo chính mình. Hiện tại mắt thấy hắn đã sắp đoạn khí bằng hà rồi mà lại còn muốn bãi miễn Cô vương, chẳng lẽ trong mắt của hắn bản thân ta chỉ là một tên bù nhìn, hắn muốn nắm như thế nào thì nắm hay sao?”

Phạm Thụy cúi đầu im lặng không nói.

Thiên gia chỉ có vua tôi chứ không có tình phụ tử, cái gọi là thân tình cũng chỉ như một con số không tròn trĩnh. Cái thứ mà có thể nắm trong tay làm cho người ta cảm giác được tối chân thật, đó chính là quyền lực cao nhất kia.

“Điện hạ, tình thế ngày một nguy cấp, chúng ta cũng nên sớm tự tính toán mới phải.” Phạm Thụy chứng kiến thái tử lại bắt đầu kích động, nhanh chóng hạ giọng nhắc nhở nói.

Thái tử cả kinh, bỗng nhiên sắc mặt trở nên tàn nhẫn lãnh khốc. Mặc dù biểu tình trên gương mặt vẫn mang theo ý cười, nhưng nụ cười kia lại làm cho người ta không tự chủ được mà phải rung mình sợ hãi.

“Tiên sinh, hiện giờ tình thế đã căng như cánh cung, lúc này hấn lại tạo cho chúng ta một cái cơ hội tuyệt hảo!” Thái tử cao thâm mặc trắc, nhẹ giọng cười nói.

“Một cái cơ hội?”

“Năm ngày sau, hấn muốn đi thăm Thần Liệt sơn dựng đàn tế trời, nơi đó tại phía bắc ngoại thành...” Thái tử mang theo tia mỉm cười, gần từng chữ nói.

Phạm Thụy cả kinh: “Ý tứ của điện hạ, chẳng lẽ là muốn...”

Thái tử mỉm cười gât đầu: “Không sai, tiềm long xuất hải mặc dù oai phong lẫm liệt nhưng dù sao hấn cũng chỉ là một con rồng đã rời khỏi biển, đâu có gì mà phải e ngại? Đến lúc đó chư vị hoàng tử cùng quan tứ phẩm đi theo, Cô vương muốn giết hay muốn lưu lại, toàn bộ tánh mạng của những người này đều nằm trong tay của Cô vương! Tiên sinh, đây có phải là một cái cơ hội tuyệt hảo hay không?”

Trên gương mặt của Phạm Thụy chợt hiện lên vài phần kinh hãi, tiếp đó lại mau chóng tiêu thất, nhíu mày nghi ngờ nói: “Điện hạ tính toán kế hoạch hành động như thế nào?”

Thái tử nở một nụ cười, cười đến mức tàn nhẫn dị thường, oán độc nói: “Không thể tha cho hấn, nhất định phải đồ long!”

Phạm Thụy nghe vậy biểu tình kinh hãi.

Hành thích vua, mưu đồ giết cha, nếu người trong thiên hạ mà biết được thì...

Thái tử không quản đến biểu tình kinh sợ của Phạm Thụy, tự nói: “Cấm quân tổng cộng có hơn ba vạn nhân mã, lần này khởi hành làm lễ tế trời, hấn không có khả năng sẽ điều động tất cả, nhiều nhất cũng chỉ mang theo hơn một vạn nhân mã mà thôi. Còn bốn lộ đại quân bảo vệ chung quanh kinh thành tuy rằng nhân số đông đảo, nhưng bọn hấn nếu chưa phụng chiếu, tuyệt đối sẽ không dám hành động thiếu suy nghĩ, bằng không nhất định sẽ bị chụp lên đầu cái tội danh mưu phản. Cho nên chúng ta chỉ cần chờ đợi thời khắc hấn ra khỏi kinh thành, liền sẽ tiêu diệt hơn một vạn cấm quân này, đồng thời bắt sống hấn hoặc có thể sát tử ngay tại đương trường! Sau đó Cô vương sẽ bố cáo với toàn thiên hạ, phụ hoàng bệnh tình trầm trọng nên đã băng hà trên đường tới Thần Liệt sơn tế trời, còn đám quan viên kẻ nào không nghe theo Cô vương, như vậy lưu lại cũng chẳng có ích lợi gì cả...”

“Còn chư vị Vương gia thì sao bây giờ?” Phạm Thụy nhin không được hỏi.

Cơ nhục trên mặt thái tử khê co giựt một chút: “Chư vị vương gia bởi vì phụ hoàng bỗng nhiên băng hà trên đường hồi kinh cho nên đã khởi binh tạo phản, có mưu đồ muốn cướp ngôi hoàng đế. Cô vương không đành lòng chứng kiến huynh đệ thủ túc tương tàn lẫn nhau, mà cũng tuyệt đối không cho phép các vị hoàng đệ ở trước mặt tiên thể của phụ hoàng mà đấu đá nhau. Vì thế cho nên Cô vương lấy danh nghĩa thái tử điều binh ngăn cản bọn hấn, nhưng bọn hấn lại ngoan cố bất hóa, vẫn dẫn binh công kích lẫn nhau, tình thế hỗn loạn Cô vương trở tay không kịp, đành phải đau lòng nhìn mấy vị hoàng đệ tan thây ở trong loạn quân.”

Nói xong thái tử cười nhạt nhìn Phạm Thụy, “Tiên sinh, không biết giải thích như vậy, người trong thiên hạ có tin hay không?”

Nếu tình huống đúng như sở liệu của thái tử, một câu giải thích này cũng được coi như xảo diệu, chẳng những có thể đem chuyện tập kích cấm quân giấu nhẹm xuống, hơn nữa còn tru sát được chư vị vương

gia....Mà thái tử lại có được thanh danh trong dân gian, một kế tam tứ tiện, quả nhiên là một lời giải thích tuyệt hảo.

Nhưng chỉ là sự tình hoàng thượng tế trời, lại đơn giản như thế sao?

Phạm Thụy biểu tình tràn ngập thần sắc lo lắng, nhíu mày nhìn thái tử nói: “Điện hạ, chuyện này cũng phải nên tính toán kỹ lưỡng a! Điện hạ thử nghĩ xem, hiện giờ hoàng thượng lâm bệnh nằm ở trên giường, ngay tại thời khắc đang muốn bãi miễn ngài, bỗng nhiên quyết định rời khỏi thành làm lễ tế trời, trong chuyện này tất phải có kì mưu! Tại hạ hoài nghi, đây là ám chiêu mà hoàng thượng đã cẩn thận bố trí.”

Thái tử gật đầu nói: “Tiên sinh lo lắng chí phải, Cô vương cũng hiểu được lần này phụ hoàng đi ra khỏi thành tế trời là rất kì quái, hẳn nhiều ngày đau ốm liên miên, thân thể sớm đã không đựng nổi, bỗng nhiên nói muốn đi tế trời, khó tránh khỏi việc bên trong có trá ngụy, nhưng...”

Thái tử quay đầu lại nhìn Phạm Thụy, thần sắc trong mắt đã là một mảnh hưng phấn cùng tham lam: “Nhưng... Chẳng lẽ tiên sinh không cảm nhận được, lần này tuy rằng có rất nhiều phụ lưu mạo hiểm, nhưng thu hoạch đồng dạng cũng phi thường to lớn hay sao? Chỉ cần tiêu diệt được một vạn cấm quân đi theo, toàn bộ thiên hạ liền đã nằm trong lòng bàn tay của Cô vương, một đao hạ thủ đến khi đó Cô vương liền quân lâm thiên hạ, hoàn thành bá nghiệp vạn vương chi vương, muôn dân kính ngưỡng thần phục dưới gót chân...”

Thái tử hưng phấn liếm môi, bất tri giác hai con ngươi tỏa sáng hờn nhiên nói: “Tiên sinh, Cô vương có thực lực, Cô vương nắm trong tay gần mười vạn đại quân, một đạo quân ở ngay vùng phụ cận kinh thành, một ở phía nam Hoàng Hà. Dưới tình huống hai mặt giáp công, coi như hẳn có bố trí mai phục như thế nào, ở trước mặt thực lực cường đại tuyệt đối, vẫn không có chuyện gì đáng phải lo nghĩ cả, tiên sinh ngài có hiểu được đạo lý này hay không?”

Phạm Thụy lo lắng nhìn thái tử, hạ giọng nói: “Điện hạ...”

Trong mắt thái tử dần dần sâu lắng, chấn chỉnh lại tinh thần nhìn bộ dạng bất an của Phạm Thụy, không khỏi cười khổ nói: “Tiên sinh, Cô vương biết ngài muốn nói gì! Không sai, Cô vương cũng hiểu được trong chuyện này khẳng định là có cạm bẫy. Nhưng Cô vương xin hỏi tiên sinh, Cô vương còn có lựa chọn khác hay sao? Năm ngày sau phụ hoàng từ Thần Liệt sơn hồi kinh, nếu như không có chuyện bất ngờ gì xảy ra, hẳn tất nhiên sẽ mở một hồi nghị sự, triệu tập tam công cửu khanh cùng các vị đại thần trong triều, bàn luận lại chuyện bãi miễn thái tử! Khi đó, Cô vương cũng chỉ có thể thành thành thật thật mà quỳ gối trong Kim Giám điện, mặc cho quân sĩ tháo bỏ chiếc mũ thái tử trên đầu của Cô vương, nói không chừng Cô vương còn có thể bị giáng chức xuống làm dân thường cũng nên.”

“Tiên sinh, hiện nay tình huống như nước đã dâng tới chân, cho dù nhìn thấu đó là cái bẫy nhưng Cô vương cũng không thể không mạo hiểm thử một lần, nếu như Cô vương mất đi cái danh thái tử, còn không bằng hiện tại ta tử nạn trong cái bẫy rập do hẳn bố trí cho Cô vương.”

Phạm Thụy nặng nề nhìn thái tử thở dài một tiếng, rốt cuộc cũng gật gật đầu.

Thái tử nhẹ nhàng thở ra một ngụm lương khí, tựa hồ như muốn trút hết hận khí còn tồn tại trong lồng ngực, biểu tình trên mặt đã khôi phục lại bộ dạng tư văn nho nhã, mỉm cười nói: “Tiên sinh, mau phi cấp truyền tin cho Sài tướng quân tại U Châu, lệnh cho hắn trong vòng năm ngày phải suất lĩnh chúng tướng sĩ dưới trướng, hành quân suốt đêm đến mai phục dưới chân Thần Liệt sơn, dặn hắn cẩn thận che dấu hành tung của đại quân, ven đường phải thêm trình sát thám báo thường xuyên, mặt khác cấp thêm cho hắn một tấm thẻ bài điều binh lệnh của Binh Bộ, nếu như ven đường gặp phải trạm kiểm soát thì có thể tùy thời ứng phó.”

“Tuân lệnh.”

“Mặt khác tư binh của Cô vương, người cũng truyền lệnh toàn quân đề phòng, chờ đợi mệnh lệnh của Cô vương phân phó, năm ngày sau hướng Thần Liệt sơn xuất phát!”

“Dạ.”

Trên mặt thái tử hiện ra một nụ cười quỷ dị, năm ngày sau gần mười vạn đại quân bao vây Thần Liệt sơn, phụ hoàng! Lần này người còn có thể gặp được vận may như khi Phan Văn Viễn tạo phản nữa hay không?

Có thể kiên trì đợi quân tri viện nữa hay không?”

Phạm Thụy nhìn nụ cười điên cuồng trên gương mặt thái tử, nhất thời trong lòng không khỏi cảm nhận được một trận ác hàn, thời khắc này liệu có phải lại giống như một con thiêu thân ngoan cố một mực lao vào trong đồng hoa lửa, thành hay bại? Sớm muộn gì cũng sẽ biết được kết cục sau cùng.

Sau khi tan triều, Phương Tranh còn chưa để cho cơn mưa xuân kịp buông xuống, hắn liền phóng lên xe ngựa thẳng tiến về phủ.

Hắn sắc mặt âm tình bất định, mới vừa bước vào cửa chẳng quan tâm đến đám người hầu chào đón vẫn an, một mạch quay trở về tiểu viện, vào cửa, giày cũng không cởi liền phóng lên trên giường, mệt mỏi chìm vào trong giấc mộng.

Không ít đám người hầu tỳ tập đứng ở bên ngoài sân tiểu viện, trên mặt tràn ngập thần tình khó hiểu.

Trong ngày thường thiếu gia luôn luôn tươi cười híp cả mắt, nhưng không hiểu sao hai ngày gần đây đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì?

Chẳng ai rõ ràng được chuyện này.

Bọn hắn chỉ biết rằng từ ba ngày hôm trước, thiếu gia từ trong cung trở về, hắn liền bụng đầy tâm sự. Bản mặt luôn luôn sầu mi khổ não, so với tính cách thường ngày của hắn đều khác biệt rất nhiều.

Phương thiếu gia mất hứng, đám người hầu cũng bắt đầu lo lắng. Bởi vì Phương đại thiếu gia luôn luôn lạc quan yêu đời, đến tột cùng thì đã xảy ra chuyện đại sự gì, khiến cho tâm tình của hắn trong vài ngày gần đây không được vui? Phải chăng gần đây trong kinh thành đang chuẩn bị có bạo loạn?

Lo lắng cho Phương Tranh nhất đương nhiên chính là mấy vị lão bà của hắn....

Yên Nhiên, Phương tỷ cùng Tiểu Lục đứng ở trước cửa phòng ngủ của Phương Tranh, đôi mi thanh tú khẽ chau lại, gắt gao nhìn chăm chăm vào cánh cửa đang đóng im lìm, nhất thời trong lòng các nàng đều do dự không thôi.

“ Không biết mấy ngày hôm nay phu quân rốt cuộc làm sao nữa?” Hai chiếc mày liễu khẽ chau lại, dung nhan đẹp tựa tiên hoa cũng dần dần trở nên ảm đạm buồn rầu.

“ Đúng nha, thường ngày ngoại trừ vào triều thì chính là nằm trong phòng ngủ, khuôn mặt nặng ra như gang đồng, vừa băng lạnh lại vừa cứng rắn, rốt cuộc ở trong triều hắn gặp phải chuyện gì rồi?” Phương tỷ đồng dạng cũng sầu mi khổ não như Yên Nhiên.

Tiểu Lục nhẹ giọng nói: “ Có phải hay không dạo này thiếu gia bận việc quốc sự...Quá vất vả, quá mệt mỏi cho nên mới có bộ dạng như thế?”

Yên Nhiên cùng Phương tỷ nhìn nhau cười khổ.

Nếu như nói phu quân của các nàng bởi vì lo nghĩ đến chuyện quốc sự mà mệt mỏi, lời này ngay cả các nàng làm thê tử của hắn cũng đều không tin.

Thời gian phu quân cực khổ cũng không phải là không có, nhưng đều là ăn mệt mỏi, uống mệt mỏi, chơi mệt mỏi, làm gì có cái chuyện mệt mỏi vì suy ngẫm quốc gia đại sự. Cũng chỉ có Tiểu Lục này niên kỉ nhỏ nhất, tâm hồn thiếu nữ còn khờ dại cho nên mới nói những lời như thế a.

“ Có cần phái người vào trong cung báo tin cho công chúa hay không?” Phương tỷ do dự nói.

Yên Nhiên suy nghĩ một chút, rồi lắc đầu nói: “ Việc này cũng không nên, hiện giờ hoàng thượng bệnh nặng, tỷ tỷ ở trong cung phụng dưỡng hoàng thượng đã rất mệt mỏi rồi! Nếu như biết được tình trạng của phu quân, nàng sẽ càng thêm lo lắng hơn, ta sợ nàng sẽ không duy trì nổi.”

Phương tỷ cắn môi, tiểu nhân nhìn Yên Nhiên nhẹ giọng nói: “ Nếu không người đi vào nói chuyện cùng hắn? Thường ngày hắn sủng nịnh người nhất, cũng chịu nghe lời của người nhất a!”

Yên Nhiên chớp mắt cười đáp: “ Xem người nói, hắn thường ngày chẳng lẽ không yêu thích người hay sao? Mấy ngày hôm trước hắn còn trốn cạnh góc tường bên ngoài sương phòng nhìn trộm người tắm a!”

Khuôn mặt của Phượng tỷ thoảng chốc trở nên đỏ bừng, sẵng giọng: “ Chớ nói nhảm, nào có chuyện này đâu.”

Yên Nhiên cười nói: “ Ta không có nói bậy, ta cũng không tin người không biết, lúc hấn nhìn trộm người thì miệng còn lẩm bẩm cái gì mà cái khổ, cái khổ... Ngay cả đứng ở sân cũng còn nghe được nha..”

Nói xong Yên Nhiên hướng Phượng tỷ nháy mắt: “ Lúc đó ta còn thấy ngọn đèn trong sương phòng của người được gầy cho sáng hơn, hì hì, người cố ý giả bộ coi như không biết, sau đó lại đặc biệt để cho hấn nhìn trộm càng thêm rõ ràng phải không?”

Phượng tỷ khuôn mặt đỏ bừng như một trái hồng mọng nước, nhưng ngoài miệng vẫn chối: “ Nói bậy! Ta căn bản không biết rằng hấn đang ở bên ngoài, cái đồ không biết xấu hổ kia thường xuyên nhìn trộm chúng ta, thử hỏi trong chúng ta có người nào thoát khỏi pháp nhãn của hấn? Hừ! Ai cũng đừng cười ai, đều có thoát được đâu nha!”

Nói dứt lời khuôn mặt mỹ lệ của Phượng tỷ càng thêm đỏ hơn, hai tay bùm mặt cười hì hì: “ Người chẳng lẽ còn không biết, cái đồ không biết xấu hổ kia sau khi nhìn trộm xong, còn muốn bình phẩm giữa chúng ta người nào đáng đẹp nhất, dài nhất, ngực lớn nhất...”

Yên Nhiên mặt hoa cũng trở nên đỏ bừng, oán trách trừng mắt nhìn Phượng tỷ, sau đó đôi mắt đẹp chuyển động nhìn sang Tiểu Lục, “ Tiểu Lục, ngày thường phu quân thương người như vậy, một mực nâng niu người trong lòng bàn tay, hiện tại phu quân đang không vui, người đi vào nói chuyện với hấn một chút đi.”

Tiểu Lục ngẩng người, ngay sau đó bàn tay nhỏ nhắn quơ loạn, biểu tình khổ sở nói: “ Không được đâu, ta chỉ biết hầu hạ thiếu gia, những thứ khác đều không am hiểu.”

Yên Nhiên cắn chặt răng nói: “ Thôi không đùn đẩy cho nhau nữa, cả ba chúng ta cùng đi vào bên trong, coi như hấn không vui cũng sẽ không quở trách chúng ta, mau đi thôi!”

Trong phòng ngủ Phương Tranh còn đang thở nhịp nhàng, nhưng mặc dù đã thoả mái ngủ nướng vài ngày, nhưng trên khuôn mặt của hấn vẫn mang theo vài nét mệt mỏi.

Tam nữ chứng kiến bộ dạng của Phương Tranh mệt mỏi như thế, nhất thời tâm hồn thiếu nữ dâng lên một trận đau đơn, thoảng chốc hốc mắt đã ửng đỏ.

Yên Nhiên bước lên phía trước chìa bàn tay mềm mại, nhẹ nhàng vuốt trên cặp lông mày nhíu chặt của Phương Tranh, nào ngờ vừa giã ra tức thì liền gián chặt lại như cũ.

Yên Nhiên nhịn không được lệ rơi, nhẹ giọng nói: “ Đến tốt cùng thì tại sao lại như vậy?”

Thấy Phương Tranh nằm ngang ở trên giường chăn mềm còn chẳng thèm đắp, dưới đầu cũng không có gối. Lúc này Yên Nhiên liền cởi giày ra, leo lên giường sau đó ôm lấy đầu Phương Tranh nhẹ nhàng đặt lên trên đùi của mình, làm gối cho hấn ngủ.

Phượng tỷ cùng Tiểu Lục cũng động thủ đem giày của Phương Tranh cởi ra, lại đắp tấm chăn mỏng cho hấn. Tam nữ cứ như vậy không một chút nhúc nhích vây quanh Phương Tranh, si ngốc nhìn hấn đang ngủ ngon lành, ngoài cửa sổ ánh hoàng hôn chiếu rọi vào bên trong, cả căn phòng đều bao phủ quang mang hoàng kim sắc, chính thể như một bức họa an tường mà mỹ lệ.

Thẳng cho đến khi màn đêm buông xuống, lúc này Phương Tranh mới tỉnh lại.

Nhân tình còn chưa kịp mở, từ chóp mũi đã truyền đến một mùi u hương thơm ngát, tiếp theo hấn cảm giác được đầu của chính mình đang gối lên một đoàn ôn hương ngọc nhuyễn, làm cho người ta nhịn không được phải say mê vào trong đó.

“ Quái lạ nha? Người nào đã mang cho ta chiếc gối bông mềm như vậy a?” Phương Tranh nhắm tịt hai mắt, bộ dạng uể oải nói.

“ Di? Chiếc gối bông này cư nhiên còn rất co dãn! Oa tạp tạp, quá dã...!”

Yên Nhiên cười khúc khích, nhẹ giọng nói: “ Phu quân đừng nháo sự nữa, mau tỉnh dậy nhanh chóng tắm rửa còn chuẩn bị đi ăn cơm thôi!”

Phương Tranh trở tay ôm lên đùi của Yên Nhiên, nỉ non nói: “ Ăn cơm cái gì nha, để cho ta nằm thêm chút nữa.”

Tam nữ cười khúc khích, sau đó ngẩng đầu lên nhìn nhau thêm vài lần, Yên Nhiên cúi đầu nhẹ giọng hỏi: “ Mấy bữa nay phu quân làm sao vậy? Một mực luôn luôn rầu rĩ không vui, phu quân cũng đã biết, chúng ta đều rất lo lắng cho người.”

Phương Tranh thần tình hơi ngẩn ngơ, tức thì thở dài ngồi dậy, trong mắt lộ ra vẻ ân cần nhìn tam nữ, chậm rãi nói: “ Các nàng không cần phải lo lắng, ta không sao! Hiện tại trong triều thế cục nguy cấp, mắt thấy lại chuẩn bị bắt đầu một phen tranh đấu sinh tử, ta chán nản cũng là vì lí do này mà thôi.”

Tam nữ nghe vậy chậm rãi thở ra một hơi nhẹ nhõm, Yên Nhiên chớp đôi mắt to xinh đẹp, dịu dàng nói: “ Phu quân vì chuyện này mà rầu rĩ không vui?”

Phương Tranh trầm mặc một lúc, sau đó nói: “ Có thể...Nhưng cũng không phải vì mỗi chuyện này đi, nói thật lòng, kì thực ta không muốn làm quan chút nào.”

Tam nữ đồng thời ngẩn người, sau đó đưa mắt nhìn nhau, lời nói của Phương Tranh khiến cho các nàng đều cảm thấy mặc danh kì diệu*. (Không hiểu ra sao)

Phương Tranh cũng không hiểu nổi chính mình tại sao lại nảy sinh ra loại suy nghĩ này, từ mấy ngày hôm trước ở trong tầm cung hoàng thượng hướng hấn ủy thác, lúc sau những suy nghĩ này liền phảng phất hiện ra ở trong đầu.

Hoàng thượng đối với hấn rất kì vọng và khoan dung, nhưng đối với hấn, ngài cũng rất phòng bị, khiến cho hấn cảm nhận được thương tâm, cảm động lại mang theo vài phần thất vọng cùng đau khổ. Những loại tình cảm hỗn tạp này hòa trộn chung một chỗ, không biết tại sao, trong thâm tâm của hấn mơ hồ sinh ra ý niệm nản lòng thoái chí.

Phương Tranh sợ, lần này thực sự đã cảm nhận được sợ hãi từ sâu trong nội tâm, để vương vô tình. Vì giang sơn xã tắc, bất luận kẻ nào cũng có thể mang ra làm vật hi sinh, như vậy nếu trong tương lai Mập Mập dâng cơ, hấn có khi nào sẽ đối xử với chính mình như vậy hay không?

Có lẽ hôm nay hấn còn có thể cùng Mập Mập xưng huynh gọi đệ, lúc Mập Mập ngồi lên ngai vị, có thể tưởng tượng được chính mình khẳng định cũng sẽ thuận nước lên thuyền, là một vị trọng thần trong triều đình, nhưng năm năm sau thì sao? Mười năm sau thì như thế nào đây? Mập Mập còn đối xử với hấn như bây giờ nữa hay không? Hiện tại hấn còn giữ gìn được bản tâm thật thà phúc hậu, nhưng khi trong tay nắm quyền cao tối hậu, hào quang của đế vị có che lấp tâm tính của Mập Mập hay không?

Nếu như nhiều năm sau, khi Mập Mập ngồi vững vàng trên ngai vị, tâm tính thành thực hơn một chút, lúc đó hấn cảm thấy rằng sự hiện hữu của chính mình đang cản trở con đường làm hoàng đế của hấn, khi đó chính mình nên làm như thế nào đây? Rửa cổ cho vị bằng hữu chí thân, hoạn nạn cùng chia này tru diệt, hay là giống như Phan thượng thư cùng thái tử khởi binh tạo phản, chính mình dâng cơ lên làm hoàng đế?

Phương Tranh trong lòng chưa xót.

Những thứ này hấn đều không muốn.

Trong nội tâm của hấn chỉ muốn giống như tuyết đại đa số các vị thiếu gia trong đất kinh thành, mang theo đám nô tài đi ra đường chòng ghẹo nữ nhân, đánh chó chơi chim đấu dế, chỉ là cuộc đời thường không được như ý nguyện, nhiều năm sau ai có thể đoán được giữa hấn và Mập Mập sẽ biến thành như thế nào?

Chậm rãi quét mắt nhìn tam nữ, Phương Tranh dùng sức nhấn mặt cười nói: “ Nếu có một ngày ta không làm quan mà chỉ là một cái đệ tử thương nhân cả người sắc mùi tiền nông, liệu các nàng có chán ghét phu quân của mình hay không?”

Tam nữ nhìn nhau cười, Yên Nhiên âu yếm nhìn Phương Tranh cười nói: “ Làm sao chúng ta lại ghét bỏ phu quân? Thực ra bộ dạng của phu quân cũng không có giống quan mà, chỉ là may mắn chó ngáp phải ruồi lập được nhiều công lao cho triều đình, lão thiên gia thực không có mắt...”

Phương Tranh cười nhạt nói: “ Chờ sau khi tương trợ Mập Mập đoạt được vị trí thái tử xong, ta sẽ từ quan được không? Chúng ta tìm một nơi sơn thanh thủy tú ẩn cư đi.”

Tam nữ nghe được không khỏi mừng rỡ, Yên Nhiên xảo tiểu nói: “Thật vậy chẳng? Phu quân thật sự muốn từ quan hay sao? Như thế càng tốt, nói thực ra phu quân làm quan lại thường xuyên gặp phải những chuyện tình hiểm nguy, đám nữ tử chúng ta ở nhà thật sự lo lắng không yên, sợ phu quân xảy ra chuyện gì không hay! Nếu như phu quân nguyện ý từ quan thì quá tốt rồi, chúng ta liền tìm một địa phương ẩn cư theo như lời phu quân nói.”

Phương Tranh nhìn các nàng, thấy biểu tình chúng nữ đều vui mừng hớn hở, không khỏi áy náy cười nói: “Những ngày tháng ta làm quan, khiến cho các nàng phải chịu nhiều khổ cực, chờ sau khi hoàn thành xong mọi việc cần thiết, ta liền tháo cái mũ ô sa trên đầu, ai muốn làm thì đi mà làm!”

Yên Nhiên gật đầu cười nói: “Hảo nha, hảo nha, phu quân! Chúng ta tìm một địa phương non xanh nước biếc, mua thêm vài mẫu ruộng tốt, tạo một gian nhà tranh, đào một cái ao nuôi cá! Ban ngày phu quân chèo thuyền câu cá, buổi tối chúng ta quây quần bên nhau, chàng uống rượu làm thơ còn chúng ta vẽ tranh hát khúc cho phu quân nghe!”

Yên Nhiên càng nói càng thêm hưng phấn, đôi mắt xinh đẹp hiện ra những tia quang mang phấn chấn, biểu tình của Phương tỷ cùng Tiểu Lục cũng là khát khao mong chờ, hoa dung tươi tắn càng nhiều thêm vài phần sắc thái mê hoặc chúng nhân.

Phương Tranh mân mê cằm, tức thì buột miệng nói: “Nghe dường như cũng rất không tồi nha.”

Nhưng hần lại do dự hỏi: “Rượu? Chỉ ngâm thơ hát khúc thì làm sao mà uống nổi rượu? Còn nữa, rượu ta uống thì mua ở đâu?”

Yên Nhiên ngẩn người, sau đó cười nói: “Chúng ta có thể tự酿酒 rượu nha, tự mình trồng lương thực, sau đó tự mình酿酒!”

“Còn đầu bếp thì sao đây? Ta nghĩ muốn ăn sơn hào hải vị, dù sao thì cũng phải mời một người đầu bếp đến a!”

Yên Nhiên ngẩn người, sau đó chần chừ nói: “Ẩn cư thể ngoại đào viên, còn muốn thỉnh đầu bếp sao? Ăn cơm rau dưa không cảm nhận được ngon miệng ư?”

Phương Tranh chau mày không được cao hứng.

“Vậy chẳng may chung quanh vùng phụ cận lại có thuyền hoa? Vạn nhất ta hứng trí lên, muốn uống rượu có kỹ nữ hầu hạ thì làm sao bây giờ?”

Yên Nhiên tức giận sắc giọng: “Chàng đã có mấy tỷ muội chúng ta còn chưa đủ hay sao? Lại muốn đi ra bên ngoài uống rượu có kỹ nữ hầu hạ nữa ư?”

“Đâu có a!” Phương Tranh mân mê cằm, đứng lên: “Chuyện tình ẩn cư, ân, có khi phải suy ngẫm lại một chút...”

Nói xong Phương Tranh xỏ giày, trầm tư khoanh tay bước ra cửa, ngoài miệng còn lẩm bẩm: “Uống rượu tự mình酿酒? Nhưng lỗ vốn thì làm sao bây giờ? Không có đầu bếp, ta muốn ăn Bát Trân Yến thì như thế nào đây? Nào có chuyện Ngọc Diện Phi Long đại hiệp lại đi ăn cơm rau dưa? Ân, chuyện tình ẩn cư này nha, tạm thời còn chưa suy nghĩ được thấu đáo, phi thường không ổn...”

Phương Tranh thần tình trầm trọng, một đường vừa cân nhắc vừa bước ra khỏi phòng, tựa hồ như âm hồn phiêu du bất định, không có mục tiêu phương hướng.

Chỉ còn lại tam nữ ở trong phòng ngủ đưa mắt nhìn nhau, diễn cảm tựa như khóc mà tựa như đang cười, rất quỷ dị.

Yên Nhiên chán nản sụp hai bờ vai thanh tú, chu cái miệng nhỏ nhắn lên nói: “Ta đã sai lầm rồi, ta không nên nói chuyện này cùng hần a!”

Phương tỷ oán hận cắn môi: “Người này trời sinh chính là đồ đệ trung thành của tử sắc, người nói muốn hần đi ẩn cư, không bằng đi khuyên lão hồ ăn cỏ còn dễ dàng hơn.”

Tiểu Lục tâm hồn thiếu nữ mỏng manh cũng gật đầu liên tục không ngừng, phụ họa nói: “Đúng vậy!”

284. Chương 269: Phản Gián

Phương Tranh luôn cho rằng chuyện ăn cư là một chuyện thích ý phong nha, ngắm cúc nở mùa đông, xuyên qua Á Nam sơn, một ly trà, một bầu rượu, một quyển sách. Một đoạn cố sự, ở trong cuộc sống nhàn nhã thường thức nhân sinh, chỉ ít hần nghĩ sinh hoạt ăn cư như vậy kỳ thực không sai, cũng giống như đi nghỉ phép.

Nhưng cẩn thận nghĩ đến, chuyện ăn cư cũng không phải đơn giản như trong tưởng tượng, đầu tiên phải giải quyết vấn đề ăn mặc, dù sao chỉ là ăn cư, cũng không phải thành tiên, dù phiêu diêu xuất trần thế nào, vẫn phải ăn uống ngủ nghỉ nha, trên đường cái nhìn thấy loại người tiên phong đạo cốt, lại giúp người bói toán phê ngày sinh tháng đẻ, quay đầu liền ăn thịt cá. Đó không gọi là thần tiên, mà gọi là thần côn.

Chăm chú suy tư vấn đề này, Phương Tranh rốt cục buông tha ý niệm ăn cư thế ngoại trong đầu. Không từ mà biệt, Phương đại thiếu gia thích uống Nữ Nhi Hồng ủ ba mươi năm, bên ngoài thôn xóm rừng núi khẳng định mua không được. Bát Trân Yên của Yêu Nguyệt Lâu, thế ngoại đào viên khẳng định cũng không có, càng đừng nói tới cô nương xướng ca, ảo thuật xiếc đa dạng phức tạp, tiên sinh kể chuyện xưa, còn có hồng bài cô nương khiến người rung động, câu người hồn phách.

Tiểu Lão Tử nói: “Tiểu thì ẩn thâm sơn, trung ẩn thành thị, đại ẩn trong triều, ta không cao không thấp cũng là nhân vật phong vân một đời, thì cứ ẩn trong đó thôi. Tìm một địa phương phồn hoa một chút ăn cư cũng được, coi như tu thân dưỡng tính.

Ngẩng đầu nhìn sắc trời, đã đến lúc lên đèn, Phương Tranh suy nghĩ một chút, liền phân phó người hầu chuẩn bị xe, hần lên xe ngựa tiến thẳng Phúc Vương phủ.

Tổn hao nhiều nhân lực vật lực như vậy, cũng không biết thái tử có chịu tiến vào cái tròng hay không, có rất nhiều chuyện phải tìm Mập Mập nhờ vả một chút, chính mình cũng nên bắt đầu gài cam bẫy. Về phần Mập Mập có thuận lợi lên làm thái tử, thậm chí lên ngôi vị hoàng đế, quan hệ giữa hần và Phương Tranh sẽ biến thành thế nào, hiện tại tạm thời không cần để ý tới, tất cả chờ mọi thứ ổn định rồi hãy tính.

Phương Tranh là khách quen của Phúc Vương phủ, lúc xe ngựa đi tới cửa phủ, thị vệ thủ vệ hướng hần thi lễ, liền vội vàng dẫn hần tiến vào, thời kỳ phi thường, thị vệ trong Phúc Vương phủ cũng mơ hồ gia tăng hơn rất nhiều, phòng bị canh gác càng sâm nghiêm hơn trước đây.

Bước vào hậu điện, Mập Mập đang ghé vào án thư xử lý công vụ, án thư đốt hai cây nến đỏ lớn như cánh tay, một nữ tử thân thể thướt tha đang nhu thuận hầu hạ hần ăn gì đó, chỉ thấy Mập Mập vừa cầm bút viết nhanh, trong miệng còn đang nhai, thỉnh thoảng ngửa đầu uống một ngụm rượu, sau đó hướng nàng kia hàm hậu tươi cười, cuộc sống gia đình thích ý phong phú mà tạm ổn.

Nữ tử hầu hạ hần chính là Niếu Niếu cô nương lần trước mẽ chuộc thân trên thuyền hoa.

Phương Tranh vừa nhìn thấy nữ nhân này liền âm thầm nhíu nhíu mày, Ảnh Tử tìm hiểu nhiều ngày cũng không thăm dò được gốc gác của Niếu Niếu, chỉ biết nàng ta đến từ một vùng đất của Giang Nam, là đồng hương của Liễu mục mục trên Bồng Lai tiên thuyền, từ nhỏ thân thể điêu linh, không người thân thuộc, bị bán vài thanh lâu. Thân thể rất bình thường, nhưng Phương Tranh lại rất hoài nghi, song song đối với nữ nhân này càng đề cao cảnh giác. Một nữ nhân mà ngay cả Ảnh Tử cũng không thể tra ra gốc gác cụ thể, thân thể của nàng ta, khẳng định không chỉ là một hồng bài cô nương đơn giản trong thanh lâu.

“Yêu, cuộc sống gia đình trôi qua có vẻ tạm ổn thứ thích nha. Dù xử lý công vụ mà cũng hương diễm như vậy, thảo nào nhiều người đọc sách nghĩ phá đầu cũng một lòng nghĩ muốn làm quan.”

Mập Mập vừa ngẩng đầu, nhìn thấy Phương Tranh, vội vàng hướng hần gật đầu chào hỏi, tùy ý chỉ chỉ bảo hần ngồi. Sau đó hàm hàm hồ hồ quay đầu phân phó tiểu thái giám đứng ngoài cửa dâng trà.

Niếu Niếu nhìn thấy Phương Tranh, lúc này liền đứng dậy, chân thành hướng Phương Tranh cúi người chào, sau đó nhìn Mập Mập cười cười, thức thời đi vào trong tấm cung.

Mập Mập si ngốc nhìn bóng lưng Niếu Niếu rời đi, ánh mắt lộ ra thần sắc không muốn xa rời, nhếch môi cười giống như một đóa hoa, vừa nhìn thấy đúng rõ hình tượng của một mao đầu tiểu tử ngu ngốc rơi vào vòng tình không thể tự kiềm chế.

Phương Tranh thở dài, nữ nhân này làm Mập Mập say mê đến thần hồn điên đảo, điều này phải làm sao cho tốt?

Lại nhìn thấy biểu tình say mê của Mập Mập, Phương Tranh hận đến trừng mắt liếc hắt, tử Mập Mập! Người thích nữ nhân nào không thích, sao lại thích phải một nữ nhân có lai lịch bất minh đến như thế, mẹ nó! Mùa xuân của người đã tới, nhưng đám người chúng ta làm không tốt sẽ bị tiến nhập trời đông giá rét.

“ Ánh mắt Phương huynh vì sao lại sắc bén như vậy?” Mập Mập đối với ánh mắt của Phương Tranh cảm thấy khó hiểu.

“ Nga, ta vừa tỉnh ngủ, cảm giác thần thái sáng láng, thân nhẹ như yến, phẳng phất như đánh thông nhâm đốc hai mạch, vì vậy ánh mắt mới sắc bén.” Con mắt Phương Tranh lơ đãng nhìn ra sau bình phong, ngoài miệng còn đang nói bậy.

Mập Mập đối với những chuyện ma quỷ của Phương Tranh từ lâu sản sinh miễn dịch, nhún vai, lập tức thần bí cười cười, thấp giọng nói: “ Phương huynh, mấy ngày trước đây Trịnh Nho đề nghị phế truất thái tử, phỏng chừng hiện tại thái tử đứng ngồi không yên, nói vậy hẳn sẽ có động tác, thủ hạ Ảnh Tử của người tìm được tình báo gì không?”

Phương Tranh vòng vo đảo mắt, sau đó nghiêm mặt, nghiêm túc nói: “ Không có.”

“ Không có?” Mập Mập có chút không giải thích được.

Phương Tranh chăm chú gật đầu, than thở: “ Hôm nay thủ hạ Ảnh Tử của ta bởi kinh phí không đủ, cho nên thật lâu cũng không làm được chuyện gì có hiệu quả và lợi ích.”

“ Kinh...kinh phí không đủ?” Mập Mập há to miệng, hai mắt trợn lên.

“ Đúng, kinh phí không đủ. Cho nên công tác chủ yếu hiện tại của Ảnh Tử là giúp chính thất phu nhân theo dõi lão công, có lẽ giúp lão công theo dõi lão bà. Bất kể thông dâm, nghe trộm, còn có giúp đám tài tử phong lưu hạ dâm được, hại những thiếu nữ đang hoang vô tri vân vân. Đúng hạn thì thu phí, Ảnh Tử làm được rất sinh động, hiện nay đang định đem nghiệp vụ mở rộng đến Hàng Châu.”

Mập Mập bưng trái tim, sắc mặt có chút trắng bệch.

Phương Tranh vẫn sầm mặt như cũ, nhìn gương mặt béo phì sắp ngất xỉu của Mập Mập, nghiêm trang vỗ vai hắn, trầm giọng nói: “ Những lời vừa rồi của ta, đều là giả.”

Mập Mập sắc mặt xấu xí nói: “ Phương huynh, đừng náo loạn, hôm nay tình thế đã đến lúc nguy cấp, nói chuyện chính sự đi.”

Kháo! Người cũng biết tới lúc nguy cấp, bên người ẩn giấu một nữ nhân lén lút mà vẫn chưa hay biết gì. Không ngờ còn đường đường chính chính ngồi ở hậu điện, lớn tiếng đàm luận thái tử làm sao làm sao, Phương Tranh như thế nào đều nghĩ người rất có tiềm chất làm một hôn quân.

“ Được rồi, nói chính sự.” Phương Tranh lại một lần nữa lơ đãng nhìn phiến bình phong cách đó không xa, sau bình phong, một bóng người mảnh khảnh như ẩn như hiện.

Nha đầu này làm gián điệp dường như không hề có chút chuyên nghiệp nào.

“ Có chuyện trước chúc mừng người.” Phương Tranh nhìn Mập Mập, cười tủm tỉm nói: “ Chúc mừng Phúc Vương điện hạ được thăng quan.”

“ Thăng...thăng quan?” Mập Mập hai mắt lại bắt đầu đăm đăm.

Ngày hôm nay Mập Mập vì sao giống như một cái máy lặp lại, luôn kéo ra cho ta nói?

Phương Tranh cười nói: “ Vương gia thăng quan, đương nhiên là thăng làm thái tử, phụ hoàng người lẽ nào không tiết lộ cho người sao?”

“ Không...không có.” Mập Mập bỗng nhiên bắt đầu nói lắp, con mắt nhỏ trừng lên, trong ánh mắt lóe ra quang mang vui mừng không dám tin tưởng.

“ Phụ hoàng ngươi không có nói với ngươi sao?” Phương Tranh có chút vô cùng kinh ngạc, hoàng thượng thật giữ kín miệng nha.

“ Ta...ta sắp làm thái tử sao?” Mập Mập bị vây trong trạng thái không dám tin tưởng, tròng mắt, trong miệng thì thảo tự nói, trạng thái si ngốc.

“ Mấy ngày trước ta tiến cung, phụ hoàng ngươi chính mồm hướng ta tiết lộ, hẳn dự định phế truất thái tử, lại lập ngươi làm tân thái tử.”

Mập Mập thì thảo tự nói một lát, bỗng nhiên nhảy lên, thân thể mập mập có vẻ nhẹ như yến, sau đó gương mặt béo phì trướng lên đỏ bừng, trong mắt tràn đầy vẻ mặt mừng như điên, hưng phấn cầm lấy vai Phương Tranh, hét lớn: “ Ta sắp làm thái tử rồi!”

Sau bình phong, bóng người mảnh khảnh bất tự giác giật mình.

“ Bình tĩnh!” Phương Tranh vươn tay, hung hăng vỗ lên đầu Mập Mập, phách tính hẳn đang hưng phấn đến sắp điên cuồng, trầm giọng quát: “ Bây giờ còn chưa tới thời gian vui vẻ, nhớ kỹ, ngươi chỉ có thể đem thái tử hiện tại đá xuống phía dưới, ngươi mới là tân thái tử, nói cách khác, ngươi chính là Mập Mập trước kia, nếu làm không tốt ngươi biến thành tử Mập Mập!”

Mập Mập nghe vậy nhất thời giật mình. Như ở trong mộng mới itnrh, gương mặt béo phì hưng phấn chợt suy sụp, khóc tang nói: “ Đúng vậy, hiện tại thái tử có lẽ đang điều binh khiển tướng, trực tiếp soán vị, ta vui vẻ quá sớm.”

Phương Tranh liếc mắt nhìn bình phong, sau đó ngửa mặt lên trời cười to: “ Đừng sợ! Phụ hoàng ngươi và ta đã bày thiên la địa võng, sẽ chờ thái tử chui vào tròng, biết năm ngày sau phụ hoàng ngươi muốn đi Thần Liệt Sơn tể trời không? Nói cho ngươi, ta đã bí mật điều Long Vũ quân đóng quân bên dưới Thần Liệt sơn, chỉ đợi phụ hoàng ngươi ra lệnh một tiếng, ngay lúc chúng ta tể trời là lúc bắt thái tử, sau này phụ hoàng ngươi sẽ tuyên bố với cả triều văn võ, ngươi chính là tân thái tử của Hoa triều ta.”

Mập Mập nháy mắt, có chút không thể tin được: “ Không thể nào? Dễ dàng như vậy?”

Phương Tranh tự tin gật đầu: “ Làm thái tử, là dễ dàng như vậy!”

Mập Mập ngây ra một lát, sau đó vẻ mặt vui mừng, cười to nói: “ Nói như thế, chúc thái tử này ta làm định rồi? Ha ha! Phương huynh, năm ngày sau, phải nhờ vào ngươi cùng Phùng Cửu Dao tướng quân cố sức, ngàn vạn lần không thể sơ ý, thân gia tính mạng chúng ta, phải xem lần này có thành công hay không.”

“ Đi một chút đi, hôm nay gặp việc vui như vậy, ngươi ta ra ngoài tìm một chỗ uống mấy chén, chúc mừng một chút, cứ ở mãi trong phủ thật phiền.”

Về mặt Mập Mập vui mừng, không khỏi nôn nóng lôi kéo Phương Tranh đi ra cửa, leo lên xe ngựa của Phương Tranh.

Thân ảnh hai người đi xa, chỗ bình phong nơi hậu điện, thân ảnh của Niểu Niểu lác mình đi ra, nhìn hai người đang cao hứng bừng bừng đi xa, gương mặt Niểu Niểu bỗng nhiên nổi lên vài phần ngưng trọng.

Phương Tranh ngồi bên trong xe ngựa, Mập Mập lười biếng ngồi bên cạnh, nhàn nhã chơi đùa ngón tay, thân nhiên nói: “ Phương huynh, hiện tại có thể nói lời thật rồi chưa, rốt cục chuyện gì xảy ra?”

Phương Tranh ngẩn người, sau đó bật cười nói: “ Không ngờ ngươi vẫn còn chưa hồ đồ, sao ngươi biết ta chưa nói lời thật?”

Mập Mập tròng mắt liếc hẩn, cười nhạo nói: “ Ta béo thì có béo một chút, nhưng ta không ngốc, chuyện ma quỷ của người gạt người khác thì còn được, gạt ta không nổi đâu.”

“ Không nghĩ tới ngươi còn là một Mập Mập khôn khéo. Ta thật trông nhầm rồi.” Phương Tranh thở dài, rầu rĩ nói: “ Sau này lừa bạc của ngươi phỏng chừng không dễ dàng như vậy nữa.”

Hai người nhìn nhau cười, quen biết lâu ngày, sự ăn ý phảng phất như thâm nhập sâu trong cốt tủy giữa bằng hữu, không phải chỉ một nữ tử gián điệp nho nhỏ là đủ khả năng lý giải.

Mập Mập nghiêm mặt nói: “ Nữ tử Niểu Niểu kia có chuyện?”

Mập Mập khôn khéo mơ hồ cảm thấy được, vừa rồi Phương Tranh không nói lời thật, khả năng có quan hệ tới Niều Niều.

Phương Tranh lắc đầu: “ Không biết, nhưng ta có thể nói cho người, lần đầu tiên nhìn thấy nàng, ta nghĩ nữ tử này có điểm không thích hợp, còn có hiện tại Ảnh Tử lại không thăm dò được gốc gác của nàng, đủ nói thân thể của nàng ta có điểm quỷ dị.”

Mập Mập nghe vậy thần sắc ngây ra, trong mắt bỗng nhiên nổi lên vài phần sầu bi.

“ Mập Mập, người...” Phương Tranh nghĩ muốn trấn an hắn vài câu, lại không biết nói từ đâu, dù sao nữ tử này là người hắn thích, hôm nay chợt nói cho hắn, Niều Niều tiếp cận hắn là có âm mưu, phỏng chừng là ai cũng không chịu nổi.

Mập Mập dùng sức lắc đầu, cắn răng, trong mắt vẫn còn sầu bi, nhưng khuôn mặt cũng đã trở nên kiên nghị.

“ Ta không sao, phụ hoàng bệnh nặng, thái tử làm phản, lần này liên quan tới tính mạng của cả nhà ta và người tới mấy trăm hơn một ngàn người, ta há có thể để cho một nữ tử gây hại các người?”

Phương Tranh có vài phần áy náy nhìn Mập Mập, vỗ vai Mập Mập nói: “ Thiên nhai nơi nào không cây cỏ, mùa xuân này đi, mùa xuân sau lại tới, việc này qua đi, ta giúp người tìm một mùa xuân khác.”

Mập Mập dở khóc dở cười: “ Phương huynh, lúc người thoải mái có thể thành khẩn một chút được không? Người nói với ta ngay thời gian tế trời bất thái tử. Trước mặt mọi người phể truất hắn gì đó, nói cấp cho Niều Niều nghe phải không?”

Phương Tranh cười gật đầu: “ Không quan tâm là ai sai sử nàng ta đến bên cạnh người nằm vùng, dù sao cấp tình báo lệch lạc cho nàng đối với chúng ta mà nói, có trăm lợi mà không một hại, cứ sao mà không làm?”

Mập Mập thở dài nói: “ Thế nhưng chuyện ma quỷ của người nói ra cũng quả giả tạo, thái tử dễ bắt như vậy sao? Muốn bắt thì bắt, hà tất còn chờ tế trời?”

Phương Tranh ngăn người, chần chờ nói: “ Nếu không, chúng ta trở lại, đem nàng đứng sau bình phong, ta lại biên một câu chuyện thật hơn nói cho nàng nghe?”

Mập Mập suy nghĩ một chút, do dự một chút, lập tức lắc đầu, rất chăm chú nói: “ Thôi quên đi, ta phỏng chừng nàng cũng không quá tin.”

“ Ân, có đạo lý.”

Bọn thị vệ vây quanh xe ngựa của Phương Tranh, đoàn người bắt tri bắt giác ra khỏi thành, đi tới doanh địa Ảnh Tử.

Đêm nay Phương Tranh bí mật đưa Long Vũ quân Phùng Cừu Dao, cùng Long Tương quân Hàn Đại Thạch thỉnh đến doanh địa Ảnh Tử thương nghị đại sự. Thái tử sắp khởi binh, kinh thành bầu trời u ám, tuy rằng mặt ngoài thoát nhìn bình tĩnh không gợn sóng, kỳ thực các đại thần và tướng lĩnh trong triều đã bắt tay vào làm chuẩn bị, dùng đối phó đột biến.

Doanh địa đề phòng sâm nghiêm, bởi cảm thụ được bầu không khí bên trong kinh thành sóng ngầm cuộn trào mãnh liệt, Long Vũ quân Phùng Cừu Dao ở tại bên ngoài doanh địa tăng thêm mấy ngàn binh sĩ tinh nhuệ. Đêm toàn bộ doanh địa vây kín như tường đồng vách sắt.

Phương Tranh và Mập Mập xuống xe ngựa, nhìn bốn phía doanh địa đứng đầy quân sĩ tay cầm trường mâu cảnh giác tuần tra, cảm thụ được cơn mưa gió sắp đến, bên trong phát tán ra khí thế tức sát tiêu điều, Phương Tranh hít một hơi, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm đen kịt như mực, gió núi thổi qua, một cỗ vị đạo hỗn loạn sát khí và máu tanh đập vào mặt mà đến, làm hai người không tự chủ được rung mình.

“ Phải đổi mùa rồi.” Phương Tranh ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, nhàn nhạt nói.

“ Đúng vậy.” Mập Mập nhàn nhạt phụ họa: “ Sau trận mưa mùa xuân này, mùa xuân chân chính sẽ tới.”

Doanh địa xây cất tại một nơi trống trải lưng dựa núi mặt đối sông, hàng rào kiên cố vây quanh doanh địa, Long Vũ quân đi thành từng tốp, nằm bước lại một trạm canh gác. Bốn phía dị thường an tĩnh, chỉ có trên người binh sĩ tuần tra vang lên tiếng áo giáp sần sật thanh thúy, trong bóng đêm yên tĩnh như ẩn như hiện.

Đi vào cửa lớn, Ôn Sâm đi lên đón, không nói một lời đưa Phương Tranh và Mập Mập đến một tòa doanh trại trong doanh địa, đi vào doanh trại, Ôn Sâm trình trọng đẩy ra một vách tường, vách tường di động, lộ ra một mật thất phương viên rộng chừng mấy trượng.

Ôn Sâm mời hai người vào mật thất, lập tức liền khép lại vách tường, sau đó mệnh binh sĩ và thuộc hạ bao quanh doanh trại, bất luận kẻ nào cũng không được tới gần nửa bước.

Trong mật thất, lĩnh binh đại tướng Phùng Cừ Dao của Long Vũ quân, cùng lĩnh binh đại tướng Hàn Đại Thạch của Long Tương quân đang ngồi ngay ngắn trên ghế, hai mắt nhìn thẳng phía trước, sống lưng bọn họ thẳng tắp, khuôn mặt lãnh khốc và kiên quyết mang theo vài phần tức sát tiêu điều trước cuộc đại chiến sắp tới, sát khí dần dần tràn ngập, nhiệt độ trong mật thất phảng phất đều giảm xuống rất nhiều.

Biểu tình của Phương Tranh và Mập Mập nghiêm túc bước đến. Phùng Cừ Dao và Hàn Đại Thạch nhìn thấy hai người liền vội vàng đứng dậy, hai tay ôm quyền, cùng kêu lên: “Mạt tướng tham kiến Phúc Vương điện hạ, gặp qua Phương đại nhân.”

Phương Tranh gật đầu, lập tức từ trong lòng móc ra một cuộn vải vàng, nghiêm lại khuôn mặt tuấn tú đông cứng, chậm rãi mở ra, sau đó nhìn chằm chằm hai vị tướng quân, mỗi chữ mỗi câu trầm giọng nói: “Hoàng thượng tự tay viết mật chỉ, thỉnh hai vị tướng quân quỳ tiếp.”

Phùng Cừ Dao và Hàn Đại Thạch nghe vậy cả kinh, vội vàng quỳ một gối, trong miệng cùng nói: “Mạt tướng tiếp chỉ!”

Phương Tranh thì thầm: “Chiếu viết, người một nhà, một quốc gia hưng, một nhà nhượng, một quốc gia hưng nhượng, một người tham lệ, một quốc gia tác loạn, kỳ cơ như vậy, đâu chỉ một lời xong mọi việc, một người định quốc. Nay thái tử thất đức, dục mưu nghịch mà phế đi quân thần phụ tử cương thường đạo lý, trăm vô cùng hối hận, thật vô cùng đau lòng. Trăm năm những người thừa kế xã tắc, đều dùng khoan dung nhân hậu trị quốc, thái tử tổn hại nhân luân cương thường, mất hết đại đạo. Trăm muốn phế truất, lệnh cho Long Vũ, Long Tương hai quân, tiêu diệt đại loạn thành vô hình. Trăm mệnh: Toàn bộ Long Vũ quân Phùng Cừ Dao quân đội, Long Tương quân Hàn Đại Thạch quân đội, ngay hôm đó phải nghe theo Trung Dũng Hầu Phương Tranh điều khiển, mong cứu vãn xã tắc chính thống, giữ vững đạo cương thường trong thiên hạ. Khâm thờ!”

Phùng Cừ Dao và Hàn Đại Thạch dập đầu cùng nói: “Mạt tướng lĩnh chỉ!”

Phương Tranh đợi hai vị tướng quân đứng lên, lại móc ra hai khối hổ phù, đưa cho bọn hắn, nghiêm mặt nói: “Hoàng thượng nói, đây là thánh chỉ đặc biệt của hoàng đế, vì kế cơ mật khi hành sự, lần này không cần có công văn điều binh của Bộ Binh, đây là điều binh hổ phù hoàng thượng giao cho ta, thỉnh hai vị tướng quân thẩm tra đối chiếu.”

Hai vị tướng quân hai tay tiếp nhận hổ phù, tỉ mỉ thẩm tra đối chiếu, nhìn nhau khẳng định gật đầu, lại cẩn thận xem kỹ mật chỉ do chính tay hoàng thượng viết ra, sau đó kính cẩn đưa hổ phù trả lại cho Phương Tranh, cuối cùng hai người cùng ôm quyền kêu lên: “Mạt tướng nguyện ý nghe Phương đại nhân điều khiển!”

Phương Tranh và Mập Mập thở phào nhẹ nhõm, có qua có lại một lúc, mười vạn đại quân rốt cục cố định đứng ra phía sau bọn họ.

Phùng Cừ Dao và Hàn Đại Thạch liếc mắt nhìn nhau, Phùng Cừ Dao thần sắc ngưng trọng nói: “Phương đại nhân, thái tử điện hạ...thật muốn mưu phản?”

Phương Tranh gật đầu, than thở: “Mấy năm trước thái tử đã bắt đầu âm thầm bố trí, thực lực hôm nay của thái tử không thể khinh thường, hai vị tướng quân, lần này phải dựa vào sự bang trợ to lớn của các người rồi.”

Hàn Đại Thạch cau chặt mày rậm, dữ dằn nói: “Mặc kệ hắn là ai, mặc kệ hắn có thực lực lớn bao nhiêu, nếu dám làm ra chuyện mưu phản đại nghịch bất đạo, bốn tướng quân nhất định không đáp ứng! Phương

đại nhân, người hạ lệnh đi, mặt tướng tự mình lĩnh binh, đánh cho hấn không còn mảnh giáp, để tạ hoàng ân!”

Phương Tranh vội vàng cười nói: “Hàn tướng quân chớ vội, hôm nay thái tử không chỉ cầu kết biên quân, muốn công kinh thành. Hơn nữa cách ngoài sáu mươi dặm với kinh thành, hấn còn một mình chiêu mộ một chi tư quân. Hiện nay tình hình cụ thể của chi quân đội kia còn chưa rõ ràng, đến lúc đó hai quân hợp binh, thẳng đến kinh thành, chúng ta sẽ rơi vào thế bị động. Cho nên hai vị tướng quân không thể khinh địch!”

“Thái tử dám chiêu mộ tư quân? Đây...đây quả thực là đại nghịch bất đạo!” Phùng Cửu Dao kinh ngạc, lại giận dữ nói.

Phương Tranh cười khổ nói: “Ai nói không phải? Đây là do thuộc hạ của ta tìm hiểu được gần đây, thái tử có lòng âm hiểm đen tối không phù hợp quy tắc, lại không biết đã nuôi dưỡng bao nhiêu năm. Cho nên nói, nếu luận binh lực, kỳ thực thực lực của chúng ta hiện nay, chỉ cân xứng cùng thái tử.”

Hai vị tướng quân nghe vậy thần sắc dần dần ngưng trọng lại.

Phương Tranh cười nói: “Làm sao dụng binh, nói vậy hai vị tướng quân còn rõ ràng hơn ta, ta sẽ không múa rìu trước cửa Lỗ Ban, ta chỉ cho các người kế hoạch, đây cũng là tư tưởng của hoàng thượng, hai vị tướng quân thỉnh xem địa đồ, hiện tại chúng ta phải làm, chính là tách hai đội quân của họ ra mà đánh, không thể khiến cho bọn hấn hợp binh. Cho nên lần này hoàng thượng đi Thần Liệt sơn tế trời là một cơ hội tốt.”

Dưới ngọn đèn tối tăm trong mật thất, Phương Tranh và Mập Mập, còn có hai vị tướng quân vây quanh địa đồ, thấp giọng thảo luận, ngón tay bọn họ không ngừng lướt trên bản đồ, xen kẽ, lại vòng tròn, hàng vạn hàng ngàn tính mạng binh sĩ, liền dưới một lời một câu của bốn người, một ngón tay điểm xuống, sống sót hoặc cái chết.

Thẳng đến đêm khuya, toàn bộ công việc đại khái đã xong, lúc này Phương Tranh mới cười nói: “Hai vị tướng quân khổ cực, lần này nếu có thể giải quyết được chuyện mưu phản, hai vị chắc chắn vì triều đình lập được công lao rất lớn.”

Phùng Cửu Dao và Hàn Đại Thạch liếc mắt nhìn nhau, khò khò nói: “Vì hoàng thượng thuần phục, vốn là bốn phận làm thần tử của chúng ta, không thể nói là lập công hay không. Lần này chúng ta phụng hoàng mệnh, hưng chính nghĩa, chắc chắn sẽ lấy được toàn thắng. Lanh lạnh cần khôn, nghiêm nghị chính khí, trung thần trong triều thật nhiều, há có thể nhượng cho đám quỷ mị quỷ kiêu được thế?”

Phương Tranh nghe vậy vội vàng đứng thẳng lưng, cùng Mập Mập đứng đối diện nở nụ cười, mặt mang theo vài phần đắc ý, rụt rè cười nói: “Nga? Chẳng hay theo lời Phùng tướng quân, trung thần là chỉ ai vậy?”

Mập Mập cũng vội vàng thẳng lưng, dáng dấp ngang nhiên, càng đột hiển cái bụng giống như mang thai của hấn.

Phùng Cửu Dao đưa tay tính: “Trung thần nhiều lắm, tỷ như Bộ Binh thượng thư Ngụy đại nhân, Hộ Bộ thượng thư Đỗ đại nhân, Lễ Bộ thượng thư Dương đại nhân. Công Bộ Phí đại nhân, Ngự Sử Thái Trừng đại nhân.”

Phùng Cửu Dao bấm tay đọc ra tên mười mấy đại thần trong triều, sống lưng thẳng tắp của Phương Tranh và Mập Mập sắp sụm xuống, nhưng vẫn chưa nghe được tên của bọn họ từ trong miệng của Phùng Cửu Dao, sắc mặt hai người dần dần có chút trầm xuống.

Ai biết bàn tay của Phùng Cửu Dao bấm tới ngón cuối cùng, ánh mắt nhàn nhạt đảo qua Phương Tranh và Mập Mập, coi như bọn họ không hề tồn tại, tiếp tục nói: “Lễ Bộ Tiêu thị lang, Hộ Bộ Vương Viên Ngoại, vân vân...”

Phương Tranh và Mập Mập thất thần, hai người bình tĩnh liếc mắt nhìn nhau, trầm mặc một lát, hai người bỗng nhiên giống như bị chó cắn cái mông, nhảy dựng lên giận tím mặt.

“Cái gì gọi là “vân vân”? Thật kỳ cục! Không ngờ chúng ta làm trung thần lâu như vậy, phút cuối cùng bị rơi xuống nhóm “vân vân...”?”

“Đúng! Không lẽ phép! Chúng ta không có một tên trong đó sao? Cái gì gọi là “vân vân...”?”

“ Thái độ của Phùng Cừu Đào người làm sao? Ngón tay người bày ra hết còn chưa đến phiên chúng ta, lẽ nào chúng ta là gian thần sao?”

Mật thất nhỏ hẹp nhất thời gà bay chó sủa.

285. Chương 270: Trước Đêm Mưa Gió

Thiên ngoại hắc phong xuy hải lập,

Chiết Đông phi vũ quá giang lai.*

Qua nửa đêm trời bỗng chợt nổi lên một trận mưa to, tiếng sấm giạt vang rền, mây đen phủ dày đặc càng làm cho màn đêm thêm u ám, trong tiếng mưa giông mơ hồ truyền đến những tiếng cọ xát của kim loại....

Nơi này chính là phía bắc sông Hoàng Hà trong cảnh nội, sơn đạo gấp ghềnh lầy lội, một đạo quân hơn năm vạn nhân mã trong đêm mưa gió hành quân cấp tốc, vội vàng hướng nam mà tiến đến.

Sài Mộng Sơn cười trên lưng chiến mã, chân mày khóa chặt, nhìn các tướng sĩ chung quanh hành quân trong thời gian dài đã khiến tư trang áo giáp hỗn độn thành một mảnh không chịu nổi. Đại đội ngũ tựa hồ như một đồng cát vụn bình thường, ở trong màn đêm mà nhìn, xem ra đạo quân này không khác gì một đám quân ô hợp, có vẻ như địch nhân chỉ nhẹ nhàng chia một cánh tay ra thì có thể bóp chết bọn hắn.

Nhưng trong nội tâm của Sài Mộng Sơn biết đạo quân này có được bao nhiêu chiến lực, ít nhất cũng không phải như địch nhân tùy tiện đuổi cánh tay ra thì có thể bóp chết được bọn hắn.

Bởi vì bọn họ chính là những tướng sĩ biên quân! Bọn hắn trường kì đóng quân tại U Châu nhiều năm qua đã có không ít lần chiến đấu cùng với người Đột Quyết hung tàn thị huyết, có thắng cũng có thua. Sài Mộng Sơn có thể tự hào mà khoe khoang, đạo quân này dưới trướng của hắn, ngay cả quân đội cực mạnh của người Đột Quyết xuất ra cũng không thua kém bao nhiêu.

Thật lâu sau, Sài Mộng Sơn thu hồi tầm mắt, lại bình tĩnh nhìn lên bầu trời đêm u ám, tâm tình của hắn cũng trầm trọng u ám giống như khí trời lúc này.

Thời khắc này đây, liệu chính mình có thành công hay không? Đạo quân bách luyện chi sư này có phải đã bị bản thân mình đưa vào con đường tuyệt lộ hay không?

“ Bẩm báo tướng quân! Quân tiên phong năm ngàn nhân mã đã đến được Tuần Hóa, phía trước đã là Hoa Mã Lan quan, quân tiên phong Triệu tướng quân xin chỉ thị của đại tướng quân, có cần chuẩn bị binh mã cường công quan ải hay không?” Thám tử chẳng quản trời mưa to như trút nước, quỳ gối trước mặt chiến mã của Sài Mộng Sơn, nghiêm trang lớn tiếng bẩm báo.

“ Truyền lệnh, quân tiên phong xuống ngựa hạ doanh tạm nghỉ, không cần tấn công!” Sài Mộng Sơn ngắn gọn ra lệnh, ngữ khí bình thản mà băng sương.

Thám tử lớn tiếng xác nhận, lại không ngừng vó ngựa mà đi truyền mệnh lệnh.

Sài Mộng Sơn ngồi trên lưng chiến mã bỗng nhiên hai quyền đầu nắm chặt, khuôn mặt trở nên kiên nghị dị thường.

Tên đã lên dây cung không thể không phát, thời khắc binh mã từ U Châu hành quân đến hướng nam, hắn đã bị coi như một gã tướng lãnh biên quân có mưu đồ phản loạn. Chỉ có khả năng đi theo thái tử, hỗ trợ hắn đoạt lấy giang sơn xã tắc này thì bản thân mình mới có thể đem cái tội danh phản loạn biến thành đại công thần, thậm chí chức quan của mình so với dĩ vãng cũng càng vinh quang rực rỡ hơn.

Nghiêm khắc mà nói, Sài Mộng Sơn đều không phải là thuộc hạ chân chính của thái tử, giữa hắn và thái tử chỉ đơn giản vì lợi mà hợp tác, nhiều năm qua thái tử luôn luôn dùng mọi cách lung lạc để kết giao cùng hắn, thái tử ban cho hắn vàng bạc châu báu đủ có thể chất đầy một căn phòng, nhưng cũng không phải vì chuyện đó mà Sài Mộng Sơn nguyện ý đi mạo hiểm đùa giỡn cái tội danh tru di cửu tộc này.

Chân chính khiến cho hắn động tâm đó chính là do tín sứ của thái tử hướng hắn mật báo, phân tích tình hình thế cục hiện tại trong kinh thành, theo mọi loại dấu hiệu mà nói, kinh thành giờ cũng chẳng khác nào

đã nằm gọn trong lòng bàn tay của thái tử, mà quan chức lớn nhỏ, chư vị hoàng tử, thậm chí là ngay cả hoàng thượng cũng chỉ như một miếng thịt mềm mà thôi, cái tin tức chấn động này không thể không làm cho Sài Mộng Sơn phải lo lắng.

Nếu không theo thái tử, trong tương lai thái tử đoạt ngôi thành công đăng cơ làm hoàng đế, nhớ tới những chuyện trước kia, Sài Mộng Sơn hẳn sẽ phải nhận cái kết cục như thế nào?

Còn nếu trợ giúp thái tử khởi binh tạo phản, vạn nhất hắn thất bại thì làm sao đây? Bản thân mình sẽ có kết cục gì thì không cần suy nghĩ cũng hiểu.

Trước mặt Sài Mộng Sơn có hai ngã rẽ của con đường, chỉ được chọn một, nó cũng đánh đồng cùng với tương lai của chính mình và mấy vạn tướng sĩ, chuyện này thật sự là một cái nan đề.

Suy đi tính lại cuối cùng hắn vẫn phải cắn răng đáp ứng lời thỉnh cầu của thái tử.

Đời người muốn có công danh phú quý thì cũng phải từ trong nguy hiểm mà truy cầu, tiếp tục sống sót và bước trên con đường quang vinh hay là tử nạn trong thất bại và khuất nhục, chỉ có thể trông vào cuộc chiến năm ngày sau, nhất chiến định càn khôn!

Hoa Mã Lan quan.

Hoa Mã Lan quan nằm ở ranh giới sát vùng phía nam, vốn là căn cứ quan trọng để ngăn cản người dân du mục phương bắc thỉnh thoảng tập kích tấn công, là một địa phương phòng thủ trọng yếu, tại quan ải này cũng có quân đội hùng hậu chiếm đóng.

Lúc này binh sĩ canh gác tại Hoa Mã Lan quan cũng đang mở căng mắt đề phòng, cực kì kinh hoàng khi chứng kiến bóng đèn đuốc trùng trùng điệp điệp ở phía xa, trong tiếng mưa giông bão tố vẫn không thể che dấu được tiếng vó ngựa nổ vang, khiến cho các tướng sĩ đóng tại quan ải không khỏi nâng cao cảnh giác cùng đề phòng mọi tình huống bất ngờ có thể xảy ra.

Sau khi đạo quân này tới dưới chân quan ải, cũng không có hành động muốn đối địch, chỉ lẳng lặng đứng ngay ngắn ở dưới cơn mưa, một chút nhúc nhích cũng không có. Đèn đuốc theo từ dưới chân quan ải kéo dài ra phía xa hơn mười dặm, ánh lửa mỏng manh bập bùng soi rõ những khuôn mặt trẻ tuổi của đám binh sĩ, từng khuôn mặt kiên nghị tựa như gang đồng, lạnh cứng mà kiên cường bất khuất.

“ Đây là có chuyện gì? Tại sao gần đây bốn tướng lại không nhận được công văn điều động binh mã?” Chủ tướng thủ quan Trần tướng quân bị thuộc hạ gọi dậy từ trong giấc ngủ, hổn hển đứng ở trên cửa quan nhìn ra phía trước, tuy trong lòng có chút giật mình sợ hãi vì tình huống quá đổi bất ngờ, nhưng vẫn nhìn chằm chằm quan sát nhân mã ở phía dưới chân quan ải.

“ Toàn quân đề phòng! Chuẩn bị dầu hòa, mộc lôi, cung thủ chuẩn bị hướng phía trước! Phòng ngừa địch nhân muốn công quan.” Nhìn đạo quân mấy vạn nhân mã đứng ở dưới chân quan ải, thủ quan Trần tướng quân không chút do dự ra lệnh.

Nhất thời chúng tướng sĩ thủ hộ quan ải rơi vào một mảnh rối ren.

Dưới cơn mưa tầm tã như trút nước, trong đội quân đang đứng dưới chân quan ải bỗng nhiên có một thân ảnh chậm rãi đi ra, hắn ngồi trên lưng ngựa. Mã bộ chậm chạp giống như đang đi dạo, một mình đi tới cầu treo dưới chân quan ải, ngẩng đầu quát lớn: “ Bốn tướng chính là Sài Mộng Sơn chủ tướng thủ hộ biên cương U Châu, phụng mệnh Binh Bộ điều động, suất lĩnh binh mã nam tiến chấp hành quân vụ, thỉnh thủ quan Trần tướng quân mở cửa quan cho quân sĩ đi qua!”

“ Sài tướng quân, bốn tướng chưa từng nhận được một kiện công văn điều binh nào từ Binh Bộ cả! Xin hỏi người dẫn quân xuôi nam là đã phụng mệnh của người nào?” Thanh âm của Trần tướng quân rõ ràng không có một chút nhân nhượng nào.

Sài Mộng Sơn cười lạnh lùng quát: “ Bốn tướng không nhiều lời cùng người, nơi này có công văn của Binh Bộ, người cầm đi cẩn thận đối chiếu xem có đúng hay không, hừ!”

Nói xong Sài Mộng Sơn từ trong lòng lấy ra một kiện công văn được bọc bằng vải giấy dầu, cầm trong tay giơ cao lên, hướng đám người đứng trên quan ải quơ quơ.

Không qua bao lâu, trên cửa quan liền thả xuống một cái giỏ treo.

Sài Mộng Sơn cười nhạt, trong nụ cười tràn ngập biểu tình khinh thường, duỗi tay phải ra liền có một tên thuộc hạ cung kính chạy đến đưa qua một cây trường cung. Sài Mộng Sơn đem kiện công văn treo ở trên đầu mũi tên, sau đó lắp tên giương cung, tức thì trong nháy mắt mũi tên đã bắn ra. “ Phốc xích” một thanh âm trầm đục vang lên, trên cột trụ tại quan ải đã có một mũi tên được ghim thật sâu.

Tất cả tướng sĩ thủ quan đều cả kinh, nhìn nhau vài lần, đồng thời há mồm cứng lưỡi.

Gỡ bỏ bao giấy dầu trên mũi tên xuống, mở ra vừa nhìn bên trong đúng là công văn của Binh Bộ đã phát hành, Trần tướng quân cẩn thận đối chứng con dấu trên mặt cùng chữ viết, phát hiện bản công văn này không ngờ là đồ thật.

“ Trần tướng quân đối chiếu công văn xong rồi, còn không thể khai quan cho chúng ta đi hay sao? Bốn tướng có quân vụ trong người, nếu chậm trễ thời gian của bốn tướng, tội danh này người cũng không thể đảm đương nổi đâu!”

Trịnh trọng đem công văn gấp lại bỏ vào trong lòng. Trần tướng quân nhìn một rừng binh sĩ đứng dưới chân quan ải, rốt cuộc cắn răng hạ lệnh : “ Khai quan!”

Tiếng cửa quan chậm rãi được mở ra, Sài Mộng Sơn nhìn vào quan môn, lạnh lùng cười cười, cười ở trên lưng chiến mã hướng tay chỉ lên trời quát lớn: “ Các huynh đệ, tiến quan! Hướng nam xuất phát!”

Tiếng quân sĩ vang rền đồng thanh hưởng ứng, cước bộ chỉnh tề mà dồn dập chậm rãi bước vào quan môn.

Nhìn theo bóng quân U Châu xuất quan đi xa, Trần tướng quân đứng ở cửa Hoa Mã Lan quan, sắc mặt kinh nghi bất định.

“ Binh Bộ truyền công văn, như thế nào chưa đi qua quan ải mà lại có thể nằm trong tay của Sài Mộng Sơn, việc này quá mức kì quái.” Trần tướng quân lẩm bẩm tự hỏi.

“ Không được! Bốn tướng nhất định phải hướng kinh thành hồi báo cho Binh Bộ chuyện này, mấy vạn nhân mã xuôi năm ,bọn hấn muốn đi làm công vụ gì?” Ngẩng đầu nhìn giông tố trên bầu trời đêm, trong lòng của Trần tướng quân âm thầm kêu khổ, thời tiết đang tồi tệ quá mức bỏ câu đưa thư chẳng tài nào bay nổi về kinh thành.

“ Người đâu! Mau chóng chuẩn bị ngựa, cử người tức tốc chạy về kinh thành hồi báo tin tức này!”

Chẳng bao lâu sau, có một con khoái mã nhanh chóng rời khỏi Hoa Mã Lan quan, hướng kinh thành mà phóng đi.

Nào ngờ vừa rời khỏi phạm vi phụ cận Hoa Mã Lan quan, bất thành linh có một mũi tên từ ven đường bắn ra, cắm thẳng vào giữa trán của quân sĩ mang tin, gã quân sĩ hừ cũng không hừ một tiếng liền ngã đầu ngã ngựa.

Trong cánh rừng ven đường xuất hiện một chi tiểu đội, trong đó có một gã xạ thủ đang chậm rãi buông cung xuống, nghiêng đầu nhìn gã thiên tướng bên cạnh cười nói: “ Tướng quân, ta lại bắn trúng rồi!”

Gã thiên tướng hài lòng gật đầu, cười nói: “ Sài tướng quân quả nhiên thần cơ diệu toán, biết trước được Trần tướng quân tất sẽ phái người truyền tin về kinh thành, đây đã là người thứ mấy rồi?”

“ Người thứ ba!”

“ Ủ, bình thường quân tình khẩn cấp cũng chỉ phái ra ba nhóm người đi truyền tin tức, bọn hấn sẽ không tiếp tục phái người nữa đâu. Chúng ta mau đem thi thể xóa sạch dấu vết, trở về hướng Sài tướng quân phục mệnh.”

“ Tuân lệnh!”

Kinh thành, Phương phủ.

Lúc nửa đêm, trong căn tiểu viện của Phương Tranh cũng đã hỗn loạn thành một đoàn.

“ Chao ôi! Mấy bà cô của ta ơi! Hiện giờ không phải đang chuyển nhà mà là đi chạy nạn! Chạy nạn có khái niệm gì, các nàng cũng không hiểu được hay sao? Như thế nào ngay cả cái chậu rửa mặt cũng muốn mang theo a? Mau bỏ hết xuống, mau bỏ hết xuống! Chỉ đem những đồ vật đáng giá, không cho phép mang theo những thứ vụn vặt này!” Phương Tranh ở trong phòng ngủ tại tiểu viện, thanh âm khẩn trương hô lớn.

“ Đi chết đi! Ai là bà cô của ngươi, ta nào có già như vậy nha?” Trường Bình cười hung hăng đập cho hắn một phần quyền, mới chấp tới Phương Tranh từ trong hoàng cung đi ra! Trở lại tiểu viện không nói hai lời liền bắt đầu thu dọn đồ đạc, cho đến bây giờ các nàng cũng không hiểu được rốt cuộc thì đã có chuyện gì xảy ra, bất quá chỉ cần Phương Tranh nói một câu, các nàng đều nghe theo vô điều kiện, cho nên giờ phút này mọi người không tỏ vẻ một chút hoang mang nào.

“ Phu quân, những đồ đạc trong phòng đều là những vật chúng ta quen dùng rồi, chàng xem bút lông Hồ Châu này, còn có nghiên mực, còn có chuỗi đàn cổ này nữa....” Yên Nhiên cắn môi, lưu luyến nhìn cảnh vật chung quanh, biểu tình rất do dự.

“ Nàng không phải cũng quen dùng ta rồi hay sao? Như thế nào không đem ta bỏ vào trong rương mang đi! Yên tâm, những thứ vụn vặt này để lại cũng không thể mất được, các nàng chỉ là đi ra ngoài du lịch qua vài bữa ta liền đón các nàng quay trở về mà! Uy, Tiểu Lục, nàng cũng không thể mang theo Đại Hoàng, kích thước của nó so với người ta còn lớn hơn, chiếm rất nhiều địa phương, không nên, không nên....”

Chứng kiến Tiểu Lục bịn rịn ôm con Đại Hoàng vào trong lòng, ánh mắt to tròn đã tràn ngập biểu tình không cam lòng, nhìn Phương Tranh im lặng không nói khiến cho hắn không khỏi cảm thấy được một trận đau đầu, nhìn xem, toàn gia loạn rồi!

Tiếp tục quay đầu nhìn lại, bỗng nhiên gương mặt tuần tú của Phương Tranh sa sầm, đầu mũi hơi cay xè, thiếu chút nữa đã khóc ra thành tiếng: “ Phương tỷ, nàng lại muốn đùa giỡn như thế nào nha? Đồng đồ này là thứ gì đây?”

Phương tỷ cũng không thềm ngẩng đầu lên đang vội vàng thu thập, chân tay bận rộn tới mức mà miệng còn thông dong nói: “ Chẳng phải đã nói rằng đi ra khỏi kinh thành nghỉ ngơi mấy bữa hay sao? May mắn ta đang muốn tính toán thu chi hơn một năm nay của Ngọc Như Trai cho rõ ràng, nếu như chúng ta buôn bán được lời, sau khi quay trở lại kinh thành sẽ thuận tiện mở thêm một cửa hàng phân nhánh nữa!”

Phương Tranh lau nước mắt cầu xin nói: “ Phương tỷ, ta xin nàng! Nàng cứ an tâm nghỉ ngơi vài ngày cho thật tốt, còn đồng sổ sách này nhìn qua đã thấy muốn chất đầy một xe, không thể mang đi theo được đâu.”

Mắt nhìn đám lão bà chạy đông rồi lại chạy tây, toàn mang những đồ vật có thể tích cự đại mà không đáng giá tiền, Phương Tranh không khỏi phát điên dùng sức ôm đầu, sau đó hung hăng vỗ bàn quát lớn: “ Đều dừng lại hết cho ta!”

Chúng nữ kinh ngạc trong chớp lát, nhất thời dừng lại không hiểu ra sao cả nhìn Phương Tranh.

Phương Tranh hài lòng gật đầu, hồ hởi chấn động, lớn tiếng quát: “ Mỗi người mang theo một bọc quần áo, ai cũng không được phép mang nhiều hơn! Người nào vi phạm thì rửa mông chờ đánh đòn! Đều nghe rõ cả chưa?”

*: Thiên ngoại hắc phong xuy hải lập,

Chiết Đông phi vũ quá giang lai.

Nghĩa: Nơi chân trời xa xăm một cơn gió đen ngoài biển, thổi vào từ Chiết Đông bay qua mưa về sông.

Đây không phải là thơ mà là câu đề bút của Tô Đông Pha, m

Chúng nữ trầm mặc thật lâu sau.

“ Ngươi dám rống ta?” Trường Bình dựng đôi mày liễu lên, hai tay chống nạnh hung tợn trừng mắt lườm Phương Tranh.

Chúng nữ đứng ở sau lưng Trường Bình, thần sắc đều bắt hảo theo dõi hắn.

“ Uy, ta phải đi kiểm tra xe ngựa xem đã chuẩn bị tốt chưa!” Phương đại thiếu gia quả nhiên là một người biết thức thời, tức thì lộ ra một nụ cười lấy lòng trên gương mặt, sau đó trong nháy mắt thân ảnh của hắn liền tiêu thất trong gian phòng.

“

“ Hì hì” Yên Nhiên nhin không được bật cười, tiếp đó chúng nữ cũng cười rộ lên, sau khi tiếng cười đùa ngán ngủi qua đi, trên gương mặt hoan hỉ của chúng nữ lại nổi lên vài phần lo lắng bất an.

“ Tỷ tỷ, chẳng lẽ thế cục trong kinh thành nguy cấp đến mức như vậy hay sao? Phu quân là đại quan trong triều, vì sao phải đưa chúng ta ra bên ngoài thành?” Yên Nhiên biểu tình lo lắng hỏi Trường Bình.

Trường Bình cắn môi, lắc đầu nói: “ Ta với người giống nhau, chuyện gì cũng đều không hiểu được. Chúng ta chỉ nên quản chuyện tình trong nhà, còn những chuyện nam nhân tranh đấu, chúng ta không cần quan tâm! Phu quân muốn đưa chúng ta ra bên ngoài thành, hẳn là muốn bảo vệ an toàn cho chúng ta mà thôi, làm như thế hẳn ở trong kinh thành cũng không cảm thấy lo lắng, an tâm phóng tay mà hành sự mọi chuyện. Chúng ta hãy ngoan ngoãn nghe lời của hắn, đừng gây thêm phiền toái cho hắn mới phải.”

Chúng nữ đồng loạt gật đầu, sau đó thở dài một hơi lại bắt đầu thu thập hành trang.

Phương Tranh bước ra ngoài sân, thì bên ngoài sân viện đã có hơn hai trăm thành viên của Ảnh Tử đang đứng chờ, Ôn Sâm cùng sát thủ ca ca đứng ở phía trước nhìn thấy Phương Tranh đi ra, Ôn Sâm liền nghênh đón cười siểm nịnh nói: “ Đại nhân, xe ngựa đã được chuẩn bị ổn thỏa, đang chờ ở bên ngoài đại môn, tùy thời có thể khởi hành.”

Phương Tranh biểu tình lo lắng nhìn Ôn Sâm trầm giọng nói: “ Lão Ôn a! Chúng ta làm cộng sự đã được hơn một năm, người mà ta tín nhiệm nhất chính là ngươi, hiện giờ trong kinh thành nguy cơ trùng trùng, ta đem già trẻ lớn bé trong nhà đều phó thác cho ngươi. Ngươi cần phải tận tâm bảo hộ an nguy cho bọn họ, đừng để bọn họ phải chịu thương tổn.”

Ôn Sâm vội vàng đáp: “ Đại nhân xin hãy an tâm, thuộc hạ nhất định sẽ liều chết bảo hộ gia quyến cho ngài! Doanh trại đóng quân của Ảnh Tử còn có thêm mấy ngàn binh sĩ Long Vũ quân thủ vệ, bên trong thì đã có nhóm thành viên mới huấn luyện, gia quyến của đại nhân tất sẽ không bị tổn thương, nếu như có một chút sai lầm, thuộc hạ nguyện mang đầu tới gặp đại nhân!”

Nói xong Ôn Sâm liền xoay người, hạ lệnh cho đám Ảnh Tử bắt đầu hành sự.

Phương Tranh lại bước đến trước mặt của sát thủ ca ca, nhìn gương mặt lãnh khốc của hắn, Phương Tranh thần tình trầm trọng thở dài nói: “ Sát thủ ca ca, chúng ta nhận thức nhau đã hơn một năm, người chính là người ta tín nhiệm nhất, hiện giờ... Uy, này này, người nhìn đang nhìn đi nơi nào? Ta đang nói chuyện cùng người mà, thái độ của người như vậy là có ý gì?”

Sát thủ ca ca hơi nghiêng đầu nhìn sang, lạnh lùng nói: “ Lời này của ngươi mới vừa rồi đã nói qua với Ôn Sâm, giống nhau như đúc.”

Phương Tranh lúng túng vò đầu hỏi: “ Sao cơ? Ta mới vừa rồi đã nói qua cùng Ôn Sâm, đều giống nhau như đúc sao?”

Ôn Sâm ở bên cạnh dùng sức gật đầu, biểu tình ủy khuất khẳng định: “ Đại nhân, không phải ngài vừa mới nói, người mà ngài tín nhiệm nhất chính là ta hay sao? Như thế nào trong chớp mắt liền đổi thành hắn?”

“”

Trước cửa Phương phủ.

Phương lão gia hốc mắt đã chớm ửng đỏ, chậm chạp không chịu lên xe ngựa, Phương phu nhân ở bên cạnh khóc đến mức hai mắt sưng tấy, gắt gao nắm lấy ống tay áo của Phương Tranh không chịu buông ra.

“ Tranh nhi, tình huống trong thành khẩn trương đến mức như thế sao? Chúng ta nhất định phải rời khỏi thành lánh nạn ư?” Phương lão gia lồng ngực không ngừng phập phồng, ngữ khí có chút kích động.

“ Phụ thân, ngài coi như đi ra ngoài du lịch một chuyến, qua vài hôm ta sẽ đón mọi người quay về, an tâm, không có chuyện gì nghiêm trọng cả!” Phương Tranh cố gắng trấn an ừ.

“ Vậy tại sao người không đi cùng chúng ta ra khỏi thành?”

“ Hải nhi thân còn phải phụng mệnh của hoàng thượng, thật sự không thể đi được! Ngài yên tâm, hải nhi nhất định sẽ bình an, bên cạnh hải nhi mọi lúc đều có hơn một trăm thị vệ bảo hộ, ngài cùng mẫu thân không cần lo lắng cho ta.”

“ Phu quân!” Một đôi bàn tay mềm mại nắm chặt lấy cánh tay của hắn, dường như chỉ sợ khi buông tay ra, Phương Tranh liền biến mất.

Phương Tranh xoay người nhìn mấy vị lão bà của mình, cười nói: “ Chiều cổ tốt cho hai vị lão nhân gia, qua mấy hôm ta liền tới quân doanh đón các nàng hồi kinh, mọi người phải nghe lời thì trong lòng của ta mới không lo lắng, hiểu chưa?”

Chúng nữ đã khóc ròng đến nỗi nói không nên lời, bụm mặt không ngừng gạt đầu đáp ứng.

“ Phu quân, người nhất định phải hảo hảo bảo trọng thân thể, tuy rằng chúng ta không biết hiện giờ trong kinh thành nguy hiểm tới mức nào, nhưng người phải biết rằng người chính là trụ cột của Phương gia, là chỗ dựa duy nhất mà chúng ta có thể dựa vào, nếu như người gặp chuyện không may, mấy tỷ muội chúng ta tuyệt không sống một mình đâu!” Trường Bình bình tĩnh nhìn Phương Tranh, cắn răng giậm chân nói.

Chúng nữ đồng loạt gạt đầu, trên hoa dung là một mảnh thần sắc kiên định.

“ Yên tâm, ta đã cho người chuẩn bị một con tuần mã ngày chạy ngàn dặm ở phía cửa sau bên trong phủ, nếu như thời cơ không ổn, ta sẽ không do dự mà bỏ đi! Bảo toàn tánh mạng!”

Ba cỗ xe ngựa chở gia quyến Phương gia dưới sự hộ tống của Ảnh Tử, hướng phía bên ngoài thành mà chạy đi.

Phương Tranh nhìn cỗ xe ngựa dần dần đi xa, bỗng nhiên chớp mũi cay xè, cuối cùng nhịn không được nước mắt đã lăn dài gương mặt tuần tú. Ôn Sâm đứng ở bên cạnh nhìn thấy trong lòng không khỏi ảm đạm.

“ Đại nhân chớ đau buồn, không qua vài hôm nữa liền sẽ gặp lại mọi người, nhất định thuộc hạ sẽ bảo hộ an toàn cho gia quyến của ngài! Đại nhân, thời gian ngắn ngủi vài hôm chỉ là một cái chớp mắt, không cần lưu luyến.”

Phương Tranh nức nở thành tiếng, tức thì rống lớn nói: “ Ta mà luyến tiếc sao? Người nhân lực cũng thật độc đáo a! Ta đang cảm thán vận số của chính mình gặp phải toàn những tao ngộ thâm trọng, thân thể phiêu linh, Ô ô ô...”

“ Hả?” Ôn Sâm cực kỳ hoảng sợ, tâm tư của Phương đại nhân quả nhiên là vô cùng bí hiểm, khiến cho kẻ khác không tài nào có thể nắm bắt được a.

Phương Tranh lau nước mắt, nức nở kể lể: “ Người nói một chút, người nói xem ta có phải là con rể yêu quý của hoàng thượng hay không? Tại sao hắn lại muốn ta ở lại nơi kinh thành đầy rẫy những nguy hiểm này? Còn muốn ta nghiêm mật quan sát động tĩnh của Thành Vệ quân...Ô ô...Hơn năm vạn người nếu như bọn hắn làm phản thì ta biết chống đỡ như thế nào a? Đây rõ ràng là hoàng thượng muốn đem con cừu nhỏ như ta dâng vào miệng của một đám lang hổ,...Ô ô, quá mức khi dễ người ta mà... Ô ô ô...”

“ Đại nhân, đại nhân, thật sự ra thì...” Ôn Sâm vừa muốn an ủi, vừa muốn siểm nịnh, nhưng nghĩ cả nửa ngày cũng chưa nghĩ ra được từ ngữ hoa lệ nào để ca ngợi Phương đại nhân, cuối cùng lắp bắp nói: “ Thật sự thì đại nhân cảm tình quá mức phong phú a! Cạc cạc, cạc cạc!”

.....

Đêm nay trong thái tử phủ bầu không khí là một mảnh nặng nề, bên trong phủ được thị vệ canh phòng sâm nghiêm, tên đeo trên lưng, đao tuốt khỏi vỏ, gắt gao đi tuần tra khắp mọi nơi chung quanh thái tử phủ. Đêm nay chung quanh thái tử phủ tràn ngập sát khí, giống như trước giờ tiến nhập vào một trận đại chiến, nặng nề mà âm trầm khiến cho người ta cảm thấy khó có thể thở nổi.

Thái tử khoanh tay đứng ở bậc tam cấp trước cửa điện, nhìn lên đám mây dày đặc trên bầu trời đêm u ám, cơn mưa to phủ đầy cả một mảnh trời đêm, trong tim của hắn cũng đang ác liệt như khí trời hiện tại, áp lực nặng nề.

“ Ngày mai phụ hoàng sẽ rời khỏi thành đi tể trời, có lẽ thời tiết ngày mai sẽ khởi sắc hơn đi.” Thái tử nhìn bầu trời đêm, lẩm bẩm tự nói, những đường nét lo lắng che kín trên khuôn mặt anh tuấn.

“ Điện hạ, ngày mai ngài cũng phải đi cùng đám quan viên và hoàng thượng tới Thần Liệt sơn, đêm nay nghỉ ngơi sớm đi.” Phạm Thụy khom lưng nói.

Thái tử chậm rãi lắc đầu: “ Tiên sinh, ngày mai chính là thời khắc sinh tử tồn vong, ngài cảm thấy lúc này Cô vương còn có khả năng ngủ được hay sao?”

Phạm Thụy không dám trả lời, im lặng khom lưng.

“ Sài Mộng Sơn suất lĩnh biên quân tới đâu rồi?” Thái tử nhíu mày hỏi.

“ Thời tiết ác liệt, quân báo không thể truyền tin liên tục về được, tính cả hôm nay, quân đội của Sài tướng quân hẳn là đã tới bên ngoài thành Từ Châu rồi!” Phạm Thụy chau mày suy ngẫm, đáp lời.

“ Hy vọng hắc sẽ không có sơ suất gì, nếu không đại nghiệp của Cô vương liền cũng thất bại trong gang tấc.” Thái tử bất an nói.

“ Điện hạ, tư quân của ngài đã rời khỏi sơn lâm đang hạ trại ở phía nam, ngày mai chỉ cần đợi điện hạ ra lệnh một tiếng, bọn hắc sẽ nhanh chóng tấn công Thần Liệt sơn, trong thời gian ngắn nhất tiêu diệt cấm quân, đem phạm vi chung quanh Thần Liệt sơn bao vây kín kẽ.”

Thái tử thoáng giãn chân mày, gật đầu nói: “ Trần Trọng ở Thành Vệ quân thì sao?”

“ Thành Vệ quân không có chút nào bất thường, nghe nói Phương Tranh sẽ thống lĩnh Thành Vệ quân trấn thủ kinh thành, bất quá theo suy nghĩ nông cạn của tại hạ thì binh sĩ trong Thành Vệ quân đã bị Tần Trọng nắm chặt trong tay, Phương Tranh căn bản không có khả năng điều động được nhân mã.”

Thái tử gật đầu, trong mắt hiện lên một tia tàn nhẫn, âm trầm nói: “ Phái người chặt chẽ khống chế phủ trạch Tần Trọng, nếu như quan sát được hắc có dấu hiệu bất ổn, lập tức đem gia quyến nhà hắc mang ra làm uy áp, buộc hắc phải đi vào khuôn khổ!”

“ Dạ.” Phạm Thụy cả kinh, vội vàng cung kính đáp.

Mọi chuyện đã được an bài thỏa đáng, trong lòng của thái tử tựa hồ cũng thoải mái hơn một chút, cười nói: “ Nếu như đều không ngủ được, vậy tiên sinh ở lại cùng Cô vương đem cuộc chiến của ngày mai suy diễn trên địa đồ một phen, như thế nào?”

“ Nào dám không tòng mệnh.”

Lập tức những cây nến đỏ to như cánh tay tiểu hài tử được điểm sáng chưng, thái tử cùng Phạm Thụy ngồi ở dưới ánh nến, ngón tay chỉ địa đồ, không ngừng bố cục, diễn luyện, chém giết, cho đến khi tiếng mõ canh ba vang lên, bóng đêm càng thêm thâm trầm.

“ Người nào trốn ở sau tấm bình phong?” Bỗng nhiên Phạm Thụy chợt quát lớn, trong ánh mắt lộ ra một tia tàn khốc.

Thái tử giật mình hoảng sợ, phóng nhanh đến phía sau tấm bình phong.

Chỉ thấy phía sau tấm bình phong thù hình bách điều triệu phụng có một đạo thân ảnh nhỏ bé đang không ngừng run rẩy, mặt hoa trắng bệch nhìn thái tử liếc mắt cười gượng, sau đó bùm một tiếng liền quỵ tới trước mặt thái tử, im lặng không dám nói câu nào.

“ Tư Tư? Người đứng ở sau tấm bình phong đã bao lâu rồi?” Thái tử ngăn người, sau đó lớn tiếng truy vấn.

“ Điện hạ minh giám! Tư Tư thấy đã nửa đêm canh ba, muốn mời điện hạ quay về tẩm cung nghỉ ngơi.” Tư Tư run giọng trả lời.

“ Vừa rồi ta cùng Phạm tiên sinh nói chuyện, người cũng nghe được hay sao?” Trên mặt của thái tử hiện lên vài phần thần sắc phức tạp.

Tư Tư càng thêm hoảng sợ, khẩn trương lắc đầu phủ nhận nói: “Điện hạ minh giám, Tư Tư mới đi đến phía sau tấm bình phong liền bị Phạm tiên sinh phát hiện, Tư Tư thật sự một chữ cũng đều chưa nghe được.”

Phạm Thụy nhìn Tư Tư đang quỳ trên sàn nhà, trong mắt hiện lên quang mang lãnh khốc, tức thì nhìn sang thái tử trầm giọng nói: “Điện hạ, sự tình trọng yếu không thể để lộ ra nửa điểm phong thanh, không bằng...”

Nói xong Phạm Thụy chưởng hóa thành đao, ở trong không trung bổ xuống một cái.

Thái tử nhìn Tư Tư, thần sắc trên mặt biến ảo hàng nghìn hàng vạn lần, lúc thì tàn nhẫn, lúc thì có chút do dự. Phạm Thụy quan sát cử động của thái tử đương nhiên cũng hiểu được rằng hắn không muốn, nhưng...

“Người mau lui ra đi!” Sau một lúc trầm ngâm suy tư, rốt cuộc thái tử nhẫn nại nói.

Tư Tư nghe vậy liền nhẹ nhàng đứng lên, thân thể khẽ run rẩy vài cái, chậm rãi thối lui về phía sau.

“Điện hạ!” Phạm Thụy vội lớn tiếng, trên mặt đã toát ra một chút mồ hôi lạnh.

Thái tử khoát tay áo, lại nói: “Tư Tư!”

Tư Tư nghe được hắn gọi, thân thể mềm mại không ngừng run lên, dừng lại lùi sang một bên, đứng im không dám nhúc nhích, tựa hồ như đang chờ đợi thái tử phán quyết vận mệnh của nàng.

Thái tử dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn nàng, sau một lúc lâu mới mở miệng nói: “Ngày mai Cô vương phải phụng bồi phụ hoàng đi tới Thần Liệt sơn để làm lễ tế trời, người tới đây bồi tiếp Cô vương một chút đi.”

Tư Tư ngẩn người, tiếp theo biểu tình trên mặt tràn ngập hoan hỉ, khẽ cúi người bái nói: “Dạ!”

Phạm Thụy thần tình thất vọng nhìn thái tử, ảm đạm thở dài một hơi.....

286. Chương 271: Quân Vi Thần Cường (1+2)

Bất luận là binh dân hoặc sĩ tử đánh giá thời cuộc ra sao, đối với loại cử động này của hoàng đế đều cảm thấy hoàn toàn tán đồng tự đáy lòng.

Đầu xuân năm nay của Hoa triều cho tới bây giờ khắp nơi đều tai họa không ngừng, đồng ruộng hoang vu, vụ xuân không cách thuận lợi tiến hành. Vô số bách tính trôi giạt khắp nơi, những tin tức không tốt làm rất nhiều người đều lo sợ. Mà hoàng đế tế trời không thể nghi ngờ cấp cho bách tính ý trấn an lớn nhất, bách tính bỗng nhiên phát hiện, vị hoàng thượng vẫn luôn ở trong thâm cung, nhiều năm chưa từng ra cung, nguyên lai trong lòng cũng lo lắng chuyện sống chết của bọn họ.

Cho nên, bất luận chuyện tế trời có hiệu quả hay không, đối với bách tính mà nói, đều vui mừng khôn xiết. Ở một quốc gia cổ xưa chỉ dựa vào nông nghiệp làm chủ, ở trong lòng bách tính, chuyện tế trời là một chuyện phi thường thần bí, làm bọn họ phải sản sinh tình kính nể.

Hạ xuống một đêm mưa xuân, khắp cả vũ trụ, chung quanh kinh thành chim hót líu lo, trong không khí hỗn loạn hương thơm của bùn đất, làm tinh thần kẻ khác rung lên.

Giờ Thìn, tiếng chuông trên gác chuông của hoàng cung vang lên, đại môn nặng nề ở giữa cung mở ra, cấm quân vệ sĩ uy vũ anh tuấn bày thành đội ngũ chỉnh tề, đi ra trước. Cờ xí giương lên, đón gió phấp phới, trong lúc di chuyển tận hiển uy nghi hoàng gia. Sau đó là ngự tiền nghi trượng võ sĩ, tay cầm kim qua lễ trượng, một đoàn thái giám cung nữ bước đi thật chậm, theo sát sau đó. Các loại cờ xí, pháp khí, dù che, chậm chậm xuất hiện theo trình tự.

Đi ra cuối cùng chính là long liễn đại giá của hoàng đế. Ngự xa sáu ngựa, vàng óng ánh lóa mắt, trên xe khảm đầy châu bảo kim ngọc, đẹp đẽ quý giá đến cực điểm.

Hoàng đế xuất hành, tiền hô hậu ủng như mây, đi vòng qua cổng chào, lại thêm tiền võ sĩ mở đường. Đi qua tám con đường, ven đường bách tính sĩ tử tất cả đều quỳ lạy. Đế vương oai, cửng vĩ chí tôn, vâng theo mệnh trời, như núi cao nguy nga, như mây trên trời khó lường, làm kẻ khác không tự giác phục lạy cúng bái.

Đi ra khỏi cổng chào, đi qua đường lớn Thái Bình, cuối cùng đi tới bên ngoài thành bắc Thái Bình, ra khỏi cửa, hoàng đế liền rút cục chính thức ra kinh.

Lúc này có nghi loan thái giám lớn tiếng quát: “ Phụng thánh dụ, ngự giá xuất hành.” Đoàn người hạo hạo đặng đặng kéo dài đến hơn mười dặm. Do cấm quân, thái giám, cung nữ...đội ngũ lên tới hơn một vạn người thoáng chốc liền ngừng lại.

Bức rèm che long liễn xốc lên, thân mặc ngũ thảo kim long bào, đầu đội dực long(rồng có cánh) quan, hoàng thượng do Tào công công dìu đỡ, khẽ run rẩy chậm rãi đi ra long liễn, quan viên đi theo, huân quý cùng với cấm quân, thái giám, cung nữ, bao quát bách tính có lòng kính yêu hoàng đế bên trong, nhìn thấy hoàng đế đi xuống long liễn, không khỏi đều quỳ xuống bái lạy, cùng kêu lớn: “ Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

Mọi người quỳ lạy lúc này mới đứng dậy, cúi đầu cung kính, mấy vạn người đứng trên đường lớn Thái Bình lại lặng ngắt như tờ, phẳng phất vắng vẻ như cõi chết.

Mắt rồng của hoàng thượng khẽ nhếch, đưa mắt quét nhìn một vòng trong đám người, phát hiện một người đứng ở một góc giữa các quan viên, Phương Tranh cũng đang học các quan viên, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, vẫn không nhúc nhích đây về cung kính.

Nhưng Phương đại thiếu gia rất rõ ràng là một người không chịu ngồi yên, không ai bắt chước, hắn liền tự mình chơi, lúc này hắn đang nỗ lực dùng hai mắt nhìn thấy rõ chớp mũi của mình, đúng ngay câu “ mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm”. Cho nên hắn hiện tại biến thành mắt lé, còn đang chơi đùa không biết mệt, cũng không biết loại trò chơi này có lạc thú gì.

Hoàng thượng nhìn thấy bộ dáng này của hắn, trong đôi mắt không khỏi hiện ra vài phần ý cười, mang theo vài phần vị đạo sủng nịch, phẳng phất như đang nhìn thấy một hài tử thích nghịch ngợm gây sự, liền lập tức không khỏi thở dài, trong lòng không khỏi lo sợ.

Phòng ngự của kinh thành giao cho một người như thế, thật không biết có phải là quyết định lệch lạc nhất của trăm trong cuộc đời này hay không.

Nhìn Tào công công ý bảo một chút, Tào công công liền tiến lên, cao giọng quát: “ Hoàng thượng có chỉ, tuyên Trung Dũng Hầu, phòng thủ tướng quân Phương Tranh tiến lên yết kiến, tuyên phòng thủ thành vệ quân phó tướng Tần Trọng tiến lên diện thánh.”

Trong đám người, Phương Tranh còn đang tự đùa nghịch đến mức quên hết tất cả, bị quan viên bên cạnh vỗ nhẹ, thấp giọng nhắc nhở: “ Phương đại nhân, Phương đại nhân! Hoàng thượng gọi người đấy.”

Do con mắt và mũi chơi suốt hồi lâu, Phương Tranh đem đôi mắt lé của mình khôi phục thành bình thường, lập tức cảm thấy một trận mắt hoa đầu váng, lắc đầu kêu khổ: “ Mắt lé không thể chơi lâu, ai nha, thật là chóng mặt.”

Các quan viên bên cạnh mặt mày đen thui.

Trước xa giá, hoàng thượng uy nghiêm nhìn chăm chú vào hai vị tướng quân trẻ tuổi trước mặt, Phương Tranh vẫn dáng dấp lười biếng bại hoại, dù đứng ngay trước mặt hoàng thượng, hắn đều mờ ám không ngừng, thỉnh thoảng lại gãi đầu, gãi gãi mặt. Mà Tần Trọng đứng bên cạnh Phương Tranh, vẻ mặt nghiêm nghị trầm tĩnh, ánh mắt kiên nghị, khuôn mặt cường mãnh. Võ tướng không nhe nhả như văn nhân, tựa hồ ở trên mặt hắn đều có thể hoàn toàn nhìn thấy.

“ Hai vị tướng quân, phòng ngự kinh thành vô cùng trọng yếu. Trăm tế trời sẽ nhiều ngày, kinh thành giao phó cho hai vị.” Hoàng thượng lời nói thâm thía.

Phương Tranh nghe vậy nghiêm sắc mặt, trịnh trọng ôm quyền, nghiêm nghị nói: “ Hoàng thượng xin yên tâm, vi thần sẽ xử lý chuyện phòng ngự kinh thành đầu vào đấy, kín đáo như tường đồng vách sắt, chờ đợi hoàng thượng quay về kinh.”

Sau đó trong lòng Phương Tranh lại bổ sung một câu: “ Trước khi vi thần chạy trốn.”

Tần Trọng cũng vội vàng ôm quyền tuân mệnh.

Hoàng thượng thỏa mãn gật đầu, sau đó cố ý nhìn chằm chằm Tần Trọng, ánh mắt thâm trầm mà ngưng trọng, một lúc lâu, đột nhiên hỏi: “ Tần tướng quân, tam cương là như thế nào?”

Tần Trọng ngăn người, vội vàng trả lời: “ Quân vi thần cương, phụ vi tử cương, phu vi thê cương.” Hoàng thượng gật đầu, ý vị thâm trường nhìn hắn, lẩm bẩm nói: “ Nói rất hay, nói rất hay.” (*: Tam cương ngũ thường, tam tông tứ đức. Tam cương dành cho nam nhân, tam tông dành cho nữ nhân, đạo làm người của khổng tử.)

Lập tức hoàng thượng xoay người, nhàn nhạt phân phó: “ Khởi hành.”

Sau đó hoàng thượng được sự nâng đỡ của Tào công công, gian nan leo lên long liễn, trong nháy mắt bức rèm che hạ xuống, lưu lại cho Phương Tranh và Tần Trọng một thân ảnh thê lương già nua.

Tào công công phẩy nhẹ phất trần, cao giọng quát: “ Phụng thánh dụ, khởi hành.” Đoàn người hạo hạo đàng đàng lại bắt đầu chậm chạp rời đi.

Ngự liễn của thái tử chậm rãi đi theo ngự xa sáu ngựa của hoàng đế, lúc đi ngang qua Phương Tranh và Tần Trọng, thái tử nhẹ nhàng xóc lên màn xe, nhìn Phương Tranh nở nụ cười quỷ dị khó hiểu. Lập tức lại nhanh chóng nhìn thoáng qua Tần Trọng, ánh mắt có vài phần sắc bén và âm trầm.

Bên ngoài cửa thành, chỉ còn lại Phương Tranh và Tần Trọng hai người, sắc mặt khác nhau, thẳng đến khi nghi trượng của hoàng đế toàn bộ ra khỏi cửa thành, lúc này hai người mới đứng thẳng thân thể.

Phương Tranh quay đầu vừa nhìn, thấy sắc mặt Tần Trọng có vài phần bi thương, xem ra câu hỏi nhìn qua như rất kỳ lạ không đầu không đuôi của hoàng thượng, ở trong lòng hắn lặng yên đâm rễ đâm chồi, làm lòng hắn bắt đầu nổi lên sóng gió.

Hai người xoay người đi lên bắc thành lâu, nhìn theo xa giá hoàng thượng dần dần đi xa, Tần Trọng không chú ý quay đầu, Phương Tranh thần tình nghiêm trọng, ánh mắt chẳng bao giờ nghiêm túc đến như vậy nhìn thẳng phía trước, chân mày cau chặt, chẳng biết đang suy tư chuyện trọng yếu gì.

Tần Trọng lại khe khẽ thở dài, tình thế đang từ từ rõ ràng, hắn và Phương Tranh sẽ ở hôm nay phân ra địch nhân hay bằng hữu, Phương Tranh vào lúc này lẽ nào cũng cùng một tâm sự như hắn, đang tự hỏi vấn đề này sao? Lúc đầu tình cảnh Phương Tranh ở trên đường cái dừng cảm bất cứ lại hiện lên trong đầu Tần Trọng, niên thiếu thần tử, thân ở địa vị cao mà lại ôn hòa, đáng tiếc cuộc đời này cũng vô duyên cùng hắn kết giao.

Lúc này, Phương Tranh đang có sắc mặt nghiêm nghị bỗng giơ tay lên, chỉ vào xa giá, thần tình ngưng trọng nói với Tần Trọng: “ Mời Tần tướng quân hãy xem.”

Tần Trọng chợt giật mình, vội vàng nhìn lại. Đã thấy ngay khúc đuôi đoàn xa giá, một đám tay cầm cờ xí, cùng cung nữ đang bày đội ngũ, chăm chú đi theo đại đội, chậm rãi di động về phía trước.

Tần Trọng nhìn nửa ngày cũng không thấy chuyện gì, không khỏi nghi hoặc nói: “ Tướng quân có phát hiện gì?”

Lẽ nào thái tử còn an bày thích khách trong đội ngũ? Lẽ nào Phương Tranh phát hiện được điểm gì đáng ngờ?

Phương Tranh nghiêm túc lắc đầu, mắt chăm chú nhìn phía trước, trầm giọng nói: “ Thấy đi ở cuối cùng, cung nữ tay cầm quạt không?”

Tần Trọng nhìn một chút, gật đầu.

“ Cung nữ kia...” Phương Tranh trầm ngâm một chút, lập tức biểu tình biến đổi, bắt đầu không thể ức chế cười ha ha lên, vừa cười vừa thở gấp nói: “ Cung nữ kia không ngờ một bên lớn một bên nhỏ, đi trên đường lại cứ nghiêng qua nghiêng lại, giống như người bị bệnh trĩ, con mẹ nó thật khôi hài! Ưc, linh hoạt linh hoạt, oa ha ha ha.”

Mồ hôi lạnh từ trên trán Tần Trọng từng giọt từng giọt chảy xuống.

Đó là một ***!

Gân xanh trên cổ giựt mạnh, Tần Trọng chính thức chấm dứt bình luận.

287. Chương 271: Quân Vi Thần Cường (2)

Phía sau hai người, phòng vệ binh khôi giáp sáng ngời kết thành đội hình đi tuần ngang qua, khi đi qua phía sau hai vị tướng quân, bọn họ không khỏi dùng ánh mắt hiếu kỳ nhìn hai người. Hai vị tướng quân đứng đây đã lâu, chẳng lẽ lại cùng nhau luyện công sao?

Chỉ có ở cách đó không xa nơi phong hỏa đài, hơn mười tướng lĩnh cao cấp của phòng thủ thành vệ quân đang gắt gao nhìn chằm chằm Phương Tranh, ánh mắt không quá thân mật.

“Tần tướng quân, phòng thủ thành vệ quân đi con đường nào?” Một lúc lâu sau, Phương Tranh vẫn nhìn phía trước, cũng không nhìn Tần Trọng, mở miệng hỏi.

Đã có một thời gian lòng vòng với hắn, để đại kế của hoàng thượng có thể thành công, hôm nay chỉ có hai con đường có thể đi, một là ngay tại chỗ giết chết Tần Trọng, hai là thuyết phục Tần Trọng, không còn con đường nào khác.

Trên mặt Tần Trọng nổi lên vẻ thống khổ, môi lúng túng vài cái, bỗng nhiên khôi phục bình tĩnh, đạm mạc nói: “Đáp án của mặt tướng nếu làm tướng quân không hài lòng, có phải tướng quân sẽ giết ta ngay tại chỗ, sau đó không chế thành vệ quân?”

Phương Tranh cười cười, từ chối cho ý kiến.

Tần Trọng nghiêng đầu quét mắt nhìn Phương Tranh, nói: “Tướng quân, thành vệ quân hơn năm vạn người đều nắm trong tay ta, người giết được ta sao?”

Phương Tranh nháy mắt mấy cái, cười nói: “Nếu Tần tướng quân khẳng khẳng một mực, nhất định phải làm loạn thần tặc tử người người phỉ nhổ, nếu không thể, ta đành không thể làm gì khác hơn là phải thử xem.”

Loạn thần tặc tử!

Những lời này giống như một đạo sét đánh, trực tiếp bổ vào đầu Tần Trọng, trên mặt Tần Trọng trong nháy mắt liền mất đi huyết sắc, trở nên tái nhợt không gì sánh được.

“Ta không phải loạn thần tặc tử!” Tần Trọng phẫn nộ nắm chặt nắm tay, nỗ lực cãi lại. Nhưng câu nói này dù ngay chính hắn đều cảm thấy một trận chột dạ, hiệp trợ thái tử hành thích vua soán vị, hành vi này không phải là loạn thần tặc tử thì là gì?

Từ nhỏ đọc thuộc binh thư, duyệt qua vạn quyển, chăm học võ công, nhớ kỹ tam cương ngũ thường, rất nhiều, chỉ có một tín niệm có thể chống đỡ được bản thân, đó là học được văn võ nghệ, trung thành với đế vương, chẳng bao lâu sau, bây giờ mình lại biến thành hung thủ mưu đồ hãm hại đế vương sao? Lúc này trái tim Tần Trọng giống như bị vạn tiễn xuyên tâm, một câu nói của Phương Tranh, liền không chút lưu tình nói ra sự giãy dụa cùng mâu thuẫn trong nội tâm của hắn.

Nhìn sắc mặt ngày càng tái nhợt của Tần Trọng, Phương Tranh cười lạnh nói: “Tần tướng quân, người làm loạn thần tặc tử không quan trọng, trên đời những kẻ ác đồ thêm người không nhiều lắm, ít người cũng không thiếu đi, thế nhưng người không nên đem cả hơn năm vạn tướng sĩ phòng thủ thành vệ quân đều biến thành phản quân. Loạn quân! Bọn họ sẽ bị sự chọn lựa của người, quyết định của người hại chết không nói, nhưng khi chết trên lưng còn phải mang theo tội danh phản quân, gia quyến của bọn họ không những không có được sự trợ cấp của triều đình, trái lại vì một quyết định ngu xuẩn của người, mà đều phải sung quân biên cương, trở thành nô thành phó, trọn đời không được xoay người. Những tướng sĩ này, sau ngàn năm thiên cổ, cũng chỉ để lại bêu danh loạn thần họa quốc muôn đời, những việc này, đều sẽ bị một mình Tần Trọng người làm hại!”

Tần Trọng như bị sét đánh, mồ hôi lạnh trên mặt không ngừng chảy ra, thân thể khôi ngô cường tráng cũng nhịn không được bắt đầu run lên nhẹ nhẹ. Trong ánh mắt giãy dụa cùng thống khổ, rõ ràng rơi vào trong mắt Phương Tranh.

“ Tàn Trọng! Chớ tạo nghiệp chướng! Tỉnh ngộ đi!” Phương Tranh bỗng nhiên quát to: “ Quân vi thần cương, đây là do chính miệng người trả lời hoàng thượng, lẽ nào người thực sự muốn tổn hại quân thần đại nghĩa, cấp chính mình, cấp năm vạn đại quân tướng sĩ lưu lại một thiên cổ bêu danh sao?”

Thần Liệt sơn chỉ cách kinh thành chừng vài chục dặm, nó nằm phía bắc kinh thành. Ngọn núi cao nhất tới mấy trăm trượng, nhưng phương viên rộng rãi, phía đông tây dài hơn mười dặm, nam bắc rộng mười dặm, là ngọn núi cao nhất trong phạm vi quanh kinh thành.

Vào thời tiền triều, đã được kiến tạo Hữu Hiếu Lăng, lập nên Nông Đàn và Thiên Đàn, là nơi mà các đời đế vương dùng để tế trời, ở Thiên Đàn nằm trên đỉnh Thần Liệt sơn.

Xa giá của hoàng thượng lúc này đã đi tới cách Thần Liệt sơn không đủ mười dặm, một đội ngũ hơn một vạn người chậm rãi di động, toàn bộ đội ngũ có vẻ an tĩnh mà trang nghiêm.

Lúc này có một con ngựa phóng nhanh từ hướng nam chạy tới hướng bắc, lập tức kỵ sĩ tay cầm một khối yêu bài của thống lĩnh cấm quân, cấm quân cận vệ hộ giá bên xa giá hoàng thượng vừa nhìn thấy, thu hồi về đề phòng, tùy ý cho con ngựa chạy vội tới bên trái xa giá của hoàng thượng.

Để sát người vào bức rèm che của xa giá, kỵ sĩ thấp giọng bẩm: “ Hoàng thượng, thái tử đã thoát ly khỏi nghi trượng.”

“ Cái gì?” Trong xa giá, thân thể già nua của hoàng thượng tựa hồ nhẹ nhàng run lên, lập tức toàn bộ thân thể giống như gặp gánh nặng, dần dần uể oải suy sụp xuống.

“ Rốt cục hắn đã tuyển chọn con đường này.” Trong thanh âm của hoàng thượng mang theo vô tận thống khổ và bi thương.

Kỵ sĩ tiếp tục bẩm: “ Ra kinh hơn hai mươi dặm, ngự giá của thái tử liền chậm lại. Dần dần rơi xuống cuối đuôi nghi trượng, sau đó có mấy trăm người vây quanh thái tử, đưa hắn tiếp xuống ngự giá. Dưới vòng vây của bọn họ, thái tử bỏ lại ngựa liễn, cưỡi ngựa đi về phía tây.”

Trong xa giá, hoàng thượng trầm mặc thật lâu không nói. Giống như một pho tượng bỏ tất được điêu khắc, vẫn không nhúc nhích.

Kỵ sĩ mấp máy môi, thử nói: “ Hoàng thượng, có cần mặt tướng lĩnh ngàn cấm quân, truy thái tử quay về?”

Một lúc lâu, bên trong xa giá truyền đến tiếng thở dài của hoàng thượng: “ Mà thôi, cho hắn đi đi, muốn tới sớm muộn phải tới, truy quay về lẽ nào có thể tránh được tất cả phát sinh sao? Đại quân đã phát động từ lâu, trăm cùng hắn, đều là tên đã lên dây.”

Trên Thần Liệt sơn, hoàng thượng một mình chậm rãi bước lên Thiên Đàn. Trên Thiên Đàn gió lạnh thấu xương, hắn chấp tay mà đứng. Giương mắt nhìn trời, bầu trời mây mù cuộn cuộn, gió mây bắt đầu khởi động, như biển như huyễn, như quỷ cuộn về.

Văn võ đại thần phân biệt quỳ lạy bên dưới Thiên Đàn. Lẳng lặng nhìn hoàng thượng phảng phất như độc lập trên tận trời cao, bao trùm xuống đông đảo sinh linh, thiên địa chỉ một mình, vượt lên trên tất cả, đây mới là cửu ngũ chí tôn chân chính. Ánh mắt các đại thần nhìn hoàng thượng, chưa phát giác ra lại có vài phần kính nể và thần phục.

Chấp tay ngưng mắt nhìn Thiên Đàn một lúc lâu, hoàng thượng chậm rãi xoay người, gương mặt hướng xuống quần thần, gần từng chữ: “ Hoa triều nhiều nạn, thương sinh bất an, trăm làm hoàng đế hơn bốn mươi năm, cử chỉ lời nói và việc làm đều có chỗ khuyết điểm. Kháng ý trời, kháng ý người, vì vậy ơn trời đánh xuống tai nạn cho sinh linh, xem như khiển trách, thương sinh là vì trăm, mà bị liên lụy, chính là tội lỗi của trăm! Trước khi tế trời cầu phúc, trăm hướng thiên hạ thần dân bách tính hạ xuống chiếu thư thú tội của mình, để cảnh tỉnh bản thân, dùng khuyến cáo hậu nhân.”

Nói xong hoàng thượng hướng Tào công công nhẹ nhàng gạt đầu ra dấu.

Tào công công tay cầm cuộn vải vàng, bước về phía trước một bước, ngay trước mặt các đại thần, chậm rãi mở ra cuộn vải vàng, mỗi chữ mỗi câu đọc lên: “ Trăm tài đức không đủ, làm xã tắc gặp nguy, làm triều đình gặp ách vận, hơn bốn mươi năm qua, kháng lại ý trời, không đủ cử chỉ nhân đức khoan nghĩa, thiên hạ bị liên lụy tai ương, thương sinh vô tội, tội chỉ của trăm.”

Lúc này, chợt nghe dưới chân núi nổ vang tiếng pháo, sau đó tiếng hét hò dần dần truyền đến, trên đỉnh núi âm u nhất thời bị một không khí tức sát tiêu điều lạnh thấu xương bao phủ.

Văn võ bá quan đang quỳ lạy phía dưới Thiên Đàn tất cả đều biến sắc, đều thất kinh nhìn quanh mọi nơi, lo sợ không yên truyền khắp các đại thần, Thiên Đàn dần dần loạn thành một mảnh.

Lúc này mọi người mới phát giác, thân ảnh thái tử điện hạ đã không còn xuất hiện trên Thiên Đàn. Nhiều lần suy tư một chút thể cục khó hiểu gần đây trong kinh thành, trong lòng quần thần bỗng nhiên phát ra một cỗ ý niệm bất tường trong đầu, lẽ nào nói...

Hoàng thượng vẫn chấp tay nhìn trời, biểu tình đậm mạc bình tĩnh, phảng phất như không hề cảm giác, trong giọng nói hàm chứa mấy phần sát khí, lạnh lùng: “ Tiếp tục đọc!”

Tào công công run lên, lập tức khôi phục trấn định, mở cuộn vải tiếp tục nói: “ Bốn phương gặp nạn mà trăm không cảnh giác, thương sinh lưu ly mà trăm không hay, nhiệm vụ với giang sơn mà trăm không chu toàn. Gây nên nạn đói cho bách tính, hoàng tử đấu đá, trăm tỉnh lại chợt thấy vô cùng hổ thẹn với anh linh tổ tông, cùng triều đình và dân chúng.”

Tiếng hét hò dưới chân núi phảng phất càng ngày càng gần. Gần tới mức như ngay cạnh bên người, biểu tình của quần thần cũng càng ngày càng sợ hãi, càng ngày càng bất an.

Hoàng thượng từ từ nhắm hai mắt, vẫn không nhúc nhích đứng ngay trước mặt các quan viên, đối với động tĩnh dưới chân núi ngoảnh mặt làm ngơ, phảng phất giống như nhập định.

Thật lâu.

Tào công công cẩn thận đánh thức hoàng thượng đang trầm tư: “ Hoàng thượng, chiếu thư nhận tội, đã đọc xong.”

Gương mặt hoàng thượng âm trầm, ánh mắt chậm rãi quét nhìn văn võ bá quan đang lo âu, chậm rãi mở miệng nói: “ Trăm lên ngôi hơn bốn mươi năm, tuy nói không phải là một hoàng đế anh minh, nhưng hai chữ “ cần cù”, trăm không thẹn với lòng, trăm đãi thần dân bách tính như con mình, không tàn sát, không phóng túng, cạn kiệt toàn lực giúp cho người già được dưỡng, trẻ được nuôi, quân thánh thần hiền, cùng vạn dân đồng tạo thịnh thế. Thế nhưng vì sao có nhiều người muốn phản trăm như vậy? Lúc trước Phan Văn Viễn soạn quyền phản loạn, Phan Văn Viễn đã bị trăm tru sát trấn áp. Chỉ mới cách một năm thì hôm nay, hôm nay muốn làm phản, cũng chính là trưởng tử của trăm, là thái tử mà mười năm trước trăm sắc lập!”

Tiếng hét hò càng tới gần, hoàng thượng thống khổ nhắm mắt lại, hai hàng lệ già chậm rãi chảy ra, gương mặt đầy nếp nhăn thoáng chốc ướt đầm.

Biểu tình của quần thần khác nhau, tình tự kinh khủng dần dần bình tĩnh trở lại, các đại thần đều là người trải qua sóng to gió lớn, tình cảnh này, bọn họ làm sao còn không biết xảy ra chuyện gì?

Các đại thần hai mặt nhìn nhau, trong ánh mắt truyền lại tín hiệu như nhau, thái tử, quả nhiên làm phản rồi!

288. Chương 272: Binh Vây Thần Liệt Sơn (1+2)

Trên đỉnh Thần Liệt sơn, từng trận gió lạnh thấu xương gào thét, bầu không khí khủng bố tràn ngập, nỗi sợ hãi trong thâm tâm của đám quần thần bắt đầu lan tràn.

Đại đa số bọn hán đều là văn thần thuộc hạng tay trái gà không chặt, chưa bao giờ từng nghĩ rằng chiến tranh cùng giết chóc lại cách bọn họ gần đến như thế, trong chớp mắt mơ hồ ngửa thấy được mùi máu tanh khiến cho người ta muốn nôn mửa.

Có không ít các vị đại thần hoảng sợ tới mức biểu tình tái mét, thân hình run rẩy không ngừng, lúc trước trên miệng của bọn hán thường treo một câu, “ Thần không tham sanh úy tử, quyết xả thân thủ nghĩa.” Giờ khắc này gương mặt của cả đám đều trở nên tái nhợt, một khi địch nhân đặt đao kiếm lên cổ chính mình, chân chính có thể ung dung tự tại liệu có được bao nhiêu người? Nhân tính vốn dĩ đã yếu đuối, ngay

cả tướng quân kinh qua đẫm máu sa trường cũng có những lúc sợ chết mà phải đầu hàng, huống chi một đám văn thần yếu nhược như bọn hần?

Dưới chân núi thanh âm hò hét càng lúc càng kịch liệt, nghe thanh âm này dường như ở dưới chân núi phản quân của thái tử cùng cấm quân đã bắt đầu khai chiến rồi.

Lúc này một gã thống lĩnh cấm quân toàn thân đầy máu, lão đảo bước lên đàn tể trời quỳ một gối xuống, lớn tiếng nói: “ Bẩm hoàng thượng, dưới chân núi có một đội quân năm vạn nhân mã mang ý đồ mưu phản, một mực ngoan cố tấn công lên núi. Cấm quân ít người chỉ có thể ngăn cản nhất thời, thỉnh cầu hoàng thượng mau rút lui!”

Quần thần nghe vậy nhất thời náo động, năm vạn nhân mã! Lần này thái tử tạo phản quả nhiên là đã tổn nhiều công phu lập mưu tính kế, một vạn cấm quân làm sao có thể ngăn cản được năm vạn người tấn công? Ánh mắt của đám quần thần tất cả đều tập trung lên trên người hoàng thượng, tình thế nguy cấp không biết hoàng thượng sẽ hạ quyết định như thế nào?

Binh Bộ thượng thư Ngụy Thừa Đức chỉ kinh ngạc ngẩn ngui trong chốc lát, lập tức đã khôi phục lại trạng thái bình thường. Lúc này đôi mày rậm của hần nhướng lên, hiên ngang đứng ra giữa quỳ gối trước mặt hoàng thượng, nghiêm trang nói: “ Thần nguyện chết vì hoàng thượng! Hoàng thượng thỉnh mau lui trở lại kinh thành, cự thần vốn là Binh Bộ thượng thư, tuy rằng chỉ là một văn thần nhưng cũng am hiểu chiến sự, nơi này cự thần sẽ phụ trách chỉ nguy ngăn cản địch nhân, để cho hoàng thượng có thể tranh thủ thời gian, cho dù chỉ còn một binh một tốt, cự thần cũng sẽ không để cho phản quân vượt qua sơn đạo này!”

Hoàng thượng vui mừng nhìn Ngụy Thừa Đức, sau đó chợt cười lạnh nói: “ Trẫm vốn là chân mệnh thiên tử, trẫm ngồi trên ngôi vị cửu ngũ chí tôn là do phụng mệnh thiên gia, chỉ một đạo phản quân há lại có thể đảo lộn thiên ý? Trẫm không lui!”

Hoàng thượng nét mặt trầm tĩnh như nước, trong hốc mắt già nua chợt bắn ra từng đạo sát khí, ánh mắt đảo qua đám quần thần trầm giọng nói: “ Trẫm muốn các người mở to hai mắt ra nhìn cho rõ ràng, quân phản bội trẫm, kết cục chỉ có một đó chính là hồn phi phách tán!”

Nói xong Hoàng thượng quát lớn: “ Phùng Cừ Dao ở chỗ nào? Hàn Đại Thạch ở đâu?”

Thanh âm văng vẳng giữa không trung, sau đàn tể trời có hai thân ảnh hiên ngang bước ra, một thân giáp trụ sáng ngời, thần tình nghiêm trang cước bộ trầm ổn, trong lúc bước ra đã thể hiện rõ khí chất quân nhân vô cùng cường hãn.

“ Mặt tướng bá kiến hoàng thượng.” Hai người đi tới trước mặt hoàng thượng, quỳ một gối bái nói.

“ Mời hai tướng quân hãy đứng lên.” Hoàng thượng nhìn hai người trong ánh mắt lộ ra vài phần thưởng thức: “ Thái tử mưu phản, triều cục nguy nan, có ngăn cản được cơn sóng dữ này hay không thì còn phải trông chờ vào hai vị tướng quân.”

Phùng Cừ Dao cùng Hàn Đại Thạch lại đồng thanh nói: “ Tuân chỉ!”

Ngay sau đó hai người liền đứng dậy, phân biệt bước về hai hướng ngược nhau, tiếp theo nhận trường cung trong tay của thuộc hạ, ngửa đầu lên trời bắn ra một mũi lệnh tiễn, thanh âm chói tai gào rít trùng điệp trên bầu trời của núi rừng Thần Liệt sơn. Bỗng nhiên trong cánh rừng dần dần lộ ra những ngọn đại kỳ màu hồng, màu đen theo thứ tự, ngay sau đó những thân ảnh phục binh mặc áo giáp Long Vũ quân cùng Long Tượng quân cũng chậm rãi xuất hiện, thân ảnh càng ngày càng nhiều, cuối cùng chung quanh khắp núi rừng đều chỉ chít bóng người dày đặc.

Sau khi binh lính hiện thân, liền nhanh chóng xếp thành đội ngũ hướng lên đỉnh núi mà tụ tập, tựa như từng lớp lớp sóng người rất nhanh liền trào dâng tới.

Đến lúc này đám quần thần mới mơ hồ minh bạch được, nguyên lai sự tình thái tử mưu phản sớm đã nằm trong kế hoạch của hoàng thượng, hữu tâm toán vô tâm, kế hoạch mưu phản của thái tử liệu có thành được hay không?

“ Truyền lệnh, nổi trống! Hợp binh!” Hai vị tướng quân đồng thời quát lớn, ra lệnh cho thuộc hạ.

“ Tùng tùng tùng....” Tiếng trống trầm muộn mà chấn động, đám quân sĩ tựa như nghe được tín hiệu xung phong, nhất thời sĩ khí tăng cao, cùng hét lớn lên một tiếng: “ Giết....!”

Tiếng hồng rung trời, khiến cho thiên địa phong vân biến sắc, núi rừng ảm đạm.

Giữa lúc đó quân sĩ hai cánh quân hợp lại thành một, giống như hai dòng nước lũ gặp nhau, lập tức kết hợp thành một cơn hồng thủy dũng mãnh lao đi.

Dưới chân núi Thần Liệt, thái tử ngồi ở trong quân trưởng một mực rơi vào trầm tư, biểu tình biến đổi phức tạp, trong hưng phấn lại mang theo vài phần hoảng sợ. Bởi vì, đây là một trận chiến sống còn liên quan đến tánh mạng cùng quyền lực của hắn, dùng sinh tử và quang vinh làm tiền đặt cược, hiện tại tiền đặt cược đã vớt ra trên bàn, chỉ còn đợi thời khắc công bố kết quả, cho nên tuy rằng đã có nhiều năm kinh nghiệm sống gió quan trường nhưng giờ phút này tâm tình của thái tử vẫn không chịu nổi mà hưng phấn không yên. Loại tình cảm phức tạp này đan xen lẫn nhau, khiến cho chén trà trong tay của thái tử không ngừng run run, tiếng hò hét náo loạn bên ngoài tưởng làm cho Hệ thống cảm nói bậy ngược của hắn dâng lên một cỗ hỏa khí, cỗ hỏa khí này để cho hắn cảm nhận được một loại cảm xúc dục vọng muốn hủy diệt hết thảy.

Tư Tư tóc mai buông xõa, ngồi ở một góc trong quân trưởng, lẳng lặng vuốt ve cây đàn tì bà. Thanh thoảng nàng ngẩng đầu hướng thái tử nở một nụ cười thản nhiên, nụ cười tuyệt sắc dễ thương nhưng khi nàng cúi đầu thì trong đôi mắt đẹp lại nổi lên vài phần lạnh lẽo không dễ dàng phát hiện.

Chim chết vì mỗi người chết đương nhiên vì dục vọng ham muốn. Thần sắc hưng phấn của thái tử động ở trong mắt của nàng, khiến cho nội tâm nàng không khỏi nặng trĩu, thở dài một hơi.

Bên ngoài quân trưởng không ngừng có binh sĩ tiến đến bẩm báo tình hình triển khai chiến sự.

“ Bẩm điện hạ, quân ta đã bao vây chung quanh Thần Liệt sơn, quân tiên phong gồm một vạn binh mã đã bắt đầu giao chiến cùng cấm quân!”

“ Bẩm điện hạ, quân tiên phong của ta đang chiếm thế thượng phong, cấm quân liên tục thoái lui, quân ta đang chuẩn bị đẩy mạnh mũi tấn công lên đỉnh núi.”

“ Bẩm điện hạ, quân ta đã chiếm lĩnh được sườn núi đồng thời cấm quân thương vong thảm trọng đang lui lên đỉnh núi phòng ngự, trước mắt binh lực không đủ nắm ngàn người.”

Đối với những chiến báo truyền đến, hết thảy đều suôn sẻ như trong dự tính, thần sắc của thái tử ngày càng thêm hưng phấn, biểu tình lo lắng bất an vừa rồi sớm đã không còn trông thấy tăm hơi bóng dáng.

Phạm Thụy ngồi một bên cau mày, trầm giọng nói: “ Điện hạ, tuy nói rằng chiến sự trước mắt đang ở trong tình huống thuận lợi, nhưng điện hạ cũng không nên chủ quan, tại hạ vẫn còn một chút lo lắng.”

Thái tử dần thu lại biểu tình hưng phấn, chậm rãi nói: “ Tiên sinh lo lắng cái gì?”

“ Điện hạ, mọi chuyện không nên quá vội vàng, hoàng thượng dường như đã có bố trí! Ngoại trừ cấm quân đi theo hoàng thượng đang thương vong thảm trọng, nhưng lại không thấy hoàng thượng cầu quân viện trợ, mà hiện giờ tư quân đã hoàn toàn tiến nhập vào chiến sự, lại không có thấy một chút động tĩnh của Sài Mộng Sơn, tại hạ lo lắng hai chuyện này sẽ ảnh hưởng đến đại kế của điện hạ.”

Bỗng nhiên tâm tình của thái tử chợt trầm xuống, “ Sài Mộng Sơn có truyền quân báo đến hay không?”

Phạm Thụy gật đầu nói: “ Hai canh giờ trước có nhận được quân báo do tín sứ của hắn mang đến, hồi báo rằng bởi vì trời mưa to suốt đêm cho nên đã ảnh hưởng đến tiến độ hành quân, đành phải chậm trễ hơn dự tính mất khoảng bảy tám canh giờ thời gian. Trước mắt đạo quân do Sài tướng quân đã tiến đến bờ bắc sông Trường Giang, chỉ cần chờ trăng lên nước rút, liền lập tức hạ lệnh vượt qua sông Trường Giang, bọn hắn sẽ từ phía bắc đánh úp tới Thần Liệt sơn cùng quân ta hai mặt giáp công, một người cũng không để cho chạy thoát.”

Thái tử thần sắc bất hảo, cau mày nói: “ Hi vọng rằng hắn sẽ không nuốt lời, nếu không cuộc chiến hôm nay sẽ có rất nhiều biến số.”

Đúng lúc này chỉ nghe trên núi truyền đến những tiếng trống rung trời, ngay sau đó một đạo quân hàng vạn người nhất tề đồng thanh hò hét, tựa như thiên lôi oanh đỉnh khiến cho đầu óc choáng váng mơ màng.

Thái tử cùng Phạm Thụy trong lòng rung lên, vội vàng bước ra khỏi quân trường ngưng mắt nhìn lên phía trên đỉnh núi, chỉ thấy khắp nơi đều là một màu xám của bóng người, như trường giang đại hải cuộn cuộn cuốn tới. Quân tiên phong của thái tử tại sườn núi liền chết mà tiến công, nhưng thực lực song phương quá mức chênh lệch về nhân số cho nên rất nhanh tư quân của thái tử liền bị cổ hồng thủy này bao phủ và nhấn chìm, ngay cả bọt sóng cũng đều chưa từng gợn lên nửa điểm tăm hơi.

Nhất thời sắc mặt của Phạm Thụy xám xịt giống như tro tàn, lẩm bẩm nói: “ Quả nhiên có viện quân, hoàng thượng quả nhiên sớm đã có chuẩn bị.”

Thái tử thân mình run nhè nhẹ, tái mặt cắn răng nói: “ Bất quá chỉ hơn mấy vạn nhân mã mà thôi, đừng quên chúng ta còn có năm vạn nhân mã của Sài Mộng Sơn chuẩn bị hiệp trợ, đến lúc đó hai quân hợp nhất, trước sau giáp công, mặc dù bọn hắc có mười vạn nhân mã cũng không thể trốn thoát được khỏi bàn tay của Cô vương!”

“ Truyền lệnh toàn quân lui lại phòng ngự, ngăn cản viện quân trên đỉnh núi, kiên trì đợi Sài Mộng Sơn biên quân đến hiệp trợ, nếu như có người nào thoái chí, trảm ngay tại đương trường.” Thái tử cắn răng, hạ quân lệnh chắc nịch như đinh đóng cột.

Phạm Thụy tâm tư sớm đã như rơi vào vực sâu không đáy, môi ngáp ngừng, há miệng thở dốc nhưng chưa nói cái gì. Hiện giờ đang trong thời khắc mấu chốt, hắc không dám tiếp tục phá vỡ kì vọng của thái tử.

Hoàng thượng đã bố trí mai phục tại trên đỉnh Thần Liệt sơn, chẳng lẽ hắc sẽ không có nhằm vào Sài Mộng Sơn mà điều binh bố trận? Thái tử một lòng trông ngóng năm vạn biên quân, nhưng đến tột cùng thì bọn họ có thể tới được chân núi Thần Liệt này hay không?

Thái tử nghiêng đầu nhìn sang bên cạnh, khoe miệng lộ ra một tia cười lạnh. Phụ hoàng, người có phục binh chẳng lẽ ta thì không có hay sao? Ngay cả hôm nay Sài Mộng Sơn đã bị người phục kích, người cũng chạy không thoát khỏi vận mệnh tử vong, ngôi vị hoàng đế này hôm nay nhất định phải thuộc về ta, bất luận kẻ nào đều không thể ngăn cản được!

Kinh thành, trên thành lầu phía bắc.

Phương Tranh đang lạnh lùng nhìn chằm chằm vào sắc mặt xám như tro tàn của Tần Trọng, “ Tần tướng quân, bốn phận làm thần tử, chắc cũng không cần ta phải dạy người nên làm như thế nào! Người tự mình lựa chọn nhưng chớ quên sinh tử của năm vạn tướng sĩ Thành Vệ quân đồng thời còn có sinh tử của người nhà bọn họ, đều đang trông chờ vào quyết định của người.” Phương Tranh thanh âm lạnh lùng nói.

“ Ta.... Ta không biết.” Tần Trọng đôi môi không ngừng run rẩy, biểu tình ảm đạm thất sắc.

Phương Tranh thở dài nói tiếp: “ Được rồi, ta cũng không bức người, hi vọng thời điểm thái tử bại binh lui về kinh thành cố thủ, Tần tướng quân sẽ có một cái lựa chọn chính xác!”

289. Chương 272: Binh Vây Thần Liệt Sơn (2)

Tần Trọng ngăn người, trong mắt hiện lên một tia sợ hãi.

Phương Tranh nhìn hắc gật đầu quả quyết, nghiêm nghị nói: “ Nếu thái tử manh nha khởi binh tạo phản, tất sẽ bại! Tần tướng quân tự lo thu xếp ổn thỏa đi, hiện tại ta muốn làm một việc, hi vọng người sẽ không ngăn cản ta.”

Phương Tranh nói dứt lời, tức thì quay người lại hướng đài canh gác nhìn đám quân sĩ gác cổng thành, nhếch miệng quát: “ Người đâu! Nổi trống! Lệnh cho toàn bộ những người từ thiên tướng trở lên, toàn bộ đến bắc thành lầu chờ nghe lệnh, sau ba hồi trống nếu người nào chưa tới, trảm!”

Rất nhanh dưới cổng thành vang lên tiếng trống đinh tai nhức óc, “ Tùng tùng tùng” Tiếng vang phảng phất như muốn đập thẳng vào Hệ thống cảm nói bậy ngược của chư vị tướng lĩnh, khiến cho người ta không tự chủ được mà phải rung mình một cái.

Phần nhiều cấp tướng lĩnh trong Thành Vệ quân đều đã bị thái tử mua chuộc, cho nên đối với Phương Tranh thường nảy sinh tâm lý chống đối, nhưng dù sao trên danh nghĩa Phương Tranh cũng là chủ tướng của Thành Vệ quân, chủ tướng triệu tập lãnh tướng thủ hạ đến nghị sự, ai dám không nghe theo? Trước đó vài ngày phó tướng Thẩm Tín chính là một tấm gương tốt cho mọi người noi theo, Phương Tranh trầm Thẩm Tín để lập uy, việc này cũng chính là điều mà sâu trong thâm tâm của chư tướng vẫn luôn luôn cố kị.

Rất nhanh các tướng lĩnh đã có mặt tại bắc thành lầu, thành lầu tạm thời đã biến thành quân trường của đại tướng quân. Đứng canh giữ ở cửa cùng hộ vệ bên người Phương Tranh, tất cả đều là người của cấm quân hoàng cung, phụng mệnh hoàng thượng bảo hộ an toàn cho hắn.

Chư tướng lĩnh bất động thành sắc hoặc thần nhiên hoặc cười lạnh, chen nhau đi vào trong thành lầu.

Bên trong thành lầu, Phương Tranh thân mặc khôi giáp lưng đeo kim đao ngồi ở trên ghế chủ tướng, bên cạnh hắn có hơn mười gã thị vệ, đám thị vệ tay đề bội kiếm bên hông, thần tình lạnh lùng nhìn chư tướng đang nói đùa nhau đi vào, một cỗ sát khí khủng bố dần dần lan tràn bên trong thành lầu.

Tần Trọng ngồi ở phía bên tay phải của Phương Tranh, mặt mày tái nhợt, bộ dạng tang thương không nói được nên lời, nhìn cũng chưa từng nhìn một lần các chư tướng đang theo thứ tự bước vào.

Hoàn tất công tác điểm danh tướng lĩnh, mọi người đều có mặt đông đủ. Phương Tranh nhẹ nhàng cười, sau đó đứng dậy trong nháy mắt biểu tình trở nên âm trầm nhìn chư tướng lạnh lùng nói: “ Hôm nay bốn tướng cho gọi mọi người tới đây là muốn hạ một đạo quân lệnh, từ thời khắc này trở đi toàn thành giới nghiêm, cổng thành hoàn toàn bế môn, bất luận kẻ nào cũng không được phép ra vào. Binh sĩ Thành Vệ quân chia làm nhiều tốp đi tuần tra quanh thành, lệnh cho phủ doãn Kim Lăng phủ tức tốc phái bộ khoái nha dịch phối hợp với binh sĩ duy trì trật tự trị an bên trong thành, cũng dán bố cáo chiêu an, chớ khiến cho dân chúng trong kinh thành lâm vào hoảng loạn.”

“ Cái gì? Toàn thành giới nghiêm?” Một gã phó tướng tên là Đặng Tường bật người đứng thẳng dậy, giận dữ trừng mắt nhìn Phương Tranh, lớn tiếng phản đối: “ Phương tướng quân, ngài đây là ý gì? Như thế nào lại bế môn cổng thành? Mệnh lệnh này ngài do đâu mà có?”

Phương Tranh nghe được hai con mắt sáng ngời, biểu tình gian manh lộ ra thêm vài phần cao hứng, cười nói: “ Vị tướng quân này không đồng ý với quyết định của bốn tướng quân ư? Thật tốt quá, mau đến, đem quan điểm của người nói cho mọi người một chút, tại sao lại không đồng ý và người có cảm tưởng gì, hoặc là người nghi ngờ trên người của bốn tướng quân có điểm nào bất ổn, nói nói, tất cả đều nói hết nha, nói thoải mái, àn, bốn tướng cũng không phải là người không biết giảng giải chuyện đạo lý, tin tưởng rằng mọi người nhất định cũng cảm nhận được, đúng không?”

Nhìn biểu tình tươi cười hiền hòa trên gương mặt Phương Tranh giống được như thiên quan tứ phúc, chư vị tướng lĩnh trong lòng dâng lên một cỗ hàn ý đâm thấu đến tận xương tủy. Trước đó vài hôm, hắn ở trên giáo trường trầm Thẩm Tín lập uy lúc đó chẳng phải biểu tình trên mặt cũng nhoẻn miệng cười gian manh như thế này hay sao?

Đặng Tường không tự chủ được mà lùi lại một bước, nụ cười của Phương Tranh khiến cho hắn phi thường bất an, loại cảm giác này ngày càng mãnh liệt. Hiện tại hắn cảm nhận được nơi cổ của mình bỗng nhiên lạnh lẽo, tựa hồ như chiếc đầu trên cổ của mình tùy thời đều có khả năng bị tước đoạt đi, lăn lông lốc trên mặt đất giống như cái đầu của đồng chí Thẩm Tín.

Nhưng hơi nghiêng đầu nhìn thoáng qua ô cửa sổ thành lầu xuyên thấu xuống bên dưới, chứng kiến binh sĩ tầng tầng lớp lớp đang chỉnh tề đội ngũ thì trong lòng của Đặng Tường lại khôi phục được vài phần bình tĩnh, ta có nhiều thuộc hạ như vậy, mười nhóm quân sĩ canh gác ở bên dưới tường thành, chỉ cần ta ra lệnh một tiếng, bọn hắn liền tấn công lên. Hiện tại, tiểu tử họ Phương này có lá gan dám giết ta hay sao?

Nghĩ tới đây, Đặng Tường không khỏi cười lạnh một tiếng, dựng thẳng sống lưng lên thanh âm lạnh lùng nói: “ Phương tướng quân đừng chụp mũ cho tại hạ cái tội danh như thế, ta là phó tướng Thành Vệ quan tự nhiên phải có trách nhiệm. Nhưng là dựa theo pháp lệnh của Hoa triều chúng ta, trừ phi do hoàng thượng tự mình hạ chỉ, hoặc là quân dịch công thành, nếu không cho dù bất cứ thời điểm nào cổng thành cũng không được phép bế môn giới nghiêm! Phương tướng quân vốn thuộc hàng trọng thần trong triều, ngay cả điều luật này cũng không biết hay sao?”

Phương Tranh cười híp mắt nói: “Biết! Bốn tướng đương nhiên biết, nói cách khác Đặng tướng quân không hài lòng với quyết định của bốn tướng có đúng hay không?”

Đặng Tường trợn mắt lớn tiếng nói: “Đúng! Mạt tướng không đồng ý! Cử động lần này hình phạt đồng dạng với mưu phản, mạt tướng không dám tán đồng.”

Phương Tranh cao hứng liếm môi, song thủ xoa xoa vào nhau, hai còn mắt rực sáng nhìn chằm chằm vào Đặng Tường, miệng lẩm bẩm nói: “Thật tốt quá, thực sự muốn cái gì là được cái đó a! Lão tử đang lo không biết mang ai ra khai đao, gã ngu ngốc này liền đứng ra, hắc hắc, thực anh dũng a!” Ngay sau đó khuôn mặt tuấn tú của Phương Tranh trầm xuống, ác thanh nói: “Đặng Tường, ngươi dám chống lại quân lệnh của bốn tướng, phải nên biết sẽ có hậu quả như thế nào! Không nghe theo hiệu lệnh của chủ tướng, luận tội mười phần phải chém, Đặng Tường, ngươi rất anh dũng đó nga!”

Nói xong không đợi cho Đặng Tường kịp mở miệng, Phương Tranh liền quát lớn: “Người đâu! Đem Đặng Tường bắt lại, mang ra bên ngoài thành lầu làm gương cho các tướng sĩ, chém!”

Đang hạ mệnh lệnh thì có hơn mười chư tướng sĩ ở bên trong thành lầu đồng loạt đứng bật dậy, chắn ngang ở trước mặt Đặng Tường trợn mắt nhìn trừng trừng Phương Tranh, trong ánh mắt phát ra địch ý rõ ràng, tựa như một ngọn lửa bao bọc toàn thân Phương Tranh, hùng hực thiêu đốt.

“Thái độ của các người như thế là có ý tứ gì?” Phương Tranh thấy ánh mắt chư tướng đều không hàm thiện ý theo dõi hắn. Nhất thời rụt cổ, hơi có chút khẩn trương hỏi.

Chư tướng im lặng không nói chỉ dõi theo hắn miệng không ngừng cười lạnh, sau đó mọi người quàng ánh mắt về phía Tần Trọng đang cúi đầu, tựa hồ như chỉ cần hắn ra lệnh một tiếng, cả đám liền động thủ xông tới bắt Phương Tranh.

Phương Tranh con người loạn chuyển, sau khi đã quan sát rõ ràng tình huống chung quanh, cả người không khỏi run run, kinh hãi nói: “Các người cấu kết mưu phản?”

Đám thị vệ bên cạnh Phương Tranh tức thì tuốt binh khí ra khỏi vỏ, đồng tác đồng loạt chỉ thẳng mũi kiếm vào chư tướng lĩnh, đồng thời phân biệt bốn phía chung quanh đem Phương Tranh vây vào giữa, nghiêm mật bảo vệ an toàn cho hắn. Nhất thời bầu không khí bên trong thành lầu trở nên khẩn trương, song phương đang giương cung bạt kiếm hai mắt gườm nhau, tràn ngập mùi thuốc súng.

Tần Trọng ngẩng đầu nhìn thoảng qua chư tướng lĩnh, lại quay sang quan sát Phương Tranh thần tình đang kinh hoảng, há miệng thở dốc một hơi, rốt cuộc im lặng không nói, trầm mặc cúi đầu.

“Các người đã nghĩ thông suốt chưa? Hành động rồi sau này cũng đừng hối hận nha.....” Phương Tranh đảo mắt một vòng, nỗ lực đe dọa nói.

“Hừ! Nào có loại chủ tướng bạo ngược như ngươi, chúng ta làm phản thì có gì sai?” Một gã thiên tướng mở miệng hừ lạnh nói.

Phương Tranh lắc đầu thở dài: “Rốt cuộc các người đang dần dần đặt chân lên con đường phạm tội, càng đi sẽ càng xa, càng chẳng thể nào mà quay đầu trở lại, nên suy nghĩ thật kĩ trước khi manh động a!”

Ngay sau đó bỗng nhiên Phương Tranh nhìn mọi người mỉm cười, bất thành linh trầm giọng quát: “Ôn Sâm, phát tín hiệu, đem bọn họ bao vây lại!”

Ôn Sâm đứng bên cạnh nghe được liền vung tay lên, chỉ nghe “phanh” một tiếng nổ thật lớn, Phương Tranh sợ hãi tới mức hai chân mềm nhũn luống cuống chui xuống dưới gầm bàn của chiếc bàn duy nhất bên trong thành lầu.

Nhưng liền lúc này tình huống bên trong thành lầu cũng đã bắt đầu phát sinh biến hóa.

Chỉ thấy bên ngoài cửa sổ, trên tường thành, thậm chí ngay cả trên xà ngang mái nhà đã xuất hiện vô số nhân ảnh, bọn họ mặc một bộ trang phục đồng nhất màu đen, còn có người mang phục sức cấm quân thị vệ. Đám tướng lĩnh trong thành lầu chưa kịp phản ứng, những người này trong chớp mắt đã đem chung quanh thành lầu bao vây lại, ngay sau đó những người này chia thành từng tốp năm người, đồng loạt phóng lên hướng mười vị tướng lĩnh phản nghịch mà giao thủ.

Chư tướng phản nghịch nguyên bản cũng tinh thông võ nghệ, nhưng có thể sở trường lớn nhất của bọn hần vẫn chính là điều binh bố trận, về phương diện đối chiêu đương nhiên không thể so bì được cùng Ảnh Tử và cao thủ cấm quân đại nội. Huống chi nhiều cao thủ đang vây công một người, bởi thế cho nên không quá mấy hiệp, đám tướng lĩnh phản nghịch này đều bị chế ngự, Ảnh Tử cùng đám cấm quân thị vệ cũng không dám khinh thường dùng dây thừng đem bọn họ trói lại.

Nguyên bản trường phản loạn còn chưa kịp triển khai, đã bị nhóm Ảnh Tử và cao thủ cấm quân thị vệ giải trừ ngay lập tức.

Dưới tường thành, đám binh sĩ của Thành Vệ quân bị tiếng nổ bên trong thành lâu làm cho kinh động, mọi người sôi nổi kinh nghi bất định ngửa đầu nhìn hướng lên phía thành lâu, trong quân đội thoáng chốc bắt đầu có chút xôn xao, đám thuộc hạ tâm phúc của nhóm tướng lĩnh chứng kiến tình huống tựa hồ như đang bất ổn, liền cũng rục rịch ý đồ muốn cứu doanh tướng của bọn họ.

Tần Trọng nhìn đám tướng lĩnh bị trói thành một đoàn, biểu tình trên mặt tràn đầy vẻ kinh hoảng cùng không dám tin, miệng tự lẩm bẩm nói: “ Nguyên lai người sớm đã có chuẩn bị, nguyên lai người sớm đã có dự mưu...”

Quay đầu nhìn lại tìm Phương Tranh, đã thấy hắn đang chạy dọc theo tường thành, nghiêng rằng nghiêng lợi đuổi giết Ôn Sâm, vừa truy sát còn vừa mắng chửi: “ Con mẹ ngươi Ôn Sâm! Lão tử kêu ngươi phát tín hiệu, ngươi lại nã pháo hù dọa lão tử, ngươi có mưu đồ gì? Muốn hù chết lão tử để cướp vị trí đầu lĩnh của ta có phải hay không? Đừng hòng!”

“ Đại nhân tha mạng! Thành lâu chính là một gian phòng a! Tiễn lệnh phóng như thế nào được nha, chỉ có thể nã pháo trận mà thôi...” Ôn Sâm bị thương kêu rên thảm thiết, nhưng miệng vẫn không quên biện giải.

“ Uy? Còn dám mạnh miệng già mồm cãi láo? Phản rồi phản rồi! Xem phi cước!”

Phốc xích!

Tần Trọng ánh mắt ngây dại, mồ hôi lạnh từ trên huyết thái dương không ngừng chảy xuống.

Lại nhìn đám thị vệ cùng Ảnh Tử thuộc hạ của Phương Tranh, bọn hần mặt mày cũng đen thui, thức thời xoay người coi như không nhìn thấy chuyện gì cả, tùy tiện để cho Phương đại nhân phát hỏa uy.

Sau khi đuổi giết một hồi, Phương Tranh thỏa mãn trở lại thành lâu, phía sau lưng là Ôn Sâm mặt mũi bầm dập, khắp khiêng bám sát theo.

Chứng kiến biểu tình hoảng sợ của đám tướng lĩnh đang bị trói, bỗng nhiên tâm tình của Phương Tranh lại khoan khoái, ngửa mặt lên trời cười dài ba tiếng, tiếp theo chậm rãi thu lại diễn cảm, lớn tiếng phụng phịu nói: “ Hiện tại ta tuyên bố, các người đều là con tin của lão tử! Mau chóng báo tin cho người nhà của các người giao tiền chuộc, nếu quá mười hai canh giờ, lão tử liền giết con tin!”

Dứt lời Phương Tranh đắc chí cười thêm vài tiếng, sau đó quay đầu lại quát lớn: “ Nổi trống lên! Mệnh lệnh cho quân sĩ tập hợp thành hàng ngũ chỉnh tề, bốn tướng quân muốn đánh cướp! Uy, nói nhầm rồi, là bốn tướng quân có lời muốn nói!”

290. Chương 273: Đoạt Quyền, Phản Công (1+2)

Lúc này, mấy vạn binh sĩ thành vệ quân đang rậm rạp tập trung ở giữa Ứng thành, thần sắc khi thì kinh hãi khi thì phần nộ nhìn chằm chằm Phương đại tướng quân đang chống kiếm đứng thẳng trên thành lâu.

Phản ứng của bọn họ nằm trong dự liệu của Phương Tranh, dù sao đám tướng lĩnh mới bị bắt kia đã hoạt động nhiều năm trong thành vệ quân, thủ hạ khảng định sẽ có một nhóm tướng sĩ trung tâm với bọn họ. Ở trong một chi quân đội, các tướng lĩnh nuôi dưỡng thân tín là một chuyện rất bình thường, chiến tranh sẽ có người chết, làm một gã tướng lĩnh hợp cách, nếu không có thủ đoạn khổng chế thuộc hạ, nếu không có thân tín giúp đỡ tạo thế, rất khó tướng tượng tên tướng lĩnh kia ra chiến trường, có thể bị binh sĩ đẩy ra phía trước ngăn đao ngăn tên hay không.

Nhưng hiện tại đối với Phương Tranh mà nói đã không còn trọng yếu, dù thân tín của các tướng lĩnh có nhiều hơn, nhưng đầu nhĩ của bọn họ nằm trong tay hắn, bất tặc trước tiên phải bắt kẻ cầm đầu, trí tuệ của người xưa, một châm thấy máu vạch rõ phương pháp chính xác nhất để xử lý loại chuyện này.

Hiện tại Phương Tranh rất may mắn, xem ra phương pháp này hắn dùng được rồi.

Đứng trên thành lâu, bao quát nhìn được rõ toàn bộ biểu tình của binh sĩ trong Ứng thành, Phương Tranh không khỏi mọc lên một loại cảm giác đặc ý phong cảnh.

Hôm nay việc này phải bảo Ôn Sâm ghi nhớ mỗi câu mỗi chữ, tương lai ở trên gia phả của Phương gia viết lại, bên trên ghi chép công huân hiển hách của Phương đại tướng quân, để lại cho Phương gia hậu nhân ngày lễ ngày tết cúng bái ước mơ, không ngừng nhớ lại.

Nghĩ đến liền làm, đó là một thói quen tốt.

“ Ai, ai, ai! Lão Ôn.” Phương Tranh xoay mặt hướng các tướng sĩ, gương mặt nghiêm túc, nhẹ giọng kêu.

Ôn Sâm còn đang đắc chí chuyện hôm nay hiệp trợ Phương đại nhân vì triều đình lập được đại công, đang đứng ở bên cạnh Phương Tranh đang tính toán hoàng thượng và Phương đại nhân sẽ ban cho hắn thứ gì, nghe vậy bật người xoay đầu, lộ ra dáng tươi cười lấy lòng nói: “ Đại nhân có gì phân phó?”

Phương Tranh trầm ngâm một chút sau đó nói: “ Người đi lấy bút, đem công tích vĩ đại của bốn quan ghi lại, nhớ kỹ bút tích phải tinh tế. Không chỉ ghi rõ thời gian nhân vật địa điểm, còn phải trau chuốt từng tình tiết. Trước tiên miêu tả một chút địch nhân hung tàn khó đấu cỡ nào, sau đó quan trọng là diễn tả hôm nay bốn quan làm sao thu thập đám địch nhân hung tàn này, không đánh mà thắng, không chiến mà khuất phục được người, ai nha! Lão tử thật sự là quá tài ba! Ngây ra làm chi? Mau đi viết đi!”

Ôn Sâm hai mắt đăm đăm, hơi giật mình nói: “ Viết...viết cái gì? Viết như thế nào?”

Phương Tranh hờn giận nói: “ Vậy còn cần ta dạy? Bình thường người võ mông ngựa không phải võ rất lưu loát hay sao? Đem những lời võ mông ngựa động bên mép biến thành văn tự là được, khái, dường như cũng không tốt lắm, chiêu võ mông ngựa của người có hoa không quả, mặc dù gãi trúng chỗ ngứa, thế nhưng lực đạo lại thiếu, người cứ viết như vậy: Phương đại nhân vì không chế địch nhân, không để cho họ lĩnh binh tác loạn, cố ý đơn thân mạo hiểm, thâm nhập ổ địch, sau đó bàn tay trần, một người đánh hơn trăm người, cuối cùng xuất ra một chiêu Vạn Phật Triều Tông đã thất truyền từ lâu trong giang hồ, rốt cục đánh cho toàn bộ địch nhân nằm úp sấp, vì triều đình lập công, vì hoàng thượng giải ưu, vĩ đại, Phương đại nhân! Hùng tráng, Phương đại nhân! Được rồi, xuống phía dưới viết đi.”

Ôn Sâm run run môi, nước mắt đảo quanh trong viền mắt, thương cảm không gì sánh được nhìn Phương Tranh, lúng ta lúng túng nói: “ Vậy...vậy còn chúng ta?”

Phương Tranh ngẩn người: “ Các người cái gì?”

Ôn Sâm lau nước mắt, vẻ mặt cầu xin nói: “ Đại nhân, một mình ngài đánh hơn trăm người, còn dùng Vạn Phật Triều Tông thu thập địch nhân, còn chúng ta thì làm gì?”

Lúc này Phương Tranh mới hiểu rõ ý tứ của hắn, vậy là hắn cho rằng lão tử đoạt hết công lao của bọn họ, mẹ nó, hiện tại lão tử sợ nhất là hoàng thượng lại tiếp tục thăng quan cho ta đây, sao lại chạy đi giành công lao với các người làm chi?

“ Hèn chi thấy hình dáng người không chút tiền đồ!” Phương Tranh đối với bụng dạ hẹp hòi của Ôn Sâm cười nhạt: “ Đây là sách hồi ức của ta, cấp chính mình giữ lại, tương lai sẽ đưa vào Phương gia từ đường để cung phụng, cấp cho hậu nhân Phương gia dùng để khoa trường thối phồng, có liên quan gì tới các người? Tên của các người xuất hiện trong từ đường tổ tông Phương gia để làm gì chứ hả?”

Ôn Sâm nghe vậy lúc này mới hóa buồn thành vui, vui sướng hài lòng xoay người ghi lại công tích vĩ đại một mình Phương đại nhân đánh bại hơn trăm người.

Trước khi đi vẫn còn lo lắng quay đầu lại cẩn thận nói: “ Phương đại nhân, ngài thực sự chỉ là lưu lại cho chính mình? Sẽ không thăng thần xem nó là tấu chương, trực tiếp đưa cho hoàng thượng báo công chứ?”

“ Cút! Cút xa một chút!” Phương Tranh giận tím mặt.

Không đầu óc, lão tử một mình đánh bại hơn trăm người, hoàng thượng mà đọc được không những không nhớ công lao của ta, trái lại còn trị tội khi quân của ta, đừng nói thối da trâu, ta dám cấp cho hoàng thượng xem nó sao?

Lại quay đầu lại, Phương Tranh nhìn mấy vạn tướng sĩ thần tình khác nhau, trong lòng không khỏi trầm xuống một chút.

Những người này có thể để cho ta sử dụng hay không? Bọn họ có thể còn bất ngờ làm phản hay không? Thành vệ quân nếu bất ổn, trận tranh đấu này chuyện xấu rất lớn.

Vận khí dần dần, Phương Tranh đứng trên thành tường cao cao, giọng nói: “ Các tướng sĩ, các người cũng thấy, vừa rồi ta bắt mười tướng lĩnh, bởi vì bọn họ có ý đồ mưu phản!”

Lời vừa nói ra, các tướng sĩ ồ lên một trận. Không hề tin tưởng, lại có phần nộ, cũng có tức tối.

Phản ứng của các tướng sĩ rơi vào trong mắt Phương Tranh. Hắn không khỏi nhíu nhíu mày, sau đó lớn tiếng nói: “ Ta biết, bọn họ là thủ trưởng của các người, là tướng quân mà các người nguyện ý thuần phục, chỉ cần bọn họ có mệnh lệnh, các người nguyện ý nhảy vào biển lửa, thậm chí liều cả tính mạng cũng không tiếc phải không?”

Dừng một chút, Phương Tranh tiếp tục nói: “ Thế nhưng các người có nghĩ tới hay không? Các người vì sao thuần phục bọn họ? Chỉ bởi vì bọn họ là tướng quân của các người sao? Hay là bọn họ đối với các người ân trọng như núi? Bọn họ cho các người ân huệ là từ đâu tới? Ta không giảng đạo lý lớn cho các người, cái gì vì nước vì dân, vì triều đình vì xã tắc tất cả đều là lời vô nghĩa! Ta chỉ hỏi các người một câu: Mỗi ngày cơm các người ăn, mỗi tháng quân lương các người được lĩnh, là ai cho các người?”

Chỉ chỉ hơn mười tướng lĩnh sắc mặt như tro tàn bị trối chết, Phương Tranh lớn tiếng nói: “ Là bọn họ sao?”

Các tướng sĩ lặng lẽ không nói, nhưng thần sắc oán giận lại giảm đi rất nhiều.

“ Ta không nói các người cũng biết, cơm nước rượu thịt các người ăn, quân lương các người lĩnh, tất cả đều do hoàng thượng tự tay hạ chỉ, từ quốc khố phân phối đi ra. Phát tới trên tay các người! Thay lời khác mà nói, các tướng sĩ, mỗi tháng hàng năm cung cấp nuôi dưỡng các người, chính là hoàng thượng! Hoàn toàn không phải là những tướng lĩnh chó má mà các người thuần phục này! Nhưng các người biết bọn họ muốn các người làm gì không? Bọn họ muốn các người cầm lấy đao thương trong tay, đi đối phó hoàng thượng, quân phụ của các người, là người cung cấp lương thực cho các người, cung cấp cho các người mặc, phát bạc cho các người!”

Chậm rãi quét mắt nhìn các tướng sĩ, ánh mắt Phương Tranh lộ ra hung quang dữ dằn, chỉ vào các tướng sĩ tàn bạo nói: “ Dưỡng con chó còn có thể giữ nhà hộ chủ, hoàng thượng dưỡng các người dùng làm gì? Quay lại đầu thương đối phó với chính ngài hay sao? Hoàng thượng lẽ nào nuôi dưỡng hơn năm vạn kẻ vô ơn? Các người tự vỗ ngực hỏi chính mình, nhân tâm đều là huyết nhục, các người làm ra được việc này sao? Sớm biết như vậy, hoàng thượng còn không bằng nuôi dưỡng năm vạn con chó! Bởi vì loài chó so với các người còn hiểu được trung tâm với ai, còn hơn là loại người cả chuyện vong ân phụ nghĩa ngay cả chó cũng không bằng!”

Lời vừa nói ra, các tướng sĩ lại một trận ồ lên. Về oán giận trên mặt đều biến mất không gặp, còn lại chỉ là không cam lòng và hổ thẹn.

Đúng vậy, hoàng thượng nhiều năm dùng bạc trong quốc khố nuôi dưỡng bọn họ, lẽ nào hiện tại chúng ta bởi vì thuần phục những tướng lĩnh có ý đồ mưu phản này, mà giờ đao thương trong tay đối phó hoàng thượng sao? Làm như vậy có khác gì súc sinh? Tướng quân nói đúng, hoàng thượng nuôi dưỡng con chó còn trung tâm hơn chúng ta a!

Sắc mặt các tướng sĩ đều có tỉnh ngộ, thần tình rốt cục dần dần bình tĩnh.

Đại trượng phu có việc nên làm, có việc không nên làm, đều là hán tử có tâm huyết, chuyện vong ân phụ nghĩa vô luận như thế nào cũng không thể làm.

Phương Tranh thờ ơ lạnh nhạt nói tiếp: “ Bốn tướng quân được hoàng thượng hạ chỉ, Bộ Binh gọi công văn đi nhậm chức chủ tướng thành vệ quân, hôm nay ngay trước mặt các ngươi, sẽ đem hơn mười tướng lĩnh này chém đầu ngay tại chỗ! Các ngươi nếu có ai không phục, nếu có ai còn muốn theo bọn họ đi trên con đường đen tối, cứ phóng ngựa tới! Bốn tướng quân đứng ở chỗ này, muốn nhìn xem các ngươi ai có thể làm ra chuyện so với súc sinh cũng không bằng! Người đâu!”

Thị vệ phía sau đứng ra hơn mười người, ôm quyền lên tiếng trả lời.

Phương Tranh lạnh lùng quét mắt nhìn các tướng lĩnh đang gục đầu ủ rũ, sau đó quát to: “ Đem bọn họ đưa tới trước mặt các tướng sĩ, tất cả đều chém! Hại nước hại dân, thứ vong ân phụ nghĩa, giết chết không tha!”

Đám thị vệ lớn tiếng lĩnh mệnh, sau đó hai người liền áp một gã tướng lĩnh, lôi kéo đến ngay trên sân rộng Ứng thành, đè bọn họ quỳ trên mặt đất, mặt hướng mấy vạn thành vệ quân tướng sĩ, sau đó chờ đợi mệnh lệnh của Phương Tranh.

Lúc này một trận gió lớn thổi qua sân rộng, bụi bặm bám theo bay đầy trời, toàn bộ sân rộng thoáng chốc bị bụi bặm bao phủ. Tiếng gió thổi rền vang vô hình tăng thêm một cỗ tức sát tiêu điều đến tận trời xanh, làm cho mấy vạn tướng sĩ không khỏi sinh lòng kính sợ.

“ Chém!”

Hung quang trong mắt Phương Tranh chợt lóe, lớn tiếng hạ lệnh.

Ánh đao sáng như tuyết xẹt qua, trong chớp mắt, hơn mười đầu lâu rơi vào bụi bặm, khoe mắt nứt ra ngã nhào ngay trước mặt các tướng sĩ. Hơn mười chiếc cổ phun máu không cam lòng co quắp vài cái, rồi cục mềm nhũn ngã quỵ trên sân rộng tràn đầy bụi bặm kia. Máu tươi. Dần dần lan rộng quanh các thi thể, lại rất nhanh bị hút vào mặt đất, chỗ hành hình nhất thời biến thành một màu đỏ tươi khiến kẻ khác nhìn thấy mà sợ hãi.

“ Hôm nay bốn tướng quân chém đầu hơn mười phản tướng, là muốn nói cho các tướng sĩ, quốc pháp là như thế nào, quân pháp là như thế nào, quân pháp nghiêm, quốc pháp càng nghiêm, dục mưu đồ gây rối tạo phản oán ngôi, chính là hạ tràng của bọn họ!”

“ Hiện tại, bốn tướng quân hạ xuống một đạo quân lệnh lần nữa, lập tức đóng kín bốn cửa thành, bất luận là kẻ nào cũng không được ra vào. Theo pháp lệnh trong thời gian chiến tranh, toàn thành giới nghiêm, binh sĩ mặc giáp đi tuần đầu thành, hiệp trợ kinh thành phủ doãn giữ gìn trị an bên trong thành. Toàn bộ khí giới dùng thủ thành, bao quát đầu hỏa, tên, lôi mộc lôi thạch, bao cát...tất cả đều dời lên thành tường, tùy thời chuẩn bị chiến đấu!”

Mắt lạnh quét nhìn các tướng sĩ, Phương Tranh quát to: “ Đều nghe hiểu chưa?”

Các tướng sĩ nhìn nhau, rồi cục cùng kêu lên: “ Tuân lệnh!”

Đến tận đây, năm vạn tướng sĩ của thành vệ quân, rồi cục triệt để bị Phương Tranh vững vàng nắm vào trong tay.

Phương Tranh lạnh lùng nhìn Tần Trọng đang đứng cúi đầu bên cạnh, lại cực nhanh quay đầu, nghiêm nghị quát to: “ Đi, quay về chính lâu!”

Nói xong liền hướng chính lâu trên thành tường đi đến.

Bọn thị vệ vây quanh Phương Tranh, mọi người vừa đi vào chính lâu, chỉ thấy hai chân Phương Tranh mềm nhũn, thiếu chút nữa là ngã quỵ trên mặt đất, Ôn Sâm tay mất lạnh lẽ, vội vàng đỡ lấy hắn, Phương Tranh vừa nhắc đầu, đã thấy bọn thị vệ lại càng hoảng sợ, chỉ thấy sắc mặt hắn trắng bệch, mồ hôi lạnh ứa ra, cả người không ngừng run run, dù môi cũng trở nên xanh mét, trạng thái giống như hấp hối.

Ôn Sâm kinh hãi, vội vàng kêu lên: “ Đại nhân! Người làm sao vậy? Trúng độc sao?”

291. Chương 273: Đoạt Quyền, Phản Công (2)

“ Ôn Sâm, ghi lại, bổn quan quốc mắt coi kinh ngàn lực sĩ, trong ánh mắt căm thù của mấy vạn người, không chút do dự một mình chém giết mấy trăm tướng lĩnh phản quân. Vương bá chi khí tán ra rồi tinh rồi mù, mấy vạn tướng sĩ tất cả đều phủ phục thật sâu dưới chân lão tử.”

“....Dạ.”

Dưới chân Thần Liệt sơn.

Chiến sự đã nghiêng về một bên, thắng lợi hoàn toàn đảo hướng về bên hoàng thượng.

Thái tử đang ở trong quân trưởng, sắc mặt trở nên tái nhợt, liên tục đi qua đi lại, nhưng khuôn mặt hần vẫn trấn định lãnh tĩnh, không hề tỏ vẻ lo nghĩ vì chiến sự bất lợi.

Phạm Thụy vén màn lên bước vào trong quân trưởng, thái tử vội vàng tiến lên đón, hỏi: “ Có tin tức không? Biên quân tại Sài Mộng Sơn vì sao còn chưa tới?”

Phạm Thụy lắc đầu, than thở: “ Phái ra hơn mười nhóm thám tử, đều có đi không về, không có bất luận tin tức gì truyền lại.”

Thái tử thần tình âm trầm, thở dài nói: “ Quân đội của Sài Mộng Sơn sợ rằng cũng đã bị phụ hoàng bố trí, tiên sinh, quân ta hiện tại thương vong ra sao?”

Phạm Thụy nói: “ Năm vạn tư quân của điện hạ, hiện giờ còn không đủ ba vạn, thương vong đã quá nửa, hơn nữa...”

“ Hơn nữa cái gì?”

Phạm Thụy ngẩng đầu, nhìn khí trời mông mông âm u ngoài trướng, trầm giọng nói: “ Hơn nữa nếu không có gì bất ngờ xảy ra, hoàng thượng sẽ lập tức khởi xướng phản công chúng ta, sắc trời mau tối, tướng sĩ quân ta đã chiến đấu đẫm máu suốt một ngày đêm, đang lúc phải nghỉ ngơi, lúc này nếu chúng ta bị phản công, quân ta sợ rằng không chống được bao lâu, điện hạ, nên có dự định sớm mới được...”

Sắc mặt thái tử càng thêm tái nhợt, nghe vậy cô đơn cười: “ Dự định? Cô vương đã đi tới bước này, còn có thể có tính toán gì? Đầu hàng, hay chạy trốn?”

Phạm Thụy khom người nói: “ Điện hạ, cuộc chiến hôm nay, kỳ thực đã rơi vào kế hoạch của hoàng thượng từ lâu. Dùng cố tình đánh vô tâm, còn chưa khai chiến chúng ta đã bị rơi vào hạ phong, càng đừng nói đến Long Vũ quân cùng Long Tương quân hai bên tổng cộng có hơn mười vạn người, binh lực hơn chúng ta gấp đôi, hơn nữa bọn họ ở trên cao nhìn xuống, chiếm địa lợi, trời giáng mưa to, đường núi lầy lội, bất lợi cho quân ta công núi. Chúng ta lại mất cả thiên thời, biên quân của Sài Mộng Sơn còn chậm chạp không tới, tất là đã có biến cố bên trong. Điện hạ, cuộc chiến này đối với chúng ta mà nói đã phi thường bất lợi, nếu lúc này điện hạ thu tay lại, lĩnh đại quân vượt Trường Giang, hành quân tới phương bắc hội tụ cùng Sài Mộng Sơn tại U Châu, tương lai củng cố thêm thực lực thì mới có cơ hội cướp lại thiên hạ.”

“ Đừng nói nữa! Tiên sinh, Cô vương nghĩ đến ngôi vị hoàng đế kia nghĩ không biết bao nhiêu năm, bao nhiêu năm nay không giây phút nào Cô vương không vượt qua trong sự dày vò, Cô vương sẽ không thể tiếp tục vượt qua thêm nhiều năm nữa, thậm chí là vài năm! Cô vương không muốn làm như vậy! Nếu cuộc chiến này Cô vương bại, sẽ tình nguyện chết đi!” Thái tử quơ cánh tay, có vẻ điên cuồng như bệnh tâm thần cắt đứt lời Phạm Thụy nói.

Sắc mặt Phạm Thụy trắng nhợt, thở dài một tiếng, rốt cục không nói gì nữa.

Thái tử áy náy liếc mắt nhìn Phạm Thụy, bỗng cười nói: “ Tiên sinh cứ yên tâm, chúng ta còn có cơ hội, hơn nữa...”

Thái tử chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt nhìn chăm chú vào cây đuốc vừa thắp sáng trong quân trướng, ánh lửa nhảy lên, thần sắc của thái tử cũng trở nên kín như bưng.

“ Hơn nữa, đó là một cơ hội tuyệt hảo một đao có thể dồn địch vào chỗ chết.”

Tư Tư ngồi trong góc của quân trưởng, thân thể mảnh mai bỗng nhiên nhẹ nhàng run lên một chút.

Bên ngoài quân trường, bỗng nhiên truyền đến tiếng hét hò như núi lở đất rung.

Thái tử và Phạm Thụy nhìn nhau, trong mắt đều có vẻ hoảng loạn và e ngại.

Hoàng thượng phản công, rốt cục bắt đầu rồi.

Nơi sườn núi Thần Liệt sơn.

Ở đây đã biến thành trận địa trọng yếu cho hai bên tranh đoạt, bởi vì ở sườn núi có một khối đất trống tương đối trống trải, có lợi cho tiến công hoặc phòng thủ, cho nên trận địa này đối với hai bên mà nói, vô cùng trọng yếu. Do tác chiến nơi núi rừng, hai bên đều là bộ binh, tay cầm trường mâu và đao kiếm được đặc chế giống nhau, lui tới kịch liệt chém giết, máu tươi và những chân tay bị chém đứt tùy ý liền có thể thấy được, trong rừng cây rậm rạp cách sườn núi không xa, thỉnh thoảng còn bay ra một mùi tên bắn lên, không mang theo một tia thương hại, trong nháy mắt liền cướp đi sinh mạng của địch nhân.

Giết người nơi hoang dã, máu chảy thành sông. Phương viên sườn núi hơn mười trượng, cờ xí rách nát, những thi thể không trọn vẹn, mùi máu tanh làm kẻ khác buồn nôn, các loại cảnh tượng kết hợp lại, tựa như nhân gian địa ngục, kinh khủng thê thảm cực kỳ.

Cả người Phùng Cừu Đao đầm máu, áo giáp đã in hẳn nhiều vết đao kiếm, tổn hại không còn hình dạng. Gương mặt hắn cũng máu me nhầy nhụa, phân không rõ là máu của hắn hay là máu trên người địch nhân.

Cánh tay cuộn lại, trường kiếm đã cấp tốc đâm vào bụng một phản quân, ngay sau đó hắn bắt người buông tay, một cú lặn tròn trên mặt đất nhật lên một thanh trường đao, ánh đao hỗn loạn cùng máu tươi bắn ra. Lại một gã binh sĩ quân địch bị chém bay đầu.

Lau máu tươi trên mặt, Phùng Cừu Đao lui ra phía sau vài bước, thở hổn hển nhìn thân binh vẫn theo sát bên người hỏi: “Lệnh kỳ trên núi còn huy động không? Hoàng thượng hạ lệnh chừng nào tiến công?”

Thân binh linh trí chột tránh né, tránh khỏi một thanh trường mâu do địch nhân đâm tới, lập tức thân hình vừa chuyển, đại đao không chút lưu tình chém vào cổ địch nhân, có lẽ khí lực đã sắp hao hết, đao chỉ vào cổ phân nửa, máu tươi từ thân đao chảy xuôi ra, đỏ tươi chói mắt.

Thân binh thở một hơi hổn hển, lớn tiếng nói: “Tướng quân, trên núi cũng không chỉ lệnh, có nên phái người lên đó, xin chỉ thị của hoàng thượng hay không?”

Phùng Cừu Đao nghiêng người bỏ vào một quân địch, lắc đầu thở dốc: “Bỏ đi, hoàng thượng không phát lệnh, tự có đạo lý của ngài, chúng ta ráng thêm một lát, đoạt khối đất trống kia vào tay!”

Nói xong Phùng Cừu Đao hướng đồng đội phía sau quát to: “Các huynh đệ, nuôi quân ngàn ngày, dùng trong một giờ, hôm nay chúng ta anh dũng giết địch, đền đáp triều đình! Đoạt lại sườn núi, đuổi địch nhân xuống chân núi, để báo đáp hoàng ân!”

Mấy ngàn binh sĩ phía sau nhất thời kích động hô to: “Đuổi xuống chân núi, đền đáp hoàng ân! Đuổi xuống chân núi, đền đáp hoàng ân!”

Sau đó bọn lính liền giống như cọp sổ Hệ thống cảm nói bậy, nhanh chóng đánh tới tư quân của thái tử đã lộ vẻ kiệt lực, những nơi ánh đao thoáng hiện, đầu lâu và máu tươi của địch nhân bay lượn khắp bầu trời, làm trận địa đã giống như tu la địa ngục chất đầy những thi thể chết thật thê thảm.

Phùng Cừu Đao nhìn binh sĩ sĩ khí ngẩng cao, lại ngẩng đầu nhìn sắc trời, thần sắc không khỏi nổi lên vài phần lo nghĩ.

Sườn núi dù sao quá mức chật hẹp, hai quân đối địch lại không thể thi triển ra đội ngũ, các loại trận pháp trong binh thư cũng không cách bố trí, hai bên chỉ có thể dùng một loại trạng thái giằng co người tới ta đi liều mạng chém giết, phe mình binh lực chiếm ưu thế nhưng vốn không sao thể hiện được ra. Chỉ đợi hoàng thượng hạ lệnh phản công, đuổi phản quân của thái tử chạy xuống chân núi ngay vùng bình nguyên, khi đó khả năng chiến đấu liền có thể nắm chắc được toàn thắng.

Cẩn rằng, Phùng Cừu Đao lại nhật lên một thanh trường đao sáng chói trên mặt đất, thở dốc vài hơi, hòa hoãn tâm tình một chút, hét lớn một tiếng lại xông lên, anh dũng giết địch.

Đúng lúc này, nghe được tiếng trống trầm muện vang rền trên đỉnh núi, ngay sau đó, bên sườn núi bộ đội của Hàn Đại Thạch bộc phát ra một trận hét hò nhưc óc đình tai, thanh âm cao vút sục sôi, thẳng trùng lên chín tầng trời.

Phùng Cừu Dao không khỏi ngầy ra một lúc, một gã thân binh chạy đến bên người hắn, hưng phấn kêu lên: “ Tướng quân, lệnh kỳ trên núi đã huy động, huy động rồi!”

Phùng Cừu Dao quay đầu ngưng mắt vừa nhìn, nhất thời vui mừng, cao giọng quát: “ Các huynh đệ, thời khắc phản công tới rồi! Chúng ta hăng hái chém giết thẳng xuống núi, tiêu diệt phản quân, lập công báo quốc!”

Thần tình bọn lính hưng phấn, cả ngày chinh chiến nhưng vào lúc này lại không hề lộ vẻ mệt mỏi, giờ cao đao thương hét lớn: “ Tiêu diệt phản quân, lập công báo quốc!”

Như núi băng biển gầm hét hò, Long Vũ và Long Tương nhị quân giống như hai con rồng thật lớn không gì có thể ngăn trở, tại đường núi cuộn cuộn xông thẳng, một đường tràn xuống chân núi, nhanh chóng đẩy mạnh. Ven đường gặp mấy phản quân đang hồn phi phách tán trốn tránh, hoặc dưới sự công kích hai con cự long đang tràn xuống chân núi mà tan thành mây khói, hóa thành bụi bặm lót đường cho đội quân chính nghĩa.

Trên Thiên Đàn tại đỉnh núi, hoàng thượng được Tào công công cẩn thận nâng đỡ, mắt lạnh lẽo nhìn hai đội quân như nước lũ từ sườn núi tràn xuống chân núi, phản quân liên tiếp bại lui, mắt thấy sắp sửa toàn quân tan vỡ.

Nét mặt hoàng thượng lại không hề có vẻ vui mừng, nhíu mày trầm ngâm nói: “ Lê nào thực lực của thái tử chỉ có bao nhiêu đó?”

Bộ Binh thượng thư Ngụy Thừa Đức phảng phất cũng lâm vào hoang mang, lắc đầu nói: “ Thái tử hoạt động nhiều năm, lẽ ra không thể chỉ có chút thực lực này, phản quân dưới chân núi, theo cự thần xem ra, binh lực cũng chỉ chừng năm vạn.”

Hoàng thượng lắc đầu: “ Ngụy ái khanh, người còn không biết thái tử đã lên cầu kết cùng Sài Mộng Sơn tại U Châu, tổng cộng có năm vạn binh lực, hiện tại đang hướng Thần Liệt sơn thẳng tiến.”

Ngụy Thừa Đức nghe vậy quá sợ hãi: “ Lại có việc này? Hoàng thượng! Ngài nên hạ lệnh cho quân đội quay về đề phòng, bằng không khi biên quân vượt qua Trường Giang, hướng vùng núi phía bắc tiến công, chúng ta sẽ rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm!”

Hoàng thượng chậm rãi lắc đầu cười nói: “ Ngụy ái khanh không cần lo lắng, trẫm đã biết, sao lại không làm an bài? Yên tâm đi, Phương Tranh đã đem biên quân chi viện xử lý thỏa đáng.”

Ngụy Thừa Đức ngạc nhiên: “ Phương Tranh? Hắn...hắn không phải đang phòng thủ kinh thành sao? Biên quân cách hắn xa như vậy, hắn làm sao xử lý?”

Hoàng thượng cười mà không nói, lập tức thần sắc nổi lên vài phần nghi hoặc: “ Toàn bộ thực lực của thái tử chỉ có mười vạn nhân mã? Chỉ dựa vào mười vạn nhân mã liền đi ra làm chuyện mưu nghịch, không phải quá mức hoang đường hay sao? Với tâm kế của thái tử, hẳn chắc hẳn không phải là người xung động như vậy.”

Ánh mắt hoàng thượng lại nhìn về hướng kinh thành, trong mắt tràn ngập lo nghĩ: “ Chẳng biết Phương Tranh có khống chế được thành vệ quân hay chưa, nếu năm vạn thành vệ quân cũng theo thái tử mưu phản, tình cảnh của trẫm cũng đã rất bị động rồi.”

Gió núi thổi qua, hơi có vài phần hàn ý giá lạnh.

Tào công công thấp giọng nói: “ Hoàng thượng, đã sắp vào đêm, ngài nên về viên lâu của Thiên Đàn nghỉ tạm, chớ để bị cảm lạnh.”

Hoàng thượng che miệng ho khan hai tiếng, chậm rãi gật đầu.

Quay đầu nhìn xuống chân núi, Long Vũ và Long Tương nhị quân đã hợp binh một chỗ, giống như nước Hoàng Hà vỡ đê, cuộn cuộn đánh về phía doanh địa của phản quân thái tử, khí thế to lớn như dòng thác,

không sao ngăn trở.

292. Chương 274 : Trung Phục

Cùng lúc đó, Đông Môn trấn nơi bờ bắc Trường Giang, U Châu biên quân năm vạn nhân mã đang nhanh chóng hướng bờ sông chạy đi.

Sài Mộng Sơn cười trên chiến mã, thần sắc vô cùng lo lắng, vị đại tướng lĩnh binh chinh chiến nhiều năm, sát phạt quả đoán, vui giận từ lâu không còn hiện ra trên mặt, vào lúc quyết chiến liên quan tới vinh nhục sống chết, rốt cục cũng không thể bảo trì sự trấn tĩnh ngày xưa.

Trời không chiều lòng người, mấy ngày liền mưa to không ngừng, làm năm vạn binh mã bị trở ngại phi thường lớn, đường lầy lội, thể lực của tướng sĩ khó thể chống đỡ. Dọc theo đường đi không ngừng có binh sĩ vì gặp mưa lớn mà bị bệnh, những nhân tố bất lợi này cộng lại, dẫn đến việc các tướng sĩ hành quân chậm chạp, thậm chí làm lỡ ước định lén lút trước đó với thái tử về thời gian tiến công, làm đến trễ thời cơ chiến đấu.

Sài Mộng Sơn biết phân lượng của biên quân chỉ viện trong tay hần. Ở trong cuộc chiến đấu soán vị này, năm vạn có khả năng rất cao, lại thêm vào chiến trường dưới chân Thần Liệt sơn, tác dụng sẽ không cách nào đánh giá, đáng tiếc bởi vì khí trời chết tiệt, lại làm cho hần đến bây giờ khó khăn lắm mới đến được phía bắc Trường Giang, cùng thời gian ước định tiến công đã hẹn với thái tử, cũng đã qua ba ngày.

Trên chiến trường nếu đến trễ thời cơ chiến đấu, quân đội không thể tới đúng hạn, đối với một cuộc chiến trọng yếu mà nói ý nghĩa là gì, Sài Mộng Sơn thân là lĩnh binh đại tướng so với ai khác đều rõ ràng.

Ý nghĩa của chuyện xấu! Ý nghĩa sự thất bại!

Từng có vài lần, Sài Mộng Sơn đều muốn mệnh lệnh cho các tướng sĩ quay đầu về U Châu, buông tha việc tiếp viện thái tử. Hần không muốn từ ngàn dặm xa xôi đi tới nơi, cũng chỉ là bồi thêm năm vạn binh sĩ biên quân vào chỗ chết, trở thành hòn đá kê chân cho thắng lợi của người khác.

Thế nhưng Sài Mộng Sơn vẫn nhịn xuống mà không mở miệng hạ mệnh lệnh này.

Hần và thái tử như nhau, đều đã không còn đường lui. Từ khi hần dẫn binh mã U Châu ra đi mà không có thánh chỉ của hoàng thượng, cũng không được công văn điều binh của Bình Bộ, năm vạn binh mã hướng phía nam xuất phát, trên người hần và năm vạn biên quân đều đã phủ lên dấu vết “ phản quân”, trừ phi thái tử đoạt vị thành công, thắng được trận chiến đấu này, bọn họ mới có thể từ “ phản quân” biến thành “ công thần”.

Cho nên, mặc dù đến trễ ba ngày, Sài Mộng Sơn vẫn đang mệnh lệnh binh sĩ không dừng ngựa mà chạy tới.

Hần muốn đổ một canh bạc, hần đổ thái tử có thực lực cũng đủ cường đại, đổ năm vạn tư quân của thái tử có thể chống đỡ được cho đến khi hần vượt Trường Giang, sau đó hai quân hợp một, hướng Thần Liệt sơn khởi xướng phản công.

Xưa nay sử sách lưu danh đế vương lương tướng, công tích của bọn họ, không phải có đại bộ phận đều là đánh cuộc mà ra sao?

“ Báo.....” Truyền lệnh binh trong quân trong cơn mưa cười ngựa phóng đến như bay, ở trước mặt Sài Mộng Sơn xuống ngựa quỳ xuống, hành lễ nói: “ Bẩm tướng quân, đội ngũ tiên phong của Triệu tướng quân năm ngàn kỵ binh đã đến được Đông Môn trấn, cách Trường Giang còn hai mươi dặm.”

“ Nói cho hần, không cho dừng lại, lập tức chạy tới bờ Trường Giang, thu thập thuyền cùng dân phu, lập tức qua sông, ở bờ nam liệt trận đề phòng.” Sài Mộng Sơn nhận nhậm hạ lệnh.

Truyền lệnh binh lĩnh mạng giục ngựa đi, Sài Mộng Sơn lặng lẽ thở dài một hơi.

Đã đến bên Trường Giang, hần là không còn chuyện xấu nữa đi?

Một canh giờ trôi qua.

Năm vạn biên quân đã toàn bộ đến phía bắc Trường Giang, lúc này sắc mặt Sài Mộng Sơn sầm xuống, tàn bạo trừng mắt nhìn tiên phong doanh Triệu Phàm, lửa giận trong mắt hầu như muốn đốt Triệu Phàm chết cháy.

“Thuyền đâu? Tiên phong doanh của người có năm ngàn binh mã, tìm suốt một canh giờ lại không tìm ra được một chiếc thuyền sao?”

Triệu Phàm cúi đầu, thấp giọng giải thích: “Tướng quân, mặt tướng đã toàn lực, làng chài dân phụ gần đây tìm khắp mấy lần, nhưng dù một con thuyền nhỏ đánh cá cũng không có, thực sự như gặp quỷ.”

Sài Mộng Sơn nghe vậy, trái tim dần dần trầm xuống phía dưới.

Ở phía bắc Trường Giang dân cư phải nhờ vào con sông đánh cá mà sống, không ngờ ngay cả một con thuyền cũng tìm không thấy, tình huống khác thường này làm cho hần bỗng nhiên sinh ra cảnh giác.

Lúc này một gã phó tướng đi tới trước mặt Sài Mộng Sơn, bẩm: “Tướng quân, còn có một tình huống, một canh giờ trước, mặt tướng phái ra hơn mười thám tử, đi phía trước tìm hiểu địch tình, nhưng cho đến hiện tại cũng không có một người trở về.”

Sài Mộng Sơn lộ vẻ sợ hãi cả kinh, nhìn vị trí của quân đội hiện nay, trong lòng lạnh hết nửa phần.

“Nhanh! Toàn quân xuất phát! Lui hướng bắc, lui hướng bắc!” Sài Mộng Sơn luôn luôn lãnh tĩnh hiện tại lại có chút giống bệnh tâm thần.

Trước mặt là bình nguyên mênh mông bát ngát, năm vạn nhân mã lưng dựa Trường Giang, trước mặt không có gì cản trở, nếu có quân địch xuất hiện ở chỗ này, thuận thế vây quanh bọn họ...

Sài Mộng Sơn vừa mệnh lệnh, đại quân liền di động, các tướng sĩ không để ý đã bôn ba đường sá bao ngày, vẫn kéo thân thể uể oải cấp tốc thối lui về hướng bắc.

Thế nhưng mệnh lệnh vừa phát ra của Sài Mộng Sơn cũng đã quá muộn.

Đại quân vừa động, một mũi lệnh tiễn mang theo tiếng rít vang khiến lòng người run sợ, cắt qua sự yên lặng trên bầu trời đêm.

Ngay sau đó, đông, tây, bắc ba mặt bình nguyên, trong những bụi rừng rạp rạp trùng điệp, bỗng nhiên nổi lên vô số cây đuốc, một, hai, cho đến ngàn, vạn, giống như bầu trời đầy sao, sáng quắc chói mắt.

“Trúng kế!” Sài Mộng Sơn tâm thần kinh hoàng, cảm giác rét lạnh đến tận xương, từ lòng bàn chân lan tràn đến đỉnh đầu.

Lúc này năm vạn biên quân cũng rối loạn, tình tự bất an và sợ hãi, có thể do lặn lội đường xa, thể lực lẫn sĩ khí của quân đội bỗng hạ xuống, các tướng sĩ kinh nghi bất định nhìn chằm chằm phía trước, các tướng sĩ biên quân kinh nghiệm chiến trận, lúc này đều biết mình đã trúng phải mai phục.

Hơn vạn cây đuốc lại giống như một đám đom đóm bay lượn, nhanh chóng di động về phía trước, giữa hai quân chỉ cách nhau không đủ ngàn bước.

“Đây là chi binh mã nào?” Trong mắt Sài Mộng Sơn tràn đầy tơ máu, giống như một con dã thú bị nhốt trong lao lung, bất an tê rống hết lên.

“Tướng quân, sẵn địch nhân còn chưa ổn định nơi đặt chân, không kịp bày binh bố trận, mặt tướng chờ lệnh, suất lĩnh tiên phong doanh tách ra bọn họ!” Triệu Phàm ngồi trên lưng ngựa, lớn tiếng kêu lên.

Sài Mộng Sơn chần chờ một chút, gật đầu nói: “Được, người đi, nhớ kỹ, nếu không được lập tức lui về.”

Mặc dù rơi vào vòng vây, nhưng Triệu Phàm vẫn không chút nào lưu ý, nghe vậy ha ha cười: “Tướng quân hãy xem mặt tướng lấy thủ cấp của tướng địch!”

Nói xong Triệu Phàm quay đầu lại quát to: “Tiên phong doanh, lên ngựa! Kết trận!”

Đám kỵ binh đã được huấn luyện nghe vậy động tác nhất trí xoay người sải bước nhảy lên chiến mã, bọn họ rất nhanh ở tại bờ sông kết thành một trận hình công kích thành mũi nhọn, năm ngàn nhân mã cương đạo

ra vó, trường đao sáng như tuyết trong tay lóe ra hàn quang bốn phía, cả người tản ra sát khí bức người, không nói một lời nhìn chăm chăm đội quân đang tới gần.

Trong mắt Triệu Phàm chợt quyết liệt, giơ cao trường đao, quát to: “ Các huynh đệ, tách ra đội ngũ bọn họ, xông vào lấy thủ cấp chủ tướng của họ, trở về khánh công! Xung phong!”

Nói xong Triệu Phàm thúc ngựa xông ra ngoài. Năm ngàn kỵ binh cùng kêu lên dữ dội quát lớn: “ Xông!” Sau đó liền chăm chú theo Triệu Phàm, năm ngàn nhân mã phóng tới nhưng vẫn duy trì trận hình. Giống như một mũi tên thật lớn không gì ngăn trở hướng giữa trung quân của quân địch đối diện phóng đi.

Tiếng vó ngựa giống như tiếng sấm mùa xuân cuộn cuộn, khí thế bàng bạc sắc bén, năm ngàn kỵ binh giống như một mũi tên vừa được bắn ra, mang theo một cỗ khí thế không sợ hãi và tự tin, như bao trùm trời đất hướng đội quân cách ngoài ngàn bước lao tới.

Chi quân đội đối diện nhìn thấy Triệu Phàm suất lĩnh kỵ binh xung phong liều chết lao đến, nhưng cũng không hề hoảng loạn, binh sĩ đứng phía trước là thương binh và thuần binh không chút hoang mang tách ra hai bên, để lại một khối đất trống ngay chính diện. Ngay sau đó, mấy ngàn cung tiễn binh cấp tốc bổ vào vị trí, sau đó giương cung cài tên, mũi tên chỉ xéo, ngựa mặt lên trời liền bắt đầu một vòng rồi một vòng bắn tới.

Năm ngàn binh mã của Triệu Phàm nhất thời bị kèm tỏa, không ngừng có người bị bắn rơi xuống ngựa, thẳng đến khi còn cách quân địch không tới bốn trăm bước thì trận hình tiến công do năm ngàn kỵ binh bày ra cũng đã se le không trọn vẹn, cuộc xung phong từ ngoài ngàn bước, còn chưa chính thức giao chiến cùng địch nhân, tiên phong doanh đã bị tổn hại gần ngàn nhân mã.

Triệu Phàm xông đi đầu tiên, hắn không dám quay đầu lại nhìn xung quanh, năm ngàn kỵ binh tiên phong doanh là niềm tự hào của hắn, từ trước đến nay đều là bách chiến bách thắng, ở trong biên quân tại U Châu, tiên phong doanh đều vẫn được cho rằng là một thanh đao nhọn trong tay Sài tướng quân.

Thế nhưng hôm nay lại gặp phải kinh địch, đối phương tựa hồ biết rõ phương pháp hành quân bày binh bố trận của Sài tướng quân, sớm có chuẩn bị, trường thương, tầm chắn, cung tiễn đứng phía đầu tiên, rõ ràng là nhắm vào trận pháp bày bố của kỵ binh tiên phong doanh của hắn, còn chưa đến gần, tiên phong doanh đã chết trận hơn một ngàn người, điều này đối với Triệu Phàm mà nói, thật sự là một đả kích không nhỏ. Lúc này bên tai Triệu Phàm chỉ có tiếng gió thổi vù vù, mơ hồ còn nghe được tiếng kêu thảm khi kỵ binh phía sau hắn không ngừng rơi xuống ngựa. Các huynh đệ đang bị bắn chết ở phía sau hắn, Triệu Phàm chỉ có thể gất gao cắn răng, cúi rạp thân thể trên lưng ngựa, dùng hạn độ phóng tới lớn nhất để thủ hộ chính mình.

“ Tiến lên, giết sạch bọn họ!” Trong mắt đã bị ngọn lửa cừu hận cháy đến đỏ bừng, Triệu Phàm giơ cao trường đao, ra sức hô to.

“ Xông lên!” Đám kỵ binh phía sau trừng đôi mắt đỏ như máu, cùng kêu lên hét lớn.

Lúc này cung tiễn binh trước mặt lại bỗng nhiên dừng bắn tên, bọn họ đầu vào đẩy thu hồi cung, xếp thành hàng thối lui ra sau.

Triệu Phàm xem trong mắt, trong lòng vừa thở phào nhẹ nhõm, bỗng nhiên nghe được tiếng pháo nổ vang, hai bên nổi lên những cây đuốc, dưới ánh lửa toát ra, phục binh hai bên chợt động lên, hơn vạn người hét hò, hòa thêm uy thế như sấm sét cùng tiếng vó ngựa vang rền rơi vào trong tai Triệu Phàm.

Tâm của Triệu Phàm như chìm xuống vực sâu muôn vạn trượng.

293. Chương 274 : Trung Phục (2)

U Châu tiên phong doanh, xong!

Trong tích tắc đó, kỵ binh hai bên đã va chạm vào nhau, sự va chạm cực nhanh, bắn ra lửa hoa sắt thép giao nhau, rất nhanh, mấy ngàn kỵ binh tiên phong doanh của Triệu Phàm, giống như một cảnh hoa nhập vào biển rộng vô biên, trong nháy mắt liền bị hơn vạn đội ngũ kỵ binh đối diện bao phủ hoàn toàn.

Sau nửa canh giờ, chiến đấu kịch liệt kết thúc, cơn sóng công kích đầu tiên của Sài Mộng Sơn đã toàn bại cáo chung, tiên phong doanh năm ngàn kỵ binh, bao quát ái tướng Triệu Phàm của hần ở bên trong, toàn quân bị diệt.

Thừa dịp chiến đấu kịch liệt, phục binh đối diện Sài Mộng Sơn, quân đội đã bố xong trận hình.

Trận hình giống như một cái vòng lớn, miệng vòng đối diện Sài Mộng Sơn.

Sắc mặt Sài Mộng Sơn tái nhợt, tuyệt vọng, nhưng trong lòng lại hừng khởi một cảm giác buồn cười.

Không ngờ chẳng bao lâu, mình lại biến thành một con mồi bị lọt vào trong vòng?

Đương nhiên, giờ này khắc này, hần đã không còn cười nổi nữa.

Dưới bóng đêm, cây đuốc của phục binh càng điểm càng nhiều. Đã chiếu sáng phía bắc Trường Giang giống như ban ngày. Ánh mắt Sài Mộng Sơn tùy ý đảo qua, liền đã biết rõ, phục binh ngay đối diện, binh lực tổng cộng có hơn tám vạn người, đây là chi binh mã của ai? Vì sao đối với chiến pháp bày binh bố trận của mình lại quen thuộc như vậy? Trong bốn quân bảo vệ xung quanh kinh thành, tuyệt đối không có lĩnh binh đại tướng hiểu rõ chính mình như vậy, ngoại trừ kinh thành bốn quân, còn ai vào đây?

Đáp án rất nhanh công bố.

Pháo hiệu vang lên, dưới ánh lửa sáng ngời, đối diện đi ra một con ngựa, dưới ánh mắt nhìn chăm chú của hơn mười vạn người có mặt, giống như đang lững thững trên sân vắng, chậm rãi tiêu sái đi tới trung gian giằng co giữa hai quân, hướng đối diện cao giọng cười, thanh âm hào sảng nhưng cũng không mất nho nhã: “Sài tướng quân, năm năm trước gặp nhau tại kinh thành, đã lâu không gặp.”

Sài Mộng Sơn nghe vậy mặt xám như tro tàn, thẳng đến lúc này, nghe thanh âm kia, hần đã hoàn toàn tuyệt vọng.

Là hần? Sao là hần? Hần lẽ ra phải ở biên quân, như thế nào đột nhiên lại xuất hiện ở chỗ này?

Giờ này khắc này, Sài Mộng Sơn cảm giác được một cái trông vô hình, đang trông trên đầu của hần, đang chậm rãi buộc chặt.

Tâm tình Sài Mộng Sơn kích động, giục ngựa đi ra. Đứng đối diện với vị tướng lĩnh kia, khuôn mặt hần co quắp, cắn răng ác giọng nói: “Đồng Thành, ngươi là chủ tướng biên quân Hạ Châu, lúc này xuất hiện ở đây, ý muốn như thế nào?”

Bộ đội mai phục đội quân của Sài Mộng Sơn, chính do chủ tướng Đồng Thành suất lĩnh, Hạ Châu biên quân.

Đồng Thành không chút hoang mang cười cười, hướng Sài Mộng Sơn xa xa chấp tay nói: “Bổn tướng quân ở đây chờ Mộng Sơn huynh đã lâu, thái tử mưu phản, đã bị hoàng thượng biết rõ, hiện tại đã bị rơi vào vòng vây, ân, cũng giống như tình cảnh hiện tại của Mộng Sơn huynh. Mộng Sơn huynh tiếp viện thái tử, hà cớ gì đến bây giờ mới đến?”

Sài Mộng Sơn cả kinh, vẫn chưa đáp câu hỏi của hần, trái lại hỏi: “Ngươi ra hết binh mã Hạ Châu, đến kinh thành là phụng mệnh người nào? Buông tha việc đóng quân Hạ Châu, nếu người Đột Quyết nam hạ, ngươi chịu trách nhiệm nổi sao?”

Đồng Thành nghe vậy, sắc mặt tao nhã nhất thời tối sầm, hần đang nhớ tới vị tướng quân thủ bị kinh thành cợt nhả, không hề nghiêm túc kia.

Tên kia, quả thật là một bại hoại!

Nửa tháng trước, Đồng Thành phụng theo mật chiếu của hoàng thượng, bí mật vào kinh thành, nhưng chuyện này hần cũng không gặp mặt hoàng thượng, hoàng thượng mệnh cho Phương Tranh ở ngoài đại doanh của Ảnh Tử ngoài thành thay mặt triệu kiến hần, hướng hần nhả mệnh lệnh điều binh.

“Dùng biên quân đối phó biên quân, chiêu này gọi là lấy độc trị độc, oa ha ha ha, di? Đồng tướng quân, sắc mặt của ngươi vì sao lại đen thui như thế? Thật khỏe mạnh, ha ha.” Lúc đó Phương Tranh vỗ bờ vai của hần, cười đến phi thường đáng ghét.

“ Tướng quân, cách dùng từ của người có thể chính xác một chút hay không? Hạ Châu biên quân của ta vì sao lại biến thành độc vậy?” Đồng Thành cắn răng, bắt mắt trừng mắt nhìn Phương Tranh.

“ Na...mượn đao giết người?” Phương Tranh gãi đầu, chần chờ nói.

“ Tướng quân, nếu Hạ Châu ra hết toàn quân, người Đột Quyết nhân cơ hội xâm phạm, vậy làm sao bây giờ?” Lúc đó Đồng Thành cũng hỏi ra một vấn đề y như vậy.

Phương Tranh chẳng hề để ý khoát khoát tay cười nói: “ Không quan hệ, người cứ yên tâm, người Đột Quyết tuyệt đối không dám xuôi nam, chí ít trong mấy tháng không dám.”

“ Vì sao?”

“ Ta viết mật tín cho hai vị Đột Quyết Khả Hãn, nói Hoa triều ta gần đây dự định điều động binh mã, tiến nhập thảo nguyên trợ chiến, đồng thời cũng cường điệu một chút, thái độ của Khả Hãn nào đối với chúng ta tốt một chút, chúng ta sẽ giúp người đó. Người nghĩ thời kỳ then chốt này, người Đột Quyết có ăn gan báo, dám đến đắc tội chúng ta?” Phương Tranh cười đến phi thường hàm hậu và hồn nhiên.

Đồng Thành lại quá sợ hãi: “ Lễ nào Hoa triều ta thật muốn phái đại quân giúp người Đột Quyết?”

Phương Tranh kỳ quái nhìn hắn: “ Đồng tướng quân, ta lừa dối người Đột Quyết, thế nào ngay cả người cũng bị lừa dối luôn vậy? Lão tử từ trước tới nay nói chuyện với người Đột Quyết luôn là nói dối, người chẳng lẽ không biết sao?”

“ A?” Mồ hôi lạnh của Đồng Thành toát ra, nói lắp: “ Người...người gạt Đột Quyết Khả Hãn? Hơn nữa còn gạt cả hai Khả Hãn?”

Phương Tranh phi thường vô tội nháy mắt: “ Có cái gì sai sao?”

“ Nhưng...thế nhưng như vậy không giữ chữ tín...”

Phương Tranh ngạc nhiên mở to mắt, phi thường mờ mịt hỏi: “ Tín dụng? Vật gì vậy? Đáng giá sao?”

Về mặt Đồng Thành toát mồ hôi lạnh, chấp tay bái phục: “ Tướng quân lợi hại! Hoàng thượng càng anh minh!”

Phương Tranh cũng không nhường ai ưỡn ngực, vui rạo rức nói: “ Đó là đương nhiên, Tử viết: phía sau mỗi một đại nhân thích khoe khoang, luôn luôn có một hoàng thượng càng khoe khoang hơn.”

“ Đây...đây là Tử nào viết vậy?” Đồng Thành nghĩ từ khi mình nhìn thấy Phương Tranh, mồ hôi lạnh không ngừng tuôn ra.

“ Là một người hầu trong nhà ta.”

Hai quân trước trận, Đồng Thành dùng sức phe phẩy đầu, tựa hồ muốn hất đi đoạn hồi ức không thoải mái này.

Một lát sau, hắn nhìn gương mặt tuyệt vọng của Sài Mộng Sơn, than thở: “ Mộng Sơn huynh, người ta trú đóng tại biên cương hơn mười năm, được ân thánh quyền, cùng thụ hoàng ân. Hôm nay vì sao huynh phải làm quốc tặc khiến vạn người phỉ nhổ?”

Sài Mộng Sơn cắn răng quát to: “ Đồng Thành, người không cần phải dạy ta, được làm vua thua làm giặc, như vậy mà thôi! Muốn chiến liền chiến, không cần nhiều lời vô ích!”

Nói xong Sài Mộng Sơn thúc ngựa liền đi.

Sài Mộng Sơn trở lại đội ngũ, trên lưng đã đầm mồ hôi lạnh, binh mã Hạ Châu của Đồng Thành xuất hiện ở chỗ này, ý nghĩa hoàng thượng đã sớm có bố trí, thay lời khác mà nói, thái tử, thua định rồi.

“ Tướng quân, chúng ta lao ra đi thôi!” Thuộc cấp vây quanh Sài Mộng Sơn, lo lắng lớn tiếng nói.

Sài Mộng Sơn giương mắt nhìn Hạ Châu biên quân đầy khắp núi đồi, trong mắt hiện lên thần sắc vô cùng phức tạp. Rốt cục cắn răng, gật đầu nói: “ Truyền lệnh! Chuẩn bị đột phá vòng vây!”

“ Tướng quân, đột phá vòng vây phương hướng nào?”

Sài Mộng Sơn nhìn phía trước, thê lương nói: “ U Châu, chúng ta trở về không được, thiên hạ to lớn, cũng không còn chỗ cho chúng ta dung thân, chúng ta chỉ có thể hướng về phương bắc.”

“ Phương bắc?” Chúng tướng hai mặt nhìn nhau.

“ Đúng, phương bắc! Đi phía tây đột phá vòng vây, sau đó đi vòng hướng bắc, tiến nhập thảo nguyên, người Đột Quyết đang vì giành ngôi chính thống mà giao chiến lẫn nhau, năm vạn nhân mã chúng ta nếu tiến nhập thảo nguyên, tất sẽ thành đối tượng cho hai vị Đột Quyết Khả Hãn tranh nhau mượn hơi.”

Sài Mộng Sơn lưu luyến nhìn đám thuộc hạ, bỗng nhiên than thở: “ Bỏn tướng quân xin lỗi các người, đem các người đưa vào tuyệt cảnh như vậy, lại không biết tối nay phá vòng vây, năm vạn tướng sĩ còn lại được bao nhiêu.”

“ Mặt tướng thê sồng chết đi theo tướng quân!” Các tướng lĩnh đầy cõi lòng kích động, cùng kêu lên hét lớn.

Đối diện, Hạ Châu biên quân đã nổi lên trống trận, thanh thế thật lớn hướng bọn họ tràn tới.

Sài Mộng Sơn quay đầu nhìn Trường Giang phía sau, hẩn bỗng nhiên nghĩ tới những ngày qua giống như một giấc mộng, khi đưa tay sắp va chạm vào thành công, nhưng bỗng nhiên chìm vào trong vô biên địa ngục, hẩn chợt thở dài, đã từng, hẩn cách thành công gần như vậy, gần gũi đến mức chỉ cần vượt qua con sông này, lúc đó hẩn là một công thần chỉ dưới một người mà trên vạn người. Đáng tiếc, hẩn thất bại, hiện tại hẩn phải suất lĩnh năm vạn tướng sĩ đột phá vòng vây mà đi, lo sợ không yên như chó nhà tang, tiến nhập thảo nguyên bên ngoài Hoa triều, làm dị khách nơi tha hương, hay là đời này, hẩn không còn có cơ hội bước vào Hoa triều một bước...

Thái tử điện hạ, người và phụ hoàng của người, người kém quá xa!

“ Toàn quân kết trận, đi tây, đột phá vòng vây!”

.....

Kinh thành, trong Thọ Vương phủ.

Dưới ngọn đèn tối tăm, Thọ Vương cùng phụ tá Tôn Quế của hẩn đang thấp giọng nói chuyện.

“ Điện hạ, thật không ngờ được, Phương Tranh trong vòng một ngày liền khống chế được thành vệ quân. Đường lui của thái tử đã bị triệt, lần này hẩn mưu phản, bại cục đã định rồi.” Tôn Quế xúc động than thở.

Thọ Vương cười lạnh nói: “ Tên lưu manh kia, khống chế được thành vệ quân hoàn toàn nhờ vận khí mà thôi!”

“ Hôm nay kinh thành đã loạn thành một đoàn, điện hạ, ngài có nên quyết định sớm hay không?”

Thọ Vương gật đầu nói: “ Không sai, bốn vương phải lập tức ra kinh, không thể làm lỡ, đợi bốn vương trở lại Hưng Khánh Phủ, lại giết lĩnh binh đại tướng Vương Văn Kiếm, mười lăm vạn đại quân của Hưng Khánh Phủ rơi vào tay ta, đến lúc đó bốn vương chỉ huy thẳng nhập kinh thành, thiên hạ ai có thể kháng cự? Ở đây cứ để cho phụ hoàng và thái tử đấu đá đi, bọn họ ai thắng ai thua đối với bốn vương mà nói, vốn không trọng yếu.”

“ Điện hạ nói đúng, chỉ là điện hạ, hôm nay Phương Tranh đã khống chế thành vệ quân, lại đóng cửa thành, điện hạ làm sao ra khỏi thành?”

Thọ Vương hừ lạnh một tiếng: “ Bốn vương là hoàng tử, thân vương chí tôn, Phương Tranh tiểu nhi làm sao dám cản ta?”

Dưới ánh nến tối tăm bỗng nhiên sáng lên một chút, Thọ Vương chăm chú nhìn ánh nến, trên mặt bỗng nhiên hiện ra vài phần nét cười nhạt khiến lòng run sợ.

Thái tử! ta đã sớm nói qua, bộ ngựa bắt ve, chim sẻ ở phía sau rình rập, thiên hạ không phải chỉ có một mình người biết làm điều đó.

294. Chương 275: Lại Bị Gõ Trộm Một Côn

Từ xa nhìn lại.

Hai bên cỗ xe ngựa còn có vài chục tên thị vệ cưỡi ngựa chạy theo, một mực bảo hộ cỗ xe ngựa, binh sĩ Thành Vệ quân tuần tra ven đường chứng kiến những con ngựa này đều là loại ngựa thượng hạng, vậy bên trong xe ngựa chắc hẳn cũng là một đại nhân vật, cho nên coi như toàn thành đã giới nghiêm nhưng Thành Vệ quân vẫn biết thức thời không tiến tới vạ nổi.

Cỗ xe ngựa chạy đến tây môn hoàng cung, người bên trong xe ngựa vén màn lên, đặc biệt hướng hoàng cung mà quăng ra một ánh mắt phức tạp. Trong ánh mắt bao hàm rất nhiều ý tứ, tham lam, thống hận, cùng với một chút sợ hãi, rụt rè!

Tôn Quế đem biểu tình của Thọ vương thu vào trong mắt, hần nhẹ nhàng cười, hạ giọng nói: “Điện hạ, không quá ba tháng nữa thì toàn bộ tòa hoàng cung này sẽ là của ngài rồi!”

Thọ vương buông rèm xe xuống, thở ra một ngụm lương khí thực dài, cười nói: “Chỉ hi vọng mọi chuyện sẽ diễn ra như thế, phụ hoàng có năm vị hoàng tử ngoại trừ Thái vương đang không biết du sơn ngoạn thủy ở nơi nào. Những người còn lại chỉ có bốn vương vì tranh đoạt cái ngôi vị này mà cẩn thận tính toán trăm phương ngàn kế, còn thái tử thì đã không nhận được mà ra mặt đối chọi lại với phụ hoàng, hiện giờ kẻ có nhiều uy hiếp đối với ta chỉ có Phúc vương cùng Anh vương mà thôi.”

Tôn Quế cười nói: “Chuyện tình tại Hưng Khánh phủ đã được vương gia an bài thỏa đáng, chờ sau khi vương gia rời khỏi kinh thành trở lại đất phong của ngài tại Hưng Khánh phủ giết đại tướng lĩnh binh Vương Văn Kiếm, khi đó trong tay Vương gia liền đã có mười lăm vạn biên quân cường hãn, thiên hạ này Vương gia có thể tùy tiện tung hoành ngang dọc, kinh sư cũng chỉ như đồ chơi nằm trong túi của Vương gia mà thôi. Đến lúc đó Vương gia mặc một thân long bào, hưởng tứ phương xưng đế, thiên hạ còn ai dám không phục? Ha ha, tại hạ chúc mừng Vương gia trước!”

Thọ vương nghe vậy toàn bộ thần sắc tham lam đều hiển lộ ra, cười ha hả nói: “Hảo! Hảo! Đến lúc đó bốn vương sẽ phong Tôn tiên sinh làm quốc công, quan thì tới Lại Bộ thượng thư, biểu dương công đức nhiều năm qua tiên sinh đã trợ giúp bốn vương...”

Tôn Quế nghe vậy mừng rỡ vội vàng chấp tay đa tạ. Mặc dù cố gắng bày ra cái bộ dạng hồ hững hờ nhưng bất kinh nhưng trong ánh mắt của hắn vẫn hiện lên một chút thần sắc hoan hỉ không thể che giấu.

Hai người ngồi trong xe ngựa đàm tiếu nhân sinh, cỗ xe ngựa cách cửa thành ngày một gần hơn, Thọ vương rém rèm xe lên, ánh mắt mong chờ quan sát cổng thành nguy nga trước mặt, tâm tình không khỏi khuấy động, ánh mắt toát ra quang mang hưng phấn cực điểm.

Chỉ cần ra khỏi cổng thành trước mặt này, bốn vương tựa như khôn long nhập hải, mãnh hổ quy sơn, giang sơn cẩm tú đều sẽ nằm ở trong bàn tay của bốn vương. Cái gì mà Phúc vương, Anh vương, thái tử, còn thêm cái tên hỗn đản Phương Tranh nữa, tương lai bốn vương dẫn quân quay trở lại kinh thành, đó chính ngày ngày mà toàn bộ các người đều phải chết!

Cùng lúc đó trên cổng thành lầu phía tây, Phương Tranh một thân mặc giáp trụ, chẳng quản đến hình tượng chủ tướng đem hai chân gác lên bàn, còn không ngừng rung đùi, miệng nhai nhồm nhoàm rượu thịt mà chưởng quỹ Yên Nguyệt Lâu tự mình đưa tới, thỉnh thoảng lại nhấp thêm một ngụm hảo tửu, ngũ quan nhíu chặt lại thành một đoàn, cuối cùng thở dài một hơi thỏa mãn.

Hiện giờ trong ngoài thành đều tràn ngập bầu không khí chiến tranh, hoàng thượng cùng thái tử còn đang chém giết kịch liệt ở chân núi Thần Liệt, nhưng Phương đại tướng quân lại có thể nhàn nhã tự tại như thế, tùy thời ở chỗ nào cũng đều không quên hưởng thụ, chẳng sợ hiện tại một thân hắn đang mang nhiệm vụ trấn thủ kinh thành.

Bất quá hiện tại hắn có tư cách để hưởng thụ! Trước khi rời kinh hoàng thượng đã phân phó cho hắn, nhiệm vụ duy nhất của hắn chính là đem Thành Vệ quân toàn bộ nắm chặt chẽ trong tay, đoạn con đường rút lui của thái tử. Hiện tại hắn có thể vỗ ngực mà lớn tiếng nói, nhiệm vụ của hắn đã hoàn thành tuyệt đối.

Sau khi xử trăm hơn mười tướng lĩnh cao cấp của Thành Vệ quân, Phương Tranh cũng không ngừng tay liền cử ra hơn mười tướng lĩnh trung tầng đề bạt lên chức, những vị tướng lĩnh này đều xuất thân nghèo khổ, ở trong toàn quân rất có thanh danh. Quan trọng nhất chính là bọn hắn đã không bị thái tử mua chuộc, theo như lời nói của Phương Tranh thì những tướng lĩnh này đều là căn cơ mầm mống, tương lai có thể trọng dụng được.

Tần Trọng mặc dù không có bị trăm nhưng sau khi Phương Tranh náo động một hồi trước mặt toàn bộ binh sĩ Thành Vệ quân thì binh quyền của hắn trên thực tế đã bị Phương Tranh tước đoạt. Phương Tranh không đem hắn trở lại, cũng không muốn giết hắn, vẫn như cũ để cho hắn nắm giữ ở vị trí phó tướng, bất quá mọi hành động lại bị hạn chế, tùy thời đều có thành viên Ảnh Tử cẩn thận giám sát.

Lúc này Phương Tranh đang uống rượu, Ôn Sâm ở bên cạnh cũng mặt dày thuận tiện hưởng thụ, bởi thế cho nên Ôn Sâm càng lộ ra sự điêu luyện của võ mông ngựa thần công.

“ Hai tháng trước, bốn tướng quân pháp nhãn như thần, liếc mắt một cái đã nhìn thấu chủ tướng biên quân Sài Mộng Sơn là một tên yêu nghiệt, hừ! Bốn tướng quân không rảnh đi bắt hắn hàng phục nhưng bất quá tự nhiên sẽ có người đi hàng phục cái loại yêu nghiệt đó. Hiện tại tên gia hỏa Đồng Thành kia phỏng chừng đã chém giết xong, bắt đầu thu dọn chiếc trường tại bờ bắc sông Trường Giang, hả hả, kế sách của bốn tướng quân đúng thật sự là diệu, kế trong kế! Ha hả!”

Ôn Sâm tranh thủ thời gian uống một ngụm rượu, lại nhanh chóng cầm cái chân gà lên gặm hai miếng, chứng kiến Phương Tranh đang đắc chí cười to tức thì Ôn Sâm liền ngừng lại, sớm đã được dạy dỗ cho nhu thuận nên Ôn Sâm biết bản thân mình cần phải nịnh bợ hắn.

Thế nên Ôn Sâm tức thì bỏ chân gà xuống, gắng sức nặn ra một nụ cười siểm nịnh trên khuôn mặt, ngoài miệng mở còn bóng loáng, cười nói: “ Đại nhân bày mưu lập kế, đều vượt ngoài dự tính của phạm nhân, văn tài như Quán Trọng, võ giỏi như Tôn Tử.” (Quán trọng là tể tướng nước Tề thời xuân thu, nổi tiếng với danh hiệu chiến lược không đánh mà thắng.)

“ Oa cạc cạc, ha hả!” Phương Tranh nghe được câu võ mông ngựa không khỏi thỏa mãn tâm nguyện, mặt mày cao hứng phi thường, khoe miệng cười dài thành một đoàn. Nhưng tức thì cảm thấy không thích hợp, bắt người giận tím mặt trừng mắt nhìn Ôn Sâm nói: “ Người mới vừa mắng ta là thằng cháu trai?”

Ôn Sâm trán túa mồ hôi lạnh, vội vàng biện giải nói: “ Tôn Tử này không phải là thằng cháu trai, vốn đó là biệt hiệu của Tôn Vũ, bậc tiên hiền tự cổ chí kim có một không hai a!”

“ Nga? Phải không? Ta có thật sự lợi hại như vậy chăng?” Phương đại tướng quân đổi giận thành vui, lại bắt đầu dương dương tự đắc, ngửa mặt lên trời cười dài: “ Oa cạc cạc, ha ha ha ha!”

Ôn Sâm không ngừng lau mồ hôi lạnh...

Đúng lúc này chợt nghe ở bên dưới cổng thành truyền đến một tiếng hét lớn: “ Đứng lại! Phương tướng quân có lệnh, bất luận kẻ nào cũng không được ra khỏi thành!”

Đang hưởng thụ niềm vui được thuộc hạ võ mông ngựa, Phương đại tướng quân bị thanh âm náo nhiệt này quấy rầy nhả hứng, tức thì bất mãn cau mày: “ Dưới lầu không biết là thằng cháu trai nào vậy?”

“ Hả?” Ôn Sâm lắp bắp nói: “ Tôn...Tôn Tử vốn là người ở thời kì xuân thu chiến quốc.”

“ Không phải Tôn Tử đó, mà ta nói cái gã cháu trai đang ở dưới lầu kia.” Phương Tranh trừng mắt lườm hắn một cái, con mẹ nó, thủ hạ của lão tử như thế nào đầu óc không có một chút linh mẫn nào cả, thật oan nghiệt?

“ Hả? Dưới lầu cũng có thằng cháu trai ư?” Ôn Sâm hai mắt nhìn đăm đăm có chút không hiểu.

Lúc này dưới lầu tại cổng thành lại truyền đến một tiếng quát: “ Lớn mật! Xa giá của Thọ vương điện hạ mà các người cũng dám ngăn cản, không muốn sống nữa hay sao?”

Phương Tranh nghe vậy hai mắt sáng ngời, Thọ vương? Đang lo không có trò vui, cứ nhiên trò vui lại tìm đến tận cửa.

“Thị vệ đâu! Mau tập hợp! Bình tĩnh thôi, không cần đả thương người!” Phương Tranh nhanh miệng phân phó, không một chút do dự liền phóng ra hướng ngoài cửa mà chạy.

Bên trong cổng thành phía tây, Thộ vương ngồi trên xe ngựa sắc mặt tím ngắt, song thủ gắt gao nắm chặt thành quyền đầu, gân xanh trên cổ nổi lên những đường dày cộm. Tôn Quế ngồi bên cạnh chứng kiến bộ dạng của hắn, cũng sợ hãi tới mức cảm như hén không dám lên tiếng.

Mắt thấy sắp chuẩn bị thoát khỏi kinh thành, nhưng tại một bước cuối cùng này lại bị ngăn cản, binh sĩ gác cổng luôn miệng nói phụng mệnh Phương tướng quân, không khỏi khiến cho Thộ vương phẫn nộ.

Phương Tranh người là một tên hồn trưởng bỉ ổi vô liêm sỉ! Bổng vương rời kinh mà người còn không quên gây khó dễ cho ta, đợi ngày bổng vương dẫn quân về kinh, người chính là người đầu tiên mà ta sẽ khai đao!

Bất hảo, kinh thành không thể ở lâu được, nếu còn chậm trễ thì sẽ phát sinh biến cố!

Nghĩ tới đây Thộ vương nổi giận dưng dưng lập tức vén màn xe lên, đứng ở phía trước càng xe, quát lớn: “Lớn mật! Bổng vương chính là hoàng tử đương triều, hậu duệ quý tộc! Phương Tranh thì tính là cái gì, coi như hiện giờ hắn có mặt tại đây, hắn cũng không dám cản trở bổng vương! Bổng vương muốn ra khỏi thành, ai có thể ngăn cản được? Đám nô tài các người còn không mau tránh đường!”

Mười mấy gã thị vệ bên cạnh Thộ vương nghe vậy tinh thần đại chấn, đồng thanh quát lớn: “Tránh ra!”

Tướng sĩ thủ thành sợ tới mức tất cả đều run lên, biểu tình trên gương mặt do dự nhìn nhau, thần sắc lộ vẻ vô cùng khó xử. Có tâm mở cửa thành thả bọn họ đi ra ngoài, nhưng lại sợ quân pháp vô tình của Phương tướng quân, hôm nay giữa thanh thiên bạch nhật đã xử tử hơn mười vị tướng lĩnh cao cấp trên quảng trường ủng thành, máu chảy thành dòng còn chưa có ai đi rửa đầu.

Còn nếu cố tình không mở cửa thành, Thộ vương trước mắt này cũng không phải là một tiểu nhân vật thủ thành như bọn hắn có thể đắc tội được, trước sau đều tiến thoái lưỡng nan, cho nên đám tướng sĩ đều chần chừ do dự.

Thộ vương chứng kiến bộ dạng do dự của đám tướng sĩ thủ thành, lửa giận không khỏi đại thịnh. Bổng vương đường đường là hoàng tử đương triều, thân phận hoàng thân tôn sư chẳng lẽ còn không thể so được với cái tên lưu manh Phương Tranh xuất thân bình thường hay sao? Chỉ một chút việc nhỏ muốn ra khỏi thành cũng đều không được, thật sự đã không đem bổng vương để vào trong mắt!

“Hừ! Các người không mở, bổng vương tự mình đến mở! Người đâu? Mau lên mở cổng thành ra cho bổng vương!” Thộ vương đợi không được, quát lớn.

Đám thị vệ của Thộ vương nghe được đồng thanh nhận mệnh, sau đó hơn mười thân ảnh mạnh mẽ dạt các tướng sĩ thủ thành sang một bên, tiếp theo rút thanh gác cổng ra.

“Kẻ nào ăn tim hùm gan báo mà dám tự tiện xông đến mở cổng thành đó? Không muốn sống nữa rồi có phải hay không?” Một đạo thanh âm bộ dạng uể oải không xa không gần truyền đến.

Mọi người giật mình quay đầu giương mắt nhìn lại, đã thấy ở dưới chân tường thành có một thân ảnh hết sức bại hoại đang đứng. Bởi vì màn đêm quá mức tối tăm cho nên không có biện pháp nhìn rõ được bộ dạng của người vừa mới lên tiếng nói chuyện.

*: xe có 2 ngựa kéo.

295. Chương 275: Lại Bị Gõ Trộm Một Côn (2)

“Hừ! Người là người phương nào? Bổng vương có việc phải rời khỏi kinh thành, trong kinh thành người nào dám ngăn cản bổng vương?”

Đạo thân ảnh kia ngậm nga hừ một tiếng, giễu cợt nói: “Cái gì mà bổng vương mới chả vương bát đản, người nói chuyện cùng ta mà dám đứng cao như vậy, còn biết lễ nghi phép tắc hay không? Người đâu, đám vương bát đản này giả mạo vương gia, hung hăng can quấy xông tới mở cửa thành có mưu đồ bất chính, mau giáo huấn bọn chúng một trận cho lão tử!”

Mới vừa nói xong, bỗng nhiên phía sau đạo thân ảnh kia chợt xuất hiện hơn một trăm tên thị vệ, tiếp theo cước bộ linh hoạt nhanh chóng hướng đám thị vệ của Thọ vương mà tấn công.

Đến lúc này Thọ vương mới nghe ra đạo thân ảnh đang nói chuyện là ai, tựa như bừng tỉnh đại ngộ nói: “ Là người! Phương....”

Thọ vương còn chưa dứt lời, dưới hạ bàn liền trúng một cước tạt ngang của một gã thị vệ, tình huống quá đổi bất ngờ cho nên không kịp phòng ngự, thân thể của hắn đang đứng trên cang xe ngựa liền ngã lộn cổ xuống bên dưới mặt đất.

Lúc này thị vệ của Phương Tranh đang giao thủ cùng thị vệ của Thọ vương. Hơn một trăm người bao vây chung quanh mười người tại cửa thành nhỏ hẹp, tình huống hiện giờ không cần nói đến đạo nghĩa, bình thường nhóm thị vệ của Phương Tranh cứ hai ba người quần áo một, dưới những trận quyền cước loạn đả, đám người của Thọ vương chớp mắt bị hạ gục đo ván nằm dài trên mặt đất.

“ Mau tránh ra, tránh ra! Để cho lão tử đạp thêm mấy cước nữa!” Đạo thân ảnh đầu lĩnh không kìm nén được xúc động, dạt hai gã thị vệ đang bảo hộ an toàn bên cạnh hắn ra, cực kì hưng phấn chạy đến trước mặt Thọ vương đang đau đớn quỳ rạp trên mặt đất. Không nói hai lời liền nhảy tới hướng lên trên sống lưng của Thọ vương mà hung hăng đạp xuống, thẳng cho đến khi Thọ vương gào khóc thảm thiết, nhưng đám thị vệ của Thọ vương sớm đã nằm gục trên mặt đất mà rên rỉ cả rồi! Nào có người đủ sức bước đến cứu hắn?

Sau khi đạp được một lúc, đạo thân ảnh cầm đầu mới bày ra bộ dạng thỏa mãn tâm nguyện, thở dài một tiếng lập tức hô lớn: “ Thôi, mau chóng rút lui!”

Theo tiếng hiệu lệnh hơn một trăm thân ảnh chớp mắt liền biến mất vô ảnh vô tung, quả thật ứng với câu nói đến như cuồng phong mà đi như bốn lỏi. Trong thông đạo nhỏ hẹp tại cổng thành chỉ còn lại Thọ vương cùng hơn mười gã thị vệ của hắn đang nằm dài trên mặt đất, thống khổ rên rỉ.

Tấm rèm che của xe ngựa được vén lên, Tôn Quế biểu tình hoảng hốt nhảy xuống xe ngựa, cuồng quát hỏi: “ Điện hạ, điện hạ ngài có chuyện gì không?”

Thọ vương mặt mũi bầm dập, cánh tay run run vịn vào cang xe ngồi dậy, thanh âm run rẩy mà bi phẫn nói: “ Phương....Phương Tranh....Người đừng tưởng rằng trời tối mà bốn vương không nhận ra được người! Dám ám toán bốn vương...Người cứ chờ đó....”

Sau khi hành hung người ta xong, Phương Tranh dẫn thuộc hạ vọt đi thật xa, lúc này đang ở dưới gốc cây trên đường cái, một bên dùng sức thở, một bên cất tiếng cười to không thôi.

Ôn Sâm sắc mặt tái nhợt thở hổn hển nói: “ Đại...Đại nhân, chúng ta vừa rồi...có phải đã đánh Vương gia hay không a!”

Ôn Sâm cho rằng được đi theo Phương đại nhân thật sự chính là một việc kích thích nhất trong cuộc đời của hắn, cũng đồng dạng là tối liều mạng. Trong nguyên tắc làm người của hắn, chưa có từng nghĩ qua sẽ có một ngày động thủ đánh Vương gia? Vương gia a! Nhi tử của hoàng thượng, thân phận tôn quý như thế a! Lão thiên gia! Phải chăng bản thân ta đã rất không giữ được bình tĩnh!

Phương Tranh nghe vậy sắc mặt nghiêm trang, biểu tình cứng rắn: “ Nói bậy! Cái gì mà Vương gia! Tên gia hỏa đó chính là Vương gia giả mạo! Tất cả các người đều nghe rõ cả chưa?”

“ Chúng ta chuyện gì cũng đều không làm! Khi sự tình diễn ra, chúng ta đang ngồi trên thành lầu uống rượu nói chuyện phiếm. Nếu như ai dám tiết lộ chuyện này ra ngoài, hừ hừ, ngày hôm nay chính các người cũng có tham dự một phần, hậu quả như thế nào không cần ta phải nói rõ ràng cho các người biết, hiểu cả chưa?”

Hơn một trăm gã thị vệ nghe Phương Tranh nói đều e sợ, đồng thanh vâng dạ gật đầu đáp ứng.

Phương Tranh đại hỉ, vung tay lên: “ Đi, lão tử mời các người đi uống rượu! Con mẹ nó! Hôm nay quả nhiên sướng khoái, ha ha!”

Mọi người đang chuẩn bị thả cước bộ, bỗng nhiên Phương Tranh kêu lên: “ Chậm đã!”

Mọi người dừng lại khó hiểu nhìn hần.

Bất thành linh ánh mắt của Phương Tranh trở nên căng thẳng, hơi giật mình nhìn sang Ôn Sâm, lẩm bẩm tự nói: “ Mới vừa rồi Thọ vương nói muốn ra khỏi thành? Ta nhớ không lầm chứ?”

Ôn Sâm vội vàng gạt đầu: “ Đúng thế ! Thừa đại nhân.”

“ Trời đã muộn như vậy, bên ngoài thành lại đang hỗn loạn phong ba, hần muốn ra khỏi thành làm chuyện gì?” Phương Tranh nhìn mặt trầm ngâm nói.

Đám thị vệ đồng loạt lắc đầu.

Nghĩ cả nửa ngày không có đáp án, Phương Tranh cắn răng một cái: “ Không quản hần muốn ra khỏi thành để làm chi, hiện giờ đang trong đoạn thời gian phi thường nhạy cảm. Cho dù hần có muốn ra khỏi thành để tìm gốc cây treo cổ tự vẫn, thì lão tử cũng sẽ không để cho hần được thỏa mãn tâm nguyện! Người này là một nhân vật cực kì nguy hiểm, không thể không đề phòng được.”

Phương Tranh quay người bước nhanh về phía thành tây nói theo: “ Đi! Chúng ta trở về một lần nữa, đem Thọ vương khống chế lại, hừ! Thời kì phi thường phải dùng thủ đoạn phi thường, coi như hoàng thượng có biết cũng sẽ không trách tội chúng ta...”

Đám thị vệ nghe Phương Tranh nói như thế, nhất đều thả lỏng tâm tình, sôi nổi lớn tiếng phụ họa. Đoàn người lại tiến hô hậu ủng chạy như bay về phía cửa thành, biểu tình trên mặt mọi người đều phấn khởi hoan hỉ vui như ăn tết vậy.

Cửa thành tây, trong thông đạo nhỏ hẹp.

Hôm nay xem như Thọ vương gặp nhiều tai họa, thị vệ bên người tất cả đều bị thu thập không nói, ngay cả chính bản thân hần cũng thụ thương nghiêm trọng. Nhìn mười mấy tên thuộc hạ diu dắt nhau đứng lên, mặt mày tang thương giống như đưa đám, Thọ vương nhìn không được cả giận hừ một tiếng.

“ Đem cổng thành mở ra, trước tiên chúng ta cứ ly khai khỏi thành đã, cái nhục ngày hôm nay bốn vương ghi nhớ, ngày khác tất sẽ có sở báo!”

Nói xong Thọ vương ngoan độc trừng mắt lườm đám binh sĩ Thành Vệ quân đang đứng canh gác cách đó không xa.

Ngay sau đó đám thị vệ của hần chuẩn bị tiến lên mở cổng thành, nhưng đúng lúc này bỗng nhiên nghe được một cái thanh âm hung hăng can quấy đến cực điểm: “ Mau tránh ra, mau tránh ra! Đừng ngăn cản bốn tướng quân nói mà!”

Thọ vương cùng cả đám thị vệ đều giật mình, cái thanh âm này vừa rồi không phải đã hạ lệnh ẩu đả Vương gia hay sao? Hần như thế nào còn dám quay lại?

Quay đầu phóng mắt nhìn lại đã thấy hơn một trăm tên thị vệ vây quanh một người nam tử trẻ tuổi đang hướng cổng thành đi tới. Lần này trong tay của bọn hần đều cầm đuốc, dưới ánh lửa bập bùng càng tôn thêm biểu tình lưu manh cần ăn đòn của gã nam tử trẻ tuổi, hai con ngươi loạn chuyển lẫn lộn lốc, tựa hồ như tại bất kì thời khắc nào cũng đang đánh chủ ý phá hư, đi trên đường thì cợt nhả lỏng lẻo, không phải Phương Tranh thì là ai?

Phía sau hần hơn một trăm gã thị vệ cũng học theo bộ dáng, tựa như cùng một cái khuôn mẫu in ra, cả đám người thân ảnh liêu xiêu tiêu sái tiến tới, nhìn như thế nào cũng đều cảm thấy khó chịu. Nếu như lột bỏ trang phục quân nhân trên người, bọn chúng nhìn cũng không khác gì một đám thổ phỉ ngang ngược can quấy, đâu có giống bộ dạng của người mang nghiệp binh gia.

Phương Tranh đẩy vài tên thị vệ của Thọ vương đứng chắn ngang ở cửa thành ra, liền nhìn thấy Thọ vương mặt mũi tím bầm đang ngồi ở trên xe ngựa cười lạnh nhìn hần, thỉnh thoảng khuôn mặt đau đớn còn giết thêm vài cái. Phương Tranh không khỏi cả kinh, nghiêng đầu ghé sang bên tai Ôn Sâm nói nhỏ: “ Ta vừa rồi đem hần đánh ác như vậy sao?”

Ôn Sâm biểu tình khổ não, không ngừng gạt đầu liên tục.

“ Hắc hắc, nghiệp chương a!” Phương Tranh lắc đầu thở dài, biểu cảm đồng tình nói.

Theo sau đó Phương Tranh bắt đầu chấn chỉnh lại tinh thần, điều chỉnh diễn cảm một chút, tiếp đó bước dài tới trước mặt Thọ vương, diễn cảm dường như bị thống mà dường như tang thương, lớn tiếng khóc lóc: “Thọ vương điện hạ! Thọ vương điện hạ! Ngài làm sao vậy? Ngài không có chuyện gì đó chứ? Vừa rồi hạ quan nghe nói có kẻ hành hung người ở cửa thành phía tây, liền tức tốc mang theo nhân mã chạy tới đây viện trợ, không nghĩ rằng...Ồ ô ô hạ quan vẫn đến chậm mất một bước...Ồ ô ô!”

“ Người...người...” Thọ vương biểu tình lúc trắng lúc xanh, cánh tay run run chỉ thẳng vào Phương Tranh nói không nên lời.

Đám thị vệ bên người Thọ vương cũng tức giận đến mức cả người run rẩy, đã gặp qua nhiều loại vô sỉ nhưng chưa thấy qua kẻ nào vô sỉ như hắn! Con mụ nội nhà nó! Chính mình động thủ đánh người, chớp mắt một cái liền giả bộ thành người nhân nghĩa, dường như những chuyện vừa rồi hoàn toàn không có quan hệ cùng hắn, một người làm sao có thể mặt dày vô sỉ đến mức độ như thế này a?

“ Phương Tranh, đủ rồi! Người đừng có diễn trò trước mặt bổn vương nữa! Hôm nay ta nhớ kỹ ân huệ của người, ngày sau sẽ báo lại gấp trăm ngàn lần!” Thọ vương căm giận nói.

Luận tâm tính nóng nảy của Thọ vương, chỉ sợ rằng lúc này sớm đã nhịn không được mà tung quyền đầu. Nhưng tiểu sự nhịn không được sẽ loạn đại mưu, Thọ vương nóng lòng muốn rời khỏi kinh thành, thầm nghĩ nếu như đánh Phương Tranh có thể sẽ gây thêm cho chính mình rất nhiều phiền toái không cần thiết, đoạn thời gian này đang phi thường nhạy cảm, hắn không muốn đại nghiệp bao năm qua khổ cực tính toán lại xảy ra biến cố. Lần đầu tiên trong cuộc đời, Thọ vương mạnh mẽ nuốt cục giận này vào trong lòng, nộ hỏa bùng bùng phát tay ra hiệu cho đám thị vệ lui sang một bên.

Phương Tranh hồn nhiên chưa tỉnh, vẫn bị thương khóc rống: “ Không cần báo đền đâu! Đây đều là chuyện mà hạ quan nên làm... Ô ô ô, Thọ vương điện hạ, để hạ quan đỡ ngài đi khám đại phu, nhìn bộ dáng của ngài bị đánh cũng thật là thảm a! Kẻ hành hung ngài quả thật không còn một chút nhân tính, táng tận lương tâm, trong lòng của hạ quan thật sự cảm thấy bị phản thay cho điện hạ a!”

Đám thị vệ của Phương Tranh chứng kiến hắn biểu diễn kỹ xảo, cũng hơi giật mình đưa mắt nhìn nhau, sắc mặt đều đã bành trướng đến mức đỏ bừng.

Đi theo Phương đại nhân, một nửa thì thống khoái nhưng nửa còn lại cũng là khuất nhục, con mụ nó thực sự đúng là cả trăm tư vị cảm xúc pha trộn!

296. Chương 276: Lại Bị Gõ Trộm Một Côn (3)

Thân ở giữa dòng nước xoáy Phương đại tướng quân đối với bầu không khí khấn trương này lại hồn nhiên chưa tỉnh. Hắn vẫn bởi vì Thọ vương bị người ta hành hung mà bị thương gào khóc, tiếng khóc tựa như thiên băng địa liệt, chân tình mật ý, thậm chí trong nội tâm của Thọ vương thật sự đã sản sinh ra một loại cảm giác kì quái, cảm giác rằng chuyện bản thân mình bị hành hung quả thật không có quan hệ gì tới hắn.

Ngay lập tức Thọ vương loại bỏ ý nghĩ điên rồ này.

Công lực vô sỉ của tên gia hỏa này vô cùng tinh thuần, bản thân mình thật không nên mắc mưu hắn.

“ Thọ vương điện hạ...Ồ ô ô, hạ quan thân làm tướng quân thủ bị trong kinh thành, thế nhưng lại để cho điện hạ phải chịu khuất nhục, đây là lỗi của hạ quan không làm tròn trọng trách! Hạ quan nhất định sai người điều tra toàn thành tước nã thủ phạm, giữ gìn kỉ cương vương pháp, đòi lại công bằng cho điện hạ! Ô ô ...nước...khát nước....mang nước lại đây!”

Mọi người sững sờ, một gã thị vệ đứng bên cạnh Phương Tranh liền nhanh chóng cúi túi nước ở thắt lưng, đưa tới cho hắn.

Phương Tranh lau nước mắt, cầm túi nước ngửa cổ tu ừng ực, sau đó nhìn Thọ vương biểu tình giàn giụa nước mắt hòa cùng nước mũi, hơi ngượng ngùng cười cười: “ Khóc đến nổi quá mức bị thống, hạ quan bổ sung một chút hàm lượng nước cho cơ thể.”

“ Đủ rồi! Phương Tranh, người cảm thấy được làm như vậy thú vị lắm hay sao? Người coi khinh bổn vương là cái hạng ngốc tử có phải không? Chuyện hôm nay, người nào làm trong lòng tự hiểu, ngày khác tất có

sở báo! Hiện tại bốn vương mời người mở cổng thành ra, bốn vương có việc cần phải rời khỏi kinh thành.” Thọ vương cố nén lửa giận, âm trầm trừng mắt nhìn Phương Tranh nói.

Mẹ nó! Khóc cả nửa ngày mà hấn lại không mắc mưu, uống phí công phu của lão tử rồi!

Phương Tranh âm thầm bĩu môi, đảo mắt một vòng, nói: “ Ách....Thọ vương điện hạ, thời gian hiện giờ đã chuẩn bị bước sang canh hai, ngài muện như vậy mà muốn đi ra khỏi thành, có sự tình gì khẩn cấp sao?”

“ Bốn vương có chuyện tình khẩn cấp, còn phải hướng người bẩm báo hay sao?” Thọ vương ngữ khí bất hảo.

Biểu tình bi thống của Phương Tranh tức thì ngưng lại, thay vào đó là một gương mặt tươi cười, nhưng chỉ là bên trong nụ cười này còn pha trộn thêm vài phần lãnh ý: “ Thọ vương điện hạ, hạ quan phụng mệnh hoàng thượng nhậm chức tướng quân thủ bị kinh thành, hơn nữa hạ quan đã phát ra quân lệnh toàn thành giới nghiêm, bệ môn bốn cổng thành, bất luận người nào cũng không được phép tự tiện xuất nhập, phải chăng Thọ vương điện hạ còn chưa nhận được tin tức rồi?”

Thọ vương sắc mặt tái mét, giận dữ nhìn Phương Tranh lớn tiếng nói: “ Người chỉ là một cái tướng quân thủ bị, mà muốn ngăn trở bốn vương rời khỏi kinh thành hay sao?”

“ Không dám không dám, điện hạ vốn là long hoàng tử, thân phận vô cùng cao quý! Hạ quan há lại dám ngăn trở điện hạ? Bất quá điện hạ muốn ra khỏi kinh thành lại khiến cho hạ quan khó xử. Hiện giờ bên ngoài thành quả thực rất hỗn loạn, có thể nguy hiểm đến tính mạng đó nha! Điện hạ chỉ đem theo mười mấy thị vệ bên mình, nếu như sau khi ra khỏi thành mà thân thể bị thương tổn, hạ quan sao có thể đảm đương nổi trọng trách này, cho nên....”

Phương Tranh cười phi thường hòa nhã: “ Cho nên....Hạ quan cả gan thỉnh điện hạ hồi phủ, chờ sau khi hoàng thượng quay lại kinh thành, coi như ngài trần truồng chạy ra khỏi kinh thành thì hạ quan cũng tuyệt không ngăn trở.”

Thọ vương nhìn Phương Tranh âm tình bất định nói: “ Phương Tranh, bốn vương biết người được phụ hoàng ân sủng, thánh quyền cũng chiều thâm hậu. Bất quá người cũng đừng nên tiểu nhân đắc chí, chẳng lẽ người có thể mãi mãi đắc chí hay sao? Bốn vương khuyên người đừng nên tuyệt tình quá mức, cấp cho tương lai của mình có một con đường rút lui.”

Phương Tranh vẫn mỉm cười hiền lành, bất quá ngữ khí lại không một chút nhân nhượng: “ Điện hạ nói quá lời, coi như hạ quan có cần một đường lui thì cũng sẽ không đặt vào trên người của ngài! Thỉnh điện hạ hồi phủ, hạ quan cung kính tiễn đưa điện hạ!”

“ Nếu như bốn vương một mực muốn ra khỏi thành thì người tính như thế nào?” Con người trong hốc mắt của Thọ vương đã che kín những đường tơ máu, lửa giận tựa hồ đã chạm tới điểm cực hạn.

Phương Tranh chớp chớp hai mắt, cười nói: “ Vậy xin điện hạ chớ trách hạ quan phải đắc tội!”

Đang lúc nói chuyện, đám thị vệ bên cạnh Phương Tranh bỗng nhiên bước lên phía trước, mới rồi hơn một trăm gã này đứng vật vờ ở cách đó không xa, chỉ khi nào nghe được ngữ khí của Phương Tranh bất hảo, đám thị vệ liền trở nên linh hoạt dị thường. Toàn thân bọn hấn tản mát ra những cỗ sát khí nồng đậm, chỉ đợi Phương Tranh ra lệnh một tiếng sẽ đồng loạt xông lên mà đem Thọ vương cùng nhóm thị vệ của hấn bắt lại.

Song mười gã thị vệ của Thọ vương cũng không cam lòng chịu yếu thế, từng bước dần lên phía trước. Tuy rằng ít người nhưng bọn hấn một đời là những tướng sĩ biên quân thân kinh qua trăm trận lớn nhỏ, nói thật lòng so với cao thủ đại nội hoàng cung cũng không kém bao nhiêu. Cứ việc lúc trước mặc danh kì diệu trùng phập tập kích của đám thị vệ bên phía Phương Tranh, nhưng mà dù sao lại không tổn thương đến gân cốt, giao thủ thêm một hồi cũng không có gì đáng ngại.

Theo mâu thuẫn giữa Phương Tranh cùng Thọ vương ngày một leo thang, mùi thuốc súng chung quanh cũng càng thêm nồng đậm, thông đạo trước cổng thành nhỏ hẹp tựa như một cái thùng chứa đầy hỏa dược, tùy thời đều có thể bùng nổ.

Tôn Quế đứng ở bên cạnh Thọ vương, khẩn trương đến độ sau gáy ướt đầm mồ hôi lạnh. Đại nghiệp của điện hạ nếu như bởi vì một chút điểm nhỏ này mà kiếm củi ba năm thiêu một giờ, chẳng phải sẽ quá mức

đáng tiếc hay sao?

Cho nên ngay sau đó Tôn Quế liền vội vàng kéo ống tay áo Thợ vương, hạ giọng nói: “ Điện hạ, hiện giờ Thành Vệ quân đã nằm gọn trong tay của Phương Tranh, lúc này điện hạ không nên cùng hắn gây thù chuốc oán, nếu không sẽ ảnh hưởng đến đại nghiệp của điện hạ! Chúng ta quay trở về phủ, tiếp tục nghĩ cách đối phó mới là đúng đắn.”

Thợ vương nghe vậy âm thầm cả kinh, vội vàng thở dốc vài lần cường chế lửa giận đang bốc cao trong lòng, nhìn chằm chằm Phương Tranh cười lạnh nói: “ Phương đại nhân quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên, hôm nay bổn vương đã lĩnh giáo! Phương đại nhân, người cần phải hảo hảo bảo trọng, chờ tương lai bổn vương còn phải báo đáp ân đức của người, hừ...Đi! Hồi phủ!”

Nói xong Thợ vương hung hăng phất ống tay áo, quay đầu đi vào trong nội thành.

Phương Tranh mở to mắt chỉ theo bóng lưng của Thợ vương, đối với Ôn Sâm nói: “ Nghe được không? Nghe được không? Hắn đe dọa ta.”

Ôn Sâm âm thầm thở dài một hơi nhẹ nhõm, nếu như đêm nay thật sự phải xung đột cùng Thợ vương, sau khi hoàng thượng hồi kinh biết rõ nội tình, không quản ai đúng ai sai, đám thuộc hạ bọn hắn cũng khó trách khỏi một hồi cầu huyết lâm đầu. May mắn Thợ vương điện hạ đại nhân đại lượng không chấp vặt cùng tiểu nhân này...khụ...Không tính toán cùng Phương đại nhân. Mọi người tránh thoát được một hồi tai ương ngập đầu, như thế lúc nào về nhà phải thấp hươg đa tạ bồ tát mới được.”

“ Phương đại nhân, van ngài! Ngài trầm ổn hơn một chút có được không đây!” Ôn Sâm lắc cánh tay Phương Tranh, hạ giọng cầu xin nói.

“ Đồng chí Ôn Sâm, lập trường của người rất không kiên định nha, rốt cuộc người đang đứng về phía nào thế?” Phương Tranh bất mãn trừng mắt nhìn hắn.

Thợ vương cùng đám thị vệ của hắn một đường nổi giận dưng dưng quay trở về phủ, Tôn Quế đi theo phía sau, lúc lướt qua Phương Tranh còn đặc biệt liếc mắt nhìn hắn một cái. Lần đầu tiên chứng kiến Phương Tranh, hắn đối với Phương Tranh thanh danh như sấm nổ bên tai có chút tò mò, một nhân vật bình thường như thế thật sự nhìn không ra được hắn có bản lĩnh gì, vì sao trước kia Phan Văn Viễn lại thất bại trong tay của hắn? Hiện tại thái tử mưu phản trước mắt bại thế cũng đã coi như được định đoạt, mà đêm nay Thợ vương muốn rời kinh để mưu đồ đại nghiệp thì hắn vô tình hay cố tình phá hỏng? Có khi nào hắn đem chính mình che dấu thật sâu hay không?

Phương Tranh thấy Tôn Quế liếc mắt nhìn mình, không khỏi cảm thấy kì quái, lão gia hỏa này nhìn ta làm chi? Ghen tị với dung mạo anh tuấn của ta chăng?

Trầm tư suy ngẫm trong chốc lát, Thợ vương muốn rời kinh tại sao bên người lại mang theo văn nhân nho nhược như thế này? Ban đêm canh hai Thợ vương một mực khăng khăng muốn mở cổng thành vốn đã lộ ra vài phần kì quái, mà bên cạnh hắn lại có thêm gã mưu sĩ này liền càng trở nên quỷ dị.

Có âm mưu, Thợ vương nhất định là đang có âm mưu.

“ Đúng lại!” Phương Tranh không suy nghĩ nhiều liền mở miệng ngăn cản đám người Thợ vương.

Ôn Sâm nghe được nhất thời khuôn mặt nhăn lại thành một đoàn, cơ hồ thống khổ rên rỉ.

Hắn đã nhìn ra đêm hôm nay Phương đại nhân quyết tâm muốn gây trở ngại cho Thợ vương, chuyện này cần phải làm như thế nào bây giờ?

“ Phương đại nhân còn có điều chi muốn chỉ giáo?” Thợ vương quay người lại nhìn chằm chằm vào Phương Tranh, cười lạnh nói.

Phương Tranh không mặn không nhạt nói: “ Chỉ giáo thì không dám, nhưng hạ quan nhìn văn sĩ bên cạnh điện hạ hơi có vài phần quen mắt! Cho nên muốn hỏi một chút, xin Vương gia thứ lỗi.”

Thợ vương âm tình bất định liếc mắt nhìn Tôn Quế, không hề đáp lời mà chỉ lạnh lùng hừ một tiếng, đứng ở rất xa vẫn không nhúc nhích. Nếu như đã muốn nhịn cơn giận này, ngại gì mà không tiếp tục nhịn thêm

một lần nữa? Hiện tại Phương Tranh nắm được đại thế, bản thân mình coi như là vương gia nhưng ở trước mặt của hắn, chỉ sợ tên hỗn đản này cũng không chịu thua kém.

Phương Tranh đến trước mặt Tôn Quế, chấp tay cười nói: “ Vị tiên sinh này, họ gì a?”

Tôn Quế trong lòng bất an, gượng cười đáp: “ Không dám, họ Tôn.”

“ Nga? Tôn trong tôn tử?”

“ Người....Vị đại nhân này, làm sao ngài lại mở miệng mắng người như thế?” Tôn Quế hơi có chút cảm phần nói.

“ Ai không có văn hóa chứ? Tôn Tử này không phải là cháu trai, vốn là một bậc tiên hiền thời kì chiến quốc.” Phương Tranh biểu tình hiền hậu, vỗ bả vai Tôn Quế nói: “ Đang khen ngợi người mà!”

“ Được...Không sai, Tôn trong Tôn Tử.” Tôn Quế nét mặt sa sầm trước lời khích lệ của Phương Tranh.

“ Tôn tiên sinh đang ngụ ở trong phủ Thọ vương?”

“ Không sai.”

“ Làm chức gì thế?”

“ Cũng không chân chính là một cái chức vụ, chỉ đang làm thực khách tại Vương phủ mà thôi.”

“ Thực khách?” Phương Tranh hai mắt mở lớn, lại kinh ngạc quay sang nhìn Ôn Sâm hạ giọng hỏi: “ Uy, hắn đến phủ của Thọ vương ăn trực hay sao?”

Ôn Sâm mặt mũi đen thui, giải thích: “ Đại nhân, ý nghĩa của thực khách chính là làm phụ tá!”

Phụ tá?

.....

Phương Tranh hai mắt sáng ngời, rất có hứng thú liếc mắt nhìn Tôn Quế một cái, hỏi: “ Người thật sự làm phụ tá? Phụ tá cho Thọ vương điện hạ?”

Tôn Quế nghi hoặc nhìn Phương Tranh, hắn không rõ vì sao vị đại nhân này vừa nghe được phụ tá liền hưng phấn bừng bừng như thế.

“ Không sai, tại hạ chính là phụ tá trong phủ Thọ vương.” Tôn Quế thành thật đáp.

“ Thật quá tốt!” Phương Tranh hoan hô một tiếng, tiếp theo tươi cười vỗ bả vai Tôn Quế, dụng ngữ khí thân thiết tựa như đang nói chuyện cùng huynh đệ của chính mình: “ Xem cho ta một quẻ đi!”

Tất cả mọi người đều sửng sốt.

“ Xem một quẻ tự ư?” Tôn Quế cảm nhận mồ hôi lạnh sau gáy tựa hồ đang túa ra càng nhiều: “ Tại hạ không xem quẻ được.”

“ Không xem?” Phương Tranh hơi có chút thất vọng, tiếp đó lại giơ bàn tay ra: “ Vậy, xem tay cho ta một chút đi.”

Tôn Quế nhất thời suy sụp, cái gã gia hỏa không biết điều này coi mình là cái gì? Thần côn sao?

“ Đại nhân, tại hạ cũng không biết xem chỉ tay.”

“ Tính năm?”

“ Tính hôn nhân, sự nghiệp, vận may phát tài, nhi tử nối dõi?”

“ Tóm lại không thể đoán được mọi thứ kia sao?”

Giờ phút này Tôn Quế biểu tình khổ não, bất đắc dĩ dùng ánh mắt bi thương nhìn Thọ vương đứng cách đó không xa cầu xin giúp đỡ.

Phương Tranh từ hần không hỏi được đáp án, không khỏi vạn phần thất vọng, tức thì thu lại khuôn mặt tươi cười, bất mãn hừ lạnh nói: “ Cái này cũng không biết cái kia cũng không biết, vậy ngươi có bản lĩnh gì mà đòi làm phụ tá đây?”

Rốt cuộc Tôn Quế nhịn không được, bi phần phản bác: “ Đại nhân, phụ tá không phải là thần côn a! Ngài có biết giảng giải đạo lý hay không thế?”

Tôn Quế thần tình ủy khuất hướng Thọ vương nhìn thoáng qua. Hiện giờ Thọ vương sắc mặt ngày càng đen thui, mày kiếm dựng lên như muốn phát tác, nhưng Tôn Quế lại tạo ra một cái thủ thế đầy bí ẩn làm yên lòng hần, rốt cuộc Thọ vương khó khăn hừ lạnh một tiếng, im lặng không nói.

Phương Tranh thu tất cả chuyện này vào trong tầm mắt, tâm niệm xoay chuyển thật nhanh. Phương Tranh một mực cảm nhận được rằng Tôn Quế này khẳng định đã biết không ít bí mật của Thọ vương.

Hiện tại dưới chân núi Thần Liệt, hoàng thượng cũng sắp sửa thu thập xong thái tử. Mập Mập trong tương lai có khả năng ứng cử cũng đã ngã ngũ, nếu thời khắc này mà Thọ vương tiếp tục gây ra thêm sóng gió, làm ra một cái âm mưu quỷ kế gì, như vậy Mập Mập muốn giành cái vị trí thái tử cũng càng thêm khó khăn hơn.

Thầm nghĩ rằng tương trợ cho Mập Mập lên làm thái tử, sau đó Phương đại thiếu gia liền từ quan hưởng phúc, nhưng hiện giờ có người lại muốn phá hỏng đại nghiệp tương lai của hần, bảo sao hần không nổi giận đây? Mặc kệ trước tiên bắt thằng cháu trai này, giao cho Ôn Sâm cẩn thận thẩm tra, nếu như có đặc tội với Thọ vương cũng không sao cả, ngược lại chính mình cũng đã có thù hận thâm sâu với hần rồi, chỉ kém một nước là chưa cùng nhau trở mặt mà thôi, đêm nay lão tử cùng hần trở mặt thì đã làm sao?

Nghĩ đến đây tức thì Phương Tranh trở mặt nói: “ Ta mặc kệ, dù sao ta cảm thấy ngươi bất học vô thuật, hơn nữa diện mạo nhìn cũng bỉ ổi, thật sự có ảnh hưởng to lớn đến hình tượng văn nhân trong khắp kinh thành! Người đâu, mau đem hần bắt lại cho lão tử, cẩn thận thẩm vấn! Lão tử hoài nghi hần là gian tế có âm mưu tiềm phục bên cạnh Thọ vương điện hạ.”

Lúc này Ôn Sâm cũng mơ hồ ngửi được một chút mùi vị.

Cảm nhận được Phương đại nhân đang cố tình muốn bới móc, mượn cớ đem Tôn Quế bắt lại thẩm tra rõ ràng là muốn nhằm vào Thọ vương.

Đám thị vệ nghe được mệnh lệnh, tức thì đứng sang hai bên người của Tôn Quế, liền đem hần lôi về phía sau.

“ Phương Tranh! Ngươi Ngươi làm càn! Diễn trò trước mặt bốn vương, dám bắt người trong phủ của bốn vương? Ai cho ngươi mượn gan báo mà ngươi dám bất kính đối với bốn vương như thế? “ Rốt cuộc Thọ vương nhịn không được bạo phát cơn giận.

“ Vương gia, hạ quan phụng mệnh theo thánh chỉ của hoàng thượng mà trấn thủ kinh thành, một khi hoài nghi có kẻ gian tế, hạ quan đều có quyền can thiệp truy xét, xin Vương gia thứ lỗi! Theo thông lệ thẩm vấn một hồi, hạ quan sẽ đem vị Tôn tiên sinh này hoàn trả lại cho ngài không một chút mảy may thương tổn.”

“ Điện hạ, điện hạ! Cứu ta a!” Tôn Quế sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, vội vàng lớn tiếng bị thương nói.

Thọ vương đôi con ngươi đã muốn trợn trừng, Tôn Quế người này am hiểu quá nhiều bí mật của hần, mà thân thể chỉ là một cái văn nhân nhu nhược. Nếu như Phương Tranh mang hần đi thẩm vấn, không quá nửa canh giờ nhất định sẽ đào sạch mọi bí mật của chính mình, khi đó tình huống sẽ bất hảo!

Phương Tranh này là một gã hỗn đản, nhưng chính mình không nghĩ tới tâm tư của hần lại ngoan độc đến như thế, đây rõ ràng là hần muốn dồn bốn vương vào chân tường a.

Nghĩ tới đây trong mắt Thọ vương chợt lóe hung quang, không phải cá chết thì chính là lưới rách! Hôm nay bốn vương nhất định sẽ đem tên cầu tặc Phương Tranh loại bỏ, sau đó một đường chém giết ra khỏi kinh thành, thiên hạ này còn ai có thể ngăn cản được ta?

“ Động thủ, sát!” Bỗng nhiên Thọ vương vung tay lên, hướng đám thị vệ của mình ra lệnh.

Chẳng một ai ngờ được Thọ Vương đột nhiên lại hạ lệnh tru diệt Phương Tranh, ngay cả chính đám thị vệ của hắn cũng ngẩn ra một lúc, sau đó mới như bình tĩnh đại ngộ, mau chóng rút binh khí ra hướng Phương Tranh mà tập sát.

Phương Tranh một lòng chỉ nghĩ muốn bắt Tôn Quế này để mang về thẩm tra, tìm hiểu rõ ràng mọi chuyện có lẽ sẽ moi được một chút tin tức về âm mưu bí mật của Thọ vương, dọn thêm được một chướng ngại vật trên con đường đăng cơ ngôi vị thái tử cho Mập Mập. Nhưng không nghĩ ra một chiêu này của mình lại đã sai lầm! Hắn vẫn đánh giá thấp sự tâm ngoan thủ lạt của Thọ vương, ngay khi hắn muốn bắt Tôn Quế về thẩm tra thì đã thực sự khơi dậy sát khí nồng đậm trong lòng của Thọ vương.

Hơn mười gã thị vệ bên phía Thọ vương thừa dịp đám thị vệ của Phương Tranh còn chưa kịp phản ứng, đao kiếm tuốt ra khỏi vỏ, ánh sáng kim thiết trắng xóa như tuyết chợt hiện lên trong màn đêm tối tăm, sát khí bức người phóng tới trước mặt Phương Tranh, Phương đại nhân.

“Người đâu!”

“Đại nhân cẩn thận!” Ôn Sâm cùng đám thị vệ khẩn trương, lúc này phản ứng thì dĩ nhiên đã không còn kịp cứu viện.

Phương Tranh hai mắt mở cực lớn dường như không dám tin, lùi dần về phía sau vài bước, trong miệng hoảng sợ hét lớn: “A, Thọ vương điện hạ, ta sai lầm rồi! Ta sẽ để cho người ra khỏi thành a...”

“Giết!” Trả lời hắn chính là những thanh âm dữ dội của đám thị vệ bên phía Thọ vương.

Đao quang kiếm ảnh đã cách Phương Tranh không còn đến một thước mà Ôn Sâm cùng đám thị vệ lại vẫn đứng cách xa hắn hơn một trượng. Mọi người không khỏi cảm thấy hoảng loạn, hai gã thị vệ của Phương Tranh đứng bên cạnh Tôn Quế thấy thế liền liều mạng quơ đao chống đỡ cho Phương Tranh thoát hiểm, nhưng đám thị vệ bên phía Thọ vương dù sao cũng xuất thân từ biên quân một đời đã từng trải qua trăm trận kinh hiểm lớn nhỏ, hơn nữa nhiều năm qua đã tạo thành công thủ mười phần ăn ý, kết cấu hoàn chỉnh không một chút tỳ vết. Coi như đám thị vệ của Phương Tranh có hợp lực cứu viện thì trong lúc nhất thời cũng không thể nào kịp được nữa rồi.

Ôn Sâm chứng kiến đao quang kiếm ảnh sáng như ánh tuyết ngày một tới gần Phương Tranh, tim của hắn cơ hồ như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Nếu như Phương đại nhân gặp chuyện không may, hoàng thượng dưới cơn tức giận khăng định sẽ đem tất cả đám bọn hắn đi chém đầu vì tội hộ vệ bất lực, trong thời gian một cái chớp mắt này, Ôn Sâm cảm thấy tương lai phong quang của mình, chuẩn bị sụp đổ.

Phương Tranh trong mắt ẩn hàm một tia tuyệt vọng nhìn ánh đao đang nhanh chóng tìm tới cổ của hắn, càng không khỏi cảm thấy mất hết cam đảm, kinh hãi! Quả thực đã quá mức kinh hãi rồi! Sớm biết như thế ta liền mặc kệ để cho hắn ra khỏi thành thì tốt rồi.

Lúc này trong đầu của Phương Tranh đã tràn ngập hoảng sợ cùng hối hận.

Hôm nay sợ không thoát khỏi kết cục táng mạng đương trường, trong thâm tâm của Phương Tranh tuyệt vọng bi thán. Lúc này hắn nhắm chặt hai mắt lại dựa lưng vào cửa thành, đám thị vệ của Thọ vương xuất kỳ bất ý đã chiếm hết được tiên cơ, bao vây chung quanh không để cho hắn một con đường chạy trốn! Xong rồi, rơi vào tuyệt cảnh như thế, trừ phi có thần tiên tương trợ, bằng không ai cũng không thể cứu được chính mình?

Toàn thân Phương Tranh run rẩy, biểu tình tái nhợt, miệng đang há to như muốn kêu cứu mạng nhưng lại có cái gì đó vướng mắc ở trong cổ họng không thể bật thốt thành lời.

Nhưng đám thị vệ của Thọ vương căn bản sẽ không cho hắn thêm một cơ hội nào nữa....Cương đao cùng lợi kiếm cách hắn ngày một gần, Phương Tranh hoảng sợ nhìn chăm chăm vào ánh đao đang lướt tới cổ, thân đao sáng như tuyết, phản chiếu lại gương mặt tái nhợt vì tuyệt vọng của chính bản thân mình.

Thật tuần tú, sắp chết rồi mà trông còn đẹp trai như vậy!

Ý nghĩ này chợt lóe lên ở trong đầu của Phương Tranh.

.....

Thần Liệt Sơn, chân núi.

Hai quân giao chiến đã lâm vào đoạn thời gian ác liệt. Dải bình nguyên cây cối tươi tốt dưới chân núi đã rải đầy thi thể, cùng những đoạn chân tay người rời rạc, máu tươi nhuộm hồng cả một dải bình nguyên bát ngát. Nằm ngổn ngang giữa những đống thi thể, tùy tiện có thể nhìn thấy được quân kì rách nát, binh khí cùng với mũi tên, quang cảnh trên chiến trường hoàn toàn có thể ứng với câu nói địa ngục trần gian, mùi máu tanh dẫn bày quạ tới, đang kêu gào ở trên không trung, chờ cơ hội hạ xuống mổ xé, ăn thi.

Trận thế phòng ngự của phản quân ngày một thu hẹp lại, đám binh sĩ phản quân tinh thần đã mệt mỏi cùng hoảng loạn, nhưng bọn hãn vẫn cắn chặt răng giữ chắc trường mâu cùng lá chắn trong tay, hợp lực chống cự lại địch nhân đang muốn phá tan trận hình của bọn hãn.

Hiện giờ có muốn sợ hãi cũng đã vô dụng, chỉ có tử chiến mới tìm được một con đường sống sót, cắn răng chờ đợi kết quả cuối cùng, một là thắng lợi, một là tử vong, chỉ có một kết quả như thế mà thôi.

Thái tử cùng Phạm Thụy còn đang ở bên trong quân trưởng, trận thế phòng ngự của phản quân lấy quân trưởng làm trung tâm, hướng bốn phía chung quanh mở rộng ra, cho nên trước mắt bên trong quân trưởng vẫn còn an toàn.

Phạm Thụy trước giờ luôn luôn bình tĩnh, nhưng giờ phút này trên khuôn mặt của hãn cũng đã trở nên ảm đạm, thanh âm tựa hồ cũng mang theo vài phần run rẩy: “ Điện hạ, biên quân của Sài Mộng Sơn sẽ không đến tương trợ! Chúng ta đang ở trong tình thế sơn cùng thủy tận, điện hạ mau chóng phá vây thoát đi, chúng ta lui về phương bắc tích tụ thực lực, chờ vài năm sau đông sơn tái khởi, điện hạ vẫn còn cơ hội tranh giành ngôi vị hoàng đế...”

Thái tử trầm ngâm không nói, cuối cùng hãn vẫn một mực khẳng khái lắc đầu, sau đó nhìn thoáng qua Tư Tư đang ngồi trong góc trường liếc mắt một cái, trầm giọng nói: “ Tiên sinh! Chúng ta đã đi tới một bước này, Cô vương bất luận tình huống sẽ như thế nào cũng không lui binh. Hôm nay nếu Cô vương lui binh, dư âm cũng chỉ như một con chó nhà tang, thiên hạ liền không còn chỗ cho Cô vương dung thân.”

“ Nhưng điện hạ! Binh lực của chúng ta chỉ còn lại không đến hai vạn, các tướng sĩ thương vong thảm trọng, nếu như tiếp tục chiến đấu thế thua coi như đã định. Điện hạ còn chần chừ không lui binh, chẳng lẽ ngài tình nguyện để cho hoàng thượng trăm thủ hoặc giam cầm cả đời hay sao?” Phạm Thụy thần sắc lo lắng nói.

Thái tử biểu tình hơi có chút giật mình, đứng dậy vén màn quân trưởng nhìn thoáng qua cục diện chém giết bên ngoài, thật lâu sau, bỗng nhiên thái tử nở một nụ cười, nụ cười mang theo vài phần điên cuồng cùng đắc chí: “ Tiên sinh, chẳng lẽ ngài một mực cho rằng Cô vương nhất định phải thua?”

Phạm Thụy im lặng một lúc thật lâu, sau đó gật gật đầu.

Đi sai một nước liền thua cả bàn cờ! Bọn hãn nhìn sai tâm cơ của hoàng thượng, hiện tại nhất định cần phải trả giá thảm khốc cho cái sai lầm của chính mình. Năm vạn tư quân đã chết trận hơn ba vạn người, đây chính là một cái giá quá đắt!

Cho dù không muốn thừa nhận nhưng Phạm Thụy lại không thể tự lừa dối chính bản thân mình, trận chiến này thái tử cùng hãn quả thật đã thua thảm trọng.

Bỗng nhiên thái tử lại ngửa mặt lên trời cười dài, thật lâu sau vẫn không đình chỉ, cười đến mức ngay cả nước mắt cũng đều chảy ra.

Phạm Thụy khó hiểu nhìn thái tử, trong lòng tràn ngập kinh hoàng, thân đã hãm vào tuyệt cảnh như tình huống hiện tại, thái tử tại sao còn cười được đây?

Thái tử lau nước mắt, nói: “ Tiên sinh người đánh giá thực lực của phụ hoàng không sai, nhưng đồng thời người cũng đã đánh giá thấp thực lực của ta rồi!”

“ Điện hạ, sao lại nói những lời ấy?”

Thái tử lạnh lùng nói: “ Trận chiến này quả thật Cô vương đã thua một ván, nhưng thực lực của Cô vương vẫn còn có thể cầu hòa....”

Phạm Thụy kinh hãi lắp bắp: “ Ý của điện hạ là....”

Thái tử mỉm cười chỉ vào tướng sĩ tư quân đang hăng hái chiến đấu ở bên ngoài quân trướng, bằng lãnh nói: “ Bọn họ vì đại nghiệp của Cô vương mà chiến, mà hi sinh, mà tranh thủ cho Cô vương một chút thời gian, đợi đến khi Long Vũ cùng Long Tương quân cảm thấy được có thể một đường diệt sạch tàn binh, bọn hắc dâng lên bao vây chung quanh quân trướng Cô vương, lúc đó sẽ....”

Thái tử mỉm cười ngửa đầu nhìn lên phía trên đỉnh Thần Liệt Sơn, thản nhiên nói tiếp: “ Được rồi! Đến thời khắc mấu chốt phụ hoàng sẽ phát hiện được có một chi đội kỳ binh đang từ phía bắc bộ mà thần không biết quỹ không hay tiến lên đỉnh Thần Liệt sơn , tiếp theo sẽ bắt toàn bộ đám đại thần cùng hoàng thượng làm tù binh. Hiện tại Long Vũ cùng Long Tương quân đang bận rộn bao vây tiêu diệt tàn binh của Cô vương, bọn hắc ở cách đỉnh núi khá xa, không kịp cứu viện! Tiên sinh ngài có thể nói cho Cô vương biết, ngài cảm thấy được tình huống trước mắt, rốt cuộc thì ai mới là người chiến thắng sau cùng?”

“ Đội kỳ binh? Điện hạ, ngài như thế nào lại còn một chi đội kỳ binh vậy?” Phạm Thụy cau mày nghi hoặc, bỗng nhiên hai mắt mở lớn, biểu tình trong ánh mắt phức tạp nhìn chằm chằm vào thái tử, bật thốt lên nói: “ Điện hạ...Nguyên lai ngài vẫn còn một chi đội tư quân nữa!”

Thái tử nghe vậy cười ha hả, trong tiếng cười mang theo vài phần đắc chí: “ Chuyện này Cô vương luôn luôn một mực giấu diếm, ngay cả tiên sinh ngài, Cô vương cũng chưa từng tiết lộ! Làm như thế chính là chờ đợi thời khắc cuối cùng này!”

Trong chớp mắt này bỗng nhiên Phạm Thụy hoàn toàn minh bạch rồi.

Nguyên lai thái tử có hai cánh tư binh, trong đó một đạo đang ở trước mặt bọn hắc, vì bọn hắc mà dốc sức chiến đấu, hơn nữa thương vong thảm trọng. Thái tử dùng bọn họ làm mồi hi sinh dẫn dụ sự chú ý của Long Vũ và Long Tương quân, để cho hai cánh quân này rời xa khỏi đỉnh núi nơi hoàng thượng cùng đám văn võ bá quan đang trú nạn! Khi đó một đạo quân khác của thái tử sẽ lặng lẽ tấn công lên đỉnh Thần Liệt sơn, bắt hoàng thượng cùng các vị đại thần làm tù binh, quả nhiên là nhất chiến định càn khôn, cho dù có phải trả một cái giá thật lớn.

Mưu kế tuyệt diệu, lòng dạ cũng đủ ngoan độc, rốt cuộc ở một thời khắc này thái tử đã bộc lộ ra tất cả thực lực của hắc.

Nguyên bản hắc không trông cậy vào biên quân của Sài Mộng Sơn, cũng không ngóng vào đạo quân đang hợp lực chiến. Hắc đem toàn bộ tiền vốn đặt cược vào một đạo tư quân khác mà không một người nào biết được.

Phạm Thụy bình tĩnh nhìn thái tử đang không ngừng cười lạnh, toàn thân Phạm Thụy không khỏi dâng lên một cổ hàn ý lạnh thấu xương. Người như thế này, tương lai ngồi trên ngôi vị cửu ngũ chí tôn, đối với dân chúng trăm họ cùng các đại thần mà nói, cũng không hiểu là phúc hay họa? Trong đầu của Phạm Thụy bất chợt hiện lên suy nghĩ buồn cười này.

“ Đợi đến lúc Long Vũ quân cùng Long Tương quân phân chia bao bọc thế trận của quân ta. Chúng ta sẽ lui lại phía bắc một chút, sau đó sẽ có một đội kỳ binh khác xuất hiện từ bên mạn sườn của Thần Liệt sơn hợp lực cùng quân ta, đại sự liền có thể định đoạt được rồi!” Thái tử thản nhiên cười nói.

Tư Tư lẳng lặng ngồi ở một góc bên trong quân trướng, nghe vậy mày liễu khẽ nhú lại.

PS: Tôn Tử còn đồng nghĩa với thằng cháu trai!

297. Chương 277: Bạc Đầu Không Xa Rồi

Mỗi gương mặt quen thuộc và sinh động từ trong đầu hắc nhanh chóng xẹt qua, cha mẹ, Trường Bình, Yên Nhiên, Mập Mập...

Ở đây, nguyên lai chung quy đều không phải là thời đại thuộc về ta. Phương Tranh đón lấy lưỡi đao sáng như tuyết, không ngờ lại lộ ra dáng tươi cười.

“Đại nhân!” Ôn Sâm tròn to mắt như muốn nứt ra, trái tim hắn như chìm vào đáy cốc, nhưng chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn sinh mạng của Phương đại nhân đang sắp biến mất trước mắt hắn.

Ánh mắt Thọ Vương hàm chứa sự oán độc nhìn chằm chằm Phương Tranh đã sắp chết dưới lưỡi đao của hắn, khóe miệng không kìm được lộ ra dáng tươi cười âm lãnh, tên tai họa này, hôm nay cuối cùng cũng bị bốn vương diệt trừ.

Bọn thị vệ đang hợp lực chém giết cũng đổ con mắt, nhất thời sơ sẩy, nhưng lại hại chết Phương đại nhân. Điều này làm cho bọn họ cảm thấy khuất nhục và phẫn nộ trước nay chưa từng có, cũng không luận bọn họ có liều mạng ra sao, Thọ Vương cùng bọn thị vệ liệt bày trận hình, bọn họ thế nào cũng không thể phá vỡ.

Tình thế vạn phần nguy cấp!

Đang lúc Ôn Sâm và bọn thọ vệ dần dần cảm thấy tuyệt vọng, trong thông đạo bỗng nhiên phi thường đột ngột nhanh chóng xẹt qua một đạo thân ảnh, giống như một đạo thiểm điện, lại giống như một lũ u hồn bỗng nhiên hiện lên, trong mắt mọi người chỉ để lại một cái bóng đỏ như lửa, sau đó liền cấp tốc biến mất không thấy.

Hai chân thân ảnh kia đạp mạnh, kiên quyết thả người bay lên. Đạp mạnh hai chân lên vách tường thông đạo, sau đó giống như một đạo thiểm điện màu đỏ tươi, lao về phía Phương Tranh. Thân hình còn đang giữa không trung, đã bắn ra vài điểm hàn tinh, chỉ nghe được vài tiếng “leng keng” giòn vang, những binh khí đang sắp đâm tới chỗ yếu hại của Phương Tranh đều bị đánh trật phương hướng. Mọi người còn đang ngây ra, lại một đạo hàn quang chém ra, vài thị vệ vây quanh trước người Phương Tranh nhất thời ôm bụng bay bắn ra ngoài.

Nói đến thì dài, kỳ thực cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt, khi Phương Tranh cảm thấy sự việc không thích hợp, vô cùng kinh ngạc mở mắt ra, nhưng phát hiện đao kiếm kề cổ từ lâu đã không gặp, mà vài tên thị vệ cùng Thọ Vương vây công hắn đang ôm bụng lăn lộn đầy đất.

Phương Tranh ngẩn người, sau đó chớp mũi ngửi được một hương thơm quen thuộc, nghiêng đầu nhìn lại, thỉnh linh nhìn thấy một thân ảnh đỏ như lửa, dưới sự vây quanh của đám thị vệ Thọ Vương đang bay lượn, thỉnh thoảng còn xuất thủ đánh trả mấy chiêu.

Nhìn thân ảnh quen thuộc kia, vùng ngực Phương Tranh thoáng chốc bị sự vui mừng thật lớn tràn ngập. Hắn há to miệng, hai mắt đăm đăm nhìn chằm chằm thân ảnh nọ, nhất thời quên mất mở miệng.

Nữ nhân này vô số lần khiến hắn níu non nhưng nhớ trong giấc mộng, rốt cục đã trở về, đúng lúc hắn đang cần nàng nhất, ngang trời xuất hiện, bước trên mây mà đến. Dưới ánh đao của địch nhân, lại cứu được tính mạng của hắn.

Ôn Sâm và bọn thị vệ nhìn thấy tình thế đột biến, Phương đại nhân được người mặc áo đỏ cứu, mọi người đều vui mừng, mắt thấy Phương đại nhân không có nguy hiểm, người mặc áo đỏ kia võ công cao tuyệt, tiến lui công thủ đều ở gần bên Phương Tranh, mơ hồ có ý tứ bảo hộ Phương đại nhân. Bọn thị vệ lập tức liền không còn cố kỵ, hơn trăm người bắt đầu toàn lực tiến công, sĩ khí dâng cao, thị vệ của Thọ Vương rất nhanh liền bại trận.

Không bao lâu, thị vệ Thọ Vương liền toàn bộ bị ném lên mặt đất, lần này mọi người cũng không khách khí, đồng thời xông lên trói chặt bọn họ. Sau đó hơn trăm người dùng đao kiếm chỉ xéo Thọ Vương, trong mắt tràn đầy phẫn hận.

Nếu đổi lại là thường ngày, mượn cho bọn họ gan lớn như trời cũng không dám vô lễ như vậy đối với hoàng tử, nhưng việc đêm nay thực sự quá mức mạo hiểm, Phương đại nhân thiếu chút nữa mất mạng dưới đao, bọn thị vệ cũng hầu như suýt gánh trên lưng tội danh hộ vệ bất lực, mọi người tức giận trong lòng, làm gì còn quản chuyện hoàng tử thân vương, nếu hại chết Phương đại nhân, yêu hoàng lão tử bọn họ đều dám giết.

“Các người...các người dám vô lễ như vậy với bốn vương, các người muốn tạo phản sao?” Thọ Vương nhìn thấy tình thế chuyển biến đột ngột, đã phi thường bất lợi đối với hắn, không khỏi giận dữ hét lớn, ánh mắt

lại hiện lên vài phần kinh hoảng.

Bọn thị vệ không nói một lời, nhưng đao kiếm trong tay vẫn kiên định chỉ vào hắc, xem khí thế của bọn hắc, phảng phất chỉ cần Thọ Vương có dị động, bọn họ sẽ không chút do dự đánh chết Thọ Vương ngay tại chỗ.

Lúc này Phương Tranh đối với việc ngoài thân lại không hề phản ứng, hắc vẫn si ngốc nhìn chăm chăm thân ảnh màu lửa đỏ kia, thân ảnh vẫn không nhúc nhích, giống như một bức tượng đá hoàn mỹ do danh gia điêu khắc, dưới ánh sáng của thông đạo làm tôn thêm, đường cong dị thường hoàn mỹ lưu luyến.

“ Nguyệt Nương, nàng rốt cục chịu gặp ta rồi sao?” Một lúc lâu, Phương Tranh mở miệng nói, thanh âm trầm thấp, từng từ từng chữ, chậm rãi dốc ra hết.

Thân ảnh màu lửa đỏ kia thoáng run rẩy một chút, nhưng đầu nàng cũng không dám quay lại, yếu ớt thở dài một tiếng, sau đó thu hồi trường kiếm trong tay, liền đi ra ngoài, đi lại mềm mại mà kiên định, phảng phất không mang theo một tia lưu luyến.

“ Nguyệt Nương, nàng có ý tứ gì nha? Nói đi là đi, dù nói chuyện cũng không nói, còn có lễ phép hay không?” Khuôn mặt thâm tình của Phương Tranh bỗng biến đổi, có vẻ có chút hỗn hển chạy đuổi theo.

Đi qua bên người Thọ Vương, nhìn thấy bọn thị vệ còn đang dùng đao kiếm chỉ vào hắc, trong mắt Thọ Vương tràn đầy kinh sợ, nhưng ngại vì tình thế, không dám nhiều lời, chỉ dùng ánh mắt phẫn hận oán độc hung hăng nhìn chăm chăm Phương Tranh.

Phương Tranh dừng một chút, nhìn gương mặt ngăm đen vặn vẹo của Thọ Vương, thấy thế nào cũng thật đáng ghét, nhớ tới chính mình thiếu chút nữa bị hắc hại chết, trong lúc nhất thời lửa giận vạn trượng, lúc này lẳng không nhảy lên, sau đó dùng một tư thế tiểu phi cước đẹp đẽ, đá Thọ Vương ngã dài, Thọ Vương kêu lên một tiếng thảm thiết, ôm bụng lăn lộn dưới đất.

Phương Tranh hung hăng phun ngụm nước bọt lên mặt đất, hét lớn: “ Bắt lại toàn bộ bọn họ cho lão tử, Thọ Vương ném vào thiên lao, nghiêm khắc trông giữ, bất luận kẻ nào cũng không được thăm hỏi, đám chó săn của hắc cũng ném vào thiên lao, còn tên quân sư quạt mo tên Tôn Quế, Ôn Sâm, người này giao cho người, trong thời gian ngắn nhất phải bắt hắc khai hết! Mẹ nó, ngay cả là một mạng cũng không xứng, phế vật!”

Bọn thị vệ cùng kêu lên xác nhận, sau đó đều tự bắt đầu chấp hành mệnh lệnh của Phương Tranh.

“ Phương Tranh! Người dám can đảm giam giữ hoàng tử, không muốn sống nữa? Phương Tranh, bổn vương sẽ không để yên cho người! Sau khi phụ hoàng quay về kinh, bổn vương nhất định phải tố cáo người, nhất định phải tố cáo người!” Thọ Vương dùng sức giãy dụa kêu to.

Phương Tranh cũng không thèm để ý hắc, giờ này còn đi nói những lời vô nghĩa như thế. Hắc chỉ nhanh chân chạy theo La Nguyệt Nương, cũng may La Nguyệt Nương vẫn chưa đi xa, trên con đường đêm khuya không người, một thân ảnh yếu điệu đỏ như lửa như ẩn như hiện, giống như một ngọn lửa chói mắt được thấp sáng trong đêm tối.

“ Người đàn bà này, mỗi lần đều ăn mặc giống như một cái bao lì xì, quả thật là ngọn đèn sáng trong đêm đen a.” Phương Tranh thì thảo lắm bẩm: “ Nguyệt Nương, Nguyệt Nương! Nàng chờ ta một chút.” Phương Tranh vừa truy vừa gọi.

La Nguyệt Nương nghe được tiếng gọi âm ỉ phía sau, thân hình không những không dừng lại, trái lại còn bước nhanh hơn, nàng cúi đầu, phảng phất giống như đang ẩn nấp Phương Tranh, càng chạy càng nhanh.

“ Ai, nàng chạy chậm một chút đi! Uy, ta nói nàng có nghe hay không?” Phương Tranh có điểm tức giận thở dốc.

La Nguyệt Nương nghe vậy bước chân càng nhanh hơn, đến cuối cùng giống như đang chạy.

Phương Tranh ở phía sau nàng cõi lòng đầy nhu tình đuổi theo, trong lòng còn có điểm vui vẻ, kiếp trước xem trong ti vi, xuất hiện nhiều nhất, cũng không phải là tràng cảnh như hiện tại sao? Một cô gái lác mông chạy phía trước, nam diễn viên gương mặt đặc biệt anh tuấn lại thí diên thí diên truy phía sau, vừa truy vừa gọi to: “ Em à, em đừng chạy, hãy nghe anh giải thích.”

Sau đó cô gái liền bưng lỗ tai, gương mặt chan chứa nước mắt và nước mũi, vừa hờn dỗi ồn ào: “ Em không nghe.... em không nghe.” Giọng nói kiêu mị giống như đang rên rỉ trên giường.

Phút cuối cùng nhân vật nam rốt cục đuổi kịp cô gái, sau đó phi thường vưng bá một tay kéo cô gái vào trong lòng, rơi lệ đầy mặt kêu lên: “ Anh không cho em đi! Em đúng là người tàn nhẫn!” Cuối cùng cô gái nước mắt nước mũi đầm đìa, hạnh phúc y ôi ở trong lòng người con trai kia.

Thật ấm áp, thật cảm động! Đúng không?

Nhưng Phương Tranh khi đuổi theo một hồi lại hoàn toàn không cảm thấy lãng mạn như vậy, rốt cục hấn xác định, biểu diễn trong ti vi, hại chết người! Hiện tại hấn căn bản không cảm thấy loại kịch trong ti vi có ý nghĩa gì, con mẹ nó quá buồn chán! Vì sao nam diễn viên khi diễn xuất lại suất đến như vậy, chạy đuổi theo lại càng phiêu dật sống động, nhưng đến phiên mình lại hoàn toàn thay đổi? Thoạt nhìn giống như một tên lưu manh ở trên đường cái trong đêm khuya yên tĩnh đuổi theo một mỹ nữ gọi cảm để đỡ trò, càng làm cho người mất mặt chính là, tên lưu manh không ngờ còn không đuổi kịp nàng.

Trên đường cái kinh thành trong đêm khuya, Phương Tranh thở hổn hển, tay ôm bụng, hấn nghĩ mình mệt chết đi, thân ảnh La Nguyệt Nương không nhanh không chậm chạy phía trước hấn, người đàn bà này chạy thật sự quá nhanh, Phương Tranh giống như chó rượt thỏ, đuổi ba con đường vẫn không đuổi kịp, còn nàng thì vẫn bước đi như bay.

Phương Tranh càng chạy càng bị phẫn, tìm một lão bà biết công phu quả thật quá nghẹn khuất, lão tử đường đường là tướng quân thủ bị kinh thành, dưới trướng có mấy vạn nhân mã, chỉ ai đánh ai, dù là vương gia cũng bị lão tử ném vào thiên lao, đủ oai phong chưa? Nhưng lão tử hết lần này tới lần khác ngay cả lão bà của mình cũng đuổi không kịp, chuyện này nếu truyền ra ngoài, mặt mũi đi đâu?

“ Đứng...đứng lại! La Nguyệt Nương, nàng còn tiếp tục chạy là lão tử kêu to nàng phi lễ!” Phương Tranh thở hổn hển phẫn nộ hét lớn.

La Nguyệt Nương nghe vậy rốt cục dừng bước, nhưng không dám quay đầu lại, lại cúi đầu đứng rất xa. Vẫn không nhúc nhích, giống như một tiểu cô nương phạm sai lầm, đang chột dạ lại ỳ ỳ khuất.

Phương Tranh thất tha thất thế chạy đến trước mặt nàng, cúi người ôm lấy hai đùi, giống như một con chó đang le lưỡi thở hổn hển, lúc này rốt cục mới hòa hoãn lại.

Vừa thở dốc, Phương Tranh vừa đánh giá La Nguyệt Nương, hơn tháng không gặp nàng phẳng phất như càng thêm xinh đẹp. Trên người vẫn mặc bộ trang phục màu đỏ vĩnh viễn không thay đổi, khuôn mặt thoát tục tuyệt sắc vẫn ẩn chứa mấy phần ý sâu nhân nhạt, gương mặt quen thuộc, đôi môi đỏ mọng quen thuộc, đường viền quen thuộc. Tâm tình Phương Tranh kích động, không khỏi nhớ tới ban đêm tiêu hồn ngày đó, cả người nàng trần truồng trên người mình, mê man, thổ dốc, cuộn cuộn.

Nữ nhân này là một yêu tinh, lần này nói gì lão tử cũng không thả nàng đi, dù cạm kiết đến chết cũng không tiếc!

Đứng thẳng thất lạng, Phương Tranh giận dữ trừng mắt nhìn La Nguyệt Nương: “ Nàng chạy đi đâu? Có chó truy nàng sao?”

Tiếng nói vừa dứt, La Nguyệt Nương đầy mặt xấu hổ và chột dạ bỗng nhiên cười khúc khích ra tiếng.

“ Khái...nói sai rồi, ta truy nàng nàng cần gì còn chạy như vậy? Nàng không biết để cho một người không biết võ công chạy suốt ba con đường là điều rất không có đạo đức hay sao?” Phương Tranh phụng phịu nói.

La Nguyệt Nương thu lại nụ cười, gương mặt phát lạnh: “ Thế nào? Ta cứu người cứu lầm rồi sao? Vừa thấy mặt đã không nói lời dễ nghe?”

Phương Tranh nhanh nở nụ cười: “ Sao có thể chứ, ta không phải là khản tương nàng sao, nàng nói nàng chỉ là một thiếu nữ độc thân, hơn nửa đêm còn chạy loạn trên đường, gặp người xấu làm sao bây giờ? Huống chi nàng còn ăn mặc như một bao lì xì, bắt mắt như thế, nàng lại xinh đẹp như vậy, người xấu không khi dễ nàng mới là không có thiên lý.”

La Nguyệt Nương hừ lạnh nói: “ Người không truy thì ta lại chạy sao?”

“ Nàng không chạy thì ta cần gì phải truy chứ?”

“ Người không truy ta không cần chạy.”

“ Nàng không chạy ta cần gì phải đuổi theo nàng?”

“ Hồn dẫn họ Phương, người có ý định muốn cùng lão nương múa mép khua môi phải không?” La Nguyệt Nương rớt cục thốt lên.

“ A, không dám, đại đương gia.” Phương Tranh nhanh chóng sụp mi thuận mắt, lúc này hắn mới nhớ tới, nữ nhân trước mặt ngoại trừ là lão bà tương lai của hắn, vẫn còn là thủ trưởng của hắn, đại đương gia Thanh Long sơn.

Lập tức Phương Tranh giống như kẻ trộm hề hề cười, thử nắm lấy tay La Nguyệt Nương, gương mặt La Nguyệt Nương đỏ lên, tựa hồ rất không thói quen bị nam tử tiếp xúc thân mật như vậy, sau khi từ chối vài lần, rốt cục cũng bỏ qua, đỏ mặt tùy ý cho Phương Tranh nắm chặt.

“ Nguyệt Nương, sao nàng đột nhiên xuất hiện ở kinh thành? Còn kịp hiện thân để cứu ta?” Nghĩ tới vấn đề này, Phương Tranh nghiêm túc hỏi, chỉ là đôi tay như kẻ trộm của hắn lại không chút nghiêm túc sờ tới sờ lui trên tay nàng.

“ Lần trước, sau khi xa nhau, ta trở về Thanh Long sơn, sau lại nghe được người bán hàng dưới chân núi nói, gần đây kinh thành không chút yên ổn, khả năng sẽ có chiến sự, ta...ta lo lắng, đã đi xuống núi nhìn xem. Sau đó ở kinh thành khoảng nửa tháng...” La Nguyệt Nương nghiêng người qua, né tránh ánh mắt của hắn, sắc mặt chợt đỏ bừng, phảng phất như nhớ tới chuyện cũ thật khó xử.

Phương Tranh nghe vậy nhất thời mặt mày rạng rỡ: “ Nói như thế, nửa tháng nay nàng vẫn theo ta, một mực âm thầm bảo hộ ta? Khó trách gần đây ta cứ có cảm giác ở phía sau có một đôi mắt to đẹp mê người, đang lén lút nhìn chăm chăm ta, có vài lần nhìn tới mức mặt ta cũng đỏ lên, thật là ngại ngùng.”

“ Người...” La Nguyệt Nương có chút xấu hổ biến thành giận, đôi mắt xinh đẹp căm giận trừng mắt nhìn Phương Tranh.

“ Hắc hắc, chỉ là nói giỡn với nàng thôi.” Phương Tranh thâm tình chân thành nhìn chăm chú vào nàng, bàn tay chậm rãi xoa hai gò má gầy gò, tràn đầy yêu thương vuốt phẳng: “ Khổ cho nàng, một nữ tử ở nơi này một mình lưu linh chỉ vì lo cho ta, phần tình ý này ta sẽ ghi tạc trong lòng cả đời. Nguyệt Nương, nàng đối đãi ta tốt như vậy, thật làm cho lòng ta đau xót.”

La Nguyệt Nương nghe vậy, trong đôi mắt đẹp nhất thời bật kín một tầng hơi nước nhàn nhạt, nức nở nói: “ Có những lời này của người, ta dù có chết vì người, cũng đáng. Phương Tranh, ta biết hôm nay thân ở địa vị cao, trọng triều nhân thần, ta còn biết hôm nay người đã là một tướng quân. Dưới trướng mấy vạn tướng sĩ, mỗi khi ra lệnh, không ai dám không nghe, người mang trọng trách, vì triều đình, vì bách tính mỗi ngày phí sức phí tâm, người ở trước mặt người khác luôn mỉm cười tủm tỉm, nhưng ta biết, mỗi ngày người đều ngơ ngác ngồi trong viện, nhìn trời đến xuất thần. Trong lòng người đè ép quá nhiều gánh nặng, kỳ thực trong lòng người rất khổ.”

“ Phương Tranh, La Nguyệt Nương chỉ là một nữ tử thô phỉ không quyền vô thế, quốc sự triều chính cũng đều không hiểu, không thể chia sẻ ưu sầu cho người, duy nhất có thể bang trợ được người, chính là một thân vô công của ta, ta nghĩ muốn làm cái bóng của người, ở bên cạnh bảo hộ người, tựa như đêm nay, khi người gặp nguy hiểm thì liền nghĩ đến ta, cả đời sẽ suy nghĩ về ta, sẽ không quên ta.”

La Nguyệt Nương mỉm cười lau nước mắt liên tục chảy ra trong đôi mắt đẹp, si ngốc nhìn Phương Tranh, nỉ non nói: “ Phương Tranh, người biết cái bóng là gì không? Đó là thứ ngược lại với ánh sáng mặt trời, khi người ngồi trên lưng ngựa, hưởng thụ triều đình và bách tính hoan hô, hưởng thụ vinh quang lớn nhất cuộc đời này thì người luôn luôn sẽ không nhìn thấy nó, thế nhưng khi người một mình tịch mịch, ưu sầu, người chỉ cần chậm rãi xoay người lại, sẽ phát hiện, cái bóng của người vẫn một mực yên lặng theo bên cạnh, không bao giờ xa rời.”

Phương Tranh nghe được chớp mũi đau xót, viền mắt liền phấp phấp, nhẹ nhàng ôm thân thể mềm mại của La Nguyệt Nương vào lòng, cúi đầu khẽ hôn lên tóc nàng, lẩm bẩm nói: “ Không, nàng sẽ không là cái bóng, nàng là nương tử của ta, là phu nhân của ta, là con dâu của Phương gia, tương lai còn là mẹ của nhi tử

của ta, là bà nội của tôn tử, nguyên một lòng vì nàng, dù già không xa nhau. Nguyệt Nương, đừng đi nữa, theo ta đi, chờ ta giải quyết xong xuôi mọi chuyện, ta sẽ từ quan. Sau đó mang theo mọi người xa chạy cao bay, thiên hạ to lớn, muốn đi đâu thì đi, ta thậm chí có thể mang theo Mật nhi và Yên Nhiên các nàng lên Thanh Long sơn, làm khách mời của ỗ thổ phủ vài ngày.”

La Nguyệt Nương cười khúc khích nở nụ cười, chôn gương mặt trong ngực Phương Tranh, tham lam hít sâu vị đạo quen thuộc trên người hắn, sau đó nhẹ nhàng gật đầu.

Phương Tranh cười cười, yêu thương hôn nàng, bỗng nhiên thần tình ngưng lại: “ Ai nha! Việc lớn không tốt! Mỗi ngày nàng vẫn âm thầm bảo hộ ta, nói như thế lúc ta và các lão bà làm việc cũng bị nàng xem rõ ràng rồi? Đây cũng không được, ta phải phê bình nàng. Như vậy đi, lần sau hai ta ở trước mặt các nàng làm một lần, có tới có lui, không ai thiệt thòi.”

“ Toái!”

“ A, đại đương gia, ta sai rồi!”

“”

Trong tòa lầu phía góc thành tây, ngọn đèn nhỏ xíu, dưới ngọn đèn toát ra, nhìn gương mặt của La Nguyệt Nương càng kiều diễm động lòng người. Phương Tranh nắm tay nàng, nhin không được âm thầm nuốt nước miếng, lúc này làm cho hắn có một loại cảm giác giống như đang đặt mình trong mộng.

Một vị nữ tử như xuất giá, lẻ loi một mình yên lặng thủ hộ người trong lòng nàng, suốt nửa tháng không biết đã phải chịu bao nhiêu đau khổ, nếm bao nhiêu cực nhọc, nghĩ tới đây, trong lòng Phương Tranh càng thêm cảm động không ngớt, trong lòng lại càng thêm yêu thương. Lúc xuyên qua, mình tìm được mấy lão bà, mỗi một người đều đối với hắn tình thâm ý trọng, đây là chuyện mà hiện nay Phương Tranh cảm thấy thỏa mãn nhất. Quan tước danh lợi đều đi qua như mây khói, chân chính làm bạn suốt đời, chỉ có thể tử bên gối mình. Vạn hạnh. Vạn khí của mình không tệ, phi thường không tệ, hắn tìm được mấy lão bà bất luận nhân phẩm hay dung mạo đều thập phần xuất chúng, Phương Tranh quả thật nhin không được muốn đưa hết các lão bà ra ngoài, hướng người ngoài huyền diệu một phen.

Hai người nhìn nhau, không nói gì, thật bình an. Phương Tranh và La Nguyệt Nương ngồi đối mặt nhau, hai người yên lặng nhìn nhau, vẻ ngọt ngào và hạnh phúc trong mắt giống như có một lớp mật đường, nồng nàn mà không làm chán ghét.

Nhưng vào lúc này có một người đột nhiên đi ra phá tan sự yên lặng hiếm có.

“ Bang bang phanh.” Có tiếng đập cửa vang lên.

Phương Tranh nhướng mày, bất mãn quay đầu quát: “ Ai? Cút ngay! Đừng đánh nhiều lão tử!”

Thanh âm Ôn Sâm cẩn cẩn thận thận từ ngoài cửa truyền đến: “ Đại nhân, có một công tử họ Tiêu cầu kiến.”

Phương Tranh giận dữ: “ Họ Tiêu chó má gì chứ? Lão tử cũng không phải là tượng điêu khắc trên sân rộng, ai muốn gặp thì gặp sao? Lão Ôn ngươi lập tức đi trở lại, bảo hắn cút nhanh lên, chớ chọc lão tử phát hỏa!”

Đang chìm đắm bên trong vui sướng và hạnh phúc, tùy tiện bị người cắt đứt, không khỏi làm Phương Tranh phát giận.

La Nguyệt Nương oán trách trừng mắt liếc hắn: “ Ngươi không thể hảo hảo nói chuyện sao? Ngươi đối với thuộc hạ của ngươi, vẫn đều hung như thế?”

“ Ta đối với thuộc hạ vẫn luôn hòa khí đó.” Phương Tranh cười cười, ngay sau đó lại suy sụp mặt, lạnh lùng trừng mắt liếc ra cửa, ác giọng nói: “ Nhưng ta đối với những thuộc hạ ngu ngốc, cũng không có tính tình tốt như vậy.”

Thanh âm Ôn Sâm xấu hổ truyền đến: “ Đại nhân thứ tội, vị Tiêu công tử kia nói, hắn gọi là Tiêu Hoài Viễn, hơn nữa hắn có quân tình khẩn cấp muốn thông báo với đại nhân. Còn nói...còn nói quân tình này có quan hệ với Thân Liệt sơn, quan hệ đến tính mạng của hoàng thượng.”

“Tiêu Hoài Viễn?” Phương Tranh ngăn người: “ Còn quan hệ đến tính mạng hoàng thượng? Mẹ nó! Tiểu tử này vẫn luôn thần thần bí bí, chuyện đánh rắm gì cũng có thể nói cho thật lớn, lần này không phải lại tới lừa dối ta nữa đi?”

Cố tình không muốn gặp hấn, thế nhưng lại lo lắng xác thực hấn có quân tình khẩn cấp, suy nghĩ một chút, lại nhìn thoáng qua La Nguyệt Nương, Phương Tranh vạn phần không muốn cần rằng, phần nộ nói: “ Được rồi, cho hấn vào đi, Ôn Sâm, thuận tiện ở sau cửa ăn bài cho ta năm trăm đao phủ thủ.”

Ôn Sâm ngạc nhiên: “ Đại nhân, ngài muốn đao phủ thủ làm chi vậy?”

Phương Tranh ngửa đầu, tàn bạo nói: “ Vì nếu họ Tiêu kia thật sự không có quân tình khẩn cấp gì, mà là theo ta mò mẫm nói chuyện, các người chỉ cần nghe ta ném ly làm hiệu, đao phủ thủ đồng loạt chạy ào vào, đem hấn đánh thành tương thịt cho ta.”

298. Chương 278: Bao Vây

“ Phương huynh, không được! Việc lớn không tốt! Hoàng thượng đang lâm nguy trong sớm tối.”

Còn chưa nhìn thấy người, đã nghe được tiếng nói. Phương Tranh chỉ thấy một bóng người lác phách đang lao đảo xông tới cửa. Vừa bước vào, còn chưa nhìn thấy rõ người ở đâu, liền bắt đầu gào khóc kêu to, thanh âm thê lương, giống như báo tang.

“ Người đâu! Đao phủ thủ, bắt hấn cho ta!” Phương Tranh cũng không nói lời vô ích với hấn, trực tiếp gọi người động thủ.

“ A! Phương huynh, đây là vì sao?” Tiêu Hoài Viễn vẻ mặt ủy khuất.

“ A, Tiêu huynh, mỗi lần tiểu đệ nhìn thấy người, người đều có dáng dấp giả thần giả quỷ, tiểu đệ rất là khó chịu, vì vậy nghĩ muốn chinh người.” Phương Tranh kiên trì cùng hấn giải thích.

“ A! Phương huynh, tiểu đệ sai rồi!”

“ Biết sai thì sửa, thiện nha! Người đâu, đao phủ thủ cứ đứng bên ngoài, trước tiên hãy khoan tiến đến, khi nào ta khó chịu rồi hãy tính.”

Hai người một trước một sau, giống như đang biểu diễn trên sân khấu kịch, La Nguyệt Nương ngồi một bên che miệng cười đến run rẩy cả người.

Tiêu Hoài Viễn nhìn thấy dung mạo tuyệt thế của La Nguyệt Nương, lại thấy nàng ngồi một bên cười khê không nói, nhất thời ngây người ngẩn ngơ.

“ Phương huynh, chẳng hay vị tiểu thư này là...”

“ Nga, nàng là lão bà của ta, là tẩu tẩu của ngươi, đừng đánh chủ ý biến thái, bằng không không cần chờ đao phủ thủ tiến đến, tiểu đệ sẽ tự mình chinh ngươi.” Phương Tranh nhìn Tiêu Hoài Viễn cười cười, lại ra vẻ không chút thân mật nhẹ rằng: “ Biết cái gì gọi là “ bào đình giải ngư”* không? Tiểu đệ nguyện hướng huynh đài biểu thị một phen.”

“ A! Nguyên lai là tẩu phu nhân, tại hạ mạo phạm, lỗi lỗi.” Tiêu Hoài Viễn mồ hôi đầy đầu, vội vàng thi lễ.

Tùy ý gõ bàn, Phương Tranh lại hướng Tiêu Hoài Viễn nhú mày: “ Đến tặng lễ?”

“ A?” Trán Tiêu Hoài Viễn lại bắt đầu đổ mồ hôi: “ Không, không phải.”

“ Ân?” Phương Tranh mất hứng nhăn mày: “ Hoa triều ta là đất nước lễ nghi, chú ý chính là mang lễ tặng tới, nghênh đón vui vẻ, dù chút lòng thành cũng không có, Tiêu huynh, ngươi quá thất lễ.”

“ Mỗi lần đến đều là tặng lễ cho ngươi hay sao chứ.” Tiêu Hoài Viễn thấp giọng nói thầm.

“ Làm càn! Thật không biết lễ phép! Đao phủ thủ!”

“ A! Phương huynh chậm đã! Hôm nay tiểu đệ đến xác thực là có quân tình khẩn cấp thông báo!” Tiêu Hoài Viễn vội vàng hô.

Gác chân bắt chéo, Phương Tranh rung đùi, sau đó chậm rãi nói: “ Tiều huynh, đi thẳng vào vấn đề, thẳng nhập chủ đề. Nói, có quân tình gì khẩn cấp.”

Nói đến chủ đề, Tiều Hoài Viễn bỗng nhiên thay vào biểu tình lo lắng sợ hãi, hô to: “ Phương huynh! Việc lớn không tốt! Hoàng thượng đang nguy tại sớm...”

“ Câm miệng!” Phương Tranh cũng không nhịn được nữa, giận tím mặt nói: “ Tiều Hoài Viễn, người đừng cứ nhắc nguy tại sớm tối động ngay bên ngoài miệng của người, quân tình đại sự không phải là chuyện đem nói giỡn, nếu người còn nói chuyện kiểu giạt gân, ta cần phải bắt người thử xem quân pháp của bốn tướng quân!”

Tiều Hoài Viễn ngẩn người, tựa hồ không nghĩ tới Phương Tranh lại thật sự tức giận, sau đó vội vàng giải thích: “ Phương huynh, lần này ta cũng không phải nói chuyện giạt gân, tình cảnh hôm nay của hoàng thượng rất nguy hiểm!”

Phương Tranh nhướn mày, quan sát hắn vài lần. Phát hiện hắn cũng không phải đang có vẻ tùy tiện nói bậy, vì vậy sắc mặt Phương Tranh cũng trở nên ngưng trọng, trầm giọng nói: “ Chuyện gì xảy ra? Từ từ nói cho rõ.”

Tiều Hoài Viễn lau mồ hôi, nuốt nước bọt, khàn giọng nói: “ Phương huynh, hiện tại người nên lập tức phái người ra thành đến Thần Liệt sơn, thỉnh hoàng thượng phải nhanh chóng rời khỏi, nếu không hoàng thượng sẽ gặp nguy hiểm, hoàng thượng và người ngàn tính vạn tính, nhưng còn tính thiếu một việc.”

“ Chuyện gì?”

“ Quân đội của thái tử, nguyên lai không chỉ một chi, mà có hai chi, một chi cũng chưa từng lộ mặt, một mực ẩn núp ở phía bắc bộ dưới chân Thần Liệt sơn, khoảng chừng hơn hai vạn người. Hiện tại thái tử đã hoàn toàn hấp dẫn Long Vũ cùng Long Tương quân chú ý, chính là vì cho một chi tư quân khác của hắn tạo ra cơ hội, từ bắc bộ công thẳng Thần Liệt sơn, đến lúc đó binh lực bên người hoàng thượng trống rỗng, vô lực chống lại, mà Long Vũ quân và Long Tương quân lại ở quá xa, không thể cứu viện, Phương huynh, tình cảnh hiện tại của hoàng thượng đang vô cùng không ổn!”

“ Cái gì? Thái tử có hai đội tư quân? Mẹ nó! Sao người không nói sớm?” Phương Tranh nghe tin tức, cả kinh nhảy dựng lên, chỉ vào mũi Tiều Hoài Viễn chửi ầm lên.

Tiều Hoài Viễn có vẻ vô hạn ủy khuất, bĩu môi nói: “ Phương huynh, tiểu đệ cũng chỉ vừa mới biết được thôi.”

“ Người...người...” Phương Tranh chỉ vào mũi Tiều Hoài Viễn, còn muốn mắng hắn vài câu thô tục, thấy hắn ủy khuất bĩu môi, đáng dấp buồn nôn làm Phương Tranh cảm thấy da đầu tê rần, không thể làm gì khác hơn là trái lương tâm giờ ngón tay cái lên, khoa trương: “ Mẹ nó! Người thật giỏi!”

Lập tức Phương Tranh nhướn mày, hỏi: “ Chậm đã! Người làm sao mà biết được? Hoàng thượng ra kinh đã cả ngày rồi, ta lại hạ lệnh đóng bốn cửa thành, người từ đâu biết được tin tức này? Tiều huynh, tình thế nguy cấp, người đừng tiếp tục thừa nước đục thả câu nữa, việc này quan hệ tới tính mạng hơn mười vạn người đó.”

Tiều Hoài Viễn liếm liếm đôi môi khô nứt, thần sắc trở nên bi thống, khàn giọng nói: “ Ta đương nhiên là biết được từ thái tử phủ, Phương huynh còn nhớ Tư Tư cô nương trong thái tử phủ? Ta vừa tìm được dưới gối trong phòng nàng, phát hiện nàng lưu lại cho ta tờ giấy, thế mới biết được.”

Phương Tranh mở to hai mắt, mờ mịt nói: “ Không nhớ rõ, ta cùng thái tử phủ không hề lui tới, trừ người ra, ta căn bản không nhận ra người khác.”

“ Chính là vị cô nương đàn tỳ bà.”

Phương Tranh lắc đầu cẩn thận nhìn thoáng qua La Nguyệt Nương đang cười cười, nhanh miệng phủ nhận: “ Người đừng nói lung tung, bốn quan từ trước tới nay luôn giữ mình trong sạch. Cùng nữ tính khác vẫn duy trì cự ly xa xôi, đừng nói là đàn tỳ bà, dù cô nương đàn miên hoa ta cũng không nhận thức, không nhận ra không nhận ra, khẳng định không nhận ra.”

Tiêu Hoài Viễn lạnh lùng trừng mắt liếc hắt: “ Trong buổi ngắm hoa năm ngoái của thái tử, là vị công nương ngồi trong lòng châm rượu cho người, có lẽ người đã có ấn tượng rồi chứ? Thất lưng tinh tế, bộ ngực thật to...”

“ Úc.” Phương Tranh bình tĩnh hiểu ra, vỗ mạnh lên bàn: “ Nguyên lai là...khái khái, nói trọng điểm, đừng mò mẫm! Lão tử ngồi mà không loạn, cũng không làm gì nàng ta nha.”

Tiêu Hoài Viễn thần tình khở sấp nói: “ Tư Tư, thật ra là người của thái tử, vốn nàng vẫn luôn ái mộ thái tử, thế nhưng trong hội ngắm hoa năm ngoái, thái tử lại không chút keo kiệt đem nàng đẩy vào lòng của người, xem nàng như một kiện lễ vật trao tặng cho nhau, từ đó về sau, Tư Tư liền rét lạnh tâm đối với thái tử.”

Phương Tranh rầu rĩ liếc mắt nhìn La Nguyệt Nương, nói xen vào: “ Lần thứ hai lại cường điệu rồi, đó là thái tử tự mình đẩy nàng vào lòng ta, ta thật ra không hề chạm tới nàng, người biết, bổn thiếu gia đối với nữ tính vẫn luôn có chút ngại ngùng.”

Tiêu Hoài Viễn khinh bỉ nhìn hắt, không phản ứng hắt, thẳng nói: “ Sau đó trong một cơ hội ngẫu nhiên, ta ở trong phủ thái tử quen biết Tư Tư. Khi đó cõi lòng nàng tràn đầy u sầu, luôn chau mày không vui, ta bình thường vẫn luôn trấn an nàng, thường xuyên qua lại...”

“ Các người đã thông gian với nhau.” Phương Tranh mắt lạnh nhìn hắt, loại vở kịch này nội dung quá cũ. Không hề có ý mới, hắt thậm chí có thể đem chi tiết sau đó nói ra: “ Người tiến vào thái tử phủ làm việc, vốn có mục đích riêng, hiện tại nữ nhân thiếp thân của thái tử đối với hắt vô cùng bất mãn, người vừa lúc biết thời biết thế, kích động nàng mưu tập tình báo của thái tử cho người.”

Tiêu Hoài Viễn nắm chặt nắm tay, gắt gao trừng mắt nhìn Phương Tranh, cả giận nói: “ Cái gì kích động mê hoặc? Ta đối với Tư Tư là thật tâm!”

Phương Tranh cười nhạt: “ Thật tình? Thật tình tới mức người có thể trở mắt nhìn thấy nữ nhân mình thương mỗi ngày nằm trong lòng nam nhân khác mà thờ ơ? Tiêu huynh, nhìn không ra lòng dạ của người phóng khoáng như vậy, con mẹ nó người còn là nam nhân sao?”

Tiêu Hoài Viễn nghe vậy sắc mặt trắng nhợt, thần tình thống khổ không gì sánh được, không nói gì ôm đầu, trong mắt tràn ngập vẻ bi thương và tuyệt vọng.

“ Ta không nói lời vô ích với người, trước tiên đem tin tức truyền ra trước đã.” Phương Tranh đứng lên, quát to: “ Ôn Sâm! Mau vào!”

Ôn Sâm vội vàng chạy bộ vào.

“ Chuẩn bị ngựa! Bổn tướng quân muốn đích thân ra khỏi thành, có quân tình khẩn cấp cần phải trình báo hoàng thượng!” Phương Tranh sửa sang lại y giáp, thất thanh nói.

“ A! Đại nhân, không thể!” Ôn Sâm quá sợ hãi, vội vàng ngăn cản.

Vị Phương đại nhân này thế nào lại muốn ra đi nữa? Vừa rồi thiếu chút nữa đã chết trong tay thị vệ thủ hạ của Thọ Vương, hiện tại lại muốn ra khỏi thành báo tin tức, thấy thế nào lại cảm thấy vị đại nhân này có tiềm chất làm kẻ vong mạng, Phương đại nhân hoạt bát khả ái vô cùng sợ chết trước kia đi đâu rồi?

“ Phương huynh, người không thể đi, ngoài thành quá loạn, quân đội của thái tử và hoàng thượng đang chém giết, người ra khỏi thành quá nguy hiểm.” Tiêu Hoài Viễn cũng đứng lên khuyên nhủ.

“ Phương Tranh, ta giúp người đi, ta có võ công, không sợ loạn quân.” La Nguyệt Nương đi tới phía sau Phương Tranh, nhẹ giọng nói.

“ Không được! Làm gì có chuyện để cho nữ nhân đi đấu tranh anh dũng kiểu đó? Bổn tướng quân được nhận hoàng ân, thường hận không cơ hội báo quốc, hôm nay tình thế hoàng thượng quá nguy cấp, tính mạng nguy hiểm vô cùng. Vì chủ thần tử, bổn tướng quân thân là trung thần, có thể nào trở mắt nhìn hoàng thượng bị hãm vào vòng vây? Đây làm cho thần tử như ta làm sao kham nổi?” Phương Tranh vẽ mặt bi tráng, hiên ngang lẫm liệt nói.

Về mặt mọi người đều kính ý nhìn Phương Tranh.

“Đại nhân, lòng trung tâm của ngài đối với hoàng thượng, bọn thuộc hạ đều biết, thế nhưng thân thể ngàn vàng, phải cẩn thận. Đại nhân, phòng thủ kinh thành mới là trọng yếu, nhiệm vụ ra khỏi thành chuyển tin tức, liền giao cho các huynh đệ thuộc hạ đi! Thuộc hạ tuyệt sẽ không làm đại nhân thất vọng!” Ôn Sâm cảm động tới mức viền mắt đều đỏ hồng, ôm quyền nói.

“Không được! Để ta đi! Đây là trách nhiệm làm thần tử!” Phương Tranh bị tráng hô to.

“Đại nhân, thỉnh suy nghĩ kỹ lại! Để cho bọn thuộc hạ đi thôi!” Ôn Sâm ôm lấy Phương đại nhân đang nhiệt huyết sôi trào, gấp giọng khuyên nhủ.

“Buông! Vì sao muốn ngăn ta, ta là trung thần!”

“Đại nhân, đừng đi.”

“...”

Phương Tranh thần tình ngưng trọng nhìn chằm chằm Ôn Sâm, trầm giọng nói: “Trung tâm của bốn tướng quân đối với hoàng thượng, các người đều rõ ràng rồi?”

Ôn Sâm ôm quyền, lớn tiếng nói: “Rõ ràng! Thuộc hạ thề hướng đại nhân học tập!”

“Tốt lắm, người phái các huynh đệ ra khỏi thành, ta sẽ không đi.” Phương Tranh rốt cục nhoẻn miệng cười, thần sắc rất là vui mừng.

Mặt mày mọi người đen thui.

“Cái gì chứ? Do thân thể ta quá mức văn nhược, nếu bị quân đội của thái tử bắt được, ta sợ ngay cả bọn họ còn chưa kịp sử dụng mỹ nhân kế cái gì ta cũng khai hết, ta không muốn để cho mọi người thêm phiền phức thôi, cạc cạc.” Phương Tranh cười gượng, vẽ rần thêm chân giải thích.

“Ôn Sâm, phái thủ hạ ra khỏi thành, đi hướng bắc, qua Trường Giang, ở bên ngoài Đông Môn trấn ở bờ bắc, quân đội của Đồng Thành Hạ Châu biên quân hẳn là đã kết thúc cuộc chiến, người lập tức phái người nói cho hắn, dặn hắn cấp tốc suất quan chạy tới chân núi phía bắc của Thần Liệt sơn, tiêu diệt một chi tư quân khác của thái tử, hộ giá cần vương!”

“Dạ!” Ôn Sâm lớn tiếng lĩnh mệnh.

“Còn có, phái huynh đệ đi Thần Liệt sơn, nghĩ biện pháp nhiều qua chiến trường hai quân đang giao chiến, đem tin tức truyền cấp cho hoàng thượng và Phùng Cửu Dao, dặn Phùng Cửu Dao nhanh chóng chạy lên núi bảo hộ hoàng thượng!”

“Dạ!”

Cửa thành phía bắc dày nặng lặng yên mở ra trong bóng đêm, hơn mười con khoái mã trong bóng đêm đen kịt, xuyên qua dưới mưa phùn nhẹ trên bầu trời, chạy như bay ra khỏi thành, lướt qua cầu treo, đều tự chuyển hướng, chia làm hai phương hướng phóng nhanh đi. Lúc bọn kỵ sĩ ra khỏi thành, cửa thành nặng nề lại lặng yên khép lại, lập tức tiếng rống rọc chuyển động, cầu treo cũng dần dần thu hồi, rất nhanh liền khôi phục bình tĩnh.

Tiêu Hoài Viễn và Phương Tranh yên lặng đứng trên thành lâu, nhìn những kỵ sĩ phóng ngựa đi xa, thần tình Tiêu Hoài Viễn bi thương mà lạc mịch, con mắt xuất thần nhìn chằm chằm phương bắc, không biết đang nghĩ đến điều gì.

“Nam tử hán đại trượng phu, đối với nữ nhân mình yêu thích, dù có cướp cũng phải cướp nàng về, như vậy mới không phụ một phen thâm tình của nàng đối với người. Tiều huynh, nể tình chúng ta quen biết không cạn, người lại giúp ta không ít lần, nói đi, vị Tư Tư cô nương hôm nay đang ở đâu trong thái tử phủ? Thừa dịp thái tử ra kinh, lão tử phái người len lén cứu nàng về cho người.” Phương Tranh vỗ vai Tiêu Hoài Viễn cười nói.

Tiêu Hoài Viễn cúi đầu bi thương nói: “Nàng đang ở dưới chân Thần Liệt sơn, trong quân của thái tử.”

Phương Tranh lấy làm kinh hãi: “Không thể nào? Thái tử hành quân chiến tranh còn mang nàng theo, nàng được sủng ái tới mức đó sao?”

Khuôn mặt Tiêu Hoài Viễn vặn vẹo, thấp giọng nói: “ Trước một đêm thái tử ra kinh, nàng vô ý nghe được bí mật này, vốn thái tử dự định giết nàng diệt khẩu, nhưng thái tử luyến tiếc giết nàng, cho nên vì không muốn tiết lộ bí mật này ra ngoài, thái tử liền mang nàng đi theo, không cho nàng tiếp xúc với bất luận kẻ nào. Đêm đó Tư Tư liền tranh thủ sơ hở viết được tờ giấy, đặt dưới gối của nàng, nàng biết ta sẽ đến phòng nàng.”

Phương Tranh thở dài, việc này hẳn đã không còn biện pháp nào khác. Hai quân đang giao chiến dưới Thần Liệt sơn, trừ phi thái tử thất bại, bằng không căn bản không cách nào từ trong thiên quân vạn mã cứu ra một nữ tử.

Phương Tranh bình tĩnh nhìn Tiêu Hoài Viễn, một lúc lâu hẳn nắm tay Tiêu Hoài Viễn lắc lắc nói: “ Tiêu huynh, ngươi rất không tệ! Rất có bản lĩnh! Thực sự, lần đầu tiên ta nghĩ mình không bằng ngươi.”

Thần sắc Tiêu Hoài Viễn khổ sáp cười cười: “ Không có gì, ta chỉ truyền lại một chút tin tức mà thôi. Chân chính chiến đấu đẫm máu, chính là các tướng sĩ tiền phương!”

Phương Tranh không đợi hắn nói xong, xoay người bỏ đi, vừa đi vừa bĩu môi, thầm nghĩ: “ Ai muốn nói với người chuyện đó, có thể làm cho vợ của thái tử cũng chịu ngoại tình, sợ rằng từ khi Hoa triều khai quốc tới nay còn chưa từng có, vậy mà còn không tính là có bản lĩnh hay sao.”

Nghĩ đến hôm nay trên đầu thái tử đội mũ xanh mà hắn còn chưa biết, Phương Tranh không khỏi vui vẻ mặt mày rạng rỡ.

Mẹ nó! Thật sáng khoái! Tiêu Hoài Viễn tiểu tử là một nhân tài!”

Dưới chân Thần Liệt sơn.

Lúc này đã gần đến ánh bình minh, bầu trời còn đang mưa phùn lất phất, chiến sự dưới chân núi lại càng thảm liệt, đồi núi bình nguyên đập vào trong mắt, tràn đầy thi thể và những phần chân tay còn lại, lửa cháy khắp chung quanh, có chỗ bị mưa dập tắt, hóa thành khói đặc cuộn cuộn, trên chiến trường tràn ngập máu chảy thành sông, làm cho cuộc chiến tàn khốc này càng thêm mông lung, giống như tâm tình của các chiến sĩ đang đẫm máu chém giết.

Trận chiến tranh này, rốt cục là vì cái gì?

Phản quân phó tướng hao hết toàn lực, cầm cương đao trong tay hung hăng đâm vào trong ngực một gã binh sĩ Long Vũ quân, máu tươi phun ra, binh sĩ kia kinh hãi mở to hai mắt, vô lực ngã xuống mặt đất, cả người liên tục co giật vài cái, tên tướng lĩnh phản quân lại nhanh chóng rút đao ra, không chút lưu tình chém ngang cổ tên binh sĩ. Sau đó hắn cấp tốc xoay người, đánh về phía một Long Vũ binh sĩ khác.

Dựa vào sức lực, ra sức đánh chết vài tên địch nhân, tên phó tướng đứng thẳng thân thể, vươn bàn tay đẫm máu, đỡ lại mũ giáp trên đầu, mở to hai mắt mê man, nhìn quét bốn phía đầy ngập tiếng chém giết điêu linh.

Hắn lập tức cắn răng, cố sức lau vết máu loang lổ trên mặt, lại hung hăng phun ngụm nước bọt trên mặt đất, thu đao, xoay người chạy vội về quân trưởng của thái tử.

“ Điện hạ, điện hạ.” Phó tướng lão đảo quỳ gối trên bãi cỏ trước quân trưởng, lên tiếng bi thiết.

“ Chuyện gì?” Màn cửa của quân trưởng xóc lên, thanh âm thái tử âm lãnh.

“ Điện hạ mau rút đi thôi, van cầu điện hạ! Các huynh đệ thương vong thảm trọng, đã không còn đỡ được nữa, hiện tại binh lực quân ta đã không còn đủ một vạn, quân địch lại nhiều gấp chúng ta mấy lần, mắt thấy bọn họ sắp bày ra trận thế bao vây chúng ta. Điện hạ, triệt thôi, các huynh đệ đều là đồng đội nhiều năm, mặt tướng không thể mở mắt trừng trừng nhìn bọn họ chịu chết! Điện hạ...” Phó tướng quỳ gối trước mặt thái tử, vị hán tử cao lớn vẻ mặt nước mắt, bi thương gào khóc.

“ Trắc!”

Lưỡi đao lóe ra u quang lạnh lẽo, nhanh chóng xẹt qua cổ vị phó tướng, lập tức biến mất không gặp. Tiếng khóc bi thương của vị phó tướng lập tức dừng bật, mở to hai mắt, không dám tin tưởng nhìn chằm chằm

gương mặt đang cười nhạt của thái tử, nơi cổ hần rất nhanh liền hiện ra một tia vết máu, sau đó vết máu càng ngày càng rộng, càng ngày càng sâu, máu tươi màu đỏ tuôn ào ra.

Thân thể phó tướng rung động vài cái, sau đó liền mềm gục dưới chân thái tử, hai tay nắm chặt nắm cỏ xanh trên mặt đất, trở nên trắng bệch, mang theo vẻ không cam lòng và phần hận tràn đầy, lập tức dần dần buông ra, cả người cũng không còn tiếng động.

“ Còn người nào làm dao động lòng quân, chém!”

Nhìn các tướng sĩ đang chém giết bên ngoài trường, thái tử lạnh lùng nói ra những lời này.

Sau đó hần nghiêng đầu, ánh mắt nhìn phương bắc Thần Liệt sơn, thản nhiên nói: “ Truyền lệnh toàn quân, cần rằng chống lại đến phút cuối cùng, cô vương đã sắp thành công chỉ trong khoảnh khắc!”

Chân núi, trước trận hai quân.

Trận hình phòng ngự hình tròn của phản quân đã trở nên rời rạc tán loạn, phản quân tướng sĩ cảm mâu lẫn thuẫn tiến lui công thủ tựa hồ đã mất đi sự ăn ý, trận hình vạn người kéo vài dặm, không ít địa phương bị Long Vũ quân binh sĩ phá tan, sau đó phản quân sau trận hình lại nhanh chóng lao đến, đánh giết quân sĩ Long Vũ quân thối lui, cấp tốc bỏ vào vết rách trong phòng tuyến, binh sĩ song phương dọc theo trận hình triển khai công kích và phòng thủ người chết ta sống, chỗ trống trải giữa hai quân, nằm đầy thi thể tướng sĩ song phương, máu tươi đặc sệt lưu đầy đất, biển bãi cỏ xanh um dưới chân thành màu ám hồng sắc làm cho kẻ khác sợ hãi.

Cuộc chiến đấu kịch liệt đã tiến hành một ngày một đêm, thể lực tướng sĩ song phương từ lâu không còn chống đỡ nổi, nhưng bọn họ vẫn đang gắt gao cần rằng, trừng hai mắt đỏ bừng đầy tơ máu, không chút lui bước giờ lên binh khí trong tay, người tới ta đi, tranh từng tấc đất.

Ở chỗ này, tướng sĩ đều đã biến thành dã thú, hướng địch nhân lộ ra răng nanh dữ tợn, tín niệm, vinh quang khuất nhục, tất cả đều ném hết ra sau đầu, duy nhất chống đỡ thân thể đã suy yếu của bọn họ, chỉ có một ý niệm trong đầu, đó chính là sống sót! Để sống sót, địch nhân nhất định phải chết!

Các tướng sĩ thân trải qua trăm trận chiến đều biết, sự sợ hãi trên chiến trường, không những không bang trợ gì được chính mình, trái lại càng gia tăng sự tử vong nhanh hơn, chỉ có ra sức chém giết, mới có thể mang đến sự sống sót cho bọn họ.

Không thể buông tha cho địch nhân, không có ai có thể bằng các tướng sĩ lăn lộn trong cuộc chiến đầm máu hiểu rõ được đạo lý này. Mặc kệ là chính mình phát ra dũng khí, đối với một quân đội xung phong tiến công mà nói, đều là vô cùng trọng yếu.

“ Long Vũ quân! Giết!” Một gã phó tướng giờ cao chiến đao, làm gương cho binh sĩ xông lên đầu tiên, dẫn theo mấy ngàn tướng sĩ ở phía sau, hướng trận phòng ngự hình tròn của phản quân khởi xướng tiến công. Cuộc tiến công như vậy rốt cục khởi xướng bao nhiêu lần, lại bị đánh lui bao nhiêu lần, dù chính hần cũng không còn nhớ kỹ, trong đầu hần từ lâu trống rỗng hư vô, hai mắt đỏ như máu gắt gao nhìn chằm chằm trường mâu và tấm chắn ở trước mặt, trên tấm chắn điêu khắc rằng thú thật đáng sợ, nhìn thấy rằng nanh trắng nhọn đã loang lổ vết máu. Hai mắt phó tướng càng đỏ, đây đều là máu của các huynh đệ!

“ Giết!” Dưới sự kêu gọi của phó tướng, mấy ngàn tướng sĩ dưới trường phát ra tiếng rống giận rung trời, như núi băng đất rung, tiếng chấn chấn tầng mây.

Các tướng sĩ như nước thủy triều xung phong liều chết, trong tay cầm trường mâu, mũi mâu tản mát ra hàn quang máu tanh u lãnh, giống như một con quái thú đang chờ uống máu người, âm lãnh nhìn chăm chú vào trong ngực và cổ của binh sĩ phản quân.

“ Xích!”

Chẳng biết có mũi tên bắn lên từ chỗ nào bắn ra, ghim thật sâu vào giữa ngực vị phó tướng, thân thể hần lung lay vài cái, rốt cục ngã xuống đất.

“ Tướng quân!” Một gã thiên tướng vượt qua, quỳ gối trước mặt phó tướng, gương mặt tràn đầy khói lửa lẫn vết máu thoáng chốc tràn đầy nước mắt.

Run run vươn tay, khép lại hai mắt trống rỗng của vị phó tướng, thiên tướng cúi đầu hung hăng lau nước mắt, đưa tay tiếp nhận chiến đao trong tay viên phó tướng. Hắn đứng dậy dữ dằn quát to: “ Phó tướng chết trận, bốn doanh do ta đến chỉ huy, các huynh đệ, trùng!”

“ Giết!”

Các tướng sĩ trừng hai mắt đỏ bừng, phấn đấu quên mình phóng về phía trước.

“ Con mẹ nó! Cung tiễn thủ, cung tiễn thủ đâu? Bắn cung cho lão tử!”

“ Bẩm tướng quân, tên trong doanh đã dùng hết, không còn để bắn nữa.”

“ Bảo bọn họ ném cung, lấy binh khí, ra trận giết địch!”

“ Dạ!”

Tiếng mệnh lệnh vang ra, binh sĩ Long Vũ quân giống như một dòng thủy triều đen ngòm không thể ngăn trở xông thẳng vào trường mâu và tấm chắn của phản quân, tiếng sắt thép giao nhau, dưới bóng đêm đang mờ mờ ánh bình minh, bắn ra hỏa tinh chói mắt, giống như ánh sáng pháo hoa thời thịnh thế, lóa mắt, nhưng ngăn ngủi.

“ Tướng quân, trận thế của phản quân đã bắt đầu chậm rãi co rút lại, binh lực của bọn họ đã không đủ nữa.”

Danh thiên tướng đi tới trước mặt Phùng Cừu Dao, ôm quyền cung kính bái.

Phùng Cừu Dao chống đao dưới đất, đứng trên một gò núi cao, ngưng mắt nhìn chăm chú vào chiến trường chém giết thảm liệt cách đó không xa, gương mặt kiên định hiện rõ vẻ thông dong.

“ Quân đội của Hàn tướng quân hiện tại đang ở đâu?” Một lúc lâu, Phùng Cừu Dao nhàn nhạt mở miệng hỏi.

“ Ở phía đông nam của chúng ta, gần như đối diện, hai quân đã kẹp phản quân ngay chính giữa, hình thành thế gọng kìm.”

Phùng Cừu Dao ngẩng đầu nhìn sắc trời, trên bầu trời vẫn còn mưa phùn, phía đông đã mờ hồ hiện lên một màn trời trắng.

“ Trời đã nhanh sáng, nổi trống đi, hai quân bắt đầu vây phản quân.” Phùng Cừu Dao nhàn nhạt hạ lệnh.

“ Thùng thùng đông.”

Tiếng trống trầm thấp nhưng diếc tai vang lên, mỗi một danh tướng sĩ trên chiến trường đều bắt đầu di động theo tiết tấu của tiếng trống, thân thể suy yếu như được rót vào một dòng nước ấm, máu tươi trong cơ thể mỗi người dần dần bắt đầu sôi lại, nóng bỏng, cho đến sôi trào.

Rất nhanh, phía đông nam hậu quân Long Tương quân, cũng vang lên tiếng trống trầm thấp tương ứng. Trong tiếng trống, tướng sĩ hai quân phát ra tiếng hô rung trời vang thành một mảnh, hai quân nhanh chóng hướng sát biên giới trận địa di động, giống như hai con cự long màu đen, quanh chung quanh trận địa phòng ngự hình tròn của phản quân, xoay quanh, dưới ánh mắt sợ hãi lo sợ bất an của tướng sĩ phản quân nhìn tới, hai con cự long dần dần hợp lại thành một, sau đó cùng gấn bó chung một đường, đối với phản quân hình thành sự bao vây nghiêm mật không còn kẽ hở.

“ Truyền lệnh, sau khi bao vây phản quân, toàn lực đánh chết, cần phải giết sạch toàn bộ phản quân, không cho chạy trốn một người!” Phùng Cừu Dao lớn tiếng hạ lệnh.

Hậu trận Long Tương quân bên phía đông nam, thanh âm Hàn Đại Thạch chợt quát lên: “ Truyền lệnh, sau khi vây quanh phản quân, phải giết hết toàn bộ, nếu ai để chạy thoát một người, lão tử xẻo thịt hắn!”

Cùng lúc đó, một mũi tên lệnh từ giữa trận hình phản quân chợt bay lên, thanh âm nổ chói tai thẳng truyền chín tầng trời cao.

Chú thích: Bào đĩnh giải ngư (đầu bếp mổ trâu) là một trong những chuyện ngụ ngôn của thánh triết thời cổ Trang Chu, chuyện kể có người đầu bếp khi xẻ thịt trâu đã dùng mũi nhọn của dao mà lách vào khoảng giữa thịt và xương, vì vậy mà xẻ thịt trâu rất dễ dàng.

299. Chương 279: Vô Pháp Vô Thiên

Hoàng thượng lặng lẽ nhìn xuống dải bình nguyên phía chân núi, những điểm chiến hỏa liên miên bất tận. Ở nơi này trưởng tử của hắn đang dẫn theo phản quân liều chết tiến hành chém giết cùng Long Vũ quân và Long Tương quân, hơn nữa theo dõi tình hình này, trưởng tử của hắn đang lâm vào bại thế, nghĩ đến đây trong con mắt già nua mờ đục của hoàng thượng không khỏi xuất hiện vài phần thê lương.

Tuyệt tình nhất chính là gia đình đế vương, một khi hoàng đế bị che mắt bởi dục vọng quyền lực thì toàn bộ tình cảm thân nhân cũng đều trở thành hòn đá ngăn đường mà thôi. Gia đình đế vương vô tình cũng bởi hào quang quyền lực che kín tâm mắt, khiến cho mỗi người đều mất đi bản tính của phương hướng, trở nên tàn nhẫn và tham lam vô độ.

Hoàng nhi, hoàng nhi! Người cũng biết hết thấy mọi thứ của trăm rồi cũng sẽ là của người, người cần gì phải nóng lòng trong một phút nhất thời như thế?

Trời đêm gió lạnh thổi từng cơn, tấm thân già nua của hoàng thượng không tự kiềm hãm được run lên một cái, Tào công công phụng thị ở bên cạnh thấy thế vội vàng cầm chiếc áo da lông thú choàng cho hoàng thượng.

“Trời đã gần sáng rồi.” Hoàng thượng ngửa đầu nhìn phương đông thấp thoáng hiện lên một chút ánh bình minh, thần nhiên nói.

Ngụy Thừa Đức khom lưng nói: “Dạ, hoàng thượng, trận chiến dưới chân núi cũng chuẩn bị tới hồi kết thúc! Chúc mừng hoàng thượng, lại một lần nữa tiêu diệt được phản loạn.”

Hoàng thượng cười khổ: “Vui làm sao được? Trẫm không hiểu vì sao có nhiều người muốn đối kháng lại trẫm như thế? Chẳng lẽ vị hoàng đế như trẫm này thực sự là một gã hôn quân hay sao?”

Phóng mắt nhìn về những điểm chiến hỏa xa xa dưới chân núi, hoàng thượng thở dài: “Trẫm thật sự bi ai!”

Ngụy Thừa Đức trong lòng hơi rùng mình, cung kính khom lưng, lúng túng không biết nói gì cho phải.

oOo

Tại cổng thành lầu phía bắc, đám thị vệ đang nghiêm trang đứng canh gác cửa, bỗng nhiên từ bên trong truyền đến một trận âm thanh loạn hưởng, ngay sau đó là tiếng kêu thảm thiết của Phương đại nhân, thanh âm này thê lương ai oán làm cho người ta nghe được trong lòng sinh một loại cảm giác đồng cảm.

“A buông tay! Đau, đau....Người lão bà nương!” Phương đại nhân tựa hồ cực kì thống khổ.

“Hừ! Còn dám động tay động chân đối với lão nương sao?” La Nguyệt Nương ngữ khí đắc chí vô cùng.

“Ta kháo! Không phải chỉ là muốn sờ bả vai nàng một chút thôi mà, nàng đâu cần phải đối xử với ta như vậy chứ? Hai ta đều đã ấy rồi, uy... Ta nói sai! Nàng mau buông tay, mau buông tay, cánh tay ta sắp gãy rồi!”

Phương đại nhân còn đang năn nỉ, chỉ nghe một tiếng “răng rắc” thanh thúy vang lên. Tiếp theo bên trong liền yên lặng không một tiếng động.

“A! Ta....Ta không phải cố ý, người....Người không sao đó chứ?” Thanh âm của La Nguyệt Nương trở nên hoảng loạn.

“Phương Tranh, người có sao không? Nói chuyện với người nha! Người...Người khóc?”

“Người đừng khóc, lau lau nước mắt đi....Ta ...Ta để cho người tùy tiện a....”

“.....”

Đám thị vệ canh gác ngoài cửa dần dần chảy mồ hôi lạnh, nhìn nhau vài lần, ai cũng không dám đi vào.

Ngay sau đó, đại môn thành lầu “phanh” một tiếng liền được mở tung ra, Phương Tranh quần áo hỗn độn, tóc tai bù xù, thất thểu từ bên trong chạy đi ra, bộ dạng thê thảm giống như đã bị mười mấy nữ lưu manh lăng nhục qua vậy, trên gương mặt còn treo hai hàng nước mắt khướt nhục.

Đám thị vệ ở bên ngoài đang nghe lén không khỏi giật mình hoảng sợ, chớp mắt liền vội vàng đứng nghiêm trang.

“ Ách, đại nhân ngài có khỏe không?” Ôn Sâm thật cẩn thận hỏi, ánh mắt nhìn không được hướng vào trong lầu ngắm tới ngắm lui. Vừa rồi hắn cùng mọi người nghe lén ở bên trong, tựa hồ như Phương đại nhân đã ném phải không ít đau khổ.

Phương Tranh lau nước mắt, cố gắng nặn ra khuôn mặt nghiêm nghị, biểu tình cứng rắn nói: “ Ta đương nhiên hoàn hảo, các người nhìn ta có vấn đề gì hay sao?”

“ Không...hoàn toàn không có vấn đề gì cả!” Mọi người vội vàng lắc đầu, động tác nhất trí đến thần kì.

Phương Tranh hơi cảm thấy trấn an, lập tức hung hăng hướng vào trong thành lầu trừng mắt nói: “ Đối với những lão bà nương không nghe lời, nhất định không được lưu tình dung túng cho các nàng! Chúng ta là nam tử hán đại trượng phu, không thể để mất tôn nghiêm được, hiểu chưa?”

“ Đại nhân uy vũ!” Mọi người đồng thanh khen ngợi nói.

“ Hì hì!” Trong thành lầu truyền đến tiếng cười nhẹ của La Nguyệt Nương.

Đám thị vệ đỏ mặt hơi lạnh, vội vàng quay đầu nhìn sang phía Phương Tranh, không hiểu tiếng cười kia thì lí giải như thế nào?

“ Các người nghe được không? Hừ, nàng sợ quá mà cười đó!” Phương đại nhân ngẩn người, tiếp tục cãi bướng.

“ A! Đúng! Đại nhân uy vũ!” Nhất thời tiếng vỗ mông ngựa như thủy triều bao trùm lấy Phương đại nhân.

Khoanh tay đứng ở trên cổng thành, ánh mắt Phương Tranh nhìn về phương bắc liền trở nên thâm trầm. Trời sắp sáng rồi! Một đêm không ngủ nhưng giờ phút này Phương Tranh lại không có một chút cảm giác mệt mỏi nào, mặc kệ hắn có nguyện ý hay không, thái tử đã mạnh mẽ đưa mọi người lên chiếu bạc, buộc mọi người phải đổ cược cùng hắn một hồi, trận này dĩ nhiên dùng tánh mạng của chính mình cùng thân nhân làm tiền vốn, rất nhanh thôi sẽ đến thời điểm phân định thắng thua.

Không biết hiện giờ tình hình chiến đấu tại Thần Liệt sơn như thế nào! Lúc trước hắn và hoàng thượng đã an bài mọi thứ thật hoàn hảo, những địa phương cần nghĩ đều đã nghĩ đến, nhưng cuối cùng bỗng dưng lại mọc ra thêm một chi phản quân, hơn nữa lại còn mai phục tại phía bắc bộ của Thần Liệt sơn. Ngay khi đạo quân này hiện hữu, liền đã gia tăng thêm không ít biến số của canh bạc sống còn này!

Chi phản quân của thái tử bố trí tựa như một lưỡi đao sắc bén, ngay khi hoàng thượng sắp sửa thắng lợi bỗng nhiên sẽ đâm sau lưng hoàng thượng một nhát, kể từ đó toàn bộ thế cục đều bởi vì cái chuôi đao này mà biến đổi.... Thái tử sắp bại cự nhiên trong nháy mắt cũng lật ngược được thế cục, tình huống sẽ trở nên khó bề phân biệt.

“ Đại nhân, trời chuẩn bị sáng rồi.” Ôn Sâm đứng ở bên cạnh Phương Tranh, thần tình hơi lo lắng nhìn về phương bắc.

“ Nếu như thái tử mà thắng, các người có hận ta hay không? Khi đó kết cục chờ đón mọi người chính là diệt tộc a.”

Ôn Sâm ngẩn người, lắc đầu cười nói: “ Các huynh đệ là cam tâm tình nguyện đi theo đại nhân, mọi người cũng không được đọc sách nhiều lắm, cũng không hiểu nhiều cái gì gọi là đạo nghĩa vua tôi phụ tử, chỉ biết một điều đó chính là người nào đối xử với bọn họ tốt nhất, coi như thua, tất cả mọi người đều bị xét nhà diệt tộc cũng đã không còn quan trọng, kiếp sau chúng ta lại sẽ trở thành một anh hùng hảo hán như bây giờ.”

“ Xét nhà? Tịch thu cái gì thế?” Tiêu Hoài Viễn không biết trốn từ chỗ nào hiện ra, thần sắc gian xảo hưng phấn dị thường.

Phương Tranh kì quái nhìn hấn: “ Làm sao người còn chưa quay về? Lại đứng nấp ở trên cổng thành để làm chi? Người không biết nơi này chính là cấm địa quân sự hay sao?”

“ Phương huynh, có phải người muốn đi xét nhà hay không?” Tiêu Hoài Viễn không trả lời câu hỏi mà hưng phấn chà xát song thủ, trong mắt tản mát ra quang mang tựa như một con ngựa lang đói khát nhìn thấy một khối thịt thơm ngon mỡ màng.

Phương Tranh ngạc nhiên: “ Tịch thu nhà của ai? Đâu có người nào trêu chọc đến ta, ta đi tịch thu nhà của ai bây giờ?”

Tiêu Hoài Viễn vỗ đùi hưng phấn nói: “ Ai nói có người trêu chọc người? Người không đi trêu chọc người ta đã là may mắn lắm rồi, vẫn vô bá quan trong triều còn có người dám động tới người hay sao? Đương nhiên đều là người tìm cách phá hư người ta!”

“ Hả?” Phương Tranh kinh hãi ủy khuất nhìn Ôn Sâm hỏi: “ Ta thật sự chán ghét như vậy sao?”

Ôn Sâm biểu tình lúng túng, hai con ngươi loạn chuyển cười khan đáp: “ Cái này...cạc cạc, mỗi người một suy nghĩ, mỗi người một suy nghĩ..cạc cạc...”

Phương Tranh quay đầu lại trừng mắt nhìn Tiêu Hoài Viễn: “ Người rốt cuộc muốn nói cái gì?”

Tiêu Hoài Viễn một bộ dạng chỉ hận rèn sắt không thành thép nói: “ Mang binh đi khám nhà nha!”

“ Khám nhà của ai?”

“ Thái tử nha!”

“ Ngừng, người điên rồi!” Phương Tranh cùng Ôn Sâm kinh hãi đồng thanh kêu lớn.

Tiêu Hoài Viễn liếm môi, trong mắt lóe lên quang mang hưng phấn nói: “ Ai nói ta điên rồi? Thái tử khởi binh mưu phản, hiện giờ đang cùng hoàng thượng ác chiến bên ngoài thành. Các người cẩn thận suy ngẫm lại, hấn một khi đã tạo phản thì còn có tư cách làm thái tử hay sao? Sau khi hoàng thượng đại thắng hồi kinh khẳng định cũng sẽ truy cứu hấn tội mưu phản, thái tử chết là cái chắc rồi! Xét nhà chém đầu đương nhiên không thể tránh khỏi! Phương huynh người thử ngẫm mà xem, nếu đợi cho Hình Bộ cùng Hộ Bộ đến niêm phong nhà của thái tử, vậy người còn có thể làm được chuyện gì nữa? Một bát canh cũng đều không đến miệng nha! Không bằng thừa dịp bọn hấn còn đang chém giết ở ngoài thành, Phương huynh thuận tay giúp Hình Bộ cùng Hộ Bộ xử lí trước chuyện này đi.”

“ Phương huynh, thái tử nhiều năm qua đã mang mưu đồ tạo phản, vàng bạc châu báu trong phủ khả năng sẽ có rất nhiều đó nga! Nếu người không mau chóng hạ quyết tâm, tương lai để cho Hộ Bộ chiếm hết được tiện nghi, bọn hấn chắc chắn cũng sẽ không đem số bạc này nộp vào trong ngân khố của triều đình. Người suy nghĩ đi, bạc trắng lóa mắt, vàng ỏi là vàng, còn minh châu chất chồng như núi, san hô, kì trân dị bảo, toàn bộ đều rơi vào trong túi của bọn hấn a...” Tiêu Hoài Viễn ngữ khí dụ hoặc dị thường tà ác.

Phương Tranh cùng Ôn Sâm đưa mắt nhìn nhau, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, một nửa kích động nhưng một nửa còn lại cũng hơi chột dạ.

Gian nan nuốt khan một ngụm nước miếng, trong mắt Phương Tranh đã bắt đầu hiện lên lục quang tham lam, “ Vàng bạc châu báu yêu quý của ta a! Tiêu Hoài Viễn nói đúng thật là rất có đạo lí, để cho đám khốn kiếp Hộ Bộ kia chiếm tiện nghi còn không bằng chính bản thân mình được chiếm tiện nghi. Trong nhà có nhiều lão bà như thế, còn có phụ mẫu cùng người ăn kẻ ở, một đại gia đình cần rất nhiều tiền bạc để chi tiêu a!”

Đến xét nhà thái tử? Cái chủ ý này quá mức điên cuồng! Bốn tướng uy vũ chưa bao giờ quản đến ánh mắt của thế nhân nhìn vào ta, nhưng ta vẫn còn e ngại một chút quốc pháp. Nếu như hoàng thượng hồi kinh phát hiện trong phủ thái tử sạch sẽ không còn một chút gì, liệu có khi nào hấn đương trường tức chết hay không? Ta đây thì mang cái tội danh hành thích hoàng đế, càng không nói đám ngôn quan trong triều vô cùng thiếu đạo đức, đến lúc đó bọn hấn có cơ hội mà hạch tội ta, mượn gió bẻ măng luôn một thể, cái chuyện này.....

Nhưng mà ai nha, con mẹ nó! Chuyện tình đến phủ thái tử khám xét quả nhiên có sức hấp dẫn to lớn, lão tử quả thực nhịn không được bí quá hóa liều! Nhưng cũng có thể hoàng thượng cùng nhóm ngôn quan sau

khi hồi kinh sẽ vội vàng bình định, thanh lọc loạn đảng, có lẽ sẽ quên cái chuyện tình niêm phong phủ thái tử này a!

Phương Tranh đảo mắt một vòng bỗng nhiên nét mặt sa sầm, hồ nghi nhìn chằm chằm vào Tiêu Hoài Viễn nói: “ Chúng ta tịch thu tài sản phủ thái tử mà người cao hứng như thế để làm chi? Coi như có thật sự tịch thu phủ thái tử đi chẳng nữa, ta cũng không nghĩ sẽ chia cho người một phần, người đừng vọng tưởng!”

Tiêu Hoài Viễn ánh mắt hơi biến sắc, cả khuôn mặt trở nên phần hận dữ tợn, cắn giận nói: “ Không sao, ta một lượng bạc cũng đều không muốn, hừ! Thái tử làm điều ngang ngược, gian dân thê nữ, ta đây là muốn thay lão thiên gia đem báo ứng đến cho hắn mà thôi!”

Phương Tranh kinh ngạc: “ Uy uy uy, Tiêu huynh, làm phiền người hãy bình tĩnh một chút, ta nói một câu công đạo, trên thực tế là người gian dân thê nữ của thái tử mới đúng nha!”

Tiêu Hoài Viễn hơi sững người, tiếp theo phần nộ hết lớn: “ Ta mặc kệ! Ta cùng Tư Tư là đôi bên tình nguyện yêu nhau! Nhưng thái tử mạnh mẽ chiếm đoạt nàng, cho nên phải trả giá thật lớn! Phương huynh chuyện này người tự mình quyết định, không cần thận chờ đến hững đông hoàng thượng liền đại thắng hồi kinh, khi đó phủ thái tử cũng không đến lượt người đi khám xét tài sản, nhất định Hình Bộ cùng Hộ bộ sẽ niêm phong toàn bộ thái tử phủ, người ở một bên mà uống gió tây bắc đi thôi!”

Giờ phút này biểu tình trên gương mặt của Tiêu Hoài Viễn kích động dị thường, thanh âm kêu gào dữ tợn, hiện tại hắn tựa hồ như một kẻ điên đã mất hết lý trí, trong tay cầm thái đao gặp người liền chém chẳng quản là ai.

Phương Tranh cùng Ôn Sâm nhìn bộ dạng của hắn mà lú cả lưỡi, sau đó quay sang nhìn nhau một cái, từ trong mắt nhau có thể rõ ràng thấy được một chút thương hại đối với thái tử. Chính mình cảm ứng người ta không nói, gian phu cư nhiên còn kêu gào muốn tịch thu nhà của hắn, thật con mẹ nó không biết giảng giải đạo lý! Quá mức khi dễ người ta!

Phương Tranh chau mày mân mê cằm, trầm ngâm nói: “ Ngoại trừ người cùng thái tử và Tư Tư cô nương giữa ba người tạo thành một cái vòng tam giác luân lý loạn thất bát tao không nói, kì thật chuyện tình khám xét thái tử phủ quả thật có một chút điểm hấp dẫn.”

Tiêu Hoài Viễn thần tình đại hỉ, nhưng Ôn Sâm lại cực kì hoảng sợ nói: “ Đại nhân ngàn vạn lần không được! Thái tử tuy rằng mưu phản nhưng dù sao hắn cũng là thái tử đương triều! Hoàng thượng chưa hạ thánh chỉ mà ngài tùy tiện mang binh đi kê biên tài sản, nhất định tai họa sẽ đổ xuống đầu của ngài.”

Phương Tranh ngăn người, nhân cầu chuyển động, lẩm bẩm: “ Nói cũng có đạo lý, thái tử phủ cũng không phải muốn tịch thu là tịch thu, người làm đại sự quả thật không nên xúc động nhất thời!”

Ôn Sâm nghe vậy lau mồ hôi lạnh nhẹ nhàng thở ra một hơi. Vạn hạnh rằng Phương đại nhân không có làm theo chủ ý điên cuồng của Tiêu Hoài Viễn.

.....

Nào ngờ Ôn Sâm cao hứng hơi sớm.

“ Có ai không! Chuẩn bị hai ngàn binh mã, theo ta đi đến thái tử phủ!” Sau khi Phương Tranh trầm ngâm một lúc, bỗng nhiên mở miệng quát lớn.

Ôn Sâm hai chân mềm nhũn nhìn Phương Tranh thiếu chút nữa đã bật khóc thành tiếng.

“ Đại nhân, không thể kê biên tài sản trong thái tử phủ được đâu!” Ôn Sâm tận lực cầu xin nói.

Phương Tranh biểu tình trang nghiêm, “ Nói bậy! Ai nói rằng ta muốn đi kê biên tài sản trong thái tử phủ?”

“ Vậy đại nhân muốn...”

“ Hừ! Ta muốn đi thu thập chứng cứ thái tử mang mưu đồ tạo phản nhiều năm qua!” Phương Tranh hiên ngang lẫm liệt nói.

“ Đúng thế! Đi thu thập chứng cứ! Phương đại nhân vì nước mà ưu tâm, gạt bỏ loạn đảng không sợ đắc tội với giới quyền quý. Hoàng thượng cùng văn võ đại thần trong triều quả nhiên đã không nhìn lầm người!”

Tiêu Hoài Viễn vội vàng gạt đầu phụ họa, ánh mắt cười dài đến mức híp lại thành một đường chỉ nhỏ, tựa hồ như đang rất cao hứng.

“ Đúng vậy! Lão tử hành sự vĩ đại như thế, hoàng thượng hẳn là phải nên khen thưởng cho ta mới đúng!” Phương Tranh vừa nghe được có người phụ họa, nhất thời mặt mày hơn hớn đồng tình nói.

“ Phương huynh cứ an tâm đi thu thập chứng cứ, đến lúc hoàng thượng hồi kinh. Tiểu đệ nhất định sẽ liên hợp các hộ lớn nhỏ dân chúng trong kinh thành, cấp cho hoàng thượng một cái biểu quyết, buộc hoàng thượng phải khen thưởng đại nhân một lòng vì nước mà lập đại công.”

“ Nga? Thật vậy chẳng? Oa ha ha ha, quá khách khí rồi! Không dám, thực lòng không dám! Uy chuyện này cũng chỉ nên nói chơi thôi, chớ không nên làm thật a.”

“”

Nhìn theo bóng lưng của Phương Tranh cùng Tiêu Hoài Viễn đi xa dần, Ôn Sâm sắc mặt tái nhợt, mồ hôi túa ra như tắm, trong miệng lẩm bẩm nói: “ Điên rồi, đều điên rồi.”

Tại sao Phương đại nhân cùng Tiêu Hoài Viễn tụ tập đàn đúm cùng một chỗ, liền vô pháp vô thiên như vậy a?

Sau một lúc do dự, rốt cuộc Ôn Sâm giậm chân chạy theo, Phương đại nhân thu thập chứng cứ khẳng định sẽ cần ta hỗ trợ....

Bởi thế cho nên trời còn chưa sáng trên đường cái trong kinh thành có một đội binh mã hai ngàn người cùng với hơn một trăm thành viên Ảnh Tử. Dẫn đầu là Phương Tranh chỉnh tề bước đi trước, hướng về phía thái tử phủ mà hành quân, tiếng bước chân quanh quẩn trên đường cái không một bóng người, từng viên gạch trải đường run lên nhè nhẹ. Hai bên ngã tư đường dân chúng cùng nhóm thương hộ lặng lẽ mở cửa sổ ra, biểu tình kinh ngạc cùng hoảng sợ khi chứng kiến được một đại đội nhân mã đang hành quân trên đường, trên mặt của đám binh sĩ đều phần khởi tựa hồ như đang chuẩn bị đi uống rượu cưới nhà ai không bằng, thần tình hiện lên một nụ cười tràn ngập sung sướng....

Tiêu Hoài Viễn khom lưng cúi đầu đi tuốt ở đằng trước dẫn đường, thỉnh thoảng còn không ngừng hướng Phương Tranh nở ra một nụ cười siểm nịnh. Mà Phương đại tướng quân thì chấp hai tay sau mông, mũi hướng lên trời nghênh ngang đi tới, trong lòng dâng lên một loại tình cảm vô cùng đặc chí, không cần nói cũng hiểu.

“ Ai nha, Phương huynh, ngài bước nhanh lên một chút đi. Muốn phát tài cướp bộ cần phải khoan thai nhanh nhẹn, lá gan cũng phải bành trướng lớn hơn một chút!”

“ A! Phương huynh ngài cẩn thận, phía trước có một cái ổ gà.”

“ Phương huynh, tiểu đệ van ngài lần này nhất định phải đem thái tử phủ khoáng sạch trần trụi, giúp cho tiểu đệ thở ra được một khẩu ác khí.”

Liếc mắt nhìn Tiêu Hoài Viễn, Phương Tranh hừ một tiếng giận dữ, nhận thức con người này đã lâu như vậy, nhưng mà quả thật nhìn hắn không lúc nào hợp mắt, đi cùng con người này Phương Tranh cảm nhận được rằng bản thân mình cũng biến chất theo, khiến cho bản thân mình bị biến trở thành nhân vật phản diện.”

Phương Tranh lại hung hăng trừng mắt lườm Tiêu Hoài Viễn, nhìn cái bộ dạng tươi cười siểm nịnh của hắn càng nhìn càng thêm chán ghét!

Đợi một chút nữa lão tử thu thập xong thái tử phủ, thuận tay tiếp tục đem nhà của Tiêu Hoài Viễn tịch thu nốt, Phương đại tướng quân mặt không biến sắc, âm thầm hạ quyết định này.

oOo

Thần Liệt sơn, chân núi.

Long Vũ cùng Long Tương quân đã tạo thành thế trận bao vây đối với phản quân của thái tử, phạm vi chung quanh hơn mười dặm trên dải bình nguyên dưới chân núi đã bị bao vây kín kẽ. Lúc này phản quân

sĩ khí hạ thấp, hai tay nắm binh khí và lá chắn không tự giác được bắt đầu run rẩy, ánh mắt lạc thần tràn ngập hoảng sợ, thỉnh thoảng không tự chủ được quay lại nhìn vào quân trưởng của thái tử.

“Lệnh tiến đã được phóng ra, không quá nửa canh giờ nữa chi đội kỳ binh ở phía bắc sẽ tấn công lên đỉnh núi. Phụ hoàng cùng nhóm đại thần trong triều nhất định sẽ không kịp trở tay, Phùng Cửu Dao và Hàn Đại Thạch cũng không kịp cứu viện!”

Thái tử ngồi ở trong quân trưởng thần sắc hưng phấn khiến cho cả người run rẩy, lúc này chính là thời khắc thắng làm vua thua làm giặc. Ngày mai nếu như Cô vương không ngồi trên ngôi vị cử ngũ chí tôn, thì chỉ có một kết cục, đó chính là trở về với cát bụi.

“Truyền lệnh, toàn quân co rút lại, tướng lĩnh tập trung binh lực phá vòng vây tại hướng bắc!” Rốt cuộc thái tử cũng hạ quân lệnh.

Tư Tư đứng lên đem chiếc đàn tì bà ở trong tay đặt sang một bên, cúi thấp đầu lẳng lặng thu dọn hành trang của nàng cùng thái tử.

Trên đỉnh núi, nhóm đại thần đều tụ tập đứng ở ven rìa quảng trường, trên mặt của mọi người mang theo biểu tình hoan hỉ không thể che giấu, chỉ vào vòng vây dưới chân núi nghị luận sôi nổi. Cho đến giờ phút này mọi người mới hoàn toàn tiêu trừ sợ hãi, đối mặt với cục diện thắng lợi nắm chắc trong tay, tất nhiên mọi người không khỏi tán thưởng hoàng thượng mưu kế thâm sâu.

Hoàng thượng cau mày nhìn phản quân dưới chân núi, trầm ngâm không nói, đối với những lời khen ngợi của đám đại thần, hần nhắm mắt làm ngơ.

“Vô bệnh, người lại đây.” Hoàng thượng thần nhiên nói.

“Dạ, phụ hoàng.” Mập Mập lướt qua mọi người, cung kính đứng ở trước mặt hoàng thượng.

Hoàng thượng nhìn khuôn mặt thật thà phúc hậu của Mập Mập, trong lòng không khỏi dâng lên một nụ cười nhẹ.

Ánh bình minh dần dần hé lộ ra phía chân trời, vòng vây dưới núi đã có thể nhìn thấy rõ ràng hơn.

Hoàng thượng chỉ xuống dưới chân núi, nhìn Mập Mập nói: “Vô Bệnh, người cho rằng tình thế hiện giờ như thế nào rồi? Đã được xem là nắm chắc thắng lợi trong tay hay chưa?”

Mập Mập phóng mắt quan sát tình huống dưới chân núi, trầm ngâm đánh giá bốn phía chung quanh, sau đó cung kính thanh âm nói: “Phụ hoàng, nhi thần nghĩ rằng hiện giờ mà nói chiến thắng, e rằng có hơi quá sớm.”

Đám đại thần đứng ở phía sau nhất thời trên mặt hiện lên một tia dị sắc, biểu tình nghi hoặc nhìn hoàng thượng cùng Phúc vương nói chuyện.

Đám đại thần nhìn hai người nói chuyện, càng nhìn càng hiểu không phải chỉ đơn giản là một hỏi một đáp. Thái tử mưu phản không bị chém đầu thì cũng bị bãi miễn, hiện tại hoàng thượng diễn trò trước mặt đám đại thần, mượn chuyện hỏi Phúc vương để biểu đạt ý tứ. Không cần nói cũng hiểu sau khi trận chiến này qua đi, nhóm đại thần trong triều lại một lần nữa bị thanh lọc, những kẻ thuộc phe cánh thái tử sẽ bị đá ra khỏi triều đình. Mà Phúc vương lực lượng mới liền xuất hiện, mơ hồ trong mắt của hoàng thượng hần đã là người chuẩn bị kế thừa ngôi vị tân thái tử, trong đám đại thần này ngoại trừ những người sẽ bị đá ra ngoài, những người ở lại cũng phải hảo hảo suy nghĩ một phen, xem như thế nào mới có thể bảo quản được cái mũ ô sa trên đầu cùng quang vinh của gia tộc.

Trên gương mặt của hoàng thượng tiểu ý ngày một thêm nồng đậm, che miệng ho khan vài tiếng, thờ dốc nói: “Vô Bệnh, người nói cách nhìn của người ra xem.”

Mập Mập cẩn thận diu hoàng thượng, sau đó chỉ về phía chân núi nói: “Hiện giờ đúng thật là Long Vũ cùng Long Tương quân đang bao vây phản quân của thái tử, nhưng một khi hình thành trận thế bao vây binh lực sẽ bị phân tán. Nói như vậy cũng có nghĩa là phản quân mặc dù bốn bề thọ địch, tuy nhiên áp lực lại nhỏ đi rất nhiều, thoát nhìn xu thế tựa như thái sơn áp đỉnh không thể ngăn cản, nhưng trên thực tế lại mất đi nhiều hiệu quả công kích, thậm chí phản quân có thể tập trung binh lực chọn một phương hướng phá vây, căn bản không cần tốn sức.”

“Nga? Chiều theo như lời của người nói, phương pháp bao vây phản quân căn bản là không nên thực hiện. Nhưng Phùng Cừu Dao cùng Hàn Đại Thạch suốt nhiều năm tinh thông binh pháp, chẳng lẽ bọn hắn không biết điều này hay sao? Vậy tại sao bọn hắn lại chọn phương pháp này, Vô Bệnh, người nói hai vị tướng quân đang có ý đồ gì?”

Mập Mập suy nghĩ một chút, cười đáp: “Nếu như nhi thần là đại tướng lãnh binh, có lẽ cũng sẽ lựa chọn phương pháp giống như bọn hắn. Bởi vì nhi thần căn bản không có thêm một cái lựa chọn nào khác, nếu như không bao vây chung quanh, phản quân hẳn là sẽ tìm cách trốn thoát, đúng vậy! Phản quân tháo chạy càng thêm dễ dàng hơn, nhưng chỉ là...”

“Còn có chuyện gì nữa?” Hoàng thượng nhìn Mập Mập, cười dài hỏi.

Mập Mập đón nhận ánh mắt của các vị đại thần, hơi có chút ngượng ngùng nói: “Kì thật nhi thần một mực hoài nghi, thái tử mưu phản chẳng lẽ thực lực chỉ có như thế thôi hay sao? Binh lực mấy vạn người này, nếu nói có thể đoạt được ngôi vị của phụ hoàng thì không khỏi có chút thái quá. Thái tử không phải là người bông bột tuyệt đối sẽ không khinh suất quyết định liều lĩnh như vậy, cho nên nhi thần mơ hồ cảm nhận được rằng, thái tử nhất định sẽ có hậu chiêu....”

Hoàng thượng cười dài vài tiếng, đang định mở miệng nói, bỗng nhiên nghe được một thanh âm truyền đến: “Ta có quân tình khẩn cấp, muốn gặp mặt hoàng thượng! Không được ngăn cản ta!”

Mọi người nhú mày nhìn lại, đã thấy một trung niên nam tử thân mặc y phục màu đen, thần sắc hoảng loạn đang bị binh lính cấm quân ngăn cản.

“Để cho hắn lại đây đi.” Hoàng thượng lãnh đạm nói.

Trung niên nam tử gạt binh lính cấm quân sang một bên, mau chóng bước đến trước mặt của hoàng thượng, quỳ gối nói: “Ngô hoàng vạn tuế! Hoàng thượng, tiểu nhân vốn là thuộc hạ của Phương đại nhân, Phương đại nhân sai tiểu nhân tới đây báo tin, có quân tình khẩn cấp muốn bẩm báo lên cho hoàng thượng!”

Nói xong hắn còn móc tấm lệnh bài ở bên mình dùng hai tay đưa lên, để chứng minh thân phận của mình.

Hoàng thượng nghe được, trong lòng không khỏi căng thẳng: “Quân tình khẩn cấp như thế nào? Mau nói!”

“Tuân mệnh! Hoàng thượng, Phương đại nhân mới nhận được tin tức, thái tử tổng cộng có hai chi tư quân. Trong đó một chi quân đội đang giao chiến cùng với đại quân ở dưới chân núi, còn có một chi nữa ước chừng khoảng hai vạn nhân mã thì mai phục ở phía bắc bộ của Thần Liệt sơn, tùy thời sẽ tấn công lên đỉnh núi, đem hoàng thượng cùng các vị đại thần bắt sống làm tù binh! Phương đại nhân thỉnh cầu hoàng thượng cùng các vị đại thần mau chóng xuống núi tụ hội với đại quân, bảo toàn an nguy. Mặt khác Phương đại nhân lâm thời quyết đoán, đã hạ lệnh cho quân bản địa ở bờ bắc sông Trường Giang, mệnh bọn hắn nhanh chóng phải vượt sông lên núi, tiêu diệt chi đội phản quân cuối cùng này của thái tử.”

“Cái gì?” Ngoại trừ hoàng thượng ra, tất cả mọi người có mặt trên quảng trường đều chấn động tinh thần.

“Tin tức này được truyền tới rất đúng lúc!” Ngay tức thì hoàng thượng trầm giọng quát lớn: “Cấm quân nghe lệnh, mau chóng kết trận phía bắc bộ, cẩn thận đề phòng phản quân tập kích bất ngờ. Chư vị ái khanh tức tốc cùng trẫm xuống núi, phái người hỏa tốc truyền ý chỉ của trẫm, lệnh Phùng Cừu Dao dẫn quân lui lại bảo vệ mọi người, còn Hàn Đại Thạch tiếp tục truy diệt phản quân!”

300. Chương 280: Đế Vương Đạo

Chuyện thật ra cũng không tính rằng phức tạp, sự tình rất đơn giản. Đại môn thái tử phủ đóng chặt im lìm gọi như thế nào cũng không có người ra mở cửa, dường như bên trong đã không còn một bóng người.

“Đại nhân, làm sao bây giờ?” Ôn Sâm sắc mặt có chút khó coi.

Kinh nghiệm xét nhà không phải là hắn không có, nhưng đi xét nhà mà đập cửa không có ai trả lời thì đây cũng là lần đầu tiên, hắn không khỏi cảm thấy có chút khuất nhục. Quang cảnh này tựa như đám nô tài trong phủ thái tử đem bọn hắn biến thành hai ngàn gã ăn mày, ngay cả một câu ra chào hỏi cũng không

thèm quân, cứ như thế để cho bọn hán đứng ở bên ngoài đại môn. Hiện tại Ôn Sâm thật sự đã nổi giận, hán cảm nhận được đám nô tài trong phủ thái tử không biết giảng giải đạo lý, còn có điểm ý tứ khiêu khích.

Phương Tranh ánh mắt thâm thúy, mân mê sờ cằm trầm ngâm: “Cánh cửa ngoại môn của thái tử phủ làm cũng thực chất lượng, ân, lão Ôn a! Người có biết vị sư phụ nào đã đả tạo nên cánh cửa này hay không? Ngày khác rảnh rồi ta cũng làm một cái đi, người nhìn xem, nước sơn đỏ thắm dính chặt trên gỗ bao nhiêu uy phong, bao nhiêu hỉ khánh, đỉnh đồng khảm trên mặt gỗ lấp lánh tỏa sáng, ân, nhìn thực chói mắt, hắc hắc, hảo thủ nghệ.”

Ôn Sâm toát mồ hôi lạnh.

Hiện tại chúng ta đứng bên ngoài gọi cửa mà không người nào trả lời, thế nhưng tâm tư của lão nhân gia ngài lại đặt trên cái cánh cửa kia, khó trách còn chưa nổi giận đâu, nguyên lai trong lòng người đang có tính toán.....

“Đại nhân!” Ôn Sâm ở bên cạnh lớn tiếng gọi, đánh thức Phương đại nhân khỏi tâm tư đang giám định và thưởng thức đại môn của thái tử phủ.

“Hả? Chuyện gì?” Phương Tranh tựa hồ như người trong mộng, mờ mịt đảo mắt nhìn chung quanh.

Chứng kiến đại môn thái tử phủ vẫn còn đóng chặt, Phương Tranh kinh hãi lắp bắp: “Như thế nào còn chưa mở cửa?”

Ôn Sâm mặt mày đen thui: “Đại nhân...Cửa....Nó một mực vẫn đóng chặt.”

“Mau gọi cửa đi!” Phương Tranh rất không hài lòng đối với thái độ công tác tiêu cực của mọi người.

Ôn Sâm âm trầm lắc đầu nói: “Đại nhân... Gọi rồi, đã gọi nhiều lần nhưng bên trong không có ai ra mở cửa.”

Phương Tranh ngẩn người, tiếp theo giận tím mặt: “Bọn chúng dám để cho chúng ta phải đứng trông bên ngoài đại môn ư? Không muốn sống nữa hay sao? Lão tử chính là tướng quân thủ bị kinh thành cơ mà!”

“Đại nhân, ngài là tướng quân nhưng bọn hán chính là người trong phủ của thái tử nha, quan chức nào trong triều đình mà bọn hán chưa từng gặp qua đây?” Ôn Sâm liếc mắt nhìn Phương Tranh một cái, cẩn thận giải thích.

Phương Tranh ngẩn người, đứng rồi, người trong phủ thái tử cũng như chó cầy hơi chủ, không coi mặt mũi quan chức trong triều đình vào đâu, “Nhưng không phải thái tử mưu phản đang đánh nhau ở bên ngoài thành hay sao? Hán coi như đã không còn là thái tử nữa rồi?” Phương Tranh cố gắng giải thích tìm về một chút tự tôn.

“Đại nhân, chỉ cần một ngày hoàng thượng chưa bố cáo thiên hạ bãi miễn thái tử, như thế hán vẫn còn là thái tử đương triều. Cho dù hán có đang mưu phản đi chăng nữa.” Ôn Sâm kiên nhẫn xóa nạn mù chữ cho Phương Tranh.

Phương Tranh sàu mi khổ não, vốn dĩ muốn đến khám xét nhà thái tử đã là danh bất chính, ngôn bất thuận rồi, còn mượn chủ ý “thu thập chứng cứ” làm biến quảng cáo, nếu như hạ lệnh cho binh sĩ tiến công đi vào, chuyện này không khỏi có chút đi qua giới hạn cho phép. Nguyên tắc làm người của Phương đại tướng quân đó chính là luôn luôn phải biết khiêm nhường, cho nên chuyện này hán cũng không cảm thấy hoan hỉ gì cả.

Nhưng nếu bởi vì người ta không ra mở cửa mà từ bỏ việc khám xét nhà, hai ngàn nhân mã lại lặng lẽ hành quân đi trở về, Phương Tranh càng không vui. Tuy rằng cái thứ mặt mũi Phương Tranh luôn luôn không để nó ở trong lòng, nhưng trước hai ngàn binh sĩ mà đánh mất mặt mũi, tính chất đã không còn giống như lúc trước nữa rồi! Mặt mặt là tiểu sự, nhưng tương lai thuộc hạ dưới trướng có còn nghe lệnh của hán nữa hay không đây?

“Tiêu huynh, người sợ chết không?” Phương Tranh đem chủ kiến đẩy sang bên người Tiêu Hoài Viễn, vừa mở miệng liền đã dùng biện pháp khích tướng.

“Sợ.” Tiêu Hoài Viễn trả lời rất kiên quyết, không dài dòng chút nào, hơn nữa cách phát âm còn rõ ràng mạch lạc.

Xem ra cao chiêu khích tướng rất không thích hợp dùng ở trên con người vô sỉ của Tiêu Hoài Viễn này.

Phương Tranh trừng mắt liếc hắt một cái, trực tiếp hạ một cái mệnh lệnh cho hắn: “Sợ cũng không được, người mau nghĩ biện pháp mở cái đại môn chết tiệt này ra cho lão tử!”

Tiêu Hoài Viễn kháng cự hỏi: “Vì sao ta phải đi?”

Phương Tranh cười híp mắt nói: “Ngày phòng đêm phòng nhưng trộm trong nhà mới chính là khó phòng nhất, người không phải là chân chạy trong phủ thái tử hay sao? Chuyện này ngoại trừ người ra, còn có ai thích hợp hơn đây?”

Tiêu Hoài Viễn giận dữ: “Ai là ăn trộm thế?”

Phương Tranh cùng Ôn Sâm đồng thời ném cho hắn một ánh mắt khinh thường, chủ ý đến nhà thái tử khoáng sạch chính là do người nghĩ ra, nào ai dám tranh đoạt danh hiệu quang vinh “trộm nhà” với người đây a?

Tiêu Hoài Viễn ngượng ngùng sờ mũi, khăng khăng nói: “Dù sao ta cũng không muốn đi.”

Ôn Sâm cẩn thận quan sát sắc mặt của Phương Tranh, thăm dò hỏi: “Nếu không buổi tối chúng ta lại đến?”

“Buổi tối? Như thế thì có khác nào phường trộm gà bắt chó đây? Nhất định không được!” Phương Tranh quả quyết cự tuyệt loại phương pháp không đủ quang minh chính đại này.

Ôn Sâm đảo cặp mắt trắng dã, giữa thanh thiên bạch nhật mà người xông vào trong nhà của người ta muốn vợ vét tài sản, còn cho rằng là chuyện quang minh chính đại, không phải là cái loại bắt gà trộm cho hay sao?

Mọi người mắt lớn mắt nhỏ nhìn nhau, hơn hai ngàn người đứng ở trước đại môn thái tử phủ trong lòng có điểm lo lắng, ai cũng không nghĩ được rằng cao hừng phấn chấn đến xét nhà, lại biến thành tình huống đứng chờ ở bên ngoài cửa hơn một nửa canh giờ, lúc này ngay cả đại môn người ta còn chưa mở ra một chút, thật khuất nhục! Đây chính là khẩu ác khí nuốt không trôi trong cổ họng của hai ngàn nhân mã.

“Phương Tranh, người tới đây làm gì thế?” La Nguyệt Nương chẳng biết từ lúc nào đã tìm đến.

Phương Tranh thu liễm biểu tình lo lắng, cười híp mắt kéo tay nàng nói: “Không làm chi cả, ta chỉ đang muốn cấp cho các huynh đệ dưới trướng một khoản thu nhập thêm mà thôi.”

La Nguyệt Nương đôi mắt xinh đẹp sáng ngời: “Đánh cướp?”

Phương Tranh cả kinh, vội cải chính: “Không, nàng đừng nói lung tung, theo như cách nói của giới quan trường, thì ta đang đi thu thập chứng cứ nhiều năm qua thái tử mưu phản, ân, thuận tiện kê biên tài sản của hắn một chút, đem một số vàng bạc châu báu khả nghi mang về điều tra....”

La Nguyệt Nương khinh bỉ nhìn hắn, sẵn giọng: “Nói nhiều lời vô nghĩa như vậy, không phải đều là đánh cướp hay sao! Chúng ta đánh cướp trên Thanh Long sơn đều đường đường chính chính, các người làm quan mà đánh cướp còn phải quảng bá nhiều lời dài dòng như vậy! Thế mới bảo làm quan tâm tư thực đen tối nha!”

Phương Tranh há miệng thở dốc muốn phản bác lại lời nói của nàng, nhưng cẩn thận suy ngẫm, con mẹ nó ! Bà nương này ăn nói cũng đủ bá đạo a....

Đúng lúc này nằm ngoại dự liệu của mọi người, đại môn thái tử phủ được chậm rãi mở ra, một gã tiểu thái giám mặc trường sam màu nâu bước tới, nhẹ nhàng vung vẩy cây phát trần, hai mắt hướng lên nhìn trời, giọng the thé nói: “Thái tử phi có lệnh, đám các người không phụng thánh chỉ, mang binh bao vây phủ thái tử, là có ý tứ gì?”

Tiểu thái giám còn chưa nói xong, La Nguyệt Nương đã không kiềm nhẫn hừ lạnh một tiếng, sải bước tiến đến một tát đem tiểu thái giám ngã nhào ở trên mặt đất, cuối cùng đưa chân đá văng đại môn, thả người nhảy vào bên trong không nói hai lời, hào khí can vãn hết lớn: “Đánh cướp!”

Phương Tranh hai chân mềm nhũn, biểu tình ảo não nhìn theo bóng dáng của La Nguyệt Nương, thật lâu sau vẫn không nói gì.

Bà nương này thực sự quá trực tính đi?

Phương Tranh còn chưa kịp thở dài một hơi, hơn hai ngàn binh sĩ liền đã phản ứng, nhất thời tiếng hò reo như sấm động, mọi người như bày ong vỡ tổ tràn vào trong phủ thái tử. Sau khi tiến nhập vào bên trong, bọn hắn thấy phòng liền chui vào, gấp đồ liền thu dọn, nếu như hộ viện trong phủ tiến lên ngăn cản, bọn hắn ba năm một đám không cần phân trần giải thích nhiều liền đem người ta quật ngã. Nhất thời thái tử phủ rơi vào một mảnh gà bay chó chạy, tương phản ngược lại chính là đám binh sĩ Thành Vệ quân, bọn hắn một bên thu dọn đồ đạc, một bên cười đùa phần khởi tựa hồ như rất đắc chí.

Phương Tranh cực kì hoảng sợ, xét nhà thì xét thôi nhưng cũng không thể vô tổ chức vô kỉ luật như thế này được, sau này nhóm ngôn quan trong triều nhất định sẽ dâng tấu chương hạch tội ta, người không hay ho nhất vẫn chính là bản thân mình.

Bởi thế cho nên Phương Tranh vội vàng nhảy vào trong đại môn, thất thanh kêu lớn: “ Sai lầm rồi, sai lầm rồi! Không phải đánh cướp mà là thu thập chứng cứ, thu thập chứng cứ! Mẹ nó! Đã nói thu thập chứng cứ mà đám các người còn khênh cả tấm bình phong nhà người ta, muốn chết sao?”

“ Đều dừng tay lại cho lão tử! Ôn Sâm, kêu đám hỗn đản này tập hợp, xếp thành đội ngũ chỉnh tề cho lão tử! Mau!”

Sau khi lớn tiếng kêu gào, Phương Tranh định cất bước đi vào, lại nhìn thấy gã tiểu thái giám bị La Nguyệt Nương chụp một cái tát đang ngồi ở góc tường nỉ non khóc, bộ dạng ủy khuất giống như một tiểu cô nhi bị cha mẹ bỏ rơi.

“ Uy, người vừa rồi còn chưa nói xong đâu, rốt cuộc thì người muốn nói cái gì thế?” Phương Tranh biểu tình ôn hòa hỏi.

Gã tiểu thái giám lau nước mắt, thút thít nói: “ Thái tử phi có lệnh, nói không cho phép các người đi vào trong phủ.”

Phương Tranh giật mình cả kinh: “ Thái tử phi? Lão bà của thái tử? Nàng ta như thế nào còn ở nơi này? Thái tử không mang nàng ta rời khỏi kinh thành hay sao?”

Tiểu thái giám vẫn khóc, không thêm quần đến phản ứng của hắn.

Phương Tranh cắn răng nói: “ Gã vương bát đản thái tử này, dám mặc kệ lão bà của mình để ở trong thành, thế nhưng hắn lại phóng rầm diên mà chạy đi tạo phản, quả thực không bằng cầm thú, mỗi người đều có thể tru sát hắn được.”

Phần hận qua đi, Phương Tranh nhân châu đảo một vòng, đứng dậy phất tay áo tiêu sái bước vào bên trong nội phủ, nhẹ nhàng bỏ lại một câu cho tiểu thái giám: “ Người đi thỉnh thái tử phi chuẩn bị thu thập đồ đạc, truyền lời rằng tướng quân thủ bị kinh thành mời nàng đến thành lầu phía bắc ở tạm một chút thời gian. Bốn tướng quân sẽ bồi tiếp nàng ăn cơm uống rượu, nếu như nàng cần, bốn tướng còn có thể tự mình điều trị mát xa cho nàng...”

oOo

Trên đỉnh Thần Liệt sơn, cấm quân tại quảng trường hướng mặt về phía bắc bộ mà kết thành một hàng dài, lá chắn phòng ngự ở phía trước, trường mâu giương cao ở phía sau, hơn một ngàn cung thủ lấp tên giương cung ngưng thần đề phòng cảnh giới.

Trải qua một ngày chiến đấu kịch liệt, hơn một vạn cấm quân tinh nhuệ hiện tại binh lực đã không còn đủ năm ngàn người. Nếu như năm ngàn người ngăn cản hơn hai vạn phản quân điên cuồng tập kích, khẳng định sẽ rất khó khăn, bất quá lúc này tình thế nguy cấp, tánh mạng của hoàng thượng cùng nhóm đại thần đang lâm nguy, bọn hắn là quân đội trực tiếp lệ thuộc vào hoàng thượng, bụng làm dạ chịu nhất định phải cam đoan an toàn cho hoàng thượng cùng nhóm đại thần, đây là vinh hạnh của những người là cấm quân. Coi như bọn hắn chỉ còn một người chiến đấu, cũng tuyệt không cho phép địch nhân dễ dàng vượt qua nửa bước, nguy hại đến tánh mạng của hoàng thượng.

Giờ phút này, mọi chuyện không hay ho đã bắt đầu manh động.

Ngay khi hoàng thượng cùng các vị đại thần chuẩn bị đi xuống dưới chân núi, thì trong rừng cây phía bắc rõ ràng xuất hiện một vài thân ảnh mặc trang phục phản quân màu đỏ sẫm, ngay sau đó bóng người càng lúc càng nhiều, cho đến khi tràn ngập khắp núi đồi, toàn bộ cánh rừng phía bắc của Thần Liệt sơn đều biến thành một màu đỏ sẫm.

Cầm quân thống lĩnh kinh hãi thầm nghĩ, nếu như Phương đại nhân không báo tin đúng thời điểm, mọi người trên núi không hề phòng bị tình huống này. Khẳng định sẽ bị chi phản quân của thái tử ra tay đánh lén, tội của hắn đương nhiên sẽ thật to lớn rồi.” Thống lĩnh cầm quân quát lớn, rút lợi kiếm bên hông ra chỉ thẳng phía trước mặt: “ Phóng!”

“ Vút!” Một trận mưa tên loạn tiễn giăng đầy bầu trời, không một chút lưu tình hướng đám phản binh trong cánh rừng phía bắc mà bắn tới. Bởi vì địa thế cũng không được rộng rãi, phản quân mai phục ẩn nấp gần nhau, cho nên một trận loạn tiễn bắn tới, mấy trăm binh sĩ phản quân còn chưa kịp phòng ngự, liền đã bị lợi tiễn bắn trúng, thân thể đổ nhào xuống chân núi.

Tướng lĩnh bên phía phản quân là một trung niên hán tử, chứng kiến binh sĩ dưới trướng của mình đã bị phát hiện mai phục, nhất thời kinh hãi mau chóng quát lớn ra lệnh: “ Bị bọn chúng phát hiện ra rồi! Không cần che dấu hành tung, toàn lực tấn công bắt sống hoàng đế!”

“ Giết!” Binh sĩ phản quân bỗng nhiên tốc độ linh hoạt dị thường, bọn hắn đứng thẳng người, tay nắm binh khí hung hăng một đường chém giết xông lên đỉnh núi, khắp chung quanh cánh rừng đều một màu quần áo đỏ sẫm, hướng năm ngàn cầm quân trên đỉnh núi mà phát động tấn công.

“ Bỏ cung tiễn xuống!” Tướng lĩnh cầm quân không một chút hoảng loạn, trường kiếm trong tay trực chỉ phản quân quát lớn.

“ Cẩn mật, lời thạ chuẩn bị đẩy xuống! Nhanh!”

Hai quân còn chưa chính thức giao phong, tình hình chiến trường đã thảm thương dị thường. Binh sĩ cầm quân không ngừng có người trúng tên rồi ngã xuống, sau đó lại có người bước tiếp lên bổ sung vị trí, xếp thành một hàng dài liều mạng chém giết, chưa có một chút dấu vết rơi vào thế hạ phong nào cả.

Hoàng thượng được một vài cầm quân cùng đám thái giám bao bọc, dẫn theo các vị đại thần thoái lui xuống dưới chân núi, nghi trọng long tiễn toàn bộ đều vứt bỏ không cần, đang trong lúc lâm nguy, còn mang theo những thứ rườm rà đó sẽ bị địch nhân chú ý, càng mang đến cho chính mình nhiều phiền toái lớn hơn nữa.

Mập Mập diu hoàng thượng, bước thấp bước cao mà đi, đám đại thần ở phía sau trên mặt mỗi người đều toát ra thần sắc hoảng sợ không thể che giấu. Còn đối với Mập Mập mà nói, từ nhỏ đến lớn hắn chưa từng trải qua thời khắc mạo hiểm như bây giờ, cho nên lúc này gương mặt béo phì của hắn cũng đã trở nên trắng bệch, mồ hôi lạnh to như hạt đậu trên trán cuộn cuộn túa ra.

“ Vô Bệnh! Người sợ ư?” Hoàng thượng cũng không đi nhanh lắm, lúc nói chuyện thần thái vẫn kiên định dị thường.

Mập Mập cố gắng giữ cho ngữ khí của mình có vẻ bình thường, nhưng thanh âm vẫn không tự chủ được mang theo vài phần run run: “ Phụ hoàng...Nhi thần không sợ.”

Hoàng thượng cười ha hả: “ Không cần hoảng sợ, thái tử mưu phản, chi quân đội hơn hai vạn người này đã là thực lực cuối cùng của hắn rồi! Nói thực lòng, trăm luôn một mực ngóng chờ bọn hắn xuất hiện, hiện tại bọn hắn đã xuất hiện, trăm cũng cảm thấy an tâm hơn rất nhiều!”

“ Trông chờ bọn hắn xuất hiện? Chuyện này...Phụ hoàng, nhi thần ngu dốt không hiểu được ý tứ của ngài.”

Hoàng thượng quay đầu nhìn lại tình hình chiến đấu thảm trọng ở trên đỉnh núi, cau mày, tiếp theo kịch liệt ho khan vài tiếng.

“ Vô Bệnh, người phải nhớ kỹ sau này bất luận gặp phải địch nhân lợi hại như thế nào, trước tiên người phải học được cách ẩn nhẫn, âm thầm tìm hiểu thực lực chân chính của địch nhân, không được hành động thiếu suy nghĩ, chẳng ngại cùng địch nhân thỏa hiệp một cái nhượng bộ nho nhỏ. Người phải nhớ kỹ, hoàng đế tuy rằng ngồi trên ngôi cửu ngũ chí tôn, nhưng hoàng đế cũng không được lạm dụng quyền lực, đặc biệt đối với địch nhân càng cần phải cảnh giác.”

“ Thế nhưng nếu thực lực chân chính của địch nhân đã hoàn toàn bại lộ ra trước mắt của ngươi, Vô Bệnh! Ngươi ngàn vạn lần phải nhớ cho kĩ, lúc này không được tồn tại cái loại lòng dạ nữ nhân, nhất định phải đem toàn bộ hủy diệt, thanh lọc hết những phần tử dư nghiệt, diệt cỏ nhất định phải diệt tận gốc không lưu lại bất kì một cơ hội nào, chẳng sợ áp dụng hình phạt tru di cửu tộc, liên lụy người vô tội. Nếu không tất sẽ cấp cho chính ngươi một cái tai họa ngầm, tương lai ngươi không thể kê cao gối mà ngủ ngon giấc! Đạo lí này cũng giống như chi phản quân ở trước mặt chúng ta! Hơn hai vạn người này nhất định phải táng thây ở Thần Liệt sơn, một người cũng không được để cho chạy thoát! Vô Bệnh, đây chính là để vương chi đạo a!” Hoàng thượng nói xong những lời này, trên khuôn mặt toát ra biểu tình lãnh khốc tàn nhẫn, tức thì thở dốc vài cái, lại bắt đầu ho khan kịch liệt.

Mập Mập giương mắt lo lắng nhìn hoàng thượng, hạ giọng nói: “ Phụ hoàng, nhi thần đã ghi nhớ! Ngài thân thể không tốt đừng nói thêm nữa, đợi khi trở về kinh thành, nhi thần mỗi ngày đều cung kính lắng nghe phụ hoàng chỉ dạy.”

Hoàng thượng thở hổn hển một hồi, cảm giác hòa hoãn được một chút, sau đó lắc đầu cười khổ nói: “ Vô Bệnh, hiện giờ trăm không còn nhiều cơ hội để nói chuyện cùng ngươi như thế, gia đình đế vương tình thân quá ít ỏi, ngươi từ thuở nhỏ đến lớn trăm đều không có hảo hảo quan tâm nhiều đến ngươi được. Đối với ngươi trăm vẫn cảm thấy mắc nợ ngươi thật nhiều! Khiến cho trăm vui mừng chính là bản thân của ngươi tâm tính không hề thay đổi giống như mấy vị hoàng huynh của ngươi, tính khí ngươi thật thà phúc hậu, đây cũng là nguyên nhân mà trăm chọn ngươi kế nhiệm vị trí tân thái tử. Trong tương lai ngươi cần chăm chỉ cố gắng làm một minh quân lưu danh sử sách, không nên giống như trăm, một đời làm hoàng đế, dân chúng lầm than, đại thần chống đối, cuối cùng hoàng nhi của trăm cũng mưu phản. Vị hoàng đế như trăm, quả thật đã thất bại rồi, tương lai trong sử sách cũng không biết bị người đời đánh giá ưu khuyết như thế nào nữa đây.”

Mập Mập khoe mắt đã trào nhiệt lệ, dùng sức gạt đầu nước mắt nói: “ Phụ hoàng, ngài chính là một minh quân của muôn dân, đồng thời ngài cũng là một người phụ thân tốt, tương lai trong sử sách nhất định sẽ viết như thế...”

Hoàng thượng dựng thẳng người, ánh mắt mê man nhìn vầng thái dương đang ló dạng phía trời đông, thở dài nói: “ Vô Bệnh, đáp ứng trăm! Tương lai sử sách có đánh giá ưu khuyết trăm như thế nào, ngươi cũng không được nhúng tay can thiệp vào, đúng sai hãy cứ để cho hậu nhân bình phẩm, ngươi ngăn cản được quan sử chép bút, nhưng ngươi ngăn cản nổi cái miệng của dân chúng trong thiên hạ hay sao? Trăm ngàn năm sau, chung quy lịch sử sẽ cấp cho trăm một cái đánh giá chính xác, bởi vì trăm luôn luôn muốn làm một vị hoàng đế tốt!”

“”

301. Chương 281: Thái Tử Phi

Hắn có chút hối hận đối với hành vi lỗ mãng tra xét thái tử phủ lần này. Hiện tại suy nghĩ duy nhất của hắn, chính là tìm được Tiêu Hoài Viễn, bắt tên cầu tiểu tử ra chú ý ngu ngốc cho hắn, đập thành thịt tương.

Nơi phát ra sự hối hận chính là từ vị bạch y nữ tử tử ngay trước mặt, thái tử phi trong truyền thuyết, nếu như lão công của nàng không tạo phản, không đầy một tháng, nàng chính là hoàng hậu của Hoa triều, là mẫu nghi của một nước.

Đều nói một sợi lông mao của phượng hoàng còn không bằng con gà, nhưng con phượng hoàng ngay trước mặt Phương Tranh, dù cho hoàn toàn bị bút sạch lông, hắn cũng cảm thấy được uy phong hơn con gà rất nhiều.

Không thể phủ nhận, thái tử phi là một mỹ nữ, có người nói tổ tiên gia đình nàng chính là một vị quốc công khai quốc, tước vị thế tập, được hoàng thượng vô cùng kính trọng, nhưng thứ này cũng không phải là trọng điểm.

Trọng điểm là, vị thái tử phi nương nương này thực sự quá mức trong trẻo nhưng lạnh lùng. Nàng không vênh mặt hất hàm sai khiến như trong sự tưởng tượng của Phương Tranh, không ai bì nổi, đối với hành vi thành vệ quân chạy vào phủ tra xét cũng không cảm thấy e ngại chút nào, từ ánh mắt đầu tiên khi Phương

Tranh tiến vào tiền điện, hần liền thấy thái tử phi ngồi ngay ngắn trên ghế, trong tay liên tục chuyển động xâu chuỗi phật, lại đang niệm tâm kinh gì đó.

Biểu tình của nàng rất hồ hững, hồ hững tới mức dù lấy dao giết nàng, nàng cũng sẽ không cảm thấy người làm sai điều gì, người có tình tự vui, buồn, giận, ghét. Ở trên người nàng hết thấy phảng phất như tiêu thất, môi mấp máy, chỉ nghe tiếng tụng kinh, không còn gì khác.

Phượng Tranh và Ôn Sâm từ khi tiến vào cửa điện, vẫn đứng đến bây giờ. Nàng cũng chưa từng nhìn qua, cũng không quá để ý tới bọn họ.

Nguyên nhân chính là vì như vậy, Phượng Tranh liền mệnh lệnh cho binh sĩ đang cướp bóc bên ngoài hết thấy dừng tay, tập hợp xếp hàng phía trước tiền điện, không được vọng động. Ở trước mặt nữ tử xuất trần thoát tục này, bất luận động tác hay lời nói bất nhã nào, phảng phất đều là loại hành vi tiết độ(xúc phạm) đối với nàng, Phượng Tranh không dám lỗ mãng ngay trước mặt nàng. Nhìn vẻ trầm tĩnh yên lặng trên gương mặt đó, trong lòng mơ hồ còn có loại xung động như muốn quỳ bái. Hần tuyệt đối không nghĩ tới, người vợ mà thái tử cưới về không ngờ lại là một vị nhân sĩ tôn giáo?

Thật sự là tội quá...cướp đoạt đúng là sai.

“ Ai, người nói có phải nàng ta đang niệm kinh nguyện rửa chúng ta không?” Đứng quá lâu, Phượng Tranh bắt đầu buồn chán, nhẹ nhàng đẩy đẩy Ôn Sâm đang đứng bên cạnh, lặng lẽ nói.

Ôn Sâm nhú mày: “ Không thể nào? Kinh phật không phải đều là phổ độ chúng sinh sao? Có kinh phật nguyện rửa người sao?”

Phượng Tranh hèn mọn trừng mắt liếc hần: “ Có văn hóa không? Trong kinh phật không phải có kinh dùng siêu độ vong hồn như Địa Tạng Kinh, Vô Lượng Thọ Kinh, vân vân...? Người nói nếu như nàng ta hướng hai người sống sờ sờ như chúng ta niệm kinh siêu độ, có xui hay không?”

Ôn Sâm không nói gì.

Phượng Tranh thở dài, lẩm bẩm nói: “ Thái tử đang tạo nghiệp chướng nha! Người nói sao hần lại tuyệt quyết như thế? Bỏ lại lão bà mặc kệ, chính mình lại chạy đến ngoài thành thí điền thí điền đi tạo phần, làm nam nhân cũng không đủ tư cách, sau này nếu hần làm hoàng đế, dân chúng chẳng phải là càng tai ương?”

Ôn Sâm bồi cười nói: “ Đại nhân, xin thứ cho thuộc hạ nói thẳng, sở dĩ thái tử yên tâm bỏ lại gia quyến trong kinh thành, là bởi vì hần quá mức tự tin, cho rằng cuộc chiến này tất thắng, chờ ngày hần quay về kinh, đó là lúc hần đăng cơ xưng đế, hần rất chắc chắn, khi thế cục ngoài thành còn chưa rõ ràng, không ai dám chạm tới gia quyến của hần.”

Phượng Tranh hừ nói: “ Người nói như vậy nghĩa là gì? Ai nói không ai dám? Hôm nay ta không phải đường đường chính chính mang binh vào thái tử phủ sao?”

Ôn Sâm nhanh miệng vượt miệng ngựa: “ Cho nên thái tử đã đánh giá thấp sự vô sỉ của đại nhân, khải khải, thắng vì đánh bất ngờ, thắng vì đánh bất ngờ.”

Phượng Tranh tươi cười.

Tiếng tụng kinh trong tiền điện bỗng nhiên ngừng lại, thái tử phi bỗng nhiên mở mắt, ánh mắt quan sát trên người Phượng Tranh chốc lát, lập tức nhàn nhạt mở miệng nói: “ Vị này chẳng lẽ là Phượng đại nhân danh mãn kinh sư?” Thanh âm thanh thúy, mang theo sự trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Phượng Tranh vội vàng làm vẻ mặt nghiêm túc chấp tay nói: “ Hạ quan Phượng Tranh, gặp qua thái tử phi nương nương.”

Thái tử phi giương mắt, lại sụp mắt, đạm nhiên nói: “ Đại nhân chớ xưng hô như vậy, bản ni không đảm đương nổi.”

“ Bản ni?” Phượng Tranh cùng Ôn Sâm cùng kinh hãi hô lên.

Thái tử phi thông dong cười, sau đó chấp tay nói: “ Thái tử phi đã chết, hiện tại ở trước mặt các người, là ni cô dưới chân phật, pháp hiệu Tuệ Quang.”

Ánh mắt Phương Tranh ngưng lại, sầm mặt nói: “ Thái tử phi chết lúc nào? Tự sát hay bị mưu sát? Với người có quan hệ sao? Người không phải thái tử phi thì ở đây làm chi?”

Thái tử phi mỉm cười, không hề nói chuyện.

Ôn Sâm mặt mày đen thui, vội vàng kéo tay áo Phương Tranh, nói nhỏ: “ Đại nhân, đại nhân! Ngài lầm rồi! Đây là thái tử phi, ai nha! Người xuất gia, đối với chuyện tục gia xem như đã chết, đại nhân, ngài hiểu lầm rồi.”

Phương Tranh vội vàng cười gượng nói: “ Ai? Nguyên lai ngài thật sự là thái tử phi, cạc cạc, nói sớm nha, còn nói cái gì đã chết, nương nương thật thích nói giỡn, Tuệ Quang Tuệ Quang, là ai đặt biệt hiệu này cho người? Thật không biết lễ phép.”

Ôn Sâm có loại cảm giác như muốn khóc, càng ngày càng mãnh liệt: “ Đại nhân, Tuệ Quang chỉ là pháp hiệu, mà không phải biệt hiệu.”

Có một thủ trưởng ngây thơ tới mức rục rờ như vậy, thực sự là phúc phận hần tu luyện ba đời nha.

Phương Tranh cũng vẻ mặt xấu hổ, mẹ nó! Mắc thêm lỗi lầm nữa, thật mất mặt. Nói tới pháp hiệu Tuệ Quang này cũng không có gì đặc biệt, biệt hiệu Ngọc Diện Phi Long của ta mới là uy phong.

“ Ha hã, hạ quan hiểu rõ rồi, thái tử phi là không, ni cô cũng là không, sinh cũng là không, tử cũng là không. Dù sao không quan tâm là thứ gì, một chữ là có thể giải thích, chính là “ Không” đúng không? Thái tử phi, ách, Tuệ Quang đại sư.” Phương đại nhân mất bò mới lo làm chuông, vội vàng khoe khoang hần biết được chút lời nói sắc bén.

Thái tử phi mỉm cười: “ Nguyên lai Phương đại nhân cũng rất có tuệ căn, nhưng thật ra cũng rất hữu duyên với Phật môn chúng ta.”

Phương Tranh kinh hãi, nhanh lắc đầu: “ Không duyên không duyên, đại sư đừng hiểu lầm, ta cũng không muốn làm hòa thượng, hồng trần vạn tượng, còn có rất nhiều người đợi ta đi cứu vớt.”

Đặc biệt là phụ nữ đảng hoàng.

“ Hôm nay đại nhân đến, là muốn kê biên tài sản phủ thái tử?” Thái tử phi thần tình đạm nhiên xoay phật châu, nhẹ giọng hỏi.

“ Ách.” Phương Tranh bị hỏi trúng chỗ yếu, gương mặt đỏ thắm, nguyên hần nghĩ muốn lật ngược phủ thái tử chống lên trời, cũng không nghĩ tới lão bà của thái tử là người xuất gia, nhưng còn xuất trần thoát tục như vậy, ở trước mặt nàng làm ra hành vi xét nhà cướp tài sản, Phương Tranh nghĩ có điểm mất mặt, hần không sợ người khác đánh, người khác chửi, chỉ sợ người khác thờ ơ, mắt lạnh nhìn hần, điều này sẽ làm cho hần sản sinh mặc cảm tự ti như bản thân đang diễn hài kịch.

“ Không phải, không phải. Hắc hắc, ngày hôm nay ta mang binh đi tuần, chợt nhìn thấy phủ thái tử tráng lệ như vậy, lại nhịn không được muốn tiến vào tham quan một chút, để biểu đạt sự sùng kính của ta đối với thái tử, đúng không?”

“ Đúng đúng đúng, chúng ta chỉ đi vào tham quan.” Ôn Sâm ở một bên vội vàng phụ họa.

Thái tử phi yếu ớt thở dài, nói: “ Hần ở ngoài thành, đã thất bại phải không?”

Hần? Thái tử?

Thái tử phi liếc mắt nhìn hai người, thần nhiên nói: “ Nhị vị kỳ thực không cần khách khí, bản ni là người ngoài hồng trần, từ lâu đã mặc kệ việc trong nhân thế. Kỳ thực bản ni đã sớm biết, vài năm trước đây, hần đã bố trí mưu đồ bí mật. Hôm qua hần cùng hoàng thượng ra khỏi thành tế trời, nói vậy đã đến lúc quyết chiến phải không?”

Phương Tranh nháy mắt mấy cái, nói: “ Nếu người sớm biết hần mưu đồ bí mật tạo phản, vì sao không khuyên hần?”

Thái tử phi cười khỏ nói: “ Bần ni đã khuyên qua vô số lần, còn nói làm thiện nhân, sẽ được thiện quả. Ngược lại cũng thế, nhưng hấn không nghe ta khuyên, say mê quyền vị, khư khư cố chấp, bần ni nản lòng thoái chí liền đi xuất gia, không để ý tới tục sự.”

Phương Tranh chợt hiểu. Hấn vẫn một mực nghi hoặc, không biết thái tử đã làm ra chuyện gì khiến người cùng thân công phần, khiến cho lão bà hấn phải xuất gia làm ni cô, thì ra là thế.

“ Hôm nay đại nhân lĩnh binh đến nhà, nói vậy lúc này, hấn đã thất bại bên ngoài thành phải không?” Gương mặt thái tử phi như nước giếng không chút dao động, nổi lên vài phần thần sắc phức tạp.

“ Còn chưa bại, nhưng sẽ nhanh thôi.” Phương Tranh thành thành thật thật nói.

Thái tử phi thở dài nói: “ Đã gieo nghiệt nhân, phải thu nghiệt quả, đây đều là số mạng của hấn.”

Nói xong thái tử phi đứng lên, biểu tình trống rỗng: “ Tất cả đã thành hư không, còn giữ nhà cửa vàng bạc làm gì? Đại nhân muốn làm gì thì cứ đi làm đi, không cần cố kỵ bần ni, chỉ mong đại nhân không tạo sát nghiệt trong phủ, bần ni liền vô cùng cảm kích.”

“ Thái tử phi nương nương, hạ quan còn một chuyện muốn nhờ.”

“ Đại nhân thỉnh giảng.”

“ Thỉnh nương nương theo hạ quan lên bắc thành lầu, bại quân của thái tử có thể sẽ đến dưới thành, thỉnh nương nương đến lúc đó chiêu hàng thái tử, đừng để cho binh sĩ hai bên tìm cái chết vô nghĩa nữa.”

Thái tử phi gật đầu: “ Được, bần ni đáp ứng người. Phương đại nhân cứu lại sinh linh, chính là cử chỉ tích phúc, A di đà phật, thiện tai thiện tai.”

Phương Tranh vội vàng khách khí nói: “ Không dám không dám, cùng nhau thiện tai, cùng nhau thiện tai.”

Mẹ nó, nếu không phải sợ ngân lượng trong quốc khố phải trợ cấp thiếu thốn, nói không chừng hoàng thượng sẽ đánh chủ ý với hầu bao của ta, bọn họ đánh sống đánh chết, liên quan gì ta!”

Thái tử phi do dự một chút, từ trong tay áo móc ra quyển sách hơi mỏng, đưa cho Phương Tranh nói: “ Đây là lúc hấn đi đã giao cho bần ni, nhắc nhở bần ni bảo quản cho kỹ, có thể thứ này đối với hấn rất trọng yếu.”

Thái tử phi lập tức thở dài, nói: “ Hôm nay xem ra, hấn đã không cần dùng nữa, tội gì phải giữ lại.”

Phương Tranh tiếp nhận quyển sách, mở ra cùng Ôn Sâm cúi đầu vừa nhìn, không khỏi kinh hãi: “ Giang Nam bảy phủ.”

Hai người phờng ả ỷ cùng im miệng, nhìn lẫn nhau. Phương Tranh nhanh chóng thu quyển sách vào lòng, chấp tay nghiêm mặt nói: “ Thứ này quả thật rất trọng yếu, hạ quan tạ ơn thái tử phi nương nương thâm minh đại nghĩa!”

Sau đó Phương Tranh kêu một đội binh sĩ đến, phân phó cho họ chuẩn bị kiệu, đưa thái tử phi lên thành lầu.

Thái tử phi đứng dậy hướng ngoài phủ đi ra, thần tình của nàng có chút buồn bã, thanh âm cũng không nhỏ lắm của Phương Tranh và Ôn Sâm khe khẽ truyền vào trong tai của nàng.

“ Ai, người nói nàng thật sự là ni cô hay không phải?”

“ Đại nhân, nàng khẳng định là ni cô.”

“ Ta xem không chắc, ni cô thật sự đều là đầu trọc, nàng lại không phải.”

“ Người ta để tóc tu hành thôi.”

“ Sao người lại biết? Không chuẩn trong miệng nàng niệm A Di Đà Phật, sau lưng lại ả núp lạng lẽ ăn thịt, người gặp qua người nào không ăn thịt mà da mặt còn trơn tuột như thế chứ?”

“ Thật có đạo lý! Đại nhân quả nhiên pháp nhãn như đuốc, quan sát tỉ mỉ.”

Thái tử phi đang bước đi chậm rãi nhất thời trên mặt có chút xanh xao, bàn tay giấu trong tay áo hung hăng siết chặt phật châu, trong lòng không ngừng mặc niệm: “A Di Đà Phật, không thể phạm sân niệm, không thể phạm sân niệm, tội lỗi tội lỗi.”

“Tách...”

Xâu chuỗi phật đứt tung.

Trên đỉnh Thần Liệt sơn, cấm quân thống lĩnh tay cầm kiếm sắc, đang dẫn theo tướng sĩ dưới trướng cùng phản quân tiến hành chém giết liều mạng.

Bởi thương vong quá lớn, phòng tuyến của cấm quân đã bị vượt qua suy sụp, phản quân công lên đỉnh núi, tướng sĩ cấm quân vào lúc này chỉ tự mình chiến đấu, sân rộng trước Thiên Đàn máu chảy thành sông. Thi thể tướng sĩ hai bên chết trận chồng chất như núi, hơn nữa thi thể còn đang tăng lên không ngừng, chiến đấu dị thường tàn khốc thảm liệt.

Binh lực của cấm quân không đủ một ngàn, trong đó có hai trăm người đang gắt gao bảo vệ cho hoàng thượng và các đại thần. Giữ chặt đường núi, không để phản quân vượt qua, những người còn lại thì đang kịch liệt chém giết phản quân đang xông lên như nước thủy triều không ngừng.

Thống lĩnh gắt gao cắn răng, cả người hần đẫm đầy máu, phân không rõ là của hần hay của địch nhân, trên mặt từ trên trán kéo xuống có một vết đao sâu kinh khủng dữ tợn, vẻ mặt ứa ra máu tươi, làm cho hần thoát nhìn giống như một ma vương khát máu mới từ trong địa ngục đi ra, làm kẻ khác run sợ kinh khủng.

Kiểm bên đâm ra, một gã binh sĩ phản quân kêu rên ngã xuống đất, thống lĩnh lau đi dòng máu đang không ngừng toát ra trên mặt, nhìn quét khắp sân rộng đang chém giết, trên mặt nổi lên vài phần tuyệt vọng và trắng liệt.

Hơn năm ngàn cấm quân tướng sĩ, hiện tại chỉ còn lại bao nhiêu đó, những người khác đều đã chết trận, những huynh đệ còn sống, còn có thể sống được bao lâu?

Hoàng thượng xem như đã được an toàn rồi chứ? Binh sĩ của Phùng tướng quân đã thuận lợi nghênh đón ngài đưa vào hậu quân đại doanh, nhiệm vụ của chúng ta đã hoàn thành rồi phải không?

“Các huynh đệ, thêm toàn sức! Giết một người đủ vốn, giết hai người chúng ta buôn bán lời!” Thống lĩnh dừng cảm cười to, dường như trước khi chết lưu lại di ngôn cuối cùng.

“Giết!”

Mặc dù thể xác và tinh thần uể oải suy sụp rất nhanh, nhưng tướng sĩ cấm quân vẫn đang sĩ khí lên cao.

Tướng lĩnh phản quân thân mặc áo giáp màu đỏ đen đang cầm đao đứng trên chỗ cao, nhìn tướng sĩ hai bên đang chém giết kịch liệt trên sân rộng, trong mắt hần tràn ngập kinh sợ và lo lắng.

Trận công phòng chiến này tiến hành dị thường gian khổ, cấm quân không bằng một phần tư binh lực của bọn họ, bảo vệ sân rộng suốt một canh giờ, chỉ kỳ binh nhận nhiệm vụ đánh chết hoàng đế, hôm nay chỉ năm ngàn cấm quân nho nhỏ cũng không tiêu diệt nổi. Hoàng đế và các đại thần từ lâu chẳng biết đi đâu, tình huống bất lợi này làm tướng lĩnh phản quân có chút tuyệt vọng.

Hoàng đế nếu không chết, thì chi kỳ binh của hần còn có ý nghĩa gì? Làm sao hướng thái tử điện hạ ăn nói? Trận chiến đoạt quyền này còn có hi vọng gì thắng lợi?

Hiện tại hần đang nghi hoặc nhất, chính là năm ngàn cấm quân phảng phất đã sớm có sự chuẩn bị đối với việc đánh lén của hần, khi hần nhìn thấy tướng sĩ cấm quân đang đứng trên sân rộng gương mặt hướng về phía bọn họ, xếp thành đội ngũ chỉnh tề lạnh lạnh nhìn tới, thì trái tim hần đã lạnh hơn nửa phần, thời gian đó hần liền biết, đánh lén đã hoàn toàn thất bại, đối phương từ lâu đã bày xong trận thế, dù bọn vẫn ung dung chờ đợi bọn họ.

Thế nhưng, bọn họ làm sao biết được sẽ có trận đánh lén này? Vấn đề này cho đến bây giờ vẫn làm cho hần hoang mang không ngớt.

“Truyền lệnh, chia năm ngàn, tru sát hai trăm cấm quân bảo vệ cho đường núi, tướng sĩ còn lại toàn lực tiêu diệt tàn quân trên sân.” Phản quân tướng lĩnh lạnh lùng hạ lệnh.

Hắn đã nhìn ra then chốt, hoàng đế và các đại thần khẳng định chạy xuống theo đường núi, chỉ cần tru giết những cấm quân đang bảo vệ đường núi, mở ra thông lộ, hắn còn có hi vọng đem hoàng đế đánh chết.

“ Thùng thùng đông...”

Trống trận như sấm sét, lệnh kỳ huy vũ, tướng sĩ phản quân giống như phát diên, trừng con mắt đỏ như máu, hướng cấm quân tàn dư khởi xuống sự tấn công mãnh liệt.

“ Đến đây đi! ****! Cho dù các ngươi giết sạch bọn lão tử, các ngươi cũng thua chắc rồi! Bàn tính của các ngươi đã thất bại! Ha ha ha ha!” Thống lĩnh cấm quân thân hình lão đảo, trong miệng dữ dằn cười to.

“ Các huynh đệ, giết người thành toàn người, thời gian tận trung vì hoàng thượng đã tới!”

“ Tận trung! Tận trung!” Binh sĩ cấm quân rống to, tiếng rống quanh quẩn trong sơn cốc, tiếng chấn chấn tầng trời, chí lớn hào hùng kịch liệt.

Tướng lĩnh phản quân gương mặt kinh hãi, quơ trường đao lớn tiếng rít gào: “ Giết bọn họ! Giết toàn bộ!”

Phảng phất đang cười nhạo hắn, đúng lúc này, phía bắc đỉnh núi, ngay hướng phản công tiến công lên, bỗng nhiên truyền đến một tiếng kêu to.

Phản quân tướng lĩnh ngẩn người, vội vàng quay đầu nhìn lại, đã thấy một lá cờ đỏ thêu chữ đen thật lớn, trong vùng núi trùng điệp đầy mây mù lóe ra, làm tôn thêm rừng lá xanh um tươi tốt, có vẻ vô cùng chói mắt.

Trên lá cờ lớn kia thêu to ba chữ: “ Hạ Châu, Đông.”

Mọi người đang kịch liệt chém giết trên sân rộng đều toàn bộ thất thần. Thần sắc bọn họ khác nhau, có vẻ mặt sợ hãi, có vẻ mặt vui mừng.

Thống lĩnh cấm quân vừa ngẩn người, lập tức phản ứng cực nhanh, ngửa mặt lên trời cười dài, tiếng cười đánh vỡ sự yên lặng trên sân rộng.

“ Tới! Viện quân tới! Ha ha! Hạ Châu biên quân, Phương đại nhân bí mật điều động Hạ Châu biên quân rốt cục tới! ***, các ngươi chết chắc rồi! Ha ha ha ha...”

Phảng phất như đáp lại tiếng cười của hắn, quân kỳ lóe ra khắp núi đồi, ngay sau đó, các tướng sĩ thân mặc áo giáp biên quân dưới rừng cây xanh um từng bước từng bước hiện ra thân hình, bóng người càng ngày càng nhiều, cho đến cuối cùng, vùng núi mây mù xanh biếc toàn bộ biến thành biển người hơi mông mông.

“ Thùng thùng đông.”

Tiếng trống trận như tiếng sấm sét thanh chấn mây trời, tiếng trống như núi băng biển gầm, biển người cấp tốc di động, tạo thành một dòng thác, vô tình mà kịch liệt hướng sân rộng tràn tới.

“ Giết!”

Tiếng rống to sục sôi, khởi lên một đàn chim vỗ cánh trong núi rừng, bay vút về hướng phương xa.

Sắc mặt phản quân tướng lĩnh trắng bệch, trong mắt đã biến thành tro tàn tuyệt vọng.

Xong. Thái tử điện hạ, tất cả đều xong!

Thái tử ngồi trên ngự liễn quý giá đẹp đẽ, xóc lên bức rèm che, nhìn đám tàn binh còn chưa đủ một vạn phía sau, trong lòng tiêu điều vắng vẻ.

Mặc dù suất tàn quân chạy trốn, nhưng hắn vẫn luyện tiếc bộ ngự liễn nghi trượng đẹp đẽ quý giá, đây là thứ duy nhất chứng minh hắn còn là thái tử Hoa triều.

Long Tương quân của Hàn Đại Thạch vẫn đeo đuổi theo hắn không bỏ, mắt thấy đã sắp đến bờ bắc Trường Giang, khi đó nếu được tin thắng lợi của chi kỳ binh đánh lên Thần Liệt sơn, thái tử sẽ có thể xoay người, hoặc thay đổi phương hướng tiếp tục chạy trốn, thẳng đến cuối cùng chờ đợi công bố kết quả, thua hoặc thắng, như vậy mà thôi.

Nhìn Thần Liệt sơn mây mù lượn lờ không xa, thái tử lo lắng thở dài. Chẳng hiểu vì sao, trong lòng hắn luôn có một loại dự cảm bất tường, hắn cứ cảm thấy như mình đã quên điều gì, lại tính sai chuyện gì đó.

Dường như muốn chứng thực dự cảm của hắn, Phạm Thụy từ phía sau lao đảo chạy tới, ngăn trước ngự liễn, bi thanh hô to: “Điện hạ, điện hạ, việc lớn không tốt!”

Trái tim thái tử bỗng treo lên, xóc lên bức rèm che, gấp giọng hỏi: “Làm sao vậy?”

Phạm Thụy xưa nay lãnh tĩnh cơ trí, lúc này vẻ mặt đầy nước mắt, thần sắc tuyệt vọng.

“Điện hạ, vừa truyền đến quân báo, hoàng thượng và các đại thần đã thuận lợi vào đại doanh Long Vũ quân, còn có chi kỳ binh tập kích Thần Liệt sơn bất ngờ, đã toàn quân bị diệt!” Phạm Thụy tay vịn cang xe, lên tiếng khóc lớn.

Kết cục công bố, hắn thua cuộc, phu tử cũng thua cuộc.

Người thắng đang theo đuổi không bỏ ngay phía sau bọn họ, muốn đặt cược bắt được bọn họ trở về.

Tiền đặt cược là thua đi tính mạng.

Thái tử dờ dẩn đứng trên cang xe, sắc mặt trở nên xám trắng, giống như một người chết, thân hình liên tục lay động, run.

Đều đã xong! Hoàng đồ thống trị, thiên hạ chủ nhân, mộng đẹp bao nhiêu năm, tại thời gian hắn cho rằng sắp trở thành sự thật, nhưng bỗng nhiên đổ nát, nguyên lai, tất cả mọi thứ căn bản không hề thuộc về hắn. Kết cục của hắn, vào một khắc hắn khởi binh mưu phản, từ lâu đã được định trước.

Thái tử lộ vẻ cười sàu thâm, tư vị thất bại, không ngờ khổ sở như vậy. Đây là thất bại lần đầu tiên trong cuộc đời hắn, cũng là lần cuối cùng.

Phạm Thụy kinh hãi, vội vàng bò lên trên ngự liễn, đỡ lấy thân thể gần ngã quỵ của thái tử.

“Điện hạ bảo trọng thân thể, chúng ta còn có hi vọng, chỉ cần vượt qua Trường Giang, đi hướng bắc, thẳng đến U Châu, chúng ta còn cơ hội đông sơn tái khởi!” Phạm Thụy trấn an.

“Không không, cô vương tuyệt không vượt sông! Cô vương thà rằng phải chết, cũng không làm chó nhà tang!” Thái tử môi run run, nhưng cổ chết cứng rằng nói.

“Điện hạ! Điện hạ tội gì khư khư cố chấp.” Phạm Thụy rơi lệ không ngừng, thân gia tính mạng của hắn, cũng toàn bộ áp lên người thái tử, hôm nay xem ra, hắn đã không còn đường quay về.

Thần sắc thái tử ngậy ra một lát, bỗng nhiên tinh thần rung lên, vẻ tuyệt vọng như tro tàn trên mặt cấp tốc biến mất, hắn liềm liềm bờ môi khô, hưng phấn giống như một tên cờ bạc vừa bị thua sạch sẽ lại tìm được tiền đánh bạc để gỡ vốn.

“Không, tiên sinh, chúng ta trở lại kinh thành! Tiên sinh, chúng ta còn có cơ hội!” Thái tử cố sức nắm lấy vai Phạm Thụy, sắc mặt đỏ bừng, hưng phấn nói: “Chúng ta còn cơ hội! Lẽ nào tiên sinh đã quên kinh thành thành vệ quân? Còn có Tần Trọng? Trong tay chúng ta còn có năm vạn binh mã, hoàn toàn có thể đổ thêm một lần, tiên sinh chấp nhận không?”

Thần tình Phạm Thụy sa sút, nặng nề thở dài.

Hôm qua từ khi bắt đầu giao chiến, mãi cho đến hiện tại, từng cử động của thái tử và hắn phảng phất như đều rơi vào trong kế hoạch của hoàng thượng. Trong lòng hoàng thượng kinh thành chiếm vị trí phi thường trọng yếu, lẽ nào hắn lại không có an bài sao? Hắn lưu Phương Tranh lại thủ hộ kinh thành, nói vậy không chỉ đơn giản chỉ là làm tướng quân thủ bị đơn giản như thế.

Nhìn như tiền đồ sáng lạn, kỳ thực cũng là cùng đường, thái tử điện hạ, người vì sao chậm chạp không chịu nhận thua?

“Truyền lệnh, hậu đội sửa thành tiền đội, toàn quân hành quân gấp theo hướng tây, nhiều qua truy binh, sau đó chuyển hướng nam, hướng kinh thành xuất phát!”

Thái tử đứng trên cang xe hưng phấn hạ lệnh, biểu tình giống như một người điên mất đi lý trí.

302. Chương 282: Bại Quân Đến Dưới Thành

Bên trong đại doanh Long Vũ quân dưới Thần Liệt sơn, đi đường quá lâu, hoàng thượng đã mệt mỏi, đang nằm trên giường mềm, nhắm mắt không nói. Gương mặt hần như giấy vàng, mồ hôi lạnh liên tục chảy ra, ngự y đi theo từ trong cung vội vàng bắt mạch cùng kê đơn cho hoàng thượng, Mập Mập ngồi ngay trước người hoàng thượng, nắm lấy tay hoàng thượng, vẻ mặt lo lắng. Hiện tại trong mắt hần, không còn là vị hoàng đế uy nghiêm cao cao tại thượng, thời khắc nào cũng sầm mặt, mà chỉ là một vị lão nhân như dầu hết đèn tắt, ngày tháng hần còn sống trên đời đã không còn nhiều lắm, mà vị lão nhân này lại là phụ thân của hần, là vị phụ thân mà cả đời chưa từng có bao nhiêu lần cho hần nhìn thấy khuôn mặt tươi cười.

Một lúc lâu, ngự y đứng lên, sắc mặt trầm trọng thở dài, sau đó đi tới bên án thư viết đơn thuốc, thái giám đứng một bên giúp đỡ mài mực, sau khi kê xong đơn thuốc, thái giám liền y theo soạn lại một phần, đặt vào trong hộp gỗ. Lưu cho thái y viện trong cung lập hồ sơ, rất nhanh liền có tiểu thái giám chạy ra, lấy đơn thuốc đi ra ngoài đốt thuốc.

“Ngô ngự y, tình huống phụ hoàng ra sao?” Mập Mập buông tay hoàng thượng ra, đi tới bên người ngự y, nhỏ giọng hỏi.

Ngô ngự y nhìn Mập Mập lắc đầu: “Phúc Vương điện hạ, hạ quan vô năng, sợ rằng bệnh của hoàng thượng, đã không còn thuốc nào chữa khỏi, việc thái tử mưu phản, làm hoàng thượng vốn đã bệnh rất trầm trọng lại càng tích tụ thêm trong lòng, dẫn đến huyết khí không nhanh, khí mạch yếu ớt, đại nạn...không còn bao xa!”

Mập Mập kinh hãi, lập tức khuôn mặt nổi lên vẻ bi thống thật sâu, viền mắt ướt át, rất nhanh rơi nước mắt.

Quay đầu lại nhìn phụ hoàng sắc mặt tái nhợt đang nằm trên giường, Mập Mập buồn bã thần thương, cầu xin nhìn Ngô ngự y nói: “Có thể nghĩ được biện pháp gì nữa hay không? Có phải cần trân dược gì thế gì? Bổng vương nguyện dùng tất cả để cầu cho được, chỉ cần Ngô ngự y có thể chữa được cho phụ hoàng, chí ít cũng sống thêm ít lâu.”

Ngô ngự y lắc đầu than thở: “Dược y không chữa được cái chết, phạt độ người hữu duyên. Phúc Vương điện hạ, hoàng thượng dù sao đã già. Hạ quan chỉ có thể dùng một ít dược nhu hòa ổn định, chậm rãi điều dưỡng, có lẽ hoàng thượng còn có thể kéo thêm được mấy ngày.”

“Không được, Ngô ngự y, ngươi phải...”

“Vô Bệnh, chuyện không thể kháng cự, đừng nên cưỡng cầu, chớ làm khó Ngô ngự y nữa.” Hoàng thượng đang nằm trên giường, bỗng nhiên mở mắt suy yếu nói.

“Phụ hoàng.” Mập Mập quỳ gối bên cạnh giường, khóc không thành tiếng.

Trong mắt hoàng thượng lộ ý cười, yêu thương xoa đầu Mập Mập, trầm giọng nói: “Đi gọi Phùng Cừ Dao vào đây, trầm có việc cần nói.”

Phùng Cừ Dao liền vào tiếp kiến, ở trước mặt hoàng thượng quỳ một gối hành lễ.

“Phùng Cừ Dao, hôm qua đánh một trận, Long Vũ quân thương vong ra sao?”

“Hồi bẩm hoàng thượng, Long Vũ quân có hơn năm vạn người, sau khi chiến đấu kịch liệt đã thương vong hơn một vạn, hiện nay còn có bốn vạn binh mã.”

“Thái tử bại lui, với bản tính của hần, sẽ không chịu vượt Trường Giang đi phía bắc. Mà sẽ đem hi vọng ký thác ở phòng thủ thành vệ quân Tần phó tướng Tần Trọng tại kinh thành. Cho nên, hần sẽ suất tàn quân nhiều qua truy binh của Hàn Đại Thạch, chạy theo hướng nam về kinh. Truyền lệnh đại quân xuất phát, nhanh chóng cho khoái mã đi thông báo cho Hàn Đại Thạch và Hạ Châu biên quân Đồng Thành trên núi. Ba lộ đại quân các người phân đông, tây, bắc ba mặt, hướng thẳng kinh thành xuất phát, bao vây phản quân của thái tử bên ngoài kinh thành, lần này phải tiêu diệt toàn bộ phản quân, không cho một người nào chạy thoát, người vi phạm xử lý theo quân pháp, đi thôi.”

Phùng Cừu Dao lĩnh mệnh bước đi, bên ngoài trống rất nhanh ồn ào, chiến mã tê rống, binh sĩ điều động, vận chuyển truy trọng, tất cả tiến hành đều vào đấy.

Bên trong soái tướng.

Hoàng thượng ho khan kịch liệt, sau khi thở hòa hoãn lại, mỉm cười nhìn Mập Mập, thở dốc nói: “ Vô Bệnh, thời gian của trẫm không còn nhiều lắm, những gì có thể dạy cho người đều đã tận lực dạy cho người. Theo sự bố trí của trẫm, chính là vì nói cho người, đối đãi địch nhân không thể nương tay, dù cho thân như huynh đệ, chỉ cần hấn dâm tạo phản, người cũng phải ngoan độc quyết tâm, tiêu diệt hấn hoàn toàn, không thể cố kỵ thân tình trong nhà để vương nữa, một người tác loạn, thiên hạ đại loạn, bất luận xuất phát từ loại mục đích nào, hay nhất không nên vọng động việc binh đao, nhưng một ngày người quyết định khởi binh, nhất định phải đánh cho địch nhân tàn phế, đánh chết, không cho hấn cơ hội xoay người, bằng không thiên hạ không còn ngày yên ổn.”

Mập Mập lúng túng mấp máy môi, do dự nói: “ Phụ hoàng, nhi thần lo lắng không làm được một hoàng đế tốt...”

Hoàng thượng nở nụ cười: “ Người có lo lắng này, đã nói lên người có lòng tiến thủ, mọi việc từ từ sẽ đến, không có ai lên làm hoàng đế thì sẽ là thánh quân, minh quân, rất nhiều thời gian phải liên tục phạm sai lầm mới dần dần thành thực. Những năm gần đây trẫm đề bạt niên thiếu thần tử, tỷ như Phương Tranh, Phùng Cừu Dao, Hàn Đại Thạch, việc này qua đi, trẫm còn muốn mở ân khoa, tìm tân sĩ, thay đổi nhóm cựu thần trong triều, đảo qua dáng vẻ già nua cũ kỹ trong triều, dễ dàng cho người chấp chính trong tương lai, những thứ này đều là trẫm để lại cho người. Lần này bình định xong, trẫm sẽ không phong thưởng những người có công, sau khi người lên ngôi, do người tới phong thưởng, như vậy liền có thể làm cho các thần tử sẽ mang lòng cảm kích đối với tân hoàng.”

“ Vô Bệnh, làm một hoàng đế nói dễ cũng dễ, nói khó cũng khó, phải xem nhìn người dùng loại thủ đoạn gì đi kèm chế đại thần trong triều. Nói đến đây, duy hai chữ “ chế hành”, chỉ có đem các đại thần trị cho dễ bảo, đối với người tâm tồn kính nể, bọn họ mới phục tùng nghe lệnh của người, chủ trương của người, ý chí của người đều sẽ được triệt để chấp hành. Đây là một môn học văn lớn, người nên tự lo thân.”

“ Dạ, phụ hoàng, nhi thần ghi nhớ trong tâm.”

“ Nhanh, nhanh dời, cẩn thận một chút, đừng làm vỡ nát của lão tử, đem người bán cũng không đền nổi!”

“ Ai! Đứng lại! Ánh mắt người là sao vậy? Cả cái ngăn tủ cũ kỹ này cũng dời, nhà người thiếu ngăn tủ dùng sao? Từ bỏ! Vừa lớn vừa không giá trị, lưu cho Hộ Bộ đi thăm dò thôi, dù sao cũng phải chừa cho bọn hấn một chút canh uống.”

“ Uy! Người rất thanh nhàn sao? Cầm vài cái trứng mứa xiếc sao?”

“ Đại nhân, đây không phải trứng gà, đây là dạ minh châu.”

“ Dạ minh châu? Kháo, dạ minh châu lớn như trứng gà, tất cả đều đưa cho ta, đây là chứng cứ khả nghi thái tử mưu phản, bổn quan mang về tử mĩ nghiên cứu một chút.”

“”

Trong phủ thái tử một mảnh quang vinh vui sướng, khí thế ngất trời rối loạn.

Tất cung tất kính tiễn bước thái tử phi, Phương Tranh và Ôn Sâm liền khôi phục bản tính. Ngay trước mặt thái tử phi thì không làm gì được, nhưng ở sau lưng bọn họ hoàn toàn không hề cố kỵ đối với chuyện này, những gì đáng giá trong phủ thái tử tất cả đều bị bọn lính vợ vét ra hết, phân loại chất đống trên sân rộng trước tiền viện, dưới ánh mặt trời chiếu xuống, tản ra kim quang nhu hòa động lòng người.

Mà thị vệ, gia phó, cung nữ và thái giám của thái tử phủ lại bị tập trung ở hậu viện phía sau, do binh sĩ nghiêm khắc trông giữ, bọn họ mặt đầy sợ hãi, kinh khủng muôn dạng nhìn đám binh sĩ như sói như hổ đang giống như muốn dọn nhà thái tử, dời từng món đồ đi ra ngoài không ngừng. Thái tử lập phủ hơn mười năm, chưa từng có người dám cả gan làm loạn như thế đi? Bọn họ thân là người hầu, lúc này cũng mơ hồ hiểu rõ, sợ rằng lời xưng hô thái tử, đã trở thành lịch sử, đám nô bộc liên quan như bọn họ, đợi bọn họ, chẳng biết sẽ là kết cục gì.

Phương Tranh và Ôn Sâm giống như hai con ong mật nhỏ chăm chỉ, bay đến đông, lại bay đến tây. Qua lại xuyên toa bận rộn, đến cuối cùng, vàng bạc châu báu chồng chất như núi hiện ra ở trước mặt hai người bọn họ thì hai mắt bọn họ đăm đăm, miệng há hốc, ngơ ngác nhìn chăm chú vào đồng tài vật lóe kim quang, nhất thời quên mất không nói chuyện.

“Tốt... thật nhiều chứng cứ phạm tội a!” Ôn Sâm nói lắp.

Phương Tranh hai mắt lóe lục quang yếu ớt: “Đây...đây trị giá bao nhiêu bạc?”

“Ít nhất cũng hơn một ngàn vạn lượng, chưa tính mười hai viên Nam Hải Đông Châu ánh sáng lẫn tính chất đều hoàn toàn như nhau, đó là vật báu vô giá, có tiền cũng mua không được.”

“Mẹ nó! Làn này giàu to rồi. Lão Ôn, chúng ta đừng làm quan nữa, đi làm phú ông thôi, sau này đi tiệm ăn sơn hào hải vị, mỗi lần gọi hai bàn, một bàn dùng để ăn, một bàn dùng để nhìn.” Phương Tranh ngây ngẩn hai mắt, lẩm bẩm nói.

“Đúng rồi, sau đó mua hai tiểu nha đầu chừng mười lăm tuổi đẹp tuyệt sắc về nhà, một người hầu mẹ ta, một người hầu vợ ta.” Ôn Sâm chảy nước bọt, phát ra lời nói như nói mê.

“Đúng đúng, ân? Đây là lý tưởng của người? Tuyệt sắc cô nương chỉ để dùng hầu mẹ người và vợ người?” Phương Tranh bị lý tưởng kỳ lạ của Ôn Sâm làm giật mình tỉnh giấc.

Ôn Sâm ngại ngừng gật đầu: “Ta có vợ hầu hạ là đủ rồi, nhiều người quá loạn.”

Sắc mặt Phương Tranh biến thành màu đen: “Ta có một thủ hạ không có tiền đồ như người, thật sự là phúc khí lớn của ta.”

“Đại nhân, ngài quá khen ta, thuộc hạ có chút kính sợ.” Ôn Sâm được biểu dương vô cùng vui vẻ.

Hai người lấy lại bình tĩnh, nhìn đồng vàng bạc châu báu chất như núi, hai bên liếc mắt nhìn nhau.

Ôn Sâm bỗng nhiên trịnh trọng ôm quyền, vẻ mặt chính khí nghiêm nghị nói: “Đại nhân, thuộc hạ nghĩ những tài vật này rất có thể là chứng cứ khả nghi của thái tử mưu đồ bí mật tạo phản. Thuộc hạ cho rằng, những chứng cứ trọng yếu này hẳn nên toàn bộ dời đến quý phủ của đại nhân, để đại nhân nghiên cứu án kiện đại nghịch bất đạo của thái tử.”

“Cái này...” Phương Tranh vuốt cằm, vẻ mặt hơi làm khó: “Không tốt lắm đâu, chứng cứ nhiều lắm, bốn quan một mình nghiên cứu quá mức khổ cực, như vậy đi, lão Ôn, người đựng đầy hai túi, mang về nhà giúp ta nghiên cứu nghiên cứu, nghiên cứu xong giao phần báo cáo đó cho ta.”

Ôn Sâm vui mừng lộ rõ trên nét mặt: “Đa tạ đại nhân, thuộc hạ nhất định không phụ lòng kỳ vọng của đại nhân, nhất định đem chứng cứ nghiên cứu phi thường thấu triệt.”

“Còn có các huynh đệ hôm nay cũng khổ cực, mỗi người phát một trăm lượng trở về uống rượu.”

“Đa tạ đại nhân ban cho!” Các binh sĩ mừng rỡ cùng kêu lên nói lời cảm tạ.

Phương Tranh vẻ mặt trầm trọng lắc đầu: “Ai, nhiều chứng cứ chính xác như vậy, bốn quan phải khổ cực nhiều ngày rồi, nhưng vì nước vì dân làm lưng vắt vả, bốn quan từ trước đến nay nghĩa bất dung từ. Khổ cực thì khổ cực thôi, ai kêu bốn quan là rường cột nước nhà...”

Mọi người vô cùng cảm động, đồng loạt khom người nói: “Đại nhân khổ cực, đại nhân vất vả!”

Lúc này, một gã binh sĩ thành vệ quân vẻ mặt kinh hoảng chạy vào phủ thái tử, lão đảo chạy đến trước mặt Phương Tranh, thở hổn hển lớn tiếng nói: “Tướng quân, không tốt! Bên ngoài thành bắc có binh mã khả nghi xuất hiện, hiện tại còn cách cửa thành bắc không đến mười dặm, thỉnh đại nhân nhanh chóng lên thành lâu!”

“Binh mã?” Phương Tranh ngẩn người, sau đó vui mừng: “Chẳng lẽ thái tử đã thất bại? Mẹ nó! Thật tốt quá, người đâu, phân ra năm trăm người đem những chứng cứ này dời đến trong kho phòng nhà của ta, những người còn lại theo ta lên thành tường.”

Bên ngoài thành bắc, đám tàn binh cờ xí mất trật tự, đi lại tập tễnh cấp tốc đi tới, bọn họ cả người đầm máu. Y giáp thừa thối, trên người phảng phất còn lưu lại vị đạo khói lửa của chiến trường, rất nhiều binh

sĩ dù là binh khí trong tay cũng không biết đã ném tới nơi nào, hành quân thời gian dài, làm cho đám tàn binh lo lắng hãi hùng, thể lực càng tiêu hao đến lợi hại, cho nên đi đường hoàn toàn không còn đội ngũ, tốp năm tốp ba nâng đỡ nhau, dù là người ngoài liếc mắt cũng nhìn thấy rõ ràng, đây là một đội quân vừa ném mùi thất bại.

Thái tử đứng ở trên xa liền, vung tay cao giọng khuyến khích: “ Các tướng sĩ đi nhanh! Chỉ cần vào thành, chúng ta có thể nghỉ tạm, cố thủ hữu đường, cô vương sẽ hậu đãi các vị!”

Chỉ tiếc, khuyến khích như vậy thật làm cho bọn lính không khởi lên nỗi sự hứng thú, mọi người vẫn đang ủ rũ đi thật chậm chạp, không ai biết được, tới kinh thành sẽ còn loại số phận nào đang chờ đợi họ.

Thần sắc thái tử chợt ngậy ra, thở dài, có chút thất lạc ngồi trở lại xa liền.

Tư Tư ôm tỳ bà, cúi đầu không nói, gương mặt thỉnh thoảng xẹt qua vài phần phức tạp, cuối cùng cắn chặt môi dưới, làm như đang đặt quyết tâm nào đó.

Dưới ánh mặt trời, nhóm tàn binh kéo bước tiến tập tễnh lão đảo hướng kinh thành bước đi, gió nhẹ thổi qua, cuộn cuộn tung bụi mù bay khắp bầu trời.

Cầu treo ngoài thành đã được kéo lên từ lâu, cửa thành đóng chặt, trên thành lâu, bọn lính nắm chặt trường mâu cung tiễn. Ánh mắt đề phòng nhìn chằm chằm đội tàn binh bên dưới thành, cũng không một người nào đi ra hỏi chuyện, hai bên cứ trầm mặc như thế.

Thái tử cưỡi ngựa chậm rãi đi ra đội ngũ, nhìn thành tường cao vót, cùng thần tình đề phòng của các binh sĩ, trái tim hần bồng trầm xuống tới.

“ Cô vương là thái tử Hoa triều, sau khi tể trời quay về kinh, mời Tần Trọng tướng quân của các người đi ra trả lời.” Cường chế sự bất an trong lòng, thái tử ngửa đầu, hướng thành lâu cao giọng hô.

Không bao lâu, thân ảnh của Tần Trọng xuất hiện trên thành lâu, thần tình hần uể oải, khuôn mặt chán chường, nhìn thái tử đang ngửa đầu bên dưới thành lâu, Tần Trọng nở nụ cười, dáng tươi cười khổ sở mà thê lương.

“ Mặt tướng Tần Trọng, gặp qua thái tử diện hạ.” Trên thành lâu, Tần Trọng hướng thái tử trọng trọng ôm quyền hành lễ.

Thái tử nhìn thấy Tần Trọng, tâm trạng vui mừng: “ Tần tướng quân, nhanh, nhanh mở cửa thành, cho cô vương tiến vào.”

Tần Trọng nhìn khuôn mặt mừng rỡ của thái tử, không khỏi nặng nề thở dài.

Dáng tươi cười của thái tử dần dần cứng ngắc, trầm mặc một lát, rốt cục lạnh lùng nói: “ Tần Trọng, người cũng phản bội cô vương sao?”

Tần Trọng lắc đầu, trên mặt nổi lên vẻ thống khổ vạn phần.

“ Tốt, tốt.” Thái tử cắn răng, sắc mặt sầm xuống, trạng thái như con hổ điên, giống như bệnh tâm thần rít gào nói: “ Cô vương đúng là đôi mắt bị mù, tài bồi cho kẻ bất trung bất nghĩa như ngươi, đây là báo ứng của cô vương!”

Tần Trọng xanh cả mặt, đối mặt câu quát mắng của thái tử lúng ta lúng túng không nói gì, trên mặt lúc xanh lúc trắng, mấp máy môi, rốt cục sa sút tinh thần cúi đầu.

Lập tức, sau lưng Tần Trọng bỗng nhiên xuất hiện một bóng người quen thuộc, hần trốn sau lưng Tần Trọng cẩn thận thăm dò phía dưới, lại nhanh chóng rút đầu trở lại, đợi sau khi xác định bên dưới thành lâu hoàn toàn không có cung tên bắn lén thương tổn hần, lúc này mới hoàn toàn lộ ra thân thể, vẻ mặt như kẻ trộm cười hề hề đưa tay ra vẫy, lớn tiếng chào hỏi thái tử đứng bên dưới thành lâu: “ Hải! Thái tử Âu Ba phải không, rốt cục người đã trở về Tư Mật Đạt, ta rất nhớ người đó, kinh thành hoan nghênh người trở về.” (Âu ba: nghĩa là Obama, Tư Mật Đạt cái này là 1 tư thể làm tình của người Nhật, he he)

“ Đại nhân, cái gì gọi là Âu Ba? Cái gì gọi là Tư Mật Đạt?” Ôn Sâm ở một bên nghi hoặc hỏi.

“ Ách, người lớn nói chuyện tiểu hài tử không được xen mồm! Được rồi, Âu Ba là ý tứ ca ca, Tư Mật Đạt sao, đây là trợ từ cho câu nói, đây là ngôn ngữ của nước Cao Ly xa xôi, chỉ có nhân tài có văn hóa nghe mới hiểu, người hiểu chưa?” Phương Tranh kiên trì giải thích nghi hoặc cho hắn.

Ôn Sâm chợt nói: “ Thuộc hạ hiểu rõ Tư Mật Đạt!”

Thái tử nhìn thấy Phương Tranh, không khỏi thất kinh: “ Phương Tranh! Sao ngươi lại ở chỗ này?”

“ Lời này thật mới mẻ nha, ta là tướng quân thủ bị kinh thành, không ở đây thì ở nơi nào?” Phương Tranh đứng trên thành lâu, từ trên cao nhìn xuống cười nhạt mấy tiếng, hí quỷ nói: “ Ngược lại chính là thái tử điện hạ, ra khỏi thành tế trời một ngày lại chật vật đến như vậy, gương mặt đầy khói lửa, chẳng lẽ thuận tiện đi cắm trại nướng thịt?”

Trái tim thái tử bỗng trầm xuống, Phương Tranh xuất hiện trên thành lâu, hơn nữa còn ở ngay bên cạnh Tần Trọng, xem ra đại sự không ổn.

“ Phương Tranh, ngươi đang nắm giữ thành vệ quân?” Thanh âm thái tử mang theo một tia run rẩy.

Phương Tranh có chút ngại ngùng nghiêng người, gật đầu nói: “ Thật ngại quá, hạ quan ở trong kinh thành nhàn nhã không có chuyện gì làm, cho nên vì quá buồn chán, lại chinh đồn quân đội một chút, thuận tiện giết hơn mười tướng lĩnh phản loạn.”

Vừa nói Phương Tranh vừa liếc mắt nhìn thái tử, mang theo giọng nói vài phần hổ thẹn: “ Nghe nói mười vị tướng lĩnh kia có quan hệ không tệ với thái tử, lần này thật sự là xin lỗi, bọn họ say rượu nháo sự, còn đùa giỡn lão thái bà tám mươi tuổi cùng một con chó, điện hạ, quân pháp vô tình, hạ quan vì để phục chúng, phải chém bọn họ. Nói đến đây, hạ quan phải phê bình điện hạ rồi, người đi lung lạc những người nào nha, nhân phẩm quá mức kém cỏi. Khó trách người đi tế trời mà tế đầy bụi đất, đây là vấn đề về nhân phẩm đó.”

“ Phương Tranh, ngươi câm miệng! Tiểu nhân đắc chí, chớ có càn rỡ!” Thái tử tức giận đến cả người run rẩy, dù hiện tại hắn bình bại, hắn cũng chưa ném qua bị người đối đãi vô lễ như thế. Hắn vẫn là thái tử tôn quý, dù là thất bại, cũng phải duy trì tôn nghiêm cuối cùng của hắn.

Phương Tranh vỗ vỗ tường thành, cười lạnh nói: “ Ngươi là tướng bại trận, còn là kẻ mưu nghịch thất bại. Ta vì sao không thể càn rỡ trước mặt của ngươi? Thái tử điện hạ, ngươi là trưởng tử của hoàng thất, hoàng thượng sắc lập ngươi làm thái tử đã được mười năm, đối đãi ngươi không tệ phải không? Nhưng ngươi là tên cầm thú, không ngờ công nhiên lĩnh binh mưu phản soán vị. Mưu toan hành thích vua, lại muốn giết cha, lão tử chửi ngươi còn nhẹ, có gan ngươi đi đến thêm vài bước, xem lão tử có dám dùng cung tên bắn chết ngươi hay không.”

Thái tử giận dữ, tình tự tuyệt vọng tạm thời bị hắn ném ra sau đầu, gân xanh trên cổ nhảy dựng, ngửa đầu chỉ vào Phương Tranh, hướng Tần Trọng quát to: “ Tần Trọng, nếu ngươi còn niệm ân tình ngày xưa cô vương đối đãi ngươi, liền một kiếm giết chết tên vô lại này cho ta, đoạt lại binh quyền thành vệ quân.”

Phương Tranh ngửa mặt lên trời cười dài: “ Tần tướng quân là người thâm minh đại nghĩa, sao lại nghe mệnh lệnh của loạn thần tặc tử như ngươi? Ha ha, ta tuyệt không sợ.”

Ngoài miệng nói không sợ, nhưng Phương Tranh lại thay đổi sắc mặt, không tự giác rời xa vài bước, cách xa Tần Trọng. Thuận tiện kéo Ôn Sâm, đem hắn chắn ngay giữa mình và Tần Trọng.

Ôn Sâm mặt mày đen thui, ánh mắt u oán liếc mắt nhìn Phương Tranh, sau đó đưa tay thò ra phía sau, hướng mấy vị thị vệ bí ẩn ra một thủ thế.

Thị vệ bật người lĩnh hội, đưa tay thủ sẵn, đứng ngay sau lưng Tần Trọng, mơ hồ như đang vây quanh hắn ở giữa, ngưng thần đề phòng từng cử động nhỏ nhất của hắn, trên thành lâu thoáng chốc liền tràn ngập không khí tức sát tiêu điều.

Tần Trọng cúi đầu xuống, vẫn không nhúc nhích, gương mặt đầy thống khổ hướng thái tử nói: “ Điện hạ, ngài đã thua, buông tha thôi. Tranh bá cũng vô ích.”

Sắc mặt thái tử sầm xuống, quát to: “ Tần Trọng, lẽ nào ngươi thật muốn phản bội ta? Tồn hại ân tình nhiều năm ta đã tài bồi cho ngươi sao?”

Tần Trọng nhắm mắt lại, thở dài: Thời thế đã như vậy, tình thế trong thành đã như vậy, dù mình có muốn xoay chuyển trời đất cũng vô lực.

Nhìn lên thành lâu thấy vẻ mặt Tần Trọng thống khổ, trái tim thái tử dần dần chìm vào đáy cốc.

“Tần Trọng, người đã đối xử với ta như vậy, thì chớ trách ta ăn miếng trả miếng.” Thần sắc điên cuồng của thái tử nhất thời thu lại, thay vào vẻ cười nhạt quỷ dị.

303. Chương 283: Bình Định

Tần Trọng ngơ ngác nhìn chăm chú vào thái tử, trong lòng không khỏi mọc lên một cố ý niệm bất tường trong đầu.

“Tần Trọng, ba ngày trước, người phái người bí mật đưa cha mẹ vợ con của người ra ngoài thành, dàn xếp trong một ngôi làng, người nghĩ rằng ta không biết sao? Thật không phải, ta đã tiếp hết người nhà của người. Tần Trọng, ta biết người là một người có bản lĩnh, chớ để cô phụ lòng kỳ vọng của ta đối với người, hiện tại giết Phương Tranh, ta thả cho người nhà cùng người đoàn viên.”

Thái tử lạnh lùng nhìn sắc mặt trắng bệch của Tần Trọng, nụ cười nơi khóe miệng càng sâu: “Con của người chỉ mới một tuổi, Tần Trọng người tới ba mươi tuổi mới có một con trai, đơn mạch tương truyền, Tần Trọng, người cần phải hiểu rõ.”

Tần Trọng lão đảo muốn ngã, đứng trên thành lâu, thống khổ nhắm hai mắt lại, gương mặt vàng như giấy, mồ hôi lạnh không ngừng chảy xuống, đôi tay nắm chặt, lại buông ra, biểu hiện nội tâm vạn phần giãy dụa.

“Oa! Người là vương bát đản! Quá đề tiện! Không ngờ lại đem người nhà của hần ra áp chế, người có phải là người hay không? Lễ nghi liên sỉ đều bị người ném ra chín tầng trời rồi sao? Người chờ, lão cha người lập tức sẽ dẫn đại quân đánh tới, người xem hần có thể ngay trước mặt mấy vạn tướng sĩ, lột quần người ra đánh mông người...” Phương Tranh ở trên thành lâu nhảy dựng mắng to.

Thái tử không trả lời, nhìn chằm chằm sắc mặt tái nhợt của Tần Trọng nở nụ cười nhạt.

Phương Tranh lơ đãng nghiêng đầu nhìn lại, đã thấy ánh mắt thống khổ của Tần Trọng đang nhìn lại Phương Tranh, sau đó ánh mắt của hần biến đổi, vừa do dự vừa hung ác độc địa, phức tạp khó hiểu.

Phương Tranh lại càng hoảng sợ! Không tự giác lui ra phía sau một bước: “Người...người không phải làm thật chứ? Đừng vờ ngớ ngẩn, ta có nhiều thị vệ như vậy, sẽ chơi chết người. Hơn nữa, người nhà người không nên chết, ta cũng không đáng chết.”

Thị vệ phía sau thấy tình thế không ổn, vội vàng bước ra chắn ngay trước người Phương Tranh, rút ra binh khí, hơn mười người sẵn sàng đón địch, ngưng mắt nhìn chằm chằm Tần Trọng.

“Tần Trọng, người...người đừng xung động.”

Tần Trọng nhìn chằm chằm Phương Tranh, sắc mặt âm tình bất định, một cỗ sát khí lạnh thấu xương, ở thành lâu dần dần lan tràn, làm thị vệ và thuộc hạ Ảnh Tử trên thành lâu đều mở to mắt, không hề chớp mắt nhìn Tần Trọng, hai bên mặc dù không nói gì, nhưng vị đạo giương cung bạt kiếm làm thần kinh mỗi người đều căng thẳng lên.

Tần Trọng mặc dù bị Phương Tranh đoạt binh quyền, nhưng hần từ nhỏ cần luyện võ nghệ, thân thủ tự nhiên cao tuyệt, nói hần có thể đối địch vạn người là khoa trương, nhưng giải quyết mười mấy tên thị vệ chắn trước người Phương Tranh sẽ không là vấn đề lớn. Thị vệ đều hiểu rõ thân phận Tần Trọng, cho nên bọn họ tay cầm đao kiếm, như lâm đại địch, chỉ cần thân hình Tần Trọng hơi có dị động, bọn họ sẽ không chút do dự huy đao xông lên.

Phương Tranh trốn ở phía sau bọn thị vệ, từ khe hở trong nhóm người lạnh lùng nhìn Tần Trọng, nói thật, hần đối với hoàn cảnh của Tần Trọng phi thường đồng tình, thái tử ngồi trên lưng ngựa đứng bên dưới thành lâu, đã dễ dàng làm ra một vấn đề lựa chọn vô cùng khó khăn cho Tần Trọng.

Trung hiếu khó lường toàn, bất luận là nam nhân nào đụng phải vấn đề này, cũng sẽ không biết làm sao tuyển chọn, vấn đề này thật quá trầm trọng, ý tứ “lường nan toàn”, đại biểu cho việc lựa chọn một trong hai, lại buông tha một trong hai.

Phương Tranh để tay lên ngực tự hỏi, nếu thay đổi là mình đụng phải vấn đề biến thái như vậy, thì sẽ giải quyết làm sao?

Với bản tính của hắn, đáp án tựa hồ không cần suy nghĩ nhiều, khẳng định sẽ tuyển người nhà, về phần “trung quân ái quốc” sao, Phương đại thiếu gia tự nhận thức được chữ đó, nhưng vẫn không quá hiểu được ý tứ của nó. Trung tâm thì hắn có, thời gian ăn cơm no không có chuyện gì làm, thỉnh thoảng cũng lo cho nước cho dân một chút. Xem như tiêu khiển, nhưng nếu so sánh với người nhà của hắn, chút lòng trung tâm có vẻ quá bé nhỏ không đáng kể.

Một lúc lâu, Tần Trọng bỗng nhiên thở dài nặng nề, thần tình tuyệt vọng đặt mông ngồi trên thềm đá trên thành lâu, hư thoát giống như toàn thân hao hết khí lực.

Phương Tranh tách bọn thị vệ, đi tới trước mặt Tần Trọng, chớp mắt cười nói: “Thế nào? Hiểu rõ rồi chứ?”

Tần Trọng giương mắt nhìn Phương Tranh, ánh mắt có thống hận cũng có do dự, phức tạp vạn phần.

Thái tử ở bên dưới thành lâu chờ mãi không thấy hồi âm, không khỏi bắt đầu nôn nóng, truy binh phía sau đã tùy lúc sẽ tới, nếu không tranh thủ thời gian vào thành, hắn và tàn quân của hắn đã thực sự xong đời.

“Áp giải toàn bộ người nhà của Tần Trọng lên đây!” Thái tử cắn răng quát.

Tần Trọng nghe vậy cả người run lên, không tự chủ được đứng lên. Hai bước chạy vội tới bên sát mép thành lâu, đưa mắt nhìn xuống.

Dưới thành lâu, binh sĩ phản quân áp giải vài người ăn mặc trang phục phổ thông của bách tính đi tới dưới thành lâu, cả người bọn họ đều bị trói chặt, miệng cũng bị nhét vải, dưới sự thúc đẩy của binh sĩ, lảo đảo bước đi.

Tần Trọng đứng trên thành lâu bi thiết hô to một tiếng, mắt hồ rơi lệ, từng giọt nước mắt thoáng chốc tràn đầy cả khuôn mặt.

“Cha, mẹ, còn có nương tử, con của ta, ô..ô..Tần Trọng vô năng, trên không thể báo quốc trung quân, dưới không thể bảo hộ vợ con, thân nam nhi ngang tàng năm thước, có mặt mũi nào tồn tại trong trời đất.”

Than âm thê lương, giống như một con dã thú bị khốn đang rên rỉ, mỗi chữ mỗi câu bao hàm huyết lệ, làm đám thị vệ cùng bọn lính đứng sau lưng Phương Tranh đều nhìn không được đỏ ửng viên mắt.

Trung hiếu thật khó lường toàn, buộc Tần tướng quân phải làm ra lựa chọn, thật đúng là làm khó hắn. Mọi người bên cạnh không khỏi vì hắn nhỏ nước mắt đồng tình.

“Cha, mẹ, hài nhi từ nhỏ được cha mẹ giáo huấn, quân thần đại nghĩa không dám quên, hôm nay thái tử dùng tính mạng của mọi người uy hiếp, bức hài nhi làm ra việc bất trung, hài nhi bất hiếu, không dám vì chuyện riêng tư của bản thân, liên lụy thiên hạ bách tính gặp nạn binh đao, phải chịu nỗi khổ lưu ly thất tán, cha, mẹ, chỉ đành làm khổ mọi người a! Hôm nay hài nhi dùng cái chết bồi tội, người nhà chúng ta sẽ đoàn viên trên đường hoàng tuyền.” Tần Trọng rơi lệ đầy mặt, một đại hán khô ngô tráng kiện lại bật khóc giống như một hài tử.

Thái tử ở bên dưới thành lâu nghe được, sắc mặt liền sầm xuống, nghe giọng nói quyết tuyệt của Tần Trọng, tựa hồ như đã hạ quyết tâm. Tình nguyện toàn gia chết hết cũng sẽ không khuất phục với hắn, điều này làm cho thái tử không khỏi cảm thấy một trận hoảng hốt và sợ hãi.

Người nhà của Tần Trọng, là lợi thế cuối cùng trên tay của hắn, nếu Tần Trọng không chịu đi vào khuôn khổ, thì lợi thế này đã mất đi tác dụng. Mà chính hắn, cũng phải đối mặt với số phận bị đại quân của phụ hoàng vây quanh tiêu diệt, sau khi do dự một thoáng, thân hình hắn run rẩy, vài lần muốn hạ lệnh chém hết người nhà của Tần Trọng, nhưng chung quy vẫn còn tiếc nuối bao tâm huyết của chính mình.

Trên thành lâu, Phương Tranh móc ra khăn tay, dùng sức lau nước mắt, sau đó lại xoa xoa nước mũi, nức nở nói: “Con mẹ nó quá cảm động, ô ô ô, tình cảm như vậy, lừa nhiều nước mắt của người ta, thật đáng

ghét muốn chết, tiết mục này là ai biên ra vậy chứ?”

Tần Trọng nghe vậy trợn mắt nhìn hần.

Phương Tranh vừa lau nước mắt vừa vỗ vai Tần Trọng, hướng dưới thành lâu chỉ chỉ: “Tần tướng quân, tuy rằng người khóc rất cảm động, lời kịch cũng rất hào sảng, đương nhiên, tuy rằng suốt mười một chút, thế nhưng phiền phức người nhận rõ người rồi hãy diễn xuất được không? Ô ô ô, mấy người bị trói dưới thành lâu, thật sự là người nhà của người sao? Người không phải cũng giống như ta, thích loạn nhận thức người thân đó chứ? Mao bệnh này cũng không tốt lắm đâu.”

“A?” Bao quát cả Tần Trọng ở bên trong, trên thành lâu tất cả mọi người đều thất thần.

Tần Trọng vội vàng xoa xoa nước mắt, ngưng mắt nhìn xuống phía dưới, rất nhanh, vẻ mặt bi thống nhất thời hóa thành vẻ mừng như điên và nghi hoặc đến vô tận.

“Đó...đó không phải là người nhà của ta, là chuyện gì xảy ra?” Nước mắt nước mũi trên mặt chảy thành một đoàn, Tần Trọng lắp bắp nói.

“Ô ô ô...Người hãy tỉ mỉ nhận thức đi, đừng nhận sai, ta lại khóc một hồi đã, ô ô, con mẹ nó quá cảm động. Ta đã bị gia nhập thật sâu trong tuồng kịch này, không thể tự kìm chế, các người đừng động ta, ô ô...”

Phương đại tướng quân chảy nước mắt, ngồi chồm hổm trong một góc tường, một mình cảm động.

Tần Trọng phát điên kéo tóc mình, nói lớn: “Ai có thể cho ta biết, rốt cục là chuyện gì xảy ra?”

Ôn Sâm ở bên cạnh cười khúc khích, len lén ngắm Phương Tranh mà cười, há mồm muốn nói, nhưng lại nhin xuống.

Thái tử ở bên dưới thành lâu cũng phát hiện không thích hợp, thần sắc kinh nghi đánh giá người nhà Tần Trọng đang bị trói cứng ngắc.

Một lát, Phương Tranh rốt cục cũng thoát ra khỏi tiết mục “cảm động” kia, thở dài: “Nhân gian tự có nhân tình tại, một cảnh hồng hạnh xuất tường lai.” Rất phù hợp với tâm tình hiện tại của ta!”

Thấy biểu tình mọi người ác hàn theo dõi hần, đặc biệt là Tần Trọng, khuôn mặt hần dữ tợn, thần tình kích động, nếu Phương Tranh còn thừa nước đục thả câu, tin tưởng hần sẽ không chút do dự dùng một cái tát tát văng Phương Tranh xuống thành lâu.

“Nga, mấy ngày hôm trước, thủ hạ Ảnh Tử của ta phát hiện có một đám người lén lút lên một chiếc xe ngựa ra khỏi thành, người biết, thủ hạ của ta đều là những kẻ thích chõ mồm vào chuyện người khác, cho nên bọn họ nhin không được đi theo, phát hiện xe ngựa dừng lại trong một ngôi làng, trong xe ngựa có một gia đình lớn nhỏ nhỏ đi xuống. Họ vào ở trong một gia đình nhà nông, thủ hạ của ta nghĩ nhàn rồi cũng là nhàn rồi, dù sao cũng không có chuyện gì làm, nên muốn tìm việc vui làm chơi. Lại thần không biết quỷ không hay đem gia đình già trẻ kia tiếp về, hôm nay bọn họ đang ở một địa phương an toàn hảo hảo sống thoải mái, một sợi lông cũng không bị rụng mất nha.”

Thái tử ở bên dưới thành lâu nghe được muốn phát điên, chỉ vào đám người bị trói, hét lớn: “Vậy những người này là ai?”

Phương Tranh gãi gãi đầu, hồi ức nói: “Dường như là gia quyến của Hộ Bộ Quách thị lang.”

Sau đó Phương Tranh nhìn thái tử ngại ngần cười cười: “Nghe nói Quách thị lang là thuộc hạ đáng tin của thái tử điện hạ, người nhà của hần rơi xuống tay người, nói vậy Quách thị lang cũng vô cùng cảm kích, thái tử điện hạ nếu cảm thấy khó chịu, cứ đem bọn họ chém đi thôi, dù sao Quách thị lang cũng là loạn đảng như người, phạm phải tử tội tru di cử tộc, chết trên tay người có khả năng còn thoải mái được một chút.”

Đầu của thái tử choáng váng muốn ngất, thiếu chút nữa muốn rơi xuống xa liền.

“Người...người vì sao dùng gia quyến của Quách thị lang đối lấy gia quyến của Tần Trọng? Người làm như vậy rốt cục có ý đồ gì?”

Phương Tranh mắt húng nói: “ Người lại nói ra lời này được, Ảnh Tử chúng ta làm việc từ trước tới nay đều có thủy có chung, phi thường có đạo đức chút nghiệp, người nhà Tần Trọng bị chúng ta tiếp đi, khẳng định phải tìm người nhà khác bổ sung vào trả lại thôi. Vừa vặn gia quyến của Quách thị lang cũng đưa đến ngay thôn trang đó tị nạn, cho nên chúng ta mới làm bọn họ hôn mê, tạm thời mượn dùng một lát.”

Mọi người nhìn không được đầu đầy mồ hôi, nhìn Phương Tranh đang cười nói như vô cùng vô tội, không khỏi cảm thấy lạnh cả người.

Vị Phương đại nhân này thật sự quá xấu xa, xấu đến mức không còn gì để nói. Uống cho hắn không biết làm sao nghĩ ra chiêu thức ác độc như vậy, nghĩ ra một chủ ý thiếu đạo đức đến như thế, thái tử đối nghịch với hắn thực sự là xui xẻo tám đời.

Thái tử đứng trên xa liễn, khí huyết trong lồng ngực bốc lên, cổ họng chột ngọt, sinh sôi nuốt xuống xung động muốn phun một búng máu.

Lợi thế cuối cùng trong tay hắn, nguyên lai vốn không phải là lợi thế gì, quả thật so với phân trong cầu tiêu còn không bằng.

Đẩy tay Phạm Thụy đang diu hắn, thái tử run rẩy chụp lấy bội kiếm, giống như một con khỉ đang bị thương quát: “ Truyền lệnh, toàn quân công thành!”

Phạm Thụy quá sợ hãi, cầm tay thái tử vội la lên: “ Điện hạ, không được! Chúng ta chỉ có chưa đủ một vạn tàn quân kiệt lực, đối phương có tới hơn năm vạn binh sĩ thủ thành, binh pháp nói: gấp mười thì vậy, gấp đôi thì kích, binh lực và sĩ khí của chúng ta thật không đủ đâu.”

Trên thành lâu, Phương Tranh nghe được mệnh lệnh của thái tử lại càng hoảng sợ, mở to mắt ngạc nhiên nói: “ Người này không phải bị bức điên rồi chứ? Bằng quân đội giống như ăn mày còn chưa đủ một vạn người của hắn mà muốn công thành? Muốn tìm cái chết thì cứ nhảy xuống con sông bảo vệ quanh thành đi thôi.”

“ Đại nhân, thái tử dường như bị ngài làm tức điên rồi.”

“ Nga? Phải? Ta phải cho hắn thêm thuốc mạnh, người đâu, thỉnh thái tử phi nương nương ra đây.”

Rất nhanh, thái tử phi một thân mặc áo trắng, xuất hiện trên thành lâu. Biểu tình của nàng phức tạp nhìn dáng vẻ của thái tử bên dưới thành lâu, đang liên tục kêu gào, đôi mắt đẹp nháy nhẹ, hạ xuống hai hàng nước mắt.

Ôn Sâm và bọn thị vệ thấy Phương đại nhân thỉnh ra thái tử phi, thấy ra là vì chiêu hàng thái tử, vì vậy tất cả mọi người không nói lời nào, cùng lui ra sau một bước, bên mép thành lâu chỉ còn lại Phương Tranh và thái tử phi hai người, một người mặc giáp trụ màu bạc, một người áo trắng phiêu phiêu, đứng ngay trên thành lâu, có vẻ nổi bật vô cùng.

Thái tử đứng bên dưới thành lâu dĩ nhiên cũng thấy, thấy thái tử phi thản nhiên bình tĩnh đứng ngay bên cạnh Phương Tranh, không khỏi cả người chấn động, cả người như trong mộng.

Nhưng vị Phương đại nhân này lại luôn luôn thích làm những chuyện ngoài dự đoán mọi người, khi mọi người nhìn thái tử phi sắp mở miệng chiêu hàng thì Phương Tranh lại lớn tiếng nói: “ Mẹ nó! Vừa rồi người diễn vai người xấu diễn thật đã ghiền. Hiện tại đến phiên lão tử diễn vai người xấu.”

Dưới ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, Phương Tranh đắc ý mà kiêu ngạo ngửa mặt lên trời cười dài, sau đó quát to: “ Những người bên dưới thành lâu nghe rõ cho lão tử, hiện tại thái tử phi đã rơi xuống tay lão tử, nhanh lên bồi tiền....khái, sai rồi, nhanh lên buông vũ khí, nhắc tay đầu hàng, nói cách khác, nếu không nghe lão tử sẽ tiền dâm hậu sát, tái gian tái sát...”

Mọi người đều ngã.

Còn tưởng Phương đại nhân cố ý thỉnh thái tử phi lên thành lâu là vì chiêu hàng, nháo nửa ngày hắn căn bản là vì nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của. Phương đại nhân và thái tử thật sự là tám lạng nửa cân, dễ tiện tới mức khó phân cao thấp, thật không hổ sần sần như nhau.

Thái tử phi xanh cả mặt, thân thể mềm mại run lên.

Phương Tranh nhanh miệng bồi cười, thấp giọng nói: “Hạ quan chỉ là muốn dao động lòng quân của phản quân, nương nương chớ trách.”

“A Di Đà Phật, tội lỗi tội lỗi.”

“Hay, mang binh tạo phản, đã chết nhiều người như vậy, thật đúng là tội lớn lắm.”

“Bần ni là nói người quá tội lỗi!”

Thái tử tức giận tới mức thiếu chút nữa ngất xỉu, run run môi, chỉ vào Phương Tranh tức giận mắng: “Phương Tranh! Người quá đê tiện! Không ngờ đem người nhà của ta áp chế, người có phải người hay không? Lễ nghi liêm sỉ đều bị người ném lên chín tầng trời rồi sao?”

Phương Tranh cau mày, vuốt miệng nghi hoặc nói: “Di? Lời này có chút quen tai, dường như nghe qua ở đâu.”

Ôn Sâm mặt mày đen thui tiến lên nói: “Đại nhân, đây không phải câu vừa rồi ngài nói với thái tử sao? Nguyên bản giống y hệt đó.”

“Người này dù là mắng chửi người cũng không chịu động não, cho hắn thêm một tội danh, sao chép!”

“Đại nhân anh minh thần võ!”

Hai tay thái tử phi đặt lên thành tường, đôi mắt đẹp tràn đầy nước mắt, thật sâu nhìn thái tử, lớn tiếng nói: “Điện hạ chớ nên khư khư cố chấp, lại tạo thêm sát nghiệt. Chịu thua đi! Thiếp thân nguyện cùng người đến trước mặt phụ hoàng thỉnh tội, phụ hoàng sẽ vì tình người là con trưởng của ngài, chắc chắn sẽ lưu lại tính mạng của người, điện hạ, được rồi được rồi, mấy vạn tính mạng đã mất vì hoàng đồ thống trị của người, hôm nay người đã lạc bại, ngoài thành thi thể nằm khắp nơi, đầy đất tai họa, người tạo sát nghiệt đã nhiều lắm, hậu quả thật khó lường, điện hạ, chịu thua đi.” Thái tử phi nói xong lời cuối cùng, đã khóc không thành tiếng.

Gương mặt thái tử vặn vẹo, tròng con mắt đầy tơ máu, chỉ vào thành lâu quát to: “Người câm miệng! Người thừa lệnh ai đến náo loạn lòng quân của ta? Trước trận khuyên chồng đầu hàng, phụ đức ở đâu? Bao nhiêu thiên thu sự nghiệp, chính do đàn bà làm khó khăn, thậm chí lạc bại! Cung tiễn thủ, bắn cung! Bắn chết tiện nhân kia cho ta, tiện nhân!”

Lời nói vừa ra, bên trong tàn quân đi ra một nhóm cung tiễn thủ, cài tên hướng thành lâu bắn lên, những mũi tên như châu châu dày đặc bao trùm bầu trời bắn về phía Phương Tranh và thái tử phi đang khóc nước mắt đứng trên thành lâu.

Phương Tranh quá sợ hãi, vội vàng hét lớn: “Thuấn thủ tiến lên!”

Mấy trăm binh sĩ cầm thuấn xông lên phía trước vài bước, dùng những tấm chắn nhanh chóng hợp lại một chỗ, đem hai người thủ hộ chính giữa, hình thành một tầng bảo hộ không có khe hở, chỉ nghe trên tấm chắn vang lên tiếng đinh đương, một vầng mưa tên nhanh chóng bay qua, kỳ thực cũng không khởi lên bao nhiêu tác dụng.

Thái tử thất thần nhìn thành tường cao chót vót, ánh mắt đại ra, trong miệng lẩm bẩm: “Ta còn không thua, ta còn không thua, ta còn có thể đánh một trận.”

Phạm Thụy quỳ gối trước mặt thái tử khóc lớn: “Điện hạ, kinh thành đã không làm gì được nữa, không thể tiếp tục do dự, hạ lệnh rút quân về phía bắc thôi, chậm trễ truy binh chạy tới, khi đã thực sự toàn bộ đã xong!”

“Không, ta tình nguyện chết đi, cũng không nguyện làm một con chó nhà tang sống những chuỗi ngày hoảng sợ không chịu nổi, suốt đời bị người truy đuổi chạy trốn.”

“Điện hạ! Mặc kệ nói như thế nào, đều so đỡ hơn so với việc chết ngay nơi này! Chỉ có lưu lại tính mạng, mới có thể làm đại sự, mau bỏ đi thôi, truy binh vừa tới, chúng ta bỏ chạy không được nữa.”

Phạm Thụy vừa dứt lời, chỉ nghe phía hậu quân một trận tao động, ngay sau đó, ba mặt đông, tây, bắc song song vang lên những tiếng rít thê lương, ba mũi lệnh tiễn nổ vang bay tung lên cao, nương theo tiếng trống thùng thùng đông, bốn phía bỗng nhiên hiện lên ba lộ đại quân, cờ xí của bọn họ tung bay, áo giáp

sáng ngời, dùng uy thế như sấm gió vạn quân, như nước thủy triều tràn tới, tướng sĩ phản quân còn chưa kịp chạy trốn, ba lộ đại quân đã vững vàng vây quanh bọn họ ở phía bắc bên ngoài kinh thành, kiên cố như chiếc lồng giam bằng sắt.

Ba lộ đại quân bước chân chỉnh tề, giờ thuận chẵn trước mặt, trường mâu vung phía sau, cung tiễn thủ bày trận, giống như tường đồng vách sắt, vây quanh phản quân của thái tử ở giữa, vòng vây càng bước càng nhỏ, phản quân sợ hãi lùi bước ra sau, cho đến khi lui thành một đoàn rậm rạp, sĩ khí của bọn họ tan tành, dù binh khí cũng cầm không vững, sợ hãi cường liệt, cùng không khí tức sát tiêu điều của ba lộ đại quân phát ra, làm tay chân bọn hán như nhũn ra, thậm chí bắt đầu xuất hiện hiện tượng các binh sĩ quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.

Rất xa, truyền đến tiếng hét lớn dữ dội của Phùng Cửu Dao: “Phụng thánh dụ, bình định phản loạn, các người mau nhanh buông binh khí, ai dám phản kháng, tru cử tộc!”

Sắc mặt Phạm Thụy trở nên trắng bệch, toàn thân giống như bị rút khô khí lực, hư thoát xụi lơ trên mặt đất, nhìn thái tử lâm bẩm nói: “Xong, toàn bộ xong.”

Gương mặt tuyệt vọng của thái tử lộ vẻ sầu thảm, hướng thành lâu nhìn lên với ánh mắt oán độc. Nói không rõ là do hán thống hận Phương Tranh, hay đang thống hận Tần Trọng, có lẽ nói, hán thống hận thời thế không giúp người, thống hận ông trời không ban cho hán cơ hội lần này.

Lập tức, thái tử bắt đầu điên cuồng cười to, hán giữa đầu thật cao, nhìn bầu trời xanh lam vừa dứt cơn mưa xuân, cười đến khàn cả giọng, cười đến rơi nước mắt đầy mặt.

“Bình loạn cái gì, trấn loạn cái gì, ta là thái tử! Thiên hạ đều là của ta! Phụ hoàng vừa chết, ta liền đăng cơ xưng đế, quý vị thiên tử, ta làm chuyện gì cũng đều đúng, bởi vì ta là hoàng đế! Các người là đám loạn thần tặc tử, không ngờ dám nói bình định, quả thực chính là sự chê cười cực lớn!”

304. Chương 284: Bình Định (hạ)

Cước bộ nhịp nhàng kèm theo những thanh âm của binh khí cùng áo giáp vang lên, giống như cước bộ của tử thần đang tới gần, làm cho đám binh sĩ của phản quân mặt không còn chút máu, dựa lưng vào nhau lùi dần từng bước về phía sau. Không một người nào nói chuyện, cũng không còn người khuyên hàng, truyền vào trong mang tai chỉ có những tiếng bước chân kinh tâm động phách, từng nhịp leng keng vang lên tựa hồ như theo một loại tiết tấu, giống như một hồi nhạc chuông báo tang trước khi dồn đám phản quân vào tử lộ.

Tình huống lúc này không phải là hai quân giao chiến, mà đây là một cuộc bao vây tiêu trừ, binh lực cùng sĩ khí quá mức chênh lệch nhau, binh sĩ phản quân cảm nhận rằng hiện giờ chính mình như một đám cừ non không có lực phản kháng, bị gần mười vạn thợ săn truy đuổi, bọn hán căn bản không có biện pháp chống đỡ. Chẳng quản đối phương đuổi bắt được mình sẽ đưa vào hỏa lò sát sinh, bọn hán cũng chỉ có thể ngoan ngoãn tuân theo, hai quân muốn giao phong trước tiên phải có thực lực ngang bằng, nhưng tình huống hiện giờ bọn hán căn bản là không có thực lực, thậm chí bọn hán ngay cả dũng khí phản kháng cũng đều không có.

”Ta đầu hàng!”

Rốt cuộc có một số binh sĩ không chịu nổi cái loại áp lực vô hình cực đại này, bước ra phía trước ném vũ khí quỳ hai chân ở trên mặt đất, trong lòng nơm nớp lo sợ. Bọn hán tuy không sợ chết nhưng con người thường có khát vọng sinh tồn.

Có người đi đầu, nhất thời binh sĩ phản quân xôn xao một hồi, giống như một căn bệnh ôn dịch truyền nhiễm, nhanh chóng lan rộng trong quân của đám phản quân. Ngay cả tướng lĩnh suất binh cũng đều ném vũ khí xuống, phản kháng một cách vô nghĩa chính là một hành động ngu xuẩn, đạo lý này ai cũng có thể hiểu, nếu như có được một cơ hội hiển nhiên sống sót vẫn chính là tốt nhất.

Vòng vây còn đang được thu nhỏ lại, những ánh mắt lạnh lùng thấp thoáng đằng sau từng tấm lá chắn, trong ánh mắt là một mảnh tình cảm phẫn hận, khi đám phản quân này ở dưới chân núi Thần Liệt đã giết hại đồng đội của chính mình, chẳng những thế lúc đó bọn hán tâm ngoan thủ lạt còn muốn mưu toan tấn

công thẳng lên đỉnh núi bất sống hoàng thượng làm tù binh. Lúc đó bọn hắn có từng nghĩ tới, chính mình sẽ lâm vào tình cảnh như bây giờ hay không?

Ba lộ đại quân bước chân chỉnh tề, những tấm lá chắn được dựng lên ở cả ba mặt tựa như một bức tường đồng vách sắt không thể vượt qua, đang từng bước dồn đám phản quân co cụm lại ở dưới chân tường thành.

Đám binh sĩ tay cầm lá chắn bước ở phía trước nhìn cũng chưa từng liếc mắt nhìn qua những gã binh sĩ của phản quân đầu hàng đang quỳ phục ở trên mặt đất, bước nhanh vượt qua thân thể của bọn hắn, đội ngũ vẫn chỉnh tề tiến lên phía trước. Tiếp đó từng thanh âm thê lương vang vọng lên, phản quân đầu hàng bị trường mâu phía sau không một chút lưu tình đâm thủng, không tha cho một người nào sống sót.

Hoàng thượng có chỉ, cần phải tiêu trừ phản quân, ý tứ của tiêu trừ chính là muốn toàn bộ phản quân không một người nào sống sót, vô luận bọn hắn có buông bỏ binh khí xuống đầu hàng, thì cũng chỉ có một kết cục giống nhau mà thôi.

Đạo thánh chỉ này của hoàng thượng không phải là thị huyết tàn nhẫn, cũng không phải là ngu dốt vô đạo, chẳng quản ai làm hoàng đế nhất định cũng sẽ không cho một vạn phản quân này một con đường sống. Nếu như bọn hắn dám khiêu chiến với vương quyền, một khi thất bại nhất định phải trả một cái đại giới. Cái giá phải trả chính là sinh mệnh của bọn hắn, huống chi hoàng thượng không còn nhiều thời gian, hắn muốn tiêu diệt toàn bộ tai họa ngầm cho vị tân hoàng trong tương lai. Bởi vì giang sơn cẩm tú cho nên bất luận từ góc độ nào mà nói, một vạn phản quân này nhất định phải chết.

Trận thanh lọc này tiến hành rất nhanh, một trường mâu đâm ra, sau đó tiếp tục bước dần lên phía trước, đập qua máu tươi mà đi, thật nhanh đã thu thập được một nhân mạng. Vòng vây đã thu nhỏ lại trong một phạm vi phi thường nhỏ hẹp, còn phản quân cũng bị bức đến sát mép sông bảo vệ thành, ba mặt đều thọ địch, phía sau đã không còn đường lùi, đây chính là một con đường chết mà trong binh pháp tối kiêng kỵ nhất. Đám binh sĩ phản quân tập trung ở trên tử lộ, chen chúc xô đẩy nhau bất lực mà sợ hãi.

Đem phản quân dồn trong một cái phạm vi phi thường nhỏ hẹp, cước bộ của ba lộ đại quân bỗng nhiên dừng bước đứng im bất động. Theo sau một tiếng quát của vị tướng lĩnh, bỗng nhiên những tấm lá chắn đồng loạt được dựng lên trên mặt đất, phát ra một tràng thanh âm chỉnh tề làm cho kẻ khác trong lòng không khỏi run rẩy. Sau đó hai quân liền rơi vào bầu không khí trầm mặc, binh sĩ phản quân không hiểu tại sao đối phương lại dừng cước bộ, đều nhìn nhau trong ánh mắt lộ ra biểu tình kinh nghi bất định.

Lúc này thái tử vẫn ngơ ngác đứng im bất động, hai mắt của hắn hơi giật mình nhìn chằm chằm về phía trước, thần thái trong mắt đã hoàn toàn biết mất giống như cơ thể kia chỉ là một cái hình nhân bằng gỗ. Hắn đỡ xoay người cất bước đi lên chiếc ngựa liên màu vàng đại biểu cho thời khắc quang vinh cuối cùng trong cuộc đời.

Bên trong ngựa liền, Tư Tư vẻ mặt cứng ngắc, ôm chiếc đàn tì bà ở trong lòng không hiểu nàng đang suy nghĩ điều gì, chứng kiến thái tử vén rèm mà vào, ánh mắt của nàng phi thường phức tạp nhìn lên thân ảnh thái tử, thật lâu sau mới mở miệng khàn giọng hỏi: “Điện hạ, tình thế không thể vẫn hồi được nữa hay sao?”

Thái tử hơi gật đầu một chút, ánh mắt mơ hồ là một mảnh trống rỗng.

Tư Tư than nhẹ một tiếng buông chiếc tì bà trong tay xuống, quỳ gối lên trên tấm da gấu mềm mại ở bên trong ngựa liền, thật lâu sau hướng thái tử dập đầu một cái, “Điện hạ! Tư Tư được hầu hạ ngài một đoạn thời gian, nhưng có chăng duyên phận vẫn còn quá mỏng, thỉnh điện hạ nhận của Tư Tư nhất bái.”

Thái tử nhìn Tư Tư thật sâu, trong đôi mắt trống rỗng rốt cuộc cũng có một chút ám áp, hắn lộ một nụ cười sâu thẳm, khàn khàn giọng nói: “Tư Tư, hiện giờ Cô vương lâm vào bước đường cùng, nhưng người vẫn một lòng đối xử với Cô vương như thế, cuộc đời này được quen biết người, Cô vương thật sự may mắn.”

Tư Tư cúi đầu thở dài, đôi mắt đẹp rơi lệ, đưa tay với một chiếc gương bên trong ngựa liền, mở nắp chiếc gương ra bên trong xuất hiện một bầu hảo tửu.

Tư Tư đem rượu rót đầy, hai tay cẩn thận nâng đến trước mặt thái tử, tiếp theo trên gương mặt thiếu nữ nhẹ nhàng mỉm cười một cái.

“Điện hạ không phải ngài thích nghe Tư Tư đàn tì bà nhất hay sao? Tư Tư sẽ vì điện hạ mà đàn một khúc cuối cùng, được không?”

Thái tử ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn Tư Tư, sau một lúc lâu rót cuộc ngửa đầu đem chén rượu trong tay uống một hơi cạn sạch, trên mặt đã khôi phục lại biểu tình tươi cười tư văn nho nhã trong ngày thường.

“Tư Tư đàn tì bà quả thực Cô vương rất thích nghe, nàng mau đàn cho Cô vương thưởng thức đi.”

Bởi thế cho nên từ trong cánh phản quân bỗng nhiên truyền ra những tiếng nhạc du dương trầm bổng, khi thì chậm rãi nhẹ nhàng như gió xuân phất vào mặt, khi thì kịch liệt như một cơn mưa rào vội vã trút nước, tiếng nhạc lan truyền giữa hai quân, tiếng kim thiết leng keng va chạm vào nhau, bầu không khí chung quanh tự nhiên mà tăng thêm vài phần sát khí.

Thái tử ngồi trên cang xe, một tay cầm chén một tay cầm bầu rượu. Ánh mắt chăm chú nhìn vào hàng liễu rủ mọc ở bên bờ sông bảo vệ thành, bỗng nhiên nở ra một nụ cười khó hiểu:

“Vô tình tôi thị thai thành liễu.

Y cừu yên lung thập lý đề.

Hưng vong, thắng bại, bất quá như thử.

“Rặng liễu bên thành xanh sắc cũ.

In trong ráng khói dải đề dài.

Hưng vong, thắng bại bất quá cũng chỉ như thế mà thôi.”

Tiếp tục uống cạn một ly, thái tử thở phào một hơi thật nhẹ nhõm, cười nói: “Hôm nay mới biết, nguyên lai mùi rượu cũng có thể mỹ vị như vậy.”

Tư Tư cúi đầu gảy đàn tì bà, đôi mắt đẹp khẽ nhắm lại, bất tri giác hai hàng lệ châu rơi đầy trên khuôn mặt.

Đang lúc rơi vào tuyệt cảnh, thái tử ứng theo tiếng đàn du dương trầm bổng trong không trung mà vỗ tay hoan nghênh cười lớn, giống như phát tiết hết những khát vọng, tâm nguyện mà cuộc đời này còn chưa hoàn thành được. Cuối cùng khi thanh âm của tiếng đàn chấm dứt, xa xa truyền đến một tiếng náo động, vòng vây chung quanh tại phía bắc bỗng nhiên mở ra một lối đi ước chừng khoảng hai trượng, không bao lâu sau, kim qua tiết trượng, lục mã ngự xa, cờ xí long liễn hầu giá theo sau, đoàn người xuyên qua vào vây đi thẳng vào khoảng trống giữa hai quân mới dừng lại.

Hoàng thượng vén tấm rèm che của long liễn xa giá, khẽ run rẩy bước ra khỏi long liễn, mặc dù năm nay đã già nua nhưng sống lưng của hắn vẫn quật cường dựng thẳng, thần sắc uy nghiêm quắc mắt nhìn đám phản quân đang kinh sợ tột độ, thật lâu sau, hoàng thượng trầm giọng quát: “Mau gọi thái tử ra đây nói chuyện.”

Nửa nén hương thời gian trôi qua, giữa đám phản quân hé ra một lỗ hổng, chẳng bao lâu sau thân ảnh tiều tụy của thái tử xuất hiện ở trước mặt hai quân, cùng hoàng thượng đứng xa xa đối diện nhau.

Cha con hai người bất quá chỉ không gặp nhau một ngày, hôm nay liền đã đứng ở hai giới tuyến đối lập. Trước ngày hôm nay, thái tử vẫn mang một bộ kính cẩn thủ lễ, nhưng hôm nay gặp lại rồi cuộc thì hắn đã thoát thân ra khỏi cái kén giả tạo suốt mười năm qua, thẳng thắn mà đối diện nhau, đau lòng và có một chút bất đắc dĩ. Nếu có thể chọn lựa, hoàng thượng tình nguyện diễn xuất vở kịch cha con hai người bằng mặt mà không bằng lòng, diễn đến khi hắn nhắm mắt xuôi tay thì vở kịch mới thôi.

“Nhi thần bái kiến phụ hoàng.” Đón nhận ánh mắt phức tạp của tướng sĩ hai quân, thái tử thần sắc bình tĩnh chân thành hạ bái.

Hoàng thượng nhìn thái tử đang quỳ gối ở trên mặt đất, biểu tình không một chút biến sắc, thở một hơi thật dài, lúc này thần thái trong đôi mắt già nua của hoàng thượng lại càng thêm thâm lương.

“Đâu cần phải làm như thế, thái tử, đâu cần phải làm như thế này a!” Hoàng thượng lão luyện doanh tròng lăm lăm nói.

“ Bởi vì nhi thần muốn làm hoàng đế.” Cho đến tận giờ phút này cuối cùng thì thái tử đã không cần tiếp tục che giấu dã tâm nữa, trực tiếp nói ra.

“ Người đang làm thái tử, cái ngai vàng hoàng đế này sớm muộn gì thì cũng là của ngươi. Chẳng lẽ ngay cả một chút thời gian mà ngươi cũng không đợi nổi hay sao?”

Trên gương mặt anh tuấn của thái tử thoáng hiện lên một nụ cười trào phúng.

“ Vốn dĩ nhi thần có thể chờ được, nhi thần đã đợi mười năm qua ngai vị mà không đợi thêm được một chút thời gian nữa? Nếu như phụ hoàng không một mực khẳng khẳng muốn bãi miễn vị trí thái tử, cho dù có phải đợi thêm mười năm nữa nhi thần cũng có thể nhẫn nại!”

“ Đó là bởi vì ngươi rắp tâm hại người! Khi Phan Văn Viễn dấy binh tạo phản ngươi âm thầm khiển Thần Sách quân án binh bất động, mưu toan ngư ông đắc lợi, chẳng những thế lúc sau còn hại chết đại tướng quân Lưu Trường Sinh xóa bỏ chứng cứ chết không có đối chứng. Trẫm há lại có thể dung tha cho một người có dã tâm bừng bừng như ngươi, có thể nào truyền lại giang sơn xã tắc cho ngươi đây?” Bỗng nhiên hoàng thượng cả giận nói.

Nét trào phúng trên gương mặt của thái tử ngày càng nồng đậm: “ Nói đến cùng thì cái ngai vị hoàng đế vẫn không thuộc về ta, ta vì sao không thể tranh giành một hồi?”

“ Ngươi...Ngươi...Đồ nghiệt súc!” Hoàng thượng nổi giận, thân thể bắt đầu run rẩy kịch liệt.

Ở phía xa, trên cổng thành truyền đến thanh âm của Phương Tranh hét lớn: “ Hoàng thượng, ngài đừng cùng hấn nói những lời vô nghĩa, tự thương hại đến chính thân thể của mình, mau hạ chỉ tiêu diệt phản quân đi thôi!”

Thái tử quay đầu nhìn lại, thân nhiên liếc mắt về phía tường thành cười lạnh nói: “ Phụ hoàng, nhi thần làm như vậy cũng chỉ là một chuyện vạn bất đắc dĩ. Nhi thần quả thực không đành lòng đứng nhìn triều cương tiếp tục bại hoại, triều đình thì mù mịt bởi một mảnh chướng khí.”

“ Trẫm nắm giữ thiên hạ trong tay, tại sao triều cương lại có thể bại hoại?”

“ Phụ hoàng, năm gần đây ngài đại lượng trọng dụng thần tử thiếu niên chèn ép cựu thần. Mà trong những thần tử thiếu niên hạng người gian trá dè tiện như Phương Tranh, ngài lại ân sủng thật nhiều, làm cho triều cương thối nát, chính sự không thông, các vị đại thần cùng dân chúng cũng chỉ dám lén nghị luận sau lưng, nói ngài tuổi già hồ đồ, làm những chuyện không mang lại ích lợi cho quốc gia, chẳng những thế đó còn là cái họa diệt vong trong tương lai.”

Trên cổng thành, Phương Tranh hai con ngươi như muốn nứt ra, chẳng biết tìm được một thanh đao từ chỗ nào, liền khoa chân múa tay giơ đao lên hăm dọa, bộ dạng như muốn liều mạng cùng thái tử, miệng còn tức giận rống lớn: “ Ta phải giết tên hỗn đản này! Dám nói lão tử dè tiện gian trá, lão tử làm sao lại là cái hạng người dè tiện gian trá đây?”

Ôn Sâm cùng đám thị vệ đầu túa mồ hôi lạnh ôm trầm lấy Phương Tranh: “ Đại nhân, bình tĩnh! Ngàn vạn lần cần phải giữ được bình tĩnh, không nên xúc động nhất thời a!”

“ Sưu!” Người không có nhảy xuống nhưng thanh đao lại bị Phương Tranh hung hăng ném ra phía bên ngoài thành.

“ Á...á...á.”

Dưới tường thành, một gã binh sĩ phản quân vô tội vạ trúng đao.

“”

“ Phụ hoàng! Nhi thần không muốn giang sơn gấm vóc của hoàng tộc chúng ta bị tiêu hủy trên tay của kẻ gian thần như Phương Tranh. Còn chuyện tình Phan Văn Viễn mưu phản, đừng cớ viết: “thân hiền thần, tránh tiểu nhân” mặc dù nhi thần không ủng hộ hành vi của hấn nhưng trong thâm tâm vi thần cũng đồng quan niệm với hấn.”

Hoàng thượng cười to: “ Thân hiền thần, tránh tiểu nhân! Khá lắm mưu phản thật sự là chí công vô tư! Từ xưa đến nay bao nhiêu kẻ loạn thần tặc tử mượn cớ mưu phản đều đem chính nghĩa lên giường cờ, buồn cười thay, đáng thương thay!”

Hoàng thượng sa sầm nét mặt: “ Trẫm một khi quyết định làm việc gì đều không thẹn với lương tâm, không thẹn với dân trăm họ. Trước mặt hai quân tướng sĩ, trẫm không muốn cùng người tranh luận chuyện triều chính, hiện tại người lập tức hạ lệnh cho phản quân của người buông vũ khí xuống, thúc thủ chịu trời! Còn người là trưởng tử của trẫm, trẫm sẽ tha cho người một mạng, tương lai người vẫn mang thân phận vương gia tôn sư, nhưng cả đời sẽ bị giam cầm quản chế.”

Thái tử lộ một nụ cười sâu thẳm, sau đó đứng lên chậm rãi lắc đầu nói: “ Phụ hoàng, thắng làm vua thua làm giặc, nhi thần không có tư cách cầu xin. Từ trước đến nay, sử sách đều do người chiến thắng viết, hành động của nhi thần tương lai sẽ bị sử sách bôi danh, tội thần thiên cổ! Nhưng giờ khắc này ta vẫn còn là thái tử, ta muốn duy trì tôn nghiêm cùng thể diện, không thể sống một cuộc sống khuất nhục cả đời.”

Hoàng thượng giận dữ nói: “ Phải chăng người còn muốn cùng đại quân của trẫm tử chiến một trận?”

Thái tử buồn bã thở dài, sau đó chậm rãi rút bội kiếm ở bên hông ra, “ Đúng thế, thứ tội cho nhi thần bất hiếu! Vì một chút tôn nghiêm cuối cùng mà ta không thể không chiến, chẳng hiềm đến phút cuối cùng chỉ còn một mình nhưng ta vẫn sẽ một mực chiến đấu. Ngày sau trên sử sách có thể sẽ viết rằng: Thái tử Hoa triều mưu phản cướp ngôi, binh bại, thái tử huyết chiến mà chết.”

Hoàng thượng chăm chú nhìn thái tử, trong ánh mắt tràn đầy đau lòng: “ Người cũng đã nói qua, lịch sử do người chiến thắng viết. Nếu như trẫm không cho quan chép sử viết thì sao đây? Trên sử sách còn có thể lưu lại điều tiếng gì? Thái tử Hoa triều mưu phản cướp ngôi, binh bại, thái tử hoảng hốt bỏ chạy, không biết kết cuộc ra sao!”

Thái tử nghe vậy như bị sét đánh ngang tai, sắc mặt trong chớp mắt trở nên tái nhợt, cả người rơi vào ngất ngốc, thân hình không tự chủ được không ngừng run rẩy, giống như tín niệm mà hắn luôn luôn kiên trì trong phút chốc hoàn toàn sẽ bị sụp đổ.

“ Đầu hàng đi!” Hoàng thượng thở dài một hơi thật sâu, tựa như một người cha già khuyên nhủ đứa con tâm tính chưa trưởng thành, “ Tôn nghiêm của người chỉ có thể dựa vào người chiến thắng ban ân, trước khi khởi binh tạo phản người nên nghĩ tới điều này mới phải.”

Bỗng nhiên thái tử đình chỉ run rẩy, cười nhẹ nói: “ Người thắng ban cho tôn nghiêm, còn gọi là tôn nghiêm hay sao? Phụ hoàng! Nhi thần làm thái tử mười năm quả thực không muốn quãng đời còn lại sống một cuộc sống phụ thuộc, chớ nên nhiều lời nữa, phụ hoàng, hạ lệnh cho binh lính của ngài tấn công đi!”

Hoàng thượng than nhẹ một tiếng, nhất thời nước mắt già nua che kín trên khuôn mặt tang thương, trong phút chốc cả người tựa như đã già thêm đi rất nhiều.

Chuyện tình đã đến nước này, không thể quay đầu lại được nữa, giống như sợi dây đã kết, có giải như thế nào cũng chỉ hoài phí công phu.

Chậm rãi quay người, hoàng thượng thanh âm nghẹn ngào: “ Được rồi, trẫm sẽ thành toàn tôn nghiêm cho người.”

“ Toàn quân cảnh giới! Chuẩn bị tấn công!” Phùng Cừu Dao hung hăng lớn tiếng quát.

“ Leng keng” Thanh âm của trường mâu vang lên, hàn quang cùng máu tươi nổi lên ở trên lưỡi mâu, vô tình nhắm thẳng tới hướng phản quân của thái tử.

Thái tử cười một cách bi thương, giơ cao bội kiếm trong tay bị phần hét lớn: “ Phụ hoàng, nếu như thật sự có kiếp sau, nhi thần không bao giờ...Nguyện ý sinh ra trong nhà để vương nữa! Phụ hoàng, bảo trọng!”

Hoàng thượng đưa lưng về phía thái tử, thân hình già nua không ngừng run rẩy, lão lệ tung hoành trên long nhan, khóc không thành tiếng.

Trước mặt hai quân, cha con đối nghịch nhau, thiên ý trêu người, đâu cần phải đến bước đường cùng như thế!

Đột nhiên thân hình của thái tử trở nên run rẩy kịch liệt, mồ hôi to như hạt đầu không ngừng túa ra, cuối cùng bội kiếm trong tay rơi xuống trên mặt đất, thái tử quỳ một gối, tay ôm bụng, nói không ra lời.

Chẳng biết từ lúc nào Tư Tư đã đi tới bên cạnh người thái tử, nàng chậm rãi ngồi xổm xuống, bình tĩnh nhìn vào gương mặt anh tuấn của thái tử đang thống khổ rên rỉ, nhẹ giọng nói: “Điện hạ, ngài cảm thấy đau ư?”

“Tư Tư...nàng...Là nàng!” Thái tử dùng sức nắm chặt lấy cánh tay của Tư Tư, khuôn mặt vặn vẹo thống khổ đã tràn ngập biểu tình không dám tin, hét lớn: “Vì cái gì? Tại sao lại là nàng?”

“Điện hạ, ngài cũng muốn có được tôn nghiêm cho chính bản thân mình, nhưng ngài tôn nghiêm của Tư Tư để ở chỗ nào?” Tư Tư khước miệng vẫn hàm chứa một nụ cười mê hồn lạc phách.

“Thời khắc ngài đem Tư Tư đẩy sang bên cạnh người khác, tôn nghiêm của Tư Tư liền đã bị ngài chà đạp ở dưới lòng bàn chân. Tư Tư không muốn làm một nữ nhân hư hỏng, mà Tư Tư chỉ muốn làm một nữ nhân bình thường, có thể ti tiện, có thể nghèo khổ ...Nhưng... phải có tôn nghiêm!”

Máu tươi không ngừng chảy ra từ bên khước miệng của thái tử, rất nhanh đã tràn đầy trên hai gò má anh tuấn, thái tử rùng mình một cái, tựa hồ như đang giãy chết.

Tất cả mọi người đều bị một màn ngoài ý muốn này làm cho chấn động tinh thần, đám binh sĩ không tự giác được mà hạ thấp trường mâu trong tay xuống, ánh mắt của bọn hắn kinh dị nhìn đôi nam nữ có tình cảm phức tạp đang ở trên khoảng đất trống kia, nhất thời trảng cảnh mấy vạn người giằng co, phút chốc lâm vào một bầu không khí trầm mặc.

“Vì hoàng đồ đại nghiệp mà ngài có thể hi sinh Tư Tư. Vậy tại sao Tư Tư không thể vì cuộc đời hạnh phúc của mình mà hi sinh đi hoàng đồ đại nghiệp của ngài?” Nụ cười trên khước miệng Tư Tư càng ngày càng lạnh lùng.

“Thần Liệt sơn, dưới chân núi Thần Liệt là nàng, nàng...!” Thái tử toàn thân run rẩy, vô lực chỉ vào Tư Tư nói.

Tư Tư nhẹ nhàng gật đầu: “Không sai, đúng là do ta! Mọi chuyện ngài nuôi tư binh, thừa dịp hoàng thượng làm lễ tế trời có mưu đồ cướp ngôi, hay chi đội kỳ binh mà ngài cho mai phục tại phía bắc bộ, những tin tình báo này đều do ta âm thầm truyền đi ra bên ngoài.”

“Khó trách....Khó trách....” Thái tử thê lương cười thảm, môi mấp máy, máu tươi không ngừng trào ra từ khước miệng.

Tư Tư nhìn thái tử đang hấp hối trước mặt, hoa dung không khỏi rơi lệ.

“Điện hạ, Tư Tư từng đối với ngài kính yêu như thế, vì cái gì, vì cái gì ngài phải đem Tư Tư coi như một món hàng hóa, dễ dàng có thể tặng cho người ta? Vì cái gì trong lòng của ngài có rất nhiều mưu đồ nghiệp lớn, nhưng trong lòng của ngài lại không nhượng cho Tư Tư một vị trí nhỏ.”

“Hôm nay Tư Tư kính điện hạ một chén rượu độc, cũng coi như là ta tự mình kết thúc đoạn nghiệt duyên cùng điện hạ! Điện hạ, ngài đừng trách Tư Tư, bởi vì Tư Tư cũng chỉ là một nữ tử bình thường, ở trước mặt của ngài chỉ mang một thân phận nữ nhân hèn mọn....” Tư Tư che mặt khóc lớn.

Thái tử không hiểu lấy được khí lực từ nơi nào, giãy dụa đứng thẳng người lên, diễn trò trước mặt binh sĩ hai quân bỗng nhiên ngửa mặt lên trời cuồng tiếu, trên khuôn mặt anh tuấn máu tươi cùng nước mắt đã hòa quyện thành một đoàn, thoát nhìn vô cùng đáng sợ.

“Báo ứng, quả nhiên đây chính là báo ứng! Ha ha ha ha....”

Dứt lời, thái tử chậm rãi đổ gục xuống trên mặt đất, tuyệt khí mà chết.

“Tấn công!” Mệnh lệnh của Phùng Cửu Dao vang vọng trong không trung.

Trường mâu cùng lá chắn thoáng chốc bao phủ phản quân còn sót lại của thái tử, một hồi đồ sát ở bên ngoài thành bắc rất nhanh đang được tiến hành.

Trong loạn quân, Tư Tư ngồi ở trên mặt đất ôm ấp thi thể đầm máu của thái tử, biểu tình ngây dại, khuôn mặt cứng ngắc. Không biết nàng đang suy nghĩ cái gì, phải chăng là thương tiếc, phải chăng đang hoài niệm?”

Một canh giờ sau toàn bộ phản quân đều bị tiêu diệt, hầu như không bỏ sót lại một người nào. Bên ngoài thành bắc máu đã chảy thành sông, tử thi nằm rải rác khắp nơi trên mặt đất.

Phạm Thụy đứng ở cách đó không xa, nhìn Tư Tư cùng thi thể thái tử, hân cũng cười! Cười đến điên cuồng giống như thái tử lúc trước.

“ Trời muốn ta chết, không chiến cũng tội, chiến cũng mang tội! Ha ha ha!”

Phạm Thụy ở trước thi thể của thái tử mà chọn cách kết liễu mạng sống của chính mình.

Hoàng thượng thân hình lão đảo như muốn ngã, ở cái tuổi già nua của hân mà phải chịu cảnh người đầu bạc tiễn người đầu xanh, tựa hồ cái thân xác hư nhược này không thể gắng gượng được.

“ Truyền chỉ, an táng thái tử trọng thể theo lễ nghi hoàng tộc! Trên sử sách toàn bộ không cho phép đề cập một chữ đến sự tình mưu phản lần này, người nào vi phạm tru di cửu tộc! Lệnh cho quan chép sử viết rằng: Thái tử thân nhiễm bạo bệnh, trị liệu không có kết quả, cuối cùng đã chết.”

“ Tuân chỉ.”

“ Đây là chuyện duy nhất mà trẫm có năng lực làm được cho hân.” Hoàng thượng thở dài.

Quét mắt nhìn đồng thi thể phản quân chất chồng như núi, hoàng thượng biểu tình phức tạp, thở dài: “ Lệnh cho Phương Tranh thả cầu treo xuống, mở cổng thành ra, trẫm muốn vào thành nghỉ ngơi.”

Bánh xe chuyển động phát ra những thanh âm cọt kẹt chói tai, cầu treo chậm rãi hạ ngang xuống, đám binh sĩ Thành Vệ quân vội vàng chạy ra mở cổng thành.

Phương Tranh dẫn theo hơn mười vị tướng lĩnh mới đề bạt, bước nhanh đi ra trước cổng thành, quỳ một gối trên mặt đất lớn tiếng nói: “ Vi thần Phương Tranh cung nghênh hoàng thượng hồi kinh, Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

“ Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!” Mấy vạn tướng sĩ bên trong thành đều quỳ gối, hưng phấn ca tụng đồng thanh nói.

Phương Tranh đứng dậy, mau chóng duỗi tay ra nâng đỡ thân hình của hoàng thượng, trên mặt biểu lộ nụ cười siểm nịnh quen thuộc: “ Hoàng thượng, ngài đi chậm một chút nha, vi thần dìu ngài đi.”

Hoàng thượng nhìn Phương Tranh, trong ánh mắt ưu thương rất cuộc cũng hiện lên vài phần tiếu ý: “ Phương Tranh, ngươi làm tốt lắm, không có cô phụ lòng kì vọng của trẫm.”

“ Đó là do...Do vi thần chứng thật là một đại trung thần....!”

Nụ cười của Phương Tranh càng thêm hiền hòa, nhưng chẳng biết tại sao trên mặt đang cười mà lại mang theo một chút biểu tình khó hiểu.

“ Trong lòng của ngươi có cái gì vậy? Đưa trẫm xem nào!”

“ Hả? Cái này.... Ha ha, là Dạ Minh Châu.” Phương Tranh bắt đầu đổ mồ hôi.

“ Dạ Minh Châu này từ đâu mà có?”

“ Hả? Cái này....này... Ha ha, cạc cạc...” Phương Tranh cười càng thêm hiền hòa.

305. Chương 285: Bị Cáo

Bất quá trên sử sách đối với hành động mưu phản lần này không hề viết một chữ, đối với cái chết của thái tử cũng chỉ có một câu hàm hồ cho qua “ bạo bệnh mà chết”, còn phía các vị đại thần trong triều mặc dù mọi người trong lòng đều hiểu nhưng cũng không có một ai dám đề cập tới.

Về phần dân chúng trong thành phản ứng cũng không quá xô xao. Dù sao thì cuộc phiến loạn này này cũng chủ chiến ở bên ngoài thành, vẫn chưa có tai họa đến bên trong, Phương đại tướng quân dùng mọi biện pháp trấn an dân chúng, lệnh cho mọi người đóng cửa nhà hai ngày, để binh sĩ thu dọn chiến trường, sau đó không để lại một chút dấu vết nào cả, tựa như mọi chuyện chưa từng bao giờ phát sinh qua.

Tiếp đó hành động thanh lọc dư đảng của thái tử còn sót lại ở trong triều cũng được phép tiến hành. Do Phương Tranh suất lĩnh Ảnh Tử đi đầu, binh sĩ Thành Vệ quân cùng Cẩm quân hiệp trợ phía sau, theo như kế hoạch trong vòng một ngày liền đem những thế lực của thái tử còn ẩn tàng một lần nhổ tận gốc. Những quan viên lớn nhỏ đi theo thái tử ngay cả cơ hội tẩu tán chứng cứ cũng đều không có, liền bị hoàng thượng tróc nã, giam cả nhà vào trong thiên lao chờ đợi xét xử.

Cho đến tận lúc này, rốt cuộc hành động thái tử mưu phản thất bại cũng đã chấm dứt, quan viên lớn nhỏ trong triều đình từ thượng thư cho tới thị lang, nhỏ hơn nữa thì đến tri huyện, phàm là những người đã từng phụ thuộc vào thái tử, đều bị bắt trong vòng một thời gian ngắn nhất, hoặc bãi quan, hoặc lưu đầy.

Hoàng thượng trở về cung liền soạn một đạo thánh chỉ, đó chính là mời các vị đại thần đến Kim Giám điện, thương nghị quốc sự!

Trong cuộc nghị sự hoàng thượng diễn trò trước mặt bá quan văn võ, tuyên bố một đại sự kiện, thái tử đương triều thân mắc trọng bệnh mà lâm chung, nước không thể không có thái tử, cho nên hoàng thượng tuyên bố tử hoàng tử, Phúc Vương Chu Vô Bệnh sẽ làm tân thái tử đương triều, cũng ngay trong ngày lệnh cho tân thái tử giám quốc, văn võ bá quan phải tận lực phục tâu.

Đạo thánh chỉ này không có người nào gièm pha, phần lớn trước lúc thái tử mưu phản các vị đại thần cũng đã có một chút chuẩn bị tâm lý. Ngay khi đạo thánh chỉ này được ban bố ra, các vị đại thần phi thường tự giác dùng lễ nghi quân thần mà hướng Mập Mập hạ bái.

Trên Kim Giám điện Mập Mập mặc hoàng bào kim long tứ trảo, gương mặt béo phì bởi vì kích động mà hưng phấn đến mức run rẩy, trong hốc mắt nhỏ dài như sợi chỉ tràn ngập nước mắt, thản nhiên mỉm cười trước mặt đám quần thần.

Phương Tranh vẫn như thông lệ trốn ở trong một góc tối khuất bóng, dựa lưng vào một chiếc trụ nhà thật lớn, mắt liếc nhìn ra phía hoàng thượng cùng Mập Mập, trong lòng thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Được rồi, cuối cùng thì sứ mạng cũng hoàn thành, nếu như Mập Mập thuận lợi ngồi trên vị trí thái tử, qua không bao lâu nữa sẽ làm vua một nước, còn bản thân hắn đã từng một thuở hàn vi cùng tân hoàng đế, có thể tiêu sái hưởng Mập Mập từ quan, sau đó mang theo các vị lão bà ngao du sơn thủy trong thiên hạ hay không?

Hắn là có thể đi? Phương Tranh có điểm không thể khẳng định được chuyện này? Khi đó thân phận của Mập Mập không giống với hắn nữa rồi, muốn đánh muốn mắng nữa cũng không được, tùy tiện nói vài câu chuyện phiếm cũng đều có thể bị nhóm ngôn quan dâng tấu hạch tội, ài...Thực hoài niệm thời gian cùng Mập Mập dật tay nhau đến thư viện a....

“Chư vị ái khanh hãy nghe đây, đã nhiều ngày qua bên ngoài thành chết gần mười vạn tướng sĩ, trời có đức hiếu sinh mà sát nghiệp quá nặng. Trẫm đã mệnh cho Khâm Thiên Giám dựng đàn siêu độ vong linh cho các binh sĩ đã chết, để tránh hao tổn tiền bạc, lễ sắc phong tân thái tử sẽ không làm rườm rà, đem thánh chỉ bố cáo thiên hạ, đưa tới cho quan phủ từng tri huyện, thông báo cho dân chúng trong thiên hạ biết là được rồi.”

Nói xong hoàng thượng nhìn xuống Mập Mập hỏi: “Vô Bệnh, trẫm quyết định như thế, ngươi có dị nghị điều gì không?”

Mập Mập vội đứng dậy thanh âm cung kính nói: “Phụ hoàng, nhi thần nghĩ cũng nên như thế, lấy dân làm gốc, tiếp theo đến xã tắc, cuối cùng mới là quân vương. Mọi thứ không thể đảo lộn được.”

Hoàng thượng hài lòng cười cười.

“Chư vị ái khanh nếu như không có chuyện gì, thì bãi triều đi.” Hoàng thượng ho khan vài tiếng, thân thể hư nhược suy yếu, không cho phép hắn kéo dài thời gian nghị sự một nhọc.

Tào công công khinh nhẹ phát trần đang định lớn tiếng tuyên bố tan triều, bỗng nhiên một cái thanh âm không có thiện ý truyền đến.

“ Bẩm hoàng thượng, cừu thần có việc muốn khải tấu!”

Chư vị quần thần ngẩn người, sau đó nhìn lại, đã thấy Hộ Bộ thượng thư Đỗ Tùng Quân biểu tình ủy khuất quỳ gối giữa đại điện, trên mặt còn mang theo diện mục phẫn nộ.

Hoàng thượng sững người, long nhan hơi giãn ra cười nói: “ Đỗ ái khanh có chuyện gì, cứ việc tấu.”

“ Cừu thần cáo trạng Phương Tranh, tướng quân thủ bị kinh thành biển thủ ngân quỹ, chưa được thánh chỉ đã tự tiện lãnh binh đi kê biên tài sản thái tử phủ. Số bạc tang chứng không sung vào quốc khố triều đình, ngược lại hấn thu toàn bộ vào kho của Phương gia, cử động này quả thực vô pháp vô thiên, thỉnh cầu hoàng thượng minh giám!”

“ Phan.”

Hoàng thượng nghe được bỗng nhiên hai mắt tối sầm, thân hình lão đảo nghiêng về phía sau, tấm lưng già nua hung hăng đổ sầm lên long ỷ.

“ Phụ hoàng! Phụ hoàng, ngài không sao chứ?” Mập Mập hoảng sợ vội vàng chạy tới, lo lắng hỏi.

Chư vị quần thần hoảng hốt, đều quỳ xuống đất đồng thanh nói: “ Xin hoàng thượng bảo trọng long thể.”

Thật lâu sau, hoàng thượng từ từ tỉnh dậy, mở mắt ra hướng Phương Tranh ở trong góc khuất mà hung hăng nhìn lại, diện quang sắc bén giống như muốn giết người.

Chư vị quần thần cũng đều sôi nổi quăng ánh mắt tới, trong lòng của mọi người có cảm thụ không giống nhau, có vui sướng khi chứng kiến người gặp họa, có lắc đầu thở dài chán nản, chờ đợi không nói gì. Vị Phương đại nhân này có sở thích gây họa, mới rồi bình định phản loạn lập nhiều đại công, hoàng thượng còn chưa kịp phong thưởng, đảo mắt một cái lại gây ra đại họa. Không biết hoàng thượng sẽ xử trí hấn như thế nào nữa?

Nào ngờ ngay khi tầm mắt của mọi người phóng đến, vị trí thường ngày Phương Tranh đứng chầu triều bỗng dưng không thấy một bóng thân ảnh. Các vị đại thần hoảng sợ, mới vừa rồi Phương Tranh còn đứng ở chỗ này, như thế nào trong chớp mắt công phu đã liền không thấy tăm hơi?

Chư vị quần thần đang nghi hoặc nhìn nhau, thì bỗng nhiên hoàng thượng phẫn nộ quát lớn: “ Phương Tranh! Tên hỗn đản này! Người tính chạy đi đâu thế hả?”

Mọi người ngưng mắt nhìn lại đã thấy trước cửa Kim Giám điện, Phương Tranh, Phương đại nhân, Phương tướng quân thủ bị kinh thành đang chống mõng về phía hoàng thượng, tứ chi chạm đất đang lạng lẽ bò ra bên ngoài. Một chân giơ cao nhếch lên trời muốn bước ra ngoài cửa, tư thế giống như một con cẩu đang đi tiểu! Đang chuẩn bị lùi, bỗng nhiên nghe được tiếng gầm của hoàng thượng, nhất thời Phương tranh sợ hãi tới mức không dám động đậy, ở trước mặt văn võ bá quan vẫn một mực duy trì tư thế khó coi này, hơn nữa còn cứng đờ không một chút nhúc nhích.

Tức thì trong lòng của đám quần thần dâng lên một trận ác hàn, trên Kim Giám điện mà lại dùng một tư thế khó coi như thế, từ xưa đến nay cũng chỉ có vị Phương đại nhân này mới có lá gan dám làm.

Hiện tại Phương Tranh đã mất hết nhuệ khí, phi thường mất hết nhuệ khí a! Hấn ảm đảm như muốn rơi lệ.

Mẹ nó! Nếu biết rằng họ Đỗ kia dâng cáo trạng, lão tử nhất định sẽ không bao vây phủ thái tử. Giờ thì được rồi, miếng thịt béo đưa vào trong miệng mất thấy sắp phải nhổ ra, chẳng những thế lão tử còn hao phí nhân lực quét dọn không công cho phủ thái tử.

“ Phương Tranh, trẫm đang hỏi ngươi đó, ngươi muốn chạy đi đâu thế?” Hoàng thượng thanh âm bất hảo nói.

Phương Tranh ảm đạm, chẳng thèm đứng dậy, một mực bò lên phía trước mặt hoàng thượng, bẩm nói: “ Hồi bẩm hoàng thượng! Vi thần chợt nhớ ra ở nhà vi thần còn đang hâm nóng một nồi canh trên bếp lò, không cẩn thận sẽ dẫn đến hỏa hoạn trên diện rộng!”

Đám quần thần đổ mồ hôi, ngay cả Mập Mập mặt mũi cũng đen thui, gương mặt thịt béo của hắn phì cười, dùng sức kiềm nén lại cho nên run run vài cái.

Một cái lí do vụng về như thế, Phương đại nhân lại mặt không đổi sắc nói ra, cái này phải có bao nhiêu bốn sự mới làm được nha! Da mặt của hắn có khi còn dày hơn cả tường thành cũng nên?

Hoàng thượng phần nộ hừ một tiếng, tinh thần có vẻ phấn chấn lên rất nhiều, lạnh lùng nói: “ Phương Tranh, lời mà Đỗ thượng thư mới nói, có phải là thật hay không?”

Phương Tranh bị một kích đánh thẳng vào tâm linh mềm yếu, nhất thời phủ phục trên sàn Kim Giám điện, lớn tiếng khóc nói: “ Hoàng thượng! Vi thần oan uổng quá!”

Lại nữa rồi! Chư vị quần thần có cả Mập Mập ở bên trong, động tác nhất trí liếc mắt nhìn nhau.

“ Hoàng thượng, vi thần quả thật có dẫn binh vào phủ thái tử, bất quá không phải xét nhà đâu, mà là đi thu thập chứng cứ phạm tội thôi.”

Đỗ Tùng Quân trợn mắt nhìn Phương Tranh nói: “ Vậy người đem toàn bộ tài vật trong phủ thái tử, tất cả đều chuyển vào trong kho của Phương gia, chuyện này người giải thích như thế nào? Số tài vật này chẳng lẽ là chứng cứ phạm tội hay sao?”

“ Đương nhiên không phải!” Phương Tranh đảo nhãn châu một vòng, hiên ngang lẫm liệt nói tiếp: “ Nhiều ngày qua bên trong lẫn bên ngoài thành đều hỗn loạn, ta lo lắng phủ thái tử bị người đánh cướp, cho nên mới đem mọi thứ đáng giá về nhà của ta hỗ trợ bảo quản cho đến lúc hoàng thượng hồi kinh, làm như vậy không được sao? Không được sao?”

Bỗng nhiên Phương Tranh cảm thấy cái cơ này có đạo lí, hai mắt không khỏi sáng ngời, thấu tình đạt lí biện giải.

“ Thân làm tướng quân thủ bị kinh thành, phòng trộm chữa cháy là bốn phận chức trách của ta! Địa phương trọng yếu như phủ thái tử, nếu bị người ta nhân dịp hỗn loạn mà thừa cơ đánh cướp, chẳng phải mọi tội trạng một mình ta sẽ phải gánh chịu hay sao? Cho nên ta phòng ngừa chu đáo, trước tiên đem mọi thứ trong phủ thái tử đến nhà của ta bảo quản, đây chính là một biểu hiện làm tròn chức trách của bốn tướng quân a!”

“ Nói đến cùng thì trẫm còn phải đa tạ người hay sao?” Hoàng thượng âm dương bất định nói.

Phương Tranh cười khan vỗ mông ngựa nói: “ Không cần không cần đâu! Hoàng thượng đừng khách khí, vi thần cảm thấy bản thân mình còn chưa làm tròn được chức trách...”

Hoàng thượng phần nộ vịn tay lên long ý nói: “ Vậy sao người không đem mọi thứ trong hoàng cung, mang hết về nhà của người đi?”

Phương Tranh co đầu rút cổ, lại cúi gằm đầu xuống nhẹ giọng lảm bảm: “ Ta cũng muốn như thế, nhưng cấm quân không mở cửa cho ta vào nha.”

Hoàng thượng mệt mỏi vỗ trán thở dài một hơi: “Bãi triều, bãi triều! Phương Tranh sau giờ ngo người đến tẩm cung yết kiến.”

Trong tiếng tung hô vạn tuế của đám quần thần, Phương Tranh mặt mũi ỉu rĩ sờ cặp mông khiêu gợi của chính mình, thầm nghĩ có nên nhét hai mảnh bông mềm ở trong quần hay không, để tránh bị hoàng thượng dụng hình đình trượng, nhiều ít cũng có một chút điểm bảo hộ an toàn.

Nhưng chỉ là nếu như nhét bông vào mông, liệu có ảnh hưởng đến dáng đi anh tuấn của bốn suất ca hay không nhỉ?

Phương đại nhân thật tình do dự.

Đám quần thần tốp năm tốp ba rời khỏi hoàng cung, một đường đều nghị luận sôi nổi.

Hôm nay lâm triều bầu không khí có điểm quái dị, hoàng thượng đối với chuyện tình thái tử mưu phản không hề đề cập tới thì cũng thôi, nhưng ngay cả đại lễ sắc phong tân thái tử cũng một mực làm cho qua loa như thế, hơn nữa đối với Phương Tranh, Phùng Cửu Dao, Hàn Đại Thạch có công bình định lần phản loạn

này, hoàng thượng một câu ban thưởng cũng chưa hề nói, giống như chuyện tình này căn bản chưa từng phát sinh qua bao giờ. Những điều này gộp lại khiến cho các vị đại thần nhiều ít có điểm nghĩ không thông, đáng nhẽ ra hoàng thượng không nên thiếu tình cảm đến mức như thế, có công mà không ban thưởng, thật sự làm cho người ta phải ầm Ức thay, ầm Ức thay!

Sau giờ ngo, Phương Tranh lão đảo đi tới tấm cung của hoàng thượng, còn cách một đoạn khá xa nhưng lại phát hiện ra thân ảnh Mập Mập đang đứng bên ngoài tấm cung.

Mập Mập mặc một thân long bào màu vàng, Phương Tranh nhìn có điểm chưa được quen mắt, giống như một đầu heo đang đứng bằng hai chân ở trên mặt đất, bộ dáng tròn ục ịch khiến cho người ta nhìn không được muốn phì cười.

“ Đạo này hần đường như lại béo thêm ra thì phải.” Phương Tranh cau mày, lẩm bẩm nói.

Bước nhanh lên phía trước, Phương Tranh làm bộ quần áo ngang hông, trong miệng quát lớn: “ Vi thần....”

Mập Mập nghe vậy kiềm lòng không được, nặn ra một nụ cười so với khóc còn khó coi hơn, vội vàng vươn tay ngăn cản Phương Tranh: “ Phương huynh người còn chưa tỉnh ngủ hay sao? Như thế nào gặp ta người lại hành lễ, cảm giác toàn thân không được tự nhiên chút nào!”

Phương Tranh cười hắc hắc nhìn hần, thuận thế cũng ngừng hạ bái thân mình, nói: “ Không được tự nhiên là đúng rồi, ta còn tưởng người không biết xấu hổ mà nhận lễ của hảo huynh đệ, chúc mừng người đã thỏa mãn tâm nguyện giành được vị trí thái tử!”

Mập Mập không khỏi mặt mày hớn hở: “ Cùng vui, cùng vui! Ta có thể giành được vị trí thái tử, cũng nhờ người ra sức lớn nhất, Phương huynh! Quên đi, nếu như ta nói cảm tạ người thì quả thực không có nghĩa lý, phần nhân tình này ta sẽ ghi nhận ở trong lòng.”

Phương Tranh nóng nảy: “ Không được, ghi nhận ở trong lòng thì làm sao tính toán được đây? Dù sao thì người cũng phải tỏ một chút lòng thành đi chứ!”

Mập Mập giật mình cả kinh: “ Người....Người thật đúng là không biết xấu hổ, được rồi, người muốn ta tỏ lòng thành như thế nào đây? Nhưng ta phải nói trước nha, ta không có tiền, ta so với người cũng không hơn bao nhiêu, cho dù giết ta cũng không có tiền cho người đâu.”

Phương Tranh hai mắt đăm đăm, người này diện mạo như thế nào cũng học theo bộ dạng của ta? Đây không phải là lợn chết không sợ nòi nước sôi hay sao! Mập Mập hồn nhiên vô tư sa đọa trước kia đâu rồi a!”

Phương Tranh cười gian như một tên trộm: “ Không cần người phải bỏ tiền túi ra nữa, chỉ cần người nói giúp cho ta một tiếng trước mặt hoàng thượng, chuyện tình ta đem phủ thái tử tịch thu hoàn toàn bỏ qua đi, coi như người báo đáp ta, thế nào?”

Mập Mập nghe hần dụ dỗ, nhất thời gương mặt thịt béo lại ử rữ, run giọng nói: “ Người....Người quả thực đã tịch thu mọi thứ trong phủ thái tử?”

“ Ta chỉ thu thập chứng cứ thái tử phạm tội mà thôi, ân ân đúng thế!”

“ Ở trước mặt ta mà người còn muốn giả bộ. Ta đứng ở bên ngoài chờ người chính là vì chuyện tình này, ài...Phương huynh, lúc đi vào người phải cẩn thận nha, dường như phụ hoàng đã thật sự nổi giận, người cũng biết phụ hoàng thân thể hư nhược, thời gian đi vào yết kiến hần thì người tận lực ôn hòa một chút, đừng có kích nộ lão nhân gia ngài.”

Mập Mập trong nội tâm cực kì sợ Phương Tranh bất ngờ nói những câu vô vị, có đôi khi thực sự làm cho người ta tức chết.

Phương Tranh do dự một chút: “ Nếu không, ta đi về nhà trước? Chờ phụ hoàng người hết giận thì ta cầu kiến sau vậy.”

“ Được.” Mập Mập phi thường sáng khoái tán đồng: “ Người về nhà chờ thánh chỉ đi, phụ hoàng nhất định sẽ mang người ra chém đầu.”

Phượng Tranh thở dài, cam chịu số phận hướng tẩm cung của hoàng thượng đi đến, bỗng nhiên quay đầu lại nói: “ Uy, Mập Mập ngươi hiện giờ đã là hoàng tử, cần phải ra dáng hơn một chút, sau này nên tự xưng là Cô vương nha....”

Mập Mập bấu môi một cái: “ Ài, được rồi được rồi, ngươi mau vào đi thôi, sau này Cô vương sẽ chú ý đến hình tượng hơn nữa!”

Trong tẩm cung, hoàng thượng biểu tình âm trầm, đang nằm uống thuốc ở trên giường bệnh.

Chứng kiến Phượng Tranh tiến vào, ánh mắt của hoàng thượng chậm rãi lờm hẩn, ngay tức thì hừ một tiếng nặng nề, cầm chén thuốc đặt trở lại khay gỗ. Vị cung nữ biểu tình bất an, mau chóng bưng khay thuốc xin phép cáo lui ra ngoài.

“ Vi thần khấu kiến Ngô hoàng, vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!”

“ Ít nói nhảm! Phượng Tranh, lá gan của ngươi càng lúc càng lớn a.” Hoàng thượng lạnh lùng nói tiếp: “ Chưa có thánh chỉ, ai cho phép ngươi tự tiện đi kê biên tài sản trong phủ thái tử? Chẳng lẽ ngươi không hiểu đây là trọng tội, hình phạt chém đầu hay sao?”

“ Vi thần rất sợ!”

“ Ngươi sợ cái rắm!” Hoàng thượng nhin không được mắng tục: “ Nhìn cái bộ dạng này của ngươi, nào có nửa điểm bộ dạng sợ hãi đâu?”

Hoàng thượng nhin không được lồng ngực phập phồng, tâm tình vốn đã hơi bình phục, nhưng từ lúc Phượng Tranh tiến vào, cả người hẩn máu nóng lại bắt đầu sôi trào. Phượng Tranh luôn có một loại bồn sự thần kì, chính là thời khắc nào hẩn cũng có thể làm cho hoàng thượng nổi giận lôi đình.

Nhắm chặt hai mắt lại, hoàng thượng cố gắng ném bộ dạng lưu manh của Phượng Tranh ra khỏi trong đầu, biểu tình bình thản: “ Trẫm còn nghe nói, ngươi ở trước cổng thành đã hành hung Thọ vương, sau đó còn nhốt hẩn vào trong thiên lao phải không?”

Phượng Tranh vỗ trán một cái: “ A! Thiếu chút nữa đã quên mất chuyện này rồi nha! Sự tình này đúng thật là do vi thần hạ lệnh.”

Hoàng thượng nặng nề thở dài một hơi.

Trẫm đã tạo ra một cái ác nghiệt rồi! Để cho người này trông giữ kinh thành trong hai ngày, hẩn tịch thu phủ thái tử chưa nói, còn đem nhi tử của mình đánh một trận tơi bời, sau đó ném vào trong thiên lao. Nếu như để cho hẩn trông coi nhiều ngày, có khi nào hẩn đem cả kinh thành phóng hỏa đốt thành hay không đây?

“ Hoàng thượng, đem Thọ Vương nhốt vào trong thiên lao, quả thực vi thần đã không làm gì sai cả!” Phượng Tranh vội vàng giải thích nói: “ Đêm đó Thọ vương mang theo hơn chục gã thị vệ một mực muốn đi ra khỏi thành, hơn nữa nửa đêm canh hai rồi thành là có mục đích gì? Vi thần cảm nhận được chuyện này có nhiều điều khả nghi nên đã ngăn cản bọn hẩn, đem tất cả bọn hẩn đều nhốt vào trong thiên lao! Hoàng thượng, Thọ vương cũng không có cái hảo tâm tư gì, hẩn tính muốn rời thành trở về đất phong tại Hưng Khánh phủ, mưu đồ bí mật giết đại tướng, dẫn quân tấn công kinh thành! May mắn có vi thần ngăn chặn cơn sóng dữ, cho nên lúc này mới miễn cưỡng tránh được một hồi tai họa binh đao.”

“ Có chuyện bậc này sao?” Hoàng thượng chân mày cau lại: “ Làm sao ngươi biết được?”

“ Ngay trong đêm đó, vi thần cẩn thận thẩm tra Tôn Quế phụ tá tâm phúc của Thọ vương, là do Tôn Quế chính miệng nhận tội.”

Hoàng thượng thở dài, sắc mặt thê lương: “ Trẫm có mấy vị hoàng tử, ài! Phượng Tranh, ngươi đem những nhân vật liên quan đều chuyển vào trong thiên lao, cẩn thận canh gác! Trẫm muốn tự mình thẩm tra án này, nếu thật sự như lời của ngươi nói, vậy ngươi đã lập được đại công cho triều đình rồi.”

Phượng Tranh phấn khởi vô cùng, đang muốn mở miệng khiêm tốn vài câu, nào ngờ hoàng thượng nói tiếp: “ Cho nên sự tình ngươi tự tiện dẫn quân đến phủ thái tử xét nhà, trẫm không có truy cứu nữa! Xem như

ưu khuyết bằng nhau không thưởng cũng không phạt, nhưng mọi thứ người đoạt được trong phủ thái tử, đều mang đến ngân khố mà nộp đi.”

Phương Tranh biểu tình nhất thời suy sụp, buồn rười rượi vớt vát nói: “Hoàng thượng...Không bằng chúng ta vẫn theo như quy củ trước kia, ngài chín ta một?”

Hoàng thượng nổi giận đùng đùng, run rẩy chỉ thẳng vào mặt Phương Tranh, muốn mắng cho hắn một câu, nhưng lại không thốt được nên lời, thở sâu một hơi nghiêng đầu quay đi, cũng không thèm nhìn hắn vung tay đuổi như đuổi ruồi: “Người biến, mau biến nhanh lên, trẫm nhìn thấy người chỉ hận không thể một đao chém chết người a...”

“Hoàng thượng! Kì thực vi thần còn có rất nhiều ưu điểm.”

“Câm miệng! Mau cút! Trẫm mà nghe được thanh âm của người cũng muốn một đao chém chết người a.”

“Vi thần khám xét phủ thái tử, sau đó còn làm vệ sinh dọn dẹp sạch sẽ, cũng mất một chút công phu mà.”

“Sư!” Một vật thể không rõ, bay thẳng qua đỉnh đầu của Phương Tranh.

Nhất thời Phương Tranh liền chạy như trời chết.

Lại một lần nữa ôm đầu chạy ra khỏi tầm cung, trong lòng của Phương Tranh thật sự căm giận, thương lượng mà tại sao không có một điểm rộng rãi đây, một lời không hợp liền tức giận đuổi ta ra khỏi phòng, quả nhiên không có một chút đạo đức thương nhân. Nếu như thương nhân trong thiên hạ đều có phẩm chất đạo đức giống hoàng thượng, thiên hạ sẽ đại loạn a! May mắn thân thủ của bốn tướng quân không tệ.

Mập Mập đứng ở bên ngoài đợi Phương Tranh, chứng kiến bộ dáng sầu mi khổ não của hắn đi ra. Mập Mập hai mắt sáng ngời, trên gương mặt béo phì nặn ra một nụ cười giả tạo, nhìn thế nào cũng thấy chán ghét.

“Sao rồi? Phụ hoàng có trừng phạt người hay không?” Mập Mập ngữ khí có điểm vui sướng khi nhìn thấy hắn gặp họa, trong mắt bắn ra tinh quang.

“Nụ cười của người trông thật giả tạo làm sao!” Phương Tranh trừng mắt lườm hắn một cái: “Phụ hoàng người như thế nào mà lại phạt ta? Mới rồi ta cũng lão nhân gia ngài trò chuyện thật vui vẻ.”

“Cùng nhau trò chuyện thật vui vẻ?” Mập Mập hai mắt tròn xoe.

“Đúng thế, sau đó phụ hoàng người cao hứng còn muốn cùng ta luận bàn võ công!” Phương Tranh không biết xấu hổ giống như một gã lưu manh chuyên nghiệp, lừa gạt nói.

“Ngưng...Luận bàn võ công?” Mập Mập hai mắt dần đậm đậm, có chút điểm báo trước tình trạng sắp trở nên hóa đá.

Phương Tranh gật đầu khẳng định: “Đúng thế, phụ hoàng người muốn dùng ta để thử công phu phóng ám khí...”

“Ám...Ám khí?” Mập Mập lẩm bẩm nói.

“Uy, Mập Mập, dạo này nhà người nuôi vẹt sao?” Phương Tranh đối với Mập Mập lẩm bẩm nhại lại, rất bất mãn.

“Sau đó thì sao?” Rõ ràng đầu óc của Mập Mập đã có dấu hiệu chập mạch.

Phương Tranh tạo dáng của một tuyệt thế cao thủ, cao thâm cười một cách thần nhiên: “Sau đó ...Ta đã tránh được.”

Mập Mập sùng bái nhìn hắn: “Cho nên...?”

“Cho nên sự tình ta kê biên tài sản trong phủ thái tử, phụ hoàng người sẽ tuyệt đối không truy cứu nữa.” Phương Tranh cười đắc chí nói.

“Thật hay giả?” Mập Mập đã khôi phục lại chỉ số thông minh, hoài nghi đánh giá Phương Tranh.

“Thật sự, mười phần chính xác.”

Mập Mập chần chừ nhìn Phương Tranh sau một lúc lâu, cuối cùng hạ quyết tâm: “ Ta phải đi hỏi phụ hoàng mới được.”

Nói xong cũng không chờ Phương Tranh, thân mình béo ục ịch hướng tẩm cung lặn tới.

Một người thông minh như hần nếu tương lai lên làm hoàng đế, e rằng dân chúng sẽ gặp nhiều tai họa a.

Phương Tranh chau mày, âm thầm nghĩ.

Không qua bao lâu, trong tẩm cung truyền ra một tiếng rống giận dữ của hoàng thượng: “ Cút!”

Ngay sau đó liền nghe được những thanh âm loảng xoảng của đồ sứ bị ném vỡ vụn, cuối cùng là thân ảnh của Mập Mập lao đảo chạy ra khỏi tẩm cung.

“ Phương huynh, người đã gạt ta.”

306. Chương 286- 287 : Ta Muốn Đánh Mười Người

Thái tử bình bại đã qua một ngày đêm. Cửa thành trong kinh thành cũng đã mở, bố cáo chiêu an của kinh thành phủ doãn cũng đã dán khắp toàn thành, nhiều ít cũng khởi lên tác dụng trấn an lòng dân, bên trong thành bắt đầu dần dần phồn hoa náo nhiệt, cửa hàng liên tiếp khai trương, bách tính đã khôi phục lại sinh hoạt bình tĩnh trước kia, vì người nhà, vì chính mình bốn ba sinh kế.

Trường Bình đứng bên ngoài cửa lớn của doanh địa Ảnh Tử, ngẩng đầu nhìn chăm chú kinh thành rầm rĩ cách đó không xa, trong ánh mắt tràn đầy sự lo lắng và chờ mong. Bình sĩ lui tới tuần tra nhìn thấy nàng, đều cung kính chấp tay hành lễ, ánh mắt tràn ngập kính nể.

Chiến sự đã kết thúc, nghe Ôn Sâm bẩm báo, phụ hoàng và phu quân liên thủ bố trí, lần này thái tử mưu phản thất bại, bên trong thành đã dần dần khôi phục bình tĩnh, thế nhưng tên hỗn trướng chết tiết kia vì sao còn chưa tiếp các nàng trở về thành?

“ Tỷ tỷ, bên ngoài gió lớn, trở về phòng đi thôi.”

Yên Nhiên đứng sau lưng Trường Bình nhẹ nhàng nói.

Trường Bình bướng bỉnh lắc đầu, hàm răng nghiến ken két: “ Tên hỗn đản chết tiết kia, đánh thua đánh thắng cũng nên truyền tin về chứ. Hại cả nhà chúng ta ngẩng đầu trong doanh địa quý quái này chờ đợi, lão nương thấy hần, tuyệt không bỏ qua!”

Yên Nhiên khẽ cười nói: “ Bên trong thành mới bình định đại loạn, phu quân là trọng thần triều đình, khẳng định rất bận rộn, tỷ tỷ chớ nóng ruột, tĩnh tâm đợi thêm mấy ngày, trở về phòng thôi, thân thể tỷ đã không khỏe nhiều ngày, cẩn thận bị phong hàn.”

Nói đến khó chịu, sắc mặt Trường Bình phát xanh, cố nén đè ép cảm giác buồn nôn đang tràn lên lồng ngực, bình phục một chút, bĩu môi nói: “ Hần tính là trọng thần triều đình gì chứ? Ta có bao giờ gặp qua hần đi làm chuyện gì nghiêm túc, suốt ngày chạy đông chạy tây, làm toàn chuyện trộm đạo, phụ hoàng không ngờ vẫn cố chịu đựng mà không đánh mông hần, thực sự cực kỳ khoan dung độ lượng.”

Yên Nhiên cười khúc khích, ngấm lại cảm thấy không nên, không khỏi sổ giọng: “ Tỷ tỷ, nào có ai nói phu quân chúng ta như tỷ vậy chứ?”

Trường Bình cười nói: “ Trong cả nhà chúng ta, cũng chỉ có muội thiên vị tên hỗn đản kia nhất, thảo nào phu quân thích muội như vậy, bao lần hần lén lút chuồn ra khỏi giường của ta lúc nửa đêm, sau đó chạy đến phòng của muội, bò lên giường, trời sắp sáng thì tên hỗn đản lại lén lút chạy trở về. Xem như chuyện gì chưa từng phát sinh, hừ! Cho rằng ta không biết sao?”

Gương mặt Yên Nhiên nhất thời đỏ thắm, xấu hổ nói: “ Tỷ...tỷ làm sao biết? Hần không phải đã nói tỷ ngủ rất say, giống như cái gì..., hì hì..”

Trường Bình ngẩng ra, chợt giận tím mặt: “ Tên hỗn đản kia nói ta ngủ giống heo, đúng không?”

Yên Nhiên che chiếc miệng nhỏ nhắn, con mắt cười khép kín như vầng trăng non, ánh mắt né tránh nói: “Cái gì ta cũng không biết, ta không nhớ rõ.”

Trường Bình cả giận nói: “Nếu lão nương thấy hấn, không cắt đứt cái chân thứ ba của hấn không thôi!”

“Chân thứ ba là gì?” Yên Nhiên nghi hoặc nói.

Trường Bình tùy tiện nói: “Là thứ chỉ có nam nhân có, nữ nhân chúng ta không có, hỗn đản nói cho ta biết.”

Con người thông tuệ của Yên Nhiên chuyển vòng vo, sau đó lập tức liền hiểu rõ, gương mặt đỏ bừng xì một tiếng: “Quả nhiên là tên hỗn đản!”

Trường Bình vui vẻ cười nói: “Xem đi, chúng ta cùng cộng minh.”

Nhị nữ vui đùa âm ỉ một trận, sau đó giương mắt nhợt nhạt nhìn hướng kinh thành, đồng loạt thở dài.

“Thời cuộc rung chuyển, triều đình hung hiểm. Chiến sự liên tiếp, Yên Nhiên, phu quân chúng ta lẽ nào vẫn cứ phải xuôi theo dòng nước sao?”

Gương mặt Yên Nhiên nổi vẻ sầu não: “Đúng vậy, mỗi lần hấn rời khỏi chúng ta, ta đều lo lắng cho hấn, sợ hấn vất vả, sợ hấn thụ thương. Càng sợ hấn có gì không hay xảy ra. Loại cảm giác này, giống như trái tim tiến vào nồi chảo sôi trào, nhiều lần dày vò, khiến ta rất khó chịu.”

Nói tới đó, viên mắt Yên Nhiên đỏ hồng, rất nhanh liền rơi nước mắt.

Trường Bình ôm thân hình gầy yếu của Yên Nhiên, thở dài nói: “Ta và muội cảm giác như nhau. Mặc kệ hấn làm chức quan gì, ta cũng không hiểm lạ, chỉ muốn hấn đừng làm những chuyện nguy hiểm, hoàn chỉnh nguyên lành đứng ngay trước mặt chúng ta, ta đã tạ ơn trời đất, phu quân chúng ta vốn không phải là một người gan lớn, nhưng tình thế một lần lại một lần khiến cho hấn phải vào sinh ra tử, ta lo lắng đến mức sắp phát điên rồi. Chỉ mong lần này bình định xong, thiên hạ an bình, từ nay về sau không còn khúc chiết.”

Nhị nữ liếc mắt nhìn nhau, yếu ớt thở dài. Không có khúc chiết, khả năng sao? Từ xưa tới nay, triều đại nào được trải qua thật yên lặng? Mây gió thiên hạ không giờ khắc nào không cuộn cuộn khởi động, dục bức ra thoát khỏi vòng tranh đấu như suối chảy trong triều đình, nói dễ vậy sao?

“Tỷ tỷ, mau nhìn! Xe ngựa, xe ngựa của Phương gia chúng ta!” Yên Nhiên chợt sáng mắt, nhìn chăm chú vào một chiếc xe hai ngựa kéo chạy phía xa xa, hưng phấn kêu lên.

“Nha! Thực sự là xe ngựa của Phương gia chúng ta!” Trường Bình chăm chú nhìn phía trước, cũng bắt đầu hưng phấn lên.

Tên hỗn đản chết tiệt, rốt cục đã nghĩ đến đón chúng ta rồi sao?” Trường Bình mang vẻ mặt tươi cười, hàm răng tuyết trắng lộ ra hàn quang lãnh sâm sâm.

Phương Tranh ngồi trong xe ngựa, đường núi xóc nảy làm hấn choáng váng đầu óc, cả người giống như thuyền con trong cơn sóng dữ, theo sự di chuyển của xe ngựa không ngừng phập phồng.

“Phải...phải sửa đường, nhất định phải sửa đường!” Phương Tranh nghiêng răng nghiêng lợi hạ quyết định.

Xe đi tới cửa, Phương Tranh vừa bước xuống xe, liền thấy đôi mắt xinh đẹp của Trường Bình và Yên Nhiên đang rưng rưng, mỉm cười nhìn hấn.

Trận trận tình cảm ấm áp thoáng chốc tràn đầy khắp lồng ngực, Phương Tranh lẳng lặng đứng ngay bên cạnh xe ngựa, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười ấm áp.

Làm một nam nhân gánh trách nhiệm, cùng người nhà hưởng phú quý, cùng chung hoạn nạn, chỉ vào năng lực của mình, tạo các năng một bầu trời bình yên, đây mới là thứ mà hấn chân chính nguyện ý đi làm. Cái gì công danh phú quý, cái gì quan to lộc hậu, những thứ này cộng lại, cũng chỉ bất quá không thể sánh bằng một câu thăm hỏi ấm áp, cùng ánh mắt quan tâm của người nhà.

Đạo lý đơn giản như vậy, đáng tiếc rất nhiều người cũng đều không hiểu, đến già mới hiểu được, cả đời mình đã làm ra chuyện gì? Chiếm được cái gì? Mất đi cái gì? Chờ khi hiểu rõ, tất cả đã chậm, đã phải gần đất xa trời, mất đi thì vĩnh viễn đã mất đi.

May là Phương Tranh đã sống qua hai kiếp người, hơn nữa đời này lại sống quá mạo hiểm kích thích. Nguyên nhân chính là vì như vậy, hắn càng khát vọng cùng người nhà sinh hoạt trong bình yên lặng, những việc này cũng phải đeo rất nhiều trách nhiệm, thật là gánh nặng thuộc về một nam nhân phải gánh, chỉ có người nhà cùng kiểu thê, về phần những chuyện khác, thật không đáng quan tâm.

Chậm rãi vươn hai tay, Phương Tranh chớp mắt cười cười: “ Thế nào lại không nhiệt tình, ngày ngày làm chi? Mau tới ôm lão công một cái!”

Trường Bình và Yên Nhiên liếc nhau, hé miệng cười, sau đó hai nàng hướng Phương Tranh chạy tới, Phương Tranh mắt đầy ôn nhu, nhìn dáng vẻ yêu kiều của hai nàng, không khỏi mặt mày rạng rỡ. Lão tử cười lão bà, đều là như hoa như ngọc, xuân lan thu cúc, không ai hơn ai, bản lĩnh này quả thực so với công phu bỏ chạy của ta cũng càng cao minh.

Ai biết Trường Bình chạy đến phân nửa bỗng nhiên dừng lại, ngơ ngác nhìn Phương Tranh, sau đó sắc mặt bắt đầu trắng bệch, ngay sau đó lại biến xanh, quả nhiên là hay thay đổi, Phương Tranh còn đang cảm thấy kỳ lạ, Trường Bình lại quay đầu bỏ chạy, thần sắc giống như nhìn thấy quỷ.

Phương Tranh hai mắt đăm đăm, hai tay vươn ra cứng ngắc ngay giữa không trung, khó hiểu nhìn Yên Nhiên, sau đó khuôn mặt tuần tú tối sầm, chạy theo Trường Bình, vừa truy vừa gọi: “ Uy, nàng đứng lại! Nàng có ý tứ gì? Dáng dấp của ta rất dữ tợn sao? Nàng làm gì có biểu tình như nhìn thấy quỷ? Như vậy rất dễ thương tự tôn của người khác nàng có biết hay không? Oa! Không ngờ nàng còn ỏi, thật quá đáng.”

Toàn gia già trẻ gặp lại trong doanh địa Ảnh Tử, tự có một phen mừng rỡ, giữa lúc Phương Tranh phân phó người hầu thu thập hành lý, chuẩn bị nhích người trở lại kinh thành thì Ôn Sâm chà tay tươi cười kéo Phương Tranh sang một bên.

“ Chuyện gì? Nói mau, ta không có thời gian.” Phương Tranh đang cắn nửa miếng bánh, không nhin được hàm hàm hồ hồ nói. Từ sáng sớm cho đến bây giờ, hắn còn chưa được ăn cơm, ngựa không dừng vó chạy tới tiếp người nhà quay về kinh. Ai nói làm quan mỗi ngày đều được sơn trân hải vị? Không, Phương đại nhân thanh liêm như nước đang chịu khô cần ăn bánh không kia.

“ Đại nhân, thuộc hạ theo sự phân phó của ngài, đã chiêu mộ thêm năm trăm người gia cảnh trong sạch, tư chất không tệ, làm lớn mạnh đội ngũ Ảnh Tử của chúng ta, cái này...Thuộc hạ cả gan, ngài có phải nên gặp mặt một lần, nói mấy câu, nhượng mọi người làm quen với gương mặt oai phong của vị lãnh đạo trực tiếp như ngài, vô cùng anh tuấn cao lớn uy vũ hay không.”

Phương Tranh được vỗ mông ngựa đến hai mắt sáng ngời: “ Ân, không tệ, có đạo lý, lão Ôn ngươi rất biết cách làm việc.”

Ôn Sâm vội vàng cúi người tán tụng: “ Chủ yếu là đại nhân quá mức anh minh thần võ. Thuộc hạ khẳng định không dám quá kém cỏi. Nếu không đánh mất mặt mũi của đại nhân, thuộc hạ dù chết muôn lần cũng không đủ chuộc tội.”

“ Đi, đi xem lính mới.”

Ngay sân vật chính giữa doanh địa, năm trăm thành viên mới gia nhập Ảnh Tử còn đang luyện tập, tiếng đánh nhau vật lộn, tiếng la rung trời. Bầu trời sân vật bụi mù tung bay, bao phủ những thành viên mới còn đang lảo lộn luyện tập.

Sát thủ ca ca còn đang giúp huấn luyện, trong tay cầm một cây quạt trúc thô thô to to, đang đứng chỉ đạo, thấy ai có động tác không hề quy củ. “ Ba” một tiếng, quạt trúc liền rơi xuống đầu của hắn, đánh cho tên học viên nhẹ răng trơn mắt. Chỉ dám lau nước mắt mà không dám tranh luận, sát thủ ca ca bằng vào ánh mắt là có thể giết người.

“ Ai nha, quá tàn nhẫn, từ từ nói không được sao? Cần phải đánh người à? Sau này chúng ta nên lập một quy tắc, không cho tùy tiện trừng phạt thể xác như thế a.” Phương Tranh đối với tân học viên có chút đồng tình.

Ôn Sâm cười theo giải vây cho sát thủ ca ca: “ Đại nhân, có chút người quá ngu ngốc, không đánh không nên người, ngã phạt từ bi, nhưng cũng phải cảnh tỉnh chứ? Phạt tở còn cầm gậy gõ lên đầu có thể làm đầu óc người sáng ra, vị sát thủ huynh gõ một gậy, khai thông suốt cũng không khó lắm đâu.”

“ Nói vậy!” Phương Tranh đối với thuyết pháp không khoa học này chỉ cười nhạt: “ Người ta làm thổ phỉ bình thường đều dùng gậy đánh lên người khác, chẳng lẽ bọn họ đều là bồ tát sao?”

Thấy Ôn Sâm cười mỉa không nói, Phương Tranh oán hận cắn môi, trừng mắt liếc hắn: “ Sau này nên học tập thêm nhiều tri thức văn hóa, đừng nói chuyện kiểu trình độ này, người dù sao cũng là nhị đầu lĩnh của Ảnh Tử, nháo ra chê cười ta cũng bị mất mặt theo người.”

Ôn Sâm vội vàng đáp ứng, sau đó cười lấy lòng nói: “ Đại nhân, để cho bọn họ tập hợp, ngài tự nói, làm mọi người cùng kính ngưỡng sự nổi tiếng của ngài, sự uy vũ dũng mãnh phi thường. Vang dội cổ kim, phong thái sáng láng, mặt như quan ngọc của ngài?”

“ Oa, lão Ôn, gần đây học tập rất nỗ lực, từ ngữ vô mông ngựa trau chuốt rõ ràng hoa lệ rất nhiều.” Phương Tranh mặt mày rạng rỡ.

“ Lời nói thật, đều là lời nói thật, là lời nói trong lòng của thuộc hạ.”

Trên sân vật, ánh mắt tân học viên hoặc kính hoặc sợ nhìn người lãnh đạo trực tiếp Phương đại nhân đang đứng trên đài, đối với những kinh lịch truyền kỳ của Phương đại nhân, bọn họ có thể nói hiểu rõ tình huống, con cháu thương nhân năm nay còn chưa đầy hai mươi tuổi đã ngoài dự đoán mọi người vì triều đình lập xuống nhiều công lao như vậy, hơn nữa còn được hoàng thượng sủng ái, quan cao quyền trọng, tại dân gian thanh danh càng hiển hách, có thể ở dưới sự lãnh đạo của một nhân vật truyền kỳ anh hùng, tân học viên đều cảm giác trên mặt vinh quang không gì sánh được.

Đáng tiếc không được hoàn mỹ chính là, vị đại nhân này vì sao cười giống như kẻ trộm hề hề? Tuyệt không trang trọng, không chút nào nhìn ra được dáng dấp của một trọng thần trong triều, trái lại giống như một tiểu hại dân hại nước luôn nghĩ cách lột túi tiền người khác.

“ Đại nhân, mọi người đến đông đủ, thỉnh đại nhân nói.” Ôn Sâm lấy lòng cười cười, sau đó nhu thuận đứng một bên, đột nhiên ra sự uy nghiêm của Phương Tranh.

Nhìn năm trăm tân học viên gương mặt lộ vẻ kính ý và sùng bái đứng trước mặt, Phương Tranh hài lòng nở nụ cười, Ảnh Tử là cơ cấu đặc vụ do hắn trực tiếp nắm giữ, cơ cấu này là tiền vốn lớn nhất của hắn, hiện tại lại có người mới gia nhập, tiền vốn ra vẻ dày hơn không ít, có thể nào không vui?

“ Trước tiên khoan nói gì khác. Ngồi mà nói không bằng khởi mà đi, bốn quan biểu thị cho bọn họ một chút, cái gì gọi là Ảnh Tử chân chính hợp cách!”

Ôn Sâm ngăn người, vội hỏi: “ Đại nhân phải biểu thị như thế nào?”

Phương Tranh ngạo nghễ hừ một tiếng, bỗng nhiên một tay giơ lên cao, hướng năm trăm danh học viên đứng trên sân hào sáng quất to: “ Ta muốn đánh mười người!”

“ Hoa!” Tân học viên nhất thời ồ lên, ánh mắt nhìn Phương Tranh càng thêm sùng bái, không hổ là công thần đơn thương độc mã ra khỏi thành cầu viện cứu giá, xem khí phách của người ta!

Ôn Sâm lại quá sợ hãi, mồ hôi lạnh ứa ra, vị lãnh đạo trực tiếp này có bao nhiêu phân lượng, thân là thuộc hạ thân tín, hắn sao chẳng biết? Hôm nay đại nhân lại ăn gan hùm mật báo, không ngờ dám chủ động tìm người tỷ thí, hơn nữa còn một lần đánh mười người, thật quá dũng mãnh đi thôi?

“ Đại nhân, suy nghĩ kỹ đi! Tử viết: con cháu ngàn vàng, cẩn thận. Lại viết: quân tử không tự dòn mình tới chân tường, còn viết...”

“ Viết cái rắm! Nơi này là quân doanh, không phải thư viện, người cứ viết tới viết lui, khảo trạng nguyên sao?” Phương Tranh hung hăng trừng mắt liếc hắn. Sau đó thô lỗ chụp vạt áo của Ôn Sâm, ghé vào bên tai hắn cắn răng thấp giọng nói: “ Bình thường cơ linh vượt mông ngựa đi đâu rồi? Người không thể chọn mười người lão huynh đệ đi ra đánh với ta sao? Hình dạng lúc lắc, hiển lộ một chút một mặt dũng mãnh phi thường của bốn quan cấp cho đám lính mới này nhìn thấy là không phải được, còn cần ta dạy cho người?”

Ôn Sâm chợt hiểu. Nguyên lai Phương đại nhân muốn khoe khoang bản lĩnh trước mặt lính mới, làm cho bọn lính mới càng thêm sùng bái hắn, ăn, phương pháp của đại nhân có thể lý giải, chỉ là cách làm quá mức vô sỉ.

“ Thuộc hạ hiểu được!” Ôn Sâm lộ ra dáng tươi cười hèn mọn hiểu lòng không nói ra.

“ Nhớ kỹ, đừng thật sự đả thương ta đó. Nếu không lão tử sẽ truy sát tới chân trời góc biển!” Phương Tranh tàn bạo bổ sung.

Sau thời gian nửa nén nhang, mười lão thuộc hạ Ảnh Tử vây quanh Phương Tranh, ra vẻ đàng đàng sát khí với tư thế công kích.

Ngay trước mặt năm trăm lính mới, Phương Tranh lạnh lùng hừ một tiếng, bỗng nhiên giơ tay lên, tự huyền diệu lại cường diệu quát to lần thứ hai: “ Ta muốn đánh mười người!”

“ Hoa!” Bọn lính mới đồng loạt phát sinh tiếng than sợ hãi sùng bái, tựa như năm trăm con tiểu gà mái đang nhìn con hạc quỳ chân duy nhất trong bọn họ, Phương đại nhân rất có cảm giác hư vinh, nghĩ thân thể có chút phiêu bồng.

Dưới ánh mắt kính nể của mọi người, Phương Tranh chậm rãi xoay người, cầm nửa cái bánh trong tay dùng động tác phi thường chậm chạp, đặt lên trên đài điểm tướng, còn dùng ánh mắt vô hạn yêu thương liếc mắt nhìn nửa cái bánh, sau đó chậm rãi đi tới giữa vòng vây của mười lão thuộc hạ.

“ Ta muốn đánh...”

“ Đại nhân, tất cả mọi người đều đã biết ngài muốn đánh mười người, chúng ta mau động thủ đi thôi.” Một thuộc hạ Ảnh Tử vạn phần bất đắc dĩ nói.

“ Khái, tốt, bắt đầu đi.”

Ngay sau đó, mười vị thuộc hạ vây quanh bỗng nhiên thu hồi tư thế công kích, thân thể đứng thẳng tắp, động tác thống nhất hướng hấn cúi chào thật sâu tới chín mươi độ.

Phương Tranh lại càng hoảng sợ: “ Loại lễ tiết này miễn đi? Chúng ta thi đấu không cần lễ tiết.”

Mười tên thuộc hạ trầm mặc không lên tiếng, ánh mắt băng lãnh chăm chú nhìn Phương Tranh, quanh thân tản mát ra sát khí sắc bén, khuôn mặt bọn họ lãnh ngạnh, biểu tình dữ tợn. Tư thế công kích bày ra, khớp xương cả người phát sinh tiếng vang “ ba ba”, lại giống như hạt đậu nổ giòn trong chảo.

Các học viên bị khí thế của bọn họ làm hoảng sợ, đều toát mồ hôi lạnh vì Phương đại nhân, với tư thế mười người này, phân minh đều là cao thủ trong cao thủ, Phương đại nhân thoát nhìn vân vân nhược nhược, có thể đánh thắng được bọn họ sao?

Nghĩ lại nghĩ, bọn họ chợt thấy thoải mái. Phương đại nhân vì triều đình lập được nhiều công lao như vậy, trên tay làm sao không có chút bản lĩnh thật sự? Xem người không thể xem tướng mạo, có lẽ Phương đại nhân vừa tùy tiện ra tay, có lẽ mười người tất cả đều nằm úp sấp trên mặt đất.

Quả nhiên, ở giữa sàn vật, Phương Tranh đang bày ra một tư thế công kích, chỉ thấy mười tên thuộc hạ đang vây quanh hấn động tác nhất trí lão đảo ra sau một bước, sau đó cùng kêu lên thăm thiết, giống như điều đứt dây, tất cả đều bay ngược ra ngoài, giống như bị một luồng nội công vô hình đánh văng ra, càng kỳ quái hơn chính là, không ngờ sắc mặt mỗi người đều tái nhợt, mồ hôi lạnh ứa ra, bưng ngực giống như đang thừa nhận thống khổ kịch liệt, thậm chí còn có người nằm trên mặt đất bắt đầu lăn lộn rên rỉ.

Mọi người vây xem nhất thời há hốc mồm, những cái cảm như rơi xuống đất kiểu tập thể, tròng mắt không dám tin tưởng nhìn Phương Tranh, trong lòng chấn động không gì sánh được.

Đó, chẳng lẽ là “ ngự khí đả thương người” trong truyền thuyết?

Hai tay Phương Tranh giăng co giữa không trung, sắc mặt xấu xí tròng mắt nhìn đám thuộc hạ đang nằm cuộn rên rĩ trên mặt đất, nghĩ có điểm không hạ đài được, vì vậy thở dài nói: “ Nhiều người đang nhìn như vậy, ta vạn các người có thể đừng đùa như thế có được không?”

Các thuộc hạ dừng lại tiếng rên rĩ, nằm trên mặt đất liếc mắt nhìn nhau, phát hiện mọi người cũng đang giả vờ như nhau, không khỏi có chút giật mình, trăm miệng một lời hỏi: “ Thế nào người cũng ngã xuống vậy?”

“ Đại nhân hảo thân thủ!” Học viên vây xem vẻ mặt sùng bái, hưng phấn vỗ tay nói.

Sắc mặt Phương Tranh càng đen.

Đám thuộc hạ vội vàng đứng lên, như không có việc gì vỗ vỗ bụi bặm trên người, sắc mặt mười người có vài phần xấu hổ, đều hổ thẹn nhìn Phương Tranh cười cười.

“Chăm chú một chút, đầu nhập một chút, được không?” Phương Tranh nghĩ buổi tỷ thí hôm nay thật sự là một lịch lạc, mang theo cha mẹ lão bà về thẳng nhà không phải được, sao phải chen vào sự náo nhiệt này? Khiến cho hiện tại nửa vời, tiến lui đều khó, giống như cùng khỉ làm trò, hiện tại Phương Tranh rất không sáng, rất muốn đánh người.

“Ra chiêu đi!” Phương Tranh không nhịn được hét lớn, hấn thẳm nghĩ nhanh kết thúc trò khỉ xiếc này đi, sau đó trở lại kinh thành một nhà đoàn tụ.

Đám thuộc hạ nhìn nhau, sau đó rất ăn ý gật đầu, bọn họ rất cục hiểu rõ ý tứ của đại nhân, nếu muốn đại nhân có danh tiếng, sẽ không thể để cho hấn thẳm quá mức đơn giản, bằng không biểu hiện không ra một mặt phi thường uy mãnh dũng mãnh của đại nhân.

“Đại nhân, xem chiêu!” Một người hung hăng hướng ngay mặt Phương Tranh đánh tới.

Phương Tranh ngạo nghễ cười nhạt: “Tối hay.”

Lời còn chưa dứt.

“Phanh!”

“Đại nhân! Ngài không có việc gì chứ?”

“Đại nhân, thuộc hạ tội đáng muôn chết!”

“Đại nhân, ngài chảy máu mũi rồi.”

Mọi người trên sân trợn mắt nhìn máu mũi của Phương đại nhân chảy mãi không thôi, Ôn Sâm đứng trên đài điểm tướng sợ đến hai chân mềm nhũn, sắc mặt trắng bệch, vô lực đỡ trán rên rỉ một tiếng.

“Một quyền vừa rồi là ai đánh?” Phương Tranh vừa hồi phục lại tinh thần, lỗ mũi nhét một miếng vải thô, lạnh lùng đặt câu hỏi.

Đám thuộc hạ không hề nghĩa khí chợt lóe sang hai bên, chỉ còn lại một gã thuộc hạ đứng ở giữa, kinh khủng nhìn Phương Tranh, lạnh run.

“Thương!”

Phương Tranh bật người trở mặt, rút ra bội đao tùy thân bên cạnh một gã thuộc hạ, tay run lên, vẽ ra một đóa đao hoa thật đẹp, sau đó không đầu không đuôi hướng tên kia chém tới.

Người kia cũng không cam tâm cứ như vậy mơ hồ bị Phương Tranh chém qua, nhất thời “oa” một tiếng kêu to, quay đầu chạy trốn chết.

“Tên vương bát đản hỗn trướng, đừng chạy! Dám ấu dả thủ trướng, ngươi biết phải nhốt bao lâu không?”

“Đại nhân, tha mạng! Không phải ngài vừa khen một quyền của ta tối hay sao?” Thuộc hạ vừa chạy vừa cầu xin tha thứ, ủy khuất muốn chảy nước mắt.

“Thối lắm! Lão tử chỉ nói ‘tối thật nhanh’ lời còn chưa nói xong đã bị ngươi đánh tới, ngươi nên ngươi có nên chết hay không?”

“Đại nhân, thuộc hạ sai rồi, lần sau cũng không dám nữa.”

“Nghĩ thật hay, còn lần sau! Lão tử mệnh lệnh ngươi đứng lại! Đứng lại cho ta chém hai đao. Oa! Còn chạy? Xem phi đao!”

“A...”

“Ta muốn đánh mười người!” Lời kịch này thật có nhiều người có khả năng không rõ, ân, nếu không rõ nhân huynh không ngại hãy đi xem phim điện ảnh “Diệp Vấn”. Sẽ có một đoạn màn ảnh luận võ rất kinh điển.

307. Chương 288: Việc Vui

“ Là người, là người, vẫn là người, vĩnh viễn là người.”

Phương Tranh đứng trước gương, yêu thương sờ sờ gương mặt anh tuấn của mình, thở ra một hơi thật dài, thần sắc sầm não rất cục khôi phục lại một chút tự tin.

“ Nguyên lai mũi của ta vẫn suât, là thẩm mỹ quan của hai nữ nhân có chuyện.” Phương Tranh nhìn gương nhướng nhướng mày, tâm tình vui vẻ hơn rất nhiều.

Yên Nhiên đứng ngay bên cạnh hắn, gương mặt đen thui: “ Phu quân, ngài nhìn cái gương tự hỏi tự đáp, có ý nghĩa gì chứ?”

“ Ai nói ta tự hỏi tự đáp? Ta chỉ là giúp cái gương trả lời.”

“ Sao cái gương lại không tự nói?” Yên Nhiên nháy mắt khê cười nói.

Phương Tranh ngạc nhiên nhìn nàng, ánh mắt giống như nhìn một người điên: “ Cái gương làm sao có thể nói? Nàng bệnh cũng không nhẹ nha.”

“ Ngài...” Yên Nhiên vốn có tính tình cực tốt rất cục cũng phần nộ, tính tình dần dần đã hướng theo Trường Bình làm chuẩn.

“ Thiếu gia, thiếu gia, thiếu phu nhân đã trở về.” Một nha hoàn thở hổn hển bẩm báo.

“ Trường Bình? Nàng không phải đang ở trong cung phụng dưỡng hoàng thượng sao? Sao đột nhiên lại trở về?” Trong lòng Phương Tranh căng thẳng, không phải hoàng thượng bị...

“ Thiếu gia, thiếu phu nhân vừa xuống xe ngựa liền ói ra.”

“ Lại ói ra? Đây...đây rất cục là chuyện gì xảy ra?” Phương Tranh bắt đầu có điểm sốt ruột.

“ Phu quân, đã nhiều ngày thân thể tỷ tỷ vẫn không thoải mái, cơm cũng ăn không vô, có nên thỉnh một đại phu đến thăm bệnh một chút?” Yên Nhiên lo lắng nói.

“ Đúng đúng, thỉnh đại phu. Tiểu Ngũ, nhanh đi ra ngoài tìm một đại phu, thăm bệnh cho thiếu phu nhân một chút, nhanh! Sự tình khẩn cấp!” Phương Tranh vừa phân phó, vừa vội vã ra bên ngoài nghênh đón Trường Bình.

Nhiều qua hoa viên ngoài đình viện, xa xa nhìn thấy Trường Bình được nha hoàn dìu đi tới, sắc mặt nàng tái nhợt, đôi mày thanh tú cau chặt, nhìn rất không thoải mái.

“ Mặt nhi, nàng không sao chứ?” Phương Tranh vội kéo tay Trường Bình, khẩn trương quan sát trên dưới.

Cái miệng nhỏ nhắn của Trường Bình bậm chặt, bắt đầu rơi nước mắt: “ Phu quân, ta rất không thoải mái, ta có phải bị bệnh...”

“ Chỗ nào khó chịu?” Phương Tranh gấp đến độ đổ mồ hôi trán.

Trường Bình vươn ngón tay, chu cái miệng nhỏ nhắn chỉ chỉ vào bụng mình, ủy ủy khuất khuất nói: “ Mỗi lần ăn gì cũng chỉ muốn ói, dù nghe mùi cũng thấy chịu không nổi, trong bụng cứ nôn nao lên.”

“ Có phải ăn đồ gì không tốt hay không?” Phương Tranh nhức đầu, loại bệnh tình này, hắn vốn không hề biết gì, cái gì cũng đều không hiểu.

“ Ta đã cho người đi thỉnh đại phu, đừng nóng vội, lập tức đi tới.”

Thời gian hai nén nhang trôi qua, Tiểu Ngũ vội vã đưa đại phu tới.

Đại phu họ Trương, ăn mặc rất mộc mạc, dáng dấp tiên phong đạo cốt, thỉnh thoảng lay động chuỗi chuông trong tay, phát ra tiếng leng keng dễ nghe, làm cho người ta có cảm giác rất kiên định, rất có cảm giác đáng tin.

Trương đại phu vừa vào cửa, Phương Tranh cũng không nói lời vô ích với hắn, thẳng đưa hắn đến trước mặt Trường Bình, trực tiếp bắt đầu bắt mạch.

Ba ngón tay nhẹ nhàng đặt lên cổ tay Trường Bình, đại phu nhắm mắt lại, khe vuốt chòm râu, ngưng thần tĩnh tâm phán đoán mạch tượng.

Phương Tranh và Yên Nhiên khẩn trương đứng một bên, không hề chớp mắt theo dõi hẩn, thần sắc có chút lo lắng. Tiểu Ngũ kính cẩn đứng ngay phía sau Phương Tranh, đôi mắt nhỏ loạn chuyển, gương mặt có chút chột dạ.

Một lúc lâu, đại phu rốt cục mở mắt ra, tự tin cười tươi, chậm rãi vuốt râu, trầm giọng nói: “ Bệnh của thiếu phu nhân quý phủ...”

“ Thế nào?” Mọi người cùng hỏi.

“ Chính là...”

“ Dự đoán được gì?” Thần sắc mọi người ngạc nhiên.

“ Khả năng...”

“ Khả năng?” Mọi người lại càng ngạc nhiên.

“ Đại khái...”

“ Ai! Đợi lát nữa, đại phu. Ngài có thể cấp một lời chắc chắn hay không?” Sắc mặt Phương Tranh có chút biến thành màu đen.

Đại phu xấu hổ khái lại khái, thần tình có chút thấp thỏm, khóe mắt liếc thấy thần sắc bất thiện của Phương Tranh, cẩn thận nói: “ Theo lão phu đánh giá, có lẽ là hỉ mạch.”

Mọi người thần tình vui vẻ, còn hơn vui vẻ, đại phu lại bổ sung một chữ: “ Đúng không?...”

Nhân sinh thay đổi thật sự quá nhanh, Phương Tranh đã nhịn không được muốn phát điên.

“ Người là đại phu, có phải hỉ mạch hay không người lại hỏi ta? Người rốt cục có biết khám bệnh hay không vậy?” Phương Tranh có dấu hiệu muốn bạo phát.

Nét mặt già nua của đại phu nhất thời suy sụp, đứng lên hướng Phương Tranh vái chào, vẻ mặt đau khổ nói: “ Nói thật, loại bệnh này, lão phu thực sự không quá hiểu biết.”

Phương Tranh giận dữ: “ Người là đại phu mà không biết khám bệnh? Người làm ăn cái gì không biết?”

Đại phu kêu oan: “ Ta là đại phu không sai, nhưng chưa từng khám bệnh cho ai nha.”

Phương Tranh ngăn người, ngưng thần nói: “ Có ý tứ?”

Đại phu bỗng nhiên cười, khe vuốt râu tự tin nói: “ Mặc dù lão phu chưa từng trị bệnh cho người nào, thế nhưng gia cầm trâu bò dê ngựa trong quý phủ nếu có bệnh, tới tay lão phu là bệnh trừ!”

“ Thú y!” Mọi người cùng kêu lên cả kinh.

Đại phu mất hứng: “ Thú y thì làm sao chứ? Lão phu ở tại Hồi Hương thôn được dân chúng vô cùng kính yêu, ai thấy lão phu đều không cung kính.”

Phương Tranh bình tĩnh gạt đầu: “ Người đâu! Đem vị đại phu này cung kính, ném văng ra ngoài cho lão tử!”

Thị vệ cao lớn vạm vỡ tiến đến, nhắc vị đại phu đang giãy dụa lên như xách con gà lôi đi.

Ánh mắt mọi người trong phòng bất thiện nhìn chằm chằm Tiểu Ngũ.

Tiểu Ngũ phác thông quỳ xuống, cả người sợ đến run run: “ Thiếu gia, thiếu phu nhân, tiểu nhân sai rồi, tiểu nhân đáng chết! Thiếu gia nói sự tình khẩn cấp, vừa chạy ra khỏi cửa tiểu nhân nhìn thấy vị đại phu kia, nhìn thấy hẩn phe phẩy chuông, liền nghĩ hẩn biết y thuật, tiểu nhân nghĩ, trước tiên nên mời hẩn vào xem thử thế nào, không được lại đổi người...”

“ Tiểu Ngũ, người cầm danh thiếp của ta, chạy vào cung thỉnh Ngô ngự y tới, sau đó...” Phương Tranh liếc mắt nhìn Tiểu Ngũ: “ Tháng này bồn cầu trong Phương phủ bao hết phần người, rửa bồn cầu một tháng rồi hãy nói.”

Tiểu Ngũ vẻ mặt đau khổ đáp ứng, sau đó nhanh chóng ra khỏi phủ đi thỉnh Ngô ngự y.

Trường Bình bậm môi, thần sắc thật ủy khuất, lắc cánh tay Phương Tranh, phiền muộn làm nũng: “ Phu quân...”

Phương Tranh thở dài, tức giận trừng mắt liếc Yên Nhiên đang đứng bên cạnh muốn cười mà không dám cười.

Nếu đây thực sự là hỉ mạch, vậy thật quá ghen khuất, đường đường Hoa triều công chúa, mang thai hài tử lại bị thú y đại phu bắt mạch, chuyện này thật đáng chê cười.

Hài tử sinh ra thì Phương Tranh sẽ làm cha của nó, sau này có người công khai gọi nhi tử của hắn là “ tiểu súc sinh”, nếu còn kéo theo một chút, nhi tử là tiểu súc sinh, lão tử lại là gì?

Thần sắc Trường Bình như vui như buồn, có chút thấp thỏm: “ Phu quân, nếu không phải hỉ mạch thì làm sao bây giờ?”

Nàng lo lắng không tiếp thụ được sự kích thích quá vui hay quá buồn.

Phương Tranh ôn tồn cười nói: “ Không phải cũng không sao, chúng ta lại nỗ lực một chút, ai, gần đây bồn phu quân sức khỏe dồi dào.”

Gương mặt Trường Bình và Yên Nhiên thoáng chốc đỏ bừng, Trường Bình tức giận đến hung hăng đập hấn một cước, cả giận nói: “ Người ta lo lắng muốn chết, người còn có tâm tình nghĩ đến chuyện hoang dâm.”

Sau khi Ngô ngự y đến, định mạch xong liền tươi cười hướng Phương Tranh chúc mừng, xác định rồi, Trường Bình thực sự có thai.

“ A! Thật có thai?” Phương Tranh mở to hai mắt, vẻ vui mừng đầy rẫy, khuôn mặt tuấn tú trướng đến đỏ bừng. Hai tay vô ý thức huy vũ giữa không trung chốc lát, nói năng lộn xộn: “ Của ta?”

“ Đi chết đi!” Trường Bình giận tím mặt, hung hăng đá tới một cước: “ Không phải của người thì của ai?”

Kéo Ngô ngự y đang cười dài, Phương Tranh lo lắng nói: “ Ngô đại nhân, người xem chuẩn chưa? Ta xem người chỉ là tùy tiện bắt mạch, biểu hiện thật qua loa. Nếu không, ngài tỉ mỉ nhìn lại một lần?”

Ngô ngự y cười nói: “ Phương hầu gia cứ yên tâm, lão phu định bệnh vô số, chỉ một hỉ mạch nho nhỏ đương nhiên nắm chắc, tuyệt đối không sai được.”

Phương Tranh vẫn lo lắng, hồ nghi quan sát Ngô ngự y vài lần, thần tình ngưng trọng nói: “ Ngô đại nhân, ngài nói thật đi, trước khi tiến cung làm ngự y, có từng làm qua đại phu thú y?”

Ngô ngự y kê một đơn thuốc an thai, sau đó nét mặt âm trầm thối phù râu mép phát tay áo bỏ đi.

Phương phủ sôi trào.

Việc vui lớn, chính thất phu nhân của Phương thiếu gia, Trường Bình công chúa điện hạ đã mang thai hài tử đầu tiên của Phương gia. Khắp phủ vô cùng vui sướng, chung quanh tuyên dương truyền tụng. Phương gia bao đời, gia nghiệp to như vậy, nhân đinh thật sự vô cùng đơn bạc đến thương cảm, mấy đời kéo xuống tới, vẫn luôn cảnh đơn lá lẻ, nối nghiệp thiếu người. Hôm nay chính thất của Phương Tranh đã mang thai hậu đại của Phương gia, đối với toàn bộ Phương phủ mà nói, không thể nghi ngờ là một chuyện vui lớn thật oanh động.

Phương lão gia và Phương phu nhân vừa biết tin tức, lúc này rơi nước mắt già nua, suốt đêm phân phó người hầu chuẩn bị sức vật hương nến, sáng sớm ngày thứ hai liền tập hợp người hầu tại từ đường bái tế Phương gia liệt tổ liệt tông, cảm thấy được an ủi tổ tông trên trời linh thiêng, rốt cục Phương gia đã có hậu, gia tộc phồn thịnh, mục tiêu khai chi tán diệp thật lớn càng bước gần hơn.

Phương lão gia dẫn Phương Tranh ở tại từ đường tổ tông khóc đến hoa rơi nước chảy, hôm nay Phương gia gia nghiệp khổng lồ, nhi tử Phương Tranh lại không chịu thua kém, không chỉ làm quan, còn nhận chức vị

hầu tước thế tập, làm Phương gia bước ra khỏi giai cấp thương nhân, trở thành quyền thế môn phiệt danh như thực tại, không thua kém nhất là đứa con dâu Trường Bình công chúa điện hạ, mắt thấy cũng nhanh cấp cho Phương gia thêm người, gia nghiệp, quyền thế, hậu nhân đều có, Phương lão gia vô cùng vui mừng, hân nhĩ dù bất hân ngày mai chết đi hân cũng nhắm mắt.

Phương Tranh quỳ gối dưới sàn trong từ đường, nhu nhu hai chân tê dại, nhìn một loạt bài vị tổ tông trước mặt, cùng những bức họa tổ tiên trên tường, Phương Tranh phi thường bí ẩn bĩu môi.

Lão bà do ta xem trúng, hài tử là do ta ngày đêm cày cấy mà có, mắc mớ gì tới tổ tông? Lão bà của ta mang thai, vì sao phải bắt ta quỳ từ đường? Còn phải cung kính cảm tạ tổ tông bảo hộ, thực sự là chê cười, nếu ta không nỗ lực lao động cần cù, các người bảo hộ có cái rắm gì dùng?”

Phương Tranh đối với loại hành vi mê tín phong kiến bỏ qua công sức lao động nỗ lực của hân rất không chấp nhận.

“Tranh nhi, đến, thấp nhang cho liệt tổ liệt tông.” Phương lão gia dập đầu lau nước mắt nói. Hân quỳ trước bài vị lải nhải lẩm bẩm nửa ngày, những lời cảm tạ niệm qua vô số lần, lúc này mới lưu luyến ngậm miệng.

Phương Tranh lé mắt nhìn dây bài vị, cười gượng nói: “Cha, này, Phương gia có hậu, hài nhi nghĩ công lao của ta là lớn nhất. Vì sao phải cảm tạ tổ tông? Lão bà của ta có hài tử cũng không phải do bọn họ hỗ trợ, hoàn toàn là nhờ vào chính mình nỗ lực đó.”

“Ân?” Phương lão gia thoáng cau mày, thần sắc có chút bất thiện.

“Không phải.” Phương Tranh cẩn thận liếc mắt nhìn lão cha: “Ý tứ một chút là được rồi, chuyện hiến tế, thỉnh thần, cầu phúc đủ loại trình tự, có thể miễn thì miễn, hài nhi chính vụ bận rộn.”

“Ta đánh chết tên hỗn trướng vong bản quên tông!” Phương lão gia bỗng nhiên trở mặt, chẳng biết từ chỗ nào moi ra một cây gậy cổ, không đầu không đuôi hướng Phương Tranh đánh tới.

“Cha, ngài bình tĩnh một chút, đây là từ đường, phải trang nghiêm túc mục nha.” Phương Tranh trúng vài gậy, lớn tiếng kêu thảm, ôm đầu từ trong từ đường chạy trốn ra ngoài.

“Lão phu nhìn thấy tên nghiệt tử ngươi là không bình tĩnh nổi, hôm nay lão phu không đánh chết ngươi trước mặt liệt tổ liệt tông là không được!” Phương lão gia râu tóc dựng ngược, tức sùi bọt mép. Cầm cây gậy chạy theo truy sát, lão đầu nhĩ tuổi tác đã lớn, thân thủ vẫn mạnh mẽ linh hoạt như cũ, múa gậy vù vù xé gió, quả nhiên sát khí tận trời, có khí thế vạn phu chi địch.

Quản gia và bọn người hầu đang quỳ gối ngoài cửa từ đường nhìn thấy Phương lão tiểu hai vị chủ tử đang hảo hảo bỗng nhiên lại từ trong từ đường chạy ra, bên ngoài từ đường lại trình diễn trò truy sát, mọi người không khỏi cảm thấy kỳ lạ. Phương gia có hậu, đây là chuyện vui lớn, hảo hảo ở bên trong tế tổ, đôi phụ tử này lại làm gì vậy?

Bên ngoài từ đường, Phương Tranh bưng mông, một tay che chỗ đầu, đang nhảy lên lủi tới, kêu thảm thiết liên tục.

“Cha, đừng đánh nữa, đánh phá hủy hài nhi, liệt tổ liệt tông sẽ trách tội ngài đó, như vậy thì không tốt...”

“Thối lắm! Liệt tổ liệt tông ở trên trời linh thiêng, chỉ biết vỗ tay tổ ý vui mừng! Nghiệt tử, xem gậy!”

.....

Bên trong tấm cung của hoàng thượng, hơn mười chiếc đèn cung đình treo cao, chiếu sáng trưng tấm cung.

Thái giám và các cung nữ lẳng lặng đứng trang nghiêm bên ngoài cửa cung, không dám thở mạnh, vẫn đứng không nhúc nhích. Một đội binh sĩ cầm quân tuần tra đang dọc theo hành lang dài cảnh giác canh gác. Hoàng thượng sắc mặt tái nhợt, không ngừng che miệng ho lớn, hân đang cố chống đỡ căn bệnh, đang nằm trên giường, Mập Mập tay cầm tấu chương, đang đọc cho hân nghe từng phần, sau đó đưa ra kiến giải của chính mình, do hoàng thượng đánh giá phương pháp xử lý của hân đúng sai ưu khuyết.

Nhìn vị phụ hoàng mái tóc trắng xóa, tuổi già sức yếu, giống như một ngọn đèn cô độc đang nhấp nháy sắp tắt trong gió lạnh, tùy thời đều có khả năng bị thổi tắt, trong lòng Mập Mập càng thêm chua xót buồn bã. Cố nén nước mắt, thanh âm đọc tấu chương cũng bắt đầu nghẹn ngào.

Hoàng thượng nghiêng đầu mỉm cười, khàn khàn mở miệng nói: “ Vô Bệnh, chớ nên đau buồn, sinh lão bệnh tử là thường tình của đời người, nếu trầm chết, giang sơn toàn bộ đặt lên vai người, Vô Bệnh, không nên cô phụ kỳ vọng của trẫm, nhớ kỹ người đã đáp ứng trẫm, phải làm một minh quân, nhân quân.”

Ánh mắt thâm trầm nhìn chăm chú vào Mập Mập, hoàng thượng chột than thở: “ Tính tình người quá yếu, trẫm lo lắng nhất chính là sợ trong tương lai gặp phải cục diện quân nhược mà thần cường, khi đó triều đình rung chuyển, thiên hạ bất an, bách tính sẽ gặp tai nạn, Vô Bệnh, người phải nhớ, thân là đế vương, không thể tồn tại lòng dạ đàn bà, khi cần độc ác quyết tâm, thì phải độc ác quyết tâm, thậm chí liên lụy một ít người vô tội cũng phải làm, để thiên hạ an bình, thì phải trả giá thật đắt.”

Mập Mập lau nước mắt gạt đầu.

Hoàng thượng nhìn Mập Mập, vui mừng cười cười: “ Thừa dịp trẫm còn có thể thở vài hơi, có thể làm được cho người, đều tận lực làm tốt cho người, tương lai sau khi người đăng cơ, liền không cần chỗ nào cố kỵ thực thi chủ trương và chính kiến của người, trong triều đình không có người cản tay, bên ngoài triều đình không còn người đoạt vị, toàn bộ trước mặt người đều là trang giấy trắng, do người tùy ý múa bút, bút pháp thần kỳ sinh hoa.”

Nước mắt Mập Mập rớt cục hạ xuống, cảm động nhìn hoàng thượng, nghẹn ngào nói không nên lời.

Sắc mặt hoàng thượng lại càng trầm, hai mắt mờ đục mà bình tĩnh nhìn ra ngoài cửa cung, giọng nói bình thản: “ Mấy ngày trước đây, Phương Tranh mật tấu, nói Thọ Vương trong lòng có mưu quỷ, hơn nữa còn bắt được chứng cứ. Trẫm đã tự thẩm tra xử lý vụ án, phát hiện lời Phương Tranh nói là thật, Thọ Vương xác thực muốn nhân cơ hội trẫm và thái tử tranh đấu lẫn nhau, đi về Hưng Khánh Phủ, giết tướng đoạt binh, sau đó chỉ huy tiến công kinh thành. May là đêm đó Phương Tranh đứng lúc cản lại xa giá của Thọ Vương, bằng không chờ đợi người, lại một hồi chiến sự người chết ta sống, vô số bách tính lại gặp nạn.”

Mập Mập xoa xoa nước mắt, nín khóc cười nói: “ Phương Tranh tiểu tử không có bản lĩnh gì khác, nhưng vận khí thật sự là nhất đẳng.”

Hoàng thượng cũng cười cười, lập tức nhàn nhạt nói: “ Trẫm đã lột bỏ vương tước của Thọ Vương, biếm làm thứ dân, sung quân Lĩnh Nam, cả đời không được nhập kinh, mà Anh Vương, trẫm đã sửa lại đất phong cho hấn tại Quỳnh Châu nơi cực nam, lại nghiêm lệnh cho hấn theo ngày quy định rời kinh đi nhậm phong, sau đó nếu không phụng chiếu thì không được một mình nhập kinh, bằng không luận xử tội mưu phản.”

Mập Mập lấy làm kinh hãi, Thọ Vương có lòng mưu phản, biếm hấn làm thứ dân cũng chẳng có gì đáng nói. Nhưng Anh Vương còn chưa phạm sai lầm gì, vì sao phụ hoàng cũng nghiêm khắc đối với hấn như vậy?

Tựa hồ nhìn ra sự nghi hoặc của Mập Mập, hoàng thượng thở dài nói: “ Các người đều là con ruột của trẫm, trẫm làm như vậy chẳng lẽ không xót xa hay sao? Thế nhưng nếu quá mức ân trọng đối với bọn họ, trái lại sẽ phát sinh chuyện bọn họ âm thầm có lòng không hợp quy tắc. Trẫm không hi vọng sau khi trẫm chết, huynh đệ các người vì ngôi vị hoàng đế mà tay chân tương tàn, trẫm nghĩ mãi, chỉ có xử trí như vậy, mới tránh cho thảm kịch phát sinh, về phần số phận tương lai của bọn họ ra sao, phải toàn bộ xem vào ý tứ của chính người. Vô Bệnh, người hiểu rõ chưa?”

Mập Mập suy nghĩ một chút, như có sở ngộ gật đầu: “ Phụ hoàng, nhi thần có điểm hiểu được. Phụ hoàng làm vậy, tương lai thần nhi lại ban ân cho bọn họ, khi đó bọn họ căn cơ mất hết, không có năng lực mưu phản, lại cảm động và ghi nhớ ân đức của nhi thần, bọn họ sẽ không tiếp tục làm ra chuyện mưu phản nữa.”

Hoàng thượng vui mừng gật đầu: “ Trẫm còn một chuyện muốn nói với người, một năm nay triều đình phát sinh quá nhiều đại sự, thế cho nên việc này kéo dài suốt một năm mà vẫn không thể đi làm, hôm nay trẫm già rồi, mắt thấy không còn sống được vài ngày, trẫm giao chuyện này cho người, đây cũng là chuyện lớn đầu tiên sau khi người đăng cơ phải làm. Người phải tận tâm làm cho tốt.”

“ Phụ hoàng thỉnh nói.”

“ Tháng bảy năm ngoái, Gia Hưng tri phủ Lý Hoài Đức mật tấu, Giang Nam thất phủ, ngoại trừ Gia Hưng, còn lại sáu phủ đều xâu chuỗi lẫn nhau, dám sửa toàn bộ sổ sách và hộ tịch, nói dối hư báo khoản thu thuế cho triều đình, lên nuốt tham ô. Con số phi thường cực lớn, vụ án có nói có chút trọng thần trong kinh cũng có quan hệ liên quan trong đó.”

“ Phụ hoàng, vụ án đã có manh mối gì chưa?”

“ Không có. Năm ngoái trăm vội vàng xử lý chuyện Phan Văn Viễn mưu phản, vốn không có thời gian lo xử lý vụ án này, lúc Phan Văn Viễn dền tội, trăm dự định lệnh Phương Tranh vượt Trường Giang xuống Giang Nam truy tra, thế nhưng Phương Tranh lại bị người bắt cóc ra khỏi thành, cả nửa tháng không về, chờ sau khi Phương Tranh quay về kinh, thái tử và Thọ Vương lại bắt đầu rục rịch, việc này một chuyện kéo tiếp một chuyện, trăm không rảnh rỗi để xử lý, cho nên vẫn kéo dài tới hôm nay.”

“ Nếu phụ hoàng muốn Phương Tranh truy tra việc này, qua mấy ngày nữa nhi thần liền để hần đi tra xét.”

Hoàng thượng suy tư một trận, bỗng nhiên nở nụ cười: “ Hôm nay đã trừ thái tử, thiên hạ an bình vô sự, Phương Tranh lại có chủ ý muốn được hưởng phúc thanh nhàn, nếu không làm cho tốt hần có lẽ sẽ đòi từ quan quy ẩn, từ nay về sau cũng không bị một chút ràng buộc mà sống phóng túng, nếu hần biết lúc này phụ tử chúng ta lại đánh chủ ý với hần, phá hư mộng đẹp hưởng phúc mà hần khổ tâm tìm kiếm, về mặt của hần nhất định sẽ rất đặc sắc.”

Mập Mập nghe vậy ngẩn người, sau đó cười ha ha.

Ánh nến trong tấm cung lay động, một đôi cha con vô lương đang nhìn nhau cười, nương theo tiếng ho khan gián đoạn, quanh quẩn không ngừng trên bầu trời đêm của hoàng cung.

Bên trong Phương phủ.

Phương Tranh đang nằm trên giường hưởng thụ được Tiểu Lục xoa bóp toàn thân, bỗng nhiên cảm thấy rùng mình.

“ A.” Phương Tranh hắc xì thật to, sau đó cả người không tự chủ được rùng mình một cái, ngẩng đầu lên, cảnh giác nhìn xung quanh.

“ Thiếu gia, ngài làm sao vậy?” Tiểu Lục không giải thích được bèn hỏi.

“ Ta cảm giác được có một cỗ yêu khí hèn mọn bất thường, đang bao trùm trời đất hướng ta chụp tới.” Phương Tranh ngưng thần nhìn chung quanh, cắn răng ác thanh nói: “ Mẹ nó! Trong mấy ngày tới chắc chắn lão tử sẽ gặp phải tiểu nhân.”

308. Chương 289: Đại Sự Hoàng Đế

Hậu đường trong đình viện, Dương Thành thành thành thật thật quỳ gối trên sàn nhà bằng bạch ngọc, đang hướng vị chủ nhân đứng phía sau bức màn bấm báo tình thế gần đây trong kinh.

“ Thái tử quả nhiên thất bại.”

Vị chủ nhân ở phía sau bức màn che chợt thở dài.

“ Đúng vậy, chủ thượng. Một trận đánh tại Thần Liệt sơn, tám vạn tư quân của thái tử toàn quân bị diệt, hoàng đế hạ chỉ, toàn bộ phản quân đều tàn sát tất cả, cự tuyệt không cho hàng. Mặt khác, thái tử cầu kết biên quân U Châu Sài Mộng Sơn hơn năm vạn người, ở tại phía bắc sông Trường Giang bị Hạ Châu biên quân vây quanh, Sài Mộng Sơn suất quân đội đột phá vòng vây, còn dư lại hơn hai vạn người, chạy về hướng bắc trốn vào thảo nguyên Đột Quyết.”

“ Hừ! Hảo thủ đoạn! Hảo hung ác! Lòng dạ tâm kế của thái tử quá thâm, nhưng so với hoàng đế, còn kém hỏa hầu.”

“ Chủ thượng.” Dương Thành do dự một chút, mở miệng nói: “ Theo thuộc hạ tìm hiểu, lần này thái tử mưu phản, hoàng đế cố thủ Thần Liệt sơn. Còn người đi triệu tập biên quân Hạ Châu, đoạt binh quyền của thành vệ quân kinh thành, thậm chí điều binh gấp rút tiếp viện hoàng đế, chính là Phương Tranh!”

“ Là hần?” Phía sau bức rèm che, giọng nói của chủ nhân có vẻ có chút giật mình: “ Sao là hần? Tên lưu manh vô lại không học vấn không nghề nghiệp, chỉ biết trộm đạo thôi sao?”

“ Đúng vậy, chủ thượng. Thuộc hạ không dám có bất luận giấu diếm nào, có người nói lần này thái tử mưu phản, trước đó hoàng đế đã bày bố thỏa đáng, Phương Tranh đã xuất lực rất nhiều trong đó.”

Kinh ngạc một lát, phía sau bức rèm che, chủ nhân như có đăm chiêu: “ Một giới dân đen thương nhân, hình dáng tướng mạo lỗ mãng tà khí, thái tử bình bại lại vì người này, xem ra ta phải đối đãi lại thái độ với hắn một lần nữa, may là loạn lạc tại kinh thành lần này, ta không có tham dự trong đó, quyết định ngày trước phải mưu đồ sau đó mới hành động thật đúng đắn.”

Dừng một chút, chủ nhân thần nhiên nói: “ Kinh thành còn có tin tức gì không?”

“ Lúc bình định, trong triều đình toàn bộ đảng phái của thái tử đều bị tẩy trừ. Hoặc biếm hoặc chém, hoàng đế đã chính thức hạ chỉ, sắc phong Phúc Vương làm thái tử, ngay hôm đó giám quốc, cùng thẩm tra Thọ Vương dục mưu gây rối, hoàng đế đã lột bỏ vương tước của Thọ Vương, biếm làm thứ dân, sung quân Lĩnh Nam. Đất phong của Anh Vương sửa lại tại Quỳnh Châu, còn định ngày rời kinh không được kéo dài.”

“ Dem các hoàng tử và các đại thần biếm thì biếm, trừ thì trừ, hẳn đây là trải đường cho Phúc Vương đăng cơ.” Chủ nhân thở dài: “ Hoàng đế bệnh nặng, có phải đại nạn sắp bùng xuống hay không?”

“ Đúng vậy, đã nhiều ngày không lâm triều, nghe nói hoàng đế nằm trên giường trong tấm cung không dậy nổi, thần trí hôn mê vài lần, lễ giám cùng lễ bộ trong cung lẫn trong triều đều bắt tay vào làm tang lễ.”

“ Hẳn...cũng tính được là một hoàng đế tốt.” Phía sau bức rèm che, giọng nói của chủ nhân có chút phức tạp: “ Chỉ tiếc...thời vận không tốt, phí công suốt đời cũng không được gì, thật làm kẻ khác phải thở dài.”

Dương Thành gục đầu, quỳ trên mặt đất không dám nói một lời.

“ Niếu Niếu thế nào?”

“ Niếu Niếu đã thuận lợi ẩn núp bên người Phúc Vương, chỉ là Niếu Niếu hồi báo, Phúc Vương tựa hồ nổi lên lòng nghi ngờ đối với nàng, phòng bị rất nặng.”

“ Vậy để cho nàng tiếp tục ẩn núp, tranh thủ lòng tin nhiệm của Phúc Vương, lúc then chốt, ta có trọng dụng.”

“ Dạ, chủ thượng.”

“ Xem ra, ta phải nhích người trở lại kinh thành một chuyến.” Chủ nhân khe khẽ thở dài.

.....

“ A, phu quân. Giúp ta lấy chén trà bên bàn một chút, ta muốn uống, không, là cục cứng trong bụng ta muốn uống nước.” Trường Bình lười biếng dựa trên ghế nằm, hai nha hoàn một xoa chân, một xoa vai cho nàng, giống như một ký sinh trùng hạnh phúc hưởng thụ sự hầu hạ của bọn người hầu bên cạnh.

Phương Tranh đang đánh bàn tính, tính toán gia sản của thái tử. Hoàng thượng mệnh cho hắn đem toàn bộ tài sản tra xét thu được của thái tử nộp lên quốc khố, nhưng Phương Tranh là người ra sao? Người muốn ta nộp lên trên thì ta nộp lên, ta đây không phải làm việc không công à? Vì vậy, ở ngay sáng sớm ngày xuân sáng sủa, phu thê hai người ngồi trong viện, Trường Bình dựa trên ghế nằm thoải mái phơi nắng lười biếng, mà Phương Tranh lại đang đánh bàn tính, ngưng thần tự hỏi nên nộp lên thứ nào, giữ lại thứ nào, cuối cùng thứ nào sẽ biến mất một cách kỳ diệu, phu thê hai người một tĩnh một động, hình thành hai hoàn cảnh đối lập.

Phương Tranh đầu đầy mồ hôi, ngẩng đầu liếc mắt nhìn Trường Bình: “ Chén trà của nàng, chỉ cách nàng bất quá nửa thước. Đưa tay là có thể cầm lấy, không cần một nhọc bốn phu quân tự mình đem cho nàng nha?”

Trường Bình làm nũng bĩu cái miệng nhỏ nhắn: “ Thế nhưng, cục cứng trong bụng ta nói, nó muốn uống nước trà cho cha nó đưa cho.”

Gương mặt Phương Tranh sầm xuống, rút cục đứng lên, cầm chén trà trên bàn đưa cho Trường Bình, Trường Bình vui vẻ tiếp nhận, cười đến con mắt khép thành vầng trăng non, rất là khả ái.

Phương Tranh ngấm vùng bụng vẫn còn phẳng lì của Trường Bình, không hảo ý cười nói: “ Nói một tiếng với cục cứng trong bụng nàng, nếu muốn sau khi sinh ra ít bị lão cha đánh mông, hiện tại an phận cho ta một chút, đừng có giở trò, bằng không lão tử bắn thủng tiểu kê kê của hắn.”

“ Tới địa ngục đi! Có người làm cha giống người sao?” Trường Bình vừa tức vừa hận đấm hấn một quyền.

“ Nhi tử của chúng ta tương lai nhất định rạng rỡ, có tiền đồ hơn so với người.”

Phương Tranh chớp mắt cười nói: “ Sao nàng biết nhất định là nhi tử?”

Trường Bình ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, phi thường tự tin cười nói: “ Trực giác của nữ nhân, ta nói hấn là nhi tử, hấn khẳng định là nhi tử!”

Nhìn vẻ bá đạo của một công chúa, dù giới tính của tiểu hài tử cũng bị nàng định đoạt, ông trời ạ, ta đi đâu nói lý lẽ đây?

Phương Tranh có điểm lo lắng, vì toàn bộ phụ nữ đồng bào trong kinh thành mà lo lắng, nếu Trường Bình thật sự sinh ra con trai, lão cha hấn lại là nhị phẩm đại thần kiêm thế tập Trung Dũng Hầu gia quyền thế huân thiên, lão nương hấn lại là Hoa triều lá ngọc cành vàng công chúa điện hạ, mà gia gia của hấn còn là thương nhân có tiền giàu có nhất Hoa triều, ngoại công của hấn, ai, ngoại công của hấn là một hoàng đế, người cậu Mập Mập của hấn cũng lập tức sắp làm hoàng đế, tương lai hấn làm sao trưởng thành? Sinh ra trong gia đình siêu cấp mộng ảo cực kỳ phú quý, thế tập tài phú và quyền thế đỉnh núi, mẹ nó! Tiểu súc sinh kia còn không lật ngược bầu trời sao? Tương lai thật thương cảm cho những thiếu nữ vô tri sẽ mang thai tìm tới cửa bắt hấn phụ trách nhiệm, ta nên khen hấn tán gái có cách, hay lại đánh hấn chết đây?

Chắc chắc, ai...

Từ sau khi Trường Bình mang thai, trở nên càng ương ngạnh hơn lúc trước. Thân là vợ cả, lại mang hài tử đầu tiên cho Phương gia, từ nay về sau địa vị đại phu nhân của Phương gia càng thêm vững chắc không thể dao động, hơn nữa cũng giải quyết được tâm bệnh lâu dài của nàng, nữ tử xuất giá tòng phu, nếu chưa cho được gia đình chồng một trai hay gái, mặc kệ thân thể của người đó tôn quý cỡ nào, sau lưng luôn luôn vẫn bị người chế nhạo.

Hôm nay Trường Bình rốt cục đã được hân diện, phiền muộn hơn nửa năm đã quét sạch, gương mặt nhỏ nhỏ tràn đầy dáng tươi cười mỹ mãn, vạn phần thần nhiên hưởng thụ sự hầu hạ ân cần của đám người hầu.

Đứng lên, Trường Bình nhẹ nhàng vặn eo, thoải mái thở dài, vươn vai, ra vẻ rã rời, kỳ thực thật đắc ý nói: “ Nằm riết thật mệt, phu quân, theo ta đi lại một chút, sẽ thấy khỏe hơn.”

Phương Tranh hận đến âm thầm cắn răng, nàng không phải là muốn đi lại, rõ ràng là muốn dạo quanh Phương phủ, huyền diệu bản thân mình chính là công thần của Phương gia, hưởng thụ sự thừa nhận và quang vinh do đám người hầu Phương gia khen ngợi lẫn ngưỡng mộ. Sau đó lại say sưa lắc lư đi tới bên người cha mẹ, tiếp tục tiếp thu tiếng ca tụng và cảm kích không dứt miệng của hai người, mang theo vẻ mặt thật thỏa mãn, quay về phòng mình. Dù sao đã nhiều ngày nàng vẫn luôn làm như vậy, nữ nhân cổ đại không thể nói lý!

“ Ai ai, Mật nhi. Ta nói nàng yên tĩnh dùm một chút được không?” Phương Tranh vẻ mặt đau khổ, nhìn Trường Bình còn chưa ra cửa đã làm ra biểu tình đắc ý, có cảm giác muốn ném nàng lên giường, lột quần đánh vào mông nàng.

“ Không được, người thường nói, phải thường đi lại, tương lai cục cưng sinh ra mới được khỏe mạnh.” Trường Bình bướng bỉnh cau mày.

Gặp phải một lão nương như thế, hài tử trong bụng nếu biết được, cũng sẽ thẹn đến muốn chui xuống đất đi?

“ Dù là đi lại, nàng cũng không cần làm ra dáng dấp kiêu đó chứ? Mới hai tháng mà thôi, tại sao nàng nhất định phải ưỡn bụng ra rõ ràng như thế? Không sợ làm đau thắt lưng sao?” Phương Tranh đối với bà bầu này rất không chấp nhận.

“ Sẽ! Không ưỡn bụng thì người khác làm sao biết ta mang hài tử?”

Phương Tranh nặng nề thở dài.

Nữ nhân đã mang thai là yêu nghiệt, còn có tám tháng, ngày tháng làm sao mà trôi qua?

Nhìn sắc trời một chút, đã hoàng hôn, Phương Tranh cẩn thận đỡ Trường Bình, người hầu và thị vệ Phương phủ đi phía trước mở đường. Một bộ phận đi sau đuôi, đoàn người hạo hạo đặng đặng bắt đầu chuyển động quanh Phương phủ, nếu biết thì đây là thiếu phu nhân Phương gia tấn bộ, không biết còn tướng thái hậu xuất hành, phô trương thật thái quá.

Vừa đi tới hành lang bên cạnh hoa viên, đã thấy Tôn quản gia dẫn theo Tào công công vội vã hướng bọn họ đi tới. Gương mặt Tào công công hoảng loạn, đi đứng lảo đảo, Phương Tranh và Trường Bình thấy thế, vợ chồng liếc mắt nhìn nhau, trái tim dần dần chìm vào đáy cốc.

“ Công chúa điện hạ, Phương hầu gia, nhanh, nhanh! Hoàng thượng tuyên hai vị tiến cung.” Tào công công còn chưa tới gần, đã hô toáng lên.

“ Tào công công, phát sinh chuyện gì? Hoàng thượng...ngài...” Trong lòng Phương Tranh mọc lên cảm giác bất tường.

Tào công công thở dài, lắc đầu không nói, thần sắc bi thương không gì sánh được.

“ Phụ hoàng!” Trường Bình kêu lên một tiếng bi thiết, nước mắt không ngừng chảy xuống. Thân thể không đứng vững, hơi lảo đảo.

Phương Tranh nhanh tay đỡ nàng, quay đầu lại phân phó: “ Nhanh! Chuẩn bị xe.”

Xe ngựa nhanh chóng ra Phương phủ, hướng hoàng cung chạy đi. Cẩm quân nghiêm qua yêu bài, Phương Tranh và Trường Bình mệnh lệnh xe ngựa trực tiếp chạy tới nội cung, đi tới sân rộng ngay trước kim loan điện, Phương Tranh đỡ Trường Bình xuống xe ngựa, hai người liền vội vã và chạy vào tẩm cung hoàng thượng.

Hoàng cung đêm nay bao phủ trong một bầu không khí tức tặc, giới bị của cẩm quân so với trước đây càng sâm nghiêm hơn rất nhiều. Vô số binh sĩ cẩm quân tay cầm trường mâu đao kiếm qua lại đi tuần, cảnh giác nhìn chăm chú vào động tĩnh chung quanh, vẻ xơ xác tiêu điều, như lâm đại địch.

Phương Tranh lôi kéo tay Trường Bình, nhìn về đề phòng càng sâm nghiêm hơn bình thường trong hoàng cung, trong lòng hẩn hẩn càng ngày càng trầm, vừa vội vã đi gặp hoàng thượng, vừa lo lắng Trường Bình đang có thai, chạy nhanh sẽ làm ảnh hưởng hài tử trong bụng, nhất thời bất đắc dĩ. Hai người chạy tới trước cửa tẩm cung, nhìn thấy văn võ đại thần trong triều đã đến đông đủ. Các đại thần mặc kệ trong lòng có thực sự bị thống hay không, biểu tình bọn họ đều là vẻ vô cùng bi thương. Mọi người tụ lại bên ngoài cửa điện, tùm nham tùm ba, đang nhỏ giọng nghị luận.

Phương Tranh và Trường Bình chạy tới, các đại thần đều hành lễ, Phương Tranh bắt chắp đáp lễ, kéo một vị đại thần, gấp giọng hỏi: “ Hoàng thượng đâu? Tình huống của ngài ra sao?”

Đại thần lắc đầu thở dài: “ Vào đêm nay, hoàng thượng bỗng nhiên ớn máu không ngừng, lập tức hôn mê, ngự y khám và chữa bệnh xong, vừa tỉnh dậy. Ngự y nói, sợ là không qua khỏi đêm nay nữa.”

Phương Tranh và Trường Bình như bị sét đánh, ngây ra một thoáng, lập tức Phương Tranh giậm chân, kéo tay Trường Bình hướng tẩm cung xông vào.

Đại thần ở phía sau hẩn vội vàng hô to: “ Phương đại nhân, hiện tại hoàng thượng đang triệu kiến thái tử, ngài khoan đi vào đã, đại...”

Phương Tranh không thèm quan tâm, chạy vội tới trước tẩm cung, đã thấy binh sĩ cẩm quân đang vây quanh tẩm cung chặt như nêm cối, hai gã phó tướng đang cầm kiếm canh giữ ngay cửa đại điện, Phương Tranh và Trường Bình không để ý vọt tới, hai gã phó tướng giờ kiểm ngăn cản, lạnh lùng nói: “ Vì phụng chiếu, bất luận kẻ nào cũng không được đi vào, kẻ vi phạm, chém!”

Phương Tranh chỉ vào phó tướng mắng to: “ Thấy cho rõ, ngay cả lão tử cũng không nhận ra sao? Ai đưa cho người lá gan dám cản ta và công chúa? Không muốn sống nữa?”

Phó tướng sầm mặt, lạnh giọng nói: “ Vì phụng chiếu, không cho bất luận kẻ nào đi vào, người vi phạm, chém!”

Trường Bình khóc lớn, nắm tay áo Phương Tranh bị thương nói: “Phu quân, ta nhất định phải gặp mặt phụ hoàng lần cuối...”

Lửa giận trong lòng Phương Tranh bùng lên, tính tình trẻ hư liền bộc phát, lạnh lùng nói: “Hôm nay lão tử từ cửa này đi vào, người thử cản ta xem, lão tử giết cả nhà người! Mật nhi, theo ta.”

Lông mày rậm của phó tướng cau chặt, quát to: “Cấm quân, đề phòng.”

“Bá!” Vô số trường mâu chình tề đưa ra, nhắm ngay Phương Tranh và Trường Bình.

Lông mày Phương Tranh dựng thẳng, cười dài vài tiếng, đang định mở miệng, đã thấy cửa tấm cung mở ra, Mập Mập mặt âm trầm đứng ngay cửa, trừng mắt nhìn phó tướng cấm quân, lạnh lùng nói: “Ồ ào cái gì!”

Các đại thần canh giữ bên ngoài điện nhìn thấy Mập Mập đi ra, đều hành lễ, sắc mặt kinh nghi không ngừng nhìn vào bên trong tấm cung.

Phương Tranh nhìn thấy Mập Mập, không khỏi vui mừng, Mập Mập đi tới bên cạnh hai người, thở dài nhìn Trường Bình nói: “Mật nhi, phụ hoàng triệu kiến muội, muội vào đi thôi.”

Trường Bình vội vàng xoa xoa nước mắt, chạy vào bên trong.

Phương Tranh đang định theo Trường Bình đi vào, Mập Mập cản hẳn lại: “Phương huynh, người ở lại cùng ta chờ một chút, phụ hoàng sẽ triệu kiến người sau.”

Phương Tranh lặng lẽ gật đầu. Hoàng thượng đã sắp băng hà, lúc này tâm tình của hắn rất loạn, rất trầm thống, dĩ vãng những màn ở chung với hoàng thượng, đang giống như chiếu phim điện ảnh, ở trong đầu hắn liên tục hiện lên, hoàng thượng nhìn hắn cười, nhìn hắn giận dữ, lại dung túng hắn, thậm chí phòng bị hắn, nhất nhất đều hiện lên trong đầu. Trong lòng Phương Tranh, thân phận hoàng đế từ lâu dần dần nhạt đi, hắn chỉ là một vị trưởng bối khi thì hiền lành, khi thì nghiêm khắc. Hắn có sự vui vẻ giận dữ và ôn hòa như người bình thường, cũng có sự quật cường và cố chấp, hôm nay, vị trưởng bối này cũng nhanh qua đời, Phương Tranh có cảm giác trong lồng ngực như bị vật gì ngăn chặn, khó chịu nói không nên lời.

Viễn mắt Mập Mập có chút sững sờ, xem ra vừa khóc rất nhiều trong tấm cung, hắn đứng bên người Phương Tranh, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm đầy sao, yên lặng xuất thần. Một lúc lâu, Mập Mập nhẹ nhàng nói: “Khi còn bé, phụ hoàng nói cho ta biết, nói mỗi một vị hoàng đế, đều là do Tử Vi tinh tú hạ phàm, là do thiên đình phái sứ giả xuống nhân gian, thay thế thiên đình quản lý chúng sinh trong nhân gian, sau khi lão hoàng đế lìa trần, hồn phách của hắn sẽ được tiếp lên trời, trở lại Tử Vi tinh cung, sau đó do tinh quân mới hạ phàm, tới thay vào vị trí của hoàng đế, tiếp tục quản lý bách tính.”

Mập Mập càng nói thanh âm càng nghẹn ngào: “Lúc đó tuổi ta còn quá nhỏ, không hiểu phụ hoàng đang nói cái gì, sau khi trưởng thành phụ hoàng cũng chưa từng cười qua. Ta kính ông ấy, sợ ông ấy, không dám đến gần ông ấy, lại chưa từng nghĩ tới, nguyên lai phụ hoàng cũng chỉ là một vị lão nhân, một vị lão nhân cô độc, hắn cần con cái làm bạn, phụng dưỡng, khi ta hiểu được thì tất cả đều đã muộn, con muốn dưỡng mà cha mẹ không ở, phụ hoàng...”

Mập Mập nói, nước mắt không ngừng chảy xuống, cuối cùng khóc không thành tiếng.

Phương Tranh vỗ vỗ vai hắn, há mồm muốn an ủi hắn vài câu, nhưng phát hiện không biết nên nói gì mới tốt, lúc này tâm tình của hắn thật bị thống, cũng không kém Mập Mập.

Lúc này, cửa tấm cung lại mở, Trường Bình nước mắt đầy mặt đi ra, nhào vào trong lòng Phương Tranh khóc rống thất thanh. Khóc một hồi, Trường Bình rời khỏi vòng tay của Phương Tranh, xoa xoa nước mắt, bi thanh nói: “Phu quân, phụ hoàng triệu người đi vào, người... người vào nhanh đi.”

Thần sắc Phương Tranh ngưng lại, vội vàng hướng Mập Mập gật đầu, bước nhanh vào trong tấm cung.

Trong tấm cung.

Ánh nến âm u, hoàng thượng nằm trên giường, trên người đắp kín chăn, mái tóc hoa râm tán loạn, lộ ra dung nhan già nua suy yếu, đang nhìn Phương Tranh gian nan mỉm cười.

Mấy tên ngự y và thái giám, cùng Lý quý phi mẫu phi của Trường Bình đang ngồi bên mép giường, đang cúi đầu yên lặng lau nước mắt.

Nhìn dáng tươi cười tái nhợt của hoàng thượng, trong lòng Phương Tranh càng thêm khó chịu. Cố gắng nhin xuống nước mắt tràn mi, nhìn hoàng thượng cười cười.

Hồ hấp của hoàng thượng ngày càng gấp, lồng ngực không ngừng phập phồng, thấy Phương Tranh tiến đến, hần vô lực vỗ vỗ tay Lý quý phi, Lý quý phi liếc mắt nhìn Phương Tranh, hướng hần gật đầu, sau đó đứng dậy rời khỏi cửa điện.

“Hoàng thượng, ngài...ngài không có việc gì đâu.” Phương Tranh nhìn hoàng thượng cười, trong dáng tươi cười lộ ra khổ sở, nước mắt cũng không nhìn được nữa, cuộn cuộn chảy xuống mặt.

Hoàng thượng cũng cười, dáng tươi cười rất suy yếu: “Thường nhìn thấy dáng dấp cợt nhả của người, trầm...trầm thật ra là lần đầu thấy người khóc, lau nước mắt đi, chớ chọc người chê cười.”

Phương Tranh xoa xoa nước mắt, ngồi xuống mép giường của hoàng thượng, không để ý lễ nghi quân thần, cầm bàn tay khô quắt gầy yếu của hoàng thượng thật chặt.

Hoàng thượng nhìn hần, ánh mắt lộ ra vẻ cười ảm áp, nói: “Phương Tranh, trầm sắp chết.”

Giọng nói của hoàng thượng bình thản như đang nói về khí trời hôm nay, vốn không nghe ra bất luận tâm tình gì.

Phương Tranh nghe vậy vừa gật đầu, lại lắc đầu, nước mắt lại hạ xuống.

Hoàng thượng giơng mắt nhìn Phương Tranh, thở dốc nói: “Trầm gọi người vào, là muốn cáo biệt với người, thuận tiện muốn nhìn mặt người một chút.

Phương Tranh rơi lệ đầy mặt, nhưng vẫn miễn cưỡng khởi vẻ tươi cười, nói: “Hoàng thượng, ngài kiên trì thêm vài ngày đi, được không? Mật nhi đã mang thai, ngài sắp làm ngoại công rồi đó. Chẳng lẽ ngài không muốn nhìn xem ngoại tôn có dáng dấp thế nào sao?”

Hoàng thượng cười cười, trong mắt lộ ra vẻ tiếc hận: “Trầm đã nghe nói, đáng tiếc, thời gian không chờ ta, trầm không đợi được ngày ngoại tôn được sinh ra.”

Giơng mắt nhìn Phương Tranh, sắc mặt hoàng thượng dần dần nghiêm túc, thở dốc cũng thật kịch liệt: “Phương Tranh, những gì trầm căn dặn người, trước đây trầm đã nói với người không ít, trầm cũng không nhiều lời nữa, trầm chỉ có một câu muốn nói...”

“Hoàng thượng cứ nói.”

Sắc mặt hoàng thượng bỗng nhiên hiện ra vài phần hồng nhuận, dù tinh thần khí sắc cũng đều tốt hơn rất nhiều.

“Người làm rất nhiều việc mạo hiểm cho hoàng gia, lập được không ít công lao. Hoàng gia sẽ không bạc đãi người, tất sẽ cho người vô thượng vinh quang và địa vị, thế nhưng Phương Tranh, trầm mong muốn hôm nay và về sau vĩnh viễn đều là thiên hạ của Chu gia, người đáp ứng trầm, không nên làm quyền thần họa quốc, bằng không, trầm không tha cho người!”

Lời nói của hoàng thượng giống như đinh đóng cột, ánh mắt như lửa nóng, sáng quắc nhìn chằm chằm Phương Tranh.

Trong lòng Phương Tranh mát lạnh, lập tức gật đầu, khóc nói: “Hoàng thượng, ngài yên tâm, ta sẽ tận tâm phụ tá Vô Bệnh. Ngày sau công thành danh toại, ta sẽ từ quan. Ta cùng Vô Bệnh suốt đời là quân thần, cũng là bằng hữu suốt đời, không rời không bỏ, đến nơi đến chốn.”

Nghe được Phương Tranh bảo chứng, hoàng thượng tựa hồ thở dài một hơi, cả người hư thoát xuống tới, thở dài nói: “Vậy là tốt rồi, Phương Tranh, Vô Bệnh tính tình nhu nhược, trong triều đình, phải nhờ vào người tận tâm phụ tá, mong muốn các người sau trăm tuổi, có thể lưu lại giai thoại quân thần tương đắc suốt đời trong sách sử.”

Phảng phất như dờ xuống được gánh nặng trong lòng, hoàng thượng chậm rãi nhắm mắt lại, hô hấp càng gấp, trong ngực phập phồng bất định, cổ họng như tê tê rung động, vẻ hồng nhuận trên mặt dần dần rút đi, sắc mặt lại lần nữa trở nên tái nhợt.

Phương Tranh thấy thế trong lòng trầm xuống, cũng không còn nhịn được, cầm bàn tay hoàng thượng khóc lên.

“ Phương...Phương Tranh, đừng khóc. Trước đây người thường làm cho trẫm cười, trẫm...trẫm lệnh cho người kể chuyện cười cho trẫm nghe, trẫm chưa bao giờ được nghe qua.”

Đang lúc hấp hối, hoàng thượng nắm tay Phương Tranh, suy yếu cười nói.

Phương Tranh nén bi thương trong lòng xuống, xoa xoa nước mắt, cúi người, ghé vào bên tai hoàng thượng, dùng thanh âm cực thấp nói: “ Hoàng thượng, vi thần có chuyện nói cho ngài, chuyện này vi thần chưa từng nói qua với ai, ngài coi như chuyện cười mà nghe.”

“ Nhanh...nhanh nói đi.”

“ Kỳ thực vi thần là người xuyên qua mà tới, vi thần đến từ thế giới một ngàn năm sau, thế giới một ngàn năm sau, có biến hóa rất lớn, ở trong thế giới đó, máy bay bay đầy trời, xe hơi chạy đầy đất, còn nhanh hơn chúng ta cưỡi ngựa gấp mấy lần. Nhà lầu cũng cao hơn hiện tại rất nhiều, mấy trăm tầng cũng có. Người cách xa nhau ngàn dặm, chỉ cần bấm mấy dây số, là có thể nghe được thanh âm của đối phương. Còn có ở thế giới kia, khắp đường cái đều là mỹ nữ đều thích ăn mặc váy ngắn, lộ ra đôi chân trắng nõn thon mềm, chỉ cần hơi khom lưng một chút, là có thể nhìn thấy bờ mông tròn của các nàng.”

Hoàng thượng bỗng nhiên mở mắt ra, có chút kinh ngạc nhìn Phương Tranh. Lập tức cất tiếng cười to, dường như Phương Tranh đang nói chuyện rất buồn cười, cười đến hai hàng nước mắt mờ đục lặng lẽ chảy xuống khóe mắt, tiếng cười càng lúc càng yếu, đến cuối cùng hoàng thượng nhắm mắt lại, đã hoàn toàn bất động.

Phương Tranh rơi lệ đầy mặt, đứng lên, ở trước giường yên lặng quỳ xuống lạy. Trong tấm cung, dưới ánh nền âm u lay động vài cái, ngự y, thái giám và cung nữ đang đứng trong cung cũng đều yên lặng quỳ xuống.

Gác chuông trong hoàng cung chợt vang rền tiếng chuông, một chút lại một chút, du dương quanh quẩn trên bầu trời hoàng cung, kéo dài không thôi.

Trong hoàng cung, những binh sĩ cầm quân đi tuần, thái giám cung nữ đi lại, còn có văn võ đại thần đứng bên ngoài tấm cung, nghe được tiếng chuông du dương, tất cả đều ngẩn người. Lập tức tất cả mọi người hiểu được, yên lặng hướng phương hướng tấm cung quỳ xuống, phủ phục dưới đất, lễ bái thật sâu không ngẩng lên.

Hoa triều Kiến Vũ hoàng đế, Kiến Vũ năm thứ mười ba, băng hà.

309. Chương 290: Thái Vương Trở Về

Tại trong cung làm linh đường, bố trí cung đình, lau rửa cho hoàng thượng, chuẩn bị tang phục cho triều thần.

Phương Tranh mới vừa đi ra cửa điện tấm cung, liền nhìn thấy Ôn Sâm đang đỏ vành mắt, đang cầm một kiện tang phục màu trắng, không nói được một lời giúp hắn thay quần áo nón nây, cuối cùng buộc một sợi đai trắng thể hiện hiếu tử.

Phương Tranh hít một hơi thật sâu, người đã qua đời, hiện tại đi làm những việc này bất quá chỉ như đi ngang qua sân khấu, diễn cho người sống xem qua, duy nhất làm hắn tâm an chính là, dù sao hoàng thượng đi rất an tường, rốt cục cũng không còn tiếc nuối.

“ Thái tử đâu?” Phương Tranh nhìn chung quanh, không nhìn thấy thân ảnh của Mập Mập, chỉ có một đám đại thần mặc tang phục đang quỳ gối ngay hành lang trước tấm cung, khóc đến hô trời hô đất, bi thương gần chết.

“Lúc hoàng thượng băng hà, thái tử đã khóc đến hôn mê bất tỉnh, ngự y khám và chữa bệnh đã tỉnh lại, sau đó đã bị một đám quan viên Lễ Bộ đưa đến Cảnh Dương Cung, an bày đại tang chi lễ theo trình tự.” Ôn Sâm cung kính trả lời.

“Trường Bình đâu?”

“Công chúa điện hạ bị thống không gì sánh được, thái tử lo lắng sẽ làm hại đến hài tử trong bụng, liền ra lệnh cho thái giám trong cung đưa nàng về phủ của đại nhân.”

Phương Tranh gật đầu, như vậy cũng tốt, sinh tiền đã tròn hiếu đạo, thì cũng không bắt buộc phải tận đại tang sau khi hoàng thượng đã ra đi, lần qua lần lại làm người sống khó chịu, người chết cũng không an bình.

Cắm quân binh sĩ trong cung cũng phủ một tầng lụa trắng bên ngoài giáp trụ, đèn lồng, hoa cỏ, rừng cây, thậm chí bao quát nóc nhà trong cung điện, đều bao trùm lụa trắng, toàn bộ hoàng cung đại nội bao phủ trong một loại u sầu mây thăm âm u.

Toàn bộ đại thần quỳ gối trước tẩm cung khóc lớn, khóc đến đặc biệt khốc, bọn thái giám cùng nội quan giám tiến tiến ra ra, vội vàng vì hoàng thượng tắm rửa thay y phục, đưa nhập linh cữu. Không bao lâu, một đám mặc trang phục hòa thượng đạo sĩ, từ cửa cung phía bắc theo thứ tự vào cung, ở trên sân rộng trước tẩm cung, bắt đầu dựng pháp đàn linh đài, siêu độ cho hoàng thượng.

Phương Tranh thở dài, người cổ đại thật sự càng coi trọng lễ nghi, đặc biệt hoàng đế băng hà, càng xử lý thật long trọng và hào hoa xa xỉ. Chỉ là làm như vậy rốt cục lại có ý nghĩa gì? Thời gian hoàng thượng còn sống sao các người không cho hắn được thanh tĩnh, khi hắn chết còn không cho hắn được an bình, nhìn các đại thần quỳ trên mặt đất khóc như ruột đứt từng khúc, Phương Tranh chẳng biết vì sao, dưới đáy lòng bỗng nhiên tuôn ra một loại cảm giác buồn cười.

Cảm giác tay áo bị người lôi kéo, Phương Tranh quay đầu lại, đã thấy Trường Nhạc tiểu công chúa đang ôm kiện pháp bảo quyền tiên vô địch của nàng, ngưỡng khuôn mặt nhỏ nhắn mập mạp, con mắt đầm lệ đang nhìn mình.

Trong lòng Phương Tranh tê rần, cúi người ôm lấy tiểu công chúa, nhìn trái nhìn phải, cả giận nói: “Tên nô tài nào chăm sóc tiểu công chúa? Thế nào lại để nàng đến nơi đây?”

Phương Tranh là trọng thần của tiên hoàng, lại tâm đầu ý hợp với tân hoàng, còn là phò mã của công chúa, hầu tước thế tập, có thể tưởng tượng được, tân hoàng đăng cơ, hắn chắc chắn trở thành phụ quốc chi thần của tân triều, quyền binh to lớn.

Cho nên Phương Tranh càng nổi giận, thái giám cung nữ đi theo phía sau tiểu công chúa lại càng nơm nớp lo sợ quỳ xuống, lúng ta lúng túng không dám lên tiếng.

“Tỷ phụ, tỷ phụ...phụ hoàng, ông ấy...ông ấy làm sao vậy?” Tiểu công chúa dùng bàn tay mũm mĩm nhỏ bé lau nước mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy thương tâm.

Phương Tranh nhìn nàng, trong lòng tràn đầy thương yêu xót xa, từ trong miệng Trường Bình, hắn biết Trường Nhạc do hậu cung Lệ phi sinh ra, Lệ phi lúc sinh nàng thì bị khó sinh, sinh xong cũng đã chết, cho nên hoàng thượng đối với nàng vẫn phi thường sủng nịch, ngay cả văn võ đại thần trong triều cũng đều rất thích vị tiểu công chúa chỉ được năm tuổi này, thế cho nên ngày trước khi tiểu công chúa ôm thùng quyền tiên nghiêm trang đứng ngay trước kim loan điện hướng Phương Tranh đòi tiền, đại thần và ngôn quan cả triều cũng đều không hề tính toán, trái lại về mặt sủng nịch cho nàng hồ đồ trước kim loan điện.

Hôm nay hoàng thượng cũng băng hà, hài tử nho nhỏ biến thành cô nhi không cha không mẹ, tuy nói nàng là công chúa là ngọc cảnh vàng, nhưng địa vị dù có tôn quý thế nào nhưng làm sao bù đắp nỗi sự thiếu thốn thân tình?

“Tiểu công chúa, phụ hoàng của muội...ông ấy...ông ấy rất mệt, cho nên ông ấy muốn ngủ một giấc thật dài, có lẽ sẽ ngủ rất nhiều năm...” Phương Tranh cố nén bi thống, nhẹ giọng nói.

“Phụ hoàng là vì không có tiền nên mệt đến muốn ngủ sao?” Trường Nhạc dù có tinh linh cổ quái, cũng chỉ là một tiểu hài tử chỉ mới năm tuổi, đối với khái niệm sống chết rất mơ hồ, trực giác cho rằng phụ hoàng khả năng bởi vì thiếu tiền tài nên mệt muốn chết rồi.

Cần moi suy nghĩ một chút, Trường Nhạc vỗ vỗ thùng quyền tiền trong tay, chuyên gia nói: “ Ta đưa hết tiền cho phụ hoàng, phụ hoàng sẽ tỉnh, đúng không?”

Phương Tranh cười khỏ, thở dài nói: “ Sai, dù có nhiều tiền hơn, phụ hoàng muội cũng sẽ không tỉnh lại nữa...”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Trường Nhạc thoáng chốc tràn đầy thất vọng, đôi mắt to trong suốt chứa đầy nước mắt: “ Nguyên lai không phải thứ gì cũng mua được bằng tiền...”

Phương Tranh cười cười: “ Đúng vậy, tiền không phải là vạn năng, cho nên, tiểu công chúa, không bằng người đưa hết tiền cho ta, ta giúp người bảo quản.”

Trường Nhạc bật người cảnh giác ôm thùng tiền vào trong ngực, mắt to phòng bị nhìn chằm chằm Phương Tranh: “ Người muốn gạt tiền của tiểu hài tử?”

Phương Tranh cứng họng: “ Không...không phải, ta không có ý tứ này...”

Ánh mắt Trường Nhạc tràn đầy chỉ trích: “ Người không chỉ muốn gạt tiền tiểu hài tử, còn muốn nói xạo...”
“ ... ”

Tiểu gia hỏa này vì sao khi gặp chuyện gì có liên quan đến tiền, liền trở nên tinh minh lợi hại như vậy?

Phương Tranh cùng tiểu công chúa cười đùa một trận, tâm tình của tiểu công chúa chợt tốt hơn rất nhiều, phụ hoàng băng hà, đối với một tiểu hài tử năm tuổi mà nói, thực sự rất khó cảm nhận được bao nhiêu bi thống, Phương Tranh trêu chọc nàng một hồi, nàng đã khanh khách cười không ngừng, cuối cùng Phương Tranh lệnh cho cung nữ thái giám đưa nàng về Phương phủ, làm bạn cùng Trường Bình. Hai tỷ muội ở cùng một chỗ, như vậy sẽ làm người khác yên tâm hơn.

Nhìn đám thái giám cùng cung nữ vây quanh đưa Trường Nhạc rời đi, Phương Tranh nhịn không được thở dài, hần dự định sau đại tang sẽ cùng Mập Mập nói chuyện một lần, đem Trường Nhạc từ thâm cung nhận đến Phương phủ, tuy rằng như vậy không hợp với lễ chế, nhưng so với việc một tiểu cô nương trốn trong cung điện băng lãnh không người quan tâm thì tốt hơn nhiều lắm, Phương gia có cha mẹ, còn có Trường Bình cùng Yên Nhiên các nàng, tin tưởng nhất định sẽ chiếu cố rất tốt cho tiểu công chúa.

Chẳng qua bao lâu, quan viên Lễ Bộ vây quanh đưa Mập Mập đi ra. Linh đường đã làm xong, chính đường đặt tại chính điện trên kim loan điện. Thần tình Mập Mập hoảng hốt, nước mắt đã cạn khô, đứng trên sân rộng trước tấm cung, giống như một con rối, tùy ý cho bọn thái giám mặc vào đồ tang cho hắn, nhìn thấy Phương Tranh, thần sắc Mập Mập rốt cục hiện lên một chút tình cảm ấm áp, hướng Phương Tranh gật đầu, Phương Tranh cũng nhìn hắn cười cười. Hai vị bằng hữu cùng chung hoạn nạn, lúc này không cần nhiều lời, ánh mắt thoáng giao nhau, ngôn ngữ khuyên bảo và an ủi cũng không cần phải nói.

Tang lễ cũng rất rườm rà, Mập Mập thân mặc đồ tang, thần tình dờ dẩn tùy ý cho quan viên Lễ Bộ loay hoay, quỳ gối trước linh đường, bảo hắn khóc liền khóc, bảo hắn dập đầu liền dập đầu, quan viên ngoài tứ phẩm trong kinh tất cả đều nhập linh đường thăm viếng bài vị của hoàng thượng, sau đó cũng giống như khi vào triều, phân theo phẩm cấp quỳ gối trước linh cữu của hoàng thượng, vì hoàng thượng tức trực bên linh cữu.

Phương Tranh thân là nhị phẩm đại thần, vừa là con rể của hoàng thượng, phải theo các đại thần quỳ gối trước linh đường, một tiếng lại một tiếng khóc nức nở, nhưng khác với những người thân của hoàng thượng, lúc này Phương Tranh thuần túy chỉ là khóc giả. Người chết như đèn tắt, lúc này dù có khóc thương tâm bao nhiêu, hoàng thượng cũng sẽ không biết được, vì lễ mai táng, hoàn toàn chỉ là diễn cho các đại thần nhìn xem, là một tuồng kịch diễn cho người trong thiên hạ xem. Phương Tranh tất nhiên sẽ không bị thương giống như khi nãy ở trong tấm cung.

“ Oa ô ô ô...Lão Ôn, ô ô, tìm chút nước cho ta uống, tiếng nói của ta có chút khàn...” Phương Tranh vừa khóc vừa phân phó cho Ôn Sâm đang quỳ phía sau.

“ Oa ô ô ô...Đại nhân, lúc này mà bảo thuộc hạ đi đâu tìm nước cho người? Ô ô...đám ngôn quan đều đang nhìn chằm chằm, ô ô...thuộc hạ vừa đi, khẳng định bọn họ sẽ tham tấu thuộc hạ đến tan nát xương cốt...ô ô...” Ôn Sâm khóc cũng không chút thật tình.

“ Oa ô ô...con mẹ nó! Đám ngôn quan này có phải ăn no rồi kiếm chuyện làm hay không? Ô ô, lão Ôn, chuyện này xong xuôi, gọi các huynh đệ đi sưu tập chứng cứ phạm tội của đám ngôn quan, tìm kiếm mấy tên bại hoại moi ra...Ô ô...còn cho người sống hay không, ngay nước cũng không cho uống...”

“ Đại nhân yên tâm, ô ô...thuộc hạ nhất định bảo các huynh đệ tỉ mỉ truy tra, ô ô...thuộc hạ cũng không tin đám ngôn quan này đều sạch sẽ...” Ôn Sâm khóc đến nghiêng răng nghiêng lợi. Một hỏi một đáp, hai tên đầu lĩnh đặc vụ thiếu đạo đức chỉ vì chút việc uống nước nhỏ nhặt, lại đem ánh mắt không có hảo ý theo dõi đám ngôn quan đang khóc đến tối trời tối đất trong linh đường.

Đúng lúc này, một bóng người nhanh như chớp chạy ào vào linh đường, cách hơn mười bước xa liền phách thông một tiếng quỳ gối trên sàn nhà, một đường lết tới trước linh cữu của hoàng thượng, bò tới sát linh cữu, liều lĩnh ôm linh cữu khóc lớn, khóc đến thê thảm nghèo túng, làm kẻ khác ruột gan đứt từng khúc.

Các đại thần đang túc trực bên linh cữu nhìn thấy hình dáng than khóc của người này, phảng phất giống như bị hấn điều động nổi lên tâm tình bi thương, toàn bộ linh đường liền vang lên tiếng khóc rống ngập trời.

Phương Tranh và Ôn Sâm quỳ gối một bên linh đường càng khóc đến khàn cả giọng, hai tay còn đang không ngừng dùng sức đâm xuống mặt đất, nhìn dáng dấp của hai người, tựa hồ một hơi không kịp thở sẽ bị ngắt xủ lập tức.

“ Oa ô ô ô...tên ôm linh cữu khóc là ai vậy? Khóc thương tâm đến như thế, giống như cha ruột hấn đã chết...” Phương Tranh vừa khóc vừa nhỏ giọng thăm hỏi với Ôn Sâm.

“ Ô ô...đại nhân, xác thực là cha ruột hấn đã chết a...ô ô, chẳng lẽ ngài không nhận ra hấn sao? Hấn là Thái Vương điện hạ, ra mời vừa chạy về kinh thành...”

“ A? Thật đúng là cha ruột của hấn...Ai nha!” Phương Tranh ngẩn người, nhanh chóng quỳ tới trước linh cữu, ngừng mắt nhìn lại, quả nhiên là Thái Vương, hấn đang ghé vào linh cữu, khóc đến hai mắt sưng đỏ, nước mắt tuôn ra.

“ Tam hoàng huynh, nén bi thương!” Mập Mập cũng đi tới bên người Thái Vương, vỗ vai hấn, thanh âm nghẹn ngào an ủi nói.

“ Hoàng đệ, ta đã về muộn một bước!” Thái Vương xoay người ôm Mập Mập khóc lớn: “ Không thể nhìn thấy mặt phụ hoàng lần cuối cùng, ta bất hiếu! Phụ hoàng! Vì sao phụ hoàng lại đi vội vàng vàng như vậy, dù lần cuối gặp mặt nhi thần cũng không kịp nhìn thấy, trong lòng nhi thần vô cùng hối hận, thật như ngập trời, tình cảnh lúc này, sau mà đau lòng quá!”

Phương Tranh ghé vào một bên, khóc lớn nói: “ Thái Vương điện hạ bảo trọng thân thể, hoàng thượng băng hà, toàn quốc bi thống, một đời minh quân thánh đế, lại phải từ trần, đây là bất hạnh của quốc gia, Thái Vương điện hạ, ô ô, vì thần thật đau lòng, không thua kém điện hạ đâu a!”

Thái Vương quay đầu nhìn lên, Phương Tranh quỳ gối một bên khóc đến không kịp thở, nhất thời càng thêm bi thống, xoay người ôm lấy Phương Tranh, khóc lớn nói: “ Phương đại nhân có tình, phụ hoàng trên trời có linh thiêng, nếu biết Phương đại nhân trung thần như vậy, phụ hoàng sẽ vui mừng mỉm cười...”

Phương Tranh nghe vậy hé miệng ra, ôm chặt lấy Thái Vương, hai người ôm đầu khóc rống ngay giữa linh đường, nước mắt nước mũi tuôn đầy, đau xót bi ai, làm cả triều văn võ đại thần tâm sinh cảm động và kính ý. Thần tử do tiên đế trọng dụng, quả nhiên trung thành và tận tâm, tiên đế không nhìn lầm người.

Chỉ có Mập Mập biết rõ tính tình Phương Tranh, nhìn thấy Phương Tranh gào khóc, gương mặt béo mập không khỏi co quắp lại, lập tức xoay người, trở lại túc trực bên linh cữu tiên đế, tùy cho Phương Tranh tự do phát huy.

Một lúc lâu, ti lễ giám thái giám tiến lên, thật vất vả mới khuyên được hai người đang cực kỳ bi thương kéo xuống dưới, thái giám nâng Thái Vương xuống dưới thay đổi đồ tang, Phương Tranh lại lau nước mắt trở lại chỗ cũ, còn đang không ngừng thút thút nghẹn ngào.

“ Ô ô, đại nhân thỉnh nén bi thương, bảo trọng thân thể! Ô ô...Di? Đại nhân, ngài cầm vật gì trên tay vậy?” Ôn Sâm khóc sụt sùi nhìn một khối lục bội lục sắc trên tay Phương Tranh, hiếu kỳ hỏi.

Phương Tranh lau nước mắt bi thống khó nén, nghe vậy cúi đầu nhìn thoáng qua trên tay, sau đó bi thanh khóc nói: “ ...Ồ ô, đây dường như là ngọc bội mang theo trên người Thái Vương điện hạ...ô ô...”

“ Ngọc bội của Thái Vương điện hạ vì sao lại ở trên tay của ngài?” Ôn Sâm nghi hoặc nói.

“ Ô ô...ta thế nào biết? Hẳn ôm ta khóc, ta cũng ôm hẳn khóc...ô ô, đó không phải là quá thuận lợi sao, ta liền gỡ xuống luôn...”

Về mặt Ôn Sâm đen thui, khắp linh đường khóc đến thê thảm lạc phách, không ngờ ngài còn có lòng thanh thần mượn gió bẻ măng trộm ngọc bội của Thái Vương, đại nhân thực sự là một nhân tài...

Ôn Sâm không khỏi lo lắng cho cả triều văn võ bên trong linh đường, các vị đại thần thương tâm khóc rống, chỉ sợ còn phải nhắc lên vài phần tinh thần, chú ý phòng chống kẻ trộm, các đại nhân thật là quá khổ cực...

“ Đại nhân...hay là ngài trả trở về đi...nếu Thái Vương phát hiện không thấy ngọc bội, vậy không quá diệu...” Ôn Sâm lau mồ hôi cười khổ nói.

Tiếng khóc của Phương Tranh khựng lại, mở to đôi mắt sững sờ gắt gao trừng mắt nhìn Ôn Sâm, ánh mắt giống như nhìn thấy người giết cha mình.

“ Ách...là ngài, ngọc bội vốn của ngài, vật vô chủ, chỉ dành cho người có đức...” Ôn Sâm bật người thối lui vội vã.

Phương Tranh hóa phần nộ thành vui mừng, sắc mặt không thay đổi thu ngọc bội vào lòng, lập tức khoe miệng nhếch lên, hai tay dùng sức đập xuống sàn nhà, lại bắt đầu gào khóc: “ Hoàng thượng! Ngài đi sao mà vội vàng vàng, vì thần cực kỳ bi thương, sống không bằng chết, hoàng thượng! Hồn hê, trở về! Ô hô ai tai...”

Trong gian điện bên cạnh, thái giám ti lễ giám đang thay đổi đồ tang cho Thái Vương.

“ Di? Ngọc bội của bốn vương đi đâu rồi?” Thái Vương sờ sờ bên hông, vô cùng kinh ngạc nói.

Tùy tùng của Thái Vương ngạc nhiên nói: “ Vương gia, vừa rồi trước khi ngài vào điện, tiểu nhân cũng nhìn thấy bên hông còn ngọc bội...”

“ Đúng rồi, vì sao bốn vương vừa ra cửa điện đã không thấy tăm hơi?”

“ Tiểu nhân giúp ngài đi tìm.”

“ Không cần tìm.” Thái Vương nghĩ nghĩ, liền hiểu ra, khoe miệng nổi lên vẻ tươi cười.

Vừa thấy mặt liền sờ soạng ngọc bội của bốn vương, Phương Tranh a Phương Tranh, người thật là có bản lĩnh.

Ngày liệm thi, lễ tiết mai táng đủ loại trình tự đều dựa theo Lễ Bộ và Ti Lễ Giám trong cung an bày, tiến hành đầu vào đấy.

Trong phòng nghỉ bên cạnh kim loan điện, Phương Tranh ngồi trên ghế thái sư thở dốc nghỉ tạm, tiên hoàng qua đời, đối với Phương Tranh là một chuyện vô cùng bi thống, nhưng đại lễ mai táng của quan viên Lễ Bộ lại làm một loạt như thế, quy định thái tử và quan viên lúc nào nên khóc, lúc nào nên bái, quả thực giống như đang quấy rối người chết, lẫn qua lẫn lại người sống, khiến cho tâm tình bi thống của Phương Tranh toàn bộ biến mất, giống như máy móc chết lặng tùy ý bày bố.

Lúc này Phương Tranh khóc đến mệt mỏi, vì vậy rời khỏi linh đường, ngồi trong phòng nghỉ, hai mắt ngửa ra nhìn chằm chằm những tầng lụa trắng bao phủ khắp cung điện đến xuất thần, chẳng biết đang nghĩ đến cái gì.

Một ít đại thần tốp năm tốp ba xuất hiện ở trước mặt Phương Tranh, những lời khen tặng vô mông ngựa đưng đây cả sọt. Hiện tại cả triều văn võ ai cũng biết, sau khi thái tử đăng cơ, chắc chắn trọng dụng vị thần tử từng cùng hoạn nạn và quen nhau thời áo vải, khi đó quyền thế và quan chức của Phương Tranh chắc chắn càng lớn hơn hiện tại, dưới một người, trên vạn người, phải xem tân hoàng đế làm sao an bày, cho nên khẳng định chính là, sẽ không nhỏ hơn hiện tại. Lúc này không vô mông ngựa Phương Tranh, thì đợi đến bao giờ?

Đuổi đi một nhóm quan viên đến vuốt mông ngựa, trong lòng Phương Tranh liên tục cười nhạt, lão tử sẽ chờ Mập Mập đăng cơ, sau đó liền cáo lão từ quan, các người vỗ mông ngựa lúc này thì có ích lợi gì?

Tiếng cười trong phòng nghỉ thanh tĩnh xuống tới, ngoài cửa lại có một gã quan viên giẫm chân bước vào.

Phương Tranh thở dài, thật không chịu nổi, các người đi vỗ mông ngựa Mập Mập không phải là trực tiếp hơn nhiều sao? Sao lại cứ vây quanh ta?

“ Vị đại nhân, người yên tâm, ở trước mặt tân hoàng ta sẽ nói ngọt cho người, người cho ta thanh tĩnh một chút đi...” Phương Tranh cũng không quay đầu nói.

“ Hừ! Phương đại nhân, bọn quan không phải đến vỗ mông ngựa cho người!” Quan viên vừa vào nặng nề hừ một tiếng.

Phương Tranh ngạc nhiên quay đầu lại, đã thấy người vào chính là Hộ Bộ thượng thư Đỗ Tùng Quân.

“ Yêu, Đỗ thượng thư, ngài tự mình đến phòng nghỉ...nghỉ ngơi?” Phương Tranh khởi lên vẻ mặt tươi cười, nhiệt tình bất chuyên.

Đỗ Tùng Quân trừng mắt liếc hắt, sau đó lại nặng nề hừ một tiếng: “ Phương đại nhân khách khí, bọn quan cố ý tới tìm người.”

Phương Tranh nháy mắt mấy cái, cười nói: “ Hạ quan có tài có đức gì, dám để Đỗ thượng thư tự mình tìm ta? Có việc ngài cứ việc kêu to một tiếng, hạ quan bắt người liền xuất hiện ngay trước mặt ngài...”

“ Hừ! Chỉ sợ bọn quan không kêu nổi người a, Phương đại nhân, người và ta đều là thần tử trong triều, bọn quan cứ việc nói thẳng.” Đỗ Tùng Quân nhìn chằm chằm Phương Tranh, nói: “ Lúc tiên hoàng còn trên đời, đã từng có ý chỉ, lệnh cho đại nhân kê biên tài sản tiền bản trong thái tử phủ toàn bộ nộp lên quốc khố, bọn quan chưởng quản quốc khố, cũng không thấy đại nhân có bất luận động tác gì, xin hỏi Phương đại nhân, ngài đây là ý gì?”

Phương Tranh ngạc nhiên mở to mắt: “ Đỗ thượng thư, có phải ngài nhớ lầm hay không? Hạ quan không phải đã giao rồi sao? Những tài sản kê biên của thái tử phủ, hạ quan đã sai người toàn bộ nộp lên trên quốc khố, một văn tiền chưa từng ít a.”

Gương mặt của Đỗ Tùng Quân co quắp vài cái, hít sâu một hơi, cưỡng chế sự phẫn nộ trong lòng, trầm giọng nói: “ Phương đại nhân, nói hay làm việc cũng phải bằng lương tâm, bạc người nộp lên quốc khố bọn quan có kiểm số lượng, không ngờ chỉ có năm mươi vạn lượng, Phương đại nhân, người đang trêu đùa bọn quan phải không?”

Phương Tranh lại càng hoảng sợ: “ Đỗ thượng thư, ngài đừng chụp cái mũ lớn như vậy cho hạ quan, hạ quan nào dám trêu đùa ngài chứ? Thật sự đó, hạ quan xác thực toàn bộ nộp lên quốc khố...”

“ Nhưng vì sao chỉ có năm mươi vạn lượng?”

“ Cái này sao...” Phương Tranh chuyển mắt nói: “ Vì sao nó chỉ có năm mươi vạn lượng...”

Thần tình Đỗ Tùng Quân ngưng lại: “ Đúng rồi, vì sao chỉ có năm mươi vạn lượng?”

“ Bởi vì...nó vốn chỉ có năm mươi vạn lượng.”

Đỗ Tùng Quân: “ ...”

310. Chương 291: Phong Thuởng Chi Tranh

Theo cảm giác hiện tại mà nói, hẳn phi thường không muốn đắc tội Phương Tranh. Dứt bỏ chuyện ở trước mặt tiên đế tân hoàng Phương Tranh được sủng ái mà nói, bản thân Phương Tranh cũng không phải là một kẻ lương thiện dễ trêu chọc, nhi tử Đỗ Tùng Quân, Đỗ Tuyên chỉ ở tại trà lâu tranh chấp với hắn một trận, đã bị hắn cướp đi vài vạn lượng bạc, lúc này Đỗ Tùng Quân muốn từ chỗ Phương Tranh đòi tiền, độ khó so với thò tay vào miệng cộp đoạt lại cũng không thấp hơn được bao nhiêu.

Nhưng dù chuyện này có khó khăn hơn thì cũng phải làm, quốc khố từ từ trống rỗng, mắt thấy phải lập tức kiến thiết lăng mộ cho tiên hoàng, lại phải cấp cho tân hoàng xử lý đại điển đăng cơ, từng chuyện từng chuyện, chuyện nào không phải tốn cả đồng bạc? Thượng thư thị lang của Lễ Bộ và Công Bộ suốt hai ngày nay truy phía sau hần, giống như một đám ăn mỳ xin cơm, khiến cho hần thật muốn tan vỡ.

Sau khi tân hoàng đăng cơ, theo lệ cũ còn phải đại xá thiên hạ, giảm miễn thuế ruộng thuế má, quốc khố mắt thấy sắp không có tiền thu, hiện tại hai mắt Đỗ thượng thư đã nhìn chăm chăm vào gia sản của phủ thái tử, mong muốn sung nhập quốc khố tốt xấu gì cũng duy trì được hơn năm hay năm rưỡi.

Thế nhưng vì sao hết lần này tới lần khác lại chính là Phương Tranh mang binh vào phủ thái tử? Thứ đã vào miệng hần, còn đào ra được sao?

“ Phương đại nhân, người coi như thương cảm cho bốn quan một chút đi. Giao tài vật của phủ thái tử ra đây, trước đây thái tử dưỡng nuôi tư binh mười phần, hơn tám vạn người mà hần cũng dưỡng được, bốn quan cũng không tin trong phủ của hần cũng chỉ có năm mươi vạn lượng bạc.” Thái độ của Đỗ thượng thư bỗng nhiên biến đổi, giọng nói mang theo vẻ bất đắc dĩ và thương cảm.

Phương Tranh đảo cặp mắt trắng dã, ngồi bắt chéo chân, suy nghĩ nói: “ Đỗ thượng thư, người cũng biết thái tử trước kia nuôi dưỡng tám vạn người không dễ dàng. Nhà của hần cũng không phải có mỏ vàng mỏ bạc, cho dù có tiền, cũng đã ném vào việc nuôi dưỡng tư binh cái hố sâu không đáy. Từ trong phủ của hần tìm ra được năm mươi vạn lượng bạc, thật sự là rất hợp lý, rất ăn khớp phù hợp.”

Phương Tranh nói tới đây nhìn Đỗ Tùng Quân nhếch miệng cười cười: “ Bạc, ta đã giao hết lên rồi không thiếu một văn tiền, về phần tiền phí khổ cực khi hạ quan phái binh giúp phủ thái tử quét tước vệ sinh khổ cực, hạ quan thông cảm sự khó xử của thượng thư đại nhân, tạm thời không đòi người, sau này rồi hãy nói, hắc hắc.”

Đỗ Tùng Quân nghe vậy thân hình lão đảo một trận, cả người giống như vừa bị gõ một gậy, trong đầu ông ông vang lên, một lát mới phục hồi lại tinh thần.

Ta đã biết, ta đã biết! Tìm người này đòi tiền quả thật khó như lên trời, nói hết lời một phen, hiện tại ngược lại biến thành ta thiếu tiền hần, ta tìm ai đi nói rõ lý lẽ đây nha?

“ Ô...” Gương mặt Đỗ Tùng Quân co quắp, trong miệng phát sinh tiếng nước nở thối khổ.

“ Đỗ thượng thư, người làm sao vậy? A! Người khóc?” Phương Tranh sợ hãi, lão đầu nhi tốt xấu cũng là nhị phẩm Hộ Bộ đại quan, sao tâm lý lại yếu đuối như vậy?

Run run lão đảo chỉ vào Phương Tranh, sắc mặt Đỗ Tùng Quân sầm xuống, cả người giống như phát sốt, giọng nói vô hạn phần uất: “ Phương Tranh, người...người quá khi dễ người! Chờ! Người cứ chờ đó cho ta!”

Nói xong Đỗ Tùng Quân hung hăng vung tay áo, cũng không quay đầu lại tiêu sái.

Phương Tranh chép miệng, lời này sao nghe có chút quen tai? Rõ ràng giống như một tên lưu manh nhỏ nhố vừa nểm khố nói ra lời ngoan độc, khẩu khí như đi tìm viện binh quay trở lại, lão đầu nhi trước khi làm quan có phải từng hỗn qua trên đường phố? Hôm nay hần rời khỏi giang hồ, nhưng trên giang hồ vẫn còn truyền thuyết về hần?

Phương Tranh nhìn chăm chăm bóng lưng Đỗ Tùng Quân cười nhạt mấy tiếng, thứ đã vào trong miệng lão tử, dễ dàng đào ra như vậy sao? Lão tử tân tân khổ khổ kiếm tiền mồ hôi nước mắt để làm sao?

Không bao lâu, một đám thái giám và các bộ quan viên vây quanh Mập Mập cùng đến. Mập Mập xốc lên rèm cửa đi vào phòng nghỉ, còn lại mọi người cùng thành thật canh giữ ngoài cửa, thần tình Mập Mập có chút âm úc, liếc mắt nhìn Phương Tranh, chột thờ dài.

Phương Tranh liếc mắt nhìn hần: “ Sắp làm đại điển đăng cơ rồi chứ?”

Mập Mập gật đầu: “ Ngày mai, Lễ Bộ thượng thư sẽ đọc di chiếu của phụ hoàng tại kim loan điện, sau đó ta sẽ chính thức lên ngôi.”

Phương Tranh thở dài: “ Sau này ta nhìn thấy người, là phải dập đầu rồi, ai...”

Mập Mập nở nụ cười: “ Thời gian không có người khác người không cần dập đầu, hai ta vẫn như cũ. Ta có thể lên làm hoàng đế, hơn phân nửa là công lao của người. Giữa hai ta chỉ luận bằng hữu, sau đó mới luận quân thần.”

“ Người tới nơi này tìm ta có việc chi?”

Mập Mập gật đầu, nhìn Phương Tranh hắc hắc cười nói: “ Phương huynh, có một tin tức tốt và một tin tức xấu, người trước hết nghe tin tức nào?”

Gương mặt Phương Tranh thoáng co quắp, phàm khi Mập Mập nói lời này, thì biểu thị cả hai đều là tin tức xấu, khác nhau là thứ nào xấu và tệ hơn.

Hít một hơi thật sâu, Phương Tranh đề cao năng lực thừa nhận, dũng cảm nói: “ Trước hết nghe tin xấu.”

Đôi mắt Mập Mập chuyển vòng vo, sau đó hần đưa tay: “ Cấp!”

Phương Tranh kinh hãi, lui ra sau: “ Ta thiếu tiền người hồi nào? Người không phải định lừa bịp tống tiền ta?”

“ Đỗ Tùng Quân vừa chạy đến chỗ ta cáo trạng, nói người khi dễ hần, người cũng thật là, người ta lão đầu năm nay cũng đã hơn năm mươi tuổi, người tội gì làm hần tức giận đến nước mắt nước mũi đầm đìa, ta nhìn cũng không đành lòng.”

“ Ta đã không ngờ hần lại là một lão nam nhân dễ thụ thương đến như vậy.”

“ Đỗ thượng thư nói, Hộ Bộ thượng thư hần không làm nổi nữa, nếu người không trả lại tiền, hần từ quan không làm nữa, ai thích làm thì để người đó làm.”

Phương Tranh mở to mắt: “ Có cần nghiêm trọng như vậy không? Không phải chỉ chộc tức hần hai câu thôi, không ngờ hần keo kiệt như vậy.”

Mập Mập thở dài, ánh mắt nhìn Phương Tranh có vẻ thật tội nghiệp: “ Phương huynh, người biết một năm Hoa triều nhập thuế phú vào quốc khố được bao nhiêu không?”

“ Không biết.”

Mập Mập thương cảm hề hề vươn năm ngón tay: “ Một năm được năm vạn lượng bạc.”

“ Ít như vậy?” Phương Tranh tròng mắt nhìn: “ Bên nhà ta một năm kiếm được bạc phỏng chừng cũng không kém hơn số đó bao nhiêu.”

Mập Mập lau mồ hôi, vô hạn u oán thở dài: “ Cho nên mới nói, ta là một hoàng đế nghèo mạt nha! Hiện tại lập tức phải kiến thiết lăng mộ cho phụ hoàng, mà đại điển đăng cơ của ta đã tiết kiệm hết mức, ít ra cũng mất cả trăm vạn lượng bạc, thế nhưng hiện tại trong quốc khố chỉ có không đủ hai trăm vạn lượng, trong đó còn phải phát quân lương cho quân đội, phát bổng lộc cho quan viên, lại còn sửa đường tu đền điều cùng chùa miếu, loại nào mà không dùng tiền?”

Liếc mắt nhìn Phương Tranh, Mập Mập cố ý nặng nề thở dài một hơi: “ Nói tóm lại, nghèo mạt!”

Phương Tranh hung hăng vỗ đùi: “ Đi xét nhà!”

“ Xét...xét nhà ai?” Hai mắt Mập Mập đăm đăm.

“ Thì phải đi xét nhà tham quan, toàn bộ gia sản xét ra đều phải sung nhập quốc khố, không phải là có tiền rồi sao?” Phương Tranh cười tủm tỉm ra chủ ý xấu xa: “ Ta nghĩ Hộ Bộ thượng thư Đỗ Tùng Quân rất khả nghi. Có muốn ta giúp người đi xét nhà hần?”

Mập Mập đảo cặp mắt trắng dã, người xét nhà bị nghiện rồi sao? Ta mới đăng cơ liền vội vàng đi xét nhà đại thần, sau này hoàng đế như ta phải làm sao làm đây? Hơn nữa, toàn bộ Hoa triều nếu luận tham quan, còn có ai còn tham hơn người?

“ Phương huynh, ta nói thẳng. Tài vật trong phủ thái tử...”

Mập Mập còn chưa nói xong, Phương Tranh giật mình thật mạnh, thân thể thối lui ra sau, phòng bị nhìn chăm chăm Mập Mập: “ Cửa ta!”

“ A?” Mập Mập trợn tròn mắt, đây rõ ràng là tiền bản phải sung vào quốc khố, thế nào lại biến thành của người?

“ Nói...không thể nói như vậy, người cũng biết hiện nay quốc khố trống rỗng, mà tài vật trong phủ thái tử...”

“ Của ta!” Giọng nói Phương Tranh càng nặng thêm, lần thứ hai cường điệu.

“ Người...của người?” Khóe miệng Mập Mập như muốn bật khóc, vạn phần u oán liếc mắt nhìn Phương Tranh, môi mấp máy vài cái, rốt cục thở dài nói: “ Được rồi, của người, đều là của người, ta phải đi nghĩ biện pháp khác.”

Nói xong Mập Mập thất hồn lạc phách xoay người hướng bên ngoài bước đi.

“ Ai, trở về trở về.” Phương Tranh gọi lại hắn.

Thân thiết ôm lấy vai Mập Mập, Phương Tranh cười nói: “ Của ta là của người, theo ta khách khí cái gì chứ, vừa rồi ta chỉ là đùa người thôi, yên tâm, người làm hoàng đế ta sẽ không để người đánh mất mặt mũi, tài vật trong phủ thái tử đều nằm trong quốc khố trong nhà của ta, ngày khác người phải người tới kiểm kê nhập quốc khố đi, ta phỏng chừng toàn bộ đổi thành bạc ít nhất cũng có một ngàn vạn lượng, Mập Mập, người giàu to rồi, không cần ưu sầu thuế má một năm cho quốc khố.”

Mập Mập kéo tay áo Phương Tranh lau nước mắt trên gương mặt béo phì, cảm kích nói: “ Ta đã biết người không phải là người không có nghĩa khí như thế, ô ô, người thật không biết đâu, hai ngày nay vì chuyện tiền bạc, đã làm ta sầu não muốn chết, Đỗ Tùng Quân chỉ mấy ngày đã chạy tới chỗ ta khóc than, ta thật không có mặt mũi hướng người há mồm, ô ô, làm khó chết ta luôn!”

Phương Tranh ôn hòa vỗ về đỉnh đầu Mập Mập, thuận tiện rút ống tay áo về, ôn thanh nói: “ Đứa ngốc, có trách cứ nói thẳng với ta, không trách cứ hay có trách cứ cũng phải nói với ta, hai ta mà còn phân biệt ai với ai? Người làm hoàng đế, ta sao không cho người mặt mũi chứ? Bạc tuy là thứ tốt, nhưng có nhiều cũng không qua được giao tình giữa hai chúng ta. Ai, vừa rồi người nói tin tức xấu là tìm ta đòi tiền, ân, quả nhiên là một tin tức xấu, còn tin tức tốt là gì?”

Nói đến tin tức tốt, tinh thần Mập Mập rung lên, gương mặt béo phì tràn đầy nước mắt tản mát ra ánh sáng rạng rỡ, hưng phấn nói: “ Tin tức tốt khẳng định có thể làm cho người cười nở hoa.”

“ Là cái gì?” Hai mắt Phương Tranh sáng ngời, chẳng lẽ từ Mập Mập đột nhiên phát lương tâm, dự định tặng cho ta mười hay tám tuyệt sắc mỹ nữ?

“ Nam nhân cả đời đơn giản truy cầu được thăng quan phát tài, tài sao, tạm thời người phát không được, cho nên ta dự định lúc đăng cơ thăng quan cho người.”

“ Thăng...thăng quan?” Lúc này đến phiên Phương Tranh trợn tròn mắt.

Mập Mập vui vẻ gật đầu: “ Vị trí thượng thư Lại Bộ đã để trống khá lâu, ta dự định để người làm Lại Bộ thượng thư, chắc chắn, đứng đầu lục bộ, chủ quản thiên hạ quan viên điều lệnh cùng đánh giá thành tích, Phương huynh, chúc mừng.”

Phương Tranh: “ ...”

“ Tiểu hài tử này, vui vẻ đến nói không ra lời luôn.” Mập Mập ôn nhu vỗ vai Phương Tranh: “ Cứ hảo hảo vui vẻ vài ngày, sau đó chuẩn bị đi nhậm chức thôi! Phương gia người có được một vị thượng thư, làm rạng rỡ tổ tông, thật tốt, ta đều vui vẻ thay người.” Mập Mập xoay người bỏ đi, vừa đi vừa rung đùi đắc ý cảm khái: “ Quân thánh thần hiền, thiên hạ thanh minh, thịnh thế thời đại, thoải mái, thật thoải mái.”

Hai mắt Phương Tranh đăm đăm nhìn chằm chằm bóng lưng Mập Mập, một lúc lâu, rốt cục “ oa” một tiếng bật khóc đi ra.

Từ Mập Mập, lúc này lão tử đang muốn vội vàng dâng lên tấu chương từ quan, người lại còn muốn thăng quan cho ta, người có ý định gì chứ? Về nhà nếu Trường Bình biết ta lại thăng quan, còn không tươi sống bóp chết ta?

Lễ mai táng tiến hành vô cùng bận rộn nhưng thứ tự, sau khi xong, Lễ Bộ thượng thư Dương Đốc Thanh mệnh cho gác chuông trong hoàng cung gõ lên vang rền, triệu tập văn võ đại thần ngoài tứ phẩm trong kinh

tề tụ nơi kim loan điện, các đại thần theo cách lâm triều án phẩm cấp đứng xếp hàng, Dương Đốc Thanh thỉnh ra di chiếu do tiên hoàng lưu lại, ngay trước mặt văn võ bá quan, lớn tiếng tuyên đọc, vì vậy dưới ba lần thỉnh mời của các đại thần cùng Mập Mập từ chối ba lần, rốt cục Mập Mập “thình tình không thể chối từ” mặc vào ngũ triều kim long bào của mình hoàng, đội kim sắc dực long quan, ngồi lên ngai vàng hoàng đế tượng trưng cho thiên hạ chí tôn.

Quần thần mặc triều phục, đầu đội lương quan, tay cầm tuân bản, long trọng mà cung kính hướng tâm hoàng ba quỳ chín lạy, cùng hô muôn năm.

Mập Mập đang nỗ lực duy trì biểu tình uy nghiêm của hoàng đế, đang cố gắng đè nén sự kích động, hẳn đã từng dự định chỉ làm một vị tiêu dao vương gia thời thái bình thịnh thế, giống như Phương Tranh, mục tiêu duy nhất chính là sống phóng túng tự do cả đời. Thế sự khó liệu, chẳng bao lâu sau, hẳn đã từng bước một đến gần triều đình, đi vào trung tâm quyền lực, thậm chí đến hôm nay còn danh chính ngôn thuận ngồi lên ngai vàng của hoàng đế. Hồi tưởng lại đủ chuyện ngày xưa, lúc này Mập Mập như rơi vào trong mây mù, giống như đang làm một hồi mộng đẹp mà kẻ khác không dám tin tưởng.

Nhìn bên dưới cung vàng điện ngọc, văn võ đại thần đang vô cùng cung kính hướng hấn quỳ lạy, Mập Mập bỗng nhiên nghĩ, cảm giác chộp quyền lực vào trong tay, chính là tuyệt vời và thỏa mãn như vậy. Thảo nào từ xưa tới nay, vô số người vì truy cầu thứ này, dù mất tính mạng cũng không tiếc, diệu dụng của quyền lực, chỉ là sau khi có được, thì mới tỉnh tã hiểu rõ hoàn toàn.

Ngồi trên ngai vàng tượng trưng cho chủ nhân của thiên hạ, thản nhiên tiếp thu triều thần cúng bái, tay cầm quyền binh thiên hạ, loại cảm giác vượt lên trên chúng sinh này, một vị tiêu dao vương gia như ngày xưa làm sao có khả năng sánh bằng?

Mập Mập không khỏi đưa mắt nhìn về phía long trụ gần cửa kim loan điện, Phương Tranh vẫn cứ đứng ở vị trí cũ, vẫn đang lười biếng, hứng thú rồi ngáp dài, còn buồn chán khép mắt chợp miệng. Phảng phất như cảm giác được ánh mắt của Mập Mập, Phương Tranh ngẩng đầu chớp mắt vài cái, sau đó làm một mặt quỷ.

Mập Mập nhìn thấy dáng dấp cổ quái của hắn, không khỏi nhẹ nhàng cong khóe miệng, đang bị quyền lực của ngôi vị làm cho hắn có chút choáng váng, nhưng sau khi nhìn thấy Phương Tranh, nhất thời trong đầu thanh tỉnh, khóe miệng nổi lên vài phần ý cười ảm áp, dù ánh mắt cũng biến thành nhu hòa trở lại.

Ý nghĩa của bằng hữu, không chỉ là cùng hưởng phúc, cùng hoạn nạn, quan trọng hơn ở chỗ, khi chính mình gặp phải thời gian mê thất, chỉ cần liếc mắt đối diện, liền rất nhanh có thể tìm về chính mình.

Lúc tân hoàng đăng cơ, y theo lễ chế, cùng quần thần thương nghị mật hào của tiên hoàng, trải qua tam điện đại học sĩ, cùng với Hàn Lâm Viện, lục bộ quan viên cùng thương nghị tổng kết những công đức công việc khi tiên hoàng còn tại vị, rốt cục định ra một danh hiệu cho tiên hoàng, gọi là “Võ Đế”.

Cương cương thẳng thắn, cương không ham muốn, cương bất khuất, ở trong đó, còn có đúng sai.

Bình định họa loạn an vũ, dùng binh chinh, có thể an định.

Tính lại suốt đời tiên hoàng, chuyện chính sự làm được không nhiều lắm, nhưng vài lần phát binh bình định dân loạn cùng đại thần mưu phản, hơn nữa trong lúc còn trị vì, tiếp thu sách lược của Phương Tranh, thoái lui Đột Quyết hồ lang chi sự, càng bắt buộc Đột Quyết cùng bốn quốc ký xuống điều ước vĩnh bất xâm phạm, giúp Hoa triều bách tính miễn được tai binh họa loạn, làm bách tính Hoa triều chịu nổi khổ chiến loạn nhiều năm có được cơ hội thở dốc an bình, công lao to lớn, mở mang bờ cõi, thật sự tương quan đến hai chữ Võ Sự. Theo quần thần nhất trí thỉnh tấu, liền đặt danh hào Võ Đế cho tiên hoàng làm kỳ công, lưu vào sử sách.

Danh hào ký định, tiếp đó do tân hoàng ban chỉ, đại xá kẻ tù tội trong thiên hạ, ngoại trừ tội mưu phản không tha, toàn bộ đều được giảm miễn. Sau đó là phong thưởng quần thần, hay cấp cho cự thần tử do tiên hoàng lưu lại gia quan tấn tước, để biểu lộ ân đức của tân hoàng.

Đăng cơ đại điển tất cả đều tiến hành rất thuận lợi, triều đình quần thần đều biết rõ lễ chế, cần làm trình tự gì thì đều làm, bên dưới ngai vàng hoàng đế, Lễ Bộ thượng thư Dương Đốc Thanh đọc kỹ thánh chỉ, mà

quần thần bên dưới, lại hô to muôn năm không ngừng, càng ca tụng ngô hoàng anh minh ngô hoàng anh minh. Tất cả đều làm theo trình tự, không hề ra nửa điểm lệch lạc.

Dương Đốc Thanh âm thầm lau mồ hôi, phong thưởng quần thần, đây là trình tự cuối cùng, đẳng cơ đại điển của tân hoàng rốt cục dưới sự chủ trì của hắn, vô kinh vô hiểm, hoàn thành hoàn mỹ cực kỳ.

Dương Đốc Thanh cao hứng thật quá sớm.

Hắn đã quên, bên trong quần thần còn chôn vùi một quả bom bất định như Phương Tranh, có thể thuận lợi được sao? Chuyện gì mà hắn luôn không làm cho oanh oanh liệt liệt?

Khi Dương Đốc Thanh đang đọc: “ Thế tập nhất đẳng Trung Dũng Hầu, kinh thành thủ bị tướng quân Phương Tranh, gia tước thế tập nhất đẳng Trung Quốc Công, tăng thực ấp một ngàn hộ, phần thưởng một ngàn lượng hoàng kim, tước trắng hai trăm xấp, lại nhận chức Lại Bộ thượng thư, lĩnh quan hàm nhị phẩm...”

Đúng lúc này, chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Lời nói còn chưa dứt, quần thần bên dưới liền “ông” một tiếng, tiếng nghị luận vang lên. Ý chỉ này của tân hoàng, có phải là phong thưởng quá trọng hay không? Không ít đại thần mấp máy môi, nhưng lo lắng đang lúc đẳng cơ đại điển của tân hoàng, không thể kém lễ nghi, vì vậy lại chăm chú ngậm miệng lại, nhưng trên mặt các đại thần đều hiện ra thần sắc bất mãn.

Lẽ ra Phương Tranh lập ra công lao không nhỏ, dùng sách lược thoái lui Đột Quyết, sau đó còn mấy lần cứu thánh giá, bình định loạn, nghe nói mười phần của thái tử lúc trước cũng do hắn lập kế hoạch thi hành, cho nên việc hắn gia quan tấn tước đều nằm trong dự liệu của các quần thần, đối với việc tân hoàng phong hắn làm tới quốc công, mọi người cũng không thể nói gì hơn, dù sao công lao người ta lập được còn sờ sờ ra đó.

Nhưng đưa hắn lên làm Lại Bộ thượng thư, việc này có chút thái quá.

Lại Bộ là gì? Là nha môn thủ vị trong lục bộ triều đình, chủ quản trọng trách toàn bộ chuyện quan viên lên chức cùng điều biếm khắp Hoa triều, thay lời khác nói, Lại Bộ thượng thư, quả thực chính là dưới một người, đệ nhất quyền thần đứng trên trăm triệu người.

Tính lại bao nhiêu thần tử từ sau khi Hoa triều lập quốc hơn trăm năm, có vị quan viên nào tài năng chỉ chưa đầy hai mươi tuổi đã ngồi lên vị trí Lại Bộ đại quan? Không hề có! Người chỉ là một mao đầu tiểu tử được ngự tứ đồng tiến sĩ lập được vài công lao, làm sao có được tài đức ngồi vào vị trí này? Ý chỉ này của tân hoàng, thật không quá mức khách quan, vậy người xem cự thần trong triều đặt vào đâu?

Vùng lông mày của mấy ngôn quan dựng thẳng, liền muốn đi ra khỏi hàng, Hoa triều ngôn quan lời thẳng không hề bị buộc tội, cho nên bọn họ cũng không sợ hoàng thượng trách tội.

Ai biết đám ngôn quan còn chưa kịp bước ra, bên dưới trong góc liền truyền đến một tiếng hô to: “ A! Ta mặc kệ!”

Quần thần ồn ào, theo tiếng nhìn lại, đã thấy Phương Tranh gấp đến đầu đầy mồ hôi, lảo đảo chạy ra khỏi hàng, quỳ gối giữa cung vàng điện ngọc, thần tình có chút bi phẫn.

Thấy mọi người đều dùng ánh mắt tập trung lên người mình, Phương Tranh vội vàng tỉnh táo lại, lớn tiếng nói: “ Bẩm hoàng thượng, vi thần gần đây tuổi tác quá cao, thể lực không đủ, trăm bệnh quần thân, nói ngắn lại, vi thần sắp treo, cho nên vi thần thỉnh hoàng thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, chấp thuận cho vi thần cáo lão từ quan.”

Những lời nói dối nhất thời làm cho cả triều văn võ đại thần đều hèn mọn.

Người muốn nói dối cũng phải nói cho có hình dạng một chút chứ? Người còn chưa được hai mươi tuổi, lại nói “ tuổi tác quá cao”, còn “ trăm bệnh quần thân”, còn “ cáo lão”? Nói dối còn biên ra vô sỉ như thế, có thể nào cho người ngồi lên vị trí Lại Bộ thượng thư?

Trong lòng quần thần đã có quyết tâm kiên định cản trở, nhưng Phương Tranh cũng tự mình hiểu lấy chủ động đứng ra chào từ giã, bọn họ cũng vui vẻ không cần đi làm ác nhân, mặc cho Phương Tranh hô đồ.

Mập Mập đang ngồi trên ngai vàng nghe được chuyện ma quỷ của Phương Tranh, bật cười khúc khích vắng cả nước bọt, vừa cất tiếng cười to, lập tức bỗng nhiên nhớ tới sai trường hợp, vội vàng nghiêm mặt, co quắp

trầm giọng nói: “Nga? Trăm bệnh quần thân còn nói ra mạnh mẽ có hơi mười phần như thế, ta...khái, trăm nghĩ Phương ái khanh hoàn toàn còn có thể vì nước tiếp tục cúc cung tận tụy đó.”

Phương Tranh nghe vậy định mở miệng nói tiếp, không ngờ lúc này Ngự Sử thai trung thừa Trịnh Nho bước ra khỏi hàng, trừng mắt nhìn Phương Tranh, sau đó quỳ bái: “Bẩm hoàng thượng, cừu thần tâu thành Phương đại nhân cáo...từ quan. Chức vị Lại Bộ thượng thư là vị trí lợi hại trong triều đình, Phương Tranh người này táo bạo ngỗ ngược, đức hạnh không đủ, xưa nay danh tiếng không tốt, cừu thần cho rằng, Phương đại nhân thực sự không thích hợp đảm đương chức này, thỉnh hoàng thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.”

Trịnh Nho ngày trước tại triều lúc buộc tội thái tử trước kia, Phương Tranh từng nhảy ra phản đối hắn, lão đầu nhi này có điểm ghi thù, lúc này Phương Tranh lại được tân hoàng phong làm Lại Bộ thượng thư, lão đầu nhi đứng không yên liền nhảy ra phản đối.

Mập Mập nghe vậy ngẩn người, sau đó đôi mày nhăn lại, trên mặt hiện ra vẻ tức giận.

Phương Tranh và hắn là bằng hữu thân thiết nhất, còn là bạn cùng chung hoạn nạn, hai người dù chỉ là bằng hữu, nhưng thân thiết còn hơn huynh đệ ruột thịt, Phương Tranh phải mặt mũi của hắn cũng không có gì, nhưng lão đầu nhi người nhảy ra hồng gì mà hồng? Ta phong quan cho Phương Tranh, mắc mớ gì tới người? Chẳng lẽ người ý vào tư cách cừu thần, muốn cố ý cấp cho tân hoàng một hạ mã uy?

Mập Mập còn chưa kịp lên tiếng, có người mất hứng.

“Ai ai, Trịnh đại nhân, nói cái gì vậy? Một đồng tuổi tác rồi, biết nói tiếng người không? Ai nói ta danh tiếng không tốt? Đức hạnh của ta kém chỗ nào? Ta vì sao không thể làm Lại Bộ thượng thư vậy? Hoàng thượng anh minh, phong cho ta làm Lại Bộ thượng thư, chính do hoàng thượng tuệ nhãn biết người, nói rõ ta xác thực là một người có bản lĩnh, người dựa vào cái gì nói ta không thể làm Lại Bộ thượng thư? Nói rõ giải thích cho rõ, nếu không ta ở trước mặt hoàng thượng tố cáo người phỉ báng đại thần...khái khái, xét nhà của người!”

311. Chương 292: Phong Thưởng Chi Tranh (hạ)

Trịnh Nho là Ngự Sử trung thừa, cũng là ngôn quan của các khoa lục bộ trong triều đình! Có trách nhiệm dâng tấu chương, duy trì trật tự bá quan. Lão đầu nhi đã hơn sáu mươi tuổi, ở trong triều coi như là cừu thần đức cao vọng trọng, chưa từng bị một mao đầu tiểu tử chỉ vào mũi vũ nhục như vậy bao giờ?

Sau khi nghe được Phương Tranh nói xong, Trịnh Nho tức giận đến râu mép dựng đứng, nét mặt già nua nhất thời trương lên đỏ bừng, xoay người hung hăng trừng mắt nhìn Phương Tranh, tức giận nói: “Đức hạnh của người không kém sao? Phương đại nhân, nếu muốn người chẳng biết, trừ phi mình đừng làm, Hộ Bộ chủ sự Tôn Nghê, người này người còn nhớ kỹ?”

Phương Tranh nháy mắt mấy cái: “Không nhớ rõ, hắn thế nào? Thiếu tiền của ta sao?”

Trịnh Nho cười lạnh nói: “Người thân là quan lớn triều đình, không ngờ giữa đêm khuya cùng đồng bọn đánh cướp Hộ Bộ quan viên, đêm đó người cướp đi mấy vạn lượng bạc trên người hắn, hơn nữa...hử! Người còn mời họa sĩ tới, buộc hắn cởi sạch y phục, vẽ dáng đắp trần như nhộng của hắn, Phương đại nhân, chuyện này người không quên nhanh như vậy chứ?”

“Hoà!” Cả triều sôi trào. Quần thần trong điện, bao quát Mập Mập ngồi trên ngai vàng, tất cả đều dùng ánh mắt không dám tin tưởng nhìn chằm chằm Phương Tranh. Trong lòng chấn động, như sóng biển gió gầm trùng kích vào điểm mấu chốt trong tâm lý của hắn.

Nhị phẩm đại thần đêm khuya đánh cướp đồng liêu trong triều, nhưng còn buộc hắn cởi hết y phục vẽ tranh khỏa thân, chuyện này rốt cục là chuyện gièm pha lớn nhất từ khi Hoa triều khai quốc đi nha?

Vị Phương đại nhân này, lá gan thực sự là quá lớn.

Mập Mập mềm nhũn tựa lưng vào ngai vàng, dùng sức xoa huyết thái dương, thất thần thì thào tự nói: “Người này có phải là nghèo đến điên rồi hay không? Đánh cướp thì cũng được đi, còn bức người vẽ tranh khỏa thân, có người khi dễ người đến mức như người vậy sao?”

Trong lòng Phương Tranh cả kinh, chuyện đánh cướp Tôn Nghệ hẳn làm thực bí ẩn, sao Trịnh Nho lại biết? Tên Tôn Nghệ kia lẽ nào tự đi nói ra? Lẽ nào hẳn không sợ ta đem tranh của hắn công khai ra ngoài?

Phảng phất nhìn ra sự nghi hoặc của Phương Tranh, Trịnh Nho cười lạnh nói: “ Phương đại nhân, lần sau trước khi làm chuyện xấu, trước tiên nên hỏi thăm rõ ràng gia thế của khổ chủ, Tôn Nghệ là con rể của lão phu, hẳn có chuyện gì có thể qua mặt được lão phu sao? Phương đại nhân, việc này không phải là người không muốn thừa nhận?”

Trong triều đình mọi người đều kinh ngạc hiếu kỳ nhìn Phương Tranh, kỳ thực trong lòng mọi người đều biết, việc này dù là không có chứng cứ, nhưng mọi người cũng nhận định là do hắn gây nên, tại kinh thành, thật đúng là không còn chuyện gì mà Phương Tranh không dám làm, người này đã thành một tai hại lớn cho kinh thành.

Con người Phương Tranh vòng vo chuyển, lập tức ưỡn ngực, nghiêm nghị nói: “ Dám làm dám chịu, không sai, con rể Tôn Nghệ của người bị đánh cướp, chính là ta làm, thì thế nào?”

Lông mày Trịnh Nho nhướng lên, xoay người hướng Mập Mập bầm: “ Hoàng thượng, Phương Tranh đã thừa nhận việc này do hắn gây nên, thỉnh hoàng thượng trừng phạt Phương Tranh nghiêm khắc, để làm trong sạch bầu không khí trong Hoa triều ta.”

“ Ai, chậm đã chậm đã, Trịnh đại nhân, đừng nóng vội lo chỉnh ta.” Phương Tranh cười tủm tỉm chặn đứng lời Trịnh Nho, cười nói: “ Ngay trước mặt hoàng thượng và văn võ bá quan, có một số việc nên nói cho rõ, không thì tất cả mọi người đều sẽ mơ hồ, nghe nhìn lẫn lộn là không được rồi.”

“ Hừ, chính người cũng đã thừa nhận, việc này còn không rõ ràng sao?”

“ Còn có một chỗ rất không rõ ràng.” Phương Tranh nhìn Trịnh Nho, cười xấu xa nói: “ Con rể Tôn Nghệ của người bất quá chỉ là hóa phẩm Hộ Bộ chủ sự, lương tháng bất quá hơn mười lượng bạc, xin hỏi vị cha vợ này, vì sao trên người hắn có mấy vạn lượng bạc để ta cướp? Số bạc này đến thật là quá khả nghi, chẳng lẽ trước khi ta cướp hắn, hắn đã ở địa phương nào làm ăn buôn bán? Nói như thế, ta nhiều lắm cũng chỉ là đen ăn đen mà thôi.”

“ Người...” Trịnh Nho mở lớn miệng, nhất thời ngáy ra tại chỗ, nửa câu cũng nói không nên lời.

Hôm nay buộc tội Phương Tranh, vốn chỉ là hắn nhất thời hứng khởi, nhưng hắn lại quên mất một lỗ thủng lớn như vậy, bị Phương Tranh một lần điểm phá. Hắn bỗng nhiên nghĩ, mình đã phạm vào một sai lầm rất lớn, không ngờ lại đem nhược điểm chủ động đưa đến trong tay hắn, thật đúng là đầu óc hôn mê.

Với nhân phẩm cũng không rất cao thượng của Phương Tranh, lúc này đương nhiên sẽ nhân cơ hội mà truy giặc cùng đường, nhân cơ hội đánh chó rơi xuống nước: “ Hoàng thượng, vì thần cho rằng Trịnh đại nhân và Hộ Bộ chủ sự Tôn Nghệ, toàn gia đều rất khả nghi, một thất phẩm quan nhi nho nhỏ, lại tùy thân mang theo mấy vạn lượng ngân phiếu chuyển động khắp đường cái, thực sự làm cho trong lòng người ta phải sinh nghi, vì thần chính là một mảnh trung tâm vì nước, lúc này mới xuất thủ cướp Tôn Nghệ, để điều tra chân tướng việc này.”

“ Vô sỉ!” Các đại thần nghe vậy trong lòng lại cùng kêu lên.

Mập Mập liếc nhìn sắc mặt tái nhợt của Trịnh Nho, ngón tay nhẹ nhàng gõ vài cái lên tay vịn ngai vàng, thần nhiên nói: “ Phương ái khanh, không nên nói đến chuyện này nữa, hiện tại chúng ta đang nói, là chuyện gia quan phong tước cho người, những vấn đề khác không cần nhắc đến nữa.”

Trịnh Nho nghe vậy cả người có chút thư thái thở dài một hơi, liếc mắt nhìn hoàng thượng, trong ánh mắt tràn ngập cảm kích. Nếu nhân việc này mà làm cho khí tiết tuổi già của hắn khó giữ được, hẳn thật sự là không còn muốn sống nữa.

Các đại thần vừa nghe hoàng thượng lên tiếng, trong lòng đều sáng tỏ, hôm nay là ngày đại điển tân hoàng đăng cơ, hoàng thượng vừa lên ngôi, khẳng định không muốn triều đình xuất hiện chuyện gì không hài hòa, miễn cho người trong thiên hạ đều cho rằng tân hoàng không biết nhớ ân, vội vã xử trí cự thần, làm danh vọng của hắn bị ảnh hưởng.

Phương Tranh cũng hiểu rõ đạo lý này. Vì vậy cũng không tiếp tục dây dưa việc đó, nghe vậy ưỡn ngực, làm việc nhân đức không nhường ai nói: “Vi thần mặc dù tuổi tác không lớn, nhưng phẩm đức miến cường coi như cao thượng, thái độ làm người cũng coi như khiêm tốn cẩn thận, chức vị Lại Bộ thượng thư ai nói ta thiếu tư cách đảm đương?”

“Vô sỉ!” Các đại thần lần thứ hai cùng kêu lên trong lòng. Người này còn biết xấu hổ hay không? Có người tự khen chính mình như người sao? Nói ngược ư?

Thần sắc Mập Mập vui vẻ: “Nga? Nói như vậy, người đáp ứng nhận chức Lại Bộ thượng thư?”

“A?” Phương Tranh ngẩn người, nhanh nhẹn lắc đầu: “Ai nói ta đáp ứng rồi? Không không không, vi thần muốn cáo lão từ quan.”

Cả triều văn võ đều lau mồ hôi.

Mập Mập tức giận đến mặt tối sầm, hung hăng trừng mắt liếc Phương Tranh.

Đại diện đẳng cơ tiếp tục tiến hành, chỉ là bởi vì đoạn tiểu nhạc đệm vừa rồi, nên trình tự phía sau liền qua loa kết thúc cho xong việc.

Cuối cùng lui về hậu cung, Mập Mập lệnh cho Phương Tranh đến ngự thư phòng yết kiến, quần thần nhìn vị niên thiếu thần tử ngày trước và hiện tại đều được tiên đế và tần hoàng sủng ái, không ít người cau chặt đôi mày, người này, có thể trở thành vị Phan thượng thư thứ hai trong triều đình hay không?

Bên trong ngự thư phòng.

Mập Mập cười tủm tỉm đưa cho Phương Tranh một miếng điểm tâm: “Phương huynh, đây là Hạch Tô do Giang Nam dâng lên, trong kinh thành không ăn được khẩu vị này đâu.”

Phương Tranh không khách khí tiếp nhận, cắn lớn một ngụm, khen ngợi: “Không tệ không tệ, làm hoàng đế quả nhiên thoải mái, muốn ăn gì cũng có.”

Mập Mập cười nói: “Làm Lại Bộ thượng thư kỳ thực cũng thoải mái, quan viên khắp thiên hạ đều phải nhìn vào sắc mặt của người, sau này người có thể đi ngang giữa trong kinh thành, ai cũng không dám quấy người, thật tốt.”

Phương Tranh ngẩn người, đặt điểm tâm lên bàn, thở dài nói: “Hong thước yên tri yến tước chi chí.” (Loài chim hồng thước làm sao hiểu được chí khí của loài chim yến.)

Mập Mập lau mồ hôi: “Nói ngược đi?”

Phương Tranh lắc đầu: “Chưa nói ngược. Người là hồng tước, ta là chim yến tước, là chim yến tước trong lòng không có chí lớn, thậm chí mỗi ngày cùng lão bà người nhà, thuận tiện cầm bạc tiền kiếm được ở bên ngoài sống phóng túng, đùa giỡn lưu cầu đầu dễ, đến quán trà uống trà, đến tửu quán uống rượu, lại cần hạt dưa nghe kể chuyện, kinh thành phủ doãn nếu nguyện ý nhắm mắt mở mắt, ta còn muốn thảnh thơi ở trên đường cái đùa giỡn phụ nữ đang hoàng, vui mình vui người.”

Hai mắt của Mập Mập đăm đăm: “Chí hướng của người thật đúng là rộng lớn.”

“Mập Mập, người khẳng định cũng biết. Người giống như ta, trời sinh cũng không thích hợp làm quan, ta nhát gan, hơn nữa làm việc không có nguyên tắc. Chỉ mong kiếm lợi, mọi việc bất luận chính tà, chỉ nhìn xem đối phương có dành chỗ tốt gì cho mình hay không, một quan viên như ta đối với triều đình mà nói, kỳ thực tệ lớn hơn lợi, nếu ta làm Lại Bộ thượng thư, trong triều đình nhất định sẽ bị ta làm biến thành một mảnh trời đất tối tăm.”

Nhìn Mập Mập một chút, chỉ thấy Mập Mập mỉm cười không nói.

“Mập Mập, triều đình là của người. Thiên hạ cũng là của người, ta không muốn bởi vì ta mà phá hủy khí tượng mới lên ngôi của người, trước khi phụ hoàng người lâm chung, từng dặn ta lần nữa, không nên làm một quyền thần lưu lại tiếng xấu muôn đời, kỳ thực hẳn đã quá lo lắng, ta dù có bản lĩnh làm quyền thần, nhưng công tâm mà nói, ta càng nguyện làm một đạo tặc hái hoa bị hàng vạn hàng ngàn thiếu nữ thiếu phụ chửi mắng còn hơn.”

Khí trời có chút nóng nực, Mập Mập thoáng đổ mồ hôi.

“ Hơn nữa, lá gan của ta vốn là rất nhỏ, nguyên cho rằng làm quan cũng có thể đổi được một đời bình an, cũng không ngờ rằng đã mấy lần phải vào sinh ra tử, vài lần thiếu chút nữa mất mạng, làm quan trở thành như ta vậy, thực sự là đại bi ai lớn nhất trong quan trường Hoa triều. Muội muội người Mật nhi, còn có mấy lão bà khác của ta, bao quát cha mẹ ta, cả ngày bọn họ luôn ở trong sự chờ đợi lo lắng, lo lắng cho an nguy của ta, ngấm lại ta nhậm chức quan hai năm, chưa từng để cho bọn họ cảm thụ được sự vinh quang. Trái lại càng làm cho bọn họ càng thêm quan tâm lo lắng, làm một nam nhân, đây là không chịu trách nhiệm đối với người thân của mình, cho nên, Mập Mập, người cứ cho ta từ quan đi, cho ta trở lại tiếp tục làm kẻ ăn chơi trác táng, lúc rảnh rồi ta lại tiến cung, uống rượu với người, thảo luận một chút tâm đắc tán gái, đây không phải rất tốt hay sao?”

Còn có chút chuyện Phương Tranh cũng chưa nói, sau khi mình trở thành triều đình đệ nhất quyền thần, thời gian lâu dài, để vương Mập Mập đã trở thành thành thực, hẳn có thể biến thành tàn nhẫn vô tình hay không? Hẳn còn có thể dung nhân cho một người bạn tốt thời áo vải hay không? Khoảng cách sẽ phát sinh hoàn mỹ, rời khỏi, sẽ làm cho tình bằng hữu này lâu dài mãi mãi.

Nói hết lời, bên trong ngực thư phòng cả hai người đều lâm vào trầm mặc. Một lúc lâu, Mập Mập thở dài: “ Phương huynh, người vừa nói những lời này, ta đều hiểu rõ, thế nhưng hiện tại ta mới lên ngôi, trên dưới cả triều, người duy nhất ta tín nhiệm cũng chỉ có người, ta chỉ mong muốn người có thể giúp ta một tay, chỉ ít giúp ta xử lý triều chính cho trơn tru một chút, khi đó nếu người lại muốn từ quan, ta bảo chứng sẽ không ngăn trở nữa.”

Phương Tranh suy nghĩ một chút, nói: “ Được rồi, nhưng chức vụ Lại Bộ thượng thư cũng không cần nhắc lại, ta không thích làm, ta vẫn nhận chức thủ bị kinh thành tướng quân, thuận tiện kiêm chức đầu lĩnh đặc vụ thôi.”

Trong mắt Mập Mập hiện lên vẻ mỉm cười: “ Người thật không muốn làm Lại Bộ thượng thư?”

Phương Tranh dùng sức lắc đầu.

Mập Mập vỗ đùi, cười nói: “ Ta sớm biết rằng người không muốn, như vậy đi, người không làm thượng thư, thì giúp ta xuất kinh một lần, tra dùm một vụ án.”

Phương Tranh khịt khịt mũi, nhăn mày: “ Sao ta nghe thấy được một mùi vị có âm mưu? Người không phải là đang tính toán ta?”

Mập Mập hờn giận nói: “ Nói bậy! Sao ta lại tính toán người? Phái cho người một công việc béo bở, người khác cầu còn không được.”

Phương Tranh đề phòng nhìn chằm chằm Mập Mập: “ Người muốn ta làm gì?”

Gương mặt béo phì của Mập Mập cuộn thành một đoàn, lộ ra dáng tươi cười như lấy lòng: “ Phương huynh, giúp ta đi Giang Nam, Giang Nam tốt, trên có thiên đường, dưới có Tô Hàng, mưa bụi, tiểu kiều mờ sương, nước chảy, lúc thịnh xuân, là lúc hoa nở tại Giang Nam, cảnh đẹp không sao tả xiết, làm người lưu luyến quên về.”

“ Thôi đi, ta đối với những biểu diễn hư đầu hư não này không có hứng thú, nói thẳng, muốn ta vượt Trường Giang đến Giang Nam làm chi?” Phương Tranh không khách khí cắt đứt những lời miêu tả phong cảnh Giang Nam của Mập Mập.

“ Tra một vụ án lớn về tham ô nuốt thuế vụ quốc khố.” Mập Mập thành thật nói.

“ Không có hứng thú, không bàn nữa!” Vừa nói tới tra án, Phương Tranh không cần suy nghĩ, bật người từ chối.

Nói giỡn sao, tra án, nhiều nguy hiểm, lão tử cũng không phải Bao thanh thiên, tại sao phải để ta đi?

“ Phương huynh, vụ án liên quan tới quan viên lục phủ Giang Nam, thậm chí bao quát cả chút trọng thần trong triều đình tại kinh thành, dường như một chiếc vòng mê thật lớn mở ra, gốc rễ rắc rối, thập phần phức tạp, ngay Hình Bộ Sở thượng thư đều bất lực.”

“ Vậy thì ta càng không đi, Sở thượng thư biết tra án mà còn không làm được việc này, ta làm sao có khả năng làm được? Không đi không đi, không có việc gì phải không, không có việc gì vì thần xin cáo lui về nhà đi ngủ.”

Mập Mập vội vàng ngăn cản.

Phương Tranh cũng không quay đầu lại đi thẳng ra ngoài, trong miệng nói: “ Nghe không được, cái gì ta cũng nghe không được, vì thần tuổi tác đã cao, phải về nhà bảo dưỡng tuổi thọ, người lại phải một chuyện nguy hiểm như vậy cho ta làm, khi dễ ta ngu ngốc hay sao...”

“ Uy! Người đứng lại.” Mắt thấy Phương Tranh sắp ra khỏi phòng, Mập Mập nóng nảy hô lớn: “ Lẽ nào người không muốn nhìn một chút mỹ nữ Giang Nam sao?”

Phương Tranh giống như bị người dùng định thân pháp, đã đứng lại bất động.

Lập tức hần nhanh chóng xoay người, hai mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Mập Mập, tản mát ra hai luồng lực quang u u.

“ Giang Nam mỹ nữ? Ý tứ gì? Nói rõ một chút.” Biểu tình của Phương Tranh rất có vài phần cuồng nhiệt khi hỏi.

Sắc mặt Mập Mập càng trầm, xoa mồ hôi tuôn đầy đầu, gian nan nói: “ Giang Nam từ xưa ra mỹ nữ, kỳ tư yếu diệu, kỳ tình uyển chuyển hàm xúc, như gió mùa xuân đưa qua cảnh liễu, ẩn tình nhu tình, như ánh sáng vàng trăng mùa thu, thướt tha, yếu diệu và bàn tay cùng đôi chân dài, cổ tay trắng như tuyết lưu lộ...”

Phương Tranh nuốt nuốt nước miếng, trong mắt phát ra lửa nóng.

Mập Mập nhìn Phương Tranh, bỗng nhiên sắc sắc cười: “ Có một câu thơ chuyên môn hình dung phong tình của Giang Nam mỹ nữ.”

“ Là thơ gì?” Thần trí Phương Tranh có chút không rõ.

“ Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ, ngọc nhân hà xứ giáo xuy tiêu.”* Mập Mập sắc cười nói: “ Giang Nam nữ tử thối tiêu, nói vậy rất có vài phần tư vị đặc biệt, nếu không tự mình nhận thức một phen, thực là chuyện ăn năn bình sinh lớn nhất trong đời người.”

“ Úc...” Phương Tranh dường như bị người thôi miên, phát sinh ra một tiếng rên rỉ tiêu hồn, thần trí hoàn toàn mê ly.

Sau đó, Phương Tranh sửa sang lại y quan, ưỡn ngực, lộ ra biểu tình chính nghĩa lẫm lẫm, nghiêm mặt nói: “ Hoàng thượng, vì thần thân là trung thần, “ chủ ưu thần nhục”, nếu không thể vì hoàng thượng phân ưu, có mặt mũi nào đứng trong triều đình? Dám tham ô quốc khố, trung gian kiếm lời dứt túi riêng, với tính tình ghét ác như cừu của vi thần, thực sự không thể nhìn thấy những người này nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật. Thỉnh hoàng thượng yên tâm giao vụ án này cho vi thần đi làm thôi! Vi thần sẽ nhanh chóng xuôi xuống Giang Nam, nhất định đem đám tham quan ô lại giao ra công lý.”

Mập Mập ác hàn, vô lực gật đầu: “ Vậy ta nhờ người, ai...”

Bỗng nhiên, Mập Mập dường như nhớ tới cái gì: “ Nói đến trung gian kiếm lời dứt túi riêng, buổi chiều ta sẽ phái quan viên Hộ Bộ đến quý phủ của người, kiểm kê tài vật của phủ thái tử xong sẽ sung nhập quốc khố, người phối hợp một chút đi.”

Sắc mặt Phương Tranh suy sụp, khuôn mặt tuần tú xót xa không gì sánh được, co quắp vài lần.

Nhìn bóng lưng Phương Tranh đi xa, gương mặt béo phì của Mập Mập cũng kim lòng không được bắt đầu co quắp.

Mình đường đường là một vị hoàng đế, không ngờ cần nhờ vào mỹ sắc dụ dỗ thần tử đi làm việc, khiến cho mình chẳng khác gì đám ma cô trong thanh lâu, trong lòng Mập Mập lúc này tràn đầy bi phẫn phiền muộn.

“ Phụ hoàng nói không sai, Phương Tranh quả nhiên là hỗn trưởng cực độ.”

Bên trong Phương phủ.

Đám quan viên Hộ Bộ và nha dịch lệ thuộc Hộ Bộ đang lui tới, xuyên toa không thôi.

Khi những thùng vàng tấp ra vụn đạo kim quang từ trong kho phòng của Phương gia dorr ra xe ngựa bên ngoài cửa, Phương Tranh đang nghiêm mặt, cừu hận nhìn chăm chú vào đoàn người ra ra vào vào, bọn họ mỗi khi dorr đi một rương, trái tim Phương Tranh lại giống như bị hung hăng đâm vào một cái, đau đến hần liên tục hít ngậm khí không ngừng.

Lúc đáp ứng Mập Mập thì thật sảng khoái, nhưng khi mở mắt trừng trừng nhìn vào vàng bạc châu báu vốn nên thuộc về hần từng rương từng rương đưa vào quốc khố, trong lòng hần nhất thời có chút hối hận.

“ Uy! Các người có phải là người hay không vậy? Trứng gà của nhà ta cũng đều lấy, thế nào? Các người muốn xét nhà của ta luôn sao?” Phương Tranh rớt cục nhện không được, nhanh chóng chặn ngang trước mặt hai gã nha dịch, chộp lại một chiếc rổ bằng ngọc tinh tế khéo léo đang cầm trên tay bọn họ, trong rổ đang đựng hơn mười viên ngọc lờ lờ chiếu sáng, trứng gà sao?

“ Đại nhân, đó là dạ minh châu, không phải là trứng gà đâu.” Về mặt nha dịch đau khổ sửa lại sai lầm của Phương Tranh.

“ Thối lắm! Rõ ràng là trứng gà, người mù mắt? Ai dám nói nó không phải trứng gà, lão tử chính chết hần!” Hai mắt Phương Tranh đỏ bừng, ánh mắt giống như hai thanh dao nhỏ ra khỏi vỏ, dần tới dần lui trên người nha dịch.

“ Hay! Rõ ràng là trứng gà, thế nào là dạ minh châu?” Bọn người hầu trong Phương phủ cũng đều vậy lại, giúp thiếu gia nói chuyện.

“ Nghe được chưa? Con mắt mọi người đều sáng như tuyết, nhanh buông ra cho lão tử, ta còn nhờ vào trứng gà này ấp ra gà con đó.”

Hai gã nha dịch liếc mắt nhìn nhau, do dự buông xuống “ trứng gà” trong tay, hạo hần không ăn khổ trước mắt, vị Phương đại nhân này có danh tiếng như sấm bên tai bọn họ, người này không thể trêu chọc.

Chuyện còn chưa xong, Phương Tranh vừa quay đầu, lại kêu to lên: “ Uy! Các người còn biết xấu hổ hay không? Lão tử khổ cực đã nhiều năm trồng ra được bồn hoa đó mà các người cũng lấy? Mau buông xuống cho lão tử!”

“ Đại nhân, đây không phải hoa, là Đông Hải hồng san hô.”

“ Thối lắm! Rõ ràng là hoa, người mù mắt? Người gặp qua hồng san hô có phong thái yếu diệu, phong độ như lê hoa áp hải đường như thế sao?”

Phương Tranh còn đang dây dưa lằng nhằng thì một gã người hầu chạy vào bẩm báo, nói Thái Vương điện hạ tới thăm.

Phương Tranh hung hăng quét mắt nhìn đám quan viên Hộ Bộ và bọn nha dịch đang cầm như hến, ác giọng phân phó người hầu: “ Hạo hạo nhìn chăm chăm cho ta! Đừng cho bọn họ lấy trứng gà trứng vịt hay hoa cỏ gì đó đem đi, đó đều là của Phương phủ chúng ta!”

“ Dạ!” Đám người hầu cùng kêu lên tuân mệnh, xoa tay nhìn chăm chăm các quan viên Hộ Bộ cười nhạt.

Quan viên Hộ Bộ tuôn mồ hôi như mưa.

“ A! Phương huynh, nhiều ngày không gặp, gần đây khỏe không?”

Vừa bước vào tiền sảnh, Thái Vương vẻ mặt vui mừng tươi cười nhiệt tình chấp tay chào Phương Tranh.

Phương Tranh nhìn thấy Thái Vương, sắc mặt giống như sương lạnh rốt cục hòa hoãn xuống.

Bằng đáy lòng mà nói, trong mấy hoàng tử của tiên hoàng, ngoại trừ Mập Mập ra, hần cảm thấy có chút hảo cảm chính là vị Thái Vương không tranh giành với nhân thế đang đứng ngay trước mắt này. Đúng vậy, cũng chỉ có người đậm bạc như thế, mới biểu hiện ra vẻ khiêm tốn, tiến lui có lễ, làm kẻ khác nhện không được thật sự muốn cùng hần kết giao.

“ Thái Vương điện hạ, đã lâu, đã lâu, hạ quan không có tiếp đón từ xa...”

“ Ai, Phương huynh, người biết ta không thích những nghi thức xã giao này, không cần giả vờ trước mặt ta được không?” Thái Vương cười thật ôn hòa, khéo mắt nhàn nhạt nhìn lướt qua đoàn người rộn ràng nhốn nháo cách đó không xa, ngạc nhiên nói: “ Phương huynh, quý phủ đang...dọn nhà?”

Nhắc tới điều này, Phương Tranh nhin không được thở dài, nước mắt muốn nhanh chảy xuống.

“ Đám Hộ Bộ quan viên, thực sự không phải là người tốt!” Phương Tranh vỗ đùi, hướng Thái Vương kể khổ: “ Người dọn đồ trong phủ thái tử thì cứ dọn, vì sao cũng mượn gió bẻ măng dọn luôn đồ trong nhà của ta? Đỗ Tùng Quân làm sao dạy dỗ quan viên thủ hạ? Quả thật là một đám hại dân hại nước, thật không có tổ chất! Mẹ nó! Ngày khác lão tử sẽ chạy tới nha môn Hộ Bộ tạt nước tiểu, xem lão già họ Đỗ dám đối với ta thế nào!”

“ Cái này...” Thái Vương trầm ngâm, có chút do dự là nên phạt Phương Tranh hay nên khen Phương Tranh không thích bám vào khuôn mẫu.

“ Thái Vương điện hạ, cùng nhau tát?” Phương Tranh hướng Thái Vương nhiệt tình phát lời mời.

“ A?” Thái Vương toát mồ hôi, lắp bắp nói: “ Cái này...không cần đâu, Phương huynh một mình giành riêng việc này đi, tiểu đệ nguyện vì Phương huynh, phát cờ hò reo.”

Chú thích: Bên cầu ánh trăng sáng soi nhị thập tứ, người đẹp thối tiêu giờ ở nơi đâu. Trước kia ở tỉnh Giang Tô có hai mươi bốn mỹ nhân đứng thối sáo ở chiếc cầu này cho nên mới có cái tên Nhị Thập Tứ Kiều, Nhị thập tứ ở đây vừa chỉ 24 cô gái đẹp vừa ám chỉ tên cầu.

312. Chương 293: Âm Tập Hung Hiểm

Phương Tranh nhìn thấy Thái Vương đến cảm thấy rất vui vẻ, từ sau vụ án mưu phản của Phan Văn Viễn đến bây giờ mới trở về, hẳn có ấn tượng không tệ đối với Thái Vương, chí ít so với mấy vương gia khác cũng tốt hơn nhiều lắm.

Một vương gia có thể an thủ bốn phận, không đi làm những mộng đẹp không thực tế, điều này thập phần khó có được. Xưng vương đồ bá, mưu đồ soán vị. Dã tâm đó phảng phất không thể nhìn thấy được trên người Thái Vương.

Thái Vương vẫn là Thái Vương ngày trước, dáng tươi cười ôn hòa vô hại, một thân khí chất đậm bạc vô tranh, khiến người ngồi bên người hẳn đều có thể sản sinh một loại cảm giác điềm tĩnh vui mừng, phảng phất như ngồi trước mặt không phải là một vị vương gia hậu duệ của hoàng thất quý tộc, mà là một vị cao tăng đắc đạo cách ly hồng trần.

Phương Tranh cảm thấy ở chung một chỗ với Thái Vương rất thoải mái, loại cảm giác thoải mái trực tiếp phản ánh lên gương mặt của hắn.

Lúc này vẻ mặt Phương Tranh còn đang tươi cười, nhìn Thái Vương khẽ cười nói: “ Hôm nay vương gia đến hàn xá, có việc gì chỉ giáo?”

Thái Vương nâng chung trà lên uống một ngụm, đạm mạc cười nói: “ Cũng không phải, cũng không phải, nhiều ngày không gặp Phương huynh, tiểu đệ thật sự là tưởng niệm, ngày hôm trước ở tại linh đường của phụ hoàng, cho nên không thể nói chuyện với nhau, vì vậy hôm nay tiểu đệ đến nhà, cùng Phương huynh ôn chuyện. Phương huynh, có phải tiểu đệ đến không đúng lúc?”

Phương Tranh liếc mắt nhìn quan viên Hộ Bộ khí thế ngất trời sau hậu viện, không khỏi oán hận cắn răng, miễn cưỡng cười nói: “ Điện hạ khách khí, người tới rất đúng lúc, nếu như đám Hộ Bộ đám trộm thứ gì trong nhà của ta, còn thỉnh điện hạ giúp ta xử lý một trận.”

“ A?” Thái Vương do dự nhìn phía sau, nuốt nước bọt gian nan nói: “ Cái này, không tốt đâu? Tiểu đệ không tập võ nghệ, hơn nữa hôm nay tứ hoàng đệ lên ngôi, ta cũng không thể làm xằng làm bậy trong kinh thành, làm trên mặt hắn không ánh sáng nha...”

Phương Tranh bắt mắt nhìn hấn: “ Điều này làm sao gọi là xằng bậy? Người nhìn đám quan viên Hộ Bộ, thật quá kiêu ngạo. Cả đám thành quần kết đội chạy tới nhà của ta dọn đồ đạc, còn có vương pháp hay không? Thiên lý công đạo ở đâu?”

Thái Vương cười dài liếc mắt nhìn hấn, không tiếp lời.

Phương Tranh nhân lúc bình loạn chạy tới kê biên tài sản phủ thái tử, chuyện này cả kinh thành đều huyền náo biết rõ, cho nên Thái Vương đối với lời nói của Phương Tranh rõ ràng không còn gì để nói.

Nhìn lên Thái Vương, Phương Tranh thử nói: “ Nếu không, điện hạ ngài xem như gặp chuyện bất bình, rút đao tương trợ?”

Thái Vương cười khổ: “ Chỉ là vật ngoài thân, Phương huynh hà tất tính toán như vậy? Nhà của người đã là thủ phủ Hoa triều, cần nhiều bạc như vậy dùng làm gì?”

Nghe một chút, người ta nói không tranh nhân thế, người du sơn ngoạn thủy, đi khắp thiên hạ chẳng lẽ không dùng tiền sao?

Phương Tranh khởi dáng tươi cười hàm hậu, ha hả cười nói: “ Lời của điện hạ sai rồi, ai lại ngại có tiền nhiều chứ? Cũng giống như tướng mạo của tại hạ, mặc dù tại hạ đã rất anh tuấn, nhưng vẫn còn mong muốn anh tuấn thêm một chút, cuộc sống có truy cầu mới là vui sướng nha.”

Nhìn thần sắc có chút giật mình của Thái Vương, Phương Tranh quyết định bỏ qua việc dây dưa câu chuyện này.

“ Điện hạ quay về kinh, là dự định ở lại lâu dài, hay dừng mấy ngày lại đi?”

Gương mặt Thái Vương giãn ra cười nói: “ Lần này tiểu đệ quay về kinh là vội về chịu tang, hôm nay tang lễ của tiên hoàng đã xong, tứ hoàng đệ đã đăng cơ làm hoàng đế, tiểu đệ cũng không còn gì lo lắng, dự định qua mấy ngày liền rời kinh, đi về hướng bắc.”

Thái Vương giống như có vô hạn cảm khái thở dài một tiếng, nói: “ Hoa triều ta đất rộng người đông, linh sơn danh thủy vô số kể, cả đời cũng không thể đi hết, trong lòng tiểu đệ thực sự thương tiếc, cho nên muốn nhân lúc còn sống, tận lực du lãm một phen, như vậy cũng không uổng cuộc đời này.”

Phương Tranh gật đầu, hiểu rõ, kiếp trước của người này nhất định là một người thích du lịch, thích phiêu lưu mạo hiểm dã ngoại, rất thích ánh mặt trời, cũng rất ngu ngốc. Chỉ ít Phương Tranh rất không lý giải loại hành vi của những người như vậy, chỉ vì muốn ngắm nhìn phong cảnh, suốt ngày làm cho mình giống như một tên ăn mày, một không thức ăn ngon, hai không mỹ nữ, trên lưng đeo một cái túi đi khắp thế giới, thật không biết lúc bụng bọn họ đói đến kêu vang, đối mặt với danh sơn sông ngòi rộng lớn còn sinh ra cảm thán đồng dặc lạ lùng.

“ Điện hạ quanh năm du lãm danh sơn, gió thổi phơi nắng, làn da còn trắng trẻo tươi mới như vậy, thực sự nham nhở tại hạ tâm sinh ước ao.” Phương Tranh nhìn khuôn mặt của Thái Vương, thật tình khen ngợi.

Thái Vương ngẩn người, vô ý thức dùng tay sờ vào mặt, lập tức cười nói: “ Tiểu đệ trời sinh như vậy, không có biện pháp, cũng muốn phơi nắng cho có chút dương khí, đáng tiếc làn da này thật không chịu thua kém, vẫn cứ trắng như vậy, đệ cũng vô cùng khổ não.”

Phương Tranh tràn đầy đồng cảm gật đầu, xót xa xoa khuôn mặt tuần tú của mình, thở dài nói: “ Đúng vậy, ngày thường quá anh tuấn thì luôn luôn khổ não, người có diện mạo anh tuấn như người và ta, vô luận che giấu như thế nào, đều cũng giống như đom đóm trong kịch truyền hình, lờ lờ chiếu sáng, ai, người nói những người xấu xí làm sao sống được? Thật đồng tình bọn họ.”

Thái Vương lau mồ hôi.

Hôm nay Thái Vương nói chuyện phiếm với ta thật có điểm không ăn ý nha.

Phương Tranh quyết định lần thứ hai nhảy qua chuyện này, chuyển trọng tâm câu chuyện.

Vỗ vỗ đùi, Phương Tranh cảm khái nói: “ Điện hạ muốn rời kinh, ít ngày nữa tại hạ cũng muốn rời kinh, hai ta phỏng chừng cùng đi chung một đường.”

Thái Vương nghe vậy rốt cục có hứng thú, giương mắt nói: “Nga? Phương huynh rồi kìa có chuyện gì?”

“Cũng do Mập Mập...khái khái, hoàng thượng, hoàng thượng phái ta đi làm một chuyện, muốn ta vượt Trường Giang xuống Giang Nam một chuyến.”

“Xuống Giang Nam làm chi?” Thái Vương nghi hoặc nói, lập tức chợt tỉnh, vội hỏi: “Tiểu đệ dường như đã hỏi chuyện không nên hỏi, thứ tội, thứ tội.”

Phương Tranh xoa tay cười nói: “Ta cùng điện hạ vừa gặp như đã quen, không có gì là nên hay không, lần này hoàng thượng phái ta xuống Giang Nam, chính là vì vụ án Giang Nam lục phủ nuốt trọn thuế ngân quốc khố, vụ án này số người liên lụy thật sự quá phức tạp, hơn nữa chuyện đã qua một năm, không ít chứng cứ đều đã không còn hoặc bị người mai một, phải phải khâm sai đi xuống truy tra, may ra còn có thu hoạch.”

Trong mắt Thái Vương chợt hiện lên thần sắc phức tạp, lập tức khôi phục bình tĩnh, cười nói: “Nói như thế, Phương huynh có thể cùng tiểu đệ ra kìa, liệu tiểu đệ có thể có duyên phận cùng đi với Phương huynh hay không?”

Phương Tranh vui mừng, thân thiết ôm lấy vai Thái Vương cười nói: “Có, đương nhiên là có. Tại hạ chẳng bao giờ đi qua Giang Nam, đến lúc đó mong rằng điện hạ làm hướng dẫn du lịch cho tại hạ.”

Thái Vương sáng khoái cười nói: “Vậy có gì khó? Tiểu đệ nhất định sẽ đưa Phương huynh xem hết cảnh đẹp Giang Nam. Giữa mùa xuân, Giang Nam chính thị xuân noãn hoa khai! Này gió ấm, kia bạc mây bạc, nơi nơi đều là cảnh đẹp lãng mạn.”

Phương Tranh hờn giận cắt đứt lời Thái Vương: “Ai nói với người chuyện này chứ? Không phải ta muốn đi núi hay sông, phong cảnh có gì đẹp?”

Hai mắt Thái Vương đăm đăm nhìn Phương Tranh, ha ha nói: “Na, vậy người muốn xem cái gì?”

Phương Tranh sắc sắc cười, nhíu mày, lộ ra biểu tình hể là nam nhân đều hiểu được: “Về đẹp Giang Nam, đẹp nhất là nữ tử phong tình uyển chuyển hàm súc. Phụ nữ hoàng cung, ta muốn đi tìm thanh lâu kỹ quán thôi, liền phải nhờ điện hạ dẫn đường cho ta. Nhượng cho ta lĩnh hội một chút “người ngọc ở nơi nào dạy thổi tiêu” tư vị tiêu hồn, hắc hắc.”

Thái Vương ác hàn, xoa mồ hôi, lại xoa mồ hôi, nói lắp: “Tiểu đệ...tiểu đệ đối với chuyện này không...không rành lắm..”

Không quen? Phương Tranh nhìn Thái Vương từ trên xuống dưới, ngay cả thanh lâu kỹ quán cũng không quen, còn là nam nhân sao? Người này chẳng lẽ bị bắt lực?

Thái Vương vô tội nhìn Phương Tranh, đối với ánh mắt không có hảo ý của Phương Tranh cảm thấy rất bị phần.

Hai người lại một lần nữa rơi vào trầm mặc.

Hôm nay cùng hẳn nói chuyện với nhau, vì sao tìm không ra trạng thái? Tiếng nói chung thật ít a, Phương Tranh đối với vấn đề này có điểm khổ não.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, đường nhìn vừa chạm vào, vội vàng không hẹn mà cùng giơ lên chung trà trong tay, trầm miệng một lời cười gượng nói: “Uống trà, uống trà...”

Bầu không khí trong tiền sảnh còn đang xấu hổ, bên ngoài hành lang gấp khúc một đạo thân ảnh nho nhỏ chạy vội vào, bàn tay nhỏ bé mập mập giơ lên cao, tay kia còn đang cất lực ôm một cái rương lớn, trong miệng non nớt kêu to: “Thái Vương ca ca, Thái Vương ca ca...”

Hai người trong phòng song song thở phào nhẹ nhõm. Sắc mặt Thái Vương vui vẻ, vô ý thức cúi người xuống, kéo bóng người ôm vào trong ngực, ha ha cười hân hoan lên mặt nàng vài cái.

Người đến chính là Trường Nhạc tiểu công chúa. Lúc đại tang của tiên hoàng, trong cung nhiều người phức tạp, Phương Tranh liền cho người đưa nàng tới phủ đệ, làm bạn cùng Trường Bình, hai tỷ muội có thể chiếu ứng lẫn nhau.

“ Thái Vương ca ca, người tới thăm ta sao?” Tiểu công chúa rất vui vẻ, trong đôi mắt to lóe ra quang mang trong suốt hưng phấn, nhìn ra được cảm tình giữa nàng và Thái Vương rất tốt.

Thái Vương nhẹ nhàng điểm điểm lên cái mũi nhỏ của nàng, sủng nịch cười nói: “ Phải, hoàng huynh đã lâu không gặp Nhạc nhi, rất nhớ người. Nhạc nhi, muốn ăn cái gì, muốn chơi cái gì, nói với hoàng huynh, hoàng huynh đều thỏa mãn người.”

Tiểu công chúa vui vẻ đến rạng ngời, trọng trọng vỗ cái rương bên người, hai mắt chiếu sáng nói: “ Không cần, cần thứ này thôi.”

Thái Vương và Phương Tranh mặt mày đen thui.

Quay đầu lại, tiểu công chúa nhìn Phương Tranh, ánh mắt nhất thời từ mừng rỡ hóa thành hèn mọn, giơ lên bàn tay mũm mĩm nhỏ bé, chỉ vào Phương Tranh chẳng đáng nói: “ Bại gia tử, bại gia tử!”

Mặt Phương Tranh tối sầm, hờn giận nói: “ Uy, có gì hảo hảo nói, ta phá sản hồi nào? Đừng tưởng rằng người còn nhỏ tuổi, ta sẽ không tính toán với người, thành thật nói cho người, tiểu hài tử xấu xa như người, ta đã hung hăng giáo huấn mấy chục đứa.”

Tiểu công chúa uy vũ không khuất phục, nhả chiếc mũi nhỏ, vẻ mặt như chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “ Tiền trong nhà người bị người khác dời lên xe ngựa. Người còn mở to mắt trừng trừng nhìn? Đó không phải bại gia tử thì là gì?”

Trong lòng Phương Tranh đau xót, nước mắt muốn rơi xuống: “ Người nghĩ là ta muốn sao, cũng do hoàng đế ca ca của người hạ thánh chỉ.” Lau nước mắt Phương Tranh ủy khuất nói: “ Lão tử sao phủ thái tử bao nhiêu khổ cực, phút cuối cùng dù là tiền công chạy việc cũng không có, ta đi tìm ai nói lý lẽ đây?”

Tiểu công chúa đắc ý dào dạt ngẩng khuôn mặt mũm mĩm, bàn tay nhỏ bé vừa chuyển, giống như ảo thuật toát ra viên Nam Hải Đông Châu cực lớn. Dưới ánh mặt trời lóe ra u quang vô cùng cảm động.

“ Đây...đây là...” Phương Tranh kinh ngạc nhìn chằm chằm viên đông châu trên tay nàng, nhất thời lúng túng nói không ra lời.

Tiểu công chúa không biết từ đâu học được vẻ đắc ý vênh váo của Phương Tranh ngửa mặt lên trời cười to, sau khi cười được vài tiếng, bỗng nhiên cảm thấy đáng tươi cười như vậy thực sự không quá thích hợp cho tiểu hài tử như nàng. Vì vậy thu hồi đáng tươi cười, nhìn Phương Tranh khinh miệt hừ một tiếng: “ Ngốc! Có câu thơ lẽ nào người không có nghe nói qua sao? Ngoài tường người đi đường, trong tường giai nhân cười!”

Phương Tranh và Thái Vương hai mắt đăm đăm: “ Câu thơ này có liên quan gì tới đông châu trên tay người?”

Tiểu công chúa cười vô cùng ngây thơ phá lệ: “ Dùng ở chỗ này, gọi là “ trong tường dọn tiền, ngoài tường ta đang cười.”

Phương Tranh cùng Thái Vương kinh dị liếc nhau, đồng loạt vui lòng phục tùng gật đầu.

Hiểu rõ được tiểu nha đầu thừa dịp quan viên Hộ Bộ ở bên trong Phương phủ kiểm kê tài vật, tự mình chạy ra ngoài xe ngựa trộm đồ vật trở về.

Tính tình vô sỉ của nàng thật có được thần vận của ta nha.

Phương Tranh kỳ quái chính là, câu thơ này là ai dạy cho nàng? Không ngờ bị nàng ứng dụng đến xuất thần nhập hóa như vậy.

Vui mừng ôm lấy tiểu công chúa, vẻ mặt Phương Tranh cảm kích hôn lên gương mặt của nàng: “ Người thật làm ta bất lo, nào, trả lại đông châu cho ta đi.”

Tiểu công chúa hừ một tiếng, bàn tay nhỏ bé vừa lộn, chỉ nghe thùng thùng vài tiếng, vài viên đông châu giá trị liên thành lập tức rơi vào trong cái rương lớn của nàng, mang theo biểu tình thỏa mãn, tiểu công chúa thoải mái thở dài, tập tễnh đi ra khỏi tiền sảnh, bước chân mềm mại, thần tình lén lút, phồng chùng muốn đi ra ngoài cửa tìm thêm một mớ.

Bên trong tiền sảnh.

“ Thái Vương diện hạ, gần đây ngài rảnh rỗi không? Dem tiểu công chúa tiếp đến ở trong quý phủ trụ đi nha.” Phương Tranh vẽ mặt cầu xin nói.

“ A? Điều này...Gần đây tiểu đệ bề bộn nhiều việc, ân, bề bộn nhiều việc, tiểu đệ xin cáo từ, cáo từ cáo từ...”

Vào đêm, Phương Tranh một mình một người nằm trên giường, đang đầy ngập phiền muộn ngủ say.

Trường Bình mang hài tử, Phương Tranh vốn định ngủ cùng nàng, hảo hảo chiếu cố nàng, đáng tiếc tiểu công chúa ôm một cái rương đáng ghét xông vào phòng ngủ, đòi ngủ cùng tỷ tỷ, không chút nào giải thích được thế nào là phong tình, đem vị tỷ phu bài trừ ra ngoài cửa.

Cửa phòng ngủ trong ánh mắt áy náy của Trường Bình nhanh chóng đóng lại, khóa trái, nơi cửa sổ bày ra cam bầy sẵn thú, cùng Gia Cát nỗ, và Thất Bộ Đoạn Hồn Châm.

Phương Tranh giận tím mặt, nhắc chân muốn phá cửa mà vào, ngẫm lại đành bỏ đi.

Quay đầu lại đi tìm Yên Nhiên và Phương tỷ, muốn cùng các nàng tiêu hồn một phen, kết quả người hầu báo lại, Yên Nhiên và Phương tỷ đang ở tại Phương gia thương hào tổng bộ đang kiểm tra sổ sách, Trường Bình mang thai, Phương gia thương hào mới đưa vào hoạt động, trọng trách liền rơi xuống trên vai hai nàng, Tiểu Lục cũng giúp hai nàng làm trợ thủ, đêm nay cũng không ai trở về.

Phương Tranh vô hạn phiền muộn không thể làm gì khác hơn là ôm gối quay về phòng ngủ một mình.

Lão bà thật quá ít đi thôi! Trước khi ngủ, trong lòng Phương Tranh chưa xót thờ dài. Thân là nhân sĩ xuyên qua kiếp xuất, hẳn cảm thấy xấu hổ tận đáy lòng.

Tiếng mõ canh ba vang lên, Phương Tranh trở mình lại, vẫn đang ngủ thật ngọt ngào.

Lúc này, gần bên ngoài giường ngủ bằng gỗ lim, bỗng nhiên vang lên một trận âm thanh quái dị sần sật, thanh âm nhỏ tới mức không thể nghe thấy.

Thanh âm mặc dù thật nhỏ, nhưng thê lương làm người ta phải dựng đứng lông tóc, nơi khe hở của cửa phòng cùng cửa sổ, nhúc nhích bò vào hơn mười con rắn nhỏ như ngón út màu đỏ nhạt, những con rắn này nhìn qua như mềm nhũn, giống như đang thở dốc du động, phảng phất như có người chỉ dẫn, phương hướng nhất trí hướng chiếc giường Phương Tranh đang ngủ bò tới.

Những con rắn kia cũng không thể gọi là rắn, chúng nó dài chừng một xích, đầu hình tam giác, quanh thân màu đỏ, thoạt nhìn dị thường ghê tởm, trên lưng mỗi một con đều lộ ra chiếc cánh trong suốt mỏng tanh, thanh âm sần sật tắc tắc tắc tắc giống như thở dốc. Là do chúng nó lúc vận động thì đôi cánh bạc mỏng phát ra âm thanh.

Phương Tranh vẫn hồn nhiên không cảm giác, trong giấc ngủ còn mơ màng trở mình, vô ý thức gãi mũi, còn lẩm bẩm nói mớ vài câu.

Những con trùng dài kia cách giường Phương Tranh càng ngày càng gần, con mắt chúng cỡ hạt đậu xanh, bích quang lờ lờ, có một loại ý tứ âm tà và ác độc khó hiểu. Tuy không biết tên lẫn lai lịch của chúng, nhưng bất luận kẻ nào liếc mắt nhìn thấy chúng đều có thể hiểu rõ, bị chúng nó cắn trúng một ngụm, tuyệt đối sẽ chết đến không thể chết lại, thần tiên đều cứu không nổi.

Không thể không nói, Phương Tranh là một người may mắn, trình độ may mắn thật tốt đến không thể hình dung.

Tình thế nguy cấp vạn phần, đàn trùng cách hẳn đã rất gần, thanh âm tất tất tắc tắc cũng càng lúc càng lớn, mắt thấy sinh mạng Phương đại thiếu gia gần biến mất tại thời đại mà hẳn không nên xuất hiện này, lúc này, Phương Tranh tỉnh.

Tỉnh rất đúng lúc. Kinh nghiệm nhiều lần tìm được đường sống trong chỗ chết, khiến cho hẳn rèn đúc ra ý thức cảm giác nhạy cảm về nguy hiểm so với người thường gấp mấy lần, vốn một giây trước hẳn còn đang chìm trong mộng đẹp say ngủ, bỗng nhiên bị thanh âm tất tất tắc tắc làm kẻ khác rất không thoải mái làm giật mình tỉnh giấc.

Giờ này khắc này, trong phòng hắt vốn không nên xuất hiện thanh âm như thế, ý nghĩa của sự khác thường chính là nguy hiểm!

Mơ mơ màng màng lại mang theo vài phần cảnh giác mở mắt ra, dưới ngọn đèn âm u, một tình cảnh làm lông tóc hắt dựng đứng, nhiều năm sau mỗi lần nhớ tới còn muốn nôn mửa tiêu ra quần, xuất hiện tại trước mắt hắt.

Hơn mười con trùng ghê tởm dữ tợn, đang bò lại gần hắt từ khắp bốn phía, cánh mỏng trên lưng chấn chấn rung động, con người như hạt đậu xanh tản mát ra quang mang yêu dị tà ác, bỗng nhiên, hai con trùng lăn tròn một vòng trên đất, lập tức cánh mỏng mở ra, như mũi tên thoát khỏi dây cung, hướng Phương Tranh bắn nhanh mà đến, Phương Tranh thậm chí có thể nhìn thấy bọn chúng ở ngay giữa không trung mở rộng miệng, lộ ra hai hàm răng nanh nhỏ bé bén nhọn.

Phương Tranh không kịp sản sinh tình tự kinh khủng, liền vô ý thức chụp lấy chiếc gối da mềm dưới đầu, chắn ngay trước người, hai con trùng nhanh chóng đụng vào gối, kêu lên “tê tê” quái dị, giống như một cây chùy sắt chui sâu vào. Chiếc gối bằng da mềm màu trắng nhũ trong nháy mắt biến thành đen thui, còn mơ hồ tản mát ra một mùi tanh hôi làm người ta buồn nôn.

Trái tim Phương Tranh kinh hoàng nhảy mạnh, vội vàng ném chiếc gối xuống, tay trái đảo qua, hắt ngọn đèn bên cạnh giường lật xuống, ngọn lửa rơi trên tấm lụa mỏng ngay giường, nhất thời kịch liệt bốc cháy lên, thế lửa rất nhanh liền bao phủ cả giường. Giống như một vòng bảo hộ, những con trùng đang bò trên mặt đất bật người liền dừng lại. Lập tức ở bên ngoài vòng lửa bắt đầu khởi động, ánh mắt yêu dị nhìn chăm chăm Phương Tranh đang ngồi trên giường, phảng phất giống như mười con dã thú, một lúc có cơ hội sẽ không chút do dự xông qua vòng lửa, hung hăng cắn lên cổ Phương Tranh.

Da đầu Phương Tranh tê dại, hai mắt kinh khủng nhìn chăm chú vào đàn trùng cách hắt vài thước, kiếp này hắt từng trải qua không ít lần tìm được đường sống trong chỗ chết, nhưng đều đánh thẳng công khai, không thể không nói, chỉ có lúc này đây mới chính là lúc hắt nghĩ hung hiểm và kinh khủng nhất. Điều này làm cả người hắt lạnh lẽo, một tầng mồ hôi lạnh từ trong lỗ chân lông của hắt thẩm ra, rất nhanh tràn đầy toàn thân.

Đưa tay kéo đệm chăn thêu hoa tinh mỹ, châm vào vòng lửa, Phương Tranh đem đệm chăn đang bùng bùng thiêu đốt cẩn thận chắn tại mép giường, hình thành một đường ngăn cách ly giữa hắt và đàn trùng, lập tức hắt dùng một cước đá văng một cánh cửa sổ vẫn luôn đóng chặt bên cạnh giường rất ít mở ra, cẩn thận quan sát một chút, xác định ngoài cửa sổ không có nguy hiểm, lúc này mới nhảy ra ngoài, rơi vào đồng bùn đất trong bồn hoa bên dưới.

Lúc hạ xuống, Phương Tranh không chút nào dừng lại, bật người bỏ chạy, ban đêm gió lạnh thổi qua, hắt cảm thấy trên người có chút lạnh, lúc này hắt mới cảm giác được nỗi sợ hãi, vừa chạy vừa hã họng kêu to lên.

“Người mau tới! Con mẹ nó ngủ cái gì mà ngủ! Lão tử có nguy hiểm, nhanh đến bảo hộ ta!”

“Đám hỗn đản lười biếng các ngươi, bình thường bảo các ngươi hảo hảo quét tước vệ sinh các ngươi không nghe, hiện tại dưỡng ra đàn rết còn lớn hơn cả rắn. Hơn nữa còn tới hơn mười con, lão tử bị chúng nó cắn chết thành quỷ cũng không tha cho các ngươi.”

Ánh lửa trong phòng ngủ và tiếng kêu to của Phương Tranh làm thanh tỉnh bọn người hầu và thị vệ trong Phương phủ, dưới ánh mắt kinh dị của mọi người, Phương Tranh còn đang vừa chạy vừa nhảy, trong miệng còn phát sinh tiếng kêu quái dị.

Mọi người tròn tròn mắt.

“Thiếu gia đang trần truồng bỏ chạy?” Một người hầu khó hiểu, giọng cao cây đuốc ha ha nói.

“Không sai, đúng là trần truồng mà chạy.” Một người khác khẳng định gật đầu.

“Thiếu gia không chỉ trần truồng giữa đêm hôm khuya khoắc, còn phóng hỏa đốt phòng ở.”

Người thứ ba ngắn gọn hạ kết luận.

“Thiếu gia điên rồi!”

Một nha hoàn xấu hổ bưng mặt, xuyên thấu qua ngón tay rình coi.

“Nha! Vóc người của thiếu gia thật...”

“Phía dưới hẳn là thứ gì? Xấu quá đi.”

313. Chương 294: Thôi Trắc

Đời này hắn gặp qua rất nhiều nguy cấp đến tính mạng, nhưng hắn chưa từng phải sợ hãi tới mức này, vừa nghĩ đến những con trùng có cánh mỏng cuộn cuộn giãy dựa trên mặt đất, cả người hắn liền nổi da gà, thậm chí có một loại cảm giác buồn nôn.

Đám người hầu Phương phủ cùng bọn thị vệ đương nhiên không biết Phương đại thiếu gia vừa trải qua một lần hung hiểm đến cực điểm khi tìm được đường sống trong chỗ chết. Thấy hắn trần truồng chạy khắp Phương phủ, trong miệng thỉnh thoảng phát sinh “oa oa” tiếng kêu quái dị, mọi người khó hiểu, đều giờ cao cây đuốc, nhìn Phương Tranh giống như người điên đang chạy tán loạn.

“Thật...thật quá kỳ cục.” Một gã thị vệ lẩm bẩm nói. Hắn đối với loại hành vi nghệ thuật này của Phương Tranh rất khó hiểu.

“Đây là lần thứ ba Phương đại nhân đốt chính phòng ở của mình phải không?” Một thị vệ khác háng hái điểm danh, đếm số lần Phương Tranh phá sản.

“Đám hỗn đản các người xem đủ rồi chưa?” Trường Bình ôm tiểu công chúa, gương mặt lạnh lùng như sương xuất hiện giữa bọn thị vệ.

“Công chúa điện hạ.” Bọn thị vệ vội vàng hành lễ.

“Xem xong rồi thì nhanh ngăn tên hỗn đản kia lại, cho hắn mặc lại quần áo.” Trường Bình oán hận trừng mắt nhìn Phương Tranh đang trần truồng phát rồ chạy chung quanh, vẻ mặt xấu hổ và giận dữ, vô cùng xấu hổ.

Bọn thị vệ cả kinh, vội vàng lĩnh mạng hướng Phương Tranh chạy đi.

“Tên hỗn đản không biết xấu hổ này, hơn nửa đêm trần truồng chạy loạn khắp phủ, hắn có còn thấy hổ thẹn hay không đây?”

Trường Bình tức giận cắn chặt răng.

Thế lửa trong tiểu viện của Phương Tranh càng lúc càng lớn, Trường Bình từ lúc Phương Tranh oa oa kêu to đã ôm tiểu công chúa chạy ra, Phương Tranh trần truồng chạy quanh làm nằng xấu hổ và giận dữ đến mức tình nguyện ở trong phòng bị chết cháy còn hơn nhìn chính phu quân của mình trần trụi chạy khắp nơi.

Lúc mọi người thanh tỉnh, vội vàng chia làm hai đội, một đội đuổi theo cản lại Phương Tranh đang trần trụi chạy thật vui vẻ, một đội khác vội vàng đi dập tắt lửa.

Một lúc lâu, Phương Tranh giống như đang chơi bóng bầu dục, rốt cục bị đám thị vệ hung hăng đè lên mặt đất, lại cưỡng chế mặc lại cho hắn một kiện trường bào.

Khi Phương Tranh bị đưa đến bên cạnh Trường Bình thì sắc mặt hắn tái nhợt, mồ hôi lạnh như mưa, cả người không ngừng run rẩy, giống như đã bị kinh hãi cực lớn.

“Hơn nửa đêm châm lửa đốt chính phòng ở của mình, sau đó trần truồng chạy loạn chung quanh phủ, vui lắm sao?” Trường Bình cắn răng hung hăng đấm hắn một quyền.

Phương Tranh run run chỉ vào phòng ở đang bốc cháy, nói năng lộn xộn: “Nơi...đó có thật nhiều...thật nhiều...lớn như vậy...biết bay còn biết cắn người.”

“Hỗn đản! Rốt cục người đang nói cái gì?”

Lấy lại bình tĩnh, Phương Tranh hít sâu mấy hơi thở, sau đó đưa tay ôm Trường Bình, oa một tiếng khóc đi ra, tiếng khóc thê lương, làm người đau lòng. Phảng phất như chịu hết khổ sở trong cuộc sống, tràn ngập thê lương và bất lực.

Trường Bình vô ý thức trở tay ôm Phương Tranh, vuốt lên lưng hần, gương mặt tràn ngập sự kỳ lạ.

Một lúc lâu, Phương Tranh mới u nhiên thở dài một tiếng, nức nở nói: “ Lão bà, ô ô, kinh thành rất nguy hiểm, chúng ta dọn nhà thôi.”

“ Lão bà, ta thấy lạnh...”

“ Nói thừa! Trần trường cái mông chạy loạn, có thể không lạnh sao?”

“ Đây là Hạt Tử Xà, sinh sản nơi Nam Cương hoang dã, dân bản xứ dùng Bách Bộ Xà và Kim Vĩ Hạt(bò cạp đuôi vàng) đặt vào trong chuông, lại bỏ thêm Ngọc Phượng Thảo, tại mùa đông tuyết giao cầu mà sinh ra thứ này.”

Trong tiểu viện hoang tàn, Ôn Sâm cúi sát vào thi thể một con trùng, cau mày giải thích: “ Thứ này không chỉ thấy vật liền tan, còn uống máu phế xương, có thể bay lượn trong khoảng không, độc đến mức có thể cho tảng đá biến thành phấn.”

Phương Tranh, Trường Bình cùng bọn thị vệ Phương phủ đứng trong đồng hoang tàn, nghe Ôn Sâm giải thích, mọi người không khỏi cảm thấy rét lạnh, nhìn thi thể bầy trùng chết cháy, với các loại tư thế kỳ dị vụn vụn, đáng dấp ghê tởm âm tà khiến kẻ khác dựng đứng lông tóc.

Sắc mặt Phương Tranh như đất, môi không kìm được run run vài lần, sau đó khước miệng nhếch lên, giống như sắp nôn ra.

Ôn Sâm giương mắt nghi hoặc nhìn Phương Tranh: “ Dùng loại phương pháp này muốn đưa người vào chỗ chết, thực sự quá mức ác độc. Đại nhân, gần đây người có đắc tội nhân vật nào lợi hại hay không?”

Cả người Phương Tranh run lên, giọng the thé nói: “ Nhân vật lợi hại? Ha ha, chê cười! Những nhân vật nào lợi hại ở kinh thành còn dám trêu ta? Những người đắc tội ta con mẹ nó đều bị chết sạch sẽ, trong này ta làm gì còn địch nhân?”

Lời tuy nói ra rất cuồng vọng, nhưng trong giọng nói có ý nghĩa phi thường rõ ràng.

Nếu không có cừu gia, ai lại dùng loại biện pháp ác độc như vậy hại hần? Nếu nói không có địch nhân, lời này đúng là cũng quá lừa mình dối người.

Gương mặt Ôn Sâm bình tĩnh, thần tình đặc biệt ngưng trọng: “ Đại nhân, đừng nói giỡn, ngài nên tỉ mỉ suy nghĩ kỹ lại, việc này không phải tầm thường, lần này đối phương không lấy được mạng của ngài, tất có lần sau, đại nhân phải vô cùng cẩn thận đề phòng.”

Phương Tranh nghe vậy cả người run lên vài cái, sắc mặt càng tái nhợt, mồ hôi lạnh tuôn xuống, sau đó trải rộng ra cả khuôn mặt.

Ai muốn hại ta? Ta đắc tội ai? Ta có cừu hận gì với hần, cần phải dùng phương pháp ác độc như vậy trí ta vào chỗ chết?

Phương Tranh phảng phất nhìn thấy tên địch nhân kia đang trốn trong một chỗ âm u, nhìn trộm từng cử động của hần, khước miệng lộ ra vẻ tươi cười âm lãnh ác độc, giống như một con rắn cực độc, đang núp trong bụi cỏ theo dõi một con thỏ mập mạp ngu ngốc.

Rất rõ ràng, Phương Tranh chính là con thỏ ngu ngốc mập mạp đó.

Loại cảm giác này làm cả người Phương Tranh phát lạnh, địch nhân không nhìn thấy được mới là đáng sợ nhất, thậm chí hần càng khiến cho kẻ khác phải sợ hãi và kinh khủng hơn đám Hạt Tử Xà trên mặt đất. Hiện tại Phương Tranh rất sợ, trong đầu loạn thành một đoàn, hai mắt mờ mịt nhìn chằm chằm đồng phế tích bị đốt cháy, tản ra mùi cháy khét khó chịu, trong lòng kinh nghi và sợ hãi dày vò, giãy dụa. Trường Bình nhìn thấy đáng dấp Phương Tranh, không khỏi yêu thương xót xa nhú chặt mày, bàn tay nhỏ bé cầm tay Phương Tranh, nhẹ giọng nói: “ Chẳng lẽ là dư nghiệt Phan đảng? Hoặc là dư nghiệt thái tử?”

Từ sau khi đi vào triều đình cho tới bây giờ, Phương Tranh chân chính đắc tội chỉ có hai người, Phan Văn Viễn đã chết, thái tử cũng đã chết, cũng không thể phủ nhận, thế lực của bọn họ lúc còn sống rất khổng lồ, có mấy dư nghiệt trung thành muốn báo thù cho chủ tử, thực sự là rất hợp lý.

Ôn Sâm nhìn biểu tình mê man sợ hãi của Phương Tranh, gật đầu nói: “ Công chúa điện hạ nói có lý, hai người kia dù đã chết, khả năng vẫn còn chưa hoàn toàn thanh trừ được dư nghiệt, có lẽ bọn hắc đã bày mưu trả thù.”

Trường Bình nghe vậy đôi mày thanh tú dựng thẳng, lạnh lùng nói: “ Bọn họ không muốn sống nữa? Cá lọt lưới tránh được một mạng phải nên cảm tạ trời đất, không ngờ còn có lá gan dám báo cừu?”

Ôn Sâm chần chờ một chút, nhìn Phương Tranh nhíu mày nói: “ Còn có một khả năng, chẳng hay đại nhân có phát hiện.”

“ Khả năng gì?”

“ Đại nhân, ngài còn nhớ kỹ ngày trước bị người bắt cóc tống tiền? Chủ tử sau màn kia thuộc hạ vẫn không thể tìm ra, phái huynh đệ đến Dương Châu thăm dò bao lần, nhưng đến nay vẫn không có nửa điểm đầu mối, đại nhân, thuộc hạ nghĩ nguy hiểm hôm nay của đại nhân, có thể có quan hệ đến người làm chủ phía sau màn, mặc dù không biết người nọ có cừu hận gì với đại nhân, nhưng hắc muốn đưa đại nhân vào chỗ chết là chuyện khẳng định.”

“ Tra! Triệt để truy tra!” Một lúc lâu, trong miệng Phương Tranh bật ra, mặc dù sắc mặt vẫn đang sợ hãi, nhưng biểu tình đã trấn định hơn rất nhiều.

“ Đem toàn bộ Ảnh Tử đều phái ra ngoài. Tập trung tại kinh thành và Dương Châu, loại Hạt Tử Xà xuất phát từ Nam Cương, vậy trọng điểm tìm tòi tại kinh thành và Dương Châu phải tập trung ở những người Nam Cương, từ trên mặt này tìm đầu mối, nhất định phải đem việc này tra ra manh mối. Bắt được kẻ làm chủ phía sau màn!” Phương Tranh bình tĩnh mà lạnh lùng nói.

“ Dạ, đại nhân.” Ôn Sâm ôm quyền tuân mệnh.

Thần tình Trường Bình ngưng trọng nói: “ Phủ đệ chúng ta phải tăng số thị vệ, ngày đêm tuần tra, đề phòng càng nghiêm mật, người một nhà ở chung, ai bị thương cũng không tốt, từ giờ trở đi toàn bộ thị vệ luân phiên tuần tra, phu quân, người là tướng quân thủ bị kinh thành, đến quân doanh thành vệ quân điều binh sĩ cảnh giới ngoài phủ, như vậy có thể không xảy ra sai lầm.”

Phương Tranh suy nghĩ một chút, gật đầu đáp ứng. Kêu lên một thị vệ, mệnh hắc đi quân doanh truyền lệnh.

Mọi việc an bày thỏa đáng, trời cũng đã sáng. Trường Bình che cái miệng nhỏ nhắn ngáp dài, cười nói: “ Phu quân đốt phòng, chúng ta đều không thể làm gì khác hơn là đi đến sương phòng hậu viện mà ngủ thôi.”

Lúc này Phương Tranh cũng dần dần biến mất tâm lý sợ hãi, nghe vậy cười nói: “ Không có biện pháp, nếu ta không phóng hỏa, lão công của nàng hiện tại đã biến thành lão công chết.”

Khóe mắt Trường Bình thoáng nhìn, nhìn lướt qua thi thể Hạt Tử Xà xấu xí đến buồn nôn trên mặt đất, chán ghét cau đôi mày thanh tú, gương mặt giãn ra cười nói: “ Thủ pháp thiêu phòng ở cửa phu quân ngày càng thành thạo, lúc này thiêu phòng thật sạch sẽ, dù tro cũng không còn, bản lĩnh quả nhiên rất cao. Nhưng lần này phu quân thiêu rất tốt, may là phu quân phản ứng nhanh, nếu bị thứ này cắn trúng một ngụm, đối với Phương gia chúng ta mà nói, đúng là tai họa lớn.”

Vừa nói gương mặt Trường Bình lại càng trắng nhợt, đôi mắt to nhìn chăm chăm phế tích bị cháy sạch sẽ trước mặt, nỗi khiếp sợ tràn đầy vẫn còn.

Phương Tranh được Trường Bình khen ngợi, rất ngại ngùng, vuốt quần áo, xấu hổ nói: “ Cháy sạch không tốt, lần tới nếu có cơ hội, ta sẽ cầm đuốc, như vậy thiêu đốt sẽ nhẹ nhàng hơn. Nàng đừng khen ta, ta làm thật không đủ tốt.”

Gương mặt liếc nhìn sắc mặt có chút phát xanh của Trường Bình, thần tình Phương Tranh lo sợ: “ Vừa rồi là nàng khen ta sao?”

Phương phủ nửa đêm bốc cháy, đốt sạch một tòa tiểu viện bên trong Phương phủ, việc này rất nhanh liền truyền khắp toàn thành, đêm đó ánh lửa tận trời, làm sáng rực bầu trời đêm chẳng khác gì ban ngày. Không ít quan viên và bách tính đều nhìn thấy, muốn gạt cũng không gạt được.

Ngày thứ hai lúc lâm triều, Mập Mập gọi Phương Tranh vào ngự thư phòng, hỏi lại nguyên nhân.

“Nói như thế, đây là có người muốn hại người.” Mập Mập vuốt chiếc cằm béo mập trầm ngâm, đẳng cơ một thời gian, đáng tiếc hẳn lại thiếu đi vài phần uy nghiêm của hoàng đế, thân thể lại càng mập ra, bàn tay béo mập ôm cằm, có vẻ buồn cười, Phương Tranh nhìn thế nào đều cảm thấy hẳn giống như một cái đầu heo.

“Mập Mập, ta vạn người nói chuyện có dinh dưỡng, có thể nâng cao tinh thần tỉnh não nói được không?” Trong thư phòng chỉ có hai người bọn họ, Phương Tranh không cần khách khí cùng hẳn, tức giận trợn mắt: “Nếu không phải là muốn hại ta, chẳng lẽ hẳn tặng lễ cho ta?”

Mập Mập cứng lại, xấu hổ cười cười. Lập tức gương mặt béo phì nghiêm túc, bàn tay béo mập hung hăng quơ lên giữa không trung, lớn tiếng nói: “Tra! Nhất định phải hung hăng tra! Tra ra manh mối, đợi thời cơ chín mùi, sẽ đem xử lý.”

Hai mắt Phương Tranh sáng ngời, khen ngợi: “Làm hoàng đế quả nhiên khác hẳn lúc trước, thành ngữ dùng cũng hay hơn, chắc chắn...”

Mập Mập mặt mày rạng rỡ khiêm tốn nói: “Không có gì, không có gì, ta đã tận hết sức, không thể cao thâm hơn.”

Phương Tranh: “...”

Cười đùa vài câu, Mập Mập nghiêm mặt nói: “Việc này thật là hung hiểm, may là vạn khí người không tệ, lúc này mới tránh thoát một kiếp, nhưng lần này đối phương không thể hại chết người, không bảo đảm sẽ không còn lần sau, lại lần sau, lại lại lần sau...”

Khuôn mặt tuấn tú của Phương Tranh suy sụp, khóc tang nói: “Dừng lại! Ta làm người hận đến như thế sao? Còn muốn để cho người sống nữa hay không?”

Mập Mập trầm ngâm nói: “Người và người nhà người không thể có sai lầm, giờ ngo ta sẽ tăng thêm đại nội thị vệ tối phủ của người, mặt khác lại đưa thêm mười vị cao thủ cấm cung cho người, bọn họ ở tại trong cung hưởng dụng cung phụng, thân thủ phi thường không tệ, để cho bọn họ canh giữ ở trong phủ của người, nói vậy an toàn hơn rất nhiều.”

Phương Tranh nhìn Mập Mập, trong lòng cảm động, đó mới là bằng hữu cùng hưởng phúc cùng hoạn nạn, vẫn luôn chiếu cố lẫn nhau, dù làm đế vương, đối với bằng hữu vẫn duy trì trái tim trung nghĩa, cõi mở, không hề bảo lưu.

Cảm kích cầm tay Mập Mập, nước mắt Phương Tranh cũng nhanh tuôn xuống.

“Cao thủ đều cho ta, vậy còn người? Ai tới thủ hoàng cung cho người?”

Mập Mập cười thật hàm hậu: “Không quan hệ, ta còn có cao thủ giỏi hơn, cùng một đám thổ cầu, hoàng cung cũng sẽ không bị việc gì đâu.”

Cao thủ thời nay xuống giá như vậy sao?

Mập Mập suy tư một chút, nhú mày hỏi: “Xảy ra chuyện này, người có hoài nghi ai không? Thường ngày người lại đắc tội qua người nào?”

Phương Tranh lắc đầu: “Không có đầu mối, trước đây ta đắc tội rất nhiều người, nhưng tuyệt đại bộ phận đều đã chết, tỷ như Phan Văn Viễn, thái tử vân vân...”

“Vậy người có nghĩ tới hay không, người muốn hại người, cũng không chắc là vì người từng đắc tội hẳn, mà là bởi vì sự tồn tại của người, cản đường của hẳn, làm âm mưu của hẳn bị trở ngại, cho nên hẳn muốn diệt trừ người, mới có thể cho hẳn tiếp tục tiến hành âm mưu.”

Phương Tranh thần tình ngưng lại, gật đầu nói: “Ân, rất có khả năng.”

Ý nghĩ vừa nảy sinh, trên mặt Mập Mập tản ra quang mang cơ trí, tiếp tục suy nghĩ theo phương hướng đó.

“ Người là thần tử được tiên hoàng coi trọng, lại cùng ta có tình tri giao thời áo vải, sau khi ta đăng cơ thì người càng có thêm quyền thế so với trước đây, hôm nay đã trở thành đệ nhất nhân trong triều, ngẫm lại mà xem, vị trí hiển hách như vậy, sẽ tạo thành uy hiếp đối với người nào, mà làm cho hần phải dùng loại phương pháp ác độc này diệt trừ người? Diệt trừ người đối với hần có chỗ tốt gì?”

Mập Mập càng nói càng cảm thấy mình suy đoán rất có đạo lý, vì vậy hần cảm thấy có chút hưng phấn, hần nghĩ mình thật xứng với hai chữ “ thánh minh”, không khỏi háng hái bưng bưng tiếp tục nói: “ Đang ở triều đình, có phân có hợp, có người vui có người hận, đều vì hai chữ “ quyền thế”, sự tồn tại của người, đúng là sẽ sản sinh sự uy hiếp và bất an cho địa vị của hần, cho nên hần phải đưa người vào chỗ chết, mới có thể cho hần đạt thêm được quyền thế, nói như vậy, nếu người chết, ai sẽ có lợi?”

Ánh mắt sáng quắc của Mập Mập nhìn chằm chằm Phương Tranh, vì sự suy đoán phi thường hợp lý của mình mà đặc chí, cuối cùng không ngờ còn tung ra một câu hỏi để suy nghĩ, chờ Phương Tranh cười ra.

Phương Tranh nghiêng đầu suy nghĩ một chút, sau đó chăm chú gật đầu.

“ Ta là đệ nhất quyền thần trong triều, quyền thế đương nhiên cực lớn, nếu sự suy đoán của người chính xác, ta xác thực cần đường người nào đó, vậy đáp án chỉ có một.”

Sắc mặt Mập Mập vui vẻ: “ Người có đáp án, nói mau nói mau, là ai khả nghi nhất?”

Phương Tranh thở dài, chỉ chỉ vào Mập Mập, cười khổ nói: “ Người.”

Mập Mập ngẩn người, sau đó sợ đến thịt béo cả người run run, nói lắp: “ Người...người...người...người như thế nào lại cho ra kết luận này?”

Phương Tranh thở dài nói: “ Thần tử quyền thế quá lớn, sẽ trực tiếp uy hiếp đến địa vị của hoàng đế, trên triều đình sẽ xuất hiện cục diện quân nhược thần cường, thử hỏi hoàng đế nào không hận đến nghiến răng, tại sao lại không muốn có thể tiêu trừ viên thần tử đó thật nhanh?”

Con người trong đôi mắt nhỏ của Mập Mập trừng thật lớn, suy nghĩ một hồi, không khỏi cười khổ nói: “ Hiềm nghi về ta quả nhiên lớn nhất, tính tới đây lui không ngờ lại đem ta nhiều lần vào.”

Phương Tranh vỗ vai Mập Mập cười nói: “ Nhưng người yên tâm, ta hoài nghi ai cũng sẽ không bao giờ hoài nghi người. Đừng quên, ta căn bản không muốn làm quyền thần, là chính do người mặt dày mày dạn ép buộc ta thôi.”

“ Đó là đương nhiên, ta đối với người đào hết tâm phế, nếu người hoài nghi ta, người còn là người sao?”

Mập Mập lập tức thở dài, thần sắc có vẻ rất uể oải: “ Xem ra ta chỉ có thể làm một hoàng đế vô vi, chuyện cân nhắc phá án, sau này tận lực đừng làm, hoàng đế hồ đồ thẩm án hồ đồ, trong sách sử tương lai không biết sẽ còn bắn thỉu ta đến thế nào.”

Phương Tranh cười tủm tỉm khen ngợi: “ Hoàng thượng thánh minh!”

Hai người ngồi bên trong ngự thư phòng nói chuyện phiếm một hồi, Mập Mập bỗng nhiên cười nói: “ Lần này người xuống Giang Nam, trách nhiệm trọng đại, ta đề cử một người giúp đỡ cho người, có hần hỗ trợ thì mọi việc càng thuận lợi.”

“ Ai?”

Mập Mập nghiêng người nhìn ngoài cửa hô: “ Người đâu, tuyên hần tiến đến.”

Không bao lâu, một thân ảnh thon gầy chậm rãi đi vào ngự thư phòng. Hần mặc triều phục quan văn ngũ phẩm, đầu đội quan mào ô sa, khuôn mặt hơi trầm xuống, biểu tình bình thản.

Sau khi đi vào thư phòng, liền cung kính quỳ xuống tẩm thăm đồ ngay trước mặt Mập Mập, trầm giọng nói: “ Vi thần khấu kiến ngô hoàng vạn tuế.”

Phương Tranh vừa nhìn thấy người này, không khỏi thất kinh, thất thanh nói: “ Kháo! Thế nào là người? Người làm quan hồi nào vậy?”

Mập Mập cười nói: “ Xem ra các người là người quen cũ, thế nào? Ta đề cử người cho người không tệ phải không?”

Phương Tranh ngậy ra một lúc, sau đó lớn tiếng nói: “ Mập...khái, hoàng thượng, không nên không nên, người này ta không cần, người này nhân phẩm không tốt, đánh bài thanh lâu, ăn cơm không trả tiền, bình thường còn hay ăn cơm bá vương, người như thế ta làm sao yên tâm để cho hắn theo bên người? Không cần không cần.”

Người tiến đến nhin không được ngẩng đầu, cười khổ nói: “ Phương huynh, ta với người không có cừu lớn như vậy đi? Người vài lần ăn cơm tại tửu lâu xong lại bỏ chạy, hại ta phải trả tiền thiếu chút nữa muốn táng gia bại sản. Ta còn chưa nói cái gì a.”

Người đi vào không phải ai khác, chính là Tiêu Hoài Viễn đã biến mất sau trận mưu loạn của thái tử.

Mập Mập cười tùm tùm giải thích: “ Thân phận Tiêu Hoài Viễn rất đặc thù, đánh chết người cũng nghĩ không ra, nguyên lai hắn là...”

Phương Tranh liếc mắt nhìn Tiêu Hoài Viễn, lười biếng nói: “ Ta biết, ngự tiền kim bài tiểu mật thám nằm vùng chứ gì, nhìn dáng dấp dáo dác của hắn, kẻ ngu si đều đã biết.”

Tiêu Hoài Viễn vô ý thức sờ sờ mặt, cười khổ nói: “ Gương mặt ta giống kẻ nằm vùng? Có rõ ràng như vậy sao?”

314. Chương 295: Có Thù Tắt Báo

Từ khi đó trở đi, Phương Tranh liền biết thân phận người này không đơn giản, bất luận thời gian nào nhìn thấy hắn, hắn đều có dáng dấp lén lút, hơn nữa hắn còn thần thần bí bí để lộ ra một ít tin tức tuyệt mật, một lần thái tử mưu phản, nếu không có hắn mật báo, sợ rằng tiên hoàng và cả triều văn võ đại thần sẽ chết trên đỉnh Thần Liệt sơn.

Cho nên đối với thân phận của hắn, Phương Tranh đã sớm suy đoán qua không ít lần, cuối cùng cho ra kết luận chính xác. Ngoại trừ nằm vùng, còn có thân phận gì khác có thể giải thích hành động của hắn.

Bên trong ngự thư phòng, Mập Mập nhìn lướt qua hai người đang ra vẻ không biết làm sao đối phó nhau, cười giải thích: “ Phương ái khanh nói không sai, Tiêu Hoài Viễn xác thực là người nằm vùng, ngày trước tiên hoàng bố trí đối phó Phan Văn Viễn, vài năm trước đây liền mệnh cho hắn lẫn vào Phan phủ, sau đó Tiêu Hoài Viễn nỗ lực tranh thủ sự tín nhiệm của Phan Văn Viễn, không nghĩ tới Phan Văn Viễn thực sự quá tin tưởng hắn, kết quả còn lệnh cho hắn lên vào phủ thái tử, lưu ý từng cử động của thái tử, may là như vậy, Tiêu Hoài Viễn mới phát hiện được thực lực của thái tử, lúc này mới giúp tiên hoàng tránh được một hồi kiếp nạn, sau đó triệt để đánh bại thái tử.”

Phương Tranh chợt hiểu ra, nguyên lai người này không chỉ là gián điệp, còn là gián điệp hai mang giữa Phan Văn Viễn và thái tử. Vai nào cũng đều sắm vai trung thành và tận tâm, lợi hại, thảo nào mỗi lần thấy hắn đều giống như một kẻ trộm, thân hắn ở trong hoàn cảnh như vậy, nếu bị người phát hiện thân phận, rất dễ trên chọc họa sát thân, cẩn thận một chút là đúng.

Nhìn sắc mặt bình tĩnh của Tiêu Hoài Viễn, trong lòng Phương Tranh có điểm bội phục hắn, nằm vùng nhiều năm, rốt cục hắn làm sao làm được? Nói chịu nhục cũng không đến nỗi, nhưng một người lại sắm tới ba vai diễn trong cuộc đời, ở trước mặt tiên hoàng, ở trước mặt thái tử, ở trước mặt Phan Văn Viễn, dùng ba loại giọng nói cùng thần thái khác nhau giao tiếp cùng người khác, hơn nữa tuyệt đối không thể gây ra một chút sai lầm, bằng không sẽ có hậu quả xương cốt đều không còn, đây phải cần bao nhiêu đại bản lĩnh? Phương Tranh để tay lên ngực tự hỏi, nếu thay đổi là hắn, tuyệt đối không có khả năng làm được, kết cục cuối cùng nếu không phải bị người giết, thì chính mình sẽ biến thành bệnh tâm thần.

Vuốt cằm, Phương Tranh hiếu kỳ đi quanh Tiêu Hoài Viễn hai vòng, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào đầu Tiêu Hoài Viễn, nhúu mày trầm ngâm.

Tiêu Hoài Viễn bị hắn nhìn đến cả người không được tự nhiên, mang theo vài phần kinh khủng, run giọng nói: “ Người...người đang suy nghĩ cái gì?”

“ Ta đang suy nghĩ.” Phương Tranh tiếp tục trầm ngâm: “ Nếu như đem đầu người bỏ ra, nhìn cấu tạo bên trong, không biết có khác người thường hay không? Đại não có phải được chia thành ba phần hay không.”

Thật là kỳ quái, người này không ngờ là không bị mắc bệnh tâm thần phân liệt, thực sự là có điểm không thể tưởng tượng nổi.

Tiêu Hoài Viễn thất kinh, hai chân quỳ trên mặt đất thối lui ra sau vài bước, ánh mắt tà ác của Phương Tranh làm hắn cảm thấy có chút sợ.

“ Phương...Phương đại nhân, hôm nay mọi người đều là quan trọng triều, đều là đồng liêu, người...người đừng xằng bậy đó.”

Tiêu Hoài Viễn từ khi nhận thức Phương Tranh, biết hắn luôn làm những chuyện không ai ngờ, nếu hắn nói muốn bỏ đầu mình ra, hay nhất đừng xem là hắn đang vui đùa.

Mập Mập tiến lên cười hòa giải: “ Phương ái khanh, hôm nay Tiêu Hoài Viễn thành công trở lại triều đình, trăm đã an bày hắn vào trong Lại Bộ làm ngoại lang, lần này người xuống Giang Nam, trăm phái hắn làm khâm sai phó sứ, để giúp đỡ cho người. Cũng tiện chiếu ứng lẫn nhau.”

Phương Tranh quay đầu, như cười như không liếc mắt nhìn Tiêu Hoài Viễn: “ Úc...giúp đỡ sao, hắc hắc, giúp đỡ tốt lắm, giúp đỡ không tệ. Vì thần bỗng nhiên nghĩ, lần này hạ Giang Nam xác thực rất cần một người giúp đỡ, đặc biệt là sự giúp đỡ của một người như Tiêu huynh, hắc hắc hắc hắc.”

Tiếng cười gian của Phương Tranh khiến cả người Tiêu Hoài Viễn không khỏi nổi da gà, hắn bỗng nhiên sản sinh ra một loại cảm giác nguy cơ cường liệt, vị Phương đại nhân luôn không hề nghiêm túc này sẽ không nhân cơ hội chính ta đi? Với nhân phẩm mà kẻ khác nghe tới đã sợ mất mật của Phương Tranh, ra vẻ rất có khả năng.

“ Hoàng thượng, vì thần bỗng nhiên cảm thấy thân thể không khỏe, muốn tĩnh tâm điều dưỡng mấy ngày, hay là không thể bồi Phương đại nhân hạ Giang Nam được, thật là đáng tiếc.” Tiêu Hoài Viễn trợn mắt nói xạo, sắc mặt cũng không thay đổi.

“ Tiêu đại nhân, chiều này đã quá cũ từ lâu, trước đây ta vốn đã chơi đùa qua vô số lần, người chẳng phải là đang múa rìu trước cửa Lỗ Ban sao?” Phương Tranh khinh miệt cười nói.

Tiêu Hoài Viễn tức giận lau mồ hôi.

Mập Mập nhìn ra chỗ khác, làm bộ cái gì cũng nhìn không thấy, khái hai tiếng, tiếp tục nói: “ Phương ái khanh, mọi việc chuẩn bị xong, dự định bao giờ sẽ đi?”

Phương Tranh lười biếng nói: “ Gấp cái gì, từ từ sẽ đến, nóng ruột cũng không ăn hết đậu hũ nóng, nôn nóng làm tân lang, không quan tâm là làm chuyện gì, chúng ta đều phải chậm rãi mà chắc, như vậy mới có thể thành công, mới đạt tới cao trào.”

Cùng Tiêu Hoài Viễn rời khỏi ngự thư phòng, Phương Tranh và Tiêu Hoài Viễn song song hướng cửa cung đi đến.

Tiêu Hoài Viễn phi thường nhu thuận đi nghiêng thân thể, để Phương Tranh đi trước, còn mình mơ hồ tuột lại phía sau nửa bước, không dám vượt qua.

Phương Tranh dừng chân lại, nhìn hắn, Tiêu Hoài Viễn vội vàng khom người, hướng hắn lộ ra dáng tươi cười lấy lòng. Trước khác nay khác, trước đây quan hệ giữa hai người vừa giống bằng hữu vừa giống oan gia, nhưng hôm nay Phương Tranh lại là quốc công của triều đình, nhị phẩm trọng thần, rất được tân hoàng tín nhiệm và coi trọng, Tiêu Hoài Viễn vừa chính thức bước vào quan trường trong triều đình, đương nhiên không thể như trước không lớn không nhỏ.

Phương Tranh nhìn hắn với vẻ tà khí, dùng mũi nặng nề hừ một tiếng, cừu mới hận cũ lại nảy lên trong lòng.

Để cho hắn tức giận chính là, Tiêu Hoài Viễn người này đúng là không có ý tốt, kích động khuyến khích hắn dẫn binh đi kê biên tài sản của phủ thái tử, khi mình và bọn lính ở bên trong tra xét đến khí thế ngất trời thì Tiêu Hoài Viễn lại không nhìn thấy hình bóng. Kết quả Phương Tranh bị ngôn quan trong triều hạch

tội, kê biên toàn bộ bạc lấy được trong phủ thái tử tịch thu hết, dù là một văn tiền cũng không lấy được. Trái lại còn bị người mắng chửi, làm Phương đại nhân không ăn trộm được gà mà phản ngược còn mất luôn năm thóc. Tất cả đều là do tên đang đứng trước mặt ban tặng cho.

Phương Tranh luôn tự nhận là rất khôn khéo, lúc này bị Tiêu Hoài Viễn chơi khăm, làm sao có thể không sinh tức giận? Thấy dáng tươi cười siểm nịnh lấy lòng của Tiêu Hoài Viễn, tâm trạng Phương Tranh không khỏi càng thêm thấy ghét.

Người này vừa nhìn liền biết là một gian thần chỉ biết vuốt mông ngựa, con mẹ nó làm kẻ khác quá buồn nôn! Thật hận không thể tươi sống bóp chết hẳn, để thanh lọc không khí Hoa triều ta, tinh lọc tâm linh chúng đại thần.

Tiêu Hoài Viễn nhìn thấy thần sắc Phương Tranh nhìn mình có chút bất thiện, tất nhiên hiểu rõ suy nghĩ đâm chiêu trong lòng Phương Tranh, kỳ thực hẳn cũng hiểu được lần trước chuyện kê biên tài sản của phủ thái tử quả thực mình làm ra có chút không phúc hậu, vì vậy hai người vừa đi ra khỏi Tây An môn trong hoàng cung, đi tới cạnh Kim Thủy Kiều thì Tiêu Hoài Viễn như kẻ trộm nhìn chung quanh một chút, thấy bốn bề vắng lặng, thị vệ cấm quân đứng cách khá xa, vội vàng kéo lấy tay áo Phương Tranh, thở dài chấp tay chào nói: “ Phương huynh, lần trước tiểu đệ thực sự đối với người không được, ta cũng không nghĩ tới lại nháo thành như vậy, làm Phương huynh tốn công vô ích một hồi, còn bị tiên hoàng mắng một trận, đây cũng chỉ trách lão già Hộ Bộ thượng thư Đỗ Tùng Quân, lão già này...”

Mắt thấy gương mặt Phương Tranh càng ngày càng trầm, càng ngày càng đen, Tiêu Hoài Viễn cũng nóng nảy, vội vàng bồi cười nói: “ Đương nhiên, chủ yếu trách nhiệm tại tiểu đệ, điều này nên trách ta lẽ ra không nên khuyến khích người lĩnh binh sao phủ thái tử, tiểu đệ sai rồi, sau này cũng không dám nữa, còn thỉnh Phương huynh tha cho tiểu đệ lần này, sau này mọi người đều làm quan trong triều, Phương huynh vừa chạm tay liền có thể làm bóng trọng thần trong triều, ngàn vạn lần đừng chấp nhặt tiểu đệ.”

Về mặt Tiêu Hoài Viễn đau khổ, không ngừng cúi cung xin lỗi.

Phương Tranh hít sâu một hơi, sau đó cười cười, ôn thanh nói: “ Không trách người, ta làm sao trách người? Ha ha, bốn quan gần đây tu thân dưỡng tính, nhân phẩm và đức hạnh đã cao hơn dĩ vãng một mảng lớn, chính là “ nhân bất tri nhi bất uẩn, bất diệc quân tử hờ.”* thời khắc nào bốn quan cũng dùng tiêu chuẩn quân tử đến yêu cầu chính bản thân mình.”

Tiêu Hoài Viễn nhìn dáng tươi cười âm trầm trên mặt Phương Tranh, cùng hàm răng trắng âm sâm lộ ra nơi khóe miệng, dưới ánh mặt trời tản ra hàn quang u lãnh, trong lòng hẳn không khỏi run lên, thần tình kinh hãi, cả người trắng run run nói: “ Phương huynh, dáng tươi cười của người rất lạ, thoát nhìn đặc biệt âm trầm, người thật tha thứ cho ta sao? Tiểu đệ thật không chút yên tâm, nếu không người cứ chửi ta đi, như vậy tiểu đệ mới thấy thoải mái một chút.”

Chú thích: Nhân bất tri nhi bất uẩn, bất diệc quân tử hồ nghĩa là người đời không biết đến mình, mà bản thân mình không oán hận, đó chẳng phải cũng là quân tử sao?

“ A? Bốn quan từ trước đến nay khí độ luôn dày rộng, chẳng bao giờ chửi người, yêu cầu của người thật sự làm khó bốn quan.” Gương mặt Phương Tranh giống như gặp nạn liếc mắt nhìn hẳn: “ Nhưng nếu Tiêu huynh có yêu cầu này, lại còn cường liệt như vậy, quân tử thành toàn cho người khác, bốn quan đành cố mà làm thôi.”

Lập tức sắc mặt Phương Tranh biến đổi thật nhanh, biểu tình cười dài rất nhanh trở thành hung thần ác sát, tay phải vừa nhấc, chỉ vào mũi Tiêu Hoài Viễn chửi ầm lên: “ Cút mẹ người đi! Con rùa người lừa dối lão tử đi sao phủ thái tử, lại tự mình trốn mất vào ổ chuột, con mẹ người, lão tử giúp người báo thù, người lại đối đãi lão tử như vậy? Hại lão tử không được một văn tiền nào, trái lại còn bị tiên hoàng mắng cho một trận tơi bời, công lao lập được cũng bị xóa hết sạch sẽ, con mẹ nó người đã làm gì?”

Những lời thô tục như không dứt từ trong miệng Phương Tranh phát ra, nương theo nước miếng Phương Tranh tung bay, đồng loạt văng lên mặt Tiêu Hoài Viễn, Tiêu Hoài Viễn bị những lời thô tục không chút hình dáng chửi đến ngẩn người, tay vừa nhấc, vô ý thức lau đi nước miếng văng lên mặt mình.

Phương Tranh càng giận tím mặt: “ Thế nào? Người còn dám ghét bỏ nước miếng của lão tử?”

Tiêu Hoài Viễn cả kinh, vội vàng dùng tay sờ sờ lên mặt, sau đó phi thường trình trọng bồi cười nói: “Không...không có...”

Phương Tranh tức giận nghiến răng, đáng vẻ vô sỉ của người này rất có thần vận của ta, sau này trong triều đình lại thêm một tên vô sỉ. Nói vậy đám ngôn quan ăn no không chuyện gì làm sẽ không đem ánh mắt chăm chú chiếu vào một mình ta đi?

Cẩn thận nhìn Phương Tranh, Tiêu Hoài Viễn thử nói: “Phương huynh, chữ thật thoải mái chứ? Tha thứ tiểu đệ được không?”

“Còn chưa, lão tử hiện tại lửa rất lớn, hận không thể một đao chém tên vương bát đản người.”

Tiêu Hoài Viễn sụp mi thuận mắt: “Vậy thỉnh Phương huynh tiếp tục.”

Oa, người này biến thành một tên lưu manh, Phương Tranh trừng hai mắt, lập tức nhìn thấy nước sông sâu bên dưới Kim Thủy Kiều, lúc này hai người đang đứng bên cạnh cầu ngoài cửa cung, Phương Tranh hắc hắc nở nụ cười, thu hồi biểu tình phẫn nộ, vỗ vỗ vai Tiêu Hoài Viễn, lời nói thâm thúy: “Tiêu huynh, bỏ đi, chữ cũng chữ qua. Ta cũng không tiếp tục tính toán việc này, sau này chúng ta là đồng liêu, dĩ nhiên phải chân thành đoàn kết, vì ngô hoàng vạn tuế phân ưu giải sầu mới phải, Tiêu huynh nghĩ như thế nào?”

Tiêu Hoài Viễn vui mừng, vội vàng chấp tay nói: “Tiểu đệ sẽ theo Phương huynh sai đâu đánh đó, sau này liền dựa vào Phương huynh chiếu cố.”

“Tiêu huynh hiểu rõ đại nghĩa, ta rất vui mừng!”

Phương Tranh vui vẻ vỗ mạnh lên vai Tiêu Hoài Viễn, không biết là cố ý hay vô ý, sau khi vỗ xong, tay Phương Tranh lại đột ngột đẩy mạnh về phía trước.

“Phác thông!”

Tiêu Hoài Viễn lão đảo, ngã ngửa ra sau, vì vậy liền rơi thẳng xuống nước sông bên dưới Kim Thủy Kiều.

“A! Tiêu huynh, Tiêu huynh người làm sao vậy? Người mau tới, có người nhảy sông tự vận!” Phương Tranh đứng trên cầu, vẻ mặt hoảng loạn.

“A! Họ Phương kia, người thật bỉ ổi...cô lỗ cô lỗ...Phương huynh, được rồi...cô lỗ cô lỗ...Lần này xem như người báo được thù, sau này ân oán giữa chúng ta xem như thanh toán xong...cô lỗ cô lỗ...”

Nhìn binh sĩ thủ vệ cấm cung đều đã tới, Phương Tranh giống như nhàn nhã vỗ vỗ tay, sau đó giống như không có việc gì, chấp tay hướng xe ngựa đậu ngoài cung đình đi đến.

Tên tiểu tử, đắc tội lão tử thì phải sớm biết sẽ có hạ tràng hôm nay! Lẽ nào người không có nghe nói qua lão tử là người có thù tất báo hay sao?

“Xuân về hoa nở, vạn vật sống lại. Quốc thái dân an, bách tính an cư lạc nghiệp, sinh hoạt thật tốt đẹp, không tệ, ta rất vui mừng.” Phương Tranh chậm rãi ngâm nga, lắc đầu xuống xe đi vào tiểu viện Phương phủ.

Động tác của Trường Bình rất nhanh, tối hôm qua Phương Tranh tự đốt phòng ở, hôm nay nàng liền sai người gọi thợ tới, bắt đầu khởi công xây dựng lại phòng ở, gỗ thô, cẩm thạch, bùn nhão nhất thời rộn rịp vận chuyển vào phủ, trong tiểu viện lại một cảnh tượng khí thế ngất trời.

Phương Tranh xoa xoa tay, nhìn công trường đang nhộn nhịp trước mắt, hưng phấn cảm khái nói: “Cũ không đi mới không đến, thật tốt, ta lại có phòng mới ở.”

Trường Bình trợn mắt, đối với luận điệu của bại gia tử điển hình này cảm thấy rất không mãn ý, nhưng sau khi nàng hít sâu mấy hơi, cuối cùng tuyển chọn không thêm để ý tới, đã mang thai hơn hai tháng, Phương Tranh nói qua, hay nhất không nên tức giận, đối với cục cưng trong bụng không tốt.

Ôn Sâm đứng một bên, thấp giọng hướng Phương Tranh bẩm báo: “Đại nhân, đã phái toàn bộ Ảnh Tử ra ngoài, tập trung tại kinh thành và Dương Châu, toàn lực tìm kiếm Nam Cương nhân có bộ dạng khả nghi, ít ngày nữa đại nhân xuống Giang Nam, đến lúc đó tin tưởng sẽ có tin tức báo lại.”

Phương Tranh gật đầu, thần sắc biến thành phần hận, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “ Nếu tra ra ai ở sau lưng âm lão tử, lão tử sẽ đáp lại cho hắn biết, để cho hắn cũng ném thử bị Hạt Tử Xà cắn có mùi vị gì.”

Ôn Sâm do dự một chút, hỏi: “ Chẳng hay đại nhân chuẩn bị bao giờ xuống Giang Nam?”

“ Gấp cái gì? Chờ ta nghỉ ngơi đủ thì lại khởi hành.” Phương Tranh vặn người một cái, thoải mái thở dài: “ Bình diệt thái tử mưu phản, thế nhưng ta được hoàng thượng định lập công đầu, đại công thần như ta muốn nghỉ ngơi vài ngày, thật sự là một chuyện rất hợp lý lại phù hợp ăn khớp vô cùng.”

Ôn Sâm lúng túng mấp máy môi, nhin không được mở miệng nói: “ Đại nhân, không vội không được a, thuộc hạ khuyên ngài nên sớm nhích người một chút.”

“ Vì sao?”

Ôn Sâm nhìn lên Trường Bình đang đứng cách đó không xa giám sát thi công tiểu viện, muốn nói lại thôi.

Phương Tranh ngăn người, nhất thời hiểu ý, kéo Ôn Sâm đến một hoa viên cách xa Trường Bình, thấp giọng nói: “ Chuyện gì thần thần bí bí như làm kẻ trộm vậy? Người không thể nói ra ánh sáng sao?”

Ôn Sâm cười khổ nói: “ Đại nhân, chuyện này không thể phơi ra ánh sáng trước mặt công chúa điện hạ.”

Thần sắc Phương Tranh ngưng lại: “ Chẳng lẽ người làm bụng khuê nữ nhà ai to ra? Người đúng là một tên thương phong bại tục.”

Ôn Sâm lau mồ hôi: “ Đại nhân, không phải là thuộc hạ, mà là đại nhân đó.”

“ Ta làm sao vậy?”

Ôn Sâm nhìn chung quanh, sau đó tiến đến bên tai nhẹ giọng nói: “ Đại nhân, theo ngài phân phó, thuộc hạ phái người đi Thanh Long sơn một chuyến. Đi qua quan sát và hỏi thăm, phát hiện nữ thổ phi...khái khái, hồng nhan tri kỷ La Nguyệt Nương của đại nhân đã mang thai.”

“ A? Ai? Ai làm?” Phương Tranh giận tím mặt, vành mắt như muốn nứt ra.

Ôn Sâm tiếp tục lau mồ hôi: “ Đại nhân, nếu thuộc hạ suy đoán không sai, hẳn là do chính đại nhân tự mình làm.”

Phương Tranh ngăn người, sau đó nhớ tới chuyện hai tháng trước La Nguyệt Nương lâm trúng Liệt Nữ Ngâm, sau đó đem hắc bá vương ngành thượng cung. Chẳng lẽ lần đầu tiên điên loạn đảo phượng, đã lam điền chủng ngọc, châu thai ám kết?*

Nhớ tới lần trước nhìn thấy nàng sắc mặt sầm xuống, nôn mửa không ngừng, đây đều là bệnh trạng khi phụ nữ có thai nôn ọe, nói như thế, nàng thật sự đã mang thai hài tử của mình?

“ Oa! Ta lại sắp làm cha.”

Phương Tranh ngây người một lúc, bật người nhảy vọt lên cao, vẻ mặt hưng phấn mừng như điên chụp lấy vai Ôn Sâm hét lớn.

Nhớ tới nữ tử quật cường lại mang theo vài phần nhu tình, trong lòng Phương Tranh nhất thời chảy qua một dòng nước ấm áp, giống như một dòng suối trong, lặng lẽ tràn qua nội tâm của hắn.

Đã mang thai còn cần rằng không nói cho ta biết, con quỷ nhỏ này thật quá kỳ cục, lần này hạ Giang Nam trước tiên phải đi Thanh Long sơn thăm nàng, ân, lột quần nàng xuống, đánh vào mông nàng.

Nổi vui sướng thật lớn còn chưa phát tiết xong thì Ôn Sâm lại bấm: “ Đại nhân, còn có một chuyện, chuyện này rất gấp.”

Phương Tranh ngăn người: “ Còn có chuyện gì?”

Ôn Sâm liếm liếm đôi môi khô khốc, thấp giọng nói: “ Hôm qua huynh đệ phái trú tại Thanh Long sơn truyền đến tin tức, vị La Nguyệt Nương cô nương, dường như gặp phiền phức.”

Thần tình Phương Tranh ngưng lại, nhú mày nói: “ Cái gì phiền phức?”

“ Cách Thanh Long sơn không xa, có tòa núi gọi là Nhị Long sơn, trên núi cũng có một đám sơn tặc thổ phỉ, trùm thổ phỉ họ Dương, tên là Dương Thuận Đức, chẳng hay đại nhân còn nhớ kỹ?”

Phương Tranh gật đầu, Dương đại đương gia kia ngày trước khuyến khích thủ hạ huynh đệ của La Nguyệt Nương làm phản, chính mình đã ngăn cơn sóng dữ, lúc này mới giúp nàng thoát được một lần kiếp nạn, sao hắn không nhớ rõ?

“ Hôm qua huynh đệ trên núi mật báo, Dương Thuận Đức của Nhị Long sơn tụ tập bốn trăm tên thổ phỉ, hùng hổ hướng Thanh Long sơn giết tới. Hiện tại phỏng chừng đã đến Thanh Long sơn, bọn họ đổ mắt quan đạo nườm nượp khách thương bên dưới Thanh Long sơn, vì vậy thế muốn đoạt lấy địa bàn Thanh Long sơn, Dương Thuận Đức còn tuyên bố...tuyên bố...”

“ Tuyên bố cái gì?” Sắc mặt Phương Tranh đã đen thui như than đá, lửa giận trong mắt đã bốc cao.

Ôn Sâm cẩn thận liếc mắt nhìn sắc mặt Phương Tranh, nuốt nuốt nước miếng, nói tiếp: “ Dương Thuận Đức tuyên bố, hắn muốn bắt La Nguyệt Nương, sau đó đoạt lên núi làm áp trại phụ nhân. Từ nay về sau kết hợp thành một, dựng thẳng đại kỳ họ Dương của hắn.”

“ Lão tử chửi mười tám đời tổ tiên của hắn!” Phương Tranh giận tím mặt, giống như một con mèo bị đập trúng đuôi, nhảy vọt lên chửi ầm.

“ Cầu nuôi dưỡng! Dám động nữ nhân của lão tử, chán sống! Ôn Sâm, lập tức điều binh, lão tử tự mình lĩnh binh diệt ***!”

Chú thích: Lam điền chủng ngọc....Nghĩa là lấy từ điển cổ về Dương Bá Ung trồng ngọc tại ruộng Lam Điền mà lấy được hiện thể xinh đẹp (Sưu Thần Ký). Từ đó, ngọc Lam Điền trở thành một ước lệ cho tình duyên đôi lứa, mà kết cuộc đẹp nhất là nên vợ nên chồng. Hơn nữa, trong văn hóa của người Trung Hoa xưa, ngọc được xem là một loại tín vật định tình. Ngoài ra, ý tứ “gieo ngọc” ở đây còn được dùng như một loại ẩn dụ, chỉ đem xuân nồng thắm, chàng nàng thành đôi, hài tử hoà thai như châu báu ngọc ngà.

315. Chương 296: Ly Kinh

Trên đời có hai loại cừu hận khắc cốt ghi tâm nhất, đó là “ thù giết cha mẹ, mối hận đoạt vợ.” Cả hai đều có thể đánh đồng. Dứt bỏ tôn nghiêm mặt mũi vô vị của nam nhân không nói, kỳ thực chính là vì nói cho nam nhân, phụ mẫu và thê tử, là người trọng yếu trong cuộc đời của nam nhân, cũng giống như nghịch lân, hơi có xúc phạm, đó là huyết hải thâm cừu.

Hai đại cừu hận của thế gian, Phương Tranh vừa lúc đều xem như nhau. Với cá tính “ người không cần ta, ta nhân rồi không có việc gì cũng phải phạm người”, có thể nào chịu dung tha cho người dám xúc phạm tới hắn? Trước đây biệt hiệu Phương thái tuế là nói không sao?

Đối mặt với Phương Tranh đang lửa giận ngập trời, sắc mặt Ôn Sâm trắng nhợt, vẻ mặt đau khổ nói: “ Đại nhân, người ngàn vạn lần cần lãnh tĩnh, không thể rối loạn. Muốn điều binh cũng không phải dễ dàng như vậy đâu.”

Phương Tranh giận dữ, trừng mắt nhìn Ôn Sâm ác giọng nói: “ Lão tử là tướng quân thủ bị kinh thành, dưới trướng có năm vạn binh mã, Phùng Cừu Dao của Long Vũ quân, Hàn Đại Thạch của Long Tương quân đều là bằng hữu của ta, cộng lại cũng hơn mười vạn nhân mã. Diệt bốn trăm thổ phỉ cũng không diệt nổi sao?”

Ôn Sâm cười khổ nói: “ Đương nhiên diệt được, thế nhưng Hoa triều bất luận là một chi binh mã nào muốn điều động, đều phải thỉnh thánh chỉ, hoàng thượng ban xuống hỏ phù, sau đó do Bộ Binh ký công văn, những trình tự này đều không thể bỏ qua, bằng không sẽ có hiểm nghị mưu phản.”

Phương Tranh cứng lại, lập tức hét lớn: “ Ta mặc kệ! Mẹ nó! Những trình tự này làm xong, thức ăn đều đã nguội lạnh, Dương Thuận Đức còn không đem lão bà của ta đi động phòng sao? Ôn Sâm, đi, nhanh cầm yêu bài của ta, đi tới chỗ thành vệ quân điều binh, lão tử mặc kệ nhiều như vậy, ngày hôm nay trước khi trời tối nhất định phải lĩnh binh ra khỏi thành!”

Nét mặt Ôn Sâm suy sụp, mồ hôi lạnh to như hạt đậu thoáng chốc toát ra, sắc mặt có vẻ càng thêm tái nhợt.

Không được thánh chỉ mà tự mình lĩnh binh ra khỏi thành, đây là tội lớn! Đặc biệt chuyện thái tử trước kia mưu phản vừa mới dẹp loạn, hôm nay hoàng thượng và cả triều văn võ đối với thị phi về binh mã và quân quyền vô cùng miễn cưỡng, Phương đại nhân nếu lại làm vậy, dù là hoàng thượng có tình hoạn nạn thời áo vải với hắn, cũng không cách nào bảo vệ được Phương đại nhân, tấu chương của đại thần và ngôn quan trong triều hạch tội sẽ làm Phương Tranh tươi sống chết đuối.

Tính chất của chuyện này, có thể còn nghiêm trọng hơn chuyện không có thánh chỉ mà đi kê biên tài sản của phủ thái tử.

“Đại nhân, bình tĩnh một chút.”

Ôn Sâm không dám tiếp mệnh lệnh của Phương Tranh, vẫn đau khổ khuyên nhủ.

Đúng lúc này, một thanh âm kiêu giông truyền vào trong tai.

“Ai muốn lĩnh binh ra khỏi thành?”

Phương Tranh và Ôn Sâm nghe vậy sắc mặt đều biến đổi quay đầu nhìn lại. Trường Bình đang đi vòng qua hành lang ngay hoa viên, vẻ mặt tươi cười nhìn bọn họ.

“Khái khái, đại nhân, ánh mặt trời hôm nay rất sáng tỏ nha.” Ôn Sâm biết rõ sự lợi hại của công chúa, phản ứng thật nhanh liền dời đi trọng tâm câu chuyện.

Phương Tranh ngẩn người, sau đó nhìn gương mặt xinh đẹp của Trường Bình, gân xanh trên cổ nhảy mạnh vài cái, sau đó cắn răng, tức giận trách mắng: “Cái gì chó má ánh mặt trời sáng tỏ!”

Ánh mắt nhìn thẳng Trường Bình, Phương Tranh ngang nhiên nói: “Mật nhi, hôm nay tình huống khẩn cấp, ta cũng không gạt được nàng nữa, dám làm dám chịu, xem như hi sinh một mình ta, làm ngàn vạn người hạnh phúc, có cái chết nặng như thái sơn, nhẹ tựa lông hồng...”

“Phu quân, rốt cục người đang nói gì vậy?” Trường Bình nháy mắt, mờ mịt.

Hít sâu một hơi thở, Phương Tranh mang theo vài phần chột dạ, dùng một loại giọng nói dù bất cứ giá nào: “Mật nhi, La Nguyệt Nương đã mang thai hài tử của ta.”

Trầm mặc.

Chết, trầm mặc như côi chết.

Phương Tranh nói xong câu đó, cả người giống như hư thoát suy sụp xuống tới, giống như một quả bóng cao su bị thoát hơi, cúi đầu, chờ đợi Trường Bình tuyên án.

Ôn Sâm bụm mặt rên rỉ một tiếng, hai chân lui ra sau mấy bước, rời xa đôi phu thê, lẳng lặng đợi bão tố ập tới.

Quả nhiên, Trường Bình rất nhanh liền đánh vỡ trầm mặc.

“Người nói cái gì?” Tiếng chất vấn cao vút truyền vào trong tai, Trường Bình giống như một con gà chọi vươn cao cổ, đôi mắt to mỹ lệ tràn ngập sát khí âm hàn, gắt gao nhìn chăm chăm Phương Tranh, ánh mắt giống như muốn đem Phương Tranh chém thành ngàn đao vạn đao.

Phương Tranh mấp máy môi, vạn phần chột dạ cúi đầu, dùng thanh âm nhỏ tới mức như không thể nghe thấy: “Ta nói...La Nguyệt Nương đã mang thai hài tử của ta.”

“Người là tên hỗn đản đáng chém ngàn đao!” Trường Bình ngậy ra một lát, sau đó giống như một con hổ cái phát uy, thân hình bốc lên, nhắm phía Phương Tranh, sau đó một trận quyền đấm cước đá như mưa rền gió dữ.

Phương Tranh bị Trường Bình đánh cho kêu to oa oa, cũng không dám chống trả, hai tay bảo vệ đầu, trong miệng hét lớn: “Mật nhi, bình tĩnh. Nàng phải khống chế tình tự, cẩn thận hài tử trong bụng.”

“ Lão nương giết người. Sau đó lại tự tử chết, tất cả mọi người đừng mong sống!” Trường Bình vẫn hung hăng đâm Phương Tranh, đánh tới đánh lui, nước mắt của nàng nhịn không được chảy xuống.

Tuy nói đây là xã hội phong kiến nam tôn nữ ti, nhưng từ trong nội tâm mà nói, không có ai muốn cùng nữ nhân khác chia sẻ phu quân của mình. Huống chi Trường Bình từ nhỏ đến lớn còn là công chúa lá ngọc cành vàng, Yên Nhiên, Tiểu Lục và Phượng tỷ tiến vào Phương gia làm thiếp, đó là vì Trường Bình bị buộc bất đắc dĩ, dù sao Phương Tranh có tình ý với các nàng trước mình, Trường Bình được phụ hoàng chịu chuộc quen tính, nếu không phải cực kỳ yêu thương Phương Tranh, làm sao chịu cho nữ tử khác vào cửa?

Nhưng hôm nay Phương Tranh cùng nữ thổ phỉ kia có tư tình, đồng thời còn mang cả hài tử, với tính tình của Trường Bình, liền rất khó tiếp nhận, Phương phủ rất lớn, phòng trống rất nhiều, nhưng đây cũng không phải là lý do cho phu quân nàng liên tiếp thu nhận thêm nữ nhân khác vào nhà.

Trường Bình vừa đánh vừa khóc, cuối cùng đánh tới mệt mỏi, bụm mặt ngồi xồm trên mặt đất bật khóc lớn.

Trong lòng Phương Tranh vạn phần khó chịu, cùng La Nguyệt Nương phát sinh cảm tình, loại chuyện này hẳn cũng không cách khống chế, Phương Tranh cũng không phải là người có mối nối cũ. Trái tim nam nhân dù lớn, trong lòng có thể cùng chứa đựng mấy người phụ nữ, đặc biệt người có quan chức hiển hách, gia tài sung túc, có mấy thiếp thất là chuyện rất bình thường, theo lý thuyết, nam nhân cưới thiếp thậm chí không cần hỏi qua ý kiến của chính thất phu nhân.

Nhưng Phương Tranh sợ Trường Bình thương tâm, chăm chú mà nói, trong các nàng, Phương Tranh có cảm tình với nàng sâu nhất, hẳn từng vô số lần cảm thán, mình đã tìm được một người vợ rất tốt. Nàng dám yêu dám hận, ở tại Phương gia gánh vác hết mọi chuyện. Nàng dốc hết sức lo lắng thu vén khắp trong nhà, nhận trọng trách phát triển gia nghiệp nhà chồng, tại kim loan điện, ngay trước mặt triều thần văn võ lập huyết thệ, cả đời sẽ truy hung thủ báo thù cho chồng, tình cảm thật động lòng trời đất, Phương Tranh yêu nàng đồng thời càng kính trọng cùng cảm kích.

Hôm nay làm Trường Bình thương tâm, hẳn cũng rất đau lòng, lão bà tốt như vậy, kiếp trước dù gõ hư bao nhiêu cái mõ cũng cầu không được, đem nàng áp ủ trong lòng bàn tay thương yêu còn không kịp, làm sao nhẫn tâm làm thương tổn nàng?

Ngồi xồm xuống, giọng nói của Phương Tranh cũng mang theo vài phần ghen ngào: “ Mật nhi, ngàn sai vạn sai đều là lỗi của ta, đối với cảm tình với nàng cùng La Nguyệt Nương, ta thật sự không cách khống chế, Nguyệt Nương đã cứu mạng của ta, hơn nữa không chỉ một lần, lúc trước thái tử mưu phản, thị vệ của Thọ Vương ở ngay cửa thành muốn lấy tính mạng của ta, nàng ấy lại cứu ta thêm một lần, Mật nhi, ta không muốn làm cho nàng thương tâm, đối với nàng cũng chỉ đành xin lỗi, Nguyệt Nương từng nói qua, thân phận nàng ti tiện, cuộc đời này cũng sẽ không nhập vào Phương gia chúng ta, nhưng hôm nay nàng ấy mang thai hài tử của ta, ta làm sao không quan tâm nàng cho được? Nếu ta là người thật sự vô tình vô nghĩa, thử hỏi trước kia nàng làm sao lại thích được ta chứ?”

Trường Bình ngồi xồm trên mặt đất khóc một hồi, bỗng nhiên đứng lên, hung hăng lau nước mắt, đôi mắt to đỏ bừng trừng mắt nhìn Phương Tranh, ác giọng nói: “ Nàng ta đang ở đâu?”

“ A? Ai?” Phương Tranh nhất thời không kịp phản ứng.

“ Người kia, nữ tử dụ dỗ chồng người ta, nàng ta đang ở đâu?”

Phương Tranh nghe vậy vẻ mặt khổ sở thở dài: “ Nguyệt Nương hôm nay đang bị vây trên Thanh Long sơn.”

Đôi mày thanh tú của Trường Bình nhíu lại: “ Vây trên Thanh Long sơn là sao?”

Lúc này Ôn Sâm vội vàng xen vào nói “ Công chúa điện hạ, vị La Nguyệt Nương cô nương có phiền phức, có một trùm thổ phỉ trên ngọn núi khác tụ tập mấy trăm người, dự định đánh hạ Thanh Long sơn, bắt nàng đoạt đi làm áp trại phu nhân.”

“ Cái gì?” Mày liễu của Trường Bình dựng thẳng, giận dữ nói: “ Có vương pháp hay không? Dám cướp đoạt nữ nhân của Phương gia, ngại mạng dài quá sao?”

“ A?” Phương Tranh và Ôn Sâm nhất thời há hốc mồm.

Trường Bình tức giận quá phát điên rồi sao? Lời này của nàng có ý tứ gì?

“ A cái gì a?” Trường Bình hung hăng trừng mắt liếc Phương Tranh, cơn giận còn sót lại khiến nàng đâm vào người Phương Tranh mấy cái, lớn tiếng nói: “ Ngươi nghĩ ta vì nàng ta sao? Nếu không phải trong bụng nàng ta có mang cốt nhục của Phương gia, nàng ta sống hay chết có quan hệ gì tới ta? Phương gia chúng ta nhân đình đơn bạc, cốt nhục của Phương gia, có thể nào để rơi vào tay người khác?”

“ Phu nhân công chúa điện hạ anh minh thần vô!” Phương Tranh cùng Ôn Sâm cùng kêu lên khen ngợi.

“ Vô mông ngựa cái gì! Nhanh tiến cung đi, hướng hoàng đế ca ca thỉnh chỉ, lĩnh nghị kỳ và thánh chỉ khâm sai, khâm sai thay thế thiên tử đi tuần phải có thân quân và binh sĩ hộ tống, người tiền đường cứu nữ thổ phỉ kia luôn, còn ngây ra đó làm gì, cứu người như cứu hỏa, nhanh lên!” Trường Bình phần nộ quát.

“ A? Nga, đúng đúng, ta lập tức tiến cung.” Phương Tranh thoáng ngây ra, bật người nhanh chóng chạy ra khỏi phủ.

Ôn Sâm nhìn Trường Bình vẻ mặt sùng kính chấp tay, than thở: “ Công chúa điện hạ hiểu rõ đại nghĩa, thuộc hạ thực sự là bội phục...”

Lời còn chưa dứt, Trường Bình bỗng nhiên xuất thủ rút ra bội đao bên hông Ôn Sâm, sau đó hung hăng hướng một gốc cây mặc trúc bên cạnh bổ tới, ánh đao như tuyết trắng xẹt qua, mặc trúc một phân thành hai, bén ngọt chỉnh tề.

“ Thương.” Trường Bình chém qua, lại dứt thanh đao vào trong vỏ đao bên hông Ôn Sâm, động tác như nước chảy mây trôi, hành văn liền mạch lưu loát, quả nhiên là thành thạo thoải mái.

“...bái phục sát đất.” Ôn Sâm chảy mồ hôi lạnh, vẻ mặt kinh khủng nói hết lời, nhìn gương mặt như sương lạnh của Trường Bình, Ôn Sâm lúng túng chấp tay, vội vàng hoảng sợ cáo từ.

Ngây người nhìn chằm chằm mặc trúc, Trường Bình yên lặng không nói gì, khóe miệng lại nổi lên dáng tươi cười phiêu nhiên.

Đều nói hồi giáo phu tế mạch phong hầu*. Hôm nay phu quân vì nước lập công, viên chức hiển hách, kỳ danh càng rung trời, nàng đã chuẩn bị tâm lý từ sớm. Nam nhân hiển hách như vậy, nếu không có mấy phòng thiếp thất, có thể sao? Suy bụng ta ra bụng người, thay đổi chính mình là La Nguyệt Nương, mang thai hài tử của Phương Tranh, một nữ tử còn chưa kết hôn, yên lặng thừa chịu ánh mắt châm biếm trào phúng của người khác, chết cũng không dám đòi bước vào Phương gia một bước, chính mình có thể làm được sao? (Hồi hận vì đã khuyên chồng đi tòng quân để được phong hầu phong tước. Ý nghĩa hồi hận vì đã xúi dục chồng làm một việc gì đó.)

Mà thôi, ông trời đã ban thưởng duyên phận, tội gì nghịch ý trời mà làm, mạnh mẽ ngăn cản làm chi? Chỉ cần trong lòng phu quân yêu ta kính ta, cũng là đủ rồi, nữ nhân cầu nguyện suốt đời, không phải là điều này sao?

Nghĩ tới đây, Trường Bình lặng yên xoa bụng của mình, trên mặt rõ rệt hiện ra một nụ cười bao dung. Nơi đó, đang có một tiểu sinh mệnh, là kết tinh của nàng và phu quân.

“ Vi thần khấu kiến ngô hoàng vạn tuế.” Phương Tranh vừa xông vào ngự thư phòng, cũng không hành lễ, trong miệng theo trình tự kêu lên, hai mắt lại đang tìm bóng dáng Mập Mập khắp nơi.

“ Ai, ai ai, tìm gì vậy? Ta ở chỗ này.” Mập Mập từ sau màn che giá sách bên trái vòng ra.

Ngẩng đầu nhìn sắc trời, lâm triều đã tan từ lâu, hiện tại đã là buổi chiều, Phương Tranh đến đây làm gì?

Nhìn vẻ mặt hoảng loạn đầy mồ hôi của Phương Tranh, Mập Mập ngạc nhiên nói: “ Nhà của ngươi lại cháy nữa?”

“ A? Vì sao nói “ lại”?” Phương Tranh ngăn người, sau đó hỏn hển vọt tới trước mặt Mập Mập, nắm chặt đôi vai đầy thịt béo, đưa tay nói: “ Nhanh, nhanh hạ thánh chỉ cho ta.”

“ Hạ thánh chỉ gì thế?” Mập Mập mờ mịt.

“ Hạ thánh chỉ xuống Giang Nam, người không phải nói muốn ta xuống Giang Nam phá án sao? Nhanh lên một chút, nhanh hạ thánh chỉ.” Phương Tranh buông tay ra, gấp đến độ chạy loạn.

“ Không phải người nói không vội sao?” Dáng dấp cả kinh của Phương Tranh làm Mập Mập cảm thấy rất kỳ quái.

“ Gấp! Quá gấp! Ta vừa nghĩ đến Giang Nam có nhiều tham quan ô lại đến nay vẫn nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật, vô số lương dân bách tính tại nước sôi lửa bỏng giãy dựa kêu rên, ta lại ăn ngủ không yên. Trong nội tâm tràn ngập thống khổ.”

Khuôn mặt Phương Tranh vắn vẹo lợi hại, biểu tình rất dữ tợn

Hai mắt Mập Mập ngậy ra, lúng ta lúng túng nói: “ Biểu tình của người nói cho ta biết, người thực sự rất thống khổ. Ngày hôm nay ta mới phát hiện, người lại là người yêu dân như con, ghét ác như cừu.”

“ Đó là đương nhiên, nếu không vì sao lại gọi là rường cột nước nhà?” Phương Tranh thấy Mập Mập ngậy ra không nhúc nhích, không khỏi gấp đến độ giậm chân: “ Đừng ngậy ra đó, nhanh viết thánh chỉ đi, người còn dây dưa làm gì, coi chừng ta từ quan dẫn toàn gia đi du lãm khắp nơi bây giờ.”

“ Nga? Được được, người chờ, ta viết thánh chỉ cho người.” Mập Mập bị tình tự lo lắng của Phương Tranh lây nhiễm, vội vàng đi tới sau án thư, mở ra một cuộn vải vàng, bắt đầu viết.

Lẽ ra hạ thánh chỉ phải do hoàng đế đọc ra, do thái giám cầm bút viết lại, hoàng đế đóng dấu, cuối cùng do ti lễ thái giám lại sao lại thánh chỉ bảo tồn trong hoàng cung lập hồ sơ, phái người cầm thánh chỉ ra cung tuyên đọc.

Nhưng hiện tại Phương Tranh gấp đến mức như lửa cháy tới nơi, những trình tự kia cũng đành tận lực đơn giản hóa.

Nhìn Mập Mập dựa bàn viết nhanh, Phương Tranh bỗng nhiên thành linh nói: “ Thuận tiện phân phối mười vạn binh mã hộ tống ta xuống Giang Nam luôn.”

“ Ba!” Nghiên mực tinh mỹ trên long án bị Mập Mập không cẩn thận hất rơi xuống đất, nước mực văng ra thấm đẫm dưới đất loang lổ khắp nơi.

“ Mười...mười vạn binh mã? Hộ tống người xuống Giang Nam?” Mập Mập phát mộng, người này chẳng lẽ điên rồi phải không?

Phương Tranh thở dài nói: “ Thế đạo không yên ổn, trên đường rất nguy hiểm.”

“ Phương huynh, ta chỉ phái người xuống Giang Nam tra án, không phải muốn người chỉ huy chinh phạt Giang Nam a.” Mập Mập có điểm muốn khóc, mười vạn binh mã hộ tống, người này chẳng lẽ nghĩ muốn cướp sạch Giang Nam thất phủ sao? Với tính tình của Phương Tranh, chuyện như vậy không phải là không làm được.

Phương Tranh hoảng loạn nhìn sắc trời một chút, không nhin được nói: “ Ai nha, được rồi, tùy tiện phái một hai vạn cũng được, bốn năm ngàn cũng được, trọng yếu là nhanh, ta không có thời gian.”

“ Phương huynh, người rốt cục gặp chuyện gì vậy?” Ngày hôm nay Phương Tranh rất khác thường, Mập Mập không khỏi đầy cõi lòng nghi hoặc.

Phương Tranh nghe vậy yếu ớt thở dài: “ Ai, một lời khó nói hết.”

Mập Mập hai mắt sáng ngời, bật người ngồi ngay ngắn trên ghế sau long án, nâng chung trà uống một ngụm chậm rãi, biểu tình như muốn nghe cổ sự, dù bận vẫn ung dung chờ Phương Tranh tiếp tục nói xong.

Kết quả, bên trong ngự thư phòng, hai người lâm vào trầm mặc.

Thật lâu.

“ Phương huynh, ta đợi thật lâu rồi.”

Phương Tranh mặt mày đen thui: “ Ta nói ý tứ của một lời khó nói hết, tức là chuyện này không cách nào nói cho rõ ràng lúc này, cho nên không dự định nói. Người viết xong thánh chỉ thì nhanh đóng ấn, ta còn phải đi Bộ Binh nữa.”

Mập Mập lau mồ hôi.

Bắc thành Thái Bình môn.

Năm ngàn nhân mã y giáp chỉnh tề, tay cầm trường mâu, trường đao và cung tiễn, đứng thẳng ưỡn ngực xếp hàng thành đội ngũ. Đây là một đội tinh binh, do Mập Mập cố ý từ trong Long Vũ quân của Phùng Cửu Dao phân phối đi ra, đồng thời thăng thần điều luôn Phùng Cửu Dao ra khỏi quân doanh, mệnh hấn hộ tống Phương Tranh xuống Giang Nam, mọi người đều phụ thuộc mệnh lệnh của khâm sai đại thần Phương Tranh.

Mấy trăm thị vệ tùy thân của Phương Tranh đang giơ cao nghi trượng khâm sai, đại biểu cho thiên tử, kim qua lễ trọng và cờ xí, cùng lọng che, dưới gió xuân nắng ấm tung bay phần phật, nghiêm nghị uy thế, làm kẻ khác nhìn thấy thật uy phong.

Đứng đầu đội ngũ, một gã binh sĩ giơ cao đại kỳ màu đen, bên trên thêu mấy chữ “ Đại thiên tuần thú khâm sai, Phương.”

Trường Bình, Yên Nhiên đứng hai bên Phương Tranh, đang nhìn nhau. Phương Tranh nhìn Trường Bình, cõilòng áy náy, lúng ta lúng túng nói: “ Mật nhi, nàng đang mang thai, lúc này ta rời kinh thật là không nên, nhưng ta đáp ứng nàng, làm tốt chuyện này ta lập tức chạy về kinh thành, ta muốn cùng nàng, nhìn hài tử của chúng ta sinh ra.”

Trường Bình mỉm cười, trong mắt lại đầy nước mắt, nhẹ giọng nói: “ Phu quân, đi Giang Nam, vạn sự cẩn thận, hoàng huynh đã nói chuyện đi này quan trọng, chờ người làm xong xuôi chuyện này, chúng ta có thể ở chung một chỗ mỗi ngày.”

Dừng một chút, Trường Bình lau khô nước mắt, bỗng nhiên hừ một tiếng: “ Chuyện giữa người và La Nguyệt Nương, chờ người quay về kinh ta sẽ hảo hảo tính toán sổ sách, hiện tại trọng yếu nhất, là tranh thủ thời gian cứu nàng ta, nàng mang thai hài tử của người, rốt cục cũng là công thần của Phương gia, Phương gia nhân đình đơn bạc, nàng ta lại có hương hỏa của Phương gia, thì không thể cho nàng có chuyện.”

Phương Tranh cười gật đầu, vươn đôi tay ôm lấy Trường Bình.

Mập Mập mặc thường phục đi lên, thái giám hầu hai bên cũng cẩn thận rót đầy hai chung rượu, Mập Mập giơ chén rượu, xúc động nói: “ Phương huynh, hôm nay từ biệt, thật là tưởng niệm, có câu “ Tiễn bất đoạn, lý hoàn loạn, thị ly sầu...” (Tiễn biệt không thành, tâm phiền ý loạn, nỗi khổ biệt ly.)

Phương Tranh hoảng loạn ngẩng đầu nhìn sắc trời, lúc này đã gần đến hoàng hôn, nếu không tranh thủ thời gian chạy đi, không chuẩn La Nguyệt Nương sẽ rơi vào trong tay Dương Thuận Đức. Vì vậy hấn không khách khí cắt đứt cảm xúc ly biệt lẫn nhai của Mập Mập.

“ Mập...Khái, hoàng thượng. Phiền phức người nói chuyện nhanh một chút, ta không có thời gian, có gì nói một hơi cho xong, người béo như thế, ta vô cùng tự tin với hơi thở của người.”

Mập Mập ngăn người, sau đó thực sự nói thật nhanh, giống như niệm khẩu lệnh, nhanh chóng nói: “ Khuyến quân canh tân nhất bôi tửu, tây xuất dương quan vô cổ nhân* Phương huynh người thuận buồm xuôi gió ta sẽ không tiễn xa hẹn ngày khác công thành trở về ta sẽ đón gió tấy trần cho người được rồi ta nói xong người ra đi thôi.” (*: Khuyến ai rượu cạn cho một chén, rời khỏi Dương quan đã là người vô cổ nhân, đây là 1 câu hát trong bài khúc hát vị thành.)

Đúng là nói được. Phương Tranh hướng Mập Mập giơ ngón tay cái lên, sau đó ôm quyền cáo từ rồi đi.

Mệnh lệnh hành quân được ban ra. Nghi trượng khâm sai đều chẳng chịt bày ra, binh sĩ đi trước gõ mạnh đồng la, dư âm nhiều bên tai, Phương Tranh liền giục ngựa đi tới hung hăng gõ hấn một cái, phần nộ quát: “ Còn phô trương cái rầm! Lão tử vội vàng đi cứu người, nhưng thứ dụng cụ vô dụng này thu hồi hết đi, truyền lệnh hành quân gấp, đêm nay phải chạy tới ngoài thành Từ Châu!”

Mấy ngàn nhân mã vội vàng thu lại nghi trượng cờ xí, đoàn người vội vã hành quân thật gấp, phàm là lễ nghi phô trương cùng trang nghiêm của khâm sai đại thần tất cả đều bỏ mặc, mấy ngàn người giống như bị đánh bại, hành quân lạng lẽ, len lén ra khỏi thành, xám xịt đi vội về hướng bắc, dáng vẻ này có gì giống khâm sai nha, không biết còn tưởng là bại quân tàn binh vừa bị người truy tới đánh cho tơi bời hoa lá.

“ Dương Thuận Đức, lão tử mang đại quân triều đình đến tiêu diệt ngươi, ***, chờ chịu chết đi!” Phương Tranh ngồi trên lưng ngựa, nghiêng răng nghiêng lợi nói thảm.

316. Chương 297: Tuyệt Cảnh

Phương Tranh ngồi trên lưng ngựa, bị xóc nảy có điểm khó chịu, quay đầu lại nhìn chỉ quân đội một chút, trong lòng có chút lo lắng, năm ngàn người đánh bốn trăm thổ phỉ, hẳn là nên nắm chắc chứ? Một trận mưa tên bắn xuyên qua, phỏng chừng đám thổ phỉ không chịu nổi. Huống chi người mang binh ngoại trừ trọng thần triều đình danh chấn thiên hạ như hắn, Phùng Cửu Dao cũng đi theo, hẳn còn là vị tướng quân dày dạn kinh nghiệm sa trường.

Con mắt đảo qua mọi nơi, Phương Tranh rốt cục vui vẻ hơn vài phần, lần này hẳn xuống Giang Nam, đi theo hẳn ra kinh thành có Phùng Cửu Dao, Ôn Sâm, thậm chí còn có Tiêu Hoài Viễn, lại thêm sát thủ ca ca hầu như chưa từng có một loại biểu tình nào khác, một tổ hợp siêu cấp mộng ảo như vậy, vấn đề an toàn của chính mình xác nhận không còn sơ hở.

“ Phùng đại ca, lần này hai người chúng ta cùng đi chung, mong rằng đại ca chiếu cố tiểu đệ nhiều hơn đó.” Phương Tranh ngồi trên lưng ngựa, cười nhìn Phùng Cửu Dao nói.

Phùng Cửu Dao nổi lên vài phần ý cười trên mặt: “ Phương lão đệ khách khí, ngươi là khâm sai chính sứ, ta phụng hoàng mệnh nghe ngươi sai phái, nhất định cạn kiệt toàn lực trợ ngươi làm tốt chuyện này.”

“ Ai, sai, ta không phải có ý tứ này.” Phương Tranh nhanh miệng sửa lại ý tứ lộn đầu lộn đuôi của Phùng Cửu Dao: “ Ý tứ của ta là, làm tốt chuyện này hay không không quan trọng, ngươi nhất định phải cạn kiệt toàn lực bảo vệ tốt sự an toàn của ta, thân thể là tiền vốn, cho nên cơ thể của ta không thể bị tổn thương mấy may, bằng không đối với Hoa triều vạn vạn bách tính mà nói, đó là bất hạnh cực lớn.”

Phùng Cửu Dao ngược nhìn trời trợn mắt, không thêm phản ứng.

Người này đã là quốc công của một nước, thế nào vẫn cứ tính tính này?

Rời khỏi kinh thành hơn ba mươi dặm, phía sau truyền đến tiếng vó ngựa gấp gấp, mọi người quay đầu nhìn lại, đã thấy có hai kỵ sĩ đang hướng bọn họ phóng như bay tới, ngồi trên lưng ngựa hướng Phương Tranh liên tục phát tạt.

“ Phương huynh, chờ chúng ta một chút!” Đã sắp đến gần, hai người ngồi trên lưng ngựa la lớn.

“ Hai vị này là ai? Vội vàng chạy tới tống lộ phí cho chúng ta sao?” Phương Tranh đưa tay lên trán che nắng nhìn tới, trong miệng thì thào nói.

Không bao lâu, hai kỵ mã đã chạy tới trước mặt Phương Tranh, hai người ngồi trên lưng ngựa liên tục thở phì phò.

Lúc này Phương Tranh mới thấy rõ, nguyên lai hai người này chính là Thái Vương và Tiêu Hoài Viễn.

Phương Tranh kinh ngạc, mở miệng nói: “ Các ngươi đến làm chi? Tiễn đưa sao?”

Hai người nghe vậy, không khỏi liếc mắt nhìn nhau, trong mắt bọn họ đều thấy được vẻ khổ sở và bi phẫn.

“ Phương huynh, không phải ngươi nói hạ Giang Nam thì mang ta cùng đi sao?” Sắc mặt Thái Vương âm âm, đối với biểu thị lựa chọn về mặt trí nhớ của Phương Tranh rất không mãn ý.

“ A? Ta có nói sao?” Phương Tranh cực độ mở miệng nháy mắt, lúc này không phải hắn giả trò, mà là hắn thật sự đã quên.

Thái Vương buồn bã thần thương.

Phương Tranh nghiêng đầu nhìn Tiêu Hoài Viễn: “ Vậy người tới làm chi?”

Môi Tiêu Hoài Viễn run lên, nước mắt thiếu chút nữa rớt xuống tới: “ Phương đại nhân, ta là khâm sai phó sứ do hoàng thượng ngự phong, người nói ta tới làm gì...”

“ A?” Phương Tranh ngạc nhiên, lập tức xấu hổ cười: “ Cạc cạc, thật ngại quá, bổn quan quá nhớ nhưng cho bách tính Giang Nam, trong lòng không còn nhớ nổi chuyện gì khác, cho nên quên luôn người.”

Tiêu Hoài Viễn viên mặt phiếm hồng, lẽ nào ta lại nhỏ bé như vậy?

Hai người mới gia nhập, tốc độ hành quân cũng không hề giảm chút nào, đoàn người hướng phương bắc chạy đi thật nhanh.

Theo đội ngũ đi một đoạn, Thái Vương cảm thấy không đúng, vội vàng giục ngựa chạy tới bên người Phương Tranh, ngạc nhiên nói: “ Phương huynh, người không phải hạ Giang Nam sao? Phương hướng này không đúng. Chúng ta hẳn nên ra cửa thành phía tây, theo Thái Hồ đi về hướng tây mới đúng, người đây là đi về phía bắc đó.”

Chẳng lẽ tên tiểu tử này không biết phân biệt phương hướng?

Phương Tranh ngồi trên lưng ngựa khí định thần nhàn cười nói: “ Điện hạ chớ vội, trước khi hạ Giang Nam, ta còn phải làm một chuyện vô cùng trọng yếu.”

“ Chuyện gì?”

“ Ân, cũng không có gì, diệt mấy tên thổ phỉ, sau đó ở trong núi tìm một làng du lịch, nghỉ tạm mấy ngày.”

“ Diệt thổ phỉ? Làng du lịch?” Hôm nay lời Phương Tranh rất cao thâm.

Thái Vương ngây cả người, lập tức cười gượng nói: “ Phương huynh, không phải người định đem theo mấy ngàn binh sĩ chiếm núi xưng vương đi?”

Phương Tranh tán thưởng nhìn hắn, xúc động vỗ vai Thái Vương, cười nói: “ Người sống trên đời có được tri kỷ là thấy đủ, Thái Vương điện hạ thực sự là tri kỷ của ta a.”

“ Thật muốn chiếm núi xưng vương? Người...không phải người làm hơi thái quá sao?” Thái Vương hai mắt đăm đăm, đối với Phương Tranh từng lời nói cử chỉ thay đổi như thiên mã hành không, không thể tìm ra dấu vết, hắn thật đúng là rất dẫn đo.

“ Phương huynh, tiểu đệ bỗng nhiên nhớ tới trong kinh thành còn có một việc quan trọng cần xử lý, ách, ta phải về trước, Phương huynh, thứ cho không tiễn xa được!”

“ Thái Vương điện hạ, lâm trận bỏ chạy cũng sẽ bị lột quần đánh đòn nga.” Phương Tranh cười thật tà ác.

Trước Thanh Long sơn trại, hai đám thổ phỉ đang giằng co lẫn nhau, trên mặt đất nằm hơn mười cỗ thi thể, bên ngoài hàng rào, một đám thổ phỉ hơn mấy trăm người đang giữ đủ loại binh khí, đứng ngay sân chửi bậy cười đùa, rất có hình dáng gây hấn đang nhìn vào hàng rào gỗ lung lay sắp đổ, trên mặt tràn đầy vẻ đắc ý.

Bên trong hàng rào, đám thổ phỉ đang chăm chú cẩn rắng, mang theo vẻ phẫn nộ và biểu tình sợ hãi, xuyên thấu qua khe hở của hàng rào, không nói được một lời nhìn đám thổ phỉ đứng bên ngoài đang không chút cố kỵ lớn tiếng cười mắng. Nhưng bọn họ cũng không dám nhúc nhích, bởi vì nhân số của đối phương chiếm ưu thế, vừa lúc lại gấp đôi bọn hắn, nếu thật sự hợp lại cá chết lười rách, thì có thể tưởng tượng phe thất bại đương nhiên sẽ là bọn hắn.

Bọn họ đã từng là giang hồ hán tử có tâm huyết, dám đánh dám giết dám liều mạng, nhưng bọn họ lại không phải là kẻ ngu si, loại chuyện ngu xuẩn như thiêu thân lao đầu vào lửa đối với bọn họ mà nói, là phi thường vô vị, những lời “ mang theo đầu mình trên lưỡi đao kiếm cơm ăn” bất quá chỉ là lời hình dung khuếch đại mà thôi, đám thổ phỉ Thanh Long sơn an nhàn đã quá lâu, từ lâu đã không còn dũng khí. Khi Dương Thuận Đức dẫn người phá tan toàn bộ bầy rập dưới núi của bọn họ, bọn họ liền đã bị biến thành sơn dương mặc cho người giết thịt. Ngoại trừ phần nộ, càng không cách nào khởi lên nổi dũng khí phản kháng, nghiêm ngặt mà nói, bọn họ chỉ là một đám cừu được đại đương gia chiếu cố nuôi dưỡng, hôm nay bầy sói đi tới bao vây, đám cừu này liền tay chân lúng túng chỉ biết chờ chết.

Bên ngoài hàng rào, thanh âm Dương Thuận Đức cực kỳ kiêu ngạo càn rỡ truyền đến: “La Nguyệt Nương, ngươi nên sớm đầu hàng đi, phải dựa vào đám thủ hạ bọc mủ của ngươi, có thể ngăn được một kích của hơn bốn trăm huynh đệ của lão tử sao? Nhiều bấy rập bên dưới chân núi của ngươi đều bị lão tử phá nát, ngươi nghĩ cái hàng rào đồ nát này có thể ngăn cản được lão tử?”

Bên trong hàng rào, La Nguyệt Nương vẫn trong trang phục đỏ sẫm, gương mặt lạnh như sương, giọng nói lạnh như băng: “Dương Thuận Đức, ngươi ta từ trước đến nay nước giếng không phạm nước sông, tuy chúng ta đều là lục lâm hắc đạo, nhưng hắc đạo cũng có quy củ giang hồ, hôm nay ngươi không để ý đến đạo nghĩa muốn cùng ta khai chiến, không sợ huynh đệ trên giang hồ chế nhạo sao?”

“Phi!” Dương Thuận Đức hung hăng phun ra, cười to nói: “Lão tử sợ cái gì! Hôm nay còn ai nói giữ quy củ chó má gì nữa? Năm tay ai lớn thì người đó nói chuyện, La Nguyệt Nương, ngươi lặn lội giang hồ mấy năm rồi? Lúc này cùng lão tử nói chuyện quy củ? Ha ha, vị trí đại đương gia Thanh Long sơn của ngươi chẳng lẽ chỉ dựa vào múa mép khua môi mà ngồi lên sao?”

La Nguyệt Nương cười nhạt: “Dương Thuận Đức, bất quá chỉ là hơn bốn trăm người mà thôi, ngươi đã đắc ý thành như vậy, thật là buồn cười!”

Tên kia ngày trước đứng trên thành lầu kinh thành, ngay trước mặt hơn vạn nhân mã, vui cười nói chuyện, chỉ trích chửi mắng, nhìn thẳng hơn vạn nhân mã xem như không có gì, đó là khí khái thế nào, Dương Thuận Đức bên ngoài so sánh với hắn, nhiều nhất chỉ là kẻ quê mùa mà thôi.

Nghĩ đến hắn, gương mặt có chút tái nhợt của La Nguyệt Nương, không khỏi hiện lên vài phần ý cười ảm áp. Hắn, ở kinh thành hoàn hảo không? Có phải vẫn là hình dạng bại hoại xấu xa, trà trộn giữa phố phường và triều đình cùng nhân gian? Chiếm tiện nghi của các đại thần trong triều, đùa giỡn phụ nữ đẳng hoàng ngoài nhân gian?

Bên ngoài, tiếng rống giận của Dương Thuận Đức cắt đứt dòng suy nghĩ của nàng.

“La Nguyệt Nương, ngươi chỉ là một thối đàn bà không ngờ dám coi thường ta? Nếu lão tử không xem ngươi cũng là tiểu mỹ nhân số một số hai trong hắc đạo, đã sớm bảo các huynh đệ giết vào, lão tử để lại cho ngươi vài phần tình cảm, ngươi đừng không biết phân biệt!”

“La Nguyệt Nương, ngươi là thổ phỉ, ta cũng là thổ phỉ, chúng ta hà tất phải hợp lại ngươi chết ta sống? Không bằng ngươi gả cho ta, hai núi chúng ta kết hợp làm một, từ nay về sau hai chồng phỉ vợ phỉ dựng thẳng cờ làm buôn bán, quan đạo dưới chân Thanh Long sơn của ngươi dồi dào nguồn vốn, các huynh đệ thủ lấy nó, cả đời ăn mặc không lo, đây không phải rất tốt.”

“Con mẹ ngươi đánh rắm.”

Bên trong, Đạo Ba cũng không còn nhịn được nữa, lên tiếng mắng to: “Họ Dương kia, quan đạo dưới chân núi này là do nhị đương gia chúng ta bày ra được, từ đó về sau các huynh đệ Thanh Long sơn mới có cơm canh mà ăn, con mẹ nó ngươi không tốn sức đã nghĩ muốn lấy sẵn tiện nghi, họ Dương kia, ngươi không phải ăn mông heo rồi ngu ngốc chứ? Ngươi xem các huynh đệ Thanh Long sơn chúng ta đều là kẻ ngu si sao? Con mẹ nó còn dám đánh chủ ý đối với đại đương gia chúng ta, phi! Thổ bãi nước tiểu soi lại bản thân ngươi, ngươi xứng đôi với đại đương gia chúng ta sao?”

Dương Thuận Đức nghe vậy giận dữ, tê quất: “La Nguyệt Nương, lão tử nhìn ngươi là hạng nữ lưu, lúc này mới chậm để các huynh đệ công tiến sơn môn các ngươi, không nên rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, huynh đệ chúng ta cũng không phải ăn chay mà lớn lên, cho ngươi thêm một canh giờ suy nghĩ, thức thời thì mở cửa ra, nhượng chúng ta đi vào, sau đó mọi người là huynh đệ ăn cơm một nồi, bằng không, một lúc nữa, lão tử sẽ hạ lệnh phóng hỏa!”

Dương Thuận Đức nói xong liền lui lại mấy bước, cách sơn môn hơn mười trượng ngồi xuống đất, gương mặt cười nhạt nhìn chằm chằm sơn môn.

Không phải hắn không muốn đánh, nhưng hắn càng tham lam, hắn thêm nhỏ dãi mỹ sắc của La Nguyệt Nương, lại thêm hai trăm thủ hạ đầy đủ sức lực của nàng, càng thêm nhỏ dãi quan đạo đầy ngập phú thương bên dưới chân núi, hắn muốn dùng cái giá nhỏ nhất đạt được những điều này. Mà không phải dùng cái dừng

của thất phu, cùng La Nguyệt Nương hợp lại lưỡng bại câu thương, đây là điều mà hần không hi vọng nhìn thấy.

Sau sơn môn, La Nguyệt Nương khe khẽ thở dài, thần sắc có chút cô đơn chậm rãi trở về tiểu viện.

Một canh giờ, không, dù là cho nàng thêm thời gian một năm để suy nghĩ, nàng cũng sẽ không đáp ứng, Thanh Long sơn là cơ nghiệp do phụ thân lưu lại cho nàng, huynh đệ thủ hạ còn là trách nhiệm đạo nghĩa đặt nặng trên vai không thể chùn bước, mà chính nàng, càng là thê tử của người kia, dù là không thể vào Phương gia của hần, thế nhưng vẫn không thay đổi được sự thật nàng chính là thê tử của hần.

Nghĩ tới đây, La Nguyệt Nương dùng tay xoa bụng, gương mặt tràn ra dáng tươi cười chứa đựng hạnh phúc.

Hài tử của ta và hần, tương lai sau khi nó lớn lên, là giống ta thích múa đao lộng thương, hay giống như hần miệng lưỡi trơn tru, chung quanh lừa gạt trái tim nữ tử?

Lập tức, gương mặt La Nguyệt Nương lại trở nên nặng nề, một lát nữa, Dương Thuận Đức sẽ tấn công vào, hôm nay ta có thể giữ được sự bình an cho các huynh đệ không? Ta cùng hần còn cơ hội gặp lại? Còn có hài tử trong bụng, lẽ nào nó còn chưa ra đời thì đã hết duyên phận?

Trong cuộc sống, vì sao luôn luôn có những chuyện không bao giờ viên mãn? Vì sao ông trời không cho ta thêm một chút thời gian? Dù cho gặp lại tên kia lần nữa, dù cho nhượng cho ta sinh ra hài tử này thì cũng tốt a...

Đạo Ba lau mồ hôi chạy tới, cảm giận nói: “Đại đương gia, đánh hay lui, thỉnh đương gia định đoạt, các huynh đệ liều mạng cũng muốn bảo hộ người chu toàn.”

“Chỉ chiến không lui!” La Nguyệt Nương thu hồi dáng tươi cười khổ sấp, vẻ mặt đông lạnh đứng lên, mày liễu nhướng cao, trầm giọng nói: “La Nguyệt Nương ta tuy là hạng nữ lưu, nhưng cũng không phải là người mà ai cũng có thể khi nhục! Hôm nay dù liều mạng này, cũng không làm nhục danh tiếng Thanh Long sơn chúng ta, càng không thể làm ô nhục danh phận là vợ của Phương Tranh!”

Đạo Ba do dự nhìn La Nguyệt Nương, môi mấp máy vài cái cẩn thận nói: “Đương gia...hay là phái mấy huynh đệ giết ra đường máu, xuống núi chạy tới kinh thành, hướng nhị đương gia, ách, không, hướng Phương Tranh Phương đại nhân xin giúp đỡ, được không? Xem ra chút tình cảm đó Phương đại nhân cũng sẽ có a?”

La Nguyệt Nương chậm rãi lắc đầu, buồn bã cười: “Hần là triều đình trọng thần, có quan tước danh vọng, chúng ta là cái gì? Là thập phi sơn tặc! Cho dù hần có lòng giúp đỡ chúng ta, nhưng hoàng thượng sẽ cho phép hần dẫn binh cứu đám thổ phỉ chúng ta sao? Nếu hần làm như thế, ngày sau tại triều đường, đối mặt hoàng đế cùng các quan viên, thì hần phải nên làm thế nào?”

Khe khẽ thở dài, La Nguyệt Nương ngửa đầu nhìn bầu trời đêm, trên bầu trời đầy sao sáng, từng ngôi sao chợt như xâu chuỗi lại, đột nhiên biến thành gương mặt tươi cười của hần, cười thật gian xảo, giống như vừa chiếm được tiện nghi thật lớn.

La Nguyệt Nương nhẹ nhàng cười cười, dáng tươi cười thoáng giấu đi gương mặt u sầu, rất nhanh, dáng tươi cười liền biến mất, đổi thành vẻ mặt quyết tuyệt.

“Tối nay, có lẽ là lần cuối cùng trong cuộc đời này ta nhớ đến hần, thương cảm cho hài nhi của chúng ta.” Hai hàng nước mắt trong suốt lặng lẽ chảy xuống khóe mắt.

“La Nguyệt Nương, đã đủ một canh giờ, rốt cục người hàng hay không hàng? Mau nói lời chắc chắn đi, nếu người không hàng, lão tử lập tức san bằng sơn trại của người!” Bên ngoài sơn môn Dương Thuận Đức tựa hồ đã dần dần mất đi tính nhẫn nại.

“Dương Thuận Đức, lời vô ích không cần nói nhiều, nhượng lão nương nhìn bản lĩnh của người đi!”

Bên trong sơn môn, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng của La Nguyệt Nương gần từng chữ: “Nhớ kỹ, Dương Thuận Đức, ngày hôm nay người đã phạm vào một sai lầm lớn, tương lai, tự nhiên sẽ có người vì lão nương báo thù, loại cừu hận này, không phải một tên sơn tặc thổ phỉ như người có thể thừa thụ được! Hần sẽ thay lão nương đem người cắt thành ngàn vạn mảnh! Lão nương ở tại địa ngục sẽ mở to mắt nhìn hạ tràng của người!”

Lời nói này giống như lời nguyên rửa đến từ địa ngục, làm mọi người đều cảm thấy một cổ hàn ý thâm nhập xương cốt, đồng thời bọn họ cũng nghe được ý kiên quyết trong giọng nói của La Nguyệt Nương.

Dương Thuận Đức không tự giác rụt vai, sau đó bật cười ha hả, tiếng cười thật khó nghe: “Ha ha, lão tử bị hù lớn đó! Để xem tên có thể đem lão tử cắt thành ngàn vạn mảnh có đáng đáp gì, các huynh đệ, phóng hỏa công núi!”

Từng cây đuốc, dưới bầu trời đêm tạo thành hình vòng cung lóa mắt, rơi xuống những căn nhà gỗ bên trong lẫn trên hàng rào sơn môn, rất nhanh, đại hỏa hùng lực liền phóng lên cao, ánh lửa hỗn loạn khói đặc gay mũi, mang theo thần tình lo sợ không yên của các thổ phỉ bên trong sơn môn.

“Đại đương gia, người đang mang hài tử, nhanh lui đi! Ta phái mấy huynh đệ che chở cho người xuống núi, đi tìm nhị đương gia thỉnh hắc báo thù cho chúng ta!” Đào Ba ho khan, ánh lửa làm vết sẹo trên mặt hắc càng thêm dữ tợn.

“Đúng! Đại đương gia, người xuống núi đi thôi, huynh đệ chúng ta chỉ là phế vật, người để chúng ta làm một hồi anh hùng hảo hán! Nhưng nhị đương gia biết, chúng ta không phải là kẻ hèn nhát!” Đám thổ phỉ thần sắc kinh hãi, nhưng mỗi người đều cắn chặt răng, nỗ lực ưỡn ngực.

Viễn mắt La Nguyệt Nương nhất thời đỏ lên, rưng rưng nhìn đám thổ phỉ thường ngày chỉ biết ngồi mát ăn bát vàng, những hắc tử giờ đây chột trăn đầy nhiệt huyết, trong mắt rốt cục toát ra vài phần ôn nhu ấm áp.

Bướng bỉnh lắc đầu, La Nguyệt Nương thê thanh nói: “Ta là đương gia của các người, các người nói ta sẽ bỏ các người xuống một mình chạy trốn sao? La Nguyệt Nương là người như thế sao? Nơi này là nhà của chúng ta, là cơ nghiệp do phụ thân lưu cho ta! Ta có thể nào đi?”

Ngoài sơn môn, tiếng cười của Dương Thuận Đức càng thêm càn rỡ: “Bắn cung! Bắn cung cho lão tử! Con mẹ nó, cẩn thận một chút, đừng bắn chết phỉ bà của lão tử, đó là đương gia phu nhân tương lai của các người! Ha ha!”

Đám thổ phỉ bên trong cánh cửa đều cả kinh. Bọn họ không ngờ tới, thủ hạ thổ phỉ của Dương Thuận Đức không ngờ còn có cung tiễn thủ, thủ hạ của hắc đã trở thành một chi quân đội nho nhỏ.

Trong lúc mọi người còn đang lo sợ, bên ngoài sơn môn, hơn trăm danh thổ phỉ thu hồi đao kiếm, lấy ra cung tiễn trên lưng. Theo hiệu lệnh, hơn trăm mũi tên nhọn không chút lưu tình bắn về phía hàng rào sơn môn, có mũi tên cắm trên cửa còn có mũi xuyên thấu qua khe hở, bắn trúng đám thổ phỉ núp sau cửa, La Nguyệt Nương nhất thời nghe được bên cạnh có mấy huynh đệ kêu lên một tiếng đau đớn, sau đó liền ngã gục.

“Đương gia cẩn thận!” Một thân ảnh cao lớn bỗng nhiên chắn ngang trước mặt La Nguyệt Nương, sau đó liền nghe được tiếng phốc phốc vang lên, thân ảnh chậm rãi té xuống phía dưới.

“Râu mép!” Khóe mắt La Nguyệt Nương như muốn nứt ra, âm thanh thê lương: “Râu mép! Người...người là tên ngu ngốc! Lão nương đâu cần người cản tên? Sao người ngu ngốc như thế!”

Tên râu mép chính là người ngày trước một mình áp giải Phương Tranh đưa lên núi. Tên ngốc này đáng người cao to, lúc này miệng hắc tràn máu tươi, vô lực té trên mặt đất, cả người liên tục co quắp, nhìn nước mắt đang tuôn rơi trên mặt La Nguyệt Nương, khóe miệng tên râu mép lộ ra dáng tươi cười hàm hậu, ha ha nói: “Đương...đương gia, mau lui lại! Đi tìm...nhị đương gia, hắc là người tốt.”

La Nguyệt Nương cắn răng, nước mắt liên tục từ trên mặt nàng chảy xuống, rơi trên gương mặt đầy râu của tên râu mép.

Thần trí tên râu mép dần dần mê ly, hắc cảm giác khí lực cả người đang theo dòng máu chậm rãi thoát ra, trong lúc hấp hối, ánh mắt tên râu mép tan rã, còn đang cộc lốc cười: “Đương gia, người thật xinh đẹp.”

Lập tức, cả người tên râu mép kịch liệt co quắp vài cái, liền không có tiếng động.

“Dương Thuận Đức, đồ cầu nuôi dưỡng! Lão nương liều mạng với người!”

La Nguyệt Nương chụp lên một thanh cương đao, đôi mắt đẹp tràn đầy tơ máu cừu hận, liêu lĩnh một đao bổ ra cửa sơn môn, giống như một nữ chiến sĩ hùng hồn liều chết, huy vũ ánh đao mỹ lệ hoa mắt, lóe lên ánh sáng rực rỡ như ngọc.

Bên ngoài sơn môn, hơn trăm tên cường đạo cài tên, nhắm ngay La Nguyệt Nương, những mũi tên tản ra ánh sáng lạnh băng âm lãnh u hàn.

317. Chương 298: Thoát Hiểm

Nguyệt Nương giống như một con hổ cái bị chọc phát điên, quơ cương đao, trừng hai mắt đỏ bừng cùng quần, phát rõ hướng Dương Thuận Đức đang đứng bên ngoài sơn môn phóng đi.

Lúc này nàng đã quên tất cả nguy hiểm, trong tuyệt cảnh, một gương mặt quen thuộc hiện lên trong đầu nàng, giống như đang hướng nàng cáo biệt lần cuối cùng. Phụ thân của nàng, thủ hạ huynh đệ, còn có Phương Tranh khiến cho nàng yêu tận xương tủy cùng hận tận xương tủy.

Đời người rất ngắn, ngắn đến mức thời gian dường như qua rất nhanh, tuổi xuân chỉ trong chớp mắt đã qua, không được hai mươi năm ngày tháng, nàng dường như vẫn trải qua trong mơ hồ, thế nhưng tại thời khắc này, nàng phẳng phát đột nhiên lĩnh ngộ được rất nhiều ý nghĩa nhân sinh.

Khi còn bé, nàng ghé vào bờ lưng dày rộng của phụ thân, dùng thanh âm non nớt hỏi phụ thân: “ Vì sao chúng ta phải đi cướp người khác?”

Phụ thân chỉ cười khổ: “ Bởi vì chúng ta phải sống.”

Khi đó nàng không hiểu ý nghĩa những lời này, thậm chí nhiều năm qua nàng cũng vẫn không hiểu, mà khi hiện tại nàng đối mặt với lưỡi đao cùng những mũi tên lóe ra ánh sáng lạnh lẽo u hàn, đồng loạt đều chỉ về hướng nàng thì nàng mới hiểu rõ lời ngày xưa phụ thân đã nói “ sống” có phải tốn bao nhiêu khí lực, phải trả giá thăm thẳm đến cỡ nào, những lời này bao hàm bao nhiêu sự chua xót và huyết lệ.

La Nguyệt Nương trải qua cuộc sống trên đầu lưỡi đao rướm máu, khi còn bé phụ thân dạy nàng từ tư thế cơ bản như trung bình tấn bắt đầu, đời này nàng nhất định phải đi lên con đường tràn ngập máu tanh và giết chóc, nàng giết người, nàng làm sơn tặc thổ phỉ, trên thực tế, nàng cũng đã sớm chuẩn bị chính mình cũng sẽ có một ngày bị giết, đối với nàng mà nói, chết, cũng không phải là chuyện đáng sợ.

Nhưng vào lúc này trong lòng nàng tràn ngập cảm giác tiếc nuối và không cam lòng. Nàng không sợ chết, nhưng nàng không muốn mang theo cừu hận và tiếc nuối mà chết. Thủ hạ huynh đệ chết ngay trước mặt nàng, cừu còn chưa báo, trong bụng nàng còn mang cốt nhục của một người, hài tử lại vô duyên được sinh ra trên đời, trong mắt nàng mao hiểm ngọn lửa cừu hận, nhưng ruột gan như đứt từng khúc trong ngực, sự đau đớn như vạn tiễn xuyên tâm.

Ngoài mười trượng, Dương Thuận Đức biểu lộ gương mặt hưng phấn và sợ hãi đan vào cùng một chỗ, thoát nhìn vận vẹo dữ tợn, nhìn La Nguyệt Nương đang phát điên xông tới, cùng ánh đao trong tay nàng, hấn bắt đầu sợ, giờ khắc này hấn đã hoàn toàn hiểu rõ, nữ nhân tuyệt sắc có gương mặt như đào lý này, là vĩnh viễn cả đời này hấn cũng không cách nào đạt tới. Bởi vì từ trong mắt nàng hấn nhìn thấy được ánh mắt lừng lẫy thấy chết không sờn, coi thường tất cả sinh mạng, bao quát chính nàng ta.

“ Bắn cung! Bắn cung giết chết người đàn bà này!”

Nếu không chiếm được, như vậy phải hủy diệt nàng. Dương Thuận Đức đối với câu “ thương hương tiếc ngọc” rất xa lạ, hấn chỉ biết La Nguyệt Nương cách hấn càng ngày càng gần, nếu không hạ lệnh bắn chết, người chết có thể là chính hấn, một thân võ công cao tuyệt của La Nguyệt Nương vẫn bị hấn thật sâu kiêng kỵ.

Lời nói vừa ra, hơn trăm mũi tên tản ra quang mang lạnh u vô tình rời dây cung, hướng nàng bắn nhanh tới, nhanh như sấm đánh, nhanh như thiểm điện, trên bầu trời đêm đen kịt giống như bỗng nhiên đánh xuống một cơn mưa đen, che khuất ánh trăng sáng tỏ.

Con người La Nguyệt Nương dần dần co rút lại, hơn trăm mũi tên nhọn đã toàn bộ chặn bước tiến của nàng, vô tình bắn về từng tắc da thịt trên toàn thân nàng.

Nàng cảm thấy tuyệt vọng. Lực lượng của một người cho dù có cường thịnh đến thế nào, trước mặt mấy trăm thổ phỉ đằng đằng sát khí, tay cầm trường đao cung tên, vẫn vô cùng nhỏ bé, thậm chí dù năng lực xông tới một tấc nàng cũng chưa từng làm được.

Trong tuyệt vọng, nàng dừng chân lại, nhẹ buông tay, cương đao rơi xuống trên mặt đất, gương mặt trời lên một dáng tươi cười thê mỹ.

Ly biệt rồi, Phương Tranh, kiếp này duyên phận cùng người sao quá mỏng, ta thậm chí cơ hội gọi người một tiếng “phu quân” cũng không có, làm sao hi vọng chúng ta cùng nhau nhìn thấy hài tử trong bụng ta được sinh ra, được lớn lên...

“Đại đương gia!”

Phía sau, các huynh đệ thổ phỉ của nàng thê lương kêu to, thanh âm hỗn loạn vô hạn kinh khủng và phần nộ.

Những mũi tên cách nàng càng ngày càng gần. Thậm chí nàng còn nghe thấy được mùi vị sắt thép do tinh cương chế tạo phát ra nhàn nhạt.

Hai thước, một thước, nửa thước...

Trên mặt Dương Thuận Đức lộ ra dáng tươi cười đắc ý, mỹ nhân có chết cũng không quan hệ, chỉ cần có bạc, muốn bao nhiêu nữ nhân sẽ có bao nhiêu, trọng yếu nhất là, quan đạo dưới chân Thanh Long sơn, còn có địa thế hiểm yếu dễ thủ khó công, từ hôm nay trở đi, liền toàn bộ thuộc về hắn sở hữu, từ nay về sau hắn có thể hoàn toàn vô tư chờ phân chia vàng bạc, không hề lo lắng sẽ không có tiền thu, lại càng không cần lo lắng quan binh bao vây tiêu trừ.

Những mũi tên đã sắp chạm tới thân thể La Nguyệt Nương, tình thế vạn phần nguy cấp, ngay thời gian tất cả mọi người cho rằng La Nguyệt Nương sẽ chết chắc, bỗng nhiên, phía sau La Nguyệt Nương toát ra vài cái bóng màu đen, mấy cái bóng giống như u linh nhiễm đoạt hồn phách con người, lặng yên không một tiếng động chắn ngay trước mặt La Nguyệt Nương. Sau đó đón lấy những mũi tên bắn nhanh tới, mấy người cấp tốc huy động cương đao, trong vòng nửa trượng quanh người La Nguyệt Nương, vẽ ra một màn đao kín mít không chút kẽ hở. Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, chỉ nghe được “đình đình đương đương” vài tiếng vang giòn, những mũi tên uy hiếp sinh mạng La Nguyệt Nương đều bị mấy bóng đen ngăn lại.

La Nguyệt Nương không có cảm giác được sự đau đớn khi mũi tên nhập vào cơ thể, không khỏi kinh ngạc mở đôi mắt to mỹ lệ.

Chỉ thấy dưới ánh trăng, năm người mặc y phục dạ hành màu đen, gương mặt được che kín, đồng thời quay đầu, nhìn nàng gật đầu ý bảo, lập tức trong đó hai người kéo tay áo nàng, những người khác che ngay trước người nàng, ngưng thần đề phòng Dương Thuận Đức đứng ngay trước mặt làm khó dễ, rất nhanh, mấy người thừa dịp song phương còn đang ngây người, kéo mạnh La Nguyệt Nương ra phía sau sơn môn, lại cầm lấy một cây gậy gỗ chắc chắn, cài chặt lại sơn môn đang lung lay sắp đổ.

Địch ta hai bên đều bị dị biến thành linh làm sợ ngây người. Dương Thuận Đức ngây cả người, sau đó hỗn hển tức giận kêu to: “Con mẹ nó rốt cục là chuyện gì xảy ra? Mấy tên quái vật đen thui kia từ nơi nào toát ra tới?”

Thủ hạ Dương Thuận Đức vẽ mặt mê man lắc đầu, vừa rồi lực chú ý của mọi người hoàn toàn phóng lên trên người La Nguyệt Nương, lúc này lại là buổi tối, vốn không ai phát giác mấy hắc y nhân kia là từ đâu toát ra cứu nàng.

Đám thổ phỉ mắt thấy La Nguyệt Nương hoàn hảo không tổn hao gì được cứu trở về, ở bên trong sơn môn đột nhiên bộc phát ra tiếng hoan hô vang rền mây xanh.

Một màn vừa rồi thực sự quá mức mạo hiểm, bọn họ ngay cả thời gian phóng ra ngoài cứu viện cũng không có, chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn đại đương gia bị địch nhân bắn chết, dưới trạng huống tâm thần tan vỡ, lại không nghĩ rằng, có mấy hắc y nhân không biết từ địa phương nào toát ra vọt tới trước mặt nàng, lại thuận lợi cứu đại đương gia trở về.

Trong thời gian nháy mắt, mọi người cảm nhận được từ bàng hoàng tuyệt vọng, lại đến mừng rỡ như điên, mức chênh lệch thật lớn như lòng sông so với mặt biển làm đám hán tử ngay thẳng chỉ biết ngửa mặt lên trời cười to rơi nước mắt đầy mặt. Ở trong ngực bọn họ, đại đương gia là nơi dựa dẫm, là tâm phúc, ông trời có mắt, rốt cục nàng có kinh hải nhưng không nguy hiểm được cứu trở về.

Trong tiếng hoan hô của mọi người, gương mặt La Nguyệt Nương vẫn không chút biểu tình nhìn chằm chằm mấy người vừa cứu nàng trở về. Khi đã đến cùng đường mạt lộ thì được cứu, vậy những người này rốt cục là ai? Giữa nàng và bọn họ từng có gút mắc, vì sao ngay lúc nguy hiểm nhất lại cứu nàng, thật ra bọn họ là bạn hay địch?

Một lúc lâu, La Nguyệt Nương bình tĩnh mở miệng: “ Các người là người nào? Nếu là giang hồ đồng đạo, thỉnh cầu cho biết tên họ, hôm nay nếu La Nguyệt Nương không chết, ngày khác sẽ có báo đáp.”

Mấy hắc y nhân liếc mắt nhìn nhau, lập tức ôm đao hành lễ với La Nguyệt Nương, hắc y nhân dẫn đầu cung kính nói: “ La cô nương nói quá lời. Chúng ta là thuộc hạ dưới trướng Phương Tranh Phương đại nhân tại kinh thành, Phương đại nhân biết được La cô nương gặp nạn, đặc phái chúng ta lên núi, thiếp thân bảo hộ La cô nương, còn Phương đại nhân đang gấp rút suất quân, chắc cũng sắp đến.”

La Nguyệt Nương nghe vậy ngẩn người, sau đó trong trái tim đầy rẫy niềm vui sướng và cảm động thật lớn, hai hàng nước mắt bất tri bất giác rơi xuống trên gương mặt xinh đẹp: “ Hắn...hắn tới cứu ta?”

Hắc y nhân che mặt, nhìn không thấy vẻ mặt của hắn, nhưng giọng nói phảng phất mang theo ý cười: “ Đúng vậy, La cô nương. Phương đại nhân lĩnh năm ngàn quân sĩ, đang hành quân gấp suốt đêm, đang hướng tới Thanh Long sơn. Đại nhân đã dặn chúng ta, không để cho cô nương bị tổn thương mấy may, bằng không xử phạt theo quân pháp.”

Đám thổ phỉ ở bên cạnh nghe được, không khỏi bắt đầu hoan hô, vừa rồi La Nguyệt Nương được cứu trở về, đối với bọn họ mà nói rốt cục được ông trời phù hộ, nhưng bốn trăm thổ phỉ của Dương Thuận Đức còn ở bên ngoài, nguy cơ chưa được giải quyết, sinh mạng mọi người vẫn đang bị uy hiếp cường liệt, nghe được hắc y nhân nói xong, đám thổ phỉ lúc này mới hoàn toàn thả lỏng tâm tình, triệt để hết to hưng phấn, loại cảm giác may mắn khi tìm được đường sống trong chỗ chết, làm tình tự của bọn hắn thật sự cần phải tìm được nơi phát tiết.

“ Nhị đương gia thật hay.”

“ Đã làm quan còn không quên ngày trước, là một hán tử, Hồ Lão Tam ta triệt để khâm phục!”

“ Con mẹ nó đừng nói vậy, nhị đương gia làm quan trước, sau đó mới làm nhị đương gia.”

“ Theo ta nghĩ, nhị đương gia lần này tới cứu chúng ta, sợ rằng chủ yếu là vì đại đương gia.”

“ Có lý có lý.”

La Nguyệt Nương ngây ra một lát, sau đó chậm rãi ngồi xổm xuống, đưa tay ôm mặt, ô ô bật khóc, áp lực sinh tồn thật lớn hoàn toàn biến mất không nhìn thấy, nàng bỗng nhiên cảm thấy một cảm giác hạnh phúc đến muốn ngất đi.

Hắn tới cứu ta, hắn tới cứu ta! Trong lòng hắn vẫn luôn có ta!

Con của chúng ta rốt cục có thể sinh ra trên đời này, hài tử thật may mắn, phụ thân của nó, đang suất lĩnh thiên quân vạn mã, từ trong cuộn cuộn phong trần đánh tới, cứu lấy tính mạng của hài tử.

Nghĩ tới đây, nước mắt La Nguyệt Nương rơi như mưa. Toàn bộ ủy khuất chua xót và cừ hận, phảng phất đều theo giọt nước mắt trong suốt chảy đi, không còn một tia tiếc nuối.

Dương Thuận Đức và đám thủ hạ giật mình nhìn sơn môn, nghe được đám thổ phỉ bên trong hoan hô thật lớn, tất cả nhìn nhau, đều cảm thấy kỳ lạ.

“ Bọn họ, bọn họ đang vui vẻ chuyện gì? Không phải chỉ là lấy lại được mạng sống sao? Lão tử chỉ cần ra lệnh, vẫn phải tiếp tục chết, có cần vui vẻ đến như thế sao?” Dương Thuận Đức không giải thích được vuốt cảm, thì thảo tự nói.

Ngay lúc hắn còn chưa giải thích được, ông trời đã cho hắn đáp án.

Rất xa, một trận thanh âm sắt thép ma sát lẫn nhau từ dưới chân núi xa xa truyền đến, ngay sau đó, tiếng bước chân chinh tề, tiếng va chạm của đao kiếm trường mâu, theo thứ tự truyền vào trong tai mọi người. Rất nhanh, sắc mặt mọi người đều thay đổi, trong ánh mắt mọi người nhìn nhau, truyền lại cùng một tin tức.

Quân đội!

Chinh tề như vậy, mơ hồ mang theo thanh âm sắt phạt, ngoại trừ quân đội, vốn không còn khả năng thứ hai.

Biểu tình càn rỡ đặc ý của Dương Thuận Đức đã biết mất vô tung vô ảnh, ngược lại biến thành vẻ mặt tái nhợt kinh nghi bất định.

Rất nhanh, sự kinh nghi của hắn biến thành tuyệt vọng.

Dưới ánh trăng sáng tỏ và ánh lửa thiêu đốt hừng hực, một chi quân đội rậm rạp áo giáp sáng ngời, tay cầm trường mâu cung tiễn, bước chân chinh tề, đi đến cách bọn họ khoảng chừng hai mươi trượng thì dừng lại, sau đó cấp tốc bày thành đội ngũ, tẩm chắn bên ngoài, trường mâu bên trong, cung tiễn lên dây, đồng loạt nhắm ngay Dương Thuận Đức và đám thổ phỉ đang lo sợ lúng túng bên người hắn.

Toàn bộ tràng cảnh bỗng nhiên an tĩnh xuống tới, không ai nói, mọi người cứ lẳng lặng đối diện. Khác nhau chính là, trong ánh mắt Dương Thuận Đức và đám thổ phỉ thủ hạ toát ra một mảnh tuyệt vọng và trống rỗng, mà chi quân đội cách bọn họ không xa lại toát ra ánh mắt trào phúng và lạnh lùng, đó là loại trào phúng đối với kẻ yếu, là sự lạnh lùng đối với sinh mạng.

Dương Thuận Đức chỉ cảm thấy tay chân băng lãnh, mồ hôi lạnh như hạt đầu không ngừng chảy xuống gương mặt xấu xí, ánh mắt kinh nghi không ngừng nhìn chi quân đội ngay trước mặt. Trong lòng ôm ấp một nghi vấn, giống như nước sông thao thao, liên tục hiện lên, cuộn cuộn.

Vài thanh âm tranh chấp đánh vỡ sự trầm mặc trước mắt.

“ Phương huynh, người cứu phu nhân tất cả mọi người có thể hiểu được, nhưng người cứu xong thì phải nhanh chóng hạ lệnh giải quyết. Còn chuyện vào rừng làm cướp, dù sao cũng không phải là vương đạo.” Đây là thanh âm của Thái Vương.

“ Đúng vậy, Phương huynh, không, Phương đại nhân, người giận dữ xông vào trận địa vì hồng nhan, xác thực là một hán tử, tiểu đệ thật là vô cùng bội phục, nhưng người cũng không thể quá đáng, cứu người toàn vẹn thì thôi, chẳng lẽ người dự định dẫn năm ngàn quân sĩ ở lại trên núi này luôn sao? Người đừng quên, chúng ta có hoàng mệnh trong người, Giang Nam còn có chuyện quan trọng cần làm.” Thanh âm Tiêu Hoài Viễn lộ ra vài phần hoảng loạn.

“ Tất cả quyết định của đại nhân đều là đúng cả. Đại nhân nói như thế nào, thuộc hạ liền làm như thế, những lời này phóng khắp bốn biển đều chuẩn xác.” Thanh âm Ôn Sâm rõ ràng hiền lành hơn, vỗ mông ngựa rung trời.

“ Cái cái gì cái cái gì! Mẹ nó! Có thấy xui không? Lão tử tới cứu lão bà của ta, quan hệ gì tới các người? Cả đám làm như bị đào phần mộ tổ tiên, có cần làm vậy không, mau tránh ra mau tránh ra! Đừng ngăn ta, ta mới là khâm sai, hiểu chưa?”

“ Phan.”

Tiếng pháo hiệu vang lên, đại biểu cho thiên tử, vòng lọng, kim qua lễ trượng và cờ xí lần lượt xuất ra, đồng la vang lên, thanh âm quanh quẩn không dứt bên trong sơn trại u tĩnh.

Dương Thuận Đức liếc mắt quan sát chi quân đội đang phô trương thanh thế khổng lồ, môi run run, nước mắt liền rơi xuống tới, một hán tử cao năm thước lại ngồi xổm dưới đất khóc như một hài tử thương tâm ủy khuất, trong lòng tràn đầy tuyệt vọng bị phản.

Mấy trăm thổ phỉ tranh giành đánh nhau trong một ổ cướp ở trong khe núi mà ngay cả chim cũng không đẻ trứng, cũng không chiêu ai chộc ai, thế nào lại đưa tới cả khâm sai trong kinh thành? Hoàng đế ngồi trong Tử Cấm Thành chẳng lẽ rất nhàn rỗi sao? Dù là loại chuyện linh tinh này cũng đều phải quản? Lão nhân gia cũng quá để mắt tới đám thổ phỉ chúng ta quá đi a.

Đám thổ phỉ thủ hạ của Dương Thuận Đức vẻ mặt kinh sợ lui thành một đoàn, sắc mặt tái nhợt, cả người giống như bị bệnh sốt rét đối mặt với chi quân đội trang bị hoàn mỹ, sát khí lạnh lạnh, bọn họ căn bản không khơi dậy nổi chút dũng khí phản kháng nào, tựa hồ hoàn toàn đã quên vừa rồi trước mặt La Nguyệt Nương bọn họ đã biểu hiện kiêu ngạo vênh váo ra sao.

Bên dưới vòng lông, một nam tử trẻ tuổi đầu đội ô sa thân mặc quan phục nhị phẩm sắc mặt hoảng loạn đi ra, dùng sức búng ngón tay, dưới sự hộ vệ của đám thủ hạ Ảnh Tử, hét lên: “Nguyệt Nương, Nguyệt Nương, nàng đâu rồi, có bị chiếm tiện nghi hay không? Tên vương bát đản nào dám khi dễ lão bà của ta, ai, ai? Đứng ra đây cho lão tử!”

Dương Thuận Đức nghe vậy chân mềm nhũn, ngã đầu ngồi bệch trên mặt đất. Trên Thanh Long sơn, ngoại trừ La Nguyệt Nương, còn có nữ nhân khác sao? Lẽ nào La Nguyệt Nương đã cùng khâm sai đại thần trong kinh thành quan hệ? Con...con mẹ nó cũng quá vô nghĩa đi a?

Rất nhanh lời suy đoán của hắn liền thành hiện thực.

Rất xa, thanh âm ghen ngào của La Nguyệt Nương từ bên trong sơn trại truyền ra, thanh âm có vẻ khàn giọng: “Ta...ta không sao, người phải cẩn thận.”

Phương Tranh nghe vậy vui mừng. Một đường hành quân thật gấp, trong lòng luôn bất ổn, lúc này nghe được thanh âm của La Nguyệt Nương, rốt cục hoàn toàn thả lỏng. Lập tức Phương Tranh thay vào vẻ mặt hung hăng, lướt qua chúng thuộc hạ, lại ngừng mắt nhìn Dương Thuận Đức cùng đám thổ phỉ thủ hạ, nhìn tới nhìn lui, ánh mắt giống như một con sói đói đang tìm kiếm con dê mập trong đàn để xuất thủ, đặc biệt rợn người.

Sau đó Phương Tranh đưa tay ra, phi thường chuẩn xác chỉ ngay Dương Thuận Đức, giữa mặt nói: “Lười lao lực tìm, trong đám người các người, chỉ có người là khó coi nhất, làm cho người thấy ghét! Lão tử không nhận người khác, chính là người!”

Dương Thuận Đức không dám tin tưởng sờ sờ mặt mình, rất rõ ràng, hắn đối với sự xấu xí của mình còn chưa hoàn toàn nhận thức.

Sau sơn môn, đám thổ phỉ bên người La Nguyệt Nương cùng kêu lên tán thưởng: “Nhị đương gia anh minh thần võ!”

Phương Tranh thấy mình quả nhiên đã chỉ trúng, lông mày không khỏi nhướng lên, sau đó phun nước miếng xuống mặt đất, nhẹ nhàng cười nói: “Con mẹ nó, dám khi dễ lão bà của ta, không tệ không tệ, quả nhiên là anh hùng hảo hán! Người thật may mắn, nơi này chúng ta có khoảng hơn hai trăm loại hình phạt, đang chờ người đi ném thử, nếu như người bị chết quá thống khoái, xem như lão tử xin lỗi người. Người đâu, bắt tên hồn đản này cho lão tử!”

Hai thuộc hạ Ảnh Tử ứng tiếng, xông lên phía trước, ngay trước mặt đám thổ phỉ hơn bốn trăm người, hai tay thò ra, giống như nắm con gà con nhấc Dương Thuận Đức đang xụi lơ mang tới, không nói hai lời liền móc ra sợi dây, trói chặt hắn chẳng khác gì tiểu thụ thụ, tư thế đặc biệt phong tao.

Liếc mắt nhìn bốn trăm thổ phỉ còn lại, Phương Tranh cười nhạt mấy tiếng, trong mắt hiện lên sát khí dày đặc: “Đám vương bát đản các người cũng không phải thứ tốt gì, người đâu, tiêu diệt hết tất cả bọn họ!”

Phùng Cừu Dao nghe vậy bước về phía trước một bước, lớn tiếng quát to: “Cung tiễn thủ chuẩn bị! Bắn cung!”

Mưa tên khắp bầu trời theo mệnh lệnh của Phùng Cừu Dao, giống như châu chấu hướng đám thổ phỉ bay đi, tiếng kêu rên thảm thiết trước sơn môn vang lên bên tai không dứt, quanh quần bên trong sơn cốc u tĩnh trống trải, cộng thêm khí tức kinh khủng làm kẻ khác sợ run.

Đây là một hồi tàn sát đơn phương, hơn bốn trăm thổ phỉ căn bản ngay cả dũng khí hoàn thủ và cơ hội cũng không có, dưới số lượng và chất lượng chiếm ưu thế tuyệt đối, trước mặt quân đội chính quy triều đình, bọn họ dù là gà đất chó ngồi cũng không bằng, hai đợt mưa tên rải xuống, hơn bốn trăm danh thổ phỉ kêu rên thảm thiết liền biến mất.

Sinh mạng của con người rất nhỏ bé, nhỏ bé đến mức chỉ một lần hô hấp liền mất đi.

Phùng Cừ Dao vung tay lên, hơn ngàn sĩ binh cầm mâu tiến lên, bắt đầu quét tước chiến trường, gập thỏ phi còn hấp hối, bọn lính liền không chút nào lưu tình dùng trường mâu đâm xuống, thẳng đến khi triệt để chết đi mới thôi.

Toàn bộ. Quá trình tàn sát nhanh phi thường, nhanh đến mức thậm chí mọi người còn chưa kịp làm ra phản ứng, trong tích tắc hơn bốn trăm thỏ phi liền thành một đồng thi thể nằm trên mặt đất.

Thái Vương và Tiêu Hoài Viễn đứng ngay phía sau Phương Tranh, kinh ngạc nhìn một màn trước mắt. Sau đó sắc mặt hai người trắng nhợt, mở to hai mắt kinh khủng, cúi người dùng sức nôn mửa, vừa nôn vừa chỉ vào Phương Tranh, phỏng chừng muốn mắng ra lời thô tục, đáng tiếc nhất thời còn không mở miệng được.

Phương Tranh không thêm quần phản ứng của mọi người, mấy bước chạy tới trước sơn môn, vỗ cửa hét lớn: “Nguyệt Nương, Nguyệt Nương! Nàng ở đâu? Mau mở cửa!”

Sơn môn “ba” một tiếng mở ra, La Nguyệt Nương đang đầy nước mắt đứng ngay trước mặt Phương Tranh. Trên gương mặt tái nhợt mang theo vài phần mỉm cười, giống như một vị thê tử đang nghênh tiếp phu quân quay về nhà, ấm áp mà điềm nhiên.

Viễn mắt Phương Tranh cũng có chút ướn át, nữ nhân này tính tình quật cường, nhưng luôn luôn khiến cho hấn hồn oanh mộng khiên(nhưng nhớ), đêm tối trăm dặm chạy tới, nhờ phúc trời ban, cuối cùng cũng không tạo thành chuyện ăn năn di hận thiên cổ, cứ như vậy là đủ rồi, sống, so với thứ gì đều tốt hơn.

Vươn hai tay, Phương Tranh lộ ra nét mỉm cười, nhẹ nhàng đi ra phía trước, hấn dự định đem nữ nhân này ôm vào trong ngực, trấn an sự kinh hoảng và bất an của nàng, phía sau nữ nhân, cần nhất, chính là vòm ngực rộng của nam nhân.

La Nguyệt Nương tiến lên vài bước, đối mặt đôi tay mở toang của Phương Tranh, gương mặt bỗng nhiên trầm xuống, hai tay chộp tới, không nhẹ không nặng chụp tới, kéo hai tay Phương Tranh ngược ra phía sau, sau đó lại thò ra một tay bóp lấy cổ hấn, một đường kéo tới khuê phòng của nàng.

“Qua đây! Lão nương có việc hỏi người!”

Năm ngàn binh sĩ đi theo Phương Tranh đến thật quá sợ hãi, đều hét lớn: “Bảo hộ đại nhân!” Sau đó cầm binh khí xông lên muốn cứu người.

Phùng Cừ Dao quát to: “Tất cả đều cầm miệng! Đứng tại chỗ không cho phép nhúc nhích!”

Các binh sĩ không hiểu gì nhìn Phùng Cừ Dao, thần sắc tràn đầy nghi hoặc.

Phùng Cừ Dao khí định thần nhàn nhắm mắt lại, trong miệng lẩm bẩm nói: “Thực sự là nhiều chuyện! Chuyện nhà người khác các ngươi chen vào làm gì?”

Dưới ánh mắt kinh dị của mọi người, Phương đại nhân một đường kêu thảm bị quản chế dưới dâm uy của nữ ma đầu.

“Ai nha! Buông tay! Mau buông tay! Nhiều người nhìn như vậy. Nàng có thể chừa chút mặt mũi cho ta không.”

Con quỷ nhỏ, đàn bà thói, gặp mặt liền động thủ, không có chút ôn nhu, ngày tháng sau này làm sao qua đây! Ly hôn! Kiên quyết ly hôn! Hải tử về người, phòng ở về ta!

“Ba!”

Hai người xô đẩy đi vào phòng, trong ánh mắt hiếu kỳ của mọi người, cửa phòng hung hăng đóng lại.

Bên trong khuê phòng, La Nguyệt Nương trở tay xô Phương Tranh lên giường, giường làm bằng gỗ cây tử đàn, tản ra hương vị thơm ngát của nữ tử.

“Ngồi xuống, ta hỏi ngươi...”

Lời còn chưa dứt, thần sắc Phương Tranh bật người bắt đầu kinh hãi, hai tay ôm ngực, kinh khủng the thé giọng: “Nàng muốn làm gì? Còn tới? Bên ngoài nhiều người như vậy?”

La Nguyệt Nương cau mày: “Ngươi nói cái gì?”

Sắc mặt Phương Tranh suy sụp, nhận mạng nhắm mắt lại, nước mắt khuất nhục lướt qua khóe mắt, sau đó ngã chổng vó nằm lên giường, động tác phi thường thành thạo.

“ Đến đây đi, nhất hồi sinh, nhị hồi thực, chỉ cầu động tác của người ôn nhu một chút. Không nên thô lỗ như vậy.” Nói xong nước mắt Phương Tranh cũng chảy xuống: “ Người nhất định phải thông cảm cho ta, nhiều nhất ba lần, không thể hơn nữa!”

“ Phanh!”

“ A...”

“ Ta đánh chết tên hồn đản đầu óc dơ bẩn như ngươi!”

318. Chương 299: Giang Nam Thủy Thâm

Mọi người đứng ngây ra bên ngoài cửa, gương mặt co quắp trên diện rộng theo tiếng kêu thảm thiết của Phương Tranh, phi thường có cảm giác tiết tấu.

“ Vị này thực sự là phu nhân của Phương huynh?” Thái Vương hai mắt đăm đăm, thì thào hỏi.

“ Hẳn là phải đó.” Tiêu Hoài Viễn không quá xác định, lúc thái tử mưu phản, hắn từng gặp qua La Nguyệt Nương tại thành lâu, ở trước mặt các tướng sĩ, La Nguyệt Nương biểu hiện ra như một nữ nhân nhu thuận nghe lời, lúc này vị nữ tử anh thư trong phòng kia thực sự là nàng sao?

Thái Vương chép miệng, sắc mặt có điểm trắng bệch: “ Sao ta cứ cảm thấy nàng ấy càng giống cừu nhân của Phương huynh hơn.”

Ôn Sâm nỗ lực tìm lại chút mặt mũi cho người lãnh đạo trực tiếp: “ Phương đại nhân cùng phu nhân xưa nay đã như vậy...khá, là thân mật khăng khít như thế. Ân ái của bọn họ biểu hiện...ân, không giống thể tục, ân, không giống thể tục.”

“ Là kinh thể hải tục đi?” Tiêu Hoài Viễn bĩu môi.

Ôn Sâm phần nộ nhìn hắn, âm thầm quyết định, chờ khi đại nhân đi ra, phải bí mật báo cáo lại lời này cho hắn.

Trong phòng.

La Nguyệt Nương bóp cổ Phương Tranh, tàn bạo nói: “ Nói! Vì sao chờ lão nương sắp chết ngươi mới chạy tới?”

Phương Tranh hấp hối: “ Nguyệt Nương...ta tận lực rồi đó. Nàng cho rằng triều đình là do nhà ta mở ra sao? Nói phái quân đội liên phái quân đội?”

“ Ngươi đúng là không có lương tâm, ngươi có biết hay không, hài tử của chúng ta thiếu chút nữa đã theo ta cùng đi.” La Nguyệt Nương ngẫm nghĩ lại có chút sợ, hài tử này là lễ vật trân quý nhất mà ông trời ban cho nàng, nếu Phương Tranh tới trễ một bước...

“ Phanh!”

Tâm tình sợ hãi muốn phát tiết khiến La Nguyệt Nương hận hận đấm Phương Tranh một quyền.

“ Nguyệt Nương, nàng có thể nhã nhặn một chút hay không? Ta đã bị nàng đánh mãi còn chưa hết giận, đêm nay...”

Phương Tranh vô lực bĩu môi, có điểm muốn khóc: “ Đêm nay sợ là cũng không còn khí lực phổ độ cho nàng nữa...”

La Nguyệt Nương cắn cắn môi, đôi mắt đẹp oán hận liếc mắt nhìn hắn, khóe miệng nhếch lên một đường vòng cung mỹ lệ: “ Cứu ta thì cứu ta, còn mặc quan phục, còn mang theo vòng lưng, chạy đến khe núi này khoe khoang uy phong đại quan triều đình của ngươi, ta không chinh ngươi thì chinh ai?”

“ Nói phải bằng lương tâm a! Thân phận hiện tại của ta là triều đình khâm sai đại thần, bên ngoài đều là thân quân hộ vệ cho ta, nếu không nằng cho là triều đình nhanh như vậy liền chịu phải binh cho ta sao? Ta không mặc thành như vậy thì làm sao bây giờ? Hơn nữa, cả ngày nằng ăn mặc giống như một cái bao lì xì đỏ thắm, ta còn chưa nói cái gì nha.”

“ Lão nương thích mặc như vậy, không thích đừng xem! Hừ!”

Một lúc lâu, Phương Tranh chép chép môi, hì hì cười nói: “ Nguyệt Nương, đôi môi của nằng hương vị ngọt ngào như vậy...”

La Nguyệt Nương y ôi trong lòng hần, gương mặt tuyệt sắc đỏ rực như một con tôm chín.

“ Người ra kinh tới cứu ta, công chúa phu nhân của người không nói gì sao?” Sóng mắt La Nguyệt Nương phảng phất như tràn ra nước, vẻ kiêu mị không gì sánh được nhìn Phương Tranh.

“ Nằng nói nhất định phải đem nằng cứu ra, hắc hắc, xem ra chuyện nằng tiến vào cửa Phương gia rất có hi vọng.” Trong dáng tươi cười của Phương Tranh lộ ra đắc ý.

Trong mắt La Nguyệt Nương hiện lên vài phần mừng rỡ, nhưng làm bộ tạo ra hình dạng chẳng đáng, nhẹ nhàng cau mày, hừ nói: “ Hiếm lạ tiến được vào nhà người sao? Ta ở tại trên núi cùng các huynh đệ ăn thịt uống rượu thoải mái, tiêu dao khoái hoạt cỡ nào, được rồi, vị phu nhân hung dữ của người chẳng phải vẫn không thích ta sao? Lần này sao bỗng nhiên thay đổi ý? Uống lộn thuốc à?”

“ Ai ai, nói tiếng người được không? Người ta hảo tâm cứu nằng, nằng lại báo đáp người ta như thế?” Phương Tranh mất hứng trừng mắt nhìn nằng, lập tức bàn tay xoa bụng nằng, cười nói: “ Nằng mang hài tử của Phương gia, nằng ấy thân là vợ cả, có thể nào trơ mắt nhìn hài tử có nguy hiểm? Cho nên...”

“ Cô ta chỉ là vì hài tử trong bụng của ta?” Đôi mắt La Nguyệt Nương hơi nheo lại, tín hiệu rất nguy hiểm, đáng tiếc Phương Tranh vẻ mặt ôn nhu chỉ lo nhìn chăm chăm bụng nằng, không hề phát giác.

“ Hiện nay là như vậy, nhưng chuyện này đừng nóng vội, từ từ sẽ đến, luôn luôn có một ngày vén mây mù nhìn thấy mặt trời...”

“ Phanh!”

“ A, ta chiêu người chọc giận người sao? Lại đánh ta!”

“ Cút! Cút ra ngoài cho lão nương! Nói cho người, hài tử sinh ra họ La, không quan hệ gì đến Phương gia!” La Nguyệt Nương tức giận đến thân thể mềm mại run rẩy.

“ Dám! Mầm móng của lão tử, đương nhiên do lão tử đi thu hoạch, dù là nằng cũng là người của lão tử, huống chi là hài tử của hai ta!”

“ Của cái rắm! Cút ra ngoài cho lão nương!”

“ Phanh!”

Trong ánh mắt ngạc nhiên của mọi người bên ngoài cửa, khâm sai đại nhân Phương Tranh đồng chí dùng một chiêu binh sa lạc nhận cực đẹp, bay ra khỏi khuê phòng của La Nguyệt Nương, người còn chưa rơi xuống đất, cửa khuê phòng liền hung hăng đóng lại.

“ Ba!” Phương Tranh té úp sấp trên mặt đất, tứ chi bày ra với một tư thế phi thường kỳ lạ, nếu bên người hần vẽ thêm một vòng phấn, sẽ giống như hiện trường của một hung án giết người.

“ Đại nhân! Đại nhân, người không sao chứ?” Các thuộc hạ tiến lên, quan tâm hỏi.

Phương Tranh cắn răng đứng lên, dùng sức lắc lắc đầu, chỉ vào cửa cả giận nói: “ Nữ nhân, nữ nhân thật kỳ lạ khó hiểu!”

“ Đại nhân.” Ôn Sâm tiến lên, cẩn thận kêu nhỏ.

“ Làm gì?” Phương Tranh nổi giận dùng dùng quay đầu lại trừng mắt nhìn hần, gương mặt nhìn qua Thái Vương và Tiêu Hoài Viễn, Phùng Cửu Dao cùng mấy ngàn Long Vũ quân sĩ binh, tất cả đều ngẩng ra nhìn hần.

“ Khái khái.” Phương Tranh làm như không có việc gì sửa sang lại y quan, thay biểu tình hung ác: “ Đều thấy rồi sao?”

“ Thấy rồi.” Mọi người cùng gật đầu, tư thế bay của người hoa mắt đẹp dễ như vậy, có thể nào nhìn không thấy?

“ Hừ! Nam tử hán đại trượng phu, đối với nữ nhân không biết nghe lời, sẽ giống như ta không chút lưu tình hung hăng dọn dẹp! Chính cho đến khi nàng ta quỳ xuống đất cầu xin tha thứ mới thôi, đều hiểu chưa?”

“ Đại nhân anh minh thần võ!” Mấy ngàn tướng sĩ cùng kêu lên khen ngợi, thanh âm chấn sơn cốc, làm chấn kinh một đám chim chóc.

Mấy ngàn binh sĩ cắm trại trước sơn môn, La Nguyệt Nương được cứu trợ bình yên, làm Phương Tranh thở phào nhẹ nhõm, vì vậy hắn lại khôi phục hình dạng lưỡi biểng trong dĩ vãng, mấy ngàn người cùng theo hắn, không có việc gì lại đồn trú thêm hai ngày trên Thanh Long sơn, lương thảo cuộn cuộn không ngừng được vận chuyển lên núi, Phùng Cừ Đao và Tiêu Hoài Viễn đều gấp đến mức mặt tái mét. Nhưng Phương Tranh vẫn hồn nhiên không cảm giác, mỗi ngày cùng La Nguyệt Nương dây dưa cùng một chỗ, cũng không còn thấy hắn nhắc tới chuyện hạ Giang Nam.

Lần này tiêu diệt tiến hành rất thuận lợi, hơn bốn trăm thi thể thổ phỉ bị Phương Tranh phái người đưa đến Từ Châu phủ gần nhất, mệnh cho tri phủ đăng ký vào hồ sơ. Về phần Từ Châu tri phủ thấy những thi thể sẽ có biểu tình thế nào, ân, Phương đại thiếu gia không xen vào.

Trùm thổ phỉ Dương Thuận Đức sau khi ném thử gần trăm loại cực hình cực kỳ tàn ác của Ảnh Tử, rốt cục không chịu nổi sự đau đớn, nửa đêm nhân lúc không ai chú ý, cắn lưỡi tự sát, bị chết xem như dị thường dễ dàng giải thoát.

“ Cứ như thế đã chết?” Phương Tranh trừng mắt nhìn Ôn Sâm, hiện tại hắn rất không vui vẻ.

Ôn Sâm xoa mồ hôi, biểu tình có chút khổ sở: “ Đại nhân, tục ngữ nói người có họa phúc sớm tới.”

“ Khóc a, rõ ràng do người đối với Dương Thuận Đức kia không ôn nhu, có quan hệ cái rắm gì với văn thơ?”

“ Đại nhân, thuộc hạ vạn phần xấu hổ.” Ôn Sâm có vẻ xấu hổ vô cùng.

“ Đáng! Đáng khi dễ lão bà của ta, đã chết cũng không thể tiện nghi hắn!” Phương Tranh tức giận hừ nói.

Thái Vương và Tiêu Hoài Viễn đứng gần bên ngạc nhiên cùng hỏi: “ Vậy người còn dự định làm gì?”

Phương Tranh ngửa mặt lên trời cười dài, sau đó nham thanh cười nói: “ Cởi y phục của hắn ra, đốt thiên đăng! Đốt thành chín rồi, lại đem thịt hắn cắt xuống từng khối, chia cho người khác cùng ăn.”

Cười tùm tùm nhìn Thái Vương và Tiêu Hoài Viễn, Phương Tranh nhiệt tình chớp mắt nói: “ Hai vị cũng chia một khối chứ? Tươi mới ngon miệng nha.”

Thái Vương và Tiêu Hoài Viễn nghe vậy, sắc mặt dần dần phát xanh, gắt gao che miệng, ra mời lại muốn nôn ra.

“ Ai nha, nói giỡn với các người thôi, phải có chút cảm giác hài hước đi chứ.” Phương Tranh cười tùm tùm đổi giọng.

Thần sắc hai người hòa hoãn.

Ai biết Phương Tranh lại bật người nói: “ Ôn Sâm, gọi người bằm thi thể của Dương Thuận Đức ra, sau đó ném xuống chân núi nuôi chó. Nhớ kỹ ném xa một chút, đừng ảnh hưởng hoàn cảnh địa bàn của lão bà của ta.”

Ôn Sâm bật người nhu thuận ra chủ ý xấu: “ Đại nhân, không bằng bán cho tiệm làm thịt heo, còn có thể tìm được bạc, nuôi chó quá lãng phí.”

“ Hắc, không sai không sai, hiểu một suy ba, lão Ôn người tiền đồ vô lượng.” Phương Tranh vui vẻ.

“ Ôc!” Thái Vương và Tiêu Hoài Viễn cũng không còn nhịn được nữa, giành nhau chạy như điên ra khỏi phòng.

Hai người vừa chạy ra, lúc này Phương Tranh mới nghiêm mặt nói với Ôn Sâm: “Biết lần này hoàng thượng phái ta xuống Giang Nam là vì cái gì không?”

Ôn Sâm gật đầu nói: “Biết, tra vụ án Giang Nam lục phủ nuốt đi thuế ngân quốc khố, việc này đã được lưu ý từ năm trước.”

“Đại nhân, còn nhớ vài ngày trước khi kê biên tài sản của phủ thái tử thì thái tử phi có cho ngài một vật.”

“Đương nhiên nhớ kỹ.” Phương Tranh hiện ra thần tình hoài niệm: “Rất mềm, rất thoải mái.”

Ôn Sâm ngạc nhiên: “Đại nhân, cái gì gọi là “rất mềm, rất thoải mái?”

“Thì đem lau mồ hôi...”

Ôn Sâm quá sợ hãi: “Đại nhân! Người đem dùng để lau mồ hôi? Trời ạ.”

“Khái khái, nhưng bốn quan có đem sao lại một bản.” Phương Tranh có chút ngại ngùng.

Ôn Sâm nói: “Đại nhân, thứ đó rất trọng yếu, tuy rằng trên đó không có nói tên người cụ thể, nhưng có thể là chứng cứ trọng yếu ghi lại con số thiếu hụt của đám quan viên đã chiếm giữ.”

Phương Tranh gật đầu nói: “Không sai, thế nhưng có mấy vấn đề rất khó hiểu, thứ kia rốt cục do người phương nào viết, vì sao lại rơi vào trong tay thái tử trước kia, có liên hệ gì với vụ án của hần, phía sau vụ án rốt cục có tin tức gì, đáng tiếc hần đã chết, hôm nay chỉ có thể dựa vào chính chúng ta đi thăm dò sáng tỏ.”

Liếc mắt nhìn Ôn Sâm, Phương Tranh hỏi: “Ảnh Tử đều phái đi hết chứ?”

“Lúc đại nhân nhận được thánh chỉ rời kinh, các huynh đệ Ảnh Tử liền phân công tới Giang Nam lục phủ bắt đầu âm thầm điều tra nghe ngóng.”

Phương Tranh chậm rãi gật đầu: “Vụ án này do Gia Hưng tri phủ Lý Hoài Đức mật tấu, người này là nhân vật then chốt của vụ án, nhất định biết rất nhiều tin tức. Người phải phái thêm nhiều người bảo vệ hần cho tốt, không được để cho hần bị người ám sát diệt khẩu.”

“Dạ, thuộc hạ lập tức phái người đi làm.”

Phương Tranh thở dài: “Hoàng thượng nói, vụ án liên lụy rất rộng, thậm chí liên lụy đến một chút trọng thần trong kinh, cùng mấy thế gia đại tộc đã mọc rễ tán lá khắp Giang Nam suốt trăm năm, đại thần trong kinh thì cũng thôi, một đạo thánh chỉ liền khiến đầu người rơi xuống đất, nhưng những thế gia đại tộc, ai...Ngay hoàng thượng cũng không dám quá phận đắc tội. Lão Ôn, lần này nếu làm việc không cẩn thận, chúng ta làm không tốt coi chừng chọc phải tổ ong vò vẽ đó.”

Ôn Sâm lặng lẽ không nói gì, thần sắc hơi có chút khổ sở, hậu quả khi đắc tội thế gia đại tộc, không cần nghĩ cũng biết. Tuy nói đây là một thế giới do hoàng đế chuyên quyền, nhưng thế gia môn phiệt cũng là đá tảng trọng yếu chống đỡ ngai vàng hoàng đế, bọn họ rễ sâu lá tốt, chiếm giữ các nơi suốt trăm năm, nhiều năm nhiều đời cùng thế hệ tích lũy, vô luận là tài lực, nhân mạch thậm chí là quyền thế, cũng không phải người bình thường có khả năng tưởng tượng. Không khoa trương mà nói, thậm chí nếu bọn họ muốn cướp ngôi, cũng có được lực hiệu triệu vạn người đi theo, thế gia đại tộc, từ trước đến nay là một thanh kiếm hai lưỡi. Bọn họ có thể an thiên hạ, cũng có thể loạn thiên hạ, từ xưa đều bị lịch đại hoàng đế kiêng kỵ rất sâu, rồi lại không dám đắc tội.

Chỉ là thế gia nhiều năm qua hành sự điệu thấp, chỉ cần người đương quyền không quá phận làm khó bọn họ, bọn họ cũng không dám ngang tàng. Hai bên ở một trình độ nào đó, vẫn duy trì một loại quan hệ vi diệu cân đối. Hôm nay Giang Nam thuế án dính dáng đến thế gia môn phiệt, nếu muốn tìm tòi vụ án này thật rõ ràng, từ góc độ nào đó mà nói, không khác là một hành vi nhổ răng từ miệng cọp.

Biểu hiện ra bên ngoài, chỉ là tri phủ của Giang Nam lục phủ tham ô thuế ngân, nhưng dấu vết phía sau, người sáng suốt đều có thể nhìn ra được.

Tri phủ lục phủ đồng loạt xâu chuỗi, nuốt một số lượng thuế ngân cực lớn, đây là vụ án lớn nhất từ khi Hoa triều khai quốc tới nay. Nếu không có thế lực khổng lồ ở sau lưng chi trì, có cho bọn hần lá gan lớn hơn trời, bọn hần cũng không dám làm. Thế nhưng chuyện này đối với Mập Mập vừa leo lên ngôi hoàng đế mà nói,

rõ ràng là một bạt tai thật vang dội lên mặt hắn, nếu không xét xử, tân quân làm sao lập uy trong triều đình? Làm sao lệnh thiên hạ bách tính thành tâm bá phục? Uy nghiêm hoàng gia ở đâu?

Cho nên, vừa người nắm quyền vừa đăng cơ lại cùng thế gia môn phiệt lần đầu tiên va chạm, liền từ trên người Phương Tranh bắt đầu.

Hiện tại Phương Tranh đầu đầu chính là, vụ án này nên làm như thế nào, mới có thể tìm được điểm cân đối giữa hai bên khi sản sinh mâu thuẫn. Cũng không thể quá đắc tội thế gia, tạo thành thiên hạ đại loạn. Lại phải cấp cho Mập Mập một đáp án thỏa mãn, khiến cho hắn có thể mượn việc này hung hăng lập uy tại triều đình một lần, vụ án này phải tra như thế nào, tra tới trình độ nào, tra ra người nào, đây mới là việc làm hắn đầu đầu nhất.

“ Lão Ôn, ta sẽ ở trên núi thêm vài ngày, nhớ kỹ, nhất định phải để Ảnh Tử dùng tốc độ nhanh nhất tìm hiểu đại khái tình huống của Giang Nam lục phủ, sau đó cấp tốc báo cho ta, biết người biết ta, lúc đó ta xuống Giang Nam còn không muộn.”

“ Dạ, đại nhân.”

Đang cùng Ôn Sâm nói chuyện, bỗng nhiên có một bóng người vội vã chạy tới, thở hổn hển nói: “ Nhị...”

Phương Tranh giận dữ: “ Nhị cái gì, dáng dấp của người, hai ta đang đứng cùng nhau, tùy tiện hỏi một người, nhìn rất cục ai gọi là nhị!”

Người nọ ngăn người, ủy khuất chỉ vào mũi mình, lúng ta lúng túng nói: “ Ta nhị...”

“ Chuyện gì gấp như thế? Nhìn người chạy kiểu đó, có người đốt phòng ở sao?” Sắc mặt Phương Tranh bỗng nhiên vui vẻ: “ Ai, thành ngữ “ phi tinh đá nguyệt” hình như là dùng không ổn?”

“ Diệu! Đại diệu!” Ôn Sâm vội vàng lớn tiếng khen.

Người vừa vào lau mồ hôi, trên mặt hiện ra vết sẹo đao dử tợn, nguyên lai đúng là Dao Ba, hắn gấp giọng nói: “ Nhị đương gia, dưới chân núi có dê béo, ân, rất mập. Đại đương gia hỏi người có muốn làm một vụ hay không?”

“ Oa! Có dê béo?” Hai mắt Phương Tranh sáng ngời, sau đó sắc mặt trầm xuống: “ Làm! Đương nhiên phải làm! Lão tử kiêm chức nhị đương gia, buôn bán tới cửa lẽ nào có đạo lý mặc kệ? Lão Ôn, gọi Long Vũ quân tập hợp!”

Ôn Sâm quá sợ hãi: “ Đại nhân! Suy nghĩ kỹ a! Bọn họ chính là...”

Không ngờ lại gọi Long Vũ quân tham dự đánh cướp, đại nhân có phải điên rồi hay không?

Phương Tranh hừ hừ, đứng lên đi thẳng ra ngoài, khẩu khí lợn chết không sợ nước sôi luộc: “ Ngôn quan? Lão tử làm quan đến bây giờ, bị ngôn quan tham tấu bao nhiêu lần, hiện tại không phải vẫn nguyên lành sống thật tốt hay sao? Lão tử trở về kinh còn muốn tìm ngôn quan phiền phức đây.”

Tô Châu phủ.

Trên có thiên đường, dưới có Tô Hàng, vẻ đẹp Giang Nam, đặc biệt nhất chính là Tô Hàng.

Thương Lăng Đình được kiến thiết từ tiền triều, là một tòa lâm viên đẹp nhất Tô Châu, vườn núi đá bên trong là chủ cảnh, Thương Lăng thạch đình được kiến tạo trên núi đá. Dưới chân núi tạc ra một cái hồ, nước từ trên núi chảy xuống uốn lượn khúc chiết trường xuống tương liên với hành lang, phong cảnh quả nhiên lôi cuốn ngoạn mục, làm kẻ khác lưu luyến quên về.

Bên trong Thương Lăng Đình, đặt bàn đá, ghế đá.

Bên cạnh bày một lò lửa nhỏ, bên trên được đặt một bình rượu, hương rượu thoảng vị đạo chua chua của mai tử, thoảng khắp tứ tán.

Bên trong đình có hai người đang ngồi. Hai người tuổi tác xấp xỉ, khoảng chừng năm mươi. Vóc người đều thon gầy như nhau, nhưng thần sắc lại không giống nhau.

Trong đó có một người có sắc mặt lo sợ không yên, tâm thần không tập trung nhìn chằm chằm bình rượu mai tử trên lò lửa đến xuất thần.

Một người khác, nhàn nhạt liếc mắt nhìn hắn, ôn thanh cười nói: “ Bá Ngôn huynh, có gì lại hoảng loạn như vậy? Chuyện tới thì giải quyết, người cứ lo lắng hãi hùng thì có ích lợi gì?”

Nguyên lai, sắc mặt lo sợ không yên chính là Tô Châu tri phủ Lý Bá Ngôn.

Lý Bá Ngôn nghe vậy cười khổ một tiếng, nói: “ Năm gần đây trong kinh phát sinh rất nhiều đại sự, vốn tưởng rằng hoàng thượng không rảnh để ý tới việc này, nhưng ai biết tân hoàng vừa đăng cơ không đầy một tháng, liền phái khâm sai xuống Giang Nam, ai...”

Một vị lão giả trong mắt nhanh chóng hiện lên vài phần khinh miệt, thản nhiên nói: “ Người đã dám làm, đương nhiên đã biết sẽ có ưu phiền hôm nay. Hơn hai ngàn vạn lượng thuế ngân, sáu vị đại nhân các người quả nhiên phát lớn, ha ha..”

Sắc mặt Lý Bá Ngôn trắng nhợt, vội vàng lo sợ bất an nhìn chung quanh, thấy bốn phía không người, lúc này thần sắc mới giãn ra, cười khổ thở dài nói: “ Phát huynh, người ta hơn mười năm giao tình, việc này ta gạt không được người. Nhưng chẳng lẽ người không biết nỗi khổ của ta sao? Việc này ta hoàn toàn bị người bức bách, không phải do chính mình muốn làm, thuế ngân kia căn bản không hề qua tay ta, toàn bộ đều giao đi. Hàn huynh, người là gia chủ của Giang Nam đệ nhất thế gia, người không ngại để tay lên ngực tự hỏi, người phía sau ta, người đắc tội nổi sao?”

Lão giả khác kia nguyên lai họ Hàn, tên là Phát Trúc, chính là gia chủ của Giang Nam thế gia có thế lực lớn nhất. Hai người trong đình ngày xưa còn trẻ đều là bạn tốt, hôm nay một tại quan trường, một tại dân gian, đều là đại nhân vật danh trấn bốn phương, nhưng khi bọn họ nhắc tới người phía sau, lại không hề lên tiếng.

Một lúc lâu, Hàn Trúc than thở một tiếng, lắc đầu nói: “ Có biết hoàng thượng phái khâm sai xuống Giang Nam là ai không?”

Lý Bá Ngôn gật đầu, thần tình tràn đầy khổ sấp: “ Hôm qua nghe báo, khâm sai chính là ngự tiền trọng thần Phương Tranh. Hôm qua hắn dẫn binh mã ra kinh, cũng không biết vì sao lại đi vòng hướng bắc, vẫn chưa tới Thái Hồ.”

“ Phương Tranh?” Vòng lông mày Hàn Trúc nhăn lại thật sâu, trong mắt nổi lên vài phần nghi ngờ: “ Chính là niên thiếu thần tử Phương Tranh từng nhiều lần cứu giá, tước tới Trung Quốc Công?”

Lý Bá Ngôn gật đầu than thở: “ Nghe nói tân hoàng khi chưa lên ngôi, từng là bạn tốt cùng chung hoạn nạn thời áo vải với hắn, hơn nữa sau khi Phương Tranh vào triều, được cả hai đời đế vương coi trọng, quyền thế huân thiên, để cho người đau đầu chính là, hắn hành sự không nói kết cấu, không dấu vết để mò ra, kẻ khác hoàn toàn đoán không ra động tác tiếp theo của hắn là như thế nào. Lẽ ra hắn phải xuống Giang Nam, đi qua Thái Hồ, sau tới Tô Châu, nhưng hắn lại đi về hướng bắc, bước đầu tiên hắn đã khiến không ai đoán ra được điều gì.”

Hàn Trúc suy nghĩ một chút, trầm giọng nói: “ Phương Tranh là trọng thần bên người tân hoàng, được tín nhiệm vô cùng, hoàng thượng đăng cơ chưa tới một tháng, liền phái hắn xuống Giang Nam dò xét, ý nghĩa đại biểu trong đó, Bá Ngôn huynh, người cần phải cẩn thận! Ngày xưa đã bảo người không nên giao thiệp với quan trường, đừng tham dự vào những việc phức tạp trong quan trường, nhưng người...ai!”

Thần sắc Lý Bá Ngôn sa sút tinh thần nói: “ Hàn huynh, người cũng biết, ta xuất thân nhà nghèo, ngày xưa gian khổ học hành, không phải chỉ là vì muốn tìm một chút công danh, làm vẻ vang cho Lý gia hay sao? Nhưng thân ở quan trường, nếu chỉ muốn lo thân mình, sao mà khó khăn vô cùng! Nếu ta không làm theo lời người nọ, thì công danh khó mà giữ được, dù là sinh mạng toàn gia già trẻ cũng thật khó thoát.”

Trên mặt Lý Bá Ngôn hiện ra vài phần trào phúng: “ Quan, trong mắt bách tính lớn như trời, nhưng trong mắt hắn, như con kiến hôi nhỏ bé, nói đến buồn cười, gian khổ học tập hơn mười năm, quan trường ra sức cực nhọc vài chục năm, hôm nay lại rơi xuống nông nổi này, hơn mười năm khổ công, vì ai khổ cực vì ai long đong a.”

Trên mặt Hàn Trúc hiện ra vài phần giận dữ: “ Bá Ngôn có gì? Lại có những lời nói sa sút tinh thần như thế? Người nọ có lợi hại, lẽ nào lợi hại nhất thế gian? Hợp lại có qua được quân đội? Hàn gia ta là Giang Nam đệ nhất thế gia, thực sự không được, ta liền cùng hần liều mạng, đòi một sự công bằng cho người!”

Lý Bá Ngôn cười khở nói: “ Liều mạng? Người làm sao liều mạng? Hàn gia dù là Giang Nam đệ nhất thế gia, nhưng người liều mạng nổi với một kích của toàn bộ các thế gia Giang Nam liền thủ hay sao? Liều mạng được với thể lực rắc rối vô số sau lưng người nọ sao? Người nọ kinh doanh Giang Nam những năm gần đây, thế gia nào không phải khúm núm đối với hần, cúi đầu nghe theo? Muốn cùng hần tranh đấu, khó a!”

Hàn Trúc nghe vậy cứng lại, lập tức thở dài, lắc đầu nói: “ Chỉ mong vị khâm sai đại thần Phương Tranh kia có thể mang đến cho chúng ta vài phần hi vọng.”

Hai người nhìn nhau than thở, trên mặt đều là khổ sáp.

Lúc này, một thanh âm kiều giòn mà trầm ổn truyền đến, thanh âm mềm nhẹ, rất là êm tai: “ Cha, Hàng Châu Diệp gia phái người tới phủ, nói có chuyện quan trọng thương lượng, lão nhân gia có muốn gặp không? Nếu ngài không muốn gặp người nọ, nữ nhi liền giúp cha đuổi đi.”

Nghe thanh âm kia, gương mặt Hàn Trúc bỗng thả lỏng, trong mắt không khỏi nổi lên vài phần vui mừng, vuốt râu nhìn lại. Đã thấy bên ngoài đình dưới núi đá, một nữ tử đang đi tới, chỉ thấy nàng độ chừng mười chín tuổi, trên người mặc một bộ áo màu lục nhạt, trên áo thêu vài con bướm đang vỗ cánh bay, đầu cài trâm bách điều triều phượng, tóc mây xòa dài, lộ ra vẫn chưa xuất giá, mái tóc đen bóng, màu da trắng nõn. Thanh nhã thoát tục, đôi mày liễu lả lướt, quả nhiên là một vị tuyệt sắc nữ tử.

Trong mắt Hàn Trúc mang theo vẻ mỉm cười, nhìn nàng chậm rãi đi tới, vuốt râu nói: “ Chân nhi, một chút việc nhỏ, để người hầu bẩm báo là được, sao con lại tự mình đi chứ.”

Chân nhi hé miệng cười cười, hướng Lý bá chào hỏi thi lễ, lúc này mới đạm nhiên nói: “ Cha, Diệp gia cũng là Giang Nam thế gia, lần này phái người tới chưa chắc là việc nhỏ, nữ nhi muốn nhắc nhở cha, đừng đơn giản hứa hẹn gì hết, mọi việc phải nói cho qua cho có lệ mà thôi, nếu cha không quyết đoán được, không ngại cứ tới hỏi nữ nhi.”

Hàn Trúc vuốt râu cười to, nhìn Lý Bá Ngôn cười nói: “ Ba Ngôn thấy rồi chứ? Hàn gia ta chân chính làm chủ, không phải là lão phu. Mà là vị Hàn Diệp Chân tiểu thư này, bản lĩnh của nàng cũng không nhỏ, dù là mấy huynh trưởng cũng không bì được nó vạn nhất nha.”

Lý Bá Ngôn nhướn miệng cười: “ Hồ phụ không đại nữ, Chân nhi giỏi giang, thật kế thừa y bát của Hàn huynh, Hàn huynh rất may mắn!”

319. Chương 300: Đánh Cướp Thế Gia

Từ ban đầu phải nghiên cứu địa hình, cũng phải điều tra gốc rễ của dê béo, sau đó lại theo dõi, lại bố trí mai phục, chặn lại, thẳng đến cuối cùng động thủ cướp lấy, toàn bộ công tác nước chảy phải hành văn liền mạch lưu loát, ở giữa không thể xảy ra một vấn đề gì sơ xuất, bằng không rất cực sẽ thất thủ. Nghiên cứu địa hình, các loại công tác theo dõi nhìn qua như rất đơn giản, nhưng không thể sơ ý, càng không thể giống như kiếp trước can đảm đi theo phía sau dê béo, như vậy rất thương tổn lòng tự trọng của dê béo, thuận tiện còn vũ nhục chỉ số thông minh của dê béo.

Về phần bố trí mai phục và chặn lại, đó là công tác chuẩn bị trước, không có tính nguy hiểm, nhưng rất có tính kỹ thuật, địa điểm phải chọn tốt, điều kiện tốt nhất là chọn được ngô cụt, hoặc là đường hẹp quanh co dưới chân núi, đương nhiên, người không thể ngăn ngay trước mặt dê béo, càng phải lưu ý chặt đứt đường lui, bằng không người lại vũ nhục chính chỉ số thông minh của bản thân mình.

Cuối cùng, vạn sự đã chuẩn bị xong, lại còn phải động thủ, lúc này toàn bộ phải nhờ vào vũ lực và khí thế cá nhân, lý tưởng nhất chính là không chiến mà khuất phục người, thứ hai là chiến cũng khuất người, thất bại nhất chính là bị dê béo chạy thoát.

Phương Tranh vẫn cảm giác đánh cướp là một môn học vẫn thâm ảo, trình độ thâm ảo, không thua gì làm quan trong triều đường. Không luận là làm quan hay đánh cướp, Phương Tranh đều nghĩ mình học được không tốt, thiếu thâm sâu.

Quan đạo dưới chân Thanh Long sơn là địa điểm phi thường hoàn mỹ để đánh cướp, trước không thôn xóm, sau không tửu điểm, bên trái là núi, bên phải là sông. Ở chỗ này đánh cướp, ngoại trừ dê béo liều mạng bất cứ giá nào, thì chỉ đành rút dao cắt cổ.

Lúc này Phương Tranh đang đứng ngay giữa quan đạo, trong thần sắc có vài phần hưng phấn và thấp thỏm.

Nhị đương gia đã lâu không ra trận, kỹ năng đánh cướp khó tránh khỏi mới lạ, khẩn trương là chuyện rất hợp lý.

Nhưng Phương nhị đương gia vẫn cho rằng mình rất có thiên phú làm chức nghiệp đánh cướp, loại thiên phú này giống như bẩm sinh mà có, thời gian thuở nhỏ lần đầu tiên giành kẹo que của tiểu bằng hữu hàng xóm bắt đầu, hẳn liền phát hiện mình không phải là một người cao thượng, khi cho ra kết luận này nhượng hẳn vô cùng uể oải, đồng thời thật sâu sắc hối hận với hành vi ác liệt của chính mình.

Nhưng ngày thứ hai hẳn lại nhịn không được đoạt lấy kẹo que của tiểu bằng hữu hàng xóm, sau khi đoạt xong hẳn đã không còn chút ý tứ hối hận. Bởi vì hẳn nghĩ làm chuyện này ngoại trừ có chút không biết xấu hổ ra, cơ bản cũng không còn phiền phức nào khác, không làm mà hưởng là chí hướng mà hẳn lập ra từ nhỏ, loại chuyện đánh cướp này, chính là một loại không làm mà hưởng trong đó. Khi một người phấn đấu vì lý tưởng của hẳn, thực sự không thể nói hẳn làm sai, bao gồm đánh cướp.

Từ khi đó trở đi, Phương Tranh liền chạy càng ngày càng xa trên con đường phạm tội, thẳng đến khi hẳn vừa...vừa rơi vào cống thoát nước. Ông trời lại phất hẳn xuyên qua, đi gây họa cho người cổ đại.

Hiện tại Phương Tranh đang chờ gây họa cho người khác.

Ở quan đạo phía trước truyền đến tiếng chuyển động xèo xèo cạc cạc chói tai của trục xe, rất nhanh. Hơn mười chiếc xe ngựa trùm vải thô đang dần dần xuất hiện nơi ngã rẽ vào quan đạo.

Đây là một con dê béo, cực béo mà huynh đệ được điều đi nghiên cứu địa hình đã truyền lại tin tức, vùng đất hơn mười chiếc xe đi qua, bánh xe đè xuống rất sâu, trên xe nhất định đựng đồ châu báu rất quý trọng.

Phương Tranh đứng một mình ngay giữa quan đạo, rất có vài phần khí chất uy vũ, hẳn đối với tư thế mà mình bày ra rất thỏa mãn.

Nếu có hơn mười xe ngựa đựng đồ châu báu, tự nhiên không thiếu cao thủ hộ viện tiêu sư đi theo áp xe.

Lần này xem ra cao thủ có vẻ hơi nhiều.

Phương Tranh tùy tiện quét mắt nhìn vài lần, đại khái có gần trăm tên hán tử trang phục giống nhau, đang đi theo xe ngựa, giống như tiêu sai nhưng không mất cảnh giác đi về phía trước. Tuy rằng huyết thái dương của bọn họ không giống như trong tiểu thuyết võ hiệp đã viết “cao cao gồ lên”. Nhưng Phương Tranh vẫn đang liếc mắt nhìn ra, đoàn người kia đều là cao thủ. Về phần cao tới tình trạng gì, dù sao một tên yếu nhược như Phương Tranh, bọn họ một người dư sức địch một trăm hay không, Phương Tranh cũng không sao biết được.

Xe ngựa đi tới cách Phương Tranh chừng mười trượng, một tên râu xồm đầu lĩnh bỗng nhiên vung tay lên, tên tranh tử thủ đánh xe nhất thời kéo cương ngựa, toàn bộ các xe ngựa liền dừng lại.

Bọn họ không thể không ngừng. Vô luận ai nhìn thấy trên quan đạo có một người trẻ tuổi đứng sững một cách kỳ lạ, bày ra tư thế “núi này là do ta mở”, đều sẽ dừng lại quan sát một chút.

Trước tiên bọn họ muốn nhìn xem người này có phải là người điên hay không, nếu như không phải, như vậy đại biểu phiền phức lớn đã tới.

Đội xe dừng lại, tên râu xồm tỉ mỉ quan sát Phương Tranh vài lần, lập tức liền cảnh giác nhìn xung quanh mọi nơi, ven đường là rừng núi, rừng núi rất yên tĩnh, yên tĩnh đến cả tiếng kêu của côn trùng cũng không có, sự khác thường luôn luôn có ý nghĩa nguy hiểm tới gần, vùng lông mày tên râu xồm liền cau lại, tay phải nhẹ nhàng đặt lên chuôi đao, bắt đầu ngưng thần đề phòng.

Lúc này, phía sau đội xe đi ra một người trẻ tuổi mặc trang phục như một công tử, người này rất tuấn tú, gương mặt thon gầy, mũi cao, môi hơi mỏng, mắt sáng màu kiếm, vừa nhìn liền biết được vô số thiếu nữ vô tri tự nguyện hiến thân, hơn nữa hẳn còn có hình dáng của một nam nhân sẽ không chịu phụ trách nhiệm sau khi gây ra tai họa.

Phương Tranh nhìn hắn một lát, cuối cùng cho ra một kết luận, vẻ suất khí của hắn kém mình một chút, từ tướng mạo mà nói, người này rốt cục có thể xem là kinh địch của Phương Tranh, không thể khinh thường.

Vị công tử trẻ tuổi thân mặc văn sam, trong tay cầm một cây quạt, nhìn qua giống như một công tử nhà giàu vừa ra khỏi thành đi du ngoạn.

Vị công tử này đi tới trước đội xe, đứng lại cách Phương Tranh chừng mười bước, sau đó lộ ra vẻ mỉm cười nhàn nhạt, chấp tay nói: “ Vị huynh đài này một mình đứng giữa quan đạo, xin hỏi có việc gì chỉ giáo?”

Giọng nói ôn hòa, cử chỉ thỏa đáng, Phương Tranh nghe được âm thầm gật đầu, ân, đây là một con dê béo phi thường có lẽ phép.

Phương Tranh vẫn tĩnh nhìn hắn cười cười, sau đó hít sâu một hơi, dồn khí đan điền, cuối cùng há mồm hét lớn: “ Đánh cướp!”

Gần trăm tiêu sư áp xe nghe vậy phản ứng thật nhanh rút đao, thần sắc bất thiện nhìn chằm chằm Phương Tranh, âm thầm quan sát hoàn cảnh bốn phía, ngưng thần đề phòng. Bọn họ đều không phải kẻ ngu si, nếu đối phương chỉ một người dám nói ra hai từ “ đánh cướp”, gần đây tất có mai phục.

Công tử trẻ tuổi nghe vậy ngẩn người, sau đó miễn cưỡng cười nói: “ Vị huynh đài này, ngày trước tại hạ có chỗ nào đắc tội?”

Phương Tranh lắc đầu, vì sao người cổ đại thích hỏi thăm tận gốc rễ của vấn đề vậy? Nếu người đắc tội ta thì ta mới đánh cướp người sao? Không cừu không oán, ta cứ muốn đánh cướp người, không được sao?

Nhìn khuôn mặt tươi cười ôn hòa của vị công tử trẻ tuổi, phảng phất...ách, có khí chất thoát tục không nhiễm khói lửa nhân gian, Phương Tranh nghĩ hiện tại bản thân mình có điểm tục khí.

Không được tự nhiên gãi gãi đầu, Phương Tranh có chút ngại ngùng nói: “ Ta cũng không làm khó người, nhưng quy củ trên giang hồ, không thể tay không mà về, như vậy đi, hơn mười xe châu báu của người, lưu phân nửa lại cho ta là được, ngày sau giang hồ gặp lại, cũng tiện bắt chuyện lẫn nhau.”

Vị công tử trẻ tuổi cười khỏ, mấp máy môi, còn chưa mở miệng nói, tên râu xồm bên cạnh hắn cầm chuôi đao bước về phía trước hai bước, tức giận nói: “ ***! Con mẹ ngươi mù mắt chó! Biết đây là hàng hóa của ai không? Đi ra cũng không nhìn phong thủy, một tên thổ phỉ tại núi nhỏ lại dám nuốt số hàng này, lão tử thật phục ngươi!”

Phương Tranh nghe vậy cơn tức liền bốc lên.

Khi bản thân có đủ thực lực, hẳn là một người có tính tình ăn mềm không ăn cứng, nếu nói chuyện ôn hòa như vị công tử trẻ tuổi kia, có lẽ hẳn còn thấy ngại ngùng, thật có thể để cho bọn họ đi qua, không ngờ tên râu xồm này dám bước lên chửi mắng hắn, khẩu khí này hẳn thực sự không nuốt nổi nữa. Đạo lý nắm tay lớn mới là cứng rắn, lão tử khi đã muốn ăn người, thì người phải nếm mùi, bất luận lời nói hay việc làm gì quá khích, hẳn đều xem là sự khiêu khích, huống chi tên râu xồm chỉ vào mũi hắn mắng to.

Vì vậy lông mày Phương Tranh dựng thẳng, cười lạnh nói: “ Hôm nay khẩu vị của lão tử rất tốt, càng muốn ăn số hàng hóa này cho người xem, nhìn xem tên vương bát đần ngươi sẽ làm như thế nào!”

Tên râu xồm ngửa mặt lên trời dữ dằn cười to, nanh giọng nói: “ Tiểu sơn tặc, vậy ngươi cứ thử xem, đừng ta gia gia không nhắc nhở ngươi, số hàng hóa này rất phỏng tay, ăn vào sẽ làm ngươi nghẹn chết!”

Vị công tử trẻ tuổi thở dài, há mồm muốn nói, nhưng tên râu xồm tiếp lời: “ Đại công tử, ngài yên tâm. Hảo hán tam sơn ngũ nhạc ta cũng gặp qua không ít, chỉ bằng mấy tên hại dân hại nước nơi khe núi hoang vu này, cho hắn thêm bốn sự cũng không dám cướp đi số hàng hóa, hừ! Cả trăm huynh đệ chúng ta cũng không phải là bột lên men, người khác muốn nghiền thể nào thì nghiền!”

Gần trăm tên áp xe phía sau nổi giận ùng ùng cùng kêu to: “ Đúng vậy!”

Phương Tranh liếc mắt nhìn tên râu xồm, thần sắc không khỏi nổi lên vài phần cổ quái.

Nếu ở bình thường, gặp phải gần trăm tiêu sư hắc sẽ cảm thấy nhút nhát, dù sao thủ hạ của La Nguyệt Nương cũng chỉ có hai trăm thổ phỉ hết ăn lại nằm, nếu muốn đi cướp mười xe châu báu này, khả năng thật không lớn, thế nhưng ngày hôm nay...

Phương Tranh hắc hắc cười rộ lên gian xảo, cười đến con mắt khép lại thành khe hở, thoạt nhìn đặc biệt âm hiểm.

Tên râu xồm nhìn dáng tươi cười của Phương Tranh, trái tim không khỏi nhảy lên, tên tiểu vương bát đản này vì sao cười kiểu như vậy?

Vị công tử trẻ tuổi làm như cố ý vô ý liếc mắt nhìn khu rừng núi bên trái, sau đó thở dài, lắc đầu.

Đúng lúc này, bên trong khu rừng vang lên một tiếng pháo hiệu, làm mọi người sợ đến cả người run lên, đang lúc kinh hoàng, ngay sau đó bên trong khu núi bỗng nhiên dựng thẳng một cây cờ lớn, trên mặt cờ đỏ đề chữ màu đen, đoạn đoạn chính chính viết một chữ “Phương”, đang đón gió phấp phới lay động, rất là phong tao.

Tên râu xồm lại càng hoảng sợ, ngạc nhiên nói: “Các người thuộc núi nào? Sao hôm nay thổ phỉ đánh cướp còn dám giương cờ hiệu?” Không ai trả lời hắn, trên quan đạo theo thứ tự nhảy ra mấy trăm người, chặn ngang đường lui của đội xe, người người giương cung cài tên, nhắm ngay đám tiêu sư hộ xe.

Tên râu xồm hừ một tiếng, cười lạnh nói: “Người thật ra cũng không ít, nhưng bằng số người này muốn ăn hàng của chúng ta, quả thật là...”

Lời còn chưa dứt, vị công tử trẻ tuổi kéo kéo ống tay áo hắn, thở dài nói: “Người tự mình nhìn kỹ rồi hãy nói.”

Tên râu xồm ngẩn người, ngừng mắt nhìn lại. Chỉ thấy ngoại trừ mấy trăm người ngăn chặn ngay trước sau quan đạo, bên trong cánh rừng lại toát ra không ít nhân ảnh như măng mùa xuân trở lên, thô sơ đơn giản đảo qua, ít nhất cũng phải mấy ngàn người.

Mấy ngàn người cũng không tính là gì, nhưng thái quá chính là, mấy ngàn người ăn mặc một kiểu áo giáp thống nhất, tay cầm trường mâu chỉ có quân đội chính quy của triều đình mới có, cùng trường đao và cung tiễn.

“Quan binh?” Lúc này tên râu xồm mới chính thức bắt đầu giật mình, quân đội chính quy triều đình vì sao xuất hiện ở đây? Hơn nữa, xem uy thế của bọn hắn, chẳng lẽ là muốn “đánh cướp”? Vậy thì...

‘Oa ha ha ha ha.’ Phương Tranh ngửa mặt lên trời cười dài, nhưng tiếng cười quá mức khó nghe, tên râu xồm không tự giác bật lui ra sau một bước.

Ai nha, đây không phải là như trong truyền thuyết “giả heo ăn cạp sao”? Ân, tuy rằng phô trương một chút, nhưng cảm giác thật sự thoải mái nha. Xem ra để bảo trì tâm tính khỏe mạnh sáng khoái, sau này phải thường xuyên làm loại chuyện này mới được.

“Các người là quan binh triều đình?” Tên râu xồm ngậy cả người, tiện đà quát lớn.

Tiếng cười của Phương Tranh khựng lại, giống như một con gà bị người bóp cổ, bật người ho khan không ngừng.

Ôn Sâm đứng bên cạnh cả người không được tự nhiên. Dù sao hắn xuất thân từ quan viên triều đình, vẫn luôn cho mình là thân phận chính thống, hôm nay lại tham dự đánh cướp, đối với điểm mấu chốt trong tâm lý hắn mà nói, thật sự là một lần khảo nghiệm nghiêm trọng.

“Vì sao lại mặc áo giáp?” Phương Tranh thật vất vả hồi phục lại, phẫn nộ trừng mắt nhìn Ôn Sâm.

Ôn Sâm có loại xung động muốn rơi nước mắt: “Đại nhân, những người này đều là quân đội chính quy, không mặc áo giáp thì mặc cái gì?”

“ Có đạo lý.” Phương Tranh trầm ngâm một chút, lập tức ưỡn ngực, nhìn tên râu xồm, lễ thẳng khí hùng lớn tiếng nói: “ Triều đình quan binh thì làm sao? Triều đình quan binh thì không thể đánh cướp sao? Luật pháp Hoa triều có quy định này à?”

Từ lúc quân đội xuất hiện khắp núi đồi, thần sắc vị công tử trẻ tuổi liền bắt đầu trở nên ngưng trọng, tỉ mỉ quan sát Phương Tranh vài lần, sau đó đi ra phía trước, chấp tay nói: “ Vị này...vị hảo hán này, tại hạ có thể thỉnh giáo tôn tính đại danh hay không? Xin hỏi những quan binh này thực sự là quan binh triều đình sao?”

Phương Tranh nháy nháy mắt, có chút chột dạ. Loại hành vi đánh cướp này đương nhiên là không sai, nhưng ăn mặc áo giáp quan binh đi đánh cướp, đây đúng là có điểm quá kiêu ngạo, vạn nhất bị Mập Mập biết được, hẳn không làm gì mình, nhưng đám ngôn quan trong triều đình sẽ không dễ dàng chịu bỏ qua, bị bọn họ tham tấu “ dung túng binh sĩ cướp đoạt”, việc này cho dù không có gì, nhưng làm Mập Mập bị đánh mất mặt mũi, chính mình cũng không chịu nổi.

“ Bọn họ...khá, bọn họ đi ngang qua, vậy thế nào?” Phương Tranh ưỡn ngực, nhìn quét mấy ngàn quan binh dưới trướng, lớn tiếng nói: “ Nói cho hă, các người đến làm gì?”

“ Đánh cướp!”

Mấy ngàn quan binh cao hứng bừng bừng cùng quát to.

Phương Tranh lại bắt đầu kịch liệt ho khan, có cần hỏi nhiều như vậy để làm chi?

“ Mẹ nó! Lão tử là tới đánh cướp, cũng không phải kết giao với người, nhanh một chút, để xe ngựa lưu lại, các người rời đi!” Phương Tranh đã liều, thẳng thắn không quan tâm, cứ đoạt rồi hãy nói.

“ Tặc tử dám khi dễ ta!” Đã lâu không lên tiếng, tên râu xồm bỗng nhiên tức giận hét lớn, lập tức đoạt lấy cường cung trong tay tiêu sư bên cạnh, cài tên hướng Phương Tranh bắn tới.

Mũi tên nhọn sưu một tiếng bắn về phía Phương Tranh, hướng bay nhanh như thiểm điện.

“ Oa!”

“ Đại nhân cẩn thận!” Chuyện phát sinh đột ngột, Ôn Sâm không kịp ngăn cản, vừa nói liền ngẩng đầu lên, mũi tên nhọn đang bắn tới ngay trán Phương Tranh.

Phương Tranh mở to con mắt kinh khủng, thân thể vô ý thức ngã trên mặt đất co rụt lại, bản lĩnh đào sinh rèn đúc đã lâu đã cứu sống hă lần nữa, trong nháy mắt thân thể trầm xuống, mũi tên nhọn vừa lúc xẹt qua da đầu, vũng vàng ghim lên một góc cây, ghim sâu vài tấc.

Tất cả mọi người thất thần, mấy ngàn người ngơ ngác ngáy ra, nhìn mũi tên nhọn vẫn còn run bần bật trên thân cây, trên trán mọi người toàn bộ toát ra mồ hôi lạnh.

Đột nhiên xuất hiện một màn nguy hiểm, làm bọn hă cảm thấy sợ không ngớt. Phương Tranh là khâm sai đại thần, bọn họ còn là thân quân của Phương Tranh, nếu khâm sai đại thần có gì không hay xảy ra, với quân pháp của Hoa triều, bọn họ chắc chắn cũng bị trừng phạt nghiêm khắc.

Phương Tranh xoa mồ hôi lạnh, vô lực ngồi bệch trên quan đạo, hai mắt mở to, môi run run không ngừng.

Thừa dịp mọi người còn đang ngáy ra, Ôn Sâm liền vọt tới bên người Phương Tranh, dùng thân thể chắn ngang Phương Tranh, đám binh sĩ trên quan đạo cũng thu hồi biểu tình vui đùa, thần sắc ngưng trọng dùng tầm chắn ngang, giương cung cài tên, trận địa sẵn sàng nhắm ngay đám tiêu sư của đội xe, đặc biệt trọng điểm đề phòng tên râu xồm.

“ Đại nhân, người có sao không?” Ôn Sâm cúi người, quan tâm lo lắng hỏi.

Phương Tranh ngơ ngác ngồi bất động, làm hă có chút lo lắng. Đại nhân không phải bị mũi tên kia làm hoảng sợ tới ngu ngốc chứ?

Một lúc lâu, Phương Tranh yếu ớt thở ra một hơi, con mắt nháy nháy, nước mắt liền rơi xuống tới, ngay trước mặt mấy ngàn quan binh, bỗng nhiên cất tiếng gào khóc, một bên khóc một bên vươn tay, ôm lấy cánh tay Ôn Sâm, lớn tiếng nói: “ Ô ô, đánh cướp con mẹ nó quá nguy hiểm, ô ô...”

Tâm trạng Ôn Sâm rầu rĩ, vỗ vỗ vai Phương Tranh, nói: “ Đúng vậy, hỗn chén cơm ăn cũng không dễ đâu.”
“ Ô ô, lão Ôn, ta cảm giác sau này chúng ta hoàn lương thôi. Công tác đánh cướp này, xem ra rất không thích hợp cho ta làm...”

Ôn Sâm vui mừng, nói: “ Đại nhân lạc đường biết quay lại, đại thiện!”

Lau nước mắt, Phương Tranh đứng lên, nhìn tên râu xồm đứng phía trước, vừa khóc thút thít vừa lẩm bẩm:
“ Mẹ nó, mưu sát mệnh quan triều đình, người không biết sẽ bị chém đầu bao nhiêu lần sao?”

Ôn Sâm ghé tai nói: “ Đại nhân, những người này xử trí như thế nào, thỉnh đại nhân bảo cho biết.”

“ Đánh! Đánh cho thật đau!” Phương Tranh cắn răng, lau nước mắt, ác giọng nói: “ Dám làm mệnh quan triều đình hoảng sợ mà khóc, tội danh này...khái, lão Ôn, làm mệnh quan triều đình hoảng sợ khóc, tính là tội gì?”

Ôn Sâm suy nghĩ một chút, sau đó không xác định nói: “ Đe dọa! Đại nhân, gọi là đe dọa!”

“ Đúng! Đe dọa!” Phương Tranh tàn bạo quát to: “ Người đâu! Đánh bọn họ cho lão tử, đặc biệt tên râu xồm kia, đánh cho hắn phải khóc mới thôi!”

“ Dạ!”

Các binh sĩ cùng kêu lên đáp ứng, sau đó liền xông lên, bắt đầu không hề cố kỵ dùng sức đánh tới. Vừa rồi khâm sai đại nhân gặp nạn, làm hại bọn họ thiếu chút nữa bởi vậy mà bị triều đình xử phạt, may là đại nhân vô sự, lúc này bọn họ nghẹn một bụng tức giận, làm sao không nhân cơ hội này mà phát tiết oán khí trong lòng một chút?

Kết quả là, gần trăm tên tiêu sư áp xe bị đám binh sĩ đánh té ngã, sau đó mấy người vây một người dùng sức tay dẫm chân đá, đám tiêu sư tuy rằng võ công cao cường, nhưng bọn họ đối mặt dù sao cũng là quân đội chính quy của triều đình, dù cho bọn họ có năng lực đánh trả, nhưng dưới loại tình thế này, bọn họ còn dám phản kháng sao? Thật chọc cho bọn lính điên lên càn quấy, làm bọn hắn động sát tâm, bọn họ không chỉ đơn giản là đánh đập, võ công một người có cao cường tới đâu, nhưng đứng trước mặt quân đội, thì nhỏ bé đến không cần nhắc tới.

“ Đại nhân, sổ hàng hóa này còn lấy hay không?” Ôn Sâm mắt diếc tai ngơ đối với tiếng kêu thảm thiết của đám tiêu sư, xoay người cung kính hỏi.

“ Lấy, vì sao không lấy? Đây là do bọn quan dùng nước mắt dối lấy, coi như là lao động mà đoạt được.” Nguy hiểm tiêu trừ, Phương Tranh bật người liền khôi phục bản tính.

“ Thế nhưng, đại nhân không phải nói không bao giờ đánh cướp nữa sao?”

“ Ta có nói lời này?” Phương Tranh ngạc nhiên, hai dòng nước mắt còn đọng trên mặt loang lổ, hồn nhiên nháy mắt, có vẻ đặc biệt vô tội: “ Người xuất hiện ảo giác phải không? Ta là Thanh Long sơn nhị đương gia, không đánh cướp làm sao mà sống?”

Trên quan đạo, quần áo đánh nhau còn đang tiếp tục. Vị công tử trẻ tuổi xoa xoa tay, vẻ mặt bất đắc dĩ đứng ở một bên, liên tục nhìn Phương Tranh, đáng ghét như muốn nói mà không dám nói.

Tên râu xồm là chủ hung đánh lén Phương Tranh, tự nhiên bị bọn lính trọng điểm chiếu cố, gần mười người vây quanh một mình hắn, chỉ nghe tiếng vang thùng thùng đồng như tiếng trống không ngừng truyền ra, tên râu xồm thỉnh thoảng lại kêu lên vài tiếng thảm thiết, nhưng người này cũng thật kiên cường, bị đánh cho mặt mũi bầm dập nhưng vẫn không cầu xin tha thứ, thực sự không nhận nổi, không khỏi lớn tiếng hét lớn: “ Đại công tử, nhanh chóng chạy về Từ Châu! Nhanh! A...”

“ Cẩu tặc, ban thường hôm nay ta nhớ kỹ, mặc kệ ngươi là ai, dám cướp hàng của Giang Nam Hàn gia, người chờ thất cổ cắt cổ đi! A...”

Phương Tranh ngạc nhiên nhìn phía Ôn Sâm: “ Giang Nam Hàn gia là địa vị gì? Rất lợi hại sao?”

Ôn Sâm ngây ra một lát, xoa xoa mồ hôi lạnh, đáng tươi cười tràn đầy khổ sấp: “ Đại nhân, Giang Nam Hàn gia chính là thế gia đại tộc bài danh Giang Nam đệ nhất thế gia.”

320. Chương 301: Sơ Lâm Cô Tô

Vì là thế gia môn phiệt, bọn họ tự nhiên không giống như Phương gia tại kinh thành, chỉ là một thương hộ thuần túy vì mục đích kiếm tiền. Gốc rễ bọn họ thâm nhập đến dân gian quan trường, thậm chí các mặt trong triều đình, bọn họ tận hết mọi khả năng phát triển và kéo dài quan hệ khắp nơi. Thế lực của bọn họ, cũng không chỉ thể hiện trên thương trường, trọng yếu hơn là, bọn họ tại dân gian và quan trường có được lực ảnh hưởng phi thường lớn, loại lực ảnh hưởng này thậm chí có thể dao động quan trường cùng thế cục thiên hạ, cho nên thế gia môn phiệt, thường thường luôn bị người đương quyền kiêng kị và phòng bị.

Làm Giang Nam đệ nhất thế gia, ngoại trừ tại địa phương có thế lực gốc rễ thật sâu, còn phải học được mọi việc diệu thấp, cố gắng đạt tới không bêu danh, bình ổn mà hữu hiệu phát triển lớn mạnh gia tộc.

Cho nên có thể ở tại Giang Nam giàu có và đông đúc trở thành thế gia, đương nhiên cũng có nguyên nhân. Thế gia cũng không phải nhà giàu mới nổi, người trong thế gia hành sự cũng không phải ỷ vào danh đầu của gia tộc mà ở bên ngoài kiêu ngạo ương ngạnh, hoành hành ngang ngược, ngược lại, thế gia đệ tử vô luận ở địa phương nào, trường hợp gì, gặp phải chuyện gì, bọn họ luôn luôn nho nhã lễ độ, ăn nói bất phàm, ngàn năm Khổng nho lễ giáo, có thể dùng so sánh với sự hoàn mỹ đều được thể hiện trên người bọn họ. Thế gia đệ tử từ nhỏ được sự giáo dục, đó là vì quang vinh của gia tộc, làm sao vì gia tộc tranh thủ từng phần lợi ích, bọn họ hiểu rõ một đạo lý, thế gia kiêu ngạo ương ngạnh tuyệt đối sống không lâu dài, trăm ngàn năm qua, lịch sự cuộn cuộn nước lũ, biển đào sóng gầm, thế gia kiêu ngạo ương ngạnh đã sớm bị nước lũ chôn vùi, lưu lại cho thế nhân, chỉ còn là một đoạn truyền thuyết đã từng tồn tại.

Đi vòng qua hành lang gấp khúc bằng gỗ cùng cây lá xanh um, tiền sảnh Hàn phủ thiết lập tại một tòa núi giả quái thạch, tiền sảnh có chút cổ xưa, nhưng không mất đại khí sâm bạc của thế gia, trên tiền sảnh treo cao một tấm bảng bằng gỗ, bên trên viết ba chữ màu đen: “Bất Tranh Đường.”

“Bất Tranh” chính là tổ huấn của Hàn gia, tổ tiên Hàn gia ngày xưa sau khi xây dựng xong cơ sở trở thành thế gia môn phiệt, liền đưa hai chữ “Bất Tranh” liệt vào khuôn vàng thước ngọc, tổ tiên đều hiểu rõ, khi gia tộc phát triển lớn mạnh đủ để ảnh hưởng triều đình thậm chí là thiên hạ thế cục, liền phải che giấu, mọi việc phải vô cùng cẩn thận, không nên phát sinh mâu thuẫn quá sắc bén với người cầm quyền đương thời, để tránh cho gia tộc mang đến tai họa ngập đầu.

Mà “Bất Tranh” chính là phương pháp che giấu tài năng tốt nhất.

Hàn gia nhiều đời truyền xuống tới, phát triển thành Giang Nam đệ nhất thế gia hôm nay, hai chữ “Bất Tranh” đã nổi lên tác dụng rất lớn trong đó. “Thắng đứng tận trời, không cầu không tranh.” Tuy nói không hoàn toàn đạt tới cảnh giới hiên ngang lâm liệt, phàm là chuyện gì nếu không có tham sân si, hành sự bằng bản tâm, thì ơn trời tất sẽ hậu đãi.

Trong tiền sảnh, gia chủ Hàn gia Hàn Trúc đang nhắc lên chén trà tinh xảo Cảnh Thái Từ, nhẹ nhàng uống một ngụm trà Long Tĩnh đã được hái lấy từ trước Xuân Vũ, sau đó đặt xuống, nhìn mưa xuân đang lặng lẽ bay nhẹ bên ngoài, đột nhiên thở dài.

Nữ nhi của Hàn Trúc, Hàn Diệc Chân lẳng lặng ngồi một bên im lặng không nói một tiếng, một đôi mày thanh tú cau lại, tựa hồ đang nghĩ đến tâm sự, dáng dấp mặt ủ mày chau thê mỹ, làm kẻ khác xót xa yêu thương.

Cha con hai người cứ ngồi đối diện như vậy, thật lâu không nói một câu.

Mơ hồ, trên bầu trời truyền đến tiếng sấm mùa xuân nặng nề, tiếng sấm không lớn, nhưng làm hai người trong tiền sảnh đều chấn động. Lập tức như ở trong mộng mới tỉnh, hai người nhìn nhau, không khỏi lộ ra dáng tươi cười vài phần khổ sấp.

Khê tăng háng, Hàn Trúc thấp giọng nói: “Chân nhi, Bá Ngôn thúc thúc của con lần này đúng là gặp phải phiền phức, từ trước tới nay con thông minh đa trí, có biện pháp nào cứu hấn một lần không?”

Hàn Diệc Chân cắn cắn môi, chậm rãi lắc đầu: “Cha, Lý thể thúc hãm sâu vũng bùn, khó có thể lau sạch, nếu Hàn gia ra tay giúp đỡ, hậu quả khó liệu, không nên ra tay cứu Lý thể thúc, nếu không ngược lại còn bị hấn kéo toàn gia vào trong vũng bùn, cha, Hàn gia tại Giang Nam kinh doanh trăm năm, thật vất vả mới có được cục diện hôm nay. Thực sự không thể mạo hiểm.”

Hàn Trúc ngậy người nhìn mưa xuân bên ngoài, yếu ớt thở dài nói: “ Ta làm sao không rõ đạo lý này? Chỉ là ta cùng Bá Ngôn tương giao hơn mười năm, ngày niên thiếu, chúng ta là tri kỷ bạn tốt, còn nhớ năm xưa, chúng ta cầm đuốc trò chuyện đêm khuya, cuộc đời của Bá Ngôn đầy hoài bão, khi đó chúng ta nhàn nhã vui sướng biết bao, vì sao hôm nay, Bá Ngôn lại...ai!”

Hàn Diệc Chân thấp giọng nói: “ Cha, Lý thể thúc làm sao bị cuốn vào trong vũng bùn này vậy? Nữ nhi vẫn không rõ lắm.”

Hàn Trúc than thở: “ Đều do hai chữ quyền lợi hại người! Con đường làm quan của Lý thể thúc con vẫn có chút thuận lợi, ngoại trừ do Hàn gia chúng ta hoặc sáng hoặc tối giúp hần một ít việc, trọng yếu hơn là, hần vẫn thừa hành đạo trung dung trong quan trường, không công không tội, cho nên được các đại nhân trong kinh thưởng thức. Đại khái năm năm trước, Lý thể thúc người được điều nhiệm đến làm tri phủ Tô Châu, khi đó hần được phóng thả tự do, trong lòng tự có một phen hoài bão rộng lớn. Đến Tô Châu làm quan không được một năm, vốn tất cả đều thuận thuận lợi lợi, cũng không nghĩ ra một vị sư gia trong phủ nha của hần đã tạo ra cho hần một sai lầm lớn.”

“ Người nào? Là người khiến cho Lý thể thúc rơi vào khốn cảnh hôm nay sao?”

Hàn Trúc gật đầu, than thở: “ Họa phúc bằng ý trời, theo án lệ. Triều đình Hộ Bộ hàng năm sẽ phái người tới các phủ thẩm tra đối chiếu thuế ngân, hộ tịch, nhân khẩu, thương hộ vân vân, đủ loại tình huống. Đây là công vụ án lệ hàng năm, lúc đó Bá Ngôn cũng không để trong lòng, một năm nọ, Hộ Bộ phái người đến tra thuế má của phủ Tô Châu, lại đột nhiên tìm tới hần, nói thuế ngân thu chi trong sổ sách, cùng trong hồ sơ đăng ký về thổ địa đồng ruộng cùng thương hộ nghiêm trọng không hợp nhau, sau khi Bá Ngôn tra xong, phát giác quả nhiên đúng như lời hần, trên dưới sai kém lên tới mấy vạn lượng bạc.”

“ Lúc này Bá Ngôn mới phát giác việc này nghiêm trọng, vội vàng triệu lại chủ bộ và sư gia của phủ nha tra hỏi, vừa hỏi, liền phát hiện trong sổ sách có những chữ viết và chữ ký đều là do hần tự tay phê chuẩn, bên dưới cũng là quan ấn và chữ ký của chính hần. Bạc bị thiếu trong đó tất cả đều chảy về trong một hiệu buôn vô danh bên trong thành Tô Châu, nhưng Bá Ngôn căn bản lại không hề có ấn tượng về chuyện này.”

“ Sổ sách xảy ra vấn đề nghiêm trọng như vậy, thuế ngân xuất hiện sự thiếu hụt lớn như thế, lúc đó Bá Ngôn cũng luống cuống, đây chính là tội nhẹ thì mất chức quan, tội nặng thì chém đầu, trong kinh hoảng, hần đã làm ra một quyết định phi thường hồ đồ. Cùng lúc cực lực trấn an quan viên từ Hộ Bộ trong kinh phái tới, về phương diện khác suốt đêm triệu tập chủ bạc và sư gia, một mình bóp méo sổ sách khoái con số hộ tịch, thương hộ và đồng ruộng, khiến cho thuế ngân cùng sổ sách được ngang hàng, tạm thời vượt qua được lần nguy cơ tra xét này.”

Hàn Diệc Chân nháy mắt mấy cái, suy nghĩ một chút, nhẹ giọng nói: “ Chuyện quan trọng chính là quan ấn và tư chương của Lý thể thúc trong đó. Mà hần lại không hề có ấn tượng mình đã đích tay làm ra, rõ ràng là bị người lấy trộm rồi làm việc đó. Mà một mình bóp mép hộ tịch, chỉ cầu bình an, hành động này cũng giống như uống rượu độc giải khát, việc này sợ là sẽ không hay.”

Hàn Trúc than thở: “ Đúng vậy, nếu như lúc đó hần trực tiếp hướng quan viên Hộ Bộ khai hết toàn bộ sự thật, hợp lực cùng họ tra xét vụ án gian lận này, cho dù hần có bị giáng chức, nhưng dù sao cũng không đến nông nổi như hiện tại. Nói đến cùng, cũng do Bá Ngôn quá quan tâm đặt nặng chức tri phủ của hần, hần cho rằng che giấu xong thì vô sự, nhưng sự tình cũng không đơn giản như hần tưởng tượng.”

“ Việc này trôi qua không được một tháng, một gã sư gia trong Tô Châu phủ liền không gặp tung tích, lại qua vài ngày, một người không biết tên tuổi tìm đến Bá Ngôn, xuất ra căn cứ chính xác chuyện hần bóp méo sổ sách, tham ô thuế ngân triều đình, lại tuyên bố muốn tố cáo lên kinh thành. Bá Ngôn luống cuống, vội vàng cầu xin hần che lấp việc này, chỉ vì nếu việc này bị tuyên dương ra ngoài thì tội danh Bá Ngôn sẽ rất lớn, xét nhà chém đầu là khẳng định, Bá Ngôn leo lên quan trường nhiều năm, chẳng lẽ bởi vì chuyện này mà khiến cho thân bại danh liệt, cửa nát nhà tan?”

“ Vì vậy người nọ liền đưa ra điều kiện, yêu cầu Bá Ngôn trông mèo vẽ hổ, hàng năm đều phải bóp méo hộ tịch sổ sách một lần, thuế ngân tham ô vào đều hoàn toàn phải giao cho hần, lại phải nghĩ biện pháp xa lánh toàn bộ chủ bộ, sư gia cùng tiểu lại trong phủ nha. Đổi lại người mà tên kia tin tưởng, nói cách khác, toàn bộ đông nha Tô Châu từ đó về sau hoàn toàn rơi vào tay người nọ. Lúc đó Bá Ngôn cực kỳ sợ hãi, lại

càng sợ mất chức quan, lại sợ bỏ mạng, không chút nghĩ ngợi, liền đáp ứng người nọ. Từ đó về sau, hần đã...ai...”

Hàn Trúc nói đến đây, đau lòng thở dài: “Ồ! Biết rõ là bẫy rập, nhưng còn mở mắt trừng trừng nhảy vào trong, tất cả đều vì hai chữ quyền lợi hại người, hại người hại mình, sao mà ngu xuẩn!”

Hàn Diệc Chân cũng thở dài: “Từ cổ chí kim, vô luận là triều đình trọng thần, hay là người buôn bán nhỏ, ai không vì hai chữ quyền lợi khom lưng? Lý thể thúc chỉ là một người bé nhỏ không đáng kể trong đó mà thôi. Cha, sau đó Lý thể thúc có biết người đứng làm chủ phía sau bức bách hần là ai không?”

Hàn Trúc lắc đầu nói: “Người nọ ẩn giấu rất sâu, vẫn chưa từng lộ mặt, nhưng theo lời của Bá Ngôn, trong Giang Nam thất phủ đã có sáu phủ bị khống chế, quá trình cùng thủ đoạn xảy ra đều không khác gì Bá Ngôn, xem ra mưu đồ của người này không nhỏ, ta lo lắng...ai, Giang Nam sợ rằng ít ngày nữa sẽ có một hồi rung chuyển thật lớn có lẽ sẽ họa lây thiên hạ.”

Hàn Diệc Chân nhíu mày suy tư một lát, bỗng nhiên nói: “Nghe nói tân hoàng đăng cơ chưa đầy một tháng, liền phái khâm sai đại thần xuống Giang Nam dò xét. Cha, chẳng lẽ triều đình đã biết được việc này rồi sao? Khâm sai đại thần kia là...”

“Triều đình hoặc nhiều hoặc ít cũng đã biết, vụ án lớn như vậy, thế nào khả năng che lấp được? Về phần khâm sai đại thần kia...” Hàn Trúc nói tới đây, trên mặt hiện lên vài phần cổ quái: “Người nọ họ Phương tên Tranh. Năm nay vừa mới hai mươi, tước vị cũng đã là quốc công, hần xuất thân thương nhân, phụ thân hần chính là Hoa triều thủ phủ Phương Tồn Nghĩa. Có quan hệ sâu xa thâm hậu với Hàn gia chúng ta, đến nay còn có rất nhiều buôn bán lui tới. Lúc con và Phương Tranh còn nhỏ, ta từng cười cùng hần định ra việc hôn nhân cho cả hai, sau vì Hàn gia gia tộc phản đối, không muốn đi lại quá mật thiết với gia đình thương nhân, nên việc này mới bỏ qua.”

Hàn Diệc Chân nghe vậy, gương mặt tuyệt sắc xưa nay vốn luôn trầm tĩnh, bỗng nhiên lại đỏ mặt xấu hổ, hơi có chút tức giận liếc mắt nhìn phụ thân, cúi đầu yên lặng không nói.

Nhìn nữ nhi tuổi tác đã lớn, trong mắt Hàn Trúc lại thêm vài phần thương tiếc và sùng nịch, hòa nhã nói: “Chân nhi, vì Hàn gia, những năm gần đây làm khổ con nhiều, hôm nay con đã mười chín tuổi, ở nhà bình thường khuê nữ từ lâu đã xuất giá, mà con vẫn chưa tìm được lương phối, những người đến cầu hôn không giàu cũng quý, nhưng con cũng không xem vào trong mắt, từ nhỏ con thông tuệ không gì sánh được, việc trong gia tộc đều do con quyết đoán, Hàn gia mới có thể phát triển đến hôm nay. Tác dụng của con thật trọng yếu, thế nhưng con chung quy cũng là thân nữ nhi, cuối cùng vẫn phải lập gia đình, vì phụ không thể vì gia tộc mà ràng buộc chuyện chung thân của con nữa.”

Gương mặt Hàn Diệc Chân đỏ bừng, sau một lúc lâu, nàng chậm rãi lắc đầu khẽ cười nói: “Cha, tuổi tác nữ nhân càng lớn, ánh mắt cũng càng cao. Con cháu phú quý tầm thường làm sao lọt được vào trong mắt con? Cuộc đời này nếu không thể có được người mình yêu thương thật sự, nữ nhi nguyện cô độc một đời còn lại, cũng không nguyện chấp nhận gả cho ai, rơi vào một cuộc sống thê lương cả đời.”

Hàn Trúc không thể tránh được lắc đầu, chỉ nhìn Hàn Diệc Chân, thấy lời nàng nói thật nhỏ nhẹ, nhưng gương mặt chấp nhất lại kiên định, Hàn Trúc biết nữ nhi từ trước tới nay luôn có chủ kiến, hần mấp máy môi, lại không nói ra một câu nào, không thể làm gì khác hơn là thở dài không nói.

Hàn Diệc Chân cũng không muốn nhắc lại chuyện này, vội vàng kéo về chuyện đang nói: “Nói như thế, Hàn gia chúng ta và Phương gia là thế giao? Cha, lần này Phương Tranh làm khâm sai, chẳng biết có phải muốn tra vụ án rõ ràng minh bạch?”

Hàn Trúc nhíu mày nói: “Khó nói, nghe nói Phương Tranh được hai đời đế vương vô cùng coi trọng, lại nhiều lần cứu giá lập công, không chỉ như vậy, người này hành vi quái dị, làm nhiều chuyện ngoài dự đoán người khác, không dấu vết có thể suy đoán tìm ra, cho nên còn trẻ tuổi đã thành quan lớn trong triều, càng được phong làm quốc công. Đây là chuyện chưa từng có từ khi Hoa triều khai quốc hơn trăm năm, người này có thể thăng lên địa vị cao như vậy, nói ra chắc cũng là có bản lĩnh.”

Hàn Diệc Chân lặng lẽ không nói gì, đôi mắt đẹp trong như nước mùa thu ngậy người nhìn ra mưa xuân không ngừng bên ngoài, trong lòng thì thảo nhớ kỹ tên Phương Tranh. Khóe miệng bỗng nhiên nổi lên vài phần tươi cười nghiền ngẫm, Giang Nam nhìn như bình tĩnh, kỳ thực sóng ngầm bắt đầu khởi động, không

biết vị khâm sai đại nhân còn trẻ tuổi này, có thể làm Giang Nam biến thành rối loạn một đoàn hay không? Thực sự làm kẻ khác rất chờ mong.

Lúc này, một gã người hầu bỗng nhiên bước nhanh vào tiền sảnh, thi lễ bẩm: “ Lão gia, tiểu thư, Từ Châu phủ truyền đến tin tức, một nhóm được liệu, vàng bạc và tơ lụa quý báu của Hàn gia từ kinh thành chuyển tới, tại gần Từ Châu phủ dưới chân Thanh Long sơn, đã bị sơn tặc đánh cướp.”

“ Cái gì? Tặc tử phương nào, dám lớn mật như vậy? Dù hàng hóa của Hàn gia cũng dám cướp?” Hàn Trúc giận dữ, vỗ bàn bật lên.

“ Đại ca của ta đâu? Hắn theo đội xe cùng đi, có sơ xuất gì không?” Hàn Diệc Chân gương mặt ngưng trọng nói.

“ Đại công tử cũng không sao, đang trên đường hồi phủ.”

Cuối cùng Phương Tranh cũng cướp hàng hóa của Giang Nam Hàn gia.

Nếu không đánh cướp thì phải xin lỗi chính lương tâm của mình, số hàng hóa này thật sự quá mê người, được liệu trân quý, vàng bạc và tơ lụa trị giá tới mấy vạn lượng bạc, đã đưa đến bên miệng của hắn, với tính tình của Phương đại thiếu gia, thế nào có khả năng không chịu nuốt vào? Từ trước tới nay hắn luôn là một người có ý chí không mạnh, nhất là không chịu nổi sự mê hoặc của kẻ khác đối với hắn.

Cho nên Phương Tranh đánh cướp thật yên tâm thoải mái, ông trời tổng cho hắn một bút tiền của phi nghĩa, nếu hắn vì sợ thế lực của Giang Nam Hàn gia, mà đem lui trở lại, chẳng phải là phụ một phen ý tốt của ông trời? Sẽ bị trời phạt nha.

Về phần Hàn gia biết được sẽ có phản ứng gì, Phương đại thiếu gia không xen vào, dù sao chỉ cần đánh chết hắn cũng không thừa nhận, Hàn gia cũng không có biện pháp làm gì được hắn. Lão tử đường đường khâm sai đại thần, lấy chút đồ của người chính là để mất người, Hàn gia các người nên cảm thấy vinh hạnh mới đúng.

Ôn Sâm đối với quyết định của Phương Tranh cảm thấy thật đáng tiếc, Phương Tranh không sợ trời không sợ đất, nhưng Ôn Sâm thì dễ vỡ, yếu nhược hơn hắn. Nhìn từng xe hàng hóa bị dời lên ổ phi trên Thanh Long sơn, nhìn tiêu sư áp xe và vị công tử trẻ tuổi hữu lễ bị quan binh đánh tới mình đầy bụi đất, trái tim yếu đuối miễn cưỡng của một trung niên như Ôn Sâm không khỏi treo lên cao.

“ Đại nhân, lần này ngài hạ Giang Nam, rốt cục là muốn tra án hay phạm án?” Ôn Sâm nước mắt nước mũi, hậu quả đắc tội thế gia môn phiệt, chẳng lẽ vị Phương đại nhân này không rõ ràng sao?

Phương Tranh mở to đôi mắt hồn nhiên, ngơ ngác nhìn Ôn Sâm, thật lâu không nói một câu.

Hắn mê man.

La Nguyệt Nương đã có thai, mấy ngàn binh sĩ đóng quân mãi trên Thanh Long sơn cũng không thành vấn đề, mặc dù bọn lính đều biểu thị cam tâm tình nguyện ở mãi như thế, nhưng Phương Tranh vẫn nghĩ nên đi làm công việc cho rồi thì mới tốt, ít nhất nên làm việc đáng làm.

Vì vậy, mấy ngàn binh sĩ ở lại trên núi năm ngày, khâm sai đại nhân lười biếng hạ lệnh, ngay hôm đó khởi hành đi tới Giang Nam.

Nhưng hắn có chút nữ nhân tình trường, muốn mang La Nguyệt Nương theo bên người, nhưng La Nguyệt Nương mang thai, không tiện đi xa, vì suy nghĩ cho sức khỏe của nàng, Phương Tranh không thể làm gì khác hơn là để nàng ở lại trên núi, lại phái cao thủ trong Ảnh Tử ở lại bảo hộ, lần này Dương Thuận Đức công núi, đã đề tỉnh Phương Tranh, nữ nhân của mình đều là người cần được bảo vệ, không thể có chút sơ xuất, vấn đề an toàn càng nên xem trọng.

Vào đêm trước khi đi nửa đêm Phương Tranh mò vào khuê phòng của La Nguyệt Nương, ôm tinh thần hiến thân, dự định lại bị nàng lãng nhệch một lần. Ai biết La Nguyệt Nương cũng không đáp ứng, một cước đá hắn ra khỏi cửa phòng, làm Phương Tranh có chút buồn bã.

Lúc y y tổng biệt, tiểu khâm sai Phương đại nhân suất lĩnh năm ngàn binh sĩ, hạo hạo đặng đặng xuống núi, lao tới trạm thứ nhất chính là Tô Châu của Giang Nam.

Từ hướng bắc mà đi phải trải qua Thái Hồ, trải qua ba ngày hành quân chậm rãi, nghi trượng của khâm sai rốt cục đã tới ngoài thành Tô Châu.

Xa xa nhìn thấy thành tường cổ xưa của Tô Châu, trong lòng Phương Tranh thả một hơi khẩu khí. Cô Tô cổ xưa của thời hiện đại, từ ngàn năm trước đã có dáng dấp thế này sao? Dòng nước tú lệ từ trên núi chảy xuống, lâm viên trang nhã có giống như kiếp trước của hân hay không, mây mù vờn quanh, phẳng phất như cách một thế hệ.

Đồng la mở đường cờ xí pháp phối, vòng lọng cùng lễ trượng kỳ phiên do thiên tử ngự ban đi trước đội ngũ, nghi trượng khâm sai hạo hạo đặng đặng, uy thế túc mục uy nghiêm, làm vô số bách tính đi đường bên ngoài thành ghé mắt né tránh, lòng mang kính nể.

“Đại nhân, tri phủ Tô Châu Lý Bá Ngôn, suất lĩnh quan viên trong thành, ở cửa thành nghênh tiếp đại nhân.” Ôn Sâm cung kính bẩm.

“Quá khách khí, điều này làm cho bốn quan thế nào không thấy xấu hổ?” Ngoài miệng Phương Tranh nói không có ý tứ, nhưng trên mặt không hề có chút biểu tình ngại ngùng, nhìn ra xa một hồi, thấy ngoài thành quả nhiên có một nhóm người di động, rậm rạp vô cùng, không khỏi nhíu mày nói: “Nhiều người như vậy, thì phải làm sao bây giờ đây?”

Ôn Sâm không giải thích được nói: “Đại nhân, tại sao phải làm sao bây giờ?”

“Như thế này nếu bọn họ ngay trước mặt nhiều người lại nhét tiền lì xì cho ta, ta thật là ngượng ngùng lắm.”

“Thu, hay không thu? Đó là một vấn đề.” Phương Tranh ngồi trên lưng ngựa, rất giãy dụa.

Nghi trượng đi tới cửa thành nhưng Phương Tranh còn chưa xuống ngựa, một đám quan viên phủ Tô Châu liền theo quan chức phẩm cấp xếp hàng, đồng loạt hướng Phương Tranh hành lễ.

“Hạ quan Tô Châu tri phủ Lý Bá Ngôn, bái kiến khâm sai đại nhân.” Lý Bá Ngôn đi phía trước một bước, hướng Phương Tranh thi lễ nói.

“Ha ha, Lý đại nhân khách khí, quá khách khí.” Phương Tranh vội vàng xuống ngựa, nâng Lý Bá Ngôn đứng dậy, cười đến dị thường hiền lành, làm người ta có cảm giác như làn gió mùa xuân.

Sau khi Lý Bá Ngôn đứng dậy, thăm liếc mắt quan sát Phương Tranh, trong lòng âm thầm kinh ngạc.

Sớm biết Phương Tranh là một niên thiếu thần tử còn rất trẻ tuổi, lại được hai đời đế vương coi trọng, cũng không nghĩ rằng người này lại còn trẻ đến như thế. Đây...đây rõ ràng chỉ là một mao đầu tiểu tử, rốt cục hân có bản lĩnh gì, làm Phan thượng thư quyền khuynh vua dân cùng thái tử của một quốc gia đều thua trong tay của hân?

Phương Tranh cũng đang âm thầm đánh giá Lý Bá Ngôn, lần này tri phủ của Giang Nam lục phủ âm thầm cấu kết, tham ô thuế ngân, tri phủ Tô Châu tự nhiên cũng ở trong vụ án, nhưng Lý Bá Ngôn này mày thanh mắt sáng, dáng dấp chính trực đại nghĩa, thấy thế nào cũng không giống người tham ô thuế ngân của quốc khố, cho nên nhìn người không thể nhìn tướng mạo, người đại gian, thường thường có gương mặt đại thiện, ngược lại cũng thế.

Nói như thế, bổn thiếu gia kỳ thực là một người rất thiện lương, người tốt? Kết luận này làm Phương Tranh rất không cam lòng.

Mang theo nghi hoặc sắc mặt Lý Bá Ngôn không thay đổi bắt đầu giới thiệu quan viên phủ Tô Châu cho Phương Tranh.

Phương Tranh mỉm cười chào qua toàn bộ, thấy các quan viên chỉ ân cần lấy lòng cười đón, nhưng tiền lì xì trong dự liệu, cử chỉ âm thầm đút lót lại không hề thấy, Phương đại nhân vốn đang có chủ ý phát tài cảm thấy nhất thời không vui.

Đám người này làm sao mà lên làm quan vậy? Một chút lòng thành cũng không có, thật không có lễ phép! Lão tử cần phải giáo cho quan trường Tô Châu lật ngược lên trời cho biết!

Kế tiếp, Phương Tranh giới thiệu Thái Vương và Tiêu Hoài Viễn cho các quan viên nhận thức, mọi người lại một phen đổi trả khách sáo.

Thi lễ qua đi, đến phiên thế gia vọng tộc bên trong thành Tô Châu đều tiến lên hành lễ, Phương Tranh và Ôn Sâm vừa nghe có thế gia gia chủ đều tới đón tiếp mình, hai người không khỏi liếc mắt nhìn nhau, thần sắc hơi có chút chột dạ.

Tên Lý Bá Ngôn này có phải là hơi khách khí quá đáng không? Hảo hảo gọi thế gia vọng tộc tới luôn làm chi?

Sự tình nếu đến thì đành đến, thế nào tránh cũng tránh không được.

Khi Lý Bá Ngôn mặt mang mỉm cười, giới thiệu đến Giang Nam Hàn gia, sắc mặt Phương Tranh rốt cục thay đổi.

“ Vị này chính là gia chủ Hàn gia Giang Nam, Hàn Trúc, vị công tử trẻ tuổi phía sau hẳn, chính là trưởng tử Hàn Dật, ha hả, mới từ kinh thành trở về. Đã ngưỡng mộ oai nghi của khâm sai đại nhân đã lâu, đặc biệt đến bái kiến đại nhân.”

“ Gặp qua khâm sai đại...di?” Hàn Dật vừa thi lễ, sau khi nhìn thấy rõ dáng dấp của Phương Tranh, không khỏi cực kỳ kinh ngạc.

Quay đầu nhìn thấy Ôn Sâm đứng bên cạnh Phương Tranh, Hàn Dật lại không khỏi “ di” thêm một tiếng, thần sắc càng thêm kinh ngạc.

“ Là các người!”

“ Không phải chúng ta!” Phương Tranh và Ôn Sâm sắc mặt trắng nhợt, phi thường ăn ý cùng kêu lên phủ nhận.

“ Vị đại nhân này rất quen mặt.” Hàn Dật vuốt cằm, lâm vào hồi ức.

“ Gương mặt anh tuần thoát nhìn đều rất giống nhau.” Phương Tranh cười gượng.

“ Mấy ngày trước đại nhân...”

“ Mấy ngày trước mãi lo chạy đi, ân, ngựa không ngừng vó mà chạy.” Phương Tranh nhanh miệng ngăn cản lời hắn nói, trên trán toát mồ hôi.

“ Những quan binh này...”

“ Lương dân, hảo lương dân, cũng không tham dự đánh cướp!” Phương Tranh như đinh đóng cột.

“ Đúng vậy, đúng vậy!” Ôn Sâm mạnh mẽ gạt đầu phụ họa.

321. Chương 302: Nghênh Thân Đình

Môi Ôn Sâm lại càng run run, sắc mặt trắng bệch nhìn Phương Tranh, về phần trong ngực hẳn có mắng to Phương Tranh gan kẻ trộm bao thiên hay không, thì không biết được.

Chuyện xấu hổ nhất trong đời, đó chính là dùng thân phận mệnh quan triều đình tham dự đánh cướp, càng xấu hổ chính là, chuyện cách không được ba ngày, liền bị khổ chủ nhận ra, điều này bảo người ta làm sao chịu nổi?

Cửa thành Tô Châu, Phương Tranh xoay người, vẻ mặt tươi cười có lệ, thấp giọng mệnh lệnh Ôn Sâm: “ Đứng lùi! Cười! Hiện tại thân phận của người là người hầu cận của khâm sai, chứ không phải sơn tặc!”

Cả người Ôn Sâm run lên không ngừng, hẳn không thể không sợ, mệnh quan triều đình thì thế nào? Hàn gia là Giang Nam đệ nhất thế gia. Bất luận trong triều đình hay tại dân gian, đều có thế lực khổng lồ, bằng không làm sao xứng đáng được xưng thế gia? Nếu Hàn gia thật sự quyết tâm trở mặt, chỉ trích Phương Tranh và Ôn Sâm đánh cướp đồ châu báu của gia tộc hẳn, chuyện mất mặt thì nhỏ, sự việc quan hệ lớn, dù bọn họ không làm gì được Phương Tranh, nhưng muốn phát động lực lượng tiêu trừ chức quan của Ôn Sâm, nói vậy sẽ không quá khó khăn.

“Đại nhân, bị nhận ra, chúng ta bị Hàn gia nhận ra rồi.” Ôn Sâm có điểm sợ, hụt hơi. Chỉ một lần theo đại nhân làm chuyện xấu, đã bị người nắm trúng, xem ra câu nói “thiện ác đáo đầu chung hữu báo”, câu thành ngữ này quả thật không sai nha.

Di? Đường như cũng không đúng, đại nhân làm chuyện xấu còn ít sao? Vì sao hắn càng làm chuyện xấu thì chức quan lại thăng càng lớn?

Vấn đề này cần phải thâm nhập tự hỏi.

Phương Tranh trừng mắt liếc hắt: “Nói bậy! Nhận ra cái gì? Cái gì nhận ra được? Chúng ta chưa từng làm gì, chột dạ cái gì chứ?”

Ôn Sâm sùng bái nhìn Phương Tranh, làm trò ngay trước mặt khổ chủ lại dám thề thốt không nhận nợ, da mặt cần phải dày tới trình độ nào mới được nha?

Phương Tranh hèn mọn nhìn hắt: “Người cho là người khác sẽ ở ngay trước mặt nhiều người như vậy vạch trần người? Hừ! Chê cười! Người là người hầu cận của ta, vạch trần người chẳng khác nào đánh vào mặt ta. Ta đường đường là khâm sai, đánh mặt ta chẳng khác nào đánh vào mặt triều đình, triều đình sẽ thò mặt ra để hắt tùy ý đánh sao? Dù thế lực Hàn gia có lớn bao nhiêu, dám đánh triều đình sao? Người cho là người ta cũng ngu ngốc như người?”

Ôn Sâm nghe vậy bối phục sát đất.

Phương Tranh vỗ vai Ôn Sâm, lời nói thâm thía: “Lão Ôn, biết vì sao ta làm được chức quan lớn hơn người không?”

Bởi vì người càng không biết xấu hổ hơn so với ta.

“Bởi vì đại nhân vĩnh viễn anh minh thần võ như vậy!” Ôn Sâm giấu điểm lương tâm khen ngợi.

“Ân?” Phương Tranh suy nghĩ một chút, gật đầu, lại lắc đầu: “Không hoàn toàn là vậy, đương nhiên, anh minh thần võ cũng không nói sai, ngoại trừ anh minh thần kỳ, trọng yếu hơn là, ta không để ý cái nhìn thế tục đối với ta.”

Những lời này Ôn Sâm nghe hiểu được, đem những lời này lật ngược nói trắng ra, vẫn chỉ là bốn chữ: “Không biết xấu hổ.”

Hàn gia phụ tử quả nhiên vẫn không vạch trần Phương Tranh, phụ tử hai người mang theo dáng tươi cười ôn hòa thiện ý, chuyện bị Phương Tranh đánh cướp hàng hóa phẳng phát chưa từng phát sinh qua.

Vào thành, Phương Tranh bước lên quan kiệu đã được đám quan viên chuẩn bị tốt, Thái Vương và Tiêu Hoài Viễn cũng ngồi lên kiệu, đi theo phía sau Phương Tranh, nha dịch trong thành một đường gõ đồng la mở đường, phía sau một đám quan viên và nhân sĩ theo sát, đoàn người rêu rao khắp nơi, Phương Tranh ngồi trong quan kiệu, nghĩ có nhiều quan viên và nhân sĩ vây quanh một khâm sai trẻ tuổi như mình, tâm trạng không khỏi đắc ý vạn phần.

Diệu dụng của quyền lực, chỉ sợ chính là điều này, khi người thăng cao tột đỉnh, vừa xem thấy mọi ngọn núi đều nhỏ, thảo nào nhiều người vì hai chữ quyền lực mà điên cuồng, cảm giác làm người bề trên xác thực tuyệt không thể tả, hương vị vô cùng.

Lý Bá Ngôn cũng không đưa Phương Tranh tới dịch quán, mà là phân phó đưa Phương Tranh vào nơi nổi danh nhất Tô Châu, phong cảnh cũng đẹp nhất tại lâm viên, Thương Lăng Đình.

Xuống kiệu, Phương Tranh tỉ mỉ quan sát một phen, sau đó lớn tiếng khen: “Không tệ không tệ, đó là một địa phương tốt, nhiều cây như vậy, lại nhiều chim, ân, rất náo nhiệt, ta thích náo nhiệt, Lý đại nhân, ha ha, có lòng.”

Các quan viên bao quát Lý Bá Ngôn ở bên trong, tất cả đều nhìn nhau, thần sắc có điểm xấu hổ.

Lâm Viên nổi danh ngàn năm bên trong thành cổ đã dành cho người ở, không ngờ lời bình của người chỉ là hai chữ “náo nhiệt”? Đây có thể tính là liếc mắt đưa tình nhắm ngay người mù? Vị khâm sai đại nhân này đường như là vậy a.

Lý Bá Ngôn nháy nháy mắt, sau đó mỉm cười nói: “ Phương đại nhân, nơi này là nơi nổi danh nhất Tô Châu, khái, là Lâm Viên náo nhiệt nhất, danh viết Thương Lăng Đình, là được đại nho tiền triều mệnh danh, có ý “ thương lăng chi thủy thanh hề, khả dĩ trạc ngô anh, thương lăng chi thủy trọc hề, khả dĩ trạc ngô túc”, vì thế mới đặt tên là Thương Lăng.” (đây là bài hát ca dao, nước sông Thương Lang trong thì ta giặt mũ được, nước sông Thương Lang đục thì ta rửa chân được.)

Phương Tranh nhú nhú mày, thì thảo niệm vài tiếng, sau đó lắc đầu, thần sắc có chút bất mãn.

Lý Bá Ngôn thấy sắc mặt khâm sai không quá thỏa mãn, nhất thời nóng nảy, vội vàng cười nói: “ Phương đại nhân, danh xưng này có phải là không thích hợp?”

“ Không thích hợp, không thích hợp vô cùng.” Phương Tranh trầm ngâm nói: “ Hai câu thơ của người, nói trắng ra một chút, có phải nói ở đây kỳ thực là một địa phương rửa chân?”

“ A?”

Lý Bá Ngôn kinh hãi, khâm sai chẳng lẽ cố ý tìm ta phiền phức? Cổ nhân văn nhã phong lưu cỡ nào, câu thơ ngụ ý sâu xa, sao vào miệng hắn lại biến vị như thế?

Lấy lại bình tĩnh, Lý Bá Ngôn vội vàng khom người mỉm cười nói: “ Phương đại nhân, điều này...hạ quan cũng cảm thấy tên này rất không thích hợp, đã sớm muốn sửa lại. Hôm nay Phương đại nhân đã nói ra tiếng lòng của chúng ta, không bằng xin mời đại nhân sửa tên của Thương Lăng Đình được chứ? Có lẽ hôm nay đại nhân đặt tên, tương lai sẽ trở thành giai thoại truyền lưu thiên cổ.”

Các quan viên nhìn nhau, vội vàng cùng kêu lên phụ họa.

Thái Vương và Tiêu Hoài Viễn đứng phía sau Phương Tranh, nghe vậy liền nhú nhú mày, sau đó lui ra sau hai bước, trên mặt trời lên vài phần xấu hổ.

Phương Tranh vừa nghe có thể truyền lưu thiên cổ, không khỏi tinh thần rung lên, hai mắt phát sinh tia sáng nóng rực.

Oa ha ha ha, nghĩ không ra lão tử lại cũng có một ngày tên tuổi truyền lưu thiên cổ, cơ hội này không thể lãng phí, truyền lưu thiên cổ, nhất định phải hung hăng mà lưu!

Đón lấy ánh mắt phức tạp không gì sánh được của các quan viên, Phương Tranh suy tư một hồi, sau đó khái lại khái, trầm giọng nói: “ Bốn quan phụng hoàng mệnh dò xét Giang Nam, là khâm sai đại thần, mà các vị đều là quan phụ mẫu của bốn địa, lại khách khí nghênh tiếp bốn quan như vậy, làm bốn quan cảm giác sâu sắc vui mừng, để kỷ niệm tình hướng rầm rộ này, không bằng đổi tên Lâm Viên thành Nghênh Thân Đình, thế nào?”

Mọi người kinh hãi: “ Đón dâu?” (Nghênh thân còn có nghĩa là đón dâu).

Phương Tranh nhìn thấy mọi người kinh ngạc, không khỏi đắc ý vạn phần, vui vẻ nói: “ Không sai, nghênh thân, rất có nội hàm, đúng không?”

Mọi người ngây ra như phỗng, nhìn vị khâm sai đại thần còn trẻ tuổi, thật lâu không nói một câu, gần trăm người tụ tập một chỗ, nhất thời không khí lặng ngắt như tờ, lời lên đến miệng lại dừng lại. Từng giọt mồ hôi tuôn từ trên trán xuống, một giọt, hai giọt, đồng loạt rơi tồn tồn xuống đất.

Một lúc lâu.

“ Diệu, thật là khéo!” Lý Bá Ngôn lớn tiếng khen: “ Đại nhân văn hải sáng ngời, quả thực cho từng có ai, sau này cũng không có, thật sự là diệu, khái, diệu tới mức không thể diệu hơn được nữa! Nhã a, so với tên Thương Lăng Đình, chẳng biết cao minh hơn bao nhiêu lần.”

Các quan viên đều hèn mọn liếc mắt nhìn Lý Bá Ngôn, lập tức đều che giấu lương tâm gật đầu tán thành hắn.

Một trận vô môn ngựa xuống tới, Phương Tranh vui vẻ mặt mày rạng rỡ, hắn vốn không thông văn thơ, nhất thời có thi hứng, lần đầu tiên há mồm liền định ngâm vài câu, xem như hoàn thành hoài bão trong cuộc đời. Nhưng Lý Bá Ngôn nhanh mồm nhanh miệng ngăn cản thi hứng của Phương Tranh, không biết

có phải lo lắng Phương đại nhân đi đường xa mệt nhọc, hay sợ hấn tiếp tục giày xéo chỗ danh viên ngàn năm này.

“ Phương đại nhân, mời vào trong, hạ quan dẫn đường cho đại nhân, đại nhân đến Tô Châu, một đường khổ cực, hạ quan đã chuẩn bị sẵn một tiểu viện phong nhã cho đại nhân, thỉnh đại nhân nghỉ tạm.”

Phương Tranh đi theo Lý Bá Ngôn đi thẳng vào trong. Hấn rung đùi đắc ý phi phàm, loại sự tình truyền lưu thiên cổ, làm được quả nhiên trong lòng vui sướng không gì sánh được, sau này nên làm nhiều hơn. Quay đầu lại bảo Ôn Sâm đi tìm hiểu một chút, xem bên trong thành Tô Châu còn có phong cảnh danh thắng gì khác, bổn thiếu gia lại truyền lưu thiên cổ một phen.

Các quan viên đi theo sát phía sau Phương Tranh, nhắm mắt theo đuôi. Trong đó có một gã quan viên rơi vào sau cùng, thấy mọi người đi xa, hấn liền nhìn Thương Lăng Đình cách đó không xa đến ngỡ ngàng xuất thần, một lúc lâu, bỗng nhiên khóc rống thất thanh, đáng dấp cực kỳ bi thương, làm kẻ khác trông thấy mà rầu rĩ.

Danh viên ngàn năm, chỉ trong tích tắc lại bị đổi thành Nghênh Thân Đình. Ngày sau làm sao đối mặt học sinh và bách tính Tô Châu? Chúng ta là tội nhân a!

Dàn xếp xong cho khâm sai, mọi người tất nhiên là không dừng lâu, vì vậy để lại danh thiếp, sau đó đều tự cáo từ trở về phủ.

Bên trong tiền sảnh Hàn gia, Hàn Trúc đang dùng ánh mắt không dám tin tưởng nhìn nhĩ tử Hàn Dật.

“ Con nói sơn tặc cướp hàng hóa của chúng ta chính là khâm sai Phương đại nhân?”

Khuôn mặt Hàn Dật có chút khổ sấp: “ Đúng vậy, cha, hài nhi sẽ không nhận sai người đâu.”

“ Điều...điều này sao có thể? Hấn là khâm sai của triều đình, thế nào lại muốn đi làm sơn tặc, Dật nhi, con xác định mình không nhận sai?”

Hàn Dật cười khổ nói: “ Chỉ nhìn một mình hấn, hài nhi có thể còn đoán đo mình không chính xác, nhưng hài nhi còn nhận ra thuộc hạ bên người hấn, còn có quan binh, hài nhi khẳng định là hấn.”

Vùng lông mày Hàn Trúc cau lại thật sâu, lâm vào trầm tư.

“ Khâm sai cướp hàng hóa Hàn gia chúng ta, rốt cục dụng ý ra sao? Chẳng lẽ hấn muốn đem Hàn gia ta khai đao, lập uy trước mặt các đại thế gia Giang Nam?”

Hàn Dật suy nghĩ một chút, không xác định nói: “ Cha, hay là khâm sai chỉ muốn cướp để phát một bút tài, cũng không phải nhằm vào Hàn gia mà tới.”

“ Hồ đồ!” Hàn Trúc trừng mắt liếc hấn, cả giận nói: “ Sao con có ý nghĩ ấu trĩ như vậy? Hấn đường đường là khâm sai triều đình, mang theo mấy ngàn quan binh cướp hàng hóa của chúng ta, thuần túy chỉ là vì muốn phát bút tài sao? Con nghĩ có thể sao? Không nói hấn vốn là quan lớn được khâm phong, tước vị tới thế tập Trung Quốc Công. Đánh cướp không những mất thể diện triều đình, còn Phương gia của hấn, cũng là Hoa triều thủ phủ, thiếu bao nhiêu đó bạc sao?”

Hàn Dật ngây cả người, cười khổ nói: “ Hài nhi cũng thấy không quá khả năng, ha hã.”

“ Cử động của khâm sai rất có thâm ý, lần này khâm sai hạ Giang Nam, bên ngoài thì nói thay mặt thiên tử dò xét, nhưng kỳ thực người sáng suốt đều nhìn ra được, hơn phân nửa hấn vì vụ án thuế ngân Giang Nam mà đến, chẳng lẽ khâm sai cho rằng Hàn gia có quan hệ tới vụ án thuế ngân này, cho nên muốn cướp hàng hóa của Hàn gia, để thử phản ứng của chúng ta, sau này đi qua Hàn gia mà tìm lỗi hổng của vụ án?”

Hàn Trúc đối với cử động của Phương Tranh hoàn toàn không hiểu nổi, nếu hấn biết Phương Tranh đánh cướp bọn họ chỉ thuần túy là vì phát tài đơn giản như vậy, không biết hấn có tức giận đến ngứa mắt lên trời ói máu ba lần mà chết?

Sắc mặt Hàn Dật có chút trắng bệch, vội la lên: “ Cha, vụ án thuế ngân Hàn gia chúng ta cũng không hề có chút liên quan.”

Hàn Trúc nhắm mắt lại, khuôn mặt mang theo vài phần khổ sấp, nói: “ Có liên quan hay không, Hàn gia chúng ta cũng không nói được cho ai tin, chỉ do khâm sai đại nhân nói mới đáng tin, nếu hãn nhận định Hàn gia chúng ta không thoát được liên hệ, chúng ta có miệng cũng không thể biện hộ, không thể nào minh oan.”

Thở dài, Hàn Trúc nói tiếp: “ Bùi thị lang trong kinh phái người đưa thư tới. Nói khâm sai đại nhân hạ Giang Nam, các đại nhân trong triều lên nghị luận, có rất nhiều lời nói. Trong đó có lời nói, nói Giang Nam thuê an liên lỵ không ít Giang Nam thế gia vọng tộc, nếu khâm sai thật sự tin cách nói này, như vậy lấy Hàn gia chúng ta khai đao cũng chẳng có gì lạ, dù sao chúng ta là Giang Nam đệ nhất thế gia, bắt Hàn gia ta, đối với công việc tra án của hãn phương tiện hơn không ít.”

Hàn Dật gấp đến độ giậm chân: “ Những thế gia khác có liên quan tới vụ án hay không, hãn nhi không biết, nhưng Hàn gia chúng ta vốn thanh bạch, lại phải kỳ lạ công vết đen này trên lưng, thực sự là oan uổng, khâm sai lại dễ tin lời nhàn ngôn của người khác như vậy, thật là quá mức hồ đồ!”

Hàn Trúc im lặng vuốt râu, sau một lúc lâu hãn mở mắt ra cười nhạt nói: “ Đầu tiên cướp hàng của nhà ta là bước thứ nhất, nếu như khâm sai thực sự có ý tứ nhằm vào Hàn gia chúng ta thì hãn tất sẽ có bước thứ hai. Người ta đồn đại rằng người này ngôn từ cùng cử chỉ đều như thiên mã hành không, khiến cho kẻ khác không tài nào có thể nắm bắt được hành vi, quả nhiên không phải giả. Vị khâm sai này nhìn bề ngoài thì không có cân lượng nhưng kì thực hãn rất lợi hại, chúng ta không được khinh thường, đừng trở mặt với hãn thì được rồi, thanh giả tự thanh, đến một ngày khâm sai tự nhiên sẽ hiểu được rằng Hàn gia chúng ta là thanh bạch.”

Dừng lại một chút, trong mắt của Hàn Trúc hiện lên vài phần hàm ý phức tạp: “ Lão phu cần phải tự mình đến bái phỏng vị khâm sai đại nhân này một lần, nhìn xem nhi tử của cố nhân đến tột cùng là có bao nhiêu bổn sự.”

Hàn Diệc ngồi ở bên cạnh một lúc lâu mà chưa nói tiếng nào, rốt cuộc cũng đứng lên thản nhiên nói: “ Cha, hãy để nữ nhi đến gặp mặt khâm sai đại nhân một chuyến đi, giáp mặt mời khâm sai phụ nhân đến Hàn phủ làm khách, nữ nhi cũng muốn nhìn qua một chút, xem vị khâm sai đại nhân này có lợi hại như trong truyền thuyết hay không?”

Hàn Trúc cùng Hàn Dật nghe vậy ngẩn người, trong thần sắc hiện lên vài phần cổ quái.

“ Người muốn đi mời khâm sai? Khụ khụ, tiểu muội a, cái này....” Hàn Dật liếc mắt nhìn muội muội một cái, do dự nói: “ Người cũng phải thật cẩn thận đó, vị khâm sai đại nhân kia...ách!”

“ Khâm sai đại nhân làm sao? Phải chăng hãn có ba đầu sáu tay?” Hàn Diệc chẳng sợ trừng mắt nhìn lại đại ca của nàng.

“ Cũng không phải, tuy nói rằng nhìn mặt mà bắt hình dong là không đúng, nhưng thoát nhìn vị Phương đại nhân kia, khụ khụ, thật sự không quá giống người lương thiện đâu. Mà người còn không được chứng kiến thời gian mà hãn đánh cướp hàng hóa của chúng ta, bộ dạng hung ác như lang như khuyển đó a.”

Thấy biểu tình của muội muội không tin, Hàn Dật vội quay đầu sang tìm sự ủng hộ: “ Cha, ngài cảm nhận được lời của con nói có đạo lý hay không?”

“ Lời nói của Dật nhi, ân, lão phu cho rằng cũng hơi có đạo lý, ân, hơi có đạo lý!”

“.....”

Khâm sai đại nhân không giống người tốt, Phương đại nhân hiện tại đang cùng Ôn Sâm tản bộ du lãm bên trong Thương Lăng đình.

Trụ sở của hãn được Lý Bá Ngôn thu xếp ở bên trong một hành quán có tên là ” Thúy Lung Linh”, hành quán này thực tao nhã khúc chiết, màu xanh mơn mẩn bốn phía chung quanh, gió chợt thổi qua, hàng vạn lá cây lay động, cảnh sắc như thấm vào ruột gan.

Có thể nhìn ra được Lý Bá Ngôn vì tiếp đãi Phương Tranh mà đã phải mất một phen tâm tư không nhỏ, cư nhiên đặc biệt đem hãn an bài ở một hành quán u tĩnh lịch sự tao nhã, có thể nói dụng tâm lương khổ, Phương Tranh cùng Ôn Sâm một bên tản bộ, một bên hạ giọng nói chuyện với nhau.

“Đại nhân, huynh đệ được phái đi Giang Nam đã trở về bẩm báo, lời nói của tất cả đều không sai biệt nhau lắm. Nhưng quan trọng là không tìm hiểu được tin tức gì đặc biệt, đêm qua các huynh đệ lén vào nội phủ của Lý Bá Ngôn âm thầm tra xét sổ sách ngân thuế phủ Tô Châu, liền phát hiện công văn sổ sách chỉnh tề ngay ngắn, mọi bản ghi chép đều đầy đủ, hơn nữa số lượng cũng khớp với sổ sách báo cáo lên cho Hộ bộ, căn bản là không phát hiện được điểm gì đáng ngờ, một chút manh mối cũng tìm không ra.”

Ôn Sâm biểu tình có chút ngượng ngùng: “Đám thuộc hạ vô năng, lại khiến cho đại nhân phải thất vọng rồi.”

Phương Tranh lắc đầu cười nói: “Tra không ra được manh mối cũng là bình thường, kẻ chủ sự đứng ở đằng sau tấm màn này cũng không phải là gã ngốc, làm sao hắn có thể để lộ nhược điểm tại Giang Nam cho chúng ta nắm bắt được? Đừng nản chí, cứ dần dần rồi cũng sẽ biết thôi.”

Ôn Sâm lau mồ hôi trộm: “Đại nhân, biết được manh mối hay sao?”

Phương Tranh ngạc nhiên hỏi: “Sao cơ?”

Dừng lại một chút, Ôn Sâm cẩn thận nói: “Đại nhân, nếu như tri phủ của Giang Nam Lục phủ đều có liên quan đến vụ án, tại sao chúng ta không dứt khoát đem bọn họ bắt lại thẩm vấn một phen? Dưới nghiêm hình không sợ bọn hắn không nhận khẩu cung, cái án này chẳng phải sẽ nhanh hơn nhiều hay sao?”

Phương Tranh trừng mắt nhìn hắn: “Người không mắc bệnh đó chứ? Nếu như bắt tri phủ của sáu phủ, thiên hạ tất sẽ đại loạn, vụ án này còn liên quan không ít đến các thế gia vọng tộc tại Giang Nam. Một khi chúng ta mạnh mẽ bắt đám tri phủ lại, những thế gia vọng tộc kia môi hở răng lạnh há lại có thể không tạo phản làm loạn? Hơn nữa đám tri phủ này có liên quan đến vụ án hay không, chúng ta còn chưa nắm được chứng cứ trong tay, mọi phán đoán đều chỉ là căn cứ theo mật tấu của tri phủ Gia Hưng Lý Hoài Đức, hắn nói cái gì chẳng lẽ chúng ta liền tin tưởng ngay sao? Mà ngược lại Lý Hoài Đức đang rắp tâm mưu hại đồng nghiệp thì tính sao đây?”

Ôn Sâm nghe Phương Tranh nói, thần tình hồ thẹn hơi cúi đầu không được tự nhiên cho lắm.

“Ta phải đi gặp Lý Bá Ngôn một chút, biết đâu lại có thu hoạch.” Phương Tranh sờ cằm trầm ngâm nói.

Bỗng nhiên nhớ ra cái gì đó, Phương Tranh đảo mắt nhìn quanh nói: “Đi? Thái vương điện hạ đâu? Từ lúc vào trong nội viện, như thế nào ta không nhìn thấy bóng dáng của hắn?”

“Đại nhân, Thái vương điện hạ nói trong thành Tô Châu có vài vị bằng hữu, hắn đã đi ra ngoài gặp mặt bằng hữu rồi.”

“Hắc hắc, bằng hữu, không ngờ rằng vương gia tính tình đạm bạc lại quen biết người trong khắp thiên hạ a!” Phương Tranh hâm mộ thở dài cảm thán.

Hai người nhàn nhã nói vài câu chuyện phiếm, đi tới bên cạnh bờ ao, Phương Tranh ngẩng đầu nhìn. Bỗng nhiên toàn thân giật mình một cái giống như là bị ma nhập, lặng im bất động, ngay cả nhãn cầu cũng đều đăm đăm.

“Đại nhân, đại nhân, ngài bị làm sao vậy?” Ôn Sâm kinh ngạc nói.

“Đẹp....Thực đẹp quá...” Phương Tranh lắp bắp nói, khóe miệng mơ hồ chảy ra một tia nước dãi.

Ôn Sâm thuận mắt nhìn theo, đã thấy bên cạnh bờ ao phía trước, có một vị nữ nhân thân mặc tử y đang nhẹ nhàng đi tới, nữ nhân này dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn, làn da trắng cơ ngọc cốt, ở bên mai còn cài một bông hoa cúc, thân hình lả lướt như cành dương liễu, bước đi chậm rãi phiêu hốt vô định, quả nhiên là một nữ tử tuyệt sắc, nói riêng về dung mạo này, nàng cũng không thua kém bất kỳ một vị phu nhân nào của Phương đại nhân.

Chỉ tiếc vị nữ tử này đẹp thì đẹp rồi nhưng khuôn mặt quá mức lãnh đạm, diễn cảm lạnh lùng cứng nhắc, đôi mắt như làn thu thủy lộ ra vài phần cơ trí cùng trầm tĩnh, vừa nhìn đã hiểu nàng thuộc tuýp người lãnh đạm, không có dễ dàng đối phó.

“Đều nói Giang Nam mỹ nữ như nhiều như mây, ta kháo! Điều này quả nhiên không phải giả, tùy tiện cũng có thể gặp được một mỹ nhân đẹp như vậy, còn muốn để cho người ta sống hay không đây?” Phương Tranh

ngẩn ngơ nhìn nàng, tựa như si ngốc.

Ôn Sâm hiểu chuyện rất nhanh, thấy Phương Tranh si ngốc nhìn ngẩn dung mạo của mỹ nữ, không khỏi cười nói: “Đại nhân, không bằng tiến lên dụ dỗ, khụ khụ, kết giao một phen?”

Phương Tranh nghe vậy hai mắt sáng ngời, nhưng ngay tức thì thần sắc do dự nói: “Cái này không tốt? Nguyên tắc làm người của bốn quan chính trực như thế, có thể nào cư xử giống cái loại lưu manh đầu đường đây?”

Chẳng lẽ người tự cho rằng mình không phải là cái loại lưu manh đầu đường sao? Trong lòng Ôn Sâm thầm kiến nghị không thôi.

“Đại nhân, có hoa mà không hái chẳng may bị gió lay cũng gãy a.”

Phương Tranh sâu trong con mắt tản mát ra một tia lục quang, đúng rồi, nhìn bộ dạng của mỹ nữ này chắc chắn là chưa gả chồng, nếu như cuộc đời này nàng chưa từng bị ai chòng ghẹo qua, tương lai già lão rồi, chẳng phải nàng sẽ âm thầm than thở quả trách lão thiên gia hay sao? Vì muốn cho nàng thêm một chút tư vị phong phú trong kiếp này, ta đành phải hi sinh bản thân, làm lưu manh đi chòng ghẹo con gái nhà lành vậy.

Ai nha, lâu không hành nghề này rồi, không biết thủ pháp còn dùng được nữa hay không? Thực sự có điểm thẹn thùng nha.

“Vậy...Ta sẽ đi câu dẫn nàng một chút!” Phương Tranh ngập ngừng nói.

“Nên như thế mới phải, đại nhân mau xuất thủ, thuộc hạ đứng ngoài trợ uy cho đại nhân.” Ôn Sâm phi thường ân cần xúi giục nói.

Lập tức Phương Tranh không hề chần chừ, sừ một tiếng phóng lên chặn đường đi của mỹ nữ tuyệt sắc, trên mặt mang theo nụ cười đậm đàng nhìn mỹ nữ đang nhú mày, nói: “Uy, người đẹp đi chơi một mình sao? Có rảnh không? Xe ngựa của ca ca rất đẹp, ta dẫn nàng đi dạo nha!”

Mỹ nữ sững người, sau đó biểu tình trên mặt nổi lên vài phần tím tái, im lặng không đáp. Mỗi một cái nhăn mặt, một nụ cười, biểu cảm giận dữ hay vui vẻ của giai nhân đều có những tư vị phong tình riêng biệt, mỹ nhân giận tím mặt thì càng tăng thêm vài phần tư sắc, như muốn thiêu đốt tiếng lòng a.

“Người là người phương nào?” Mỹ nhân lạnh lùng nói, thanh âm trong vắt như chim hoàng anh sơ đề, không ngừng vang vọng bên tai.

Phương Tranh nghe được thanh âm, toàn thân xương cốt bủn rủn, cười đậm nói: “Chẳng lẽ nàng nhìn không ra, ta là một nam nhân cường tráng hay sao?”

322. Chương 303: Hàn Phủ Thiên Kim

Phương Tranh vừa nghe có người khuyến khích, dáng tươi cười không khỏi càng thêm đậm đàng, gương mặt càng phát ra vẻ tao đàng thật rõ ràng.

“Nơi này là khâm sai hành quán?” Mỹ nữ bị Phương Tranh đùa giỡn lạnh lùng hỏi.

“Không sai, mỹ nữ, có muốn ca ca mang người đi chung quanh du lãm một phen? Nơi này phong cảnh ưu mỹ, lại có mỹ nữ tương bồi, thật là chuyện mừng rỡ nhất cuộc đời a.” Phương Tranh sắc mị mị cười.

Thật là kỳ quái, phụ nữ đàng hoàng bị ta đùa giỡn vì sao lại không hề có chút hoảng sợ? Chẳng lẽ nàng sản sinh hảo cảm đối với bề ngoài anh tuấn của ta? Ai nha, hao tổn tâm trí, làm sao giải thích với Trường Bình đây? Nếu ta dừng xuất chúng chẳng phải là thật tốt...

“Được nghe khâm sai Phương đại nhân niên thiếu anh kiệt, lương đồng quốc gia, tùy tùng của hần sao lại có đức hạnh như vậy, hình dáng tướng mạo hèn mọn?” Mỹ nữ nhìn Phương Tranh, gương mặt đầy sương lạnh, mơ hồ mang theo vài phần chán ghét.

“A?” Phương Tranh kinh ngạc, ta là tùy tùng? Ta hèn mọn? Người...người đàn bà này có phải con mắt có chuyện hay không?”

Còn chưa đợi hần kịp phản ứng, Tiêu Hoài Viễn không biết từ góc nào chạy ra, vừa thấy Phương Tranh cột nhả đứng đối diện mỹ nữ nháy mắt huyết sáo. Thần sắc Tiêu Hoài Viễn đại biến, gương mặt thoáng chốc trắng bệch, vội vàng xông lên phía trước, xoa mồ hôi lạnh nói: “Đại nhân, không nên...”

“Tránh qua một bên! Không liên quan chuyện của người!” Phương Tranh đưa tay đẩy Tiêu Hoài Viễn ra phía sau, quay lại nhìn mỹ nữ tiếp tục cười nói: “Muội muội, thẩm mỹ quan của người rất có vấn đề, ta nghĩ nên sửa lại mới được, trong kinh thành hàng vạn hàng ngàn mỹ nữ người nào không khen ca ca là kinh thành nhất chi hoa? Thế nào trong mắt nàng lại biến thành hèn mọn chứ? Nếu không nàng cứ quan sát tỉ mỉ ca ca một chút, nhất định sẽ phát hiện, nhìn kỹ đi...”

“Đại nhân, ngàn vạn lần đừng...” Tiêu Hoài Viễn gấp đến độ giậm chân.

“Đại nhân ve vãn tiểu hài tử không nên xen mồm!” Phương Tranh trừng hai mắt, làm Tiêu Hoài Viễn sợ đến rụt đầu.

“Muội muội, đừng sầm mặt như thế, đến, cười với ca ca một chút, sao nàng không cười? Ca ca cười cho nàng xem?”

Mỹ nữ từ đầu đến cuối vẫn sầm mặt, lạnh lùng nhìn chằm chằm Phương Tranh, không nói một câu, đôi mắt đẹp đầy hàn ý, làm kẻ khác chùn bước.

Phương Tranh thấy mỹ nữ mặt như sương lạnh, lãnh tĩnh giống như bức tượng điêu khắc bằng đá, làm hần mất hứng, trong lòng cảm thấy không chút thú vị, ngượng ngùng sờ sờ mũi, quay đầu hỏi Tiêu Hoài Viễn: “Người vừa rồi định nói gì với ta?”

Tiêu Hoài Viễn dựa vào một thân cây tùng, chậm rãi đưa giỡn mấy ngón tay, lười biếng nói: “Không có gì, hạ quan chỉ là muốn nói với đại nhân, vị tiểu thư này là Tô Châu Hàn phủ thiên kim, đại biểu cho Tô Châu Hàn gia, đặc biệt đến thăm viếng khâm sai đại nhân.”

“Cái gì?” Phương Tranh và Ôn Sâm nghe vậy quá sợ hãi, quay đầu nhìn lại, đã thấy vị tiểu thư kia khoe miệng đang cười nhạt, một đôi mắt to mỹ lệ mê người, đang không nháy mắt nhìn chằm chằm Phương Tranh, trong ánh mắt liền biết, hần là không quá thân mật.

Phương Tranh và Ôn Sâm nhìn nhau, trong mắt đối phương nhìn thấy được vẻ khổ sở.

Mẹ nó! Có phải lão tử phạm bát tự cùng Hàn phủ hay không? Vừa mới đoạt lấy đồ châu báu của bọn họ, lại đùa giỡn thiên kim nhà họ, Hàn Trúc lão nhân kia mà biết, không lập tức trở mặt với lão tử là không thể.

Tràng diện rơi vào trầm mặc. Bốn người đối diện mà đứng, nhưng lại không có một người mở miệng nói.

Một lúc lâu.

“Hắc hắc, ha ha, ha ha ha ha.” Phương Tranh xấu hổ cười gượng mấy tiếng: “Nguyên lai là Hàn phủ thiên kim tiểu thư, ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu, khâm sai đại nhân đang ngủ trưa, ta giúp người đi gọi hần, Ôn Sâm, đi thôi.”

Sưu.

Hai người nhanh chóng hóa thành hai đạo khói đen, tiêu thất trong tầm mắt Hàn Diệc Chân.

“Tiêu đại nhân, người này là quan viên dưới trướng Phương đại nhân sao?” Hàn Diệc Chân cau đôi mày thanh tú, lạnh lùng hỏi Tiêu Hoài Viễn.

“Cái này...hần là phải đó.” Tiêu Hoài Viễn cười khổ trả lời, Phương đại nhân, ngài đùa giỡn phụ nữ cũng phải để ý một chút rồi hãy đùa giỡn chứ? Hiện tại thật hay, người đi đâu tìm một Phương khâm sai tới gặp nàng?

Hàn Diệc Chân chậm rãi lắc đầu, gương mặt nổi lên vài phần tiếc hận: “Đều nghe nói Phương đại nhân là rường cột nước nhà, triều đình lương đồng, không nghĩ tới thuộc hạ của hần lại tốt xấu lẫn lộn như vậy, đáng tiếc đáng tiếc.”

Cái gì là tốt xấu lẫn lộn, căn bản là thượng lương bất chính! Tiêu Hoài Viễn bí ẩn trộn mắt khinh thường.

“ Cái này...cạc cạc, không ai là người toàn vẹn. Tốt xấu lẫn lộn là việc khó tránh khỏi, ha hả, khó tránh khỏi.” Tiêu Hoài Viễn lau mồ hôi, liên tục cười gượng, mùa xuân Giang Nam có chút nóng nha.

Hàn gia là Giang Nam đệ nhất thế gia, vị Phương đại nhân này cũng thật không biết nặng nhẹ, lúc này lại đi đắc tội Hàn gia, thật là có chút không quá sáng suốt. Tiêu Hoài Viễn thân là khâm sai phó sứ, tất nhiên là biết mục đích xuống Giang Nam lần này, lúc này trái tim hắn không khỏi treo cao lên.

Trong khi hắn mang theo tâm tình thấp thỏm đưa Hàn Diệc Chân đến nơi ở của Phương Tranh, đó là một tòa hành quán có tên là Thúy Linh Lung, nhưng lại phát hiện Phương Tranh về mặt chính khí đang nghiêm nghị ngồi ngay ngắn trên ghế thái sư, bộ nho sam màu trắng bạc đã thay ra, sửa mặc một thân quan bào nghiêm chỉnh, trên đầu đội mũ cánh chuồn khảm hồng san hồ, điều này cũng chưa tính, tay trái hắn không ngờ đang cầm một quyển sách, tay phải vỗ đùi, dáng dấp như đang tập trung tinh thần, nếu cho hắn thêm một bộ râu để vuốt, vậy là đã hoàn toàn biến thành một bức tranh Quan Công nửa đêm thấp đèn đọc truyện xuân thu.

Tiêu Hoài Viễn trước tiên nhìn thấy dáng dấp của Phương Tranh, không khỏi cảm thấy ngạc nhiên.

Đây...đây là diễn tuồng gì vậy?

Hàn Diệc Chân đi theo sát phía sau lúc này cũng thấy Phương Tranh, đôi mắt đẹp đảo qua, thấy người này thân mặc quan phục nhị phẩm, nói vậy chắc là khâm sai Phương đại nhân. Vì vậy nàng quan sát vị khâm sai đại nhân danh chấn thiên hạ, sau khi nàng xem kỹ gương mặt của Phương Tranh, không khỏi thất kinh, gương mặt tuyệt sắc trời lên mấy phần kinh ngạc.

“ Là người?” Hàn Diệc Chân ngạc nhiên nói.

“ Không phải ta!” Phương Tranh giơ lên cái đầu đang tập trung tinh thần, bật thốt lên phủ nhận, lập tức nghĩ sai, vừa khải lại khải, làm giọng quan quyền hỏi Tiêu Hoài Viễn: “ Tiểu Tiêu, vị cô nương mỹ lệ này là người phương nào, gặp bốn quan có chuyện gì vậy?”

Lúc này cuối cùng Tiêu Hoài Viễn cũng hiểu ra, không ngờ vị Phương đại nhân lại đang làm trò giả vờ mất trí nhớ.

“ Đại nhân, đây là...”

Lời Tiêu Hoài Viễn còn chưa dứt, lại bị Hàn Diệc Chân cắt đứt, nàng quan sát Phương Tranh từ trên xuống dưới, ánh mắt băng lãnh, đôi mày thanh tú cau chặt: “ Người là khâm sai Phương Tranh Phương đại nhân?”

“ Khái khái, chính là bốn quan.” Phương Tranh ra vẻ đạo mạo, chuyện vừa rồi hắn làm như chưa từng phát sinh qua.

“ Vị vừa rồi tại tây nam tiểu viện...”

“ Đệ đệ, là đệ đệ sinh đôi. Bộ dáng giống ta như đúc, nhưng thái độ làm người lại không chính trực như ta.” Phương Tranh vội vàng giải thích.

“ Đệ đệ sinh đôi?” Hàn Diệc Chân nhíu nhíu mày, trong mắt hiện lên vài phần phẫn nộ.

“ Đúng! Đệ đệ sinh đôi. Người này vô đức vô lương, tính lại háo sắc, bốn quan giáo dục hắn rất nhiều lần, thế nhưng hắn vẫn mãi không sửa. Gia môn bất hạnh, ra thứ nghiệt đệ, bốn quan cảm giác sâu sắc xấu hổ.” Phương Tranh về mặt đau lòng cùng thống hận, không chút vẻ giả vờ.

Tiêu Hoài Viễn đứng bên cạnh trợn mắt cứng lưỡi nhìn Phương Tranh biểu diễn, trong lòng đủ vị tạp trần, người này có phải có thói quen giả vờ như thế?

Hàn Diệc Chân nghe vậy nhìn gương mặt nghiêm trang của Phương Tranh, trong lòng không khỏi cười nhạt mấy tiếng, lập tức gương mặt chỉnh lại, lại thu liễm vẻ tức giận, thản nhiên nói: “ Dân nữ Tô Châu Hàn gia Hàn Diệc Chân, gặp qua khâm sai Phương đại nhân.”

Hàn Diệc Chân xuất thân thế gia, ăn nói lễ nghi tất nhiên là tự nhiên bất phạm, hành lễ đoan chính, giọng nói khách khí, khi cúi xuống càng lộ ra da thịt tuyết trắng nơi cổ, nhìn thấy khiến sắc tâm của Phương Tranh đại động, dáng dấp vừa nghiêm trang kia đã biến mất không còn sót lại chút gì.

Phương Tranh mặt mày rạng rỡ, dạng hình dơ dáž đưa tay muốn dìu nàng lên, trong miệng sắc sắc nói: “Nguyên lai là Diệc Chân, khách khí khách khí, chẳng hay tiểu thư có từng hứa gả cho ai...”

Lời còn chưa dứt, Tiêu Hoài Viễn đứng ngay phía sau bỗng nhiên lớn tiếng ho khan lên, ho tới mặt đỏ tạt mang tai, cũng không biết hẳn đang nhắc nhở Phương Tranh, hay đang xấu hổ không chịu nổi.

Phương Tranh cả kinh, lại nhìn về phía Hàn Diệc Chân, đã thấy vẻ mặt nàng đang cười nhạt hèn mọn, vì vậy vội vàng rút tay về, ngượng ngùng sờ sờ mũi. Dạng hình háo sắc cũng không phải lỗi của hẳn, hẳn chỉ có thể trách cứ bản thân quá mức hướng tới những sự vật tốt đẹp.

“ Khái khái, Hàn tiểu thư mời ngồi, người đâu, dâng trà cho Hàn tiểu thư!”

“ Dân nữ không dám nhận sự khách khí như vậy của đại nhân.” Hàn Diệc Chân ngồi bên dưới, thoáng khom người tạ ơn.

“ Được mà, được mà, cạc cạc.” Phương Tranh cười gượng, trong lòng hẳn hiện tại có chút ảo não, vì sao mình vừa thấy gái đẹp liền luôn luôn thất thố như vậy, cứ tiếp tục như thế thì làm sao được?

Người hầu dâng trà, Phương Tranh vội vàng nâng chén trà che giấu xấu hổ, hai người ngồi trong Thúy Linh Lung tiền sảnh, tràng diện lần thứ hai rơi vào trầm mặc.

Lúc này Hàn Diệc Chân cũng là trăm mối cảm xúc ngổn ngang, thiên hạ lưu truyền vị niên thiếu thần tử này là trọng thần lương đồng, lập công vô số, chỉ mới mười mấy tuổi đã thăng tới chức quốc công, còn được đời đời thế tập vinh quang, Hàn Diệc Chân dù có thông tuệ thế nào, cũng chỉ là một thiếu nữ mới mười tám tuổi, đối với vị niên thiếu thần tử chưa từng gặp mặt kia dĩ nhiên là trong tim luôn có một tia chờ mong, đây cũng là lý do nàng muốn thay thế phụ thân Hàn Trúc đến khâm sai hành quán. Thiếu nữ ôm ấp tình cảm luôn luôn có, đối với người và sự vật mà mình không biết, luôn mang theo vẻ chờ mong tốt đẹp. Nhưng nàng trăm triệu không nghĩ tới, vị niên thiếu thần tử, vị triều đình trọng thần, lại có dáng dấp như một tên lưu manh háo sắc, vừa thấy mặt liền đùa giỡn nàng không nói, bây giờ còn làm bộ như không có việc gì, nói cái gì chuyện ma quỷ “ đệ đệ song sinh” để gạt nàng, việc nghe đồn cùng hiện thực chênh lệch nhau quá lớn, không khỏi làm trái tim nàng tràn đầy thất vọng, một loại tình tự khó hiểu tràn đầy trong lòng nàng. Hàn Diệc Chân hít sâu một hơi thở, âm thầm lấy lại bình tĩnh, nàng nói cho chính mình, lúc này cần phải bình tĩnh, lần này tiếp xúc với khâm sai đại nhân mình mang thân phận đại biểu Hàn gia, dù nhân phẩm của vị khâm sai này có kém hơn, nàng cũng không thể hành sự bằng tình cảm cá nhân, bằng không chính là gây ra tai họa cho gia tộc.

Phương Tranh không muốn trêu chọc Giang Nam Hàn gia, mặt khác, Hàn gia lại càng không muốn kết thù kết oán với khâm sai đại thần, dù sao thế lực Hàn gia có lớn bao nhiêu cũng chỉ là một gia tộc, làm sao dám đắc tội với khâm sai đại biểu cho hoàng thượng cùng triều đình? Hai bên đều tồn tại thiện ý kết giao, nhưng nhất thời không nắm lấy được suy nghĩ trong lòng đối phương, vì vậy đều đang nghĩ cách để tìm hiểu tâm ý người đối diện.

Ánh mắt Hàn Diệc Chân nhìn lên quyển sách trên tay Phương Tranh, mở tròn mắt, đánh vỡ trầm mặc: “ Đại nhân thích đọc sách?”

“ A?” Phương Tranh ngạc nhiên, ché cười! Lão tử thích bạc thích nữ nhân xinh đẹp, nhưng không thích sách, cô nàng nói lời này là có ý tứ gì? Theo ánh mắt của nàng, Phương Tranh cúi đầu nhìn, đã thấy trong tay mình đang cầm một quyển sách, nguyên lai chính là đạo cụ diễn kịch khi nãy, nhất thời cũng quên buông xuống.

“ Nga, ha ha, thật không khiêm tốn mà nói bốn quan là một người xem sách như mạng, ngày đêm khổ đọc, nếu sống đến già sẽ học đến nhà, học tập không thể bỏ lỡ một ngày.” Phương Tranh vội vàng thiếp vàng lên mặt mình, để bù đắp sự thất thố của chính mình vừa rồi, muốn tìm lại một chút hình tượng chính diện của bản thân trước mặt nàng.

Trên mặt Hàn Diệc Chân hiện lên một tia khen ngợi, nhân phẩm người này tuy rằng kém cỏi không gì sánh được, nhưng thật ra có chút cầu tiến, còn trẻ tuổi đã đạt tới địa vị cao, nói vậy cũng có vài phần bản lĩnh và tài học.

“ Dân nữ Diệc Chân rất thích đọc sách. Chẳng hay thường ngày đại nhân thích đọc sách gì?” Mặc dù ấn

tượng đối với hắn không tốt, nhưng Hàn Diệc Chân muốn thử cùng hắn câu thông tiếp xúc, hướng hắn hàm súc phóng xuất ra thiện ý của Hàn gia, từ sự yêu thích của hắn mà bắt đầu nhắc tới. Có thể bù đắp được chuyện xấu hổ và không hài lòng mới xảy ra vừa rồi.

Phương Tranh nghe vậy bí hiểm cười, dáng dấp giống như một học giả uyên bác, mang theo vài phần khêu khí huyền diệu nói: “Bổn quan đọc rất nhiều sách, sách của tiên hiền thời cổ đã bi ta xem hết bảy tám phần...”

Hàn Diệc Chân nhẹ nhàng cau mày, đối với câu “bảy bảy tám tám” kia cũng cảm thấy không quá thói quen.

“Bổn quan đọc sách lướt qua rất rộng, lớn như trị quốc bình thiên hạ, nhỏ thì văn học nghệ thuật âm nhạc, mặc dù không dám nói không gì không biết, nhưng cũng hiểu được một hai...”

Vị Phương đại nhân này thật ra không chút khiêm tốn, Hàn Diệc Chân quan sát Phương Tranh, âm thầm hạ xuống phán đoán.

“Chẳng hay đại nhân có thể cho dân nữ mượn lại quyển sách trong tay để đánh giá?” Hàn Diệc Chân miễn cưỡng cười cười, dáng tươi cười như hoa xuân nở rộ, không khỏi làm Phương Tranh ngẩn ngơ.

“Đương... đương nhiên là được.” Phương Tranh hai mắt đăm đăm nhìn chằm chằm gương mặt đẹp còn hơn hoa mùa xuân của Hàn Diệc Chân, máy móc cầm quyển sách trong tay đưa qua.

Hàn Diệc Chân vươn bàn tay trắng như tuyết tiếp nhận.

Phương Tranh lại nuốt nuốt nước miếng, tay nàng thật mịn, thật trắng, chẳng biết có thể sờ một cái hay không...

Hàn Diệc Chân cười yếu ớt mở quyển sách ra, vừa lật trang đầu tiên, lại đột nhiên sắc mặt đại biến, gương mặt trắng nõn thoáng chốc biến thành đỏ bừng. Bỗng nhiên ngẩng đầu xấu hổ ném ngược quyển sách cho Phương Tranh, giống như hất bỏ nước mũi khiến người ngẫm buồn nôn, vẻ mặt xấu hổ và giận dữ chỉ vào Phương Tranh, cả giận nói: “Người... người...”

Người này chẳng lẽ cố ý làm nhục nhã ta? Hàn Diệc Chân thật tình có chút tức giận.

Phương Tranh khó hiểu mở sách ra vừa nhìn, nhất thời quá sợ hãi: “Ta khát! Đong cung đồ? Ai..ai bỏ lên tay ta vậy? A! Hàn tiểu thư...thực sự là hiểu lầm. Xưa nay bổn quan thật sự không có xem qua loại sách này! Dù có mỹ nữ ngồi trong lòng mà tâm ta vẫn không loạn, sao ta lại xem thứ tục tiêu này chứ? Hơn nữa, thứ này nghiêm ngặt mà nói, coi như là phạm trù nghệ thuật, ai ai, người đừng đi nha. Thực sự là hiểu lầm, kỳ thực người không hiểu lòng...”

Hàn Diệc Chân ngừng chân lại, gương mặt trải rộng sương lạnh, bàn tay giấu trong tay áo gắt gao nắm chặt, cảm giác đau đớn khiến nàng thanh tỉnh lại một chút.

Bình tĩnh, cần phải bình tĩnh! Cha luôn dặn dò, không thể cùng khâm sai kết thù kết oán, người khác phẩm hạnh kém cỏi là chuyện của hắn, Hàn gia không thể đắc tội hắn...

Nàng cố gắng cưỡng chế bản thân xoay người lại, tận lực dùng giọng nói đạm nhiên bình ổn nói: “Phương đại nhân, dân nữ chỉ đến thay mặt gia phụ truyền lời, đêm nay gia phụ mời đại nhân đến Hàn phủ dự tiệc, thỉnh đại nhân, hừ! Người muốn tới thì tới!”

Hàn Diệc Chân rốt cục không thể nào bình tĩnh, nói xong liền phẩy tay áo bỏ đi, thân ảnh thướt tha yếu điệu thất tha thất thểu, giống như một thiếu nữ lỡ lầm chạy ra khỏi ổ dâm loạn.

Phương Tranh ngạc nhiên nhìn Hàn Diệc Chân đi xa, quay đầu nhìn về phía Tiêu Hoài Viễn, biểu tình vạn phần ủy khuất: “Nàng thật sự là hiểu lầm ta đó.”

Tiêu Hoài Viễn kéo kéo khóe miệng, chọc giận thiên kim Hàn phủ, nàng trở lại còn không chắc sẽ hướng Hàn gia chủ kể lại chuyện không phải của Phương Tranh hay không, lần này được rồi, hành trình Giang Nam của khâm sai vốn trắc trở trọng trọng, hiện tại dường như lại tạo ra thêm một địch nhân...

Ánh mắt Phương Tranh nhìn bản đông cung đồ trong tay, trong lòng khó hiểu, thật sự là kỳ quái, quyển sách này làm sao lại xuất hiện trên tay ta? Lão tử chỉ là giả vờ tùy tiện rút đại một quyển sách trên giá, không ngờ lại rút trúng quyển này, vận may không phải là quá tốt đó chứ?

“Đại nhân, đặc tội Hàn gia cũng không thật khéo, lời mời của Hàn gia gia chủ, đêm nay đại nhân hay là nên đi xem thử, thuận tiện khéo léo hỏi thăm việc thuế án Giang Nam một chút, có lẽ còn có thu hoạch.” Tiêu Hoài Viễn nói.

Phương Tranh trầm tư chậm rãi gật đầu, thuế án liên lụy một chút thể gia tại Giang Nam, chẳng biết Hàn gia có tham dự vào hay không, âm thầm tìm hiểu một chút tương đối tốt hơn.

Ánh mắt Tiêu Hoài Viễn liếc nhìn đông cung đồ trong tay Phương Tranh, không khỏi cảm giận nói: “Đều là quyển sách này hại người! Thỉnh đại nhân giao cho hạ quan, hạ quan tìm một địa phương không người đốt nó.”

Phương Tranh ngăn người, bật người thanh tỉnh, trừng mắt nói: “Người cho là ta ngốc à? Người sẽ đốt nó? Người là muốn học tập nó thì có! Dâm côn.”

Nói xong Phương Tranh đứng lên, cầm đông cung đồ trong tay đi về hướng phòng ngủ.

“Đại nhân, người đi đâu?”

“Tìm một địa phương không ai, ta một người nằm xem nó.” Phương Tranh cũng không quay đầu lại nói: “Gọi Ôn Sâm tới gặp ta, ta có việc phân phó.”

“Đại nhân xem xong cho hạ quan xem một chút.”

“Mơ tưởng! Tên tiểu tử đầu óc dơ bẩn.”

Hàn Trúc ngồi ở tiền sảnh chậm rì rì uống trà, chờ nữ nhi từ chỗ khâm sai hành quán trở về báo cáo tin tức với hắn, nói cho hắn biết ấn tượng đối với khâm sai, lúc này trong lòng hắn có điểm thấp thỏm, nói không lo lắng đương nhiên không có khả năng, thái độ của khâm sai đối với Hàn gia ra sao, phải xem nữ nhi làm sao quan sát và ứng đối.

Nhưng hắn rất yên tâm đối với Hàn Diệc Chân, nàng tuy là thân nữ nhi, nhưng giải quyết công việc luôn bình tĩnh và cơ trí, dù mấy nữ tử của hắn cũng không bằng nàng, hắn tin tưởng, dù khâm sai có ấn tượng không tốt đối với Hàn gia, thậm chí hoài nghi Hàn gia liên lụy thuế án, dựa vào cơ trí và tài ăn nói của nữ nhi, có thể làm cho khâm sai bỏ đi nghi ngờ, dù không hoàn toàn, cũng có thể hòa hoãn được một chút ác cảm của hắn đối với Hàn gia.

Bên ngoài tiền sảnh, thân ảnh Hàn Diệc Chân đang vội vã đi tới, Hàn Trúc buông chén trà, vuốt râu ha ha cười nói: “Chân nhi, chuyến này thu hoạch làm sao? Có từng cùng khâm sai đại nhân...đi? Chân nhi, sắc mặt con sao xấu xí như vậy?”

“Phanh!” Hàn Diệc Chân sầm mặt, vươn bàn tay phất một cái, một bộ ấm trà tinh mỹ của Cảnh Đức nằm trên bàn bị nàng hung hăng hất rơi xuống đất, rơi nát bấy.

Hàn Trúc kinh hãi, nữ nhi từ trước tới nay luôn bình tĩnh không gì sánh được, đừng nói phát giận, dù là tình tự ba động nhỏ nhỏ đều rất ít có, hôm nay rốt cục nàng đã gặp chuyện gì, thế cho nên hiện tại lửa giận tận trời? Đây chính là chuyện trước nay chưa từng có.

“Chân nhi, con làm sao vậy? Có phải khâm sai đại nhân hấn...hấn...”

“Phanh!”

Nhắc tới hai chữ “khâm sai”, bình hoa lớn đang nằm ngay bên giá liền lần thứ hai bị Hàn Diệc Chân hất ngã, ngã trên mặt đất liền nát bấy.

Hàn Trúc xót xa đến khóe miệng nhếch lên, đây chính là bình hoa của tiền triều nhà, ngày xưa phải mất bao nhiêu công phu mới có được nó.

Chuyện còn chưa xong, thân hình Hàn Diệc Chân nhanh chóng di động, trong nháy mắt, phàm là những thứ gì có thể đập vỡ trong tiền sảnh đều lừng lẩy hi sinh, toàn bộ tiền sảnh giống như bị sơn tặc thổ phỉ tra xét sao qua, một mảnh hỗn độn.

Hàn Trúc hơi ngậy ra nhìn nữ nhi đang bão nổi trong tiền sảnh, cả người giống như bị sử định thân pháp, vẫn không nhúc nhích, hoàn toàn sợ ngây người.

Bọn người hầu Hàn phủ đang lặng lẽ đứng bên ngoài tiền sảnh, sụp mi thuận mắt, cả người sợ đến run rẩy, cả thở mạnh cũng không dám.

Hàn Diệc Chân như gió cuốn mây tan quăng ngã tiền sảnh như nấu nhừ, thở hổn hển, gương mặt do vận động kịch liệt mà trướng đến đỏ bừng, thật sâu phun ra một ngụm trọc khí, phảng phất như đã phát tiết xong tức giận trong lòng, nàng sửa sang lại mái tóc mai mất trật tự, lập tức hướng Hàn Trúc hé miệng cười, giống như chưa có chuyện gì phát sinh, hồi phục lại dáng dấp bình tĩnh thường ngày, lẳng lặng thi lễ, trong miệng thản nhiên nói: “ Cha, thân thể nữ nhi có chút không khỏe, trở về phòng nghỉ tạm.”

Thân ảnh người ngọc như dương liễu phất phơ trong gió, lặng yên đi xa, chỉ để lại một đồng phá toái hư không trong tiền sảnh.

“ Lão gia! Lão gia ngài làm sao vậy?” Bọn người hầu nhảy ra, đỡ lấy Hàn Trúc đang lung lay sắp đổ.

Hàn Trúc sắc mặt tái nhợt, bàn tay ôm ngực, bàn tay khẽ run rẩy chỉ vào mảnh nhỏ đồ sứ trên mặt đất, giọng nói nức nở: “ Đồ cổ của ta...của ta, Quan Diêu Thanh Hoa của ta...ta...ta...”

323. Chương 304 + 305: Hàn Phủ Dạ Yên

Toàn bộ mọi người trong thành Tô Châu đều biết, gia chủ Hàn gia biểu hiện ra là Hàn Trúc, trên thực tế có thể nói là Hàn tam tiểu thư làm đương gia, vị tiểu thư này từ nhỏ liền thông tuệ đa trí, nói ra thường xuất chúng bất phàm, thủ đoạn hành sự luôn bình ổn trầm tĩnh, tàn nhẫn khiến lòng người tâm thần câu liệt, có khi lại nhu hòa như làn gió mùa xuân, dù là gia chủ như Hàn Trúc cũng phải mặc cảm, những thế lực trong Hàn gia dù công khai hay ngầm đều thật hưng thịnh, điều này đều do sự quyết đoán của Hàn tam tiểu thư mà có.

Hàn gia trên dưới cũng biết, vị Hàn tam tiểu thư này tuy thường ngày biểu tình rất đậm mực, thoát nhìn giống như không dễ gần gũi, nhưng nàng chẳng bao giờ giận dữ với ai, tính tình vẫn luôn bình thản, huống chi là đập vỡ đồ đạc trong tiền sảnh nhà mình, rốt cục nàng gặp khâm sai lại xảy ra chuyện gì, làm sau khi nàng về phủ lại tức giận như vậy, đây đã trở thành bí ẩn không giải thích được.

Hàn Trúc không kịp xót xa những đồ cổ hiếm quý trong tiền sảnh, liền chạy đến hậu viện truy hỏi Hàn Diệc Chân, nào ngờ sau khi Hàn Diệc Chân bộc phát tính tình xong, thì lại khôi phục sự lãnh tĩnh trầm ổn ngày xưa, Hàn Trúc hỏi nàng xảy ra chuyện gì, nàng chỉ lắc đầu không nói, sinh sôi đuổi Hàn Trúc ra ngoài.

“ Chẳng lẽ khâm sai Phương đại nhân có ý đồ gây rối với con?” Hàn Trúc nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có khả năng này, thời gian ở ngoài thành cùng các quan viên tiếp đón khâm sai, ánh mắt đầu tiên Hàn Trúc cũng hiểu được tướng mạo Phương Tranh không giống người tốt.

“ Cha, ngài không cần hỏi thêm ở chuyện nhỏ này đâu.” Hàn Diệc Chân nhàn nhạt nói, nhưng sau khi nghe tới câu “ ý đồ gây rối” của khâm sai đối với nàng thì gương mặt lại không kìm chế được xẹt qua vài phần đỏ ửng, sau đó trong mắt hiện lên vài phần sắc mặt giận dữ.

“ Cha, không ngoài nữ nhi dự liệu, Phương Tranh Phương đại nhân đêm nay hẳn là sẽ đến Hàn gia chúng ta, nữ nhi đối với Giang Nam thuê án thật không rõ lắm. Nhưng nữ nhi cũng hiểu được, khâm sai mới hạ Giang Nam, còn chưa hiểu rõ manh mối, lúc này nếu lấy Hàn gia chúng ta khai đao, thì thật không quá sáng suốt, nữ nhi lớn mật phỏng đoán, khâm sai có thể cũng không nguyện cùng Hàn gia chúng ta kết thù kết oán.”

Hàn Trúc lắc đầu nói: “ Vậy chuyện khâm sai cướp hàng hóa nhà chúng ta thì thế nào? Đây rõ ràng là có ý đồ, vì sao hẳn không cướp người khác, lại cứ phải cướp chúng ta?”

Trong mắt Hàn Diệc Chân cũng hiện lên vài phần nghi hoặc, chần chờ nói: “ Hay là...hay là khâm sai chỉ là thử thăm dò, trong đó cũng không có ác ý, hay là khâm sai lại có dự định khác.”

Hơi lắc đầu, Hàn Diệc Chân tuy là đa trí, nhưng Phương Tranh không đầu không đuôi cướp hàng hóa, ý đồ làm Hàn Diệc Chân càng nghĩ càng hồ đồ. Đương nhiên, nàng lại không hề biết, Phương Tranh căn bản không hề có dụng ý, cướp hàng hóa nhà nàng thuần túy chỉ là vì muốn phát tài mà thôi.

Nghĩ không rõ liền không nghĩ nữa, Hàn Diệc Chân ngẩng đầu nghiêm mặt nói: “ Cha, mặc kệ nói như thế nào, Hàn gia chúng ta không thể kết oán với khâm sai, trong kinh triều đình từ hoàng thượng, cho tới triều thần, vốn đối với Giang Nam thế gia lòng mang kiêng kỵ, lúc này nếu kết thù kết oán với khâm sai, sợ rằng sẽ mang đến phiền toái cho Hàn gia rất lớn. Đợi khi khâm sai đến thì cha không ngại hướng khâm sai thả ra một ít thiện ý, để tiêu trừ lòng nghi ngờ của khâm sai. Nếu khâm sai hoài nghi Hàn gia chúng ta cùng Giang Nam thuế án có liên lụy, chúng ta liền chỉ có thể xuất ra thành ý để tiêu trừ sự hoài nghi của khâm sai.”

“ Xuất thành ý thế nào?”

Hàn Diệc Chân thở dài, nói: “ Ngoại trừ hoàn toàn đứng lên thuyền của khâm sai, Hàn gia chúng ta còn có thể có thành ý gì nữa?”

Ánh mắt Hàn Trúc ngưng lại, trầm giọng nói: “ Chân nhi, ý của con là nói...”

Hàn Diệc Chân gật đầu: “ Cha, lúc cần thiết, chỉ có đem chuyện của Lý thế thúc nói ra.”

Hàn Trúc cả kinh, bật người lắc đầu nói: “ Không được, ta cùng Bá Ngôn có hơn mười năm giao tình, có thể nào làm việc bất nghĩa? Không được, tuyệt đối không được!”

Hàn Diệc Chân thở dài nói: “ Cha, Hàn gia chúng ta trên dưới gần ngàn tính mạng, ở trong lòng ngài chẳng lẽ không bằng một Lý thế thúc? Thế sự vô tình, khi nên bỏ qua, thì phải bỏ qua.”

Hàn Trúc nghe vậy cả người run lên, mồ hôi hột không ngừng toát ra, hấn nhắm mắt lại, lấy lại bình tĩnh, chậm rãi nói: “ Có nghiêm trọng như thế sao? Một chuyện thuế án mà thôi, liên can tới hai ngàn vạn lượng, con số tuy rằng thật lớn, nhưng Hàn gia chúng ta cũng có thể đào ra, lẽ nào sẽ tai họa tới gần ngàn mạng người của Hàn gia sao?”

Trong mắt Hàn Diệc Chân tản ra quang mang cơ trí, nhìn Hàn Trúc, nhẹ nhàng nói: “ Cha, ngài còn không hiểu rõ sao? Hôm nay kinh thành tân hoàng vừa đăng cơ, liền phái đại thần tín nhiệm nhất bên người hạ Giang Nam, hành động này là có thâm ý khác. Truy tra thuế án chỉ là mặt ngoài, trọng yếu hơn là, tân hoàng muốn mượn việc này quét sạch Giang Nam thế gia, tiêu trừ tai họa ngầm bất lợi với sự thống trị của hắn, cấp thế gia vọng tộc trong thiên hạ lập uy.”

Hàn Trúc nghe vậy như bị sét đánh, cả người run lên thật rõ ràng, vẻ kinh hãi trong mắt thế nào cũng không che giấu được.

Hàn Diệc Chân nói mấy câu liền đánh thức Hàn Trúc.

Đúng vậy, hơn hai ngàn vạn lượng thuế ngân, vụ án nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, nhưng thấy thế nào cũng không đến mức cần đến vị thần tử tín nhiệm nhất bên người tân hoàng tự thân xuất mã, bởi vậy có thể thấy được, mục đích Phương Tranh hạ Giang Nam, tuyệt đối không phải đơn giản như vậy. Thiên hạ thế gia môn phiệt những năm gần đây hưng thịnh thế lớn, hoàng thượng cùng đại thần trong triều đình trong lòng có kiêng kỵ thì khẳng định, hôm nay phái Phương Tranh hạ Giang Nam, chắc là muốn mượn chuyện thuế án, hung hăng cấp cho thế gia một lần hạ mã uy, xem như củng cố lực ảnh hưởng của hoàng quyền đối với thiên hạ bách tính.

Rất hung hiểm!

Hàn Trúc xoa xoa mồ hôi lạnh đầy đầu. Nhìn gương mặt yên tĩnh của Hàn Diệc Chân, cười khổ nói: “ Cũng là Chân nhi nghĩ xấu xa, lão phu thật không nghĩ tới mức này, Hàn gia đúng là nhờ có con.”

Hàn Diệc Chân cười cười: “ Cha, nữ nhi cũng là người của Hàn gia, đương nhiên nên vì Hàn gia lo lắng suy nghĩ.”

Hàn Trúc suy nghĩ một chút, nghi hoặc nói: “ Thế gia vọng tộc tồn tại hơn trăm năm, thế lực kiên cố khổng lồ, tân hoàng vừa đăng cơ liền có hành động lớn như vậy, hẳn sẽ không sợ thế gia liên thủ tạo phản với hắn sao? Lịch đại đế vương đều có tâm chèn ép thế gia, ai cũng có thể làm ra chuyện này, tân hoàng nhờ vào thứ gì để không chế họ?”

Hàn Diệc Chân lắc đầu cười nói: “ Tân hoàng khẳng định sẽ không đắc tội toàn bộ thiên hạ thế gia vọng tộc, hắn sẽ không làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy, nói trắng ra là, đế vương chỉ muốn dùng thuật chế hành mà thôi, mượn hơi đại đa số, chèn ép số ít, sau đó lập uy, làm thiên hạ thế gia tâm sinh kiêng kỵ, có thể thu được rất nhiều thế gia trung tâm ủng hộ, nhất cử lưỡng tiện, quả nhiên là diệu kỳ.”

Quay đầu nhìn về phía màn trúc, Hàn Diệc Chân nhẹ nhàng nói: “ Cha, nếu nữ nhi suy đoán không sai, khâm sai hạ Giang Nam trong lòng vốn đã có suy tính trước, tên của Lý thể thúc, đã nằm trong danh sách của khâm sai, dù là ngài không nói ra việc của Lý thể thúc, ngài cho rằng khâm sai sẽ không đem Lý thể thúc khai đao hay sao? Khi đó nếu khâm sai bắt Lý thể thúc, kế tiếp động đao, liền vô cùng có khả năng chính là Hàn gia chúng ta, dù sao là chúng ta đi gần nhất với Lý thể thúc. Đó là Hàn gia, giết một mà cảnh trăm, Hàn gia chúng ta sợ rằng sẽ trở thành vật hi sinh cho khâm sai lập uy, cha, cần cắt đứt nên cắt đứt! Nếu ngài chủ động đưa Lý thể thúc giao ra, đến lúc đó ngài sẽ là người thứ nhất thế gia gia chủ hướng khâm sai dựa vào, đến lúc đó ngài có thể hướng khâm sai van cầu xin bảo tính mạng cho Lý thể thúc, nói vậy sẽ không quá khó khăn, cha, đây không phải là bán đứng, mà là đang cứu mạng!”

Hàn Trúc suy nghĩ một chút, sau đó cả cười, thật sâu nhìn Hàn Diệc Chân, lại than thở: “ Cũng là Chân nhi thông tuệ, biết dùng lui làm tiến. Có thể bảo toàn Hàn gia, lại cứu được Bá Ngôn, thế nhưng, ai, Bá Ngôn nơi đó, ta làm sao ăn nói với hắn? Việc này còn phải suy nghĩ cho kỹ, còn phải nghĩ kỹ...” Hàn Trúc vừa cau mày nói, vừa đi xa.

Hàn Diệc Chân nhìn theo bóng lưng Hàn Trúc, khe khẽ thở dài, lập tức nghĩ đến đêm nay tên lưu manh đáng ghét kia sẽ đến Hàn phủ, gương mặt Hàn Diệc Chân đột nhiên đỏ lên, trong mắt cấp tốc hiện lên vài phần xấu hổ và giận dữ, sau đó lại nhanh chóng biến mất, ánh mắt dần dần trở nên băng lãnh.

Phương Tranh rốt cục quyết định đến Hàn phủ dự tiệc.

Hàn Diệc Chân sở liệu không sai, Phương Tranh hạ Giang Nam không chỉ vì thuế án, trọng yếu hơn là, muốn khống chế Giang Nam thế gia, không cho bọn họ sản sinh uy hiếp đối với sự thống trị của Mập Mập, đây kỳ thực có ý tứ không sai biệt lắm đối với “ tước phiên”, chỉ bất quá động tĩnh lại không lớn như vậy, không nghiêm trọng tới mức như vậy mà thôi.

Đương nhiên, Phương Tranh là một người giảng đạo lý, không có khả năng không hề lý do lại đập một gậy vào đầu thế gia, trước khi đi, Mập Mập có dặn dò qua, mượn hơi là việc chính mà chèn ép chỉ là phụ, lần này hạ Giang Nam, Phương Tranh tay trái cầm gậy lớn, tay phải cầm kẹo, phải xem Giang Nam thế gia làm sao mà tuyển chọn.

Phương Tranh nghĩ Hàn gia hẳn là sẽ tuyển kẹo.

Hàn phủ cách khâm sai hành quán của Phương Tranh không xa, không chỉ không xa, hơn nữa còn rất gần, gần gũi tới mức hai bên chỉ cách một vách tường.

Hàn phủ nằm ngay sát vách khâm sai hành quán. Giá trị nhất chính là, Tô Châu tri phủ nha môn, cũng là địa phương mà Lý Bá Ngôn cư ngụ, lại nằm bên vách bên kia của khâm sai hành quán, cũng chỉ cách một bức tường, Hàn phủ và tri phủ nha môn áp khâm sai hành quán ngay trung gian.

Lúc mặt trời lặn, thị vệ báo lại, gia chủ Hàn gia Hàn Trúc đang đứng ngay bên ngoài hành quán chờ đợi, thỉnh khâm sai Phương đại nhân đi vào dự tiệc.

Phương Tranh ngây cả người, lập tức cười nói: “ Yêu, mặt mũi của ta không nhỏ a, Hàn gia gia chủ tự mình đến mời, cấp bậc lễ nghĩa làm được thật tốt.”

Tiêu Hoài Viễn ở một bên cười nói: “ Hàn gia tuy là Giang Nam đệ nhất thế gia, nhưng bọn họ ở ngay trước mặt người đại biểu cho thiên tử, vẫn không đáng nhắc tới, tự mình đến đón đại nhân là bốn phận phải làm.”

Phương Tranh cười tủm tỉm liếc mắt nhìn Tiêu Hoài Viễn, nói: “ Tiểu Tiêu, ta nghĩ từ sau khi người nhận chức quan, trở nên khả ái hơn so với trước đây, hiện tại ta nhìn thấy người, trong lòng đã nghĩ người lộ ra

một cảm giác thân thiết, tựa như...”

Thần sắc Tiêu Hoài Viễn vui vẻ: “Tựa như sao?”

Ánh mắt Phương Tranh trở nên xa xôi mà mê ly: “Tựa như nhìn thấy nhi tử mới sinh của ta, ai, thật nhớ mẫu tử bọn họ.”

Sắc mặt Tiêu Hoài Viễn thoáng chốc biến đen: “Đại nhân, quá phận rồi đó, có người nào tổn hại người như ngươi chứ?”

Phương Tranh ha ha cười, thân mật vỗ vỗ vai Tiêu Hoài Viễn, lớn tiếng nói: “Đừng đa tâm, khen người thôi!”

“Cái này gọi là khen ta?”

“Dù sao cứ coi như ta đang khen người.”

Lúc này Ôn Sâm tiến tới, Phương Tranh hỏi: “Chuyện dặn người làm ra sao?”

Ôn Sâm cung kính nói: “Đại nhân, may mắn không làm nhục mệnh, hậu viện của Lý Bá Ngôn đã có ba huynh đệ trà trộn vào làm tạp dịch, mặt khác trong hậu đường của hắn cũng ẩn núp vài huynh đệ, đang nghiêm mật giám thị từng cử động của Lý Bá Ngôn.”

Phương Tranh thỏa mãn nở nụ cười, chà xát tay nói: “Tốt, mọi việc chuẩn bị xong, chúng ta đi Hàn phủ tọng thôi, không chuẩn Hàn Trúc lão nhân kia còn là chuyên gia, còn có thể nhét tiền lì xì cho chúng ta. Ăn xong uống xong, quay đầu tìm Lý Bá Ngôn bàn bàn công việc, có ăn có uống lại có cầm tiền, tiện thể lại có thể hoàn thành nhiệm vụ mà Mập Mập giao cho, ai nha, thật hoàn mỹ.”

“Đại nhân, hạ quan không cần đi chứ?” Tiêu Hoài Viễn gương mặt như đang gặp nạn, người này đúng là bị Phương Tranh ám ảnh mỗi khi muốn ăn chung, đời này cũng không muốn cùng Phương Tranh ngồi chung một bàn ăn, Phương Tranh âm thầm đã âm qua không ít lần.

“Ngươi là khâm sai phó sứ, có thể nào không đi? Yên tâm, chỉ ít bữa cơm này ngươi không cần lo lắng, dù sao là người khác trả tiền, lần này ta sẽ không âm ngươi.” Phương Tranh cười đến dị thường hiền lành.

Trong lòng Tiêu Hoài Viễn mạnh mẽ co rút lại, gương mặt lập tức khổ sở, nghe một chút, lời này của Phương đại nhân thật huyền bí! Chỉ là lần này không âm, ngụ ý lần sau thì sẽ không chuẩn.

“Đại nhân, trong phòng ta còn có hai cái bánh bao còn ăn được.”

“Ít nói nhảm! Đi!”

Thái độ Hàn Trúc dị thường cung kính, cung kính tới mức thậm chí dẫn theo vài phần ý tứ hàm súc khiêm tốn, không chỉ tự mình đi đến khâm sai hành quán nghênh tiếp Phương Tranh, còn đem toàn bộ con cháu Hàn gia tập trung trước cửa Hàn phủ để tương nghênh.

Phương Tranh bị sự nhiệt tình của Hàn Trúc khiến cho có chút trở tay không kịp, trong lòng âm thầm phỏng chừng, Hàn lão đầu vì sao phải nhiệt tình đối với ta như thế? Chẳng lẽ hắn làm chuyện gì có lỗi với ta? Không thể nha, muốn nói xin lỗi, ta càng nên xin lỗi hắn. Hàng hóa của Hàn gia còn đang nằm trong tay La Nguyệt Nương tại Thanh Long sơn, ai nha, không tốt, thật không tốt. Buổi tiệc này không phải là buổi tiệc tốt đẹp, không chuẩn lão gia hỏa này ngày hôm nay không những không nhét tiền lì xì cho lão tử, trái lại còn hướng ta hỏi mớ châu báu kia, lỗ vốn rồi...

Hàn Trúc nhìn khuôn mặt Phương Tranh mang theo vài phần kinh nghi, con mắt nhin không được len lén quan sát hắn, trong lòng càng khẳng định phán đoán của nữ nhi càng thêm chính xác, vị khâm sai Phương đại nhân này quả nhiên hoài nghi Hàn gia có liên lụy đến thuế án, không phải thì sao hắn luôn có dáng dấp nghi ngờ? May là hôm nay có thể thỉnh hắn đến Hàn phủ gặp mặt, đến lúc đó chỉ cần hướng khâm sai đại nhân cho thấy thái độ của Hàn gia là sẽ tiêu trừ được nghi ngờ của hắn.

Hai người ngay mặt cười đến hiền lành thân thiết, nhưng vẫn ngầm có tâm tư khác, chỉ tiếc hai người đắm chiêu suy nghĩ như trời với đất, trống đánh xuôi, kèn thổi ngược, vốn không nghĩ chung một chuyện, thật làm người ta không biết nên khóc hay nên cười.

Vào Hàn phủ, ba người Phương Tranh đi tuốt đằng trước, nét mặt Hàn Trúc mang theo dáng tươi cười ôn hòa, ở một bên hướng Phương Tranh giới thiệu mỗi một cảnh trí trong Hàn phủ. Gia chủ của thế gia, tuy trong lòng tôn tại hảo ý kết giao, cũng sẽ không đánh mất mặt mũi của một gia chủ, đối với Phương Tranh tỏ vẻ nhún nhường nhu nhược là không thể, cho nên Hàn Trúc vẫn biểu hiện như không kiêu ngạo không siểm nịnh, ngôn từ khéo léo, chỉ có Phương Tranh mới có thể nhìn ra trong thái độ của Hàn Trúc mang theo vẻ khiêm tốn.

“ Phương đại nhân, thỉnh xem bên này, tòa tiểu lâu này được gọi là Sơn Lâu, so với Thương Lăng Đình...khái khái, không có ý tứ, lão phu nói lỡ, so với Nghênh Thân Đình, xa xa ngang hàng, cho nên nơi này là nơi tiểu nữ Diệc Chân thường ngày đánh đàn chơi cờ.”

Phương Tranh chậm rãi gật đầu, trong lòng thật không kiên nhẫn, người cổ đại nói chuyện làm việc thường hay phiền phức, ta đến nhà của người ăn bữa cơm, người trực tiếp mang rượu mang thức ăn lên không phải được? Cần phải mang theo chúng ta chạy tán loạn khắp vườn sao? Chuyện con gái người đánh đàn chơi cờ, liên quan gì đến ta, nếu người chịu đem nữ nhi của người giới thiệu một chút, bốn quan mới có hứng thú.

Đi vòng qua một hành lang gấp khúc, nhìn thấy nhà thủy tạ, Phương Tranh không khỏi âm thầm cảm thán, thế gia rốt cục là thế gia, chỉ nhìn kiến trúc của Hàn phủ, bố cục to lớn tráng lệ, mơ hồ mang theo uy thế trầm ổn đại khí, Phương gia tuy là Hoa triều thủ phủ, nhưng luận khí thế của phủ trạch, cũng không thể bằng được Hàn phủ.

“ Nếu dẫn theo đám thổ phỉ Thanh Long sơn xuống núi đến cướp sạch Hàn phủ, chắc chắn, giá trị không ít tiền nha.” Phương Tranh âm thầm suy nghĩ. Tư duy của hắn luôn luôn khác hẳn người khác, nhìn Hàn Trúc, cười chỉ chỉ lên trời, nói: “ Hàn lão gia, sắc trời không còn sớm nữa.”

“ A?” Hàn Trúc nhất thời không kịp phản ứng.

Phương Tranh lại chỉ chỉ vào bụng mình, mang theo vài phần vị đạo thương cảm: “ Chúng ta đói bụng.”

“ A! Phương đại nhân thứ tội, thứ tội, lão phu nhất thời quên mất, ha ha, thỉnh đại nhân qua bên này, lão phu đã an bày xong từ lâu, ở ngay tiền sảnh hàn xá mà dùng bữa.”

“ Thật tốt quá!” Phương Tranh vui vẻ: “ Ăn cơm so với thứ gì cũng đều tốt hơn, nhét vào trong bụng so với những cảnh trí này cũng mạnh hơn rất nhiều phải không? Hàn lão gia quả nhiên biết điều! Khái khái, bốn quan thất thổ.”

Hàn lão gia lau mồ hôi.

Lão phu thật sự là đoán không ra vị khâm sai đại nhân này!

Mọi người theo Hàn Trúc đi tới bên trong tiền sảnh, bên trong đã bố trí rượu và thức ăn từ lâu, chỉ là không phải vây quanh bàn ăn. Hàn Trúc muốn làm nổi bật, nên làm theo lễ thời thượng cổ, trong tiền sảnh rộng rãi lại đặt ra hai dãy bàn hai bên, mọi người phân chủ khách ngồi trên chiếu, sau đó thị nữ sẽ bưng lên một phần rượu và thức ăn, nói đơn giản, mạnh ai nấy ăn phần của mình.

Phương Tranh âm thầm nhíu nhíu mày, ăn uống còn tốt, nhưng nếu làm theo thời thượng cổ, mỗi người đều phải quỳ mà ăn, điều này làm cho Phương Tranh âm thầm có chút khó chịu, Hàn lão đầu không phải cố ý chỉnh ta?

Phương Tranh là khâm sai, Hàn Trúc là chủ nhân, vì vậy hai người khiêm nhượng một phen, liền ngồi xuống chỗ. Tiêu Hoài Viễn và Ôn Sâm ngồi hơi nghiêng bên Phương Tranh tương bồi.

Hàn huyền vài câu, Hàn Trúc phân phó thị nữ bưng rượu và thức ăn lên, trước mặt mỗi người đều có một khay thức ăn, bên trong đủ loại món ngon rượu ngon, làm kẻ khác ngón trở phải nhúc nhích không ngừng.

Lúc này Hàn Trúc nhắc chén rượu, mỉm cười hướng Phương Tranh chúc vài câu, mọi người uống được vài chén, Hàn Trúc vỗ vỗ tay, hơn mười vũ kỹ gương mặt xinh đẹp nối đuôi nhau đi vào, ngay sau đó, tiếng nhạc du dương truyền ra, các vũ kỹ vũ động tay áo dài, ở ngay giữa tiền sảnh trông trải liên kiều vũ.

Phương Tranh chậm rãi ngắm nhìn các nàng khiêu vũ, sắc mặt bỗng nhiên có chút lo lắng.

“Đại nhân, người làm sao vậy?” Tiêu Hoài Viễn nhìn thấy thần thái Phương Tranh không đúng, liền nghiêng người nhẹ giọng hỏi.

“Không đúng.” Sắc mặt Phương Tranh ngưng trọng nói: “Người không cảm thấy tình cảnh này có chút nhìn quen mắt?”

Tiêu Hoài Viễn nghe vậy suy nghĩ một chút, sau đó biến sắc, hung hăng liếc mắt trừng Phương Tranh: “Đương nhiên nhìn quen mắt! Ngày trước trong hội ngắm hoa của thái tử, không phải hẳn dùng cách này chiêu đãi người sao? Hừ! Người đừng nói đang hoài niệm tư vị Tư Tư ngồi trong lòng của người đó?”

Phương Tranh kìm lòng không được gật đầu, thấy lông mày Tiêu Hoài Viễn dựng thẳng, vội vàng nói: “Ai! Ta không phải ý tứ này, ta là nói, người không cảm thấy bữa cơm này rất giống bữa cơm cuối cùng của chúng ta sao?”

“Có ý gì?”

Phương Tranh cau mày lo lắng nói: “Người xem trong sách sử hay ghi chép, nhân vật phản diện đều bị người mời dự tiệc, sau đó trong sảnh vừa nhảy múa vừa uống rượu, đùa phi thường vui sướng, cuối cùng chủ nhân bỗng nhiên trở mặt, ném ly làm dấu hiệu, đao phủ thủ mai phục bên ngoài liền toàn bộ chạy ào vào, đem nhân vật phản diện đánh thành tương nuôi chó.”

Phương Tranh lo lắng nhìn đám vũ kỹ đang nhảy múa trước mặt, Hàn lão đầu không phải định làm như vậy chứ? Vì đồng châu báu kia, có cần thế không? Trả lại cho người là được thôi, đồ keo kiệt!

Tiêu Hoài Viễn nghe vậy chẳng đáng cười nhạt một tiếng: “Người đây là dùng lòng tiểu nhân độ lòng quân tử, khải khải, ngại quá đại nhân, hạ quan nói lỡ, nói lỡ.”

Hàn Trúc khề vuốt bộ râu dài, mỉm cười nhìn đám vũ kỹ thướt tha uốn éo thân thể, trong lòng hơi có chút đắc ý.

Dùng thượng cổ chi lễ chiêu đãi khâm sai, rốt cục cấp cho khâm sai đầy đủ mặt mũi rồi chứ? Vị Phương đại nhân này nói vậy sẽ có thêm vài phần hảo cảm đối với Hàn gia, sau đó thỉnh Chân nhi đi ra, cùng khâm sai nói tỉ mỉ chuyện thuế án không hề liên quan tới Hàn gia, lại mơ hồ tiết lộ hảo ý của Hàn gia đối với khâm sai, chuyện này rốt cục sẽ công đức viên mãn.

Còn đang đắc ý, trong tai Hàn Trúc bỗng nhiên truyền đến tiếng tranh chấp.

“Đi? Trong khay thức ăn của người vì sao có cánh gà?”

“Đại nhân, đây là cấp cho chúng ta ăn, có cánh gà là rất bình thường thôi.”

“Sai nha, vì sao trong khay của ta không có? Trái lại chỉ có một cái đầu gà?”

“Đại nhân, đầu gà chính là chủ nhân biểu đạt ý tôn kính đối với khách nhân tôn quý, ngài là khâm sai, đầu gà đương nhiên là về người rồi.”

“Không được, ta muốn ăn cánh gà, không ăn đầu gà.”

“Đại nhân, ta đi đâu tìm cánh gà cho người?”

“Trong khay của người không phải có sao? Cho ta! Ta đưa đầu gà cho người, người ăn đi.”

“Đại nhân, người còn nói lý hay không?”

“Nhanh lên một chút, không cho thì ta đoạt.”

“Đại nhân, thỉnh tự trọng.”

“Ít nói nhảm! Bỏ quan mệnh lệnh người giao cánh gà ra đây!”

Trong tiếng nhạc du dương, việc tranh chấp cánh gà càng lúc càng lớn, có vẻ đặc biệt chói tai, biểu tình đám vũ kỹ xinh đẹp và động tác bắt đầu cứng nhắc. Bầu không khí sung sướng tường hòa biến mất sạch sẽ, trong tiền sảnh, tiếng tranh chấp càng lớn, khiến kẻ khác không khỏi xấu hổ.

“ Ai, ta nói người có cần như vậy không? Không phải chỉ là một cánh gà, làm gì không chịu cho ta? Dù sao người cũng không ăn.”

“ Không được! Đây quan hệ tới nhân cách của ta! Người mới lên lút nhớ tới Tư Tư, chỉ bằng điểm ấy, ta ném cánh gà cũng không cho người!”

“ Nói vậy! Ta ăn cánh gà liên hệ cái rắm gì tới Tư Tư, người đây là vũ nhục con người bốn quan.”

Bên trong tiền sảnh gương mặt mọi người đen thui, mồ hôi lạnh chảy xuống từ trên trán Hàn Trúc, một giọt, hai giọt, ba bốn giọt...

Vị Phương đại nhân này, thật khiến cho người ta đoán không ra, trong đầu hẳn rất cực đang suy nghĩ cái gì? Đang lúc phong nhã như vậy, không ngờ lại nhắc tới chuyện ăn cánh gà...

Hàn Trúc nghĩ tới đây trong ngực bắt đầu cảm thấy muốn đau.

Một phen tranh chấp của Phương Tranh và Tiêu Hoài Viễn hoàn toàn thay đổi bầu không khí trong tiền sảnh, thế gia mời khách, thế gia gia chủ tự mình nghênh tiếp cùng chiêu đãi, thân phận của người được mời tất nhiên là tôn quý không gì sánh được.

Thân phận của Phương Tranh là đủ rồi. Ngự phong khâm sai, quan lớn, nhưng vị khâm sai đại nhân thân phận tôn quý này lại làm ra chuyện có vẻ như phổ thường lưu manh, không ngờ vì một cái cánh gà lại tranh chấp với khâm sai phó sứ, chuyện này nếu truyền ra ngoài, người ngoài còn không biết sẽ bắn thử Hàn gia keo kiệt đến thế nào.

Sắc mặt Hàn Trúc có chút trắng bệch, hơi ngậy ra nhìn khâm sai Phương đại nhân hai tay chống nạnh, trừng mắt nhìn Tiêu Hoài Viễn, rất có tư thế nếu một lời không hợp liền xông lên đánh nhau, chỉ vì một cái cánh gà...

“ Người đâu mau đến.” Hàn Trúc không còn chịu nổi.

“ Lão gia.”

“ Đi, đi gọi người chuẩn bị vài phần cánh gà, để...để khâm sai đại nhân hưởng dụng.”

“ Dạ, lão gia.”

“ Còn có...đầu bếp làm thức ăn, loạn còn đánh chết cho ta!”

Xuất hiện một tình cảnh làm kẻ khác xấu hổ, hoàn toàn phải trách đầu bếp Hàn phủ tâm tư không tinh tế, đánh chết.

Phương Tranh và Tiêu Hoài Viễn giống như hai con gà chọi, đang trừng mắt nhìn nhau, nghe vậy không khỏi ngẩn người.

Phương Tranh nhanh miệng cười nói: “ Ai, Hàn lão gia, không cần không cần, ngài đừng trách đầu bếp. Kỳ thực ta và Tiêu đại nhân đang đùa giỡn thôi, nghe ca vũ nên có chút buồn chán, ha ha, tìm chút việc vui mà làm, chỉ là đùa giỡn mà thôi.”

Hàn Trúc vừa nghe lúc này mới hòa hoãn sắc mặt, vô lực phát phát tay, lệnh đám vũ kỹ giữa tiền sảnh lui ra.

Tiệc rượu tiếp tục tiến hành, sau khi uống thêm mấy chén, Hàn Trúc nhẹ nhàng thả chén rượu, mắt nhìn Phương Tranh, bỗng nhiên cười cười.

Sau một bình phong vẽ dòng thác từ trên núi chảy xuống đi thông tiền sảnh, một thân ảnh thướt tha yếu điệu không tiếng động xuất hiện ngay trước mặt mọi người, làm tiền sảnh đang nháo đến ồn ào đột nhiên an tĩnh lại, mọi người vừa nhìn thấy vị nữ tử này, không khỏi than thở một tiếng tận đáy lòng.

Nữ tử thân mặc một bộ cung trang màu tím nhạt, gương mặt trắng như thoa phấn, mịn nhẵn như tơ, đôi mày liễu tinh tế, mái tóc mây xanh mượt, đúng là một vị tuyệt sắc nữ tử!

Con mắt mọi người đều si ngốc nhìn nàng, nhưng Phương Tranh lại hơi có chút xấu hổ cười khan vài tiếng, trong lòng oán thầm không ngớt, nữ tử nhà giàu đều không phải không được xuất đầu lộ mặt hay sao? Hàn lão đầu gọi nữ nhi đi ra, có ý tứ gì?

Nguyên lai nữ tử kia chính là nữ nhi của Hàn Trúc, Hàn gia tam tiểu thư Hàn Diệc Chân. Phương Tranh cùng nàng quen biết, rất có vài phần không thoải mái âm soa dương thác, Phương Tranh vốn có chút ý với nàng, nhưng từ lúc biết nàng là thiên kim của Hàn gia, liền thành thành thật thật bỏ đi ý niệm này trong đầu.

Phương Tranh rốt cục là một người tương đối háo sắc, nhưng có háo sắc cỡ nào cũng phải xem người đó là ai, không thể chỉ nhìn thấy mỹ nữ liền xông lên, lúc này Phương Tranh hạ Giang Nam xác thực định tìm chút điểm ngộ, nhưng tìm điểm ngộ và tìm lão bà là khái niệm hoàn toàn khác nhau. Hàn Diệc Chân đứng thật là tuyệt sắc giai nhân, cũng tuyệt đối không phải là điểm ngộ được hần chọn lựa, ít nhất lão cha của nàng ta cũng sẽ không đáp ứng.

Bước chân của Hàn Diệc Chân thật nhẹ nhàng, chậm rãi mà đi, gương mặt mang theo vài phần ý cười, có lẽ nàng đã có thói quen nghiêm mặt xưa nay, cho nên dáng tươi cười của nàng thoát nhìn có điểm mất tự nhiên, thậm chí có điểm giả tạo. Nhưng mặc dù chỉ là nét cười giả vờ, cũng là khuynh quốc khuynh thành, như hoa mùa xuân nở rộ, làm mọi người trong tiền sảnh say mê không ngớt, không từ giác ngừng cả hô hấp.

Nếu ai cười người đàn bà này, chắc chắn nội tiết mất cân đối, nhìn khuôn mặt nàng ta, đã biết là tính tình lãnh đạm, Phương Tranh không có hảo ý suy đoán.

Hàn Trúc vuốt râu, thỏa mãn nhìn chính nữ nhi của mình, ha hả cười nói: “ Các vị, đây là tiểu nữ Diệc Chân, đã được nghe Phương đại nhân niên thiếu anh hùng danh chấn thiên hạ, đã mấy lần vì nước lập công, lão phu ngưỡng mộ không ngớt, đặc biệt mệnh tiểu nữ đi ra, hướng Phương đại nhân kính lên một chén rượu nhạt, để biểu thị tác lòng của lão phu.”

Phương Tranh bị một chiêu vỗ mông ngựa hàm súc mà lực đạo mười phần của Hàn Trúc làm mặt mày rạn rở, không khỏi ha ha cười nói: “ Hàn lão gia khách khí, khách khí, bốn quan thật sự là không dám nhận, không dám nhận, ha hả, ai nha, chỉ là một chút công lao nho nhỏ, lại bị người nơi nơi lan truyền, thật làm ta khổ não...”

Gương mặt Tiêu Hoài Viễn và Ôn Sâm đen thui, người ta tùy tiện nịnh hót người vài câu mà thôi, người không phải đang xem là thật đó chứ?

Đang khi nói chuyện, Hàn Diệc Chân đã chậm rãi đi tới trước mặt Phương Tranh, nhắc lên chén rượu, hướng Phương Tranh lộ ra dáng tươi cười phong tình vạn chủng, khẽ mở miệng dịu dàng nói: “ Phương đại nhân là trọng thần quốc gia, thân phận tôn quý, hôm nay quang lâm hàn xá, làm hàn xá bỗng như rạng rỡ, đại nhân, dân nữ kính ngài một chén rượu nhạt, mong rằng chớ ghét bỏ dân nữ thô bỉ.”

Nói xong Hàn Diệc Chân dùng tay áo che miệng, tư thái ưu nhã hơi ngửa đầu, uống cạn một chén.

Tuy Phương Tranh không có hứng thú đối với nàng, có lẽ nói không dám đối với nàng có hứng thú, nhưng cũng bị khuôn mặt tuyệt sắc và miệng cười tươi như hoa làm ngẩn ngơ, thần tình rất có vài phần si mê.

“ Không chê, không chê. Hàn tiểu thư tuyệt sắc như vậy, sao lại thô bỉ chứ? Muốn nói thô bỉ, là bốn quan mới phải.” Phương Tranh liền thanh cười nói.

Nói xong hần nhắc lên chén rượu, uống một hơi cạn sạch, sau đó lại rót rượu, hướng Hàn Diệc Chân chấp tay, nghiêm mặt nói: “ Hôm nay bốn quan đã đắc tội nhiều, ở đây hướng Hàn tiểu thư bồi lễ, thật không phải...”

Mọi người nghe vậy kinh ngạc, bao quát Hàn Trúc và bốn người hầu Hàn phủ, đều lặng yên đồng lõa tai.

Chuyện Hàn Diệc Chân sau khi đi tới khâm sai hành quán trở về liền bộc phát tính tình, đến tột cùng nàng gặp chuyện gì, làm nàng tức giận như vậy, vẫn là một điều bí ẩn tại Hàn phủ, hiện tại Phương Tranh lại nói hần đã đắc tội Hàn Diệc Chân, mọi người bật người liền ý thức được, việc này có quan hệ đến khâm sai đại nhân. Vì vậy trong mắt mọi người tràn ngập quang mang kỳ lạ, nhìn chăm chăm hai người không chuyển mắt, lắng lắng đợi chờ.

Thời gian trong tiền sảnh chợt yên tĩnh tới mức chân rơi có thể nghe, lặng yên không một tiếng động.

Gương mặt Hàn Diệc Chân thay đổi, lập tức miễn cưỡng cười nói: “ Phương đại nhân nói đùa, có gì mà đắc tội hay không, dân nữ chuyện gì cũng không còn nhớ nữa.”

Phương Tranh nóng nảy: “ Ai, chuyện mới phát sinh ban ngày, lúc này không bao lâu, thế nào lại không nhớ? Tỉ mỉ ngẫm lại, là chuyện ta đùa giỡn tiểu thư...”

“ Đùa giỡn?”

“ Oanh.” Kinh hãi. Trong tiền sảnh giống như có đạn hạt nhân bị kíp nổ, trên khoảng không dần dần bộc phát lên một đoàn khói mù.

Đây...đây là thật sao? Hàn tam tiểu thư bị khâm sai đùa giỡn.

Nét mặt Hàn Diệc Chân duy trì dáng tươi cười cứng ngắc, hai tay giấu trong tay áo nắm chặt lại, hai mắt phần nộ trùng trùng nhìn Phương Tranh như muốn phun lửa.

“ Ánh...ánh mắt ngươi là sao vậy? Sao lại có tính xâm lược như thế? Không phải đã nói xin lỗi với ngươi rồi sao? Ta cũng không phải cố ý.” Phương Tranh có chút ủy khuất, người khác đều nói xin lỗi, đều được đổi lại một câu không sao, dường như chưa từng giống như hấn vậy nha.

Hô hấp một hơi thật sâu, Hàn Diệc Chân cố gắng khắc chế xung động cuồng liệt muốn huy quyền đâm thẳng vào mặt Phương Tranh, khởi lên khuôn mặt tươi cười, giọng nói cứng ngắc: “ Phương đại nhân uống nhiều rồi, ngài nói gì, dân nữ vốn nghe không hiểu.”

Phương Tranh nhíu nhíu mày, nữ nhân này chẳng lẽ chơi trò mất trí nhớ? Sau đó bỗng nhiên cảm giác không thích hợp, quay đầu nhìn tiền sảnh đang lặng ngắt như tờ, mọi người về mặt kinh ngạc nhìn bọn họ, Phương Tranh bật người chợt hiểu, lập tức liên thanh nói: “ Thật ngại quá, ta không nên nhắc tới chuyện này, ha ha, uống nhiều, bốn quan thật sự uống quá nhiều.”

Trước công chúng nhắc tới chuyện này, đây không phải là bôi nhọ danh tiết của nữ tử sao? Cho dù Phương Tranh không nghiêm túc, cũng không dám làm ra loại chuyện thiếu đạo đức như vậy.

Chỉ là, ánh mắt mọi người nhìn bọn họ vì sao lại tối tăm như vậy? Trong đầu đám người này đang suy nghĩ chuyện gì? Ta và nàng ấy là trong sạch nha.

Trong nháy mắt khom lưng buông chén rượu, Phương Tranh ghé vào bên tai Hàn Diệc Chân nhẹ giọng nói: “ Hàn tiểu thư, chuyện đông cung đồ ta sẽ tìm cơ hội xin lỗi với ngươi, kỳ thực ngươi hiểu lầm ta rồi, ta không phải loại người này...ai ai, sao ngươi lại đi?”

Hàn Diệc Chân bất chấp thất lễ, nắm chặt tay xoay người đi ra hậu viện, nàng không thể không đi, nếu còn tiếp tục ở lại, nàng sẽ nhịn không được huy quyền đâm vào mặt Phương Tranh, cho nên nàng quyết định rời đi, tên tiểu lưu manh vô sỉ thiếu đạo đức này dù liếc mắt nhìn hấn thêm một lần, đều khiến cho nàng sản sinh xung động bạo lực thật cường liệt.

Gương mặt của nàng biến thành một mảnh đỏ bừng, không biết là do xấu hổ hay giận dữ, thần sắc trong mắt biến ảo vô cùng, một hồi lạnh như hàn băng, một hồi như lửa cháy thật mạnh, lúc xoay người, cũng không quay đầu lại, hầu như chạy trốn lắt mình đi vào bình phòng, bên trong tiền sảnh còn lưu lại hương thơm của mỹ nhân phảng phất.

Phương Tranh mấp máy môi thần sắc có chút ủy khuất, vô tội hướng mọi người xòe tay nói: “ Vì sao nàng không nghe ta giải thích? Ta thật không phải loại người này...”

Trong tiền sảnh bao quát gia chủ Hàn Trúc bên trong, đều có biểu tình trợn mắt há hốc, ngây ra nhìn Phương Tranh, một lúc lâu mới phục hồi lại tinh thần. Trong đầu còn đang tiêu hóa tin tức làm cho bọn hấn không dám tin tưởng.

Đây...đây nên làm thế nào mới tốt?

Hàn Trúc nháy mắt vài cái, miễn cưỡng đè xuống nghi hoặc và thất thố, thấy mọi người còn đang đờ ra, vội vàng cười vang nói: “ Ha ha, tiểu nữ mặt mông, làm các vị chê cười, Phương đại nhân, đến, lão phu kính người một chung.”

Bên trong tiền sảnh rất cực lại náo nhiệt trở lại, mọi người phi thường thức thời đem chuyện vừa rồi quên mất, lại bắt đầu trò chuyện vui vẻ, chỉ là mọi người cùng bọn người hầu Hàn phủ nhìn phía Phương Tranh ánh mắt đều là lạ, là giống như đang nhìn vị cô gia tương lai của Hàn phủ, làm Phương Tranh có chút đứng đống lông tóc.

Rượu có thể đếm qua mấy vòng, Hàn Trúc nhìn Tiêu Hoài Viễn và Ôn Sâm ngồi bên cạnh Phương Tranh, bỗng nhiên vỗ vỗ tay, hai nữ tử xinh đẹp dịu dàng đi vào trong tiền sảnh, Hàn Trúc hơi ra dấu ý bảo, hai nữ tử nhẹ nhàng cười, phân biệt ngồi xuống bên người Tiêu Hoài Viễn và Ôn Sâm, sau đó ân cần bắt đầu mời rượu.

Hai người được hai nữ tử chuốc mấy chén, không khỏi vui vẻ mặt mày rạng rỡ, ngây ngất chẳng còn biết trời nam đất bắc.

“Phương đại nhân!” Hàn Trúc hiền lành nhìn Phương Tranh, cười nói: “Lão phu có một số việc muốn cùng Phương đại nhân đơn độc trò chuyện, chẳng hay Phương đại nhân có chịu thu xếp bớt chút thời gian?”

Phương Tranh ngây người, sau đó trong lòng bắt đầu thấp thỏm.

Hàn lão đầu không phải muốn ta làm con rể hán đó chứ? Ta cũng không được, chuyện La Nguyệt Nương vào cửa còn chưa giải quyết xong đây, lúc này nếu cho Trường Bình thêm một tỷ muội, phỏng chừng nàng sẽ lấy dao chém mình thành tương thịt mất, hơn nữa vị Hàn tiểu thư kia dường như không được thân mật với ta cho lắm...

Có lẽ nói, Hàn lão đầu muốn tìm một địa phương không người hướng ta đòi lại mớ đồ châu báu kia? Có nên trả lại hán không?

Đương nhiên là không được! Của ta! Tất cả đều là của ta! Chết sống không tiếp thu nợ, ân, cứ quyết định như thế.

Phương Tranh đứng lên, theo Hàn Trúc đi ra tiền sảnh, đi qua một hoa viên, lại đi qua một hành lang gấp khúc, Hàn Trúc đưa Phương Tranh vào một gian phòng có dáng dấp như một gian thư phòng, bên trong phòng đốt một trản nến đỏ, dưới ánh nến, một thân ảnh yếu điệu làm căn phòng thêm rạng rỡ, chính là Hàn Diệc Chân mới vừa xấu hổ và giận dữ rời khỏi buổi tiệc.

Lúc này trên mặt nàng đã bớt đỏ ửng, thấy Phương Tranh tiến đến, nhin không được hung hăng trừng mắt liếc hán, lãnh ý và hận ý trong ánh mắt làm Phương Tranh có chút mơ hồ khó hiểu.

Hàn Trúc thu hết thần sắc của hai người vào trong đáy mắt, quyết tâm phải hỏi ra nghi vấn, khái hai tiếng, nghiêm mặt nói: “Phương đại nhân, vừa rồi nhiều người miệt tạt, nói bất tiện, lão phu muốn thỉnh đại nhân tới đây đàm đạo một phen, mong rằng đại nhân xin đừng trách.”

Phương Tranh nhìn vẻ mặt đầy hận ý của Hàn Diệc Chân, sau đó nhìn Hàn Trúc, gương mặt giãn ra cười nói: “Hàn lão gia khách khí, hôm nay Hàn lão gia thịnh tình khoản đãi bốn quan như vậy, ta phải nên cảm tạ người mới phải, sao trách người?”

Hàn Trúc ha hả nở nụ cười, lập tức nói: “Phương đại nhân, thân thể lệnh tôn vẫn khỏe mạnh?”

Phương Tranh ngây ra: “Người nhận thức cha ta?”

Hàn Trúc vuốt râu cười nói: “Tương giao hơn mười năm, có thể nào không quen? Hàn gia ta cùng Phương gia người đến nay còn không ít sinh ý đang lui tới, Phương đại nhân chẳng lẽ không biết?”

Phương Tranh ai nha một tiếng, vội vàng đứng lên thì lễ nói: “Nguyên lai là Hàn thế bá, tiểu chất không biết hai nhà lại có sâu xa, thật đã đắc tội.”

Hàn Trúc ha hả cười, thần sắc cũng trầm tĩnh lại, Phương Tranh chủ động xưng hô hán là thế bá, điều này nói rõ hán đối với Hàn gia cũng không có địch ý, kế tiếp phải nói chuyện liên dễ dàng hơn nhiều lắm.

Ai biết Hàn Diệc Chân lại hừ nhẹ một tiếng.

Phương Tranh ngây người, sau đó nhìn Hàn Diệc Chân cười nói: “Nếu cùng là người một nhà, ta sẽ không tiếp tục xin lỗi nữa. Ha hã, Diệc Chân muội muội, hai ta còn trách ai với ai, người nói có đúng không?”

Hàn Trúc nghi hoặc nói: “ Hai người các người rất cục...”

“ Phi thường thuần khiết!” Phương Tranh và Hàn Diệc Chân trăm miệng một lời biện giải nói.

Hai người vừa nói ra miệng liền ngẩn người, sau đó nhìn đối phương, biểu tình thật khác nhau, vẻ mặt Hàn Diệc Chân giận dữ, trên mặt lại hiện lên hai luồng đỏ ửng, không biết là xấu hổ hay giận dữ, mà Phương Tranh lại phi thường ngả ngón cười cười.

Hàn Trúc kỳ quái quan sát hai người, quyết định trước tiên bỏ qua chuyện này, tìm một cơ hội lén hỏi nữ nhi cùng Phương Tranh rất cục lại có ân oán gì, hiện tại nói chuyện chính sự quan trọng hơn.

Dừng một chút, Hàn Trúc vuốt râu nghiêm mặt nói: “ Phương...Phương hiền chất, người ta cũng không là người ngoài, lão phu liền nói thẳng. Lần này người là khâm sai, thay thế thiên tử dò xét Giang Nam, thế nhưng là vì chuyện thuế án Giang Nam mà đến?”

Phương Tranh cả kinh, lần này hấn xuống Giang Nam, mục đích chỉ có một số ít người trong kinh thành biết được, vì sao Hàn gia phảng phất như hiểu rõ? Chẳng lẽ vụ án này có dính dáng gì tới Hàn gia?

Hàn Trúc phảng phất nhìn thấu suy nghĩ của Phương Tranh, đạm nhiên cười nói: “ Hiền chất không cần đa tâm, Hàn gia đã là thế gia, tự nhiên ở kinh thành có vài phần nhân mạch, muốn biết chút sự tình đương nhiên không khó.”

“ Không sai, tiểu chất chính vì Giang Nam thuế án mà đến.” Nếu không giấu diếm được, Phương Tranh đơn giản nói thẳng thắn.

Hàn Trúc thỏa mãn nở nụ cười, nếu đôi bên đều có thể mở rộng lòng mà nói thẳng, thì càng dễ dàng câu thông với nhau.

“ Phương hiền chất, lão phu mạo muội hỏi lại một câu, mong rằng hiền chất vui lòng cho biết, ngoại trừ Giang Nam thuế án, hiền chất tới có phải vì Giang Nam thế gia?”

Hàn Trúc nói xong rất hàm súc, dùng từ cũng rất chú ý, hấn không nói thẳng là Phương Tranh muốn “ đối phó” thế gia, mà là dùng từ “ có ý định”, chỉ vì vị trí của Hàn gia là vị trí vi diệu, đã là một trong “ Giang Nam thế gia”, lại có tình bạn cố tri với Phương gia tại kinh thành, nói như thế, mới tốt cấp chính mình lưu lại một con đường.

Phương Tranh tìm kiếm nửa ngày, lúc này mới nhận ra vị đạo trong lời nói của Hàn Trúc, không khỏi cười nói: “ Hàn thế bá, mặc kệ có phải là thế gia hay không, ở trong lãnh thổ của ngô hoàng, trong khắp thiên hạ, kể cả vương thổ, hay bờ cõi mở mang, dù là vương thần, người và ta, bao quát Giang Nam thế gia, đều là thần dân của ngô hoàng, Hàn thế bá dùng từ “ có ý định” chẳng hiểu là ý gì?”

Tiểu hoạt đầu!

Cha con hai người song song thăm mắng một câu trong lòng.

“ Khái khái, lão phu nói lỡ, chỉ vì trong kinh thành truyền lời xôn xao, lão phu cũng không thể không lo lắng, hiền chất chê cười.” Hàn Trúc hơi có chút xấu hổ nói.

Song song hấn cũng hiểu rõ, chuyện thuế án Phương Tranh có thể nguyện ý nói thẳng cho biết, còn chuyện có đối phó Giang Nam thế gia hay không, chuyện này thật quá kinh người, truyền ra tất sẽ khiến thiên hạ đại loạn, Phương Tranh ở trước mặt hấn bảo lưu không nói, là lẽ đương nhiên.

Nếu không đề cập tới thế gia, Hàn Trúc lại đề cập tới chuyện thuế án. Dù sao hấn vẫn cho rằng Phương Tranh đang hoài nghi vụ án liên quan tới Hàn gia, hôm nay thừa dịp này, hướng hấn giải thích một phen là cần thiết.

“ Về thuế án, hiền chất có manh mối gì không?” Hàn Trúc chăm chú nhìn Phương Tranh, trong mắt có một tia khẩn trương.

Phương Tranh đương nhiên không phải là người thành thật, người khác hỏi gì hấn đáp đó, thế nào khả năng? Trước đây hấn luôn nói chuyện ma quỷ trước mặt hoàng đế hết lần này tới lần khác, lấu cá vô cùng, huống hồ chỉ là Hàn Trúc?

Con người Phương Tranh vòng vo chuyển, bỗng nhiên cười nói: “ Chẳng hiểu manh mối theo lời thể bá nói là gì? Hắc hắc, tiểu chất từ trước đến nay ngu dốt, đối với loại sự tình tra án dốt đặc cán mai, thể bá nếu có thể giáo giáo tiểu chất, tiểu chất vô cùng cảm kích.”

“ Hừ!”

Hàn Diệc Chân bỗng nhiên hừ lạnh một tiếng, gương mặt như sương: “ Phương đại nhân khiếm tốn quá, người sao ngu dốt? Dù loại chuyện ma quỷ đệ đệ sinh đôi mà người đều biên ra được, đương nhiên là thể gian đệ nhất thông minh.”

“ Cái gì gọi là đệ đệ song sinh?” Hàn Trúc có chút mơ hồ.

Phương Tranh cười hắc hắc: “ Diệc Chân muối muối...”

Gương mặt Hàn Diệc Chân nghiêm lại, lạnh lùng nói: “ Phương đại nhân thỉnh tự trọng, Phương gia cùng Hàn gia là thể giao, nhưng dân nữ cũng đại nhân cũng không có giao tình, thỉnh đại nhân chớ nên gọi thân mật như vậy, dân nữ không dám đương nổi.”

Phương Tranh liếm liếm môi, coi như không nghe thấy, tiếp tục nói: “ Diệc Chân muối muối, không nghĩ tới người hiểu lầm ta sâu tới như vậy, kỳ thực hôm nay ca ca đùa giỡn người cũng không phải là có ý, ta là một khâm sai đại thần phi thường biết tự hạn chế nghiêm cẩn, hơn nữa tư tưởng có chút bảo thủ...”

Lúc này Hàn Diệc Chân cũng không sợ đắc tội Phương Tranh, nghe vậy đôi mày thanh tú nhướng lên, cười lạnh nói: “ Nga? Phải? Đùa giỡn dân nữ rốt cục là tư tưởng bảo thủ? Vậy người cho ta xem đông cung đồ chẳng lẽ là tự hạn chế nghiêm cẩn sao?”

An tĩnh, trong thư phòng an tĩnh như côi chết.

Hàn Trúc trừng mắt mở to, vẻ mặt không dám tin tưởng nhìn Hàn Diệc Chân, cả người run run, run giọng nói: “ Chân nhi...con...con...và hắc cùng nhau xem đông cung đồ?”

Trời ạ! Đó là nữ nhi lãnh tĩnh của ta đó sao?

Hàn Diệc Chân nhận ra mình đã nói lỡ, thể nhưng đã muộn, lời nói đã ra, nước đổ khó hốt, lúc này vẻ mặt nàng đỏ bừng bừng miệng, gương mặt lãnh tĩnh cơ trí thường ngày lúc này tràn đầy xấu hổ và ảo não cùng giận dữ, bộ ngực cao vút phập phồng, nhìn Hàn Trúc như đang sắp ngất xỉu, lại phẫn nộ chỉ vào Phương Tranh: “ Ta...ta...người...”

Phương Tranh nháy mắt vài cái, xòe tay ra, lại nhún vai, vạn phần vô tội nói: “ Ta chưa từng nói cái gì, là người tự nói.”

“ Nhìn đông cung đồ thì có sao đâu? Nhưng nếu đem ra nói thì không tốt nha. Diệc Chân muối muối, người nói đúng không?” Phương Tranh cười đến phi thường đáng ghét. Quý, nhân huynh thích khoa học viễn tưởng cứ không ngại tưởng tượng mà đánh giá.

324. Chương 306: Âm Soa Dương Thác

Hàn Diệc Chân xuất thân thể gia, từ nhỏ tiếp thu giáo dục quý tộc, vì thế trong lời nói cử chỉ đều có giáo dưỡng, nam tử cần phong độ thì có nho nhã lễ độ, nữ tử cần hiền lương thực đức, diễm nhiên uyển chuyển hàm súc, đây đều là tố chất mà một thể gia nữ tử cần phải được chuẩn bị.

Hàn Diệc Chân ở phương diện này làm rất tốt. Vô luận là ở trong nhà hay bên ngoài, không người nào không nói nàng có phong cách quý phái, thường ngày mỗi tiếng nói cử động của nàng đều hoàn toàn phù hợp với yêu cầu giáo dưỡng của một thể gia nữ tử, hoàn mỹ quả thực giống như một quyển sách giáo khoa.

Nhưng kể từ sau khi gặp được Phương Tranh, nàng bỗng nhiên phát hiện công phu ngưng thần tĩnh khí được bồi dưỡng trong dĩ vãng hoàn toàn không có tác dụng, từ lần đầu tiên nhìn thấy hắc, nàng luôn phải một mực khắc chế ý nghĩ dùng thủ đoạn bạo lực áp dụng với Phương Tranh, lần nhấn nhịn kiểu này khiến nàng vô cùng khổ cực.

Hiện tại ngay trước mặt phụ thân, nàng lại bật thốt lên nói ra “ đông cung đồ” những chữ mẫn cảm như vậy, làm một người từ nhỏ tính tình điềm tĩnh hiền lương, lại biến thành như con mãnh thú và dòng nước lũ như thế, làm một khuê nữ, tiểu thư khuê các, lúc này bảo nàng làm sao chịu đựng được?

Nhưng hết lần này tới lần khác Phương Tranh bắt chéo chân ngồi trong thư phòng lại cười đến đáng ghét như vậy, trong mắt thỉnh thoảng hiện lên vài phần ý tứ hàm súc có vẻ hả hê, càng như lửa cháy đổ thêm dầu, vì vậy Hàn Diệc Chân không cam lòng bị diệt vong trong trầm mặc, rốt cục bạo phát.

“ Ta đánh chết tên lưu manh vô sỉ vô đức như ngươi.”

Gương mặt Hàn Diệc Chân dữ dội, không để ý phụ thân ở bên, cũng không quan tâm thân phận khâm sai đại thần của Phương Tranh, nàng không thêm phân trần, nắm lên nghiến mực Đoan Khê nặng nề bén nhọn, tuốt tay liền ném thẳng vào đầu Phương Tranh.

“ Chân nhi, dừng tay.”

“ Oa! Mưu sát khâm sai! Ngươi đâu mau tới.”

Phương Tranh thất sắc: “ Uy, ngươi điên ư? Ta chiêu ngươi chọc giận ngươi sao?”

“ Cẩu tặc, hôm nay ta sẽ cùng ngươi ôm nhau cùng chết!” Nghiến mực Đoan Khê bị Phương Tranh lắc mình tránh thoát, Hàn Diệc Chân hàm chứa nước mắt kêu to, cầm lấy bất cứ thứ gì có trong phòng ném thẳng tới người Phương Tranh, trong lúc nhất thời, bút lông Hồ Châu sang quý, cái chặn giấy hoàng ngọc quý hiếm, mực tùng Huy Châu tốt nhất, tất cả đều hóa thành ám khí trong tay Hàn Diệc Chân, bay lượn khắp bầu trời hướng trên đầu Phương Tranh tạt tới.

“ A! Chân nhi, dừng tay! Văn phòng tứ bảo của lão phu...”

Hàn Trúc yêu thương xót xa không ngừng, ban ngày bị Hàn Diệc Chân tạt vỡ một phen ngoài tiền sảnh, vô số đồ cổ quý hiếm đều biến thành mảnh vụn, trong lòng hấn đau xót còn chưa kịp hồi phục, hiện tại nữ nhi của hấn lại bắt đầu bạo nổi, bảo bối trong thư phòng chẳng phải đều gặp tao ương?

Hàn Trúc vội vàng tiến lên, gắt gao nắm lấy nữ nhi giống như đang bị bệnh tâm thần: “ Chân nhi, Chân nhi! Con bình tĩnh một chút!”

Phương Tranh mới vừa bị ném đến oa oa kêu to, nhìn thấy lúc này Hàn Diệc Chân đang bị lão cha nàng chế trụ, rốt cục thở phào nhẹ nhõm, đúng là Hàn lão đầu hiểu rõ lý lẽ, nữ nhi nhìn như văn tĩnh, kỳ thực là một điên bà tử, hấn là phải đem nàng ra hung hăng đánh mông. Nói, Phương đại thiếu gia gặp nữ tử vì sao đều có khuynh hướng bạo lực? Dù là Yên Nhiên hiện tại cũng học theo Trường Bình, không có việc gì thì nhéo thịt mềm bên hông hấn, thế nào chán chán phu cương cũng không dùng được, bị tai!

Phương Tranh bị một màn vừa rồi làm sợ đến đổ mồ hôi, trong ngực thậm chí có chút chột dạ, vừa rồi một khối nghiến mực Đoan Khê lớn như vậy bay qua, may là mình có thiên phú chạy trốn chết đào mạng, không thì trong hoàng cung kinh thành phải vì hấn mà treo cờ rồi...

“ Diệc Chân muội muội, ngươi nên khống chế tình tự, có chuyện gì chúng ta từ từ nói không được sao?”

Hàn Trúc gắt gao cầm lấy hai tay Hàn Diệc Chân, nghe vậy liên tục gạt đầu, hấn cũng bị hoảng sợ toát mồ hôi, bảo bối quý hiếm một phòng nhà, tùy tiện đập vỡ thứ nào cũng khiến hấn xót xa nhiều năm, may là mình đúng lúc ngăn cản nữ nhi.

Vì vậy trong lòng Hàn Trúc ôm ấp tâm lý đau xót với bảo bối khắp gian phòng, dĩ nhiên không cần nghĩ ngợi thốt ra: “ Đúng vậy, Chân nhi, Phương hiền chất nói rất có đạo lý, thực sự muốn đánh, các người đi ra ngoài đánh, đừng phá hủy đồ đạc trong thư phòng của lão phu.”

“ Đúng đúng đúng, a...?”

Phương Tranh nghe vậy tròn tròn mắt, lão nhân này đang nói tiếng người sao?

Vốn có ấn tượng rất tốt đối với Hàn lão đầu, lúc này Phương Tranh chỉ cảm thấy Hàn gia đặc biệt đáng trách, từ già đến trẻ, không ai là người bình thường.

“ Lạc lạc!”

Phương Tranh trợn mắt nhìn Hàn Diệc Chân, nhìn thấy biểu tình trợn tròn mắt há hốc của Phương Tranh, chẳng hiểu sao, nàng bỗng nhiên nở nụ cười, gương mặt còn đọng hai hàng nước mắt trong suốt, hiện tại cười, giống như lê hoa sau cơn mưa, đặc biệt chọc người thương tiếc.

Phương Tranh nhìn chiếc miệng cười của Hàn Diệc Chân, thần tình không khỏi ngẩn ngơ, ánh mắt dần dần si mê.

Hàn Diệc Chân nhìn thấy sắc tướng của Phương Tranh, khuôn mặt tươi cười vừa thu lại, cực kỳ chán ghét từ một tiếng, gương mặt rất nhanh liền nghiêm túc lên.

Hàn Trúc thấy nữ nhi rất cực khôi phục lãnh tĩnh, không khỏi thả lỏng, buông lỏng tay ra, sau đó nhìn Phương Tranh ngượng ngùng cười nói: “ Ha hả, lão phu dạy con vô phương, làm hiền chất chế giễu. Thực sự xấu hổ, xấu hổ.”

Hít sâu mấy hơi thở, lúc này Hàn Diệc Chân hoàn toàn khôi phục thái độ bình thường, lý trí lại bắt đầu chi phối hành vi của nàng.

Nàng cùng Phương Tranh cho dù có cừu hận lớn thế nào, lúc này cũng không thể đắc tội hấn, Phương Tranh là khâm sai, có người nói hấn ở kinh thành có quyền lực khuynh cả vua dân, hấn muốn thu thập toàn bộ Giang Nam thế gia có thể không có khả năng, nhưng nếu chỉ là Hàn gia, nói vậy sẽ không quá khó khăn, huống chi ở trong ngực Phương Tranh, Hàn gia và Giang Nam thuế án có điều liên lụy, chính mình phải nên lãnh tĩnh hành sự mới đúng.

“ Phương đại nhân, dân nữ vừa mới thất thố, thật biết tội, còn thỉnh đại nhân dừng tính toán với dân nữ.”

Chịu đựng sự căm hận và chán ghét đối với Phương Tranh, Hàn Diệc Chân dịu dàng hướng hấn hành lễ, phảng phất hoàn toàn quên mất chuyện hấn “ đùa giỡn” và chuyện “ đông cung đồ” vừa qua.

Phương Tranh kinh nghi bất định nhìn nàng một chút, cẩn cẩn thận thận nói: “ Tính toán với người thì không đâu, thế nhưng người làm vậy thì làm sao xưng được là thất thố chứ? Lần đầu tiên có thể xưng là thất thố, lần thứ hai nên xưng là điên rồi mới đúng.”

Đế!

Hàn Diệc Chân dùng ánh mắt giết người hung hăng trừng hấn, nét mặt mang theo dáng tươi cười mê người, nhưng trong miệng lại nghiêng răng nghiêng lợi: “ Đại nhân quá lo lắng, dân nữ sao dám mạo phạm đại nhân.”

Phương Tranh nhìn dáng tươi cười của nàng, không tự chủ được run rẩy thân thể.

Mẹ nó! Người đàn bà này cười thật đáng sợ! Chẳng lẽ nàng ta dự định tiếp tục “ thất thố”?

Phương Tranh nghiêng đầu qua, nhìn cũng không nhìn nàng. Tuy rằng chưa nói một câu, nhưng biểu tình bí ẩn bíu môi của hấn lại bất hạnh để Hàn Diệc Chân nhìn thấy, trái tim Hàn Diệc Chân thầm giận, lại một lần nắm chặt nắm tay.

Hàn Trúc thấy hai người không tiếp tục tranh chấp, rốt cục thở phào nhẹ nhõm, vì vậy ha hả cười nói: “ Chỉ là hiểu lầm nho nhỏ, nói xong sẽ không sao. Làm hiền chất bị sợ hãi.”

Phương Tranh liếc mắt nhìn Hàn Diệc Chân, không có hảo ý cười cười nhìn con quỷ nhỏ, ngày nào đó ta cũng cho người chấn kinh, không, là thụ tinh!

Trở lại chính đề, Hàn Trúc nghiêm mặt nói: “ Hiền chất, hôm nay lão phu mời người tới đây, có chuyện phải hướng hiền chất nói cho rõ. Hiền chất truy tra Giang Nam thuế án, trong kinh đã có lời đồn không ít, nói thế gia Giang Nam cùng thuế án có liên lụy. Lời ấy có thể không giả, nhưng hôm nay lão phu muốn nói rõ với người, Hàn gia cùng thuế án cũng không có quan hệ mấy may, nếu hiền chất có lòng hoài nghi, cứ mặc sức đi thăm dò, chỉ mong người làm việc theo lẽ công bằng, nhìn rõ mọi việc.”

Phương Tranh nháy mắt mấy cái, cười nói: “ Hàn thế bá nói quá lời, người trong kinh thành nói như thế nào ta không để ý tới, ta chỉ tin tưởng vào những gì ta nhìn thấy. Ta mới tới Giang Nam, rất nhiều chuyện còn chưa biết, tra án, dù sao cũng phải từ từ mới được. Ta đương nhiên nguyện ý tin tưởng Hàn gia là trong sạch, nhưng mọi việc cần phải tra qua xong, ta mới có kết luận tốt nhất, không uống công lại không trái

với nguyên tắc phá án, hoàng thượng giao phó chuyện trọng yếu như vậy cho ta, ta cũng không thể phụ tín nhiệm của hoàng thượng, Hàn thế bá nói có phải không?”

Thần tình Hàn Trúc ngưng lại, nhanh chóng cùng Hàn Diệc Chân trao đổi ánh mắt.

Lời nói của Phương Tranh đã biểu đạt rất rõ ràng: người có liên lụy tới thuế án hay không, lời đồn trong kinh thành nói sẽ không tính. Hàn gia gia chủ người nói cũng không tính, ai nói là tính đây? Phương đại khâm sai sau khi tự mình điều tra, do hấn định đoạt.

Lời của Phương Tranh đưa đẩy rất khéo, không đắc tội với người, cũng không hề kết luận, dường như giở giọng, nhìn như nói một đồng lớn, nhưng người tử tử tìm kiếm, lời nói của hấn cũng không có một nội dung thực chất, nói như chưa nói.

Hàn Trúc và Hàn Diệc Chân nhìn nhau, thần tình đều có vài phần bất đắc dĩ.

Gặp gỡ một tiểu cao quan trường như thế, bọn họ có thể làm sao bây giờ? Không thể bóp cổ hấn, buộc hấn tin tưởng Hàn gia vô tội đi?

Trong lòng Phương Tranh cũng có chút kỳ quái, Hàn gia gia chủ thế nào lại nghĩ mình đang hoài nghi bọn họ? Biết rõ vụ án vướng tay chân, sau khi xuống Giang Nam, hấn hoài nghi ai, tin tưởng ai, trong lòng tự nhiên đều biết, cũng chưa từng đề cập qua với ai. Hàn gia vì sao lại lo lắng đến như vậy?

Hàn Diệc Chân liếc mắt nhìn Hàn Trúc, trong đôi mắt xẹt qua vài phần do dự, nằng cấn môi, suy tư một hồi, rốt cục mở miệng nói: “ Phương đại nhân, chuyện thuế án Hàn gia xác thực là trong sạch, nếu người không tin, chúng ta cũng không có biện pháp. Để trợ đại nhân sớm ngày điều tra rõ vụ án, Hàn gia nguyện giúp đại nhân một tay, để biểu lộ thành ý và sự trong sạch của Hàn gia.”

Phương Tranh liếc mắt nhìn Hàn Diệc Chân, cười nói: “ Hàn gia nguyện đưa tay tương trợ, đó là không thể tốt hơn, chẳng hay theo lời Hàn tiểu thư là giúp một tay, là chỉ về mặt nào?”

Hàn Diệc Chân lại nhìn Hàn Trúc, do dự một lát, yếu ớt thở dài, đôi mày thanh tú cau lại thật sâu, mở miệng nói: “ Phương đại nhân, vụ án nếu đại nhân tạm thời không có đầu mối, Hàn gia có thể giúp đại nhân tìm một chỗ đột phá.”

Vì gia tộc, nên bỏ vào giờ tỵ, thì phải bỏ ngay, so sánh với gần ngàn nhân mạng của Hàn gia trên dưới, giao tình nhiều năm của phụ thân cùng Lý thế thúc, có vẻ tái nhợt vô lực cỡ nào.

“ Chỗ đột phá nào?”

“ Tô Châu tri phủ...”

“ Chân nhi! Câm miệng! Người muốn bức lão phu làm người bất nghĩa sao?” Hàn Trúc giận dữ, vỗ bàn quát.

Hàn Diệc Chân không chút nào lùi bước nhìn chằm chằm Hàn Trúc, thản nhiên nói: “ Lẽ nào cha thật nhẫn tâm đem gần ngàn mạng người của Hàn gia trên dưới chôn cùng Lý thế thúc? Nhẫn tâm thấy Giang Nam Hàn gia từ nay về sau bị xóa tên trên đời?”

Hàn Trúc cả kinh, khuôn mặt nhất thời già nua hơn rất nhiều, sắc mặt cũng trở nên tái nhợt trống rỗng.

Phương Tranh nhìn thấy một màn trước mắt, không khỏi cười nói: “ Hay cho tiết mục trung nghĩa không được lương toàn, nhưng Hàn thế bá, ngài cũng không cần lo lắng đã phản bội bằng hữu, Lý Bá Ngôn thân là tri phủ Tô Châu, cùng Giang Nam lục phủ cấu kết vụ án thuế ngân, tuy là người không nói, nhưng chúng ta ở kinh thành cũng đã biết, nói thật, lần này ta hạ Giang Nam lại tuyển chọn trạm thứ nhất tại Tô Châu, chính là vì muốn cùng vị Lý tri phủ này hảo hảo tâm sự.”

Cha con Hàn gia nghe vậy kinh hãi, không dám tin tưởng nhìn Phương Tranh, trong lòng cảm thấy một trận sợ hãi.

Nguyên tưởng rằng Phương Tranh hạ Giang Nam là do tân hoàng nảy lòng tham nên an bày, cũng không từng nghĩ qua trong kinh cũng đã sớm có chuẩn bị, dù chi tiết này cũng đã thăm dò thật rõ ràng.

Hàn Trúc cảm thấy có chút tâm lạnh, nói như thế, tính mạng tiền đồ của Lý Bá Ngôn thật khó khăn, nếu Phương Tranh đã có chuẩn bị mà đến, như vậy thả hay không thả Lý Bá Ngôn, thực sự chỉ phải xem vui buồn của vị khâm sai đại nhân này, thậm chí bao quát cả Hàn gia của hắn.

Phương Tranh cười tủm tỉm nhìn cha con Hàn gia đang lộ ra biểu tình ngoài ý muốn, trong lòng có chút đắc ý.

“ Triều đình không phải phế tài như trong sự tưởng tượng của các người, khi hoàng thượng đã đặt quyết tâm muốn làm tốt một việc, phía sau chỉ trì hoãn, đó chính là lực lượng của toàn bộ quốc gia, tra một vụ án nhỏ, tự nhiên không nói chơi. Trước đây sở dĩ có nhiều chuyện làm trên dưới không thể quán triệt chấp hành lại không nhanh chóng, chủ yếu là bởi vì trong triều gian thần nịnh thần quá nhiều, từ đó cản trở mưu lợi bất chính, làm việc kéo dài, độc chức, lại đòi tiền lì xì, lại là đánh cướp, đặc biệt có chút triều đình trọng thần, tay cầm quyền to nhưng chỉ biết đòi lấy chỗ tốt cho chính mình, trên không thể vì hoàng thượng phân ưu, dưới không thương cảm cho bách tính, lại tham bạc lại háo sắc, thật sự là cực phẩm tro tàn trong thiên hạ. Là tiên phong của đám bại hoại.”

Hàn Diệc Chân nhìn Phương Tranh nước bọt tung bay, dáng dấp đắc ý không dứt, không khỏi nhăn đôi mày thanh tú, hé miệng nói: “ Ta thế nào nghĩ người đang nói chính người?”

Phương Tranh cứng lại.

Một lát.

“ Ai ai, không phải đang nói chuyện vụ án sao? Sao lại kéo tới triều đình? Không cho nói lảng sang chuyện khác, họp nên nghiêm túc!”

Hàn Diệc Chân khẽ hừ nhẹ một tiếng, chính người kéo tới triều đình, quan hệ gì tới chúng ta? Vị khâm sai này không chút nói lý, thật không biết hắn làm sao lên tới địa vị cao như bây giờ được.

Hàn Trúc dừng một chút, mở miệng nói: “ Phương hiền chất đã có chuẩn bị, người cũng biết phía sau vụ án còn có tin tức gì sâu hơn không?”

Phương Tranh nhíu nhíu mày: “ Tin tức? Tin tức gì? Có ý đồ gì sao? Có chân tướng sao?”

Hàn Trúc trầm giọng nói: “ Lý Bá Ngôn xác thực có dính líu tới vụ án, lão phu không dám giải vây cho hắn, nhưng Lý Bá Ngôn cũng bị người bức bách, bị người kèm hai bên, chỉ là bị buộc bắt đắc dĩ.”

Phương Tranh nghe vậy tinh thần rung lên, ngày hôm nay nói nhiều lời vô ích như vậy, cuối cùng cũng nói đến chỗ hữu dụng. Trước khi hạ Giang Nam, hắn liên mơ hồ hoài nghi, phía sau vụ án tất có khúc mắc, Hàn gia gia chủ lão luyện thành thục, không có nắm chắc, sẽ không nói lung tung.

“ Hắn bị ai bức bách?”

“ Thật không biết được. Kỳ thực hiền chất điều tra sẽ gặp tình trạng giống nhau, tri phủ lục phủ bao quát Lý Bá Ngôn bên trong, đều liên quan tới trong đó, vụ án này đều có điểm giống nhau, đó chính là bóp méo sổ sách, lừa trên gạt dưới, hơn nữa theo lão phu suy đoán, tri phủ năm phủ còn lại, tao ngộ cũng như Lý Bá Ngôn, ở dưới tình huống không hề hay biết, quan ấn tư chương bị lấy trộm, đến nỗi trong nha môn xuất hiện sự thiếu hụt, sau đó mấy vị tri phủ vì muốn giữ quan chức, dưới tình thế cấp bách liền phải bóp méo sổ sách, bị người nắm lấy nhược điểm, cho nên chỉ đành mặc cho người bày bố, càng lún càng sâu.”

“ Ý tứ của Hàn thế bá, vụ án là do một người đứng sau lưng thao túng tri phủ lục phủ?”

Hàn Trúc không dám xác định gật gật đầu. Lại lắc đầu, trầm ngâm một hồi cười khổ nói: “ Lão phu chỉ là gia chủ một nhà, vừa rồi nói, cũng chỉ là phán đoán của riêng lão phu, về phần có nói sai hay không, lão phu cũng không dám cam đoan, tất cả phải dựa vào hiền chất tự mình đi thăm dò sáng tỏ.”

Phương Tranh vuốt cằm trầm ngâm nói: “ Ai có bản lĩnh lớn như vậy, dám thao túng tri phủ lục phủ? Bọn họ đường đường là ngũ phẩm mệnh quan triều đình, không phải là dân chúng vô quyền vô thế.”

“ Người ẩn giấu phía sau màn rất sâu, lão phu nghĩ, vụ án này không chỉ đơn giản là tham ô thuế ngân mà thôi.”

Phương Tranh nhìn Hàn Trúc nói: “ Hàn thế bá lại có cao kiến gì khác, có thể chỉ giáo tiểu chất?”

Hàn Trúc thấy thái độ khiêm cung của Phương Tranh cảm thấy rất hưởng thụ, nghe vậy vuốt râu, cười nói: “Hiền chất không ngại ngẫm nghĩ sâu hơn, nếu dám thao túng tri phủ lục phủ, người này tất có thể lực khổng lồ tại Giang Nam, loại chuyện này người giang hồ ngang ngược làm không được, nếu hấn có thể lực lớn như vậy, lại tham ô nhiều bạc như vậy, hấn cần dùng làm gì? Sẽ phải có mưu đồ lớn hơn nữa, ha ha, có tài có thể, còn có chuyện gì là hấn không dám làm? Thậm chí bao quát...”

Hàn Trúc bỗng nhiên cảm miệng không nói, chỉ cao thâm cười cười.

Phương Tranh sợ hãi cả kinh: “Ý tứ của thế bá là nói, hấn muốn làm phản?”

Hàn Diệc Chân hừ lạnh một tiếng, tức giận nói: “Ngươi nói đi? Dùng loại thủ đoạn vô pháp vô thiên này mò nhiều bạc như vậy, thật không có khả năng chỉ là để cho hấn an hưởng lúc tuổi già chứ?”

Phương Tranh nhíu mày liếc mắt nhìn Hàn Diệc Chân, đồng dạng tức giận nói: “Hay là hấn kiếm bạc là vì muốn mua sát thủ giết người không chừng.”

“Giết ai?”

“Giết lão bà có mồm mép độc địa của hấn.”

“Ngươi...ngươi...” Hàn Diệc Chân lại một lần nữa bị Phương Tranh thành công khơi mào lửa giận, phần nộ chỉ vào Phương Tranh, muốn mắng lại không biết nên làm sao mắng hấn.

Phương Tranh cười tủm tỉm nói tiếp: “Lão bà nhà ta cũng thân thiết xưng ta là hỗn đản, nhưng người không được gọi như thế.”

“Vì sao?” Hàn Diệc Chân cả giận nói. “Hỗn đản”, từ này thực sự rất thích hợp với tên hỗn đản trước mắt này.

“Bởi vì...đây là danh xưng chuyên dụng của lão bà nhà ta, ngoại trừ lão bà của ta, người ngoài không được tùy tiện gọi.”

“Ta cứ gọi đó, làm sao? Hỗn đản!”

Ở trước mặt Phương Tranh, sự lãnh tĩnh và lễ nghi trong dĩ vãng của Hàn Diệc Chân phảng phất hoàn toàn tiêu thất không gặp, chỉ còn đầy ngập lửa giận và đấu ý.

Phương Tranh liếc mắt nhìn nàng đầy tà khí, rất vô lễ quan sát thân thể của nàng một chút, sau đó bĩu môi nói: “Lão bà của ta còn tùy tiện cho ta sờ, ngươi được không?”

Tên hỗn đản này thật có bản lĩnh khiến người tươi sống tức chết.

“Chịu chết đi!”

Sưu! Một kiện ám khí không biết tên phát sinh.

“Ta tránh! Hắc, không trúng!”

Trong thư phòng lại một trận gà bay chó sủa.

Một lát, thư phòng khôi phục lại bình tĩnh.

Gương mặt Hàn Trúc co quắp, hấn thật sâu nghĩ ngợi, thỉnh Phương Tranh đến thư phòng nói chuyện quả thực là sai lầm lớn trong ngày hôm nay, nếu như sửa lại nói ở tiền sảnh mới tốt nhất, dù sao những thứ đáng giá trong tiền sảnh đều đã bị Hàn Diệc Chân đập nát sạch sẽ, có thể cho đôi oan gia này tự do phát huy.

“Hiền chất.” Hàn Trúc thở dài một tiếng, nhanh hơn lời nói, nhanh nói xong chính sự liên tiền khách, bằng không thư phòng của mình không biết sẽ bị hủy diệt thêm bao nhiêu bảo bối.

“Vụ án nhìn như giản đơn, kỳ thực hung hiểm, hiền chất vạn sự cẩn thận, hôm nay lão phu thỉnh hiền chất tới, là muốn cho ngươi thấy thái độ của Hàn gia, trong lúc hiền chất ở tại Giang Nam, nếu có gì cần, Hàn gia trên dưới tuyệt không chối từ, sẽ khuyên toàn tộc trợ giúp ngươi.”

Phương Tranh nghe vậy ngẩn người, có một nghi vấn luôn quanh quẩn trong đầu hần thật lâu, suy nghĩ một chút, rốt cục hỏi ra miệng: “Hàn thế bá, ta vẫn không rõ, vì sao Hàn gia lại để bụng đối với vụ án này như vậy? Nhưng còn khuynh lực trợ giúp ta? Tục ngữ nói, vô lợi không dậy nổi sóng...khái khái, quá trực tiếp, tục ngữ nói, thiên hạ không có buổi cơm trưa miễn phí, tiểu chất ngu dốt, vẫn không rõ dụng ý của Hàn gia là ở đâu.”

Dụng ý? Nếu người không nghi ngờ Hàn gia có quan hệ tới vụ án, chúng ta có cần phải thiếp cái mông của người không? Trong lòng cha con Hàn gia cùng nghĩ.

Hàn Diệc Chân nhin không được hừ lạnh nói: “Còn không phải là vì chứng minh Hàn gia chúng ta trong sạch.”

“A? Vì sao lời ấy?” Phương Tranh ngạc nhiên.

Chân mày Hàn Diệc Chân dựng thẳng, tức giận nói: “Nếu không phải người hoài nghi Hàn gia có quan hệ tới thuế án, chúng ta cần gì phải giúp người?”

“A? Ta lúc nào nói hoài nghi Hàn gia vậy? Hàn tiểu thư, người có bệnh sao?”

Hàn Diệc Chân cả giận nói: “Người mới có bệnh! Nếu người không hoài nghi Hàn gia, vì sao cướp hàng hóa của Hàn gia chúng ta? Chẳng lẽ người không phải hướng Hàn gia tới sao?”

“Phốc! Khái khái khái...” Phương Tranh bị chính nước bọt của mình làm sặc, khái tới mặt đỏ tịn mang tai, thiếu chút nữa tắt thở.

Âm soa dương thác*, âm soa dương thác a...

Ps: Âm làm sai, thì dương chết người.

325. Chương 307: Rượu Độc

Người có thể nói hần vì tư lợi. Có thể mắng hần thiếu cao thượng, thế nhưng không thể phủ nhận, bỏ đi “đạo đức cao thượng” không có đồng xu nào, hần chiếm được thực lợi.

Thực lợi chính là đồ châu báu giá trị mấy vạn lượng bạc của Hàn gia.

Cho nên lúc đó dưới chân Thanh Long sơn, mặc dù Phương Tranh có chút lo lắng không thể trêu chọc nổi Giang Nam thế gia, nhưng lợi dục huân tâm, hần vẫn hạ lệnh cướp đồng châu báu của Hàn gia. Đây cũng không phải muốn nhảm vào Hàn gia, trong mắt Phương Tranh cũng chỉ có đồng hàng hóa đó, về phần đồng hàng hóa thuộc về Trương gia hay Lý gia, hần đã muốn nhúng tay vào thì không cần quan tâm tới, hần chỉ biết đồng hàng hóa cuối cùng chính là của hần.

Hôm nay xem ra quyết định lúc đó đã khởi lên hiệu quả âm soa dương thác. Nguyên bản chỉ là một lần đánh cướp đơn thuần tới mức không thể đơn thuần hơn, nhưng ở trong mắt Hàn gia, nhưng lại thành một lần mưu tính sâu xa của khâm sai đại nhân, đó là hành động cố ý. Làm Hàn gia sau khi cân nhắc lợi hại, tuyển chọn hướng triều đình và Phương Tranh thuần phục.

Phương Tranh ngây ra một lát, sau khi nghĩ thông suốt được việc này, kim lòng không được nhếch môi nở nụ cười.

Hàn Diệc Chân một mực quan sát biểu tình của Phương Tranh, thấy Phương Tranh bỗng nhiên nở nụ cười, không khỏi nhíu mày nói: “Người cười cái gì?”

“Không, nếu Hàn gia nguyện ý khuynh lực trợ ta, ta thật cao hứng, đây là đáng tươi cười mừng rỡ của ta, hay, ý mừng mang theo suất khí, là một tiểu tử có ánh sáng cỡ nào nha.”

Hàn Diệc Chân chăm chú nhìn chằm chằm Phương Tranh: “Sai, người cười thật hèn mọn xấu xí như vậy, nhất định có chuyện.”

Phương Tranh mặc kệ nữ nhân không hề có thẩm mỹ quan này.

Làm sáng tỏ sao?

Đương nhiên không! Tương kế tựu kế, đánh rắn tùy côn là cá tính của hần, thật kỳ lạ cướp một nhóm hàng hóa, lại thật kỳ lạ lại có thêm Hàn gia thế gia làm minh hữu, nếu sau khi làm sáng tỏ việc này, bọn họ buông tay không giúp nữa thì làm sao bây giờ? Làm sáng tỏ? Kể ngu si mới làm! Đây là chỗ khác nhau giữa người với người, có người chỉ nhìn trước mắt, có điều chọn, mà Phương Tranh cũng không để ý mọi việc, chỉ xem có tác dụng đối với hần hay không, trước tiên chộp trong tay đã, loại tâm tính phổ thường thích chiếm tiện nghi này, có đôi khi thật sự có hiệu quả.

Cho nên Phương Tranh có thể hỗn được tới địa vị bây giờ, đây không phải là không có nguyên nhân, đồng dạng là xe, con trâu già cũng chỉ có thể kéo xe, còn lão hần thì có thể đẩy xe.

Phương Tranh thích làm lão hần.

Khẽ tăng hăng, Phương Tranh liếc mắt nhìn cha con Hàn gia, sau đó sầm mặt nói: “ Hàn thế bá, người đã nói ra, ta cũng sẽ không che giấu, ân, không sai, từ bắt đầu ta xác thực có điểm hoài nghi Hàn gia các người có cầu kết với tri phủ Tô Châu, khuynh nuốt thuế ngân.”

Hàn Diệc Chân cả giận nói: “ Tuyệt không việc này! Hàn gia chúng ta là trong sạch!”

Phương Tranh sắc bén trừng mắt liếc nàng, hần ở địa vị cao khá lâu, tuy rằng bình thường hần không có chút nghiêm túc, nhưng khi trừng mắt, tự nhiên liền hiện ra quan uy, Hàn Diệc Chân mặc dù thông tuệ cơ trí, nhưng dù sao chỉ là một thiếu nữ mười tám tuổi, bị Phương Tranh trừng như vậy, nhất thời liền có sự sợ hãi, không tự giác rút ra sau một chút, lập tức phát giác mất mặt, liền phần nộ hừ hừ, không hề nói chuyện.

Tốt, đạt được hiệu quả, thu công.

Phương Tranh thu hồi ánh mắt sắc bén, gương mặt giãn ra cười nói: “ Hàn gia trong hay sạch thì ta không biết, nhưng ta nguyện ý tin tưởng Hàn gia là trong sạch. Hàn gia trợ giúp ta một tay, công lao không nhỏ. Ta sẽ hướng triều đình dâng biểu, tạo hiệu quả cho các người.”

Hàn Trúc nghe vậy vui mừng, vội hỏi: “ Như vậy lão phu liền thay mặt Hàn gia tạ ơn qua hiền chất, về phần Lý Bá Ngôn, hần cùng lão phu là bạn già nhiều năm, hần bị người dùng thế lực bắt ép, bị ép làm việc không hợp pháp, lão phu sẽ hảo hảo khuyên bảo, toàn lực phối hợp hiền chất điều tra ra vụ án, mong muốn đến lúc đó có thể lập công bù tội, còn có Hàn gia ở Giang Nam có vài phần căn cơ, từ hôm nay trở đi, Hàn gia sẽ đem toàn bộ tin tức hoặc sáng hoặc tối cùng hiền chất cộng hưởng, hiền chất nếu có điều khó khăn, chỉ cần tùy tiện tại Giang Nam ở bất luận tòa thành nào tìm đến phân nhánh của Hàn gia thương thảo, thì sẽ có người khuynh lực thỏa mãn yêu cầu của người.”

Phương Tranh nghe vậy cũng vui mừng, có câu cường long không áp nổi địa đầu xà, Ảnh Tử cho dù có cường đại, nhưng chung quy không bằng Hàn gia tại Giang Nam đã thành lập thế lực hơn trăm năm, có bọn địa đầu xà Hàn gia hỗ trợ, hành trình Giang Nam sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

“ Bất cứ yêu cầu gì?” Phương Tranh mừng rỡ nói.

Khuôn mặt Hàn Trúc nghiêm túc nói: “ Bất luận yêu cầu gì.”

“ Thật tốt quá!” Phương Tranh vui vẻ vỗ tay một cái: “ Muốn bọn họ giao hết tiền trong tiệm ra, được không?”

Gương mặt Hàn Trúc đen thui.

Hàn Diệc Chân hận đến nghiêng răng, tên lưu manh vô lại! Chẳng lẽ cướp đoạt đồ của Hàn gia ta đã phát nghiệm sao?

Bên ngoài truyền đến tiếng gõ canh, cùng nói chuyện với cha con Hàn gia một buổi, bắt tri bắt giác đã đến canh một.

Hàn Trúc nhìn sắc trời, cười nói: “ Hiền chất từ kinh thành xa xôi đến, phong trần mệt mỏi, không bằng hảo hảo đi nghỉ tạm, thế nào?”

Phương Tranh mở rộng miệng không chút hình tượng ngáp dài một cái, cười nói: “ Cũng tốt. Hôm nay cùng Hàn thế bá trò chuyện ta được lợi rất nhiều, a, có thời gian tiểu chủ còn muốn tâm sự nhiều hơn với thế bá, để tăng thêm sự từng trải hiểu biết.”

Hàn Trúc cười nói: “Hiền chất nếu không chê, không bằng đêm nay ở lại cạnh tiểu lâu của tiểu nữ trong hàn xá, trong nhà còn có vài tiểu lâu, nếu luận lịch sự tao nhã, thật không kém khâm sai hành quán đâu.”

Phương Tranh vừa nghe, nhất thời hai mắt chiếu sáng, oa, ngay bên cạnh tiểu lâu của Hàn Diệc Chân? Rất gần nha. Không biết đêm nay nàng ta có tắm rửa hay không, không biết nàng có thích trần truồng hay không, thảo nào rất nhiều người xuyên qua liễn vội vã phát minh cái này phát minh cái kia, hôm nay xem ra, phát minh một kính viễn vọng xác thực rất cần thiết.

“Không chê, không chê. Đêm nay tiểu chất ở lại nhà thế bá thôi, ha hả, người ta hai nhà vốn là thế giao, tiểu chất có thể nào khách khí cùng thế bá chứ?”

Hàn Trúc bí ẩn trợn mắt khinh thường, lời này phải do ta nói mới đúng nha?

Lập tức Hàn Trúc liền truyền người hầu tiến đến, dẫn Phương Tranh đi vào tiểu lâu nghỉ tạm, Phương Tranh vừa bước một chân ra khỏi cửa phòng, liền nghe thanh âm lạnh lùng của Hàn Diệc Chân nói: “Chờ một chút, nếu Hàn gia chúng ta đã khuynh lực giúp người, người cướp số hàng hóa của Hàn gia nên trả trở về chứ?”

“A!”

Phương Tranh huyệt chân, đầu hung hăng đánh vào khuôn cửa.

“Ai da!”

“Ai da cái gì! Rốt cục có trả hay không?”

Phương Tranh xoa trán, đôi mắt loạn chuyển, thứ đã ăn vào miệng lão tử còn muốn ta nhổ ra? Nha đầu kia thật là quá ngu ngốc đi.

“Nhóm hàng hóa kia sao...” Phương Tranh cau mày, bắt đầu trầm ngâm: “Nhóm hàng hóa kia...”

“Thế nào?”

“Nhóm hàng hóa...”

Trong ánh mắt chờ mong của cha con Hàn gia, Phương Tranh vuốt cằm, khẽ khép mắt như suy nghĩ, cứ như vậy thần tình ngưng trọng tự hỏi lại trầm ngâm, cuối cùng đi xa, cho đến khi biến mất không gặp.

Hàn Diệc Chân chăm chú nắm chặt nắm tay, con mắt mỹ lệ hầu như muốn phun ra lửa.

Người này hẳn còn là người sao? Chơi xấu sao có thể làm đến nước này?

“Cha! Người này hẳn...” Hàn Diệc Chân tức giận không ngớt, quay đầu nhìn Hàn Trúc nói: “Vì sao ngài lại nói Hàn gia muốn khuynh toàn lực giúp hắn? Nếu thế gia khác của Giang Nam thực sự liên lụy vào thuế án, hành động này chẳng phải đưa Hàn gia ta đặt vào vị trí đối địch với họ hay sao? Đến lúc đó nếu triều đình vẫn dùng biện pháp cũ, không giải quyết được vụ án, tình cảnh Hàn gia chúng ta tại Giang Nam sẽ rất tệ hại...”

Hàn Trúc ha hả cười: “Chân nhi, vụ án này có thể nói là kiện đại án đầu tiên khi tân hoàng đăng cơ, bất luận là lập uy cũng tốt, hay là trải đường cho cơ nghiệp muôn đời ngày sau cũng tốt, vụ án cũng không cho phép hoàng thượng và triều đình không giải quyết được gì, bằng không bộ mặt của hoàng gia xem như quét rác, uy nghiêm không còn nữa, sau này làm sao hiệu lệnh thiên hạ? Cho nên cha tin tưởng, lúc này đây triều đình nhất định sẽ không thua, tệ nạn thế gia Giang Nam đã kéo dài lâu ngày, mơ hồ uy hiếp đến kinh thành, sự thống trị của hoàng thượng và triều đình, cũng nên hiểu rõ, nếu Hàn gia ta may mắn gặp dịp, đương nhiên không thể bỏ qua cơ hội tốt phát triển gia tộc, hướng triều đình dựa vào, chính là tuyến trạch sáng suốt nhất. Chân nhi, với sự thông tuệ của con, sẽ không phải không rõ đạo lý này.”

Hàn Diệc Chân nghĩ nghĩ lặng lẽ không nói, trong lòng lại có chút hoài nghi.

Lẽ nào cha thật sự có lòng tin tưởng đối với tên lưu manh vô lại kia tới như vậy? Tên kia rốt cục mạnh mẽ chỗ nào?

Một tòa nhà cửa tại thành bắc Tô Châu thành.

Tòa nhà tầm thường, tại một góc âm u hẻo lánh, nhìn qua tựa như một gia đình bách tính bình thường thậm chí còn có chút nghèo nàn, người ngoài đi ngang qua cửa, tuyệt đối không có hứng thú liếc mắt nhìn lần thứ hai.

Bên trong nhà bố trí cũng rất bình thường, ở giữa sân có một gốc cổ thụ già. Dưới tàng cây là một cái sân, đi vào trong là tiền sảnh nho nhỏ. Tiền sảnh vắng vẻ chỉ có một tấm màn dày che lại, ngoài ra không còn vật gì khác, bốn vách tường của tiền sảnh lại hiện rõ vẻ cũ nát loang lổ. Toàn bộ nhà cửa thoạt nhìn, tựa như một nữ nhân tướng mạo xấu xí, căn bản chẳng có chỗ nào đáng xem trọng.

Dương Thành thành thành thật thật quỳ gối giữa tiền sảnh, thân thể run lên không tự chủ, hấn đang thừa thụ sự tức giận như mưa rền gió dữ của chủ nhân.

“ Gia Hưng tri phủ Lý Hoài Đức còn chưa chết? Dương Thành, ngươi làm sao vậy?” Thanh âm của chủ nhân cũng âm trầm như ngày thường, băng lãnh đến đau đớn cốt tủy.

Dương Thành dập đầu trên mặt đất, run giọng nói: “ Thuộc hạ đáng chết! Thuộc hạ nhận được mệnh lệnh chủ thượng, lập tức phái người có thân thủ cao cường đi Gia Hưng, thật không biết bên người Lý Hoài Đức đã có tới mười mấy tên cao thủ bảo hộ, chúng thuộc hạ liên thủ, trong mười người phái ra, còn sống trở về chỉ có hai ba người.”

“ Hừ! Một tri phủ nho nhỏ, thế nào thỉnh được mười mấy tên cao thủ? Dương Thành, ngươi đang gạt ta?”

“ Thuộc hạ không dám lừa gạt chủ thượng, hơn mười người mai phục bên ngoài phòng ngủ của Lý Hoài Đức, lúc động thủ, bọn họ tụ ba bốn người một tổ, tiến lui công thủ đều có kết cấu, phương thức rất giống Ảnh Tử của Phương Tranh...”

Thanh âm chủ nhân có chút kinh ngạc: “ Ảnh Tử? Nói như vậy, không ngờ Phương Tranh đã sớm an bài Ảnh Tử bảo hộ cho Lý Hoài Đức sao? Tiểu tử này thật cũng không ngốc, Dương Thành, trong những người phái đi ám sát Lý Hoài Đức vẫn còn sống ba người?”

“ Đúng vậy, chủ thượng.”

“ Hừ! Sống sót cũng vô dụng, nhiệm vụ thất bại phải chết! Dương Thành, giết ba người đó luôn cho ta.”

Dương Thành không khỏi cảm thấy một trận lạnh giá, trong miệng vội đáp: “ Dạ.”

“ Phương Tranh vừa hạ Giang Nam, hôm nay đang ở ngay bên trong thành Tô Châu, xem ra, đường dây Lý Bá Ngôn phải chặt đứt.” Chủ nhân sau màn che than thở.

Dương Thành không dám ngẩng đầu lên, thần tình thoáng do dự một chút, mở miệng nói: “ Chủ thượng, nếu Phương Tranh đến tra thuế án Giang Nam, sao chủ thượng không thẳng thắn giết chết Lý Bá Ngôn? Giữ lại người này, thuộc hạ sợ sẽ bất lợi đối với chủ thượng.”

Chủ nhân hừ lạnh nói: “ Chỉ là một Lý Bá Ngôn, giết có lợi gì? Giang Nam lục phủ, mấy năm qua bị ta khấu nuốt hơn hai ngàn vạn lượng thuế ngân, trung gian phải cần bao nhiêu sức lực? Người biết chuyện có bao nhiêu người? Ta có thể giết hết bọn họ hay sao?”

“ Thế nhưng...chủ thượng, nếu ngài để mặc Phương Tranh tra xuống phía dưới, sợ rằng rất nhanh sẽ tra đến chủ thượng...”

Chủ nhân cười nhạt mấy tiếng, ý âm hàn trong tiếng cười, làm cả người Dương Thành không khỏi run lên.

“ Chẳng phải rút đao chém nước nước càng chảy mạnh? Giết Lý Bá Ngôn có ích lợi gì? Dù là ta đem tất cả những người biết chuyện tại sáu phủ Giang Nam đều giết hết, lại có tác dụng gì? Nếu muốn tra cũng sẽ tra xong.”

“ Ý tứ của chủ thượng là...”

“ Giết người tra án, không phải chặt đứt đầu nguồn hay sao?”

Dương Thành cả kinh nói: “ Chủ thượng muốn nói, giết chết Phương Tranh?”

“ Không sai, nhân vật lưu manh vô lại kia, ở kinh thành, ở trong triều nhảy lên nhảy xuống lâu như vậy, toàn bộ triều đình bị hấn giáo đến tối trời tối đất, người này đã sớm đáng chết! Ta nếu xưng đế, tất phải

giết ngay, đáng trách lần trước ở kinh thành có thể dùng Hạt Tử Xà giết chết hần, chỉ có thể nói hần mạng lớn, hôm nay hần đã tới Giang Nam, ta làm sao cho hần sống thêm nữa? Tiên đế và tân hoàng ngu ngốc đến tận bậc này, đồ vô lại phổ phường, lại cho hần làm quan cao triều đình, tước tới quốc công, thực sự là di cớ thiên hạ!”

Trong mắt Dương Thành hiện lên vài phần ngượng nghịu, lúng túng vài giây, gian nan mở miệng nói: “ Thế nhưng...chủ thượng, cao thủ thị vệ bên người Phương Tranh đông đảo, còn mang theo năm ngàn Long Vũ quân tinh nhuệ đóng quân ngoài thành, thuộc hạ...”

“ Hừ! Năm ngàn binh mã thì làm sao? Hần có thể cả ngày đem theo binh mã xuyên vào lưng quần mà chạy à? Cao thủ bên người hần nhiều thì thế nào? Đánh thắng dễ tránh, đánh lén khó phòng, còn cần ta dạy cho người làm sao giết người sao?”

“ Thuộc hạ hiểu rõ.”

Sáng sớm tỉnh lại, Phương Tranh vừa mở mắt ra, liền thấy gương mặt tang thương xấu xí đang cách mình rất gần, gần đến mức sắp sửa dán lên mặt hần.

“ Đại nhân, hắc hắc, ngài tỉnh?”

“ Quỷ nha!” Phương Tranh lại càng hoảng sợ, huy quyền không chút do dự đánh tới thật mạnh.

“ Phanh!”

“ A, đại nhân, là ta, là ta.”

Phương Tranh chăm chú nhìn lại, đã thấy Ôn Sâm bưng mắt, thống khổ kêu to.

“ Là người?” Phương Tranh ngây người, sau đó cả giận nói: “ Vì sao người giả quỷ làm ta sợ?”

Ôn Sâm ủy khuất sắp khóc, có người tổn hại người như người sao? Ta vốn có gương mặt như vậy, làm gì giống quỷ?

“ Di? Lão Ôn, viền mắt của người vì sao đen?”

Ôn Sâm vẻ mặt đau khổ nói: “ Đây là do quyền thần của đại nhân vô địch, dạy thuộc hạ, cho nên viền mắt thuộc hạ bị đen.”

“ Nga, vậy sao con mắt kia của người cũng đen?”

“ Tối hôm qua ngủ không ngon.”

“ Ách, đại nhân, vì sao viền mắt của ngài cũng đen?”

“ Khái khái, đừng nói nữa.” Phương Tranh xoa viền mắt màu đen, nhất thời bị phần không ngớt.

Tối hôm qua đáp ứng lời mời của Hàn Trúc, ngủ lại tiểu lâu bên cạnh tiểu lâu của Hàn Diệc Chân, nguyên tưởng rằng nửa đêm có thể lén lút lên vào tiểu lâu của nàng, nhìn nàng khỏa thân tắm gì đó, người đàn bà này tuy đối với hần rất ác cảm, nhưng khách quan mà nói, thân thể của nàng tuyệt đối là nhất lưu, căn cứ theo sự vật tốt đẹp nếu cỗi hết ra để mà thưởng thức, Phương Tranh đương nhiên không chút do dự liền sờ soạng mò qua tiểu lâu của nàng, nhưng kết quả không biết có phải Hàn Diệc Chân đã sớm có phòng bị hay sao, làm gia đình hộ viện bao quanh tiểu lâu của nàng, một tia khe hở cũng không lưu, đừng nói là Phương Tranh, dù là một con muỗi cũng không bay vào được.

Phương Tranh lẩn qua lẩn lại hơn nửa đêm, thẳng đến khi trời sắp sáng mới phần nộ trở về phòng ngủ.

Thảo nào hái hoa tặc trong truyền thuyết, một khinh công cao tuyệt, xem ra là có đạo lý nhất định, bản lĩnh thâm hương trộm ngọc của Phương đại thiếu gia thật là quá mức kém cỏi, xa xa không bằng hần chặn đường đánh cướp, bản lĩnh cướp đoạt trắng trợn mới cao minh.

“ Đại nhân, Hàn gia gia chủ thỉnh đại nhân đến tiền sảnh, thuộc hạ đặc biệt đến bẩm báo.”

“ Ân, đi thôi, ai, hiện tại hình dạng của ta có phải rất xấu hay không?” Phương Tranh lo lắng hỏi, vô luận là ai bị thêm hai vành mắt đen, nhìn cũng không tuần tú.

Bất quá lời này hỏi Ôn Sâm đúng là hỏi sai người, người này vì nịnh nọt, lộn mẹ cũng có thể nói thành Điều Thuyền, đáp án hoàn toàn không thể tin.

“Đại nhân thêm hai vành mắt đen, càng thêm có vẻ anh tuấn bất phàm, diện mạo hiên ngang, trong thiên hạ mỹ nam tử, anh tuấn như đại nhân thật không giống người thường, duy nhất chỉ có một mình đại nhân mà thôi.”

Phương Tranh được vỗ mông ngựa đến mặt mày rạng rỡ, khôi phục lại sự tự tin trong dĩ vãng, thần thái hớn hởi nói: “Phải? Ha ha, quả nhiên là anh hùng có kiến giải giống nhau, ta cũng cho rằng như vậy đó.” Hai người một đường vỗ mông ngựa đi tới tiền sảnh của Hàn phủ.

Bên trong tiền sảnh, cha con Hàn gia đang chờ hấn, bên cạnh bọn họ còn có một người, chính là Hàn gia đại công tử mà Phương Tranh tự mình động thủ cướp đoạt dưới chân Thanh Long sơn, đại ca của Hàn Diệc Chân, Hàn Dật.

Phương Tranh liếc thấy Hàn Dật không khỏi ngẩn người, sau đó thần tình liền hiện lên vài phần xấu hổ.

Một là cướp phỉ đánh cướp, một là khổ chủ bị cướp, hôm nay hai bên chạm mặt, thân phận lại biến thành chủ nhân và quý khách, cho dù da mặt Phương Tranh có dày như thành tường nhưng cũng cảm thấy tình cảnh này có chút thẹn thùng.

“Phương đại nhân, chúng ta lại gặp mặt, ha ha.”

Xa xa thấy Phương Tranh đi tới, vẻ mặt Hàn Dật tươi cười tiến ra đón, còn chấp tay chào.

“A? Vì sao nói từ ‘lại’?” Phương Tranh có chút chột dạ.

Hàn Dật ngây người, sau đó cười nói: “Phương đại nhân quý nhân hay quên, ngày hôm trước ở ngoài thành Tô Châu, tại hạ đã gặp qua đại nhân, đại nhân chẳng lẽ không nhớ rồi?”

Phương Tranh cũng ngây ra, sau đó cả cười, hắc! Tiểu tử này cũng chơi mao bệnh như ta, nguyên lai cũng thích chơi trò mất trí nhớ, thật tốt quá!

Cười tùm tùm tiêu sái tiến lên, Phương Tranh thân thiết ôm lấy vai Hàn Dật, cười nói: “Nhớ kỹ, đương nhiên nhớ kỹ, người cũng đừng gọi đại nhân, người ta hai nhà vốn là thế giao, ta gọi người một tiếng đại ca là được. Người cứ gọi ta là tiểu đệ đệ, ai, về việc dưới chân Thanh Long sơn...”

“Đã quên, quên sạch sẽ rồi!” Hàn Dật bật người thức thời nói tiếp lời, còn thân mật nhìn Phương Tranh trừng mắt.

“Thật biết nói chuyện! Ta bình thường cũng hay quên, tỷ như ta thiếu tiền người ta, ta đánh người, ta đốt nhà ai, vân vân...những kinh nghiệm không thoải mái này hà tất nhớ mãi không quên phải không? Người nói đúng không? Xem ra hai ta là tri kỷ a.”

Phương Tranh cười vui sướng không gì sánh được, ôm lấy vai Hàn Dật hướng tiền sảnh đi vào.

“Cái này...Phương hiền đệ, tiểu muội muốn ta hỏi người, bao giờ trả lại sổ hàng hóa cho...”

Khuôn mặt tuấn tú của Phương Tranh liền tối sầm: “Không phải người nói đã quên sao?”

Hàn Dật cười khổ nói: “Ta xác thực đã quên, nhưng tiểu muội thì chưa nha...”

Con người Phương Tranh chuyển vòng vo, lập tức hắc hắc cười nói: “Nàng chưa quên thì thế nào? Hiện tại ta đã quên.”

Hàn Dật cứng lưỡi trợn mắt, vị khâm sai đại nhân trong truyền thuyết này...sao...sao không giống người thường?

Bên ngoài tiền sảnh, mười mấy tên cấm quân cao thủ từ trong kinh đi theo vân xếp thành hai hàng, theo hình chim nhạn từ cửa tiền sảnh kéo dài.

Thấy Phương Tranh đến, Hàn Trúc mỉm cười ngênh đón, nói: “Phương hiền chất, đêm qua ngủ ngon giấc không?”

Phượng Tranh bí ẩn trợn mắt, ngủ ngon sao, hai con mắt giống gấu mèo của ta còn chưa cho người đáp án sao? Người cổ đại sao luôn thích hỏi những lời vô ích?

Nói, tiểu lâu của Hàn gia tam tiểu thư vì sao còn nghiêm mật hơn doanh địa Ảnh Tử nha? Chẳng lẽ toàn thân trên dưới của nàng đều được làm bằng vàng?

“Hàn thế bá khách khí, thịnh tình chiêu đãi như vậy, tiểu chất thật sự là ngại ngùng, ha ha, tiểu chất muốn hướng Hàn thế bá cáo từ, ngày khác rồi rảnh, sẽ quay lại quấy rầy.”

Thuận tiện nhìn lên nữ nhi người tắm luôn, ta cũng không tin tà, trên đời này có thứ gì mà Ngọc Diện Phi Long ta còn không có cách xem được?

Hàn Trúc sang sảng cười to: “Hiền chất có công vụ muốn làm thì cũng không bận nhất thời, bây giờ đã gần đến Ngọ, dùng cơm xong lại đi không muộn, nào có đạo lý cho quý khách rỗng bao tử mà đi như thế chứ?”

Nói xong Hàn Trúc lôi kéo Phượng Tranh đi vào tiền sảnh.

Trong tiền sảnh, rượu và thức ăn đã bố trí xong từ lâu, Hàn Diệc Chân đang đứng ngay cửa tiền sảnh, gương mặt không chút biểu tình, không nói một câu, Phượng Tranh nhìn nàng hữu hảo cười cười, đối lại bị nàng trừng mắt hung hăng.

Mọi người ngồi vào chỗ của mình, Hàn Trúc phân phó người hầu bưng lên một cái bình bề ngoài điêu khắc Hoa Điểu Trùng Ngư, chỉ vào bình cười nói: “Hiền chất vừa tới Giang Nam, rượu hoa điểu của Giang Nam cũng nhất định phải ném thử, rượu này sinh sản tại Thiệu Hưng, đã chôn dưới đất không ít năm, thật sự là trân phẩm trong rượu, ha ha, là rượu hoa điểu mà lão phu đã cất kỹ rất lâu. Hôm nay chỉ còn một vò, hiền chất là quý khách của Hàn gia chúng ta, nên ta lấy ra cùng nhau đối ẩm.”

Phượng Tranh liên thanh cảm ơn, trong lòng cảm thấy đáng tiếc. Phượng Tranh có một thói quen cũng không xấu, hẩn uống rượu, nhưng cũng không thích rượu, về phần vào miệng có vị đạo nào, có chú ý gì, có bao nhiêu trân quý, hẩn cũng không sáng tỏ lắm, hẩn uống rượu cũng giống như trâu ăn hoa mấu đơn, phiên thịnh tình của Hàn Trúc rốt cục xem như uống phí. Như người tài giỏi không được trọng dụng, vò rượu hoa điểu này có vẻ đặc biệt uống phí.

Người hầu cẩn thận rót rượu vào trong chung rượu ngọc bích. Phượng Tranh ngẩng đầu nhìn Hàn Diệc Chân cười cười, nhìn thấy vẻ mặt nàng lạnh lùng ngồi bên cạnh bàn, ngay mí mắt cũng không chớp, dường như đối với Phượng Tranh phi thường chẳng đáng.

Sắc mặt Phượng Tranh suy sụp, trong lòng mắng to, đàn bà thối, người ngạo cái gì? Nếu không phải lão bà trong nhà ta thật sự quá nhiều, lão tử không đẩy người lên giường là không được.

Miệng vò quá rộng, miệng chung quá nhỏ, người hầu rót rượu không cẩn thận vương vài giọt lên mặt đất.

Phượng Tranh lơ đãng cúi đầu, đã thấy những giọt rượu vương trên mặt đất, không ngờ dưới sàn nhà bằng bạch ngọc bốc lên bọt nước, sau đó mơ hồ mọc lên làn khói nhàn nhạt, ngay sau đó, khói mặt đất bị rượu làm ướt dần dần trở nên ngăm đen, giống như đang bị ăn mòn.

Phượng Tranh bỗng nhiên kinh dị kêu lên một tiếng: “Hàn thế bá, rượu của nhà thế bá sao giống axit sunphuric quá vậy? Không ngờ toàn là hơi nước, chắc chắn, rượu ngon Giang Nam quả nhiên đặc biệt.”

Ôn Sâm và Tiêu Hoài Viễn hiểu kỳ thò đầu qua nhìn xuống mặt đất, vừa nhìn hai người liền quá sợ hãi. Bọn họ đồng loạt vươn tay, kéo Phượng Tranh rời khỏi bàn rượu vài bước, một mực thối lui tới bên ngoài cửa tiền sảnh, lúc này Ôn Sâm mới đứng vững, thần sắc kinh sợ rút bội kiếm tùy thân, chỉ vào Hàn Trúc cả giận nói: “Hàn Trúc! Người thật lớn mật! Dám mưu hại khâm sai triều đình!”

“Thương!” Bên ngoài tiền sảnh, mười mấy tên cấm quân thị vệ đồng loạt rút đao kiếm, ánh đao sáng như tuyết chỉ vào mọi người của Hàn gia trong tiền sảnh, một cổ sát khí sắc bén, nhất thời bao phủ toàn bộ tiền sảnh.

326. Chương 308: Hiềm Nghi

Mười mấy tên cao thủ cầm quân tùy hầu bên người Phương Tranh rút đao, thần tình sắc bén mà khẩn trương chỉ vào mọi người của Hàn gia đang bị vây trong trạng thái kinh ngạc trong tiền sảnh, theo đao kiếm ra khỏi vỏ, sát khí nhất thời bao phủ trong tiền sảnh Hàn gia, dần dần dày đặc, dần dần lan tràn.

Cầm quân cao thủ bên người Phương Tranh đều là ngàn dặm chọn một, do Mập Mập tự mình ban cho hãn, mỗi người trong tay đều từng giết đi vô số mạng người, hiện tại, hơn mười vị cao thủ song song cùng nhau hướng người đối diện sản sinh địch ý, như vậy có thể tưởng tượng, loại sát khí và khí thế sắc bén như lưỡi đao, đáng sợ kinh khủng cỡ nào, thậm chí làm kẻ khác cảm thấy hít thở không thông.

Cả người Ôn Sâm tuôn mồ hôi lạnh, cảm thấy chân tay có điểm lạnh lẽo, trong lúc đang cười nói lại hiện sát khí, may là Phương đại nhân phúc lớn mạng lớn, lúc này mới tránh thoát một kiếp, bằng không, nếu Phương đại nhân không biết gì, uống xong chung rượu độc kia, lúc này chỉ sợ đã thây cốt vô tồn. Nếu khâm sai Phương đại nhân chết đi, thì có thể tưởng tượng, hoàng thượng vừa mới đăng cơ trong kinh thành sẽ tức giận cỡ nào, triều đình sẽ trải qua một hồi náo động mênh mông cuộn cuộn, mà những thuộc hạ cùng quan viên đi theo bên người Phương Tranh, chỉ sợ cũng không thể tránh khỏi tội danh “bảo vệ bất lực”, bị hoàng thượng và Trường Bình công chúa trút giận, kết quả...rất là thê lương.

Đời người pháp phòng, thường thường chỉ ở một ý niệm, rất may mắn, thủ trưởng của Ôn Sâm là Phương Tranh, một người luôn may mắn đến mức thậm chí thái quá.

Đương sự Phương Tranh lại hoàn toàn bị hoảng sợ đến phát ngốc, kinh ngạc nhìn sàn nhà bạch ngọc cách đó không xa đang mọc lên khói xanh khiến cho kẻ khác kinh hãi, trong khói xanh mờ hồ truyền đến mùi hôi thối gay mũi, con mắt hãn trộn tròng, ánh mắt thất thần mà trống rỗng, trong miệng liên tục lẩm bẩm: “Rượu độc...thế nào lại là rượu độc...” Trong lúc thì trào tự nói, mồ hôi lạnh to như hạt đậu dần dần chảy xuống trên trán, từ khuôn mặt bị dọa đến tái nhợt, rơi xuống trên mặt đất. Hãn thậm chí cảm giác được trong đũng quần truyền đến ẩm thấp, nếu không phải có gã người hầu vô ý làm rơi ra vài giọt rượu, sợ rằng lúc này bụng của hãn đã hư thối giống như xác ướp, chỉ còn chờ người ta bao lại hạ táng mà thôi à?”

Mạng số con người, thực sự chỉ nằm trong một đường, rất may mắn, lần này Phương Tranh lại thành công tránh thoát một kiếp.

Dù hiện tại Phương Tranh đã không bị thương tổn, nhưng Ôn Sâm vẫn còn thấy sợ, thấy mọi người trong Hàn gia vẫn ngây ngốc bất động, tựa hồ còn chưa hồi phục tinh thần trong trận kịch biến lần này, Ôn Sâm không khỏi phẫn nộ giận dữ, hung quang trong mắt chợt lóe, lạnh lùng nói: “Hàn gia gia chủ Hàn Trúc, mưu hại khâm sai, dục đồ gây rối, người đâu, bắt lại cho ta.”

Các cầm quân thị vệ đồng loạt ứng tiếng, tiến lên định bắt người.

Hàn Diệc Chân đang ngây ra chột phản ứng, gương mặt nàng đầy vẻ kinh khủng, nguyên dung nhan tuyệt sắc hồng nhuận bị hoảng sợ thành trắng bệch, nhìn thấy đám cầm quân như sói như hổ muốn bắt bọn họ, không khỏi hét lên một tiếng, chạy tới ngăn trước người phụ thân và huynh trưởng, hoảng sợ hét lớn: “Chậm đã! Khâm sai đại nhân, các người không thể loạn bắt người, Hàn gia vô tội! Đây rõ ràng là có người muốn hãm hại Hàn gia!”

Nàng vốn đa trí tinh luyện, tất nhiên là biết nếu khâm sai bỏ mình tại Hàn gia, Hàn gia sẽ nhận được kết quả gì, có người nói Phương Tranh và hoàng thượng quen nhau từ thời còn áo vải, giao tình sâu đậm, không tầm thường, hãn có thể leo lên ngai vàng hoàng đế, tất cả đều nhờ vào Phương Tranh bày mưu nghĩ kế, từ trong lòng đại thần, Phương Tranh đã lập công đầu. Nhân vật trọng yếu như vậy nếu chết ở Hàn gia, tân hoàng nổi giận, đồ diệt cả nhà xem như còn khách khí, dù là tru di thập tộc cũng không giải trừ được cơn giận trong lòng hoàng thượng.

Có thể nói, Phương Tranh đúng là vận khí quá tốt, gián tiếp cứu cả nhà Hàn gia.

Thế nhưng khi Ôn Sâm mất lộ hung quang, xanh mặt hạ lệnh bắt người, trong lòng Hàn Diệc Chân lại treo lên thật cao.

Loại sự tình này đúng là không sao giải thích. Người hầu Hàn gia bừng rượu lên, trong rượu có kịch độc, đây là ai cũng tận mắt nhìn thấy, Hàn gia làm sao cũng không thoát được liên hệ, nếu vị khâm sai đại nhân

này là người hồ đồ, nhất tâm thâm nghĩ báo thù cho hủ giận, sợ rằng Hàn gia từ nay về sau không còn gặp ánh sáng.

Nghĩ tới đây, Hàn Diệc Chân vội vàng ngẩng đầu nhìn phía Phương Tranh, trong ánh mắt thường ngày luôn tuyệt diệu cao ngạo, lúc này mơ hồ mang theo vài phần cầu khẩn, khuôn mặt tuyệt sắc giống như muốn khóc. Vì sinh tử tồn vong của gia tộc, nàng đành bỏ xuống tự tôn bản thân, cứ như vậy đưa khuôn mặt cầu xin nhìn Phương Tranh, nam nhân mà nàng ghét nhất.

Phương Tranh cảm thụ được ánh mắt của nàng, bỗng nhiên giật mình run rẩy một chút, bật người tỉnh táo lại, thấy bọn thị vệ cầm quân giống như hung thần ác sát chuẩn bị xông lên bắt người, tâm niệm Phương Tranh thay đổi thật nhanh, vội vàng hô lớn: “Dừng tay! Cẩn văn đấu không nên võ đấu!”

Bọn thị vệ cầm quân nghe vậy lập tức đứng yên bất động, nhưng ánh mắt vẫn hung ác độc địa sắc bén nhìn chăm chú vào mọi người của Hàn gia trong tiền sảnh, vẻ oán hận phòng bị trong ánh mắt làm kẻ khác nhìn không được mà sợ.

Ôn Sâm vội vàng khấn trương nói: “Ngài không có việc gì chứ? Đại nhân, cái gì gọi là văn đấu, cái gì gọi là võ đấu?”

“Mấy câu đó toàn là lời vô ích. Người quên đi, tựa như niệm A Di Đà Phật, không có ý nghĩa gì.” Phương Tranh đưa mắt nhìn chăm chăm Hàn Trúc, trong miệng nhai nhặt giải thích.

“Đại nhân nói ra lời vô nghĩa vẫn còn có chiều sâu như vậy, thuộc hạ thật sự là theo không kịp, thuộc hạ đối với đại nhân...”

“Câm miệng! Hiện tại không phải thời gian vuốt mông ngựa, đợi một chút hãy vuốt.”

Đi lên phía trước một bước, sắc mặt Phương Tranh có chút tái nhợt, mồ hôi lạnh trên mặt vẫn chưa dừng lại, trái tim hần hiện tại nhảy thật nhanh, còn có cảm giác hạnh phúc sống sót sau tai nạn, một nghi vấn đang vây quanh hần.

Đến tột cùng là ai muốn mạng của ta? Bên trong Phương phủ tại kinh thành phóng Hạt Tử Xà, hôm nay lại đầu độc tại Hàn phủ, thủ đoạn của địch nhân giấu trong bóng tối này đến ừn ừn, hơn nữa dị thường âm hung ác lạt, làm kẻ khác khó lòng phòng bị, giống như một con rắn độc đang ẩn núp trong bụi cỏ, vĩnh viễn cũng không biết vào lúc nào nó sẽ lao tới cắn mình một ngụm, địch nhân này, xa xa đáng sợ hơn Phan thượng thư và thái tử rất nhiều.

Lặng lặng nhìn chăm chú vào vẻ mặt kinh hãi của Hàn Trúc bên trong tiền sảnh, nhìn cặp mắt tuy bị kinh hoàng của Hàn Trúc, nhưng lại có vẻ thật thanh chính, một lúc lâu, Phương Tranh bỗng nhiên nhoẻn miệng cười, sắc mặt tái nhợt cũng khôi phục một chút vẻ hồng nhuận.

“Các người đều lui ra, việc này không quan hệ tới Hàn gia.”

Đám người Hàn Trúc nghe vậy rốt cục thở dài một hơi, dường như được lời phán quyết vô tội, trong ánh mắt đều toát ra vẻ mừng rỡ, chỉ có Hàn Diệc Chân vẫn bình tĩnh nhìn Phương Tranh. Gương mặt tuyệt mỹ hiện ra ý cười, thần sắc chán ghét trong đôi mắt đẹp đối với hần lại phai nhạt rất nhiều, thậm chí mơ hồ hàm chứa vài phần cảm kích.

Cầm quân thị vệ nghe vậy lập tức thu đao vào vỏ, lui ra sau mấy bước, chăm chú vây quanh bên người Phương Tranh, mặc dù Phương Tranh đã nói việc này không quan hệ tới Hàn gia, nhưng bọn họ vẫn không thả lỏng cảnh giác. Mỗi người đều gắt gao nhìn chăm chăm động tác của đám người Hàn gia, chỉ cần Hàn gia có bất luận kẻ nào hơi có dị động, bọn họ sẽ không chút do dự giành trước ra tay chế địch.

“Đại nhân, mưu hại khâm sai không phải chuyện đùa, thuộc hạ kiến nghị đại nhân nên áp nhập toàn bộ Hàn gia vào đại lao nghiêm hình tra hỏi.” Ôn Sâm đi ra vuốt mông ngựa, đang muốn an ủi chính mình hay đang muốn giúp Phương Tranh ra chủ ý xấu xa.

“Ân?” Phương Tranh nhìn hần, nhíu nhíu mày, sau đó lông mày dựng thẳng, mắg to nói: “Người là tên vô tình! Tối hôm qua người ta nhiệt tình chiêu đãi người, còn an bày cho người một đại mỹ nữ hầu hạ, người trái ngược, vừa cảm giác tình ngủ đã không nhận nợ, còn muốn kéo người ta vào đại lao, lương tâm của người bị chó ăn?”

Nói tới đó Phương Tranh ngẩng đầu, gương mặt mang theo vài phần ủy khuất và bất mãn, nhìn Hàn Trúc lẩm bẩm nói: “ Uống cho người ta an bày chu đáo, người đẹp như vậy cho người ôm trong lòng, ta chưa từng được đãi ngộ như vậy.”

Đám người Hàn gia toát mồ hôi.

“ Người đầu, nhanh chóng điều tra rượu trong vò từ đâu mà đến, do tay người hầu nào trong phủ cầm qua, tập trung toàn bộ mọi người lại, nghiêm gia thẩm vấn!” Hiềm nghi của Hàn gia giải trừ, lòng mảy mảy của Hàn Trúc cau chặt, trầm giọng hạ lệnh.

“ Lão gia, không liên quan đến tiểu nhân!”

Gã người hầu rót rượu cho Phương Tranh bị dọa đến mặt không còn chút máu, quỳ trên mặt đất cả người run rẩy.

Ôn Sâm đứng phía sau Phương Tranh, hướng Ảnh Tử ra một thủ thế, trong Ảnh Tử phân ra hơn mười người, theo người hầu hầm phủ đi ra sau.

Hàn Trúc nhẹ nhàng đi lên trước, cách Phương Tranh năm bước đứng lại, chấp tay cười khở nói: “ Phương...hiền chất, phát sinh loại sự tình này, lão phu cũng không biết làm sao ăn nói với người, thực sự thẹn thùng...”

Phương Tranh vội vàng cười nói: “ Hàn thế bá không cần như vậy, người ta hai nhà nhiều năm thế giao, tiểu chất không khả năng lòng tín nhiệm cũng không có, oan có đầu, nợ có chủ, tiểu chất tuyệt không lung tung oan uổng người tốt.”

Chuyện tin tưởng, cũng không phải “ tín nhiệm thế giao” chuyện ma quỷ gì, mà là hẩn tử mĩ suy nghĩ một phen, nghĩ Hàn gia không có lý do gì hại hẩn.

Dứt bỏ tình đồng minh vừa mới đạt thành không nói, nếu Hàn gia ở trong chính phủ đệ của mình, ngay trước mặt nhiều thuộc hạ và cấm quân cao thủ, hại chết khâm sai đại thần, đối với bọn họ lại có chỗ tốt gì? Đây chính là tội danh tru cửu tộc, chính là một Hàn gia chịu đựng nổi sao? Duy nhất giải thích đó là có người lẩn vào Hàn phủ, nhân cơ hội hạ độc trong rượu, như vậy mới có thể hại chết chính mình để giá họa cho Hàn gia, dù là không hại chết mình, nhưng mình quá phần nộ xung động, giận dữ, cứ như vậy quan hệ đồng minh mới tạo thành với Hàn gia cũng sẽ lập tức sụp đổ, một lần được ba chuyện, thực sự vô cùng thâm độc.

Phương Tranh phỏng chừng hiện tại Hàn Trúc đã hạ lệnh tra xét người hầu trong phủ, nhất định sẽ không tra ra được điều gì, đã có thủ đoạn độc ác ngoan lệ để giết Phương Tranh, tuyệt sẽ không ngu ngốc tới mức hạ độc xong còn hồ đồ chờ người đi bắt hẩn.

Thế nhưng, người phía sau màn muốn hại mình, đến tốt cùng là ai? Rốt cục mình và hẩn có cừu hận lớn thế nào, mà để cho hẩn liên tục muốn giết cho được mình? Lẽ nào hẩn là độc thủ phía sau màn vẫn luôn ẩn giấu rất thâm sau lưng Giang Nam thuế án?

Hao tổn tâm trí nha, vì sao mình lại dựng phải chuyện hao tổn đầu óc như vậy? Phương Tranh nhíu mày suy tư một lát, trong thần sắc không khỏi nổi lên vài phần ảo não.

Hết lần này tới lần khác Ôn Sâm còn không biết chết sống lại nhẹ giọng hỏi: “ Đại nhân, ngài làm sao biết việc này không quan hệ tới Hàn gia?”

“ Bởi vì...”

Phương Tranh đắc ý cười, liền định khoe khoang đạo lý mình thật vất vả mới suy nghĩ thật cẩn thận, nhưng hẩn suy nghĩ một chút, lại cảm giác chuyện này giải thích ra có vẻ rườm rà, hơn nữa với chỉ số thông minh của mấy thuộc hạ, thực sự hoài nghi có thể bọn họ sẽ nghe không hiểu, vì vậy Phương Tranh mấp máy suốt nửa buổi, thần sắc lại nổi lên vài phần ảo não, cuối cùng trực tiếp sáng khoái trách mắng: “ Cút!”

Ôn Sâm thần sắc mê man lui ra, trong miệng còn lẩm bẩm không ngừng.

Việc rượu độc, làm không khí hòa hợp giữa khách và chủ lại có thêm vài phần ý tứ hàm súc xấu hổ, Phương Tranh chấp tay hướng Hàn Trúc cáo từ, sau đó sai người đem vò rượu độc đi ra khỏi cửa lớn Hàn phủ.

Lúc này trong lòng hắn lại mang theo vài phần sợ hãi, chỉ là có mỹ nhân ở bên, hắn không có ý tứ biểu hiện quá mức rõ ràng. Ra khỏi Hàn phủ, Phương Tranh suy nghĩ lại chuyện vừa phát sinh, không tự chủ được cả người ứa mồ hôi lạnh. Tình tự nghĩ mà sợ không thể ức chế lan tràn ra trong lòng.

Nguy hiểm thật! Mạng của lão tử thiếu chút nữa bỏ tại Hàn phủ, đều nói rượu là nơi chứa độc dược, hôm nay thật ứng với những lời này. Xem ra sau này nên kiêng rượu mới được. Ân, chỉ cần không cần giới sắc, chuyện gì cũng dễ nói.

Lập tức hắn cẩn thận, vẻ mặt âm trầm hướng nha môn tri phủ Tô Châu đi đến.

Hắn dự định nói chuyện một lần với Lý Bá Ngôn.

Phương Tranh là người lẫn lộn chính tà, theo hắn xem ra, tham chút bạc cũng chẳng phải là chuyện gì lớn lao, chính hắn làm quan suốt hai năm, cướp công khai lẫn âm thầm còn ít sao? Mập Mập phải đại tham quan như hắn đi xuống Giang Nam, lại tra những tiểu tham quan, thật sự là một đại bại bút từ lúc hắn lên làm hoàng đế tới nay.

Thế nhưng đám vương bát đần các người muốn tham bạc thì cứ tham, vì sao phải muốn lấy mạng của lão tử? Lão tử mới tới Giang Nam có hai ngày, chuyện gì cũng chưa từng làm, tiền lì xì còn chưa được thu, chỉ đùa giỡn thiên kim Hàn phủ một chút, chiêu hay chọc giận các người? Vì sao phải ra chiêu số thâm độc như vậy hại lão tử?

Vừa nghĩ tới đây, sự giận dữ trong lòng Phương Tranh khởi lên, trong thần sắc dần dần nổi lên vài phần bi phẫn. Lão tử nhiều lão bà như vậy, còn có hai bà bầu, đều đang trông ngóng lão tử nguyên lành trở lại, các người hại lão tử thiếu chút nữa không thấy được hài tử sắp sinh ra đời, chỉ bằng điểm này, lão tử phải lột da tên đứng sau màn lần này!

Ôn Sâm bắt đầu bẩm: “Đại nhân, Hàn Trúc đã tra xét người chạm tới vò rượu, đã thẩm vấn, có muốn hạ lệnh bắt người đó vào đại lao, do...”

Phương Tranh lắc đầu nói: “Chuyện này người không cần nhúng tay nữa, thế gia có quy củ của thế gia, ra đại sự như vậy, trong lòng Hàn Trúc cũng sẽ rất căm tức, hắn muốn làm gì là chuyện của hắn. Huống chi lúc này có bắt người thẩm vấn, chỉ sợ cũng không hỏi ra được gì, người hạ độc sẽ bị diệt khẩu, bằng không đã cao chạy xa bay. Sẽ không ngu ngốc chờ người đi bắt hắn. Trong Hàn phủ cứ lưu lại hai huynh đệ, lưu ý quá trình Hàn Trúc thẩm vấn là được.”

“Dạ, đại nhân.”

“Phương...Phương đại nhân, xin dừng bước.” Phía sau truyền đến thanh âm kiều giòn như chim hoàng anh, hỗn loạn vài phần do dự.

Phương Tranh bật người xoay người lại, sắc mặt âm trầm như mây đen, trong nháy mắt xoay người, liền thần kỳ biến thành sáng rực như ánh mặt trời, mơ hồ mang theo vài phần ý cười dâm dăng, sắc mặt biến đổi với tốc độ cực nhanh, làm Ôn Sâm đứng một bên bối phục sát đất.

“Hải, Diệc Chân muội muội. Dự định đến đưa tiễn ca ca sao?” Phương Tranh vẫy vẫy Hàn Diệc Chân, tao ý dạt dào cười phóng dăng nói.

Hàn Diệc Chân nghe vậy khuôn mặt nghiêm lại, nguyên còn vài phần tâm tình cảm kích đối với Phương Tranh, nhưng bây giờ lại tiêu mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Người này đúng là vẫn còn là tên lưu manh vô sỉ kia, dù hắn cứu cả nhà Hàn gia, hắn cũng chỉ là một tên lưu manh đã cứu họ.

Hít sâu vài lần, Hàn Diệc Chân nghiêm mặt, lãnh đạm mà không mất khách khí nói: “Hôm nay đa tạ Phương đại nhân trọng nghĩa nói thẳng. Miễn cho trên dưới Hàn gia gặp phải một hồi tai bay vạ gió, dân nữ ở đây xin tạ ơn.” Nói xong Hàn Diệc Chân hơi khom người, hướng Phương Tranh thi lễ.

Con người Phương Tranh như kẻ trộm hề hề vòng vo chuyển, lập tức nghiêm mặt, giả ra dáng dấp hiên ngang lắm liệ, trầm giọng nói: “Diệc Chân muội muội khách khí, không oan uống không dung túng, đây là nguyên tắc pháp án của bốn quan, ngược lại cũng như vậy, nhưng còn đây ngập chính khí, làm sao để cho

người khác oan uổng? Bỏ quan nhậm chức tới nay, chưa từng phán qua một vụ án oan uổng sai lầm, Hàn gia bị người hãm hại, bỏ quan liếc mắt liền nhìn thấy rõ ràng.”

Đôi mắt mỹ lệ của Hàn Diệc Chân mở thật to, thần tình hơi có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới vị quan viên thoát nhìn vô sỉ vô đức này, có thể nói ra được lời lẽ chính khí nghiêm nghị, thực sự ngoài sự dự liệu của người khác.

Hàn Diệc Chân cười khổ nói: “Hàn gia vô tội, tất nhiên là trong lòng biết, nhưng từ bên ngoài mà nói, Hàn gia là dân, đại nhân là quan. Lòng dân như sắt, quan pháp như lò luyện, có thể trải qua được bao nhiêu thao luyện? Vạn hạnh được đại nhân nhìn rõ mọi việc giúp Hàn gia xóa được tội danh mưu sát khâm sai đại thần, bằng không, Hàn gia trên dưới, sợ rằng từ lâu đã vạn kiếp bất phục.”

Nói tới đó viên mắt Hàn Diệc Chân dần dần phấp hờn, nói không rõ là bởi vì cảm kích Phương Tranh hay vì sợ hãi cho Hàn gia.

Mỹ nhân rơi lệ, thật có một phen phong tình. Phương Tranh nhìn thấy hai mắt ngậy ra, bỗng nhiên, thần tình hẳn trở nên lo lắng, cực kỳ giống tình lữ đang sống trong tình yêu cuồng nhiệt, vươn tay ra, nhanh chóng đặt lên chiếc miệng anh đào của Hàn Diệc Chân, trong miệng sáng giọng: “Chân nhi, không cho người nói như vậy, Hàn gia các người không việc gì đâu.”

Môi của cô gái này thật mềm nha, thật muốn ở trên mặt hôn một cái...

“Nha!” Hàn Diệc Chân vẽ mặt kinh khủng lui ra sau một bước, lập tức vừa thẹn vừa giận, gương mặt nghiêm lại, phần nộ trùng mắt nhìn Phương Tranh.

“Người...người...”

Hàn Diệc Chân phỏng chừng là muốn mắng Phương Tranh, nhưng thứ nhất đang ở trên đường cái, thứ hai phía sau Phương Tranh đứng cách đó không xa còn có một đoàn cấm quân thị vệ cùng Ôn Sâm và Tiêu Hoài Viễn, thân là một cô nương nhất thời khó thể mắng ra miệng, chỉ phải tức giận trừng mắt liếc Phương Tranh, sau đó hung hăng giậm chân, xoay người quay vào nhà.

Phương Tranh biến sắc, bật người ngồi xổm trên mặt đất, biểu tình giống như bị táo bón, vô hạn độ vặn vẹo, mồ hôi trên trán nhễ nhại, vẽ mặt trướng đỏ bừng, chỉ vào bóng lưng yếu điệu xa dần của Hàn Diệc Chân, run run, hự nửa ngày nói không ra lời, đám người Ôn Sâm chạy lên, hiếu kỳ nhìn Phương Tranh, bị biểu tình hay thay đổi của hắn làm sợ ngây người.

Phương đại nhân dường như rất thống khổ? Có cần như vậy sao? Không phải chỉ là bị nữ nhân trừng mắt thôi ư? Loại chuyện đùa giỡn phụ nữ cũng chưa được toại nguyện, Phương đại thiếu gia cũng không phải chỉ mới lần đầu gặp phải, vì sao lần này bị thống như vậy?

Mọi người còn đang ngây ra, Phương Tranh bỗng nhiên há miệng, oa một tiếng lên tiếng khóc lớn lên. Tiếng khóc thê lương, thần tình bi thương, dường như nhận hết khổ sở của nhân gian, thẳng đến làm người rơi lệ, người thấy thương tâm.

“Đại nhân, thiên nhai nơi nào không có cây cỏ chứ.” Đám người Ôn Sâm kinh hãi, nhanh miệng khuyên nhủ.

Phương Tranh ngồi xổm trên mặt đất không nói được một lời, vẫn gào khóc như cũ.

Ôn Sâm luống cuống, khâm sai đại nhân thất thố bên đường, khóc xấu xí đến như vậy, còn thể thống gì? Mặt mũi triều đình muốn từ bỏ hay sao?

Ôn Sâm nhìn phương hướng Hàn Diệc Chân đi xa, trong mắt hiện lên vài phần hung sắc, cắn răng nói: “Đại nhân chớ khóc, tối nay thuộc hạ sẽ phái người lên vào Hàn phủ, đem Hàn gia tam tiểu thư cướp đến trước mặt cho đại nhân.”

“Thật vậy chăng?” Phương Tranh ngẩng đầu, hai mắt đầm lệ, khóc thút thít hỏi.

“Thực sự!”

“Tốt! Không hổ là hảo bang trợ của ta!” Phương Tranh đứng lên, cầm giẻ lau nước mắt nước mũi, tức giận nói: “Người cướp con quỷ nhỏ đưa tới trước mặt lão tử, nhưng nàng ta đứng thẳng, chân trái đưa ra trước, không cho phép nhúc nhích.”

“Đại nhân, ngài đây là ý gì?” Mọi người cảm thấy lẫn lộn, chẳng lẽ đại nhân thích trò đặc thù gì hay sao?

“Lão tử cũng muốn đập nàng ta một cái! Xem nàng ta đau hay không đau!”

327. Chương 309: Bá Ngôn Nhận Tội

Thế nhưng mao bệnh giậm chân của mỹ nhân cũng không tốt, giậm thì cứ giậm đi, nhưng chỉ ít người cũng dừng giậm lên bàn chân của khâm sai đại nhân nha.

Phương Tranh chỉ cảm thấy bàn chân không có tri giác, giống như vừa bị con trâu cường tráng đạp qua, ngồi trên đường cái cỏ giẻ, đã sưng đỏ hơn phân nửa.

Hàn gia tam tiểu thư nhìn điệu dáng hiền lương thực đức, sức của đôi chân cũng không nhỏ, nàng có biết ác ý tập kích khâm sai phải phẫn bao nhiêu năm không? Không hẹn ngày ra nha?

“Không sống nổi, mạng ta xong rồi!” Gương mặt Phương Tranh giống như trái khế qua, thẳng kêu to: “Ôn Sâm, nhanh! Mang cáng cứu thương tới, còn có, mua một quan tài bằng gỗ lim tốt nhất, chuẩn bị hậu sự cho ta, chôn thật linh đình, đem đi chôn trong khuê phòng của Hàn tam tiểu thư.”

Ôn Sâm không để ý tới miệng mồm nói bậy của Phương Tranh, phân phó hai thị vệ một trái một phải dìu hắn, giống như đang lôi một phạm nhân bị tử hình xụi lơ, đoàn người hạo hạo đằng đằng hướng nha môn tri phủ đi đến.

Lý Bá Ngôn được nha dịch của nha môn bẩm báo, miệng nói khâm sai đại nhân bị thương thể nghiêm trọng, đang được bọn thị vệ dìu trở về.

Lý Bá Ngôn quá sợ hãi, sắc mặt bị hoảng sợ đến trắng bệch. Hắn là tri phủ Tô Châu, khâm sai đại nhân đang ở vùng đất của hắn lại xảy ra chuyện, đừng nói là mũ cánh chuồn, dù là mạng nhỏ cũng khó bảo toàn.

Y quan đều không kịp chỉnh tề, Lý Bá Ngôn vội vàng giống như chạy ra chịu tang nhào ra nha môn tri phủ, vừa thấy Phương Tranh bị thị vệ dìu vào, không khỏi lớn tiếng kêu to: “Phương đại nhân! Phương đại nhân ngài làm sao vậy? Hạ quan chỉ mới một ngày đêm không gặp ngài, sao ngài lại biến thành như vậy? Trời không có mắt, Phương đại nhân trẻ tuổi lại sớm...”

“Câm miệng! Người khóc tang sao? Lão tử sống được rất tốt, người trừ ta?” Phương Tranh giận dữ.

Thấy Giang Nam thuê án có tương quan mật thiết với Lý Bá Ngôn, Phương Tranh đối với hắn cũng không có sắc mặt hòa nhã.

Lý Bá Ngôn vội vàng câm miệng, nhu thuận vọt qua một bên.

Phương Tranh khập khiễng đi vào đại đường nha môn, trong đại đường có chút ngăn nắp sạch sẽ, hai bên tường bày ra hai khối mộc bài khắc “Hồi Tị Túc Tĩnh”* và phong chùy khi thăng đường bọn nha dịch thường dùng, đối diện với cửa lớn là bàn xử án, bên trên có một đồng lệnh ký. Còn có kinh đường mộc trong truyền thuyết và một loạt giá đựng bút. Phía trên đại đường cao cao có tấm bảng đề bốn chữ lớn màu đen “Minh Kính Cao Huyền”**, toàn bộ đại đường mặc dù nhìn qua đơn sơ, nhưng tràn ngập uy nghi hiên hách và khí thế lăng nhân, làm kẻ khác sợ hãi.

Phương Tranh đánh giá đại đường, trong ngực có chút động tâm, nha môn trong truyền thuyết, ngồi trên đó võ võ linh đường mộc, các nha dịch dùng sức gõ phong chùy, thấp giọng xưng “uy vũ”, mình làm quan lâu như vậy, còn chưa thử qua tư vị thăng đường, Phương Tranh khẽ nhắm mắt suy nghĩ, không có hảo ý nhìn Lý Bá Ngôn phía sau, Phương Tranh bắt đầu giẫy dụa, dù sao người này cũng là một tham quan, hay là ta đem hắn thẩm vấn một hồi? Cũng có thể thử qua tư vị thăng đường.

Suy nghĩ một lát, Phương Tranh rút cục phần nộ buông tha.

Vụ án thuế ngân, thực sự quá phức tạp, hơn nữa phải tiến hành bí mật, không thích hợp lộ ra, công khai thẳng đường, như vậy quá mức làm người chú ý, thật là không thích hợp.

Lý Bá Ngôn đi theo sát phía sau Phương Tranh, có vẻ có chút kinh sợ, thấy Phương Tranh không có hảo ý theo dõi hẩn, Lý Bá Ngôn cả kinh, sau đó hướng Phương Tranh miễn cưỡng cười cười.

Đi qua đại đường, trước mặt là một mảnh đình viện rậm rạp xanh um, bên trong đình viện được trồng hơn mười gốc tùng phách, cứng cáp chọc trời, có chút lịch sự tao nhã.

Phía bên hông phía sau đại đường có vài căn phòng, là nơi làm việc của tiểu lại trong nha môn.

Phương Tranh ngang nhiên đi vào, phân phó thị vệ tùy tùng canh giữ bên ngoài cửa, bên trong phòng chỉ còn hẩn và Lý Bá Ngôn hai người.

Lý Bá Ngôn kính cẩn đứng ngay trước người Phương Tranh, thỉnh thoảng giương mắt len lén nhìn sắc mặt Phương Tranh, nhìn thấy sắc mặt hẩn trầm tĩnh, không hề nhìn ra một chút dấu vết, trong lòng Lý Bá Ngôn không khỏi có chút thấp thỏm.

Phương Tranh sau khi vào phòng, phát phát vạt áo, sau đó ngồi xuống sau văn án, tăng hắng một tiếng, lập tức vẻ mặt đầy dáng tươi cười, nhìn Lý Bá Ngôn cười nói: “ Lý đại nhân, ha hã, ăn cơm chưa?”

Lý Bá Ngôn ngẩn người, lập tức trả lời: “ Thừa ân đại nhân hỏi thăm, hạ quan đã ăn rồi.”

Phương Tranh mất hứng chau mày: “ Ăn xong rồi? Sao ngươi lại ăn xong rồi?”

Sắc mặt Lý Bá Ngôn khổ sở, chẳng lẽ ta ăn cơm còn phải hỏi qua ngươi hay sao?

“ Uống rượu không?” Phương Tranh cười mỉ mỉ hỏi.

“ Có uống, thường ngày cũng uống không nhiều lắm, tửu lượng còn thấp.” Lý Bá Ngôn có chút chần chờ, vị khâm sai đại nhân này đang làm gì? Vì sao chỉ hỏi những chuyện không đâu?

Phương Tranh cười nói: “ Hôm nay bốn quan vận khí tốt, có một vò rượu hoa điều, chắc chắn, được chôn vài chục năm, hương thơm rất thuần, Lý đại nhân, bốn quan mời uống vài chén?”

Lý Bá Ngôn bồi cười nói: “ Đại nhân có nhã hứng, hạ quan đương nhiên liều mình bồi quân tử.”

Hai mắt Phương Tranh sáng ngời, lớn tiếng phân phó cho thị vệ mang rượu trình lên, đó chính là rượu độc mà hẩn mang ra từ trong Hàn phủ.

Lý Bá Ngôn hơi ngậy ra nhìn vò rượu, thần sắc có chút bình tĩnh, cũng không hề có một tia dị động.

Phương Tranh nhìn hẩn, tâm trạng liền biết, xem ra chuyện rượu độc trong Hàn phủ, Lý Bá Ngôn cũng không hay biết, bởi vậy cũng biết, người phía sau màn chỉ đơn thuần hiếp bức Lý Bá Ngôn, vẫn chưa từng coi như tâm phúc.

Phương Tranh cười rót đầy rượu cho Lý Bá Ngôn, nhìn hẩn chớp mắt cười nói: “ Lý đại nhân, đây là rượu ngon trăm năm khó được, không chỉ vào miệng sáng khoái, hơn nữa còn lưu lại một lúc lâu, bảo đảm rượu đến mệnh trử. Thật sự là dùng lữ hành, là công cụ lý tưởng để giết người diệt khẩu, đến, Lý đại nhân, nếm thử, rất ngon, rất đặc biệt.”

Nói xong Phương Tranh nâng chén rượu, đưa đến trước mặt Lý Bá Ngôn.

Tâm tình Lý Bá Ngôn vốn đang thấp thỏm, lại nghe Phương Tranh nói những lời linh tinh mê sảng như giết người diệt khẩu, tâm trạng không khỏi càng thêm kinh nghi, kính cẩn tiếp nhận chén rượu, tay khẽ run, nhưng chậm chạp không dám uống xuống, chỉ mang theo vài phần chột dạ nhìn Phương Tranh.

Phương Tranh thấy hẩn không dám uống, vì vậy cười cười nói: “ Lý đại nhân, uống đi, đây không chỉ đơn giản là hoa điều Thiệu Hưng, chỉ cần uống qua một ngụm, bảo chứng ngươi càng sáng khoái hơn so với thành tiên, về phần vị đạo...”

Phương Tranh nhìn hẩn thần bí nháy mắt: “ Ai uống thì người đó biết.”

Lý Bá Ngôn nhìn thấy dáng tươi cười quỷ dị của Phương Tranh, nhất thời nghĩ da đầu có chút tê dại, lần này khâm sai đại nhân xuống Giang Nam làm gì, hẩn so với ai khác càng hiểu rõ, song song, hẩn so với ai

khác đều chột dạ, chuyện xảy ra bên mặt ngoài, vụ án này chính do hấn và năm vị tri phủ khác làm ra, hiện tại khâm sai cười tủm tỉm lại phảng phất như có đáng dấp có chủ ý xấu, còn ân cần khuyên hấn uống rượu, hấn làm sao mà không chột dạ?

“ Phương đại nhân, rượu này...này...”

Phương Tranh trừng mắt nhìn, cười nói: “ Đây là rượu ngon, hơn nữa khác với rượu khác chính là, nó có thể bốc hơi nước nga...”

“ Bốc...hơi nước...” Trán Lý Bá Ngôn bắt đầu đỏ mồ hôi, bắt đầu nói lắp.

“ Đến, ta sẽ biểu thị cho người xem một chút.” Phương Tranh chộp chén rượu trong tay hấn, sau đó chậm rãi đổ xuống sàn gạch trong phòng nghỉ, chén rượu trong suốt vừa rơi trên mặt đất, trước tiên khởi lên những hoa nước nho nhỏ. Rất nhanh, sàn nhà bắt đầu toát ra một trận khói xanh, địa phương bị rượu chảy xuống giống như bị axit sunphuric đổ ra, cô lỗ cô lỗ khởi lên bọt nước màu trắng, cuối cùng một mùi tanh tưởi khó nghe dần dần mọc lên, lan tràn ra bên trong phòng.

Sắc mặt Lý Bá Ngôn tái nhợt, mở to đôi mắt kinh khủng, xoa mồ hôi lúng túng nói: “ Đây...”

Phương Tranh đặt chén rượu lên bàn, sau đó lại rót đầy, cười tủm tỉm nhìn Lý Bá Ngôn, nói: “ Thế nào? Chơi vui không? Thật ngon miệng, nga, không biết vì sao gọi là ngon miệng vui vẻ sao? Thứ tốt, uống vào có thể tiêu hóa, đến, Lý đại nhân, ném thử.”

Sắc mặt Lý Bá Ngôn tái nhợt, thấy Phương Tranh bưng chén rượu, sắc mặt mang theo vài phần âm trầm cười nhạt, không khỏi kinh khủng kêu lên: “ Không...Phương đại nhân, hạ quan không uống.”

Phương Tranh đưa chén rượu để sát vào bên môi hấn, mát húng nói: “ Ai, ta đường đường khâm sai kính rượu cho người, người không uống thật không có lễ phép, đến, nghe lời, ngoan, uống hết chén rượu này, những chuyện phiền lòng xem như không còn nữa, thật tốt, rượu có thể giải ưu.”

“ Không, Phương đại nhân, Phương đại nhân, hạ quan không có đắc tội ngài, Phương đại nhân thủ hạ lưu tình...”

Phương Tranh bưng chén rượu, tay kia nắm lấy cằm Lý Bá Ngôn, bóp miệng hấn lại như cái phễu, sau đó liền làm như muốn đổ rượu độc vào miệng hấn.

“ A, người a! Giết người!” Lý Bá Ngôn kinh khủng kêu to. Thanh âm thê lương không gì sánh được, đầu không ngừng giãy dụa vạy vẹo.

“ Ai, người không thể hảo hảo phối hợp một chút sao? Rượu ngon như vậy, đổ thật lãng phí, trái lại đem uống cho xong, bao người mọc cánh thành tiên phi thăng, du ngoạn sơn thủy cực lạc, chẳng phải mạnh hơn rất nhiều so với việc làm một ngũ phẩm tri phủ hay sao?” Phương Tranh bóp hai gò má hấn, vừa ôn tồn dùng lời nói nhỏ nhẹ làm công tác tư tưởng cho hấn.

“ Không, không, Phương đại nhân, khâm sai đại nhân! Hạ quan sai rồi, ta sai rồi! Ta cũng không dám nữa, ô ô, đại nhân, tha ta đi.” Lý Bá Ngôn khóc rống chảy nước mắt, hấn thấy gương mặt Phương Tranh mang theo vẻ cười nhạt, trong ánh mắt thỉnh thoảng hiện lên vài phần âm hàn, tâm trạng liền hiểu rõ, vị khâm sai đại nhân này không phải đang nói giỡn với hấn, nếu hấn còn không thức thời, chỉ sợ vị đại nhân này thật sự sẽ đổ chén rượu độc vào trong miệng hấn.

Phương Tranh thấy Lý Bá Ngôn khóc đến thương tâm như vậy, không khỏi do dự một chút, nhíu mày hỏi: “ Rượu tốt trân quý như vậy, người thật không uống?”

Đầu Lý Bá Ngôn lắc mạnh như trống bỏi, thỉnh thoảng còn gào khóc hai tiếng, nhìn hấn liền biết không hề có hứng thú với chén rượu độc.

“ Hay là suy nghĩ thêm chút nữa?” Phương Tranh chưa từ bỏ ý định khuyên nhủ.

“ Không, Phương đại nhân, nếu thật sự ngài muốn hạ quan chết, nên một đao giết chết ta đi.” Lý Bá Ngôn khóc lớn nói. Người đã hơn năm mươi tuổi, khóc giống như một hài tử bị gia trưởng đánh đòn.

Phương Tranh nặng nề đặt chén rượu xuống vẫy án, mát lạnh nhìn Lý Bá Ngôn: “ Biết lai lịch của rượu này không?”

Lý Bá Ngôn vừa lau nước mắt vừa lắc đầu.

“ Quý! Rượu là của Hàn gia.”

“ Cái gì?” Lý Bá Ngôn ngẩng đầu, khiếp sợ nhìn Phương Tranh: “ Hàn gia vì sao...”

“ Biết rượu này vốn là cho ai uống không?” Hàn ý trong mắt Phương Tranh càng thịnh.

Lý Bá Ngôn lắc đầu.

Phương Tranh nhếch ngón tay cái, chỉ vào chính ngực mình, suy nghĩ nói: “ Cho ta uống đó.”

Lý Bá Ngôn kinh hãi, không khỏi bật lên, cả kinh nói: “ Cái gì? Không có khả năng! Hàn gia sẽ không làm như vậy!”

“ Ngồi xuống!” Phương Tranh đè lại đầu vai hắn, áp hắn lên ghế, sau đó nói: “ Ta cùng Hàn gia không cừu không oán. Hàn gia đương nhiên sẽ không làm như vậy. Hàn Trúc cũng không hề biết đây là vò rượu độc, điều này nói rõ có người muốn hại chết ta, thuận tiện hãm hại Hàn gia.”

“ Phương đại nhân, vậy...vậy điều này có quan hệ gì với hạ quan?” Nghe được Phương Tranh nói có người muốn hại chết hắn, sắc mặt Lý Bá Ngôn nhất thời thay đổi, lập tức trong mắt hiện lên vài phần hiểu ra, chột dạ cúi đầu.

“ Giả vờ. Người tiếp tục giả vờ! Tin hay không hiện tại lão tử đem cả vò rượu đổ vào trong bụng của người?”

Nghĩ đến chính mình thiếu chút nữa chết dưới vò rượu độc này, trong lòng Phương Tranh không khỏi mọc lên tức giận, dọc theo đường đi đến nha môn tri phủ, hắn cũng đã suy nghĩ kỹ càng. Vò rượu độc này, bao quát trước khi hắn rời kinh ở trong Phương phủ bị người dùng Hạt Tử Xà ám sát, các loại dấu hiệu cho thấy, chuyện này có quan hệ tới Giang Nam thuế án, người phía sau màn muốn hắn chết, chỉ có hắn chết, Giang Nam thuế án mới không còn cách tra xuống dưới.

Mập Mập vừa đăng cơ, đại thần tín nhiệm bên người chỉ có một mình hắn, nếu như hắn chết, kinh thành triều đình chắc chắn sẽ sóng to gió lớn, khi đó triều đình từ hoàng đế, cho tới đại thần, ánh mắt đều tập trung lên nguyên nhân cái chết của hắn, truy tra hung thủ, cùng với sau khi hắn chết, thế lực triều đình lại lần nữa chia cắt bố cục thế nào, khi đó Mập Mập phải gấp đến mức sút đầu mẻ trán, làm gì còn thời gian rảnh rỗi để ý tới Giang Nam thuế án? Thừa dịp triều đình đại loạn, người phía sau màn chỉ sợ lập tức sử xuất hậu chiêu, Hàn Trúc phân tích thật không sai, người sau màn khuyên nuốt nhiều bạc như vậy, tuyệt đối không phải lưu lại cho hắn dưỡng lão, tất có âm mưu lớn hơn nữa.

Nghĩ tới nghĩ lui, nguyên lai tính mạng của chính mình, đối với triều đình thậm chí đối với thiên hạ mà nói, lại trở nên trọng yếu như vậy, Phương Tranh còn đang giận dữ, không khỏi lại có chút dắc ý, hai loại tâm tình song song hợp lại biến thành phức tạp, trong lòng liên tiếp xoay chuyển, quần quýt.

Lý Bá Ngôn thấy sắc mặt Phương Tranh âm tình bất định, một hồi khóe miệng tươi cười dắc ý, một hồi lại nghiêng rằng nghiêng lợi nổi giận đùng đùng, hai mắt trợn tròn, ánh mắt nhìn chăm chú vào một chỗ trống phía trước, cả người thoát nhìn giống như người điên, Lý Bá Ngôn luống cuống, từ lời nói của khâm sai đại nhân có thể phán đoán, hắn khẳng định đã biết gì đó, hơn phân nửa có quan hệ tới Giang Nam thuế án, nếu không thành thật ăn nói, chỉ sợ kết quả của hắn tuyệt đối so với uống vò rượu độc kia càng thê thảm hơn.

“ Phương đại nhân, hạ quan...không, phạm quan có tội!” Lúc này Lý Bá Ngôn đứng lên, sắc mặt trắng bệch quỳ gối trước mặt Phương Tranh, thần tình tràn đầy tuyệt vọng, cúi đầu xuống, giống như một con gà chết, vẫn không nhúc nhích.

Phương Tranh thấy hắn tự xưng phạm quan, biết hắn đã nhận tội.

Kỳ thực sự tình tới bước này, hắn sớm nên nhận tội. Tuy Lý Bá Ngôn thân là ngũ phẩm tri phủ, nhưng bao quát cả hắn ở bên trong kể cả tri phủ của lục phủ, ở giữa vụ án kinh thiên này, chỉ bất quá là sáu người đáng thương bị người thao túng dùng thủ đoạn bắt ép mà thôi, trong lòng bọn họ đều biết, sự việc bại lộ chỉ là chuyện sớm hay muộn, mỗi ngày hắn đều sinh hoạt trong sự giằng co, đã sớm chuẩn bị nhận tội, thậm chí còn mơ hồ hi vọng có người tới bắt hắn. Bởi vì hắn thực sự đã chịu đủ sự hiếp bức kiểu này, những ngày tháng sống không bằng chết, không bằng đơn giản bị triều đình chém đầu càng thống khoái.

Phương Tranh che lại nội tâm mừng như điên, biểu tình vẫn đăm đăm như cũ, hẳn biết, Lý Bá Ngôn nhận tội cũng không đại biểu cái gì, người phía sau màn sai sử hiếp bức hẳn mới là đáng sợ nhất. Lý Bá Ngôn nhiều nhất chỉ là một bia ngắm mà người nọ đặt trước đài để hấn bắt mà thôi.

“Người có tội? Nói một chút, người có tội gì, bổn quan thấy người mặt mày thanh chính, tướng mạo đường đường, dáng dấp hiên ngang lẫm liệt, thấy thế nào cũng không giống hình dạng người có tội nha.” Phương Tranh hừ lạnh nói.

Khuôn mặt Lý Bá Ngôn nổi lên một tầng tuyết vọng như tro tàn, cả người run lên không ngừng, lúng túng một hồi lâu, lúc này mới mở miệng, thanh âm khàn giọng nói: “Phạm quan tiền nhiệm Tô Châu tri phủ, kể cả Giang Nam năm tri phủ khác, tổng cộng tham ô hơn mấy ngàn vạn lượng thuế ngân của quốc khố, tội của phạm quan, thật không thể tha thứ, chỉ cầu khâm sai đại nhân xem xét phạm quan chủ động thẳng thắn khai báo, phóng gia đình phạm quan một con đường sống, nếu như...nếu như có thể, cũng thỉnh khâm sai đại nhân cứu ra tiểu nhi tử còn chưa đầy hai mươi tuổi của ta, phạm quan ở đây dập đầu cho ngài!”

Thần sắc Phương Tranh chợt ngưng lại, trầm giọng nói: “Chuyện gì xảy ra? Tiểu nhi tử của người làm sao? Đem toàn bộ sự kiện kể ra, không cho sai lầm một chữ!” Đột nhiên hấn nở nụ cười, hẳn bỗng nhiên đưa tay ngăn lại, nói: “Đợi lát nữa, ta đi an bày một chút.”

Nói xong Phương Tranh đứng lên, đi tới đóng hết toàn bộ cửa sổ trong phòng, sau đó gọi đám cấm quân thị vệ nghiêm mật đề phòng, đem toàn bộ nóc nhà, những điểm cao gần bên, cùng với những địa phương dễ công kích toàn bộ vây quanh, không cho bất luận kẻ nào ra vào. Sau khi xác định không còn gì sơ hở, lúc này Phương Tranh mới vỗ vỗ tay, thỏa mãn ngồi trở lại, nhìn Lý Bá Ngôn mỉm cười nói: “Được rồi, người có thể nói.”

Lý Bá Ngôn ngây ra, ngạc nhiên nói: “Phương đại nhân, đây là ý gì?”

Phương Tranh cười hắc hắc: “Bổn quan là người cẩn thận, chuyện không thể truyền vào tai nhiều người, ha ha.”

Trong lòng không khỏi thầm nghĩ bên trong phim điện ảnh phạm là người mang bí mật thật lớn, mỗi lần hé miệng chuẩn bị nói ra bí mật thì nếu không phải bị đâm sau lưng, hay trúng độc châm, dù sao những lời sắp nói ra đều khỏi nói, vô số chuyện phản diện đều đã được giáo huấn, bổn thiếu gia nên cẩn thận một chút, người diệt khẩu Lý Bá Ngôn cũng không phải không được, nhưng lỡ như người đánh trúng lão tử, lão tử chết oan uống hay không đây?

Lý Bá Ngôn không giải thích được liếc mắt nhìn Phương Tranh, lập tức cười khổ lắc đầu, chuyện đi tới tình trạng hôm nay, hẳn nghĩ bản thân mình rất cực giải thoát rồi, chỉ cần đem việc này nói ra từ đầu đến cuối, liền chờ bị áp nhập đại lao, sau thu sẽ bị chém đầu. Việc ngoài thân, đã không còn gì đáng giá cho hấn quan tâm nữa.

“Năm năm trước phạm quan được Lại Bộ gởi công văn đi nhậm chức tri phủ Tô Châu, lúc nhậm chức, thì cũng thỏa thuê mãn nguyện hoài bão trong lòng.” Thanh âm Lý Bá Ngôn khàn giọng mà trầm thấp, không hề tâm tình ba động, dường như đang kể lại một chuyện không quan hệ tới hấn, chỉ là biểu tình thảnh thơi hiện lên vài phần hối hận và tuyệt vọng.

Thời gian hai chén trà trôi qua. Lý Bá Ngôn đem toàn bộ sự tình kể ra hết, quá trình tham ô thuế ngân, không sai biệt với lời của Hàn Trúc đã nói, Phương Tranh yên lặng suy tư một trận, nghĩ hẳn nói lời thật, tới bước này, thực sự hấn cũng không cần phải nói láo nữa.

“Người là nói, từ sau khi người bị người hiếp bức, từng tháng đều có người muốn người chuyển một bút bạc vào một hiệu buôn vô danh sao? Người dùng phương thức này đưa thuế ngân cho người phía sau hiếp bức người?”

Lý Bá Ngôn khổ sở gật đầu.

“Mỗi tháng người phải chuyển bao nhiêu bạc? Hiệu buôn kia có tên gọi gì không? Còn có trả tiền bằng thẻ hay bằng tiền mặt?” Phương Tranh từng bước ép sát.

“A?” Lý Bá Ngôn ngạc nhiên ngẩng đầu.

“ Khái, nói nhầm rồi. Người đưa đi là hiện ngân(tiền mặt) hay là ngân phiếu?”

“ Mỗi tháng muốn ta chuyển bạc không ít, có đôi khi sáu vạn lượng, có đôi khi tám vạn lượng, hiệu buôn kia có tên rất bình thường, tên là Long Đức thương hành, bởi mỗi lần số bạc chuyển đi thật lớn, nếu cấp bằng hiện ngân, sẽ quá mức làm người khác chú ý, ta liền đem bạc đổi thành ngân phiếu loại lớn đưa đi.”

“ Long Đức thương hành?” Phương Tranh vuốt cằm suy nghĩ một lát, rốt cục khẳng định nói: “ Ân, quả nhiên tên thật bình thường.”

Nhìn sắc mặt tro tàn của Lý Bá Ngôn, Phương Tranh nhú nhú mày, bỗng nhiên nói: “ Ai, ta có điểm hiểu kỳ, mỗi lần người đưa thuế ngân cho người nợ lấy đi, liền quay về nhà môn bóp méo sổ sách, hộ tịch, nhân khẩu...đem trường mục làm thật tròn trịa, thế nhưng mỗi một thổ địa mỗi một phủ trong Hoa triều, nhân khẩu hộ tịch đều có sự cố định cơ bản, tính lưu động cũng không lớn, rốt cục người làm sao sửa sổ sách? Ta tính một chút, thiếu hụt lớn như vậy, trừ phi con dân do người cai quản đều chết hơn phân nửa, khó khăn lắm mới tính được thuế ngân trường bạc cho ngang hàng, ai, lão Lý, rốt cục người làm sao tính nha? Ta hiểu kỳ, đến, giáo dạy ta, dạy xong ta mời uống rượu hoa điều.”

Phương Tranh cúi người thân thiết ôm vai Lý Bá Ngôn, kéo hắn từ trên mặt đất ngồi lên ghế, vẻ mặt lấy lòng nhìn hắn cười.

Sống đến già học đến già, làm sao làm sổ sách giả đó là một môn đại học vấn, chính mình học xong bí quyết, không chuẩn sau này khi nghĩ muốn tham bạc thì có thể dùng tới...

Lý Bá Ngôn khổ sáp cười cười: “ Kỳ thực nói trắng ra không đáng nhắc tới. Phạm quan bóp méo sổ sách, đối với nông hộ cùng thổ địa thu hoạch, nhân khẩu vân vân, kỳ thực vẫn không có bao nhiêu thay đổi, mấy năm nay triều đình đại chiến không ngớt, nhân khẩu giảm khá mạnh, chính là thời gian đặc biệt cần lưu ý vấn đề nhân khẩu, phạm quan sao lại phạm sai lầm như vậy? Trên thực tế, trọng điểm phạm quan thay đổi, chính là “ thương thuế”.

“ Thương thuế?”

Lý Bá Ngôn gật đầu: “ Đúng. Thương thuế, Giang Nam là nơi phồn hoa, đặc biệt là Tô Hàng, bên trong Tô Châu cảnh nội phú thương cùng tiểu tài chủ tập hợp thành đàn, mỗi ngày tiền bạc hàng hóa lưu động thật lớn, Hoa triều thương thuế đại khái phân hai loại, phạm hành thương hành tiêu hóa vật, mỗi ngày thuế khóa hai mươi, gọi là “ Quá thuế”, phạm thương nhân thành thị tiêu thụ hàng hóa, mỗi ngày thuế khóa ba mươi, gọi “ Trụ thuế”. Phạm quan cả gan làm loạn, một mình tăng thuế lên gấp đôi, bởi địa vị của thương nhân quá thấp, lại e ngại quan uy của tri phủ, thường thường phải nén giận, hơn nữa với sự phồn hoa của Giang Nam, tuy có thuế nặng, nhưng bọn họ vẫn còn chút lợi nhuận, cho nên vài năm nay, thật ra cũng vô kinh vô hiểm.”

Lý Bá Ngôn nói xong, nét mặt hiện lên vẻ xấu hổ, cúi đầu cũng không dám nhìn Phương Tranh.

Hơn năm mươi tuổi mà khí tiết tuổi già khó giữ được, hôm nay ở ngay trước mặt người tuổi trẻ chính mồm nói ra những việc làm không hợp pháp trong dĩ vãng, thử hỏi có ai không xấu hổ?

Nhưng Lý Bá Ngôn thật đã quá lo lắng, hắn chẳng thể nghĩ tới, chính mình lại đụng phải một khâm sai đại nhân không hề có quan niệm về chuyện đúng sai.

Phương Tranh nghe qua chi tiết chuyện hắn phạm tội, hai mắt chiếu sáng, vỗ bàn lớn tiếng tán thán: “ Cao! Lão Lý, ngài đúng là cao nhân! Quá lợi hại, một tháng tùy tiện tiền liền có thể kiếm được mấy vạn lượng bạc, kháo! Khó trách người khác đều nói làm quan tại kinh thành không tiền đồ, lời ấy quả nhiên không sai, quay đầu lại ta phải cho hoàng thượng phong cho ta một chức quan ra ngoài kinh, không quan tâm là nhị phẩm ngũ phẩm, có thể kiếm bạc là được.”

“ A?” Lý Bá Ngôn bỗng nhiên ngẩng đầu, vẻ mặt kinh ngạc nhìn phía Phương Tranh.

Khâm sai đại nhân chẳng lẽ đang nói mỉa châm chọc ta sao? Thế nhưng hai mắt hắn đều bốc lục quang, dáng dấp không giống như đang châm chọc, những lời nói đó là sao?

Biểu tình kinh ngạc của Lý Bá Ngôn còn chưa rút đi, ai biết thần sắc Phương Tranh bỗng nhiên ngưng lại, con mắt tàn bạo nhìn chằm chằm Lý Bá Ngôn, âm trầm nói: “ Chậm đã! Lão tử bỗng nhiên nhớ tới một

việc.”

“ Hà...chuyện gì?”

“ Hiệu buôn nhà ta dường như có phân nhánh bên trong thành Tô Châu.”

“ Vậy...thì sao?”

“ Nói như vậy khẳng định người cũng từng lừa bịp tổng tiền thuế nặng cho hiệu buôn nhà ta.”

“ A?” Lý Bá Ngôn quá sợ hãi.

“ A cái rắm!” Phương Tranh bỗng nhiên trở mặt, một cước đặt lên ghế, dùng tay phải chỉ hắn, giận dữ nói: “ Đám lừa bịp tổng tiền bạc trong nhà ta, lá gan không nhỏ oa! Bồi tiền! Nhanh! Bồi lão tử một trăm vạn lượng, nếu không lão tử không để yên cho người!” Chú thích: Hồi tị và tinh túc là tám bản có viết 2 chữ Tinh túc hay 2 chữ Hồi tị. Tinh túc là yên lặng cung kính. Hồi tị là tránh ra xa. Theo tục lệ thời xưa, khi ra quân, những người có tang, hoặc tàn tật, đều phải tránh xa. Đám rước là biểu tượng sự hành quân, nên có biển Hồi tị, để những người ấy tránh ra xa.

Minh Kính Cao Huyền là đồ lỗ bộ.Lỗ Bộ là một nhóm đồ binh khí thời xưa cắm vào giá để trần thiết nơi cửa quan, hay ở các đền miếu, chùa đình, làm đồ nghi trượng, tăng vẻ uy nghiêm và long trọng.

Đồ Lỗ Bộ không thống nhất nhau, thay đổi tùy theo địa phương làng, xã hay đình miếu.

328. Chương 310: Bá Ngôn Nhận Tội (hạ)

Phương Tranh ác giọng nói: “ Người lừa bịp tổng tiền hiệu buôn nhà ta, chẳng lẽ không nên bồi tiền hay sao?”

Lý Bá Ngôn khóc không ra nước mắt.

Hiện tại rốt cục là ai lừa bịp tổng tiền ai nha? Vừa gặp vị khâm sai đại nhân này thì hắn còn nghĩ Phương Tranh là người nghiêm chỉnh, không nghĩ tới vừa nhắc tới bạc, người này liền triệt để thay đổi bộ mặt, Phương Tranh hiện tại, ngoại trừ mặc quan phục, còn có điểm nào nhìn giống khâm sai triều đình?

Lau mồ hôi, Lý Bá Ngôn nghĩ lúc này mình giống như một con cừu nhỏ đang bị vuốt sói hung hăng đè lại, con sói đang chảy nước miếng đối diện hắn, tùy thời một ngụm nuốt chửng hắn.

“ Phương đại nhân, phạm quan, phạm quan không có tiền.” Lý Bá Ngôn đau khổ cầu xin, hiện tại hắn rất chật vật, có cảm giác vừa ra huyết hổ, liền lạc vào huyết sói.

Phương Tranh không tin: “ Không có tiền? Gạt ai đây? Người tham nhiều thuế ngân như vậy, sẽ không tự mình lưu lại một chút? Ta mặc kệ, người gạt bạc nhà ta, hiện tại nên thành thật nhả ra cho ta, bằng không ta sao nhà của người...”

Nói tới đó Phương Tranh hắc hắc cười nói: “ Xét nhà chính là bản lĩnh sở trường của ta, có nghĩ là kiến thức một chút? Bảo chứng nhà của người sẽ sạch sẽ, chỉ còn bốn bức tường, so với dùng nước rửa còn sạch sẽ hơn.”

Lý Bá Ngôn hơi ngây ra không nói, ánh mắt lại bắt đầu lóe ra.

Phương Tranh thấy thế, lại càng khẳng định người này tham không ít bạc, tham quan đều có bộ dáng này, trước kia khi mình bị tiên hoàng nhéo trúng thì mình so với hắn lại càng chột dạ.

Thân thiết ôm lấy vai Lý Bá Ngôn, Phương Tranh bắt đầu giúp hắn làm tư tưởng công tác: “ Tiền tài là vật ngoài thân, người cần gì phải chấp nhất như vậy? Phật viết: buông bạc, mọc cánh thành tiên thăng tiên.”

“ Phật viết qua câu này?” Lý Bá Ngôn mê man.

“ Đương nhiên viết qua! Người coi như hắn có viết qua!” Phương Tranh dùng một chút, nói tiếp: “ Những lời này chính là vì nói cho thế nhân không nên lưu ý đồ vật ngoài thân, bởi vì chúng nó rất dơ bẩn, ăn, nhưng ta là một người không sợ dơ bẩn, đến, đưa hết bạc cho ta.”

Lý Bá Ngôn do dự.

“ Nhanh lên một chút đi, không đưa thì ta đoạt, ngươi nghĩ lão tử thích ngồi không? Đừng rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, lão tử hôm nay thiếu chút nữa bị đại lão bản sau màn của ngươi hạ độc chết, lẽ nào ngươi không nên bồi thường cho ta chút phí tổn thất tinh thần sao?” Phương Tranh lộ ra gương mặt dữ tợn.

Lý Bá Ngôn nhìn hình dáng thô phỉ hung thần ác sát của Phương Tranh, cả người không tự chủ được run run một chút, hấn xuất thân văn nhân, lúc này cũng nhịn không được mắng to một lời thô tục trong lòng: “ Mẹ ôi! Đây là khâm sai đại thần, hay là thổ phỉ?”

Đang dưới mái hiên nhà người, Lý Bá Ngôn không thể phản kháng, không thể làm gì khác hơn là cắn răng, đưa tay thò vào trong lòng, móc ra một xấp ngân phiếu.

Phương Tranh vui mừng quá đỗi, nhanh chóng đoạt xấp ngân phiếu, nhìn cũng chưa từng nhìn qua, nhét vào trong lòng mình, xuất thủ sắc bén, phản ứng linh mẫn, thẳng truy giang hồ vô lâm tông sư.

Thu xong ngân phiếu, Phương Tranh nhìn Lý Bá Ngôn càng thêm thuận mắt, mẹ nó! Tùy tiện hù hấn vài câu, không ngờ thật sự đào bạc, xem ra làm quan càng lớn, lá gan cũng càng nhỏ. Hấn mừng rỡ vỗ vỗ vai Lý Bá Ngôn, Phương Tranh khen: “ Lão Lý, ngươi thật là biết điều! Kỳ thực ngươi cũng nên nhìn thấy sớm, với tội danh hiện tại của ngươi, chém mười cái đầu ngươi cũng không oan uống người, còn giữ bạc dùng làm gì? Thứ này chết cũng không mang theo được, đơn giản để ta giúp ngươi xài hết...”

Lý Bá Ngôn vừa nghe hai chữ “chém đầu”, hai chân nhất thời mềm nhũn, nét mặt già nua thoáng chốc tràn đầy bi thương và tuyệt vọng, nước mắt không ngừng rơi xuống, khóc đến run run hai vai, rất thương tâm. Mặc dù từ lâu đã hiểu rõ kết cục của chính mình, nhưng từ trong miệng người khác nói ra, lại là một chuyện khác, ai có ý muốn chết? Đám tham quan sở dĩ tham nhiều bạc như vậy, chính là vì muốn sống tốt hơn một chút, ai mong muốn mình bị áp ra pháp trường bị đao phủ chém đầu?

Phương Tranh mắt lạnh nhìn Lý Bá Ngôn, trong lòng không biết nên hèn mọn hay thương hại, đây là một người đáng thương cảm, làm quan lớn, nhưng lại trúng phải cái tròng của người khác, giống như một con rối bị người thao túng hiệp bức khắp nơi, thuế ngân bị người khác cầm đi, nhưng vết đen lại gánh trên lưng hấn, trong bàn cờ, hấn chỉ là một viên cờ bị đem ra thí mạng, ngoại trừ dùng hấn đổi lấy một ít lợi ích ra, vốn không dùng gì được, phút cuối cùng còn bị người sau màn một cước đá văng rất xa. Không hề quan sự chết sống của hấn, đời này của hấn rốt cục xong.

Đổi lại góc độ khác ngắm lại, kỳ thực là ai đều cũng có thể làm quân cờ trên bàn cờ của người khác, dù là chính Phương Tranh, ngày trước khi đối phó Phan thượng thư, đối phó thái tử, vài lần vào sinh ra tử, trải qua mạng sống mong manh một đường, thời gian đó, hấn không phải cũng là một quân cờ trên bàn cờ của tiên hoàng hay sao? Chỉ bất quá tiên hoàng coi như nhân hậu, đối với quân cờ như hấn ân sủng có thừa, cho nên hấn mới ở lúc niên thiếu, liền đạt chức quan nhị phẩm, tước phong quốc công, đặt chân trên đỉnh núi triều đình, hưởng hết vô thượng vinh quang.

Rất nhiều thời gian, số phận con người đã được định trước từ lâu, Phương Tranh không phải là người có khả năng nghịch thiên, hấn không có bản lĩnh, cũng không có chí khí lớn như vậy, hấn vẫn rất lười, lười tình nguyện bị người coi như quân cờ, chỉ cần để cho hấn có thể thư thư phục phục hưởng thụ sinh hoạt, dù làm quân cờ của người khác thì đã làm sao? Nếu muốn làm người chơi cờ, những lời này nói ra chẳng phải toàn bộ thành rỗng không?

Thấy dáng dấp khóc lóc thê thảm của Lý Bá Ngôn, Phương Tranh thở dài, muốn tha cho hấn một mạng, nhưng Giang Nam thuế án thực sự quá mức kinh người, mà bao quát Lý Bá Ngôn ở bên trong cả tri phủ sáu phủ, là do Mập Mập trực tiếp điểm danh. Nói cách khác, hấn đã vào sổ đen của Mập Mập, Phương Tranh tuy là muốn tha cho hấn, chỉ sợ cũng không dễ dàng như vậy.

Đợi tâm tình Lý Bá Ngôn ổn định xuống tới, Phương Tranh nói: “ Được rồi, chúng ta tiếp tục nói chuyện chính sự đi.”

“Nhất tiểu nhất dữ hách đắc đầu, kiểm bạc lệ ngân mai một kiện ni. Tiện cổ mã khổ trừ kiểm đạo!” Xỉ bát” ngã chân một tiền liễu.” (đây chỉ là một câu hát kể khổ trong kinh kịch.)

Phương Tranh mắt húng nói: “ Ai nói chuyện này vậy? Chính sự! Tiếp tục nói tiếp quá trình phạm tội của người, cùng với việc làm sao từ một thanh quan liêm khiết thanh chính, biến thành tham quan mưu trí phát rồ.”

Lý Bá Ngôn lúng túng một lát, thở dài nói: “ Phương đại nhân, phạm quan xuất thân nhà nghèo, khổ độc nhiều năm, khó khăn lắm mới trúng ân khoa, sau lại thành tiến sĩ, quan trường nhiều năm lẫn lộn, tới bây giờ mới leo lên vị trí ngũ phẩm tri phủ, còn được cử tới làm tri phủ Tô Châu là vùng đất giàu có và đông đúc nhất Hoa triều, trong đó ngoại trừ Hàn gia giúp ta chuẩn bị cùng sử dụng tiền bạc, sự nỗ lực của bản thân phạm quan cũng không thể thiếu, cho tới nay phạm quan đều muốn làm quan tốt vì nước vì dân cù cung tận tụy, thế nhưng...”

Thần sắc Lý Bá Ngôn bỗng nhiên trở nên phần nộ, gắt gao nắm chặt tay, âm điệu khàn giọng nói: “ Từ sau khi rơi vào cái tròng thiết kế quá tốt của người sau màn, hần đã hủy tất cả của ta! Thân nhân hài tử của ta, còn có tiền đồ của ta, thậm chí tính mạng của ta, đều bị hần hủy sạch sẽ, ta không cam lòng!”

“ Người tống bạc đi Long Đức thương hào, hôm nay vẫn còn ở tại thành Tô Châu?” Phương Tranh lạnh lùng hỏi.

Lý Bá Ngôn khổ sáp nói: “ Không còn, nửa tháng trước, hiệu buôn kia bỗng nhiên trong một đêm đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, từ đó về sau cũng không còn ai đòi ta tống bạc, tất cả cứ như vậy nhanh chóng tiêu thất, giống như đã làm qua một giấc mộng.”

Nửa tháng trước?

Phương Tranh sờ sờ cằm, tỉ mỉ hồi ức một chút, khi đó Mập Mập ở kinh thành mới nhắc với hần chuyện xuống Giang Nam, nhanh như vậy Tô Châu đã nghe được tiếng gió thổi?

Ngay sau đó, Phương Tranh sợ hãi cả kinh, nói như thế, ngay cả trong kinh thành hoàng cung đại nội, đều có cơ sở ngầm do người sau màn này bày ra. Cho nên hần có thể được nhanh tin tức, thông dong rút Long Đức hiệu buôn ra khỏi thành Tô Châu. Lưu lại tri phủ đại nhân đi chịu tội, người này rốt cục là ai? Thế lực của hần thật quá kinh khủng a?

Thấy tình thế nghiêm trọng, Phương Tranh liền thầm nói, không được, phải lập tức thông tri Mập Mập, bảo hần tra xét toàn bộ hoàng cung một lần, cơ sở ngầm của địch nhân ẩn núp bên người, ai có thể ngủ được ngon giấc? Ai biết cơ sở ngầm kia bỗng nhiên có thể biến thành thích khách sát thủ hay không? Thế đạo kiếm tiền khó khăn, một người làm hai công việc, nhận hai phần tiền lương cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Nhú mảy nhìn Lý Bá Ngôn, Phương Tranh trầm giọng nói: “ Còn có đầu mối gì có giá trị nữa hay không?”

Lý Bá Ngôn suy nghĩ một chút, khổ sáp lắc đầu.

Hần chỉ là một viên quân cờ mà thôi, quân cờ vĩnh viễn không cần biết quá nhiều, người sau màn xem ra đối với những phạm quan này rất là đề phòng, căn bản sẽ không lưu lại đầu mối nhượng Phương Tranh tìm hiểu nguồn gốc bắt được hần.

“ Người chưa từng gặp qua người sau màn này sao? Mỗi lần đều là hần phái người liên hệ cùng người sao?” Phương Tranh chưa từ bỏ ý định nói.

Lý Bá Ngôn gật đầu: “ Người nọ chưa từng lộ mặt, hơn nữa người liên hệ cùng ta, ý tứ cũng rất kỹ lưỡng chặt chẽ, vài lần ta muốn hỏi chút tin tức từ miệng hần, đều bị hần nhìn thấu, hần nói chuyện với ta rất ngắn gọn, chỉ là phân phó ta lúc nào giao bạc đến địa điểm, tổng bao nhiêu bạc, sau đó liền đi, hành tung phi thường bí ẩn.

“ Ta ở kinh thành nghe nói, vụ án có liên lụy tới vài thế gia tại Giang Nam, lời ấy có thật không?”

Lý Bá Ngôn cười khổ lắc đầu: “ Ta cũng không biết, mấy năm qua, ta làm những chuyện như vậy, đó là yên lặng vì bọn họ tham ô thuế ngân. Ngày đêm vì chính tiền đồ và tính mạng mình mà lo sợ, vốn không có năng lực cũng vô tâm đi lo tới chuyện khác. Giang Nam thế gia có liên can vụ án hay không, ta hoàn toàn không biết.”

Phương Tranh tin tưởng lời hần nói.

Nếu người sau màn dám bỏ lại Lý Bá Ngôn tại nha môn cho hắn tùy tiện bắt được, đã nhận định Lý Bá Ngôn hoàn toàn không biết bất luận tin tức gì có giá trị. Lý Bá Ngôn nhiều nhất cũng chỉ là một kiện công cụ gây án mà thôi, vụ án làm xong, công cụ liền tiện tay bị ném vào hiện trường gây án. Người sau màn cố ý lưu lại tính mạng Lý Bá Ngôn, từ một góc độ khác mà xem, phảng phất như đang cười nhạo Phương Tranh, có lẽ nói ôm thái độ mèo bắt chuột, chắc chắn Phương Tranh sẽ không phá được án. Cuối cùng chỉ đành bắt mấy tri phủ mang vào kinh thành báo cáo kết quả công tác, vụ án liền qua loa chấm dứt.

Tức giận, thật quá khinh thường người! Phương Tranh nắm chặt tay, trong mắt không khỏi mọc lên lửa giận, phóng răn bỏ độc giết ta không nói, không ngờ còn đùa giỡn ta? Ngoại trừ mấy lão bà của ta, thiên hạ ai lại dám làm như thế?

Liếc mắt nhìn Lý Bá Ngôn đang lặng lẽ không nói, Phương Tranh tức giận: “Người thật đúng là vô tư kính dâm, cứ vui đùa tham bạc, không để ý đến chuyện bên ngoài, chuyên tâm như lúc người gian khổ đọc sách thi cử, thật rất giỏi. Ai, người tham nhiều bạc như vậy, buổi tối ngủ được ngon không? Chất lượng giấc ngủ thế nào?”

Lý Bá Ngôn cúi đầu thấp giọng nói: “Giống như giấc ngủ của trẻ con.”

Phương Tranh kinh hãi: “Không hổ là kinh lịch qua quan trường sống gió, vậy cũng có thể ngủ được!”

Lý Bá Ngôn trầm mặc một lát, nói: “Nửa đêm thường tỉnh lại, khóc một hồi ngủ tiếp.”

329. Chương 311: Điểm Khả Nghi

Lý Bá Ngôn quỳ gối gục trên mặt đất, nước mắt nước mũi cầu Phương Tranh cứu hắn.

Nguyên lai người phía sau màn vì muốn Lý Bá Ngôn hoàn toàn nghe lệnh, không dám có hai lòng, vì vậy đã bắt cóc tiểu nhi tử chưa đầy hai mươi tuổi của hắn mang đi, lưu lại vị thế tử mới tân hôn cùng tôn nhi mới nửa tuổi, toàn bộ Lý phủ rơi vào trong mây đen sâu thẳm, người trong nhà suốt ngày dùng nước mắt rửa mặt, cũng không dám để lộ cho người ngoài hay biết một chữ.

“Điều là nghiệt cho người tạo ra! Người còn có mặt mũi khóc!” Phương Tranh hung hăng trừng mắt liếc Lý Bá Ngôn.

Ngay cả người nhà cũng không bảo hộ được, còn có tư cách làm nam nhân sao?

Hắn mệnh cho thị vệ lộ ô sa mã miện cùng quan phục của Lý Bá Ngôn, bắt nhập đại lao, thần tình Lý Bá Ngôn sa sút, sắc mặt tái nhợt, tùy ý cho thị vệ đưa hắn đi, thủy chung không nói được lời nào.

Kỳ thực cả hắn và Phương Tranh đều biết, con tin rơi vào trong tay người sau màn, sợ rằng đã dữ nhiều lành ít. Lý Bá Ngôn là ngũ phẩm tri phủ mà hắn bỏ liền bỏ, không chút lưu tình, huống chi là tiểu nhi tử của hắn?

Bên trong phòng chỉ còn lại một mình Phương Tranh.

Phương Tranh ngồi trên ghế thái sư do hoàng lê mộc sở chế, ngây người không nói, hôm nay những chuyện Lý Bá Ngôn cung khai cũng quá mức bình thường, đối với vụ án cơ bản không có bao nhiêu tác dụng, Phương Tranh lẳng lặng ngồi, trong đầu liên tục hồi ức lời Lý Bá Ngôn đã nói, cố gắng tìm ra một ít tin tức có giá trị.

Theo cử động của người sau màn mà xem, mục đích của hắn phỏng chừng là muốn giết mình ngay tại Giang Nam, bằng không hắn sẽ không vừa thả răn vừa hạ độc, do mình vận khí tốt, hai lần đều tránh khỏi, nhưng còn lần sau? Lần sau hắn còn có thể ra thêm biện pháp gì thâm độc để mưu hại chính mình? Chính mình có thể còn gặp được vận khí tốt như vậy nữa hay không? Về phần Lý Bá Ngôn và năm tri phủ còn lại, người sau màn không giết bọn họ diệt khẩu, mục đích kỳ thực cũng rất đơn giản, dưới tình huống không giết được Phương Tranh, hắn đem mấy quân cờ vô dụng ném lại cho Phương Tranh, là muốn Phương Tranh phải dừng tay, đem vụ án này chấm dứt, dù sao từ bên ngoài mà nói, tham ô khuynh nuốt Giang Nam thuế an là do tri phủ lục phủ gây ra, nếu như Phương Tranh thúc thời, chỉ cần ra lệnh một tiếng, mệnh Ảnh Tử các nơi bắt luôn năm tri phủ còn lại, vụ án đã chấm dứt hoàn mỹ, tội phạm đã bị bắt, Lại Bộ rất nhanh sẽ

phái quan viên dự khuyết tới thay vị trí sáu tri phủ này, từ nay về sau Giang Nam lại một mảnh phồn hoa cường thịnh, ca múa mừng cảnh thái bình.

Kết được hay không?

Phương Tranh có chút giãy dụa, còn có chút sợ. Càng thâm nhập sâu vào vụ án này, hắn càng cảm thấy thế lực của người sau màn thật kinh khủng, thủ đoạn độc ác, cùng tranh đấu với người như vậy, Phương Tranh không có nắm chắc.

Bản chất của Phương Tranh, chỉ là một thiếu gia ăn chơi chờ ăn chờ chết. Phàm là người như thế, điều khác không đề cập tới, lá gan khẳng định là nhỏ nhất. Tính cách sợ chết quyết định hắn sẽ không chủ động trên chọc nhân vật lợi hại, đó chính là tự mình kiểm sự không thoải mái, Phương Tranh không thích làm việc ngược như vậy.

Thế nhưng nếu như quay về kinh, Phương Tranh rất không cam tâm. Bởi vì ngoại trừ bản thân là thiếu gia trác táng, hắn còn có rất nhiều thân phận, là nhị phẩm mệnh quan triều đình, là thế tập Trung Quốc Công, là trạng phu của các lão bà, là con trai độc nhất trong nhà, càng là bạn cùng chung hoạn nạn với Mập Mập hoàng đế...

Nếu đúng như lời Hàn Trúc suy đoán, người này ở tại Giang Nam cả gan làm loạn, thao túng tri phủ lục phủ, lại có thế lực bí hiểm. Ý đồ tự nhiên là muốn vắn đỉnh thiên hạ, rình ngai vàng, nếu lúc này Phương Tranh thu tay lại, thật sự là quá không phụ trách. U ác tính này nếu không trừ bỏ, trở về kinh thành còn được thoải mái thêm mấy ngày? Đợi người nọ cánh chim đã thành, mưu phản tác loạn, khi đó mình không phải làm thất vọng Mập Mập vừa đăng cơ hay sao? Làm sao giữ được sự an toàn của người nhà và các lão bà?

Tra thôi, tiếp tục tra xuống phía dưới, dù có sợ hãi cũng phải tra, có chút trách nhiệm cũng không thể trốn tránh, phải cần đeo trên lưng, vì người nhà, lão bà và Mập Mập, phải mạo hiểm thêm một lần thôi.

Phương Tranh cắn răng, hạ quyết định, đồng thời sắc mặt hắn cũng trở nên tái nhợt, bởi vì sợ hãi, cả người bắt đầu không tự chủ được run lên.

Cái gì là nam nhân? Không sợ cũng không được gọi là nam nhân, chỉ có rõ ràng là sợ, nhưng vì trách nhiệm mà cố lấy dũng khí đối mặt với nó, đây mới là nam nhân chân chính. Trong lòng Phương Tranh liên tục an ủi chính mình thật thoải mái, cấp cho mình một sự ủng hộ.

“ Người đầu...đến đây.” Giọng nói Phương Tranh có chút run run.

“ Đại nhân, có thuộc hạ.”

Ôn Sâm từ ngoài cửa đi vào, cung kính đáp. Ngẩng đầu nhìn thấy sắc mặt Phương Tranh tái nhợt, không khỏi kinh hãi, vội vàng hỏi: “ Đại nhân, ngài làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?”

“ Ôn Sâm, lần này chúng ta đối mặt với địch nhân rất mạnh đại.” Phương Tranh thở dài.

Ôn Sâm ưỡn ngực: “ Đại nhân, thuộc hạ không sợ!”

“ Người đương nhiên không sợ, người ta muốn giết cũng không phải người.” Phương Tranh đối với vẻ ưỡn ngực không sợ đau lưng của hắn rất là hèn mọn.

Ngẩng đầu, Phương Tranh nhìn thẳng Ôn Sâm, khuôn mặt dần dần trở nên kiên nghị, trầm giọng nói: “ Mặc dù địch nhân rất mạnh đại, nhưng chúng ta nhất định phải đánh bại hắn! Hoàng thượng vừa mới đăng cơ, đây là chuyện đầu tiên hắn giao cho chúng ta làm, chúng ta không thể sai lầm! Nếu đã đáp ứng với hắn, ta tuyệt không cho phép sự thất bại! Vụ án này liên lụy rất sâu rất rộng, nhưng ta nhất định phải tra ra manh mối!”

“ Dạ, đại nhân!”

Ôn Sâm thần tình kích động, thật lâu không gặp Phương đại nhân có ý chí chiến đấu như vậy, Ôn Sâm rất là hưng phấn, địch nhân cường đại thì thế nào? Địch nhân trong dĩ vãng cường đại bao nhiêu, cũng không phải đều bị Phương đại nhân thu thập hết hay sao? Phan thượng thư, thái tử, bọn họ có người nào là ngọn đèn cạn dầu? Hôm nay đã tan thành mây khói từ lâu, hóa thành một đồng đất vàng vĩnh viễn.

Ôn Sâm đối với Phương đại nhân rất có lòng tin. Người sau màn của vụ thuế án này, nhất định sẽ bị Phương đại nhân xử lý, Ôn Sâm thật sâu tin tưởng.

Phương Tranh tựa hồ cũng bị tình tự sự sôi của Ôn Sâm lây nhiễm, nhìn hắn cười cười, sau đó gương mặt nghiêm lại, trầm quát: “ Ôn Sâm, nghe lệnh!”

“ Có thuộc hạ!” Ôn Sâm xoa tay, nhấp nhúm chờ đợi.

“ Đợi khi trăng lên, toàn bộ cấm quân cao thủ từ kinh thành mang đến đều tập trung lại...”

“ Dạ!”

“ Tập trung lại bảo hộ ta!”

“ Dạ...một...”

“ Ai nha, bổn quan là người nhận trách nhiệm điều tra vụ án này, cho nên sự an toàn của tính mạng ta vô cùng trọng yếu, là công tác nặng yếu nhất của các người, không thể có lơ lỏng, nếu ta bị người hại chết, các người còn tra cái rắm gì? Ôn Sâm, bổn quan nói đúng không?”

Đang cùng Ôn Sâm nói chuyện, màn che ngoài cửa bỗng nhiên bị người xốc lên.

Hai người quay đầu nhìn lại, đã thấy Thái Vương vẻ mặt tươi cười đi đến, thấy Phương Tranh và Ôn Sâm đang nhìn mình, Thái Vương không khỏi ngẩn người, sau đó rất nhanh phản ứng, vội vàng nói: “ Yêu, xin lỗi, xin lỗi. Không biết hai vị đang thương nghị chính sự, ta tiến vào quá lỗ mãng, xin lỗi, xin lỗi, ta liền đi ra ngoài.”

Phương Tranh vội vàng cười nói: “ Không có việc gì, chúng ta đã thương nghị xong, Thái Vương điện hạ không cần lảng tránh.”

Nói xong Phương Tranh đưa tay lôi kéo Thái Vương đi vào, thân mật nắm vai Thái Vương, cười nói: “ Người là thân ca ca của hoàng thượng, vừa là thân vương chí tôn, vị cao tước trọng, dù chúng ta có đang thương lượng chính sự, người cũng không nên e ngại.”

Thái Vương cười nói: “ Chỉ cần các người thương nghị chính sự không phải là chuyện đánh cướp hoặc bắt cóc tổng tiền, ta vẫn thích ý tham dự một chút.”

Gương mặt Phương Tranh đen thui, xấu hổ nhìn phía Ôn Sâm, Ôn Sâm cũng là vẻ mặt xấu hổ, ngượng ngùng nở nụ cười.

“ Cái này...khái, bổn quan là mệnh quan triều đình, thế nào lại biết pháp phạm pháp chứ? Loại sự tình đánh cướp này...Khái, thỉnh thoảng chỉ làm một chút, nâng cao tinh thần tỉnh táo thôi, cạc cạc...”

Thái Vương chỉ cười gượng nhìn Phương Tranh, không khỏi cười ha ha. Ánh mắt lưu chuyển, nhìn thấy bên trên văn án trong phòng đặt vò rượu độc kia, Thái Vương ngẩn ra, trong mắt bỗng nhiên hiện lên một tia âm trầm, sau đó rất nhanh khôi phục như thường.

Phương Tranh lại đứng lúc nhìn thấy vẻ âm trầm chợt lóe rồi mất trong mắt Thái Vương, không khỏi thất thần. Thái Vương cho hắn ấn tượng vẫn luôn là người rất hào sảng, phi thường quang minh quân tử, trong mắt hắn vì sao lại có thần sắc khiến kẻ khác sợ hãi như thế?

Chỉ vào vò rượu độc trên văn án, Phương Tranh nghi hoặc nói: “ Thái Vương nhận thức vò rượu kia sao?”

Thái Vương vẫn cười rất sang sảng: “ Không nhận ra, kỳ thực ta không thích uống rượu cho lắm, nhìn thấy vò rượu có những hoa văn điêu khắc có điểm ý tứ, cho nên mới nhìn thêm một chút.”

Phương Tranh thoải mái cười nói: “ Đây là rượu hoa điều do Thiệu Hưng sản xuất, bên ngoài điêu khắc những hoa văn đó, vì vậy được gọi là rượu hoa điều, thật nổi danh, Thái Vương điện hạ chẳng lẽ không biết điều này?”

Thái Vương cười nói: “ Ta vào nam ra bắc nhiều năm, sao điển cổ này cũng không biết? Ta chỉ là kỳ quái, đây chính là phòng nghỉ trong nha môn tri phủ, nơi bàn công vụ của công việc quan lại, trên văn án tự dưng lại có thêm một vò rượu, có điểm kỳ quái mà thôi.”

Phương Tranh lặng lẽ cười, thấp giọng nói: “ Vò rượu này không phải rượu tầm thường, hắc hắc, Thái Vương điện hạ còn chưa biết phải không? Tri phủ Tô Châu Lý Bá Ngôn, ta đã sai người đưa hắc áp nhập đại lao.”

Thái Vương ngăn người, trong mắt lại không có bất luận thần sắc gì dị thường, chỉ như ngạc nhiên hỏi: “ Vì sao? Tri phủ Tô Châu là ngũ phẩm mệnh quan, hắc...chẳng lẽ phạm vào vương pháp?”

Phương Tranh cười nói: “ Không sai, trải qua thẩm tra, hơn nữa chính bản thân hắc cũng thú nhận, hắc nhậm chức tri phủ Tô Châu năm năm nay, tham ô khuynh nuốt mấy trăm vạn lượng thuế ngân nộp lên quốc khố, tội thật to lớn, không thể dung tha.”

Thái Vương ngây cả người, sau đó thật sâu thở dài: “ Làm quan không thể báo quốc trung quân, lại bị vật ngoài thân che mắt, thấy lợi tối mắt, thực sự đáng trách vô cùng!”

Giương mắt nhìn Phương Tranh, Thái Vương cười nói: “ Chúc mừng Phương đại nhân, lại vì hoàng thượng vì triều đình lập đại công, dân gian tương truyền Phương đại nhân là cột trụ của quốc gia, là tay giúp đỡ đắc lực nhất của hoàng thượng, lời ấy quả nhiên không sai, vừa xuống Giang Nam mới vài ngày liền bắt được một tham quan lớn như vậy, thật là lợi hại!”

Phương Tranh được Thái Vương khoa trương đến khuôn mặt tuấn tú đỏ bừng, không được tự nhiên xấu hổ, thấy Thái Vương ngậm miệng không tiếp tục nói, không khỏi có chút sốt ruột, xấu hổ nói: “ Thái Vương điện hạ, sao người không tiếp tục khen ta?”

Thần tình Thái Vương cứng lại, cười khổ tiếp tục nói: “ Phương đại nhân nhiều lần vì tiên hoàng vào sinh ra tử, lập ra chiến công hiển hách, hôm nay thiên hạ thái bình, lại hạ Giang Nam xét xử tham quan ô lại, kỳ danh như thần, xem ra đại nhân rất có tài an bang trị quốc, lên ngựa quản quân, xuống ngựa trị dân, thật sự là niên thiếu thần tử hiếm có của hoàng thượng và triều đình a.”

Phương Tranh được khoa trương đến lòng như nở hoa, không khỏi phô trương cười to, lập tức lại nỗ lực thu hồi khuôn mặt tươi cười, làm ra dáng dấp rụt rè, khiêm tốn nói: “ Thái Vương điện hạ khách khí, ha ha, khách khí, Thái Vương điện hạ cái gì cũng tốt, nhưng có một khuyết điểm, người quá thích nói thật đi thôi.”

Thái Vương và Ôn Sâm toát mồ hôi, gặp phải một khâm sai đại nhân không biết xấu hổ như thế, thật sự là phúc khí của triều đình.

Thái Vương vội vã gặp mặt Phương Tranh tại tri phủ nha môn, sau đó liền đi ra ngoài gặp bằng hữu.

Phương Tranh thay đổi một thân nho sam màu bạc, trong tay cầm một cây quạt, dẫn theo mười mấy tên thị vệ, nghênh ngang đi ra nha môn, đi dạo.

Lý Bá Ngôn bị thị vệ bí mật bắt giữ, nhưng vẫn chưa kinh động quan lại trong nha môn tri phủ, Phương Tranh biết, tin tức này tạm thời không thể truyền ra ngoài, bằng không rất dễ gây nên sóng to gió lớn tại quan trường Giang Nam, rất có khả năng đập cổ động rắn, làm cho năm tri phủ khác dưới cơn tuyệt vọng sẽ hóa liều, khi đó tình thế sẽ không dễ khống chế.

Đường lớn Tô Châu cũng không khác gì kinh thành, dù sao cũng là nơi giàu có và đông đúc nhất Giang Nam, người buôn bán nhỏ lui tới không ngừng, so sánh với kinh thành, bên trong thành Tô Châu bất luận là mua bán, hoặc là khách hàng mua đồ vật, đều có thêm bộ dáng nhàn nhã tiêu sái.

Do nguyên nhân vị trí địa lý và lịch sử, bên trong thành Tô Châu đã sớm thành thói quen với sự sinh hoạt nhàn nhã, ở đây suốt trăm ngàn năm qua rất ít gặp phải chiến loạn, là nơi tụ tập của thiên hạ phú thương, vì thế bách tính đều nuôi một thái độ hưởng thụ đi làm mọi việc, dù là đi lại, đi dạo, bao quát buôn bán, đều là không chút hoang mang, tiếng rao hàng mềm nhẹ, tiếng thấp giọng cò kè mặc cả, chuyện thể tục trong cách hành xử của người Tô Châu, phẳng phất đều mang theo vài phần khí độ bình tĩnh êm dịu tao nhã.

Chiếc quạt trong tay Phương Tranh liên tục mở ra, xếp vào, sau đó lại phi thường linh xảo xoay mấy vòng, một cây quạt lại được hắc sử dụng hết sức xuất thần nhập hóa. Đây là kỹ năng phong nhã của một thiếu gia trác táng phải có, Phương Tranh đã chơi rất thành thạo, hơn nữa hắc lại có bề ngoài tuấn lãng, một thân nho sam màu trắng bạc lại phẳng phất ra một thân xuất trần phiêu dật, còn có nhóm thị vệ hoặc sáng

hoặc tôi đi theo phía sau hắn, có thể làm cho cả người hắn thoát nhìn lại thêm vài phần nổi bật bất phàm, khí chất phong lưu phóng khoáng đẹp đẽ quý giá, hấp dẫn không ít ánh mắt người qua đường.

Phương Tranh đối với ánh mắt người ngoài đều hồn nhiên không cảm giác, hiện tại đầu óc hắn đang thật hỗn loạn.

Đã quyết định tiếp tục thẩm tra người sau màn, thế nhưng từ chỗ nào tra đi, lại không hề có chút manh mối, Lý Bá Ngôn đều đã khai hết, còn đầu mối khác thì sao? Nếu không đầu mối, thì làm sao tiếp tục tra? Tuy Phương Tranh làm chức quan lớn như vậy, nhưng việc tra án đối với hắn mà nói, cũng là mù mịt, trong lúc nhất thời cũng không có chủ ý.

Còn có một việc làm cho hắn có chút nghi hoặc, vừa rồi Thái Vương nhìn thấy vò rượu độc trong phòng, vì sao ánh mắt lại âm trầm như vậy? Chính mình tựa hồ chưa từng nhìn thấy qua gương mặt lãnh sâm của Thái Vương như thế, tuy rằng thần sắc âm trầm chỉ chợt lóe rồi mất, nhưng lại ghi khắc thật sâu trong đầu Phương Tranh, loại ánh mắt này, âm trầm làm người kinh sợ, làm Phương Tranh không tự chủ được nghĩ đến đám Hạt Tử Xà bỏ vào trong phòng hắn, đám xà kia khi nhìn chăm chăm hắn thì trong mắt đều lóe lên lục quang, ánh mắt Thái Vương quả thực giống loại xà kia như đúc.

Thế nhưng, vì sao hắn phải lộ ra ánh mắt như vậy? Vò rượu kia có quan hệ gì với hắn đâu?

Phương Tranh vô tâm thưởng thức phong cảnh Giang Nam, nghiêng đầu, nhìn Ôn Sâm đi bên cạnh nói: “Ai, lão Ôn, nếu như người đột nhiên nhìn thấy một vò rượu trên văn án trong phòng nha môn, sẽ có cảm giác gì?”

Ôn Sâm suy nghĩ một chút, nói: “Có chút...kinh ngạc? Dù sao phòng nha môn là địa phương làm công vụ, lại có thêm một vò rượu đặt lên văn án, thấy thế nào đều có điểm cảm giác chẳng ra gì.”

“Vô cùng kinh ngạc? Ánh mắt của hắn là vô cùng kinh ngạc sao?” Phương Tranh cau mày, thì thào tự nói.

“Đại nhân đang nói gì?”

Phương Tranh lắc đầu, có chút phiền táo gãi gãi đầu. Mẹ nó! Tra án thật không phải là chuyện người làm, nếu không thẳng thắn đưa một tấu chương cấp lên kinh thành, nhượng Mập Mập phái những người khác đến làm đi? Lão tử cũng không phải Bao Thanh Thiên, cũng không phải Sherlock Holmes, làm sao làm được việc có hàm lượng kỹ thuật như vậy?

“Đại nhân mau nhìn! Có mỹ nữ!” Ôn Sâm thấy Phương Tranh phiền não, nghĩ muốn vuốt mông ngựa lại không biết hạ thủ từ đâu, vì vậy chỉ vào một nơi trên đường, nghĩ muốn dời đi lực chú ý của Phương Tranh.

Không thể không nói, cộng sự lâu ngày, Ôn Sâm thực sự rất hiểu rõ bản tính của vị lãnh đạo trực tiếp này, quả nhiên, Phương Tranh nghe vậy tinh thần rung lên, ánh mắt cũng lộ ra lục quang u u, vội rống rống hỏi: “Chỗ nào? Chỗ nào?”

Ôn Sâm toát mồ hôi, đưa tay tùy ý chỉ lung tung một phương hướng: “Ở đằng kia...”

“Đi? Không tệ không tệ. Ánh mắt lão Ôn thật sự rất độc ác, ha ha. Xem bóng lưng, quả nhiên yếu điệu mềm mại, yếu điệu, vô cùng yếu điệu! Ha ha.”

Mỹ sắc trước mặt, Phương Tranh bật người quên hết chuyện phiền lòng, thần thái sáng láng nhìn chăm chăm một nơi trên đường cái, nước bọt chảy đầy đất.

Thấy ngón tay mình chỉ lung tung đánh bậy đánh bạ, thực sự chỉ được mỹ nữ, Ôn Sâm không khỏi cảm thấy ngạc nhiên, ngưng mắt nhìn lại, thấy trong một cửa hàng châu báu bên phải con đường, một vị nữ tử vóc người xuất chúng, ăn mặc quần áo màu tím nhạt đang đưa lưng về phía bọn họ, hơi khom lưng, ngưng thần nhìn chăm chú vào một cây kim thệ có kiểu dáng chim phượng ngậm châu, chỉ nhìn bóng lưng mà xem, xác thực đáng với hai chữ “yếu điệu”, Phương Tranh duyệt mỹ nữ vô số, tự có bản lĩnh siêu phàm thần kỳ phát hiện chuyện này.

Lấy lại bình tĩnh, Phương Tranh thu liễm nước bọt, sau đó vẽ mặt sắc cười hướng mỹ nữ có bóng lưng yếu điệu đi đến. Nhìn bóng lưng đoán người, đây là kiến thức cơ bản được chuẩn bị của một tên lưu manh. Thường thức mỹ nữ, không thể chỉ phân biệt từ dung mạo của nàng, sắc lang có kinh nghiệm, đều phải xem

từ vóc người trở đi, hơn nữa là từ dưới lên trên, từ sau tới trước, đây mới là tiêu chuẩn khảo nghiệm sắc lang có hợp cách hay không.

Đầu tiên, sự khéo léo giữa vóc người rất khác biệt, cần phải nắm chắc, người hiểu được cách thưởng thức mỹ nữ, đều là xem bàn chân mỹ nữ trước tiên. Sau đó là chân, chân phải thon dài, gầy mập vừa phải, sau đó là hông và thắt lưng, hông phải êm dịu vung cao, co dãn mười phần, thắt lưng phải tinh tế linh hoạt, uốn éo thì như dương liễu trong gió, cuối cùng là ngực, ngực không thể quá lớn, cũng không thể quá nhỏ, quá lớn có vẻ có chút mập béo, quá nhỏ thì lại vô cùng gầy gò.

Phương Tranh nhìn vị mỹ nữ kia một lát, rốt cục hạ kết luận, bóng lưng vị mỹ nữ này đều rất tiêu chuẩn, quả thật là ông trời đích thân tỉ mỉ chế tạo một kiện tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ. Dù tướng mạo của nàng có xấu như Chung Vô Diệm, chỉ dựa vào dáng người yếu điệu, đã đủ cho bất luận nam nhân nào cũng điên đảo thần hồn.

Mỹ nữ tựa hồ hồn nhiên không cảm giác sắc lang tiếp cận, còn đang khom thắt lưng, chuyên tâm quan sát kim thệ trên tay, nàng khom lưng thì cái hông nổi lên, đầy đà mê người, làm Phương Tranh nhìn không được tâm trí hướng về.

Ôn Sâm đi theo phía sau Phương Tranh, nhìn bóng lưng vị mỹ nữ kia, càng lúc càng nhìn quen mắt, cuối cùng một đạo linh quang hiện lên, Ôn Sâm không khỏi quá sợ hãi, thất thanh kêu lên: “ Đại nhân chậm đã.”

Đã muộn, lúc Ôn Sâm mở miệng, Phương Tranh đã hắc hắc cười gian một tiếng, bỗng nhiên vươn bàn tay sắc ma, từ phía sau nhẹ vỗ lên cái hông của mỹ nữ, lại không nặng không nhẹ bóp lấy, sờ vào co dãn đầy đủ, lại cao lại kiêu, thực là nhân gian cực phẩm...

Mỹ nữ kinh hãi, còn chưa kịp mở miệng hét lên, bên tai đã truyền đến tiếng trầm thấp dâm dăng của Phương Tranh: “ Mỹ nữ, một mình có tịch mịch không? Thích vật này sao? Ca ca mua cho nàng...”

330. Chương 312: Bày Mưu Tính Kế

Thanh âm dâm dăng của Phương Tranh vừa rơi xuống, chỉ nghe một tiếng thét lớn chói tai của mỹ nữ, tiếng thét dẫn đến sự chú ý của người qua đường.

Phương Tranh vui vẻ, thanh âm nữ nhân này thật là dễ nghe, kêu lên cũng dễ nghe như vậy, hôm nay nếu có thể quen biết được nàng, nói vậy lúc cùng nàng điên loạn đảo phượng, tiếng kêu sẽ tiêu hồn thực cốt, hơn nữa bờ hông nàng êm dịu vung cao, co dãn mười phần, ai nha. Nguy, hôm nay nhất định phải câu dẫn được nàng, nếu không ta sẽ phải người cướp đi...

Trong đầu Phương Tranh còn đang tính toán, mỹ nữ cũng đã ngừng tiếng thét chói tai, nổi giận đùng đùng xoay đầu lại, lộ ra gương mặt thoát tục tuyệt mỹ.

Đường nhìn hai người vừa gặp nhau, vừa sợ hãi vừa kinh hãi.

“ Là người!”

“ Không phải ta!”

Phương Tranh phản ứng thật nhanh, quay đầu liền đi.

“ Đứng lại! Ngươi là tên lưu manh vô sỉ!” Mỹ nữ rõ ràng không phải loại người biết nén giận, thấy Phương Tranh mưu toan chạy trốn, vì vậy níu lấy ống tay áo Phương Tranh.

Hiện tại Phương Tranh hối hận đến ruột cũng phát xanh, trong lòng kêu khổ không ngừng, sờ ai không sờ hết lần này tới lần khác sờ soạng nàng, lão tử cùng nàng bất tự không hợp, đời trước khẳng định thiếu nàng không ít tiền.

Phương Tranh không quen nhiều người bên trong thành Tô Châu, nhận thức nữ nhân càng ít, chỉ có một, chính là Hàn gia tam tiểu thư. Mỹ nữ bị Phương Tranh sờ soạng hương hông, chính là Hàn gia tam tiểu thư Hàn Diệc Chân.

Trên đời có rất nhiều chuyện vừa khóp, có thứ rất đẹp, có thứ muốn lấy mạng.

Phương Tranh vừa khóp đã gặp phải chuyện muốn lấy mạng hẳn.

Xoa xoa mồ hôi trên đầu, Phương Tranh dùng động tác thật chậm quay đầu lại, nhìn Hàn Diệc Chân xấu hổ cười: “ Diệc Chân muội muội, thật xấu, ha ha, di? Sao người hàm tình lôi kéo ta để làm chi?”

Gương mặt Hàn Diệc Chân hàm sương, đôi mắt to mỹ lệ chứa đầy nước mắt, đang dùng một loại ánh mắt căm hận xấu hổ trừng trừng nhìn Phương Tranh.

Mấy ngày nay bên trong thành Tô Châu sóng ngầm bắt đầu khởi động, sau khi khâm sai đến, càng làm nước xuân lẫn lộn đục ngầu, Hàn gia là Giang Nam đệ nhất thế gia, tự nhiên nằm trên đầu sóng ngọn gió. Hàn Diệc Chân gánh vác trọng trách hưng suy của gia tộc, mấy ngày nay cảm thấy lao tâm lao lực quá độ, mệt mỏi không chịu nổi, hôm nay cảnh xuân thật đẹp, vì vậy liền dẫn theo vài tên thị vệ và nha hoàn đi ra tán giải sầu, lại không nghĩ rằng thật bị người ta sờ vuốt cái mông, điều này làm cho một nữ tử còn chưa xuất giá làm sao chịu nổi?

Hàn Diệc Chân từ nhỏ đến lớn, được người phụng trong lòng bàn tay, từ khi lớn lên tới nay, dù là lời nói nặng cũng chưa từng nghe qua, miễn bàn tới chuyện bị người khinh bạc như vậy, làm nàng cảm thấy xấu hổ chính là, người khinh bạc nàng, chính là vị khâm sai đại thần danh chấn thiên hạ, là tên lưu manh vẫn làm nàng chúm chím, người này quả thực là một bại hoại! Vô cùng xấu hổ, nàng càng đối với Phương Tranh tăng thêm vài phần hèn mọn và thống hận.

“ Phương đại nhân, người ở trên đường cái khinh bạc ta, có gì giải thích?” Hàn Diệc Chân hít sâu một hơi, nỗ lực khống chế tình tự của chính mình. Phương Tranh cũng rất xấu hổ, bị người sờ soạng còn đòi giải thích, trên đời này làm gì còn nhiều đạo lý như vậy để nói? Vì sao muốn sờ người? Bởi vì trên toàn con đường chỉ có cái mông của người tròn nhất đẹp nhất, không sờ người thì sờ ai?

“ A! Hàn tiểu thư, người thật nhận sai người. Vừa rồi người sờ người không phải ta, là người khác, không tin người cho ta sờ một lần, vui vẻ khẳng định sẽ hoàn toàn không giống.”

“ Người...người...” Hàn Diệc Chân vừa thẹn vừa giận, cũng không còn khống chế được tâm tình, đưa nắm tay xinh xắn nhỏ nhắn, không để ý tới thân phận đại gia khuê tú, làm một chuyện cho tới hôm nay nàng luôn rất muốn làm, chính là chỉnh trị tên khâm sai đại thần này.

“ Ta liều mạng với tên lưu manh vô sỉ người!” Hàn Diệc Chân giống như một con hổ tiểu thư vừa xuống núi, điên rồ hướng Phương Tranh đánh tới, nước mắt trong đôi mắt xinh đẹp lại nhịn không được chảy xuống gương mặt, một đôi nắm tay nhỏ nhắn lên người Phương Tranh, làm Phương Tranh oa oa kêu to.

“ Bảo hộ đại nhân!” Ôn Sâm kinh hãi, vội vàng vung tay lên, bọn thị vệ hoặc sáng hoặc tối đi theo phía sau Phương Tranh đồng loạt hiện thân, cùng xông ào lên.

Hàn Diệc Chân là tiểu thư thế gia, xuất hành tự nhiên cũng có thị vệ đi theo, lần này nghiêm trọng tới mức đánh nhau ngoài đầu đường, bọn họ đương nhiên cũng không hàm hồ, đều gầm lên một tiếng, sau đó xông lên đón lấy thị vệ của Phương Tranh, hai bên giương cung bạt kiếm, liền sắp vung tay.

“ A, đàn bà điên sao? Không phải sờ soạng người một chút, cần vậy sao?” Phương Tranh ôm đầu chặt vật chạy trốn, phát hiện thị vệ hai bên cũng lập tức động thủ, Phương Tranh không khỏi vội la lên: “ Uy! Các người dừng tay! Ta và Diệc Chân muội muội liếc mắt đưa tình, quan cái rắm gì các người? Đều lui ra cho lão tử!”

Phiên não nhiệt đã hấp dẫn không ít bách tính bên đường cái vây xem, đám người vây quanh Phương Tranh và Hàn Diệc Chân chỉ trở, chẳng được bao lâu, bách tính vây xem kịch vui đã kéo ra ba tầng, người người trên mặt tràn đầy dáng tươi cười sung sướng. Hiên nhiên đối với một màn thiếu nữ tử truy sát đại nam nhân rất là thỏa mãn.

Hàn Diệc Chân nước mắt đầy mặt, lúc này nàng cũng không quan tâm tới bị mất mặt, tóc tai bù xù truy đánh Phương Tranh, theo tư thế của nàng, hận không thể ngay tại chỗ chém giết Phương Tranh mới thôi, truy sát chấp nhất như vậy làm Phương Tranh rất đau đầu.

“Hàn cô nương, Hàn tiểu thư, a, Hàn nãi nãi, ngài thả ta một con ngựa đi, mọi người đều đang nhìn chúng ta kìa, chú ý điểm ảnh hưởng có được hay không? Chúng ta đều là người có mặt mũi nha.”

“Người có uy tín danh dự lại làm ra được chuyện hạ lưu xấu xa như vậy, người còn biết xấu hổ hay không?” Hàn Diệc Chân vừa truy vừa nổi giận quát.

“Ôi, oan uổng chết ta! Lúc đó trên đường cái chỉ có một mình người chồng mông, ta không sờ người thì sờ ai?”

“Người...hỗn đản!” Hàn Diệc Chân nghe vậy, gương mặt nổi lên vẻ giận dữ, nước mắt lại tuôn ra.

“Sư.”

Một kiện vật thể vô danh ném trúng Phương Tranh.

“Ai nha! Ta trúng chiêu rồi, Ôn Sâm, nhanh, dìu ta quay về hành quán, ta muốn dưỡng bệnh, dưỡng hơn một năm mới được. Ai cũng không gặp.” Phương Tranh mưu toan dùng kế ve sầu thoát xác.

“Phương Tranh, nếu người dám chạy, ta sẽ mang hết toàn bộ lực lượng Hàn gia, đi lên kinh thành cáo ngự trạng, thỉnh hoàng thượng vì Hàn gia làm chủ!” Hàn Diệc Chân ghen ngào giậm chân nói.

Phương Tranh nghe vậy không thể làm gì khác hơn là đứng lại. Người đàn bà này giống như phát điên, lời này cũng không phải uy hiếp, theo dáng dấp xấu hổ gần chết của nàng ta, có lẽ sẽ làm ra được, quả thực làm vậy, chuyện này nháo lớn. Phương Tranh không sợ chuyện Hàn gia cáo ngự trạng, với giao tình giữa hần và Mập Mập, dù có tố cáo hần cũng không có nửa điểm tổn thất, hần sợ chính là chuyện này nháo lên kinh thành, nếu bị Trường Bình biết được, những ngày tháng tốt đẹp của hần xem như đến tận cùng.

Phương Tranh bắt đắc dĩ quay đầu lại, giống như một Hán gian bị bắt, giơ cao hai tay, vẻ mặt đau khổ nói: “Trước tiên nói cho tốt, không cho đánh mặt...”

“Phanh!”

Sau nửa canh giờ, thành nam Tô Châu Thương Lăng Đình, sau lại bị khâm sai đại nhân đổi tên gọi là Nghênh Thân Đình, Phương Tranh và Hàn Diệc Chân đang ngồi đối diện trong đình, hai người lặng lẽ không nói gì, bầu không khí bên trong đình xấu hổ mà trầm mặc, hai người đối mắt nhìn hàng từng bách xanh um xa xa, cùng Lâm Thanh Trì gợn sóng lân lân, cũng không liếc mắt nhìn đối phương.

Ôn Sâm dẫn mười mấy tên cấm quân cao thủ, sắc mặt nóng nóng thủ hộ bên ngoài đình, thỉnh thoảng trừng mắt nhìn Hàn gia thị vệ, bầu không khí giương cung bạt kiếm giữa hai bên cũng không giảm chút nào. Phương Tranh bị Hàn Diệc Chân đánh cho tơi bời, nguyên bản hần cũng đuối lý, cho nên cắn răng sinh sôi nhận lấy tiểu nắm tay như mưa rền gió dữ của Hàn Diệc Chân.

Nghiêng đi thân thể không được tự nhiên, trên người truyền đến cảm giác đau đớn làm Phương Tranh phải hít sâu một hơi.

“Tê...” Phương Tranh nhe răng trợn mắt, khuôn mặt vằn vẹo.

Mẹ nó! Con mẹ nó thật xui! Trước đây ở đường lớn trong kinh thành, chính mình bình thường cũng hay làm chuyện này, sao đi tới Tô Châu, tùy tiện sờ sờ lại sờ lấy thể gia tiểu thư? Xem ra mao bệnh hao sắc phải tạm thời từ bỏ mới được, may là Hàn tam tiểu thư không biết võ công, nếu không lúc này chỉ sợ mình đang hấp hối từ lâu.

Khuôn mặt Hàn Diệc Chân bình tĩnh, nhưng sóng lớn trong lòng lại dâng cao tận trời. Xưa nay nàng vốn vẫn tính dịu dàng, đến bây giờ cũng không dám tin tưởng chính mình không ngờ lại ở trên đường cái đánh khâm sai đại thần. Nghĩ đến dáng dấp chật vật của Phương Tranh ôm đầu trên lủ dưới nháy, nàng có chút muốn cười, nhưng nghĩ lại nhớ tới việc hần động tay động chân với nàng, lửa giận thật vất vả mới dẹp loạn xuống tới, lại thẳng dâng lên xông ra.

Khóe mắt hơi hơi nghiêng, dư quang nhìn thấy Phương Tranh đau đến hít hơi, Hàn Diệc Chân nghĩ vừa tức vừa giận, đáng đời! Tên lưu manh vô sỉ! Nếu không xem trọng thân phận khâm sai đại thần của hần, thay đổi là nam tử tâm thường dám đối với nàng như vậy, lúc này sợ rằng ngay cả thi thể đều không hợp lại được đầy đủ mất rồi.

Hít sâu một hơi thở, Hàn Diệc Chân đánh võ trầm mặc, nói: “ Nói, vì sao ngươi phải khinh bạc vô lễ đối với ta?”

Phương Tranh nghe vậy cứng lại, thần sắc ẩn vẻ xấu hổ nhưng chợt lóe rồi mất, hấn đảo mắt vòng vo, lập tức trầm thống thở dài, dùng khẩu khí ưu quốc ưu dân, ngưng trọng nói: “ Giang Nam thuế án vẫn không có manh mối, bốn quan đang vô cùng phiền não...”

“ Ta không có hỏi ngươi chuyện này, chỉ hỏi ngươi, vì sao khinh bạc ta? Ngươi là đang cố ý nhục nhã Hàn gia sao?”

“ Ai, oan uổng! Giang Nam thuế án không có manh mối, tâm tình rất phiền muộn, bốn quan quá phiền não, liền muốn đi ra ngoài dạo giải sầu...”

Con ngươi trong như nước mùa thu của Hàn Diệc Chân hơi nheo lại, giọng nói vẫn đang bình thản: “ Cho nên phương pháp ngươi thư hoãn phiền não, đó là ra đường cái khinh bạc nữ tử?”

Phương Tranh biểu tình thoải mái gật đầu, lập tức cả kinh, lại nhanh nhẹn lắc đầu: “ Đó là một hiểu lầm, kỳ thực bình thường ta là một người rất nghiêm túc, thực sự, ngươi đi kinh thành hỏi thăm một chút, sinh hoạt tác phong của Trung Quốc Công Phương Tranh có phải là chính phái...”

Hàn Diệc Chân lại âm thầm nắm chặt tay: “ Vậy sao ngươi còn khinh bạc đối với ta?”

Phương Tranh ngượng ngùng nhìn nàng một cái, có chút ngại ngùng cúi đầu, không có ý tứ nói: “ Ngươi vui sướng...hay ta vui sướng...”

Vừa rồi vì sao mình không tươi sống đánh chết tên lưu manh này? Gương mặt Hàn Diệc Chân nén giận, trong lòng vô cùng hối hận.

Vốn nàng đánh xong Phương Tranh thì định về phủ, sau khi phát tiết sự tức giận đầy bụng, nàng tỉnh táo lại, hôm nay Phương Tranh và Hàn gia có quan hệ kết minh, nàng nghĩ lúc này không thể hành động theo cảm tình, dù sao có câu mọi người tổn hại thì cùng tổn hại. Vì vậy nàng liền cùng Phương Tranh đi tới Thương Lãng Đình, muốn cùng hắn thảo luận sự tiến triển của Giang Nam thuế án một chút, xem Hàn gia có thể giúp đỡ gì cho hắn hay không, chỉ có giúp hắn mau chóng xong xuôi vụ án này, mới có thể cho hắn rút ra khỏi thành Tô Châu trở lại kinh thành, sau này mình cũng không bao giờ phải nhìn thấy hắn nữa.

“ Vụ án làm được thế nào? Có gì khó xử hay không?” Sau khi tỉnh táo lại Hàn Diệc Chân khôi phục sự cơ trí bình tĩnh trong dĩ vãng, tùy tùy tiện tiện hỏi một câu cũng lộ ra khí độ thông dong của thế gia giàu có.

Phương Tranh thấy nàng rốt cục không còn dây dưa ở sự kiện bị sờ mông, không khỏi cũng thở phào nhẹ nhõm, lắc đầu than thở: “ Ta đã bắt giữ Lý Bá Ngôn, nhưng đầu mối của vụ án cũng bị chặt đứt, muốn tra cũng không biết bắt đầu từ đâu, Lý Bá Ngôn chỉ là bị người lợi dụng, ngoại trừ giúp người sau màn tham bạc, cái gì hắn cũng không biết.”

Hàn Diệc Chân cau lại đôi mày thanh tú, trầm ngâm nói: “ Còn năm vị tri phủ khác thì sao? Lẽ nào bọn họ cái gì cũng không biết?”

Phương Tranh cười khổ nói: “ Ta đã phái người nghiêm mật giám thị năm vị tri phủ kia, nhưng khả năng hơn phân nửa là phí công, người sau màn nếu dám lưu lại tính mạng bọn họ, không giết bọn họ diệt khẩu, nói vậy bọn họ cũng không biết được thứ gì có giá trị.”

Phương Tranh xòe tay, vẻ mặt bất đắc dĩ: “ Hiện tại cả vụ án tiến nhập cục diện bế tắc, vốn không biết nên làm sao đánh vỡ, bởi vì toàn bộ đầu mối đều bị chặt đứt, ta và thủ hạ giống như những con ruồi, chung quanh mù tán loạn chuyển, nhưng tìm không được lối ra.”

Hàn Diệc Chân nghiêng đầu nhìn hắn.

“ Ai, ánh mắt của ngươi rất có vấn đề, có phải đang nghĩ ta thật sự rất giống con ruồi?” Phương Tranh đối với ánh mắt của nàng rất miễn cưỡng.

Hàn Diệc Chân hé miệng muốn cười, ngẫm lại không đúng, lại dùng sức nghiêm mặt, vẻ mặt nghiêm chỉnh gật đầu.

Người đàn bà này cũng thành thật, nhưng thành thật đến mức đáng trách, hai người nói chuyện phẳng phất cũng tiến vào cục diện bế tắc, trong đình lại trầm mặc khiến người khác phải phiền muộn.

Phương Tranh cắn răng, quyết định không để ý tới nàng, nghiêng đầu nhìn Lâm Thanh Trì đang gợn sóng lấp lánh bên ngoài, gió xuân thổi qua, gợi lên hàng liễu rũ bên hồ, cảnh liễu theo gió, giống như một đám mỹ nhân thướt tha đa tình, đang phong tình vạn chủng uốn éo vòng eo.

Đón gió chấp tay, nho sam màu nguyệt bạch hơi phấp phới, lại phối cùng vóc người thon gầy của hắn, cùng gương mặt tuấn tú có vẻ nghiêm túc trang trọng, Hàn Diệc Chân nhìn Phương Tranh, giờ khắc này nàng bỗng nhiên phát giác, nguyên lai tên lưu manh này thật có điểm tuấn tú thật sự.

Kết luận này làm lòng nàng có chút xấu hổ, vội vàng nghiêng đầu qua, không tiếp tục nhìn hắn. Gương mặt cũng không bị không khí chế hơi đỏ lên, cảm giác trên mặt giống như có hai luồng lửa nóng, thiêu đốt lên.

Khái khái hai tiếng, Hàn Diệc Chân mượn việc này che giấu hoảng loạn trong lòng, thản nhiên nói: “ Phương đại nhân, có chỗ nào cần Hàn gia giúp đỡ không?”

Phương Tranh xoay người, thần tình khổ não lắc đầu, dù manh mối cũng không có, Hàn gia có thể giúp đỡ được việc gì?

Hàn Diệc Chân liếc mắt nhìn Phương Tranh, nhẹ nhàng nói: “ Phương đại nhân, kỳ thực truy tra Giang Nam thuế án, ngay từ đầu người đã đi sai phương hướng.”

“ Có ý tứ?” Phương Tranh ngắc đầu hỏi.

Hàn Diệc Chân khẽ cười, trong mắt toát ra quang mang cơ trí, ngón tay ngọc nhỏ và dài gõ nhẹ hai lần lên trên bàn ngọc, sau đó thản nhiên cười nói: “ Người có cảm giác được hay không, từ khi người hạ Giang Nam đến bây giờ, lúc truy tra thuế án, phẳng phất vẫn bị người sau màn nắm mũi dắt đi? Hắn nguyện ý cho người tra được đầu mối gì, thì người mới nhìn thấy, nếu hắn không muốn cho người nhìn thấy thứ gì, người cũng giống như hiện tại, không có chút manh mối, Phương đại nhân, đừng giận dân nữ nói thẳng, tra án nếu tra như người, dù mười năm cũng không ra kết quả, trái lại không công lãng phí nhân lực vật lực của triều đình.”

Ánh mắt Phương Tranh sáng lên, nhất thời ôm lấy bàn tay Hàn Diệc Chân, còn không ngừng vuốt ve sờ soạng, trong miệng cấp thiết nói: “ Tiểu sinh ngu dốt, mong rằng Diệc Chân muội muội dạy ta.”

Hàn Diệc Chân giận dữ, dùng sức rút tay về, không chút nghĩ ngợi liền một quyền đánh lên mặt Phương Tranh.

“ Đồ lưu manh, muốn chết!”

“ Phanh!”

Lạnh đầu.

Phương Tranh ôm lấy một mắt viền đen, thần tình khổ sở: “ Có cần đánh vào mặt không?”

Hàn Diệc Chân cũng cảm thấy ngại ngùng, nhưng nàng rất nhanh liền thoải mái, ai kêu tên lưu manh động tay động chân với nàng, đáng đời!

“ Khái, Phương đại nhân, nếu người thật muốn nghe phương pháp của dân nữ, xin mời người thành thật ngồi yên, không cho động tay động chân nữa!” Hàn Diệc Chân có vài phần xấu hổ cắn cắn môi dưới.

Phương Tranh vội vàng gật đầu.

Nhanh lên phá án, nhanh lên về nhà chờ nhi tử sinh ra, ai cam tâm tình nguyện ở lại địa phương quỷ quái này? Về phần vị thế gia tiểu thư nhìn như văn tĩnh tuyệt sắc trước mắt, nên nhanh chóng chặt đứt niệm tưởng đối với nàng thôi, đừng nói Hàn gia sẽ không đồng ý cho nàng làm thiếp, dù là chỗ Trường Bình cũng không biết làm sao ăn nói, dù là nữ nhân này có ý gì với mình chẳng nữa thì cũng không có ý nghĩa...

“ Phương đại nhân, sở dĩ vụ án cho tới bây giờ còn không có tiến triển, dân nữ cho rằng phương pháp của người dùng đã sai rồi.” Nói đến chính sự, Hàn Diệc Chân cũng không sợ đắc tội với người, đôi mắt sắc mặt nóng nóng của Phương Tranh, vẫn chậm rãi mà nói.

“ Người sau màn hành sự độc ác cuồng ngạo, dám dùng thế lực bắt ép sáu tri phủ của lục phủ, lại nuốt thuế ngân tới hơn hai ngàn vạn lượng. Nếu không có thế lực và căn cơ khổng lồ, tuyệt đối không thể nào làm được, cho nên hấn nhìn như không có dấu vết để tìm kiếm, kỳ thực đã để lại rất nhiều đầu mối cho người, chỉ là chính người không thấy được mà thôi.”

Phương Tranh thần tình ngưng trọng nói: “ Ý tứ của người là nói nếu thế lực của hấn khổng lồ, thì tuyệt sẽ không chỉ dựa vào sáu tri phủ tham bạc cho hấn, mà ánh mắt của ta cũng không nên chỉ dừng lại trên người sáu tri phủ, mà hấn nên phóng xa hơn một chút?”

Hàn Diệc Chân mỉm cười nói: “ Người cũng không ngu ngốc lắm.”

“ Ai, hảo hảo nói, tin ta lại sờ người không...”

“ Người dám!”

Cãi nhau vài câu, Hàn Diệc Chân nói tiếp: “ Sáu tri phủ có một điểm giống nhau, bọn họ đều bị người dùng thế lực bắt ép hiếp bức, bị người nắm nhược điểm, cho nên phải tùy hấn sai khiến, nhưng người đã quên một chuyện trọng yếu.”

“ Chuyện gì?”

Hàn Diệc Chân nhìn hấn, lo lắng nói: “ Giang Nam tổng cộng có bảy phủ, đã có sáu phủ bị hấn dùng thế lực bắt ép, còn một vị tri phủ cuối cùng của phủ thứ bảy thì sao? Vì sao hấn lại không bị dùng thế lực bắt ép? Lẽ nào nói hấn khôn khéo hơn người, hóa giải cái tròng người khác gài cho hấn? Có lẽ nói hấn căn bản có cầu kết với người sau màn, vừa ăn cướp vừa la làng?”

“ Gia Hưng tri phủ Lý Hoài Đức?” Phương Tranh thất thanh cả kinh nói.

“ Năm ngoái Lý Hoài Đức mật tấu kinh thành, nói tri phủ Giang Nam lục phủ lén khuynh nuốt thuế ngân vô số, khi đó tiên hoàng bận nhiều việc, lại bị nội loạn, cho nên không rảnh rút tay ra xử lý việc này. Vẫn kéo dài tới năm nay, tân hoàng lên ngôi, thiên hạ thái bình, lúc này mới phái ta hạ Giang Nam, ý tứ của người chẳng lẽ nói Lý Hoài Đức có hiểm nghị?”

Hàn Diệc Chân lắc đầu nói: “ Ta cũng không có ý tứ gì, chỉ là thấy hiếu kỳ, thủ đoạn của người sau màn khôn khéo độc ác, lục phủ tri phủ trà trộn quan trường nhiều năm, tâm tư kín đáo, không ngờ cũng bị hấn gài được bẫy. Vì sao chỉ một mình Lý Hoài Đức tránh thoát? Chẳng lẽ người không cảm thấy kỳ quặc sao?”

Phương Tranh gật đầu: “ Không sai, quả nhiên có chuyện, ta vẫn không hề nghĩ qua, mặc kệ Lý Hoài Đức có trong sạch hay không, ta đều phải đưa hấn tới Tô Châu, ngay mặt nói chuyện mới được.”

Hàn Diệc Chân lắc đầu nói: “ Đại nhân lỗ mãng rồi, nếu chỉ đơn độc tuyên Gia Hưng tri phủ đi Tô Châu, hành động này không thích hợp, những tri phủ khác nếu nghe tiếng gió thổi, bọn họ sẽ nghĩ như thế nào? Người có tật giết mình, lẽ nào người không sợ bọn họ chó cùng rứt giậu sẽ làm ra những cử động điên cuồng?”

“ Có đạo lý. Dem bọn họ đưa hết đến Tô Châu, cứ nói bốn khâm sai thay thế thiên tử tuần thú Giang Nam bảy phủ, toàn bộ các tri phủ đến Tô Châu báo cáo công tác, để Lại Bộ bình phán thành tích của quan viên cuối năm.”

“ Đại nhân anh minh!” Hàn Diệc Chân liếc mắt nhìn Phương Tranh, trong miệng nói anh minh, nhưng rõ ràng chỉ mang theo vài phần có lệ.

Phương Tranh lại hiểu rõ Hàn Diệc Chân càng sâu thêm một tầng.

Trước khi hấn xuống Giang Nam, Ảnh Tử đã sờ soạn đại khái về các đại thế gia Giang Nam, khi nhắc tới Hàn gia, tình báo của Ảnh Tử biểu hiện, Hàn gia nhiều năm qua không tranh đấu với nhân thế, thế nhưng thế lực và tài nguyên mấy năm nay phát triển không ngừng, trong đó cũng không phải là công lao của gia chủ Hàn gia là Hàn Trúc, toàn bộ đều nhờ vào nữ nhi của Hàn Trúc Hàn Diệc Chân ở sau lưng bày mưu tính kế. Hàn gia có thể có được danh xưng Giang nam đệ nhất gia như hôm nay, Hàn Diệc Chân đứng là lập công lớn nhất.

Người đàn bà này quả thực cũng giống như trong lời đồn đãi thông tuệ đa trí, quả nhiên là một nhân vật nhà.

Phương Tranh cười hắc hắc, mắt chăm chú nhìn Hàn Diệc Chân nói: “ Diệc Chân muối muối...”

Hàn Diệc Chân nhú nhú mày, lạnh lùng nói: “ Phương đại nhân, công là công, tư là tư, ta ra mưu sách cho đại nhân, chỉ là thực hiện hứa hẹn của Hàn gia, dân nữ và đại nhân không hề có giao tình, thỉnh đại nhân tự trọng, chớ gọi thân mật như thế.”

“ Ai nha, cái gì mà công là công(còn có nghĩa là đục), mẫu là cái chứ. Ta là công, ngươi là mẫu, ngươi ta hai nhà là thế giao, gọi ngươi muối muối lẽ nào đã gọi sai sao? Diệc Chân muối muối, hôm nay đa tạ ngươi, nghĩ không ra ngươi lại thông minh như vậy. Nói mấy câu đã đẩy ta ra khỏi mây đen gặp trăng sáng, cùng muối muối nói chuyện một buổi, như được súc ruột, như gỡ muện cơn vào đầu, thực sự làm cho hiểu biết sáng ngời, ý nghĩ rõ ràng hơn không ít.”

Hàn Diệc Chân không nhịn được nhìn sắc trời một chút, nói: “ Ngươi nói linh tinh gì vậy? Phương đại nhân, còn việc gì không? Không có việc gì thì dân nữ xin cáo lui.”

“ Có. Còn có một chuyện, làm ta phi thường hoang mang, cầu muối muối giải thích nghi hoặc cho ta, ngu huynh vô cùng cảm kích.”

Gương mặt Hàn Diệc Chân hòa hoãn, thản nhiên nói: “ Chuyện gì? Nói đi.”

Phương Tranh như kẻ trộm hề hề quan sát Hàn Diệc Chân, ánh mắt sắc mị mị cố ý dừng lại một chút trên bộ ngực êm dịu vung cao, làm Hàn Diệc Chân lông tóc dựng đứng, trong lòng dần dần nảy sinh tức giận.

Liếm liếm môi, Phương Tranh phụng phịu nói: “ Diệc Chân muối muối, vừa rồi ngươi chỉnh ta thảm như thế, có phải nên biểu thị một chút hay không? Ta đường đường là khâm sai đại thần, bị một nữ tử ở trên đường cái truy chạy trốn chết, khải, là dùng chiến lược thoái lui, thật sự là mất mặt triều đình và bốn quan, ta nghĩ ngươi hẳn nên bồi thường tổn thất tinh thần của ta mới đúng.”

“ Ngươi cư nhiên còn có mặt mũi đòi bồi thường?” Đôi mắt đẹp của Hàn Diệc Chân híp lại, giọng nói băng lãnh: “ Ngươi dự định bao nhiêu?”

Phương Tranh cười hắc hắc, nhìn nàng dựng thẳng một ngón tay.

“ Một ngàn lượng?”

Phương Tranh lắc đầu.

“ Một vạn lượng?” Thanh âm Hàn Diệc Chân có chút run, đang cố nén tức giận.

Phương Tranh tiếp tục lắc đầu.

“ Rất cục ngươi muốn bao nhiêu?” Hàn Diệc Chân nắm chặt tay thật nhanh, nàng quyết định, nếu Phương Tranh thật dám mở miệng, nàng thật không chút do dự huy quyền chỉnh chết hắn. Ngón tay Phương Tranh lúc ẩn lúc hiện ngay trước mặt nàng, bỗng nhiên hắc hắc sắc cười nói: “ Lại nhượng cho ta sớ một chút.”

331. Chương 313: Tác Hối

Người ta là đại cô nương chưa lấy chồng, ngươi sờ một chút đã là chiếm tiện nghi, bây giờ ngươi muốn sờ thêm lần thứ hai, lại còn hỏi ngay mặt người ta, thử hỏi ai không tức giận với ngươi? Phương Tranh bùng con mắt, thống khổ hít một hơi.

Sớm biết như vậy, ta nên đánh lén mới phải, sờ xong liền co chân chạy trốn thật xa, vừa chiếm tiện nghi, vừa để nàng chiếm được sự vui vẻ, nàng vui sướng thì ta vui sướng, thật tốt.

Hàn Diệc Chân ngồi trên ghế đá, gương mặt tuyệt mỹ âm tình bất định, một hồi nghiêng rằng nghiêng lợi trừng mắt giận dữ nhìn Phương Tranh, một hồi lại xấu hổ, buồn cười nhìn Phương Tranh than thở, khuôn mặt trắng muốt lại đỏ ửng, không biết do xấu hổ hay do buồn cười mà ghen.

Một tay bưng con mắt, tay kia vẫy vẫy bên ngoài.

Ôn Sâm bật người chạy vào, hướng Phương Tranh cúi người: “Đại nhân, có gì phân phó?”

Khẽ thở dài, Phương Tranh vẽ mặt đau khổ nói: “Viết một phần tấu chương giao lên kinh thành cho hoàng thượng, đem chuyện của tri phủ Tô Châu Lý Bá Ngôn viết luôn vào, thỉnh hoàng thượng định đoạt. Còn có, đem tình huống tiến triển của vụ án này cũng viết vào, thuận tiện viết trong tấu chương, bốn khâm sai phá án phần đầu quên mình, quá mức anh dũng, bị người đánh khuôn mặt sưng phù như đầu heo, thỉnh hoàng thượng thưởng cho ta mấy trăm vạn lượng bạc làm tiền thuốc men, nếu như có thể thay đổi người, cho ta trở lại kinh thành dưỡng thương, như vậy thì càng diệu nữa.”

Hàn Diệc Chân nghe vậy cười khúc khích, lập tức nghiêm mặt, còn khẽ hừ nhẹ.

Ôn Sâm làm mặt gặp nạn nhìn Hàn Diệc Chân, thấp giọng nói: “Đại nhân, điều này...có phải có điểm không thích hợp hay không? Chuyện của Lý Bá Ngôn cũng chỉ là một sự bắt đầu của vụ án, sớm như vậy liền đưa lên tấu chương, hoàng thượng có thể cho rằng thuế án Giang Nam làm mức quá dễ dàng, nếu hoàng thượng quy định thêm ngày phá án cho chúng ta, chúng ta có thể sẽ bị động...”

Phương Tranh không thêm để ý khoát khoát tay, lời nói thắm thía: “Lão Ôn, mọi việc nên suy nghĩ dài hơn. Không thể chỉ vui đầu làm việc trong một mặt, còn phải bình thường luôn ngẩng đầu, nhìn sắc mặt thủ trưởng, sự tình làm được có xinh đẹp hay không, làm tốt hay không tốt, đều không phải do người nói, là do thủ trưởng người định đoạt, cho nên người thời khắc quan sát thần sắc thủ trưởng, thủ trưởng vui, người liền làm, thủ trưởng giận, nhanh thay đổi phương pháp khác, sớm xin chỉ thị, sau đó lại báo, đây đều là phải cần, đang ở quan trường, mấy thứ này không thể không hiểu.”

Ôn Sâm suy nghĩ một chút, sau đó lộ ra biểu tình bừng tỉnh hiểu ra, cũng không biết hẳn thật sự đã hiểu, hay thuần túy chỉ muốn phụ họa Phương Tranh.

Phương Tranh trầm ngâm một chút, nói tiếp: “Nơi này cách kinh thành không xa, tấu chương đi tới, không ra hai ngày, hoàng thượng hẳn là sẽ có ý chỉ xuống tới, chờ ý chỉ hoàng thượng xuống tới, người dùng danh nghĩa bốn khâm sai, đem toàn bộ các tri phủ khác của Giang Nam thỉnh đến thành Tô Châu, cứ nói bốn khâm sai theo lệ cũ, thỉnh các vị tri phủ đến Tô Châu báo cáo công tác.”

Suy nghĩ một chút, những tri phủ kia nếu không tới làm sao bây giờ? Phương Tranh suy tư một lát, lại bổ sung nói: “Trong công văn hàm súc một chút, đã nói bốn khâm sai đi đường mệt nhọc, không thể đi xa, các vị tri phủ nếu muốn hiểu kính bốn khâm sai, thì chính mình đi tới. Bốn khâm sai từ trước tới nay luôn bình dị gần gũi, ai đến cũng không cự tuyệt, hắc hắc.”

Tham quan sợ cái gì? Đương nhiên là sợ thanh quan, hiện tại lão tử nói rõ mình là một tham quan còn hơn xa bọn họ. Bọn họ tất sẽ vui vẻ đem ta xem như cha ruột, còn có đạo lý không dám tới hay sao? Lão tử vừa thu tiền lì xì, vừa đạt được mục đích, một lần tiện cả hai, thật sự là một thiên tài.

Ôn Sâm gật đầu nhất nhất ghi nhớ, lại nghĩ nghĩ, bỗng nhiên ngẩng đầu, dùng ánh mắt sùng bái nhìn chăm chăm Phương Tranh, kích động nói: “Đại nhân, cao!”

“Nga? Cao từ đâu tới?” Phương Tranh thần thái sáng láng nhìn chăm chăm Ôn Sâm, đợi chiêu vượt mông ngựa của hắn cuộn cuộn đưa lên không ngừng.

“Đem tri phủ Giang Nam thất phủ tập trung tại thành Tô Châu, từng người tra xét hỏi han, sẽ có thể tìm được đầu mối. Lại miễn bị người sau màn giết người diệt khẩu, đại nhân thật sự cao minh!”

Ôn Sâm liền tiếp khen cao minh, cùng lợi hại đủ loại vượt mông ngựa. Vỗ tới mức Phương Tranh đầu óc choáng váng, ngửa mặt lên trời cười dài nói: “Oa ha ha ha, qua, qua a. Không khiêm tốn mà nói, đó chỉ là một kỹ thuật nho nhỏ không đáng nhắc tới. Ha hã, chỉ số thông minh của bốn quan cao tới một trăm tám, phá án đặc biệt là không nói chơi. Thiên hạ bách tính truyền kỳ ta mang lại hòa bình và sự ổn định cho đất nước, lời này xem ra...”

“Không hư, quả nhiên không hư.” Ôn Sâm hợp thời nói liên tiếp những lời nịnh nọt lấy lòng.

Hàn Diệc Chân ngồi một bên không nhịn nổi, thỉnh linh chen vào một câu: “Chủ ý này là ta nghĩ ra.”

“Dát...”

Hai đại nam nhân đang thối phồng thật hăng say đường như bị người bóp cổ như gà trống, không hện mà cùng bị mất nghẹn, khom lưng khải lên không ngớt, hai người khải tới mặt mày tím ngắt, thở hổn hển cả buổi mới lấy lại hô hấp.

Thằng đứng dậy nhìn nhau, hai đại nam nhân phi thường ăn ý không nói một lời, một người khom người lui ra viết tấu chương, người đứng trong đình đón gió, làm như không có việc gì, quay ra cảnh xuân bên ngoài làm như còi lòng kích động thưởng thức, sắc mặt giống như thiên hạ ưu sầu ta ưu sầu, biểu diễn đặc biệt chăm chú.

Cùng lúc đó, ở một ngôi nhà âm u tại thành bắc Tô Châu thật hẻo lánh, Dương Thành quỳ trên mặt đất cả người run lên. Ngón tay út bàn tay phải của hắn được băng bó kín, nhưng vết máu vẫn xuyên qua băng gạc thấm thấu ra ngoài, băng gạc đỏ sẫm một mảnh, có vẻ đặc biệt dọa người.

Ngón út bị chính hắn cắt xuống, đây là nghiêm phạt của chủ nhân đối với sự làm việc bất lực của hắn.

Dương Thành cắn răng, cực lực nhịn xuống cảm giác đau đớn từ ngón út truyền đến.

Khuôn mặt không ngừng co quắp, trên mặt đọng đầy mồ hôi hột, nhưng ngay cả dưng khí chà lau hắn cũng không có.

“Nói! Vì sao lại thất bại? Vò rượu độc kia vô sắc vô vị, vào miệng tức thời ăn mòn như tử ngữ tạt lục phủ của con người, nhưng hiện tại Phương Tranh vẫn sống hảo hảo, một sợi lông cũng không ít đi. Dương Thành, ngươi làm việc như vậy sao? Thanh âm của chủ nhân vẫn âm trầm như thường ngày, nhưng trong giọng nói âm trầm hôm nay, còn mang theo vài phần phẫn nộ và bất mãn.

Dương Thành nghe vậy run lên, vội vàng dập đầu trên mặt đất run giọng nói: “Thuộc hạ tội muôn lần đáng chết! Kỳ thực tất cả đều an bài thật tốt theo kế hoạch, vấn đề là tên người hầu của Hàn phủ lúc rót rượu, lại không cẩn thận nhỏ xuống đất vài giọt. Làm bại lộ hành tích nên Phương Tranh mới vượt qua một kiếp, thuộc hạ tội đáng chết vạn lần!”

“Hừ! Kế hoạch kỳ diệu của ta, lại bị thằng nhãi này sinh sôi phá hủy! Ta hận đến mức muốn đem ngươi băm thây vạn đoạn, để tiêu mối hận trong lòng của ta!”

Dương Thành phủ phục trên mặt đất, không dám cử động, trên người mồ hôi lạnh như mưa, rất nhanh ướt đầm toàn thân.

“Tưởng rằng có thể giết chết Phương Tranh, đem tội danh mưu hại khâm sai đổ lên đầu Hàn gia, một kế sách thật tốt! Dương Thành, tội của ngươi thật đáng chết vạn lần, ngươi làm cho chuyện trở nên càng phức tạp!”

Gương mặt Dương Thành như tro nguội, trên gương mặt tái nhợt tràn đầy vẻ tuyệt vọng.

“Chủ thượng! Thỉnh chủ thượng tha cho thuộc hạ một lần, cho phép thuộc hạ lấy công chuộc tội, thuộc hạ nhất định chính tay cắt lấy thủ cấp của Phương Tranh, trình lên cho chủ thượng!”

“Trải qua chuyện này, Phương Tranh tất nhiên sẽ càng thêm cẩn thận, bên người cũng đề phòng càng thâm nghiêm, trong lúc này làm sao ra tay? Mà thôi, chuyện ám sát Phương Tranh tạm thời khoan nói, chúng ta còn có việc trọng yếu hơn cần hoàn thành.”

Dương Thành rốt cục thở ra một hơi, cúi đầu cung kính nói: “Dạ, chủ thượng. Đột Quyết Hãn Vương Mặc Xuyết phái tới sứ giả, thỉnh cầu gặp mặt chủ thượng.”

Sau màn che, chủ nhân trầm mặc một lát, bỗng nhiên nói: “Mặc Xuyết đưa ra điều kiện gì mới bằng lòng trợ ta phát binh?”

“Hắn muốn thổ địa vùng phía bắc Trường Giang Hoa triều, thành trì và bách tính, lúc chủ thượng đăng cơ, quân đội Hoa triều cùng Mặc Xuyết hợp binh một chỗ, cộng đồng tiêu diệt Cốt Đốt Lộc Khả Hãn, trợ hắn thống nhất thảo nguyên, từ nay về sau hai nước hưu binh, vĩnh không chiến tranh.”

“Hừ! Toàn bộ thành trì phía bắc Trường Giang, Mặc Xuyết thật lớn khẩu vị! Dương Thành, ngươi đi nói cho sứ giả, ta nhiều lắm đưa U Châu cho hắn, nếu hắn không đáp ứng thì thôi, Mặc Xuyết ở trên thảo nguyên vốn cũng không được nhẹ nhàng, hợp tác cùng có lợi, phân ra sẽ tổn hại, hắn sẽ hiểu rõ đạo lý này.”

“ Dạ.”

Dừng một chút, Dương Thành mở miệng hỏi: “ Chủ thượng, chuyện Phương Tranh...”

“ Phương Tranh? Để hần đi tra, thuế ngân Giang Nam đã sớm bị ta sung làm quân phí, chờ hần điều tra cho rõ, ta đã cùng người Đột Quyết hợp binh một chỗ, đánh tới kinh thành. Trung Quốc Công, hừ! Nhìn xem ngươi có thể làm Trung Quốc Công bao lâu, nếu ta đăng cơ xưng đế, chuyện thứ nhất là tru cả Phương gia ngươi!”

Hai ngày sau, ý chỉ của Mập Mập hoàng đế xuống tới.

Ý chỉ rất ngắn gọn, đầu tiên ca ngợi Phương Tranh xử sự thỏa đáng, công bằng, không uổng công được tin tưởng, Mập Mập hoàng đế long tâm vui mừng, phần thưởng một trăm lượng bạc cho Phương phủ, xem như có chút tâm ý. Sau đó mệnh cho Phương Tranh tiếp tục truy tra thuế án, đào ra căn nguyên phạm tội, lại giao cho Phương Tranh quyền hành tùy thời hành động, tức là đối với quân chính quan viên của thất phủ Giang Nam có quyền cách chức và tru sát, tương đương ban cho Phương Tranh một thanh thượng phương bảo kiếm, cần phải đem quan trường Giang Nam xử lý thật trong sạch.

Về phần Phương Tranh yêu cầu thay đổi người, Mập Mập nghiêm khắc cự tuyệt. Lại cấp cho Phương Tranh một lời nhắn, khi làm công tác thì có thể tiêu khiển, nhưng không cho phép Phương Tranh làm bụng của khuê nữ người ta thành lớn. Bằng không Trường Bình nổi cơn, hậu quả rất nghiêm trọng, La Nguyệt Nương chính là vết xe đổ...

Trong hành quán, vẻ mặt Phương Tranh chẳng đáng ném thánh chỉ lên bàn, làm Ôn Sâm nhìn thấy khoe miệng không ngừng co giật.

Thánh chỉ a, bao nhiêu đại thần cả đời làm quan cũng không có cơ hội nhìn thấy hoàng thượng hạ ý chỉ cho hần, ai mà không cầm thánh chỉ mà lòng căng thẳng cẩn thận, giống như lấy được chí bảo, xem như tổ tông mà cung phụng, lưu cho con cháu muôn đời chiêm ngưỡng cúng bái? Phương đại nhân thật hay, cầm thánh chỉ xem như nước tiểu ném lên bàn, tiện tay vứt ra.

“ Phần thưởng cho Phương gia một trăm lượng bạc? Từ Mập Mập, người thật đúng là không biết xấu hổ nói ra khỏi miệng.” Phương Tranh quơ nắm tay, vẻ mặt tức giận bất bình: “ Ngươi đây là ban thưởng hay bắt thù ta đây? Ta cho ngươi ít nhất một ngàn vạn lượng bỏ vào quốc khố, mi mắt không từng nháy một chút, ngươi trái lại tổng ta một trăm lượng? Uống rượu hoa cũng không đủ...”

Ôn Sâm vội vàng bồi cười tiếp lời: “ Đại nhân, tiết kiệm một chút cũng được rồi, thuộc hạ dùng ba mươi lượng là có thể đi uống rượu hoa...”

“ Ngươi câm miệng! Không có tiền đồ!”

Bất mãn hừ hừ, Phương Tranh bỗng nhiên cười, cười đến đặc biệt ghen người: “ Từ Mập Mập keo kiệt ba vạn tiền, công văn thật không tầm thường. Nếu các tri phủ nhìn thấy công văn, phản ứng sẽ kinh ngạc ra sao?”

Công văn rất đơn giản, khâm sai đại nhân sau khi đến Tô Châu, bởi vì không hợp khí hậu, quý thể nhiễm bệnh, không thể đi đường xa, nhưng vì phải thay thể thiên tử dò xét tình hình Giang Nam, dù sao cũng cần phải làm, cho nên thỉnh các tri phủ chịu khó giúp cho một chút, bản thân tự mang theo đủ loại sổ sách trong nha phủ, tỷ như nhân khẩu dân chúng, thổ địa, thương hộ, nông tang mở rộng, sông ngòi kênh rạch, toàn bộ mang đến Tô Châu, sau đó khâm sai đại nhân sẽ giả vờ trở mình, thuận tiện nói vài câu tri tâm với các tri phủ, mọi người khoái khoái lạc lạc, đi ngang qua sân khấu, chuyện dò xét Giang Nam cứ như thể trôi qua, mọi người đều đạt được chỗ tốt thật lớn.

Điều này còn không có gì, chủ yếu là một câu nói sau cùng trong công văn, làm các tri phủ mắt choáng váng.

Câu nói cuối cùng thực sự là chỉ vẽ rồng điểm mắt hiệu quả: Bốn khâm sai vì nước vì dân ngày đêm làm việc khổ cực, cứ thế đã ngã xỉu trong khi làm việc. Thân thể như vậy, vị khâm sai đại nhân chuyên cần liêm khiết, thật sự là phúc của triều đình, hạnh của bách tính. Cho nên các vị tri phủ có phải cũng nên biểu thị một chút hay không? Không cần tổng quá nhiều, mỗi người ngót nghét một vạn lượng, khâm sai đại nhân cần mua thuốc bổ cho thân thể.

Xem xong công văn, các tri phủ hầu như đều có biểu tình giống nhau, hơi ngầy ra ngồi bất động, khuôn mặt liên tục co quắp, đáng dấp vừa muốn khóc vừa muốn cười, dường như bị người điểm huyết, thật lâu không thể nhúc nhích.

Khâm sai ngã bệnh, thỉnh các tri phủ đến Tô Châu báo cáo công tác, điều này không có gì hay đáng nói, nhưng từ xưa tới nay, trên công văn các triều đại, dám trực tiếp công khai đòi hỏi lộ sao? Hơn nữa vị khâm sai đại nhân này dường như sợ các tri phủ đọc không rõ, số lượng cụ thể là bao nhiêu bạc đều viết rõ ra, nếu công văn bị ngôn quan trong triều biết được, khâm sai đại nhân không sợ bị nước bọt tổ cáo làm chết đuối?

Đám tri phủ không khỏi suy nghĩ tinh tế một chút, không khỏi lại bắt đầu cười ha ha.

Bọn họ chưa từng gặp qua Phương Tranh. Nhưng đối với danh tiếng của Phương Tranh thật như sấm bên tai, trong kinh sớm có nghe đồn, nói vị Phương đại nhân này là một tham quan không hơn không kém, hơn nữa lòng tham không đáy. Quả thực có thể nói là điển hình tham quan, không nghĩ tới nghe đồn quả nhiên không sai, dám trên công văn khấn cấp đòi hỏi lộ, vị Phương đại nhân này thật là đệ nhất nhân từ xưa tới nay đi?

Nhất đối với những nghi phạm trong vụ thuế án Giang Nam mà nói, cũng là một tin tức tốt.

Nguyên bản bọn họ đối với việc Phương Tranh dò xét Giang Nam luôn lo sợ bất an, hoảng sợ có một ngày sẽ bị phát hiện, tham bao nhiêu thuế ngân trong lòng bọn họ đều biết, nếu bị Phương Tranh điều tra ra, chém đầu một trăm lần cũng không đủ, cho nên khi bọn họ hẳn biết Phương Tranh xuống Giang Nam, chỉ cảm thấy như ngày diệt vong tới gần, mỗi ngày đều chỉ đếm ngược thời gian mà sống, có thể sống thêm một ngày đêm thì tính một ngày đêm.

Nhưng lời của Phương Tranh trong công văn giống như đẩy ra mây đen thấy ánh mặt trời, các tri phủ tinh tế suy nghĩ, tâm trạng không khỏi vui mừng.

Nguyên lai vị khâm sai đại nhân này cũng là tham quan, chuyện này sẽ dễ làm hơn. Tham quan sợ nhất cái gì? Đương nhiên là thanh quan. Thanh quan thanh liêm, từ công văn của Phương Tranh mà xem, rất rõ ràng, Phương đại nhân cùng hai chữ “thanh liêm” không hề dính dáng nửa điểm, hôm nay vị Phương đại nhân này chỉ kém không có khua chiêng gõ trống nói cho bọn họ, chính mình cũng là người đồng đạo, những tri phủ này còn gì đáng lo lắng nữa?

Đại tham quan tra tiểu tham quan, có thể tra ra được gì? Ngoại trừ khâm sai đại nhân thắng lợi trở về, Giang Nam quan trường căn bản không có bất luận điều gì thay đổi.

Lập tức đám tri phủ không hề chần chờ, vội vàng đựng đầy quà tặng quý hiếm lên xe ngựa, ngay hôm đó khởi hành, sắc mặt vui mừng, hạo hạo đặng đặng thẳng đến Tô Châu.

Đương nhiên, cũng có ngoại lệ.

Gia Hưng tri phủ Lý Hoài Đức xem qua công văn, thần tình âm u thở dài, điều gì cũng chưa nói, dẫn theo mấy tùy tùng, quà tặng cũng không mang theo, chỉ đơn độc lên đường.

Hai ngày sau, tri phủ Giang Nam thất phủ, ngoại trừ Tô Châu tri phủ Lý Bá Ngôn đang bị bỏ tù, còn lại sáu phủ đều tề tụ tại nha môn tri phủ Tô Châu, cùng khâm sai Phương đại nhân đoàn tụ một chỗ. Cả đám tham quan đều một lời than thở, về chuyện có nhiều tham quan đều bị chém đầu, mọi người không khỏi than thở không ngớt, đồng thanh tán thán ngô hoàng anh minh thần võ, thật tình thành ý mong ước ngô hoàng vạn tuế muôn năm, chính bọn họ lại tham đến từ vạn lượng đến vạn vạn lượng...

Chỉ có Gia Hưng tri phủ Lý Hoài Đức yên lặng cúi đầu không nói, thần tình buồn bã sa sút tinh thần.

Các tri phủ phẳng phất như đã biết điều gì, mơ hồ cũng cùng hẳn bảo trì khoảng cách nhất định, ánh mắt nhìn hẳn đều mang theo vài phần địch ý và chẳng đáng.

Các tri phủ cung kính trình lên danh mục quà tặng, Phương Tranh tiếp nhận vừa nhìn, liền vui vẻ cười toét, dù lễ nghi khách sáo mặt ngoài cũng không bình tĩnh mà làm, liền nhắc lên vạt áo quan phục khẩn cấp chạy tới kho phòng đang chất đống quà tặng ở trong nha môn hậu đường.

Bên trong kho phòng kim quang lờ lờ, quà tặng quý hiếm chồng chất như núi ánh vào mi mắt Phương Tranh, làm hắn không khỏi choáng đầu hoa mắt, thiếu chút nữa quên cả bản thân, nhào tới.

“Đều là cho ta sao?” Con mắt Phương Tranh hiện lên từng đốm sao nhỏ, dù tròng mắt cũng lóe lên lục quang u u.

“Đúng đúng đúng, đại nhân vì nước vì dân làm lưng vất vả, thật là quá mức khổ cực, hạ quan thấy đại nhân không chút nào lợi kỷ, vì tinh thần vô tư kính dâng của đại nhân mà cảm động, vì vậy...”

“Được rồi, được rồi, tâm ý đưa đến là được, lời vô mong ngựa thì không cần nói, thật buồn nôn, các người không buồn nôn sao?” con mắt Phương Tranh cũng không nháy nhìn chăm chăm đồng vàng bạc châu báu, bất an nói: “Ách, có chút...”

Các tri phủ thấy dáng dấp si mê của Phương Tranh, không khỏi nhìn nhau vài lần, lộ ra mỉm cười mừng rỡ, đây đó hiểu lòng không nói.

“Oa ha ha ha, khoái, bổn quan yêu dân như con, mỗi khi đến đâu, đều phải phẩm thưởng một chút đặc sản địa phương, để thể nghiệm và quan sát dân tình, quan tâm bách tính khó khăn, ân, các vị đại nhân tổng đặc sản rất có đặc sắc, đủ quan phẩm, bổn quan đa tạ, ha ha, đa tạ.”

Thổ đặc sản? Thổ đặc sản kim quang lòe lòe? Các tri phủ hai mắt nhìn nhau, tâm trạng vô cùng bối phục, thảo nào vì khâm sai tuổi còn trẻ lại có thể làm quan lớn, xem ra xác thực là có bản lĩnh, điều khác không nói, chỉ nói da mặt dày, tất cả mọi người theo không kịp.

Chỉ có Gia Hưng tri phủ Lý Hoài Đức vẻ mặt lo lắng, mơ hồ mang theo vài phần phần nộ, nhìn Phương Tranh đang đắc ý vênh vao ngựa mặt lên trời cười to, mấp máy môi vài cái, cuối cùng nặng nề thở dài, lắc đầu, không nói gì.

Phương Tranh xoa xoa tay cười nói: “Các vị đại nhân, các người khách khí như vậy, bổn quan thực sự sợ hãi nha, ha ha.”

Các tri phủ vội vàng vuốt râu: “Không then, không then, cổ nhân nói: bên trong sách tự có hoàng kim ốc, đại nhân xuất thân là người đọc sách, quan cư nhị phẩm, lại còn là quốc công, đương nhiên nên ở hoàng kim ốc.”

Ngại ngần xấu hổ một chút, Phương Tranh nhìn đồng quà tặng chất cao như núi trong kho phòng, ra vẻ ngại ngần nói: “Các vị đại nhân nói rất có đạo lý, thế nhưng chút đồ vật này nếu gọi là hoàng kim ốc (phòng bằng vàng), tài liệu dường như còn thiếu một chút, các người nghĩ sao?”

Đám tri phủ kinh hãi, vị khâm sai đại thần này thật đúng là chẳng biết xấu hổ thái quá đi? Tặng nhiều quà cho người như vậy, mỗi người đã dùng hơn mười vạn lượng bạc, người còn ngại ít, khẩu vị của người rốt cục lớn bao nhiêu?

Nhìn nhau một chút, các tri phủ cắn răng, trong ánh mắt đạt thành chung nhận thức.

Tiếp tục đào thôi, nếu không đào khâm sai đại nhân sẽ không vui vẻ, hân không vui vẻ, hậu quả rất nghiêm trọng, điều khác không nói, chỉ chuyện thuê án, đủ cho bọn họ rụng đầu một trăm lần.

Các tri phủ miễn cưỡng vui cười, sắc mặt co quắp, lại móc trong lòng ra một xấp ngân phiếu thật dày, lưu luyến đẩy tới.

Phương Tranh tiếp nhận ngân phiếu, lòng như nở hoa, một xấp tiếp một xấp thu nhập vào trong lòng.

Thân thiết ôm vai các tri phủ, Phương Tranh cười thật hiền lành như lời chúc phúc: “Còn nữa không?”

332. Chương 314: Bắt Giữ Tri Phủ

Con mẹ nó là khâm sai gì vậy! Rõ ràng là một tên ăn cướp, có kiểu đánh cướp công khai như người hay sao?

Nhìn nhìn lẫn nhau, trong lòng mọi người như ứa máu, nét mặt lại không ngừng cười, khom lưng cười nói: “Còn, còn có.”

Một gã tri phủ hướng ra phía ngoài vỗ vỗ tay, một đám nha hoàn khuôn mặt xinh đẹp nối đuôi nhau đi vào. Trong tay các nàng đang cầm những hộp nhỏ tinh xảo bằng gỗ lim, các nha hoàn đi vào kho phòng, xếp hàng trước mặt Phương Tranh, mở hộp nhỏ trong tay, đã thấy khắp phòng ánh sáng rạng rỡ, làm lóa mắt

người, trong hộp nguyên lai chứa đồng châu to như mắt rồng, san hô, và một đồng châu báu hiếm quý vốn không biết tên gì.

Phương Tranh nhu nhu con mắt, nỗ lực thích ứng quang mang của ánh sáng từ châu báu tỏa ra, nhìn kỹ, không khỏi vui mừng quá đỗi. Khuôn mặt tuần tú nổi lên thần sắc mừng như điên, con mắt nhìn chăm chăm đồng châu bảo không nháy mắt, phát sinh một tiếng rên rĩ thỏa mãn.

“Đời người là như vậy, thật không uống công làm quan một hồi.” Phương Tranh không hô hấp, đã bao lâu, đã bao lâu không thấy qua bảo bối khiến lòng như nở hoa như thế? Những tri phủ này quả nhiên thức thời, ai nha, ta đều luyện tiết thu thập bọn họ.

“Đúng vậy đúng vậy, đại nhân cao kiến.” Các tri phủ nhìn thấy Phương Tranh vui mừng, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, đều gật đầu phụ họa.

Lững thững tiến lên, Phương Tranh vươn tay, kéo tay một nha hoàn, thâm tình nói: “Ngươi bao nhiêu tuổi? Ai nha, da của ngươi thật trắng nha, nhưng lại rất nhỏ mềm, ha ha, sau này theo ta, tha hồ hưởng...”

Các tri phủ ngăn người, sau đó quá sợ hãi, cùng kêu lên: “Đại nhân, sai rồi. Nha hoàn không phải tặng cho ngài...”

“Đúng vậy đúng vậy, xin đại nhân thủ hạ lưu tình, nha hoàn là chúng ta mượn từ thế gia Tô Châu tới.”

“Không, ta muốn các nàng, thật đẹp...”

“Đại nhân, các nàng chỉ là phụ trợ về đẹp cho châu bảo mà thôi...” Đám tri phủ liên thanh nói.

“Đại nhân, hành động này thực không sáng suốt...”

“Không, ta thích những cô nương này, châu bảo ta từ bỏ, cần các nàng.” Phương đại nhân có vẻ rất bướng bỉnh.

Tranh chấp thời gian một nén nhang, khâm sai Phương đại nhân phải phần nộ buông tha những nha hoàn xinh đẹp như hoa.

Bọn nha hoàn buông hộp châu bảo xuống, chạy trốn chết ra khỏi phòng.

Phương Tranh lưu luyến nhìn bóng lưng các nàng, trong miệng thì thảo nhấc tới: “Yếu điệu, phi thường yếu điệu.”

Các tri phủ xoa xoa mồ hôi trên đầu, miễn cưỡng khởi lên khuôn mặt tươi cười, cúi đầu khom lưng cười theo, trong lòng khổ sáp không gì sánh được.

Nghiêng đầu, nhìn đám tham quan, Phương Tranh nhìn thế nào cũng thấy không vừa mắt, tức giận quét mắt nhìn bọn họ, hừ nói: “Trong sách nói có hoàng kim ốc, lời này không sai nhưng còn có một câu nói, trong sách có nhan như ngọc, các người lẽ nào chưa từng nghe qua sao? Nhan như ngọc đâu?”

“A?” Mọi người há hốc mồm.

Nhìn một cái, triều đình ngũ phẩm tri phủ, thế nào cả đám đều có tính tình này?

Phương Tranh bắt mẫn nhíu nhíu mày: “Nhan như ngọc không có? Vậy các người nên thêm tài liệu cho hoàng kim ốc chứ?”

Mọi người quá sợ hãi, động tác nhất trí nhanh chóng lắc đầu, nét mặt già nua vắn vẹo như trái khổ qua: “Không có, đại nhân, thực sự không có. Chúng ta vì hiếu kính đại nhân, thực sự đã đào sạch của cải.”

“Ai, vậy thì các người sai rồi, đối đãi phải thật lòng mới đúng, chức vị cũng là như vậy, các người không chịu chủ động, điều này làm cho bốn quan rất làm khó nha.”

Các tri phủ còn đang cười, bọn họ cười so với khóc còn khó coi hơn, vị khâm sai đại nhân này đâu chỉ là đòi hối lộ, hẳn quả thực là muốn sao nhà của chúng ta, khẩu vị của hắn căn bản là túi không đáy, bao nhiêu bạc cũng điền không đầy, đều là tham quan, vị khâm sai đại nhân này so với chúng ta thật sự lợi hại hơn.

Phương Tranh không hài lòng nhìn chằm chằm mấy tri phủ, hẳn thực sự không nghĩ ra, lập tức cũng bị ném vào đại lao, hơn nữa còn bị xét nhà, để làm chi còn ôm bạc không chịu buông tay, đương nhiên, hay là bọn họ bây giờ còn chưa biết số phận mình sắp đổi mặt.

Nhưng bọn họ rất nhanh liền sẽ biết.

“ Các người xác định không còn bạc nữa?” Phương Tranh nháy mắt nhìn bọn họ, cười đến rất hòa thuận.

Các tri phủ vội vàng lắc đầu, thần sắc có chút xấu hổ, quy củ quan trường từ xưa tới nay, đòi hỏi lộ, thu hối lộ, song phương đều nói phi thường hàm súc mật mờ, đối với con số cụ thể thì càng lập lờ, toàn bộ phải nhờ vào việc song phương tự hiểu quy củ hay không. Làm chuyện gì bao nhiêu tiền, đều có quy luật bất thành văn, án theo quy tắc làm việc, ai cũng sẽ không nói cho người cái gì, song phương đều vui mừng.

Nhưng vị khâm sai đại nhân này, phảng phất như là người không hiểu quy củ quan trường, vừa lên liền có sắc mặt cường thủ hào đoạt. Không những công khai đòi hỏi, còn là lòng tham không đáy, Phương Tranh biểu hiện như vậy đương nhiên làm lòng bọn họ vui mừng, khâm sai đại nhân càng tham càng biểu thị bọn họ không có việc gì, nhưng khẩu vị của khâm sai đại nhân làm bọn họ cảm thấy có điểm ăn không tiêu, đều là chờ đợi lo lắng tìm được bạc, nhưng mỗi ngày đều sống trong nơm nớp lo sợ, nhưng Phương đại nhân hé miệng ra, bao nhiêu năm tích súc liền tống xuất đi. Người ta còn không thỏa mãn, còn nghĩ thiếu thốn.

Đây là thế đạo gì nha! Lẽ nào nói hôm nay quy củ quan trường trong kinh thành đã thay đổi? Tất cả mọi người có thói quen công khai lui tới, đòi thu hối lộ giống như đi chợ bán thức ăn, cò kè mặc cả?

Thấy các tri phủ lắc đầu như trống bỏi, Phương Tranh biết đám người này phỏng chừng thật sự bị mình lột sạch, vì vậy hẳn lạnh lùng cười, bỗng nhiên nghiêm mặt, nói: “ Các người đã không có tiền, vậy ta sẽ không tiếp tục đóng kịch với các người. Làm ra một chuyện mà từ trước đến nay ta không muốn làm.”

Trong ánh mắt ngạc nhiên của các tri phủ, Phương Tranh kêu lớn: “ Người đâu, đều bắt lại, nhốt vào đại lao!”

Mọi người đầu óc mờ mịt, sau đó rất nhanh liền hiểu rõ ý tứ của Phương Tranh, vô cùng kinh sợ, một gã tri phủ run tay chỉ vào Phương Tranh cả giận nói: “ Người...người...”

Phương Tranh lạnh lẽo cười: “ Không sai, ta trở mặt, thì thế nào?”

Đang khi nói chuyện, hơn mười thị vệ cao lớn vạm vỡ đi vào, hai người lôi một người, giữ chặt làm bọn họ không thể nhúc nhích.

“ Phương...Phương đại nhân, chậm đã!” Một gã tri phủ đứng ra, kháng nghị: “ Chúng ta đã phạm tội gì?”

Chết đến nơi còn ương ngạnh, chẳng lẽ những tên này thật là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ?

Phương Tranh liếc mắt nhìn hẳn, hừ nói: “ Trí nhớ của người không kém như vậy chứ? Giang Nam lục phủ tri phủ, tổng cộng tham ô quốc khố thuế ngân lên đến hơn hai ngàn vạn lượng, đại thủ bút như vậy, các người chẳng lẽ nhanh như vậy đã quên?”

Các tri phủ nghe vậy, nhất thời sắc mặt toàn bộ trắng bệch, mồ hôi lạnh không ngừng từ trên trán chảy xuống, liếc mắt nhìn nhau, phát hiện trong ánh mắt đối phương giống như sắp chết, tuyệt vọng vô thần.

Chỉ có Gia Hưng tri phủ Lý Hoài Đức lại mắt hẳn vẻ mặt u sầu, thay vào là vẻ vui sướng, Phương Tranh lại nhìn hẳn vài lần, trong lòng nghi hoặc càng sâu, theo bộ dáng của hẳn, dường như thực sự không có quan hệ tới thuế án, lẽ nào ta và Hàn tam tiểu thư phán đoán sai lầm? Mặc kệ nhiều như vậy, trước tiên bắt giữ, từng bước từng bước thẩm tra, sẽ có thể tìm được đầu mối. Dù là không tìm được đầu mối, chí ít cũng ra được chỗ tốt, chắc chắn, một núi vàng bạc châu báu chồng chất như vậy, đủ cho ta bại một trận.

Lý Hoài Đức theo các tri phủ cùng nhau bị áp xuống phía dưới, trước khi đi Lý Hoài Đức quay đầu lại liếc mắt nhìn Phương Tranh, Phương Tranh hướng hẳn nháy mắt, Lý Hoài Đức hiểu ý cười cười, theo năm tri phủ thất hồn lạc phách đi vào đại lao.

Quay đầu, Phương Tranh nhìn đồng châu bảo chồng chất như núi trong kho phòng, thỏa mãn thở dài, hôm nay rốt cục đã đạt được thắng lợi trở về. Vừa bắt được đám tham quan ô lại, lại được chỗ tốt, nếu có thể mỗi ngày đều trải qua như vậy, sống ít mười năm cũng nguyện ý...mười năm hơi nhiều một chút, sống ít hơn

năm năm? Không, ba năm, hai năm hay là thôi đi, những thứ này đều là ta nên được, dựa vào cái gì bắt ta tổn thọ chứ?

Đang lúc si mê nhìn quà tặng khắp phòng, bỗng nhiên tia sáng trong phòng tối sầm lại, ngoài cửa có một người đi vào, chăm chú nhìn lại, nguyên lai là Thái Vương.

Thái Vương vừa đi vào, liền bị quà tặng khắp phòng làm ngẩn ngơ, sau đó gương mặt giãn ra cười nói: “Oa, ta đi nhầm phòng sao? Từ xa đã nhìn thấy nơi này kim quang lờ lờ, ta còn cho rằng là chuyện ma quái, nguyên lai là Phương đại nhân âm thầm phát đại tài.”

Phương Tranh ngây ra, vội vàng cười nói: “Thái Vương điện hạ nói quá lời, vừa mới tra xét mấy tham quan ô lại, những thứ này đều là tiền bản đoạt được, ân, rất bản rất bản.”

Thái Vương chớp mắt cười nói: “Tham quan nào lại có thủ bút lớn như vậy? Quà tặng khắp phòng cộng lại cũng hơn trăm vạn lượng nha?”

Phương Tranh cười hắc hắc: “Không dối gạt điện hạ, những thứ này đều do các tri phủ của bảy phủ Giang Nam đưa tới.”

Thái Vương cả kinh: “Vậy người vừa nói tra xét mấy tham quan, chẳng lẽ bọn họ...”

“Không sai, ta hạ lệnh nhốt bọn họ vào đại lao, hừ! Cướp đoạt nhiều mồ hôi nước mắt nhân dân như vậy, quả thực là triều đình bại hoại, cầm thú không bằng!”

Thái Vương kinh hãi: “Phương đại nhân, Phương huynh, ý của người là, người đem toàn bộ các tri phủ của Giang Nam thất phủ, ách...một ổ toàn bộ bưng?”

“Đúng, có gì sai?” Phương Tranh khó hiểu.

Thái Vương có chút nóng nảy: “Có gì sai? Đó...các tri phủ Giang Nam đều bị người bắt, ai đi xử lý chính vụ? Ai tới an ủi vạn dân? Bọn họ đều là người cầm đầu các phủ.”

“Không quan hệ, ta đã an bài sớm, ngày hôm trước đã phái người đi Lại Bộ, khẩn cấp sai quan viên dự khuyết đến Giang Nam, tiếp nhận vị trí chức vụ của bọn họ, tính toán canh giờ, cũng đã nhanh đến.”

Trong mắt Thái Vương hiện lên vài phần phức tạp, sau đó quay đầu nhìn quà tặng lóa mắt khắp phòng, chần chờ nói: “Những quà tặng này, có phải định sung vào quốc khố?”

Phương Tranh bật người khấn trương lên: “Ai nói sung quốc khố? Của ta! Đều là của ta!”

“A?”

“Đây là một chút thổ đặc sản bọn họ hiến kính cho ta, có cần phải nộp lên quốc khố hay không? Hơn nữa, ta kiếm đồng tiền mồ hôi nước mắt cũng không dễ, người cũng không nhẫn tâm thấy ta hai tay trống trơn trở lại kinh thành đi?”

“Đây là tiền mồ hôi nước mắt của người?” Hai mắt Thái Vương đăm đăm, mồ hôi và nước mắt thì đúng, nhưng hình như không phải mồ hôi nước mắt của người nha?

Trong mắt Phương Tranh vòng vo chuyển, lôi kéo ống tay áo Thái Vương, hai người đi ra khỏi phòng, đợi thị vệ khóa cửa phòng lại, lại vây quanh bên ngoài, lúc này Phương Tranh mới thở phào nhẹ nhõm.

Quay đầu nhìn về phía Thái Vương, Phương Tranh dễ dàng cười nói: “Giang hồ quy củ, người thấy có phân, nếu hôm nay vận khí của ta không tốt, bị người nhìn thấy, ta cũng không phải người ăn mảnh, đi thôi, ta mời uống rượu hoa.”

“Uống rượu hoa?” Thái Vương có chút hơi làm khó: “Phương huynh, ta không phải là người tùy tiện.”

“Lời vô ích, ta cũng không phải là người tùy tiện! Chúng ta đều là chính nhân quân tử, uống rượu hoa chỉ là vì ngâm phong vịnh nguyệt, chỉ muốn bộc lộ tình hoài trung quân báo quốc.”

Thái Vương mặt mày đen thui: “Phương huynh, uống rượu hoa mà thôi, ta đi còn không được sao? Không cần thổi phồng hình tượng của chúng ta cao như vậy chứ?”

Phương Tranh thân thiết ôm vai Thái Vương, cười nói: “ Hai ta hảo hảo tâm sự, nói Thái Vương ca ca người gần đây khí chất biến hóa không ít nha, ta đều cảm thấy người có chút xa lạ, hôm nay chúng ta phải đào hết nội tâm, làm quen lại một lần nữa.”

Biểu tình Thái Vương không thay đổi, vẫn như cũ cười nói: “ Nga? Gần đây ta thay đổi rất nhiều sao? Khả năng gần đây ta quen bằng hữu rất nhiều nên dính theo khí cổ hủ, xấu hổ, chúng ta đi vào thành Tô Châu tìm một nhà thanh lâu tốt nhất, hảo hảo tâm sự, ha ha.”

“ Thật tốt quá! , nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ, ngọc nhân hà xử giáo xuy tiêu, câu thơ này thật có ý tứ, như thế này người nên giúp ta tìm một nữ nhi trẻ tuổi xinh đẹp giáo dạy ta...”

333. Chương 315: Đạo Thanh Lâu

Hàn Diệc Chân đứng trong rừng đào, gió nhẹ phất qua tay áo của nàng, phiêu nhiên như tiên, cùng hoa đào thừa thốt trong rừng hòa lẫn tôn vinh nhau, hình ảnh duy mỹ, dường như tiên cảnh.

Lúc này Hàn tiên tử phẳng phất như gặp phải phiền não nhân gian. Đôi mày thanh tú cau lại, thỉnh thoảng cắn cắn môi dưới, có vẻ đặc biệt chọc người thương tiếc.

Mỹ nhân mặt mày ẩn nổi sầu, cũng không hoàn toàn đều là nổi sầu tình tự, Hàn Diệc Chân đó là ngoại lệ.

Nàng phiền lòng chính là tình cảnh hiện nay của Hàn gia. Tri phủ bảy phủ đều bị Phương Tranh giam vào đại lao, quan trường Giang Nam khiếp sợ, như vậy có thể tưởng tượng, khi tin tức truyền khắp Hoa triều, phản ứng của triều đình và dân gian sẽ kịch liệt đến cỡ nào. Những chuyện này vốn không hề liên quan tới nàng, nhưng hầu như cùng lúc bảy vị tri phủ bị bắt, người gác cổng của Hàn gia đại trách liền đưa tới một phong thư, nội dung bên trong phong thư làm nàng bắt đầu nghĩ ngợi cơ Hàn gia đã tới.

Trên phong thư viết chỉ một chữ, trên tờ giấy trắng như tuyết, chỉ có một vết máu làm kẻ khác nhìn thấy mà giật mình, vết máu đã khô cạn, biến thành màu sẫm đen, mơ hồ tản ra máu tanh làm kẻ khác buồn nôn.

Lúc Hàn Trúc mở lá thư ra, sắc mặt liền trở nên tái nhợt không gì sánh được.

Đây rõ ràng là cảnh cáo và uy hiếp. Hàn gia đặt chân Giang Nam hơn trăm năm, thuận cảnh hay nghịch cảnh đều kinh lịch qua, nhưng chẳng bao giờ bị người uy hiếp như vậy, lúc đó Hàn Diệc Chân đứng ngay một bên, thấy vết máu trên giấy viết thư, lòng của nàng cũng dần dần chìm vào đáy cốc.

Không cần đoán, phong thư này đương nhiên do người sau màn đưa tới, trong lòng Hàn gia biết rõ ràng, vết máu này, chính là tượng trưng cho tương lai của Hàn gia!

Hàn gia là người đầu tiên cũng là người duy nhất, bằng tốc độ nhanh nhất đầu nhập vào triều đình khâm sai, cử động này khiến cho các thế gia khác của Giang Nam hoặc nhiều hoặc ít đều bất mãn, đương nhiên, bất mãn nhất trong đó chính là người sau màn của thuế án, mà Hàn gia biểu hiện ra tư thái còn là hoàn toàn không nhìn ảnh hưởng những người khác, quyết tâm đứng bên cạnh triều đình. Dần dần, liền cùng với những thế gia khác đứng vào vị trí đối địch, thay lời khác nói, Hàn gia tại Giang Nam đã bị cô lập.

Từ xưa thế gia cùng triều đình hợp tác không phải không có, nhưng thời thế hôm nay khác nhau, khâm sai hạ Giang Nam, bề ngoài là vì thiên tử tuần thú, trên thực tế rất nhiều thế gia cũng ngửi được mùi vị, đây là tân hoàng muốn bắt thế gia Giang Nam ra khai đao, Hàn gia lúc này đầu phục triều đình, rõ ràng là đem chính mình vào vị trí phản bội các thế gia khác.

Lần này khâm sai hạ Giang Nam, nếu thành công, thế lực Hàn gia sẽ càng trở nên cường thịnh, quan trường thương trường dân gian sẽ thấm thấu càng nhiều đệ tử trong tộc. Từ nay về sau Hàn gia ở tại Giang Nam, địa vị đệ nhất thế gia lại càng vững chắc không thể dao động, thế nhưng nếu như lần này khâm sai không thể thành công thanh trừ Giang Nam chương khí, cuối cùng lại đầu voi đuôi chuột, phần nộ quay về kinh, như vậy hạ tràng của Hàn gia...

Càng làm cho Hàn Diệc Chân đau đầu chính là, người sau màn Giang Nam thuế án rõ ràng đối với Hàn gia sản sinh địch ý phi thường lớn, với thế lực thâm bất khả trắc của hãn mà nói, muốn Hàn gia cửa nát nhà tan, cũng không quá khó khăn, bức thư không chữ nhưng ngầm cảnh cáo và uy hiếp, đó là muốn nói cho Hàn gia, hay nhất đừng đứng chung với khâm sai, bằng không Hàn gia sẽ máu chảy thành sông.

Hàn Diệc Chân do dự, dao động.

Đây không phải là nói giỡn, trăm năm căn cơ của Hàn gia nếu vì đầu nhập vào triều đình mà bị nhổ tận gốc, thì nàng làm gì còn mặt mũi đi gặp liệt tổ liệt tông của Hàn gia?

“Chân nhi, đang suy nghĩ gì?” Thanh âm trầm thấp của Hàn Trúc đánh vỡ trầm tư của nàng.

Hàn Diệc Chân cười khỏ, xoay người nhìn Hàn Trúc, nhẹ nhàng nói: “Cha, cha thật quyết định nghĩa vô phần cố giúp Phương Tranh sao?”

Nhắc tới tên Phương Tranh, Hàn Diệc Chân không khỏi âm thầm cắn răng, tên lưu manh vô sỉ vô đức kia, rốt cục ở địa phương nào được cha nhìn trúng, lại nguyện dốc hết toàn bộ lực lượng Hàn gia đi giúp hắn?

Hàn Trúc mỉm cười lắc đầu, sửa lại: “Đây không phải giúp Phương Tranh, mà là giúp triều đình, Hàn gia chúng ta nếu muốn bảo tồn cơ nghiệp trăm năm, nếu muốn phát dương quang đại, sẽ không thể đứng ở mặt đối lập triều đình, bằng không, cửa nát nhà tan sẽ là tất nhiên.”

Cắn cắn môi dưới, Hàn Diệc Chân nói: “Cha, ngài có nghĩ tới hay không, nếu lần này Phương Tranh truy tra thuế án thất bại, vô công mà về, Hàn gia chúng ta sẽ đối mặt tình cảnh nào?”

Hàn Trúc ha ha cười, trong lời nói tận hiển khí thế hào sảng: “Thất bại thì thất bại, cùng lắm Hàn gia chúng ta toàn tộc dời khỏi Giang Nam đổi lại một địa phương khác cư ngụ, thiên hạ to lớn, nơi nào không thể đặt chân? Chỉ cần triều đình đối với Hàn gia có hảo cảm, ba năm năm sau Hàn gia sẽ được sự trợ giúp của triều đình mà khôi phục lại nguyên khí, thế nhưng, nếu như chúng ta cố ý chống đối triều đình, làm cho hoàng thượng triều đình đại thần lưu lại một ấn tượng xấu kiết ngạo bất tuân, ủng thế tự trọng, sớm muộn có một ngày, Hàn gia sẽ gặp tai ương diệt tộc, ánh mắt các thế gia gia chủ Giang Nam quá mức thiện cận, chỉ muốn làm thổ hoàng đế tại Giang Nam, luyện tiếc gia nghiệp hơn trăm năm, cho nên cũng không dám và không nguyện đầu hướng triều đình, bọn họ, hừ! Bọn họ rất nhanh sẽ hiểu rõ, tuyển trạch hôm nay là không khôn ngoan cỡ nào!”

“Cha, ngài giá định chuyến này Phương Tranh nhất định có thể phá thuế án, bắt được người sau màn sao?”

Nói đến cùng, thuế án mới là then chốt phân minh sự thắng bại.

Hàn Trúc cười nói: “Phương Tranh người này, nhìn như táo bạo ngả ngớn, trên thực tế hắn có chủ kiến của chính mình, lão phu từng tra qua một ít kinh lịch trước đây của hắn ở trong kinh thành. Phát hiện người này từ yên lặng vô danh, đến chấp chưởng quyền cao, ngoại trừ vận khí tốt, phong cách hành sự của hắn cũng phi thường khiến người kinh dị. Binh pháp có câu: Phàm chiến người, dĩ chính hợp, dĩ kỳ thắng*. Phương Tranh người này hành sự chưa từng theo con đường chính đạo, nói hay làm đều là nghiêng ngả, từ hiến kế lui Đột Quyết, đến suy sụp Phan thượng thư, sau đó thiết kế bình loạn thái tử, mỗi một sự kiện hắn làm, phảng phất đều làm kẻ khác không cách dự liệu. Cho nên người Đột Quyết lui, Phan thượng thư đã chết, thái tử cũng đã chết, nhưng chức quan của hắn càng làm càng lớn. Phải thừa nhận, người này thật có vài phần bản lĩnh, chỉ là bản lĩnh của hắn giấu dưới biểu tượng xảo quyết của hắn, làm người thường không thể phát giác mà thôi.” (*: Phàm là đánh nhau với người ta, không dùng thủ đoạn đoạn chính, cho nên mới chiến thắng.)

Hàn Diệc Chân oán hận cắn môi dưới, vẻ mặt không ủng hộ. Ta chỉ biết, tên lưu manh chết tiệt này từng ngăm khinh bạc ta vài lần, người hoang dã thất đức như vậy, có thể phá được vụ án này hay sao?

Hàn Trúc than thở: “Chẳng hiểu vì sao, ta đối với vị khâm sai đại thần còn trẻ tuổi này rất có lòng tin. Thật làm ta mỗi mắt trông chờ, nhìn hắn đột nhiên có thể mang đến nỗi vui mừng nào. Hàn Trúc nghiêng đầu nhìn nữ nhi một chút, vô hạn yêu thương vuốt ve mái tóc của nàng, than thở: “Chân nhi, nhìn người không chỉ nhìn tướng mạo, không nên bị biểu hiện bên ngoài cùng lời nói của người mà bị mê hoặc, do đó phán đoán sai lầm bản tính và tâm trí của một người, người cơ trí như con, có thể nào không rõ đạo lý này? Con đang là người trong cuộc! Lời thật nói cho con, con có phải sản sinh tình cảm đối với Phương Tranh?”

Hàn Diệc Chân cả kinh, sau đó gương mặt mắc cỡ đỏ bừng, gấp giọng nói: “Cha, thế nào khả năng! Sao con lại thích tên lưu manh biết xấu hổ kia? Nếu không phải hắn là khâm sai triều đình, con hận không thể một đao giết hắn mới tốt.”

Hàn Trúc cười cười từ chối cho ý kiến, nói: “Mấy năm nay con vẫn một mình, vì Hàn gia làm việc vất vả, làm lỡ chuyện chung thân của con, Chân nhi, con cũng nên lo lắng chuyện của mình một chút.”

Dừng một chút, Hàn Trúc lại nói: “Mấy ngày trước đây, Diệp gia Hàn Châu nhắc tới chuyện cầu thân, nhị công tử Diệp gia con cũng nhận thức, đáng dấp có chút tuần tú, thái độ làm người cũng nho nhã lễ độ, nếu Hàn gia dám hỏi cùng Diệp gia, quyền thế và tiền tài gia tộc đều có thể phát triển thật nhanh, đương nhiên, trước tiên phải do con đồng ý, nếu con có ý, vì phụ liền đáp ứng sinh lễ của Diệp gia, nếu con không muốn, việc này liền không bao giờ nhắc nữa.”

Gương mặt Hàn Diệc Chân đỏ lên, cúi đầu suy nghĩ một chút, nói: “Cha, con không có ấn tượng đối với Diệp nhị công tử, nhưng...nếu hai nhà dám hỏi đối với Hàn gia có ích, nữ nhi nguyện ý suy nghĩ chuyện hôn sự này, hiện tại Hàn gia nguy cơ trọng trọng, để chờ dẹp loạn việc này xong, lại nhắc tới đi.”

Cha con Hàn gia vì chuyện thuế án lo lắng không ngớt, nhưng khâm sai Phương đại nhân lúc này cũng rất thoải mái. Hắn đang thân thiết ôm vai Thái Vương, cả hai cao hứng bưng bưng đi dạo thanh lâu.

Thanh lâu có tên là Tàng Hương Viện, một tên rất nhã, cô nương bên trong đương nhiên cũng như tên, thanh nhã thoát tục, ăn nói bất phàm.

Còn chưa bước vào cửa Tàng Hương Viện, Thái Vương liền dừng bước, thần tình ngưng trọng nói: “Chậm đã, Phương huynh!”

Phương Tranh ngăn người, không giải thích được nhìn phía hắn.

Thái Vương khải khải hai tiếng, nghiêm trang nói: “Loại chuyện dạo thanh lâu này, ta rất ít kinh lịch qua, Phương huynh xem ra là tay già đời, có chuyện chúng ta phải trước tiểu nhân sau quân tử thôi.”

“Chuyện gì?”

“Là ai mời khách, ai trả tiền?”

Phương Tranh kinh ngạc đến tròn mắt đều bắn ra tới: “Thái Vương ca ca, người là vương gia nha, hơn nữa còn là vương gia xem tiền tài như cặn bã, hôm nay sao lại hỏi ta điều này? Thật tục a.”

Thái Vương cười khở: “Không phải ta tục, có người nói cho ta biết, nhân phẩm của người không tốt, bình thường chiếm xong tiện nghi liền chạy, lưu lại một người coi tiền như rác giúp người trả tiền, tiền bạc đối với ta mà nói là chuyện nhỏ, nhưng ta không muốn coi tiền như rác đối với người.”

“Ai nha? Con mẹ nó là ai bịa đặt? Ta là người vô sỉ như vậy sao? Rất xấu rồi!” Phương Tranh nghĩ giống như bị người vũ nhục, tâm tình kích động nhảy lên mắng to.

Lập tức Phương Tranh dừng một chút, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, mắt nhìn Thái Vương nói: “Tiêu Hoài Viễn?”

Thái Vương mỉm cười không nói.

“Ta đã biết là hắn! Tên kia không có lòng tốt, bình thường phía sau hãm hại ta, lần này trở về kinh thành, ta sẽ báo cáo hoàng thượng, đem thiến hắn tiến cung làm thái giám, ta bảo đảm cho hắn làm đại nội tổng quản.”

“Ta bắt quá chỉ để cho hắn mời ăn vài bữa cơm mà thôi, tên keo kiệt.”

Thái Vương thật sâu thở dài: “Xem ra Tiêu đại nhân chưa nói sai, người quả nhiên chiếm tiện nghi liền chạy. Phương huynh, hôm nay ta chiếu theo tấm gương, càng xem càng nghĩ hôm nay ta thật giống kẻ coi tiền như rác...”

Phương Tranh cười tủm tỉm ôm lấy bờ vai của hắn: “Khẳng định là ảo giác của người thôi. Yên tâm, hôm nay ta mời khách, tuyệt đối sẽ không trốn giữa đường, với nhân cách cao thượng của ta bảo chứng.”

“Nhân cách của người?” Thần sắc Thái Vương càng lo lắng.

Hai người cứ thân mật khăng khít như vậy tiêu sái đi vào Tàng Hương Viện.

Đi vào sân, Phương Tranh nhìn quanh mọi nơi, không khỏi thi hứng, cảm khái ngâm: “Vân quân năng hữu kỷ đa sầu, khắp tự lưỡng cá thái giám cuồng thanh lâu.” (tạm dịch: Hỡi bậc quân vương có bao nhiêu nỗi sầu, chẳng bằng cùng thái giám dạo chơi thanh lâu.)

Thái Vương sắc mặt xấu xí trừng mắt nhìn hắn.

Phương Tranh thản nhiên cười cười: “ Ha ha, nhất thời cảm khái, mới làm thử bài thơ, Thái Vương ca ca nghĩ được chứ?”

Tàng Hương Viện đúng như tên. Kỳ thực cũng là một tòa tứ hợp viện chiếm diện tích rất rộng, tổng cộng hai tầng, cửa viện treo hai ngọn hồng đăng cao cao, ở giữa viện xây một tòa núi giả rất đẹp, bên dưới có một hồ nước trong suốt thấy đáy, dưới hồ cá lội tung tăng, đang nhân nhả đặc ý trong nước bơi lội.

Đi qua hòn núi giả, đó là lối vào, một phụ nữ trung niên dáng dấp thành thực đang đứng ngay hàng hiên, đương nhiên, cũng không giống như trong ti vi thường diễn, thấy khách nhân liền kêu to: “ Cô nương lầu trên lầu dưới ra tiếp khách!” Sau đó trên lầu liền nhào ra một đồng lớn oanh oanh yển yển nháy mắt đưa tình với khách nhân. Điều này kỳ thực rất khoa trương, thực tế cũng không phải là như vậy.

Trên thực tế, toàn bộ thanh lâu rất tĩnh, chỉ có tiếng đàn du dương truyền đến, làm tôn thêm làn nước róc rách chảy xuống, ý cảnh có vẻ rất cao nhã.

Lão cưu* đứng ngay hàng hiên, thấy Phương Tranh bọn họ đi vào, liền tiến ra đón. Vén áo thi lễ với hai người, sau đó cất tiếng mềm nhẹ nói: “ Hai vị công tử hạnh lâm Tàng Hương Viện, ta xin có lễ. Xin hỏi hai vị công tử, có cô nương nào quen biết hay không? Có lẽ do ta giới thiệu hai vị cô nương cho hai vị, là hầu hai vị uống rượu tâm sự?” (*: là đàn ông nhưng lại làm nghề tú bà nên gọi bằng lão cưu.)

Phương Tranh phe phẩy quạt, mở ra, sau đó xếp lại, quét mắt nhìn một vòng, cười nói: “ Vị mục mục này, hôm nay chúng ta tới mua vui, thế nhưng không thích quá mức ẩm ỉ.”

Chỉ chỉ lên sương phòng trên lầu thỉnh thoảng truyền đến tiếng khách nhân vui cười, Phương Tranh nói tiếp: “ Cho nên, hôm nay ta đặt bao hết.”

“ Bao hết?” Thái Vương hai mắt đăm đăm, vội vàng nói: “ Phương huynh, tìm một sương phòng an tĩnh là được, không cần tiêu pha như vậy đâu?”

Phương Tranh chớp mắt cười nói: “ Không quan hệ, hôm nay ta có tiền, có tiền chính là đại gia, hôm nay đại gia muốn lúc lắc phô trương, ai cũng không thể ngăn ta, vị mục mục này, người nói đúng không?”

Lão cưu ngậy cả người, sau đó nói: “ Công tử, khách nhân mua vui hôm nay nhiều lắm...nếu thỉnh hết bọn họ đi ra ngoài, sợ rằng Tàng Hương Viện chúng ta phải đặc tội rất nhiều người, công tử đây là muốn làm khó chúng ta.”

Phương Tranh cười cười, móc ra ngân phiếu, phách lên tay lão cưu, cười nói: “ Như vậy người sẽ không khó khăn nữa chứ?”

Hai mắt lão cưu sáng ngời, tuy nói nhìn qua thấy nàng thanh nhã dịu dàng, thế nhưng lão cưu nào mà không thương tiền chứ? Phương Tranh xuất thủ phóng khoáng như vậy, không khỏi cũng động tâm, hơi suy nghĩ một chút, rốt cục lại lắc đầu, nói: “ Công tử, không phải ta không tán thưởng, thật sự là ta không thích hợp đặc tội khách nhân khác, thỉnh công tử thứ lỗi.”

Phương Tranh hừ hừ, nói: “ Không cần người đặc tội, ta tới làm được rồi.”

Nói xong Phương Tranh nhắc đầu, sau đó dồn khí đan điền, bỗng nhiên lớn giọng kêu to: “ Chạy mau a! Chạy nhà! Nhanh chạy đi thôi!”

Trên lầu vẫn tiếp tục vui cười, không ai phản ứng hắn, dù là ra ngoài xem, cũng không có một ai.

“ Đám hồn đản háo sắc không muốn sống! Cặn bã! Bại hoại!” Phương Tranh oán hận cắn cắn môi.

Lão cưu cùng Thái Vương nhìn nhau cười khổ, người không háo sắc, không háo sắc người tới nơi này làm chi?

Phương Tranh không cam lòng đảo mắt vòng vo, sau đó tiếp tục dồn khí đan điền, lớn giọng hô to: “ Chạy mau! Lão bà nhà ai xông tới bắt gian!”

Những lời này rốt cục thu được hiệu quả.

Chỉ nghe các sương phòng trên lầu tập thể an tĩnh một chút, ngay sau đó truyền đến vài tiếng kêu sợ hãi, sau đó là thanh âm ly chén vỡ nát, hỗn loạn tiếng thét chói tai của cô nương, tiếng quát mắng giận dữ kinh khủng của khách nhân, cửa lớn các sương phòng hầu như cùng mở ra trong một thời gian. Một đám nam nhân xiêm y không chỉnh tề, búi tóc mất trật tự đồng loạt lao ra, hoảng hốt hướng dưới lầu chạy đi, có người thẳng thắn đến mức y phục đều không kịp mặc, trần cả người liền dật dật chạy đi ra. Đi tới dưới lầu, các nam nhân không hẹn mà cùng tuyền trạch nhiều qua cửa chính Tàng Hương Viện, đều từ cửa sau cướp đường mà chạy, là lúc khăn hài cùng tiết khổ tung bay, cái yếm lẫn khăn tay cùng phi. Tràn diện hỗn loạn như gặp nạn binh tai.

Thời gian chùng một chén trà nhỏ, trong Tàng Hương Viện ngoại trừ Phương Tranh và Thái Vương, toàn bộ nam nhân đều chạy trốn sạch sẽ, dù con gà trống cũng tìm không ra.

Lão cư và Thái Vương hai mắt đăm đăm ngậy ra nhìn chăm chăm Phương Tranh một lát, Thái Vương cười khổ, nhìn Phương Tranh giơ lên ngón tay cái: “ Phương huynh, người thật sự là...thật sự là...”

Suy nghĩ hồi lâu, nhưng nghĩ không ra phải dùng từ gì khích lệ Phương Tranh, Phương Tranh cười tủm tỉm giúp hấn giải vậy: “ Thật tài tình?”

“ Đúng! Thật tài tình!” Thái Vương nhìn cả viện bữa bãi, cười khổ lắc đầu nói: “ Phương huynh đối với tâm lý thể nhân đo lường được sâu, ta thực sự thua người.”

Gương mặt Phương Tranh co quắp vài cái, trầm mặc một lát, nói: “ Đây không phải đo lường được, đây là, ai, là hồi ức thẩm thấu do kinh nghiệm bản thân ta.”

Nhớ ngày trước, Trường Bình tới bắt gian hấn và Phương tử, lúc đó bản thân hấn sợ đến thiếu chút nữa từ năm tầng lầu nhảy xuống, thực sự nghĩ lại đoạn kinh lịch đó mà thấy đáng sợ.

Thái Vương và lão cư ngạc nhiên không nói gì.

Một lúc lâu, lão cư giật giật khóe miệng, miễn cưỡng cười nói: “ Hai vị công tử thích thanh tĩnh, lần này xem như triệt để thanh tĩnh, thỉnh hai vị công tử lên lầu.”

Tuyển một gian phòng nhã tĩnh, Phương Tranh và Thái Vương vừa ngồi xuống, một bàn thức ăn và rượu tinh mỹ đã được nha hoàn bưng tới đặt lên bàn.

Hai người đều tự chọn hai vị cô nương thấy thuận mắt, sau đó liền bắt đầu ăn uống.

Gắp một chiếc lưỡi chim hoàng yến giá trị xa xỉ bỏ vào miệng, Thái Vương nhìn Phương Tranh, cười nói: “ Hôm nay Phương huynh thật hăng hái, sao bỗng nhiên muốn dạo thanh lâu vậy? Theo ta được biết, người ở kinh thành cũng mở vài nhà thanh lâu phải không?”

Phương Tranh cười nói: “ Điều nói nước phù sa không chảy vào ruộng người ngoài, đối với người hôm nay là xài bạc bất chính, thẳng thắn đều đem xài sạch sẽ, đỡ phải bị hoàng đế đệ đệ người mơ mơ hồ hồ xảo trá cướp đi. Ta đây thật oan lắm nha.”

Thái Vương ha ha cười nói: “ Tứ hoàng đệ là vua của một nước, sao lại xảo trá bạc của người? Người thật đa tâm...”

Khuôn mặt tuần tú của Phương Tranh suy sụp: “ Người đừng có không tin, hấn đăng cơ liền gõ cửa ta một ngàn vạn lượng bạc, xao đến mức hiện tại trong ngực ta còn đau đến run run.”

Thái Vương chỉ chỉ Phương Tranh, cười nói: “ Người còn gạt ta, người nghĩ rằng ta không biết sao? Đó là gia sản của thái tử trước kia, vốn nên sung nhập quốc khố, người nộp lên triều đình, đó là việc phải làm.”

Phương Tranh bật người lộ ra sắc mặt đanh đá: “ Ta đây mặc kệ, ai cướp được là của ai. Hộ Bộ thượng thư Đỗ Tùng Quân muốn bạc vì sao hấn không tự mình chém giết mà kiếm? Lão già này cũng chỉ biết lau nước mắt thí diên thí diên vây quanh người ta, chẳng khác nào một lão ăn mày, thấy hấn là tức giận! Ai, không nói việc này nữa, càng nói ta càng bốc hỏa. Thái Vương ca ca, có chuyện ta vẫn rất kỳ quái.”

Bàn tay gấp thức ăn của Thái Vương dừng một chút, sau đó bình tĩnh hạ đũa, thản nhiên nói: “ Chuyện gì?”

Phương Tranh trên dưới quan sát Thái Vương, cười nói: “ Ta cùng Thái Vương ca ca vừa gặp như đã quen lâu, nói thật với ngươi, trong mấy nhi tử của tiên hoàng, trừ ngươi và Mập Mập ra, mấy người khác đều không phải người gì tốt.”

Thái Vương thần tình khổ sáp, lắc đầu cười nói: “ Phương huynh, ngươi không phải đang chỉ vào hòa thượng mắng người hời đầu?”

Phương Tranh cười nói: “ Vô phương, hôm nay ta cũng chỉ là muốn cùng Thái Vương ca ca nói ra vài câu từ nội tâm, ngươi nghe qua thì thôi, đừng để trong lòng, ta không có ý tứ nhằm vào ngươi. Ngươi xem, mấy nhi tử của tiên hoàng, trừ ngươi và Mập Mập, những người khác đều bị ta thu thập, thái tử công khai tạo phản, Thọ Vương lén lút tạo phản, Anh Vương lén lút mưu phản, ai, ta nói có phải hoàng gia các ngươi đặc biệt thích chức nghiệp tạo phản này hay không vậy?”

“ A? Cái này, hẳn là...hay là, không phải đâu?” Thái Vương nghĩ Phương Tranh rất sắc bén.

Phương Tranh cười cười, giơng mắt nhìn Thái Vương, thỉnh linh hỏi: “ Thái Vương ca ca, ngươi thế nào? Ngươi có nghĩ tới tạo phản hay không?”

“ Phốc.” Thái Vương phun ra một ngụm rượu, sau đó giơng mặt trưởng lên đỏ bừng, ho khan không ngừng.

“ Phương...khái khái, Phương huynh, sau này đừng hỏi vấn đề sắc bén như vậy, sẽ chết người đó!” Thái Vương chỉ vào Phương Tranh vừa khái vừa chỉ trích.

334. Chương 316: Đổ Vận Khí

Thái Vương sang khái hỏi lâu, khẩn trương nhìn xung quanh, lại vội vàng hồng đuỗi hai vị cô nương đang hầu hạ bọn họ ra ngoài, lúc này mới lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm.

Về mặt bất đắc dĩ chỉ chỉ Phương Tranh, Thái Vương cười khổ nói: “ Lá gan của ta thật sự không lớn, ngươi chớ có làm ta sợ.”

Phương Tranh hắc hắc cười nói: “ Thái Vương ca ca khách khí, ta là thực sự hiếu kỳ, ngươi nói, vì sao mấy huynh đệ của ngươi đều làm phản, làm loạn, thế nào ngươi lại tự tại như vậy?”

Thái Vương ngây ra, lắc đầu nói: “ Ta cũng không biết, có lẽ do thiên tính. Ta từ nhỏ vốn không thích cùng người giành giật gì đó, dù cho ta có quá thích, một ngày có người muốn cùng ta tranh đoạt, ta cũng sẽ không chút nào suy nghĩ tặng cho hắn.”

“ Nhớ kỹ lúc ta được tám tuổi, có một ngày phụ hoàng ban cho mỗi hoàng tử một kiện áo da, đều là da lông động vật quý hiếm tại Phiên bang tiến cống. Năm ấy thái tử lớn hơn ta hai tuổi, hẳn có được một kiện áo da gấu trắng, mà ta có một kiện áo da kim chiêu, áo da thợ khéo tinh mỹ, quanh thân màu vàng tối, có vẻ đẹp dễ quý giá, nhưng thái tử nhìn thấy ta mặc nó, rất là không thích, liền đổi với ta. Đồng thời nói: “ Ta là trưởng tử, năm sau là thái tử, vừa mặc là long bào tứ trảo, ngươi là hoàng tam tử, có tư cách gì mặc áo màu vàng?” Vì vậy không thèm nói thêm, liền đoạt lấy kiện áo da của ta, từ đó về sau, trong lòng ta liền hạ xuống ý nghĩ, mọi việc cũng không dám tranh cùng người, giành cùng người, bởi e ngại, ta thậm chí không muốn ở lâu trong hoàng cung thậm chí là kinh thành, cho nên vẫn vân du thiên hạ.”

Khổ sáp kéo kéo khóe miệng, Thái Vương có vẻ có chút thương cảm: “ Cuộc sống của ta kỳ thực vẫn rất thất bại, phụ hoàng chê ta không có chí lớn, chư huynh đệ chê ta không thành tài, cho rằng thiên tính ta nhu nhược, dễ bị người khi, dù là tứ đệ Vô Bệnh cũng không như ta, chỉ ít lúc tranh quyền then chốt, hẳn có dũng khí đổ một ván, hơn nữa hẳn cũng thành công, còn ta, dù là kinh thành cũng không có dũng khí quay về, thật sự là vô cùng xấu hổ!”

Phương Tranh nghe được âm thầm gật đầu, ta đã nói, mỗi người xuất thân hoàng gia đều có bệnh, đây cũng không ngoại lệ, khác nhau chính là người khác thì đối diện, còn hắn lại thích trốn tránh, vẫn cho rằng hắn vân du bốn biển, du lịch thiên hạ là vì hắn có lòng dạ rộng rãi, nhưng nguyên lai là vì hắn không dám trở lại kinh thành, chỉ có thể lưu lạc bên ngoài, thâm trầm gần như bị trục xuất sung quân.

Làm vương gia, cũng không dễ, chí ít tuyệt không vui vẻ như thoát nhìn bề ngoài.

Vỗ vỗ vai Thái Vương, vẻ mặt Phương Tranh đầy biểu tình trầm thống đồng bệnh tương liên: “ Thái Vương ca ca, cùng là thiên nhai lưu lạc nhân! Tại điểm này ta cảm thấy chúng ta đều giống nhau.”

Thái Vương ngẩn người, nhất thời đi ra khỏi tâm tình thương cảm, nhìn Phương Tranh kinh dị nói: “ Không thể nào? Người là con trai độc nhất của Phương gia, hẳn là không gặp chuyện huynh đệ tranh giành mới đúng.”

Phương Tranh thở dài nói: “ Huynh đệ không tranh, nhưng lão bà tranh!”

“ Có ý gì?”

“ La Nguyệt Nương, chính là nữ thổ phỉ mà ta suất quân đi cứu, người gặp qua phải không?”

Thái Vương gật đầu, La Nguyệt Nương hẳn xác thực gặp qua, cực kỳ xinh đẹp, nhưng tính tình...

Phương Tranh vỗ vỗ đùi, đau lòng nói: “ Là một cô nương thật tốt! Hiền lương thực đức, ôn nhu uyển chuyển hàm súc, đoan trang điềm tĩnh, yếu nhược như...”

“ Ai, đợi lát nữa, đợi lát nữa!” Thái Vương vội vàng chặn lại: “ Phương huynh, người xác định là người đang nói tới vị nữ thổ phỉ trên Thanh Long sơn sao? Chẳng lẽ lại có nữ tử khác cùng tên cùng họ?”

Phương Tranh mất hứng nhú mày: “ Nói vậy! Lão bà đẹp của ta trên đời này chỉ có một người, không còn ai khác...”

Hai mắt Thái Vương đăm đăm nói: “ Nhưng lời bình của người đối với nàng, ra vẻ...dường như...”

Hắn đã từng gặp qua cảnh Phương Tranh bị nữ thổ phỉ ném ra cửa phòng, hơn nữa còn chính Phương Tranh một trận tới bởi, làm gì có liên hệ tới “ôn nhu uyển chuyển hàm súc”?

“ Khái, ta coi như nàng là thế. Ai, nói chuyện, đừng đánh xóa được không? Ta vừa nói tới chỗ nào?”

“ Là hiền lương thực đức, nhược yếu như...” Thái Vương lau mồ hôi.

“ Đúng! Là hảo cô nương nha! Không chỉ đã cứu mạng ta hai lần, còn đạo nghĩa không chùn bước yêu ta, cương gian ta...khái, điều này không thể nói với người ngoài, nói chung, bây giờ nàng còn mang thai hài tử của ta, nhưng vị chính thất phu nhân của ta, lại không cho nàng tiến vào nhà, hiện tại một mình nàng cô độc lại đang mang thai, có nhà lại về không được, mang theo mấy trăm tên sơn tặc thổ phỉ, vào nhà cướp của, gian nan qua ngày...”

Thái Vương chép chép miệng: “ Sao ta nghe như lời này không được tự nhiên.”

Phương Tranh vẻ mặt trầm thống, thở dài nói: “ Trong nhà bất hòa, mệt nhất chính là nam nhân, hiện tại ta phía đông một lão bà, phía tây một lão bà, hai lão bà đều lớn bụng, dù làm ai đau lòng cũng không tốt, chờ xong việc này, phải trước tiên về thăm đại lão bà, hay đi thăm tiểu lão bà, chỉ vì chuyện này, ta đều âu sầu vài ngày không ngủ được. Càng miễn bàn tương lai hài tử sinh ra, nếu Nguyệt Nương sinh hài tử trước Mật nhi, trưởng tử của nhà ta lại sinh sau, danh phận tước vị đều không rơi xuống đầu nó. Hơn nữa ta phỏng chừng Mật nhi vì tức giận sẽ một đao giết chết hài tử mới sinh của Nguyệt Nương, Nguyệt Nương khẳng định không cho. Vì vậy hai người đàn bà sẽ nhân lúc trăng tối gió lớn, quyết chiến trên đỉnh Tử Cầm Thành, ôi! Sầu chết ta thôi!”

Phương Tranh nói tới đây, nghĩ đến một đồng việc chó má còn không biết làm sao giải quyết, một thời thấy sầu não, dùng sức nháy nháy mắt, viền mắt rất nhanh liền phấp phồng.

Thái Vương thấy Phương Tranh nói thật đầu nhập, tâm trạng không khỏi đỡ khốc đỡ cười, người có được phiền phức hương diêm mà người bình thường đều ước ao có được, vậy mà người còn đi khóc! Nhiều lão bà đẹp như vậy vây quanh người, người còn phát sầu. Vậy chẳng phải những nam nhân nghèo khổ không tiền không quyền thẳng thẩn rút đao cắt cổ cho rồi.

Đưa tay vỗ vỗ vai Phương Tranh, Thái Vương muốn nói ra vài lời trấn an, rồi lại không biết nên nói làm sao, nghiêm ngặt mà nói, đây vốn là chuyện mà nam nhân trong thiên hạ đều tha thiết ước mơ có được chuyện hương diêm như vậy, tâm lý Thái Vương đang khinh bỉ tên tiểu tử này đang ở trong phúc mà còn kêu ca.

Thái Vương hợp thời dời đi trọng tâm câu chuyện, hẳn thực sự không muốn để Phương Tranh tiếp tục dây dưa xuống dưới.

“ Khái, Phương huynh, lần này ngươi xuống Giang Nam, chuyện ra sao rồi? Có tiến triển gì không?” Nhắc tới chuyện này, biểu tình Thái Vương tựa hồ có điểm biến hóa. Phương Tranh vốn đang rầu rĩ mặt mày, Thái Vương lại làm như không để ý tới, lần này phảng phất rốt cục chọc tới chuyện thương tâm của Phương Tranh, hai mắt nháy một cái, hai dòng nước mắt theo khuôn mặt chảy xuống.

“ Ta mệnh khổ! Con mẹ nó ta so với hoàng liên càng khổ! Một vụ án tham ô thuế ngân vô cùng đơn giản, bắt được mấy tham quan không phải đã xong rồi sao? Hiện tại thật hay, rút ra cây cải lại ra đồng bunn, lại chẳng biết từ nơi nào toát ra độc thủ phía sau màn. Bắt bầy tri phủ nhưng không có tác dụng gì! Hiện tại tiến cũng tiến không được, lui cũng lui không được, chỉ bắt tri phủ thôi thì chuyện này cũng kết án không được, ngươi nói một chút, ta có khổ hay không? Ta có khổ hay không? Ôi! Mạng của ta, như là hoàng liên.” (*: hoàng liên là một loại vị thuốc nam, loại cây này ăn đắng chát cho nên thường ví von tố khổ như ngâm phải hoàng liên.)

Thấy Phương Tranh có dấu hiệu muốn ngã ngồi trên mặt đất khóc lóc om sòm, Thái Vương vội vàng ngăn hẳn lại: “ Khái khái, Phương huynh, Phương huynh! Ngươi bình tĩnh một chút! Mọi việc luôn có cách giải quyết, khóc lóc cũng không phải là thái độ của nam nhi.”

“ Ô ô, ta là một nam nhân yếu đuối mà bất lực.” Phương Tranh vẫn gào khóc.

Thái Vương mặt mày đen thui.

Khuyên nhủ một hồi, Phương Tranh rốt cục ngừng khóc, thỉnh thoảng còn thút thút vài cái, có vẻ thập phần thương tâm.

“ Phương huynh, việc đã đến nước này, có thể nghĩ ra được biện pháp gì để mở ra cục diện bế tắc này hay không?” Thái Vương phảng phất đối với vụ án này rất quan tâm.

Phương Tranh khóc thút thút hai tiếng, nói: “ Biện pháp đều không phải không có, nhưng phải xem vận khí.”

Con người Thái Vương bỗng nhiên co rút lại một chút, sau đó lộ ra biểu tình như cảm thấy hứng thú, vui vẻ nói: “ Nga? Phương huynh quả nhiên tài cao, nhanh như vậy liền đã nghĩ ra biện pháp rồi? Nói ra, để ta giúp ngươi suy nghĩ một chút, tiếp thu ý kiến người khác mới tốt.”

“ Tình thế hiện tại, bắt tri phủ bảy phủ, chỉ là khời lồi lần mò của người sau màn đặt bên ngoài mà thôi, người sau màn rất xảo hoạt, vốn sẽ không lộ mặt, cho nên ta chỉ đành nghĩ ra một biện pháp dẫn rắn xuất động.”

“ Biện pháp gì?”

Phương Tranh cười cười: “ Mọi người luôn có dục vọng, nói chung, đơn giản là quyền thế và tiền tài, đương nhiên, ta là ngoại lệ, ta chỉ thích sắc.”

“ Người sau màn có dục vọng gì?” Dưới ánh nến sáng sủa, ánh mắt Thái Vương trở nên có chút quỷ dị khó lường.

Phương Tranh định liệu trước nói: “ Người sau màn hiếp bức tri phủ sáu phủ giúp hẩn tham ô hơn hai ngàn vạn lượng thuế ngân, tuy rằng ta không biết hẩn cần nhiều bạc như vậy rốt cục muốn làm ra hoạt động gì, nhưng ta rõ ràng một điểm, người này khẳng định rất thiếu tiền dùng.”

“ Ý của ngươi là, dùng bạc dẫn hẩn đi ra? Thế nhưng bao nhiêu bạc? Số lượng bạc nhỏ, hẩn khẳng định chướng mắt.”

Phương Tranh thần bí cười nói: “ Có một đồng bạc cực kỳ lớn, lớn cũng đủ làm cho hẩn động tâm, mẹ nó! Ta còn nhịn không được muốn làm một chuyện.”

“ Là loại bạc gì vậy?”

“ Phía bắc Trường Giang có thuế xuân bảy tỉnh. Tổng cộng đến bốn trăm vạn lượng, do quan binh áp giải tổng đến quốc khố kinh thành, hôm qua đi qua Tô Châu, ta đã cho dừng lại.”

“ Cái gì? Phương...Phương huynh, người...người muốn cướp số bạc này? Cướp...quan thuế của triều đình? Người...người...người không muốn sống nữa!” Thái Vương quá sợ hãi.

“ Ai, lãnh tỉnh, lãnh tỉnh! Là chặn, không phải cướp! Chặn không giống cướp, ta chỉ là ngăn lại đồng thuế ngân này, ở giai đoạn từ Tô Châu đến kinh thành, do khâm sai đại thần như ta phụ trách vận chuyển.”

“ Ý của người là, dùng đồng thuế ngân này làm mồi dụ, dẫn người sau màn đi ra?”

“ Không sai, không phải hẳn luôn thiếu bạc sao? Ta đưa bạc đến trước mặt hắn, nhìn hắn có chịu ăn hay không.”

“ Người dự định làm sao đưa cho hắn? Lại làm sao dẫn hắn đi ra?”

Từ Tô Châu đến kinh thành, có hai con đường. Một là quan đạo, do năm ngàn Long Vũ quân của Phùng Cửu Dao áp giải, hai là đường thủy, hạ lệnh phân phối lên hơn mười chiến thuyền lớn, từ Thái Hồ nhập Trường Giang, cuối cùng nhập sông Tần Hoài. Hai con đường, ta dự định toàn bộ đều dùng tới.”

“ Ý tứ của người, chẳng lẽ muốn phân bốn trăm vạn lượng thuế ngân thành hai phần, đường thủy phân nửa, đường quan đạo phân nửa?”

Phương Tranh thần bí cười nói: “ Không, chỉ có một con đường chuyên chở thuế ngân chân chính, một đường khác mai phục đao thương của quan binh.”

Thái Vương nhíu mày nói: “ Ý của người là nhượng hắn đi tuyến?”

Phương Tranh gật đầu cười nói: “ Không sai. Không chỉ như thế, ta còn tăng thêm lợi thế, ta dự định thỉnh Hàn gia lấy thêm hai trăm vạn lượng bạc, đồng hành cùng thuế ngân, đối với bên ngoài thì nói áp tổng bạc đi tới chi nhánh nơi kinh thành, bởi vậy, có tới sáu trăm vạn lượng bạc bày ra trước mặt người nợ, người đoán đi, người nợ có thể bị kích động đến phát sốt hay không?”

Trong mắt Thái Vương nhanh chóng hiện lên một tia phức tạp, liếm liếm môi môi khô, cười khổ nói: “ Quả nhiên rất làm kẻ khác động tâm.”

Phương Tranh cười nói: “ Suy bụng ta ra bụng người, thay đổi ta là hắn, khẳng định không chút do dự động thủ đoạt, người sau màn khẳng định có mưu đồ gây rối, từ xưa tới nay, người mưu đồ gây rối nếu không có tiền bạc chi trì, thì tuyệt không thành được đại sự, sáu trăm vạn lượng bạc, cũng đủ nuôi sống quân đội mười vạn người, chọn mua tinh thiết, chế tạo binh khí, tẩm chắn và quân giới, tác dụng rất lớn, ta cũng không tin hắn không động tâm, chỉ cần hắn khẽ động tâm, vậy là dễ làm.”

Thái Vương trầm ngâm một hồi, nói: “ Người không cảm thấy kế này có chút không thích hợp sao?”

“ Có gì không thích hợp?”

“ Ta thấy thế nào giống như người đang cùng người nợ đánh bạc, tính ngẫu nhiên trong đó rất lớn, vạn nhất người sau màn thực sự lựa đúng con đường vận chuyển thuế ngân, cướp đi đồng bạc kia, làm sao bây giờ?”

Phương Tranh cười nói: “ Người cũng đã nhìn ra? Kỳ thực kế sách này của ta cũng không phải âm mưu, mà là dương mưu đường đường chính chính! Nói trắng ra là, ta đang đánh bạc!”

“ A? Vì sao người làm vậy? Đây chính là sáu trăm vạn lượng! Nếu bị cướp đi, người làm sao hưởng hoàng thượng báo cáo kết quả công tác?”

Phương Tranh thở dài, nói: “ Thái Vương ca ca, người biết ta làm quan đã hai năm, từ một người yên lặng vô danh thiếu gia, biến thành quan lớn tay cầm quyền cao, trong đó vì hoàng thượng vì triều đình lập ra những công lao không lớn không nhỏ. Ta dựa vào chính là điều gì biết không?”

Thái Vương chần chờ một chút, nói: “ Bản lĩnh? Trí tuệ?”

Phương Tranh lắc đầu, bỗng nhiên cười hắc hắc: “ Bản lĩnh trí tuệ con mẹ nó! Kỳ thực ta chẳng có bản lĩnh gì, ta dựa vào chỉ có một thứ.”

“ Là cái gì?”

“ Vận khí!”

“ Vận khí?” Thái Vương nghe vậy nhất thời dở khóc dở cười.

Phương Tranh phi thường chắc chắn cười nói: “ Không sai, ta hoàn toàn chỉ dựa vào vận khí. Hiên kế triều đình, thối lui đại quân Đột Quyết, ta chỉ là nói bậy, không nghĩ tới được triều đình tiếp thu. Phan thượng thư tạo phản, ta hỗn ra khỏi thành tìm viện binh, lúc mạng nguy hiểm một đường, hoàn toàn cũng là dựa vào vận khí sống sót, thái tử mưu phản soán vị, ta càng mơ hồ tiếp quản binh quyền của thành vệ quân, lại có người mật báo nói hoàng thượng có nguy hiểm, lúc này mới khẩn cấp điều binh. Giải được binh nguy của tiên hoàng, người nói, từng chuyện từng chuyện, chuyện nào mà ta không nhờ vận khí mà hỗn tới được?”

Thái Vương nghe được hai mắt đăm đăm, ngậy ra một lát, rốt cục cười khổ nói: “ Trước kia còn không nghĩ, nghe người nói như thế, ta mới phát giác, người quả nhiên là vận khí cực tốt.”

Phương Tranh đắc ý cười, đứng vậy. Lão tử rơi vào cống thoát nước lại xuyên qua, đây vốn là vận khí thật lỳ kỳ nhất trên đời.

Thái Vương lại nghĩ nghĩ, bỗng nhiên bật cười nói: “ Ta thực sự rất khó tưởng tượng, danh chấn thiên hạ, Phương Tranh Phương đại nhân lập công vô số, không ngờ hoàn toàn là dựa vào vận khí mới đi tới ngày hôm nay, nếu bị người trong thiên hạ biết được, ai, hình tượng anh hùng trong sự cảm nhận của bọn họ khẳng định ở trong nháy mắt đổ nát.”

Phương Tranh chẳng hề để ý cười nói: “ Đổ nát thì đổ nát, liên quan gì ta? Đầu năm nay áp lực làm thần tượng rất lớn người có biết hay không?”

Ánh mắt Thái Vương chớp động, trầm ngâm nói: “ Ta đại khái hiểu rõ ý tứ của ngươi, ngươi định ra kế sách này muốn dẫn dụ người sau màn đi ra, chẳng lẽ là nghĩ muốn cùng hấn đồ vận khí?”

Phương Tranh gật đầu cười nói: “ Không sai, so trí tuệ, so âm mưu quỷ kế, so bản lĩnh, mọi thứ ta không bằng hấn, sở trường duy nhất của ta chính là vận khí, chỉ có đồ vận khí, ta mới có thắng lợi như mong muốn, nếu không vụ án này cứ mãi kéo dài, sợ rằng sẽ có kịch biến. Tên kia khẳng định sắp có động tác lớn.”

Thái Vương cười nói: “ Kỳ thực ngươi cũng không phải hoàn toàn dựa vào vận khí, binh pháp nói: hư tức là thực, thực tức là hư, ngươi định ra kế sách này, vừa lúc hợp với đạo hư hư thực thực trong binh pháp, mặc dù không tính là cao minh, nhưng ít ra rất có hiệu quả.”

Phương Tranh vui mừng: “ Nga? Chủ ý này của ta hợp binh pháp? Hắc! Quả nhiên là vận khí.”

“ Vậy ngươi dự định dùng con đường nào làm hư, con đường nào làm thật?” Thái Vương cười hỏi.

Phương Tranh giương mắt, phát hiện dáng tươi cười của Thái Vương có điểm vị đạo quỷ dị, cũng không quá để ý, nghe vậy nói: “ Quan đạo là thực, đường thủy là hư, ta nghĩ qua, thuế ngân sẽ từ quan đạo áp về kinh, còn đường thủy, hơn mười chiến thuyền lớn âm thầm mai phục quan binh, nếu người nọ thật sự đến cướp, không quản bọn họ là ai, tất cả đều rơi xuống nước biến thành con rùa, ha ha.”

“ Nếu người sau màn không hiện thân ra? Người bắt mấy tên tiểu lâu la có ích lợi gì?”

“ Không hiện ra cũng không quan hệ, mấy ngàn quan binh hộ tống, người sau màn nếu muốn thuận lợi cướp đi số bạc kia, ít nhất phải đem tới một vạn người mới nắm chắc thắng lợi phải không? Người nọ thế lực tại Giang Nam có lớn, có mấy vạn người đủ cho hấn lăn qua lăn lại? Lần này...ít nhất có thể tiêu hao không ít thực lực của hấn, hoặc là có thể lộ ra được một ít dấu vết.”

Thái Vương cười cười, từ chối cho ý kiến.

“ Ai, hôm nay chúng ta đến đây để làm chi chứ?” Nói nửa ngày, Phương Tranh bỗng nhiên nghĩ không thích hợp.

“ Đây...là đến đạo thanh lâu.” Thái Vương mặt mày đen thui.

Phương Tranh vỗ vỗ trán, cười nói: “ Ngươi gặp qua khách làng chơi thành thành thật thật ngồi uống trà kiểu này sao? Cô nương bên ngoài dám chắc đang cười chúng ta không giống nam nhân, hỏi người có thể có mấy sâu, ân, quả nhiên đúng với câu hai người thái giám cuống thanh lâu, ha ha.”

Vỗ vỗ tay, Phương Tranh lại lần nữa kêu vào hai vị cô nương, tiện tay kéo qua một người. Bắt đầu đặc biệt sỗ sàng lên, Thái Vương thấy Phương Tranh hào phóng như vậy, không khỏi cười khổ, vị cô nương bên cạnh

hắn thức thối, vội vàng bắt đầu hầu hạ hắn uống rượu, trong lúc nhất thời khắp phòng đầy xuân, cười đùa không ngớt, lúc này mới có vài phần ý tứ hàm xúc khi đi dạo kỹ viện uống rượu hoa.

Hai người đang uống vui vẻ, bỗng nhiên dưới lầu truyền đến tiếng hô to: “ Phương đại nhân, Phương đại nhân người ở đâu?”

Phương Tranh ngẩn người, nghĩ thanh âm có chút quen tai. Thái Vương tử mỉm cười lắng nghe, cười nói: “ Là Tiêu đại nhân, hắn tới tìm người.”

Vừa nói Thái Vương vừa đứng lên, cô nương bên cạnh hắn tương đối hiểu chuyện, vội vàng mở cửa sương phòng cho hắn.

Tiêu Hoài Viễn đang tìm kiếm đến mồ hôi đầy đầu, thấy Phương Tranh và Thái Vương đang uống rượu hoa, không khỏi cười khổ nói: “ Các người thật nhàn nhã tự tại.”

Thái Vương vỗ vỗ tay, đứng lên cười nói: “ Được rồi, Tiêu đại nhân tìm người tìm được tới Tàng Hương Viện, tất có công vụ quan trọng, ta không quấy rối các người, đêm nay ánh trăng không tệ, ta đi tìm mấy nhả hữu, ngâm thơ một phen, không thể cô phụ đêm trăng thật đẹp, ha ha, cáo từ, cáo từ.”

Hai người chào từ biệt, lại do cô nương đưa ra ngoài, Phương Tranh tức giận trừng mắt liếc Tô Hoài Viễn: “ Người chỉ thấy được ta thanh nhàn! Nói! Tìm ta để làm chi? Đừng nói với ta người tới uống rượu hoa, tin hay không hiện tại ta đá người ra bên ngoài?”

Tiêu Hoài Viễn cũng uống ngụm rượu, cũng không chú ý, chụp lấy đôi đũa của Thái Vương dùng qua, lại gấp vài miếng thức ăn, lúc này mới lau miệng lém lỉnh cười nói: “ Ta là đến bẩm báo đại nhân, những gì cần chuẩn bị đã chuẩn bị xong, chỉ chờ đại nhân ra lệnh một tiếng, chúng ta sẽ động thủ bắt kẻ trộm, hắc hắc, còn có, Hàn gia vừa đến khám sai hành quán tìm người đó.”

335. Chương 317: Thâu Hương

“ Ta biết ta rất anh tuấn, nhưng ta không thích nam nhân dùng ánh mắt phong tao như thế nhìn chăm chăm ta.” Phương Tranh sờ sờ khuôn mặt tuấn tú của mình nói.

Tiêu Hoài Viễn cười lấy lòng: “ Thuộc hạ đã ở dưới trướng đại nhân, tự nhiên lúc nào cũng phải chiêm ngưỡng tuấn dung của đại nhân mới phải, đây là một loại phương thức thuộc hạ sùng bái đại nhân.”

Gương mặt Phương Tranh đen thui: “ Sao ta lại cảm thấy lời này có chút sai vậy? Người không phải là đang nói mỉa đi? Ta có địa phương nào đáng giá cho người sùng bái?”

Tiêu Hoài Viễn cười nói: “ Đại nhân bày mưu nghĩ kế, an bài diệu kế dẫn người sau màn đi ra, kế sách cao minh như vậy, cũng chỉ có ngút trời kỳ tài như đại nhân mới nghĩ đến, các thuộc hạ đều theo không kịp nha.”

Tuy rằng biết rõ đó là lời nịnh nọt, Phương Tranh vẫn nhin không được trong lòng sáng khoái vạn phần, khiêm tốn cười nói: “ Đây cũng không thể nói là cao minh, chỉ là biện pháp khi không có biện pháp nào khác, so với việc mấy ngàn người chúng ta cứ giống như đầu ruồi loạn loạn chuyển cũng tốt hơn, ta cũng thực sự không muốn dây dưa mãi tại Giang Nam, người biết, hai lão bà của ta đều mang hài tử, ta phải nhanh xong xuôi chuyện này, trở lại bồi các nàng.”

Tiêu Hoài Viễn làm vẻ nghiêm nghị khởi kính: “ Đại nhân không chỉ là cột trụ của quốc gia, còn là một người chồng tốt, là cha tốt, thuộc hạ có thể được ở dưới trướng đại nhân làm việc, thật sự là đã tu luyện ba kiếp.”

“ Tiêu Hoài Viễn, ta không phản đối việc người vượt mộng ngựa, nhưng ta van người khi vượt mộng ngựa cũng phải có biểu tình chân thành một chút được không? Người nói giống như là đọc sách, dù chính người cũng khinh thường mình, ta nên có phản ứng gì? Khen người hay chửi người?” Phương Tranh đối với vị thuộc hạ mới dừng ở giai đoạn sơ cấp về kỹ thuật vượt mộng ngựa rất không mãn ý.

Gương mặt Tiêu Hoài Viễn lộ nét hổ thẹn.

Đảo mắt vòng vo, Tiêu Hoài Viễn lại nói: “Đại nhân, kể sách kia ngài vừa nói qua cho Thái Vương điện hạ nghe rồi sao?”

Phương Tranh gật đầu: “Đúng rồi, con người của Thái Vương cũng không tệ, cũng không phải người ngoài, hẳn là anh ruột của hoàng thượng. Hẳn hỏi ta, ta có thể không nói cho hắn sao?”

Trên mặt Tiêu Hoài Viễn bỗng nhiên hiện lên vài phần phức tạp, ánh mắt tràn ngập do dự, môi mấp máy vài cái, sửa lời nói: “Đại nhân, kể sách của ngài quả nhiên cao minh vạn phần, thế nhưng thuộc hạ có thể nhắc cho ngài một lời kiến nghị được hay không?”

“Kiến nghị gì?”

“Thuế ngân phía bắc bấy tỉnh ngài định dùng quan đạo vận chuyển, dùng đường thủy làm hư, điều này tựa hồ không quá thỏa đáng.”

“Nga? Nói thử nghe một chút.” Phương Tranh nghe vậy nhất thời có hứng thú, khi nhắc đến công việc nghiêm túc, hắn cũng không phải là một người tự mãn luôn tự cho mình là đúng, trên thực tế, tính tình hắn tốt, cũng có thể nghe được những ý kiến chính đáng của thuộc hạ.

Tiêu Hoài Viễn cẩn thận nhìn sắc mặt Phương Tranh một chút, thấy hắn cũng không lộ vẻ bất mãn, lúc này mới yên tâm nói: “Đại nhân, dùng quan đạo vận chuyển, như vậy thuế ngân nhất định phải đi quan đạo, đường thủy chỉ là mồi, dẫn dụ người sau màn hiện thân, nhưng đại nhân có nghĩ tới không? Quan đạo từ Tô Châu đến kinh thành, lúc qua Thái Hồ, đó là giải đất bình nguyên. Vùng đất chung quanh bằng phẳng, đều có thể thông dong bày binh bố trận, người sau màn có thể lực bí hiểm, vạn nhất hắn không đi đường thủy mà chọn quan đạo hạ thủ, thì khả năng mấy trăm vạn lượng thuế ngân bị hắn cướp được cũng rất lớn, thỉnh đại nhân nghĩ kỹ.”

Phương Tranh suy nghĩ một chút, sau đó cười nói: “Kỳ thực cũng không cần suy nghĩ, đây thuần túy là đồ một lần vận khí, hành động đặt cược, khi nhà cái còn chưa có định luận, chúng ta có quyền lực thay đổi tiền đặt cược, nếu tính nguy hiểm khi dùng quan đạo vận chuyển khá lớn, vậy thì chúng ta lại sửa lại, dùng quan đạo làm hư, dùng đường thủy làm thực. Đem thuế ngân sửa lại vận chuyển bằng đường thủy là được, năm ngàn Long Vũ quân của Phùng Cừu Dao vốn là lục quân(lính đánh bộ), không thiện thủy chiến, để cho bọn họ đi áp giải xe bạc giả bằng quan đạo, nếu gặp địch tập, bọn họ sẽ đem địch nhân tiêu diệt sạch sẽ.”

Tiêu Hoài Viễn nhìn thoáng qua ngoài cửa, cười nói: “Chiêu này thậm diệu, nhưng vừa rồi đại nhân nói với Thái Vương như thế, chẳng phải là lừa hắn?”

Phương Tranh cười nói: “Thay đổi xoành xoạch vốn không nên, nhưng đây cũng không phải ngồi bên trong quân doanh hạ lệnh, sửa liên sửa, mọi việc phải hiểu được biến báo, về phần Thái Vương, bất quá hắn chỉ là nói vài câu chuyện phiếm về vụ án với ta, việc này vốn không quan hệ với hắn, không coi là gạt.”

Tiêu Hoài Viễn cười cười, không nói một lời.

“Ai, người vừa nói người của Hàn gia tìm ta, chuyện gì?”

Tiêu Hoài Viễn nhún vai: “Thuộc hạ làm sao biết? Đây không phải muốn chiếu cố con rể đi? Sao đại nhân không tự mình đi Hàn phủ nhìn xem?”

Phương Tranh chép chép miệng: “Ai, Hàn Trúc lão nhân nếu muốn mời ta làm con rể, chuyện này đúng là làm khó cho ta. Hàn Diệc Chân cô nương xinh đẹp tuyệt trần, nhưng tính tình quá mức băng lãnh, Trường Bình khẳng định không đáp ứng.”

Phương Tranh cau mày, nói thầm đi ra Tàng Hương Viện, theo hướng Hàn phủ đi đến.

Không bao lâu, bên trong Tàng Hương Viện bỗng nhiên truyền đến một tiếng gầm gừ như bệnh tâm thần: “Phương Tranh tên hỗn đản! Không tính tiền lại bỏ chạy, lại bắt ta coi tiền như rác!”

“Không cho phép động tay động chân! Không có tiền! Ta thật không có tiền!”

“Tổng quan cái rắm! Ta chính là quan! Không có tiền là không có tiền, đánh chết ta cũng không có tiền!”

Sắp đi đến Hàn phủ thì Phương Tranh bỗng nhiên giật mình.

Tiêu Hoài Viễn vừa nhắc tới Thái Vương thì vẻ mặt của hắn sao lại quỷ dị như vậy? Trong lòng tiểu tử này còn đang suy nghĩ việc gì?

Muốn quay trở lại hỏi hắn một chút, nhưng Hàn phủ ngay trước mắt, suy nghĩ một chút, dự định sau khi đi ra Hàn phủ sẽ tìm Tiêu Hoài Viễn.

Tới trước cửa Hàn phủ, thị vệ đi theo phía sau Phương Tranh tiến lên phía trước gọi cửa, người hầu Hàn phủ nhìn thấy Phương Tranh đã tới, vội vàng cung kính mở cửa lớn, đón Phương Tranh đi vào.

Tới tiền sảnh, Phương Tranh ngẩng đầu nhìn lên tấm bảng khắc chữ Bát Tranh Đường, đứng bên dưới tấm bảng một lát, bỗng nhiên chợt có linh ngộ đối với nguyên nhân Hàn gia có thể bài danh Giang Nam đệ nhất gia.

Ngồi trên ghế thái sư dành cho khách, một nha hoàn dáng dấp thanh tú động lòng người tiến đến, sau đó hướng Phương Tranh vén áo thi lễ, dịu dàng nói: “ Phương đại nhân, tiểu thư nhà ta thỉnh đại nhân vào tiểu lâu gặp mặt.”

Phương Tranh ngăn người: “ Không phải là lão gia người tìm ta sao?”

Nha hoàn lắc đầu nói: “ Là tiểu thư có việc tìm ngài.”

Phương Tranh đứng dậy đi tới tiểu lâu của Hàn Diệc Chân. Tâm tình của hắn có chút không cam lòng, người đàn bà này thật không có lễ phép, dứt bỏ thân phận ta là khâm sai triều đình không nói, coi như là khách nhân bình thường, người có việc tìm ta cũng nên tự mình đến thỉnh chứ? Gọi một nha hoàn truyền lời là chuyện gì xảy ra?

Nhưng vừa nghĩ đến từ khi quen biết nàng tới nay, hình như mình đã chiếm không ít tiện nghi của nàng, lòng căm giận nhất thời biến mất không ít, được, xem như nể tình nàng từng bị ta sờ qua, hôm nay ta sẽ không so đo với nàng nữa.

Chẳng hiểu vì sao, gương mặt Hàn Diệc Chân đúng thật là đẹp như hoa, hơn nữa thông tuệ hơn người, lẽ ra nữ tử như vậy, với tính tình Phương Tranh, đã thật sự động tâm, tìm đủ cách đem nàng thu nhập vào nhà mới xong, nhưng hắn đối với Hàn Diệc Chân thật sự không dậy nổi một tia tình cảm, có lẽ tính cách Hàn Diệc Chân thật sự quá mức băng lãnh, không vui ở chung, mỗi lần Phương Tranh thấy nàng, ngoại trừ chiếm chiếm tiện nghi của nàng ra, tạm thời còn chưa đến mức thích nàng.

Không thể không nói, điều này đối với Hàn tam tiểu thư mà nói, là một chuyện may mắn.

Nàng khẳng định sẽ không vui vẻ có nửa điểm quan hệ với một tên hèn mọn vô sỉ như vậy.

Phương Tranh tay cầm quạt, thân mặc nho sam màu nguyệt bạch, trên đầu đội phương khăn văn sĩ, lưng đeo một khối ngọc bội phúc thọ song toàn, nhẹ nhàng đi qua rừng đào đang lả tả rơi rụng, cánh hoa rơi xuống, làm tôn thêm vóc người thon gầy và khuôn mặt tuấn tú, thật cũng có vài phần ý tứ hàm súc phiêu dật xuất trần của một vị công tử trong thời trọc thế.

Hắn đối với biểu hiện của chính mình cũng rất thỏa mãn, cánh hoa được gió thổi rơi, phụ trợ với một thân nho sam của hắn, cùng dáng dấp phiêu dật bất phàm, ai nha, đẹp dễ, nếu như lúc này có một đồng mỹ nữ đi ngang qua thấy hình dạng của ta, sợ rằng sẽ ngưỡng mộ đến thét lên chói tai nga? Rừng đào không tệ, trở về kinh thành, ta phải trồng đầy trong tiểu viện mới được.

“ Chậm đã, đợi lát nữa!” Phương Tranh thần tình ngưng trọng gọi lại nha hoàn dẫn đường.

Nha hoàn dừng bước, không giải thích được nhìn hắn.

Trầm mặc một lát.

“ Khái, ta đi lại một lần thử xem.” Phương Tranh quay đầu lại đi tới ven bìa rừng đào, lại lần nữa dùng một loại bộ pháp phong tao, nỗ lực học theo bước đi đầy phong phạm của tài tử phong lưu trong ti vi thời kiếp trước, lại một lần nữa đi ngang qua rừng đào.

“ Thế nào? Thế nào?” Phương đại thiếu gia phong lưu nhìn quanh, vội vàng hỏi nha hoàn: “ Cảm giác làm sao? Suất không? Phiêu dật không?”

Kỳ quái, sao tiểu nha đầu không kêu lên?

Gương mặt nha hoàn đen thui, trợn mắt nhìn lên trời, lạnh lùng nói: “ Phương đại nhân, chơi đủ rồi chứ?”

“ Ách, được rồi.”

“ Thỉnh Phương đại nhân theo nô tỳ tiếp tục đi thôi.”

Nói xong nha hoàn liền không chút biểu tình dẫn Phương Tranh đi tới hướng tiểu lâu.

Thăm mỹ quan thấp kém! Phương Tranh hướng bóng lưng nha hoàn oán hận dựng thẳng ngón giữa, từ chủ tử đến nha hoàn, tất cả đều là tính tình này, tương lai gả cho người khăng định tính tình lãnh đạm, chuyện phòng the không thú vị, giống như bức tượng, ngay “ ba mươi sáu thức của động huyền tử” cũng không tốt.

Vào tiểu lâu ngồi xuống, nha hoàn dâng thanh trà.

Phương Tranh bắt chéo chân, chậm rãi uống trà, lo lắng nói: “ Tiểu thư nhà người gọi ta tới có chuyện gì?”

Nha hoàn thi lễ nói: “ Nô tỳ không biết, thỉnh đại nhân chờ một chút, tiểu thư nhà ta đang thay y phục trên lầu, rất nhanh sẽ đi xuống.”

Thay y phục?

Hai mắt Phương Tranh sáng ngời, người cổ đại dùng từ “thay y phục” có hai cách nói, một là đúng thật thay y phục, hai là tắm rửa vệ sinh. Không biết vị Hàn tam tiểu thư thuộc loại nào?

Bất kể nàng thuộc loại nào, đi trước nhìn một cái hãy nói, cùng lắm thì uống công một lần.

“ Khái, ở đây không còn chuyện của người, bổn quan thích thanh tĩnh, người lui ra đi.” Phương Tranh nhàn nhạt phát tay.

Nha hoàn ngẩn người, nhưng không dám kháng ý hần, thi lễ xong rời khỏi tiểu lâu.

Rất hiển nhiên, Hàn gia trên dưới đều đã đánh giá thấp trình độ vô sỉ của vị khâm sai đại nhân này.

Trong tiền sảnh tiểu lâu chỉ còn lại một mình Phương Tranh.

Phương Tranh ngẩng đầu, lén lút quan sát bốn phía một chút, xác định chung quanh không ai, lúc này mới nhấc lên vạt áo dài, giống như một kẻ trộm, rón ra rón rén hướng thang lầu đi đến.

Trộm xem mỹ nhân, theo hần xem ra, là một chuyện rất bình thường, không thể không biết làm như vậy cũng không có ngại ngùng bại hoại đạo đức, nam nhân thưởng thức nữ nhân, vốn là chuyện thiên kinh địa nghĩa, cho nên hần làm chuyện này thật lễ thẳng khí hùng.

Nữ nhân không cho hần xem thì làm sao bây giờ?

Không cho ta xem ta cũng vụng trộm xem. Nữ nhân mặc quần áo cho ai xem? Đương nhiên là cho nam nhân! Nữ nhân cởi quần áo cho ai xem? Đương nhiên cũng là nam nhân!

Phương Tranh vừa lúc là nam nhân trong nam nhân.

Thang lầu có chút nhỏ, tiểu lâu chiếm diện tích vốn không lớn, nhưng trang trí bên trong lại có vẻ phi thường hào hoa xa xỉ. Trang trí có khảo cứu, đều chọn tài liệu đẹp đẽ quý giá, dù tay vịn thang lầu đều dùng đàn mộc sở chế, mài thật phi thường trơn tuột thuận lợi. Bên trong tiểu lâu đều lộ ra đại khí của thế gia đại tộc, tiếc nuối chỉ là có vẻ quạnh quẽ một chút, cũng giống như tính cách chủ nhân, mơ hồ rồi lại mang theo vài phần hương khí son phấn nữ tử, vì vậy làm bầu không khí trong tiểu lâu có điểm mâu thuẫn.

Phương Tranh không lưu ý những điều này, hần cũng không phải thợ lắp đặt, trang trí trong tiểu lâu chẳng có quan hệ đánh rắm gì tới hần, hần là đến thụ hương, ân, làm chuyện cao nhã, so với trộm túi tiền êm tai hơn phải không?

Đi lên thang lầu, hàng hiên lầu hai có một bức rèm che màu hồng nhạt, bức rèm do ngọc trai xuyên thành, dưới sự âm u của thang lầu, lóng lánh ra quang mang lóa mắt. Hàn gia quả nhiên đủ khí phái, không biết từ đâu kiếm ra những hạt ngọc trai màu hồng nhạt lóe sáng giống nhau như đúc. Phương Tranh nhẹ xóc

lên rèm che, lặc mình đi vào, không phát sinh một chút thanh âm, loại sự tình thâm hương thiết ngọc, hẳn đã làm được rất thành thạo.

Bên trong rèm che là hương khuê của Hàn Diệc Chân, dùng màu hồng nhạt làm cơ sở, nơi chốn lộ ra hương vị nữ tử, phân không rõ là hương son phấn hay mùi hương thiên nhiên của cơ thể. Khuê phòng có phong cách rất cổ xưa, trên bàn trang điểm bằng gỗ lim đặt một gương đồng cực lớn, trên bàn bày rải rác một ít trâm cài lược giắt bông tai đủ loại phụ tùng cho nữ nhân, bên cạnh bàn trang điểm là một chiếc giường gỗ lớn, màn màu hồng nhạt, trong mộng lung mờ hồ nhìn thấy được màn trướng bằng gấm, vừa nghĩ đến là nơi mỹ nhân nghỉ ngơi, bằng cơ ngọc cốt, giường chấn thoáng loạn, đó là phong tình thế nào, trái tim Phương Tranh không khỏi bắt đầu nhảy mạnh.

Giường lớn được che phủ bởi màn che màu hồng nhạt thật lớn, bên trong truyền đến thanh âm tắc tắc tắc. Phương Tranh nhẹ nhàng cười dâm dăng, chà xát tay, như vậy Hàn Diệc Chân ngay bên trong, tay chân hẳn không khỏi run run. Phương Tranh rón ra rón rén tiến lên, dùng động tác phi thường thông thả, cẩn thận xốc lên một góc màn che.

Chăm chú nhìn vào, nước miếng Phương Tranh bật người chảy ra.

Đẹp! Thật đẹp! Nữ nhân cỡi y phục quả nhiên so với mặc vào đẹp hơn.

Trong màn che, Hàn Diệc Chân đưa lưng về phía Phương Tranh, chậm rãi cỡi ra đai lưng, chiếc yếm cũng thấp thoáng, chiếc áo chảy xuống, lộ ra bờ vai trắng như tuyết, da thịt trơn mượt, khi xiêm y hoàn toàn rời khỏi thân thể mềm mại của nàng, bờ lưng trắng nõn nà liền hoàn toàn lộ ra trong mắt hắn.

Quả nhiên là dung mạo tuyệt sắc, nhân gian được gặp mấy lần? Phương Tranh chảy nước miếng, hơi ngậy ra nhìn chăm chăm thân thể mềm mại của Hàn Diệc Chân, chỉ cảm thấy huyết mạch cả người sôi sục, huyết khí chảy ngược, dù hô hấp cũng phảng phất dừng lại.

Hàn Diệc Chân hồn nhiên không cảm giác phía sau có một đôi mắt sắc mị mị đang nhìn nàng chăm chăm, đây là tiểu lâu của nàng, không phải người ngoài có khả năng tự tiện đi vào. Đây là nơi trú ẩn của nàng, tự nhiên sẽ không nghĩ tới có một tên hèn mọn rình coi cuồng đang nhân cơ hội rình xem lên.

Đưa tay cỡi dây lưng, nàng cỡi quần, cả người chỉ còn lại chiếc yếm thêu uyên ương giỡn nước cùng chiếc khố màu hồng nhạt. Thân thể của nàng thật hoàn mỹ, hoàn mỹ giống như một tòa tác phẩm nghệ thuật điêu khắc tỉ mỉ, ngực của nàng rất cao, thắt lưng rất nhỏ, mười tám tuổi, là lúc xuân sắc nhất, là tuổi tác rực rỡ, đứng trước gương đồng, nàng nhìn chính mình trong mộng lung, nhẹ nhàng thở dài một tiếng, bàn tay nhẹn không được thoa đôi cánh tay trơn mềm, ngậy ra một lát, miệng khê hé ra, nhẹ giọng ngâm:

“Hiếu kính dân sâu vân tấn cải

Dạ ngâm ứng giác nguyệt quang hàn

Bồng lai thử khứ vô đa lộ

Thanh điều ân cần vị thám khan.”

“Sớm ngắm chạnh buồn mây tóc điểm

Đêm ngâm chợt cảm lạnh trăng tà.

Bồng lai đến đó khôn nhiều lối

Dò hỏi chim xanh hậu giúp mà.”

Giọng nói chưa dứt, gương mặt Hàn Diệc Chân chợt run lên, sau đó thần sắc khê biến, tựa hồ vì bản thân ngâm ra câu thơ khuê oán mà cảm thấy vô cùng xấu hổ, gương mặt tuyệt sắc nhất thời nổi lên màu hồng làm lòng người say mê, dưới phản quang của gương đồng, có vẻ đặc biệt mê người.

Thiếu nữ nhà ai không hoài xuân? Nàng đã mười tám tuổi, đang là tuổi tác mơ mộng về tình yêu nam nữ, vì sự phát triển của gia tộc mà làm lỡ tuổi hoa, đến nay vẫn là khuê nữ, mặc dù biểu hiện ra vẻ bình thản đối với việc kết hôn, nhưng dù sao nàng cũng là thiếu nữ trẻ tuổi, đối với ý trung nhân tương lai tất nhiên là chờ mong cùng tưởng tượng.

Nhẹ nhàng thở dài một tiếng, một nỗi buồn nhàn nhạt nổi lên đôi mày, giống như sương phủ núi xa. Nỗi sầu thật lặng lẽ, cũng không xóa đi được. Nhìn mình trong gương, Hàn Diệc Chân lộ ra vài phần cười khổ, lập tức sửa sang lại biểu tình, đưa tay về phía sau, liền muốn cởi dây yếm.

Tới, thời gian then chốt tới!

Hai mắt Phương Tranh bắn lửa hoa, gấp không thể chờ nhìn chăm chăm bàn tay trắng muốt đang mở dây yếm. Cởi! Nhanh cởi! Phải lộ ra trọn vẹn, không nên trần nửa người! Không nên dây dụa...

Hàn Diệc Chân cởi rất chậm, phong tình mỹ nhân cởi áo, lại chậm rãi hiển lộ.

Phương Tranh chăm chú nắm chặt tay, gấp đến độ khuôn mặt tuấn tú đỏ bừng, lúc này hấn căn bản không có tinh tế thưởng thức tâm tình mỹ nhân xin hãy cởi áo ra, bởi vì thời gian của hấn an bài rất chặt chẽ, dưới lầu nếu có người phát hiện vị khâm sai đại nhân đang ngồi ngay ngắn trong tiền sảnh không thấy nữa, rất khả năng sẽ sản sinh một ít liên tưởng không tốt, đặc biệt là lúc này Hàn gia tiểu thư đang thay y phục.

Nhưng chuyện nên phát sinh sớm muộn liền phát sinh.

Ngay khi Phương Tranh đang nhìn coi mỹ nhân cởi áo, dưới lầu bỗng nhiên truyền đến tiếng kêu sợ hãi của nha hoàn: “ Di? Khâm sai đại nhân đi đâu rồi? Vừa rồi còn ở nơi này nha.”

Thanh âm trầm thấp của Hàn Trúc truyền đến: “ Có phải là đi ra ngoài không? Các người phái người ra hoa viên tìm xem.”

Thanh âm nha hoàn có vẻ có chút do dự và kinh hoàng: “ Lão gia...tiểu thư đang thay y phục trên lầu, khâm sai đại nhân sẽ không...”

“ A? Người...đám nô tài các người!” Hàn Trúc cũng luống cuống, ở chung thời gian hấn tự nhiên cũng biết vị khâm sai đại nhân này cũng không phải là chính nhân quân tử có mỹ nhân ngồi trong lòng mà không nổi loạn.

Rất nhanh, ngay thang lầu truyền đến tiếng bước chân thất thần, Hàn Trúc vừa đi lên vừa cao giọng hô: “ Chân nhi, Chân nhi, con ở trên lầu phải không?”

Phương Tranh nghe vậy quá sợ hãi, thảm rồi! Bị phát hiện rồi!

Hàn Diệc Chân nghe được thanh âm phụ thân, không khỏi hơi ngẩn người, vội vàng mặc quần áo vào, buộc xong đai lưng, sau đó nàng liền xoay người quay đầu lại.

Rất bất hạnh, nàng vừa lúc nhìn thấy màn che bị xóc lên một góc, Phương Tranh đang gấp rút tới đầu giường, chạy loạn chung quanh.

Hàn Diệc Chân vừa nhìn thấy được Phương Tranh, không khỏi ngây ra một lúc, sau đó kinh hãi, môi khẽ nhếch: “ Nha!” Một tiếng thét kinh hãi, làm Phương Tranh càng thêm sợ hãi.

“ Hư! Đừng kêu!” Một bước nhảy tới, Phương Tranh nhanh tay bưng kín môi anh đào của nàng, thần tình rất là hoảng loạn.

Hàn Diệc Chân trừng đôi mắt to mỹ lệ, trong hoảng loạn, đầu óc nhanh chóng chuyển động, dù sao cũng là nữ tử cơ trí thông tuệ, trong nháy mắt liền biết nguyên nhân Phương Tranh xuất hiện ở chỗ này, cũng hiểu rõ vừa rồi Phương Tranh đã nhìn thấy hết thân thể mình.

Ý thức được thân nữ nhi thuần khiết bị hấn nhìn thấy hết, dù Hàn Diệc Chân là một người lãnh tính đa trí, lúc này cũng mất chủ trương, đôi mắt đẹp chớp mấy cái, viên mắt liền phấp hồng, hai hàng nước mắt trong suốt rơi xuống, chậm rãi chảy tới mu bàn tay Phương Tranh.

“ Ai nha! Nàng đừng khóc, cha nàng lập tức sẽ lên đây, chuyện này ta sẽ giải thích với nàng sau, nói chung ta là vô tội, hơn nữa chưa nhìn thấy gì cả.” Với lập trường của người hiện đại mà nói, Phương Tranh xác thực chưa nhìn thấy được gì, chỉ ít mấy bộ vị then chốt trên người nữ nhân hấn cũng vô duyên chưa thấy. Chỉ thấy được một bờ lưng trần trắng muốt, vậy thì cũng chưa tính là gì...

Chưa từng thấy gì?

Đôi mắt đẹp ẩn ướt nước mắt của Hàn Diệc Chân dần dần nheo lại, trong mắt hiện lại vài phần xấu hổ và giận dữ, theo tiếng bước chân của Hàn Trúc càng lúc càng gần, lại thêm cao giọng hô to làm nàng bỗng nhiên lãnh tỉnh xuống tới.

Không thể kêu! Nếu kêu thì danh tiết của nàng toàn bộ xong! Tương lai nàng còn phải lập gia đình, thân thuần khiết khi còn sống không thể bị hủy trong tay tên lưu manh này, không đáng.

Ngày khác sẽ tính toán sổ sách với hắn, hiện tại phải ứng phó được phụ thân trước đã.

“Chân nhi, vì phụ đi lên, con ở trên lầu một mình chứ?”

Nhanh chóng giật ra bàn tay che miệng mình, Hàn Diệc Chân chỉ vào cửa sổ, nhin xuống lòng phần nộ đầy ngập, thấp giọng trách mắng: “Nhanh, đừng làm cho cha ta thấy, nhảy ra!”

“Tốt!” Phương Tranh vui mừng, không chút do dự thả người nhảy lên, hai chân khom xuống, bảo trì tư thế xấu xí ngậy người một chút, lập tức liền không hề nhúc nhích.

“Ta không nhảy! Muốn nhảy nàng nhảy!”

Nói giỡn sao, đây là lầu hai, cách mặt đất chừng mười thước, sẽ ngã chết người!

“Người...” Hàn Diệc Chân thật sự giận dữ, rốt cục nhin không được giơ tay lên, hung hăng vỗ vào hông Phương Tranh: “Nhảy xuống cho ta!”

“Không! Không nhảy! Sẽ chết người đó!” Phương Tranh kinh hãi, hai tay chăm chú ôm cột gỗ, chết không buông tay.

“Nhảy!”

“Không nhảy! Nàng đây là mưu hại khâm sai!”

“Nhanh nhảy!” Hàn Diệc Chân hung hăng vỗ vào hông hắn.

“Cầu nàng đó, tha ta đi, tội ta không đáng chết a.” Phương Tranh đau khổ cầu xin.

336. Chương 318: Mượn Chỗ Đi Vệ Sinh.

Hắn bỗng nhiên hiểu được một đạo lý: nhìn lên mỹ nữ thay y phục đương nhiên đáng mừng, thế nhưng phải trả giá thật lớn. Nói chung, mỹ nữ càng đẹp, sự trả giá càng thâm trọng. Rất bất hạnh, Hàn Diệc Chân thật sự là một tuyệt thế mỹ nữ.

Hắn hiện tại, rất bị phẫn, song song cũng rất hối hận.

Hắn vẫn không nghĩ ra, chính mình vì sao ma xui quỷ khiến lại muốn chạy lên lầu nhìn lên nàng ta làm chi? Hảo hảo ngồi yên trong tiền sảnh uống trà không tốt sao? Tự mình sao không bày ra hình dạng khâm sai triều đình, cứ yên bình ngồi trên ghế, chờ Hàn Diệc Chân đi xuống gặp hắn, cũng không mất thể diện, lại có thể ra oai, đáng vẻ hiện tại...

Hiện tại, khâm sai Phương đại nhân sắc mặt đang tái nhợt, mồ hôi rơi như mưa, trong mắt tràn đầy vẻ kinh khủng cầu xin tha thứ. Hắn gắt gao ôm lấy song cửa sổ lầu hai, đây là cây cỏ cứu mạng cuối cùng của hắn, nếu hắn buông tay, xem như kiếp này hắn phải biết thành người thực vật...

Mà Hàn gia tam tiểu thư Hàn Diệc Chân vừa vội vừa giận, đang dùng đôi tay nhỏ liên tục đánh vào hông hắn, mưu toan đưa hắn từ lầu hai đẩy luôn xuống phía dưới, để bảo trụ danh tiếng thuần khiết của nàng.

Tiếng bước chân bên dưới lầu của Hàn Trúc càng ngày càng gần, tin tưởng rất nhanh hắn sẽ nhìn thấy Phương Tranh, sau đó Phương Tranh sẽ giống như gian phu bị bắt gian tại giường, cúi đầu mặc cho Hàn Trúc lớn tiếng quát hỏi vì sao gặp hắn trong khuê phòng của nữ nhi lão, hơn nữa còn chặt vật bất kham như vậy.

Chuyện này sẽ thật loạn!

“ Xuống phía dưới! Nhảy xuống dưới cho ta!” Hàn Diệc Chân cắn môi dưới, nước mắt trong suốt đảo quanh trong viên mắt, vừa nghĩ đến lúc phụ thân nhìn thấy Phương Tranh trong khuê phòng của mình, biểu tình trên mặt phụ thân, hai chân của nàng nhịn không được như nhũn ra, mười tám năm, nàng vẫn giữ mình trong sạch, đối với nam tử không hề có chút lưu ý, chưa từng nghĩ tới hôm nay lại gặp phải hoàn cảnh xấu hổ muốn chết thế này.

“ Không! Không nhảy! Nói cái gì cũng không nhảy!” Phương Tranh giống như một con gấu ôm cây mặt dày mày dạn, chăm chú ôm song cửa sổ, mặc cho Hàn Diệc Chân vừa đánh vừa đẩy, nhưng hấn chết cũng không buông tay. Hơn nữa cự tuyệt rất kiên cường, không cứng không được, nhảy xuống không chết cũng trọng thương, không phải chỉ là vào khuê phòng của nữ tử thôi sao? Có chuyện gì lớn lao đâu, đáng giá bởi cả tính mạng của ta?

“ Người...người...người thực sự là oan nghiệt!” Hàn Diệc Chân không hề có biện pháp với tên vô lại này, cắn răng, không kịp ngẫm nghĩ, dưới tình thế cấp bách không thể làm gì khác hơn là lôi Phương Tranh xuống khỏi bệ cửa sổ, chỉ vào gầm giường bên trong phòng, thấp giọng nổi giận nói: “ Nhanh! Chui vào đó!”

Phương Tranh vừa nhìn, không khỏi cao ngạo hừ nói: “ Nam tử hán đại trượng phu, nên ngang dọc bốn biển, chỉ tại thiên hạ, há có thể chui xuống gầm giường? Nàng đây là vũ nhục tự tôn cao quý của ta.”

“ Ít nói nhảm! Chui vào đó cho ta!” Hàn Diệc Chân trở tay kéo mạnh cánh tay Phương Tranh. Cũng không biết từ đâu sinh ra khí lực lớn lao, nhấn mạnh đầu Phương Tranh xuống một cái, sau đó một cước hung hăng đá vào cái móng còn chống cao của Phương Tranh.

“ Oa!”

Cả người Phương Tranh bị nàng đá lăn vào dưới gầm giường.

Hiếm thật là hiếm. Đúng lúc này Hàn Trúc đã đi lên lầu, phía sau còn đi theo vài nha hoàn và người hầu.

“ Chân nhi, Chân nhi, con làm sao vậy? Mới vừa rồi trên lầu vừa cãi vừa nháo, xảy ra chuyện gì?” Trong giọng nói Hàn Trúc lộ ra quan tâm.

“ Không, không có gì, nữ nhi...nữ nhi chỉ đang lẩm bầm mà thôi.” Hàn Diệc Chân có vẻ có chút hoảng loạn.

“ Thật không có gì? A! Vì sao trên mặt con có nước mắt?”

“ Không...nữ nhi bị cát vào trong mắt thôi.”

“ Xuy!” Phương Tranh bất đắc dĩ nằm dưới gầm giường, nghe vậy nhịn không được xuy một tiếng, lý do phô trương cỡ nào nha, kiếp trước trong ti vi điện ảnh chẳng biết đã nghe qua bao nhiêu lần, không nghĩ tới người cổ đại cũng giở trò này.

“ Di? Thanh âm gì vậy?”

“ A! Không có gì, có thể là tiếng gió thôi, cha, hôm nay nữ nhi có chút mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi một lát.”

“ Nga, vậy con nghỉ ngơi đi.” Hàn Trúc đầy cõi lòng nghi hoặc đi xuống lầu, trong miệng lại thì thào tự nói: “ Kỳ quái, Phương hiền chất đi đâu vậy? Không phải là đi lạc đường trong phủ chứ? Lão phu phải phái người đi tìm xem.”

Sau khi Hàn Trúc xuống lầu, tiếng bước chân dần dần đi xa.

“ Dâm tặc! Nạp mạng đây!” Hàn Diệc Chân thấy phụ thân đi xa, xác định sẽ không quay trở lại, nhất thời một tòa núi lửa yên lặng vạn năm, bạo phát.

Không đủ sức kéo Phương Tranh ra ngoài, Hàn Diệc Chân tức giận quát to: “ Lăn ra đây!”

“ Không! Không được!”

“ Không được ta thả chó cắn người!”

“ Oa! Người càng đề tiện hơn so với ta! Có bản lĩnh chính người tiến vào cắn ta!”

Hiện tại tâm trạng Hàn Diệc Chân thật sự muốn giết Phương Tranh, trước khi nhận thức hấn, nàng đối với vị niên thiếu trọng thần trong truyền thuyết này tràn ngập huyền tưởng và chờ mong, lại không nghĩ rằng,

vị niên thiếu trọng thần trong truyền thuyết lại là hình dạng này, làm trái tim của nàng như bị nghiền nát, hôm nay càng quá phận, hấn dấm chạy vào khuê phòng nữ tử, nhìn lên nàng thay y phục, điều này làm cho nữ tử còn chưa xuất giá như nàng làm sao chịu nổi?

Cẩn rằng, nàng kéo Phương Tranh từ dưới gầm giường giống như lôi một con chó chết đi ra, lập tức bàn tay trắng như phấn ngọc đánh liên tục lên người Phương Tranh, thật sự như điên cuồng.

“ A! Ta không phải dâm tặc.” Phương Tranh hai tay ôm đầu, gấp giọng biện giải.

“ Người còn nói người không phải dâm tặc. Khuê phòng nữ tử là nơi người có thể tùy tiện vào sao? Nói! Người vào phòng ta, ý muốn như thế nào?” Hàn Diệc Chân tức giận đến mức thân thể mềm mại run rẩy, nhục nhả khi bị hấn nhìn thấy hết thân thể làm nàng nhịn không được chảy nước mắt, thương tâm đến cực điểm.

“ Cái này...” Phương Tranh trầm ngâm một chút, nhìn gương mặt tối sầm của Hàn Diệc Chân, cẩn cẩn thận thận nói: “ Nếu ta nói ta chỉ là muốn đi tìm nhà vệ sinh, người tin hay không tin?”

“ Ta đánh chết tên hỗn đản vô sỉ vô đức người!” Hàn Diệc Chân giận dữ phản cười, bàn tay nắm chặt chém ra, lần thứ hai đối với khâm sai Phương đại nhân tiến hành làm nhục cực kỳ tàn ác.

“ A, con quỷ nhỏ! Người điên ư? Mau dừng tay! Nếu người không tin ta lại biên ra lời nói dối khác, vì sao lại cứ muốn động thủ?”

Hàn Diệc Chân chăm chú cắn chặt môi, đôi bàn tay trắng như phấn giống như mưa rền gió dữ hướng Phương Tranh tràn tới. Nếu như Phương Tranh không phải khâm sai đại thần, thì từ lâu đã bị nàng biến thành tám khối.

Phương Tranh làm chuyện xấu, tự nhiên cũng chột dạ không ngớt, tùy ý cho Hàn Diệc Chân đánh mình, thực sự đau đến không chịu nổi, không khỏi mở miệng nói: “ Ai, nếu người còn đánh thì ta đi đó, ta không phải cố ý, hơn nữa ta chưa từng nhìn thấy cái gì, tự nhiên lại bị đánh, ta thật là oan uổng.”

Hàn Diệc Chân tức giận đến nổi thân thể mềm mại run rẩy, chỉ vào dưới lầu cả giận nói: “ Người...người cút cho ta! Cút ra ngoài! Nhanh lên một chút!”

Phương Tranh như được đại xá, vội vàng nhìn Hàn Diệc Chân cười cười, xoay người nhanh chóng hướng dưới lầu chạy đi.

Hàn Diệc Chân ngây người nhìn Phương Tranh đặng đặng đặng chạy xuống lầu. Trong lòng như vỡ ra, đôi mắt đẹp nháy vài cái, lập tức hạ xuống hai hàng nước mắt.

Lúc này tâm tình của nàng vừa thẹn lại phẫn, thân trong sạch của nữ nhi suốt mười tám năm. Không ngờ lại bị đồ vô sỉ này nhìn thấy, bảo nàng làm sao chịu được? Việc này dù rằng người khác chẳng biết, nhưng nàng có thể dối gạt được chính mình sao? Sau này nếu gả cho người, nàng làm sao đối mặt với phu quân lễ thẳng khí hùng tự xưng bản thân mình thuần khiết?

Nghĩ tới đây, trong lòng nàng không khỏi đau khổ, nước mắt tuôn ra không ngừng được, rất nhanh, gương mặt tuyệt sắc đã tràn đầy nước mắt.

Hai mắt đầm lệ mông lung, nàng lại chợt nhìn thấy Phương Tranh giống như kẻ trộm hề hề lộ đầu lên, giống như con chuột đang trộm thức ăn, cẩn cẩn thận thận quan sát tình huống bốn phía.

Hàn Diệc Chân ngăn người, người này còn dám trở về? Còn chưa mở miệng quát hỏi, Phương Tranh đã nói.

“ Ai, ta trở về là muốn nói cho người, ta thực sự là muốn mượn WC dùng thôi.”

Hàn Diệc Chân không nói hai lời, đứng bật dậy chụp lấy một bình hoa cổ xưa hướng hấn ném tới.

“ Phanh!” Bình hoa bể nát.

Đầu Phương Tranh co rút lại, chạy trốn chết.

Trong một căn nhà lụi bại tại một chỗ hẻo lánh của thành bắc Tô Châu.

Thanh âm chủ nhân khàn giọng mà trầm thấp, đang nói bên tai Dương Thành.

Dương Thành có chút sợ hãi phủ phục trên mặt đất. Thường ngày chủ nhân chỉ biết hạ mệnh lệnh cho hắn, cũng không giải thích nguyên nhân, hôm nay lại không biết vì sao, chủ nhân tựa hồ tâm tình không tệ.

“ Bốn trăm vạn lượng thuế ngân, lại thêm hai trăm vạn lượng của Hàn gia chuyển tới kinh thành, hừ! Phương Tranh hảo thủ bút, hảo tính toán! Hắn nghĩ muốn một lần là xong à!”

“ Chủ thượng, âm mưu của Phương Tranh bị chủ thượng xuyên qua, chúng ta chỉ cần không đi để ý tới, Phương Tranh cũng không có biện pháp làm được gì chúng ta.”

Phía sau tấm màn dày, chủ nhân thở dài: “ Vấn đề là kế sách này của Phương Tranh, căn bản không phải âm mưu, mà là dương mưu đường đường chính chính. Hắn xem chuẩn ta hôm nay đang cần bạc, vì vậy quang minh chính đại đem sáu trăm vạn lượng bạc bày ra, hắn biết ta sẽ xuất thủ cướp số bạc này, bởi vì hôm nay ta xác thực rất cần nó. Người Đột Quyết chỉ nhận tiền không nhận người, một mặt bức ta trả thù lao, bằng không bọn họ rút ra, thuế ngân tham ô lúc trước, vài năm đều chỉ đầu nhập vào việc phát triển thế lực, kết giao thế gia, đi huấn luyện trong quân, còn dư không bao nhiêu, sáu trăm vạn lượng bạc, đối với ta xác thực là một mê hoặc rất lớn.”

“ Chủ thượng xin nghĩ kỹ! Không thể để trúng kế Phương Tranh!” Dương Thành vội la lên.

Chủ nhân nhẹ nhàng cười cười: “ Đây không gọi là trúng kế, đây là một hồi đánh bạc. Đổ chính là vận khí. Phương Tranh vẫn cho rằng vận khí hắn không tệ, mà ta cũng vẫn cho rằng vận khí của mình cũng không tệ, hai người đều có vận khí tốt đối địch, người không cảm thấy đây là một chuyện rất thú vị sao?”

Dương Thành kéo kéo khóe miệng, thú vị sao? Một câu thú vị của thượng vị giả, có biết bao thân thể máu thịt bởi vậy mà tan thành mây khói?

Phảng phất xem thấu suy nghĩ của Dương Thành, chủ nhân bỗng nhiên nói: “ Dương Thành, ngươi có phải đang nghĩ ta làm quyết định này quá mức khinh suất?”

Dương Thành cả kinh, vội vàng phủ phục nói: “ Thuộc hạ không dám.”

“ Ta cũng đành làm vậy thôi, dương mưu của Phương Tranh kỳ thực rất bị động, nếu ta không phản ứng, kế sách của hắn sẽ thất bại. Thế nhưng ta phải phản ứng, sáu trăm vạn lượng bạc đối với ta rất trọng yếu, chỉ cần cướp được tới tay, ta có thể dùng nó giải quyết rất nhiều chuyện phiền toái, cho nên ta phải có số bạc này!” Giọng nói chủ nhân tràn ngập bá đạo và tình thế bất buộc.

Lạnh lùng hừ hừ, chủ nhân bỗng nhiên nở nụ cười: “ Phương Tranh luôn luôn có bản lĩnh này, hắn có thể hóa giải toàn bộ âm mưu quỷ kế ẩn sâu vô cùng, sau đó hắn đem quyền chủ động chộp vào trong tay, dùng cách giản đơn, dã man, thô bạo đi giải quyết toàn bộ vấn đề. Cuối cùng khi đã xử lý xong mọi thứ, người thắng lớn nhất lại chính là hắn, thật sự phải thừa nhận, hắn là một người có bản lĩnh, loại bản lĩnh này của hắn, dù là bản thân hắn cũng chưa từng ý thức được, ha ha, nếu ta làm vua, thật sự là có điểm luyến tiếc giết chết hắn.”

“ Thuộc hạ chờ đợi thời gian ngắn sắp tới chủ thượng đăng ngôi cửu ngũ, trở thành hoàng đế trong kinh thành, chấp chưởng quyền binh của Hoa triều ta!”

“ Hừ! Hoa triều? Cái gì chó má Hoa triều?” Thanh âm chủ nhân bỗng nhiên tràn ngập phẫn nộ và hận ý thật sâu. Dương Thành nghe vậy cả người sợ đến run lên, phủ phục không dám nói một lời.

“ Nếu ta làm vua, chắc chắn sẽ trùng kiến một triều đại mới! Hoa triều, từ lâu đã thối nát đến tận xương tủy, thế nhân chỉ biết hoàng cung tráng lệ, lại không biết bên trong ẩn giấu bao nhiêu việc dơ bẩn, nếu không đánh cho nó nát bầy, có thể nào tiêu tan mối hận nhiều năm trong lòng của ta?”

Dương Thành phủ phục trên mặt đất, trong lòng kinh khủng vạn phần. Thanh âm của chủ nhân ở thời khắc này khắc sâu cứa hận khắc cốt, làm cả người hắn run rẩy, loại hận ý này, giống như ma thủ vươn ra từ trong cửu u địa ngục, mang theo lời nguyền rủa không thuộc về nhân gian, trong khoảnh khắc đã hút đi hết không khí chung quanh hắn làm hắn nghĩ có chút hít thở không thông.

337. Chương 319: Bức Hôn

“Chủ thượng, thứ thuộc hạ nói thẳng, lúc này nếu Phương Tranh thắng, thân phận chủ thượng rất khả năng bại lộ ở trước mặt hắn, khi đó chủ thượng ở ngoài sáng, sẽ đưa ra rất nhiều phiền phức không đáng có.”

“Ha ha, lần này Phương Tranh sẽ không thắng, bởi vì ta đã biết kế hoạch của hắn, đồ vận khí? Ha ha, chỉ là một cách nói mà thôi, không cần chiến mới tính là người thắng. Tính quá nhiều cũng vậy. Hắn dùng quan đạo làm thực, đường thủy làm hư, kế hoạch cơ mật như vậy, không ngờ bị ta biết được, vì vậy hắn làm sao có thể không bại? Sáu trăm vạn lượng bạc, sẽ chui vào trong túi ta!”

“Dương Thành, tư quân chúng ta đã luyện tốt, lần này đi cướp thuế ngân, người mang theo năm ngàn người, lại mang theo ba ngàn lương khô, ven đường xé lẻ ra. Có thể giả dạng làm bách tính hoặc dân chạy nạn, chớ để bị quan phủ phát hiện, phía tây bắc Thái Hồ, có một ngọn núi, trên núi có một ngôi chùa, có tên Quảng Phúc Tự, ta đã xem qua, nói đó có thể tấn công địch, thối lui thì có thể ẩn vào núi rừng, là nơi bắt buộc để đi vào kinh thành, người hãy hạ mai phục tại Quảng Phúc Tự, Phương Tranh dùng đường thủy làm hư, sẽ tập trung tiếm địch, binh lực của hắn chắc chắn sẽ tập trung trên thuyền hạm tại Thái Hồ, trái lại quan đạo áp thuế ngân binh lực sẽ rất ít, chuyến này người nhất định sẽ thành công.”

“Chủ thượng anh minh!”

Dương Thành không dám nghi vấn quyết định của chủ nhân chút nào, mọi việc vô điều kiện phục tùng, ở trong lòng hắn, chủ nhân chẳng bao giờ tính sai qua, hắn nói sẽ thành công, như vậy nhất định sẽ thành công, đối với việc này, hắn không chút nghi ngờ.

Đương nhiên, Dương Thành và chủ nhân lại cũng không biết, bởi vì một câu giải thích của Tiêu Hoài Viễn, người làm việc tùy tiện như Phương Tranh, đã đem toàn bộ kế hoạch hành động hoàn toàn sửa ngược lại, sửa dùng đường thủy làm thực, quan đạo làm hư.

Có đôi khi, một điều nho nhỏ ngoài ý muốn, một chi tiết nho nhỏ, đều sẽ cải biến một hồi thắng bại của chiến tranh.

Người muốn thành đại sự, quả nhiên thật cần một điểm vận khí.

Hiện tại vận khí của Phương Tranh thật không tốt, hắn đang nghĩ mình đúng là xui đến tận mạng.

Hàn tam tiểu thư giận dữ ném ra bình hoa, mặc dù không ném trúng Phương Tranh, nhưng cũng làm hắn càng hoảng sợ.

Phương đại thiếu gia vốn có thói quen chạy trốn, lúc này không chút do dự quay đầu bỏ chạy, người phụ nữ điên này, thời gian nghiêm mặt lạnh tỉnh đến đáng sợ, nổi cơn điên ai dám nói nàng không phải người điên thật sự, hắn xử lý người đó!

Có cần phản ứng lớn như vậy không? Không phải chỉ nhìn bờ lưng trần của người một chút, kiếp trước những ngọc nữ sao kim còn để trần cả cái mông, ngã chống vó nằm trên giường cho người ta tùy ý chụp ảnh, tùy ý sờ soạng, vừa làm việc lại vừa chụp ảnh. Xong còn khoe khoang cho thể nhân đều biết, nữ sao kim này sinh hài tử hôm nay, còn đăng quảng cáo rầm rộ, ai cũng không phải đều sống được tự tại sao? Tư tưởng của vị Hàn tiểu thư này thật còn chưa đủ giải phóng nha.

Đặng đặng đặng chạy xuống lầu, Phương Tranh ôm đầu hướng phía ngoài chạy đi, trong miệng còn không ngừng nói thảm.

Vừa đi xuống lầu, vừa bước ra một bước, chuyện tình bất hạnh rốt cục xảy ra.

“Phanh!” Phương Tranh cúi đầu chạy trốn, đầu của hắn liền đụng vào một người.

“Ai không có con mắt?” Phương Tranh ôm đầu đau nhức kêu lên, hôm nay là ngày gì nha, mọi việc không thuận, sớm biết cứ ở luôn trong khám sai hành quán không ra cửa thật tốt.

Chuyện không thuận còn chưa kết thúc.

“Phương hiền chất? Sao lại là người?” Người bị đụng trúng hiển nhiên nhận ra hắn.

“Hàn thế bá?” Phương Tranh kinh hãi, hai chân nhất thời có chút như nhũn ra, ở giữa chân ẩn chứa vào phần ẩm ướt.

Đây có tính là bắt kẻ thông dâm ngay tại chỗ không?

Hàn Trúc vô cùng kinh ngạc chỉ chỉ Phương Tranh, lại chỉ chỉ lên lầu, sau đó thần tình trở nên vừa sợ vừa giận: “Người từ khuê phòng nữ nhi của ta đi ra? Các người...người và nó...”

Không khí đọng lại.

Một lúc lâu.

“Thế bá, tiểu chất...tiểu chất chỉ vừa đi tới...khái, mượn nhà vệ sinh.” Phương Tranh nhột nhạt nói.

Hàn Trúc nhắc chén chè xuân Long Tĩnh, thổi thổi cho trà nguội bớt, vừa lướt mắt, nhìn thần tình có vẻ co quắp bất an của Phương Tranh đang ngồi trên chiếc ghế dành cho khách nhân phía bên phải.

Chậm rãi uống một ngụm trà, Hàn Trúc nhẹ nhàng đặt chén trà xuống, giống như nhàn nhã tiêu sái tựa lưng vào ghế, nhắm mắt lại, sau đó lại bắt đầu vuốt chòm râu đẹp của hần, ngón tay thỉnh thoảng gõ lên tay vịn trên ghế, Phương Tranh nghe tiết tấu gõ nhịp, một lát, mơ hồ nghe ra được chút vị đạo, đúng là “Tướng Quân Lệnh”, Hàn lão đầu lợi hại, ngực như sấm sét, mặt lại bình hòa, trong bình tĩnh ẩn sát phạt khí, hôm nay trong tiền đường Hàn phủ, làm không tốt chính là nơi chôn xương của hần.

Đương nhiên, Phương Tranh rất lý giải tâm tình lúc này của Hàn Trúc.

Bất cứ ai khi nhìn thấy được một nam tử trẻ tuổi đang hoang mang rối loạn từ trong chính khuê phòng con gái mình chạy ra, đều sẽ sản sinh một loại dự cảm “Tướng Quân Lệnh” thật cường liệt.

Phương Tranh hiện tại rất ước ao gặp mặt Hàn Diệc Chân, thực sự, trạng huống mà hai người liên tiếp đột phá được lại bị Hàn Trúc phát hiện, Hàn Diệc Chân vẻ mặt xấu hổ và giận dữ, sau đó sợ tội tự sát, hung hăng đóng ầm cửa phòng lại, giống như một con đà điểu tự nhốt mình trong phòng, ai cũng gọi không ra.

Nàng thật hạnh phúc, có thể không cần đối mặt chất vấn của lão cha, không cần xem ánh mắt phức tạp quái dị của người hầu Hàn phủ, lại càng không cần giống như đang đứng trên đồng lửa hay ngồi đồng than hồng giống hiện tại, nghe lão cha độc tấu “Tướng Quân Lệnh.”

Phương Tranh thì không may mắn như vậy.

Hần bị Hàn Trúc đầy mặt sương lạnh thỉnh tới tiền sảnh, sau đó phân chủ khách ngồi xuống, cuối cùng hai người vượt qua trong trầm mặc. Bầu không khí rất xấu hổ, Phương Tranh muốn chạy, tính tế lại nghĩ, nghĩ dù chạy cũng không khả năng giải quyết được vấn đề. Vì vậy hần không thể làm gì khác hơn là tiếp tục ngồi trong tiền sảnh, nỗ lực giả ra dáng dấp thản nhiên không thẹn, chịu đựng sát khí đang dần dần lan tràn trong sự trầm mặc.

Ngón tay Hàn Trúc vẫn tiếp tục gõ lên tay vịn trên ghế, nhàn nhạt liếc mắt nhìn Phương Tranh, ngón tay bỗng nhiên khựng lại, tiết tấu Tướng Quân Lệnh chợt ngừng, Phương Tranh còn chưa kịp thở ra, ngón tay Hàn Trúc lại bắt đầu gõ lên, lúc này thay đổi tiết tấu, ngưng thần vừa nghe, hay nha, tới Thập Diện Mai Phục.

Phương Tranh có điểm muốn khóc.

Nếu như thời gian có thể trôi qua, ai, bỏ đi, không nên trôi qua, không quan tâm là trôi qua hay ngược lại, cuộc đời của hần đều là thất bại đến cực điểm. Liều mạng khởi đủ dũng khí, Phương Tranh ưỡn ngực, đang định bày ra bộ dáng “muốn giết thì giết, tự nhiên muốn làm gì cũng được”, vạn hạnh, Hàn Trúc đã mở miệng trước, đánh vỡ sự trầm mặc trong tiền sảnh làm kẻ khác hít thở không thông.

“Hiền chất.” Hàn Trúc chậm rãi kêu.

“Tiểu nhân tại...khái, tiểu chất tại.” Phương Tranh nịnh nọt thiếu chút nữa là làm như nô tài cúi chào lão nhân kia.

“Người thích nữ nhi của ta?” Hàn Trúc đi thẳng vào vấn đề.

“Không không không không, không thể nào!” Phương Tranh cực lực phủ nhận.

“ Ân?” Đôi mắt lạnh lẽo của Hàn Trúc lướt qua, ánh mắt hàn liệt, âm khí um tùm.

“ A! Thích, phi thường thích.” Phương Tranh bắt đầu chảy, chảy rất nhiều mồ hôi.

“ Cái gì?” Hàn Trúc mở to mắt, tinh quang bắn ra bốn phía, không biết là chấn kinh hay giận dữ.

“ A! Không, không thích.” Cẩn cẩn thận thận nhìn sắc mặt của Hàn Trúc, Phương Tranh thử nói: “ Rốt cục ta nên thích, hay không thích?”

“ Cái này...” Hàn Trúc vuốt râu trầm ngâm: “ Nên thích.”

“ A?” Phương Tranh kinh hãi, mơ hồ có một loại dự cảm phi thường không ổn: “ Cái này...ta thật không thích...”

“ Hừ! Người không thích nữ nhi của ta, vì sao lại chạy vào trong khuê phòng của nó? Người cho nữ nhi ta là gì? Khi Hàn gia ta là gì?” Trong giọng nói của Hàn Trúc mang theo vài phần tức giận.

“ A? Đây...Hàn thế bá, đây kỳ thực là một hiểu lầm.”

“ Hiểu lầm?” Lòng mày rậm của Hàn Trúc nhướng lên, không giận mà uy, phong phạm của thế gia gia chủ, Phương Tranh tuy là khâm sai đại thần, cũng không tự chủ được có chút run rẩy.

“ Đúng! Hiểu lầm! Lần này là hiểu lầm, thế cho nên tiểu chất cần phải cùng ngài giải thích cho rõ ràng...”

Phương Tranh vội vàng rời ghế, hai bước tiến đến bên tai Hàn Trúc, nhẹ giọng nói thầm: “ Trên thực tế ta cùng với nữ nhi của ngài phi thường thuần khiết, hôm nay ta được Hàn tiểu thư mời tới, đến quý phủ cùng thương nghị công việc thuế án với nàng, ai biết đi vào tiểu lâu của nàng, nàng lại chậm chạp không ra, tiểu chất lại công vụ bận rộn, thực sự không có bao nhiêu thời gian chờ người, vì vậy liền bước lên tú lầu của nàng, dự định kéo nàng xuống dưới, kết quả vừa đụng tới lúc nàng đang thay...khái, sai, vừa lúc đụng tới việc ngài đi lên lầu, vì danh tiếng thuần khiết của Hàn tiểu thư, tiểu chất dưới tình thế cấp bách vội vàng vàng tránh né, sau lại chờ ngài bỏ đi, tiểu chất mới dám xuống lầu. Toàn bộ chuyện này là như vậy, tiểu chất đã nói rất rõ ràng, ngài hiểu chưa?”

Hàn Trúc bừng tỉnh hiểu ra, nhanh chóng gật đầu: “ Hiểu rõ rồi, người chiếm tiện nghi của nữ nhi ta, sau đó lau miệng muốn chạy, vừa lúc bị ta đụng tới.”

“ A?” Phương Tranh nghe vậy trợn tròn mắt, tư duy của lão nhân này có phải là có chuyện hay không nha? Chuyện gì vào miệng hắn lại biến thành ý vị khấn trương như thế?

“ Hàn thế bá, hay là để tiểu chất giải thích lại cho rõ ràng, hôm nay tiểu chất được Hàn tiểu thư mời...”

Hàn Trúc vung tay lên ngăn lại lời nói của Phương Tranh: “ Được rồi được rồi, hiện tại có giải thích cũng vô dụng, lão phu hỏi người, người dự định làm sao bây giờ?”

“ A? Dự định làm sao bây giờ?” Phương Tranh trợn mắt, lập tức lắp bắp nói: “ Ta...ta dự định quay về hành quán ngủ một giấc, tỉnh ngủ thì ăn một chút gì, thuận tiện tắm rửa, chải chuốt tóc tai tay chân...”

Hàn Trúc khê hừ: “ Nói như thế, tiện nghi của nữ nhi ta bị người chiếm không sao?”

“ A? Hàn thế bá, tiểu chất oan uổng! Tiểu chất tuyệt đối không có chiếm tiện nghi của Hàn tiểu thư, nếu ngài không tin ta có thể thử độc...”

Hàn Trúc kéo khóe miệng, như cười như không nói: “ Trước mắt bao người, người từ trong khuê phòng của Chân nhi hoang mang rối loạn chạy ra, nếu chuyện này lan truyền ra ngoài, Hàn gia ta làm sao đặt chân tại Giang Nam? Phương hiền chất, người là trọng thần triều đình, kiến thức rộng rãi, chẳng hay hiền chất định dùng cách gì chỉ dạy ta nên làm sao?”

“ Cái này...” Cẩn thận nhìn Hàn Trúc một chút, Phương Tranh nói: “ Hay là ta phái người đi khắp đường cái khua chiêng gõ trống bác bỏ tin đồn, nói ta và Hàn tiểu thư là thuần khiết?”

Hàn Trúc ngoài cười nhưng trong không cười nói: “ Hiền chất cho rằng biện pháp này được không?”

“ Không thể được.” Phương Tranh thành thành thật thật lắc đầu, loại hành vi này thực sự so với giấu đầu lòi đuôi còn ngu ngốc hơn.

“Hàn thế bá, ngài cũng đừng thừa nước đục thả câu nữa, rốt cục nên làm sao thì ngài cứ nói thẳng ra đi, lá gan của tiểu chất không chịu nổi kinh sợ, nếu bị hoảng sợ ra bệnh sẽ đi cắn người.”

Trầm ngâm một lát, Hàn Trúc vuốt râu bỗng nhiên nói: “Nghe nói hiền chất đã hôn phối?”

“A...đúng, tiểu chất đã thành thân.” Phương Tranh vội vàng gạt đầu, trong lòng thầm nghĩ, Hàn lão đầu hỏi việc này để làm chi? Chẳng lẽ hắn thật muốn chiêu mình làm con rể? Hắc! May là ta đã thành thân, Hàn gia hắn là trăm năm thế gia, nữ nhi khẳng định sẽ không chịu gả cho ta làm thiếp.

Nghe nói tôn phu nhân chính là hoàng muội của hoàng thượng đương kim, Trường Bình công chúa điện hạ?” Ánh mắt Hàn Trúc lóe ra, không biết lại đang đánh chủ ý gì.

“Đúng đúng đúng, rất khắc bạc, quyền đánh lão công, chân đá con cạp, người hầu nhà ta những năm gần đây tỷ lệ tử vong đột ngột tăng cao.” Phương Tranh tròn mắt nói vậy, vì phòng vạn nhất, không thể làm gì khác hơn là làm thấp đi hình tượng của Trường Bình một chút, mong muốn có thể làm Hàn lão đầu hoảng sợ, bỏ đi chủ ý gả nữ nhi.

Ai biết Hàn Trúc lại không thềm để ý vỗ vỗ tay, cười nói: “Như vậy rất tốt, như vậy đi, hiền chất, ngày mai người đưa ngày sinh tháng đẻ tới đây, lão phu tìm người xem cho các người, người tùy tiện đưa sinh lễ tới sau, sau đó tiếp Chân nhi đi thôi.”

“Hợp...hợp bát tự?” Phương Tranh kinh hãi, quả nhiên, quả nhiên không đoán sai, Hàn lão đầu thật sự dự định đem nữ nhi gả cho mình.

Nhàn nhát liếc mắt nhìn Phương Tranh, Hàn Trúc chậm rãi nâng chén trà lên uống một ngụm, lo lắng nói: “Ý của hiền chất làm sao?”

Ý làm sao? Kháo! Con mẹ nó gió nổi mây phun chứ sao!

Phương Tranh gian nan nuốt nuốt nước miếng, sấp sấp nói: “Hàn thế bá, nếu ta nói ra ý tứ của ta, ngài có thể bảo chứng, ách, không ném ly chén chứ?”

Hàn Trúc ngẩn người, kỳ quái nhìn thoáng qua chén trà trong tay, vô ý thức gạt đầu.

“Na, ngài có bảo chứng đao phủ thủ ngoài hành lang sẽ không chạy ào vào chém ta thành thịt tương nuôi chó chứ?”

Hàn Trúc bật cười nói: “Nói linh tinh! Ngoài hành lang làm gì có đao phủ thủ? Người xem quá nhiều kịch rồi phải không?”

Lúc này Phương Tranh mới thả lỏng tâm, sau đó ưỡn ngực, lớn tiếng nói: “Nếu thế bá hỏi ý tứ của ta, ta đây xin nói thẳng, chuyện này không có lối thoát!”

Trong lòng Phương Tranh nghĩ có chút kỳ quái, Hàn lão đầu không phải quá khoa trương đó chứ? Chỉ đi vào khuê phòng của nữ nhi hắn một chút, có cần phải đem nữ nhi gả cho ta không? Thậm chí biết rõ ta đã có lão bà mà hắn cũng không chú ý, lão đầu chẳng lẽ đầu óc không bình thường?

Lẽ ra Hàn Diệc Chân là đại mỹ nhân tuyệt sắc, hơn nữa thông tuệ cơ trí, không phải là dạng bình hoa ngực to ngực nghếch, với bản tính của Phương Tranh, việc cự tuyệt cuộc hôn nhân này quả thật là vạn phần gian nan.

Từng nam nhân đều mộng tưởng thê thiếp thành đàn. Hiện tại lão cha người ta tự tay đưa nữ nhi tuyệt sắc gả cho mình, đi đâu tìm chuyện tiện nghi đến như vậy? Phàm là nam nhân bình thường, ai sẽ cự tuyệt?

Nhưng Phương Tranh hết lần này tới lần khác cự tuyệt, hắn buộc phải cự tuyệt.

Hắn có thể có thiếp, thật sâu hiểu được, trong nhà có thêm lão bà sẽ có thêm loại tư vị gì, huống chi chính thất phu nhân của hắn lòng dạ còn không rộng rãi, chuyện La Nguyệt Nương tiến cửa Phương gia còn nặng nề trong lòng hắn, không biết nên như thế nào giải quyết. Hiện tại nếu thêm một nữ nhân tiến vào Phương gia, Phương Tranh nghĩ với tính tình của Trường Bình, rất khả năng nửa đêm sẽ mò vào bên trong phòng Hàn Diệc Chân, một đao chém chết nàng. Có lẽ còn có thể mò lên giường mình, một đao thiến hắn, hai khả năng này hắn cũng không nguyện ý.

Phương Tranh cũng không sợ vợ, trước khi thành thân cùng Trường Bình, Trường Bình đều phải cẩn cẩn thận thận nhìn sắc mặt hắn, một ngày sắc mặt hắn tối sầm, trái tim Trường Bình đã hoảng hốt, sợ dĩ hắn cự tuyệt Hàn Trúc, chủ yếu là bởi vì hắn nghĩ mình không thể có lỗi thêm nữa với Trường Bình.

Đây không phải là vì sợ Trường Bình, mà là vì lòng kính trọng cùng yêu thương đối với nàng.

Trường Bình cùng hắn từ khi quen biết cho đến lúc yêu nhau, trải qua không biết bao nhiêu khúc chiết nhấp nhô, tư vị sinh ly tử biệt đều hưởng qua, thời gian gian nan tuyệt vọng như vậy, Trường Bình đối với hắn vẫn không hề xa rời, một mình cắn răng gánh vác toàn bộ gia môn nhà chồng, hôm nay nàng mang thai hài tử của Phương Tranh, đang ở trong nhà ngày đêm nhớ mong hắn, chờ hắn quay về kinh, thử hỏi Phương Tranh làm sao có thể tham lam mỹ sắc của Hàn Diệc Chân, đáp ứng cuộc hôn nhân này, mà trêu chọc sự thương tâm của Trường Bình?

Phương Tranh không còn là tên tiểu tử ngày xưa chỉ biết ngang dọc kinh thành, vô câu vô thúc, vô pháp vô thiên, nhập quan trường hai năm, hắn học xong tự hỏi, học xong lãnh tỉnh, cũng học xong cự tuyệt mê hoặc.

Bỏ được, so với có được thì càng gian nan, làm được, rõ ràng là thật sáng tỏ.

Hàn Trúc hiển nhiên không nghĩ tới Phương Tranh lại cự tuyệt sảng khoái như vậy, điều này làm hắn phi thường không hài lòng.

Hàn Trúc chỉ có một đứa con gái, từ nhỏ được gia tộc nâng niu trong lòng bàn tay mà lớn lên, hôm nay Hàn Diệc Chân đã được mười tám tuổi, trở mã duyên dáng yêu kiều. Quốc sắc thiên hương, đừng nói đến nàng thiên tư thông minh, xử lý sự vụ gia tộc ngay ngắn rõ ràng, thế gia môn phiệt đến Hàn gia cầu hôn, quan to quý nhân đập phá cánh cửa không dứt, nữ tử tài mạo song toàn như vậy, vì sao Phương Tranh lại sẽ cự tuyệt?

Kỳ thực Hàn Trúc cũng không phải là thực sự cam tâm tình nguyện đem nữ nhi gả cho Phương Tranh.

Hàn gia đặt chân tại Giang Nam hơn trăm năm, chính là chiêu bài thế gia lâu đời, tiền tài quyền thế khổng lồ, nhân mạch phức tạp, với thanh danh hiển hách của Hàn gia tại Giang Nam, làm sao lại khinh suất như vậy, thậm chí chẳng giữ thể diện ngành cứng đưa nữ nhi duy nhất của Hàn gia nhét vào trong lòng Phương Tranh? Những người thích dựa hơi thì rất nhiều, nhưng Hàn Trúc thì không phải là một trong số đó.

Thân là thế gia gia chủ, Hàn Trúc so với bất luận kẻ nào nghĩ được càng sâu xa, bởi vì trên người hắn gánh vác trọng trách sinh tồn phát triển của cả một gia tộc.

Hôm nay toàn bộ thế gia Giang Nam đều biết Hàn gia dẫn đầu đầu phục triều đình, đầu phục khâm sai, Hàn Trúc bước chân này nếu đi nhầm, có thể có được nhưng cũng có thể mất mát. Chiếm được triều đình coi trọng, tất nhiên sẽ mất đi tình nghị với các thế gia tại Giang Nam, thậm chí đối lấy sự đối địch của họ.

Trên đời vốn là không có chuyện vẹn toàn được đôi bên, nếu Hàn Trúc đã quyết định, sẽ không cùng Giang Nam thế gia sửa lại quan hệ, với tính cách hắn, Hàn Trúc cũng không thích làm người hai mặt.

Nhưng mặt khác, Hàn gia cùng triều đình thành lập quan hệ tốt đẹp, loại quan hệ này còn rất yếu đuối, nó cũng không vững chắc, bởi vì mỗi bên đều tự có lập trường và lợi ích, thường thường đều rất dễ vì chuyện nào đó mà trở nên bất hòa, thậm chí vỡ tan, nếu như tương lai thật có một ngày như thế, Hàn gia cũng giống như Trư Bát Giới soi gương, trong ngoài đều không phải người nữa.

Cho nên Hàn Trúc phải nghĩ một biện pháp, đem quan hệ giữa Hàn gia cùng triều đình càng củng cố, biện pháp gì? Từ xưa đến nay, còn có chuyện gì so với hôn nhân càng tốt hơn sao?

Vì vậy Hàn Trúc đưa ánh mắt nhìn về phía Phương Tranh.

Mọi người đều biết, Phương Tranh cưới thân muội muội của đương kim hoàng đế, thay lời khác nói, hoàng đế là anh vợ của hắn, nếu như Hàn Diệc Chân cùng Trường Bình công chúa chung một chồng, nói như vậy quan hệ giữa Hàn gia cùng hoàng tộc, chẳng phải là thân như tỷ muội hay sao? Kể từ đó, bất luận là Giang Nam thế gia, hoặc là đại thần triều đình, ai còn dám đắc tội Hàn gia? Cô gia của Hàn gia, là người dưới một người mà trên trăm triệu người, Phương quốc công, Phương quốc công là ai? Là em rể của hoàng đế, hai người là bằng hữu cùng chung hoạn nạn thời áo vải. Tình cảm thâm hậu không gì sánh được, dứt bỏ

những chuyện này không nói, chỉ luận về thế lực Phương gia, cũng chính là Hoa triều thủ phủ, gia tộc vừa có quyền thế vừa có tài lực giàu có nhất nước, Hàn gia cùng họ kết thông gia, trong thiên hạ còn cần phải sợ ai?

Đương nhiên, Hàn Trúc cũng không phải là một phụ thân vì lợi ích của gia tộc, mà hi sinh hạnh phúc của nữ nhi, làm Hàn Trúc có quyết định giao kết cuộc hôn nhân này, lý do chủ yếu là hấn phát hiện, chính nữ nhi của mình đã có một ít tình tố khó nói rõ với Phương Tranh, hơn nữa còn nghe được điều gì như “đùa giỡn”, “đông cung đồ” cùng ngẫu ngộ hôm nay trong khuê phòng, làm cho hấn nghĩ, nữ nhi tựa hồ có cảm tình không cạn với Phương Tranh, kể từ đó, Hàn gia và Phương gia kết thông gia, sẽ biến thành một chuyện thật tốt vẹn toàn cả đôi bên.

Người định không bằng trời định, Hàn Trúc trăm triệu không nghĩ tới Phương Tranh lại cự tuyệt cưới nữ nhi của hấn, tên tiểu tử này chẳng lẽ có bệnh?

Nghĩ tới đây, nét mặt Hàn Trúc trầm xuống, lạnh lùng nói: “Phương hiền chất, chẳng lẽ ngại tiểu nữ thô...”

“Ách, Hàn thế bá nói quá lời, nếu nói thô bỉ, tiểu chất càng thô bỉ hơn.” Phương Tranh bồi cười nói.

Thân là khâm sai đại thần, đại biểu thiên tử uy nghi, Phương Tranh nguyên bản không cần thấp kém mình như vậy, nhưng hiện tại ngồi trong tiền sảnh, một người là thế bá trưởng bối, một người là hiền chất văn bối, huống chi trước đây hoặc nhiều hoặc ít còn ăn xong một chút đậu hũ của Hàn Diệc Chân, trong lòng Phương Tranh nhiều ít có chút chột dạ đuối lý.

“Như vậy, chẳng lẽ hiền chất cho rằng tiểu nữ thiếu ôn nhu hiền thực?”

Lời này nói đúng. Phương Tranh âm thầm xoa xoa cái mõng vừa bị Hàn Diệc Chân đá đến sưng đau, có câu khó nói nên lời, nhưng ngay trước mặt Hàn lão đầu, hấn cũng không thể nói ra lời thật.

“Hàn tiểu thư hiền lương thực đức, dịu dàng đoan trang, chính là điển phạm của nữ tử Hoa triều.” Phương Tranh giấu diễm lương tâm khen nói.

Hàn Trúc nhíu mày: “Vậy vì sao ngươi không muốn cưới nó? Lão phu cũng không chú ý chuyện cho nó làm thiếp của ngươi, ngươi còn có gì không hài lòng?”

Có gì không hài lòng? Phương Tranh hơi làm khó, vấn đề này làm sao trả lời? Chính mình cùng nữ nhi của hấn vốn không hề có cảm tình sao? Lời này nói ra cũng không tốt. Ở kiếp trước người người tin tưởng chính là động phòng trước rồi nói chuyện luyến ái. Nếu không, thẳng thắn bảo hấn thu lại nữ nhi đi, đổi thành bạc đưa cho mình? Không được, lão đầu nhi khẳng định sẽ gọi đao phủ thủ...

Nghẹn ứ hồi lâu, Phương Tranh cắn răng, trái tim chợt run, sau đó bỗng nhiên cúi đầu, dánh dáp e thẹn, thấp giọng xấu hổ nói: “Kỳ thực, cho tới nay, ta thích...là nam nhân.”

“Lạc sát!”

Bên ngoài tiền sảnh một tiếng sấm mùa xuân đình tai nhức óc vang lên.

Hàn Trúc ngồi trên ghế, biểu tình rất...buồn bã.

Đêm khuya canh ba.

Ngoài thành Tô Châu, bờ Thái Hồ.

Phương Tranh đang cùng Tiêu Hoài Viễn, Phùng Cừ Dao và Ôn Sâm nói lời chia tay.

Phía sau bọn họ, năm ngàn danh Long Vũ quân sĩ binh y giáp sáng ngời, đao thương lấp lánh đang xếp hàng chỉnh tề, ánh mắt kiên nghị nhìn vị khâm sai Phương đại nhân đang đứng trước đội ngũ. Khuôn mặt bọn họ giống như sắt thép lãnh ngạnh, trong quân liệt, một cổ tức sát khiến trái tim kẻ khác băng giá đang tràn ngập khắp bốn phía.

Phương Tranh vỗ vỗ vai Phùng Cừ Dao, thần tình ngưng trọng nói: “Phùng đại ca, tất cả ta nhờ ngươi! Hành quân chiến tranh, ngươi so với ta càng hiểu hơn nhiều lắm, ta sẽ không dài dòng, chỉ nhắc nhở ngươi một câu, vạn sự cẩn thận, gặp phải khe sâu núi non, cần phải tìm hiểu rõ ràng, không có gì bất ngờ xảy ra, lần này ngươi lĩnh quân đi kinh thành, trên đường sẽ có mai phục, Phùng đại ca, đánh một trận thật đẹp

cho ta xem! Lần này hành trình Giang Nam có thắng lợi hay không, toàn bộ nhìn vào trận chiến này của người.”

Phùng Cửu Dao ôm quyền nghiêm nghị nói: “ Phương đại nhân xin yên tâm, Phùng mỗ nhất định cạn kiệt toàn lực, đem người sau màn bắt sống trở về gặp người.”

Phương Tranh lắc đầu cười nói: “ Điều này không cần, ta nghĩ hành động lần này, người sau màn sẽ không lộ diện, phỏng chừng người không bắt được hần, nhưng chỉ cần người có thể đánh tan loạn quân mai phục, vụ án sẽ có cơ hội phá án rất lớn.”

Quay đầu, Phương Tranh nhìn phía Ôn Sâm nói: “ Lão Ôn, nên làm như thế nào không cần ta dạy cho người phải không? Nhớ kỹ, người mang theo huynh đệ Ảnh Tử xa xa đi theo quân đội của Phùng đại ca, một ngày Phùng đại ca thắng, người liền lập tức dẫn người âm thầm theo loạn quân chạy tán loạn, xem bọn hần chạy đi nơi nào, thăm dò gốc gác của bọn họ, hay nhất là có thể bắt sống mấy người, hỏi ra khẩu cung.”

Ôn Sâm nặng nề gật đầu, thần sắc có chút hưng phấn.

Ảnh Tử đã thật lâu không có tiếp nhận nhiệm vụ trọng đại như vậy, lúc này chuyện liên quan thuế án Giang Nam, không khỏi làm cả người hần trần ngập chiến ý và ý chí chiến đấu.

“ Vô phương. Ngày hôm trước ta đã mật lệnh cho Hàn tướng quân của Long Tương quân phân phối năm ngàn binh sĩ đêm tối đi Thái Hồ, áp giải thuế ngân, lúc này sợ rằng đã sớm khởi hành đến Thái Hồ rồi.”

338. Chương 320: Cáo Trạng Khâm Sai

Thân là nhà cái khởi xướng cuộc đánh bạc này, trong lòng Phương Tranh có chút thấp thỏm, nói đến cùng, dùng phương thức này để giải quyết một vụ án, thật là quá mức giản đơn thô bạo, trong đó trí tuệ, tâm kế, màn trường không quan hệ, hoàn toàn là nhờ vào vận khí đổ một lần, cũng giống như đổ xúc xắc, một bàn định thắng thua, trí tuệ của người có cao tới đây lại có tác dụng gì?

Chỉ là người sau màn có ứng chiến hay không? Sáu trăm vạn lượng bạc, đối với hần mà nói, có lực mê hoặc sao?

Trong lòng Phương Tranh thật lo lắng.

Cho nên các tướng sĩ sắp xuất chinh, theo lệ cũ, hần phải nói vài câu khởi động tinh thần, cổ vũ sĩ khí trước cuộc chiến, Phương Tranh lại không có gì biểu thị, lông mày nhăn lại thật sâu, chẳng biết đang nghĩ đến điều gì.

Ban đêm của mùa xuân có chút mát mẻ. Tiêu Hoài Viễn không khỏi lạnh run, xoa hai bàn tay nổi da gà, quay đầu lại thấy năm ngàn tướng sĩ vẫn không nhúc nhích, đứng thật thẳng, chỉ đợi Phương Tranh phát ra mệnh lệnh hành quân.

Tiêu Hoài Viễn cười gượng hai tiếng, tiến đến trước mặt Phương Tranh, cắt đứt trầm tư của hần, cười nói: “ Phương đại nhân, đêm đã khuya, có nên hạ lệnh khởi hành hay không?”

Phương Tranh lấy lại tinh thần, ngẩng đầu nhìn sắc trời, gật đầu, vỗ vai Tiêu Hoài Viễn: “ Tiểu Tiêu, tất cả ta nhờ các người. Lần hành động này rất trọng yếu, người nên nghiêm túc mà làm. Nếu chuyện bại, người cứ tự sát đi thôi! Ta sẽ giúp người hảo hảo chiếu cố Tư Tư.”

Tiêu Hoài Viễn mặt mày đen thui.

“ Lần này từ biệt, tiền đồ hiểm trở. Tiểu Tiêu, người trân trọng! Bỏ quan hi vọng theo các người cùng nhau sống vai chiến đấu tại tuyến đầu nguy hiểm nhất, phao đầu đổ nhiệt huyết, báo quốc xả thân.” Giọng nói Phương Tranh trầm trọng.

“ Đại nhân cao thượng, không bằng đại nhân theo chúng ta cùng đi thôi, có ngài, các tướng sĩ đều có chủ cốt nha.”

Phương Tranh cả kinh, vội vàng nói: “ Nói đùa gì vậy! Tiền tuyến nguy hiểm như vậy làm ta bị thương thì làm sao bây giờ? Hơn nữa, bách tính Tô Châu cũng rất cần ta đó.”

Tiêu Hoài Viễn tràn đầy không muốn, viền mắt phỉm hồng: “Đại nhân, ngài một mình ở lại thành Tô Châu, bên người không ai, làm sao bây giờ nha.”

Phương Tranh ngăn người, hắc, công phu võ môn ngựa của tiểu tử này đã thành thạo, nghe lời này toàn thân lộ ra âm ý thoải mái, so với công phu võ môn ngựa của tên Ôn Sâm kia cao minh hơn rất nhiều.

Trên mặt Phương Tranh lộ ra nụ cười ấm áp, vui mừng nói: “Người không cần lo cho bổn quan, bổn quan sẽ tự chiếu cố cho mình thật tốt.”

Tiêu Hoài Viễn vẻ mặt lo lắng nói: “Không phải, đại nhân. Ý tứ của hạ quan là nói, tri phủ bảy phủ toàn bộ bị ngài bắt giữ, đại nhân thân là khâm sai, bên người lại không ai ngăn được ngài, ngài ở trong thành Tô Châu chẳng phải là càng vô pháp vô thiên sao? Bách tính thành Tô Châu phải làm sao bây giờ nha.”

Một lúc lâu.

“Xuất phát xuất phát! Tất cả đều rút đi cho lão tử! Dây dưa ở chỗ này để làm chi? Đưa tiền sao? Rút! Tất cả đều rút!”

Năm ngàn Long Vũ quân binh sĩ tinh nhuệ, dưới sự suất lĩnh của Tiêu Hoài Viễn và Phùng Cửu Dao, phần nộ hướng phía bắc ra đi.

Phương Tranh oán hận trừng mắt nhìn theo bóng lưng Tiêu Hoài Viễn, tức giận hừ một tiếng.

Đội ngũ dần dần đi xa, khuôn mặt tuấn tú của Phương Tranh cũng suy sụp xuống tới.

Bên trong thành Tô Châu, còn có một phiên phức đang chờ hắn, một người từ bên ngoài tựa hồ rất hương diễm.

Hàn Trúc phẳng phất cũng không nghĩ muốn buông tha Phương Tranh, cũng không bị chuyện ma quỷ “thích nam nhân” của Phương Tranh lừa gạt qua mặt, vẫn như cũ dự định kiên nhẫn tiếp tục hướng hắn bức hôn.

Phương Tranh rất quẫn quýt, lo lắng hắn không kiên trì được bao lâu, dù sao Hàn gia tam tiểu thư là nữ tử xinh đẹp như hoa, lão cha nàng lại vô cùng thịnh tình kín đáo đẩy cho chính mình, một lần hai lần cự tuyệt, người còn tàn nhẫn quyết tâm cự tuyệt được lần thứ ba sao?

Phương Tranh bị thị vệ vây quanh, một đường hướng nha môn tri phủ đi đến, hôm nay tri phủ bảy phủ Giang Nam đều bị giam giữ, Lại Bộ khẩn cấp phân phối dự khuyết quan viên còn đang trên đường đi nhậm chức, cho nên Phương Tranh thân là khâm sai đại thần, tự nhiên bụng làm dạ chịu nhận luôn chức trách của tri phủ Tô Châu.

Nha dịch của phủ Tô Châu gõ chiêng dọn đường, giơ cao mộc bài “Túc Tĩnh Hồi Tị”, bách tính đều đồng loạt né tránh, cấm quân thị vệ theo sát trước sau quan kiệu, Phương Tranh ngồi bên trong quan kiệu, càng nghĩ càng không nở, theo kế hôm nay, chờ sau khi bên Phùng Cửu Dao truyền đến tin tức, tự mình nên nhanh rời khỏi Tô Châu, tiếp tục tuần tra sáu phủ khác trong Giang Nam mới được, nếu cứ ở lại Tô Châu, Hàn gia cứ ba ngày hai lần chạy tới cửa bức hôn, sợ rằng bản thân mình sẽ không chống lại được bao lâu, nếu nhận lời Hàn Trúc, chẳng phải là có lỗi lớn với Trường Bình?

Lần đầu tiên trong cuộc đời, hắn bắt đầu cảm thấy đau đầu vì sự xuất sắc của chính mình, nếu như mình không phải quá ưu tú, thật là tốt biết bao.

Quan kiệu nhanh sắp đến nha môn tri phủ thì đột nhiên trong lòng Phương Tranh khẽ động, lặng lẽ xốc lên một góc màn kiệu, phát hiện đã đi tới trước cửa Hàn phủ, Hàn phủ cùng tri phủ nha môn chỉ cách nhau vài bước, Phương Tranh thấy thế kinh hãi, vội vàng quát to trong kiệu: “Nhanh! Nhanh đi! Phía trước gõ đồng la, mau dừng tay cho ta! Tất cả đều không cho phát ra âm thanh, lặng lẽ đi qua!”

Nha dịch gõ đồng la ngăn người, không giải thích được quay đầu lại nhìn Phương Tranh liếc mắt.

Quan viên xuất hành, gõ đồng la chính là quy củ, tượng trưng cho sự khác nhau trong đẳng cấp xã hội giữa quan viên và bách tính, giống như hiện lộ triều đình uy nghi và khí phái nghiêm nghị của quan viên, vì sao vị khâm sai đại nhân này lại điệu thấp như vậy?

Nha dịch nghĩ cứ nghĩ, với thân phận của hắn, cũng không khả năng dám tiến đến trước mặt Phương Tranh để hỏi nguyên nhân, nghe vậy vội vàng ngừng gõ, mộc bài “Hồi Tị Túc Tĩnh” cũng lặng yên buông xuống,

đoàn người hành quân lặng lẽ, giống như đang làm kẻ trộm. Lặng lẽ đi qua đại môn của Hàn phủ, không phát sinh nửa điểm thanh âm, thấy thế nào lại có vị đạo như đầu tóc đầy bụi đất.

Bên trong Hàn phủ.

Hàn tam tiểu thư đang ở trong Bát Tranh Đường nổ bạo. Bên trong tiền sảnh, những mảnh nhỏ của đồ sứ tán lạc khắp nơi, chung quanh hỗn độn, dường như bị người đánh cướp qua.

Đây là lần thứ hai nàng phát giận trong khoảng thời gian gần đây. Các người hầu trong Hàn phủ kinh khủng đứng bên ngoài tiền sảnh, nửa bước cũng không dám tiến vào, đều dùng một loại ánh mắt xa lạ run rẩy nhìn nàng.

Vị Hàn tam tiểu thư tính tình thật tốt trước kia hiện tại vì sao lại táo bạo như vậy? Ở trong mắt mọi người, Hàn tam tiểu thư tuy rằng không phải là người bình dị gần gũi cho lắm, nhưng tính tình cũng vô cùng ổn định, vĩnh viễn đều là dáng dấp trong trẻo nhưng cao ngạo lạnh lùng, lâu ngày, bọn người hầu cũng thói quen tính tình của Hàn tam tiểu thư, nhưng từ khi vị khâm sai Phương đại nhân vào trong thành Tô Châu, tính tình Hàn tam tiểu thư bắt đầu trở nên khó nắm bắt, điều khác không nói, chỉ là Bát Tranh Đường, nàng đã công nhiên đập nát hai lần, điều này đối với bọn người hầu Hàn phủ mà nói, thật sự là một hiện tượng không quá diệu. Vạn nhất tiểu thư tức giận lây sang trên người bọn họ, hậu quả...

Hàn Trúc ngồi ngay ngắn trên chủ vị, chậm rãi vuốt râu, dáng dấp tiêu sái, làm Hàn Diệc Chân hận đến nghiến răng.

“Phanh!”

Lại một bình hoa màu lam bị hung hăng ném xuống mặt đất, vỡ thành phần toái.

“Ta..không...gã...cho hần..!”

Hàn Diệc Chân phát tiết một mội, đứng ngay trước mặt Hàn Trúc thở hổn hển, trừng đôi mắt có điểm ứ máu, oán hận nhìn phụ thân của nàng.

Khóe mắt Hàn Trúc lướt nhìn qua những mảnh vỡ nát rơi đầy đất.

Cũng may sau lần đầu tiên Hàn Diệc Chân đập vỡ hết đồ cổ trong Bát Tranh Đường, chính mình đã phòng ngừa chu đáo. Đem toàn bộ đồ trang trí đắt tiền trong tiền sảnh thay vào đồ sứ bình thường, thân là gia chủ, quả nhiên nhìn xa, hôm nay nữ nhi lại đem Bát Tranh Đường hủy đi lần nữa, hần cũng không cần phải xót xa như lần trước.

“Ha hã, Chân nhi, đập một mội? Nghỉ ngơi một hồi đi, nghỉ một xong, con lại đập tiếp.” Hàn Trúc vuốt râu ha hã cười nói.

Gương mặt Hàn Diệc Chân đỏ bừng, nói không rõ là xấu hổ hay giận dữ, đôi mắt xinh đẹp trợn to nhìn Hàn Trúc, cảm giận nói: “Cha, vì sao con phải gả cho tên lưu manh vô sỉ kia?”

Hàn Trúc khí định thần nhàn vuốt chòm râu, cười nói: “Chẳng lẽ con vô ý đối với hần?”

Hàn Diệc Chân lắc mạnh tay thật nhanh, không chút nào suy nghĩ nói: “Nữ nhi hần không thể một đao giết hần, sao đối với hần có ý định? Cha, ngài cũng không nên loạn chọn uyên ương, nếu muốn nữ nhi gả cho người này, nữ nhi tình nguyện chết đi!”

Đuôi lông mày của Hàn Trúc nhướng lên, cười nhìn Hàn Diệc Chân nói: “Nếu con đối với hần vô ý, sao lại bị hần...ách, đùa giỡn, còn cùng nhau xem đông cung đồ, còn cho hần vào khuê phòng, Chân nhi, không thể lừa mình dối người đâu.”

“Con...con...Hàn Diệc Chân nghe vậy, lửa giận vừa hơi dẹp loạn không khỏi liền bùng lên, bị hần đùa giỡn, xem đông cung đồ, tiến vào khuê phòng, bộ là con nguyện ý hay sao? Rõ ràng là tên lưu manh kia không biết thẹn, tự mình trêu chọc con, lẽ nào ai trêu chọc con, con phải gả cho hần mới được sao? Hôm nay cha bị thế nào vậy? Sao nói chuyện lại không có đạo lý?”

Thấy Hàn Diệc Chân há mồm kêu lớn, khuôn mặt tươi cười của Hàn Trúc vừa thu lại, trầm giọng nói: “Chân nhi, từ nhỏ con đã thông tuệ, mọi việc rất có chủ kiến, nhưng dù sao con cũng là nữ tử, không thể phủ nhận, bây giờ là thế đạo nam tôn nữ ti, bị người đùa giỡn, cùng nhau xem đông cung đồ, còn cho hần

tiến vào khuê phòng, việc này toàn bộ người hầu của Hàn phủ đều biết. Tin tưởng rất nhanh sẽ bị truyền khắp toàn bộ Giang Nam. Chân nhi, danh tiết nữ tử càng trọng yếu, nếu con không lấy hấn, còn có thể lấy ai? Danh tiếng Hàn gia chúng ta chẳng phải vì con mà quét rác, toàn tộc hổ thẹn?”

Hàn Diệc Chân nghe vậy ngây dại, ngây người run rẩy một lát, thần sắc trên mặt âm tình bất định. Như giận như hận, còn mang theo vài phần không cam lòng và khuất nhục, đôi mắt to mờ lệ nháy mấy lần, hai hàng nước mắt trong suốt theo khuôn mặt tuyệt mỹ chảy xuống má, đặc biệt làm người thương tiếc.

Đúng vậy, tại niên đại nam tôn nữ ti này, bị một nam tử khinh bạc qua như vậy, nàng còn có thể gả cho ai? Sẽ thực sự một đao giết hấn, sau đó lại tự sát, xem như đầy đủ lễ. Sẽ cam tâm nhận mệnh gả cho hấn, từ nay về sau an an phận phận làm tiểu thiếp của hấn, dưới ma trảo của tên vô sỉ kia, nén giận mà qua cả đời.

Sinh làm thân nữ nhân, lẽ nào nhất định phải sống ti tiện như vậy sao? Dù cho thân là thế gia tiểu thư, cũng chạy không thoát số phận bị thảm như vậy?

Trong lúc nhất thời, trái tim Hàn Diệc Chân thực sự tràn đầy đau khổ và tuyệt vọng, cảm thấy cảnh xuân đang dần vắng bên ngoài cũng đột nhiên u ám lên. Nàng không rõ, thậm chí có điểm oán hận phụ thân, trước đây phụ thân rất lưu ý cảm thụ của nàng, nếu nàng không muốn gả, phụ thân sẽ không miễn cưỡng, vì sao hôm nay lại mang theo vài phần ý tứ hàm súc bức bách?

“ Cha...nữ nhi...con...con...”

Lời còn chưa dứt, Hàn Diệc Chân liền khóc thành tiếng, nữ tử mười tám tuổi, đối với phu quân tương lai đang ôm sự chờ mong và huyền tưởng mỹ hảo, nhưng ông trời lại đưa tới cho nàng một tên lưu manh vô sỉ đề tiện hạ lưu, mà nàng lại không thể không gả cho hấn, giờ này khắc này, nàng mất hết can đảm, trái tim vỡ tan rơi đầy đất, giống như những mảnh vỡ đồ sứ kia.

Khóc một hồi, nàng liền ngừng lại, dù sao cũng là nữ tử thông minh nhất Hàn gia, Hàn gia có thể lớn mạnh thành Giang Nam đệ nhất thế gia, nàng cũng ra mưu kế trong đó, sau khi tỉnh táo lại, nàng mới tóm tắt ra thái độ khác thường hôm nay của phụ thân.

“ Cha, ngài cố ý đem nữ nhi gả cho tên lưu manh đó, có dụng ý khác sao?”

Lau lau nước mắt, Hàn Diệc Chân hít một hơi thật sâu, mở to con ngươi đỏ bừng, gắt gao nhìn chăm chăm Hàn Trúc.

Hàn Trúc bị nữ nhi hỏi trúng tâm sự, không khỏi đỏ mặt, xấu hổ khái hai tiếng, che giấu nói: “ Chân nhi, vì phụ sao lại có dụng ý khác? Thật sự là mấy ngày nay con và Phương Tranh biểu hiện quá mức tối tăm, lão phu nhìn thấy, nhưng cũng vui vẻ đáp ứng, con có ý định, hấn lại hữu tình, cùng kết Tần Tần, có gì không tốt?”

Hàn Diệc Chân cười lạnh nói: “ Cha, không phải nữ nhi bất kính, lý do ngài mượn cớ cũng quá giả tạo, lúc nào nữ nhi có biểu hiện là có ý tứ với hấn? Tên lưu manh kia nhiều lần nhục nhã khinh bạc con, nữ nhi vì đại cục Hàn gia, phải nén giận, không đối phó với hấn, sao xem vào trong mắt ngài, lại biến thành nữ nhi có ý định đối với hấn? Sớm biết như thế, ngày trước ta nên một đao giết hấn mới phải, giết một khâm sai đại thần, cùng lắm thì Hàn gia không đầu nhập vào triều đình, làm gì cũng có thể đặt chân tại Giang Nam!”

“ Người hồ đồ!” Nói đến Hàn gia đại nghiệp, Hàn Trúc nghiêm mặt trách mắng: “ Sau này đừng có ý nghĩ đại nghịch bất đạo như thế nữa! Hàn gia đi con đường nào, lão phu đã nói rõ ràng với người trước đây, từ xưa đến nay, triều đình và hoàng đế mới là chính thống được người trong thiên hạ cộng đồng nhận thức, Hàn gia đầu nhập vào triều đình, chính là thuận thời thuận thế, nếu người giết khâm sai, bằng lực của Hàn gia, giống như hướng triều đình tuyên chiến, người tự hỏi Hàn gia có khả năng chịu được một kích sấm sét của triều đình?”

Hòa hoãn giọng nói, Hàn Trúc nói tiếp: “ Phương Tranh tuổi trẻ đầy hứa hẹn, tính cách mặc dù táo bạo ngạo ngược, nhưng cũng được cho là người hữu tình hữu nghĩa. Lão phu quan sát lâu ngày, thấy lời nói và việc làm của hấn luôn mâu thuẫn. Đối với thê tử tìm mọi cách che chở sủng dung, nếu người trở thành người nhà của hấn, tất sẽ suốt đời hạnh phúc, người là nữ nhi duy nhất của lão phu, lão phu sao lại hại người? Dịch cầu vô giới bảo, khó được hữu tình lang, Chân nhi, lão phu đã nói qua với người rất nhiều lần, đừng có trông mặt mà bắt hình dong, mỗi người đều có ưu điểm và sở trường của họ, nếu người vì tiểu nhân hiềm

khích, liền sinh ra lòng bất công, hấn ở trong mắt người, chỉ biết càng ngày càng tệ, kể từ đó, chẳng phải là bỏ đi một đoạn nhân duyên tốt đẹp?”

“ Nhân duyên tốt đẹp?” Hàn Diệc Chân cười lạnh một tiếng: “ Nếu nhân duyên tốt đẹp của nữ nhi nằm tại đây, trên người tên vô sỉ dê tiện kia, nữ nhi không sống cũng được!”

Tỉ mỉ suy nghĩ một chút, kết hợp một phen nói vừa rồi của Hàn Trúc, Hàn Diệc Chân thông tuệ nhất thời liền hiểu rõ ý tứ bức hôn của phụ thân, sau khi suy nghĩ cẩn thận, gương mặt nàng trải rộng sương lạnh, giọng nói trở nên lãnh liệt: “ Cha, muốn nữ nhi gả cho Phương Tranh, sợ rằng không chỉ là vì danh tiếng của nữ nhi và Hàn gia đơn giản như vậy đi?”

Hàn Trúc ngẩn người, sau đó dùng ánh mắt tán thưởng nhìn nàng, không hổ là nữ tử thông tuệ nhất của Hàn gia, chỉ suy tư liền biết chuyện không tầm thường, đáng tiếc nàng thân là nữ tử, không thể kế thừa vị trí gia chủ của Hàn gia, thật sự là tổn thất lớn!

“ Nga? Vậy con nói một chút, lão phu còn mục đích gì khác?” Hàn Trúc vuốt râu cười nói.

“ Phương Tranh có chức danh thế tập quốc công, chính thất phu nhân trong nhà chính là hoàng muội ruột thịt của đương kim thánh thượng, hoàng thượng lúc còn long tiềm(ý nói là còn chưa lên ngôi), đã học cùng trường với Phương Tranh, hai người tâm đầu ý hợp, là bằng hữu cùng chung hoạn nạn thời áo vải, đến nay vẫn như thế. Hàn gia đầu nhập triều đình, căn cơ không ổn, nếu trong triều không có chỗ dựa cường đại vững chắc, Hàn gia sẽ gặp phải hoàn cảnh rơi vào tiến lui đều khó, cùng Phương Tranh kết hôn, vừa lúc có thể giải quyết vấn đề khó khăn này, Phương Tranh quyền đại thế đại, là một trọng thần duy nhất trong triều được hoàng đế tuyệt đối tín nhiệm, còn có quan hệ họ hàng với hoàng gia. Hàn gia kết thông gia với Phương gia, ít nhất trong trăm năm tới, có thể bảo hộ gia tộc cực thịnh, cha, nữ nhi có nói sai hay không?”

Nhìn vẻ mặt cười nhạt và thương tâm của Hàn Diệc Chân, Hàn Trúc lắc đầu, đứng lên đi tới bên người nàng, đưa tay vuốt mái tóc nàng, giọng hàm thương tiếc nói: “ Chân nhi, con tâm tư kín đáo, thế thái nhân tình không hề đoán sai lầm, vì phụ cũng vừa mới nói không sai. Chỉ có cách này, để gia tộc bình an hưng thịnh, thân là thế gia tử nữ, thì phải làm tốt sự chuẩn bị hi sinh vì gia tộc, Hàn gia môn thâm hộ lớn, toàn tộc trên dưới hơn ngàn người, nếu có đi sai bước, liền có khả năng đao kiếm lên thân, cả nhà gặp nạn. Những điều này đều là tình hình thực tế.”

Dừng một chút, Hàn Trúc nói tiếp: “ Thế nhưng gia tộc có lớn, đều phải gấn bó nhờ thân tình, nếu lão phu cả chung thân hạnh phúc của nữ nhi cũng không quan tâm, chỉ cầu gia tộc lớn mạnh àm mất đi thân tình, gia tộc lãnh huyết vô tình như vậy, lại còn có ai có được lòng trung thành, còn có ai vì bảo toàn nó mà hi sinh chính mình? Chân nhi, đừng nghĩ lão phu quá lãnh khốc, dù là hiện nay thánh thượng có muốn nạp con làm phi, nếu con không muốn, Hàn gia tuy là liều mạng tạo phản, cũng sẽ không bắt con ra ngoài hi sinh, con trở về phòng tỉ mỉ ngắm lại, nếu con đối với Phương Tranh vô ý, việc này lão phu sẽ không bao giờ nhắc nữa, thế nào?”

Hàn Diệc Chân mở to hai mắt nhìn phụ thân, không khỏi có chút vui mừng, nước mắt tràn đầy khuôn mặt, trong lòng phần nộ và tuyệt vọng, tức thì bị cảm động thay thế.

Nguyên lai Hàn gia cũng không lãnh huyết như trong tưởng tượng của nàng, dù sao mình vẫn là nữ nhi thương yêu của gia chủ, không phải lợi thế để đối lấy lợi ích của gia tộc, được rồi, không uống công nàng vì gia tộc vất vả cực nhọc nhiều năm, vì nó nỗ lực đúng là đáng giá.

Nhìn nữ nhi nhẹ nhàng đi xa, trong mắt Hàn Trúc hiện lên một đạo tinh quang, gương mặt tràn đầy nếp nhăn nhất thời lộ ra vài phần ý cười: “ Lão phu mặc dù già, nhưng một ít hí kịch trên sân khấu vẫn có xem. Thực sự vô ý sao? Ha hã, yêu hận thường thường chỉ cách một đường tơ, chỉ cần một cơ hội nho nhỏ, dù khi đó lão phu có phản đối cuộc hôn nhân này, chỉ sợ người cũng cam tâm tình nguyện cùng hấn bỏ trốn.”

“ Thùng thùng thùng thùng...”

Tiếng trống minh oan trước cửa nha môn tri phủ nặng nề vang lên, bởi nha môn tri phủ tu kiến đã lâu, có vẻ có chút rách nát, trống minh oan vừa đánh lên, bốn bức tường tại chính đường nha môn liền bắt đầu liên tục tuôn bụi bặm xuống, làm bọn nha dịch hoảng loạn chạy đi ra, đứng ngay giữa sân nha môn tiền sảnh, về mặt kinh khủng nhìn bụi bặm bay tung khắp chính đường của nha môn, cùng nội đường cũng theo tiếng trống rung động không ngớt, phẳng phất bảng hiệu Minh Kính Cao Huyền cũng tùy lúc bị rơi xuống đất.

“ A! Phương đại nhân còn đang bên trong! Nhanh, mau mời Phương đại nhân đi ra!” Một gã đầu mục nhảy vọt lên.

Mọi người cả kinh, vội vàng chạy vào trong, còn chưa bước lên bậc thang của chính đường, liền nghe được một thanh âm hỗn hển truyền đến: “ Đừng gõ đừng gõ! Ôi uy! Tổ tông, bổn quan nghe được, thăng đường lập tức còn không được sao? Còn gõ thì phòng ở liền sụp, người biết người phải bồi bao nhiêu tiền không?”

Nghe được thanh âm, mọi người thở dài một hơi, lúc này tiếng trống cũng ngừng lại.

Sau đó, dưới ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, vị khâm sai Phương đại nhân tạm thay chức tri phủ Tô Châu đang té chạy đi ra, sắc mặt tái nhợt nhìn chằm chằm phía trước, cả người sợ đến run rẩy.

Các nha dịch tay cầm phong chùy, theo trật tự thăng đường hàng ngày đứng thẳng, sau đó nghiêng gậy xuống đất: “ Uy...vũ!”

“ Câm miệng câm miệng! Uy cái rắm vũ! Nhỏ giọng một chút đi, ai dám can đảm ồn ào, lôi ra ngoài đánh bằng roi!” Phương Tranh thấp giọng trách mắng, sau đó cẩn thận ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, thấy thế nào cũng lo lắng. Nếu thăng đường phân nửa, phòng ở sụp xuống, lão tử xem như cực độ không may, có phải xem như hi sinh vì nhiệm vụ?

“ Ba!” Kinh đường mộc vạn phần ôn nhu nhẹ nhàng đập lên đại án tại chính đường, có vẻ rất lo lắng, mọi người trong đường vốn muốn nghe một tiếng sấm, kết quả nghe được một tiếng phịch như đánh rắm, làm cả người không được tự nhiên.

“ Ha hã, chỉ là hình thức, ý tứ một chút là được.” Phương Tranh nhìn mọi người cười cười: “ Tiền nhậm tri phủ đại nhân của các người tham quá lợi hại, nha môn đều thành phòng có nguy cơ sụp đổ, cũng không đào ra một chút bạc tu hoàn một chút, thực sự là cực kỳ hỗn trưởng.”

Sư gia cùng văn lại ghi chép ngồi bên dưới vội vàng bồi cười gật đầu, miệng đầy phụ họa.

“ Ba!” Lần thứ hai ôn nhu vỗ vỗ kinh đường mộc, Phương Tranh nói nhỏ: “ Dẫn phạm nhân.”

Sư gia cả kinh, vội vàng sửa lại: “ Đại nhân, người đánh trống là nguyên cáo, là người cáo trạng, không phải phạm nhân.”

“ Na, đưa nguyên cáo!”

“ Uy...vũ...”

“ Uy vũ cái rắm! Câm miệng câm miệng! Nhỏ tiếng một chút! Phòng ở sụp là chúng ta đều xong đời!” Phương Tranh vội vàng ngăn lại hành vi nguy hiểm của bọn nha dịch.

Không bao lâu, một nữ tử mặc quần áo trắng được nha dịch dẫn tới, bởi vì được Phương Tranh mãi dẫn dò, nha dịch và sư gia còn có văn lại động tác đều rất nhẹ, nha dịch đưa nguyên cáo tiến đường bước đi rón ra rón rén, hai chân nhẹ nhàng, giống như phiêu dật yếu diệu cười mây đạp gió, rất có vài phần hàm súc đạo cốt tiên phong, thuận gió thổi đi.

Phương Tranh đối với sự phối hợp của mọi người rất tán thưởng.

“ Ai, nữ tử dưới đường, là người cáo trạng sao?” Phương Tranh đưa tay lên bên mép nhỏ giọng đặt câu hỏi, giống như một đồng chí đang tiếp đón đồng nghiệp.

Khuôn mặt nữ tử trong trẻo như lạnh lùng gầy gò, nguyên bản là một mỹ nhân, nhưng bởi quá mức gầy yếu tiêu tụy, cả khuôn mặt không có chút huyết sắc, tái nhợt đến dọa người.

Trong lòng nàng còn ôm một hài tử chưa đầy một tuổi còn đang hươ tay chân, trong miệng chỉ nha, có vẻ rất là khả ái.

Nữ tử nghi hoặc nhìn các nha dịch đứng bốn phía không có chút tiếng động, còn có mệnh quan triều đình vẻ mặt đang cẩn thận, đối với việc bọn họ lặng yên không một tiếng động có chút không giải thích được.

Nghe được câu hỏi nhỏ của Phương Tranh, nữ tử không khỏi bi thiết một tiếng, hai chân nặng nề quỳ gối xuống chính đường.

“ Phác thông!” Trần nhà lại bắt đầu rơi bụi.

Phương Tranh ngẩng đầu kinh hãi, còn chưa ngăn lại, nàng kia liền cất giọng, dùng nữ cao âm vang tận mây xanh hô to ra: “ Đại nhân! Dân phụ oan uổng! Dân phụ thay mặt công công cùng phu quân chẳng biết sinh tử, trạng cáo triều đình khâm sai đại thần Phương Tranh, dân phụ cáo hấn chẳng quản mạng người, chế tạo oan án, khiến dân phụ cửa nát nhà tan, cầu xin đại nhân vì dân phụ làm chủ a...”

Ba chữ cuối cùng, nữ tử hầu như khàn cả giọng rống ra.

Bụi bặm đổ ào ào đều rơi lên đại án của chính đường, Phương Tranh quá sợ hãi, không yên lòng gấp giọng nói: “ Đừng kêu, đừng kêu! Ta làm chủ cho người, ôi! Bà cô à, đừng kêu! Còn kêu thì nhà sụp mất, ta làm chủ cho người còn không được sao? Người đâu, đem triều đình đại thần Phương Tranh đem ra ngoài chém cho ta. Nhanh lên một chút nhanh lên một chút, kết án, thối đường thối đường...”

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Phương Tranh ôm đầu chạy nhanh ra chính đường, thân hình hóa thành một đạo khói đen, chớp mắt đã không thấy bóng.

Mọi người ngây ra một lát, một gã nha dịch kề sát vào sư gia cẩn thận nói: “ Bàng sư gia, nếu đại nhân hạ lệnh, ngài xem, có tính là nghi phạm lẫn trốn không?”

339. Chương 321: Thảm Án

Phương đại nhân đã chạy trốn không còn thấy bóng dáng, nhưng sư gia và đám nha dịch đứng trong nha môn cũng không thể bỏ chạy như hấn, mọi người ngây ra đứng trong chính đường, biểu tình ngạc nhiên, mắt mở trừng trừng nhìn Phương đại nhân tiêu thất, đều không biết làm sao chỉ nhìn nhau.

Vị nữ tử kia thân là nguyên cáo cũng rất ngạc nhiên, trạng cáo khâm sai vốn là một chuyện không hiện thực, hôm nay nàng đến nha môn đánh trống minh oan, cáo trạng chỉ là cái cố, bốn ý là muốn dùng tính mạng hưởng triều đình thị uy đánh bạc.

Nhưng nàng lại không nghĩ rằng tình huống hiện tại lại biến thành như vậy, vị đại nhân này không chút nào do dự liền hạ lệnh chém bị cáo, sau đó liền tiêu thất, lẽ nào thời thế này, quan viên triều đình lại chịu vì dân suy nghĩ như vậy?

“ Vị đại nhân này là...là...” Nữ tử ngây ra một lát, chỉ vào phương hướng Phương Tranh tiêu thất, ha ha hỏi.

“ Khái, vị Phương đại nhân này, tạm thay thế chức tri phủ Tô Châu.” Sư gia phảng phất nhận thức vị nữ tử này, thanh khái hai tiếng, thử vì triều đình văn hồi một chút mặt mũi.

“ Hấn...hấn vừa hạ lệnh chém khâm sai Phương Tranh?” Nữ tử không dám tin tưởng, lúc nào tri phủ lại có quyền lực lớn như vậy? Khâm sai triều đình nói chém liền chém? Hơn nữa, hấn cũng không hỏi một câu về vụ án gì sao?

“ Ách...vị đại nhân vừa rồi, chính là khâm sai đại nhân Phương Tranh.” Sắc mặt sư gia có điểm xấu xí, thực sự không biết nên giải thích thế nào với nguyên cáo.

“ Cái gì? Hấn là Phương Tranh?” Nữ tử dựng thẳng mày liễu, vừa rồi lớn tiếng hô oan, vừa lúc đứa trẻ trong lòng khóc lên hai tiếng, nữ tử vội vàng thấp giọng vỗ về vài câu.

Nha môn nội đường, sư gia đang đau khổ khuyên Phương Tranh.

“ Đại nhân, nguyên cáo vẫn còn đứng trong chính đường không chịu rời đi, bách tính minh oan, đại nhân phải đi thăm thăm một chút, nếu không truyền ra sẽ có lời đồn không tốt cho thanh danh của đại nhân.”

“ Không đi, chết cũng không đi!” Phương Tranh lắc đầu như trống bỏi: “ Chính đường quá nguy hiểm, sinh mạng ta trân quý như vậy, vạn nhất phòng ở sụp xuống, ta kêu oan với ai đây?”

“ Đại nhân, nghĩ kỹ.”

“ Nữ nhân vừa rồi tố cáo ai? Vừa rồi quá rối loạn, không nghe rõ.”

Sư gia đầu đầy mồ hôi lạnh: “ Đại nhân, vừa rồi nàng ta tố cáo chính là ngài, hơn nữa...”

“Cáo ta? Hơn nữa cái gì?” Khuôn mặt tuấn tú của Phương Tranh đen thui, lão tử mới đến Tô Châu có vài ngày, một không chiều ai hai không chọc ai, sao lại bị người tố cáo? Các đại thần trong triều đình cứ cách ba bốn năm ngày là đi cáo lão tử, hiện tại thật vất vả xuống Giang Nam thả lỏng vài ngày, lại có người cáo lão tử, chẳng lẽ đời này lão tử chỉ có mạng ra tòa sao?

“Hơn nữa, khái khái, vừa rồi đại nhân đã hạ lệnh, đem chính ngài ra chém đó.” Sư gia cẩn thận trả lời.

“Thối lắm! Thả phân chó!” Phương Tranh giận tím mặt: “Ta lúc nào nói qua lời này? Lão tử tới Tô Châu chưa từng trêu chọc người nào, nàng ta dựa vào cái gì cáo ta? Người đâu! Thăng đường thăng đường! Lão tử đi gặp nàng ta.”

Sư gia vừa nghe nhất thời vui vẻ, thỉnh thoảng không bằng khích tướng, nguyên lai Phương đại nhân cũng dễ bị kích động.

“Chậm đã, phân phó mọi người, dời đại án ra khỏi chính đường, chúng ta thăng đường bên ngoài.”

Thăng đường vẫn là trình tự kiểu cũ, bọn nha dịch vẽ mặt bắt dặc dĩ phân ra đứng hai bên sân, tay cầm phong chùy nhanh như mưa gõ xuống mặt sân, khâm sai Phương đại nhân thân mặc quan phục, đầu đội mũ quan, nhìn như nghiêm nghị ngồi ngay ngắn trên đại án, lướt mắt quan sát hoàn cảnh trong sân, thỏa mãn gật đầu, phong cảnh thêm ưu mỹ, không khí cũng tốt hơn rất nhiều.

Hung hăng vỗ vỗ kinh đường mộc, Phương Tranh quát to: “Nữ tử dưới đường, có oan tình gì, trạng cáo người phương nào, toàn bộ nói đến!”

Nữ tử từ khi biết được quan lão gia cũng chính là Phương Tranh, gương mặt vẫn như sương lạnh, ánh mắt băng lãnh trừng mắt nhìn hần, trừng đến trong lòng Phương Tranh sợ hãi, nỗ lực nghĩ lại hồi lâu, cũng không nhớ khi nào từng đắc tội nàng ta, ngoài miệng thét to uy phong, nhưng trong lòng hần ủy khuất đến muốn khóc. Hần tự hỏi mình không phải Phương thanh thiên làm chủ vì dân gì đó, nhưng cũng không phải là ác bá cầu quan khi dễ dân chúng, bị một nữ tử nhìn chằm chằm như vậy, thực sự làm hần cảm thấy ghen khuất không gì sánh được.

Động tác của nha dịch hai bên nhất trí dùng phong chùy gõ xuống mặt đất, cùng kêu to: “Khâm sai đại nhân trước mặt, còn không quỳ xuống!”

Nữ tử bước bình ngẩng đầu lên, lạnh lùng hừ một tiếng, tức giận nói: “Dân phụ cáo trạng chính là vị quan viên đang ngồi tại đây, Phương đại nhân, trên đời làm gì có đạo lý nguyên cáo quỳ bị cáo? Dân phụ không quỳ!”

“Lớn mật! Dân cáo quan vốn là nghịch cử, gặp quan không quỳ càng cực kỳ bất kính, người đâu, đánh ba mươi đại bản!” Sư gia đứng một bên tức giận quát to. Hần vốn là một người thông minh, tận dụng mọi thứ, ánh mắt sắc bén, Phương Tranh ngậy ra ngồi yên không lên tiếng, vội vàng xông về phía trước hàm súc vỗ mông ngựa cho hần, để cầu được một cơ hội tấn thân.

“Ai! Chậm đã!” Phương Tranh ngậy ra là vì nhìn thấy ánh mắt nữ tử, lúc nhìn về phía hần thì tràn ngập cừu hận thấu xương, hần thế nào cũng nghĩ không thông, chính mình rốt cục từ khi nào đắc tội qua nàng.

Lướt mắt nhìn sư gia đang cười lấy lòng, Phương Tranh hừ nói: “Bằng sư gia, người ra lệnh như thế, có muốn bốn quan nhượng cho người ngồi lên xử án luôn hay không?”

Sư gia cả kinh, vội vàng khom người lui ra vài bước, sợ hãi nói: “Tại hạ không dám, tại hạ nói lỡ, thỉnh đại nhân thứ tội!”

Vỗ mông ngựa vỗ luôn tới đuôi ngựa, Bằng sư gia ảo não không ngớt, ngượng ngùng thối lui sang một bên, không nói thêm lời nào.

Vị nữ tử này, vì sao cáo trạng bốn quan?” Phương Tranh rất là không giải thích được, ôn thanh hỏi.

“Hừ! Phương đại nhân, Phương khâm sai! Người phụng hoàng mệnh tuần thú Giang Nam, tuần thú như thế sao? Tra án lập án không hỏi nguyên nhân hậu quả, không phân tốt xấu, đem công công dân phụ giam vào đại lao, xin hỏi đại nhân, xử án hồ đồ như vậy, làm sao xứng đáng với hoàng ân mệnh mông cuốn cuộn đã sắc phong ngài làm khâm sai đại nhân?”

Phương Tranh vội vàng nói: “ Ai, đợi lát nữa! Người nói cho rõ ràng, ta không hiểu rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Người là người nào? Công công nhà người là ai? Ta đem ai nhốt vào đại lao chứ? Từ đầu tới đuôi nói một lần.”

Nữ tử bên dưới hít sâu vài lần, bình phục một chút tình tự kích động, lại vỗ nhẹ hài tử trong lòng, lúc này mới nói: “ Đại nhân, dân phụ họ Trịnh, là con dâu của tiền nhiệm tri phủ Tô Châu Lý Bá Ngôn, đại nhân dùng tội danh tham ô, đem công công Lý Bá Ngôn áp nhập đại lao, xin hỏi đại nhân, người có từng hỏi rõ nguyên do trong đó? Công công có tham ô hay không, dân phụ chỉ là nữ tử, thật là không biết, nhưng dân phụ lại biết, gia ông Lý Bá Ngôn bị người hiếp bức mấy năm, đại nhân trước khi xuống Giang Nam, có người đã bắt đi phu quân của dân phụ, để uy hiếp công công, phu quân dân phụ cho đến nay chẳng biết sống chết, công công lại bị đại nhân áp nhập đại lao, xin hỏi đại nhân, thế nhưng muốn đẩy cả nhà Lý gia vào tuyệt cảnh sao?”

Phương Tranh chợt nhớ mang máng trước khi nhốt Lý Bá Ngôn vào đại lao hẳn từng nhắc qua chuyện này, nói con hẳn bị người sau màn bắt đi để áp chế, trong nhà chỉ còn con dâu mới tân hôn không lâu và tôn nhi đang gào khóc, vị nữ tử trước mắt này, nói vậy chính là con dâu của Lý Bá Ngôn, hài tử trong lòng nàng, nói vậy cũng chính là tôn tử của Lý Bá Ngôn.

Thân là nữ tử, dám lẻ loi một mình đến nha môn kích trống minh oan, phần gan dạ này cũng đủ làm cho người kính phục.

Giọng nói Phương Tranh hòa hoãn: “ Trịnh thị, Lý Bá Ngôn tham ô thuế ngân quốc khổ, số lượng thật lớn, đây là có chứng cứ rõ ràng, ta làm sao oan uổng hẳn? Lúc bắt Lý Bá Ngôn, chính miệng hắn nhận tội, vụ án này ta xử hồ đồ chỗ nào? Trọng phu của người bị người bắt đi, nha môn tri phủ đã lập án truy tra, cùng vụ án tham ô của Lý Bá Ngôn hoàn toàn là hai việc khác nhau, hôm nay người tới nha môn kêu oan, còn trạng cáo bốn quan, rốt cục là ai oan uổng người?”

Trịnh thị bướng bỉnh dương đầu nhìn thẳng Phương Tranh, cố chấp nói: “ Không, hai kiện vụ án xác nhận cùng là một sự kiện! Mọi việc có nguyên nhân mới có quả, đại nhân, công công dân phụ là bị oan uổng! Nguyên nhân chính là vì phu quân dân phụ bị người bắt đi, để uy hiếp công công, công công sợ ném chuột vỡ đồ, lúc này mới không dám nói ra tình hình thực tế, không thể làm gì khác hơn là thay người gánh tội, cầu xin đại nhân minh tra!”

Phương Tranh lau mồ hôi, thống khổ rên rỉ một tiếng.

Nữ nhân này không phải là đang càn quấy sao? Bằng chứng như núi, Lý Bá Ngôn cũng đã nhận tội, nhưng nàng còn không cam tâm, mưu toan lật lại bản án, nói nàng không nói lý thì quá phận, trên đời rất nhiều người có thói quen gặp chuyện chỉ nhận xét chủ quan, hơn nữa mọi việc bất luận đúng sai, đầu tiên liền đặt chính mình vào vị trí bị hại, lại kèm theo danh nghĩa “ thiên lý công đạo” đối với việc cho rằng không công chính tiến hành thảo phạt. Còn tự nhận mình đứng bên chính nghĩa, đối với “ tà ác” tiến hành tranh đấu, không chết không ngớt.

“ Trịnh thị, công công người tham ô trước, phu quân người bị bắt sau, đây mới là quan hệ nhân quả, người không nên làm điên đảo, chính công công người tự mình nhận tội, hơn nữa bằng chứng như núi, vụ án này đã được định chết, người không lấy ra được căn cứ chính xác chứng minh công công người vô tội, bằng một lời của người đã nghĩ muốn lật lại bản án, người nghĩ là khả năng sao?” Phương Tranh rất có phần bắt đắc dĩ nói.

Trịnh Thị thường ngày khả năng cũng là một người mạnh mẽ, vẫn dương cao cổ, lớn tiếng nói: “ Ai nói ta không có chứng cứ? Đại nhân, dân phụ có một phong thư do kẻ gian đưa tới, bên trong nhắc tới việc phu quân ta nằm trong tay bọn họ, uy hiếp công công dân phụ không được nhiều lời, bằng không phu quân dân phụ sẽ bị bọn họ hại chết! Đại nhân, phong thư này có thể chứng minh công công quả thực bị người hiếp bức, vì vậy thay người gánh tội, thỉnh đại nhân minh tra!”

“ Thư?” Phương Tranh cả kinh, thế nào còn có thứ này? Lý Bá Ngôn dường như chưa từng nhắc qua với hắn.

“ Trình lên, bốn quan nhìn xem.”

Trịnh thị từ trong tay áo móc ra một phong thư màu vàng, một tay ôm hài tử, một tay đưa thư cho nha dịch.

Phương Tranh tiếp nhận thư, mở ra nhìn, thấy bên trong xác thực đúng như lời Trịnh thị đã nói, không khỏi vui mừng, người cổ đại vốn chưa từng xem trọng những thứ như thư từ là mấu chốt quan trọng trong việc phá án. Nhưng Phương Tranh đến từ kiếp trước, xem qua không ít vụ án suy lý và bắt giam tội phạm đều từ những lá thư trong ti vi, tuy rằng không phải lành nghề đối với việc phá án, nhưng hẳn lại biết, một ngày tội phạm có lá thư giữ lại chữ viết rơi vào trong tay nhân viên điều tra, đối với việc phá án sẽ có bang trợ rất lớn, một phong thư nho nhỏ, thường thường có thể tìm ra rất nhiều chi tiết và đầu mối từ bên trong.

Quay đầu lại suy nghĩ chuyện Lý Bá Ngôn phạm tội, kỳ thực hẳn cũng chỉ là một người đáng thương lẫn đáng trách, nếu như có thể nhờ vào phong thư tra ra người sau màn, cũng là một công lớn, ân, có lẽ có thể suy nghĩ cho hẳn được toàn mạng, trước đó vài ngày Hàn Trúc cũng hàm súc mật mồi ở trước mặt hẳn cầu tình cho Lý Bá Ngôn, mong muốn hẳn mở một mặt võng, như vậy có thể vừa lúc thuận nước giong thuyền cấp cho Hàn gia, nói không chừng Hàn gia cảm kích, sau này sẽ không bức hôn với hẳn nữa.

Không tỏ chút phản ứng thu lá thư nhét vào lòng, Phương Tranh nghiêm mặt nói: “Trịnh thị, công công của người phạm tội tham ô đã định án, lật lại bản án thì không được, tội không thể tha, thể nhưng tình có thể thông cảm, nếu như có thể thuận lợi phá án và bắt giam kẻ gây án, bổn quan sẽ ở trước mặt hoàng thượng cầu tình cho công công của người. Có thể có cơ hội tránh được tội chết cũng không chừng.”

Trịnh thị sắc mặt vui vẻ, lúc này hướng Phương Tranh dịu dàng bái xuống, nói: “Đa tạ đại nhân cứu công công một mạng, phu quân nhà ta thân hãm trong tay kẻ gian, cũng thỉnh đại nhân vui lòng tương trợ, cho dân phụ được một nhà đoàn viên, dân phụ nguyện kiếp sau kết cỏ ngậm vành báo đáp ân của đại nhân!”

Phương Tranh đang sắm vai thanh thiên đại lão gia đặc biệt đã ghiền, nghe vậy không khỏi tâm tình vô cùng sáng khoái, ha ha cười nói: “Báo đáp thì không cần, hiện kim thì được!”

“A?” Mọi người vừa nghe được hai người một hỏi một đáp đến đây, vì sao vừa nói xong chuyện thì vị khâm sai đại nhân này liền thay đổi thành một người khác?

“Khái khái, không có ý tứ, thói quen thôi, các người coi như không có nghe được đi.”

Đúng lúc này, hài tử trong lòng Trịnh thị bỗng nhiên khóc nháo lên, liên tục giãy dụa, trong miệng không ngừng khóc oa oa, Phương Tranh nhíu mày, bổn quan xử án như vậy, người lớn trong nhà người đều chịu phục rồi, chẳng lẽ tiểu gia hỏa người còn không phục?

Trịnh thị thấy hài tử khóc to, vội vàng ôm hài tử đi lách qua một góc, xoay người, cởi vạt áo bắt đầu cho hài tử bú.

Phương Tranh thấy thế trong lòng không khỏi ảm áp, hẳn cũng là người sắp làm cha, tương lai cũng phải nhìn Trường Bình hoặc Nguyệt Nương cho con bú, loại thân tình giao lưu ảm áp này, chắc thiên hạ ai cũng chờ mong phải không?

Nhìn hài tử từ một khối nho nhỏ, dần dần trưởng thành như đại thụ che trời, ngày đêm mong ngóng hẳn lớn lên, ngóng trông hẳn thành người, kéo dài một đời huyết mạch và hi vọng, sinh sôi không thôi, thẳng đến khi chính mình già đi, mỉm cười nhắm mắt...

Phương Tranh bỗng nhiên nghĩ tình cảnh như vậy rất cảm động, viên mắt không khỏi phấp phồng, tình cha chợt tràn ngập trong tim, trong lòng chợt nhộn nhạo rung động.

Đứng lên, Phương Tranh thoáng nghiêng đầu, nhìn Trịnh thị cho hài tử của nàng bú sữa, trên mặt không khỏi nổi lên dáng tươi cười ôn nhu, mà thôi, buông tha cho Lý Bá Ngôn, ba đời đồng đường, hài tử sẽ sống vui vẻ hơn, không cần gánh vác quốc thù gia hận trên lưng, không cần quá sớm nếm trải khổ sở nhân sinh, trong hoàn cảnh rộng mở vô ưu vô lự lớn lên, so với điều gì cũng tốt.

Hài tử xem ra không đủ nửa tuổi, nó đang nửa khép nửa mở mắt, tay chân hoa động không an phận, cái miệng nhỏ nhắn khê nhếch, mọi nơi tìm kiếm núm vú, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng nhuận bú sữa có vẻ vô cùng khả ái.

Phương Tranh ghé vào một bên, càng xem trong lòng càng vui mừng. Nhi tử tương lai của ta, khẳng định càng suât hơn so với tiểu tử này.

Theo thái độ làm người, Phương Tranh thật có tự tin.

Hàm chứa nụ cười mỉm ẩm áp, Phương Tranh vươn tay ra, làm một chuyện tình mà bất luận kẻ nào cũng không thể dự liệu trước.

Chỉ thấy hai tay hắn đưa tới, đè lại bộ ngực no đủ trong suốt như ngọc của Trịnh thị, sau đó hướng hai tử hắc hắc cười xấu xa nói: “ Ai, tiểu tử kia, gọi thúc thúc, không gọi không cho ăn...”

“ A...”

“ Ba!”

.....

Trên quan đạo phía tây bắc bờ Thái Hồ, gần trăm chiếc xe lừa đang tập tễnh mà đi, xe lừa di chuyển rất là cật lực, mỗi nơi xe lướt qua, lưu lại dấu vết rất sâu trên quan đạo. Cho nên có thể tưởng tượng vật chở trên xe nặng nề ra sao.

Năm ngàn Long Vũ quân đang chăm chú theo xe, xếp thành đội ngũ chậm rãi đi trước.

Tiêu Hoài Viễn và Phùng Cửu Dao cũng ở trong đó.

Tiêu Hoài Viễn ngẩng đầu nhìn sắc trời, nói: “ Phùng tướng quân, sắc trời dần tối, có nên tìm một chỗ nghỉ chân hay không? Tìm một nơi trống trải dựa vào núi để lập doanh, đi cả ngày, các tướng sĩ đều mệt mỏi.”

Phùng Cửu Dao gật đầu nói: “ Tiêu đại nhân nói không sai, phía trước không xa có ngọn núi, bốn tướng phái thám tử đi vào tìm hiểu, nếu không có gì khác thường, chúng ta đóng quân tại chân núi thôi.”

Tiêu Hoài Viễn cười nói: “ Phùng tướng quân cũng cẩn thận, không hổ là người mang binh.”

Phùng Cửu Dao nhàn nhạt cười cười: “ Các huynh đệ đều là ta mang ra, nên hoàn chỉnh nguyên lành mang về mới phải, hành quân chiến tranh vốn là nghề nghiệp chết người, có thể chết ít mấy người thì ít mấy người, mọi việc cẩn thận một chút sẽ không sai.”

Tiêu Hoài Viễn nhìn ra sau, cười nói: “ Chúng ta có thể đóng quân công khai, nhưng khổ cho Ôn đại nhân và huynh đệ Ảnh Tử phía sau, vùng hoang vu dã ngoại, bọn họ lại không thể đốt lửa, lại không được dựng trướng bồng, phủ phục trong bụi rậm, bị côn trùng tha hồ tàn phá, thật là bị tội lớn.”

Phùng Cửu Dao lắc đầu nói: “ Trước khi đi Phương đại nhân có dặn qua, mỗi người đều có công việc của mình, chúng ta ở ngoài sáng, Ôn đại nhân trong tối, đây là bộ hạ của Phương đại nhân, địch nhân nếu không đến thì thôi, nếu bọn họ đến cướp xe bạc, Ôn đại nhân và huynh đệ Ảnh Tử sẽ phát huy tác dụng, chuyến này nếu có thể thành công, Ôn đại nhân sẽ lập được công đầu.”

“ Phùng tướng quân, người nghĩ mưu kế của Phương đại nhân có thể thành công không? Trong lòng ta cảm thấy có điểm nguy hiểm.”

Phùng Cửu Dao cười nói: “ Nếu Phương đại nhân đã ra mưu kế này, tất có đạo lý của hắn, ta nghĩ bố trí như vậy thật không sai, nghênh ngang mà đi, người sau màn lại thiện mưu lược, ẩn giấu sâu vô cùng, Phương đại nhân không có cách nào dùng mưu lược để thắng, dùng một biện pháp thoát nhìn như ngốc nghếch để buộc hắn đi ra, đây không phải là biện pháp, mà làm cho cơ mưu biến thành đổ vận khí, đem quyền chủ động chộp vào trong tay chúng ta, có thể rất nhanh sẽ chuyển bại thành thắng.”

Tiêu Hoài Viễn cười khổ nói: “ Nếu luận đổ vận khí, có thể trong thiên hạ, thật đúng là không ai là địch thủ của Phương đại nhân, hiện tại ta có thể dự liệu được, người sau màn rất nhanh sẽ hiểu được vị đắng.”

Phùng Cửu Dao ha ha cười, không nói gì.

Trong mắt Tiêu Hoài Viễn lại hiện lên vài phần ý cười, tạo thành cục diện hôm nay, lẽ nào thực sự đều nhờ vào vận khí hay sao?

Một con ngựa nhanh chóng hướng đội ngũ chạy tới, ngựa vừa dừng ổn, chỉ thấy người này liền nhảy xuống ngựa, quỳ một gối ngay trước mặt Phùng Cừu Dao, lớn tiếng nói: “ Bẩm tướng quân, phía trước không xa có núi, trên núi có một ngôi chùa, tên Quảng Phúc Tự, thuộc hạ đã đi điều tra qua, trong miếu đèn nhang không thịnh, tất cả đều là hòa thượng già yếu, khoảng chừng bảy tám người, cũng không nguy hiểm, đại quân có thể đi qua.”

Phùng Cừu Dao gật đầu, quay đầu quát lớn: “ Các huynh đệ, nhanh hơn vài bước, đêm nay chúng ta đóng quân dưới chân núi của Quảng Phúc Tự, mọi người khổ cực một ngày đêm, đêm nay thịt quản ăn no, nhưng không cho phép uống rượu!”

Các tướng sĩ vẻ mặt uể oải nghe vậy vui mừng, đều vui vẻ hô to, sau đó kéo mạnh xe lừa, bước nhanh về phía trước.

Sắc trời dần tối, bầu trời phẳng phất bị bịt kín một bức màn hơi mông mông, vùng hoang vu yên tĩnh không tiếng động, phụ trợ cho bóng đêm càng thêm âm trầm.

Chẳng hiểu vì sao, Phùng Cừu Dao bỗng nhiên giật mình, một trận tình tự bất an thoáng chốc bao phủ toàn thân.

340. Chương 322: Tập Doanh

Làm tướng quân lĩnh binh, đối với sự cảnh giác và đề phòng với hoàn cảnh xung quanh là tố chất cơ bản nhất mà hần phải có, điều này cũng là then chốt để thắng lợi hoặc tự bảo vệ mình.

Năm ngàn binh sĩ hạo hạo đặng đặng xuất phát tới dưới chân núi Quảng Phúc Tự thì Phùng Cừu Dao bắt đầu khó hiểu bất an.

An tĩnh, thật sự là quá an tĩnh. Tuy là vùng hoang vu dã ngoại, không có vết chân người, nhưng bên trong rừng núi rậm rạp vẫn phải có tiếng côn trùng kêu vang, nhưng hiện tại lại không tiếng động, điều này lộ ra không ít tâm thường.

Sự nhạy cảm trực giác được hình thành từ nhiều năm qua làm hần nghĩ nơi đóng quân tối nay rất không thích hợp, trong bình tĩnh ẩn chứa sát khí nồng đậm. Giống như thanh đao nắp trong vỏ, nhưng lại khả năng cảm giác được lưỡi đao trong vỏ truyền đến sát ý cùng máu tanh khí nhẹ nhẹ.

Bọn lính quây quần ba người bốn người ngồi các nơi, hành quân cả ngày, bọn họ mệt muốn chết, lúc này đều tùy ý tựa lưng nghỉ tạm, sau khi thở hỗn hển một hồi, lại tốp năm tốp ba đứng lên, từ trên xe gỗ xuống quân trưởng và thực vật, vì vậy, đóng thì đóng, đốt lửa thì đốt lửa, lại bắt đầu bận việc lên.

“ Phùng tướng quân, người cũng nghỉ tạm đi thôi, ở đây không cần quan tâm đâu, bọn họ đều là lão bộ hạ của người. Nấu cơm đóng quân chỉ là việc nhỏ, người không cần tự mình đi quản.” Tiêu Hoài Viễn cười nói. Đây là lần đầu tiên hần theo quân xuất chinh. Cảm giác mới mẻ vừa qua, hần so với bất luận kẻ nào còn mệt hơn, nhưng bởi vì hần có thân phận khâm sai phó sứ, cho nên vẫn không tiện đi nghỉ tạm trước, trái lại chung quanh kiểm tra. Hối hân ân cần, gắng đặt tới biểu hiện hoàn mỹ không sót mẻ tình cảm với bọn lính, hầu tìm một danh tiếng tốt.

Phùng Cừu Dao ngoảnh mặt làm ngơ, hần thần tình ngưng trọng nhìn chằm chằm núi rừng cạnh doanh địa, núi rừng cây cối rậm rạp, vào đêm, sườn núi còn quanh quẩn đám sương mông lung nhàn nhạt, trong đám sương thỉnh thoảng truyền ra tiếng chuông chùa văng vẳng, nghĩ tới các hòa thượng trên Quảng Phúc Tự đã bắt đầu vân khóa.

Tất cả bình thường như vậy, rồi lại không hề bình thường.

“ Tiêu đại nhân, có từng cảm giác được không thích hợp?” Con mắt Phùng Cừu Dao nhìn chằm chằm khu rừng không đầy ngàn bước phía trước, nhàn nhạt hỏi.

Tiêu Hoài Viễn nhìn theo ánh mắt của hần, sau đó cười nói: “ Ngọn núi yên tĩnh không tiếng động, quả nhiên u tĩnh linh hoạt kỳ ảo, lại hòa lẫn tiếng chuông chùa bồng bềnh chính quả, làm kẻ khác nhìn không được sinh ra lòng tránh thế, thật sự là một vùng đất tu thân dưỡng tính.”

Phùng Cừu Dao cười cười: “ Chúng ta cảm giác không giống nhau, ta cũng không tin cái gì mà bỏ đề chính quả, ta chỉ từ trong khu rừng này thấy được sát khí!”

Tiêu Hoài Viễn ngẩn người, sau đó kinh hãi: “ Phùng tướng quân, ý của ngươi là?”

“ Nếu trực giác của ta không gạt ta, trong khu rừng núi này có phục binh.” Phùng Cừu Dao phủ phủ chiến giáp trên người, giọng nói như nhẹ nhàng thoảng gió.

Thần sắc Tiêu Hoài Viễn có chút hoảng loạn, lần thứ hai hướng khu núi nhìn lại, đập vào mắt là một đám sương nhân nhạt, ngoại trừ ra, vẫn nhìn không ra có dấu hiệu gì.

“ Vậy, Phùng tướng quân, ngươi đã nhìn ra có phục binh, ngươi nhanh bố trí đi!” Mồ hôi lạnh ứa ra cả người Tiêu Hoài Viễn, dù sao cũng là lần đầu tiên theo quân xuất chinh, vừa gặp chiến trận, hẳn liền bắt đầu không biết làm gì.

Phùng Cừu Dao ha ha cười, tiếng cười lãnh sâm không gì sánh được: “ Không ngại, các huynh đệ tuy rằng mệt mỏi, nhưng lúc này vẫn còn chiến giáp trên người, trường mâu không rời tay, nếu người lính binh của đối phương thành thạo chiến trận, lúc này bọn họ tuyệt không tiến công, đợi các huynh đệ nghỉ tạm một lát, ăn no nê xong, mới bố trí cũng không muộn.”

“ Vì...vì sao?” Tiêu Hoài Viễn liên tục lau mồ hôi.

“ Ngươi mệt mỏi nhất, là canh giờ không đề phòng nhất, chính là đêm khuya, nếu ta là tướng lĩnh đối phương, sẽ tuyển chọn canh ba đêm nay bí mật đánh úp doanh trại địch, các huynh đệ mệt mỏi một ngày đêm, đều đang ngủ say, khi đó nếu lĩnh một chi kỳ binh giết vào trong doanh, một lần đánh vào, như vậy chẳng phải là làm ít công to?”

“ Phùng tướng quân có ý tứ, bọn họ sẽ ở lúc canh ba bí mật đánh úp doanh trại?” Thần sắc Tiêu Hoài Viễn hơi có chút kinh khủng.

“ Có lẽ là canh ba, có lẽ là canh tư, ha ha, dù sao đều không phải hiện tại. Đi thôi, Tiêu đại nhân, mệt mỏi một ngày đêm, phải nên ăn no nê, qua không được bao lâu thì phải ra trận giết địch, không ăn no là không làm được đâu. Ha ha, thích ăn thịt quay không? Ta gọi thân binh đem cho ngươi.”

Phùng Cừu Dao ôm vai Tiêu Hoài Viễn, cười lớn hướng soái tướng đi đến.

Tiêu Hoài Viễn khóc không ra nước mắt, có phải hẳn cũng giống như tên hồn đản Phương Tranh đều là kẻ vô tâm không phé nha? Địch nhân đã sắp tấn công đến, người còn có tâm tình ăn thịt quay?

Đêm khuya trầm, lạnh như nước.

Trải qua một ngày đêm hành quân, bọn lính đã mệt mỏi nằm lăn trong quân trường ngủ ngon lành, doanh trường được sắp xếp thành hình hoa mai tứ tán. Trung tâm hoa mai, đó là soái tướng của Phùng Cừu Dao cùng gần trăm xe lửa, bên trong trường tiếng gáy liên tiếp, dài liên miên, ven doanh địa vây quanh một hàng rào đơn sơ, bên ngoài hàng rào đặt một ít vật đề phòng chiến mã, một đội một đội binh sĩ liên tục đi tuần, mặc dù mệt mỏi, nhưng thảo dung và quân kỷ của Long Vũ quân không hề hoãn đãi, vẫn nghiêm mật đến cẩn thận.

Một chỗ bí mật trong khu rừng núi, Dương Thành thân mặc giáp đen, tay cầm trường thương, lẳng lẳng nhìn chăm chú vào Long Vũ quân doanh ngoài ngàn bước, hành động lần này đối với chủ thượng càng trọng yếu, cho nên Dương Thành phải tự mình lĩnh binh, cướp đoạt gần trăm chiếc xe lửa trong quân doanh Long Vũ quân, theo vết bánh xe đi qua mà xem, trên xe chứa đựng chính là sáu trăm vạn lượng bạc mà chủ thượng có nhu cầu cấp bách.

Dương Thành dẫn năm ngàn binh mã đi theo, đã mai phục trong khu núi này hai ngày, chủ thượng nói không sai, nơi đây có thể tiến công, lui có thể thủ, tiến thì đến vùng đất bằng phẳng, lui thì ẩn vào núi rừng, không dấu vết có thể tìm ra, thật sự là vùng đất dành cho kỳ binh đánh bất ngờ.

Dương Thành nhẹ nhàng kéo qua một cây cỏ đuôi chó, nhét nhánh cỏ vào trong miệng khe tước, một dòng nước chua chua chất chất lan tràn trong miệng. Ánh mắt Dương Thành chăm chú nhìn lửa trại xa xôi của Long Vũ quân doanh bên ngoài, ánh mắt lộ ra vẻ tán thưởng, phun ra nhánh cỏ, đạm nhiên nói: “ Phùng

Cừu Dao quả nhiên là danh tướng Hoa triều ta, quân đội mệt nhọc, mặc dù rất mệt nhưng quân kỷ nghiêm, theo phương pháp bố trí đóng quân của hắn, người này quả nhiên không thể khinh thường.”

Bên cạnh một gã hán tử đáng dấp tướng lĩnh nói: “ Dương đầu nhi, có nên tiến công hay chưa?”

Dương Thành ngẩng đầu nhìn sắc trời, bóng đêm thâm trầm, ánh trăng ngả về tây, tiếp qua một canh giờ trời sẽ sáng.

“ Các huynh đệ đều chuẩn bị cho tốt chưa?” Dương Thành quay đầu, trầm giọng nói.

Tướng lĩnh kia gấp không thể chờ, gật đầu: “ Ăn cơm xong rồi, đang khẩn trương muốn uống máu của địch nhân!”

“ Tốt! Truyền lệnh xuống phía dưới, chúng ta tách ra chính diện, từ phía tây đánh bất ngờ, hàng rào này làm rất đơn sơ, tuyển binh sĩ có sức lực lớn, dùng thiết chùy đập khai, sau đó chúng ta suất quân vào, nhớ kỹ, một ngàn người phụ trách châm lửa, một ngàn người phụ trách tấn công những binh sĩ ngủ say. Một ngàn người lao thẳng tới soái tướng, lấy tính mạng Phùng Cừu Dao, còn lại hai ngàn người kéo xe lửa đi, chúng tướng mỗi người trách nhiệm, không thể loạn mệnh! Ai kháng lệnh chém!”

“ Dạ!” Vài tên tướng lĩnh đứng phía sau Dương Phàm thấp giọng tuân mệnh.

Rất nhanh, trong núi rừng có mấy ngàn bóng người yên lặng đi ra, thừa dịp bóng đêm đen kịt, mấy ngàn người lén lút di chuyển qua Nhất Mã Bình, không hề phát sinh nửa điểm thanh âm.

Lúc tiếp cận hàng rào phía tây quân doanh, bàn tay Dương Thành bỗng nhiên vung lên, sau đó áp nhẹ xuống, mấy ngàn người động tác nhất trí phục người thấp xuống, vài đại hán cao lớn vạm vỡ tay cầm thiết chùy tiến lên, vận khí, sau đó bật hơi hét lớn “ Oa...” vài tiếng, hàng rào bên ngoài quân doanh bị bọn họ vận lực đánh nát.

Long Vũ quân sĩ binh đang đi tuần gần người, sau đó rất nhanh liền phản ứng, đồng loạt hướng chỗ nổ chạy tới.

Trên mặt Dương Thành lộ ra nụ cười âm lãnh băng hàn, lúc này đã không cần lén lút ẩn giấu, hắn đứng lên, trường thương vung về phía trước, quát to: “ Các huynh đệ, giết vào! Ai lấy được đầu người của Phùng Cừu Dao, lập công đầu, phần thưởng ngàn lượng hoàng kim.”

“ Sát!” Mấy ngàn binh sĩ hưng phấn cùng kêu to, mọi người giống như nước thủy triều màu đen, trong bóng đêm thâm trầm, dùng uy thế không thể ngăn trở, hướng soái tướng quân doanh Long Vũ quân xung phong lao tới.

Vừa nhảy vào quân doanh, bọn họ rất nhanh liền phân ra một ngàn người, đốt sáng đuốc, bắt đầu chung quanh châm lửa, lương thảo, doanh trường, xe ngựa, những vật dụng trọng nhất thời bị đốt cháy, hỏa quang phóng lên cao, chiếu sáng bầu trời đêm.

Dương Thành chạy trước tới hướng soái tướng, trong mắt hắn một mảnh cuồng nhiệt hưng phấn, làm hắn hưng phấn như vậy, cũng không phải là tính mạng của Phùng Cừu Dao, Phùng Cừu Dao có chết hay không, không quan hệ đại cục, hắn đỏ mắt, chính là gần trăm chiếc xe lửa đặt bên ngoài soái tướng, nơi đó là đồng bạc mà chủ thượng đang có nhu cầu cấp thiết, nếu có thể thuận lợi đem bạc đưa về cho chủ thượng, hắn sẽ được chủ nhân tán thưởng và ban cho.

Trong lúc đang chạy, hắn không chút nào cảm giác tình hình không đúng, bốn phía chỉ có loạn quân hét hò, có thể tưởng tượng Long Vũ quân hoảng loạn ứng chiến náo loạn mà chạy nhưng lại không hề nhìn thấy. Lúc này trong mắt Dương Thành chỉ có gần trăm xe lửa, nhưng lại quên đi sự khác thường chung quanh.

“ Dương đầu nhi, Dương đầu nhi! Không thích hợp!” Một gã tướng lĩnh kinh hoảng chạy tới bẩm.

341. Chương 323: Gậy Ông Đập Lưng Ông

Thiên tài hắn là nên được khen.

Cho nên Phương Tranh đang được bọn thuộc hạ vượt môn ngựa cuồng nhiệt, vượt đến mức mặt mày hấn hờ, rồi lại phải giả vờ khiêm tốn, nhưng cặp mắt đang lờ lờ chiếu sáng của hắn đã bán đứng hắn hoàn toàn.

Duy nhất nghĩ tiếc nuối chính là, vị tam tiểu thư Hàn gia luôn tự cao là mình thông minh hơn người nhưng lại thối um không gì sánh được không có mặt ở đây, không thể thưởng thức tư thế hào hùng anh phát không gì sánh được của hắn, nếu không khẳng định hai mắt nàng ta lóe sao, lấy thân báo đáp cũng không nhất định.

Vừa nghĩ đến Hàn Diệc Chân, khuôn mặt tuần tú hấn hờ của Phương Tranh liền suy sụp xuống tới. Mỹ nhân quốc sắc thiên hương như vậy, lão cha của nàng còn vội vàng vàng đẩy nàng vào trong lòng hắn, lẽ ra đây là phần phước mà nam nhân dù muốn cũng không có được.

Nhưng làm nam nhân phụ trách nhiệm!

Phương Tranh liên tục nhắc nhở chính mình.

“ Phấn hồng tức là bộ xương khô, phấn hồng tức là bộ xương khô”, Phương Tranh liên tục lẩm bẩm, một đôi ánh mắt gian tà cũng không nén được nhìn Hàn Diệc Chân từ trên xuống dưới.

Vóc người của bộ xương khô này thật không sai.

Nhìn dáng dấp như kẻ trộm hề hề của Phương Tranh, Hàn Diệc Chân nhin không được cau lại đôi mày thanh tú, trong lòng một cổ lửa giận vô danh xông ra.

Hôm nay nàng phụng mệnh phụ thân đến khâm sai hành quán, theo lệ quan tâm một chút thuế án tiền triển, dù sao hôm nay Hàn gia đã đầu hướng triều đình, thuế án có thể thuận lợi và bắt giữ được chân hung hay không, ý nghĩa đối với Hàn gia rất trọng yếu.

Mặc dù trong lòng cô ta vạn phần không vui, nhưng mệnh cha khó cãi, hơn nữa trước đại sự liên quan đến tồn vong của gia tộc, không phải do nàng hành động theo cảm tình, ân oán tư nhân chỉ có thể tạm thời dứt bỏ một bên. Vì vậy, Hàn tam tiểu thư chỉ phải rầu rĩ không vui, đầy bụng không cam lòng đi tới khâm sai hành quán.

Nàng lại không nghĩ rằng, vừa vào đại môn tiền đường, Phương Tranh vừa thấy nàng, liền nghiêng đầu qua một bên, trong miệng không biết đang nhắc tới chuyện gì, giống như lão tăng đang nhập định.

Cử động này làm cho Hàn Diệc Chân cảm thấy nổi giận. Tốt xấu nàng cũng là thế gia tiểu thư, danh môn khuê tú, đi tới đâu không phải ai cũng nịnh hót ngưỡng mộ mà nhìn hay sao? Người này có ý tứ gì? Đúng là dù liếc mắt cũng lười xem ta, không xem thì cũng thôi, hết lần này tới lần khác còn làm bộ ra dáng dấp thanh cao, một đôi ánh mắt gian tà lại nhìn lên những bộ vị rất miễn cảm của nàng, ngực nàng, thắt lưng nàng, chân nàng, bàn chân nàng. Hàn Diệc Chân chỉ cảm thấy cả người nổi da gà li ti, nghĩ đến mấy ngày trước, tên lưu manh vô sỉ này đã lặng lẽ đi vào trong tú lâu của nàng, nhìn lên nàng thay y phục, nàng hồn nhiên chưa phát giác, không biết đã bị tên hỗn đản này thấy được bao nhiêu cảnh xuân, vừa nghĩ đến nơi đây, Hàn Diệc Chân không khỏi đỏ bừng mặt, sau đó sắc mặt phát lạnh, trong lòng mọc lên vạn trượng lửa giận. Thật hận không thể tại chỗ móc ra hai con mắt hắn để thỏa mãn hận thù.

Hít thật sâu, miễn cưỡng khắc chế dục vọng muốn đánh hắn thật cường liệt, Hàn Diệc Chân lạnh lùng nói:

“ Trong miệng ngươi đang niệm cái gì?”

Phương Tranh quay đầu, trang nghiêm nói: “ Bộ xương khô, bộ xương khô, ngươi là bộ xương khô.”

“ Người...người tên hỗn đản!” Hàn Diệc Chân nghe vậy ngẩn người, lập tức giận tím mặt, bàn tay giương lên, một chưởng vỗ tới thiên linh cái của hắn.

“ Phanh!”

“ A, thị vệ! Có người mưu hại khâm sai, con mẹ nó đều đi đâu hết rồi?”

Một lúc lâu.

Phương Tranh nghiêm mặt, đem bức thư do người sau màn gửi cho Lý Bá Ngôn đưa cho Hàn Diệc Chân.

Hàn Diệc Chân tiếp nhận, nhìn kỹ, đôi mày thanh tú cau chặt, ngưng thần suy tư một trận, sau đó trên mặt lộ ra vẻ mỉm cười nhàn nhạt, khoe miệng hơi hướng về phía trước, khơi lên một đường vòng cung mỹ lệ.

Phương Tranh nhìn thấy ngẩn ngơ, trong lòng không khỏi thở dài, nữ nhân này thật xinh đẹp, nếu như lòng dạ Trường Bình rộng rãi một chút, lão tử nói gì cũng thu lấy nàng, đáng tiếc, rau cải trắng tốt như vậy, tương lai không biết bị đầu heo nào nuốt mất. Nếu không, ta cấp nàng một ít Liệt Nữ Ngâm, giải quyết nàng trước rồi hãy nói?

Quần quýt a, giấy dựa a...

Hàn Diệc Chân nhìn dáng dấp si mê đến chảy nước miếng của Phương Tranh, trong lòng không khỏi ác hàn, gương mặt nhất thời nghiêm chỉnh lên.

“ Phong thư này kỳ thực nhìn ra được rất nhiều thứ.” Hàn Diệc Chân dừng một chút, sau đó dùng một loại ánh mắt đặc ý, khinh miệt nhìn Phương Tranh liếc mắt. Người ngoại trừ vận khí tốt một chút, lên làm đại quan, còn có thứ gì đáng giá nhắc tới?

Phương Tranh lấy lại tinh thần, nhú mày nói: “ Ai, ánh mắt của ngươi là có ý tứ gì? Sao ta nghĩ ngươi đang khinh thị ta? Ai, ánh mắt của ngươi rất không thân mật, ta cảm giác nhân cách đã bị ánh mắt của ngươi vũ nhục, ngươi là thái độ gì đây?”

Hừ hừ, Hàn Diệc Chân không để ý đến hắn, thẳng nói: “ Tính chất loại giấy viết thư, nơi sản sinh loại từng mặc còn có chữ viết, đều có thể nhìn ra rất nhiều thứ, tinh tế mà tra, không khó lộ ra dấu vết.”

Phương Tranh ngẩn người, lập tức hắc hắc nở nụ cười.

Hàn Diệc Chân lạnh lùng quét mắt liếc hắn, tên ngu xuẩn này đang cười cái gì?

Còn đang nghi ngờ, một thuộc hạ Ảnh Tử đi vào tiền đường, ôm quyền cung kính nói: “ Đại nhân, chuyện ngài phân phó đã điều tra rõ, loại giấy và mực dùng để viết thư, do Ngọc Tuyết Phường tiêu thụ, giấy là loại giáp giấy Tuyên Thành chỉ sản xuất tại Tuyên Châu Kính Huyện, mực là Huy Tùng Mặc được sản xuất tại Huy Châu Tích Khê, hai loại đều là vật quý báu, văn nhân thư sinh tâm thường không dùng nổi, toàn bộ Giang Nam chỉ có duy nhất Ngọc Tuyết Phường có tiêu thụ, về phần chữ viết trên bức thư, thuộc hạ đã phái người đi kinh thành, đem so sánh với bút tích vương công đại thần trong triều, khoảng hai ngày là có kết quả.”

Hàn Diệc Chân cả kinh, biểu tình khinh miệt trong nháy mắt tiêu thất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, mở to hai mắt, giật mình nhìn Phương Tranh.

“ Tra! Triệt để truy tra!” Phương Tranh trầm giọng mệnh lệnh: “ Tra xem Ngọc Tuyết Phường kia có địa vị gì, những năm gần đây đã bán loại giấy mực quý báu này cho người nào, thời gian ngắn nhất phải điều tra rõ cho ta!”

“ Dạ!”

Quay đầu, Phương Tranh cười tủm tỉm nhìn phía Hàn Diệc Chân, hắc hắc cười nói: “ Thật ngại quá, vừa bị người cắt đứt, ha hã, Diệc Chân muội muội, ngươi tiếp tục nói, vừa nói đến đâu nhỉ? Nga, đúng rồi, bút tích, tinh tế mà tra, không khó tra ra dấu vết, tiếp tục nói đi.”

Hàn Diệc Chân không khỏi một trận tức giận, trong lòng chợt sinh ra ảo não, tên tiểu tử tông này, thuộc hạ của ngươi cũng đã làm việc gần xong xuôi, còn muốn nghe...cái gì? Ý định bêu xấu ta sao?

Không nghĩ tới người này thường ngày lấu cá xảo quyết, đầu óc cũng không ngu ngốc, cùng cách suy nghĩ của ta không mưu mà hợp, cha nói rất đúng, chó nhìn mặt mà đoán người, bằng không khó tránh khỏi sự bất công, thế nhưng...thế nhưng đáng tươi cười trên mặt hắn, vì sao lại đáng ghét đến như vậy?

“ Diệc Chân muội muội, có câu anh hùng có cách nhìn giống nhau, hay anh hùng trọng anh hùng, ý nghĩ thật trùng hợp. Hai chúng ta đều là anh hùng nha, thật có ăn ý, đều nghĩ đến chung một đường, khó trách lão cha ngươi muốn tác hợp chúng ta thành một đôi, hiện tại xem ra, lão cha ngươi quyết định quả thực cực kỳ anh minh.” Khuôn mặt đáng ghét của Phương Tranh tươi cười tiến đến trước mặt nàng.

Cẩn rằng, Hàn Diệc Chân nói không rõ là xấu hổ hay giận dữ, đứng lên hung hăng đập mạnh một cước xuống dưới, lập tức hừ hừ, quay đầu bước đi.

Dáng tươi cười của Phương Tranh đọng lại trên mặt, môi run run vài cái, lập tức sắc mặt từ hồng biến trắng, từ trắng biến xanh, thẳng đến khi bóng lưng yếu diệu của Hàn Diệc Chân tiêu thất trong hoa viên, Phương Tranh rốt cục nhìn không được đang ôm chân “oa” một tiếng kêu to lên.

“Đại nhân, đại nhân, ngài làm sao vậy?” Thuộc hạ cuống quýt hỏi thăm.

“Các người nói, các người nói, người quá xuất sắc chẳng lẽ là một cái tội hay sao?” Phương Tranh đau đến nước mắt nước mũi chảy thành một đoàn.

“Cái này...hẳn đúng là một tội.” Thuộc hạ chần chờ nói, dù sao hẳn cũng nghĩ mình không có phúc khí nhận loại tội này.

“Ô hô ai tai, nói như thế, ta chẳng phải là nghiệp chương nặng nề?”

Dưới chân Quảng Phúc Tự tại bờ Thái Hồ.

Dương Thành như đang điên cuồng, đang giống như bệnh tâm thần tê rống: “Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy? Bạc đầu? Bạc đi đâu rồi?”

Tay chân hần băng lãnh, trái tim chìm vào đáy cốc, dự cảm bất tường trong lòng càng ngày càng chân thực.

Nhìn những cái rương gỗ bị bật nắp nằm trên xe lừa, nguyên bản bên trong phải là những đồng bạc trắng tuyết lóe sáng, chẳng hiểu vì sao, lại biến thành những khối đá, không khối làm hần vừa sợ vừa giận, còn có vài phần sợ hãi.

Nếu chủ nhân biết chuyện này ta vô ích mà về, chẳng biết phải thừa nhận bao nhiêu lửa giận mãnh liệt của chủ nhân tập kích, nghĩ đến thanh âm lãnh sâm âm hàn của chủ nhân, cùng thủ đoạn tàn khốc lãnh huyết của hần, Dương Thành không khỏi rùng mình một cái.

Mở to hai mắt đỏ bừng, Dương Thành cẩn rằng, giậm chân quát to: “Tình hình sai rồi, triệt! Mau bỏ đi!”

Bên trong quân trưởng không gặp một người, bạc lại đổi thành đá, đầu óc nếu không linh quang cũng phải hiểu rõ, đây rõ là rơi vào âm mưu của Phùng Cửu Dao.

Loạn quân nghe vậy vội vàng thu hồi đao kiếm, dưới sự suất lĩnh của Dương Thành, không rên một tiếng hướng phía rừng núi hướng tây rút lui.

Bỗng nhiên, một đạo pháo hoa sáng rực thẳng lên, lập tức nổ tung ngay giữa không trung, bạch quang chiếu sáng trong ngoài doanh địa trong giây lát ngấn ngủ, Dương Thành cả kinh, trong nháy mắt, hần nhìn ra phía mặt tây doanh địa trống trải, vừa nhìn, cả người hần bỗng nhiên ngây dại.

Bên ngoài doanh địa, dưới pháo hoa lóng lánh, con đường phía tây khu rừng núi đã đứng rậm rạp mấy ngàn nhân mã, bọn họ chia làm bốn đội mà đứng, tay cầm tấm chắn trường mâu, mũi mâu lóe lên hàn quang lãnh sâm, dưới pháo hoa lóng lánh, tản mát ra sát ý khiến kẻ khác kinh hãi.

Ngay sau đó, những cây đuốc sáng lên theo thứ tự, loạn quân nhìn thấy rõ tình thế trước mắt, không khỏi bắt đầu kinh hoảng rối loạn.

Tiêu Hoài Viễn có chút nao núng đứng bên dưới ngựa của Phùng Cửu Dao, thấy đường vào núi của loạn quân đã bị ngăn chặn, toàn bộ loạn quân hoảng thành một đoàn, Tiêu Hoài Viễn không khỏi hưng phấn nói: “Phùng tướng quân, chúng ta thắng! Chúng ta đồ thắng!”

Trước khi xuất phát, Phương Tranh từng nói thật với bọn họ, đây là một lần đặt cược, nếu có người đến cướp thuế ngân, nói rõ bên họ đồ thắng, nếu dọc theo đường đi kinh thành gió êm sóng lặng, thì xem như bên họ thua cược.

Nhờ phúc phận của trời, dĩ nhiên thật có loạn quân đến đây cướp bạc, Tiêu Hoài Viễn không khỏi một trận mừng như điên. Trước mặt những người này là cái gì? Bọn họ đều không phải loạn quân, bọn họ là từng kien kien công lao! Nếu như theo lời dặn Phương Tranh, thuận lợi hoàn thành cuộc chiến hôm nay, Tiêu

Hoài Viễn thân là khâm sai phó sứ, công lao khải định cũng lớn như Phùng Cừu Dao, xem ra sau khi trở về kinh thành, hoàng thượng lại thăng quan cho hẳn.

Dưới ánh lửa sáng trưng, Long Vũ quân sĩ binh sâm nghiêm liệt quân ngoài trăm bước, xếp thành một hàng dài, tẩm chắn phía trước, trường mâu phía sau, cung tiễn ngay trung trận giương cung cài tên, toàn quân sẵn sàng nghênh địch, ánh mắt lạnh khốc của bọn lính chăm chú nhìn chăm chăm loạn quân trước mặt, trong mắt tản mát ra sát ý lạnh thấu xương, làm khí thế tức sát lan tràn dần dần cả chiến trường, không khí dường như bị đọng lại, làm kẻ khác hít thở không thông.

Dương Thành thấy đối phương ung dung liệt khai trận thế, trong lòng trầm xuống.

Không tốt! Bị lừa! Trong nháy mắt, hắn bỗng nhiên hiểu ra, từ khi chi quân đội áp chuyển thuế ngân rồi thành Tô Châu, chủ nhân và hắn đã chậm rãi bước vào trong cái tròng mà Phương Tranh đã an bày.

“ Phùng Cừu Dao, người thật đê tiện!” Dương Thành giờ thương chỉ xéo vị đại tướng đứng trước Long Vũ quân đối diện, cắn răng tức giận nói.

“ Hừ, như nhau! Đối diện tặc tử, tư vị gây ông đập lưng ông ra sao?” Phùng Cừu Dao ngoài cười nhưng trong không cười nói.

“ Họ Phùng kia, ta sẽ lấy tính mạng của người!” Dương Thành giận dữ, hai mắt cực độ phẫn nộ mà trở nên đỏ bừng, thái độ điên cuồng, như ác ma vì khát máu mà sinh ra.

Phùng Cừu Dao ngồi trên lưng ngựa, tay cầm ngân thương, tay kia nhẹ nhàng sửa sửa vạt chiến giáp, nói: “ Có bản lĩnh người tới lấy đi, người nào cản trở người?”

Nhìn bên ngoài trăm bước loạn thành một đoàn, loạn quân hoàn toàn thất kinh, Phùng Cừu Dao lạnh lùng cười, ngân thương chỉ xéo, bỗng nhiên chợt quát: “ Cung tiễn thủ, phóng!”

Một trận dây cung chỉnh tề bật vang, cung tiễn thủ đang canh giữ trung quân được mệnh lệnh không chút do dự cùng nhau buông lỏng ra dây cung căng cứng, mưa tên khắp bầu trời, mang theo tiếng gió gào thét, không chút lưu tình hướng loạn quân đang hỗn loạn vọt tới.

Vô số tiếng kêu rên vang lên, loạn quân giống như lúa mạch bị cắt ngang trong trời thu, ngã xuống từng tảng lớn.

Tiếng kêu thảm thiết truyền vào trong tai, Phùng Cừu Dao không chút phản ứng, đây là loạn quân, là loạn thần tặc tử, hắn lại hướng cung tiễn thủ kêu to: “ Cung tiễn thủ, phóng!”

Lại một trận mưa tên kéo tới, loạn quân lần thứ hai ngã xuống một mảnh.

Dương Thành tức sùi bọt mép, vung trường thương trong tay, quát to: “ Các huynh đệ, tiến lui không đường, chúng ta theo chân bọn họ liều mạng!”

“ Giết!” Trúng mai phục, sĩ khí loạn quân hạ tới cực điểm, tiếng nói của Dương Thành đã kích động khiến cho bọn họ cùng chung hưởng ứng, chỉ mấy trăm danh sĩ binh bao hàm sự sợ hãi ứng lên vài tiếng.

Phùng Cừu Dao cười nhạt, sau đó quát to: “ Tẩm chắn tiến lên, công!”

Tiếng leng keng chỉnh tề, tiếng sắt thép ma sát. Thuần bài thủ bước lên chỉnh tề, từng bước một hướng loạn quân áp tới, phía sau thuần bài thủ, là một chi trường mâu băng lãnh, mũi mâu lóe ra hàn quang, giống như đám ác ma khát máu đang liếm môi, đợi ăn no uống no máu tươi của địch nhân.

Dương Thành chăm chú nắm trường thương, cả người không tự chủ được bắt đầu run, trong lòng đã một mảnh tuyệt vọng.

Ngoài ngàn bước cách chiến trường, Ôn Sâm và gần trăm tên thuộc hạ tinh nhuệ của Ảnh Tử đang lười biếng phủ phục bên trong bụi cỏ, trong miệng Ôn Sâm ngậm một nhánh cỏ, vẻ mặt ngả ngón chẳng đáng. Thần thái cũng giống như hình dạng thối tha ương ngạnh hàng ngày của Phương Tranh, thật đúng thượng bất chính thì hạ tất loạn, Ôn Sâm, đã từng là một tiểu tử rất đơn thuần.

“ Đại nhân, bọn họ bắt đầu chém giết rồi, làm sao bây giờ? Chúng ta có nên qua tiếp tay hay không?” Một quân sự Ảnh Tử tiến đến bên người Ôn Sâm, ân cần cười nói.

“ Lỗ tai người điếc sao? Không nghe lời vừa rồi của bốn quan?” Ôn Sâm tức giận liếc mắt trừng thuộc hạ.

“ A...hiểu rồi, ha hả, thế nhưng...Long Vũ quân là đồng đội của chúng ta, chúng ta cứ như vậy khoanh tay đứng nhìn, tựa hồ...đường như...có điểm không quá tượng nghĩa?”

Ôn Sâm xì một tiếng khinh miệt, phun ra nhánh cỏ trong miệng, chỉ vào mũi thuộc hạ mắng: “ Trượng nghĩa? Lúc này người giảng trượng nghĩa với bốn quan? Đây là quân quốc đại sự! Đây là chiến tranh bình nghịch trần bạn! Người giảng trượng nghĩa, thế nào không đi tìm một đỉnh núi vào rừng làm cướp luôn? Vừa lúc, phu nhân của Phương đại nhân làm thổ phỉ tại Thanh Long sơn, đang lúc hỗn thật vui vẻ, người thẳng thắn tìm nơi nương tựa ở phu nhân đi.”

Thuộc hạ cười mỉa: “ Không dám, ha hả, thuộc hạ không dám.”

“ Hừ! Trước khi đi Phương đại nhân đã nói như thế nào? Mỗi người đều có trách nhiệm của mình, nhiệm vụ của Ảnh Tử chúng ta gian khổ hơn Long Vũ quân nhiều lắm, không phải do chúng ta có thể loạn tác chủ trương, nếu như phá hủy toàn bộ kế hoạch và an bày của Phương đại nhân, xem lão tử có lột da các người hay không!” Ôn Sâm nói xong thở dài, nhả mặt nói: “ Ai, sau đó khi ta trở lại đến phiên Phương đại nhân lột da ta.”

Thuộc hạ nhìn chiến trường đang chém giết kịch liệt, không khỏi vội la lên: “ Thế nhưng...đại nhân, chúng ta lúc nào hành động? Người xem loạn quân đều đã chết phân nửa, Phùng tướng quân nếu nhất thời giết quá hứng khởi, đem bọn họ đều tiêu diệt hết thì sao? Vậy chúng ta làm sao bây giờ? Ghé vào nơi này ăn gió uống sương thuận tiện xem tuồng?”

Ôn Sâm quát lên: “ Câm miệng! Phùng tướng quân tự có đúng mực, người không thấy được Phùng tướng quân không chọn trận hình bao vây sao? Hắn chỉ dùng quân xếp hàng ngăn cản đường vào núi, điều này nói rõ, trong lòng Phùng tướng quân đều biết, hắn sẽ thả một bộ phận loạn quân con đường sống, nhưng diễn trò cũng phải làm đủ, giết hơn phân nửa, lưu lại gần nửa, lúc này mới làm cho địch nhân kinh sợ, sau đó dưới ý chí chiến đấu tan vỡ, tứ tán mà chạy, sẽ không hoài nghi trong lòng.”

“ Lúc nào bọn họ mới chạy chứ?”

Ôn Sâm cười cười, nhìn chiến trường chém giết kịch liệt xa xa, thản nhiên nói: “ Nhanh, loạn quân đã sắp không kiên trì được nữa, Long Vũ quân quả nhiên là tinh nhuệ chi sư, Phùng Cửu Dao không hổ là một viên danh tướng, năm ngàn quân đối năm ngàn quân, Long Vũ quân lại không có bao nhiêu thương vong, những loạn quân này rất nhanh sẽ bình bại như núi đổ...”

Phảng phất như đang đáp lời Ôn Sâm nói, hắn vừa nói xong, đã thấy loạn quân binh sĩ đang cùng Long Vũ quân chém giết trên chiến trường bỗng nhiên thối lui về phía sau, sau đó về mặt kinh sợ tuyệt vọng tê thanh thét to vài tiếng, sau đó ném binh khí trong tay, quay đầu liền hướng phía sau tứ tán loạn chạy đi, tùy ý Dương Thành làm sao quát mắng chém giết cũng vô dụng, loạn quân giống như một đám kiến hoảng loạn, rất nhanh liền hướng các phương hướng cuộn cuộn tán đi, gần hai ngàn sĩ binh trong chớp mắt liền biến mất trong bóng đêm thâm trầm.

“ Ai, đại nhân, chạy rồi, bọn họ chạy rồi!” Thuộc hạ Ảnh Tử chỉ vào chiến trường, hưng phấn kêu lên.

Tinh thần Ôn Sâm rung lên, hai mắt tản mát ra tinh quang, hắn hưng hăng hưởng bụi cỏ phun ngậm nước bọt, hưng phấn nói: “ Con mẹ nó! Cuối cùng cũng đến phiên chúng ta làm việc rồi, đã nhiều ngày chúng ta ẩn núp đi theo Long Vũ quân, chật vật vô cùng, cả ngày đi theo cái mông bọn họ ngửi bụi, lúc này chúng ta phải hảo hảo làm một hồi, ở trước mặt Phương đại nhân hiển hiển bản lĩnh, nêu cao uy phong của Ảnh Tử chúng ta!”

Quay đầu lại, Ôn Sâm trầm giọng nói: “ Mọi người chia làm ba đội, phân ba phương hướng, ven đường theo dõi loạn quân, bất luận là người hóa trang hay ẩn núp, có thể trảo được loạn quân để bức cung, thủ đoạn gì cũng phải dùng, nói chung, lôi ra tên hỗn đản sau màn này ra cho được! Nếu ai lập được đại công, lão tử giúp người hướng Phương đại nhân báo công lĩnh thưởng, nếu ai làm qua loa cho xong, làm việc không nỗ lực, trở về lão tử cho người thư giãn gân cốt, đều nghe được không?”

“ Dạ! Đại nhân!”

Ôn Sâm vung tay lên, thấp giọng quát: “ Làm việc đi!”

Ảnh Tử hướng Ôn Sâm ôm quyền hành lễ, sau đó mấy người lắc mình xê dịch, gần trăm người trong chớp mắt liền biến mất trong bóng đêm thâm trầm...

342. Chương 324: Tiên Biệt Ngoại Thành

Người hấn đưa tiễn chính là Thái Vương.

Sáng nay Thái Vương tìm đến Phương Tranh, bỗng nhiên đưa ra ý phải rời khỏi Tô Châu, đi Dương Châu thăm bằng hữu.

Phương Tranh đối với quyết định của Thái Vương cảm thấy rất ngoài ý muốn, ngày trước cùng nhau đi ra khỏi kinh thành, Thái Vương từng biểu thị qua muốn cùng Phương Tranh tuần du Giang Nam, du lãm phong cảnh Giang Nam, hảo hảo tự nhiên nói đi là đi?

Cây cỏ hai bên quan đạo phát phơ, hoa dại thơm hương, làm tôn thêm ánh xuân mê người dịu dàng nhu hòa của Giang Nam, hít một hơi thở thật sâu, hương thơm đầy ngập hương vị của bùn đất và cỏ xanh, làm kẻ khác thần thanh khí sảng, vui vẻ thoải mái.

Mấy trăm thị vệ thân tình bằng lãnh hầu đương đứng hai bên quan đạo, bao quanh bảo hộ Phương Tranh và Thái Vương ở giữa, những khách thương và bách tính lui tới chứng kiến ngoài thành lại bày ra tư thế này, người sáng suốt đều biết, đây nhất định là có người càng hiển hách hơn cả tri phủ Tô Châu đang có mặt ở đây, bách tính cũng không dám nhiều lời, thần sắc sợ hãi đi vòng ra xa xa.

Ở giữa quan đạo có một chiếc xa liền xa hoa đến cực điểm, bốn con ngựa song song đứng thẳng, càn xe cố định trên lưng ngựa, con ngựa rất có vài phần không kiên nhẫn, liên tục giẫm vó xuống đất, thỉnh thoảng phun ra hai tiếng phì phì trong mũi.

Thái Vương là anh cả của đương kim hoàng thượng, thân vương chí tôn, xa liền tất nhiên là xa hoa không gì sánh được, chỉ bất quá thái độ làm người của Thái Vương từ xưa tới nay luôn luôn điệu thấp, rất ít ngồi trên loại xa liền hào hoa xa xỉ này.

Phương Tranh cùng Thái Vương đi bộ tới bên cạnh xa liền, nhìn nét mặt Thái Vương đang mang theo vẻ mỉm cười nhàn nhạt, không khỏi thật sâu than thở một tiếng: “ Thái Vương huynh, lần này từ biệt, chẳng biết năm nào có thể gặp lại, tiểu đệ thật luyến tiếc người.”

Nỗi buồn ly biệt sắp tới, viên mắt Phương Tranh hơi phấp hờng, nghĩ đến giao tình quân tử với Thái Vương, tuy rằng bình thân nhưng thật lâu dài, như nước suối trong, như rượu nguyên chất, uống vào thật say.

“Trường đình ngoại. Cổ đạo biên, phương thảo bích liên thiên*.” Phương Tranh đỏ vành mắt, kìm lòng không đậu bắt đầu thâm tình ngâm xướng, xướng đến chỗ vong tình, giọng nói chột nghẹn ngào lên.

Vẫn đang duy trì vẻ mỉm cười nhàn nhạt, sau khi Thái Vương nghe được Phương Tranh mở miệng ngâm xướng, sắc mặt rốt cục thay đổi.

“ Phương huynh, Phương huynh! Dừng, dừng! Dừng lại!” Thái Vương chợt có xung động muốn đánh người. Hắn nghĩ phảng phất như có người cầm một cây chùy sắt, đang liên tục quất qua quất lại ngay màng tai của hắn, loại tư vị này thật không tốt để hình dung.

Phương Tranh khóc thút thít nói: “ Còn có vài câu nữa, người chờ ta xướng xong đã.”

Thái Vương cười khổ: “ Phương huynh, cầu người thu thần thông đi, nếu người xướng xong, mạng ta xong rồi!”

Phương Tranh tiếp tục khóc thút thít: “ Ý tứ gì vậy?”

Thái Vương thu hồi dáng tươi cười, nghiêm trang hỏi: “ Phương huynh, người thành thật nói cho ta biết, gần đây có phải người đang luyện một công phu bất thường như ma âm xuyên não hay không? Lúc này người muốn đem ta làm thí nghiệm?”

Mặt mày Phương Tranh đen thui.

Trước khi bước lên xa liễn, động tác Thái Vương bỗng nhiên dừng một chút, sau đó xoay người, hướng Phương Tranh cười nói: “ Phương huynh, chính như ngươi nói, hôm nay từ biệt, chẳng biết ngày nào gặp lại, ta còn thật có chút luyến tiếc ngươi, ha ha, có nguyện theo ta cùng đi không? Giữa huynh đệ chúng ta sợ rằng không còn nhiều cơ hội như vậy nữa.”

“ Thái Vương ca ca không cần quá thương cảm, ngươi chỉ là đi Dương Châu, cũng không phải đi tìm chết.” Thấy sắc mặt Thái Vương có chút biến thành màu đen, Phương Tranh vội vàng cười nói: “ Được được, cùng nhau đi một chút, coi như chúng ta du xuân ngoại thành.”

Phất phất tay, Phương Tranh ngăn lại đám thị vệ định đuổi theo bảo hộ, hần và Thái Vương sóng vai, từ từ hướng hướng đình nghỉ chân nơi ngoại ô đi đến.

Đang lúc thịnh xuân, vụ mùa ngày xuân từ lâu đã được gieo xong, đồng ruộng xanh um tươi tốt thành hàng, xa xa nông dân đang khiêng nông cụ, gương mặt tràn đầy nếp nhăn mang theo chờ mong, cúi người gieo mạ, gió xuân phất qua, mang đến hương thơm của bùn đất, phóng mắt có thể nhìn thấy, một mảnh sinh cơ dạt dào.

Phương Tranh và Thái Vương dọc theo đường đi tới, hai người đều trầm mặc, thật lâu không lên tiếng.

Một lúc lâu, Thái Vương bỗng nhiên dừng chân lại, Phương Tranh cũng theo ngừng lại, thấy trên mặt Thái Vương lộ ra một mảnh trịnh trọng, Phương Tranh không khỏi cảm thấy có chút kỳ quái, Thái Vương làm sao vậy? Đi Dương Châu mà thôi, không cần biểu hiện luyến tiếc đến như vậy chứ?

Thái Vương thở một hơi thật sâu, nghiêng đầu, gương mặt giãn ra cười nói: “ Hoa triều ta dùng nông làm gốc, từ vương công đại thần, cho tới hương dã lão nông, đều xem trọng việc đồng áng, nhìn một mảnh xanh rờn dạt dào, mãi cho đến mùa thu liền thu hoạch, thực sự làm cho người ta rất vui mừng!”

Phương Tranh gật đầu cười nói: “ Với nông làm gốc, phải nhờ trời mới ăn, ông trời không cho mặt mũi, năm nay nếu gặp hạn hán, sang năm lại thêm thiên tai, dân chúng thương cảm của chúng ta sẽ không chịu nổi nữa, dân chúng không muốn chết đói, phải đi chạy nạn, nhiều người chạy nạn tụ tập, tùy tiện cho người nào kích động vài câu, dân chạy nạn liền biến thành loạn dân. Giang sơn, xã tắc sẽ không ổn định nữa. Trăm ngàn năm nay, có triều đại nào không bị vấn đề thiên tai? Cho nên nói, dùng nông làm gốc không sai, nhưng triều đình còn phải suy nghĩ nhiều biện pháp vì dân chúng tìm ra lối ra mới tốt.”

Vốn chỉ là một câu chuyện phiếm, Thái Vương phảng phất như có hứng thú, nghe vậy nhìn chằm chằm Phương Tranh nói: “ Nga? Nghĩ không ra Phương huynh lại có ý nghĩ như vậy. Theo ngươi nhìn thấy, triều đình có thể tìm được lối ra nào cho bách tính?”

Phương Tranh cười nói: “ Đầu tiên phải giải phóng sức sản xuất, phát triển sức sản xuất, nga, không hiểu sao? Chính là thay đổi nông cụ, những vật dụng, làm dân chúng tách ra một nhóm người, cho bọn họ đi làm kinh thương, đi làm công vân vân, tỷ như trước đây một nhà năm miệng người, làm ruộng đồng đều nghĩ rất vất vả, nhưng sau khi thay đổi nông cụ cày ruộng, dù là một người cũng có thể làm một mình, lại tỷ như thu hoạch một năm một lần hay hai lần, trải qua sử dụng lúa nước tạp giao thay đổi, có thể đạt được một năm ba mùa thậm chí bốn mùa, mặt khác, còn có thể nhập giống tốt từ một ít vực ngoại ra cao sản như cây nông nghiệp, tỷ như hồng, ngô, vân vân. Như vậy, bách tính Hoa triều sẽ không sợ chịu đói nữa.”

Đây là lần đầu tiên Phương Tranh đưa ra quan điểm siêu thời đại kể từ khi xuyên qua tới nay, trước đây không đề cập tới, là do thân phận, có lẽ nhân cơ hội này, hôm nay Mập Mập lên ngôi, Phương Tranh tay nắm quyền cao, nói nói, trong lòng hần không khỏi khẽ động. Đúng rồi, súng kíp và hỏa dược vân vân, hần không hiểu, cũng không muốn đi phát minh, nhưng thay đổi nông cụ gì đó, hần nhiều ít từng xem qua trong sách vở, tuy rằng chỉ hiểu được một ít da lông, nhưng nhiều ít cũng cung cấp chút bang trợ cho bách tính, nếu ông trời đã an bài hần xuyên qua, dù sao cũng phải lưu lại thời đại này một chút gì đó không thuộc về hần chứ?

Nếu như tương lai thay đổi nông cụ cải danh gọi là “ Phương Tranh sừ đầu” (cuộc), hoặc “ Phương Tranh xí đại hô” sau đó còn gọi là “ Phương Tranh đạo”, những thứ này có thể lưu lại ngàn năm hậu thế, thật là một việc vô cùng ngầu bức nha.

Ân, trở lại thì cùng Mập Mập nói một chút.

Mặc dù kết quả cuối cùng là vì mưu phúc cho bách tính, nhưng điểm xuất phát riêng tư lại là vì cấp cho chính mình lưu danh sử sách, thật là làm người khinh bỉ.

Thái Vương nghe được hai mắt có chút đăm đăm, nhìn chằm chằm Phương Tranh một lát, lúc này mới than thở: “ Hôm nay mới biết đại tài của Phương huynh, không ngờ thâm tàng bất lộ, thực sự bội phục!”

Phương Tranh từ trong mộng đẹp muốn lưu danh sử sách lấy lại tinh thần, nghe vậy ngại ngùng cười nói: “ Ta chỉ là nói mò, ha ha, người đừng xem là thật, thật muốn thay đổi mấy thứ này, nào có dễ dàng như vậy, người coi như ta nói bậy đi.”

Thái Vương nhìn Phương Tranh một lát thật lâu, ánh mắt rất là phức tạp, làm Phương Tranh cảm thấy sợ hãi.

Ngày hôm nay Thái Vương ca ca ra vẻ rất không bình thường, người này không phải trong một đêm bỗng nhiên biến thành thủy tinh(pede), coi trọng mỹ sắc của bốn thiếu gia đó chứ?

Trầm mặc một lúc lâu, Thái Vương bỗng nhiên nói: “ Phương huynh, người nhìn đại thế thiên hạ với ánh mắt ra sao?”

Phương Tranh nhếch miệng cười cười: “ Thiên hạ đại thế người đừng hỏi, hỏi người đệ đệ, hần mới là hoàng đế, ta chỉ là một thiếu gia ăn chơi trác táng chờ chết, lần này làm xong việc Giang Nam, ta sẽ cáo lão hồi hương. Ở trong mắt ta, thiên hạ đại thế, còn không bằng tìm được bạc trắng thực sự cảm trong tay.”

Thái Vương bật cười nói: “ Người đã là quốc công, mao bệnh thích bạc vì sao vẫn không đổi được?”

Phương Tranh cười nhạo nói: “ Nói nghe thật mới mẻ, hôm nay có ai không thích bạc? Người đừng nói người không thích, ta nhớ kỹ có vị tiên hiền từng nói qua: “ Giữa các người có ai nói chính mình không có tội, mọi người hãy dùng đá ném hần.” Ý tứ đó là, mọi người chúng ta kỳ thực đều như nhau, ai cũng đừng cười ai.”

Thái Vương ngây ra: “ Những lời này là vị tiên hiền nào đã nói? Ta thế nào chưa từng nghe nói qua?”

“ Thượng đế, cùng cấp với Ngọc Hoàng đại đế của chúng ta, nhưng người ta cai quản vùng phía tây thôi.”

Hai người lại hướng phía trước đi một đoạn đường, Thái Vương lại dừng lại, thần sắc nghiêm túc nói: “ Phương huynh, ta nghĩ muốn nghe một chút cái nhìn đối với hoàng gia chính thống.”

Phương Tranh hơi nhíu mày, hôm nay Thái Vương làm sao vậy? Tự nhiên đang tốt lại đi hỏi chuyện hoàng gia chính thống để làm chi?

Bốn chữ “ hoàng gia chính thống” này, tương đối hàm súc, kỳ thực nói trắng ra là, chính là vấn đề người thừa kế của hoàng đế, hôm nay Mập Mập mới leo lên ngôi vị hoàng đế, vị Thái Vương điện hạ xưa nay không tranh đấu với nhân thế, vì sao lại hỏi về vấn đề này?

“ Phụ chung tử kế, đây là đạo lý do ông trời định ra, ha ha, Thái Vương ca ca thế nào đột nhiên hỏi cái này?”

Khóe miệng Thái Vương khẽ giật giật, trên mặt hiện lên thần tình vài phần quỷ dị khó hiểu: “ Phụ chung tử kế? Nói cho cùng, tiên hoàng có năm hoàng tử, thế nào lại hết lần này tới lần khác tới phiên tử hoàng đệ? Đạo lý ông trời định ra, Phương huynh nghĩ công bình sao?”

Chú thích: * đây là bài ca ”Tổng biệt” của Hoàng Nhất đại sư sáng tác và phổ nhạc. Tất cả mọi cuộc tiền đưa điều không thể hẹn ngày tao ngộ, vì trong thời loạn lạc, mỗi sự tiền đưa như là sự vĩnh biệt. Vì thế, Đại sư Hoàng Nhất không phải ngẫu nhiên mà viết lời ca từ xúc động lòng người đến thế. Có lẽ với Ngài bạn hữu là tri âm! Tri âm trong cuộc đời không phải chỉ là sự hiện hữu mà là sự cảm nhận cái hay cái đẹp trên tinh thần nhân văn, tri âm tri kỷ không phải ai cũng có được, tri âm tri kỷ bắt nguồn từ câu chuyện Bá Nha - Tử Kỳ. Bá Nha là người đánh đàn tài giỏi. Tử Kỳ chỉ là người câu cá. Nhưng chỉ có Tử Kỳ mới thấu hiểu tài đánh đàn của Bá Nha. Khi Tử Kỳ chết, Bá Nha đập đàn và nói rằng trên đời này chẳng còn ai nghe được tiếng đàn của ông ta nữa. Sau này Bá Nha quay lại khúc sông thì Tử Kỳ đã chết ba năm rồi. Phương Tranh ngăn người, trong lòng bỗng nhiên mọc lên một cổ cảm giác quái dị, vị Thái Vương ca ca này hôm nay rất khác thường, một chút hỏi ta chuyện thiên hạ đại thế, một chút lại hỏi hoàng gia chính

thống, cùng tính tình đậm nhiên vô tranh trước đây của hắn hoàn toàn không hợp, chẳng lẽ miệng hắn tuy không nói gì, nhưng khi Mập Mập lên ngôi hoàng đế thì trong lòng hắn lại mang oán hận?

“ Thái Vương ca ca, công bình hay không ta nói cũng không tính, chuyện này do tiên hoàng định đoạt, hôm nay tiên hoàng đi về cõi tiên, đại sự chỉ định do Vô Bệnh làm người thừa kế ngôi vị hoàng đế, người ta đều là thần tử của tiên hoàng, dĩ nhiên vô điều kiện phục tùng ý chỉ của tiên hoàng mới phải, người nói có đúng hay không?”

Trên mặt Thái Vương lộ ra dáng tươi cười trào phúng: “ Ông trời lập ra một quy củ, chẳng hay Phương huynh có nghe nói hay không? Đó chính là lập trường không lập ầu, lập đích không lập thứ, trước khi tiên hoàng băng hà, thái tử thân là trưởng tử lại khởi binh mưu phản. Tự nhiên phải phế truất, hoàng nhị tử Thọ Vương mưu đồ gây rối, đưa hắn lột bỏ vương tước, biếm làm thứ dân, tất nhiên là đúng. Thế nhưng vì sao tiên hoàng hết lần này tới lần khác nhảy qua hoàng tam tử như ta, lập tứ đệ Vô Bệnh làm thái tử? Chẳng lẽ tiên hoàng căn bản là không nhớ rõ hắn còn có một nhi tử như ta sao? Cổ nhân nói: trưởng ấu có thứ tự, đó là thuận theo ý trời. Cũng nên do hoàng tam tử như ta làm thái tử mới đúng, Phương huynh có thấy chấp nhận không?”

Phương Tranh cả kinh, sắc mặt bỗng nhiên trở nên xấu xí.

Lời nói này thật nặng nề, có hương vị đại nghịch bất đạo, không nghĩ tới lại được nói ra từ trong miệng người nho nhã như Thái Vương. Khác thường, quá khác thường, rốt cục Thái Vương muốn nói gì?

Ấn tượng của Phương Tranh đối với Thái Vương dĩ nhiên không tệ, nhưng giữa bằng hữu khi nói chuyện với nhau cũng phải có giới hạn, thường ngày Phương Tranh vốn làm người không có nguyên tắc, có cọt nhả, nhưng hắn cũng có điểm mấu chốt, Mập Mập là do hắn hao hết khí lực đưa lên hoàng vị, danh chính ngôn thuận, thần dân đều phục tùng, cho tới bây giờ không người nghi vấn Mập Mập là hoàng gia chính thống địa vị, hôm nay lời nói của Thái Vương, làm hắn có chút tức giận.

“ Thái Vương diện hạ, lời nói của người thật quá phẫn rồi.” Phương Tranh sầm mặt, lạnh lùng nói.

Thái Vương không chút nào sợ hãi nhìn thẳng Phương Tranh, trên mặt vẫn giữ nguyên nụ cười nhàn nhạt, trong ánh mắt toát ra thần sắc rất phức tạp, Phương Tranh xem không hiểu.

Hai người đối diện một lúc lâu, Thái Vương từ từ thở dài, tiêu điều vắng vẻ nói: “ Có lẽ là quá phẫn một chút, ta chỉ là có cảm xúc mà nói, hôm nay tứ đệ đã lên ngôi, hơn nữa những chuyện khác cũng không còn quan trọng, kỳ thực ta cũng chỉ là muốn tiết một ngụm oán khí trong lòng mà thôi, ta từ nhỏ nhu nhược, không thích tranh chấp, trong mắt phụ hoàng, trong mắt huynh đệ, ta là một người tài trí bình thường không có chí lớn. Bọn họ cho tới bây giờ cũng chưa từng xem trọng ta, sau khi trưởng thành, ta vân du thiên hạ. Phụ hoàng càng chẳng quan tâm đối với ta, làm như chưa từng sinh ra ta. Nhi tử, ha ha, phong ta vương tước, cho ta nơi gối gấm, sau đó tùy cho ta trôi theo dòng nước, do ta tự sinh tự diệt, tuy nói thân là hoàng tử, nhưng ngoại trừ thân phận vương tước, ta so với tội thần bị biếm đến lưu vong kia có hơn bao nhiêu, hôm nay phụ hoàng về cõi tiên, người đã qua đời, hôm nay cùng Phương huynh nói những lời này, rốt cục tiết ra được một chút tâm tình tích tụ nhiều năm, ha ha, Phương huynh chớ trách.”

Phương Tranh có chút lý giải cảm thụ của Thái Vương. Đại nội thâm cung cũng có rất nhiều cố sự, gặp tao ngộ như Thái Vương, mang lòng oán trách đối với hoàng gia cũng là nằm trong tình lý, tiết tiết oán khí cũng không còn cách nào.

Cười tủm tỉm vỗ vỗ vai Thái Vương, Phương Tranh cười nói: “ Thái Vương ca ca nói quá lời, thế gian vốn là không có chuyện công bình tuyệt đối. Ta cùng với người là bạn tốt, ở trước mặt ta nói một chút không sao. Nhưng sau này cũng đừng nên nói trước mặt người bên ngoài, người cùng Vô Bệnh từ nhỏ tương giao thật dày, chớ để danh lợi ngoài thân, phá hủy tình huynh đệ giữa các người.”

Gương mặt Thái Vương giãn ra nở nụ cười, cười rất hài lòng: “ Ta cùng với Phương huynh vừa gặp như quen lâu, cho nên mới nhảm không được mà nói ra. Ta kiếp này chỉ nói một lần, về sau sẽ không bao giờ lặp lại nữa.”

Phương Tranh tán thưởng: “ Thái Vương huynh nhiều năm qua vân du thiên hạ, gửi gắm tình cảm vào non nước, ý chí tất nhiên là rộng rãi hơn người bình thường nhiều lắm.”

Đang khi nói chuyện, hai người đã đi trở về quan đạo.

Thái Vương phải đi. Giọng nói Phương Tranh trầm trọng: “ Lần này từ biệt, tương lai chẳng biết năm nào tháng nào gặp lại.”

“ Khái, Phương huynh, những lời này người vừa mới nói qua.”

Sắp bước lên xa liền, Phương Tranh bỗng nhiên có thêm vài phần lưu luyến, kỳ thực Thái Vương rất tốt, trong hoàng tộc không có ai không ước mơ ngôi vị hoàng đế, vì tranh ngôi mà đầu rơi máu chảy, duy nhất Thái Vương là ngoại lệ. Hắn cùng Thái Vương từ khi quen biết tới bây giờ vẫn duy trì giao tình như quân tử, Thái Vương thích vân du, mà hắn, xong xuôi Giang Nam thuế án liền dự định từ quan, mang theo các lão bà tiêu diêu tự tại, câu nói kia chưa từng nói sai, hôm nay từ biệt, thực sự chẳng biết năm nào tháng nào gặp lại nữa. Nghĩ tới đây, trong lòng Phương Tranh không khỏi có thêm vài phần sầu ý vô cớ.

“ Thái Vương huynh, chờ một chút.” Phương Tranh gọi lại Thái Vương, chăm chú nhìn hắn một lát, bỗng nhiên cười nói: “Hữu thi vân: thượng mã bất tróc tiên. Phẫn chiết dương liễu chi. Cổ nhân cao nhĩ, dĩ chiết liễu oa ly biệt, ngã dĩ huynh dã toán thị chí giao, bất như do đệ vi huynh chiết liễu nhất chi. Dĩ phán nhĩ ngã tảo nhật tái tụ, như hà?” (ý đại khái là lên ngựa không dùng roi, vì cao nhĩ, người đành hái cành liễu thay thế, xem như ly biệt hẹn ngày gặp lại)

Thái Vương ngăn người, trong mắt không khỏi nổi lên vài phần ảm áp, nhìn Phương Tranh gật đầu cười nói: “ Cũng tốt, ta du lịch thiên hạ, quen khắp bằng hữu, nhưng có thể nói bằng hữu có thể tâm sự cũng rất ít. Người là một người trong đó, khi ly biệt hái cành liễu tặng ta, cũng chỉ có một mình người, ta ghi nhớ trong lòng.”

Phương Tranh nhìn hắn cười cười, xoay người đi tới bên quan đạo, bên quan đạo trồng đầy dương liễu, tại ngày xuân nắng ấm, đang lộ lên những mầm xanh mơn mớn.

Phương Tranh nhìn một chút, tuyển một thân cây trong đó, nắm một cành mềm mại, sau đó hơi cố sức bẻ xuống...

Ấn? Không bẻ được.

Lại dùng lực.

Lại không bẻ được.

Thái Vương và tùy tùng của hắn, còn có mấy trăm thị vệ đang đứng tại quan đạo dùng đôi mắt trông mong nhìn hắn, Phương Tranh có chút tức giận.

Tiếp tục bẻ, dùng sức bẻ, tiếp tục bẻ, quyền đâm cước đá, dùng răng cắn.

“ Phương huynh, này...tâm ý tới là được, không cần nhất định phải bẻ liễu đâu.” Thái Vương mặt mày đen thui, mọi người bên cạnh mặt mày cũng đen thui.

“ Không được!” Phương Tranh tức giận đến vẻ mặt đỏ bừng, cắn răng tiếp tục bẻ, hôm nay lão tử phải chơi với nó tới cùng!

Dương liễu rất có cốt khí, mặc cho Phương Tranh dùng hết sức lực bú sữa mẹ, vẫn là không chút sút mẻ.

“ Oa! Tức chết ta rồi!” Phương Tranh giận tím mặt, quay đầu, phát hiện bên cạnh có một cây liễu non mới nhú, nhỏ cỡ cánh tay.

Phương Tranh căm giận phun ra ngụm nước bọt, đi tới bên cây dương liễu nhỏ, ngồi chồm hỏm, vận khí, kéo lên...

Phương Tranh thỏa mãn nở nụ cười, gơ cây dương liễu bằng hai tay giao cho Thái Vương: “ Cấp! Đi đường cẩn thận!”

Thái Vương hai mắt đăm đăm, hơi ngẩng ra nhìn cây dương liễu nhỏ thật thương cảm, thật lâu không nói một câu.

“ Phương huynh, cái này, bẻ cành liễu, cùng nhổ cây liễu, ý tứ hoàn toàn không giống nhau nha.”

“ Có cái gì không giống? Người xem cây dương liễu này thật tốt, bên trên nhiều cành liễu như vậy, người cầm lại, muốn bẻ thế nào thì cứ bẻ, lợi ích thực tế.”

Thái Vương dở khóc dở cười cẩn thận đưa cây liễu cho tùy tùng.

Phương Tranh hì hì cười, bỗng nhiên ôm chặt lấy Thái Vương khóc lớn lên: “ Ô ô Thái Vương ca ca, ta luyến tiếc người nha. Người phải bảo trọng thật tốt, lúc rảnh rồi đến kinh thành thăm ta, ta muốn ăn mời uống rượu đi kỹ viện, tình hữu nghị giữa chúng ta lâu dài...”

Thái Vương động tình, mũi khịt khịt, mặt giãn ra cười nói: “ Nhất định, nếu ta quay về kinh, người thứ nhất thăm là người, người cũng nên bảo trọng, Phương huynh, tạm biệt!”

“ Bái bai!”

Xa giá Thái Vương đi xa, Phương Tranh xoa xoa nước mũi, nháy mắt, rất nhanh liền khôi phục bình thường, nhìn xa giá tiêu thất trên quan đạo, Phương Tranh nặng nề thở dài, phát tay nói: “ Đi, quay về.”

Vừa đi trở về không bao xa, xa liền Thái Vương đã quay lại.

Phương Tranh chợt dạ quay đầu lại nhìn, vội vàng bảo thị vệ: “ Nhanh! Nhanh lên một chút.”

“ Đại nhân, Thái Vương điện hạ dường như đã trở lại.”

“ Ta biết, quan hệ cái rắm gì người? Nhanh lên một chút đi, xem như không thấy được hấn, nhanh!”

Xa liền Thái Vương rất nhanh liền dừng lại bên người Phương Tranh.

Gương mặt Thái Vương đen thui đi xuống xe, thấy Phương Tranh đang nhìn hấn cười hắc hắc không ngừng, Thái Vương trầm mặt xuống, nói: “ Ai, Phương huynh, quá phận rồi đó, mau trả lại cho ta.”

“ Trả lại cho người cái gì?”

“ Người còn giả vờ! Ngọc bội! Vừa rồi không lưu ý, lại bị người mò đi một khối...”

“ Ngọc bội gì? Ta chưa từng gặp qua, người không phải là tìm lộn người?”

“ Còn nói xạo, lần trước trong cung người đã mò đi một khối, lần này lại bị người mò đi một khối, ta nói người không chịu được khi ta mang ngọc sao, cứ lấy mãi? Sao người luôn muốn chiếm tiện nghi của ta nha?”

“ Đừng nói khó nghe như vậy, vừa sờ vừa mò vừa chiếm tiện nghi, hai đại nam nhân có buồn nôn hay không?”

“ Ta mặc kệ, đem ngọc bội trả lại cho ta, đó là ta phải lấy một ngàn lượng bạc để mua đó, rất quý.”

“ Kỳ lạ! Cũng không biết người đang nói gì, người đâu, trở về thành.”

“ Trả lại cho ta!”

“ Ta không có lấy!”

“ Trả lại cho ta!”

“ Ta thật đối với người...”

“ Ta đi nha môn cáo người!”

“ Xảo quá, thành Tô Châu hôm nay là ta tạm thay chức tri phủ, ha hả.”

“ Người...quá vô lại!”

343. Chương 325: Tra Ra Manh Mối

Thái Vương so với ai khác đều rõ ràng điểm này, cho nên hấn không thể làm gì khác hơn là đành bỏ đi.

Xa liền hướng theo phía đông rời đi, sau xe truyền đến thanh âm ca xướng không được đầy đủ ngũ âm hát bài tống biệt của Phương Tranh: “ Trường đình ngoại, cổ đạo biên, phương thảo bích liên tri...”

Người hát đúng là không có tâm ý thức về đạo đức công cộng, không chút nào lo lắng cảm thụ của người bên cạnh cùng Thái Vương bên trong xe, có nề nếp xướng hết sức đặc biệt chăm chú.

Bên trong xa liền chạy nhanh, Thái Vương liếc mắt nhìn về phía sau, kéo kéo khóe miệng, thở dài, khuôn mặt toát ra thần thái dị thường quý dị, tự tiếc hận lại tự ngoan lệ.

“Đại nhân, Thái Vương điện hạ đã đi xa rồi, ngài...không cần tiếp tục xướng nữa chứ?” Một gã thị vệ thực sự nhịn không được nữa, đi lên thấp giọng khuyên nhủ.

Gương mặt thị vệ vắn vẹo như trái khố qua, hẳn thực sự không hiểu nổi, tổng biệt thì tổng biệt, đại nhân vì sao cần phải hát? Hát thì cũng thôi, còn hát khó nghe đến như vậy, chẳng lẽ đại nhân và Thái Vương điện hạ bằng mặt không bằng lòng, đại nhân muốn giết hẩn trong vô hình? Dòng nước trong triều đình quả nhiên rất sâu...

“Ai, đừng đánh xóa, còn một câu cuối cùng, chờ ta xướng xong rồi hãy nói.”

“Một hồ rượu đục tẩn dư hoan, đêm nay biệt mộng hàn...”

“Được rồi, hát xong, công việc đối phó kết thúc, trở về thành!”

Phượng đại thiếu gia rất thỏa mãn đối với chính tiếng ca của mình, xoay người, dưới vòng vây của bọn thị vệ, nghênh ngang vào thành.

Thái Vương đi, nhưng Phượng Tranh lại cảm thấy trong lòng chột nặng trĩu. Bên bờ ruộng hương dã, biểu tình âm trầm mà lãnh sâm của Thái Vương, thỉnh thoảng lại hiện lên trước mắt Phượng Tranh, trong đầu lơ đãng hiện lên một tia linh quang, nhưng chột nhanh rồi mất, sau đó liền vô tung tích, hẳn nghĩ hình như mình đã bỏ lỡ cái gì, lại đổ vào cái gì. Loại tư tự cảm giác này thật không cách không chế, làm hẩn rất không thích.

Thành nam Tô Châu, khâm sai hành quán.

Sau khi tiễn Thái Vương đi ngày thứ hai, Phượng Tranh ngồi trong hành quán chờ đợi tin tức của thuộc hạ. Chuyện này Phùng Cửu Dao có bị tập kích? Thủ hạ Ảnh Tử đi tra Ngọc Tuyết Phường có tin tức không? Những tin tức trọng yếu có liên quan tới vụ án này còn chưa truyền đến, làm hẩn ngồi trong khâm sai hành quán thật cảm thấy bất an.

Song song Phượng Tranh còn đang đau khổ suy tư, chính mình rốt cục đã bỏ lỡ cái gì? Phảng phất như có thứ gì đó cứ lẩn lộn dây dưa trong đầu, nhưng hẩn không cách xâu chuỗi lại được những dòng suy nghĩ đó.

“Lão tử không phải đã bị bệnh tâm thần đi?” Phượng Tranh dùng sức lắc đầu, quyết định không tiếp tục nghĩ nữa. Nhân sinh có quá nhiều chuyện cần tự hỏi, sống phóng túng, tán gái kiếm tiền, loại nào không cần phải lao tâm tổn hơi tổn sức? Hà tất cứ lãng phí tinh lực ở loại chuyện không đầu không đuôi dây dưa thế này?

“Người có thể đừng nói lắm thàm được hay không?” Hàn Diệc Chân ngồi trên ghế bên phải tiền sảnh, gương mặt hàm sương, giọng nói băng lãnh.

Hôm nay nàng đến khâm sai hành quán, cùng trước đây như nhau, tới không chút cam lòng lại hoàn toàn không muốn.

Không biết Hàn Trúc có phải đang cố ý hay không, mỗi ngày đều phái nàng đi khâm sai hành quán gặp mặt Phượng Tranh, giơ cao lá cờ “quan tâm thuế ấn, hiệp trợ khâm sai”. Hàn Diệc Chân mặc dù đối với Phượng Tranh rất là ghi hận, nhưng không dám ngỗ nghịch ý tứ của phụ thân, song song người cơ trí như nàng, tất nhiên là hiểu rõ Hàn Trúc làm như vậy để lấy lòng Phượng Tranh. Theo dụng ý, đơn giản là muốn Hàn gia ở tại triều đình có được chỗ dựa vững chắc, thân là Hàn gia tử nữ, lợi ích gia tộc dù sao cũng phải xếp lên vị trí thứ nhất, cho nên tuy trong lòng Hàn Diệc Chân vạn phần không cam lòng, cũng chỉ đành phần nộ mỗi ngày đến khâm sai hành quán báo danh, giống như những thành phần tri thức đi làm tại công ty ở kiếp trước, mỗi ngày đi làm đều đóng dấu, gió mặc gió, mưa mặc mưa.

Hôm nay Hàn Diệc Chân mặc một bộ quần áo màu tím nhạt, bên trong còn có màu tím đậm, mái tóc dài xõa trên vai xuống tận eo, mái tóc buộc kiểu nữ tử chưa gả chồng, cài trâm, đôi mắt đẹp lưu chuyển, mang theo nữ tử phong tình lại không mất đoan trang, nhìn thật động lòng người.

Phương Tranh nhìn cũng chưa từng nhìn nàng, đầu nghiêng qua, có điểm ý tứ hàm súc như lảng tránh.

Nữ nhân này đối với hắn quá mê hoặc, hắn sợ nhìn nàng lâu ngày, sẽ nhịn không được mà đáp ứng cửa hôn nhân này, khi đó sẽ chọc cho Trường Bình cùng các lão bà trong nhà thương tâm, đến lúc đó trong nhà gà bay chó sủa, không được an bình, phiền phức có thể to lắm.

Kỳ thực hiện nay Phương Tranh cũng chưa tới mức có lòng ái mộ đối với vị Hàn gia tam tiểu thư này, chỉ thuần túy là bị vẻ tuyệt sắc bên ngoài của nàng hấp dẫn, Hàn Diệc Chân thật sự là quá đẹp, nhưng tính tình của nàng làm Phương Tranh chịu không nổi, nàng quá lạnh lùng, quá cao ngạo, nữ nhân như vậy chỉ thích hợp đặt lên bài vị, đem nàng ta đưa lên trở thành thánh nữ cao cao cung phụng, thấp hươu cúng bái, nếu lấy nàng về nhà làm vợ, ân, ai cưới người đó sẽ khó chịu.

“ Ai, người nói, vì sao đang tốt đẹp, Thái Vương lại đột nhiên rời đi?” Phương Tranh cau mày, trước đây trong lòng tồn lưu một ít hoài nghi đã dần dần trôi lên mặt nước.

Đôi mắt xinh đẹp của Hàn Diệc Chân vừa lộn: “ Ta làm sao biết?”

Mặc dù không dám ngỗ nghịch ý tứ của phụ thân, nhưng nàng đối với Phương Tranh vẫn tức giận, thường ngày nói chuyện với hắn đều mang theo thương đao gây gộc, mùi thuốc súng dày đặc mười phần.

Phương Tranh liếc mắt nhìn nàng.

Cô nàng này mỗi ngày gió mặc gió, mưa mặc mưa đi khâm sai hành quán báo danh. Ngồi trong tiền sảnh uống trà rồi lặng ra, dáng dấp như không cam lòng không tình nguyện. Phương Tranh đối với ý đồ của nàng đến trong lòng biết rõ ràng, nhất định là bị lão cha ép buộc. Một nữ tử chưa gã chồng lại chủ động đến nhà của một nam nhân, chuyện này thật có chút không thích hợp, truyền ra thật không dễ nghe, có thể thấy được Hàn Trúc đối với cửa hôn nhân này có hi vọng đến trình độ nào, thật là có chút cấp thiết.

“ Ai, Diệc Chân muội muội, mỗi ngày người cứ đến hành quán nhìn ta, trong lòng có phải cảm thấy đặc biệt phiền, hận muốn một tát tát chết ta cho rồi?” Phương Tranh chịu không nổi bầu không khí nặng nề trong tiền sảnh, bắt đầu cợt nhả cùng nàng nổi lên vui đùa.

Hàn Diệc Chân cũng chưa từng liếc mắt, gương mặt lạnh lùng phủ lên một lớp băng sương.

“ Ai, người nói một câu nha, không phải người còn nhớ cừu với ta chứ?”

Lúc này Hàn Diệc Chân lạnh lùng mở miệng nói: “ Ta cũng không mang thù, nếu có cừu oán ta sẽ báo ngay tại chỗ.”

Phương Tranh vừa nghĩ cũng phải, mỗi lần đắc tội nàng xong, đều bị nàng thu thập thật thắm, nói ra mình đường đường là nhị phẩm khâm sai, bị một nữ nhân mấy lần chinh trị đến quỷ khóc thần hào, lúc đó không dám chần chừ hổ xác, tán tán ra vương bát khí kia chứ?

Suy nghĩ nửa ngày, Phương Tranh rốt cục tổng kết ra nguyên nhân: rất có thể là vì chính mình đánh không lại nàng.

Nâng chén trà lên, chậm rãi uống.

Nhàn rồi cũng là hàn rồi, Phương Tranh thẳng thắn trò chuyện cùng nàng: “ Nói Thái Vương thật không tệ, không chỉ tuổi trẻ, còn anh tuấn. Đương nhiên, còn kém hơn bốn quan vài phần, trọng yếu hơn là, người này thật giữ bốn phận. Cũng không làm ra mộng đẹp không thực tế, người xem, trong kinh lúc trước tranh ngôi thái tử, thái tử phản, Thọ Vương cũng muốn phản, Anh Vương sau lưng làm ba làm bốn, cũng muốn phản, trong những hoàng tử của tiên hoàng, chỉ có vị Thái Vương điện hạ này không hề động tĩnh, giữ khuôn phép làm tiêu dao vương gia của hắn, ta đánh giá dù là người khác buộc hắn tạo phản, hắn cũng sẽ không phản.”

Hàn Diệc Chân thật khó có một lần gật đầu, đồng ý nói: “ Dù ta chưa gặp qua Thái Vương điện hạ, nhưng có người nói tính tình hắn ôn hậu, con người bình thần, ở trong dân gian địa vị rất cao, là một vị hiền vương khó có được.”

Lời còn chưa dứt, một gã quản sự Ảnh Tử thất kinh chạy ào vào bẩm báo: “ Phản rồi phản rồi! Đại nhân, Thái Vương làm phản!”

“ Phốc.” Phương Tranh và Hàn Diệc Chân song song phun ngụm trà trong miệng lên mặt đối phương, phun đến vẻ mặt hai người đều ngưng ngững, giữa hai người nổi lên một đạo hơi nước mỏng lung, dưới ánh mặt trời ngày xuân, lại hình thành một tầng cầu vồng bảy màu.

“ A người...người hỗn đản!” Hàn Diệc Chân cả kinh nhảy dựng lên, vẻ mặt hổn hển chán ghét dùng tay áo lau nước trà trên mặt.

Phương Tranh bất chấp lau mặt, từ trên ghế bắn lên, vọt tới bên người quản sự, nắm lấy vạt áo trước của hắn tàn bạo nói: “ Nói cho rõ! Là ai làm phản?”

Quản sự thấy thần sắc đại nhân bất thiện, sợ đến rụt cổ, nỗ lực bình phục một chút tâm tình, nói: “ Đại nhân, Ảnh Tử truyền đến tin tức, đã thăm dò được gốc gác của Ngọc Tuyết Phường, bốn năm trước nó được mở tại Dương Châu, sau sinh ý rất hưng thịnh, dần dần mở chi nhánh tại Giang Nam bảy phủ, theo thuộc hạ âm thầm truy tra, phát hiện ông chủ của Ngọc Tuyết Phường chính là...là Thái Vương điện hạ!”

Phương Tranh ngẩn người, hỏi tiếp: “ Người nói Thái Vương làm phản là có ý tứ gì? Có quan hệ gì tới việc hấn phản hay không phản?”

“ Đại nhân, hôm qua trong kinh đưa tới tấu chương và công văn của các vương công đại thần trong kinh, trải qua việc so sánh bút tích của các đại nhân Hàn Lâm Viện, phát hiện chữ viết trên lá thư hăm dọa, lại vô cùng tương tự với lá thư mà Thái Vương điện hạ viết cho hoàng thượng, còn có, Gia Hưng tri phủ Lý Hoài Đức vào hôm qua đơn độc hẹn thuộc hạ trong lao, nói rõ, bốn năm trước, Thái Vương từng mưu toan phái người âm thầm gài bẫy đem danh nghĩa tri phủ tham ô thuế ngân, sau đó ép Lý Hoài Đức là sổ sách giả, đạt được mục đích thao túng của hắn, cuối cùng bị Lý Hoài Đức phát hiện, lúc này mới thôi, mấy năm qua, Thái Vương liên tục ám sát Lý Hoài Đức chưa bao giờ ngừng lại, may là Lý Hoài Đức âm thầm thỉnh mời giang hồ cao thủ hộ vệ, nên mới có thể lưu mạng cho đến nay.”

“ Chuyện trọng yếu như vậy, vì sao Lý Hoài Đức không nói sớm? Còn có, hắn làm sao biết là do Thái Vương phái người tham ô thuế ngân?”

“ Trước đây triều đình từng phái qua vài lần khâm sai đến tra xét, nhưng không có kết quả mà quay về kinh, Lý Hoài Đức thân ở quan trường, không dám công khai đắc tội Thái Vương, không thể làm gì khác hơn là đem việc này chôn giấu trong lòng, thẳng đến khi đại nhân hạ Giang Nam, lại dùng một chỉ thủ lệnh cho bảy tri phủ cùng đến Tô Châu. Sau đó bắt hết toàn bộ bọn họ, Lý Hoài Đức ở trong ngục suy nghĩ thật kỹ, cảm giác lần này đúng là triều đình thật sự cương quyết xử lý vụ án này, lúc này mới đem toàn bộ sự thật nói ra.”

“ Về phần hắn phát hiện âm mưu của Thái Vương, cũng do cơ duyên xảo hợp, bốn năm trước Thái Vương phái người đi tri phủ nha môn đảm nhiệm tiểu lại âm thầm tham ô thuế ngân, lại chính là người mà vài chục năm trước từng có một lần bị răn độc cấm mà do Lý Hoài Đức cứu mạng của hắn, người nọ có ơn báo đáp, cuối cùng không đành lòng hãm hại hắn, vì vậy âm thầm đem việc này thông tri cho Lý Hoài Đức. Sau đó người nọ liền suốt đêm rời khỏi Gia Hưng phủ, từ đó về sau không còn nghe tung tích. Lý Hoài Đức chính vì vậy mà biết được âm mưu của Thái Vương, cho nên một năm trước mới hướng triều đình dâng mật tấu...”

Lời quản sự còn chưa dứt, đã thấy Tiêu Hoài Viễn dáng dấp phong trần mệt mỏi, bị kích động đang chạy qua hoa viên ngoài tiền sảnh, hướng hắn chạy nhanh tới, người còn chưa vào tiền sảnh, trong miệng đã ồn ào hưng phấn: “ Đại thắng! Đại thắng! Phùng tướng quân suất Long Vũ quân tại Quảng Phúc Tự diệt địch, đại thắng!”

Mọi người ngẩn ngơ, Phương Tranh bước nhanh đón nhận, cấp thiết hỏi: “ Thật gặp gỡ binh mã cướp thuế ngân?”

Tiêu Hoài Viễn hưng phấn gật đầu, ánh mắt nhìn Phương Tranh không khỏi mang theo vài phần kính nể: “ Đại nhân quả nhiên thần cơ diệu toán, rời khỏi Tô Châu, năm ngàn Long Vũ quân nhân mã ngay tại dưới chân núi Quảng Phúc Tự bên bờ Thái Hồ phát hiện mai phục, may là bị Phùng tướng quân đúng lúc phát hiện, Phùng tướng quân tương kế tựu kế, nhân đêm khuya âm thầm suất quân rời khỏi doanh địa, chỉ chờ lại quân trưởng, truy trọng cùng gần trăm xe lừa, sau đúng canh ba, trên núi có một chi quân đội đánh tới, nhân số ước chừng năm ngàn người. Phùng tướng quân dẫn quân chặn đứt đường lui của bọn họ, hai quân một phen kịch liệt chém giết, loạn quân còn dư lại chừng hơn một ngàn người, rất cực tan tác, tứ tán mà

chạy, Ôn đại nhân phái ra thuộc hạ theo tìm hiểu tin tức đã truyền tin trở về, lúc loạn quân tán loạn, ở các nơi quây quần tập nham tập ba, hóa trang thành bách tính bình thường hoặc thương nhân vân du bốn phương, hướng Dương Châu chạy tới.”

“ Dương Châu, lại Dương Châu!” Phương Tranh cắn răng nói. Hắn bỗng nhiên nhớ tới, vị Triệu Tuấn giả hôn phu của La Nguyệt Nương cũng từng nói qua, người sau màn sai người bắt cóc hắn cũng từng đề cập tới Dương Châu, thế cho nên sau đó hắn từng phái thuộc hạ đến Dương Châu tra xét, nhưng cuối cùng hoàn toàn không có kết quả.

“ Dương Châu rốt cục làm sao vậy? Có quan hệ gì tới thuế án? Có quan hệ gì tới Thái Vương?” Phương Tranh có chút phát điên, các loại căn cứ chính xác bất lợi đều chỉ hướng Thái Vương, hắn không rõ, vì sao hôm qua còn là đôi bạn tốt tình tình tương tích, hôm nay lại thành hung phạm, điều này làm cho hắn rất mê hoặc và tức giận.

“ Phương đại nhân, dân nữ có chuyện nhắc nhở người!” Hàn Diệc Chân ở một bên suy nghĩ một chút, gương mặt bỗng nhiên hơn vài phần hiểu ra.

“ Nói!”

“ Đại nhân khả năng đã quên, nhiều năm trước, chư hoàng tử trưởng thành, lúc tiên hoàng còn trên đời, phân chia đất phong cho các vương gia.”

“ Làm sao?”

Hàn Diệc Chân cắn cắn môi dưới, nói: “ Đất phong của Thái Vương, chính là Dương Châu!”

Phương Tranh nghe vậy cả kinh, giống như bị hút đi hết khí lực, vô lực ngồi phịch xuống ghế, thật lâu không nói một câu.

Những đường chỉ tán loạn trong đầu, lúc này rốt cục đã gắn bó thành một đầu mối chính minh xác mà rõ ràng.

Hắn suy nghĩ cẩn thận toàn bộ câu chuyện.

Thái Vương, nguyên lai là hắn!

Ngọc Tuyết Phường tại Dương Châu, Triệu Tuấn nói người sau màn cũng ở tại Dương Châu, tàn quân sau khi bị đánh tan thu nạp lại, lại đi Dương Châu, đất phong của Thái Vương cũng ở Dương Châu.

Bởi vậy suy luận, trước đây mình gặp phải bắt cóc, bị người ám sát, phóng Hạt Tử Xà, bỏ rượu độc...từng chuyện từng chuyện, đều có liên quan đến Thái Vương. Lại hồi ức...khi Thái Vương nói chuyện với hắn trong lơ đãng đã toát ra ánh mắt âm hàn, còn có việc mình hướng hắn tiết lộ kế hoạch dụ địch, sau do mình trong lúc vô tình thay đổi kế hoạch dụ địch vào phút cuối nên giành được đại thắng, còn có hôm qua lúc tổng biệt Thái Vương thì hắn lại hỏi vấn đề hoàng gia chính thống thật kỳ lạ, cùng việc hôm qua hắn vội vã cáo từ về hướng đông...

Thái Vương, hay cho một bằng hữu hiểu nhau thân thiết! Hay cho một vương gia ra về đạo mạo!

Phương Tranh dần dần từ không tin, đến hoài nghi, đến cuối cùng xác định. Là hắn, không sai, thảo nào từ lúc mình hạ Giang Nam tra thuế án vẫn cảm giác bị người nắm mũi dắt đi, không thể như vậy, chính từng cử động của mình đều bị Thái Vương gần trong gang tấc nhìn thấy rõ ràng, như vậy làm sao mình có thể nắm giữ chủ động?

Hay cho một Thái Vương, ẩn giấu thật thâm sâu! Thường ngày dáng vóc tao nhã nho nhã, dáng dấp cùng nhân thể vô tranh, lời nói nho nhã lễ độ, tận hiển khí phái đậm nhiên của hoàng thất vương tôn, vạn không nghĩ tới, trong những nhĩ tử của tiên hoàng, dã tâm lớn nhất cư nhiên chính là hắn, ẩn giấu sâu nhất cũng là hắn, uy hiếp lớn nhất đối với ngôi vị hoàng đế cũng là hắn.

Lúc này trong lòng Phương Tranh đủ vị tạp trần, thần sắc liên tục biến ảo, hắn có một loại cảm giác khuất nhục bị người lừa dối, ngoại trừ ra, hắn càng cảm thấy phẫn nộ, dễ dàng, cùng vài phần buồn vô cớ và bi thương nhàn nhạt, các loại tâm tình trong lòng liên tục quần quýt, làm sắc mặt hắn âm tình bất định, lúc xanh lúc trắng, quả nhiên có chút dọa người.

“Đại nhân, căn cứ các loại dấu hiệu cho thấy, Thái Vương, xác thực có lòng mưu phản không phù hợp quy tắc, thỉnh đại nhân nên sớm định đoạt!” Tiêu Hoài Viễn cung kính bẩm.

“Người đâu, mệnh Phùng Cửu Dao tập kết Long Vũ quân, cùng bốn quan đi Dương Châu!” Phương Tranh lấy lại bình tĩnh, căn rằng trầm giọng phân phó.

Tiêu Hoài Viễn cau chặt mày, vội vàng hỏi: “Đại nhân, tập kết Long Vũ quân đi Dương Châu làm chi?”

Phương Tranh lạnh lùng quét mắt nhìn hắn: “Còn có thể làm chi? Bắt giữ phản vương, chấn chỉnh cương thường!”

Tiêu Hoài Viễn vội la lên: “Đại nhân! Trăm triệu không được!”

“Có gì không được?”

Tiêu Hoài Viễn cẩn thận nhìn sắc mặt sắp bạo của Phương Tranh, nói: “Đại nhân, lại nói Thái Vương nhìn thấy tình thế không ổn liền rời khỏi Tô Châu, khẳng định sẽ không ngồi yên ở vương phủ tại Dương Châu chờ người đi bắt hắn, dù đại nhân muốn xuất binh bắt Thái Vương, ngài cũng không thể xung động hành sự.”

Đuôi lông mày Phương Tranh nhướng lên, lạnh lùng nói: “Có ý tứ gì?”

“Đại nhân, bất luận Thái Vương có đúng có lòng mưu phản thật sự hay không, nếu hắn đã là thân huynh của hoàng thượng, việc này không thể xem như không quan trọng. Hoàng thượng vừa đăng cơ, các đại thần và ngôn quan trong triều đều đưa mắt nhìn chằm chằm hoàng thượng, đại nhân cùng hoàng thượng thân như huynh đệ, mỗi tiếng nói cử động càng bị quan tâm, chuyện thân vương phản loạn lớn như vậy, nếu chưa có thánh chỉ liền tùy tiện động đao binh đi bắt giữ, sợ rằng sẽ bị người thị phi, nói đại nhân ngài bạo ngược, dưới tình huống còn chưa có chứng cứ rõ ràng, dù thân huynh đệ của hoàng thượng cũng dám bắt, sẽ vô cùng bất lợi đối với danh tiếng của đại nhân trong triều đình, nếu có lời gièm pha liên lụy đến hoàng thượng, tương lai...”

Lời của Tiêu Hoài Viễn còn chưa nói hết đã dừng lại, nhưng dù hắn nói chưa hết ý Phương Tranh cũng nghe hiểu rõ.

Đúng vậy, dù sao cũng là thân huynh đệ, nếu hành sự quá mức xung động càn rỡ, khó tránh khỏi tạo thành một loại ấn tượng ngang ngược cho Mập Mập, thời gian lâu, Mập Mập sẽ sinh ra tâm lý hiềm khích đối với mình, khi đó quan hệ giữa hắn và Mập Mập sẽ đi tới tình trạng gì?

Đôi mắt xinh đẹp của Hàn Diệc Chân nhìn Phương Tranh, lo lắng than thở: “Khâm sai do triều đình phái xuống tới, cuối cùng cũng hiểu được một ít lý lẽ.”

Người đàn bà này vì sao cứ không bỏ qua được cho ta nha?

Phương Tranh trừng mắt nhìn nàng, khen: “Đã lâu không ai đem lời trào phúng nói ra tươi mát thoát tục như người đó.”

Hàn Diệc Chân trợn mắt nhìn hắn.

Phương Tranh suy nghĩ một chút, trầm giọng nói: “Người đâu, mang giấy bút! Lão tử phải dâng tấu chương cho hoàng thượng.”

Tiêu Hoài Viễn vội vàng dọn sạch bàn trà gỗ lim trong tiền sảnh, tiếp nhận bút mực do thị vệ đưa qua, trải trên bàn trà, sau đó cúi đầu cầm thổi mực, bắt đầu mài, thỉnh thoảng nhìn Phương Tranh cười cười lấy lòng.

Phương Tranh dồn khí đan điền, trung bình tấn ngồi chồm hổm, cầm bút lông sói Hồ Châu loại tốt nhất chấm vào nghiên mực, còn chưa chấm xuống giấy, liền nghe Tiêu Hoài Viễn âm âm hét lớn: “Chữ đẹp! Đại nhân viết thật hay!”

Quần sự Ảnh Tử và thị vệ đều phụ họa: “Đại nhân viết chữ như rồng bay phụng múa, rầm rộ, xưa nay chư thánh nhân đều mặc cảm...”

“Cầm miệng hết cho lão tử.” Hiện tại tâm tình Phương Tranh rất kém cỏi, đám người này vô môn ngựa thật sự không đúng lúc, lão tử chưa viết một chữ nào, các người từ chỗ nào nhìn ra được “rồng bay phượng múa, đại khí bàng bạc”?”

Mọi người nhất thời cảm như hén.

Dừng một chút, Phương Tranh bỗng nhiên đưa tay kéo Tiêu Hoài Viễn đang mài mực, đưa bút cho hắn: “Người tới giúp ta viết!”

“A? Đại nhân, ngài mới là khâm sai, hạ quan chỉ là một phó sứ, tấu chương đưa cho hoàng thượng hẳn phải do ngài viết mới đúng.”

Ta viết? Chữ của lão tử sợ rằng sẽ hù chết Mập Mập, đến lúc đó phán lão tử tội khi quân thì sao đây?

“Ít nói nhảm, mau viết.”

“Đại nhân, thật là không tốt lắm đâu...”

“Nhanh lên một chút, không biết ta chính người!”

Tiêu Hoài Viễn bất đắc dĩ mở ra tấu chương, cầm bút suy tư một trận, viết: “Thần thể tập Trung Quốc Công, phụng dụ tuần thú Giang Nam khâm sai kiêm tướng quân thủ bị kinh thành Phương Tranh khấu thỉnh thánh an: thần thường văn, duy mệnh bất vụ thường, nói thiện tắc đắc chí, bất thiện tắc thất chí hĩ...”

Phương Tranh ở một bên nhìn hắn viết cả một chuỗi dài chỉ, hồ, giả, đã nhất thời rất không bình tĩnh nói: “Đã là lúc nào rồi, người còn đang nghiền ngẫm từng chữ một. Có ngựa ngáy hay không? Viết chính điểm! Ta đọc, người viết! Nhanh.”

Tiêu Hoài Viễn ngẩng đầu bất đắc dĩ liếc mắt nhìn Phương Tranh, không thể làm gì khác hơn là đổi một tờ tấu chương khác, chỉ nghe Phương Tranh thì thầm mỗi câu mỗi chữ: “Mập Mập, người phiền phức rồi! Người phiền phức lớn...”

Tiêu Hoài Viễn nghe vậy sợ đến run tay, một giọt mực đen đặc nhỏ xuống tờ tấu chương trắng như tuyết, đặc biệt rợn người.

344. Chương 326: Phó Dương Châu

Đêm....

Khoái mã phóng như bay suốt đêm chạy vào kinh thành, người cưỡi trên lưng ngựa phong trần mệt mỏi, trên lưng đeo hộp gỗ, bên ngoài cắm một sợi lông chim công màu đỏ, lông chim công đại biểu cho quân tình thập vạn khẩn cấp.

Kinh thành hoàng cung.

Buổi trưa, gác chuông tiếng chuông vang rền, lâm triều đã tản, các đại thần khoan thai tụ năm tụ ba, chậm rãi từ trong kim loan điện đi ra.

Bên trong ngự thư phòng, vài tên đại thần trọng yếu của triều đình đang ngồi tản lạc các nơi, Mập Mập mặc ngũ triều kim long bào, thần sắc ngưng trọng từ trên án thư lấy ra một phần tấu chương, trước tiên chậm rãi quét mắt nhìn các đại thần, sau đó trầm giọng nói: “Các vị ái khanh, Giang Nam sinh biến, đây là tấu chương do khâm sai Phương Tranh phái người suốt đêm cấp tốc chạy về gởi cho trẫm, các vị không ngại nhìn xem, sau đó thương nghị một chút, nghĩ ra một kế hoạch thật tốt.”

Mọi người nghe vậy cả kinh, nhìn thoáng qua nhau, Bộ Binh thượng thư Ngụy Thừa Đức đứng lên, kính cẩn tiếp nhận tấu chương trong tay Mập Mập, quay đầu lại đảo qua, thấy các đại thần đều dùng ánh mắt trông mong nhìn hắn, Ngụy Thừa Đức không thể làm gì khác hơn là mở tấu chương, cất giọng: “Mập Mập...”

Lời vừa nói ra, bên trong ngự thư phòng yên tĩnh nhất thời vang lên một trận tiếng ho khan, không ít lão đại thần bị chính nước bọt của mình làm sặc, khẩ đến gương mặt tím xanh.

Từ xưa đến nay, vị đại thần nào dâng tấu chương lên cho hoàng thượng lại dám xưng hô hoàng đế như thế? Vị Phương đại nhân này, thật muốn gây sự vui mừng hay sợ hãi cho bọn họ?

Mập Mập thần sắc lúng túng nói: “ Cái này...khái, xưng hô thì không cần đọc, trực tiếp đọc nội dung bên dưới thôi.”

Thần sắc Ngụy Thừa Đức cũng có vài phần xấu hổ, không được tự nhiên vuốt râu, sau đó thì thầm: “ Người phiền phức rồi, người phiền phức lớn, Giang Nam thuế án tra ra manh mối, thủ phạm phía sau màn đã bị ta điều tra ra, đoán xem thủ phạm sau màn chính là ai? Cho người ba lần cơ hội, nếu đoán sai người phải mời ta ăn khuya.”

Ngự Sử trung thừa Trịnh Nho nhướn cao mày, chòm râu tức giận đến run lên, giận nói: “ Đây...Phương Tranh quá kỳ cục! Dám không có quân thượng, vô lễ đối với hoàng thượng như thế!”

Mập Mập đỡ trán, nặng nề thở dài, người này, viết tấu chương mà cũng không chịu nghiêm chỉnh chút nào.

Mập Mập bất đắc dĩ nói: “ Ngụy đại nhân, người cứ tiếp tục đọc đi, đừng ngừng lại, các người đừng xen mồm, nghe Ngụy đại nhân đọc xong hãy tính toán.”

“ Được rồi, đừng đoán, ta trực tiếp nói cho người, độc thủ phía sau màn của thuế án, chính là vị tam hoàng huynh Thái Vương của người, người luôn tạo nhả nhả, cùng nhân thế vô tranh, trải qua Ảnh Tử điều tra nhiều mặt đã xác nhận, cùng các chứng cứ so sánh, hiện nay xác định chính là hần, con mẹ nó, đen a! Tên này quá âm hiểm, giả tình khiết, giả thuần chân, lừa chúng ta nhiều năm như vậy, đem chúng ta coi như khỉ mà đùa giỡn...còn có sự kiện, ta nói ra phỏng chừng chuyện phòng the người cũng không còn tâm tình, Thái Vương không chỉ thao túng tri phủ sáu phủ tham ô thuế ngân, hơn nữa hần ở tại Giang Nam còn có thể lực không nhỏ, lần này ta ra một chủ ý dẫn rắn xuất động, kết quả hần tùy tiện liên điều ra năm ngàn loạn quân đến cướp thuế ngân, bởi vậy cũng biết, thể lực của hần tại Giang Nam khổng lồ đến thế nào, trong đó có cấu kết với thế gia Giang Nam hay không, hiện nay còn đang truy tra, Thái Vương người này có tâm hoài bất quỷ, không nhìn ra được thì ra hần có lòng mơ ước đối với ngôi vị hoàng đế, hơn nữa ta phỏng chừng hần rất nhanh sẽ có động tác. Được rồi, sự tình căn bản là như vậy, là bắt hần hay giả cam vờ diếc, chuyện này người quyết định đi, nhanh lên một chút, chúng ta đợi hồi âm của người, trong nhà lão bà bụng lớn, ta không thể ở mãi dưới Giang Nam. Thần tử anh tuấn nhất, suất khí tiêu sái nhất của người, người giang hồ tôn xưng Ngọc Diện Phi Long nhất thụ lê hoa áp hải đường, Phương Tranh.”

Ngụy Thừa Đức đem phần tấu chương không giống tấu chương, công văn không giống công văn đọc xong, toàn bộ ngự thư phòng rơi vào một mảnh trầm mặc.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, ánh mắt tất cả đều không dám tin tưởng.

Vị Thái Vương điện hạ từ trước đến nay đối với triều thần luôn nhả nhả lễ độ, ôn hòa đạm nhiên, không ngờ là thủ phạm chính phía sau màn thuế án, nhưng lại không hề có lòng thần phục? Điều này sao có thể!

Trong trầm mặc, Mập Mập chậm rãi quét mắt nhìn biểu tình của mọi người, trong lòng đủ loại tư vị.

Tam hoàng huynh quả nhiên trong lòng có quỷ, nhiều năm qua dùng thái độ khiêm cung, không chút âm thành mua chuộc lòng người. Những người đang ngồi đây, tất cả đều là cự thần trong triều đình, trọng thần, lúc này thần thái của bọn họ hoàn toàn không dám tin, bởi vậy cũng biết, tam hoàng huynh ở trong lòng các đại thần chính phái ra sao, lòng người, quả nhiên là nơi vô cùng khó dò.

Lúc này trong lòng Mập Mập không khỏi nảy sinh vài phần phẫn nộ, càng nhiều, là cảm giác sỉ nhục khi bị người phản bội. Hần cùng Thái Vương thuở nhỏ tình cảm thật tốt, tiên hoàng có nhiều hoàng tử, Mập Mập cùng họ cũng không lui tới, duy nhất đối với vị tam hoàng huynh này huynh đệ tình thâm, hần cùng Thái Vương tuổi tác xấp xỉ, tính tình tương tự, từ nhỏ đến lớn, tất nhiên là không có gì giấu nhau, nhưng không ngờ tới, Thái Vương đúng là khiêm cung kỳ diệu, kỳ thực lại rắp tâm hại người, điều này làm cho trong lòng Mập Mập cảm thấy một trận bi thương.

May là mình đã phái Phương Tranh xuống Giang Nam, chỉ không tới một tháng Phương Tranh liền phát hiện ra âm mưu của Thái Vương, bằng không nếu tùy ý cho Thái Vương tích sức phát triển tại dân gian, tương lai chẳng biết sẽ gây thành đại họa, xem ra lần này phái Phương Tranh xuống Giang Nam là một quyết định thật đúng. Nghĩ đến Phương Tranh tại Giang Nam đang hao tâm tổn trí, vì mình và vì giang

sơn xã tắc bên ba khổ cực, Mập Mập không khỏi cảm thấy ảm áp trong lòng, bi thương vì bị huynh đệ phản bội chợt như giảm bớt.

Nhắm mắt lại, lại bỗng nhiên mở ra, gương mặt béo mập của Mập Mập chợt co quắp vài cái, chậm rãi nói: “ Các vị ái khanh, tấu chương của Phương Tranh đã viết rất rõ ràng, trẫm không nghĩ tới, Thái Vương lại là hạng người rắp tâm hại người như vậy, thực sự làm trẫm đau lòng không ngớt! Các vị nên biết, trẫm vừa lên ngôi, chính là thuận theo lòng trời, thuận dân tâm, trước khi tiên hoàng băng hà, ngay trước mặt các vị ái khanh chính miệng truyền ngôi cho trẫm, hơn nữa cũng để lại di chiếu, để báo cho hậu nhân và thiên hạ thần dân, trẫm không rõ, vì sao hôm nay hạng người có dã tâm mơ ước ngôi vị hoàng đế lại nhiều tới như vậy? Trước đây là Phan Văn Viễn, còn có tiền thái tử, hôm nay lại thêm một Thái Vương, hôm nay lòng người đều làm sao vậy? Các vị ái khanh, dùng điều gì chỉ giáo trẫm?”

Giọng nói Mập Mập mơ hồ hàm chứa vài phần tức giận, các đại thần ngồi trong thư phòng liếc mắt nhìn nhau, đều cúi đầu thở dài, không dám nói tiếp.

Trầm mặc một lát, Lễ Bộ thượng thư Dương Đốc Thanh thấp giọng nói: “ Hoàng thượng, lễ nhạc tan vỡ, lòng người khó đoán, sinh sôi tà niệm, đây là lòng người muốn nghịch thiên, cử chỉ đại nghịch! Ngô hoàng lên ngôi thời gian ngắn ngủi, cử chỉ đầu tiên, nên xem trọng giáo hóa, tôn học thuật nho gia, lệnh thiên hạ thần dân tôn trọng đạo quân thần, vâng theo tam cương ngũ thường, theo thời gian, thần dân đều sẽ hiểu rõ đạo lý quân quân thần thần, thiên hạ sẽ yên tĩnh.”

Mập Mập gật đầu, nhìn quét các đại thần, miễn cưỡng cười nói: “ Dương thượng thư nói đúng. Kế tiếp trẫm nên thừa kế ý chí của tiên hoàng, triệu quần thần thương nghị, mau chóng định ra chương trình cụ thể giáo hóa thần dân. Nhưng hiện tại việc lửa cháy ngang mày, chính là làm sao ứng đối cử chỉ không phù hợp quy tắc của Thái Vương, các vị ái khanh còn có thượng sách gì không?”

Ngự Sử trung thừa Trịnh Nho đứng dậy bẩm: “ Hoàng thượng, cử chỉ đại nghịch của Thái Vương không thể bỏ qua, cớ thần cho rằng, âm mưu của Thái Vương bị Phương đại nhân phát hiện, thừa dịp lúc này Thái Vương chuẩn bị chưa đầy đủ, thực lực không lớn, không bằng mệnh Phương đại nhân lĩnh binh bình định, trước khi Thái Vương công nhiên khởi binh mưu phản, mau chóng bắt lại, một lưới bắt hết toàn bộ nanh vuốt, tiêu đi binh loạn trong vô hình.”

“ Lời của Trịnh đại nhân sai rồi! Cớ thần cho rằng trăm triệu không thể!”

Ngụy Thừa Đức đứng dậy bác lời: “ Hoàng thượng, binh nhân, hung khí, không vạn bất đắc dĩ, không thể tùy tiện vọng động binh đao.”

“ Lại nói hôm nay quốc khố trống rỗng, lương thực không đủ, lúc này nếu lại khởi binh bình định, tiêu hao thuế ruộng thật lớn, thật không đúng lúc, đó là vì uy vọng cho ngô hoàng khi mới lên ngôi, lúc này cũng thật không thích hợp gây chiến, thỉnh hoàng thượng suy nghĩ kỹ!”

Con mắt Mập Mập khép lại thành khe hở: “ Ngụy đại nhân có thể nói rõ một chút cho trẫm nghe? Uy vọng của trẫm, cùng bình diệt phản loạn có gì quan hệ?”

Ngụy Thừa Đức nói: “ Có câu “ danh bất chính, ngôn bất thuận” thiên hạ bất luận là sự tình gì, đều cũng có câu nói chính thức, sau đó mới đi theo mà làm, thứ cho cớ thần nói thẳng, hoàng thượng vừa mới đăng cơ, vô luận trong triều đình hay tại dân gian, uy vọng và căn cơ chưa vững chắc, thần dân và lân bang đều đang mở to mắt nhìn chăm chăm hoàng thượng, xem hoàng thượng rốt cục sẽ làm gì, tân hoàng đăng cơ mới hơn tháng, liền giống trống khua chiêng khởi binh bình định diệt phản loạn, chẳng phải là cấp cho thần dân lưu lại ấn tượng bạo quân cùng binh mạc võ? Một ngày ấn tượng sản sinh, tương lai hoàng thượng còn muốn thu nạp dân tâm, chẳng biết phải tốn bao nhiêu thời gian và tinh lực, hoàng thượng, phản loạn bình định, nhưng lòng người không thể bỏ qua! Giữa được và mất, còn thỉnh hoàng thượng cân nhắc.”

Ngụy Thừa Đức phụng dưỡng hai đời đế vương, nhận chức Bộ Binh thượng thư, đức cao vọng trọng, một lời mưu quốc lão thành nói ra, các đại thần trong thư phòng đều gật đầu tán thành, Ngụy đại nhân nói thật không sai, đơn giản liền khởi đại quân bình định, thực sự sẽ bắt lợi đối với thanh danh hoàng thượng. Huống chi lúc tiên hoàng còn trên đời, bình phản loạn của Phan Văn Viễn và tiền thái tử, từ lâu lòng dạ thiên hạ bách tính đã hoảng sợ, nếu tân hoàng cũng giẫm lên vết xe đổ, sợ rằng bách tính càng lo sợ không yên, đến lúc đó lòng dân nguy biến, triều đình sẽ cái được không bù đắp nổi cái mất.

Mập Mập nhắm mắt lại, ngón tay mập béo nhẹ nhàng gõ lên tay vịn, sau một lúc lâu, hần mở mắt ra, nhìn Ngụy Thừa Đức nói: “ Lão đại nhân nói có lý, trầm thật ra sơ sót điểm này, theo ý kiến của lão đại nhân, việc này nên xử lý như thế nào mới tốt?”

Ngụy Thừa Đức vuốt chòm râu, mỉm cười nói: “ Phương Tranh Phương đại nhân lúc này đang tuần thú Giang Nam thay thế thiên tử. So với chúng ta càng quen thuộc tình thế Giang Nam, lúc này nói vậy hẳn cũng đã có chủ trương, cho nên phần tấu chương này, chính là vì lo lắng trong triều đại thần ngôn quan nói hẳn ngang ngược độc đoán nên hẳn e ngại, vì vậy mới thượng tấu chương thỉnh chỉ, hoàng thượng không bằng hạ ý chỉ cho hẳn, nói đại khái, Phương đại nhân sẽ biết nên làm như thế nào.”

Mập Mập nở nụ cười: “ Không sai, Phương Tranh tên kia đầy bụng mưu ma chước quỷ, trầm cần gì phải vẽ rắn thêm chân? Người đâu, truyền chỉ, mệnh Phương Tranh tùy cơ ứng biến, nói cho hẳn, việc Thái Vương không thể giống trống khua chiêng, gọi hẳn nghĩ biện pháp lặng lẽ bắt giữ Thái Vương, áp tải kinh thành.”

Ngụy Thừa Đức nói xen vào: “ Hoàng thượng, Thái Vương đã cố ý giấu kín, muốn bắt được hẳn sợ rằng rất khó, vì phòng vạn nhất, hoàng thượng phải tự mình điều động binh mã đợi lệnh, để tùy thời ứng phó tình huống khẩn cấp, theo cựa thần xem, hoàng thượng nên điều Huy Châu trú quân bảo vệ cho phía bắc Giang Nam, điều trú quân tại đây bảo vệ cho phía tây Giang Nam, tướng quân Phùng Cừu Đào tùy theo bên cạnh Phương đại nhân, vậy thì điều thêm Long Vũ quân ra kinh thành, bảo vệ phía nam Giang Nam, như vậy ba lộ đại quân đối với Giang Nam hình thành ba mặt vây kín, nếu vạn nhất Thái Vương thật sự khởi binh mưu phản, hoàng thượng có thể ban quyền chỉ huy cho Phương Tranh, toàn lực đập chết phản loạn, triều đình cũng không cần hoang mang rối loạn khẩn trương nghênh chiến.”

Mập Mập suy tư một lúc lâu, rốt cục gật đầu nói: “ Chuẩn tấu.”

Ý chỉ đến Tô Châu, Phương Tranh suất lĩnh quan viên đi theo quỳ tiếp thánh chỉ, toàn bộ khâm sai hành quán nhất thời rối ren lên.

“ Mau mau nhanh! Động tác nhanh lên một chút! Lão tử muốn lập tức nhích người đi Dương Châu, các người đều theo ta đi.” Phương Tranh chống nạnh, hùng hùng hổ hổ.

“ Ai! Cẩn thận một chút! Mấy thứ này rất quý trọng, suất phá hủy lão tử không chính chết người không được!” Phương Tranh xót xa nhìn chăm chú vào một bình phong bạch ngọc quý báu được đám tạp dịch ba chân bốn cẳng dời ra xe ngựa ngoài cửa lớn.

Những đồ vật quý trọng này đều là tiền tài bất nghĩa, trước đó vài ngày Phương Tranh công khai thu hồi lộ, đem tri phủ bảy phủ đưa đến Tô Châu thành, toàn bộ bắt ném vào đại lao, đương nhiên, đám tri phủ cấp khâm sai đại nhân hiếu kính bao nhiêu lễ vật, Phương Tranh cũng không chút khách khí xin vui lòng nhận lấy, báo quốc trung quân, cũng thuận tiện thu nhận một bút tiền của phi nghĩa, thật sự là một công hai chuyện.

Phùng Cừu Đào đi tới, thấp giọng nói: “ Phương đại nhân, có muốn ta lĩnh binh đi Dương Châu trước hay không? Nơi đó là đất phong của Thái Vương, nơi chốn hung hiểm, nên mở đường dễ phòng một chút mới thỏa đáng.”

Phương Tranh gật đầu, sau đó nhanh chóng lắc đầu, vẽ mặt cầu xin nói: “ Phùng đại ca, người cũng không thể đi, người đi ai tới bảo hộ ta? Tính mạng của ta trân quý như vậy, không thể có sơ xuất, ta phải sống thật tốt, bằng không đối với hoàng thượng, đối với bách tính không có trách nhiệm, như vậy đi, người phái một ngàn binh sĩ đi trước mở đường, còn lại bốn ngàn nhân mã tùy theo bên ta, như vậy ta tương đối đủ an toàn.”

Phùng Cừu Đào nghe vậy dờ khóc dờ cười lắc đầu, xoay người đi hạ lệnh.

Khâm sai đại nhân sợ chết đến như vậy, lần này hành trình Dương Châu có thể bắt được Thái Vương mới là lạ.

“ Ai, Phùng đại ca, nhớ kỹ phái người bao vây Thái Vương phủ tại Dương Châu cho ta, chờ ta đến xét nhà.” Phương Tranh đứng sau lưng Phùng Cừu Đào lại căn dặn thêm một câu.

Phùng Cừu Đào xúc động thở dài, vừa sợ chết vừa tham tài, gặp phải một vị khâm sai đại nhân như thế, mong muốn bắt được Thái Vương càng thêm xa vời.

Cùng lúc đó, Hàn gia lảng giềng gần bên khâm sai hành quán cũng rơi vào một mảnh rối ren, đám gia phó đang vội vàng chuẩn bị vật dụng hàng ngày cho Hàn tam tiểu thư. Quần áo và đồ dùng hàng ngày đều đưa lên xe ngựa, Hàn Diệc Chân cùng hai thiếp thân nha hoàn là Trúc Nhi và Hiểu Nguyệt cũng đang vội vàng thu thập khuê phòng của tiểu thư, chuẩn bị tất cả đồ tế nhuyễn.

Bất Tranh Đường của Hàn gia.

Hàn Trúc đang nhìn nữ nhi dặn dò: “Chân nhi, nếu khâm sai đại nhân đã tìm ra hung thủ sau màn là Thái Vương, phải đi Dương Châu sẽ nhiều phiêu lưu, con theo khâm sai cùng đi, vạn sự cần phải cẩn thận, lão phu đã phái cao thủ cung phụng trong gia tộc một đường tiềm hành, âm thầm bảo hộ con, con không cần lo lắng.”

Hàn Diệc Chân thấp giọng nói: “Cảm tạ cha.”

Hàn Trúc nhìn dáng dấp không cam không nguyện của nữ nhi, không khỏi cười khổ nói: “Chân nhi, vì phụ cho con theo khâm sai đi Dương Châu, thực ra bất đắc dĩ, con không nên trách cha. Hôm nay việc Hàn gia đầu nhập vào triều đình, Giang Nam biết rõ, hầu như toàn bộ các thế gia đều xem Hàn gia chúng ta phản bội Giang Nam thế gia, rất là căm thù, nếu Hàn gia đã quyết tâm cùng triều đình đi tới cùng nhau, sẽ phải tận tâm tận lực với khâm sai đại nhân, bằng không tương lai Hàn gia sợ rằng sẽ phải chịu sự trách cứ của các đại thần trong triều đình, khi đó Hàn gia chúng ta thật sự không xong. Chân nhi, trên dưới Hàn gia, chỉ có con thông tuệ đa trí nhất, tùy theo bên người khâm sai, hoặc có thể bổ sung những chỗ thiếu hụt của khâm sai, cố gắng tận hiến lòng dạ của Hàn gia ta.”

Hàn Diệc Chân sụp mi mắt, đôi mi thật dài chớp nhẹ vài lần, thấp giọng nói: “Nữ nhi hiểu rõ tâm tư của cha, chỉ cần là vì sự thịnh vượng lớn mạnh của Hàn gia, nữ nhi chuyện gì cũng nguyện ý làm, dù cho nữ nhi không cam lòng, cũng sẽ không hành động theo cảm tình, thỉnh cha yên tâm.”

Làm quân sư cho khâm sai chỉ là mặt ngoài, tác hợp nhân duyên cho nàng và khâm sai mới là thật ý, cha con hai người trong lòng biết rõ ràng, nhưng đều thức thời không hề đề cập tới việc này.

Hàn Trúc nhìn khuôn mặt gầy gò của nữ nhi, trong lòng không khỏi xót xa thở dài, hai người vừa thấy mặt liền đánh liền nháo, rõ ràng là một đôi hoan hỉ oan gia, vì sao lại không thành tựu được lương duyên? Thật làm người vô cùng khó hiểu.

“Chân nhi, có chuyện vì phụ muốn nói cho con, hôm qua nhận được chi nhánh của Hàn gia tại Tề Lỗ Tề Châu phủ truyền đến tin tức, gần đây có một chi binh mã Đột Quyết hơn hai vạn người đang hoạt động nhiều lần tại lãnh thổ biên giới Hoa triều ta, còn có bên trong thành Dương Châu cũng có mấy người Đột Quyết có hành vi quấy tập, cử chỉ quấy dị, chi binh mã kia rốt cục là nằm dưới trướng của vị Khả Hãn Đột Quyết nào, đi dạo qua lãnh thổ Hoa triều ta là lý do vì sao, người Đột Quyết xuất hiện trong thành Dương Châu có quan hệ gì với chi binh mã kia hay không, người Đột Quyết xuất hiện trong vùng đất phong của Thái Vương, có quan hệ tới mưu đồ gây rối của Thái Vương hay không, những điều này chúng ta hoàn toàn chưa biết, con tìm cơ hội, đem việc này nói cho khâm sai đại nhân, đây không phải là việc nhỏ, liên quan đến vận mệnh quốc gia dân sinh, con đừng quên.”

Hàn Diệc Chân nghe vậy cả kinh, đôi mắt xinh đẹp tuyệt trần chợt nhảy lên một chút, lập tức gạt đầu, sụp mắt thấp giọng đáp: “Yên tâm đi, cha, nữ nhi sẽ nhớ.”

Khâm sai Phương đại nhân phải rời khỏi Tô Châu, đám quan viên Tô Châu đồng thời thở phào nhẹ nhõm, trái tim nhấc lên nhiều ngày rốt cục lắng yên trở xuống.

Được trời thương cảm, thăng nhãi này rốt cục đi! Thực là phúc của Tô Châu, là vạn hạnh của quan viên! Chỉ là thương cảm cho các quan viên Dương Châu, lúc này chắc đang chờ đợi lo lắng lắm? Mọi người đều biết, khâm sai vừa đến Tô Châu vài ngày, liền suy nghĩ ra một biện pháp thiếu đạo đức, đem đám tri phủ của Giang Nam sáu phủ gạt tới Tô Châu, sau khi kiểm được đầy túi, sau đó lại đột nhiên trở mặt, đem toàn bộ bảy tri phủ ném vào đại lao, có một khâm sai có tâm tình bất định, trở mặt so với lật sách còn nhanh ở bên người, ai không chờ đợi lo lắng?

Lại Bộ khẩn cấp điều lệnh quan viên dự khuyết đến nhậm chức tại bảy phủ Giang Nam, đại đội nhân mã của Phương Tranh vừa ra thành Tô Châu, Dương Thủ Thành vừa nhậm chức Tô Châu tri phủ đã suất lĩnh quan viên Tô Châu đến tiễn đưa, ai ai cũng bao hàm nước mắt, nhìn như không muốn, kỳ thực cấp thiết

nhìn Phương Tranh, nhìn Phương Tranh đang chậm rãi uống rượu tiến đưa của Dương Thủ Thành, chúng quan viên gấp đến độ âm thầm chà xát tay, hận không thể hung hăng cho hắn một roi, nhượng hắn ra roi thúc ngựa, nhanh lên cút đi.

Bỏ lại chung rượu vào khay, Phương Tranh nhìn quan viên đưa tiễn, đặc ý ho khan vài tiếng, lòng hư vinh chưa từng thỏa mãn như thế.

Đám người này ánh mắt lưu luyến như thế, chẳng lẽ bốn đại nhân thực sự rất được lòng người? Cái này...thật sự là áy náy nha, đồng thời, cũng rất sáng, ha ha...

Quay đầu lại quét mắt, phát hiện người tới tuy nhiều, nhưng không gặp những lão đầu nhi đức cao vọng trọng thay mặt cho bách tính trong thành đến tiễn như trong truyền thuyết, tặng cho danh tiếng thanh quan gì đó, khâm sai Phương đại nhân bữu bữu môi, trong lòng nghĩ vạ phần thất vọng.

Lão tử đến Tô Châu lâu như vậy, một không nhiều dân, hai không cướp đoạt tiền tài, ba không đùa giỡn khuê nữ nhà ai, sao đám bách tính này chẳng chút thức thời? Dù là danh tiếng cũng không tặng cho, thật không lễ phép! Lão tử nếu không phải thanh quan, khắp thiên hạ còn ai dám xưng thanh quan? Tất cả đều không có tổ chất!

“ Các vị đại nhân xin dừng bước, ta phải đi rồi! Triều đình cần ta, hoàng thượng cần ta, bách tính cũng cần ta, ta tựa như một người khổ sai, tạo ra những hiệu quả mãnh liệt, tên dân tộc nào cần, ta lại xuất hiện, chưa bao giờ giả vờ, kháo! Con mẹ nó rốt cục ta đang nói cái gì chứ?”

Nhìn ánh mắt ngậy ngốc của mọi người nhìn hắn, Phương Tranh không khỏi có chút nổi giận, xem phản ứng bình thần của khán giả, thực sự là quét mắt nhả hứng diễn thuyết của khâm sai đại nhân.

“ Ai, các người đều choáng váng? Cấp chút phản ứng! Bốp bốp bốp bốp cũng không biết sao? Các người nếu còn thờ ơ như thế, con mẹ nó ta không đi nữa!” Phương Tranh bày ra sắc mặt vô lại.

“ Bốp bốp bốp bốp.” Quan viên toàn thành nghiêng răng nghiêng lợi, nhiệt liệt vỗ tay.

Dưới ánh mắt tổng biệt của các quan viên, Phương Tranh thần thanh khí爽 ra đi.

345. Chương 327: Đào Sắc Củ Phân

Ôn Sâm đã từ Dương Châu về tới, lúc này đang ghé vào bên tọa kỵ của Phương Tranh, thấp giọng bẩm báo những gì đã chứng kiến.

“ Đại nhân, từ khi Phùng tướng quân đại phá loạn quân dưới chân Quảng Phúc Tự, đám người thuộc hạ theo loạn quân mãi đến ngoài thành Dương Châu, loạn quân tan tác, còn sót lại hơn ngàn người, nhưng bọn họ cũng không có vào thành, mà lại chui vào một ngọn núi có tên là Phục Ngưu sơn.”

“ Phục Ngưu sơn? Hắc, tên này sao nghe quen tai như thế?” Phương Tranh chép chép miệng: “ Rất nhiều thổ phỉ sơn tặc trong tuồng kịch, vừa ra sân liền làm nổi bật tâm tư của nhân vật, báo danh hào đó là Phục Ngưu sơn, không phải là tòa Phục Ngưu sơn này đi?”

Ôn Sâm vội vàng vỗ mông ngựa: “ Đại nhân cao kiến, nhưng hiện tại Phục Ngưu sơn này cũng không bản lĩnh nổi danh trong lục lâm, Thanh Long sơn của đại nhân, mới là nổi danh trong lục lâm, đại nhân văn thao vũ lược, vô luận tại triều đình hay trong giang hồ, đều thuận buồm xuôi gió, chính như bình thường đại nhân khi giáo huấn thuộc hạ thường nói, nếu là vàng thì luôn sẽ phát ra ánh sáng. Quang mang của đại nhân cao tới vạn trượng, thật sự là vàng ròng không hơn không kém.”

“ Oa ha ha ha, quá...quá mức rồi.” Phương Tranh đặc ý ngửa mặt lên trời cười dài, lập tức nỗ lực nghiêm mặt, trầm giọng nói: “ Ít vuốt mông ngựa, bốn quan vốn tính khiêm cung, viên đạn bọc đường của người đối với ta vô dụng, nói chính sự, sau đó thế nào?”

Ôn Sâm nói: “ Sau đó thuộc hạ xa xa đi theo hơn ngàn tàn binh, vẫn đi vào tới sâu trong lòng núi, thuộc hạ phát hiện trong lòng núi không ngờ lại trống rỗng, không biết là do thiên nhiên hay do nhân lực mà hình thành một tòa động lớn, miệng động lại có đại thụ và cỏ cây rậm rạp che trời phủ kín, thuộc hạ theo đám tàn binh đi vào sơn động, phát hiện còn có một bầu trời khác, bên trong rất rộng, đủ giấu diếm mấy vạn

binh mã, tất cả thực vật, nước uống, vật dụng toàn bộ đều có, hơn ngàn tàn binh đi vào bên trong, bên trong lòng núi có hơn ngàn người, bọn họ ở bên trong ngày đêm thao luyện, chẳng phân biệt ngày đêm, chiến lực rất mạnh mẽ, thuộc hạ sợ đập cổ động rần, vì vậy phải mấy người ẩn núp dưới chân núi giám thị, đặc biệt chạy về hướng đại nhân bẩm báo việc này, xử trí như thế nào thỉnh đại nhân định đoạt.”

Phương Tranh thần sắc ngưng lại, trầm giọng nói: “ Có phát hiện được tung tích Thái Vương bên trong sơn động?”

Ôn Sâm lắc đầu nói: “ Không có, trong sơn động liếc mắt có thể nhìn thấy rõ ràng, thuộc hạ tra tìm thật lâu, cũng không thấy hình bóng Thái Vương.”

Phương Tranh nhíu mày: “ Tên chuyên giấu đầu lòi đuôi này, chuyên tìm phiền toái cho lão tử, lão tử hỏa thiêu tòa núi đó, xem bọn hần ra không được, chơi trò thần bí, hừ! Đốt lòng của người, nhìn người có chịu lộ mặt hay không.”

Ôn Sâm lại dốc lòng khen ngợi: “ Đại nhân tỉ dụ thật sự là chuẩn xác, vô cùng chuẩn xác.”

Suy nghĩ một chút, Phương Tranh lại lắc đầu nói: “ Bỏ đi, năm ngàn người này khẳng định không phải là chủ lực của Thái Vương, tạm thời bày ở đó, đợi chúng ta vào thành Dương Châu rồi sắp xếp kế hoạch lại một phen.”

“ Dạ, đại nhân.”

Hai người đang thấp giọng nói chuyện, chợt nghe quan đạo phía sau truyền đến tiếng vó ngựa gấp gáp. Hai người nhìn lại, đã thấy một chiếc xe ngựa đẹp đẽ quý giá tinh mỹ đang nhanh chóng hướng nghi trượng khâm sai phóng tới.

Ôn Sâm ngưng mắt vừa nhìn, lập tức hướng Phương Tranh cười nói: “ Đại nhân, hình như là xe ngựa của Hàn gia.”

Phương Tranh ngăn người, còn chưa nói, liền nhìn thấy thị vệ phụ trách cảnh giới tiến ra đón, quát lớn cho xe ngựa dừng lại, xa phu ghìm ngựa, bên trong xe vươn ra một bàn tay trắng như bạch ngọc, xốc rèm xe lên, ánh vào mi mắt, là một gương mặt thoát tục tuyệt sắc, gương mặt nghiêm chặt, không hề chớp mắt nhìn chằm chằm Phương Tranh đang ngồi trên lưng ngựa cách đó không xa, nhất thời không thốt lời nào.

Phương Tranh vừa nhìn thấy, không khỏi thất thần. Hàn Diệc Chân đuổi theo ra thành để làm chi?

Ôn Sâm như chợt hiểu, đôi mắt đảo vòng vo, liền hiểu đại khái, thấy Phương Tranh ngây ra, không khỏi thấp giọng cười nói: “ Thuộc hạ nghe nói Hàn gia gia chủ muốn đem tam tiểu thư gả cho đại nhân, cùng đại nhân kết thành thân gia, việc này toàn bộ Giang Nam đều truyền khắp. Thuộc hạ mãi cho là lời đồn, hôm nay xem ra, lời ấy không sai.”

Phương Tranh quay đầu trừng mắt nhìn hần.

Ôn Sâm vội bồi cười nói: “ Đương nhiên, đại nhân xưa nay thái độ làm người chính phái, luôn thẳng thắn, mỹ sắc tiền tài há có thể đánh động lòng của đại nhân? Đại nhân đối với lời của Hàn gia gia chủ, tất không có sắc thái giả vờ, không chút do dự cự tuyệt, thuộc hạ đối với phẩm đức thanh khiết như Thiên Sơn tuyết liên của đại nhân cảm giác kính phục sâu sắc.”

Phương Tranh yếu ớt thở dài, nói: “ Người nghĩ rằng ta cam tâm tình nguyện cự tuyệt Hàn Trúc sao? Ai! Thật sự là do “ nhà có mãnh hổ, nhìn chằm chằm.” Nếu ta nạp thêm một phòng, sợ là...sợ là...”

Nói đến đây, giọng nói Phương Tranh có chút ghen ngào: “ Sợ là sẽ bị mãnh hổ thiến, từ nay về sau, không bao giờ còn khả năng phổ độ cho hàng vạn hàng ngàn phụ nữ đồng bào, thiện tai...thiện tai...”

Ôn Sâm ác hần, vội hỏi: “ Đại nhân, Hàn gia tiểu thư đợi đã lâu, ngài tự mình tiến lên hỏi thử đi.”

Nói xong Ôn Sâm sắc cười nói: “ Tục ngữ nói, nam truy nữ, cách ngọn núi, nữ truy nam, cách một mạng che, Hàn gia tiểu thư vì đại nhân, đã đuổi theo ra khỏi thành Tô Châu, đại nhân sao không lên tiếng chào hỏi?”

Phương Tranh hai mắt sáng ngời, sau đó sắc sắc nở nụ cười, đúng rồi, lão Ôn nói rất có đạo lý, nữ truy nam, cách tấm mạng che mặt, nữ tử này ngồi xe ngựa đuổi theo ra thành, chẳng lẽ là muốn giữ ta lại sao?

Lẽ nào nói bốn thiếu gia có được phong thái thần vận của những công tử thời loạn thế, từ lâu đã xông vào trái tim của mỹ nhân? Trong lòng mỹ nhân từ lâu đã yêu ta, nhưng vẫn không tiện nói rõ, hôm nay thấy ta rời khỏi Tô Châu, vì vậy buông sự rụt rè và ngượng ngùng của thiếu nữ, đuổi theo ra thành dự định chủ động hướng ta biểu lộ tình ý?

Ai nha! Nội dung vở kịch thật quá phô trương, thế nhưng do bốn thiếu gia quá mức anh tuấn, quả nhiên cũng là một loại phiền não trong hạnh phúc...

Làm biểu tình nghiêm túc, Phương Tranh kiệt lực làm cho mình có vẻ thật thâm tình, song song lại mang theo vẻ tiếc nuối và bi phần đáng dấp như kẻ hữu tình không thể thành quyến thuộc, giục ngựa đi tới trước xe ngựa của Hàn Diệc Chân, chớp mắt vài cái, không ngờ làm hấn nhỏ ra được hai giọt nước mắt, tràn đầy trong viền mắt, lảo đảo như muốn rơi xuống, hành động thật là thuần thực không gì sánh được.

Trước tiên hấn thở dài, Phương Tranh thâm tình mà ai oán nói: “Hàn muội, người trở về đi, ta chỉ là kẻ lạc phách...”

Đôi mày thanh tú của Hàn Diệc Chân cau lại, lạnh lùng nói: “Người đang nói cái gì?”

“Khái, Hàn tiểu thư, người trở về đi, mặc dù người đối với ta tình cảm sâu đậm, thế nhưng hai ta không gặp nhau đúng lúc, gặp nhau quá muộn, chung quy có duyên vô phận, chỉ biết than thở kẻ có tình không thể thành quyến thuộc, ý trời trên người, khiến cho người thật không thoải mái...”

Đôi mắt đẹp của Hàn Diệc Chân nổi lên vài phần sắc mặt giận dữ, oán hận nhìn chằm chằm Phương Tranh, mỹ nhân nổi giận thật đúng là có hàng ngàn hàng vạn phong tình, nhưng ánh mắt nhìn chằm chằm Phương Tranh kiểu này thật không hiểu là ý nghĩa gì.

“Tình hận thâm sâu” nhưng thực ra nên dùng “cắt thành ngàn mảnh” thì mới đúng hơn...”

Phương Tranh vẫn tiếp tục cự tuyệt thâm tình của mỹ nhân, nói xong nước bọt văng khắp nơi, đầu nhập hoàn toàn vào lời nói.

“Hàn tiểu thư, người trở về đi, Phương mỗ có tài có đức gì, có thể được người để mắt như vậy? Tiểu thư xinh đẹp như thế, Phương mỗ làm sao cự tuyệt? Thật sự là trong nhà có chính thê, cùng Phương mỗ hiểu nhau yêu nhau. Ta không thể phụ lòng của nàng ấy, không thể làm gì khác hơn là nhịn đau từ chối phiến thâm tình của tiểu thư.” Về mặt Phương Tranh đây về đau khổ, nói đến thâm tình của nàng thì dĩ nhiên nhịn không được thiếu chút nữa thật sự rơi lệ, tuyệt sắc mỹ nhân như vậy, nếu thật sự từ chối thâm tình của nàng, ai lại tàn nhẫn như thế? Rau cải trắng tốt như vậy, tương lai lại không biết bị con bê vương bát nào ăn mất nữa.

Lúc này trong lòng Phương Tranh cũng có trăm mối lo lắng, quả nhiên cực kỳ khó chịu.

Nếu không, cứ thẳng thắn tỏ cho nàng một bao Liệt Nữ Ngâm, nhượng nàng phục rượu cho ta, ta làm bộ cái gì cũng không biết, để cho nàng xử lý ta, như vậy chẳng phải là vẹn toàn đôi bên?

Hàn Diệc Chân lạnh lùng nhìn hấn, hốt nhiên nói: “Người nói xong chưa?”

Phương Tranh lau nước mắt, bị ai nói: “Còn có vài câu, người chờ ta ngẫm lại làm sao nói với người...”

“Người không cần phải nói thêm, đến lượt ta nói.” Hàn Diệc Chân lạnh lùng cắt đứt lời hấn, nói: “Ta cố ý muốn theo khâm sai đi Dương Châu, là vì trợ khâm sai đại nhân phá án, quét sạch quan trường dân gian Giang Nam, người không cần làm khó như vậy. Bởi vì căn bản không có gì khó khăn, nếu không có mệnh của phụ thân, dù là giết ta, ta cũng không ngại đi cùng người một chỗ, người có thể yên tâm.”

“A?” Nước mắt nước mũi trên mặt Phương Tranh tựa hồ dừng lại, thần tình kinh ngạc, ngơ ngác nhìn Hàn Diệc Chân, thật lâu không nói một câu.

Không ngờ lão tử biểu diễn như thế, thuần túy chỉ là tự mình đa tình sao?

Oán hận liếc mắt nhìn Hàn Diệc Chân, Phương Tranh lắc tay áo, về mặt phần nộ, hướng đám thị vệ bốn phía đang muốn cười mà không dám cười, quát to: “Nhìn cái gì vậy! Chưa thấy qua kẻ tuấn tú bị cự tuyệt sao? Toàn quân xuất phát! Hừ!”

Đại quân tiếp tục đi tới, Hàn Diệc Chân cho xe ngựa luồn vào giữa quân, không nhanh không chậm đi theo phía sau ngựa của Phương Tranh, Hàn Diệc Chân lặng lẽ xốc lên một góc rèm xe, nhìn thấy Phương Tranh ngồi trên lưng ngựa, thỉnh thoảng hăm hừ nói thầm vài câu, lại thỉnh thoảng hướng lên trời dựng thẳng ngón giữa khoa tay múa chân phần nộ, Hàn Diệc Chân thấy thế, gương mặt lạnh lùng chợt lộ ra vài phần ý cười, khóe miệng cũng hiện ra một đạo đường cong mỹ lệ, đặc biệt khiến người động tâm.

“Tiểu thư, ngươi thật không thích hần sao?” Bên trong xe ngựa, thiếp thân nha hoàn Trúc Nhi của Hàn Diệc Chân lặng lẽ hỏi.

Hàn Diệc Chân nghe vậy, gương mặt đang có nét cười nhất thời chợt lạnh lùng lên, sầm mặt nói: “Ta hận không thể chém tên vô sỉ này thành ngàn đao vạn quả, thế nào khả năng sẽ thích hần? Ngươi chớ nói bậy, làm cho ai nghe được, còn tưởng rằng ánh mắt bốn tiểu thư thấp kém, lên không được mặt bàn.”

Trúc Nhi lẽ lười, không hề nói thêm. Trong lòng lại vô cùng nghi vấn: tiểu thư chẳng bao giờ đối với nam tử xa lạ có vẻ mặt gì, nhưng mới vừa rồi rõ ràng tiểu thư nhìn Phương đại nhân lại lộ ra dáng tươi cười, chẳng lẽ không phải là thích hần sao?

Đại quân tiến lên không bao lâu, Ôn Sâm thúc ngựa đi tới bên người Phương Tranh, trở tay chỉ ngược lại, nói: “Đại nhân, lại có một chiếc xe ngựa tới.”

Phương Tranh phát điên nói: “Lại tiểu thư nhà nào tìm ta? Lão tử thiếu nhiều nợ phong lưu tại Tô Châu như vậy sao?”

Phất tay ra lệnh đoàn quân dừng lại, Phương Tranh quay đầu ngựa nhìn lại, lại thấy một chiếc xe ngựa hào hoa xa xỉ tinh mỹ đang gấp gấp hướng đại quân đi tới.

Thị vệ phụ trách cảnh giới lúc này đều thức thời, cũng không ngăn cản, ánh mắt bọn thị vệ nhìn về phía Phương Tranh đều tràn ngập kính ý và kính phục, Phương Tranh trong ánh mắt bọn thị vệ thật sự rất hạnh phúc.

Xe ngựa còn chưa dừng lại, Phương Tranh vừa mới tiến ra đón, đã thấy trên xe ngựa có một nam tử trẻ tuổi nhảy xuống, hần vóc người cao gầy thon dài, trên đầu đội một phương khăn, thân mặc áo dài màu đen, thắt lưng ngọc đá, ngọc đá còn giắt một ngọc bội cực kỳ tinh mỹ, vừa nhìn kỹ gương mặt của hần, người này môi hồng răng trắng, mặt như quan ngọc, giở tay nhắc chân liền hiện ra khí chất đẹp đẽ quý giá, quả nhiên là nhân vật phong lưu tuấn tú trẻ tuổi.

Ấn ngay nói thật, vị nam tử trẻ tuổi này thật là anh tuấn hơn Phương đại thiếu gia vài phần, điều này làm cho trong lòng Phương Tranh rất là khó chịu, một cô tư vị chưa chút đồ kỹ từ đáy lòng dần dần cuộn cuộn dâng lên, vẫn vọt tới trong miệng, làm hần có cảm giác buồn nôn, trong miệng đầy vị chua, thật không dễ chịu.

Phương Tranh tức giận hừ một tiếng: “Mặt trắng nhỏ đều là như vậy, người lớn lên thì suýt, nhưng thực hiện chuyện kia thì lại không được, nữ nhân đi theo hần chẳng khác gì ở góa.”

Ôn Sâm vội vàng phụ họa: “Đúng đúng đúng, đại nhân nói như vậy rất có đạo lý, lớn lên anh tuấn có ích lợi gì? Nữ nhân gả trượng phụ, nên tìm thực dụng, giống như đại nhân là người cứng rắn lâu dài, mới là phu quân tuyển chọn của thiên hạ hàng ngàn nữ tử!”

Phương Tranh nghe vậy vui mừng, vỗ vỗ vai Ôn Sâm, xem như khen ngợi, mới vừa rồi chút không hài lòng của tiểu nhân, nhất thời tiêu thất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Nam tử trẻ tuổi vừa từ trên xe ngựa nhảy xuống, đám thị vệ bên người Phương Tranh đều giắt mình liếc mắt nhìn vị khâm sai đại nhân này, ánh mắt rất là phức tạp. Ngoại trừ kính phục, còn thêm vài phần màu sắc tối tối, làm Phương Tranh giống như vừa bị nuốt con ruồi sống, rất không thoải mái.

Phương Tranh cả kinh, mấp máy môi giải thích: “Ta không nhận ra hần...”

Lời còn chưa dứt hần liền ngậm miệng, hần phát hiện chuyện này giải thích thật sự tái nhợt vô lực cỡ nào, hơn nữa có loại ý tứ hàm súc giấu đầu hở đuôi.

May là nam tử trẻ tuổi nhảy xuống xe ngựa xong, cũng không liếc mắt nhìn Phương Tranh, thẳng tới trước xe ngựa của Hàn Diệc Chân, hai mắt hần đỏ bừng, đầy mặt bi thiết, chăm chú cắn mạnh môi, quai hàm gò

cao, dáng vẻ rất phần nộ, hần đứng ngay trước xe ngựa vẫn không nhúc nhích, giống như bị nhập định.

Ôn Sâm thấy thế nhíu mày, nhỏ giọng nói với Phương Tranh: “ Đại nhân, người này quá mức vô lễ. Có muốn thuộc hạ gọi người đuổi hần đi?”

Phương Tranh lắc đầu, hắc hắc cười xấu xa nói: “ Gấp cái gì, dù sao cũng không liên quan tới chúng ta, ta thật muốn nhìn náo nhiệt một chút, không cần đoán cũng biết, hơn phân nửa là chuyện đào sắc củ phân*, hắc hắc.” (*: ý nói mặt dày đến cầu tình cảm)

Hàn Trúc lão đầu dùng toàn lực muốn tác hợp nhân duyên giữa hần và Hàn Diệc Chân, nhưng Phương Tranh rõ ràng biết, hần đối với Hàn Diệc Chân căn bản không hề có tình yêu nam nữ, song song hần cũng biết, Hàn Diệc Chân đối với hần càng không có ấn tượng tốt, cho nên lúc này hần mới có vẻ hả hê, yên tâm thoải mái xem kịch ngôn tình cầu huyết cổ trang trước mắt, hần vui tươi hơn hờ ngồi trên lưng ngựa, khoanh tay trước ngực, một tay nâng cằm, đang chờ đôi nam nữ diễn viên nói lên vài câu thâm tình oán hận: “ Người vô tình, người lãnh khốc, người vô lý gây sự.”

“ Ta đâu vô tình, đâu lãnh khốc, đâu cố tình gây sự?”

“ ...”

Vòng đi vòng lại cũng như thế, như vậy cũng coi như cấp cho hành trình tịch mịch của khâm sai đại nhân thêm một việc vui.

Chỉ tiếc thâm tình cầu huyết trong dự đoán lại không xảy ra, nam tử trẻ tuổi đứng lẳng lẳng trước xe ngựa một lát, rồi lại xoay người, thẳng tắp hướng Phương Tranh đi tới.

“ Người là khâm sai triều đình Phương Tranh?” Nam tử trẻ tuổi gắt gao nhìn chằm chằm Phương Tranh, giọng nói tràn ngập phần nộ, mơ hồ hàm chứa vài phần ngạo mạn và...thiên kiến?

Phương Tranh ngăn người, hần mới dọn xong tư thế chuẩn bị xem náo nhiệt, dự định tìm việc vui, thế nào hảo hảo lại biến thành diễn viên trong tuồng kịch này vậy? Tiết mục sai nha!

Phương Tranh còn chưa trả lời, Ôn Sâm ở một bên đã nổi giận, quát to: “ Lớn mật! Khâm sai đại nhân thân phận tôn quý thế nào, người dám gọi thẳng kỳ danh, không muốn sống nữa? Người...”

Phương Tranh đưa tay cản lại, nỗ lực bài trừ khuôn mặt tươi cười khoan hồng độ lượng, nói: “ Không sai, bốn quan chính là Phương Tranh, vị công tử này có gì chỉ bảo?”

Nam tử trẻ tuổi lạnh lùng hừ một tiếng, không chút nào sợ hãi nhìn thẳng Phương Tranh, tức giận nói: “ Khá lắm khâm sai đại nhân, vừa mới hạ Giang Nam mấy ngày, liền làm cho toàn bộ Giang Nam huyền náo chướng khí mù mịt, đây thì cũng được, người còn đoạt thê tử người khác, nhục ta thế gia. Xin hỏi Phương đại nhân, hoàng thượng phái người hạ Giang Nam, là gọi người tới cướp vợ nạp thiếp sao?”

Lời vừa nói ra, những thị vệ bên cạnh Phương Tranh đều giận tím mặt, thương một tiếng, rút đao ra khỏi vỏ, khuôn mặt bất thiện nhìn chằm chằm nam tử trẻ tuổi, chỉ đợi Phương Tranh ra lệnh một tiếng, liền lập tức chém chết dưới ngựa.

Phương Tranh nghe vậy thất kinh, lại không nhớ tới ý bất kính trong giọng nói của người này, ha ha nói: “ Người nói cái gì? Đoạt thê tử của người? Ta...ta đoạt thê tử của ai?”

Nam tử trẻ tuổi hừ lạnh, há mồm định nói, liền nghe được bên trong xe ngựa truyền đến tiếng thở dài yếu ớt: “ Diệp thể huynh, người hà tất phải khổ như thế...”

Bàn tay xốc lên rèm che, lộ ra gương mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Hàn Diệc Chân, nam tử trẻ tuổi ngưng mắt nhìn lại, phảng phất như hô hấp đều gấp gấp lên, thần sắc phần nộ lập tức quét sạch, trên mặt hiện lên vài phần đỏ ửng, ánh mắt si mê nhìn chằm chằm Hàn Diệc Chân, thật lâu nói không ra lời.

Nha hoàn Trúc Nhi đỡ Hàn Diệc Chân xuống xe ngựa, đi tới trước mặt nam tử trẻ tuổi, than thở: “ Diệp thể huynh, việc trên đời, tất cả làm sao như ý? Không bằng trở lại, việc giữa ta và người, cha ta đã viết thư giải thích từ lâu với Hàng Châu Diệp phủ, trong đó đến tột cùng, người quay về Hàng Châu, lệnh tôn sẽ nói rõ ràng cho người biết.”

Phương Tranh cũng xuống ngựa, hẳn muốn làm một quân tử phi lễ vật thánh(chuyện phi lễ không nghe), nhưng bỏ đi được vài bước, bỗng cảm giác không cam lòng, dựa vào cái gì ta phải làm quân tử? Người khác chỉ vào mũi máng ta đoạt thê tử người khác, ta đã thành một trong những diễn viên của sự kiện, vì sao ta còn phải bỏ đi?

Nghĩ tới đây, Phương Tranh chuyển một vòng ngay tại chỗ, lại đi vòng trở về, công khai thông thả bước đi đến bên cạnh Hàn Diệc Chân, thanh khái một tiếng nói: “ Cái này...Diệc Chân muội muội, rốt cục là chuyện gì xảy ra? Con mẹ nó vì sao ta lại biến thành...khái khái, tiểu sinh thất thổ, tiểu sinh thất thổ, tiểu sinh như thế nào thành ác đồ đoạt thê tử người khác vậy? Còn thỉnh Diệc Chân muội muội vui lòng cho biết.”

Nam tử trẻ tuổi nghe vậy trợn mắt trừng Phương Tranh.

Hàn Diệc Chân như cười như không nhếch nhếch khóe miệng, nói: “ Vị công tử này, Giang Nam Hàng Châu Diệp gia nhị công tử, tên là Diệp Mẫn Chi, Diệp gia cùng Hàn gia là thế giao nhiều năm. Lần này Phương đại nhân nếu không xuống Giang Nam, sợ rằng...đàn nữ đã là hôn thê của Diệp thế huynh rồi.”

Xưa nay nữ tử nói đến chuyện kết hôn, xuất phát từ rụt rè hoặc da mặt mỏng. Khó tránh khỏi xấu hổ khó mở miệng, nhưng Hàn Diệc Chân lại không e dè, chậm rãi mà nói, đủ hiển lộ đại khí ung dung của thế gia tử nữ.

Phương Tranh nghe vậy ngẩn người, sau đó rất nhanh liền hiểu rõ chuyện từ đầu đến cuối, hơn phân nửa là do trước kia Hàn Trúc đã hứa hẹn đưa Hàn Diệc Chân gả cho vị Diệp Mẫn Chi công tử này, nhưng sau khi mình hạ Giang Nam, cùng Hàn gia giao hảo, Hàn Trúc liền nảy sinh tâm sự khác, từ đại cục mà nói, Hàn gia đầu nhập vào triều đình, cũng gián tiếp đắc tội Giang Nam thế gia, Diệp gia vì cử động này mà vô cùng bất mãn, vừa lúc Hàn Trúc thấy nữ nhi cùng khâm sai đại nhân luôn cãi nhau âm ỉ, giống như một đôi hoan hỉ oan gia, vì vậy thẳng thắn cất mặt mũi vào trong, trực tiếp hướng Diệp gia hỏi hôn.

Thế nhưng theo tình hình trước mắt, Diệp gia nhị công tử đối với Hàn Diệc Chân tựa hồ tình cảm thật sâu, ở trước mặt Hàn Trúc hẳn chỉ là tiểu bối, Hàn Trúc hỏi hôn, Diệp Mẫn Chi cũng không có biện pháp làm gì được hắn. Không thể làm gì khác hơn là ngồi xe ngựa đi theo Hàn Diệc Chân, cầu huyết một chút mà nói, người này chỉ là vì cứu lại ái tình vốn sắp thuộc về hắn, thuận tiện chỉ trích ác nhân hoành đao đoạt ái như Phương Tranh.

Hiểu rõ toàn bộ sự tình từ đầu đến cuối, Phương Tranh không khỏi đầy bụng ủy khuất, không ngờ ta trong bất tri bất giác biến thành ác nhân, con mẹ nó thật oan! Tìm ai nói rõ lý lẽ đây nha? Thái Vương còn đang chờ lão tử đi giải quyết hắn đây, lúc này lại bị lâm vào trong đao sắc củ phân, chuyện này thật loạn!

Bất đắc dĩ cười cười, Phương Tranh đi lên phía trước, nghĩ muốn vỗ vỗ vai Diệp Mẫn Chi, nào ngờ Diệp Mẫn Chi hừ một tiếng, thân thể nghiêng qua, né tránh bàn tay Phương Tranh.

“ Vị hôn phu huynh này, ta nói cho ngươi, chuyện giữa ngươi và Hàn gia tiểu thư, ta thực sự không biết, ta có thể thề với trời, nhìn khuôn mặt ta đi, cớ nào chân thành, đúng không? Ngươi thực sự hiểu lầm ta rồi.”

Nói chưa dứt lời, vừa nói với việc này, Diệp Mẫn Chi không khỏi lửa giận vạn trượng, chỉ cảm thấy một cỗ nhiệt huyết xông lên óc, thần sắc nhìn Phương Tranh càng trở nên thống hận, hai tay chăm chú nắm chặt lại, run rẩy bắn bật trong tay áo.

Thù giết cha, mối hận đoạt vợ, vốn là thâm cừ đại hận không giải nổi trên đời này, Phương Tranh có thể lý giải được tâm tình của Diệp Mẫn Chi. La Nguyệt Nương lúc trước bị Nhị Long sơn họ Dương vây công, phản ứng của hắn càng kịch liệt hơn Diệp Mẫn Chi. Cho nên thân là khâm sai đại thần, hắn cũng không tự cao tự đại, lại nhẹ nhàng khuyên bảo.

“ Vị hôn phu huynh này, ngươi nên khống chế tình tự của mình, nghe ta giải thích cho rõ với ngươi, ta thực sự là bị oan uổng. Ngươi xem, Hàn gia tiểu thư chẳng có ý hòa nhã gì với ta, dù ta có muốn đoạt, ta cũng không đoạt được, Diệp công tử ngàn vạn lần đừng hiểu lầm, kỳ thực ta cũng là người thụ hại.”

“ A, Diệp công tử, có chuyện từ từ nói, ánh mắt của ngươi thật dọa người, tiểu sinh có điểm hơi sợ! Diệp công tử, ngươi đừng huy nắm tay, chúng ta nhiều người hơn ngươi, ngươi đánh không thắng ta đâu, ta là một người ghét bạo lực!”

“ A...Diệp công tử, người đã đánh trúng ta đó, tập kích khâm sai là bị chém đầu, chúng ta nhả nhận một chút không được sao?”

“ Diệp công tử, a! Diệp...kháo! Họ Diệp kia, người còn động thủ có tin ta chinh người hay không?”

“ Yêu? Thật đúng là dám động thủ? Mẹ nó! Con cộp không phát uy, người cho lão tử là con mèo bệnh sao? Người đâu, xử lý hần cho lão tử! Cho lão mụ của hần cũng không nhận ra hần!”

Thị vệ đã sớm chờ những lời này của Phương Tranh, nghe vậy không nói hai lời tiến lên đâm đá. Diệp Mẫn Chi nhất thời giống như một chiếc thuyền con thương cảm, rất nhanh liền bị biển đâm cước đá của thị vệ bao phủ.

Phương Tranh xanh mặt, cả người tức giận đến run run, trong lòng chỉ cảm thấy vừa ủy khuất vừa phẫn nộ, khuôn mặt tuần tú lúc xanh lúc trắng, nghẹn nửa ngày, mới nghẹn ra được mấy từ: “ Lão tử ghét bạo lực!”

346. Chương 328: Khâm Sai Nổi Giận

Cát bụi khắp bầu trời là bởi vì bọn thị vệ đang quần ẩu Diệp gia nhị công tử.

“ Chinh hần! Dùng sức mà chinh cho lão tử!” Phương Tranh đáng vẻ bề phi thường kiêu ngạo, trước khi làm quan, hần vốn là thiếu gia ăn chơi trác táng trong kinh thành. Còn có danh xưng “ Phương thái tử”, sau khi làm quan, bởi sợ mất thể diện, tính tình kiêu ngạo ương ngạnh mới có chút thu liễm, hôm nay bị người chỉ trích oan uổng, tính tình thiếu gia không sợ trời sợ đất được Phương Tranh thu liễm lại bắt đầu ngẩng đầu, bên quan đạo, Phương Tranh xắn cao tay áo, hoàn toàn không để ý hình tượng quan viên, hỗn hển sai khiến đám thị vệ chinh trị Diệp nhị thiếu.

Diệp Mẫn Chi biết thân phận của Phương Tranh, hần cũng rất hiểu rõ đạo lý cánh tay không lay chuyển được chân, hần thậm chí hiểu rõ nếu đắc tội khâm sai, Diệp gia sẽ có hạ tràng như thế nào, hầu như người người đều nhận định lần này khâm sai hạ Giang Nam là chuẩn bị tìm một thể gia đui mù khai đao lập uy, Diệp nhị thiếu dường như rất sợ khâm sai Phương đại nhân tìm không được lý do mượn cớ, nên ngậy ngốc tự mình chủ động đưa lên cửa.

Hiểu rõ thì hiểu rõ, nhưng Diệp nhị thiếu dù sao cũng là một người trẻ tuổi huyết khí phương cương, nữ nhân hần yêu tha thiết bị người cạy thể cướp đi, hần tự nhận mình là một nam tử hần, có thể nào nuốt được khẩu khí này? Cho nên hần vẫn không để ý đến hậu quả mà đuổi theo, đồng thời xảy ra xung đột với Phương Tranh, kết quả rất hiển nhiên, cánh tay, thực sự không lay chuyển được chân lớn.

Nhưng Diệp nhị thiếu ít nhất cũng xem như là một hần tử, trong quyền đâm chân đá bang bang của bọn thị vệ, còn đang chửi ầm lên: “ Phương Tranh! Người là cẩu quan! Đoạt thê tử của người còn ý thể hiếp người, Hàng Châu Diệp gia không để yên cho người!”

Hàn Diệp Chân kéo tay áo Phương Tranh vội la lên: “ Phương đại nhân, mau dừng tay! Hàng Châu Diệp gia cùng Hàn gia ta là thế giao nhiều năm, người đừng hãm Hàn gia vào chỗ bất nghĩa!”

Phương Tranh tức giận đứng một bên giậm chân: “ Ta oan uổng! Con mẹ nó ta oan muốn chết! Ai đoạt thê tử của người chứ? Người có thể đi khắp thành Tô Châu hỏi thăm, ta và Hàn gia tiểu thư so với rau xanh đậu hũ còn thanh bạch hơn, chúng ta chỉ là quan hệ nam nữ thuần khiết.”

Hàn Diệp Chân nghe vậy nổi giận nói: “ Người...người câm miệng!”

Diệp Mẫn Chi vết thương đầy người, thở hổn hển ngẩng đầu, đối với sự giải thích của Phương Tranh mất điếc tai ngơ, chỉ khinh miệt hừ một tiếng. Sau đó hần nhìn khuôn mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Hàn Diệp Chân, vẻ si tình trong ánh mắt dường như liệt hỏa, thật nóng rực.

“ Tiểu muội, người...người thật muốn gả cho tên cẩu quan này sao? Người ta nhận thức hơn mười năm dài, hai nhà vẫn giao hảo, chẳng lẽ tình ý của ta đối với nàng, nàng chưa từng xem vào trong mắt?” Khóe miệng Diệp Mẫn Chi tràn đầy vết máu, thanh âm khàn giọng nói.

Khuôn mặt Hàn Diệp Chân cứng lại, lạnh lùng nói: “ Diệp thể huynh, cử chỉ hôm nay của người, thật là càn rỡ, nhân duyên nam nữ, toàn bộ nhờ vào mệnh cha mẹ, mỗi chúc mai mối, người ta chẳng bao giờ hứa

hẹn qua việc hôn nhân, Hàn gia cũng chưa từng thu sính lễ của người, Hàn Diệc Chân ta vẫn là nữ tử chưa xuất giá, thế huynh vì sao lại nói “đoạt thê tử của người?”

Diệp Mẫn Chi giận dữ nói: “Ta là thật tâm ái mộ nàng, mà tên cầu quan này dựa vào cái gì? Trong nhà hắn đã có chính thê, ý vào hắn có quyền thế, nhưng còn muốn nạp nàng làm thiếp, nàng theo hắn sẽ có hạnh phúc sao? Nàng xem tình ý của ta đối với nàng trở thành cái gì?”

Hàn Diệc Chân vung ống tay áo, lạnh lùng nói: “Diệp thế huynh, từ nhỏ ta cũng chỉ xem người như huynh trưởng, người đối với ta có ý đó là chuyện của người, ta cũng không thể miễn cưỡng mình có tình cảm với người, việc trên đời, đều không phải chỉ nỗ lực là nhất định sẽ được hồi báo, về phần khâm sai đại nhân, hắn cũng không giống như lời người nói, chuyện này chỉ là hiểu lầm, gia phụ đã gửi thư tới Hàng Châu Diệp phủ, trong thư đã nói rõ chuyện này, người nên quay về hỏi lệnh tôn một chút đi.”

Phương Tranh bị Diệp nhị thiếu một ngụm lại một tiếng “cầu quan” làm tức giận đến cả người run run, mày kiếm dựng thẳng liền muốn gọi người tiếp tục chỉnh hắn, nhưng khi hắn liếc mắt nhìn Hàn Diệc Chân, thấy gương mặt nàng không chút biểu tình, nhưng trong ánh mắt lại lộ vẻ vài phần ủy khuất, Phương Tranh nặng nề thở dài, đầy bụng bị phần nhất thời hóa thành hư ảo.

Nguyên bản tưởng lại xảy ra kịch ngôn tình nam nữ dây dưa, không nghĩ ra diễn biến thành trò khôi hài tranh giành tình nhân, thật sự là vượt ngoài ý liệu của Phương Tranh, Phương Tranh nghĩ mình ở trong này không lý do gì mà đi diễn vai tiểu nhân ác bá, nhưng người ta cứ không tin lời hắn giải thích, ngày tháng thật sự là khó qua!

“Dừng tay lại! Dọn dẹp một chút, nhượng người này cút đi, lão tử không thêm giải thích nữa, ai thích làm gì thì cứ làm!” Phương Tranh hừ hừ, vung tay áo, không tiếp tục để ý Diệp nhị thiếu, xoay người bỏ đi.

Bọn thị vệ nghe được Phương Tranh hạ lệnh, đều dừng tay, sau đó tàn bạo trừng mắt nhìn Diệp Mẫn Chi, trở lại trong đội ngũ, bàn tay Phương Tranh vung lên, khâm sai nghi trượng tiếp tục đi tới, trên quan đạo thật dài, bụi vàng dần dần tán đi, Diệp nhị thiếu mặt mũi bầm dập, liên tục chà lau bụi bẩn và vết máu trên mặt, hắn vô lực nằm ngay giữa quan đạo, khuôn mặt tuấn tú cực độ vụn vỡ, có vẻ đặc biệt dữ tợn, cùng dáng dấp phong lưu vừa rồi hoàn toàn như hai người. Con mắt gắt gao nhìn chằm chằm phương hướng khâm sai nghi trượng dần dần biến mất, trong ánh mắt lộ ra quang mang âm lãnh oán độc làm cả người kẻ khác phải phát lạnh.

“Phương Tranh, người sẽ trả giá thật đắt, ta thề!”

Xa phu cho ngựa nhanh chân vượt qua con ngựa Phương Tranh đang cười, một xe một ngựa song song sánh vai cùng đi trên quan đạo.

Hàn Diệc Chân xốc màn xe, nhìn Phương Tranh ngồi trên lưng ngựa, hình dạng vẻ mặt như ủy khuất, nàng không khỏi nhẹ nhàng cười. Dáng tươi cười như hoa nở ngày xuân, làm kẻ khác kinh diễm tâm động, đáng tiếc Phương đại thiếu gia chìm đắm trong ủy khuất, không chút nào chú ý tới.

“Phương...Phương đại nhân, việc này...là do gia phụ không lo lắng chu toàn, nhượng Phương đại nhân chịu ủy khuất, dân nữ thay mặt gia phụ xin bồi tội.”

Duy nhất có thể lý giải sự ủy khuất của Phương Tranh, đại khái cũng chỉ có vị Hàn gia tam tiểu thư này, đều là đương sự. Hàn Diệc Chân đương nhiên cũng biết Hàn Trúc muốn cùng Phương gia kết thân, mà Phương Tranh lại cự tuyệt, lý do là vì không đành lòng cô phụ thê tử trong nhà.

Sau khi biết được lý do Phương Tranh cự tuyệt, Hàn Diệc Chân cũng cảm thấy cảm động, quyền cao chức trọng, niên thiếu thần tử thanh danh hiển hách, vì không muốn phụ lòng thê tử mà cự tuyệt nạp thiếp. Nam tử như vậy không thể nói không có, nhưng ít ra cũng như lông phượng và sừng lân, rất là khó có được, Hàn Diệc Chân không khỏi phải liếc mắt xem trọng hắn.

Đương nhiên, xem trọng thì xem trọng, chỉ là bội phục hắn có tình có nghĩa đối với thê tử, nhưng Hàn Diệc Chân vẫn không hề nhận thức lời nói và việc làm giống như lưu manh vô lại của hắn, cho nên vẫn không hề cho hắn nét mặt hòa nhã.

Phương Tranh ngồi trên lưng ngựa, nghiêng đầu liếc mắt nhìn nàng, hằm hừ nói: “Hiểu lầm sao, xem lão tử dễ ăn hiếp. Tử viết: nhân bất tri nhi bất uẩn, bất diệc quân tử hồ*. Ta nghĩ, hiện tại ta là một vị quân

tử không hơn không kém, nhưng ta phát thệ, đời này chỉ một lần này làm quân tử. Chúc nghiệp quân tử, người bình thường làm không được, sao ta lại cảm thấy quân tử và coi tiền như rác là hai chức nghiệp hoàn toàn giống nhau vậy? Người nói, Khổng lão phu tử định nghĩa: “ Thời gian quân tử”, đó không phải là đang nói mĩa đi? Lão đầu nhi chỉ muốn chế nhạo mà thôi.” (*: người đời chẳng biết đến mình mà mình không oán, đó chẳng phải cũng là quân tử đó thôi.)

Hàn Diệc Chân cười khúc khích, sau đó phát hiện không thích hợp, lại nghiêm mặt, nói: “ Phương đại nhân, việc này có phải không nên truy cứu nữa không?”

Phương Tranh ngẩn người, sau đó rất nhanh liền hiểu rõ ý tứ của nàng, dù sao Hàn gia và Diệp gia là thế giao, nếu thật muốn truy cứu Diệp nhị thiếu bất kính đối với khâm sai, sẽ tạo thành việc Hàn Diệp hai nhà trở mặt thành thù, đây là việc mà Hàn Diệc Chân không muốn nhìn thấy.

Phương Tranh nhếch miệng cười nói: “ Bỏ đi, đánh cũng đánh, giận cũng ra, tên kia phỏng chừng là một người bị người nhà phủng đến hư, ta hà tất cùng hấn tính toán?”

Hàn Diệc Chân cảm thấy kinh ngạc ngẩn đầu, xuyên thấu qua cửa sổ xe chật hẹp, liếc mắt nhìn Phương Tranh, hàm nghĩa trong ánh mắt có chút phức tạp.

Phương Tranh thấy nàng nhìn mình, không khỏi cười cười: “ Hàn tiểu thư, người không phải đang nghĩ ta là loại người không hề biết nói đạo lý, không phân tốt xấu, ai đắc tội ta thì ta diệt người đó, là quan viên loại ác bá?”

Hàn Diệc Chân trầm mặc không nói.

Nàng thật đúng cho rằng như thế, dù sao từ khi nhận thức Phương Tranh tới nay, hấn đã tạo ấn tượng với nàng, chính là loại người không hề nói lý, hấn làm việc gì cũng rất ngang ngược. Dù thánh chỉ hoàng đế cũng chưa từng thỉnh, đã tự chủ trương đưa Giang Nam tri phủ bảy phủ toàn bộ bắt lại, hấn cũng rất tham lam, tri phủ của Giang Nam bảy phủ đưa cho hấn vàng bạc châu bảo đựng tới vài xe, hấn mặt không đổi sắc toàn bộ vui lòng nhận lấy. Song song hấn còn rất vô lại, công nhiên khinh bạc nàng, sau đó lại thề thốt phủ nhân, hoàn toàn không nhận nợ..

Nhưng hôm nay hấn lại đơn giản buông tha cho Diệp Mẫn Chi đã tập kích vũ nhục hấn, đây thật sự làm nàng cảm thấy kinh ngạc.

Phải biết rằng hấn là khâm sai đại thần, là đại biểu cho thiên tử, thân phận tất nhiên là tôn quý không gì sánh được, Diệp Mẫn Chi mặc dù xuất thân thế gia, nhưng hấn chỉ là áo vải, một giới bình dân, bình dân tập kích vũ nhục khâm sai, tội danh này nếu thật muốn truy cứu, cũng đủ cho Diệp Mẫn Chi chết hơn trăm lần. Phương Tranh như vậy đơn giản buông tha cho hấn, xác thực ngoài ý liệu của nàng.

“ Phương đại nhân, người thực sự khoan hồng độ lượng, bất kể chuyện Diệp Mẫn Chi mạo phạm người sao?” Hàn Diệc Chân mở to hai mắt nhìn hấn, trong đôi mắt đẹp nổi lên vài phần thần thái động lòng người.

Phương Tranh cười nói: “ Ta không vĩ đại như vậy, hấn mắng ta, ta cũng đánh hấn, việc này là xong, hà tất để ý không buông tha cho người chứ?”

Hàn Diệc Chân cắn cắn môi dưới, dáng dấp xinh đẹp khó có được: “ Thế nhưng người đường đường là khâm sai, không cảm thấy quan uy bị hao tổn sao?”

Phương Tranh chẳng đáng bĩu môi nói: “ Quan uy chó má! Lão tử cho tới bây giờ không hề đem chức quan này để trong lòng. Muốn làm ta liền làm. Không nên ta làm đã xong! Ta không giống như những quan viên khác trong bụng nhiều đường rẽ như vậy, người mắng ta, ta đánh người, xong, chuyện này đã giải quyết, đối đãi làm việc đừng khiến cho phức tạp như vậy, gặp chuyện thì nói, có thể giải thích thì giải thích, không thể giải thích thì đầu võ, đừng đem thân phận quan chức ra hù trên người. Trước mặt anh hùng hảo hán chân chính, thân phận căn bản hù không được người, tại trước mặt kẻ hèn yếu, đem xuất thân phận quan sai, chỉ có thể nói ta tự hạ thấp mình cùng hấn một đẳng cấp.”

Phương Tranh cười hắc hắc: “ Cho nên nói, cãi nhau đánh nhau chỉ một chút đã đem thân phận ra hù dọa người, loại hành vi này chẳng khác gì khi còn bé đánh thua thì chạy về nhà tìm người lớn cáo trạng. Một mỹ nam tử như ta luôn truy cầu tố chất cao cấp, sao làm chuyện hạ thấp mình như thế chứ?”

Hàn Diệc Chân thật sâu nhìn Phương Tranh, ánh mắt lơ đãng tản mát ra thần sắc dị dạng, bậm môi cười nói: “ Phương đại nhân, dân nữ hôm nay mới phát hiện, nguyên lai người cũng không phải không được chút nào. Xem ra một người dù có bao nhiêu tiện, nhưng vẫn có thể tìm được ưu điểm trên người hẳn.”

Khuôn mặt tuần tú của Phương Tranh tức thì đen thui xuống tới: “ Ai, người đang khen ta hay đang tổn hại ta đây? Sao ta cảm thấy không dễ nghe vậy?”

Hàn Diệc Chân rốt cục nhìn không được bật cười khúc khích, miệng cười như hoa nở diễm lệ thoát tục, giống như ánh mặt trời chiếu sáng, làm Phương Tranh kim lòng không được liền ngăn ngại, sau đó chảy nước miếng.

Hàn Diệc Chân vừa nhìn thấy dáng dấp hào sảng của Phương Tranh, nhất thời thu lại khuôn mặt tươi cười, lạnh lùng nói: “ Lưu manh, người đang nhìn cái gì?”

Phương Tranh khôi phục bình tĩnh, ngồi trên lưng ngựa nghiêm trang nói: “ Ta đang tự hỏi, cứ như thế buông tha cho Diệp gia nhị công tử, có đúng hay không quá tiện nghi hẳn?”

Hàn Diệc Chân cả kinh nói: “ Người còn muốn như thế nào nữa?”

“ Ta nghĩ, Diệp gia khẳng định là nhà có tiền, Diệp Mẫn Chi khẳng định cũng mang theo không ít bạc, dù sao đánh cũng đã đánh, nếu không, đi cướp hẳn một hồi?”

“ Người...người vô sỉ!”

“ Ta thế nào vô sỉ? Ta còn một gia đình phải nuôi sống, người này muốn mua châu bảo, người kia muốn mua phòng ở, thật là rất thiếu tiền.”

“ Nói chung người rất vô sỉ!”

“ Công nhiên vũ nhục khâm sai đại nhân, phải lột quần đánh đòn nga.”

“ Người...hỗn đản!”

Khâm sai nghi trọng đi ba ngày, rốt cục đi tới dưới thành Dương Châu.

Xa xa nhìn thấy thành tường nguy nga cao chót vót, Phương Tranh nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, thành Dương Châu chính là chỗ đến cuối cùng của Giang Nam, chỉ đợi đem Thái Vương bắt giữ đưa về kinh, đem toàn bộ dư nghiệt tiêu trừ không còn, nhiệm vụ hạ Giang Nam lần này đã thuận lợi hoàn thành, trở về kinh thành hưởng Mập Mập từ quan. Từ nay về sau mang theo thê nhi già trẻ tiêu dao thế ngoại, dạo chơi thiên hạ. Không câu không thúc hẳn chỉ làm thiếu gia ăn chơi trác táng của Hoa triều thủ phủ, rời xa chốn thị phi tranh đấu lục đục trong triều đình, nhân sinh của hẳn rốt cục xem như hoàn mỹ.

Nghi trọng gần nhanh đến cửa thành thì cảnh tượng ngay cửa thành khiến Phương Tranh thất kinh.

Chỉ thấy cửa thành Dương Châu đóng chặt, vô số bách tính đứng bên ngoài thành không ngừng chờ đợi, một đội nha môn bộ khoái tuần thành cùng nha dịch tay cầm xích sắt, như mãnh hổ xuống núi, đối với việc bách tính tùy ý đánh chửi quát lớn, thỉnh thoảng từ trong đám người bắt được mấy tráng niên hán tử, hỏi cũng không hỏi đã xích họ lại, bên dưới thành tường, đang có một loạt hán tử bị xích đang quỳ, gương mặt đầy phẫn nộ nhưng đang ủ rũ quỳ gối gục đầu.

Phương Tranh thấy thế cả kinh nói: “ Đây...đây là có chuyện gì?”

Không đợi Ôn Sâm phái người đi tìm hiểu tình huống, cửa thành đóng chặt đột nhiên mở ra, một gã quan viên dáng dấp tri phủ bước nhanh đi ra thành, hướng nghi trọng của Phương Tranh đi tới! Phía sau hẳn đi theo một đoàn quan viên, thần sắc của bọn họ rất có vài phần hoảng loạn, lúc đi đứng cũng không còn khí độ thông dong của quan viên cần phải có.

“ Hạ quan tân nhậm tri phủ Từ Thọ của phủ Dương Châu, suất các quan viên của Dương Châu, bái kiến khâm sai Phương đại nhân.”

Từ Thọ đi đầu, các quan viên liên can tất cả đều hướng Phương Tranh quỳ bái.

Phương Tranh vừa há mồm định đặt câu hỏi, lại nghe bên tai truyền đến một tiếng khóc hằm non nớt: “Cha, cha! Các người dựa vào cái gì bắt cha ta?”

Nghiêng đầu nhìn lại, cửa thành, có một hải đồng chừng sáu bảy tuổi đang gắt gao nắm tay một gã hán tử, trên cổ hán tử đeo một xích sắt, đang bị bọn nha dịch kéo mạnh như kéo con chó tới dưới thành, hải đồng cầm tay cha nó nắm gắt gao không buông, vừa khóc vừa hướng nha dịch lớn tiếng chất vấn, lại đưa ánh mắt xin giúp đỡ hướng qua các bách tính bên người: “Các vị thúc thúc đại thẩm, cầu các người cứu cha ta đi, cha ta bị oan uổng đó.”

Bọn nha dịch tính tình không tốt, thấy hải đồng khóc hằm, làm bọn họ bực bội, vì vậy một bạt tai tát mạnh hải đồng, hải đồng lão đảo té xuống ven đường, vẫn đang không ngừng khóc lớn.

Phương Tranh thấy thế giận tím mặt, quát to: “Dừng tay!”

Thị vệ bên cạnh đã sớm tức giận đến lòng đầy căm phẫn, nghe vậy vội vàng phi thân tiến lên, một cước đá bay tên nha dịch vừa đánh hải đồng, nha dịch kêu một tiếng thảm thiết, thân thể bay lui va vào cửa thành, cổ họng nhúc nhích vài cái, phun ra ngụm máu lớn, rớt cục uể oải té xuống dưới, đủ thấy thị vệ hạ thủ nặng cỡ nào.

Bọn nha dịch đang tùy ý bắt giữ bách tính thấy thế sợ hãi người, vội vàng buông xích sắt trong tay, sau đó đều quỳ gối dưới đất, sợ đến đầu cũng không dám ngẩng lên.

Phương Tranh lạnh lùng nhìn chăm chú vào vị tân nhậm tri phủ thành Dương Châu. Hàn ý trong ánh mắt làm cho Từ Thọ không tự giác sợ đến toát ra một tầng mồ hôi lạnh, thân thể quỳ trên mặt đất cũng bắt đầu nhịn không được mà run lên.

Giương mắt quét nhìn một vòng các bách tính ngồi hoặc đứng ngoài thành, thấy bọn họ đều dùng ánh mắt e ngại nhìn chính mình, Phương Tranh chỉ cảm thấy nét mặt nóng lên, cảm giác so với bị người tát vào mặt còn khó chịu hơn.

Trầm mặc một lúc lâu, Phương Tranh ngồi trên lưng ngựa lắc lắc tay áo, lạnh lùng bỏ lại hai chữ: “Tiến thành.”

Nói xong Phương Tranh liền giục ngựa chậm rãi hướng cửa thành bước đi, không thềm quan tâm đến Từ Thọ và đám quan viên vẫn đang quỳ trên mặt đất, móng ngựa tung bay, đảo mắt liền biến mất trong cửa thành.

Khâm sai nghi trọng theo Phương Tranh hạo hạo dăng dăng vào thành, chỉ để lại Từ Thọ và quan viên phủ Dương Châu, trong bụi bặm bay khắp trời, thật sâu gục đầu nằm trên mặt đất, không dám nhúc nhích.

Khâm sai hành quán tại Dương Châu an bài tại Lục Ấm Quán ngay bên bờ Tây Hồ.

Cảnh sắc Tây Hồ thật động lòng người, phong thái thanh tú uyển lệ khác hẳn với những cảnh sắc Giang Nam khác, trở thành nơi du lãm của văn nhân nhã sĩ, được xưng tụng thiên hạ danh hồ.

Lục Ấm Quán nằm ở hướng tây Tiểu Kim Sơn, gần với Tây Hồ, trước quán là một khoảng sân rộng lát đá. Bốn phía có rào chắn bằng đá, dưới hàng rào là bến tàu, những chiếc thuyền đánh cá bỏ neo dưới bờ, phong cảnh tuyệt hảo, làm kẻ khác vui vẻ thoải mái, bởi vậy cũng biết, Từ Thọ vì an bài nơi ở cho khâm sai, cũng phải mất không ít tâm tư linh xảo.

Nhưng Phương Tranh lại không có tâm tình thưởng thức những cảnh sắc động lòng người này, hiện tại hắn đầy ngập lửa giận, con mắt trướng lên đỏ bừng, khuôn mặt tuấn tú thường ngày không chút nghiêm chỉnh luôn cười hi hi, đã bị lửa giận che giấu, sắc mặt ửng hồng mất tự nhiên.

“Ba!”

Vừa vào chính đường của hành quán, mọi người còn chưa ngồi vào chỗ của mình, Phương Tranh liền tức giận đến hung hăng vỗ bàn, mọi người cả kinh, sợ đến đứng thẳng thân thể, không ai dám ngồi xuống.

Từ Thọ theo sát sau lưng Phương Tranh, thấy Phương Tranh nổi giận, sợ đến cả người run lên, vội vàng quỳ xuống ngay giữa chính đường trước mặt Phương Tranh.

“ Từ đại nhân, người nhậm chức tri phủ Dương Châu đã mấy ngày?” Sau khi vỗ bàn, Phương Tranh hít sâu một hơi thở, miễn cưỡng đè xuống sự phẫn nộ đầy ngập trong lòng.

“ Hồi...hồi đại nhân, từ khi tiền nhậm tri phủ Dương Châu Ngụy tri phủ bị đại nhân bắt giam, Lại Bộ khẩn cấp điều hạ quan đến Dương Châu nhậm chức, hôm nay đã là ngày thứ mười.”

“ Mười ngày rồi?” Phương Tranh cổ quái cười: “ Mới mười ngày sao, xem ra Từ đại nhân thực sự là trời sinh ra để làm quan. Quan uy thật lớn, chỉ mới mười ngày, liền làm cho thành Dương Châu huyền não đến gà bay chó sủa, người người oán trách, Từ đại nhân, bốn quan hân là nên ngợi khen người mới phải.”

Từ Thọ đọc đủ thứ sách vở, tất nhiên là biết lời của Phương Tranh là nói mỉa mai. Không khỏi toát mồ hôi lạnh nhễ nhại cả người, đầu gục trên mặt đất, không dám nói một câu.

Phương Tranh nhắm mắt lại, tựa đầu vào lưng ghế, than thở: “ Các người hân đều biết rõ, trước khi ta làm quan, là một tên lãng tử ăn chơi trong kinh thành đều nghe tiếng, ta từng làm ra rất nhiều chuyện thiếu đạo đức, đánh nhau mắng chửi người, trộm đạo, chuyện chó má sục đổ gì ta cũng đều làm qua, nhưng duy nhất có một việc ta không dám làm.”

Phương Tranh mở mắt ra, ngồi thẳng người, ánh mắt bình tĩnh nhìn Từ Thọ, gần từng chữ: “ Đó chính là khi dễ bách tính!”

Từ Thọ run lên, mồ hôi lạnh từ trên trán nhỏ xuống, rơi trên mặt đất, ẩm ướt thành một vũng.

Hàn Diệc Chân đứng hơi nghiêng sau lưng Phương Tranh, nghe vậy có chút kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hân, trong ánh mắt nổi lên vài phần thần thái ngay chính cô ta cũng không phát hiện.

“ Ta bình sinh không sợ trời không sợ đất, duy nhất sợ người sau lưng trạc cột sống, những đạo lý lớn như nước có thể đẩy thuyền, cũng có thể lật thuyền thì ta không nói với các người, ta chỉ nói cho các người, trước khi chúng ta làm quan, cũng chỉ là một dân chúng phổ thông bình thường, cùng đám bách tính ngoài thành vừa nhìn thấy quan lão gia liền quỳ xuống dập đầu cũng không có bất luận cái gì khác nhau.”

Nhìn chằm chằm Từ Thọ đang nhễ nhại mồ hôi, Phương Tranh lo lắng nói: “ Từ đại nhân, phụ dân tức phụ quốc, hà nhân phụ chi? Người đọc nhiều sách hơn ta, khẳng định biết được ý tứ những lời này. Nói cho ta biết, người đối với bách tính tay không tác sát trắng trợn làm nhục, là nguyên nhân ra sao? Nếu không nói ra được nguyên nhân, xin lỗi, Từ đại nhân, hôm nay ta phải mượn cái đầu của người, đi bình phục oán khí của bách tính đối với quan phủ.”

347. Chương 329: Dương Châu Trừ Ác

Dù là xuyên qua chuyển kiếp, mặc dù hân là đứa con độc nhất của Hoa triều thủ phủ, nhưng xã hội này cũng không phải dùng tiền để quyết định vị trí xã hội, thương nhân bị kỳ thị khắp nơi, chân chính lại nói tiếp, xuất thân của hân thậm chí ngay cả bách tính phổ thông cũng không bằng.

Càng là người xuất thân từ tầng dưới chót của xã hội, ở vấn đề giai cấp sẽ biểu hiện càng mãnh cảm, loại mãnh cảm này tại sự bất công trong đặc quyền giai cấp càng biểu hiện đặc biệt cường liệt.

Cho nên Phương Tranh tức giận, đám bách tính ngoài thành Dương Châu dùng ánh mắt sợ hãi khi nhìn hân, hân nghĩ trong lòng phảng phất như bị đau đớn, đây vốn không phải là niên đại công bình, trên đời này chuyện không công bình thì nhiều lắm. Phương Tranh không có khả năng đều quản được tất cả, nhưng hân tuyệt không cho phép loại không công bình này rõ ràng phát sinh ngay trước mặt hân.

Từ Thọ quỳ gối trên mặt đất lát đá xanh, sắc mặt tái nhợt, trên trán toát ra tầng tầng mồ hôi.

Nhìn gương mặt như sương lạnh của Phương Tranh, Từ Thọ mấp má môi lúng túng sợ hãi nói: “ Phương đại nhân, hạ quan bắt giữ những bình dân này, là do có nguyên nhân, còn thỉnh đại nhân nghe hạ quan nói tỉ mỉ.”

Phương Tranh cười cười, trong dáng tươi cười ẩn hàm vài phần sát khí, lần này hạ Giang Nam, Mập Mập giao cho hân làm khâm sai có quyền giết trước sau, Phương Tranh cố tình muốn giết vị tân nhậm tri phủ này, bình phục oán hận của bách tính.

“ Nói đi, bổn quan đang nghe.”

Phương Tranh ngẩng đầu, hai mắt nhìn lên trần nhà, suy nghĩ nói.

“ Phương đại nhân, mấy ngày trước đây đại nhân phái khoái mã truyền lại công văn, trong đó nhắc tới chuyện Thái Vương mưu đồ gây loạn, tham ô thuế ngân Giang Nam bảy phủ. Lại âm thầm tư luyện binh mã, có ý đồ bất lợi đối với triều đình xã tắc, muốn hạ quan cẩn thận phòng bị thành Dương Châu, truy tra hành tung của Thái Vương, lại phong tỏa phủ đệ của Thái Vương.”

“ Không sai, bổn quan có nói như vậy trên công văn, thế nhưng, Từ đại nhân, bổn quan muốn người truy tra hạ lạc của Thái Vương, cũng không có cho người tùy ý làm nhục bất giữ bình dân bách tính, những bình dân bách tính chiêu người chọc giận người sao? Có lẽ nói, người bắt những bách tính này, đều có khuôn mặt rất giống Thái Vương?”

Từ Thọ vẻ mặt đau khổ nói: “ Phương đại nhân dung bầm, Dương Châu vốn là đất phong của tiên hoàng ban cho Thái Vương, Thái Vương ở lại nhiều năm, trong ngoài Dương Châu đều xưng tụng Thái Vương nhân nghĩa, sau khi việc Thái Vương mưu đồ gây rối truyền khai, rất nhiều bách tính thậm chí một ít huyện lệnh tiểu lại địa phương cũng không dám tin tưởng. Đã nhiều ngày, nha môn tri phủ Dương Châu bình thường ở tại đêm khuya bị người đưa thư nặc danh kiện cáo, trong đó nói “ triều đình gian thần lộng quyền, khiến Thái Vương vô duyên cớ bị oan uổng, bị người vu hãm, yêu cầu hạ quan dăng tấu sớ, cầu hoàng thượng lật lại bản án điều tra rõ.” Phương đại nhân, thành Dương Châu hiện nay đã rối loạn, dân biến sắp sinh, nếu hạ quan không bình định, sợ rằng...sợ rằng dân chúng sẽ làm ra nghịch cử giết quan mưu phản, hạ quan bắt những thanh tráng nam tử trong bách tính bỏ tù, chính vì trấn áp dân loạn, tạm bảo trong ngoài Dương Châu tạm thời an bình.”

Phương Tranh và mọi người cùng đi theo đến nghe vậy tất cả đều cả kinh, bọn họ chưa từng nghĩ đến, Thái Vương ở tại đất phong lại có danh vọng cao tới như vậy, từ xưa việc mưu phản tác loạn, nếu người chủ sự tại dân gian có được danh vọng cực cao, tại bách tính có được cơ sở quần chúng vững chắc, thì sự mưu phản của hắn sẽ tạo được ảnh hưởng và đả kích thật lớn đối với triều đình. Xem ra Thái Vương quả thật am hiểu lòng người, những bách tính phổ thông có thể trong mắt kẻ làm quan xem ra chỉ là một đám loạn dân, điều dân không trọng yếu, mạng tiền như cỏ, nhưng ở trong mắt kẻ gây loạn, những bách tính phổ thông này chính là hậu phương bảo đảm cho hắn khởi binh tác loạn, bọn họ là người chân thành ủng hộ, bọn họ cung cấp binh viên, cung cấp lương thảo, chỉ cần bị người tác loạn tùy tiện kích động vài câu, bọn họ có thể trong chớp mắt từ bách tính lương dân chuyển biến thành binh sĩ tạo phản.

Người được dân tâm sẽ được thiên hạ, đây không phải là một câu nói suông, rất nhiều thời gian, dùng thời gian và trường hợp riêng, những lời này thường thường có thể quyết định một hồi thắng bại của chiến tranh.

Mà hiện tại, tên Từ tri phủ ngu xuẩn đến cực điểm ngay trước mắt này, không ngờ chọn dùng phương pháp cực đoan như vậy để ngăn cản dân biến, thật không biết nên đem hắn đi giết hay nên tát vào mặt hắn mới đúng.

“ Dân biến bách tính Dương Châu, rất nghiêm trọng sao?” Phương Tranh suy nghĩ hỏi.

“ Đúng vậy, đại nhân. Bách tính trong ngoài thành dân tình bất ổn, đã nhiều lần tụ tập thành đoàn, cùng bọn nha dịch trong nha môn xảy ra xung đột, đã nhiều ngày xuống tới, bọn nha dịch thụ thương đã có mười mấy người, hôm qua hạ quan đã phái khoái mã tổng tấu chương tới Bộ Binh kinh thành, thỉnh cầu trú quân Dương Châu vào thành, hiệp trợ thống trị...”

“ Du! Phát sinh xung đột là đương nhiên, quan bức dân phản, người thân là tri phủ, tự dưng bắt giữ bách tính bỏ tù, lại sai sử bọn nha dịch hành hung làm nhục bách tính, bỏ tất đất còn có ba phần nổi giận, người cho bách tính là đầu gỗ cứng rắn, mặc cho người tùy ý đánh chửi sao?”

Thần sắc Từ Thọ cứng lại, lập tức không biết dừng khí từ đâu ra, bỗng nhiên ưỡn ngực, nhìn thẳng Phương Tranh, nghiêm nghị nói: “ Phương đại nhân, Thái Vương tại Dương Châu căn cơ vững chắc, dân vọng rất cao, hơn nữa mắt thấy sắp sửa mưu phản, chúng ta dù là cái bóng của hắn cũng tìm không được, nếu hạ quan không bắt thanh tráng bỏ tù, nếu lúc đó Thái Vương xuất hiện giờ tay hô to, vô số ngu dân đi theo, trong mấy ngày liền có tới mấy vạn loạn quan tùy hắn sai khiến, hạ quan lớn mặt mạo phạm, thiết nghĩ, hạ quan làm như vậy, cũng không sai.”

Phương Tranh nghe vậy sợ ngây người, trên đời này không ngờ lại có quan viên như vậy, hôm nay thực sự làm hấn mở rộng tầm mắt. Quay đầu nhìn lướt qua Tiêu Hoài Viễn, Ôn Sâm bọn họ, bọn họ cũng là biểu tình trợn mắt há hốc mồm.

Bằng tâm mà nói, Phương Tranh cũng không chú ý quan viên tham ô, chính hấn là một đại tham quan, hấn vẫn cho rằng tham ô và cần chính hoàn toàn là hai chuyện khác nhau, chỉ cần người vì bách tính tài cán làm việc, vì bách tính lo dân lo nước, dù cho thường ngày người tham một chút bạc, cũng không đáng chỉ trích quá nặng, không làm được như danh liệt sử xanh, tỷ như Bắc Tống Khấu Chuẩn, Khấu lão nhi ở kiếp trước, hấn cũng là đại tham quan, nhưng đánh giá về hấn trong sách sử vẫn phi thường cao, có thể nói là một đời danh tướng.

Tham quan ác quan đều có cách nói khác nhau, vốn mỗi triều đại đều là kết quả tồn tại, Phương Tranh sợ nhất chính là loại quan viên như Từ Thọ. Mang theo cờ hiệu thay trời hành đạo, lại tự cho là mình rất đúng, tràn đầy chính nghĩa, công khai làm xằng làm bậy đối với bách tính, tác uy tác phúc, dù cho giết cho máu chảy thành sông, hấn còn vượn cổ hô to hấn là vì trung tâm báo quốc, không chút nào tiếp thu ý nghĩ là bản thân mình lệch lạc, triều đình trái lại còn nên cho hấn đền thờ công đức, người hại nước như vậy, so với tham quan ác quan càng nguy hiểm, rất bất hạnh, hôm nay Phương Tranh đụng phải một người.

Phương Tranh ngậy ra một lát, thở dài nói: “ Từ đại nhân, người là cử tử năm nào, trước đây đã nhận chức gì?”

Từ Thọ ngẩn ngơ, vội vàng nói: “ Hạ quan trúng nhị giáp cử ân khoa năm Đinh Sửu Kiến Võ thứ chín, sau điều nhập vào Hàn Lâm Viện nhận chức. Mãi cho vài ngày trước, tri phủ Giang Nam bảy phủ do tham ô mà vào ngục, hạ quan được Lại Bộ khẩn cấp điều lệnh, lúc này mới đến nhậm chức tri phủ tại Dương Châu.”

Hàn Lâm Viện biên tu?

Nhìn sắc trời bên ngoài, lúc này đã là chính ngọ.

Phương Tranh suy nghĩ một chút, sau đó đứng lên, gương giọng nói: “ Người đâu, chuẩn bị kiệu, mọi người theo ta cùng nhau, đi đại đường tri phủ nha môn.”

Tiêu Hoài Viễn và Ôn Sâm đứng ngay một bên ngẩn người, không giải thích được ý tứ của Phương Tranh.

Phùng Cừ Dao vẫn đứng yên, gương mặt không chút biểu tình.

Hấn là võ tướng, vốn không cần hỏi đến chính vụ địa phương, Phương Tranh hành sử quyền lực khâm sai là chuyện của hấn, Phùng Cừ Dao chỉ cần bảo vệ tốt sự an toàn của Phương Tranh là được.

Chỉ có Hàn Diệc Chân đang ngồi ở một bên sau lưng Phương Tranh nghe vậy như có điều hiểu ra liếc mắt nhìn Phương Tranh, trong ánh mắt đã có vài phần tán thưởng, so với ánh mắt hèn mọn hàng ngày khi nhìn Phương Tranh đã khác nhau như trời với đất. Điểm này, dù chính cô ta cũng không từng phát giác.

Tiêu Hoài Viễn lại nhìn một chút, ghé vào bên người Phương Tranh nói: “ Phương đại nhân, lúc này đi nha môn tri phủ, có phải...ách, quá mạnh mẽ vang dội một chút?”

Chính ngọ là thời gian dùng cơm, Phương đại nhân làm gì phải đi nha môn làm việc ngay giờ này? Tiêu Hoài Viễn vuốt bụng, có điểm tiểu ai oán.

Phương Tranh chính nghĩa lẫn nhiên nói: “ Vì dân làm việc, vì dân làm chủ chẳng lẽ còn phải xem thời gian sao? Bách tính thành Dương Châu đang ở trong nước sôi lửa bỏng, bốn quan thân là khâm sai, thay mặt thiên tử tuần thú Giang Nam, an ủi vạn dân, há có thể chậm trễ?”

Tiêu Hoài Viễn vội vàng cung kính khen phải, trong lòng lại âm thầm hèn mọn. Nghe giọng điệu chính nghĩa, không biết có thật đúng là vì dân làm chủ gì đó hay không.

Phương Tranh kéo áo Tiêu Hoài Viễn, ghé vào bên tai hấn thấp giọng lừa dối: “ Thức ăn của khâm sai hành quán không ngon, chúng ta đến nha môn tri phủ mà ăn. Thủ hạ Ảnh Tử của ta tham báo, nói trong tri phủ nha môn gần đây mua được một loại vi cá ngon nhất, chúng ta nhân cơ hội đi qua, đoạt vi cá làm bữa ăn ngon!”

Tiêu Hoài Viễn nghe vậy hai mắt sáng ngời, vội vàng gật đầu tán thành.

Phương Tranh thỏa mãn vỗ vỗ sọ khỉ của Tiêu Hoài Viễn, khen: “ Như vậy mới ngoan nha.”

Lại nghiêm trang liếc mắt nhìn Tiêu Hoài Viễn, Phương Tranh vỗ bộ ngực bảo chứng: “ Theo ta, có thịt ăn!”

Đoàn người hạo hạo dang dang đi ra đại môn Lục Quán Âm, lúc này Tiêu Hoài Viễn mới phản ứng: Ảnh Tử ngay chuyện tri phủ nha môn có vi cá ngon cũng tìm hiểu, bọn họ nhàn rỗi như thế sao?

“ A, họ Phương kia! Người lại gạt ta!”

Phương Tranh ngồi trong quan kiệu, đầy côi lòng u sầu thở dài, khâm sai phó sứ của lão tử chỉ số thông minh thấp như vậy, thật sự làm người lo lắng nha.

Nha môn tri phủ Dương Châu nằm phía tây Thiên Trữ Tự của thành nam. Cùng Hoài Diêm Nghiệp nha môn, Thủy Vận nha môn tam phủ cùng đặt song song, nha môn tri phủ dẫn đầu, chiếm diện tích cũng lớn nhất. Nha môn có chút cũ xưa, nhưng hiện ra một cổ quan uy trang nghiêm túc sát. Phía bên phải cửa nha môn bày đặt một chiếc trống da trâu cực lớn, hai gã nha dịch đang đứng gác hai bên, đây là trống minh oan trong truyền thuyết.

Hai bên đại môn có hai tấm biển đề: “Vi chính bất tại ngôn đa, tu tức tức tòng tỉnh thân khắc kỷ nhi xuất; đương quan vụ tri đại thể, tư sự sự giai dân sinh quốc kế sở quan.” *

Chú thích: Công chính không tại đa ngôn, lên công đường quan phải duy trì đại thể, mà giải quyết sự tình ổn thỏa cho dân chúng yên tâm. Phương Tranh xuống quan kiệu, ngẩng đầu nhìn tấm biển, sau khi đọc xong, không khỏi cười nhạt mấy tiếng.

Một nha môn không cần chứng cứ liền lung tung bắt người, đối đãi bách tính tàn nhẫn thô lỗ, không ngờ lại treo tấm biển ưu quốc ưu dân như vậy, thật sự là sự châm chọc lớn lao.

Bọn nha dịch canh giữ tại nha môn, nhìn thấy đột nhiên có nhiều người đi tới, bên trong thậm chí không ít đại quan, người lãnh đạo trực tiếp của bọn họ là Từ đại nhân ử rữ đi theo phía sau bọn họ, bọn nha dịch đều là hạng người nhanh tay lẹ mắt. Thấy khâm sai triều đình đi tới, vội vàng cung kính quỳ trên mặt đất. Đầu cũng không dám ngẩng lên, tùy ý cho mọi người theo thứ tự bước vào đại đường nha môn.

Đoàn người Phương Tranh hạo hạo dang dang đi trên đường, đã sớm hấp dẫn một chút bách tính Dương Châu, bách tính thấy đám quan viên hướng nha môn đi tới, liền bỏ xuống công việc, theo quan kiệu cùng đi, Phương Tranh tiến vào đại đường nha môn, bách tính đứng xa xa ngoài nha môn, kinh nghi bất định nhìn xung quanh.

Phương Tranh suy nghĩ một chút, kêu Ôn Sâm thấp giọng phân phó: “ Gọi bách tính đang xem náo nhiệt bên ngoài tiến vào, đừng sợ, bổn quan tuyệt không trách tội.”

Ôn Sâm tuân mệnh liền đi.

Khi bước vào đại đường thẩm án của nha môn tri phủ, Hàn Diệc Chân kéo tay áo Phương Tranh, thấp giọng nói: “ Phương đại nhân, người dự định làm gì?”

Phương Tranh cười hắc hắc, thần bí hề hề nói: “ Ta cảm thấy quan hệ giữa quan viên và bách tính trong thành Dương Châu quá mức khẩn trương, nên ta dự định thỉnh những cô nương biết khiêu vũ đánh đàn trong kỹ viện, sau đó lại tụ tập quan viên và bách tính trong thành, mọi người cùng nắm tay ca hát, khiêu khiêu vũ. Quan hệ khẩn trương giữa quan dân sẽ trở nên hòa hoãn.”

Hàn Diệc Chân mở to mắt, không dám tin tưởng nhìn Phương Tranh: “ Phương đại nhân, người...người nói không phải thật chứ?”

Phương Tranh nháy mắt nhìn nàng, cười xấu xa nói: “ Thế nào? Người cũng muốn khiêu vũ sao? Cùng nhau đến đây đi, ta dạy cho người nhảy điệu tango.”

Hàn Diệc Chân nhìn gương mặt cười xấu xa của Phương Tranh, gương mặt chột đỏ, nàng cắn cắn môi dưới, trừng mắt nhìn Phương Tranh, lạnh lùng nói: “ Người luôn nói vậy, ta không tin người.”

Phương Tranh cười ha ha, nhẹ phẩy tay áo, đi nhanh vào đại đường. Hàn Diệc Chân đứng bên ngoài rào chắn trong đại đường, nhìn Phương Tranh trong vòng vây của mọi người tiến vào đại đường, giở tay nhắc chân tận hiến thần thái phi dương, trong ánh mắt của nàng dần dần nổi lên vài phần ý cười.

“Đạp vỡ Lăng Tiêu Điện trên chín tầng trời, không cần giường cung bắn Thiên Lang, hăng hái, tuần vĩ, đây mới là niên thiếu thần tử tay cầm quyền cao, được hoàng đế ân sủng.”

Phùng Cừ Dao còn chưa cùng Phương Tranh vào đại đường, hẩn đứng bên ngoài, cách Hàn Diệc Chân không xa, thấy Hàn Diệc Chân bình tĩnh nhìn Phương Tranh, con mắt cũng không nháy, Phùng Cừ Dao không khỏi quái dị nhìn nàng.

Hàn Diệc Chân bỗng nhiên cảm giác, lập tức làm như không có việc gì nghiêng đầu đi, làm bộ thưởng thức phong cảnh ngoài đại đường, gương mặt tuyệt sắc xấu hổ đỏ rực như con tôm chín.

Nha hoàn Trúc Nhi của Hàn Diệc Chân đứng ngay phía sau nàng, thấy quần thái của tiểu thư nhà mình, chỉ lặng lẽ dùng tay bưng chiếc miệng nhỏ nhắn, lộ ra đôi mắt khả ái, đôi mắt lại cười khép lại như vầng trăng non.

Phương Tranh vào đại đường, không nhường ai liền ngồi lên chủ vị. Phía sau có tấm biển xanh mặt trời đỏ, còn có tấm biển Minh Kính Cao Huyền trên cao, làm công đường càng có vẻ ngưng trọng túc mục.

Bách tính nơm nớp lo sợ đứng bên ngoài công đường cẩn cẩn thận thận đánh giá Phương Tranh đang ngồi chủ vị trong công đường, bách tính sợ quan viên là từ xa xưa, huống chi Phương Tranh thoát nhìn còn rất trẻ nhưng ngay cả ngũ phẩm tri phủ như Từ Thọ cũng phải thành thành thật thật đứng bên dưới đường, một cử động nhỏ cũng không dám, nhìn thấy tình hình này, bách tính đối với lai lịch và chức quan của Phương Tranh cảm thấy ngờ vực cùng sợ hãi.

Phương Tranh nhìn thấy vẻ mặt của bách tính, cùng bách tính vây quanh lớp lớp rậm rạp bên ngoài công đường, cảm thấy có chút thỏa mãn. Mọi trình tự thăng đường đều được làm xong, trực tiếp vỗ vỗ kinh đường mộc, quát to: “Dương Châu tri phủ Từ Thọ ở đâu?”

Từ Thọ run lên, vội vàng cúi đầu đi tới giữa công đường, quỳ lạy nói: “Hạ quan tại.”

Ngay trước mặt bách tính, Phương Tranh tức giận nói: “Từ Thọ, ngươi có biết tội?”

Từ Thọ cả kinh, lập tức bước bình động thân, nhìn thẳng Phương Tranh nói: “Hạ quan vô tội!”

Phương Tranh cười lạnh: “Ngươi nhậm chức tri phủ Dương Châu mới mười ngày, tùy ý bắt giữ bách tính vô tội bỏ tù, sai sử nha dịch đàn áp bách tính kiện lên cấp trên oan tình, huyền não thành Dương Châu trên dưới thấp thỏm lo âu, làm lòng bách tính sinh biến, ngươi còn nói ngươi vô tội?”

“Dân loạn phát sinh, hạ quan chỉ là tạm thích ứng biến báo, ngăn lại chuyện cực đoan do bách tính nháo lớn hơn nữa, nguy hại đến triều đình xã tắc, hạ quan không cảm thấy có tội!” Từ Thọ ngắc cổ nghiêm nghị nói.

Bách tính bên ngoài công đường vừa nghe, nguyên lai vị đại nhân này đang thẩm tri phủ lão gia! Nhất thời dân tình bắt đầu kinh động lên.

“Đại nhân, thỉnh vì tiểu dân làm chủ a!”

“Đại nhân, Từ Thọ làm xằng làm bậy, tráng đinh trong nhà tiểu dân đều vô cớ bị bắt bỏ tù, cầu xin đại nhân vì tiểu dân giải oan!”

Bách tính bên ngoài công đường phần nộ lên án công khai, làm sắc mặt Từ Thọ trở nên tái nhợt, mồ hôi lạnh thoáng chốc tuôn đầy xuống, cả người không tự chủ được bắt đầu hơi run.

“Từ Thọ, ngươi có nghe thanh âm của bách tính? Ngươi còn kiên trì ngươi vô tội sao?”

Cẩn rằng, Từ Thọ đứng thẳng dậy, run giọng nói: “Hạ quan không then thiên địa, hạ quan vô tội!”

Phương Tranh cười lạnh nói: “Không then thiên địa có cái rắm gì dùng! Ngươi dám vỗ ngực nói không then với bách tính? Uống người đọc nhiều sách thánh hiền, thánh hiền làm sao dạy ngươi? Dân vì quý, xã tắc thứ chi, quân vì khinh.(Dân là quý nhất, xã tắc là thứ hai, cuối cùng là đến vua) Ngươi để tay lên ngực

tự hỏi, người làm sao đối đãi bách tính! Dân loạn phát sinh thì bắt loạn bách tính vào đại lao, như vậy sẽ không có dân loạn nữa sao? Người là đầu heo a? Biện pháp không triệt để, đem củ đi cứu hỏa, thật cực kỳ ngu xuẩn! Đây có khác gì buộc bách tính tạo phản, bỏn quan nếu tiếp tục cho người ngồi vị trí tri phủ này, tương lai còn không biết sẽ hại bao nhiêu bách tính của nát nhà tan!”

Sau đó nhắm mắt, Phương Tranh chậm rãi nói: “ Người đầu, lột mũ miện áo bào của Từ Thọ, phái người áp giải lên Hình Bộ kinh thành, do quan viên Hình Bộ cân nhắc mức hình phạt định tội.”

Thị vệ bên người Phương Tranh tiến lên, không nói hai lời liền cởi ra quan y mũ miện của Từ Thọ, sau đó mang đi.

Trầm ngâm một chút, Phương Tranh tiếp tục nói: “ Dương Châu thông phán ở đâu?”

Chức thông phán ở tại phủ nha cũng gần với tri phủ, rốt cục xem như người thứ hai trong nha môn tri phủ, thường ngày phụ trách lương vận, gia điền, thủy lợi những hạng mục công việc, song song cũng âm thầm giám sát chức năng chế ước tri phủ.

Trong quan viên Dương Châu nhất thời bước ra một người, người này tuổi chừng bốn mươi, mày rậm thanh tú, hình thái không kiêu ngạo không siểm nịnh, chấp tay nói: “ Dương Châu thông phán Cổ Ngang, bái kiến Phươg đại nhân.”

Phương Tranh nhìn hẩn một lát, gật đầu nói: “ Cổ đại nhân, bốn quan mệnh người tạm thay chức tri phủ Dương Châu, thống trị một phương, vì bách tính tạo phúc, Cổ đại nhân, tiền nhậm của người vì sao mà thất chức, người đã nhìn thấy, chớ nên giẫm vào vết xe đổ.”

Mục đích chủ yếu Phương Tranh đến Dương Châu chính là truy tra hạ lạc của Thái Vương, tất nhiên không tiện tạm thay chức tri phủ, lại trực tiếp thăng cấp cho thông phán, để hẩn phương tiện chuyên tâm xử lý vụ án Thái Vương.

Cổ Ngang nghe vậy vui mừng, vội vàng quỳ lại nghiêm nghị đáp ứng.

Ngẩng đầu, Phương Tranh nhìn lướt qua bách tính đứng bên ngoài công đường, mỉm cười nói: “ Mặt khác, lần này bốn quan còn mang đến thánh chỉ của hoàng thượng, ngô hoàng thánh minh, vì an ủi vạn dân, đặc biệt hạ chỉ miễn đi ba năm thuế ruộng thuế má của phủ Dương Châu, mong các vị phụ lão hương thân an thủ bốn phận, đừng đi lạc lối, tân hoàng đăng cơ không lâu, cũng đã hiện ra khí tượng tân triều tân khí, từ triều đình, cho tới hương dã, chúng ta cùng nhau nỗ lực, đồng lòng cho tương lai về sau.”

Quay đầu phân phó Cổ Ngang: “ Cổ đại nhân, nhanh sai người đem ý chỉ phân phát các huyện các hương, phải cho bách tính đều nhìn thấy trong thời gian ngắn nhất, nhượng mọi người cùng cảm thánh ân, đồng cảm ngô hoàng thánh đức. Mặt khác, những bách tính vô tội bị giam giữ trong đại lao phải nhanh thả ra, những ai bị thương phải bồi tiền thuốc men, cho bọn họ quay về nhà đoàn tụ.”

Lời nói vừa ra, bách tính bên ngoài công đường đồng loạt quỳ xuống, trong miệng liên tục ca tụng: “ Đại nhân anh minh!”

“ Đại nhân, ngài chính là ân nhân cứu mạng của bách tính Dương Châu!”

Phương Tranh thấy bách tính quỳ xuống, vội vàng bước nhanh xuống chủ vị, đồng loạt nâng bọn họ đứng dậy, chính hẩn cũng cảm động đến viên mắt phiếm hồng, nhìn Cổ Ngang nói: “ Cổ đại nhân, người xem, làm quan kỳ thực nói khó cũng khó, nói dễ cũng dễ, một câu nói, lòng dân không thể trái, lòng dân không thể xem thường!”

Cổ Ngang vội vàng cung kính xưng phải.

Hàn Diệc Chân xa xa đứng trên đất trống ngoài công đường, nhìn bách tính quỳ xuống nói lời cảm tạ đối với Phương Tranh, đôi mắt đẹp không khỏi nổi lên vài phần tán thưởng.

Thái Vương mưu đồ gây rối, dựa vào đất phong khiến dân tâm hướng tới càng ngày càng tích lũy danh vọng thật cao, hôm nay vị khâm sai đại nhân này vừa vào thành, liền triệt hạ tri phủ lão gia chỉ biết độc hại bách tính, một chiêu đã có thể trục đảo hoàng long, tuy rằng chiêu số giản đơn, đã có hiệu quả cực kỳ, phụ thân nói không sai, Phương Tranh có thể ở tuổi niên thiếu lại ngồi lên vị trí nhị phẩm trọng thần trong triều, cũng không phải chỉ đơn giản dựa vào vận khí.

Gương mặt hàm chứa dáng tươi cười thân thiết, Phương Tranh đi tới bên người một lão phụ nhân mái tóc trắng xóa, phụ nhân tuổi tác thật lão, phỏng chừng đã hơn bảy mươi, bà có vẻ yếu đuối, khẽ run đứng trong đám người, vẻ mặt cảm kích nhìn Phương Tranh.

Tiến lên cầm bàn tay nhăn nheo như vỏ cây của lão phụ nhân, Phương Tranh mỉm cười nói: “ Vị bà bà này, ngài đừng kích động, cẩn thận làm bị thương thân thể, tri phủ hại người đã bị ta bắt, sau này các người có thể sống tốt.”

Lão phụ nhân cảm kích nhìn Phương Tranh cười cười, thần thái hơi có chút sợ hãi.

Phương Tranh cười nói: “ Ngài đừng sợ, đừng xem ta như quan viên, ngài cứ xem ta như tôn tử của ngài là được, làm quan nói đến cùng, cũng là công bộc của dân thôi.”

Cổ Ngang ở một bên cả kinh nói: “ Đại nhân, đây...đây làm sao được? Trăm triệu không thể...”

Phương Tranh mắt hứng nhú nhú mày nói: “ Thế nào không được? Vị bà bà này tuổi tác lớn như vậy, làm bà bà của ta còn dư dả, xem ta là tôn tử thì đã sao? Ta xuất thân từ nhân dân, làm tôn tử của nhân dân, ai nếu ngăn không cho ta làm tôn tử, ta xử lý người đó!”

Cổ Ngang quá sợ hãi nói: “ Đại nhân, điều này sao được? Hạ quan đảm đương không nổi đâu...”

“ Có ý tứ? Ta làm tôn tử bà ấy, e ngại chuyện gì đến người?” Phương Tranh không hài lòng thẳng hừ.

Cổ Ngang rầu rĩ nhăn mày nói: “ Đại nhân, ngài muốn làm tôn tử hạ quan không phản đối, nhưng vị phụ nhân này là lão mẫu của hạ quan nha.”

Phương Tranh: “ ...”

348. Chương 330: Hoàn Sinh Chi Tiết

Phương Tranh ngồi trong phòng khách của Lục Ấm Quán, nha hoàn dâng lên thanh trà, Phương Tranh nâng chung trà lên bên mép, đã thấy mọi ánh mắt trong phòng đều đang nhìn hắn, thần tình muốn cười mà không dám cười.

Phương Tranh thở dài, buông chung trà, nói: “ Cổ đại nhân, không còn việc gì thì người đi làm việc của người đi, đừng ở mãi trước mặt ta lắc lư, bốn quan nháo tâm.”

Cổ Ngang nghe vậy như được đại xá, lung tung hành một lễ, vội vàng lui lại đi ra ngoài, bóng lưng có vẻ rất hoảng loạn, giống như con tin được cứu trợ dễ dàng giải thoát.

Phương Tranh chậm rãi quét mắt liếc nhìn mọi người trong phòng, phụng phịu nói: “ Không cho phép! Bốn quan mệnh lệnh các người phải làm ra biểu tình trầm thống một chút! Chức quan, vốn là công bộc của người dân, là tôn tử của người dân. Lời này vốn không sai, khái...chỉ là hôm nay sai lầm, sử dụng lầm đối tượng.”

“ Mẹ nó! Người nói lão nương thời cổ đại lớn tuổi như vậy, còn đòi đi đến giữa bách tính nhìn náo nhiệt, lão thái thái tuổi tác mặc dù lão, nhưng trong ngực lửa bát quái còn hừng hực thiêu đốt a.”

Tiêu Hoài Viễn rốt cục nhịn không được cười khúc khích ra tiếng, nói: “ Đại nhân nói rất có đạo lý, sau này đại nhân không ngại tại Dương Châu thành lập ra quy củ mới, cấm bách tính nhàn rỗi không có việc gì cũng không được đến xem náo nhiệt, người kháng lệnh bắt giữ ném vào đại lao.”

Phương Tranh khen: “ Có đạo lý.”

Lập tức lại nhanh nhẹn lắc đầu: “ Ai, nói gì vậy? Ta chẳng phải cũng hồ đồ như Từ Thọ hay sao?”

Hàn Diệc Chân cười cười ngồi bên phải Phương Tranh, gương mặt như hoa vẫn không chút biểu tình như thường ngày. Nhưng cẩn thận vừa nhìn, trong đôi mắt đẹp của nàng lại thêm vài phần ý cười không như ngày thường, tuy rằng ngẩn ngui như phù dung sớm nở tối tàn, nhưng lại như gió mùa xuân hóa tuyết, làm nhan sắc tuyệt mỹ của nàng tăng thêm vài phần phong tình quyến rũ.

Mọi người tại phòng khách hỉ hả tán gẫu, biểu hiện ra vẻ cực kỳ hài lòng, nhưng trong lòng mọi người đều cảm thấy nặng trĩu.

Triệt đi Từ Thọ, tranh thủ lòng dân bách tính Dương Châu, đó chỉ là bước đầu tiên, hiện tại vấn đề lớn nhất, chính là hạ lạc của Thái Vương, hôm nay không biết Thái Vương đang giấu ở địa phương nào, với danh vọng cùng lực ảnh hưởng của hắn tại Dương Châu, tùy thời đứng ra hô hào, không biết sẽ có bao nhiêu người mù quáng vô tri chạy theo hắn mưu phản tác loạn, dù sao Từ Thọ làm ra hành động nghịch cử, đã làm bách tính đối với triều đình sản sinh cảm giác không tin tưởng rất nghiêm trọng, Phương Tranh có nỗ lực tranh thủ dân tâm đến thế nào, trong khoảng thời gian ngắn không cách nào hoàn toàn tiêu trừ tâm tình bất mãn của bách tính đối với triều đình.

Ôn Sâm bước nhanh đi vào phòng khách, ôm quyền nói: “Đại nhân, thuộc hạ vừa tra xét một chút, Từ Thọ tại thành Dương Châu đã tạo ra không ít nghiệt.”

Lông mày Phương Tranh cau lại, nói: “Làm sao vậy? Kể rõ một chút.”

“Đại nhân, Từ Thọ nhậm chức tại phủ Dương Châu mười ngày, không hề tham bạc, nhưng lúc hắn nhậm chức, đã hạ lệnh đóng bốn cửa thành, lại mệnh lệnh cho nha sai bộ khoái lục soát toàn thành. Khắp mọi nơi bắt bớ đồng đảng Thái Vương, nha sai bắt người vốn không cần giằng co chứng cứ, phạm người có tướng mạo hung ác, tướng mạo không thích, tuổi tác từ hai mươi tới bốn mươi, toàn bộ bỏ tù, cùng tồn tại quy củ, phạm nhân bỏ tù, người thân cùng quê nhà đều có liên can. Bên trong thành Dương Châu hầu hết tráng đinh đều bị bắt vào đại lao, đại lao nha môn tri phủ đã bị nhồi đầy người. Hắn lại đem phạm nhân tổng tới đại lao huyện nha bên cạnh, bách tính bị hắn bắt gần như hầu hết, trong quá trình bắt giữ, gần ngàn người bị nha dịch đánh thành trọng thương, hơn mười người chết oan chết uổng. Hôm nay bên trong thành Dương Châu tiếng than oán sôi trào, hiện tại trước tri phủ nha môn không ít người đang quỳ ở đó, thỉnh cầu đại nhân bêu đầu Từ Thọ thị chúng, trả cừ hận thân nhân đã chết oan của họ.”

Phương Tranh sợ ngây người, mọi người trong phòng khách đều sợ đến ngây người.

Nguyên bản cho rằng tri phủ Dương Châu tiền nhiệm chỉ mới đến mười ngày, dù là làm ác, cũng làm không ra chuyện đại ác gì, giam giữ bách tính vô tội, có lẽ sai sử nha sai đánh đập bách tính, những chuyện ác này cũng đủ trừ chức quan của hắn, nhưng không đến mức phải mất đầu, vạn không nghĩ tới, Từ Thọ lại nháo ra mạng người, tính chất này liền trở nên nghiêm trọng hơn, đặc biệt tại thời kỳ mất cảm như hiện tại, việc này nếu xử lý không tốt, không khác đem hàng ngàn hàng vạn bách tính sinh sôi đổ vào trong lòng Thái Vương, hậu quả rất là nghiêm trọng.

Phương Tranh ngây ra một hồi, sau đó hung hăng vỗ bàn: “Tên vương bát đản, con mẹ nó toàn bộ thân nhân nữ tính! Tên tạp chủng này như thế nào có thể đi làm quan? Quả thật còn không bằng súc sinh! Người đâu, người đâu!”

Hai gã thị vệ ngẩng đầu đi vào phòng khách, ôm quyền hành lễ.

Phương Tranh tức giận đến vẻ mặt đỏ bừng, cắn răng nói: “Đi, đem Từ Thọ áp tới sân rộng trước nha môn, ngay trước mặt bách tính Dương Châu, chém hắn cho lão tử!”

Ôn Sâm ngăn lại nói: “Đại nhân, Từ Thọ đã không còn ở trong thành, đại nhân không phải đã phân phó, đem Từ Thọ áp giải lên kinh thành, do Hình Bộ quan viên cân nhắc mức hình phạt định tội sao? Lúc này Từ Thọ đang ở trên xe chở tù, đang trên đường đi tới kinh thành rồi.”

Phương Tranh cả giận nói: “Phạm phải đại tội lớn như vậy, còn chờ Hình Bộ quan viên cân nhắc mức hình phạt, người đâu người đâu! Phái mấy đao phủ đuổi theo xe chở tù, thống hắn vài đao cho lão tử rồi hãy trở về.”

“A?” Ôn Sâm và Tiêu Hoài Viễn thất sắc: “Đại nhân, trăm triệu không thể xung động, vùng hoang vu đã ngoại, người phải người đâm hắn vài đao có ích gì? Cũng không thể bình được dân oán, lại còn cho ngôn quan trong triều mượn cớ, không được a!”

Phương Tranh bật người tỉnh táo lại, vuốt cằm trầm ngâm: “Có đạo lý, mau phái khoái mã truy xe tù trở về, tên Từ Thọ này phải chết! Phải xử phạt theo mức cao nhất của vương pháp, tại trước mặt ngàn ngàn vạn vạn bách tính thành Dương Châu đền tội. Tiêu Hoài Viễn, viết tấu chương về việc này, phái khoái mã

đưa đi kinh thành cấp hoàng thượng. Nếu Từ Thọ không chết tại Dương Châu thành, chỉ sợ không dẹp loạn được oán khí của bách tính, sẽ sinh ra rất nhiều tai nạn và rắc rối.”

Tiêu Hoài Viễn vội vàng ứng tiếng.

Phương Tranh đứng lên, trong ánh mắt sát ý nghiêm nghị: “ Hôm nay ta là khâm sai đại thần, liền vì bách tính thành Dương Châu làm ra một chuyện tốt đại khoái lòng người! Giết tên tri phủ hồ đồ kia, vì ngàn ngàn vạn vạn bách tính giải oan, báo thù!”

Nói xong Phương Tranh hung hăng một chưởng vỗ lên bàn vuông bên cạnh, hai mắt nén giận nhìn thẳng phía trước, rất nhanh, viên mắt hấn liền phiếm hồng. Nước mắt trong suốt đảo quanh trong viên mắt, sau đó một giọt lại một giọt theo khuôn mặt chảy xuôi xuống tới.

Ôn Sâm bên cạnh, Tiêu Hoài Viễn cùng với Hàn Diệc Chân đang lẳng lặng ngồi bên phải trầm mặc không lên tiếng, thấy khâm sai đại nhân thật tình như vậy, đối với bách tính giống như với người thân, đều cảm động xúc động âm thầm, Phương đại nhân thường ngày ngả ngớn nhưng tâm địa rất thiện lương, một vị quan tốt như vậy, hôm nay đã không còn nhiều lắm.

Ôn Sâm tiến lên trấn an: “ Đại nhân vì tao ngộ thâm khổ của bách tính mà rơi lệ, thuộc hạ cảm động vạn phần, còn thỉnh đại nhân lo nghĩ chuyện quốc sự, đừng quá mức bi thương, bách tính vô tội chết thảm, nếu dưới cữu tuyền biết được, sẽ ghi khắc ân đức của đại nhân, đại nhân, nén bi thương a.”

Mọi người đều xưng phải, liên tục khuyên giải an ủi Phương Tranh.

Trong ánh mắt kính phục cảm động và nhớ nhung của mọi người, môi Phương Tranh run lên, hai hàng nước mắt nhịn không được chảy xuống tới.

“ Đại nhân thật sự là cảm tình phong phú, còn thỉnh đại nhân nén bi thương.”

Hai mắt đầm lệ quét nhìn mọi người một vòng, khóe miệng Phương Tranh khẽ nhếch, rốt cục lớn tiếng khóc lên.

“ Ô ô, tay của ta...vừa vỗ bàn..ô ô...gãy rồi, người đâu, mau đi thỉnh đại phu, cứu giúp ta...ô ô...”

Cùng lúc đó, ngoài thành Dương Châu, một trấn nhỏ hẻo lánh có tên là Diêu Loan trấn.

Phía tây trấn nhỏ có một ngọn núi nhỏ không tên, sườn núi có một trúc lâu, trúc lâu được xây dựng hoàn toàn bằng trúc, chính là Nam Trúc trong Thái Tự kinh, có chút quý báu, dưới trúc lâu, từ thang lầu đi lên, đến chính đường bên trong, đều được mài trơn tuột như vách tường, nơi góc chính đường, có một lò nhỏ, trên lò đang nấu một bình nước.

Một gã nam tử trẻ tuổi đang cầm lấy bình nước sôi, dùng tư thái ưu nhã đem bình nước rót vào trong chén trà, bên trong tiểu lâu thoáng chốc tràn đầy hương trà thấm tận ruột gan. Nam tử ngửi được hương trà khắp phòng, thỏa mãn ngẩng đầu, lộ ra gương mặt tuấn lãng phong lưu, chính là Thái Vương mà triều đình và Phương Tranh đang cố sức tìm kiếm truy nã.

Trên mặt Thái Vương vẫn là vẻ cười mỉm tao nhã, phẳng phất như chuyện gì cũng không thả trong lòng, chuyện gì cũng không đi tính toán. Hình dạng đạm nhiên vô tranh, lẳng lặng cầm chung trà, hít sâu hương vị bay ra, sau đó thỏa mãn gật đầu, trên gương mặt tuấn tú, đáng tươi cười thật sâu.

Dương Thành vết thương đầy người, đang căng thẳng quỳ gối trước mặt Thái Vương, không dám hô hấp, trên mặt đã là một mảnh xám trắng tuyệt vọng, giống như người chết.

Thái Vương cười dài đưa qua một chung trà, ôn thanh nói: “ Đến, uống một ngụm. Đây là trà xuân Long Tĩnh, trà Long Tĩnh này không bình thường, nghe nói chính là xử nữ dùng miệng hái, sau đó giấu trong bộ ngực sữa, để hấp thu hương thơm thân thể xử nữ, cuối cùng mới đem sao chế. Vào miệng hương thơm cực kỳ, tiền nhân có câu nói: Dã tuyền yên hỏa bạch vân gian, tọa ẩm hương trà ái thử sơn*. Tình cảnh hôm nay, chẳng phải hợp với điệu cảnh của bài thơ?”*

Chú thích *: Ý cảnh câu nói nghĩa là ngồi trên núi uống trà ngon, ngắm cảnh sắc mây mù bao phủ chung quanh.

Dương Thành nghe vậy thân thể không ngừng run lên, đầu cúi sâu trên mặt đất, không dám nhúc nhích, lại càng không dám tiếp lấy chung trà của Thái Vương.

Thái Vương thấy thế thở dài, hứng thú rãi rời vỗ vỗ tay, than thở: “ Trà tuy là trà ngon, nhưng người uống trà lại là tục nhân, thật là lãng phí.”

Nói xong, hắn bỗng nhiên vươn tay, nhắc bình nước sôi nóng hổi, chậm rãi rót lên đầu Dương Thành, động tác cẩn thận, thần tình chăm chú, giống như đang tưới một chậu hoa tươi mềm mại.

Dương Thành đột nhiên bị nước sôi đổ xuống, đau đến hé miệng kêu lên thất thanh, sau đó ngậm chặt miệng, cắn răng thật chặt, nhưng thủy chung không có phát ra âm thanh.

Chẳng qua bao lâu, bình nước sôi đổ hết, gương mặt Dương Thành lại xuất hiện những bong bóng nước phù lên vì phồng, cả người đau đớn run rẩy, nhưng vẫn gắt gao cắn răng, nhịn xuống không rên.

Thái Vương xếp bằng ngồi xuống, nhìn Dương Thành, thản nhiên nói: “ Nhiệm vụ thất bại ý nghĩa gì, người cũng biết?”

Dương Thành gục đầu, thanh âm khàn giọng: “ Chết.”

Thái Vương thở dài nói: “ Người bước vào mưu đồ của Phương Tranh, không chỉ không cướp được bút bạc tới tay, trái lại còn bại lộ thân phận của ta, hôm nay thiên hạ đều biết Thái Vương mưu đồ gây loạn, ta đã giống như chuột chạy qua đường tại Giang Nam. Lại phải ẩn cư tại vùng thâm sơn cùng cốc để tránh gió, Dương Thành, người làm hại ta thật thảm.”

Đầu Dương Thành hung hăng đập trên mặt đất, run giọng nói: “ Thuộc hạ thật đáng chết.”

Ánh mắt Thái Vương chăm chú nhìn Dương Thành một lát, bỗng nhiên nở nụ cười: “ Người theo ta thời gian không ngắn, quy củ của ta người đã biết, Dương Thành, dưới trướng của ta không thu phế vật, người tự đi chết đi.”

Dương Thành nghe vậy bỗng nhiên ngẩng đầu, thần sắc mang theo vài phần không cam lòng oán hận: “ Thế nhưng...chủ thượng! Ta mặc dù trúng cái tròng của Phương Tranh, nhưng cũng do chính chủ thượng phân phó, tuyển chọn quan đạo kia.”

Thái Vương cả giận nói: “ Câm miệng! Người chẳng lẽ cho rằng đây là lỗi của ta sao?”

Biết chính mình khẳng định bị Thái Vương xử tử, Dương Thành mất hết can đảm, nghe vậy không khỏi lộ vẻ sầu thảm cười: “ Chủ thượng, Dương Thành theo người nhiều năm, chịu một nhọc, lần này nhiệm vụ thất bại, rốt cục là lỗi của ai, người và ta đều biết rõ ràng, Dương Thành không còn câu oán hận, còn thỉnh chủ thượng cấp cho thuộc hạ một sự thống khoái!”

Thái Vương cười lạnh nói: “ Trong miệng người tuy nói không còn câu oán hận, nhưng trong ngực người không phục, đúng không? Dương Thành, ta nói cho người, thượng vị giả vĩnh viễn cũng không phạm sai lầm! Dù là thượng vị giả có sai, cũng không phải lỗi của hắn, là thuộc hạ hắn không linh hội được ý tứ của hắn, sai chính là thuộc hạ, đều không phải hắn! Có đúng là nghĩ không công bình hay không? Hừ! Thế đạo này vốn là không công bình! Đây là quyền thế! Đây là lý do vì sao có nhiều người tranh nhau cướp nhau để làm quan, muốn làm hoàng đế! Thân ở thượng vị, có thể leo lên đỉnh núi, vừa có thể hưởng tư vị nhìn những ngọn núi nhỏ, Dương Thành, người đi theo ta nhiều năm như vậy, chẳng lẽ còn chưa hiểu rõ đạo lý này hay sao?”

Ánh mắt Dương Thành một mảnh băng lãnh, cười thảm nói: “ Thuộc hạ ngu dốt, hôm nay mới hiểu được, thật đáng buồn.”

Thái Vương lại khôi phục biểu tình mỉm cười, ôn thanh nói: “ Có câu nói, người chết là hết. Dương Thành, người đi thôi.”

Sắc mặt Dương Thành xám trắng hướng Thái Vương đập đầu một cái, lập tức rút ra một thanh đao nhỏ, hung hăng đâm thẳng vào ngực mình, máu tươi đỏ thẫm nhất thời chảy ra, cả người Dương Thành co quắp vài cái, thở hổn hển hướng Thái Vương lộ ra dáng tươi cười trào phúng, nói: “ Chủ thượng, kỳ thực, người...người cũng không hiểu rõ...” Dương Thành nói tới đó ngã xuống đất.

Thái Vương nhìn thi thể Dương Thành trên mặt đất, khoe miệng Thái Vương nhẹ nhàng co quắp vài cái, lập tức hừ lạnh: “ Ta không rõ? Ta còn cái gì không rõ?”

Đứng lên, Thái Vương chấp tay sau lưng, quát khê: “ Hoàng Tông!”

Hai thân ảnh mềm mại như con báo lặng lẽ rơi xuống trước người Thái Vương, quỳ xuống lạy, cũng không hề nhìn tới thi thể đang chảy xuôi máu tươi bên cạnh.

“ Hoàng Tông, từ hôm nay trở đi, người tiếp nhận vị trí của Dương Thành, tận tâm làm việc cho ta, nhớ kỹ, ta không thích thấy thất bại!”

“ Dạ, chủ thượng!”

“ Sứ giả của Đột Quyết Mặc Xuyên Khả Hãn đã đến chưa?”

“ Bẩm chủ thượng, bọn họ tới.”

“ Bọn họ có nói qua lúc nào trợ ta xuất binh?”

“ Sứ giả nói, Mặc Xuyên Khả Hãn đang cùng Cốt Đốt Lộc Khả Hãn giao chiến khấn trương, lúc này nếu rút binh trợ ngài, phiêu lưu quá lớn, trừ phi...”

“ Trừ phi cái gì?” Gương mặt Thái Vương nổi lên vài phần lệ khí, làm khuôn mặt nguyên bản tuấn tú có vẻ đặc biệt dữ tợn.

“ Trừ phi chủ thượng có thể tăng thêm một ngàn cân hoàng kim, lương thảo mười vạn, tinh thiết năm ngàn cân, đồng thời nếu chủ thượng đẳng cơ xứng để, liền phải giao thổ địa và bách tính phía bắc Hoàng Hà cấp Mặc Xuyên, bọn họ mới nguyện ý xuất binh.”

“ Đột Quyết man di! Thật là khinh người quá đáng!” Thái Vương nắm chặt nắm tay, hung hăng vỗ lên bàn trà bằng mộc hồng điều, trong mắt toát ra lửa giận.

Hoàng Tông gục đầu xuống, không dám lên tiếng.

Trầm mặc một lúc lâu, Thái Vương than thở: “ Đáp ứng bọn họ, ta trúng cái tròng của Phương Tranh, kế hoạch đã bị Phương Tranh quấy rầy. Nếu không ra tay trước, ta phải thân hãm tuyệt cảnh.”

Thái Vương lập tức ngẩng đầu, trong mắt tản ra hung quang khiếp người: “ Ai từ chỗ ta lấy đi cái gì, tương lai ta cần phải đòi trở về gấp trăm lần ngàn lần!”

“ Người nói thành Dương Châu từng có người Đột Quyết thường lui tới?” Phương Tranh khiếp sợ đứng lên, tay phải giơ cao, lại muốn một chưởng chụp xuống bàn, lập tức bỗng nhiên nhớ ra, vội vàng thu tay lại, gương mặt sợ hãi liếc mắt nhìn bàn gỗ lim cứng rắn như sắt.

Hàn Diệc Chân cười khúc khích, sau đó lập tức nghiêm mặt, đôi mắt đẹp vừa chuyển, nhanh chóng nhìn về phía phòng khách.

Ôn Sâm nhìn Hàn Diệc Chân một chút, sau đó cung kính nói: “ Đại nhân, Hàn tiểu thư nói không sai, thuộc hạ cũng dò thám biết, gần đây bên trong thành Dương Châu nhìn thấy khoảng hơn mười người Đột Quyết hoạt động. Bọn họ đại khái ở trong khách sạn bình dân, ở một hai ngày liền rời đi, sau đó lại qua mấy ngày, lại vào thành, như vậy cứ nhiều lần, hành tung rất là quỷ dị.”

Phương Tranh cau mày, hẳn nghĩ sự tình có điểm không ổn.

“ Người Đột Quyết đến cảnh nội Hoa triều ta làm gì? Còn thâm nhập sâu vào Giang Nam bụng của Hoa triều, lại có dụng ý ra sao?”

Ôn Sâm nói: “ Người Đột Quyết lần cuối vào thành là ba ngày trước. Khi đó đại nhân còn đang trên đường đến Dương Châu, thuộc hạ huynh đệ bẩm báo, người Đột Quyết chỉ vội vã ở lại mấy canh giờ liền rời đi, sau đó cũng không tới nữa. Các huynh đệ nghe ngóng ở những huyện bên cạnh, cũng không thấy tung tích bọn họ, dường như tiêu thất vào hư không.”

“ Tình hình chiến đấu trên thảo nguyên của bọn họ ra sao? Hai vị Khả Hãn còn đang vì chính thống mà giao chiến sao?”

“ Tháng trước phương bắc truyền đến quân báo, hai vị Khả Hân còn đang giao chiến. Nhưng bởi trời vào xuân, đang lúc trâu dê nên chăn thả lại giống, cho nên những mục dân của hai bên đều vội vàng di chuyển chăn thả, các bộ lạc đã tạm thời ngừng chiến, ngẫu nhiên cũng có ma sát, nhưng cũng chỉ là chiến đấu linh tinh với quy mô nhỏ.”

“ Mặt khác, gần đây phủ Tề Châu truyền đến tin tức, có một chi Đột Quyết binh mã hơn hai vạn người đang đứng đưa ngoài biên cảnh, chẳng biết bọn họ thuộc binh mã dưới trướng của vị Khả Hân nào, bên trong thành Dương Châu lại xuất hiện mấy người Đột Quyết cùng chi Đột Quyết binh mã ngoài biên cảnh có quan hệ hay không, Dương Châu là đất phong của Thái Vương, đất phong xuất hiện người Đột Quyết, cùng Thái Vương mưu đồ gây rối có quan hệ hay không, những điều này chúng ta cũng còn chưa xác định.”

Phương Tranh cắn răng, mắng: “ Mẹ nó! Đám bắc di này, không thể để cho bọn họ yên tĩnh! Bọn họ vừa mới ngừng chiến, đã bắt đầu muốn đánh chủ ý với Hoa triều chúng ta.”

Hàn Diệc Chân nhú mày nói: “ Nếu Thái Vương cấu kết người Đột Quyết, hai bên hợp binh tác loạn, sự tình sẽ có thể không ổn.”

Phương Tranh cả kinh, lời Hàn Diệc Chân vừa nói thật sự đã trúng ngay chuyện mà hắn đang lo lắng.

Ôn Sâm cẩn thận nói: “ Đại nhân, việc này trọng đại, nên đưa tin tức đi kinh thành, bẩm báo hoàng thượng, thỉnh quan viên Hồng Lư Tự triệu sứ giả Đột Quyết hỏi xem, có lẽ có thể biết được dụng ý của bọn họ.”

Phương Tranh lắc đầu nói: “ Việc này không thích hợp lộ ra, hiện tại địch nhân lớn nhất của chúng ta là Thái Vương, nếu bắt được Thái Vương, chúng ta cũng không cần phí người nào cũng giải quyết được việc Giang Nam, người Đột Quyết cũng không gây nổi sóng gió, chỉ hai vạn nhân mã nho nhỏ còn chưa dám công nhiên tấn công thành trì Hoa triều ta.”

Suy tư một phen, Phương Tranh mệnh Ôn Sâm tiếp tục phái người ra ngoài tìm hiểu tin tức Thái Vương, Ôn Sâm lĩnh mạng đi ngay.

Ngồi bên trong phòng khách, Phương Tranh vẫn thì thào tự nói: “ Thái Vương rốt cục trốn ở đâu? Đám người Đột Quyết rốt cục muốn làm gì?”

Hàn Diệc Chân lắng lắng ngồi một bên, thấy dáng dấp suy tư của Phương Tranh, mở miệng nói: “ Phương đại nhân, ngồi nơi này nghĩ loạn, không nghĩ ra đáp án nổi đâu.”

Phương Tranh giương mắt nhìn nàng: “ Có ý tứ?”

Hàn Diệc Chân nhấp môi nói: “ Quân tử chỉ nghe nói mà không tận mắt nhìn, thành Dương Châu là đất phong của Thái Vương, sao đại nhân không đi ra ngoài một chút, nhìn dân tình phong tục, có lẽ có đoạt được cũng không nhất định.”

Phương Tranh suy tư một chút, lập tức hai mắt sáng ngời, nét mặt lộ ra thần sắc hiểu ra, thần tình có vài phần kích động và hưng phấn nhìn chằm chằm Hàn Diệc Chân.

Hàn Diệc Chân thấy thế, không tự giác hé miệng cười cười.

Người thông minh một điểm liền thấu, vị khâm sai đại nhân này tuy nói vô sỉ một chút, nhưng cũng không ngốc.

Ai biết Phương Tranh lại hưng phấn nói một câu phi thường ngoài dự liệu của nàng, làm nàng thiếu chút nữa không chế không được chính mình, hận không lập tức tươi sống bóp chết hắn.

“ Người...người là hện ta đi dạo phố sao? Ai nha...thế nhưng ta là người có lão bà rồi...” Phương Tranh có vẻ rất ngượng ngùng.

349. Chương 331: Đầu Mối

Bởi vì vài ngày trước đó tân nhậm tri phủ Từ Thọ hoành hành bạo ngược, phổ xá Dương Châu tiêu điều, khách thương ở tại thành Dương Châu lo sợ không biết làm sao, rất sợ vô duyên vô cớ bị bọn nha dịch như

sói như hổ vu thành loạn đảng của Thái Vương, giam vào đại lao, cho nên sinh ý cũng không hề có tâm tư mà làm.

Cũng may sau khi Phương Tranh đi tới Dương Châu, đúng lúc bình định, phóng thả bách tính vô tội, lại chung quanh dân bố cáo chiêu an. An ủi lòng dân, lúc này phố xá mới dần dần khôi phục lại sự phồn hoa nhiệt náo của dĩ vãng.

Tiên Hạc Tự, nằm đường cái Nam Môn tại thành nam Dương Châu, là một tòa Phong Chân Tự do người Tây Vực kiến tạo, là nơi người nước khác thường tụ tập. Khách thương nhìn chuẩn thời cơ, liền tự dựng lầu xây phòng bên ngoài, thời gian lâu dài, tự nhiên hình thành một hội chùa chợ rầm rĩ phồn hoa.

Lúc này Phương Tranh đang đi bên cạnh Hàn Diệc Chân, sắc mặt nóng nóng, thỉnh thoảng còn giương mắt liếc nhìn những nữ tử đang hoảng đi ngang qua bên người, ở trong lòng bình luận một phen sự ưu khuyết của tướng mạo vóc người.

Gương mặt Hàn Diệc Chân không chút biểu tình đi ở phía trước, thỉnh thoảng lơ đãng quay đầu lại nhìn Phương Tranh, thấy hần lấm la lấm lét nhìn những tiểu thư khuê cát, tiểu gia bích ngọc đi dạo phố, thân thể hần hơi khom xuống, đầu chuyển động mọi nơi, nhìn thấy cô nương có tướng mạo xinh đẹp tuyệt trần cùng vóc người thon thả, con mắt cũng không nháy, dùng sức nhìn chăm chăm, mãi cho đến khi các cô nương e thẹn ngượng hần, cuống quýt lắc mình rời đi, lúc này hần mới lưu luyến không rời thu hồi ánh mắt, còn chưa thỏa mãn thở dài, thần sắc có vẻ phi thường tiếc nuối, miệng lẩm bẩm, chẳng biết lại đang nhắc tới chuyện gì.

Nhìn thấy tình hình này, trái tim Hàn Diệc Chân không khỏi buồn bực một trận.

Người này khi nghiêm túc, thật là cũng có vài phần khí thế quan uy, vì bách tính làm chủ cũng là phát ra từ sự thật tình, nhưng người này mỗi khi vừa nhìn thấy cô nương xinh đẹp liền hoàn toàn thay đổi hình dạng, thái độ háo sắc hèn mọn, thực sự khó coi, thật không biết khuôn mặt nào mới là hần chân chính.

Nghĩ đến khi mới nhận thức hần, tại khâm sai hành quán Tô Châu, hần cũng là như vậy nhìn mình chảy nước bọt, hai mắt lóe ra lục quang. Thẳng ngoắc ngoắc nhìn chăm chăm bộ ngực của mình, hần không được một ngụm ngậm vào trong miệng, nghĩ tới đây, Hàn Diệc Chân bỗng cảm thấy thân thể như nhũn ra một trận, cả người bắt đầu nóng hổi, gương mặt thoáng chốc trở nên đỏ bừng, trong lòng có một loại cảm giác nói không nên lời, giống như xấu hổ như sâu não, tự giận tự si, thật là khó phân biệt rõ ràng.

Phương Tranh hết nhìn đông tới nhìn tây hồi lâu, xác định những cô nương ở chung quanh đã bị ánh mắt sắc bén của hần nhìn chăm chăm làm sợ đến vô tung vô ảnh. Lúc này mới phần nộ đưa ánh mắt chăm chú lên người Hàn Diệc Chân, vừa nhìn Phương Tranh không khỏi lại càng hoảng sợ, ở trên đường cái náo nhiệt chợ kinh hô thất thanh.

“Oa! Bộ ngực của người vì sao không thấy nữa?”

Hôm nay hai người cải trang xuất hành, Hàn Diệc Chân vì cầu thuận tiện, liền giả ra một thân nam trang, bộ ngực sữa đầy ắp đương nhiên cần dùng vải buộc chặt, như vậy mới có thể giấu diếm vết tích, ai biết bị Phương Tranh kêu to trên đường cái như thế, nhất thời đưa tới vô số ánh mắt hiếu kỳ của nhiều người.

Hàn Diệc Chân vừa thẹn vừa giận, rốt cục nhịn không được giơ chân lên, hung hăng hướng cái mông của Phương Tranh đập một cước, sau đó cúi đầu bước nhanh bỏ đi.

Phương Tranh nhe răng trợn mắt xoa mông, trong lòng chợt thấy căm giận, thấy người đi trên đường đều dùng ánh mắt hiếu kỳ nhìn hần, Phương Tranh không khỏi hung hăng vung tay áo, tức giận nói: “Nhìn cái gì vậy! Nhìn kỹ coi chừng vợ của người cần thận bị sắc lang mò lấy, đầu năm nay người vô sỉ nhiều lắm đó.”

Quay đầu tìm hồi lâu, Phương Tranh tìm được Hàn Diệc Chân trong một tiệm châu bảo, lúc này vẻ đỏ ửng trên mặt nàng đã rút đi, đang chuyên chú nhìn chăm chăm một cây trân ngọc bích trong tay, thần tình ra vẻ có chút động tâm.

Phương Tranh đi vào trong tiệm, lúc này móc ra ngân phiếu một trăm lượng phách lên quầy hàng, lớn tiếng nói: “Chường quý, cây trân ngọc này chúng ta mua!”

Chương quỹ chính là một tiểu lão đầu nhí gầy gò, thấy vị khách quan trẻ tuổi này xuất thủ hào phóng như vậy, nhất thời mừng rỡ đến mặt mày rạng rỡ, vội vàng hô: “ Đa tạ khách quan chiếu cố sinh ý của tiểu điểm, khách quan có muốn nhìn thêm đồ trang sức gì khác của tiểu điểm hay không?”

Hàn Diệc Chân thấy Phương Tranh xuất ngân phiếu mua cây trầm trong tay nàng, không khỏi ngẩn đầu liếc mắt nhìn hẩn.

Phương Tranh vội vàng cười nói: “ Tặng cho người, ha hã, thích không?”

Hàn Diệc Chân nghe vậy ngẩn người, trong đôi mắt đẹp phấp phất vài phần dị sắc, thần tình cổ quái hỏi: “ Tổng cho ta?”

Tâm trạng không khỏi có chút ngạc nhiên, người này, hẩn có biết tặng một cây trầm cho nữ tử chưa xuất giá đại biểu cho ý tứ gì không?

Phương Tranh cười nói: “ Đúng. Có câu ngọc trầm tổng mỹ nhân, bảo kiếm tặng hiệp sĩ. Người xem cây trầm này làm thật tốt, mặt trên còn điêu khắc hai con chim câu kết làm bầy, thực sự có thương tổn phong hóa, nhanh thu về đi, đừng cho người ngoài nhìn thấy.”

Hàn Diệc Chân cười khổ thở dài: “ Cái này gọi là Phượng Hoàng Vu Phi, không phải là hai con chim câu kết làm bầy, người...người không hiểu thì không sao, nhưng cũng không nên nói lung tung chứ?”

“ A? Phượng Hoàng Vu Phi? Ta nghĩ gọi là điên loạn đảo phượng còn tương đối thỏa đáng.”

Chương quỹ nhìn thấy vị khách quan trẻ tuổi này xun xoe với một vị công tử tuần tú tuổi trẻ khác, còn mua trầm tặng người ta, ánh mắt nhìn Phương Tranh không khỏi có thêm vài phần cổ quái và quỷ dị.

Do dự một chút, Hàn Diệc Chân rốt cục nhận cây trầm, nhận lấy thì sắc mặt đỏ bừng, chẳng biết đang nhớ tới chuyện khó xử gì.

Phương Tranh đương nhiên không nghĩ sâu xa như vậy, mặc kệ có phải là lão bà của mình hay không, nếu nữ nhân thích vật gì đó, thì cứ mua cấp cho nàng, huống chi chuyện truy tra Thái Vương, hiện tại trong đầu Phương Tranh không có đầu mối, đang muốn nhờ vào vị Hàn gia tam tiểu thư đa trí thiện mưu này vì hẩn bày mưu tính kế, tặng cho nàng một cây trầm lấy lòng một chút, đây là cơ hội tốt để đầu tư cảm tình.

Hàn Diệc Chân lại không nghĩ đơn giản như vậy. Sau khi nàng nhận cây trầm, nàng liền bắt đầu hối hận, trong nhà hẩn đã có thê thiếp, nhưng còn muốn tặng trầm cho mình, đến tốt cùng là dụng ý ra sao? Chẳng lẽ...

Cổ tình muốn lấy ra trả lại cho Phương Tranh, nhưng cử chỉ này lại giống như già mồm cãi láo, lúc đó nhận lấy, lại nghĩ trong lòng có chút ngưng ngừng. Hơn nữa mình còn là một nữ tử chưa gả, tự dưng nhận lấy cây trầm của một nam nhân đưa tặng, ý nghĩa trong đó, chẳng phải là ám chỉ chính mình đối với hẩn...

Phiền não cắn cắn môi dưới, Hàn Diệc Chân nhất thời tiến lui đều khó, quả nhiên không biết làm sao.

Phương Tranh thấy nàng nhận cây trầm, tất nhiên là vui vẻ không ngớt, hẩn luôn luôn thờ phụng dùng miệng mềm cắn người, nắm lấy tay người, nguyên tắc này đều áp dụng cho nam nữ già trẻ, lão tử tổng người vài món lễ vật, sau này người phải toàn tâm toàn ý đưa ra nhiều chủ ý cho lão tử, đối phó tên Thái Vương chết tiệt kia, một nam nhân khi suy nghĩ, có đôi khi chỉ đơn giản như vậy.

Vì vậy Phương Tranh tiếp tục xun xoe, hẩn thấy Hàn Diệc Chân nhú mày, hắc hắc cười nói: “ Diệc Chân muội, khải khải, Hàn huynh, còn thích vật gì không? Cứ việc chọn, coi trọng cái gì ca ca đều mua cho người, ca có tiền, ca có thể bỏ tiền ra...”

Nói xong còn hắc hắc cười không ngừng, mười phần sắc mặt nhà giàu mới nổi.

Hàn Diệc Chân tức giận lườm hẩn một cái, tiến đến bên tai Phương Tranh thấp giọng nói: “ Người cũng đừng quên mục đích đi ra đường phố Dương Châu hôm nay.”

Phương Tranh cười nói: “ Làm cả hai việc cũng không sao nha.”

Hàn Diệc Chân quay đầu, làm bộ xem xét đồ trang sức rực rỡ muôn màu trong tiệm, ra vẻ lơ đãng mở miệng hỏi chương quỹ: “ Chương quỹ, những thứ này nhìn thấy đầy đủ, chẳng hay có mặt hàng từ Tây Vực tới

hay không? Ta...à, nương tử nhà ta đã dùng hết đồ trang sức của Trung Nguyên, nghĩ có chút buồn chán, muốn đổi loại trang sức của vực ngoại thử xem sao.”

Chưởng quỹ nhìn hai đại nam nhân ở trong tiệm châu đầu ghé tai, hình dạng cực kỳ thân mật, đang cảm thấy đau đầu, nghe vậy hai mắt sáng ngời, vội vàng gật đầu cười nói: “ Có, có, đương nhiên là có, vị khách quan này, không phải lão hủ tự khen, toàn bộ tiệm trang sức của thành Dương Châu, chỉ có chỗ lão hủ là đầy đủ hết, khách quan rốt cục đã đến đúng địa phương.”

Nói xong chưởng quỹ từ trong tủ lấy ra một món đồ trang sức chế tạo thật thô ráp lại lóe ra đạo kim quang lờ lờ, Tây Vực là quốc gia phiên ngoại, thẩm mỹ quan tất nhiên thấp hơn vùng Trung Nguyên rất nhiều, phàm chế tạo đồ trang sức, cũng chỉ dùng trọng lượng mà thắng, phong cách thập phần thô khoách, nếu luận tinh mỹ linh xảo, thật không bằng thợ thủ công của vùng Trung Nguyên sở chế.

Phương Tranh tấm tắc không ngừng, cầm lên một chiếc vòng được chế tạo bằng vàng ròng, thử thử độ nặng, than thở: “ Thảo nào chúng ta xưng bọn họ là man di, theo cách làm đồ trang sức của bọn họ, chắc chắn, toàn bộ đều là bại bút, không một chỗ nào đúng. Đây cũng không giống là vòng cổ gì nha, quả thật giống Càn Khôn Quyển(vũ khí của Na Tra), ai, chưởng quỹ, người xác định đây là đồ trang sức sao? Sao ta lại thấy nó giống vũ khí quá đi?”

Chưởng quỹ lúng túng nói: “ Vị khách quan này nói không sai, vùng thiếu văn minh như Tây Vực khi làm ra đồ trang sức, đều không thể tinh xảo như thợ thủ công vùng Trung Nguyên chúng ta, cho nên căn bản không ai để mắt, cho nên những đồ trang sức này lão hủ từ trước đến nay đều cất lại, đem gác xó.”

Hàn Diệc Chân liếc mắt nhìn Phương Tranh, lập tức chậm rãi chọn lựa đồ trang sức, trong miệng hỏi: “ Chưởng quỹ có đồ trang sức do người Đột Quyết chế tạo không? Nghe nói người Đột Quyết bái sái làm thần linh, ta cảm thấy có chút ý tứ, nếu điêu khắc lên đồ trang sức, có lẽ sẽ rất đẹp.”

Chưởng quỹ bật cười nói: “ Vị khách quan này có điều chẳng biết, người Đột Quyết làm sao tạo đồ trang sức gì chứ, bọn họ chỉ là dân tộc du mục trên thảo nguyên, nghe nói bộ lạc Đột Quyết cực kỳ thiếu tinh thiết. Một bộ lạc mấy trăm người, dù nổi nấu cơm để dùng còn tìm không ra, làm sao có dư hoàng kim hay bạc đi chế tạo đồ trang sức?”

Phương Tranh cười nói: “ Thiên hạ nữ nhân đều thích trang phục, phụ nữ Đột Quyết chẳng lẽ không dùng đồ trang sức sao? Nữ nhân Đột Quyết nếu đầu tóc rối bù, nam nhân Đột Quyết còn không chinh bọn họ mỗi ngày ba lần nha.”

Hàn Diệc Chân cười khúc khích, hung hăng trừng mắt liếc hần.

Chưởng quỹ cười nói: “ Nữ nhân Đột Quyết đương nhiên cũng dùng đồ trang sức, nhưng đều chỉ là vương công quý tộc có địa vị trong bộ lạc. Bình dân nữ tử dùng không nổi. Mái tóc quá dài, tùy tiện dùng trâm gỗ cắm lên đầu là xong việc thôi.”

Phương Tranh chớp mắt nói: “ Những thân quyến của vương công quý tộc, đồ trang sức các nàng dùng ở đâu ra?”

“ Người Đột Quyết có tính tình dã man, còn làm sao tới? Đương nhiên là nhờ vào việc cướp đoạt, bao quát Hoa triều chúng ta, những nước láng giềng của người Đột Quyết có nước nào không từng bị bọn họ gây tai họa qua? Đương nhiên, cũng có người Đột Quyết dùng bạc mua đồ trang sức, nhưng như vậy cũng rất hiếm lạ, lão hủ bán hàng hơn mười năm, cũng chỉ gặp qua một lần trong thành Dương Châu vào mấy ngày trước thôi.”

Phương Tranh và Hàn Diệc Chân nghe vậy hai mắt sáng ngời, cố gắng đè nén nỗi mừng như điên trong lòng, Phương Tranh vẫn cười tủm tỉm nói: “ Người Đột Quyết sao lại đến thành Dương Châu chứ? Lão nhân người chẳng lẽ đang khoa trương? Dương Châu chính là bụng của Hoa triều ta, ta chưa từng nghe nói qua có người Đột Quyết đánh tới Giang Nam.”

Chưởng quỹ nóng nảy, phát thệ: “ Lão hủ nếu dám lừa ngươi, thì cho lão hủ không chết tử tế được! Khâm sai đại nhân trước khi tới thành Dương Châu, trong tiệm lão hủ đã có mấy người Đột Quyết đi tới, bọn họ ăn mặc áo choàng bằng loại da gì cũng không biết, cách thật xa đã nghe mùi, hôi chết người đi được! Mấy

người Đột Quyết kia cũng thành thật bốn phen, mua mấy cây trầm, vài chiếc vòng cùng ngọc bội, còn bô bô nói một tràng tiếng Đột Quyết trong tiệm của lão hủ, sau đó liền đi.”

Phương Tranh cười hắc hắc, nghiêng đầu nhìn Hàn Diệc Chân, thấy nàng cũng đang nhìn chính mình, Phương Tranh liền nháy nháy mắt với nàng, ánh mắt rất thâm đẳng.

Gương mặt Hàn Diệc Chân ửng đỏ, vội vàng quay đầu, né tránh ánh mắt của hắn.

“ Chưởng quỹ, sao người biết bọn họ nói tiếng Đột Quyết? Bô bô mà người không hiểu, Hoa triều ta có nhiều nước láng giềng, Đại Thực, Quy Tư, Ba Tư, bọn họ nói đều là bô bô đó.”

Chưởng quỹ vuốt chòm râu, gương mặt mang theo vài phần đắc ý cười cười: “ Lão hủ kinh doanh bao nhiêu năm, vào nam ra bắc, dùng lực kiếm tiền, đời này làm nghề nghiệp này, nói gì không hiểu? Đám mọi rợ Đột Quyết còn cho rằng lão hủ không hiểu gì hết, kỳ thực nếu lão hủ nói ra tiếng Đột Quyết, tuyệt không kém hơn người Đột Quyết sinh trưởng tại thổ địa của họ.”

Phương Tranh vui mừng, xoa tay cười nói: “ Đám mọi rợ Đột Quyết đã nói gì trong tiệm của người?”

Chưởng quỹ nghi hoặc nhìn hắn, nói: “ Mọi rợ Đột Quyết nói gì, có quan hệ gì tới người?”

“ Ba!” Lại một tờ ngân phiếu một trăm lượng vừa vỗ lên ngay trước mặt chưởng quỹ.

Phương Tranh cười nói: “ Quan hệ, ta đang tìm bọn họ, không nói gạt người, ta có một nhi tử thất lạc nhiều năm, nghe nói nó xen lẫn trong đám tôn tử Đột Quyết, cả ngày hút thuốc uống rượu kéo bè kéo lũ đánh nhau, không chịu học hành. Cho nên ta khắp thế giới tìm người Đột Quyết, dự định bắt nhi tử trở lại hảo hảo tiếp thu một chút giáo dục của bần nông và trung nông...”

Hàn Diệc Chân vừa cười khúc khích vừa đỡ trán thở dài, người này nói dối miệng sùi bọt mép, thật không biết đầu của hắn làm thế nào trưởng thành...

Chưởng quỹ quan sát Phương Tranh, bị một chuỗi nhi tử tôn tử của hắn làm hai mắt đăm đăm, ngây ra một lát, hự nói: “ Đám Đột Quyết cũng không nói gì, đại khái là cười nhạo người Hoa triều mềm yếu này nọ thôi...”

Chưởng quỹ lại hồi ức một chút, nói: “ Nga, dường như nói ra một cái tên, nói đi tới đó hội hợp với người nào đó...”

Phương Tranh vội la lên: “ Là địa danh gì?”

Chưởng quỹ cười nói: “ Địa danh kia tên là Diêu Loan trấn, cách thành Dương Châu không xa, cháu trai của lão hủ đang ở trong trấn, cho nên người Đột Quyết vừa nói tới địa danh này, lão hủ liền ghi nhớ ngay...”

“ Người Đột Quyết còn nói gì nữa không? Chưởng quỹ ráng nhớ một chút.”

Tỉ mỉ suy nghĩ một chút, chưởng quỹ gật đầu khẳng định: “ Không có, đại khái chỉ là vậy, người Đột Quyết mua đồ xong trả tiền rồi đi, cũng không nói mấy câu.”

Phương Tranh vui mừng, ha ha nở nụ cười hai tiếng, sau đó lại móc ra ngân phiếu một trăm lượng phách lên quầy hàng, cười nói: “ Hôm nay bốn thiếu gia vui vẻ, thưởng người thêm một trăm lượng, người đem số bạc này mua thứ gì bổ đầu óc, sau đó hảo hảo nhớ lại nhớ lại, nghĩ đến cái gì thì đến tri phủ nha môn tìm ta, bốn thiếu gia sẽ trọng thưởng.”

Nói xong Phương Tranh liền lôi kéo Hàn Diệc Chân đi ra cửa tiệm.

Chưởng quỹ kích động nắm bắt ngân phiếu hồi lâu, bỗng nhiên nhớ ra: “ Nha môn tri phủ? Vị công tử này có quan hệ gì với tri phủ? Ai nha! Nghe nói khâm sai đại nhân mới tới Dương Châu chính là một vị niên thiếu thân tử, chẳng lẽ chính là hắn? Đáng tiếc, đáng tiếc! Nhân vật tuần tú như vậy, lại cùng nam nhân câu kết làm bậy, không đi đường thủy lại đi đường núi, tâm tư làm quan thật sự là quá phức tạp.”

Phương Tranh và Hàn Diệc Chân đi tới một ngõ nhỏ không người, xoa xoa tay nhìn nàng cười nói: “ Người ước ta đi dạo phố quả nhiên dạo được rồi, rất có thu hoạch! Ha ha.”

Hàn Diệc Chân lắc lắc tay áo, giận dữ nói: “ Xin tự trọng, cái gì gọi là ước hẹn người dạo phố, ta rõ ràng là cùng người đi tìm đầu mối thôi.”

Phương Tranh chỉ phất phất tay: “ Tùy tiện thôi, ta vốn không phải người thích tính toán chi li.”

Hàn Diệc Chân tức giận, người không thích tính toán chi li, chẳng lẽ ta là loại người thích tính toán chi li?

Vốn nàng nhìn Phương Tranh có chút thuận mắt, lúc này nhìn hắn, thấy thế nào đều đáng ghét.

Phương Tranh bất chấp suy nghĩ của nàng, bị kích động liền hướng nha môn tri phủ đi đến.

Hàn Diệc Chân ngăn lại nói: “ Người muốn làm gì?”

Phương Tranh cười nói: “ Còn có thể làm cái gì? Điều binh, gọi Phùng Cửu Dao dẫn người bao vây Diêu Loan trấn. Ta nghĩ Thái Vương tám chín phần mười có quan hệ với người Đột Quyết, bọn họ mất đi may lại, ám thông xã giao chẳng biết đã bao lâu, đây gọi là kêu người đi bắt kẻ thông dâm.”

Hàn Diệc Chân nhũ nhũ mày, thẳng thắn này sao nói chuyện lại khó nghe như vậy?

“ Nếu Thái Vương không có mặt tại Diêu Loan trấn thì sao? Người có thể nào xác định Thái Vương nhất định cầu kết cùng người Đột Quyết?” Hàn Diệc Chân lo lắng hỏi.

“ Mặc kệ có ở đó hay không, ta phải giảng võng, dù sao cũng phải bắt được mấy con cá, trong đó có Thái Vương hay không, ta cũng không biết, so với việc ngồi im một chỗ chờ Thái Vương tạo phản vẫn tốt hơn phải không?”

Hàn Diệc Chân kéo kéo khóe miệng: “ Diêu Loan trấn nhất định phải vây, nhưng Phương đại nhân, ta cảm giác hiện tại trọng yếu nhất chính là đại cục, người Đột Quyết hoạt động tại Dương Châu, biên cảnh Tề Châu phủ lại có binh mã Đột Quyết điều động, mặc kệ chi binh mã kia có mục đích gì, quan trọng hơn là phải phòng trụ nó, dù Thái Vương cùng người Đột Quyết cầu kết, chỉ cần chúng ta phòng ngừa chi binh mã kia, Thái Vương cũng không cách chiếm được chỗ tốt từ nơi đó. Cứ như vậy, chúng ta có thể chặt đứng cánh tay viện trợ của Thái Vương, đem sự nguy hại của Thái Vương giảm đến thấp nhất.”

Phương Tranh suy nghĩ một chút, gật đầu nói: “ Không sai, người nói rất có đạo lý, ta viết tấu chương cho hoàng thượng, điều Tề Châu, U Châu trú quân đóng giữ biên cảnh, nghiêm mật giám thị hướng đi của binh mã Đột Quyết, nếu có dị động, lập tức xuất kích, người Đột Quyết đang lúc hai hổ tranh chấp, bọn họ bất luận là phương nào cũng không dám xé rách mặt đánh một trận với Hoa triều ta!”

Hàn Diệc Chân thản nhiên cười, đại quan triều đình này, cũng không phải hạng người luôn tự cho là đúng, chỉ ít chịu nghe bất đồng ý kiến.

Phương Tranh nhìn thấy Hàn Diệc Chân thật khó lộ ra khuôn mặt tươi cười, không khỏi thấy ngán ngạo, lập tức bật người đổi thành dáng dấp sắc sảo mỉa mai: “ Ai, nói thật, cha của người muốn đem người gả cho ta, rốt cục người có nguyện ý hay không? Nếu người không ý kiến, ta miễn cưỡng theo lão bà của ta thương lượng, liệu mạng bị nàng ấy tấu cho mặt mũi bầm dập, cũng phải ráng hướng nàng tìm một danh ngạch tiểu thiếp tặng cho người.”

Hàn Diệc Chân nghe vậy nhất thời tức giận đến gương mặt đỏ bừng, giận dữ nói: “ Hiện tại ta liền tấu người mặt mũi bầm dập! Tên lưu manh không biết xấu hổ, người cho người là ai?”

Nói xong Hàn Diệc Chân giơ đôi bàn tay trắng như phấn liền hướng Phương Tranh ném tới. Chẳng hiểu vì sao, Hàn gia tam tiểu thư luôn luôn lãnh tính ổn trọng, chỉ cần ở cùng Phương Tranh một chỗ, sẽ không khắc chế được dục vọng cuồng liệt muốn đánh hắn.

Hai người đang yên lặng đùa giỡn trong hẻm nhỏ, bỗng nhiên cảm thấy trước mắt tối sầm lại, quay đầu nhìn lại, đã thấy bên ngoài hẻm nhỏ chật hẹp, hai gã hán tử khôi ngô cao to đang chặn ngay đầu hẻm, còn có hai hán tử vẻ mặt dữ tợn hung lệ đang chậm rãi hướng hai người đi tới.

Phương Tranh thấy thế cả kinh, nhìn quanh mọi nơi, sau đó đầy mặt hoảng loạn hỏi Hàn Diệc Chân: “ Hỏi người một vấn đề, nhanh lên nói thật!”

Hàn Diệc Chân cũng bị một màn trước mắt khiến cho có chút không biết làm sao, thông tuệ như nàng, tất nhiên là hiểu rõ tình cảnh trước mắt có chút không ổn, bốn người chặn đầu hẻm rõ ràng hướng hai người nàng mà tới, nghe được Phương Tranh muốn hỏi, vội vàng gật đầu.

Phương Tranh lé mắt nhìn hai người đang hướng bọn họ tới gần, không khỏi gian nan nuốt nước bọt, nói: “ Chúng ta lần này đi ra, phía sau vốn có thị vệ đi theo, hiện tại thị vệ đi đâu rồi?”

Hàn Diệc Chân mặt hoa thất sắc, run giọng nói: “ Đã cải trang xuất hành, đương nhiên không thể quá mức nổi bật, ở nửa đường, ta...ta...đã gọi thị vệ của người quay về nha môn rồi.”

Phương Tranh vẽ mặt cầu xin, phát sinh một tiếng rên rỉ: “ Lão tử bị người hại chết.”

Hàn Diệc Chân vừa vội vừa mắc cỡ, thấy hai người kia càng ngày càng gần, không khỏi vội la lên: “ Ta, ta không nghĩ tới, hiện tại làm sao bây giờ?”

Phương Tranh thở dài: “ Hỡi ta xem như người hỏi đúng người, đừng tới loại chuyện này, kinh nghiệm của ta thực sự quá phong phú, muốn giải quyết chuyện này, chỉ có một chữ...”

“ Chữ gì?”

“ Chạy!”

Nói xong Phương Tranh chụp lấy tay Hàn Diệc Chân, hai người liều mạng hướng một ngõ nhỏ khác chạy đi.

Lúc này Phương Tranh cũng bắt chập hình tượng mệnh quan triều đình, vừa chạy vừa há mồm thê lương hét lớn: “ Người đầu cứu mạng! Giết người kia!”

“ Người mau tới a! Có người cưỡng gian phụ nữ, cao thanh vô mã, có hình ảnh có sự thật a!”

“ Nơi này có hơn một trăm mỹ nữ trần như nhộng, không nhìn không xem sao?”

“ Mẹ nó! Hiện tại tố chất của con người vì sao đều đề cao vậy? Nữ nhân trần truồng mà không ai xem, là thế đạo gì đây!

”

Phương Tranh vừa chạy vừa hùng hùng hổ hổ, gương mặt Hàn Diệc Chân trắng đến đỏ bừng, cũng không biết bởi vì kịch liệt vận động, hay bị Phương Tranh nói bậy mà làm xấu hổ, thấy trong miệng Phương Tranh liên tục kêu to không yên, nội dung đều là chuyện hạ lưu, Hàn Diệc Chân vừa chạy vừa cả giận nói: “ Người...người cầm miệng cho ta!”

“ Ta cầm miệng! Kháo! Đều là bị người làm hại! Như thế này nếu chạy thoát, xem thử lão tử có cõi quần của người, đánh mông người, hung hăng mà đánh!”

“ Người...người vô sỉ, hỗn đản!”

Hai người chạy vội tới đầu cùng của ngõ nhỏ, nhất thời trợn tròn mắt.

Phương Tranh môi run run vài cái, hai hàng nước mắt không ngừng chảy xuống.

Ông trời không cần chơi ta như thế đi? Mẹ nó người làm ra một ngõ cụt để làm chi chứ? Tên quan viên nào trong thành Dương Châu phụ trách xây thành vậy? Lão tử không giết chết hắn không được.

Hàn Diệc Chân thấy hai người chạy hồi lâu lại gặp ngõ cụt, gương mặt xinh đẹp không khỏi thê thảm, trong lòng âm thầm khổ sở.

Còn chưa kịp nghĩ biện pháp khác, hai tên đại hán khôi ngô đã đuổi theo, gương mặt nhe răng cười nhìn hai người Phương Tranh nhéo nhéo nắm tay, thoáng chốc liền nghe được xương ngón tay hai gã đại hán kêu lên răng rắc, tràng diện rất là căng thẳng.

Phương Tranh đứng thẳng dậy, đi tới bên cạnh Hàn Diệc Chân, gấp giọng phân phó: “ Như thế này, ta làm gì, người liền làm theo, yên tâm, bảo chứng người không bị thương tổn.”

Hàn Diệc Chân hai mắt sáng ngời, cảm kích nhìn phía Phương Tranh. Hoạn nạn gặp lòng người, không nghĩ tới thường ngày mình không có sắc mặt hòa nhã với hắn, nhưng lúc này hắn lại không hề ghi nhớ, còn muốn theo bảo hộ chính mình, thế gian lại có nam tử vì mình làm được chuyện như vậy, cuộc đời này đáng giá.

Nghĩ tới đây, trong lòng Hàn Diệc Chân mọc lên một dòng nước ấm áp, viên mắt nổi lên nước mắt doanh tròng, trong suốt như hạt châu, như chực rơi xuống.

Phương Tranh nhìn nàng cười cười, sau đó dứt khoát quay đầu, nhìn thẳng hai gã đại hán đang đi tới gần, nghiêm nghị hừ lạnh một tiếng, sau đó hần làm ra một động tác mà không ai tưởng được.

Chỉ thấy hần bỗng nhiên giơ hai tay lên, sau đó ôm lấy đầu, động tác thành thạo ngồi xổm xuống, phi thường quang còn nhìn hai gã đại hán nói: “ Trước tiên là nói cho rõ, không cho đánh vào mặt.”

Mọi người trong hẻm nhỏ đều ngạc nhiên.

350. Chương 332: Chiến Vân Mật Bỏ

Người trong giang hồ, sao có thể không ăn đao? Thế nhưng hôm nay vốn luôn lo sợ bị bắt cóc, hần thật không rõ, vì sao Hàn Diệc Chân phải đuổi toàn bộ thị vệ quay về nhà môn, chẳng lẽ nàng cho rằng thế giới này đã tốt đẹp tới mức không cần thị vệ bảo hộ nữa? Cô gái nhỏ này thông minh thì thông minh, đáng tiếc quá đơn thuần, rất ngốc rất ngây thơ.

Hai người bị trói thật chặt, sau đó miệng bị nhét vải thô, sau đó bị ném lên một chiếc xe ngựa.

Xe ngựa đứng ngay đầu ngõ, được bọc kín ngăn cản đường nhìn của người bên ngoài, Phương Tranh và Hàn Diệc Chân bị trói xong, hai gã đại hán khôi ngô giống như xách hai con gà con, trực tiếp bỏ lên xe ngựa, cuối cùng xe ngựa không vội không chậm di động lên, hướng một địa phương không biết tên chạy đi. Ngõ nhỏ vẫn là ngõ nhỏ, không có một bóng người, cũng sẽ không ai phát hiện ở chỗ này vừa có hai đại nhân vật hiển hách vừa bị bắt cóc.

Từ góc độ chuyên nghiệp của nhị đương gia Thanh Long sơn mà xem, ngay cả đang làm con tin, Phương Tranh cũng không thể không bội phục lần này hành động bắt cóc tổng tiên làm được vô cùng hoàn mỹ, hần thậm chí có xung động mời chào bốn gã đại hán, tương lai sau khi từ quan, nếu thủ hạ có mấy người này, nhân sĩ chuyên nghiệp bắt cóc tổng tiên, không lo không có bạc kiếm, đem phú thương tham lam trong thiên hạ đều bắt cóc một lần, tiền chuộc đoạt được tuyệt đối là con số trên trời.

Xe ngựa hơi xóc nảy, Phương Tranh và Hàn Diệc Chân thực sự đều bị bịt kín miệng, nhưng đang trừng mắt nhìn đối phương.

“ Ô ô ô, con quỷ nhỏ, đều do ngươi đánh đuổi thị vệ của lão tử, ngươi còn ý tứ trừng ta?”

“ Ô ô ô, đề tiện vô sỉ, hỗn đản rất sợ chết! Ngươi nói bảo hộ ta, ngươi bảo hộ kiểu như vậy hay sao?”

“ Ô ô ô, ngươi nên vụng trộm vui mừng đi! Bọn họ không đem ngươi tiền dâm hậu sát ngay tại chỗ, toàn bộ đều nhờ vào ta vẽ rồng điểm mắt cầu xin tha thứ, nếu không ngươi cho là người ta dễ dàng buông tha ngươi như vậy?”

“ Ô ô ô, hỗn đản vô sỉ! Ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

“ Ô ô ô, lời kịch quá cầu huyết! Hiện tại ngươi bị trói như một cây trụ, muốn đánh ta? Cởi khốn rồi hãy nói.”

Hai người phần nộ đối diện, lập tức song song hừ mạnh, không hèn mà cùng nghiêng đầu đi.

Hàn Diệc Chân khôi phục lãnh tĩnh, đầu óc liền bắt đầu bay nhanh chuyển động lên, suy tư làm sao có thể thoát ly khốn cảnh này.

Phương Tranh không quá quan tâm chuyện thoát khốn, người ta đã bố trí chuyện bắt cóc nghiêm mật như thế, thời gian địa điểm dẫn đo vừa vặn đúng lúc, điều này chứng minh bọn hần có chuẩn bị mà đến, tưởng thoát khốn sẽ không dễ dàng như vậy. Hiện tại hần đang nghĩ chính là, rốt cục là ai bắt lại chính mình?

Người hiểm nghi thứ nhất nổi lên trong đầu chính là Thái Vương, người này quả thực là một con rắn thâm độc, nằm trong bụi cỏ học lười độc, tùy thời đợi cơ hội cấp cho mình một ám chiêu, từ lần đầu tiên bị La Nguyệt Nương bắt cóc tổng tiên, đến bị người ám sát, lại bị người phóng Hạt Tử Xà trong phòng, hạ độc trong rượu tại Hàn phủ...

Mẹ nó! Không nói không biết, vừa nói, chính mình không ngờ trải qua quá nhiều lần sinh tử như vậy, hiện tại lại bị Thái Vương chinh chết. Không thể không nói, mình thật sự là mạng lớn, vật khí tốt không thể tưởng tượng.

Phương Tranh càng nghĩ càng bị phẫn, trước đây cùng Thái Vương ở chung vô cùng hòa hợp, rốt cục ta ở chỗ nào đắc tội hắn? Nhượng hắn một lần lại một lần điên cuồng ám toán ta, một không hề cướp lão bà của hắn, hai không trộm tiền của nhà hắn, không chiêu không chọc hắn, hắn làm sao lại đối với ta như vậy? Còn chịu nói lý hay không?”

Trải qua một lần bắt cóc tống tiền, Phương Tranh nhiều ít có chút kinh nghiệm, trong lòng hắn rõ ràng, nếu đối phương không muốn giết hắn ngay tại hẻm nhỏ, lại đem bọn họ đưa lên xe ngựa, đã chứng minh đối phương có mưu đồ khác, tính mạng của hắn và Hàn Diệc Chân tạm thời không có nguy hiểm.

Thế nhưng, đối phương nghĩ muốn cái gì?

Đang tinh tế suy nghĩ, xe ngựa đang xóc nảy bỗng nhiên dừng lại, vẫn là hai gã đại hán khô ngô xốc màn xe lên, sau đó đưa tay nhắc hai người Phương Tranh đưa ra khỏi xe ngựa, sắc trời bên ngoài xe đã tối, một vầng trăng sáng treo cao chân trời, tỏa ánh sáng tỏ.

Xe ngựa đứng bên ngoài một tòa tiểu lâu, nhìn bốn phía tiểu lâu, hoang tàn vắng vẻ, hắn là đã đi ra khỏi thành Dương Châu.

Hàn Diệc Chân chẳng bao giờ bị người đối đãi thô lỗ như vậy. Mặc dù bị trói chặt, nhưng nàng không ngừng giãy dụa. Phương Tranh thì nhận mệnh cúi đầu, tùy ý đại hán mang hắn đi tới tiểu lâu, thoát nhìn giống như một con gà bị người vặt hết lông chuẩn bị đưa lên lửa nướng, có vẻ phá lệ điềm đạm đáng yêu.

Hai gã đại hán từ khi xuất hiện đến bây giờ đều một mực yên lặng không lên tiếng, tới trước tiểu lâu, một người đưa tay mở rộng cửa, sau đó đem Phương Tranh và Hàn Diệc Chân ném xuống mặt đất đầy bụi bặm, trở tay đóng cửa lại, lập tức tiến lên lấy vải nhét miệng hai người ra. Cuối cùng một gã đại hán đẩy cửa đi ra, gã đại hán còn lại khoanh hai tay trước ngực lạnh lùng nhìn bọn họ chằm chằm.

Phương Tranh bị rơi thiếu chút nữa ói máu, quay người hướng Hàn Diệc Chân nhìn lại, nàng cũng không tốt hơn được chỗ nào.

“ Ai, ta nói, các người ôn nhu một chút được không? Chúng ta một đường đều thành thật phối hợp, chưa cho các người thêm phiền phức, các người không biết bánh ít đi bánh qui lại sao? Chỉ ít cho chúng ta được hít thở một chút.” Phương Tranh liên thanh nói.

Tên đại hán vẫn như cũ không nói một lời, chỉ lạnh lùng nhìn bọn họ chằm chằm.

Phương Tranh nghiêng đầu nhìn phía Hàn Diệc Chân, quan tâm nói: “ Ai, người không sao chứ?”

Hai gã đại hán phảng phất như không hiểu thế nào là thương hương tiếc ngọc, Hàn Diệc Chân cũng bị rơi xuống đến thất điên bát đảo, đôi mắt to mờ mờ chứa đầy nước mắt. Thần sắc có chút thống khổ, từ nhỏ đến lớn, nàng chẳng bao giờ thụ qua đau đớn như vậy, tình cảnh này, làm nàng không khỏi hạ xuống nước mắt ứa khuất.

Phương Tranh nhếch miệng: “ Hiện tại người biết ta ôn nhu như nước cỡ nào rồi a?”

“ Người...người câm miệng! Hồn dân! Đều là người làm hại!” Khóe miệng Hàn Diệc Chân nhếch lên, rốt cục khóc ra.

“ Ai, ta nói người đàn bà như người, có còn biết nói lý hay không? Nếu không phải người đuổi hết thị vệ của ta, thì chúng ta hiện tại không rơi xuống hạ tràng như vậy, lương tâm người bị chó cắn sao...”

“ Là người! Là người! Là người làm hại!” Hàn Diệc Chân khóc như hoa lê trong cơn mưa, tiểu nữ nhân chơi trò đánh đá vô lại, so với Phương đại thiếu gia không kém chút nào.

“ Ta...” Phương Tranh mấp máy môi, sau đó lập tức liền ngậm lại, hắn phát hiện mình đang làm một chuyện rất ngu xuẩn. Giảng đạo lý với một nữ nhân có tâm tình kích động, đối với nam nhân mà nói, căn bản là một chuyện ngu xuẩn đến cực điểm. Dù cho nữ nhân này thường ngày biểu hiện ra bao nhiêu lãnh tính bao nhiêu thông minh, bản chất của nàng vẫn chỉ là một nữ nhân.

Quay đầu, Phương Tranh nhìn tên đại hán kia, lấy lòng cười nói: “ Vị huynh đài này, cơ ngực của người thật no đủ a, xin hỏi một câu, các người là do Thái Vương phái tới sao?”

Đại hán hừ hừ, không thèm để ý đến hắn.

Phương Tranh tiếp tục cười nói: “ Kỳ thực giao tình của ta và Thái Vương rất không tệ. Ta còn cùng hắn như chí cốt, đây chính là giao tình như anh em kết bái đó.”

Đại hán vẫn không hề lên tiếng.

Phương Tranh chớp chớp mắt, đều nhanh khóc đi ra: “ Người có bao nhiêu huynh đệ tỷ muội? Phụ mẫu người vẫn còn chứ? Người nói một câu đi, ta chỉ là muốn trước khi chết kết giao thêm một người bằng hữu mà thôi.”

Đại hán tựa như một người câm điếc, nửa câu cũng chưa từng nói.

Phương Tranh buồn bã thở dài, sắc mặt chậm rãi biến trắng, quay đầu nhìn phía Hàn Diệc Chân: “ Diệc Chân muội muội, bọn cướp khốc như thế, xem ra tính mạng chúng ta xong rồi, người có di ngôn lâm chung gì hay không?”

Hàn Diệc Chân nhìn dáng dấp của Phương Tranh, nghĩ vừa tức giận vừa buồn cười, nghe nói trước đây hắn ở trong thiên quân vạn mã lao ra kinh thành điều binh cứu thánh giá, dân gian đã xem Phương Tranh như một hán tướng dũng mãnh có sức lực vạn phu chi địch, hôm nay xem ra...

Hàn Diệc Chân không tự kìm hãm được mà thở dài. Nguyên bản còn ôm một tia mong muốn, trông cậy vào Phương Tranh có thể đột phát thần uy, đánh bại tên đại hán này, đưa nàng thoát ly khốn cảnh, hôm nay xem tình hình của Phương Tranh, khả năng này cực kỳ nhỏ bé.

Nghĩ tới đây, Hàn Diệc Chân không khỏi hung hăng liếc mắt nhìn hắn, cả giận nói: “ Di ngôn lâm chung của ta chính là không muốn chết chung một chỗ với người, người có bao xa thì chết bao xa!”

Phương Tranh thở dài, há mồm muốn nói, đúng lúc này cửa phòng bỗng nhiên bị đẩy ra, một thân ảnh thon gầy xuất hiện ở trước mắt hai người, chặn đi ánh trăng sáng tỏ ngoài cửa, có vẻ đặc biệt quý dị.

Phương Tranh hai người trong lòng căng thẳng, ngưng thần hướng ra đạo thân ảnh nhìn lại, đáng tiếc tia sáng trong phòng quá mờ, nhất thời nhìn thấy không rõ lắm.

Đạo nhân ảnh lẳng lặng đứng ở cửa bất động không nói, trong phòng thoáng chốc bị một cỗ không khí âm trầm bao phủ.

Hàm răng Phương Tranh khanh khách run lên, mở to mắt nhìn chằm chằm đạo nhân ảnh, chỉ cảm thấy đứng quần ẩm thấp, dần dần lan tràn ở thân dưới. Bên trong phòng không đốt đèn, trong hoàn cảnh đen kịt bỗng nhiên một đạo bóng người đứng ngay cửa, vẫn không nhúc nhích đứng ngay cửa như quỷ mị, tình cảnh này ai mà không sợ?

Một lúc lâu, đạo nhân ảnh bỗng nhiên âm trầm trầm cười, giọng nói oán độc: “ Phương đại nhân, Phương khâm sai, người khỏe chứ? Rốt cục ta đã gặp lại người.”

Bóng người vừa mở miệng, lời còn chưa dứt, Phương Tranh liền sợ đến tan vỡ: “ A, quỷ...”

Bóng người mặt mày đen thui, hừ hừ, lập tức tức giận nói: “Ta không phải quỷ!”

“ Quỷ...vậy mà còn nói không phải quỷ!”

Hàn Diệc Chân bị trói hai tay sau lưng, nhưng vẫn nỗ lực ngồi thẳng người, nhìn đạo nhân ảnh kinh hô: “ Nguyên lai là người!”

Phương Tranh và Hàn Diệc Chân tại tiểu lâu bị kinh hãi, bọn họ lại không biết, có người còn kinh hãi hơn cả bọn họ.

Lục Ấm Quán tại bờ Tây Hồ đã bị sĩ binh Long Vũ quân trọng trọng vây quanh, Tiêu Hoài Viễn và Ôn Sâm sắc mặt tái nhợt ngồi trên ghế, nhìn nhau thất thần.

Phương đại nhân và Hàn gia tiểu thư mất tích!

Tin tức này giống như trọng bom bạo tạc, ở trong quan trường thành Dương Châu mọc lên một tầng mây mù.

Vị tri phủ Cổ Ngang mới nhậm chức gấp đến thiếu chút nữa thất cổ, phó sứ khâm sai Tiêu Hoài Viễn và Ôn Sâm vị thiếp thân thuộc hạ cũng không tốt hơn bao nhiêu, hai người phát động nha dịch, binh lính và bọn thị vệ tìm tòi cả ngày trong thành, nhưng không chút tin tức, rơi vào đường cùng, không thể làm gì khác hơn là báo cho Phùng Cừ Dao đang đóng quân ngoài thành.

Phùng Cừ Dao vừa được tin liền kinh hãi, khẩn cấp hạ lệnh Long Vũ quân vào thành tìm tòi, trong lúc nhất thời bên trong thành Dương Châu đao quang kiếm ảnh, sắt thép giao nhau, bách tính vừa thoát khỏi sự lo lắng về Từ Thọ, hiện tại lại rơi vào trong một mảnh khủng hoảng.

Tiêu Hoài Viễn lại bất chấp nhiều như vậy, hấn thậm chí hạ lệnh binh sĩ không xâm phạm đến dân chúng, nhưng phải tiến vào nhà dân lục soát tìm kiếm, thế nhưng tin tức truyền đến khiến kẻ khác phi thường thất vọng, Phương Tranh và Hàn Diệc Chân giống như hư không tiêu thất, dù nửa điểm đầu mối cũng không có.

Thất thần ngồi trong hành quán, Tiêu Hoài Viễn và Ôn Sâm nhìn nhau, phát hiện sắc mặt đối phương đều tái nhợt, dự cảm bất tường bắt đầu sinh sôi trong lòng, lan tràn, càng ngày càng mãnh liệt.

Trước khi tiền thái tử mưu phản, Phương Tranh cũng bị người bắt cóc tổng tiền, cũng vô thanh vô tức mất đi tung tích trong kinh thành, lúc đó tiên hoàng giận tím mặt, cả triều văn võ thiếu chút nữa vì Phương Tranh thất tung mà bị tẩy trừ, chỉ cách một năm, tình hình hôm nay sao mà lại tương tự như lúc đó!

Đang làm quan ở triều đình, Tiêu Hoài Viễn và Ôn Sâm so với ai khác đều rõ ràng tầm quan trọng của Phương Tranh, càng hiểu rõ sau khi Phương Tranh mất tích, triều đình sẽ nhắc lên một phen sóng gió động trời ra sao.

Phương Tranh là thần tử được hai đời đế vương coi trọng, hấn là con rể của tiên hoàng, cũng là trưởng phu của Trường Bình công chúa, trọng yếu hơn là, hấn là bạn cùng chung hoạn nạn thời áo vải của hoàng thượng, tình cảm thâm hậu so với huynh đệ ruột thịt còn thân thiết hơn, đương kim hoàng thượng có thể lên ngôi hoàng đế cũng nhờ Phương Tranh ở sau lưng thôi động và ủng hộ, nhân vật trọng yếu như vậy nếu thất tung hoặc đã chết, cho nên có thể tưởng tượng, hoàng thượng sẽ nổi giận thế nào, toàn bộ thiên hạ bởi vậy sẽ rung chuyển.

Tiêu Hoài Viễn và Ôn Sâm ngồi trong hành quán, càng nghĩ trong lòng càng sợ, mồ hôi lạnh không ngừng rơi xuống, Tiêu Hoài Viễn run run môi, run giọng nói: “Tìm, phải toàn lực mà tìm, nhất định phải tìm được Phương đại nhân, bằng không...”

Tiêu Hoài Viễn còn chưa nói xong, nhưng Ôn Sâm hiểu rõ ý tứ của hấn, khâm sai đại nhân không nhìn thấy, thân là phó sứ và thiếp thân thuộc hạ, đây là thất trách của bọn họ, hoàng thượng nổi giận, còn có thể để cho bọn họ hảo hảo sống sao?

Thần sắc Ôn Sâm hiển lộ thập phần khổ sáp, thanh âm khàn giọng nói: “Ta đã phái ra toàn bộ Ảnh Tử, bên kia kinh thành ta còn đang che giấu tin tức, không dám trình báo, nhưng cũng sẽ không che giấu được bao lâu, tối đa hai ngày, hoàng thượng sẽ biết tin tức Phương đại nhân thất tung, đến lúc đó người ta hai người...ai!”

Trong tiếng thở dài, sắc mặt hai người biến thành như tro tàn.

Một trận thanh âm sắt thép giao nhau từ xa đến gần, Phùng Cừ Dao thân mặc áo giáp, tay cầm trường kiếm, ngang nhiên đi vào hành quán, nhìn thấy hai người lắc đầu thở dài, Phùng Cừ Dao không khỏi nhướng mày, trầm giọng nói: “Các người còn ngồi đây để làm chi? Nhanh lên nghĩ biện pháp!”

Tiêu Hoài Viễn thở dài nói: “Còn có biện pháp gì? Nhân thủ đều đã phái hết ra ngoài đi tìm, nhiều người như vậy còn tìm không được, thậm chí dù đầu mối cũng không có, làm sao bây giờ?”

Ôn Sâm ngưng thần suy tư một chút, run run môi, run giọng nói: “Là Thái Vương là Thái Vương!”

Tiêu Hoài Viễn và Phùng Cừ Dao sợ hãi cả kinh, lập tức sắc mặt đều trở nên tái nhợt.

Phòng khách của hành quán rơi vào trầm mặc như cõi chết.

Một lúc lâu, Phùng Cừ Dao cắn răng, đứng bật lên, nhìn ra ngoài quát to: “ Người đâu!”

Một gã phó tướng tiến lên rất nhanh, ôm quyền hành lễ.

Phùng Cừ Dao lấy lại bình tĩnh, sát ý nghiêm nghị nói: “ Toàn bộ binh sĩ vào thành, đóng cửa thành, toàn thành bắt đầu chuẩn bị. Mặt khác, phái ra tám trăm dặm khoái mã nhập kinh bẩm báo hoàng thượng, đã nói trong vài ngày nữa Dương Châu nhất định sẽ sinh biến, lại thỉnh thánh chỉ điều Long Vũ quân lập tức dùng tốc độ nhanh nhất đi đến Dương Châu, nhanh đi!”

Phó tướng rung mình, vội vàng tuân mệnh chạy vội đi.

Phùng Cừ Dao xoay người, nhìn Tiêu Hoài Viễn và Ôn Sâm sắc mặt đang tái nhợt ôm quyền nói: “ Hai vị đại nhân, sự tình không thể gạt được nữa, Phương đại nhân mất tích nếu có quan hệ tới Thái Vương, Thái Vương tất nhiên sẽ có hậu chiêu, hơn phân nửa sẽ là binh tai, Dương Châu là đất phong của hần, là hiểm địa phía nam Trường Giang. Cách kinh thành rất gần, lương cốc sung túc, lại có danh vọng rất cao trong lòng bách tính, nếu hần khởi sự, sẽ có lẽ lấy được Dương Châu, hai vị đại nhân, nếu Dương Châu bị thất thủ, tội của chúng ta sẽ rất lớn.”

“ Việc tìm kiếm Phương đại nhân liền giao cho hai vị đại nhân, bốn tướng chuyên trách thủ thành, chúng ta mỗi người đều có trách nhiệm.”

Nói xong Phùng Cừ Dao bước nhanh rời đi, bên trong hành quán Tiêu Hoài Viễn và Ôn Sâm liếc mắt nhìn nhau, phát hiện đối phương đều mờ hơi lạnh nhể nhại, sắc mặt xám trắng đến đáng sợ.

Cảnh xuân đầy ánh nắng tại Giang Nam, đột nhiên bầu không khí chiến tranh rậm rạp, bóng ma tiền thái tử phản loạn vừa dần dần nhạt đi trong lòng bọn họ, lúc này không khí máu tanh của chiến tranh, không ngờ bắt đầu chậm rãi nồng nặc.

Trong tiểu trúc lâu tại Diêu Loan trấn, thân hình thon dài cao ngất của Thái Vương, ánh mắt của hần trầm tĩnh như một hồ nước sâu không thấy đáy, tràn ngập ý tứ hàm súc thần bí quỷ dị khó lường.

Hoàng Tông quỳ trước mặt hần, ngưng thần ghi nhớ mỗi một câu phân phó của hần.

“ Nhiều năm trước ta đã bắt đầu chiêu mộ tư quân luyện binh, đã dần nhập tinh lực và bạc tiền không ít, nuôi quân ngàn ngày, dùng trong một thời, hôm nay thiên hạ đều biết ta muốn mưu phản, ta không thể tiếp tục đợi nữa. Nếu đợi tới lúc triều đình tập kết toàn bộ đại quân bên ngoài Giang Nam, đã sẵn sàng trận địa, đến lúc đó ta chỉ tự chịu diệt vong.”

“ Dạ, chủ thượng!”

“ Hoàng Tông, có thể đánh một trận với đại quân triều đình, hôm nay có bao nhiêu người?”

“ Tám vạn hết thảy. Bọn họ rơi lả tả ở các phủ cùng rừng núi tại Giang Nam, trên hồ nước tiểu đảo bí mật luyện binh, có thể tập trung đánh một trận.”

Khóe miệng Thái Vương hơi nhếch lên, trên mặt lộ ra dáng tươi cười ý vị thâm trường: “ Tám vạn, ngày trước thái tử cũng khởi sự bằng tám vạn người. Lại thêm U Châu năm vạn trú quân, tổng cộng hơn mười ba vạn người, lại bị Phương Tranh tên thất phu trợn lẩn, không ngờ toàn quân bị diệt. Ta chỉ có tám vạn người, sao biết thắng bại?”

Hoàng Tông cung kính nói: “ Chủ thượng, người Đột Quyết đã đáp ứng ba ngày sau bắc độ Hoàng Hà xuôi nam, cùng quân ta hội hợp, hai vạn nhân mã của bọn họ tất cả đều là kỵ binh bách chiến, hiểu biết mã chiến, Giang Nam đều là bình nguyên, có lợi cho kỵ binh xung phong đánh trận. Hơn nữa chiến lực của người Đột Quyết từ xưa luôn cường hãn, hai vạn kỵ đủ có thể kháng được mười vạn đại quân triều đình.”

Thái Vương khẽ lắc đầu nói: “ Tương lai quân tiên phong tiến thẳng kinh thành thì có thể mượn mượn lực lượng của người Đột Quyết, lúc này thì không cần, ta dự định trước tiên chiếm Dương Châu, có thành trì cố định, cung cấp lương thảo và binh nguyên cho ta, chúng ta tiến có thể công, lui có thể thủ, cần gì sợ đại quân triều đình? Về phần binh mã Đột Quyết, ta căn bản không trông cậy bọn họ giúp đỡ được gì, nhiệm vụ của bọn họ, là trụ phương bắc U Châu cho ta, biên quân Tề Châu, không cho bọn họ nam hạ, đối với ta hình thành thế trước sau giáp kích, như vậy đại nghiệp có thể thành.”

“ Chủ thượng anh minh!”

Thái Vương than thở: “ Ngày trước vì sao thái tử lại thất bại? Bởi vì hắn quá tự tin, cho rằng đánh một trận có thể định càn khôn, nên căn bản không lo đi chiếm lĩnh một tòa thành trì trường kỳ luyện chiến, kể từ đó, liền đem chính mình lâm vào tuyệt cảnh. Tiền tuyến bại lui, lui không thể thủ, lòng quân tan rã. Binh sĩ không có ý chí chiến đấu, làm sao có thể không bại?”

Trên mặt Thái Vương lộ ra dáng tươi cười: “ Ta cùng thái tử khác nhau, chỉ lo thắng mà không lo bại. Lại tiến lui như thường, mưu quốc phải lâu dài dự định, không nên mong muốn chỉ đánh một trận là thắng, ta, muốn đem Giang Nam biến thành một chiến trường thất cổ đại quân triều đình, sau đó tiến chiếm kinh thành, dưới sự quỳ lạy của trăm triệu người, đăng cơ xưng đế!”

Nói tới đó Thái Vương bỗng nhiên cười ha hả, thanh âm thâm trầm điên cuồng.

“ Hoàng Tông, mệnh các nơi tư quân chỉnh tập đại quân, hướng Dương Châu xuất phát, chuẩn bị công thành!”

351. Chương 333: Xá Sinh

Dưới bóng đêm yên tĩnh, trong một tòa tiểu lâu ngoài thành Dương Châu truyền đến một tiếng kêu thảm liên tục lặp lại, đặc biệt thâm trầm.

“ Câm miệng! Ta không phải quỷ!”

Bóng người đứng ngoài cửa liên tục giải thích. Tận lực xây dựng bầu không khí kinh khủng quỷ dị, bị Phương Tranh phá hư hầu như không còn, tình cảnh này, nhìn thấy thế nào thật giống trò khôi hài pha thêm màu sắc hài kịch.

Cuối cùng Hàn Diệc Chân cũng thực sự chịu không nổi vị khâm sai đại nhân có năng lực thừa thụ quá yếu đuối này, nhịn không được mở miệng quát: “ Người câm miệng!”

Lúc này Phương Tranh mới yên tĩnh xuống tới.

Hàn Diệc Chân ngẩng đầu, nhìn đạo nhân ảnh ngoài cửa, bỗng nhiên thở dài, buồn bã nói: “ Diệp thế huynh, người làm sao phải khổ như vậy?”

“ Diệp thế huynh?” Phương Tranh ngắt người: “ Diệp Mẫn Chi?”

Bóng người lơ đãng run rẩy một chút, lập tức chậm rãi đi vào phòng trong, rút mỗi lửa, đốt sáng một ngọn đèn trong phòng, dưới ngọn đèn hôn ám chập chờn, làm tôn thêm khuôn mặt có chút tuần tú, nhưng chính là Diệp gia nhị công tử từng bị Phương Tranh cho người đánh ngoài thành Tô Châu, Diệp Mẫn Chi.

Lúc này gương mặt anh tuấn của Diệp Mẫn Chi có vẻ vụn vụn, ánh mắt nhìn Hàn Diệc Chân thực sự tràn ngập điên cuồng và ái mộ, nhìn phía Phương Tranh lại mang theo vẻ cừu hận thấu xương, hai ánh mắt khác nhau liên tục chuyển đổi, rất cực đoan.

“ Tội gì?” Diệp Mẫn Chi si ngốc nhìn gương mặt tuyệt mỹ của Hàn Diệc Chân, cười khổ nói: “ Ta là bị khổ vì tình.”

Gương mặt tuyệt sắc của Hàn Diệc Chân nhẹ nhàng co quắp lại, thở dài nói: “ Diệp thế huynh, người quá càn rỡ. Cứ chỉ hôm nay, người đã đem cả nhà Diệp gia già trẻ hơn ngàn người đẩy về phía đoạn đầu dài.”

Diệp Mẫn Chi chẳng hề để ý cười khế, mắt liếc Phương Tranh, cười nói: “ Phải? Bởi vì ta bắt cóc khâm sai?”

Hàn Diệc Chân gật đầu nói: “ Đúng, khâm sai đại biểu thiên tử, không thể xâm phạm, bằng không đó là tội lớn tru cửu tộc.”

Diệp Mẫn Chi si ngốc nhìn Hàn Diệc Chân, nhẹ giọng nói: “ Những gì làm vì nàng, ta đều hoàn toàn nguyện ý.”

Cả người Phương Tranh nổi da gà, người cổ đại nếu nói chuyện tình cảm, không hề thua kém Quỳnh Dao bà bà.

Nhìn hình dạng thâm tình chân thành của Diệp Mẫn Chi, Phương Tranh thật sự không đành lòng phá hư tâm tình đang biểu lộ của hần. Thế nhưng...người không thể bỏ ta ở chỗ này mà không quan tâm đi? Ta đường đường là khâm sai đại thần, buộc lão tử ở chỗ này nhìn người biểu diễn kịch tình yêu, còn có lòng đạo đức công cộng nữa không?

Khái một tiếng, Phương Tranh mở miệng nói: “ Ách...vị Diệp công tử này, thật ngại quá. Cắt đứt tình tự đang dâng trào của người. Như vậy, người nếu không ngại, có thể thả ta ra trước không? Yên tâm, ta bảo chúng vừa ra khỏi cửa liền quên chuyện này, tuyệt đối không tìm Diệp gia người phiền phức, bởi vì đây là một sự hiểu lầm, ta và Hàn tiểu thư trong trong sạch sạch, ta cũng chưa từng bức cha nàng gả nữ nhi cho ta...”

Diệp Mẫn Chi quay đầu lại nhìn hần, thâm tình trong ánh mắt cực nhanh biến thành một mảnh oán độc, cười lạnh nói: “ Phương Tranh, Phương đại nhân, người tại quan đạo sai sử thị vệ đánh ta, chuyện này đã thôi, nhưng người còn ý thể hiếp người, đoạt vợ người khác. Mỗi hận đoạt vợ không đội trời chung, hôm nay sao ta lại thả người rồi đi?”

Hàn Diệc Chân lạnh lùng nói: “ Diệp thế huynh nói chuyện thỉnh chú ý đúng mực, người ta không có mệnh cha mẹ, càng không môi chúc, tại sao lại có chuyện “ đoạt vợ” mà nói? Người đừng có phá hủy danh tiết của ta.”

Phương Tranh nghe vậy sợ đến cả người run lên, run giọng nói: “ Diệp...Diệp công tử, người ý muốn như thế nào? Chuyện đoạt vợ người, thật sự là một hiểu lầm! Người có thể tỉnh táo lại nghe ta giải thích hay không?”

Diệp Mẫn Chi si ngốc liếc mắt nhìn Hàn Diệc Chân, lại nhìn Phương Tranh cười lạnh nói: “ Giải thích cũng vô dụng, Phương đại nhân người lưỡi xảo vô cùng, chết cũng bị người nói sống, ta làm sao có thể tin người? Người mang theo cờ hiệu hoàng đế tại Giang Nam hoành hành, cướp quan như người sớm nên bị giết, nếu ta giết người, Giang Nam sẽ có vô số thể gia vô tay tỏ ý vui mừng!”

Gương mặt Phương Tranh tối sầm: “ Ai, ta bị người hận đến như vậy hay sao?”

Sau đó hần ngẩn người, liền phản ứng tới, nhất thời sợ đến sắc mặt tái nhợt, mồ hôi lạnh ứa ra: “ Người...người muốn giết ta?”

Hàn Diệc Chân cả kinh nói: “ Diệp thế huynh, người điên rồi! Bất cóc khâm sai đã là trọng tội, nếu người mưu hại khâm sai, triều đình sẽ không bỏ qua cho Diệp gia người, cử chỉ của người hôm nay có được Diệp thế bá đồng ý?”

Diệp Mẫn Chi cười lạnh nói: “ Một mình ta làm việc một mình đảm đương, cần gì phải cần người khác đồng ý?”

Lập tức Diệp Mẫn Chi nhìn phía Hàn Diệc Chân, ánh mắt tràn đầy thống khổ và thâm tình: “ Tiểu muội, chuyện ta làm, tất cả đều vì người, cướp quan này không biết đã dùng thủ đoạn gì, bức bách Hàn thế bá đem người gả cho hần. Ta sẽ không cho hần thực hiện được! Từ nhỏ người ta quen biết, có thể nói thanh mai trúc mã, lẽ nào phiên tình ý của ta đối với người, người không biết sao? Từ nhỏ ta liền che chở người, ái mộ người, cũng không cho người làm việc mà người không muốn, bất luận là sự tình gì! Hàn thế bá bức người gả cho tên cướp quan này, trong lòng người đương nhiên là không muốn, có đúng hay không? Đúng hay không? Hôm nay ta giết cướp quan cho người, sau này người không cần phải gả cho hần nữa. Người vẫn là Hàn gia tam tiểu thư vô ưu vô lự, là vị hôn thê của Diệp gia ta, nhân duyên của chúng ta đã được trời định, ai cũng không được hoành hành đoạt ái!”

Hàn Diệc Chân nghe xong lời hần nói, gương mặt không khỏi trắng bệch, nghiêng đầu liếc mắt nhìn Phương Tranh, sau đó sụp mi mắt, lẳng lặng nói: “ Cho nên người liền phái người bất cóc Phương đại nhân và ta? Bởi vì phiên tình ý của người?”

Diệp Mẫn Chi hét lớn: “ Không sai! Bất cóc hần thì thế nào? Nơi này là Giang Nam, đều không phải là kinh thành mà hần có thể vênh mặt hất hàm sai khiến, khâm sai đại thần thì làm sao? Hần làm ra chuyện

vô sỉ vô đức, ta liền giết hần, thiện ác có hữu báo, khâm sai đại thần quyền cao chức trọng cũng không thể ngoại lệ!”

Ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt tuần tú vì phần nộ mà vắn vẹo của Diệp Mẫn Chi, Phương Tranh bỗng nhiên không đầu không đuôi hỏi: “ Diệp công tử, hôm nay người phái người đến bắt cóc chúng ta, đến tột cùng là do chủ ý của chính người, hay do người khác sai khiến? Người nhận thức Thái Vương không?”

Diệp Mẫn Chi ngậy ra, lập tức cười lạnh nói: “ Thái Vương gì? Ta bắt cóc người đương nhiên là chủ ý của ta, ta trưởng thành, mặc kệ làm chuyện gì đều tự đảm đương.”

Diệp Mẫn Chi ưỡn ngực thật cao, nỗ lực bày ra dáng dấp nam tử hán có thể đảm đương, trên gương mặt anh tuần còn giữ vài phần lông tơ non nớt, rất có vài phần buồn cười.

Phương Tranh hiểu ra, toàn sự kiện bất quá chỉ là một thế gia đệ tử còn chưa trưởng thành trả thù mà thôi, không quan hệ tới Thái Vương. Trái tim hần vừa buông, lập tức lại bốc lên cao.

Hần bỗng nhiên nghĩ đến, hần tử không hiểu chuyện, trình độ nguy hiểm so với Thái Vương càng cao hơn.

Bởi vì trong đầu bọn họ căn bản không có sự ước thúc của luật pháp, vốn không có quan niệm chính tà. Nói hay làm đều hoàn toàn bất kể hậu quả, dựa vào cổ huyết khí của thanh niên mà làm bất cứ chuyện gì cũng sẽ không có kỵ, bất luận là chuyện gì, bao quát giết chết khâm sai như hần.

Thay lời khác nói, lần này bắt cóc tổng tiền dù là không quan hệ tới Thái Vương, nhưng sinh mạng của hần vẫn đang bị uy hiếp nghiêm trọng. Diệp Mẫn Chi vừa nói qua là muốn giết hần, cho dù chỉ là một hiểu lầm không tính là đẹp đẽ.

Tính mạng sắp gặp nguy hiểm, trong đầu Phương Tranh liền nổi lên đèn đỏ, vô số mưu kế đào sinh thoát khôn, nhất nhất hiện lên trong não, lại nhất nhất bị chính hần bỏ qua, tình cảnh hiện tại rất không diệu, không ổn nhất chính là, hần và Hàn Diệc Chân đều bị trói chặt, mặc kệ dùng biện pháp tuyệt diệu gì thoát khôn, hai tay bị trói cũng không cách thi hành.

Tâm niệm thay đổi thật nhanh, Phương Tranh không khỏi nghiêng đầu nhìn về phía Hàn Diệc Chân, thấy sắc mặt nàng trầm tĩnh, nhưng trong đôi mắt ánh lên vài phần ưu sầu.

Phương Tranh thở dài, con mẹ nó là chuyện gì nha! Hết lần này tới lần khác quan hệ giữa hần và Hàn Diệc Chân không thể giải thích, mặc kệ mình giải thích thế nào, Diệp Mẫn Chi khẳng định sẽ cho rằng mình đang giải thích lời giả dối, Phương Tranh ở tại triều đình lẫn lộn lâu như vậy, chẳng bao giờ gánh nợ cho ai, hôm nay lần đầu tiên chịu tiếng xấu cho người khác, mà còn là một món nợ dễ mất mạng nhất, đây chính là dùng mạng sống để trả giá nha.

Hiện tại hần cảm thấy mình thật sự là oan uổng thấu trời. Không lý do lại bị người cài tội danh ỷ thế bức hôn, hơn nữa mất thấy sắp vì tội danh này mà chết. Nếu Hàn Diệc Chân thật sự có ý định với hần, tội danh này có đeo lên lưng thì đeo thôi, đáng tiếc chính là, con quỷ nhỏ Hàn Diệc Chân căn bản đối với hần không hề cảm giác, chính vì điểm này, hần cảm thấy mình vô cùng oan uổng, trái tim tiểu mỹ nhân không được, chính mình lại bị người hại mạng, xuất thân thương nhân hần tính toán tính toán, vẫn nghĩ đây chính là vụ buôn bán thật lỗ vốn.

Gương mặt Hàn Diệc Chân lo sợ không yên, từ sự hiểu biết của nàng đối với Diệp Mẫn Chi, nếu hần nói muốn giết Phương Tranh, vậy tuyệt đối không đơn giản là đe dọa, mà nếu Phương Tranh bị giết tại Giang Nam, hoàng thượng tại kinh thành nổi giận, sẽ đối với thế gia Giang Nam làm ra cử động kịch liệt gì....

Hàn Diệc Chân lắc đầu, không dám tiếp tục nghĩ xuống phía dưới.

Hít một hơi thật sâu, Hàn Diệc Chân nỗ lực nhượng cho chính mình tỉnh táo lại, trầm giọng nói: “ Diệp thế huynh, người ta hai nhà là thế giao, xem lại tình giao hảo bao đời, tiểu muội hôm nay còn xưng người một tiếng thế huynh, việc nhân duyên, toàn bộ phải để phụ mẫu mỗi chúc, người ta chỉ là con cái, há có thể chính mình làm chủ? Hơn nữa từ nhỏ ta chỉ xem người là huynh trưởng, không hề có tình yêu nam nữ, thế huynh cần gì phải bức ta như vậy? Khâm sai Phương đại nhân phụng hoàng mệnh tuần thú Giang Nam, nếu người giết hại, đương kim thánh thượng sao lại buông tha cho Diệp gia người? Trên đời này không có vách tường nào mà không thoát gió, chuyện người giết khâm sai, sớm muộn sẽ bị thám tử triều đình biết được, đến lúc đó dù cho người có chết, nhưng người làm sao đối mặt với hơn ngàn người già trẻ của Diệp

gia? Đây chính là tội lớn tru cử tộc! Diệp thế huynh, tiểu muội đã nói hết lời, còn thỉnh thế huynh châm chước, tự suy nghĩ, chớ làm cho Diệp gia trêu chọc di thiên đại họa.”

Diệp Mẫn Chi nghe vậy cả người run rẩy, sắc mặt bỗng nhiên trở nên tái nhợt, hẩn nhìn chằm chằm gương mặt trầm tĩnh của Hàn Diệc Chân, khàn giọng nói: “ Người chỉ xem ta là huynh trưởng? Người chỉ xem ta là huynh trưởng?”

Phương Tranh nhin không được xen vào nói: “ Ai, lão huynh, phiền phức người chú ý trọng điểm được không? Ý tứ của nàng là bảo người đừng giết ta, miễn gây ra đại họa cho Diệp gia...”

Diệp Mẫn Chi chỉ vào Phương Tranh chột quát: “ Người câm miệng!”

Lại quay đầu lại nhìn Hàn Diệc Chân, thâm tình trong ánh mắt Diệp Mẫn Chi đã biến mất không gặp, chỉ còn là một mảnh phần hận và không cam lòng, hẩn tức giận nói: “ Tiểu muội, Hàn Diệc Chân! Ta nghĩ không ra người lại vô tình như vậy, vì sao? Ta ái mộ người nhiều năm như vậy, người lại hoàn toàn làm như không thấy, Diệp Mẫn Chi ta có điểm nào kém hơn tên hỗn đản Phương Tranh này?”

Phương Tranh rụt cổ, kêu oan: “ Ai, không liên quan đến ta nha...”

“ Người câm miệng!”

Hàn Diệc Chân bậm chặt môi, sắc mặt tái nhợt không gì sánh được, gương mặt sầm xuống không hề cử động, nét mặt không có nửa phần biểu tình.

Ba người bên trong phòng rơi vào trầm mặc, một lúc lâu, Diệp Mẫn Chi bỗng nhiên ngửa mặt lên trời cười điên cuồng, tiếng cười khùng lại, hẩn cúi đầu nhìn Hàn Diệc Chân, ánh mắt trở nên tràn ngập tham lam và dục vọng.

“ Người đã vô tình, ta hà tất còn si tình? Hàn Diệc Chân, hôm nay ta có liều mạng chịu sự trách cứ trong tương lai của phụ thân người, cũng phải cùng người động phòng, cùng người làm phu thê chân chính, đến lúc đó gạo đã thành cơm, ta là con rể Hàn gia người, ai cũng đừng hòng phản đối.”

Phương Tranh nghe vậy kinh hãi: “ Uy! Lần này vui đùa mở lớn, Diệp Mẫn Chi, ta cảnh cáo người, người đừng xằng bậy, phiền phức người lãnh tính một chút, bảo trì lý tính của người, khắc chế thú tính của người đi.”

Hàn Diệc Chân cả người thẳng run, gương mặt trắng bệch, nhưng nàng chột suy nghĩ, giọng nói bình thản: “ Diệp Mẫn Chi, người điên rồi. Dùng loại thủ đoạn này bức một nữ tử đi vào khuôn khổ, Diệp gia các người dạy dỗ người như thế sao? Uống cho người là thế gia đệ tử, quả thực bôi nhọ nề nếp gia đình của Diệp gia người! Nếu như người thật sự dám động vào ta, tối nay ta sẽ chết ngay trước mặt người, không tin người có thể thử xem.”

Phương Tranh vội la lên: “ Đừng thử, đừng thử, ai, hãy nghe ta nói, ta có một kiến nghị tốt.”

“ Kiến nghị gì?” Diệp Mẫn Chi hai mắt đỏ bừng, quay đầu hỏi.

“ Ách, ý của người là, muốn đem ta giết, sau đó đem Hàn Diệc Chân cưỡng hiếp, lý giải như thế không sai chứ?”

Diệp Mẫn Chi tham lam liếc mắt nhìn Hàn Diệc Chân, ánh mắt tẩn mát ra dục vọng trần trụi, cùng dáng dấp vừa chân thành vừa thâm tình vừa rồi giống như hai người, lập tức hẩn ưỡn ngực lớn tiếng nói: “ Không sai!”

“ Cái này...Hàn tiểu thư, không muốn bị người cưỡng hiếp, ta thì...lại càng không cam tâm tình nguyện bị người giết chết...”

Trầm mặc một chút, Phương Tranh giương mắt nhìn thần sắc Diệp Mẫn Chi cẩn thận nói: “ Nếu không, ta và Hàn tiểu thư trao đổi một chút.”

Diệp Mẫn Chi nghi hoặc nói: “ Có ý tứ?”

“ Nếu như người đồng ý, người giết Hàn tiểu thư, cưỡng gian ta, thế nào?”

“ Hỗn đản!” Diệp Mẫn Chi và Hàn Diệc Chân trầm miệng một lời mắng, mắng đến nghiêng răng kèn kẹt.

Phương Tranh thấy ủy khuất nha, con mẹ nó ta vì bảo người trong sạch, đều nguyện ý chủ động hiến thân cho nam nhân, con quỷ nhỏ người còn không cảm kích, bộ nghĩ lão tử cam tâm tình nguyện bị người bạo súc sao?

Diệp Mẫn Chi nhìn chằm chằm Phương Tranh, thân hình lay động một chút, bỗng nhiên giọng căm hận nói: “Người là tên cầu quan, đều là bởi vì người, ta và tiểu muội lại sinh ra nhiều khúc chiết như vậy, hôm nay ta bắt cóc người, dù sao cũng là tội lớn tru cửu tộc, ta liền giết người thì đã làm sao?”

Nói xong Diệp Mẫn Chi bỗng nhiên nhấc chân hướng ngay ngực Phương Tranh đá vào, một cước hấn đá ra, mơ hồ mang theo uy thế sấm gió, chính là từng luyện qua võ công, nếu bị hấn đá trúng ngực, tránh không khỏi bị gãy xương, mất mạng tại chỗ.

Chuyện xảy đột nhiên, ai cũng không nghĩ tới Diệp Mẫn Chi lại bỗng nhiên làm khó dễ, Phương Tranh bị trói hai tay, chỉ có thể mở to mắt, ngây ra nhìn một cước của hấn càng lúc càng gần.

“Đừng!”

Thân thể Phương Tranh bỗng nhiên bị người hất mạnh qua một bên, trong hoảng loạn mơ hồ nhìn thấy một bóng người mảnh khảnh hai tai bị trói sau lưng, đang giãy dụa hướng thẳng tới một cước sấm sét của Diệp Mẫn Chi.

Thần sắc Diệp Mẫn Chi biến đổi, nhưng lúc này khí lực đã dùng hết, không thể thu thế, chỉ nghe được “phanh” một tiếng, ngay sau đó, Phương Tranh và cả Diệp Mẫn Chi đều rõ ràng nghe được tiếng gãy xương.

Chăm chú nhìn lại, đã thấy Hàn Diệc Chân chu cái miệng nhỏ, phun ra một ngụm máu đặc, sau đó mềm nhũn té xuống.

“Hàn Diệc Chân!” Phương Tranh cả kinh quýnh lên, nhất thời hiểu được chuyện gì xảy ra, vành mắt giống như nứt toát ra hết lớn.

“Tiểu muội!” Diệp Mẫn Chi cũng luống cuống, vội vàng vọt tới bên cạnh Hàn Diệc Chân muốn xem thương thế.

Hàn Diệc Chân thở hổn hển, hô hấp tựa hồ mười phần trắc trở, Diệp Mẫn Chi vội vàng cởi dây trói trên tay nàng.

Phương Tranh hai tay bị trói, nhưng vẫn còn có thể đi đứng, thấy dáng dấp thực sự thống khổ của Hàn Diệc Chân, nghĩ đến nàng vì cứu chính mình mà gặp độc thủ. Phương Tranh không khỏi phần nộ trong lòng, bay lên một cước đá Diệp Mẫn Chi té ngã, nhìn Diệp Mẫn Chi chật vật bò lên, Phương Tranh lạnh lùng nói: “Diệp Mẫn Chi, người hay nhất cầu thần bái Phật trông cậy vào Hàn gia tiểu thư không có việc gì. Nói cách khác, Phương Tranh ta phát thệ, cần phải giết sạch cả Diệp gia người, mà Diệp Mẫn Chi người, lão tử phải tự tay cắt người thành ngàn mảnh!”

Sắc mặt Diệp Mẫn Chi tái nhợt, nhìn gương mặt như giấy vàng của Hàn Diệc Chân, bỗng nhìn Phương Tranh cười lạnh nói: “Phương Tranh, chính người chết đã đến nơi còn nói mạnh miệng, người có bản lĩnh gì có thể giết được cả Diệp gia ta?”

Phương Tranh trước tiên cúi xuống nhìn thương thế của Hàn Diệc Chân, thấy ngực nàng phập phồng, chỉ là hô hấp khó khăn, trong lòng chợt hiểu có lẽ một cước kia đã đá gãy vài xương sườn của nàng, tạm thời không nguy đến tính mạng, nhất thời thoáng yên tâm.

Quay đầu, Phương Tranh nhìn Diệp Mẫn Chi, một lúc lâu mới mở miệng, giọng nói bình thản làm người run rẩy.

“Diệp Mẫn Chi, ta không ngại người bắt cóc ta, cũng không chú ý người đánh chửi, nói thật, trong lòng ta không hề trách người. Dù sao người bị tình làm hại, một người vì tình yêu, làm ra một ít chuyện không thể không chế, cũng có thể tha thứ.”

“Thế nhưng, người dùng một cước đá Hàn Diệc Chân thành trọng thương, một đá này, cũng chặt đứt đường sống của Diệp gia người! Ta không ngại nói cho người, nếu Hàn Diệc Chân bị thương nặng không được kịp thời chữa trị, hoặc cả đời phải tàn tật, Diệp gia người sẽ vì thế mà trả giá thảm trọng!”

“ Người không phải đang rất kỳ quái, ta đang nằm trong tay người vì sao còn dám nói mạnh miệng như vậy? Diệp Mẫn Chi, người đã đánh giá thấp tầm quan trọng của ta trong triều đình. Trước đó, ta từng gặp qua không ít lần ám sát nhằm vào ta, cho nên, hoàng ân mệnh mông, ngoại trừ bên người ta có mấy trăm danh thị vệ ra, hoàng thượng còn tăng thêm mười hai danh đại nội cao thủ, ngày đêm không ngớt từ một nơi bí mật gần đó bảo hộ ta, hiện tại, bọn họ tất nhiên đã biết ta rơi vào tay của người. Nếu người kịp quay về Hàng Châu, sẽ phát hiện, Hàng Châu Diệp gia đã bị đại quân triều đình bao quanh, nếu người dám đụng đến ta mảy may, hơn ngàn đầu người của Diệp gia người toàn bộ đều rơi xuống.”

Diệp Mẫn Chi nghe vậy cả người run lên, sắc mặt nhất thời trở nên trắng bệch không gì sánh được.

“ Ta...ta không tin...” Diệp Mẫn Chi môi run run.

Phương Tranh lẳng lặng nhìn hắn, trong ánh mắt tràn ngập thương hại: “ Không tin? Người hãy phái người quay về Hàng Châu mà nhìn, có lẽ chính người tự mình trở lại nhìn, Dương Châu cách Hàng Châu cũng không xa, chỉ một ngày đêm, khoái mã có thể tới. Người có thể nhìn ra rốt cục ta có phải đang lừa người hay không.”

“ Diệp Mẫn Chi, ta chưa bao giờ lạm sát người, người chỉ là một hài tử không hiểu chuyện, tính tình bướng bỉnh tùy hứng, để xong được thứ gì đó mà không từ thủ đoạn, những thứ này ta đều nghĩ không có gì đáng trách, thế nhưng Hàn Diệc Chân vì cứu ta mà thân chịu trọng thương, nếu nàng có chuyện gì không hay xảy ra, ta không ngại để cho hai bàn tay của mình dính đầy máu tươi Diệp gia người, cũng không quản bọn họ có vô tội hay không, người phạm tội, vốn là tử tội tru di cửu tộc! Diệp Mẫn Chi, đem những lời của ta ghi tạc vào ngực, người gặp rắc rối rồi. Người đã trêu chọc về cho Diệp gia một phiền phức lớn, một chỉ thủ lệnh của ta, liền có thể làm cho Hàng Châu Diệp gia một đêm tan thành mây khói, Diệp Mẫn Chi, người tin không?”

Trong phòng lại lâm vào trầm mặc, chỉ có ngọn đèn âm u còn đang chấp chờn bất định, trong vắng vẻ, một cỗ khí thế nghiêm nghị dần dần mọc lên, ngưng tụ, cho đến lan tràn. Cỗ khí thế này nặng như núi, ép tới hô hấp của Diệp Mẫn Chi đột nhiên trở nên trắc trở lên, cảm giác cả người như mất đi khí lực, hai chân không tự chủ được run lên. Tựa hồ có một đạo lực lượng vô hình, đang gắt gao ấn lên đầu vai hắn, làm hắn nhìn không được liền có xung động muốn hướng Phương Tranh quỳ xuống bái lạy.

Quan uy, nhìn không thấy, sờ không được, nhưng người ở trên thượng vị lâu ngày cứ tự nhiên mà phát ra.

Thẳng đến lúc này Diệp Mẫn Chi mới phát hiện, nguyên lai tình địch của hắn, cũng không chỉ đơn giản là một người trẻ tuổi, lúc này hắn rốt cục nhớ tới Phương Tranh còn có một thân phận khác.

Hắn là khâm sai. Là trọng thần hô mưa gọi gió trong triều đình, tay cầm binh mã, quyền thần đôn đốc các quan viên, là thượng vị giả chỉ dùng một câu nói có thể phán định sống chết của toàn bộ một gia tộc!

Mồ hôi lạnh tuôn đầy khuôn mặt tuần tú, dưới ánh mắt trào phúng của Phương Tranh, Diệp Mẫn Chi rốt cục không chịu nổi áp lực cực lớn, mềm nhũn ngã ngồi trên mặt đất.

352. Chương 334: Phản Chiến

Phương Tranh biết hắn song song muốn đi chứng thực một chút, Hàng Châu Diệp gia có đúng như lời của Phương Tranh nói hay không, đã bị đại quân triều đình trọng trọng vây quanh.

Xuyên thấu qua cửa sổ, nhìn bóng lưng Diệp Mẫn Chi hoang mang rối loạn rời đi, khóe miệng Phương Tranh nhẹ nhàng xả ra một nụ cười mỉm quỷ dị.

Sợi dây trói chặt Phương Tranh đã bị Diệp Mẫn Chi cởi ra, gia tộc sắp bị diệt tới nơi, dù Diệp Mẫn Chi có bao nhiêu xung động, cũng không dám quá phận đắc tội Phương Tranh, tuổi trẻ xung động, huyết khí phương cương, nhưng hắn cũng không dám đem Diệp gia toàn tộc hơn ngàn mạng người đi đánh cược.

Hay tay rảnh rồi, Phương Tranh lại khôi phục tự tin trong dĩ vãng, số lần bỏ trốn đào mạng của hắn nhiều lắm, muốn thoát khỏi tiểu lâu giam giữ hắn và Hàn Diệc Chân, đối với hắn mà nói cũng không phải là việc khó.

Nghĩ lại thương thế của Hàn Diệc Chân khá nặng, trong lòng Phương Tranh vừa trầm xuống.

Đi tới bên cạnh Hàn Diệc Chân, Phương Tranh đã thấy hai mắt nàng mở thật to, đang không chớp mắt theo dõi hắn, khóe miệng còn dính vài điểm vết máu, nhưng đang nhìn hắn nhẹ nhàng cười, dáng tươi cười rất đẹp, giống như ánh chiều tà mặt trời lặn, đẹp đến mê lòng.

Phương Tranh vui mừng, bước nhanh đi tới bên người nàng ngồi xổm xuống: “ Người tỉnh? Cảm giác thế nào?”

Hàn Diệc Chân nhẹ nhàng cau mày, cố nén thống khổ nói: “ Rất đau.”

Nhìn vùng lông mày nhíu chặt của nàng, Phương Tranh cảm thấy trái tim của mình cũng bị thu thành một đoàn, trong viên mắt nổi lên mấy phần ướt át, hắn dùng sức nháy mắt mấy cái, đè xuống sự cảm động đang cuộn cuộn trong lồng ngực, nét mặt lại hiện lên dáng tươi cười vẫn thấy hàng ngày.

“ Người thật ngốc! Diệp Mẫn Chi rõ ràng muốn đá ta, người đi đón đỡ, làm gì vậy? Ta là một đại lão gia da thô thịt thối, cũng không phải kháng không được.”

Hàn Diệc Chân thở dốc vài cái, gian nan cười cười: “ Không đỡ không được, ta không thể để hắn giết người, thân phận của người rất trọng yếu, nếu người có sơ xuất, toàn bộ Giang Nam sẽ rơi vào rung chuyển.”

Phương Tranh thầm than, cô nàng này cũng thật quá lý trí đi? Vừa rồi trong lúc nguy cấp, trong lòng nàng nghĩ cũng chỉ là đại cục Giang Nam? Cho nên nàng mới liều mình cứu ta, thực sự là như vậy sao?

Khuôn mặt Phương Tranh nổi lên vẻ cổ quái: “ Người là bởi vì thân phận của ta mà đỡ dùm ta một cước? Nếu như ta không phải là khâm sai đại thần của triều đình? Nếu như ta chỉ là một tiểu tử nghèo, không có tiền không có quyền, người còn có thể che ngay phía trước ta không?”

Hàn Diệc Chân nghe vậy gương mặt nhất thời nổi lên vài phần đỏ ửng, ánh mắt né tránh nhìn chằm chằm nơi khác, thanh âm nhỏ xíu: “ Ta...ta không biết.”

Trong phòng nhỏ, một cổ tình tứ khó hiểu dây dưa giữa hai người, quanh quẩn, ngọn đèn âm u trong phòng thoảng chớp chờn, bắc đèn nhẹ cháy, lộ ra hai đóa hoa đèn, giống như hai đóa hoa sen vừa tàn ra.

Phương Tranh vươn tay, dùng tay áo nhẹ nhàng xóa đi vết máu trên khóe miệng nàng, Hàn Diệc Chân chưa từng bị một nam tử thân cận đối đãi như vậy bao giờ? Sắc mặt nàng đỏ bừng như sắp chảy máu, thật không chút tự nhiên né tránh động tác vô cùng thân thiết của Phương Tranh.

Hàn Diệc Chân lơ đãng ngẩng đầu, đã thấy Phương Tranh đang mỉm cười nhìn nàng, trong mắt tựa hồ có ý tứ hàm súc không giống như thường ngày, Hàn Diệc Chân nhất thời thật xấu hổ, như hoảng loạn vươn cổ tay, vuốt mái tóc mai, đôi mắt đẹp nháy nhẹ, miễn cưỡng trấn định nói: “ Vừa rồi người nói hoàng thượng phái mười hai đại nội cao thủ âm thầm bảo hộ người? Bao giờ bọn họ tới cứu chúng ta?”

“ A?” Đang chìm đắm trong nhu tình, Phương Tranh nghe vậy nhất thời ngẩn người, sau đó cười gượng nói: “ Ách, cái này, người không cần chờ bọn hắn nữa, đó là ta lừa dối Diệp Mẫn Chi thôi.”

Hàn Diệc Chân không thể tin tưởng mở to mắt: “ Người là nói...vốn không có đại nội cao thủ? Lời nói của người chỉ là gạt người?”

Phương Tranh vuốt mũi xấu hổ cười: “ Cũng không thể nói không có...chỉ là ta đem bọn họ phái đến Thanh Long sơn, bảo hộ cái bụng lớn của lão bà ta.”

“ Vậy đại quân triều đình vây quanh Hàng Châu Diệp gia...”

Thần sắc Phương Tranh chợt như xấu hổ: “ Ách, đó cũng là ta lừa dối.”

Hàn Diệc Chân thật có loại dục vọng như muốn khóc, nàng thở dài lắc đầu: “ Trời ạ! Khâm sai đại thần do triều đình phái tới kỳ thực là một tên lừa gạt, trong miệng người có từng nói qua một lời thật hay không?”

Phương Tranh cười gượng nói: “ Đương nhiên là có nói thật, tỷ như nói lão bà của ta mang thai, đây là lời nói thật mười phần.”

Hàn Diệc Chân sụp mi mắt, trầm mặc một hồi, bỗng nhiên thần sắc tối nghĩa nói: “ Phu nhân của người, các nàng đều rất đẹp sao?”

Phương Tranh gật đầu cười nói: “Đều rất đẹp, lời nói văn nhã một chút, các nàng đẹp tới mức làm ta tan nát cõi lòng.”

Hàn Diệc Chân kéo kéo khóe miệng, muốn cười nhưng cười không nổi, trong lòng không hiểu lại có thêm vài phần phiền táo, loại cảm giác này giống như có một bàn tay vô hình, đang hung hăng bóp lấy lòng của nàng.

Đôi mày thanh tú nhíu chặt, Hàn Diệc Chân ho nhẹ vài tiếng, từ xương sườn truyền đến một trận đau đớn toàn tâm, một đá của Diệp Mẫn Chi rất nặng, từ độ mạnh yếu khi phát lực mà xem, lúc đó hẳn xác thực muốn lấy mạng Phương Tranh, Hàn Diệc Chân thật cảm thấy may mắn, nàng cảm thấy may mắn chính là vì mình đã thay thế Phương Tranh trúng một cước, bằng không, bất luận là vì công hay tư, trong lòng nàng cũng không nguyện ý thấy Phương Tranh bị thương tổn.

Từ bao giờ nàng đã có loại cảm giác này? Nàng cũng không rõ ràng. Hay là từ giây phút hẳn cự tuyệt lời cầu hôn của phụ thân, hay là, từ khi hẳn ở trên quan đạo nói cho nàng nghe đạo lý, hay là, từ khi hẳn ở ngoài thành Dương Châu nhìn thấy bách tính chịu khổ, thần tình tức giận trên mặt hẳn...

Nhiều lắm, nàng không còn nhớ nữa, trên người Phương Tranh có sự hai mặt nhiều lắm, hẳn vô sỉ, hèn mọn, đê tiện, hẳn vì đạt được mục đích, thủ đoạn gì cũng dám làm, nhưng hẳn lại có được sự dũng cảm của nam nhân, trượng nghĩa, cùng lòng thương cảm đồng tình nhân ái với thiên hạ cùng khổ. Những tính cách đa dạng mà mâu thuẫn này, hỗn hợp cùng một chỗ, hình thành nên mị lực đặc biệt của hẳn.

Hay là, chính là vì như vậy mà từng bước một nàng bị hẳn hấp dẫn? Gương mặt tái nhợt của Hàn Diệc Chân lộ ra vài phần mỉm cười hạnh phúc.

Nhà hẳn có chính thê, hẳn thương nữ nhân của hẳn, trở lại Tô Châu, hẳn có tiếp tục cự tuyệt lời cầu hôn của phụ thân hay không?

Không thêm nghĩ nữa, chỉ cần lúc này cùng hẳn ở chung một chỗ, dù cho thân hãm nguy khốn, cũng thích ý như đang sống tại thiên đường, hạnh phúc.

Phương Tranh lo lắng nhìn sắc mặt tái nhợt của nàng, nói: “Chúng ta có nên nghĩ biện pháp hay không? Ta nghĩ không thể ở mãi chỗ này chờ Diệp Mẫn Chi đi thỉnh đại phu, vạn nhất người ta lừa dối người thì làm sao bây giờ? Chuyện này ta bình thường hay làm...”

Hàn Diệc Chân hé miệng nở nụ cười, lắc đầu.

Lặng lẽ giơ tay lên, nhìn một vòng tròn tròn trắng sáng, Hàn Diệc Chân bỗng nhiên giống như một tiểu cô nương nở nụ cười: “Xem, có ánh trăng!”

Phương Tranh ngẩng đầu, thấy một vầng trăng sáng treo cao phía chân trời, tỏa xuống nhân gian một mảnh yếu ớt mà sáng tỏ.

Trong lòng Phương Tranh cười khổ. Tư duy nữ nhân vì sao lại kỳ lạ như vậy, bản thân đang bị thương nặng, nàng còn có tâm tình ngắm ánh trăng, dù lão tử đã có mấy lão bà, nhưng cho tới bây giờ vẫn không nắm giữ được suy nghĩ của nữ nhân.

Ánh mắt Hàn Diệc Chân có chút si ngốc nhìn chăm chăm trăng sáng, thanh âm giống như đang nói mê nhẹ nhàng: “Ta thích nhất ánh trăng, nó nhu tĩnh, an tường, mang theo vài phần u sầu nhân nhạt, làm kẻ khác bất tri bất giác buồn vô cớ.”

Phương Tranh nhìn ánh trăng, bỗng nhiên nhớ tới lần đầu tiên khi hẳn nhìn thấy La Nguyệt Nương, lúc đó nàng mặc áo đỏ, ngồi trên một tảng đá lớn. Cũng lẳng lặng nhìn trăng sáng như vậy, trong mắt còn phiếm ra mấy phần u sầu. Bức họa kia làm cả đời hẳn cũng đều không quên được, vĩnh viễn bảo tồn trong đầu hẳn.

Nhìn Hàn Diệc Chân ngửa đầu, vùng cằm trơn bóng và nơi cổ trắng mịn ẩn ước đường vòng cung làm cho kẻ khác động tâm, hoàn mỹ không dấu vết như vậy, Phương Tranh không khỏi thở dài: “Nữ nhân ngắm trăng đều đẹp đến như thế.”

“Cái gì?” Hàn Diệc Chân không giải thích được nháy mắt.

Phương Tranh nhanh miệng cười nói: “ Ta là nói, ta vẫn cho rằng chỉ có loài sói mới thích ánh trăng, nguyên lai nữ nhân cũng thích.”

Hàn Diệc Chân: “ ...”

Tên đáng ghét này, luôn luôn có bản lĩnh phá hư tất cả sự vật tốt đẹp.

Bỗng nhiên một trận đau đớn toàn tâm ập tới, Hàn Diệc Chân nhú mào ho khan hai tiếng, sau đó một lũ máu tươi đỏ thẫm từ khóe miệng chảy ra, vô cùng chói mắt.

Phương Tranh thấy thế kinh hãi, sắc mặt cũng âm trầm xuống tới, nhú mào trầm giọng nói: “ Như vậy không được, chúng ta không thể tiếp tục chờ Diệc Mẫn Chi tỉnh đại phu trở về, thương thế của người không thể kéo dài, có lẽ xương sườn bị gãy của người đã đâm vào nội tạng, phải nhanh đi tìm đại phu, chúng ta tự mình đi tìm!”

Hàn Diệc Chân miễn cưỡng cười cười, gương mặt đẹp như hoa dần dần uể oải.

“ Làm sao tìm? Chúng ta còn bị nhốt tại đây, người nghĩ người thủ ngoài cửa sẽ thả chúng ta đi ra ngoài sao?”

Phương Tranh tự ngạo cười cười: “ Chữa bệnh, ta không được, chạy trốn, người không được. Nhưng người phải phối hợp với ta.”

Hàn Diệc Chân nghi hoặc nói: “ Thế nào phối hợp?”

“ Người cởi hết y phục hấp dẫn sự chú ý của người nọ, ta từ phía sau đâm hấn vài đao.”

“ Người...người hỗn đản! Ta chết cũng không làm!” Hàn Diệc Chân tức giận đến gương mặt đỏ bừng.

Phương Tranh hơi làm khó, suy tư một lát, chần chờ nói: “ Ta cởi hết y phục hấp dẫn sự chú ý của hấn, người tới đâm dao nhỏ?”

Hàn Diệc Chân hèn mọn liếc hấn: “ Người nghĩ người có đủ tư sắc hấp dẫn nam nhân sao?”

Phương Tranh đương nhiên cúi đầu, than thở: “ Đúng vậy, câu dẫn nữ nhân là cường hạng của ta, nam nhân, xác thực có điểm khó làm. Ai, mặc kệ, trước tiên người nằm xuống giả chết, ta dụ hấn vào, tìm một cơ hội giết chết hấn.”

Hàn Diệc Chân hờn dỗi liếc mắt nhìn hấn, theo lời nằm thẳng xuống, trong lòng vừa thẹn vừa giận, nàng không nghĩ ra vì sao mình lại nghe lời người này nói, đi theo hấn làm chuyện hồ đồ.

Nghĩ thì nghĩ, Hàn Diệc Chân vẫn thành thành thật thật nhắm mắt lại, vẫn không nhúc nhích nằm trên mặt đất lạnh lẽo.

Phương Tranh thấp giọng dặn dò: “ Nhớ kỹ, ngàn vạn lần đừng lên tiếng, coi như người thực sự đã chết, đừng ra lời đó.”

Hàn Diệc Chân mở mắt ra, lại hung hăng trừng mắt liếc hấn, rồi mới nhắm lại.

Phương Tranh hít sâu một hơi thở, ở trong lòng nổi lên một chút tâm tình, sau đó dồn khí đan điền, bật hơi hét lên bi thiết: “ Diệc Chân! Diệc Chân muội muội! Người làm sao vậy? Người nói chuyện nha, đừng dọa ta, người đâu mau tới! Có người sắp không được!”

Thanh âm thê lương, tình chân ý thiết, thẳng đến làm người thương tâm, làm người rơi nước mắt.

Rất nhanh, đại hấn khôi ngô canh giữ ngoài phòng mở khóa đi đến.

“ Làm sao vậy?” Đại hấn khôi ngô có vẻ rất không bình tĩnh.

Trên mặt Phương Tranh lộ ra hai hàng nước mắt, cấp thiết nắm lấy ống tay áo của hấn, nói: “ Vị hảo hán này, nhanh! Mau giúp ta gọi đại phu! Nàng...nàng sắp không được! Vừa rồi còn có thể miễn cưỡng nói chuyện, hiện tại lại hôn mê bất tỉnh, hô hấp cũng ngừng. Ô ô, Diệc Chân muội muội, sao người nhẫn tâm bỏ lại ta.”

Đại hán khôi ngô trừng mắt liếc hần, tựa hồ đối với tiếng gào khóc thảm thiết của hần rất không mặn ý, lập tức liền tiến lên, ngồi xổm thân thể, đưa lưng về phía Phương Tranh, tỉ mỉ đánh giá Hàn Diệc Chân.

Phương Tranh thấy thể vui mừng, lúc này chính là cơ hội tốt, bên ngoài tiểu lâu chỉ có tên đại hán này gác cửa, nếu giết đại hán, hần và Hàn Diệc Chân có thể chạy thoát.

Phương Tranh cường chế nổi mừng như điên trong lòng, tay phải lặng lẽ thò vào trong lòng, lục lọi...lục lọi...lục lọi...

Sau đó sắc mặt Phương Tranh thay đổi, trở nên tái nhợt không gì sánh được, khoe miệng cấp tốc suy sụp xuống tới.

Hần phát hiện mình phạm vào một sai lầm muốn lấy mạng, ngàn tính vạn tính, một lòng thăm nghĩ dụ đại hán mở cửa, một đao đâm hần, thế nhưng...

Đao đâu? Không có đao? Không đao lấy gì đâm?

Tính toán cho nhiều, nhưng hần lại đem việc trọng yếu nhất bỏ quên! Không có công cụ gây án, nói cái gì đều không tốt, với thân thể của Phương Tranh, nếu tay không cùng vị đại hán cao to này vật lộn, Phương Tranh sẽ chết rất thống khoái, vừa đau lại nhanh.

Đào mạng trước mắt, lại phạm phải sai lầm không thể tha thứ như thế, Phương Tranh hận không lập tức tát vào mặt mình hai cái.

Đại hán khôi ngô nhìn kỹ sắc mặt Hàn Diệc Chân, trong lơ đãng chợt nghiêng đầu, thấy tay phải Phương Tranh thò vào trong lòng đang tìm kiếm gì đó. Đại hán bỗng nhiên kinh hãi, thân thể linh mẫn thối lui ra sau, ánh mắt đề phòng nhìn chằm chằm Phương Tranh, trầm giọng nói: “ Người đang làm gì?”

Phương Tranh giương mắt líu lưỡi: “ Ta...ta...”

Lập tức Phương Tranh nhào tới trước mặt Hàn Diệc Chân quỳ xuống, hai tay liên tục dấm lên mặt đất, thất thanh khóc rống lên.

Vừa rồi là khóc giả, hiện tại đúng là khóc rống thật sự, nước mắt chảy xuống đều là nước mắt bi phần.

“ Diệc Chân muội muội, ô ô, ta hối! Ta hận!” Phương Tranh khóc đến ruột gan đứt từng khúc, trong tiếng khóc tràn ngập sự lên án đối với số phận bất công.

“ Người hối cái gì?” Đại hán không giải thích được hối.

“ Ô ô, ai hối ai biết.” Phương Tranh đang chìm đắm trong bi phần, cũng không ngẩng đầu lên trả lời.

“ Vị cô nương này bị thương xác thực có điểm phiền phức, nhưng người chờ một chút, nhị thiếu gia rất nhanh sẽ thỉnh đại phu về tới.” Đại hán biết Diệc Mẫn Chi ái mộ Hàn Diệc Chân, trong lời nói cũng không dám chậm trễ.

Phương Tranh bỗng nhiên ngẩng đầu, trên mặt dấm dĩa nước mắt nước mũi, nhìn thật buồn nôn, vừa khóc thút thít vừa mở miệng nói: “ Ai, vị hảo hán này, muốn làm quan không?”

Đại hán khôi ngô bị một câu nói không đầu không đuôi của Phương Tranh làm ngây người, nhú mày nói: “ Có ý tứ gì?”

Phương Tranh khóc thút thít nói: “ Làm quan đó, nô bộc thành đàn, thê thiếp như mây, người có nghĩ tới không?”

Đại hán khôi ngô lắc đầu nói: “ Ta chỉ là gia tướng của Diệp gia, không dám nghĩ đến chuyện làm quan.”

“ Gia tướng?” Phương Tranh làm ra vẻ giật mình hít sâu một hơi: “ Với sự cao lớn uy mãnh của hảo hán, khí thế như con nhà tướng, thế nào chỉ là một gã gia tướng? Quá phận! Thật quá đáng!”

Đại hán khôi ngô vốn không muốn tiếp tục để ý Phương Tranh, nhưng câu này của Phương Tranh bao hàm ý vô mônng ngựa, đại hán không khỏi có chút vui vẻ, mọi người đều thích nghe khen tặng, một phen ca ngợi của Phương Tranh, làm cho đại hán đối với hần có cảm tình hơn một ít, sắc mặt lãnh ngạnh cũng hơi chút hòa hoãn xuống tới.

Phương Tranh oán hận vỗ vỗ đùi, biểu tình vô cùng đau đớn: “ Lãng phí nhân tài! Đây là sự phạm tội đối với nhân loại!”

Sắc mặt đại hán lại hoãn ra, nói cho cùng hắn làm gia tướng tại Diệp gia, kỳ thực cũng chỉ là một hộ vệ, chưa từng được nghe qua sự khích lệ trắng trợn như vậy, nghe vậy không khỏi nhếch môi nở nụ cười: “ Đầu đầu, người quá khen, ha ha.”

Phương Tranh nghe vậy trong lòng vui vẻ, chỉ sợ người không mở miệng, chỉ cần người mở miệng, lão tử sẽ có biện pháp lừa dối được người!

Phương Tranh nói nói, giọng nói chợt khựng lại, nghi hoặc nói: “ Với bậc nhân tài ngàn dặm chọn một như hảo hán, thế nào không đi nhập vào triều đình. Tranh một công danh, trái lại còn ở Diệp gia, làm một gia tướng nho nhỏ? Nga, còn chưa thỉnh giáo quý tính cao danh của hảo hán?”

Đại hán gãi gãi đầu, nói: “ Mỗ họ Dương, tên là Dương Toàn, ha ha, chỉ vì tổ tiên vốn ở Diệp gia hỗn khẩu cơm ăn, đời đời tương truyền, ta học được một thân công phu, thì cũng trở thành gia tướng của Diệp gia.”

Phương Tranh ngạc nhiên nói: “ Tục ngữ nói cây thì chết, người thì sống, lời nói vô lễ, Dương đại ca lẽ nào nguyện ý hồ hồ tôn tôn làm nô phó mãi cho Diệp gia? Người không nghĩ tới tìm một địa phương, cấp cho hậu thế mưu được xuất thân tốt đẹp?”

Dương Toàn thở dài, lắc đầu cười nói: “ Người đề tiện như ta, nào có xuất thân gì có thể nghĩ tới? Người khi sinh ra đã định thành ba bảy loại, loại như ta, cả đời đều chỉ có thể làm kẻ dưới người ta.”

Phương Tranh cười nói: “ Nói thì nói như vậy, nhưng số phận mỗi người đều có cơ duyên khác nhau. Có vận khí tốt, từ nô lệ có thể biến tướng quân. Có vận khí không tốt, trời sinh có mạng thái tử cũng sẽ bị kéo xuống ngựa, Dương đại ca, người là một người có vận khí tốt.”

Dương Toàn nghi hoặc nhìn Phương Tranh.

Phương Tranh cười hắc hắc, thần bí tiến đến ghé bên tai hắn nói: “ Ta là thân phận gì, Dương đại ca người biết không?”

Dương Toàn gật đầu nói: “ Vừa rồi nhị thiếu gia tranh chấp cùng người ở bên trong, ta nghe được, người là khâm sai đại thần Phương Tranh.”

Phản ứng của Dương Toàn bình thản, không có chút nào có vẻ sợ hãi khi dân gặp quan, hơn phân nửa là bị Diệp Mẫn Chi ảnh hưởng.

Phương Tranh cười nói: “ Người đã biết ta là khâm sai, xuất thân của người có thể bao tại trên người ta. Chỉ cần người thả chúng ta đi ra ngoài, ta liền hứa cho người một chức quan mà làm, làm sao?”

Dương Toàn nghe vậy ánh mắt bỗng nhiên trở nên đề phòng, nhìn chằm chằm Phương Tranh nói: “ Người muốn ta phản bội Diệp gia, một mình tha các người đi?”

Phương Tranh ngẩn ngơ, vội vàng nói: “ Thế nào lại gọi là phản bội? Chim khôn lựa cành mà đậu, đó vốn là thường tình của con người.”

Dương Toàn sầm mặt nói: “ Khó mà làm được! Nếu ta tha các người đi, thế nào ăn nói với nhị thiếu gia? Phương đại nhân, người không cần tốn nhiều miệng lưỡi, chính người nên thành thật ở đây chờ nhị thiếu gia thỉnh đại phu trở về đi.”

Nói xong Dương Toàn đứng lên bước đi.

Phương Tranh ngăn người, không nghĩ tới hán tử này đối với Diệp gia lại trung tâm như vậy, thế nhưng đây là cơ hội duy nhất thoát khỏi đây, nếu thật chờ Diệp Mẫn Chi biết được hiện thực Hàn Châu Diệp gia vẫn chưa bị vây, chờ đợi hắn, không biết sẽ là số phận nào. Nhưng tính mạng của mình tám chín phần mười sẽ chết trong tay Diệp Mẫn Chi.

Mắt thấy Dương Toàn mở cửa chuẩn bị đi ra, Phương Tranh cắn răng, đứng lên quát to: “ Dương Toàn! Nghĩ không ra người là loại người cam tâm thấp hèn, xem như lão tử trông nhầm người! Người đi đi. Nói thật cho người biết, Diệp Mẫn Chi bắt cóc khâm sai triều đình, sớm bị quan phủ biết được, hiện tại triều đình đã điều quân vây Diệp phủ, chuẩn bị sao trăm cả nhà Diệp gia, còn là tru diệt Cửu tộc, người là gia

tướng của Diệp gia, người đánh giá số phận của mình một chút đi. Là xám xịt đào tẩu, quan phủ sẽ dán công văn truy nã khắp thiên hạ, đời này người phải vượt qua trong trốn tránh, sẽ quyết tâm theo lão tử, lão tử sẽ bảo cho người một đời vinh hoa phú quý!”

Dương Toàn nghe vậy ngẩn ngơ, nhất thời ngừng chân lại, lập tức hần bỗng nhiên nhớ tới lúc nhị thiếu gia rời đi thân thể lão đảo, hoang mang rối loạn khẩn trương, Dương Toàn nhất thời sinh nghi, lẽ nào lời Phương đại nhân nói chính là thật sự? Nếu không vì sao nhị thiếu gia đi ra có vẻ kinh hoảng như vậy?

“ Dương Toàn, người còn đang do dự cái gì? Lẽ nào người thật muốn theo Diệp gia cùng nhau chôn cùng sao? Đó là tru cữu tộc! Lão tử nói thẳng, muốn hỏi người một câu, chẳng lẽ người trời sinh là kẻ thấp hèn bại hoại? Cho chức quan người không làm, càng muốn đi chịu chết sao?”

Dương Toàn gian nan quay đầu lại, trong ánh mắt rốt cục có vài phần chần chờ giãy dụa.

Phương Tranh thấy biểu tình của hắn, trong lòng vui mừng, lại chậm rãi nói: “ Dương đại ca, chết nặng như thái sơn, nhẹ như lông hồng, Diệp gia lập tức sẽ xuống đài, người còn trung với Diệp gia như vậy làm cái gì? Với một thân công phu và bản lĩnh của người, thiên hạ to lớn, nơi nào không thể đi? Vì sao cứ muốn treo cổ trên giá cây của Diệp gia? Lẽ nào người không muốn lưu cho hậu nhân của người một xuất thân tốt sao? Để cho bọn họ sinh ra trong nhà quan, đọc sách biết chữ, có thể thi lấy chức vị, từ nay về sau quan to lộc hậu, vợ con hưởng đặc quyền, làm người trên người, chẳng phải so với việc cả đời làm nô tài như người càng thích ý?”

Trong mắt Dương Toàn nhanh chóng hiện lên vài phần tham lam và khát vọng, liếc mắt nhìn Phương Tranh, lại gục đầu xuống, lặng lẽ không tiếng động.

Phương Tranh thấy thế trong lòng biết lập tức đại công cáo thành, vì vậy lại suy nghĩ hạ thêm một câu trọng lượng: “ Người biết Long Vũ quân chứ? Đó là đại quân tinh nhuệ của triều đình trực tiếp lệ thuộc hoàng thượng thống lĩnh, ta cùng đại tướng quân Phùng Cửu Dao của Long Vũ quân có giao tình thâm sâu, khải, ở chỗ hắn còn thiếu một gã phó tướng, từng nhờ ta đề cử một vị cho hắn, ai, phó tướng a, là võ quan tam phẩm, ta phạm sâu! Đi chỗ nào tìm người cho hắn đây!”

Giống như đặt lên con lặc đà một cọng cỏ cuối cùng, toàn bộ phòng tuyến tâm lý của Dương Toàn triệt để tan vỡ, rốt cục nhịn không được phác thông một tiếng, quỳ gối ngay trước mặt Phương Tranh, ôm quyền nói: “ Tiểu nhân nguyện ý nghe Phương đại nhân sai khiến.”

Phương Tranh hai mắt sáng ngời, nhất thời ngửa mặt lên trời cười to: “ Ha ha, tốt! Quả nhiên là hảo hán! Lão tử không nhìn lầm người! Người là một tiểu tử biết tiến bộ!”

“ Đại nhân, không phải ngài mới nói Hàn tiểu thư sắp không được hay sao? Vì sao lại cười to đến như vậy?”

“ A? Ách...a! Diệp Chân muội muội! Ô ô, Diệp Chân muội muội đáng yêu của ta! Người tỉnh tỉnh a! Không nên bỏ lại một mình ta cô linh linh trên thế gian vô tình này chịu khổ. Ta là gió nàng là cát, triền triền miên miên đến thiên nhai...ô ô...”

353. Chương 335: Nhất Xuân Tiêu Sầu

Dưới ánh mắt ngạc nhiên chăm chú của Dương Toàn, Phương Tranh nhanh chóng dừng kêu khóc, sau đó không nói hai lời liền ôm lấy Hàn Diệp Chân, một cước đá văng cửa phòng ra, ôm nàng đưa tới một chiếc xe ngựa đậu trong viện.

Hàn Diệp Chân xấu hổ vẻ mặt đỏ bừng, kinh hô một tiếng ngẩn ngui, liền tùy ý cho Phương Tranh ôm lấy, nàng tựa đầu chôn sâu trong lòng Phương Tranh, giống như đã đắm trong sa mạc tự lừa mình dối người cho rằng không ai nhìn thấy gương mặt của nàng thì sẽ không còn chuyện gì đáng nói nữa, nhưng hai tay của nàng cũng không tự chủ được mở rộng, sau đó nhẹ nhàng ôm lấy cổ Phương Tranh, một bức hình ảnh anh hùng cứu mỹ nhân thật hoàn mỹ liền hình thành, hình ảnh như dừng lại.

Tâm tình Phương Tranh có chút đặc ý, đặc ý cũng không phải vì Hàn Diệp Chân ôm cổ hắn có vẻ mờ ám, trên thực tế, thần kinh rất thô của Phương đại thiếu gia cũng không quan tâm suy nghĩ nhiều tới dung mạo tuyệt mỹ động lòng người của Hàn Diệp Chân, hắn vẫn cho rằng Hàn Diệp Chân vẫn là Hàn gia tam tiểu

thư cao ngạo bằng lãnh, vinh viễn vẫn duy trì lý trí, đồng thời lúc nào cũng nhìn hấn không được vừa mắt, hấn lại không hề hay biết Hàn gia tam tiểu thư vào lúc này, sự băng cứng trong lòng đã bị Phương Tranh lặng lẽ hòa tan, hóa thành dòng nước mùa xuân dạt dào.

Phương Tranh đặc ý là vì chuyện hấn dụ dỗ được Dương Toàn.

Phương đại thiếu gia từ khi xuyên qua tới nay đã trải qua rất nhiều chuyện, hiên ngang lắm liệt, vô sỉ đê tiện, sống chết mong manh...

Cũng không hề phí chút sức lực nào, chỉ dựa vào ba tác lược liền đem gia tướng của Diệp gia thuyết phục quy hàng, đồng thời thuận lợi thoát ra khỏi cảnh, đây chính là thành tựu hay nhất trong cuộc đời hấn.

Phương Tranh có chút say sưa. Say sưa trong miệng lược cơ trí và linh xảo của chính hấn, cái gì gọi là không chiến mà khuất người? Cái gì gọi là công tâm là trên hết? Cái này đó! Phương Tranh nghĩ ngày sau hấn là nên kiến nghị Mập Mập ở kinh thành mở một trường học quân đội, mà toàn bộ quá trình lần này hấn chiêu hàng Dương Toàn, nên viết vào trong sách giáo khoa, cung cấp cho vô số tướng lĩnh tương lai nghiên cứu, thảo luận, ca ngợi.

Dương Toàn cung kính mời Phương Tranh và Hàn Diệp Chân lên xe ngựa, mà hấn nhận vai xa phu, thái độ rất là khiêm cung, không thể không nói, tốc độ thích ứng vai diễn mới của Dương Toàn phi thường nhanh, từ nô tài của Diệp gia, chuyển biến thành thuộc hạ của Phương Tranh, có lẽ ở trong lòng hấn cũng chỉ là một lần nhảy mắt.

Buông màn xe của xe ngựa, Phương Tranh nhanh chóng nói một câu: “Đi trấn nhỏ gần nhất, tìm đại phu, nhanh!”

Bàn tay của Dương Toàn run lên, quát mạnh roi ngựa vang dội, xe ngựa chậm rãi di động, hướng phương bắc bước đi.

Trên đường Dương Toàn nói cho Phương Tranh, chỗ tiểu lâu giam giữ bọn họ, cách thành Dương Châu khoảng sáu mươi dặm, xung quanh không có thôn xóm. Ở vùng hoang vu dã ngoại lại có một tòa tiểu lâu như thế, cho nên muốn mời đại phu, phải đi Từ thị trấn cách hơn hai mươi dặm mới có.

Bên trong xe ngựa xóc nảy, Phương Tranh cẩn thận ôm Hàn Diệp Chân, cho nàng tựa ngay trước ngực mình, để tránh việc xe ngựa xóc nảy mà làm thương thể nàng bị nặng thêm.

Tình cảnh nhìn như bé nhỏ nhưng mờ ám này làm Hàn Diệp Chân lại một lần nữa nhin không được cảm động, viền mắt chợt hơi phấp phờ.

Sau khi thụ thương, nàng nghĩ bản thân mình đã trở nên nhu nhược hơn, trở nên đa cảm hơn. Trong lòng ngực thủy chung vẫn tràn đầy một cỗ hạnh phúc và thỏa mãn mà chỉ có tiểu nữ nhân mới có. Hiện tại nàng rất hưởng thụ loại cảm giác này, mặc dù bên trong xe ngựa tư thế hai người ôm nhau có vẻ phi thường kỳêu diễm, nhưng nàng lại làm ra hình dạng như điều gì cũng không biết. Vẫn đó hồng gương mặt, tùy ý cho Phương Tranh ôm nàng.

Được người mình yêu ôm lấy, là hạnh phúc, bất luận là niềm hạnh phúc đó ngắn ngủi cỡ nào.

Hàn Diệp Chân lặng lẽ nhắm mắt lại, có chút tham lam hô hấp vị đạo trên người Phương Tranh, tâm trạng không khỏi có chút lo sợ không yên, qua hôm nay, sẽ trở lại thành Dương Châu, khi đó hấn lại cao cao tại thượng, là khâm sai đại thần nắm trọng quyền, vì thế tử của hấn, không chút do dự cự tuyệt việc hôn nhân của Hàn gia, là trượng phu tốt, mà chính mình thì sao? Mình còn là Hàn gia tam tiểu thư kiêu ngạo nữa sao? Nếu hấn lại lần nữa cự tuyệt việc cầu hôn của Hàn gia, chính mình nên đi con đường nào?

Thật hi vọng xe ngựa vẫn mãi mãi chạy đi không bao giờ ngừng lại...

Ánh trăng xuyên thấu qua cửa sổ xe ngựa, chiếu vào trên người hai kẻ đang ôm nhau. Hàn Diệp Chân lần đầu phát hiện, nguyên lai ánh trăng cũng băng lãnh như vậy.

Tựa đầu chôn sâu vào ngực Phương Tranh, lần thứ hai Hàn Diệp Chân lại hô hấp vị đạo trên người Phương Tranh, trong lòng đau đớn phảng phất như bị kim đâm, hay là qua tới nay, vị đạo này sẽ không còn quen thuộc, nam nhân này cũng không còn thuộc về nàng.

“Đừng hít nữa, nàng có hít thế nào, cũng phá không được án, chuyện này nên nhượng cảnh khuyển(chó cảnh sát) đi làm tương đối thích hợp, nếu không giống như đốt đàn nấu hạc.” Thanh âm truyền đến, người này vĩnh viễn vẫn đáng ghét như thế!

Nếu có khí lực, Hàn Diệc Chân hận không thể huy một quyền hung hăng lên mặt hắn, cho hắn biết cái gì gọi là nữ nhân phần nộ.

Phương Tranh hạ thấp người nhìn một chút ra sau, tòa tiểu lâu giam giữ bọn họ dưới ánh trăng càng ngày càng xa, cho đến khi biến mất không gặp.

Phương Tranh bỗng nhiên nở nụ cười, cười rất đắc ý, giống như một con chồn vừa trộm được ba trăm con gà.

“Nếu Diệp Mẫn Chi quay về, thấy cảnh tượng thê lương người đi nhà trống, chẳng biết có tức giận đến phát rồ hay không. Nhưng còn ngay lúc phát hiện ta đã lừa dối hắn, ha ha...”

Hàn Diệc Chân không khỏi nhúc nhích, muốn rời khỏi lòng Phương Tranh ngồi xuống, da mặt nàng quá mỏng, cảm giác ẩm áp trầm mặc bị đánh vỡ, nàng cũng không cách làm như không có việc gì tiếp tục nằm trong lòng của Phương Tranh, đối với một vị cô nương có gia giáo còn chưa gả chồng mà nói, loại hành vi này quả thực là kinh thế hãi tục.

Phương Tranh cũng không để ý nhiều như vậy, thấy nàng muốn ngồi dậy, hai tay đang ôm nàng hơi cố sức, Hàn Diệc Chân không thể không nằm trở về trong lòng của hắn.

“Đừng lộn xộn! Thương thế của ngươi rất nghiêm trọng, hảo hảo nằm! Lập tức đi tìm đại phu cho ngươi.” Phương Tranh khó có được thốt ra giọng nói bá đạo.

Hàn Diệc Chân không dám ngẩng đầu nhìn gương mặt hắn, nhưng len lén nở nụ cười, bất đắc dĩ mà hạnh phúc mỉm cười.

Kinh thế hãi tục cũng được, hay là qua đêm nay, không còn cơ hội cùng hắn ôm nhau như vậy, trong lòng hắn, thủy chung vẫn chỉ yêu thê tử của hắn phải không? Chỉ hận Diệp Mẫn Chi vì sao không đá nặng thêm một chút, nếu như lúc đó mình vì hắn mà chết, hắn có thể rơi nước mắt vì mình hay không? Dù cho chỉ có một giọt.

Sầu bi và u oán luôn quanh quẩn trong lòng Hàn Diệc Chân, Hàn Diệc Chân khép mắt suy nghĩ, tựa vào trong lòng Phương Tranh, nhẹ nhàng hỏi: “Ngươi dự định làm sao xử trí Diệp Mẫn Chi và Diệp gia?”

Phương Tranh hừ lạnh, giọng nói phẫn uất: “Có lá gan bắt cóc khâm sai đại thần, nên trả giá thảm trọng. Diệp gia, xong!”

Chữ “xong” vô cùng đơn giản, nhưng lại ẩn chứa sát ý vô cùng tàn khốc, Hàn Diệc Chân phảng phất như từ trong đó nhìn thấy được Diệp gia dấy lên hừng hực lửa lớn. Diệp gia từ gia chủ, cho tới người hầu, dưới ánh lửa kinh hoàng mà cháy. Những binh sĩ tay cầm đao kiếm trường mâu không chút lưu tình đem Diệp gia già trẻ nhất nhất tàn sát hầu như không còn. Trăm năm thế gia, hơn ngàn người, tại một chỉ thủ lệnh của vị đại thần niên thiếu này, tan thành mây khói, từ nay về sau không còn lưu một tia vết tích.

Đây là quyền thế sao? Là thứ mà thế nhân truy đuổi, nhưng lại có ma lực vô cùng, một tiếng hừ lạnh của thượng vị giả, có thể làm sơn hà biến sắc, vô số sinh linh run lên sợ hãi.

Hàn Diệc Chân sợ hãi cả kinh, gương mặt hiện lên vài phần tái nhợt, đôi môi đỏ tươi lúng túng vài lần, rốt cục sợ hãi nói: “Ngươi...ngươi có thể buông tha Diệp gia hay không?”

Gương mặt Phương Tranh như sương lạnh, chậm rãi lắc đầu, người tốt làm đã quá lâu, chung quy không phải là một chuyện tốt, người khác đều xem mình là trái hồng mềm mại sức bóp nát, bọn họ đã quên mình chính là khâm sai đại thần tay nắm quyền cao, chứ không phải chỉ là cứt chó mặc ai nấy đạp!

Phương Tranh nghĩ, hắn là nên cấp cho Giang Nam thế gia một lần ghi nhớ thật sâu sắc, vậy thì bắt đầu từ Hàng Châu Diệp gia đi.

Hàn Diệc Chân thật không dám quay đầu nhìn sắc mặt của Phương Tranh, nàng biết, vị khâm sai đại thần này thiếu chút nữa đã chết dưới chân Diệp gia nhị công tử, vừa mới chạy thoát, lúc này nàng thật không

nên vì Diệp gia mà cầu tình.

Nhưng nàng không thể không cầu tình, Hàn gia và Diệp gia nhiều năm thế giao, hưởng hồ Diệp Mẫn Chi làm ra hành động cực đoan như vậy, nguyên nhân cũng vì Hàn gia hồi hôn trước, Hàn Diệp Chân nghĩ có chút thẹn với Diệp gia.

“Người là khâm sai đại thần, quyền cao chức trọng, hà tất cùng một Diệp gia nhị công tử không hiểu chuyện mà dây dưa không tha?”

Phương Tranh nghiêm mặt nói: “Đây không phải không bỏ qua, ta còn không đáng gây chiến với tên vô dụng kia, kỳ thực nếu ta không có thân phận khâm sai đại thần, chuyện Diệp Mẫn Chi bắt cóc ta, ta ha ha cười rồi bỏ qua, nhưng bởi vì ta là khâm sai đại thần, đại biểu cho hoàng thượng và toàn bộ triều đình Hoa triều. Cho nên ta đành phải làm việc này! Hành trình Giang Nam, nếu ta làm mất đi tôn nghiêm của hoàng thượng và triều đình, thì đám ngôn quan trong triều đình sẽ không bỏ qua cho ta.”

Hàn Diệp Chân cười khở, Phương Tranh nói, nàng làm sao không rõ, nhưng mắt thấy hơn ngàn người của Diệp gia, bởi vì một quyết định xung động của Diệp Mẫn Chi, mà bị tru diệt cửu tộc, nàng làm sao cũng không thể nhẫn tâm.

“Người không thể giờ cao đánh khê sao?” Giọng nói của Hàn Diệp Chân có chút bất mãn, nàng từ nhỏ đến lớn chẳng bao giờ bị người cự tuyệt qua, hưởng chỉ là bị hấn cự tuyệt, hấn cự tuyệt trực tiếp như vậy, lẽ nào trong lòng hấn không có ta? Tâm tình ai oán của tiểu nữ nhân, dần dần lan tràn trong lòng nàng, Hàn gia tiếng tăm lừng lẫy, tam tiểu thư đa trí quả quyết, trước mặt người mình yêu, nguyên lai cũng chỉ là một tiểu nữ nhân bình thường.

Có chút thô lỗ như Phương Tranh, không phát hiện được nét biến hóa vi diệu của nàng cùng trong giọng nói có chút làm nũng, nghe vậy hừ nói: “Hấn đá người không hề giờ cao chân mà đá nhẹ, còn gọi là giờ cao đánh khê, dựa vào cái gì? Lão tử không phải kẻ ngốc lấy ơn báo oán!”

Nói xong Phương Tranh ngẩn người, lại cúi đầu nhìn Hàn Diệp Chân, mở to hai mắt nói: “Ai, người thật không phải đối với tên thanh mai trúc mã này có ý tứ gì? Ta nói cho người, tiểu tử này sấm đại họa, dù người có cầu tình thế nào đều vô dụng, thanh mai trúc mã chung quy phải biến thành ngựa chết!”

“Người...Phương Tranh, người quả nhiên là một tên hỗn đản từ đầu tới đuôi! Ngu ngốc!”

Hàn Diệp Chân không biết lấy được khí lực từ đâu, giấy dựa ngồi dậy, chịu đựng xương gãy đau nhức, hung hăng hướng cái trán Phương Tranh vỗ một chưởng.

“Phanh!”

“A, con quỷ nhỏ! Người điên ư? Ta chiêu người chọc giận người sao? Có cần võ thiên linh cái của ta sao? Mai Siêu Phong cũng chưa từng độc ác như thế.”

Dương Toàn ở bên ngoài đánh xe nghe được toàn bộ thanh âm thê lương kêu thảm truyền ra từ trong xe, co rụt cổ, kỳ lạ nhìn thoáng ra sau.

Giọng nói thật lợi hại! Quả nhiên là tướng minh chủ, ta đầu đúng người.

Cùng lúc đó, cách thành Dương Châu sáu mươi dặm bên ngoài Diêu Loan trấn, một chi quân đội mặc áo giáp màu đen đang cấp tốc tập kết đợi lệnh, bọn họ sắc mặt nghiêm nghị, biểu tình kiên quyết, trên người tản mát ra sát khí lạnh thấu xương đầy mùi máu tanh.

Đây là một chi loạn quân, là Thái Vương tổn hao mấy năm thời gian cùng bạc tiền, tỉ mỉ chế tạo ra một chi tinh nhuệ chi sư. Bọn họ trung tâm không nghi ngờ, dũng cảm và kiên cường, mấy năm trước đây, bọn họ còn chỉ là dân chạy nạn từ phương bắc Hoàng Hà chạy tới đây, Thái Vương âm thầm thu dụng bọn họ, cho bọn họ ăn, cho bọn họ mặc, cho bọn họ vũ khí và áo giáp.

Trong thời gian mấy năm, đỉnh đầu bọn họ đã dính đầy máu tươi.

Máu tươi đến từ dân chạy nạn cùng đến với bọn họ.

Thái Vương không phải là nhà từ thiện, cũng không phải là Bồ Tát của ngày tận thế. Hấn không có lương thực dư thừa nuôi sống phế vật. Ăn lương thực của hấn, sẽ giống như một binh sĩ, đi luyện. Phải chảy máu,

hàng năm hẳn đều tiến hành khảo hạch đối với những người hẳn thu dung, nội dung khảo hạch rất đơn giản, mọi người bắt đầu chém giết. Người có thể sống sót có tư cách tiếp tục hưởng dụng lương thực và thịt canh do Thái Vương cung cấp cho, về phần người đã chết, thì cứ như vậy mà chết đi.

Mấy năm trước Hoàng Hà vỡ đê, hơn mười vạn thanh tráng chạy nạn tranh nhau chạy về phía nam, trong mấy năm, có thể sống sót được, đó là tám vạn người trước mắt. Bọn họ chết trên đường đi, chết trong tay quan phủ hay nha dịch vô tình, chết đói và ốm đau. Hôm nay sống sót, biến thành tám vạn tinh nhuệ chỉ sư dưới trướng Thái Vương, bọn họ đã bị luyện thành cỗ máy giết người, bọn họ lãnh khốc, khát máu. Không mang theo một tia thương hại, bọn họ hận tất cả của thế gian. Bọn họ giống như dã thú, Thái Vương chỉ về đâu, bọn họ liền không chút do dự lao tới.

Diêu Loan trấn là một trấn nhỏ, tám vạn nhân mã tề tựu tập kết trên bình nguyên trống trải bên ngoài trấn, đội ngũ chỉnh tề, lặng ngắt như tờ, động tác của bọn họ nhất trí, thậm chí tần suất hô hấp cũng như nhau.

Từ hôm nay trở đi, Thái Vương điện hạ sắp sửa suất lĩnh bọn họ đi ra khỏi rừng già núi sâu cùng hải đảo sơn động ngày đêm luyện binh, suất lĩnh bọn họ công thành chiếm đất, cùng đại quân triều đình hợp lại người chết ta sống, đem giang sơn mệnh mông, một quyền kích nát bấy!

Có thể trở thành thiên hạ cộng chủ, cứu ngũ chí tôn, có thể làm giang sơn đang thối nát thành lập một trật tự mới, cấp thiên hạ bách tính một đường để đi, chỉ có Thái Vương điện hạ!

Thái Vương mặc áo giáp màu bạc, hẳn vốn tao nhã nho nhã, sau khi mặc vào áo giáp, lại có thêm vài phần tức sát lạnh thấu xương.

Liếc mắt nhìn tinh nhuệ chỉ sư không thấy đầu cùng, Thái Vương thỏa mãn gật đầu, một cỗ hào hùng khí thế thể đoạt thiên hạ mọc lên, những binh sĩ trước mắt này, chính là nguồn vốn cho hắn đoạt thiên hạ, là con bài sắc bén mà hắn chưa lật, hắn muốn dùng đao kiếm nói cho tứ hoàng đệ của hắn, hoàng đế, không phải dễ làm như vậy!

Trên mặt hiện lên một chút ý cười, Thái Vương nhàn nhạt vung tay lên: “ Xuất phát! Mục đích, Dương Châu!”

Chiến ý và sát khí tận trời, dưới vẻ mỉm cười của Thái Vương càng trở nên cường liệt, đội ngũ bắt đầu dấn vào dấy di động, áo giáp mới, trường mâu và cung tiễn chế thức mới tinh, còn có khí giới công thành tản hương thơm của gỗ, thứ tự đi qua trước mắt Thái Vương.

Tất cả đều mới, đây là một quân đội được trang bị cao cấp, mong muốn bọn họ sẽ không làm ta thất vọng.

Một con khoái mã chạy vội đến, kỵ sĩ phi thân xuống ngựa, quỳ một gối ngay trước mặt Thái Vương, bẩm: “ Thái Vương điện hạ, thành Dương Châu bỗng nhiên bế bốn cổng thành, mọi người không được ra vào, năm ngàn Long Vũ quân dưới trướng Phùng Cửu Dao toàn bộ vào thành, vào lúc chạng vạng, ngoài thành phái ra thám mã mật thám vô số, không biết vì sao.”

Nụ cười mỉm động lại trên mặt Thái Vương.

“ Tiếp tục thăm dò!”

“ Dạ!”

Trong lòng Thái Vương dần dần trầm xuống.

Bị theo dõi? Thế nào lại bị theo dõi? Phương Tranh, người đến tột cùng làm sao biết được kế hoạch của ta? Đây vốn là một lần ám tập, binh sĩ của ta hóa trang thành bách tính mà tập kết, người thế nào lại hay biết?

Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời Thái Vương đối với Phương Tranh sản sinh một loại cảm giác bí hiểm.

Thái Vương lại không biết, cửa thành Dương Châu bị phong tỏa cũng bởi vì Phương Tranh bị người bắt cóc mà ra, bên trong thành vì tìm kiếm hành tung của Phương Tranh, đã từ lâu huyền não đến gà bay chó sủa, Phùng Cửu Dao bởi vì có dự kiến, muốn phòng vạn nhất nên ra lệnh đóng cửa thành.

Phương Tranh ở tình huống không hề hay biết, mơ hồ lại bị cho rằng hấn là cao nhân, thật là làm cho người không biết nên khóc hay nên cười.

Nhìn gương mặt cương nghị lãnh khốc của binh sĩ, Thái Vương rốt cục cắn răng, ám tập không được, vậy mình công đi! Coi giữ Dương Châu là Long Vũ quân của Phùng Cửu Dao, tổng cộng không vượt được một vạn, phương pháp dụng binh, gấp mười vây công, gấp năm thì công, tám vạn đối một vạn, được rồi!

Ngẩng đầu nhìn phía bầu trời đêm đầy sao, bàn tay Thái Vương rất nhanh liền lặng lẽ nắm chặt lại.

Dương Châu, phải chiếm! Đây là trận chiến đầu tiên giành thiên hạ, tuyệt không thể bại!

Phương Tranh, chúng ta gặp mặt trên chiến trường!

Phương Tranh ngủ gà ngủ gật trong xe ngựa xóc nảy.

Từ khi hấn hỏi Hàn Diệc Chân có phải có ý tứ đối với Diệp Mẫn Chi hay không, bị một chương của Hàn Diệc Chân vỗ lên thiên linh cái, hấn bắt đầu thấy phiền muộn. Không chiêu không chọc nàng, vô duyên vô cớ bị trúng một chương của nàng, có ai thống khoái được chứ?

Sau khi vỗ xong, Hàn Diệc Chân phảng phất như kết thù với hấn, thân thể nghiêng qua, liền đưa lưng về phía hấn, không nói bất động.

Phương Tranh vuốt cằm sắc mị mị thưởng thức bờ lưng mềm mại của Hàn Diệc Chân, cùng cái mộng no đủ của nàng.

Người đàn bà này tuy nói có đôi khi biểu hiện giống như bị bệnh tâm thần, không có việc gì cũng phát giận, nhưng vóc người của người bệnh tâm thần này thực sự là không tệ, không biết sờ một chút thì ra sao? Người bệnh tâm thần thời cổ đại đánh người có phạm pháp không?

Trong đầu suy nghĩ lung tung, Phương Tranh bắt tri bắt giác đã ngủ.

Tiếng ngáy hơi nhỏ vang lên, Hàn Diệc Chân lặng lẽ quay đầu, thấy Phương Tranh đang ngủ say, khoe miệng còn chảy nước bọt, nàng tức giận cắn môi dưới, tên hỗn đản vô tâm không phé!

Cẩn thận nhích đến trước mặt hấn, Hàn Diệc Chân thật cẩn thận ngắm nghía gương mặt đang ngủ say của Phương Tranh.

Phải thừa nhận, tên hỗn đản quả thật rất có vài phần anh tuấn, nếu như bình thường trên mặt giấu diếm vẻ tươi cười hèn mọn xấu xa, dung mạo của hấn thật rất hấp dẫn đối với nữ tử.

Bỗng nhiên trong lúc ngủ mơ, Phương Tranh chợt sờ mũi, dùng sức vung tay lên, mở miệng quát to: “Bồi tiền!”

Hàn Diệc Chân lại càng hoảng sợ, vội vàng chỉnh thân ngồi thẳng, nhìn không chớp mắt, gương mặt đỏ bừng.

Ai biết Phương Tranh lại không có động tĩnh, qua một lát, Phương Tranh bỗng nhiên lại nói: “Bồi tiền! Đánh người không bồi tiền, còn có vương pháp sao?”

Hàn Diệc Chân bật cười, tên hỗn đản này, nguyên lai là đang nói mơ.

Sau đó Phương Tranh lại nhếch môi, làm ra khóc tương: “Một chương của ngươi đánh nát thiên linh cái của ta, ít nhiều phải bồi thường một chút, đầu của ta mọc ra cũng không dễ, năm vạn lượng! Ít một xu ta cũng không để yên cho ngươi!”

“Xuy!” Hàn Diệc Chân rốt cục nhịn không được bật cười ra tiếng.

Không hổ xuất thân trong nhà Hoa triều thủ phủ, nằm mơ còn đòi tiền, cái đầu giá trị năm vạn lượng bạc, toàn bộ Hoa triều thật đúng là không dễ tìm.

354. Chương 336: Binh Tập Dương Châu

Nơi ủng thành thông hướng đường cái dựng đầy đủ các loại khí giới thủ thành, cây lãn, lôi thạch, mỗi cách trăm bước liền có một thùng sắt lớn, bên trong đang thiêu đốt dầu lửa nóng hổi.

Ở đầu tường và trên đài đứng đầy người. Binh sĩ Long Vũ quân tay cầm đuốc, đang nghiêm mật nhìn chăm chú ngoài thành đen kịt, mặc dù không nhìn thấy được gì, nhưng bọn họ không muốn bỏ qua bất luận dấu vết nào, một đội binh sĩ tay cầm trường mâu đi tuần ngang qua, trật tự chỉnh tề. Phùng Cừu Đao đã thống lĩnh Long Vũ quân hai năm, hấn xuất thân con nhà tướng, thuở nhỏ theo phụ thân đóng ở biên tái, mưa dầm thấm đất, Phùng Cừu Đao đối với việc luyện binh thống lĩnh binh tất nhiên là rất có kinh nghiệm, dưới sự huấn luyện nghiêm ngặt của hấn, Long Vũ quân đã thành một chi quân đội tinh nhuệ nhất Hoa triều. Tuy rằng nhân số không bằng Thần Sách quân, Thần Vũ quân, nhưng ở khả năng tinh nhuệ, Long Vũ quân đều mạnh hơn vài phần so với các quân đội khác.

Binh sĩ đóng ở phía tây cửa thành Dương Châu cũng là một phen cảnh tượng khác.

Bọn họ là trú quân của Dương Châu, tương đối mà nói, bọn họ vô luận sĩ khí, trang bị, hay chiến lược, đều kém hơn Long Vũ quân rất nhiều.

Bọn họ tụ tập ba bốn người ngã ngồi khắp nơi, có người đang ngủ gà ngủ gật, có người than thở, còn có người đang nhỏ giọng oán giận tướng lĩnh không có việc gì thì cứ tìm việc mà làm. Đã muộn như thế còn kéo bọn họ đi ra tuần tra thủ thành, nhưng địch nhân của bọn họ là ai, ở nơi nào cũng không biết, thủ thành cái gì kia chứ?

Phùng Cừu Đao dọc theo thành tường dò xét một vòng, nhìn trú quân địa phương Dương Châu sĩ khí ẻo oải không phần chấn, không khỏi thở dài.

Hấn bước vào lầu quan sát ở cửa thành phía đông, Phùng Cừu Đao ngồi xuống trên một chiếc ghế cổ xưa.

Tiêu Hoài Viễn và Ôn Sâm đang ở trong lầu quan sát, không biết đang thấp giọng nói gì, thấy Phùng Cừu Đao tiến đến, hai người nhìn nhau, không nói nữa.

“ Hai vị đại nhân, sĩ khí của Dương Châu trú quân tệ đến như vậy, sợ rằng có chút không ổn.” Phùng Cừu Đao nhíu mày thật sâu nói.

Tiêu Hoài Viễn là khâm sai phó sứ, lẽ ra Phương Tranh không có mặt, giữa ba người phải lấy hấn dẫn đầu. Nhưng chuyện binh chiến Tiêu Hoài Viễn cũng không hiểu, cho nên hấn rất thức thời nhường vị trí lão nhị đi ra, do Phùng Cừu Đao chỉ huy.

Phương Tranh Phương đại nhân không ngừng nói qua một lần, thuật nghiệp phải chuyên gia, tối kỵ nhất là người không chuyên nghiệp đi lĩnh đạo, đầu bếp xào rau cho dù rất tốt, dù cho hấn là Thực Thần(thần bếp), người bảo hấn đi may quần áo, làm gì hấn có khả năng?

Tiêu Hoài Viễn không dám ngỗ nghịch lời Phương Tranh đã nói, dù cho hôm nay Phương Tranh sống chết chưa biết, hấn cũng không dám ngỗ nghịch. Hấn thực sự bị Phương Tranh chinh sợ, nếu Phương Tranh trở về phát hiện vị khâm sai phó sứ chẳng biết gì chuyện binh chiến mà lại hướng Long Vũ quân nghênh mặt hất hàm sai khiến, làm ra vẻ lãnh nghề đi dạy người chuyên gia trong nghề về chuyện chiến tranh, Phương Tranh không tức giận mà bỏ sống hấn mới lạ.

Trước trận chém tướng lập uy, Phương đại nhân không phải chưa từng làm qua chuyện này, nhưng lại không chỉ một lần, Tiêu Hoài Viễn vừa mới lên làm quan, không muốn đi xúc rủi ro từ vị đương triều đệ nhất trọng thần.

Ôn Sâm lúng túng một chút, chần chờ hỏi: “ Phùng tướng quân, ách, hạ quan xin đắc tội, người không hề có chút tình báo, lại không hề nhìn thấy sự điều động binh mã trong cảnh nội Hoa triều có điều khác thường nào, sao người biết chắc Thái Vương sẽ đến công Dương Châu? Lúc này bốn cửa thành Dương Châu đóng chặt, bách tính khủng hoảng, chung quanh thần hồn nát thần tính, đây có phải chuyện quá nhỏ mà hành động cho lớn hay không?”

Tiêu Hoài Viễn không nói chuyện, nhưng đôi mắt cũng chăm chú nhìn chăm chăm Phùng Cừu Đao, hiển nhiên hấn cũng có đồng dạng nghi hoặc.

Khuôn mặt Phùng Cừu Dao lãnh ngạnh, ngẩng chiếc cằm cương nghị ngửa đầu nhìn ra bóng đêm xa xa ngoài thành, trầm mặc một lát, bỗng nhiên mang theo một loại giọng nói ưu thương nhân nhạ, lo lắng nói: “ Là trực giác của nam nhân.”

Tiêu Hoài Viễn, Ôn Sâm mặt mày đen thui.

Trong lòng hai người rất là tiếc hận, Phương đại nhân quả thực là một tai họa, trước đây Phùng tướng quân là một hán tử hào sảng cương trực cỡ nào nha, lần này hạ Giang Nam, cùng Phương đại nhân ở chung vài ngày, Phùng tướng quân trở nên biến thành giống như hắn.

Lấy lại tinh thần, Phùng Cừu Dao áy náy cười cười nhìn hai người, nói: “ Việc dụng binh, một chốc rất khó giải thích rõ ràng. Hôm qua bốn tướng đang suy nghĩ, từ khi tiền nhậm tri phủ Từ Thọ bị Phương đại nhân ngay mặt bách tính Dương Châu chém đầu, dân tâm của bách tính Dương Châu tựa hồ dần dần ảm áp trở lại, từng bước một được Phương đại nhân kéo lại, nơi đây là đất phong nhiều năm của Thái Vương, Thái Vương dễ gì mở mắt trừng trừng nhìn lòng dân bị Phương đại nhân lôi kéo trở lại? Thừa dịp có cơ hội tốt khi Phương đại nhân mất tích, hai vị đại nhân, nếu thay đổi hai người các người là Thái Vương, người có thể không nhân cơ hội khởi binh tác loạn đánh chiếm Dương Châu hay không?”

Tiêu Hoài Viễn và Ôn Sâm nghe vậy như có đấm chiêu, sau đó chậm rãi gật đầu.

Phùng Cừu Dao cười cười, nói tiếp: “ Dương Châu thành đông người, lại nằm phía nam thuộc nơi hiểm yếu của Trường Giang, phía bắc là bình nguyên Giang Bắc, đi về phía đông hai ngày liền gặp biển rộng, là một trong những nơi luôn được mùa lương thực dồi dào nhất Giang Nam. Tiến có thể công, lui có thể thủ, thuê ruộng sung túc, nguồn mộ lính không thiếu, địa phương trọng yếu như vậy, Thái Vương sao không lấy? Cho nên, ta phán đoán Thái Vương tám chín phần mười sẽ dụng binh đối với Dương Châu, hai vị đại nhân, Dương Châu, không thể mất! Nếu để Thái Vương chiếm Dương Châu, lực ảnh hưởng của hắn tại dân gian sẽ giống như ôn dịch cấp tốc truyền nhiễm khắp nơi, đến lúc đó hắn đứng đầu Dương Châu, đăng cao vung tay hô vang, hàng vạn hàng ngàn bách tính và dân chạy nạn chẳng phải trở thành binh sĩ dưới trướng của hắn? Thời gian đó, binh tai và họa loạn sẽ lan tràn ra khắp Hoa triều.”

Tiêu Hoài Viễn và Ôn Sâm nghe vậy nhướng đuôi lông mày, không nói không biết, nguyên lai nếu Thái Vương chiếm Dương Châu, ảnh hưởng lại to lớn như vậy. Bọn họ nhất thời cảm thấy áp lực trên vai càng trở nên trầm trọng.

Tiêu Hoài Viễn và Phùng Cừu Dao chấp tay nói: “ Phùng tướng quân, cũng nhờ người nhắc nhở, chúng ta mới biết việc này hung hiểm, may là Phùng tướng quân nhìn ra được thời cơ thật nhanh, đúng lúc đóng cửa thành. Bằng không hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.”

Ánh mắt Phùng Cừu Dao nhìn trứ quân Dương Châu ở tường thành hướng tây, bọn lính lười biếng vật vờ, hữu khí vô lực ngáp dài, hắn không khỏi nhíu nhíu mày, trong mắt nổi lên vài phần sầu lo: “ Dương Châu trứ quân nếu cứ như thế, nếu Thái Vương đến công thành, ta thật lo lắng sẽ không thủ được.”

Ôn Sâm cũng nghiêng đầu nhìn thoáng qua, lập tức thần thở: “ Nếu như có Phương đại nhân ở đây thì tốt rồi. Hắn dường như luôn luôn có biện pháp giải quyết tất cả rắc rối. Lúc này cũng không biết Phương đại nhân rốt cục đang ở nơi nào, hoàng thượng đã hạ ba đạo ý chỉ hỏi thăm tin tức của Phương đại nhân, ai, cuộc chiến sắp xảy ra, nếu Phương đại nhân còn không có hiện thân, ta...”

Thần sắc ba người chợt âm úc, trầm xuống.

Tiếng gõ mõ cầm canh trong đêm đen vắng vẻ vang lên đặc biệt rõ ràng.

Đã canh ba. Là thời gian mệt mỏi nhất của con người. Trứ quân tại thành tây đang ngủ gà ngủ gật vừa nghe được tiếng mõ, giống như nghe được chỉ lệnh thôi miên, không hện mà cùng ngáp một cái.

“ Con mẹ nó còn không chịu cho người ta đi ngủ sao? Hôm qua đã nói khả năng sẽ có phản tặc công thành, bọn lão tử đã đứng trên thành tường này cả ngày, một sợi lông của phản tặc cũng chưa từng thấy, các người nói cấp trên có phải muốn đem chúng ta ra tiêu khiển hay không?” Một gã binh sĩ bất mãn thấp giọng nói thầm.

“ Hư! Câm miệng! Không muốn sống sao? Đây là Long Vũ quân đại tướng quân Phùng Cừu Dao của kinh thành hạ lệnh, người ta ăn no kiếm việc sao? Vị đại tướng quân như vậy, có cần đi tiêu khiển thứ như người

à? Có bệnh thì thế nào? Người không thấy Long Vũ quân bên thành tường phía đông, người ta như vậy mới được gọi là tinh nhuệ, không quan tâm có địch tình gì hay không, người ta vẫn đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, giống như cây cột đang phơi nắng, dáng vẻ này làm thấy rõ chúng ta chỉ là đám ô hợp mà thôi.”

“ Con mẹ nó, kinh thành làm sao vậy? Nếu chỉ nói tập trung làm việc, thua cũng không nhất định là chúng ta...”

Bỗng nhiên, một gã binh sĩ vỗ vỗ đồng đội đang ngồi dưới đất, giọng nói có vài phần khẩn trương: “ Ai ai, con mẹ nó đừng vô nghĩa nữa! Mau nhìn xem, bên ngoài đó là cái gì?”

“ Cái gì mà sáng sáng?” Hai gã binh sĩ phủi bụi trên mũ, đứng dậy híp mắt hướng ra ngoài nhìn lại.

Chỉ thấy bên ngoài thành tường, một đoàn ánh lửa lóe ra dưới bóng đêm đen kịt, có vẻ đặc biệt chói mắt, hơn nữa tốc độ ánh lửa phi thường nhanh, nguyên bản chỉ là một ánh lửa nho nhỏ, trong chớp mắt liền càng lúc càng lớn, càng ngày càng gần, giống như một viên văng thạch đang thẳng hướng thành tường ập tới.

Rất nhanh, đoàn ánh lửa liền bay trên khoảng không của tường thành, lại nhanh chóng rơi xuống theo hình parapol, ánh lửa chiếu sáng bên thành tường, cũng chiếu sáng gương mặt kinh khủng của bọn lính, cùng sự nóng cháy phảng phất như lời nguyện rửa đến từ địa ngục, hung hăng tập tới hướng đoàn người.

“ Đá lửa! Là đá lửa của xe ném đá!” Một tiếng thét chói tai kinh khủng cắt ngang qua bóng đêm yên lặng.

Vừa dứt lời, đá lửa đã tập tới thành tường, phát sinh tiếng nổ vang thật lớn. Dù mặt đất cũng bị rung động lên, đá vụn vấy ra, hơn mười binh sĩ đang đứng bị đá đập xuống vỡ toang đầu óc văng tung tóe khắp nơi, tử trạng cực kỳ thảm.

Tiếng nổ kinh động binh sĩ thủ thành, rất nhanh, tiếng đồng la chói tai vang lên, quanh quẩn trong bóng đêm vắng vẻ.

“ Địch tập! Địch tập! Đề phòng! Chuẩn bị thủ thành!”

Trong tiếng cảnh báo, trên bầu trời ngoài thành lại xuất hiện đá lửa bay tới như châu chấu, giống như tử thần đang nhe răng cười, nhanh chóng ở trong trời đêm thối qua từng đạo đường vòng cung chói mắt, không chút lưu tình hướng thành tường ném tới.

Bình nguyên bên ngoài thành tường, mấy vạn loạn quân thân mặc giáp đen tay cầm đao thương, ánh mắt băng lãnh nhìn chăm chú vào thành Dương Châu, đó là một tòa thành trì phồn hoa, nó rất nhanh sẽ biến thành chiến lợi phẩm đầu tiên của bọn họ.

“ Ở đây còn cách thị trấn bao xa?” Phương Tranh bắt đầu gõ lên vách thùng xe.

Bên ngoài màn xe, Dương Toàn đang đánh xe, thanh âm mang theo vài phần lầy lờn truyền đến: “ Không xa nữa, Phương đại nhân, ngài ráng đợi một lát, khoảng nửa nén nhang là tới.”

“ Ta đợi bao lâu không quan hệ, nhưng Hàn tiểu thư không thể đợi, vừa rồi lại khải ra máu, ai, ta nói người có thể nhanh hơn một chút được không? Mạng người quan trời đó!” Thanh âm Phương Tranh có chút lo lắng.

Dương Toàn vội vàng dùng roi hung hăng quát ngựa: “ Phương đại nhân, quá nhanh cũng không được, Hàn tiểu thư chịu nội thương, nếu xóc nảy quá mạnh, sợ rằng sẽ làm thương thể nặng thêm, tiểu nhân cũng chỉ là vì suy nghĩ cho nàng thôi.”

Phương Tranh rầu rĩ thở dài, mẹ nó! Chuyện này thật nháo! Nhanh không được chậm không được, làm khó muốn chết! Đều do Diệp Mẫn Chi, trị xong cho Hàn Diệc Chân, lão tử cần phải lột lớp da hần xuống!

Nghĩ nghĩ, trong lòng Phương Tranh không khỏi mọc lên lửa giận, trong mắt không tự chủ được hiện lên âm lãnh sát khí.

Phảng phất như cảm ứng được sát khí tỏa ra từ trên người Phương Tranh, Hàn Diệc Chân đang dựa vào người hần bỗng nhiên cau chặt đôi mày, phảng phất như chịu đựng thống khổ thật lớn, hình dạng nhu nhược bất lực, làm trong lòng kẻ khác sinh ra cảm giác thương tiếc.

Qua một lát, Phương Tranh bỗng nhiên nặng nề gõ mạnh lên vách xe, lớn tiếng nói: “ Dừng! Dừng xe!”

Dương Toàn vội vàng dừng ngựa: “Đại nhân, làm sao vậy?”

Phương Tranh xóc lên màn xe, nhảy xuống xe chột hất sâu một tiếng, Dương Toàn hiếu kỳ nhìn hắn, chẳng biết vị đại nhân này lại muốn làm gì.

“Ta đi tiểu một chút.” Nói xong Phương Tranh nhanh chóng lách mình chạy vào một rừng cây nhỏ bên đường.

Dưới ánh trăng yếu ớt, Phương Tranh giật lại dây lưng, nước tiểu rầm lạp phóng xuất, Phương Tranh từ từ nhắm hai mắt, sau đó sảng khoái thở dài, bỗng nhiên nghe được bên cạnh bụi cỏ cách đó không xa truyền đến một tiếng “di”, có vẻ kinh ngạc đến cực điểm.

Phương Tranh sợ đến cả người run lên, vùng hoang vũ dã ngoại, trong rừng cây đen kịt, dĩ nhiên còn thanh âm của người khác, Phương Tranh nhất thời cảm thấy lông tóc dựng đứng, lông tơ toàn thân đều dựng thẳng lên, nước tiểu bị nghẹn hồi lâu cũng bị co rút trở lại.

Bất chấp suy nghĩ, Phương Tranh kéo quần xoay người bỏ chạy, đầu cũng không dám quay lại, chạy đến bên cạnh xe ngựa, sắc mặt lại sợ đến trắng bệch, làm Dương Toàn lại càng hoảng sợ: “Đại nhân, ngài dùng nước tiểu rửa mặt sao? Sao lại trắng nõn như vậy?”

“Đi mau đi mau!” Khuôn mặt tuấn tú của Phương Tranh trắng bệch bò lên xe ngựa phân phó: “Trong rừng cây có đạo tặc, mơ ước mỹ sắc của bốn quan, may ta chạy trốn nhanh đó.”

Dương Toàn ác hân: “Không thể nào?”

Phương Tranh thở dài nói: “Suất cũng có phiền não của suất, người là vĩnh viễn không thể hội được loại cảm thụ này.”

Xe ngựa nhanh chóng di động, bên trong thùng xe, Phương Tranh nhìn Hàn Diệc Chân đang ngủ say, như hoa hải đường đang ngủ, có một phen phong tình kỳ lạ.

“Dung mạo khuynh quốc khuynh thành, nói vậy cũng có không ít người mơ ước mỹ sắc của người có đúng hay không.” Phương Tranh nhìn dung nhan tuyệt mỹ, thì thào nói.

Sau đó, Phương Tranh lại yêu thương sờ lên mặt mình, giọng nói như đồng bệnh tương lân, thích thích nói: “Ta cũng vậy nha! Đi tiểu cũng bị người nhìn lén, thật khiến cho người ta phiền não.”

Xe đi không bao lâu, Phương Tranh bỗng nhiên nghe được Dương Toàn gầm lên giận dữ: “Đại nhân, ngài ngồi cho vững, có người muốn cướp xe chúng ta, không biết là đến từ nơi nào.”

Vừa nói Dương Toàn vừa hung hăng quất roi, con ngựa đau đốn, nhanh chóng phóng chạy.

Phương Tranh nghe vậy kinh hãi, sắc mặt tái nhợt hướng phía sau nhìn thoáng qua, xuyên thấu qua cửa sổ thùng xe, Phương Tranh nhìn thấy có vài con khoái mã đang phóng theo xe, kỵ sĩ trên ngựa đang lớn tiếng gọi xe dừng lại, Dương Toàn vẫn mắt nhắm tay nhắm, vẫn hung hăng quất mạnh con ngựa phóng đi.

Kỵ sĩ thấy thế lập tức chia làm hai đội, trong đó có hai người đang chạy như bay lập tức hạ người xuống, lấy tay giữ chặt càng xe, mưu toan lập tức nhảy lên trên xe.

Phương Tranh thấy thế giận dữ, từ khi hạ Giang Nam, hắn làm chuyện gì cũng không thuận, Thái Vương mưu đồ gây rối, thế gia căm thù hắn, Diệp Mẫn Chi bắt cóc hắn, hiện tại hắn không chiêu ai không chọc ai ngồi yên trong xe ngựa, mấy tên tiểu mao tặc lại còn dám tới cướp đoạt? Bọn họ không biết lão tử là thổ phỉ trong thổ phỉ hay sao?

Lúc này kỵ sĩ đã nhảy lên xe, đang cùng Dương Toàn tranh đoạt dây cương ngựa, mưu toan kéo ngựa dừng lại.

Phương Tranh xóc lên màn xe, một cước hung hăng đá tên kỵ sĩ, trong miệng mắng to: “Vương bát đản, mù con mắt chó của ngươi sao! Dù là lão tử cũng dám cướp, những thứ này rốt cục là làm sao vậy?”

Một cước của Phương Tranh đá tên kỵ sĩ kia lão đảo, thân thể cấp tốc ngã ra bên ngoài, nhưng phản ứng của kỵ sĩ cũng không chậm, mắt thấy sắp rơi xuống xe bị đầu rơi máu chảy, hắn bỗng nhiên nghiêng thân

thể, hai tay gắt gao bắt được càng xe ngựa, nhưng thân thể hắn cũng đã rơi xuống xe ngựa, xe ngựa đang chạy như bay kéo thân thể hắn lôi về phía trước, phía sau xe vung lên một mảnh bụi bặm.

“ Nhanh...nhanh dừng xe, chúng ta không phải sơn tặc.” Hai tay gắt gao nắm lấy càng xe, kỵ sĩ thống khổ kêu lên.

“ Lão tử quản người có phải sơn tặc hay không, người đánh chủ ý với lão tử là không được.” Phương Tranh hùng hùng hổ hổ, liên tục đập xuống bàn tay nắm càng xe của tên kỵ sĩ.

“ Phương đại nhân thủ hạ lưu tình! Là ta, là ta a.” Kỵ sĩ đau khổ cầu xin, thân thể bị xe ngựa kéo lê trên mặt đất, tình trạng thống khổ vạn phần.

Kỵ sĩ cười trên mũi thốt ngựa chung quanh cũng đều kêu lên: “ Phương đại nhân, mau dừng lại, là người một nhà.”

“ Đi?” Phương Tranh kỳ lạ: “ Người nhận thức ta? Người họ gì, gọi là gì? Đang làm gì?”

“ Phương...Phương đại nhân, ngài nhất định phải nói chuyện với thuộc hạ ngay lúc này sao?” Kỵ sĩ cầm lấy càng xe cắn răng thống khổ nói, hắn chỉ cảm thấy nửa thân dưới bị xe ngựa kéo lê đến toàn bộ chết lặng.

Phương Tranh vội vàng ra lệnh cho Dương Toàn dừng xe lại.

Các kỵ sĩ cũng kéo cương ngựa, xuống đất ôm quyền chào Phương Tranh.

“ Các người là Ảnh Tử?” Phương Tranh chợt ngẩn ra.

“ Chính là thuộc hạ, Phương đại nhân, cuối cùng chúng ta cũng tìm được ngài!” Thần sắc bọn thuộc hạ Ảnh Tử có chút kích động.

Phương Tranh cũng rất kích động, hai bước chạy tới, cầm tay thuộc hạ lắc lắc, lại lắc lắc, một lát, viên mắt rơi lệ nói: “ Rốt cục tìm được tổ chức rồi!”

Thuộc hạ nhìn thấy người lĩnh đạo trực tiếp biểu lộ chân tình, không khỏi cũng đều động tình, ồn ào nói: “ Đại nhân bị khổ!”

“ Thuộc hạ không bảo vệ tốt đại nhân, tội đáng chết vạn lần!”

Phương Tranh xoa xoa nước mắt, cười nói: “ Không trách các người, không trách các người, cũng do con quỷ nhỏ trên xe, khải khải, ai cũng không trách, được rồi. Các người làm sao tìm được ta? Ta ở mãi trong xe ngựa, các người hẳn là không phát hiện được ta nha.”

Một gã thuộc hạ nói: “ Lúc đại nhân mất tích, Ôn đại nhân đem toàn bộ thuộc hạ phái ra ngoài. Ở những thị trấn gần bên Dương Châu tìm kiếm hành tung của đại nhân, đám thuộc hạ phụ trách tìm kiếm theo hướng bắc, ven đường vô luận là hoang vu dã ngoại, hay thành trì trấn nhỏ, đều cẩn thận tỉ mỉ hỏi thăm điều tra nghe ngóng, vừa rồi bọn thuộc hạ mới giật mình vui mừng vì phát hiện được đại nhân.”

Phương Tranh nghi hoặc nói: “ Vừa phát hiện? Các người làm sao mà phát hiện?”

“ Ách...không phải đại nhân vừa đi tiểu trong rừng cây sao? Bọn thuộc hạ vừa lúc cắm trại ở nơi đó, cho nên...khải khải.”

Phương Tranh chợt ngẩn ra, xem ra vận khí của mình không tệ, đi tiểu cũng bị người phát hiện, nhân phẩm tốt, vận khí tốt.

Ngay sau đó, thần sắc Phương Tranh bỗng nhiên biến đổi, nhìn chằm chằm đám thuộc hạ với ánh mắt bất thiện.

“ Nói như vậy, vừa rồi lúc lão tử đi tiểu, là các người ở bên cạnh nhìn lên? Còn phát ra tiếng tán thán?”

“ A? Tán thán? Ách...đúng vậy, đại nhân.”

Sắc mặt Phương Tranh trắng một trận lại xanh một trận, một lúc lâu, thân hình hắn vọt lên, nhện không được hướng bọn thuộc hạ đánh tới, vừa đánh vừa mắng: “ Đám vương bát đần các người, nhìn lên lão tử hư hư rất đã ghiên phải không? Các người có biết thiếu chút nữa hù chết lão tử hay không?”

“ A! Đại nhân tha mạng! Thuộc hạ oan uổng!”

“ Ôn Sâm thường ngày làm sao dạy các người? Cả đám nhân phẩm như thế, không đi nhìn lên nữ nhân tằm, trái lại nhìn lên thủ trưởng đi tiểu, các người ở chỗ nào học được ham mê thấp kém như thế?”

“ Đại nhân, tha mạng!”

“ Lưu manh! Đồ lưu manh! Đánh chết các người!”

Đánh đến một mẻ, Phương Tranh mới ngừng tay, nổi giận dùng dũa quát to: “ Nói!”

“ Nói...nói cái gì?”

“ Bỏ quan nói chuyện có hùng tráng không? Có kiên quyết không? Nói một chút cảm quan xem nào.”

Mọi người mặt mày đen thui.

Đùa giỡn một trận, lúc này Phương Tranh mới hỏi: “ Rồi hai ngày, thành Dương Châu có khỏe không? Tiêu Hoài Viễn có dùng cờ hiệu đi tìm khâm sai mà quấy rối bách tính hay không?”

Thuộc hạ bị tấu đến mặt mũi bầm dập nghe vậy nhất thời giật mình, vội vàng nói: “ Đại nhân! Việc lớn không tốt, Thái Vương khởi binh làm phản rồi! Hiện nay mấy vạn phản tặc đang vây thành Dương Châu, thỉnh đại nhân tốc tốc quyết đoán!”

355. Chương 337: Tiếp Viện Dương Châu

“ Thái Vương đã khởi binh?” Phương Tranh hít sâu một hơi.

“ Đúng vậy, đại nhân, tối hôm qua Thái Vương suất lĩnh tám vạn loạn quân, vây quanh thành Dương Châu, sau đó mệnh cho quân sĩ công thành, tướng quân Phùng Cửu Dao suất lĩnh thủ thành, tình hình chiến đấu rất kịch liệt.”

“ Cái gì?” Phương Tranh quá sợ hãi: “ Tám vạn loạn quân? Thái Vương lại có nhiều người như vậy?”

Thuộc hạ rầu rĩ nói: “ Đúng vậy đại nhân, cũng không biết hắn từ đâu lấy ra một chi loạn quân khổng lồ như vậy, trước đó hoàn toàn không có bất luận dự triệu gì, bọn thuộc hạ cũng khó hiểu.”

“ Còn khó hiểu cái rắm!” Phương Tranh ngậy ra một lúc, nhảy vọt quát to: “ Nhanh lên, theo ta đi Dương Châu, giải vây cho Phùng tướng quân!”

Thuộc hạ nghe vậy kinh hãi: “ Đại nhân, ngài nói chỉ bằng vào vài người như chúng ta, cưỡi ngựa tới Dương Châu sao?”

Phương Tranh biểu tình nghiêm nghị, nghĩa chính lời nghiêm nói: “ Chúng ta có vài người thì làm sao? Vài người không thể đánh bại loạn quân sao?”

“ Đại nhân, suy nghĩ kỹ! Đó là tám vạn loạn quân...”

“ Tám vạn loạn quân thì làm sao? Tà chúng quy không thể thắng chánh! Cổ nhân nói: Mặc dù ngàn vạn lần người, ta cũng cứ đi!” Phương Tranh vẻ mặt chính nghĩa凛 nhiên, chậm rãi nhìn quét bọn thuộc hạ đang suy nghĩ trước mặt, lời nói mau lẹ, thần sắc nghiêm nghị nói: “ Nam nhi ngũ xích ngang tàng, sinh ra trong trời đất, tự nhiên phải cưỡi ngựa cầm kiếm, tung hoành thiên hạ, quét sạch mọi trở ngại tà ma của vũ nội, báo quân ân. Có gì đáng sợ! Các người không dám, hay không muốn?”

Chúng thuộc hạ nghe vậy nhất thời nhiệt huyết sôi trào, sắc mặt vì kích động mà trở nên đỏ bừng, cùng kêu lên quát to: “ Thuộc hạ nguyện tùy đại nhân anh dũng giết địch, hi sinh thân mình báo quốc!”

Trên mặt mọi người hiện lên vẻ kiên quyết chịu chết, không còn sợ hãi.

Phương Tranh nhìn đám hán tử đầy nhiệt huyết dưới trướng, thỏa mãn gật đầu, lập tức biến sắc, nhanh chóng thay vào dáng tươi cười hèn mọn, cười nói: “ Được rồi, tùy tiện kêu kêu là được, tất cả mọi người đừng quá xem là thật, sinh mạng rất quý giá nha.”

Mọi người đang sôi trào nhiệt huyết giống như bị rót một chậu nước lạnh lên đầu, nhìn Phương Tranh một lát không nói gì.

“Đại nhân, ngài...không phải nói muốn giải vây cho Dương Châu sao?” Một gã thuộc hạ cẩn cẩn thận thận hỏi.

Phương Tranh hèn mọn liếc mắt trừng hắn: “Chúng ta có vài người làm sao xung phong liều chết xông vào tám vạn loạn quân? Người thật là khờ hay ngốc? Chán sống thì chính người đi tìm chết đi, đừng kéo ta đệm lưng.”

“Thế nhưng không phải đại nhân mới nói...”

“Ta nói cái gì? Gọi gọi chút khẩu hiệu không được sao? Đó cũng giống như đám hòa thượng suốt ngày không có việc gì thì niệm “a di đà phật” đó. Thanh niên nhân, gặp phải sự tình phải lý trí nha.” Phương Tranh lời nói thâm thía.

Mọi người toát mồ hôi.

“Long Vũ quân của Phùng Cửu Dao không phải đang đóng ngoài thành sao? Tiến thành vào lúc nào?”

“Phùng tướng quân phát hiện sau khi đại nhân mất tích, phán đoán Thái Vương có khả năng sẽ nhân cơ hội tác loạn, cho nên mệnh binh sĩ vào thành, đồng thời sớm chuẩn bị đầy đủ khí giới thủ thành, thành Dương Châu mới có thể giữ được tới lúc này.”

“May là Phùng đại ca xem thời cơ được sớm, bằng không đại sự không ổn a.” Về mặt Phương Tranh may mắn, lập tức hung hăng mắng: “Tên Thái Vương vương bát đản! Bắt đầu một cuộc chiến lại không hề báo trước, nói đánh là đánh, thật quá kỳ cục! Ta lại kỳ quái, trước đây hài tử này thật rất lễ phép nha, thế nào hiện tại rơi xuống thành như vậy?”

“Đại nhân, hai ngày nay ngài đi đâu vậy? Có phải có người bắt lợi đối với đại nhân hay không?” Thuộc hạ vừa nói vừa nhìn qua Dương Toàn, ánh mắt rất là bất thiện.

Dương Toàn co rúm lại, sau đó nhìn bọn họ cười cười lấy lòng.

Phương Tranh khoát khoát tay: “Cái này khoan hãy nói, chúng ta phải điều binh giải vây cho Dương Châu, biết trú quân gần nhất đang ở nơi nào không? Có bao nhiêu nhân mã?”

“Đại nhân, không cần tìm trú quân, đám kia cho dù ra chiến trường cũng chỉ là vô dụng, mấy ngày trước đại nhân tổng tấu chương vào kinh, hoàng thượng và Bộ Binh thượng thư Ngụy đại nhân liền làm xong an bài, hiện nay có sáu vạn Long Vũ quân đang trên đường chạy tới Dương Châu. Mặc khác còn điều ba vạn binh mã của Long Tương quân cùng nhau đi đến Giang Nam, hoàng thượng có chỉ, nếu Giang Nam có chiến sự, thì giao toàn quyền thống lĩnh binh mã cho đại nhân chống lại.”

Phương Tranh nghe vậy vui mừng, thiếu cái gì cho cái gì, Mập Mập thật là tri kỷ.

“Chín vạn binh mã đang ở nơi nào?”

“Đã đi được hai ngày, hẳn là nhanh đến, chúng ta chỉ cần đi vòng hướng tây, rất nhanh liền có thể cùng đại quân hội hợp.”

Phương Tranh suy nghĩ một chút, nói: “Chúng ta hãy dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới Từ thị trấn, trên xe ngựa có người bị thương, trước tiên nên tìm đại phu trị liệu, sau đó chúng ta đi tìm đại quân!”

“Dạ!”

Lúc này đoàn người ra roi thúc ngựa hướng Từ thị trấn chạy đi.

Trên đường Phương Tranh ra hai đạo mệnh lệnh cho thuộc hạ, thứ nhất sai người dùng khoái mã chạy tới phủ Hàng Châu, điều trú quân địa phương, bao vây Hàng Châu Diệp gia không cho ai chạy thoát. Thứ hai điều người truy tìm hành tung của Diệp Mẫn Chi, nếu phát hiện, lập tức bắt sống đưa về gặp hắn.

Hai gã thuộc hạ lĩnh mệnh, quay đầu ngựa tự theo phương hướng khác nhau chạy đi.

Chuyện ngu xuẩn lấy ơn báo oán trước đây Phương Tranh từng làm qua, hiệu quả không có gì tốt, hẳn dự định thay đổi biện pháp ăn miếng trả miếng thử xem.

Đoàn người chạy tới Từ thị trấn thì trời đã tảng sáng, nhiều người dễ làm việc, không cần Phương Tranh ra lệnh, vài tên thuộc hạ liền tìm được một y quán rất có danh khí, cũng không gõ cửa, mà là hung hăng một cước phá đi ván cửa y quán, thuộc hạ giống như sói như hổ chạy ào vào, xách ra một vị nam tử mặc áo dài như xách gà con, lão đầu nhí râu tóc bạc phơ, sau khi hỏi rõ hẳn chính là đại phu nổi danh nhất trong trấn, bọn thuộc hạ không nói hai lời, đem vị lão đầu nhí đang run sợ đến muốn ngất xỉu đưa đi, động tác thẳng thắn lưu loát còn chuyên nghiệp hơn bọn thổ phỉ bắt cóc tổng tiền.

Phương Tranh rất tán thưởng đối với năng lực làm việc của bọn thuộc hạ, võ vai bọn họ tùm tùm cười khen: “ Ván cửa y quán do các người bồi thường, trừ vào lương tháng của các người.”

Trấn nhỏ chỉ có một nhà khách sạn bình dân, hơn nữa rất cũ, Phương Tranh lấy ra ngân phiếu một trăm lượng vỗ lên quầy hàng, bọn thuộc hạ đã gõ cửa một gian phòng, đem những khách nhân còn ngủ say trong chăn đánh thức, sau đó dưới cương đao uy hiếp, những khách nhân không tình nguyện liền bị đuổi khỏi khách sạn bình dân.

“ Bỏ đại gia ở phòng nghỉ không thích thấy người xa lạ, cho nên tòa điểm rách này của người ta bao hết.” Phương Tranh nhìn chưởng quỹ đang rơi nước mắt, cười đến rất hòa thuận.

Ôm Hàn Diệc Chân ra khỏi xe ngựa, nàng còn chưa tỉnh, chưởng quỹ khách sạn nơm nớp lo sợ dọn dẹp một gian phòng hảo hạng chỉnh tề sạch sẽ, Phương Tranh liền nhẹ nhàng đặt nàng lên giường, sau đó kéo vị đại phu đi qua, mệnh hẳn nhanh chóng khám cùng chữa bệnh.

Lão đầu nhí run run hồi lâu mới bình phục tâm tình, chăm chú chẩn đoán bệnh, miệng nói Hàn Diệc Chân bị thương nội phủ, hai xương sườn bị gãy, hơn nữa tì tạng cũng bị tổn hại. Cần tĩnh tâm an dưỡng, nhưng sinh mạng cũng không cần lo lắng.

Lúc này Phương Tranh mới buông trái tim đang treo cao, vui vẻ thưởng cho lão đầu nhí hai trăm lượng bạc, lại phân phó lão nhanh chóng kê đơn thuốc, lão đầu nguyên bản cho rằng những hán tử hung thần ác sát này lòng mang ác ý, nhưng không ngờ tới tự dưng có được một bút tiền, tất nhiên là miệng đầy lời cảm tạ. Lại vỗ ngực bảo chứng, hẳn sẽ dốc lòng chăm sóc vị cô nương này, thẳng đến khi phục hồi như cũ mới thôi.

Thời gian khẩn cấp, Phương Tranh phải lập tức chạy đi hội hợp với đại quân triều đình, đuổi tất cả mọi người ra khỏi phòng, Phương Tranh khom người xuống nhìn Hàn Diệc Chân đang nhắm nghiền hai mắt, lưu luyến nói: “ Ta muốn đi chiến tranh, người hảo hảo bảo trọng, chờ đánh bại Thái Vương, ta sẽ tới đón người, rất nhanh thôi.”

Lần thứ hai nhìn Hàn Diệc Chân đang ngủ say, Phương Tranh gian nan đứng dậy đi ra cửa phòng.

Cửa xèo xèo cạc cạc đóng lại, Hàn Diệc Chân đang nằm trên giường chợt mở mắt, nàng nhẹ nhàng cắn môi dưới, nhìn cửa phòng đóng chặt, một cổ cảm giác băng lãnh cô độc từ đáy lòng dần dần lan tràn, rất nhanh viền mắt của nàng liền phấp phỏng, môi anh đào khẽ mở, nhẹ giọng nói: “ Kỳ khai đắc thắng.”

Bốn chữ giản đơn, tình ý chưa hết, nhưng không thể nói nữa, nàng đối với việc biểu đạt cảm tình vẫn còn rất xa lạ. Không biết nên nói gì, Phương Tranh đã ra khỏi cửa phòng, bốn chữ kia giống như chỉ là mặc niệm.

Bỗng nhiên, cửa phòng lại bị người đẩy ra, Hàn Diệc Chân cả kinh, vội vàng nhắm mắt lại, làm bộ còn đang ngủ say.

Cửa phòng mở ra một cánh, từ bên ngoài thò vào một cái đầu giống như kẻ trộm hề hề, hẳn cẩn thận đi vào, sau đó đóng cửa lại, xoa xoa tay đi tới trước mặt Hàn Diệc Chân, cau mày thì thảo luận bầm: “ Cứ đi như thế dường như có điểm không phúc hậu, có tiện nghi không chiếm đều không phải tính cách của ta nha, cổ mà sờ vài cái rồi lại đi thôi.”

Vừa nói, Phương Tranh vừa vươn tay ra, động tác mềm nhẹ sờ soạng lên bộ ngực thật cao của Hàn Diệc Chân.

“ Ai nha, thật mềm! Không tệ, sờ cái nữa.”

Trên mặt Phương Tranh lộ ra vẻ tươi cười đậm đặng, thừa dịp Hàn Diệc Chân ngủ say, đối diện với nàng mà giả trò, thật bận rộn không ngừng nghỉ, hồn nhiên không nhận ra gương mặt Hàn Diệc Chân đang đỏ bừng, dù hô hấp cũng không còn quy luật...

“ Ai nha, cần phải đi, nếu không đi ta cần đem người xử lý ngay tại chỗ, ta còn quá phúc hậu đi nha! Ân, thơm một cái lại đi.”

Nhắm mắt lại, Phương Tranh chu môi tiến đến áp lên đôi môi anh đào của Hàn Diệc Chân, nhẹ nhàng, chậm rãi hôn lên.

Đôi môi của nàng thật mềm mại, còn rất thơm ngọt, nữ tử cực phẩm như vậy, ngày trước không nên cự tuyệt lời cầu hôn của lão cha nàng, tính cách chính trực của lão tử lại một lần tự hại chính mình.

Cảm giác được Hàn Diệc Chân hô hấp gấp gáp, Phương Tranh kỳ quái mở mắt ra, vừa nhìn lại càng hoảng sợ, đã thấy Hàn Diệc Chân không biết đã mở mắt từ bao giờ, con ngươi linh động đang không hề chớp mắt nhìn chằm chằm chính mình. Trong ánh mắt nàng chỉ là một mảnh xấu hổ.

Phương Tranh kêu lên một tiếng sợ hãi, thân thể nhanh chóng nhảy ra phía sau, sau đó lão đảo ngã trên mặt đất, chỉ vào Hàn Diệc Chân lắp bắp nói: “ Người...người...ta...ta...khái khái, vừa rồi ta hấp độc cho người, ân, đúng! Hấp độc! Người trúng độc, rất nghiêm trọng, nhưng hiện tại không còn việc gì nữa. Người hảo hảo dưỡng thương, ta đi đánh trận, bai bai nàng.”

“ Sưu...”

Thân hình Phương Tranh hóa thành một đạo khói đen, nhanh chóng biến mất.

Gương mặt Hàn Diệc Chân đỏ bừng nhìn chằm chằm cửa phòng đóng chặt, oán hận cắn môi dưới, trái tim vừa thẹn vừa giận, thấp giọng lầm bầm: “ Tên lưu manh dê tiện vô sỉ! Hái hoa tặc! Vô lại!”

Tức giận hồi lâu, nàng bỗng nhiên nhẹ nhàng nở nụ cười, trong ánh mắt đã là một mảnh xuân ý: “ Như vậy khinh bạc người ta, Phương Tranh a Phương Tranh, lần sau cha hướng người cầu hôn, người làm sao cự tuyệt? Nhưng thật ra phu nhân trong nhà người, người phải phí thêm một phen miệng lưỡi rồi...”

Lưu lại vài thuộc hạ canh giữ tại khách sạn, bảo hộ sự an toàn cho Hàn Diệc Chân, Phương Tranh mang theo vài tên thuộc hạ còn lại cười ngựa ra khỏi Từ thị trấn liền nhanh chóng đi về hướng tây.

Phương Tranh ngồi trên lưng ngựa, cảm thụ cơn gió lạnh phất qua gương mặt hần, mỗi cách một lần như vậy, hần liền thở dài ai oán không gì sánh được.

Mấy tên thuộc hạ cười ngựa đi theo phía sau hần, lạ lùng nhìn nhau vài lần.

Phương đại nhân đây là làm sao vậy? Vừa rồi còn hoàn hảo tốt đẹp, từ lúc ra khỏi phòng vị cô nương kia, hần vẫn luôn mặt mày rầu rĩ, liên tưởng đến dáng dấp chặt vật bỏ chạy ra khỏi phòng của hần, chúng thuộc hạ rốt cục có vài phần hiểu ra.

Đầu tường thành Dương Châu.

Một hồi cuộc chiến thủ thành tàn khốc đầy máu tanh đang tiến hành.

Song phương chém giết dị thường kịch liệt, đây là thời khắc liên quan đến sống chết tồn vong, song phương đều đã giết đỏ cả mắt, dường như đã thú tiến hành liều chết chiến đấu.

Trên tường thành không ngừng có loạn quân đắp thang mây leo lên. Lại không ngừng có binh sĩ thủ thành đánh trả. Vũ khí chặt đứt, dùng quyền, dùng chân đá, dùng đầu chằng, dùng răng cắn, song phương dùng hết tất cả biện pháp có thể sử dụng, chỉ cần có thể tạo thành thương tổn cho địch nhân.

Trên đường lớn trên đầu tường, trong lầu thai, dưới chân thành tường, con sông đào bảo vệ tòa thành đều chất đầy thi thể. Có loạn quân, có binh sĩ thủ thành. Máu tươi, loang lổ bác bác rải đầy trên mỗi một tấc đất, gió nhẹ thổi qua, mùi máu tanh tứ tán, làm kẻ khác muốn buồn nôn, một tấc vuông nơi thành tường, thẳng như nhân gian địa ngục vô cùng tàn nhẫn thâm trầm.

Trời mau sáng, Thái Vương đứng cách đầu tường năm dặm trước quân trưởng trung quân, gương mặt không chút biểu tình nhắm mắt lại, khuôn mặt anh tuấn lơ đãng co quắp vài cái, gió nhẹ thổi qua áo giáp màu

bạc của hần, hỗn loạn mùi máu tươi nồng nặc, phẳng phất như chế tạo thêm cho tên đầu sỏ chế tạo binh chiến này thêm mấy phần lệ sắc huyết hồng.

Một làn sóng công thành lại vừa bị đánh lùi, đám binh sĩ tham dự công thành không có một người còn sống trở về, mấy ngàn tính mạng, thoáng qua liền bị ông trời thu trở lại.

Phùng Cừ Dao, người quả nhiên không hổ là một viên danh tướng, ta thật sự là đánh giá thấp người, thế nhưng...người còn được bao nhiêu binh sĩ để đi chết?

Mở mắt ra, thần tình Thái Vương vẫn là một mảnh tức sát, roi ngựa chỉ xéo đầu tường Dương Châu, thần nhiên nói: “Đi! Phát binh ba ngàn, công một lần nữa cho ta, viện quân triều đình trước khi buông xuống, trước khi mặt trời mọc phải bắt được Dương Châu!”

Bên cạnh một viên tướng lĩnh nghe vậy, khuôn mặt kiên quyết hiện lên một vầng quyết tuyệt, khom người ôm quyền, ngang nhiên đi.

Ba ngàn binh sĩ mặc giáp đen, hô quát nhằm phía đầu tường, như một đạo thủy triều màu đen, trùng kích thành tường Dương Châu lung lay sắp đổ.

“Nổi trống! Vì tướng sĩ công thành trợ uy!”

“Thùng thùng đông.” Tiếng trống trầm thấp mà chấn động, trong buổi sáng sớm vắng vẻ quanh quần động chín tầng trời.

Trong lâu thai phía tây thành tường, Phùng Cừ Dao tay trái ấn kiếm, thừa dịp thời gian ngừng chiến ngăn ngủi, hần đang an bài nhân thủ thủ thành. Bổ sung khí giới thủ thành, chữa trị công sự, đợi trận công thành tiếp theo.

Thần sắc Phùng Cừ Dao rất bình tĩnh, cánh tay trái của hần đã bị thương, đó là do một binh sĩ loạn quân lột được thành tường làm ra. Một đạo lột bỏ một khối thịt lớn trên cánh tay trái của hần, đương nhiên, tên binh sĩ loạn quân kia cũng chết dưới kiếm của hần, bị đâm một kiếm xuyên tim.

Qua lại tuần tra trên thành tường, Phùng Cừ Dao nhìn thương binh ngã trong lâu thai liên tục rên rỉ kêu rên, gương mặt cương nghị không khỏi co quắp vài cái.

Đây là chiến tranh. Không có thương hại, không có đồng tình, nếu cầm lấy vũ khí, nhất định phải chuẩn bị tùy thời chết trận, bao quát chính hần ở bên trong.

Đi tới trước mặt một gã thương binh, tên thương binh này đã hôn mê, chân trái của hần đã bị quân địch chặt đứt hần, máu tươi chảy đầy đất, bởi thiếu khuyết thuốc cầm máu, tên thương binh còn trẻ tuổi đã đi tới tận cùng của sinh mạng. Trong hôn mê, thân thể nhiễm đầy máu tươi còn đang không ngừng co quắp, sinh mạng đang theo máu của hần xói mòn hầu như không còn.

Đại phu tùy quân đứng lên, nhìn Phùng Cừ Dao, khổ sáp thở dài.

Đôi môi khô khốc của Phùng Cừ Dao run lên một chút, lập tức chăm chú cắn lại, chậm rãi rút ra bội kiếm, nhẹ nhàng để xuống ngay ngực người thương binh, nhìn gương mặt còn trẻ tuổi, trong lòng hần thống khổ như bị kim đâm.

“Triều đình sẽ phụng dưỡng cha mẹ vợ con của người, huynh đệ, một đường đi thuận lợi!”

Phùng Cừ Dao ghé vào lỗ tai hần nói ra những lời này, vị thương binh tuổi trẻ đành chỉ co quắp, gương mặt lộ ra vài phần mỉm cười thoải mái, trên chiến trường nhiễm đầy máu tươi, giống như hoa mạn đà la nở tung ra.

Bội kiếm nhanh chóng xuyên vào trong ngực thương binh, lại nhanh chóng rút ra, động tác lưu loát thẳng thắn, lúc máu tươi vừa hiện, vị thương binh trẻ tuổi cũng không hề có một chút thống khổ kết thúc sinh mạng ngăn ngủi khi còn sống của hần, vẻ mỉm cười nhàn nhạt, còn dừng lại trên khuôn mặt đã mất đi sự sống của hần.

Cẩn rặng, Phùng Cừ Dao đỏ hồng hai mắt, nhin xuống nước mắt gần tràn ra mi, chậm rãi quét mắt nhìn binh sĩ bốn phía biểu tình chết lặng, trầm giọng nói: “Nếu như trong cuộc chiến tiếp theo, ta cũng giống như vị huynh đệ này, không có hi vọng sống sót, mong muốn các người cũng làm giống như ta vừa rồi. Cái

gì là đồng đội? Không chỉ có làm chiến hữu cộng đồng chém giết chiến đấu, khi huynh đệ bên cạnh mình sống không bằng chết thì các người phải học cách giơ lên đao kiếm trong tay, cho hấn được một sự thống khoái! Đây là từ bi, đại từ bi trên chiến trường!”

Xoay người nhìn trận hình rậm rạp của loạn quân ngoài thành, Phùng Cửu Dao hít sâu một hơi, bình tĩnh nói: “Đã hưởng lộc vua, vì vua tận trung, các huynh đệ, binh lực của chúng ta không đủ năm ngàn, dù là hôm nay thành Dương Châu sẽ bị công phá, hay là phòng thủ quân của chúng ta sẽ bị đánh tan, thế nhưng, Phùng mỗ mong muốn có thể thấy, huynh đệ chúng ta có thể chiến đấu tới người cuối cùng. Như vậy mặc dù thành phá, cũng không thẹn với tên trung nghĩa, Phùng mỗ chết cũng nhắm mắt, các huynh đệ, ta nhờ các người!”

“Giết!” Binh sĩ bị nhuộm trong máu tươi mà trở nên chết lặng, thần tình trên nét mặt lại bắt đầu sinh động, mọi người cùng kêu to, thanh âm vỡ vụn, lan truyền chín tầng trời.

“Ồ...” Tiếng kèn trầm thấp thổi lên bên ngoài thành, trống trận thanh thanh, loạn quân như nước thủy triều uy hân không sợ chết giơ cao thang mây, lại một lần nữa phát động công kích, hé ra gương mặt vạm vỡ dữ tợn, từ xa đến gần...

Giục ngựa chạy như bay suốt một ngày, cuối cùng Phương Tranh cũng gặp đại quân triều đình.

Đại tướng lĩnh binh lại là người quen, chính là đại tướng quân Hàn Đại Thạch của Long Tương quân.

Gặp mặt không kịp hàn huyên, lúc này Hàn Đại Thạch tuyên đọc thánh chỉ của hoàng thượng, mệnh Phương Tranh thống lĩnh binh mã, tiết chế toàn bộ quan viên Giang Nam, suất quân tiêu diệt Thái Vương tác loạn. Đem ảnh hưởng bất lợi mưu phản giảm đến thấp nhất.

Phương Tranh cũng là lần đầu tiên không có dài dòng, lúc này không chút khách khí tiếp nhận hổ phù do Hàn Đại Thạch đưa qua, bàn tay phất lên, chín vạn đại quân hành quân thật gấp, hạo hạo đặng đặng hướng Dương Châu xuất phát.

Thời gian kéo dài càng lâu, trong lòng Phương Tranh càng trầm.

Long Vũ quân dưới trướng Phùng Cửu Dao hiện tại chỉ có năm ngàn người, hơn thêm trú quân Dương Châu, bên trong thành Dương Châu tổng cộng chỉ khoảng hơn một vạn người. Mà dưới trướng Thái Vương chỉ loạn quân đã có tới tám vạn, Phùng Cửu Dao bọn họ có thể kiên trì cho tới lúc viện quân đến hay không? Thành Dương Châu nếu bị thất thủ thì làm sao bây giờ? Thái Vương binh tinh lương đủ, nếu công chiếm được Dương Châu, từ nay về sau chiếm thành mà thủ, cùng sử dụng danh vọng tại đất phong của hấn, kích động bách tính cùng dân chạy nạn nghịch tòng, toàn bộ Giang Nam gặp nguy hiểm lớn...

“Hàn tướng quân, lần này tổng cộng dẫn theo bao nhiêu kỵ binh?”

Hàn Đại Thạch ngồi trên lưng ngựa ngẩn người, sau đó nhanh miệng nói: “Lần này Long Vũ quân toàn quân xuất động, tổng cộng sáu vạn người, tất cả đều là bộ binh. Long Tương quân xuất động ba vạn, tất cả đều là kỵ binh.”

“Ba vạn kỵ binh.” Phương Tranh suy nghĩ một chút, hạ lệnh nói: “Hàn tướng quân, người lĩnh ba vạn kỵ binh đi trước tới Dương Châu. Nhớ kỹ, phải bằng vào tốc độ nhanh nhất, xuất hiện trong phạm vi tầm nhìn của loạn quân.”

“Đây là vì sao?” Hàn Đại Thạch thật không hiểu rõ, từ xưa hành quân chiến tranh, nếu không phải gặp tình huống đặc thù, đều là kỵ bộ binh cùng tiến cùng lui, quân đội như vậy mới khả năng tùy thời bảo chứng năng lực tiến công và năng lực phòng thủ vững như bàn thạch. Binh chủng phối hợp lẫn nhau mới hoàn toàn phát huy ra chiến lực cường đại của quân đội, Phương đại nhân hạ lệnh kỵ binh đi đầu là vì có gì?

Phương Tranh bình tĩnh nhìn hấn, nói: “Không thời gian để giải thích. Các người phải cho loạn quân thấy các người, do đó tiết tấu công thành sẽ bị giảm xuống, lại tạo thành tâm lý áp lực cho loạn quân, hành quân chiến tranh người lành nghề hơn ta, nếu có cơ hội, người không ngại hướng quân địch khởi xướng tiến công, có thể đánh tan được loạn quân là hay nhất, không đánh tan cũng không sao, tốc độ kỵ binh nhanh, vừa chạm liền đi. Ngàn vạn lần đừng tham chiến, không nên tạo thành thương vong vô vị. Nói chung, dùng chính phương thức của người nói cho Thái Vương, triều đình đại quân tới rồi, muốn công chiếm Dương Châu làm căn cứ địa sao, nên tỉnh tỉnh lại một chút cho lão tử!”

“ Dạ!”

Trên quan đạo bụi bặm tung bay, ba vạn kỵ binh hạo hạo đặng đặng hướng thành Dương Châu chạy đi như bay.

“ Phùng đại ca, người ngàn vạn lần phải ráng thủ vệ được a!” Trong mắt Phương Tranh nổi lên vài phần sầu lo: “ Còn có Tiêu Hoài Viễn, Ôn Sâm. Các người cũng phải sống đó! Nếu các người chết, ta đi đâu tìm ra được những cao thủ võ môn ngựa thành thạo như các người đây?”

356. Chương 338: Viện Quân Tới

Mây của Thái Vương liên tục nhảy lên.

Tám vạn loạn quân đã chết cùng bị thương gần vạn, tất cả bọn họ đều chết trong trận công thành chiến này.

Điều này làm cho Thái Vương thập phần xót xa.

Tám vạn người này là vốn liếng để hấn tranh bá thiên hạ, là lợi thế để cướp đoạt ngôi vị hoàng đế, là lợi thế vô cùng trọng yếu, gần một đêm, đã chết gần một vạn, mà đến bây giờ dù là một tòa Dương Châu thành nhỏ nhỏ cũng không thể chiếm lấy. Điều này làm cho Thái Vương đối với tương lai chinh chiến các phủ, chiến lược tư tưởng chỉ huy tiến chiếm kinh thành sản sinh dao động.

Nguyên lai kế hoạch vốn xác thực là hoàn mỹ không sót mẻ, có thể nhân cơ hội dùng phương thức ám tập đánh chiếm Dương Châu, song song xuất binh tiêu diệt năm ngàn Long Vũ quân đóng quân ngoài thành, giết chết hai người vô cùng trọng yếu, chính là Phương Tranh và Phùng Cửu Dao, đó là một văn một võ đặc lực nhất của tứ hoàng đế, song song cũng là tâm phúc họa lớn của hấn. Sau đó chiếm thành mà thủ, tám vạn người thủ một tòa thành, binh tinh lương đủ, thủ một năm hay hơn cũng không thành vấn đề, trong một năm này, hấn có thể dùng chính danh vọng của mình kích động các thế gia Giang Nam, bách tính cùng với dân chạy nạn phía bắc Hoàng Hà, có thể mê hoặc bọn họ tạo phản, cùng nhau phản đối tân đế, có thể tụ thành ngàn, thành vạn, hấn liền có vốn liếng tranh bá thiên hạ, cướp đoạt kinh thành, thậm chí cướp đoạt toàn bộ Hoa triều cũng không quá trắc trở.

Thế nhưng...hiện tại hấn lại lâm vào hoàn cảnh tiến lui đều khó.

Nhân số binh sĩ bên phe hấn đang tăng nhanh số lượng thương vong, thành Dương Châu vẫn còn nằm trong tay Phùng Cửu Dao.

Rốt cục ở nơi nào xảy ra vấn đề?

Thái Vương thật sự không thể hiểu nổi.

Trước một khắc xuất binh, năm ngàn Long Vũ quân và trú quân địa phương Dương Châu toàn bộ vào thành. Sau đó cửa thành liền chăm chú đóng chặt, bọn họ làm sao nhìn xuyên được ý đồ của chính mình? Lẽ nào Phương Tranh có thể biết trước sao?

Nếu như Long Vũ quân ở bên ngoài thành cùng hấn giao chiến, Thái Vương cũng không cần tốn hao nhiều thời gian là có thể giải quyết toàn bộ, chỉ khi nào bọn họ vào thành, thắng bại thật sự khó nói. Thái Vương thuở nhỏ đọc nhiều sách vở, hấn biết tiền triều có vài trường chiến tranh, thủ thành chỉ có một vạn binh sĩ già yếu, nhưng lương thảo khí giới trong thành lại sung túc, dựa vào thành tường kiên cố, mười vạn tinh binh của địch nhân công kích ba năm cũng không đánh hạ, cuối cùng chủ tướng địch quân phải phần nộ rút quân, ném lại mấy vạn thi thể binh sĩ, xám xịt lui trở về.

Thái Vương nghĩ hiện tại hấn cũng đang lâm vào trong khốn cảnh này.

Tất cả đều đang lệch khỏi quỹ đạo mưu kế của hấn. Ám tập đối thành công khai công kích, hiệu quả tự nhiên kém hơn rất nhiều. Một lần lại một lần công thành thất bại, hấn từng không ngừng một lần nghĩ tới chuyện rút quân, hấn không muốn dùng tính mạng tướng sĩ chôn vùi tại tòa thành này, nhưng hấn nghĩ lại thương vong của binh sĩ thủ thành còn lớn hơn nữa, có thể, chỉ cần công thêm một lần, thành trì sẽ bị đánh hạ.

Ý nghĩ này giống như ma quỷ sai khiến hắn một lần lại một lần cắn răng hạ lệnh tướng sĩ phát động tiến công vào thành, sau đó lại một lần rồi một lần thất bại. Tựa như đang đánh một người khổng lồ đang dần mất đi khí lực, Thái Vương mỗi lần đều đang đánh cuộc. Có lẽ lần tiếp theo là mình có thể đánh bại hắn?

Một lần lại một lần, người khổng lồ còn chưa ngã, tay Thái Vương đã bắt đầu đau đớn.

Đối phương thủ rất ngoan cường, Phùng Cừu Dao không hổ là danh tướng, hắn giỏi về việc lợi dụng nhân lực và vật lực trong thành, dùng hết dầu lửa, hắn liền thu thập dầu cải trong nhà dân chúng, cây lùn lòi thạch dùng hết, hắn liền giết sập lâu thai và tảng đá dùng để phòng thủ...

Đó là một địch nhân đáng sợ.

Con mắt Thái Vương đỏ lên.

“Người đầu! Trùng thêm lần nữa cho ta! Lần này đi tới một vạn người, bốn mặt vây thành không phân biệt chủ công thứ công, toàn bộ đều xông lên cho ta!”

Mặt trời đã sắp mọc lên, phải lấy được Dương Châu trước khi viện quân triều đình chạy đến, bằng không thất bại trong gang tấc! Thái Vương âm thầm nắm chặt tay, thân thể hắn bắt đầu hơi run, không biết là vì phần nộ hay vì sợ hãi.

Trên tường thành Dương Châu, Phùng Cừu Dao vết thương đầy người đầm máu, nhưng hắn vẫn giống như một cây tiêu thương, thẳng tắp đứng trên đầu tường, nhìn ra trận hình quân địch phía xa xa ngoài thành.

Kéo kéo khóe miệng, trên mặt Phùng Cừu Dao tràn đầy vẻ khinh miệt và không chút sợ hãi.

“Bọn họ rất nhanh lại muốn công thành, lần này thanh thế cũng không nhỏ.” Phùng Cừu Dao nhẹ giọng nói, phẳng phất như đang lẩm bẩm.

Tiêu Hoài Viễn và Ôn Sâm cũng máu tươi đầy người, nghe vậy cười nói: “Công thì cứ công, chúng ta cứ bảo vệ cho chắc là được.”

Giọng nói của hắn giống như đang chiêu đãi một bằng hữu, nghe thật dễ dàng.

Nhưng trên đầu tường bất luận là kẻ nào cũng hiểu rõ, tất cả kỳ thực rất không dễ dàng.

Bao quát trú quân địa phương ở bên trong, toàn bộ binh sĩ thủ thành cộng lại cũng không còn tới ba ngàn người. Hơn nữa trong đó còn mang theo thương phế hoặc nặng hoặc nhẹ.

Ba ngàn người còn bị thương thì có thể làm cái gì? Bọn họ còn có thể thủ thành được thêm một lần công kích, sau đó trong sự tiến công điên cuồng của địch nhân, lại giống như từng con thiêu thân, lừng lẩy đánh về phía đồng lửa, hóa thành tro tàn, cuối cùng bọn họ trở thành một cái tên nằm lạnh lùng trong danh sách những tướng sĩ đã từng chết trận của triều đình.

Hay là, Phùng Cừu Dao còn có thể tuyển chọn thanh tráng bách tính bên trong thành, buộc bọn họ cầm lấy vũ khí, thay thế binh sĩ tiếp tục thủ thành.

Nhưng Phùng Cừu Dao không muốn làm như vậy.

Chức trách của quân nhân là trung quân báo quốc, giúp đỡ xã tắc, bảo hộ bách tính, nếu như bức bách bọn họ cầm lấy vũ khí đi tham gia chiến đấu, tín niệm hắn vẫn giữ vẫn bao lâu nay còn có ý nghĩa gì nữa? Tòa thành trì này tiếp tục thủ hộ còn có ý nghĩa gì nữa?

Phùng Cừu Dao xoay người, lặng lẽ nhìn chăm chú vào những binh sĩ đồng đội biểu tình chờ đợi, trong mắt hắn nổi lên vài phần thống khổ, bọn họ còn trẻ, sinh mạng của bọn họ giống như ánh nắng mặt trời tràn đầy, sáng lạn, nếu như không có trận chiến tranh này, bọn họ có thể sống đến tám mươi tuổi, khi đó có con cháu hầu hạ dưới gối, bọn họ có thể vuốt ve chòm râu bạc, cười ha hả kể lại cổ sự chiến đấu thời trai trẻ, hay là còn có thể phô trương thổi phồng vài câu, nói lúc đó mình đã lấy một địch trăm, không chút sợ hãi...

Thế nhưng hôm nay, bọn họ bởi vì đã tâm bành trướng của một người, mà chết trên chiến trường vô tình này, sau đó năm tháng vô luận là gió nổi mây phun, vẫn bình thản an tường, đều cùng bọn họ không còn chút quan hệ.

Tiếng trống của quân địch dưới thành đang nhiều thành mà qua. Ý đồ tiến công của bọn họ rất rõ ràng, đó là công thành bốn mặt, không còn phân ra chủ yếu và thứ yếu, Thái Vương bắt đầu nóng nảy.

Phùng Cừ Dao cười khỏ, chiến lược hiện tại của binh sĩ dưới trướng, đừng nói thủ được bốn mặt thành tường, dù là một mặt cũng không chống đỡ được bao lâu, chiến đấu kịch liệt suốt nửa đêm, thể lực của bọn họ đã hoàn toàn tiêu hao, có người thậm chí cầm không vững vũ khí, dù là tướng quân lĩnh binh như hắn cũng đã muốn lung lay sắp đổ.

Chậm rãi nhìn quét mọi người, giọng nói của Phùng Cừ Dao vẫn kiên định như thường ngày, nhưng lúc này đây, trong giọng nói kiên định của hắn lại có thêm vài phần bi tráng.

“ Các huynh đệ, phản tặc lại muốn công thành, chúng ta lại cầm lấy vũ khí, cùng bọn chúng hợp lại một hồi, cầu người được người, cầu nghĩa tồn nghĩa, thành công như hiện tại đã rất không dễ, các người đều là hảo hán!”

“ Phùng mỗ không dám gạt mọi người, viện quân sẽ không tới, sự tình phát sinh quá đột nhiên, triều đình không kịp ở trong thời gian ngắn như vậy phân phối đại quân tới gấp rút tiếp viện.”

“ Làm huynh đệ bao năm, Phùng mỗ cũng mong muốn các người có thể hảo hảo sống sót, mỗi người đều sống tới tám mươi tuổi, nếu như thành phá, huynh đệ không muốn chết cứ buông vũ khí đầu hàng! Phùng mỗ tuyệt không trách móc.”

Các binh sĩ biểu tình chờ đợi dẫn dắt rốt cục lộ ra thần tình kích động, gương mặt đầy máu dơ bắn lại biến thành như gan lợn, giống như bị người hung hăng tát mạnh một bạt tai lên mặt.

“ Tướng quân! Ta thà chết không hàng!” Một gã binh sĩ viên mắt rưng rưng, cao giọng tê rống ra.

“ Đúng! Chúng ta thà chết không hàng!” Mọi người giống như một đồng củi đốt bị một đồng hỏa tinh châm ngòi, trong nháy mắt liền dấy lên lửa lớn tận trời.

Phùng Cừ Dao lộ ra dáng tươi cười vui mừng: “ Đừng gọi ta là tướng quân, tuổi tác của ta lớn hơn các người không nhiều, lúc chia tay, cứ gọi một tiếng đại ca. Hôm nay có lẽ thành Dương Châu sẽ là nơi chôn xương cốt của chúng ta, cứ nhượng chúng ta đánh một trận! Nhượng đám phản tặc bất trung bất nghĩa bên dưới thành nhìn thấy, cái gì gọi là trung tâm cốt nghĩa, cái gì gọi là thấy chết không sờn!”

“ Thấy chết không sờn!” Ba ngàn âm thanh kiên định tê rống, giống như một thanh kiếm sắc bén vô hình, xé rách khoảng không.

Cùng lúc đó, tiếng kèn lệnh tiến công của loạn quân dưới thành thổi lên, đám binh sĩ áo giáp đen như nước thủy triều người trước ngã xuống, người sau tiếng lên hướng thành tường tràn tới.

Đám binh sĩ thủ thành cắn răng, gian nan mà kiên quyết cầm lấy vũ khí, ôm lấy cây lãn, lôi thạch, lão đảo nhằm phía đầu tường, dùng tính mạng làm tiền đặt cược tiếp tục cuộc công phòng chiến.

“ Lại phải thêm một vạn người tiến công! Lúc này đây vô luận thế nào phải đánh hạ thành trì!” Thái Vương hai mắt đỏ bừng chăm chú nhìn vào đầu tường, từ hàm răng phun ra mệnh lệnh mới nhất.

“ Các huynh đệ thủ thành! Chiến cho tới người cuối cùng, bốn tướng cùng các người hi sinh cho tổ quốc!” Phùng Cừ Dao dữ dần hét lớn.

Những mũi tên gào thét khắp bầu trời, không ngừng có binh sĩ ngã xuống, lại có binh sĩ thế vào, trong sự chém giết kịch liệt, không biết là ai ngay trong trận nổi lên một khúc ca dao: “ Khởi viết vô y? Dữ tử đồng bào. Vương vu hưng sư. Tu ngã qua mâu. Dữ tử đồng ” (: Nếu không có áo thì cùng người khác chung áo, Vương mà động binh, thì chúng ta sửa lại giáo mác, để cùng chung một kẻ thù. Chữ đồng bào không phải là nhân dân nhé, theo nghĩa trong câu này là đùm bọc.)

Tiếng ca du dương sục sôi, quanh quẩn trên chiến trường tràn ngập không khí tức sát đầy máu tanh, kéo dài không dứt, giống như ánh mắt thần phạt thương xót, đang nhìn chăm chú vào sự cực khổ của nhân gian.

“Khởi viết vô y? Dữ tử đồng trạch. Vương vu hưng sư, tu ngã mâu kích, dữ tử giai tác. . Cuối cùng binh sĩ thủ thành cùng hòa vào tiếng ca xướng, trong tiếng ca bi tráng hùng hồn, từng khối đá cùng cây lãn được gơ cao, không chút nào lưu tình hướng trên đầu đám loạn quân đang leo lên thành tường ném xuống. Cả

đám binh sĩ trẻ tuổi còn đang sống sờ sờ liền bị những mũi tên bay khắp bầu trời gào thét mà tới đoạt đi sinh mạng.

Xa xa, lại một đoàn phản tặc đông nghịt ào tới, trong lòng Phùng Cừu Dao càng ngày càng trầm, càng ngày càng tuyệt vọng. Hắn không sợ chết, tướng quân bách chiến khó tránh khỏi trận vong sa trường, hắn đã sớm chuẩn bị tâm lý, hắn lo lắng sau khi Dương Châu thất thủ, có thể làm tên tuổi của hắn bị lưu tiếng bản, hắn càng lo lắng sẽ mang đến nhiều phiền phức cho triều đình.

Phùng Cừu Dao lộ vẻ sầu thảm cười cười. Bỏ đi, việc đã đến nước này, suy nghĩ nhiều vô ích, dùng lại tia khí lực cuối cùng, sau đó dùng thân hi sinh cho tổ quốc, ta liền không thẹn với triều đình, không thẹn với hoàng thượng.

Tiêu Hoài Viễn cùng Ôn Sâm gương mặt như màu đất, nhưng bọn họ vẫn chăm chú cắn răng, không nói một lời. Chỉ liên tục giơ lên cây lãn trong tay, ném xuống loạn quân đang leo lên thành tường.

“ Di? Lại có thêm một chi quân đội, là kỵ binh!” Một gã binh sĩ trong lúc hỗn loạn kinh ngạc chỉ tới binh nguyên trống trải phía tây nam năm dặm.

Tiêu Hoài Viễn tức giận nói: “ Tới thì tới, có cái gì ngạc nhiên? Dù sao cũng là chết, lão tử chết dưới tay ai cũng đều như nhau.”

“ Không phải đâu, đại nhân, chi quân đội này dường như...dường như không phải phản tặc...” Tên binh sĩ nói.

“ Cái gì?” Tiêu Hoài Viễn hơi có chút kinh ngạc quay đầu, chỉ thấy ở đường chân trời phía xa xa, chậm rãi toát ra vài tên kỵ binh, sau đó, giống như nấm mùa xuân mọc lên, kỵ binh càng ngày càng nhiều, càng ngày càng rậm rạp, bọn họ thân mặc áo giáp màu xám đại biểu cho quân đội triều đình, dưới ánh mặt trời chiếu rọi xuống, giống như một đạo nước lũ thật lớn, cuộn cuộn hướng thành Dương Châu chạy tới.

Tất cả mọi người sợ ngây người, vô luận là loạn quân công thành, hay binh sĩ thủ thành, cũng không tự giác dừng lại động tác, choáng váng giật mình nhìn dòng nước lũ màu xám càng ép càng gần, chỉ kỵ binh bãi thành trùy hình tiến công, mũi trùy thẳng chỉ trung quân của Thái Vương ngoài thành.

Đang lúc phóng nhanh, ở giữa đoàn kỵ binh bỗng nhiên trống rỗng bung ra một lá cờ lớn, lá cờ màu đỏ chữ màu đen, rồng bay phượng múa thêu một chữ “ Phương” cực lớn.

Đại kỳ tung bay, Thái Vương và Phùng Cừu Dao đồng loạt trở nên kích động, khác nhau chính là, Thái Vương trở nên kinh hãi, mà Phùng Cừu Dao lại mừng như điên.

“ Viện quân tới! Viện quân tới!” Giờ khắc này, Phùng Cừu Dao giống như một hải tử ngửa mặt lên trời cười ha hả: “ Phương đại nhân dẫn viện quân tới! Dương Châu sẽ không thất thủ! Chúng ta sẽ không chết!”

Binh sĩ thủ thành một thoáng ngây ngốc, sau đó bộc phát ra tiếng hoan hô rung trời, mọi người đều ôm đầu mà khóc, có người vì nửa đời còn lại mà cảm thấy may mắn, còn có người vì đồng đội chết trận mà thương tâm, các loại tâm tình trong một khắc thỏa thích phát tiết, vui sướng lâm li.

Thái Vương thân thể hơi run.

Viện quân quả nhiên tới, cuộc chiến này, đã bại!

Hiện tại còn tiếp tục công đánh Dương Châu đã không còn thực tế, phải quả đoán buông tha, lúc này nếu muốn, là thế nào trong cuộc đối chiến với đại quân triều đình, có thể bảo lưu thực lực của mình tới mức lớn nhất, để chuẩn bị cho sau này.

“ Triệu hồi tướng sĩ công thành! Thuần bài thủ tiến lên! Mọi người kết trận! Viên nguyệt trận phòng ngự!”

Thái Vương không ngừng hạ xuống mệnh lệnh. Trong lòng hắn càng chôn sâu sự khốn tuyền.

Phương Tranh không phải đang ở trong thành sao? Vì sao hắn lại dẫn kỵ binh xuất hiện ở ngoài thành? Người này rốt cục đang làm cái gì?

Ra mệnh lệnh xong, mấy vạn người chỉnh tề đối mặt kỵ binh vọt tới như nước thủy triều, liệt ra một đạo viên nguyệt trận hình.

Nhưng mà kỵ binh vô luân là tốc độ hay lực trùng kích, đều vượt lên trên toàn bộ các binh chủng, đó là lực lượng cứng rắn dùng để xung phong trận địa. Mà quân đội của Thái Vương chủ yếu là vì công thành, cho nên tất cả đều là bộ binh.

Hai quân chưa giao phong, cao thấp đã nhìn thấy. Kỵ binh chạy như bay còn cách loạn quân ngày càng gần, trong chớp mắt giống như một lưỡi đao sáng như tuyết, có thể dùng khí thế không thể đương nổi, trong loạn quân giáp đen bổ ra một đạo lỗ hồng gai mắt, lỗ hồng này theo đám kỵ binh dũng mãnh càng lúc càng lớn, cuối cùng kỵ binh không hề cố kỵ từ viên nguyệt phòng ngự trận xen kẽ tuôn qua, mà loạn quân lại để lại thi thể đầy đất.

“Ổn định trận hình!” Sắc mặt Thái Vương có chút trắng bệch, không còn đáng dấp tao nhã nho nhã, té thanh hô lớn: “Bắn cung! Nhanh bắn cung!”

Vừa dứt lời, mưa tên bay khắp bầu trời.

Thế nhưng đã muộn, kỵ binh xuyên qua lúc này cũng không quay đầu lại hướng theo phía đông phóng nhanh. Không chút nào giảm tốc độ của ngựa, càng lúc càng xa, tên vọt tên, không chút hiệu quả, căn bản không tạo thành bất luận thương tổn gì cho kỵ binh.

Thái Vương thần tình âm lãnh, sắc mặt sầm xuống.

Phương Tranh! Trước đây đúng thật đã xem thấp người!

Phương Tranh mang theo sáu vạn Long Vũ quân chạy tới ngoài thành Dương Châu thì đã hai canh giờ sau đó.

Trong hai canh giờ, Hàn Đại Thạch dựa theo mệnh lệnh của Phương Tranh, quy mô nhỏ quấy rầy loạn quân, cũng không tiến hành công kích chính diện, mang theo ba vạn kỵ binh rời xa hơn mười dặm bên ngoài. Nhìn chằm chằm loạn quân, kỵ binh cùng chiến mã vốn có giá trị rất cao, không có nắm chắc mười phần, Hàn Đại Thạch không dám làm ra vô vị hi sinh.

Nhưng loạn quân bị kỵ binh xung phong chém giết một trận, bao quát Thái Vương bên trong, đều sản sinh ra áp lực tâm lý cường đại.

Ngồi trên lưng ngựa, Phương Tranh giơ roi ngựa chỉ tới, hỏi: “Chi quân đội đông nghịt kia là của ai vậy?”

Từ khi Thái Vương bắt đầu khởi binh, Phương Tranh còn chưa gặp qua loạn quân, vì vậy không hề biết.

Thuộc hạ cung kính trả lời: “Đó là loạn quân của Thái Vương.”

“Cái gì?” Phương Tranh lấy làm kinh hãi, sắc mặt thoáng chốc biến trắng, sau đó bắt đầu hỗn hển: “Chúng ta vì sao ở gần hãn như thế? Khảo! Quá nguy hiểm!”

Địa phương loạn quân liệt trận nằm trong một tòa núi nhỏ, Phương Tranh khi tới thì không phát hiện, mãi khi hãn chuyển qua núi nhỏ, lại phát hiện hai quân cách xa nhau không tới hai dặm, điều này làm cho hãn cảm thấy phi thường sợ hãi, hãn muốn làm, đó là đại nguyên soái ở sau trận bày mưu nghĩ kế, chứ không phải ngu ngốc làm người dẫn đầu xông vào chịu chết.

“Lui lại! Nhanh lui lại! Lui xa một chút rồi hãy nói!” Thủ lĩnh như Phương Tranh hạ đạo mệnh lệnh thứ nhất, rất tiêu cực, rất vô sỉ.

Vì vậy, sáu vạn binh sĩ còn chưa kịp thở một hơi, liền bật người lui ngay về phía sau, giống như nước thủy triều dâng lên, như nước thủy triều rút xuống.

“Quân địch đặt chân chưa ổn, toàn quân xung phong tiến lên!” Thái Vương hạ mệnh lệnh xung phong, đối với kỵ binh không làm gì được, nhưng đối với sáu vạn bộ binh, Thái Vương rất có vài phần tự tin.

Loạn quân cùng kêu lên hét lớn, động tác nhất trí giơ lên đao thương, hướng Long Vũ quân xung phong lao tới. Trên bình nguyên trống trải rộng lớn, mấy vạn đại quân nổi lên bụi mù cuộn cuộn đầy trời, hùng hổ hướng Long Vũ quân hiện ra lưỡi đao sắc bén lợi hại.

“Điện hạ, quân địch không biết vì sao lại lui lại!” Gần vọt tới trước trận của Long Vũ quân, binh sĩ dưới trướng liền vội vã bẩm báo.

“ Lui lại?” Trong lòng Thái Vương giật mình: “ Vì sao hắn phải lui lại? Người này đang làm cái quỷ gì? Hắn rõ ràng chiếm hết ưu thế, còn chưa giao phong liền lui bước, trong đó chẳng lẽ có trá?”

“ Mặc kệ hắn có âm mưu gì, ta cũng không thể bước vào âm mưu của hắn!”

Thái Vương cao giọng quát: “ Nhanh! Toàn quân lui về! Lui về! Liệt trận!”

Tiếng trống lui quân lan truyền trước trận, loạn quân binh sĩ sắp sửa dùng đao thương đánh lên thân thể binh sĩ Long Vũ quân thì phía sau truyền đến mệnh lệnh lui quân.

Quân lệnh như núi, binh sĩ loạn quân nhất thời thu đao thương, nhanh chóng lui về phía sau.

Vì vậy, một tình cảnh thập phần quỷ dị xuất hiện bên dưới thành Dương Châu.

Hai chi quân đội mấy vạn người, khó khăn lắm sắp sửa giao phong, bỗng nhiên toàn bộ hướng hai đầu lui ra, hai quân đội đều đang liều mạng theo hai hướng đối nghịch mà chạy. Nguyên bản sắp sửa biến thành chiến trường chém giết lại biến thành một mảnh giải đất trống trải không bóng người, trên mặt đất còn rơi lả tả một ít giày, mũ giáp, cờ xí, cùng đao kiếm bị đánh rơi, rất giống một bộ phim điện ảnh mang đề tài phản chiến.

Phùng Cừu Dao, Tiêu Hoài Viễn và Ôn Sâm đang đứng trên thành tường quan sát cuộc chiến nhìn thấy càng thêm rõ ràng.

“ Đây...đây là có chuyện gì?” Tiêu Hoài Viễn ngây ra một lúc, sau đó nhảy dựng lớn tiếng nói.

“ Chẳng lẽ Phương đại nhân đang dùng kế?” Ôn Sâm có thói quen vỗ mông ngựa.

Tiêu Hoài Viễn trừng mắt liếc hắn: “ Dùng kế gì? Kế bỏ chạy?”

Ôn Sâm vò đầu: “ Thật khó hiểu, Phương đại nhân suy nghĩ, quả thực như thiên mã hành không, lại như sừng của linh dương, không dấu vết có thể tìm ra, cao thâm, rất cao thâm. Phùng tướng quân, người kinh nghiệm chiến trận, có biết Phương đại nhân rốt cục có ý đồ gì không?”

Phùng Cừu Dao giương mắt nhìn một lát, nghi hoặc nói: “ Ta cũng không xem rõ, hai quân vừa muốn giao phong, rồi lại không hẹn mà cùng lui lại, tựa như...tựa như...”

“ Khái...giống như ông trời vừa thả ra một cú đánh rắm giữa hai quân, làm bọn họ thối đến bỏ chạy.”

Ôn Sâm khen ngợi: “ Tiêu đại nhân hình dung rất là chuẩn xác, khái khái...” Ý thức được không nên nói bậy sau lưng người lãnh đạo trực tiếp, Ôn Sâm vội vàng cầm miệng.

Phương Tranh dẫn sáu vạn Long Vũ quân lui lại ba bốn dặm đường mới dừng lại, quân đội lại lần nữa bắt đầu liệt trận.

Phương Tranh ngồi trên lưng ngựa, kinh hồn bất định, sắc mặt tái nhợt hỏi: “ Lần này đã cách xa hắn một chút rồi chứ?”

“ Đại nhân, đã rất xa rồi, xa đến không thể xa hơn.” Thuộc hạ mặt mày đen thui, nguyên lai Phương đại nhân hạ lệnh lui lại, là bởi vì cách địch nhân gần quá, không có cảm giác an toàn, chuyện này nếu là truyền ra, không biết đại nhân có thấy xấu hổ hay không?

“ Xa?” Phương Tranh nghe vậy vội vàng giương mắt nhìn lên, chỉ thấy bụi mù bay tung khắp bầu trời, trong bụi mù, mơ hồ vài dặm xa xa, loạn quân của Thái Vương cũng y giáp không chỉnh tề, đang xếp hàng bày binh bố trận.

Phương Tranh thấy thể tinh thần rung lên, bỗng nhiên khôi phục lại tự tin. Hắn ngẩng cao đầu, đưa tay chỉ phía trận địch, ngửa mặt lên trời cười dài vài tiếng, tư thế hào hùng anh phát nói: “ Chư tướng, ai muốn tiến lên xuất chiến, cấp bốn tướng quân xem trận đầu tiên?”

Vài viên phó tướng Long Vũ quân đứng ngay sau lưng Phương Tranh, lơ đãng trao đổi ánh mắt một chút. Vị thủ tướng này làm sao vậy? Vừa chạy trốn như chó nhà tang, hiện tại lại dám phái người xuất chiến, lá gan của hắn sao giống như biểu diễn, lúc lớn lúc nhỏ?

Thấy mọi người cũng không ra, Phương Tranh rất không thỏa mãn, chỉ vào đối diện nói: “ Tru sát hoặc bắt sống Thái Vương, đây là cái thế công lao! Ai, mau nhìn nhìn, đối diện có người đi ra gọi nhện rồi, không khiêu chiến, ai, ta mặc kệ, gọi ai thì người đó đi tới ứng chiến, không được làm mất mặt Long Vũ quân chúng ta.”

Lời còn chưa dứt, chỉ nghe trong bầu trời đầy bụi mù truyền đến một tiếng cười sang sảng: “ Phương Tranh Phương đại nhân đang tại trong quân? Có thể xuất trận gặp mặt?”

“ Ta kháo!” Biểu tình Phương Tranh giống như vừa nuốt sống một con ruồi.

357. Chương 339: Người Lừa Gạt Ta

Quyền thế, hiệu quả và lợi ích, là thứ thế nhân truy cầu suốt đời, nếu xem trong mắt của thần ma, có phải là vô cùng buồn cười không?

Hai quân dưới bụi mù tràn ngập trên bình nguyên ngoài thành đang lẳng lặng giằng co, trên chiến trường hơn mười vạn người lặng yên không tiếng động, chỉ có một cỗ sát khí cường liệt làm kẻ khác không thể hô hấp, theo bụi vàng bắt đầu khởi động, dần dần lan tràn trên bình nguyên trống trải, đọng lại.

Đây là một hồi giằng co đại quy mô giữa hai quân, hai quân xếp thành hàng ngũ liên miên hơn mười dặm, trước sau không thấy đầu cùng, tuy rằng còn chưa bắt đầu giao phong, nhưng sát khí nồng nặc vẫn tràn ngập như bụi mù trước mắt, tràn đầy trời đất tồn tại trong lòng mỗi người.

Dưới ánh mắt chờ mong của các tướng lĩnh, Phương Tranh cường chế sự sợ hãi trong lòng, không tình nguyện thúc ngựa rào bước, rất nhanh đi tới trước tiền trận của Long Vũ quân, Phương Tranh chân chờ hướng đối diện nhìn lại.

Làm lĩnh đạo mà việc này làm không tốt, nếu chuyện này ngay trước mặt đám thuộc hạ diễn ra thì cũng phải giành vài phần mặt mũi, đối phương điểm danh mà gọi, không thể không bước ra ứng chiến, lúc này Phương Tranh thật hi vọng mình chỉ là một tiểu binh nho nhỏ mà thôi a...

Bụi mù khắp bầu trời dần dần tiêu tán, giữa hai quân bắt đầu khởi động, trong loạn quân đối diện, cũng đi ra một con ngựa, mơ mơ hồ hồ nhìn thấy người ấy mặc áo giáp màu bạc, theo thái độ thông dong thần nhiên, so với Phương đại tướng quân cũng mạnh hơn rất nhiều.

Phương Tranh nhíu nhíu mày, người này cưỡi ngựa cũng phong tao như vậy, vừa nhìn đã biết là tên gian phu thích dụ dỗ nữ nhân có chồng, không đoán sai, chính là Thái Vương.

Lão tử bắn tên trộm bắn chết người, nhìn người bị chết có đủ phong tao hay không!

Hơi cúi thắt lưng, Phương Tranh nhẹ giọng hỏi một viên phó tướng có râu đen đứng trong trận: “ Trong quân có thần xạ thủ hay không?”

Vị tướng quân kia ngăn người, trả lời: “ Đương nhiên là có, tiền trận đội ngũ chúng ta có nhiều.”

Phương Tranh liếc mắt nhìn đối diện, thần bí nói nhỏ: “ Ta đi tới nói chuyện phiếm với hắn. Người đi tìm một thần xạ thủ giỏi nhất, tìm một cơ hội một mũi tên bắn chết hắn! Nhớ kỹ ngàn vạn lần đừng ngộ thương lão tử, không thì lão tử lột da hắn điểm thiên đăng.”

Vị tướng quân bật người liền hiểu ý tứ của Phương Tranh. Không chút dấu vết lui ra sau hai bước, ẩn giữa đám binh sĩ, cúi người lạng lẽ đi bố trí.

Cùng lúc đó, Thái Vương cũng đang bố trí y hệt như vậy.

“ Bỏ vương tiến lên nói chuyện với hắn, phân tán lực chú ý của hắn, các người tìm một thần xạ thủ tốt nhất, tìm một cơ hội bắn chết Phương Tranh.”

Hai “lão bằng hữu” lòng mang kế hoạch nham hiểm sau khi dặn dò xong, hầu như song song giục ngựa hướng trung gian hai quân đi đến, trên mặt lộ nụ cười mỉm như gió xuân ấm áp, Phương Tranh thậm chí làm ra vẻ mặt khoa trương vui mừng.

Hai người thúc ngựa đến cách nhau chừng hai trăm bước thì cùng song song giật cương dừng lại.

“ Phương huynh, Tô Châu từ biệt, không việc gì chứ?” Thái Vương vẫn nho nhã như ngày thường, nhân nhã giống như đang ngâm thơ, thích ý tự tại.

“ Thái Vương ca ca, ô ô...ngươi làm ta nhớ muốn chết! Đến, ngươi cho ta ôm một cái...”

Thái Vương nghe vậy mặt tối sầm, gọi ta qua? Ngươi còn không dùng một tên bắn chết ta, khi ta ngu ngốc sao?

Thái Vương cười cười, đối với thịnh tình mời mọc của Phương Tranh coi như không nghe được.

“ Phương huynh, mấy ngày không gặp, hình như ngươi càng anh tuấn thêm vài phần.”

Phương Tranh nghe vậy nhất thời ngừng lại giọt nước mắt cá sấu, vui mừng vạn phần ngẩng đầu vội hỏi: “ Thật vậy chăng? Thật vậy chăng?”

Hôm nay thời thế thay đổi, hẳn cùng với Thái Vương đã biến thành kẻ địch sống chết trên chiến trường, nhưng ngay địch nhân cũng khích lệ bản thân mình suất khí, theo như vậy thì đích thật mình đúng là rất tuấn tú.

Phương Tranh yêu thương xoa xoa khuôn mặt tuấn tú của mình một chút, vui vô cùng nói: “ Quả nhiên là anh hùng luôn có sở kiến giống nhau, ta cũng cho rằng mình như thế.”

Thái Vương cả người phát lạnh.

Mang theo tâm lý bánh ít đi thì bánh quy lại, Phương Tranh giương mắt nhìn Thái Vương một chút, lại khen: “ Thái Vương ca ca cũng rất tuấn tú bất phàm.”

Hôm nay Thái Vương ăn mặc một thân áo giáp màu bạc, còn hơn khi mặc văn sam nho bào trước đây, tất nhiên lại hơn vài phần khí oai hùng, làm tôn thêm làn da trắng ngày xưa của hắn, có vẻ càng thêm anh khí bừng bừng phấn chấn.

Trên chiến trường bụi mù tràn ngập, một viên tướng lĩnh trẻ tuổi anh tuấn, cưỡi con ngựa trắng, ăn mặc giáp bạc, trước trận cười nói, bình tĩnh, ngựa như rồng, kiếm như hồng, thái độ bề bệ nghề chúng sinh làm người nhện không được lòng sinh ngưỡng mộ.

Phương Tranh chua chua hừ một tiếng, trong lòng giống như vừa bị lật bình dấm chua, đổ kị đến cả người thẳng ngựa.

Mẹ nó! Có cái gì tốt chứ! Không phải chỉ là da mặt trắng hơn lão tử một chút sao? Người chết trong quan tài sắc mặt còn trắng hơn người, người có ngon theo chân bọn họ mà so sánh?

Nhìn Thái Vương cưỡi ngựa đứng trong bụi mù, để không mất phong độ, Phương Tranh khen ngợi hoàn toàn trái lương tâm: “ Thái Vương ca ca hôm nay hóa trang...”

Thái Vương mỉm cười, nhẹ nhàng phủ phủ bụi bặm trên vai, nhân nhạ nói: “ Làm sao?”

“ Ân...còn rất bạo lực.” Phương Tranh hạ xuống một kết luận rất chính xác.

Dáng tươi cười của Thái Vương nhất thời đọng lại, Phương Tranh thậm nói không thềm nói nửa câu dễ nghe cho người nghe, người cần ta sao!

Hai người sao vài câu hàn huyên, Thái Vương thu khuôn mặt tươi cười, nhìn Phương Tranh nói: “ Phương huynh, mấy ngày trước ngươi ta còn là bằng hữu thật tương đắc, cho đến hôm nay, chúng ta gặp lại bằng binh đao trên chiến trường, hà tất thế này a!”

Phương Tranh còn đang cười: “ Lời này ngươi phải cấp cho chính mình nghe, Thái Vương điện hạ, hà tất làm thế?”

Đem đồng dạng vấn đề ném trở lại, Thái Vương thở dài, không nói lời nào.

Chiến trường vắng vẻ, chỉ có từng đợt gió nhẹ phát qua, chậm rãi mang theo bụi bặm thổi bay, khung cảnh đã trở nên càng rõ ràng hơn.

“ Phương huynh, ngươi cũng biết, ngôi vị hoàng đế vốn là của ta.” Một lúc lâu, Thái Vương ngẩng đầu, nhìn thẳng Phương Tranh, gần từng chữ.

Phương Tranh vẫn cười rất dễ dàng, nhưng lắc đầu cũng rất kiên quyết: “ Không, ngôi vị hoàng đế là của tứ đệ ngươi! Phụ hoàng ngươi khi lâm chung đã lập Vô Bệnh làm thái tử, lập xong di chiếu, tuyên đọc ngay trước cả triều văn võ, đây là chuyện mà toàn bộ Hoa triều đều biết, tứ đệ ngươi lên ngôi là chuyện danh chính ngôn thuận, bất luận kẻ nào đều thiêu không ra mao bệnh.”

Ánh mắt Thái Vương trở nên châm chọc không gì sánh được: “ Danh chính ngôn thuận thì làm sao? Hẳn có bản lĩnh ngồi ổn trên ngôi vị hoàng đế này sao? Tứ đệ thuở nhỏ nhiều bệnh, tính tình lại nhu nhược, xưa nay không hề chủ kiến, đồng thời dụng tâm lại quá mức nhân hậu mềm yếu, tính tình như vậy, có thể làm đế vương tốt hay sao?”

Phương Tranh cười nói: “ Cái nhìn của ta và ngươi vừa vặn ngược nhau, hôm nay hoàng thượng vừa mới đăng cơ, chính là lúc nên thư giãn quốc gia, trước đó có vài trận đại chiến, lại thêm năm ngoái có thêm thiên tai lớn, rất nhiều bách tính trôi giạt khắp nơi, lúc này bách tính rất cần một vị đế vương nhân hậu khoan dung, tuyên bố chính sách an dân, để cho bọn họ được nghỉ ngơi lấy lại sức, tính nết của ngô hoàng, chính thích hợp cho bách tính nhất, theo thời gian, ngô hoàng nhất định sẽ trở thành một đời nhân quân lưu danh sử sách, thánh quân, là thiên bẩm hoàng quyền, nói đến cùng, bách tính mới là trời. Ta nghĩ, bách tính vô luận thế nào cũng sẽ không muốn có một vị quân chủ chỉ thích chinh chiến tàn bạo phải không?”

Ánh mắt Thái Vương dần dần trở nên lợi hại như chim ưng, thẳng tắp nhìn chăm chăm Phương Tranh nói: “ Tổ tông có quy củ, lập trưởng không lập ấu, án theo trình tự trưởng ấu mà nói, cũng nên do ta đến kế thừa ngôi vị hoàng đế, ta nghe nói trước khi phụ hoàng băng hà, thần trí lúc tỉnh lúc mê, nên mới mơ hồ lập chiếu thư cho Vô Bệnh làm thái tử. Việc này toàn bộ Giang Nam bách tính đều biết, hôm nay ta cầm lại thứ của ta, có cái gì sai?”

Phương Tranh nghe vậy cả kinh, tên này thật quá âm độc đi chứ? Cũng dám bịa đặt, xưa nay người tranh ngôi vị hoàng đế, tựa hồ luôn phải ở tại dân gian làm ra thanh thế, thậm chí phải đồn tạo một ít khẩu hiệu và dị tượng đầy màu sắc mê tín. Mới có thể thủ tín từ bách tính, tỷ như Trần Thắng Ngô Quảng tạo phản, liền phái người biên tạo ý chỉ của thần, hơn phân nửa đêm chế tạo tạp âm, ồn ào cái gì gọi là “ Đại Sở hưng, Trần Thắng vương.” Dân chúng bị làm cho ăn ngủ không yên, không thể làm gì khác hơn là thờ dài chấp tay chào cầu xin hấn dừng kêu nữa, người muốn làm vương thì người cứ làm đi, chúng ta đều ủng hộ người. Còn kêu nữa chúng ta sẽ đánh, không thì sẽ báo nguy nha...

Cũng giống như thời cuối Nguyên đám Bạch Liên Giáo tạo phản, ở ngay bên sông Hoàng Hà chôn một pho tượng đá một mắt. Giả khuôn giả dạng đào đi ra, trên thân người đá khắc những chữ: “ Người đá một mắt, thiêu động Hoàng Hà thiên hạ phản.” Mọi người vừa thấy thì vui vẻ, vẫn cho rằng nam nhân độc nhãn là uy phong, không nghĩ tới người đá cũng có một mắt, duyên phận nha! Lại nổi lên cuộc biểu diễn hùng căn của nam tính, phản liên phản ngay...

Ví dụ như vậy còn có rất nhiều, nói chung, người tạo phản vì muốn lường gạt bách tính, chiêu số gì ngạc nhiên cổ quái đều có thể dùng đi ra, cho nên Phương Tranh vừa nghe Thái Vương nói tiên hoàng thần trí không rõ nên lập thái tử, trong lòng hẳn không khỏi có chút lo lắng, bách tính cổ đại rất ít người đọc sách hiểu lý lẽ, tùy tiện người nào đứng ra mê hoặc vài câu, bọn họ nói không chừng sẽ tin, chuyện này nếu thực sự lan truyền khắp xung quanh, với lực hiệu triệu của Thái Vương tại dân gian, ngôi vị hoàng đế của Mập Mập thật là có điểm lay động.

Phương Tranh cũng không hề lộ ra thần tình lo lắng, chỉ là hì hì cười, nói: “ Bịa đặt? Hắc hắc, Thái Vương ca ca, chiều này có điểm bỉ ổi đó.”

Thái Vương nhàn nhạt cười: “ Được làm vua thua làm giặc, lừa gạt cũng không trọng yếu, quan trọng là kết quả, chỉ cần ta ngồi lên ngôi vị hoàng đế, ta có thể phong Vô Bệnh làm Phúc Vương, từ nay về sau thái thái thường thường ở kinh thành tiêu dao suốt đời, chẳng phải so với một hoàng đế không làm được gì thích ý hơn nhiều lắm sao? Phương huynh có chấp nhận không?”

Phương Tranh nhún nhún vai nói: “ Thái Vương điện hạ, ta khuyên người bỏ đi kế sách hạ lưu này, người bịa đặt phụ hoàng người thần trí không rõ, loạn lập thái tử, truyền ra trên mặt người cũng không ánh sáng, huống chi...”

Phương Tranh nhìn Thái Vương giảo hoạt cười cười: “ Huống chi loại sự tình bịa đặt này, người biết, ta cũng biết.”

Nhìn vẻ mặt cười xấu xa của Phương Tranh, trong lòng Thái Vương run lên, người này cười đến đáng ghét như vậy, trong bụng khẳng định đang có ý nghĩ xấu xa.

“ Người dự định làm gì?” Thái Vương ngưng mắt hỏi.

“ Người bịa đặt, ta cũng bịa đặt. Từ ngày mai trở đi, ta sẽ tổ chức một đội tuyên truyền, ở tại các phủ các huyện các hương trong Giang Nam khua chiêng gõ trống khắp thế giới ồn ào, đã nói Thái Vương điện hạ kính yêu mà các người ủng hộ, kỳ thực cũng không phải hoàng thất huyết mạch, mà là dã loại của một cấm quân thị vệ cùng cung nữ trong hoàng cung tư thông sinh ra, vừa lúc lệnh đường Lệ phi không con, liền phái người ôm người đem vào trong cung, đối bên ngoài tuyên bố do chính cô ta sinh ra, ai nha! Tình tiết này có phải là rất cầu huyết hay không?”

Nhìn khuôn mặt tuần tú tức giận đến trắng bệch của Thái Vương, Phương Tranh hắc hắc cười nói: “ Cầu huyết hay không không quan hệ, ta có thể đem thân thế ly kỳ của người biên thành tiết mục ngắn. Mời tiên sinh kể chuyện mỗi ngày kể thật nhiều lần, nghỉ ngơi thì còn thỉnh ca kỹ vũ nữ thanh lâu miễn phí cấp mọi người uống rượu khiêu vũ, dưới thế tiến công tuyên truyền cường đại đó, Thái Vương ca ca, người đoán bách tính có tin hay không đây? Từ triều đình thâm cung, cho tới dân gian hương dã, đều xem trọng huyết mạch chính thống, nếu bách tính biết người chỉ là một dã loại được ôm từ bên ngoài tới, người đoán bách tính còn nghe lời người nói hay không?”

Thái Vương tức giận đến sắc mặt sầm xuống, cả người run rẩy, trong lòng hấn âm thầm giết mình, nếu Phương Tranh thật sự làm theo lời vừa rồi mới nói, thì hấn ở tại Giang Nam khổ cực gây dựng nhiều năm, dựng lên hình tượng nhân đức và uy vọng trong lòng bách tính sẽ trong một đêm tan thành mây khói.

Trong triều đều là một ít người bảo thủ cổ hủ chú ý nho gia lễ nghi, tất nhiên là không đáng dùng loại biện pháp bỉ ổi này, nhưng hấn đã thật sâu đánh giá thấp sự vô sỉ của Phương Tranh, hấn không nghĩ tới Phương Tranh tạo lời đồn so với hấn càng thêm quá phận, so với hấn càng thêm dè tiện, điểm mấu chốt về đạo đức của người này quả thực là một rãnh biển thâm thúy không gì sánh được, thấp đến mức không còn cách nào thấp hơn nữa...

Phương Tranh cũng không quản sự cảm thụ của hấn, thần sắc nghiêm chỉnh, nhìn chằm chằm Thái Vương nói: “ “ Thái Vương điện hạ, đầu hàng thôi. Vị trí hoàng đế người ngồi không được, Phan thượng thư cùng tiền thái tử đều đã thất bại, người, cũng không ngoại lệ! Vị trí này nên của ai thì thuộc về người đó, cưỡng cầu vô ích, phụ hoàng người đưa cho người thứ gì, đó mới là của người, nếu phụ hoàng người không cho người, người không thể cướp đoạt, cướp cũng cướp không được đâu!”

“ Đó là của ta!” Tâm tình của Thái Vương bỗng nhiên kích động đứng lên, hai mắt đầy tơ máu, khuôn mặt anh tuần lúc này xem ra vô cùng dữ tợn: “ Thái tử, Thọ Vương, bao quát Vô Bệnh, bọn họ đều là phế vật! Vì sao ngôi vị lại của Vô Bệnh? Còn ta? Mười mấy năm qua ta cố tình giấu diếm, ẩn mà không phát, vì muốn cướp về thứ thuộc về ta! Bọn họ không năng lực trị tốt thiên hạ, nhưng ta có thể!”

Phương Tranh lạnh lùng nói: “ Với hành tích chỉ đơn giản mà phát động mưu phản của người mà xem, dù cho người leo lên ngôi vị hoàng đế, cũng là một quân chủ tàn bạo, người không có năng lực cai trị thiên hạ hôm nay đâu!”

“ Ta có thể.”

“ Người không thể!”

“ Ta có thể.”

“ Oa! Người còn không để yên? Gọi nhíp sao? Hảo hảo nói người không nghe, cần phải giống như một nữ nhân cố tình gây sự người mới thấy sướng phải không?”

Thái Vương ngẩn người, sau đó giận dữ: “ Người nói ta giống nữ nhân?”

Phương Tranh ngẩng đầu lên: “ Thế nào? Ta nói sai rồi sao?”

Thái Vương nhìn chằm chằm Phương Tranh, ánh mắt tản ra sát khí sắc bén.

Sau đó, bàn tay Thái Vương chậm rãi hạ xuống, sau đó đưa ra phía sau, cuối cùng đánh ra một thủ thế bí ẩn.

Chiêu hàng thất bại, Phương Tranh thở dài, cũng giống như Thái Vương, đưa tay lặng lẽ đưa ra phía sau, cũng đánh ra một thủ thế.

Sau khi hai người song song đánh ra thủ thế, lại hướng đối phương cười âm lãnh.

Ngay sau đó, trong đội ngũ của hai quân, bỗng nhiên đồng loạt bắn ra hai mũi tên bắn lên, phân biệt hướng tới Thái Vương và Phương Tranh đang ngồi trên lưng ngựa ngay giữa chiến trường vọt tới, bất đồng chính là, tên bắn lên trong loạn quân của Thái Vương là bắn về phía Phương Tranh, mà tên bắn lên trong Long Vũ quân của Phương Tranh là bắn về phía Thái Vương.

Trong tai hai người nghe được tiếng rít nhỏ tới mức không thể nghe thấy của mũi tên, sau đó song song lộ ra nụ cười mỉm vì đã thực hiện được gian kế.

Trong tích tắc, mũi tên bắn lên gào thét mà tới, Phương Tranh ngẩng đầu, đã thấy có một mũi tên từ trong loạn quân hướng hấn phóng tới, không khỏi thất kinh, đáng cười vừa lộ ra liền động lại trên mặt.

Thái Vương cũng phát hiện mũi tên từ Long Vũ quân bắn ra, cũng giống như Phương Tranh vô cùng sợ hãi.

Trong tích tắc, hai mũi tên đều đã đến gần, cả Thái Vương và Phương Tranh đều ăn ý phối hợp đến tuyệt diệu không gì sánh được, thời gian tên bắn ra, độ chặt chẽ, thậm chí phản ứng trên mặt hai người đều giống nhau như đúc.

Ăn ý còn đang tiếp tục.

Chỉ thấy trong lòng hai người giống như có linh thông, song song cúi thấp thân thể, nghiêng người dán lên trên bụng ngựa, hai mũi tên cùng dán sát da đầu hai người lướt qua.

Động tác hai người nhất trí cùng ngồi thẳng thân thể lên lưng ngựa, thần sắc kinh hãi nhìn phía đối diện, sau đó song song giơ tay lên, mở to hai mắt chỉ vào mũi đối phương, trầm miệng một lời kêu lên: “Oa! Người thật đề tiện! Dĩ nhiên ám toán ta.”

Nói xong, hai người song song quay đầu ngựa, phóng như điên trở về.

Trong trận hai quân đã sớm có thuộc cấp thúc ngựa đi ra, che chở hai người trở về trung quân.

Trở lại trong quân nhưng Phương Tranh vẫn còn kinh hồn bạt vía, cơn giận còn sót lại chưa tan, vỗ đùi hét lớn: “Đề tiện! Vô sỉ! Quá đề tiện! Kẻ khác giận sôi! Các người nói, các người nói một chút! Trên đời này sao có thứ người đề tiện vô sỉ như thế, hảo hảo giảng đạo lý với hần, hần cư nhiên sai người bắn tên trộm, hần còn có thấy thẹn hay không? Quả thật là hạng người vô liêm sỉ! Phi! Lão tử khinh bỉ hần!”

Phương Tranh nói xong con mắt hung hăng nhìn chằm chằm loạn quân đối diện, vạn phần hèn mọn phun ngum nước bọt xuống mặt đất.

Chúng tướng trong Long Vũ quân đưa mắt nhìn nhau, đều không dám tiếp lời, trong lòng oán thầm không ngớt, người còn ý tứ nói người ta? Chính người không phải cũng sai người bắn tên đó sao? Nếu luận đề tiện vô sỉ, hai người chính là tám lạng nửa cân, ai cũng đừng nói ai.

Trong đó một gã phó tướng sáng suốt lướt qua chuyện xấu hổ này, trực tiếp hỏi: “Phương đại nhân, hiện tại chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Phương Tranh nổi giận đùng đùng nói: “Làm sao bây giờ còn cần hỏi sao? Đánh cho lão tử! Hung hăng mà đánh! Đối đãi loại đề tiện vô sỉ này, cũng giống như gió thu cuốn hết lá vàng, lãnh khốc vô tình! Truyền quân lệnh của ta! Đại quân tự thống lĩnh một quân hai vạn người, chia ba đường hướng phản tặc tiến công! Lập tức phát lệnh tiến, mệnh cho Hàn Đại Thạch suất kỵ binh từ phía bắc xung phong, lần này toàn bộ tiếm mấy vạn phản tặc ở ngoài thành Dương Châu! Không cho phép chạy thoát một người!”

Thái Vương trở lại trong loạn quân lúc này vẻ mặt cũng sầm xuống, thân thể tức giận đến thẳng run run: “Quá phẫn! Thật quá đáng! Thế gian này sao có người đề tiện như thế! Quả thật là Hoa triều sỉ nhục! Nếu ta làm vua, sẽ lập tức tru cửu tộc, miễn cho người tai họa nhân gian.”

Chúng thuộc hạ liền ác hàn.

“Sư!” Một mũi tên lệnh nổ vang trên bầu trời, tiếng rít thê lương quanh quẩn trên bình nguyên ngoài thành Dương Châu.

Long Vũ quân nhanh chóng chia làm ba đường, chậm rãi áp gần, hai lộ trái phải nhanh chóng di chuyển sang hai bên, mơ hồ vây quanh loạn quân, một vòng vây thật lớn đang dần dần thành hình.

Con người đầy vẻ châm chọc của Thái Vương nhìn trận thế do Long Vũ quân bày ra, không khỏi cười nhạt mấy tiếng: “Muốn tiếm toàn bộ? Dù ta công thành mất đi hơn vạn người, còn lại bảy vạn cũng không phải do sáu vạn người có thể nuốt trôi, Phương Tranh, người có khẩu vị tốt như vậy sao?”

“Truyền lệnh! Toàn quân liệt trùy hình trận, tập trung hướng trung lộ quân địch tiến công! Ai chém được thủ cấp Phương Tranh, đoạt soái kỳ, phần thưởng thiên kim, phong vạn hộ hầu.”

Trên bình nguyên, một hồi chiến tranh thế lực ngang nhau đang chậm rãi mở màn!

358. Chương 340: Thành Ngoại Kích Chiến

Tướng lĩnh cười chiến mã tay cầm trường kiếm, lớn tiếng hô quát, truyền lệnh binh giơ cao lá cờ nhỏ xuyên toa chạy vội trong quân, nhấn nhủ mệnh lệnh của tướng lĩnh.

Bụi mù vừa tiêu tán, nhưng dưới sự vận động của đại quân, lại lần nữa bay tung mù mịt, còn chưa giao phong, sát khí giữa trận đã dần dần ngưng tụ tràn ngập, phẳng phất như có một bàn tay vô hình, đang hung hăng thu lại trái tim của hơn mười vạn người, dưới ngày xuân sáng sủa, bầu không khí giữa hai quân lại trở nên căng trắm trọng áp lực.

Đây là đại quân quyết chiến ý nghĩa chân chính, song phương cộng lại hơn mười vạn binh sĩ, đều tự bày ra trận thế công khai nói cho chủ tướng đối phương, đây là một hồi quyết chiến người chết ta sống!

Hơn mười vạn người an tĩnh thông dong chậm rãi di động, chỉ có tướng lĩnh và truyền lệnh binh lớn tiếng hô quát quanh quẩn. Ngoại trừ việc này ra, chỉ có tiếng bước chân chính tề và tiếng ma sát của chiến giáp, leng keng hữu lực, như mây đen áp đỉnh, như thái sơn nghiêng xuống sụp đổ.

Phương Tranh ngồi trên lưng ngựa, nhìn binh sĩ như châu chấu đang nhanh chóng chạy vội trên bình nguyên, liệt trận, không khỏi âm thầm kinh hãi.

Kiếp trước xem điện ảnh, bên trong cũng từng xuất hiện cảnh đại quân quyết chiến, cờ xí phất phới, thanh thế rung trời, nhìn như đồ sộ không gì sánh được. Chỉ ít lúc đó khi hắn nhìn thấy thì trong lòng sôi trào nhiệt huyết, tuy nói sau đó biết tràng cảnh nhiếp hồn vạn người kia bất quá chỉ là một hai ngàn diễn viên quần chúng đứng nơi đó dùng sức hét to, nhưng hắn thật vì sự rộng lớn mạnh mẽ, cảnh tượng khí trùng tận trời mà say mê không ngớt.

Hiện tại tận mắt nhìn thấy tràng cảnh chiến tranh của hơn mười vạn người, hơn nữa bản thân hắn lại là chủ tướng của một phương trong đó, lúc này trong lòng Phương Tranh dâng trào tình cảm tất nhiên là không cần nói cũng biết, so sánh với tràng cảnh hơn mười vạn người quyết chiến thật sự, đại tràng diện trong phim điện ảnh quả thực chỉ là một đồng bụi bặm chông chênh!

Tầm tắc tán thán vài câu, trong lòng Phương Tranh chợt trở nên nặng nề. Hắn đã nhìn ra, tuy rằng mình đã hình thành thế vây quanh đối với loạn quân của Thái Vương, nhưng Thái Vương ít nhất cũng có bảy vạn binh sĩ, chỉ xem số lượng binh sĩ, song phương đều không khác nhau bao nhiêu, nếu muốn toàn bộ tiếm chi loạn quân khổng lồ này, sợ rằng không quá khả năng, nếu tình thế không ổn, Thái Vương rất có khả năng nhân cơ hội rối loạn mà bỏ chạy. Nếu hắn bỏ chạy, chẳng biết đến tháng nào năm nào mới bắt lại được hắn.

Cùng Thái Vương ngầm giao phong hai lần, Phương Tranh thật sâu nghĩ, Thái Vương người này tâm kế lòng dạ so với Phan thượng thư và tiền thái tử thật sự là cao minh hơn rất nhiều, hắn có thể ẩn nhẫn hơn mười năm mới phát, hơn nữa không đặt nặng vấn đề được mất nhất thời, thấy lợi thì đến, thấy không lợi thì lui, làm cho căn bản không thể nào nắm lấy, đối thủ như vậy, thực sự vô cùng đáng sợ.

Nhìn chăm chú loạn quan đối diện đang chậm rãi bố trí thành trùy hình đại trận, mũi trùy đối diện trung quân của mình, Phương Tranh có chút kinh khủng rụt cổ lại.

“ Người này không phải đang nghĩ đến động trước đó chứ?” Phương Tranh mị mị con mắt: “ Trong trăm vạn quân lấy thủ cấp thượng tướng, như lấy đồ trong túi? Mẹ nó! Người nghĩ thủ hạ của người mỗi người đều là Quan nhị gia hay sao?” (ý nói là Quan Công)

“ Thủ cấp của lão tử dùng để ăn, còn nữa, cùng nữ nhân hôn môi, không phải cho người cắt bỏ treo lên cột cờ thị chúng!”

Nói tới nói lui, nhìn trù hình mấy vạn người đang thẳng tắp chỉ vào chính mình, Phương Tranh thầm nghĩ trong ngực đang nhảy tung tung.

Sinh mạng rất quý giá, vấn đề này không thể nói giỡn, một người độc thân ra ngoài công tác, trong nhà các lão bà đang bụng lớn chờ mình trở lại, ta phải càng phụ trách đối với chính sinh mạng của mình!

“ Người đâu! Tìm một bộ quân phục tiểu binh cho ta mặc vào!” Đại quân còn chưa giao chiến, Phương Tranh đã nghĩ xong đường lui cho mình.

Vạn nhất cái đuôi chết tiệt kia thực sự hướng ngay về phía chính mình, chỉ ít hần có thể lẫn vào trong binh sĩ thoát được vô tung vô ảnh.

Tất cả chuẩn bị sắp xếp, trống trận bỗng nhiên vang lên, đại quân song phương đã thành trận thế, chỉ thấy trên bình nguyên bụi mù bay khắp trời, bóng người lay động, đao kiếm san sát, phương trận mơ hồ hình thành hai trận thế khổng lồ, trận thế của loạn quân rất dày đặc, trước nhọn sau thô, giống như một cái đuôi thật lớn, thẳng tắp chỉ vào vị trí trung quân của Phương Tranh, quân tiên phong dùng trường mâu làm binh khí, hai bên có tấm chắn tương hộ, trận thế tương đương nghiêm cẩn, không một kẽ hở.

Mà Long Vũ quân làm theo lệnh Phương Tranh, đem sáu vạn người chia làm ba đường, mơ hồ đối với loạn quân hình thành thế vây quanh, nếu loạn quân của Thái Vương là một thanh kiếm sắc bén, Long Vũ quân lại giống như một vỏ kiếm không chỗ nào không vào, phương hướng hai quân đối nhau, chính là đem thanh kiếm nhét vào trong vỏ.

Vạn vật tương sinh tương khắc, đại quân tác chiến, đều không phải nhờ vào trận thế cao minh, mà là nhờ vào tướng lĩnh song phương chỉ huy thỏa đáng. Có đôi khi kiếm quá sắc bén, vỏ kiếm của không nhất định bao lấy nó nổi.

Tiếng sừng trâu trầm thấp nổi lên, âm thanh nức nở như khóc, phảng phất như vì trảng chiến tranh trước mắt này tấu nổi lên bài ca phúng điệu cho các tướng sĩ đôi bên, làm chiến trường sát khí trùng tận trời càng tăng thêm vài phần thê lương buồn bã.

Ngay sau đó trống trận thùng thùng vang lên, nổi trống sẽ tiến, nổi tù và sẽ thu, tiếng trống chính là mệnh lệnh tiến công.

Trung lộ quân ngay phía trước trận, một viên phó tướng râu quai nón rút ra bội kiếm, dữ dằn quát to: “ Giết giặc kiến công, đền đáp triều đình, tức tại hôm nay!”

“ Sát!” Vạn người cùng kêu to hét lớn, tiếng gầm rung trời, một đôi ánh mắt trướng tới đỏ bừng, chiến ý nghiêm nghị nhìn chăm chăm vào địch nhân đối diện.

Trong tiếng kêu, cung tiễn thủ ở sau trận giẫm chân chạy về phía trước, cường cung chỉ xéo giữa không trung, đem mũi tên đã chuẩn bị từ lâu bắn ra. Trong lúc nhất thời, mưa tên bay khắp bầu trời như châu chấu bắn về phía trận doanh của đối phương, cung tiễn tuy là vũ khí đánh đường dài, nhưng khuyết điểm ở chỗ số lần đả kích và độ mạnh yếu vẫn thiếu, trong khoảng không địch nhân khởi xướng xung phong, bọn họ nhiều lắm chỉ có thể liên tục bắn ra ba mũi, đã cực nhanh nghiêng người, ở ngay phương trận nhường ra một giải đất trống trải, phương tiện cho binh sĩ phe mình khởi xướng xung phong.

Trống trận đánh ngày càng gấp, ba lộ Long Vũ quân song song giơ lên trường thương, tướng lĩnh chỉ kiếm vào trận địch, bỗng nhiên cầm lợi kiếm chém xuống, hồng sắc lệnh kỳ bay nhanh hoảng động, đại quân như cánh tay được sai sử, mấy vạn người song song hướng quân địch xung phong liều chết. Càng bức càng gần, cuối cùng giống như ván thạch cao tốc xệt qua phía chân trời, hiệp theo uy thế sấm gió mơ hồ, kịch liệt va chạm cùng một chỗ, lộ ra một đoàn lửa hoa chói mắt, cỗ máy chiến tranh khổng lồ bắt đầu vận chuyển, trong tiếng trống trận rung trời, hai quân bắt đầu kịch liệt giao chiến thật tàn khốc.

“ Phái khoái mã nói cho Hàn Đại Thạch, mệnh hấn suất ba vạn kỵ binh tại ba dặm bên ngoài đợi lệnh.”
Phương Tranh hạ đạo mệnh lệnh thứ hai.

Thuộc cấp ở một bên không giải thích được nói: “ Phương đại nhân, lúc này hai quân đã giao phong, đang cần kỵ binh trùng loạn địch trận, đại nhân vì sao lại cần kỵ binh đợi lệnh?”

Phương Tranh cười nói: “ Sự cứng rắn cần dùng đúng chỗ, chúng ta cần phải biết cách sử dụng, kỵ binh phạm dùng trong việc xung phong trong phản quân, phản ngược lại khẳng định trong lòng còn có không ít bóng ma, hiện tại bọn họ đang phòng ngừa rất nặng, rất sợ bị kỵ binh đột nhiên toát ra, lòng cảnh giới nhất định rất mạnh. Nếu lúc này lệnh kỵ binh xung phong, tất nhiên hiệu quả không tốt. Cho nên, chúng ta phải đánh tan tầng bóng ma tâm lý này của phản tặc, để cho bọn họ đánh, đánh cho đỏ mắt, mất đi lý trí, quên phía sau còn có kỵ binh, sau đó ta mới lệnh cho kỵ binh khởi xướng đột nhiên tập kích, ở thời gian đó, hắc hắc...”

Dáng tươi cười của Phương Tranh có điểm dừng đứng tóc gáy: “ Các người thể hội một chút, chính đang đánh cho cao hứng bừng bừng, thời gian đang đặc ý vênh váo, bỗng nhiên có người cầm đao thống cho người một cái, người sẽ có cảm thụ gì? Có thể hay không sẽ muốn khóc, chảy xuống nước mắt bị phần gần chết?”

Chúng thuộc cấp nghe vậy thần sắc phức tạp liếc mắt nhìn nhau, song song không tự giác cơ thịt liên căng cứng lên...

Vị khâm sai đại nhân này vì sao khi chỉ huy chiến tranh đều là hèn mọn như vậy? Lúc này chúng ta nên khen hấn anh minh thần võ, hoặc giả vờ như không nghe được lời nói vừa rồi của hấn?

Giao chiến kịch liệt còn đang tiếp tục. Trường đao trường thương phối hợp thuận thủ, hình thành phương trận kín đáo không chút kẽ hở, dưới thuẫn bài yểm hộ, bài ra đội ngũ chỉnh tề, tằm chắn ngay chỗ khe hở, thỉnh thoảng vươn ra một thanh trường mâu, không chút lưu tình đâm về hướng binh sĩ địch nhân.

Sinh mạng trong nháy mắt biến thành thi thể băng lãnh, máu tươi chảy khắp chiến trường, dần dần trên bụi bặm chồng chất, mùi máu tươi dần dần lan tràn, không chút kiêng nể chui vào mũi mỗi người, cấp cho áp lực nặng nề càng tăng thêm sự điên cuồng như bệnh tâm thần.

Thái Vương ngồi trên lưng ngựa, ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chú vào chiến trường đang chém giết kịch liệt, trong lòng cảm thấy phẫn nộ, tay hấn chăm chú nắm bắt dây cương, những ngón tay cũng biến thành trắng bệch.

“ Không nghĩ tới, Phùng Cửu Dao chỉ trong hai năm, lại luyện cho Long Vũ quân trở nên khắc hấn đến như vậy, người này quả thực đúng là một viên danh tướng!” Thái Vương thật sâu thở dài.

Nguyên tưởng rằng bao nhiêu năm thời gian bản thân luyện ra được đám sĩ binh này, có thể địch lại bất cứ quân đội nào của triều đình, nhưng mới xuất sơn trận chiến đầu tiên, liền làm cho hấn ném được mùi khổ sở, hấn đối với binh sĩ của mình thật tự tin, song song, hấn cũng thật sâu đánh giá thấp quân đội của triều đình, Phùng Cửu Dao người này phẳng phất trời sinh cho hấn sống trên chiến trường, trước đây khi thất bại hấn chỉ nhậm chức thị vệ thống lĩnh tại Phúc Vương phủ, lúc Thái Vương và Phúc Vương lui tới cũng từng gặp qua hấn vài lần, lại không nghĩ rằng, rồng nhập biển sâu, hùng ưng giương cánh, hấn có thể vì triều đình luyện ra được một chi tinh nhuệ chi sư cường hấn đến như vậy.

“ Nếu sớm biết tài năng của người này, ngày xưa nên đến kết giao thu mua thì hơn, đáng tiếc...”

Tiếng hét hò kịch liệt trên chiến trường không hề làm hấp dẫn lực chú ý của Thái Vương, đối với hấn mà nói, từ khắc đầu tiên công đánh Dương Châu, liền đã định trước hấn có kết cục xuất sư bất lợi, nếu kết cục đã định, hấn cũng không cần quan tâm chiến quả.

Ánh mắt hấn nhìn về hướng đầu tường Dương Châu cách đó không xa, đầu tường đang có một viên tướng lĩnh đang đứng thẳng tắp như tiêu thương, áo giáp tổn hại, nhưng nghiêm nghị như núi.

“ Phùng tướng quân, theo người nhận xét, có thể toàn bộ tiêu diệt phản tặc, bắt sống Thái Vương?”

Tiêu Hoài Viễn đứng ở đầu tường, hướng chiến trường xa xa nhìn tới, trong trận trung quân của Long Vũ quân, một đạo bóng người cực điểm phong tao đang giục ngựa đi qua đi lại. Thỉnh thoảng lấy tay phất

phương khăn trên đầu một chút, biểu hiện ra hình tượng tay cầm quạt lông khăn chít đầu, dáng dấp nắm chắc như rất mưu trí, hấp dẫn không ít tướng sĩ bên cạnh chú tâm nhìn.

Tiêu Hoài Viễn bĩu môi, người này ngay cả chỉ huy chiến tranh cũng không hề có chút nghiêm túc như vậy.

Phùng Cừ Dao cũng nhìn thoáng qua Phương Tranh đang tỏ vẻ tao thái mười phần, khóe miệng không khỏi nhẹ nhàng xả ra một tia mỉm cười.

“ Song phương thế lực ngang nhau, nếu nói toàn bộ tiêm, thực không có khả năng, phản tặc binh sĩ chiến lực rất mạnh, còn quân ta chỉ mới luyện được hai năm, lại tác chiến trên bình nguyên, điều kiện song phương, nhân số, sĩ khí thật tương xứng, thành thật mà nói, nếu ta đến chỉ huy, thắng thì có khả năng, nhưng là thắng thảm.”

Tiêu Hoài Viễn nhú mày nói: “ Ngay cả là Phùng tướng quân người đều chỉ có thể thắng thảm, Phương đại nhân chẳng bao giờ chỉ huy qua quân đội khổng lồ như vậy để tác chiến, nói đến thắng bại, thật quá nguy hiểm.”

Phùng Cừ Dao ý vị thâm trường nói: “ Không phải, Phương đại nhân mặc dù không quen chiến trận, nhưng nhìn trận thế do hắn bố trí, cũng thật không kém, nếu thay đổi là ta, ta cũng sẽ bố trí như vậy, binh phân ba đường vây quanh phản tặc, đem quân tiên phong của phản tặc tầng tầng bao vây. Thấy cho họ không cách lộ ra phong mang, từ khí thế mà nói, liên thắng phản tặc một bậc, sĩ khí tăng thêm, chúng ta càng có hi vọng thắng phản tặc cao hơn, huống chi...”

Giọng nói Phùng Cừ Dao khựng lại, đưa ánh mắt nhìn về bắc phương: “ Ba vạn kỵ binh của Hàn tướng quân còn đang nhìn chăm chăm, điều này đối với phản tặc mà nói càng là một loại uy hiếp vô hình, chỉ cần kỵ binh phát động tiến công, phản tặc nhất định phải thời khắc đề phòng, lúc chém giết làm sao có thể toàn lực chú tâm? Phương đại nhân dù chưa trải qua chiến trận, nhưng thủ pháp chỉ huy đại quân tác chiến của hắn cũng vô lại chưa ngoa không gì sánh được, Phương đại nhân kỳ thực rất có thiên phú, nhưng...”

Tiêu Hoài Viễn tiếp lời của hắn: “ Nhưng đáng tiếc hắn quá sợ chết, hôm nay hắn vội vàng, lại phải đứng ra lĩnh quân tác chiến, ngày khác nếu muốn hắn lĩnh binh, sợ là đánh chết hắn cũng không làm.”

Phùng Cừ Dao liếc mắt nhìn Tiêu Hoài Viễn, hai người cùng song song lắc đầu.

Ôn Sâm đứng một bên thò đầu quan sát ngoài thành một phen, nói: “ Phùng tướng quân, cuộc chiến này cũng không thể toàn bộ tiêm phản tặc, nói vậy càng không thể bắt sống được Thái Vương rồi?”

Phùng Cừ Dao gật đầu nói: “ Đó là tự nhiên, hai quân thực lực tương đương, vừa chính diện đối chiến, toàn bộ tiêm quân địch thì không có khả năng, Thái Vương lại không phải hạng người liều mạng quyết chiến, tình thế không ổn, thuộc cấp tất sẽ yểm hộ cho hắn rút lui khỏi chiến trường, nếu muốn bắt sống hắn, cũng không quá khả năng.”

Ôn Sâm nhú mày nói: “ Nói như vậy, hôm nay Thái Vương sẽ đào tẩu?”

“ Tám chín phần mười sẽ chạy, nếu như Phương đại nhân chiến thắng.”

Ngưng thần suy nghĩ một chút, lúc này Phương Tranh xoay người, hướng thuộc hạ Ảnh Tử thấp giọng dặn dò vài câu.

Không bao lâu, khi ánh mắt mọi người bị trận chém giết kịch liệt bên ngoài cửa thành tây Dương Châu làm hấp dẫn thì phía cửa thành đông đối diện lặng yên mở ra một khe hở, vài đạo bóng người nhanh chóng lách mình ra khỏi thành, giống như vài con mèo rừng linh mẫn, cảnh giác né tránh ánh mắt mọi người, chậm rãi ẩn núp hướng quân trận của phản tặc.

Cửa thành nặng nề phát sinh tiếng đóng rất nhỏ, sau đó chăm chú hợp lại, không để lại một khe hở.

Chém giết trên chiến trường còn đang tiếp tục, song phương đều nỗ lực trả giá thảm trọng, đây là chiến trường chính diện tác chiến, không có chút phương pháp mưu lợi nào. Nếu đã nhập vào trận địch, chỉ có thể nhờ vào đao thương cùng máu tươi chảy đầy đất, hai quân chém giết, từ lâu thì thể binh sĩ chất đầy, những binh sĩ còn sống nắm chặt vũ khí trong tay, trong mắt tản ra quang mang khát máu, sống chết trước mắt, bọn họ đã biến thành một con dã thú bị thương, để sinh tồn mà liều chết chiến đấu.

Máu tanh trên chiến trường tản ra nồng nặc, tử thương của song phương đã qua phân nửa, nhưng cuộc chiến đấu vẫn đang kịch liệt, liều mình mà chiến, không chết không ngớt.

“ Huy lệnh kỳ, mệnh Long Vũ quân vừa đánh vừa lui, mệnh kỵ binh của Hàn Đại Thạch bắt đầu phát động, mục tiêu chỉ thẳng trung quân phản tặc, đem Thái Vương đưa tới trước mặt lão tử, sống chết bất luận!” Phương Tranh bình tĩnh hạ lệnh, khuôn mặt hần hơi co quắp, trận mưa phản này ngay từ đầu đã chết nhiều người như vậy, Thái Vương, người đang tạo nghiệp chướng!

Truyền lệnh binh nhanh chóng chạy đến trên sườn núi cao, liều mạng huy động lệnh kỳ trong tay.

Hầu như song song với lệnh kỳ triển động, xa xa liền truyền đến tiếng tru lên hưng phấn, đang lúc song phương chiến đấu đến cạn kiệt sức lực, bên ngoài ba dặm, Long Tương quân kỵ binh từ lâu đã chờ đến không kiên nhẫn, đồng đội chảy máu, hi sinh, tình hình chiến đấu thảm liệt làm trái tim bọn họ đau đớn, lúc này, bọn họ nhìn thấy được trung quân huy vũ lệnh kỳ.

Lệnh ra như núi, ba vạn kỵ binh động tác nhất trí rút ra trường đao, nghiêng chỉ lên trời, thân đao như tuyết trắng dưới ánh mặt trời chiếu rọi xuống, phát sinh ra một mảnh bạch quang hoa mắt, làm kẻ khác run sợ.

Hàn Đại Thạch hung hăng phun ngụm nước bọt trên mặt đất, giơ đao quát to: “ Các huynh đệ, triều đình nuôi quân ngàn ngày, lời vô ích dư thừa ta không nói, đồng đội chiến hữu đang chảy máu hi sinh, là nam nhân, cấp lão tử xông lên giải quyết đám vương bát đần!”

“ Sát!”

Trong tiếng hét hò rung trời, vạn kỵ giục ngựa, đông nghịt hướng chiến trường ào tới, một thanh cương đao sáng như tuyết tản mát ra bạch quang lạnh lạnh, giống như ác ma đang cười để lộ răng nanh.

Loạn quân liền lâm vào hỗn loạn. Vốn đã công thành Dương Châu suốt một đêm, thể lực đã chống đỡ hết nổi, cần răng chém giết cùng Long Vũ quân suốt hai canh giờ, thể lực càng uể oải bất kham, hiện tại lại thêm ba vạn kỵ binh đông nghệt đang hướng bọn họ tràn tới, rốt cục làm bọn họ hoàn toàn tan vỡ, giống như một cây rơm rạ cuối cùng áp lên lưng lạc đà, sau một thoáng loạn quân ngậy ngốc ra, đều lộ ra thần tình tuyệt vọng, bọn họ đã quá mệt mỏi, mệt đến mức dù thanh đao cũng không sao nhắc nổi.

Thắng lợi đúng vào lúc này quyết định.

Ba vạn kỵ binh của Hàn Đại Thạch ở cuối cùng đã có tác dụng quyết định trước mắt, vô luận là đối với tâm lý của địch nhân có sự uy hiếp, ba vạn kỵ binh cấp loạn quân tạo thành thương vong thật lớn.

Loạn quân tản, lại giống như hải đồng co lại chạy tán loạn, tứ tán mà chạy.

Kỵ binh không dừng ngựa, bình chọn đường, truy kích đào binh, Phương Tranh và Hàn Đại Thạch đều hiểu rõ, đây không phải là cuộc chiến tranh cuối cùng, đám phản tặc nếu chạy thoát, tương lai bọn họ sẽ tiếp tục tác loạn, cho nên phải nhân hiện tại tận khả năng chặt cổ tận gốc, đem lực ảnh hưởng trong tương lai của bọn họ giảm tới mức thấp nhất.

Trên chiến trường truyền đến tiếng hoan hô và tiếng khóc rung trời, trận chiến đấu gian nan đến cực điểm này rốt cục kết thúc, các binh sĩ còn sống sót trong mắt đều bao hàm nước mắt, có người ngựa mặt lên trời huyết sáo dài, có người nhào vào di thể của đồng đội lên tiếng khóc lớn, bọn họ dùng chính phương thức của mình chúc mừng thắng lợi, chúc mừng bản thân còn sống sót sau cuộc chiến.

Trước trung quân, toàn bộ thuộc cấp đều dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Phương Tranh.

Thắng lợi tất nhiên là nằm trong dự liệu. Làm bọn họ hần kinh ngạc chính là, vị Phương đại nhân này chưa bao giờ chỉ huy qua cuộc chiến đấu đại quy mô như vậy, hôm nay thấy hần bố trí phát động tiến công, thời gian tính toán cũng vừa đúng, thủ pháp thành thạo, giống như lão tướng chinh chiến sa trường nhiều năm, điều này làm cho các tướng lĩnh không khỏi vạn phần kinh ngạc.

Ánh mắt Phương Tranh vạn phần cảnh giới dùng hai tay ôm ngực: “ Sao lại nhìn ta như vậy? Ánh mắt các người rất có tính xâm lược nha...”

“ Đại nhân...đại nhân thật sự anh minh!” Chúng thuộc cấp đồng loạt ôm quyền, vui lòng phục tùng nói.

Phương Tranh ha ha cười, tâm tình vạn phần sảng khoái: “ Không nên quá khen ta, ta sẽ kiêu ngạo đó, ai, như vậy có tính là chúng ta thắng trận hay không?”

“ Đương nhiên tính, đại nhân bày mưu nghĩ kế, tám vạn phần tắc giết sáu vạn, tàn binh sống sót mà chạy, cuộc chiến này đại nhân đương nhiên thủ công đầu.”

Phương Tranh trầm giọng nói: “ Phái khoái mã nói cho Hàn Đại Thạch, cần phải bắt được Thái Vương, chết hay sống đều được! Đó là một tai họa, tuyệt không thể cho hắn chạy thoát.”

Truyền lệnh binh lính mệnh đi.

Đón ánh mắt sùng kính của đám thuộc cấp, Phương Tranh đắc ý ưỡn ngực, nghĩ có chút say sưa. Thắng lợi của trận chiến này đối với hắn mà nói thật sự là rất ngoài ý muốn, ít nhiều kiếp trước từng chăm chỉ nghiên cứu qua Kim Bình Mai, đủ loại chuyên nghiệp ngôn tình, còn thỉnh thoảng nhìn qua Tam Quốc Diễn Nghĩa một chút để tiêu khiển, không nghĩ tới sau khi xuyên qua bên trong Kim Bình Mai có rất nhiều phương pháp câu dẫn nữ tử đều vô dụng, nhưng chiêu số trong Tam Quốc Diễn Nghĩa đều hồ đồ dùng tới được.

Cái này gọi là cái gì? Loạn quyền đánh chết lão sư phụ?

“ Được rồi, các chuyện quét dọn chiến trường các nhân huynh tự mình đi làm đi, ta phải vào thành.” Phương Tranh tùy ý khoát tay áo, giục ngựa liền hướng cửa thành bước đi.

Tiêu diệt sáu vạn phản tặc, đối với người bình thường mà nói, đó là công lao thật lớn, phong quan gia tước, nhưng Phương Tranh tuyệt không hiếm lạ, lúc đối phó Thái Vương xong, hắn liền dự định từ quan, công lao càng lớn hắn càng phiền não, đến lúc đó Mập Mập mặt dày mày dạn kéo tay áo không tha cho hắn thì làm sao bây giờ?

Mình thật là quá xung động đi thôi. Phương Tranh thở dài trong lòng, lần này lẽ ra không nên đáp ứng Mập Mập hạ Giang Nam, hiện tại Thái Vương giống như con gián tiểu Cường đánh không chết, không tạo cơ hội để ai tóm được hắn. Vừa dính vào người liền bỏ chạy, cứ tiếp tục như vậy, năm nào tháng nào mới khả năng bắt được hắn? Lẽ nào lão tử phải ở lại Giang Nam làm khâm sai đại thần cả đời sao?

Trải qua chiến trường bụi mù ngập trời, trong tai đầy rẫy tiếng khóc bi ai của bọn lính. Cùng với việc tiêu diệt được sáu vạn phản tặc, Long Vũ quân cũng tổn thất mấy vạn người, đồng đội huynh đệ thường ngày cùng nhau ăn ngủ cùng nhau tập luyện hoặc chết hoặc bị thương, Phương Tranh đều có thể nhìn thấy. Điều là một mảnh cảnh tượng buồn bã, nhìn bọn lính ghé vào di thể chiến hữu khóc rống, trái tim Phương Tranh bỗng nhiên co rút lại, sự vui sướng khi thắng lợi liền biến mất không còn sót lại chút gì.

Hắn cảm thấy trong lòng nặng trĩu, giống như có tảng đá lớn đè ép trái tim không thở nổi.

Giờ khắc này hắn bỗng nhiên phát hiện, nguyên lai trách nhiệm của một nam nhân, không chỉ là đối với người nhà cùng nữ nhân của mình phải đảm đương, còn có rất nhiều rất nhiều...

Có một câu nói, nhất tướng công thành, vạn cốt khô!

Nguyên lai tư vị của sự thắng lợi, cũng khổ sắp đến như vậy.

359. Chương 341: Nữ Nhân Là Kẻ Lừa Gạt

“ Một trận đánh ngoài thành Dương Châu, lại tiêu sáu vạn phản tặc, người còn sống sót lo sợ không yên mà chạy, Hàn tướng quân suất binh truy kích hơn bốn mươi dặm, chém giết mấy ngàn phản tặc.” Ôn Sâm cung kính bẩm.

“ Ân, tốt, tốt.”

“ Thái Vương lúc binh bại, cùng thuộc cấp theo hướng đông chạy trốn, không biết kết cục ra sao, thuộc hạ đã mệnh cho Ảnh Tử lặng lẽ đi theo, qua hai ngày hắn là sẽ có tin tức truyền đến.”

“ Ân, tốt, tốt.”

“ Về phần thương vong của Long Vũ quân, bị mất đi hơn ba vạn người.” Thanh âm Ôn Sâm nhỏ lại, giọng nói có chút nặng nề: “ Danh sách thương vong đã được liệt kê ra, tương lai thượng tấu triều đình, theo tên trợ cấp cho gia quyến của người đã chết.”

Phương Tranh lấy lại tinh thần, mắt nhìn Ôn Sâm nói: “ Tướng sĩ chết trận, triều đình cấp cho gia quyến họ bao nhiêu bạc?”

Ôn Sâm mấp máy môi vài cái, lúng ta lúng túng nói: “ Mỗi nhà hai mươi lượng bạc.”

“ Hai mươi lượng?” Con mắt Phương Tranh trừng thật to, có vẻ rất giật mình, lập tức tức giận hừ nói: “ Một mạng người đang sống vui vẻ, hai mươi lượng đã bị mua xuống tới? Thật quá tiện nghi.”

Ôn Sâm thấy Phương Tranh tức giận, không khỏi vẻ mặt đau khổ nói: “ Đại nhân, hai mươi lượng không ít, với mỗi hộ nhân gia tiết kiệm một chút, hai ba lượng bạc là có thể qua được cả năm.”

“ Hừ! Thì tính sao? Trụ cột trong nhà mất đi, gia quyến của người đã chết sẽ không có thu nhập, người muốn người già phụ nữ và trẻ em ra đường xin cơm sao? Hai mươi lượng bạc dù có thể cho họ được mười năm sinh sống, nhưng sau mười năm? Chờ chết hả? nam nhi chết trận sa trường là bốn phận, triều đình phụng dưỡng gia quyến của người đã chết cũng được xác nhận là bốn phận, hai mươi lượng bạc có cái rắm gì dùng!”

Đã từng tận mắt chứng kiến binh sĩ chết trận máu chảy đầm đìa, tâm tình Phương Tranh vẫn không thể bình tĩnh, trong loạn thế, mạng người như cỏ. Đó cũng không phải là xã hội cá nhân bình đẳng, người có quyền thể sinh mạng giá trị ngàn vàng, gia đình nghèo khổ tham gia quân ngũ hưởng quân lương, nếu chết thì chỉ được đào cái hố, sau đó ném cho gia quyến hai mươi lượng bạc, đó là công bình sao? Phương Tranh tuy không phải cứu thế chủ, không cách nhúng tay vào toàn bộ chuyện bất bình trong thiên hạ, nhưng chuyện phát sinh ngay trước mắt của hắn, hắn cũng phải quan tâm.

“ Mạng người lẽ nào lại tiện như thế? Ta cho người hai mươi lượng bạc bảo người đi chết, người chết hay không?”

“ Đại nhân bớt giận, ngài có phát giận với thuộc hạ cũng vô dụng, quy củ này cũng không phải do thuộc hạ định ra.” Ôn Sâm cảm giác mình cực kỳ oan uổng, gương mặt vặn vẹo như trái khổ qua.

“ Ai định ra quy củ chó má này?”

“ Hoa triều khai quốc tới nay, quy củ này đã được định ra hơn trăm năm, chỉ cấp cho gia quyến người chết được bấy nhiêu.”

“ Sửa! Phải cần sửa! Từ lúc này bắt đầu, tăng đãi ngộ trợ cấp cho người chết trận.” Phương Tranh hung hăng vung tay lên, với quyền thế địa vị của hắn, mỗi một câu nói của hắn, đều có thể làm cho các đại thần giác ngộ.

“ Đại nhân thấy nên trợ cấp bao nhiêu mới thích hợp?” Ôn Sâm cẩn thận thận nói.

“ Một trăm lượng, mỗi hộ gia quyến của người chết cấp một trăm lượng!” Phương Tranh suy nghĩ một chút, nói: “ Việc này sau khi chấm dứt, ta sẽ hướng hoàng thượng dâng tấu chương, đề nghị cải tiến chế độ trợ cấp của triều đình một chút, việc này không thể qua loa.”

Ôn Sâm vẻ mặt đau khổ nói: “ Đại nhân anh minh, thế nhưng, chuyện khác không nói, lần này trợ cấp cho tướng sĩ chết trận thật không dễ làm, chết trận hơn ba vạn người, nếu mỗi hộ nhân gia trợ cấp một trăm lượng, đó chính là hơn ba trăm vạn lượng bạc, đại nhân, ngài còn rõ ràng hơn thuộc hạ, quốc khố của triều đình căn bản không lấy ra được nhiều bạc như vậy.”

Phương Tranh hít sâu một hơi, thống khổ bưng quai hàm.

Mỗi lần nhắc tới bạc, hắn lại tê răng, mẹ nó! Lại thiếu tiền! Hắn vẫn không sao hiểu rõ, vì sao mình luôn phải đối mặt với quần cảnh thiếu tiền? Hơn ba trăm vạn lượng, dù là mình lấy hết tiền thu hồi lần này tại Giang Nam toàn bộ quyền đi ra, vẫn còn thiếu rất nhiều, đừng bàn tới chút bạc vụn đến thương cảm nằm trong quốc khố.

Tiền, tiền!

Phương Tranh than thở. Nếu không lại đóng cửa thành Dương Châu thêm vài ngày, lão tử hạ lệnh cho quân đội cướp sạch toàn bộ nhà giàu trong thành Dương Châu một lần?

Điều này...khả năng ảnh hưởng không tốt lắm, phỏng chừng ngôn quan trong triều đình không đáp ứng.

“Đại nhân, ngoài thành Dương Châu đại thắng, có nên tổng tin chiến thắng cho hoàng thượng trong kinh thành không?” Ôn Sâm khom thắt lưng đứng cạnh Phương Tranh, vẻ mặt cười lấy lòng.

“Không vội...không vội.” Phương Tranh có chút không yên lòng.

“Đại nhân, đại loạn mới định, án lệ cũ phải dán thiếp bổ cáo chiêu an, Cổ Ngang vừa đến xin chỉ thị đại nhân, bổ cáo chiêu an có nên đóng dấu khâm sai quan ấn của đại nhân hay không?”

“Không vội...không vội.”

“Đại nhân, đại nhân, ngài đang suy nghĩ cái gì?”

“Ai, tiền! Tiền!” Phương Tranh bỗng nhiên nhếch môi, dáng dấp thâm trầm ưu quốc ưu dân: “Đi chỗ nào tìm tiền đây?”

Ôn Sâm ngẩn người, tròn mắt xoay tròn vài cái, sau đó cười nói: “Đại nhân, muốn tìm bạc rất đơn giản.”

“Người có biện pháp gì sao?” Phương Tranh vội vàng hỏi.

Chuyện trợ cấp tướng sĩ chết trận vốn là chuyện cấp bách, đây là chuyện nhất định phải làm, hơn ba trăm vạn lượng bạc không phải là con số nhỏ.

Ôn Sâm cười hắc hắc, nói: “Đại nhân, hai ngày trước không phải ngài đã bị Hàng Châu Diệp gia nhệ công tử bắt cóc sao? Theo luật pháp Hoa triều ta, bắt cóc khâm sai đại thần đó là tội lớn tru di cửu tộc.”

Phương Tranh suy nghĩ một chút, sau đó hai mắt sáng ngời, vỗ đùi nói: “Đúng rồi! Sao ta lại quên mất chuyện này? Mẹ nó! Diệp Mẫn Chi còn chưa bắt được sao?”

Ôn Sâm trở mặt ra cười nói: “Còn không có, nhưng hẳn là rất nhanh sẽ bắt được, hiện nay chỉ tra được hôm qua hấn lộ mặt tại Gia Hưng. Đại nhân xin yên tâm, chuyện bắt Thái Vương có lẽ rắc rối một chút, nhưng muốn bắt một công tử thế gia, Ảnh Tử chúng ta chắc chắn, dù cho hấn chui vào động chuột, thuộc hạ cũng có thể xách hấn đi ra, tẩy thật sạch sẽ đưa đến trước mặt đại nhân.”

Phương Tranh cũng cười, cười đến đặc biệt sáng khoái: “Phái binh vây quanh Hàng Châu Diệp gia chưa?”

“Thuộc hạ đã án theo đại nhân phân phó, suốt đêm điều Hàng Châu trú quân cùng sai dịch trong nha môn tri phủ vây kín Diệp gia. Một con muỗi cũng đừng hòng bay ra.”

“Tốt, thật tốt quá! Đang lo không có bạc, có người đã vội vàng mời ta tới xét nhà rồi, ha ha, thịnh tình không thể chối từ nha! Ta liền cố mà sao một lần đi thôi!”

Phương Tranh mừng đến phá hủy, lần này không chỉ gom góp bạc, còn vừa lúc đem Diệp gia ra lập uy, đề tỉnh thế gia Giang Nam thành thật an phận một chút đừng gây nên ồn ào.

Ôn Sâm nhìn vẻ mặt cười xấu xa của Phương Tranh, nhin không được da đầu tê rần, lần này người lãnh đạo trực tiếp lại đang nghĩ ra chiêu gì xấu xa thiếu đạo đức nữa đây?

Mùi máu tươi ngoài thành Dương Châu còn chưa nhạt, bách tính trong thành mặt mang sợ hãi đàm luận tràng đại chiến hôm qua, có người hiểu chuyện còn cố ý chạy ra ngoài thành, hướng nơi chiến trường ngoài thành chỉ trỏ, trên bình nguyên gió xuân vẫn như trước, nhưng thổ địa màu đen lại còn nhiễm màu đỏ của vết máu loang lổ nói cho mọi người, trận đại chiến này thảm liệt ra sao, bi tráng đến thế nào.

Sáng sớm ngày thứ hai, ngoài thành Dương Châu xuất hiện một chiếc xe ngựa hào hoa xa xỉ đến cực điểm, xe ngựa có hơn trăm danh cấm quân thị vệ đi theo bảo hộ, tới cửa thành tây, bọn thị vệ hữu hảo đưa tay chào Long Vũ quân binh sĩ phía trên gập đầu, theo trình tự nghiệm qua yêu bài, bọn thị vệ xuống ngựa, thủ hộ xe ngựa chậm rãi hướng Lục Âm Quán đi tới.

“Hàn tiểu thư tới sao?” Bên cạnh hồ cá trong Lục Âm Quán, trong miệng Phương Tranh đang ngậm một viên bồ tuân*, hàm hàm hồ hồ hỏi. (*: quả bồ tuân hay mình còn gọi bằng bồ quân nó nhỏ nhỏ như trái sim, cỡ bằng đầu ngón tay cái, ăn rất ngon, khi chín màu đỏ.)

“Đại nhân, Hàn tiểu thư sáng sớm hôm nay đã đến Lục Âm Quán, thuộc hạ an bài nàng ở trong Thiên Các, hơn nữa còn thỉnh vị đại phu giỏi nhất thành Dương Châu đến khám và chữa bệnh cho nàng, thương thể của Hàn tiểu thư mặc dù không nặng, nhưng cần phải dốc lòng điều dưỡng.”

Phương Tranh phốc phốc phun ra vỏ bồ tuân, vỏ bồ tuân tạo thành một hình vòng cung, rơi vào giữa hồ nước. Một đám cá chép ngũ thải ban lan liền bơi tới, hé miệng cắn cắn, lập tức liền mất hứng tản ra khắp nơi.

Ôn Sâm bị cử động thô lỗ của Phương Tranh làm sợ ngây người: “Đại... đại nhân, con cá...không ăn vỏ bồ tuân...”

Phương Tranh nở nụ cười: “Oa! Nhìn không ra người là một vệ sĩ bảo vệ môi trường. Có nghe qua một câu nói chưa? Ăn trái nhỏ không nhổ vỏ trái nhỏ, không ăn trái nhỏ thì nhổ vỏ trái nhỏ.”

Ôn Sâm hai mắt đăm đăm: “Ăn...ăn trái nhỏ không nhổ...”

“Người nói sai. Nào, niệm theo ta, mồm miệng phải rõ ràng. Phát âm phải chuẩn xác, ăn trái nhỏ không nhổ vỏ trái nhỏ...”

“Thế nhưng, không ăn trái nhỏ, không nhổ vỏ trái nhỏ sao?” Ôn Sâm rất có tinh thần nghiên cứu, mọi việc luôn yêu cầu rõ ràng.

Phương Tranh đảo cặp mắt trắng dã, người hỏi ta, ta đi hỏi ai đây? Ngay cả nói khẩu lệnh còn tích cực như vậy, người này thật không có ý nghĩa...

Chính mình đi tìm Hàn Diệc Chân thôi, nữ nhân kia tuy rằng thích làm ra vẻ khốc, nhưng chí ít còn là một đại mỹ nhân kiều tích, so với nét mặt của Ôn Sâm còn thích thú hơn nhiều.

Vì vậy Phương Tranh nhắc vạt áo trường sam, kích động hướng Thiên Các chạy đi, bỏ lại một mình Ôn Sâm côi cút bên hồ, hai mắt thất thần, trong miệng luôn thì thào câu ăn trái nhỏ và nhổ vỏ nhỏ hai câu nói nghịch nhau.

Thiên Các ở phía nam Lục Âm Quán, đi qua hành lang gấp khúc và nhà thủy tạ thanh lệ u nhã, Thiên Các nằm trong một tiểu viện yên tĩnh.

Ôn Sâm an bài nơi ở cho Hàn Diệc Chân cũng phí mất một phen tâm tư, biết nàng bị thương cần tĩnh dưỡng, vì vậy cố ý tìm một chỗ u tĩnh như vậy, hơn nữa nơi này phong cảnh mê người, ra cửa liền có thể nhìn thấy hồ nhỏ sóng gợn l lăn, cùng núi xanh tươi tốt xanh um, đối với người dưỡng thương mà nói, ở đây tuyệt đối còn tốt hơn hoàn cảnh an dưỡng của trại an dưỡng của kiếp trước.

Phương Tranh một đường vội vã đi tới, đưa tay đẩy ra cửa viện khép hờ, đầu cũng không nhìn liền hướng bên trong phóng vào.

“Phanh!”

“Nha!”

“A, có người mưu sát khâm sai!”

Phương Tranh hồn hển đứng lên, hàm hàm nhìn vào liêu linh quỷ vừa đụng vào hần. Vừa nhìn thấy, sự tức giận đầy ngập nhất thời tiêu tan thành mây khói.

“Mỹ nữ!”

Hai mắt Phương Tranh biến thành lửa đỏ, vừa nhảy vừa nhảy...

Người vừa đụng vào đích thực là một tiểu mỹ nữ trong mỹ nữ, khoảng chừng mười bốn tuổi, nàng mặc áo màu lục thêu hoa, bên dưới là chiếc quần màu lục nhạt, mở to đôi mắt to ngập nước, có vẻ kiều mị động nhân, đầy vị “Kính châu bất động ngưng lưỡng mi, duyên hoa tiêu tẩn kiến thiên chân.” Hiển nhiên, nàng

không phải là Hàn Diệc Chân. (Kinh Châu ở đây nên hiểu là hai con mắt ẩn hiện dưới đôi bờ mi, nhìn được chân diện khiến cho hoa tươi phải ảm đạm.)

Tại Giang Nam phong cảnh tuyệt trần non xanh nước biếc, có thể gặp được một tiểu mỹ nữ tươi mát thoát tục như thế, tâm tình Phương Tranh nhất thời trong sáng lên.

“ Mỹ nữ!” Phương Tranh lăn lông lốc từ trên mặt đất bò lên, sắc mặt nhìn chăm chăm tiểu mỹ nữ đang thất kinh, trên mặt lộ ra nụ cười dâm dăng.

Mỹ nữ bị đụng ngã nửa ngồi dưới đất, thoát nhìn đã bị hoảng sợ, cũng không biết do bị đụng thành linh, nên không nhận ra mình bị rơi vào ánh mắt dâm dăng kia, giống như một con nai con bị rơi vào bẫy rập của thợ săn, run rẩy.

Phương Tranh thấy mỹ nữ sợ hãi, lập tức thu nụ cười dâm dăng, nỗ lực giả ra dáng dấp nghiêm túc: “ Mỹ nữ, người tên là gì?”

Phương Tranh thần sắc nghiêm chỉnh, nhiều ít cũng dẫn theo vài phần quan uy, tiểu mỹ nữ càng run rẩy dữ dội, một lát mới lí nhí: “ Tỳ tử...Mặc Ngọc.”

“ Tỳ tử?” Phương Tranh đảo mắt vòng vo, rất nhanh liền hiểu ra. Nha đầu kia hơn phân nửa là do Hàn Trúc sau khi biết nữ nhi bị thương, cố ý phái tới thị hầu Hàn Diệc Chân.

“ Người gọi Mặc Ngọc?” Phương Tranh trừng mắt nhìn nàng.

Mặc Ngọc vội vàng gật đầu.

Phương Tranh đưa tay nắm lấy cổ tay của nàng, giúp nàng đứng lên, sau đó đôi ánh mắt gian tà quan sát nàng tỉ mỉ từ trên xuống dưới.

Mười bốn mười lăm tuổi, còn nhỏ một chút, địa phương cần lớn còn chưa lớn. Địa phương yêu kiều cũng chưa có, từ thẩm mỹ quan bình thường mà xem, toàn thân nha đầu này đều là nét bút hồng, không có chỗ nào mỹ lệ.

Nhưng...đối với nữ nhân nhất định phải có ánh mắt chiến lược lâu dài, hiện tại không cao không kiều, cũng không đại biểu tương lai không cao không kiều. Người mua một con rùa nhỏ bỏ vào bồn dưỡng vài năm, cũng không phải biến thành đại rùa đó sao, tiểu nha đầu Mặc Ngọc này dù sao còn hơn con rùa vài phần.

“ Mặc Ngọc, xem qua cá vàng chưa? Ta đưa người đi xem cá vàng.” Dáng tươi cười của Phương Tranh thật nham hiểm.

Mặc Ngọc lặng lẽ lắc đầu.

Nha đầu này thật hướng nội nha.

“ Mặc Ngọc, vừa rồi có làm bị thương người không?”

Gật đầu.

“ Mặc Ngọc, thích xem cá vàng không?”

Gật đầu.

“ Mặc Ngọc, ca ca có anh tuấn không?”

Nhanh chóng lắc đầu.

Phương Tranh mặt tối sầm, thẩm mỹ quan của nha đầu thật có vấn đề, lại tiếp tục hỏi: “ Mặc Ngọc, thích xem cá vàng không?”

Gật đầu.

“ Vừa rồi có đụng người bị thương không?”

Gật đầu, lộ ra thần tình ủy khuất.

“ Ca ca có anh tuấn không?”

Lắc đầu.

“ Ờn?” Phương Tranh nhú mày.

Mặc Ngọc chần chờ một chút, không cam lòng gật đầu.

Phương Tranh chuyển giận thành vui, vỗ vỗ đầu nàng, khen nói: “ Xem người thức thời!”

Mặc Ngọc cau khuôn mặt nhỏ nhắn, bị ép tiếp nhận lời khen của hắn.

Phương Tranh quay đầu nhìn thoáng qua lầu các cư ngụ của Hàn Diệc Chân, cửa lớn chăm chú đóng lại, không biết bên trong có chuyện gì.

“ Ai, Mặc Ngọc, tiểu thư nhà người đang ở bên trong sao?” Phương Tranh nhỏ giọng hỏi.

Mặc Ngọc gật đầu.

“ Nàng ở bên trong làm gì vậy?”

Mặc Ngọc cúi đầu nhìn thau đồng Phương Tranh đụng trúng mà làm rơi, lúng ta lúng túng nói: “ Tiểu thư, mặc...”

“ Tắm rửa?” Phương Tranh vẽ mặt vui mừng, ai nha, tới sớm không bằng tới đúng lúc, trong mấy người lão bà, lúc tắm rửa từng bị mình nhìn lén qua, chẳng biết tiểu thư Giang Nam tắm rửa sẽ là một bức tranh tiêu hồn tới cỡ nào, làn da nàng trắng hay không trắng, ngực của nàng cao hay không cao...

Khom lưng nhật lên thau đồng, Phương Tranh sắc cười nói: “ Được rồi, không chuyện của người nữa, cứ đi làm việc của người đi.”

Khom thắt lưng định rón rén ẩn vào lầu các, không ngờ vừa bước ra, liền phát hiện bản thân không cách nào tiến thêm một bước. Quay đầu vừa nhìn, Mặc Ngọc đang gắt gao lôi kéo hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy cảnh giới trừng mắt nhìn hắn.

Phương Tranh gõ thau đồng, cười nói: “ Ta mang nước nóng tới cho tiểu thư người.”

Mặc Ngọc lắc đầu, gương đôi mắt tức giận trừng hắn.

Phương Tranh thở dài, tiểu nha đầu vì sao cố chấp như thế chứ? Tiểu thư nhà người bị ta nhìn thêm vài lần cũng sẽ không mất một khối thịt nha...

Lộ ra nụ cười mỉm tự cho là mê người nhất, Phương Tranh hai mắt phóng điện cho nàng, điện lưu cường liệt xỏ xuyên qua toàn thân Mặc Ngọc, gương mặt tiểu nha đầu thoáng chốc đỏ bừng một mảnh.

Thanh âm mỉa mai hoặc trầm thấp quanh quẩn bên tai nàng: “ Mặc Ngọc, người xem ta, người xem ta, ta giống bại hoại nhìn lén nữ nhân tắm rửa hay sao?”

Mặc Ngọc hai mắt có chút mê ly, nhẹ nhàng lắc đầu.

“ Vậy được rồi, ta thực sự hảo tâm đưa nước nóng tới cho tiểu thư của người. Người xem, khí trời còn chút lạnh, tiểu thư người bị thương, vạn nhất lúc tắm rửa bị lạnh thì làm sao bây giờ? Loại việc nặng này không cần người đi làm, ta đến giúp người, nhớ kỹ, hiện tại người rất mệt, rất mệt, trở lại ngủ đi thôi, ngoan.”

Tiếng nói hồn hậu như gió mùa xuân phất cành dương liễu, ấm áp, ôn nhu, làm người ta buồn ngủ.

Gương mặt Mặc Ngọc hồng lên, dường như bị thôi miên, ngơ ngác đứng tại chỗ, hai tròng mắt mờ mịt loạn chuyển.

Nhanh như vậy đã bị ta thôi miên rồi sao? Phương Tranh vui mừng.

“ Mặc Ngọc, thích ca ca không?”

Lắc đầu.

“ Mặc Ngọc, cởi y phục cho ta xem vóc người người được không?”

Lắc đầu.

Linh đài của tiểu nha đầu vẫn còn một tia thanh tỉnh.

Phương Tranh mất hứng quay đầu, cởi hết ta cũng không xem! Không ngực không hông, so với tiểu thư nhà người kém xa.

Ghé vào cánh cửa đóng chặt, Phương Tranh chống hông, hé một con mắt nhìn qua khe hở.

Bên trong đen kịt một mảnh, cái gì cũng thấy không rõ.

Nhẹ nhàng đẩy, đẩy không ra, cửa đã bị khóa từ bên trong.

Phương Tranh bắt đầu có chút bất mãn, tắm rửa thôi người khóa kín như vậy làm gì? Nhưng ta xem thì đã làm sao? Còn nói là thế gia tiểu thư, thật keo kiệt! Khinh bỉ!

Đang định nhìn vào khe hở xem kỹ, chợt nghe thanh âm Mặc Ngọc từ phía sau cao vút kêu lên: “ Tiểu thư! Có người nhìn lên!”

Nói vừa dứt, Mặc Ngọc giống như một đầu chiến mã đấu tranh anh dũng, tàn bạo hướng Phương Tranh lao tới.

Phương Tranh mềm nhũn hai chân, quá sợ hãi: “ Ta không thấy gì nha...”

“ Phan!”

Mặc Ngọc không chút khách khí đá vào cái hông chống cao của Phương Tranh, Phương Tranh bị lực đá, thân thể nhào về phía trước, ngạnh sinh dùng đầu phá mở cánh cửa lều các.

“ Ai nha!”

Phương Tranh dùng một chiêu “ bình sa lạc nhận” cực đẹp chàng thẳng vào phòng.

Tai nạn còn chưa kết thúc. Mặc Ngọc, chân đạp thất tinh, tiến lên vài bước, đưa tay chụp cánh tay Phương Tranh, vừa chuyển, sau đó dùng tay kia bóp lấy cổ Phương Tranh, động tác Nhu đạo “ súc tí ách cảnh” ở trong tay một tiểu cô nương hành văn liền mạch lưu loát, đẹp đến cực điểm.

“ Người đầu cứu mạng!” Phương Tranh bị nàng bóp cổ, cả người không thể động đậy, phát sinh tiếng kêu cứu yếu ớt.

“ Người...người đây là phạm tội! Phải tru...tru cứu tộc!” Phương Tranh bị bóp cổ đến não bộ ứ máu, cả khuôn mặt đỏ lên, vẫn nỗ lực câu thông với nàng ta.

Mặc Ngọc không tiếp thụ câu thông.

“ Người mau buông tay, nhanh...buông tay, gãy cổ, gãy cổ...ô ô...Ta sai rồi! Ta thực sự sai rồi! Cầu người bà cô! Thả ta đi! Ô ô...ta sau này không bao giờ làm ra chuyện nguy hiểm này nữa.”

Phương Tranh rốt cục khóc, hiện tại hẳn biết sai rồi.

Hàn Diệc Chân ở tại Dương Châu bị bắt cóc lại bị thương, lão cha nàng Hàn Trúc vì sao không thêm phòng bị? Vị tiểu cô nương này thoát nhìn chưa tới mười lăm tuổi có thể từ Tô Châu xa xôi bị Hàn Trúc phái đến Dương Châu, ngoại trừ chiếu cố vị Hàn gia tiểu thư, hẳn còn có ý tứ thiếp thân bảo hộ Hàn Diệc Chân, tiểu cô nương này hiển nhiên là luyện qua võ công, Phương Tranh ngay từ đầu đã bị hình dáng đơn thuần ngây thơ của Mặc Ngọc lừa gạt qua mặt.

Nữ nhân, đều là kẻ lừa gạt!

Phương Tranh chảy xuống nước mắt bị phản...

360. Chương 342: Thế Lực Của Thế Gia

Phương Tranh ngồi trong tiền sảnh Thiên Các, thần tình rất ủy khuất, nhờ Hàn Diệc Chân ngăn lại, Mặc Ngọc rốt cục cũng chịu buông hẳn ra, oán hận trừng mắt liếc hẳn, cái miệng nhỏ nhắn hèn mọn bĩu ra, mắng một câu: “ Dâm tặc!” Sau đó cao ngạo đi ra.

“ Ta không phải dâm tặc!” Phương Tranh nhìn bóng lưng Mặc Ngọc, giải thích rất vô lực.

Đôi mắt xinh đẹp của Hàn Diệc Chân nhìn hẩn, vẻ cười trong mắt làm sao cũng không che giấu được, con mắt thật to đã loan thành trắng non.

Phương Tranh ngẩng khuôn mặt vô tội mà bất lực lên, thương cảm hề hề nhìn Hàn Diệc Chân, sau đó yếu ớt thở dài, vạ phần ai oán nói: “ Mạng của ta, thế nào lại khổ như thế oa!”

“ Phốc xuy!”

Hàn Diệc Chân rốt cục nhịn không được cười ra tiếng, bắt đầu thì còn dùng tay áo che miệng cười khẽ, sau đó liền không thể kìm chế, khanh khách cười ha hả.

“ Đừng cười nữa, đó có gì đáng buồn cười?” Phương Tranh mặt mày âm trầm, bất mãn nói: “ Cô nương tâm địa thiện lương thấy ta gặp xui như thế, hẳn là phải đồng cảm tương liên, người đây là thái độ gì?”

Hàn Diệc Chân vẫn cười đến run rẩy hết cả người, một đôi chân thon dài giẫm xuống đất, không thể tự chủ, so với dẫm đạp bằng lãnh thường ngày càng thêm vài phần vị đạo xinh đẹp khả ái.

Phương Tranh lòng còn sợ hãi nhìn chằm chằm cửa, vị nha đầu tên Mặc Ngọc kia thật quá khắc hằn, Hàn Trúc đi đâu tìm được nhân tài như vậy?

Đường đường khâm sai Phương đại nhân lại có chứng sợ hãi nha hoàn.

Hàn Diệc Chân cười một hồi, bỗng nhiên nhẹ nhõu mày, do cười to nên tác động đến vết thương nơi xương sườn của nàng, làm nàng phải dừng lại.

Lúc này đến phiên Phương Tranh nhìn có chút hả hê nở nụ cười: “ Hừ hừ, đau phải không? Nếu người không có tâm đồng tình, ông trời cũng đều phạt người.”

Gương mặt Hàn Diệc Chân nghiêm lại, lạnh lùng hỏi: “ Người tới chỗ ta làm gì?”

Phương Tranh cười nói: “ Tới thăm bệnh nhân.”

“ Người thăm ta?”

“ Đúng, ta còn mang theo lễ vật.” Phương Tranh cúi người nhặt lên thau đồng khi nãy Mặc Ngọc ném xuống đất, tiện tay gõ gõ, nghiêm trang nói: “ Cấp! Chậu rửa chân Tần Thủy Hoàng từng dùng qua, đồ cổ đó, rất đáng giá.”

Hàn Diệc Chân kinh ngạc nhìn thau đồng, không biết nên khóc hay nên cười, gương mặt đang lạnh lùng nhất thời tiêu tán vô hình.

“ Nghe Mặc Ngọc nói, người lén lút tiến vào phòng của ta, ý đồ gây rối?” Dỡ xuống bề ngoài lạnh lùng, gương mặt Hàn Diệc Chân lặng lẽ hiện lên một tầng đỏ bừng, đôi mắt đẹp lưu chuyển, phảng phất như sắp chảy ra nước, có vẻ đặc biệt mê người.

“ A? Nàng...nàng ta nói vậy!” Phương Tranh vội vàng giải thích: “ Ta rõ ràng đường đường chính chính dùng đầu đụng cửa mà vào, thế nào thành lén lút? Nha hoàn của người khẳng định không học hành giỏi giang, dùng từ cũng không biết, quay đầu lại người nên hảo hảo đi giáo dục nàng ta.”

Hàn Diệc Chân liếc hẩn, như cười như không nói: “ Khâm sai Phương đại nhân, dám làm, cũng không dám nhận.”

Phương Tranh làm ra dáng dấp si ngốc, thẳng đứng nói: “ Vốn là đường đường chính chính đi vào, ta chưa từng thấy cái gì, chưa chiếm được tiện nghi, nhưng còn muốn ta đội lên đầu hai chữ “dâm tặc”, khi dễ ta ngốc sao?”

Hàn Diệc Chân oán hận cắn răng, người này bị vạch trần chuyện xấu mà mặt không đổi sắc, không chiếm được tiện nghi còn làm ra giọng nói tiếu ngạo, da mặt của hẩn rốt cục là dùng vật gì làm ra?

Tại khách điểm trong Từ thị trấn, bàn tay háo sắc của hẩn sờ soạng thân thể mình từ trên xuống dưới một lần, dù đôi bàn chân nàng cũng chưa từng buông tha, còn nắm trong tay tinh tế thường thức một phen. Nghĩ tới đây, gương mặt Hàn Diệc Chân càng đỏ, đôi chân giấu trong giày thêu bỗng nhiên có một loại cảm

giác tê dại, làm nàng không khỏi nhẹ nhàng cử động ngón chân thanh tú, loại cảm giác tê dại này lại giống như một dòng suối mát, từ lòng bàn chân chảy ngược lên trên, lan tràn, thoáng chốc truyền khắp toàn thân.

Căn môi dưới xinh đẹp, Hàn Diệp Chân ngược đôi mắt đẹp gợn nước, như hờn như giận liếc mắt nhìn hắn, mắt như tơ, hóa thành nhu tình triền miên cùng xót xa, trái tim bất tri bất giác đã bị tên lưu manh này chiếm lĩnh toàn bộ.

Hai người trầm mặc không nói, trong lòng Phương Tranh có quỷ, gương mặt ngăm Hàn Diệp Chân, thấy dáng dấp nàng đỏ mặt như đang động tình, Phương đại thiếu gia vốn cũng không hiểu chuyện gì, thấy thế không khỏi kỳ lạ, đưa tay hươ hươ trước mắt nàng ta: “ Uy! Người trúng Liệt Nữ Ngâm sao? Có muốn ta giúp người giải độc hay không?”

Hàn Diệp Chân cứng lại. Trong lòng đầy ngập nhu tình giống như bị người xối xuống một chậu nước lạnh, lập tức thẹn quá thành giận, bất chấp trong người bị thương, giơ bàn chân thanh tú hung hăng hướng mắt cá chân Phương Tranh đá một cái.

“ Người...hỗn đản!”

“ A, đàn bà thối! Ta chiêu người chọc giận người sao?”

Lại đùa giỡn, Hàn Diệp Chân khôi phục dáng dấp lạnh lùng thường ngày, nhớ tới mấy ngày nay phát sinh đủ loại quan hệ dây dưa với Phương Tranh, đáy lòng không khỏi có chút buồn cười, thấy Phương Tranh vẽ mặt thống khổ xoa mắt cá chân, lại bất mãn trừng mắt nhìn nàng, Hàn Diệp Chân tròn mắt, đáng đời! Tên ngốc không biết xuân tình!

“ Phương...Phương Tranh, hôm nay chúng ta đều thoát hiểm, người dự định làm sao đối phó Hàng Châu Diệp gia?” Hàn Diệp Chân như có như không thở dài, nhắc tới chính sự, đôi mắt đẹp của nàng nổi lên vài phần ưu sầu.

“ Ta muốn Diệp gia bị xóa tên trong Giang Nam thế gia!” Trong mắt Phương Tranh xuất hiện vài phần sắc bén khó có được.

Từ sau khi xuống Giang Nam, lần này thì ám sát, lần kia tới hạ độc. Diệp Mẫn Chi còn không biết chết sống vô giúp vui đi bắt cóc chính mình. Mẹ nó! Đám hỗn đản Giang Nam này chẳng lẽ xem lão tử là tên vô dụng? Tên này niết một chút tên kia cắn một ngụm. Mặt mũi lão tử đều mất sạch sẽ, còn để cho người sống nữa hay không?

Hàn Diệp Chân nhìn Phương Tranh, trong mắt hiện lên một tầng phức tạp: “ Cho nên người phái binh vây quanh Diệp phủ?”

“ Đúng. Chỉ đợi tìm được hành tung của Diệp Mẫn Chi, ta liền áp giải toàn tộc Diệp gia vào kinh thành, giao cho Hình Bộ nghị tội, hử! Đám bắt cóc khâm sai đại thần, Diệp gia có mấy cái đầu đủ cho ta chém?”

Hàn Diệp Chân sụp mi mắt, nhẹ nhàng nói: “ Người cũng biết, Diệp phủ mặc dù bị người phái binh vây quanh, nhưng Diệp gia vẫn truyền được tin tức đi ra.”

Phương Tranh ngưng thần nói: “ Diệp gia truyền ra tin tức gì?”

Hàn Diệp Chân nói: “ Diệp Mẫn Chi gây ra đại họa động trời, Diệp gia thấy tai vạ đến nơi, gia chủ Diệp Kinh liên truyền ra tin tức, mệnh toàn bộ những thương gia của hàng gần Hàng Châu đóng cửa đình công, lại âm thầm khuyến khích ngôn quan ngự sử kết giao nhiều năm trong triều cấp hoàng thượng dâng tấu chương, hạch tội khâm sai Phương đại nhân hoành hành bá đạo tại Giang Nam, làm những chuyện không hợp pháp, dẫn đến cục diện Giang Nam trở nên hỗn loạn.”

Phương Tranh mở to mắt, ngạc nhiên nói: “ Diệp gia còn có bản lĩnh này?”

Hàn Diệp Chân thở dài nói: “ Diệp gia cùng Hàn gia ta như nhau, cũng là Giang Nam thế gia lưu truyền trăm năm, thế lực của bọn họ tại phủ Hàng Châu rắc rối phức tạp, gốc rễ cành lá rất nhiều, làm sao cam tâm ngảnh cổ chịu tội? Có phản ứng cũng là việc trong tình lý.”

Phương Tranh chỉ cười cười: “ Thương nhân đình công không quan hệ, thương nhân trục lợi, Diệp gia ở Hàng Châu cho dù thế lực có lớn, nhiều lắm cũng chỉ có thể uy áp thương nhân Hàng Châu nhất thời, Diệp

gia mưu toan dùng hành động này uy hiếp triều đình, cũng xem như tính lộn bàn tính. Hiện tại ai cũng không ngốc, chuyện đi làm pháo hôi ai nguyện ý mà làm? Qua không được mấy ngày Diệp gia toàn tộc bị ta áp giải lên kinh thành, cửa hàng Hàng Châu lại khôi phục như xưa thôi.”

“ Về phần khuyến khích ngôn quan trong triều hạch tội ta sao, hắc hắc, nói thật lòng, ta còn ước gì hoàng thượng bị bọn ngôn quan gây áp lực đem khâm sai như ta triệt hồi về kinh thành đây, ta từ ngày đầu làm quan đã không ngừng bị người hạch tội, kết quả người khác càng hạch tội thì chức quan của ta càng lớn, ai, thật sự làm người đau đầu! Là vàng thì nơi nào cũng sẽ phát sáng, người quá xuất sắc cũng là một loại lỗi nha.”

Giọng nói của Phương Tranh cũng rất bất đắc dĩ, nhưng dáng tươi cười trên mặt lại càng lúc càng sâu, rất có vị đạo như đang đắc ý.

Hàn Diệc Chân tức giận trợn mắt nhìn hắn, người này ngoại trừ vô sỉ, da mặt còn dày không gì sánh được, thật không biết chính mình rốt cục coi trọng điểm nào ở hắn.

Lộ ra biểu tình như cười như không, Hàn Diệc Chân lo lắng nói: “ Diệp gia còn làm một việc, chuyện này sẽ làm người đau đầu đó.”

Phương Tranh nhin không được mắng: “ Kháo! Người Diệp gia lẽ nào đều là chuột? Lão tử vậy Diệp phủ kín mít như vậy, bọn họ bị nhốt trong phủ còn có thể làm ra nhiều chuyện như vậy, chẳng lẽ bọn họ chui ra ngoài bằng hang chuột?”

Dừng một chút, Phương Tranh lo lắng nhìn Hàn Diệc Chân, cẩn thận hỏi: “ Diệp gia còn làm chuyện gì?”

Hàn Diệc Chân nhẹ giọng nói: “ Diệp gia liên lạc đại bộ phận thế gia tại Giang Nam, nói người hạ Giang Nam là có mục đích. Là phụng hoàng mệnh tiêu trừ các thế gia tại Giang Nam. Mà Diệp gia chỉ là bắt đầu, Diệp Kinh phóng ra gió thổi, cùng Giang Nam thế gia môi hở răng lạnh, thỉnh mọi người cùng liên hợp lại, chống lại người để bảo vệ trăm năm căn cơ của thế gia không dao động, Diệp Kinh kiến nghị các thế gia nên suy nghĩ tìm nơi nương tựa Thái Vương!”

“ Tê...” Phương Tranh trợn tròn mắt, hít sâu một hơi.

Không nghĩ tới Diệp gia làm ra trò này, rõ ràng chỉ là một vụ án bắt cóc khâm sai giản đơn, bị Diệp Kinh nháo như thế, không ngờ gây thành họa lớn kinh thiên, Diệp Kinh là đang dựa thế! Hắn gây xích mích Giang Nam thế gia cùng chung mối thù, vì vậy sẽ làm cho mình ném chuột sợ vỡ đồ, không dám tùy tiện hạ thủ đối với Diệp gia, biện pháp này rất đơn giản, nhưng song song lại rất có hiệu, hiện tại Phương Tranh thật sự sản sinh cổ kỵ, nếu lúc này xử trí Diệp gia, sẽ kích phát Giang Nam thế gia sinh ra tâm lý cừu hận đối với triều đình, Phương Tranh biết, nếu toàn bộ các thế gia đều đảo hướng về phía Thái Vương, vì lợi ích của gia tộc mà ủng hộ Thái Vương làm chủ, như vậy Thái Vương liền thuận thế, hắn đã có đủ vốn tranh bá thiên hạ, hôm nay thiên hạ chẳng phải là đại loạn?

Phương Tranh nhất thời tâm loạn như ma, ngơ ngác ngây ra một lát, bỗng nhiên nhảy vọt lên mắng to: “ *** Diệp Kinh! Con mẹ nó ngươi còn nói lý hay không? Nhi tử của ngươi bắt cóc lão tử, ngươi một tiếng xin lỗi cũng không có, còn dám uy hiếp ta, uy hiếp triều đình! Đây là phạm tội! Quá khi dễ người! Quá khi dễ người!”

Phương Tranh giận dữ đến mức cả người run run, sắc mặt cũng bắt đầu biến trắng, không biết là do tức giận hay bị kinh hãi.

Hàn Diệc Chân lẳng lặng nhìn Phương Tranh bão nổi, đợi sau khi hắn yên tĩnh lại, mới nhẹ giọng nói: “ Người đã xem thấp thế gia Giang Nam, Giang Nam từ xưa là nơi giàu có và đông đúc, khách thương cùng tài nguyên khắp nơi tập hợp, hơn trăm năm qua, các đại thế gia chiếm giữ Giang Nam, tích lũy bao nhiêu tiền tài, nhân mạch và uy vọng? Từng gia tộc có từ mấy trăm tới hơn ngàn người, bọn họ đều vì sự lớn mạnh của gia tộc mà hối hả, thế lực của thế gia tại Giang Nam các nơi, không nhỏ hơn quan phủ địa phương, không khoa trương mà nói, nếu bọn họ quyết tâm muốn làm phản, có thể cung cấp quân lương và lương thảo cuộn cuộn không ngừng, cùng với cổ động vô số bách tính nhập ngũ, trừ phi triều đình khuyhnh hết đại quân, tàn sát hết bách tính Giang Nam, bằng không thiên hạ sẽ không có ngày yên ổn.”

Nhìn khuôn mặt lúc xanh lúc đỏ của Phương Tranh, Hàn Diệc Chân không khỏi có chút yêu thương, đưa

tay muốn xoa gương mặt hần một chút, nhưng bàn tay giơ lên nửa đường thì như điện giật nhanh thu trở lại.

“ Vậy nên làm như thế nào mới tốt?” Đang giận dữ nên Phương Tranh không có chú ý tới động tác của Hàn Diệc Chân, xòe tay nhìn Hàn Diệc Chân cười khổ nói.

Hàn Diệc Chân hé miệng cười cười, trong ánh mắt dẫn theo vài phần vui vẻ: “ Thế gia Giang Nam tự thành một hệ, trăm năm nay vẫn cùng triều đình duy trì quan hệ như gần như xa, đây đó nể trọng, rồi lại dễ phòng lẫn nhau, hôm nay khâm sai Phương đại nhân vừa hạ Giang Nam liền thống phải tổ ong vò vẽ, Phương đại nhân, người nghĩ tình thế Giang Nam sẽ biến thành thế nào?”

Hàn Diệc Chân vừa nói vừa nhắc chén trà đưa qua cho Phương Tranh, bên trong là trà Long Tĩnh vừa pha, nàng đã uống qua một ngụm, lại không biết là do cố ý hay vô ý, lại đưa nó qua cho Phương Tranh, trên mặt nàng lộ ra dáng tươi cười ngượng ngùng, một cỗ mị thái ngây ngô khiến kẻ khác mê muội.

Phương Tranh tiếp nhận chén trà trong tay nàng, hơi ngậy ra nhìn chăm chăm lá trà, lại nghĩ tới vấn đề Hàn Diệc Chân vừa hỏi, Phương Tranh không khỏi kinh hãi, nội tâm bất ổn, nhìn gương mặt Hàn Diệc Chân đang đỏ bừng cẩn thận hỏi: “ Chén trà?”

Hàn Diệc Chân tức giận, trong đầu tên hỗn đản này rốt cục đang suy nghĩ cái gì?

Cẩn rằng, Hàn Diệc Chân quyết định không vòng quanh với tên hỗn đản này nữa, nếu không sẽ không có lợi cho thương thế của chính mình.

Hít sâu một hơi, Hàn Diệc Chân sầm mặt phụng phịu nói: “ Thế gia Giang Nam không có khả năng liên hợp lại, bọn họ cũng không phải bền chắc như thép, chỉ ít việc này Hàn gia còn có thể ra chút khí lực cho người, Hàn gia đứng danh đầu của Giang Nam đệ nhất thế gia, tự nhiên là có vài phần bản lĩnh, lần này ta cùng người tới Dương Châu, phụ thân liền căn dặn với ta, tận lực Hàn gia giúp đỡ người. Cho nên người không cần lo lắng Diệp gia có thể nhắc lên bao nhiêu sóng gió, hôm qua ta đã sai người rải tin tức ra ngoài, đem ân oán giữa Diệp gia và triều đình công khai nói tỉ mỉ phân minh với các đại thế gia, khuyên mọi người không nên bị người lừa gạt, do đó sẽ dẫn lửa thiêu thân.”

Phương Tranh ngẩn người, sau đó vui mừng quá đổi: “ Có hiệu sao? Có muốn ta ra mặt nói chuyện với gia chủ Diệp gia?”

Hàn Diệc Chân nghe vậy bỗng nhiên nổi lên vài phần nghiêm nghị, gương mặt nhu hòa hiện lên vài phần kiên quyết.

“ Nam nhân của ta...khái, khâm sai trọng thần của triều đình đại biểu thiên tử, phải bề nghề thiên hạ, có khí thế ngạo thị quần hùng, sao có thể hướng người khác cúi đầu? Người không cần quan tâm việc này, Hàn gia giúp người đảm đương là được.”

Phương Tranh mừng như điên, chụp lấy bàn tay Hàn Diệc Chân, thâm tình nói: “ Diệc Chân muội muội, người đối với ta quá tốt, cưới lão bà như người thật bớt lo, hay là ta đi hỏi cha người, nhìn hần còn muốn có con rể như ta không...”

Hàn Diệc Chân nghe vậy vừa thẹn vừa mừng, tùy ý cho hần nắm lấy bàn tay nhỏ bé của mình, nàng xấu hổ cúi đầu xuống, nói nhỏ xiu: “ Thật vậy chăng?”

Phương Tranh vội vàng gạt đầu: “ Đương nhiên là thật...”

Lo nghĩ, Phương Tranh bỗng buông tay nàng: “ Ai nha, không được, việc này không có lối thoát...”

Hàn Diệc Chân ngạc nhiên: “ Vì sao?”

Phương Tranh nhìn nàng xòe tay, bất đắc dĩ nói: “ Danh ngạch thê thiếp trong nhà đã đầy, người không có biện pháp chen ngang nữa, chính thất phu nhân nhà ta rất là hung dữ, nếu người gả cho ta, không chuẩn vừa tiến vào Phương gia ngày thứ hai liền biến thành một cụ nữ thi vô danh xuất hiện bên bờ Tần Hoài...”

Trầm mặc.

Một lúc lâu, bên trong Thiên Các truyền đến một tiếng nổ “ phanh...”

Phương Tranh bị nha hoàn Mặc Ngọc đá một cước văng vào phòng, dùng một chiêu “ bình sa lạc nhận” cực đẹp bay đi vào, lúc này hấn lại bị Hàn Diệc Chân một cước đá bay đi ra, đồng dạng, cũng là một chiêu “ bình sa lạc nhận” đẹp ưu mỹ, tạo hình phong tao.

“ Cút! Sau này đừng tới gặp ta!”

Trong Thiên Các, Hàn Diệc Chân tức giận đến run rẩy cả người, nước mắt trong suốt tuôn tràn trên má.

361. Chương 343: Thái Vương Hạ Lạc

Phương Tranh từ chỗ Hàn Diệc Chân xám xịt trở về, vừa rảo bước vào tiền sảnh, liền thấy Ôn Sâm và quân sự Ảnh Tử đang ngồi bên trong chờ hấn.

“ Chào các đồng chí!”

“ Chào Phương đại nhân!” Các thuộc hạ Ảnh Tử đồng loạt khom người ôm quyền, tinh thần rất chấn hưng.

Phương Tranh thở dài, uể oải nói: “ Phương đại nhân không khỏe.”

Mọi người ngây ngốc.

“ Duy nữ tử và tiểu nhân khó dưỡng nhất. Mạnh phu tử đúng là nói không sai a!” Phương Tranh vẻ mặt bi phần.

“ Đại nhân, những lời này...ách, ra vẻ là Khổng Tử nói nha.” Ôn Sâm cẩn cẩn thận thận sửa lại.

“ A? Phải?” Phương Tranh sắc mặt không hề xấu hổ, trái lại hăng hái bồng bồng nói: “ Khổng phu tử vì sao nói những lời này? Chẳng lẽ lão bà trong nhà hấn cũng rất dữ dằn sao?”

Mọi người mặt mày đen thui, Ôn Sâm toát mồ hôi nói: “ Đại nhân...điều này trong sử sách không có ghi lại, thuộc hạ thật sự không biết.”

Phương Tranh mất hứng: “ Các ngươi là đặc vụ, không biết thì sao không đi tra? Không có việc gì cũng phải tìm việc để tra, như vậy mới có khả năng nâng cao trình độ nghiệp vụ chứ.”

Ôn Sâm muốn khóc, Khổng Tử đã chết hơn một ngàn năm, người cư nhiên muốn ta đi thăm dò lão bà một ngàn năm trước của hấn có dữ dằn hay không, người còn nói đạo lý hay không cơ chứ?

Phương Tranh thở ra một hơi, nói: “ Nữ nhân, thật sự rất khó hiểu, tựa như mây trời.”

Mọi người bật người chột hiểu, không ngờ đúng là Phương đại nhân vừa ném khở ở chỗ Hàn gia tam tiểu thư mà về.

Ôn Sâm suy nghĩ một chút, thủy chung cũng không hiểu rõ vì sao Phương đại nhân luôn luôn có hại từ trên người nữ nhân, Trường Bình công chúa cũng là như thế, nữ thổ phỉ trên núi Thanh Long sơn cũng là như thế, hiện tại thay đổi là Hàn gia tam tiểu thư, vẫn là có hại, Phương đại nhân tựa hồ ném khở thật không hề biết mệt.

“ Đại nhân, thứ thuộc hạ mạo muội, kỳ thực đối với nữ nhân không thể quá dung túng, nữ nhân càng sùng ái càng vô pháp vô thiên, tỷ như lão bà của thuộc hạ, nếu dám dữ dằn với ta, thuộc hạ liền một cái tát đưa tới, hung hăng dọn dẹp, không sợ nàng không nghe lời.”

Phương Tranh trừng mắt nhìn Ôn Sâm, hừ nói: “ Đánh nữ nhân? Người thật là có tiền đồ, thô lỗ ngang ngược! Sao ta lại có loại thuộc hạ như ngươi? Ân...Ngày khác ta phải thượng tấu hoàng thượng, thỉnh triều đình các quần thần thương nghị lập ra tân pháp.”

“ Là tân pháp gì?”

“ Phụ nữ nhi đồng bảo hộ pháp.”

“ Đại nhân, đây là ý gì?”

“ Nói đúng là, ta thỉnh triều đình thành lập một phụ nữ liên hợp hội, tên gọi tắt là phụ liên, sau đó nếu trượng phu đánh vợ, phụ nữ có thể đến phụ liên cáo trạng, quốc gia sẽ dành cho trượng phu nàng ta một sự nghiêm phạt có trình độ nhất định.”

Ôn Sâm hai mắt đăm đăm, ha ha nói: “ Là nghiêm phạt gì?”

Phương Tranh ngửa đầu suy nghĩ một chút, sau đó rất chăm chú nói: “ Bắn tiểu kê kê năm mươi lần.”

Mọi người toát mồ hôi.

Ôn Sâm thấy mình vỗ mông ngựa không đúng chỗ, tâm trạng có chút không cam lòng, lại tiến lên nói: “ Đại nhân, nếu nghĩ muốn trị Hàn gia tam tiểu thư, thuộc hạ còn có một biện pháp nhả nhặn.”

Phương Tranh tinh thần rung lên: “ Biện pháp gì?”

Ôn Sâm cười lấy lòng nói: “ Tối hôm nay, thuộc hạ phái mấy huynh đệ có thân thủ tốt đi vào phòng nàng, trói lại Hàn gia tam tiểu thư, sau đó chúng ta ở bên ngoài canh chừng cho đại nhân, đại nhân có thể...hắc hắc, muốn làm gì thì làm, phạm là nam nữ đã có duyên hợp thể, còn sợ nàng kia không nghe lời? Từ nay về sau đại nhân có thể ở trước mặt nàng ta chần hưng hùng phong.”

Sau khi Ôn Sâm nói xong liền liên tục hắc hắc cười, cười đến rất hèn mọn.

Phương Tranh nghe vậy hai mắt sáng ngời, lão Ôn là nhân tài! Vừa nghĩ đến chuyện Hàn Diệc Chân bị trói trên giường, ngọc thể ngang dọc, dáng dấp tán loạn, sau đó mình vẽ mặt cười dâm dăng, tinh tế thưởng thức thân thể nàng ta từ trên xuống dưới, tùy ý thú tính, ngoài cửa sổ gió mưa sấm chớp, mưa sa gió giạt, bên trong phòng cũng là một phen vu sơn mây mưa kiều diễm.

“ Ai nha! Cứng rắn...”

Phương Tranh sừ một tiếng rút nước bọt về, lập tức giận tái mặt, mắng: “ Vô sỉ! Bại hoại! Cặn bã! Cầm thú! Đây là biện pháp mà người gọi là nhả nhặn? Quả thực là phát rồ, làm kẻ khác giận sôi! Đây là tội lỗi đê tiện nhất của nhân loại!”

Ôn Sâm bị mắng đến đầu cúi thấp, Phương Tranh mắng đến cuối cùng, Ôn Sâm đã giống như một con tôm cong thân thể, xấu hổ không còn gì dám nói.

Phương Tranh mắng to một hồi, lúc này mới ngừng lại, dùng ánh mắt chính nghĩa thả hèn mọn lạnh lùng trừng Ôn Sâm, nói: “ Đi, lấy về một bao Liệt Nữ Ngâm cho ta!”

“ Là sao?” Ôn Sâm ngạc nhiên ngẩng đầu.

Phương Tranh vô cùng thống tâm nói: “ Ta thật khinh bỉ người! Chuyện mà hái hoa tặc có thể làm được, cần phải làm cường đạo đi trói người, người có hiểu thứ gì gọi là tình thú hay không đây?”

Mọi người vui lòng phục tùng: “ Đại nhân, uy vũ!”

Dừng một chút, Phương Tranh hỏi: “ Có tìm được hành tung của Thái Vương?”

Ôn Sâm cười khổ nói: “ Ảnh Tử xuất động mọi nơi, theo một đường bại quân của Thái Vương bỏ chạy về hướng đông theo dõi, nhưng đến nay còn chưa có tin tức truyền lại, hành tung của Thái Vương rất quỷ bí, rất là khó tìm.”

Phương Tranh suy nghĩ một chút, nói: “ Ta phỏng chừng Thái Vương chạy trốn về hướng Tề Châu. Nơi đó là biên cảnh nối với Đột Quyết, lại có một chi quân đội hai vạn nhân mã Đột Quyết kỵ binh đang nhiều lần điều động, rất hiển nhiên đây là Thái Vương cầu kết cùng người Đột Quyết, hẳn đã bại binh, tám chín phần mười sẽ chạy theo hướng Đột Quyết, tìm kiếm sự bang trợ của họ, lão Ôn, người lập tức dùng bò câu đưa tin, mệnh Tề Châu và U Châu biên quân tăng mạnh đề phòng, lưu ý nơi hạ lạc của bại quân Thái Vương. Hơn một vạn bại quân chạy tới hướng bắc, không có khả năng ẩn giấu được hành tung.”

Ôn Sâm cung kính đáp: “ Dạ.”

Ôn Sâm lại liếc mắt nhìn Phương Tranh, bỗng nhiên lấy lòng cười nói: “ Đại nhân, hành tung Thái Vương thuộc hạ chưa tìm được, nhưng hành tung một cừu nhân của ngài, thuộc hạ lại tìm được rồi, hiện tại đang nhốt trong đại lao của Dương Châu, chờ đại nhân xử lý.”

“ Ai?”

“ Thủ phạm bắt cóc đại nhân, Diệp gia nhị công tử Diệp Mẫn Chi.”

“ Là hần?” Phương Tranh ngây ra một lúc, sau đó vui mừng: “ Hay! Rốt cục tìm được hần rồi sao?”

Ôn Sâm cười nói: “ Vị Diệp gia nhị công tử này nhưng thật ra không ngu, huynh đệ chúng ta một đường truy tra xuống phía dưới, phát hiện hần chạy trốn tới Gia Hưng phủ, chỉ dừng lại hai canh giờ ngắn ngủi, liền chạy tới Hàng Châu, nghe được đại nhân phái binh vây quanh Hàng Châu Diệp phủ, Diệp Mẫn Chi nửa đường liền thay đổi hướng hoảng sợ chạy về phía nam, bắt quá vận khí hần không tốt, thay đổi tuyến đường liền gặp ngay các huynh đệ trên quan đạo, huynh đệ chúng ta không uống một tia khí lực liền áp tải hần về Dương Châu, ném vào đại lao.”

Phương Tranh vui vẻ nói: “ Mẹ nó! Người này dám bắt cóc khâm sai đại thần, mọc một trăm cái đầu cũng không đủ cho lão tử chém, lão Ôn, người đi nói cho Cổ Ngang, chuyện đặc biệt, cũng không cần thẩm vấn Diệp Mẫn Chi, cũng không cần chờ sau thu mới chém. Hiện tại cứ lôi hần ra, xử lý hần cho lão tử! Xử cho nát một chút.”

Bởi Hàn gia tương trợ, Diệp gia cũng không gây nổi bao nhiêu sóng gió tại Giang Nam, Phương Tranh cũng không cần quá lo lắng, cho nên không hề cố kỵ mà đem chém Diệp gia nhị công tử, mà không cần lo lắng Giang Nam thế gia liên hợp lại tạo phản.

Ôn Sâm lĩnh mạng đi, vừa đi tới cửa, Phương Tranh bỗng nhiên gọi lại hần: “ Chậm đã! Nếu Diệp Mẫn Chi sa lưới, có thể lệnh cho Hàng Châu trú quân kê biên tài sản Diệp gia, nhớ kỹ, trước tiên đem toàn tộc Diệp gia giam vào đại lao, việc kê biên toàn bộ tài sản Diệp phủ phải toàn bộ giao cho ta. Đây là tiền trợ cấp cho tướng sĩ chết trận ngoài thành Dương Châu, ai dám tham ô thì chém kẻ đó!”

Ôn Sâm tuân lệnh.

“ Diệp Mẫn Chi nhốt tại đâu?”

“ Đại nhân, hần bị nhốt tại đại lao trọng hình phạm tại nha môn tri phủ Dương Châu.”

“ Không được, quá tiện nghi cho hần! Truyền mệnh lệnh của ta, đem nhốt hần vào chuồng lợn!”

“ A?”

“ Ai nha, chỉ đùa một chút thôi. Các người phải luôn duy trì tế bào hài hước sinh động từng thời khắc chứ. Nếu không mỗi ngày ta nhìn các người thật là buồn chán. Đi, mang ta đi nhìn, đều nói cừ nhân gặp lại, đặc biệt đỏ mắt, lão tử đi xem con mắt hần đỏ hay không đỏ.”

“ Dạ.”

Đại lao ở bên trái tri phủ nha môn Dương Châu, bởi trước đó vài ngày vị tri phủ đoán mệnh của thành Dương Châu là Từ Thọ hoành hành bá đạo, vô cớ bắt giữ bách tính thanh trắng của thành Dương Châu đem bỏ tù, để ngừa bách tính mù quáng đi theo Thái Vương mưu phản, khi đó đại lao Dương Châu kín người hết chỗ. Sau đó Phương Tranh quả đoán triệt bỏ Từ Thọ, lại thả bách tính vô tội ra ngoài, lúc này đại lao mới trống trải không ít.

Lao đầu trông coi đại lao chưa thấy qua tròng diện lớn, thấy khâm sai đại nhân tự mình đi tới, người này làm tiểu lại cả đời, chưa từng bao giờ có dịp gặp qua khâm sai đại biểu cho thiên tử bao giờ? Vì vậy cuống quýt quỳ trên mặt đất, dập đầu lia lịa, thẳng xem Phương Tranh giống như Bồ Tát cung phụng trong miếu chùa. Dưới sự lôi kéo của thuộc hạ Ảnh Tử, lúc này lao đầu mới vội vàng đứng lên cúi người dẫn Phương Tranh đi vào trong đại lao.

Đi vào cửa lao âm u, trước mắt Phương Tranh tối sầm, trên vách đại lao có cắm lác đác vài cây đuốc, ánh lửa yếu ớt, miễn cưỡng có thể nhìn thấy xung quanh.

Đoàn người Phương Tranh đi vào. Bên trong đại lao âm u ẩm ướt chỉ nghe được tiếng bước chân, các phạm nhân nhốt sau những song sắt ngược lên đôi mắt vô thần, hồ hững nhìn lướt qua vị nam tử trẻ tuổi mặc quần áo đẹp đẽ quý giá đi phía trước, liền cúi đầu, tiếp tục ngủ hoặc chờ ra.

Phương Tranh khịt khịt mũi, sau đó bắt mắt liếc mắt trừng lao đầu: “ Nhà tù này vì sao có mùi gì lạ vậy? Ai, bình thường các người không có vệ sinh quét tước gì hay sao?”

Lao đầu thấy biểu tình Phương Tranh bất mãn, nhất thời luống cuống, vội vàng phác thông một tiếng quỳ xuống, run giọng nói: “ Dạ bẩm khâm sai đại lão gia, đại lao này vốn giam giữ tội nhân phạm trọng hình hoặc tử hình, bọn họ ở lại chỗ này cũng trụ không được bao lâu, Hình Bộ hạch chuẩn xong vụ án sẽ phát xuống tới, bọn họ hoặc bị sung quân lưu vong, hoặc bị đẩy ra pháp trường chém đầu. Cho nên, đám tiểu nhân cũng không cần quét tước qua.”

Phương Tranh thở dài nói: “ Bọn họ không phải khách quen, nhưng các người thủ nhà tù cũng phải ở quanh năm suốt tháng bên trong, lẽ nào các người không cảm thấy nơi này rất thối sao? Hoàn cảnh này mà các người tiếp tục ở được mãi?”

Lao đầu ngẩng đầu, dùng sức khực khịt, sau đó mê man nói: “ Không có gì, vẫn đều là mùi vị này thôi.”

Phương Tranh lắc đầu, tiếp tục đi về phía trước, trong lòng hắn có điểm may mắn, may là mình xuyên qua trên người con cháu nhà giàu. Hơn nữa vận khí cũng không tệ, lên làm đại quan. Nếu xuyên qua đến trên người một ngục tốt thủ đại lao, mỗi ngày phải ngửi mùi vị này, thật không biết mình phải chịu tội lớn, lão bà như hoa như ngọc cũng đừng mong suy nghĩ. Có lẽ chỉ cười được một người xấu xí tục tằn, chỉ miệng há miệng chửi đồng. Từ đó về sau sống qua những ngày bình thản chẳng khác gì sống không bằng chết.

Phương Tranh nhin không được rùng mình một cái, hắn bỗng nhiên nghĩ, kỳ thực ông trời thật sự là hậu đãi chính mình, đang ở trong phúc mà không biết phúc. Mặc dù thường ngày mình phải gặp quá nhiều chuyện nguy hiểm tính mạng, nhưng cuối cùng vẫn còn sống sót, hơn nữa kiêu thế mỹ thiếp không ít. Hoàng đế là anh em chí thiết của hắn, trong nhà giàu có địch quốc, trong tay quyền lớn huân thiên.

Làm nam nhân làm tới mức này, còn cầu cái gì? Nếu không thấy đủ ông trời cũng chỉ dành an bài cho mình mọc cánh thành tiên mà phi thăng thôi. Hơn nữa làm thần tiên khẳng định không thích ý như mình hiện tại, nhất định buồn chán cực độ, Phương Tranh hoài nghi có lẽ mình xuyên qua là do ông trời trong lúc buồn chán đi làm ra một chuyện cũng thật nhàm chán, mình cũng chỉ là một vật thí nghiệm của thần tiên làm ra, cũng chẳng khác gì chuột bạch.

Đi sâu vào trong nhà tù càng thêm có vẻ âm u, đi tới một gian nhà tù đầu cùng, hai thuộc hạ Ảnh Tử khôi ngô đang thẳng tắp đứng ngay cửa nhà tù, Ôn Sâm biết Diệp Mẫn Chi là đại cừu nhân của Phương Tranh, cho nên đặc biệt an bài thuộc hạ nghiêm gia trông giữ.

Phương Tranh bưng mũi đi tới trước cửa nhà tù, xuyên thấu qua song sắt thô to như cánh tay nhìn vào, thấy một người quần áo tả tơi, hình dung tiều tụy đang ngồi xổm trong góc tường nhà tù, cả người luôn run rẩy, rất là thấp thỏm lo âu.

Nhìn kỹ lại, nhận rõ ra người này chính là vị Diệp gia nhị công tử đã từng hăng hái không ai bì nổi, Diệp Mẫn Chi.

Phương Tranh không khỏi ha ha cười, đứng bên ngoài cửa lao không ngừng cười lên.

Có câu người lấy oán trả ơn, đắc ý liền cần rồi. Phương Tranh cũng không phải là người khiêm tốn, vừa thấy dáng dấp lạc phách của cừu nhân, hắn liền cười đến dị thường hài lòng.

“ Diệp công tử, đều nghe nói ba mươi năm gió mưa phiên chuyển, nhưng phong thủy giữa chúng ta chỉ trong vòng ba ngày, lại chuyển lớn, ha ha, hiện tại người ở trong lao, mà ta ở ngoài lao. Tình cảnh này, Diệp công tử có cảm tưởng gì? Đến, nói nghe thử một chút, nói khắc sâu một chút xem.”

Diệp Mẫn Chi nghe được thanh âm quen thuộc mà đáng ghét, sợ đến không khỏi cả người run lên. Ngẩng đầu kinh hoàng nhìn lại, thấy Phương Tranh đứng bên ngoài nhà tù, dưới ánh lửa âm u chiếu xuống, Diệp Mẫn Chi có thể cảm thụ được vẻ trào phúng và âm hàn thật sâu trong mắt Phương Tranh.

“ Phương...Phương đại nhân?” Diệp Mẫn Chi co rúm trong góc, bất xác định kêu lên.

Phương Tranh vui vẻ: “ Oa, người bị nhốt trong lao rốt cục khác hẳn. Tổ chất rõ ràng mạnh hơn trước đây rất nhiều, lúc người bắt cóc ta lại gọi ta là Phương hỗn đản. Con mẹ nó lúc này người lại gọi ta là Phương đại nhân.”

Diệp Mẫn Chi run lên, lập tức bỗng nhiên nhào tới trước song sắt, khóc hô: “ Phương đại nhân! Cầu ngài tha mạng! Tiểu nhân biết sai rồi, ngài là khâm sai triều đình, đại nhân có đại lượng, buông tha cho tiểu nhân và toàn gia đi! Sau này tiểu nhân không dám nữa.”

Phương Tranh hơi có chút thất vọng thở dài: “ Thế nào từng vai diễn nhân vật phản diện đều chỉ nói mấy câu này vậy? Người không thể thay đổi lời kịch? Có lẽ biểu hiện một chút khí khái anh hùng uy vũ không khuất phục cũng được, hay thấy chết không sờn, tốt xấu cũng giống một hán tử chứ.”

Phương Tranh nói xong lời này thì giọng nói chợt khựng lại, hẳn bỗng nhiên nhớ tới lúc mình không may cũng không tốt hơn Diệp Mẫn Chi được chút nào. Thời gian khi cầu xin tha thứ thậm chí so với hẳn lại càng bất kham, nghĩ tới đây, nét mặt Phương Tranh không khỏi nổi lên vài phần nóng nóng, nét mặt dày như thành tường lần đầu tiên đỏ lên một chút, lập tức liền rất nhanh khôi phục như thường.

Ta nhất định sẽ không tiếp tục không may như thế nữa!

Phương Tranh xiết chặt nắm tay, âm thầm lập xuống chí nguyện to lớn như thế.

Nói lại, dù tương lai thật có một ngày không may như thế, thời gian cầu xin tha thứ nhất định phải giữ mặt mũi hơn Diệp Mẫn Chi mới được.

Sai người mở cửa nhà tù, Phương Tranh một mình bước vào, sau đó hung hăng một cước đạp Diệp Mẫn Chi té ngã, lại không chút lưu tình dùng sức đạp lên người hẳn vài cái, Diệp Mẫn Chi là một thiếu gia được nuông chiều từ bé, chưa bao giờ thụ qua sự dằn vặt như vậy, dưới tay đầm chân đá của Phương Tranh, Diệp Mẫn Chi đau tới cao giọng tru lên, không dám đánh trả chút nào, chỉ là van cầu xin tha, thanh âm tru lên cao vút tại nhà tù yên tĩnh quanh quẩn không thôi, cấp cho nhà tù tăng thêm vài phần màu sắc khiến cho kẻ khác kinh khủng sợ hãi.

Đánh đập Diệp Mẫn Chi một lát, Phương Tranh đánh tới mệt mỏi, lúc này mới một chân giẫm lên ngực Diệp Mẫn Chi, thở hổn hển ác giọng nói: “ Nói!”

“ Nói cái gì?” Diệp Mẫn Chi ngẩng lên gương mặt nước mắt nước mũi quẩn thành một đoàn, lại hề hề hỏi.

“ Nói! Người có tin ta và Hàn Diệc Chân thật sự có quan hệ nam nữ trong sạch hay không?”

Phương Tranh còn nhớ, mâu thuẫn giữa hẳn và Diệp Mẫn Chi chính do Hàn Diệc Chân gây nên. Nói cho cùng có câu trùng quan giận dữ vì hồng nhan, nói xong khó nghe thì là tranh giành tình nhân, nhưng vấn đề là, hẳn và Hàn Diệc Chân rõ ràng là thuần khiết, bị người tự dựng oan uổng, Phương Tranh hàm chứa một ngụm oan khí vẫn luôn bị phần cho đến nay.

Diệp Mẫn Chi ngây ra, người đang dưới mái hiên, sao dám không cúi đầu? Sau khi ngây ra một chút, hẳn lập tức gật đầu liền thanh nói: “ Tin tưởng, tin tưởng! Đại nhân và tiểu muội vẫn luôn trong sạch, là do tiểu nhân có mắt không trông, hiểu lầm đại nhân, tiểu nhân đáng chết!”

Phương Tranh nghe vậy sắc mặt hòa hoãn xuống, lại không nhẹ không nặng đá Diệp Mẫn Chi một cước, vui mừng nói: “ Người có thể hiểu rõ được đạo lý này thì không thể tốt hơn. Thánh nhân có câu: đã hiểu rõ thì có chết cũng thỏa nguyện. Ý tứ nói là, người đã hiểu rõ được ta và Hàn Diệc Chân là trong sạch, hiện tại người có thể chết được rồi.”

“ A?” Diệp Mẫn Chi nghe vậy quá sợ hãi, vội vàng ôm lấy chân Phương Tranh, lên tiếng khóc lớn nói: “ Đại nhân, thánh nhân nói không phải lý giải như thế đâu.”

Phương Tranh quát lên: “ Câm miệng! Ta lý giải như thế đó, không được sao?”

Lập tức Phương Tranh lại nhớ tới lúc ở trong khách điểm tại Từ thị trấn, hẳn thừa dịp Hàn Diệc Chân ngủ say đã sờ soạn khắp toàn thân nàng một lần, lại nói, hình như giữa mình và nàng cũng không phải thật sự thuần khiết.

“ Người thực sự tin tưởng ta và Hàn Diệc Chân là trong sạch sao?”

“ Tin tưởng, tin tưởng, Phương đại nhân, ngài nhân phẩm cao thượng, đức hạnh kiệt xuất, kiểm chế bản thân, vô tư chính trực, sao có chuyện không trong sạch với tiểu muội chứ? Tiểu nhân có mắt không trông, trách oan đại nhân! Cầu xin đại nhân tha thứ cho ta một lần.”

Phương Tranh được vỗ mông ngựa đến lòng như hoa nở, không khỏi lên tiếng cười dài nói: “Ha ha, lần này thì người sai rồi! Ta và nàng kỳ thực cũng không hề thuần khiết!”

“A?” Diệp Mẫn Chi tròn tròn mắt, trong lòng bị phần khó thể nói nên lời, có người chơi người như người sao? Một hồi trong sạch, một hồi thì lại không thuần khiết, không ngờ người đem ta làm trò chơi?

Nói đến đây, Diệp Mẫn Chi không còn cách xoay chuyển, trong lúc nhất thời không biết nói sao, chỉ phải há to miệng, ngẩng ra nhìn Phương Tranh.

Chơi đùa thật đã đời Phương Tranh hứng thú nhìn Diệp Mẫn Chi, miễn cưỡng phát phát tay: “Người đâu, đem hấn ra ngoài chém, sau đó tìm một cái hố chôn đi, Hàng Châu Diệp gia toàn tộc lưu vong ba ngàn dặm làm nô, trọn đời không được phóng xuất.”

Vốn dự định tru diệt Diệp gia cứu tộc, nhưng Phương Tranh lo lắng hành động này sẽ khiến tình cảm của các Giang Nam thế gia bắn ngược, vì vậy đổi chém đầu thành lưu vong, rút cục cấp cho hài tử trong bụng Trường Bình và Nguyệt Nương chút phúc đức.

“Dạ, đại nhân.” Ôn Sâm ôm quyền tuân lệnh, sau đó giơ tay lên, hai gã thuộc hạ khôi ngô cao lớn tiến vào, mỗi người một bên xách Diệp Mẫn Chi đang xụi lơ đi ra ngoài.

Khi Diệp Mẫn Chi bị xách lên, hấn mới đột nhiên tỉnh hồn, vì vậy bắt đầu cực lực giãy dụa, trong miệng khóc hô: “Đại nhân, Phương đại nhân, tha ta một mạng! Ta nguyện cả đời làm nô.”

Phương Tranh phát tay nói: “Thôi đi, có người ở bên cạnh ta làm nô, ta còn ngủ được sao? Kéo đi kéo đi, giết chết giết chết.”

“Đại nhân! Đại nhân! Ta có một tình báo trọng yếu! Trọng yếu tình báo! Ta nguyện dùng nó đổi mạng mình! Đại nhân!”

Phương Tranh cười lạnh nói: “Loại thiếu gia ăn chơi như người có thể có tình báo gì trọng yếu? Đơn giản chỉ là cô nương thanh lâu nhà nào ngực rất lớn, mông quả phụ nhà ai rất tròn, ta còn cần người nói cho ta biết? Lão tử đi thử không phải đã biết sao, phi! Bại hoại!”

“Đại nhân...” Diệp Mẫn Chi bị hai gã đại hán kéo ra thật xa, gấp đến độ sắc mặt trắng bệch, thật sự nếu không thể để cho Phương Tranh chú ý, mạng nhỏ của hấn xem ra đã xong.

“Đại nhân! Phương đại nhân! Chẳng lẽ người không muốn biết hành tung của Thái Vương sao?” Dưới tình thế cấp bách Diệp Mẫn Chi đành hô to.

Lời vừa nói ra, Phương Tranh cùng Ôn Sâm và những quân sự Ảnh Tử đều biến sắc, thần tình tất cả đều trở nên ngưng trọng lên.

“Chậm đã! Đem hấn trở lại!” Phương Tranh trầm giọng quát to.

362. Chương 344: Bức Lương Vi Xướng

Thuộc hạ lại lôi Diệp Mẫn Chi trở về đại lao, quân sự Ảnh Tử xông tới, không nói một lời tiếp nhận Diệp Mẫn Chi, ấn hấn quỳ xuống trên mặt đất, một gã quân sự thành thạo móc ra giấy viết tùy thân, tiện tay kéo chiếc bàn cũ lung lay sắp đổ trong nhà tù, đặt giấy bút lên bàn, sau đó mọi người trầm mặc không lên tiếng nhìn chằm chằm Diệp Mẫn Chi, trong mắt tản mát ra hàn quang bức người.

Chơi đùa là chơi đùa, nhưng nếu chuyện liên quan đến hành tung của Thái Vương, Ảnh Tử liền biểu hiện ra tổ chất chuyên nghiệp. Vốn chỉ là một lần thăm tù chỉ có tính chơi đùa khi dễ, hiện tại đã chính thức biến thành thẩm án.

Con mắt Phương Tranh híp lại, nhìn chằm chằm Diệp Mẫn Chi còn đang run rẩy vì may mắn tìm được đường sống trong chỗ chết, một lát, Phương Tranh trầm giọng nói: “Diệp Mẫn Chi, người biết hành tung của Thái Vương?”

Diệp Mẫn Chi liếm liếm môi khô nứt, lặng lẽ gật đầu.

“ Người cũng biết, cung cấp tình báo giả tạo cho triều đình là tội gì?” Phương Tranh cảnh cáo: “ Hiểu thứ gì gọi là lăng trì hay không? Đó là đem từng mảnh thịt trên người người cắt bỏ đi từng mảnh từng mảnh, một dao phủ gỏi, hạ dao cắt đi hơn một ngàn miếng thịt, phạm nhân thụ hình còn chưa thể chết, chỉ là phạm nhân chịu đựng sự đau đớn và dằn vặt, cũng là thứ mà người bình thường không có khả năng thừa nhận, bởi loại hình phạt này cực kỳ tàn ác, nên trong luật pháp Hoa triều không thường dùng, trừ phi phạm phải tội lớn mưu phản, Diệp Mẫn Chi, người bắt cóc khâm sai triều đình, vốn đã là tử tội tru di cửu tộc, nếu như người vì mạng sống mà cung cấp tình báo giả tạo, rất nhanh người sẽ biết lăng trì có tư vị gì.”

Diệp Mẫn Chi còn đang run rẩy, thần sắc sợ hãi mà sa sút tinh thần, sau một lúc trầm mặc thật lâu, mới nói: “ Phương đại nhân, chết tử tế không bằng sống, Diệp gia toàn tộc đã rơi vào bước đường này, tiểu nhân làm sao còn dám lừa người?”

Phương Tranh nghe vậy thần sắc hòa hoãn, nhắc lên vạt áo quan phục, ngồi xuống giường gỗ bên trong nhà tù, chậm rãi nói: “ Người đã biết hậu quả, ta sẽ không nói nhiều lời với người. Nói đi, người làm sao biết hành tung của Thái Vương? Trước đây người nhận thức Thái Vương sao?”

Diệp Mẫn Chi nói: “ Ta...tiểu nhân là thế gia đệ tử, xưa nay giao du rất rộng, trước đây Thái Vương cũng có tính tình thích đi du lịch đây đó, hơn nữa đất phong của hân tại Dương Châu, cách Hàng Châu không xa, gia phụ từng mang theo tiểu nhân đến bái phỏng qua Thái Vương, Thái Vương tuổi còn rất trẻ, hơn nữa bề ngoài rất hiền hòa, không chút nào nhìn thấy cái giá của hoàng tộc thân vương, thường xuyên qua lại, tiểu nhân cùng Thái Vương cũng trở nên quen thuộc với nhau.”

“ Sau đó Thái Vương phát binh đánh thành Dương Châu, tiểu nhân và...và đại nhân lại có thù hận, cho nên phái người bắt cóc đại nhân và Hàn Diệc Chân, nguyên dự định đưa ngài đến chỗ Thái Vương, Hàn Diệc Chân lưu lại cho chính mình, đợi khi Thái Vương thành công, tiểu nhân có thể nhờ vậy tìm được một cơ hội tiến thân, vì Diệp gia hưng thịnh mai sau. Đến lúc đó Thái Vương đắc thế xưng đế, tiểu nhân chí ít cũng có được tước vị hầu tước, khi đó tiểu nhân lại hướng Hàn gia cầu hôn, không sợ Hàn gia gia chủ không đáp ứng.”

Phương Tranh chợt hiểu, nguyên lai Diệp Mẫn Chi bắt cóc mình không hoàn toàn là vì tranh giành tình nhân, còn tồn tâm tư đem mình đưa cho Thái Vương thỉnh phần thưởng, những con cháu thế gia này vì sao trong lòng đều bồn chồn như thế?

“ Nói chính đề, hành tung của Thái Vương ở đâu?”

Diệp Mẫn Chi dừng một chút, khàn giọng nói: “ Lúc tiểu nhân bắt cóc đại nhân, không nghĩ tới đại nhân lại có thể chạy thoát...”

“ Thối lắm!” Phương Tranh giận dữ nói: “ Biết nói tiếng người không? Cái gì gọi là “ chạy thoát”? Lão tử dùng cơ trí thoát khốn, thoát khốn! Hiểu hay không? Hàm lượng kỹ thuật rất cao!”

“ Là thoát khốn.” Diệp Mẫn Chi co rúm lại, nói tiếp: “ Đại nhân thoát khốn, tiểu nhân nóng nảy, đại nhân là khâm sai đại thần, nếu không cách dùng thế lực bắt ép được ngài, một ngày đại nhân thoát khốn ra, sẽ làm cho Diệp gia rước lấy đại họa thật lớn, tiểu nhân vì quá nóng ruột, liền thu thập mọi thứ hướng phía bắc bỏ chạy. Tới được phủ Gia Hưng, quả nhiên thấy chung quanh cửa thành dân công văn truy nã tiểu nhân, lại nghe nói Hàng Châu Diệp gia đã bị trú quân vây quanh, tiểu nhân không dám ở lâu tại Gia Hưng, rất nhanh liền ra khỏi thành, sau đó, sau đó tiểu nhân ở giữa đường nhận được tin tức do gia phụ truyền lại.”

“ Cha người nói cái gì với người?”

“ Gia phụ nói, Diệp gia sắp bị diệt tới nơi. Lệnh cho tiểu nhân nhanh chạy tới tìm Thái Vương nương tựa, lại nhắc đến việc Thái Vương khởi binh, không ít thế gia đều ra một phần lực trong đó, bao quát Diệp gia ở bên trong, lại cung cấp không ít tài lực vật lực, nếu ta đi tìm Thái Vương, Thái Vương rất có thể dung ta, có Thái Vương chi trì, đại nhân sợ ném chuột vỡ đồ, sẽ không dám tùy tiện hạ thủ đối với Diệp gia. Như vậy cũng giúp Diệp gia lưu lại một con đường sống.”

“ Lúc đó Thái Vương đã binh bại, lo sợ không yên như chó nhà tang, người đi tìm nơi nương tựa hân, có tiền đồ sao?” Phương Tranh nghiêng đầu suy nghĩ hừ nói.

Diệp Mẫn Chi khỏ sấp thở dài: “ Ta và Diệp gia rơi vào tuyệt cảnh, cũng giống như người chết đuối vớ được một cọng cỏ nổi trên mặt nước, mặc kệ hữu dụng hay vô dụng, bắt vào trong tay rồi hãy nói. Thái Vương dù có binh bại, nhưng cọng chết còn uy, ở lại bên cạnh hần, so với chung quanh lo sợ không yên tránh né quan binh triều đình đuổi bắt vẫn tốt hơn rất nhiều.”

Phương Tranh nhú mày nói: “ Tốt, hiện tại là vấn đề trọng yếu nhất, phụ thân ngươi lệnh cho ngươi đi nơi nào tìm nơi nương tựa Thái Vương? Thái Vương đang trốn ở nơi nào?”

Thần sắc Diệp Mẫn Chi biến đổi mấy lần, trầm mặc một lát, lại không biết khởi nên dừng khí từ đâu, ngắc đầu nhìn thẳng Phương Tranh nói: “ Đại nhân thứ tội, nếu ta nói ra hành tung của Thái Vương, người có bằng lòng tha cho ta một mạng? Tiểu nhân nguyện cùng đại nhân làm một bút giao dịch, dùng nơi ở của Thái Vương đến đổi mạng ta không chết, chẳng hay ý đại nhân ra sao?”

“ Ân?” Phương Tranh cau chặt đôi mày, nhìn chằm chằm Diệp Mẫn Chi một hồi, bỗng nhiên biến sắc, thân hình chớp động, hung hăng đá mạnh một cước vào ngực Diệp Mẫn Chi, đá hần ngã ngửa ra sau, lăn hai vòng trên mặt đất, sau đó trong nhà tù liên vang lên tiếng kêu thảm thiết của hần.

“ Diệp Mẫn Chi, có phải ngươi còn chưa rõ ràng tình huống của mình? Làm giao dịch? Ngươi có tư cách gì theo ta làm giao dịch? Ngươi xứng sao? Ngươi không phải cho rằng đem nơi ở của Thái Vương ra áp chế ta, ta cũng không dám giết ngươi? Ngươi không nói cũng chẳng sao, thủ hạ của ta có khả năng tra tấn rất giỏi, bọn họ có mấy trăm tới hơn ngàn loại phương pháp làm cho ngươi mở miệng, giao dịch? Hừ! Bằng ngươi cũng xứng?” Phương Tranh khinh miệt nhìn Diệp Mẫn Chi.

Diệp Mẫn Chi thần sắc kinh hoàng, mồ hôi lạnh ướt đầm áo tù nhân, tóc tai hần rối tung, sắc mặt như người chết, một lát sau, hần thở dài một tiếng, thê thanh nói: “ Được rồi, ta nói cho đại nhân cũng được, chỉ cầu đại nhân lưu cho ta một thi thể toàn vẹn.”

“ Lúc Thái Vương binh bại, còn dư hơn một vạn người, hướng Tề Châu chạy đi, nhưng...Thái Vương vẫn không ở chung với bại quân, hần...” Diệp Mẫn Chi lúng túng vài lần, rốt cục cắn răng nói: “ Thái Vương vẫn đang ở Giang Nam.”

Phương Tranh kinh hãi, trầm giọng nói: “ Thái Vương còn đang ở Giang Nam? Vì sao hần không chạy?”

Diệp Mẫn Chi khỏ sấp lắc đầu: “ Dụng ý của Thái Vương ở lại Giang Nam, hần sao nói cho ta biết? Ta chỉ biết lúc hần binh bại từng ra lệnh cho quân sĩ dưới trướng thay đổi xiêm y với hần, sau đó dưới sự hộ vệ của thân binh theo hướng nam chạy thoát, sau hần biết được Diệp gia bị trú quân vây quanh, hần từng truyền lại tin tức cho gia phụ, thỉnh gia phụ liên lạc các đại thế gia Giang Nam, nói triều đình có ý định gạt bỏ thế lực của thế gia, thỉnh mọi người cùng chung mối thù cộng kháng triều đình, lại nói nếu hần làm vua, chắc chắn hậu đãi các đại thế gia. Ban thưởng cho các thế gia vô thượng vinh quang và phú quý. Đòi đòi không đối nghịch nhau, vĩnh bảo cho thế gia hưng thịnh.”

Phương Tranh nghe vậy trong lòng trầm xuống, hay cho một chiêu rút củi dưới đáy nồi! Thái Vương quả nhiên không phải là một vai diễn đơn, nếu thế gia Giang Nam thật bị hần kích động đứng lên, thì thiên hạ chẳng phải là đại loạn? Lúc đó Thái Vương binh bại, ánh mắt mọi người đều tập trung trên người hơn một vạn bại binh chạy trốn. Hầu như mỗi người đều cho rằng Thái Vương nhất định ở trong bại quân, may là mình nhất thời tâm huyết dâng trào muốn vào đại lao nhìn Diệp Mẫn Chi, trong lúc vô ý có được trọng yếu tình báo như thế.

“ Thái Vương rốt cục ở nơi nào?”

“ Cách Dương Châu không xa, phía đông hơn sáu mươi dặm tại Phục Ngưu sơn, Thái Vương sau khi binh bại vẫn ẩn núp ở đó, ở cùng hần còn có năm ngàn binh sĩ.”

Diệp Mẫn Chi nói xong, khí lực cả người dường như bị hút đi hết, hư thoát tê liệt ngã xuống trên mặt đất, thở hổn hển, trên mặt một mảnh tuyệt vọng.

Phương Tranh ngăn người, đứng lên nhìn Ôn Sâm và quân sự Ảnh Tử trao đổi một chút ánh mắt.

Ôn Sâm ghé vào bên tai Phương Tranh nhẹ giọng nói: “ Đại nhân còn nhớ thuộc hạ đã từng bẩm báo qua với đại nhân, trên Phục Ngưu sơn có hang động có thể che giấu một vạn người? Lời này của Diệp Mẫn Chi không giống giả tạo.”

Phương Tranh gật đầu, thấp giọng nói: “ Mau phái người đi thăm dò, không được đập cỏ động rấn, nếu thật sự phát hiện được tung tích của Thái Vương, lập tức hồi báo!”

Ôn Sâm vội vàng tuân mệnh, sau đó liếc nhìn Diệp Mẫn Chi, nói: “ Đại nhân, người này làm sao xử trí?”

Phương Tranh hừ một tiếng, lắc lắc tay áo liền đi ra ngoài, đoàn người nhắm mắt đi theo ra khỏi nhà tù.

“ Tạm thời lưu lại tính mạng Diệp Mẫn Chi, nếu phát hiện hần cung cấp tình báo giả, lão tử sẽ cho hần ném thử thể nào là ngàn đao vạn kiếm!”

“ Đại nhân thật sự nhân từ!”

“ Đó là tự nhiên, bổn quan vốn là một người nhẹ dạ, nhưng nhượng cho tên kia thư thư phục phục nằm trong phòng giam ăn cơm không thì cũng không tốt, thanh niên nhân, không thể chán chường như thế, phải cho hần hiểu rõ đạo lý làm nhiều có nhiều.” Phương Tranh trầm ngâm nói.

Ôn Sâm thử nói: “ Nếu không...cho Diệp Mẫn Chi đi làm khổ dịch?”

Phương Tranh lắc đầu, sau đó khoe miệng chợt lộ ra nụ cười xấu xa.

Ôn Sâm thấy thể khoe mắt vừa nhảy, phàm là khi đại nhân lộ ra loại vẻ mặt này, khẳng định đã nghĩ ra một chủ ý vô cùng thiếu đạo đức.

Phương Tranh hắc hắc cười nói: “ Ta xem Diệp Mẫn Chi da thịt trơn tru, phong độ rất nhiều, tư chất thật là không sai, thiếu chút nữa đã vượt qua ta. Phẩm tướng khó có như vậy, làm cu li chẳng phải là vô cùng lãng phí?”

“ Đại nhân, ách...người tính xử trí hần như thế nào?”

“ Cho hần đi tiếp khách.” Phương Tranh lộ ra dáng đáp mưu tính sâu xa.

“ Khái khái khái.” Bao quát cả Ôn Sâm ở bên trong, dù là các quân sự Ảnh Tử cũng lập tức sang khái lên.

“ Đại nhân...nhượng hần...nhượng hần đi tiếp khách?” Ôn Sâm giật mình hỏi.

“ Đúng nha, nhiều tướng sĩ chết trận như vậy, quốc khổ triều đình trống rỗng, không nghĩ biện pháp tìm bạc, thế nào trợ cấp gia quyến của người đã chết trận? Bổn quan cũng là bất đắc dĩ.” Phương Tranh nói.

Ôn Sâm bỗng nhiên giơ tay lên cao, lớn tiếng nói: “ Đại nhân, thuộc hạ nguyện ý hiến thân!”

“ Thuộc hạ cũng nguyện ý!”

“ Thuộc hạ cũng nguyện ý.”

“ Đại nhân, có loại chuyện tốt này đừng tiện nghi cho tên thiếu gia vô dụng kia, nước phù sa không chảy vào ruộng người ngoài.”

Toàn bộ các quân sự Ảnh Tử đều nhắc tay.

Phương Tranh ngắt người: “ Đây là chuyện tốt sao? Các người đều nguyện ý đi tiếp khách?”

“ Trợ cấp tướng sĩ chết trận, thuộc hạ nghĩa bất dung từ. Dù nhảy vào núi đao biển lửa cũng không tiếc, huống chi chỉ là tiếp khách thôi?” Mọi người ưỡn ngực, vẻ mặt bi tráng kiên quyết.

Thần sắc Phương Tranh có vài phần cổ quái liếc mắt nhìn mọi người, trầm mặc một lát mới suy nghĩ nói: “ Nhận thức các người lâu như vậy, ta thật không nghĩ tới các người lại có loại ham mê này, xem ra ta vẫn đặt mình trong ổ sói mà không biết...cũng được, quân tử thành tựu vẻ đẹp cho người, các người đều đã nguyện hiến thân, bổn quan vô cùng vui mừng, Ôn Sâm, người đi an bài một chút, tìm mấy phú thương bốn địa Dương Châu, ân, là loại người thích nam phong, sau đó các người xếp hàng đến phủ đệ của họ đi hiến thân đi, mỗi lần một ngàn lượng bạc, không được tham ô, nhưng sau đó ta sẽ trích phần trăm cho các người.”

“ Nam...nam phong?” Mọi người bật người há hốc mồm.

Phương Tranh nhìn chung quanh một vòng, nhìn biểu tình kinh ngạc của mọi người, cười lạnh nói: “ Không phải thì các người nghĩ là gì? Cho mỗi người các người tìm một đại mỹ nữ thiên kiều bá mỵ, các người vừa

được sáng vừa gặp may có bạc, một công đôi việc đúng không? Thật có loại chuyện tốt này lão tử đã tự mình đi rồi, còn đến phiên các người?”

“ Cái này...đại nhân, thuộc hạ có bệnh kín, thực không thích hợp tiếp khách.”

“ Đại nhân, ngày hôm qua thuộc hạ phát hiện bị bệnh trĩ.”

Toàn bộ thuộc hạ đều ồn ào náo nhiệt thoái thác.

Phương Tranh quét mắt nhìn mọi người, ném một ánh mắt hèn mọn.

“ Phi! Một đám bại hoại!”

Nghe xong tin tức nơi ở của Thái Vương, Ôn Sâm liền nhanh chóng phái thủ hạ Ảnh Tử đi Phục Ngưu sơn ẩn núp truy tra.

Bóng đêm lặng lẽ phủ xuống thành Dương Châu, đại loạn vừa định, lòng dân an ổn một chút, trên đường lại bắt đầu rầm rĩ phồn hoa như ngày thường.

Phú thương béo núc, công tử trẻ tuổi phe phẩy quạt đầy phong nhã, các quan viên thân mặc thường y đi dạo, đủ loại người đủ hình dạng màu sắc kết thúc một ngày làm việc mệt mỏi, bắt đầu chìm vào cuộc sống vàng son trong đêm, các tửu quán thanh lâu bên trong thành cũng bắt đầu bận rộn lên, ánh đèn sáng ngời, trên dưới chiếu xuống, ca kỹ vũ nữ xinh đẹp xuất hiện, đưa tay mời chào khách nhân, hấp dẫn văn nhân tài tử gặp nhau tại thanh lâu, một cảnh tượng ca múa vui mừng cảnh thái bình.

Bên trong thành Dương Châu, một nhà thanh lâu tên Hòa Nhạc Lâu, bên trong sương phòng, màn trướng màu hồng nhạt cùng sàn nhà bằng bạch hán ngọc, làm tôn thêm hai ngọn nến đỏ chập chờn trên bàn, khiến cho không khí có vẻ đặc biệt kiều diễm ám muội.

Đám thuộc hạ Ảnh Tử hơn hử rửa mặt chải đầu cho Diệp Mẫn Chi thật sạch sẽ rồi đẩy vào trong sương phòng, sau đó khoanh tay đứng tại cửa canh gác, mọi người đều im lặng không nói câu nào chỉ nhìn Diệp Mẫn Chi cười toe toét, cười đến nổi da đầu của Diệp Mẫn Chi nảy sinh một trận ngứa ngáy.

“Người...các người muốn làm gì?” Diệp Mẫn Chi sớm đã không còn giữ được bộ dạng công tử thế gia hạ mực vô nhân* nữa, giờ phút này hai con mắt của hắn mở cực lớn, trong mắt nổi lên những tia hoảng sợ không tài nào che giấu nổi.

“Haizz, những lời này nên nói sớm mới phải, nói sau cho người biết như thế này, tựa hồ như cũng không có không khí.” Phương Tranh khoanh tay trước ngực thong thả bước vào sương phòng.

“Phương...Phương đại nhân, ngài đây là muốn...” Diệp Mẫn Chi ngáp ngừng không dám khẳng định.

Phương Tranh sờ cằm cẩn thận đánh giá Diệp Mẫn Chi sau khi đã được rửa mặt chải chuốt đầu tóc, chỉ nhìn thấy hắn mặc một thân trường sam văn sĩ màu trắng, tóc vấn thành búi cao trên đỉnh do một sợi dây vải tùy tiện buộc chặt, bên hông đeo một miếng ngọc bội phúc lộc, dưới chân đi phương hài tân chế bằng vải gấm, lại phối ngẫu cùng bộ dạng phong lưu anh tuấn của hắn, mắt sao mày kiếm trông tướng mạo phi thường ưu nhìn.

Phương Tranh đánh giá sau một lúc lâu, nhin không được tầm tắc tán thưởng nói: “Mẹ nó! Quả nhiên là một tiểu bạch kiếm tiêu chuẩn! Có tiềm chất thiên phú đi làm trai bao, lão tử thừa nhận không đủ soái hơn người, người thắng!”

“ Đại nhân, đến tột cùng thì ngài muốn làm cái gì a?” Diệp Mẫn Chi có một loại dự cảm bất tường, hắn dám đánh cuộc trong bụng của vị Phương đại nhân này khẳng định đang đánh một chủ ý xấu xa nào đó.

Phương Tranh cười híp mắt ôm bờ vai của hắn, hiền hòa đến mức phá lệ: “ Diệp công tử, chuyện người bắt cóc ta còn nhớ rõ không thể?”

Diệp Mẫn Chi buồn bã gật đầu.

Phương Tranh cười càng ôn hòa hơn: “Người một cước đá cho Hàn Diệc Chân bị trọng thương, người cũng sẽ không quên đi chứ?”

Diệp Mẫn Chi thần tình âm đạm, thờ dãi không thôi.

“ Nước có thể đẩy thuyền mà cũng có thể lật thuyền, chuyện này ta sẽ không tính toán với người. Ta hạ lệnh cho người đem người từ trong lao ngục ra, lại phái người rửa mặt chải đầu, lại cho người mặc quần áo mới, người xem, ta đối đãi với người thực tốt, mà ta đối xử với lão bà của mình còn chưa từng tốt qua bao giờ như vậy, Diệp công tử, có phải người cũng nên tỏ vẻ đi một chút hay không?”

“ Tỏ vẻ cái gì?” Diệp Mẫn Chi khó hiểu nói.

Phương Tranh cười thuần khiết giống như thiên sứ bình thường, “Rất đơn giản, hôm nay ta tìm giúp người một vị đại gia, người ta thật hào phóng, vung tay một cái liền ngàn vàng nha, người ta chỉ cầu muốn uống rượu cùng người một chút, sau đó đàm luận dưới đêm trăng, cùng nhau tâm sự nhân sinh, nói chuyện lý tưởng.”

“Người muốn ta làm diện thủ*?” Diệp Mẫn Chi không ngu, vừa nghe được hàm ý trong lời nói của Phương Tranh, không khỏi cực kì hoảng sợ, sắc mặt chuyển thành tái nhợt.

“Diện thủ? Cái danh từ này quả thực chuẩn xác.” Phương Tranh trầm ngâm nói.

“Không...không được! Phương đại nhân, sĩ khả sát bất khả nhục.”

“ Phi! Người mà sĩ cái chó má gì? Người có công danh không? Người có quan chức không? Con mẹ người ngay cả tú tài còn không phải, dám mang chữ sĩ ra nói chuyện cùng ta! Lão tử mới chính là nhân sĩ có công danh, có tước vị, có quan chức phi thường vọng trọng, hôm nay lão tử đành phải hi sinh cái chữ sĩ của mình mà đi dẫn mối cho người, hẳn là người nên mang ơn mới phải.”

“ Phương đại nhân, ta van cầu ngài! Buông tha cho ta đi! Nếu ngài thật sự cảm thấy mối hận khó tiêu, một đao giết chết ta cũng cam lòng, van ngài đừng giày vò ta như thế a!” Diệp Mẫn Chi bùm một tiếng quỳ xuống, tận lực cầu xin nói.

“ Như vậy sao được, sau này ta còn phải biến người thành một cái cây hái ra tiền, như thế nào lại giết bỏ người đây?”

Chứng kiến bộ dạng hoảng hốt không nơi nương tựa của Diệp Mẫn Chi, Phương Tranh đành an ủi khuyến nhủ nói: “ Kì thật mà nói cái chuyện kia giữa nam và nữ, người chơi nhiều năm như vậy sớm cũng nên thay đổi tư vị, ta ở trong kinh thành nhận biết một vị bằng hữu, người ta đối với chuyện nam nữ tương giao bừa bãi chế nhạo, nói cúc hoa của nam tử mới chặt chẽ co bóp, vẫn còn thắng nữ tử con nhà lành, khụ khụ, ngưỡng ngưỡng, ta đã thất thố rồi.”

Dùng sức ẩn nhẹ bả vai của Diệp Mẫn Chi, Phương Tranh tiếp tục khuyên giải: “ Nhân sinh khổ đoản, chỉ héo hắt như hoa cỏ mùa thu, Diệp công tử niên kỉ còn trẻ như vậy, đối với mọi sự vạn vật trên thế gian hẳn là đều ôm một loại tâm tính hiếu kỳ, nghe nói chuyện đó giữa nam với nam thực kích thích, Diệp công tử cũng nên thử một chút mới phải.”

Diệp Mẫn Chi sắc mặt xám như tro tàn, há miệng thở dốc muốn nói gì đó, nhưng bỗng nhiên từ bên ngoài vọng vào thanh âm bấm báo của tên thuộc hạ Ảnh Tử: “Đại nhân, Lý viên ngoại đã ở dưới lầu.”

Phương Tranh nhân tình sáng rực, mau chóng dẫn dò Diệp Mẫn Chi nói: “ Đây, nhớ kĩ, phải hầu hạ người ta cho thật tốt, Lý viên ngoại người ta vì muốn nếm thử hương vị cặp giò của người mà phóng tay ba ngàn lượng bạc đó, người xem thử, cỡi quần một cái liền có hoàng kim vạn lượng, còn nằm ở trên giường biểu diễn phong tình, tiền bạc không thành vấn đề bao nhiêu cũng có, ta thực hâm mộ người.”

Nói xong Phương Tranh vội vàng đi ra ngoài, sang một sương phòng bên cạnh đó. Trong sương phòng này có treo một bức họa trên tường, đem bức họa bỏ xuống trên tường xuất hiện một cái lỗ nhỏ, vừa vặn có thể nhìn thấy rõ toàn diện bên trong sương phòng của Diệp Mẫn Chi.

Phương Tranh đem hai mắt dán vào, chỉ thấy Lý viên ngoại đang nâng cao chiếc bụng phệ cười dâm dăng đi vào sương phòng, sau khi vào trong phòng liền vội vàng bước đến trước mặt Diệp Mẫn Chi, cẩn thận quan sát tướng mạo của hắn một phen, tiếp theo hài lòng gật đầu, đưa tay nâng cằm Diệp Mẫn Chi cười nói: “ Quả nhiên xinh đẹp động lòng biết bao nhiêu người.”

Diệp Mẫn Chi sắc mặt tái nhợt, thiếu chút nữa đã đắm cho hắn một quyền, nhưng lại nghĩ tới ngữ khí uy hiếp vừa rồi của Phương Tranh, chỉ có thể nhượng bộ nén cơn tức giận xuống, hung hăng ngoảnh mặt sang

một bên.

Lý viên ngoại tưởng hắn còn làm giá, vẫn như cũ cười dâm nói: “ Nàng ơi, nhân sinh khổ đoản một khắc xuân tiêu giá ngàn vàng, vốn dĩ xưa nay con người của ta không thích vòng vo. Hôm nay bao người cả đêm, chúng ta cùng nhau uống rượu giao bôi, rồi sau đó đi làm chuyện tốt mau nên thôi.”

Diệp Mẫn Chi toàn thân run rẩy, hoảng sợ nói: “ Không..không...”

Sương phòng bên cạnh hai người Phương Tranh cùng Ôn Sâm thật sự không dám nhìn, khoác vai nhau nhin cười rung cả rốn.

“Đại nhân, chúng ta đi mau thôi, thuộc hạ thật sự không chịu nổi...” Ôn Sâm biểu tình tái nhợt giống như Diệp Mẫn Chi.

“ Đi cái gì mà đi, tiểu tử đó chẳng những trói ta, còn đá Hàn Diệp Chân trọng thương, hôm nay không tận mắt nhìn hắn bị khai bao. Lão tử có chết cũng không chịu đi!” Phương Tranh cắn răng hung hăng nói.

“Đại nhân, ..bạn hẩn...Thủ đoạn này thật sự quá ác tâm.” Ôn Sâm vẻ mặt đau khổ nói.

Phương Tranh giậm chân nói: “Phỏng chừng Diệp Mẫn Chi sẽ không thành thật phối hợp, mặc kệ! Chúng ta gọi thêm vài người xông vào giúp Lý viên ngoại chơi hẩn!”

“Hả?” Ôn Sâm ngạc nhiên còn chưa kịp lấy lại tinh thần, Phương Tranh đã vội vàng chạy ra khỏi cửa.

Đi tới mái hiên cửa phòng, Phương Tranh đã nghe được thanh âm hoảng sợ của Diệp Mẫn Chi ở bên trong nói: “ Không, Lý viên ngoại, người đừng động thủ, tại hạ không phải cái hạng người này, đây chỉ là một sự hiểu lầm thôi.”

Phương Tranh vừa nghe liền nóng nảy, khách hàng là thượng đế nha, Lý viên ngoại xuất đại thủ bút bạc, không nên để cho khách hàng không được thỏa mãn, sau này sao còn mời chào được khách hàng tới nữa đây?

Chẳng cần đắn đo một cước đạp tung cửa phòng, bên trong hai người quần áo không chỉnh tề, lập tức sững sờ bất động.

“Người....các người là ai?” Lý viên ngoại hơi giật mình nhìn đám người xông vào từ ngoài cửa, không hiểu chuyện gì đang diễn ra nói.

“Người đừng quần chúng ta là ai, chúng ta đến có nghĩa vụ tương trợ người, nhanh chóng ăn thịt hẩn đi!” Phương Tranh không kiên nhẫn vung tay, “ Mọi người, lên!”

Đám Ảnh Tử đồng loạt xông lên, người giữ tay người nắm chân, đè chặt Diệp Mẫn Chi ở trên giường đệm, Phương Tranh lập tức bước tới cởi quần áo cho Diệp Mẫn Chi.

Diệp Mẫn Chi cương trực giống như một thiếu nữ con nhà lành, gắt gao nắm chặt thắt lưng không chịu buông tay, miệng cầu xin nói: “ Đừng mà...không cần đâu...Phương đại nhân!”

“Câm miệng! Lão tử chỉ giúp người cởi quần mà thôi, nào tính chơi người đâu, lời này người tự nói cùng Lý viên ngoại đi.”

“ Đừng...Không cần a...Lý viên ngoại!”

Phương Tranh một bên bận rộn cởi quần, một bên khuyên nhủ: “ Ai nha, người thực nhiều chuyện nha, đâu cần phải một mực từ chối như thế! Lý viên ngoại gia tài vạn lượng, tướng mạo đường đường, sau này người đi theo hẩn ăn chơi thỏa thích, bao nhiêu cái thú đây! Người khác hâm mộ còn không kịp đâu, người ở trong phúc mà còn chẳng biết hưởng thụ, ngoan, mau bỏ tay ra, ta giúp người cởi quần.”

“Không...không cần a!”

Lý viên ngoại vừa nghe Diệp Mẫn Chi kêu “Phương đại nhân” thì không khỏi ngẩn người, tiếp theo lập tức kinh hí hô lớn: “ Người...người chính là khâm sai Phương đại nhân?”

Phương Tranh một bên tụt quần Diệp Mẫn Chi, một bên thì hướng Lý viên ngoại gật đầu, xem như bắt chuyện qua.

Lý viên ngoại xoa hai tay vào nhau hưng phấn nói: “Ai nha! Nguyên lai thật sự là khâm sai đại nhân, tại hạ đối với ngài kính ngưỡng đã lâu...”

Phương Tranh gật đầu nói: “Cửu ngưỡng, cửu ngưỡng, ân, muốn bắt tay hả? Không thấy ta đang bận gì hay sao?”

Lý viên ngoại ngậy người trong chốc lát, sau đó bưng tỉnh đại ngộ vươn tay ra hỗ trợ, hai người đồng tâm hiệp lực đem cái quần của Diệp Mẫn Chi tụt xuống, một bên hành sự một bên hai người còn nói chuyện xã giao: “Phương đại nhân đích thân giúp tại hạ cởi quần của người đẹp, ân này làm sao tại hạ dám quên? Quả thực quang vinh vô cùng ah!”

Phương Tranh lau mồ hôi trán, nhanh miệng nói: “Khách khí, khách khí! Người là khách nhân mà khách nhân là thượng đế.”

“Phương đại nhân coi trọng tiểu nhân như vậy, tiểu dân thật sự cảm động đến rơi nước mắt a!”

“Thật sự cảm kích sao? Nếu vậy người liền xuất bạc bao trọn người này đi, ta cho người thuê luôn một thể!”

“Tình cảm đương nhiên là thật, nhưng xin hỏi một năm bao nhiêu bạc?”

“Ân, một năm ba vạn lượng đi.”

“Được, coi như vậy đi!”

“Không....không được a!” Diệp Mẫn Chi như muốn phát điên.

Phương Tranh hơi sững người, mau chóng nói: “Ân, Lý viên ngoại có nghe được không? Người đẹp của người không hài lòng với cái giá này cho lắm, người thêm chút đỉnh đi.”

“Không thêm được nữa, nếu như tăng thêm thì quá đắt rồi!” Lý viên ngoại cắn răng, trông có vẻ thực lòng khó xử.

“Thôi được, thủ tục mua bán coi như hoàn thành! Hợp tác khoái trá!”

Chú thích: hạ mục vô nhân nghĩa là trong mắt không có thêm để ý đến người khác.

Diện thủ: trai bao, trai kĩ.

363. Chương 345 + 346: Thế Gia Dạ Yến

“Đại nhân, Diệp Mẫn Chi đã từng bắt cóc ngài, lại còn đá Hàn gia tiểu thư thành trọng thương, đại cừu như vậy, chỉ để cho hắn làm trai lơ thiệp đồng, có phải quá tiện nghi cho hắn hay không?” Ôn Sâm ngồi trong xe ngựa hỏi.

Phương Tranh hừ nói: “Vậy người còn muốn thế nào?”

Trong ánh mắt Ôn Sâm lộ ra vẻ ngoan lệ, dương tay chém xuống: “Thuộc hạ an bài vài người, đợi Lý viên ngoại tiêu hồn qua đi, đem Diệp Mẫn Chi giải quyết, hắn đối với đại nhân tất sẽ sinh thù hận trong tâm, giữ lại chỉ sợ là một tai họa.”

Phương Tranh suy nghĩ một chút, than thở: “Bỏ đi, hắn đã bị nghiêm phạt đủ rồi, hắn đã vì sự xung động của chính mình trả giá thật đắt, nếu còn giết hắn, đó chính là khinh người quá đáng. Lão Ôn, phân phó xuống dưới, đem Diệp Mẫn Chi cùng Hàng Châu Diệp gia toàn tộc lưu vong ngoài ngàn dặm tại Mạc Bắc, cả đời làm nô, vĩnh không trở mình, Hàng Châu Diệp gia triệt để bị xóa tên tại Giang Nam!”

Ôn Sâm rung mình, vội vàng tuân mệnh.

“Đại nhân, Diệp Mẫn Chi nhắc đến tại Giang Nam không ít thế gia âm thầm cùng Thái Vương cầu kết, giúp đỡ Thái Vương mưu phản. Lời này nếu là thật, đại nhân có muốn cấp cho đám thế gia một chút giáo huấn hay không?”

Phương Tranh trừng mắt nhìn hấn, nói: “ Giáo huấn? Ai giáo huấn ai? Lĩnh mười vạn đại quân tiêu diệt hết Giang Nam thế gia? Thế lực thế gia tại Giang Nam đã ăn sâu gốc rễ, rắc rối khó gỡ, bọn họ là địa đầu xà, chúng ta làm sao đầu qua bọn họ?”

Ôn Sâm cứng lại, sắc mặt nóng nói: “ Nhưng cũng không thể tùy ý cho bọn họ âm thầm thông đồng với phản tặc chứ?”

Phương Tranh suy nghĩ một chút, bỗng nhiên nở nụ cười: “ Đối với Giang Nam thế gia, ân uy cùng phạt, vừa đấm vừa xoa, hiện tại Diệp gia đã bị khâm sai đại thần ra lệnh một tiếng biến thành tro bụi, như vậy xem như đã lập uy, thế gia gia chủ của Giang Nam đang lúc kinh nghi bất định quan sát, chúng ta kế tiếp muốn làm, chính là phải thi ân trấn an.”

Ôn Sâm hai mắt sáng ngời: “ Ý tứ của đại nhân, chẳng lẽ dùng kế sách dụ dỗ trấn an thế gia?”

Phương Tranh cười nói: “ Không sai, dụ lợi, động tình, luôn luôn có điểm hiệu quả, chúng ta đại biểu cho thiên tử, thiên hạ đều thừa nhận chính thống, nếu làm cho thế gia còn đường có thể đi, ai lại muốn quay đầu mưu phản? Cho nên, ta đứng ra trấn an, khẳng định so với tên Thái Vương lén lút liên lạc bọn họ có hiệu quả tốt hơn nhiều lắm.”

“ Thái Vương kinh doanh nhiều năm, hấn tranh thủ lòng dân, mượn hơi thế gia, những thủ đoạn này hấn đều dùng, nhưng dù sao hấn cũng không phải là hoàng thượng, làm chuyện này dĩ nhiên không được hoàn chỉnh. Còn bị cản tay và lo lắng cũng nhiều. Nhưng chúng ta đại biểu chính là thiên tử, không nhiều lo lắng như hấn, hấn phải toàn lực tranh thủ, còn chúng ta nếu muốn tranh thủ, thì phải tranh thủ lòng dân cùng thế gia trở lại, bên người hấn còn có thứ gì giúp đỡ? Như vậy, Thái Vương bị diệt là sắp tới.”

Ôn Sâm khen ngợi: “ Đại nhân cao minh! Kế sách tuyệt diệu rút củi dưới đáy nồi, cũng chỉ có một vị công tử phong thần tuần lãng đương kim thiên hạ như đại nhân tài năng nghĩ ra, thuộc hạ đối với đại nhân thật sự là...”

Phương Tranh yếu ớt thở dài: “ Được rồi, người đừng vỗ, chủ ý này không phải do ta ra, là Hàn gia tiểu thư ra, ai, đều nói nữ tử vô tài đó là đức, ta nghĩ vị Hàn gia tiểu thư này rất thiếu đạo đức.”

Ôn Sâm cứng lại, vội vàng sửa lời nói: “ Đây cũng do đại nhân tuệ nhãn biết nhìn người! Nếu không có đại nhân nhận thức Hàn tiểu thư, năng ta sao có cơ hội ở bên người vì ngài hiệu lực, vì người mưu ra kế sách? Nói đến cùng, công lao của đại nhân mới là lớn nhất. Lưu vong Diệp gia lập uy sau đó chúng ta lại ra mặt triệu tập các gia chủ của Giang Nam thế gia gặp nhau, do đại nhân tự mình đứng ra trấn an, cho bọn hấn tha hồ vuốt râu mừng rỡ, hứa ra chỗ tốt, thật khéo tay vừa đấm vừa xoa, quả nhiên rất mềm, rất mềm a.”

Phương Tranh nghe vậy cười ha ha, bỗng nhiên nghiêm mặt nói: “ Nói vậy! Bốn quan cứng đứng lên cũng thực cứng lắm đó!”

Ôn Sâm vừa nghe liền hiểu ý, vội vàng nói: “ Đúng đúng đúng, đại nhân cứng rắn cao ngất, thiên hạ thật tìm không ra người thứ hai, thật sự là dũng mãnh phi thường uy vũ nam tử, nam tử vĩ đại...”

“ Không chỉ cứng rắn, còn có thể co duỗi đó.”

“ A? Đại nhân uy vũ!”

Hai ngày sau, thám tử phái đi Phục Ngưu sơn truy tra nơi ở của Thái Vương còn chưa hồi báo tin tức, thành Dương Châu đã phái ra hơn mười kỵ mang ra tin tức, sau khi ra khỏi thành, liền theo các phương hướng khác nhau chạy đi.

Giang Nam lại một lần nữa gió nổi mây phun.

Các đại thế gia trong thời gian ngắn nhất đều cùng nhận được một lá thư mời đến từ khâm sai đại thần Phương đại nhân, trong thư mời các gia chủ thế gia trong ngày năm tháng ba đến thành Dương Châu Lục Âm Quán. Phương Tranh sẽ bày yến tiệc tại Lục Âm Quán, mời bọn họ đến với lý do là làm đầy tháng cho hài tử còn chưa ra đời của hấn.

Lý do này thật sự làm cho người ta dở khóc dở cười, hài tử còn chưa ra đời, không ngờ lại sớm bày tiệc đầy tháng, vị khâm sai đại nhân này cũng thật là không chút nghiêm túc nào.

Nhưng toàn bộ gia chủ Giang Nam thế gia nhận được lá thư mời, không ai dám bỏ quên trên bàn mà không để ý tới, trái lại thần tình ngưng trọng nhiều lần cân nhắc suy nghĩ mỗi chữ mỗi câu trong thư, nhấm nuốt thâm ý của khâm sai đại thần khi bỗng nhiên mời tiệc đầy tháng trong thời kỳ vô cùng miễn cảm hiện tại.

Thế gia gia chủ cũng không ngốc, đương nhiên biết được tiệc đầy tháng chỉ bất quá là một cái cớ, bọn họ đang nghĩ rốt cục là vị khâm sai đại thần trẻ tuổi này đang muốn làm gì? Hàng Châu Diệp gia vừa mới bị hấn trừ tận gốc, toàn tộc gần ngàn người bị đầy tới Mạc Bắc ngàn dặm làm nô, Diệp gia ngày đó bị lưu vong tiếng khóc rung trời, gia chủ Diệp Kinh thân mang gông xiềng, ngay trước mặt quan binh đánh nhị công tử Diệp Mẫn Chi đến chết khiếp, Hàng Châu Diệp gia huy hoàng hơn trăm năm, khâm sai đại nhân chỉ chậm rãi phất phất tay, liền từ nay về sau xóa tên trong danh sách Giang Nam thế gia, có một điển hình phản diện vô cùng sống động đứng ngay nơi đó, thế gia nào của Giang Nam dám đem phong thư mời của vị khâm sai đại nhân này coi như không quan trọng?

Khâm sai mời tiệc, tồn ý thiện hay ác? Ở thời kỳ miễn cảm khi Thái Vương bị binh bại, khâm sai có dự định cùng các đại thế gia tính toán sổ sách hay không?

Ngay khi các gia chủ còn đang ngờ vực vô căn cứ trong thời gian nghỉ chân quan sát, Tô Châu Hàn gia gia chủ Hàn Trúc là người thứ nhất khởi hành đi Dương Châu, lúc Hàn Trúc rời khỏi Tô Châu lại rất rầm rộ, khua chiêng gõ trống cho mọi người đều biết, tri phủ Tô Châu suất lĩnh quan viên trong thành đi ra đưa tiễn, rầm rộ không kém gì đi nghênh tiếp khâm sai đại nhân.

Có Hàn Trúc đi đầu, thế gia gia chủ đều noi theo, trong lúc nhất thời xe ngựa xa hoa đi Dương Châu như mây trôi mù mịt, trên quan đạo xe đến xe đi, cảnh tượng vô cùng phồn hoa trọng đại.

Ngày năm tháng ba, đêm.

Bên trong Dương Châu Lục Ấm Quán giăng đèn kết hoa, từ Hào Ti phủ thổ địa đưa đến một đám người hầu xử lý công việc, qua lại hối hả náo nhiệt.

Xe ngựa bố trí xa hoa, những cỗ kiệu lần lượt dừng ngay trước Lục Ấm Quán, các gia chủ thần sắc khác nhau lúc gặp mặt đều chấp tay hành lễ, đây đó trao đổi ánh mắt ý vị thâm trường.

Bọn người hầu nho nhã lễ độ đưa các gia chủ đến một nhà thủy tạ trong Lục Ấm Quán, yến hội được diễn ra bên trong một nhà thủy tạ, nơi này bốn mặt đều có nước bao quanh, đèn như sao trời, phong cảnh uy nghi.

Bên trong Lục Ấm Quán, Phương Tranh lặng lẽ xốc lên màn che thật dày, đánh giá những gia chủ thế gia đến đây dự tiệc.

“ Ai nha, những gia chủ này gương mặt thật là xấu xí, ta đứng trước mặt bọn họ nhất định rất có tự tin.” Phương Tranh vô cùng vui vẻ nói.

Hàn Diệc Chân đứng một bên tức giận lườm hấn một cái, người này rốt cục đang suy nghĩ cái gì trong đầu? Thời khắc trọng yếu như vậy, hấn lại đi lo bình luận gương mặt của các gia chủ, tư duy của hấn thực sự quá phóng khoáng đi.

Phương Tranh vừa xem vừa tấm tắc đánh giá, hồn nhiên chưa phát giác ra ánh mắt khinh bỉ của Hàn Diệc Chân bên cạnh.

Phương Tranh càng xem càng cảm giác những gia chủ thế gia này không giống như loại người dễ tiếp xúc, biểu tình dễ dàng dần dần rút đi, thay vào thần tình lo sợ bất an, nghiêng đầu nhìn Hàn Diệc Chân nói: “ Bọn họ dường như rất hung a.”

Hàn Diệc Chân trợn trắng mắt.

Phương Tranh không nghe câu đáp của nàng, không khỏi càng lo sợ: “ Như thế này nếu như nói chuyện không vừa ý, bọn họ liền thủ đánh ta thì làm sao bây giờ? Người biết, ta không dễ dàng xuất thủ.”

Dù là xuất thủ thì cũng chỉ là bị đánh.

Suy nghĩ một chút, thần tình Phương Tranh ngưng trọng nói: “ Không được! Công tác chuẩn bị của ta còn chưa làm đủ, ta phải đi an bài an bài.”

Nói xong Phương Tranh quay đầu đi ra ngoài.

“ Người đi làm gì?” Hàn Diệc Chân hỏi.

“ Đi an bài năm trăm danh đao phủ thủ mai phục bên ngoài thủy tạ, ai dám đánh ta, lão tử gọi người dùng năm trăm cái búa chém chết hẳn!” Khẩu khí của Phương Tranh hùng hồn như người của Hồng Hưng Bang.

“ Người thực sự là tên hỗn đản!” Hàn Diệc Chân còn chưa lành vết thương, lại bị Phương Tranh làm tức giận đến hai gò má đỏ bừng, đưa tay kéo lấy ống tay áo Phương Tranh, hung hăng giật lại, quát: “ Người trở về cho ta.”

“ Họ đều là gia chủ có thân phận địa vị, cho dù xé rách mặt cũng có giáo dưỡng tốt đẹp, người cho là ai cũng dễ tiện thô lỗ như người sao? An bài đao phủ thủ có cái gì dùng.” Bàn tay Hàn Diệc Chân đẩy mạnh đầu Phương Tranh nói.

“ Bên trong tường kịch có nói nam diễn viên an bài đao phủ thủ luôn rất ngu bực...”

Phương Tranh thật muốn thử xem tình cảnh dùng ly ném xuống làm hiệu lệnh sau đó chúng đao phủ thủ nhất loạt giết vào, tràng diện nhất định rất rộng lớn mạnh mẽ.

Hàn Diệc Chân nhũu đôi mày thanh tú, than thở dài.

Giờ Tuất, dưới vòng vây của các thuộc hạ, chủ nhân yến hội Phương Tranh rốt cục khoan thai xuất hiện.

Hôm nay Phương Tranh mặc thường phục, thân khoác nho sam màu tím nhạt, thắt lưng đeo dây đai cẩm ngọc khảm châu, dây lưng còn có một khối ngọc bội Bách Phúc Ngọc, chân mang giày mềm, thỉnh thoảng còn phe phẩy một cây quạt mạ vàng trong tay, cả người có vẻ hơn người, siêu phàm thoát tục, lúc bước đi tràn đầy ý tứ hàm súc của một công tử xuất trần, nhất thời hấp dẫn không ít ánh mắt ái mộ của bọn nha hoàn đang hầu hạ chung quanh.

Các gia chủ đưa mắt nhìn nhau, trong lòng không khỏi thầm giật mình.

Sớm biết vị khâm sai đại thần này là một vị công tử còn trẻ tuổi, lại không nghĩ tới hẳn lại trẻ đến như vậy, trên mặt hiện lên vẻ mỉm cười ôn hòa. Làm kẻ khác như thấy được cơn gió mùa xuân, theo hình dạng hiền lành lúc này của hắn, ai cũng không thể tưởng tượng, chỉ ngày mấy ngày trước, hắn tự mình dẫn đại quân triều đình đánh bại quân đội mưu phản của Thái Vương, một đường chém giết mấy vạn phản tặc. Cũng là mấy ngày trước, một đạo mệnh lệnh của hắn hạ xuống, Hàng Châu Diệp gia toàn tộc hơn ngàn người đều kết thúc ngày tháng phong cảnh huy hoàng của trăm năm thế gia, toàn bộ biến thành nô lệ khổ dịch.

Người này tuổi tác tuy nhỏ, nhưng hành sự vô lại chưa ngoa, quả nhiên không thể khinh thường.

Các gia chủ mang theo tâm tình kính nể cẩn cẩn thận thận chào hỏi Phương Tranh, sau đó lo sợ bất an ngồi xuống, đây đó trao đổi ánh mắt thấp thỏm.

Phương Tranh ha ha cười, cất cao giọng nói: “ Hôm nay bốn quan mạo muội, thỉnh các vị gia chủ đến Dương Châu dự tiệc, thực là vì chúc mừng đầy tháng hài tử còn chưa ra đời của bốn quan, các vị nể tình như thế, bốn quan nhờ ơn, đa tạ các vị, rất hân hạnh được đón tiếp!”

Chúc mừng đầy tháng hài tử còn chưa ra đời!

Mọi người gương mặt cười khở, những lời nói này, nghe vào rõ ràng là có vấn đề, nhưng hết lần này tới lần khác lại không ai phản bác. Trong lòng đoàn người đều biết rõ ràng, người cũng không cần đem cái cớ này nói ra một lần lại một lần đi chứ? Đang ngồi ai chẳng biết người kêu chúng ta tới là ý không ở trong lời?

Các gia chủ đều là người rất có hàm dưỡng, cũng không vạch trần, đều chấp tay chúc mừng: “ Chúc mừng Phương đại nhân có hài nhi như lân hổ.”

Ai biết Phương Tranh lại hì hì cười, nói: “ Tuy rằng hài tử của ta còn chưa ra đời, nhưng hôm nay là rượu đầy tháng, vẫn phải làm một chút hình thức, đã là rượu đầy tháng, hài tử dù có xấu xí cũng phải ra mắt, nếu không sau khi các người trở về khẳng định sẽ nói bốn quan treo đầu dê bán thịt chó, như vậy không quá tuyệt vời.”

Nói xong Phương Tranh quay phía sau ra dấu cho thuộc hạ, một gã thuộc hạ nín cười, chẳng biết từ nơi nào ôm ra một búp bê vải bằng tơ lụa trắng. Búp bê làm rất tinh xảo, bên trong nhồi bông gòn, có mũi có mắt, điệu nhất chính là, mặt mày búp bê vải còn có vài phần rất giống Phương Tranh, đều là đáng dấp lắm la lắm lét, dường như tùy thời đều đang đánh chủ ý xấu xa.

Phương Tranh hai tay tiếp nhận, nhìn mặt mày búp bê vải, đáy lòng không khỏi thở dài không ngớt.

Thỉnh Hàn Diệc Chân tùy tiện làm ra một con búp bê dùng làm dụng cụ biểu diễn, không cần phải tích cực đến như thế này chứ? Tỉ mỉ nhìn một cái, oa nhi này ngoại trừ có chút giống hần, không ngờ còn loáng thoáng có vài phần đáng dấp của Hàn Diệc Chân, nhìn ra được Hàn Diệc Chân khi làm oa nhi này còn hao phí mất một phen tâm tư linh xảo.

Trên mặt lộ ra mỉm cười hòa ái, trong ánh mắt ngạc nhiên không giải thích được của mọi người, Phương Tranh ôm búp bê vải giả trang như đang nhẹ nhàng lắc lắc ru ngủ, sắc mặt như một phụ thân hiền lành: “Hài tử, ngày hôm nay người đầy tháng, người xem, có nhiều gia gia bá bá vội tới chúc mừng cho người, người có phải cảm thấy rất cao hứng không? Nhất định là như vậy.” Về mặt cười hiền từ, không ngờ hần lại nói chuyện với búp bê vải trong tay.

Mọi người nhìn nhau, trong lòng một mảnh hỗn độn, dù những gia chủ đều kinh nghiệm sống gió, lúc này cũng đoán không ra vì sao vị khâm sai đại nhân lại làm trò ngay trước mặt bọn họ ôm một búp bê vải giả thành người cha hiền từ, hành động này đến tột cùng có dụng ý ra sao?

Bất quá mọi người rất nhanh liền hiểu rõ dụng ý của Phương Tranh.

Trong ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, Phương Tranh bỗng nhiên kề lỗ tai gần kề đầu của búp bê vải, giả dạng “a” một tiếng: “Người nói cái gì?”

Giọng nói Phương Tranh có vẻ rất giật mình, sau đó biến sắc, đáng dấp hơi làm khó nhìn búp bê vải nói: “Như vậy không tốt đâu? Người cũng quá kỳ cục.”

Sắc mặt mọi người nhất thời càng phức tạp, vị khâm sai đại nhân này có phải là có mao bệnh? Búp bê vải có thể nói sao? Rốt cục người muốn làm gì thì cứ nói thẳng không được sao? Quanh có lòng vòng có ý tứ gì chứ?

Theo ý của mọi người, Phương Tranh cuối cùng cũng nói thẳng.

Ngẩng đầu, về mặt Phương Tranh hơi làm khó nhìn mọi người: “Phá hài tử này, lại còn nói các người tới chúc mừng đầy tháng của hần vì sao đi tay không, không tống cho hần chút vòng vàng vàng thỏi dây chuyền gì đó, nhỏ như vậy đã biết đòi hối lộ, thật sự là quá vô sỉ.”

Mọi người mặt mày đen thui, rốt cục là ai vô sỉ? Các gia chủ quen nhìn nhân vật quan trường, dạng người gì chưa từng thấy qua? Nhưng đòi hối lộ lại có kỹ thuật hàm lượng như thế, bọn họ thật sự là lần đầu tiên nhìn thấy, người này không biết da mặt làm bằng gì?

Mọi người đều cười khở, thò tay hùn hòng góp tiền, bởi tất cả mọi người đều không nghĩ tới Phương Tranh lại ôm một hài tử đi ra, cho nên khi bọn họ đi tới cũng không hề chuẩn bị lễ vật, theo như lời Phương Tranh “vòng vàng dây chuyền” các loại gì đó càng không mang theo, duy nhất cũng chỉ có ngân phiếu mà thôi.

Vì vậy bên trong nhà thủy tạ, giữa hai dãy bàn yến hội, một bức tình cảnh không hiểu quỷ dị xuất hiện.

Phương Tranh một tay ôm búp bê vải, một tay thò phía trước, sau đó các gia chủ cười khở móc ra ngân phiếu trong lòng, đặt lên trong tay Phương Tranh, trong miệng còn nghĩ một đằng nói một nẻo những lời chúc mừng.

Ngân phiếu trên tay Phương Tranh càng nắm càng nhiều, một tay đã không cầm hết, Phương Tranh vui mừng, nhất thời dơ dáng dạng hình, thò tay cầm một cái chậu lớn trên bàn, bỏ ngân phiếu vào trong, sau đó hần một tay ôm “hài tử” một tay cầm chậu, các gia chủ đều bỏ ngân phiếu vào trong chậu, quang cảnh thấy thế nào lại rất thâm thúy, rất giống một tên ăn mày cùng đường mặt lộ.

“Ôi, cảm tạ cảm tạ! Ngài quá khách khí, vị này chính là? A, nguyên lai là Hồ Châu Lý gia chủ, hứng khởi hứng khởi.”

“Oa! Vị đại gia này mặt mày hiền lành quá, vừa ra tay là hai vạn lượng! Ai, các vị nhìn xem, hai vạn lượng nha! Ta thay khuyển tử còn chưa ra đời cảm tạ ngài! Ngài là...a, nguyên lai là Thiệu Hưng Hoàng gia chủ, phi thường húng khởi! Như thế này ăn cơm xong chúng ta đơn độc tâm sự...”

“Di? Thế nào lại là một ngàn lượng? Người là ai? Gia Hưng Trần gia? Không có nghe nói qua! Người như thế nào chỉ cho một ngàn lượng? Thật không có lễ phép! Khi dễ ta là ăn mày sao? Nhanh lên! Thêm nữa.”

Phương Tranh tay cầm chậu giống như cánh bướm xuyên hoa bay lượn một vòng, thị vệ cùng Ôn Sâm và các quân sự Ảnh Tử đứng phía sau thật sự không còn nhìn được nữa, vị Phương đại nhân này vừa thấy được ngân phiếu liền bộc lộ tính tình này, không chỉ quên đi chính sự, hơn nữa sắc mặt thu hồi lộ lại hèn mọn đến cực điểm, làm cho không ai muốn nhìn thấy.

“Đại nhân, đại nhân...ngài bình tĩnh một chút đi! Thể thống, thể thống triều đình a.” Ôn Sâm kéo Phương Tranh sang một bên, bí ai cầu xin, gương mặt nhẵn thành một đoàn, đều sắp khóc đi ra.

“Đừng ngăn ta, không phát hiện ta đang vội vàng sao? Đừng cản đường phát tài của ta, cẩn thận ta chính người.” Phương Tranh thấy ngân phiếu đầy chậu, hai mắt tỏa ra lục quang u u.

“Đại nhân, nói chính sự! Ngài đã quên mục đích ngày hôm nay gọi bọn họ tới sao? Chính sự!” Ôn Sâm thấp giọng cầu xin.

“A? Ách...” Nhắc tới chính sự, Phương Tranh bỗng nhiên tỉnh hồn, đúng rồi, hôm nay là tới trấn an thế gia, thế nào vừa thấy ngân phiếu cái gì đều cũng quên? Chẳng lẽ đời trước lão tử thật sự là nghèo đến điên?

“Khái khái...” Phương Tranh tiện tay đem búp bê vải nhét vào trong tay Ôn Sâm, lại tỉ mỉ thu đồng ngân phiếu chồng chất như núi vào trong lòng, làm xong tất cả, lúc này mới vỗ vỗ tay, hơi có vài phần xấu hổ nhìn các gia chủ cười cười.

“Khái, thật ngại quá, bổn quan có chút thất thố. Thật sự là, ách, mừng được quý tử, ân, hưng phấn, quá hưng phấn.”

Mọi người thấy trò khôi hài rất cực kết thúc, bọn họ càng thở dài một hơi, đều chấp tay làm bộ cười nói: “Đại nhân nói quá lời, mừng được hài tử là việc vui đời người, cái này...cử chỉ ngẫu hứng hưng phấn, cũng là chuyện thường tình của con người.”

“Đúng đúng đúng, chúng ta đều có thể lý giải, đều có thể lý giải.”

Phương Tranh nghe vậy vui mừng, những gia chủ này thật sự là thông tình đạt lý, chính mình thực sự là vận khí tốt.

“Thật vậy chăng? Thật vậy chăng?” Dạng hình dơ dáž vui vẻ Phương Tranh lại nâng chậu lên, mặt mày rạng rỡ nói: “Vậy các người nhiều ít cho thêm chút nữa...”

“Đại nhân! Lãnh tĩnh a đại nhân!” Ôn Sâm cùng thủ hạ quá sợ hãi, vội vàng tiến lên kéo hấn.

“Đừng ngăn ta, người xem người ta đều là chuyên gia đó.”

Bên trong nhà thủy tạ ưu nhã yên tĩnh của Lục Ấm Quán lại lần nữa rơi vào ồn ào náo nhiệt.

Náo loạn qua đi, trong nhà thủy tạ lại khôi phục bình tĩnh, các gia chủ cùng chủ nhân đều ngồi xuống. Phương Tranh vừa là chủ nhân, vừa là quan viên, đương nhiên ngồi trên chủ vị, vị trí bên cạnh hấn, chính là Hàn gia gia chủ Hàn Trúc, lão đầu vẻ mặt mỉm cười, vuốt chòm râu liên tục nhìn về phía Phương Tranh, ánh mắt càng xem càng giống như cha vợ nhìn con rể, làm da đầu Phương Tranh một trận tê dại, đặc biệt tại khách sạn nơi Từ thị trấn Phương Tranh động tay động chân với nữ nhi của hấn. Hôm nay hấn cũng không thể ưỡn ngực nói giữa mình và Hàn Diệc Chân là trong sạch, ánh mắt của Hàn Trúc làm Phương Tranh nhìn không được trong ngực đập nhanh như trống trận, lão đầu này không biết đã biết được việc gì rồi chứ? Không thể nha, lúc ta sờ nữ nhi của hấn ta nhớ kỹ có đóng cửa lại, ai cũng không có phát hiện a.

Nghiêng đầu, Phương Tranh nhìn Hàn Trúc cười chột dạ.

Hàn Trúc ngẩn người, không biết Phương Tranh vì sao lại cười chột dạ đến như vậy, vì vậy hắn cũng nhìn Phương Tranh cười cười, dáng tươi cười này rơi vào trong mắt Phương Tranh, cũng có một loại ý vị thâm trường, dáng tươi cười như đã sáng tỏ tất cả, cho nên Phương Tranh càng thêm có vẻ chột dạ.

Một bước sai lầm thành thiên cổ hận, sớm biết hôm nay xấu hổ như vậy, lúc trước ta sẽ không sờ soạng nữ nhi của người đầu.

Quay đầu nhìn thấy các gia chủ đều đang lẳng lặng ngồi bên bàn, đôi mắt tất cả mọi người đều trông mong nhìn hắn, Phương Tranh không khỏi cả kinh, vội vàng nâng chén rượu cười nói: “ Các vị gia chủ từ xa mà đến là quý khách, bốn quan chào đón không chu toàn, dùng chén rượu này kính các vị gia chủ.”

Nói xong Phương Tranh ngửa cổ uống cạn chén rượu, lại nhìn mọi người úp chén xuống.

Các gia chủ thấy Phương Tranh khách khí như vậy, trong miệng vội nói không dám, đều đứng lên, cùng uống một chén.

Vừa mới giàu to một bút tiền, tâm tình Phương Tranh thật tốt, thấy mọi người đều nể tình, cũng không phải là người kiêu căng vô lễ, không khỏi cảm thấy hài lòng, vỗ vỗ tay, nhà thủy tạ cách phía trong đình viện khoảng trăm bước có một tòa thai cao lộ thiên bỗng nhiên nổi lên đèn lồng sáng tỏ, chiếu thai cao sáng như ban ngày, mọi người còn đang kinh ngạc, hai đội vũ kỹ nhẹ nhàng đi ra, thướt tha đứng trên thai cao, từ khoảng cách xa hướng Phương Tranh và các gia chủ khom người thi lễ, sau đó tiếng đàn sáo vang lên, chậm rãi như gió xuân lướt nước, như suối mát khe trong, thanh thúy dễ nghe, làm kẻ khác vui vẻ thoải mái.

Các vũ kỹ trong nhạc khúc thanh thúy chậm rãi xòe tay áo, giống như những cánh bướm nhẹ nhàng vũ động lên, tư thế kỳ diệu khiến kẻ khác nhìn không chớp mắt.

Lúc này một ca kỹ mặc cung trang màu đỏ nhẹ nhàng đi lên thai cao, tay áo phất động vài lần miệng khẽ nhếch, giọng như ca xướng:

“Hàm tu ý túy bất thành ca,

Tiêm thủ yểm hương la.

Ôi hoa ánh chúc, thâm truyện thâm ý

Tửu tư nhập hoành ba.

Khán chu thành bích tâm mê loạn,

Phiên mạch mạch, liêm song nga.

Tương kiến thì hi cách biệt đa,

Hựu xuân tấn, nại sầu hà...”

“Tay thon che mặt, lụa thơm hơi.

Chén choáng mê, uống cạn lời.

Miên man tựa ngọc, đèn thêm rạng.

Dặt dàu chén cạn, sóng đùa khơi.

Say men ngơ ngẩn xanh thành đỏ.

Đắm sắc chau mày, biếng lả lơi.

Gặp nhau một chốc, xa đàng đẵng.

Chớ để xuân tàn, cố tận vui...”

Tiếng ca réo rắt uyển chuyển, như kiều oanh khê hót, cách trăm bước truyền vào trong tai mọi người. Nghe được thật minh bạch rõ ràng, không kém chút nào, làm kẻ khác nhìn không được gõ nhịp mà hòa theo.

Nhìn các gia chủ liên tục tán thưởng tiếng hát, Phương Tranh đặc ý nở nụ cười.

Khâm sai phó sứ Tiêu Hoài Viễn đang ở một bên tiếp khách hướng Phương Tranh chớp mắt vài cái, sau đó nâng chén rượu kính liên tiếp các gia chủ khác, các gia chủ không dám chậm trễ, vội vàng đứng lên uống cạn. Tiêu Hoài Viễn tuy là phó sứ, địa vị chức quan không bằng Phương Tranh, nhưng hắn chung quy cũng là đại biểu cho thiên tử, vào thời khắc mẫn cảm vì quan hệ giữa thế gia và triều đình rung chuyển, các gia chủ đương nhiên là không dám tùy tiện chọc người lên án.

Ca vũ trên thai cao vẫn tiếp tục, nhưng tâm tư mọi người không ở trên đó, bọn họ trao đổi ánh mắt một chút, lại hừ hừ thực thực nhìn Hàn Trúc vẫn đang đàm nhiên mỉm cười, thấy dáng dấp bình chân như vại của hắn, trong lòng đều đánh trống, lão gia hỏa này thân nhiên như vậy, chẳng lẽ đã lên cùng triều đình đạt thành sự ăn ý nào đó?

“ Khái khái, Phương đại nhân, hôm nay chúc mừng đại nhân có được lân nhi, mời chúng ta dự tiệc, chúng ta vạn phần vinh hạnh, lão hủ kính đại nhân một chén, còn thỉnh đại nhân nể mặt.” Thiệu Hưng Hoàng gia chủ Hoàng Nột Đức đứng lên, dẫn đầu hướng Phương Tranh kính rượu.

Phương Tranh ngẩn người, thấy người này chính là vị gia chủ hùng hồn vừa rồi tặng hai vạn lượng ngân phiếu, có câu cắn miệng mềm của người, bắt người tay ngắn, Phương Tranh tất nhiên là không ngoại lệ, vội vàng đứng lên cười nói: “ Hoàng gia chủ khách khí, ha ha, bốn quan phụng thánh chỉ hạ Giang Nam, tuy nói là vì tra án, nhưng thực tế cũng phụng hoàng mệnh, cùng các vị gia chủ Giang Nam gặp gỡ tương giao một phen. Ngô hoàng vừa đăng đế vị, đang cần các vị gia chủ một lòng giúp đỡ, hiệp trợ quan phủ an trí bách tính địa phương, hoàng thượng đối với các vị cũng kỳ vọng thật cao đó nha.”

Một phen giọng điệu quan viên nói ra, làm các vị gia chủ nghe được vừa mừng vừa sợ vừa nghi, kinh chính là Phương Tranh nói tra án, tất cả mọi người đều biết là vụ án Thái Vương mưu phản. Những thế gia đang ngồi tại đây có người âm thầm giúp đỡ Thái Vương cũng không phải số ít, nghe được vị khâm sai đại nhân này tra án tra được đến mức độ nào cũng không rõ, có phải ý nói tất cả những nhân vật có liên quan đến Thái Vương đều đem nhỏ tận gốc hay không?

Vui chính là Phương Tranh nói phụng hoàng mệnh cùng các thế gia gia chủ gặp gỡ tương giao, điều này nói rõ triều đình đối với thế gia tạm thời mà nói là đang tồn thiện ý. Không đến mức giống như lời của Thái Vương, triều đình muốn tiêu diệt toàn bộ thế gia.

Phương Tranh đem biểu tình của mọi người xem hết trong mắt, cười thầm một chút, nói tiếp: “ Mấy ngày trước đây Thái Vương mơ ước ngôi vị hoàng đế, mưu đồ gây rối, dự chiếm Dương Châu mà mưu thiên hạ, nhưng âm mưu của Thái Vương đã sớm bị triều đình xuyên qua, dưới thành Dương Châu có hơn mười vạn đại quân đánh nhau một trận, kết quả ra sao có lẽ các vị đều đã biết. Cuộc chiến này triều đình đại thắng, Thái Vương cùng hơn một vạn bại quân hoảng sợ bỏ chạy. Bốn quan đã phát xuống công văn truy nã, ra lệnh khắp thiên hạ, bắt cho được Thái Vương về quy án...”

Mọi người vừa cả kinh, khâm sai đại nhân nói ra lời này là dụng ý ra sao? Chẳng lẽ hắn hoài nghi chúng ta giấu Thái Vương?

“ Ha ha, các vị, đừng quá tởm ngắt, đến đến đến, uống rượu uống rượu, chén rượu này bốn quan thay mặt ngô hoàng vạn tuế kính các vị gia chủ, hoàng thượng ở trong thâm cung, trong lòng hâm mộ Giang Nam xinh đẹp tuyệt trần, đáng tiếc vẫn không có thời gian bức ra đi dạo, như vậy mà mất đi cơ hội cùng các vị gia chủ tương giao, bốn quan trước khi đến Giang Nam, hoàng thượng triệu kiến bốn quan, trong lời biểu lộ ý tứ vô cùng tiếc nuối...”

Mọi người nghe được Phương Tranh đông kéo tây xả, mỗi một câu nói làm như tùy ý, lại có dụng ý khác, mỗi người tâm thần bất an lặng yên nhắm nuốt từng lời nói của Phương Tranh, nào có tâm tư uống rượu? Nhưng nếu Phương Tranh đã đưa hoàng thượng ra, mọi người tất nhiên không dám chậm trễ, đều đứng dậy, thân sắc kính cẩn mặt hướng phía đông, trong miệng xướng chúc ngô hoàng long thể khỏe mạnh, vạn thọ vô cương. Sau đó uống một hơi cạn sạch, đợi sau khi Phương Tranh ngồi xuống, mọi người mới chậm rãi ngồi trở về.

Hàn Trúc ngồi một bên vuốt bộ râu dài, cười tủm tỉm liếc mắt nhìn Phương Tranh, trong ánh mắt tràn đầy ý tán thưởng.

Hoàng Nột Đức quét mắt nhìn mọi người, ngồi nơi này có hắn là lớn tuổi nhất, tất nhiên là phải thay mặt

các gia chủ mà xuất đầu. Nếu không cứ để cho Phương Tranh tùy ý đông kéo tây xả mãi cũng không phải biện pháp.

“ Phương đại nhân, hôm nay đại nhân mời chúng ta tới Dương Châu, không chỉ là vì cấp lệnh công tử khánh chúc đầy tháng phải không? Đại nhân có chính sự gì, không ngại nói thẳng, chúng ta chăm chú lắng nghe.”

Phương Tranh cười cười nói: “ Được rồi, ta đây cứ việc nói thẳng, ta biết trong các người có người tâm hướng Thái Vương, hơn nữa trước đây cũng từng làm qua nhiều chuyện âm thầm giúp đỡ hắn, bằng không Thái Vương khởi binh tám vạn, phải hao phí lương thảo quân lương vô số, chỉ dựa vào một mình hắn thì tuyệt đối nuôi không nổi, hôm nay chúng ta đem chuyện này nói thẳng, chuyện trước đây chúng ta cũng sẽ không nhắc tới nữa. Bốn quan đại biểu triều đình biểu lộ thái độ, tuyệt không tính toán với các vị...”

Phương Tranh nhắc chén rượu, chậm rãi nhìn quét mọi người, cười nói: “ Đây giống như đẩy bài, chơi tán tử, xem như chúng ta đã chơi đùa qua, thắng thua cũng đừng nói ra, chúng ta một lần nữa tẩy bài, lại một lần nữa chơi lại là được.”

Phương Tranh nâng chén lên, ý vị thâm trường nói: “ Bốn quan đại biểu triều đình cầm cái, triều đình sẽ toàn bộ thu hết, có sát có bồi, không nói hai lời.”

Ánh mắt Hoàng Nột Đức chớp động, nhìn chằm chằm Phương Tranh chậm rãi nói: “ Chẳng hay chúng ta phải dùng tiền đặt cược gì mới được triều đình nhìn vào trong mắt?”

Phương Tranh cầm chén rượu, thần tình hơi trầm xuống, nghiêm mặt nói: “ Rất đơn giản, triều đình muốn các người đoạn tuyệt tất cả lui tới với Thái Vương, không cho phép có bất luận cử động tư địch gì, song song đổi lại hướng đi của các người đối với Thái Vương, lợi dụng danh vọng và căn cơ của các người tại Giang Nam, cùng triều đình phối hợp với nhau, toàn lực tiêu diệt thế lực tàn dư của Thái Vương!”

Mọi người nghe vậy nhất thời trầm mặc, trong nhà thủy tạ yên tĩnh không tiếng động, chỉ có tiếng hát tiếng đàn sáo xa xa vang lại, phảng phất từ địa phương xa xôi đang truyền đến.

Một lúc lâu, Phương Tranh bỗng nhiên nở nụ cười, nhìn mọi người đang trầm mặc, chậm rãi nói: “ Các vị, bộ khó tuyển chọn như vậy sao? Thái Vương có hoàn cảnh gì hiện tại các người cũng rõ ràng. Các vị xuất thân thế gia đại tộc, trên người gánh vác tính mạng ngàn người trong gia tộc, ta nghĩ các người không nên đem cơ nghiệp trăm năm của gia tộc và tính mạng tộc nhân toàn tộc ra áp trên người một kẻ căn bản nhìn không thấy thành công hi vọng, các vị đều là người lão luyện thành thục, nên hiểu rõ đạo lý xu cát tị hung (tìm lành tránh dữ). Ta thực sự nghĩ không ra, cho đến lúc này các người còn có sự do dự gì nữa.”

Hoàng Nột Đức nhìn mọi người chung quanh, đánh vỡ trầm mặc: “ Chúng ta là gia chủ thế gia, nhưng song song cũng là con dân của hoàng thượng, hôm nay ngô hoàng muốn phạt Thái Vương, chúng ta hẳn là nên tương trợ toàn lực, thế nhưng...hoàng thượng và Thái Vương dù sao cũng là thân huynh đệ, lời nói đại nghịch xin nói, cuộc chiến này chính là gà nhà bôi mặt đá nhau, tay chân tương tàn, chúng ta chỉ là thân bách tính, nếu tương lai hoàng thượng gạt bỏ được mưu loạn của Thái Vương, sau đó lại phản ngược đi truy cứu tội tư địch của chúng ta, xin hỏi Phương đại nhân, đến lúc đó chúng ta phải làm sao bây giờ?”

Lời này của Hoàng Nột Đức là nói ra tiếng lòng của mọi người, hôm nay bọn họ thừa biết đi theo Thái Vương mưu phản là không có hi vọng, nhưng nếu quay ngược dựa dẫm vào triều đình, lại sợ sau khi xong việc triều đình sẽ quay lại tính toán sổ sách với bọn họ, do đó suy yếu căn cơ của thế gia, thậm chí trực tiếp tiêu trừ thế gia, các gia chủ liền đối mặt với gian nan lựa chọn.

Phương Tranh cười nói: “ Hoàng gia chủ tuổi tác không lão, vì sao trí nhớ không rõ ràng? Bốn quan vừa đại biểu triều đình luôn mãi đề cập qua, triều đình bảo chứng xong chuyện sẽ không hề tính toán sổ sách, trước đây những gì phát sinh toàn bộ theo gió biến mất. Tất cả mọi người quên đi cũng được, hoàng thượng và triều đình cũng sẽ không nhớ mọn như vậy. Cứ mãi cầm lấy việc ấy không buông tay, các vị là ý làm sao?”

Mọi người nhìn nhau, từ trong mắt đối phương nhìn thấy được một ít nghi ngờ, do dự một lát, nhưng không người đi ra tỏ thái độ.

Phương Tranh dần dần không kiên nhẫn, đám lão gian cự hoạt, lão tử nếu không phóng thêm chút mồi dụ đi ra, phỏng chừng bọn họ còn không chịu mắc câu.

Há mồm định mở lời, chợt nghe giữa tiệc có tiếng người hừ lạnh nói: “ Phương đại nhân, lời của người có thể đại biểu cho triều đình sao?”

Mọi người ngẩn người, theo tiếng nhìn lại, đã thấy ngồi ngay giữa tiệc là một gã nam tử còn trẻ tuổi đang lộ vẻ mặt chẳng đáng nhìn chằm chằm Phương Tranh, ánh mắt rất là bất thiện.

Phương Tranh ngẩng người một chút, lập tức cười nói: “ Bỏn quan là khâm sai đại thần, đại biểu cho quyền uy thiên tử, bỏn quan nói, tất nhiên là do thiên tử trao quyền, đương nhiên có thể đại biểu triều đình.”

Tên nam tử trẻ tuổi cười lạnh nói: “ Dù người có thể đại biểu cho triều đình, nhưng triều đình nói chuyện chắc chắn được sao? Từ xưa đến nay, được lợi nuốt lời loại chuyện này, làm được tới đa chính là hoàng đế và triều đình, chúng ta thế nào tin được người?”

Phương Tranh ngẩn người, nhíu nhíu mày, nghiêng đầu nhỏ giọng hỏi Ôn Sâm đứng ngay phía sau: “ Tiểu tử này là ai? Trong câu nói giấu diếm thương đao gây gộc, lão tử đùa giỡn qua lão bà của hần sao?”

Ôn Sâm suy nghĩ một chút, nói: “ Người này xác nhận là Hàng Châu Triệu gia, thế nhưng...gia chủ Triệu gia Triệu Chương hần là một lão đầu nhi hơn sáu mươi, thế nào trẻ tuổi như vậy?”

Phương Tranh ngạc nhiên: “ Người hỏi ta, ta đi hỏi ai đây? Kháo! Các người làm việc như thế nào vậy? Trở về kinh thành lão tử phải chỉnh đốn tác phong cho các người! Quá kỳ cục! Ngay gốc gác chưa từng điều tra rõ ràng lại tự tiện thả người đi vào, vạn nhất hần đến ám sát ta, lão tử chẳng phải là chết chắc rồi?”

Ôn Sâm vẻ mặt đau khổ nói: “ Thế nhưng đại nhân, hần rõ ràng cầm thiệp mời của ngài để đi vào, chúng ta không thể ngăn cản không cho vào nha?”

Phương Tranh không để ý đến hần, quay đầu nhìn tên nam tử trẻ tuổi tùm tùm cười nói: “ Xin hỏi quý tính đại danh của vị công tử này?”

Nam tử trẻ tuổi tùy ý chấp tay nói: “ Tại hạ Hàng Châu Triệu Lương, gặp qua Phương đại nhân.”

“ Nga, nguyên lai là Hàng Châu Triệu gia, tuổi trẻ như vậy đã ở ngôi gia chủ, thật sự là niên thiếu có tài, làm kẻ khác ước ao.”

Triệu Lương nghe vậy trên mặt hiện lên vài phần xấu hổ, đông cứng nói: “ Không dám, tại hạ cũng không phải là Triệu gia gia chủ, chỉ là trưởng tử, chỉ vì gia phụ có bệnh trong người, không cách tự mình đến thịnh yến của đại nhân, mong rằng đại nhân lượng dung.”

Phương Tranh hiện tại đã biết rõ, cái gì có bệnh trong người tất cả đều là đánh rắm, phỏng chừng Triệu gia chỉ là đồ ba gai trong đám thế gia, hôm nay nếu không trị họ, đừng mơ tưởng tiếp tục đàm xuống phía dưới.

Phương Tranh cười tùm tùm nói: “ Triệu công tử vừa yêu cầu, là đại biểu cho ý tứ của lệnh tôn sao?”

Triệu Lương ngừng một chút, sau đó ưỡn ngực nói: “ Không sai, không chỉ đại biểu cho ý tứ của gia phụ, còn đại biểu cho ý tứ của các thế gia Giang Nam.”

Phương Tranh gật đầu, trầm giọng nói: “ Tốt, vậy ta trả lời người. Người căn bản chỉ là dùng lòng tiểu nhân độ lòng quân tử! Triều đình có khí độ của triều đình. Trên kim loan điện, hoàng thượng nói bất luận là điều gì, con dân khắp thiên hạ đều hoàn toàn nghe được! Hơn nữa còn phải ghi chép vào trong sách sử hàng ngày, đều không phải lưu manh vô lại ngoài phố phường, nói ra những lời thối hoắc! Triệu gia người suy đoán phỏng chừng về hoàng thượng và triều đình như vậy, kỳ tâm vốn đã bất chính, nếu không phải hôm nay đang trong tiệc vui, bỏn quan nên theo lý bắt người trị tội.”

Triệu Lương bị một phen lễ chính lời nghiêm của Phương Tranh nghiêm khắc nói ra làm vẻ mặt hần đỏ bừng, ánh mắt các gia chủ cũng nhìn hần bất thiện, người đại biểu cho Triệu gia người là chuyện của người, nhưng người đừng xem mọi người là hài tử dễ dụ dỗ, người có tư cách gì đại biểu cho Giang Nam thế gia? Hôm nay khâm sai chủ động mời đến, vốn là triều đình hướng thế gia thả ra tín hiệu thiện ý, nếu bị tên tiểu tử không hiểu chuyện này cấp phá hủy, mọi người cần phải đem Triệu gia người hủy đi tức khắc!

Triệu Lương vốn là một thanh niên khí huyết phương cương, tất nhiên là chịu không nổi chuyện bị mất mặt mũi trước mặt nhiều người như vậy, thanh niên nhân hành sự luôn không kể đến hậu quả, nghe vậy cười

nhật nói: “ Người bắt quá cũng là người trẻ tuổi, có tư cách gì dạy ta?”

Phương Tranh tức giận, nhưng hoãn giọng nói: “ Dạy dỗ người thì không dám, bổn quan là khâm sai, tự nhiên không thể nghe được những lời người khác dám nghi vấn hoàng thượng, nghi vấn triều đình, hôm nay ta thỉnh các gia chủ đến Dương Châu, đương nhiên là có chuyện thương lượng, ở chỗ này, bất luận là ai nói gì, bất luận là câu nói nào, đều phải phụ trách nhiệm, người nghi vấn ta thì được, nhưng người nghi vấn triều đình là không nên!”

Một phen nói của Phương Tranh khiến cho các gia chủ đang ngồi âm thầm gật đầu. Hai vị đều là thanh niên nhân, nhưng so khí độ hàm dưỡng, vị khâm sai đại nhân này thật là hơn Triệu Lương rất nhiều, thảo nào người ta còn trẻ tuổi đã thân ở địa vị cao, rốt cục đúng là có vài phần bản lĩnh và tu dưỡng.

Triệu Lương cả giận nói: “ Ai biết người đánh chủ ý gì lừa bịp chúng ta? Người giả dối để tiện ta gặp qua không ít, khâm sai chẳng lẽ không phải là người hay sao? Mấy ngày trước đây Hàng Châu Diệp gia bị người toàn bộ bưng đi đã là chứng cứ rõ ràng, chúng ta làm sao biết người cùng triều đình sau này cũng đối phó chúng ta như thế hay không?”

Về tức giận trên mặt Phương Tranh dần dần rõ ràng, nghe vậy trầm giọng nói: “ Triệu Lương, người đây là đang càn quấy! Hàng Châu Diệp gia bị lưu vong, đó là do phạm phải tội bất cóc khâm sai, án luật pháp Hoa triều đã phải bị tru cửu tộc, chỉ là lưu vong ngàn dặm, đã là phúc đức thật lớn, việc này nếu lên tới kim loan điện, bổn quan chiếm lý, người nghĩ ta lấy việc này lừa bịp các người, chẳng phải buồn cười!”

Triệu Lương cười lạnh nói: “ Người tự nhiên có nguy biện của người, nhưng Triệu gia không thể tin người! Diệp gia cùng Triệu gia ở chung Hàng Châu, Diệp gia bị người phá đổ rồi, kế tiếp có thể đến phiên Triệu gia chúng ta hay không? Phương đại nhân, người cũng không hiền ngang lắm liệt như trong miệng người đã nói, tự sau khi người hạ Giang Nam tới nay, thu nhận hối lộ, vợ vét của cải, kiếm được đầy túi, chuyện này vốn đã không hợp, thử hỏi người không có đức hạnh như vậy, nói ra làm sao ta tin được?”

Phương Tranh nghe vậy giận dữ, đứng lên hung hăng vỗ bàn.

Hắn là thực sự phẫn nộ, tên họ Triệu này nói ba xạo lại kéo trọng tâm câu chuyện dẫn tới việc hắn thu hối lộ, hướng mọi người ám chỉ triều đình dùng người không hiền, làm mọi người sản sinh hoài nghi đối với triều đình. Nguyên quan hệ giữa triều đình và thế gia đang dần hòa hoãn, lại bị hắn gây xích mích làm trở nên bắt đầu đối lập, kỳ tâm thực sự ác độc.

Nhưng Triệu Lương chỉ trích hắn thu hối lộ cũng không nói sai. Lời này đúng là đụng phải sự đau nhức của Phương Tranh, dù sao chuyện thu hối lộ không phải chuyện sáng sủa gì, trong lòng mọi người tự biết là tốt rồi, người làm trò ngay trước mặt nhiều người nói ra như vậy, đây không phải là tát vào mặt ta sao? Cho nên Phương Tranh phẫn nộ, chính là có một phần do thẹn quá thành giận.

Phương Tranh tức giận đến cả người trắng run, lão tử khách khí đối với người, người đem làm phúc khí, không cho người chút lợi hại, người sẽ không biết cái gì gọi là quan uy của khâm sai đại thần triều đình!

“ Người đâu! Bắt cho ta!” Phương Tranh bảo nổi.

Ôn Sâm cùng đám thuộc hạ đứng ngay phía sau đã tức giận rục rịch từ lâu, nghe vậy lập tức tiến lên, chuẩn bị tại chỗ đem Triệu Lương tróc nã.

“ Chậm đã!” Phương Tranh suy nghĩ một chút, chính chưa hết giận: “ Lão tử tự mình làm!”

Nói xong Phương Tranh xắn tay áo, lướt qua đám gia chủ đang thần tình kinh ngạc, đi tới trước mặt Triệu Lương, dương tay tát mạnh tới.

“ Ba!”

Tiếng tát vang dội chấn kinh mọi người có mặt, bao quát đám vũ kỹ trên thai cao xa xa cũng ngừng luôn động tác, không biết làm sao hướng trong nhà thủy tạ nhìn lại.

Triệu Lương bị Phương Tranh tát đến ngẩn người, trên mặt rất nhanh liền nổi lên dấu tát tai đỏ tươi, hắn bụm mặt, không dám tin tưởng trừng mắt nhìn Phương Tranh, lúng ta lúng túng nói: “ Người...người dám đánh người?”

Các gia chủ cũng bị dị biến bất thành linh làm sợ ngậy người.

Triều đình đại thần bọn họ gặp qua không ít. Nhưng tất cả mọi người đều là người có mặt mũi, dù trong lòng không vui hay bất mãn cũng chỉ giấu trong ngực, sẽ không đem nó biểu hiện ra ngoài. Triệu Lương tuy nói chuyện đáng ghét, nhưng chưa ai thấy qua có người nói trở mặt liền trở mặt, nói động thủ liền tự mình động thủ như vị triều đình đại thần này, không khỏi làm bọn họ thất kinh.

Nếu đã động thủ, Phương Tranh thẳng thắn bại lộ ra bản tính mà hắn đã nguy trang khi nãy.

“ Ba!”

Lại một bạt tai đi qua, Phương Tranh hai mắt đỏ bừng, cắn răng tức giận nói: “ Lão tử không dám đánh người? Lão tử vì sao trừng phạt không được người? Lão tử là quan lớn, người chỉ là một tên bách tính thấp hèn, người đã quên trên dưới tôn ti, lão tử thay lão cha người quản người, dạy dỗ người sau này nên làm người như thế nào!”

Trên mặt Triệu Lương trúng hai bạt tai, nhất thời đánh tỉnh hẳn, thấy trước mặt mọi người mắt mặt lớn như vậy, lập tức trở nên kích động, run run chỉ vào Phương Tranh nói: “ Người...người dám đánh người...ta...ta mặc kệ người là khâm sai triều đình gì, hôm nay ta liều mạng với người!”

Nói xong Triệu Lương giậm mạnh chân, gơ nắm tay hướng Phương Tranh đánh tới.

Phương Tranh tránh qua một bên, né qua một quyền của hắn, sau đó cả giận nói: “ A! Bỏ khâm sai đánh người, người cư nhiên dám đánh trả, không muốn sống nữa?”

Triệu Lương nghe vậy thân hình nhất thời ngẩn ngơ, Hàng Châu Diệp gia là một ví dụ, nếu mình thực sự đánh khâm sai, Triệu gia nhất định sẽ gặp tai họa rập khuôn như Diệp gia, cuối cùng tránh không được số phận lưu vong ngàn dặm.

Triệu Lương còn đang do dự thì Phương Tranh cũng đã huy quyền mà đến, chiếm tiên cơ “ Phanh” một quyền rắn chắc đánh thẳng vào mũi Triệu Lương.

Triệu Lương đau đớn, không khỏi “ ai nha” một tiếng, bưng mũi ngồi chồm hổm xuống đất.

Thấy Phương Tranh lại muốn đánh hắn, Triệu Lương vô ý thức huy quyền tự vệ.

Nắm tay vừa tới trước mũi Phương Tranh, chợt nghe Phương Tranh lạnh lùng nói: “ Hạ tràng Diệp gia người đã quên?”

Triệu Lương cả kinh, ngạnh sanh dừng tay, Phương Tranh lại lạnh lùng cười “ phanh” một quyền đập lên mũi hắn.

Triệu Lương lại “ ai nha” một tiếng, trong lòng phần nộ không ngớt, sau nghĩ cứ như vậy thì không phải biện pháp, ta trừng phạt không được người, cũng không thể cứ đứng yên cho người đánh đi? Trừng phạt không được còn chạy không được sao?

Vì vậy toàn bộ nhà thủy tạ rơi vào một mảnh hỗn loạn, chỉ thấy khâm sai Phương đại nhân quơ nắm tay, đuổi theo Triệu Lương mà đánh, hơn nữa lần này không biết ra sao, Phương Tranh như có thần linh trợ giúp, mỗi lần nắm tay đánh ra đều vừa vặn đánh ngay mũi Triệu Lương, đánh cho Triệu Lương gào khóc thảm thiết không hiểu nổi, mũi ta chiêu người chọc giận người sao? Vì sao lần nào cũng chỉ đánh mũi?

“ Chạy! Người còn chạy! Còn chạy ta đến Hàng Châu đem toàn gia người lần lượt đập một lần!” Phương Tranh hỗn hển đuổi theo Triệu Lương mắng.

“ Phương Tranh! Người...người đề tiện vô sỉ! Người không phải nói triều đình có khí độ của triều đình sao? Đây là khí độ của triều đình?” Triệu Lương vừa chạy vừa bị phần nói.

“ Đánh rầm! Lão tử tấu người là bởi vì miệng mồm người tiện, có quan hệ đánh rầm gì tới khí độ của triều đình!” Phương Tranh thở hồng hộc nói.

“ Phanh!”

Lại một quyền đánh lên mũi Triệu Lương.

“ Dừng! Không đánh! Không đánh!” Triệu Lương chịu không nổi nữa, hắn bị Phương Tranh đuổi tới xô ngã dưới thân, hai mắt đầm lệ nhìn Phương Tranh, dưới mũi đều là máu mũi, khắp mặt dính máu, cực kỳ buồn nôn.

“ Dừng đánh nữa...ta có một vấn đề muốn hỏi người.” Triệu Lương rốt cục ai ai xin khoan dung.

“ Nói!”

“ Làm chi mà lần nào cũng đánh mũi ta? Mũi ta dắc tội người sao?” Triệu Lương rất bi phần, ngũ quan của người, mũi mẫn cảm nhất, bị người đánh không chỉ rất đau, hơn nữa tư vị gì cũng có, Triệu Lương thật sự chịu không nổi.

Phương Tranh nghe vậy, bàn tay vừa huy lên liền bật người dừng lại, sau đó bắt đầu suy tư.

Đúng rồi, vì sao ta chỉ đánh mũi hắn? Miệng hắn cũng nên đánh luôn mới phải.

Suy nghĩ nửa ngày vẫn không ra kết quả, thấy Triệu Lương còn đang trông mong nhìn hắn, ánh mắt cực kỳ thương cảm.

Vấn đề phức tạp như thế, ta không suy nghĩ nữa, rất nhiều quốc gia đại sự đang chờ ta đi động não đây...

“ Phanh!”

Lại một quyền rắn chắc đâm lên mũi Triệu Lương.

“ Tự mình nghĩ đi!”

Phương Tranh lạnh lùng bỏ lại những lời này, đứng dậy đi về hướng yến hội trong nhà thủy tạ.

364. Chương 347: Thả Con Tép, Bắt Con Tôm

Phương Tranh ngồi xuống nhắc chén rượu, các gia chủ đang ngồi còn chưa kịp hồi phục lại tinh thần, cả đám người ngậy ra nhìn chằm chằm Phương Tranh, trạng thái như si ngốc.

Phương Tranh khôi phục lại dáng dấp tao nhã vừa rồi đặt chén rượu xuống, có chút ngại ngùng cười cười: “ Tên vương bát đần đáng đánh!”

Lúc này các gia chủ mới phục hồi tinh thần, vội vàng phụ họa: “ Đúng đúng đúng, người này cuồng ngạo, nên bị giáo huấn.”

Phương Tranh vui vẻ vô cùng, mặt mày rạng rỡ nói: “ Các người cũng cảm thấy ta đánh rất đúng?”

“ Đúng đúng đúng, nên đánh, nên đánh!”

Phương Tranh chần chờ nói: “ Vậy...ta lôi hắn tới, ngay trước mặt các vị, ta lại đánh hắn thêm một hồi?”

“ Ách...không cần đâu, không cần đâu, đại nhân khổ cực...” Các gia chủ mặt mày đen thui, khách khí với người vài câu, người còn cho là thật sao?

Nhưng đứng trên lập trường của các gia chủ, Triệu Lương xác thực hắn nên thanh trừ ra ngoài, hôm nay yến tiệc, vốn là triều đình chủ động hướng Giang Nam thể gia xuất ra tín hiệu tốt, Thái Vương bình bại, thể gia gia chủ đang thấp thỏm lo âu đối với hành động kế tiếp của triều đình, lại ngoài ý muốn nhận được tín hiệu tốt này, mọi người tự nhiên thật sự thở phào nhẹ nhõm. Nhưng hôm nay Triệu Lương ăn nói lỗ mãng ngay trong buổi tiệc, trong lời nói mang theo địch ý đối với triều đình thật rõ ràng, các gia chủ đều bất an, rất sợ đại biểu cho hoàng thượng và triều đình như khâm sai đại nhân cho rằng Triệu Lương là do các thể gia bày mưu đặt kế nên có hành động như vậy, đến lúc đó nếu khâm sai đổ hết nợ lên đầu bọn họ, bọn họ có oan hay không?

Cho nên Phương Tranh thẳng thắn chinh tấu Triệu Lương, mặc dù không thể nói là đại khoái lòng người, nhưng chí ít cũng là thuận hợp với tâm tư mọi người có mặt, vì vậy cử chỉ thô lỗ của Phương Tranh chỉ là ngoài ý muốn làm cho một ít gia chủ phản cảm, ngoài ra bọn họ lại nghĩ vị khâm sai đại nhân này tính tình phân minh, ngay thẳng quang minh, Phương Tranh đại biểu triều đình cấp cho các gia chủ sự bảo chứng, cũng đã thuận lý thành chương làm tăng thêm vài phần tin tưởng.

Trong hành quán cách thủy tạ không xa, Hàn Diệc Chân lặng lẽ xốc lên một góc màn che, đem tất cả những phát sinh trong nhà thủy tạ đều xem vào trong mắt. Thấy Phương Tranh không chút nào để ý thể thống của một vị khâm sai đại thần, đòi tiền, đánh người, chuyện gì cũng làm, không khỏi lắc đầu cười khổ: “Tên hỗn đản không nghiêm túc này, hắn không thể hảo hảo ngồi nói chuyện được đằng hoàng sao?”

Thiếp thân nha hoàn Mặc Ngọc đứng ngay một bên nháy đôi mắt trong suốt, cười nói: “Đại nhân hảo thần vũ! Dem Triệu gia công tử đánh đến khóc.”

Hàn Diệc Chân xuy nói: “Đi! Tiểu nha đầu ngươi biết cái gì? Hắn thật là quá mức lỗ mãng, ngay trước mặt các gia chủ đánh người, hành động này nếu khiến cho mọi người phản cảm, đại kế dụ dỗ thế gia sẽ thất bại trong gang tấc, do đó sẽ đẩy các thế gia về hướng Thái Vương, Giang Nam sẽ trở thành chiến trường tranh phách giữa Thái Vương và triều đình, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.”

Ngẩng lên chiếc cằm mỹ lệ êm dịu, nhìn chăm chú vào đám gia chủ cùng Phương Tranh đang trò chuyện vui vẻ trong nhà thủy tạ, trong mắt Hàn Diệc Chân bỗng hiện lên một vẻ nhu tình: “Bất quá cũng không thể nói hắn đã làm sai, có lúc nên nhu, cũng có lúc nên uy. Làm các gia chủ thế gia tự định giá được mất thế nào, trong lòng sẽ sinh kiêng kỵ không dám ngỗ nghịch, hành động này đánh bậy đánh bạ thật ra lại làm được rồi. Tên hỗn đản này, thật không biết là hắn cố ý hay vô ý.”

Phương Tranh không chút nào phát hiện cách đó không xa đang có một đôi mắt động lòng người đang nhìn chăm chú vào hắn, hắn vẫn cười mị mị bưng chén rượu, cùng các gia chủ liên tiếp cụng ly, trong lời nói kéo đông kéo tây, chút không hài lòng vừa rồi nhất thời tiêu tan thành mây khói, bầu không khí yển hợi lại khôi phục một mảnh vui mừng náo nhiệt.

Trong tiếng rầm rĩ, Phương Tranh chậm rãi đặt chén rượu xuống, chà xát tay, mắt nhìn mọi người, cười nói: “Hôm nay nếu mọi người thoải mái như vậy, bổn quan sẽ tổng các vị một tin tức tốt, xem như giúp các vị gia chủ trợ hứng uống rượu, làm sao?”

Mọi người ngẩn người, liền hỏi: “Tin tức tốt gì?”

Phương Tranh híp mắt hắc hắc nở nụ cười hai tiếng, chậm rãi nói: “Gia tộc của các vị đều là rễ sâu lá tốt, thương trường quan trường thế lực rộng rãi, nói là hô mưa gọi gió cũng không quá đáng, ha ha, nhưng ta biết trong lòng các vị còn có một khối tâm bệnh, đó chính là thân dung mà sơ năng. Triều đình tuyển cử sĩ, đề phòng bị thế lực thế gia quá mức khổng lồ, do đó đối với con cháu thế gia vào triều làm quan làm đủ loại hạn chế, để ngừa thế gia thanh thế lớn thì loạn chính, con cháu các vị mặc dù có khả năng kinh thiên vĩ địa, nhưng không cách nào phát huy con đường làm quan trong triều, không tìm được cửa mà vào, đây chính là tâm bệnh của các vị, chẳng hay ta nói có đúng không?”

Các gia chủ nghe vậy nhất thời an tĩnh lại, trong nhà thủy tạ lặng ngắt như tờ, không ít người yên lặng buông chén rượu trong tay, gương mặt vô biểu tình nhìn chăm chăm thức ăn trên bàn, chẳng biết đang suy nghĩ chuyện gì.

Phương Tranh cười nói: “Thế lực của các ngươi vẫn đều là mượn ngoại lực. Tỷ như xem trong một sĩ tử hàn gia, sau đó toàn lực giúp đỡ hắn, thẳng đến khi hắn đi thi công danh, làm quan, trên người hắn liền có dấu vết của thế gia các ngươi, từ đó về sau tận tâm làm việc cho các ngươi, thế nhưng dù người khác tận tâm tận lực cho các ngươi thế nào, dù sao hắn cũng không phải bổn tộc đệ tử của các ngươi, chung quy vẫn cách một tầng thân sơ, ở giữa các ngươi có người giúp đỡ Thái Vương tác loạn, trên thực tế cũng là vì muốn thế lực của mình với được vào triều đình, Thái Vương khẳng định cũng đáp ứng các ngươi không ít điều kiện, nhưng nếu Thái Vương đã bại, hắn ưng thuận điều kiện kia xem như không thể thực hiện nữa.”

Chậm rãi nhìn quét mọi người, Phương Tranh gằn từng chữ: “Thái Vương cấp không được cho các ngươi, ta đại biểu triều đình cấp!”

“Cái gì?” Mọi người ngây ra, hai mặt nhìn nhau, đều kinh ngạc không ngớt.

Hoàng Nột Đức thử nói: “Chẳng hay đại nhân có thể cho chúng ta cái gì?”

Phương Tranh cười tủm tỉm nói: “Công danh, tước vị, các ngươi cần không phải là thứ này sao?”

Mọi người an tĩnh một chút, bỗng nhiên trên mặt mỗi người đều lộ vẻ vui mừng, ánh mắt cảm kích nhìn chăm chăm Phương Tranh, nếu không ngại phong độ của gia chủ thế gia, sợ rằng mọi người đã vui vẻ lên

tiếng hoan hô.

“ Chẳng hay lời của đại nhân có thể nói được rõ ràng?” Trên mặt Hoàng Nột Đức chợt lóe vẻ vui mừng, nhưng lập tức vẫn là khuôn mặt không gợn sóng không sợ hãi như trước.

Phương Tranh liếc mắt nhìn hắn, cáo già, vui vẻ thì lớn tiếng cười đi ra đi, còn làm vẻ bình tĩnh như thế làm gì?

Người thời cổ xem trọng công danh mà khinh thương lợi, trong quan niệm của bọn họ, kiếm ngàn vạn lần gia tài, thậm chí còn không bằng làm một tiểu lại ngay cửa thành, đó là chức vị công danh mà ai ai cũng hướng tới trên đời, ở trong lòng người làm quan đại biểu cho tôn nghiêm, uy phong và quyền thế, đây là hiện thực xã hội mà kiếm bao nhiêu tiền tài đều không sao thỏa mãn được.

Hôm nay Phương Tranh tung ra trọng trảng bom này, không khỏi làm cho mọi người mừng rỡ như điên, triều đình vẫn hạn chế thế lực của thế gia, hơn trăm năm đối với thế gia luôn như gần như xa, hàng năm khoa khảo đều chọn người từ hàn môn sĩ tử, cơ bản đoạn tuyệt không cho con cháu thế gia ra làm quan, đây cũng là một trong những nguyên nhân mà thế gia bất mãn đối với triều đình.

“ Đêm qua bốn quan thỉnh được thánh chỉ của hoàng thượng, hoàng thượng đã đáp ứng, các thế gia có thể xét chọn ba người con cháu ruột thịt trực hệ, miễn trừ khoa khảo trình tự, trực tiếp vào triều làm quan, đồng thời hoàng thượng cho mỗi nhà ban thưởng phong bá tước tước vị một người, do trưởng tử kế thừa, thế tập tương truyền, chẳng hay ý các vị ra sao?”

Phương Tranh cười tủm tỉm nói cho hết lời. Mọi người rốt cục nhịn không được phát sinh một tiếng hoan hô trầm thấp, sau đó được Hoàng Nột Đức và Hàn Trúc đi đầu, mọi người đều đứng dậy, mặt hướng kinh thành quỳ xuống lạy, ba lần khấu đầu, từ xa tạ ơn ngô hoàng vạn tuế, cảm tạ hoàng ân mệnh mong cuộn cuộn.

Thấy biểu tình mừng rỡ của gia chủ thế gia, Phương Tranh thở phào một hơi, thế gia, rốt cục ổn thỏa.

Cho con cháu bọn họ nhận vài chức quan, phong mấy tước vị hữu danh vô thực, cũng không phải lo ngại có liên quan đến triều chính, nhưng có thể thư giãn quan hệ khấn trương cực lớn giữa triều đình và thế gia, nếu Mập Mập chăm lo việc nước, trong thời gian vài năm có thể thống trị quốc gia phú cường, lại chậm rãi thi hành cử chỉ suy yếu thế gia, khi đó quốc giàu dân mạnh, lòng dân cảm kích hoàng ân, ai còn nguyện ý theo người khác tạo phản?

Phương Tranh xem biểu tình cảm kích của mọi người thu hết vào trong mắt, không khỏi nở nụ cười, đợi tâm tình mọi người thoáng bình tĩnh, Phương Tranh lại cười mỉa mỉa nói: “ Làm quan, phong tước, hoàng thượng đều nguyện ý cho các người, nhưng hoàng thượng còn nói, những người được chọn nhận chức vị, phải đi kinh thành định cư. Ha ha, hoàng thượng sẽ đem những vị trí trong lục bộ chọn cho các thế gia chức quan thích hợp, các vị gia chủ nên hiểu rõ một phiên khổ tâm này của hoàng thượng, con cháu trong tộc nên chọn một ít người có tài đức vẹn toàn mới tốt, đừng tuyển người bất tài, vào kinh làm quan chỉ biết bôi đen mặt mũi của các vị gia chủ, mặt mũi các người nhục nhã, mặt mũi hoàng thượng lại càng không đẹp. Các vị, bốn quan nói như vậy các vị hiểu ý chứ?”

Mọi người nghe vậy vừa cả kinh, đều chân chờ lên.

Vào kinh làm quan, nhậm chức trong lục bộ, nghe qua dường như thực sự rất không tệ. Nhưng nghĩ sâu vào trong, đó cũng giống như các thế gia phái con cháu ruột thịt vào kinh thành làm con tin, đến lúc đó nếu thế gia nào của Giang Nam lòng mang nhị tâm, trước khi triều đình thảo phạt, nhất định đem con cháu làm quan trong triều đình ra chém đầu tể cờ, vị khâm sai đại nhân này thật đúng là giỏi sử dụng kế sách thả con tép, bắt lại con tôm!

Mọi người còn đang chân chờ, Tô Châu Hàn gia gia chủ Hàn Trúc lại bỗng nhiên đứng lên, lại một lần xoay mặt hướng kinh thành quỳ xuống lạy, ngang nhiên nói: “ Thảo dân Hàn Trúc, lĩnh chỉ tạ ân, ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Có Hàn Trúc đi đầu, mọi người đành theo hắn quỳ lạy, cùng tung hô muôn năm, lại khấu tạ hoàng ân.

Hàn Trúc đứng lên, vuốt bộ râu dài, hướng Phương Tranh cười nói: “ Phương đại nhân, ngày mai lão phu liền phái trưởng tử, thứ tử cùng tam tử đi tới kinh thành, nhập Lại Bộ chờ lệnh, đến lúc đó mong rằng

Phương đại nhân ở kinh thành chiếu cố nhiều hơn.”

Mọi người thấy Hàn Trúc đưa luôn ba nhi tử đều đến kinh thành, lập tức không còn nghi ngờ, có sự chiêu an đêm nay của Phương Tranh, bọn họ vốn cũng không có dự định tiếp tục làm kẻ địch với triều đình, trước kia giúp đỡ Thái Vương, các thế gia đơn giản cũng là vì dự định cho lợi ích của gia tộc, nhưng hiện tại thứ họ muốn thì triều đình cũng đã đều cho bọn họ, bọn họ cần gì phải tiếp tục mang theo toàn tộc đầu bời Thái Vương đi tới con đường đen tối?

Mọi người tỉnh tể suy nghĩ, vì vậy đều hứa hẹn, lập tức đưa con cháu ruột thịt vào kinh thành.

Phương Tranh vui mừng, Hàn lão đầu đúng là quá cấp mặt mũi cho mình, lão đầu nhi thức thời hiểu lý lẽ như vậy, không làm con rể của hắn dường như thật không thể nào nói nổi.

Chậm rãi nhắc chén rượu, Phương Tranh cười đến rất thoải mái: “ Các vị thỉnh rượu! Giang Nam phong cảnh mê người, Tây Hồ Dương Châu lại chiếm hết bảy phần xuân sắc của Giang Nam, nếu như các vị gia chủ thông thả, không ngại ở lại Dương Châu du ngoạn thêm mấy ngày, bốn quan bởi các vị đi thăm phong cảnh chung quanh một chút, thưởng thức phong cảnh tuyệt trần xinh đẹp của Dương Châu, thế nào?”

Các gia chủ nghe vậy trong lòng rung mình, bọn họ cũng không còn dám xem thường vị khâm sai đại nhân còn quá trẻ tuổi này, người này nói mỗi một câu đều phẳng phát ẩn thâm ý, không lưu ý liền bị hắn chiếm tiên cơ, hắn vừa mở miệng muốn lưu khách, không biết lại đánh chủ ý gì đây?

Nghĩ thì nghĩ, mọi người đã quyết định bỏ đi tâm tư làm kẻ địch với triều đình, đối với sự lưu giữ của khâm sai, tự nhiên là miệng đầy đáp ứng.

Về cười trên mặt Phương Tranh càng sâu, nhắc chén liên tiếp kính rượu cho các gia chủ, bầu không khí buổi tiệc bắt đầu náo nhiệt rầm rĩ lên.

Các gia chủ vui vẻ mà tán, Ôn Sâm đưa bọn họ an bài trong sương phòng thuộc phạm vi Lục Âm Quán nghỉ ngơi.

Trong Lục Âm Quán, Phương Tranh bưng chén trà, nhẹ nhàng thổi thổi lá trà trên mặt chén, sau đó tỉnh tể uống một ngụm, xua đi cảm giác say vì uống nhiều rượu.

Trên mặt hắn lộ vẻ mỉm cười thỏa mãn. Không biết là vì thỏa mãn hương thơm của chén trà xuân Long Tĩnh, hay thỏa mãn kết quả trò chuyện hôm nay với các gia chủ, nói chung, hiện tại hắn rất hài lòng.

Hàn Trúc ngồi một bên tiền sảnh, lẳng lặng nhìn nét mặt hăng hái của Phương Tranh, nếp nhăn nét mặt già nua càng thêm khắc sâu, một đôi mắt mờ mờ thỉnh thoảng bắn ra hai đạo tinh quang.

Hoa triều khai quốc hơn trăm năm, thế gia quan hệ với triều đình chột xa chột gần, đặc biệt những ngày gần đây các thế gia môn phiệt đang gần như tan vỡ, nhưng dưới buổi yến tiệc của vị thiếu niên này, chỉ đơn giản vài câu nói đã xử lý xong, không chỉ có như vậy, hắn càng vì tương lai làm suy yếu thế gia mà chôn xuống mầm móng, không chút tiếng động quật hạ phần mộ cho hành động mưu phản của Thái Vương, yên tĩnh chờ Thái Vương tự mình bước vào.

Chính mình trước đây phán đoán đối với hắn không sai, người thiếu niên trẻ tuổi này, có thể ngồi lên địa vị nhị phẩm triều đình, tước tới quốc công, dựa vào không chỉ là vận khí.

Do cách làm hôm nay của Phương Tranh, rõ ràng nhìn thấy triều đình quyết tâm làm suy yếu thế lực của thế gia, chỉ là hiện nay ngại vì nội loạn của Thái Vương, phải đối với thế gia thực hành kế sách trấn an, một ngày cuộc phản loạn của Thái Vương bình diệt, tân hoàng căn cơ vững chắc trong triều đình, có lẽ mục tiêu kế tiếp, chính là làm cho lực ảnh hưởng của thế gia môn phiệt đối với dân gian giảm đến thấp nhất.

Như vậy, Hàn gia làm Giang Nam đệ nhất thế gia, khi đó lại nên đi nơi nào?

Từ lúc Phương Tranh xuống Giang Nam, Hàn Trúc đã nghĩ tới vấn đề này. Sau khi Phương Tranh đến, Giang Nam rung chuyển mất thấy cũng nhanh đẹp loạn, ý nghĩ trong đáy lòng của Hàn Trúc cũng càng thêm rõ ràng.

Từ xưa cây cao đón gió, Hàn gia có thể chiếm được tất cả, hà tất còn mong siêu quần xuất chúng?

Đi ra Giang Nam, đó cũng chưa chắc không phải là một phen thiên địa mới. Nếu có thể cùng Phương gia kết hợp hôn nhân, ngày sau Hàn gia phú quý quyền thế khắp thiên hạ, Giang Nam thế gia nho nhỏ hôm nay làm gì có khả năng bằng được?

Trong hương trà thơm ngát, trước mắt Hàn Trúc hiện lên một tấm bảng bên trong Hàn gia phủ đường: Bất Tranh.

Hàn Trúc nở nụ cười, tỏ tông lưu lại ý nguyện, quả nhiên là một đạo lý xử thế.

Chỉ là thế sự quý dị hay thay đổi, chuyện gì nên tranh, chuyện gì không nên tranh, thân là tộc trưởng gia chủ, Hàn Trúc phải có điều tính toán.

“Hiền chất, buổi tiệc hôm nay, rất có thu hoạch, lão phu nên chúc mừng người.” Hàn Trúc hí mắt khẽ cười nói.

Phương Tranh nhìn dáng tươi cười trên mặt Hàn Trúc, không khỏi da đầu tê rần, khoe miệng cười gương nói: “Hàn thế bá khách khí, hôm nay thành công, toàn bộ nhờ thế bá ở giữa quay vắn điều giải, nhờ vậy tiểu chất mới đạt thành mong muốn. Nếu luận công lao, thế bá mới là công đầu mới đúng. Khái khái, trở về kinh thành tiểu chất sẽ hướng hoàng thượng bẩm báo, đem chi tiết báo cho hoàng thượng, hoàng thượng nhân hậu, tất sẽ không bạc đãi Hàn gia, ha ha.”

Hàn Trúc ha ha cười nói: “Kể công thật không dám nhận. Thấy hiền chất hạ Giang Nam rất có thu hoạch, lão phu là vui vẻ cho người, bình định chuyện Thái Vương mưu loạn sẽ nhanh thôi, thế gia Giang Nam ẩn hoạn cũng được hóa giải trong tay hiền chất thật lặng lẽ, nói thật, lão phu thật sự là bội phục người.”

Phương Tranh nháy đôi mắt làm vẻ ngây thơ, vô tội nói: “Cái gì lặng yên hóa giải? Cái gì ẩn hoạn trăm năm? Ha ha, Hàn thế bá nói thật thâm ảo, tiểu chất thật sự nghe không hiểu lắm.”

Hàn Trúc đưa tay chỉ chỉ Phương Tranh, hờn giận nói: “Còn giả vờ! Người ở tại trước mặt lão phu còn giả vờ cái gì? Hôm nay dám gia chủ thế gia bị người xử lý, ân uy đều ra, nói vậy sẽ tạm thời thật lòng trung với triều đình, như vậy đã giúp tân hoàng lưu ra thời gian tĩnh dưỡng nhiều năm, thời gian đó nếu triều đình binh hùng tướng mạnh, quốc giàu dân phú, lại bước vào bắt tay làm suy yếu thực lực của thế gia, đến lúc đó thế gia dù không cam lòng bị suy yếu mà mưu phản tác loạn, bọn họ cũng chứa nhiều cố kỵ, tướng loạn cũng loạn không nổi, hiền chất, lão phu nói rõ ràng như thế, người đã hiểu chưa?”

Phương Tranh ngây ra suy nghĩ, ngơ ngác nhìn Hàn Trúc, một lát bỗng nhiên lắc đầu nói: “Không hiểu, thật không hiểu, Hàn thế bá, có phải đêm nay ngài uống quá nhiều không? Tiểu chất an bài cho ngài một gian sương phòng tốt nhất, ngài có muốn nghỉ tạm một lát hay không?”

Hàn Trúc thấy Phương Tranh giả khờ, lấu cá chẳng khác gì cá chạch, không khỏi cảm giác vô cùng bất đắc dĩ, thở dài nói: “Người a...ta thật sự nghĩ không thông, phụ thân người Phương Tồn Nghĩa cùng lão phu là bạn tri kỷ nhiều năm, nhưng hần tuy là thương nhân, cũng là người thành thật trung hậu quân tử, thế nào con hần...ai, không giống, thực sự không giống.”

Phương Tranh cười nói: “Ngài cứ coi như ta là trường hợp đặc biệt đột biến gen đi, vì sao kêu đột biến gen? Đó chính là thổ chảng biết vì sao sinh ra một nhi tử rùa, khái khái, tỉ dụ này không quá chuẩn xác, dù sao thì ngài cũng linh hội ý tứ của ta là được.”

Hàn Trúc mặt mày đen thui.

Một lúc lâu, Hàn Trúc than thở: “Mặc dù tính tình phụ tử các người khác nhau, nhưng chung quy cũng một đời mạnh hơn một đời, Phương gia vốn là nhà thương nhân, đến người chỉ có một đứa con trai độc nhất, người cũng tạo mặt mũi cho phụ thân người, không ngờ vào triều làm đại quan, chấn hưng Phương gia gia môn, phụ thân người coi như là có điều an ủi, không then với Phương gia liệt tổ liệt tông.”

Nhắc tới chuyện làm quan, Phương Tranh lại thương tâm. Người khác đều xem chức vị là vinh quang suốt đời, cùng cực suốt đời nhưng khó với tới, nhưng hết lần này tới lần khác hần vốn không hề muốn làm quan, đến cuối cùng chức quan càng làm càng lớn. Hiện tại đã nghiễm nhiên biến thành dưới một người mà trên trăm triệu người, nhưng hần lại cũng không cảm giác đây là chuyện vinh quang cỡ nào, tương lai trở lại kinh thành từ quan với Mập Mập, không biết tên mập kia có chịu đáp ứng hay không, nghĩ tới chuyện này hần lại rầu rĩ.

Yếu ớt thở dài, Phương Tranh rầu rĩ nói: “ Trước đây ta nhờ Hoa Bán Tiên đoán mệnh cho ta, nói ta có mạng đại phú, chính là loại mạng đại phú mang theo cầu nô tài rêu rao khắp nơi, đi khắp đường cái đùa giỡn phụ nữ hàng hoàng, sau đó mỗi ngày chờ ăn chờ chết, đó là hạnh phúc cỡ nào a! Cũng không biết sao, ta hiện tại lại làm chức quan lớn như vậy, mỗi ngày đều sống trong chờ đợi lo lắng. Lo lắng ngôn quan hạch tội, lo lắng có người ám toán, lo lắng mơ hồ bị người thống dao nhỏ, ô ô. Hàn thế bá, ta thật không biết mạng của ta vì sao không giống với lời nói của thầy tướng số, cũng không biết do bọn họ tính không đúng, hay ta sống không đúng....”

Hàn Trúc nghe vậy cứng lại, sinh sôi bắt luôn vài cọng râu dài, đau đến làm hần nhe răng trợn mắt.

Cùng tiểu tử này nói chuyện nhân sinh nói chuyện lý tưởng, quả thực là sai lầm lớn trong ngày hôm nay!

365. Chương 348: Lại Bị Bức Hôn

Phương Tranh và Hàn Trúc ngồi trong tiền sảnh Lục Âm Quán tâm tình. Lúc này Hàn Diệc Chân lại trốn sau bình phong bằng bạch ngọc len len nhìn xung quanh.

Nghe được Phương Tranh tổ khổ, đôi mày Hàn Diệc Chân không khỏi nhướn lên thành hai đường vòng cung duyên dáng, đôi môi đỏ mọng cũng hơi hướng về phía trước nhếch nhếch lên.

Hàn Trúc sau khi đến Dương Châu, đơn độc tìm nàng nói chuyện qua một lần, về việc đám hỏi cùng Phương gia. Dù thường ngày nàng vẫn luôn đa trí quả quyết, nhưng dù sao cũng chỉ là một nữ nhi tuổi thanh xuân, nghe được phụ thân nói trắng ra việc hôn nhân của nàng, mà nam tử kia lại là đối tượng mà nàng ngưỡng mộ trong lòng, Hàn Diệc Chân mắc cỡ đỏ bừng mặt, cần răng không dám nói nửa câu, Hàn Trúc lại không nghe được nữ nhi tỏ thái độ, không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ đi dự tiệc, sau tiệc lại tìm thời gian rảnh rỗi đến tâm tình cùng Phương Tranh.

Hàn Diệc Chân trốn sau bình phong, lúc này nàng có chút khấn trương, phương tâm lại loạn chàng như nai con. Nàng mơ hồ biết, hôm nay phụ thân khả năng sẽ nói chuyện gì với Phương Tranh, trọng tâm câu chuyện sẽ liên quan đến việc hôn nhân, Hàn Diệc Chân chăm chú nắm chặt tay, mũi thở gấp vì khấn trương mà thấm ra một tầng mồ hôi thật mịn.

Rất muốn quay đầu đi, chuyện mắc cỡ chết người này không phải nữ nhi có thể nghe được, nhưng nàng thật sự rất chờ mong Phương Tranh làm sao trả lời phụ thân, hần có thích mình hay không? Hần có cự tuyệt hay không? Hần làm sao giải thích với phụ nhân trong nhà? Nghe nói chính thất của hần là ngự muội của thánh thượng đương kim, chắc là lá ngọc cành vàng cao cao tại thượng? Nếu mình gả vào Phương gia, hần đã có thể tiếp cả sảnh đường, trong lòng còn vị trí nhỏ nhoi nào dành cho mình?

Hàn Diệc Chân ở sau bình phong liên tục miên man suy nghĩ, bên trong tiền sảnh, Phương Tranh lại hồn nhiên không cảm giác trò chuyện với Hàn Trúc.

“ Lưu lại các vị gia chủ thế gia, tiểu chất đương nhiên là có nguyên nhân, Hàn thế bá muốn biết sao? Hắc hắc, muốn biết thì trả thù lao.”

Thấy Hàn Trúc gương mặt không chút biểu tình nhìn hần, Phương Tranh khái khái nói: “ Không có tiền thì thôi, tiểu chất nguyện miễn phí nói cho ngài.”

Hàn Trúc cười khổ lắc đầu.

“ Nếu như tiểu chất suy đoán không sai, không ra ba ngày, tất có tin tức nơi ở của Thái Vương truyền đến, đến lúc đó tiểu chất phải phái binh bao vây tiểu trừ, các thế gia gia chủ lòng còn sơ định, để tránh cho phiền phức không cần thiết, hắc hắc, thỉnh bọn họ ở lại thành Dương Châu du ngoạn vài ngày cũng không tệ nha.”

Mày của Hàn Trúc nhảy lên: “ Tìm được nơi ở của Thái Vương rồi sao?”

Phương Tranh cười nói: “ Nhanh thôi, thủ hạ Ảnh Tử của ta cũng không phải chỉ ngồi không, trong vòng ba ngày sẽ có kết quả.”

Hàn Trúc vuốt râu suy tư một chút, sau đó cười nói: “ Cho nên người lưu các gia chủ tại Dương Châu, thứ nhất không cho bọn họ tư địch thông đồng với địch, thứ hai là muốn để cho bọn họ tận mắt xem đại quân triều đình làm sao tiêu diệt Thái Vương, để cho bọn họ sinh ra lòng sợ hãi đối với triều đình, từ nay về sau chặt đứt tâm tư đối địch với triều đình, thứ ba, ha ha, Giang Nam thế gia gia chủ đều bị khâm sai đại nhân người triều tới Dương Châu, nếu Thái Vương đều biết thế gia đã đầu phục triều đình, trong tuyệt vọng sẽ ảnh hưởng quân tâm sĩ khí của hắn, hiền chất phải đại quân tiêu diệt Thái Vương càng đơn giản hiệu quả, mưu kế thật khéo tay khiến trên cây nở hoa, ha ha.”

Phương Tranh được Hàn Trúc khoa trương như thế, hắn vốn dự định điệu thấp, nhịn không được lòng như nở hoa, nét mặt lộ ra thần tình hớn hờ, vừa rồi chút tia khiêm tốn rụt rè, từ lâu biến thành bụi mờ, bay tuốt ra khỏi chín tầng trời.

“ Đâu đâu, tiểu chất chỉ bất quá thông minh hơn người bình thường một chút, ha ha, chỉ là chút tài mọn, thực sự không vào được pháp nhãn của lão nhân gia.”

Phương Tranh khiêm tốn vài câu, sau lại thực sự nhịn không được sự đắc ý trong lòng, ngay sau đó lại chuyển, nói: “ Nhưng người thông minh giống như ta ở trên đời này, thực sự cũng không nhiều, một mũi tên bắn ba con chim, người bình thường khẳng định làm không được, đom đóm mặc kệ bay đến địa phương nào, vĩnh viễn cũng sáng ngời như vậy, xuất chúng...oa ha ha ha...”

Hàn Trúc vuốt râu, dáng dấp khí định thần nhàn, thấy Phương Tranh nói khoác đã đời, bỗng nhiên thỉnh linh nói: “ Nhưng lão phu nghe nói kế sách này là do tiểu nữ đề ra.”

“ A? Ách...khái khái khái khái...” Tiếng cười đắc ý của Phương Tranh khựng lại, giống như một con gà trống bị người bóp ngay cổ, mãnh liệt ho khan lên.

Hàn Diệc Chân trốn phía sau bình phong tức giận đến âm thầm giậm chân. Trong lòng tức giận đối với phụ thân không ngớt, cha rốt cục là tới cầu hôn cho mình hay làm cho người ta khó chịu đây? Chỉ là một kế sách mà thôi, ai xuất ra cũng đều như nhau...

Phương Tranh khái đến mặt mày tím bầm, thật vất vả ngừng lại, phụng phịu nói: “ Hàn thế bá còn có việc sao? Tiểu chất vừa uống rượu quá nhiều, muốn đi nghỉ tạm, ngài cứ tự tiện.”

Hàn Trúc vuốt râu cười nói: “ Trước khi hiền chất nghỉ tạm, lão phu còn có việc cùng người thương lượng.”

“ Chuyện gì?” Phương Tranh đảo cặp mắt trắng dã. Từ lão đầu! Có cần ngay mặt vạch trần ta sao? Nữ nhi người ra chủ ý có gì đặc biệt hơn người? Lão tử chỉ là lười suy nghĩ mà thôi, chọc lão tử nổi lửa, đem nữ nhi người trước gian rồi gian, gian rồi còn không phụ trách, nhìn người làm sao bây giờ.

Hàn Trúc tất nhiên là không biết ý nghĩ xấu xa trong lòng Phương Tranh, vẫn cười nói: “ Thái Vương sắp bị diệt tới nơi, hiền chất mắt thấy cũng muốn quay về kinh báo cáo kết quả công tác, chẳng hay hiền chất làm sao an bài tiểu nữ?”

“ An bài?” Phương Tranh ngăn người, sau đó kinh hãi, lắp bắp nói: “ Thế nào là an bài?”

Hàn Trúc trợn mắt: “ Người hỏi ta, ta đi hỏi ai đây? Tiểu nữ vô danh vô phận theo người lâu như vậy, chẳng lẽ người cứ như thế mà đi, một câu nói cũng không lưu sao?”

Hàn Diệc Chân trốn sau bình phong chăm chú nắm góc áo, trong ánh mắt lộ ra vài phần lo sợ không yên, nàng muốn quay đầu bỏ đi, nàng sợ lưu lại sẽ nghe được đáp án mà nàng không muốn nghe, nhưng nàng luyến tiếc đi động bước chân.

Lúc này trong lòng Phương Tranh cũng lo sợ bất an như Hàn Diệc Chân. Từ lão đầu nhi, cứ chờ cơ hội lại bức hôn. Không chút nào để ý đến cảm thụ của người khác, nếu ta đáp ứng người, trở về kinh thành, Trường Bình còn không hủy cả xương cốt của ta sao? Không được, chuyện này nói gì cũng không thể đáp ứng! Ta và nữ nhi của hắn trong sạch, khái, đại khái đúng là trong sạch, căn bản không hề phát sinh quan hệ có tính thực chất, nghe giọng nói của Hàn lão đầu, dường như ta đem nữ nhi của hắn làm gì rồi không bằng, nhân phẩm chúng ta kém như vậy sao? Chỉ bất quá là có sở vọng nàng ta vài cái mà thôi.

Phương Tranh cẩn cẩn thận thận ngẩng đầu liếc mắt nhìn Hàn Trúc, thử nói: “ Lưu lại câu gì, Diệc Chân muội muội khổ cực?”

Hàn Trúc nâng chén trà nhẹ nhàng uống một ngụm, chậm rãi nói: “Hiền chất, sự tình như vậy nếu người còn không nói thẳng, người sẽ không làm một người phúc hậu nữa đâu!”

“Tiểu chất thích chính là nam nhân.”

“Ân?”

Mẹ nó! Lão đầu nhi không dễ lừa gạt.

Phương Tranh than thở nói: “Hàn thế bá, đây không phải do tiểu chất không đáp ứng, lệnh thiên kim xuất thân thế gia...”

Hàn Diệc Chân trốn sau bình phong nghe Phương Tranh khen, gương mặt nhất thời đỏ bừng, trái tim vui vẻ giống như uống rượu ngon, cả người có chút ngây ngất.

Tên oan gia, cuối cùng cũng biết người ta tốt...

Nhưng ai biết Phương Tranh lại thay đổi lời, nói tiếp: “Nguyên nhân chính là như vậy, ta mới không dám cưới nàng!”

Hàn Diệc Chân nghe vậy trái tim trầm xuống, gương mặt đỏ bừng cấp tốc trở nên tái nhợt không gì sánh được, một đôi tay nhỏ bé mảnh khảnh gắt gao nắm lấy góc áo, hơi run.

Hàn Trúc nhíu nhíu mày, trầm giọng nói: “Vì sao không dám cưới nó?”

Phương Tranh thở dài nói: “Nhà của ta đã có chính thê, lệnh thiên kim là nữ nhi thế gia, làm sao chịu ở dưới người? Hơn nữa chính thê của ta, ách, hành sự có chút...dùng cảm, lệnh thiên kim là người văn tĩnh, gả vào Phương gia chỉ sợ sẽ buồn bã không vui, tiểu chất làm sao nhẫn tâm hại nàng?”

Ánh mắt Hàn Trúc chớp động, chẳng biết suy nghĩ điều gì, trầm ngâm một lát, nói: “Hiền chất, người nói những chuyện này cũng không trọng yếu, lão phu chỉ hỏi người một câu, có thích tiểu nữ hay không?”

Phương Tranh chần chờ một chút, sau đó gật đầu, nói: “Lệnh thiên kim xinh đẹp thiên tiên, tính tình điềm tĩnh, tiểu chất đương nhiên là thích.”

Hàn Diệc Chân đứng sau bình phong nghe vậy, trái tim vừa trầm xuống nhất thời thẳng thượng mây xanh, tiểu thư khuê cát xuất thân thế gia, hôm nay lại bị Phương Tranh nói ba xạo mà trái tim nhảy lên vài lần, từ buồn tới vui, hoàn toàn không còn sự khôn khéo quả cảm của khoang lái Hàn gia ngày trước.

Phương Tranh dừng một chút, lập tức thần sắc trở nên nghiêm túc lên, nghiêm trang nói: “Chính là bởi vì thích nàng mà không thể cưới nàng, cho nên tiểu chất chỉ có thể đứng rất xa mà nhìn, xem nàng như nữ thần trong lòng cao cao cung kính. Không dám đối với nàng có chút khinh nhờn, tiểu chất là một người có tác phong chính phái, luôn luôn nghiêm túc kiểm chế bản thân. Làm không được cử chỉ bạc nghĩa bội tình.”

Hàn Trúc bị lời nói hiên ngang凛冽 của Phương Tranh làm hai mắt đăm đăm, há to miệng thật lâu không nói nên lời.

Hàn Diệc Chân đứng sau bình phong xấu hổ chăm chú cắn cắn môi dưới, gương mặt lập tức nổi lên vài phần đỏ bừng, nhưng lần này là do bị tức giận.

Tên lưu manh chết tiệt! Lúc trước ở trong khách sạn tại Từ thị trấn, khinh bạc đối với ta như vậy, thân nữ nhi thuần khiết của ta bị người giở trò sờ soạng một lần, hôm nay người lại giả ra dáng dấp chính nhân quân tử, cùng phụ thân ta nói cái gì mà “tác phong chính phái”, những hành động đó là “tác phong chính phái” sao? Như vậy người còn không phải là bội tình bạc nghĩa thì là cái gì?

“Người...người nói dối!”

Hàn Diệc Chân cũng không còn nhịn được sự tức giận trong lòng, đi vòng ra khỏi bình phong, nước mắt liên liên chỉ vào Phương Tranh, tức giận nói: “Người...người là tên hỗn đản vô sỉ! Người...người quả thực là cầm thú không bằng!”

Phương Tranh thấy Hàn Diệc Chân đột nhiên xuất hiện, không khỏi cả kinh, lại nghe nàng mắng mình là cầm thú không bằng, lòng mày Phương Tranh dựng thẳng, liền muốn nổi giận. Sau lại vừa nghĩ, ở trong khách sạn tại Từ thị trấn sờ soạng thân thể nàng, nhưng vẫn không cùng nàng phát sinh bất luận quan hệ

gì thực tế, nhưng cũng có thể bị cho là hành vi của hái hoa tặc bị hàng ngàn người khinh bỉ phỉ nhổ, quả nhiên là cầm thú cũng không bằng.

Nghĩ tới đây, Phương Tranh yếu ớt thở dài, cố nhiên cúi đầu, làm như rất hụt hơi.

Sớm biết như vậy, lúc trước nên trực tiếp làm luôn nàng ta mới phải, làm cầm thú so với làm thú cả cầm thú không bằng tốt hơn rất nhiều nha.

Ta đối với nữ nhân thật quá rụt rè, giáo huấn!

Hàn Diệc Chân chỉ vào Phương Tranh anh anh khóc, Phương Tranh ở một bên ủ rũ, Hàn Trúc thấy tình trạng hai người dây dưa, không khỏi thất kinh, vội vàng đứng lên nói: “Chân nhi, hần...hần đã làm chuyện cầm thú không bằng gì với con?”

Phương Tranh sợ đến cả người run run, nói lắp: “Hàn thế...thế bá, ngài...ngài không được nói lung tung, sẽ chết người đó! Ta...ta và nữ nhi của ngài thuần khiết như đậu hũ trắng nha.”

“Phải? Vậy vì sao nữ nhi của ta lại khóc thương tâm đến như vậy?” Bộ râu hoa râm của Hàn Trúc trầm xuống dưới, tản mát ra khí thế không giận mà uy.

“Kỳ thực ta cũng muốn cùng nàng làm chuyện không rõ ràng, nhưng gần đây bận rộn quá, chưa kịp thôi...” Phương Tranh nhỏ giọng lẩm bẩm.

Hàn Diệc Chân ngẩng đầu lên, lộ ra khuôn mặt tuyệt mỹ như hoa lê trong cơn mưa, chỉ vào Phương Tranh cả giận nói: “Người...người còn nói! Người...người ở tại Từ thị trấn đối với ta...đối với ta khinh bạc như vậy, chẳng lẽ người không nhớ rõ nữa?”

Trong sự buồn bực, Hàn Diệc Chân bất chấp phụ thân đang ở bên, đem chuyện khó xử dễ khiến người gièm pha nói ra, vốn là một lòng thâm tình đối với hần, nhưng tên hỗn đản này muốn bỏ qua như xem kịch vui, nữ tử nặng nhất danh tiết, có thể nào dung tha tên hỗn đản này bội tình bạc nghĩa? Vậy một thân nữ nhi trong sạch như nàng phải nên làm gì?

“Khinh bạc?” Hàn Trúc hít sâu một hơi, giống như nhìn cừu nhân gắt gao nhìn chằm chằm Phương Tranh.

Toàn bộ tiền sảnh rơi vào một mảnh lặng im như cõi chết.

Một lúc lâu.

Hàn Trúc giậm chân xoay người liền đi ra ngoài.

Phương Tranh lấy lại tinh thần, cả người run lên, vội vàng kéo lại tay Hàn Trúc, dùng thanh âm the thé nói: “Hàn thế bá, ngài đi đâu?”

“Còn có thể đi đâu? Lão phu đi viết thư cho phụ thân người, nhanh làm xong chuyện này! Không thì tương lai ngoại tôn ta ra đời lại vô danh vô phận, Hàn gia ta chẳng phải là biến thành trò cười của Giang Nam thế gia?”

“Ngoại tôn?” Phương Tranh ngẩn ngơ, sau đó gào khóc nói: “Hàn thế bá! Ngài lãnh tính a, sự tình không phải như ngài tưởng đâu! Ta còn chưa kịp làm gì cả, ngài ở đâu có ngoại tôn? Hàn thế bá, Hàn thế bá! Ngài đừng đi...”

“Ta chỉ sở soạn vài cái mà thôi, sở vài cái cũng sở không ra cháu ngoại đâu, lúc ngài rảnh rồi tiểu chất bổ túc cho ngài một khóa tri thức sinh lý...”

Hàn Trúc mất diếc tai ngơ, vội vã nhanh nhẹn đi xa.

Bên trong sơn cốc yên tĩnh. Thái Vương hai tay gối đầu, nằm trên một đồng cỏ khô, nhìn bầu trời đầy sao ban đêm, ngơ ngác xuất thần.

Chung quanh côn trùng kêu vang, tiếng ếch kêu, còn có một nhóm đom đóm ầm ầm u quang đang bay lượn. Đây là sơn động trong Phục Ngưu sơn, là địa phương hần dùng để giấu binh luyện binh, lúc này hần nằm ngay cửa sơn động, thường ngày quần áo ngắn nắp, luôn chú ý dung nhan bên ngoài như hần, lúc này đã lâu không còn lại dáng dấp nho nhã phong độ như trước đây, trái lại là một thân áo bào tro lồi thối, không hề chú ý hình tượng nằm trên đồng cỏ khô, giống như một tên ăn mày cùng đường mặt lộ.

Hắn thất bại, bị bại đầy bụi đất, thậm chí còn không sánh bằng tiền thái tử oanh oanh liệt liệt khởi binh mưu phản oán vị.

Chính mình rốt cục thua ở đâu? Thái Vương suy nghĩ hồi lâu, rốt cục tìm được đáp án.

Hắn thua ở quá mức tự tin, khi tự tin biến thành một loại cuồng vọng vượt lên trên năng lực thì, thất bại liền không thể tránh được.

Mất nhìn tinh không, Thái Vương nở nụ cười tự giễu.

Bao nhiêu người từng nói, có thể xem thành bại luận anh hùng, hôm nay hắn ở tình cảnh này, những lời này tất do người thắng đứng trên chỗ cao, giọng mang sự kiêu căng và bố thí nói ra.

Bại hay thất bại, không lời nào để nói. Tám vạn tinh binh hắn khổ luyện nhiều năm, đánh một trận dưới thành Dương Châu, đã chết trận hơn sáu vạn, còn dư lại hơn một vạn người hoảng sợ không biết kết cục ra sao, hôm nay bên trong sơn động phía sau hắn chỉ còn lại năm ngàn thân quân, sĩ khí chán chường đang trốn trong sơn động nhìn thời gian tiêu hao.

Đây là tư vị thất bại, khổ sở khó nuốt, nhưng không thể không nuốt. Từ xưa được làm vua thua làm giặc, lúc này Phương Tranh cùng Phùng Cửu Dao, có lẽ còn đang ở trong thành Dương Châu trắng trợn chúc mừng thắng lợi đã thuộc về bọn họ đi?

Phương Tranh, ngàn tính vạn tính, ta đúng là còn coi thường người.

Thái Vương hung hăng giật mạnh cọng cỏ đuôi chó, bỏ vào trong miệng cắn cắn, vị đạo chua chát từ lưỡi dần dần truyền tới toàn thân.

Đến nay trong lòng Thái Vương vẫn có nghi hoặc, vẫn quanh quẩn trong lòng, chưa từng được giải.

Phương Tranh vốn phải ở bên trong thành Dương Châu, lúc đó mình bốn mặt vây thành, Phương Tranh bỗng nhiên lại từ bên ngoài mặt đông thành mà đánh tới, hắn làm sao đi ra khỏi thành? Ra khỏi thành từ bao giờ?

Còn có viện quân, Long Vũ quân cùng Long Tương quân vẫn luôn đóng quân ở kinh thành ngoài sáu mươi dặm trong quân doanh, bọn họ thế nào khả năng ở một đêm có thể đi tới thành Dương Châu giải vây cho Phùng Cửu Dao? Kinh thành cách Dương Châu mấy trăm dặm đường đi, đại quân không có khả năng trong một đêm có thể chạy tới Dương Châu, trừ phi, có người trước đó hiểu được ý đồ của chính mình, trước thời gian đã điều binh đi tới Dương Châu, lúc này mới đúng dịp giải vây binh nguy cho Dương Châu, là ai có lực hiểu rõ khiến kẻ khác phải sợ run như thế? Phương Tranh? Không, không có khả năng là hắn!

Thở dài thật sâu, Thái Vương nhìn tinh không, lộ ra nụ cười nho nhã.

Hắn còn không có triệt để thất bại, hắn còn có cơ hội, cơ hội này sẽ khiến cho hắn trong một đêm có thể đảo ngược tình thế.

Phương Tranh, người đắc ý quá sớm.

“Điện hạ.” Hoàng Tông đi tới trước người Thái Vương, nhẹ giọng kêu.

“Chuyện gì?”

“Thăm tử bên trong thành Dương Châu hồi báo, Phương Tranh ở tại Lục Âm Quán bên trong thành đãi tiệc mời các gia chủ Giang Nam thế gia đến dự.”

Thái Vương hai mắt tròn to, hơi có chút kinh ngạc: “Thế gia gia chủ đều đi sao?”

Hoàng Tông gật đầu nói: “Đều đi, mấy ngày trước đây Phương Tranh đem Hàng Châu Diệp gia toàn tộc lưu vong ngàn dặm, các thế gia hoặc kinh hoặc sợ, Phương Tranh dựa vào dư uy đại thắng tại Dương Châu thành, các gia chủ không dám không đi.”

Con người trong triều của Thái Vương chợt âm thầm một chút, trầm giọng nói: “Quả nhiên người đi trà lạnh, thế gia gia chủ mỗi người đều là tuần kiệt thức thời.”

Dừng một chút, Thái Vương nhắm mắt lại, nói: “ Có lộ ra được Phương Tranh và các thế gia đã nói những gì?”

“ Lần này Phương Tranh là vì chiêu an thế gia, hẳn đã ngay trong buổi tiệc đánh đập Hàng Châu Triệu gia đại công tử, lại hướng các gia chủ đồng ý, triều đình không hề làm ra hạn chế về việc làm quan của con cháu thế gia, còn hướng các gia chủ trắng trợn phong tước, ân uy cùng ra, các gia chủ đã đáp ứng thuận phục triều đình, lại đáp ứng phản chiến mà kích, cộng đồng đối phó điện hạ.”

Khuôn mặt tuần tú của Thái Vương hiện lên vài phần sắc mặt giận dữ, rất nhanh liền khôi phục bình tĩnh.

“ Do bọn họ đi thôi, chiều hướng phát triển, lòng người không cách vãn hồi, chỉ đành thế thôi.”

Khóe miệng Thái vương dẫn ra một nụ cười mỉa lạnh lùng: “ Ta cần, chính là cả thiên hạ, chỉ là Giang Nam, lại há có thể vào mắt ta?”

“ Điện hạ, chúng ta nên làm sao ứng đối? Trong quân chỉ còn năm ngàn người, hơn nữa sĩ khí cực thấp. Tinh thần không phấn chấn, nếu còn ở trong sơn động này ngồi chờ chết, sợ rằng sẽ sinh nhiều loạn.”

Nhắm mắt trầm tư một hồi, Thái Vương thấp giọng nói: “ Tình thế kinh thành làm sao?”

“ Bình tĩnh như lúc ban đầu, hoàng đế chuyên cần chính sự. Mỗi ngày vào triều chẳng bao giờ gián đoạn, hành động này được các đại thần tán thưởng, hoàng đế ở trong triều nội đã phát triển căn cơ ngày càng vững chắc.”

Thái Vương cười lạnh nói: “ Mỗi ngày vào triều liền có thể đem thiên hạ hôm nay thống trị được hay sao? Chuyên cần chính sự có ích lợi gì? Làm vua phải đích thân thể nghiệm và quan sát dân tình, cần mẫn chính sự sau đó mới là đạo lý, tứ đệ ta làm hoàng đế đúng là không đủ lực.”

Nhắm mắt lại, nhớ lại tình cảnh ngày còn thơ ấu cùng tứ đệ vui đùa ngoạn nhạc còn rõ ràng trước mắt, tiểu tử luôn ngại ngùng lại gây yếu, như con nai con chỉ biết vĩnh viễn sợ hãi, hôm nay cũng đã thành đế vương chí tôn, được hưởng thụ vạn dân tứ bang triều bái, một mình nắm lấy sự nghiệp thống nhất đất nước.

Mà chính mình, chính mình thứ gì cũng mạnh mẽ hơn hẳn, cái gì cũng siêu việt hơn hẳn, tam hoàng huỳnh, cuối cùng lại lạc binh chạy trốn, lại có hạ trằng như giặc cỏ, dựa vào cái gì? Ông trời sao mà bất công!

“ Niếu Niếu hôm nay có phải vẫn ở trong đại nội hoàng cung phụng dưỡng hần?”

“ Đúng vậy, đại tang tiên hoàng còn đang, hoàng đế không thể phong phi, Niếu Niếu mặc dù không có danh phận phi tử, nhưng luôn như hình với bóng với hoàng đế, từ khi thái tử mưu phản, hoàng đế có bất hòa với nàng, gần đây nàng lại lấy lại được sự sủng hạnh của hoàng đế, toàn bộ sự sủng ái đều tụ về một thân.”

Thái Vương nhắm mắt lại, chậm rãi thở ra một hơi, khuôn mặt tuần tú lơ đãng co quắp vài cái, thần nhiên nói: “ Rất cực đã tới lúc dùng nàng. Hoàng Tông, truyền tin tức vào đại nội, nói cho nàng, ngày gần đây động thủ, không được làm lỡ.”

Nếu hoàng đế chết đi, thiên hạ vô chủ, Thục Vương bị lưu đầy, danh vọng long uy của ta vượt xa nhất, chẳng phải thành hoàng đế danh chính ngôn thuận? Đến lúc đó bốn vương đăng ngôi, dẫn đại quân nhập kinh thành nhiếp chính, quần thần ai dám không nghe?

Phương Tranh, chẳng lẽ ngươi cho rằng mưu kế rút củi dưới đáy nồi trong thiên hạ chỉ có ngươi biết dùng sao?

366. Chương 349: Biểu Lộ

Trên tường cao bốn phía ngự thư phòng có hơn mười ngọn đèn cung đình màu đỏ, trên long án rộng thùng thình, Mập Mập đang phê duyệt tấu chương, ngự bút đầm chu sa thỉnh thoảng ở trong tay chuyển vài lần, sau đó viết xuống vài dòng, khép lại tấu chương, lại lấy ra một quyển khác mở ra, vòng đi vòng lại.

Nội thị Tào công công im ắng đứng bên cạnh Mập Mập mấy bước, nghe tiếng mõ trong cung vang lên, Tào công công do dự một chút, rốt cục mở miệng nhẹ kêu: “ Hoàng thượng, đã canh ba, ngài có nên đi nghỉ tạm một chút hay không?”

Đầu của Mập Mập cũng không ngẩng lên, vẫn đề bút phê duyệt, trong miệng thản nhiên nói: “ Không vội, còn có hơn mười phần tấu chương từ các nơi gia cấp đưa tới, phê xong trăm sẽ nghỉ.”

Nói xong Mập Mập bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn Tào công công nói: “ Giang Nam có tấu chương đưa tới hay không?”

Tào công công suy nghĩ một chút, nói: “ Hôm nay không có, mặc dù là có, lúc này đã cung cấm, tấu chương không thể tổng vào, cũng sẽ đưa tới Bộ Binh lập hồ sơ trước.”

Thần sắc Mập Mập có chút ngầy ra, trầm mặc một hồi, trong miệng lẩm bẩm nói: “ Cũng không biết tên kia có đẹp loạn được Giang Nam hay chưa.”

Như có như không thở dài, Mập Mập khép lại tấu chương trong tay, uể oải nhu nhu huyết thái dương, thấp giọng nói: “ Truyền ý chỉ của trăm, sau này nếu có tấu chương Giang Nam, không cần đưa qua Bộ Binh, trước tiên đưa vào trong cung cho trăm xem.”

Suy nghĩ một chút, Mập Mập lại bổ thêm một câu: “ Bất luận sớm trễ gì cũng phải đưa vào, cấm vệ trực đêm trong cung không được ngăn cản.”

Tào công công giật mình, vội vàng khom người ứng tiếng.

Bên ngoài cửa cung truyền đến tiếng bước chân thật nhẹ, thanh âm ôn nhu nhẹ giọng hỏi tiểu thái giám đứng bên ngoài cửa: “ Hoàng thượng còn đang phê duyệt tấu chương bên trong sao?”

“ Dạ.”

Lời nói vừa ra, ngoài cửa ngự thư phòng liền có một thân ảnh nhỏ bé và yếu ớt thướt tha đi vào, nàng mặc cung trang màu tím, rất tinh tế bộc lộ hết đường cong của thân thể. Mái tóc như mây, tà tà cắm hai cây trâm, theo bước chân đong đưa, mơ hồ phát sinh tiếng đình đình dễ nghe.

Mập Mập thấy nàng, ánh mắt uể oải rốt cục lộ ra một chút tình cảm ấm áp.

“ Niểu Niểu, vì sao còn chưa ngủ?”

Tào công công thấy Niểu Niểu tiến đến, vội vàng thức thời hướng nàng làm lễ, khom người thối lui ra ngoài cửa, lại cẩn thận tỉ mỉ đóng lại cửa ngự thư phòng.

Niểu Niểu vẫn trong trẻo nhưng lạnh lùng như lúc Mập Mập vừa mới gặp nàng, chỉ là khi nhìn về phía Mập Mập trong ánh mắt lại hiện ra vài phần tình ý khó hiểu khó đoán.

“ Hoàng thượng, đêm đã khuya, còn đang làm lụng vất vả quốc sự?” Thanh âm của Niểu Niểu ngọt ngào như vẽ bề ngoài của nàng.

Mập Mập kéo tay nàng qua, nhẹ nhàng dùng sức, Niểu Niểu ngồi trong lòng hắn, ôn hương tràn ngập cõi lòng, Mập Mập hít một hơi thật sâu, có chút tham lam ngửi lấy hương thơm nhàn nhạt trên người nàng.

Lúc tiền thái tử mưu phản, Phương Tranh và hắn nhất trí phán đoán Niểu Niểu có chuyện, hai người phỏng chừng nàng là mật thám do tiền thái tử phái tới. Cho nên đoạn thời gian đó Mập Mập đối với nàng rất lãnh đạm phòng bị, nhưng thái tử bình bại chết đi, Mập Mập đối với nàng tình vẫn chưa dứt, nghĩ thái tử đã chết, Niểu Niểu cũng không còn lý do đối địch với mình, vì vậy Mập Mập lại lần nữa khôi phục sự sủng ái với nàng, hơn nữa cảm tình ngày càng thâm hậu.

Bất luận là nam nhân hay nữ nhân, một ngày rơi vào dòng suối chảy của tình cảm, ai cũng không quá mức có thể lý trí. Từ xưa tới nay nhiều đế vương vong quốc, rất nhiều là vì tình cảm chân thành đối với nữ tử mà mất giang sơn, những vị vua mất nước kia có từng hối hận? Ai cũng không biết, cảm giác hạnh phúc khi cùng người mình yêu ở cạnh nhau cũng chính là thật, thậm chí chân thật tới mức có thể chạm vào.

“ Quốc sự khó khăn!” Nhắc tới quốc sự, gương mặt sang sảng của Mập Mập không khỏi xẹt qua vài phần lo lắng.

Niểu Niểu từ từ nhắm hai mắt, lẳng lặng vùi vào trong lòng hắn, nghe tiếng tim đập của Mập Mập, khoe miệng cười ra vài phần ý cười phức tạp.

“ Phương bác đại hạn, Hoàng Hà vỡ đê, nạn dân chạy nạn lên đến con số vạn, Giang Nam Thái Vương mưu loạn, tây bắc thảo nguyên Đột Quyết binh mã lại rục rịch, trầm làm hoàng đế, làm thực sự mệt cực kỳ.”

Mập Mập nặng nề thở dài, hần và Phương Tranh như nhau, đều là người còn quá trẻ tuổi. Toàn quốc nông tang, thuế má, kênh đào, chiến sự toàn bộ đều đặt lên một mình hần, Mập Mập nghĩ đời này chưa từng bị mệt qua đến như vậy.

“ Để vương cũng có để vương đau khổ, hoàng thượng, mấy ngày nay ngài đã gầy hơn, phải bảo trọng long thể mới được.” Bàn tay nhẹ nhàng xoa khuôn mặt Mập Mập, Mập Mập thoải mái nhắm hai mắt lại, giống như một hải đồng nằm trong lòng mẫu thân thật thích ý, hồn nhiên không phát giác khi bản thân mình vừa nhắc tới Thái Vương, trong mắt Niều Niều hiện lên

ánh mắt phức tạp khó hiểu.

“ Người người đều muốn làm hoàng đế, trầm thực sự không nghĩ ra, hoàng đế ngoại trừ ở trong căn phòng lớn hơn người khác một chút, rốt cục còn có cái gì tốt?” Mập Mập thở dài nói.

Thần sắc Niều Niều ngậy ra nhìn chăm chăm ngọn nến đỏ đang chập chờn trên long án. Thần tình của nàng cũng trở nên giống như ánh nến chập chờn, khe khẽ thở dài, thanh âm Niều Niều dường như từ một địa phương rất xa thổi qua xa xôi mờ mịt, như đang nỉ non nói mê: “ Đúng vậy, nếu như người không phải là hoàng thượng, thật là tốt biết bao.”

Mập Mập ngẩn ra, lập tức cười nói: “ Ngày trước nếu trầm không làm hoàng đế, hiện tại hơn phân nửa là một người chết, hoàng gia luôn cực đoan như vậy, nếu không phải cực hưởng vinh hoa, thì là hạ tràng thê lương, trầm cũng không còn đường tuyển chọn.”

Niều Niều cũng cười, khuôn mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng lộ ra dáng tươi cười sáng lạn, làm khắp phòng lại có thêm vài phần xuân ý say lòng người.

Mập Mập nhìn dáng tươi cười của Niều Niều, không khỏi ngẩn ngơ, ngày ngày đều gặp nàng, nhưng không hề chán nhìn nàng, Niều Niều vĩnh viễn đều có đủ mị lực làm cho hần say mê.

“ Niều Niều, may là có nàng bồi bên người trầm, vì trầm giải đi không ít ưu phiền, đợi thời hạn đại tang của phụ hoàng qua đi, trầm liền phong nàng làm quý phi, nàng cùng ta từ nay về sau ở trong thâm cung ngày đêm bầu bạn, trầm gầy hồ cầm cho nàng, nàng khiêu vũ cho trầm xem.”

Thần tình Niều Niều bỗng nhiên có chút ảm đạm, nằm trong lòng Mập Mập, thật lâu không muốn ra.

Quân tình lưu luyến, sâu như duyên trời.

Quân không phụ ta, ta làm gì nhấn tâm phụ quân?

“ Hoàng thượng, vì sao ngài hết lần này tới lần khác lại là hoàng thượng.” Viên mắt Niều Niều bỗng nhiên hơi phấp hờng.

Mập Mập có chút không giải thích được nhìn nàng: “ Niều Niều, hôm nay nàng làm sao vậy? Thân thể không khỏe sao?”

Niều Niều cả kinh, chợt mỉm cười.

“ Hoàng thượng, thích xem Niều Niều múa cho ngài xem phải không? Niều Niều sẽ ở ngay ngự thư phòng múa cho ngài xem một khúc, giải mệt nhọc ngài làm việc vất vả vì quốc sự, thế nào?” Dáng tươi cười của Niều Niều biến thành thê lương.

Trong đầu nàng không ngừng hiện lên tin tức Thái Vương truyền vào từ ngoài cung: “ Tùy thời cho hần uống rượu độc mãn tính.”

Mệnh lệnh bằng lãnh mà cũng tuyên cáo luôn vận mệnh của chính nàng, ở trong hoàng cung đại nội giết hoàng đế bằng thuốc độc, hạ tràng của nàng ngoại trừ chết đi cũng không còn đường nào khác.

Mập Mập hồn nhiên chưa phát giác ra sát khí đang dần dần mọc lên trong ngự thư phòng, vẫn vỗ tay cười nói: “ Tốt lắm, Niều Niều muốn múa cho trầm xem, chậm đã, nhảy múa làm sao có thể thiếu rượu? Người đâu!”

Tiểu thái giám kính cẩn đẩy cửa đi vào.

“ Dem tới một bầu rượu.”

“ Dạ, hoàng thượng.”

Không bao lâu, tiểu thái giám bưng rượu vào, Niều Niều thầm than một tiếng, đưa tay tiếp nhận bầu rượu, trong tích tắc xoay người đối diện Mập Mập, một viên thuốc cực nhỏ màu đỏ đã lặng yên rơi vào trong bầu rượu, nhanh chóng cùng rượu dung hợp, không sắc không mùi.

Tay áo dài phất lên, sóng mắt lưu chuyển, trong ánh mắt si mê của Mập Mập, Niều Niều bắt đầu nhanh nhẹn nhảy múa.

Thân hình linh xảo như một con rắn nhỏ uốn éo trên tấm thảm màu đỏ tươi trong ngự thư phòng, Niều Niều đưa lên nụ cười tuyệt luân buồn bã. Nàng vừa múa vừa hát: “ Theo nước hoa rơi, mũi tên rời dây cung, kiếp này không mong gặp lại, Trường Giang vẫn mãi trôi về tây, cũng ứng với bất tận ngàn năm oán. Minh ước không bằng chứng, tình duyên hữu hạn, nguyện hồn hóa thành chim yến, mỗi năm lại một lần trở về, cô độc nơi đình viện...”

Trong tiếng hát như chim oanh hót vang, Mập Mập vỗ tay hoan nghênh, con mắt không hề chớp nhìn chăm chăm vũ điệu của Niều Niều, trong ánh mắt tràn đầy tán thưởng.

Thân hình Niều Niều vũ động càng nhanh hơn, gương mặt trắng tuyết đã tươm ra một tầng mồ hôi thật mịn, trong thời gian đang múa thân hình nàng bỗng nhiên đột ngột dừng lại. Nhẹ nhàng, chậm rãi tiêu sái đến trước long án, bàn tay rót đầy một chén rượu ngon, chậm rãi đưa tới trước mặt Mập Mập, lại hướng hẳn lộ ra dáng tươi cười xinh đẹp nhất trong kiếp này.

“ Hoàng thượng, nô tỳ chúc giang sơn của ngài vĩnh cố, vạn thọ vô cương, thỉnh hoàng thượng uống cạn ly này.”

“ Oanh long!”

Một tiếng sấm nổ vang quanh quẩn trên bầu trời Lục Âm Quán.

Phương Tranh bị dọa đến co rụt cổ, sắc mặt nhất thời tái nhợt, sau đó không chút do dự ôm chầm lấy Hàn Diệc Chân, trong miệng kinh hô: “ Sét đánh, ta sợ, ta rất sợ đó.”

Bàn tay vừa đến giữa đường, nhìn thấy gương mặt Hàn Diệc Chân như sương lạnh, ánh mắt băng lãnh nhìn chăm chú vào hắn, Phương Tranh cứng lại, bàn tay định chiếm tiện nghi chợt rụt trở về, ngượng ngùng sờ sờ mũi, hắc hắc cười gượng không ngớt.

“ Ta từ nhỏ lá gan đã không lớn, hắc hắc, lúc sét đánh sẽ tìm vật gì đó để ôm, vật gì cách ta gần nhất, ta sẽ ôm nó, hắc hắc, chê cười.”

Đôi mày thanh tú của Hàn Diệc Chân nhướng lên, đôi mắt đẹp nhìn như lơ đãng liếc mắt nhìn cây cột cách Phương Tranh gần nhất.

Phương Tranh lập tức phản ứng, vội vàng lắc đầu nói: “ Không được, ta không ôm cây cột, ta thích ôm thứ gì đó mềm mại, có co giãn, có thể phát ra âm thanh.” Phương Tranh vừa nói, vừa hề hề như kẻ trộm quan sát thân thể mềm mại của Hàn Diệc Chân, ánh mắt không chút tinh khiết.

Hàn Diệc Chân thấy hắn sắc mặt mị mị nhìn chính mình, cả người không khỏi phát ngứa ngáy, nghĩ đến một màn khó xử trong khách điểm nơi Từ thị trấn, cả gương mặt thoáng chốc mắc cỡ đỏ bừng, nhưng nàng nỗ lực sầm mặt xuống, không để chính mình biểu hiện quá rõ ràng.

Bên trong tiền sảnh rơi vào một mảnh trầm mặc, Hàn Trúc bị kích động bỏ đi viết thư cho Phương gia lão gia tử, tương lai trở về kinh thành phải chịu bao nhiêu sự tức giận của Trường Bình, Phương Tranh chính bản thân cũng không biết.

Lại tự nhiên kỳ lạ có thêm một lão bà, trong lòng Phương Tranh cảm giác là lạ, hắn vẫn nghĩ cuộc đời này thật có nhiều màu sắc truyền kỳ, bị công chúa cầu ái, bị thổ phỉ cưỡng gian, hiện tại lại bị thế gia gia chủ cưỡng đẩy một lão bà, không muốn còn không được, hắn sẽ xử lý người.

Chẳng lẽ do sự anh tuấn hại ta?

Phương Tranh có điểm tiểu ai oán, sau này mình nên hủy dung thôi, nếu không không chịu được, dường lão bà cũng tốn không ít bạc nha.

Nhìn lên Hàn Diệc Chân, thấy nàng vẫn làm vẻ mặt sương lạnh, vẫn không nhúc nhích ngồi một bên, vẫn dửng dưng như lần đầu tiên thấy nàng, trong ngực Phương Tranh nhin không được cảm thấy hiếu kỳ. Nha đầu này đối với lão tử lãnh đạm như vậy, thấy thế nào cũng không giống hình dạng có ý tứ gì đó đối với chính mình, lão cha nàng vì sao cứ nhất định đem nàng gả cho ta? Vèn vèn chỉ là vì muốn Hàn gia phát triển lớn mạnh thôi sao? Chính cô ta có nguyện ý hay không?

Xem hình dạng nàng ta dường như không quá nguyện ý, nhưng ngày bị Diệp Mẫn Chi bắt cóc, nàng không chút do dự cản một đá cho mình, vậy vì sao?

Phương Tranh mê man, nữ nhân, muốn lý giải nữ nhân thật sự quá khó khăn. Hành vi và tâm tư các nàng căn bản không thể nào nắm lấy, một trăm nữ nhân có một trăm loại tính cách khác nhau, tựa tỷ như ở ngoài đường bán hàng ăn xén bớt, có nữ nhân rất phần nộ, có nữ nhân cũng rất sáng khoái cho tên ăn bớt này cứ ăn bớt, không hề so đo.

Phương Tranh khải khải hai tiếng, đánh vỡ sự trầm mặc xấu hổ, bắt đầu tìm chuyện nói, đưa ngón tay chỉ lên trời, Phương Tranh cười gượng nói: “ Trời mưa rồi.”

“ Ân.” Hàn Diệc Chân nhàn nhạt lên tiếng, mí mắt buông xuống.

“ Trời mưa nên đi thu y phục.” Phương Tranh hình như có cảm khải vô hạn.

“ Ân.”

“ Gió xuân mưa xuân sâu chết người a.”

“ Nhẫn.”

“ Ta còn một cái nội khổ phơi bên ngoài chưa lấy vào.”

“ Ân.”

Phương Tranh thực sự tìm không ra nhiều lời, trong tiền sảnh lại một trận trầm mặc.

Một lúc lâu, Hàn Diệc Chân giương mắt, ánh mắt lạnh lùng theo dõi hần.

“ Phương Tranh, ngươi cảm thấy ta là một nữ nhân không biết thẹn sao?”

Phương Tranh nheo mắt, vội cười nói: “ Sao lại như thế? Ngươi quá khách khí, a, sai, ngươi quá khiêm tốn, kháo! Dù sao cũng không phải ý tứ đó, trong lòng ta vẫn xem ngươi như nữ thần đó thôi.”

Hàn Diệc Chân kéo kéo khóe miệng, lộ ra một tia cười khổ: “ Ngươi nghĩ Hàn gia ta thấy người sang bắt quàng làm họ, cùng Phương gia ngươi dám hỏi chỉ là vì cấp cho gia tộc mưu cầu chỗ dựa vững chắc?”

“ Đương nhiên sẽ không. Hàn gia là Giang Nam đệ nhất thế gia, hoàng thượng còn phải kính ba phần, tại sao có chuyện thấy người sang bắt quàng làm họ chứ.”

“ Phương Tranh, mặc kệ cha ta nghĩ ra sao, đối với ngươi Hàn Diệc Chân từ trước đến nay cũng không hề nghĩ đến chuyện trèo cao, ngươi có quyền thế là chuyện của ngươi, không quan hệ tới ta, Hàn Diệc Chân ta coi trọng nam tử, dù cho hần chỉ là tên ăn mày lưu lạc, chỉ cần ta vừa ý hần, nguyện ý vì hần làm bất cứ chuyện gì, dù là vì hần đi tìm chết, ta cũng nguyện ý!”

Cổ nển trụ sự ngượng ngùng trong lòng, Hàn Diệc Chân dừng cảm nhìn chăm chú vào Phương Tranh, nhu tình trong ánh mắt càng như tầm tơ vô tận, triển miên mà thâm trầm.

“ Cũng vậy, dù hần có quyền thế huân thiên, dù là thê thiếp trong nhà hần như mây, chỉ cần ta thích, ta cũng không chú ý. Ta xem trúng chính là người của hần, chứ không phải quyền thế bối cảnh và tiền tài phía sau hần, mấy thứ này, Hàn gia ta cũng không thiếu.”

“ Phương Tranh, người không phải người tốt, điểm này từ lần đầu tiên ta thấy người đã biết, người thủ đoạn âm hiểm giả dối, hành sự đề tiện vô sỉ, người cần bản không có quan niệm chính tà, nói ra toàn bộ chỉ bằng vào hứng thú mà làm, theo lý thuyết, nam tử như người ta thế nào cũng không hề coi trọng vào mắt.”

Phương Tranh đen mặt.

“ Thế nhưng...chẳng biết từ lúc nào, ta đối với người sản sinh hiếu kỳ, ta nghĩ muốn hiểu người, nghĩ cùng người đi chung, muốn cùng người nói thêm nhiều lời, dù cho bình thường bị người làm tức giận mà khóc, ta cũng vui vẻ thử xem, người từng làm ta hài lòng, cũng từng làm ta thương tâm...ta...ta...”

Gương mặt Hàn Diệc Chân trưởng lên đỏ bừng, dừng một chút, nàng ưỡn ngực, lại giống như một chiến sĩ gần hi sinh bị tráng kiện quyết.

Bình tĩnh nhìn Phương Tranh, trong ánh mắt Hàn Diệc Chân tản mát ra thâm tình triền miên nhu nhược như nước mùa thu, u nhiên thở dài một hơi: “ Phương Tranh, ta nghĩ ta đã thích người, đúng vậy, ta thích người.”

Trong lòng Phương Tranh chấn động, hơi có chút giật mình nhìn nàng, hắn không nghĩ tới Hàn Diệc chân lại nói trắng ra những lời này. Quen vui cười ngoạ nháo, một khi hắn nghiêm túc, lúc này cũng có chút rối loạn, trong đầu hỗn loạn như ma.

Khuôn mặt thật tuyệt mỹ của Hàn Diệc Chân bỗng nhiên lộ ra mỉm cười, nói ra bí mật sâu nhất trong nội tâm, cả người nàng liền giống như hư thoát, ngồi trên ghế lảo đảo như sắp té, giọt nước mắt trong suốt rơi xuống, nhưng nàng hồn nhiên không cảm giác, vẫn mang theo vẻ mỉm cười, nhẹ nhàng kể ra tâm sự nữ nhi.

“ Từ khi người ở trong Hàn phủ bị người đầu độc, mà người nhìn rõ mọi việc, không giận cho đánh mèo tới Hàn gia bắt đầu, từ người vì phu nhân trong nhà, cự tuyệt lời cầu hôn của phụ thân bắt đầu, từ người nói cho ta biết, đại trượng phu phải khoái ý ân cầu, không được dùng quyền thế áp người khác bắt đầu, từ người nhìn bách tính nghèo khổ bên ngoài thành Dương Châu, ánh mắt lộ ra vẻ phẫn nộ và thương hại bắt đầu, từ người ở ngoài thành Dương Châu trong căn phòng nhỏ, tức giận quát mắng Diệp Mẫn Chi, sẽ vì ta mà tru diệt Diệp gia cả nhà già trẻ bắt đầu...”

Khóe miệng vung lên nụ cười mỉm hạnh phúc, ánh mắt Hàn Diệc Chân bắt đầu hướng xa xa, dần dần mê ly: “ Phương Tranh, có biết không? Nữ nhân cần tình yêu, đều không phải ngưỡng mộ nam nhân trong lòng nàng đã vì nàng giết bao nhiêu người, mà là ngưỡng mộ nam nhân trong lòng nàng tình nguyện vì nàng đi giết người, phần tình ý này mới là trân quý nhất, Phương Tranh, Diệc Chân thật hữu hạnh, kiếp này có thể nhận thức một nam nhân chịu vì ta mà giết người, như vậy đã đủ!”

Đưa tay lau nước mắt, Hàn Diệc Chân thâm tình nhìn hắn, buồn bã cười nói: “ Kim phong ngọc lộ nhất tương phùng, tiện thắng khước nhân gian vô số*. Phương Tranh, người có khó xử của người. Diệc Chân không đành lòng làm khó người, người đừng chú ý cha ta nói, ở chỗ cha sẽ do ta tự nhiên đi phân tích tỉ mỉ cho cha nghe, để ông ấy bỏ đi ý niệm kết thông gia với Phương gia trong đầu. Lúc bình định xong mưu loạn của Thái Vương, người...người cứ quay về kinh, hảo hảo cùng các phu nhân của người đi thôi, kiếp này vô duyên, cường cầu vô ích, Phương Tranh, phu nhân của người nhất định rất hạnh phúc.” (*: Gió vàng sương ngọc một lần gặp gỡ, còn hơn hân vô số lần ở cõi nhân gian.)

Nói xong lời cuối cùng, Hàn Diệc Chân khóc không thành tiếng, hai tay che mặt khóc thút thít một hồi, bỗng nhiên đứng lên, nhanh chóng chạy đi. Ở trong mưa đêm càng lúc càng xa.

Phương Tranh há to miệng, con mắt tròn tròn, thẳng đến khi Hàn Diệc Chân khuất dần không còn thấy bóng người, hắn còn chưa kịp phục hồi lại tinh thần từ trong khiếp sợ.

Trước đây mơ hồ biết nàng có ý định đối với mình, nhưng Phương Tranh vẫn là một nam nhân sơ ý, trước đây Trường Bình có ý định với hắn, hắn cũng chỉ đến khi Trường Bình trần trụi nói thẳng nhiều lần với hắn, hắn mới dần dần phát hiện. Hôm nay nếu Hàn Diệc Chân không nói trắng ra với hắn, sợ rằng cả đời này hắn cũng không hiểu rõ ý tứ của nàng.

Có muốn truy nàng quay về hay không?

Phương Tranh thật là khó. Không thể phủ nhận, hắn xác thực cũng thích Hàn Diệc Chân, từ khi nàng không chút do dự đổ cho hắn một cước trí mạng, hắn liền đối với nữ tử nhìn như nhu nhược này sản sinh

tình cảm, loại tình cảm này không quan hệ tới sự báo ân, khi một nữ nhân nguyện ý vì mình không màng sống chết, đáy lòng hẳn đã bị nàng kích thích, trong lòng đã thật sự rung động.

Thế nhưng...mình làm sao lại tổn thương Trường Bình thêm nữa? Làm sao lại phụ Nguyệt Nương Tiểu Lục các nàng? Tiếp nhận Hàn Diệc Chân, sẽ làm các nàng thương tâm, thân là nam nhân, gặp phải loại vấn đề khó khăn này, làm sao giải quyết?

Phương Tranh ngơ ngác ngồi trong tiền sảnh, hai mắt vô thần nhìn mưa xuân liên miên bên ngoài cửa, nỗi lòng không biết đã về phương nào.

Ngoài cửa bóng đen chợt lóe, Phùng Cửu Đào đầy người mặc giáp trụ ngang nhiên đi vào, thấy Phương Tranh ngơ ngác xuất thần, Phùng Cửu Đào vỗ nhẹ nhẹ lên bờ vai của hắn, trầm giọng nói: “ Người làm sao vậy?”

Phương Tranh giật bắn mình, tỉnh thần, sau đó yếu ớt thở dài: “ Nữ nhân, thực sự là một loại động vật kỳ quái, đời này của ta xem như thua trên người nữ nhân rồi.”

Phùng Cửu Đào kỳ lạ nhìn hắn, nói: “ Người chờ làm xong chính sự rồi hãy phát cảm khái đi.”

Phương Tranh lại yếu ớt thở dài: “ Chính sự không vội, ta phải chỉnh lý một chút cảm tình đang rối loạn của ta đã.”

“ Không kịp chỉnh lý đâu, người nên đem những cảm tình rối loạn linh tinh này thu hồi lại, Ôn Sâm hồi báo, Thái Vương đã được xác định trốn tại Phục Ngưu sơn, trên núi có ẩn giấu năm ngàn tinh binh, ta đã tập hợp tướng sĩ dưới trướng, làm sao bao vây tiêu trừ, thỉnh khâm sai đại nhân định đoạt.”

“ Thái Vương có là gì chứ, đánh rầm thôi, để cho hắn ở trên núi thêm vài ngày, ta hiện tại đang tự hỏi chuyện lựa chọn cảm tình trọng yếu nhất trong đời người đây.” Phương Tranh lúc này đầu óc dần dần, nói nói, bỗng nhiên cả người chấn động, tỉnh táo lại.

“ Thái Vương? Ôn Sâm phát hiện Thái Vương trốn ở Phục Ngưu sơn?”

“ Đúng vậy.”

“ Kháo!” Phương Tranh đứng lên, trong mắt một mảnh hưng phấn, hung hăng vỗ tay một cái, lớn tiếng nói: “ Lập tức phát binh, vây quanh Phục Ngưu sơn, một con kiến cũng không buông tha!”

367. Chương 350: Hỏa Công

“ Oanh...long!” Mưa mang theo sấm sét, thỉnh thoảng vang lên ầm ỉ trên bầu trời.

Trên quan đạo, ba vạn Long Vũ quân bộ binh đang hành quân gấp trên con đường lầy lội, một vạn Long Tương quân kỵ binh theo sát hai bên, thiểm điện chói mắt thỉnh thoảng xé rách bầu trời đêm, các tướng sĩ gương mặt đầm nước mưa nhưng mười phần chiến ý bị thiểm điện lóe sáng làm hình ảnh dừng lại trong nháy mắt.

Phương Tranh gương mặt âm trầm, liên tục quát ngựa, vùng lông mày của hắn cau lại chặt chẽ, trong ánh mắt lộ ra hàn ý làm kẻ khác sợ run.

Nước mưa chảy xuống từ khuôn mặt của hắn, gương mặt anh tuấn thường ngày lúc này có vẻ vô cùng lãnh ngạnh.

Phùng Cửu Đào lĩnh quân đi tuốt phía trước mặt, Tiêu Hoài Viễn và Ôn Sâm tùy theo hai bên Phương Tranh, thấy sắc mặt Phương Tranh âm trầm, hai người cũng thúc ngựa phóng mau, vừa đưa mắt nhìn nhau, tâm trạng không khỏi lo sợ.

“ Đại nhân không cần ưu phiền, hôm nay chúng ta có bốn vạn binh lực, vừa ám tập, năm ngàn tàn tốt của Thái Vương cũng không phải là đối thủ của chúng ta.” Ôn Sâm thử thăm dò tiến lên thoải mái nói.

“ Ân.” Phương Tranh hờ hững đáp lại.

“Đại nhân, lần này một lần là xong, sau khi bình diệt Thái Vương chúng ta có thể quay về kinh hướng hoàng thượng báo cáo kết quả công tác.” Tiêu Hoài Viễn nỗ lực tìm chuyện vui vẻ mong làm cho Phương Tranh chú ý.

“Ân.” Phương Tranh vẫn như cũ không chút yên lòng.

Thấy dáng dấp Phương Tranh như vậy, Tiêu Hoài Viễn và Ôn Sâm thấy sầu, Phương đại nhân thường ngày không hề nghiêm túc hôm nay lại bị làm sao vậy? Rõ ràng chỉ là đi đánh một trận chắc chắn thắng lợi, nhưng về mặt của hắn uể oải như bắt hắn đi chịu chết, cứ sầm mặt như thế, làm hại hai người bọn họ cũng theo lo lắng lên...

“Oanh long!” Một tiếng sấm nổ vang trên đỉnh đầu mọi người, Phương Tranh bỗng nhiên giật bắn mình, rốt cục từ trong trạng thái thất thần thanh tỉnh lại.

Sau khi tỉnh lại Phương Tranh trước tiên là ngây cả người, quan sát hoàn cảnh chung quanh một phen, sau đó lớn tiếng kinh hô: “Kháo! Đây là làm sao vậy? Sao ta lại ngồi trên lưng ngựa? Các người nhiều người như vậy định đi đâu?”

Tiêu Hoài Viễn và Ôn Sâm nghe vậy mồ hôi nhễ nhại, không ngờ người từ khi xuất phát đến bây giờ một mực bơi trong mộng hay sao? Đến bây giờ còn chưa hiểu rõ ràng trạng huống?

“Đại nhân, đại nhân! Chúng ta đi bao vây tiêu trừ Thái Vương nha!” Ôn Sâm cười khổ trả lời.

“Phải? Các người bao vây tiêu trừ Thái Vương thôi, còn ta vì sao lại ngồi trên lưng ngựa?” Phương Tranh không hiểu chút nào.

“Lúc phát binh đại nhân vì muốn làm gương cho binh sĩ thấy mình là người xông vào đầu tiên, làm bọn thuộc hạ cảm giác sâu sắc kính phục...”

“Cái gì?” Phương Tranh thất kinh: “Ta là người xông vào thứ nhất? Kháo! Nói vui đùa gì vậy? Lão Ôn người nhận thức ta lâu như vậy, ngoại trừ cướp bạc, lúc nào gặp qua ta là người xông vào thứ nhất?”

Ôn Sâm suy nghĩ một chút, vò đầu nói: “Cũng đúng, đại nhân, hôm nay ngài làm sao vậy? Hình như có chút mất hồn mất vía...”

Phương Tranh nghe vậy gương mặt tức thời suy sụp xuống tới, ánh mắt nhìn thẳng đội ngũ liên miên phía trước, yếu ớt thở dài nói: “Ai, đừng nói nữa, bổn quan tuổi trẻ phong lưu, hôm nay cũng bị tình làm khó khăn, trong lòng ưu sầu không vui.”

Tiêu Hoài Viễn và Ôn Sâm nghe vậy nhanh chóng liếc nhau, đây đó hiểu rõ.

“Đại nhân là vì Hàn gia tam tiểu thư?” Ôn Sâm thử hỏi.

Phương Tranh nghe vậy nặng nề hít một hơi, vốn dự định tiêu diệt Thái Vương xong, vỗ vỗ cái mông không một chút tiếc nuối quay về kinh cùng người nhà và các lão bà gặp nhau, lại hưởng Mập Mập từ chức quan, từ nay về sau tiêu điều tự tại cùng các lão bà du sơn ngoạn thủy, trải qua ngày tháng hạnh phúc.

Nhưng một phen biểu lộ hôm qua của Hàn Diệc Chân đã làm cả trái tim của hắn hoàn toàn rối loạn.

Mỹ nhân ân trọng, ai nữ phụ nàng? Nhưng lão bà trong nhà đều toàn tâm toàn ý đối với hắn, càng không cách phụ lòng, Phương Tranh lâm vào khó khăn.

Đời người có rất nhiều lựa chọn và mê hoặc, khi người có được gì đó, nhất định phải quyết tâm bỏ đi thứ gì đó, bất luận kẻ nào cũng không thể làm được toàn vẹn, dù cho hoàng đế cao cao tại thượng, cũng phải bỏ đi rất nhiều thứ trong đời.

Thế nhưng Phương Tranh không nhẫn tâm, hắn vẫn luôn là một người không hề cương quyết.

Ở thời cổ đại nam nữ hữu biệt, khi một vị thiếu nữ thanh xuân đem tâm sự của mình trần trụi bộc bạch ngay trước mặt ý trung nhân, xấu hổ khiếp đảm chờ mình tỏ thái độ, nàng phải lấy được bao nhiêu dũng khí, thừa nhận được bao nhiêu áp lực? Nếu không phải cực kỳ yêu hắn, nàng làm sao lại không hề cố kỵ nói ra toàn bộ?

Thế nhưng, vì sao mình lại không có dũng khí tiếp thu?

Ngẩng đầu nhìn bóng đêm đen kịt, Phương Tranh thở dài nói: “ Không sai, khó nhất tiêu thụ mỹ nhân ân! Ta không nghĩ tới, nàng đối với ta dụng tình sâu như vậy, nhưng ta lại có quá nhiều ràng buộc, ai, trong nhà của ta có mãnh hổ, miệng cười nhưng giấu đao, cây tường vi giấu độc, hôm nay tiến lui không được, rất khó khăn. Lão Ôn, người phải lấy ta làm gương, tương lai nếu gặp được cô nương người thương yêu, người nhất định phải phóng khoáng đón nhận...”

Phương Tranh đang nói bỗng nhiên dừng lại, liếc mắt thấy Ôn Sâm vẻ mặt nhăn nhoe, gương mặt tràn đầy tang thương, Phương Tranh không đành lòng lắc đầu nói: “ Bỏ đi, người không còn cơ hội nữa, ta nói với Tiêu đại nhân thôi.”

Liếc mắt lại nhìn một chút hình dáng tướng mạo đơn bạc, mặt mày hèn mọn của Tiêu Hoài Viễn, Phương Tranh thấy thế nào nghĩ đáng ghét, cuối cùng Phương Tranh thở dài nói: “ Được rồi, dùng ta mà nói thôi.”

Tiêu Hoài Viễn và Ôn Sâm trầm mặc, lau mồ hôi.

Đại quân đi tới dưới Phục Ngưu sơn thì đã là giờ Dần, trời còn chưa sáng, mưa xuân Giang Nam đến nhanh đi cũng nhanh, đại quân lặng yên đi tới dưới chân núi. Mưa đã ngừng, bốn phía chỉ nghe tiếng gió đêm vù vù gào thét mà qua, làm sinh ra một cỗ hàn ý thấu xương.

Phục Ngưu sơn ở vào phía tây thành Dương Châu cách sáu mươi dặm, núi cũng không cao, chỉ khoảng hơn hai ngàn mét so với mặt biển, nhưng diện tích lại rộng lớn, bốn mặt dưới chân núi đều là bình nguyên, trên núi cây cối sum suê, chỉ có vài đường mòn đi thông lên đỉnh núi, từ xa nhìn lại, giống như một lão trâu già vừa cày ruộng mệt mỏi đang lẳng lẳng nằm bên ruộng nghỉ ngơi, vì vậy được xưng là Phục Ngưu sơn.

Mệnh lệnh các tướng lĩnh ẩn núp gần đó, im lặng không lên tiếng, kéo cương ngựa, Phùng Cừu Đao ngang nhiên đi tới trung quân, ôm quyền thấp giọng hỏi: “ Đại nhân, tướng sĩ đã tới, tùy thời có thể chém giết, làm sao công núi, thỉnh đại nhân quyết đoán định đoạt.”

Phương Tranh ngăn người: “ Phùng đại ca, hành quân chiến tranh là điểm mạnh của người, hỏi ta để làm chi?”

Phùng Cừu Đao cũng ngây ra, người là khâm sai, chúng ta đều do người dẫn đầu, không hỏi người thì hỏi ai?

Tiêu Hoài Viễn ở một bên phần chân nói: “ Bốn vạn người của chúng ta đối địch với năm ngàn quân của Thái Vương, thắng bại không cần lo lắng, nhưng phải tiêu diệt sạch sẽ phản tặc mới tính là lập được đại công, theo hạ quan xem, không bằng chia ra vây quanh, sau đó do Phương đại nhân lĩnh một vạn quân tiến công, cho dù phản tặc muốn đột phá vòng vây cũng không có cửa, chúng ta còn lại ba vạn nhân mã ở dưới chân núi thủ hộ, dùng khỏe đánh mệt, phản tặc sẽ bại.”

Phương Tranh vừa định gật đầu, lập tức cả kinh, run giọng nói: “ Ta dẫn người công tới? Người nói đùa gì vậy? Có biết chiến tranh rất nguy hiểm hay không, sẽ chết người đó!”

Tiêu Hoài Viễn cười nói: “ Đại nhân làm gương cho binh sĩ, đấu tranh anh dũng, chúng tướng sĩ tất nhiên sĩ khí đại chấn, như vậy có thể lĩnh toàn bộ công lao.”

Phương Tranh lắc đầu như trống bỏi: “ Không đi không đi, các người ai thích đánh cứ đánh, đừng nhắc tới ta, ta chỉ đi theo mà thôi, Tiêu Hoài Viễn, tiểu tử người có phải có ý định hại chết ta? Muốn tranh hết công lao phải không? Người là khâm sai phó sứ, bốn khâm sai mệnh lệnh cho người dẫn người xông lên, người khổ chiến chết trận, bốn khâm sai nhất định nghĩ biện pháp lộng cho người một xưng hào liệt sĩ vinh dự, lão bà người Tư Tư triều đình quần ăn no mặc đủ cho đến khi tái giá.”

Tiêu Hoài Viễn ngăn người, sau đó cũng mãnh liệt lắc đầu như Phương Tranh: “ Không đi, không đi, hạ quan là quan văn.”

Phùng Cừu Đao nhìn thấy hai vị khâm sai không chút nghiêm túc đẩy tới lui cãi cọ, không khỏi cười khổ nói: “ Hai vị đại nhân, các người đều dùng cãi cọ, như vậy đi, do mặt tướng dẫn người xông lên, hai vị đại nhân ở lại điều hành là được...”

Phương Tranh và Tiêu Hoài Viễn bật người phi thường ăn khớp im miệng, Phương Tranh cười vỗ vỗ vai Phùng Cừu Đao nói: “ Phùng đại ca kiên trì như vậy, chúng ta sẽ không cãi với người, người biết đó, bốn

quan tuy rằng sốt ruột báo quốc, nhưng người là võ tướng, ta không thể tranh với người, Phùng đại ca dẫn người xông lên đi thôi, trong cuộc chiến nếu có thể chém được thủ cấp của Thái Vương, ta sẽ thỉnh công đầu với hoàng thượng cho người.”

Tiêu Hoài Viễn ở bên cạnh bật người chân chó phụ họa, hai tên khâm sai vô cùng sợ chết lúc này một đáp một tướng khen Phùng Cừu Dao chẳng khác gì thiên thần hạ phàm.

Phùng Cừu Dao cười khỏ nói: “ Hai vị đại nhân là văn nhân, vốn không cần tự mình lĩnh binh chiến tranh, mặt tướng là võ tướng, làm gương cho binh sĩ là bổn phận, hai vị cũng không cần phải khách khí.”

Phương Tranh nghe vậy nét mặt nóng nóng, thấy Phùng Cừu Dao chủ động dẫn binh công núi, hẳn rất có vài phần ngại ngùng, nói: “ Bổn quan tuy là văn nhân, nhưng cũng có nhiệt huyết trung quân báo quốc, như vậy đi, người lĩnh binh trùng phía trước, ta đứng ở một địa phương an toàn lấy một cái loa giúp người chửi đồng, suy yếu sĩ khí phản tặc.”

Mọi người lau mồ hôi.

Mọi việc bố trí thỏa đáng, Phùng Cừu Dao sai tướng sĩ vây núi, lại gọi vài viên phó tướng tự dẫn năm ngàn quân, chia làm bốn đội, bao quanh ba mặt Phục Ngưu sơn, lại thỉnh Hàn Đại Thạch dẫn kỵ binh đi phía bắc chặn phản tặc, e ngại phản tặc từ phía bắc đột phá vòng vây xuống núi, lúc đó Hàn Đại Thạch có thể dùng một vạn kỵ binh từ tây bắc giết ra, giải quyết toàn bộ phản tặc.

Phùng Cừu Dao lại lĩnh riêng một vạn người từ mặt đông công núi, dọc theo đường mòn khúc chiết lầy lội xung phong tiến lên.

Từng vị binh sĩ đi qua trước người Phương Tranh, gương mặt cứng rắn kiên quyết tràn ngập chiến ý nhìn về phía trước, bọn họ kiên cường, không sợ, lệnh kỳ chỉ tới đâu, là lao tới đó, quân lệnh đã ra, muôn lần chết không chối từ.

Phương Tranh lẳng lặng nhìn những sinh mạng trẻ tuổi không hề sợ hãi kia, trong lòng dần dần trầm xuống.

Phía dưới công lên, địch nhân trên cao nhìn xuống, một trận chiến này mặc dù thắng, nhưng những binh sĩ trẻ tuổi khả ái này sẽ có bao nhiêu người phải chết trận trên sơn đạo đi thông đỉnh núi kia? Bọn họ có thể sống sót được bao nhiêu? Chính mình có thể vì bọn họ làm được chút gì không?

Lúc này hẳn nhớ lại ngày trước khi triều đình tiếp thu kế sách đánh thảo nguyên thật bất ngờ của hắn, Phùng Cừu Dao lĩnh hai vạn tinh binh nhập thảo nguyên, khi chiến thắng trở về thì hai vạn người không còn tới sáu ngàn, hơn một vạn sinh mạng sống sờ sờ cứ như vậy bị mất đi trên thảo nguyên.

Nếu như lúc đó mình chịu động não thêm một chút, nghĩ ra được một kế sách vẹn toàn hơn, bọn họ đâu cần phải chết nhiều người như vậy?

Long Vũ quân ở dưới thành Dương Châu đánh một trận, tử thương hơn ba vạn, còn lại ba vạn đã là của cải cuối cùng của họ, lần này dù đông người hơn địch nhân, nhưng tại sao mình không nghĩ ra một kế sách toàn vẹn một chút, vừa đạt được mục đích đồng thời tận lực giảm thiểu thương vong?

Nghĩ tới đây, Phương Tranh bỗng nhiên thấp giọng phân phó cho thị vệ bên cạnh, mệnh lệnh cho một vạn tướng sĩ công núi dừng lại, cấp tốc triệu Phùng Cừu Dao trở lại trung quân.

Lúc Phùng Cừu Dao đến trung quân thần sắc có vẻ hờn giận, binh chiến việc tối kỵ là thay đổi xoành xoạch, có thể làm cho chủ tướng mất uy vọng, sĩ khí toàn tâm toàn ý của tướng sĩ cũng sẽ có điều giảm xuống.

“ Phùng đại nhân, vì sao lệnh tướng sĩ dừng lại? Trời sáng, chúng ta sẽ bị phản tặc phát hiện hành tung, lần này ám tập sẽ mất đi ý nghĩa, phải công khai công núi, thương vong của các tướng sĩ sẽ rất lớn.”

Phương Tranh trầm giọng nói: “ Phùng đại ca, ta lệnh tướng sĩ dừng lại, chính là vì muốn giảm bớt thương vong cho các tướng sĩ, lần này các người công núi mục tiêu rất lớn, phản tặc ở trên núi không có khả năng không có trạm gác ngầm, các người nhiều lần đi được tới sườn núi sẽ bị phát hiện, nhân số nhiều quá căn bản không thể ám tập.”

Thần sắc Phùng Cừu Dao hòa hoãn, nói: “ Vậy làm sao bây giờ? Nhân số công núi quá ít cũng không có tác dụng, binh lực phản tặc tổng cộng là năm ngàn, hơn nữa là tinh binh, chúng ta ít người dù công tới cũng

không thu được hiệu quả.”

Phương Tranh ngẩn đầu nhìn Phục Ngưu sơn đen kịt, ở trong đêm đen giống như một con quái thú thật lớn, há to miệng phảng phất tùy thời chuẩn bị nuốt người, thoát nhìn vô cùng âm trầm.

Núi non Giang Nam thường thường không cao, địa thế đường núi cũng không quá dốc, trái lại còn có vẻ rất bằng phẳng. Nếu mãnh công đi tới là không khó, nhưng thương vong khăng định rất lớn. Phản tặc chiếm địa lợi, liều mạng chiến đấu, phe mình cũng không chiếm tiện nghi.

Phương Tranh vừa chậm rãi quét nhìn, vừa vắt hết óc suy nghĩ chủ ý, ánh mắt đảo qua rừng cây xum xuê trên núi, hai mắt Phương Tranh bỗng nhiên sáng ngời, tròn mắt quay tròn vòng vo vài cái, nhất thời liền nảy kế.

“ Phùng đại ca, chúng ta dùng hỏa công!”

“ Hỏa công?” Mọi người kinh ngạc.

Sắc mặt Tiêu Hoài Viễn xấu xí nói: “ Phương đại nhân, người vui đùa gì vậy? Khoan nói hỏa công có được hiệu quả hay không, chỉ nói cả đêm mưa dầm, dù nhóm lửa đốt núi, nhưng cây cối trong rừng ẩm ướt, không có khả năng cháy được.”

Phương Tranh hắc hắc cười không ngừng, mưa cả đêm thì sao? Chỉ cần đem thế lửa phát lớn, cây cối vẫn có thể thiêu cháy, hơn nữa cây cối ẩm ướt thiêu cháy còn có một chỗ tốt, đó chính là khói mù mịt, khói có thể làm người bị ngộp chết, kiếp trước khi hắn xem tin tức nói núi Đại Hưng An bị hỏa hoạn, thương vong không ít người, thật bị chết cháy lại không nhiều lắm, tuyệt đại bộ phận là do bị khói mù làm hít thở không thông mà chết, đây coi như là một loại chiến tranh hóa học đi.

Phương Tranh cũng không tiếp lời, giơ cao tay phải lên không trung, mọi người thấy thế kỳ lạ, một đám quan văn tướng lĩnh lẳng lặng nhìn hắn, cũng không biết vị khâm sai đại nhân này lại nghĩ ra chuyện gì. Sau một lát, Phương Tranh mới buông tay, lại tại chỗ xoay quanh, sau đó lại đưa tay chỉ tới chỉ lui, trong miệng liên tục thì thào gì đó.

Mọi người càng kỳ lạ, lúc này khâm sai đại nhân giả thần giả quỷ đang làm gì?

Ai biết?

“ Khái...Phùng đại ca, hiện tại gió nào thổi vậy? Ta có điểm không rõ phương hướng.” Phương Tranh lúng túng nói.

Mọi người cười ngất.

“ Gió đông.” Phùng Cừu Dao phun ra hai chữ từ trong hàm răng, hắn nín cười muốn nổ bạo.

Phương Tranh vui vẻ vỗ tay một cái, cười nói: “ Thật tốt quá, thực sự là vạn sự sẵn sàng, gió đông cũng tới. Ha ha, người đâu, nhanh, mệnh các tướng sĩ đi khắp gần đây tìm cỏ khô nhóm lửa, mặt khác, Phùng đại ca, trong truy trọng có mang theo dầu hỏa?”

“ Có.”

“ Vậy là tốt rồi, đem cỏ khô bỏ dưới rừng cây chân núi, bỏ thành hình nửa vòng tròn, sau đó đổ dầu hỏa vào, châm lửa thiêu núi, trên núi thế lửa cháy lớn, phản tặc không rõ tình huống, trong hoảng loạn sẽ chạy về hướng tây, Phùng đại ca không cần công núi, chỉ cần lĩnh quân mai phục dưới chân núi phía tây, phản tặc xuống núi, người cứ xung phong mà đánh, nhất định có thể lập kỳ công.”

Phương Tranh ra quân lệnh, bao quát Phùng Cừu Dao ở bên trong, các tướng lĩnh đều lĩnh mệnh chuẩn bị, mặc dù trong lòng bọn họ hoài nghi, nhưng Phương Tranh dù sao cũng là khâm sai, hắn có quyền chỉ huy tuyệt đối đối với chi quân đội này, mọi người không dám không nghe.

Bởi nhân số tướng sĩ đông đảo, rất nhanh đã tìm được cỏ khô ở hương dã đồng ruộng dưới chân núi, chúng tướng sĩ yên lặng rải cỏ khô theo sự phân phó của Phương Tranh, trải ra nơi mặt đông dưới chân núi, lại đổ thêm dầu hỏa chung quanh khu rừng. Tất cả đều tiến hành có trình tự không chút âm thanh.

Kể từ đó, sau khi thương lượng kế hoạch tác chiến làm sao thay đổi, Hàn Đại Thạch dẫn theo một vạn kỵ binh mai phục phía tây bắc, còn lại ba vạn nhân mã chia làm bốn đội, trọng điểm bố trí vùng phía tây dưới chân núi.

Phương Tranh thấy vạn sự chuẩn bị xong, lúc này từ phía xa hiện ra một vệt trắng nhàn nhạt, trời sắp sáng.

Phương Tranh dẫn Tiêu Hoài Viễn và Ôn Sâm, ba người dưới sự bảo vệ của thị vệ đi tới chân núi mặt đông, Phương Tranh vừa đi vừa hạ lệnh: “ Ta bên này sai người châm lửa, nhớ kỹ, khi lửa đông bốc lên, lệnh các tướng sĩ không được xôn xao di động, trong vòng một canh giờ, phản tặc trên núi sẽ xuống núi từ phía tây, để cho Phùng Cửu Dao phải toàn bộ tiếm phản tặc, chém đầu hoặc bắt sống Thái Vương.”

Thị vệ bên người vội vàng xoay người chạy đi truyền lệnh.

Phương Tranh đi tới trong rừng thì mấy trăm binh sĩ đã chuẩn bị xong đuốc và mồi lửa, chỉ đợi Phương Tranh ra lệnh một tiếng, liền châm lửa đốt núi.

Phương Tranh và Tiêu Hoài Viễn vượt qua đồng cỏ khô, đi tới trong rừng cây, thấy mọi người đều đang đợi hẩn hạ lệnh. Phương Tranh hắc hắc cười nói: “ Bốn quan là khâm sai, ngọn lửa đầu tiên để cho ta đốt, ha ha, loại chuyện châm lửa này ta trải qua rất nhiều lần, rất thành thuộc.”

Tiêu Hoài Viễn ở một bên nhỏ giọng lẩm bẩm: “ Đúng vậy, chính phòng ở của người cũng bị người thiêu qua hai lần, nếu không thạo thì còn nói chi nữa.”

“ Làm càn! Còn dám bắn thỉu bốn quan, trở về kinh thành ta mang cả triều văn võ tới nhà người ăn cơm, không tin ăn không chết người.” Phương Tranh nghiêm mặt nói.

“ A! Đại nhân, hạ quan nói lỡ, hạ quan nói lỡ.”

Tiếp nhận cây đuốc trong tay binh sĩ, Phương Tranh đánh mồi lửa, lúc này Ôn Sâm bỗng dưng giống như phát điên nhào tới, lớn tiếng nói: “ Đại nhân, không được! Trăm triệu không được...”

“ Câm miệng!” Phương Tranh tàn bạo thấp giọng quát mắng: “ Lão Ôn ngươi không muốn sống nữa? Đây là thời gian gì? Người dám hô to gọi nhỏ, đem phản tặc chạy tới người phụ trách a?”

Ôn Sâm gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, đang định tiếp tục ngăn cản, Phương Tranh vung tay lên nói: “ Người đâu, lôi hẩn xuống, chờ lão tử đốt lửa xong đã.”

Nói xong Phương Tranh đốt sáng cây đuốc, ánh lửa toát ra trong đêm đen đặc biệt lóa mắt.

Phương Tranh đưa cây đuốc đang bốc cháy nhẹ nhàng ném lên đồng cỏ khô tẩm đầy dầu hỏa, đồng cỏ khô nhất thời ầm ầm cháy lên, nung dầu hỏa trợ giúp, rất nhanh, cỏ khô dưới chân núi phía mặt đông Phục Ngưu sơn đều cháy hết toàn bộ, hỏa thế theo hình nửa vòng tròn, kín không kẽ hở, đốt Phục Ngưu sơn cháy sáng trưng.

“ Oa ha ha ha! Thế nào? Bốn quan ra tay châm lửa, khẳng định là cháy toàn bộ, rộng thoáng, thế lửa lớn rồi tinh rồi mù a!” Phương Tranh đắc ý ngửa mặt lên trời cười dài.

Chuyện thiêu phòng ở của mình hai lần, Phương Tranh vẫn cho rằng vô cùng nhục nhã, hôm nay cũng châm lửa làm được một chuyện chính xác, nghĩ tới đây, Phương Tranh không khỏi vạn phần đắc ý.

Nhìn mấy trăm thị vệ đang bồi cười bên người, Phương Tranh chỉ chỉ đỉnh núi, đắc ý nói: “ Thái Vương tên vương bát đần khẳng định lần này sẽ bị cháy sạch, các vị, thích ăn thịt kho tàu vương bát không? Bốn quan mời khách, chín ngon nha.”

Thế lửa dưới tiếng cười của Phương Tranh cháy rừng rực, thế lửa đã lan sang rừng cây dưới chân núi, cây cối ẩm ướt, tự nhiên không cháy được, nhưng lại toát ra khói đặc mù mịt, lửa lớn tận trời dĩ nhiên khiến cho phản tặc trên núi chú ý, rất nhanh, trên đỉnh núi liền truyền đến tiếng chửi bậy của phản tặc cùng tiếng đồng la gõ vang, loạn thành một mảnh.

Phương Tranh nhìn đỉnh núi, cười hắc hắc, lúc này mới đi tới trước mặt Ôn Sâm, nói: “ Vừa rồi vì sao người ngăn ta? Có cái gì không thích hợp sao?”

Thế lửa sau khi cháy lớn, Ôn Sâm trái lại không còn vội vã, đang lười biếng ngắm nghía móng tay, trong miệng thần nhiên nói: “ Vừa rồi có chút không thích hợp, nhưng hiện tại đã không còn trọng yếu.”

“ Rốt cục chuyện gì?” Phương Tranh mơ hồ có một loại dự cảm bất tường, hần cảm thấy bản thân dường như đã làm sai chuyện gì đó.

“ Kỳ thực cũng không có gì.” Ôn Sâm nhìn Phương Tranh cười hắc hắc, chỉ vào đồng cỏ khô cháy sạch rục rạc cả bầu trời, thần nhiên nói: “ Đại nhân điểm lửa rất khá, rất thành công, duy nhất không thích hợp chính là, đại nhân, chúng ta đang đứng trong vòng tròn để châm lửa, lửa đã cháy, nhưng chúng ta nên chạy đi đâu?”

Mọi người tất cả đều kinh hãi, không phải chứ, mấy trăm người không ngờ tất cả đều đứng trong vòng lửa, chạy lên núi, nơi đó đều là phản tặc, chạy ra ngoài vòng lửa, ai dám?

Phương Tranh bắt đầu đổ mồ hôi, không biết do bị lửa đốt hay bị chính mình làm hoảng sợ.

Mọi người toàn bộ đều trợn mắt há hốc mồm.

Một lúc lâu một lúc lâu...

“ Nhanh! Nhanh dập tắt lửa!”

“ Đi tiểu, nhanh! Đi tiểu dập tắt lửa!”

“ Người đâu! Bên ngoài có người không? Người đâu cứu mạng, mọi người chạy chết đâu rồi?”

Tiếng kêu cứu thê lương truyền ra trong núi rừng yên tĩnh, hồi âm kéo dài không dứt...

368. Chương 351: Cơn Giận Thiên Tử

Tiêu Hoài Viễn cùng Ôn Sâm cũng bị vây trong vòng lửa như hần, cùng với mấy trăm binh sĩ cũng không tốt hơn được bao nhiêu, mỗi người đều quần áo cháy sạch tả tơi, cả người hơi nước, gương mặt ngăm đen, thần sắc có vẻ rất uể oải.

Binh sĩ cứu họ ra hai mặt nhìn nhau, muốn cười rồi lại không dám cười, nhẫn rất khổ cực.

Phương Tranh hơi có chút đỏ mặt, may là sắc trời chưa sáng, gương mặt cũng bị cháy đen, Phương đại thiếu gia đỏ mặt thật khó gặp nhưng không ai nhìn ra.

“ Cạc cạc...trắng có khi mờ tỏ tròn khuyết, người cũng có cực độ không may, việc này xưa nay đều không toàn vẹn, đều không toàn vẹn.” Phương Tranh cười gượng nói, gương mặt cháy đen bỗng nhiên nhếch miệng cười, trong đêm đen chỉ thấy hàm răng trắng tươi hoạt động, có vẻ vô cùng âm trầm.

“ Đúng vậy, đúng vậy, xưa nay không toàn vẹn, không toàn vẹn.” Mọi người bồi cười.

Vô số hàm răng trắng bệch hoạt động, nhìn vòng lửa, các binh sĩ nhin không được rùng mình một cái, tình cảnh này thật giống mấy trăm con quỷ đói từ trong mộ phần chui ra, con mẹ nó tề đại cả người!

Tiêu Hoài Viễn và Ôn Sâm cùng kêu lên thở dài, gặp phải một thủ trưởng như thế, bọn họ có thể làm sao bây giờ? Nhận mệnh thôi!

Trong ngực Phương Tranh cũng ôm một đoàn lửa, hần nghĩ rất bi phần.

Vì sao mỗi lần phóng hỏa đều là chính mình gặp không may? Hai lần đầu lại đốt phòng ở của chính mình, lần này ngược lại, trực tiếp đem chính mình đi vào, sau đó, ai, sau này nên cách lửa xa một chút thì hơn, tiểu hài tử chơi lửa là rất nguy hiểm...

Lúc này thế lửa đã phóng lên cao, những hoa lửa ngọn lửa tán loạn chung quanh đều giống như con rắn độc đỏ bầm, không kiêng nể gì cả thiêu đốt từng địa phương, những nơi liệt hỏa đi tới, cây cối bụi cỏ bị tẩm dầu hỏa trong rừng liền bắt lửa cháy lên, nhưng vì bị mưa dầm ướt cả đêm, nên không thể bốc cháy lớn. Cây cối ẩm ướt liền sinh ra khói đặc, ở giữa không trung cuộn cuộn bốc lên, sau đó bị gió đông mềm nhẹ thổi đi, dần dần lan xuống dưới sườn núi.

“Phản tặc sắp lao xuống.” Phương Tranh hí mắt quan sát một hồi, phán đoán nói.

Chỉ nghe được tiếng người ồn ào trên núi, một mảnh hình dạng rối mù, hỗn loạn không ít tiếng ho sặc sụa, còn có thanh âm binh khí va chạm hoảng loạn, rất hiển nhiên, kẻ sách dùng hỏa công của Phương Tranh, chính xác mà nói, hẳn là nên nói là kẻ hun khói thật sự đã có hiệu quả.

“Đại nhân, chúng ta cũng lui tới chân núi phía tây thôi, ở đây thế lửa tận trời, phản tặc dù là đột phá vòng vây, cũng sẽ không từ phương hướng này mà đột phá đâu.” Ôn Sâm kiến nghị nói.

“Gấp cái gì? Thắng bại chưa định, sao người biết Thái Vương sẽ không đột phá vòng vây từ phương hướng này? Thái Vương người này tâm cơ lòng dạ quá sâu, người như thế nhất định luôn làm chuyện ngược lại. Người khác cho rằng hẳn không có khả năng đi làm chuyện gì, nhưng hẳn hết lần này tới lần khác sẽ làm, ai cũng không thể hiểu được chính xác bước tiếp theo hẳn sẽ làm gì.”

Ôn Sâm vẻ mặt đau khổ nói: “Đại nhân, nếu như Thái Vương thực sự từ phương hướng này đột phá vòng vây, vậy chúng ta gặp nguy hiểm rồi, người xem, bên người chúng ta chỉ có mấy trăm binh sĩ, toàn bộ binh lực đều dời tới phía tây, vạn nhất Thái Vương suất quân lao xuống, ai chống đỡ được hẳn nha?”

Phương Tranh nghe vậy sợ đến giật mình, suy nghĩ một chút, thật nghĩ chuyện này có chút nguy hiểm, rõ ràng đây là trận đánh tiêu diệt, vạn nhất chính hẳn là một khâm sai kiêm chủ tướng không nghĩ qua là bị Thái Vương bắt sống hoặc chém, chẳng phải là vô cùng mất mặt?

“Người nói rất có đạo lý, ta là một người rất biết nghe lẽ phải, nếu tất cả mọi người cho rằng lui lại tương đối thỏa đáng, vậy chúng ta cứ lui lại thôi!”

Ôn Sâm và Tiêu Hoài Viễn trợn trắng mắt, rõ ràng do chính người sợ chết, có quan hệ gì tới cái rắm “biết nghe lẽ phải”?”

Nhóm mấy trăm người được Phương Tranh hạ lệnh một tiếng, hành quân lạng lẽ, cảnh tượng chật vật, cấp cấp vội vàng hướng tây chạy trốn, không, là lui lại.

Bên trong một hang động giấu binh trong Phục Ngưu sơn, Thái Vương dùng khăn lụa che miệng mũi, nhưng vẫn bị khói đặc làm ho sặc sụa không ngớt, khói mù đã chui vào trong sơn động, hơn nữa càng ngày càng mãnh liệt, bởi khói đặc che đầy, phạm vi tầm nhìn bắt đầu không rõ, nhìn quanh không thấy người, dường như thân ở ảo cảnh.

Không ít binh sĩ vì ngộp thở mà ngã xuống bên trong sơn động, càng nhiều là bị mất đi tầm nhìn, trong hoảng loạn binh khí giao nhau, đều tưởng do địch nhân công lên núi, vì vậy không quan tâm giờ đao liên chém, trong lúc nhất thời tự giết lẫn nhau không ít, toàn bộ sơn động rơi vào trong một mảnh hỗn loạn và máu tanh, giống như bị tặc doanh, tinh thần trạng thái của mọi người cũng trở nên điên cuồng.

Thái Vương giờ kiểm ngăn cản hai binh sĩ đang nổi cơn điên mưu toan công kích hẳn, khàn giọng quát to: “Tất cả mọi người trấn định! Địch nhân còn chưa công tới, các người không nên tự loạn!”

Tiếng hét lớn của Thái Vương cũng có thể làm cho tình tự bọn lính trấn định lại, dù sao cũng là tinh binh được huấn luyện nhiều năm, Thái Vương có uy vọng long hậu với bọn họ, nghe được thanh âm của hẳn, bọn lính nhất thời khôi phục lãnh tĩnh, dừng việc tự giết lẫn nhau.

Trong khói đặc, Hoàng Tông nghe được thanh âm của Thái Vương, lập tức theo tiếng tìm tới, người còn chưa đến gần, liền hô lớn: “Điện hạ đừng động thủ, thuộc hạ Hoàng Tông!”

Nghe được thanh âm của Hoàng Tông, Thái Vương vừa giờ kiểm liền buông, trầm giọng nói: “Hoàng Tông, nhanh, mệnh cho các tướng sĩ tập kết bên ngoài sơn động, hành tàng tại Phục Ngưu sơn đã lộ, đã nguy, chúng ta đột phá vòng vây xuống núi!”

Đang khi nói chuyện Hoàng Tông đã đến trước người Thái Vương, hẳn bưng miệng mũi ho sặc nói: “Điện hạ, chung quanh khói đặc, chúng ta nên đột phá vòng vây hướng nào?”

Thần sắc Thái Vương có chút hoảng loạn, suy nghĩ một chút nói: “Khói đặc từ mặt đông chân núi bay lên, từ đông đến tây, ta phỏng chừng đại quân triều đình đang mai phục phía chân núi hướng tây, chờ chúng ta lao xuống dưới sẽ tự chui đầu vào lưới, đi tây thì không được.”

Hoàng Tông đã bị ho sặc đến nước mắt nước mũi chảy ròng, nghe vậy giọng căm hận nói: “ Cũng không biết là người nào vương bát đần nghĩ ra chủ ý nham hiểm này, thuộc hạ tình nguyện công khai đánh nhau, cũng không nguyện bị người tươi sống làm ngộp chết ở nơi này, quá mức uất ức!”

Thái Vương vừa ho vừa cười lạnh nói: “ Có thể nghĩ ra được chủ ý thiếu đạo đức nham hiểm như vậy, ngoại trừ tên vô lại Phương Tranh, còn có thể có ai? Dùng hỏa công hun khói thay thế cho tướng sĩ công núi, làm cho chúng ta phải mạnh mẽ đột phá vòng vây xuống núi, hừ! Hắn thật không ngu.”

Hoàng Tông vội la lên: “ Điện hạ, đi tây thì không được, vậy chúng ta nên đột phá vòng vây từ hướng nào?”

Trong khói đặc, hai tròng mắt bị hun khói đến đỏ bừng của Thái Vương bỗng nhiên xẹt qua vài phần hiểu ra, suy tư một lát, cười nói: “ Lửa cháy từ mặt đông, đại quân triều đình sẽ bố trí trọng binh tại phía tây, mặt khác, phía bên mặt đông lửa cháy xác nhận binh lực yếu ớt nhất, chúng ta chỉ cần giết ra ngoài từ hướng đông, liền có thể thoát được sự bao vây tiêu diệt của đại quân triều đình.”

Hoàng Tông nghe vậy cả kinh nói: “ Thế nhưng...điện hạ, chân núi mặt đông đang lửa lớn! Chúng ta thế nào đi ra ngoài?”

Trong mắt Thái Vương hiện lên vẻ ngoan lệ, âm trầm nói: “ Sống chết phải do ý trời, chỉ cần lao ra khỏi vòng lửa phía mặt đông, chúng ta liền được cứu, so với ngu ngốc hồ hồ chàng tiến vào trong vòng vây phục kích của đại quân triều đình để toàn quân bị diệt thì mạnh hơn nhiều lắm!”

Trong lòng Hoàng Tông trầm xuống, sống chết do ý trời, những lời này nói ra thì nhẹ, nhưng ai biết trong đó trả giá nhiều ít bao nhiêu tính mạng? Bao nhiêu tướng sĩ sẽ tươi sống bị chết cháy trong liệt hỏa hùng lực dưới chân núi mặt đông?

“ Điện hạ, sau khi thoát khốn thì sao? Chúng ta nên chạy đi đâu?” Thời gian khẩn cấp, nhưng Hoàng Tông không thể không hỏi, đột phá như thế này chẳng khác gì đao kiếm ra khỏi vỏ, đó là một hồi đại chiến người chết ta sống, trong loạn quân nếu không minh xác được phương hướng, năm ngàn tướng sĩ phía sau chắc chắn mọi nơi chạy trốn, cũng không còn tụ lại được nữa.

Thái Vương suy nghĩ một chút, nói: “ Vừa đánh vừa lui về hướng bắc, Mặc Xuyên Khả Hãn của Đột Quyết mời ta mấy lần, mời ta đến thảo nguyên trợ hấn đánh bại Cốt Đốt Lộc Khả Hãn, thống nhất thảo nguyên, ta vẫn luôn chưa thể quyết tâm, hôm nay bị Phương Tranh mời một trận lửa này, làm cho ta phải đáp ứng Mặc Xuyên Khả Hãn.”

“ Thế nhưng, sau đó chúng ta chẳng phải là muốn ăn nhờ ở đậu, phụ thuộc?” Hoàng Tông nghe vậy mặt mũi trắng bệch.

Thái Vương lắc đầu nói: “ Vô phương, anh hùng hào kiệt co được giãn được, nhất thời được mất cũng không cần lưu ý, hướng chi...”

Ánh mắt Thái Vương bỗng nhiên trở nên xa xôi, lẩm bảm nói: “ Huống chi, ta còn đang đợi, chờ kinh thành truyền đến tin tức, nếu Niều Niều thí vua thành công, chúng ta liền không cần đi vào thảo nguyên, trực tiếp lĩnh binh vào kinh.”

“ Dân gian có một đêm kỳ tích xuất hiện, ai biết ta có thể trong một đêm xưng đế hay không?”

Hoàng thành, bên trong ngự thư phòng tại hoàng cung.

Mập Mập tóc tai bù xù, ánh mắt đại ra ngồi trên tấm thảm màu đỏ tươi, trong lòng hắn đang ôm một người, chính là Niều Niều mà hắn âu yếm nhất.

Niều Niều đã chết!

Ly rượu độc ăn mòn ngũ tạng của con người, ngay khi Mập Mập không hề phòng bị, đang định một ngụm uống cạn, bị Niều Niều chộp lấy, sau đó Niều Niều nhìn hắn mỉm cười buồn bã tuyệt vọng, một ngụm uống cạn.

“ Hoàng thượng, nô tỳ không thể phản bội Thái Vương, nhưng nô tỳ lại càng không nguyện phụ lòng quân vương. Chỉ mong kiếp sau, ngài không phải là đế vương cao cao tại thượng, mà thiếp, cũng không phải là một nữ tử mồ côi thân bất do kỷ.”

Từng ngụm máu đen chảy ra từ trong miệng anh đào của Niều Niều, Niều Niều gắng gượng nói xong câu đó, đôi mắt đẹp liền nhắm lại, hương tiêu ngọc vẫn. Mập Mập cũng không la không khóc. Cứ như vậy ôm lấy thi thể Niều Niều, ngơ ngác ngồi trên tấm thảm màu đỏ tươi trong ngự thư phòng, hai mắt hấn thất thần, dường như một bức tượng bị đào mất linh hồn, không nói bất động, trái tim như đã chết.

Niều Niều lẳng lặng nằm trong lòng hấn, gương mặt đã dần dần tái nhợt, nhưng vẫn mang theo vẻ mỉm cười buồn bã lãnh tuyệt, được dòng máu đen nơi khoe miệng làm tôn thêm, có vẻ vô cùng gai mắt.

Nội thị Tào công công cùng đám tiểu thái giám quỳ gối bên ngoài cửa ngự thư phòng, cả người lạnh run, vẻ kinh khủng trong mắt làm thế nào cũng không thể che giấu.

Toàn bộ. Hoàng cung đã toàn diện đề phòng, cấm quân thống lĩnh Trương Thắng tay cầm bội kiếm, suất cấm quân bao quanh ngự thư phòng, trong cung bất luận là tần phi, thái giám, cung nữ đều không cho bước tới gần một bước.

Niều Niều cô nương suốt ngày làm bạn bên người hoàng thượng, không ngờ lại là thích khách mưu toan giết hoàng thượng bằng thuốc độc, tin tức này cấp tốc lan truyền trong hoàng cung đại nội, ngay cả nàng cũng là thích khách, trong hoàng cung còn có ai có thể tin tưởng?

Trương Thắng không dám tiếp tục mạo hiểm, thời khắc phi thường, an nguy của hoàng thượng không thể lại xảy ra bất luận điều gì sai lầm.

Trong thư phòng, Mập Mập vẫn ôm thi thể của Niều Niều, không chịu buông tay. Trong lòng đau đớn, như vạn tiễn xuyên tâm, thân thể mập mập của hấn không tự chủ được bắt đầu run.

Người chết nên là ta, là ta a!

Hai mắt hấn dần dần trở nên đỏ bừng, con ngươi vốn nhu nhược khoan dung lúc này đã trở nên dữ tợn hung ác.

Một lúc lâu, Mập Mập bỗng nhiên ngửa mặt lên trời gào lên mấy tiếng, tiếng gào bi thống thê lương, làm kẻ khác sợ run.

“ Tam hoàng huynh, người ta tranh ngôi hoàng đế, vì sao liên lụy Niều Niều? Chỉ là một thiếu nữ tử, Niều Niều có tội gì? Niều Niều có tội gì? Niều Niều có tội gì!”

Mập Mập hét lớn ba tiếng bi thiết, âm thanh như tiếng chim đỗ quyên nhỏ máu thê lương, nội thị Tào công công và các tiểu thái giám quỳ bên ngoài ngự thư phòng sợ đến cả người run bần bật, sợ hãi dập đầu: “ Hoàng thượng bảo trọng long thể!”

“ Người đâu!” Mập Mập dữ dần quát to.

Tào công công nhào vào trong phòng, quỳ trên mặt đất không dám ngẩng đầu, run giọng nói: “ Lão nô tại.”

“ Truyền ý chỉ của trẫm, giao quyền tổng đốc binh mã cho Phương Tranh, điều động binh mã toàn quốc, mặt khác đem tứ đại quân bảo vệ xung quanh kinh thành tất cả đều đến Giang Nam, do Phương Tranh tiết chế, toàn bộ phản tặc tham dự mưu phản, tấn tru cử tộc, nhất định phải đem Thái Vương bầm thây vạn đoạn. Bầm thây vạn đoạn!” Mập Mập tóc tai bù xù, tròng hai tròng mắt màu huyết hồng, giống như một người điên mất đi lý trí rống lớn nói.

“ Cái gì?” Tào công công kinh ngạc ngẩng đầu, tứ đại quân thủ kinh thành đều sai đi Giang Na, vậy, kinh thành làm sao bây giờ?

“ Lão nô, lão nô...” Tào công công tuy là nội thị thái giám, nhưng đã hầu hạ qua hai đời đế vương, biết rõ ý chỉ kia là loạn mệnh khi hoàng thượng đánh mất lý trí, không dám tiếp, cũng không dám không tiếp, nhất thời rơi vào tiến lui đều khó.

“ Người vì sao còn không đi truyền chỉ?” Mập Mập tàn bạo trừng mắt nhìn Tào công công, lớn tiếng quát hỏi.

“ Lão nô...đi ngay đi ngay.”

“ Chậm đã! Trở về!”

Tào công công vừa đứng thẳng người liền vội vàng phủ phục xuống dưới, Niểu Niểu vừa chết, làm hoàng thượng phảng phất hoàn toàn thay đổi thành một người khác.

“ Tám trăm dặm khoái kỵ, truyền Ôn Sâm cùng thủ hạ Ảnh Tử của hần quay về kinh! Muốn bọn họ tra xét cho trẫm, tra ra manh mối, trong triều đình ai là đồng đảng của Thái Vương, ai đi lại thân mật với Thái Vương, đều điều tra không sót một người cho trẫm! Toàn bộ tru cửu tộc!” Mập Mập cắn răng, gần từng chữ.

“ Lão nô...tuân chỉ!”

Tào công công vội vàng đứng dậy rời khỏi ngự thư phòng.

Mập Mập ngẩng đầu, khóe miệng xẹt qua vài phần ý cười âm hàn: “ Niểu Niểu, hãy xem trẫm làm sao báo thù cho nàng!”

Cơn giận kẻ áo vải, chỉ có mấy người chết, chảy máu năm bước, cơn giận thiên tử, xác chết trăm vạn, máu chảy ngàn dặm.

Hoa triều triều cực, vì một cái chết của một nữ tử, phảng phất lại muốn bắt đầu rung chuyển bất an.

Vừa chạy ra ngoài tây cung được vài bước, Tào công công chợt giật bản mình, hai đạo ý chỉ rõ ràng là loạn mệnh, nếu thật sự hạ chiếu, từ triều đình cho tới dân gian, chẳng biết có bao nhiêu đại thần và bách tính vô tội phải đầu rơi xuống đất, toàn quốc sẽ rơi vào một mảnh khủng hoảng, đây nên làm thế nào cho phải?

“ Ý chỉ của hoàng thượng là phải truyền, nhưng trước khi đi Bộ Binh truyền chỉ, chúng ta nên đi tới tìm thái hậu và hoàng hậu nương nương, hoàng thượng vì cái chết của Niểu Niểu cô nương mà tính tình đại biến, tương lai không biết ra sao. Lúc này chỉ có thái hậu và hoàng hậu nương nương nói chuyện, hoàng thượng may ra còn tỉnh lại.”

Quyết định chủ ý, Tào công công dừng bước, quay đầu hướng Từ Trữ Cung vội vã chạy đi.

“ Đại nhân, đại nhân! Chân núi mặt đông có động tĩnh, phản tặc dường như muốn lao ra từ nơi đó.” Thám tử thổ hồng học đưa tin.

“ Ta đã nói! Ta đã nói mà!” Phương Tranh cả kinh, lập tức tức giận đến giậm chân: “ Thái Vương người này âm hiểm giả dối, nhất định sẽ làm ngược lại, chúng ta tính sai rồi!”

“ Người đầu, mệnh Phùng Cừ Dao và Hàn Đại Thạch suất quân về phía đông gấp, nhanh! Tuyệt không cho hần chạy thoát!” Phương Tranh hỗn hển nói.

“ Đại nhân, chúng ta cách chỗ đó gần nhất, có nên xông qua chống đối một trận.” Ôn Sâm vội vàng kiến nghị.

Phương Tranh và Tiêu Hoài Viễn cùng hít sâu một hơi, trắm miệng một lời nói: “ Nói đùa gì vậy! Đây là chiến tranh! Sẽ chết người!”

Nói xong hai người ngẩn người, liếc mắt nhìn nhau, lại cùng quay đầu dùng ánh mắt hèn mọn nhìn đối phương.

“ Thế nhưng...đại nhân, mặt đông vốn không hề bố binh, hoàn toàn không bố trí phòng vệ, nếu để Thái Vương suất binh phá vòng vây chạy đi...” Ôn Sâm gấp đến độ ngay cả thanh âm đều thay đổi.

Phương Tranh cả kinh, đứng vậy, triều đình tìm nhiều nhân lực và vật lực lớn như vậy để bao vây tiêu trừ Thái Vương, hôm nay đã là thời khắc then chốt cuối cùng, nếu để tên kia chạy, trở lại làm sao ăn nói với Mập Mập?

Phương Tranh sợ chết, nhưng hần càng sợ có lỗi với huynh đệ bằng hữu.

“ Phùng Cừ Dao và Hàn Đại Thạch suất binh từ phía tây nhiều qua ít nhất cũng phải nửa canh giờ. Chúng ta ở đây còn được bao nhiêu binh lực?” Phương Tranh cắn răng hỏi.

Ôn Sâm điểm danh một chút, nói: “ Kỵ binh bốn trăm, bộ binh tám trăm, lại thêm thị vệ tùy thân bên người ngài, cùng năm trăm thủ hạ Ảnh Tử, tổng cộng hơn một ngàn người.”

“ Một ngàn đối năm ngàn?” Phương Tranh hít một hơi.

Hắn nghĩ có chút bi phẫn, rõ ràng phe mình chiếm hết ưu thế binh lực, vừa hỏa công vừa hun khói, rõ ràng đã chiếm hết tiện nghi, nhưng hiện tại thế nào lại biến thành ít người địch chúng vậy? Đều do tên Thái Vương quá dễ tiện, người thành thật như ta phải đối phó với tên vô sỉ như hắn, tự nhiên là chỗ nào cũng có hại.

Phương Tranh hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, hung hăng giậm chân, tung mình lên ngựa, nhin xuống sự sợ hãi trong lòng, trở tay rút ra bội kiếm tùy thân, hướng đám kỵ binh và bộ binh số lượng không nhiều lắm, quát lớn: “ Các huynh đệ, Thái Vương sắp bị diệt tới nơi, chúng ta không thể cho hắn từ mặt đông đột phá vòng vây bỏ chạy! Chúng ta ăn bổng lộc triều đình, không thể có lỗi với hoàng thượng, có lỗi với triều đình! Các huynh đệ, theo ta, chúng ta đi chống đối Thái Vương một trận, viện quân rất nhanh sẽ đến, chúng ta phải giữ gao giữ chân Thái Vương tại chân núi mặt đông trước khi viện quân đến!”

“ Sát!” Có khâm sai đi đầu, các tướng sĩ tình cảm xúc động, mặc dù số lượng ít hơn phần tặc, nhưng sĩ khí ngẩng cao vạn phần.

“ Đi! Tùy lão tử ra trận giết địch! Qua cuộc chiến này, huynh đệ sống sót, lão tử thỉnh hắn đã Tần Hoài tìm cô nương, ba nàng bốn nàng tùy các người chọn lựa.”

“ Oa ô ô...” Lời vừa nói ra, sĩ khí càng phát ra sự sôi, tiếng kêu từ lâu biến thành một mảnh tiếng sói tru.

Cách đó không xa, trong hỏa quang hừng hực, một đoàn phản tặc liều chết xông qua vòng lửa lớn, giống như ác ma từ trong địa ngục bò ra nhân gian. Bọn họ giơ cao đao kiếm, hướng Phương Tranh bọn họ vọt tới.

“ Kỵ binh xếp thành hàng! Trùng hình trận, trùng!”

“ Hoàng thượng còn ôm thi thể Niếu Niếu không chịu buông tay sao?” Mẫu thân của hoàng thượng, Lý quý phi hiện nay đã là Lý thái hậu lo lắng hỏi.

“ Lão nô không dám giấu diếm, hoàng thượng còn hạ lệnh điều đi tứ quân kinh thành, điều tới Giang Nam, do Phương đại nhân tiết chế, cần phải đem Thái Vương bẩm thầy vạn đoạn, đồng thời...đồng thời triệu hồi Ôn Sâm, tìm khắp kinh thành triều đình, bắt giữ đồng đảng của Thái Vương...”

Lý thái hậu giật mình, hai tay nắm chặt khăn lụa, vạn thành một đoàn.

“ Điều hết kinh thành tứ quân? Còn tra bắt toàn bộ triều đình? Đây...đây sợ rằng sẽ xảy ra chuyện! Hoàng hậu, người thấy thế nào?” Lý thái hậu lo sợ không yên nghiêng đầu nhìn hoàng hậu nói.

Hoàng hậu nguyên là nữ nhi của Lễ Bộ Trần thị lang, lúc Mập Mập làm Phúc Vương, do tiên hoàng làm chủ, hoàn thành cuộc hôn nhân này cho hắn, định nàng làm chính phi của Phúc Vương. Mập Mập đăng cơ làm vua, chính phi đương nhiên được sắc phong làm hoàng hậu.

Trần hoàng hậu nghe được ý hỏi của thái hậu, mí mắt nháy nháy, than thở: “ Mẫu hậu, ngài...ngài thường ngày độc sủng Niếu Niếu, yêu nàng ta đến phát cuồng, hôm nay Niếu Niếu đã chết, ngài làm sao có thể không giận? Thế nhưng...ngài dù sao cũng là vua của một nước, không thể vì một nữ tử, mà rối loạn thiên hạ.”

Lý thái hậu niệm phật hiệu, nói: “ Thực sự là nghiệp chướng! Vài năm nay hoàng cung, thiên hạ đều không được yên ổn, nguyên tưởng rằng cuộc mưu phản của Thái Vương có thể nhanh chóng bình định, qua được vài ngày thanh tĩnh, nhưng...ai!”

“ Thái hậu nương nương, hoàng hậu nương nương, nên nhanh đi khuyên nhủ hoàng thượng, hoàng thượng hiện tại một mình ngồi trong ngự thư phòng, ôm thi thể Niếu Niếu cô nương mãi không buông tay, nếu cứ như vậy phải làm sao bây giờ?” Tào công công gấp đến độ mồ hôi đều toát ra.

Thái hậu và hoàng hậu liếc mắt nhìn nhau, than thở: “ Hai tử này từ nhỏ đặc biệt độc hành, ai nói đều cũng không chịu nghe, ai gia há có thể khuyên được hắn?”

Suy nghĩ một chút, thái hậu bỗng nhiên sáng ngời hai mắt, gấp giọng nói: “ Nhanh! Nhanh tuyên Mật nhi tiến cung, Mật nhi là bào muội của hắn, hai người từ nhỏ tình thâm, lời của nàng có lẽ hoàng thượng sẽ

chịu nghe vài câu.”

369. Chương 352: Quyết Đấu

Các đại thần nhìn thấy xe ngựa của Trường Bình công chúa đang vội vã tiến vào hoàng cung, đều né tránh sang một bên, đợi xe ngựa đi qua, không ít đại thần hơi nheo mắt, nhìn phương hướng xe ngựa biến mất, trong lòng không khỏi nói thầm.

Hoàng thượng trước nay luôn cần cù hôm nay lại ngừng lâm triều. Trường Bình công chúa lại vội vội vàng vàng sớm tiến cung, có phải xảy ra chuyện gì hay không?

Trường Bình tiến cung lại không trực tiếp đi tìm hoàng huynh, mà là đi tới Từ Trữ Cung bái kiến Lý thái hậu và Trần hoàng hậu.

“ Niều Niều đã chết?” Trường Bình có vẻ rất giật mình.

Nàng đã mang thai ba bốn tháng, bụng dưới đã hơi nở ra, thân hình vốn hơi gầy của nàng lại hiển lộ vẻ tròn trịa, khuôn mặt hạt dưa nhỏ nhắn đã bắt đầu trở nên êm dịu trơn tuột lên.

Lý thái hậu khẽ thở dài, nói: “ Hoàng huynh người hậu cung phi tử không ít. Nhưng hần chỉ độc sủng một mình Niều Niều, Niều Niều tụ tập sự sủng ái dành cho nội cung ba ngàn phi tử vào một thân, hôm qua Niều Niều vừa chết, hoàng huynh người tính tình đại biến, liên tiếp hạ hai đạo thánh chỉ đều là loạn mệnh. Nếu còn tiếp tục như vậy, hoàng cung và thiên hạ đều phải lộn xộn rồi.”

Trần hoàng hậu cũng yếu ớt thở dài. Sau đó trần đầy hi vọng nhìn em gái của chồng, buồn bã nói: “ Mặt nhi muội muội, hoàng huynh người sau khi hạ hai đạo thánh chỉ, con người trở nên si ngốc ngơ ngác, ôm thi thể Niều Niều chết cũng không buông tay, ngồi bên trong ngự thư phòng vẫn không nhúc nhích, hoàng tẩu cầu người đi khuyên nhủ hần được không? Hần là vua của một nước, Niều Niều tuy rằng là nữ tử ấu yếm nhất của hần, nhưng hần gánh vác thiên hạ bách tính và giang sơn xã tắc, không thể ôm mãi Niều Niều cho đến chết, mà hoang phế triều chính, thậm chí tàn sát vô tội.”

Vừa nói Trần hoàng hậu vừa anh anh khóc lên. Thân là chính cung hoàng hậu, hoàng thượng sủng ái nàng mới đúng, nhưng hần lại yêu nhất là người khác. Thậm chí vì nàng ta mà không tiếc làm cho thiên hạ rung chuyển, hoàng thượng thương tâm gần chết, còn nàng làm sao lại không thương tâm?

Thần sắc Trường Bình ngậy ra một lát, cuối cùng cười khổ nói: “ Hoàng tẩu, ta có thể đi khuyên hần, thế nhưng sợ rằng hiệu quả không lớn. Người gả cho hoàng huynh nhiều năm, tất nhiên là biết. Trước đây ta bướng bỉnh gặp rắc rối, giống nhau cũng chỉ có hoàng huynh giáo huấn ta, lúc nào tới phiên ta đi khuyên được hần? Ta khuyên hần, hần chịu nghe sao?”

Trần hoàng hậu nghe vậy trong lòng càng đau khổ, cũng bất chấp thể diện một hoàng hậu, hai tay che mặt, lên tiếng khóc lên.

Lý thái hậu nói: “ Nếu như vậy, chẳng lẽ thiên hạ sẽ không người khuyên được hoàng huynh người sao? Ai gia nghe nội thị nói, hoàng huynh người hôm nay không lâm triều, còn tiếp tục như vậy, triều sự hoang phế, chính vụ không thông, ngự sử ngôn quan can gián tấu chương chắc chắn sẽ như mưa tuyết bay vào hoàng cung, hoàng huynh người vừa mới đăng cơ, chỉ sợ cũng sẽ có danh xưng là một hôn quân.”

Trường Bình úc úc thở dài, nói: “ Khuyên thật ra cũng có một người khuyên được, hần cùng hoàng huynh học cùng trường, vốn là bạn áo vải. Hai người cảm tình còn hơn cả thân huynh đệ, nếu nói hôm nay có người nào không sợ để uy của hoàng huynh, e rằng chỉ có duy nhất một mình hần, có can đảm nói thẳng khuyên bảo, đại khái cũng chỉ có một mình hần mà thôi.”

Lý thái hậu và Trần hoàng hậu nghe vậy hai mắt sáng ngời, trăm miệng một lời nói: “ Phương Tranh?”

Trường Bình hé miệng cười cười, nói: “ Chính là phu quân của ta, hơn nữa...hơn nữa...”

“ Hơn nữa cái gì?”

Trường Bình thở dài, gương mặt nổi lên vài phần đỏ khốc đỏ cười: “ Hơn nữa, vị Niều Niều cô nương kia, vốn xuất thân phong trần. Phu quân của ta cùng hoàng huynh ngày trước đi chơi cùng nhau, đã làm chuyện

hồ đồ, Niều Niều cô nương chính là phu quân ta giúp đỡ hoàng huynh chuộc thân đi ra, nếu hấn khuyên không được, thiên hạ còn có ai khuyên được?”

Lý thái hậu nghe vậy trên mặt mừng như điên, mà Trần hoàng hậu lại có thần tình vừa vui vừa oán, nàng có ấn tượng không sâu đối với Phương Tranh, chỉ biết hấn cùng hoàng thượng tình như tay chân. Mà Phương Tranh cười ngự muội đương kim, từ đây bắt đầu nói, đều rất cục là người một nhà, thế nhưng vị muội phu không nghiêm túc này lại giúp đỡ phu quân nhà mình chuộc thân cho một phong trần nữ tử trở về, đoạt đi sự sủng ái dành cho các tần phi. Cứ thế nháo thành họa sự hôm nay, trong lòng Trần hoàng hậu thật không biết nên cảm kích Phương Tranh hay là nên hận Phương Tranh.

“ Phương Tranh hôm nay tại Giang Nam sao? Mau gọi người tuyên hấn quay về kinh!” Lý thái hậu vui vẻ nói.

Trường Bình lắc đầu nói: “ Phu quân đang ở Giang Nam, nhưng là phụng hoàng mệnh tiêu diệt Thái Vương phản loạn, Thái Vương chưa trừ, hấn có thể nào kháng chỉ quay về kinh?”

Lý thái hậu giận dữ nói: “ Đã là lúc nào rồi, còn tiêu diệt phản loạn cái gì! Nhanh chóng khuyên nhủ hoàng thượng tảo mới là trọng yếu, việc gà nhà bôi mặt đá nhau, cứ phóng đó lại có gì vội vàng?”

Thấy Trường Bình và Trần hoàng hậu không nói chuyện, Lý thái hậu cả giận nói: “ Hoàng thượng nếu trách tội, nói hấn cứ đến trách tội ai gia! Ai gia là mẹ đẻ của hấn, sự tha thứ vẫn phải có!”

“ Người đâu!”

Nội thị ngoài điện khom người đi vào.

“ Truyền ý chỉ ai gia, khoải kỳ tám trăm dặm đi Giang Nam, tốc tốc tuyên Phương Tranh quay về cung diện thánh!”

Thời gian Trường Bình rời khỏi Từ Trữ Cung, bước tiến rõ ràng nhẹ nhàng hơn, gương mặt cũng nổi lên vài phần mỉm cười động lòng người.

Tuy nói không muốn làm lỡ chính sự của phu quân, nhưng mẫu hậu đồng ý tuyên hấn quay về kinh, phu thê được đoàn tụ, bảo nàng làm sao không thoải mái trong lòng?

“ Tên vô lương tâm, vừa đi hai tháng, ngay cả một lời nhắn cũng chưa gửi về, hừ! Xem ta có tha cho người không!” Trường Bình oán hận cắn cắn môi dưới, lộ ra hàm răng trắng muốt.

Mặt đông chân núi Phục Ngưu sơn.

Bốn trăm Long Tương quân kỵ binh thúc ngựa xung phong, nhanh chóng lao ra va chạm cùng phản tặc vừa ra khỏi biển lửa.

“ Mọi người chuẩn bị! Kỵ binh trùng loạn đầu trận tuyến của địch nhân xong, chúng ta sẽ lên! Nhất định trước khi viện quân đến kịp, giữ chân Thái Vương ở lại Phục Ngưu sơn!” Phương Tranh giờ kiểm dũ dần quát to.

Đang khi nói chuyện, trùy hình trận của kỵ binh đã tiếp xúc cùng phản tặc, đại đội kỵ binh theo sát sau đó cũng giết tới, phát sinh ra tiếng va chạm ầm ầm rung trời, trong lúc nhất thời sắt thép tương giao, mấy tiếng kêu thảm thiết truyền đến, phản tặc vừa lao ra biển lửa thì gặp ngay một kích sắc bén đánh vào đầu. Nhất thời đều rối loạn trận tuyến, đã mạo hiểm cả sự sống chết không ít, thật vất vả mới lao ra khỏi biển lửa, phản tặc binh sĩ vừa thò đầu ra liền bị kỵ binh dùng một đao xỏ xuyên qua lồng ngực.

Máu tươi lưu đầy đất, trong ánh lửa hừng hực làm tôn thêm, chiến trường đáng sợ như luyện hỏa địa ngục, hai quân vừa tiếp xúc, đó là một lần đánh nhau sống chết, song phương kịch liệt chém giết, vô số thi thể binh sĩ nằm trên đất, tình hình chiến đấu rất là thảm liệt.

Kỵ binh chém giết cùng kẻ địch, Phương Tranh dẫn bộ binh chạy tới, gia nhập chiến trường.

“ Các tướng sĩ, báo quốc lập công, ngay tại hôm nay!”

“ Sát!”

Binh sĩ tay cầm đao kiếm trường thương tình cảm dâng trào, tuy là lấy ít địch nhiều, nhưng Phương Tranh lại làm gương cho binh sĩ làm sĩ khí đại chấn, người người như mãnh hổ xuất núi, dũng cảm tiến tới, gần năm ngàn phản tặc trong nhất thời bị hơn một ngàn quân đội triều đình giết đến trở tay không kịp.

Phương Tranh dựa vào thân thủ linh xảo nhiều lần đào mạng trời chết, là người thứ nhất xông vào. Hơn nữa dưới thân pháp quỷ dị của hắn, đám phản tặc cũng bị hắn nhiều lần vướng tay, làm hắn kịp chém bay vài phản tặc, chém tới chém tới, Phương Tranh chợt thấy càng chém càng sợ.

Người khác ra chiến trường lúc đầu luôn khó khăn, một ngày hạ thủ chém bay được địch nhân thứ nhất, cũng không còn sợ nữa, trái lại càng giết càng đỏ mắt, nhưng Phương đại thiếu gia vừa vịn ngược lại, với hắn mà nói, loại sự tình ra chiến trường này làm thế nào cũng không đến phiên hắn, giết người đầu tiên người thứ hai còn có thể là bất đắc dĩ, nhưng nếu còn giết tiếp thì đúng là có chút nương tay. Dù sao đây là việc làm của người thô lỗ, Phương đại thiếu gia là một người yếu lòng điển hình nha.

Sau một lúc Phương Tranh tiến nhập chiến trận xung phong liều chết, hai chân bắt đầu như nhũn ra. Động tác phi thường dũng mãnh như lúc đầu cũng đã không còn tồn tại, nhìn máu tươi và thi thể đầy đất, gương mặt hắn dần dần trắng bệch, tay phải cầm kiếm nặng như ngàn cân, giờ cũng giờ lên không nổi nữa.

Các tướng sĩ bên cạnh còn đang anh dũng chém giết, Phương Tranh vừa lúc đầu đã tạo cho phe mình sĩ khí như hồng, mỗi người phấn đấu quên mình, giết đến hai mắt đỏ bừng, trên chiến trường loạn thành một đoàn nên cũng không còn ai chú ý đến Phương Tranh.

“Ai nha, chiến trường quả nhiên rất nguy hiểm! Trong nhà lão tử còn một đoàn lão bà, lập tức sẽ được làm cha, cũng không thể mơ hồ chết tại đây đâu.” Phương Tranh thở hổn hển thầm nghĩ, bắt đầu tính toán.

“Các tướng sĩ, nhanh! Chạy lên đỉnh, lên đỉnh! Hoàng thượng có chỉ, ai chém được thủ cấp của Thái Vương, phần thưởng ngàn vàng, phong tước hộ hầu!” Giống như trong tay cầm một khẩu súng, Phương Tranh liền như một tiểu đầu mục của ngũ quốc quân, hắn một bên lên tiếng hô to, một bên chậm rãi thối lui ra sau.

“Ngao ngao...” Các tướng sĩ nghe vậy lại càng kích động, giống như không muốn sống phóng về phía trước, một ngàn người lại đè nặng được năm ngàn phản tặc, đang dần dần ổn chiếm thượng phong.

Ngay khi Phương Tranh vừa chiến vừa lui, khó khăn lắm mới thối lui được ra ngoài vòng chiến thì chuyện không may lại tới.

“Phương Tranh ở nơi nào? Phương Tranh ở nơi nào? Có dám cùng ta nhất quyết tử chiến? Phương Tranh, lăn ra đây!”

Trong chiến trường hai quân đang chém giết bỗng nhiên truyền đến một tiếng chợt quát, thanh âm rất quen thuộc, trong dữ dằn mang theo vài phần nho nhã.

Phương Tranh nghe vậy cả kinh, đó không phải là Thái Vương sao? Nghe được thanh âm Thái Vương, sát khí trong mắt Phương Tranh vừa hiện, con mẹ ngươi, lão tử đang tìm ngươi mà ngươi lại dám tìm ta? Mưu phản tác loạn còn dám lẽ thắng khí hùng như thế, ngươi còn biết nói lý hay không?

Cổ tình muốn đánh vào vòng chiến, tìm Thái Vương cùng hắn đại chiến một hồi, nhưng Phương Tranh vừa giết đến mềm tay, thực sự không dậy nổi dũng khí.

Thái Vương chỉ là một phản tặc rõ ràng hợp lý mà thôi, thân phận lão tử quý giá như vậy, sao có thể chấp nhận cùng hắn? Chẳng lẽ hắn muốn ta quyết chiến thì ta phải cùng hắn quyết chiến sao? Thế diện đại thần triều đình phải đi từ bỏ?

Ở trong lòng Phương Tranh tự thoải mái chính mình, đối với tiếng hét của Thái Vương làm ra vẻ mất điếc tai ngơ, thân thể cuộn lại, vẫn như cũ rút lui ra khỏi vòng chiến.

“Đại nhân, đại nhân, ngài thế nào ở chỗ này?” Ôn Sâm giết đến vẻ mặt đầy máu, lên đến trước mặt Phương Tranh, còn rất không thức thời chỉ chỉ phương hướng phản tặc trong vòng chiến, lớn tiếng nói: “Đại nhân, Thái Vương muốn cùng ngài quyết chiến đó!”

“Nói bậy! Ngươi nghe lầm rồi.” Phương Tranh nghiêm trang sửa lại: “Ngươi nghe được chính là ảo giác, ảo giác, ảo giác.”

Ôn Sâm tiếp tục lớn tiếng nói: “Thật không phải đâu đại nhân, ta thực sự nghe được Thái Vương yêu cầu ngài quyết chiến.”

Vài tên thuộc hạ bên cạnh Phương Tranh cũng đều phụ họa: “Đúng đúng đúng, đại nhân, thuộc hạ đều nghe được.”

Phương Tranh phụng phịu nói: “Các người đều nghe được, nhưng ta không nghe được, không tính.”

Đúng lúc này, thanh âm Thái Vương từ xa xa truyền đến: “Phương Tranh! Lăn ra đây! Tên chuột nhất vô sỉ! Có dám cùng ta nhất quyết tử chiến?”

Mọi người đều nhìn Phương Tranh, lần này người nghe được rồi chứ?

Gương mặt Phương Tranh phát trắng, sau đó nặng nề thở dài, Thái Vương người này có đúng là mắc bệnh hay không? Người đánh của người, tìm ta để làm chi? Trêu người chọc giận người sao?

Đi tới thôi, không đi không được. Nhiều ánh mắt đều nhìn chăm chăm như vậy, Phương Tranh định lén lút không ai để ý mà chạy trốn, nhưng dưới ánh mắt nhìn kỹ của mọi người hẳn lại không thể làm ra chuyện lâm trận bỏ chạy, Phương đại thiếu gia cũng là người có điểm máu chốt về đạo đức, mặc dù điểm máu chốt này thấp đến mức xem như không có.

Sau khi Thái Vương hô to vài tiếng, nhân mã đang chém giết kịch liệt của hai bên bất tri bất giác ngừng lại. Tướng sĩ song phương giữ đao kiếm, lẳng lặng đứng thẳng bên ngoài biển lửa, thần sắc bọn họ kiên quyết, trên mặt chảy xuôi xuống mồ hôi và máu loãng, mặc dù đã ngừng chém giết, nhưng vẫn cảnh giác nhìn chăm chú vào từng cử động của tướng sĩ đối phương.

Gió nhẹ phất qua trước trận hai quân, hỗn loạn mùi vị máu tanh và bụi trần cuồng liệt, mấy ngàn người chia ra hai bên, cảnh giác mà thông thả thối lui về sau. Cấp cho giữa hai quân lưu ra một khối giải đất trống có phương viên hơn mười trượng, chiến trường kịch liệt tàn khốc lúc này một mảnh vắng vẻ, tất cả mọi người lẳng lặng nhìn chăm chú vào chủ tướng của mình, lại tự giác nhường ra một con đường rộng, để chủ tướng bình tĩnh tiêu sái đi đến giải đất trống trước mặt hai quân để quyết chiến.

Phương Tranh thông dong không nổi, hần sắp khóc, bị hoảng sợ.

Lão tử thường ngày đối với các người không tệ, lúc này thế nào mỗi người đều mắt mở trừng trừng nhìn ta đi chịu chết? Kiếp trước đọc sách xem ti vi, Phương Tranh biết, trên chiến trường cổ đại, bất luận mỗi một vị chủ tướng quân đội đều có được vũ lực riêng mình, nếu ngay trước mặt tướng sĩ phe mình có thể chém rớt địch nhân xuống ngựa, đó tuyệt đối là một chuyện cực đại phấn chấn lòng binh sĩ, có tính quyết định dùng một trận định căn khôn. Nhưng theo Phương Tranh xem ra, chủ tướng song phương thời cổ đại quyết đấu, đó chính là tập tục xấu của chủ nghĩa phong kiến thời cổ đại, tuyệt đối là tập tục xấu!

Kéo bè kéo lũ đánh nhau thì cứ đánh nhau, đánh đông đảo đang vui tự nhiên đổi thành một mình đấu, đó quả thực là một việc làm không đàng hoàng!

Dưới ánh mắt chờ mong cuồng liệt của tướng sĩ phe mình, Phương Tranh phải kiên trì xuống ngựa, chậm rãi cẩn thận bước đi thông thả đến trước trận.

Hắn đi rất chậm, cùng lúc muốn tận lực kéo dài thời gian. Chờ Phùng Cừu Dao và Hàn Đại Thạch đưa viện quân đến, về phương diện khác, lúc này hai đùi hắn đang lâm bệnh sốt rét, muốn nhanh cũng không nhanh được.

Gió nhẹ phất qua trước trận, giải đất tràn ngập bụi mù dần dần chột rõ ràng, một bóng người thon gầy đứng ngay trước trận của phản tặc, không nói lời nào, lẳng lặng nhìn chăm chú vào Phương Tranh đang rất chậm chạp đi tới.

Phương Tranh khẽ híp mắt, nhìn lại chăm chú, người này chính là Thái Vương đã lâu không gặp. Lúc này thần tình Thái Vương băng lãnh, ánh mắt âm sâm, một thân áo giáp màu bạc tổn hại nhiều chỗ, có vẻ rất lạc phách chật vật, nhưng sát ý cuồng liệt trong ánh mắt hẳn làm kẻ khác run như cây sậy.

Lau mồ hôi lạnh, Phương Tranh ưỡn ngực, ngang nhiên đi tới trước trận, các tướng sĩ đều đang nhìn chăm chú vào hắn, làm hắn cũng không thể tiếp tục giả vờ thêm nữa.

“ Thái Vương điện hạ, từ biệt dưới thành Dương Châu, không việc gì chứ? Phương Tranh khởi lá gan miễn cưỡng cười nói.

“ Hừ, Phương Tranh, ngươi là tên dê tiện tiểu nhân, ngoại trừ làm ra những âm mưu quỷ kế không dám gặp người thì còn làm được gì? Thiên thu đại nghiệp của bốn vương, đã sinh sôi bị ngươi phá hư hầu như không còn, Phương Tranh, tội ngươi đáng tru!”

Phương Tranh mất hứng nói: “ Thái Vương điện hạ, không ngờ ngươi mưu phản tác loạn còn lẽ thẳng khí hùng như thế? Ta phụng hoàng mệnh tiêu diệt phản loạn, thế nào giống như đã làm chuyện đuối lý vậy? Hoàng tộc các ngươi có phải đều không nói đạo lý như vậy không?”

“ Thiên hạ này vốn là của ta! Ta đem cầm lại, có gì sai?” Thái Vương cả giận nói.

Phương Tranh nhún vai nói: “ Cái gì gọi là “ vốn là của ngươi”? Người trong thiên hạ nếu đều giống như ngươi không chịu nói lý, quốc gia triều đình còn không bị nhiễu loạn mỗi ngày? Trước trận hai quân, lại thảo luận vấn đề này, ngươi nghĩ có ý tứ sao? Thái Vương điện hạ, ngươi đã cùng đường mặt lộ, đầu hàng đi, ta tại trước mặt hoàng thượng bảo tính mạng của ngươi, ngươi có thể vẫn làm được tiêu dao vương gia cả một đời.”

Thái Vương cười lạnh nói: “ Ngươi dựa vào cái gì muốn ta đầu hàng? Chỉ bằng hơn một ngàn người của ngươi mà nghĩ muốn ta bó tay chịu trói? Hiện nay mà nói, binh lực của ta nhiều hơn ngươi, hẳn là ngươi hướng ta đầu hàng mới đúng.”

Trong lòng Phương Tranh cả kinh, nhưng nét mặt lại cười nói: “ Thái Vương điện hạ, chẳng lẽ ngươi nghĩ rằng ta điều động đại quân triều đình vây bắt ngươi, chỉ dùng hơn một ngàn người sao?”

Nhắc tay chỉ khắp bốn phía, Phương Tranh cười nói: “ Ta hao hết tâm tư triệu tập đại quân, thậm chí một lần là xong, lúc này ngươi đã bị ta vây quanh. Mặc kệ hướng phương nào chạy trốn, ngươi đều chạy không được, Thái Vương điện hạ, ngươi biết ta xưa nay rất sợ chết, nếu đánh mà không nắm chắc, ta hiện tại lại dám công khai đứng ngay trước mặt ngươi sao, dĩ nhiên là ta đã an bài xong từ lâu, không tin, ngươi cứ lĩnh quân cùng chúng ta hợp lại cá chết lưới rách thử xem.”

Phương Tranh nói xong lời này, mồ hôi lạnh ứa ra cả người, nếu như Thái Vương không mắc mưu, thì không thành kế xem như không thành công...

Phùng Cừ Dao và Hàn Đại Thạch chết tiệt vì sao còn chưa tới? Nếu không tới lão tử quả thật là liệt sĩ chết trận sa trường rồi, đến lúc đó nhà của ta có nhiều lão bà như vậy chẳng phải là mỗi người đều phải thủ tiết?

Thái Vương nghe vậy cũng kinh ngạc một chút, trải qua mấy lần giao phong tại Giang Nam, hẳn cũng hiểu biết về Phương Tranh, biết rõ người này cũng không làm theo lẽ thường, định kế sách, ra chiêu số một chiêu so với một chiêu càng tổn hại, một chiêu so với một chiêu càng thiếu đạo đức, xưa nay hẳn nhất như chuột, lại dẫn theo chỉ có hơn một ngàn người đánh cùng mình một trận, người này chẳng lẽ thực sự có âm mưu quỷ kế gì?

Cẩn rằng, Thái Vương tức giận nói: “ Nhiều lời vô ích, ngay trước mặt tướng sĩ hai quân, ngươi có dám cùng ta nhất quyết tử chiến? Ngươi dám không? Ngươi có lá gan này không?”

Trong lòng Phương Tranh than thở một tiếng, rốt cục đã tới, Thái Vương vẫn nhớ mãi không quên muốn đầu một mình với hắn, theo điều này thì giá trị vũ lực của hắn không thấp, ít nhất, đã dư đánh một mình mình.

Quay đầu lại nhìn ánh mắt chờ mong của các tướng sĩ, Phương Tranh biết lần này tránh không khỏi, hẳn tốt xấu cũng là chủ tướng một phương, tướng địch năm lần bảy lượt khiêu chiến, nếu mình không ứng chiến, uy vọng trong quân đội hạ thấp không nói, đối với sĩ khí của phe mình tuyệt đối là một sự đả kích trầm trọng.

Hung hăng ngẩng đầu lên, Phương Tranh ngoan thành nói: “ Có gì không dám, có chết thì ngựa mặt lên trời, nam tử hán, sợ ngươi cần ta a?”

Lời Phương Tranh vừa nói ra, nhất thời được các tướng sĩ cùng kêu lên ủng hộ, trong lúc nhất thời sĩ khí như hồng, tình cảm quân lính đầy xúc động.

Thái Vương hai mắt sáng ngời, âm trầm nói: “ Đây chính là người nói, người chiến bại, ta sẽ không buông tha người!”

Nói xong Thái Vương thương một tiếng rút ra bội kiếm, vẽ ra mấy đóa kiếm hoa liên phi thân bay lên.

“ Chậm đã!” Mồ hôi lạnh của Phương Tranh cũng không hề dừng lại, thấy tư thế giơ kiếm của Thái Vương, Phương Tranh liền hiểu rõ, chút giá trị vũ lực đáng thương cảm của chính mình, tuyệt đối không có khả năng là đối thủ của hắn, phỏng chừng chỉ một chiêu đã bị hắn đâm xuyên tim.

Thái Vương nghe vậy, thế bay không khỏi chậm lại, dừng thân nhìn Phương Tranh cười nhạt.

Phương Tranh xấu hổ ho khan, sau đó nghiêm trang nói: “ Người ta rốt cục cũng là người lão luyện kinh nghiệm chiến trận sa trường, đối với vũ kỹ cũng có lĩnh ngộ. Từ lâu không câu nệ bất luận là hình thức gì, chính là thấy núi chính là núi, thấy nước chính là nước...cao thủ đạt được tới cảnh giới như chúng ta, không chỗ nào không thể thành binh, chiến mà không cần đánh...”

Ôn Sâm phía sau trận nghe được cả người ác hàn không ngớt, con mẹ nó hắn đang nói tiếng người sao? Kinh nghiệm chiến trận? Còn không câu nệ bất luận hình thức gì? Câu nói không biết xấu hổ như vậy cư nhiên còn có thể nói thật nghiêm trang, khó trách người là thủ trưởng của ta, ta chỉ có thể làm thuộc hạ của người...

Thái Vương tay cầm bội kiếm nhin không được, nhíu mày nói: “ Rốt cục người muốn nói cái gì?”

Phương Tranh chấp tay cười ngạo nghễ, nói: “ Rất đơn giản, chuyện lý luận suông gì đó, người ta hôm nay ngại gì không tái hiện lần nữa, luận chiến bằng miệng đặc thù quyết đấu? Bất luận thắng thua, đều có thể truyền lưu thiên cổ, Thái Vương huynh có ý làm sao?”

“ Luận chiến bằng miệng?” Thái Vương nghi hoặc nhíu nhíu mày.

“ Luận chiến bằng miệng, dùng miệng xuất ra chiêu thức của chính mình, song phương có thể đấu nhau như quân tử, như vậy đánh một trận, mặc dù không có đao quang kiếm ảnh, nhưng cũng đủ để danh dương thiên cổ.”

Nói xong Phương Tranh chấp tay mà cười, dáng tươi cười tràn đầy tự tin, phong cách quý phái của một tuyệt thế cao thủ.

Tướng sĩ hai bên kinh ngạc nhìn nhau, luận chiến bằng miệng? Đó là biện pháp quỷ gì? Đó có thể gọi là quyết đấu sao?

Thần tình Thái Vương rất nhanh hiện lên vài phần do dự, quay đầu nhìn một chút bình nguyên vắng vẻ, bình nguyên im ắng, lúc này trời đã sáng choang. Bình nguyên mênh mông bát ngát, gió nhẹ phất qua bụi cỏ, phát sinh tiếng sần sật khe khẽ, Thái Vương nhướng mày lên, bình nguyên nhìn qua như bình tĩnh, nhưng hắn nghĩ thế nào lại có sát khí ám phục, làm hắn cảm thấy bất an nhất, là mấy vạn đại quân triều đình đi đâu rồi? Vì sao hắn phải luận chiến bằng miệng với ta? Chẳng lẽ hắn lại nghĩ ra chủ ý thiếu đạo đức gì?

Bất luận có phục binh hay không, đề nghị này của Phương Tranh thật làm kẻ khác động tâm, Thái Vương biết mình đang ở trong vòng vây của đại quân triều đình, nếu có thể thắng được trận quyết đấu này, đó là không thể tốt hơn, dù sao nếu tình thế sinh biến, chính mình còn có thể bảo trì thể lực sung túc chỉ huy quân lui về hướng bắc.

Lấy lại bình tĩnh, Thái Vương gật đầu ngoan lệ nói: “ Được, luận chiến liền luận chiến, nếu ai thua, ngay trước mặt tướng sĩ hai bên tự sát! Làm sao?”

Phương Tranh vui mừng, cũng không dám biểu lộ ra mặt, vẫn dáng dấp tiêu sái như cũ, phất vạt áo, thần nhiên nói: “ Như vậy rất tốt!”

Khách khí hướng Thái Vương đưa tay, Phương Tranh cười nói: “ Thái Vương là huynh trưởng của hoàng thượng, thân vương chí tôn, liền do người công trước đi.”

Thái Vương lạnh lùng nói: “ Ngươi hãy nghe cho kỹ, bốn vương cầm kiếm bước tới ba bước, đâm thẳng ngực trái của ngươi.”

“ Ta tránh! Ta tránh qua phải, ngươi đâm không trúng! Hắc hắc, ta không chỉ tránh, còn thuận tiện dùng chân đá vào bụng ngươi...”

“ Hừ! Bốn vương sao lại mắc bẫy ngươi? Bốn vương hướng bên trái tránh khỏi chân ngươi, sau đó tay phải hoành kiếm đâm tới cổ bên trái của ngươi.”

“ Oa! Ngươi hảo độc! Ta khom lưng cúi đầu, né qua một kiếm của ngươi, sau đó thuận thể dùng một chiêu hầu tử thâm đao, bắt tiểu đệ đệ của ngươi...”

“ Ngươi...đề tiện vô sỉ! Bốn vương lui về phía sau mấy bước...”

“ Ta vẫn bảo trì tư thế hầu tử thâm đao đi phía trước bắt...”

“ Ta tiếp qua...”

“ Ta lại chụp...”

Thái Vương bị chiêu hầu tử thâm đao của Phương Tranh làm giận sôi lên, tướng sĩ hai bên quan chiến đã ngáp dài, trận quyết đấu này đấu thành cái gì đây, sau không gọi là kỹ năng luyện miệng, thật là buồn chán. Còn không bằng tiếp tục hỗn chiến giết cho thống khoái.

Trước trận hai quân, “quyết đấu” còn đang tiếp tục.

“ Ta một mực thối lui.”

“ Ta vẫn trảo.”

“ Ngươi...ngươi có bệnh sao? Thế nào chỉ dùng hầu tử thâm đao? Có ý tứ hả?”

“ Ngươi quân ta! Ta thích dùng chiêu gì là chuyện của ta, uy, ta muốn bắt tiểu đệ đệ của ngươi, ngươi còn lui sao? Không lui thì nhanh đổi chiêu!”

“ Ta...ta không lùi nữa! Ta nhún hai chân, bay lên trời, trong tay hoành kiếm đâm vai trái ngươi.”

“ Kháo! Xem lão tử là đầu gỗ a? Ngươi tưởng đâm là có thể đâm? Hừ! Ta tránh qua phải, đập kiếm của ngươi ra, sau đó dùng chân phải đá ngươi.”

“ Hừ! Thời gian ngươi ra chân ta đã rơi xuống đất, sẵn hạ bàn của ngươi mở rộng, ta đâm vào dưới âm huyết của ngươi.”

“ Hừ! Ta sợ ngươi? Ta...chạm đã! Âm huyết là bộ vị nào?” Phương Tranh ngậy ra một lúc, hỏi.

Thái Vương âm âm cười, hất cằm chỉ vào giữa đũng quần Phương Tranh.

Phương Tranh cả kinh, da đầu một trận tê dại, hai tay vô ý thức bưng kín đũng quần, xấu hổ mà ức nói: “ Ngươi...ngươi lại sử kiếm thống lão nhị của ta? Dâm tặc! Đồ lưu manh!”

Mọi người mặt mày đen thui!

370. Chương 353: Hai Đạo Thánh Chỉ

Tướng sĩ hai quân cũng vẻ mặt khó khăn, một bên là tử chiến đến cùng, là phản tặc muốn tìm đường thoát khốn, một bên là sĩ khí ngẩng cao, quân đội triều đình muốn giết địch lập công, nhưng lại bị hai vị chủ tướng làm ầm ĩ như thế, sĩ khí toàn tâm toàn ý của song phương nhưng lại dần dần uể oải xuống dưới, các tướng sĩ ngáp dài, binh khí cầm trong tay đều ném lên mặt đất, chán đến chết nhìn chủ tướng đang múa mép khua môi ngay trước trận.

Phương Tranh lại nói đến nước miếng tung bay, không có chút nào nghĩ đến chuyện hành vi này khó coi đến bao nhiêu, hần càng nói ngực càng cao hứng, cứ như vậy kéo xuống phía dưới, kéo dài tới lúc Phùng Cừu Dao và Hàn Đại Thạch dẫn quân đến viện, sau đó ta sẽ không gặp chuyện gì nữa, chỉ còn chờ thu đầu Thái Vương đem về kinh báo công là được.

Thái Vương càng nói lại càng nghĩ không thích hợp, cử động kéo thời gian của Phương Tranh thực sự quá mức rõ ràng, làm kẻ khác nhìn không được trong lòng sinh nghi. Thân bị đại quân vây quanh, càng đáng sợ chính là đại quân triều đình trong miệng Phương Tranh lại không gặp hình bóng, chẳng biết đang mai phục tại nơi nào, điều này làm cho Thái Vương cảm thấy vô cùng kinh hãi.

“ Người sử dụng kiếm ta cũng muốn sử dụng kiếm, người nghe, ta sử dụng kiếm đâm người.” Phương Tranh vẫn thao thao không dứt luyện kỹ năng miệng lưỡi.

“ Chậm đã! Phương Tranh, người thành thật nói cho ta biết, người lĩnh quân vây núi, đại quân rốt cục ở nơi nào?” Thái Vương không chút khách khí cắt đứt Phương Tranh.

“ Bọn họ...hắc hắc, đương nhiên là một địa phương thần bí mà xa xôi, người đoán thử bọn họ ở nơi nào? Đoán trúng ta mời uống rượu hoa.”

Phương Tranh nhếch môi cười rất vui sướng nhưng trong lòng âm thầm sôi ruột, Phùng Cừu Dao và Hàn Đại Thạch hai tên vương bát đản thế nào còn chưa đến? Chẳng lẽ bọn họ đang bỏ tới?

Từ hai quân giao chiến, đến chủ tướng luận chiến, không sai biệt lắm cũng đã có nửa canh giờ, tính toán thời gian, bọn họ cũng nên tới rồi.

Thái Vương nghe vậy sắc mặt trắng nhợt, sự nghi hoặc trong ánh mắt càng sâu, oán hận trừng mắt nhìn Phương Tranh, quay đầu mệnh lệnh cho tướng sĩ phía sau nói: “ Toàn quân hành quân gấp về hướng bắc!”

Bất luận Phương Tranh đánh chủ ý quỷ quái gì, ta không tiếp chiêu người có biện pháp làm gì ta?

Gần năm ngàn phản tặc liệt đội, phảng phất như muốn nghiệm chứng suy nghĩ của Thái Vương, xa xa bỗng nhiên truyền đến tiếng vó ngựa thanh thế rung trời, thanh âm từ xa đến gần, rất là nhanh chóng.

Thái Vương biến sắc, quay đầu oán hận nhìn chằm chằm Phương Tranh, cắn răng nói: “ Phương Tranh! Người...người sử dụng không thành kế? Căn bản là không có triều đình đại quân, đúng hay không? Người đem binh lực toàn bộ đến chân núi phía tây, nhưng không ngờ tới ta sẽ từ mặt đông chạy ra, cho nên người liền ở đây kéo dài thời gian, đợi đại quân trở về vây ta?”

Phương Tranh nghe được tiếng vó ngựa, thấy Hàn Đại Thạch suất lĩnh một vạn Long Tượng quân kỵ binh rốt cục chạy tới, tâm trạng không khỏi vui mừng, nghe vậy cười tủm tỉm nói: “ Thái Vương điện hạ thật thông minh, vừa rồi ta quả thực dùng không thành kế, nhưng, ha ha, hiện tại không còn là không thành kế nữa, đại quân của ta thực sự chạy đến, Thái Vương điện hạ, vớ cái cổ chuẩn bị nhận đao đi.”

Tiếng vó ngựa càng ngày càng gần, hai mắt Thái Vương như muốn phun ra lửa. Cực kỳ oán độc nhìn chằm chằm Phương Tranh, bỗng nhiên nhoẻn miệng cười, tay trái lặng lẽ ôm lấy cổ tay phải.

Phương Tranh thấy Thái Vương cười thật quỷ dị, hắn cũng cười, cười rất sáng lạn, tâm trạng lại đề phòng, tay phải âm thầm từ trong tay áo lấy ra một vật, chăm chú nắm trong lòng bàn tay.

Hai người đều mang ý xấu, nhưng buồn cười là đều mang dáng dấp tươi cười sang sảng. Hai bên nhìn thoáng qua, sau đó hai người song song ngửa mặt lên trời cười to, phảng phất như hai người nghe được một sự chế cười phi thường vui vẻ, một người ôm bụng, một người ôm thắt lưng, cười đến nổi thở hổn hển, dù là nước mắt cũng không ngừng chảy ra.

Trong tiếng cười, thân hình hai người khựng lại, bỗng bạo lên tại chỗ, hai vật cùng lúc nhanh như thiểm điện hướng ngay mặt đối phương vọt tới.

Thái Vương bắn ra chính là một mũi tên giấu trong bao cổ tay, mà Phương Tranh lại hướng Thái Vương tung ra một nắm vôi lớn.

Hai người cười đến vui sướng, hạ thủ cũng không chút lưu tình, thủ đoạn quả nhiên độc ác không gì sánh được.

Tình hình cùng dưới thành Dương Châu lúc trước cũng giống như nhau, vốn là một đôi lão hữu tương giao thật dày, từ sau khi Thái Vương bại lộ ra ý đồ chân thực, hai người trong lòng đều không còn xem đối phương là bằng hữu, mà là coi như cừu địch sinh tử, chỉ muốn làm sao lấy được tính mạng kẻ địch thật nhanh, hạ thủ một người so với một người càng hung ác.

Thế bay tới của ám tiễn thật nhanh, thẳng đến ngay cổ họng Phương Tranh, Phương Tranh kinh hãi vội vàng nghiêng người tránh, nhưng vận may không thể theo hấn được cả đời, tuy là hấn phản ứng linh mẫn, tránh thật nhanh, nhưng ám tiễn khéo léo đã bắn trúng ngay đầu vai trái của Phương Tranh.

Mũi tiễn ghim vào cơ thể, Phương Tranh đau đến khóe mắt muốn nứt ra, kêu lên một tiếng thảm thiết, sau đó giống như một đầu gỗ bị người ném đi, thẳng tắp rơi xuống phía dưới.

Cùng so sánh, Thái Vương cũng tốt không được bao nhiêu, hấn hiển nhiên cũng không nghĩ tới Phương Tranh cũng có chủ ý ám tập hấn, Phương Tranh tung vôi ra, Thái Vương bất ngờ không kịp đề phòng, muốn tránh cũng không được, lập tức bị vôi văng đầy mặt, điểm chết người chính là, vôi văng vào trong đôi mắt, Thái Vương cũng đau đến quát to một tiếng, hấn thất tha thất thểu thối lui ra sau, sớm có thuộc hạ liền vội vàng lao lên đỡ lấy hấn, lui về trong quân.

“ Nhanh! Nhanh! Toàn quân triệt về phía bắc! Trước khi vòng vây khép lại phải lao ra!” Thái Vương hai mắt nhắm nghiền, bị vôi kích thích đau đớn, trong miệng vẫn cấp thiết hạ lệnh.

Mấy ngàn phản tặc cũng không còn dám cùng một ngàn tướng sĩ của Phương Tranh dây dưa thêm, vội vàng thu lấy binh khí, nâng Thái Vương, hoảng sợ hướng phía bắc chạy đi.

“ Truy! Truy cho lão tử! Không cho chạy một tên phản tặc nào!” Phương Tranh loạn choạng đứng lên, tay phải ôm đầu vai bị trúng tên, cắn răng quát lớn.

Các tướng sĩ sau lưng Phương Tranh không dám chậm trễ, giơ cao đao kiếm hướng đám phản tặc xung phong lao đi.

Ôn Sâm và các thủ hạ Ảnh Tử lại quá sợ hãi chạy tới, nâng Phương Tranh đứng thẳng dậy, ồn ào hỏi: “ Đại nhân, ngài ra sao?”

“ Đại nhân, ngài bị thương?”

Phương Tranh đau đến sắc mặt tái nhợt, mồ hôi lạnh to như hạt đậu theo khuôn mặt chảy xuôi, thoáng nghiêng đầu, thấy trên vai trái nghiêng nghiêng cắm một mũi tên hơi dài, giống như đinh sắt, máu tươi theo vết thương chảy ra, đã nhiễm đỏ cả xiêm y.

Phương Tranh đương nhiên từng nhìn thấy máu, nhưng thấy người khác chảy máu cùng chính mình chảy máu hoàn toàn là khái niệm khác nhau, vừa rồi cùng Thái Vương ám toán lẫn nhau vẫn không cảm thấy, lúc này thấy trên đầu vai mình đỏ sẫm một mảnh, một loại sợ hãi cường liệt cùng cảm giác kinh khủng từ trong lòng dần dần mọc lên, Phương Tranh mở to hai mắt, thẳng tắp nhìn chăm chăm vết thương của chính mình, run run môi bất lực liếc mắt nhìn các thuộc hạ, bỗng nhiên quát to một tiếng: “ ***! Lão tử bị thương rồi!”

Sau đó liền “ba” một tiếng, ngửa đầu ngã lên mặt đất, ngất xỉu.

Đám người Ôn Sâm kinh hãi, vội vàng ôm lấy Phương Tranh, cấp tốc thối lui ra sau, trong loạn quân, các tướng sĩ lo cầm đao truy phản tặc, chỉ chừa lại đám người Ôn Sâm thủ hộ Phương Tranh còn đang hôn mê, Ôn Sâm thấy ám tiễn còn cắm trên đầu vai Phương Tranh, mang theo tâm tình lo sợ cẩn thận rút ra ám tiễn, đón ánh mặt trời nhìn kỹ, lại đưa mũi tên lên mũi ngửi thật kỹ, phát hiện trên mũi tên không có tẩm độc, lúc này mới yên tâm, xé một mảnh vải sạch sẽ, băng bó vết thương cho Phương Tranh.

“ Ôn đại nhân, Phương đại nhân không có việc gì chứ?” Các thuộc hạ vội hỏi.

Ôn Sâm nhẹ nhàng lắc đầu nói: “ Không có việc gì, mũi tên không có độc, Phương đại nhân phúc lớn mạng lớn.”

“ Nếu không có độc, đầu vai chỉ có vết thương nhỏ, vì sao đại nhân lại hôn mê?” Các thuộc hạ đều không giải thích được.

Ôn Sâm nhìn sắc mặt tái nhợt đang hôn mê của Phương Tranh, trong mắt dần dần nổi lên vài phần ý cười:

“ Ân, đại nhân có thể do bị dọa xỉu thôi.”

Mọi người lau mồ hôi.

Cách Phương Tranh vài dặm, Hàn Đại Thạch đang dẫn một vạn kỵ binh phóng nhanh, lúc này trong lòng hắn có chút sốt ruột, khi thị vệ bên người Phương Tranh chạy đến truyền lệnh thì hắn mới biết được Thái Vương vẫn không đi về phía tây chân núi như trong dự liệu của bọn họ, lại đi về hướng ngược lại, hướng mặt đông xuống núi, Hàn Đại Thạch liền nóng nảy. Mặt đông cũng không có bố trí binh lực, chỉ lưu lại cho Phương Tranh hơn ngàn binh sĩ để thủ hộ chuyện đốt lửa, chút binh lực ấy làm sao chống lại năm ngàn phản tặc đã được huấn luyện kỹ càng?

Hàn Đại Thạch nhận được tin báo, lúc này liền suất binh hướng mặt đông phóng đi, hắn sợ Thái Vương nhân cơ hội mặt đông binh lực trống rỗng mà chạy xuống. Các tướng sĩ thật vất vả bố trí được vòng vây, hắn càng sợ đám thủ hạ phản tặc của Thái Vương làm bị thương hoặc gây nguy hiểm đến tính mạng Phương Tranh, Phương Tranh là khâm sai đại thần, nếu hắn có chuyện, Hàn Đại Thạch và Phùng Cừu Đào lần này tại hành trình Giang Nam cho dù lập được công lao lớn hơn trời, chỉ sợ cũng sẽ có kết cục thật thảm, thậm chí còn có khả năng có tai ương lao ngục.

Trong tiếng vó ngựa đinh tai nhức óc, Hàn Đại Thạch đi đầu gương mẫu, đợi khi chạy tới bình nguyên mặt đông thì xa xa nhìn thấy một đội ngũ không chỉnh tề, đang hoảng sợ hướng phía bắc chạy đi, bọn họ mặc áo đen giáp đen, lại có vẻ có chút đồ nát. Đội ngũ rất mất trật tự, còn nhìn thấy được không ít quân sĩ vì muốn chạy trốn cho dễ dàng, đều cởi xuống khôi giáp hoặc bỏ lại binh khí nặng trên người, sau đó nhanh chân liều mạng chạy về phía trước.

Phản tặc muốn chạy trốn!

Hàn Đại Thạch khép mắt, lập tức hiểu ra đại khái, bất chấp không thèm suy nghĩ vì sao cho đến bây giờ bọn hắn mới bỏ chạy, cũng không kịp suy nghĩ hơn ngàn tướng sĩ đi theo Phương Tranh làm sao có thể giữ chân đám phản tặc cho tới bây giờ, lúc này Hàn Đại Thạch rút ra bội đao thật dài, ngồi trên lưng ngựa quát to: “ Các tướng sĩ, phản tặc muốn chạy trốn, theo lão tử đi giết bọn họ không còn manh giáp, đây là cơ hội tốt lập công phong quan! Sát!”

Một vạn kỵ binh động tác nhất trí rút ra bội đao, vừa giục ngựa phóng tới, vừa cấp tốc xếp thành hình nhạn bọc đánh, sau đó trong kỵ binh lại phân ra một chi đội ngũ ngàn người, xa xa nhiều qua đội ngũ, hướng chỗ nhóm phản tặc chạy đầu tiên xung phong lao tới.

Thiết kỵ bay nhanh, tiếng vó ngựa như sấm. Giống như một đạo thủy triều màu đen thật lớn, bao trùm trời đất hướng đám phản tặc tràn đến.

Đám phản tặc gương mặt đầy vẻ kinh khủng, không ít người không ngờ đã quên cả chạy trốn, mắt mở trừng trừng nhìn kỵ binh đang xông tới, tay cầm trường đao chém xuống bọn họ, ánh đao sáng như tuyết phản xạ ánh nắng mặt trời chói mắt, trên bình nguyên xanh ngắt lờ lờ chiếu sáng, ngay trong lúc bọn hắn còn ngẩn người, kỵ binh đã đến gần.

“ Chạy a!” Trong đội ngũ phản tặc, không biết là ai tê thanh hô to một tiếng, thanh âm kinh khủng và tuyệt vọng vô hạn.

Một tiếng gọi đã làm mọi người tỉnh thần, đám phản tặc bất chấp phương hướng, xoay đầu chạy về hướng tây, trên bình nguyên lại triển khai một hồi truy đuổi liên quan đến sống chết.

Đám kỵ binh giơ cao trường đao, rất nhanh liền đuổi theo phản tặc đang tứ tán bỏ chạy, lập tức các kỵ sĩ không chút do dự giơ đao, sau đó hung hăng hướng phản tặc chém xuống, theo tiếng kêu thảm thiết tuyệt vọng đầu tiên, đám phản tặc đang kinh khủng muôn dạng trong chớp mắt liền bị đám kỵ binh phía sau tràn đến như nước lũ chôn vùi.

Khi Phương Tranh tỉnh lại thì đã gần buổi trưa, hắn được Ôn Sâm bấm huyệt nhân trung mà tỉnh lại.

Chậm rãi mở mắt, Phương Tranh đầu tiên vô ý thức nhìn vào vết thương bên vai trái của mình, thấy vết thương đã được băng bó cẩn thận, lúc này mới yên tâm thở phào nhẹ nhõm.

Lập tức giương mắt nhìn mọi người đang vây quanh hắn, đều nhận thức toàn là người quen, Phùng Cừu Đào, Ôn Sâm, Tiêu Hoài Viễn.

“ Đại nhân, ngài rốt cục tỉnh rồi?” Ôn Sâm trên mặt mang theo dáng tươi cười lấy lòng.

Khóe miệng Phương Tranh nhếch lên một chút, lập tức viền mắt rất nhanh phấp hồng, nước mắt trong suốt đảo nhanh trong viền mắt, sau đó miệng rộng hé ra, oa một tiếng khóc đi ra.

Mọi người vốn đang mừng rỡ nhìn Phương Tranh thức tỉnh, lại bị tiếng khóc của Phương Tranh làm hoảng sợ thối lui ra sau, sau đó nhìn nhau, thần tình muốn cười mà không dám cười.

Phương Tranh giống như một người phụ nữ bị ủy khuất thật lớn, ngồi dưới đất vừa khóc vừa dùng sức vỗ đùi: “ Ô ô, con mẹ nó ta thật không dễ dàng! Ô ô, từ quan! Trở lại kinh thành liền từ quan! Lão tử mặc kệ! Chúc phá quan này ai muốn làm thì làm đi, chớ má vinh hoa phú quý, suýt nữa mạng không có, vinh hoa phú quý có cái rắm gì dùng? Ô ô, thiếu chút nữa làm cho lão bà của ta phải thủ tiết, ô ô, lão bà...ô ô, Thái Vương thật sự là quá dễ tiện, không ngờ phát ám khí đối với ta, hắn là người sao? Trước đây ta đối với hắn thật tốt nha! Một ngụm là Thái Vương ca ca, hắn ngược lại, trở tay liền ném ta một tiền, ô ô, không ngờ hắn hạ thủ được a! Vô tình vô nghĩa! Làm kẻ khác giận sôi...”

Mọi người ác hàn, người ném vôi vào mặt hắn, xuất thủ cũng vô cùng nghiêm túc đi? Không ngờ chỉ cho người đối người khác dễ tiện, không cho người khác đối với người dễ tiện sao? Người nào đây!

Ôn Sâm lau mồ hôi nói: “ Đại nhân nén bi thương! Qua rồi, đều qua rồi, không phải hiện tại ngài không có việc gì sao?”

Phương Tranh khóc đến một đồng nước mũi nước mắt, giơ tay áo không chút nào chú ý lau đi, giận dữ nói: “ Thối lắm! Cái gì kêu bỏ đi? Bộ không có trở ngại sao? Người có biết cái gì gọi là bị thương chiến tranh tâm lý? Ô ô, năm nay ngay cả một bác sĩ tâm lý cũng không có, lão tử tìm ai trị bệnh nha...ô ô...”

“ Ôn Sâm...ô ô...”

“ Ti...có thuộc hạ.”

“ Lập tức diu ta quay về Dương Châu, tìm một thanh lâu lớn nhất bao hết, đem toàn bộ hồng bài cô nương trong thành đến tìm ta, ô ô...”

Ôn Sâm kính phục nói: “ Đại nhân vừa bị thương, vẫn còn sinh long hoạt hổ ngựa không dừng vó tìm cô nương, thật là làm thuộc hạ bội phục sát đất.”

“ Cái rắm! Biết vượt môn ngựa không đó? Lão tử đây là trị liệu tâm lý bị thương, hiểu không?”

Nhớ tới vừa rồi bị mũi ám tiễn của Thái Vương, Phương Tranh không khỏi cảm thấy vô cùng sợ hãi, lúc đó nếu mũi tên bắn ngay cổ họng hắn, nếu hắn tránh chậm một chút, sợ rằng mũi tên đã ghim vào cổ hắn, đại la thần tiên cũng không thể cứu sống.

Nghĩ tới đây, Phương Tranh giật mình lạnh run, trong lòng cảm thấy sợ hãi.

“ Thái Vương đâu?” Phương Tranh hai mắt đỏ bừng tìm kiếm, cắn răng hỏi.

“ Đại nhân, phản tặc toàn bộ chạy tán loạn, đã bị kỵ binh của Hàn tướng quân giết đại bộ phận, nhưng còn một bộ phận chạy thoát ra ngoài, Hàn tướng quân đã suất binh truy kích, Thái Vương sống hay chết cũng chẳng biết, lúc này các tướng sĩ còn đang quét tước chiến trường...” Ôn Sâm cung kính bẩm.

Phương Tranh lấy làm kinh hãi: “ Thái Vương lại không thấy sao? Kháo! Tên này là con gián tiểu Cường đánh mãi không chết hả?”

Giương mắt quét nhìn mọi người, Phương Tranh rầu rĩ nói: “ Thái Vương nếu không chết, chúng ta làm sao ăn nói với hoàng thượng nha.”

Mọi người lắc đầu không nói.

Thắng bại của chiến tranh vốn chỉ là chuyện ngẫu nhiên và tất nhiên, trong loạn quân thực sự rất khó bảo chứng ai chết ai không chết, mới vừa rồi Hàn Đại Thạch suất kỵ binh xung phong một trận, Thái Vương có chết trong loạn quân hay không, phải chờ các tướng sĩ quét tước xong chiến trường rồi mới biết.

Đang trong lúc mọi người chờ đợi lo lắng, bỗng nhiên xa xa có hai khoải mã hướng bọn họ chạy như bay mà đến, rất nhanh liền chạy vội tới trước mặt mọi người, lập tức hai gã kỵ sĩ ghìm ngựa nhảy xuống, gã kỵ sĩ

đi trước nhìn thấy Phương Tranh, ôm quyền cung kính nói: “ Bẩm đại nhân, từ kinh thành có một vị công công tới, mang theo thánh chỉ của hoàng thượng, thuộc hạ đưa hần tới đây tuyên chỉ.”

Phương Tranh nghiêng đầu nhìn lại, thấy một người mặt trắng không râu, thân mặc phục sức thái giám, đang nhe răng trợn mắt xoa móng, xem ra là bị con ngựa dằn xóc không chịu nổi, thái giám nhìn thấy Phương Tranh, thần sắc vui vẻ, lập tức khởi khuôn mặt tươi cười nói: “ Quốc công đại nhân, hoàng thượng truyền ý chỉ, thỉnh đại nhân tiếp chỉ, ta còn phải chạy về kinh thành phục mệnh.”

Phương Tranh quét mắt nhìn mọi người một vòng, sau đó đi đầu quỳ trên mặt đất, Phùng Cừ Dao và Ôn Sâm đám người phía sau hần cũng không dám chậm trễ, cũng vội vàng theo Phương Tranh quỳ xuống.

Thái giám ho khan một tiếng, sau đó từ trong lòng móc ra một cuộn vải vàng, chậm rãi mở ra, dùng thanh âm lạnh lạnh đọc: “ Chiếu viết: Thái Vương mưu nghịch tác loạn, lòng muông dạ thú, quả thật Hoa triều họa lớn, gian tặc quốc gia! Nay Trung Quốc Công Phương Tranh phụng hoàng mệnh xuống Giang Nam trừ gian, hiệu quả to lớn, trẫm rất vui lòng, vì kế diệt cỏ tận gốc, trẫm phong Phương Tranh toàn quyền điều hành binh quyền toàn quốc, lại mệnh kinh thành tứ quân ngay hôm nay đến Giang Nam. Điều về dưới trướng nghe lệnh, tiểu trừ Thái Vương mưu loạn tận gốc, trẫm ở trong kinh chờ tin lành, khâm thử!”

Phương Tranh cao giọng xướng to: “ Thần, Phương Tranh, lĩnh chỉ tạ ơn, chậm đã! Kháo! Kinh thành tứ quân đi đến Giang Nam?”

Phương Tranh ngạc nhiên ngẩng đầu lên, hơi giật mình nhìn chằm chằm thái giám tuyên chỉ, trầm giọng nói: “ Đây thực sự là ý chỉ của hoàng thượng sao? Tứ quân bị điều đến Giang Nam?”

Phùng Cừ Dao, Ôn Sâm bọn họ đứng phía sau cũng ngây ra, tứ quân bảo vệ xung quanh kinh thành nếu đều bị điều đến Giang Nam, kinh thành làm sao bây giờ? Ai đi thủ kinh thành? Nhờ vào bọn nha dịch trong nha môn kinh thành cầm côn đi thủ thành sao? Nếu có người nhân cơ hội đục nước béo cò, huy binh đánh kinh thành thì làm sao bây giờ? Hoàng thượng hạ ý chỉ hồ đồ như vậy, chẳng lẽ điên rồi?

Thái giám truyền chỉ cười khở nói: “ Phương đại nhân, đây đương nhiên là ý chỉ của hoàng thượng, ta chỉ là một nội thị, sao dám giả mạo thánh chỉ của vua?”

Phương Tranh nhíu mày nói: “ Không thích hợp, rất không thích hợp. Hoàng thượng vì sao hạ ý chỉ này? Thái Vương mưu loạn trên cơ bản đã dẹp loạn, Giang Nam căn bản không cần nhiều tướng sĩ như vậy nữa, hoàng thượng không phải là không biết chứ? Ai, vị công công này, người thành thật nói cho ta biết, trong kinh thành xảy ra chuyện gì?”

Thái giám lắc đầu thở dài, há mồm định nói, liền nghe được phía sau lại có một con khoái mã chạy đến như bay.

Trong mấy lần hô hấp, kỵ mã đã đi tới trước mặt Phương Tranh, kỵ sĩ cũng mặc phục sức thái giám, hần vừa xuống ngựa, liền hướng Phương Tranh ôm quyền, gấp giọng nói: “ Quốc công đại nhân, ta phụng ý chỉ thái hậu, thỉnh ngài lập tức chạy về kinh diện thánh, không được làm lỡ, chuyện Giang Nam tạm thời do Tiêu đại nhân xử lý.”

Nghe đạo ý chỉ, mọi người đều ngây ra, tất cả đều mở to hai mắt nhìn, ánh mắt liên tục đảo qua lại giữa hai vị thái giám truyền chỉ.

Một lúc lâu, Phương Tranh bỗng nhiên phát điên nói: “ Một người bảo ta tiếp tục bình định, một người bảo ta cấp tốc quay về kinh! Kháo! Không cần chơi người kiểu như thế chứ! Ta nên nghe ai đây?”

Mọi người đồng loạt lắc đầu, sau đó liền cùng nhìn Phương Tranh.

Hai đạo ý chỉ, ý tứ đúng là trống đánh xuôi, kèn thổi ngược. Hoàn toàn ngược nhau, thực sự làm khó Phương đại nhân rồi.

371. Chương 354: Hồi Kinh

Hai mắt Phương Tranh quay tròn ngấm tới ngấm lui trên người hai gã thái giám, ánh mắt rất là bất thiện.

“ Nói! Kinh thành xảy ra chuyện gì? Thế nào lại có hai đạo ý chỉ hoàn toàn khác nhau?” Phương Tranh trầm giọng hỏi.

Hai gã thái giám lặng lẽ nhìn nhau, muốn nói lại thôi.

Trong cung xảy ra chuyện gì, bọn họ đương nhiên biết, thế nhưng...dù sao bọn họ cũng là nô tài, chuyện của chủ tử không thể nói quá nhiều với người khác.

Phương Tranh tức giận đến nổi nộ cười: “ Không nói phải không? Người đâu, cho bọn hần mỗi người một cây đao, phản tặc còn chưa có chạy xa, các người ra trận giết địch cho lão tử! Nếu chết xem như các người không may, sống sót xem như các người vận khí!”

Hai thái giám sợ đến chân mềm nhũn, mang theo tiếng khóc nức nở run giọng nói: “ Quốc công gia tha mạng, chúng ta nói còn không được sao?”

“ Rốt cục chuyện gì xảy ra, nói rõ cho ta!”

Một gã thái giám mấp máy môi vài lần, lúc này mới do do dự dự nói: “ Sở dĩ hoàng thượng hạ đạo thánh chỉ này, quả thật là vì ái phi sủng ái nhất của ngài, Niếu Niếu cô nương đã chết.”

“ Cái gì? Niếu Niếu đã chết?” Phương Tranh thất kinh: “ Chết như thế nào?”

“ Niếu Niếu cô nương ở trong ngự thư phòng múa hát cho hoàng thượng xem, sau đó nàng ta bỏ rượu độc cho hoàng thượng, kết quả không biết sao, chính cô ta lại cướp chung rượu độc tự mình uống cạn, trước khi chết thổ lộ, nói là Thái Vương phái nàng ám sát hoàng thượng. Vì hoàng thượng quá thương tâm phần nộ, nên mới điều động binh mã thiên hạ, muốn đem Thái Vương bầm thây vạn đoạn.”

“ Thảo nào.” Phương Tranh mở to hai mắt nhìn, ngây ngốc một lát.

Niếu Niếu đúng là do Thái Vương phái tới nằm vùng, hần cùng Mập Mập đều tính sai! Nguyên tưởng rằng nàng do tiền thái tử phái tới, tiền thái tử chết đi, bọn họ đều cho rằng Niếu Niếu không còn chỗ dựa, tự nhiên sẽ không nuôi ác ý với Mập Mập tiếp tục, hơn nữa Mập Mập thật sự yêu thích nàng ta, hai người vì vậy cũng không tiếp tục đề phòng.

Không nghĩ ra rốt cục nàng ta tự mình đi lên tuyệt lộ.

Phương Tranh nhẹ nhàng thở dài. Lúc này hần hiểu rõ tâm tình của Mập Mập khi hạ đạo thánh chỉ, nữ nhân âu yếm chết ngay trước mặt hần, mà hần lại không hề biện pháp, bất luận nam nhân nào cũng sẽ cảm thấy thương tâm và phần nộ, huống chi hần ở trên ngôi cao chí tôn, là hoàng đế thống trị thiên hạ sinh linh, có bao giờ thụ qua đả kích như vậy?

Phương Tranh tin tưởng, địa vị của Niếu Niếu trong lòng Mập Mập cũng không thua gì thân nhân của hần, cho nên Niếu Niếu chết, hần mới phần nộ làm chuyện mà không kể hậu quả. Hạ chỉ điều động kinh thành tứ quân đi Giang Nam tiêu diệt Thái Vương.

Mối thù giết vợ, không đội chung trời, bút trường này đương nhiên là tính lên đầu Thái Vương.

Thế nhưng hiện tại trở lại vấn đề, công là công, tư là tư, hoàng thượng và thái hậu đều hạ chỉ cho hần, rốt cục hần nên nghe ai? Hoàng thượng là anh em chí cốt của hần, thái hậu sao, chính là nhạc mẫu nương mây mưa thất thường của hần, lần này...khó a!

Phương Tranh dùng ánh mắt xin giúp đỡ nhìn về phía Phùng Cừ Dao, Ôn Sâm mọi người, mọi người đều lớn tiếng ho khan, sau đó làm như không có việc gì nghiêng đầu đi, nhìn bầu trời ngấm phong cảnh, lại không hề nhìn hần.

Đám hần dẫn không có nghĩa khí!

Phương Tranh oán hận cắn răng, quay đầu nhìn hai gã thái giám truyền chỉ.

May là thái giám truyền ý chỉ cho thái hậu cũng thức thời, biết quan sát sắc mặt, thấy Phương Tranh khó có thể quyết đoán, vì vậy hần hướng Phương Tranh nịnh nọt cười cười, lại từ trong lòng móc ra một vật đưa cho Phương Tranh.

Phương Tranh tiếp nhận vừa nhìn, chính là thư do Trường Bình viết cho hắn, đã lâu không gặp lão bà, lúc này thấy được chữ viết của nàng, Phương Tranh không khỏi vạn phần mừng rỡ, vội vàng mở ra đọc, kết quả khuôn mặt đang mừng rỡ của Phương Tranh thoáng chốc liền suy sụp xuống tới.

Trong thư cũng không có những lời dễ ngon dễ ngọt. Trái lại là mắng cho Phương Tranh một trận, lại nghiêm khắc khiển trách hắn rời nhà hai tháng, dù một lời nhắc cũng không có, hành vi ác liệt không một lời ân cần thăm hỏi, lão bà bụng lớn trong nhà rất tức giận, hậu quả, trở lại người sẽ biết.

Trong thư cuối cùng mới nói tới chính đề, Trường Bình nói cho hắn, không cần phải quan tâm tới thánh chỉ của Mập Mập, hắn hạ chỉ đã hoàn toàn mất đi lý trí, nhanh quay về kinh khuyên nhủ Mập Mập mới là quan trọng.

Phương Tranh thu hồi thư của Trường Bình, hầu như chỉ dùng thời gian trong nháy mắt liền quyết định.

Nghe lão bà nói, cùng lão bà đi, rất nhiều người đều nói qua, nam nhân nghe lời vợ sẽ phát tài, Phương Tranh nghĩ những lời này rất có đạo lý. Chỉ cần có liên quan tới chuyện phát tài, Phương Tranh luôn luôn đặc biệt để bụng.

Chính yếu chính là, hai tháng không gặp lão bà và người nhà, chính hắn thật sự là nhớ các nàng.

Quay về kinh! Những phá sự tại Giang Nam ai thích làm thì làm! Lão tử không hầu nữa!

Lập tức Phương Tranh đem chức khâm sai đại thần chuyển giao cho Tiêu Hoài Viễn, dặn Phùng Cửu Dao cùng Ôn Sâm nhất định phải bắt cho được Thái Vương, sống phải thấy người, chết phải thấy xác, lại tinh tế hướng Tiêu Hoài Viễn nói rõ việc đối đãi với các thế gia Giang Nam, lúc này lấy uy áp làm phụ, trấn an là việc chính, đốc thúc con cháu thế gia nhanh chóng nhập kinh thành làm quan.

Tất cả sự vật an bài thỏa đáng, Phương Tranh mang theo mấy trăm thị vệ giục ngựa chạy tới thành Dương Châu, cùng các gia chủ thế gia đang “du ngoạn” tại thành Dương Châu tha thiết chia tay, sau đó liền mang theo bọn thị vệ và hai gã thái giám truyền chỉ bước lên quan đạo trở lại kinh thành.

Về phần chuyện đưa tiễn khi ra ngoài thành, rượu chia tay gì đó thì cũng chỉ làm như đi ngang qua sân khấu, Phương Tranh một mực cự tuyệt, lúc này hắn đang nhớ nhung thê tử trong nhà, nỗi nhớ nhà đang dày vò, nào có thời gian cùng đám quan viên gia chủ nói chuyện phiếm?

Phất tay chia tay mọi người, Phương Tranh dẫn theo mấy trăm thị vệ đi về phía đông, trong nháy mắt quay đầu, hắn thấy Hàn Trúc đứng ở trong đám người, đang từ từ vuốt chòm râu dài nhìn hắn cười, Phương Tranh làm bộ không phát hiện, giục ngựa phóng đi nhanh.

Dáng tươi cười của Hàn lão đầu có điểm khác lạ, lão gia này lại không tiếp tục đánh chủ ý gì nữa chứ?

Nghĩ đến Hàn Trúc, Phương Tranh không tự chủ được lại nghĩ tới Hàn Diệc Chân, một phen bực bội bên trong tiền sảnh Lục Âm Quán, cùng với lúc nàng buồn bã quay đầu đi, khóe mắt rơi xuống nước mắt trong suốt.

Phụ nàng, hay không phụ nàng? Phương Tranh không định được chủ ý, hôm nay từ biệt Dương Châu, tương lai còn có ngày gặp lại? Phương Tranh buồn bã thở dài vô có. Nguyên tưởng rằng chỉ cùng nàng bình thủy tương phù(bèo nước gặp nhau), mà khi chính mình rời khỏi thành Dương Châu thì Phương Tranh nghĩ trong lòng mình thật vắng vẻ, giống như có một vật gì bị người từ trong đáy lòng đào đi ra, có điểm chua xót khổ sở, có điểm khó chịu.

Mấy trăm người giục ngựa ra khỏi thành hơn ba mươi dặm, thị vệ bên cạnh bỗng nhiên dùng một ngón tay chỉ hướng quan đạo, nhắc nhở Phương Tranh còn đang bất an nói: “Đại nhân, phía trước có một chiếc xe ngựa đang đứng ngay giữa đường.”

Phương Tranh giương mắt nhìn lên, đã thấy ngay giữa quan đạo thẳng tắp, một chiếc xe ngựa hào hoa xa xỉ viền kim tuyến, màn xe dùng châu ngọc chế tạo đang lẳng lặng đậu nơi đó, xa xa nghe tiếng vó ngựa của Phương Tranh và bọn thị vệ truyền đến, màn xe của xe ngựa vươn ra một bàn tay ngọc, chậm rãi xốc lên một góc màn xe, hé ra gương mặt tuyệt sắc thống khổ u buồn xuất hiện ngay trước mắt mọi người.

“Đại nhân, là xe ngựa của Hàn gia.” Thị vệ thống lĩnh bên cạnh thấp giọng nói.

Tại ngoài thành Dương Châu hơn ba mươi dặm lại nhìn thấy Hàn Diệc Chân, Phương Tranh cũng ngây ra một lúc, một loại tình tứ khác lạ dần dần quanh quẩn trong lòng, nàng biết ta phải về kinh, riêng tới nơi này tiền ta sao?

Phương Tranh thấp giọng phân phó thị vệ đứng chờ, sau đó một mình giục ngựa tiến lên đón.

Hai ngày không thấy, Hàn Diệc Chân tựa hồ hao gầy hơn, đôi mắt to xinh đẹp hơi sưng đỏ, sống mắt lưu chuyển rất có vị đạo, Phương Tranh liếc thấy, trong lòng hung hăng thu thành một đoàn.

Hai người nhìn nhau, không nói một câu. Phương Tranh miễn cưỡng bày ra khuôn mặt tươi cười, muốn nói gì đó, nhưng mấp má môi mãi vẫn không nói nên lời.

Trong thiên hạ nữ tử có khuôn mặt đẹp rất nhiều, Phương Tranh tự hỏi mình vốn là một người lạm tình, hẳn có thể cự tuyệt mê hoặc, có thể quyết tâm có được điều gì đó mà hẳn muốn có, thế nhưng hết lần này tới lần khác đối với Hàn Diệc Chân, hẳn lại không cách nào quyết tâm. Khi một vị nữ tử đối với mình tình thâm ý trọng như vậy, thậm chí không tiếc trả giá bằng sinh mạng, Phương Tranh có thể nào cô phụ nàng?

Thế nhưng...hắn làm sao có thể tiếp thu nàng? Thê tử trong nhà đối với mình cũng tình thâm ý trọng, hẳn làm sao nhẫn tâm để các thê tử trong nhà thương tâm thất vọng?

Thở dài thật sâu, trong lòng Phương Tranh giãy dụa không ngớt.

Hàn Diệc Chân lẳng lặng nhìn Phương Tranh, đôi mắt đẹp dần dần phấp hờng, giọt nước mắt trong suốt rất nhanh từ khuôn mặt hao gầy chảy xuống.

Nàng dùng sức xoa xoa nước mắt, tận lực làm ra dáng dấp nhẹ nhàng, ánh mắt lặng lẽ dời về phía nơi khác, miệng anh đào nhỏ nhắn khẽ nhếch, buồn bã nói: “Người...phải đi rồi sao?”

Phương Tranh thở dài nói: “Đúng vậy, kinh thành có chút việc gấp, ta phải trở lại.”

Hàn Diệc Chân cũng thở dài một tiếng: “Ta hiểu được, người không cần phải nói. Ta đều hiểu được.”

Phương Tranh không nói gì, yên lặng gục đầu xuống, nhìn cũng không dám nhìn nàng. Mỹ nhân ân trọng, làm sao tiêu thụ? Đã vô duyên tự, hà tất tiễn biệt?

Một lúc lâu, Phương Tranh ngẩng đầu miễn cưỡng cười nói: “Nàng cố ý đến tiền ta sao?”

Đôi mắt thật đẹp của Hàn Diệc Chân không hề chớp mắt theo dõi hắn, tựa hồ muốn mang dáng dấp của hắn vĩnh cửu ghi tạc trong lòng mình, ánh mắt nóng rực mà triền miên, giống như một đóa pháo hoa vừa thoáng qua liền biến mất.

Hai người nhìn nhau, chẳng qua bao lâu, Hàn Diệc Chân bỗng nhiên thư giãn nét mặt nở nụ cười, nét mặt tươi cười như hoa xuân nở rộ trong gió, rồi lại tràn đầy vẻ thống khổ thương tâm nói không nên lời.

“Phương Tranh, ta biết người khó xử, người không cần làm khó chính mình, ta thích nhìn thấy tên lưu manh rộng rãi, tùy thời đều mang theo vẻ cười xấu xa kia, hẳn không có tâm sự, không có ưu phiền, hẳn tiểu ngạo triều đình, tiểu ngạo khắp thiên hạ, tất cả sần bi của thế gian phảng phất đều có thể được hóa giải trong sự vui cười của hắn, Phương Tranh, ta thích người, ta yêu người, nhưng ta không muốn tình yêu của ta làm cho người có quá nhiều gánh vác, người là nam nhân đội trời đạp đất, đại trượng phu tung hoành thiên hạ, bề nghề thế gian, tự nhiên hào hùng vạn tượng, đừng tỏ thái độ nữ tử cho ta nhìn thấy.”

Hàn Diệc Chân mỉm cười nhìn Phương Tranh, trong mắt lại liên tục rơi lệ.

“Ta mong muốn cả đời người trải qua trong khoái hoạt, vô ưu vô lự, vô câu vô thúc, chỉ cần người vui sướng, cuộc đời này của ta đã đủ. Về phần sự vui sướng của người có phải do ta mang đến hay không, có thể bởi được bên cạnh người hay không, đã không còn trọng yếu. Phương Tranh, lòng của nữ nhân rất nhỏ, nhỏ đến mức chỉ có thể dung một nam nhân. Song song lòng của nữ nhân cũng rất lớn, lớn đến mức có thể bao dung hết tất cả những gì của nam nhân này. Dù cho cuộc đời này nam nhân kia cũng sẽ không quay đầu lại liếc nhìn nàng một cái, nàng cũng cứ nguyện ý cứ như vậy đứng xa xa nhìn hắn, người cười, ta sẽ vui sướng, người khóc, ta sẽ thương tâm. Người mệt mỏi, ta sẽ ở địa phương xa xôi nhẹ nhàng hát cho người nghe một nhạc khúc.”

Ánh mắt Hàn Diệc Chân dần dần mê ly, trong hai mắt đắm lệ, thanh âm của nàng giống như đang nói mê, chậm rãi chìm xuống, cho đến khóc không thành tiếng.

“ Diệc Chân, ta...”

Hàn Diệc Chân ngẩng đầu, mỉm cười cắt đứt lời hắn: “ Không, người đừng nói gì cả, giờ này khắc này, nói cái gì cũng không cần thiết, Phương Tranh, ra đi đi, thê tử trong nhà đang kiễng chân chờ đợi, người làm sao nhẫn tâm để các nàng chờ mong? Về phần ta...”

372. Chương 354: Hồi Kinh. (2)

Nói xong Hàn Diệc Chân dứt khoát buông xuống màn xe bằng châu ngọc trên xe ngựa, nhàn nhạt ra lệnh một tiếng, xa phu đánh xe vội vàng vung roi, xe ngựa quay đầu, hướng thành Dương Châu chạy tới.

Trên quan đạo vắng vẻ, bỗng nhiên vang lên một khúc ca triền miên. Phương Tranh ngồi trên lưng ngựa, vô thần nhìn chăm chú vào xe ngựa càng lúc càng xa, viên mắt bất tri bất giác phiếm hồng.

Mỹ nhân ân trọng, làm sao nhẫn tâm? Phiến thâm tình này của Hàn Diệc Chân, nếu ta phụ bạc nàng, còn là nam nhân sao?

Trầm mặc không nói gì, Phương Tranh lặng lẽ nắm lại nắm tay thật nhanh.

Hàn Diệc Chân nói đúng, đại trượng phu tung hoành thiên hạ, bề nghề thế gian, tự nhiên hào hùng vạn tượng, vị lão bà này, lão tử thu định rồi! Trên đời không ai ngăn được ta, bao quát Trường Bình!

Nếu như Trường Bình đối với ta tán ra vương bá khí không mua trượng, cùng lắm thì ta sẽ dùng lời dễ dàng năn nỉ mềm mỏng khiến chết người, hổng đến khi nào Trường Bình đáp ứng.

Nghĩ tới đây, Phương Tranh bỗng nhiên nghĩ trong lòng mọc lên vạn tượng hào hùng, hướng xe ngựa đang đi xa dần hét lớn: “ Chờ ta!”

Xe ngựa bỗng nhiên dừng lại, dừng một hồi, lại tiếp tục chạy về phía trước.

Khoái mã phóng nhanh, ngựa không dừng vó, Phương Tranh cùng mấy trăm thị vệ rút cục tại sáng sớm ngày thứ hai chạy về kinh thành.

Ngẩng đầu nhìn thành tường cao dày cổ xưa, trong lòng Phương Tranh không khỏi dâng lên một trận cảm động và mừng rỡ, rời nhà hai tháng, chẳng hay trong nhà vẫn mạnh khỏe? Bụng của Trường Bình hẳn là giống như trái cầu rồi nha? Nàng còn mang theo nương tử quân ở ngoài đường cái du ngoạn, gây rắc rối? Có phải ôm bụng mỗi ngày đi dạo chung quanh Phương phủ, khuôn mặt nhỏ nhắn lóe lên vẻ đắc ý, huyền diệu mình là đại công thần mang hài tử kế thừa hương hỏa cho Phương gia?

“ Đi! Nhanh lên về nhà xem một chút, muốn chết lão tử rồi!” Phương Tranh vung bàn tay, liền định giục ngựa chạy đi.

Hai gã thái giám truyền chỉ đi theo vội vàng ngăn cản hắn, bồi cười nói: “ Quốc công gia, ngài...ngài chờ một chút hãy về nhà được không?”

“ Làm sao vậy? Ta về nhà ngại chuyện gì tới các người?” Phương Tranh bất mãn nhăn mày.

Thái giám có vẻ khó khăn nói: “ Thái hậu có chỉ, nếu ngài quay về kinh, thì cấp tốc vào cung diện thánh.”

“ Không rảnh!” Phương Tranh vung roi quát ngựa liền đi, mọi việc có thông thả và cấp bách, nào có đạo lý đã quay về kinh mà không về nhà trước cơ chứ?

Thái giám nóng nảy, theo ở phía sau kêu lên: “ Quốc công gia, ngài đừng làm khó dễ chúng ta được không? Đây là ý chỉ của thái hậu, chúng ta chỉ là nô tài, không chịu nổi trách nhiệm đâu.”

Phương Tranh kéo cương ngựa, tỉ mỉ vừa nghĩ, đúng rồi, đây chính là ý chỉ của nhạc mẫu, trên thế gian này ai cũng có thể đắc tội, duy nhất mẹ vợ là đắc tội không nổi, Phương Tranh đến từ kiếp trước, trong lòng tự nhiên là đối với mẹ vợ trời sinh có một loại tâm lý e ngại.

Hơn nữa Mập Mập vừa mất đi Niều Niều cô nương mà hấn âu yếm nhất, lúc này đang rất thương tâm, nhạc mẫu gọi mình về mục đích không phải là đi khuyên nhủ Mập Mập sao? Chuyện này nếu không làm cho nhanh, Mập Mập tên này ngu dần phạm thêm sai lầm gì đó, còn không biết sẽ hạ thêm bao nhiêu cái thánh chỉ hồ đồ gì nữa.

Mà thôi, đi trước hoàng cung một lần vậy.

Phương Tranh dẫn mấy trăm thị vệ vào thành, vẫn không xuống ngựa liền nhanh chóng đi thẳng vào hoàng cung, trên đường cái sáng sớm, bách tính đều né tránh, tiếng vó ngựa hỗn độn qua đi, bách tính mới dám nhô đầu nhìn xung quanh.

Mọi người chạy tới trước cửa Tây An môn hoàng cung, Phương Tranh xuống ngựa, vừa nhìn thì lại càng hoảng sợ.

Chỉ thấy trên sân rộng trước cửa cung, hơn trăm đại thần đang thẳng tắp quỳ gối giữa sân rộng, mỗi người đều thẳng tắp cổ, sắc mặt nghiêm túc, còn mang theo một chút oán giận và không cam lòng, hai mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm cửa cung đóng chặt, nhưng chẳng hề nói một lời.

“ Đây...là tuồng xướng hát gì vậy?” Phương Tranh bị một màn này làm sợ ngây người.

Bước nhanh đi tới trước mặt đại thần quỳ phía trước, chỉ lấy đầu lĩnh quỳ gối trước triều thần, chính là Lễ Bộ thượng thư Dương Đốc Thanh, còn có Bộ Binh thượng thư Ngụy Thừa Đức, hai lão đầu nhí thân mặc quan bào, chòm râu tu chỉnh đang nhẹ nhàng đong đưa trong gió, có vẻ rất là phiêu dật.

“ Ngụy lão đầu, khải khải, Ngụy đại nhân, ngài đang làm gì vậy? Các vị đại nhân đang làm gì nha?” Phương Tranh tiến lên hỏi.

Ngụy Thừa Đức hơi nghiêng đầu, thấy là Phương Tranh, nét mặt già nua không khỏi nổi lên sắc mặt vui mừng: “ Phương đại nhân, người từ Giang Nam đã trở về?”

“ Phải nha phải nha, vừa xuống máy bay, còn chưa trễ thời gian.” Phương Tranh không yên lòng nói bậy, quay đầu nhìn lướt qua các đại thần đang quỳ rậm rạp, nghi hoặc nói: “ Ngụy đại nhân, các người đang tế tự?”

Nét mặt già nua của Ngụy Thừa Đức trầm xuống, nhanh chóng lắc đầu.

“ Đang...chơi trò chơi?”

Ngụy Thừa Đức tiếp tục lắc đầu.

Phương Tranh suy nghĩ một chút, sắc mặt cổ quái nói: “ Chẳng lẽ đêm qua các người tập thể mua hoa, bị Kim Lăng phủ doãn bắt tại trận, không chỉ phạt tiền các người, hoàng thượng còn mệnh cho các người quỳ gối ở đây tập thể sám hối?”

Ngụy Thừa Đức thở dài nói: “ Phương đại nhân, đừng nói giỡn.”

Lập tức nét mặt hấn trời lên vài phần sắc mặt giận dữ, hừ hừ nói: “ Hoàng thượng thực sự quá kỳ cục, mỗi ngày đều đặn lâm triều, hôm nay đã ngưng ba ngày.”

Phương Tranh chẳng hề để ý cười cười: “ Chỉ là vì chuyện này mà một đám đại thần các người chạy tới đây quỳ gối không đứng dậy sao? Chuyện nhỏ có cần hành động lớn vậy không? Hoàng thượng cũng có việc riêng của hoàng thượng, ai không có lúc sinh mệnh hay mệt mỏi, thỉnh nghỉ phép vài ngày thì đã làm sao? Các người cứ đòi chuyên cần, lại không cho vé tháng, quá khi dễ người đi?”

Ngụy Thừa Đức hừ nói: “ Đâu chỉ là những việc này! Không lâm triều cũng không sao. Hôm qua hoàng thượng hạ chỉ, phải đem vị Niều Niều trong hậu cung kia dùng đại lễ tang dành cho hoàng hậu mà chôn cất, đây...đây còn gì là thể thống!”

Một bên Lễ Bộ thượng thư Dương Đốc Thanh cũng cả giận nói: “ Mọi việc đều phải nói quy củ, Chu Công định lễ chế, thể nhân cần trọng đi theo, hoàng thượng thân là vua của một nước, há có thể dính vào? Vị phi tử gọi là Niều Niều kia nếu án theo lễ nghi hoàng hậu mà an táng, đến lúc đó toàn quốc trên dưới đều noi theo, vợ không ra vợ, thiếp không ra thiếp, lễ nhạc Hoa triều ta chẳng phải là tan vỡ hầu như không còn?”

Phương Tranh buồn bực nói: “Hoàng thượng không phải có hoàng hậu sao? Nếu Niểu Niểu chôn cất theo nghi lễ hoàng hậu, thì vị hoàng hậu hiện tại phải làm sao bây giờ?”

Ngụy Thừa Đức cả giận nói: “Hừ! Hoàng thượng còn nghĩ ra tân pháp, suy nghĩ một chủ ý hoang đường, ngài hạ chỉ mệnh lệnh cho chính cung hoàng hậu sửa thành đông cung hoàng hậu, lại cho hậu cung thiết trí tây cung hoàng hậu, hai hậu đặt song song, đều là hoàng hậu, điều này...này...quả thực là sai lầm đến cực điểm!”

Các vị đại thần ở phía sau đều lên tiếng phụ họa, lại cùng kêu lên tuyên bố, nếu hoàng thượng không thu lại mệnh lệnh đã ban ra, bọn họ sẽ quỳ tại Tây An cửa cung cho đến chết mới thôi.

Phương Tranh lại càng hoảng sợ, nhìn dáng dấp đầy cảm phần của các đại thần, Phương Tranh vội vàng khuyên bảo, lại biểu thị mình lập tức tiến cung khuyên nhủ hoàng thượng, dưới ánh mắt cảm kích của Ngụy Thừa Đức và các đại thần, Phương Tranh vội vã lách mình vào cửa cung.

Một đường đi nhanh, trong cung không ít thái giám và cung nữ đều nhận thức vị niên thiếu đại thần chạm tay liền bóng này, thấy hần vội vàng đi ngang qua, đều hướng hần hành lễ.

Đi ngang qua một dãy phòng viện, đi qua Kim Thủy Kiều, Phương Tranh hỏi rõ chỗ của Mập Mập, trực tiếp đi vào.

Bên trong tấm cung khói sương lượn lờ, Mập Mập đầu đeo khăn trắng, suy yếu nằm trên giường, thần sắc có chút âm úc, cung nữ thái giám ở một bên cẩn thận hầu hạ.

Phương Tranh vừa xông đi vào, thấy dáng dấp của Mập Mập, không khỏi thất kinh, phi thân nhào tới trước giường Mập Mập khóc lớn nói: “Mập Mập! Người làm sao vậy? Người sao lại biến thành như vậy? Ta...ta đến trễ, xin lỗi người...Mập Mập...ô ô...”

Tùy ý cho Phương Tranh khóc một hồi, Mập Mập rốt cục yếu ớt thở dài, suy yếu nói: “Phương huynh, ta còn chưa chết đâu, người khóc mãi làm ta thật tuyệt vọng.”

“A? Khái khái...không chết là tốt rồi, không chết là tốt rồi, người khác đều gọi người muôn năm, người mặc dù không thể chân chính muôn năm, tốt xấu cũng phải sống đủ đến gần trăm tuổi phải không?” Phương Tranh xoa xoa nước mắt, giống như người điên nhoeo cười.

Mập Mập nhìn Phương Tranh một chút, gương mặt béo phì thương cảm lộ ra dáng tươi cười vui mừng.

Phương Tranh cũng tỉ mỉ đánh giá Mập Mập, thấy hần nhìn mình cười, Phương Tranh cũng nhếch miệng nở nụ cười.

Bằng hữu vẫn là bằng hữu, chia tay đã lâu, nhưng chỉ cần một nụ cười liền tìm được sự ăn ý quen thuộc.

“Mập Mập, người gầy.” Phương Tranh nói.

Mập Mập nặng nề thở dài nói: “Có thể không gầy sao? Hiện tại mỗi ngày ta chỉ ăn được có hai con gà nướng, tám chén cơm tẻ, mười cái bánh bao, cộng thêm nửa cân thịt bò, so với trước kia, hiện tại ta đã tiêu tụy nhiều lắm.”

Phương Tranh kinh ngạc đến ngây người một lát, đối với thời kỳ tiêu tụy của Mập Mập cùng lượng cơm ăn biểu đạt trình độ sùng bái.

Lúc thương tâm khổ sở, bằng hữu mới là thuốc chữa thương tốt nhất, Mập Mập đối với sự trở về của Phương Tranh cảm thấy rất vui mừng, cũng không nhắc nửa câu đến việc binh loạn Giang Nam, chỉ thở dài thật sâu, trong đôi mắt híp nhỏ nhỏ nổi lên vài giọt nước mắt.

“Mập Mập, người...có khỏe không? Nghe nói trong cung phát sinh chuyện, ta bật người liền chạy trở về, người...đừng quá khổ sở, người chết không thể sống lại.” Nhìn thấy dáng dấp thương tâm của Mập Mập, Phương Tranh nghĩ bất luận lời an ủi nào cũng có vẻ trống rỗng và tái nhợt.

“Niểu Niểu là cô nương tốt a! Nếu không phải nàng khẩn cấp cản lại chung rượu đó, hiện tại ta đã sớm bị độc chết rồi...ta...ta...có lỗi với nàng, nàng ở chung với ta thời gian quá ngắn, hận không thể đem thời gian quay lại, ta tình nguyện uống chung rượu độc kia chết đi, cũng tốt hơn một mình ở lại trên cõi đời này, bị sự tương tư đau khổ dần vặt dày vò ngày đêm.”

Mập Mập nói nói, nước mắt liền chảy xuống tới, sau đó lên tiếng khóc lớn, tiếng khóc buồn bã bi thương, khiến kẻ khác phải rơi nước mắt.

Phương Tranh vỗ vỗ vai Mập Mập, thấp giọng thoải mái nói: “ Mập Mập, Niểu Niểu đã chết, người cũng đừng quá thương tâm, Niểu Niểu trên trời có linh thiêng, nói vậy cũng không nguyên nhân người khổ sở như vậy, chúng ta đều phải hảo hảo sống sót. Người cùng Niểu Niểu có duyên vô phận, đó cũng là ý trời...”

Phương Tranh nói nói, mũi bỗng nhiên đau xót, viền mắt cũng bắt đầu phồng hồng, hẩn nghĩ tình duyên dây dưa giữa mình và Hàn Diệc Chân, nghĩ đến tình ý sâu như biển của nàng, cuộc đời này nếu không thể cưới nàng, từ nay về sau một đôi tình nhân bị chia rẽ, nàng sẽ vì mình mà sầu khổ suốt đời. Ta cũng sẽ nhớ nàng cho mãi đến khi tóc bạc, người yêu nhau lại không thể ở gần nhau, sự đau đớn sao mà bi ai...

Nghĩ nghĩ, Phương Tranh không khỏi sầu não nảy sinh, méo miệng, cùng Mập Mập bắt đầu khóc rống lên, hai nan huynh nan đệ ôm đầu khóc rống, thật sự khóc đến tối trời tối đất, bậm môi giậm chân, dường như gặp ngày tận thế bi ai thế lương.

Mập Mập khóc khóc nghĩ không thích hợp, nữ nhân ta yêu đã chết, người lại phải khóc thương tâm như vậy sao?

Mập Mập dừng tiếng khóc, nhẹ nhàng đẩy đẩy Phương Tranh: “ Ai ai ai! Phương huynh, người sao vậy?”

Phương Tranh vẫn gào khóc, phát phát tay, vừa khóc vừa nói: “ Mập Mập, yêu nhau không thể gần nhau, loại thống khổ này ta hiểu được, Mập Mập, người nên nén bi thương nha!”

Mập Mập mặt mày đen thui: “ Ta hiện tại đã nén bi thương, thế nhưng người...”

“ Ô ô...đừng quản ta, ta đây là vì những ai trong thiên hạ hữu tình nhân nhưng không thể thành quyền thuộc nên bi thương mà khóc.”

“ Phương huynh, người...người nén bi thương nha...”

“ Phương huynh, người lãnh tĩnh một chút, chúng ta hẳn là nên tích cực hướng tới tương lai...”

“ Phương huynh, Phương huynh, người đừng khóc nữa, tĩnh lại một chút...”

Mập Mập khuyên hồi lâu, Phương Tranh lúc này mới dừng lại tiếng khóc, tiện tay kéo tấm khăn trắng trên đầu Mập Mập, lung tung lau nước mắt nước mũi.

Mập Mập thấy Phương Tranh rốt cục yên tĩnh, không khỏi thở ra một hơi dễ dàng, trên mặt lộ ra dáng tươi cười, lập tức Mập Mập lại gần người, bắt mồm nói: “ Ai, ta nói hai ta rốt cục là ai khuyên ai nha? Người thật xa từ Giang Nam chạy về kinh, cố ý chạy tới tìm ta khóc một trận? Người người này thật có nghĩ tới cảm giác của người ta không đây?”

373. Chương 355: Từ Quan Chưa Toạ

“ Ai, lần này người xuống Giang Nam, rốt cục gặp phải chuyện gì làm cho người thương tâm đến như vậy?” Mập Mập tạm thời quên mất Niểu Niểu, nhú mày hỏi.

Phương Tranh thở dài, u oán nói: “ Đừng nói nữa, ta nghĩ đời này sống đến bây giờ, quả thật là một bi kịch đầy thất bại.”

Mập Mập trợn mắt khinh thường: “ Người là bi kịch? Người mới hai mươi tuổi đã tước vị quốc công, quan cư nhị phẩm, tay cầm quyền cao, trong nhà phú quý địch quốc, thế thiếp như mây, người còn ý tứ nói người là bi kịch? Còn cho người khác sống hay không đây?”

Phương Tranh ngửa đầu nhìn nóc nhà tấm cung, trầm mặc một lát, nói một câu thật văn nghệ: “ Không có nàng làm bạn, dù là đứng trên đỉnh thế giới, thì đã thế nào?”

Mập Mập chà xát cánh tay đang nổi da gà, cười khổ nói: “ Phương huynh, người có thể nói trắng ra một chút không? Người biết đó, lúc hai ta còn đọc sách, người đều kéo ta trốn học, hiện tại nói quá thâm ảo ta nghe không hiểu.”

Phương Tranh u oán liếc mắt nhìn Mập Mập, nói: “ Nói đơn giản, ta ở tại Giang Nam nhận thức được một vị thiên tiên nữ tử.”

Mập Mập vỗ đùi: “ Hiểu rồi, các người tình đầu ý hợp, nhưng trong nhà người có mãnh hổ, vị cô nương kia không tìm được cửa mà vào, đúng không?”

Phương Tranh hướng hẳn gơ ngón tay cái: “ Người quá thông minh!”

Mập Mập nhú mày nói: “ Người thật đúng là ở Giang Nam câu dẫn một mỹ nữ trở về? Chuyện này có điểm khó làm rồi, tính tình muội tử của ta người cũng biết, nếu muốn cho nàng gặt đầu, sợ rằng cũng không quá dễ.”

Phương Tranh vẻ mặt cầu xin nói: “ Hiện tại người biết ta sống có bao nhiêu bi kịch phải không? Có tiền có quyền thì thế nào? Muốn kết hôn một cô nương vào cửa đều làm không được, ngày tháng thật không cách nào khác đi qua!”

Mập Mập thoải mái nói: “ Người nói chuyện với Mập nhi một chút, có lẽ nàng sẽ đáp ứng thôi.”

Nói xong Mập Mập cũng lắc đầu, lời này nói xong ngay chính hắn cũng không tin.

“ Nói như thế nào nha? Ta vừa mở miệng khẳng định nàng sẽ dùng một cái tát phách ta dính lên tường, cũng giống như một bức tranh tét, kéo cũng kéo không xuống.” Phương Tranh bắt đầu mặc sức tưởng tượng tao ngộ bi thảm trong thời gian sắp tới của hắn.

“ Thật là làm phản! Người không biết chần chẫn phu cương sao?” Mập Mập giận dữ nói.

Phương Tranh thở dài nói: “ Chần phu cương thì cần có thực lực, ta đánh không lại nàng.”

Mập Mập: “ ...”

Hai người liếc mắt nhìn nhau, song song thở dài.

Trầm mặc một lát, Mập Mập chần chờ nói: “ Nếu không...ta cho người một đạo thánh chỉ tứ hôn? Có thánh chỉ, Mập nhi...”

“ Vẫn sẽ không mua trướng!” Phương Tranh cắt đứt hắn, vẻ mặt khản trương nói: “ Người cũng đừng loạn hạ chỉ, tính tình Mập nhi người cũng biết rõ, bức nàng nóng nảy, thẳng thắn ôm bụng bầu trực tiếp lên Thanh Long sơn vào rừng làm cướp, hơn nữa Nguyệt Nương cũng mang thai hài tử của ta, lần này tốt, hai bụng bà thấu cùng nơi, Thanh Long sơn có hậu rồi. Tương lai hai nhi tử ra đời, một đứa đại đương gia, một đứa nhị đương gia, huynh đệ đều đi cướp của, nhất thống lục lâm, ta đây tính là gì?”

Mập Mập suy nghĩ một chút, do dự nói: “ Phương lão đương gia?”

Phương Tranh nặng nề thở dài, nhất thời nảy lòng bi ai, vành mắt chợt phiếm hồng.

Mập Mập xua tay nói: “ Bỏ đi bỏ đi, chuyện này ta mặc kệ, chính người quan tâm đi thôi, nói thật, Phương huynh, người...quả nhiên sống rất bi kịch.”

Phương Tranh nghe vậy, con mắt chớp mấy cái, nước mắt lại chứa đầy viên mắt.

Mập Mập nhanh lên ngăn lại nói: “ Được rồi, được rồi, đừng khóc nữa, người xuống Giang Nam một chuyến, cảm tình thế nào trở nên phong phú như vậy? Chúng ta nói chuyện khác đi.”

Phương Tranh lau nước mắt nói: “ Đừng nói, ta là cố ý tiến cung an ủi người, còn chưa bắt đầu nói.”

Mập Mập cười khổ nói: “ Người không cần an ủi ta nữa, người thật là cảm tình dồi dào, vừa nhìn thấy người, trong lòng tràn đầy đau khổ đều hóa thành hư ảo. Người vừa đứng ở đây, ta muốn bi thương cũng bi thương không nổi.”

“ Cảm tạ, người quá khen ta rồi.” Phương Tranh nói xong ngẩn người, gương mặt nhìn Mập Mập nói: “ Ai, người đây là khen ta sao?”

“ Phải, đương nhiên phải, người xem như là ta khen người.”

Hai người nhìn nhau cười, lập tức Mập Mập nghiêm mặt nói: “ Loạn Thái Vương đã bình xong?”

Nói xong chuyện tào lao, Phương Tranh hiểu rõ lúc này nên nghiêm túc báo cáo công tác.

Phương Tranh gật đầu nói: “ Bình xong, tám vạn phản tặc bị giết đến hoa rơi nước chảy, căn cơ Thái Vương tại Giang Nam đã bị ta nhổ tận gốc.”

Mập Mập hưng phấn nói: “ Có bắt được Thái Vương?”

Phương Tranh lắc đầu: “ Đáng tiếc, bị hấn chạy, lúc đó vạn người hỗn chiến, trong loạn quân căn bản không rảnh bận tâm, lúc đó song phương chém giết kịch liệt, ai lo lắng được ai nha? Lúc đó một mình ta xông ngay phía trước, anh dũng giết địch. Một người đánh hơn tám trăm người, lẽ ra có thể đem Thái Vương bắt được, Mập Mập, ta tận lực rồi, bởi ta giết địch quá mức anh dũng, bởi vậy mà quang vinh bị thương, trên vai trái bây giờ còn đau nè, ai, Mập Mập, người có nên biểu thị một chút hay không?”

Mập Mập cảm động nói: “ Phương ái khanh bị khổ, quay đầu lại ta thăng quan cho người, chức Lại Bộ thượng thư vẫn luôn...”

“ Chậm đã! Dừng lại! Ta không muốn thăng quan, người tính thành bạc khen ngợi cho ta một chút đi.”

“ Muốn chức quan thì có, đòi tiền không có!”

“ Mập Mập, người dọa lạc rồi đó, người dọa lạc thành lưu manh rồi, ta rất đau lòng.”

“ Nói như vậy, tám vạn phản tặc đều bình diệt?”

“ Đúng vậy, hơn nữa những thế gia không quá ổn định kia, ta cũng giúp người đối phó, qua không được mấy ngày, các thế gia gia chủ Giang Nam sẽ cho con cháu ruột thịt lục tục vào kinh, đến lúc đó người gia phong cho mỗi nhà một tước vị, ở trong Lục Bộ cho bọn họ một ít chức quan không quan trọng, như vậy chỉ ít có thể bảo đảm được Giang Nam ít nhất mười năm thái bình, ta cùng các gia chủ thế gia có nói qua, con cháu thế gia vào kinh làm quan, bình thường không được tự ý rời kinh, hắc hắc, dù thế gia muốn làm phản, nhi tử cháu trai của bọn họ đều ở kinh thành, còn làm phản được hay sao?”

“ Chiều này của Phương huynh quả nhiên dùng không tệ!” Mập Mập hai mắt sáng ngời, lớn tiếng tán thưởng.

Phương Tranh lắc đầu nói: “ Đó chỉ là phương pháp tạm thích ứng, có thể trị được phần ngọn, nếu muốn trị tận gốc, người nên trong vài năm phát triển nội chính, quân sự, chăm lo việc nước, làm cho Hoa triều ta trở nên giàu mạnh, như vậy quốc khó đẩy đà, dân tâm tự định, thế gia có muốn phản, cũng không có người nguyện ý theo bọn họ tạo phản, đến thời gian đó, người có thể lo lắng làm sao từ từ suy yếu thực lực của thế gia, gạt bỏ cánh chim của họ, hiện nay mà nói, thái độ của triều đình đối với thế gia, chỉ có dẹp an trấn định mới là việc chính.”

Mập Mập gật đầu nói: “ Phải nha, ta biết rõ trách nhiệm trọng đại, nếu muốn làm quốc gia giàu mạnh, thì phải thay đổi hiện trạng, như vậy, chỉ có biến pháp mà thôi, triệt để lo lắng thổ địa, thuế má, chính vụ, cùng với quân sự đều biến đổi, đem những luật pháp không thích hợp trước đây, những chính sách không công bình tất cả đều trừ đi, vì bách tính tạo phúc, làm dân giàu nước mạnh.”

Phương Tranh trầm giọng nói: “ Biến pháp thì phải làm, nhưng đây không phải là việc một sớm một chiều, cần phải suy nghĩ kỹ càng, từ xưa biến pháp, xúc động đến lợi ích của địa chủ quyền quý, đặc biệt là liên quan đến đất đai, tiền bạc, quyền lực, gặp phản ứng sẽ càng kịch liệt, phải suy nghĩ kỹ sau đó hãy làm.”

Mập Mập thần sắc âm úc, lập tức lắc đầu, mặt giãn ra cười nói: “ Tạm thời không nói cái này nữa, Thái Vương chưa trừ, xã tắc vẫn là bất ổn, người nghĩ hấn sẽ chạy đi đâu?”

“ Ta thế nào biết? Thiên hạ to lớn, nơi nào cũng có thể đi, người này...”

Mập Mập cười cười, ngẩng đầu, ánh mắt lướt qua cửa cung đại điện, nhìn phía phương bắc, một lát, lo lắng nói: “ Trong cảnh nội Hoa triều sợ là dung hấn không được.”

Phương Tranh thần sắc ngưng lại: “ Ý của người là nói, hấn sẽ chạy trốn sang nước khác?”

Mập Mập gật đầu nói: “ Giang Nam thế gia đã bị người thu mua hết, căn cơ của hấn đã mất, ngoại trừ chạy ra lãnh thổ nước khác, ta thực sự nghĩ không ra hấn sẽ đi nơi nào.”

Phương Tranh mở to hai mắt, tròn mắt vòng vo vài cái, sau đó nhìn phía Mập Mập, trầm mặc một hồi, bỗng nhiên cùng Mập Mập đồng thanh nói: “Đột Quyết!”

Hai người nhìn nhau cười.

Lập tức Phương Tranh vỗ đùi cả giận: “Đột Quyết làm gì cứ đem nhà mình giống như kho rác mà thu về hết vậy? Sài Mộng Sơn cùng tiền thái tử cầu kết, sau khi mưu phản thất bại, suất hơn hai vạn tàn quân chạy tới Đột Quyết, hiện tại Thái Vương cũng chạy tới Đột Quyết, chúng ta có nên triệu sứ giả Đột Quyết tới, hướng bọn họ đòi người?”

Mập Mập cười nói: “Người nghĩ người Đột Quyết sẽ giảng đạo lý với người sao?”

Than thở một tiếng, trên mặt Mập Mập hiện lên vài phần ưu phiền: “Đột Quyết, vẫn là tai họa lớn suốt trăm năm của Hoa triều ta, hai vị Khả Hãn tranh giành thảo nguyên, một ngày thảo nguyên thống nhất, tất sẽ chỉ hướng Hoa triều, trong khi cảnh nội Hoa triều lại chiến hỏa khắp trời, dân chúng chịu tàn sát, sinh linh đồ thán.”

Phương Tranh cũng thở dài nói: “Ẩn hoạn Đột Quyết nếu không trừ, chuyện biến pháp người chỉ có thể gác lại vô kỳ hạn, dân tộc du mục phương bắc trời sinh là người thích phá hủy, bọn họ cưỡi chiến mã, tay cầm loan đao, nơi quân tiên phong lao tới, mặt đất không có một ngọn cỏ, khi quốc gia người trở nên phú cường, nhưng bọn họ lại là một ngọn lửa lớn tận trời...”

Mập Mập ục ục thở dài, trầm mặc một lúc lâu, Mập Mập bỗng nhiên ngẩng đầu, ánh mắt nhiệt liệt nhìn chăm chăm Phương Tranh, thỉnh thoảng nói: “Phương huynh, hay là...người mang binh đi bình diệt Đột Quyết đi!”

Phương Tranh sợ đến bắn lui ra sau thật nhanh, run giọng nói: “Người...người nói đùa gì vậy? Không nên mang theo ý nghĩ hại người như thế đâu, ta còn chưa sống đủ, người muốn cho muội tử của người thủ tiết sao?”

Mập Mập lập tức cười khở, nói: “Ta cũng chỉ là nói vậy, những năm gần đây quốc khố trống rỗng, lại thêm Phan Văn Viễn mưu phản, thái tử mưu phản, Thái Vương mưu phản, ba trận chiến bình loạn, làm binh lực Hoa triều trống rỗng, quốc khố khô kiệt, làm gì có năng lực cùng Đột Quyết đánh một trận?”

Lúc này Phương Tranh mới yên lòng, lời nói thắm thía: “Mập Mập, sau này cũng đừng làm ta sợ như thế nữa, người biết, ta luôn tôn trọng hòa bình.”

Mập Mập lườm hần nói: “Cái gì tôn trọng hòa bình? Nhất gan thì nói nhất gan!”

Phương Tranh cười hắc hắc, nói sang chuyện khác: “Ai, gần đây có phải người có chút mất đi lý trí? Hạ ý chỉ cho ta không nói, người còn hạ chỉ an táng Niều Niều theo lễ hoàng hậu, lúc này ngoài cửa Tây Cung có hơn một trăm vị đại thần đang quỳ can gián kìa.”

Mập Mập hừ nói: “Một đám bảo thủ! Thật hận không thể đá văng bọn họ về nhà dưỡng lão! Ta chôn Niều Niều quan hệ gì tới bọn họ? Cả đám làm như ta đào mộ phần tổ tiên họ, có cần làm đến như vậy hay không?”

Phương Tranh nhún vai nói: “Sự thực luôn bất đắc dĩ như thế, người vừa đăng cơ, trong triều căn cơ bất ổn, rất nhiều chuyện phải hướng những cự đầu thần thỏa hiệp, trừ phi người nguyện ý làm một bạo quân thuận người thì sống, nghịch người thì chết, bằng không, người nên tận lực dùng theo chân bọn họ nháo loạn, hơn nữa, Niều Niều xác thực đối với người có tình có nghĩa, nhưng người dùng lễ táng hoàng hậu chôn nàng, nhưng người có nghĩ đến thê tử kết tóc của người không? Trần hoàng hậu lặng lẽ theo người nhiều năm như vậy, người một câu cũng không nói liền lập thêm một hoàng hậu đi ra, nàng rất thương tâm nha.”

Mập Mập suy tư một lát, cuối cùng thở dài nói: “Mà thôi, việc này sau này hãy nói, mấy ngày trước đây vì Niều Niều chết đi, ta xác thực làm việc có chút quá đáng, thật không biết chính mình vì sao lại hạ xuống nhiều ý chỉ hồ đồ như vậy.”

Phương Tranh rốt cục yên tâm, Mập Mập vẫn là Mập Mập ngày trước, dù thỉnh thoảng khác người một chút, cuối cùng vẫn đi trở về quỹ đạo.

Ngẩng đầu nhìn sắc trời, Mập Mập cười nói: “Đã tới giờ Ngọ, người ở trong cung cùng dùng bữa với ta đi, chúng ta đã bao lâu không thống khoái uống rượu? Gần đây Tây Vực phiên bang tiến cống cho ta vài vò rượu nho rất ngon, hai ta thử xem.”

Phương Tranh lắc đầu, giương mắt nhìn sắc mặt Mập Mập một chút, lúng túng nói: “Mập Mập, còn có sự kiện, ta nghĩ muốn nói với người...”

“Nói đi, người ta còn dùng cách che che lấp lấp nói chuyện sao?” Mập Mập hào sảng cười nói, Phương Tranh đến, làm tâm tình của hắn tốt hơn rất nhiều.

Phương Tranh kéo kéo khóe miệng nói: “À...hành trình Giang Nam cũng kết thúc, người không phải đã đáp ứng qua, việc này xong, người liền đáp ứng cho ta từ quan sao?”

Mập Mập ngây ra: “Người muốn từ quan?”

Phương Tranh vội vàng gật đầu: “Đúng nha đúng nha, vì thần vì nước lập nhiều công lao như vậy, vài lần vào sinh ra tử, hiện tại công thành danh toại, vì thần cũng nên cáo lão hồi hương, chuyện này người không phải sớm đáp ứng ta sao...”

Phương Tranh còn chưa nói xong, Mập Mập vội vàng lắc đầu nói: “Nói bậy! Ta lúc nào đáp ứng cho người từ quan?”

Phương Tranh ngẩn người: “Ai, Mập Mập, người không thể nói chuyện không giữ lời nha, rõ ràng đã đáp ứng với ta...”

Đầu Mập Mập lắc mạnh như trống bỏi: “Không có đáp ứng qua, căn bản không có chuyện này, người nên thành thành thật thật làm chức quan của người đi, tuổi còn trẻ, cáo lão cái gì? Qua hai ba mươi năm nữa đi, qua hai ngày nữa ta thăng người làm Lại Bộ thượng thư, người nâng Lại Bộ lên...”

Phương Tranh nóng nảy: “Ai, sai, Mập Mập, người thật thiếu đạo đức nha? Không ngờ người đáp ứng ta từ quan là để gạt ta đi Giang Nam? Kháo! Ta bị người lừa dối rồi!”

“Cái gì lừa dối hay không lừa dối chứ? Ta nghe không hiểu, người đâu, người đâu!”

Hai gã cấm quân binh sĩ ngoài cửa tiến vào.

Ánh mắt Mập Mập né tránh, dùng ngón tay chỉ Phương Tranh, chột dạ nói: “Phương đại nhân tưởng niệm kiều thê trong nhà, mau đưa hắn trở về, nhanh lên một chút! Nhớ kỹ đừng cho hắn tiến cung nữa.”

“Dạ!” Cấm quân binh sĩ mỗi bên một người, nhắc Phương Tranh hướng ngoài cung bước đi.

Phương Tranh cực lực giãy dụa: “Hoàng thượng...hoàng thượng! Vì thần già nua, thể lực không đủ, thực sự không thể tiếp tục làm quan, hoàng thượng, hoàng...Kháo! Mập Mập, tử Mập Mập! Người nhớ kỹ cho ta, không để yên!”

Cấm quân binh sĩ vẫn khiêng hắn ra ngoài.

Phương Tranh liên tục giãy dụa nói: “Phóng ta xuống tới! Ta tự mình đi!”

Binh sĩ vẻ mặt đau khổ nói: “Phương đại nhân, ngài cũng đừng làm khó chúng tiểu nhân, theo chúng ta ra cung đi thôi.”

Phương Tranh căm giận nói: “Cái gì làm khó các người, ta không phải còn có việc chưa làm xong sao?”

“Ngài còn có chuyện gì?”

Phương Tranh hỏn hển nói: “Không đáp ứng cho ta từ quan thì thôi, không phải vừa nói bên Tây Vực tiến cống rượu nho sao? Người đi nói với hoàng thượng, lấy hai vò cho ta, ta về nhà tặng lão bà!”

Binh sĩ: “...”

374. Chương 356: Tiểu Biệt Thăng Tân Hôn

Tâm tình hần không tốt lắm, nguyên bản dự định trở về kinh liên hướng Mập Mập từ quan, sau đó dễ dàng mang theo lão bà người nhà chu du thiên hạ, rồi xa thị phi phân tranh của triều đình, vô cùng đơn giản trải qua cả đời này.

Kết quả làm kẻ khác rất thất vọng, tử Mập Mập lại còn nói chuyện không uy tín gì hết, điều này làm cho Phương Tranh rất tức giận, không phải đều nói “ quân vô hí ngôn”(vua không nói chơi) hay sao? Thế nào đến chỗ ta thì biến thành lừa dối lớn như vậy chứ? Thật mất mặt chính là, mình đúng thật là bị hần lừa dối!

Nghĩ đến chính mình còn phải tiếp tục giữ chức vị công tác mà hần không chút thích thú ở tại triều đình này, Phương Tranh lại cảm thấy phiền muộn, ngửa đầu nhìn bầu trời ánh nắng tràn đầy, không khỏi nặng nề hừ một tiếng: “ Tử Mập Mập, ra về hàm hậu, kỳ thực gian trá, không phải là thứ tốt!”

Dám mắng đương kim hoàng thượng như vậy, thiên hạ cũng chỉ có một mình Phương đại thiếu gia có can đảm, Phương Tranh hồn nhiên chưa phát giác ra điều đó có gì sai. Ở trong lòng hần, Mập Mập vẫn là người trước kia ở trong trường học cùng hần cãi nhau âm ỉ, thích thì điên thì điên đi theo hần, hai người cùng nhau gây họa, hại người, dạo kỹ viện của hai năm trước, dù thân phận hiện nay của hai người đã cao cao tại thượng, đứng trên đỉnh núi của thiên hạ mà bao người ngưỡng vọng, nhưng tình bằng hữu giữa hai người vẫn không hề có chút nào biến đổi. Có thể nói là điển phạm của quân thần tương đắc từ xưa tới nay.

Phương Tranh hiểu rõ, đây tất cả đều được thành lập trên cơ sở ngày xưa thời áo vải hoạn nạn của bọn họ, thế nhưng, thế sự hay thay đổi, người cũng đổi thay, nếu muốn cùng Mập Mập cả đời bảo trì trong loại quan hệ thân như huynh đệ này, giữa hai người nhất định phải có một người rời khỏi đỉnh núi của quyền lực, đây là vì tốt cho hai bên, hiện tại có thể tất cả đều rất hoàn mỹ, nhưng thời gian lâu, chính mình khó tránh khỏi có chỗ xung khắc chính kiến với Mập Mập, hơn nữa dã tâm của con người luôn vô cùng tận, hôm nay người cùng ta có tình như huynh đệ, tương lai thì sao? Ai dám bảo chứng để vương sau khi thành thực lại vẫn là Mập Mập hàm hậu của trước kia? Khi hần phát hiện có một ngày quyền lực ban cho mình quá nặng, thế cho nên sẽ uy hiếp đến ngôi vị hoàng đế của hần, vì đế vị, vì hoàng quyền, hần có thể quyết giết mình hay không? Vài chục năm trước giữa tiên hoàng và Phan thượng thư, lúc đó chẳng phải cũng là tình như huynh đệ hay sao? Kết quả thế nào?

Phương Tranh không muốn lịch sử tái diễn, hơn nữa hần căn bản không hề hứng thú đối với việc làm quan, có câu nói “ có cự ly sẽ sản sinh mỹ hảo”, lời này không chỉ áp dụng trong tình yêu nam nữ, cũng áp dụng cho quan hệ giữa hần và Mập Mập.

Rời xa triều đình, mới là phương pháp duy nhất duy trì tình hữu nghị giữa hần và Mập Mập.

Về phần từ quan sau đó không quan không quyền, có bị người khác khi dễ hay không, Phương Tranh cũng không chút nào lo lắng, có một bạn thân làm hoàng đế, có một công chúa lão bà, dù là trong tay hần không có mấy may quyền lực, thiên hạ lại có ai dám chọc vào mình?

Những ý nghĩ này, Phương Tranh đã nghĩ thật rõ ràng thấu triệt, còn Mập Mập? Lẽ nào hần chẳng bao giờ nghĩ tới sao?

Phương Tranh cười khổ, Mập Mập tất nhiên là có nghĩ qua, hần cũng không đơn giản như hần biểu hiện, nhưng hần vẫn lưu Phương Tranh lại triều đình, không chịu thả hần đi. Nguyên nhân chính là vì, hần đã xem thấu bản tính của Phương Tranh, Phương Tranh là một người không có dã tâm, đối với việc tranh đoạt quyền lực lại không có chút nào hứng thú.

Dứt bỏ giao tình hoạn nạn của hai người không đề cập tới, người đương quyền có ai không thích người có bản tính như Phương Tranh? Một người có thể làm cho mình thật tình tín nhiệm, dùng được thuận lợi, nhưng lại là một thần tử không hề có chút dã tâm, hoàng đế nào mà không thích? Nghĩ lại ngẫm lại, nếu chính mình là hoàng đế, cũng không nguyện phóng cho vị thần tử đó từ quan, chuyện gì cũng không cần nhắc tới.

“ Người thiện bị người cười a!” Phương Tranh ngồi trên lưng ngựa, bi phẫn phát sinh than thở.

“Đại nhân, hẳn là câu người thiện bị người khi, chứ không phải bị người cười.” Thị vệ giục ngựa đi theo bên cạnh hần cẩn thận nói.

“Phải? Bị người cười chính là cái gì?”

Thị vệ chỉ chỉ con ngựa Phương Tranh đang cười.

Phương Tranh lắc đầu, không chút tán thành.

Người thiện không chỉ bị người khi, cũng bị người cười, tỷ như nói Trường Bình, nàng luôn thích ngồi trên người mình, thở hổn hển cố sức chuyển động...

Khái, chuyện vui về khuê phòng, không nên nói cho người ngoài nghe.

Mặc kệ là bị người khi hay bị người cười, Phương Tranh tổng kết ra một chân lý: tự mình đúng là một người thật thiện lương.

Phương Tranh đầu tàu gương mẫu, mấy trăm thị vệ theo sát phía sau, ra Tây Cung liền thẳng hướng Phương phủ. Đều nói về nhà luôn mừng vui, lúc này Phương Tranh có thể xem như cảm nhận được tư vị, càng là đến gần nhà, liền càng cảm thấy trong Hệ thống cảm nói bậy ngực có loại cảm giác muốn nổ tung, vui sướng thật lớn trong phảng phất mang theo vài phần sợ hãi khó hiểu, cảm giác rất kỳ diệu.

Mấy trăm người cười ngựa rêu rao khắp nơi trên đường cái tại kinh thành, tiếng vó ngựa hỗn độn gào thét mà qua, bách tính bên đường đều né tránh một bên. Mất mang theo hiếu kỳ nhìn chằm chằm đám thị vệ kiêu ngạo thúc ngựa đi qua, sau đó mọi người tụ tập ngay giữa đường đi, ngưỡng cổ nhìn theo bóng lưng đám người Phương Tranh, không ngừng nghị luận.

“Là ai nha? Rõ ràng ngay giữa ban ngày lại cười ngựa xông loạn như thế, bọn nha dịch trong kinh thành cũng không nói không quản.” Một gã bách tính rất bất mãn nói. Hần bán dưa muối bên đường, đàn ngựa đi qua, làm bụi bặm rơi xuống trên dưa muối, làm hần có chút oán giận.

Một người qua đường khác ngưỡng cổ nhìn theo hồi lâu, có chút không xác định nói: “Người cười ngựa đi đầu, nhìn thật quen mắt.”

“Là ai?” Người qua đường đều hỏi han.

“Dường như là...thái tuế...”

Người bán dưa muối cười nói: “Ta chỉ nghe qua trong hoàng cung có vạn tuế, nhưng chưa từng nghe qua cái gì thái tuế.”

Hần không hiểu, nhưng mọi người đã hiểu.

Một người qua đường cả kinh nói: “Người nói, chẳng lẽ là Phương thái tuế?”

“Đúng vậy.”

“Oa.” Đường cái rầm rì bỗng nhiên an tĩnh lại, trên con đường trở nên lặng ngắt như tờ, bầu không khí phi thường quỷ dị.

Sự vắng vẻ rất nhanh bị đánh vỡ, một vị đại thẩm mua cải bỗng nhiên quay đầu bỏ chạy, đưa tay gọi một đại thẩm, vừa chạy vừa kêu to: “Mọi người xem chừng muối muối nữ nhi của nhà mình, đừng cho các nàng ra khỏi cửa! Ngày lành đã hết, Phương thái tuế quay về kinh rồi!”

Trên đường cái mọi người phục hồi lại tinh thần, đều liều mạng hướng nhà mình chạy đi, trong lúc nhất thời trên đường cái gà bay chó sủa, người bán hàng, người đi dạo, đặc biệt một chút tiểu công nương có chút nhan sắc, nghe được tên “thái tuế”, tất cả đều quá sợ hãi, sau một trận rối ren, đường cái chợt trở nên vắng vẻ, nguyên mặt đường đang nháo loạn trở nên sạch sẽ còn hơn dùng nước tẩy qua.

Người bán dưa muối vẫn bày dưa muối tiếp tục bán.

“Vị huynh đệ này, vì sao ngươi không chạy?”

Người bán dưa muối bình tĩnh cười cười: “Ta chỉ là bán dưa muối, không có nữ nhi cũng không có muối muối, ta chạy cái gì?”

Người qua đường giậm chân nói: “ Cái này người không biết đâu? Phương thái tuế là ai? Dù người bán phân hần cũng muốn ném thử, người không sợ hần đem cả cái sạp của người dọn luôn sao?”

Người bán đưa muối lấy làm kinh hãi: “ Sẽ không độc như thế chứ? Vị Phương thái tuế rất cực là thần thánh phương nào?”

“ Đưa muối của người bao nhiêu tiền một cân?”

“ Năm văn một cân.”

“ Ta cho người sáu văn, người bán cho ta hai cân, ta sẽ nói cho người nghe.”

“ Được! Ta vừa mới tới kinh thành buôn bán, xem như đưa tiền bảo hộ vậy.” Người bán đưa muối nghiêng rằng nghiêng lợi, về mặt kiên quyết.

“ Nghe, vị Phương thái tuế này, là kinh thành...không, là một nhân vật khó lường của Hoa triều ta, ai, tám văn tiền ba cân thế nào? Nhà của ta mấy ngày này cần đưa muối lắm!”

“ Cút đi!”

Cửa lớn Phương phủ vẫn như trước, trên cửa cao cao treo một tấm bảng hiệu đen chữ vàng, bên trên viết bốn chữ lớn: “ Trung Quốc Công phủ.”

Trước sân rộng đứng hai hàng binh đinh. Hôm nay Phương phủ đã không còn là thương nhân nhân gia, mà là quan lại môn phiệt trong triều đình chạm tay là có thể bồng, thiếu gia duy nhất của Phương gia ở trong triều đình địa vị như mặt trời ban trưa. Dưới một người mà trên trăm triệu người, vì triều đình nhiều lần lập đại công, thâm thụ ân sủng của hai đời đế vương. Hoàng ân mệnh mông cuồn cuộn như vậy, không phải những quan lại nhân gia khác có thể so sánh nổi.

Khoái mã của Phương Tranh chạy vội tới trước cửa nhà, xoay người xuống ngựa, nhanh chóng chạy tới trước cửa vài bước, còn chưa bước lên bậc thang, liền thấy bên trong phủ đi ra một đám người. Một tảng lớn đông nghịt, có quần gia, có tạp dịch, bước nhanh đi phía trước mặt, chính là Trường Bình với chiếc bụng hơi lớn.

Nhìn thấy Phương Tranh đứng bên dưới bậc thang, Trường Bình nở nụ cười vui vẻ, sau đó nhấc áo, một đường nhanh nhẹn hướng Phương Tranh chạy đi.

Phương Tranh thấy thế quá sợ hãi: “ Đừng chạy! Mật nhi, nàng đứng yên một chỗ không nên cử động!”

Trường Bình ngậy ra, ngơ ngác đứng lại, mọi người đi theo sau lưng Trường Bình cũng đều dừng bước, gương mặt mỉm cười nhìn nam nữ chủ nhân của Phương phủ đang cử biệt gặp lại, không có kinh thiên động địa, không có oanh oanh liệt liệt, nhưng lại ấm áp nhân nhật này, lại làm cho người ta cảm động vô cùng.

Gương mặt Trường Bình vẫn đang tràn đầy vẻ mỉm cười mừng rỡ, viên mắt hơi phấp hồng, nhìn ra được, ngay trước mặt người hầu, nàng đang nỗ lực duy trì dung nhan của chủ mẫu, tận lực không làm cho mình thất thố.

Cách mấy trượng, Phương Tranh thâm tình nhìn chăm chú vào Trường Bình. Tiểu thê tử hai tháng không gặp, nàng hơi béo hơn một ít, gương mặt hồng nhuận tròn trĩnh, trên mặt tràn lan ánh sáng từ ái của người mẹ, nhìn nàng càng mê người hơn trước đây. Ánh mắt nhìn xuống, Phương Tranh nhìn thấy chiếc bụng hơi lớn của Trường Bình, nơi đó đang chứa đựng kết tinh tình yêu của bọn họ, Trường Bình hai tay ôm bụng, vẻ mặt hạnh phúc mỉm cười.

Bên cạnh Trường Bình, Yên Nhiên, Tiểu Lục và Phương tỷ đang cẩn thận đỡ nàng, các nàng cũng đều mừng rỡ nhìn chăm chú vào Phương Tranh, vừa cười vừa lặng lẽ lau đi nước mắt vui sướng trên khóe mắt.

Đây là người nhà của ta, là nơi mà ta phải toàn lực che chở ở thời đại này. Kiệt lực bảo hộ người nhà, các nàng đều đang hạnh phúc mỉm cười, đây mới là thành tựu lớn nhất trong cuộc đời của nam nhân. Quan cư nhất phẩm thì thế nào? Tước tới vương gia lại làm sao? Những thứ hư vô kia, có thể làm cho thê tử có được sự mỉm cười?

Thấy các nàng, đáy lòng Phương Tranh không khỏi nổi lên loại cảm động chưa từng có, hần thâm tình nhìn Trường Bình. Thâm tình nhìn Yên Nhiên Tiểu Lục, thâm tình nhìn mỗi một người hầu quen thuộc trong Phương phủ, một lát, hần vươn hai tay, dùng một loại thanh âm thâm tình đến buồn nôn lớn tiếng kêu lên:

“Mật nhi! Bụng của nàng không có phương tiện, đứng yên một chỗ không nên cử động! Nhưng ta chạy tới, ta chạy tương đối nhanh hơn.”

Sau đó, trước mắt bao người, Phương Tranh lại quay chậm lại chạy tới, chạy tới rất tuần tú, rất thâm tình...

Sau đó...

“Phốc.” Mọi người dỡ vai nhau, ói ra một bụng, sau đó mọi người cùng nhau ôm chầm lấy sưởi ấm, mỗi người đều liên tục lạnh run.

Phương Tranh nhìn thấy phản ứng của thê tử, gương mặt bay nhanh biến ảo, từ mỉm cười, đến dờ ra, cuối cùng sầm xuống...

Vào nhà, trong vòng vây của mọi người, Phương Tranh trước tiên đi vào bái kiến phụ mẫu nhiều ngày không gặp, Phương gia nhị lão thật cao hứng, Phương lão gia mừng rỡ nhìn Phương Tranh, thỉnh thoảng cười ha ha, vô cùng an ủi. Chuyện bình loạn Giang Nam, Phương gia nhị lão đã nghe Trường Bình nói qua, lúc đó tất nhiên là vì Phương Tranh toát mồ hôi lạnh. Cũng may nhị tử bình yên vô sự trở về, trong lòng nhị lão có thể nào không thoải mái?

Gương mặt Phương phu nhân vui mừng, liên tục sờ soạng trên người Phương Tranh, tỉ mỉ xem xét cẩn thận. Rốt cục xác nhận trên người nhị tử không có thiếu thứ gì, Phương phu nhân vung tay lên, bày tiệc! Cả nhà trên dưới, chẳng phân biệt được thân phận thế nào, toàn bộ đều ngồi lên bàn ăn, chúc mừng Phương gia thiếu gia bình an về nhà.

Tiệc rượu mãi đến khi trăng lên mới tản ra, Phương Tranh ợ hơi đi về tiểu viện, đẩy cửa, Trường Bình đang ngồi trong phòng nói chuyện phiếm với Yên Nhiên, Yên Nhiên vẫn tĩnh ngồi bên cạnh Trường Bình, thỉnh thoảng nhìn chiếc bụng hơi lớn của nàng, trong đôi mắt đẹp xẹt qua vài phần ước ao và kỳ vọng, sau đó nàng lại hơi gục đầu xuống, phẳng phất như đang nghĩ đến chuyện gì khó xử, gương mặt rất nhanh biến thành đỏ bừng, dưới ánh nến chập chờn, tăng thêm vài phần quyến rũ.

Lúc Phương Tranh đẩy cửa tiến đến thì vừa lúc nhìn thấy cảnh này, nhìn hai vị lão bà như hoa như ngọc, Phương Tranh hắc hắc nở nụ cười, đáng tuổi cười rất phóng dăng.

Hai nàng thấy Phương Tranh tiến đến, vội vàng đứng lên, một trái một phải dìu Phương Tranh, Yên Nhiên sẵn sàng rót cho Phương Tranh một chén trà đặc, hai tay đưa cho Phương Tranh, sau đó nhìn hân mỉm cười, ánh mắt tràn đầy nhớ nhung và thâm tình.

Phương Tranh ngồi ngay mép giường, sau đó mỗi tay ôm một nàng, cười nói: “Các lão bà, hai tháng không gặp, nhớ ta không? Nhớ ta thì hôn ta một chút, không muốn thì ta hôn...”

Trường Bình cười khúc khích, sau đó oán giận điểm điểm lên trán Phương Tranh, sảng giọng: “Người hoàn hảo nói! Đi Giang Nam nhiều ngày, cũng không nhả một lời trở về, Thái Vương mưu phản, người cũng biết trong thành chúng ta lo lắng ra sao không? Ngày ngày toàn gia sầu não lo lắng ăn không ngon, rất sợ người...”

Trường Bình đang nói bỗng nhiên ôm miệng, thần sắc hơi có chút sợ hãi.

Yên Nhiên ở bên yên lặng gật đầu. Đôi mắt đẹp nháy nhẹ, giọt nước mắt trong suốt chảy xuống mặt.

Phương Tranh nhẹ nhàng lau nước mắt cho Yên Nhiên, sau đó cười nói: “Lão công các nàng là người gì, người khác không biết, chẳng lẽ các nàng còn không biết sao? Luận chiến tranh, ta đương nhiên kém hỏa hầu một chút, nhưng luận chạy trốn, không khiếm tốn mà nói, khắp thiên hạ còn chưa có ai chạy nhanh hơn ta, đó là cần đại bản lĩnh...”

Hai nàng nín khóc mỉm cười, Trường Bình đỡ khóc đỡ cười nói: “Người...người không ngờ đem việc chạy trốn biến thành bản lĩnh, trời ạ! Thế gian này sao lại có người như thế?”

Bỗng nhiên Trường Bình vươn bàn tay, nhéo lỗ tai Phương Tranh, hung ba ba nói: “Nói! Người ở tại Giang Nam có nhận thức hồ ly tinh khác không? Nếu không vì sao ngay cả phong thư gửi về cũng không có?”

Phương Tranh ai ai kêu lên: “Buông tay, dừng tay! Đừng cứ gọi cáo già hay hồ ly tinh, thật không lễ phép, hồ ly tinh chiêu nàng chọc giận nàng sao?”

Trường Bình nghe vậy khấn trương nói: “ Người thật quen biết hồ ly tinh sao?”

“ Không có! Tuyệt đối không có!” Phương Tranh nghiêm trang nói: “ Các nàng đều biết, tác phong sinh hoạt của ta vẫn rất chính phái. Sau lưng lão bà làm gì có chuyện câu kết làm bậy? Đó là tội lớn nha.”

Trường Bình cau chiếc mũi nhỏ xinh đẹp, hừ nói: “ Ta nói cho ngươi, trong tiểu viện Phương phủ chỉ có năm gian phòng, hơn nữa cũng không dự định thêm một phòng mới, biết là ý tứ gì không?”

Năm gian phòng, năm lão bà, ý tứ rất rõ ràng, không còn danh ngạch dư thừa.

Đây thực sự là một tin tức xấu...

Phương Tranh thử nói: “ Nếu không...ta ra ngoài tự lấy tiền túi làm một gian?”

“ Phan!”

“ Ai nha!”

“ Ngươi dám! Còn dám cười nữa lão nương một tay đem tiểu viện đốt lập tức!”

Khuôn mặt tuần tú của Phương Tranh suy sụp, trong lòng than thở mấy tiếng.

Thái độ Trường Bình kiên quyết như vậy, chuyện đưa Hàn Diệc Chân vào cửa càng thêm gian nan, đây làm sao mới tốt?

Phương Tranh nhướn mày, kể sinh ra.

Đều nói nếu phương diện kia thỏa mãn được cho nữ nhân thì nữ nhân luôn luôn đặc biệt khoan dung, thẳng thắn, đêm nay ta liền sử dụng mỹ nam kế, đem hai lão bà cho ăn no. Sau đó sẵn lúc các nàng ý loạn tình mê, nhân cơ hội đem chuyện đưa Hàn Diệc Chân vào cửa nói một câu, nữ nhân đều là động vật cảm tính, có lẽ các nàng sau khi thỏa mãn sẽ gạt đầu đáp ứng.

Hơn nữa, mình ở ngoài hai tháng, ngoại trừ sờ soạng Hàn Diệc Chân, cũng không dính qua nữ sắc, đã ghen lâu như thế, đêm nay phải cùng các lão bà tận hưởng một hồi, các nàng hảo, ta thì tốt, thuận tiện còn có thể giải quyết được chuyện của Hàn Diệc Chân, một công hai chuyện.

Con mẹ nó ta thật là nhân tài! Phương Tranh

nhìn không được dưới đáy lòng tán thán.

“ Mật nhi, Yên Nhiên, lâu ngày không gặp, các nàng lễ nào...không muốn sao?” Phương Tranh nháy nháy mắt, biểu tình rất dâm dăng.

Hai nàng vừa nghe, nhìn biểu tình dâm dăng của Phương Tranh, sao có thể không hiểu ý tứ trong lời nói của hắn? Nghe vậy nhất thời cùng đỏ bừng mặt, cúi đầu ngồi ngay mép giường, không nói được một lời.

Ngồi ngay giữa hai nàng, bàn tay háo sắc của Phương Tranh bắt đầu lục lọi xấu xa trên người hai nàng. Dùng thanh âm trầm thấp kêu gọi: “ Ta ở tại Giang Nam, thế nhưng rất nhớ các nàng, mỗi ngày buổi tối ta đều yên lặng ngồi đầu nhìn ánh trăng, nhớ mọi người đến ngủ không được, nghĩ đến liền động tình, nhìn không được phải nhìn trăng kêu lên, tình thâm vô cùng...”

Những lời tình tự mềm nhũn vừa nói ra, hai nàng nhất thời cả người mất khí lực, ôn nhu dựa vào trong lòng hắn, nhắm lại đôi mắt đẹp, gương mặt đỏ bừng mặc cho Phương Tranh tùy ý lục lọi an ủi trên người các nàng.

Phương Tranh cười nhẹ một tiếng, nhẹ giọng nói: “ Các lão bà, đều nói cửu biệt thắng tân hôn, hôm nay chúng ta liền ôn lại một chút đêm động phòng hoa chúc đi.”

Trường Bình nhẹ nhàng rên rỉ nói: “ A, phu quân, ngươi...ngươi lại muốn chúng ta cùng nhau hầu hạ ngươi sao?”

“ Đó là đương nhiên, lão công nàng là một nam nhân tinh tráng.”

“ Hì hì, ngươi cùng ta là tân hôn, vậy ngươi và Yên Nhiên gọi là gì? Chẳng lẽ cũng là tân hôn?”

“ Không, nhị hôn!”

Không biết là ai thổi tắt nến đỏ chập chờn bên trong phòng, cảnh xuân khắp phòng bị bóng đêm che lấp, chỉ nghe được tiếng rên rĩ thở gấp liên tiếp, quanh quẩn bên trong phòng, nhộn nhạo...

Trong bóng tối, tiếng thở dốc cấp thiết của Phương Tranh càng thêm cấp thiết, đặc biệt rõ ràng.

“Mật nhi, nàng mang thai hài tử, rốt cục được chưa?”

“Không có việc gì, ngại y nói qua, ba tháng sau, chuyện phòng the...chuyện phòng the không cần ngại...”

“Vậy ta sẽ không khách khí, lão bà, tiếp trả!”

“Đau nha! Người muốn chết!”

“....”

.....

Một đêm điên loạn đảo phương, cảnh xuân kiều diễm đến bình minh.

Khi Phương Tranh tỉnh lại thì Trường Bình và Yên Nhiên đã mặc xong xiêm ý, trang điểm xong, thấy Phương Tranh tỉnh, hai nàng phân ra hôn lên hai má hấn một cái.

Trải qua một đêm mây mưa, hai nàng dung quang tỏa sáng, gương mặt hồng nhuận, càng thêm động lòng người...

“Phu quân, người vừa quay về kinh, nên ở nhà nghỉ tạm hai ngày, không cần mỗi ngày vào triều, ai nha. Yên Nhiên, không còn kịp rồi, hôm nay hẹn chương quỹ râu xồm Tây Vực bàn buôn bán, cũng đã trễ, thu thập xong chưa? Đi mau đi mau!”

Hai nàng lại hôn Phương Tranh một cái, sau đó liền vội vã đi nhanh ra cửa.

Phương Tranh nháy nháy con mắt buồn ngủ mông lung, sau đó gõ đầu, lẩm bẩm nói: “Hôm qua dường như có chuyện gì muốn nói, thế nào lại quên? Rốt cục là chuyện gì?”

Bỗng nhiên, Phương Tranh giật bản mình. Kháo! Hàn Diệc Chân! Xong xong! Chuyện quan trọng như vậy lại quên, nam nhân quả nhiên là động vật nửa người, hiện tại đã thỏa mãn xong các nàng, cũng không biết các nàng còn đồng ý nữa hay không...

Luống cuống tay chân mặc nội khóa, Phương Tranh lao ra cửa phòng hô lớn: “Các lão bà, trở về! Trở về...”

Khịt khịt mũi, Phương Tranh thật bi phẫn: “Trở về ta cho...hiển thân cho các nàng một lần nữa, sau đó ta có chính sự nói với các nàng...”

375. Chương 357: Thống Tẩu Ngôn Quan

Trâu dê thành đàn dưới ánh mặt trời ấm áp, nhàn nhã ăn cỏ xanh, dân du mục cười đùa, thỉnh thoảng vung roi trong tay, ở giữa không trung sục sục một roi vun vút vang dội, sau đó xuy vài tiếng sáo miêng.

Bên ngoài lều may bằng da trâu, lão già già nua xương lên bài hát dân du mục mê lương, tiếng ca ả chứa ưu thương và cực khổ nhàn nhạt, dưới bầu trời mênh mông trên thảo nguyên, lại có vẻ phiêu đảng miên trường.

Trưởng bông hợp với trưởng bông, xa xa nhìn lại, từng tảng lớn trưởng bông màu trắng tụ cùng một chỗ, tựa như trên lớp nhung màu lục trải lại những viên ngọc trai trong sáng, thảo nguyên xa xa mơ hồ truyền đến tiếng vó ngựa trầm thấp cùng tiếng thét to. Cấp cho thảo nguyên tường hòa có thêm vài phần không khí sát phạt. Ngay giữa tảng lớn trưởng bông, mơ hồ có thể thấy được vương trưởng màu vàng kim cao vót, được trưởng bông chung quanh bao bọc như chúng tinh cùng nguyệt (nhiều ngôi sao vây quanh ánh trăng), khảm vương trưởng ngay chính giữa.

Đầu cùng của thảo nguyên xuất hiện một ít điểm đen. Sau đó chậm rãi đến gần, cuối cùng xuất hiện một đoàn người hướng vương trưởng vọt tới.

Giục ngựa đi ngay phía trước, là một hán tử cao to khô ngô, đầu hấn đội nón da dê, mặc trường bào da dê, trong lúc phóng ngựa, gió mát phất khởi một góc nón, lộ ra khuôn mặt cường dã và một đôi mắt ngoan lệ như chim ưng. Người này chính là ngày trước đến Trung Nguyên làm sứ giả đàm phán, đại biểu Mặc Xuyên Khả Hãn vào kinh đàm phán cùng Phương Tranh, Đạt Tháp Tháp.

Khoái kỵ bên cạnh Đạt Tháp Tháp, có hai người, trong đó một người mặc trang phục của người Hoa triều, ăn mặc một thân khôi giáp tổn hại không chịu nổi, phía sau còn có một người đang gắt gao ôm hấn. Người phía sau đôi mắt dùng vải bố trắng băng lại, ăn mặc trường bào thường gặp của người Đột Quyết, mặt mày của hấn đã bị vải trắng che lấp, nhưng khuôn mặt tuần tú lại lộ ra sự cừu hận khắc cốt, người này chính là binh bại Phục Ngưu sơn, sau lại trần trọc tiến nhập thảo nguyên Đột Quyết, Thái Vương.

Lúc này thần tình Thái Vương rất tệ hại, hình dáng tướng mạo cũng hơi có chút chật vật, phía sau hấn đi theo mấy ngàn nhân mã, dưới sự dẫn đường của Đạt Tháp Tháp, mọi người cưỡi ngựa hướng vương trưởng nhanh chóng chạy đi.

Tới bên ngoài vương trưởng, mọi người ghìm ngựa nhảy xuống, sau đó Thái Vương hướng mọi người ra một thủ thế, mọi người đều ngồi xuống đất, chậm rãi đợi lệnh Thái Vương. Thái Vương lại được thân binh đi đầu, chậm rãi hướng vương trưởng đi đến.

Đạt Tháp Tháp đứng một bên lạnh lùng nhìn chằm chằm Thái Vương, hai tay khoanh trước ngực, trong ánh mắt lộ ra thần sắc khinh miệt. Thái Vương đi ngang qua bên người hấn thì Đạt Tháp Tháp làm như vô ý cố ý khê hừ một tiếng.

Thái Vương nghe được, thân hình dừng một chút, lập tức trên mặt lộ ra vẻ cười nhạt, tiếp tục hướng vương trưởng đi đến.

Mới vừa đi tới trước cửa vương trưởng, lại nghe được từ bên trong truyền đến thanh âm: “Ha ha...” Một tiếng cười hào sảng, lập tức rèm cửa da dê xốc lên, từ bên trong đi ra một vị đại hán vóc người trung đẳng. Ăn mặc áo da màu vàng kim đại biểu cho hấn vương tôn quý của Đột Quyết, trên đầu để trọc phân nửa, sau đầu là vài bím tóc nhỏ dài ngắn không đồng nhất, gương mặt hấn có vẻ thô khoách đầy lông lá. Râu quai nón trên mặt hấn kéo dài đến tận mang tai, nhìn qua có chút mập mạp. Tướng mạo cũng có vẻ hiền lành hàm hậu, nhưng trong mắt thỉnh thoảng hiện lên ánh mắt âm trầm như chim ưng, biểu hiện ra người này cũng không thật sự hàm hậu như vẻ bề ngoài.

“Thái Vương diện hạ, hoan nghênh người tới thảo nguyên rộng lớn của ta, chúng ta tương phùng, là do chân thần trong minh minh an bài. Người là lễ vật do chân thần ban cho chúng ta, nguyện tình cảm của chúng ta mở mang vô biên như thảo nguyên này.”

Người này có thể nói ra một ngụm tiếng Hán vô cùng lưu loát.

Gương mặt Thái Vương mang theo dáng tươi cười, hai tay ôm ngực, hơi hướng hấn khom người, cười nói: “Cảm tạ Mặc Xuyên Khả Hãn bệ hạ khoản đãi, bốn vương...tại hạ mới đến quý địa, nguyện đầu dưới trướng Khả Hãn. Làm thuộc hạ và người hầu trung thực nhất của ngài, để cảm tạ Khả Hãn đã thu dung đối với tại hạ.”

Mặc Xuyên Khả Hãn giữa mặt lên trời cười to nói: “Tốt.”

Liên tục nói thêm mấy tiếng tốt, lập tức sắc mặt hấn hơi trầm xuống, nhìn chằm chằm Thái Vương nói: “Đôi mắt Thái Vương bị che vải trắng, đã bị thương?”

Trên mặt Thái Vương không khỏi co rút lại, cắn răng nói: “Đúng là bị thương, Phương Tranh âm hiểm đề tiện, lúc quyết đấu lại ném vôi vào mắt ta, tại hạ không kịp đề phòng, trúng phải độc kế của hấn, đôi mắt này rất cực phế đi.”

Nguyên lai ngày ấy dưới Phục Ngưu sơn, lúc tình thế cấp bách Phương Tranh đã ném vôi vào mặt Thái Vương, vôi đập vào mắt, lúc đó mắt Thái Vương không thể nhìn thấy, lại có truy binh giết tới, trong hoảng loạn liền tùy tiện tại khe suối dọc đường dùng nước rửa mắt, thế nhưng vôi gặp nước liền sản sinh phản ứng hóa học, bị sốt cao, sinh sôi làm mù hai mắt Thái Vương.

Mặc Xuyên Khả Hãn nghe vậy ha ha cười nói: “Địch nhân của ngươi, là địch nhân của ta. Người Đột Quyết chúng ta từ trước đến nay phân biệt địch nhân và bằng hữu rất rõ ràng, gặp phải ngươi, chúng ta sẽ đãi

rượu sữa ngựa ngọt thuần, gặp phải Phương Tranh, chúng ta sẽ đối đãi bằng dũng sĩ bách chiến bách thắng, cùng cương đao chém sắt như chém bùn.”

Thái Vương vui vẻ nói: “ Đa tạ Khả Hãn vì tại hạ báo thù, tại hạ nguyện vì Khả Hãn đi theo làm tùy tùng cống hiến sức lực, vì ngài tiêu diệt Cốt Đốt Lộc địch nhân lớn nhất của ngài, trâu dê của hãn, bãi cỏ và con dân, tất cả đều thuộc về ngài, ngài mới là duy nhất của thảo nguyên, thiên chi kiêu tử vĩ đại, chân thần phù hộ ngài.”

Mặc Xuyên vuốt vuốt râu mép, sau đó cất tiếng cười to, gương mặt không che giấu được sự vui sướng, tay hãn cầm lấy cổ tay Thái Vương, bị kích động hướng vương trưởng đi vào, trong miệng nói: “ Thái Vương tuổi trẻ lão thành, là nhân sĩ đa trí nổi danh của Hoa triều, bổn hãn có thể được người tương trợ, giống như hùng ưng có thêm một đôi cánh cứng rắn. Giống như loài sói sinh thêm một đôi móng vuốt sắc bén, ha ha, bổn hãn rất là vui vẻ! Cảm tạ chân thần ban tặng.”

Phương Tranh người này xảo hoạt gian trá, hai năm trước bổn hãn phái sứ giả đến kinh thành Hoa triều đàm phán kết minh, kết quả bị ném thiết thời rất lớn dưới tay hãn, người này giống như một con sói tham lam gian trá, bổn hãn và sứ giả Cốt Đốt Lộc chưa từng chiếm được tiện nghi. Trái lại còn bị hãn xao đi không ít tài vật, lần đàm phán kia, được lợi ích lớn nhất cũng là Hoa triều. Việc này bổn hãn vẫn ghi nhớ trong tâm, Phương Tranh là địch nhân của người Đột Quyết chúng ta! Hừ, đợi bổn hãn tiêu diệt xong Cốt Đốt Lộc, sau đó chỉ huy nam hạ, nhất định phải đem hãn bầm thây vạn đoạn, đem da thịt hãn cắt xuống nuôi ưng!”

Thái Vương vui vẻ ôm ngực khom người nói: “ Đa tạ Khả Hãn, tại hạ nguyện ý nghe Khả Hãn điều khiển.”

Đôi mắt nhỏ nhìn như hiền lành của Mặc Xuyên bỗng nhiên chột lóe tinh quang, nói: “ Cuộc chiến giữa bổn hãn cùng Cốt Đốt Lộc, vốn đã chiếm thượng phong, hôm nay có thêm người vào, tất nhiên như hổ thêm cánh, thế như chẻ tre, lúc tiêu diệt Cốt Đốt Lộc, bổn hãn dự định nam hạ đánh Hoa triều, Thái Vương người...”

Thái Vương vội vàng khom người nói: “ Nếu Khả Hãn công Hoa triều, tại hạ mặc dù không thể ra trận chém giết, nhưng tại hạ nguyện vì Khả Hãn cạn kiệt toàn lực nghĩ kế sách.”

Mặc Xuyên cười nói: “ Như vậy rất tốt, bổn hãn muốn mưu đồ Trung Nguyên, đơn giản là vì vàng bạc châu báu cùng nữ nhi Hán tộc xinh đẹp, cướp xong, bổn hãn sẽ lui về thảo nguyên. Thảo nguyên mới là nơi căn cơ của người Đột Quyết chúng ta. Thái Vương là hậu duệ quý tộc của hoàng thất Hoa triều, lý nên kế thừa ngôi vị hoàng đế. Thay Đột Quyết thống trị bách tính Hoa triều, ha ha.”

Thái Vương khựng một chút, nhanh chóng tiếp lời: “ Đa tạ Khả Hãn ưu ái, tại hạ nếu kế vị ngôi hoàng đế Hoa triều, tất tôn Khả Hãn làm chính, tại hạ chỉ làm một khôi lỗi, hàng năm hướng Khả Hãn tiến cống xưng thần. Để thể hiện lòng tôn kính đối với Khả Hãn.”

Mặc Xuyên thấy Thái Vương thức thời như vậy, không khỏi ngửa mặt lên trời cười to, cổ sức vỗ vỗ vai Thái Vương, nói: “ Tốt, tốt, Thái Vương có tâm ý này, bổn hãn rất thỏa mãn, đến đến đến, giới thiệu cho người một người quen, cũng là người Hoa triều các người, hôm nay cũng đã là một viên kiêu tướng của bổn hãn. Hoa triều các người có câu “ tha hương ngộ bạn cố tri”, bổn hãn tin tưởng các người ở chung nhất định rất khoái trá.”

Nói xong Mặc Xuyên vỗ vỗ tay, rèm cửa dầy lại xốc lên, một gã đại hán thân hình cao lớn, góc cạnh phân minh ngang nhiên đi vào.

“ Thái Vương điện hạ, đã lâu.” Người tiến đến giọng mang ý cười, ánh mắt phức tạp nhìn chằm chằm Thái Vương.

Thái Vương ngăn người, vươn hai tay ra sờ soạn: “ Người là...”

Đại hán ha ha cười, nói: “ Bổn tướng Sài Mộng Sơn! Thái Vương điện hạ, có nhớ bổn tướng?”

Thái Vương lấy làm kinh hãi: “ Sài Mộng Sơn? Thủ tướng U Châu trước kia tên Sài Mộng Sơn? Người...người cũng vào dưới trướng Mặc Xuyên Khả Hãn?”

“ Hôm nay Sài Mộng Sơn không còn là U Châu thủ tướng, đứng ngay trước mặt ngươi, là người hầu và tay sai trung thành nhất của Mặc Xuyên Khả Hãn.”

Gương mặt Thái Vương co quắp vài lần, lập tức cười nói: “ Ngày trước ta cùng với Sài tướng quân mỗi người đều có trận tuyến riêng của mình, chuyện cũ không cần nhắc tới. Hôm nay ta cùng với ngươi đều là dưới trướng Khả Hãn, mong rằng Sài tướng quân chiếu cố nhiều hơn.”

Sài Mộng Sơn cũng cười: “ Đó là tự nhiên, chủ nhân chúng ta Mặc Xuyên Khả Hãn là hãn vương vĩ đại nhất của thảo nguyên, có thể cống hiến cho Khả Hãn, là phúc phận của chúng ta, chúng ta tự nhiên phải đoàn kết một lòng, vì Khả Hãn mang đến một công lao sự nghiệp vang dội xưa nay.”

Thái Vương tựa hồ đối với hai chữ “chủ nhân” có vẻ không quen, thần sắc vắn vẹo một chút, sau đó cười nói: “ Sài tướng quân nói đúng...”

Mặc Xuyên ở một bên cười ha ha, thần sắc có vẻ rất là mừng rỡ, bàn tay vung lên, liền mệnh cho dừng sĩ ngoài trướng đốt lửa trại, nướng dê, hoan nghênh Thái Vương quý thuận.

Sắc trời đã tối, lửa trại sáng ngời trên thảo nguyên. Đường như phủ mờ bầu trời đầy sao. Những con dê trong ánh lửa bùng lên chảy xuống từng giọt mỡ vàng, vô số các dũng sĩ Đột Quyết vây quanh lửa trại, ngậm lớn uống rượu sữa ngựa, lại cắn ngấu nghiêng đầu dê mập béo, trong đám người thỉnh thoảng tuôn ra tiếng cười rung trời, các cô nương Đột Quyết vóc người yếu điệu ăn mặc xiêm y diêm lệ, nhảy múa xung quanh lửa trại, dẫn tới các chiến sĩ thoải mái cười to.

Mặc Xuyên Khả Hãn nhắc lên bát rượu, cùng Thái Vương và Sài Mộng Sơn cùng uống mấy bát, sau đó cười tùm tùm nhìn Thái Vương, nói: “ Bốn hãn cùng Cốt Đốt Lộc khác nhau, Cốt Đốt Lộc rất không thích người Hoa triều các ngươi, cho nên hãn nhiều lần phạm vào biên giới Hoa triều, công hãm thành trì Hoa triều, lúc đánh cướp còn hỏa thiêu tàn sát hàng loạt dân trong thành, bốn hãn đối với cách làm của hãn rất không chấp nhận, thiên hạ bao nhiêu nhân tài, nhưng tài cán để cho bốn hãn sử dụng, bất luận là chủng tộc quốc gia nào, chỉ cần thật tình chịu quy thuận, bốn hãn sẽ đối đãi với hãn như huynh đệ tay chân, ha ha, nói đến ngươi có lẽ không tin, bốn hãn kỳ thực đối với người Hoa triều rất có hảo cảm, ngay cả phi tử của bốn hãn, cũng là đến từ Hoa triều các ngươi, chỉ tiếc! Vị mỹ nhân này vốn vì một lời vô ý của bốn hãn, chết sống không chịu trao thân cho bốn hãn, nếu không phải nàng dùng cái chết uy hiếp, bốn hãn vừa muốn giết nàng, rồi lại luyến tiếc khuôn mặt đẹp như thiên tiên của nàng.”

Mặc Xuyên nói tới đó thần sắc như âm úc lên, hãn buông bát rượu, vỗ vỗ tay, hướng thị nữ Đột Quyết hầu hạ hai bên quát to: “ Đi, thỉnh Nghiêm mỹ nhân ra cho bốn hãn, để cho nàng kính một chén rượu sữa ngựa thơm thuần của Đột Quyết với quý khách!”

Thị nữ cuống quýt đi nhanh, không bao lâu, một người thân mặc áo da phụ nhân của Đột Quyết, trên đầu mang đầy các loại châu bảo vàng ngọc nhẹ nhàng đi ra, nàng khoảng chừng hơn ba mươi tuổi, nhưng diện mạo vẫn non nớt như thiếu nữ, mày như nhược liễu, mắt như vàng nguyệt, phong thái yếu điệu, bước đi ung dung của một phụ nhân thành thực, chỉ là gương mặt mang theo vài phần sầu ý, thoát nhìn làm kẻ khác vô cùng thương tiếc.

Sài Mộng Sơn đầu nhập dưới trướng Mặc Xuyên, đương nhiên đã gặp qua phụ nhân này, nàng đẹp như vậy, mỗi lần hãn nhìn thấy nàng đều bị khuôn mặt quyến rũ thành thực của nàng thu hút, hãn nuốt nước miếng, ánh mắt tham lam lướt quanh quan sát thân thể nàng, trong lòng thầm than: “ Thảo nào nàng ta không chịu ủy thân nhưng Mặc Xuyên vẫn luyến tiếc giết nàng, nếu ta là hãn, cũng không hạ thủ được.”

Phụ nhân đi tới trước người Mặc Xuyên, nhàn nhạt hướng hãn gật đầu, lập tức tiếp nhận rượu sữa ngựa do thị nữ dâng lên, dùng một loại giọng nói lạnh lùng hướng Thái Vương lên tiếng: “ Hoan nghênh quý khách ở xa tới, vị vong nhân Nghiêm Dương thị kính ngài một chén rượu.”

“ Vị vong nhân?” (góa phụ) Thái Vương nghe vậy ngây dại, thần sắc xẹt qua vài phần kinh ngạc nhưng sau đó lập tức khôi phục như thường.

Mặc Xuyên xấu hổ cười cười, nhìn như lơ đãng, nhưng trong mắt lại hiện lên một đạo lệ quang.

Phương Tranh quay về kinh được ngày thứ năm, sắc trời vừa sáng, cửa thành tây trong kinh thành được quân sĩ thủ thành chậm rãi mở ra. Bọn họ ôm trường mâu, lưỡi biểng ngắn dài, lại nghe được ngoài thành

truyền đến tiếng vó ngựa, quân sĩ ngừng mắt nhìn lại, đã thấy một chiếc xe hai ngựa đang hướng cửa thành chạy tới, xe ngựa trang trí hết sức xa hoa sang quý. Vừa nhìn đã biết không phải xe ngựa của nhà binh thường, hơn nữa hai bên xe ngựa còn có trăm nường tử quân mặc trang phục thị vệ, các nàng đều ngồi trên lưng ngựa, thần tình lạnh lùng nghiêm nghị chăm chú hộ vệ hai bên xe ngựa, nửa bước không rời.

Xe ngựa vào cửa thành, không hề giảm tốc độ chút nào, đám nường tử quân cũng không hề liếc nhìn quân sĩ thủ thành, thẳng hướng đường lớn Nam Môn chạy tới, tiếng vó ngựa phóng qua như sấm, bọn quân sĩ ôm trường mâu liếc mắt nhìn nhau.

“ Đây là xe ngựa của nhà quyền quý nào vậy? Con mẹ nó thật kiêu ngạo!” Một gã quân sĩ oán hận phun ngụm nước bọt xuống đất.

“ Nhỏ tiếng chút đi! Không muốn sống nữa? Đám bà cô này chúng ta không thể trêu vào đâu.” Một quân sĩ khác vội vàng nói.

“ Các nàng là ai?”

“ Các nàng người cũng không nhận ra? Đây là thị vệ bên người Trường Bình công chúa điện hạ! Đám bà cô này thế nhưng là những chủ nhân đi ngang dọc tại kinh thành, người dám ở sau lưng nghị luận các nàng, lá gan mọc lông a người?”

Quân sĩ kia nghe vậy sợ đến rụt cổ, nhanh ngậm miệng lại.

Nường tử quân hộ vệ xe ngựa, xe ngựa vẫn hướng đường cái Nam Môn chạy thẳng tới trước cửa Phương phủ dừng lại.

Số người trước cửa Phương phủ liền động, hầu như toàn bộ người hầu đều đứng xếp hàng, lẳng lặng đứng thẳng trên sân. Trường Bình dẫn Tiểu Lục và Yên Nhiên đứng ngay đầu tiên, gương mặt Trường Bình xẹt qua vài phần ý tứ hàm xúc thật phức tạp.

Sớm đã có nha hoàn xem kịp thời cơ nhanh chóng tiến ra đón, chủ động xóc lên màn xe bằng châu ngọc, nâng một phụ nhân mang thai xuống xe, phụ nhân vừa lộ mặt, liền đưa tới tiếng kêu than sợ hãi của người hầu Phương phủ.

Nàng thật xinh đẹp!

Hầu như trong tận đáy lòng mọi người âm thầm tán thán một tiếng.

Chỉ thấy nàng ăn mặc một thân y phục đồ thắm, cùng chiếc quần có đường viền hoa màu lục theo gió nhẹ nhàng đong đưa, đôi mày thanh tú, gương mặt như hoa xuân, mắt như trăng mùa thu, hay cho một vị nữ tử xinh đẹp tuyệt sắc!

Thân thể nữ tử có chút đầy đặn, lúc xuống xe đôi mắt đẹp chợt quét một vòng, cuối cùng ánh mắt tập trung trên thân Trường Bình đang đứng cách nàng mấy trượng.

Nữ tử ngẩng ra một lúc, sau đó liền đi nhanh tới, hướng Trường Bình cười cười, sau đó hành một phúc lễ (đặt tay ngang bụng hơi xéo bên eo nhún nhẹ mình), dịu dàng nói: “ Muội muội Nguyệt Nường, gặp qua tỷ tỷ.”

Nguyên lai nữ tử này chính là nữ trùm thổ phỉ La Nguyệt Nường trên Thanh Long sơn.

Tiểu ngạo nủi rùng, nữ thổ phỉ tính tình thô khoách, lúc này nhìn thấy Trường Bình cũng không khỏi có chút thấp thỏm, hoàn toàn thu liễm tính tình nóng nảy thường ngày, chủ động hướng Trường Bình thi lễ.

Trường Bình là Phương gia đại phụ nhân, là chính thất của Phương Tranh, hôm nay Trường Bình đứng ngay cửa lớn Phương phủ nghênh tiếp nàng, rốt cục đã cấp đủ mặt mũi cho nàng, La Nguyệt Nường cũng biết mình không thể làm bậy tùy ý như thường ngày, sau này lời nói và việc làm đều phải cẩn thận.

Trường Bình thấy La Nguyệt Nường chủ động hướng chính mình hành lễ, nàng thỏa mãn cười cười, sau đó ánh mắt không tự chủ được nhìn vào bụng La Nguyệt Nường. Thấy bụng của nàng cùng mình cũng đều hơi lớn, trong lòng lại nổi lên vài phần ghen tuông.

Cái mũi nhỏ xinh đẹp của Trường Bình cau lại, nàng không cam lòng nói: “ Hừ, vào phủ ở lại đi, ở đây sau này là nhà chồng của người, người đã mang cốt nhục của phu quân, tất nhiên không thể cho người ở lại trên núi, cốt nhục Phương gia, làm sao để nó sinh ra ở bên ngoài lưu lạc? Như vậy còn thể thống gì?”

La Nguyệt Nương cười, nói nhỏ: “ Đa tạ tỷ tỷ phái thị vệ tiếp đón muội muội vào kinh, muội muội vô cùng cảm kích.”

Tiếng “ tỷ tỷ” gọi ngọt ngào làm trong lòng Trường Bình cảm thấy ấm áp, biểu tình chua chát bật người liền biến mất, thay vào khuôn mặt tươi cười như hoa, dịu dàng nói: “ Cũng do tên ma quỷ kia, trở về kinh liền than thở ngay trước mặt của ta, hừ! Ta biết hẳn đang suy nghĩ cái gì, còn không phải là muốn tiếp người vào Phủ phủ, được rồi, lúc này nhượng hẳn được như ý, ai, bụng của người được mấy tháng rồi?”

“ Tính toán ngày, đã được bốn tháng.”

“ Bốn tháng...cũng không sai biệt lắm với ta, tên hỗn đản hoa tâm này, dĩ nhiên như vậy đã sớm gạt ta, với người, hừ! Trường Bình lại bắt đầu tức giận đến nghiêng răng.

La Nguyệt Nương nghe vậy gương mặt mắc cỡ đỏ bừng. Cẩn thận nhìn thoáng qua Trường Bình, thấy sắc mặt nàng ngoại trừ có chút giận tái đi, cũng không có biểu tình gì khác, La Nguyệt Nương không khỏi nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm.

Nếu luận về lần đầu tiên gần gũi Phương Tranh, quả thật làm cho nàng thẹn đến muốn chui luôn xuống đất, nếu bị Trường Bình biết được kỳ thực cho chính nàng chủ động đẩy ngã Phương Tranh, không biết phản ứng của Trường Bình sẽ như thế nào.

La Nguyệt Nương lắc đầu, không dám nghĩ tiếp xuống phía dưới, ngẩng gương mặt đỏ bừng, nhìn quanh một chút.

Trường Bình làm như biết nàng đang tìm cái gì, vì vậy cười nói: “ Người đừng nhìn nữa, hẳn đi vào triều từ sớm. Buổi trưa mới có thể trở về, chuyện người vào kinh hẳn còn không biết, như thế này sẽ cho hẳn sự vui mừng kinh ngạc. Đi thôi, về nhà, ta mang người đi bái kiến công công, bà bà.”

“ Nhà” đó là một chữ ám áp cỡ nào. La Nguyệt Nương khẽ ngược nhìn tấm bảng màu đen chữ vàng trên cổng Phủ phủ, bên trên viết Trung Quốc Công phủ bốn chữ lớn, nhìn nhìn, vành mắt La Nguyệt Nương bắt đầu phấp phồng, ở đây, từ nay về sau là nhà của ta sao? Đã không biết bao nhiêu năm, đã không biết “nhà” là tư vị thế nào...

Tiếng chuông trên gác chuông hoàng cung gõ vang, các quan viên thân mặc đủ loại quan bào đủ phẩm cấp, bước đi thong thả khoan thai vào điện.

Phương Tranh và Ngụy Thừa Đức đi ở trung gian, hẳn không lớn không nhỏ ôm lấy vai Ngụy Thừa Đức, đang thấp giọng nói chuyện phong nguyệt với Ngụy lão đầu nhí.

“ Ai, người nói đi, rốt cục người cùng Phương Tiên cô nương của Hoa Mai Các có liếc mắt hay không? Hai ta quan hệ thế nào nha, nói cho ta biết ta cũng sẽ không nói lung tung, thật nhỏ mọn!” Phương Tranh bắt mãi nói.

Ngụy lão đầu tức giận đến râu mép giật giật, trợn mắt nói: “ Không có! Lão phu tuổi già, nào có tinh lực lưu luyến chỗ phong nguyệt? Phương đại nhân người cũng không thể nói lung tung, bôi xấu sự trong sạch của lão phu.”

“ Người thuần khiết cái rắm!” Phương Tranh chẳng đáng cười nhạo nói: “ Cả triều trên dưới ai chẳng biết Ngụy đại nhân mặc dù tuổi tác đã già, nhưng là người dẫn đầu tích cực trong trận phong lưu, triều đình phát bổng lộc cho người, hơn phân nửa đều ném vào thanh lâu, khiến cho trong nhà giống như bị cướp, nếu người trong sạch, ta chẳng phải là xử nam sao?”

“ Người...người...” Ngụy lão đầu tức giận đến râu mép run lên, sau đó phất ống tay áo, thẹn quá thành giận nói: “ Ta lừa nói với người!”

Nói xong Ngụy Thừa Đức nghiêng vai, liền lên đến trước đội ngũ triều thần phía trên.

“ Ai, người không nói cũng chẳng sao, tối nay ta phải đi Hoa Mai Các, ngay mặt hỏi thăm Phương Tiên cô nương.” Phương Tranh đi theo phía sau cười nói.

“ Người...người dám! Người quả thực là một tên vô lại!”

Hoàng thượng chưa tới, đám triều thần tốp năm tốp ba tụ tập trong kim loan điện thấp giọng nói chuyện phiếm, con mắt Phương Tranh lướt quanh, thấy cây cột trạm chỗ kim long ở gần cửa, trong mắt không khỏi nổi lên vài phần ảm áp, vị trí quen thuộc cỡ nào nha, đã lâu không được đứng dựa bên cây cột kia ngủ gà ngủ gật.

Phương Tranh mặt mang theo mỉm cười, trong tay cầm tuân bản, nhắc vạt áo hướng cây cột đi đến.

Lúc này một gã tiểu thái giám chạy đến, hướng Phương Tranh cười cười, thấp giọng nói: “ Quốc công gia, hoàng thượng có chỉ, sau này ngài vào triều, vị trí cũng không còn ở chỗ này nữa.”

Phương Tranh ngẩn người: “ Vậy ở đâu?”

Tiểu thái giám chỉ vị trí đầu tiên ngay trước đám triều thần, là vị trí gần với ngai vàng hoàng đế nhất, cười nói: “ Hoàng ân mệnh mông cuồn cuộn, hoàng thượng nói, hôm nay ngài đã là quốc công, quan tới nhị phẩm, cũng không thể như trước kia đứng ở địa phương tối tăm kia, chỗ đó mới là vị trí của ngài.”

Phương Tranh đưa mắt nhìn lại, thấy vị trí kia chính là thủ vị dành cho các đại thần bên quan văn đứng châu, chỉ dành cho tam công hoặc đại học sĩ đức cao vọng trọng trong triều mới có tư cách đứng nơi đó, Mập Mập thật ra quá coi trọng hần. Đem vị trí tốt nhất trong quan văn để lại cho hần, dụng ý trong đó không cần nói cũng biết, theo như thế này có thể trợ thế, tất muốn thăng quan cho hần, đó chính là phong hần làm Lại Bộ thượng thư.

Phương Tranh ngây cả người, sau đó nhanh chóng lắc đầu nói: “ Không đi, ta không đứng ở đó, vị trí đó ta không thích, ta thích đứng ở đây.”

Nói xong Phương Tranh chỉ vào vị trí cũ hần đứng trước đây.

Càng đứng gần phía trước, sẽ chết càng nhanh, mình chỉ mới hai mươi tuổi đã đứng ngay thủ vị quan văn, quay đầu lại còn không bị đám ngôn quan dùng nước bọt hạch tội đến chết đuối? Lão tử lập tức muốn cáo lão hồi hương, đáng cấp cho mình không thoải mái hay sao?

Tiểu thái giám thần tình ngẩn ngơ, quái dị nhìn Phương Tranh.

Gặp qua người có hành động như thế, chưa thấy qua người thấy mà vẫn không thèm làm như thế. Thủ vị của quan viên trên cung điện, đây là bao nhiêu ân sủng, vị quốc công gia này vì sao con mắt cũng không nháy liềm cự tuyệt? Uy thế cũng quá lớn đi, dù hoàng thượng nói chuyện cũng không nghe, đó có tính là kháng chỉ hay không?

Tiểu thái giám còn chưa kịp phản ứng, Phương Tranh đã hướng cây cột quen thuộc đi tới.

Vừa đi tới trước cây cột, thân hình Phương Tranh bỗng nhiên khựng lại, quạ chiếm ổ thước, ở ngay vị trí cũ quen thuộc, đã có người đang đứng.

Phương Tranh nhíu nhíu mày, trên dưới liếc mắt quan sát vị quan viên kia. Thấy hần ăn mặc quan bào màu lục hồng nhạt, hơn ba mươi tuổi, nhìn kỹ, chính là ngự sử thái ngôn quan Lương Thành.

Đi qua vô vô vai Lương Thành, Phương Tranh cười nói: “ Lương đại nhân, phiền phức nhượng nhượng, vị trí này là của ta, cảm tạ.”

Lương Thành ngạc nhiên ngẩng đầu, thấy là Phương Tranh, vì vậy nghi hoặc nói: “ Sai rồi Phương đại nhân, vị trí này rõ ràng là của hạ quan, vị trí của ngài đã sớm không còn ở chỗ này nữa.”

Con mắt Phương Tranh trừng lên: “ Ta thích đứng ở đây ai cần người quản? Mọi việc luôn có thứ tự trước và sau, quy củ này mà cũng không hiểu?”

Lương Thành tức giận đến cả người run lên, cả giận nói: “ Cái gì thứ tự đến trước và sau? Triều thần trạm ban đều án phẩm xếp chỗ, đây mới là quy củ, người cho là lưu manh phổ phường giành địa bàn?”

Phẩm cấp ngôn quan mặc dù thấp, nhưng lá gan bọn họ đều rất lớn, đối với triều thần thậm chí đối với hoàng đế đều có quyền lực tham tấu, cho nên từ xưa ngôn quan luôn thuộc về những thanh quan, tất nhiên là không hãi sợ quyền quý. Dù cho Phương Tranh có quyền thế cực lớn, Lương Thành cũng không chút nào hàm hồ. Hoàng đế ta còn không sợ, còn sợ một quốc công như người sao?

Phương Tranh nổi giận: “ Ai, người người này thế nào không nói đạo lý? Vị trí này vốn là của ta, ta đi Giang Nam chỉ có vài ngày, đã bị người chiếm, hiện tại ta đã trở về, người cũng nên trả lại cho ta chứ? Khuyên can mãi người thế nào cũng không chịu nghe?”

Phương Tranh vốn cũng không nhất định muốn giành vị trí này, nhưng thứ nhất hẳn thực không muốn đứng phía trước thủ vị đám quan văn. Thứ hai đám ngôn quan triều đình đã nhiều lần hạch tội hắn, hắn đối với ngôn quan chưa từng có ấn tượng tốt. Vốn chỉ là một chuyện nhỏ, nhưng hắn không nuốt được khẩu khí này. Ba ngày hai lần bị các người tham tấu thì cũng thôi, vị trí của lão tử đều bị các người đoạt, còn nói lý hay không đây? Xem lão tử là trái hồng mềm sao?

Lương Thành tức giận đến thiếu chút nữa thở không ra hơi: “ Ta không nói đạo lý? Ta không nói đạo lý? Đại thần trăm ban đều do Lại Bộ bài định, sao người không đi tìm bọn họ hỏi xem? Người nghĩ rằng ta cam tâm tình nguyện đứng ở đây sao?”

Hai người khác khẩu rất nhanh đưa tới sự chú ý của các triều thần, đều kiễng đầu ngón chân xem náo nhiệt.

Ngụy Thừa Đức âm thầm lắc đầu, Phương Tranh này, đến chỗ nào đều có thể trở thành tiêu điểm, thật đúng là quá thích gây sự.

Ngụy lão đầu thở dài, định bước tới khuyên giải.

Phương Tranh thấy các đại thần đều vây xem náo nhiệt, trên mặt hắn cũng có chút không nhịn được, đưa tay ôm chầm vai Lương Thành, ghé vào lỗ tai hắn nhẹ giọng nói: “ Ai, người thành thành thật thật trả lại vị trí này cho ta, ít theo ta nói lời vô ích, có tin ta chỉnh người hay không?”

Lương Thành thấy quốc công đại nhân này dùng kiểu lưu manh phổ phường uy hiếp hắn, không khỏi giận tím mặt, lớn tiếng nói: “ Người...người vô lại! Chỉ biết thúc ngựa xu nịnh để làm quan lớn, là tên nịnh thần, ta muốn đi gặp hoàng thượng tham tấu người...”

Lời còn chưa dứt, Phương Tranh nắm tuân bản trong tay giơ lên, không nhẹ không nặng gõ thẳng lên đầu Lương Thành, cả giận nói: “ Tham cái đầu người! Đám ngôn quan các người mỗi ngày ăn no cơm không có việc gì làm, chỉ biết đi hạch tội người, hôm nay đi cáo vị quan viên này lau nước mũi trong cung điện, ngày mai đi cáo vị quan kia gãi ngứa trong cung, con mẹ nó có bệnh sao? Chiếm vị trí của lão tử còn đòi hưởng hoàng thượng tham tấu ta, người nghĩ triều đình đương kim là do nhà của người mở ra hả?”

Lương Thành bị gõ choáng váng đầu, lập tức tỉnh thần, giận dữ nói: “ Người...người...bỏ quan liêu mạng với người!”

Nói xong Lương Thành bỏ luôn mũ quan xuống mặt đất, xắn tay áo liền nhào tới Phương Tranh.

Phương Tranh tuy là quan văn, nhưng dù sao cũng từng ra chiến trường, gặp qua công phu, tất nhiên thân thủ mạnh hơn Lương Thành rất nhiều, hai người đánh tới đánh lui, quan bào trên người đều bị xé nát, hình dáng tướng mạo rất là chật vật, chẳng được bao lâu, Phương Tranh chiếm được thượng phong, thấy thế lực Lương Thành dần dần chống đỡ hết nổi, Phương Tranh dùng chân không nặng không nhẹ đá vào dưới khớp của hắn một cái, làm Lương Thành lập tức thay đổi sắc mặt, thân thể cong lại, thống khổ gập cả lưng.

Lần này Phương Tranh thật sự làm tới, dùng chân gạt Lương Thành ngã xuống đất, sau đó không để ý quần thần khuyên can, Phương Tranh tiến lên cười trên người Lương Thành, trái một quyền phải một quyền đau nhức mà đánh, trong miệng còn dùng một loại khẩu khí dị thường bị phần nói: “ Đám giành vị trí của ta! Đám giành vị trí của ta! Không có việc gì đòi đi tham tấu ta! Cho người chửi ta nịnh thần! Lão tử chiêu người chọc giận người sao? Ngôn quan các người động bất động cứ xem ta không vừa mắt? Còn biết nói đạo lý hay không?”

Quần thần khuyên can mặt mày đen thui, người đánh người ta rớt cả răng đầy đất, còn nói người ta không nói lý, thế gian này còn có người không nói lý như người sao?

Bất quá cũng có không ít đại thần từng ném qua vị đắng bị ngôn quan hạch tội ngoài mặt biểu hiện ra khuyên can, trong lòng lại khoái ý vạ phần, nên đánh! Phương đại nhân đánh hay! Đám ngôn quan không có việc gì là tìm chuyện phiếm mà làm đã sớm nên bị đánh.

Đau nhức đánh vài quyền cho hết giận, lúc này Phương Tranh mới đứng lên, nhìn các đại thần đứng chung quanh với đủ loại biểu tình trên mặt, sau đó biểu tình dị thường ủy khuất bi phần nói: “ Ta là một người giảng đạo lý, chán ghét bạo lực! Phi thường chán ghét!”

376. Chương 358: Triều Đình Giao Phong

Đối với giá trị vũ lực tương đối yếu ớt như Phương Tranh mà nói, có thể đơn đấu đơn không dùng âm mưu quỷ kế như sử chiêu hầu tử thâm đào hoặc tung vôi phấn, đường đường chính chính đánh thắng một trận, thật là không quá dễ, cho nên hiện tại Phương Tranh rất đặc ý, đứng ngay giữa ngự tiền, thần nhiên đón ánh mắt hoặc tán hoặc hận của quần thần, rất có vài phần ý tứ hàm xúc của cao thủ tịch mịch thiên hạ vô địch.

Chỗ bộ vị yếu hại của Lương Thành bị Phương Tranh đá cho một cái, đau đến không đứng dậy nổi, đã được người dìu về nhà tĩnh dưỡng.

Hành động của Phương Tranh liên dẫn phát sự công phần của hơn mười ngôn quan thuộc Ngự Sử thai trong triều, đều kêu gào đòi hạch tội Phương Tranh, mười mấy lão đại thần phi thường quang còn đứng ngay trước mặt Phương Tranh, lớn tiếng kêu to bảo hấn cứ đánh, trừ phi Phương Tranh đem toàn bộ ngôn quan trong triều đều đánh chết, bằng không sẽ nhất quyết không thôi.

Phương Tranh bị sự hỗn loạn trước mắt làm sợ đến lui về phía sau vài bước, nói lắp: “ Các người...ha ha, các người thật là nhiệt tình, mặc kệ là một mình đấu hay muốn tìm đánh, phiền phức các người, xếp hàng được không?”

Không ít đại thần bật cười ra tiếng, trốn ở trong đoàn người cười có chút hả hê, không biết là cười Phương Tranh hay đang cười các ngôn quan.

Đám ngôn quan lại bị những lời này của Phương Tranh chọc giận, đều xắn tay áo muốn cùng Phương Tranh liều mạng, sau đó lại bị đại thần khác khuyên can kéo lại. Không thể làm gì khác hơn là liên tiếp nhảy vọt lên, tràng diện càng lúc càng hỗn loạn.

Đang lúc khắc khải không ngớt, Ngự Sử thai trung thừa Trịnh Nho tách mọi người ra, sắc mặt đầy giận dữ đi tới trước mặt Phương Tranh, Trịnh Nho đứng đầu ngôn quan trong triều, thấy hấn đứng ra, mọi người đều ngậm miệng, cũng không nói chuyện.

“ Phương đại nhân, hôm nay làm vậy, người không cảm thấy hơi quá đáng sao?” Trịnh Nho nhìn chằm chằm Phương Tranh, lạnh lùng nói.

Phương Tranh cười tủm tỉm lắc đầu nói: “ Lời này ta muốn hỏi ngược lại Trịnh đại nhân, Ngự Sử thai do người chưởng quản, thủ hạ ngôn quan của người nói năng vô lễ, nhục mạ đại thần, còn giành địa bàn của ta...khái, giành vị trí trạm ban của ta, Trịnh đại nhân, người không cảm thấy Ngự Sử thai làm quá đáng sao?”

Trịnh Nho nhướng mày rậm, tức giận nói: “ Người có biết ấu đả mệnh quan triều đình là tội danh gì không?”

Phương Tranh đối chọi gay gắt nói: “ Người có biết sỉ nhục mệnh quan triều đình kiêm ngự phong quốc công là tội gì không?”

“ Người...người...” Trịnh Nho tức giận cả người thẳng run run, hít sâu vài lần, hai mắt lóe ra lửa phẫn nộ, chậm rãi nói: “ Phương đại nhân, người không nên ý vào công lao nho nhỏ lập được vài lần vì triều đình, rồi cứ ngang ngược, kiêu ngạo cuồng vọng. Hoa triều dùng lễ trị quốc, Phương đại nhân thân cư nhị phẩm, tước tới quốc công, vốn là quyền cao chức trọng, nhưng lời nói và việc làm lại thô lỗ khó coi như lưu manh phố phường, làm sao làm gương mẫu cho các quan viên? Người ở ngay trong kim loan điện đánh đập đại thần, trong mắt còn có thiên tử? Còn có vương pháp...”

“Trịnh đại nhân, đừng chụp cái mũ lớn như vậy cho ta, bồn quan đầu không lớn, đội không vừa, chỉ đánh một tên ngôn quan miệng mồm thiếu đạo đức mà thôi, có cần chụp cái mũ lớn như vậy cho ta không? Chuyện chụp mũ ai mà không biết nha? Hiện tại tuy rằng người đang đối mặt với ta, nhưng cái mũ của người đang quay về hướng ngai vàng của kim loan điện, bồn quan mạo muội hỏi một câu, đại bất kính như vậy, trong mắt của người còn có hoàng thượng, còn có vương pháp?” Phương Tranh thông dong cười nói.

“Người...người...” Trịnh Nho cả kinh. Nghĩ không ra Phương Tranh dĩ nhiên lại nói xấu đại thần như vậy, cái mũ quay hướng ngai vàng, lời này nói ra tuy là một chuyện nhỏ, nhưng nếu truyền tới lỗ tai của hoàng thượng, rồi lại chẳng biết sẽ biến thành cái dạng gì, lời người đáng sợ, không thể cho người nói thị phi. Trịnh Nho nghe vậy vội vàng quay người lại nửa vòng, đối mặt với ngai vàng trong kim loan điện. Sau đó tận lực quay đầu về phía sau, nỗ lực dùng ánh mắt giết chết Phương Tranh, nhưng động tác này thực sự đòi hỏi độ khó thật cao, với tuổi tác hơn sáu mươi của Trịnh Nho, làm thật là có chút trắc trở, cứ như vậy, vốn đang chính nghĩa mắng nhiếc Phương Tranh, khí thế lại không khỏi yếu đi rất nhiều.

Các đại thần đứng một bên quan chiến thấy tư thế quái dị như vậy của Trịnh Nho, không khỏi đều che miệng cười khê.

Trên mặt Trịnh Nho một trận xanh một trận trắng, cuối cùng phải buông tha ý niệm cãi cò với Phương Tranh trong đầu, hung hăng vung ống tay áo, cả giận nói: “Tiểu nhi miệng lưỡi, lão phu lưỡi nói với người! Người chờ, chúng ta sẽ nói chuyện cho rõ ràng trước mặt hoàng thượng!”

Phương Tranh chẳng đáng cười nhạo một tiếng, thần nhiên đón nhận ánh mắt phẫn hận của các ngôn quan, thi thi nhiên nhiên trở về đứng vào chỗ cũ trước đây, lưỡi biếng dựa vào cây cột lớn, ngáp một cái thật to.

Lương Thành bị hấn đánh đến phải về nhà dưỡng thương, vị trí cũ quen thuộc này đương nhiên không còn ai dám giành với hắn.

Về phần Trịnh Nho và đám ngôn quan nói muốn tham tấu hấn ngay trước mặt hoàng thượng, Phương Tranh căn bản không thèm quan tâm, hắn thậm chí mong muốn đám ngôn quan có thể hạch tội thành công. Cứ như vậy Mập Mập e ngại áp lực của triều thần, nên phải làm ra xử phạt đối với hắn, chuyện thăng quan đương nhiên là không thể nhắc lại.

Xem xong náo nhiệt, quần thần đều trở lại vị trí của mình, không bao lâu, tiểu thái giám tay cầm phát trần đi ra.

Quần thần đều chỉnh lý lại quan bào của chính mình. Phương Tranh cũng vô ý thức phỉ phỉ lại vạt áo, kết quả lại phát hiện quan bào của mình đã rách nát, biến thành từng mảnh từng mảnh vải, còn dính lại trên người, giống y như một tên ăn mày, đây là cái giá phải trả khi vừa rồi đấu đá với Lương Thành.

Phương Tranh nhìn đồng vải rách trên người mình, không khỏi nhếch miệng, âm thầm lẩm bẩm nói: “Không được, không thể tiện nghi tên hỗn đản Lương Thành này, tan triều lão tử phải đi phủ đệ của hắn, bảo hắn trả lại cho ta một bộ áo mới, đánh nhau xé quần áo, thật không có phẩm chất, giống như người đàn bà.”

Lúc này Mập Mập trong vòng vây của đông đảo nội thị và cấm quân binh sĩ, đầu đội long quan, mặc kim long bào, ngang nhiên đi vào kim loan điện.

Đội hấn ngồi ổn định trên ngai vàng, quần thần quỳ lạy, cùng kêu lên: “Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn tuế.”

Mập Mập trước tiên hướng mắt qua bên trái nhìn một chút, thấy vị trí thứ nhất bên quan văn không có hình bóng của Phương Tranh, không khỏi ngẩn người, lại theo thói quen lâu ngày nhìn lại, đã thấy Phương Tranh đang lưỡi biếng quỳ gối ở chỗ cũ hay đứng trước đây, còn đang chán nản ngáp dài, đáng đáp giống như còn chưa tỉnh ngủ.

Mập Mập cười khổ, thấy hấn nhất định không chịu đứng ngay vị trí hàng đầu của các quan viên, xem ra lần này tâm ý từ quan của Phương huynh rất là kiên quyết.

Hai tay khê nâng, Mập Mập trầm giọng nói: “Các ái khanh bình thân...Di, Phương ái khanh, quan phục của người tại sao lại rách rưới như vậy?”

Quần thần đứng lên, nghe vậy đều hướng Phương Tranh nhìn qua.

Phương Tranh ngẩn người, nhanh chóng liếc mắt nhìn Trịnh Nho đang cười nhạt đứng cách đó không xa, sau đó quyết định thật nhanh, thất tha thất thểu bước ra khỏi hàng, quỳ gối trên sàn nhà của đại điện, giọng nói như khóc, một bả nước mũi một bả nước mắt nói: “Hoàng thượng! Hoàng thượng ngài làm chủ cho vi thần nha! Vi thần đã lâu không vào triều, hôm nay vừa vào liền bị ngôn quan Lương Thành ấu đả, đánh cho vi thần kêu cha gọi mẹ, thật mất mặt mũi, cầu hoàng thượng trừng phạt hung thủ đánh người thật nghiêm khắc.”

Quần thần nghe vậy kinh ngạc, mà đám ngôn quan do Trịnh Nho dẫn đầu lại giận tím mặt, chính người động thủ đánh người trước hiện tại không ngờ lại làm ác nhân cáo trạng trước, còn khóc đến ủy khuất như vậy, làm như thật sự là bị người đánh, thế gian này sao lại có đồ vô sỉ đến như vậy?

Lông mày rậm của Trịnh Nho nhướng lên, liền muốn bước ra bác bỏ, ai biết Mập Mập đang ngồi trên ngai vàng cũng đã giận dữ, trầm giọng quát to: “Trên kim loan điện, cũng dám ấu đả đại thần triều đình, còn thể thống gì! Lương Thành đâu? Lương Thành ở đâu? Lăn ra đây cho trẫm!”

Phương Tranh nghe vậy bật người nín khóc, thấy mọi người không đáp lời, tất cả đều nhìn hẩn, Phương Tranh nhức đầu, lúng túng nói: “Lương Thành...khái khái, đã bị ta đánh về nhà dưỡng thương.”

“A?” Mập Mập tròn mắt: “Vậy...rất cực là ai đánh ai?”

“Ách...lúc đầu là do hẩn đánh ta, sau đó ta tự vệ đánh trả, sau đó chúng ta liền đánh hòa, cuối cùng...”

“Cuối cùng thế nào?”

Phương Tranh dơ dáng dạng hình ưỡn ngực, đặc ý nói: “Cuối cùng ta thắng, hẩn về nhà chữa thương.”

Mọi người: “....”

“Hừ! Chỉ biết nói vậy!” Trịnh Nho hung hăng vung ống tay áo, cả giận nói: “Hoàng thượng, Phương Tranh ở trong kim loan điện đánh Lương Thành, đây là việc mà ai cũng nhìn thấy. Các vị đại thần đều thấy, hiện tại hẩn lại làm ác nhân đi cáo trạng, trái lại còn nói xấu bảo Lương Thành đánh hẩn trước. Phương Tranh, người cho chúng ta đều là người mù sao?”

Phương Tranh hừ nói: “Cái gì nói ta đánh Lương Thành? Hẩn không đánh ta sao? Đừng nói cái kiểu như hẩn không liên can, hẩn chỉ ta gian thần nịnh thần, các người thế nào không giúp ta nói chuyện? Đó là công bình sao?”

Trịnh Nho cả giận nói: “Nếu người không cùng hẩn tranh đoạt vị trí trạm ban, hẩn sao chửi? Người đây là gây hẩn nháo sự!”

“Đó vốn là vị trí của ta, thế nào tranh không được? Ngự Sử thai các người lại bá đạo như vậy, đoạt địa bàn của ta còn nói không được, trừng phạt không được luôn sao?”

“Người...”

“Được rồi! Được rồi!” Mập Mập hung hăng vỗ tay vịn ngai vàng, đứng dậy, bắt mắt liếc nhìn hai người, trầm giọng nói: “Đây là kim loan điện, là địa phương nghị luận quốc gia đại sự, không phải dân cư phổ thông, đem toàn việc nhỏ cãi nhau, các người không cảm thấy quá mất thể diện hay sao?”

Hai người lúc này mới phần nộ ngậm miệng.

Mập Mập quét mắt nhìn Phương Tranh, thanh khái một tiếng, nói: “Xét thấy Phương Tranh và Ngự Sử thai ngôn quan Lương Thành đánh nhau trên kim loan điện, song phương đều có sai lầm, trẫm quyết định, phạt nửa năm bổng lộc của hai người, Phương Tranh, tan triều đến ngự thư phòng, trẫm phải hung hăng quở trách người.”

Quần thần nghe vậy trong lòng nhất thời hiểu ra. Lời này của hoàng thượng nhìn qua dường như cũng không thiên vị cho ai, xem như có phạt, nhưng thực tế là giúp đỡ Phương Tranh nói chuyện. Rõ ràng là Phương Tranh đánh người trước, ở trong miệng hoàng thượng lại biến thành “ấu đả”, “ấu đả” và “ấu đả” thật ra bản chất khác nhau, chỉ là nhẹ nhàng khấu trừ đi nửa năm bổng lộc liền bỏ qua. Ai chẳng biết nhà của Phương Tranh là Hoa triều thủ phủ, quan tâm nửa năm bổng lộc sao? Về phần tan triều gọi Phương

Tranh đến ngự thư phòng, hung hăng quở trách gì đó, lời này càng vô nghĩa! Các người là bạn cùng hoạn nạn lại chung trường, có thể mắng hấn? Đóng cửa lại người thích nói như thế nào đều được.

Các ngôn quan Ngự Sử thai dù trong lòng không phục, nhưng câu nói của hoàng thượng cũng không có sai lầm, chỉ đành nói: “Hoàng thượng thánh minh.”

Đến tận đây, chuyện Phương Tranh đánh Lương Thành rốt cục triệt để trôi qua, nhưng quần thần đều hiểu rõ, từ nay về sau, Phương Tranh cùng đám ngôn quan Ngự Sử thai xem như kết thù, hôm nay coi như là kết càng sâu hơn.

Tiểu thái giám súp phất trần, tiến lên giọng the thé nói: “Có chuyện bảo tấu, không chuyện bãi triều.”

Quần thần còn đang tiêu hóa chuyện Phương Tranh đánh người, âm thầm đo gọt trình độ ân sủng của hoàng thượng đối với Phương Tranh. Vì vậy trên kim loan điện có hơn trăm người, nhất thời lại không có một người đứng ra dâng sớ.

Mập Mập thấy mọi người trầm mặc, vì vậy cười nói: “Nếu các ái khanh không có chuyện tấu, vậy trăm có chuyện muốn nói ra, cùng các ái khanh thương nghị một chút.”

Dừng một chút, Mập Mập nói tiếp: “Các ái khanh có lẽ đã biết, Thái Vương tại Giang Nam mưu phản, khởi binh hơn tám vạn, muốn đánh Dương Châu mà mưu thiên hạ, vạn hạnh đúng lúc Phương Tranh phụng chỉ tuần thú Giang Nam, đúng lúc điều binh diệt phản loạn, tấn tru tám vạn phản tặc, Thái Vương hoảng sợ chạy trốn về phía bắc, Phương Tranh đã vì nước lập đại công, các khanh thương nghị một chút, trăm nên làm sao phong thưởng cho Phương Tranh mới phải? Một là, ân, ý của trăm, chúc vị Lại Bộ thượng thư, vị trí này trống đã lâu, Phương Tranh mặc dù còn trẻ tuổi, nhưng xưa nay người có khả năng cao có thể đảm nhiệm, Lại Bộ thượng thư, thật ra hấn có thể...”

Lời còn chưa dứt, trong quần thần đã có người cắt đứt lời Mập Mập nói, hô to: “Hoàng thượng! Trăm triệu không được!”

Mọi người theo tiếng nhìn lại, đã thấy Trịnh Nho đứng ra khỏi hàng, quỳ tấu: “Hoàng thượng! Cựu thần cho rằng, Phương đại nhân vì nước lập công là không giả, nhưng mọi việc không chỉ nhìn vào chỗ tốt của người khác, còn phải nhìn chỗ hỏng của hấn, hai bên cân nhắc, mới có thể quyết định là thưởng hay phạt.”

Mập Mập mắt hứng nhần mảy, trầm giọng nói: “Trịnh ái khanh, trong triều đình, quần thần có thể tự nói với nhau thoải mái, thế nhưng, người không thể chờ cho trăm nói hết lời sao? Người cũng biết tự dừng cắt đứt lời trăm nói, là tội đại bất kính hay không?”

Trịnh Nho run lên, vội vàng nói: “Cựu thần vô lễ, thỉnh hoàng thượng thứ tội, cựu thần cũng vì tình thế cấp bách mà thất thổ với hoàng thượng, Phương Tranh người này, mặc dù giữ nước có công, nhưng chức Lại Bộ thượng thư, vạn vạn không thể trao cho hấn.”

Quần thần nghe được trong lòng hiểu rõ, lần này hay, Phương đại nhân rốt cục triệt để đắc tội đám ngôn quan, không, lập tức liền ngăn cản triệt để.

Phương Tranh nghe được Mập Mập muốn thăng hấn làm Lại Bộ thượng thư, trong lòng vốn có chút sốt ruột, rất sợ mình bị đưa lên làm thượng thư chớ gì đó, hủy đi lý tưởng mang theo mỹ nữ quy ẩn của hấn, đang định đi ra phản đối thì Trịnh Nho lại là người thứ nhất nhảy đi ra, không khỏi làm cho Phương Tranh thoáng định tâm.

Xem ra hành động đắc tội ngôn quan là vạn phần sáng suốt, lần này không cần tự mình làm mất mặt mũi của mình, tự nhiên có người nhảy ra đem chuyện này trộn lẫn cho thất bại.

Trong lòng Phương Tranh nhất thời vui vô cùng, bắt đầu âm thầm bội phục mình đã đoán biết trước, sớm biết như vậy, lão tử nên đánh Lương Thành thật hung hăng, đánh càng độc, thanh âm bọn họ phản đối lão tử thăng quan càng cao, chuyện này lại càng dễ thành công.

“Vi thần...đỉnh...”

Phương Tranh vui vẻ, bật người đứng ra khỏi hàng, không chút do dự đứng cùng một hướng với người đang chống lại mình.

“ Đỉnh?” Quần thần kinh ngạc.

“ Là câu nói của Tây Vực phiên bang tiểu quốc, ý tứ là cùng ý kiến.” Phương Tranh cười tủm tỉm giải thích, sau đó sắc mặt nghiêm chỉnh, hai tay quy củ cầm tuân bản, nghiêm nghị nói: “ Hoàng thượng, vì thần cho rằng Trịnh đại nhân nói rất có đạo lý, vì thần tuổi tác còn trẻ, đức không cao uy vọng không nặng, trên không năng lực chống quân Lại Bộ đứng đầu lục bộ, thỉnh hoàng thượng suy nghĩ kỹ!”

Mập Mập nhìn Phương Tranh đang quỳ dưới kim loan điện làm ra vẻ nghiêm túc, cười khỏ không ngớt.

Đã biết hẳn khẳng định sẽ cự tuyệt. Không ngờ đại thần cả triều cũng không đồng ý, dù chính hắn cũng không đồng ý, ta đúng là một đầu thiêu một đầu nóng nha...

Trịnh Nho vừa nói, nghiêng đầu nhìn ra sau, nhìn Phương Tranh quỳ gối phía sau hắn, lạnh lùng cười, nói: “ Phương đại nhân đã có tự mình hiểu lấy. Lão phu đã uống phí lời lẽ.”

“ Không uống phí, không uống phí. Ngài nói rất có đạo lý, hắc hắc, tiếp tục nói nha, nói một chút lý do của ngài, nỗ lực lên! Bồn quan xem trọng ngài đó.” Phương Tranh cọt nhả nói.

Trịnh Nho hừ nói: “ Như vậy, lão phu sẽ không khách khí.”

Phương Tranh không nói gì chỉ nhún nhún vai. Từ lão nhân, nếu người không khách khí đơn giản cũng chỉ là ngay trước mặt các quan viên bản thủ ta vài câu, chỉ muốn chứng minh ta không có tư cách làm Lại Bộ thượng thư, vì đại nghiệp từ quan của lão tử, hôm nay xem như ta nhẫn chút khẩu khí thì làm sao?

Trịnh Nho nói tiếp: “ Hoàng thượng, cớ thần cho rằng, Lại Bộ đứng đầu lục bộ, vị trí trọng yếu hiển hách, thần tử không có đức cao trọng vọng không thể đảm đương, Phương Tranh người này tuổi quá nhỏ, hưởng hồ đức hạnh hành vi thường ngày không đủ chuẩn tắc làm một thần tử. Theo cớ thần xem ra, người này căn bản không có tư cách làm Lại Bộ thượng thư, thậm chí ngay cả tư cách làm đại thần cũng không có.”

Gương mặt Phương Tranh và Mập Mập dần dần thành đêm đen.

Chăm chú nắm chặt nắm tay, Phương Tranh cắn răng, giận dữ liếc mắt trừng Trịnh Nho, ta nhẫn!

Sắc mặt Mập Mập càng khó coi hơn Phương Tranh. Ý tứ lời này của Trịnh Nho, chẳng lẽ nói ta xem người không rõ? Nói ta xem sai người? Nói ta là một hoàng đế hồ đồ dùng người không khách quan? Thật quá làm càn!

Trịnh Nho dừng một chút, tiếp tục nói: “ Phương Tranh hạ Giang Nam bình diệt phản loạn Thái Vương đúng là không giả, nhưng theo cớ thần biết, trận đánh dưới thành Dương Châu, Phương Tranh một mình lui lại trong trung quân, ở ngoài chiến đấu hăng hái đầm máu, đều là các tướng sĩ anh dũng của Hoa triều ta, cuộc chiến mặc dù tiếm được hơn sáu vạn phản tặc, nhưng Long Vũ quân tướng sĩ cũng bị diệt hơn ba vạn người, coi như là bình định có công, công lao này cũng là thuộc về những tướng sĩ anh dũng của Long Vũ quân.”

Phương Tranh cắn răng ken két, ta nhịn nữa!

Mập Mập ngồi trên ngai vàng, nắm tay nắm gắt gao trong ống tay áo, ta cũng nhẫn!

“ Cuộc chiến tại Phục Ngưu sơn, mặc dù tiếm toàn bộ phản tặc, nhưng tặc thủ Thái Vương lại chạy thoát, dẫn đến thả hổ về rừng, không biết tương lai ngày nào Thái Vương lại động sơn tái khởi, chăm chú nói đến, một trận đánh Phục Ngưu sơn, Phương Tranh không những không có công, trái lại còn có tội.”

Khanh khách cắn răng, con mắt Phương Tranh trở nên đỏ bừng, lão tử sắp nhịn không được nữa.

Mập Mập quét mắt nhìn Phương Tranh, không thể nhịn được nữa, nếu còn nhịn nữa, ta sẽ coi như không thấy được.

Trịnh Nho phảng phất không hề cảm giác được hai đạo oán niệm một trước một sau đang ngày càng dày đặc, vẫn nói: “ Huống hồ xưa nay thái độ làm người của Phương Tranh đề tiện vô sỉ, không chỉ dung túng binh sĩ cướp đoạt hàng hóa Giang Nam thế gia, hơn nữa kết giao phỉ loại...”

Chân mày Mập Mập biến thành một chữ thẳng băng, trầm giọng nói: “ Trịnh ái khanh, nói phải có bằng chứng, cái gì gọi là dung túng binh cướp đoạt? Cái gì gọi là kết giao phỉ loại?”

Trịnh Nho quay đầu lại nhìn Phương Tranh, nói: “ Dung túng binh cướp đoạt thì cự thần không cần nhiều lời, hoàng thượng đến Long Vũ quân hỏi một câu với những tướng sĩ theo Phương Tranh hạ Giang Nam liền biết, về phần kết giao phỉ loại, hừ hừ...”

“ Người nói làm bầm cái gì?”

“ Năm ngoái Phương Tranh tiếp nạp một phòng thiếp thất, xuất thân lai lịch của thiếp thất này rất có vấn đề, cự thần sau khi cho người nghe ngóng, nữ tử kia tên là La Nguyệt Nương, là trùm thổ phỉ của sơn trại tại Thanh Long sơn ngoài thành, Phương Tranh cùng nữ tử này thông đồng thành gian, còn làm nhĩ đương gia của thổ phỉ trại, lại dẫn hai trăm thổ phỉ công nhiên cướp của, làm xằng làm bậy, cự thần thử hỏi các quan viên, thân là mệnh quan triều đình, lại dám nạp thiếp thất xuất thân làm nữ thổ phỉ, làm triều đình hổ thẹn, làm triều cương bất chính, người như vậy, có tư cách làm Lại Bộ thượng thư sao?”

“ Phanh!”

“ A, ai, ai ám toán lão phu?”

Quần thần còn chưa tiêu hóa tin tức kinh người kia, đã thấy Trịnh Nho xanh mặt, ôm đầu lớn tiếng quát hỏi, khe ngón tay đã có máu tươi chậm rãi chảy ra.

Nhìn xuống chút nữa, dưới chân hần, thỉnh linh nằm một cây tuân bản.

Tình huống tới đột nhiên, mọi người đầu óc xoay chuyển cũng không chậm, vội vàng nhìn lại Phương Tranh, đã thấy Phương Tranh vẫn như cũ quỳ gối giữa kim loan điện, thần sắc mờ mịt nhìn chăm chăm hai tay trống trơn của mình, trong miệng không ngừng lẩm bẩm nói: “ Di? Tuân bản của ta đi đâu rồi? Ai trộm tuân bản của ta? Vừa rồi còn hảo hảo nằm trên tay nha.”

Mập Mập phản ứng cũng không chậm, vội vàng ngửa đầu nhìn lên đỉnh kim loan điện, trong miệng cũng lẩm bẩm nói: “ Kim loan điện cũng nên tu sửa rồi...rõ ràng ngay giữa ban ngày mà rơi mái ngói, sau này lỡ rơi vào người làm sao bây giờ? Trẫm rất lo lắng a...”

Mặt mày quần thần đen thui.

377. Chương 359: Phỉ Công Phỉ Bà

Quay đầu, Trịnh Nho nhìn Mập Mập, oán giận nói: “ Hoàng thượng, ngài đều thấy rồi chứ? Phương Tranh ngay trước mặt ngài cùng các quan viên hành hung, cự thần cũng không oan uống hần!”

Sau đó hần vươn bàn tay dính đầy máu, cả người hơi run, nói: “ Hoàng thượng, người xem, máu...máu...”

Mập Mập ngồi trên ngai vàng, chán ghét nhíu mày, gật đầu nói: “ Trẫm thấy, ân, quả nhiên là máu.”

“ Người đâu, nhanh chóng dìu Trịnh ái khanh đến thái y viện băng bó, Trịnh ái khanh là trọng thần, phân phó ngự y nhất định phải tỉ mỉ khám và chữa trị.”

Trịnh Nho dùng một tay đẩy tiểu thái giám định tiến lên dìu hần, lớn tiếng nói: “ Hoàng thượng, không! Cự thần không đi! Cự thần ngay ở đây nhìn, Phương Tranh trong điện hành hung, thỉnh hoàng thượng cần phải trừng phạt nghiêm khắc, để nêu cao phong khí cương thường của triều đình.”

Quần thần đều nghị luận, ánh mắt nhìn phía Phương Tranh lại thêm vài phần khinh thị, thanh niên nhân quả nhiên là thanh niên nhân, một lời không hợp liền động thủ, làm gì có tâm cơ lòng dạ của nhân vật quan trường? Trên kim điện, dù cho có cừ hận sâu nặng, ngay mặt vẫn phải làm vẻ tươi cười đón chào, phải làm ra vẻ rộng lượng, triều đình biểu hiện ra vẻ hòa hợp êm thấm cần phải được duy trì.

Nhưng hết lần này tới lần khác vị Phương đại nhân này tựa hồ chưa từng xem quy củ quan trường để vào mắt, trên triều đình vui thì cười tức giận thì mắng, vung tay, không có chuyện gì mà hần không dám làm, tính tình này làm quan thật quá ủy khuất, lên núi làm sơn tặc rất có tiền đồ...

Mập Mập lau mồ hôi, nhìn sắc mặt bình tĩnh của Phương Tranh, trong lòng Mập Mập không khỏi thở dài, đối với Trịnh Nho cũng bắt đầu bất mãn, tên này càng già càng hồ đồ, mắng chửi Phương Tranh thế nào

cũng không quan hệ, người vì sao phải moi móc lão bà người ta? Hấn cười ai làm thiếp, quan người chuyện gì?

Trịnh Nho hồn nhiên chưa phát giác ra Phương Tranh ở phía sau đang chậm rãi ngưng tụ tức giận, vẫn lớn tiếng ồn ào: “ Các vị đại nhân, các người đều nhìn, đây là cách làm của triều đình nhị phẩm đại thần! Đây là hành vi của đương kim quốc công! Lão phu đã già, nhưng cần gì ngại thân xác già? Lão phu không muốn nhìn thấy trong triều đình có đại thần công nhiên hành hung! Hành động này có xem quốc pháp vào đâu? Xem hoàng uy như đất! Cựt thần thỉnh cầu hoàng thượng vì cựt thần làm chủ, trừng phạt Phương Tranh nghiêm khắc.”

Lúc này hơn mười Ngự Sử thai ngôn quan quỳ xuống, cùng kêu lên nói: “ Khẩn cầu hoàng thượng, trừng phạt Phương Tranh nghiêm khắc.”

Phương Tranh lại lười biếng nói: “ Đủ rồi, đừng ồn ào, một đồng tuổi tác, ở trong kim điện lại chẳng khác gì người đàn bà chanh chua, có thấy mắt mặt hay không? Nếu không các người lần lộn thêm mấy vòng trên mặt đất? Nhỏ ra thêm mấy giọt lệ mờ đục?”

Trịnh Nho cả giận: “ Phương Tranh, người...người khinh người quá đáng! Vừa rồi có phải người dùng tuân bản đánh ta? Ngay trước mặt cả triều văn võ, người dám phủ nhận không?”

Mọi người đều nhìn chằm chằm Phương Tranh, tất cả mọi người biết, phàm là Phương Tranh phạm chuyện xấu gì, khẳng định phản ứng đầu tiên là chối đây đẩy không thừa nhận. Tất cả mọi người muốn nhìn một chút, lần này Phương Tranh lại mượn cớ gì để hỗn qua lần nữa.

Lần này phản ứng của Phương Tranh lại ngoài dự liệu của mọi người, con mắt hấn trừng lên, phi thường quang còn thừa nhận.

“ Không sai, là ta đập đó. Chính xác cũng không tệ lắm, nếu trên tay lão tử còn tuân bản, nhất định đập chết lão vương bát đản người!”

Mọi người kinh ngạc, đều châu đầu ghé tai nghị luận không ngớt.

Hôm nay Phương đại nhân biểu hiện có điểm xa lạ, dĩ vãng hấn không phải lại luôn đôi chối hay sao? Vì sao hôm nay lại quang minh chính đại thừa nhận?

Trịnh Nho ôm đầu, tay run run chỉ vào Phương Tranh cả giận: “ Phương Tranh, người thật quá làm càn! Trên kim điện, trước ngự giá, quốc pháp há có thể cho người khi nhục triều đình đại thần? Hôm nay dù lão phu phải chết, cũng muốn cùng người phân ra thị phi đúng sai!”

Phương Tranh cười lạnh nói: “ Người đừng có nói lớn tiếng chính nghĩa như vậy, ta biết ngôn quan các người thích chơi mồm mép, các người nói cái gì, lão tử coi như đánh rắm, mặc kệ, các người càng nói càng hào sảng, lão tử cười thiếp bà gì, chẳng lẽ còn phải hỏi qua ngôn quan các người mới được sao? Các người xem mình như tờ thông hành, ai yêu ai cưới ai con mẹ nó cũng phải đi hỏi qua các người a!”

Trịnh Nho cả giận nói: “ Người...người quả thật là thứ thô lỗ! Ai muốn quản chuyện người cưới vợ nạp thiếp? Nhưng người cưới một thổ phỉ bà về nhà, vậy không được! Người là triều đình quan lớn, ngự phong quốc công, người đại biểu chính là mặt mũi của triều đình, cưới một nữ thổ phỉ, không chỉ là chuyện của người, còn tương quan tới tôn nghiêm uy vọng của triều đình, hành động này sẽ biến thành trò cười cho người trong thiên hạ! Người nói có liên quan tới chúng ta hay không?”

Hơn mười ngôn quan quỳ gối trên kim điện, lớn tiếng phụ họa: “ Chúng thần tán thành lời Trịnh đại nhân nói, Phương Tranh xem thường quốc pháp, lời nói và việc làm ương ngạnh, còn cưới phi loại làm thiếp, đại thương mặt mũi triều đình, chúng thần thỉnh cầu hoàng thượng trừng phạt nghiêm khắc!”

Trong triều đình, quần thần ồn ào. Ngoại trừ đám ngôn quan, lúc này có một ít đại thần xưa nay không quá thuận mắt Phương Tranh cũng đi ra khỏi hàng, quỳ gối giữa kim điện, cùng kêu lên thỉnh chỉ trừng phạt Phương Tranh nghiêm khắc.

Phương Tranh chậm rãi nhìn quét một đám đại thần quỳ đây trong kim điện đòi trừng phạt hấn nghiêm khắc, ánh mắt băng lãnh không gì sánh được, sau đó Phương Tranh bỗng nhiên đứng lên, hai tay chấp sải

lưng, sau đó bắt đầu ngửa mặt lên trời cười to, tiếng cười lan truyền quanh quẩn trong kim điện, làm kẻ khác run lên sợ hãi.

“ Phương Tranh ta xuất thân thương nhân, tất nhiên là không được các người sử dụng, hôm nay Phương gia nhân có phúc hạnh gì, ngay trên triều đường kim điện bị ngàn người chỉ trích. Nguyên nhân, chỉ là vì ta cười một thổ phỉ lão bà, ha ha, các vị đại nhân, các người thật dễ mất tới người nhà của ta quá!”

Trịnh Nho cũng đứng lên, nhìn chằm chằm Phương Tranh, chậm rãi nói: “ Phương đại nhân, lão phu mặc kệ người xuất thân là gì, nhưng nếu người đang ở triều đình, làm thần tử của hoàng thượng, nói chuyện làm việc đều phải tự xét lại hạn chế, đừng bôi đen mặt mũi của triều đình, người cười thổ phỉ làm thiếp, tự hạ thấp xem mình là đồng loại của phỉ tặc, thử hỏi người trong thiên hạ làm sao đối đãi triều đình chúng ta? Làm sao đối đãi hoàng thượng? Lão phu thân là Ngự Sử trung thừa, đối với các quan viên thậm chí là hoàng thượng có quyền giám sát duy trì trật tự, Phương đại nhân hành vi làm mất danh dự, lại mất đạo đức, chức trách của lão phu, phải đứng ra tham tấu tội người.”

Phương Tranh cười lạnh nói: “ Trịnh đại nhân đã quan tâm bốn quan như vậy, không bằng thỉnh Trịnh đại nhân cấp cho một kiến nghị, bốn quan nên làm như thế nào mới có thể làm cho Ngự Sử ngôn quan các người thỏa mãn?”

Trịnh Nho nói: “ Nếu người ở ngay trên kim điện, đáp ứng từ bỏ thổ phỉ thiếp thất của người, chúng lão phu tất nhiên là không lời nào để nói.”

“ Từ bỏ nàng?” Phương Tranh bỗng nhiên nở nụ cười quái dị: “ Ý tứ của Trịnh đại nhân là nói, nếu ta từ nàng, có thể bảo trụ quan to lộc hậu của ta, bảo trụ phú quý không đổi, hơn nữa đảm ngôn quan các người từ nay về sau cũng sẽ không tìm ta phiền phức?”

Trịnh Nho thần sắc trầm tĩnh nói: “ Phương đại nhân nói quá lời, chỉ là một nữ trù thổ phỉ bé nhỏ không đáng kể mà thôi. Xuất thân bất chính, đường về bất cương, đại nhân tội gì vì cười cô ta mà tự hủy đi thanh danh, chỉ là giang hồ thô nữ, thô lỗ không chịu nổi. Dùng võ vi phạm lệnh cấm, trong đó có thể có mấy người tốt? Đại nhân còn trẻ vị cao, phong lưu tuấn lãng, hà tất luyến lưu một tiện nữ tử? Đại nhân cần gì vì cô ta mà tổn thương mặt mũi triều đình, đắc tội cả triều đồng liêu?”

Phương Tranh nghe vậy nở nụ cười, cười với dáng dấp rất hài lòng. Tựa như hôm nay nghe được chuyện vô cùng buồn cười, dáng tươi cười càng ngày càng thâm, thanh âm cũng càng ngày càng lớn. Cuối cùng hắn cười tới ngửa tới ngửa lui, bắt đầu cười ha hả, tiếng cười khàn giọng, lại mang theo vài phần ý tứ hàm súc thâm lương.

Mập Mập đang ngồi trên ngai vàng, trong lòng lộp bộp trầm xuống, thầm nghĩ: Phá hủy!

Không đợi Mập Mập đứng lên hòa giải, đã thấy tiếng cười của Phương Tranh khựng lại, bỗng nhiên đi tới trước mặt một đại thần, vươn tay cười nói: “ Nào, đem tuân bản của người cho ta mượn dùng một chút.”

Đại thần còn chưa hiểu, hơi giật mình đưa tuân bản cho Phương Tranh.

Phương Tranh tiếp nhận tuân bản, sau đó đi tới trước mặt Trịnh Nho, hướng hắn mỉm cười vụn phần hiền lành, khi mọi người cùng Trịnh Nho còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, Phương Tranh bỗng nhiên biến sắc, tuân bản trong tay xuất thủ nhanh như thiểm điện, “ Phan” một tiếng giòn vang, đầu của Trịnh Nho bị đập một cái ngay tại chỗ, máu tươi phun ào ra, Trịnh Nho kêu thảm thiết một tiếng, sau đó mềm nhũn ngã xuống mặt đất, ngất đi.

Quần thần ô lên, các đại thần đều vừa sợ vừa kinh hãi nhìn chằm chằm Phương Tranh, bị sự xuất thủ ngoan lệ độc ác của hắn làm sợ ngây người. Mà hơn mười ngôn quan vừa sợ vừa giận, chỉ vào Phương Tranh thật lâu nói không ra lời.

Chiêu thức ấy của Phương Tranh rất nặng, tuân bản nện lên trên đầu của Trịnh Nho, nứt ra thành vô số mảnh nhỏ màu trắng, xen lẫn trong máu tươi của Trịnh Nho, có vẻ đặc biệt dọa người.

Làm như không có việc gì vỗ vỗ tay, Phương Tranh cười tủm tỉm nhìn hơn mười ngôn quan, giọng nói hiền lành: “ Còn có vị đại nhân nào tưởng khuyên bốn quan bỏ thiếp? Nào, nói một chút, nói thoải mái, cấp, bốn quan lòng dạ rộng rãi, biết nghe lời phải, cũng không phải loại người không chịu nghe ý kiến, ha ha..”

Phương Tranh nói xong nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng trắng âm sâm, gương mặt đang cười, nhưng ánh mắt nhìn chằm chằm đám ngôn quan lại tản mát ra hàn quang khiến kẻ khác run như cây sậy, thoát nhìn vô cùng dữ tợn.

Đám ngôn quan vốn là người không sợ hãi quyền quý, không sợ quyền quý là một chuyện, không có nghĩa là bọn họ không sợ lưu manh. Ở trước mặt quyền quý, bọn họ tự nhận vào một thân chính khí, tất nhiên là dám đối chọi gay gắt, một bước cũng không nhường, cấp cho lịch sử lưu lại danh tiếng tốt.

Thế nhưng ở trước mặt lưu manh, một thân chính khí, lưu danh sử sách, toàn bộ con mẹ nó vô nghĩa! Lưu manh sẽ không theo bọn hắn nói cái gì là đạo lý, một lời không hợp liền đánh thẳng vào mặt người, đến lúc đó người đi nói lý lẽ với ai? Sợ rằng dù sử quan cũng tuyệt sẽ không viết vào sách sử những điều sáng lạn, Trịnh Nho đang nằm trên mặt đất chính là một điển hình phản diện.

Đám ngôn quan sợ, bởi vì tương lai bọn họ còn có thể tham tấu Phương Tranh. Nhưng hiện tại cũng không phải thời cơ tốt để tham tấu hắn, chỉ cần không phải kẻ ngu si, đều nhìn ra được, vị quan lớn kiêm Trung Quốc Công này đã thực sự động chân nộ, ai cũng sẽ không dám tiếp tục làm ra dáng dấp kiên trinh bất khuất, không cảm thấy được hạch tội hắn, lưu danh sử sách có bao nhiêu trọng yếu, nhưng bảo trụ tính mạng quan trọng hơn, ai lại dám ở ngay lúc vị quốc công gia này đang nổi giận mà đi tìm phiền phức? Đó không phải là ngu ngốc hay sao?

Phương Tranh đứng ngay giữa kim điện, chấp tay sau lưng ngạo nghễ bề ngễ nhìn quần thần. Đợi một lát cũng không có người đi ra cãi cộ cùng hắn, Phương Tranh không khỏi khinh miệt cười, giọng nói bắt đầu trở nên dữ dằn: “ Lão tử tân tân khổ khổ cưới lão bà về nhà, luyện tiếc đánh, luyện tiếc mắng, cẩn cẩn thận thận phủng trong lòng bàn tay, xem như tổ tông mà hầu hạ, vì sao? Bởi vì lão tử thích nàng, yêu nàng! Móc hết tâm phế đều đáng giá! Các người là đám hỗn trưởng vương bát đản không có việc gì chỉ biết đi nói láo, có tư cách gì chít chít méo mó lão bà của ta? Ngôn quan quản trời quản đất, còn quản lão tử cưới lão bà, thích chỗ mồm vào như thế, sao các người không đi kỹ viện làm quy công? Mẹ nó! Đối với các người khách khí, các người cho rằng là phúc khí, thật cho rằng lão tử là trái hồng mềm, tùy tiện người nào cũng có thể bóp nát?”

Chậm rãi quét mắt nhìn đám ngôn quan đang lúng túng không dám lên tiếng, Phương Tranh hừ nói: “ Cưới thổ phỉ thì làm sao? Lão tử thích thổ phỉ! Các người khinh thường thổ phỉ, về nhà thử lật lại gia phả các người, không chuẩn mười tám đời trước đây vị tổ tông nào của các người cũng phải dựa vào núi mà ăn, dựa vào suối mà sống, làm sơn đại vương, ai so với ai thấp hèn? Các người một đám hỗn trưởng, biểu hiện ra vẻ đạo mạo, trong bụng không biết có bao nhiêu âm mưu ghê tởm, lão bà của ta tuy là thổ phỉ, so với các người sạch sẽ vô số lần, các người có tư cách gì nói nàng?”

“ Các người đừng có đem triều đình chụp mũ áp ta, ta chưa từng đem những thứ này để vào mắt, nói trắng ra là, lão tử kỳ thực là một hoạt thổ phỉ! Phỉ công cưới phỉ bà, thiên kinh địa nghĩa! Hôm nay trên kim điện, Phương mỗ dám nói, dù rốt cục có bị ngàn người chỉ trích, bị vạn người chửi mắng, thê thiếp vẫn là thê thiếp của ta. Ai cũng đừng mơ tưởng chia rẽ chúng ta, các người chửi ta thế nào ta cũng không thể nói gì, từ nay về sau, ai còn dám đối với người nhà của ta chít chít méo mó đánh rắm, lão tử bổ sống hắn! Không tin, các người cứ tự nhiên thử xem!”

Phương Tranh một phen nói vang vọng leng keng, mỗi chữ mỗi câu thật rõ ràng, quanh quẩn trên kim điện lừng ngất như tờ, lan truyền thật lâu không thôi. Thanh âm như lời thề hẹn, bay ra cửa cung, tốc hành chín tầng trời.

Dưới ánh mắt sợ hãi của quần thần, Phương Tranh thần nhiên xoay mặt nhìn Mập Mập, sau khi lên tiếng cáo tội, không nhìn Trịnh Nho đang nằm trên mặt đất hôn mê bất tỉnh, phất mạnh ống tay áo, rời khỏi cửa lớn kim loan điện.

Mập Mập nhìn bóng lưng dần dần tiêu thất ngoài cửa điện của Phương Tranh, trong lòng không ngừng cười khổ, người này đi thật tiêu sái, đem người ta trực tiếp đánh hôn mê rồi vỗ mông rời đi, lưu lại một cục diện rối rắm cho ta thu thập, thật là muốn lấy mạng!

Lâm triều nháo thành như vậy, tự nhiên không cách tiếp tục xuống phía dưới. Mập Mập phất phất tay, tuyên bố bãi triều, sau đó dưới vòng vây của nội thị và cấm quân, trở về hậu cung.

Đám quần thần bị những chuyện liên tiếp xảy ra hôm nay còn chưa kịp lấy lại tinh thần, lúc tan triều, mọi người còn đang ngây ra đứng trong kim loan điện, nhỏ giọng nghị luận việc hôm nay.

Không bao lâu, tiểu thái giám trong cung vua truyền đến ý chỉ, Trịnh Nho tuổi tác đã cao, không thể kham nổi trọng vụ trong triều, thánh ý quyết định, lệnh Trịnh Nho trí sĩ cáo lão, ngay hôm đó hồi hương.

Quần thần nhất thời ồ lên, biểu tình của mọi người khác nhau, nhanh chóng tiêu hóa ý chỉ khiến kẻ khác khiếp sợ và suy nghĩ sâu xa trong lòng.

Đến tận đây, cuộc chiến giữa Phương Tranh và ngôn quan trong triều rốt cục hạ màn, Phương Tranh toàn thắng.

Phương Tranh rời khỏi cửa cung, còn đang trên đường về phủ, bên trong Phương phủ, Trường Bình đang dẫn La Nguyệt Nương đến bái kiến công công bà bà.

Trong một phòng khách u tĩnh trong hậu viện, La Nguyệt Nương mang theo tâm tình thấp thỏm, dịu dàng tiến lên, dùng đại lễ quỳ lạy Phương lão gia và Phương phu nhân.

Nhị lão đã sớm nghe Trường Bình nói qua, tất nhiên là đối với lai lịch của La Nguyệt Nương hiểu rất rõ ràng, thấy La Nguyệt Nương mang thai lại làm lễ quỳ lạy, Phương phu nhân khuôn mặt chợt lo lắng, vội vàng đưa tay đỡ La Nguyệt Nương đứng lên, cả kinh nói: “Tiểu cô nương không nên làm như vậy, trong bụng con đang mang thai hài tử, sao có thể đi làm đại lễ? Cẩn thận làm bị thương hài tử.”

La Nguyệt Nương thấy Phương phu nhân nói chuyện hiền lành, nhất thời buông xuống sự lo lắng, nhẹ nhàng cười nói: “Bà bà đừng quá lo lắng, Nguyệt Nương từ nhỏ luyện võ, thân thể thường vận động mạnh, không ngại đâu.”

Phương phu nhân cũng không dám mạo hiểm, vội vàng mệnh nha hoàn nâng La Nguyệt Nương và Trường Bình ngồi xuống bên cạnh, sau đó Phương phu nhân nhìn Trường Bình, lại nhìn La Nguyệt Nương, thấy hai bụng bầu đã lớn, Phương phu nhân vui mừng hơn hớn, cười dài cùng Phương lão gia trao đổi một ánh mắt mừng rỡ.

“Nói lại nhi tử chúng ta thật là có khả năng. Người khác đều nói Phương gia chỉ có độc đinh, hậu tự khó lòng thừa kế, nhưng hiện tại vừa có liền mang thai hai đứa, lão gia, đây chính là chuyện vui lớn của Phương gia nha, Phương gia từ Tranh nhi đi xuống, rốt cục có thể mở mang nhân đinh rồi! Thực sự là tổ tông phù hộ!”

Trường Bình cùng La Nguyệt Nương nghe vậy, mặc cỡ vẻ mặt đỏ bừng, không hẹn mà cùng cúi đầu xuống, một lát không nói gì.

Phương lão gia vuốt râu ha hả cười vài tiếng, nét mặt già nua tràn đầy vẻ vui mừng, dù tay vuốt râu cũng hơi có chút run, gia tộc người thời cổ quan niệm rất nặng, xem chuyện thêm con thêm cháu là chuyện lớn nhất trong gia tộc, Trường Bình có hài tử, vốn là chuyện vui lớn của Phương gia, ai biết Phương Tranh lại âm thầm cưới thêm về một mỹ thiếp, hơn nữa cũng mang thai hài tử của Phương gia, Phương lão gia vui mừng đến thiếu chút nữa lệ già ngang dọc, dù cho muốn hắt hôm nay nhắm mắt, hắt cũng không còn thẹn không tiếc xuống cửu tuyền đi gặp tổ tông.

“Tốt, tốt, tốt!” Phương lão gia liên tục nói mấy chữ tốt, dùng cách này để biểu đạt tình vui sướng của hắn.

“Vị cô nương này tên là Nguyệt Nương?” Phương lão gia dừng một chút, hỏi.

La Nguyệt Nương nhanh nhẹn hạ thấp người nói: “Hồi bẩm công công, tức phụ họ La, gọi là Nguyệt Nương.”

Phương lão gia mặt giãn ra cười nói: “Phương gia không nhiều quy củ như vậy, con vào nhà không cần quá mức câu thúc, nhi tử hỗn trưởng của ta thì con cũng đã biết, con nghĩ hẳn là một người thủ quy củ sao?”

La Nguyệt Nương và Trường Bình nhớ tới Phương Tranh xưa nay luôn có dáng dấp không hề nghiêm túc ngả ngớn, nhìn không được thối phù một tiếng, hai nàng cùng bật cười khê.

Trường Bình hoàn hảo, nhưng La Nguyệt Nương dù sao cũng mới vào nhà chồng, thấy mình ngay trước mặt công công bà bà cười ra tiếng, hành động này đúng là có chút thất thổ, vì vậy vội vàng nghiêm mặt, ngạnh sanh dẫn xuống dáng tươi cười.

Phương lão gia cùng phu nhân liếc nhau, cười khỏ không ngớt, vị cô nương này vừa vào phủ trong lòng chứa nhiều cổ kị, rất không được thoải mái, tương lai đều là người một nhà, câu nệ như vậy thì thế nào cho được?

“ Nguyệt Nương, con vừa vào nhà, ở đây sau này là nhà của con, ngàn vạn lần không nên quá mức câu nệ, lão phu cùng bà bà đều là người khai sáng cõi mở. Chuyện nhỏ nhặt sẽ không thích lưu ý, lão phu lúc còn trẻ thường kinh thương vào nam ra bắc, người gì cũng từng gặp qua, tự nhận mình dễ nói chuyện, con ở lâu ngày, tự nhiên sẽ biết, ha ha.”

Đôi mắt xinh đẹp của La Nguyệt Nương hơi sụp xuống, vẫn nhỏ giọng ậm ừ.

Phương lão gia lắc đầu cười khỏ, thấy La Nguyệt Nương có chút câu thúc khẩn trương, liền đổi trọng tâm câu chuyện...

“ Lão phu nghe Mật nhi nói, trước đây con...ách, là đại vương sơn tặc?”

La Nguyệt Nương nghe vậy nheo mắt, trong lòng nhất thời chột sợ hãi.

Vô luận công công bà bà có cởi mở thế nào, làm thổ phỉ luôn không thể gặp mặt người, bọn họ có phải sẽ đuổi ta ra khỏi nhà, từ nay về sau không cho phép gặp mặt Phương Tranh? Vậy nên làm thế nào mới tốt?

“ Hồi bẩm công công, Nguyệt Nương...Nguyệt Nương...” La Nguyệt Nương do dự một lát, rốt cục cắn răng một cái nói: “ Không sai, Nguyệt Nương đã từng là thổ phỉ cướp đoạt, cướp qua đồ châu báu của thương gia, giết người, Nguyệt Nương không thể giải thích, nữ thừa kế nghiệp cha, phải đành làm vậy! Nhưng đối với Phương Tranh, Nguyệt Nương không hề hư tình giả ý, ta đối với hắn vẫn thật tình đối đãi, lòng này có trời đất chứng giám.”

La Nguyệt Nương nói xong liền lặng yên rơi nước mắt, có duyên vô phận, chẳng lẽ hôm nay còn chưa gặp nhau, liền phải cùng hắn ly biệt sao? Từ nay về sau trời nam đất bắc, không còn duyên phận phu thê, ý trời sao lại trêu người như vậy!

Phương gia nhị lão vốn đã biết được thân phận La Nguyệt Nương ngay từ đầu, Phương lão gia nhắc tới, cũng không hề có lòng kỳ thị chút nào, chỉ là muốn tìm một đầu đề đánh vỡ sự trầm mặc mà thôi, thấy Nguyệt Nương rơi nước mắt, Phương lão gia có chút lúng túng, liền tục cười khỏ nói: “ Ai, đang tốt đẹp, con không cái gì? Con đã làm thổ phỉ thì đã sao? Lão phu kinh thương nhiều năm, người nào chưa thấy qua? Không nói gạt con, lão phu còn từng kết bái huynh đệ với thổ phỉ.”

La Nguyệt Nương nghe vậy nhất thời ngừng khóc, ngẩng đầu kinh dị nhìn Phương lão gia.

Phương lão gia vuốt râu cười nói: “ Lão phu không lừa con, ngày xưa lão phu vào nam ra bắc, có một ngày tự mình áp một xe hàng hóa quý trọng, đi tới dưới một chân núi không biết tên thì bị một đám thổ phỉ vây quanh, lão phu tự nhiên không cam lòng, vì vậy dẫn theo vài tên tiêu sư hộ viện chiến đấu hồi lâu với bọn họ, sau thổ phỉ đầu lĩnh thấy lão phu kiên cường, liền ngừng tay, ta cùng hắn ái mộ kết giao, lạy nhau, lại nấn ná trên núi mấy ngày, lúc đó mới xuống núi, nói đến cũng khéo, thổ phỉ kia cũng như con, cũng họ La, ha ha.”

La Nguyệt Nương ngăn người, vội vàng hỏi: “ Công công có biết tục danh của hắn?”

Hắn họ La tên Phách, trước đây kiếm ăn trên một đỉnh núi nhỏ, sau lại nghe nói hắn thay đổi chỗ ở. Bất đắc dĩ lão phu không biết hắn đi nơi nào, từ đó về sau chặt đứt tin tức với hắn.”

“ La Phách?” La Nguyệt Nương kim lòng không được đứng lên, vẻ mặt giật mình nói: “ La Phách chính là gia phụ.”

Phương lão gia cũng lấy làm kinh hãi: “ Lại có việc này? Con...phụ thân con đúng là La Phách?”

La Nguyệt Nương lúc này hoàn toàn yên tâm, nghe vậy động tác thô khoách đặt một chân đạp lên ghế thái sư, sau đó vỗ đùi, hưng phấn nói: “ Nguyên lai công công và gia phụ là thế giao, làm cho con còn lo lắng muốn chết! Mọi người căn bản đều là đồng đạo nha, nguyên lai ngài là Phương nhị ca mà lão cha con thường nói hoài bên mếp, oa ha ha ha.”

“ Ba.” La Nguyệt Nương hưng hăng vỗ lên bàn gỗ lim bên cạnh, hào hùng vạn trượng quát to: “ Người đâu, đem rượu lên cho lão nương! Lão nương muốn cùng nhị thúc không say không thôi!”

Mọi người hóa đá.

378. Chương 360: Thấu Lương Trác Ma

Trở lại tiểu viện, Phương Tranh nâng chung trà, hung hăng uống ực một ngụm lớn, vẫn còn chưa thỏa khê chép miệng.

Một bên Tiểu Ngũ ánh mắt lạnh lợi, vội vàng lại rót thêm cho Phương Tranh một chung trà.

“ Yêu!”

Phương Tranh hung hăng vỗ bàn làm Tiểu Ngũ sợ đến run run, vội vàng quỳ rạp xuống đất, sắc mặt tái nhợt nói: “ Tiểu nhân sai rồi, thiếu gia bớt giận.”

Phương Tranh còn đang ôm tay kêu thảm thiết.

“ Thiếu gia, ngài làm sao vậy?” Tiểu Ngũ sợ hãi.

“ Tay của ta, kháo! Người không may ngay cả cái bàn cũng không qua được! Tiểu Ngũ, đem cái bàn này dời ra ngoài, bỏ ra làm củi đốt!” Phương Tranh tức giận.

“ Thiếu gia, đây là bàn mới mua hồi đầu xuân năm nay, không phải là bàn cũ nha.” Tiểu Ngũ cảm thấy rất đáng tiếc.

“ Lão tử bảo nổi không được sao? Lão tử thích đem cái bàn làm củi đốt, không được sao? Người gặp qua có ai đang bảo nổi mà còn giữ lý trí? Tiểu Ngũ a, muốn đi rửa bồn cầu sao?”

Cả người Tiểu Ngũ giật bắn: “ Thiếu gia, tiểu nhân lập tức đem bàn đi đốt, nhất định cháy thật sạch sẽ, dù chút tro cũng không còn.”

Ngoài cửa có người lạnh lùng kiêu hừ một tiếng: “ Là ai bảo nổi muốn thiêu bàn? Muốn làm bại gia tử hay sao?”

Phương Tranh ngưng mắt nhìn lại, đã thấy người tới chính là Trường Bình, gương mặt Trường Bình như đang cười cười, nhẹ nhàng hướng hần đi tới.

Tiểu Ngũ như được đại xá, vội vàng làm một lễ, khom người chuồn ra cửa phòng.

Trong phòng không ai, Trường Bình dùng ngón tay điểm điểm lên trán Phương Tranh, cả giận: “ Ta đã nhìn ra, người thực sự là bại gia tử, đồ đặc trong nhà người không yêu quý thì thôi, còn một lòng một dạ muốn hủy chúng nó. Tòa nhà này bị người đốt ba lần, hiện tại còn muốn thiêu bàn. Chẳng lẽ đời trước người là một bọn cướp đường giết người phóng hỏa?”

Phương Tranh sờ sờ cằm, lâm vào trầm tư, một lúc lâu hần như có sở ngộ gật đầu: “ Phu nhân nói rất có đạo lý. Chẳng lẽ đời trước ta thật sự là một người hay giết người phóng hỏa? Ai nha, gần đây ta nghĩ sát khí trên người càng ngày càng nặng.”

Trường Bình tức giận đến nở nụ cười, lại hung hăng gõ vào đầu hần.

“ Hôm nay vào triều rốt cục phát sinh chuyện gì? Đã lâu không thấy người tức giận như vậy.”

Nhắc tới chuyện này, sự tức giận của Phương Tranh lại trực trùng ót, nghe vậy hung hăng vỗ bàn, cả giận nói: “ Đám ngôn quan Ngự Sử trong triều đình, ***, chuyện tìm phiền phức cho lão tử, không chiều không chọc bọn họ, bọn họ trái lại tìm ta, lão tử lẽ nào thoát nhìn dễ khi dễ như vậy sao?”

Trường Bình thấy Phương Tranh tức giận, vội vàng truy hỏi.

Phương Tranh hừ nói: “ Đám ngôn quan thật quá phạm, vừa lên triều đã giành địa bàn của ta, như vậy thì thôi, còn hướng hoàng huynh nằng hạc tội ta, nói ta kết giao phi loại, cười thổ phỉ làm thiếp, làm tổn hại mặt mũi triều đình.”

“ Cái gì là cướp địa bàn của người? Người nào có địa bàn?” Trường Bình rất khó hiểu.

“ Thì đó là vị trí cũ ta hay đứng trong kim điện, bị một ngôn quan tên Lương Thành chiếm đoạt, đó không phải là cướp địa bàn của ta là gì?” Phương Tranh từng từ chần chẫn nói.

Mặt mày Trường Bình đen thui: “ Người...người cũng thật là...đó cũng gọi là cướp địa bàn?”

“ Thế nào lại không phải? Người tranh một hơi thở, phạt tranh một lò hương, vị trí của ta dựa vào cái gì cho người khác chiếm?”

Trường Bình thở dài nói: “ Sau đó thì sao?”

Phương Tranh đắc ý dào dạt nói: “ Sau đó ta chiến đấu với hần, hần về nhà dưỡng thương.”

Trường Bình hai mắt đăm đăm: “ Các người...các người vào thượng triều sao? Sao ta cảm thấy giống như một đám lưu manh đầu đường đang tụ hội vậy?”

Phương Tranh hờn giận nói: “ Nói bậy! Đàn bà biết cái gì! Kim điện là nơi trang nghiêm túc mục cỡ nào, sao lại giống như trò đùa nàg nói?”

Trường Bình hừ nói: “ Người còn hoàn hảo nói vậy, toàn bộ kim điện có một mình người là không hề trang nghiêm túc mục thì có, còn đám ngôn quan hạch tội người chuyện gì? Cái gì gọi là kết giao phỉ loại?”

Nói đến chuyện này, Phương Tranh càng nổi giận: “ Bọn họ cáo ta cưới một thổ phỉ làm vợ, nói cái gì mà tổn hại đến tôn nghiêm và uy vọng của triều đình. Làm cho người trong thiên hạ chế nhạo, còn muốn ta ở ngay trong kim điện trước mặt văn võ đại thần, ngay mặt bỏ vợ, hừ!”

Trường Bình cũng nổi giận: “ Đây là tên hỗn đản nào nói? Lão nương dẫn người đánh chết hần! Người khác cưới vợ nạp thiếp, quan hần đánh rầm!”

Phương Tranh lại bắt đầu đắc ý: “ Tên kia là Ngự Sử thai trung thừa Trịnh Nho, không cần nàg đánh, ta đã đánh qua, ha hả, rất sáng. Tên kia cũng giống như Lương Thành, song song về nhà dưỡng thương.”

Trường Bình liếc mắt nhìn hần, nói: “ Nói như thế, hôm nay vào triều sớm, người liền đánh hai người? Thật uy phong nha.”

“ Không thể nhịn được nữa mới ra tay thôi, nàg biết đó, ta là một người yêu thích hòa bình. Ân, nếu không có hần mép đen răng trắng nói bậy, chọc tới người nhà của ta, ta thế nào lại đánh hần? Kính lão tôn hiền còn chưa kịp đây.”

“ Rốt cục người đã trùng quan giận dữ vì hồng nhan, vì nàg người dám ở trong kim loan điện đánh người đứng đầu ngôn quan đức cao vọng trọng, nếu được vị thổ phỉ lão bà của người biết, không chừng không biết sẽ cảm động thành đáng đáp gì đây.” Trên mặt Trường Bình mang theo vẻ tươi cười ề ảm, ánh mắt lưu chuyển, như cố ý vô ý nhìn ra ngoài cửa một chút.

“ Trịnh Nho là một lão đầu nhĩ hơn sáu mươi tuổi, bị tiểu tử trẻ tuổi như người đánh một trận, hần cũng thật đáng thương cảm.”

Phương Tranh đắc ý cười: “ Phải đó, bốn lão công dưới đi ngang, trên thì đến chín mươi chín, đánh khắp thiên hạ vô địch thủ...”

Đang nói chuyện, tia sáng trong phòng tối sầm lại, một đạo thân ảnh hơi đẩy đà xuất hiện tại cửa, đôi mắt đẹp hàm chứa lệ nóng, kích động nhìn Phương Tranh, trong ánh mắt ngoại trừ sự tưởng niệm nồng đậm, còn có vô tận cảm kích, cứ như vậy ngơ ngác mà đứng, không hề chớp mắt nhìn chằm chằm Phương Tranh, si ngốc nhìn khuôn mặt khiến nàg khắc ghi thật sâu đến suốt đời, thật lâu không nói nên lời.

Phương Tranh như bị sét đánh, khiếp sợ nhìn thân ảnh đứng ngay cửa, còn có chiếc bụng lớn của nàg, trong lúc nhất thời hoàn toàn ngây dại.

Hai người cứ như vậy đứng cách nhau vài thước, ngơ ngác nhìn nhau, trong phòng trở nên lặng ngắt như tờ, rồi lại nổi lên sự vui sướng khi cửu biệt gặp lại.

Trường Bình nhìn Phương Tranh đang trợn mắt há hốc, lại nhìn La Nguyệt Nương vẻ mặt nước mắt nhưng không ngừng mỉm cười, không khỏi cười khúc khích.

“ Hai người các người cứ muốn nhìn như thế mãi hay sao? Thẳng đến vĩnh viễn sánh cùng trời đất?” Giọng nói của Trường Bình êm ái, từ sáng sớm nàng đã ăn không ít giấm chua.

La Nguyệt Nương vội vàng ngại ngần lau nước mắt, sau đó liền đi vào.

Phương Tranh thâm tình hô to nói: “ Không! Nguyệt Nương, nàng cứ đứng ở đó không nên cử động! Nhưng ta chạy qua chỗ nàng, ta chạy tương đối nhanh...”

Lời nói vừa ra, Trường Bình tức giận đến bóp chặt cổ hần, còn không ngừng lắc mạnh: “ Luôn luôn câu này, luôn luôn câu này! Hơn nữa còn nói kiểu buồn nôn như thế, có tin lão nương lập tức bóp chết người!”

Sự vui sướng khi gặp lại tràn đầy trong Hệ thống cảm nói bậy ngược Phương Tranh, nhẹ nhàng kéo tay La Nguyệt Nương, Phương Tranh có chút ngạc nhiên nói: “ Nàng tự mình tìm tới sao?”

La Nguyệt Nương lắc đầu, đưa tay chỉ Trường Bình, cảm kích nói: “ Là tỷ tỷ phái thị vệ của nàng đến đón ta về.”

Phương Tranh ngẩn người, ánh mắt nhìn Trường Bình tràn ngập cảm động, người vợ này cười thật đáng giá! Chính thất phu nhân hiểu biết đại thể như vậy, kiếp trước hẳn phải gõ hư bao nhiêu cái mả mới có được nha!

“ Mật nhi, nàng...nàng thật sự là quá tốt.” Giọng nói của Phương Tranh có chút nức nở.

Trường Bình vẻ mặt ôn nhu, bàn tay nhẹ nhàng nắm lấy cánh tay Phương Tranh, ôn nhu nói: “ Ta là Phương gia đại phụ, há có thể không hiểu biết đại thể? Nguyệt Nương đang mang cốt nhục Phương gia, có thể nào để cho hài tử sinh ra ở bên ngoài, làm khó người cha như người?”

Phương Tranh khịt khịt, nước mắt rớt xuống tại chỗ: “ Mật nhi, nàng đối với ta tốt như vậy, ta làm sao báo đáp nàng mới được.”

“ Người nha, đại nam nhân, khóc cái gì chứ, có mất mặt hay không? Chúng ta là vợ chồng, người nghĩ, tức là ta nghĩ, vợ chồng là một thể nha.”

Phương Tranh khóc thút thít nói: “ Mật nhi, cưới nàng làm vợ là một việc ta làm chính xác nhất trong cuộc đời này, nàng biết ta đang suy nghĩ chuyện gì không?”

Câu nói này nói ra, so với bất luận lời dỗ ngon dỗ ngọt nào trên đời còn đáng giá hơn. Lúc này Trường Bình đang chìm đắm trong nhu tình mật ý của Phương Tranh, nghe vậy mềm nhũn tựa vào đầu vai Phương Tranh, trên mặt mang theo vẻ mỉm cười ngọt ngào, giọng nói vạn phần ôn nhu: “ Người đang suy nghĩ chuyện gì?”

“ Ô ô...ta đang suy nghĩ, trong nhà hẳn là nên bày hai bàn mặt trượt...”

“ Có ý tứ?” Trường Bình ngạc nhiên.

“ Nàng xem.” Phương Tranh thu tiếng khóc, đưa tay làm dấu: “ Nguyệt Nương tới, lão bà của ta đều tề tựu đủ rồi, lại thêm Yên Nhiên, Tiểu Lục, Phương Nương, tổng cộng là năm người.”

“ Thì tính sao?” Đôi mày thanh tú của Trường Bình nhíu lại, mơ hồ nghĩ thẳng nhai này đang muốn ghen ra không phải lời gì hữu ích.

Phương Tranh rất có vài phần thương tiếc vỗ vỗ đùi, nói: “ Ít người nha! Hai bàn mặt trượt đều không đồng đều! Dùng hai bàn đấu địa chủ cũng được nha...”

Lần này Trường Bình và La Nguyệt Nương đều nghe hiểu rõ ràng, không ngờ tên tiểu tử này thật không biết xấu hổ biến đổi biện pháp để nói trọng điểm, còn muốn thêm tỷ muội vào nhà.

“ Phan!”

“ Phan!”

“ Oa.”

Trường Bình và La Nguyệt Nương phi thường có ấn tượng xuất thủ, Trường Bình dùng chiêu Lục Phách Hoa Chỉ, La Nguyệt Nương dùng chiêu Hắc Hổ Đào Tâm, chiêu thức phi thường độc ác sắc bén.

Đối với tiếng kêu thảm thiết của Phương Tranh làm như mất diếc tai ngơ, hai bà bầu nắm tay nhau, xoay người đi ra cửa.

“ Muội muội, ta mang muội đi quanh phủ nhìn một chút, phu quân nói, mang thai hài tử phải thường đi lại, như vậy sinh hài tử sẽ sinh long hoạt hổ, mau lớn khỏe mạnh, ân, thuận tiện để người hầu trong phủ đều nhận thức thiếu phu nhân người.”

“ Đa tạ tỷ tỷ, Nguyệt Nương thật cảm kích.” Thanh âm La Nguyệt Nương cũng trở nên nhẹ nhàng ôn nhu, rất có vài phần phong phạm của tiểu thư khuê các.

Trong phòng ngủ. Phương Tranh xoa cái ót hiện rõ một đạo chường ấn đỏ tươi, bi phần chăm chú nắm chặt nắm tay.

“ Diệt Chân muội muội, ta sẽ không buông tha! Kiếp này nhất định phải cho lão bà nương đáp ứng cho nàng vào cửa! Tuyệt không thể buông tha cho Hàn gia xử nữ! Sai, tuyệt không cho nàng ở trong Hàn gia chờ đến già.”

Lại qua thêm năm ngày, Tiêu Hoài Viễn và Ôn Sâm quay về kinh, Phùng Cửu Dao và Hàn Đại Thạch suất lĩnh Long Vũ quân cũng trở về đại doanh tây giao kinh thành.

Cùng đi với Tiêu Hoài Viễn quay về kinh, còn có con cháu ruột thịt của các đại thế gia, Tiêu Hoài Viễn mang chính sách chiêu an thế gia của Phương Tranh sử dụng vô cùng triệt để, toàn bộ con cháu thế gia dưới uy áp hoặc lừa gạt của Tiêu Hoài Viễn, côi lòng đầy mừng rỡ theo hẩn vào kinh làm quan.

Sau khi Tiêu Hoài Viễn vào kinh, tới Lại Bộ giao phó công việc trước, sau đó thỉnh quan viên Lại Bộ dàn xếp cho các con cháu thế gia, sau đó liền tới Phương phủ, bái phỏng Phương Tranh, hướng hẩn tỉ mỉ báo cáo công tác.

Tiêu Hoài Viễn đi xa, Phương Tranh vẫn lười biếng, làm bất cứ chuyện gì vẫn không dậy nổi tinh thần.

Công việc hiện nay đã xong xuôi, lúc này quốc thái dân an, là lúc nên nghỉ ngơi, Phương Tranh tự nhiên cũng không thêm quan tâm quốc sự. Trên thực tế hẩn cũng không bản lĩnh xử lý quốc sự.

Phương Tranh sầu chính là việc đưa Hàn Diệt Chân vào cửa, xem thái độ của Trường Bình, không có cửa rồi, nhưng Hàn gia khuê nữ không thể chờ mãi ở Tô Châu đợi hẩn, Ngưu Lang Chức Nữ phân biệt lâu, Chức Nữ cũng sẽ biến thành oán nữ, dần dần biến oán phụ, oán bà bà...

Tiểu Ngũ ân cần rót cho Phương Tranh một chung trà, thấy hình dạng rầu rĩ không vui của Phương Tranh, Tiểu Ngũ nịnh nọt nói: “ Thiếu gia không vui như thế, chẳng lẽ nhốt mãi trong nhà nên buồn chán? Có muốn ra ngoài đường đi chơi một chút hay không?”

Phương Tranh hai mắt sáng ngời, đúng rồi, bốn thiếu gia rời kinh nhiều ngày, đại cô nương tiểu cô nương trên đường cái của kinh thành nhất định rất nhớ ta, ta phải đi an ủi thoải mái các nàng, thật hoài niệm lúc trước đi vui chơi trên đường cái, hai tay chung quanh sờ sờ ngắm đủ loại hương vị nha.

Ăn mặc một thân trường sam màu đen, tay cầm một cây quạt ngà mạ vàng, Phương Tranh dẫn theo Tiểu Ngũ, hai người đi ra đường tìm kiếm sự vui vẻ.

Đường lớn Hoa thị vẫn phồn hoa rầm rĩ như trước đây, các thương nhân vân du bốn phương tụ tập trên đường, lớn tiếng rao bán hàng hóa muôn màu rực rỡ của chính mình. Trên đường bóng người lay động, nôi liền không dứt. Những đại cô nương vóc người thật đẹp qua lại xuyên toa, đang lựa chọn đồ vật mình thích.

Phương Tranh thỏa mãn thở dài, cây quạt trong tay vung lên, chỉ vào đường cái phồn hoa trước mắt, nhìn Tiểu Ngũ vui vẻ nói: “ Quốc thái dân an, bách tính cơm no áo ấm, an cư lạc nghiệp, ta rất vui mừng nha.”

Tiểu Ngũ lấy lòng cười nói: “ Toàn bộ nhờ vào công lao của thiếu gia, thiếu gia đầu Phan nghịch, bình thái tử, xuống Giang Nam tiêu diệt Thái Vương, giúp bách tính không gặp nạn chiến hỏa, có thể bảo trụ đất nước...”

Phương Tranh vui mừng: “ Tiểu Ngũ, chiêu vỗ mông ngựa của ngươi làm thiếu gia rất thoải mái, không tệ không tệ, có tiến bộ.”

Tiểu Ngũ không ngừng cố gắng: “Thiếu gia vì bách tính làm nhiều chuyện tốt như vậy, hiện tại dù có đi sờ soạng vài cô nương, đó cũng là phúc khí của các nàng, sao thiếu gia không ban ân trạch cho các nàng?”

Phương Tranh mặt mày rạng rỡ nói: “Nói thật chính xác! Ta sờ các nàng, là phúc khí của các nàng nha, đổi lại có những người ta không thêm, cầu ta ta còn lười sờ đó.”

“Thiếu gia uy vũ!”

Phương Tranh lập tức liền không chút cố kỵ, vui vẻ phát ổng tay áo, gài cây quạt lên sau cổ, dáng dấp như một trẻ hư lưu manh, vươn hai móng vuốt sói, liền chen vào trong đám người, Tiểu Ngũ ở một bên hưng phấn không ngớt, cũng xắn tay áo đi theo phía sau Phương Tranh. Dự định kiếm chút tiện nghi, một chủ một tớ bắt đầu biến thân từ người thành sói.

Ai biết lúc này có một gã bán hàng ven đường quay đầu lại, nhận ra Phương Tranh, vừa xem, không khỏi quá sợ hãi, kinh khủng hét to một tiếng: “Phương thái tuế tới rồi!”

Cả con đường đột nhiên an tĩnh lại, động tác của mọi người đều dừng lại, ngay sau đó, mọi người bắt đầu kinh khủng chạy tứ tán.

“Sưu.” Một tiếng, trong chớp mắt, cả con đường bất luận là người bán hàng, hay bách tính mua hàng, tất cả đều chạy trốn vô tung vô ảnh, nguyên con đường cái đang thật phồn hoa, lúc này toàn bộ bóng người đã biến mất, chỉ còn lại đồ đạc rơi vãi mất trật tự trên đất, quang cảnh rất là hiu quạnh.

Phương Tranh và Tiểu Ngũ vẫn duy trì hai tay thành hình trảo, tư thế hơi nghiêng về phía trước, ngay cả nụ cười đậm đang trên mặt cũng không rút đi, chỉ là dáng tươi cười đã động lại.

“Đây là ý tứ gì?” Nhìn chăm chú vào đường cái tiêu điều vắng vẻ, Phương Tranh có chút bi phẫn.

“Thiếu gia, các cô nương chắc đang chạy về nhà hái hoa, hái hoa đến tặng cho ngài.” Mặt mày Tiểu Ngũ đen thui, dùng sức xóa khai đề tài.

“Người nói...tựa hồ có chút đạo lý.”

“Nhất định là như vậy, thiếu gia.”

Một chủ một tớ mặt không đổi sắc tự an ủi mình thoải mái.

Chuyển con người đảo qua, trên bậc thang của một cửa hàng vừa đóng cửa, còn có một người chưa bỏ chạy.

Làm cho mừng rỡ chính là, người này lại là một vị cô nương.

Nhưng làm cho kẻ khác uể oải chính là, vị cô nương này tròn vo, gương mặt béo phì, còn bị mặt rỗ.

“Sao người không chạy?” Phương Tranh hiếu kỳ hỏi.

Bà mập mặt rỗ e thẹn cười, lại hướng Phương Tranh ném mị nhãn: “Vì sao ta phải chạy? Ta không sợ người.”

Phương Tranh quan sát thân thể của nàng ta một chút, gật đầu khẳng định nói: “Người xác thực không cần sợ ta.”

Mặt rỗ cô nương cúi đầu ngượng ngùng một hồi, sau đó ngẩng đầu, dùng cảm hướng Phương Tranh ưỡn ngực, vẻ mặt kiên quyết.

“Không phải chỉ là bị người chiếm tiện nghi sao, người chiếm đi!”

Cô nương lại hướng Phương Tranh ném một mị nhãn, e thẹn nói: “Chiếm tiện nghi xong, nhớ kỹ mang ta đi nhà người. Từ nay về sau, người ta là người của người đó.”

“Ấu...”

“Tiểu Ngũ đừng nôn nữa, người tới đi, lần này ta thật không hạ thủ được.”

Tiểu Ngũ liêu mạng lắc đầu: “Không, thiếu gia. Tiểu Ngũ đối với ngài trung thành và tận tâm, ngài đừng tàn nhẫn như vậy đối với tiểu nhân.”

“ Cái gì tàn nhẫn? Đây là phúc lợi! Thiếu gia phần thưởng cho người, sờ xong người mang nàng ta trở về thành thân.”

Tiểu Ngũ đánh chết không nghe, vẻ mặt bi phẫn: “ Không, ta không thể có lỗi với Lan nhi, người ta yêu nhất chính là nàng.”

“ Mặc kệ, ta biến trước, người đoạn hậu.”

Phương Tranh sừ một tiếng thoát ra thật xa, Tiểu Ngũ phản ứng cũng không chậm, nhanh chạy theo Phương Tranh, chủ tớ hai người chớp mắt liền biến mất ở đầu đường cái.

“ Thiếu gia, vừa rồi thật sự là mạo hiểm a!” Chạy ra khỏi ba đường cái, chủ tớ mệt mỏi thở hổn hển.

“ Lòng người khó đoán, quỷ dị khó lường, trên đời xấu nữ mơ ước mỹ sắc của chúng ta nhiều lắm, chúng ta sau này phải cẩn thận đề phòng, thề sống chết bảo vệ tốt trinh tiết của chúng ta!” Phương Tranh cũng là vẻ mặt sợ hãi.

“ Thiếu gia nói rất đúng!”

“ D? Chúng ta chạy đi đâu đây? Đây là đường gì? Sao cũng phồn hoa như vậy?” Phương Tranh ngẩng đầu nhìn lại. Chỉ thấy trên đường người đến người đi, rầm rĩ cực kỳ, so với đường lớn Hoa Thị không hề thua kém.

“ Thiếu gia, đây là đường lớn Nam Môn.”

“ Đi, an ủi phụ nữ đồng bào, ta xem có mấy người tư sắc không tề.”

“ Ba” một tiếng mở quạt, Phương Tranh dùng quạt che mặt, chỉ lộ ra một đôi mắt gian tà quan sát mọi nơi. Bỗng nhiên hai mắt hần sáng ngời, chỉ thấy trong một cửa hàng bán đồ trang sức châu bảo, một mỹ nữ vóc người thướt tha, thân thể yếu diệu đang xoay lưng về phía hắn, hơi khom lưng chọn đồ trang sức, cái mông cao cao nhếch lên giống như một tòa ngọn núi cao vút, đang hướng hắn xa xa ngoắc tới.

Phương Tranh vẻ mặt sắc cười tiến ra đón, thu hồi quạt, bàn tay háo sắc đi xuống, sau đó phi thường tinh chuẩn vỗ vào cái mông của mỹ nữ, đồng thời còn âm thầm xoa nhẹ một cái...

Có dân thật tốt! Phương Tranh tám tắc tán thán.

“ Mỹ nữ, coi trọng cái gì vậy? Thoải mái chọn, ca ca mua tặng người, ca ca có tiền...”

Mỹ nữ bị người sờ soạng, nổi giận vội vàng quay đầu lại, hai người vừa thấy mặt nhau, cả hai đều thất kinh.

“ Là người!”

“ Sao người lại tới đây?”

Phương Tranh kinh hãi, vội vàng phủ nhận: “ Không phải ta, người nhận sai người!”

Mỹ nữ đầy mặt đỏ bừng, không biết là tức giận hay xấu hổ. Nhìn Phương Tranh đang thất kinh, cười lạnh nói: “ Tại đường lớn thành Tô Châu người cũng vậy, tới kinh thành y nguyên, Phương Tranh, người thực sự là cầu không thể không ăn phân. Hết cú!”

“ Đây...là hiểu lầm nha!” Phương Tranh nước mắt trong suốt đảo quanh trong viền mắt, ngửa mặt lên trời thở dài.

379. Chương 361: Diệt Chân Thượng Kinh

Sợ cái gì đến cái đó, khi hắn còn đang vì chuyện cưới Hàn Diệt Chân mà phiền não không ngớt thì Hàn Diệt Chân lại vào kinh, Phương Tranh mơ hồ nghĩ, lần này xem như náo nhiệt, về phần chính mình sẽ chết theo kiểu nào, Phương Tranh nghĩ không còn trọng yếu, dù sao cũng là chết chắc rồi.

Hàn Diệt Chân vẫn mỹ lệ như ngày trước. Nhiều ngày không gặp, khuôn mặt nàng thêm hao gầy, trong ánh mắt có vài phần sầu ý như có như không, nàng ăn mặc một thân quần áo màu lục nhạt, quần áo thật khéo léo làm nổi bật thân thể mềm mại, lại tôn thêm vóc người yếu diệu cùng làn da trắng muốt của nàng.

Hơn nữa lại thêm đôi mắt sáng u oán nhu nhược, cả người thoát nhìn đặc biệt làm kẻ khác sinh lòng thương cảm, khí chất uyển chuyển hàm súc mảnh mai của nữ tử Giang Nam ở trên người nàng hiện rõ không còn sót lại chút gì.

Hàn Diệc Chân hơi nheo mắt lại: “ Hình như ngươi không mấy hoan nghênh ta đến kinh thành?”

Phương Tranh thất kinh, vội vàng bồi cười nói: “ Sao có thể chứ, ta là người không lương tâm như thế sao? Nàng tới kinh thành, ta vui vẻ còn không kịp đây...”

Hàn Diệc Chân lẳng lặng nhìn khuôn mặt tươi cười quen thuộc của Phương Tranh, lúc này hơn mười ngày không thấy, nàng nghĩ dường như lâu dài như qua cả đời, ở trong nhà tại Tô Châu mỗi một ngày bằng một năm, rốt cục nàng đã cảm nhận đủ hết.

Nguyên lai đây là lương tình tương duyệt sao? Mỗi ngày nhớ chàng không gặp chàng, cộng lại nước mắt ngập cả sông Trường Giang...

Thật kỳ lạ, viền mắt Hàn Diệc Chân chậm rãi ứa đầy nước mắt, nhưng trên mặt lại nhàn nhạt mỉm cười, giống như đóa hoa trong cơn gió mùa xuân tràn ra ánh sáng.

Phương Tranh luống cuống, đưa tay vội vàng giúp nàng lau đi nước mắt, giậm chân nói: “ Nàng nhìn thấy ta lẽ ra nên vui vẻ mới phải, khóc gì chứ, nàng không phải bị dấn dập của ta làm sợ mà khóc đi? Ta có gương mặt khó coi tới như vậy hay sao?”

“ Phốc xuy...”

Hàn Diệc Chân mang theo nước mắt cười ra tiếng, rút ra khăn tay tùy thân, nhẹ nhàng lau khô nước mắt, sau đó tức giận liếc mắt nhìn Phương Tranh, hừ nói: “ Vui về? Rõ như ban ngày lại bị người khinh bạc, ta nên vui về sao? Phương Tranh, ngươi là tên lưu manh vô sỉ, ở kinh thành và tại Tô Châu cũng y như nhau, người không có làm gì có chút tiền đồ được hay sao?”

Nói đến đây, nhớ tới bàn tay háo sắc của hắn mò mẫm trên mông mình, chợt cảm thấy một trận tê dại truyền đến. Hàn Diệc Chân cắn chặt môi dưới, gương mặt đỏ bừng xấu hổ đến mê người. Ánh mắt nhìn phía Phương Tranh dường như nhộn nhạo hơi nước, đặc biệt mê người.

Phương Tranh nuốt nước bọt, nhiều ngày không gặp, nữ nhân này càng ngày càng tươi ngon mọng nước, mỹ nữ tuyệt sắc như vậy, nếu ở trên giường cùng nàng điên loạn đảo phượng, vu sơn mây mưa một phen, tất nhiên còn có một phong tình khác, cực kỳ tiêu hồn.

Phương Tranh nghiêm trang nói: “ Cái gì khinh bạc? Nàng đừng nói lung tung, ta chỉ không cẩn thận huyết nàng một chút mà thôi, cũng không phải cố ý. Ta ở kinh thành cũng có thanh danh trong sạch, thượng đến triều đình, hạ đến bách tính, mỗi người đều rất kính ngưỡng ta, sùng bái ta...”

Lời còn chưa dứt, bên đường chợt có người nhận ra Phương Tranh, kinh hãi, kinh khủng kêu lên: “ Phương thái tuế lại tới nữa, xem kỹ khuê nữ nhà các người nha.”

Bách tính tiểu thương trên đường cái dường như nhìn thấy thành vệ quân, nhanh chóng tứ tán ầm ầm mà chạy, trong chớp mắt, ngoài đường lớn trở nên vắng vẻ, đặc biệt hiu quạnh.

Gương mặt Phương Tranh đen thui.

Hàn Diệc Chân kinh dị nhìn đường cái vắng vẻ, sau đó lại nhìn về phía Phương Tranh, lập tức khóe miệng hiện ra một đường vòng cung mê người.

“ Phương thái tuế? Ha ha, danh tiếng của người ở kinh thành quả nhiên không nhỏ.”

Phương Tranh mạnh miệng: “ Vâng! Ta không để ý cái nhìn của người thế tục đối với ta.”

Bóng đêm lạnh như nước, bầu trời đầy sao làm tôn thêm một vầng trăng sáng, làm đẹp ngàn vạn ánh đèn của nhân gian.

Bên bờ Tần Hoài, nước sông gợn sóng liên miên, chậm rãi từ hướng bắc trôi vào Trường Giang.

Bên bờ một bãi đá lớn, một nam một nữ song song ngồi cùng nhau, ánh mắt thất thần nhìn chăm chú vào nước sông, trong lòng trăm mối tư vị...

Một gã người hầu đứng rất xa, hiếu kỳ đánh giá thiếu gia và vị tuyệt sắc mỹ nhân xa lạ.

“ Không phải người đã đáp ứng sẽ cưới ta sao? Lúc nào cưới ta?” Hàn Diệc Chân u oán nói.

Phương Tranh thật sâu thở dài. Hiện tại hẳn nghĩ mình vốn giống như một nam nhân thương cảm bị người hối thúc ly hôn, lúc này nếu có thêm điều thuốc thì càng tăng thêm không khí trầm trầm trước mắt.

Phương Tranh đưa tay lùa vào trong tóc, đẩy mặt thống khổ: “ Nàng cho ta thêm thời gian...”

“ Hừ! Người cứ kéo dài đi, ngày nào đó ta thành già lão, cả đời biến thành người không lấy chồng...”

“ Diệc Chân, ta thực sự cần thời gian, nàng biết đó, mãnh hổ...khái khái, sai, phu nhân trong nhà ta còn chưa chịu, hiện tại nàng lại mang thai hài tử...”

Lời này nói ra sao cứ không được tự nhiên? Từ trong đó lộ ra mùi vị của một kẻ lòng lang dạ sói...

“ Nếu người không chịu cưới ta, ta sẽ hận người đến chết.” Hàn Diệc Chân buồn bã nói.

“ Không! Diệc Chân! Nàng không thể hận ta! Nàng không thể bởi vì ta yêu nàng như vậy mà hận ta, ta biết nàng yêu ta yêu quá khổ đau đau khổ. Ta yêu nàng cũng yêu đến đau khổ khổ đau.” Phương Tranh nắm lấy vai của nàng, vẻ mặt thống khổ nói.

Hàn Diệc Chân xanh cả mặt, cắn răng nói: “ Phương Tranh, ta phát hiện có đôi khi người thực sự rất đáng ghét! Diễn đã ghiền lắm phải không?”

Phương Tranh bật người thu hồi vẻ mặt thống khổ, cười gượng nói: “ Ta chỉ là muốn ném thử vai diễn của các diễn viên phái hành động mà thôi, được rồi, sao nàng lại đến kinh thành? Một mình nàng tới hay tới với ai?”

Hàn Diệc Chân như cười như không nhìn Phương Tranh, nói: “ Cũng là do người ra chủ ý thiếu đạo đức, chuyện con cháu thế gia nhập kinh làm quan, dùng để trấn an thế gia. Trong tay triều đình lại có thêm một nhóm lớn con tin, cha ta là người thứ nhất hưởng ứng ý kiến của người, đem hai vị huynh trưởng cùng một vị đệ đệ của ta tất cả đều đưa vào kinh, sẽ chờ đợi Lại Bộ phong quan gia tước, phụ thân còn ở tây thành mua một tòa nhà lớn, ta đương nhiên đi theo bọn họ tới rồi.”

Phương Tranh cảm động nói: “ Hàn lão đầu...khái, Hàn thế bá thật có tình, lần này xuống Giang Nam, có thể nhanh chóng hữu hiệu trấn an thế gia, Hàn thế bá có công sức rất lớn trong đó, ta thật tình muốn cảm tạ lão nhân gia.”

Hàn Diệc Chân hừ hừ nói: “ Người dự định làm sao cảm tạ cha ta?”

Phương Tranh suy nghĩ một chút, nói: “ Vốn các con cháu thế gia đều chỉ có được một tước vị, ta thượng tấu hoàng thượng, ngoại lệ cho Hàn gia nàng thêm hai tước vị được không? Giang Nam đệ nhất thế gia, vừa là gia tộc đầu tiên hưởng ứng triều đình hiệu triệu, phong thưởng có thể nặng hơn một ít, người khác cũng sẽ không nói gì được, đến lúc đó gia đình nàng một nhà ba vị bá tước, nói ra cũng là một chuyện làm rạng rỡ tổ tông.”

Hàn Diệc Chân trợn mắt nói: “ Hiếm lạ sao? Người phong mười bá tước thì đã sao? Cha ta chỉ có một yêu cầu, người cũng không dám đáp ứng.”

Phương Tranh xấu hổ lau mồ hôi.

Yêu cầu của lão cha nàng có thể đủ lấy mạng nhỏ của ta, nếu ta đáp ứng hẳn, cùng ngày người gả cho ta, ngày thứ hai liền phải thủ tiết...

Hàn Diệc Chân thấy Phương Tranh xấu hổ, không khỏi cười khúc khích, nhin xuống sự ngượng ngùng trong lòng, thuận thế đặt nhẹ bàn tay lên bờ vai của hắn.

“ Được rồi, vừa rồi là ta nói đùa với người, ta biết chuyện này không gấp được, từ từ sẽ đến, người...người ở trên đường lớn lại khinh bạc ta như vậy, người có chịu cưới ta hay không, thì ta cũng đều là người của người rồi. Hiện tại ta cùng với các huynh trưởng cùng nhau ở tại tây thành, nếu người có thời gian, nhớ kỹ đến thăm ta, đừng làm cho nữ nhân của người mỗi ngày đều phải kiêng chân chờ người đến.”

Phương Tranh bị buổi nói chuyện của Hàn Diệc Chân làm trong lòng đủ loại tư vị xáo trộn.

Nữ nhân thông minh sẽ biết nói chuyện kiểu thông minh, chỉ vài câu ngắn ngủi, đủ kéo trái tim nam nhân, ôm lấy hồn nam nhân, còn làm cho hấn bởi vì tạm thời không thể cưới nàng mà sản sinh sự bức rứt thật lớn, tình cảm đối với nàng càng phát sinh thêm sâu nặng.

Nữ nhân này là một yêu nghiệt!

Đưa tay ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Hàn Diệc Chân, cả người nàng chợt run rẩy, lập tức liền trầm tĩnh lại. Nàng bình yên y ôi trong ngực Phương Tranh, lúc này bên bờ Tần Hoài, có đôi tình nhân đang ôm nhau gần bó, trong lòng tràn đầy sự ấm áp nhàn nhạt...

Nhiều năm về sau, chúng ta có thể giống như hiện tại hay không, lẳng lặng ngồi ở bờ sông, cùng nhau cười nhìn dòng nước xiết?

“ Diệc Chân...”

“ Ân?”

“ Chúng ta cùng đếm sao đi.” Ngưỡng nhìn tinh không, trong lòng Phương Tranh đặc biệt yên lặng, đã không biết bao nhiêu năm không làm lại chuyện ngây thơ như thế.

“ Không nên, ta đếm, ngươi đừng đếm.”

“ Vậy ta đếm cái gì?”

“ Ân, ngươi ngốc hơn ta, ngươi đếm trăng đi.”

Phương Tranh tức giận.

Một tháng trôi qua, tháng này Phương Tranh trải qua vừa nhàn nhưng lại mệt.

Nhàn là bởi vì trong triều không có nhiều việc làm, tháng này Phương Tranh cũng không hề lâm triều. Ở trong kim loan điện ngay trước mặt văn võ bá quan, Phương Tranh lễ thẳng khí hùng hướng Mập Mập xin nghỉ sanh, lý do là vì chiếu cố hai bà bầu trong nhà.

Phản ứng của quần thần tự nhiên lại là một trận ồ lên, từ cổ đến nay, lần đầu tiên nghe được cách nói “ nghỉ sanh” như thế, hơn nữa người xin nghỉ còn là một nam nhân, vị quốc công gia này nói ra mỗi một câu luôn làm người chú ý.

Mệt là vì Phương Tranh mỗi ngày phải cùng hai bà bầu, bưng trà bưng nước tổng khăn mặt, chuyện này người làm trong nhà lại ít làm hơn hấn, nguyên nhân rất đơn giản, nữ nhân mang thai là yêu nghiệt, trong nhà có hai yêu nghiệt, tính tình tùy hứng. Mẫn cảm hay thay đổi thì khỏi cần phải nói, còn đặc biệt thích nhìn Phương Tranh bận rộn vì mình.

Nếu vậy cũng thôi, lão bà mang thai, thân là nam nhân, hầu hạ trước sau cũng là điều nên làm.

Đáng tiếc chính là, bên ngoài Phương phủ còn có thêm một con yêu nghiệt, con yêu nghiệt kia đang ở bên tây thành.

Phương Tranh mỗi ngày bồi xong hai bà bầu, xoay người liền vội vã chạy ra khỏi phủ, lại đi bồi tiếp yêu nghiệt ở tây thành. Ngày qua rất phong phú, phong phú tới mức Phương Tranh thậm chí có điểm thống hận chế độ chung chồng thời cổ đại.

Ca ca đã từng cũng là một nam nhân chuyên tình a.

Bên trong thư phòng tại Phương phủ. Phương Tranh thật vất vả mới thanh tĩnh xuống tới, lúc này mặt trầm như nước, thần tình ngưng trọng nhìn chằm chằm vào hai phần tình báo trong tay.

Đây là hai phần tình báo mới nhất từ phương bắc truyền về.

Phần thứ nhất nghiêm ngặt nói đến cũng không tính là tình báo, đó là một phong thư do chính Mặc Cúc Liên quốc sư của Cốt Đốt Lộc Khả Hãn chính tay viết cho Phương Tranh.

Bên trong quốc sư Mặc Cúc Liên bày tỏ vạn phần áy náy với Phương Tranh, Phương Tranh nhờ quốc sư tìm kiếm mấu thân của Tiểu Lục, quốc sư biểu thị là bất lực. Bởi vì người cướp đi mấu thân của Tiểu Lục là Đồng La bộ lạc, từ ngày trước sau khi cướp đi mấu thân của Tiểu Lục, vì khuôn mặt xinh đẹp, thủ lĩnh

bộ lạc liền trực tiếp dâng bà cho đệ đệ Khả Hãn Mặc Xuyên lúc đó còn chưa làm phản, hôm nay nếu muốn tìm bà về, với bản lĩnh của Cốt Đốt Lộc cùng Mặc Cúc Liên, thật sự không có biện pháp cũng không có năng lực.

Nhìn phong thư, Phương Tranh vốn còn đang suy nghĩ, Hoa triều kết minh cùng hai Đột Quyết Khả Hãn, nếu biết Tiểu Lục ở trong tay Mặc Xuyên Khả Hãn, nhiều lắm phải người gởi cho Mặc Xuyên một phong thư, thỉnh hãn trả người trở về là được.

Nhưng khi nhìn tới phần tình báo thứ hai, trái tim Phương Tranh dần dần trầm xuống dưới.

Đây là một phần chiến báo, Hoa triều thám tử vừa từ thảo nguyên Đột Quyết truyền về.

Đầu tháng tư, thảo nguyên Đột Quyết Mặc Xuyên Khả Hãn bỗng nhiên tụ tập toàn bộ dũng sĩ có khả năng thiện chiến trong các bộ lạc, mời Cốt Đốt Lộc ở ngay bên ngoài Hắc Sa Thành của vương đình Đột Quyết, song phương nhất quyết sinh tử, nhân đó mà quyết định ai sẽ là chủ tể chân chính của thảo nguyên.

Cốt Đốt Lộc không nói hai lời liền đáp ứng, dân tộc du mục thảo nguyên vốn có thiên tính ngay thẳng dũng cảm, người nói quyết chiến, chúng ta liền quyết chiến, vốn không hề nghi ngờ hãn.

Vì vậy song phương đều tụ tập hơn hai mươi vạn đại quân, ở bên ngoài Hắc Sa Thành liền mạng một trời đen kịt, thẳng giết đến mặt trời mặt trăng cũng không còn ánh sáng, núi sông thất sắc, chiến trường thấy chất như núi, giống như nhân gian địa ngục thâm vô cùng.

Ai cũng không ngờ tới, ở phía sau trận quyết chiến nhìn như chính đại quang minh, còn cất giấu một âm mưu thật lớn.

Lúc hai quân giao chiến căng thẳng kịch liệt nhất, tướng quân Hoa triều Sài Mộng Sơn đã đầu nhập dưới trướng Mặc Xuyên, suất hơn hai vạn Hoa triều binh sĩ trốn chết khỏi Trung Nguyên chạy tới thảo nguyên, nhiều qua chiến trường chính diện của hai quân đang giao chiến, từ sau lưng hướng vương trướng kim đỉnh của Cốt Đốt Lộc Khả Hãn đột nhiên phát động tấn công.

Hành động công kích lên lút này rất thành công.

Bởi Cốt Đốt Lộc Khả Hãn đem toàn bộ binh lực điều đến chiến trường bên ngoài Hắc Sa Thành quyết chiến, lưu thủ vương trướng chỉ có hơn một ngàn binh sĩ, vì thế liền thất bại đột tử.

Trận chiến này, Cốt Đốt Lộc đã trả giá thật lớn.

Cái giá phải trả chính là sinh mạng của hãn.

Bất ngờ không kịp đề phòng, Cốt Đốt Lộc bị Sài Mộng Sơn bộ đội chém giết, mất mạng tại chỗ. Tin tức Cốt Đốt Lộc bị giết chết rất nhanh truyền tới trên chiến trường đang quyết chiến, bởi vậy dẫn đến lòng quân của Cốt Đốt Lộc bên ngoài Hắc Sa Thành toàn bộ mất hết. Binh bại như núi đổ, như nước thủy triều hướng phía đông lui binh, quốc sư Mặc Cúc Liên dù đã nghĩ hết biện pháp, cũng không cách ngăn cản sĩ khí chiến đấu của binh sĩ hoàn toàn mất hết.

Cuộc chiến này Mặc Xuyên Khả Hãn đại thắng, toàn bộ tiêm sạch gần mười vạn người của Cốt Đốt Lộc Khả Hãn, Mặc Xuyên đại quân mang theo dư uy đại thắng, theo đuổi không bỏ, lại sinh sôi cướp lại được ba phần bãi cỏ màu mỡ trên thảo nguyên, còn có vô số bộ lạc thủ lĩnh cùng dân du mục quy thuận.

Theo thám tử ẩn núp dưới trướng của Mặc Xuyên Khả Hãn hồi báo, lần này hành động công kích đánh lên của Mặc Xuyên hoàn thành cực kỳ hoàn mỹ, không hề có chút tỳ vết nào, mà người dâng lên kế sách âm độc này, chính là con cá lọt lưới đã tìm nơi nương tựa ở Mặc Xuyên Khả Hãn, Thái Vương.

Cốt Đốt Lộc vừa chết, quốc sư Mặc Cúc Liên suất lĩnh hơn năm vạn tàn binh bại lui về hướng đông, một mực thối lui đến Tháp Sơn ở gần Hoa triều U Châu mới dừng lại, nước không thể không vua, quốc sư sau khi cho tàn quân dừng binh trầm ổn liền quyết định thật nhanh, đưa ấu tử chỉ mới mười tuổi của Cốt Đốt Lộc Khả Hãn đưa lên hãn vị, lại dựa vào danh vọng cao thượng của quốc sư lập được trong nhiều năm qua tại Đột Quyết, tiếp tục chống đỡ với Mặc Xuyên.

Thế nhưng, tất cả mọi người đều biết, Cốt Đốt Lộc vừa chết, trận nội chiến tranh bá trên thảo nguyên suốt ba năm vừa qua, rốt cục dần dần đi tới cuối.

Quốc sư Mặc Cúc Liên cùng vị tân Khả Hãn mới lên ngôi, căn bản đỡ không được lần tiến công kế tiếp của Mặc Xuyết, hiện nay bọn họ có làm ra được sự chống đỡ nào, đơn giản cũng giống như kéo dài tàn hơi mà thôi.

Trong thư phòng, chân mày Phương Tranh cau chặt lại, ngón tay liên tục gõ trên án thư bằng gỗ lim.

Cốt Đốt Lộc vừa chết, tướng sĩ dưới trướng hấn lại bị bại nhanh đến như vậy, đây là điều làm Phương Tranh bất ngờ.

Ngay trước Phương Tranh vốn cho rằng khơi mào trận chiến giữa hai huynh đệ họ, ít nhất cũng kéo dài được tới tám hay mười năm, nhưng hiện tại chỉ mới ba năm, chiến sự thảo nguyên đã nhanh sắp kết thúc, mất thấy Mặc Xuyết lập tức sẽ tiêu diệt được Mặc Cúc Liên và tiểu Khả Hãn, sau đó nhất thống thảo nguyên, trở thành thiên chi kiêu tử duy nhất trên thảo nguyên.

Nếu thảo nguyên thống nhất, tai nạn của Hoa triều liền nổi gót theo sau.

Bất luận là ai thống nhất thảo nguyên, đối với Phương Tranh và toàn bộ Hoa triều mà nói, đều không muốn nhìn thấy, bọn họ mong muốn Đột Quyết nội chiến sẽ tiêu hao thật nhiều binh lực, suy yếu thực lực của chính họ, thẳng đến khi bọn họ tiêu hao tới mức không còn khả năng xâm lược Hoa triều, đây mới là mục đích chiến lược của kế ly gián mà trước kia Phương Tranh đã đề ra.

Mục đích này xem ra cũng không đạt được hiệu quả lý tưởng, sau khi Mặc Xuyết thống nhất thảo nguyên, thậm chí không cần nghỉ ngơi lấy lại sức, chỉ dựa vào hơn mười vạn đại quân Đột Quyết, liền có thể dễ dàng nam hạ xâm lăng Trung Nguyên.

Thay lời khác nói, hôm nay sự cân đối trên thảo nguyên đã bị đánh vỡ, nội chiến gần kết thúc, Hoa triều, nguy cơ!

Hoa triều không thể ngồi chờ chết!

Phương Tranh ngồi trong thư phòng nắm chặt tay, hung hăng vỗ mạnh lên án thư.

Phụ mẫu của mình, người nhà, bằng hữu, lão bà, còn có hài tử chưa ra đời, bọn họ đều đang ở Hoa triều, quốc gia quốc gia. Có nước mới có nhà, nếu người Đột Quyết nam hạ, quân tiên phong tàn sát bừa bãi, chiến hỏa nổi lên bốn phía, da thịt không tồn, lông tóc còn sao? Người nhà bằng hữu của ta làm sao may mắn tránh khỏi trận binh tai này? Ngôi vị của Mập Mập còn có thể ngồi được bao lâu?

Rất kỳ quái, Phương đại thiếu gia vẫn luôn rất sợ chết, lúc này trong lòng lại chưa từng bình tĩnh như vậy, thậm chí còn mang theo vài phần ý tứ hàm súc không hề sợ hãi.

Rất nhiều người đều nói, nam nhân được làm cha, rốt cục mới là nam nhân chân chính, bởi vì chỉ vì như vậy, mới có thể hiểu rõ được thế nào là trách nhiệm không thể trốn tránh.

Có thể dũng cảm gánh chịu trách nhiệm, đây là bình phán một nam nhân có hợp tiêu chuẩn hay không.

Trên bãi cỏ xanh tươi bên ngoài thư phòng, Trường Bình cùng La Nguyệt Nương đang ôm bụng bầu, đang lười biếng phơi nắng, thỉnh thoảng lại ghé tai thì thầm vài câu, sau đó hai nàng lại che miệng cúi đầu cười ra tiếng. Một bên là Tiểu Lục, Yên Nhiên, Phương Nương các nàng, đang ngồi bên cạnh hai nàng, ước ao hoặc hiếu kỳ cẩn thận vuốt ve cái bụng lớn của Trường Bình và Nguyệt Nương, ánh mắt tràn đầy hi vọng, còn có vài phần nhân nhật sùng kính và cứng bái đối với tân sinh mạng.

Tràng diện ảm áp cỡ nào a, trong lòng Phương Tranh nhân nhật cảm động, viên mắt dần dần phấp hờng.

Một nam nhân cạn kiệt toàn lực làm ra bất luận sự tình gì, mục đích gì, không phải đều là vì cảnh tượng yên lặng tường hòa trước mặt sẽ kéo dài cho đến ngày mình nhắm mắt hay sao?

Phương Tranh không thể tưởng tượng, khi có một ngày đại quân Đột Quyết công phá kinh thành, ở trong thành trắng trợn bắt người cướp của, đâm thê tử đang nường tựa vào hán này, sẽ xuất hiện sự bất an kinh khủng thế nào, lo sợ thế nào. Làm các thê tử phải xuất hiện biểu tình như vậy, đây là thất trách của một nam nhân! Loạn thế, mạng người như chuyện vật, mình cùng các thê tử luôn ước ao những ngày tháng thân tiên thế ngoại tiêu dao, chẳng phải biến thành hoa trong gương, trăng trong nước? Dù là có thể cùng người

nhà chạy trốn tới địa phương không có binh tai, nhưng giang sơn của Mập Mập lung lay sắp đổ, mình thật sự có thể yên tâm sống qua những ngày tháng tiêu dao được hay sao?

Tuyệt không cho phép ngày đó đến!

Phương Tranh âm thầm hạ quyết tâm, vì chính mình, vì bằng hữu, cũng vì người nhà.

“ Người đầu, chuẩn bị ngựa, ta muốn vào cung diện thánh.”

380. Chương 362 + 363: Triều Nghi

Các đại thần đứng bên ngoài cửa cung đang tụ tập nói chuyện phiếm sửa sang lại quan bào quan mạo, đứng thẳng thân thể, theo phẩm giai xếp thành văn võ hai hàng, sau đó dưới sự dẫn dắt của tiểu thái giám trực nhật, đi những bước tiến bình ổn nhà quan, ngang nhiên đi vào cửa cung, chuẩn bị một ngày lâm triều mới.

Lúc này chợt nghe phía sau có tiếng vó ngựa thật gấp, quần thần quay đầu ngạc nhiên nhìn lại, đã thấy một chiếc xe ngựa hấp tấp từ ngoài cung chạy tới, xe ngựa chạy tới trước cửa sân rộng tây cung liền ngừng, một gã quan viên ăn mặc quan phục nhị phẩm trẻ tuổi y quan không chỉnh tề từ trên xe ngựa nhảy xuống, nhanh chân đuổi theo đội ngũ quan viên đi vào cung.

“ Ai, đợi lát nữa, đợi lát nữa! Các người chờ đi nhanh như vậy nha.” Quan viên tuổi trẻ vừa chạy vừa kêu, không hề để ý đến lễ nghi làm quan chút nào, thậm chí có vẻ có chút hỗn hển.

Quần thần chăm chú nhìn lại, a! Phương đại nhân? Không phải hần đang “ nghỉ sanh” trong nhà sao? Thế nào hôm nay lại chạy vào triều? Chẳng lẽ trong triều lại xảy ra đại sự?

Hơn mười ngôn quan từng có mối hận cũ tranh chấp với Phương Tranh mí mắt không hẹn mà cùng nhảy lên.

Từ lần trước Phương Tranh ngay trong kim điện đánh Ngự Sử thai Trịnh Nho, mà hoàng thượng không hề trách tội, trái lại lệnh cho Trịnh Nho từ quan trí sĩ, đám ngôn quan bỗng nhiên trở nên thông minh hơn, phi thường thức thời bắt đầu mang theo cái đuôi làm người, rất ít tiếp tục xuất hiện những chuyện vì việc nhỏ như lông gà vỏ tỏi mà đi hạch tội đại thần trong triều.

Song song, trong lòng quần thần đối với trình độ Phương Tranh được thánh quyền ân sủng cũng có sự nhận thức càng sâu hơn. Trịnh Nho là nguyên lão hai triều, ở trong triều đức cao vọng trọng, nhưng đơn giản là đắc tội Phương Tranh, hoàng thượng liền lệnh cho Trịnh Nho trí sĩ. Giao tình thâm hậu ngày cùng trường, hai người quả thật có quan hệ vô cùng mật thiết.

Phương Tranh bây giờ nói như thế nào đây, ân, hiện tại hần là nhị đại gia trong triều đình, ai cũng không dám đắc tội. Dù cho mỗi ngày hần nghiêng thân thể đi ngang, cũng không ai còn dám hạch tội hần hoành hành ngang ngược nữa.

Đám ngôn quan đương nhiên đều tự nhận là thanh lưu chính nghĩa lắm rồi. Thế nhưng thanh lưu cũng phải làm quan nha, nếu đắc tội vị nhị đại gia kia, chức quan này không cần làm nữa sao? Đám ngôn quan rất cẩn thận, đối với Phương Tranh vừa lo lại sợ, vào lúc này, không ai dám dúi mù đi đắc tội hần.

Hôm nay Phương Tranh gấp gấp chạy vào triều, trong lòng đám ngôn quan lại nói thầm, chúng ta không trêu chọc hần, người này không phải chủ động muốn chọc chúng ta đi? Hôm nay hần ngoài ý muốn xuất hiện, chẳng lẽ muốn xử lý ngôn quan trong triều? Với tính tình mà kẻ khác không sao nắm bắt của Phương đại nhân mà nói, đây là chuyện không phải không có khả năng.

Phương Tranh làm quan đã vài năm, trong triều đường cũng có vài quan viên tương đắc cùng giao tình với hần. Thấy Phương Tranh hấp tấp chạy vào đội ngũ, các quan viên vô luận là thích hay không thích hần, đều cùng nhau bắt chuyện.

“ Phương đại nhân ngày đêm làm lưng vắt vả quốc sự, hôm nay còn không ngại lao khổ vào triều, thật sự là khổ cực quá.”

Quần thần đều gật đầu phụ họa.

Phượng Tranh bĩu môi cười nói: “ Cái gì làm lụng quốc sự vất vả nha, ta chiếu cố hai bà bầu trong nhà quá mệt mỏi thôi, ngủ quên, ha ha, xin lỗi, xin lỗi.”

Mọi người: “...”

Cho người một bậc thang lại không biết leo lên, đáng đời người cùng quan viên trong triều không có tiếng nói chung.

Phượng Tranh thở hổn hển, lại cùng hoàn lễ với các quan viên. Sau đó liền ôm vai Ngụy Thừa Đức, cười nói: “ Ngụy đại nhân, ha ha, càng già càng dẻo dai, mỗi ngày chìm đắm trong ôn nhu hương của Phượng Tiên cô nương, còn có thể vào triều sớm như vậy, thật là làm hạ quan bội phục không ngờ.”

Ngụy Thừa Đức tức giận đến râu mép nhảy lên, nguyên bản vốn muốn cùng Phượng Tranh trò chuyện vài câu, lúc này lại phải nghiêm mặt, hung hăng hừ một tiếng, phẩy tay áo bỏ đi.

Phượng Tranh cười hắc hắc, cùng Phùng Cửu Dao đang đi trong hàng võ tướng sắc mặt trầm tĩnh trao đổi một chút ánh mắt.

Lâm triều vẫn dập đầu như cũ, lại hô muôn năm, sau đó chúng ái khanh bình thân.

Mập Mập ngồi trên ngai vàng, thần sắc hơi có chút âm úc thâm trầm.

Vô luận là ai khi biết được sắp có người dùng đao kiếm nhanh chỉ vào chóp mũi của chính mình thì tâm tình đều không sao tốt nổi.

Mập Mập lên làm hoàng đế, vốn cũng do tình thế bắt buộc. Khi đó đang đánh nhau với thái tử, nếu không tranh ngôi vị hoàng đế, đó chỉ còn đường chết, may là Mập Mập tranh được rồi.

Nhưng bản chất của hắn kỳ thực có chút nhu nhược. Là một người tốt vô cùng khoan dung đối với người khác. Điều này đã định trước khi hắn lên ngôi sẽ không quá khả năng trở thành vị đế vương hứa hẹn sẽ mở mang bờ cõi, chỉ có thể căng căng thẳng thẳng duy trì hiện trạng, làm một vị quân vương không công tích cũng không quá tội lỗi mà thôi.

Nhưng hôm qua Phượng Tranh tiến cung, đem quân báo từ phương bắc cho hắn xem qua, Mập Mập nhất thời rõ ràng, tình thế lúc này, sợ rằng làm một vị quân vương thủ phận cũng không được, sau khi tiêu diệt quốc sư Mặc Cúc Liên và tiểu Khả Hãn, Mặc Xuyên tất nhiên sẽ xé bỏ ước hẹn đồng minh cùng Hoa triều, hung hãn phạm biên cảnh Hoa triều. Với thiên tính hơn trăm năm của người Đột Quyết, đây hầu như là sẽ khẳng định.

Thân là người thống trị của quốc gia khổng lồ này, Mập Mập nên làm sao quyết đoán? Dốc hết binh lực trong nước chiến đấu hay phái sứ giả đến kết giao Mặc Xuyên, đổi lại một chút hơi tàn?

Mập Mập lâm vào khó khăn vô cùng.

“ Các ái khanh khoan hãy dâng sớ, trẫm có một chuyện muốn cùng các ái khanh thương nghị.”

Mập Mập dừng một chút, nhìn các đại thần, chậm rãi nói: “ Hôm qua phương bắc quân báo, hai vị Khả Hãn Đột Quyết quyết chiến ngoài Hắc Sa Thành, Cốt Đốt Lộc Khả Hãn chết trận, Mặc Xuyên đại thắng, hôm nay đã bức tàn quân Cốt Đốt Lộc tới ngoài U Châu, thảo nguyên đã sắp được Mặc Xuyên thống nhất...”

Lời vừa nói ra, cả kim điện kinh hãi.

Đại thần có thể đứng trên kim điện, tự nhiên cũng không phải là nhân vật đơn giản, Mập Mập còn chưa nói xong, bọn họ lập tức liên ý thức được, tai họa của Hoa triều sắp tới.

Mặc Xuyên thống nhất thảo nguyên, bước tiếp theo hắn sẽ làm gì, điều này còn cần phải hỏi sao?

Trong lúc nhất thời, tiếng quần thần nghị luận vang lên, bên trong kim điện vang lên tiếng ồn ào, ong ong không dứt.

Mập Mập nhìn những đại thần thường ngày luôn hô hào trung quân ái quốc, không khỏi nhẹ nhàng thở dài.

Quốc nạn sắp tới, những kẻ tự xưng “ trung quân ái quốc” này, chẳng lẽ dù là một người đưa ra quyết định hay kiến nghị cũng đều không có hay sao?

Theo thói quen hần nhìn về phía Phương Tranh đứng bên cây trụ gần cửa điện, đã thấy hần đang ngáp dài, vẫn dửng dáp không tỉnh ngủ như trước, đầu gật gù, không biết còn cho rằng hần đang tự hỏi chuyện quốc sự, biết đến đương nhiên hiểu rõ, người này đang bắt đầu ngủ gà ngủ gật.

Nhìn dửng dáp lười biếng của Phương Tranh, Mập Mập không khỏi cười khở.

“Hoàng thượng, cựu thần có chuyện nói.”

Thanh âm già nua vang lên trong kim điện, mọi người đều đưa ánh mắt nhìn vào giữa kim điện, đã thấy Lễ Bộ thị lang Lâm Đằng run rẩy đứng ra khỏi hàng, lão đầu nh hơn bảy mươi tuổi, cũng là hai triều nguyên lão. Vẫn dùng văn chương đạo đức lưu truyền hậu thế, thái độ làm người hơi có chút câu nệ, nhưng năng lực cũng không tệ.

Mập Mập thấy rõ cục cũng có người bước ra nói chuyện, nhất thời vui vẻ, vội vàng nói: “Lâm ái khanh có chuyện gì cứ nói.”

Lâm Đằng lắc nhẹ đầu, lại khàn giọng ho khan vài tiếng, làm Phương Tranh giật mình tỉnh ngủ, kiễng chân liếc mắt nhìn về phía trước, không khỏi lắc đầu, thấp giọng nói thầm: “Lão nhân này, sắp vào quan tài rồi, thế nào còn không chịu cáo lão hồi hương? Làm chức quan này thật có ý nghĩa lắm sao? Tuổi tác đã già như vậy còn cố chiếm vị trí không chịu buông tay, thật là không có lòng giác ngộ...”

Lâm Đằng dùng sức khải một hồi, lúc này mới khàn giọng nói: “Hoàng thượng, cựu thần cho rằng, Đột Quyết Mặc Xuyên Khả Hãn sau khi thống nhất xong thảo nguyên, sẽ nam hạ xâm lược Hoa triều ta. Thế nhưng Hoa triều đã chịu qua mấy lần nội chiến, vô luận là quốc khố ngân lượng, quân giới bổ bị, quân sĩ nhân số, lương thảo vân vân, thật sự là vô cùng thiếu thốn. Hoàng thượng, cựu thần cho rằng, nên nhanh chóng phái sứ giả đến thảo nguyên, dùng tiền tài tạo niềm vui cho Mặc Xuyên Khả Hãn, khiến cho hần cùng Hoa triều ký xuống minh ước vĩnh không xâm phạm, bỏ đi ý niệm xuôi nam trong đầu, như vậy có thể bảo cho Hoa triều bách tính và xã tắc bình an, không phải chịu binh đao tai ương...”

Một phen lời nghe như đường đường chính chính mưu quốc, nhất thời đưa tới không ít đại thần nhất gan phụ họa. Mọi người đều gật đầu khen: “Lâm đại nhân lời ấy đại thiện, lúc này thật không phải lúc giao chiến cùng Đột Quyết.”

“Quân tiên phong của người Đột Quyết mạnh không thể đỡ, cùng họ ngạnh đấu, thật là bất lợi!”

“Thần tán thành Lâm đại nhân nói!”

Nhất thời trong đại điện đông nghịt người quỳ đầy đất, cùng kêu lên nói: “Chúng thần tán thành lời Lâm đại nhân nói!”

Chỉ có một số ít đại thần ngay thẳng cùng toàn bộ võ tướng vẫn đứng thẳng tắp, trên mặt tràn đầy vẻ giận dữ.

Mập Mập thất thần nhìn các đại thần quỳ cả kim điện, thấy có cả Lễ Bộ thượng thư Dương Đốc Thanh dẫn đầu, còn có Hộ Bộ thượng thư Đỗ Tùng Quân, cùng với đại bộ phận quan viên trong lục bộ đều quỳ, trong lòng Mập Mập nhất thời thất vọng không gì sánh được.

Đây là thần tử nào cốt mà phụ hoàng lưu lại cho ta đó sao? Người Đột Quyết còn chưa đánh tới, bọn họ đều sợ hãi, tình cảnh này, chẳng khác gì mấy năm trước khi người Đột Quyết đánh tới vô cùng tương tự, Mập Mập nhớ kỹ lúc đó cũng trên kim loan điện, cả triều đại thần quỳ hơn phân nửa, đang xin cầu hòa, phụ hoàng tức giận xanh cả mặt, nhưng lại không có biện pháp làm gì họ, dù sao lý do bọn họ nói ngoài miệng, một chữ so với một chữ vô cùng chính nghĩa nghiêm nghị, tựa hồ khởi binh chiến tranh là hành vi của bạo quân, sẽ cấp cho thần dân thiên hạ lưu lại ấn tượng xấu...

Mập Mập nhìn các đại thần quỳ trong điện, trong mắt không khỏi hiện lên vài phần bi thương, dù là dâng lên tài vật, người Đột Quyết lui binh, nhưng dạng lui binh này có thể bảo trụ được bao năm? Huống chi Hoa triều từ xưa đều cho mình là thượng quốc, nếu hướng kẻ xâm lược dâng lên tài vật, mình đường đường là vua của một nước, tôn nghiêm về đâu? Thiên hạ thần dân làm sao đối đãi chính mình? Lịch sử hôm nay phẳng phất như đi qua một lần luân hồi, lại là một màn như ngày xưa, đối mặt cả triều đòi cầu hòa, Mập Mập cảm thấy một trận vô lực.

Chỉ có Bộ Binh thượng thư Ngụy Thừa Đức lạnh lùng hừ một tiếng, hèn mọn nhìn các đại thần quỳ đầy đất, lông mày rậm nhướng cao, ngang nhiên nói: “Hoàng thượng, cừu thần...”

“Hán gian! Chó săn! Quân bán nước! Người người đều có thể tru chi!”

Trên triều đình nghị luận, phi thường đột ngột truyền đến một thanh âm giáo huấn phần nộ.

Quần thần ngẩn người, sau đó lập tức liền biết, không cần nhìn, đó nhất định là Phương đại nhân có chuyện muốn nói.

Mập Mập thấy Phương Tranh mở miệng, thần sắc không khỏi vui vẻ. Hắn bỗng nhiên cảm thấy mình may mắn hơn so với phụ hoàng, ngày trước khi triều đình gặp nạn này, cả triều đều đòi cầu hòa, không một ai đi ra phản bác, đến phiên chính mình làm hoàng đế, may mắn chính là mình có thần tử như Phương Tranh, hắn có thể ở bất cứ lúc nào cũng cùng chung ý nghĩ nhất trí với mình, đây mới là tri kỷ lương bằng chân chính.

Trong ánh mắt nhìn kỹ ngạc nhiên của quần thần, Phương Tranh đang dựa vào cây cột ngủ gà ngủ gật cũng không ngủ nổi nữa, hắn hốt hển đẩy ra đại thần đang đứng trước người, trong miệng hét lên: “Mau tránh ra, mau tránh ra! Tới phiên ta lên tiếng!”

Tách ra người đứng trước mặt, Phương Tranh bước nhanh đi tới trước mặt Lâm Đăng, tức giận chỉ vào mũi Lâm Đăng lớn tiếng nói: “Lão đầu nhãi nhép có phải là có bệnh hay không? Người khác sắp đánh tới cửa, người còn thỉ diên thỉ diên đi tổng vàng bạc châu báu cho người ta, người tự hạ tiện thì chính người cứ đưa đi, đừng lôi kéo hoàng thượng và cả triều văn võ theo người cùng nhau bị coi thường!”

Lâm Đăng thấy Phương Tranh mắng hắn, không khỏi ngẩn người. Mặc dù biết rõ Phương Tranh không dễ trêu chọc, nhưng ngay trước mặt mọi người bị chỉ vào mũi chửi mắng, thân là hai triều nguyên lão, nhất thời hắn làm sao xuống đài?

Bộ râu của Lâm Đăng run lên, ngón tay run run chỉ Phương Tranh: “Người...người quá...thô bỉ không chịu nổi.”

“Hiểu rõ hiểu rõ cái rắm! Nói còn chưa đầy đủ, đã già đến hồ đồ, còn không về nhà dưỡng lão, làm chức quan rách này có ý tứ gì? Làm quan thì cứ lo thủ phận của người đi, nhưng người cổ động hoàng thượng và cả triều đại thần theo người bán nước, thích làm nô tài của người Đột Quyết như thế, sao người không đem lão bà nữ nhi của người đưa cho Đột Quyết Khả Hãn? Người Đột Quyết còn chưa đánh tới, người lại ba ba muốn đi tổng tiền cho bọn hắn, sao người không tổng tiền cho ta?”

Phương Tranh nói chuyện chột chuyết, nhất thời làm Lâm Đăng khó hiểu: “A?”

Thấy Lâm Đăng không giải thích được, Phương Tranh rất không vui vẻ, kiên trì giải thích: “Người xem, chuyện người Đột Quyết đánh tới không biết sẽ là ngày nào, ít nhất bây giờ còn rất sớm, đối với người hiện tại ta nhìn rất không vừa mắt, rất có khả năng một quyền chính người chết khiếp, với tính tình sợ chết như thế của người, ta nghĩ người hẳn nên tổng tiền cho ta trước. Nếu làm ta vui vẻ, có lẽ ta sẽ không chính người nữa...”

Lâm Đăng suy nghĩ hồi lâu mới kịp phản ứng, nhất thời nét mặt già nua trầm xuống, cả giận nói: “Phương đại nhân, lúc này là lúc quốc gia tồn vong, mời đừng nói chuyện vui đùa đi chứ? Lão phu vừa nói, đều là luận bàn của người lão thành mưu quốc, thế nào đến miệng người đều thành bán nước? Người không thấy nhiều vị đại nhân đều tán thành lời lão phu nói hay sao? Người nói lão phu bán nước, chẳng lẽ hơn phân nửa triều thần đều là kẻ bán nước?”

Quần thần đều gật đầu nói: “Hay hay, biết rõ không thể làm nổi, còn cố làm là ngu ngốc, Đột Quyết thế mạnh, chúng ta tránh đi mũi đao, tạm thời tỏ ra yếu kém. Chẳng lẽ không nên sao? Chẳng lẽ phải đẩy quân sĩ Hoa triều ra tiền tuyến cùng bọn chúng hợp lại người chết ta sống mới được? Các tướng sĩ đều đã chết, ai tới bảo hộ giang sơn chúng ta? Ai tới bảo hộ hoàng thượng và thiên hạ con dân?”

Mọi người ồn ào lên tiếng, lý luận cùng Phương Tranh, nói ra đều hiện ngang lăm liệt, phảng phất chỉ có né chiến cầu an, mới là lối ra duy nhất của triều đình và quốc gia. Bằng không đó là họa quốc, sẽ hại chết Hoa triều bách tính, nguy hiểm cho giang sơn xã tắc vân vân...

Phương Tranh liếc mắt nhìn Mập Mập ngồi trên ngai vàng cao cao trong kim điện, thấy hần cũng như mình, đều đầy mặt cười khổ, trong ánh mắt toát ra một mảnh tiêu điều bi thương vắng vẻ.

Phương Tranh nặng nề thở dài, những kẻ tệ liệt này, làm sao cho tới hôm nay có thể bò lên địa vị cao đứng hàng thần ban vậy? Quốc gia nếu nhờ vào những kẻ này tới thống trị, quản lý, quốc gia này còn được cứu hay sao?

Ánh mắt đảo qua, Phương Tranh lại thấy Ngụy Thừa Đức dẫn đầu Bộ Binh quan viên, còn có một đám võ tướng thẳng tắp mà đứng, hằm hằm nhìn chăm chăm các đại thần đang quỳ trên mặt đất chủ trương cầu hòa, trong lòng Phương Tranh không khỏi ảm áp, hoàn hảo, quốc gia này còn bọn họ, không đến mức làm cho tuyệt vọng.

Mập Mập thấy Phương Tranh đứng ra nổi giận quát Lâm Đằng, biết hần tất có chủ trương, vội hỏi: “Phương ái khanh có thể có cái nhìn khác không? Cứ việc nói ra.”

Phương Tranh hèn mọn nhìn quét các đại thần đang quỳ dưới đất, lão tử vốn là người rất sợ chết, nhưng trên vấn đề đúng sai rõ ràng, so với các người mạnh hơn nhiều lắm, nguyên lão tử vốn cũng khinh thường tính cách của chính mình, hiện tại xem ra, lão tử quả thực mới là một thánh nhân.

Hít một hơi thật sâu, Phương Tranh lớn tiếng nói: “Hoàng thượng, những người đang quỳ trên mặt đất, nên kéo ra ngoài chém đầu, tru cửu tộc!”

Lời vừa nói ra, cả kim điện ồ lên.

Các đại thần quỳ trên mặt đất chủ trương cầu hòa ngẩng đầu trợn mắt trừng Phương Tranh, ánh mắt rất ác độc, nỗ lực duy trì dáng vẻ triều thần, nhưng không ai chửi ầm lên.

“Nhìn cái gì vậy? Các người là đám bại hoại! Quốc gia chính là bị hủy trong tay các người, nói cái gì Đột Quyết mạnh không thể đỡ, nói cái gì quốc khố trống rỗng, những điều này đều là mượn cớ! Là mượn cớ vì các người sợ chết khiếp chiến!”

Phương Tranh rất có khí thế nghiêm nghị “quốc mất coi khinh ngàn lực sĩ”, không chút nào tỏ ra yếu kém trừng mắt nhìn bọn họ, hèn mọn nói: “Tuổi của ta không lớn bằng các người, đọc sách cũng không nhiều bằng các người, kiến thức cũng không rộng như các người, nhưng nhân cách của lão tử so với các người cao thượng hơn không biết bao nhiêu lần! Các người ăn bổng lộc của quân vương, hưởng dụng tiền mỗ hôi nước mắt lẫn máu của bách tính, nhưng lại làm ra sự tình ngay cả cầm thú cũng không bằng, đều nói ăn lộc của vua, vì vua phân ưu. Các người thật giỏi, hàng năm nắm lấy bổng lộc của triều đình, nhưng trực tiếp đưa tính mạng hoàng thượng và bách tính đưa lên tuyệt lộ! Các người còn biết xấu hổ hay không?”

“Địch nhân còn chưa đánh tới, các người lại ồn ào đòi đầu hàng, cầu hòa, khí tiết của các người đi đâu rồi, khí khái đi đâu rồi? Đọc nhiều sách như vậy, cái gì gọi là “hi sinh vì nghĩa” cũng đều không hiểu? Người Đột Quyết có lợi hại, cũng giống như chúng ta, hai vai khiêng một cái đầu, ai so với ai độc hơn? Ai không như ai? Các người cho rằng tổng tài vật châu bảo cấp cho Đột Quyết Khả Hãn, hần sẽ quá thiện tâm không xâm biên cảnh chúng ta sao? Các người đều lớn tuổi như vậy, sao nghĩ sự tình còn ngây thơ như thế? Lấy bánh bao thịt đánh chó còn không hiểu?”

“Xem lại các đời lịch đại, thời gian đối mặt với ngoại tộc xâm lược, có triều đình nào bởi vì cầu hòa tiến cống, cuối cùng được kết cục tốt? Đơn giản chỉ đối được chút hơi tàn mà thôi. “Lượng Trung Hoa chi vật lực, kết dữ quốc chi hoan tâm”, cuối cùng tôn nghiêm mất hết, quốc khố toàn bộ trống rỗng, ngày vong quốc liền tới, chứ vị đại nhân đọc thuộc sách sử, dùng cái gì dạy ta?”

“Mặt khác, phạm là thời gian ngoại tộc xâm lược, triều đình trên dưới một lòng, cộng kích ngoại tặc, tướng sĩ mọi người đồng tâm hiệp lực, sức mạnh như thành đồng, đầm máu chinh chiến, triều đình như vậy, quốc gia như vậy, thường thường sau khi đẩy lùi ngoại tộc, tỏa sáng ra sinh mệnh lực cường đại. Vương triều mãi kéo dài không suy, càng ngày càng cường thịnh, đây là khảo nghiệm đối với quốc gia và dân tộc, đi qua khảo nghiệm, ơn trời tất sẽ hậu đãi, các vị đại nhân, các người thân là triều thần, là lúc quốc gia sinh tử tồn vong, liền tại một ý niệm của các người, bốn quan muốn hỏi các người một chút, khi các người tuyển trạch đầu hàng cầu hòa, trong lòng các người rốt cục có chứa đựng giang sơn xã tắc hay không, có lo lắng qua cho an nguy của hoàng thượng và hàng vạn hàng ngàn bách tính? Ở trạng thái này còn trững nguyên, các người có từng nghĩ qua hay không, nếu như bởi vì chủ trương cầu hòa hôm nay của các người, khiến

người Đột Quyết chiếm lĩnh giang sơn tốt đẹp của Hoa triều ta, cha mẹ vợ con của các người tương lai có thể biến thành nô lệ và đồ chơi của người Đột Quyết hay không? Thời gian đó, các người có hối hận cho cử chỉ cầu hòa hôm nay?”

Phương Tranh nói một mạch không ngừng. Nói xong, các đại thần đang quỳ trên mặt đất sắc mặt nóng, cúi đầu không nói, không ít đại thần sẵn người không chú ý, lại ở trong góc lặng lẽ đứng lên.

Mập Mập ngồi trên ngai vàng nghe vậy vui mừng gật đầu, ánh mắt nhìn phía Phương Tranh tràn ngập cảm kích.

Sắc mặt Lâm Đẳng một trận xanh một trận trắng, một lát nói không ra lời, cuối cùng hung hăng vung ống tay áo, cười lạnh nói: “ Hay cho một Phương đại nhân hiên ngang lắm liệt! Lão phu xin hỏi đại nhân, nếu người chủ trương xuất binh chống lại Đột Quyết, dự định làm sao đánh với người Đột Quyết? Hôm nay quốc khố trống rỗng, lương thảo khó khăn, binh lực yếu nhiều, các tướng sĩ lẽ nào chỉ biết há miệng hô khẩu hiệu giết địch báo quốc, bụng đói liêu mạng với người Đột Quyết hay sao? Chống lại kẻ thù bên ngoài kiểu như vậy, cùng sự ngu ngốc của thiêu thân lao đầu vào lửa thì có gì khác nhau? Năm gần đây, triều ta có ba trường đại chiến bình định, đã tổn hao quá nhiều quốc khố tiền tài và lương thảo, binh lực cũng chưa từng bổ sung, phải dựa vào chút thực lực như thế, liền nghĩ muốn bắc cự Đột Quyết ngoài biên giới, Phương đại nhân, người không phải đang nghĩ chuyện quốc sự đơn giản như vậy?”

Phương Tranh giận dữ: “ Lão bán nước già mà không chết kia, nếu không phải nhìn người tuổi tác lớn, lão tử cần phải hảo hảo tát vào mặt người! Chẳng lẽ người là do người Đột Quyết sinh ra tới? Người Đột Quyết cho người chỗ tốt gì, vì sao người nói tốt cho bọn họ như vậy?”

Lâm Đẳng cả giận nói: “ Phương đại nhân, mời chú ý khẩu đức! Nơi này là triều đình, nơi thương nghị quốc sự, đều không phải là đường cái phố phường cho người hoành hành khốc lóc om sòm, lão phu tự có chủ trương của lão phu, chẳng lẽ không thể sao?”

Phương Tranh cũng cả giận nói: “ Triều đình đang nói chính là tiếng người, người đang nói tiếng người sao? Vô quân vô phụ nói như vậy, quả thực cảm thú không bằng!”

Lâm Đẳng bị Phương Tranh trái một câu cầm thú, phải một câu quân bán nước, tức giận đến hai mắt trắng dã. Dù sao cũng là người bảy tám mươi tuổi, làm gì chịu nổi bị một hậu sinh tiểu tử nhục mạ như vậy? Nghe vậy nhất thời sắc mặt một trận tái nhợt, mắt thấy một hơi sắp sửa không thở nổi.

Hộ Bộ thượng thư Đỗ Tùng Quân đang quỳ bên cạnh thấy thế vội vàng đỡ lấy Lâm Đẳng, sau đó nhìn chăm chăm Phương Tranh chậm rãi nói: “ Phương đại nhân, lão phu cũng không phải người bán nước, sở dĩ tán thành nghị hòa, là vì quốc khố thực sự không lấy ra được ngân lượng dư thừa. Lão phu chủ trương Hộ Bộ, năm gần đây quốc khố nhập không bằng xuất, bình định, giúp nạn thiên tai, phát lương, tu lăng mộ, bao nhiêu chi phí thật lớn, đã đem quốc khố sử dụng sạch sẽ, lão phu xin hỏi đại nhân, không có bạc, thế nào chiến tranh?”

Quần thần nghe vậy nhất thời đại biểu tán thành, đúng vậy, chiến tranh thì phải có thực lực của một nước, phải sử dụng tận đáy của quốc gia, không bạc thì làm sao đánh? Phát lương, mua lương thực, chế tạo quân giới, binh khí, loại nào không cần bạc? Quốc khố đã trống rỗng, căn bản là không có tiền tạo mấy thứ này, lẽ nào mỗi người phải cầm cây gậy đi ra tiền tuyến sao?

Mập Mập cũng thật sâu thở dài, thần tình càng ngày càng bị thương, phụ hoàng giao giang sơn tốt đẹp này cho ta, lẽ nào ta ngay cả bản lĩnh bảo vệ cho nó cũng không có, ông trời đã định trước muốn ta làm một ông vua mất nước sao?

Phương Tranh nhìn sắc mặt quần thần, nhất thời hiểu được, có bạc hay không, là nhân tố then chốt quyết định chiến hoặc hòa, nếu quốc khố có bạc, nói vậy những đại thần này cũng không ai muốn mang tội danh bán nước trên lưng, đặc biệt tại một phen ngôn ngữ cường thế kịch liệt của Phương Tranh, càng không ai dám đứng ra nói chuyện cầu hòa, sợ chọc Phương Tranh cười âm lên.

Quét mắt nhìn Đỗ Tùng Quân, Phương Tranh hừ nói: “ Đỗ thượng thư, người chủ trương quân Hộ Bộ, người tính toán, nếu cùng người Đột Quyết đánh trận đại chiến này, đại khái cần bao nhiêu bạc?”

Đỗ Tùng Quân trầm ngâm chỉ chốc lát, chậm rãi nói: “ Nếu từ giờ trở đi chế tạo binh khí quân giới, phát

lương, mộ quân luyện quân, cầu quân lương, những thứ này cộng lại, khoảng hơn ba trăm vạn lượng, đây còn chưa tính tới trợ cấp cho tướng sĩ tử thương sau cuộc chiến.”

Phương Tranh hung hăng vỗ ngực, kết quả dùng sức quá mạnh, làm bản thân phải thở dốc: “ Khái khái khái khái, ta ra! Khái khái...”

Lời vừa nói ra, cả kim điện chấn kinh, các đại thần nhìn phía Phương Tranh có ánh mắt khác nhau, có khó tin, có vui mừng, còn có vẻ mặt cười nhạt.

Mập Mập ngồi trên ngai vàng nhất thời chảy nước mắt, trong lòng kích động thật lâu khó dần nổi, cả triều hơn phân nửa quần thần muốn cầu hòa, chỉ có Phương Tranh đứng ra giận mắng quần thần, chủ trương gắng sức thực hiện kháng địch, đồng thời còn tự ý xuất tiền túi sung quân phí, đây mới là bằng hữu chân chính, huynh đệ a!

Mập Mập không khỏi âm thầm may mắn. Vào mùa xuân mang theo vài phần hàn ý ngày xưa, hắn tuyển chọn đi Minh Đạo thư viện học hành, trong lớp học sáng sủa, hắn quen biết Phương Tranh, từ đó về sau hai người kết giao tình bằng hữu sâu đậm, bằng hữu này, ngay khi hắn gặp nguy nan từng bảo hộ cho hắn, bằng hữu này còn từng hao hết toàn lực đẩy mình lên hoàng vị, hôm nay vào lúc mình gần như tuyệt vọng, giúp mình ngăn cơn sóng dữ, sinh sôi xoay chuyển số phận hầu như sắp mất nước của hắn.

Ông trời ban thưởng lương hữu như vậy cho ta, thật đối đãi không tệ với ta.

Đỗ Tùng Quân nghe vậy ngẩn người. Kinh dị quan sát Phương Tranh một lát, hắn nghĩ không ra, xưa nay Phương gia đại thiếu gia vô cùng keo kiệt, hôm nay vì sao hùng hồn như vậy, không ngờ tự xuất tiền túi sung quân phí, tiểu tử này chẳng lẽ điên rồi? Phương gia người dù có tiền, có thể giúp đỡ quân đội của một quốc gia được bao lâu?

Trầm ngâm một chút, Đỗ Tùng Quân thử nói: “ Nếu tương lai chiến sự kết thúc, trợ cấp cho các tướng sĩ tử thương...”

Khuôn mặt tuần tú nghiêm nghị của Phương Tranh hiện lên vài phần lo lắng, cắn răng nói: “ Cũng là ta đào!”

“ Vậy...chữa trị thành trì sau cuộc chiến...”

“ Ta đào!”

“ An trí cho dân chạy nạn sau cuộc chiến...”

“ Ta đào!”

“ Cho vay nông cụ mầm móng sau cuộc chiến...”

“ Đỗ lão đầu, người còn không để yên? Hình Bộ Sở thượng thư đâu? Đỗ lão đầu ác ý xảo trá mệnh quan triều đình là tội gì?” Phương Tranh bảo nổi.

Sở thượng thư vuốt râu suy nghĩ một chút, trầm ổn nói: “ Song phương người tình ta nguyện, không tính là tội danh.”

Phương Tranh nổi giận: “ Đen tối!”

Lúc này Mập Mập ngồi trên ngai vàng bình phục tình tự kích động, đứng lên, quét nhìn cả triều văn võ, chậm rãi nói: “ Được rồi, chư ái khanh không cần nghị luận tiếp nữa, trẫm đã quyết định, bắc phạt Đột Quyết!”

Trên kim loan điện, quyết định của hoàng đế là quyết định cuối cùng, lúc này bất luận trong lòng có nguyện ý hay không, các đại thần vẫn phải quỳ lạy nói: “ Ngộ hoàng thánh minh!”

Nhạc dạo định ra, kế tiếp đó là thảo luận kế hoạch thi hành cụ thể về bắc phạt.

Lúc này Lâm Đẳng lại đứng dậy, vẻ mặt cười nhạt nhìn Phương Tranh: “ Phương đại nhân chủ trương gắng sức thực hiện bắc phạt, hiện tại có bạc, lão phu xin hỏi, làm sao xuất binh, dùng loại sách lược nào đánh bại Đột Quyết?”

Phương Tranh siết chặt nắm tay, sinh sôi nhện xuống xung động đánh hấn một trận, lão bắt tử, trong lòng cứ thiêu đốt một đồng lửa bán nước nha! Tan triều nhất định phải ra lệnh cho Ảnh Tử đi tra tra hấn, *** khẳng định lão già này có thông đồng gì đó với người Đột Quyết.

Uốn ngực, Phương Tranh ngạo nghễ nói: “ Kế hoạch đương nhiên là có.”

Lâm Đằng cười lạnh nói: “ Lão phu nguyện nghe ý kiến.”

Tất cả quần thần đều giống lỗ tai lên cao, muốn nghe rõ ràng kế hoạch đối phó Đột Quyết của Phương Tranh là gì. Dù là Mập Mập cũng nhin không được mà hơi nghiêng thân thể về phía trước, dằng dấp chăm chú lắng nghe.

Ngón tay Phương Tranh thò ra hồi lâu, thấy mình thành công hấp dẫn lực chú ý của mọi người, không khỏi đắc ý gật đầu, tiếp tục nói: “ Thứ nhất...khái khái, bí mật, bí mật quân sự cao độ.”

Mọi người đều té.

Thản nhiên đón lấy ánh mắt hèn mọn của mọi người, Phương Tranh không thèm quan tâm hắc hắc nở nụ cười hai tiếng, trong ánh mắt làm như cố ý vô ý nhìn về phía Lâm Đằng, nói: “ Quân sự bí mật cao cấp như thế, thế nào nói ra trước mặt công chúng? Các người vừa nhất trí chủ trương cầu hòa, ta làm sao biết trong các người có ai âm thầm thông dịch bán nước hay không? Vạn nhất đem kế hoạch của ta truyền lại cho người Đột Quyết, chẳng phải sẽ làm quân ta thất bại thảm hại? Các người khi ta ngu a? Chuyện này ta chỉ nói cho hoàng thượng nghe.”

Mọi người giận dữ, nhất trí phẫn nộ mắng to Phương Tranh, Phương Tranh mắt diếc tai ngơ, chỉ hắc hắc cười nhạt, không nói một lời.

Lâm triều hôm nay, liền trong bầu không khí ồn ào tan rã không vui.

Trên đường từ kim loan điện đi thông ngự thư phòng, một đám tiểu thái giám và binh sĩ cầm quân xa xa đi theo phía sau Mập Mập, Phương Tranh cùng Mập Mập đi song song, hai người vừa đi vừa nói chuyện.

“ Phương huynh, hôm nay nhờ có người, bằng không hôm nay lâm triều sợ là không thiện mất rồi.” Mập Mập cảm kích nói.

“ Chúng ta ngoại trừ là quân thần ra, còn là huynh đệ tốt cùng chung hoạn nạn, huynh đệ gặp nạn, ta có thể nào khoanh tay đứng nhìn?” Phương Tranh cười tùm tùm khoát tay áo.

Mập Mập bỗng nhiên cười lạnh nói: “ Đám đại thần chỉ biết cầu hòa kia, hừ! Bọn họ cầu hòa, người Đột Quyết tương lai chiếm được giang sơn, xem công lao bọn họ đã cầu hòa, nhất định để cho bọn họ tiếp tục làm quan, hứa hẹn vinh hoa phú quý cho bọn họ, cầu hòa đối với bọn họ mà nói, chỉ có chỗ tốt, không có chỗ hỏng, nhưng thật ra đánh bản tính thật khéo tay, hôm nay ta sẽ nhớ kỹ những người này. Sau này ta sẽ chậm rãi thay người mới, những kẻ chỉ biết bán nước cầu vinh, chức vị làm tới mức này dù tí xiu liêm sỉ cốt khí cũng không có, cần để làm gì?”

Phương Tranh gật đầu nói: “ Người xác thực hấn nên thanh lý một chút, Đột Quyết sắp xâm chiếm, lúc này triều đình trên dưới phải đồng tâm hiệp lực. Đoàn kết nhất trí, không cho phép những người tâm tồn dị chí hỗn tạp trong triều thần, bằng không sẽ bất lợi đối với đại sự của chúng ta.”

Nói đến Đột Quyết xâm chiếm, về mặt Mập Mập đau khổ nói: “ Người Đột Quyết tới, Phương huynh người có thể có biện pháp? Ta biết người có nhiều sáng kiến, vài năm trước khi Đột Quyết xâm phạm biên giới không phải là bị một kế ly gián của người cấp phá, hiện tại người nên giúp ta nghĩ ra biện pháp tốt mới được a.”

Phương Tranh lắc đầu nói: “ Nào có nhiều biện pháp như vậy? Thế giới này rất công bình, lấy yếu thắng mạnh mà nói chuyện, dù sao chỉ là số rất ít, đại bộ phận thời gian, chúng ta nên dùng cứng đối cứng mà hợp lại, rất rõ ràng, thực lực hiện tại của chúng ta không bằng Đột Quyết.”

Mập Mập tối nghĩa nói: “ Ta cũng biết rõ. Thành thật mà nói, hiện tại trong lòng ta có chút sợ hãi, nếu hi sinh tính mạng hàng ngàn hàng vạn tướng sĩ, kết quả lại đổi lấy giang sơn đổi chủ, bách tính đồ thân, lỗi của ta thật lớn lắm.”

Phương Tranh trừng mắt liếc hần, nói: “ Người thế nào cũng giọng điệu này? Còn chưa đấu nhau đã sợ hãi? Sợ cái gì, người Đột Quyết cũng không có thêm cặp cánh, sao biết chúng ta nhất định đánh không lại bọn họ?”

Mập Mập chờ mong nhìn hần: “ Vậy người nói nên làm sao bây giờ?”

Phương Tranh trầm ngâm một lát, nhíu mày nói: “ Thật là có điểm khó làm, biện pháp chậm rãi nghĩ. Một người cũng không làm được hết, người cũng đừng hoàn toàn trông cậy vào ta. Hãy gọi luôn Ngụy Thừa Đức, Phùng Cửu Dao, Hàn Đại Thạch những đại thần thuộc phái chủ chiến đều gọi vào cùng nhau thương nghị một chút, để ta xem sao.”

“ Thứ nhất, phái người tặng vàng bạc châu báu cho Đột Quyết Mặc Xuyên.”

Mập Mập ngạc nhiên: “ Người...người có bệnh sao? Vừa rồi chính Lâm Đằng cũng nói như vậy, người làm chi mắng hần?”

Phương Tranh trợn mắt nói: “ Cách làm tuy là như nhau, nhưng điểm xuất phát khác nhau, lão gia hỏa kia là thật tâm thật lòng bán nước, rất sợ bán nước còn không lưu loát, còn ta giao hảo với Đột Quyết, để làm lợi lỏng sự đề phòng của hần, làm cho hần sản sinh khinh thị đối với chúng ta. Cho rằng Hoa triều ta đã là vật trong bàn tay của hần, cứ như vậy, mục tiêu Mặc Xuyên ra tay sẽ là Mặc Cúc Liên quốc sư bên ngoài U Châu, còn có tiểu Khả Hần đáng thương cảm vừa lên ngôi kia.”

Mập Mập xoa mồ hôi lạnh, liếc mắt nhìn Phương Tranh, nói: “ Phương huynh, người thật âm hiểm. Nếu Mặc Cúc Liên bị Mặc Xuyên diệt, đối với Hoa triều chúng ta cũng không có chỗ tốt.”

“ Không cần chỗ tốt, ta chỉ cần thời gian!” Phương Tranh thở dài nói: “ Thời gian của chúng ta quá ít, có thể tranh thủ được bao nhiêu thì tranh thủ, cho nên, thứ hai chúng ta phải lập tức phái ra đặc phái viên, cùng quốc sư Mặc Cúc Liên liên lạc, nói cho hần, Hoa triều sẽ vô điều kiện chi trả hần cùng tiểu Khả Hần phục quốc, cần gì thì cứ hướng chúng ta mở miệng, thủ hạ của hần không phải còn hơn mười vạn Đột Quyết dũng sĩ sao? Yêu cầu của chúng ta chính là hơn mười vạn dũng sĩ của hần, phải chống đối được sự tiến công của Mặc Xuyên, bất luận dùng phương pháp gì, chỉ ít cũng phải kháng trụ một năm thời gian.”

“ Vì sao phải một năm?” Mập Mập không giải thích được nói.

Phương Tranh thở dài nói: “ Trong một năm này, chúng ta không thể phái người nào xuất chiến, đóng cửa biên giới, một lòng một dạ mộ binh, luyện binh, thẳng đến tướng sĩ tân mộ của chúng ta có năng lực đánh một trận với người Đột Quyết, chỉ có đề cao thực lực của chính mình, mới có khả năng phân cao thấp với Đột Quyết.”

Mập Mập gật đầu, lập tức nghi hoặc nói: “ Thế nhưng, Mặc Cúc Liên cùng tiểu Khả Hần đã bị đánh như chó nhà có tang, bọn họ còn có thể kháng cự được lần tiến công kế tiếp của Mặc Xuyên hay sao? Hơn nữa, chúng ta rõ ràng muốn hần đi chịu chết, hần sẽ nguyện ý sao?”

Phương Tranh cười nói: “ Không muốn cũng không được. Hiện tại hần đánh ra cờ hiệu vì tiểu Khả Hần báo thù giết cha, dù là chúng ta không giúp hần, hần cũng phải cùng Mặc Xuyên tranh đấu, nói cách khác, nếu hần buông tha chống lại, đầu hàng Mặc Xuyên, phỏng chừng người này ngày sau cũng đừng mong ngăn đầu tại thảo nguyên mà sống, với tính tình của người thảo nguyên, ai lại để mất tới một quốc sư không chịu báo cừu giết chủ, trái lại đầu hàng địch nhân? Huống chi, ta xem tên quốc sư kia cũng không phải ngọn đèn cạn dầu, vị trí Khả Hần thảo nguyên, hần chưa chắc sẽ không hứng thú, lão già này vẫn ẩn giấu rất thâm, vài năm trước khi đàm phán cùng hần ta đã nhận ra.”

Mập Mập hưng phấn nói: “ Nói như thế, Mặc Cúc Liên khẳng định không cam lòng thất bại, nếu chúng ta viện trợ binh khí cùng lương thảo cuộn cuộn không ngừng đưa tới cho hần...”

Phương Tranh cười tủm tỉm nói tiếp: “ Thì sẽ giống như một kỹ nữ nhiều năm không có sinh ý, bỗng nhiên đụng tới một khách làng chơi đã lâu không dính nữ sắc, hắc hắc, củi khô bốc lửa a.”

Mập Mập dùng sức gật đầu: “ Phương huynh tỉ dụ rất là chuẩn xác.”

Phương Tranh cười nói: “ Ngoại trừ ta làm quan không tệ, văn tài cũng là nhất lưu đó. Hiện tại chúng ta vội vã muốn làm, là hai chuyện, một là lợi dụng Mặc Cúc Liên kéo dài một năm thời gian với Mặc Xuyên, thứ

hai, chúng ta nhanh chóng mộ binh luyện binh, dùng thời gian một năm chế tạo một chi tinh binh, tướng lĩnh luyện binh sao, ta nghĩ Phùng Cừu Đào không tệ, nhượng hẳn đi phụ trách thì tốt, binh khí, chiến mã, lương hướng, triều đình đều cung cấp cho hẳn, ai, ta vừa nói cấp cho triều đình mượn ba trăm vạn lượng, người dự định lúc nào trả lại cho ta?”

Mập Mập nghe vậy sợ đến toàn thân chấn động: “Mượn? Người...người không phải nói tặng sao?”

Phương Tranh cũng chấn động: “Tặng? Người nói đùa gì vậy? Ba trăm vạn lượng a! Người cho là mời khách uống rượu hoa, ai thỉnh cũng như nhau? Ta mặc kệ, thân huynh đệ, nhưng sổ sách cũng phải tính toán rõ ràng, ba trăm vạn lượng đó khi nào người dư dả nhất định phải trả lại cho ta, người là nhập mà không chịu xuất, ta kinh doanh thăm dạm lắm nha.”

Con người của Mập Mập xoay chuyển nhanh như bánh xe, sau đó ngửa mặt lên nhìn trời, dáng dấp thâm trầm thật sâu, trầm ngâm một lát, chấp tay sau lưng nói: “Àn, đây xác thực là một vấn đề, vấn đề này rất nghiêm trọng, rất nghiêm trọng...”

Mập Mập thì thào tự nói, sau đó dần dần đi xa, thân hình càng gọi càng bước đi như bay.

“Uy, Mập Mập, tử Mập Mập, khát! Người không muốn trả nợ phải không?” Phương Tranh nóng nảy, vội vàng đuổi theo Mập Mập.

381. Chương 364: Nội Bộ Mâu Thuẫn

Không bao lâu tiểu thái giám phụng mệnh đưa Ngụy Thừa Đức, Phùng Cừu Đào và Hàn Đại Thạch mời tới.

Mập Mập vừa ban cho ngồi, liền đem ý đồ chiến lược của Phương Tranh nói tỉ mỉ lại cho ba người, nói xong, ngự thư phòng lâm vào trầm mặc.

Ba người Ngụy Thừa Đức trầm mặc không lên tiếng, trong đầu óc lại đang nhanh chóng chuyển động, tỉ mỉ suy nghĩ khả năng hiệu quả về sách lược của Phương Tranh.

Phương Tranh làm vẻ tội nghiệp nhìn Mập Mập, ánh mắt thật nhiều u oán.

“Tiền a, tiền a. Tử Mập Mập người cư nhiên đoạt của ta ba trăm vạn lượng, đối đãi người có thể nào vô sỉ tới nước này?”

Một lúc lâu, Ngụy Thừa Đức gật đầu nói: “Hoàng thượng, lời của Phương đại nhân thật ra có chút ổn trọng, binh pháp thật chính hợp, dùng kỳ thắng, nếu cự Đột Quyết ở bên ngoài biên giới, có thể dùng được!”

Phùng Cừu Đào gật đầu nói: “Hai nước chinh chiến, kỳ mưu quỷ kế chỉ là đường nhỏ, nói đến cùng, dùng toàn binh lực của quốc gia để chiến đấu, hợp lại chính là thực lực chân chính của hai nước, hiện nay mà nói, tướng sĩ trong Hoa triều ta thiếu sự huấn luyện, nguồn mộ lính thiếu thốn, lương thảo khó khăn. Xác thực không thích hợp cùng Đột Quyết đánh một trận quá sớm, nếu có thể lợi dụng Mặc Cúc Liên dây dưa kéo dài bọn họ một năm, Hoa triều chuẩn bị xong đầy đủ sẽ tái phát binh công kích, nói vậy cơ hội sẽ lớn hơn nhiều.”

Hàn Đại Thạch cười nói: “Mạt tướng chỉ biết ra trận xung phong liều chết, đối với binh pháp mưu lược, thật xa không bằng các vị, hoàng thượng nói đánh thế nào, ta liền đánh như thế.”

Mập Mập cười nói: “Trẫm gọi các người tới, chính là muốn cùng các vị ái khanh thương nghị một chút, ngoại trừ hai điều Phương Tranh đã nói, các vị còn có điều gì bổ sung không?”

Phùng Cừu Đào nghe vậy suy nghĩ một chút, nói: “Mạt tướng đề nghị, có thể thực hành sách lược vườn không nhà trống ngay biên cảnh của nước ta cùng Hoa triều, người Đột Quyết mỗi khi công hãm một thành, liền hạ lệnh tàn sát bách tính, đánh cướp tài vật, dùng bổ sung cung cấp lương thảo cho bọn hắn, mà tài vật cùng bách tính họ cướp được, có thể đề cao sĩ khí của binh sĩ họ thật lớn, nhưng gặp tao ương, cũng là hàng ngàn hàng vạn bách tính Hoa triều ta, mạt tướng đề nghị, đem bách tính cư ngụ trong mấy thành trì trọng yếu nơi biên cảnh đều di chuyển vào nội địa, trong thành trì chỉ đồn trú quân đội, dù là bọn họ công phá thành trì, nhưng cũng không cách có được sự cung cấp lương thảo trong thành trì, cũng không có binh

dân bách tính để bọn họ cướp giết, kể từ đó, quân tâm sĩ khí của người Đột Quyết sẽ suy giảm lớn, hơn nữa thiếu lương thảo cung cấp, tốc độ kỵ binh của bọn họ cũng sẽ dần dần chậm xuống tới, thời cơ chiến đấu Hoa triều sẽ có lợi, song song cũng tránh cho bách tính chịu nỗi khổ đồ thán, tài vật không công bị bọn họ cướp đi, một công nhiều lợi.”

Mập Mập suy nghĩ một chút, lại nhìn thoáng qua Phương Tranh còn đang không yên lòng, cười nói: “ Phùng tướng quân nói rất có đạo lý, trầm cho rằng làm được, tương lai đánh bại Đột Quyết, biên cảnh an bình xong, chúng ta lại di cư bách tính trở lại, một lần nữa phân phối đồng ruộng phòng xá, cho bọn họ một ít sách lược an dân ưu nhai, không tới vài năm, thành trì biên cảnh lại có thể phồn hoa lên, các người nghĩ thế nào?”

Ngụy Thừa Đức trầm ngâm nói: “ Phùng tướng quân nói không sai, lão phu cho rằng làm được, bất quá biên cảnh có tới mười mấy thành trì, bách tính cộng lại ước chừng hơn trăm vạn, nếu muốn bọn họ dời vào nội địa, tiêu phí nhân lực vật lực cùng tiền bạc cũng không phải là một số lượng nhỏ.”

Nghe được chữ “bạc”, Phương Tranh chợt giật bản mình, từ hồn du thiên ngoại chợt lấy lại tinh thần. Sau đó giống như con thỏ bị trúng tên vào mông, từ trên ghế bắn người lên.

“ Muốn bạc nữa? Không nên không nên, tuyệt đối không được. Không còn nhiều lắm, thực sự không còn nhiều lắm đâu. Ta chỉ có thể xuất ra ba trăm vạn lượng, dư thừa một đồng cũng không thể lấy ra hơn nữa.” Phương Tranh gấp đến độ thanh âm đều thay đổi.

Chính mình thật quá xung động đi thôi! Cả triều văn võ không một ai chịu bỏ tiền, ta chạy đến xung phong làm người giàu có làm gì? Cây cao đón gió, câu thành ngữ này quả nhiên có đạo lý, đầu gối ngu ngốc của lão tử không phải bị đám người này theo dõi sao? Hối hận nha! Ruột đều hối hận phát xanh luôn, cho nên nói, nam nhân không nên quá nóng máu, nóng máu lên liền gặp xui xẻo, đó không phải là rủi ro hay gây tai họa hay sao.

Mọi người ngạc nhiên, chuyện có lợi mà vô hại như vậy, vì sao Phương đại nhân lại phản đối? Hơn nữa còn phản đối kịch liệt như vậy?

Chỉ có Mập Mập hiểu rõ tâm sự của Phương Tranh, không khỏi tức giận trợn mắt nhìn hấn.

Ngụy Thừa Đức vuốt chòm râu nói: “ Phương đại nhân chẳng lẽ có cao kiến khác? Lão phu nguyện nghe kỳ tường.”

Vì vậy, bên trong ngự thư phòng mọi người đều đưa ánh mắt nhìn lên người Phương Tranh.

Phương Tranh mấp máy môi, sắc mặt có chút khó khăn, một lát cũng nghĩ không ra có biện pháp gì không cần dùng tiền mà vẫn hữu hiệu, không khỏi có chút thất bại, không thể làm gì khác hơn là thật sâu thở dài, nhìn mọi người bên trong thư phòng, dùng một loại giọng nói bi thương: “ Các đồng chí, ta chỉ có ba câu muốn nói.”

Ánh mắt mọi người sáng lên, vội văng ngồi thẳng người, chăm chú lắng nghe.

“ Thứ nhất.” Phương Tranh dựng thẳng một ngón tay, trầm ngâm một lát, biểu tình vạn phần thống khổ từ hàm răng phun ra hai chữ: “ tỉnh tiền!” (tiết kiệm tiền)

Mọi người ngã lật.

“ Thứ hai.” Phương Tranh lại dựng thẳng lên hai ngón tay: “ Chính tỉnh tiền!”

Mọi người không nói gì.

“ Thứ ba...”

“ Thứ ba ta giúp người nói đi, tiếp tục tỉnh tiền, đúng không?” Mập Mập trừng mắt nhìn hấn, căm giận nói.

Phương Tranh thật sâu thở dài, dáng dấp như phá sản chờ bị thanh toán, ngửa đầu nhìn nóc phòng, một lát mới buồn bã nói: “ Địa chủ gia cũng không có lương thực dư đâu a!”

Phương Tranh còn đang trong hoàng cung cùng Mập Mập đề cập đến chuyện tiết kiệm bạc mà đau đầu không ngớt, bên trong Phương phủ vẫn tường hòa an nhàn.

Trường Bình ôm bụng bầu cùng La Nguyệt Nương cùng nhau nằm trên bãi cỏ nơi hậu viện, lười biếng phơi nắng.

Ánh nắng ngày xuân rất thoải mái, phơi nắng sung sướng đến mức làm người khác cũng không muốn nhích ngón tay.

Mấy ngày nay, hai bà bầu được toàn bộ người trong phủ cẩn cẩn thận thận phụng trong lòng bàn tay, rất sợ xảy ra chút sơ xuất nào, Phương phu nhân cố ý đưa bọn nha hoàn bên cạnh đều điều vào hậu viện của Phương Tranh, sau đó đem đường mòn trong phủ lại lần nữa tu chỉnh thật bằng phẳng, đề phòng hai vị con dâu mang thai khi đi tản bộ sẽ xuất hiện bất luận điều gì nguy hiểm, khi xuất hành thì tiền hô hậu ủng, trước có vô số nha hoàn, hộ viện thậm chí bà đỡ đi theo, tràng diện rầm rộ thật không tốt hình dung.

Về phần thường ngày các phương diện thực hiện lại càng kỳ quái hơn, Mập Mạp chuyên môn từ trong hoàng cung phái ra hai gã ngự y, mỗi ngày ăn uống đều là thuốc bổ thai an vật tử mĩ của ngự y đưa ra, điều này cũng chưa tính, Phương lão gia lại tốn số tiền lớn từ dân gian mời tới vài vị đại phu y thuật cao minh, cứ như vậy, hai vị phu nhân bụng lớn của Phương Tranh, cả ngày bị những nha hoàn, bà đỡ, đại phu vây quanh, cũng giống như ở kiếp trước đem tiền bỏ vào trong két sắt, không còn chút sơ hở sai lầm nào.

Trường Bình miễn cưỡng ngáp dài một cái, nha hoàn bên cạnh ánh mắt lạnh lợi, nhanh đưa tay dịu dàng đứng lên.

“Thật buồn chán nha, tiểu tử này như thế nào còn chưa chịu chui ra? Ta chờ đến phát phiền luôn.” Trường Bình quệt cái miệng nhỏ nhắn, bất mãn nhìn chằm chằm cái bụng lớn của mình.

La Nguyệt Nương nằm một bên mở mắt ra, cười nói: “Tỷ tỷ, điều này gấp không được, mọi người đều nói mang thai phải đủ tháng, hài tử khi sinh ra mới cường tráng, tỷ nên nhẫn nhẫn chút đi.”

Trường Bình quay đầu nhìn cái bụng cao cao của La Nguyệt Nương cũng y hệt như mình, đôi mắt to linh động nháy nháy, vùng lông mày bỗng nhiên nhướng lên.

“Nguyệt Nương, người nói nếu như vạn nhất...hài tử của người sinh ra trước ta, vậy nên làm sao bây giờ?” Trường Bình có chút phiền não.

La Nguyệt Nương ngăn người, nói: “Làm sao vậy? Sinh ra trước hay sau có gì khác nhau sao? Còn không đều là hài tử của phu quân.”

Trường Bình nghe vậy dở khóc dở cười, La Nguyệt Nương từ nhỏ đã làm sơn tặc, đối với tình đời lọc lõi thật không hiểu gì.

Theo bài danh những phu nhân hiện tại của Phương Tranh mà nói, Trường Bình rốt cục là chính thất phu nhân, còn là công chúa chí tôn, theo lý thuyết, nàng sinh ra hài tử là con trai trưởng tốt nhất, tương lai phải kế thừa tước vị và tài sản của Phương Tranh, mà La Nguyệt Nương danh phận thị thiếp, thiếp sinh hài tử, cũng là con thứ, mặc kệ là thời đại nào, con thứ thật không thể kế thừa tước vị và tài sản của phu thân, nhưng cũng may Phương Tranh đối xử với các lão bà đều là bình đẳng, Trường Bình cùng với vài nữ tử trong nhà cũng không vì vấn đề địa vị mà lục đục với nhau, nhưng Trường Bình cũng có chút lòng dạ hẹp hòi của nữ nhân, đương nhiên mong muốn con của chính thất phu nhân như nàng có thể sinh ra trước, xem như củng cố địa vị chính thất của nàng trong Phương gia.

Rất đáng tiếc, La Nguyệt Nương đối với những chuyện này vốn không hiểu gì hết. Dù là nàng có hiểu, lấy tính tình tùy tiện, nói vậy cũng sẽ không quan tâm hài tử có thể kế thừa tước vị gì đó hay không, nàng hướng tới, vẫn là tiểu ngạo núi rừng, tự chúng đánh cướp, là sinh hoạt mà nàng cho là mỹ hảo. Vì tước vị tài sản, ở trong mắt nàng căn bản không đáng giá một văn tiền.

Trường Bình nhìn thấy vẻ mặt hình dạng ngây thơ của La Nguyệt Nương, không khỏi thở dài, nói: “Bỏ đi, nói ra người cũng không hiểu.”

Nói xong Trường Bình lại không cam lòng liếc mắt nhìn La Nguyệt Nương, cái mũi nhỏ vừa nhú, hừ nói: “Ta cũng không thể thất bại cho người, chờ xem là được.”

La Nguyệt Nương bị Trường Bình làm cho mờ mịt, vốn không hiểu ý tứ lời nói thâm của nàng, hảo hảo phơi ánh nắng mặt trời, lại còn giống như tỷ thí quyền cước võ công, cái gì mà thua hay thắng?

Trường Bình quét mắt nhìn trái phải một vòng, nói: “ Tên vô lương tâm kia đâu? Thế nào còn chưa trở về?”

La Nguyệt Nương nói: “ Phu quân không phải vào tảo triều sao?”

Trường Bình nghi hoặc nói: “ Hiện tại đã sắp trưa rồi, lâm triều cũng nên tản chứ? Ai, Nguyệt Nương muội muội, người có phát hiện hay không, một tháng qua hành tung phu quân có chút quỷ bí? Bình thường bởi một hồi ở trước mặt chúng ta, thì sau đó đã không gặp nhân ảnh, có đôi khi đến lúc lên đèn mới về phủ.”

La Nguyệt Nương như có dấm chiêu, gật đầu nói: “ Xác thực có chút thần bí, gần một tháng nay dường như có vẻ đặc biệt bận rộn, hơn nữa luôn chạy ra bên ngoài.”

Trường Bình trầm ngâm nói: “ Người này, hừ! Quỷ tinh quỷ tinh, giống như cá chạch, không chú ý thì không biết hẳn lại chạy đi đâu.”

La Nguyệt Nương nổi giận liếc mắt nhìn bụng của mình, nói: “ Nếu không phải đang mang thai, ta sẽ theo dõi hẳn một phen, nhìn xem rốt cục hẳn đang làm cái quỷ gì.”

Trường Bình cười nói: “ Không theo dõi cũng có thể biết được.”

Nói xong Trường Bình gương giọng truyền Tiểu Ngũ tiến đến.

Tiểu Ngũ tiến vào hậu viện, liền nịnh nọt hành lễ với hai vị phu nhân. Biểu tình lấy lòng kia, thậm chí bao quát cả độ cong của khóe miệng, đều cực kỳ giống Phương Tranh.

Trường Bình cùng Nguyệt Nương vừa nhìn thấy liền tức giận và buồn cười, Trường Bình hung hăng xì một tiếng khinh miệt, cười mắng: “ Thật là có dạng chủ tử gì, sẽ có dạng người hầu đó, Tiểu Ngũ, đem khuôn mặt tươi cười của người thu hồi lại, xấu xí khó coi, xem đến mức ta nhìn không được muốn chửi người.”

Tiểu Ngũ bắt người thu hồi dáng tươi cười, thần tình có vẻ rất ủy khuất.

“ Thiếu gia người gần đây bình thường hay chạy ra bên ngoài, hẳn đang bận rộn chuyện gì vậy?” Trường Bình hừ hừ nói.

Tiểu Ngũ nghe vậy cả kinh, phản ứng thật nhanh liền lắc đầu: “ Thiếu phu nhân, thiếu gia bận việc gì, thế nào lại cho người hầu như tiểu nhân biết? Tiểu nhân thực sự không rõ ràng lắm, ha ha.”

Trường Bình nghi hoặc nhìn chằm chằm Tiểu Ngũ, nói: “ Người là thiếp thân thư đồng bên người thiếu gia, hành tung của hẳn sao người chẳng biết?”

Tiểu Ngũ vỗ đùi kêu khổ nói: “ Thiếu phu nhân, ngài có điều không biết. Gần đây thiếu gia thích đi lại một mình, đã sớm không còn mang theo tiểu nhân ra ngoài, lại nói tiếp tiểu nhân thật ủy khuất, thiếu gia có phải không còn cần tiểu nhân nữa không? Có ảnh hưởng đến tiền đồ của tiểu nhân hay không?”

Trường Bình hai mắt đăm đăm: “ Tiền đồ của thư đồng thiếp thân, là cái gì?”

Tiểu Ngũ kiêu ngạo ưỡn ngực nói: “ Thiếu gia nói, thư đồng thiếp thân nếu muốn thăng cấp, chính là thư đồng thiếp thân cao cấp.”

Trường Bình cùng La Nguyệt Nương lắc đầu cười khổ: “ Vị thiếu gia này của người, đều sắp làm cha, sao còn không nghiêm túc như thế? Tiểu Ngũ, đi mời Ôn Sâm Ôn đại nhân tới, ta có việc hỏi hẳn.”

Không bao lâu, Ôn Sâm tới, vừa thấy hai vị phu nhân của người lĩnh đạo trực tiếp đang phoir nểng, vội vàng chấp tay hành lễ, dáng tươi cười nịnh nọt không hề sai biệt với Phương Tranh.

Trường Bình có điểm muốn khóc, tên hỗn đản này, thực sự là một tai họa! Suốt ngày không hề nghiêm túc, hiện tại hay thật, người hầu học theo y đức như hẳn. Ngay thuộc hạ cũng học theo hẳn, hình dáng tốt không học được, dáng dấp khiếm tấu nịnh nọt lại học vô cùng thành thực.

Trường Bình không dám tưởng tượng, tương lai nếu có một ngày, cả triều văn võ đều bị vị phu quân này của mình dạy phá hủy, vừa lên triều liền lộ ra biểu tình nịnh nọt lấy lòng, buổi lâm triều trên kim loan điện sẽ biến thành bộ dáng gì nữa.

“ Ôn đại nhân, ta nghe nói, ngươi là thuộc hạ đắc lực nhất bên người phu quân của ta.” Trường Bình chậm rãi nói.

Ôn Sâm nghe vậy vô cùng vui vẻ, ưỡn ngực nói: “ Công chúa điện hạ quá khen, không khiếm tốn mà nói, Phương đại nhân đối với hạ quan xác thực rất là tín nhiệm, ha hả, hạ quan may mắn đi theo đại nhân làm tùy tùng, thực sự là vinh hạnh của hạ quan.”

Trường Bình ra vẻ thản nhiên nói: “ Nga? Mỗi ngày ngươi đều đi theo Phương đại nhân làm tùy tùng?”

“ Đó là tự nhiên. Bên người đại nhân không thể thiếu người chạy việc, hạ quan bất tài, miễn cưỡng có thể giải được chút âu sầu cho đại nhân.” Trên mặt Ôn Sâm khiếm tốn, trong lòng cũng rất vui vẻ, công chúa điện hạ chẳng lẽ xem thấy ta cực nhọc ngày đêm vất vả vì đại nhân, muốn tưởng thưởng ta một phen? Không biết là thăng quan hay phần thưởng đây?

Ai biết Trường Bình lại thình lình nói: “ Gần đây Phương đại nhân hay chạy ra bên ngoài, ngươi biết hắn đi làm gì không?”

Ôn Sâm ngẩn người, sau đó mồ hôi lạnh toát ra, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, môi run run vài lần, rất nhanh lại khôi phục nguyên trạng.

“ Phương đại nhân, điều này...hành tung như thần long thấy đầu không thấy đuôi, hạ quan...hạ quan thực sự chẳng biết.”

Trường Bình nhìn chằm chằm gương mặt của Phương Tranh, tự nhiên không bỏ sót bất luận biến hóa chi tiết gì trên gương mặt của hắn, thấy dáng dấp chột dạ của Ôn Sâm, trái tim Trường Bình bỗng nhiên nâng lên thật cao, trong lòng liền phát sinh hồ nghi.

Thấy dáng dấp chột dạ của Tiểu Ngũ cùng Ôn Sâm, tên hỗn đản chết tiệt sẽ không phải ở bên ngoài phạm phải chuyện gì không dám gặp người đó chứ?

Quay đầu nhìn thoáng qua La Nguyệt Nương, thấy nàng cũng lặng lẽ nhướng mày lên.

Cẩn rằng, Trường Bình hừ lạnh nói: “ Vừa rồi còn nói mỗi ngày theo hắn, hiện tại thì nói không biết, hừ! Ôn Sâm, ngươi cũng biết lừa gạt đương triều công chúa, tội danh ra sao? Nếu ngươi không nói thật, bổn cung sẽ nói cho hoàng huynh, đem lột bỏ chức quan tứ phẩm của ngươi!”

Trong mắt Ôn Sâm hiện lên vẻ kinh hoảng, sớm đã biết, công chúa điện hạ mời tối, tuyệt đối không phải là chuyện gì tốt, ngày trước khi hắn từ Thanh Long sơn trở lại kinh thành cũng từng diễn ra một lần bức cung như thế, làm hại mình phải khai La Nguyệt Nương đi ra, sao mình lại không chịu nhớ chứ?

Nghĩ tới đây...

Phương Tranh gần đây liên tiếp ra ngoài, Ôn Sâm đương nhiên biết rõ, hắn không chỉ biết, còn vài lần thí diên thí diên đi theo phía sau Phương Tranh cùng nhau bái phỏng Hàn gia huynh muội ở tây thành, theo lời của Phương đại nhân nói qua, hắn đây là gạt lão bà đi ra ngoài nói chuyện luyện ái. Thế nhưng, lời này có thể nói ra sao? Nói ra tính mạng Phương đại nhân tuyệt đối sẽ biến thành như chỉ mảnh treo chuông, ngày mai sống hay chết đều khó nói, nếu bị Phương đại nhân biết chính mình bán đứng hắn cho Trường Bình công chúa, như vậy tính mạng Ôn Sâm hắn, cũng biến thành như chỉ mảnh treo chuông, không, đoán vậy là quá lạc quan rồi. Tính mạng của hắn cũng không phải chỉ mảnh treo chuông, mà là tuyệt đối chỉ có một chữ “ chết”.

Trường Bình nhìn thấy dáng dấp lấp lỏp của Ôn Sâm, trong lòng càng thêm khẳng định Phương Tranh ở bên ngoài phạm phải chuyện không dám ra gặp người. Thấy thế mắt Phương không khỏi nhướng lên, khí thế công chúa chợt bốc cao, hai mắt toát ra một cổ sát khí, bao trùm trời đất hướng Ôn Sâm đánh tới.

Ôn Sâm sợ đến hai chân mềm nhũn, sắc mặt càng ngày càng tái nhợt, chuyện giữa phu thê hai người các người, làm chi lại liên quan tới người ngoài như ta? Ta chiêu ai chọc ai chứ?

Ôn Sâm biết, Trường Bình công chúa chưa thành thân, nàng tuyệt đối là kinh thành nhất phách, trong kinh thành vô luận là quan viên hay là bách tính, đối với nàng đều sợ như sợ cọp, hôm nay mặc dù nàng đã làm vợ người, đã lâu không vào giang hồ, nhưng trên giang hồ vẫn còn truyền thuyết về nàng, nếu ngay trước mặt nàng mà giấu diếm chuyện gì, tử trạng tuyệt đối rất thê lương.

Gian nan nuốt một hơi, tròng mắt Ôn Sâm xoay chuyển thật nhanh, cân nhắc một lúc lâu, cuối cùng vẽ mặt đau khổ nói: “ Công chúa điện hạ, hạ quan có thể nặc danh không?”

Trường Bình sát khí cực thịnh: “ Có thể!”

Một lúc lâu.

“ Ba!” Trường Bình phần nộ đứng lên, hung hăng vỗ bàn một chút: “ Tên hỗn đản đáng chém ngàn đao này, không ngờ ở Giang Nam lại câu dẫn một cô nương? Hôm nay còn đuổi tới luôn kinh thành?”

Ôn Sâm sợ đến chân mềm nhũn, thiếu chút nữa quỵ xuống, run run môi nói: “ Công chúa điện hạ, ngài cần thận thân thể a!”

La Nguyệt Nương ở một bên mặc dù cũng có vẻ ngoài ý muốn, nhưng cũng không đến nỗi xúc động phần nộ như Trường Bình. Chính cô ta cũng có danh phận làm thiếp, Phương Tranh tìm thêm một người hay ít một người, đối với nàng mà nói, khác nhau không lớn.

Trong lòng Trường Bình lại âm thầm tức giận khổ sở, lần này Phương Tranh xuống Giang Nam, vốn tưởng rằng hần vôi vàng thu thập thế gia, bình định loạn Thái Vương, tất nhiên không có thời gian đi câu dẫn nữ tử, ai biết hỗn đản này bận rộn công tác nhưng vẫn không quên tiêu khiển. Không ngờ dám tranh thủ lúc rảnh rỗi lại đi câu dẫn một người, ai bảo nàng không tức giận? Trong nhà đã nhiều lão bà như vậy, người còn muốn cưới thêm bao nhiêu mới bằng lòng bỏ qua? Chẳng lẽ người muốn nhồi vào toàn bộ Phương phủ hay sao?

“ Thị vệ! Tập hợp!”

Trường Bình giương giọng quát to.

Ôn Sâm gấp đến độ sắc mặt trắng bệch, run giọng nói: “ Công chúa điện hạ, ngài...ngài muốn làm gì?”

Trường Bình cắn răng, gương mặt tức giận đến đỏ bừng, ác giọng nói: “ Ta thật muốn nhìn thấy một chút, con hồ ly tinh kia đến tột cùng đẹp như thế nào, làm hần mê đến thần hồn điên đảo, cả nhà cũng quên!”

Điều này quả thực là oan uổng Phương Tranh, lúc này Phương Tranh vốn không ở chung một chỗ với Hàn Diệc Chân, hần còn đang ở trong ngự thư phòng cùng người khác thảo luận quốc sự, thương lượng làm sao dùng ít tiền nhất, làm cho tốt việc di dời bách tính.

La Nguyệt Nương ở một bên khuyên nhủ: “ Tỷ tỷ, tỷ đang mang thai, đừng quá kích động, đây là hương hỏa của Phương gia, không thể sơ thất.”

Trường Bình thoáng lãnh tỉnh một ít, suy nghĩ một chút, lạnh lùng nói: “ Gọi Yên Nhiên đi xem thử, thỉnh hồ ly tinh kia đến Phương phủ, hừ! Ta là chính thất, đạo lý nào bắt ta chủ động đi gặp nàng ta?”

Lúc Phương Tranh rầu rĩ đi về đến nhà thì đã là buổi chiều.

Vừa bước vào cửa lớn, hần liền phát hiện bầu không khí trong nhà hôm nay có chút quỷ dị. Quấn gia và bọn người hầu vẽ mặt đồng tình nhìn hần, không chỉ có như vậy, còn mang theo một loại ánh mắt đăm đăm nhìn hần đi về hướng tiểu viện.

Phương Tranh chỉ cảm thấy phía sau lạnh lẽo, trong lòng nhất thời cảm thấy kỳ lạ, những người này có bệnh sao? Sao lại nhìn ta như vậy?

Vừa đi vừa suy nghĩ, hình như gần đây mình không làm ra chuyện xấu gì nha...

Trên con đường đi thông tiểu viện, Phương Tranh đụng vào một thân thể mềm mại, ngẩng đầu vừa nhìn, chính là Phượng Nương.

Phượng Nương kêu lên một tiếng, lập tức phát hiện là Phương Tranh, không khỏi lập tức dừng lại, sau đó nhìn hần bí hiểm cười, nhẹ giọng nói: “ Ngài xong!”

Nói xong Phượng Nương lắc mình liền đi, đi thật nhanh.

Phượng Tranh còn đang ngây ra, Tiểu Lục cũng ở phía sau Phượng Nương đi tới, khi đi ngang qua người Phượng Tranh thì đôi mắt sáng của Tiểu Lục lo lắng nhìn Phượng Tranh, nhẹ nhàng nói: “Thiếu gia, ngài xong!”

Nói xong, Tiểu Lục xoay người bỏ chạy.

“Uy! Các nàng có ý tứ gì vậy? Vì sao kêu xong? Đừng dọa ta a! Biết đe dọa mệnh quan triều đình là tội gì không?” Phượng Tranh mờ mịt đứng phía sau reo lên.

Dùng sức gãi đầu, Phượng Tranh đầy bụng nghi vấn bước vào tiểu viện.

Ngẩng đầu vừa nhìn, Phượng Tranh không khỏi thất kinh, hai tròng mắt gần như muốn rớt ra, kìm lòng không được hét lớn: “Kháo! Ta quả nhiên xong!”

Chỉ thấy trong sân, Trường Bình gương mặt hàm sương, nhìn chằm chằm Phượng Tranh không ngừng cười nhạt, Yên Nhiên đứng bên trái thần sắc phức tạp, cười cũng không mà giận cũng không, có chút ứ ứ.

Để cho Phượng Tranh giật mình chính là, phía bên phải Trường Bình, thỉnh linh đứng thẳng chính là một người vẻ mặt bình tĩnh, cũng không ngừng hiện lên vài phần buồn bã, chính là Hàn gia tam tiểu thư, Hàn Diệc Chân.

“Tên hỗn đản đáng chém ngàn đao rốt cục cũng đã chịu trở về?” Trường Bình lạnh lùng nhìn chằm chằm Phượng Tranh, sau đó tay phải nhấc lên, chỉ vào Hàn Diệc Chân nói: “Nói! Nàng là ai?”

Phượng Tranh ngây ra tại chỗ, nhất thời nói không ra lời, trong lòng bị vây trong chấn động thật sâu. Hàn Diệc Chân, sao lại nhìn thấy nàng trong Phượng phủ? Làm sao giải thích? Làm sao giải thích cũng sẽ làm một bên bị tổn thương.

Khóe miệng Phượng Tranh nhếch lên, muốn chảy xuống vài giọt nước mắt chua xót của nam nhân. Hôm nay lão tử gặp vận xui gì vậy! Trước tiên lâm triều thật rủi ro, về đến trong nhà, nội bộ mâu thuẫn, có còn muốn cho người ta sống nữa hay không?

“Ta...ta...” Phượng Tranh mấp máy môi, một lát nói không ra một câu hoàn chỉnh, lập tức nhìn trái nhìn phải, thần tình dị thường lo lắng.

Yên Nhiên thấy thế vội vàng bước lên, hiếu kỳ nói: “Phu quân, ngài đang tìm cái gì?”

Phượng Tranh vừa quay đầu, rốt cục nhìn thấy nơi hành lang gấp khúc có một cây cột đỏ, Phượng Tranh hai mắt sáng ngời, kéo Yên Nhiên sang một bên, nho nhã lễ độ nói: “Phiền phức nhượng một chút, cảm tạ.”

Lập tức, Phượng Tranh hung hăng giậm chân, cúi đầu hướng cây cột đụng tới.

Chỉ nghe một tiếng “phanh” vang lớn, mọi người còn chưa phản ứng, đầu của Phượng Tranh đã đụng vào cây cột rắn chắc, sau đó thân thể Phượng Tranh ngã lên mặt đất, ngất đi.

“Phu quân!”

“Hỗn đản! Người...người làm sao vậy?”

382. Chương 365: Lâm Bồn

Gặp qua độc ác, nhưng chưa thấy ai độc tới như thế, thời gian người khác muốn trốn tránh việc gì đó, đều quay đầu liền chạy, Phượng đại thiếu gia ngược lại, cắn răng lại đập đầu mình vào cây cột, điều này cần bao nhiêu gan dạ can đảm nha, với thái độ làm người thường ngày của Phượng Tranh mà nói, cử chỉ hôm nay, thực sự ngoài dự liệu của mọi người.

Chúng nữ ngây người một lúc, nhất thời liền phản ứng, đều gấp đến độ không dần được, đều xông về phía trước vài bước, ngồi xổm trước người Phượng Tranh, lo lắng kêu gọi. Bọn người hầu cũng chạy vào không ít, ánh mắt lạnh lợi, liền xoay người nhanh chóng đi thỉnh đại phu.

Phương Tranh từ từ nhắm hai mắt, cắn chặt quai hàm, giống như một liệt sĩ anh dũng hi sinh, trên trán hấn đọng sương lên một cục u đỏ ửng. Sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, còn không ngừng chảy mồ hôi, mặc cho các nàng gọi tỉnh hấn thế nào, hấn vẫn là bất tỉnh.

Nước mắt Trường Bình chảy liên tục, thầm hỏi hấn mình không nên buộc hấn như vậy, không phải cười thêm một thiếp nữa hay sao? Trong phòng Phương Tranh đã thu tới năm người, thêm một thì đã làm sao? Chính mình hà tất tính toán như vậy, làm hấn phải làm ra cử chỉ đập đầu vào cột, nếu hấn có chuyện gì, chính mình nên làm sao bây giờ?

Yên Nhiên và Hàn Diệc Chân cũng kinh hoàng lo lắng, ngồi xổm trước người Phương Tranh không ngừng kêu tỉnh hấn, gấp đến độ đôi mắt đẹp đầm đìa nước mắt.

“Phu quân! Người...người làm sao vậy? Ta...ta sai rồi, ta không nên bức người.” Trường Bình khóc không thành tiếng.

Phương Tranh vẫn nhắm hai mắt, không có chút dấu hiệu muốn tỉnh dậy.

Trường Bình khóc được một lúc, bỗng nhiên đứng lên, căm tức nhìn Hàn Diệc Chân, nói: “Là người! Đều là người! Phu quân ta là người có gia thất, nếu không phải bị người mê thất thần hồn điên đảo, làm sao không thêm để ý thể diện trong nhà, thậm chí tình nguyện dùng cái chết? Người...người...Hàn gia tuy là Giang Nam đệ nhất thế gia thì làm sao? Ta đường đường là Hoa triều công chúa, chẳng lẽ không thu thập được Hàn gia người sao?”

Hàn Diệc Chân xoa xoa nước mắt, nhìn nữ nhân làm hại Phương Tranh phải đập đầu vào cột, nàng xưa nay trầm ổn lãnh tĩnh, lúc này cũng tức giận.

“Ta làm cho hấn thần hồn điên đảo là bản lĩnh của ta, người là Phương gia chính thất, sao có đạo lý khiến cho phu quân phải đập đầu vào cột tự sát? Đường đường Hoa triều công chúa, chẳng lẽ không biết cái gì gọi là phu thê cương thường sao? Đạo lý phu vi thê cương cũng đều không hiểu, người làm thê tử hấn như thế nào? Nếu không phải người cứ mạnh mẽ ghen tỵ như thế, hấn làm sao phải tới mức đập đầu vào cột tự sát? Thứ nhất ta không hề mưu đồ Phương gia quyền thế, hai không mưu đồ Phương gia tài phú, cùng hấn yêu nhau, đều tinh khiết phát từ bản tâm, không hề có một tia mưu mô tạp chất, các người đều yêu hấn, vì sao ta lại không thể yêu hấn? Hàn Diệc Chân ta để tay lên ngực tự hỏi, tình yêu của ta đối với hấn có kém hơn các người chút nào?”

Nói đến đây, đôi mắt đẹp của Hàn Diệc Chân nhìn xuống Phương Tranh đang nằm trên mặt đất, thấy hình dạng vẫn hôn mê bất tỉnh của hấn, lòng của nàng phảng phất bị người hung hăng bóp chặt một cái, đau đến không thở nổi.

Trường Bình nghẹn lời, nghĩ đến những chuyện xảy ra thường ngày, đều bị mình cường thế mạnh mẽ, nói như thế, chẳng lẽ thực sự là do chính mình ghen tỵ, bức tên hỗn đản này không tiếc đập đầu vào cột sao? Ta...có phải đối xử với hấn quá hung hăng? Trường Bình không khỏi bị thương không hiểu, ngồi xổm người xuống, nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt Phương Tranh, nước mắt càng chảy đầm đìa.

Các nàng vây quanh Phương Tranh, đều tự nghĩ tâm sự, tròng diện nhất thời trầm mặc.

Không bao lâu, người hầu đã mời đại phu tới, bởi hai vị phu nhân của Phương Tranh mang thai, Mập Mập đã sớm phái hai gã ngự y vào Phương phủ ở lại, có thể thuận tiện tùy lúc chiếu cố, cho nên đại phu tới rất nhanh. Đại phu thấy Phương Tranh hôn mê bất tỉnh, không khỏi lấy làm kinh hãi, hấn là ngự y trong cung, tất nhiên là nhận thức Phương Tranh, vừa thấy dáng dấp như vậy của quốc công gia, trên trán còn bị sưng đỏ một mảnh, đại phu ngay ra một lát, ha ha nói: “Đây...có người ám sát?”

Trường Bình lau nước mắt, phần nộ quát: “Ít nói nhảm! Người là đại phu cũng không phải quan sai, không nên quản chuyện người không cần biết! Mau tới xem cho ta, nếu trị không tỉnh hấn, lão nương tru cữu tộc người!”

Đại phu sợ đến run run, vội vàng ngồi xổm xuống bắt đầu khám bệnh, nắm lấy cổ tay Phương Tranh, bắt đầu xem mạch, vuốt chòm râu nửa ngày, đại phu ngẩng đầu, đón lấy ánh mắt lo lắng của các nàng, vô cùng kinh ngạc nói: “Di? Mạch tượng của quốc công gia vô cùng bình ổn, nhìn như...nhìn như cũng không có gì không thích hợp.”

Các nàng ngẩn người, đã thấy đại phu chột lắc đầu, trái tim các nàng chột treo lên cao.

“ Sai, có chút không thích hợp, quốc công gia thận nội hư phù, có dấu hiệu hao tổn tinh khí...”

Trường Bình vội la lên: “ Đây là bệnh gì chứ?”

Đại phu khải khải nói: “ Đây cũng vô phương, là do chuyện phòng the quá nhiều, sau này cũng nên tu dưỡng lại một chút.”

Mọi người kinh ngạc, không hện mà cùng nhìn về phía Yên Nhiên, Yên Nhiên vô cùng xấu hổ, gương mặt trở nên đỏ bừng, gần như muốn chảy ra máu.

Trường Bình tức giận cúi đầu nhìn bụng của mình, sau đó tức giận trợn mắt nhìn Yên Nhiên, tiếp tục nói: “ Vì sao hần còn không tỉnh lại?”

Đại phu cười khở lắc đầu nói: “ Điều này lão hủ cũng không hiểu rõ, như vậy đi, lão hủ dùng ngân châm đâm vào nhân trung huyết của quốc công gia, hần là sẽ tỉnh.”

Đại phu vừa dứt lời, Phương Tranh đang nằm hôn mê bất tỉnh trên mặt đất, thân thể bỗng nhiên run rẩy một chút, sau đó liền phi thường thức thời mở mắt, làm như tỉnh lại.

Mọi người vui mừng, đồng loạt tiến đến trước mặt Phương Tranh, bi thiết nói: “ Phu quân...”

“ Hồn đản...”

Phương Tranh mở to mắt, “ mờ mịt” nhìn các nàng, một lát hần mới suy yếu nói: “ Ta thế nào không chết?”

Trường Bình nghe vậy nhịn không được lên tiếng khóc lớn: “ Phu quân, ta sai rồi, ta không nên bức người như vậy.”

Phương Tranh biểu tình thất vọng, lại than thở nói: “ Vì sao không cho ta chết đi, ta sống trên đời còn ý nghĩa gì nữa?”

Trường Bình nghe vậy, trong lòng áy náy xấu hổ tột đỉnh, khóc càng thương tâm.

“ Không, phu quân, người ngàn vạn lần không nên nghĩ như vậy, người tình thâm đối với chúng ta như thế, ta không nên đổ kị người tìm thêm nữ tử khác.”

Phương Tranh run run vươn hai tay, kéo bàn tay của Trường Bình và Hàn Diệc Chân, sau đó cầm hai bàn tay hợp lại một chỗ, môi mấp máy vài cái, giống như di ngôn lâm chung: “ Hai người phải làm một đôi tỷ muội tốt suốt đời tương thân tương ái...”

Ánh mắt thất thần dần dần chuyển qua gương mặt đầy nước mắt của Trường Bình, Phương Tranh nhìn nàng suy yếu cười cười: “ Mật nhi, nàng là tỷ tỷ, hảo hảo chiếu cố muội muội. Diệc Chân cùng ta, xác thực là thật tâm yêu nhau, Diệc Chân đối đãi với ta, tình cao như núi sâu như biển...”

Lúc này trong lòng Trường Bình hoàn toàn rối tung, có câu quá quan tâm sẽ bị loạn, nàng đã quên mất chuyện nếu Phương Tranh đã tỉnh lại, vì sao còn có loại khẩu khí như mạng sống không còn được bao lâu, chỉ là yên lặng rơi nước mắt, liều mạng gật đầu.

La Nguyệt Nương ở một bên thờ ơ lạnh nhạt, khóe miệng hơi nhếch lên, tình cảnh này vô cùng quen thuộc nha, ngày trước trên Thanh Long sơn, tên hồn đản chết tiết này không phải cũng đã giở trò này hay sao? Hôm nay hành động càng ngày càng thành thực.

Phương Tranh thở dài, lo lắng nói: “ Cả đời của ta, có thể lấy được năm lão bà như hoa như ngọc, chết cũng đáng, thế nhưng Diệc Chân đối đãi với ta tình chân ý thiết, ta có thể nào bỏ qua không để ý? Mật nhi...”

Phương Tranh nói, lại hít sâu một hơi, hai mắt trợn tròn, phảng phất một ngụm cũng sắp không thở được, đáng dấp như sắp treo, làm Trường Bình sợ đến chụp lấy tay hần, bi thanh hô to: “ Phu quân, phu quân...”

Mọi người đều thương tâm rơi nước mắt, dù là La Nguyệt Nương trong lòng cũng treo lên cao cao, hồn đản này, làm trò thực sự cũng có tài, diễn xuất thật quá giống. Phương Tranh thở gấp mấy hơi, hai tay liên tục huy giữa không trung, một lát mới giãi dụa nói mơ hồ: “ Mật nhi...”

Trường Bình cầm lấy tay Phương Tranh, bi thanh nói: “ Ta ở chỗ này.”

“ Mật nhi, kết sáu đi!”

“ A?” Chúng nữ ngạc nhiên.

Phương Tranh tựa hồ hồi quang phản chiếu khôi phục một chút tinh thần: “ Nàng xem a, lục lục đại thuận, chữ số biết bao may mắn, ta cưới sáu lão bà, liền ý nghĩa đại gia đình hạnh phúc của chúng ta từ nay về sau thuận thuận lợi lợi, đây là trời giáng điềm lành a.”

Sáu liền gọi là lục lục đại thuận, sao người không cưới luôn mười người? Thập toàn thập mỹ, chẳng phải càng may mắn hơn lục lục đại thuận? Trường Bình tức giận đến dựng thẳng mày liễu, liền định phát lửa, nhưng nhìn thấy dáng dấp sắp chết của Phương Tranh, không khỏi trong lòng mềm nhũn, ghen ngào gật đầu.

Phương Tranh thấy Trường Bình gật đầu, không khỏi hai mắt sáng ngời, lại mang theo vài phần cấp thiết nói: “ Mật nhi, nói như vậy, nàng chịu đáp ứng rồi? Tiểu Lục, Lục nhi...”

“ Tiểu Lục nhi?” Chúng nữ lại một trận ngạc nhiên.

“ Khái khái, Diệc Chân, đến, ra mắt tỷ tỷ của nàng. Sau này đối với tỷ tỷ nên tất cung tất kính, người một nhà hòa sự hòa thuận thật tốt phải không?”

Trong chúng nữ Hàn Diệc Chân vốn là người thông minh nhất, từ lúc Phương Tranh “ lâm chung di ngôn” thì nàng liền nhìn ra một chút mách khéo, một mực im lặng không lên tiếng, cố nén cười, làm gương mặt đỏ bừng.

Nghe được Phương Tranh nói, Hàn Diệc Chân bậm chặt môi, hướng Trường Bình dịu dàng bái xuống, sụp mắt nhẹ giọng nói: “ Muội muội Diệc Chân, gặp qua tỷ tỷ.”

Trường Bình xoa xoa nước mắt, cái mũi nhỏ giương lên, như có như không hừ nhẹ một tiếng, nhưng cũng không còn dùng ác ngữ đáp lại.

Trong lòng Phương Tranh vui mừng, đang muốn nhảy dựng lên cười to, nhưng bỗng nhiên cảm giác thời cơ không đúng, vội vàng dùng sức ho khan vài tiếng, run giọng nói: “ Đại phu, đại phu đâu...”

Ngự y đứng một bên nhìn kịch vui hồi lâu mới nén cười đến gần, ngồi xổm người xuống nói: “ Quốc công gia, lão hủ là ngự y trong cung...”

Phương Tranh lại dùng sức ho khan vài tiếng, sau đó ôm đồm tay đại phu, suy yếu không gì sánh được nói: “ Đại phu, nhanh, nhanh, ta nghĩ ta còn có thể cứu trị một chút...”

Mọi người: “ ...”

Kiến Vũ tháng tư năm mười ba, tân hoàng hạ chỉ, hướng dân gian mộ quân, lại hạ lệnh kinh thành Long Vũ, Long Tương hai quân đi đến phương bắc U Châu đóng quân, việc mộ quân tại dân gian toàn bộ điều tới U Châu, sung nhập danh sách Long Vũ quân. Do lĩnh binh đại tướng Phùng Cửu Dao phụ trách huấn luyện điều khiển.

Song song, tân hoàng còn hạ chỉ, đem Thần Vũ quân bảo vệ xung quanh kinh thành có hơn bốn vạn người đều điều ra kinh thành, phái đến biên cảnh Tề Châu đóng quân, mà trú quân địa phương của các châu phủ phía nam cảnh nội Hoa triều, thì điều một nửa đi đến tây bắc Hưng Khánh phủ đóng quân.

Đến tận đây, Hoa triều đã dốc hết binh lực toàn nước, toàn bộ bố phòng nơi biên cảnh giáp với Đột Quyết, phân tây bắc, đông bắc cùng với phương bắc ba phương hướng, vận dụng hơn mười vạn đại quân, mơ hồ đối với Đột Quyết thực thi chiến thể ba mặt vây quanh hợp lại, tam quân như đao ra khỏi vỏ, kiếm khỏi bao, nghiêm mật nhìn chăm chú vào cảnh nội Đột Quyết Mặc Xuyết Khả Hãn cùng quốc sư Mặc Cúc Liên tranh đấu.

Lúc Hoa triều phái ra sứ giả gặp mặt Mặc Cúc Liên, quả nhiên không ngoài suy đoán của Phương Tranh, Mặc Cúc Liên lập tức liền đáp ứng yêu cầu kết minh của Hoa triều, lúc này là lúc hắn đang tiến lui đều khó, đối ngoại thì xưng là vì tiểu Khả Hãn báo thù giết cha, không chết không ngớt, tuyệt không thỏa hiệp đầu hàng. Nhưng Mặc Cúc Liên đánh một trận thất bại thật lớn bên ngoài Hắc Sa Thành, binh bại như núi đổ, đã thoái lui đến Thập Sơn phía đông bắc U Châu, Mặc Cúc Liên thu thập tàn quân, dưới trướng còn hơn

mười vạn dũng sĩ, lại mất đi đại bộ phận thảo nguyên bãi cỏ cùng bộ lạc, quân không có lương thực, ngựa không có cỏ khô, chính là lúc trong ngoài đều khổ đến.

Mặc Cúc Liên biết rõ, lúc này nếu hấn đầu hàng Mặc Xuyết, bao nhiêu uy danh của hấn tích lũy bao năm trong Đột Quyết sẽ trong một đêm tan nát hầu như không còn, trong lòng người Đột Quyết, chỉ có dũng sĩ chết trận, không có quốc sư đầu hàng, bằng không tình cảnh hấn so với hiện tại càng thêm gian nan. Dù là có khó khăn có khổ, Mặc Cúc Liên cũng không thể tuyển chọn đầu hàng, huống chi hấn mới lập ấu tử của Cốt Đốt Lộc làm Khả Hãn, về công về tư hấn đều phải cần rằng kiên trì xuống phía dưới.

Lúc này Hoa triều sứ giả lại đến, không khác nặng hạn gặp cam lồ, đối với điều kiện do Hoa triều sứ giả đưa ra, Mặc Cúc Liên không chút suy tư liền đáp ứng xuống tới.

Dù là không ai giúp đỡ, hấn cũng phải cần rằng chống đỡ tới cùng với Mặc Xuyết, huống chi còn có một Hoa triều ở sau lưng vô điều kiện chi trì hấn, cuồn cuộn không ngừng cung cấp lương thảo cho hấn, binh khí và quân giới, tuy hấn hiểu rõ Hoa triều hoàng đế kỳ thực là muốn hấn trở thành pháo hôi, kéo dài Mặc Xuyết, nhưng Mặc Cúc Liên cũng không chút do dự chấp nhận điều kiện đã đưa ra.

Đây vốn là chuyện không còn đường lựa chọn, Mặc Cúc Liên không có lý do phản đối, nếu như hấn không tiếp thu điều kiện của Hoa triều, kết cục của hấn vẫn là thất bại, hơn nữa còn bại nhanh hơn.

Vì vậy, Hoa triều và Mặc Cúc Liên ăn nhịp với nhau, cùng tháng, tân hoàng hạ chỉ, khẩn cấp từ U Châu triệu tập rất nhiều lương thảo và binh khí, vận chuyển đến chi quân đội của Mặc Cúc Liên tại Tháp Sơn.

Mặc Cúc Liên nhận được lương thảo, trải qua một phen điều chỉnh và suy nghĩ kỹ càng, Mặc Cúc Liên chia mười vạn binh sĩ thành lẻ tẻ, từng nhóm ra xuất kích, gặp mạnh thì tránh, gặp yếu thì công, tại thảo nguyên kéo dài trận đánh du kích cùng đại quân của Mặc Xuyết.

Trận du kích thảo nguyên này đã tiến hành suốt bốn tháng, song phương tổn hại không lớn, nhưng việc tác chiến quy mô nhỏ lại vô cùng nhiều lần, Mặc Xuyết Khả Hãn đối với việc này đau đầu không ngớt.

Kinh thành giữa tháng tám, đã giữa hè, mặt trời chói chang chiếu sáng khắp đại địa, trong kinh thành nóng rực như lò lửa.

Trong Càn Chính Điện nơi cấm cung, một đám người đang vây quanh địa đồ cực lớn tỉ mỉ nghiên cứu, thần tình chuyên chú, sắc mặt nghiêm túc.

Hai bên có hơn mười tiểu thái giám đang đứng, dùng sức phe phẩy cây quạt tròn lớn trong tay, lại còn bưng ô mai ướp lạnh liên tục bưng vào trong, dưới hầm của hoàng cung có dự trữ băng, đặt khắp bốn phía chung quanh điện, nỗ lực giúp đại điện đang oi bức có thêm vài phần mát mẻ.

Phương Tranh không hề chú ý cời luôn quan giày, để chân trần dẫm lên tấm thảm đỏ thẫm trong điện, quan bào của hấn cũng trở nên mất trật tự khó coi, quạt tròn thổi ra gió nóng hực hất bay vạt quan bào của hấn, đã thấy bên trong ngoại trừ một cái khổ khêu gợi ra, cái gì cũng không thềm mặc. Chỉ lộ ra lông chân lún phún, đặc biệt chói mắt.

“ A thật mát mẻ!” Phương Tranh một ngụm uống cạn nước ô mai chua mát lạnh trong chén ngọc bích, hô to thống khoái. Xoa xoa khoe miệng, chỉ vào chén rồng nói với cung nữ còn đang ngạc nhiên: “ Nhanh, lấy cho ta thêm một chén. Không, hai chén! Không, ai, người thẳng thắn cho ta nguyên một bàn luôn.”

Một bên Bộ Binh thượng thư Ngụy Thừa Đức nhíu mày nhìn Phương Tranh, lắc đầu nói: “ Phương đại nhân, đây là cấm cung đại nội, hoàng thượng ngự giá phía trước, người...người cũng thật vô kỷ luật!”

Mập Mập ngồi sau án thư cười nói: “ Vô phương, nơi này không phải kim loan điện, trẫm tuyên các người tiến cung, để nói cái nhìn về chiến sự phương bắc, tùy ý một chút thì được, hơn nữa, Ngụy lão cũng không biết rõ thái độ làm người của Phương ái khanh sao? Ha hã, hấn luôn có tính tình này, có sửa cũng không sửa được.”

Một tiếng “Ngụy lão” gọi đến làm Ngụy Thừa Đức cảm động đến rơi nước mắt, cảm động hướng Mập Mập chấp tay, lại hung hăng trừng mắt liếc Phương Tranh, không nói thêm lời nào.

Mấy tháng qua Phương Tranh sống rất sung sướng, đi vòng vo vài vòng, cuối cùng Trường Bình cũng đơn giản đáp ứng cho Hàn Diệc Chân vào cửa, mặc dù quan hệ giữa hai nàng hiện nay không quá hòa thuận,

nhưng Hàn Diệc Chân vào nhà, liền giải quyết một khối tâm bệnh thật to của Phương Tranh, từ đó trở đi, Phương Tranh cả ngày đều cười toe toét.

Dưới ngòi bút của Kim lão nhân kể về Vi tước gia cười về bảy phòng lão bà như hoa như ngọc, so với Vi tước gia ta chỉ cười có sáu, lại nói, ta rốt cục cũng rất thuần tình nha.

Bất quá Trường Bình cũng không đơn giản buông tha hắn, luôn mãi trình bày đạo lý “ chuyện không qua sáu”, đồng thời đặt một cây kéo sắc bén dưới gối nằm, tuyên bố nếu Phương Tranh còn dám cười thêm một người vào nhà, hậu quả rất nghiêm trọng. Thời gian Trường Bình uy hiếp hắn, đôi mắt đẹp không chút thiện ý nhìn vào hướng hạ bộ của hắn quan sát, Phương Tranh cảm thấy dưới hạ bộ thật sự lạnh lẽo...

Phương Tranh vẫn như cũ một bộ dáng dấp lười nhác, cười tủm tỉm nói: “ Ngụy đại nhân, ngài cũng đừng cố chống nữa, trời nóng như thế, ngài ăn mặc quan bào dày như thế, không sợ ngien ra một thân rôm sảy sao? Buổi tối nếu Y Y tiểu thư của Mẫu Đơn Lâu nhìn thấy thân thể ngài nổi điểm đỏ, sợ là trái tim không thích, không chính xác sẽ không cho ngài lên giường của nàng, lúc đó thật là uống phong cảnh nha.”

Lời vừa nói ra, cả điện oanh cười, Ngụy Thừa Đức lại tức giận đến râu mép trắng run run, một lát nói không ra lời.

Mập Mập bật cười vài tiếng, lại cảm giác không thích hợp, vội vàng thu dáng tươi cười, sắc mặt nghiêm túc nhìn chằm chằm địa đồ trên án thư, trầm giọng nói: “ Mặc Cúc Liên sợ rằng không còn kéo dài được bao lâu nữa, sách lược xé chắn thành lẻ là không tệ, nhưng đây chỉ là mưu sách trong thời gian ngắn tạm thích ứng, không thể dùng quá lâu dài, nếu tính nhẫn nại của Mặc Xuyên hao hết, chắc chắn chính hợp đại quân, toàn lực hướng Tháp Sơn tiến công, đến lúc đó vương trưởng của Mặc Cúc Liên và tiểu Khả Hân thật khó bảo toàn. Bọn họ không thể làm gì khác hơn là tiếp tục chạy trốn về hướng đông, thời gian đó, U Châu của chúng ta liền đứng mũi chịu sào, bị quân tiên phong của Mặc Xuyên chỉ thẳng tới.”

Ngụy Thừa Đức gật đầu nói: “ Hoàng thượng nói đúng, Mặc Cúc Liên không thể tiếp tục thối lui, nếu còn lui, Hoa triều ta tất phải cùng Mặc Xuyên khai chiến, nhưng lúc này quân sĩ của ta còn huấn luyện chưa đủ, lương thảo còn thiếu, căn bản còn chưa chuẩn bị tốt để cùng người Đột Quyết đánh một trận lớn, lúc này khổ chiến, phần thắng thật là không cao.”

Phùng Cừu Dao phụng mệnh lĩnh Long Vũ quân đi U Châu đóng giữ, kiêm trọng trách phụ luyện tân quân, trong kinh thành chỉ còn lại ít viên tướng lĩnh, còn có Bộ Binh thượng thư, thị lang mấy quan viên.

Mập Mập khổ não nhìn chằm chằm địa đồ, thở dài nói: “ Mặc Cúc Liên nếu muốn bảo tồn thực lực, nghĩ muốn lui cũng không ngăn được hắn, đối hắn thật không còn đánh nổi trận này, vậy nên làm sao...”

Phương Tranh thấy mọi người trong điện đều mặt ủ mày chau, không khỏi cười nhạo nói: “ Đó có gì là khó, nghĩ một biện pháp kéo dài không phải là được, xem các người đi, cứ mặt mày râu rĩ, có cần vậy sao?”

Mọi người ngạc nhiên nhìn hắn, Mập Mập hai mắt sáng ngời, vui vẻ nói: “ Phương huynh...khái, Phương ái khanh có biện pháp gì giữ chân Mặc Xuyên?”

Phương Tranh cười tủm tỉm nói: “ Biện pháp còn nhiều mà, tỷ như nói, lệnh trú quân Hưng Khánh phủ điều ra một cổ binh lực nhỏ, ở phía sau Mặc Xuyên cướp đoạt thu phong, cướp đi mấy tiểu bộ lạc. Phân tán lực chú ý của hắn, có lẽ chúng ta đường đường chính chính đánh ra cờ hiệu điều đình, tham gia vào giữa Mặc Xuyên và Mặc Cúc Liên, nghĩa chính lời nghiêm chỉnh bọn họ vì thiên hạ bách tính sinh linh, ngồi xuống đàm phán, lại có thể kêu Mặc Cúc Liên giả ý đầu hàng Mặc Xuyên, phái ra sứ giả cùng hắn bàn chuyện đầu hàng, kéo dài một hai tháng, lại dùng lý do đàm phán không thành mà vỡ tan, lại cùng hắn đánh thành một đoàn. Đánh không lại thì bàn tiếp, ai nha, dù sao những chiêu này cộng lại cùng xài, cũng đủ giữ chân Mặc Xuyên một năm hơn gì đó. Ha ha, kể từ đó, không phải giúp chúng ta tranh thủ đủ thời gian sao?”

Mọi người trầm ngâm một hồi, lại không ai nói gì, Mập Mập đầy mặt vui mừng, cười nói: “ Quả nhiên cũng là Phương huynh quý kế đa đoan...khái khái, đa mưu túc trí, không sai, trong một năm này, chúng ta không cầu thắng, chỉ cầu kéo dài thời gian Mặc Xuyên tiến công Hoa triều ta, kết quả mới là trọng yếu nhất.”

Phương Tranh suy nghĩ một chút, bỗng nhiên thần sắc nghiêm túc nói: “ Ai, các người nhất định phải nhớ kỹ, không quan tâm là dùng biện pháp gì, quá trình của nó nhất định phải...”

“ Tiết kiệm tiền phải không?” Mọi người đồng thanh nói, song song hèn mọn liếc mắt nhìn Phương Tranh.

Mấy tháng qua, Phương Tranh không lúc nào đem hai chữ “tĩnh tiền” động bên mép, kẻ khác phiền hay không phiền, nhưng Phương Tranh thực tại thật xót xa. Lúc đó trên triều đình nhất thời nhiệt huyết sôi trào, không nghĩ ngợi liền đào ra ba trăm vạn lượng bạc, nói ra miệng, hối hận cũng đã không còn kịp rồi, duy cầu triều đình các vị đại lão khi điều binh khiển tướng, có thể lo liệu “nhiều, nhanh, tốt, kiệm.” nguyên tắc, xài ít tiền nhất. Chuyện gì làm đến tối đa, đỡ phải xài hết tiền lại tìm hẩn đòi, Phương gia tuy là Hoa triều thủ phủ, nhưng cũng không chịu nổi kiểu lẩn qua lẩn lại như vậy nha, huống chi bút bạc này còn rất có khả năng làm bánh bao thịt đánh chó, vừa đi không về. Vì thế Phương Tranh càng giữ chặt túi tiền, một đồng cũng không muốn tiếp tục đào ra nữa.

Mọi người còn đang thương nghị, bỗng nhiên một gã tiểu thái giám từ ngoài điện nhanh chóng chạy tới, người còn chưa vào điện, liền cao giọng hô to: “Quốc công gia, Phương đại nhân, nhanh, nhanh...”

Mọi người ngạc nhiên nhìn lại, Mập Mập bất mãn nhíu mày nói: “Chuyện gì xôn xao? Không thấy trăm cùng các đại thần thương nghị chính sự sao? Vừa chạy vừa kêu, còn thể thống gì!”

Tiểu thái giám lúc này đã bước vào cửa điện, nghe vậy phác thông một tiếng quỳ xuống, thở hổn hển run giọng nói: “Hoàng thượng thứ tội, nô tài có việc khẩn cấp bẩm báo.”

“Chuyện gì?”

Tiểu thái giám ngẩng đầu, nhìn phía Phương Tranh nói: “Quốc công gia, người hầu trong phủ của ngài quỳ ngoài cửa tây cung cầu nô tài thông bẩm đại nhân một tiếng, phu nhân của ngài, Trường Bình công chúa điện hạ, nàng...nàng đau bụng khó nhịn, ngự y nói, sợ là phải sinh rồi! Quốc công gia, ngài nên nhanh trở lại phủ xem đi.”

Lời vừa nói ra, cả sảnh đường yên tĩnh, một lát không ai lên tiếng.

Phương Tranh mở to mắt, hơi giật mình đứng ngay tại chỗ vẫn không nhúc nhích. Giống như bức tượng đá, thẳng đến chén ô mai bằng trong tay hẩn rơi luôn xuống mặt đất, phát sinh một tiếng “xoảng” giòn vang, lúc này mọi người mới phục hồi lại tinh thần.

Phương Tranh dùng sức lắc đầu, chỉ vào mũi mình, ngờ ngác nói: “Ta...ta phải sinh rồi?”

Tiểu thái giám mặt mày đen thui: “Quốc công gia, không phải ngài sắp sinh, mà là phu nhân của ngài sắp sinh đó.”

“Nói như vậy, ta...ta sắp làm cha rồi?” Phương Tranh vẫn ngây ra lẩm bẩm.

Về mặt Mập Mập vui mừng, hung hăng vỗ vai Phương Tranh một chút, quát to: “Còn phát ngây cái gì! Nhanh đi về nhà! Đi mau đi mau, ta cùng các vị đại nhân lập tức đến.”

Lúc này Phương Tranh mới giống như một con thỏ trúng tên nhảy dựng lên, thần sắc mừng như điên, còn không kịp mang giày, để chân trần chột lóe thân liền hướng cửa cung chạy đi, vừa chạy vừa hét lớn: “Mặt nhi, chờ ta về hãy sinh! Ta nhất định phải sinh ra một hài nhi phẩm chất tốt đẹp, tương lai gây họa nhân sinh.”

383. Chương 366: Đắc Tử

Vừa thấy Phương Tranh vội vã gấp trở về, Tôn quản gia vui mừng, vội vàng tiến ra đón, nói: “Thiếu gia, nhanh! Thiếu phu nhân sắp sinh rồi!”

Phương Tranh giống như một trận gió hướng trong phủ chạy đi, Tôn quản gia thở hồng hộc đi theo phía sau hẩn.

Tâm tình Phương Tranh lúc này không biết nên hình dung như thế nào mới tốt, vừa có sự vui sướng khi sắp được làm cha, còn có vài phần xa lạ khi gia đình sắp có thêm thành viên mới. Hiện tại lo lắng nhất, cũng là thân thể của Trường Bình.

Kỹ thuật chữa bệnh thời cổ đại thật lạc hậu, nữ nhân sinh hài tử cũng giống như đi qua một chuyến quỷ môn quan, thân thể nhỏ nhỏ của Trường Bình, có thể chống đỡ được hài tử ra đời sao? Ông trời sẽ rất công

bình, sẽ không bởi vì Trường Bình là công chúa tôn quý mà cố ý tử tế với nàng, trước cửa quỷ môn quan, chúng sinh đều là bình đẳng.

Tôn quân gia đi theo phía sau Phương Tranh, vừa chạy vừa lải nhải: “ Sau buổi cơm trưa, thiếu phu nhân nói trong bụng đau đớn khó nhin, gọi ngự y tới xem mạch, ngự y nói khả năng sắp sinh, bà đỡ liền dìu thiếu phu nhân vào đông sương viện, nhưng thiếu phu nhân vừa nằm xuống lại cảm thấy hết đau, lại la hét muốn uống nước. Bà đỡ không dám cho thiếu phu nhân uống quá nhiều nước, chẳng được bao lâu, thiếu phu nhân lại đau trở lại, như vậy kéo dài nhiều lần...”

Phương Tranh chợt suy nghĩ nói: “ Sao ta nghĩ bệnh trạng này giống như ăn bậy rồi bị tiêu chảy vậy? Tôn quân gia, người xác định là nàng sắp sinh thật sao?”

Tôn quân gia dở khóc dở cười nói: “ Hai vị ngự y, còn có danh y dân gian do lão gia mời tới đều chẩn mạch qua, đều nói sắp sinh rồi, đây còn có thể giả bộ sao?”

Trái tim Phương Tranh không tự chủ được chợt kinh hoàng lên, hải tử, từ hôm nay trở đi, chính mình ở thời đại xa lạ này rốt cục đã có cốt nhục thuộc về chính mình, Trường Bình sẽ vì hấn sinh ra hải tử đầu tiên, xuyên qua đi tới thời đại này, cứ có cảm giác mình giống như một cây lục bình không rễ, mặc dù biết mình có người nhà, có thể tử, nhưng loại cảm giác về thời đại xa lạ này luôn tồn lưu trong đầu hấn, không sao xóa đi được.

Hôm nay hải tử ra đời. Làm Phương Tranh rốt cục có được một loại cảm giác chân mình thật sự đạp lên mặt đất, hấn hiểu rõ, từ hôm nay trở đi, rốt cục hấn đã có thể đứng vững ở thời đại xa lạ này.

Phương Tranh có một loại xung động như muốn khóc vì hạnh phúc, đủ loại từ kiếp trước, cũng giống như Trang Chu mộng điệp, lúc mộng tỉnh, hà tất còn nghĩ tới giấc mộng từ kiếp trước làm gì? Từ nay về sau mình hãy đạp bước chân kiên định làm một người cổ đại, tương lai trong sách sử sẽ ghi nhớ, Phương Tranh, Hoa triều trọng thần, tước tới Trung Quốc Công, vì nước lập công vô số, con nối dòng thật đông đảo...

Đây mới là chính mình, chứ không phải tiểu thanh niên vừa tốt nghiệp lại cứ thất nghiệp, cũng không phải là người hàng ngày phải chen chân vào trung tâm giới thiệu việc làm, một sinh viên hèn mọn đang chờ tìm được một công tác kiếm đồng lương eo uột để đủ ăn không phải chết đói, lại càng không phải là một kẻ đáng thương dù một người bạn gái cũng tìm không được, mỗi ngày chỉ biết nhốt mình trong nhà xoa xoa chân xem phim điện ảnh.

Hấn là Phương Tranh, là Phương Tranh của thời đại này, tay hấn cầm quyền cao, quan lớn tước tôn, mỗi tiếng nói cử động của hấn thời khắc đều được người trong thiên hạ quan tâm, mỗi một câu nói của hấn, mỗi một chủ trương của hấn, đều có thể trong thời gian ngắn nhất làm người trong khắp thiên hạ nghe được, trọng yếu hơn là, hấn có một gia đình hài hòa hoàn chỉnh, trên có cha mẹ từ ái, dưới có thể tử vô cùng thương yêu hấn, hôm nay, hấn lại có thêm hải tử trên người chảy xuôi dòng máu của hấn.

Vậy thì được rồi, ta nguyên bản là người thuộc về thời đại này, cũng như người cổ đại, chức vị, cưới vợ, nạp thiếp, sinh sôi nảy nở con cháu, khai chi tán diệp, cuối cùng mỉm cười sống thọ trên giường và chết trong nhà. Đủ loại của kiếp trước, theo ta mà nói, hãy cho là một hồi giấc mộng ly kỳ mà thôi.

Trên đường đi thông đông sương phòng trong tiểu viện, Phương Tranh trăm mối cảm xúc ngổn ngang, con mắt hơi phiếm hồng.

Tôn quân gia còn đang lải nhải liên tục phía sau: “ Lão hủ thấy thiếu phu nhân sắp sinh, nghĩ thầm dù thế nào cũng nên thông báo thiếu gia một tiếng, đồ dù sao cũng là đại sự hạng nhất của Phương gia ta, nhất thời không thể e ngại quá nhiều. Phái người hầu nhanh chóng chạy tới cửa tây cung quỳ cầu, thỉnh công công trong cung nhanh nhanh truyền tin cho ngài, lần này làm lỡ thiếu gia xử lý quốc sự, lão hủ thật sự thấp thỏm lo âu.”

Phương Tranh xua tay, không yên lòng nói: “ Được rồi, nói những điều này làm chi? Mật nhi đang ở trong đông sương phòng sao? Trong phòng có mấy người? Có ai cầm vũ khí? Có bao nhiêu người vô tội?”

“ A?” Tôn quân gia hai mắt đăm đăm, người cho đây là sinh hải tử hay giải cứu con tin đây?

“ Khái, thật ngại quá, ta quá hưng phấn, không biết chính mình đang nói cái gì, bà đỡ đều tới rồi sao? Các đại phu đã chuẩn bị đầy đủ rồi chứ?”

“Đều chuẩn bị cho tốt, không còn sơ xuất, chỉ chờ thiếu phu nhân sinh thôi.”

Đang khi nói chuyện, Phương Tranh vội vã mang mang chạy tới tiểu viện, giương mắt vừa nhìn, đã thấy trong viện đứng không ít người, Phương gia nhị lão được tin, đã sớm chạy tới trong viện đứng chờ không biết đã bao lâu. Mấy lão bà của hắn cũng đang đứng trong viện, mọi người thần sắc vui sướng, lại hỗn loạn một chút lo lắng, thấy Phương Tranh vội vàng vàng đi tới, ánh mắt mọi người sáng lên, đều tiến ra đón.

Phương Tranh đi cà nhắc hướng đông sương phòng nhìn thoáng qua, đã thấy cửa phòng bị phủ màn che dày cộp kín đáo, vài tên đại phu đang ngồi ngay cách cửa phòng không xa khí định thần nhàn vuốt râu, màn cửa thỉnh thoảng bị xốc lên, bọn nha hoàn bà đỡ bưng nước nóng, vải trắng, đệm chăn liên tục ra vào không dứt, tràng diện phi thường rồi ren.

“Mẹ, Mật nhi đã bắt đầu sinh chưa?” Phương Tranh gấp đến độ trên trán liên tục đổ mồ hôi, xoa xoa tay có chút không biết làm sao.

Vùng lông mày của Phương phu nhân cau lại, có vẻ có chút lo lắng, nghe vậy lắc đầu nói: “Buổi trưa phát tác, đi vào sương phòng lại đau một hồi thì không có việc gì, sau đó lại bắt đầu đau, đã nhiều lần, thật làm lòng quá lo lắng!”

Trái tim Phương Tranh cũng treo cao lên, nhíu mày nhìn nha hoàn cùng bà đỡ ra vào, gấp đến độ liên tục chà xát tay, cổ tình muốn vì Trường Bình làm chút gì đó, nhưng lại chen không được, có lực mà không chỗ sử dụng.

Một lát, Phương Tranh chỉ vào rèm cửa che kín cửa phòng nói: “Người đâu, bỏ đi mấy tấm màn này cho ta, đổi một tấm màn nhẹ nhàng một chút, trời nóng như vậy, không sợ làm ngộp chết người sao?”

Vừa dứt lời, sọ khỉ của Phương Tranh liền bị đánh một cái thật hung hăng, Phương Tranh giận dữ, nhìn lại, đã thấy Phương lão gia đang tức giận trừng mắt nhìn hắn, trong lòng Phương Tranh không khỏi sầm sập, xong, lão tử đánh nhi tử, thiên kinh địa nghĩa.

“Người hồ đồ sao? Tháo rèm cửa cái gì? Hài tử còn chưa đặt chân xuống đất, không thể gặp dương khí, bỏ rèm cửa, người muốn hại chết tôn nhi của lão phu sao?” Phương lão gia tức giận quát to.

Phương Tranh kinh ngạc: “Đó...đó là cách nói thế nào?”

Phương phu nhân giải thích: “Nữ nhân sinh hài tử có rất nhiều kiêng kỵ, lão nhân gia đều nói, trước khi hài tử rơi xuống đất, không được tính là người, lúc này ông trời còn đang an bài tính tú trên bầu trời đầu thai, cho nên thời gian sinh hài tử thì không thể gặp dương khí, sợ sẽ gặp phải kiêng kỵ của thiên đình...”

Phương Tranh bĩu môi, bật thốt lên: “Kiêng kỵ cái rắm...ai nha! Cha, con sai rồi, con sai rồi!”

Phương lão gia tức giận đến râu mép run lên, chẳng biết từ nơi nào tìm kiếm một cây gậy, liền hướng Phương Tranh đánh tới, trong miệng còn mắng: “Nghiệt súc! Nói bậy không sợ rước lấy nghiêm phạt của ông trời sao, miệng mồm linh tinh không sợ cấp Phương gia gây họa, hôm nay lão phu không đánh chết nghiệt súc người là không được!”

Lão nhân gia đều tương đối mê tín. Hướng chi ở thời cổ đại luôn phổ biến chuyện thờ phụng thần linh, thấy Phương Tranh bất kính đối với thần linh như thế, không khỏi quá mức tức giận, bất chấp con dâu còn đang sinh hài tử, hỗn hển bắt đầu chạy theo giáo huấn nhi tử.

Phương Tranh bị lão cha chửi đến gào khóc kêu thảm thiết, chạy trốn chết, Phương lão gia nào chịu buông tha? Tay cầm gậy gỗ, tiện tay khắp một kiếm quyết, bắt đầu khắp sân truy sát nghiệt tử, trong viện nhất thời gà bay chó sủa, khí thế ngất trời.

Lúc này trong sân còn đang rậm rĩ, Trường Bình nằm trong phòng sinh hài tử vào lúc này cũng không cam tịch mịch, đột nhiên đau đớn hô thất thanh.

Tiếng hét đau đớn khiến cho trái tim mọi người đang chờ bên ngoài phòng không khỏi treo cao, mọi người nhất thời hiểu được, khả năng đã bắt đầu sinh.

Phương Tranh sợ đến cả người run lên, một bước sải nhanh tới, úp sấp người lên phía trước cửa sổ sương phòng, thò miệng vào trong, gấp giọng hét lớn: “Mật nhi, nằng cảm giác thế nào? Có phải sắp sinh rồi

không?”

Trường Bình giống như đáp lại lời nói của hắn, bỗng hét lên một tiếng đau đớn, Phương Tranh lại thót tim, nhất thời rối loạn, loạn thành một đoàn.

Chạy quanh tại chỗ hai vòng không mục đích, Phương Tranh bỗng nhiên phúc chí tâm linh: “ Ai nha! Mật nhi, nàng có đói bụng không? Ta lấy chút gì cho nàng ăn.”

Trường Bình lại hét lên một tiếng đau đớn, sau đó phảng phất liều mạng hướng ra phía Phương Tranh quát: “ Người câm miệng! Không thấy được lão nương đang sinh hài tử sao? Người dài dòng làm gì chứ! A...đều là tên hỗn đản người tạo nghiệt!”

Phương Tranh sợ đến co rụt cổ, lại bật lui lại, trong miệng bất mãn reo lên: “ Ta thế nào thành nghiệp chướng vậy? Thời gian hai ta làm chuyện kia, không phải nàng cũng thoải mái vô cùng sao...”

Nghe được Trường Bình sinh hài tử còn rống đến sức lực mười phần, rốt cục Phương Tranh thoáng yên tâm, với tinh khí thần hiện nay của Trường Bình mà nói, phỏng chừng sinh một hài tử không làm khó được nàng.

Mọi người mạnh ai bận rộn thì bận rộn, ai chờ thì chờ, nha hoàn, bà đỡ cầm những vật phẩm mà hài tử sẽ dùng vội vàng vàng ra vào, trong sương phòng thỉnh thoảng lại truyền ra tiếng hô đau đớn của Trường Bình, làm mọi người đang chờ bên ngoài sân cũng lo lắng không ngớt.

Phương Tranh khẩn trương đến độ hoang mang lo sợ, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn lớp rèm cửa thật dày ngay cửa sương phòng, vài lần giậm chân muốn chạy vào, ngay lúc Trường Bình đang thống khổ sinh sản mà nắm tay nàng an ủi, nhưng người thời cổ kiêng kỵ nhất là nam tử tiến phòng sinh, có người nói sẽ làm nam tử dính xui, cũng sẽ làm cho mẹ con gặp bất hạnh, Phương Tranh sợ mình đi vào càng tạo thành áp lực tâm lý cho Trường Bình, lúc đó thật ra càng hại nàng hơn.

Mờ mịt lúng túng xoay quanh bên ngoài sương phòng, Phương Tranh bỗng nhiên cảm giác một đôi bàn tay lạnh lẽo khoắc lên tay hắn, nghiêng đầu vừa nhìn, chính là La Nguyệt Nương, lúc này gương mặt nàng trắng bệch, gương mặt mang theo vẻ sợ hãi nhìn vào sương phòng, mỗi lần Trường Bình đau đớn kêu một tiếng, cả người Nguyệt Nương liền run lên, rất nhanh thân thể nàng chợt lão đảo, bàn tay nắm lấy cánh tay Phương Tranh cũng toát mồ hôi.

“ Phu quân, sinh hài tử...thực sự đau đến như thế hay sao?” La Nguyệt Nương run giọng hỏi, con người xưa nay vốn lãnh diêm, chẳng biết vì sao lại bịt kín thêm vài phần sợ hãi. Từ sau khi mang thai hài tử, có lẽ là mẫu tính của nữ nhân, Nguyệt Nương càng nhu nhược hơn so với trước đây, không còn vẻ uy phong lẫm lẫm của nữ trùm thời phủ Thanh Long sơn.

Phương Tranh lo lắng nhìn sương phòng, tiếng hô đau đớn của Trường Bình thỉnh thoảng vang ra làm khuôn mặt hắn vận vẹo, thấy La Nguyệt Nương sợ hãi, Phương Tranh ôm vai của nàng, lại nhẹ nhàng xoa bụng nàng, miễn cưỡng cười nói: “ Không có việc gì đâu, người đừng sợ, kỳ thực sinh hài tử không đau. Cũng giống như thường ngày chúng ta đi nhà xí, một lần dùng sức, lại lòi ra tới. Hơn nữa cảm giác rất sáng khoái, Mật nhi sao, ha ha, từ trước tới nay nàng luôn thích khoa trương...”

Vì hài tử trong bụng, La Nguyệt Nương cố nén trụ xung động dùng một cước đá Phương Tranh, trợn mắt nhìn hắn, sau đó tự xoa bụng, một lát, phảng phất như nàng đặt quyết tâm nào đó, cắn răng lẩm bẩm: “ Mà thôi, để tương lai Thanh Long sơn có được một đại đương gia, đau đớn thì đau đớn một lần cũng được.”

Phương Tranh ác hàn: “ Chẳng lẽ nàng dự định cho hài tử của chúng ta ngồi vào vị trí của nàng, tiếp tục sự nghiệp cướp của vĩ đại?”

La Nguyệt Nương tàn bạo nói: “ Thế nào? Không được sao? Cơ nghiệp Thanh Long sơn là cha ta truyền cho ta, đương nhiên phải truyền thừa xuống dưới!”

Phương Tranh còn chưa kịp nói chuyện gì, chợt nghe Trường Bình ở bên trong hét thảm một tiếng, trái tim Phương Tranh treo cao, hai chân mềm nhũn, thiếu chút nữa là té xuống mặt đất.

Đang khi mọi người khẩn trương, Mập Mập dẫn theo mấy vị đại thần Bộ Binh vội vàng vàng chạy tới.

Phương lão gia nhìn thấy đương kim hoàng thượng tự mình tới, không khỏi ngăn người, sau đó lập tức quỳ xuống, liền dùng đại lễ lễ bái.

Mập Mập phất phất tay, nói: “ Đây đã là lúc nào rồi, Phương lão bá đừng quá đa lễ, Mập nhi ra sao? Đã sinh chưa?”

Phương Tranh ở một bên ảo não nói: “ Đã đau đớn suốt hai canh giờ rồi, còn chưa thấy động tĩnh, ai, nữ nhân sinh hài tử có phải đều chậm như thế không?”

Mập Mập trợn mắt nói: “ Người hỏi ta, ta đi hỏi ai đây? Người đã có hậu nhân, trong hậu cung của ta hoàng hậu cùng các phi tử còn chưa thấy động tĩnh...”

Lúc này một bà đỡ vội vàng vén rèm lên, kinh hoảng nói: “ Đại phu, đại phu! Không tốt, khó sinh! Sản đạo chỉ mở ra ba tấc liền không cách mở ra nữa.”

Mọi người nghe vậy kinh hãi, lúc đó Phương Tranh chỉ cảm thấy đầu óc như bạo tạc, trong lòng tựa hồ bị người hung hăng cắt một đao, cảm giác đau đớn dị thường rõ ràng.

Thừa dịp mọi người còn đang ngây ra, Phương Tranh dậm chân liền hướng phòng sinh phóng đi, vọt tới cửa, một tay đẩy bà đỡ sang một bên, sau đó liền không quan tâm chạy vọt vào sương phòng.

Phương lão gia phản ứng trước tiên, nhất thời kinh hãi quát to: “ Tiểu súc sinh! Nhanh đi ra cho lão phu, điềm xấu...”

Lời vừa hạ xuống, nhưng Phương Tranh đã vọt vào phòng từ lâu, đối với việc quát mắng của Phương lão gia căn bản mất điếc tai ngơ, hiện tại hắn rất lo sợ không yên, một cảm giác sợ hãi thật lớn đang vây quanh hắn.

Khó sinh! Thế nào lại khó sinh? Đây là đạo lý gì? Trường Bình từ nhỏ luyện võ, mang thai mỗi ngày đều kiên trì đi lại tản bộ, thân thể khỏe mạnh như vậy, thế nào hết lần này tới lần khác lại khó sinh?

Phương Tranh bỗng nhiên nghĩ rất sợ, Trường Bình là vợ cả của hắn, bọn họ quen biết yêu nhau, lời ước thệ sống mãi đến khi bạc đầu còn vang vọng bên tai, hôm nay Trường Bình lại khó sinh, đây chẳng khác gì như một chân bước vào quỷ môn quan.

Vợ chồng son, nếu bởi vậy mà vĩnh biệt, điều này làm sao như thế! Phương Tranh xiết chặt nắm tay, cả người run lên, cường mãnh nhện xuống sự sợ hãi trong lòng.

Tia sáng bên trong sương phòng rất tối, vài nha hoàn cùng bà đỡ thần sắc khẩn trương nhìn thấy Phương Tranh xông tới, không khỏi ngẩn người.

Một bà đỡ vừa há miệng định giục khuyên Phương Tranh đi ra ngoài, Phương Tranh lập tức chỉ vào bà ta quát: “ Người câm miệng! Thế nào đi làm bà đỡ? Có biết đỡ đẻ hay không? Nếu lão bà của ta có gì không hay xảy ra, hôm nay toàn bộ người trong phòng đều phải chết!”

Mọi người trong phòng nghe vậy, sợ đến sắc mặt tái nhợt, thân thể không tự chủ được mềm nhũn, phác thông quỳ xuống đầy đất.

Trên chiếc giường tựa vào hướng bắc, Trường Bình đầu đầy mồ hôi, toàn bộ giường đều bị mồ hôi làm ướt đầm. Nàng chỉ mặc một chiếc yếm, hai chân cao cao cong lên, mái tóc rối tung mất trật tự, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, đôi môi anh đào mê người đỏ mọng thường ngày, lúc này cũng đã trở nên khô nứt, nàng lẳng lặng nằm trên giường, phảng phất cả rên rỉ cũng không có khí lực.

Trong lòng Phương Tranh đau xót, đi tới trước giường ngồi xổm người xuống. Nhẹ nhàng cầm tay nàng, thấp giọng kêu: “ Mập nhi, Mập nhi...”

Trường Bình suy yếu nghiêng đầu qua nhìn thấy Phương Tranh, con ngươi vô thần bỗng nhiên có vài phần ánh sáng, mắt to khẽ nháy, giọt nước mắt chảy dài dưới tóc mai: “ Phu quân, ta thật vô dụng, sinh không được...”

Viền mắt Phương Tranh đỏ lên, miễn cưỡng lộ ra một khuôn mặt tươi cười, ôn thanh nói: “ Sinh không được thì cũng đừng sinh nữa, ta không bắt buộc, chúng ta còn trẻ, sau này còn nhiều cơ hội.”

Nước mắt lẫn mồ hôi trên mặt Trường Bình hòa lẫn vào nhau, nghẹn ngào nói: “ Không, đây là con của chúng ta, chúng ta không thể bỏ nó. Chờ nó sinh ra, chúng ta phải cùng nhau nuôi lớn nó, nhìn nó thành thân, nhìn nó ánh sáng tứ phương, công thành danh toại...”

Lúc này một bà đỡ vén rèm lên, kéo Phương Tranh qua một bên, cẩn thận nhẹ giọng nói: “ Quốc công gia, sân đạo của công chúa điện hạ quá hẹp, không cách nào mở ra, mấy đại phu bên ngoài đã thương lượng, tiếp tục như vậy cả mẫu thân và hài tử đều gặp nguy hiểm, sợ là sẽ một thì hai mạng, quốc công gia, bà đỡ lớn mật thỉnh ngài quyết đoán là giữ người lớn, hay giữ hài tử?”

Phương Tranh nghe vậy cả người run lên, thống khổ cắn cắn môi dưới, sau đó trên mặt hiện lên vẻ kiên quyết, lạnh lùng nói: “ Còn cần hỏi sao? Đương nhiên là giữ người lớn! Hài tử sống hay chết ta mặc kệ, tính mạng người lớn nhất định phải bảo trụ! Nghe được chưa?”

Bà đỡ vừa gạt đầu một cái, Trường Bình như phảng phất ý thức được điều gì, nắm chặt tay Phương Tranh, thê lương hô: “ Không! Không được! Người không thể đối xử như vậy với hài tử của chúng ta! Ta...ta còn có thể sinh, ta muốn sinh nó ra, đây là hương hỏa của Phương gia, tuyệt không thể đoạn tuyệt!”

Phương Tranh nhin xuống bi thống, dè lại tay nàng, ôn thanh nói: “ Đừng nói lời ngu ngốc, nàng sống so với điều gì cũng quan trọng hơn, hài tử này cùng chúng ta vô duyên, cưỡng cầu không được, buông tha thôi. Kỳ thực ta vốn không thích tiểu hài tử chút nào, thực sự, vừa ồn vừa nháo, phiền chết người, sinh không được là hay nhất, sau này chúng ta có thể vui vẻ mà sống trong thế giới thanh tĩnh của hai người.”

Bà đỡ đứng một bên nhìn thấy tình cảnh, nét mặt trở lên vài phần buồn bã, lặng lẽ nghiêng đầu đi, xoa xoa nước mắt.

Trên mặt Trường Bình bỗng nhiên lộ ra một loại thần sắc kiên quyết, nàng dùng sức cầm lấy cánh tay Phương Tranh, chẳng biết khí lực từ đâu đến, thân thể nho nhỏ liên tục giãy dụa lên, một ngum hàm răng trắng như tuyết cắn lại thật chặt, phát sinh “ khanh khách” thanh âm, hai mắt trợn to, con ngươi tản mát ra một loại quang mang khiến cho người khác khiếp sợ.

Phương Tranh thấy thế ngăn người, vội la lên: “ Mật nhi, Mật nhi! Nàng làm sao vậy?”

Bà đỡ bất chấp mọi thứ, đẩy Phương Tranh qua một bên, thò đầu nhìn thân dưới của Trường Bình một chút, bỗng nhiên vui vẻ nói: “ Sân đạo mở, mở! Đây đúng thật là bồ tát phù hộ! Nhanh, nhanh! Chuẩn bị mọi thứ cho tốt, quốc công gia, ngài ở chỗ này không tiện, mau đi ra, bằng không nếu mẹ con có chuyện không may, lão bà tử không chịu nổi trách nhiệm, mau đi ra!”

Nha hoàn cùng các bà đỡ lo sợ không yên đang quỳ trên mặt đất nghe vậy tinh thần rung lên, vội vàng đứng dậy, tiếp tục bắt đầu bận rộn.

Sự bi thống thật lớn còn nhiều đầy trái tim, tâm tình của Phương Tranh dường như từ địa ngục trong nháy mắt lên tới thiên đường, từ bi thương chuyển hoá thành vui vẻ quá nhanh, làm đầu óc Phương Tranh thoáng trống rỗng.

Mặc cho các bà đỡ không chút khách khí đẩy hẳn ra ngoài cửa, Phương Tranh ngơ ngác đứng ngoài cửa một lúc lâu, nhìn nha hoàn cùng đám bà đỡ khôi phục lại bận rộn, hẳn bỗng nhiên lấy lại tinh thần, thân thể chợt lui, ghé vào song cửa sổ bên ngoài sương phòng, lớn tiếng nói: “ Mật nhi, đừng làm một thân thể! Ta ngay ở đây cùng nàng.”

Trong phòng truyền đến tiếng hét thống khổ của Trường Bình, chẳng qua bao lâu, Trường Bình bỗng nhiên kêu lên một tiếng thảm thiết, sau đó lớn tiếng hô: “ Phu quân.”

Trong lòng Phương Tranh tê rần, vội vàng đáp lời: “ Ta đây, ta một mực ở đây, cùng nàng.”

Trường Bình lại rên rỉ vài tiếng, sau đó vô cùng thống khổ kêu lên: “ Phu quân...phu quân, người đáp ứng ta...”

Phương Tranh vội la lên: “ Lúc này đừng phân tâm, thuận thuận lợi lợi sinh xong hài tử, cái gì ta cũng đáp ứng nàng.”

“ Không, ta muốn hiện tại người đáp ứng với ta!”

“ Được được, ta đáp ứng nàng, nàng nói đi.”

“ Phu quân, a phu quân, ta muốn người đáp ứng, sau này không cho cưới thiếp nữa! A...”

Ngoài phòng mọi người nghe vậy đều té.

Phương Tranh vẽ mặt cầu xin nói: “ Không cưới nữa, không cưới nữa, một người cũng không cưới. Bà cô à, nàng chuyên tâm mà sinh đi.”

Phương Tranh vừa nói xong, chỉ nghe bên trong phòng bỗng truyền đến “oa” một tiếng trẻ con khóc vang, sau đó một nha hoàn ở trong phòng mừng rỡ kêu lên: “ Sinh rồi, sinh rồi! Công chúa điện hạ sinh rồi!”

Phương gia nhị lão đang canh giữ bên ngoài phòng, Mập Mập còn có nhóm người La Nguyệt Nương, nghe vậy tất cả đều thở dài một hơi, thân thể Phương lão gia khẽ run lão đảo vài cái, có chút hự thoát muốn té xuống mặt đất, làm Phương phu nhân phải vội vàng đỡ lấy hắn.

Phương Tranh nghe được tiếng trẻ con khóc không khỏi vui mừng, lại một lần nữa không để ý tới sự ngăn cản của bà đỡ, thân hình nhoáng lên, lại nhanh chóng chạy ào vào trong phòng.

Lúc này bà đỡ vừa chặt đứt cuống rốn, từ dưới thân dưới của Trường Bình bé ra một sinh vật, giơ lên trước mặt Phương Tranh, cười dài nói: “ Chúc mừng quốc công gia, chúc mừng quốc công gia, công chúa điện hạ sinh cho ngài một tiểu công gia, mẹ con đều bình an, lão bà tử chúc mừng ngài!”

Phương Tranh cố nén nỗi mừng, vô ý thức tiếp nhận hài tử máu chảy đầm đìa trên tay bà đỡ, chỉ thấy hắn lớn hơn bàn tay mình một chút, cả người đều là nếp nhăn, hai đôi mắt nhỏ đang nhắm chặt, miệng đang há thật to, tiếng khóc vang lan khắp trong ngoài phòng.

Phương Tranh hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm đứa trẻ trong tay, chần chờ nói: “ Đây...đây là hài tử của ta?”

Trường Bình vô lực nằm trên giường trợn mắt: “ Hồn đản ngươi biết nói tiếng người không? Đó không phải của ngươi thì của ai?”

Phương Tranh nhìn chăm chăm hài tử còn dính máu loang lổ, nỗi mừng rỡ thật lớn còn chưa phát tiết, bỗng nhiên cảm thấy choáng váng chóng mặt, hắn vội vàng đưa hài tử cho nha hoàn bên cạnh, sau đó giống như uống say rượu, cả người lão đảo vài cái, lảo đảo nói: “ Khá, sao ta có điểm...sợ máu a...”

Nói vừa xong, Phương Tranh liền mềm nhũn té xuống dưới đất.

Lúc này ngoài phòng lại có một bà đỡ bước nhanh đi đến, không chờ Phương Tranh nằm xuống đất, liền đứng lúc đỡ lấy hắn, gấp giọng kêu lên: “ Quốc công gia, quốc công gia! Bây giờ ngài còn chưa ngất được...”

“ Làm sao vậy?” Phương Tranh cường khởi tinh thần hỏi.

“ Một vị phu nhân khác của ngài ở bên ngoài không biết vì sao, cũng bắt đầu đau bụng, đại phu nói, nàng khả năng cũng muốn sinh!”

“ Ba!”

Phương Tranh thật chắc chắn thẳng thắn ném luôn cơ thể xuống mặt đất, triệt để hôn mê bất tỉnh.

384. Chương 367: Song Hỷ Lâm Môn

Trong sương phòng Trường Bình vừa sinh ra hương hỏa đầu tiên của Phương gia, La Nguyệt Nương cũng không thua kém bắt đầu đau bụng lên.

Ông trời an bài rất xảo diệu, La Nguyệt Nương để Trường Bình sinh hài tử trước, cũng không trễ hơn bao lâu, sau khi Trường Bình sinh xong hài tử, La Nguyệt Nương liền đau bụng khó nhịn, có lẽ là bị tiếng kêu la đau đớn của Trường Bình làm nàng bị hoảng sợ, gián tiếp đề cao thời gian ra đời của hài tử thứ hai của Phương gia.

Vì vậy, trong tiểu viện của Phương Tranh xuất hiện một tình cảnh rất thú vị.

Bà đỡ phụ trách đỡ đẻ, còn có bọn nha hoàn phụ trách hỗ trợ chăm sóc chạy việc, vừa tắm rửa xong xuôi cho tiểu công gia tương lai, sau đó liền như ong vỡ tổ từ phòng đông sương vọt ra, lại tiếp tục chạy tới phòng tây sương để đỡ đẻ cho La Nguyệt Nương.

Mà Mập Mập đứng bên trong tiểu viện, Phương gia nhị lão cùng với quan viên Bộ Binh trong triều, đang trợn mắt há hốc nhìn mấy bà đỡ cùng bọn nha hoàn giống như đi chợ, từ đầu này chạy tới đầu kia, Phương lão gia lại ôm tôn tử vừa mới sinh, kích động đến nước mắt rơi đầy mặt, lại nhếch miệng cười như một hài tử. Mập Mập cũng tiến lên, nhìn thành viên mới gia nhập vào gia đình hiển hách này, hiếu kỳ lại cẩn thận sờ sờ vào khuôn mặt còn nếp nhăn của cháu trai, sau đó sờ sờ vào gương mặt béo mập của mình, cuối cùng Mập Mập nhất thời đối với đứa cháu nhỏ mũm mĩm này sản sinh hảo cảm, có trời biết, đây chính là sự cộng minh của thiên nhai mập mập nhân a.

Tất cả mọi người đang trù mến vây quanh tiểu công gia ngấm ngấm, song song lại lo lắng cho La Nguyệt Nương không ngớt. Sinh mạng mới được sinh ra thật đáng giá cho mọi người sinh lòng kính sợ và sùng bái, nhân loại luôn dùng phương thức này sinh lợi sinh sôi nảy nở, mỗi một kiếp người đều do ông trời ban ân, hưởng chi là tiểu sinh mạng trước mắt. Bất luận kẻ nào cũng có thể dự liệu được, tương lai của nó sau khi lớn lên sẽ hiển hách tôn quý cỡ nào.

Chỉ bất quá, mọi người đang lúc thật tình ca ngợi sinh mạng mới, nhưng tựa hồ đã quên mất cha của hài tử, cũng chính là Phương lão quốc công gia đang nằm trên mặt đất hôn mê bất tỉnh.

Đương nhiên, cũng không phải tất cả mọi người đã quên hẳn, có vị đại phu kịp thời thấy thời cơ vượt mong ngựa khó có được, trong lúc mọi người đang vây quanh Phương gia nhị lão chúc mừng, vị đại phu này một mình bắt đầu công tác cứu tỉnh Phương Tranh.

Khác với kinh lịch mạo hiểm khi Trường Bình sinh hài tử, La Nguyệt Nương sinh hài tử tựa hồ rất nhẹ nhàng, quá trình hành văn liền mạch lưu loát, không hề xuất hiện khúc chiết, có thể nói là xuôi gió xuôi nước, không có lo lắng và cao trào pháp phòng.

Đại phu ba chân bốn cẳng cứu tỉnh Phương Tranh đang ngất xỉu thì trong sương phòng phía tây của tiểu viện, La Nguyệt Nương đã sinh được phân nửa.

Đợi cho Phương Tranh được người hầu nâng dậy, sau đó uống vài ngụm nước trà, tỉnh tỉnh mê mê còn chưa kịp lo lắng cho La Nguyệt Nương thì bên trong phòng tây sương truyền đến tiếng trẻ con khóc to, một bà đỡ mừng rỡ vô cùng chạy đến, kêu lớn: “Chúc mừng quốc công gia, chúc mừng quốc công gia, chuyện tốt thành đôi. Nhị thiếu phu nhân cũng cho ngài thêm một tiểu thiếu gia.”

Mọi người đang đứng trong viện chợt “oa” một tiếng như nổ tạ, Phương gia nhị lão và Phương Tranh sáu mắt nhìn nhau, vui mừng đến nhất thời thất thần, sau đó bà đỡ cẩn cẩn thận thận ôm một đứa trẻ không ngừng oa oa khóc to đi ra sương phòng, nhẹ nhàng đặt vào trong đôi tay của Phương Tranh vẫn còn đang đờ đẫn.

“Quốc công gia, ngài nghe thử thanh âm hai hài tử, cao vút to rõ, tương lai tất sẽ phi phàm, quốc công gia thật có phúc.” Bà đỡ ở một bên vui mừng rạo rực nói lời chúc tụng.

“Ban thưởng!” Phương Tranh lấy lại tinh thần, mừng rỡ cười to vài tiếng, phất tay nói: “Hôm nay khổ cực mấy người các người, còn có nha hoàn, các đại phu, mỗi người đến trưởng phòng nhận một trăm lượng bạc, bốn quan ban thưởng cho các người.”

“Không, mỗi người thưởng hai trăm lượng! Đến trưởng phòng nhận lấy.” Phương lão gia hiển nhiên càng cao hứng hơn Phương Tranh, vẻ mặt kích động nhìn đứa này, lại nhìn nhìn đứa kia, nước mắt già rơi xuống nói: “Ông trời thương xót, tổ tông phù hộ, Phương gia có hậu rồi, khai chi tán diệp.”

Phương Tranh nghe được câu “khai chi tán diệp” da đầu không khỏi tê rần, tương lai hai tiểu tử này sau khi lớn lên, lão cha sẽ không xem họ như ngựa đực mà sai khiến sinh con đi, loại công tác này cứ giao cho ta thì tốt rồi.

Mập Mập và các quan viên đứng một bên lúc này đều xong tới, liên tục hướng Phương Tranh và Phương gia nhị lão chúc mừng, trong viện nhất thời nháo thành một đoàn, không khí tràn đầy vui mừng.

Lúc này Phương Tranh mới tranh thủ thời gian tí mĩ ngấm hai đứa con trai.

Hai hài tử rất mập, đó là tác dụng trước khi sinh được bồi bổ quá nhiều, bẻ trong tay thử thử độ nặng, không sai biệt lắm cũng phải có tới bảy tám cân, con mắt còn chưa mở, chỉ biết há to miệng khóc to, thân

thể nhỏ xíu được bao kín liên tục giấy dựa, tay chân không an phận dùng sức huy vũ, khuôn mặt nhỏ nhắn nhiều nếp nhăn hiện ra da thịt màu hồng làm người ta yêu thích, nhìn mồm mồm mịn màng vô cùng.

Yên Nhiên và Tiểu Lục lặng lẽ tiến đến bên người Phương Tranh, ước ao nhìn hai tiểu tử đang liên tục giấy dựa khóc vang trong lòng hắc, hai nàng không khỏi cười tươi tắn.

Yên Nhiên che miệng khẽ cười nói: “Phu quân, bọn trẻ thực sự rất giống ngài đó, xem, con mắt chưa mở, lại không an phận như thế, tương lai lớn lên khẳng định cũng giống như ngài, không phải là một người giữ quy củ, ba ngày hai đầu gây tai họa cho ngài, hì hì...”

Phương Tranh hai tay ôm hai hài tử, nhìn qua lại một chút, ha hả cười nói: “Không quan hệ, mặc dù gây tai họa cho ta, Phương gia có tiền, tương lai mặc kệ làm lớn bụng bao nhiêu khuê nữ, ta làm cha cũng đều phụ trách hết.”

Hai nàng mặt đỏ hồng cùng kêu lên xì hắc một hơi, Yên Nhiên len lén nhìn bốn phía một chút, ở bên tai Phương Tranh nói nhỏ: “Phu quân, ta cũng muốn sinh một hài tử cho ngài.”

Phương Tranh hai mắt sáng ngời, nụ cười đậm đặc nói: “Yên tâm, ý tứ của nàng, ta hiểu. Mật nhi và Nguyệt Nương sinh hài tử khổ cực, mấy ngày nay ta phải hảo hảo bồi hai nàng, qua mấy ngày liền len lén vào phòng nàng, hắc hắc.”

Đảo mắt thấy Tiểu Lục đang đỏ mặt đứng ngay một bên, Phương Tranh sắc cười nói: “Tiểu Lục nha, nàng khẳng định cũng rất ước ao phải không? Xem, hài tử khả ái cỡ nào, chúng ta có nên sinh thêm một đứa hay không?”

Tiểu Lục mắc cỡ không nói được một câu, xoay người bỏ chạy.

Cũng không quan tâm chiêu đãi Mặc Mặc và các quan viên, Phương Tranh dặn dò nha hoàn đưa hài tử của Nguyệt Nương vào tây sương phòng, mà hắc ôm hài tử của Trường Bình đi vào đông sương phòng, Trường Bình đang hữu khí vô lực dựa vào đầu giường, khí trời nóng nực, trên người còn choàng một tấm chăn hơi mỏng, thấy hài tử trong tay Phương Tranh, ánh mắt Trường Bình sáng lên, đưa tay suy yếu cười nói: “Nhanh cho ta ôm một cái.”

Rất kỳ quái, hài tử vẫn đang khóc oa oa không ngừng vừa vào tay Trường Bình, lại bật người nín khóc cũng không nháo loạn, cái miệng nhỏ nhắn ngáp dài một cái, sau đó còn chép chép miệng, biểu tình giống Phương Tranh lúc chiếm tiện nghi như dục.

Trường Bình nhìn thấy vừa tức vừa cười: “Đây thật đúng là có người cha thế nào sẽ có nhi tử như thế, tiểu gia hỏa này tương lai còn dài, làm sao mà dạy dỗ được đây!”

Phương Tranh mắt híp nói: “Ai ai, có thể nói chuyện hay không chứ? Giống ta có cái gì không tốt? Tuổi còn trẻ đã là quốc công đương triều, quan tới nhị phẩm, gia tài bạc triệu, khắp thế giới đều thu thu, người giống như ta, trong một trăm vạn người tìm ra được một người hay sao?”

Trường Bình xì một tiếng khinh miệt, sắc giọng: “Chỉ nói khoác, người thật đúng là không biết e lệ, nhi tử chúng ta lớn lên nếu có tính tình giống như ngươi, ta không tức giận đến đâm đầu chết không được!”

Thẳng đứng dậy, Trường Bình hướng phòng tây sương nhìn một chút, chu cái miệng nhỏ nhắn nói: “Nguyệt Nương cũng sinh nhi tử cho ngươi sao?”

Phương Tranh gật đầu cười nói: “Không sai, ha hả, song hỷ lâm môn, các nàng đều là công thần của Phương gia, không nhìn thấy lão cha lão nương đứng ngoài sân đang mừng rỡ đến thế nào nha.”

Trường Bình chua chua nói: “Hài tử của Nguyệt Nương, cùng hài tử của ta, ai anh tuấn hơn ai? Ai khả ái hơn ai?”

Phương Tranh thở dài, lòng dạ hẹp hòi của nữ nhân thật là đáng sợ.

Bất cứ chuyện gì cũng có thể phát tác, không vì đã làm mẫu thân mà biến mất tính cách đó.

Thấy Phương Tranh không nói lời nào, Trường Bình cau chiếc mũi xinh đẹp, nhẹ nhàng điểm điểm khuôn mặt béo tròn của hài tử, cười nói: “Không cần phải nói, khẳng định là hài tử của chúng ta tốt nhất, hắc

là trưởng tử của Phương gia chúng ta, tương lai sẽ kế thừa tước vị và gia nghiệp của người, người nhìn xem, hẳn có giống người hay không?”

Phương Tranh cúi người nhìn kỹ, nói thật ra, nhìn không ra vì tiểu tử này gương mặt vẫn còn nấp nắn, mũi hướng lên trời lộ ra hai cái hố nhỏ, cuộn mình trong lòng Trường Bình, giống như một con chuột nhỏ, rất khó nhìn ra đến tột cùng là giống ai.

Đang đoạn trang, cái miệng nhỏ nhắn của hài tử chọt nhếch lên, lại bắt đầu khóc, Trường Bình vội vàng vỗ nhẹ lưng nó, sau đó xốc lên cái yếm một chút, bắt đầu cho nó bú.

Phương Tranh hai mắt nhìn đăm đăm, tiểu tử thật thần kỳ, con mắt chưa mở đã biết bú sữa, núm vú vừa lọt vào trong miệng, trên mặt nó liền lộ ra thần tình phi thường an tường, ra vẻ đang thưởng thức mỹ vị nhân gian, hình dạng rất hưởng thụ. “Đứa này tương lai khẳng định là một thiếu gia ăn chơi trác táng danh tiếng hiển hách!” Phương Tranh trịnh trọng hạ kết luận.

Trường Bình vẻ mặt hạnh phúc, hơi híp mắt, nhìn hài tử đang bú sữa trong lòng, sủng nịch cười nói: “Ăn chơi trác táng ta cũng nhận thức, đây là hài tử của chúng ta, hơn nữa, chúng ta chỉ cần còn sống, trên đời này còn có ai dám khi dễ hẳn, lão nương tru cứu tộc hẳn!”

Phương Tranh sờ sờ mũi, điều này cũng đúng, tiểu tử này địa vị quá cao, lão cha nó là quốc công cùng đầu lĩnh đặc vụ tay cầm quyền cao, lão nương lại là đương kim ngự muội, đường đường công chúa chí tôn, gia gia nó là Hoa triều thủ phủ, cậu nó là đương kim hoàng đế...”

Trên đời này còn ai dám trêu vào nó, sợ rằng cũng đã rất ít.

Phương Tranh ước ao đến mắt mắt đều đỏ, cho tới bây giờ hẳn mới hiểu được, cái gì gọi là “tiền bối trồng cây, hậu nhân hưởng bóng mát.”

Nhẹ nhàng kéo tay Trường Bình, Phương Tranh rất chăm chú nói: “Khổ cực cho nàng, thời gian sinh nó thật quá nguy hiểm, thành thật mà nói, nếu nàng có chuyện gì, hôm nay không biết trong phủ có bao nhiêu người bị rơi đầu.”

Gương mặt Trường Bình còn sợ hãi lắc đầu nói: “Sau này phu quân cũng đừng nên nói như vậy nữa, mạng của ta không cần lo, nhưng hài tử là hương hỏa của Phương gia, không cho sơ thất, may là hài tử này mạng lớn, nếu không bị sự quyết đoán của người làm mất nó rồi.”

Phương Tranh lắc đầu nói: “Người lớn quan trọng hơn, hài tử còn chưa xuống đất cũng không xem là người, không có thì thôi. Đó không phải ta quyết đoán, đánh mất ai ta cũng đau lòng xót dạ, nhưng ở trong lòng ta, nàng càng trọng yếu hơn so với hài tử, thật phải lựa chọn giữa hai người, ta tuyển trạch vĩnh viễn là nàng.”

Trường Bình hạnh phúc nở nụ cười, trong mắt tuôn ra hai hàng nước mắt cảm động, xoa xoa mặt, Trường Bình giả vờ dễ dàng cười nói: “Rốt cục cũng là người đã làm cha, nói chuyện so với trước đây đều chăm chú hơn, thật đúng là khó có được.”

Phương Tranh nghe vậy gương mặt biến đổi, nhìn chằm chằm bộ ngực trần lộ ra bên ngoài của Trường Bình, bộ ngực sữa đang cho hài tử bú, hắc hắc sắc cười nói: “Hảo lão bà, nhượng cho ta cũng uống vài ngụm, nhi tử ăn bên trái, ta ăn bên phải, đừng lãng phí...”

Dáng tươi cười của Trường Bình động lại.

Bồi Trường Bình một hồi, Phương Tranh lại vội vàng lủi vào phòng tây sương.

La Nguyệt Nương đang tựa vào đầu giường, vẻ mặt thương yêu nhẹ nhàng vỗ về hài tử, cả người tán ra ánh sáng từ mẫu thánh khiết.

Thấy Phương Tranh tiến đến, La Nguyệt Nương giãn mặt ra cười nói: “Mau nhìn, nhi tử của người đang cười.”

Phương Tranh thò đầu qua nhìn, chỉ thấy tiểu tử kia đang nằm trên giường, mắt mở, nhưng không khóc không nháo, bàn tay mồm mím thỉnh thoảng bỏ vào trong miệng mút vài cái, lại vâng vâng nha nha kêu

hai tiếng, hai chân nhỏ mồm mím như cây củ cải mạnh mẽ mà hữu lực thỉnh thoảng đập vài cái, sau đó lại nhếch môi, phát sinh tiếng cười gián đoạn, đặc biệt chọc người yêu thương.

Nhìn tiểu tử cười thật đặc biệt, cái miệng nhỏ nhắn chọt mở ra, khoe miệng bên trái chọt nhếch lên, đáng tươi cười rất là tà khí, mơ hồ mang theo vài phần phỉ tính không kèm chế được, cực kỳ giống dáng dấp Phương Tranh khi suất lĩnh đám thổ phỉ đi đánh cướp, rất có vị đạo vài phần đắc ý liền càn rỡ.

Thật vui mừng, hai tiểu tử đều giống mình, đáng tiếc không kế thừa ưu điểm của mình, một ít tật xấu lại giống cả mười phần.

Phương Tranh kỳ lạ: “ Vừa sinh ra đã cười? Hắc! Thật sự là bất thường.”

La Nguyệt Nương giận trừng hắc: “ Cái gì tà môn? Cũng là nòi giống của người, biết cười có gì không tốt? Khóc sụt mướt, đáng về đó là một hán tử?”

Phương Tranh suy nghĩ nói: “ Vừa sinh ra liền muốn làm hán tử, dùng điều kiện này yêu cầu nó, quá nghiêm ngặt đi thôi?”

La Nguyệt Nương hừ nói: “ Không nghiêm ngặt sao được? Chờ nó biết đi, ta liền bắt đầu dạy nó luyện võ, ngâm nước thuốc tắm, mài gân cốt.”

Phương Tranh lại càng hoảng sợ: “ Nàng không phải định bồi dưỡng nó làm tướng quân tương lai đó chứ?”

La Nguyệt Nương chẳng đáng nói: “ Tướng quân có cái gì tốt, nào có được như các huynh đệ ở trên núi chén lớn uống rượu, sự vui sướng khi chia tiền tài? Đại đương gia Thanh Long sơn chắc chắn phải là nó, đương nhiên từ nhỏ phải luyện được một thân võ nghệ, nếu không sợ rằng không trị được đám vương bát đần trên núi kia.”

Phương Tranh: “...”

Vì sao ta có một loại xung động như trứng đau đến muốn khóc?

Chuyện vui lớn, Trung Quốc Công Phương Tranh song hỷ lâm môn, trong vòng một ngày hầu như song song sinh ra hai vị lân nhi. Đánh võ ác chú bao đời Phương gia chỉ có một độc đinh duy nhất đơn bạc.

Toàn bộ kinh thành quan trường và thương giới đều oanh động.

Không ít quan viên và thương nhân trong thành nghe được tin tức, suốt đêm đưa danh mục quà tặng đưa tới Phương phủ, những đồng quà tặng lớn đầy xa hoa quý trọng lần lượt được người khiêng vào trong kho phòng Phương phủ.

Mập Mập càng hạ chỉ, nhận hai vị lân nhi của Phương Tranh làm nghĩa tử, lại phong lão đại làm Phụng Trực đại phu, phong lão nhị làm Vũ Lực tướng quân, lại ban thưởng danh bá tước, tạo sách vu án, lần này thật tốt, hai hài tử vừa mới sinh ra, mắt còn chưa mở, đã tự nhiên có được một hư chức hàng tứ phẩm, vừa lúc một văn một võ, hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh.

Các đại thần đều bị chuyện Phương gia một nhà đoạt được độc sủng hoàng ân, càng được hai đời đế vương coi trọng, quyền thế của Phương gia trong trăm năm càng tới mức đăng phong tạo cực.

Phương lão gia người gặp việc vui, bàn tay vung lên, ở bên trong phủ mở tiệc chiêu đãi cho các quan viên trong triều cùng thương nhân. Toàn bộ Phương phủ rơi vào trong một bầu không khí náo nhiệt vui sướng, Phương Tranh, vị phụ thân anh hùng này xem trọng tình quâ lễ, đương nhiên cũng tránh không được đi ra xã giao một vòng, nói toàn những lời khách khí cả ngày, khi khách nhân đã về, gương mặt Phương Tranh đã cười đến cứng ngắc chết lặng.

Trong phòng ngủ, Trường Bình ôm hài tử, vẻ mặt chẳng đáng trừng mắt nhìn Phương Tranh, chỉ thấy hai mắt hắc bốc lên lục quang u u, đang lật xem danh mục quà tặng do khách nhân đưa tới, thỉnh thoảng mặt mày rạng rỡ, đáng dấp như thần giử cửa, đặc biệt đáng ghét.

Chẳng được bao lâu, gương mặt Phương Tranh bỗng nhiên trầm xuống tới, bất mãn nói: “ Ngụy lão đầu thật keo kiệt, người khác đều một đồng tặng lễ, hắc ngược lại, khóa bạc hai cái, dù danh mục quà tặng cũng không có. Có cần nghèo đến như vậy hay không?”

Vừa nói hần vừa cầm lên một chiếc khóa bạc nhỏ nhỏ trên bàn, khóa bạc không lớn, phân lượng rất nhẹ, một hơi thở là có thể thổi chúng phiêu phiêu chạy như bay.

Trường Bình hừ nói: “Ngụy thượng thư là thanh quan nổi danh trong triều, một không thu hối lộ hai không tham tài, trong nhà mỗi ngày sinh hoạt khó khăn, người còn hoàn hảo ý tứ ghét bỏ quà tặng của người ta, sao người không học tập khí khái của hần một chút?”

Phương Tranh cười xấu xa nói: “Nàng thật muốn ta học Ngụy lão đầu người già nhưng tâm không già, mỗi ngày chạy tới thanh lâu kỹ viện, bỗng lộc triều đình phát cho hần, đều bị hần bỏ vào cái động không đáy kia, ta nếu thật học hần, phỏng chừng nàng chưa chắc đáp ứng.”

Quả nhiên Trường Bình trừng mắt, cả giận nói: “Người dám! Nếu người còn dám ở bên ngoài trêu chọc câu dẫn cô nương, ta sẽ đem người cắt đi, sau đó đưa vào cùng, hi hi, đưa vào cùng cho hầu hoàng huynh ta, ha ha ha.”

Gương mặt Phương Tranh tối sầm, độc nhất là lòng dạ đàn bà a, vừa sinh xong hài tử đã muốn đem ta thiên, đây không phải qua sông đoạn cầu sao?

Một lát, Trường Bình dừng cười, nghiêm mặt nói: “Khách nhân đều về, người không phải nên đặt tên cho hai hài tử sao? Không thể cứ gọi là lão đại lão nhị mãi đi? Thật khó nghe.”

Phương Tranh ngẩn người: “Đặt tên? Quá sớm đi? Hai hài tử dù nói cũng chưa biết nói, đặt tên bọn chúng cũng nghe không hiểu nha.”

Trường Bình sắc giọng: “Nào có người làm cha như người chứ? Có một cái tên chính thức, sau đó mọi người có thể gọi, dù là hài tử nghe không hiểu, nhưng chờ nó hiểu được mới đặt tên, hài tử khăng định không quen.”

Sắc mặt Trường Bình vui vẻ, nói: “Đúng, gọi hết các nàng tới, hôm nay lo chuyện đặt tên cho hai tử.”

Nói xong Trường Bình ôm hai tử đứng dậy, đứng ở cửa kêu vài tiếng, chẳng được bao lâu, ở sương phòng La Nguyệt Nương, Yên Nhiên Tiểu Lục các nàng đều tới.

Trường Bình bị kích động nói: “Người làm cha, tên đương nhiên do người tới đặt, mau ngấm lại, đặt tên cho hai tử là gì?”

Các nàng vừa nghe, vội vàng gật đầu phụ họa, mọi người vẻ mặt hưng phấn nhìn chằm chằm Phương Tranh.

Phương Tranh hai mắt ngơ ngác nhìn các nàng, cổ họng ậm ừ hồi lâu cũng nghĩ không ra một cái tên nào hay, không khỏi nhụt chí nói: “Không bằng các nàng nêu thử cho ta một chút thể nào?”

Chúng nữ phảng phất đã sớm đợi những lời này của hần, nghe vậy hăng hái bừng bừng cùng thảo luận, người này gọi Chấn Thiên, người kia gọi Lăng Uy, nói chung những cái tên nghe ra vô cùng vang dội.

Ở giữa chúng nữ, có Hàn Diệc Chân là tài danh nhất, nàng cúi đầu suy nghĩ, cười nói: “Nếu hoàng thượng đã phong hai hai tử một người là Phụng Trục đại phu, một người là Vũ Lược tướng quân, vừa lúc là hai chức quan một văn một võ, ta xem lão đại không bằng gọi là Sùng Văn, lão nhị gọi là Dương Vũ, đối ứng với chức quan của hai huynh đệ, cũng là hợp đó.”

Chúng nữ vừa nghe, đều nghĩ Hàn Diệc Chân nói thực sự có đạo lý, không khỏi đều gật đầu tán thành.

Chỉ có Phương Tranh cau chặt mày trầm mặc không lên tiếng, một lát hần mới nói: “Không được, ta nghĩ còn thiếu vang dội, gọi tên chuyện này không thể qua loa, là cả đời của hai tử đều cần dùng, chúng ta còn phải suy nghĩ cho kỹ mới được, không thể để sau này hai tử lớn lên sẽ oán giận.”

Trường Bình cười nói: “Chức quan của phu quân lớn nhất, học vấn khăng định cũng là tốt nhất, vậy người nói nên lấy tên gì mới là tốt đây?”

Trông mặt Phương Tranh vòng vo chuyển, hắc hắc cười nói: “Có phải mặc kệ ta lấy tên gì, mọi người cũng không ý kiến?”

Chúng nữ liếc mắt nhìn nhau, đồng loạt gật đầu nói: “Phu vi thê cương, ngài nói gì chúng ta đều nghe theo là được.”

Phương Tranh đứng lên, chắp tay sau lưng đi tới bên cửa, ngửa đầu nhìn trăng sáng trên bầu trời, thần sắc bỗng nhiên trở nên hiu quạnh cô đơn nói không nên lời, trong lòng mọi người thấy tê rần, lại không biết vì sao hần lại trở nên trầm thống như thế.

Một lúc lâu, Phương Tranh thở dài một hơi, nghiêm túc trầm giọng nói: “ Hai đứa con trai, vừa lúc sinh ra vào thời gian Hoa triều đang sắp gặp ngoại tộc xâm lấn, phải nói, đây là ý trời, có lẽ tương lai trên người bọn chúng phải gánh trọng trách rất nặng, mang theo nhiệm vụ khu trục dị tộc, trách nhiệm mở mang bờ cõi.”

Mọi người nghe vậy, nhất thời nghiêm nghị khởi kính, không nghĩ tới vị phu quân xưa nay nhìn như không nghiêm túc, luôn luôn cợt nhả, trong lòng vẫn lo lắng quốc sự và giang sơn xã tắc, giờ này khắc này, các nàng đối với hần lại càng tăng thêm một tầng kính ý thật sâu.

Phương Tranh thở dài nói: “ Nước gặp nguy nan, gia đình sao tồn? Ta chỉ mong muốn tương lai sau khi bọn chúng lớn lên, có thể xem việc báo quốc an dân là nhiệm vụ của mình, làm ra đại sự nghiệp lưu danh sử sách, như vậy, xem như nhà ta không thẹn với ân sủng của hai đời đế vương.”

Trường Bình nhin không được nói: “ Phu quân, thật ra là lấy tên gì cho chúng?”

Phương Tranh thâm trầm cười, dựng thẳng một ngón tay nói: “ Đời này của ta còn có hai chí hướng chưa hoàn thành, thứ nhất, khu trục dị tộc, còn đây là đại nghiệp đệ nhất, thứ hai, mở mang bờ cõi, đây là đại nghiệp thứ hai, ta dùng hai chí hướng còn chưa hoàn thành gọi tên bọn chúng, mong muốn tương lai bọn nhỏ sau khi lớn lên, có thể kế thừa chí hướng của ta, làm hán tử đội trời đạp đất, làm một phen sự nghiệp oanh oanh liệt liệt!”

Buổi nói chuyện nói xong khiến chúng nữ cảm động kính nể vô cùng, nguyên lai phu quân cũng không phải không có chí lớn, chỉ là thời sự trở ngại, không cách hoàn thành, phu quân kỳ thực cũng là hán tử đội trời đạp đất!

Trường Bình nhìn Phương Tranh ánh mắt tràn đầy ý nghĩ yêu thương, nhẹ giọng nói: “ Theo phu quân, nên gọi như thế nào?”

Phương Tranh xoay người, tràn đầy triu mến nhìn hai nhi tử của mình, vươn tay, nhẹ nhàng vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của chúng, trầm mặc một lát, Phương Tranh thâm trầm nói: “ Lão đại gọi là Đại Nghiệp, chí hướng khu trục dị tộc, là đại nghiệp đầu tiên, cuộc đời này ta không thể hoàn thành, phải nhờ vào bọn chúng.”

Nghiêng đầu nhìn lão nhị, Phương Tranh tiếp tục trầm giọng nói: “ Lão nhị thì gọi Nhị Nghiệp, lúc khu trục dị tộc, còn lại thì phải mở mang bờ cõi, mở rộng bản đồ của Trung Nguyên chúng ta, đây là đại nghiệp thứ hai. Hai nguyện vọng của cuộc đời này, phải nhờ vào chúng nó vậy.”

Chúng nữ thì thảo nhớ kỹ “ Đại Nghiệp, Nhị Nghiệp” sau khi trầm ngâm một phen, đều gật đầu tán thành.

Trường Bình vỗ tay mừng rỡ cười nói: “ Được rồi, bọn nhỏ đã có tên, sau này gọi là Đại Nghiệp và Nhị Nghiệp, mong muốn bọn chúng thừa kế chí hướng phụ thân, vì xã tắc vì bách tính, làm ra một phen đại sự nghiệp.”

Phương Tranh quay đầu vui mừng nhìn gương mặt vui sướng của các nàng, sau đó tràn đầy hiu quạnh thở dài, trong tiếng thở dài, bao hàm kỳ vọng lo lắng cho quốc gia dân tộc thời gian tới, ưu quốc ưu dân, tận hiến trên mặt.

Chắp tay chậm rãi thông thả bước ra cửa, Phương Tranh tiêu điều vắng vẻ than thở: “ Mọi người trò chuyện, ta đi chung quanh một chút, quốc gia rung chuyển, binh tai sắp khởi, ta thật bất an a...”

Phương Tranh vừa nói, vừa lắc đầu đi xa.

Các nàng còn đang vui rạo rực thảo luận tên của hài tử, líu ríu nói một lát, đều nghĩ Phương Tranh đặt tên cho hài tử ý nghĩa trọng đại, ngụ ý sâu xa, là tên thật tốt.

Một lát, Hàn Diệc Chân đứng thẳng một bên lại cười khúc khích, vẻ mặt cổ quái.

Trường Bình bất mãn nói: “ Ngươi cười cái gì? Tên này đặt không tốt sao?”

Hàn Diệc Chân cười nói: “ Các người đều đã mắc mưu phu quân, tính tình phu quân, các người còn không hiểu sao? Hẳn lúc nào hiên ngang lâm liệt qua như vậy? Hì hì, hẳn lấy hai tên đó, nói rõ là muốn chiếm tiện nghi người khác đó...”

“ Chiếm tiện nghi?” Các nàng kinh ngạc, sau đó niệm hai cái tên mấy lần, dần dần nắm lấy địa phương không thích hợp.

Trường Bình niệm một lúc, không khỏi biến sắc, nhất thời giận tím mặt, cầm giận tháo xuống giày thêu trên chân, hung hăng ném ra ngoài cửa, hét lớn: “ Phương Đại Nghiệp gia, Phương Nhị Nghiệp gia, Phương Tranh tên hỗn đản này! Thật sự là cẩu không đổi tật ăn phân! Người dự định nuôi hai hài tử làm khách làng chơi sao? Đi tìm chết đi!”

385. Chương 368 + 369: Bắc Phạt

Phương Tranh kỳ lạ: “ Oa! Mũi của nàng không ngờ có thể biến thành lớn nhỏ kia, hành động quái, trời sinh hành động quái!”

Trường Bình tức giận nắm chặt tay: “ Ít nói sang chuyện khác! Sửa hai cái tên kia lại!”

Phương Tranh ngửa đầu nhìn trời, dằng dấp ưu quốc ưu dân, cảm khái nói: “ Cuộc đời ta có hai đại chí hướng chưa hoàn thành, thứ nhất...”

“ Cầm miệng! Lão nương thiếu chút nữa bị người lừa gạt! Không được, hôm nay người phải sửa tên hài tử lại cho ta!”

“ Không sửa, tên đặt tốt như vậy, vì sao phải sửa nha...” Phương Tranh làm như nhàn nhã đi chơi trốn mắt khinh thường.

Trường Bình cả giận nói: “ Người cho là tên hay sao? Đại gia, nhị gia, người cho là truy kỹ viện? Ta mặc kệ, hai cái tên phải sửa!”

Phương Tranh nhú mày: “ Không sửa! Kiên quyết không sửa! Đại gia nhị gia thật tốt, sau này hài tử chúng ta gặp người liền cao hơn hai bậc, không quan tâm là ai gặp chúng, đều phải cung kính kêu bằng “gia”, nàng nói, đi đâu tìm chuyện đẹp như thế? Tương lai hài tử còn dài, khẳng định sẽ tràn đầy cảm kích không rộng vì người làm cha như ta.”

“ Người...người thôi lắm! Nhi tử lấy cái tên như thế, tương lai không biết hận người như thế nào. Nó sẽ oán giận cả người làm mẹ như ta.”

Phương Tranh cười nói: “ Ta dám cam đoan, hai nhi tử khẳng định sẽ không oán giận nàng, đầu năm nay có tiền mới là đại gia, kiếp trước của ta, thiếu tiền mà cũng thành đại gia, nhi tử chúng ta dù sao cũng sinh thời gian tốt...”

Trường Bình xì một tiếng khinh miệt, nói: “ Vậy người dự định sau này làm sao gọi nó? Người làm cha chẳng lẽ cũng gọi bọn hắn là đại gia, nhị gia?”

Phương Tranh hừ nói: “ Nhi tử do ta sinh, đương nhiên không có khả năng gọi bọn nó như thế, cứ gọi lão đại lão nhị, không chỉ là ta, mọi người trong nhà đều gọi là lão đại, lão nhị. Nhưng người ngoài sao, hắc hắc, đều phải gọi bọn nó là đại gia. Sau này người khác hỏi ta là ai, Hừ! Ta là cha của đại gia! Cha ta càng ngưu hơn, đại thái gia của đại gia, chắc chắn, tiện nghi chiếm thật lớn nha...”

“ Không được! Không cho gọi tên này!” Trường Bình tức giận đến gương mặt trắng lên đỏ bừng.

“ Sẽ gọi tên này! Nàng đừng bức ta, chọc ta nổi giận, ta đặt tên bọn hắn là tổ tông, cho bọn họ tăng thêm vài cấp bậc.”

Trường Bình hơi giật mình nhìn vẻ mặt đắc ý không ai bì nổi của Phương Tranh, một lát, bỗng nhiên ngồi xuống, nặng nề vỗ đùi, ai thán nói: “ Ta đã tạo nghiệt gì đây! Hài tử mạng khổ, lại có một người cha như thế...”

Phương Tranh vỗ vai nàng, ôn thanh thoải mái nói: “Đừng u oán nữa, đây đều là mạng nha, các nàng tự nhận mạng đi.”

Trường Bình: “...”

Phương Tranh rất hưng phấn, tên là chiêu bài của một người. Khắp thiên hạ người nào làm cha lại có sáng ý tuyệt diệu như vậy? Sau này nhi tử đi ra ngoài, vừa báo tên liền ở trên khí thế đã hung hăng đè ép người khác, dù cho tương lai bọn họ vào triều làm quan, cả triều văn võ bất luận đại quan cũng phải khách khách khí khí kêu một tiếng đại gia, nhị gia, thập chí là Mập Mập hoàng đế ngồi trên ngai vàng, lúc hỏi chuyện cũng phải nói một câu: “Phía dưới là Phương gia đại gia?”

Vừa nghĩ đến cảnh này, Phương Tranh liền nhin không được nhếch môi nở nụ cười.

Đời trước đã nhìn nhiều sắc mặt của những đại gia có tiền, hôm nay ta liền bắt đầu cả đời đều làm cha của đại gia, cừu đều báo được, sướng!

“Người vừa nói, hai tôn nhi của lão phu gọi tên là gì?”

Bên trong tiền sảnh Phương phủ, Phương lão gia ngồi trên thủ tọa, lông mày nhăn lại thật sâu, ánh mắt giống dao nhỏ lướt trên người Phương Tranh như cắt qua cắt lại, thần sắc hơi có chút bất thiện.

Phương Tranh gian nan nuốt nước miếng một cái, lên nhìn Trường Bình đang được nha hoàn dìu ngồi dựa trên ghế, Trường Bình đang len lén cười, cười có vẻ có chút hả hê.

Tử bà nương! Không thủ phận ở cũ, chạy tới cáo trạng lão tử. Lão tử về phòng không lột hết đồ của người hung hăng chính người một trận mới lạ!

Hung hăng ném qua một ánh mắt uy hiếp, Phương Tranh lập tức khởi lên một khuôn mặt tươi cười, nịnh nọt cười nói: “Cha, ta cấp cho nhi tử hai cái tên rất có ý nghĩa, chính là vì dân tộc tiêu diệt Hung Nô, vì đại nghiệp khu trục ngoại tộc, tương lai phải do tôn nhi của ngài đi hoàn thành, cho nên...”

“Hừ! Nói nhiều lời vô ích như vậy làm cái gì? Lão phu chỉ hỏi người, người đặt tên gì cho tôn nhi lão phu?” Phương lão gia không chút khách khí cắt đứt lời hắn.

“Cái này...” Phương Tranh cẩn thận gương mặt nhìn sắc mặt lão cha một chút, lắp bắp nói: “Tên...chỉ là một danh hiệu...”

“Nói mau!”

“Đại Nghiệp, Nhị Nghiệp.” Vương bá khí của lão cha vừa tán ra, Phương Tranh liền thành thành thật thật nói.

“Tê...” Phương lão gia nghe vậy hai mắt tỉnh lại, sau đó hít một hơi thật sâu.

“Cha, có phải ngài cũng thấy hài nhi đặt hai cái tên không tệ?” Phương Tranh thấy lão cha ngây người một lát không nói một câu, vội vàng cười lấy lòng hỏi.

“Ha hả, không tệ, ha ha, quả nhiên không tệ.” Da mặt Phương lão gia co quắp vài cái, ngửa mặt lên trời cười dài vài tiếng, Phương Tranh nghe vậy vui mừng, định mở miệng khen lão cha ánh mắt bất phàm, đã thấy sau khi Phương lão gia bật cười vài tiếng, bật người thay đổi sắc mặt, khuôn mặt tươi cười vừa thu lại, ngược lại thay vào biểu tình hung thần ác sát, sau đó trở tay từ sau ghế rút ra một cây gậy đã chuẩn bị từ lâu, hươ vài lần, hướng Phương Tranh đánh tới, trong miệng chợt quát nói: “Nghiệt súc! Lão phu hôm nay cần phải đem người tươi sống đánh chết mới được! Nạp mạng đây!”

Phương Tranh sợ đến cái cổ co rụt lại, vội vàng lui ra sau mấy bước, sau đó hai tay bảo vệ đầu, chạy trốn chết, trong miệng oa oa hét lớn: “Cha! Ngài đừng kích động, ta hảo hảo giảng đạo lý được không? Ta lại làm sai chỗ nào?”

Phương lão gia tức giận đến cả người run rẩy, phần nộ quát: “Người đặt cái tên khó nghe như vậy cho tôn nhi lão phu, lão phu không đánh người thì đánh ai!”

Phương Tranh đã trúng vài gậy, sợ đến tán loạn khắp sân: “Có gì khó nghe kia chứ? Hài nhi không phải đã cho ngài tăng thêm hai bồi phận hay sao, ngài hẳn nên vui vẻ mới phải...ai nha!”

“ Ha ha, lão phu vui vẻ, lão phu vui vẻ tới mức hận không đánh chết người mới tốt! Cái gì đại gia nhị gia, nói ra không sợ đắc tội hết mọi người. Lão phu còn bị người liên lụy danh tiếng, người thường ngày không nghiêm túc cũng không sao, hiện tại người còn muốn đem chuyện không nghiêm túc lưu tới trên người tôn nhi của lão phu, hôm nay lão phu thật sự không thể tha cho người!”

“ Ai nha! Gọi đại gia so với gọi tôn tử còn tốt hơn. Tên này cha vui mừng, Phương gia ta kiếm lớn...Ai nha! Cha, ngài có thể đừng sử dụng bạo lực hay không, ảnh hưởng không tốt.”

Phương Tranh ôm đầu chạy trốn khắp sân, trong lòng bi phần không gì sánh được, từ cổ đến nay, làm tới quốc công, ai có thể gặp qua quốc công bị cha đánh cho chạy trốn chết? Ngày tháng sau này, thật không có cách nào khác qua!

Trong tiền sảnh, Phương phu nhân ôm hài tử về mặt thương yêu cười đùa, thỉnh thoảng cười dài nhìn hai cha con đang người truy ta đào trong viện, Phương Đại Nghiệp mở to mắt nhìn cha ruột đang chặt vật chạy trốn, bỗng nhiên nhếch môi nở nụ cười, một đường nước bọt trong suốt chậm rãi rơi xuống, mà Phương Nhị Nghiệp trong lòng La Nguyệt Nương lại không cười, lại quay đầu đi, giống như chẳng đáng bấu môi, phẳng phất như thấy hành vi của người lớn...có chút không đáng.

Thời gian như con chó hoang đã thoát xích, nhanh chóng mất đi. Tỉ dụ này thật giỏi quá!

Bất tri bất giác hơn nửa năm lại trôi qua, đảo mắt đã tới mùa xuân năm thứ hai.

Một năm nay rất không bình thường, đây là năm mới đầu tiên từ khi Mập Mập đăng cơ. Hơn nữa niên hiệu cũng từ Kiến Vũ năm thứ mười ba của tiên hoàng, đổi thành Tuyên Vũ nguyên niên.

Niên hiệu Tuyên Vũ năm nay chính do Phương Tranh nói ra.

Nguyên bản các đại thần đưa ra ý kiến sửa niên hiệu là Tuyên Nhân, thế nhưng Phương Tranh ở trong triều kiên quyết phản đối, hấn cho rằng năm nay sẽ dụng binh với Đột Quyết, đây là thời gian bày ra vũ lực quân bị của Hoa triều, dùng hai chữ Tuyên Nhân, có vẻ lỗi thời, hơn nữa sẽ bị phiên quốc cho rằng Hoa triều mềm yếu dễ khi, vì vậy dưới sự yêu cầu cường liệt của Phương Tranh, các đại thần lại thương nghị một phen, rốt cục đều tán thành đem Tuyên Nhân sửa thành Tuyên Vũ, xem như Hoa triều hướng các nước lân bang biểu hiện sự thực hành cứng rắn về phương diện quân sự ngoại giao.

Trên thực tế một năm nay Hoa triều đã sửa lại thái độ mềm yếu thường ngày trong phương diện quân sự. Đột nhiên trở nên cường ngạnh lên, mà một năm nay biên cảnh cũng không bình tĩnh, từ tháng tám năm ngoái, Hoa triều liền hướng Mặc Cúc Liên phái ra sứ giả, đem chủ ý của Phương Tranh nói cho Mặc Cúc Liên, thỉnh hấn dùng chiến thuật kéo dài hoặc giả vờ, liều mạng giữ chân Mặc Xuyết tiến công.

Mặc Cúc Liên đối với chủ ý do Phương Tranh đưa ra có chút trơ trên, thế nhưng để bảo tồn thực lực, hơn nữa hấn cũng không nguyện mất đi minh hữu như Hoa triều, rốt cục Mặc Cúc Liên cũng nhắm mắt nhắm mũi làm theo.

Vì vậy, vị quốc sư đức cao vọng trọng trên thảo nguyên, bỗng nhiên biến thành một người nói không giữ lời. Mọi việc đều làm theo kiểu vô sỉ dè tiện thủ đoạn. Bình thường cùng Mặc Xuyết Khả Hãn đánh một trận, sau đó nói sẽ đầu hàng, đợi khi Mặc Xuyết thả lỏng cảnh giác, Mặc Cúc Liên lại bỗng nhiên đổi ý, huy binh tiến công Mặc Xuyết, cứ như vậy liên tục nhiều lần, mỗi lần đều làm Mặc Xuyết tức giận đến phát nổ.

Chiến thuật kéo dài của Mặc Cúc Liên đã đạt được thành công cực lớn, đại quân của Mặc Xuyết đã bị chặn tại phía bắc U Châu Hoa triều, không thể triệt để tiêu diệt Mặc Cúc Liên, Mặc Xuyết thủy chung không cách nào xâm nhập Hoa triều một bước.

Trong một năm này, triều đình chiêu mộ tướng sĩ huấn luyện cũng đạt được hiệu quả cực lớn. Dưới sự đốc lòng giám sát của vị đại tướng tài giỏi như Phùng Cửu Dao, những binh sĩ mới chiêu mộ rốt rục luyện thành những con cạp mới được sổ lồng, quân dung đã phần chấn hơn rất nhiều.

Trải qua sự xem xét của Hộ Bộ Hoa triều, cả năm gom góp điều phối, đã trừ bị được không ít lương thảo, binh khí và quân giới, cũng đủ cho đại quân Hoa triều đánh một trận lớn.

Tất cả và tất cả đều đang nói cho Mập Mập và các đại thần trong triều đình, thời cơ bắc phạt thảo nguyên, đã tới.

Tuyên Vũ nguyên niên tháng tư, hôm nay sắp sửa tịa kim loan điện khai triều hội.

Giờ Dần, tiếng chuông trên gác chuông hoàng cung vừa gõ vang, cửa Tây Cung liền chậm rãi mở ra, các đại thần thân mặc quan bào, đầu đội mũ quan, trong tay cầm tuân bản, án theo phẩm cấp lần lượt đi vào cửa cung.

Phương Tranh vẫn là dáng dấp lười biếng không tỉnh ngủ, ngày hôm nay hắn cũng ăn mặc rất chỉnh tề, thân mặc măng bào do Mập Mập đặc biệt ban cho, chậm rãi đi đầu trong đám quần thần, ánh mắt các đại thần nhìn hắn vừa kinh lại sợ, lúc bước đi đều mơ hồ cách xa hắn ba bốn bước.

Đi ngay trước mặt quần thần mà Phương Tranh cũng không có cảm thấy cao hứng. Ngược lại, nhìn ánh mắt các đại thần nhìn về phía hắn, trong lòng Phương Tranh bỗng nhiên phát lên vài phần cảnh giác.

Là tới thời gian từ quan rồi đi, hôm nay chính mình quyền thế huân thiên, tôn quý vô cực. Có thể xem như là đứng trên đỉnh cao quần thần, dưới một người mà trên trăm triệu người, nhưng đây không phải là hiện tượng gì tốt, khi quyền thế của mình ở trong triều đã đến mức không còn bất cứ phe phái nào có thể chống lại, sẽ đại biểu cho phiền phức cũng mau tới.

Không có vị hoàng đế nào nguyện ý trong kim điện của mình có một đại thần giống như hắn. Khi hoàng đế nghĩ đã giao quyền lực quá lớn cho thần tử, thậm chí ảnh hưởng đến hoàng uy của hoàng đế tại triều đình và dân gian thì, vị đại thần quyền thế huân thiên này xem như cũng sắp đến ngày tàn.

Ngày trước tấm gương bị lăng trì của Phan thượng thư chính là một bằng chứng xác thực nhất.

Môn sinh trải rộng thiên hạ thì thế nào? Trong triều đình một tay che trời thì thế nào? Kết quả vẫn là bị hoàng đế trị đến gắt gao. Cả nhà cửu tộc đều diệt, thánh chỉ của tiên hoàng vừa xuống, Phan gia trên dưới cả nhà hơn một ngàn mạng người đều xuống hoàng tuyền.

Đây là vì sao? Bởi vì quyền lực, hoàng đế nghĩ quyền lực của thần tử đã quá lớn, lớn đến uy hiếp tới ngôi vị hoàng đế thì liền phải hạ thủ đối với quyền thần, từ xưa đến nay, đây là quy luật tất nhiên.

Phương Tranh nghĩ mình rất giống Phan thượng thư khi xưa, tay cầm quyền to, hoàn toàn có năng lực dùng một tay che trời trong triều. Nếu kéo lâu dài xuống dưới, Mập Mập tất nhiên sẽ phát sinh hiềm khích với chính mình, sau đó hiềm khích càng ngày càng lớn, cuối cùng đi lên con đường người chết ta sống.

Đây là điều mà Phương Tranh không muốn nhìn thấy, hắn không muốn vì tranh đấu quyền lực, mà mất đi vị bằng hữu như Mập Mập.

Trước khi Mập Mập còn chưa kịp phát hiện quyền lực của mình lớn bao nhiêu thì nên huy ống tay áo, tiêu sái rời đi, đây là lựa chọn tốt nhất, triều đình giống như hoa sen trong vũng bùn, có thể ngắm nhìn từ xa mà không thể xen vào, càng không thể một cước bước vào vũng bùn dưới đóa hoa sen, sẽ chết ngộp.

Vẫn hô vang muôn năm như cũ, Mập Mập thỏa mãn nhìn các đại thần cung kính đứng bên dưới kim điện.

Làm hoàng đế đã hơn một năm, Mập Mập lại ngày càng thành thực, xử lý triều chính cũng trở nên ngày càng lão luyện, hắn đã hoàn toàn thích ứng với vai hoàng đế, đang chậm rãi hưởng thụ cảm giác làm hoàng đế.

Vạn chúng chi thần, trời đất một người, thiên hạ mây gió vì sự vui vẻ hay giận dữ của hắn mà cuộn cuộn, đó là hoàng quyền, là người ngồi trên đỉnh quyền lực cao nhất, như thần linh bao quát chúng sinh bên dưới.

“ Các ái khanh, hôm nay trẫm mở triều hội, có chuyện tình muốn cùng các vị ái khanh thương nghị.” Mập Mập từ từ nhìn quét một vòng, ánh mắt xẹt qua Phương Tranh đang ngủ gật bên cây cột, Mập Mập không khỏi hiện lên vài phần ý cười bất đắc dĩ.

Người này, làm cha đã hơn nửa năm, sao vẫn cứ tính tình này?

Quần thần không lên tiếng, đang lẳng lặng nhìn hắn.

Mập Mập tăng hắng vài tiếng, bỗng nhiên từ trên ngai vàng đứng lên, thần sắc túc mục, trầm giọng nói: “ Đột Quyết Mặc Xuyên Khả Hãn không phục vương hóa nhiều năm, lại thường xuyên bắt người cướp của tại cảnh nội Hoa triều ta, làm dân chúng khổ không nói nổi. Trẫm quyết định, bắt đầu tháng sau, Hoa triều

phái binh tiến nhập thảo nguyên, hiệp trợ quốc sư Mặc Cúc Liên, song phương hợp binh, cộng đồng thảo phạt nghịch tặc Mặc Xuyên!”

Quần thần nghe vậy ồn ào, mặc dù đã làm tốt chuẩn bị tâm lý, nhưng Mập Mập chính mồm nói ra việc bắc phạt, vẫn làm quần thần cảm thấy khiếp sợ.

Dừng một chút, ánh mắt Mập Mập như cố ý vô ý đảo qua Phương Tranh, cười nói: “ Cho nên, hôm nay trăm muốn cùng các vị ái khanh thương nghị một chút, người phương nào có thể đảm nhiệm chủ tướng bắc phạt?”

“ Người phương nào có thể đảm nhiệm chủ tướng bắc phạt?” Trên kim loan điện, khi Mập Mập hỏi ra những lời này, toàn bộ đại thần đều trầm mặc.

Bắc phạt, là hai chữ xa xôi cỡ nào, Hoa triều khai quốc hơn trăm năm, chưa từng chủ động bắt thương chinh phạt thảo nguyên bao giờ? Hàng năm bị người Đột Quyết cướp bóc, hàng năm bị đánh bại, quân đội chỉ biết lui rồi lui, thành trì dù kiên cố, cũng đỡ không được gót sắt của người Đột Quyết, người Đột Quyết giống như đang vây sẵn, đem bách tính Hoa triều coi như súc vật, không chút nào thương hại mà cướp đi, hoặc tàn sát, thành trì biên cảnh từng lưu lại bao nhiêu vết máu loang lổ của bách tính vô tội. Ba nhiều cha mẹ vợ con ly tán tử biệt, trên biên cảnh tuyến của Hoa triều bao năm tháng, một tác non sông một tác máu, hơn trăm năm ngoại tộc không ngừng xâm lấn, làm dân tộc này càng thêm cực khổ sâu nặng.

Rốt cục có một ngày, Hoa triều cũng có thể ưỡn ngực, rút ra kiếm bén đã nằm lâu trong vỏ, chủ động đón nhận đao phong băng lãnh của kẻ xâm lược, quyết định này của Mập Mập, làm cảm tình cả triều văn võ đều kích động. Trước đây bất luận các đại thần xuất phát từ suy nghĩ nào, hoặc chỉ trì hoặc phản đối cùng người Đột Quyết khai chiến, nhưng hôm nay Mập Mập hạ thánh chỉ, cả triều văn võ đều không có ai bước ra khỏi hàng phản đối quyết định của Mập Mập.

Hoa triều chịu nhục đã lâu lắm rồi, lâu tới mức mọi người phảng phất như đã chết lặng với những tháng ngày bị khi dễ, nếu hoàng thượng đã làm ra quyết định, các đại thần làm sao phản đối?

Thế nhưng, khi Mập Mập hỏi người Phương Nào có thể làm chủ tướng bắc phạt, quần thần đều thành thành thật thật ngậm miệng lại, không một người bước ra.

Đây là một hồi chiến tranh thắng bại không lường được, mỗi người đều biết rõ sự hung hiểm trong đó, Đột Quyết tuy rằng nội loạn hai năm, thực lực đã không bằng trước đây, thế nhưng con cọp chung quy vẫn là cọp, dù cho nó bị thương, ý chí chiến đấu của nó vẫn đang ngẩng cao, sẽ không cho phép một con thỏ khi dễ nó, trận chiến tranh này nếu đánh thắng còn có thể gia quan tấn tước, vĩnh lưu sử sách, nhưng nếu đánh thua? Ai tới gánh chịu hậu quả đánh thua? Ai dám tùy tiện lĩnh binh?

Trong kim điện, toàn bộ ánh mắt văn thần đều hướng về đám võ tướng đứng bên phải.

Đám võ tướng đều nghiêng rằng nghiêng lợi, sắc mặt trưởng lên đỏ bừng, bàn tay nắm chặt, lại buông ra, vài lần muốn bước ra xin đi lĩnh binh giết giặc. Có thể nghĩ lại nghĩ, nhưng vẫn còn nhịn xuống không nhúc nhích.

Trận chiến tranh này đối với Hoa triều mà nói quá trọng yếu, bọn họ không dám mạo hiểm như vậy, sống chết vinh nhục của cá nhân đã ngã vào thứ hai, nếu do chính mình chỉ huy lại thua trận chiến tranh này, Hoa triều cảnh nội sẽ không còn binh lính để dùng, thiết kỵ Đột Quyết liền có thể đơn giản tiến quân thần tốc, dễ dàng chiếm lĩnh thiên hạ, đám võ tướng nguyện ý vì nước hi sinh thân mình, nhưng bọn họ không gánh nổi bêu danh tội nhân thiên cổ, bọn họ không thể thua nổi.

Bên trong kim điện lặng ngắt như tờ, chỉ có chỗ cây cột gần cửa truyền đến tiếng ngáy y hi, Phương đại thiếu gia còn đang ngủ say, thậm chí hắn còn không biết bên trong triều đình đang thảo luận việc gì.

Toàn bộ đại thần đều ghé mắt nhìn hắn, ước ao đến con mắt đều đỏ, nhìn khí độ của người ta kìa, núi thái đã đè ép xuống, còn không chút lo lắng vù vù mà ngủ say, đây cần có bao nhiêu đại bản lĩnh nha.

Mập Mập bất đắc dĩ thở dài, nhìn quần thần chung quanh, trầm giọng nói: “ Các vị ái khanh có thể có chọn người thích hợp?”

Lại nhìn trái nhìn phải, vẫn là không người mở miệng.

Ngụy Thừa Đức khái khái, hần là Bộ Binh thượng thư, giờ này khắc này, hần phải bước ra để nói.

“Hoàng thượng, cụt thần cho rằng, người biết dùng binh, người có thao lược, vũ dũng hơn người, đều có thể nhận chức tướng quân thống soái, cụt thần suy nghĩ đã lâu, cho rằng Long Vũ quân đại tướng Phùng Cừu Dao có thể đảm nhiệm được chức tướng bắc phạt.”

Phùng Cừu Dao cũng đứng trong quần thần, hôm nay triều hội dị thường trọng yếu, thân là võ tướng công huân lớn lao, vốn đang ở tại U Châu luyện binh, hần và Hàn Đại Thạch đều suốt đêm chạy về kinh thành, cố ý tham gia triều hội lần này.

Nghe được Ngụy Thừa Đức đề cử, sắc mặt Phùng Cừu Dao do dự một chút, rút cục bước ra ôm quyền nói: “Hoàng thượng, mặt tướng là võ tướng, trong người mang trách nhiệm bảo quốc trung quân, nhưng lần này dốc hết binh lực quốc gia cho chiến dịch này, mặt tướng có thể đảm nhiệm được chức tướng lĩnh trong quân, nhưng không cách nào đảm nhiệm chức thống soái tam quân, Ngụy đại nhân thực sự đã quá đề cao mặt tướng, binh nhân, nguy cơ. Trọng trách như vậy, mặt tướng không dám đảm đương, thỉnh hoàng thượng định đoạt.”

Quần thần nguyên bản đều xem trọng Phùng Cừu Dao xuất nhận chủ tướng, dù sao hần xuất thân con nhà tướng, từ nhỏ theo phụ thân cùng người Đột Quyết giao chiến, hơn nữa bản thân cũng từng lĩnh binh đánh bắt ngờ thảo nguyên, lại có vài lần tham dự bình định phản loạn, vì nước lập được không ít công lao, hôm nay cả hần cũng chối từ không dám làm người cầm đầu tam quân, còn có ai có thể làm?

Quần thần hai mặt nhìn nhau, đều lộ ra thần tình thất vọng, bao quát cả Mập Mập đang ngồi trên ngai vàng cũng thất vọng khe khẽ thở dài.

“Đang lúc quốc gia nguy nan, lẽ nào cả triều văn võ, thật không có một người có xuất tài thống lĩnh tam quân hay sao?” Mập Mập cụt hứng nhìn quần thần, lo lắng nói.

Quần thần nghe vậy, gương mặt mang theo nét hổ thẹn, không tự giác cúi đầu xuống.

Trên kim loan điện lại khôi phục sự tịch tĩnh như cõi chết.

Trong sự tịch tĩnh, tiếng ngáy của Phương Tranh càng xõng ra, trong kim điện có hơn trăm người, không ngừng lan truyền.

Ánh mắt mọi người dần dần rơi vào trên người hần, sau đó chậm rãi hiển lộ ra ý cười hiểu ra, từ bất mãn, đến suy tư, sau đó cười khê, hầu như chỉ là trong chớp mắt ngắn ngủi.

Áp lực của ánh mắt làm Phương Tranh còn đang ngủ không khỏi giật mình, bỗng nhiên tỉnh giấc.

Mở to đôi mắt còn ngái ngủ nhìn trái phải một chút, Phương Tranh lại càng hoảng sợ.

“Các người vì sao nhìn ta như vậy?” Phương Tranh vô ý thức hai tay ôm ngực, kinh khủng nói: “Ánh mắt các người rất không thuần khiết a, ta chiêu ta chọc giận các người sao?”

Ngụy Thừa Đức trong mắt như cười quan sát Phương Tranh vài lần, sau đó xoay người, mặt hướng Mập Mập khom người tấu nói: “Hoàng thượng, cụt thần cho rằng, Phương quốc công đủ sức đảm đương trọng trách này.”

Phương Tranh mờ mịt, sau đó vui vẻ: “Cái gì trọng trách? Xét nhà sao? Xét nhà ai vậy?”

Nói xong Phương Tranh cười tủm tỉm nhìn đám đại thần quét tới quét lui, trong mắt lóe ra hai luồng lực quang u u.

Các đại thần đứng bên cạnh Phương Tranh bị hần tránh đến da đầu đều tê rần, đều tự giác thối lui về phía sau.

Gương mặt Mập Mập đen thui nói: “Phương ái khanh, không phải xét nhà, Ngụy đại nhân đề cử người làm chủ tướng Bắc Phạt, ý của người thế nào?”

Phương Tranh ngẩn người, sau đó phía sau lưng giống như bị người đập một cước, mạnh mẽ nhảy dựng lên, sắc mặt trở nên tái nhợt không gì sánh được, nhìn chằm chằm Ngụy Thừa Đức một lát, lắp bắp nói: “Bắc...bắc phạt...chủ...cái gì...”

“Bắc phạt chủ tướng, rất uy phong nga.” Mập Mập cười tủm tỉm nói tiếp.

“Uy phong.” Phương Tranh thì thảo lập lại một câu, sau đó mạnh mẽ giật mình: “Uy phong? Khái khái, muốn ta làm chủ tướng bắc phạt? Hoàng thượng, các người làm không? Ta là quan văn.”

Ngụy Thừa Đức ha hả cười nói: “Phương đại nhân, báo quốc chẳng phân biệt được văn võ, quan văn có thể xếp bút nghiên theo việc binh đao, hơn nữa triều ta mấy lần nội loạn, đều là Phương đại nhân ở giữa điều hành đại quân bình định, biểu hiện thật tốt, vì nước lập được không ít đại công, những công tích đều có ghi lại trong hồ sơ, với chiến tích bách chiến bách thắng của người trước đây mà nói, hoàn toàn có năng lực thống suất tam quân, thẳng kích kim trướng của Mạc Xuyết. Cả triều trên dưới, ai còn thích hợp làm chủ tướng hơn người?”

Phương Tranh bị phần dùng sức trừng mắt Ngụy Thừa Đức, tử lão đầu! Lão tử đắc tội người sao? Nhiều cừu bao nhiêu nha, đáng giá bắt lão tử đi tiền tuyến chịu chết sao?

“Không đi! Ta không đi! Ta muốn cáo lão hồi hương!”

Trên kim loan điện, rốt cục Phương Tranh không thêm để ý dáng vẻ lớn tiếng hét lên.

Chi trì triều đình dụng binh đối với Đột Quyết là một chuyện, nhưng nhượng chính mình mang binh chiến tranh lại là một chuyện khác, Phương Tranh thế nào cũng không nghĩ tới, trọng tâm chuyện này chỉ thoáng chốc chuyển dời đến trên đầu hắn, đây rõ chân thực là muốn hắn chết nha!

“Không đi! Ta kiên quyết không đi! Trong triều nhiều võ tướng như vậy, mỗi người so với ta dũng mãnh gấp trăm lần, để làm chi nhất định phải người yếu đuối như ta đi làm chủ tướng? Phùng Cừu Đao đâu? Hắn là chủ tướng tốt nhất đó.” Phương Tranh sợ đến sắc mặt tái nhợt, bấp chần như nhũn ra, lão tử đắc tội ai nha? Hại ta như thế.

Phùng Cừu Đao vô tội xòe tay, nói: “Phương đại nhân, mặt tướng mới vừa nói qua, khả năng của mặt tướng, không đủ để thống suất tam quân, nhưng mặt tướng toàn lực tán thành Phương đại nhân thống suất, nếu có thể làm quân tiên phong dưới trướng đại nhân, mặt tướng tâm nguyện đã đủ!”

Lúc này cả kim điện văn võ đại thần đồng loạt quỳ xuống lạy, miệng quát: “Chúng thần tán thành Phương đại nhân xuất nhậm chủ tướng bắc phạt.”

“Người...các người...” Phương Tranh tức giận đến cả người run rẩy, chỉ vào các đại thần nói không ra lời, lần đầu tiên hắn cảm nhận được lòng người hiểm ác đáng sợ cỡ nào, đây là hạ tràng của quyền thần a! Trong ruột Phương Tranh đều hồi hận đến phát xanh, sớm biết hôm nay, ngày trước liền kiên quyết hưởng Mập Mập từ quan, nếu không hôm nay đâu tới nước này.

Cả người Phương Tranh run lên, tức giận đến huyết khí trong lòng ngực nghịch xông, muốn ngay trước mặt mọi người ngay tại kim điện phun ra vài ngụm máu tươi, sau đó thừa cơ giả bệnh, rời xa nơi thị phi này, đáng tiếc cổ máu tươi chảy ngược trong lòng ngực, chết tiệt! Thế nào cũng phun không được!

Phun không được cũng không sao, Phương Tranh linh cơ khẽ động, sau đó hai tay che trái tim, dáng dấp như thống khổ bất kham, giãy dụa đứng ngay giữa kim điện, sau đó thân thể giống như không cam tâm lay động vài cái, giống như một chiến sĩ anh dũng, chậm rãi, lừng lững ngã xuống. Nằm ngay trên sàn nhà, hai chân giống như sắp chết giãy dụa, thỉnh thoảng còn co quắp vài cái, dáng dấp rất là thê lương...

Quần thần bị khổ nhục kế của Phương Tranh làm sợ ngây người, mọi người cũng chưa kịp phản ứng, Ngụy Thừa Đức đã đi ra phía trước, đầu ngón chân nhẹ nhàng đá vào chân Phương Tranh, ha hả cười nói: “Phương đại nhân, lúc này người diễn xuất quá giả tạo rồi, lão phu xem không vừa mắt, giả bộ bất tỉnh thì cứ giả bộ bất tỉnh, vì sao người phải vạch hai chân ra như thế? Loại tư thế này thật sự là, ân, quá bất nhã, Phương đại nhân, hợp hai chân lại một chút...”

“Ba!”

Phương Tranh nằm trên mặt đất, mắt nhắm chặt như suy nghĩ, sau đó nhanh chóng khép lại hai chân.

Quần thần thấy thế cười ha ha, Ngụy Thừa Đức lắc đầu cười nói: “Phương đại nhân, nếu đã bị nhìn thấu, tội gì giả bộ xuống phía dưới?”

Phương Tranh thật sự nhịn không được từ dưới mặt đất đứng lên, nhảy bắn lên cả giận nói: “ Ta giả vờ hồi nào? Ta rõ ràng là thật hôn mê! Hợp lại cũng không được, không hợp cũng không được, các người còn nói lý hay không? Muốn ta ngắt thế nào các người mới tin tưởng?”

Lúc này Mập Mập ngồi trên ngai vàng cười tủm tỉm nhìn hấn chớp mắt vài cái, sau đó Mập Mập thu khuôn mặt tươi cười, trầm giọng nói: “ Được rồi, được rồi, đừng nao loạn, nếu Phương ái khanh đã được mọi người kỳ vọng, trầm quyết định, liền do Phương ái khanh xuất nhậm chủ tướng bắc phạt, ba ngày sau tại tây giao đại doanh điểm tướng xuất phát!”

Mập Mập cười tủm tỉm nhìn Phương Tranh đang trợn mắt há hốc, cười nói: “ Phương ái khanh, người cần phải hảo hảo biểu hiện, vì nước đánh thắng một trận lớn nha.”

Phương Tranh nghe vậy hai chân mềm nhũn, trên mặt một mảnh tuyệt vọng.

386. Chương 370: Xuất Chinh

Ngự thư phòng bên trong hoàng cung. Phương Tranh níu tay áo long bào của Mập Mập, khóc ra một đồng nước mắt nước mũi, vừa khóc vừa dùng tay áo rộng của Mập Mập lau tới lau lui trên mặt, rất nhanh, ống tay áo của Mập Mập liền dính đầy nước mũi nước mắt, bắn hể hể thành một đoàn, làm kẻ khác không muốn nhìn thêm.

Mập Mập nhìn ống tay áo long bào của chính mình, khoe miệng xốt xa rút vài cái, thở dài nói: “ Phương huynh, người...cảm tình của người thật sự quá phong phú, ta tìm cái khăn tay đưa cho người lau lau có được hay không? Long bào của ta rất đắt tiền, hiện tại quốc khố không giàu có, người còn khóc thì ta sẽ không có ý phục mặc.”

Phương Tranh oa oa khóc lớn: “ Mập Mập, ô ô...người không thể bắt ta đi chịu chết a! Ta ở trên có người già, ở giữa ở dưới còn có nhiều lão bà như vậy, nếu ta chết, bọn họ phải làm sao bây giờ nha.”

Mập Mập bắt đắc dĩ nói: “ Phương huynh, đây không phải cho người đi chịu chết, khác với trước đây, lần này người là thống suất tam quân, chỉ cần ngồi sau hậu phương điều hành đại quân, không cần tự mình ra trận giết địch, người không có nguy đâu.”

“ Ô ô...tuy rằng người nói rất chân thành, nhưng ta còn cảm giác là người đang lừa dối ta chiến tranh! Hơn mười vạn người đánh vào cùng nhau, ai dám bảo chứng tên Mặc Tuyết vương bắt dẫn sẽ không dùng cách đổi dãi Cốt Đốt Lộc như nhau, cũng tập kích lên sau lưng ta?”

Mập Mập than thở: “ Ta đã điều cấm cung cao thủ đi theo bảo vệ người, chính người cũng nên đề phòng một chút, đừng điều hết tướng sĩ trong trung quân ra ngoài, như vậy có thể bảo hộ không còn sơ thất...”

Phương Tranh dừng lại tiếng khóc, giơ gương mặt đầy nước mắt nước mũi cẩn thận hỏi: “ Nếu phát hiện tình huống không ổn, ta có thể suất quân chạy trốn hay không?”

Mập Mập cười khổ nói: “ Nếu người chạy trốn không ai cản người, thế nhưng nếu người chạy, phía sau là ngàn vạn bách tính vô tội của Hoa triều, còn có kinh thành của ta, còn có người nhà vợ con của người, bọn họ tay không tác sắt đối diện sự tàn sát của người Đột Quyết, người có chạy không?”

Ngày tháng thật không có cách nào trải qua!

Khoe miệng Phương Tranh nhếch lên, lại nhanh muốn khóc đi ra.

Mập Mập ngửa đầu nặng nề thở dài, nói: “ Phương huynh, hôm nay triều hội người cũng thấy đó, triều ta không phải thiếu tướng lĩnh dũng mãnh, nhưng lại thiếu khuyết thống suất tam quân! Dù là Phùng Cừu Đào cũng không dám đảm nhận trọng trách, trừ người ra, ta thực sự tìm không ra người thích hợp để chọn làm thống suất đâu.”

Phương Tranh hừ nói: “ Mập Mập, người đừng quên, ta là quan văn, không phải võ tướng, trước đây bình Phan Văn Viễn, bình thái tử bình Thái Vương, đó là không trâu bắt chó đi cày, tình thế làm cho ta phải chường quân, nhưng người ta đều rõ ràng, ta căn bản không phải là nhân tài dùng trong chiến tranh! Cả triều văn võ đề cử ta lĩnh binh, là bởi vì bọn họ không thích ta, muốn hất ta ra thật xa, đánh thắng thì bọn

họ có công đề cử, đánh thua thì bức người đem ta trị tội, người làm hoàng đế lâu như vậy, chẳng lẽ người còn không để gọt ra ý tứ của đám đại thần kia?”

Mập Mập lắc đầu nói: “ Người đừng nghĩ mọi người ai cũng xấu như vậy, trên thực tế, trong triều không ít người đối với người có hảo cảm, Bộ Binh thượng thư Ngụy đại nhân, cùng đám nha môn Bộ Binh quan viên dưới quyền hắn, còn có Hộ Bộ Đô thượng thư, Lễ Bộ Dương thượng thư, bọn họ kỳ thực đối với người đều luôn coi trọng, hôm qua quần thần nhất trí đề cử người, cũng không phải là tất cả mọi người muốn hại người, ít ra Ngụy đại nhân bọn họ xác thực là vì suy nghĩ cho triều đình.”

Phương Tranh trừng mắt nhìn Mập Mập nói: “ Bọn họ đề cử ta, là bởi vì bọn họ bị hôn mê đầu óc, vậy còn người? Người cũng hôn mê đầu như bọn họ sao? Người còn không hiểu ta sao? Mười vạn đại quân giao cho ta chỉ là một người chưa từng đánh trận lớn đi thống suất, chẳng phải làm cho bọn họ một cước bước chân vào quỷ môn quan?”

Mập Mập cộc lốc nở nụ cười: “ Phương huynh, người có đôi khi rất tự kỷ, đem mình nói khoác như thiên thần hạ phàm. Có đôi khi lại quá mức tự coi nhẹ mình, trên thực tế, người bình Phan Văn Viễn, bình thái tử, bình Thái Vương, nói thêm phía trước, trước khi người làm quan từng cấp giúp triều đình sách lược thoái lui Đột Quyết, những công tích này mọi người đều xem tại trong mắt, ở trong lòng ta và các đại thần, người là người văn thao võ lược, lẽ nào chính người cũng không phát hiện hay sao?”

Dừng một chút, Mập Mập nói tiếp: “ Thống suất tam quân, cũng không cần hắn có bao nhiêu dũng mãnh vũ lực, cũng không cần hắn tự mình ra trận giết địch, chỉ cần hắn có ý nghĩ thanh tỉnh, ở trong soái trường ra lệnh, đầy đủ lợi dụng thiên thời địa lợi nhân hòa, tuyên bố từng quân lệnh có thể đánh bại địch nhân, dùng sự trả giá ít nhất đổi lấy thắng lợi lớn nhất, Phương huynh, đầu óc người từ trước tới nay vốn thông minh, tiên hoàng và ta giao cho người mỗi việc làm đều được hoàn thành thỏa đáng, lần này bắc phạt Đột Quyết, liên quan đến quốc gia xã tắc, ta chỉ đành giao chuyện này cho người đi làm.”

Phương Tranh lắc đầu nói: “ Không được, Mập Mập, ta không nhận nổi trách nhiệm lớn như vậy. Được rồi, kỳ thực sợ chết cũng là nguyên nhân trong đó, nói chung, ta không dám thụ quân mệnh, người tự thu hồi mệnh lệnh đã ban ra đi, tìm một người thích hợp hơn đến đảm nhiệm thống suất.”

Mập Mập thần sắc âm úc nói: “ Còn có ai hợp hơn so với người? Phương huynh, triều hội hôm nay, đám võ tướng trong quần thần, người nhìn thấy có ai dám đứng ra lĩnh mệnh chức thống suất?”

Phương Tranh vừa muốn khóc: “ Ta cũng không đứng ra! Các người vì sao cứ nhìn chằm chằm vào ta? Ta chiêu ai chọc ai vậy chứ?”

Mập Mập thở dài nói: “ Kẻ thù bên ngoài trước mắt, trong triều lại không có một người có thể đảm nhận trọng trách, ta làm hoàng đế cũng thật quá bi ai! Phương huynh, trên thực tế, ta muốn người thống suất, ngoại trừ cho rằng người xác thực có bản lĩnh đánh bại Đột Quyết, còn tồn một tâm tư khác.”

Nhìn biểu tình ngạc nhiên của Phương Tranh, Mập Mập trầm giọng nói: “ Mấy năm qua, loạn trong giặc ngoài không ngừng, họa ngoại xâm lược không nói đến, đây là chuyện chúng ta cần phải giải quyết, chỉ nói nội忧, trong hai năm, Phan Văn Viễn đã phản, tiên thái tử lại phản, Thái Vương phản, bọn họ tuy rằng đều đã bình định, nhưng vẫn còn dư nghiệt tồn tại, trải qua vài lần phản loạn, hoàng tộc thiên gia ta đã suy sụp uy vọng, thiên hạ thần dân đều đang suy nghĩ, nhiều người phản bội đương triều hoàng đế như vậy, lẽ nào vị hoàng đế này thật sự không đáng giá cho mọi người ủng hộ hay sao? Lúc phụ hoàng bình định đã từng đem hết thủ đoạn thiết huyết xử lý thiên hạ, tấn tru phản loạn, thậm chí liên lụy không ít vô tội, hắn nỗ lực dùng loại tàn sát máu tanh đến văn hồi một chút uy vọng của hoàng tộc. Làm cho người trong thiên hạ biết, hoàng tộc thiên gia không cho phản bội, không cho xâm phạm. Phụ hoàng không phải là một người thích giết người, thế nhưng vì tôn nghiêm hoàng tộc, hắn phải làm như vậy.”

“ Hiện tại đến phiên ta làm hoàng đế, ta lại càng không thích giết người, ta vẫn muốn dùng chính trị nhân từ xử lý, hồi phục lòng dân đối với triều đình, hiện nay căn cơ của ta ở trong triều đã dần dần vững chắc. Đợi sau khi bình định Đột Quyết, ta sẽ tiến tới biến pháp đồ tân, nhượng gốc cố thụ che trời đang từ từ héo rũ của Hoa triều dần dần chậm rãi tỏa sáng sinh cơ mới, nhưng tất cả những chuyện này, phải có một tiền đề, đó chính là phải bình diệt Đột Quyết, để cho bọn họ từ nay về sau không dám phạm cảnh, bách tính chúng ta mới có ngày lành, ta mới có thể buông tay phát triển hoài bão trong lòng ngực...”

Mập Mập càng nói càng kích động, trên gương mặt béo mập toát ra quang mang trầm tĩnh: “ Trước khi phụ hoàng lâm chung từng dặn dò, muốn ta làm hoàng đế có ích, ta đã đáp ứng hần, nhất định vào lúc ta còn sống, làm Hoa triều trên dưới chính lệnh thẳng đường, bách tính áo cơm không lo, phiên giáp dị quốc từ nay về sau không dám mơ ước giang sơn tốt đẹp của chúng ta, chân chính làm được nội không lo, ngoại vô hạn, như vậy mới không cô phụ sự phó thác của phụ hoàng, không phụ trách nhiệm của một hoàng đế.”

Phương Tranh lặng lẽ, Mập Mập dần dần thành thực rồi, rốt cục hần đã biết bản thân muốn gì, nên làm như thế nào, trong lồng ngực hần ẩn chứa thiên hạ, hần đang nỗ lực thực hiện hoài bão của chính mình, ngược lại là mình thì sao? Chính mình lại có hoài bão gì?

Trên đời trăm loại người, Phương Tranh vẫn luôn cố chấp cho rằng bản thân hần chỉ có hoài bão làm một thiếu gia ăn chơi trác táng. Đây là việc không còn biện pháp, tính cách quyết định cho số phận.

“ Người nói những việc này, xác thực thật vĩ đại, Mập Mập, phải thừa nhận, người thành thực hơn rất nhiều.” Phương Tranh tự đáy lòng than thở, lập tức lại chuyển, nghi hoặc nói: “ Thế nhưng...điều này có quan hệ gì đến việc muốn ta lĩnh binh chiến tranh cùng Đột Quyết?”

Mập Mập cười nói: “ Người còn không có nhìn ra tới sao? Cùng Đột Quyết đánh một trận, là liên quan đến sự sống chết của hai quốc gia, sự tồn vong, kết quả như thế nào cũng không cần ta phải nói, Phương huynh, người ngẫm lại, nếu ta đối một người không có gốc gác mình bạch đi lĩnh binh, sau khi đánh thắng hay thua không biết, vạn nhất hần cũng giống như Phan Văn Viễn, Thái Vương bọn họ làm phản thì sao? Chúng ta làm sao bây giờ? Lần này là khuynh hết binh lực quốc gia trong trận chiến này, nếu các tướng sĩ trái lại quay đầu đánh một kích, chúng ta làm gì còn đường sống? Cả triều văn võ ngoài miệng đều nói trung quân báo quốc, nhưng ai biết ở giữa bọn họ có người đang rắp tâm hại người hay không? Phan Văn Viễn, tiền thái tử còn có Thái Vương, bọn họ thiếu chút nữa đã thành công. Người ta làm sao biết còn có người nào sẽ dám mạo hiểm thử thêm một lần hay không?”

Mập Mập thật sâu nhìn Phương Tranh, nói: “ Phương huynh, chỉ có cho người lĩnh binh, mới làm cho ta hoàn toàn yên tâm, người ta quen biết thời cùng học, là bạn cùng chung hoạn nạn thời áo vải, chúng ta cùng nhau đánh nhau, cùng nhau trêu chọc phụ nữ, cùng nhau dạo kỹ viện, chuyện tốt chuyện xấu phạm không ít, dù là ngôi vị hoàng đế hôm nay của ta, đều là do người toàn lực hỗ trợ mới có, cả triều văn võ, ta chỉ tin một mình người. Hôm nay bằng hữu như ta có nguy nan, Phương huynh, giúp ta lần nữa!”

Phương Tranh nghe vậy, một luồng máu nóng trong lồng ngực nhất thời liền sôi trào lên.

Hần hiểu rõ, Mập Mập không phải hướng hần hạ thánh chỉ, hiện tại Mập Mập là một người bất lực cần một bằng hữu giúp đỡ, thiên hạ ngoại trừ chính mình, còn có ai có thể giúp hần?

Chiến tranh thì thế nào? Chiến trường đẫm máu không phải mình chưa từng thấy qua, vì bằng hữu này, gặp lại một hồi thì đã làm sao? Lão tử tính toán làm thiếu gia ăn chơi trác táng, nếu là bằng hữu mà cũng không giúp, một thiếu gia ăn chơi trác táng như hần chẳng phải là sống quá mức ích kỷ? Làm một thiếu gia ăn chơi trác táng bị ai như vậy, làm được có ý nghĩa sao?

Chết thì chết! Lão tử vốn không nên xuất hiện ở thời đại này, sống được thêm vài năm, làm chức quan lớn đến như vậy, lão bà có, nhi tử có, lão tử đã kiếm đủ!

“ Được, ta giúp người.” Phương Tranh nhìn Mập Mập, nặng nề gật đầu.

Viễn mắt Mập Mập nhất thời ươn ướt, nhìn khuôn mặt dần dần trở nên kiên nghị của Phương Tranh, hần bỗng nhiên nhếch môi cười cười, trong nụ cười mang theo nước mắt.

Phương Tranh cũng cười.

Bằng hữu, đơn giản là như vậy, một câu cảm tạ cũng không cần nói ra, đây đó đều hiểu rõ.

“ Ai, Mập Mập, hỗ trợ thì hỗ trợ, quốc khố thiếu ta ba trăm vạn lượng bạc người cũng phải nhớ, phải trả đó! Thân huynh đệ, sổ sách vẫn phải rõ ràng.”

Gương mặt béo phì của Mập Mập biến đen.

“ Ta vẫn rất không yên tâm, nếu không hiện tại người ghi một tờ giấy nợ đi, như vậy ta có thể an tâm bắc phạt.”

“ Không!” Mập Mạp phun ra một chữ từ kẽ răng.

Tiểu Lục bị Phương Tranh ôm vào lòng, hơi thở dốc, vừa rồi một phen điên loạn đảo phượng phảng phất đưa nàng lên thiên đường, đã qua đi, nhưng thật lâu vẫn không thể bình tĩnh.

Phía bên kia của Phương Tranh, cánh tay ngọc của Phượng Nương nhẹ nhàng khoác lên vai Phương Tranh, mũi nhăn mê ly như hàng vạn hàng ngàn tơ trời quấn lên trên người hắn.

ĐộcCôCầuBại

387. Chương 370: Xuất Chinh (2)

“ Phu quân, hai ngày nay vì sao ngài thăm lam như vậy? Muốn chúng ta một lần lại một lần, chúng ta đều chịu không nổi nữa đâu.” Thanh âm Phượng Nương phảng phất mang theo vài phần tình dục, ôn nhu mềm mại, làm thân dưới Phương Tranh vừa thành thật xuống tới lại không tự chủ được mà đứng thẳng lên.

Tiểu Lục ghé vào trên người Phương Tranh, bật người cảm giác được thân thể Phương Tranh đang biến hóa, sợ đến cả người run lên. Vội vàng thở hổn hển tránh xa, đưa vùng lưng trơn bóng như ngọc về phía Phương Tranh, trong miệng mềm nhẹ kêu lên: “ Không...ta từ bỏ, thiếu gia...ngài, ngài tìm Phượng Nương đi, ta không được.”

Phượng Nương cũng mặt mày biến sắc, vội la lên: “ Ta cũng không được nữa, phu quân, người...người cũng quá lợi hại đi.”

Phương Tranh bất đắc dĩ nhìn tiểu Phượng Tranh đang dựng thẳng đứng, nói: “ Bỏ đi, loại chuyện này nên tiết chế, chúng ta trở lại một lần là được, có được hay không?”

Hai nàng liền biến sắc, gấp gáp lắc đầu.

Phượng Nương xoay người, hai cánh tay trần đặt lên trong ngực Phương Tranh, nhẹ giọng cười nói: “ Phu quân, ngài cần phải tiết chế mới được, tỷ tỷ nói, không cho ngài...hì hì, không cho ngài tham nhiều quá, nếu phá hủy thân thể của ngài, tỷ tỷ sẽ không tha cho chúng ta đâu.”

Phương Tranh cười khỏ, nói: “ Được rồi, chúng ta trò chuyện cũng được.”

Phượng Nương nhẹ nhàng thở dốc vài cái, ôn nhu nói: “ Phu quân, hai ngày nay vì sao ngài có điểm tâm thần bất an vậy? Ngài làm sao thế?”

Phương Tranh thở dài nói: “ Các lão bà, tiếp qua hai ngày, ta sẽ bắt phạt thảo nguyên, cùng người Đột Quyết chiến tranh.”

Hai nàng nghe vậy, cả người run lên, mắt hắn vẻ kiêu diễm vừa rồi, gấp đến gương mặt tái nhợt, kinh hãi nói: “ Ngài muốn đi chiến tranh? Đây là vì sao?”

Phương Tranh nghiêm nghị nói: “ Nam nhi trung quân báo quốc, đây là nghĩa vụ phải làm, ta có thể nào không đi?”

Đôi mắt đẹp của hai nàng thoáng chốc tuôn ra nước mắt trong suốt, Phượng Nương nhìn Phương Tranh, lớn tiếng khóc nói: “ Ngài báo quốc thật ra đi được dễ dàng, thế nhưng...nam nhân ra trận giết địch, đối với nữ nhân chúng ta mà nói, cũng là tai họa lớn hơn trời.”

Tiểu Lục trở tay ôm lấy Phương Tranh, trốn trong lồng ngực rộng của hắn, khóc sụt sùi, chỉ liên tục lắc đầu.

Phương Tranh khụt khịt, bi phẫn nói: “ Các nàng cho là ta nguyện ý đi sao? Ta không phải là không có biện pháp sao? Các đại thần đề cử ta đi, hoàng thượng chỉ tin tưởng ta, con mẹ nó ta chiều ai chọc ai chứ?”

Phượng Nương vội vàng ngăn đầu, nói: “ Chúng ta đi nói cho tỷ tỷ, thỉnh nàng tiến cung khuyên hoàng thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.”

Phương Tranh lắc đầu nói: “ Không cần, Mật nhi đã biết, là ta ngăn nàng tiến cung, chuyện đi đánh giặc thật không ai bức ta, là ta tự mình đáp ứng hoàng thượng thôi.”

Nhìn hai nàng khóc thật u oán buồn bã, Phương Tranh vươn hai tay chăm chú ôm hai nàng, ôm vào trong ngực, luôn hướng các nàng bảo chứng, chính mình chỉ ở hậu phương ra lệnh, không cần tự mình ra trận giết địch, thần sắc hai nàng lúc này mới có thư hoãn.

Cố ý nhìn Tiểu Lục một chút, Phương Tranh thoáng suy nghĩ, chần chờ nói: “ Tiểu Lục, lần này ta đi thảo nguyên, còn có một mục đích, căn cứ thám tử hồi báo, mẫu thân của nàng hiện đang ở trung quân lầu lớn của Mặc Xuyên Khả Hãn, ta nghĩ, nếu như lần này chiến thắng, hẳn là có thể thuận lợi cứu trở về mẫu thân của nàng.”

Tiểu Lục run lên, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn Phương Tranh, thần sắc do dự mấy lần, sau một lát Tiểu Lục cúi đầu, trong giọng nói tràn ngập kiên định: “ Thiếu gia, Tiểu Lục muốn đi theo bên cạnh ngài, cùng nhau bắc phạt thảo nguyên.”

“ A? Không được! Nói đùa gì vậy! Trăm triệu không được!” Phương Tranh không chút do dự cự tuyệt: “ Hai quân đánh nhau, đao kiếm không có mất, làm nàng bị thương thì sao bây giờ? Chuyện này vạn vạn không được.”

Tiểu Lục cũng không cưỡng cầu, chỉ bình tĩnh nhìn Phương Tranh, từ trong ánh mắt kiên định của nàng, Phương Tranh thấy được vài phần kiên quyết, trong lòng biết hẳn thế nào cũng không ngăn cản được chuyện Tiểu Lục bắc thượng thảo nguyên, dù sao mẫu thân của nàng còn đang ở trong Ba Uyên bộ lạc chịu khổ, biết nơi ở của mẫu thân Tiểu Lục khẳng định sẽ đi tìm, dù là ai cũng không thể ngăn cản được nàng.

“ Được rồi, đi thôi đi thôi, cùng đi với ta!” Phương Tranh bất đắc dĩ phát phát tay, nói: “ Các nàng luôn luôn khi dễ ta, ta thực sự đã chịu đựng hết các nàng!”

Tiểu Lục cảm kích cười cười, tựa đầu chôn trong lòng Phương Tranh, dùng sức ôm lấy thắt lưng hắn.

Con người Phương Tranh vòng vo chuyển, sắc cười nói: “ Nhanh xuất chinh rồi, ta phải hảo hảo khi dễ các nàng, chờ ta đại thắng quay về triều thì các nàng khẳng định cũng mang thai tiểu tử béo mập cho ta.”

Nói xong Phương Tranh mạnh mẽ nghiêng người, đặt Phương Nương ngay bên dưới thân.

Ánh nến chập chờn, chiếu sáng cảnh xuân tràn ngập trong sương phòng.

Tháng tư Tuyên Vũ nguyên niên, trên đại doanh tây giao, cờ xí phấp phới, sát khí trùng trời, hơn vạn danh tướng sĩ bài thành đội ngũ chỉnh tề, ăn mặc áo giáp sáng rỡ, tay cầm đao kiếm trường mâu sắc bén, lặng lẽ đứng trên sân, hơn một vạn ánh mắt chăm chú nhìn lên Phương Tranh đang mặc một thân giáp màu bạc đứng trên đài điểm tướng.

Hơn một vạn binh sĩ này là tinh nhuệ được tuyển chọn từ trong tứ quân bảo vệ xung quanh kinh thành, bọn họ sẽ hộ tống Phương Tranh cùng nhau bắc thượng, sau đó ở tại U Châu hội hợp với hơn mười vạn đại quân đang khẩn trương huấn luyện, cùng nhau xuất binh thảo phạt Mặc Xuyên.

Trên sân lặng ngắt như tờ, hơn vạn người nhìn như một người, lặng lẽ đứng ở nơi đó, trong trầm mặc tản mát ra vẻ tức sát tiêu điều. Theo thời gian trôi qua, khí thế tức sát càng thêm nồng nặc, ở trên bầu trời sân rộng cuộn cuộn, ngưng kết, giống như lưỡi đao sắc bén, không chút kiêng nể cắt lấy da thịt mọi người, làm kẻ khác không tự chủ được sinh ra kính nể.

Sa trường điểm binh, khí phách hiên ngang, trên đài điểm tướng, Phương Tranh khoác một thân áo giáp sáng rực, đầy mặt nghiêm túc nhìn chăm chú vào hơn vạn danh tướng sĩ trước mặt, bọn họ tuổi trẻ cường tráng, tinh thần chấn hưng. Tinh thần còn phần chấn bông bông, trong trầm mặc tản mát ra ý chí không chút nào sợ hãi, phảng phất như bọn họ cũng không phải đi đầu chiến sống chết với người Đột Quyết, mà là đi tham gia một hồi yến tiệc hào hoa xa xỉ không gì sánh được.

“ Túy ngựa sa trường quân mạc tiểu, cổ lai chinh chiến kỷ nhân hồi?” (Say khướt sa trường xin chớ cười, xưa nay chinh chiến có ai về?)

Trong lòng Phương Tranh nhiều lần lặp lại câu này, đủ loại cảm xúc lẫn lộn.

Những vị tướng sĩ đi theo hắn xuất chinh hôm nay, có bao nhiêu sinh mạng sẽ vĩnh viễn chôn trên thảo nguyên hoang mạc lạnh giá, thân thể hóa thành bùn đất, tan rã trên đại địa? Bọn họ có biết chiến tranh đến tận cùng có bao nhiêu tàn khốc vô tình hay không?

Tiếng trống bên trái sân rộng vang lên, giờ lành đã đến, nên xuất chinh rồi.

“Đại nhân, có nên nói vài câu với tướng sĩ, cho bọn họ chút khí thế?” Ôn Sâm đứng một bên thấp giọng hỏi.

Phương Tranh gật đầu, nhìn các tướng sĩ sĩ khí như hồng, hấn bỗng nhiên sản sinh một nỗi sợ hãi, chiến tranh, là chuyện nguy hiểm cỡ nào, một vạn người này ai không có cha sinh mẹ dưỡng, nếu mình không thể đưa họ còn sống rời khỏi chiến trường, làm sao không làm thất vọng cha mẹ già đang ở hậu phương tha thiết chờ mong bọn họ đắc thắng quay về?

Giờ khắc này, Phương Tranh bỗng nhiên cảm thấy trên vai gánh một trách nhiệm vô cùng nặng nề, tuy rằng nhìn không thấy sờ không được, nhưng ép tới mức hấn có cảm giác không thở nổi.

Tầng hắng vài tiếng, Phương Tranh dồn khí đan điền, lớn tiếng nói: “Tướng sĩ..”

“Nghiêm!”

Vạn danh tướng sĩ đồng loạt thu chân uốn ngực, ánh mắt lấp lánh nhìn chằm chằm Phương Tranh.

Khái khái hai tiếng, Phương Tranh nỗ lực cho thanh âm chuyển tới từng góc sân, chỉ là bởi vì trong lòng sợ hãi, thanh âm của hấn có vẻ hơi run rẩy.

“Các tướng sĩ! Cổ nhân nói, mặc dù ngàn vạn lần người chung quanh, ta bỏ chạy...”

Các tướng lĩnh đang đứng thẳng nghe vậy đều ngạc nhiên, Ôn Sâm quá sợ hãi, vội vàng ngăn cản nói: “Đại nhân, sai rồi, sai rồi! Không phải bỏ chạy! Không phải bỏ chạy!”

Phương Tranh ngắt người: “Không phải chạy sao? Vậy là gì?”

Ôn Sâm mặt mày đen thui, thấp giọng nói: “Mặc dù ngàn vạn lần người chung quanh, ta vẫn đi tới, không phải chạy.”

Phương Tranh chợt hiểu: “A! Đúng, không phải chạy.”

Sau đó Phương Tranh lại hung hăng liếc mắt trừng Ôn Sâm, tựa hồ rất không vừa ý bị hấn cắt đứt hăng hái diễn thuyết.

“Các tướng sĩ, vừa nói sai rồi, đều không phải chạy, là tiến tới, chúng ta phải tiến tới! Cổ nhân lại nói, dẫn sử long thành phi tướng tại, chúng ta lại càng chạy rất nhanh...”

“Đại nhân, sai rồi! Lại sai rồi!” Ôn Sâm đầu đầy mồ hôi, trong lòng khó khăn không gì sánh được, Phương đại nhân vì sao chỉ nghĩ đến chuyện chạy trốn, trận chiến này đánh thật nguy hiểm nha.

Gương mặt Phương Tranh đen thui, cảm tức nhìn Ôn Sâm nói: “Người có phải có bệnh không? Lão tử nói cái gì người cũng làm trái lại với ta, trường hợp nghiêm túc như thế, người không thể yên tĩnh một chút sao? Nếu không người lên nói, ta đứng một bên nhìn.”

Ôn Sâm ủy khuất đến sắp khóc, đến tột cùng là ai không nghiêm túc chứ? Có người làm chủ tướng như người sao?

“Không, đại nhân, hắc hắc, chính ngài nói, ngài nói, thuộc hạ sẽ không chen miệng nữa.”

“Đừng khách khí, người tới nói đi, luôn bắt lỗi của ta, văn tài của người nhất định xuất chúng hơn ta, người tới nói vài câu với mọi người.”

“Không, đại nhân, ta sai rồi, ta không bao giờ xen vào nữa, ngài buông tha ta đi.”

“Không được, lão tử kiên trì muốn người nói, nhanh lên một chút, đừng ngồi chồm hổm!”

“Đại nhân, thuộc hạ không dám, thuộc hạ sai rồi!”

Dưới ánh mắt chăm chú của vạn danh tướng sĩ, hai người dây dưa trên đài điểm tướng nửa ngày, cuối cùng Ôn Sâm không chịu nổi áp lực ánh mắt của vạn người, chật vật chạy xuống đài điểm tướng.

Không có Ôn Sâm ở bên cạnh ồn ào, Phương Tranh nhất thời cảm thấy thanh tĩnh hơn rất nhiều, hần hăng hái bưng bưng vung tay tiếp tục định diễn thuyết, kết quả bàn tay vung lên giữa không trung hồi lâu, nhưng nhớ không nổi rốt cục hần nên nói gì, trong lòng không khỏi vạ phần bực bội.

“ Các tướng sĩ, nghiêm!”

Vạ tướng sĩ lần thứ hai đứng nghiêm.

Phương Tranh huy tay, nghen nửa ngày cũng không có gì để nói, không khỏi phần nộ quát to: “ Xuất phát!”

“ Ôn Sâm! Người con mẹ nó! Lão tử phải phạt nửa năm bổng lộc của ngươi!”

Hoa triều Tuyên Vũ nguyên niên tháng tư, do hoàng đế hạ chỉ, Trung Quốc Công Phương Tranh nhận chức thiên hạ bình mã đại nguyên soái, suất quân bắc thượng, thảo phạt Đột Quyết, triệt để bình định phương bắc biên cảnh gây loạn suốt hơn trăm năm, thánh chỉ vừa xuất, thiên hạ rung động. Chu bang dị quốc đều ngạc nhiên với khí phách của Hoa triều tân hoàng, mà bách tính toàn quốc lại vui mừng khôn xiết, cùng tán hoàng thượng anh minh.

Trong ánh mắt tha thiết của bách tính quan viên toàn thành, đội ngũ sĩ khí như hồng bày thành đội ngũ chỉnh tề, dưới sự suất lĩnh của Phương Tranh, hạo hạo đặng đặng rời khỏi kinh thành, hướng phía bắc bước đi, lao thẳng tới vận mệnh không đoán được phía trước...

Đại quân xuất phát, lao tới U Châu, đồng hành ngoại trừ Phùng Cừu Dao và Hàn Đại Thạch hai vị đại tướng, Phương Tranh mang theo toàn bộ thành viên Ảnh Tử, để phòng ngừa bản thân không bị địch nhân lên tập kích, chết trong mơ hồ, Phương Tranh không chỉ đem thân binh đội ngũ của mình mở rộng đến hơn hai ngàn người, còn tỉ mỉ vì chính mình chế tạo một thân áo giáp đao thương không vào, tài liệu bộ áo giáp do vạ năm hàn thiết chế ra, một đao chém tới, dù một vết tích cũng không thể lưu lại, với trình độ cứng rắn của bộ áo giáp, Phương Tranh phỏng chừng dù cho hiện tại có người kíp nổ đạn hạt nhân, hần cũng có thể sống được thật tốt.

Chuyện chú tâm làm, tất nhiên sẽ đạt được hiệu quả.

Hiện tại chuyện thứ nhất mà Phương Tranh muốn làm, đó là đề cao hệ số an toàn của bản thân đến hạn độ lớn nhất, ở trên chiến trường máu thịt bay ngang, sống sót mà lông tóc không bị thương, cho nên vấn đề an toàn cá nhân, hần tuyệt không dám có chút chậm trễ.

Áo giáp chế tạo rất đẹp, màu bạc ngăn nắp, nhưng khuyết điểm rất lớn, so với áo giáp bình thường nặng hơn tới mười cân.

Phương Tranh cũng không chú ý. Trên người nặng hơn mười cân trọng lượng tuy rằng làm cho hần tương đối mệt, nhưng hần lại có cảm giác an toàn chưa bao giờ có, chỉ bằng điểm ấy, mệt một chút cũng thấy đáng.

Đại quân tiếp tục xuất phát, Phương Tranh thân là chủ tướng, cưỡi ngựa đi giữa trung quân, hai ngàn thân quân của hần vững vàng vây hần ở giữa, kín không kẽ hở, thân quân toàn bộ đều do Mập Mập cố ý phân phối cho hần, toàn bộ là đại nội cấm quân tinh nhuệ, bọn họ đều có một thân võ công tuyệt hảo, trọng yếu hơn là, bọn họ trung tâm. Bất luận dưới tình huống nào, bọn họ đều có thể sẵn sàng hi sinh bảo toàn chủ tướng.

Phương Tranh rất hưởng thụ cảm giác được người chu đáo bảo hộ chặt chẽ, nhiều người rậm rạp đi cùng một chỗ, ngoại trừ có điểm thiếu dưỡng khí ra, an toàn thật ra không cần lo lắng.

Tiểu Lục cũng cưỡi ngựa, song song đi cùng Phương Tranh, đại quân xuất chinh không cho phép mang theo nữ quyền, cho nên Tiểu Lục mặc vào trang phục thân quân, đương nhiên bồi ngay tại bên người hần.

Đại quân vạ người giống như một đạo nước lũ chạy chồm không thôi, cuộn cuộn tràn về hướng bắc.

Phương Tranh ngồi trên lưng ngựa, nhìn trước không thấy đầu, sau không thấy đuôi, đội ngũ mênh mông cuộn cuộn liên miên, không khỏi ý cười, giơ lên roi ngựa trong tay, nhìn Tiểu Lục cười nói: “ Thấy đại quân của bốn quan, có hùng tráng không?”

Tiểu Lục hé miệng cười nói: “ Hùng tráng, rất hùng tráng, thiếu gia, lần này khẳng định thiếu gia sẽ đại thắng.”

Phương Tranh đắc ý ngửa mặt lên trời cười dài, suất lĩnh nhiều người đi đánh trận như vậy, đây là lần đầu tiên trong cuộc đời hắn, thắng hay không thắng thì không dám nói, chạy trốn khẳng định rất phương tiện.

Tiểu Lục trừng mắt nhìn, nhẹ nhàng nói: “ Thiếu gia, hôm nay bách tính dân gian đều nói ngài là Chiến Thần hạ phàm.”

Tiếng cười của Phương Tranh ngừng bật, giật mình nói: “ Chiến Thần? Ta là Chiến Thần?”

Tiểu Lục cười nói: “ Đúng rồi, bách tính đều nói ngài lĩnh quân bắc phạt khẳng định sẽ thắng, bởi vì thiếu gia từ trước đến nay đều là bách chiến bách thắng. Ngài xem, đánh Phan thượng thư, ngài thắng, đánh thái tử, ngài cũng thắng, đánh Thái Vương, cũng là ngài thắng, bách tính nói, ở sau lưng thiếu gia có thần phạt đứng đầy trời, chỉ cần là thiếu gia lĩnh binh, ông trời đều sẽ phù hộ cho Hoa triều ta.”

Dù da mặt Phương Tranh có dày như thành tường, nghe được phiên thừa nhận của bách tính, da mặt dày của hắn cũng không tự chủ được đỏ lên một chút, sau đó rất nhanh liền khôi phục bình thường.

Xem ra bách tính cũng không ngu ngốc a!

Trong ngực Phương Tranh cảm khái một câu.

Bất luận phiên thừa nhận kia là thật hay giả, nói truyền tới lỗ tai hắn, hắn liền chỉ có thể liều mạng đánh trận, nếu đã được phong làm Chiến Thần, chính mình nếu đánh không thắng mà quay về, ra cửa cũng xấu hổ không dám chào hỏi, dân chúng thời cổ đại đã học được lợi dụng dư luận tạo thế, lòng người thật quá âm hiểm! Cái này bảo mình làm sao còn ý tứ chạy trốn?

Trong ngực Phương Tranh bỗng nhiên tăng thêm vài phần áp lực.

Nguyên bản dự định nếu tình hình chiến đấu không ổn liền triệt thoái ngoài trăm dặm, hiện tại trên đầu kỳ lạ xuất hiện xưng hào “ Chiến Thần”, Phương đại nguyên soái da mặt mỏng âm thầm quyết định, chỉ triệt năm mươi dặm!

Đại quân đi suốt nửa tháng, lúc này mới tới địa giới U Châu, địa phương trú tướng suất thân kỵ hơn ngàn người, ra doanh xa hơn ba mươi dặm để hoan nghênh, cung kính nghênh đón hơn vạn binh sĩ tinh nhuệ của Phương Tranh suất lĩnh đi vào đại doanh.

Đại doanh đóng quân ngoài thành U Châu mười dặm phía đông, doanh trại hình hoa mai trạng, ba năm một đóa tản ra, diện tích bình nguyên bị chiếm tràn đầy, ở đây tổng cộng đóng quân hơn mười vạn tân quân mới huấn luyện thành, hiện nay hoàng đế hạ chỉ đưa bọn họ toàn bộ sắp xếp trong danh sách quân đội bắc phạt, thời gian tới, Phương Tranh sẽ suất lĩnh bọn họ, cùng Mặc Xuyên Khả Hãn của Đột Quyết tại thảo nguyên quyết tử, dùng kết quả của chiến tranh, đến quyết định địa vị chính phụ của hai nước suốt vài chục năm thậm chí là trăm năm sau.

Lúc đó Phương Tranh đã được Mập Mập hạ chỉ phong làm thiên hạ bình mã đại nguyên soái, nói cách khác, hôm nay toàn bộ quân quyền của Hoa triều đã toàn bộ chộp vào trong tay của hắn, là thời kỳ chiến tranh phi thường, hắn hạ xuống mỗi một mệnh lệnh, không cần thỉnh qua ý chỉ của hoàng thượng cùng công văn của Bộ Binh nha môn, mà là trực tiếp hướng khắp tướng sĩ thiên hạ hạ lệnh, không thể không nói, lòng tin nhiệm của Mập Mập đối với hắn xác thực tốt đỉnh, không chỉ không chút do dự đưa quân quyền toàn quốc buông tay cho hắn, hơn nữa còn biết rõ Phương Tranh không thích bị cản tay, ngay cả giám quân cũng không hề cất cử, toàn bộ quân đội tùy ý cho hắn độc đoán hành tung.

Phương Tranh vừa bước vào soái tướng đại doanh, liền mệnh thân quân kích trống tụ tập tướng lĩnh, không bao lâu, trong doanh toàn bộ tướng lĩnh vâng lệnh chạy tới, dùng võ quan phẩm cấp luận bài, đứng bên trong soái tướng phân rõ hai bên ngồi vào chỗ của mình.

Phương Tranh thân là bắc phạt nguyên soái, đương nhiên ngồi ngay thủ vị, bên trái hắn là Tiểu Lục mặc trang phục thân binh đang đứng, bên phải còn lại là người vốn không thuộc danh sách quân đội, nhưng là thủ hạ đắc lực trung thành nhất của hắn, Ôn Sâm.

Phương Tranh cười tủm tỉm nhìn khắp các tướng lĩnh ngồi trong soái trường một vòng, ánh mắt lướt qua Phùng Cửu Dao và Hàn Đại Thạch xếp hạng thủ vị, rơi vào một gã võ tướng bài vị thứ ba.

Ân, là người quen cũ. Tần Trọng. Ngày xưa là phó tướng kinh thành thành vệ quân, trước ủng hộ tiền thái tử mưu phản, sau trước trận lại phản chiến, trong cuộc chiến binh loạn thái tử đã khởi lên tác dụng then chốt, sau khi phản loạn bình định, Hình Bộ và Bộ Binh nhiều lần nghiên cứu kiểm duyệt, cho rằng Tần Trọng công cao hơn tội, rốt cục quyết định không đáng trị tội, thế nhưng bởi hấn từng ủng hộ hành vi của tiền thái tử, đã thành vết bẩn cả đời hấn không sao xóa bỏ, cho nên sau khi binh loạn triều đình liền điều hấn đi xa, thẳng đến khi Phương Tranh nhận chức chủ soái bắc phạt, dùng lực ép những lời phản đối, một lần nữa điều Tần Trọng về dưới trướng của mình. Một lần nữa bắt đầu dùng hấn. Phương Tranh nhớ kỹ biểu tình cảm động đến rơi nước mắt lúc đó của Tần Trọng, hấn tử ngang tàng thân cao năm thước, ở trước mặt Phương Tranh phác thông quỳ xuống, khóc giống như một hài tử, mặc dù chưa nói qua một câu thể sống chết thuần phục, nhưng Phương Tranh biết, một lần nữa từ khi mình bắt đầu dùng hấn, vị hổ tướng hữu dũng hữu mưu trẻ tuổi này, rốt cục đã hoàn toàn một lòng đi theo hấn.

Chúng tướng tự điểm danh, sau khi điểm xong, xác định đều đến đông đủ, Phương Tranh liền ở trong soái trường bắt đầu lần hội nghị quân sự cao cấp lần đầu tiên của cuộc chiến bắc phạt.

Các tướng lĩnh đều thẳng tắp thân thể, gương mặt không chút biểu tình, hai mắt nhìn thẳng, chiến ý và sát khí như có như không ở trong soái trường dần dần lan tràn ra, Phương đại nguyên soái thì trái lại, cao cao bắt chéo chân, híp mắt như kẻ trộm hề hề quan sát qua lại trên người các tướng lĩnh. Ngồi nghiêng tới giữa lui, uy nghiêm nguyên soái mất hết không còn sót lại chút gì.

Một lúc lâu, Phương Tranh tăng hắng vài cái, cười tủm tỉm nói: “ Các huynh đệ...”

“ Rống!”

Chúng tướng đồng loạt đứng lên, nghiêm nghị quát to: “ Mạt tướng nghe lệnh!”

Phương Tranh sợ đến thân thể ngã ngửa ra sau, cũng may Tiểu Lục đúng lúc đưa tay đỡ lấy hấn, lúc này mới không bị mất mặt trước mọi người.

“ Khái khái, mọi người không cần nghiêm túc như thế, các người đều thả lỏng một chút, thanh âm nói chuyện nhỏ một chút, bốn nguyên soái là một nam nhân yếu đuối, không chịu nổi được mấy lần bị hoảng sợ đâu.” Phương Tranh ôm ngực gương mặt sợ hãi nói.

Chúng tướng: “ ...”

Phùng Cửu Dao quen thuộc với Phương Tranh nhất, tất nhiên là phi thường rõ ràng phương pháp thường ngày của vị Phương lão đệ này, nghe vậy nói: “ Phương...nguyên soái, có nên hạ mệnh lệnh xuất kích hay không? Bọn mạt tướng đã chờ thời khắc này thật lâu, thỉnh nguyên soái hạ lệnh, chúng ta nhất định không phụ sự phó thác của hoàng thượng, dùng uy thế sấm sét tập sát quân đội của Mặc Xuyên, chặt bỏ thủ cấp của hấn dâng lên dưới trướng nguyên soái.”

Phương Tranh vẻ mặt chán ghét nói: “ Chặt đầu thì chặt đầu, cần chi hiến đến dưới trướng của ta chứ? Máu thịt mơ hồ có gì đẹp đâu, hơn nữa, các người nghĩ hiện tại đi ra đánh là thời cơ tốt nhất sao?”

Chúng tướng nghe vậy suy nghĩ một chút, cảm thấy Phương Tranh nói rất có đạo lý, đều cúi đầu không nói.

Phương Tranh cười nói: “ Như vậy đi, các người đều là bách chiến tướng quân mang binh nhiều năm, tự nhiên biết rõ đạo lý biết người biết ta, chúng ta vừa đến U Châu, hiện nay binh lực bộ thự của địch nhân, tướng lĩnh sở dụng, thói quen tác chiến vân vân, không biết chút nào, không đầu không đuôi xuất kích, đó không phải là muốn chết hay sao?”

Lúc này gần ngoài cửa trướng có một gã phó tướng đứng ra, ôm quyền lớn tiếng nói: “ Bẩm nguyên soái, mạt tướng Hoàng Duy, phụ trách tìm hiểu quân tình. Theo thám tử hồi báo tin mới nhất, chủ lực của Đột Quyết Mặc Xuyên là chín vạn đại quân hiện nay đang đóng quân tại phía ba trăm dặm cách U Châu, quân tiên phong chỉ thẳng Tháp Sơn đại doanh của Mặc Cúc Liên, mấy ngày trước đây thậm chí phái ra chút ít kỵ binh, hướng U Châu chúng ta công kích, bị kỵ binh quân đội chúng ta đánh tan.”

Phương Tranh thoáng ngậy ra, vuốt cằm trầm ngâm nói: “ Mặc Xuyên không ngờ dám thử phản ứng của U Châu, theo đánh giá Mặc Cúc Liên khả năng sẽ nhanh bị đánh bại.”

Hoàng Duy nói: “ Quốc sư Mặc Cúc Liên hôm nay binh lực đã không còn đủ năm vạn, Hoa triều âm thầm giúp đỡ lương thảo binh khí, bọn họ còn đang đau khổ chống lại tiến công kế tiếp của Mặc Xuyên, vẫn ổn trong đại doanh Tháp Sơn, chưa từng lui về phía sau nửa bước.”

388. Chương 371: Thỏ Bác Sư Tử

Tiểu Lục mắc cỡ đỏ mặt, nhanh chóng thu hồi bàn tay, tức giận trừng mắt liếc hắt.

Phương Tranh lấy lại tinh thần, sau đó nhìn biểu tình mặt mày đen thui của chúng tướng, thản nhiên nói: “ Hôm nay lão Mặc Xuyên có bao nhiêu binh lực?”

Hoàng Duy cung kính nói: “ Bởi Đột Quyết nội chiến, song phương tổn hao lớn, hôm nay chủ lực của Mặc Xuyên còn chín vạn, mặt khác, quân đội của tiền U Châu thủ tướng Sài Mộng Sơn trốn tránh tới thảo nguyên, còn có hai vạn binh sĩ Hoa triều đều ủng hộ Mặc Xuyên là chủ, binh lực của Mặc Xuyên hiện tại tổng cộng có mười một vạn.”

“ Mẹ nó! Hán gian đáng chết! Từ xưa tới nay, bao nhiêu đại sự bị phá hủy trong tay những tên Hán gian này!” Phương Tranh oán hận mắng vài câu, lập tức trầm tư nói: “ Địch nhân có mười một vạn binh lực, còn chúng ta, tân quân tuân luyện có mười vạn, ta từ kinh thành dẫn theo một vạn tinh nhuệ, hơn nữa U Châu vốn có bốn vạn trú quân, Hạ Châu biên quân Đồng Thành có tám vạn, Hưng Khánh phủ Vương Văn Kiểm có mười lăm vạn biên quân, những binh lực này cộng lại khoảng....cộng lại khoảng, ai, tổng cộng là bao nhiêu? Sao ta tính ra không rõ vậy?”

Ôn Sâm lau mồ hôi nói: “ Đại nhân, tổng cộng là ba mươi tám vạn đại quân.”

Đôi mắt Phương Tranh sáng lên: “ Ba mươi tám vạn, Mặc Xuyên chỉ có mười một vạn, binh lực chúng ta gấp ba lần, đánh thắng một trận hắt là không khó đi?”

Phùng Cừ Dao cười khỏ nói: “ Nguyên soái, chúng ta tuy nói có ba mươi tám vạn binh lực không sai, thế nhưng có thể ra chiến trường đánh một trận với người Đột Quyết, tối đa chỉ có phân nửa, bởi vì kỵ binh của chúng ta không nhiều lắm, bộ binh nếu cùng kỵ binh Đột Quyết hợp lại, căn bản chỉ là chịu chết, hơn nữa Hưng Khánh phủ và Hạ Châu biên quân cách chúng ta khá xa, quân lệnh hạ được tới chỗ bọn họ, nhưng không cách nào bảo trì sự nhất trí thời gian với chúng ta, làm thế tiến công chiến lược của toàn quân sản sinh ra diêm xấu, nguyên soái, chăm chú mà nói, phần thắng của chúng ta không cao.”

Phương Tranh nghe vậy trợn tròn mắt, ngậy ngốc một lát, ha ha nói: “ Ba mươi tám vạn đại quân, nguyên lai cũng không thể dùng hết? Chúng ta có thể dùng rốt cục là bao nhiêu nhân mã?”

Phùng Cừ Dao suy nghĩ một chút, nói: “ Có thể ra chiến trường, Hưng Khánh phủ và Hạ Châu biên quân không đề cập tới, chỉ bên U Châu, chúng ta có thể phái ra hơn mười vạn nhân mã, trong đó có mười vạn vừa luyện hoàn tất, chính là tân binh còn chưa trải qua lịch lãm chiến trường.”

Phương Tranh ngậy cả người, sau đó nhảy dựng lên hét lớn: “ Kháo! Chỉ chút nhân mã như thế, cùng người Đột Quyết đánh nhau trên cơ bản là một đối một, chúng ta có thể đánh thắng được bọn họ sao? Không chơi! Lão tử không chơi! Rút quân, chúng ta trở lại kinh thành! Ta muốn cáo lão hồi hương, ta muốn từ quan quy ẩn.”

Mọi người nghe vậy ngạc nhiên, ngậy ngắc nhìn Phương Tranh bảo nỏi như bệnh tâm thần, Phương Tranh nói hồi lâu, đảo mắt chợt thấy ánh mắt u oán buồn bã của Tiểu Lục, động tác Phương Tranh ngậy ra, bỗng nhiên nhớ tới, mẹ vợ của lão tử còn đang trong tay người Đột Quyết, trận này, không đánh không được đâu! Phương Tranh thở dài một tiếng, nói: “ Thật ngại quá, vừa rồi ta phát điên, các người coi như không nghe được, tiếp tục họp. Vừa rồi Hoàng Duy nói, Đột Quyết quốc sư Mặc Cúc Liên còn chưa đủ năm vạn binh mã?”

Hoàng Duy lấy lại bình tĩnh, cung kính nói: “ Đúng vậy.”

Trông mắt Phương Tranh vòng vo chuyển, sau đó hắc hắc cười rộ lên gian xảo, đáng tươi cười làm các tướng lĩnh trong soái trưởng không khỏi tê dại da đầu.

Ngồi thẳng thân thể, Phương Tranh nghiêm mặt nói: “ Các vị, xem ra ta phải cùng quốc sư Đột Quyết liên thủ kháng địch, ngày mai chúng ta ra quân doanh, đi đến Tháp Sơn, cùng quốc sư Mặc Cúc Liên hợp binh cùng một chỗ, nhưng trước khi hợp binh, Hoa triều tướng lĩnh chúng ta phải đạt thành chung một nhận thức.”

“ Chung nhận thức gì?” Phùng Cừu Dao thay mặt các tướng lĩnh hỏi.

Phương Tranh hắc hắc cười gian nói: “ Rất đơn giản, tướng sĩ Hoa triều phải phát huy phong cách cao thượng, có chuyện gì phải chịu tiếng xấu thay cho người khác, nhất tiện nghi gì đó, chúng ta phải cướp đoạt mà làm. Về phần ra trận đánh nhau nguy hiểm, phải mời quốc sư đại nhân làm trước, ân, mọi người cần phải nhớ kỹ.”

Phùng Cừu Dao cùng các tướng lĩnh nghe vậy đôi mày nhăn lại thật sâu, Phùng Cừu Dao chần chờ nói: “ Nguyên soái, nếu chúng ta cùng quốc sư Đột Quyết kết thành liên minh, đang cần song phương quên mình chém giết, đoàn kết nhất trí mới có thể đánh bại Mặc Xuyên, nếu chúng ta chỉ lo nhất tiện nghi, còn cho quốc sư đi liều mạng, sợ rằng...không thích hợp lắm?”

Phương Tranh nhìn bốn phía chung quanh, thấy các tướng lĩnh đều gật đầu, đều rất tán thành lời nói của Phùng Cừu Dao.

Phương Tranh cười cười, nói: “ Các ngươi thấy, chính là thắng bại của trận chiến này, ta thấy, cũng là biên cảnh an bình của Hoa triều hơn mười năm thậm chí trăm năm sau, các vị tướng quân thử nghĩ, nếu Mặc Xuyên Khả Hãn bị chúng ta liên thủ tiêu diệt, trên thảo nguyên có phải do quốc sư Mặc Cúc Liên nắm lấy? Cổ nhân có câu, không phải tộc ta, tất có dị tâm, người Đột Quyết nếu không nội đấu, đối với Hoa triều mà nói, không phải là một chuyện tốt, các ngươi ai có thể bảo chứng tương lai Mặc Cúc Liên hoặc tử tôn của hắn một khi thực lực trở nên cường đại, sẽ không lần thứ hai xâm phạm biên giới Hoa triều ta, tàn sát hàng ngàn hàng vạn bách tính? Cho nên...”

Trong mắt Phương Tranh bỗng nhiên hiện lên vài phần hung lệ: “ Thảo nguyên, lần này bình định xong Mặc Xuyên, phải nhét vào bản đồ Hoa triều ta! Dù là không thể nhét vào, chí ít cũng phải dùng biện pháp khác đồng hóa người Đột Quyết, để cho từng đời của bọn họ sẽ không nam hạ xâm lấn! Đối với những kẻ đã thành niên, những chiến sĩ Đột Quyết không thể tiếp thu sự đồng hóa của Hoa triều ta, bất luận là bộ đội Mặc Xuyên hay bộ đội của Mặc Cúc Liên, những người Đột Quyết này, chết một người ít một người!”

Chúng tướng nghe vậy kinh hãi.

Ai chưa từng nghĩ đến, vị nguyên soái cột nhà trẻ tuổi này, trong lòng không ngờ bày ra tổng thể cục lớn đến như vậy, bàn cờ này đánh thật sự quá độc, sợ rằng dù là thánh thượng cũng chưa từng nghĩ xa tới như vậy, chuyện mà ít có khả năng làm được.

Đột Quyết cùng Hoa triều, trăm năm vẫn bị vây trong hoàn cảnh xấu hãn mạnh ta yếu, hôm nay vị Phương nguyên soái này vừa mở miệng, liền nói muốn đem Đột Quyết nhét vào bản đồ Hoa triều, chẳng lẽ hắn điên rồi? Điều này sao có thể? Tựa như một con thỏ nhỏ sồi nổi bỗng nhiên chạy đến trước mặt con sư tử cường tráng không gì sánh được, kêu gào muốn đánh ngã sư tử.

Đây không chỉ là cuồng vọng, còn...quả thực là sự chê cười!

Phương Tranh cười tủm tỉm nhìn quanh một vòng, nói: “ Các vị, hoảng sợ sao?”

Mọi người không nói gì, nói thật ra, bọn họ xác thực bị hoảng sợ rồi.

Phương Tranh đem biểu tình của mọi người thu vào trong đáy mắt, cười lạnh nói: “ Đừng tưởng rằng việc này không thể thành, người Đột Quyết đánh nội chiến gần ba năm, bọn họ từ lâu đã không còn là Đột Quyết trong sự tưởng tượng của các ngươi nữa, bọn họ đói, uế oải, chết lặng, sĩ khí hạ thấp, không còn là chiến sĩ Đột Quyết sinh long hoạt hổ từng rong ruổi đánh cướp tùy ý trong cảnh nội Hoa triều ta ngày xưa, bất cứ ai đánh nhau suốt ba năm, sĩ khí cũng sẽ không thể cao ngang nổi, huống chi, ba năm nội chiến của họ, đã chết biết bao nhiêu chiến sĩ Đột Quyết. Các vị, đây thật sự là cơ hội tốt trời ban! Cuộc chiến này

qua đi, nếu không thừa dịp nguyên khí họ đại thương thì một lần nắm lấy thảo nguyên, chẳng lẽ còn ngu ngốc chờ bọn họ lấy lại sức, sau đó đường hổ thành hoạn sao?”

Một gã phó tướng nuốt nuốt nước miếng, đứng lên chần chờ nói: “ Thế nhưng...nguyên soái, Hoa triều chúng ta là đồng minh của Đột Quyết quốc sư.”

Phương Tranh phảng phất lấy làm kinh hãi: “ Đồng minh? Đó bất quá là ta tùy tiện loạn lừa dối thôi, Mặc Cúc Liên tự xem là thật, người cũng không phải ngốc như hần, cũng xem là thật đó chứ?”

Chúng tướng ác hàn.

Vị nguyên soái này, quả nhiên đề tiện vô sỉ như trong truyền thuyết!

Phùng Cừu Dao suy nghĩ một chút, trầm giọng nói: “ Tuy rằng mặt tướng chẳng biết có thể đem thảo nguyên nhét vào bản đồ Hoa triều ta được không, nhưng mặt tướng nguyên ý đi theo nguyên soái thử một lần!”

Chúng tướng nhìn nhau một chút, rốt cục đồng loạt đứng lên, ôm quyền cùng kêu lên: “ Mặt tướng nguyên theo nguyên soái thử một lần!”

Có thể đem mỗi họa trăm năm lớn nhất phương bắc giải quyết vĩnh viễn, đồng thời còn có thể lập ra hần thế kỷ công mở mang bờ cõi, miễn trừ cho hậu nhân vô số phiền phức, chuyện lợi quốc lợi dân lợi bản thân, các tướng quân đang ngồi ai không nguyện làm? Minh khổ cực một chút, dù cho đánh bạc với vận mệnh, vì hậu thế mưu đồ thái bình vĩnh viễn, chết cũng đáng!

Phương Tranh đắc ý cười ha ha, dùng sức vỗ bàn, lớn tiếng quát: “ Tốt! Các vị, công lao to lớn đang chờ các người đi lập, đừng làm lão tử mất mặt!”

“ Võ tướng nghe lệnh!”

“ Tại!”

“ Ngày mai duyệt quân, sau đó toàn quân xuất phát đến Tháp Sơn gặp quân đội Mặc Cúc Liên, cùng quốc sư hợp binh.”

“ Tuân lệnh!”

“ Khái, thuận tiện sao, khái khái, quốc sư đại nhân hoảng sợ chạy ra vương đình Hắc Sa thành, trước khi đi khẳng định gom không ít vàng bạc châu báu, nếu mọi người là đồng minh, ta liền đi giúp hần chia sẻ một chút, mẹ nó! Lão tử cũng cho triều đình ba trăm vạn lượng bạc, vẫn tìm không được người chịu chi trả đây!”

389. Chương 372: Tiểu Phong Ba

Sau đó Phương Tranh lười biếng hạ lệnh, toàn quân ra doanh, đi đến Tháp Sơn.

Hơn mười vạn người chậm rãi đi trên bình nguyên U Châu, hạo hạo đặng đặng đi tới hướng bắc.

Quân tiên phong có một vạn kỵ binh đi đầu mở đường, trên bình nguyên rộng lớn, chỉ thấy số người đông nghịt di động, hăng hà chiến mã hí vang, các tướng sĩ tay cầm thuẫn nhìn không thấy đầu cùng. Không nói một lời tiến lên, phải thừa nhận, Phùng Cừu Dao luyện binh xác thực thật sự có tài, mười vạn tân quân không chút nào hỗn loạn, khuôn mặt còn lưu lại vẻ non nớt trẻ con lại mang theo vẻ cương nghị và ngoan lệ của quân nhân.

“ Lương thảo truy trọng có theo kịp không?” Phương Tranh lẳng lặng nhìn chăm chú vào đội ngũ đang tiến lên, hỏi Phùng Cừu Dao.

“ Nguyên soái, lương thảo có thể chống đỡ được nửa tháng đã chuẩn bị đủ, đang tùy quân cùng nhau đến Tháp Sơn, về phần lương thảo kế tiếp, Hộ Bộ đang khẩn cấp thu thập.”

Phương Tranh gật đầu, đại quân chưa ra, lương thảo đi trước, đạo lý này thì hần hiểu được.

“ Trận chiến tranh này phải nhanh chóng kết thúc, chiến tranh phải tận dụng hết vốn liếng, tiền vốn của Hoa triều chúng ta lại không quá hùng hậu, hơn mười vạn đại quân, không từ mà biệt, lính tráng mỗi ngày

phải ăn uống bao nhiêu, ta đánh giá hiện tại hoàng thượng ở trong kinh thành đang sầu đến mức cơm cũng ăn không vô.”

Phùng Cừ Dao bĩu môi cười nói: “Nguyên soái, thực lực chúng ta tuy không đông đảo, nhưng Đột Quyết lại càng khó nói, hôm nay là mùa hạ, bãi cỏ thảo nguyên đang thịnh, là lúc trâu dê mập lên, giết thì đáng tiếc, người Đột Quyết lại không có trồng lúa gạo, chúng ta không kéo dài nổi, người Đột Quyết càng không kéo dài nổi hơn chúng ta.”

Phương Tranh chép miệng than thở: “Người Đột Quyết lúc cần lương thực, lại liên hợp các bộ lạc đến Hoa triều đánh cướp một phen, sau đó thắng lợi trở về, bọn họ làm chuyện không biết xấu hổ đó thành thói quen, nói đến cùng, da mặt Hoa triều chúng ta đúng là quá mỏng! Nếu chúng ta thiếu áo thiếu mặc cũng đi thảo nguyên cướp đoạt mấy trăm hay hơn một ngàn đầu trâu dê trở về, không làm được gì cũng điền đầy bao tử chứ. Người nước ta tính cách quá ngại ngùng, kéo không nổi mặt mũi, chú ý quy củ thói cái gì gọi là đất nước lễ nghi, đó cũng là một trong những nguyên nhân bình thường chúng ta dễ bị khi dễ! Giảng đạo lý với tên đồ tể, đó không phải là vô nghĩa sao!”

Dừng một chút, Phương Tranh như có dăm chiêu: “Nếu đem nghiệp vụ đánh cướp của Thanh Long sơn phát triển đến thảo nguyên, nói vậy sẽ làm cho sự nghiệp của đỉnh núi thăng lên rất nhanh...”

Phùng Cừ Dao: “...”

Hắn thực sự không cách nào đuổi kịp tư duy của Phương Tranh, không ngờ vị thiên hạ binh mã đại nguyên soái hiện tại đầy đầu óc đều là làm sao đánh cướp trâu dê của người Đột Quyết?

Thở ra một hơi thật dài, Phương Tranh nhìn bình nguyên diện tích mở mang, mệnh mông vô bờ, than thở: “Giang sơn cẩm tú cỡ nào a, nếu bị người Đột Quyết chiếm cứ, thế hệ chúng ta phải mang bao lỗi lầm trên lưng, có chết cũng không mặt mũi gặp tổ tông.”

Phùng Cừ Dao chỉ vào một mảnh bình nguyên xanh biếc trước mắt nói: “Nguyên soái, nơi này là bình nguyên U Châu, là trọng trấn biên thù của phương bắc triều ta, là một đạo lá chắn cuối cùng từ bắc hướng nam của Hoa triều. U Châu từ xưa sinh sản ngựa, ngựa của Hoa triều được xuất phát nhiều nhất từ đây, để thủ vệ khỏi bình nguyên này, chúng ta cùng người Đột Quyết suốt trăm năm không biết đã tranh đấu bao nhiêu lần, U Châu bao đời đổi chủ, rốt cục bị chúng ta đoạt được trở về...”

Phương Tranh gật đầu, kiếp trước đọc sách hắn biết, địa lý của U Vân mười sáu châu đối với toàn bộ Trung Hoa Trung Quốc mà nói có bao nhiêu trọng yếu, Tổng triều bởi vì mất đi đạo lá chắn này, nên không biện pháp chống lại người Mông Cổ nam hạ, tùy ý di tộc xâm nhập vào bụng Hoa Hạ, một ngựa vượt qua, thế không thể đỡ.

Tháp Sơn ở vào phía đông bắc U Châu cách hơn hai trăm dặm, đại quân đi tới Tháp Sơn, phải tốn hai ngày thời gian.

Quốc sư Đột Quyết Mặc Cúc Liên, cùng tiểu Khả Hãn mới mười tuổi đang đóng quân ở chỗ này.

Đại quân cách đại doanh Mặc Cúc Liên chưa tới mười dặm thì dừng lại, trước mặt truyền đến một trận thanh âm âm ỉ, ngay sau đó tiên phong doanh một vạn kỵ binh rút đao khỏi vỏ, đang hướng doanh địa Tháp Sơn xa xa liệt ra trận hình công kích. Trong lúc nhất thời quân hào truyền đi, người rống ngựa hí, trong hỗn loạn, một cỗ sát khí sắc bén dần dần lan tràn tới trung quân.

Phương Tranh ngồi trên lưng ngựa ngậy ra một lúc, nói: “Chuyện gì thế? Phía trước đang làm cái gì?”

Lúc này một gã thám tử phi ngựa đến, bẩm: “Nguyên soái, bên ngoài đại doanh Tháp Sơn phía trước, mấy vạn binh mã của Mặc Cúc Liên liệt trận đề phòng, tựa hồ đối với quân ta không quá thân mật, cho nên tiên phong doanh chúng ta cũng liệt ra trận hình công kích đề phòng.”

Phương Tranh kinh ngạc: “Mặc Cúc Liên hôn mê đầu rồi? Lão tử là đồng minh của hắn, cũng không phải địch nhân, vì sao hắn đối với ta như vậy?”

Phùng Cừ Dao suy nghĩ một chút, cười lạnh nói: “Mặc Cúc Liên tuy đã già, nhưng còn chưa hồ đồ, hành động này là muốn cho quân ta một chiêu hạ mã uy, khi hai quân kết minh hắn sẽ chiếm cứ địa vị chủ đạo.”

Phương Tranh nghe vậy giận tím mặt: “Hắn chỉ còn quân đội ăn mỳ chưa đầy năm vạn, còn muốn chiếm địa vị linh đạo? Lão gia hỏa này uống lầm thuốc rồi? Không công muốn sai sử tướng sĩ chúng ta, đi chiến tranh cho hắn, giúp hắn phục quốc, hắn còn không khách khí như thế, hôm nay lão tử phải cho hắn chút màu sắc nhìn một cái!”

Dứt lời, không đợi Phùng Cửu Dao phản ứng, Phương Tranh giục ngựa chạy về phía trước quân, khi đến ngay giữa hai quân, đã thấy trước trận song phương một mảnh yên lặng, nhưng trong yên lặng tràn ngập một cỗ tức sát tận trời, quân tiên phong giữa hai quân tới mấy vạn người tay cầm cương đao, lạnh lùng nhìn chăm chú vào từng cử động nhỏ nhất của đối phương, bầu không khí giương cung bạt kiếm, tựa hồ chỉ cần một mồi lửa nhỏ nhỏ liền có thể châm ngòi chiến ý giữa song phương, tâm tình đối địch dị thường rõ ràng.

Phương Tranh thấy thế nổi giận, sắc mặt rất nhanh chuyển đến đỏ bừng, hắn không để ý đến sự ngăn cản của Phùng Cửu Dao vào Ôn Sâm, giục ngựa đi tới vài bước, sau đó vung roi ngựa trong tay, tức giận hô lớn: “Mặc Cúc Liên! Con mẹ ngươi hỗn đản! Lăn ra đây cho lão tử!”

Quân đội Đột Quyết đối diện thấy có người đơn độc cưỡi ngựa tới, ngay trước trận lớn tiếng chửi bậy, không khỏi ngăn người, chợt rối loạn một trận.

Phương Tranh lòng đầy căm phẫn, tức giận đến lồng ngực cũng nhanh nổ tung, đợi hồi lâu thấy đối diện không có phản ứng, vì vậy hắn tam thi thần bạo tung, quơ roi ngựa hét lớn: “Mặc Cúc Liên! Ngươi là lão già không biết xấu hổ! Lão tử suất quân thiên tân vạn khổ chạy tới giúp ngươi, ngươi nha ngươi, lại bày ra trận thế đối địch, ngươi có biết xấu hổ hay không?”

“Ngươi quên suốt một năm rồi là ai cung cấp lương thảo cho ngươi, là ai cung cấp binh khí cho ngươi. Quân giới, là ai cho ngươi đặt chân tại Tháp Sơn, mẹ nó! Ăn lương thực lão tử tống tới, dùng đao kiếm lão tử tống tới, hiện tại ngươi đảo ngược đối phó ta, Mặc Cúc Liên, lão già kia, quả thực cảm thú không bằng.”

“Ngươi thật đối với Hoa triều ta như vậy, được! Chúng ta khỏi cần liên kết nữa! Từ hôm nay trở đi, Hoa triều dừng hẳn việc cung cấp lương thảo binh khí cho các ngươi, đại quân triệt về, cho đám ăn mỳ các ngươi đi theo Mặc Xuyên hợp lại ngươi chết ta sống!”

Phương Tranh đứng ngay trước trận, mắng suốt thời gian một chén trà nhỏ, lúc này bên trong trận hình quân đội Đột Quyết đối diện bỗng nhiên hé ra một lỗ hổng, một lão giả mặc trường bào màu đen giục ngựa hướng Phương Tranh đi tới, Phương Tranh đợi hắn đến gần vừa nhìn, đã thấy lão giả chính là Mặc Cúc Liên.

Mặc Cúc Liên so với ngày xưa lúc đàm phán tại kinh thành thì gầy hơn rất nhiều, xương gò má hai bên trề sâu xuống dưới, sắc mặt tái nhợt không chút khỏe mạnh, chỉ có trong mắt thỉnh thoảng hiện lên vài phần tàn nhẫn, hướng mọi người biểu hiện tinh thần bất khuất của vị lão nhân này từ xưa tới nay chưa từng cải biến qua.

Thấy Mặc Cúc Liên giục ngựa đến, rốt cục Phương Tranh mới chịu ngừng lại việc chửi mắng như người đàn bà chanh chua, lạnh lùng nhìn chăm chăm Mặc Cúc Liên, không nói một câu.

Thần tình Mặc Cúc Liên có chút vội vàng xao động, xem ra Phương Tranh vừa rồi ngay trước mặt tướng sĩ hai quân chửi mắng một phen, làm trên mặt Mặc Cúc Liên không còn ánh sáng.

Thấy Phương Tranh đang ngồi trên lưng ngựa, ánh mắt băng lãnh theo dõi hắn, Mặc Cúc Liên miễn cưỡng xả ra khuôn mặt tươi cười, hướng Phương Tranh chấp tay cười nói: “Ai nha! Phương đại nhân, kinh thành từ biệt, chưa phát giác cũng đã hơn hai năm, đã lâu không gặp rồi?”

Rồi cái đầu mẹ ngươi!

Phương Tranh hừ lạnh một tiếng, kỳ quái nói: “Quốc sư đại nhân, nghi thức hoan nghênh của ngài thật là nhiệt tình a, bày ra trận thế lớn như vậy hoan nghênh ta, bảo ta làm sao dám đương? Cương đao binh sĩ các ngươi nếu giờ lên, bốn soái khiếp sợ uy danh hiển hách của quốc sư đại nhân, không chuẩn sẽ bị sợ tới mức bỏ vào trong doanh địa các ngươi đi...”

Mặc Cúc Liên liền biến sắc, thấy thần tình Phương Tranh sắp bão nổi, vội vàng đưa tay ra sau, đánh ra một thủ thế mật mờ cho binh sĩ Đột Quyết, chỉ nghe “Bá” một tiếng, toàn bộ binh sĩ Đột Quyết đều thu đao vào vỏ, đồng thời tản ra trận hình công kích.

Mặc Cúc Liên ha ha cười, nói: “ Phương đại nhân hiểu lầm rồi, thực sự hiểu lầm! Thảm tử phía trước báo có rất nhiều binh mã không rõ lai lịch đang hướng doanh địa của ta chạy tới, lão phu còn tưởng rằng là Mặc Xuyên suất quân công kích, cho nên, ha ha, hiểu lầm, tất cả đều là một hồi hiểu lầm, nếu sớm biết là liên minh quân đội Hoa triều đến, lão phu sao lại đối đãi bằng hữu như vậy? Thiên tính của người thảo nguyên chúng ta rất sáng sủa, đối đãi bằng hữu, chúng ta có rượu sữa ngựa thơm tho, đối đãi địch nhân, chúng ta mới có thể đem ra cương đao sắc bén...”

Phương Tranh ngoài cười nhưng trong không cười nói: “ Nguyên lai là hiểu lầm, ha ha, ta còn cho rằng quốc sư đại nhân đã liên kết với càn cao nào đó, không dự định tiếp tục kết minh với Hoa triều ta, vừa rồi ta còn hạ lệnh rút quân quay về triều, đồng thời chặt đứt việc cung cấp binh khí lương thảo cho các người. Dù sao các người suy nghĩ kỹ rồi mà, vừa có rượu sữa ngựa hương thơm, lại có cương đao sắc bén, thứ gì cũng không thiếu. Hoa triều chúng ta tựa hồ không cần đem bộ mặt nhiệt tình để lãnh cái mông lạnh của các người...”

Mặc Cúc Liên nghe vậy trong mắt hiện lên vài phần giận dữ, lập tức miễn cưỡng cười nói: “ Phương đại nhân nói đùa, ha ha, nói đùa, lúc Đột Quyết ta gian nan gian khổ, quý quốc nghĩa thân viện trợ, toàn lực giúp đỡ lương thảo binh khí cho chúng ta, ân đức này lão phu và toàn bộ dũng sĩ trong bộ lạc đều thật sâu ghi tạc ngực, luôn luôn mong muốn có một ngày sẽ báo đáp.”

“ Được rồi, quốc sư đại nhân lại khách khí.” Ngón tay cái Phương Tranh chỉ ra sau lưng: “ Ta mang đến hơn mười vạn Hoa triều đại quân giúp các người phục quốc, chỉ chờ một câu nói của quốc sư đại nhân, có cần chúng ta giúp đỡ hay không? Không cần thì ta suất lĩnh các tướng sĩ quay đầu liền đi, vừa lúc miễn được chuyện chảy máu hi sinh của các tướng sĩ tại thảo nguyên.”

Mặc Cúc Liên quét mắt nhìn Hoa triều đại quân hạo hạo đặng đặng, liên miên trăm dặm ở sau lưng Phương Tranh, ánh mắt hiện lên vài phần ưu phiền, lập tức lại bài ra thần tình như vui mừng, vui vẻ nói: “ Cần, đương nhiên cần, quý quốc đại quân đã tới quá đúng lúc! Lão phu đối với lòng nhân nghĩa và khẳng khái của hoàng đế bệ hạ quý quốc vô cùng cảm kích, chân thần phù hộ cho hoàng đế bệ hạ của quý quốc.”

“ Đừng, ngài đừng đem chân thần của ngài đi ra nói chuyện này, Hoa triều ta là lãnh địa của Ngọc Hoàng đại đế, chân thần của ngài không quản tới được đâu...”

Phương Tranh nhìn chằm chằm gương mặt của Mặc Cúc Liên, chậm rì rì nói: “ Chúng ta là đồng minh, theo lý thuyết lần này là tới giúp người, lý nên do quốc sư người tới thống suất. Nhưng từ nhân số mà nói, bên ta có hơn mười vạn người, bên ngài chỉ có không tới năm vạn, cái này sao, ai nha, rốt cục ai tới làm người cầm đầu đây? Thật là nhúc nhúc...”

Tiểu tử này nói chuyện quá vô sỉ! Các người xuất binh vì mục đích gì tưởng rằng ta không biết sao? Không ngờ không biết xấu hổ hiển ngang lăm liệt nói là tới giúp ta!

Thần tình Mặc Cúc Liên hiện lên vài phần tức giận, lại nhanh chóng tiêu thất, cường cười nói: “ Thiên binh quý quốc đại nghĩa đến viện trợ, lão phu cảm kích ngũ tạng, lão phu đương nhiên không dám tranh giành, phải do Phương đại nhân người tới làm chủ suất...”

Phương Tranh ngại ngùng nói: “ Điều này sao không biết xấu hổ chứ? Tại hạ tuổi nhỏ đức vọng không nặng, thực sự xấu hổ nha.”

Ngoài miệng nói ngại ngùng, nhưng lời Phương Tranh vừa chuyển, nói: “ Nếu hai nước liên minh, quân lệnh tự nhiên cần thống nhất thẳng đường. Phải tránh việc tự chiến, quốc sư đại nhân, năm vạn nhân mã của ngài...”

Gương mặt Mặc Cúc Liên đen như than, một lát mới từ kẽ răng phun ra mấy chữ: “ Cũng giao cho người thống suất!”

Phương Tranh ngồi trên lưng ngựa, thỏa mãn vỗ vỗ vai Mặc Cúc Liên, khen nói: “ Quốc sư đại nhân quả nhiên dễ nói chuyện giống như ngày xưa gặp nhau ở kinh thành!”

Vấn đề chủ khách phụ thuộc đã giải quyết, lúc này Phương Tranh mới như người ở trong mộng mới tỉnh nhìn Mặc Cúc Liên, mặt lộ vẻ vui mừng hét lớn: “ Ai nha! Đây không phải là quốc sư Mặc đại nhân sao?

Mặc đại nhân, ngày trước từ biệt tại kinh thành, ta nhớ ngươi muốn chết! Mặc đại nhân, đã lâu không gặp rồi?”

Mặc Cúc Liên tức giận đến phổi sắp tạc vỡ. Hắn phát hiện vô luận là ngày xưa tại kinh thành, hay hôm nay gặp gỡ trên thảo nguyên, hắn đều không thể chiếm được nửa phần tiện nghi từ trên người tiểu tử này, đây không khỏi làm hắn tức giận dị thường.

Mặc Cúc Liên trưởng lên một chút, sinh sôi nhin xuống huyết khí bốc lên trong lồng ngực, bỗng nhiên ngửa mặt lên trời cười dài vài tiếng, nói: “ Nguyên lai là Phương đại nhân ngay mặt, kinh thành từ biệt, Phương đại nhân càng bộc lộ tài năng, lão phu thực sự theo không kịp!”

Phương Tranh ngại ngừng nở nụ cười: “ Đừng khen ta, gần đây da mặt ta thật mỏng, rất dễ đỏ mặt đó.”

Mặc Cúc Liên: “ ...”

Bầu không khí giữa chủ tướng hai bên đến tận đây mới tạm thời hài hòa trở lại, một hồi phong ba nhỏ nhỏ đã tiêu tan trong vô hình, trên mặt hai người tràn đầy nụ cười đối trá, hàn huyên ân cần thăm hỏi nhau, biểu hiện ra sự nhiệt tình giống như thân huynh đệ, nhưng bọn họ đây đó đều hiểu rõ, loại quan hệ thành lập từ sự lợi ích quốc gia thuần túy này thật sự là yếu đuối đến không kham nổi một kích, song phương đều tự mang ý xấu, tương lai tiêu diệt Mặc Xuyên, hai bên bất người sẽ quay lại mũi thương, nhắm ngay mình hữu thân như huynh đệ ngày trước, phong tục của hai nước, dân phong, cùng với tình hình trong nước, quyết định hai nước trong lúc đó vĩnh viễn không có khả năng trở thành bằng hữu chân chính, trừ phi một phương triệt để chinh phục một phương khác.

Các tướng sĩ hai bên giương cung bạt kiếm, thấy chủ tướng đã bắt đầu trò chuyện vui vẻ, rốt cục cũng thả lỏng đề phòng, chậm rãi thu đao vào vỏ, tạm thời dừng đối địch.

Phương Tranh và Mặc Cúc Liên nén chịu buồn nôn thối phồng cho nhau một hồi, sau đó lại khen ngợi văn hóa phong tục bắt nguồn của hai nước, dòng chảy dài, việc kết minh trọng đại làm sao, cùng với tương lai vĩnh không xâm phạm vân vân, hàn huyên cả buổi, thẳng đến khi hai người đều nhanh không chịu nổi những lời nói đối ác tâm như thế, lúc này mới nhìn nhau cười, đây đó hiểu lòng không nói trở về chính đội ngũ của mình.

Mặc Cúc Liên vẫy lui Đột Quyết dũng sĩ đang giăng có với tướng sĩ Hoa triều, sau đó nhập doanh bắt đầu chuẩn bị nghi thức hoan nghênh đồng minh.

Phương Tranh giục ngựa trở lại trung quân, đám người Phùng Cừu Đao vây quanh bắt đầu hiếu kỳ hỏi: “ Nguyên soái cùng trò chuyện với tên kia sao lại ăn ý đến như vậy?”

Phương Tranh xanh mặt nôn khan một tiếng, thở dài nói: “ Đừng nói nữa, đời này của lão tử chưa từng phải đối trá tới mức này, lão gia hỏa Mặc Cúc Liên đạo hạnh không cạn, không ngờ cũng có thể nhin xuống không ói, người này không thể khinh thường, các người đều coi chừng một chút.”

Phùng Cừu Đao nói: “ Nguyên soái, Mặc Cúc Liên dường như đi chuẩn bị nghi thức gì đó, chúng ta nên làm sao bây giờ?”

Phương Tranh suy nghĩ một chút, nói: “ Mệnh lệnh chủ lực tiếp tục hướng đông, đóng quân cách xa bọn họ mười dặm, buổi tối khi ngủ ít nhất lưu hai vạn người thay phiên trực đêm, mật thiết nhìn kỹ hướng đi của người Đột Quyết.”

Phùng Cừu Đao gật đầu nói: “ Hiện nay tình thế phức tạp, Mặc Cúc Liên tuy nói là minh hữu, nhưng phải cẩn thận đề phòng hắn mưu đồ gây rối, như thế là phải làm. Thế nhưng...vì sao phải đóng quân phía đông bọn họ?”

Phương Tranh hắc hắc cười nói: “ Mặc Xuyên tại phía tây, Mặc Cúc Liên ở chính giữa, chúng ta tại đông, như vậy tương đối an toàn, dù buổi tối Mặc Xuyên đánh lên, trước hết không may cũng chính là Mặc Cúc Liên, chúng ta liền có sung túc thời gian chuẩn bị nghênh địch.”

Chúng tướng nghe vậy ác hàn, vị nguyên soái này quả thực là một yêu nghiệt, điển hình với câu “ chịu tiếng xấu cho người khác thì ta tới, chịu chết người đi”, là người đề tiện.

Không bao lâu, quân đội của Mặc Cúc Liên tại Tháp Sơn mở rộng doanh địa, mấy trăm nam nữ già trẻ ăn mặc trường bào đủ màu sắc của Đột Quyết đồng loạt đi tới, dừng lại cách trăm bước với đội quân tiên phong Hoa triều. Sau đó làm thành một vòng tròn, bắt đầu nhảy vũ đạo ưu mỹ động lòng người của thảo nguyên.

Phương Tranh ngăn người, thấy nghi thức hoan nghênh của Đột Quyết đã bắt đầu, hấn vội vàng xuống ngựa, dưới vòng vây của các tướng lĩnh, đứng ra trước đội ngũ quân tiên phong.

Ngay sau đó, Mặc Cúc Liên thay đổi một thân trường bào màu tím bưng một chén rượu sữa ngựa màu trắng đi ra, trong tiếng đàn du dương của Đột Quyết, Mặc Cúc Liên tay cầm chén rượu, hướng bầu trời bái xuống, trong miệng lầm bầm gì đó, sau đó hé miệng ra, bắt đầu bô bô xướng lên ca khúc Đột Quyết. Tiếng ca hào sảng lộ ra vài phần thô lương, mười phần êm tai.

Phương Tranh cau mày quan sát một lát, bỗng nhiên nhìn Phùng Cừ Dao nói: “ Ai, lão gia hỏa này đang xướng cái gì vậy? Không phải dùng tiếng ca để mắng ta đó chứ?”

Phùng Cừ Dao cười khỏ nói: “ Hấn xướng chính là thất ngôn hoan nghênh quý khách của truyền thống dân tộc Đột Quyết. Thảo nguyên dân phong xưa nay đãi khách luôn làm như vậy, không quan tâm gặp phải chuyện gì, đều thích dùng tiếng hát để biểu đạt.”

Phương Tranh cười nhạo nói: “ Lão già này cũng nhanh bị Mặc Xuyết tiêu diệt, lúc này hấn còn có tâm tình hát? Con mẹ nó thật vui về a...”

Nghe tiếng ca du dương của Mặc Cúc Liên, Phương Tranh bắt tri bắt giác cũng khởi lên hăng hái, hấn hưng phấn chà xát tay nói: “ Một mình hát không bằng chúng ta cùng hát. Hát thì mọi người cùng nhau hát đi.”

Vì vậy dưới ánh mắt ngạc nhiên của các tướng lĩnh Hoa triều, Phương Tranh bước về phía trước vài bước, đi tới ngay trước mặt Mặc Cúc Liên đang say sưa hát, sau đó về mặt thâm tình nhìn hấn, cuối cùng miệng hé ra, Phương đại nguyên soái cũng xướng lên: “ Chúng ta đã từng suốt ngày du dãng, tại núi xanh nơi cổ hương, chúng ta cũng từng nhiều lần trải qua gian khổ, bôn ba lưu lạc nơi nơi, hữu nghị muôn năm, bằng hữu, hữu nghị...”

Một bài “ Hữu Nghị Địa Cửu Thiên Trường” nổi danh của kiếp trước, bị Phương Tranh thâm tình chân thành xướng ra.

Chỉ tiếc tiếng nói của Phương Tranh thật không chịu thua kém, thường ngày nói chuyện còn hoàn hảo, nhưng khi hát lên quả thực làm cho người nghe giết người, phật nghe giết phật, dường như một cái dùi đang gõ vào một miếng sắt rỉ, nghe vào khiến cho kẻ khác vô cùng thống khổ.

Ma âm của Phương Tranh vừa ra, thất ngôn hoan nghênh quý khách của Mặc Cúc Liên nhất thời dừng lại, không chỉ như thế, mấy trăm danh già trẻ người Đột Quyết đang khiêu vũ phía sau Mặc Cúc Liên cũng lộ vẻ kinh hãi, rất có vẻ không chịu nổi bưng lỗ tai, kinh khủng lui ra sau mấy bước, sau đó quay đầu liền chạy, có người đi đầu, trong chớp mắt mấy trăm nam nữ già trẻ liền chạy sạch sẽ.

Chỉ còn lại một mình Mặc Cúc Liên ngây ngốc bưng chén rượu sữa ngựa, sắc mặt sầm xuống đứng ngay trước mặt Phương Tranh, một mình chịu đựng tiếng ca chói tai của Phương Tranh, đáng dấp như muốn huy đao tự sát, rất quần quýt.

Phương Tranh vẫn say sưa hát to: “ Ngày cũ bằng hữu há có thể quên đi, hữu nghị lâu dài, hữu nghị, ai ai ai! Chạy cái gì? Lão tử còn chưa xướng xong đây! Uy, quốc sư, người xem tới rồi chưa? Thấy được chưa? Bọn họ chạy...”

Mặc Cúc Liên cười khỏ: “ Phương đại nhân, ngài đừng hát nữa, nói thật, lão phu cũng muốn chạy.”

Phương Tranh hỗn hển: “ Ai, người đây là thái độ gì? Cho người xướng mà không cho ta xướng? Dáng vẻ của người rất không thành khẩn a, rốt cục người có nghĩ là theo ta kết minh? Thật không lễ phép, thật đả thương tự tôn của người khác! Quốc sư đại nhân, chuyện này người phải cho ta một lý do, nếu không ta không để yên cho người.”

390. Chương 373: Vương Trưởng Thương Nghị

Tướng sĩ Hoa triều bắc phạt toàn bộ đóng quân tại phía đông Tháp Sơn cách mười dặm, kể từ đó, liền hình thành một cảnh tượng liên doanh mười dặm rất kỳ diệu. Đại doanh của Mặc Cúc Liên vững vàng đóng dưới Tháp Sơn, phía bên, giống như một cây đình trát ngay giữa thảo nguyên, hơn nữa hai bên đều có hai tòa núi lớn che lại, bảo hộ doanh địa Hoa triều quân bắc phạt thật nghiêm ngặt kín đáo. Nếu có kẻ thù bên ngoài nghĩ muốn nhân buổi tối đánh lên quân bắc phạt, trừ phi tiêu diệt toàn bộ quân đội của Mặc Cúc Liên, bằng không không có khả năng áp sát.

Mặc Cúc Liên nghe được Đột Quyết thám tử báo cáo nơi đóng quân của quân đội Hoa triều, lúc đó tức giận đến sắc mặt lúc xanh lúc trắng, ở trong lều lớn giậm chân mắng to Phương Tranh dê tiện vô sỉ, dám xem đội quân đồng minh giống như một đạo lá chắn chống lại đánh lên.

“Người Hoa triều, người Hoa triều dê tiện vô sỉ.” Mặc Cúc Liên nghiêng răng nghiêng lợi mắng: “Trên thế gian này sao lại có người dê tiện đến nông nổi như thế, chân thần vì sao không nghiêm phạt hắn?”

Vừa nghĩ đến việc Phương Tranh từng nói qua, hắn thuộc sự cai quản của Ngọc Hoàng đại đế, Mặc Cúc Liên không khỏi thở dài, rất là sa sút tinh thần, thật sâu vì phạm vi quản hạt của chân thần thiếu thốn mà thở dài.

Mặc Cúc Liên ở trong lều lớn đang nổi trận lôi đình, nhưng Phương Tranh vẫn hồn nhiên chưa phát giác ra, lúc này hắn mang theo những tướng lĩnh chủ yếu của đại quân bắc phạt, cùng với hai ngàn thân quân của hắn, nghênh ngang đi vào đại doanh của người Đột Quyết.

Lúc này người Đột Quyết đều biết vị này là người cầm đầu của đồng minh Hoa triều, cho nên Phương Tranh nghênh ngang tiến doanh, một đường cũng không ai dám ngăn cản hắn.

Hiện tại hai quân rốt cục đã hợp binh cùng một chỗ, thân là người cầm đầu tam quân, hắn phải cùng Mặc Cúc Liên thương nghị làm sao xuất binh chống lại Mặc Xuyết. Đương nhiên, thuận tiện đến đại doanh Đột Quyết kiếm ăn kiếm uống, lương thảo của người Đột Quyết đều nhờ Hoa triều giúp đỡ, nhưng bọn họ ăn lương thực của người Hoa triều tổng cho, lại đối với Hoa triều căm thù như vậy, một chút cũng không có giác ngộ “cần người miệng mềm”, Phương Tranh đối với thái độ của người Đột Quyết rất không thỏa mãn, quá khi dễ người, thật xem lão tử là người coi tiền như rác?

Làm sao bây giờ? Ăn ngược trở lại!

Hay nhất là giúp đỡ Mặc Cúc Liên ăn sạch toàn bộ lương thực, sau đó chờ đến thời gian bọn hắn thiếu lương thực, bọn hắn sẽ biết, người Hoa triều so với chân thần mà bọn hắn cúng bái mỗi ngày càng thân thiết, càng dùng được, những hành vi căm thù trước đây đối với Hoa triều tất cả đều là sai lầm. Không phục? Còn muốn tiếp tục căm thù? Được, bị đối đi.

Đối với một dân tộc du mục đã bị đánh mất đồng cỏ, bị người truy sát mà nói, bọn họ nếu như vẫn còn muốn vênh mặt hất hàm sai khiến giống như trước kia, nỗ lực duy trì hình tượng thiên chi kiêu tử cao ngạo ngày trước, đây là chuyện rất không hợp thời. Người đang dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, Phương Tranh nghĩ rất cần phải giáo dục bọn họ hiểu đạo lý này.

Dẫn hơn hai ngàn thân quân đi vào đại doanh Đột Quyết, tư thế bước đi của Phương Tranh giống như một con thiên nga cao ngạo, hắn rất có giác ngộ của người làm chủ. Đám Đột Quyết này ăn lương thảo của chúng ta, dùng binh khí do chúng ta cung cấp, bọn họ chính là người làm công của chúng ta.

Mũi hếch lên trời bước đi, Phương Tranh cũng chưa từng quan sát cách bố trí doanh địa của người Đột Quyết.

Khác với đại doanh Hoa triều chính là doanh địa người Đột Quyết cũng không phải hoàn toàn là chiến sĩ, bọn họ đều mang theo gia quyến, nam nữ già trẻ đều có, phân ra ở trong trướng bông cũ nát, đồng thời doanh địa bọn họ đều có cờ xí khác nhau của các bộ lạc, mỗi mặt cờ xí thêu những đồ dạng khác nhau, có mãnh hổ, có thương lang, hơn nữa tập tính của người Đột Quyết so với người Hoa triều rất khác nhau, bọn họ căn bản không có quan niệm tôn kính người già hay yêu trẻ con, trước từng trướng bông, nữ nhân và lão nhân đang vất vả làm thủ công, bọn họ cũng giống như nô lệ gom củi, nhóm lửa, giặt y phục, chiếu cố hài

tử, mà tráng niên nam tử đứng đầu một nhà, lại nằm trong trường bông lớn tiếng xướng ca, thỉnh thoảng còn quát mắng vài tiếng, có vẻ rất là nhàn nhã tiêu sái.

Đây là cách sinh tồn theo thiên nhiên, có tinh lực có năng lực thì ra chiến trường, bọn họ đi qua chiến tranh để cướp đoạt tất cả, làm cho gia đình mình trở nên giàu có. Nhưng thời gian không chiến đấu, bọn họ lại giống như một đám chủ nô, yên tâm thoải mái hưởng thụ sự giàu có của người nhà đối với chính mình.

Doanh địa các bộ lạc sắp xếp theo hình tản ra kiểu phóng xạ. Sau đó lại gấn bó thành một mảnh, toàn bộ trường bông tuy rằng nhìn như không hề quy tắc, nhưng sau khi cẩn thận quan sát, những trường bông này lại giống như một đóa hoa mai nở rộ, mơ hồ bảo vệ vương trường màu hoàng kim xa xa, vây quanh nó ngay chính giữa.

Phương Tranh biết, lều lớn màu hoàng kim kia, chính là vương trường của tiểu Khả Hân mà Mặc Cúc Liên vừa ủng lập, thảo nguyên và Hoa triều như nhau, dùng màu hoàng kim làm chủ đạo, ý nghĩa của vương trường, tương đương với hoàng cung của Hoa triều.

Ven đường đi qua trường bông của các chiến sĩ, Phương Tranh nhìn chung quanh, phát hiện bên ngoài trường bông những người đang làm việc thủ công hay nghỉ ngơi đều đang nhìn chăm chăm chính mình, trong ánh mắt lộ ra vẻ đề phòng thật sâu, thậm chí còn mang theo vài phần ý tứ cừ hận. Nếu như không phải có quân lệnh đề nặng, nói vậy những chiến sĩ Đột Quyết này sẽ không chút do dự tiến lên, chém Phương Tranh thành từng mảnh nhỏ.

Trái tim Phương Tranh hơi trầm xuống, âm thầm than thở, xem ra hai dân tộc Hoa triều và Đột Quyết, thật là hoàn toàn không thể tương dung, lập trường cừ địch của hai bên hầu như do ông trời đã định trước, dù là trong tình thế bất buộc hai bên phải trở thành liên minh, nhưng người Đột Quyết từ trong máu đối với người Hoa triều có một loại cừ hận và đố kỵ thật sâu.

Bọn họ hận ông trời bất công, đem sản vật tốt nhất thiên hạ, thổ địa màu mỡ tốt nhất đều ban cho người Hoa triều nhìn qua như mềm yếu dễ khinh, bọn họ đố kỵ người Hoa triều đạt được tất cả, loại ghen ghét này, thật khắc cốt铭心, suốt mấy trăm năm trăm ức, dần dần biến thành cừ hận.

Phùng Cừ Dao đi theo phía sau Phương Tranh thấy thế khẽ hừ, thấp giọng nói: “ Nguyên soái, những người Đột Quyết này đều là thứ ăn cháo đá bát, chúng ta phải nên đề phòng, bọn họ tùy thời đều có thể quay đầu cắn chúng ta một ngụm.”

Thần sắc Phương Tranh không hề thay đổi, hai mắt vẫn nhìn phía trước, vẫn cười mỉ mỉ nói: “ Ta biết. Bất luận là Mặc Cúc Liên hay Mặc Xuyết, bọn họ cũng không phải là thứ tốt, chỉ cần đánh bại Mặc Xuyết, có thể...chúng ta cũng thu thập luôn vị quốc sư mượn gió bẻ măng này luôn, ha ha, không phải tộc ta, tất có dị tâm.”

Phùng Cừ Dao nghe được trong giọng nói tuy cười tủm tỉm của Phương Tranh tựa hồ ẩn hàm vài phần sát khí, không khỏi nhẹ nhàng gạt đầu yên tâm.

Đi tới trước vương trường, Mặc Cúc Liên thấy Phương Tranh đến, không khỏi ngăn người, nói: “ Sao người lại tới đây? Ách, Phương nguyên soái đại giá quang lâm bỉ doanh, lão phu thật là vinh hạnh, không có từ xa tiếp đón, còn xin thứ tội.”

Phương Tranh cười thâm, lão già này tựa hồ không quá hoàn nghênh ta, phỏng chừng xem thấy ta mang theo hai ngàn người, sợ ăn sạch lương thực của hắn, hắc, hôm nay ta cần phải cọ cọ người một chút.

“ Ha ha, quốc sư đại nhân, tục ngữ nói một ngày không gặp, như cách ba thu, nhưng chúng ta còn xa nhau chưa tới một ngày, ta đã bắt đầu tưởng niệm người, ha ha, hôm nay bốn soái mạo muội đến đây quấy rầy, quốc sư sẽ không đuổi ta ra chứ?”

Mặc Cúc Liên cười khổ, người đã nói tới như vậy, ta còn thể nào không biết xấu hổ mà cản người?

“ Nguyên soái nói đùa, lão phu vinh hạnh vô cùng, ha ha, vinh hạnh vô cùng.”

Phương Tranh vui vẻ cực kỳ: “ Thật tốt quá, mắt thấy đã sắp đến giờ cơm, vừa lúc hai ngàn huynh đệ thủ hạ của ta còn chưa kịp ăn cơm, ha ha, phiền phức quốc sư đại nhân an bài một chút, không cần quá khách

khí, một người nắm cân thịt dê, một cân rượu là được. Đến đến đến, chúng ta nhập bữa, hảo hảo thương nghị một chút chuyện cùng nhau xuất binh...”

“ Năm...năm cân thịt dê?” Nét mặt già nua của Mặc Cúc Liên liền tại chỗ suy sụp xuống tới.

Phương Tranh yếu ớt nói: “ Không ai có lương thực dư a, các huynh đệ thủ hạ của ta mỗi ngày đều phải ăn lương khô, trong miệng nhạt thêch, vừa lúc đến chỗ người tìm bữa ăn ngon.”

Mặc Cúc Liên giận tím mặt, người cho ta có thừa lương thực lắm sao? Chạy tới chỗ ta đòi ăn, người đường đường là người cầm đầu của mười vạn đại quân, còn biết xấu hổ hay không?

Liều mạng nhin xuống cơn giận dữ, Mặc Cúc Liên lạnh lùng nói: “ Nếu nguyên soái có lệnh, lão phu không dám không tuân.”

Phương Tranh vui vẻ vỗ vai hắn nói: “ Đều nói người thảo nguyên hào sảng hiếu khách, lời ấy quả nhiên không sai, lão Mặc a, đa tạ chiêu đãi.”

“ Phương nguyên soái, lão phu đã sửa lời với người từ thật lâu, lão phu không phải họ Mặc!”

“ Ai nha, lão Mặc, không phải ta nói người, người Đột Quyết các người thật không có văn hóa, lấy một cái tên cũng rối loạn linh tinh, rõ ràng là họ Mặc, rồi lại nói không phải họ Mặc, khiến cho những người có văn hóa như chúng ta rất mê man. Đến đến đến, lão Mặc, tiến vào trường chúng ta thương nghị chút chính sự.”

Sắc mặt Mặc Cúc Liên sầm xuống, nhin xuống, nhin xuống, không thể ỏi máu.

Phương Tranh đảo khách thành chủ, ném Mặc Cúc Liên, bước vào vương trường Đột Quyết trước. Các tướng lĩnh Hoa triều đi cùng Phương Tranh tới, một đám đều nén cười, đi ngang qua Mặc Cúc Liên còn đang sầm mặt tức giận.

Phương nguyên soái thật đúng là khắc tinh của người Đột Quyết, đem lão đầu nhi quốc sư tức chết rồi làm sao bây giờ?

Lập tức Mặc Cúc Liên nén giận, an bài hai ngàn thân quân do Phương Tranh mang đến dùng cơm trong doanh địa, sau đó mặt mày âm trầm đi vào vương trường.

Lẽ ra hiếu khách xác thực là thiên tính của người thảo nguyên, Mặc Cúc Liên vốn không nên tức giận như vậy, nhưng hôm nay các bộ lạc của bọn họ cũng là ăn bữa nay lo bữa mai, ăn lương thực cũng chính do Hoa triều cung cấp, nếu ăn xong rồi, lại phải hướng Hoa triều hỏi nữa, tư vị bị người bố thí thật không dễ chịu, hôm nay cử động ăn chực của Phương Tranh, thật đúng là hành động thấy người ta cháy nhà mà đi hôi của, không khỏi làm hắn mất hứng.

Thở hồng hộc vào vương trường, xốc lên rèm cửa vừa nhìn, Mặc Cúc Liên tức giận đến thiếu chút nữa ỏi máu.

Chỉ thấy Phương Tranh đang ngồi trên vương vị của Khả Hãn, hai chân không chút khách khí gác lên bàn trước mặt, còn không ngừng lắc lư, vừa chuyện trò vui vẻ với các tướng lĩnh Hoa triều, có vẻ rất là thích ý.

Thảo nào chân thần không nghiêm phạt hắn, nguyên lai hắn do chân thần phái tới nghiêm phạt ta thì đúng hơn.

Mặc Cúc Liên nén giận, thỉnh Phương Tranh thay đổi vị trí, sắc mặt mọi người lúc này mới bắt đầu nghiêm túc lên.

“ Quốc sư, có biết hôm nay binh lực Mặc Xuyết bố trí làm sao?”

Mặc Cúc Liên lạnh lùng nói: “ Hiện tại Mặc Xuyết đem chín vạn chiến sĩ chủ lực đóng tại phía tây bắc Tháp Sơn ước chừng ba trăm dặm tại Du Mộc Xuyên, bởi thời gian ngắn lúc trước lão phu phái người truyền tin, giả vờ xin đầu hàng, lúc này Mặc Xuyết mới thoáng chậm lại tiến công, nhưng Hoa triều xuất động hơn mười vạn đại quân, thanh thế thật lớn lại nói muốn cùng lão phu kết minh cộng kháng Mặc Xuyết, nói vậy lúc này Mặc Xuyết đã nhận được tin tức, đại quân của hắn ít ngày nữa chắc chắn công tới.”

Phương Tranh nhíu mày nói: “ Tổng binh lực của hắn có bao nhiêu?”

“ Lão phu đánh với hần hơn hai năm, nguyên bản hai bên đều có hai ba mươi vạn binh lực, hôm nay mặc dù lão phu thất bại một trận, chỉ còn năm vạn, hần cũng không tốt hơn được bao nhiêu, ngoại trừ chín vạn chiến sĩ lệ thuộc hần, thì chỉ có Hoa triều của các người chính là Sài Mộng Sơn quân đội có hai vạn binh lực đã tìm tới nương tựa hần.”

Nói đến Sài Mộng Sơn, hai mắt Mặc Cúc Liên lộ ra hận ý thật sâu, hần hung hăng vỗ bàn, cả giận nói: “ Người Hoa triều các người thực sự là quá dễ tiện! Đúng ra song phương ở trên thảo nguyên mình đao mình thương quyết chiến, nhưng Sài Mộng Sơn nhân lúc lão phu không đề phòng, mang binh đánh lên vương trưởng của chúng ta, giết chết Cốt Đốt Lộc Khả Hãn vĩ đại tôn quý của chúng ta, làm hại chiến sĩ dũng cảm của chúng ta mất đi tín ngưỡng, quyết chiến thất bại thảm hại! Cừu này không báo, lão phu thật uổng làm con cháu thảo nguyên!”

Phương Tranh lạnh lùng nói: “ Ai, biết nói tiếng người hay không? Cái gì nói người Hoa triều chúng ta dễ tiện? Chúng ta dễ tiện chỗ nào? Rõ ràng do một mình Sài Mộng Sơn gây nên, để làm chi trút hết bút trưởng lên đầu người Hoa triều? Chính người không cẩn thận đề phòng, còn trách được ai? Sau khi người chiến bại, Hoa triều đã tổng lương thực, lại tổng binh khí cho người, rất sợ chậm trễ các người, bây giờ còn mắng chúng ta dễ tiện, người cho người Hoa triều dễ tiện thì thế nào? Làm ơn còn chưa được cảm ơn, lương tâm người Đột Quyết các người bị chó ăn?”

Phương Tranh lời vừa nói ra, Hoa triều tướng lĩnh bên người đã lạnh lùng nhìn chằm chằm Mặc Cúc Liên, ánh mắt rất là bất thiện.

Mặc Cúc Liên cứng lại, vội vàng chấp tay nói: “ Phương nguyên soái, lão phu nói lỡ, hướng người bồi tội.”

Phương Tranh lạnh lùng hừ một tiếng, nghĩ đến hai quân đã là đồng minh, không thích hợp trở mặt, lập tức liền cười nói: “ Quốc sư đại nhân, cơm có thể ăn bậy, nói cũng không thể nói lung tung, lần này ta tha thứ cho người, lần sau không được viện dẫn lẽ này nữa. Nói đến cũng do các người quá ngu ngốc, hảo hảo đánh nhau, thế nào để Sài Mộng Sơn cấp bưng cả tổ chim? Các người nên khắc sâu tỉnh lại mới đúng.”

Mặc Cúc Liên đè nén giận dữ: “ Lão phu nghe nói, kẻ sách đó là do Thái Vương phản bội của quý quốc tìm nơi nương tựa Mặc Xuyết hiển ra, hần nhân hai quân quyết chiến, lúc vương trưởng ta trống rỗng, thực thi việc đánh lên dễ tiện, Cốt Đốt Lộc Khả Hãn vĩ đại nhất thời không kịp trở tay, mới bị bọn họ...hừ!”

Phương Tranh ngậy cả người, sau đó quay đầu nhìn Phùng Cừu Dao ngồi bên người khẽ cười nói: “ Nhìn thấy không? Người Hoa triều đầu óc thật tốt, Thái Vương dù cho ở trong quốc nội bị đánh như chó nhà tang, tới thảo nguyên tùy tiện đưa ra một chiêu tổn hại như thế, đã giết chết được Khả Hãn của bọn họ, ai nha, thật có cảm giác tự hào dân tộc quá đi.”

Phùng Cừu Dao liên tục gật đầu phụ họa: “ Không sai, không sai, đầu óc của người Đột Quyết dường như cũng không tốt lắm.”

Mặc Cúc Liên mặt mày âm trầm nói: “ Phương nguyên soái, Phùng tướng quân, các người nói chuyện riêng có thể nói nhỏ thêm một ít hay không? Lão phu đều nghe được.”

Phương Tranh và Phùng Cừu Dao nhìn nhau, lập tức cùng nhau xấu hổ cười nói: “ Nói chính sự, nói chính sự.”

“ Theo quốc sư xem, Mặc Xuyết sẽ dùng loại chiến thuật nào tấn công?”

Mặc Cúc Liên lạnh lùng nói: “ Người thảo nguyên chúng ta chiến tranh, quen dùng kỵ binh xung phong liều chết, hơn nữa đều là mình đao mình thương, cũng không hề bả ra trận thế gì, tác chiến dựa vào nhanh và độc, giống như gió xoáy thổi qua trận địa kẻ địch, lưu lại vô số thi thể, nếu không phải địch nhân, thì là người của ta.”

Phương Tranh nhú mày nói: “ Người là nói, Mặc Xuyết căn bản không biết dùng mưu kế gì, cũng không hề biết bày trận thế binh pháp gì khác, lệnh kỵ trong tay vung lên, sau đó thiên quân vạn mã liền cùng nhau xung phong liều mạng?”

“ Không sai, đừng tưởng rằng chúng ta xung phong lao lên không hề có kết cấu thì trong lòng khinh thị, trên thực tế, người thảo nguyên chúng ta tác chiến, hoàn toàn dựa vào chiến mã, tốc độ và thủ đoạn hung ác độc địa thủ thắng, bất luận là mưu kế gì, bất luận trận thế gì còn chưa kịp thi triển, địch nhân đã bị

chúng ta đánh bại, thủ cấp của địch nhân cũng rời khỏi thân thể hần, mưu kế và nhanh nhẹn linh hoạt, đó là chuyện của người yếu, trước mặt cường giả chân chính, thì không đáng nhắc tới.”

Phương Tranh ngậy cả người, nhanh chóng cùng Phùng Cừu Đao trao đổi một chút ánh mắt, hai người cùng đạt thành chung nhận thức.

Lão nhân này đang khoe khoang giả vờ, khinh thường mưu kế? Cốt Đốt Lộc Khả Hần của người chết như thế nào? Cũng là bị Thái Vương dùng kế giết chết.

Mặc Cúc Liên dừng một chút, thở dài nói: “ Thế nhưng hiện tại lão phu cũng nói không chính xác Mặc Xuyết có dùng kế nữa hay không, từ sau khi Thái Vương quý quốc tìm nơi nương tựa hần, Mặc Xuyết liên tục ra nhiều quỷ kế, lão phu cũng được coi như người tương đối thông minh trong Đột Quyết, nhưng mỗi lần đều bị hần đánh cho chật vật không chịu nổi, Mặc Xuyết, hần nguyên bản chỉ là một con xạ lang hung ác độc địa, nhưng hiện tại, hần đã biến thành một con độc lang âm hiểm giả dối.”

Phương Tranh trầm ngâm nói: “ Nói như thế, nếu muốn đánh bại Mặc Xuyết, trước tiên phải trừ bỏ Thái Vương mới được.”

Mặc Cúc Liên liếc mắt nhìn Phương Tranh, nói: “ Hiện tại Thái Vương đang ở trong quân của Sài Mộng Sơn. Hai vạn nhân mã của Sài Mộng Sơn trú đóng cách hai trăm dặm tại Khai Bình, cùng chín vạn chủ lực của Mặc Xuyết tạo thành tương ứng, một ngày khai chiến, chủ lực của Mặc Xuyết ra hết, chính diện tiến công, mà Sài Mộng Sơn sẽ xuất lĩnh kỳ binh chia ra tấn công vào quân cánh của ta, loại chiến thuật này thường thường khiến cho lão phu sút đầu mẻ trán, lo đầu không lo được đuôi, đến nỗi bại nhiều thắng ít.”

Nói tới đó Mặc Cúc Liên mở ra địa đồ bằng da dê, chỉ vào địa đồ nói: “ Các người xem, dưới trướng Mặc Xuyết có hai chi binh mã, một là chín vạn chủ lực của hần, đóng quân tại Du Mộc Xuyên, một là quân đội của Sài Mộng Sơn có hai vạn binh mã, đóng quân tại Khai Bình, hai bên cách xa nhau bất quá chỉ hơn trăm dặm, tương ứng lẫn nhau. Phương nguyên soái, người xem kỹ, chúng nó giống như hai chiếc sừng trâu bên nhọn, đối diện với Tháp Sơn chúng ta.”

Phương Tranh để sát vào vừa nhìn, trên bản đồ bày biện ra hai sừng trâu tương đối uốn lượn, mà mũi sừng, lại xa xa hướng thẳng phương hướng Tháp Sơn.

Thần sắc Mặc Cúc Liên u ám thở dài nói: “ Loại chiến pháp này, lão phu không phải là chẳng biết, chỉ tiếc binh lực chúng ta quá ít, nếu bày ra, cũng không thể sử dụng toàn bộ, cho nên lần nào cũng bị Mặc Xuyết đánh cho đầy bụi đất.”

Phương Tranh đảo mắt vòng vo, lại liếc mắt nhìn Phùng Cừu Đao, sau đó cười nói: “ Quốc sư đại nhân không cần lo lắng, Sài Mộng Sơn sao, chúng ta giúp người xóa sạch hần!”

Mặc Cúc Liên không dám tin tưởng nhìn chằm chằm Phương Tranh, hần nguyên bản cũng là ý tứ này, đấu pháp của Mặc Xuyết hần cũng không sợ. Hần sợ chính là Thái Vương và Sài Mộng Sơn quỷ kế đa đoan. Hai người kia hợp cùng một chỗ, so với mười Mặc Xuyết càng khó đối phó. Ai cũng không biết chi quân đội kia bước tiếp theo sẽ chạy đến góc âm u nào, xuất kỳ bất ý thống hần một đao, hần thực sự đã chịu đựng đủ thủ đoạn âm hiểm của chi quân đội này.

“ Lời của Phương nguyên soái là thật?” Mặc Cúc Liên không hề chớp mắt nhìn chằm chằm Phương Tranh.

Phương Tranh cười nói: “ Ta là thống suất một quân, trong quân không có lời nói đùa, sao loạn nói giỡn?”

Mặc Cúc Liên hồ nghi nói: “ Nguyên soái xóa sạch Sài Mộng Sơn, không có điều kiện khác?”

Phương Tranh mất hứng nói: “ Lão Mặc, người cho ta là người nào vậy? Ta như là người đem chuyện quân quốc đại sự ra làm điều kiện hay sao? Người ta đã kết minh, phải vô điều kiện tín nhiệm đối phương mới phải. Diệt trừ Mặc Xuyết là mục tiêu chúng của chúng ta, chúng ta đều phải vô tư vì mục tiêu này mà nỗ lực.”

Mặc Cúc Liên suy nghĩ một chút, hiện nay hai quân kết minh, Phương Tranh xác thực không có lý do gì đối với hần thực hiện quỷ kế, dù sao dưới trướng hần vẫn còn năm vạn chiến sĩ anh dũng, địch nhân ngay trước mắt, thắng bại khó liệu, Phương Tranh sẽ không ngu xuẩn tới mức thi quỷ kế hại hần. Loại hành vi

tự hủy trường thành nói vậy hẳn sẽ không làm, nói như thế, đại quân Hoa triều thật sự nghĩ xuất binh tiêu diệt quân đội của Sài Mộng Sơn.

Nghĩ tới đây, Mặc Cúc Liên không khỏi vui mừng, hướng Phương Tranh chấp tay cười nói: “ Đa tạ nguyên soái xuất binh, lão phu cùng các chiến sĩ Đột Quyết đối với nghĩa cử của nguyên soái vô cùng cảm kích, nguyện chân thần bảo hộ...”

“ Ai ai, dừng lại. Nói qua bao nhiêu lần rồi, chân thần nhà các người không bảo được ta đâu.”

Mặc Cúc Liên cứng lại, sau đó cười nói: “ Phải phải, chẳng hay nguyên soái dự định làm sao tiêu diệt được quân đội của Sài Mộng Sơn? Chi quân đội này mặc dù chỉ có hơn hai vạn người, nhưng hẳn thật sự là họa tâm phúc của chúng ta a. Nếu không thể tiêu diệt hẳn trước, chiến tranh giữa chúng ta cùng Mặc Xuyên, sợ rằng sẽ tràn ngập chuyện xấu.”

Phương Tranh suy nghĩ một chút, nói: “ Ta trở lại cùng các tướng lĩnh dưới trướng lại tỉ mỉ thương thảo một chút, nói chung, trước tiên diệt Sài Mộng Sơn và Thái Vương, sau đó tập trung lực lượng tiêu diệt Mặc Xuyên, tổng chiến lược lần này xem như xác định.”

Mặc Cúc Liên cười nói: “ Phải phải. Binh nhân, nguy cơ. Nếu phải đánh, là nên tỉ mỉ thương thảo mới quyết định nên làm thế nào.”

Định ra xong tổng chiến lược, song phương tựa hồ cũng không phản đối, bầu không khí trong vương trướng lâm vào một mảnh xấu hổ.

Một lúc lâu, Phương Tranh ngẩng đầu, tỉ mỉ đánh giá Mặc Cúc Liên, bỗng nhiên than thở: “ Quốc sư đại nhân, chia tay hơn hai năm, người gây không ít, hôm nay tiểu Khả Hãn tuổi nhỏ, quốc sư đều dồn một mình người, vì Đột Quyết, người nên bảo trọng mới phải.”

Trong trướng mọi người đều ngẩn người. Phương nguyên soái đây là làm sao vậy? Hảo hảo phát điên sao lại nói đến chuyện này? Chẳng lẽ hẳn dự định dùng sách lược dụ dỗ đi trấn an Mặc Cúc Liên?

Mặc Cúc Liên nghe vậy thần sắc lại nổi lên mấy phần cảm động, hẳn thở dài nói: “ Lão phu vô năng, làm Hãn Vương vĩ đại gặp phải độc thủ của Mặc Xuyên, hôm nay bại lui một góc, mưu cầu tái khởi, nhiều khổ sự đều phải quan tâm, tuy là một nhọc một ít, chỉ cần giúp đỡ tiểu Khả Hãn phục quốc, lão phu một chết cũng cam tâm.”

Phương Tranh gật đầu hiểu rõ: “ Quốc sư chịu khổ, thời gian nên nghỉ ngơi cũng phải nghỉ ngơi, nhiều người như vậy đều trông cậy vào người, nếu người ngã xuống, lưu lại tiểu Khả Hãn cơ khổ, hẳn còn có thể nhờ ai?”

Mặc Cúc Liên có uy vọng rất cao trong bộ lạc tại Đột Quyết, người Đột Quyết đều sùng bái hẳn, xem hẳn như thần minh cao cao cung phụng, những lời nói tri kỷ này chưa từng ai nói với hẳn, nghe được Phương Tranh quan tâm, Mặc Cúc Liên nhớ tới những khổ cực phải chịu đựng mấy ngày nay, không khỏi lão lệ ngang dọc, cảm động nói: “ Đa tạ Phương nguyên soái quan tâm, người ta tuy rằng biên giới bất đồng, nhưng phiên tâm ý của người làm lão phu cảm động vạn phần, lão phu nhờ ơn.”

Phương Tranh tựa hồ cũng động chân tình, nghe vậy khựng lại, cảm khái nói: “ Quốc sư chớ nói như vậy, người ta là minh hữu, tự nhiên cũng là bằng hữu không có gì giấu nhau, bằng hữu bị khổ, ta đương nhiên nên quan tâm, quốc sư, người nên bảo trọng, người xem, người không chỉ gây, nhưng lại còn đen, ngày trước gặp người ở kinh thành, người hăng hái cổ nào, nhìn quanh tận hiến anh hùng hào sảng, hôm nay lại biến thành một lão nhân vừa đen lại vừa gầy, làm ai không đau lòng vạn phần? Từ xưa mỹ nhân như danh tướng, bất hứa nhân gian kiến bạch đầu...”

Mặc Cúc Liên nghe vậy, càng rơi nước mắt đầy mặt, ủy khuất và chua xót tích lũy đã lâu lúc này đồng thời nẩy lên trong lòng, làm hẳn không khỏi động tình nức nở lên. Nghĩ đến chung quanh nhân tình mỏng, chính mình phải chịu bao nhiêu khổ cực, nhưng chỉ có vị trẻ tuổi như bạn như địch trước mặt này quan tâm hẳn, ấn tượng của Mặc Cúc Liên đối với Phương Tranh càng đổi mới hơn rất nhiều.

Trong lúc mọi người không rõ Phương Tranh đến tột cùng là có ý đồ gì, đã thấy Phương Tranh bỗng nhiên từ trong lòng móc ra một cái hộp nhỏ tinh xảo, đưa Mặc Cúc Liên cười nói: “ Gây có thể ăn nhiều thịt bổ trở về, về phần đen sao, ha ha, không quan hệ, Phương gia ta có loại phấn ngọc trai mới xuất sản, đây là

ngọc trai Nam Hải, thiên nhiên làm ra, dùng xong sau nửa tháng, bao người khôi phục da thịt trắng tinh ngày xưa, một hộp chỉ cần một trăm lượng bạc, quốc sư đại nhân sao không thử một lần?”

“Ngại đắt sao? Giảm giá cho người thế nào? Lần này ta mang theo hơn một ngàn hộp, cố ý giúp người Đột Quyết các người tập thể đều thành trắng, quốc sư đại nhân, ta đối với người Đột Quyết các người thực sự là nhân nghĩa vô song, cứ như thế định rồi đi, giảm phần trăm, ta toàn bộ bán cho các người.”

391. Chương 374: Bắc Phạt Đệ Nhất

“Lão đầu Đột Quyết sao lại có biểu tình này? Không hiểu khách một chút nào, ăn bữa cơm mà thôi, làm như ăn thịt hân, có cần thống khổ như thế không?” Phương Tranh rửa răng, bất mãn nhìn biểu tình đau lòng của Mặc Cúc Liên.

Các tướng lĩnh ở một bên phụ họa: “Hay, đều nói người thảo nguyên hào sảng nhất, sao chúng ta một điểm cũng nhìn không ra? Lão nhân này thật quá keo kiệt, quả thực là bại hoại của người Đột Quyết!”

Đám tướng lĩnh này bao quát Phương Tranh ở bên trong, đều là thuộc về loại người “nhắc lên chén thịt ăn mày, buồng chiếc đĩa liền chửi má nó”, lương tâm đều bị chó ăn.

Phùng Cừ Dao cười khổ nói: “Nguyên soái, người nhìn xem hôm nay chúng ta đã ăn bao nhiêu lương thực của hân? Hai ngàn thân quân của người, mỗi người năm cân thịt dê, một cân rượu, cộng lại là một vạn cân thịt dê, hai ngàn cân rượu, tồn lương trong đại doanh của Mặc Cúc Liên vốn đã không nhiều lắm, làm sao chống lại được chúng ta lần qua lần lại như vậy chứ?”

Phương Tranh chợt hiểu: “Thảo nào biểu tình của lão già này lại như vậy, nguyên lai hân không còn lương thực nữa. Ai nha, lỗi a, hôm nay ăn của hân không ít, cái này bảo ta làm sao không biết xấu hổ đây?”

Mọi người đều theo dõi hân, trong lòng không khỏi oán thán, người không phải đang làm mèo khóc chuột sao? Ăn nhiều lương thực của hân như vậy, chỉ đổi lại được một câu xin lỗi ngại ngùng của người?

Phương Tranh vượt cảm trầm ngâm nói: “Ngày mai ta đem một vạn người đến ăn, mỗi người năm cân thịt dê, một cân rượu.”

Mọi người đều thán phục.

Phương Tranh cười gian nói: “Các người ngẫm lại, nếu như ăn hết tồn lương của hân, lương thực bọn họ không còn nữa, chỉ có thể hướng chúng ta hỏi, thời gian đó, hắc hắc, không sợ hân không thành thật nghe lời.”

Phùng Cừ Dao nói: “Nguyên soái, người vừa nói muốn đi tiêu diệt quân đội của Sài Mộng Sơn, lời này thật hay giả?”

Phương Tranh bất mãn nói: “Thế nào cả người cũng không tin tưởng ta? Ta là người không thành thật như vậy sao? Đương nhiên là thật, mười phần thật như vàng, không hề giả dối.”

Phùng Cừ Dao trợn mắt nói: “Thế nhưng...người không phải đã nói, chuyện nguy hiểm, đều nhượng Mặc Cúc Liên đi làm, chúng ta theo phía sau nhặt tiện nghi thôi sao?”

Phương Tranh cười nói: “Lão nhân Mặc Cúc Liên tinh minh như con khỉ, hân muốn bảo tồn thực lực, tuyệt đối sẽ không tùy ý cho chúng ta bài bố, cho nên nếu muốn cho hân xuất lực, chúng ta phải ra lực trước, xuất ra thành ý cho hân xem, nhượng hân chậm rãi sản sinh tín nhiệm đối với chúng ta.”

“Sau đó?” Phùng Cừ Dao không giải thích được hỏi.

“Các người có biết cái gì gọi là “nước nóng chưng ếch”?”

Chúng tướng đồng loạt lắc đầu.

“Đem một con ếch bỏ vào trong nước lạnh, nếu như bên dưới đốt lửa, nước sẽ chậm rãi biến nóng, nhưng ếch cũng không hề phát hiện. Nó chỉ cảm thấy nước ấm rất thoải mái, vì vậy nó vẫn luôn rất vui sướng, bởi vì nó đã quen với độ nóng này, đợi khi nước bắt đầu sôi lên, ếch đã cảm giác được không thích hợp, thế

nhưng lúc này nó muốn nhảy ra cũng không còn nhảy được, cuối cùng chỉ đành ở trong nước bị tươi sống chừng chết.”

Các tướng lĩnh như có hiểu ra.

Phùng Cừ Dao trầm ngâm một chút, nói: “Mặc Cúc Liên là con ếch kia?”

Phương Tranh gật đầu cười nói: “Lão gia hỏa kia ăn mặc trường bào màu lục, đầu đội nón xanh, làm ra vẻ chẳng khác gì Quan Công, chẳng lẽ không giống ếch?”

“Nguyên soái, người rốt cục có thâm ý gì?”

“Rất đơn giản, hai quân kết minh, vừa mới bắt đầu. Một ít tính nguy hiểm không lớn, có lẽ không quan hệ đại cục tiểu chiến, chúng ta không ngại cướp tới mà làm, để Mặc Cúc Liên tin tưởng chúng ta là thật tâm vì tiêu diệt Mặc Xuyên mà đến, do đó nhượng cho hắn đối với chúng ta sản sinh tín nhiệm, tựa như con ếch bơi trong nước ấm, thư thư phục phục bơi tới bơi lui. Đợi khi liên minh quyết chiến với Mặc Xuyên, hắc hắc, Mặc Cúc Liên sẽ đột nhiên phát hiện, nước đã sôi trào, muốn nhảy cũng nhảy không ra.”

“Ta muốn bố trí một cục diện, một đại cục quyết định sống chết giữa Hoa triều và Đột Quyết, cục diện này không còn sơ hở, vừa vặn người trong cục khẳng định sẽ nhìn không ra. Đây là một loại quán tính trong tâm lý, các người thử nghĩ, nếu chúng ta vạn sự tranh trước, khổ chiến dịch đều do chúng ta cướp mà làm, Mặc Cúc Liên có sản sinh tín nhiệm đối với chúng ta hay không? Loại tín nhiệm này không dễ dàng thành lập. Phải chậm rãi tích lũy, đợi khi tích lũy đã đủ thời gian, hắn sẽ nghĩ chúng ta thật tâm xem hắn là minh hữu, thời gian đó vừa đúng lúc cùng Mặc Xuyên quyết chiến, sau đó, hắc hắc...”

Phương Tranh không nói tiếp, bắt quá các tướng lĩnh đều nghe hiểu rõ, quyết chiến cùng Mặc Xuyên, nguyên soái đã thiết kế một cái hố hại Mặc Cúc Liên, kế sách này cũng đủ làm cho Mặc Cúc Liên táng gia bại sản, thực lực toàn bộ mất hết.

“Chúng ta cùng người Đột Quyết không có khả năng trở thành bằng hữu, đây là thiên tính của hai dân tộc quyết định. Nếu không thể thành bằng hữu, ta sẽ không cho phép bọn họ lớn mạnh thực lực, điều này đối với Hoa triều không phải chuyện tốt. Một trận chiến này, ta muốn một lần là xong. Triệt để đem Đột Quyết thu nhập vào bản đồ Hoa triều ta, bảo đảm trong vòng mấy trăm năm, không còn cường địch rình rập giang sơn Hoa triều!”

Nhìn các tướng lĩnh chung quanh, Phương Tranh dùng một loại biểu tình nghiêm túc chưa từng có nhìn bọn họ, trầm giọng nói: “Công tại hiện tại, lợi tại thiên thu, các vị tướng quân, có thể giúp hậu thế chúng ta trong mấy trăm năm tới không bị binh tai nổi khổ, toàn bộ phải nhờ vào các vị đại chiến một trận, ta van các người!”

Chúng tướng nghe vậy, mặt đều lộ vẻ kích động, bọn họ trịnh trọng hướng Phương Tranh ôm quyền hành lễ, cùng kêu lên nói: “Mặc cho nguyên soái điều khiển, mặt tướng nguyện chết không từ!”

Nếu đúng như lời nguyên soái nói, một trận chiến này có thể đem Đột Quyết nhập vào bản đồ Hoa triều, tuyệt đối sẽ là đại công tạo phúc cho con cháu muôn đời sau, để bọn con cháu vĩnh viễn không hề bị người Đột Quyết cướp bóc giết chóc, tuy là liều mạng, nhưng là cũng đáng!

“Khái khái, các người nên điệu thấp một chút đi, chúng ta còn không ra khỏi đại doanh của người Đột Quyết, sau khi ra tìm một địa phương không ai, ta cho phép các người hướng ta bá lợi đến sát đất.”

Mọi người một đường nói chuyện với nhau, rất nhanh liền đi tới cửa đại doanh Đột Quyết.

“Các người là người Hoa triều, vì sao lại ở trong đại doanh Đột Quyết ta?” Một thanh âm non nớt vang lên từ phía sau mọi người.

Mọi người ngạc nhiên quay đầu lại, phát hiện ở phía sau có một tiểu hài tử đang làm vẻ mặt nghiêm túc nhìn bọn họ chăm chăm, tuy rằng tuổi tác còn nhỏ nhưng vẫn nỗ lực phần ra dáng dấp uy nghiêm, làm người ta buồn cười.

“Yêu, tiểu hài tử nhà ai đây? Thế nào lại chạy tới nơi đây?” Phương Tranh cúi người cười tủm tỉm vuốt đầu tiểu hài tử.

Tiểu hài tử khoảng chừng mới mười tuổi, gương mặt béo mập rất là khả ái, hần tựa hồ rất không thích bị người sờ đầu, liền tránh một bên, sau đó nỗ lực nghiêm mặt, dùng giọng non nớt nói: “ Ta không phải tiểu hài tử!”

Phương Tranh và các tướng lĩnh vui vẻ, Phương Tranh cười nói: “ Tốt, người không phải tiểu hài tử, nói cho ta biết, người tên là gì?”

“ Ta là Mặc Cự, các người là người nào?”

Phương Tranh vò đầu nói: “ Thế nào người Đột Quyết đều họ Mặc? Thật không có văn hóa, lấy cái tên cũng không chịu động não, nào có được như Phương đại gia, Phương nhị gia uy phong trong nhà ta.”

Mặc Cự nghe vậy tức giận đến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, chăm chú nắm chặt tay, nghiêm mặt nói: “ Ta không phải họ Mặc! Ta họ A Sử Na, tên của ta là Mặc Cự! Hoa triều các người mới không có văn hóa!”

“ A Sử Na Mặc Cự? Ai nha, tên này thật khó đọc, tiểu Mặc Cự, người năm nay bao tuổi? Lớn lên thật khả ái, ai, rốt cục người là nam hay nữ vậy?” Phương Tranh cười tùm tùm hỏi.

Mặc Cự nghe vậy giống như bị thiên đại vũ nhục, ưỡn ngực tức giận nói: “ Ta là nam nhân! Quốc sư nói cho ta biết, ta là hùng ưng trên thảo nguyên, cao cao trên chín tầng trời, tuyệt không giống như nữ nhân, cả đời chỉ có thể làm một tiểu chim sẻ.”

Phương Tranh tựa hồ đùa tới thật hăng hái, nghe vậy cười nói: “ Người là nam nhân? Ta xem không giống lắm, nào có nam nhân gì giống nữ nhân như vậy? Người phải chứng minh mình là nam nhân mới được.”

Mặc Cự gấp đến độ khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, kích động lớn tiếng nói: “ Người nói, muốn ta thế nào chứng minh? Ta có thể sử dụng cung tiễn bắn chết một con nai ngoài năm mươi bước, có muốn ta bắn một con cho người xem?”

Phương Tranh xua tay cười nói: “ Không cần, không cần, chúng ta nên từ bi một chút, kỳ thực muốn chứng minh mình là nam nhân rất đơn giản, người biết không? Nam nhân cùng nữ nhân có một điểm khác nhau rất lớn...”

“ Khác nhau chỗ nào?” Mặc Cự nghiêng đầu hiếu kỳ nói.

“ Nam nhân đi tiểu là đứng tiểu, nữ nhân là ngồi chồm hổm, hơn nữa nam nhân có tiểu kê kê, nữ nhân không có, ai, tiểu Mặc Cự, người có tiểu kê kê hay không?” Dáng tươi cười của Phương Tranh vô cùng tà ác như lang bà ngoại.

Đôi mày nhỏ nhỏ của Mặc Cự nhướng lên, ngạo nghễ nói: “ Ta đương nhiên là có tiểu kê kê! Không tin ta cho người xem!”

Nói xong hần kéo áo choàng, sau đó cởi ra quần trong, lộ ra thân dưới trơn bóng.

Phương Tranh và các tướng lĩnh nén cười nhìn kỹ, chỉ thấy bên dưới hạ bộ hần, ở địa phương phi thường bí ẩn kia, quả nhiên có một nho nhỏ gì đó, giống như một con trùng nhỏ, nhuyễn nằm úp sấp, đặc biệt chọc người gây cười.

Các tướng lĩnh vừa nhìn thấy, đều cười ha ha lên.

Phương Tranh vừa cười vừa kinh ngạc kêu lên: “ Oa! Tiểu kê kê thật tinh xảo! Thật là thích mê người đi!”

Mặc Cự thấy Phương Tranh rốt cục thừa nhận hần có tiểu kê kê, không khỏi lộ ra vẻ đắc ý, ai biết lúc này Phương Tranh lại làm ra một động tác khiến ai cũng không kịp đoán trước.

Chỉ thấy ngón cái hần chế trụ ngón giữa, sau đó thò tay bắn một chút lên tiểu kê kê bỏ túi của Mặc Cự.

“ Ba!”

Tiếng da thịt va chạm rất thanh thúy.

“ Thật có cơ dân.” Phương Tranh khen.

Mọi người trầm mặc, lau mồ hôi.

Trong ánh mắt kinh ngạc mà lại đồng tình của mọi người, tiểu Mặc Cự che lại hạ bộ, biểu tình vừa sợ vừa giận, sau đó miệng chậm rãi nhếch lên, cuối cùng oa một tiếng khóc lớn.

Lúc này Phương Tranh mới như ở trong mộng mới tỉnh, vội vàng nói: “ Ai ai, người khóc cái gì nha, ta không dùng sức mạnh...người không phải là hùng ưng trên thảo nguyên sao, hùng ưng kiêu người cũng thật quá yếu ớt đi?”

Mặc Cự vẫn lớn tiếng khóc rống, tiếng khóc đưa tới không ít chiến sĩ Đột Quyết từ phía xa xa nhìn quanh.

Phương Tranh lau mồ hôi, đứng thẳng thân thể, nhìn các tướng lĩnh Hoa triều đứng bên cạnh nghiêm mặt nói: “ Nơi đây không thích hợp ở lâu, chúng ta tốc tốc lui lại.”

Các tướng lĩnh đều gật đầu, vì vậy, Phương đại nguyên soái dẫn theo đám tướng lĩnh cao cấp, cùng với hai ngàn thân quân đã ăn uống no đủ, vội vã chạy trốn, nhanh chóng rút lui khỏi đại doanh Đột Quyết, chỉ để lại tiểu Mặc Cự còn đang bưng hạ bộ, oa oa khóc lớn ngay cửa doanh, quang cảnh dị thường kiêu diễm.

“ Quốc sư, quốc sư! Có người khi dễ ta.” Tiểu Mặc Cự lau nước mắt, mang theo hai chân gian nan tiến vào vương trưởng, lớn tiếng nói.

Mặc Cúc Liên ngăn người, đi lên vài bước, ngồi xổm trước người Mặc Cự, ôn thanh nói: “ Khả Hãn vĩ đại của ta, ai dám khi dễ thiên chi kiêu tử tôn quý nhất, hùng ưng của thảo nguyên chúng ta?”

Mặc Cự ủy khuất chảy nước mắt, không nói được một lời cởi quần ra, Mặc Cúc Liên ghé sát mặt vào nhìn, nhất thời kinh ngạc đến ngây người, lập tức trở nên vừa sợ vừa giận: “ Sưng lên! Ai? Là ai lớn gan như vậy? Rốt cục là ai làm? Người hầu của người đâu? Bọn họ không bảo vệ tốt cho người sao?”

Mặc Cự khóc rống nói: “ Là một đám người Hoa triều làm, ô ô...”

Nói đến chỗ thương tâm, Mặc Cự không khỏi lớn tiếng khóc lớn.

Mặc Cúc Liên giận tím mặt: “ Phương Tranh! Người...người quả thật khinh người quá đáng!”

Hồn nhiên chẳng biết Mặc Cúc Liên đang đứng trong vương trưởng chửi ầm lên, Phương Tranh trở lại doanh địa của đại quân Hoa triều bắc phạt, lập tức triệu tập chúng tướng bắt đầu nghị sự.

“ Các vị tướng quân.” Phương Tranh chậm rãi quét nhìn chúng tướng đang ngồi trong soái trưởng, nghiêm mặt nói: “ Hôm nay thỉnh các vị tới, là muốn nói cho mọi người, bốn soái quyết định nhân lúc Mặc Xuyết còn chưa khởi binh tiến công, đi đầu đem quân đội phản bội của Sài Mộng Sơn toàn bộ giải quyết. Triệt để cắt đoạn cánh tay của Mặc Xuyết!”

Lời vừa nói ra, chúng tướng đều kích động không ngớt, cả đám ngồi bên dưới hưng phấn xoa tay múa chân, như muốn ra trận lập tức.

Phương Tranh lệnh cho Tiểu Lục tạm thay thân binh mở ra địa đồ, chỉ vào phương bắc Tháp Sơn ước chừng hơn hai trăm dặm có một chỗ tên là Khai Bình, trầm giọng nói: “ Quân đội Sài Mộng Sơn muốn giải quyết, chỉ có đem hai vạn người của hãn giải quyết toàn bộ, chúng ta đối phó với chủ lực Mặc Xuyết rất có nắm chắc, các vị thương nghị một chút, nên làm sao xóa sạch bọn hãn.”

Phùng Cừ Dao để sát vào địa đồ nhìn kỹ, trầm tư một lát, nói: “ Sài Mộng Sơn cách đại doanh chủ lực của Mặc Xuyết bất quá hơn trăm dặm, trong vòng hai canh giờ có thể trợ giúp lẫn nhau, nếu chúng ta muốn đánh hãn, mình đao mình thương thì khẳng định không được. Rất dễ đưa tới chủ lực của Mặc Xuyết vô đến, cho nên, duy nhất làm được, đó là ám tập.”

Chúng tướng đều gật đầu tán thành.

Phương Tranh trầm ngâm nói: “ Hoa triều lần này bắc phạt, xuất sư thanh thế lớn, Mặc Xuyết tất nhiên biết được. Ít ngày nữa sẽ gặp khởi binh công kích, phạm là chiến pháp trước đây của Hoa triều đều là bị động phòng ngự, cho nên ta phỏng chừng Mặc Xuyết sẽ không nghĩ ra chúng ta lại chủ động xuất kích, ở điểm này, chúng ta đã chiếm tiên cơ, ám tập nhất định sẽ làm được kỳ hiệu.”

“ Hiện tại Sài Mộng Sơn có Thái Vương tương trợ, bọn họ một người xuất lực một người ra mưu kế, chiến pháp hơi có chút quỷ bí khó dò, cho nên hãn mới là tâm phúc họa lớn của chúng ta.”

“ Nơi đây cách Khai Bình hơn hai trăm dặm, trong bốn canh giờ có thể tới, hiện tại đã là buổi chiều, lúc này xuất phát, vừa lúc tại buổi tối có thể thực hiện ám tập đối với Sài Mộng Sơn.”

Phùng Cửu Dao bổ sung: “ Theo thám tử hồi báo, quân đội Sài Mộng Sơn hai vạn người tất cả đều là kỵ binh, chiến lực và tốc độ không thể khinh thường, chỉ có thể nhân buổi tối khi quân địch nhập doanh ngủ say thì bí mật đánh úp doanh trại địch, phần thắng bên ta mới được khá lớn, doanh trại bọn họ bố trí theo hình tam giác, dọc đông tây, liên miên vài dặm, soái trưởng của Sài Mộng Sơn đặt đại doanh ở giữa, trên trường có soái kỳ của hắn. Rất dễ nhận rõ, mà Thái Vương cùng Sài Mộng Sơn cấu kết với nhau làm việc xấu, nói vậy doanh trường ở cạnh soái trưởng không xa. Hai người này nhất định phải diệt trừ.”

Sắc mặt Phương Tranh trầm tĩnh, chậm rãi quét nhìn các tướng lĩnh đang hưng phấn trong trường, bỗng nhiên vỗ vỗ bàn, lớn tiếng nói: “ Bốn soái quyết định đem năm vạn kỵ binh, đi về phía tây nhiều qua một trăm dặm, né qua thám tử của Sài Mộng Sơn, sau đó quay đầu hướng bắc, đối với Sài Mộng Sơn thực hiện việc đánh bất ngờ, cuộc chiến này phải dùng một kích mà hiệu quả, cần phải toàn bộ giải quyết quân đội của Sài Mộng Sơn, bắt sống hoặc chém giết Sài Mộng Sơn và Thái Vương, chư tướng, có ai tình nguyện thỉnh chiến lĩnh binh?”

Chúng tướng nghe vậy liền sôi trào, kích động đến không tự chủ được, trận chiến bắt phạt đầu tiên, hơn nữa còn là đánh một trận với hai tâm phúc họa lớn, nếu thành công, sẽ là công lao lớn đến cỡ nào.

“ Mạt tướng thỉnh chiến!”

Một tiếng vang, bên trong soái trường đồng loạt có mười tên võ tướng bước ra ôm quyền, thậm chí ngay cả Phùng Cửu Dao cùng Hàn Đại Thạch hai đại tướng cũng đều nhịn không được đứng ra thỉnh chiến.

Phương Tranh gật đầu, trong lòng vui mừng, hắn lo lắng nếu mình hét to một tiếng mà không ai để ý, mỗi người đều đẩy đưa không chiến, cuối cùng phải tự mình lĩnh quân, như vậy chỉ quân đội này cũng thật quá bi ai.

Thấy các tướng lĩnh chiến ý nghiêm nghị trong soái trường, tự đáy lòng Phương Tranh cảm thấy mừng rỡ, dừng nói tới sự vui sướng khi không cần tự mình ra trận, có nhiều tướng lĩnh nhiệt huyết vì nước liều mạng ra trận chém giết, quốc gia này còn có cứu.

Các tướng lĩnh vẫn duy trì tư thế ôm quyền vẫn không nhúc nhích, ánh mắt như lửa nóng nhìn chằm chằm Phương Tranh, đợi vị cầm đầu này tuyển trạch.

Phương Tranh xoay chuyển ánh mắt, nhìn Tần Trọng ngồi một bên không nhúc nhích, thấy trong ánh mắt hắn hàm chứa vẻ vạn phần chờ mong, nhưng tựa hồ lại mang theo vẻ lo lắng, vẫn không có đứng dậy.

Phương Tranh cười tủm tỉm nói: “ Tần tướng quân, người khác đều thỉnh chiến, người vì sao không phản ứng? Chẳng lẽ ngươi không dám?”

Trên mặt Tần Trọng hiện lên vài phần kích động, sau đó lại nỗ lực nhịn xuống, lắc đầu cười khổ nói: “ Mạt tướng không phải không dám, mà là...”

Phương Tranh cười nói tiếp: “ Mà là quá nhiều lo lắng, đúng hay không?”

Tần Trọng thở dài một tiếng, thần sắc tràn đầy khổ sáp.

Phương Tranh cười to vài tiếng, lập tức trầm giọng nói: “ Tần tướng quân, hảo nam nhi đương sa trường lập công báo quốc, dùng chính hai tay tạo nên công danh muôn đời, làm rạng rỡ tổ tông, vợ con hưởng đặc quyền, hôm nay công lao đang tới ngay trước mắt, ngươi còn do dự cái gì? Không dám lấy sao?”

Viên mặt Tần Trọng rớt cục phiếm hồng, môi mấp máy vài cái, lúng ta lúng túng nói: “ Mạt tướng đã từng làm chuyện sai lầm, cho nên...”

Phương Tranh cười ha ha, hào sảng nói: “ Chớ má chuyện sai lầm ngày xưa! Ngươi giết người hay đốt nhà? Chuyện vặt vãnh ngày trước, ai còn nhớ kỹ? Ngươi lại cứ như một người đàn bà nhớ mãi không quên, có mất mặt hay không?”

Tiếng cười khựng lại, Phương Tranh quá to: “ Tần Trọng nghe lệnh!”

Tần Trọng nhanh chóng đứng dậy, ôm quyền lớn tiếng nói: “ Có mạt tướng!”

“Bổn soái giao cho người năm vạn kỵ binh, điểm đủ nhân mã, tự mang theo một ngày đêm lương khô, hướng tây nam xuất phát, tách ra thám tử Sài Mộng Sơn, đi tới một trăm dặm. Sau đó đi vòng hướng bắc, vào giữa đêm nay thực hiện việc đánh bất ngờ quân đội của Sài Mộng Sơn, sau khi phát động tập kích, phải trong hai canh giờ toàn bộ giải quyết quân đội của Sài Mộng Sơn, sau đó suất lĩnh nhân mã rút nhanh về đại doanh, có vấn đề gì hay không?”

Tần Trọng ôm quyền nghiêm nghị nói: “Mạt tướng lĩnh mệnh! Nếu không thể toàn bộ tiêu diệt quân đội của Sài Mộng Sơn, mạt tướng nguyên dăng đầu trở về!”

Tần Trọng nói xong liền ngang nhiên hướng bên ngoài soái trường đi đến, bắt đầu đi điểm binh mã.

“Tần Trọng!” Phương Tranh nhìn theo bóng lưng hắn, gọi lớn.

Tần Trọng quay đầu lại, thấy Phương Tranh đang nhìn hắn nhe răng cười, lộ ra hàm răng trắng: “Giải quyết Sài Mộng Sơn và Thái Vương cho lão tử, đem bọn hắn giải quyết sạch sẽ, đừng cho bọn họ chạy thoát!”

“Mạt tướng tuân mệnh!” Tần Trọng ôm quyền, sau đó ngẩng đầu nhìn Phương Tranh cười, dáng tươi cười tràn ngập cảm kích và trung thành.

Các tướng lĩnh trong trường lúc này cũng dần dần quay về chỗ ngồi. Phương nguyên soái rõ ràng dự định giúp Tần Trọng lập công đầu, giúp hắn cọ rửa chỗ bẩn đã từng dựa vào việc thái tử mưu phản.

Nghĩ tới đây, ánh mắt các tướng lĩnh nhìn Phương Tranh nhất thời vừa kính vừa yêu, vị nguyên soái thường xuyên cợt nhả này, nguyên lai tâm tư của hắn hẳn như vậy, có thể dưới trường hắn chinh chiến Đột Quyết, là chuyện may mắn trong cuộc đời này.

“Phùng Cửu Dao nghe lệnh!” Phương Tranh lại quát lớn.

Phùng Cửu Dao ngẩn người, nhanh đứng dậy nghiêm nghị nói: “Có mạt tướng!”

Phương Tranh suy nghĩ một chút, nói: “Cho người năm vạn kỵ binh, vào đêm đi tới một trăm dặm phía tây bắc, tìm một địa thế có lợi mai phục cho tốt, ta phòng chừng sau khi Tần Trọng hoàn thành nhiệm vụ triệt lui quay về thì khẳng định sẽ bị chủ lực của Mặc Xuyên truy kích, nhiệm vụ của ngươi là bảo chứng Tần Trọng an toàn rút lui, chỉ cần truy binh của Mặc Xuyên rơi vào chỗ phục kích của ngươi, ngươi biết nên làm thế nào rồi chứ?”

Phùng Cửu Dao hưng phấn nói: “Mạt tướng hiểu rõ! Mạt tướng sẽ toàn bộ giải quyết truy binh của Mặc Xuyên!”

Phương Tranh nở nụ cười: “Đi thôi! Tiện nghi các ngươi. Công lao đầu tiên bắc phạt đều cho hai ngươi chiếm lấy.”

Phùng Cửu Dao vui mừng, sửa sang lại giáp trụ, ngang nhiên đi nhanh.

Lúc này ngoài trường truyền đến tiếng ồn ào và tiếng ngựa hí vang trời, lại nghe được tiếng vó ngựa rầm rĩ đình tai nhức óc, cuộn cuộn hướng ngoài đại doanh chạy chồm đi.

Trên bầu trời sáng sủa không mây, dần dần bịt kín vài phần âm trầm, một cỗ tức sát lạnh thấu xương tràn ngập trong đại doanh, cho đến xông lên chín tầng trời.

Trận chiến bắc phạt đầu tiên, rốt cục chính thức bắt đầu.

392. Chương 375: Đánh Bất Ngờ

Đại quân xuất phát, hướng thẳng tới chiến trường còn chưa biết thắng bại. Phương Tranh thân là đại nguyên soái không cần tự mình ra trận giết địch, điều này làm cho hắn rất dễ dàng thích ý, hắn nghĩ với tính cách vô cùng sợ chết của mình, chức vị nguyên soái này đúng là vì hắn mà tạo ra. Sau này nếu còn chiến tranh gì đó, nếu như Mập Mập kiên trì muốn hắn lĩnh quân, hắn không ngại tiếp tục làm nguyên soái thêm vài lần.

Đúng vậy, ở đây ngoại trừ hoàn cảnh gian khổ một chút, không phồn hoa bằng kinh thành, tìm không được phụ nữ đài hoàng đua giỡn ra, cơ bản không có gì đáng oán giận.

Đi qua đại doanh Đột Quyết, hẳn phát hiện cô nương Đột Quyết gương mặt cũng không đẹp lắm, suốt ngày phơi nắng gió thổi, khổ cực làm thủ công, làm da thịt các nàng rất thô ráp. Gương mặt đỏ ửng như bị người đánh qua, tóc vừa khô vừa vàng, hơn nữa đường viền quá sâu, nói chung, Phương Tranh thực sự không dậy nổi hăng hái để đùa giỡn các nàng.

Nếu không đùa giỡn chỉ là vì vấn đề nhân phẩm cá nhân, nhưng nếu ngay cả gương mặt mà cũng làm cho một tên lưu manh như Phương Tranh cũng chưa từng hứng thú đùa giỡn, các cô nương Đột Quyết thực sự hẳn là nên tự kiểm thảo một chút.

Trong soái trưởng, Phương Tranh nhìn gương đồng nhìn tới nhìn lui, nhìn quanh hồi tiếc. Thân là nguyên soái hình tượng rất trọng yếu, soi gương cũng là một trong những công khóa tất yếu mỗi ngày.

“ Con mẹ nó thật quá suýt, đây làm sao để những nam nhân khác sống nổi nha.” Phương Tranh thì thảo tự nói, nhìn vào hình ảnh phong lưu anh tuấn của mình trong gương, hạnh phúc khổ não.

Tiểu Lục đang đứng phía sau tỉ mỉ chải tóc cho hắn bật cười khúc khích, dáng tươi cười thật mê người, tiểu nha đầu ngây ngô ngày xưa, hôm nay đã là vợ người khác, nụ cười càng thêm vài phần thành thực quyến rũ.

Phương Tranh xuyên thấu qua gương đồng, nhìn dáng tươi cười mê người của Tiểu Lục, nhin không được tâm tình kích động, trở tay nắm lấy bàn tay Tiểu Lục, sắc cười nói: “ Cây táo chín đúng là ăn ngon hơn táo xanh, khiến người ta ăn một ngụm lại nhin không được muốn ăn ngụm thứ hai.”

Gương mặt Tiểu Lục ửng đỏ, sắc giọng: “ Thiếu gia, ngài đang nói gì nha?”

Phương Tranh nhìn nàng chớp mắt, sắc mặt cười nói: “ Tiểu Lục, từ khi đại quân xuất chinh đến bây giờ, chúng ta dường như thật lâu cũng không có...làm gì gì đó.”

Mặt Tiểu Lục càng đỏ hơn, có chút kinh hoảng nói: “ Thiếu gia, đây là tại quân doanh, không phải trong phủ chúng ta, ngài...ngài cũng quá...”

Phương Tranh trợn mắt nói: “ Đây là soái trưởng của ta, ngoài cửa có thân binh thủ vệ, bất luận kẻ nào chưa cho phép dám đi vào đều sẽ giết chết không tha, nàng sợ cái gì?”

“ Nhưng...nhưng hiện tại là ban ngày...”

“ Hắc hắc, ban ngày tuyên dâm cũng là một loại tình thú, nàng không cảm thấy ta từ trước đến nay là một người có tình thú hay sao? Ai, ngày khác ta phát minh ra một bộ đồ lót mỏng, nàng mặc vào cho ta xem.”

“ Thiếu gia...ngài...ngài thật sự quá hoang dâm đi.” Tiểu Lục xấu hổ nói.

Phương Tranh được khen mặt mày rạng rỡ, một đôi tay háo sắc bắt đầu từ trên xuống dưới lục lọi trên thân thể mềm mại của Tiểu Lục...

Thân ở thảo nguyên, vô lực nằm dài trên thảm trong soái trưởng, như vậy điên loạn đảo phượng, tự nhiên có một phen vị đạo kích thích khác.

Tiểu Lục thở hổn hển, thân thể mềm mại tuyết trắng thấm ra mồ hôi, gương mặt đỏ hồng phảng phất còn lưu lại chút dư vị cao trào.

Phương Tranh kéo Tiểu Lục, trong ngực rất có vài phần cảm giác quái dị.

Tần Trọng và Phùng Cửu Dao dẫn quân đánh bất ngờ Sài Mộng Sơn, lúc này chưa biết thắng bại, mà chính mình thân là cầm đầu đại quân, nhưng ở trong soái trưởng cùng lão bà hồ thiên hồ địa, đây có phải là không quá thỏa đáng hay không? Thế nào lại có cảm giác mình là kẻ vô lương tâm?

Đời người đắc ý nên tận hưởng, công tác trọng yếu, nhưng nghỉ ngơi quan trọng hơn, lĩnh đạo cũng là người nha.

Phương Tranh rất nhanh từ đáy lòng xóa đi một tia cảm giác bứt rứt nhàn nhạt.

“Thiếu gia, mẫu thân ta...bà...có bị khổ trong bộ lạc của người Đột Quyết hay không?” Tiểu Lục dựa vào trong lòng Phương Tranh, buồn bã nói.

Phương Tranh thần sắc tối nghĩa, vấn đề này rất khó trả lời. Chiến tranh giống như một cỗ máy giết người khổng lồ, thiên địa vạn vật ở ngay trước mặt chiến tranh đều là nhỏ bé. Mẹ của Tiểu Lục có bị khổ hay không, thậm chí còn sống trên đời này hay không, hiện nay ai cũng không biết.

“Tiểu Lục, nàng yên tâm, đợi trước khi quyết chiến với Mặc Xuyên, ta nhất định đem mẫu thân nàng cứu ra, chuyện này ta đã dặn dò Ôn Sâm, Ảnh Tử đã đi tới đại doanh Mặc Xuyên ẩn núp, trọng điểm tìm hiểu tin tức mẫu thân của nàng.”

Tiểu Lục cảm động đến vành mắt đều đỏ, nước mắt nói: “Đa tạ thiếu gia, Tiểu Lục thật không biết nên làm sao báo đáp ngài...”

Phương Tranh cười nói: “Nàng và ta là phu thê, chuyện của nàng là chuyện của ta, có cần khách khí như vậy không? Ai, nàng nói một chút, họ tên của nhạc mẫu là gì, hình dáng thế nào, càng diễn tả cụ thể càng dễ tìm.”

“Cha ta họ Nghiêm, mẫu thân họ Dương, dân gian nữ tử vốn rất ít gọi tên mình, mẫu thân ta vẫn luôn được gọi là Nghiêm Dương thị, bà rất đẹp, trong lòng ta bà là nữ tử đẹp nhất trên đời.”

Phương Tranh nghe vậy trong đầu nhanh chóng hiện lên ba từ then chốt, Nghiêm Dương thị, thực nữ, đẹp.

“Tốt, có đầu mối là tốt rồi, tĩnh tâm chờ tin tức, hôm nay ta đã phái toàn bộ thủ hạ Ảnh Tử đi ra, nơi ở của mẫu thân nàng rất nhanh sẽ tra được, nếu luận tìm hiểu tình báo, tìm người, đám Ảnh Tử rất có vài phần bản lĩnh.”

Tần Trọng đầu tàu gương mẫu, rong ruổi ngay trước đại quân.

Tiếng gió thổi gào thét lướt qua bên tai, gió trên thảo nguyên có chút lạnh giá, dường như dao nhỏ thổi qua trên mặt, nhưng Tần Trọng không chút nào cảm giác, trong lồng ngực có một đoàn nhiệt huyết như đang thiêu đốt.

Rời khỏi đại doanh thật lâu, nhưng ánh mắt tràn ngập tin nhiệm của Phương Tranh vẫn không ngừng hiện lên trước mắt hắn.

Sau khi tiền thái tử mưu phản thất bại, Tần Trọng liền vẫn bị triều đình lạnh lùng chìm xuống, không cần suy nghĩ, hắn hiểu rõ tình cảnh của mình. Cuộc đời này mình sẽ không còn cơ hội tiếp tục lĩnh binh nữa. Bởi vì hắn từng là một gã phản tướng, hắn dựa vào thái tử, đối với triều đình bất trung, vết bẩn này làm hắn từ nay về sau không ngẩng đầu dậy nổi, ở trong mắt người khác, Tần Trọng hẳn cả đời này đều là kẻ bất trung, dù cho lúc đó hắn lâm trận phản chiến, cũng không thay đổi được sự thật về sự bất trung của hắn.

Hắn nắn lòng thoái chí, nguyên bản cho rằng cuộc đời này xem như xong, từ nay về sau dần dần trải qua những tháng ngày bình thản, đã từng rong ruổi chiến trường, báo quốc lập công, nhưng đã kết thúc, sau này cũng chỉ nhân lúc nhàn hạ mà hồi ức, sau đó chỉ biết cười tự giễu chính mình.

Nhưng hắn vạn vạn không nghĩ tới, Phương Tranh từng có lập trường đối địch với hắn khi thái tử mưu phản, không ngờ lúc điểm tướng bắt phạt, Phương Tranh dùng quyền lực bài trừ lời phản đối, dám đưa hắn điều vào đại quân bắt phạt, càng làm cho hắn cảm động khó hiểu chính là, Phương Tranh không hề có chút ý tứ khinh thường hắn. Lại còn giao trận chiến bắt phạt đầu tiên cho hắn. Hắn hiểu rõ thâm ý của Phương Tranh, chỉ có chiến công và máu tươi, mới có thể cọ rửa vết bẩn của ngày trước.

Sĩ vì tri kỷ giả tử. (sĩ vì tri kỷ mà chết).

Đón lấy gió lạnh thấu xương, Tần Trọng nắm chặt dây cương trong tay, ánh mắt trở nên kiên nghị quyết tuyệt không gì sánh được.

Quân dùng quốc sĩ đổi đãi, ta dùng tính mạng báo đáp. Ta muốn nói cho người trong thiên hạ, Tần Trọng, vẫn là hán tử đội trời đạp đất!

Sắc trời tối dần, năm vạn kỵ binh hạo hạo đặng đặng phía sau hẳn, vì là ám tập, đội ngũ đều bịt vải vớ ngựa, toàn chi binh mã tuy rằng nhân số đông đảo, nhưng lúc di chuyển vẫn im ắng, tuy là kéo dài tới vài dặm, nhưng rất khó phát hiện.

Gió nổi lên, sắc trời cũng hoàn toàn biến tối đen. Tần Trọng ngửa đầu nhìn sắc trời một chút, thỏa mãn nở nụ cười.

Trời đã giúp ta, dưới khí trời ác liệt đánh lén, phần thắng càng gia tăng nhiều hơn.

“ Tần tướng quân, đi thêm hơn mười dặm hướng bắc, đó là đại doanh của Sài Mộng Sơn.” Phó tướng ngồi trên yên ngựa bên cạnh, thấp giọng bẩm.

Ánh mắt Tần Trọng trở nên âm thầm, thấp giọng truyền lệnh: “ Lệnh các tướng sĩ dừng lại, xuống ngựa, nghỉ tạm tại chỗ, hiện tại là giờ Hợi, nghỉ ngơi một canh giờ, chúng ta sẽ bắt đầu công kích.”

“ Dạ!” Phó tướng hưng phấn ôm quyền đi truyền lệnh.

Kỷ luật nghiêm minh, các tướng sĩ rất nhanh đều dừng ngựa, đội ngũ không chút hỗn loạn, tất cả mọi người lặng lẽ ngồi xếp bằng trên cỏ, gương mặt bình tĩnh. Nhưng trong lòng kích động không gì sánh được cùng chờ đợi mệnh lệnh tiến công.

“ Phái ra thám mã, cảnh giới phương viên năm dặm, nếu gặp thám tử quân địch, giết! Không thể để bại lộ hành tung của chúng ta!”

“ Dạ!”

“ Hải, lão Mặc a, ha ha, xem tình huống khách của ngươi như vậy, ta lại tới làm phiền.”

Phương Tranh mặt đầy lại một lần nữa đi vào đại doanh Đột Quyết, hết sức phong tao hướng Mặc Cúc Liên phát tay.

Mặc Cúc Liên kinh hãi: “ Ngươi...ngươi lại tới làm gì?”

Phương Tranh cười tủm tỉm nói: “ Lão Mặc, thái độ của ngươi không đúng, ta đến chỗ ngươi đương nhiên là vì tăng cường tình hữu nghị giữa hai nước, cùng ngươi khoác vai nói chuyện, tương lai diệt Mặc Xuyên, chúng ta sẽ là hai nước huynh đệ, ngươi nói ta có nên đến hay không?”

Gương mặt Mặc Cúc Liên mang theo vẻ sợ hãi: “ Lần này ngươi lại dẫn theo bao nhiêu người đến?”

Phương Tranh dựng thẳng hai ngón tay cười nói: “ Hai ngàn, theo quy củ cũ, mỗi người năm cân thịt dê, một cân rượu...”

Mặc Cúc Liên đột nhiên biến sắc: “ Ngươi vô lại đến nghiện luôn sao? Xem chỗ lão phu là tiệm cơm phải không? Không có! Đại doanh của lão phu không cung cấp được nhiều lương thực như vậy!”

Phương Tranh bĩu môi nói: “ Thật nhỏ mọn. Lão Mặc, hơn hai năm không gặp, ngươi rơi xuống rồi đó, ta rất đau lòng! Trước đây không phải ngươi rất chuyên gia sao? Rượu lớn rượu nhỏ đem tới nhà ta tặng bạc, thế nào hiện tại ngay cả bữa cơm cũng không chịu mời?”

Mặc Cúc Liên tức giận đến sắp ứa máu: “ Trước khác nay khác, trước đây lão phu là quốc sư Đột Quyết, ngồi trên các bộ lạc, vô số trâu dê và vàng bạc châu báu. Hôm nay dưới trướng lão phu chỉ có năm vạn nhân mã, đồng cỏ và trâu dê đều bị Mặc Xuyên đoạt đi, lão phu còn có thứ gì tặng ngươi?”

Phương Tranh khịt khịt: “ Nghe được thật làm lòng người chua xót, lão Mặc, ngươi yên tâm, chờ đánh bại Mặc Xuyên, thảo nguyên mở mang vẫn là của ngươi thôi, ngươi lại một lần nữa có vô số trâu dê và vàng bạc châu báu.”

Mặc Cúc Liên lạnh lùng nói: “ Sửa chữa ngươi một chút, không phải là của ta, mà là của tiểu Khả Hãn của chúng ta, lão phu chỉ là quốc sư mà thôi.”

Phương Tranh: “ Thôi đủ, cái gì mà tiểu Khả Hãn, ta cũng không tin ngươi không muốn làm Khả Hãn, ngươi nhà chính là Tào Tháo.”

“ Phương nguyên soái, ngày hôm nay người tới đại doanh của ta làm gì?” Mặc Cúc Liên tựa hồ có cảnh giác thật sâu đối với Phương Tranh.

Phương Tranh cười nói: “ Không có gì, thông báo một chút quân tình với người, chúng ta dù sao cũng là liên minh mà.”

“ Người muốn chiến sĩ Đột Quyết của ta đi đánh giặc?” Con mắt Mặc Cúc Liên hơi nheo lại, lòng cảnh giác càng sâu.

Phương Tranh xua tay cười nói: “ Các người cùng Mặc Xuyết đánh lâu như vậy, nên nghỉ ngơi một trận rồi, chuyện còn lại liền nhượng chúng ta đi làm thôi. Ta tới là muốn nói cho người, chiều hôm nay ta đã phái mười vạn đại quân xuất phát, đột kích Sài Mộng Sơn, ngày mai sẽ có kết quả, người yên tâm, quân đội hai vạn người của Sài Mộng Sơn, đêm nay sẽ triệt để bị xóa tên trên đời này, lão Mặc, sau này người có thể vô tư.”

Mặc Cúc Liên ngẩn người, sau đó đầy mặt vui mừng: “ Người, người quả thực xuất binh đi đánh Sài Mộng Sơn?”

“ Đó là đương nhiên, mười vạn đại quân đã xuất phát chiều hôm nay, động tĩnh lớn như vậy chẳng lẽ người không biết?”

“ Người sẽ không gạt lão phu đó chứ?” Mặc Cúc Liên hồ nghi nhìn Phương Tranh, hẳn thủy chung không tin Phương Tranh lại chủ động tích cực như thế.

Phương Tranh hờn giận nói: “ Lão Mặc, không phải ta nói người, người cũng quá đa nghi, luôn không tín nhiệm đối với ta như thế. Sau này chúng ta làm sao hợp tác? Làm liên minh, đương nhiên cùng tiến cùng lui, cùng chịu hoạn nạn, thật hay giả, ngày mai sẽ có tin tức truyền đến. Người khẳng định cũng xếp đặt thắm tử bên ngoài đại doanh của Sài Mộng Sơn, rất nhanh người sẽ biết là ta không gạt người.”

Mặc Cúc Liên vẫn hồ nghi nhìn hai mắt Phương Tranh, nét mặt đã mang đầy dáng tươi cười, ha ha cười nói: “ Phương nguyên soái quả nhiên cao thượng, lão phu đa tạ nguyên soái xuất binh, giải nguy ách cho đại doanh Tháp Sơn ta.”

Phương Tranh cũng ha ha cười nói: “ Lão Mặc, chúng ta tuy nhận thức đã lâu, nhưng người đối với ta còn không quá hiểu rõ. Ta kỳ thực là một người rất thành thực trung hậu, mọi người trong kinh thành đều nói ta là tiểu lang quân miệng sắt răng đồng, thành thực đáng tin cậy, sau này người sẽ chậm rãi biểu thị sùng bái đối với nhân phẩm của ta thôi.”

Mặc Cúc Liên đối với việc tự biên tự diễn của Phương Tranh mắt điếc tai ngơ, thản nhiên nói: “ Lão phu tự nhiên tin tưởng người, ngày mai liền có kết quả truyền đến, nếu Phương nguyên soái thực sự tiêu diệt Sài Mộng Sơn, cùng Mặc Xuyết đánh một trận, chúng ta hợp binh, ít nhất có sáu phần thắng.”

Phương Tranh cười nói: “ Không sai, Sài Mộng Sơn có chết hay không kỳ thực không liên quan đại cục, phiền toái nhất chính là tên Thái Vương kia. Nếu giết được Thái Vương, bên người Mặc Xuyết thiếu mưu sĩ, mình đao mình thương, chúng ta tự nhiên không cần sợ hãi.”

Than nhẹ một tiếng, Phương Tranh ẩn đầy thương tiếc nhìn Mặc Cúc Liên, thâm tình nói: “ Lão Mặc, chiến sĩ các người trong mấy năm nay bị khổ rồi, không ngại ở trong doanh địa nghỉ ngơi thêm mấy ngày, chuyện còn lại giao cho chúng ta đi làm, chiến dịch to hay nhỏ cứ giao cho tướng sĩ Hoa triều giúp các người xử lý. Đợi lúc Mặc Xuyết quyết chiến cùng chúng ta, chúng ta lại thương nghị một biện pháp thỏa đáng, cộng đồng xuất binh, đem Mặc Xuyết nhất cử tiêu diệt. Thời gian đó, thảo nguyên là của người rồi, ách, sai, là của tiểu Khả Hãn.”

Mặc Cúc Liên nghe vậy càng thấy hồ nghi, với sự hiểu biết của hắn đối với Phương Tranh, tiểu tử này gian xảo giống như cá chạch, thấy có nguy hiểm liền né tránh, luôn là người thích chiếm tiện nghi, hôm nay sao có lòng tốt như vậy? Không chỉ chủ động xuất kích tiêu diệt Sài Mộng Sơn, nhưng còn vỗ ngực bảo chứng những chiến dịch to nhỏ sau này đều do hắn đi đánh, tiểu tử này lại có chủ ý gì?

Phương Tranh thấy vẻ mặt hoài nghi của Mặc Cúc Liên, hẳn cười cười, cũng không nói nhiều, ngày tháng dài, một ngày nào đó người sẽ tin tưởng, lão tử thật sự là một minh hữu tri kỷ, nhưng lại có chút đầu cộp thế rắn.

Trong bóng đêm trên thảo nguyên âm u, tối nay gió to, không trăng không sao.

Tần Trọng ngồi xếp bằng trên cỏ, nhắm mắt lại dưỡng thần, phía sau hắn có năm vạn tướng sĩ Hoa triều cùng ngồi, tất cả mọi người lẳng lặng ngồi xếp bằng, mỗi người còn ôm một cây đao dài, đao chưa ra khỏi vỏ, nhưng tản ra khí tức chết chóc băng lãnh.

Trong yên lặng, sát khí tựa hồ cũng bị đút thật sâu trong vỏ đao, dường như dã thú bị nhốt trong lồng sắt, rục rịch tìm cơ hội để thoát lồng giam, sau đó tùy ý thôn phệ tất cả thế gian.

Tần Trọng chậm rãi mở mắt ra, ngửa đầu nhìn trời, nhận thức giờ giấc.

“Đã đến giờ Tý.” Tần Trọng thì thào tự nói, khoe miệng cương nghị hơi nhếch lên, bị bám theo một vẻ cười băng lãnh.

Một hồi giết chóc máu tanh tàn khốc, gần sắp mở màn.

Những nơi lưỡi đao đi qua, vô số sinh linh vĩnh viễn luân hồi, là địch nhân, hoặc là chính mình.

Tần Trọng chống kiếm đứng lên, các tướng sĩ phía sau tinh thần đều rung lên, ánh mắt nóng bỏng theo dõi hắn.

Thời kì chiến tranh, mỗi một anh hùng dân tộc đủ dũng khí đối phó quốc nạn, bọn họ có thể không có giác ngộ cao thượng xả thân báo quốc, nhưng bọn họ có tín nhiệm của tiểu nhân vật, hoặc vì vợ con, hoặc vì phụ mẫu, có lẽ, chỉ là sự thuần túy bài xích đối với dị tộc, nhân vật cũng có chỗ vĩ đại, ở mỗi một thời khắc đặc thù, ánh sáng của bọn họ tỏa ra không hề kém cõi thánh nhân danh thần trong sử sách lưu danh.

Chậm rãi rút ra bội kiếm, Tần Trọng đón lấy ánh mắt nóng bỏng của các tướng sĩ, khẽ cười cười, trong bóng đêm tăm tối, không ai nhìn thấy rõ dáng tươi cười trên mặt hắn. Nhưng mọi người đều cảm giác được hắn đang nở nụ cười. Đây là nụ cười khê dành cho địch nhân, tay cầm trường kiếm, bề nghề thiên hạ, tiếng cười dài của một vị anh hùng.

Một luồng nhiệt huyết dần dần sôi trào trong lồng ngực Tần Trọng. Hắn có rất nhiều chuyện muốn nói, hắn muốn nói cho các tướng sĩ, chính mình từng là một tội nhân, hắn còn muốn nói cho các tướng sĩ, cuộc chiến này nếu không thể toàn bộ giải quyết Sài Mộng Sơn, chém giết Thái Vương, hắn sẽ tội chồng thêm tội.

Thế nhưng, điều gì hắn cũng chưa từng nói, đột kích phải tiến hành trong an tĩnh, lúc này những lời nói hùng hồn sẽ đưa tới sự chú ý của thám tử địch nhân.

“Xuất phát, mục tiêu, Sài Mộng Sơn!”

Tiếng ngựa hít thở trầm thấp như sấm rền vang lên, dần dần gấp gáp.

Trên thảo nguyên diện tích mở mang, vạn vật câu tĩnh, cách đó không xa, có một tòa quân doanh sáng tỏ bởi ngọn đèn dầu chiếu rõ trong mắt mọi người.

Nhìn vào điểm lửa kia, con mắt các tướng sĩ nổi lên vài phần huyết sắc hưng phấn, mục tiêu chuyến này, chính là ngọn đèn dầu cách đó không xa.

Gần, càng gần. Cách địch doanh chỉ có hai dặm, có thể giục ngựa khởi xướng xung phong.

Trong lúc cấp tốc rong ruổi, Tần Trọng nửa nằm trên lưng ngựa, trở tay rút ra bội kiếm, tà tà chém về phía trước, trong miệng lộ ra mệnh lệnh tiến công đã nhẩm nại hồi lâu.

“Sát!”

Lúc này đã không cần ẩn giấu hành tung, năm vạn tướng sĩ phía sau hưng phấn hét lớn: “Sát!”

Một trận roi ngựa hỗn độn vang lên, tốc độ của năm vạn kỵ binh bỗng nhiên trở nên cực nhanh, toàn bộ tướng sĩ đã xuất đao, sát khí mạnh mẽ đè nén hồi lâu rốt cục dâng lên xông ra, tràn ngập dưới bóng đêm.

Bên trong quân doanh của Sài Mộng Sơn, binh sĩ gác đêm rốt cục phát giác sai lầm, trong tai nghe tiếng vó ngựa nặng nề gấp gáp, mọi người ngạc nhiên nhìn nhau, phát hiện đây đó trên mặt hiện lên một mảnh kinh khủng.

“Nhanh đi báo động! Có địch tập!”

“ Người nào dám sấm...”

“ Lược!” Tiếng lưỡi dao băng lãnh như thiểm điện cắt đứt yết hầu tên binh sĩ, một đạo chỉ máu hiện ngay cổ, sau đó dần dần tràn ra, như một đóa mạn đà la hoa thật độc như đẹp dễ, đặc biệt gai mắt.

Thanh âm hét to chấn triệt đại doanh, lại mang theo tiếng tê thanh hô to kinh khủng: “ Địch nhân bí mật đánh úp doanh trại, địch nhân bí mật đánh úp doanh trại!”

Trong tiếng gào, Tần Trọng đầu tàu gương mẫu, chạy ào vào cửa quân doanh, né qua giáo trường đầy cự mã trong doanh, vung lên trường kiếm trong tay, phía sau hắn, năm vạn kỵ binh tinh nhuệ chăm chú lao theo, đông nghịt chạy ào vào đại doanh, dường như một con ma quỷ cực lớn, đang há to cái miệng đầy máu tươi, hướng sinh linh nhân gian lộ ra vẻ mỉm cười băng lãnh.

“ Một vạn người hướng trái, một vạn người hướng phải, châm lửa đốt doanh, chó gà không tha! Còn lại, theo ta giết tới quân soái trưởng, thẳng lấy thủ cấp Sài Mộng Sơn cùng Thái Vương. Dâng dưới trướng Phương nguyên soái!”

393. Chương 376 + 377: Chặt Cánh

Thái Vương ngồi trong doanh trướng, thần sắc hoảng hốt, khuôn mặt hắn dưới ánh nến, có vẻ tái nhợt bất an vô cùng.

Hai mắt hắn được che một cái khăn, đại phu khám và chữa bệnh qua, hai mắt bị Phương Tranh ném vôi đã vĩnh viễn phè đi.

Mỗi lần nghĩ tới đây, hàm răng Thái Vương liền nghiêng lên keng kéc.

Bởi mù, chuyện tối đa hắn làm được đó là ngồi ngầy ra ngơ ngác bên trong doanh trướng, hắn đang tự hỏi, hắn đang xem lại cuộc đời mình đã từng trải qua.

Đi tới ngày hôm nay, đáng giá sao?

Hôm nay hắn là mưu sĩ được sủng ái nhất dưới trướng Mặc Xuyên Khả Hãn, Mặc Xuyên ân sủng đối với hắn cực kỳ mỹ mãn, đãi hắn như khách quý thượng tôn, thậm chí còn có ý định phong hắn làm quốc sư.

Từ vương gia đến quốc sư, Thái Vương không khỏi thật sâu cười khổ.

Hắn hiểu rõ, bất luận Mặc Xuyên trọng dụng hắn ra sao, ân sủng hắn thế nào, ở trong mắt người khác, hắn chỉ là một con chó của Mặc Xuyên mà thôi, quang hoàn trên đầu cho dù có tiên diễm, nhưng hắn cũng chỉ là một con chó cho người sử dụng, nếu tương lai gặp phải một người càng thông minh giỏi giang hơn hắn, thì giá trị lợi dụng của một con chó như hắn liền mất hết, chờ bị người khác xử lý, dù quang hoàn tiên diễm trên đầu hôm nay, cũng sẽ trong một đêm chuyển sang trên đầu người khác, hắn, cái gì cũng không phải.

Thái Vương điện hạ phong lưu danh thịnh ngày xưa, hôm nay chỉ có thể làm một con chó cho người khác tại một dị quốc phiên bang ở nơi hoang vu thê lương, ý trời trên người, phải đi về đâu!

Ánh nến lại chập chờn một chút, Thái Vương cũng không phát hiện.

Hắn mất đi ánh sáng, nhưng hắn cần ánh sáng, tuy là con mắt nhìn không thấy một tia sáng, hắn vẫn sai người đốt đèn sáng trưng, chính hắn cũng không thể nói rõ đây là loại tâm lý gì, chỉ cảm thấy chung quanh bị tia sáng quanh quẩn, sự sợ hãi trong lòng hắn mới có thể thoáng giảm bớt.

Đúng vậy, sợ hãi, hắn đang sợ.

Từ khi biết được Phương Tranh nhận lệnh xuất quân bắc phạt, lĩnh mười vạn đại quân ra kinh thành đi theo hướng bắc, Thái Vương liền lâm vào trong sự sợ hãi thật sâu.

Phương Tranh, kẻ làm hắn căm căng thống hận, lại làm hắn sợ run sợ hãi, sinh tử cừu địch, hắn tới, giống như một con quỷ mị truy mạng tác hồn, như bóng đi theo, hắn đến đâu, Phương Tranh liền đến đó, không chết không ngớt.

Chẳng lẽ hắn là khắc tinh trong vận mệnh của ta sao? Thái Vương ngửa mặt lên trời thở dài.

Ông trời không công bằng, vì sao lại luôn độc sủng cho tên tiểu dân phố phường lưu manh kia?

Phan thượng thư bị hấn đầu tới rồi, thái tử bị hấn đầu tới rồi, Thọ Vương vì hấn mà bị biếm làm thứ dân, sung quân nơi cực ác, chính mình vì hấn mà mất đi Giang Nam, như chó nhà tang xa độn thảo nguyên, mỗi ngày trôi qua trong sự chờ đợi lo lắng, mình đã tới bước đường như vậy, vì sao hấn còn không buông tha cho ta?

Nghĩ tới đây, nắm tay Thái Vương chăm chú bóp chặt, khuôn mặt anh tuấn vằn vẹo dữ tợn đáng sợ.

Một trận gió xốc lên rèm cửa doanh trướng, phát động ánh nến lay động diên cuồng, như một con thuyền con trong biển gầm sóng gió, cụt hứng vô lực tiếp thu số phận bày bố, giống như tình cảnh của Thái Vương hôm nay.

Không biết có phải trong lòng có cảm giác, Thái Vương hai mắt mù lòa bỗng nhiên ngẩng đầu lên, vô ý thức “xem” rèm cửa doanh trướng, thần sắc nhất thời hiện lên vài phần kinh khủng bất an.

Ngoài trướng bóng đêm trầm tĩnh, vạn vật câu tĩnh, tất cả như thường, cũng không có bất luận cái gì không thích hợp.

Nhưng Thái Vương lại cảm thấy trái tim đập nhanh, giống như một con nai đang dự cảm được nguy hiểm đã tới. Cả khuôn mặt trở nên tái nhợt không gì sánh được, một đôi tay trắng nhợt cũng bắt đầu run lên nhè nhẹ.

Dường như nghiệm chứng sự kinh khủng của hấn, đột nhiên, một trận tiếng vó ngựa gấp gáp từ xa đến gần, bay nhanh chạy tới, hầu như cùng lúc, bên ngoài doanh trướng truyền đến tiếng chiến mã hí vang và tiếng kêu thảm thiết khóc hãm của bọn lính, cùng tiếng sắt thép giao nhau với tiếng binh khí đâm xuyên thân thể phát ra tiếng trầm muộn.

Nghe được mấy thanh âm này, sắc mặt Thái Vương giống như người chết, trở nên trắng bệch, mồ hôi lạnh từ trên trán chảy xuôi xuống tận cằm, bờ môi của hấn không ngừng run run, giống như một lão nhân đang run rẩy, bởi mù không nhìn thấy gì, hấn đứng ngả một bàn trà trước mặt, nhưng hấn vẫn hồn nhiên chưa phát giác ra, trong miệng thì trào run giọng nói: “ Tới...rất cực người đã tới.”

Lời còn chưa dứt, hơn trăm bước ngoài trướng, truyền đến một tiếng rống to rung trời: “ Tru sát Sài Mộng Sơn và Thái Vương, lập công báo quốc!”

“ Tru sát Sài Mộng Sơn và Thái Vương, lập công báo quốc!”

Tiếng hô như núi băng đất nứt, từ bốn phương tám hướng truyền đến.

Trong doanh trướng, vẻ mặt Thái Vương trắng bệch, mềm nhũn ngồi phịch trên mặt đất, cả người bắt đầu run lên.

Tiếng vó ngựa như sấm rền đầy rẫy trong đại doanh Sài Mộng Sơn, Tần Trọng chia binh làm hai vạn, lệnh cho bọn họ ở chung quanh châm lửa đốt doanh, chính mình dẫn theo ba vạn người giục ngựa hướng trung quân soái trướng phóng đi.

Sài Mộng Sơn phải chết, Thái Vương cũng phải chết, đây là quân lệnh mà Tần Trọng lập ra trước mặt Phương Tranh, quân lệnh như núi.

Binh sĩ dưới trướng Sài Mộng Sơn đã bị giật mình tỉnh giấc, bên ngoài một tòa doanh trại, bọn họ thất kinh choàng vội y phục, động tác thật nhanh chụp lên binh khí, hướng chuồng ngựa cách đó không xa chạy đi, chỉ tiếc vừa chạy ra vài bước, liền bị tướng sĩ Hoa triều đang chờ đợi từ lâu vô tình chém giết.

Các tướng sĩ Hoa triều tay cầm cây đuốc, châm đốt mỗi một tòa doanh trại, lửa lớn phóng lên cao, trong doanh tiếng khóc la hoảng loạn, từng trận gió to mãnh liệt thổi qua, lửa theo gió thổi, trong chớp mắt đã đốt cả nửa đại doanh.

Dưới trướng Sài Mộng Sơn dù sao là tinh nhuệ từng kinh nghiệm qua sinh tử, dưới tình thế hoảng loạn như vậy, nhưng cũng có một bộ phận binh sĩ chạy ra doanh trại, thuận lợi tránh thoát lưới đao sắc bén của tướng sĩ dưới trướng Tần Trọng, bọn họ chạy về hướng chuồng ngựa, kéo ra chiến mã, đầu vào dây tập kết thành đoàn, còn có một bộ phận lại nhanh chóng hướng quân soái trướng chạy đi.

Trong mắt Tần Trọng mọc lên màu huyết hồng đỏ tươi như máu, dưới ánh lửa làm tôn thêm, có vẻ đặc biệt yêu dị, hấn thúc ngựa chạy nhanh, ba vạn tướng sĩ như bóng với hình đi theo phía sau, trên mặt mỗi người toát ra vẻ cuồng nhiệt, trong tay cầm đao, thân đao dưới ánh lửa chiếu ra khí tức chết chóc đầy băng lãnh.

Tần Trọng ngẩng đầu, nhìn trung quân cách đó không xa, ở giữa có một tòa trường bông lay động một lá soái kỳ, Tần Trọng nhìn thấy soái kỳ, thần sắc càng thêm hưng phấn.

Sài Mộng Sơn ở ngay trong trường bông này, có lẽ Thái Vương cũng ở bên trong, nếu có thể giết được hai người, liền thắng được nửa trận chiến.

“ Các tướng sĩ, theo ta xông lên! Sài Mộng Sơn ngay bên trong!” Tần Trọng giương kiếm quát to, mũi kiếm chỉ tới, chính là soái tướng.

Trong chém giết tàn sát hỗn loạn, các tướng sĩ Hoa triều tập kết thành đội, ba vạn người chia làm ba đường, trái phải đều tự theo cánh kéo dài xung phong liều chết, lại đi vòng qua soái tướng, dọc theo đường đi nhìn thấy kẻ địch đều chém giết dưới ngựa, những trường bông họ đi qua đều bị phóng hỏa, sau đó mơ hồ đối với soái tướng hình thành vòng vây chung quanh. Ở giữa một đường dưới sự suất lĩnh của Tần Trọng, như một trường mâu sắc bén, thẳng giục ngựa gia tốc, hướng soái tướng phóng đi.

“ Oanh!”

Một gã phó tướng bên người Tần Trọng chém mạnh lớp rèm bằng da trâu của soái tướng, vừa thiêu đốt vừa kéo mạnh, toàn bộ da trâu che bên ngoài soái tướng bị hấn đứt trường thương xé rách xuống tới, dưới ánh lửa hừng hực chiếu sáng chung quanh, bên trong soái tướng được nhìn thấy thật rõ ràng.

“ Không ai!”

Trái tim Tần Trọng bỗng nhiên trầm xuống, chẳng lẽ là kẻ? Trong đầu tư tự chuyển nhanh như điện, tỉ mỉ xem một chút chi tiết lần hành động kỳ này, xác định mình đã làm không chút sơ hở.

Thế nhưng, vì sao trong soái tướng không có một bóng người?

Ngay trong lúc Tần Trọng rơi vào ngây ngốc, chợt nghe bên trái ngoài trăm bước, truyền đến một tiếng hét lớn dữ dội: “ Tặc tử phương nào, dám tập kích đại doanh ta?”

Tần Trọng hồi phục tinh thần, quay đầu nhìn lại, đã thấy ngoài trăm bước, khoảng chừng ba bốn ngàn người đang tập kết thành trận, tuy rằng bọn họ quần áo không tề chỉnh, nhưng bọn họ ngồi trên lưng ngựa tuyệt không thấy sự kinh hoảng, tay cầm đao hướng tướng sĩ Hoa triều nhìn chăm chăm, trước trận có một viên tướng lĩnh đang ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa, mặt đen râu ngắn, vẻ mặt thặng hân cao ngạo, hấn mặc áo trắng, hiển nhiên chuyện quá đột nhiên, dù áo ngoài cũng chưa kịp mặc, liền vội vàng vàng lên ngựa.

Tần Trọng tỉ mỉ quan sát, sau đó xoay ngựa về phía hấn, trầm giọng quát to: “ Người là người phương nào?”

Người nọ bỗng nhiên ngửa mặt lên trời cười vang vài tiếng, nói: “ Người không phải luôn mồm đòi tru sát Sài Mộng Sơn sao? Hiện tại lão tử đứng ngay trước mặt ngươi, có gan thì bước tới lấy tính mạng ta!”

Con người trong mắt Tần Trọng co rút lại thành chấm chọc, lạnh lùng nói: “ Người là Sài Mộng Sơn?”

Sài Mộng Sơn ha hả cười nói: “ Không sai, lão tử là tướng lĩnh bỏ rơi Hoa triều, Sài Mộng Sơn! Các đám tặc tử, cho rằng nhân số nhiều hơn ta, ta liền sợ sao? Viện binh của Mặc Xuyên Khả Hân đang trên đường tới đây, khoảng cách liền tới, chỉ là mấy vạn nhân mã, dám đánh đại doanh lão tử, quả thực không biết sống chết!”

Tần Trọng thu kiếm vào vỏ, đưa tay lấy trường thương bên cạnh, mắt nhìn Sài Mộng Sơn, chậm rãi nói: “ Sài Mộng Sơn, ta là tướng quân dưới trướng của bắc phạt Phương Tranh nguyên soái, nếu phán quan âm ty địa phủ có hỏi ngươi chết về tay ai, ngươi có thể đáp hấn, ta tên là Tần Trọng.”

Tiếng cười của Sài Mộng Sơn thu lại, kinh ngạc nói: “ Tần Trọng? Chính là thành vệ quân phó tướng Tần Trọng dưới trướng tiền thái tử?”

Tần Trọng nghe vậy, da mặt cấp tốc co quắp vài cái, trong ánh mắt lộ ra vài phần lệ khí, trầm giọng nói: “ Tần Trọng ngày trước đã chết, Tần Trọng hôm nay, chỉ biết giết địch báo quốc, vì nước trừ gian. Sài Mộng Sơn, ngươi sinh tại Hoa triều, sống tại Hoa triều, đời đời nhà tướng, hôm nay lại đầu nhập vào người Đột

Quyết, trợ Trụ làm ngược, Tần mổ phụng mệnh Phương nguyên soái, tru sát phản tặc, Sài Mộng Sơn, nạp mạng đi!”

Tiếng nói vừa dứt, Tần Trọng thúc ngựa tiến lên, quất mạnh một roi, chiến mã đau đớn, liền phóng nhanh về phía trước, Tần Trọng phục xuống trên lưng ngựa, trường thương trong tay đưa lên, mũi thương băng lãnh sắc bén thẳng tắp chỉ hướng Sài Mộng Sơn.

Thấy uy thế tiến tới thật nhanh của Tần Trọng, Sài Mộng Sơn ha ha cười, trong mắt mọc lên vô hạn chiến ý và sát khí, chợt quát nói: “Sài Mộng Sơn ta trấn thủ U Châu nhiều năm, cũng là một đời danh tướng, chẳng lẽ sợ người?”

Nói xong Sài Mộng Sơn liền thúc ngựa tiến lên, trong tay giơ mạnh thanh đại đao dài hơn trượng, không chút nào lùi bước nghênh hướng Tần Trọng.

Hai tướng giục ngựa, càng lúc càng gần, rất nhanh, trường thương và đại đao chạm nhau, phát sinh tiếng sắt thép giao nhau đéck tai, sau đó hai người đều tự ở trên ngựa thi triển bản lĩnh trong cuộc đời, chiến đấu kịch liệt cùng một chỗ.

Tướng sĩ hai bên lúc này cũng dừng lại chém giết, chậm rãi thối lui ra sau, cấp cho hai tướng lĩnh đang chiến đấu kịch liệt một khoảng đất trống.

Hai người đại chiến hơn trăm hiệp, cũng chẳng phân biệt được thắng bại, một gã phó tướng lược trận lo nghĩ nhìn sắc trời, bỗng nhiên lớn tiếng hét lớn: “Tần tướng quân, viện binh của địch nhân sắp buông xuống, tốc chiến hay hơn!”

Đang lúc chiến đấu Tần Trọng nghe vậy tâm thần chấn động, nơi đây cách đại doanh chủ lực của Mặc Xuyên chỉ không đủ trăm dặm, lúc này có lẽ Mặc Xuyên đã biết doanh địa của Sài Mộng Sơn bị tập kích, viện binh khẳng định đang đi trên đường, còn kéo dài trận đánh, chỉ bằng tốc chiến tốc thắng, bằng không năm vạn tướng sĩ đi theo sẽ gặp tai họa, đến lúc đó làm sao ăn nói với Phương nguyên soái?

Nghĩ tới đây, Tần Trọng bỗng nhiên đánh ra một thương, độ lớn của góc nghiêng dưới chân Sài Mộng Sơn, Sài Mộng Sơn ngồi trên lưng ngựa chợt lóe thân, né qua một thương, đợi khi hấn giương đao bổ về phía Tần Trọng thì đã thấy nguyên đó chỉ là một hư chiêu của Tần Trọng, còn Tần Trọng đã quay đầu ngựa triệt hồi ra sau.

Sài Mộng Sơn vui mừng, nhe răng cười nói: “Thế nào? Tình hình vừa sai, muốn chạy trốn sao? Người có thể chạy trốn đi đâu?”

Dứt lời Sài Mộng Sơn thúc ngựa truy theo.

Tần Trọng đưa thân thể nằm rạp trên lưng ngựa, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn Sài Mộng Sơn, thấy hấn thúc ngựa càng đuổi càng gần, khoe miệng Tần Trọng hơi xả ra, lộ ra dáng tươi cười vài phần quỷ dị, đợi cho Sài Mộng Sơn cùng hấn chỉ còn khoảng cách cự ly chừng một người một ngựa thì Tần Trọng bỗng nhiên lắc mình, dùng thuật cưỡi ngựa cao siêu, đem thân thể giấu nhập dưới bụng ngựa, đồng thời trong miệng quát lên một tiếng lớn: “Bắn cung!”

Vừa dứt lời, mí mắt Sài Mộng Sơn bỗng nhảy lên vài cái, một lòng mạnh mẽ trầm xuống, hấn còn chưa kịp phản ứng, đã thấy một trận mưa tên nhanh như sao sa hướng hấn phóng tới đầy trời đất, Sài Mộng Sơn kinh khủng mở to mắt, vô ý thức lấy tay che mặt, nhưng uy thế mưa tên tới quá nhanh, đã không còn kịp rồi, chỉ nghe được “phác phác” vài tiếng trầm muộn, trong chớp mắt, thân thể cao ngất của Sài Mộng Sơn đã trúng mấy tên.

Binh sĩ bắn cung của Hoa triều tựa hồ không muốn buông tha hấn, không đợi hấn kêu lên thảm thiết, lại một vòng mưa tên phóng tới.

Sài Mộng Sơn chỉ cảm thấy khí lực trên người theo vết thương cùng nhau cấp tốc tuôn ra hầu như không còn, hai mắt hấn trợn tròn, gất gao trừng mắt nhìn Tần Trọng còn ẩn sau bụng ngựa ở phía trước, tay trái kéo dây cương chậm rãi buông ra, thân thể lay động vài cái, sau đó liền ngã chúi xuống mặt đất, cùng lúc đó, lại có vô số mũi tên nhọn bắn trúng thân thể của hấn.

Tiếng rơi xuống nặng nề làm Tần Trọng rớt cục từ trong bụng ngựa chui ra, quay đầu nhìn thấy Sài Mộng Sơn đã rơi xuống đất, cả người cắm đầy mũi tên nhọn, Tần Trọng vội vàng kéo cương ngựa, sau đó quay đầu ngựa, trên mặt hiện lên một trận hưng phấn.

“Sài Mộng Sơn đã chết! Sài Mộng Sơn đã chết!”

Tần Trọng giục ngựa qua lại trước trận, hưng phấn hét lớn, song song ánh mắt tràn ngập sát khí hung hãn nhìn chằm chằm đám quân đội ba bốn ngàn người của Sài Mộng Sơn ở phía đối diện.

Tướng sĩ Hoa triều xem kỹ một màn kia trong mắt, nhất thời sĩ khí tăng vọt, vui vẻ hô to: “Sài Mộng Sơn đã chết! Sài Mộng Sơn đã chết!”

Trong tiếng hoan hô như trời long đất lở, gương mặt Tần Trọng như sương lạnh, dương kiếm chỉ về phía trước, chợt quát: “Sát! Không để lại một người sống!”

Dưới ánh nến tối tăm, Phương Tranh và Mặc Cúc Liên đối diện mà ngồi.

“Phương nguyên soái, người vững tin bộ hạ của người sẽ thuận lợi tru sát Sài Mộng Sơn và Thái Vương sao?” Mặc Cúc Liên bưng chén rượu, bảo trì tư thế này bất động một lúc lâu, thần sắc tràn ngập sự do dự.

“Lão Mặc, người phải có lòng tin đối với ta, thủ hạ của ta chính là Tần Trọng và Phùng Cửu Dao, đó là danh tướng vạn phu bất địch, hai người bọn họ dẫn theo mười vạn người ra doanh, nếu ngay cả Sài Mộng Sơn nho nhỏ chỉ có hơn hai vạn người mà không giải quyết được, ta còn thể nào không biết xấu hổ mà ngồi uống rượu ở đây với người?”

Ánh mắt Mặc Cúc Liên chớp động, ha hả cười nói: “Phương nguyên soái đã nắm chắc như vậy, lão phu cũng không nói nữa, lúc tiêu diệt xong Sài Mộng Sơn, kế tiếp chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Phương Tranh cười nói: “Kế tiếp Hoa triều liền khai hoàn quay về triều, cho người và Mặc Xuyên đánh nhau đến tối trời tối đất, không còn bao giờ quan tâm đến chuyện của chúng ta nữa.”

“A?” Mặc Cúc Liên nghe vậy kinh hãi.

“Ai nha, quốc sư đại nhân, chỉ là lời nói đùa nho nhỏ thôi, người biết tính ta luôn hài hước cơ mà. Chúng ta là đồng minh, sao ném người mặc kệ được chứ? Người Hoa triều chúng ta làm việc phải có thủy có chung, nói, lần trước ta đề nghị sinh ý với người rốt cục có làm hay không?”

“Sinh ý gì?” Mặc Cúc Liên giương mắt lú lười nói.

Hắn thực sự theo không kịp tư duy toát ra của vị nguyên soái đại nhân này, vừa rồi còn đang nói chuyện chiến tranh, thế nào chỉ chớp mắt lại thành việc buôn bán vậy?

Phương Tranh nhướng mày, mắt húng nói: “Ta mang đến một ngàn hộp phấn ngọc trai, người thế nào luôn tuyển trạch quên đi một ít chuyện trọng yếu vậy? Mao bệnh này cũng không tốt, một ngàn hộp phấn, mỗi hộp giảm cho người mười phần trăm, bán cho người chín mươi lượng một hộp, thế nào? Ta đây là vì suy nghĩ cho da thịt non nớt của các cô nương thảo nguyên của các người thôi, người xem cô nương trong các bộ lạc Đột Quyết của các người, da thô ráp giống như vỏ cây già cỗi, làm cho dục vọng muốn đùa giỡn một chút cũng đều sản sinh không được, quốc sư, các người nên tự kiểm thảo chính mình! Không có phấn ngọc trai của chúng ta, cô nương Đột Quyết các người đều là kém cỏi, làm sao lên được mặt bàn? Đột Quyết đánh vài cuộc nội chiến, nhân khẩu giảm mạnh, đang lúc cần gia tăng sản xuất báo quốc, nhưng mặt mày của cô nương Đột Quyết, nam nhân nào nhìn thấy có thể sản sinh được xung động? Nam nhân không sản sinh được xung động, làm sao sinh sản được hậu đại tiếp theo của Đột Quyết? Quốc sư, chuyện này, người cần phải nâng cao tầm nhìn theo độ lớn của chính trị mới được.”

Phương Tranh một phen nói đến khô cổ, nhắc chén rượu giữa đầu uống một hớp lớn.

Mặc Cúc Liên hai mắt đăm đăm, ha ha nói: “Người...người nói một tràng dài như vậy, chính là vì, muốn ta mua một ngàn hộp phấn của người?”

Phương Tranh vui vẻ nở nụ cười: “Quốc sư quá thông minh, đương nhiên, không chỉ là một ngàn hộp, nếu như cần thiết, ta tùy thời đều có thể điều thêm mấy ngàn hộp tới, các cô nương Đột Quyết trang điểm càng xinh đẹp, chắc chắn, nam nhân mới có hứng thú rong ruổi trên người các nàng, đặt mình vào hoàn cảnh

người khác ngấm lại, nếu như mỗi đêm ngủ bên người người không phải là cô nương xinh đẹp, mà là một lợn mẹ, người khẳng định không quá cam tâm tình nguyện, càng miễn bàn tới người muốn cùng nàng làm chuyện gì khác, trừ phi người tắt đèn...”

Sắc mặt Mặc Cúc Liên dần dần nổi lên vẻ giận dữ, trầm giọng nói: “ Phương đại nhân, nói thật cho người biết, hôm nay Đột Quyết trong ngoài đều khốn đốn, tuyệt sẽ không lấy bạc đi làm những chuyện vô vị như vậy, một ngàn hộp phần kia, thứ lão phu không cách tiêu thụ.”

Phương Tranh nghe vậy hoàn toàn thất vọng, lắc đầu nói: “ Người thật sự là một lão cổ hủ, lão phong kiến, ta với người thật sự rất khó câu thông, ai, ta nói người có thể nhiệt tình một chút hay không? Lần trước chúng ta uống rượu người còn mang theo một ít vú dê nướng đem tới, thế nào hôm nay chúng ta uống rượu cũng chỉ có một đĩa rau dại vậy? Đãi ngộ càng ngày càng kém a.” Phương Tranh cầm đôi đũa gạt gạt mớ rau dại trước mắt hai người, thần sắc rất là bất mãn.

Mặc Cúc Liên xấu hổ cười cười, nói: “ Phương nguyên soái, nam nhi thảo nguyên từ trước tới nay luôn hiếu khách, chỉ là, ai! Ngày tháng của lão phu cũng sống không khá giả, còn thỉnh nguyên soái thứ lỗi.”

Phương Tranh ngẩn người, sau đó như hiểu ra nỗi cười, lại gấp một miếng rau bỏ vào miệng, chậm rì rì nói: “ Lão Mặc, chúng ta nhận thức đã lâu, ở trước mặt ta khóc than cũng không đúng, các người sẽ không nghèo tới mức chỉ ăn rau dại thôi đi?”

Thần sắc Mặc Cúc Liên biến đổi mấy lần, rốt cục cười khổ nói: “ Phương nguyên soái, lão phu không dối gạt người, hôm nay Đột Quyết chúng ta thật sự là không tốt lắm, hôm nay nguyên soái ở chỗ này, lão phu không ngại nói thẳng, hai tháng trước quý quốc giúp đỡ cấp lương thảo cho lão phu, hôm nay đã toàn bộ ăn hết, lão phu...”

Nhìn biểu tình như cười như không của Phương Tranh, Mặc Cúc Liên cắn răng nói: “ Lão phu muốn mời quý quốc cấp giúp một ít lương thảo, vì khẩn cấp, đợi lão phu bình định xong thảo nguyên, ổn thỏa sẽ trả!”

Tràng diện nhất thời rơi vào trầm mặc.

Một lúc lâu, Phương Tranh bỗng nhiên nở nụ cười, cười đến cao hứng bưng bưng, cười sau một lúc, bắt đầu lớn tiếng kêu lên: “ Bang, bang, bang.”

Mặc Cúc Liên ngạc nhiên nói: “ Phương nguyên soái, cái gì gọi là “ ỨC, ỨC, ỨC.?”

Phương Tranh cười to nói: “ Bang bang ỨC, đó là phong tục Hoa triều ta, mỗi lần người Hoa triều phải giúp đỡ người khác thì sẽ kìm lòng không được kêu to vài tiếng, xem như “ giúp người là niềm vui khoái lạc.”

Đương nhiên, gõ thanh trúc cũng sẽ phát sinh thanh âm giống như vậy, bất quá loại thuyết pháp này phỏng chừng pháp sư đại nhân sẽ không quá thích.

Phương Tranh vui tươi hơn hớn nhìn chăm chú vào miệng Mặc Cúc Liên đang không ngừng thì thào nhắc tới danh sách, ánh mắt kia giống như một con sói đang tiếp cận một con tiểu dê béo đang đánh giá nó từ trên xuống dưới.

Mặc Cúc Liên bị ánh mắt của hắn thành đến da đầu run lên, trầm mặc một lúc lâu mới ha ha nói: “ Phương nguyên soái, người có thể đừng ra điều kiện trao đổi được hay không, quý quốc cùng lão phu từng có ước định sẽ vô điều kiện giúp đỡ lương thảo, binh khí, quân giới mọi thứ cho lão phu, hiện giờ lương thảo trong đại doanh của lão phu đã cạn, mong rằng nguyên soái có thể giúp đỡ.”

Thần sắc Phương Tranh nghiêm chỉnh ngẩng đầu nhìn trời dùng một loại giọng nói vô hạn u oán: “ Bản thân chúng ta cũng không còn lương thực dư a.”

Mặc Cúc Liên cứng lại, nhin xuống tức giận trầm giọng nói: “ Phương nguyên soái, lương thảo vốn là căn mệnh của quân đội, ta và người là kết minh, mong rằng nguyên soái cấp cho sự phương tiện, bằng không nếu quân ta hết lương thảo, chỉ sợ sẽ xảy ra binh biến.”

Các người binh biến quan hệ gì tới ta?

Phương Tranh khó xử thở dài nói: “ Lão Mặc, không phải ta không cho, hiện giờ cả Hoa triều ta cũng không dễ dàng, trong quốc nội liên tiếp trải qua mấy lần binh định phản loạn, nói vậy người đã biết một hồi chiến

tranh đã làm ngân khố quốc gia hao tổn sạch sẽ, hiện tại quốc gia đã nghèo tới mức không chịu nổi, vì gom góp lương thảo cho lần bắc phạt này, hoàng thượng ngay cả chiếc quần lót cũng phải xuất ra đấu giá mới có được một ít lương thực cho tướng sĩ chúng ta, chúng ta tự mình ăn còn không đủ, người nói ta đi chỗ nào tìm lương thực dư thừa cho người.”

Sắc mặt Mặc Cúc Liên thật khó coi: “ Phương nguyên soái, hai nước chúng ta vốn là liên minh, trong việc bình diệt Mặc Xuyên lão phu đã ra sức không ít, mười vạn chiến sĩ anh dũng chỉ còn lại năm vạn cùng lão phu bám trụ Mặc Xuyên suốt một năm nay. Quý quốc nhờ vậy mới tranh thủ được thời gian đầy đủ sung túc chuẩn bị, hiện giờ người cũng không thể qua sông chặt cầu a.”

Phương Tranh thật muốn đề nghị hấn đem luôn năm vạn chiến sĩ còn lại cũng đánh nhau cho chết hết, như vậy là có thể tiết kiệm được lương thực rồi.

Nhưng nếu thật phải nói ra lời này, hấn lo lắng Mặc Cúc Liên sẽ tức giận đến xử lý hấn ngay tại chỗ, hấn nghĩ nghĩ, cuối cùng liền quyết định không nên mạo hiểm như vậy.

Đảo tròn mắt, Phương Tranh cười nói: “ Quốc sư cùng các chiến sĩ dưới trướng suốt một năm nay chịu khổ, bốn soái rất là cảm kích, cho nên tuy rằng lương thảo của quân ta không nhiều, nhưng ta cũng nguyện ý giúp đỡ lần này, dù sao các người vì bình diệt Mặc Xuyên đã làm ra công hiến lớn như thế, các người đều là anh hùng, anh hùng không nên đói bụng.”

Mặc Cúc Liên nghe vậy sắc mặt vui vẻ: “ Nói như thế thì Phương nguyên soái nguyện ý giúp đỡ lương thảo cho quân ta?”

Phương Tranh cười híp mắt nói: “ Đương nhiên nguyện ý, nhưng...”

Mặc Cúc Liên căng thẳng: “ Nhưng cái gì?”

Phương Tranh liếm liếm môi, ánh mắt lộ ra vẻ tham lam, cười hắc hắc nói: “ Tục ngữ nói thiên hạ không có bữa cơm trưa miễn phí, ở Hoa triều chúng ta khi ăn cơm là phải trả tiền.”

Mặc Cúc Liên cau mày: “ Lời này có ý tứ gì?”

Lão tử ám chỉ rõ ràng như thế, lão đầu nhi này như thế nào còn nghe không hiểu, loại chuyện đòi tiền này nói trắng ra thật sự làm cho người ta rất thẹn thùng.

Nhưng tiền tài là vật trọng yếu, Phương Tranh vì cuộc chiến bắc phạt bản thân xuất ra tiền túi giúp triều đình tới ba trăm vạn lượng bạc, đó cũng không phải là số lượng nhỏ, mấy năm gần nhất phỏng chừng Mập Mập còn không trả nổi, Phương Tranh đành suy nghĩ đi khắp thế giới tìm cách bù trở về.

Đòi tiền là chuyện xấu hổ, mà dù có xấu hổ hơn nữa cũng phải làm nha.

Phương Tranh trời sinh da mặt mỏng rõ ràng liền quyết tâm, hấn thực ngượng ngùng nhìn Mặc Cúc Liên nói: “ Thật xấu hổ, ta nói ra lời này thực sự có chút ngượng ngùng, nếu người có tiền thì lấy ra mua lương thảo, chúng ta mua bán công bình, già trẻ không gạt.”

Mặc Cúc Liên ngẩn người, tiếp theo giận dữ: “ Người...người cũng quá vô sỉ, hiện giờ lão phu trong ngoài đều khốn đốn, nào có tiền cho người?”

“ Ai, Đột Quyết các người tích lũy mấy trăm năm dĩ nhiên cũng phải có chút ít vàng bạc châu bảo chẳng hạn, cũng có thể lấy ra trao đổi, ta không chê đâu.”

“ Không có, lão phu thật sự không lấy ra được.” Thái độ Mặc Cúc Liên thật kiên quyết, hấn thật sự hận chết tên vô sỉ mượn gió bẻ măng trước mắt này.

“ Nhiều ít phải cấp một chút đi, tất cả mọi người làm việc thật không dễ dàng.” Phương Tranh tận lực cầu xin.

“ Không có, dù cho người giết chết lão phu cũng không có.”

“ Ai, người không trả tiền ta sẽ không cho người lương thảo đâu.”

“ Không cho thì thôi, lão phu cũng sẽ lĩnh quân rút lui khỏi kết minh.”

“ Lão Mặc, người có thể giảng chút đạo lý hay không, cứ mãnh liệt như vậy rất không lễ phép.”

“ Ta không giảng đạo lý? Ta không giảng đạo lý sao? Người mượn gió bẻ măng không ngờ còn muốn cắn lại ta một ngụm, không có tiền còn muốn dọa dẫm lão phu, người tỉnh lại đi.”

“ Làm sao vậy? Người làm như kẻ cướp, ăn lương thảo chúng ta không muốn trả tiền, nói chuyện còn lớn tiếng như vậy, đây là thế đạo gì?”

“ Ta ăn không trả tiền thì thế nào? Nếu người không chịu cấp lương thảo thì qua thêm một ngày lão phu liền lĩnh quân rút lui, để người cùng Mặc Xuyên đánh tới đi.”

“ Phan!”

Đàn phán vỡ tan, gỗ trúc khiêng thất bại, Phương Tranh bị Mặc Cúc Liên một cước đá ra khỏi lều trại.

“ Mặc Cúc Liên người là lão bất tử, chúng ta rồi xem.” Phương Tranh chật vật đứng bên ngoài lều trại đỏ mặt tía tai chỉ vào lều trại mắng to.

Ôn Sâm và thân quân thống lĩnh canh giữ bên ngoài lều trại thấy nguyên soái bị người đập đi ra không khỏi hoảng sợ vội vàng tiến lên phía trước hỏi: “ Nguyên soái ngài làm sao vậy?”

“ Bị người chửi.”

Cách đó không xa hai ngàn thân quân thấy thế liền giận dữ rút đao kiếm muốn tiến vào lều trại giúp nguyên soái trút giận.

“ Trở về, không cho phép vọng động.” Phương Tranh xanh mặt, lồng ngực phập phồng, cả người thẳng run.

“ Hai quân hiện giờ đang kết minh, không nên trở mặt, nếu ở ngay đại doanh Đột Quyết động thủ chúng ta sẽ thiệt thòi.” Phương Tranh cắn răng nói.

Ôn Sâm tức giận bất bình: “ Nguyên soái bị hấn khi dễ, chẳng lẽ cứ như vậy mà bỏ qua sao, đúng rồi, vì sao nguyên soái lại khắc khẩu với hấn?”

Phương Tranh ngẩng đầu nhìn lên không trung, bi phẫn nói: “ Ta bất quá là thấy hấn ăn lương thảo chúng ta mà không trả tiền nên muốn hướng hấn thu chút phí tổn, ai ngờ lão gia hỏa này ăn không trả tiền còn rất khi dễ ta, keo kiệt tới mức vắt cổ chày ra nước.”

Ôn sâm đi theo Phương Tranh nhiều năm, hơi suy tư liền biết vị Phương nguyên soái này đoán chừng là dọa dẫm người ta không được nên song phương đã nổi lên tranh chấp.

“ Đúng, rất khi dễ người.” Ôn Sâm hung hăng gật đầu nói, hỏi: “ Nguyên soái, chúng ta làm sao bây giờ?”

Phương Tranh vung tay lên hăm dọa: “ Đi trở về đại doanh.”

Đoàn người đi theo Phương Tranh cất bước hướng cổng lớn đại doanh Đột Quyết đi ra.

“ Nguyên soái định bỏ qua như vậy sao?” Ôn Sâm thực không cam lòng.

“ Bằng không có thể như thế nào? Mang binh đánh với họ một hồi sao? Nếu để Mặc Xuyên biết được còn không cười đến rụng răng.” Phương Tranh mặt âm trầm nói.

“ Chẳng những không thể theo chân bọn họ tính toán, lão tử còn phải phân phối lương thảo cho bọn họ, nếu không bọn họ có lẽ sẽ lui quân, hấn dựa vào điều này uy hiếp ta.” Phương Tranh càng nghĩ càng bi phẫn.

Mọi người đi đến cổng đại doanh, Phương Tranh bỗng nhiên khẽ vươn tay nói: “ Chậm đã.”

Mọi người ngăn người.

Con mắt xoay xoay, Phương Tranh chỉ vào những chông sắt cùng hàng rào gỗ vây quanh đại doanh Đột Quyết dùng để chống chiến mã công kích nói: “ Người đâu, đem toàn bộ những thứ này mang đến đại doanh của chúng ta.”

Mọi người ngạc nhiên, Ôn Sâm lau mồ hôi nói: “ Nguyên soái, như vậy không tốt lắm đâu, không thể cướp đoạt đồ vật ngay trước mặt người Đột Quyết...”

Phương Tranh trừng mắt: “ Cướp đồ vật thì đã làm sao, Đột Quyết có thể cướp chúng ta, chúng ta vì sao không được cướp lại, mọi người mạnh ai nấy cướp thứ mình muốn chứ.”

Ôn Sâm tiếp tục lau mồ hôi, vị nguyên soái đại nhân này có lối suy nghĩ thật sự là rất khó nắm lấy a.

Phương Tranh trừng mắt quét nhìn xem còn ai dám khuyển răn nữa.

Vì thế hai ngàn thân quân lập tức xắn tay áo bắt đầu kéo những chông sắt lẫn hàng rào bên ngoài đại doanh Đột Quyết, mọi người giống như một đám công nhân quét tước bảo vệ môi trường vệ sinh, mỗi người ôm một đồng đồ vật cao hứng phần chần giống như đi ăn tết.

Binh lính canh giữ ở cổng đại doanh Đột Quyết nhìn thấy đám người Hoa triều giống như những tên thổ phỉ cướp đoạt, cướp đồ cũng không hề hỏi han, bọn hắn đều khẩn trương gấp gáp.

Một đội binh lính nhìn chăm chú vài lần, có người ánh mắt thông minh nhanh chóng hướng vương trưởng chạy tới báo tin, mặt khác mấy binh lính Đột Quyết vây quanh Phương Tranh nghĩa chính lời nghiêm chỉ trích bô lô ba la gì đó một tràng.

Phương Tranh không kiên nhẫn tách bọn họ đẩy qua một bên nói: “ Đừng nói tiếng chim với lão tử, lão tử nghe không hiểu. Quốc sư nhà các ngươi đánh bài thiếu lão tử rất nhiều tiền, lão tử lấy đi một chút đồ vật coi như là bồi thường. Người đâu, đem mấy người Đột Quyết luôn bô lô ba la này ném ra, cứ chít chít hu hu thật là không chút lễ phép.”

Một đội thân quân xông lên hi hi ha ha tay nắm chân đá đem mấy tên binh lính Đột Quyết đánh ngất xỉu phóng té lên mặt đất.

Ở xa xa có nhóm lớn binh lính Đột Quyết thấy thế không khỏi giận dữ muốn tiến lên liều mạng với Phương Tranh, đầu lĩnh bách phu trưởng nhìn thấy Phương Tranh thân mặc áo giáp nguyên soái, biết rõ người này trên danh nghĩa là người lĩnh đạo trực tiếp, dù sao song phương là đồng minh, vị bách phu trưởng thần sắc thoáng do dự liền quát bảo binh lính thủ hạ ngưng lại, lại phái người nhanh chóng chạy đi tìm quốc sư báo tin.

“ Dời, mau dời.” Phương Tranh hoa chân múa tay vui sướng chỉ huy thân quân, thần sắc có chút hưng phấn.

Ngẩng đầu nhìn thấy ngay cổng đại doanh còn có một cây cột cờ thật dài, trên cột cờ còn có đại kỳ thêu đồ đằng của Đột Quyết, Phương Tranh bỗng nhiên trầm mặc, ánh mắt cảm thấy kính nể nhìn chăm chăm cột cờ cao cao đứng vững, thần sắc có chút chăm chú.

“ Nguyên soái, ngài làm sao vậy?” Ôn Sâm kinh ngạc nói.

Phương Tranh thở dài, giọng nói có vẻ đau lòng: “ Nhìn thấy lá cờ này ta liền nhớ lại các tướng sĩ chiến đấu hăng hái ngày trước, trong lòng rất là nặng nề.”

Ôn Sâm trầm nghĩ, cướp đồ vật còn làm vẻ đa sầu đa cảm như thế, từ xưa tới nay chỉ có duy nhất một mình Phương Tranh nguyên soái người mà thôi.

Phương Tranh lấy lại tinh thần thu hồi suy nghĩ đa sầu của chính mình, đánh giá cột cờ trước mắt, trầm ngâm nói: “ Cây cột này có vẻ như cao lớn hơn lá cờ trong soái trưởng của ta. Mặc Cúc Liên rất không lễ phép, lão tử mới là nguyên soái, lá cờ rách này của hắn sao có thể cao hơn lá cờ của ta, đúng không?”

Ôn Sâm vội vàng phụ họa: “ Không sai, nguyên soái nói đúng cực kỳ, Mặc Cúc Liên vốn là man di thiếu văn minh, thật sự rất không biết quy củ.”

“ Chém ngã cột cờ, ta muốn mang nó đến đại doanh của chúng ta.” Phương Tranh không chút do dự ra lệnh.

“ A?” Ôn Sâm tròn tròn mắt, không phải mới vừa rồi còn rất đau lòng hay sao, sao lúc này lại đánh chủ ý lên cột cờ của người ta, nguyên soái có lối suy nghĩ thật sự quá bí hiểm.

“ Ầm vang.” Cột cờ thật dài giống như một liệt sĩ anh dũng hi sinh giống như thật bị tráng ngã xuống.

“ Khiêng đi khiêng đi, lần này đều là của ta, đều là của ta.” Phương Tranh cao hứng quên hết chuyện vừa rồi bị Mặc Cúc Liên đá ra lều trại, những buồn bực nhất thời biến mất vô tung, nhìn thấy thân quân ở cửa

đại doanh Đột Quyết bận rộn kéo đồ hàng rào cùng chông sắt không chút khách khí thu về cho mình dùng, Phương Tranh không khỏi mở cờ ngựa mặt lên trời cười to.

“ Có ai đi vào đại doanh bọn hãn cướp mấy cô nương Đột Quyết đến chỗ lão tử khiêu vũ hầu hạ lão tử một phen?”

Phương Tranh hoa chân múa tay vui sướng, càng phát ra vẻ vênh váo đắc ý.

Ôn Sâm cực kỳ hoảng sợ: “ Nguyên soái đủ rồi, đừng tiếp tục cướp nữa, nếu còn cướp khẳng định Mặc Cúc Liên sẽ trở mặt với chúng ta, chúng ta sẽ bị vạn người vây ở đây.”

Phương Tranh ngăn người, nhất thời tỉnh hồn lại vội vàng gật đầu nói: “ Lão Ôn nói thực có đạo lý, tiện nghi không thể chiếm quá nhiều, ta xem chừng lão Mặc có thể không rất cao hứng.”

Ôn Sâm cười khở, lão Mặc kia đã sớm rất mất hứng, nếu hãn biết người hủy đi cổng đại doanh của hãn, phỏng chừng muốn ăn cả tim gan của người luôn.

“ Hồi doanh.” Phương Tranh vung tay ra lệnh.

Nhìn thấy những chiến sĩ Đột Quyết vây xem thần sắc không tốt nhìn mình chằm chằm, sự bức mình vừa rồi bị Mặc Cúc Liên đá ra khỏi lều trại lại nảy sinh, Phương Tranh quay đầu giậm chân có chút không cam lòng tức giận nói: “ Các người rất khi dễ người.”

Sắc mặt Ôn Sâm có chút phát xanh, không ngừng lau mồ hôi.

Đây rốt cục là ai khi dễ ai nha.

Hai ngàn thân quân khiêng cự mã, cột cờ, hàng rào cao hứng phần chắn nghênh ngang hướng đại doanh của mình đi về.

Một đám chiến sĩ Đột Quyết đứng ngay cửa doanh đưa mắt nhìn nhau, thần sắc phần hận rồi lại không biết nên làm gì, cửa doanh vốn chỉnh tề tức sát bị đám thân quân của Phương Tranh kéo ngã rách tung tóe giống như bị quân địch trộm qua, nhìn thật thê thảm chán nản như kẻ cùng đường bị lối.

Đại doanh Sài Mộng Sơn hùng hực liệt hỏa phóng lên cao, hơn phân nửa lều trại đã bị cháy, vô số binh lính cả người cháy rực không ngừng lăn lộn kêu rên trên mặt đất, có những binh lính mang theo dục vọng muốn sống mãnh liệt không cam lòng bị giết chết, hốt ha hốt hoảng hướng cửa doanh chạy ra, lại bị tướng sĩ dưới trướng Tần Trọng thúc ngựa tiến lên dùng loạn đao chém chết.

Cả trường hợp vốn chỉ là một hồi giết hại, Sài Mộng Sơn vừa chết nhất thời khiến cho sĩ khí bộ hạ của hãn bị đả kích đến mức thấp nhất, đại bộ phận dường như đã mất đi dũng khí cầm lấy vũ khí chiến đấu, mỗi lều trại bị đốt cháy mượn theo sức gió càng đốt càng lớn, đồng thời cũng làm cho bọn hãn càng ngày càng sợ đám người giống như ác ma đến từ địa ngục, trên mặt mang theo vẻ điên cuồng khát máu, gặp người liền giết, thấy lều trại liền đốt không chút lưu tình, thương hại cho hơn hai vạn người giống như hơn hai vạn con sơn dương bất lực chỉ có thể trở mắt nhìn địch nhân giờ đao trong tay tàn tình tàn sát những đồng chí chiến hữu của mình.

Nhưng bộ hạ của Sài Mộng Sơn dù sao cũng từng là biên quân phòng thủ U Châu nhiều năm, trong bọn họ vẫn có rất nhiều người không cam lòng bị người đồ sát, vì thế không ít người bỏ chạy ra được chuồng ngựa, tìm được binh khí lên ngựa tạo thành trận công kích trong thời gian ngắn nhất, cố gắng làm nên sự nỗ lực cuối cùng giành lại tính mạng.

Tần Trọng nhìn bốn ngàn kỵ binh vừa kết trận từ phía xa xa, khóe miệng lạnh lùng cười, hiện tại sự phản kháng nào cũng là vô dụng, vô luận là chiến hoặc không chiến, hôm nay trong đại doanh của Sài Mộng Sơn tất cả mọi người chết chắc, không ai ngoại lệ.

Tần Trọng khinh miệt nhìn lướt qua đám tàn binh, giọng cao kiêu quát to: “ Phân ra một vạn người liệt đội theo trùy hình trận tiến đánh bọn hãn.”

“ Dạ.”

Tướng sĩ dưới trướng âm âm tuân mệnh.

Vạn người rất nhanh tập kết xong, viên đầu lĩnh phó tướng nhìn đám tàn binh đối diện, lạnh lùng nanh cười, rút kiếm quát to: “ Các huynh đệ, tướng quân có lệnh, giết sạch đại doanh, chó gà không tha.”

Tướng sĩ Hoa triều phía sau tất cả đều hưng phấn quát to: “ Chó gà không tha, không chừa ngọn cỏ.”

“ Giết...”

“ Giết...”

Vạn người đồng thời thúc ngựa duy trì trùy hình trạng, mũi trùy nhắm ngay tàn binh đối diện bay nhanh xung phong lướt tới.

Trên mặt bốn ngàn tàn binh lộ ra vẻ tuyệt vọng, khi nhìn thấy kỵ binh giống như nước lũ cuộn cuộn đánh tới, một gã đầu lĩnh bị trắng hét: “ Chiến cũng là chết, không chiến cũng chết, các huynh đệ chiến hay không chiến?”

“ Chiến.” Mọi người cùng kêu lên hét lớn.

“ Chúng ta liền chiến.” Tiếng bi liệt cười dài, gã đầu lĩnh rút trường đao chỉ phía trước quát to.

“ Giết...”

“ Giết...”

Bốn ngàn tàn binh thúc ngựa xung phong liều chết đánh về phía trước không hề chùn bước.

Không quan hệ đến việc chính nghĩa hay tà ác, có dũng khí vì sinh mạng chiến đấu đều là đáng giá tôn trọng.

Lửa lớn vây quanh lều trại của Thái Vương, hừng hực bốc cao, bên trong doanh trường gương mặt Thái Vương vàng như giấy, cả người run rẩy không thôi, lều trại nóng rực làm hắn giống như đưa thân vào địa ngục, giống như tử thần đang nhe răng cười dùng lưỡi đỏ liếm bay khuôn mặt của hắn.

“ Người đâu, có người hay không, đã xảy ra chuyện gì?” Thái Vương ở trong doanh trường sợ hãi chạy loạn quờ quạng chung quanh, thỉnh thoảng đá ngã mấy chiếc ghế làm hắn lảo đảo không thôi.

Tiếng hét hò ngoài trường dần dần nhỏ đi, Thái Vương lại càng cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Sài Mộng Sơn xong rồi, ta có thể sẽ chết hay không?

Phương Tranh người rất cục đã tới, người giống như con ác quỷ nhất định không bỏ qua tính mạng của ta sao?

Lều trại đã bị đốt cháy bùng bùng, tản mát ra mùi khét lẹt khó ngửi, Thái Vương ở trong trường sở soạng trên thảm sàn rất cục tìm được một chiếc ghế, lảo đảo ngồi lên bắt đầu bình tĩnh tự hỏi.

Ta không thể chết được, tuyệt không thể chết được.

Đi ra ngoài đầu hàng, dù là đầu hàng Phương Tranh thì sao? Đại trượng phu có được giãn được, thù này chung quy có một ngày ta sẽ báo, thân ta là hậu duệ hoàng thất quý tộc, Phương Tranh nhất định không dám giết ta. Chỉ cần giữ được tính mạng, tứ đệ mặc dù đã làm hoàng đế, có thể do tính khí hèn yếu đuối thiện lương tất nhiên không đành lòng giết ta, dù đem ta giam cầm cả đời nhưng so với một con kiến hôi chết ngay chỗ này cũng tốt hơn rất nhiều.

Lấy lại bình tĩnh, khoe miệng Thái Vương nổi lên tươi cười.

Đầu hàng hay làm phản trái lại cũng là giống nhau, đó là vì sinh tồn, một người vì sự sống làm ra bất cứ điều gì cũng không dọ người.

Rất nhanh Thái Vương liền làm quyết định.

“ Ta đầu hàng, đừng giết ta, đừng giết ta, ta là Thái Vương...” Thái Vương ôm đầu chạy ra khỏi lều trại, đối diện với tướng sĩ Hoa triều tay cầm đao kiếm, Thái Vương không hề sợ hãi thông dong cười cười.

“ Ta là Thái Vương, Phương Tranh một lòng muốn tìm Thái Vương, ta hướng dẫn đầu hàng các người không thể giết ta.” Thái Vương trấn định nói.

Hắn thực có nắm chắc coi như mình từng mưu phản trong Hoa triều cảnh nội, nhưng hắn vẫn là thân ca ca của hoàng đế, thân phận này làm hắn cảm thấy được bảo đảm an toàn trong giờ phút này.

Tần Trọng thúc ngựa tiến đến, vẫn ngồi trên lưng ngựa liếc mắt nhìn hắn: “Ngươi là Thái Vương?”

Vương gia phong lưu ngày xưa hôm nay dùng vải trắng che mắt, hình dáng khô héo chán nản chẳng khác gì một thư sinh vừa bị thi rớt.

Bất quá theo ngũ quan của hắn, Tần Trọng vẫn nhận ra hắn là Thái Vương.

“Đúng, ta là Thái Vương, Phương Tranh thiên tâm vạn khổ tìm kiếm Thái Vương, hiện tại ta hướng hắn đầu hàng, thỉnh các tướng sĩ đem ta áp giải về kinh đi, ta nguyện nhận sự trừng phạt của hoàng thượng.” Thái Vương sửa sang lại quần áo, thậm chí lộ ra vẻ mỉm cười thản nhiên.

Trong mắt Tần Trọng nhanh chóng hiện lên vài phần tàn nhẫn, hắn nhìn chằm chằm Thái Vương, khoe miệng nhẹ nhàng hướng về phía trước lộ ra một đường cong tràn đầy ý tứ hàm xúc tàn khốc.

“Bá.”

Lưỡi đao lạnh như băng sương xẹt qua cổ họng Thái Vương bị bám theo vài giọt máu thật nhỏ đỏ tươi.

Thái Vương ngẩn người, gương mặt anh tuấn tràn ngập vẻ không dám tin, cứng ngắt. Hai tay hắn theo bản năng bưng kín trên cổ, một đạo chỉ hồng không thể nhận ra hiện lên vắt ngang cổ họng, đạo chỉ hồng càng lúc càng rộng càng lúc càng lớn, máu tươi đỏ thẫm như suối phun ồ ạt chảy ra từ vết thương kia.

Thái Vương gắt gao bưng kín cổ họng, khí lực cả người giống như bị rút sạch trong nháy mắt, hai chân hắn mềm nhũn không tự chủ được quỵ sụp xuống bãi cỏ ẩm ướt, cổ họng ùng ục vài cái, môi mấp máy giống như muốn hỏi vì sao Tần Trọng phải giết hắn.

Tần Trọng lạnh lùng nhìn chăm chú vào thân hình gãy dựa của Thái Vương, hắn ngồi trên lưng ngựa thản nhiên nói: “Bây giờ chúng ta phải trốn tránh truy binh của Mặc Xuyên, như thế nào lại mang theo một người mù kéo chân sau chúng ta, Thái Vương điện hạ, Phương nguyên soái nói ngươi phải chết.”

Vận mệnh, Thái Vương cùng thái tử đều có vận mệnh giống nhau, vận mệnh của huynh đệ hoàng thất rốt cục lại thần kỳ như lặp lại luân hồi.

Thái Vương nỗ lực kéo kéo khoe miệng muốn lộ ra dáng tươi cười chế giễu, đáng tiếc không thành công, chỉ lay động vài lần rốt cục gục trên cỏ không còn một tia sinh khí.

Tần Trọng khuôn mặt lạnh cứng quay đầu không tiếp tục nhìn Thái Vương lần nào, quát lớn: “Các tướng sĩ, mau chóng quét dọn tàn quân, viện quân Mặc Xuyên lập tức sẽ tới, chúng ta cần nhanh chóng chạy đi mau.”

394. Chương 378: Tung Tích Nhạc Mẫu

Tướng sĩ Hoa triều tay cầm đao kiếm từ trên thi thể hắn bước qua tùy ý tàn sát tàn binh của Sài Mộng Sơn.

Không ai liếc mắt nhìn lại Thái Vương một lần, tất cả mọi người đều vội vàng sự sinh tồn mà chiến đấu không ngừng.

Hai mắt Thái Vương trợn lên, khuôn mặt anh tuấn trắng nhợt dính đầy nước bùn, trở nên dơ bẩn không chịu nổi. Hắn đến chết cũng không hiểu được vì sao ngay cả cơ hội đầu hàng mà Tần Trọng cũng không lưu cho hắn, vì sao hắn đường đường có thân phận hoàng thất hậu duệ quý tộc nhưng ở trong mắt các tướng sĩ này vẫn thấp kém như cây cỏ tầm thường, hắn là con trai của tiên hoàng, là thân huynh của đương kim hoàng thượng, đã từng là phiên vương hết sức quan trọng tại Giang Nam, hiện giờ lại chết vô danh trên thảo nguyên hoang vắng mà không có bất kỳ kẻ nào thương hại, than thở cho hắn. Giống như cái chết của hắn hẳn là bình thường như giết một con chó.

Tru diệt Sài Mộng Sơn và Thái Vương.

Đây là mệnh lệnh của Phương Tranh dành cho Tần Trọng, hắn phi thường hiểu rõ ý tứ tru diệt của Phương Tranh, ý tứ của câu nói này chính là không cần lưu lại sự sống cho hai người này.

Tần Trọng trung thực chấp hành mệnh lệnh của Phương Tranh. Hắn nhìn nhìn thi thể Thái Vương lạnh lùng hừ một tiếng, lưỡi dao dính đầy máu tươi tùy ý lau qua trên quần áo Thái Vương, sau đó quát to: “Viện quân Mặc Xuyên buông xuống, trong thời gian một nén nhang chấm dứt chiến đấu lập tức rút quân.”

Chúng tướng sĩ cùng kêu lên đáp ứng, năm vạn người thúc ngựa chạy vội, tiết tấu tàn sát càng được đẩy mạnh, tàn binh không cam lòng bị giết chết liền trong hoảng loạn lâm thời tổ chức những đội ngũ xung phong nhỏ nhỏ, nhưng cũng như những bọt sóng nhỏ bé, rất nhanh bị nước lũ cuộn cuộn chôn vùi tan thành tro bụi.

Quân đội mất đi chủ tướng giống như năm bè bầy mả rất khó tiếp tục chống lại, một kích của địch nhân xung phong liền chưa đến thời gian một nén nhang thì trong doanh địa đã biến thành một mảnh im lặng, tàn quân của Sài Mộng Sơn toàn bộ bị diệt sạch.

Đây là một lần ám tập đột kích hoàn mỹ, quân đội hơn hai vạn người của Sài Mộng Sơn bao gồm cả chủ tướng bên trong trong vòng một đêm liền hoàn toàn bị hủy diệt không còn chút dấu vết. Trong doanh địa chỉ còn liệt hỏa hừng hực thiêu đốt, ánh vào mi mắt mọi người là thi thể cùng những phần cụt tay chân đầy đất, giống như địa ngục tàn khốc, thảm thiết đến không đành lòng nhìn thấy.

Tần Trọng nhìn chung quanh một vòng, vừa lòng gật đầu, hành động lần này một mục đích là tru diệt Sài Mộng Sơn, một mục đích tru diệt Thái Vương cùng toàn bộ quân đội của Sài Mộng Sơn, tất cả đều thành công, hiện tại có thể lui quân.

Khóe miệng Tần Trọng xả ra một ý cười băng sương tàn khốc, nhìn vẻ mặt hưng phấn của các tướng sĩ, Tần Trọng giờ kiêu quát to: “Các tướng sĩ đã khổ cực, công lao bốn tướng sẽ ghi lại cho các người. Hiện tại truy binh lập tức đánh tới, hiện tại chúng ta lập tức trở về đại doanh, hướng Phương nguyên soái thỉnh công.”

“Thỉnh công thỉnh công.” Toàn bộ tướng sĩ Hoa triều ngồi trên lưng ngựa giờ đao hưng phấn kêu to.

“Hồi doanh.” Tần Trọng hưng hăng vung tay lên. Năm vạn người thúc ngựa hướng phía đông nam phóng đi, trong chớp mắt chỉ còn bụi mù màu vàng đầy trời, còn có thi thể đầy đất trong doanh địa giống như chứng kiến chiến công của tướng sĩ Hoa triều.

Bóng đêm thâm lương lặng lẽ tiến vào trong đại doanh, bên trong vương trưởng, Mặc Xuyên Khả Hãn sắc mặt âm trầm trầm mắt nhìn Đạt Tháp Tháp, âm thanh lạnh lùng nói: “Chuyện khi nào?”

Đạt Tháp Tháp gục đầu xuống dùng giọng nói vô cùng kính cẩn: “Từ giờ Tý có trinh thám được chúng ta bố trí tại nơi đóng quân của Sài Mộng Sơn phía tây nam báo cáo thấy lửa bốc lên. Thế lửa rất lớn, cách xa nhau vài chục dặm đều thấy được. Trinh thám tới gần quan sát sau hồi báo, quân đội của Sài Mộng Sơn gặp địch nhân tập kích bất ngờ, địch nhân là quân đội Hoa triều ước chừng khoảng năm vạn người, toàn bộ đều là kỵ binh.”

“Người Hoa triều.” Mặc Xuyên ngăn người tiếp theo nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Tên đệ tiện võ sĩ Phương Tranh. So với rắn độc còn xảo hoạt, rốt cục hắn động thủ muốn gạt bỏ đi cánh tay của ta, sau khi gạt bỏ cánh tay của ta lại tập trung binh lực đối phó chủ lực của ta, bàn tính đánh ra thật âm độc.”

Mặc Xuyên hưng hăng vỗ bàn cả giận nói: “Nhanh chóng phái người tiếp viện Sài Mộng Sơn. Sài Mộng Sơn là cánh tay của bốn vương, Thái Vương ở bên trong doanh địa của hắn cũng là một cánh tay khác, hùng ung phải dựa vào đôi cánh cứng rắn mới có thể bay lượn trên không trung, mảnh hổ cần móng vuốt sắc bén mới có thể xưng bá chốn núi rừng, bốn vương không thể mất Sài Mộng Sơn và Thái Vương.”

Trong mắt Đạt Tháp Tháp hiện lên vài phần ghen ghét, xoay người cung kính nói: “Khả Hãn vĩ đại, Đạt Tháp Tháp nguyện dẫn dắt chiến sĩ anh dũng của chúng ta đi tiếp viện Sài Mộng Sơn. Đạt Tháp Tháp xin chỉ thị của ngài nên mang theo bao nhiêu nhân mã?”

Mặc Xuyên lạnh lùng nói: “Hiện giờ chủ lực của chúng ta không nhiều lắm, bốn hãn giao cho người năm vạn phụ trưởng, để bọn họ nghe theo mệnh lệnh của người, đi nhanh đi.”

“Dạ, Khả Hãn tôn quý, ta sẽ dùng đầu cùng máu tươi của địch nhân để chứng minh lòng trung thành cùng phục tùng của ta.”

Đạt Tháp Tháp kính cần thối lui ra khỏi vương tướng rất nhanh. Ngoài tướng liền truyền đến tiếng ngựa hí vang rền cùng tiếng người âm ỉ. Sau một trận hỗn loạn ngán ngùi, tiếng vó ngựa vang lên như sấm rền, dần dần hướng phương xa chạy đi.

Mặc Xuyên ngồi trong vương tướng, sắc mặt trầm xuống đến đáng sợ. Nếu Sài Mộng Sơn thật sự bị Phương Tranh tiêu diệt, chủ lực như hắn liền hoàn toàn bại lộ trước mặt Phương Tranh cùng Mặc Cúc Liên, hơn nữa hắn cũng không thể phái ra được kỵ binh quý dị khó lường tiến hành công kích đối với đại doanh Tháp Sơn, hết thảy mọi việc chỉ còn nhờ vào minh đao minh thương.

Điều này cũng chưa tính, xấu nhất chính là nếu mất đi quân sư đa trí thiên mưu như Thái Vương, hành tung đại quân của hắn sẽ càng bị động, Mặc Xuyên biết rõ mình thiếu hụt chỗ nào, dưới tay hắn có được chiến sĩ dũng cảm có thể ngăn cản vạn người, nhưng hắn lại thiếu khuyết quân sư đa mưu túc trí, từ sau khi Thái Vương đến, nhờ vào Thái Vương hắn mới nắm được sự ngon ngọt khi sử dụng mưu kế, thân huynh cừu địch sinh tử của hắn chính là Cốt Đốt Lộc Khả Hãn đã bị chết dưới sự thiết kế của Thái Vương, hiện giờ nếu chợt mất đi Thái Vương, hắn cùng Phương Tranh và Mặc Cúc Liên đối chiến, sẽ không thể xuất ra thêm mưu kế gì được nữa.

Mặc Xuyên bưng lên chén rượu lớn hung hăng uống cạn rượu sữa ngựa trong chiến, sau đó giậm chân tức giận ném chén xuống thảm, làm vãi cô nương Đột Quyết đứng một bên hầu hạ sợ tới mức vội vàng phủ phục trên mặt đất không dám cử động.

“Đi, đi gọi vương phi đến, bốn vương uống rượu cần nàng tiếp đãi.”

Thị nữ vội vàng đi ngay.

Không bao lâu, một phụ nhân tuyệt sắc mặc áo trắng đi vào trong vương tướng, hơi khom người hướng Mặc Xuyên thản nhiên nói: “Nghiêm Dương thị gặp qua Khả Hãn.”

Mặc Xuyên nhìn bà, trong ánh mắt liền toát ra vẻ dâm tà, đánh giá trên thân thể mềm mại một phen, lúc này mới lưu luyến thu hồi ánh mắt, nghe được bà vẫn tự xưng là Nghiêm Dương thị, trên mặt Mặc Xuyên lại hiện lên vài phần tức giận.

“Hừ, đã năm năm người vẫn còn tự xưng Nghiêm Dương thị, hay là người còn tưởng niệm tượng phu đã chết tại Hoa triều? Bốn hãn đối đãi người không tốt sao, lòng của người vì sao cứ cột lại trên thân một nam nhân đã chết đi năm năm?”

Nghiêm Dương thị sụp mắt, thần sắc lãnh đạm không nói không động đứng ngay giữa vương tướng, gương mặt trắng nõn lộ ra vẻ kiên nghị không khuất phục.

Mặc Xuyên nhìn chằm chằm khuôn mặt tuyệt sắc của bà, sau một lúc lâu hắn thở dài thật sâu.

Thiên chi kiêu tử thì sao? Có được thảo nguyên bãi cỏ diện tích mở mang thì sao? Những bộ lạc lớn nhỏ phụng dưỡng làm hoàng kim Khả Hãn thì sao? Tất cả những quang sáng bao phủ trên đầu vẫn không chiếm được trái tim của một nữ tử bình dân, Mặc Xuyên cảm thấy mình thật sự thất bại.

Có đôi khi hắn thật muốn những dũng sĩ dưới tướng, không chút lưu tình đem quần áo nữ tử này xé thành mảnh nhỏ, sau đó trong tiếng la khóc bất lực của các nàng, tùy ý nhe răng cười đem thân hình to lớn của mình hung hăng đặt trên người nữ tử tùy ý lăng nhục chiếm đoạt.

Nhưng hắn luyến tiếc, hắn thậm chí không dám làm như thế.

Hắn biết nữ tử nhìn như nhu nhược trước mắt này, kỳ thực tính khí so với con ngựa hoang càng dữ dội hơn. Trong tay áo của bà vẫn giấu một thanh đao nhọn sắc bén, nếu hắn có bất kỳ cử chỉ gây rối nào bà cũng sẽ dùng chuôi đao nhọn kia không chút do dự tự cắt đứt cổ họng của chính mình. Năm năm trước khi thủ lĩnh Tháp La bộ lạc đem bà dâng tặng cho hắn, ngày đó hắn liền đã hiểu rõ nữ nhân này đã không còn muốn sống, từ đó trở đi hắn thật sự không dám đụng tới bà, lại càng luyến tiếc chặt đứt lòng tưởng niệm của hắn đối với bà.

Khẽ thở dài, Mặc Xuyên vẫy vẫy tay, nói: “Hôm nay tâm tình bốn hãn rất kém cỏi, người đến cùng ta uống vài chén rượu, đây không tính là quá phận đi?”

Nghiêm Dương thị nhẹ gật đầu, nếu Mặc Xuyên không bức bà, bà cũng muốn tiếp tục sống sót. Năm năm trước, khi trượng phu chết trong tay người Đột Quyết, lúc đó lòng của bà đã chết, hiện giờ lý do duy nhất giúp bà sống sót chính là vì đứa con gái mười hai tuổi tên là Tiểu Lục, bà chỉ hi vọng mình còn sống sót để tìm được nó, hảo hảo nhìn thấy nó.

Chậm rãi đi tới, Nghiêm Dương thị bưng lên bầu rượu rót đầy rượu sữa ngựa cho Mặc Xuyên.

Mặc Xuyên tham lam nhìn chăm chú vào dáng người thướt tha yếu điệu của bà, âm thầm nuốt nước miếng, nghĩ: “ Sẽ có một ngày, người sẽ cam tâm tình nguyện nằm trong tay bổn hân, tự cởi ra lớp áo ngoài của người như cởi ra vẻ lạnh lùng cao ngạo kia. Rên rỉ mà hầu hạ cho bổn hân, đây mới là mục tiêu của bổn hân.”

Ngửa đầu uống cạn chén rượu ngon, Mặc Xuyên nhớ tới việc Sài Mộng Sơn bị tập kích, bỗng nhiên hung hăng vỗ vỗ bàn, giọng trầm hân nói: “ Phương Tranh, tên dê tiện vô sỉ ác ma, lại dám đánh lén đại doanh của Sài Mộng Sơn, chân thần sẽ trừng phạt người. Nếu bổn hân bắt được người thì phải đem người trói vào cột phơi nắng, để kên kên mổ mắt người, để thương lang cắn xé da thịt người, để người rơi vào địa ngục vạn kiếp bất phục.”

“ Phương Tranh.” Đang rót rượu cho Mặc Xuyên, Nghiêm Dương thị hơi hơi kinh ngạc ngẩng đầu, đôi mắt đẹp nghi hoặc nhìn Mặc Xuyên.

Mặc Xuyên ngăn người lập tức mừng rỡ không thôi, nữ nhân lãnh nhược băng sương có dung nhan tuyệt sắc này, rốt cục xuất hiện chút biểu tình ngoài sự lãnh đạm, làm hân giống như thấy được núi băng tan ra, chợt như nhìn thấy ánh rạng đông.

“ Người có biết Phương Tranh.” Trên mặt Mặc Xuyên lộ ra ý cười.

Nghiêm Dương thị khẽ lắc đầu, rất nhanh liền thu hồi biểu tình kinh ngạc lại đã khôi phục thành bộ dáng lãnh đạm cô tuyệt.

Mặc Xuyên ha ha cười, bắt đầu nhiệt tâm giới thiệu: “ Nghe nói Phương Tranh là một thanh niên chỉ mới mười mấy tuổi nhưng ở Hoa triều có quyền thế rất lớn, tuổi còn trẻ đã là đương triều quốc công, chức quan nhị phẩm. Lần này Hoa triều phái ra hơn mười vạn đại quân bắc phạt, tính cả dưới trướng Mặc Cúc Liên, những tàn binh bại tướng kia cùng nhau chinh phạt bổn hân, tên Phương Tranh này chính là nguyên soái bắc phạt.”

Mặc Xuyên lại cười cười nói: “ Phái một tên mao nhi trẻ tuổi làm nguyên soái, Hoa triều thật sự là không người có thể dùng. Vương phi người hãy xem, bổn hân sẽ suất lĩnh đại quân đưa hân tiêu diệt hầu như không còn. Từ nay về sau trên thảo nguyên, ta là duy nhất, cả thảo nguyên thậm chí là Hoa triều đều sẽ thu vào thành đất đai của Đột Quyết ta, ha ha...”

Nghiêm Dương thị thần sắc lãnh đạm như cũ, chỉ cúi đầu rót rượu, những lời của Mặc Xuyên làm bà không tự giác được trong nháy mắt chợt thoáng run lên một chút.

“ Nguyên soái, nguyên soái.” Ôn Sâm cực kỳ hứng thú chạy vào soái trướng.

Phương Tranh đang ngồi một mình trong soái trướng cau mày, hiện giờ đã là giờ Dần, nếu Tần Trọng đột kích đại quân của Sài Mộng Sơn thành công, lúc này đã nên chấm dứt mà quay trở về.

Phương Tranh thật lo lắng, hân sợ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, năm vạn đại quân chính là quân bắc phạt Hoa triều, gần một nửa binh lực trong đó, nếu có gì sơ xuất hân làm sao hướng Mập Mập ăn nói.

Thấy Ôn Sâm đang vội vàng tiến vào, Phương Tranh bật người đứng lên vui mừng nói: “ Tần Trọng đã thuận lợi trở về sao?”

“ A.” Ôn Sâm ngăn người, vẻ mặt đau khổ nói: “ Nguyên soái, hiện tại mới giờ Dần, tin tức làm sao nhanh như vậy đã truyền về, ít nhất cũng phải chờ tới hừng đông mới có chiến báo.”

Phương Tranh nhất thời giận tái mặt, lạnh lùng nói: “ Vậy người cao hứng cái gì? Các tướng sĩ ở tiền tuyến đầm máu chiến đấu, chúng ta không giúp được gì thì thôi, còn có bộ dạng cao hứng phấn chấn, người còn là người không?”

Ôn Sâm lập tức thu hồi diễn cảm, liền bày ra một bộ dáng bi thống buồn bã mặt mày ủ ê nói: “ Nguyên soái, nơi ở của mẫu thân phu nhân của ngài, thuộc hạ đã tìm hiểu được rõ ràng.”

Phương Tranh ngây cả người, chột phản ứng, không khỏi mừng rỡ: “ Tìm được rồi? Nơi ở của mẫu thân Tiểu Lục tìm được rồi?”

Thấy Ôn Sâm gật đầu khẳng định, Phương Tranh “ai nha” một tiếng vỗ tay hưng phấn vọt tới ngay cửa soái trưởng, hướng bóng đêm mênh mông, vẻ mặt Phương Tranh như thâm tình hết lớn: “ Trưởng mẫu nương, ta nhớ bà...bà...bà...”

Dưới bóng đêm, tiếng kêu như sói tru quanh quẩn không dứt trên thảo nguyên. Ôn Sâm vội vàng kéo Phương nguyên soái đang vô cùng kích động trở vào trong trưởng.

“ Nguyên soái đừng kêu nữa, đã hơn nửa đêm, cẩn thận tướng sĩ bị hỗn loạn.”

“ Làm sao tìm hiểu được nơi ở của nhạc mẫu ta, hiện tại bà vẫn hoàn hảo chứ, bà xinh đẹp không?” Phương Tranh hưng phấn xoa xoa tay nói.

Ôn Sâm cười nói: “ Nguyên soái, luận về tìm hiểu tin tức, Ảnh Tử chúng ta thực vẫn có vài phần bổn sự. Hiện nhờ mẹ vợ đại nhân của ngài đang ở trong vương trưởng của Mặc Xuyên. Nghe nói Mặc Xuyên rất trùng ý với bà, nhờ vậy địa vị của bà trong đại doanh Mặc Xuyên rất được người Đột Quyết tôn kính. Ngoại trừ không cho phép bà ra doanh, hết thấy những hành động khác cũng không can thiệp.”

Phương Tranh mặt trầm xuống: “ Mặc Xuyên trùng ý bà, vậy bà...”

Giống như nhìn ra suy nghĩ của Phương Tranh, Ôn Sâm vội vàng nói: “ Nguyên soái yên tâm, mẹ vợ ngài không hề bị lăng nhục. Nghe nói dân du mục dưới trưởng Mặc Xuyên nói bà bị bắt năm năm vẫn không hề bị xâm phạm. Nghe nói thời khắc nào bà cũng giấu một thanh đao nhọn trong người, nếu Mặc Xuyên muốn gây rối bà liền dùng cái chết để tỏ ý, Mặc Xuyên thêm nhỏ dãi mỹ mạo của bà nên thật không dám cưỡng bức, vì thế năm năm nay bà luôn bình yên vô sự.”

Phương Tranh thở dài nói: “ Một người đàn bà, còn biết giữ tròn danh tiết thậm chí không e ngại lấy cái chết để chứng tỏ. Rất nhiều nam nhân chúng ta so ra đều kém bà. Nhìn xem những nam nhân vừa gặp phải nguy hiểm liền quỳ xuống đất cầu xin tha thứ hoặc là chạy trốn chết hay gào khóc kia, lấy nhạc mẫu của ta ra mà nói người nói bọn hần có cảm thấy xấu hổ hay không. Có thể cảm thấy xấu hổ cùng giận dữ muốn chết hay không? Người như thế quả thực là trở thành nỗi sỉ nhục của Hoa triều a.”

Ôn Sâm nghe được, hai mắt lúng túng lúng túng nói: “ Nguyên soái, ngài nói người như thế sao thuộc hạ cảm thấy được là rất quen thuộc.”

Có vẻ như vị nguyên soái trước mắt này chính là loại phẩm chất đạo đức đó.

Phương Tranh ngẩn người, trầm tư nói: “ Ân, ta cũng hiểu được rất quen thuộc, ai, mặc kệ, nói cho ta biết các người làm sao tìm hiểu được tin tức của mẹ vợ ta?”

Ôn Sâm kiêu ngạo cười cười: “ Thuộc hạ chạy đến trong đại doanh của Mặc Cúc Liên, cướp một dân du mục đi ra, sau đó đem lương thực và một thanh đao đặt trước mặt cho hần tuyển chọn, một là chui vào đại doanh của Mặc Xuyên giúp chúng ta tìm hiểu tin tức, hai là bị ta giết để diệt khẩu, sau đó hần đáp ứng.”

Ôn Sâm cười nói tiếp: “ Người Đột Quyết cũng không nhất định đều là con người rắn rỏi, đâu phải ai cũng không sợ chết.”

“ Kẻ gian.” Phương Tranh trơ trên máng một câu.

Tiếp theo Phương Tranh cười híp mắt nhìn Ôn Sâm hỏi: “ Lão Ôn, vậy người có nhân cơ hội trộm người ra không?”

Ôn Sâm ngẩn người, sau đó chính khí nghiêm túc ưỡn ngực nói: “ Nguyên soái quá xem thường ta, ta không phải loại người như vậy.”

Phương Tranh cũng ngây ra, lại nói: “ Người là loại người như vậy.”

“Lúc thuộc hạ muốn nữ nhân, sẽ tiêu tiền vào kỹ viện tìm kiếm, tuyệt sẽ không làm ra hoạt động như kẻ trộm lén lút.” Ôn Sâm trả lời như đinh đóng cột.

Phương Tranh tức giận đến đập hấn một cước: “Nói đến việc trộm người người liên liên tưởng đến phương diện kia, tư tưởng của người vì sao lại dơ bẩn như thế? Ta có loại người như người làm thủ hạ quả thực là sỉ nhục của ta.”

Phương Tranh trừng mắt nhìn Ôn Sâm tức giận nói: “Trộm người chính là muốn người nghĩ cách đến đại doanh của Mặc Xuyên lén đưa nhạc mẫu của ta trốn ra ngoài, người cho là ta nói người câu dẫn nữ nhân sao. Toàn nghĩ đến những chuyện kia, nếu có chuyện tốt như vậy ta đã sớm tự mình làm, chùng nào đến phiền người.”

Ôn Sâm ngạc nhiên nói: “Trộm lén ra sao? Nguyên soái, đại doanh Mặc Xuyên đề phòng sâm nghiêm, Ảnh Tử chúng ta còn không thể nào vào được, vốn không có khả năng trộm một người sống đi ra.”

Phương Tranh trừng mắt nói: “Phải nghĩ biện pháp, chuyện này ta không thể mặc kệ qua loa. Người đem chuyện này làm cho nhanh, nếu nhạc mẫu ở lại trong đại doanh của Mặc Xuyên lại phải chịu thêm một ngày khổ sở, chuyện này nhất định phải nhanh chóng làm cho tốt.”

Gương mặt Ôn Sâm suy sụp muốn khóc lên.

Đây không phải muốn làm khó người sao, còn có cho người ta sống nữa hay không. Đại doanh Mặc Xuyên nếu dễ trà trộn vào như vậy, ta liền đã vào chém lấy thủ cấp Mặc Xuyên từ lâu rồi.

“Đúng rồi, nếu vào được đại doanh Mặc Xuyên, người liền thuận tiện lấy luôn thủ cấp của Mặc Xuyên cho ta.” Phương Tranh không chút để ý bổ sung nói.

Hai chân Ôn Sâm mềm nhũn, rốt cục khóc ra thành tiếng: “Nguyên soái, thuộc hạ trở về viết xong di thư lại đi làm nhiệm vụ.”

Lúc này một gã thị vệ ở ngoài trưởng lớn tiếng bẩm báo: “Nguyên soái, quốc sư Đột Quyết Mặc Cúc Liên cầu kiến.”

Hai người trong trưởng chợt ngậy người.

Phương Tranh sờ cằm trầm ngâm nói: “Lúc này đã hơn nửa đêm, Mặc Cúc Liên đến đại doanh của chúng ta làm gì?”

Ôn Sâm cau mày nói: “Thuộc hạ cảm thấy hấn đã đến thì có ý bất thiện. Đã mấy ngày nay nguyên soái đắc tội hấn không nhẹ a.”

Mí mắt Phương Tranh nhảy dựng, trầm giọng nói: “Hay là hấn mang theo một đám người đến đây tìm bữa ăn khuya của ta. Rất hèn hạ, lão tử không phải chỉ ăn của hấn một bữa, hấn bỗng nhiên nhanh như vậy đã nghĩ muốn ăn trở lại, không có lối thoát.”

Ôn Sâm sắc mặt xanh lét, lau mồ hôi.

“Lão Mặc dẫn theo bao nhiêu người?” Phương Tranh giương giọng hỏi.

Thị vệ bên ngoài trưởng cung kính nói: “Chỉ dẫn theo hơn mười thân kỵ, ngay đêm tối thúc ngựa mà đến, đang ở ngoài cổng doanh chờ nguyên soái triệu kiến.”

Ôn Sâm cẩn thận nói: “Buổi chiều hôm nay nguyên soái dẫn theo hai ngàn thân quân tháo sạch cổng rào của đại doanh Mặc Cúc Liên, sau đó còn dời về chỗ chúng ta, ngài quên sao? Thuộc hạ xem chừng Mặc Cúc Liên có thể đến hưng sư hỏi tội.”

Thần sắc Phương Tranh biến đổi mấy lần rốt cục dậm chân bị phẫn nói: “Loại tiểu nhân hẹp hòi này dù một chút thiệt thòi cũng không chịu ăn, ta hận nhất là bọn hấn. Nửa đêm chạy đến tìm ta, không phải ta chỉ lấy chút đồ vật của người thôi sao cần gì phải đòi sát vậy, còn xưng là quốc sư, ta phi.”

Ôn Sâm không ngừng lau mồ hôi.

Nhiệt độ trong soái trưởng có điểm thật nóng nực nha.

395. Chương 379: Phục Kích

Tần Thủy Hoàng kiến tạo Trường Thành để kháng Bắc Di, con sông chảy tới phía bắc Trường Thành, xuyên qua phần eo của đại thảo nguyên. Hợp dòng với Vu Hô Luân Hồ, Bối Nhĩ Hồ, lưu vực của sông trước đó là khu du mục của người Đột Quyết, bên bờ sông có hơn mười bộ lạc cư trú, bởi chiến sự thảo nguyên, không ít bộ lạc phải đem toàn tộc di chuyển tới nơi khác, vì thế đồng cỏ và nguồn nước phì nhiêu ở khu lưu vực sông trở nên hoang vắng không gì sánh được.

Ở phía tây con sông có một sơn cốc không biết tên, dựa theo con sông trườn lên, sơn cốc phập phồng liên miên vài dặm.

Phùng Cừu Dao dẫn theo năm vạn kỵ binh, mai phục tại sơn cốc này. Bọn họ đã mai phục tròn một đêm.

Phượng Tranh cho hắc mệnh lệnh là yểm hộ Tần Trọng lui lại, cắt đứt truy binh của Mặc Xuyên, hiện tại Phùng Cừu Dao muốn làm, đó là chờ đại đội nhân mã của Tần Trọng đi qua, sau khi thả cho bọn họ đi qua, truy binh còn lại sẽ do hắc giải quyết.

“Phùng tướng quân, nếu Tần tướng quân không quay về trên con đường này thì làm sao bây giờ? Như vậy không phải tổn công chờ đợi sao?” Một gã phó tướng thực sự không chịu nổi thời gian chờ đợi vô vị, tiến đến bên người Phùng Cừu Dao nhẹ giọng nói.

Phùng Cừu Dao trừng mắt liếc hắc, nói: “Ta cùng Tần tướng quân đã ước hẹn xong, con đường triệt lui của hắc sẽ đi qua nơi đây, sao lại chờ uống công?”

Phó tướng ngửa đầu nhìn sắc trời một chút, nói: “Thế nhưng...trời đã mau sáng, điều này cũng khó khăn. Sơn cốc không lớn, giấu không được năm vạn nhân mã chúng ta, nếu phải đợi đến hừng đông, người Đột Quyết đuổi theo khẳng định liếc mắt là có thể phát hiện bị chúng ta mai phục, chỉ kì binh của chúng ta xem như mất tác dụng.”

Phùng Cừu Dao cũng ngửa mặt nhìn trời, thần tình hiện lên vài phần nôn nóng, lúc này mặc dù sắc trời vẫn tối như mực, nhưng phía đông phương cũng đã mơ hồ hiện ra màu trắng nhàn nhạt, qua không được bao lâu trời sẽ sáng. Phó tướng nói không sai, ở sơn cốc này dùng để mai phục thật không quá lý tưởng, nhưng trên thảo nguyên lại là đất bằng phẳng mênh mông vô bờ, chỉ có sơn cốc này còn có thể miễn cưỡng sử dụng để mai phục.

Thế nhưng nếu đợi đến khi sắc trời sáng hắc, sơn cốc này cũng đã mất đi ý nghĩa mai phục, chỉ cần liếc mắt là có thể phát hiện được động tĩnh bên trong sơn cốc, năm vạn kỵ binh vốn không phải là số lượng nhỏ, người và chiến mã cộng lại cũng phải liên miên vài dặm, tìm một địa phương để ẩn thân cũng không dễ dàng.

Ý tứ mai phục, đương nhiên phải bất ngờ khó đoán, ở một thời cơ và địa điểm không thể tưởng tượng phát binh đánh ra bất ngờ, trong thời gian ngắn nhất đánh tan ý chí và sĩ khí của địch nhân, do đó đạt được sự thắng lợi trên chiến trường.

Nhưng nếu bị địch nhân phát hiện được mình bố trí mai phục, vậy không gọi là mai phục nữa, chỉ có thể đánh nhau bằng mình đao mình thương.

Phùng Cừu Dao không hi vọng cuộc chiến biến thành như vậy. Minh đao minh thương sẽ tạo cho phe mình gặp thương vong lớn hơn nữa.

Ngẩng đầu nhìn sắc trời lần thứ hai, Phùng Cừu Dao cắn răng, nói: “Đợi thêm thời gian một nén nhang, nếu như Tần tướng quân còn chưa tới, chúng ta xuất phát về phía trước, đi tiếp ứng hắc.”

Phó tướng ngăn người, vội la lên: “Vậy mai phục trong sơn cốc...”

“Buông tha, trời sáng, sơn cốc này liền không khởi lên bất cứ tác dụng gì, hơn nữa địa thế ở đây không bằng phẳng, không có lợi cho kỵ binh xung phong, trái lại sẽ tự hại chúng ta.” Gương mặt Phùng Cừu Dao không chút biểu tình nói.

Là người, không chỉ phải có vũ lực dũng mãnh hơn người, trọng yếu hơn là phải xem xét thời thế, rõ ràng biết lúc nào nên tiến, lúc nào nên lui. Phùng Cừu Dao thật sự là một tướng lĩnh rất hợp cách.

Ngay khi Phùng Cừu Dao đang định hạ lệnh xuất phát thì trên thảo nguyên mênh mông vô ngần ở phía trước, mơ hồ truyền đến tiếng vó ngựa như có như không.

Phùng Cừu Dao ngẩn người, sau đó lập tức đem thân thể phủ phục trên mặt đất, lỗ tai ghé sát mặt đất, ngưng thần nhận định một hồi, rốt cục vui mừng nói: “ Tiếng vó ngựa! Bọn họ tới, nhân số không ít.”

Vài viên tướng lĩnh bên người nhất thời liền hưng phấn lên, ánh mắt nóng bỏng theo dõi hần, gấp gáp không thể chờ để nghe mệnh lệnh hạ đạt tác chiến của hần.

Về mặt Phùng Cừu Dao nghiêm lãnh, nghiêm nghị nói: “ Chúng tướng nghe lệnh, một vạn người hướng trái, một vạn người hướng phải. Mai phục hai bên sơn cốc, người im lặng, ngựa phủ vó(dùng vải buộc móng ngựa). Không cho phát ra âm thanh, người trái lệnh, chém! Còn lại ba vạn người tùy theo bốn tướng mai phục bên ngoài cốc, đợi binh mã của Tần tướng quân đi qua xong, dùng trung quân của ta làm hiệu lệnh, đồng loạt giết ra, đều hiểu chưa?”

Chúng tướng ôm quyền trầm giọng nói: “ Tuân lệnh!”

Tần Trọng lĩnh quân phóng nhanh như cuồng, lần này tiêu diệt Sài Mộng Sơn, hần suất lĩnh năm vạn nhân mã lấy được toàn thắng. Toàn bộ xử lý hơn hai vạn người, đương nhiên, phe mình cũng bị một chút thương vong, lúc đi năm vạn người, khi quay về còn lại hơn bốn vạn.

Thế nhưng hần không ngờ truy binh của Mặc Xuyên lại tới nhanh như vậy, rời khỏi đại doanh của Sài Mộng Sơn còn chưa tới thời gian một nén nhang, bọn họ liền gấp truy binh từ đại doanh Mặc Xuyên phái ra, do Đạt Thập Thập suất lĩnh, đồng nghệt một mảnh hướng hần xông tới.

Tần Trọng vẫn nhớ tới nhiệm vụ của chính mình, không dây dưa cùng Đạt Thập Thập, mà là mang theo đại quân quay đầu triệt lui về hướng đông, nhưng truy binh của Đạt Thập Thập vẫn ở phía sau theo đuổi không bỏ, tựa hồ bởi vì toàn quân của Sài Mộng Sơn bị diệt, làm Đạt Thập Thập cảm thấy phần nộ và nôn nóng, chỉ có đem quân đội của Tần Trọng giết sạch, hần mới có dũng khí trở lại đối diện với lửa giận tận trời của Mặc Xuyên.

Vì vậy, hai lộ đại quân ở trên thảo nguyên mênh mông triển khai cuộc truy đuổi, nhân số tướng sĩ hai bên ngang nhau, nhưng ở chiến lược và sĩ khí, đại quân Đột Quyết của Đạt Thập Thập rõ ràng cao hơn rất nhiều, Tần Trọng không khỏi phải tránh né mũi nhọn, chỉ có thể suất lĩnh đại quân nhanh chóng triệt thoái về phía sau. Tùy ý cho Đạt Thập Thập một đường theo phía sau truy kích.

Trong đó có không ít tướng sĩ Hoa triều ở trên đường triệt hồi bị quân tiên phong của Đạt Thập Thập bắn trúng, trong cuộc chạy trốn, những trận mưa tên bắn ra khắp bầu trời, những tướng sĩ Hoa triều rơi lại phía sau đội ngũ rất nhiều người bị bắn rớt xuống ngựa, sau đó bị những móng ngựa của đại quân Đột Quyết giống như trận hồng thủy đập chết chí tử, trên đường bỏ chạy, tướng sĩ Hoa triều lại thương vong thêm mấy ngàn người.

Tần Trọng ngồi trên lưng ngựa, môi đã sắp chảy ra máu, hần rơi vào phía sau đội ngũ, mỗi một tướng sĩ rơi ngựa thì kêu lên thảm thiết, giống như có thanh đao nhỏ đang đâm vào trái tim của hần.

Đã bao nhiêu lần hần có một xung động muốn ra lệnh cho đại quân quay lại đầu ngựa, cùng người Đột Quyết nhất quyết tử chiến.

Nhưng lý trí vẫn gắt gao khắc chế luồng xung động mãnh liệt này.

Hần thua không nổi, Phương nguyên soái cũng thua không nổi. Càng xác thực mà nói, toàn bộ Hoa triều đều không thua nổi.

Hần suất lĩnh hơn bốn vạn kỵ binh, là gần một nửa binh lực của quân đội bắc phạt của Hoa triều lần này, nếu chỉ quân đội này cùng Đạt Thập Thập hợp lại sạch sẽ, sau đó nên làm sao bây giờ? Làm sao thực hiện cuộc quyết chiến cuối cùng với Mặc Xuyên?

Hướng chi, hần đã sớm có ước định với Phùng Cừu Dao. Chỉ có chạy nhanh tới sơn cốc trước mặt, mới là thời cơ tốt nhất chân chính giao chiến với địch nhân, hiện tại hần chỉ có thể chạy trốn, đem địch nhân dẫn dụ tới sơn cốc.

Tần Trọng phóng ngựa rất thống khổ, hắn không phải là Phương Tranh, chạy trốn đối với Phương Tranh mà nói, cũng không phải là chuyện gì kỳ quái, đánh thắng thì đánh tiếp, đánh không lại bỏ chạy. Loại hành vi sinh anh hùng ở trong mắt Phương Tranh xem ra là rất ngu xuẩn, nhân tài có chỉ số thông minh sẽ không bao giờ làm như thế.

Nhưng Tần Trọng cũng là quân nhân chân chính, tướng sĩ dưới trướng không ngừng kêu lên thăm thiết khi rơi xuống ngựa, tuy thật sâu kích thích trái tim của hắn, hắn chỉ hi vọng thời gian này ngắn hơn một ít, chiến mã bên dưới có thể nhanh hơn một ít, sớm một chút chạy tới trong sơn cốc đã ước hẹn với Phùng Cửu Dao.

Phía đông phương dần dần lộ ra ánh rạng đông, Tần Trọng càng thêm sốt ruột, nếu đợi đến hừng đông, đường nhìn của địch nhân rõ ràng, mai phục trong sơn cốc vừa nhìn biết ngay, tất cả bố trí của Phương nguyên soái đều xem như uổng phí.

“Tướng quân, phía trước có sơn cốc, khoảng chừng bốn năm dặm!” Một gã phó tướng đang giục ngựa bên ba phía trước lớn tiếng kêu lên.

Tần Trọng nghe vậy tinh thần đại chấn, vội vàng đem thân thể đang nằm rạp trên lưng ngựa dựng thẳng, phóng mắt nhìn lại, trước mặt không xa quả nhiên có một sơn cốc đang lẳng lặng đứng sừng sững nơi đó. Giống như một con mãnh thú đang âm thầm rình mồi, tản mát ra sát khí dữ tợn.

“Các tướng sĩ, tăng thêm tốc độ, đi qua sơn cốc phía trước, chúng ta sẽ được an toàn!” Tần Trọng hưng phấn quát to.

Vừa dứt lời, lại thêm vài tiếng kêu thăm thiết, vài tên tướng sĩ Hoa triều rơi phía sau đội ngũ lại bị bắn rơi xuống ngựa.

Khuôn mặt Tần Trọng co quắp vài cái, bỗng hung hăng quát chiến mã, con ngựa đau đớn, tuy đã chạy trốn suốt đêm đường dài, miệng ngựa đã sùi cả bọt mép, nhưng vẫn đau đớn hí lên một tiếng, nhanh hơn tốc độ phóng tới.

Đại quân của Đạt Thập Thập theo sau không bỏ, chỉ cách bọn họ mấy trăm bước, Đạt Thập Thập tựa hồ hạ quyết tâm, thề đem đội quân của Tần Trọng một lần đánh tan.

Tướng sĩ Hoa triều ra roi thúc ngựa, cách sơn cốc càng ngày càng gần, khóe miệng Tần Trọng nổi lên vẻ mỉm cười lãnh khốc.

Trong chớp mắt, hơn bốn vạn kỵ binh Hoa triều liền ầm ầm phóng vào sơn cốc, rất nhanh liền tuyệt trần đi qua.

“Sư!”

Trong nháy mắt đi qua sơn cốc, một mũi tên lệnh từ trong tay Tần Trọng ngựa lên trời bắn ra, tên lệnh mang theo tiếng rít thê lương, thanh chấn chín tầng trời.

“Thùng thùng đông.”

Hầu như cùng lúc với tên lệnh bắn ra, hai bên sơn cốc bỗng nhiên nổi lên tiếng trống trận, ngay sau đó, đầu cùng của sơn cốc xuất hiện một chi binh mã, chi binh mã rất nhanh đánh ra cờ hiệu của chủ tướng, nương theo tia sáng yếu ớt của ánh bình minh, có thể thấy được một lá cờ lớn thêu chữ “Phùng” đang đón gió bay phấp phới.

Đang chăm chú truy kích Tần Trọng, Đạt Thập Thập vừa tiến vào sơn cốc, chợt nghe được tiếng trống trận, trái tim của hắn bỗng nhiên trầm xuống, cảm giác không ổn.

“Dừng ngựa!” Đạt Thập Thập quả đoán hạ lệnh: “Hậu đội sửa thành tiền đội, quay đầu triệt thoái phía sau!”

Phân ra tâm thần quan sát địa thế sơn cốc một chút, trái tim Đạt Thập Thập càng trầm xuống lợi hại, trong đầu nhanh chóng hiện lên một ý niệm: “Đã trúng kế!”

“Mau bỏ đi! Trúng mai phục!” Đạt Thập Thập quơ roi ngựa, lớn tiếng quát mắng đại quân Đột Quyết phía sau.

Nhưng mà tất cả đều không còn kịp rồi.

Trong đầu cùng sơn cốc, Phùng Cừu Dao ngồi trên lưng ngựa, lạnh lùng nhìn Đạt Thập Thập đang ở cách đó không xa hớn hể hạ đặt mệnh lệnh lui lại, Phùng Cừu Dao cười lạnh, tay phải đang xuôi bên người bỗng vung lên, hơi đông đưa vài cái, giống như tử thần triệu hoán.

“Bắn cung!” Hai bên sườn núi cũng không cao lắm của sơn cốc, hai gã tướng lĩnh nhìn thấy lệnh kỳ của trung quân huy vũ, bật người lớn tiếng hạ lệnh.

“Phóng tên!”

Một mảnh mưa tên đông nghịt, dường như châu chấu phóng tới, bao trùm trời đất hướng trên người đại quân Đột Quyết đang kinh hoàng quay đầu ngựa vọt tới.

Dân tộc du mục biết cưỡi ngựa bắn cung, Hoa triều đương nhiên cũng có. Binh sĩ biết cưỡi ngựa bắn cung ở trong chiến tranh phát huy tác dụng thật lớn, giống như chiến thế ngay lúc này.

Đạt Thập Thập chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, ngẩng đầu nhìn lại, hần hoảng sợ phát hiện, trận mưa tên từ hai bên hướng hần bắn tới, mưa tên cách hần càng ngày càng gần, trong chớp mắt, hần tựa hồ nhìn thấy mũi tên lạnh giá sáng như tuyết, không chút lưu tình đang xuyên phá ánh rạng đông, tiếng rít hướng hần phóng tới, giờ khắc này, chân thần mà hần tin ngưỡng cúng bái, tựa hồ đã rời khỏi hần đi xa.

oOo

“Phương nguyên soái, hôm qua người mang theo thân quân thủ hạ, hủy đi công doanh của lão phu, còn cướp đi không ít cự mã. Chông sắt, hàng rào gỗ, thậm chí cả soái kỳ Đột Quyết đứng sừng sững trước doanh cũng bị người lấy đi, lão phu xin hỏi, người đây là có ý tứ gì? Người đang khiêu khích bộ lạc Đột Quyết chúng ta sao?” Mặc Cúc Liên vừa vào soái trường của Phương Tranh, liền phẫn nộ hướng Phương Tranh chất vấn.

“Cái này.” Phương Tranh chợt dạ đảo mắt vòng vo, lập tức cười gượng nói: “Đại doanh của bốn soái còn chưa tu kiến xong, bị thiếu rất nhiều tài liệu, vừa lúc hôm qua ta vừa thấy, thứ chúng ta thiếu các người đều có, cho nên...khải khái, ta mượn lại dùng một chút. Lão Mặc, người sẽ không nhỏ mọn như vậy chứ, đúng không? Chúng ta là đồng minh thân như huynh đệ thủ túc đó a.”

Mặc Cúc Liên nghe vậy từ trong lồng ngực một bùng máu liên tục bốc lên: “Mượn dùng một chút? Phương nguyên soái, người nói thật nhẹ nhàng, người có biết công doanh của lão phu bị các người kéo sụp tan tành, giống như gặp địch tập kích, đại doanh của người kiến tạo xong rồi, đại doanh của lão phu làm sao bây giờ?”

Nói đến đó chòm râu trắng của Mặc Cúc Liên thẳng run, dù giọng nói cũng mang theo vài phần ghen ngào: “Người quá khi dễ người!”

Phương Tranh vịn phần hổ thẹn nhìn hần, nhỏ giọng an ủi: “Lão Mặc, sự tình qua rồi thì thôi. Ta bảo chúng sau này sẽ không chiếm tiện nghi của người nữa. Kỳ thực bất quá chỉ là hủy đi vài cây gỗ tại công doanh của người thôi, cũng không tính là chuyện lớn gì, người nói đúng không?”

Mặc Cúc Liên nổi giận, ngón tay run run chỉ vào Phương Tranh nói: “Không tính là chuyện lớn? Được, nếu không tính là chuyện lớn, Phương nguyên soái, người suất đại quân bắt phạt đến thảo nguyên gấp rút tiếp viện lão phu, lão phu vô cùng cảm kích, thế nhưng người có tính qua hay không, từ khi đại quân các người đến thảo nguyên, đến bây giờ người tổng cộng đã làm qua bao nhiêu chuyện thiếu đạo đức?”

“Chuyện thiếu...thiếu đạo đức?” Phương Tranh tròn mắt, nhìn nét mặt già nua kích động của Mặc Cúc Liên, mở miệng nói: “Ta thế nào lại làm ra chuyện thiếu đạo đức gì chứ? Quốc sư, có phải là người nhớ lắm không?”

Mặc Cúc Liên nhin xuống xung động muốn ói máu, bắt đầu dùng ngón tay kẻ tội trạng của Phương Tranh: “Người suất đại quân đến thảo nguyên ngày đầu tiên, liền mang theo hai ngàn thân quân đến đại doanh của ta kiếm bữa cơm bữa rượu, đem lương thực vốn còn dư không nhiều lắm của lão phu ăn đến mức gần như hết sạch. Người thảo nguyên chúng ta đãi khách nhiệt tình, tất nhiên là không gì để nói, thế nhưng hôm sau...người lại mang theo hai ngàn thân quân, mặt dây tới nữa...”

Phương Tranh lau mồ hôi, bồi cười.

Ôn Sâm ôm mặt, xấu hổ không dám gặp người.

“ Người mang theo thân quân đến đại doanh của ta ăn xong uống xong còn không nói, trước khi đi không ngờ...” Mặc Cúc Liên ngửa đầu nhìn trời, vẻ mặt bi phẫn: “ Không ngờ đem tiểu kê kê của tiểu Khả Hân tôn quý vĩ đại nhất của Đột Quyết ta búng đến sừng đỏ mắt mấy ngày, thiếu chút nữa biến hân thành thái giám.”

Mồ hôi Phương Tranh rơi như mưa, gương mặt biến thành màu gan lợn, tiếp tục lau mồ hôi, cười bồi.

Ôn Sâm tiếp tục ôm mặt, xấu hổ không dám gặp người.

“ Vì mưu sự đoàn kết chân thành giữa hai nước, việc này xem như lão phu ăn thiệt thòi, không nhắc tới nữa. Thế nhưng hôm qua người từ chối cho quân ta mượn lương thảo, nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, mưu toan xảo trá vàng bạc châu báu của lão phu, sau khi bị lão phu cự tuyệt, không ngờ người hủy đi công doanh của Đột Quyết chúng ta, còn đem đi phần lớn cự mã, bàn chông, sam mộc, thậm chí cả cột cờ của Đột Quyết đều bị người chém xuống mang đi, người...hành động của người có khác gì thổ phỉ, đáng vẻ nào giống như một nguyên soái thống suất vạn quân? Quả thực làm kẻ khác giận sôi!”

Đối mặt với lời chỉ trích rõ ràng của Mặc Cúc Liên, đầu Phương Tranh càng cúi càng thấp, cuối cùng càng hận không thể đem đầu chôn luôn vào trong đũng quần, khuôn mặt của hân cũng khó được hiện lên vài phần đỏ hồng xấu hổ áy náy, có thể nói là thiên cổ kỳ quan.

Ôn Sâm chép chép miệng, ghé vào bên tai Phương Tranh nhẹ giọng nói: “ Ách...nguyên soái, thuộc hạ lần đầu nghĩ, dân tộc Đột Quyết đúng là cực khổ sâu nặng.”

“ Đúng vậy!” Mặc Cúc Liên gật mạnh đầu, đáng dấp như bi phẫn gần chết.

396. Chương 380: Quyết Chiến Đến Cùng

Hiện tại Mặc Cúc Liên cảm thấy vô cùng ủy khuất.

Thời thế đổi dời, trước khác nay khác, hân hiểu được rõ ràng. Hiện giờ quốc lực của người Đột Quyết đã khác lúc xưa, vài năm nội chiến liên miên, đã tiêu hao nhiều chiến lực của nước nhà, dân cư cũng nhanh chóng tụt giảm, bị Mặc Xuyên dẫn vào đường cùng chỉ dựa vào Hoa triều che chở thì mới có khả năng sinh tồn. Cái gọi là nước yếu không cần tính toán ngoại giao, thực lực không bằng Hoa triều, Mặc Cúc Liên vương bần phải rất nhiều bất đắc dĩ, chỉ có thể tận lực nhẫn nại không cùng Hoa triều xung đột, hân tin tưởng một điều, nếu như đã bại được Mặc Xuyên, hân liền có thể trở lại thảo nguyên đại triển khát vọng, một mực củng cố thực lực, sớm hay muộn Đột Quyết lại sẽ mạnh hơn Hoa triều.

Chỉ là vị chủ soái Bắc phạt do Hoa triều phái ra, không khỏi quá mức khi dễ người!

Từ ngày đầu tiên hân dẫn quân đến thảo nguyên, hân luôn luôn dùng một loại phương thức lợi dụng khiêu khích, chuyện thất đức làm nhiều vô kể, chính bản thân hân vẫn một mực tỏ vẻ hồn nhiên chưa tỉnh, nhìn vị Phương nguyên soái biểu tình vô tội bộ dạng thuần khiết trước mắt này, Mặc Cúc Liên hận không thể rút đao ra, một phát chọc chết hân!

Mặc Cúc Liên đến tuổi già lão rồi, đã không còn nhiệt huyết sôi trào như trước kia, một chàng trai nộ hỏa liên xung động. Nhiều năm thân ở trên địa vị cao như vậy, hân hiểu muốn thành đại sự thì cần phải giữ được bình tĩnh.

Nhưng bây giờ, hân rất muốn đập phá một chút. Đã bao nhiêu năm qua! Bao nhiêu năm qua chưa từng xúc động như thế này!

Bên trong soái trường trầm mặc một lúc thật lâu, Phương Tranh đảo quanh tròn mắt, sau đó hai nhãn thần giả là cười nói: “Quốc sư a! Chúng ta là huynh đệ minh quân tình thân như tay với chân, một ít sự tình nhỏ nhặt như lông gà vò tôi tính toán chi ly làm gì? Bỏ qua hết đi, ta cam đoan sau này sẽ không bao giờ...chiếm thêm tiện nghi của người nữa.”

Ngẩng lại trong đại doanh Đột Quyết giống như gặp phải cảnh tượng vô cùng thê lương, Phương Tranh có vẻ tiếc nuối chép miệng nói: “Trên thực tế, các người cũng không có tiện nghi gì để cho ta chiếm, hahizz...”

Mặc Cúc Liên giận tím mặt nói: “Người đều đem đại doanh của lão phu làm cho thất tinh bát lạc, Tiểu Khả Hân cũng bị người khi dễ, lương thực cũng bị người quét hết, một câu bỏ qua đi coi như xong rồi sao?”

Phương Tranh thở dài một hơi nặng trĩu, mình quân hợp tác cùng một chiến tuyến mà keo kiệt như vậy, hẳn cảm giác vô cùng bất đắc dĩ.

Nhìn lại chính mình sau khi tiến vào thảo nguyên, hẳn suy sụp phát hiện ra mình ngoại trừ truyền đạt mệnh lệnh toàn quân tác chiến tiêu diệt địch ở Sài Mộng Sơn, còn lại chủ yếu đều là cùng vị lão quốc sư này so dững đầu trí....

Được rồi, không cần phải dát vàng lên mặt chính mình, nói so dững đầu trí thì có điểm khoa trương. Trên thực tế là không ngừng cùng Mặc Cúc Liên so đo cãi nhau một ít sự tình lông gà vỏ tỏi.

Cuộc sống như vậy quả thực không có nghĩa lý, Phương Tranh cảm thấy được nếu mình là chủ soái ba quân, không nói bách chiến bách thắng đi, ít nhất sống sót qua ngày hẳn là có tích cực một chút, có lòng cầu tiến một chút.

Ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài soái trường, Phương Tranh rẽ sang đề tài khác, ánh mắt tràn ngập thâm tình, ngâm vịnh: “Bao nhiêu ánh mắt trời rực rỡ hê, hôm nay nhất định thời tiết sẽ tốt hê!”

Mặc Cúc Liên sắc mặt sa sầm, thanh âm lạnh lùng nói: “Phương nguyên soái, hiện tại đang là canh tư, mặt trời còn chưa ló dạng đâu.”

Phương Tranh: “....”

Trầm mặc thật lâu sau.

“Quốc sư a! Người có đói bụng không? Ta kêu người đi chuẩn bị thức ăn khuya cho người nhé!”

“Hừ! Lão phu ăn no tức khí rồi, không đói bụng!”

Tiếp tục trầm mặc...

Phương Tranh có điểm đau răng, lão gia hỏa này hôm nay tới là muốn quậy phá đây mà? Lão tử khí độ hạ mình thấp như vậy, người còn muốn thế nào? Không phải chiếm của người vài lần tiện nghi thôi sao, đâu cần phải mang biểu tình giống như lão tử đào phần mộ tổ tiên của nhà người? Sớm biết như vậy lão tử cho năm trăm tên đao phủ mai phục ngoài trường, gọn gàng thủ tiêu người luôn.....

“Quốc sư a, nửa đêm người tự thân đến đại doanh tìm ta, ngoại trừ kêu khổ, hẳn là còn sự tình khác đi?” Phương Tranh không muốn dây dưa nhiều thêm, hỏi thẳng vào vấn đề chính.

Mặc Cúc Liên biểu tình cứng ngắc, diễn cảm biến đổi vài lần, rốt cục thở dài, có chút suy sụp nói: “Lão phu...lão phu buổi tối đến doanh lương thảo kiểm tra một chút, phát hiện toàn bộ đã bị tráo đổi, kể từ hôm nay đại doanh Đột Quyết ta không có lương thực, cho nên lão phu đến là muốn hướng Phương nguyên soái cầu xin giúp đỡ, thỉnh nguyên soái cấp cho lão phu một ít lương thảo ứng phó nhu cầu bức thiết, ngày sau đả bại Mặc Xuyết, lão phu phục quốc thành công, tất sẽ hậu tạ gấp mười lần.”

Phương Tranh cười híp mắt, chờ Mặc Cúc Liên nói xong, Phương Tranh mới tiếp lời: “Ta và người vốn dĩ là minh quân, hỗ trợ lương thảo thì đương nhiên, quốc sư yên tâm, ta lập tức cho người chuyển tới doanh trại.”

Nói xong không thèm quan đến ánh mắt kinh ngạc của Mặc Cúc Liên, Phương Tranh nghiêng đầu nhìn Ôn Sâm nói: “Đi truyền lệnh của ta, kêu bên quân nhu cấp cho đại doanh Đột Quyết mười ngày lương thảo, để quốc sư tiêu dùng.”

Mặc Cúc Liên trong lòng tràn ngập hoài nghi, chuyện này có ám chiêu gì? Trước kia muốn hướng hắn mượn lương thảo, hắn luôn ra sức khước từ, tại sao hôm nay lại hào phóng như vậy? Hay là trong chuyện này có trá ngụy? Mặc Cúc Liên nghĩ trái nghĩ phải đều cảm thụ được Phương nguyên soái này không giống cái hạng người hào phóng như vậy, nếu muốn hắn phóng ra đồ vật này nọ, nhất định sẽ thu hồi của người gấp trăm ngàn lần như vậy, rốt cục thì hắn đang tính toán cái gì?

Mặc Cúc Liên vốn đã chuẩn bị sẵn một phen thuyết đạo, thậm chí ngay cả phương án uy hiếp, nếu như Hoa triều không chịu cấp lương thảo, hắn tất sẽ dẫn quân đi về hướng đông. Một đường thẳng đến Liêu Châu,

kể từ đó quân tiên phong của Mạc Xuyết sẽ trực chỉ U Châu cùng đối mặt với quân Bắc phạt Hoa triều, mặc cho bọn họ đánh nhau sống chết.

Nhưng trăm triệu lần hần cũng không nghĩ tới hôm nay Phương Tranh lại sẵn khoái đáp ứng cấp cho hần lương thảo như thế, khiến cho mưu kế đã tính toán cẩn thận trở thành một thứ vô dụng.

Mặc Cúc Liên khuôn mặt co giựt vài cái, kiểm chế nghi vấn trong bụng, lộ ra vẻ mặt phản khởi chấp tay cười nói: “Như thế, lão phu đa tạ nguyên soái đã khăng khải giúp đỡ.”

Dừng lại một chút, Mặc Cúc Liên thật cẩn thận nói: “Ân, trước tiên lão phu phải bẩm báo nguyên soái một tiếng, lão phu không có tiền.”

Phương Tranh ngẩn người, sau đó cười nói: “Không sao, khoản lương thảo này sẽ không lấy tiền, mà ta tặng cho người, coi như hỗ trợ minh quân đi, phải không? Lão Mạc a! Hai chúng ta quen biết nhau đã lâu như vậy, nhân phẩm của ta tin tưởng rằng người đã hiểu rõ ràng.

Nhân phẩm của người lão phu đương nhiên hiểu rõ ràng, cũng bởi vì rõ ràng như vậy, nên lão phu mới không thể không cẩn thận một chút.

Mặc Cúc Liên hơi chần chừ nói: “Nữ tử Đột Quyết chúng ta bộ dạng không xinh đẹp bằng nữ tử Hoa triều, nhưng làm việc nặng nhọc lại phi thường tốt...”

Phương Tranh sắc mặt đen thui: “Không cần người tặng nữ tử Đột Quyết, bọn soái không thích nữ sắc.”

“Đại doanh của lão phu không còn nhiều cống phẩm, cho người chọn một thứ đi.

“Hừ, Ta làm như thế chỉ vì minh quân, không phải vì cống phẩm của đại doanh nhà người.”

“Người mang quân đến tương trợ, chúng ta lại ăn lương thảo của người, ăn xong rồi lão phu không cảm tạ sao được.”

“Hừ, không cần, chuyện lương thảo tự chúng ta sẽ có biện pháp.”

“Quốc sư, nếu người còn nặng nề như thế, ta nghĩ sẽ thay đổi chủ ý.” Phương Tranh hậm hực nói.

“A, lão phu không nói nữa, đa tạ Phương nguyên soái đã khăng khải giúp đỡ, con dân Đột Quyết ta đối với nguyên soái vô cùng cảm kích.”

Đắc thủ lương thảo, tâm tình Mặc Cúc Liên rõ ràng tốt hơn rất nhiều, ánh mắt nhìn Phương Tranh đã tràn ngập thiện chí, hần tao nhã vuốt chòm râu bạc, không ngừng hướng Phương Tranh mỉm cười.

Phương Tranh cũng đang cười hóm hỉnh, hành sự cần chú ý đến điểm mấu chốt, tiện nghi đã chiếm đủ cũng nên cho hần một chỗ tốt mới phải. Lại nói đến mình bố trí sự tình kia, cục vón là hướng về phía toàn bộ người Đột Quyết, nếu như để Mặc Cúc Liên vô môn bỏ đi, vở kịch này còn diễn như thế nào được chứ?

Hai người đều tự nghĩ lợi ích riêng của mình, đều cảm thấy được rất hài lòng, sau đó ngẩng đầu nhìn nhau, hai người lại cười ha hả, cười đến mức trông thực khoái trá.

Ngồi trong soái trường thêm một hồi, Mặc Cúc Liên chấp tay nói: “Phương nguyên soái, buổi chiều hôm qua đại doanh của quý phương đã xuất mười vạn đại quân đi Sài Mộng Sơn tiêu diệt phe địch, chẳng hay cử động lần này nguyên soái có nắm chắc được chiến thắng không?”

Phương Tranh trừng mắt nhìn, cười nói: “Nếu mười vạn quân không đánh bại được hơn hai vạn quân ở Sài Mộng sơn. Ta sớm nên đi tìm một cái gốc cây để treo cổ tự vẫn, còn lĩnh quân đánh trận cái gì, quốc sư người yên tâm đi. Tiêu diệt Sài Mộng sơn xong, chúng ta đối phó với Mạc Xuyết liền thoải mái hơn rất nhiều, bốn soái nhất định sẽ sử dụng toàn lực trợ giúp quốc sư và tiểu Khả Hãn phục quốc.”

Mặc Cúc Liên gật đầu, rồi lại cau mày nói: “Sài Mộng Sơn thì dễ công hạ nhưng truy binh Mạc Xuyết lại không dễ dàng ngăn cản. Khoảng cách từ Sài Mộng Sơn đến đại doanh của Mạc Xuyết không đến trăm dặm, hai doanh tiền hô hậu ứng, trong vòng một canh giờ liền có thể đến cứu viện kịp thời, nếu quý quốc dục tốc loại bỏ Sài Mộng Sơn, chỉ sợ thương vong sẽ không nhỏ.”

Phương Tranh nhú mày, cười nói: “Đã là chiến tranh luôn luôn phải có người chết, đây là chuyện tình bất khả kháng rồi. Ta có thể tận lực đem thương vong giảm xuống đến mức tối thiểu....không để cho các tướng

sĩ hi sinh vô ích, mà hơn nữa ta đối với Tần Trọng cùng Phùng Cừu Đào rất có tin tưởng, bọn họ đều là nhất đại danh tướng, tất nhiên sẽ tự biết tiến thoái.”

Mặc Cúc Liên nhìn chăm chú vào Phương Tranh một lát, lúc này khuôn mặt mới hơi giãn ra, cười nói: “Tần tướng quân và Phùng tướng quân của quý quốc, lão phu tại thảo nguyên xa xôi cũng đã từng nghe đại danh, tin tưởng rằng chân thần sẽ phù hộ bọn hần, bọn hần sẽ hồi báo cho nguyên soái một kết quả chiến đấu hài lòng.”

Mặc Cúc Liên thở phào một hơi, nói tiếp: “Nếu loại bỏ được Sài Mộng Sơn, chúng ta chiến một trận cùng Mặc Xuyên, ít nhất cũng nắm chắc sáu phần thắng lợi, lão phu cũng có thể an tâm rồi.”

Phương Tranh nói: “Theo ý kiến của quốc sư, nếu quân sở thuộc tại Sài Mộng Sơn bị tiêu diệt, kế tiếp Mặc Xuyên sẽ hành động như thế nào?”

Mặc Cúc Liên cười đáp: “Hành động như thế nào ư? Hần ngoại trừ nổi giận lôi đình, đương nhiên sẽ dẫn đại quân đến cùng chúng ta quyết tử chiến một trận.”

Phương Tranh kinh ngạc nói: “Muốn tử chiến nhanh như vậy sao? Ta cảm giác được con người của Mặc Xuyên giống như một gia hỏa tiểu mao đầu thường hay bị kích động nha.”

Mặc Cúc Liên cười nói: “Lão phu đánh trận vài năm cùng Mặc Xuyên, đối với bản tính của con người hần đã hiểu rõ tường tận. Mặc Xuyên tự cho mình là nhất, đối với chiến sĩ dưới trướng rất có lòng tin tưởng, hần nghĩ rằng trong thiên hạ không có bất cứ thứ gì có khả năng ngăn cản được cước bộ của hần, ngay cả đao kiếm phong mang, ngay cả tường thành chắc chắn, chiến sĩ dưới trướng của hần đều có thể phá tan mọi rào cản, lòng tự tin của hần đã dần dần chuyển biến thành thói tự phụ rồi.”

“Mặc Xuyên phát động tử chiến, cũng không phải xúc động nhất thời, hần có lý do để mau chóng phát động trận tử chiến này.”

“Thứ nhất, các bộ lạc Đột Quyết nhiều năm qua đã nội chiến liên miên, các chiến sĩ dũng mãnh cũng trải qua vài năm không ngừng chinh chiến, trong mấy năm nay, các chiến sĩ đao bị cùn, tên không sắc, ngay cả sĩ khí cũng trở nên mệt mỏi. Mặc Xuyên muốn quyết tử chiến một trận đảo lộn càn khôn, chấm dứt những ngày tháng thảo phạt buồn tẻ như hiện tại.”

“Thứ hai, Hoa triều từ trước đến nay theo đuổi lối chiến tranh phòng ngự, lần này bỗng nhiên lại cử đại quân chủ động Bắc phạt, hành động này khiến cho Mặc Xuyên cảm nhận được mối nguy hiểm đe dọa, hơn nữa ta và người hợp binh cùng một chỗ, ưu thế đã muốn vượt qua hần, Mặc Xuyên nhất định phải động binh tử chiến một trận, kiên quyết tin tưởng vào bản lĩnh bách chiến bách thắng của chính mình.”

“Thứ ba, chiến tranh đối với một nước hoặc tộc người nào đó cũng là sự hao tổn quá lớn, mấy năm trải qua, dưới trướng lão phu chỉ còn năm vạn chiến sĩ vẫn không thể không xin trợ giúp lương thảo cùng binh khí từ quý quốc, Mặc Xuyên biết hần cũng không chống đỡ nổi bao lâu thời gian nữa. Đại quân của hần mỗi ngày đều hao phí lương thảo, mỗi trận chiến lại tổn thất binh lực, binh khí hỏng hóc... Những điều này chính là khó khăn của hần, vì nuôi dưỡng chiến sĩ dưới trướng, hần nhất định phải mau chóng phát động tử chiến, sau khi loại bỏ được chúng ta, thảo nguyên và Hoa triều đối với hần mà nói đó chỉ còn là vùng đất bằng phẳng, không có bất cứ kẻ nào đến ngăn cản hành động cướp đoạt của hần nữa.”

Mặc Cúc Liên nói xong, mỉm cười nhìn Phương Tranh: “Phương nguyên soái, nếu loại bỏ được Sài Mộng Sơn, trận chiến quyết định người nào sẽ là chủ nhân của thảo nguyên và Hoa triều, rất nhanh sẽ liền tới, lão phu chậm rãi chờ đợi nguyên soái tấu vang ca khúc khải hoàn.”

Phương Tranh thần sắc biến đổi vài lần, lời nói của Mặc Cúc Liên càng nghe càng có đạo lý, xem ra Mặc Xuyên kia thật sự sẽ liều lĩnh khởi binh trước thời gian phát động quyết chiến.

Phương Tranh cảm nhận được áp lực.

Chứng kiến Mặc Cúc Liên vuốt râu ung dung mỉm cười, Phương Tranh biết lão gia hỏa này tính toán bảo tồn thực lực, nghe cò tranh nhau ngư ông đắc lợi. Không quan tâm ai thắng ai thua, hần đều sẽ xông tới phía trước cướp đoạt thành quả thắng lợi, lão già cự hoạt này có mưu kế thật hay, ta há lại để cho người được như ý nguyện? Trong sơn cốc ven bờ sông.

Trận mưa tên trên bầu trời không một chút lưu tình bắn về phía quân đội Đột Quyết do Đạt Thập Thập suất lĩnh. Không ngừng có người ngã ngựa kêu thảm, cũng có vô số chiến mã sau khi trúng tên liền bị thương hí dài.

Bên trong sơn cốc nhỏ hẹp, máu tươi trải đầy trên mặt đất, vô số thi thể nằm ngang nằm dọc loạn thất bát tao, cư nhiên còn bị chiến mã thất kinh giẫm đạp nát nhừ, toàn bộ khung cảnh so với địa ngục trần gian càng thê thảm hơn.

Cuối sơn cốc, chủ soái quân tiên phong Hoa triều, Phùng Cửu Dao dẫn đầu khiêu trận, đối với cảnh tượng như địa ngục trước mặt không có một chút động dung, vẻ mặt của hắn lạnh lùng như bình thường, trong mắt tản mát ra quang mang sắc bén.

“Tiếp tục bắn tên!” Phùng Cửu Dao cương quyết hạ lệnh.

Giết nhiều hơn một người bên phía địch nhân, ngày sau cùng Mặc Xuyên quyết chiến liền bớt được một phần lực lượng, thân làm đại tướng, Phùng Cửu Dao so với ai khác đều hiểu rõ ràng chuyện này.

Đứng bên cạnh, binh sĩ truyền lệnh bắt đầu dùng sức vậy cờ. Trong quân vang lên một hồi trống trận rung trời, phấn chấn lòng người.

Hai bên sườn sơn cốc, cung thủ nghe được mệnh lệnh, lại giương cung lắp tên, một trận mưa tên như cuồng phong bạo vũ vô tình bắn vào vòng vây quân đội Đột Quyết ở bên trong sơn cốc.

Bên tai nghe thấy vô số tiếng kêu thê lương thảm thiết. Trong mắt Đạt Thập Thập như muốn phát hỏa, hấn gươm cao loan đao trong tay, ngăn cản vài mũi tên bắn tới, sau đó khàn giọng hét lớn: “Đội phía sau quay đầu, lập tức rút lui khỏi sơn cốc, nhanh!”

“Chúng ta ở trên thảo nguyên ngoài sơn cốc triển khai trận thế, cùng đám quân đội đệ tiện Hoa triều quyết chiến một trận!”

Trong lúc hoảng loạn, Đạt Thập Thập huy động loan đao chém vài tên chiến sĩ Đột Quyết đang lo sợ chạy trốn. Đồng thời cũng nghiêm khắc truyền đạt mệnh lệnh rút lui.

Mạo hiểm vượt qua mưa tên dày đặc, sau hai nén hương thời gian, rốt cục Đạt Thập Thập cũng dẫn quân ra khỏi được sơn cốc.

Đột Quyết trời sinh là vương giả thảo nguyên, ngay khi rời khỏi tòa sơn cốc địa ngục nhân gian kia, trở lại trên thảo nguyên bát ngát, bọn hắn ngay lập tức trấn định được tinh thần. Theo như thường ngày đối ngũ đan xen nhau chinh tề, loan đao trong tay tuốt ra khỏi vỏ, ánh mắt mỗi người đều tản mát quang mang phần nộ cùng cừu hận, gắt gao nhìn chằm chằm vào thông đạo nhỏ hẹp phía sơn cốc.

Đạt Thập Thập tức giận đến mức khuôn mặt đều biến dạng, hấn thúc ngựa ở trước trận hình, diện mục dữ tợn khàn giọng hét lớn: “Mau chóng kiểm tra thương vong ngay lập tức!”

Bách phu trưởng, thiên phu trưởng theo thứ tự đem tình hình thương vong báo cáo, Đạt Thập Thập nghe con số thống kê sắc mặt trở nên xanh mét. Bỗng nhiên xé nát trường bào đang mặc trên người, ngửa đầu khàn giọng rống lớn một tiếng như dã thú bị thương.

Từ lúc tiến nhập vào sơn cốc cho đến lúc rời khỏi, tổng cộng chỉ khoảng hơn nửa canh giờ thời gian thế nhưng quân Đột Quyết thương vong gần vạn, con số rợn người này khiến cho Đạt Thập Thập muốn tìm cách phát tiết cơn phần nộ.

Thân là chủ tướng, hắn càng không yên tâm đến nhân quả của bản thân. Chính mình phụng mệnh của Mặc Xuyên Khả Hãn, dẫn theo năm vạn kỵ binh tinh nhuệ, toàn bộ binh lực hiện giờ chỉ còn thoi thóp lại một nửa, đều là do chính mình bị trúng gian kế của người Hoa triều. Rơi vào vòng vây trong sơn cốc, hơn nửa canh giờ liền bị tiêu diệt một vạn nhân số, làm sao trở về hướng Mặc Xuyên Khả Hãn công đạo được đây?

Càng không nói đến lúc Sài Mộng Sơn bị công phá, đối mặt với tình hình chiến đấu nhryw vậy, sau này hắn như thế nào có thể trở về thừa nhận cơn lửa giận của Mặc Xuyên Khả Hãn?

Cắn chặt răng, Đạt Thập Thập xanh mặt, gươm cao loan đao trong tay lên, lớn tiếng nói: “Hỡi các chiến sĩ anh dũng, chỉ có đầu lâu của địch nhân mới có thể rửa sạch nỗi sỉ nhục này cho chúng ta! Mới có thể trấn

an cơn lửa giận của Mặc Xuyên Khả Hãn vĩ đại!”

“Giết sạch quân Hoa triều...!” Toàn bộ chiến sĩ Đột Quyết đồng thanh hô hoán, đối với bọn họ mà nói, chứng thực là một chuyện phi thường sỉ nhục.

Hàng nghìn hàng vạn loan đao được tuốt ra khỏi vỏ, dưới ánh mặt trời tản mát ra bốn phía chung quanh từng đạo bạch quang lóa mắt. Trên thảo nguyên yên tĩnh thoáng chốc bao phủ sát khí nồng đậm, tràn ngập tới phía thông lộ đi vào sơn cốc.

“Quân Hoa triều dê tiện! Có dám bước ra đây cùng chúng ta quyết một trận tử chiến hay không?”

“Tướng quân, làm sao bây giờ? Chiến hay rút lui?”

Bên trong sơn cốc nhìn thấy trận thế trùng trùng điệp điệp của đám người Đột Quyết, đang lẳng lặng đợi bọn hắn đi ra ngoài quyết chiến, các vị tướng sĩ Hoa Triều hơi cảm thấy tim mình đập nhanh hơn.

Phùng Cừ Đao bình tĩnh quan sát đám nhân mã đang vung loan đao, Đạt Thập Thập ở trước trận hình thúc ngựa đi lại, thật lâu sau, ánh mắt Phùng Cừ Đao lộ ra quang mang khinh miệt.

Đám mãng phu này! Nắm đó tới kinh thành đàm phán cùng Phương nguyên soái, không chiếm được chút tiện nghi nào, hiện tại ở trong sơn cốc dính phải mai phục thương vong thảm trọng, lại còn ăm ỉ muốn cùng quân ta quyết tử chiến một trận.

Đã nhiều năm trôi qua như vậy, làm sao bọn chúng lại không có một chút tiến bộ nào?

“Bọn chúng muốn tử chiến một trận, bọn tướng quân không nhất định phải chiến? Xem hắn định làm gì?”

Phùng Cừ Đao khinh miệt hừ lạnh một tiếng, thản nhiên hạ giọng nói: “Chúng ta không chiến cũng không rút lui, cứ phòng thủ ở trong sơn cốc này.”

Chư tướng ở bên cạnh khó hiểu, không chiến cũng không thoái lui? Đây là ý gì?

Phùng Cừ Đao nhìn chư tướng, trầm giọng nói: “Không chiến là bởi vì chúng ta đánh không thắng, hôm nay ở bên trong sơn cốc tiêu diệt được một vạn kỵ binh của Đạt Thập Thập, không phải dựa vào sự dũng mãnh của quân ta, mà là nhờ mưu kế. Nhưng nếu đối mặt quyết chiến thẳng thừng cùng bọn chúng, không phải bọn tướng nói lời nhụt chí, mà là sự thật chúng ta không phải đối thủ của bọn chúng, cho nên, quân ta không thể chiến!”

“Dưới trướng Đạt Thập Thập còn có bốn vạn nhân mã, chúng ta chỉ có năm vạn, binh lực không chiếm được bao nhiêu ưu thế. Đồng thời chúng ta cũng không được rút lui, một khi đại quân hiệu lệnh rút khỏi đây, Đạt Thập Thập sẽ tiến công, hắn sẽ làm cho chúng ta rơi vào tình thế không thể không cùng hắn quyết chiến, cho nên, rút lui nhất định không được.”

Chư tướng vội nói: “Bây giờ chúng ta phải làm sao đây? Chẳng lẽ một mực đóng quân ở trong sơn cốc này hay sao?”

Phùng Cừ Đao lộ ra một nụ cười khó có được: “Phương nguyên soái truyền quân lệnh cho bọn tướng, bảo đảm Tần tướng quân thuận lợi rút lui, chúng ta đã làm được nhưng lại tiêu diệt thêm một vạn kỵ binh tinh nhuệ của Đạt Thập Thập, thành quả chiến đấu không tồi, làm người phải biết như thế nào cho đủ, chín quá hóa nẫu. Quân ta nhất định phải bảo tồn binh lực, chờ đợi Mặc Xuyên cùng Phương nguyên soái đại chiến, đến thời điểm đó mới là lúc chúng ta báo đền công ơn quốc gia. Hiện tại cùng địch nhân đối cứng chỉ là thất sách.”

“Nếu Đạt Thập Thập tấn công vào trong sơn cốc thì phải làm sao bây giờ?”

“Hắn sẽ không dám, vừa mới bị tổn thất nặng nề, cái loại mãng phu như hắn làm sao dám phát động tấn công lần thứ hai?”

“Nhưng bầm tướng quân, chẳng lẽ chúng ta cứ giằng co như thế này sao?”

Phùng Cừ Đao cười nói: “Không cần, chưa đến hai canh giờ nữa, nhất định Mặc Xuyên sẽ truyền hắc về đại doanh, Mặc Xuyên không phải loại người hào phóng, hắn sẽ không cho phép thuộc hạ dưới trướng dẫn đại quân đi mạo hiểm.”

397. Chương 381:khao Thưởng

Hai bên cách xa nhau chỉ có mấy trăm bước, nhưng phạm vi chỉ có mấy trăm bước ở giữa kia lại giống như một vực trời. Hai bên đều không dám hành động thiếu suy nghĩ, vì quan hệ tới địa thế, Đạt Tháp Tháp không muốn suất quân chạy vào sơn cốc, bãi cỏ bình nguyên lại là cường hạng tác chiến của người Đột Quyết, chỉ khi nào tiến vào sơn cốc, chiến sĩ Đột Quyết luôn có thói quen hoành trũng xông thẳng khẳng định sẽ bị rất nhiều cản tay, vừa rồi ở trong sơn cốc không công tổn hại một vạn chiến sĩ, đó là một sự giáo huấn bằng máu.

Phùng Cừu Dao đương nhiên cũng không nguyện suất quân ra sơn cốc, cùng người Đột Quyết quyết chiến, hấn phi thường hiểu rõ cường hạng của bọn họ, nếu hấn suất quân ra, đối diện với đám Đột Quyết này, ngay tại so sánh chiến lực, phải thừa nhận, người Đột Quyết xác thực mạnh hơn rất nhiều so với người Hoa triều, mặt đối mặt mình đao mình thương chém giết, tướng sĩ phe mình chắc chắn thương vong hầu như không còn, như vậy đối với việc khuynh hết lực lượng của Hoa triều tiến hành cuộc chiến bắc phạt này mà nói, đó sẽ là một sự dă kích thật lớn, Phùng Cừu Dao tự nhiên sẽ không đem sinh mạng của mấy vạn tướng sĩ đi mạo hiểm.

Vì vậy, bên trong lẫn bên ngoài sơn cốc, song phương đối địch hình thành một loại trạng thái giằng co vi diệu, người bên ngoài không dám chạy vào, người bên trong không dám lao ra, tướng sĩ hai bên cách mấy trăm bước dùng tiếng bốn quốc thô tục chửi bậy, không quan tâm đối phương có nghe hiểu hay không, vui sướng thế nào thì cứ chửi mắng thế đó.

Phùng Cừu Dao ngồi trên lưng ngựa, cười khổ nhu nhu mũi.

Hắn phát hiện mình đã dọa lạc, đây không phải là hiện tượng tốt. Từ sau khi nhận thức Phương Tranh, hắn cũng không còn dậy nổi dũng khí huyết khí, trái lại càng giống như tính tình của Phương Tranh, đánh thắng thì dùng sức đánh, đuổi tận giết tuyệt cũng không quá phận, đánh không lại bỏ chạy, có lẽ tránh né, không chút nào có ý nghĩ làm như vậy có chút mất mặt.

“ Gần mực thì đen a.” Phùng Cừu Dao bất đắc dĩ thở dài.

Chiến mã cuồng bôn gào thét mà qua, cơn gió thảo nguyên nhẹ nhàng thổi tới, suốt một đêm phóng ngựa và chiến đấu kịch liệt, trên mặt các tướng sĩ mang theo vẻ uể oải khó thể che giấu, nhưng trong ánh mắt tản mát ra quang mang hưng phấn.

Tần Trọng vẫn như cũ giục ngựa bôn ba cuối đội ngũ. Hắn vừa thúc ngựa, vừa quay đầu lại nhìn xung quanh, sơn cốc phía sau đã dần dần không rõ, phía sau không còn truy binh đuổi theo, Tần Trọng hiểu rõ, Phùng Cừu Dao đã giúp hắn ngăn chặn được kỵ binh của Đạt Tháp Tháp.

Đó là tinh nhuệ kỵ binh tròn năm vạn!

Phùng Cừu Dao cũng chỉ dẫn theo năm vạn nhân mã, dùng một chọi một, hấn chống đỡ được sao?

Mặc dù cũng không có qua lại nhiều với vị danh tướng danh chấn thiên hạ kia, nhưng lúc này bọn họ cùng nằm trong danh sách của đại quân bắc phạt, bọn họ là đồng đội, là chiến hữu, lần này bắc phạt, quan hệ tới trăm năm tương lai của Hoa triều, quan hệ tới giang sơn xã tắc, đây là quốc chiến!

Quốc chiến, là khảo nghiệm lực ngưng tụ và sức chiến đấu của một dân tộc, dốc hết nhiệt huyết là bổn phận, thế nhưng mục đích mọi người muốn đạt được, là muốn địch nhân đổ máu, đây mới là căn bản thắng lợi của chiến tranh.

Phùng Cừu Dao nếu muốn chống đối sự tiến công của năm vạn kỵ binh Đột Quyết, tổn thất tất nhiên là thật lớn, ở thời gian nguy cấp này, Phùng Cừu Dao cần chiến hữu!

“ Toàn quân dừng ngựa!” Tần Trọng hầu như không có bất luận điều gì do dự, quả đoán hạ đạt mệnh lệnh.

Truyền lệnh binh tách rời đội ngũ, hướng tiền phương đại quân chạy đi, lớn tiếng nhấn nhủ mệnh lệnh của Tần Trọng.

Đội ngũ rất nhanh dừng lại, lại quay đầu ngựa, tự giác quay chung quanh Tần Trọng, hình thành trận thế hình tròn phòng ngự.

Đón lấy ánh mắt không giải thích được của vài viên phó tướng bên người, Tần Trọng nhàn nhạt cười cười, lớn tiếng nói: “ Các tướng sĩ, các người có mệt hay không?”

Tướng sĩ bên cạnh nhìn nhau vài lần, do dự mà gật đầu, thành thật thừa nhận: “ Mệt.”

Cả đêm ngồi trên lưng ngựa qua lại cuồn phi suốt bao lần, lại toàn bộ xử lý hơn hai vạn người của Sài Mộng Sơn, thế nào lại không mệt mỏi? Tất cả mọi người thầm nghĩ mau nhanh trở lại đại doanh Tháp Sơn, lần ra doanh trường ngủ ngon một giấc.

Tần Trọng hiểu rõ gật đầu, xoay người nhìn sơn cốc mờ mờ phía xa xa, sơn cốc vẫn đứng sừng sững như trước tại thảo nguyên mênh mông rộng mở, đột ngột như vậy, tất cả mọi người biết, bên trong sơn cốc, chiến hữu của bọn họ vì muốn yểm hộ bọn họ lui lại mà đang cùng người Đột Quyết chiến đấu hăng hái đầm máu.

Vung lên roi ngựa, Tần Trọng chỉ sơn cốc xa xa không rõ, thản nhiên nói: “ Nơi đó, Phùng tướng quân đang chống đối kỵ binh Đột Quyết cho chúng ta.”

“ Bọn họ là đồng đội chiến hữu của chúng ta, bọn họ đang chảy máu, đang hi sinh, bọn họ và chúng ta như nhau, đều là người Hoa triều, đều là hán tử có thân sinh phụ mẫu thê nhi!”

Nhàn nhạt quét nhìn các tướng sĩ chung quanh, trên gương mặt uể oải của các tướng sĩ đều toát ra một cỗ chiến ý.

Tần Trọng nhìn chăm chú vào bọn họ, trên gương mặt lãnh ngạnh hiện ra thần sắc vui mừng.

“ Phương nguyên soái cho chúng ta nhiệm vụ, là toàn bộ xử lý quân đội của Sài Mộng Sơn, chém giết Sài Mộng Sơn và Thái Vương. Chúng ta đã hoàn thành rồi, theo lẽ không cần quản tới Phùng tướng quân, nhiệm vụ của hần là yểm hộ chúng ta lui lại, giúp chúng ta trở lại đại doanh Tháp Sơn, sẽ không ai trách móc chúng ta.”

Thần sắc các tướng sĩ dần dần bắt đầu kích động, dù là chiến mã cũng bắt an xao động lên.

Tần Trọng ngồi trên lưng ngựa ưỡn thẳng người, chậm rãi nhìn quét gương mặt kích động của các tướng sĩ, lớn tiếng nói: “ Đột Quyết kỵ binh có bao nhiêu lợi hại, tin tưởng các người đã biết, thế nhưng, chúng ta chẳng lẽ có thể mở mắt trừng trừng nhìn đồng đội chảy máu hi sinh cho chúng ta sao? Chúng ta có thể thản nhiên quay về đại doanh ngủ được sao?”

“ Không thể!” Tình tự của các tướng sĩ rốt cục bị Tần Trọng điểm trúng, mọi người quơ nắm tay, ngồi trên lưng ngựa kích động hô to.

“ Tướng quân, Tiêu Bình khiêu chiến! Thỉnh làm tiên phong!”

“ Tướng quân, chúng ta giết trở lại! Không thể để Phùng tướng quân một mình không ai giúp!”

Tần Trọng nhìn các tướng sĩ đang kích động trước mặt, viền mắt của hần không khỏi phiếm hồng.

Nỗ lực bày ra dáng tươi cười, Tần Trọng cảm động nhìn bọn họ, động tình nói: “ Gấp rút tiếp viện Phùng tướng quân, có lẽ trong các người sẽ có rất nhiều người sẽ chết.”

“ Tướng quân, chúng ta không sợ chết, chúng ta chỉ sợ sẽ bị chiến hữu chửi mắng sau lưng!”

“ Đúng! Tướng quân, đồng đội vì chúng ta mà chảy máu, nếu chúng ta không cùng bọn họ sống vai chiến đấu, còn được gọi là đồng đội sao? Tương lai thắng lợi còn không bị phụ lão hương thân chúng ta chửi mắng?”

Chúng tướng sĩ kích động xiết chặt nắm tay, gân xanh trên cổ nhảy mạnh, mấy vạn tướng sĩ vung lên thanh đao trong tay, dưới ánh mặt trời sáng sớm, chiếu ra một mảnh tuyết quang sáng choang, sát khí trùng bầu trời.

Tần Trọng dùng sức trừng mắt nhìn, bức nước mắt chảy ngược vào lòng, trở tay “thương” một tiếng, rút ra thanh đao sau lưng, cao cao giơ lên, lớn tiếng nói: “ Các tướng sĩ, có mệt hay không?”

“ Không mệt!” Mấy vạn tướng sĩ cùng rống to hơn.

“ Chỉ cần có thể giết đám Đột Quyết kia, sẽ không mệt!”

“ Con mẹ nó giết chúng! Liều mạng cùng đám Đột Quyết kia!”

Tần Trọng đưa thanh đao sắc bén hướng phía trước, nghiêm nghị nói: “ Truyền quân lệnh của ta, toàn quân xuống ngựa nghỉ tạm thời gian hai nén nhang, cho chiến mã khôi phục thể lực, hai nén nhang sau, chúng ta hội hợp cùng Phùng tướng quân!”

Ích lợi quốc gia hiển sinh tử, họa phúc khôn lường cần tránh chi!

Đạt Thập Thập bên ngoài sơn cốc.

Hắn tức giận đến mức sắp phát điên.

Địch nhân chỉ đứng cách mấy trăm bước trong sơn cốc, mà chính mình không dám hạ lệnh tiến công, đây quả thực là sỉ nhục của hắn! Là sỉ nhục của toàn bộ dân tộc Đột Quyết!

Thế nhưng, nếu hắn không quan tâm mà tiến công, tạo thành thương vong lớn hơn nữa cho các chiến sĩ, hắn gánh chịu nổi trách nhiệm lớn như vậy sao?

Trải qua do dự, Đạt Thập Thập đỏ ngầu hai mắt, cắn răng quát to: “ Kỵ xạ binh tiến lên! Bắn cung, phóng hỏa tiến, bọn họ không ra, thì thiêu chết bọn họ cho ta!”

Mũi tên sắc bén trám đầy dầu hỏa, bao trùm bầu trời hướng trong sơn cốc vọt tới, dầu hỏa ướt đầm, rất nhanh đốt cháy rừng cây nhỏ trong sơn cốc, bởi thiêu không hết, khói đặc nhất thời khởi lên, đầy rẫy trong toàn bộ sơn cốc.

“ Phùng tướng quân, đám Đột Quyết phóng hỏa, chúng ta phải lao ra thôi, nếu không sẽ bị hun khói đến chết!” Bên trong sơn cốc, một gã phó tướng ho sảng sặc lớn tiếng nói.

Phùng Cừ Dao cắn răng, Đạt Thập Thập cũng không ngốc, hiểu được dùng biện pháp này buộc bọn họ phải nhất quyết tử chiến ngoài thảo nguyên.

“ Truyền quân lệnh của ta, chuẩn bị lao ra.”

“ Dạ!”

Đang lúc tướng sĩ toàn quân lên ngựa chuẩn bị lao ra cùng người Đột Quyết quyết chiến thì bỗng nhiên từ phía sau sơn cốc truyền đến một trận vó ngựa như tiếng sấm rền vang trời.

“ Phùng tướng quân, có một chi binh mã đang hướng chúng ta phóng tới.”

Phùng Cừ Dao cả kinh, vội vàng quay đầu nhìn lại. Đã thấy từ rất xa có một chi kỵ binh đang hướng bọn họ cuồng bôn mà đến, dẫn đầu là một lá soái kỳ, bên trên thêu chữ “ Tần” thật lớn, đang tung bay trong gió.

Phùng Cừ Dao vừa nhìn thấy, khuôn mặt kiên nghị không khỏi hiện lên mấy phần cảm động.

“ Tần Trọng người này, thật ra có nghĩa khí.”

Tiếng vó ngựa như sấm không hề có chút dừng lại, từ hơi nghiêng bên sơn cốc trực tiếp đón nhận kỵ binh Đột Quyết, cách địch nhân còn xa mấy trăm bước thì hơn bốn vạn người của Tần Trọng bỗng nhiên trong lúc phóng ngựa liền chia làm ba phần, dùng đông, tây, bắc ba phương hướng, đối với Đạt Thập Thập hình thành trận hình tiến công như ba chiếc dùi.

Tinh thần Phùng Cừ Dao rung lên, vội vàng lớn tiếng mệnh lệnh: “ Toàn quân xuất kích! Hai vạn người hướng đông, hai vạn người hướng tây, còn lại theo ta hướng nam, cùng Tần tướng quân phối hợp nhất trí, đối với Đạt Thập Thập hình thành thế vây quanh hợp lại!”

Hạ xong mệnh lệnh, binh mã rất nhanh di động, quân đội của Phùng Cừ Dao từ trong sơn cốc nhanh chóng chạy đi, rậm rạp như con kiến đều hướng theo vị trí được phân công chạy như bay.

Hai viên hổ tướng tương giao không sâu, lúc đối mặt với cừu địch sinh tử, đã biểu hiện ra sự ăn ý kinh người.

Trên thảo nguyên mở mang, hơn mười vạn binh mã cấp tốc điều động, đại quân cùng tấn khởi, cờ xí tung bay, tướng sĩ đằng đằng sát khí giơ cao thanh đao, chuẩn bị khởi xướng xung phong. Kỵ xạ binh hai bên cùng giương cung, mưa tên bay khắp bầu trời, đối địch nhân bắt đầu tiến công.

“Tướng quân! Khả Hãn mệnh lệnh cho ngài tốc tốc quay về doanh!” Truyền lệnh binh Đột Quyết nhìn thấy cách điều động bố trí của binh mã Hoa triều, biết kéo dài không ổn, vội vàng lớn tiếng nhắc nhở.

Đạt Thập Thập để trần thân trên, hai mắt tràn đầy tơ máu phần nộ, nhìn quân đội Hoa triều đang bố trí binh mã nhằm vào hắn, trầm mặc một lúc lâu, Đạt Thập Thập bỗng nhiên ngửa mặt lên trời rống to, thanh âm khàn giọng, tràn ngập vẻ không sợ hãi.

“Người Hoa triều ti tiện, tương lai quyết chiến, ta phải giết các ngươi không còn manh giáp!”

Tần Trọng và Phùng Cửu Dao nhận lệnh Phương Tranh, phát động trận chiến đầu tiên của bắc phạt, cuộc chiến đã toàn bộ xử lý quân đội của Sài Mộng Sơn hơn hai vạn người, lại chém giết Sài Mộng Sơn và Thái Vương tại chỗ, mặt khác quân đội của Phùng Cửu Dao phụng lệnh chặn lại truy binh của Đột Quyết, xảo diệu bày mai phục, tiêu diệt kỵ binh tinh nhuệ của Đột Quyết gần vạn, dưới sự phối hợp ăn ý của hai vị chủ tướng Phùng Cửu Dao và Tần Trọng, chủ tướng Đột Quyết Đạt Thập Thập thấy tình thế không ổn, lĩnh quân rút về đại doanh Mặc Xuyên, hai bên vẫn chưa trực tiếp giao chiến, cấp cho đây đó đều bảo tồn thực lực.

Tần Trọng và Phùng Cửu Dao lĩnh quân trở lại đại doanh Tháp Sơn, toàn bộ đại doanh đều sôi trào.

Cuộc chiến ý nghĩa trọng đại, hơn trăm năm Hoa triều thật ít thắng tích, trải qua trận đánh này, một lần đầu chiến Hoa triều đã suy yếu được thực lực của Mặc Xuyên, toàn bộ tiềm lực phản tướng Hoa triều trợ Trụ vi ngược, đối với chiến quả như vậy, người cao hứng nhất chính là người cầm đầu, Phương Tranh.

Từ nội tâm mà nói, Phương Tranh đối với kẻ phản bội Hán gian chán ghét càng sâu hơn chán ghét Đột Quyết, lúc loạn thế, sự thương tổn của Hán gia đối với dân tộc càng lớn hơn cả kẻ xâm lược, điểm này từ cử chỉ hiển kế của Thái Vương đối với Mặc Xuyên, chém giết Cốt Đốt Lộc Khả Hãn, do đó phá hủy sự cân đối của hai vị Khả Hãn thảo nguyên cùng Hoa triều.

Cho nên Hán gian là loại mà hắn thống hận nhất, theo hắn cho rằng, ý nghĩa cuộc chiến này chính là chém giết được Sài Mộng Sơn và Thái Vương, cấp cho bản thân ra được một khẩu khí, cấp bách tính Hoa triều ra được một khẩu khí.

Phùng Cửu Dao và Tần Trọng trở lại doanh thì đã là buổi trưa, lúc đó toàn bộ đại doanh đều bị tiếng hoan hô của các tướng sĩ vang lên tràn ngập, mỗi tướng sĩ trên mặt đều tràn đầy dáng tươi cười kích động, tiếng hoan hô to lớn, dù là đại doanh Đột Quyết tại Tháp Sơn cách đó vài dặm cũng đều bị kinh động.

Quốc sư Mặc Cúc Liên nghe nói tướng sĩ Hoa triều đắc thắng trở về, không khỏi lấy làm kinh hãi, nhưng đối với hắn mà nói đây cũng là tin tức tốt, thiếu đi quân đội của Sài Mộng Sơn cùng sự cản tay của Thái Vương, từ nay về sau hắn cũng không cần phải đau đầu vì sự xuất hiện xuất quỷ nhập thần của chi quân đội Sài Mộng Sơn nữa.

Vì vậy dưới sự vui vẻ, Mặc Cúc Liên đích thân đi tới đại doanh Hoa triều, lại keo kiệt ba ba tặng một ít rượu sữa ngựa, xem như hướng Tần Trọng và Phùng Cửu Dao biểu thị lòng biết ơn. Cử chỉ này làm vị chủ suất như Phương Tranh trợn trắng mắt, đối với sự keo kiệt của Mặc Cúc Liên biểu đạt vẻ hèn mọn thật sâu.

Nhìn Phùng Cửu Dao và Tần Trọng đang đứng giữa soái tướng, Phương Tranh tiến lên, gương mặt cười tươi như hoa, một trận đánh này con mẹ nó làm được quá đẹp!

Danh tướng rốt cục là danh tướng, quả nhiên danh bất hư truyền, Phương Tranh nghĩ, nếu lần này thay đổi là chính tự mình ra trận lĩnh binh, tuyệt đối không có khả năng đạt được hiệu quả như vậy, thấy đại quân Đột Quyết, hắn nếu không phải là người đầu tiên chạy trốn, đã là gan dạ sáng suốt hơn người rồi.

Xem ra chính mình trời sinh là nhân tài làm nguyên soái chỉ cần an tọa trong hậu phương, phần bản lĩnh này thật không tốt để hình dung.

“Ha hã, hai vị tướng quân khổ cực rồi, lần này chiến quả của các ngươi thật lớn, bốn soái đã lệnh cho văn lại tùy quân viết xuống tấu lễ, dùng khoái mã đưa tới kinh thành, hướng hoàng thượng thỉnh công, ha hã,

hoàng thượng nhân hậu, hai vị tướng quân lập đại công, ít ra cũng sẽ phong cho các người tước hầu, là hầu tước.”

Phùng Cừu Dao và Tần Trọng liếc mắt nhìn nhau, hai vị tướng quân sau khi phối hợp ăn ý, dù chưa từng trò chuyện, nhưng giao tình vô hình trung tăng thêm rất nhiều, hữu nghị giữa nam nhân, có đôi khi lại đơn giản như vậy, lúc nguy nan như lửa rèn luyện ra. Từ nay về sau có thể trở thành bằng hữu xả mệnh.

Phùng Cừu Dao ôm quyền nói: “ Nguyên soái, thắng lợi của cuộc chiến này, toàn bộ nhờ vào nguyên soái bày mưu tính kế, dự đoán kẻ địch, bố cục xảo diệu, các tướng sĩ trên dưới một lòng, toàn lực phục vụ quân mình, mới có được thắng lợi, mặt tướng không dám lĩnh công!”

Phương Tranh nghe vậy hai mắt sáng ngời, ngửa đầu cười ha ha.

“ Bày mưu nghĩ kế, đoán được ý địch.” Nghe một chút, một đời danh tướng là ta, xem ra bản lĩnh thực sự của lão tử không hề kém, quá khiêm tốn tức là dối trá rồi.”

Tần Trọng tiến lên ôm quyền nói: “ Phùng tướng quân nói không sai, cho nên mặt tướng cùng Phùng tướng quân, cùng với những tướng lĩnh tham dự cuộc chiến đã cộng đồng hướng kinh thành tống tấu chương, công đầu của cuộc chiến này thuộc về nguyên soái, bọn mặt tướng thỉnh cầu hoàng thượng phong thưởng cho nguyên soái, còn thỉnh nguyên soái chớ nên chối từ!”

Dáng tươi cười trên mặt Phương Tranh bật người cứng ngắc.

Lão tử muốn từ quan quy ẩn, cáo lão hồi hương, đám các người lại còn đi thỉnh công cho ta? Lúc đó Mập Mập càng tìm lý do không buông tha cho ta, các người không phải đang hại ta sao? Làm tướng quân quả nhiên không có mấy người là thứ tốt, thói đòi khó đoán, lòng người hiểm ác đáng sợ a!

Phương Tranh cạc cạc cười gượng: “ Cái này sao...hắc hắc, sau này hãy nói, hiện tại thảo luận, là làm sao phong thưởng tướng lĩnh có công, hai vị đừng nói sang chuyện khác được không?”

Phùng Cừu Dao liếc mắt nhìn Tần Trọng, ôm quyền nói: “ Đa tạ nguyên soái ngợi khen, bọn mặt tướng lập tức đem danh sách các tướng sĩ lập hạ chiến công đưa lên, thỉnh nguyên soái định đoạt.”

Phương Tranh nghiêm mặt nói: “ Các tướng sĩ vì nước chinh chiến, chảy máu hi sinh, nên ngợi khen, cho nên bốn soái quyết định, trước khi thánh chỉ ngợi khen còn chưa tới quân doanh, bốn soái đã sớm định ra ban thưởng cho các tướng sĩ, cái này, ban thưởng thực tế nhất, chính là bạc.”

Mọi người ngẩn người.

Phương Tranh lại chậm rì rì nói: “ Nhưng, bạc sao, khải khải, hầu bao của bốn soái đã bị quốc khố triều đình đào trống rỗng, ta hiện tại còn nghèo hơn so với các người.”

Tất cả mọi người đều hướng hần nhìn tới với ánh mắt hèn mọn.

Phương Tranh xấu hổ cười cười, tròn mắt vòng vo chuyển, cười nói: “ Thế nhưng, ta khẳng định sẽ thưởng cho các người. Đêm nay sẽ có, chờ xem, hắc hắc.”

Sau khi tản ra, chúng tướng đầy côi lòng nghi hoặc trở lại doanh trường của chính mình, đều suy đoán Phương nguyên soái làm sao tìm được phần thưởng cho các tướng sĩ, mọi người thật sự không sao nắm lấy được sự an bài của vị nguyên soái đại nhân này.

Đêm đó vào lúc canh ba, Phương Tranh liền lặng lẽ đi tới doanh trường của Phùng Cừu Dao, Phùng Cừu Dao ngẩn người, vừa muốn ôm quyền thi lễ, Phương Tranh vội vàng dùng ngón trỏ đưa lên ngay miệng xuyt một tiếng, thần sắc của hần hơi có chút hưng phấn.

“ Lão Phùng a, người đi kêu thêm Tần Trọng, còn có những tướng lĩnh có công lần này, ân, nhân số đừng quá nhiều, chọn mười người, đi ra, sau đó đi theo ta.”

Thần sắc Phùng Cừu Dao căng thẳng: “ Nguyên soái chẳng lẽ có nhiệm vụ giao cho chúng ta?”

“ Đừng hỏi nhiều như vậy, nhanh đi gọi người, nhớ kỹ đừng kinh động mọi người, tặc doanh thì không tốt.”

“ Dạ!”

Không bao lâu, Tần Trọng và mười tên tướng lĩnh tham dự trận chiến đầu tiên bắc phạt lặng lẽ xuất hiện trong doanh trướng Phùng Cửu Dao, mọi người mặc đầy giáp trụ, thần tình lạnh thấu xương, mang theo vẻ hưng phấn và khẩn trương trước khi chấp hành nhiệm vụ.

“ Mọi người đến đông đủ rồi?” Phương Tranh liếc mắt nhìn chung quanh, hỏi.

“ Nguyên soái, đều đến đông đủ rồi.”

Phương Tranh cười hắc hắc, nói: “ Đều đi theo ta, trận chiến lần này các người khổ cực, ta sẽ ban thưởng cho các người một chút.”

Chúng tướng đầu óc mờ mịt, mơ hồ theo Phương Tranh đi tới một chỗ doanh trướng cách đại doanh trướng đối xa xôi, Phương Tranh đứng thẳng thân thể, hướng Phùng Cửu Dao chớp mắt vài cái, dáng dấp dị thường hèn mọn.

“ Đến, đều nhỏ giọng một chút, len lén đi vào trong, không nên dả thương.”

Chúng tướng theo lời nối đuôi nhau mà vào, trong doanh trướng đốt một ngọn đèn phi thường tăm tối, chúng tướng tiến vào vừa nhìn, không khỏi hít sâu một hơi.

Chỉ thấy trên tấm thảm màu đỏ trong doanh trướng, lưng tung nằm hơn mười cô nương trang phục Đột Quyết, các nàng tay chân đều bị trói, dù miệng cũng bị nhét khăn, nương theo ngọn đèn mù mù, trong mắt các nàng đều lộ ra thần sắc kinh hãi vạn phần.

Phùng Cửu Dao thất kinh, lúng ta lúng túng nói: “ Phương nguyên soái, đây là...”

Phương Tranh hơi có chút đắc ý cười nói: “ Ôn Sâm tiểu tử cũng biết làm việc lắm, nhân đêm khuya chui vào đại doanh Mặc Cúc Liên, trộm nhiều cô nương ra cho lão tử như vậy, ha ha, không tệ, đáng giá biểu dương.”

“ A? Các nàng đều là bị...bị người của chúng ta trộm đi ra sao?” Chúng tướng kinh hãi.

Phương Tranh hèn mọn hướng chúng tướng chớp mắt vài cái: “ Xuất chinh bên ngoài, không có nữ nhân chiếu cố, mọi người bị khổ rồi, các người nhất định đã bị ghen thật lâu phải không? Không quan hệ, đến, đêm nay hảo hảo hưởng thụ đi, nhượng các nàng đến an ủi tướng sĩ anh dũng của chúng ta, ta ở bên ngoài canh chừng cho các người, thời gian giải quyết nên uyển chuyển một chút, truyền ra ngoài ảnh hưởng không tốt.”

Chúng tướng bị vây trong trạng thái khiếp sợ, thật lâu không ai bước ra.

Không ngờ nguyên soái bởi vì muốn ban thưởng cho mọi người, không ngờ sai người chạy đến doanh trướng của quốc sư Đột Quyết trộm ra mười mấy cô nương Đột Quyết đi ra, trời ạ! Đầu óc của vị nguyên soái này của chúng ta rốt cục đang nghĩ như thế nào? Trên đời này còn có người nào không nghiêm túc giống như hần hay không? Hần thế nào có thể làm ra hoạt động chẳng khác gì thổ phỉ sơn tặc?

Chúng tướng còn đang trong kinh ngạc, Phương Tranh lại nương theo ngọn đèn âm u tiến lên nhìn, tỉ mỉ quan sát các cô nương Đột Quyết bị bắt vài lần, sau đó hần rất không thỏa mãn lắc đầu nói: “ Khó trách các người cũng không nguyện nhúc nhích, những cô nương Đột Quyết này thật quá khó nhìn. Toàn thân đều hồng, không có một chỗ nổi bật, cực kỳ không xong.”

Chúng tướng đương nhiên không muốn làm loại việc giao cấu cùng các cô nương Đột Quyết ngay tại doanh trướng, Phương Tranh xem các nàng như phần thưởng, nhưng chúng tướng lại xem các nàng như sự dấn vật, mọi người nghe Phương Tranh nói như thế, vội vàng thuận thể gật đầu phụ họa nói: “ Đúng đúng đúng, nguyên soái nói quá có đạo lý, những nữ tử này quá xấu xí, chúng ta thực sự rất chướng mắt.”

Ai biết Phương Tranh lại thay vào sắc mặt tận tình khuyên bảo, khuyên nhủ: “ Ai, hành quân bên ngoài, điều kiện xác thực gian khổ một chút, các người nên chấp nhận đi, chờ chúng ta thắng lợi khải hoàn quay về triều, ta đem kỹ viện lớn nhất Tần Hoài bao xuống tới, xem như phần thưởng các vị, bất quá hiện tại sao...”

Mí mắt chúng tướng thẳng nhảy, gương mặt rầu rĩ nhìn các cô nương Đột Quyết đang nằm đầy đất.

“ Khái khái, tuy các nàng xác thực khó coi một chút, nhưng nữ nhân mà, đóng cửa tắt đèn đều như nhau.”

“ Đến, cởi quần áo làm việc đi, nhân sinh có những việc không hoàn mỹ cũng rất nhiều, sau này các người chậm rãi sẽ biết.”

“ Cởi nha, người đã trộm tới, không thể bắt ta trả về đi, chuyện này để lão gia hỏa Mặc Cúc Liên biết được, còn không biết sẽ dây dưa với ta thế nào, ta đối với các người thực sự là hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi.”

Mọi người mặt mày đen thui.

398. Chương 382: Mỗi Người Đều Có Tâm Tư

Một đêm này đối với các vị tướng lĩnh mà nói, là một đêm khó quên.

Khó quên cũng không phải bởi vì nguyên soái trộm mười mấy vị cô nương Đột Quyết để làm phần thưởng cho bọn họ, trên thực tế tất cả mọi người rất quân tử, căn bản không ai chịu động tới mấy cô nương Đột Quyết kia, duy nhất không quân tử chính là Phương đại nguyên soái của bọn họ.

Phương Tranh giống như một tên đả thủ thanh lâu bức người hành nghề kỹ nữ, hung thần ác sát buộc các tướng sĩ cởi quần áo làm việc, cũng may các tướng sĩ gắt gao cầm lấy dây lưng của chính mình, giống như những liệt nữ thà chết chứ không chịu khuất phục, cuối cùng cũng thủ vững được trinh tiết của chính mình.

Một đám người ở trong doanh trường lăn qua lăn lại nửa buổi tối, sau đó Phương Tranh thật sự không ép buộc được, không thể làm gì khác hơn là phần nộ sai người đưa các cô nương Đột Quyết suốt đêm lặng lẽ đuổi về đại doanh Đột Quyết, sau đó chính hắn quay về soái trường ôm Tiểu Lục đi ngủ.

Chúng tướng sĩ âm thầm thở phào nhẹ nhõm, may mắn chính mình tránh được một kiếp, nguyên soái ban thưởng cho các tướng sĩ có công, thực sự là quá mức nhiệt tình, làm các tướng sĩ rất không thói quen.

Bất quá, việc trộm các cô nương Đột Quyết cũng không phải dễ dàng ứng phó qua được như vậy, ngày thứ hai, phiên toái đã tìm tới.

“ Phương nguyên soái, đêm qua ở trong đại doanh của ta có tới mười mấy cô nương Đột Quyết mất tích, người cũng biết?” Sáng sớm Mặc Cúc Liên liền đi tới soái trường của Phương Tranh, giọng nói rất không thân mật.

Phương Tranh ngáp một cái thật to, nói: “ Lão Mặc, mới sáng sớm, chẳng lẽ ngươi còn chưa tỉnh ngủ? Cô nương trong đại doanh của ngươi không thấy, đâu có chuyện gì liên quan tới ta?”

Sắc mặt Mặc Cúc Liên âm trầm giống như một khối than đen, lạnh lùng nói: “ Ngươi quân tử không nói tiếng lỏng, Phương nguyên soái, ngươi quả thực chẳng biết?”

Phương Tranh trở mình trợn mắt: “ Ta cũng không phải cha ruột của người Đột Quyết các người, cô nương trong đại doanh các người không thấy, hỏi ta để làm chi? Ta thế nào biết?”

Mặc Cúc Liên lạnh lùng nói: “ Xảo chính là, hơn mười cô nương nửa đêm lại bị người mang trở về, các nàng đều nói là bị cướp vào đại doanh Hoa triều các người, xin hỏi Phương nguyên soái, người cướp cô nương Đột Quyết chúng ta, ý muốn như thế nào?”

Phương Tranh ngây cả người, sau đó dửng dáp như bình tĩnh hiểu ra: “ Ai nha! Ngươi vừa nói đúng là ta liền nhớ ra. Ha ha, tối hôm qua bốn soái ban thưởng cho tướng sĩ lập công, mở một buổi tiệc nho nhỏ, mọi người uống rượu ăn thịt, hồi ức quá khứ, triển vọng tương lai, cười đùa trò chuyện. Mọi người cảm thấy quá đơn điệu, cho nên bốn soái lại phái người đến đại doanh các người thỉnh hơn mười vị cô nương đi ra, mọi người cùng uống cùng khiêu vũ, chơi rất vui vẻ, lúc tan cuộc bốn soái sai người cung kính đưa các nàng trở về, ha ha, không thiếu một sợi lông.”

Mặc Cúc Liên giận dữ, người ban thưởng cho tướng sĩ của ngươi, nhưng lại chộp mấy cô nương trong đại doanh của ta tới chúc mừng, thế gian này sao lại có người vô sỉ như ngươi?

Phương Tranh thấy thần sắc Mặc Cúc Liên bất thiện, hắn cũng có chút chột dạ, cười gượng vài tiếng nói: “ Đừng tức giận như vậy, hán tử Hoa triều chúng ta đều rất nhã nhặn, cũng chưa từng chạm vào các nàng, chỉ nhìn qua rồi bỏ qua cho các nàng thôi.”

“ Cô nương vào đại doanh các người, các người lẽ nào thật sự không chạm các nàng?” Về mặc Mặc Cúc Liên hồ nghi, con mắt hơi nheo lại, nhìn Phương Tranh từ trên xuống dưới. Tuy rằng mấy cô nương Đột Quyết bị đưa về luôn miệng nói là không hề bị xâm phạm, nhưng Mặc Cúc Liên cũng không tin tưởng, còn tưởng rằng do các cô nương xấu hổ nói ra sự tao ngộ bất hạnh của mình.

Thấy vẻ hoài nghi trên mặt Mặc Cúc Liên, Phương Tranh vội vàng dựng lên ba ngón tay trên bàn tay phải, phát thệ nói: “ Chúng ta thực sự không hề chạm qua các nàng, ta hướng chân thần thảo nguyên của các người phát thệ, nếu có giả dối, cứ để cho ta bị các cô nương Đột Quyết xấu xí của các người cưỡng bức tới chết!”

Chân mày Mặc Cúc Liên vừa nhảy, môi mấp máy vài cái, rốt cục không nói chuyện. Đối với lời thề của Phương Tranh, thật không biết nên vui mừng hay là tức giận.

Lập tức thần sắc Phương Tranh biến đổi, lại thay vào khuôn mặt tươi cười, lời nói thâm thía: “ Quốc sư, chúng ta coi như là lão bằng hữu, nói thật, không sờ vào cô nương Đột Quyết, là phong độ của tướng sĩ Hoa triều ta, thế nhưng...các cô nương Đột Quyết của các người thật sự không làm cho người ta dậy nổi dục vọng đụng chạm vào, điều này các người nên tự mình kiểm thảo một chút. Người xác định không mua bột phấn ngọc trai của Ngọc Như Trai chúng ta sao? Phần này không chỉ làm trắng, còn có thể cho các cô nương Đột Quyết các người trang điểm dung nhan...”

“ Không mua không mua! Người là ác ôn!” Mặc Cúc Liên rốt cục giận tím mặt.

“ Ai, đừng tức giận nha, buôn bán không được nhân nghĩa còn, phát hỏa làm gì còn phong độ, quốc sư, tuổi tác người lớn như vậy, hàm dưỡng cá nhân còn nên đề cao một chút đi. Bột phấn của Ngọc Như Trai chúng ta còn có khả năng đề cao hàm dưỡng của cá nhân, nếu không người mua thử vài hộp xem.”

Mặc Cúc Liên: “ ...”

Nếu so độ dày của da mặt, người này thiên hạ vô địch, lão phu không thể địch nổi.

Hai tâm phúc họa lớn là Sài Mộng Sơn và Thái Vương đã trừ, lúc này phải đối mặt, đó là chín vạn chủ lực của Mặc Xuyên, hôm qua tại sơn cốc bờ sông đánh một trận, chủ lực của Mặc Xuyên lại bị tiêu diệt một vạn, áp lực của quân bắc phạt lại nhỏ hơn một ít, tám vạn chiến sĩ Đột Quyết, nói khó cũng khó, nói dễ cũng dễ.

Mặc Cúc Liên thở phào nhẹ nhõm rất nhiều, áp lực của hắn càng lớn hơn Phương Tranh, muốn báo thù, muốn phục quốc, hôm nay bỗng thả lỏng, hắn có loại cảm giác như hư thoát cả người. Song song, Phương Tranh đã làm đúng như lời hắn nói, chủ động phái quân tiêu diệt Sài Mộng Sơn, không chút nào suy giảm, uy tín của Phương Tranh trong vô hình đã cao hơn không ít trong lòng Mặc Cúc Liên, tâm lý biến hóa vì điều này ngay cả Mặc Cúc Liên cũng chưa từng phát hiện.

Tự giác dứt bỏ trọng tâm câu chuyện về việc các cô nương Đột Quyết bị bắt cóc, lợi ích của quốc gia mới là chính sự, tự nhiên không coi là gì.

Mặc Cúc Liên trầm ngâm một phen, chấp tay nói: “ Phương nguyên soái, hôm nay đã trừ Sài Mộng Sơn, đại quân của quý quốc quả nhiên mạnh mẽ không thể đỡ, lão phu vô cùng kính phục. Lão phu muốn hỏi nguyên soái một chút, bước dự định tiếp theo của quý quân định làm sao bố trí?”

Tâm niệm của Phương Tranh nhanh như điện chuyển, hắn rõ ràng biết được, trận đánh đến hiện tại mới là bắt đầu, chủ lực của Mặc Xuyên còn đang đóng quân cách hơn hai trăm dặm, tiêu diệt Sài Mộng Sơn rốt cục xem như xóa sạch vây cánh của hắn, nhưng căn cơ của hắn còn chưa bị dao động, tương lai chiến đấu tuyệt không dễ dàng, chỉ biết càng thâm hại khốc liệt hơn.

Nghe được Mặc Cúc Liên muốn hỏi, con mắt Phương Tranh hơi mị lên.

Lão già này hỏi vậy là có ý tứ gì? Hắn muốn có động tác gì khác?

Phương Tranh trừng mắt nhìn, cười nói: “ Bước tiếp theo sao, đương nhiên là tiếp tục cùng Mặc Xuyên quyết chiến, về phần bố trí cụ thể như thế nào, ta còn chưa nghĩ ra, chẳng hay quốc sư có kiến nghị gì?”

Ánh mắt Mặc Cúc Liên chớp động, vuốt cằm râu dài, nói: “ Phương nguyên soái là người cầm đầu tam quân, hành tung của quý quân, lão phu không tiện nói xen vào, chỉ là hôm nay Mặc Xuyên vừa bại, tất nhiên tụ tập đại quân vô đến, lão phu bất tài, nguyện suất năm vạn chiến sĩ Đột Quyết dưới trướng, vì nguyên

soái hiệu lực một chút, dù sao người ta là liên minh, không thể chỉ để cho quý quân chảy máu hi sinh, là vì phục lại hân quốc Đột Quyết ta, nếu lão phu không ra vài phần khí lực, thật sự là rất khó ăn nói.”

Phương Tranh kỳ lạ, lão gia hỏa này từ trước tới nay không bao giờ tự nguyện đứng ra, để bảo tồn thực lực, vẫn đều áp dụng thái độ tránh né, hôm nay vì sao lại chủ động đòi hiệu lực? Lão già này đang đánh bàn tính gì?

Mặc Cúc Liên nhìn chăm chăm thần sắc Phương Tranh, tiếp tục nói: “ Lúc Mặc Xuyên vào đến, cũng là lúc chúng ta cùng hãn quyết chiến, quyết chiến quan hệ vận mệnh quốc gia của ba phương, thế nhưng hôm nay lão phu chỉ còn lại năm vạn binh lực, quyết chiến thực sự khởi không ra tác dụng gì lớn, cho nên lão phu dự định cùng quý quân tách ra hành động, quý quân có hơn mười vạn đại quân, có thể đứng đầu liên minh, chính diện giao chiến, mà lão phu liền suất lĩnh năm vạn chiến sĩ Đột Quyết, cũng giống như Sài Mộng Sơn, tiến hành đột kích phần hông của Mặc Xuyên, nhiễu loạn quân tâm Mặc Xuyên, vì trận quyết chiến của nguyên soái cùng Mặc Xuyên cung cấp trợ lực lớn hơn nữa.”

Phương Tranh nghe vậy trong lòng cười nhạt, con mẹ nó người cũng không phải hai cánh của băng vệ sinh, sử dụng lại có tác dụng gì. Hơn nữa, chuyện tiện nghi người liên muốn đi giành mà làm, lẽ nào người thật sự không muốn làm hay sao?

Quả nhiên, Mặc Cúc Liên liền khái hai tiếng, nói tiếp: “ Thuận tiện, trước kia những bãi cỏ thảo nguyên mà lão phu bị Mặc Xuyên tiến chiếm, cùng với một ít bộ lạc bị ép buộc quy thuận Mặc Xuyên, lão phu cũng dự định đem bọn họ thu hồi lại.”

Phương Tranh chợt hiểu, quả nhiên là già thành tinh. Mặc Cúc Liên nhiều qua vòng tròn lớn như vậy, sợ rằng đây mới là mục đích chân chính của hãn, lão già này so với con khỉ còn khôn ranh, không ngờ mười vạn đại quân của lão tử đánh sống đánh chết cho người, người lại yên lặng đi giành địa bàn với lão tử, dù là đánh bại Mặc Xuyên, người sẽ có càng nhiều vốn liếng để đàm phán với Hoa triều phải không? Người thật sự xem lão tử là tên ngu ngốc à?

Nghĩ thì nghĩ, nhưng thần sắc của Phương Tranh lại không hề thay đổi, cười tủm tỉm nói: “ Hãn là, hãn là, địa bàn và bộ lạc nguyên bản là thuộc về các người, quốc sư thu hồi chính địa bàn và bộ lạc của mình, thiên kinh địa nghĩa, sẽ không ai dám nói các người làm không phải. Hơn nữa quý quốc nội chiến mấy năm, binh lực rất là giảm ít, bổn soái làm sao buộc các người đi mạo hiểm chính diện quyết đấu với Mặc Xuyên đây? Ha hã.”

Phương Tranh dùng sức vỗ vỗ bộ ngực, ngang nhiên lớn tiếng nói: “ Người Hoa triều chúng ta kỳ thực là rất chân thật, mấy vạn quân sĩ của quốc sư cứ ở hảo hảo trong đại doanh mà nghỉ ngơi, chuyện chiến tranh chúng ta giúp người làm, người chỉ cần phụ trách ở phía sau chúng ta thu hồi các bộ lạc và địa bàn, chuyện khác không cần quốc sư phải quan tâm nữa.”

Cầm tay Mặc Cúc Liên, Phương Tranh bộc lộ dáng dấp như thâm tình chân thành: “ Quốc sư, các người đánh nhau vài năm, bị khổ nhiều rồi! Người ta đã kết tình hữu nghị thâm hậu tại kinh thành Hoa triều, thế nào còn khách khí như vậy với ta? Quá khách khí, không nên a! Hiện tại đại doanh Tháp Sơn của các người chỉ có chiến sĩ và phụ nữ trẻ em già yếu, không tới hai mươi vạn người phải không? Ai, chút người như thế, thiếu chút nữa vong quốc diệt chủng rồi, sao ta còn bắt các người dùng sinh mạng các chiến sĩ đi mạo hiểm? Ta là người không nói nhân nghĩa như vậy sao? Sai rồi! Quốc sư, người xem lầm ta rồi!”

Mặc Cúc Liên ngây ngốc, thật lâu không nói một câu.

Phương Tranh tiếp tục sục sôi nói: “ Chuyện chiến tranh ta làm, chuyện cướp địa bàn người tới, chúng ta phân công minh xác, ta tuyệt sẽ không có ý kiến, tương lai người bang trợ tiểu Khả Hãn phục quốc xong, chúng ta sẽ là huynh đệ lân bang vĩnh bất xâm phạm, vì huynh đệ tận chút lực, thực sự không đáng nhắc tới, quốc sư người...ai, quốc sư, quốc sư! Người choáng váng?”

Dáng dấp Mặc Cúc Liên tròn tròn há hốc, nhìn chăm chăm Phương Tranh, biểu tình như vừa ngây ngốc vừa không thể tin tưởng.

“ Quốc sư, ta nói nhiều như vậy, ta van người cho chút phản ứng có được hay không? Người như vậy làm ta rất bàng hoàng, ta vừa nói sai rồi sao?”

Mặc Cúc Liên hung hăng lắc đầu, nói lấp: “ Phương nguyên soái, người...người...người...người vừa nói...”

Phương Tranh cười tủm tỉm nói tiếp: “ Lời nói thật, đều là lời nói thật, đây là tiếng lòng thành thật của một nam nhân.”

Mặc Cúc Liên hồ nghi nói: “ Nguyên soái thật không cần chiến sĩ Đột Quyết chúng ta xuất binh? Chúng ta chỉ cần giành địa bàn, khái khái, cầm lại thứ gì từng thuộc về chúng ta là được?”

Phương Tranh gật đầu cười nói: “ Đương nhiên.”

Mặc Cúc Liên cau mày, che quai hàm, nhẹ nhàng hít không khí.

Tên tiểu vương bát đản này từ trước tới nay không lợi sẽ không làm, tiện nghi gì cũng phải chiếm vài phần, hôm nay hần diên rồi? Không chỉ không cần ta xuất binh, còn tùy tiện cho ta cướp địa bàn, người này đang đánh chủ ý quỷ quái gì? Không cần quân, mặc hần đánh chủ ý gì, chỉ cần ta nhất định không xuất binh, hần cũng không làm gì được ta, chút thực lực còn sót lại ấy nhất định phải bảo tồn cho được.

Chấp tay, Mặc Cúc Liên đầy côi lòng nghi hoặc, nét mặt lại mang theo vẻ cảm kích: “ Như vậy, đa tạ nguyên soái hùng hồn tương trợ, lão phu thay mặt con dân Đột Quyết cảm tạ nguyên soái, nguyện chân thần bảo hộ nguyên soái phúc thọ an khang.”

Phương Tranh cười tươi hiền lành giống như thiên sứ: “ An khang, tất cả mọi người an khang, lão Mặc, người nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi, ta bảo chứng, ha ha.”

Hai người đều mang theo ý xấu nhìn nhau, bỗng song song ngửa mặt lên trời cười ha ha, cười đến mức đầm thừ vệ thân quân bên ngoài soái trưởng đều nổi da gà, âm thầm oán thầm không ngớt, hai người trong soái trưởng diên rồi? Cười đến mức con mẹ nó ớn lạnh!

Đêm lạnh như nước, bầu trời đầy sao làm đẹp ngân hà vô ngần, giống như chuỗi ngọc trai, trong suốt rắc đầy trời.

Bên trong đại doanh Mặc Xuyết, Nghiêm Dương thị một mình đi ra doanh trưởng, chiến sĩ Đột Quyết qua lại tuần tra đi tới đi lui trước mặt bà, đầu của mỗi người đều hướng ánh mắt về phía bà tràn ngập sự tán thán và tham lam.

Nếu như bà không phải là cấm luyện của Mặc Xuyết Khả Hãn, nói vậy hiện tại bà đã sớm bị những người Đột Quyết như sói như hổ này dùng mọi cách lăng nhục từ lâu.

Nghiêm Dương thị ngẩng đầu nhìn tinh không, lộ ra cười khổ, bị Mặc Xuyết Khả Hãn nhìn trúng, đó có lẽ là vận hạnh trong bất hạnh.

Khe khẽ thở dài, trong mắt Nghiêm Dương thị nổi lên vài phần u sầu.

Cổ quốc nghĩ lại giống như trăng trong nước, tất cả của gia hương như đã cách một đời, năm năm trước, bà có trượng phu tôn kính như khách, có nữ nhi thông minh khả ái, còn có vài mẫu đất cần, người một nhà khoái khoái lạc lạc sinh hoạt, ngày tháng mặc dù không giàu có, nhưng hạnh phúc rõ ràng đều có được, thậm chí còn chạm được đến.

Thế nhưng...chiến tranh! Chiến tranh vạn ác! Đã hủy diệt tất cả của bà!

Trượng phu chết trận sa trường, chính mình bị người Đột Quyết cướp đi, nữ nhi không biết ở đâu, hạnh phúc của bà giống như hoa phù dung sớm nở tối tàn, từ nay về sau không còn tung tích.

Từ sau khi bị bắt, bà vẫn tìm kiếm cơ hội tự sát, đối với bà mà nói, mất đi trượng phu và nữ nhi, bà không còn hi vọng tồn tại nữa trong cuộc đời này, đáng tiếc, người Đột Quyết thấy bà xinh đẹp, đối với bà canh gác rất nghiêm, mãi cho đến khi bị thủ lĩnh bộ lạc Đột Quyết chuyển dâng cho Mặc Xuyết, bà mới có được chút ít tự do trong đại doanh, chỉ cần không ra khỏi phạm vi cảnh giới của đại doanh, tất cả tùy ý cho bà hoạt động.

Phải thừa nhận, Mặc Xuyết xác thực đối tốt với bà, tất cả ăn mặc chi phí, hần đều cạn kiệt toàn lực thỏa mãn bà, nhưng bà lại biết, chính mình vĩnh viễn cũng không cách nào nảy sinh cảm tình với nam nhân này.

Bà chưa từng quên, chính trượng phu của mình bị chết trong tay người Đột Quyết, mà vị Khả Hãn này dù dùng mọi cách nhân nhượng bà, thậm chí có điểm nín nhịn bà, là người phát động cuộc chiến tranh này, là cừu nhân của bà!

Không dám quên, có thể nào quên?

Ngửa đầu nhẹ nhàng thở dài, trong loạn thế, mạng người tiện như chuyện vặt, bà chỉ là một nữ tử, cái gì cũng không thể làm, hôm nay tín niệm duy nhất chống đỡ cho bà sống sót, đó là nữ nhi đã mất tích, cuộc đời này nếu có thể gặp lại nó, hảo hảo nhìn nó, tâm nguyện đã đủ, còn sợ gì nữa?

Bên trong vương trướng truyền đến tiếng hét phẫn nộ như sấm sét của Mặc Xuyên, Nghiêm Dương thị quay đầu, chán ghét nhẹ nhàng nhíu nhíu mày.

Đạt Thập Thập bị đánh bại, mấy ngày nay Mặc Xuyên đều rất táo bạo, hẳn đương nhiên không muốn bị bà nhìn thấy sự mất mặt của hắn.

Nhẹ nhàng xoay người, Nghiêm Dương thị lại đi tới vài bước.

Bỗng nhiên, có một nhân ảnh hướng một bên chợt lóe rồi mất, đôi mắt đẹp của Nghiêm Dương thị vừa chuyển, hiểu kỳ quay đầu lại.

Lúc này, một đạo thanh âm rất nhẹ vang lên bên tai bà.

“ Xin hỏi, phu nhân là Nghiêm Dương thị?”

Nghiêm Dương thị đột nhiên ngẩn người, thật sâu kinh hãi.

Bên trong đại doanh của Mặc Xuyên Khả Hãn, sao có người nói Hán ngữ lưu loát đến như vậy?

399. Chương 383: Trước Giờ Quyết Chiến

Con mắt Nghiêm Dương thị trừng thật lớn, nếu không phải người này nói tiếng Hán lưu loát, khiến trong lòng bà biết phải có nguyên nhân, sợ rằng bà đã thét lên chói tai tại chỗ.

Chăm chú che miệng, đôi con ngươi trong trẻo của Nghiêm Dương thị nhìn chăm chăm đạo nhân ảnh, trong ánh mắt lộ ra vài phần kinh hãi.

“ Xin hỏi, phu nhân chính là Nghiêm Dương thị?”

Bóng người trong bóng tối đợi hồi lâu, không nghe câu trả lời của bà, phải đặt ra câu hỏi lần thứ hai.

Lúc này Nghiêm Dương thị đã tỉnh táo lại, bà nhìn sang trái phải một chút, xác định không bị tuần binh để ý, lúc này mới nhẹ giọng nói: “ Người là người phương nào?”

Bà không có chính diện trả lời vấn đề của người nọ. Bên trong đại doanh của Mặc Xuyên không ai là không biết bà là Nghiêm Dương thị, là nữ nhân mà Khả Hãn vẫn thêm nhỏ dãi mà lại chưa từng được tới tay, người này lại đặt câu hỏi như vậy, rất rõ ràng hẳn cũng không phải là người trong đại doanh, trong lòng Nghiêm Dương thị cảm thấy kinh nghi, song song, bà cũng mơ hồ cảm thấy một loại hưng phấn, bà có dự cảm, cuộc sống đen tối không ánh sáng của mình, có lẽ bắt đầu từ tối nay sẽ có bước chuyển ngoặt thật lớn.

Nghiêm Dương thị cẩn cẩn thận thận hướng bóng người kia bước tới một bước nhỏ, thần tình của bà lại tràn ngập đề phòng.

“ Người không phải là người trong đại doanh, người đến tột cùng là ai?”

Phảng phất như để tiêu trừ sự cảnh giác của Nghiêm Dương thị, đạo nhân ảnh giống như một con báo, lặng yên hướng chỗ tối tằm lui lại một bước, đồng thời xòe ra hai tay, biểu hiện bản thân cũng không ác ý, sau đó nhẹ giọng nói: “ Nếu như phu nhân thật sự là Nghiêm Dương thị, tiểu nhân có một việc báo cho phu nhân, còn thỉnh phu nhân chớ nên kích động. Tiểu nhân phụng mệnh mà đến, đối với phu nhân thật không có ác ý.”

Nghiêm Dương thị thần tình do dự gật đầu.

Người nọ thấy Nghiêm Dương thị cũng không làm ra phản ứng quá kích động, vì vậy liền nói tiếp: “ Phu nhân có phải bị người Đột Quyết bắt đi vào năm năm trước? Trương phu của bà có phải từng chết trận sa trường, ngày đó bà còn có một nữ nhi, năm đó chỉ mới mười hai, tên là Tiểu Lục, đúng không?”

Nghiêm Dương thị cả kinh, ánh mắt tràn đầy kinh nghi và không dám tin tưởng, bà vội vàng gắt gao che miệng mình, sợ không cẩn thận mà kinh hô ra, trong đôi mắt lại nhanh chóng tràn đầy nước mắt.

Trương phu chết trận sa trường, nữ nhi mất đi tin tức, cho tới nay là nỗi đau đớn lớn nhất tận sâu trong đáy lòng của bà, thậm chí còn là lý do duy nhất mà bà cố gắng kéo dài hơi tàn sống ở nơi này hôm nay.

Người đứng trong bóng tối trước mặt hiện tại lại đặt câu hỏi này, không ngờ có thể đem thân thể của bà hiểu rõ đến rõ ràng như vậy, còn nói được tiếng Hán lưu loát, chẳng lẽ...

Cưỡng chế tâm tình kích động, Nghiêm Dương thị khẽ nhếch môi, thanh âm mang theo vài phần run run, nhẹ nhàng hỏi: “ Ta chính là Nghiêm Dương thị, chẳng lẽ tráng sĩ biết nơi ở của nữ nhi ta, Tiểu Lục?”

Người nọ hướng Nghiêm Dương thị kính cẩn ôm quyền, nói: “ Không dám gạt phu nhân, lần này tiểu nhân đến, chính là muốn nói với phu nhân, nơi ở của nữ nhi Tiểu Lục cô nương của bà.”

Nghiêm Dương thị nghe vậy thân hình nhịn không được lay động một trận, thiếu chút nữa mềm nhũn té xuống mặt đất, nước mắt cũng không còn khống chế được, như dòng sông chảy xuôi xuống tới, theo khuôn mặt tuyệt mỹ của bà, vẫn chảy dài xuống hai má.

“ Trời thương, trời thương.” Bà che miệng, tùy ý cho nước mắt chảy thành dòng, nhẹ giọng thì thào nói: “ Tiểu Lục, nữ nhi của ta...”

“ Vị tráng sĩ này, Tiểu Lục hôm nay đang ở phương nào? Nó sống được tốt không?” Nghiêm Dương thị không còn đề phòng, tiến lên một bước, đôi mắt to mĩ lệ chăm chú nhìn chăm chăm bóng người trong bóng tối, giống như người chết đuối nhìn thấy được tấm gỗ đang trôi tới, mừng rỡ như điên.

Mặc dù không nhìn thấy rõ gương mặt người trong bóng tối, Nghiêm Dương thị vẫn có thể rõ ràng cảm giác được thiện ý của người nọ.

“ Phu nhân xin yên tâm, hiện tại Tiểu Lục cô nương sống rất khá, hôm nay nàng cũng cách phu nhân không xa, ngay trong đại doanh quân đội bắc phạt Hoa triều tại Tháp Sơn.”

Nghiêm Dương thị ngẩn người: “ Nó chỉ là một nữ tử, sao lại ở trong đại doanh quân bắc phạt?”

“ Phu nhân, hôm nay Tiểu Lục cô nương đã gả làm vợ người, hôm nay thân ở đại doanh, cũng là vì hầu hạ cho phu quân của nàng.”

Nghiêm Dương thị vừa vui vừa thương xót, trong lòng trăm mối cảm xúc: “ Nó...nó đã lập gia đình rồi sao? Nó gả cho ai? Phu quân của nó có tốt với nó không?”

“ Phu nhân không cần lo lắng, phu quân của Tiểu Lục cô nương chính là Phương Tranh Phương nguyên soái của quân đội bắc phạt Hoa triều, Phương nguyên soái rất tốt với nàng, xem nàng như là bảo bối, phụng trong lòng bàn tay che chở, nàng sống rất hạnh phúc.”

Nghiêm Dương thị lấy làm kinh hãi: “ Phương nguyên soái? Phương Tranh? A! Không ngờ là đại nhân vật thanh danh hiển hách của Hoa triều! Tiểu Lục chỉ là một nữ tử bình dân, sao có thể gả được cho hắn?”

Trong bóng tối, giọng nói của người nọ mang theo vài phần ý cười: “ Phu nhân ngày trước bị người Đột Quyết bắt đi, Tiểu Lục cô nương ở lại thôn trang, sau đó Phương lão gia, cũng chính là phụ thân của Phương nguyên soái đi ngang qua thôn trang, cứu Tiểu Lục cô nương, biết nàng là con cái trung lương, có ý định thu nàng làm nghĩa nữ, thế nhưng Tiểu Lục cô nương không chịu, vì muốn báo ân cứu mạng của Phương lão gia, tình nguyện trở thành nô tỳ của Phương gia, Phương lão gia vì bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là thỉnh nàng chiếu cố cho vị thiếu gia duy nhất của Phương gia, vì thế bọn họ lâu ngày sinh tình, nàng gả cho Phương thiếu gia, cũng chính là nguyên soái của quân đội bắc phạt Hoa triều ngày hôm nay.”

Nghiêm Dương thị lẳng lặng nghe hắn kể lại những chuyện mà nữ nhi đã trải qua kể từ khi thất lạc cùng bà, vừa nghe vừa buồn vui nẩy sinh, nước mắt không ngừng chảy xuống, làm cha mẹ người, không thể tự mình

nhìn thấy cốt nhục lớn lên, không thể vì con mà may áo cưới, chỉ có thể nhờ vào miệng của một người ngoài, mới biết những kinh lịch bao nhiêu năm nay của nữ nhi, làm cho người khác biết bao chua xót yêu thương.

Mấy năm nay, nó đã chịu bao nhiêu đau khổ? Nữ nhi đáng thương, năm ấy nó mới mười hai tuổi! Một hài tử mười hai tuổi, còn đang tuổi làm nũng trong lòng phụ mẫu, mà nó lại phải chịu đựng nỗi đau chia ly, cha chết mẹ rời xa, yên lặng làm nô tỳ trong nhà người khác, cực khổ như vậy, nó làm sao trải qua?

Nước mắt Nghiêm Dương thị rơi như mưa, cảm giác như có một bàn tay vô hình, đang hung hăng bóp chặt lòng của bà, làm bà đau đớn đến mức hầu như không nói ra lời.

Trong bóng tối, đạo nhân ảnh lại chậm rãi kể ra tình hình gần đây của Tiểu Lục, giọng nói tựa hồ cũng mang theo ý tứ hàm xúc thổn thức.

“Phu nhân, tình hình gần đây của Tiểu Lục cô nương chính là như vậy, đại khái lần này tiểu nhân chỉ là phụng mệnh mà đến. Khó tránh khỏi có chút có chỗ quên, tình huống cụ thể, phu nhân trở lại Hoa triều đoàn tụ cùng Tiểu Lục cô nương thì cứ tự mình đi hỏi nàng.”

Nghiêm Dương thị nghe vậy thân thể run lên một chút, bà ngẩng gương mặt đầy nước mắt lên, vội vàng hỏi: “Trở lại Hoa triều? Cùng Tiểu Lục đoàn tụ? Người...chẳng lẽ người muốn...”

Người nọ mỉm cười nói: “Phu nhân nghĩ không sai. Tiểu nhân phụng mệnh đến còn có một mục đích, đó là muốn trợ giúp phu nhân thoát khỏi đại doanh của người Đột Quyết. Sau đó hộ tống phu nhân đến đại doanh Thập Sơn, để bà và nữ nhi đoàn tụ.”

Nghiêm Dương thị vui mừng thở nhẹ một tiếng, cố sức bặm mặt, chảy nước mắt thì thào nói nhỏ: “Ta...ta rốt cục có thể rời khỏi sao? Năm năm, năm năm a...”

Năm năm, trong sinh mạng của con người không coi là cái gì, nhưng ở trong lòng một vị mẫu thân thân hãm trong giam cầm, ngày đêm luôn tưởng nhớ nữ nhi, năm năm này dường như qua suốt trăm năm lâu dài, bà chịu đựng năm năm dày vò và sợ hãi vô tận, hôm nay, bà rốt cục nghênh đón một ánh rạng đông trong sinh mạng của chính mình.

Rất nhanh, vẻ vui mừng trên mặt bà rút đi, thay vào là vẻ lo sợ không yên: “Vị tráng sĩ này, sao người giúp được ta thoát khỏi đại doanh của người Đột Quyết? Ở đây đề phòng sâm nghiêm, mấy vạn đại quân đều ở trong quân doanh này, ta chỉ có thể hoạt động chung quanh vương trưởng của Mặc Xuyên, không cho ta rời khỏi vương trưởng quá xa, nếu muốn chạy trốn khỏi đại doanh, nói dễ vậy sao?”

Bóng người trong bóng tối tựa hồ không chút nào lưu ý cười cười: “Phu nhân không cần lo lắng, lần này Phương nguyên soái ban xuống quân lệnh, cần phải cứu được phu nhân ra ngoài, vì phu nhân, nguyên soái đã phái ra hơn ba trăm thủ hạ Ánh Tử, hiện tại đang ẩn núp bên ngoài đại doanh, đợi cơ hội nghỉ cách cứu viện.”

Bên người Mặc Xuyên hộ vệ sâm nghiêm, nếu nói muốn ám sát hẳn thật không quá khả năng, thế nhưng nếu muốn cứu một nữ tử vẫn chưa hoàn toàn mất đi tự do ra ngoài, chỉ cần nữ tử chịu toàn lực phối hợp, nói vậy sẽ không quá khó khăn, Ánh Tử chấp hành vô số nhiệm vụ nguy nan, đối với bọn họ mà nói, lúc này đây nghĩ cách cứu người, cũng không phải là hoàn toàn không được.

“Phương nguyên soái vì ta, lại hưng sư động chúng như vậy, ta...ta...” Nghiêm Dương thị cắn cắn môi dưới, trong lòng không khỏi thật sâu cảm động đối với vị con rể còn chưa gặp gỡ này.

“Phu nhân, lúc này cũng không phải là thời cơ tốt nhất để nghĩ cách cứu viện phu nhân, chúng ta phải mau chóng trong vòng mấy ngày cứu ra phu nhân, chỉ bất quá, trước khi cứu ra phu nhân, Phương nguyên soái muốn mời phu nhân ở trong đại doanh Mặc Xuyên giúp hắn một việc nhỏ nhỏ.”

“Ta có thể hỗ trợ cái gì?” Nghiêm Dương thị vội vàng hỏi, vì con rể làm chuyện gì mà bản thân có khả năng, bà đương nhiên hoàn toàn nguyện ý.

“Chỗ này của tiểu nhân có một phong thư do chính tay nguyên soái viết cho phu nhân, nguyên soái muốn thỉnh phu nhân hỗ trợ việc gì, đều đã viết trong thư, thỉnh phu nhân xem qua.”

Nói xong người nọ cung kính dâng lên một phong thư, Nghiêm Dương thị vội vàng tiếp nhận, xé ra vết phong trên lá thư, rút ra lá thư trắng tuyết, nương theo ánh sáng cây đuốc yếu ớt bên ngoài doanh trường

nhìn lại, vừa thấy, thần sắc của bà rất nhanh nổi lên vài phần xấu hổ, gương mặt tuyết trắng nhất thời trở nên đỏ bừng.

“ Người...nguyên soái của các người, rốt cục là người như thế nào vậy?” Nghiêm Dương thị dè dặt xung động muốn xe đi lá thư, cần môi dưới trừng mắt nhìn người trong bóng tối.

“ Ân? Phu nhân nói thế có ý gì?”

Nghiêm Dương thị xấu hổ đưa lá thư qua cho hấn, gương mặt lại đỏ như than bị thiêu cháy: “ Chính người xem!”

Người nọ hiểu kỳ tiếp nhận, chỉ thấy trên tờ giấy trắng như tuyết, chữ viết đặc biệt xiêu xiêu vẹo vẹo của nguyên soái ánh vào mi mắt, câu đầu tiên thành linh viết: “ Mẹ vợ, ta nhớ bà! Ta nhớ bà muốn chết! Tuy rằng chúng ta chưa gặp mặt, nhưng ta vẫn cứ nhớ bà...”

“ Khái khái...phu nhân chớ trách, cái này...khái, là nguyên soái lỡ bút, khẳng định là lỡ bút...”

Mặc Xuyên hạ lệnh tiến quân.

Khả Hân bố vũ điểm binh, trong vòng một ngày, hướng Tháp Sơn đẩy mạnh hơn trăm dặm, tám vạn đại quân cách đại doanh Tháp Sơn chỉ còn hơn mười dặm, hấn bày ra tư thế nhất quyết tử chiến, chiến sĩ dưới trướng ma đao soàn soạt, trên thảo nguyên mở mang nhất thời rơi vào một bầu không khí sát ý khiến kẻ khác hít thở không thông, chiến mã hí vang, đao kiếm ra khỏi vỏ, thiên địa như bị kinh hoàng chấn động...

Bắc phạt nguyên soái Phương Tranh không cam lòng tỏ ra yếu kém, suất khởi đại quân bắc phạt tiến tới hướng tây đẩy mạnh hai mươi dặm, song phương đóng quân hai bên bờ sông, đều đang sẵn sàng ra trận, giương cung bạt kiếm, cự ly hơn mười dặm bắt đầu tiến vào trạng thái giằng co.

Thảo nguyên rung động, thiên hạ rung động.

Chiến cuộc truyền tới hậu phương, bất luận là bình dân bách tính hoặc là quan viên triều đình, đều hiểu rất rõ, thời khắc quyết chiến tới rồi, thời khắc quyết định sinh tử tồn vong của hai dân tộc, tới rồi.

Từ khi bắt đầu giằng co, song phương đều phái ra vài cỗ kỵ binh nhỏ, hướng đối phương thử xuất công kích, hai bên đều có tử thương.

Bên trong soái trướng của quân bắc phạt, Ôn Sâm đang hướng Phương Tranh bẩm báo.

“ Nguyên soái, mẹ vợ của ngài đã được thuộc hạ tìm được rồi, lại đạt được liên hệ với bà, Ảnh Tử đang suy nghĩ biện pháp nghĩ cách cứu viện bà về, chuyện ngài thỉnh bà giúp đỡ, bà cũng đáp ứng rồi, việc này đối với bà mà nói cũng có chút khó khăn, nhưng bà nguyên ý toàn lực thử một lần.”

Phương Tranh gật đầu nói: “ Đợi bà giúp ta việc này xong xuôi, các người nhất định phải cứu bà ra trước, không thể để bà thụ thương.”

Ôn Sâm vội vàng cung kính ứng tiếng.

Phương Tranh nhẹ nhàng thở ra một hơi, song song với việc bắc phạt Mặc Xuyên, hấn vẫn không hề quên, mình còn có nhiệm vụ cứu vớt nhạc mẫu trở về, hôm nay đã đạt được sự liên hệ với nhạc mẫu, việc này rốt cục thành công hơn phân nửa, ngày tháng đoàn viên giữa Tiểu Lục và mẫu thân nàng cũng sắp tới.

“ Ách, nguyên soái, ngài thỉnh mẹ vợ của ngài giúp đỡ chuyện kia, có phải là có điểm...”

“ Đê tiện phải không?” Phương Tranh cười tủm tỉm nói tiếp: “ Đê tiện thì thế nào? Ta cứ đê tiện, người chừng nào nhìn thấy ta từng cao thượng qua? Cổ nhân có câu: binh nhân, quỷ đạo, nói cách khác, loại chuyện chiến tranh này, vốn là chuyện so sánh xem chủ tướng của hai bên là ai đê tiện hơn so với ai, ai đê tiện thì người đó thắng lợi. Câu nói chí lý.”

“ A? Lời này giải thích như thế?” Ôn Sâm kinh hãi, lập tức vẻ mặt bội phục: “ Nguyên soái uy vũ! Văn thành võ đức, đương đại anh tài.”

Phương Tranh được vỗ đến lòng như nở hoa, khiêm tốn liên tục xua tay nói: “ Qua, qua a, lưu lại vài câu từ ngữ trau chuốt cho hoa lệ, buổi tối hãy vỗ tiếp, ta coi như ăn khuya.”

“ Nguyên soái, hôm nay Mặc Cúc Liên đã nhổ trại đi hướng bắc, năm vạn tướng sĩ dưới trướng hẳn đều ra doanh, bắt đầu đánh chiếm một ít bộ lạc nhỏ yếu đã đầu hàng Mặc Xuyên, có người nói thu hoạch không nhỏ.”

Sắc mặt Phương Tranh suy sụp, oán hận mắng: “ Lão già thích chiếm tiện nghi kia, Mặc Xuyên hẳn không dám chọc, liên lưu cho chúng ta, chính hẳn lại dễ dàng chạy đi các nơi cướp địa bàn, xem lão tử như tên ngu ngốc, hẳn cũng không ngẫm lại, lão tử từ lúc nào từng bị người chiếm qua tiện nghi? Tiện nghi của lão tử thật dễ chiếm như vậy sao?”

“ Nguyên soái, thuộc hạ theo ngài vài năm, nói như thế nào coi như cũng là tâm phúc của ngài, ngài có thể nói cho thuộc hạ, đối với vị quốc sư Đột Quyết kia, ngài rốt cục tính toán thế nào?” Ôn Sâm vẽ mặt đau khổ cầu xin nói.

Hắn thế nào cũng không nghĩ ra, cử động như vậy của Mặc Cúc Liên, với tính tình của Phương nguyên soái vốn không thể nhìn thấy người khác có được chỗ tốt mà nói, đã sớm nổi trận lôi đình, nhưng hôm nay Mặc Cúc Liên ở bên ngoài cướp địa bàn đến thật vui vẻ, mà Phương đại nguyên soái vốn nên nổi trận lôi đình lại phản ứng thật bình thản, nhiều lắm chỉ ở trong soái trướng chửi mắng qua vài câu thô tục cho đỡ bức bối, thái độ này của Phương Tranh, thực sự làm Ôn Sâm không hiểu chút nào.

Không chỉ hắn không hiểu chút nào, dù là các tướng lĩnh trong quân bắc phạt cũng đều nghi hoặc không ngớt, chúng ta ở chính diện cùng Mặc Xuyên hợp lại đến đâu rơi máu chảy, địa bàn và bộ lạc lại đều bị Mặc Cúc Liên tiến chiếm, thứ vốn nên tranh thủ, nguyên soái cũng không đi tranh thủ, tùy ý cho Mặc Cúc Liên cướp giết quả thành công, tiếp tục như vậy, dù là Mặc Xuyên bị diệt, nhưng Mặc Cúc Liên sẽ dần dần cường đại, lần này bắc phạt còn ý nghĩa gì?

Nghe được câu hỏi của Ôn Sâm, Phương Tranh không trả lời, chỉ cười hắc hắc, nói: “ Tiện nghi cứ để cho hắn chiếm. Qua không được vài ngày, thứ gì ăn vào trong bụng hắn đều phải nhổ hết ra cho lão tử, hơn nữa lão tử đã bày một tử cục cho người Đột Quyết, không quan tâm là Mặc Xuyên hay quốc sư, đều sẽ tiêu tùng, thảo nguyên, sớm muộn sẽ thuộc về Hoa triều chúng ta.”

Phương Tranh xưa nay vốn không hề nghiêm túc, lúc này trong mắt lại hiện lên vài phần hung quang khó gặp, hắn vươn tay, ở trên bàn đồ trước mặt chỉ xuống một ngón tay, ngón tay không ngừng hướng tây, hướng tây, cuối cùng đứng ở bờ sông, ngay vị trí trung gian giằng co giữa hai quân, sau đó tay hắn ở ngay vị trí đó nhẹ nhàng vẽ ra một vòng tròn, khóe miệng lộ ra vài phần tươi cười âm hiểm.

Ôn Sâm nhìn thấy dáng tươi cười của Phương Tranh, giật bản mình, nguyên soái quả nhiên là nguyên soái, ý đồ chiến lược của hắn, đều không phải một thuộc hạ nhỏ nhỏ như mình hiểu được.

Ôn Sâm tràn ngập sùng bái nhìn Phương Tranh, giờ khắc này, hắn bỗng nhiên cảm thấy hình tượng của Phương Tranh ở trong lòng mình chột cát cao vô hạn, trở nên giống như biển rộng, thâm sâu khó lường.

Ánh mắt Phương Tranh chăm chú nhìn trên địa đồ, trên mặt một mảnh ngưng trọng, con mắt hắn hơi nheo lại, phảng phất như đang suy tư về chiến cuộc, từ đó thu hoạch sự thắng lợi trong trận chiến này.

“ Ôn Sâm, ngươi tới xem, xem địa đồ này.” Phương Tranh ngưng mắt nhìn địa đồ, trầm giọng nói.

Ôn Sâm rung mình, vội vàng hướng địa đồ nhìn lại, chỉ thấy ngón tay Phương Tranh liên tục vẽ vòng vòng ngay chỗ Mặc Xuyên đang đóng quân hiện nay, vẽ lại vẽ...

Ôn Sâm không giải thích được, nghi hoặc nói: “ Nguyên soái, nơi này là đại doanh Mặc Xuyên, có gì không thích hợp hay sao?”

“ Đương nhiên không thích hợp, không thích hợp rất lớn!” Vẻ mặt Phương Tranh nghiêm túc, không hề chớp mắt nhìn chăm chăm địa đồ, thần tình nghiêm nghị nói: “ Cho nên, ta đang giải quyết nó.”

“ Giải quyết? Ách, nguyên soái quả nhiên bí hiểm. Cái này...chỉ là một bức địa đồ, ngài làm sao giải quyết nó?”

Phương Tranh nghiêm mặt nói: “ Ngươi không thấy động tác của ta sao?”

“ Thấy được, ngài đang vẽ trên bức địa đồ.” Lúc này nguyên soái rất cao thâm, Ôn Sâm không khỏi nghiêm nghị cung kính.

Phương Tranh gật đầu: “ Cái này được rồi. Ta đang vẽ vẽ vòng nguyên rửa Mặc Tuyết.”

400. Chương 384: Báo Ân Phu

Mặc dù đã trở thành phu nhân của Phương Tranh, nhưng Tiểu Lục không thời khắc nào quên đi thân phận nha hoàn của chính mình, rất nhiều thời gian đều biểu hiện giống như một nha hoàn chuyên môn hầu hạ hần, một điểm cũng không có ý thức mình hiện tại là thân quý phu nhân. Lần này trước khi xuất chinh, Mập Mập hạ chỉ phong cho mấy lão bà của Phương Tranh thêm danh phận cáo mệnh phu nhân, hôm nay Tiểu Lục coi như cũng là một cáo mệnh phu nhân, nhưng biểu hiện của nàng vẫn giống như lúc làm nha hoàn trước đây, tất cả ăn mặc ngủ nghỉ của Phương Tranh trong đại doanh, đều do chính tay nàng lo liệu, không cho người khác tiếp nhận.

Phú quý mà không quên gốc, đây là phẩm chất khó có được cỡ nào, Phương Tranh xem tại trong mắt, đối với Tiểu Lục càng thêm thương yêu, bên trong đại doanh đều là nam nhân, Phương Tranh cũng không có thói quen để cho những thân binh tay chân thô lỗ tới hầu hạ chính mình, cho nên đối với việc hầu hạ của Tiểu Lục, hần cũng không phản đối, dứt bỏ quan cấp tước vị cáo mệnh không nói, lão bà hầu hạ lão công, vốn là một chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Đương nhiên, chuyện gì cũng có đi có lại, lão công làm việc gì vì lão bà, cũng là thiên kinh địa nghĩa.

“ Tiểu Lục, nơi ở của mẫu thân nàng, ta đã tìm hiểu rõ ràng rồi, đồng thời đã phái người liên hệ được với bà.” Thích ý hưởng thụ thủ pháp xoa bóp không nặng không nhẹ của Tiểu Lục, Phương Tranh híp mắt thoải mái nói lầm bầm, lại làm như không có chuyện gì quan trọng thần nhiên nói.

Việc tìm kiếm mẫu thân, Tiểu Lục cũng không biết gì nhiều, Phương Tranh vẫn không nói cụ thể sự tình tiến triển cho nàng nghe, bởi vì chuyện này tồn tại quá nhiều khả năng khó xác định, đang thời loạn thế, mạng người như cây cỏ. Mẫu thân của nàng sống ở thời thế này cũng không nhất định còn sống hay không, vạn nhất tìm hiểu ra không phải là tin tức tốt, Tiểu Lục chẳng phải là vô cùng thương tâm.

Cho nên mãi cho đến khi xác định mẫu thân của nàng vẫn còn sống trên đời, sau khi đạt được sự liên hệ với bà, lúc này Phương Tranh mới đem việc này nói ra.

Tiểu Lục nghe vậy, động tác đang xoa bóp vai Phương Tranh bỗng nhiên dừng lại, sau đó toàn bộ thân thể bỗng nhiên nhẹ nhàng rung động lên.

“ Thiếu gia...ngài là nói, mẫu thân ta...đã tìm được rồi?” Tiểu Lục che miệng, mở to hai mắt nhìn, phảng phất như không dám tin tưởng nhẹ giọng nói.

Phương Tranh gật đầu cười nói: “ Không sai, đã tìm được rồi, tuy rằng cũng có mấy phen trắc trở, cũng may rốt cục đã biết nơi ở của bà, qua không được vài ngày, mẹ con của nàng có thể đoàn tụ.”

Đôi mắt đẹp của Tiểu Lục hiện ra ánh mắt vui mừng, lập tức nháy mạnh vài cái, trong mắt cấp tốc chảy nước mắt.

“ Thiếu gia, thiếu gia, cảm tạ ngài.” Tiểu Lục che miệng, từ phía sau ôm chặt lấy cổ Phương Tranh, khóc không thành tiếng.

Sắc mặt Phương Tranh trưởng lên đỏ bừng, sau đó biến tím, hai tay của hần dùng sức huy vũ tại không trung, hai chân cũng không ngừng loạn động giẫm mạnh trên mặt đất.

“ Hiện tại đừng...đừng tạ ơn, sang năm...đến mộ phần của ta mà cảm tạ đi.”

“ Ân? Thiếu gia là ý gì?” Trong mắt Tiểu Lục vẫn đọng hai hàng nước mắt, không giải thích được hỏi.

“ Ta...nhanh bị nàng bóp chết rồi, buông tha cho ta đi.” Nước mắt của Phương Tranh cũng đi ra, hần là bởi vì bị sung huyết não.

“ Nha!” Lúc này Tiểu Lục mới cảm giác được, nhanh buông tay ra, vội vàng xin lỗi không ngừng, liên tục xoa cổ cho Phương Tranh.

Phương Tranh thở hổn hển một trận, liên tục cười khổ.

Người cầm đầu quân bắc phạt bị lão bà bóp chết trong soái tướng, tin tức này xác thực rất có tính bạo tạc, nhưng lại không hề có mặt mũi.

Mang theo tâm tình áy náy, Tiểu Lục cẩn thận tỉ mỉ xoa nhẹ cổ cho Phương Tranh, lúc này mới nhẹ giọng nói: “ Thiếu gia...mẹ ta...hiện tại có khỏe không? Có bị người Đột Quyết...”

Phương Tranh hiểu rõ ý tứ của nàng, cười nói: “ Yên tâm đi, nói đến rốt cục mẹ của nàng thật có vận khí tốt, vừa lúc bị Mặc Xuyên Khả Hãn coi trọng, nhưng mẹ của nàng biểu hiện rất kiên trinh, vẫn một mực không cho Mặc Xuyên thực hiện được ý đồ, Mặc Xuyên lại luyện tiếu hại tính mạng của mẹ nàng, hai bên cứ giằng co như vậy, đương nhiên được bình an vô sự đã nhiều năm.”

Tiểu Lục nghe được gương mặt một trận tái nhợt, vỗ vỗ bộ ngực sữa liền nói may mắn, sau đó thần tình quỳnh lên, nói: “ Thiếu gia, ngài có thể mau chóng cứu mẹ ta ra không? Mặc Xuyên kia nhìn chằm chằm mẹ của ta, mẹ của ta ở trong đại doanh Đột Quyết thêm một ngày đêm là nguy hiểm thêm một ngày đêm.”

Phương Tranh vỗ ngực nói: “ Yên tâm, ta đã an bài xong nhân thủ, ẩn nấp trong đại doanh Đột Quyết. Nếu muốn ám sát Mặc Xuyên thì còn khó, bảo hộ sự an toàn của mẹ nàng thì thật ra không thành vấn đề, qua không được vài ngày, thủ hạ Ảnh Tử của ta sẽ thuận lợi cứu mẹ nàng ra, ha ha, nàng cứ yên tâm chờ đợi mẹ con đoàn tụ đi.”

Nói xong con mắt Phương Tranh hơi mị lên.

Có người nói mẹ vợ có gương mặt đẹp như thiên tiên. Thậm chí còn mạnh hơn cả Tiểu Lục hai phần, thực nữ có khuôn mặt đẹp như vậy, cũng không thể bị lão gia hỏa Mặc Xuyên nuốt lấy, muốn làm nhạc phụ tiện nghi của lão tử? Không có lối thoát!

Tiểu Lục hồn nhiên không cảm giác được suy nghĩ của Phương Tranh. Nghe vậy không khỏi đối với Phương Tranh cảm kích vạn phần, vừa nghĩ mẫu thân đã thất lạc nhiều năm rất nhanh liền có thể đoàn tụ cùng nàng, Tiểu Lục không khỏi vừa thương xót vừa vui mừng, năm năm chua xót và áp lực nhất thời nhẹ hẫng, cả người đều như trở nên hư thoát.

Gương mặt nhìn khuôn mặt tuần tú của Phương Tranh, Tiểu Lục cảm thấy cảm kích tự đáy lòng, phu quân của nàng vì nàng, nghĩ tận biện pháp nhượng mẹ con nàng cốt nhục đoàn tụ, ân đức to lớn, quả thực có thể nói như trời cao biển sâu, trong lúc nàng còn chưa hay biết, hần yên lặng vì nàng làm tất cả, chỉ là vì yêu nàng, yêu thương nàng ngày đêm vì lo lắng cho mẫu thân mà chịu dày vò, ông trời thật công bình, hần tàn nhẫn chia rẽ gia đình mỹ mãn của nàng, rồi lại bù đắp cho nàng một phu quân tình thâm ý trọng như vậy, đáng giá.

Giờ khắc này oán hận giấu thật sâu trong nội tâm của Tiểu Lục đối với ông trời, tất cả đều biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Được chồng như vậy, ông trời đã hậu đãi.

Nghĩ tới đây, đôi mắt xinh đẹp của Tiểu Lục dần dần nổi lên một tầng hơi nước, ánh mắt cảm kích bỗng nhiên thay đổi vị đạo, con mắt nhìn phía Phương Tranh chậm rãi trở nên quỳnh rũ. Mềm mại lên, đồng thời tràn ngập một loại ý vị tình dục hơi ngáy ngô.

Phương Tranh mắt thấy cả người Tiểu Lục phảng phất như thay đổi hẳn. Thân thể nho nhỏ lộ ra một thái độ quỳnh rũ thành thực của phụ nữ, tuy nói còn có chút ngây ngô, không tự nhiên được như Nguyệt Nương, nhưng vẻ tình dục trong ánh mắt của nàng, hần lại nhìn thấy được rõ ràng.

“ Nàng...nàng nhìn ta như vậy, có ý tứ gì?” Phương Tranh có chút khấn trương, hai tay khoanh trước ngực, mang theo vài phần cảnh giác nói: “ Ai, Tiểu Lục, ánh mắt đêm nay của nàng rất có tính xâm lược, nàng muốn làm gì nha?”

Tiểu nha đầu sẽ không theo Nguyệt Nương học xấu đó chứ? Nếu nàng thật muốn đem ta mạnh mẽ cưỡng bức, ta là nghe theo, hay là không nghe? Ai nha, thật ngượng ngùng quá đi.

Càng nghĩ, Phương Tranh quyết định không phản kháng, Tiểu Lục cũng giống như Nguyệt Nương, đều biết võ công, bốn thiếu gia đánh không lại nàng, bị nàng cưỡng gian thì là chuyện rất bình thường, là chuyện rất phù hợp ăn khớp.

Đang trong lúc miên man suy nghĩ, Tiểu Lục đã ghé vào bên tai của hắn, thổi ra một hơi thơm như hoa lan, mị nhãn như tơ, Phương Tranh nhin không được trong lòng rung động, tuổi tác của nha đầu này mặc dù không lớn, nhưng cũng rất có tiềm chất làm yêu tinh, trước đây nàng thật ẩn giấu rất sâu nha...

“Thiếu gia, đêm nay Tiểu Lục muốn hầu hạ ngài thật tốt, cảm tạ ngài vì Tiểu Lục đã làm tất cả.” Tiểu Lục thấp giọng thì thầm.

“Không cần khách khí!” Phương Tranh cắn răng, nỗ lực khắc chế xung động trong lòng, hắn còn đang chờ Tiểu Lục chủ động đẩy ngã hắn.

Trong đôi mắt đẹp của Tiểu Lục đã là một mảnh mê ly, tình dục trong ánh mắt đã giống như liệt hỏa rừng rực thiêu đốt.

Nàng nhanh nhẹn lách ra phía trước người Phương Tranh, bàn tay nhỏ bé vươn ra, tựa như trêu chọc lại dường như có ý, nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa hạ thân cứng rắn của hắn.

“Úc...” Phương Tranh phát sinh tiếng rên rỉ tiêu hồn.

Như thế còn chưa hết, Tiểu Lục chợt đỏ hồng gương mặt, chậm rãi ngồi xổm xuống, giải phóng tiểu Phương Tranh từ trong khó đi ra, Phương Tranh chỉ cảm thấy tiểu đệ mát lạnh, ngay sau đó, liền cảm thấy thứ đang cứng rắn của mình bị nhét vào một địa phương ẩm áp ướt át, loại khoái cảm này làm Phương Tranh kìm lòng không được chợt run run.

“Tiểu Lục, nghĩ không ra...úc...nghĩ không ra nàng còn có một chiêu này...” Phương Tranh vừa mừng vừa sợ, cực lực nhẫn nhịn.

“Ngô...ngô...”

“Úc...mạnh một chút, mạnh chút nữa...”

“A...đừng...đừng...”

“Thiếu gia, ngài không thích như vậy sao?”

“Không...ta là nói, ta không muốn...không muốn...ngừng...”

Phương Tranh cùng Tiểu Lục đang tiêu hồn trong soái tướng, bên trong vương tướng của Đột Quyết Mặc Xuyên Khả Hãn cách xa năm mươi dặm, gương mặt Mặc Xuyên âm trầm, đang điểm tướng chuẩn bị quyết chiến.

“Bên dưới tướng của bọn họ vẫn còn tám vạn anh dũng tướng sĩ trăm trận trăm thắng, đừng xem nhân số của quân bắc phạt Hoa triều nhiều hơn chúng ta, nhưng bọn họ chỉ là một đám ô hợp, nhiều năm như vậy, người Đột Quyết chúng ta vô số lần bắt người cướp của thành trì thôn trang bên trong cảnh nội Hoa triều, như đi vào chỗ không người, cùng biên quân Hoa triều giao chiến nhiều lần, có lần nào không bị chúng ta đánh cho người đầy bụi đất? Cho nên, bọn họ nhiều người cũng không đáng sợ. Hùng ưng vĩnh viễn là hùng ưng, vĩnh viễn sẽ không bị một đám chó đất khi dễ, dân tộc Đột Quyết chúng ta, tồn tại luôn cao hơn Hoa triều một bậc!”

Bên trong vương tướng, các tướng lĩnh bị một phen lời nói kích động của Mặc Xuyên làm cho xúc động, nguyên bản có những người vẫn còn lo lắng trước cuộc chiến, nghe phiên nói kia, rốt cục cũng bỏ xuống tâm sự.

Đúng vậy, mỗi lần cùng người Hoa triều chiến tranh, lần nào bọn họ không bị một kích của chúng ta đánh tan? Nhiều người có gì đáng sợ? Khả Hãn vĩ đại nói rất đúng, hùng ưng có cần sợ chó đất sao?

Mặc Xuyên chậm rãi nhìn chúng tướng chung quanh, đối với phản ứng của mọi người cảm thấy thỏa mãn, hắn tiếp tục nói: “Từ xưa luôn bắc cường mà nam yếu, thế nhưng, vì sao ông trời chỉ sủng hậu người phương nam? Bọn họ có được thổ địa màu mỡ, có được thành trì phồn hoa, bọn họ ăn gạo thơm, uống rượu ngon, ăn mặc tơ lụa thuận hoạt như nước, ôm tuyệt sắc mỹ nữ làn da trắng tuyết, bọn họ, đám người gây yếu vô lực. Đám nam nhân chỉ biết ăn uống hưởng lạc, bọn họ dựa vào điều gì có được những thứ đó? Những thứ đó, vốn nên là của người Đột Quyết chúng ta!”

“Đúng là của chúng ta! Là của chúng ta!” Chúng tướng huy quyền kích động cùng kêu lên.

Mặc Xuyên vùng mạnh tay, trừng mắt tàn bạo, nói lớn: “Thiên hạ sản vật phổ biến, vật tinh xảo xinh đẹp tuyệt trần, vốn nên dành cho người xứng đáng hưởng! Bồn hãn quyết định, muốn cùng người Hoa triều, còn có phản tặc Mặc Cúc Liên của Đột Quyết nhất quyết tử chiến, cuộc chiến nếu thắng, thiên hạ liền không còn thứ gì có thể ngăn trở bước chân của người Đột Quyết chúng ta! Người Đột Quyết chúng ta sẽ không chỉ có thảo nguyên rộng lớn của chính mình, chúng ta còn phải chỉ huy nam hạ, đem những gì vốn nên thuộc về nam nhân, bao quát thành trì, mỹ nữ, vàng bạc châu báu đều đoạt tới! Những thứ này, đều là của chúng ta! Vốn nên xác định là của chúng ta!”

Nói xong lời cuối cùng, Mặc Xuyên giống như một con sói đói hung ác độc địa, ánh mắt lộ ra vẻ tham lam, hai con mắt trừng lên đỏ như máu.

“Đoạt lấy! Đoạt lấy!”

Toàn bộ vương trưởng sôi trào, đám tướng lĩnh Đột Quyết cũng giống như Mặc Xuyên, đều lộ ra vẻ tham lam, điên cuồng kêu to, bọn họ tràn ngập tự tin, đối với hơn mười vạn quân bắc phạt của Hoa triều không còn tồn tại một tia lo lắng. Với chiến lược của người Đột Quyết, bọn họ vốn cũng không hề lo lắng.

Như Mặc Xuyên dự đoán, sau một phen kích động, quả nhiên sĩ khí như hồng, Mặc Xuyên nhìn các tướng lĩnh điên cuồng trong trường, lộ ra dáng tươi cười thỏa mãn.

“Truyền lệnh bồn hãn, sau ba ngày, cùng người Hoa triều và Mặc Cúc Liên quyết chiến! Bồn hãn dự định đem tám vạn chiến sĩ chia là ba đường, trong đó hai cánh quân nắm mỗi cánh hai vạn, trung quân bốn vạn, sau ba ngày đại quân đồng loạt hướng đại doanh Hoa triều khởi xướng công kích! Đại doanh Hoa triều bố trí ngay bờ sông, chính là trời trợ Đột Quyết ta! Bọn họ không chết dưới đao của chiến sĩ ta, cũng chắc chắn chết đuối trong sông.”

“Khả Hãn vĩ đại, chúng ta nguyện vâng theo mệnh lệnh của ngài!”

“Sau cuộc chiến, thiên hạ không còn ai có thể ngăn trở gót sắt của Đột Quyết ta, chúng ta nghĩ muốn cái gì, liền có thể được đến thứ đó!”

“Đột Quyết vạn thắng!”

401. Chương 385 + 386:lừa Dối Quốc Sư

Ngày quyết chiến thì luôn được bảo mật. Chỉ giới hạn các cấp tướng lĩnh đã ngoài vạn phu trưởng dưới trướng Mặc Xuyên hay biết, từ xưa đến nay, thời gian thực thi hành động quân sự cụ thể, mục tiêu mục đích gì đó, vạn vạn không thể tiết lộ, điều này quan hệ tới một hồi thắng bại của chiến tranh. Không có tướng lĩnh nào sẽ ngay trước mặt tướng sĩ toàn quân, lớn tiếng nói cho bọn họ, chúng ta sẽ ở thời gian nào địa phương nào quyết chiến hoặc đột kích đối phương, thỉnh mọi người cùng lan truyền vân vân...Loại tướng lĩnh này tuyệt đối là đồ ngốc, dù hãn không phải, ở trên chiến trường, hãn cũng chỉ có vai pháo hôi chịu chết mà thôi.

Đang khi Mặc Xuyên cùng các cấp tướng lĩnh đang ở trong vương trưởng quơ nắm tay, tràn ngập chiến ý tùy ý tru lên, không ai chú ý tới, màn che sau vương trưởng đột nhiên nhẹ nhàng phấp phới một chút, một đôi con người đẹp tuyệt, trong trẻo mà lạnh lùng chợt lóe rồi biến mất.

Đôi mắt kia thuộc về một nữ nhân, nữ nhân có thể xuất hiện trong vương trưởng của Mặc Xuyên, ngoại trừ Nghiêm Dương thị, không còn người bên ngoài.

Ai cũng sẽ không lưu ý bà, chỉ là một nữ nhân, hơn nữa còn là nữ nhân mà Khả Hãn quý nhất, dù bà nghe được điều gì, thì có cái gì đáng vội vàng? Cuộc chiến này nếu thắng, Mặc Xuyên Khả Hãn sẽ trở thành chủ nhân duy nhất trên thảo nguyên, vinh quang của Khả Hãn, cũng là vinh quang của nữ nhân của hãn. Ai lại hoài nghi một nữ nhân bị giam trong đại doanh của Mặc Xuyên lại đối với hành động quân sự của bọn họ sản sinh ra cử động bất lợi?

Thắng bại của chiến tranh chỉ là một đường mỏng manh, thỉnh thoảng ở tại một chi tiết nào đó bị lãng quên, lặng lẽ nghiêng thành vô hình.

Vào đêm, các tướng lĩnh giải tán đi, Mặc Xuyên bởi vì hưng phấn trước khi lâm chiến, nên đã uống say mèm.

Hắn không thể không say, chiến tranh là trò đùa chơi của đại nhân vật, càng xác thực mà nói, đó là một hồi đánh bạc giữa các đại nhân vật, thắng hoặc bại, chỉ có hai kết quả, rất rõ ràng, Mặc Xuyên nghĩ mình đang chiếm ưu thế.

Hắn có kỵ binh dũng mãnh nhanh nhẹn cường đại nhất thiên hạ, hắn đầy hứa hẹn cùng được đông đảo con dân Đột Quyết ủng hộ, trọng yếu hơn là, hắn xem thấu nhược điểm trí mạng của người Hoa triều.

Nhược điểm được bố trí ngay trong đại doanh Hoa triều.

Dựa sông mà đóng quân, là tối kỵ của binh gia, quân bắc phạt có tới hơn mười vạn người lại đi dựa vào Đông Hà mà lập đại doanh, xem như hơn mười vạn người kia đã bước một chân vào quỷ môn quan, người cầm đầu Phương Tranh của bọn họ dù sao chỉ là một tiểu nhi nhỏ tuổi, chỉ nhờ vào nịnh nọt thu được hoàng đế nam phương trọng dụng, không hiểu quân sự chút nào, người cầm đầu như vậy, xứng cho hắn trở thành địch nhân của con cưng thảo nguyên như Mặc Xuyên hay sao? Trong men say, khoe miệng Mặc Xuyên lộ ra dáng tươi cười khinh miệt, hắn thật tự tin đánh một trận liên có thể đánh tan Phương Tranh.

Về phần lão đối đầu Mặc Cúc Liên, hắn đã từ hùng ưng biến thành một con chuột chỉ biết ăn bèo chung quanh, lại càng không đáng lo. Đánh bại quân bắc phạt Hoa triều, tùy thời đều có thể tìm lúc nào rảnh rỗi xuất thủ đi thu thập lão gia hỏa này.

Sự mệt mỏi khi say rượu dần dần nẩy lên trong lòng, Mặc Xuyên mang theo dáng tươi cười thỏa mãn chìm vào trong mộng đẹp.

Màn đêm bao phủ thảo nguyên, có vẻ thâm trầm, dù là ánh trăng cũng trở nên thâm đạm.

Phía đông vương trướng Mặc Xuyên, mấy ngàn danh chiến sĩ Đột Quyết xếp thành hàng tuần tra, nghiêm mật mà cảnh giác chú ý tất cả cỏ lay gió thổi ở chung quanh.

Nơi này là địa phương tập trung trữ hàng cho cỏ khô và nước uống cho chiến mã của người Đột Quyết, mấy vạn con ngựa vào lúc không chiến tranh, liền giao cho mục mã nhân chuyên môn nuôi nấng. Dưỡng ngựa cũng không phải cho ngựa tùy ý ở trên thảo nguyên ăn cỏ xanh đơn giản như vậy, chiến mã thành niên chiếu cố phải được cẩn thận tỉ mỉ, phải do mục mã nhân động thủ cắt lấy cỏ xanh, sau đó dưới ánh mặt trời phơi nắng, lại cắt thành mảnh nhỏ, để phương tiện cho con ngựa nhấm nuốt tiêu hóa, hơn nữa nước uống của con ngựa cũng phải vô cùng chú ý, tuy rằng lúc này Mặc Xuyên thiết lập đại doanh ngay tại bờ sông, nhưng cho tới mùa hạ, nước sông lại dùng đục, mục mã nhân chỉ có thể múc nước đựng trong ao, sau khi lắng đi tạp chất, mới có thể cung cấp cho ngựa dùng để uống.

Bởi chiến mã là công cụ ỷ lại chính yếu của người Đột Quyết, cho nên quyền dưỡng chiến mã và trữ hàng cỏ khô nước uống từ trước đến nay đều để phòng sâm nghiêm, không cho chút nào sơ suất.

Dưới bóng đêm, quần áo trắng muốt, nữ tử đầu đội ngọc quan chậm rãi đi về hướng chuồng ngựa.

“ Người nào? Đứng lại!”

Nghe được động tĩnh, binh sĩ tuần tra giống như gặp đại địch, đều rút ra loan đao tùy thân, chỉ vào bóng người hét lớn.

“ Ta...” Nữ tử có chút hoảng loạn, ngây ra một hồi, lúc này mới nỗ lực vẫn duy trì dáng dấp đạm mạc, lạnh lùng nói: “ Các ngươi ngay cả ta cũng không nhận thức ra sao?”

Các binh sĩ nghe vậy run rẩy một chút, nương theo tia sáng yếu ớt của cây đuốc nhìn lại, sau đó thần tình mọi người rung mình, tay trái đưa chéo lên ngực hành lễ nói: “ Gặp qua Nghiêm phi.”

Nghiêm Dương thị nắm chặt hai tay trong tay áo, lòng bàn tay thấm ra một tầng mồ hôi ẩm ướt.

“ Không cần khách khí, Khả Hãn đã ngủ, ta đi chung quanh một chút, thay thế Khả Hãn tuần tra đại doanh một chút...”

“ Nghiêm phi, Khả Hãn có lệnh, không cho ngài rời khỏi phạm vi ngoài trăm bước của vương trướng, nơi này cách vương trướng quá xa, còn thỉnh Nghiêm phi quay về trướng, bằng không Khả Hãn trách tội xuống tới, chúng ta không dám đương nổi!” Một gã bách phu trưởng Đột Quyết tiến lên thi lễ nói.

Khuôn mặt Nghiêm Dương thị nổi lên vài phần sắc mặt giận dữ: “ Các người luôn mồm gọi Nghiêm phi, nhưng thực tế xem ta như tù phạm. Các người thật to gan!”

Sắc mặt bách phu trưởng căng thẳng, vội vàng khom người nói: “ Ngài là nữ nhân được sủng ái nhất của Khả Hãn, chúng ta sao dám mạo phạm, thật sự là do Khả Hãn hạ lệnh qua, chúng ta không dám không vâng theo mệnh lệnh của Khả Hãn.”

Gương mặt Nghiêm Dương thị không khỏi hiện lên vài phần khấn trương, thân thể mềm mại chợt run lên một chút, lập tức cắn răng, cố ý giả ra dáng dấp như bị xúc phạm không thêm nói lý, lớn tiếng quát lên: “ Ta không trở lại! Ta càng muốn ở chỗ này nhìn một chút, thế nào? Người dám giết ta sao?”

Sắc mặt bách phu trưởng nhất thời phát khổ, ai dám giết bà a, toàn bộ đại doanh ai chẳng biết người là nữ nhân sủng ái nhất của Khả Hãn, giết người chúng ta còn được sống hay không?

Hai bên giằng co hồi lâu, bách phu trưởng rốt cục thở dài, bất đắc dĩ nói: “ Nghiêm phi, nơi này chỉ là một địa phương trù cỏ khô, không có gì đẹp đẻ, vì sao ngài cố ý tới chỗ này làm chi...”

Nghiêm Dương thị lạnh lùng nói: “ Ta chính là muốn thay mặt Khả Hãn tuần tra một phen, muốn xem ban đêm các người tuần tra có lười biếng hay không, xem kho cỏ khô của các người có gian tế do địch nhân trà trộn vào hay không, người bằng mọi cách cản trở như vậy, chẳng lẽ trong lòng có quỷ?”

Mí mắt bách phu trưởng nhảy lên, vội vàng nói: “ Nghiêm phi lời này thật quá nặng...được rồi, mời ngài vào xem đi, chỉ cần xem nhanh xong thì quay về trưởng, nếu ngài xảy ra sai lầm, chúng ta đều không thể đảm đương nổi...”

Nghiêm Dương thị hừ hừ, sau đó ngẩng đầu lên, ngạo nghễ đi vào nơi chứa đầy cỏ khô, giả vờ nhìn chung quanh một chút, lúc đi ngang qua cái ao thì bà bỗng nhiên dừng lại, đưa tay thò vào trong ao, cảm thụ cảm giác mát mẻ băng lãnh. Gương mặt không khỏi lộ ra biểu tình thoải mái, thấy thế bách phu trưởng cùng đám chiến sĩ Đột Quyết đều không khỏi ngẩn ngơ, không hổ là ý trung nhân của Khả Hãn, chỉ nụ cười cũng phong tình vạn chủng, thực sự thật đẹp...

Cái ao rất lớn, giống như một hồ nước nho nhỏ, dù sao cái ao này là dùng làm nước uống cho mấy vạn chiến mã, nhỏ quá vốn không có tác dụng.

Thừa dịp trong nháy mắt mọi người ngây ngốc, một vật từ trong tay áo Nghiêm Dương thị chảy xuống trong tay, lại từ trong tay tuột luôn vào trong ao, vật đó hình như bột phấn, vào nước liền tan, dưới bóng đêm đen kịt yếm hù, căn bản không ai phát hiện.

Nghiêm Dương thị nhẹ nhàng thở ra một hơi, việc vị con rể chưa từng gặp mặt nhờ bà giúp đỡ, cuối cùng đã hoàn thành.

Đứng thẳng người, bà lại đi quanh kho cỏ khô một vòng, sau đó lạnh lùng nói: “ Hừ, bỏ đi, ta lười nhìn nữa, ta quay về trưởng, đại chiến cùng người Hoa triều lập tức sẽ bắt đầu, các người tuần tra ban đêm cần phải tỉnh ngủ, cẩn thận người Hoa triều đánh lên.”

Bách phu trưởng như được đại xá, vội vàng nói: “ Dạ, Nghiêm phi, bóng đêm quá tối, ta phái người đưa ngài về trưởng...”

“ Không cần người giả hảo tâm, ta tự mình biết đi!”

Liên tiếp hai ngày, Hoa triều cùng Đột Quyết hai bên đều đang chỉnh quân chuẩn bị chiến tranh.

Công kích với quy mô nhỏ chẳng bao giờ gián đoạn qua, không có tuyên chiến, không có hịch văn, chiến tranh bắt đầu vẫn tự nhiên như vậy, mỗi hạn thâm cừu trăm năm, ở trước mắt lúc quan hệ đến sinh tử tồn vong của hai nước, tựa hồ chưa từng có tâm tư để biểu hiện ra vẻ văn chương phong nhã.

Thảo nguyên gió nổi mây phun, tác động đến tâm trạng của người trong thiên hạ. Trên thảo nguyên rộng lớn xanh tươi, cũng không còn nghe được tiếng hát thất ngôn thơ lương ưu thương của mục mã nhân, sẽ không còn được gặp lại đàn trâu dê kết đàn yên lặng tường hòa nhảy nhót, tự nhiên mà đến, cũng là không khí chiến tranh dày đặc, sát khí tận trời, mấy ngày bầu trời đều trở nên âm u, phẳng phất như sắp nổi lên một hồi bão tố thật lớn.

Đã nhiều ngày chiến đấu nho nhỏ linh tinh, đều do quân bắc phạt Hoa triều tham dự, hai bên đều có tử thương, nhưng chém giết số lượng cũng ngang nhau, cho nên nhân số thương vong của tướng sĩ Hoa triều lại nhiều hơn, so sánh chiến lực mà nói, Hoa triều xác thực không bằng chiến sĩ Đột Quyết nhanh nhẹn dũng mãnh.

Ngay lúc khí trời âm trầm này, đại doanh bắc phạt nghênh đón một vị khách nhân, một vị khách nhân mà Phương Tranh phải mời thỉnh yêu cầu nhiều lần mới tới, người này chính là đang suất lĩnh bộ hạ tranh đoạt địa bàn tại Du Mộc Xuyên, hợp nhất các bộ lạc, quốc sư Mặc Cúc Liên đang bận rộn đến không ngừng nghỉ.

Lần này Phương Tranh biểu hiện rất khách khí, hẳn tự mình nghênh ra đại doanh, vừa thấy được Mặc Cúc Liên, liền vui mừng vịn phần cầm tay hắn, lắc mạnh, lại lắc mạnh.

“ Lão Mặc...ở bên ngoài giành địa bàn thật khổ cực a!”

Mặc Cúc Liên xấu hổ cười: “...”

Phương Tranh tựa hồ không phát hiện vẻ xấu hổ của Mặc Cúc Liên, vẫn cầm tay hắn tiếp tục lay động: “ Lão Mặc, ta phái hơn mười người đi mời người, người lại không đến, người so với Nhạc Phi càng ngu hơn nữa...Ta vốn muốn hạ mười hai đạo kim bài cho người, lại lo lắng kim bài cũng sẽ giống như lấy bánh bao thịt ném chó, có đi không về, suy nghĩ một chút, không bỏ được...”

Mặc Cúc Liên ngạc nhiên nói: “ Ai là Nhạc Phi?”

“ Nhạc Phi, người tốt, đại trung thần, người phải dùng sức sống tới năm trăm năm sau, có lẽ sẽ quen biết được hắn, nhưng hắn thật sự không quá cảm tình đối với dân tộc du mục của các người, chuyên môn làm què ngựa của các người, nếu người đụng tới hắn phải cẩn thận một chút...”

Mặc Cúc Liên tròn mắt, hắn căn bản nghe không hiểu Phương Tranh đang nói bậy nói bạ cái gì.

“ Ách...Phương nguyên soái, chẳng hay ngài sốt ruột như vậy gọi lão phu đến đại doanh quý quân, có chuyện quan trọng gì không?”

Phương Tranh cười tủm tỉm ôm vai hắn, xoay người hướng soái trưởng đại doanh đi đến.

“ Không có việc gì, chuyện gì cũng không có, mấy ngày nay có chút buồn chán, người biết đó, bốn soái là một người thích náo nhiệt, cho nên gọi người đem người tới cùng nhau trò chuyện vui vẻ một chút, gần đây thủ hạ của ta đoạt tới mười mấy cô nương Đột Quyết, lão Mặc người tới giúp đỡ bình luận một chút...”

“ A? Người...người lại cướp cô nương trong đại doanh Đột Quyết ta?” Mặc Cúc Liên kinh hãi, tiện đà giận dữ.

“ Đi? Vì sao nói là “lại”?” Phương Tranh nhúc nhích đầu, lập tức cười tủm tỉm nói: “ Ai nha, ta nói giỡn với người thôi, lão nhân người sao không có chút tính hài hước nào, ta nghĩ người thật giống Bộ Binh thượng thư Ngụy Thừa Đức của Hoa triều ta, càng già càng thích làm bộ nghiêm túc...”

“ Người...người nói bậy! Người mới làm bộ nghiêm túc!”

“ Sai rồi! Ta là làm bộ không đứng đắn...”

“ ...”

Vào soái trưởng, sau khi Mặc Cúc Liên ngồi xuống ổn định, thần sắc hơi có chút đề phòng nhìn Phương Tranh, đương nhiên, trong đó cũng mang theo vài phần chột dạ.

Mắt thấy quyết chiến sắp tới, lúc này Phương Tranh thỉnh hắn tiến doanh, là vì có gì?

Trận chiến tới tình trạng hiện tại, hẳn so với ai khác đều rõ ràng, quân bắc phạt Hoa triều ở giữa đã nổi lên nhiều tác dụng, bọn họ ở phía trước đối mặt mấy vạn đại quân của Mặc Xuyên, từ khi quân bắc phạt tiến vào thảo nguyên bắt đầu, bọn họ lợi dụng uy thế như sét đánh tiêu diệt Sài Mộng Sơn và Thái Vương, trực tiếp xóa sạch vây cánh của Mặc Xuyên, sau đó hỏa lực của Mặc Xuyên tập trung lại, lại cùng hắn xảy ra những chiến đấu quy mô nhỏ linh tinh, theo thám tử thủ hạ của Mặc Cúc Liên hồi báo, tướng sĩ Hoa triều thương vong không nhỏ.

Tướng sĩ Hoa triều chiến đấu hăng hái đổ máu, còn liên minh Mặc Cúc Liên đang làm gì?

Hắn đang vội vàng suất lĩnh bộ hạ giành địa bàn, vội vàng hợp nhất bộ lạc, là có ý định sau khi bình định thảo nguyên, tích lũy vốn liếng đàm phán với Hoa triều, vì Đột Quyết tranh thủ được lợi ích lớn nhất, mấy ngày nay hắn đã vì vậy mà chiếm được chỗ tốt lớn lao.

Đó là nguyên nhân mà Mặc Cúc Liên đề phòng và chột dạ.

Với sự hiểu biết của hắn đối với Phương Tranh, người này là một người không bao giờ muốn nhìn thấy người khác có được chỗ tốt, cực kỳ ích kỷ tham lam, không quan tâm chuyện gì đều phải chiếm vài phần tiện nghi, nếu muốn cùng hắn tranh chỗ tốt, không khác đoạt thức ăn từ trong miệng cọp. Hôm nay hắn lại ngầm đồng ý cho Mặc Cúc Liên ở phía sau trắng trợn chiếm địa bàn mà không hề phản ứng, thậm chí còn cổ vũ Mặc Cúc Liên đi tranh giành nhiều hơn, dường như rất sợ hắn giành không đủ, loại thái độ này của Phương Tranh làm cho hắn không khỏi phải đề phòng, chuyện nếu khác thường tức là có vấn đề, người cầm đầu quân bắc phạt luôn cười tủm tỉm này, rất giống...

Chấp tay, Mặc Cúc Liên cười nói: “ Chẳng hay nguyên soái triệu lão phu đến, có chuyện gì quan trọng?”

Phương Tranh cười cười, lập tức giận tái mặt, thở dài một hơi: “ Lão Mặc, tục ngữ nói, thiên hạ đều bị tán bởi tiệc mãn hán...”

“ A?”

“ Sai rồi, thiên hạ đều có buổi tiệc nào không tàn...Ai, tâm tình của lòng ta quá trầm thống, cho nên tư duy có chút hỗn loạn!”

Mặc Cúc Liên cả kinh nói: “ Nguyên soái lời ấy ý gì?”

Phương Tranh vẻ mặt bi thương nói: “ Lão Mặc, ta là thật luyến tiếc người...Người xem, từ khi ta lĩnh binh tiến thảo nguyên, cùng người kết minh xong chúng ta vẫn hợp tác thật ăn ý...đáng tiếc, hoàng đế bệ hạ của triều ta hôm qua phái người truyền ý chỉ, bảo ta rút đại quân ra khỏi thảo nguyên, lui về thành trì biên cảnh, không được tiếp tục giao chiến cùng Mặc Xuyên...”

Mặc Cúc Liên vừa nghe, mồ hôi lạnh liền chảy ra.

Quân bắc phạt nếu rút khỏi thảo nguyên, chính mình làm sao bây giờ? Nguyên bản hắn mang chủ ý ngồi yên nhìn hai hổ đấu nhau, mặc cho Mặc Xuyên và Phương Tranh đánh đến người chết ta sống, hắn ở chính giữa quan sát, đợi cho hai bên đánh cho lưỡng bại câu thương thì hắn trở ra thu thập tàn cục, đến lúc đó thương vong của hai bên tất nhiên sẽ thảm trọng, làm sao chịu nổi một kích của năm vạn chiến sĩ dưới trướng của hắn? Kể từ đó, thảo nguyên, thậm chí bao quát toàn bộ thiên hạ Hoa triều, đối với hắn mà nói, sẽ chỉ là thò tay ra mà lấy được.

Thế nhưng, một câu nói của Phương Tranh, lại làm cho sự tính toán của hắn toàn bộ biến thành bọt nước.

“ Phương nguyên soái, người nói hoàng đế bệ hạ quý quốc truyền chỉ rút quân sao?” Sắc mặt Mặc Cúc Liên tái nhợt, mồ hôi lạnh trên trán toát ra một tầng lại một tầng.

Phương Tranh bị phần thở dài, nói: “ Đều do đám đại thần tầm nhìn hạn hẹp trong triều! Bọn họ cho rằng tiêu diệt Sài Mộng Sơn, xóa sạch vây cánh của Mặc Xuyên liền đạt được sự thắng lợi khi bắc phạt, bọn họ từ trước tới nay luôn xem đạo lý nho gia “ Dĩ hòa vi quý” tôn sùng là chí lý, khi khoái mã đưa tấu chương báo tin đã toàn bộ giải quyết Sài Mộng Sơn vào kinh thành, cả triều đại thần đều hướng hoàng thượng can gián cầu rút quân, bọn họ nói chỉ cần giành cho Mặc Xuyên xem qua sự uy hiếp quân sự như vậy là đủ rồi, nếu phải đuổi tận giết tuyệt Mặc Xuyên, thật là kháng lại thiên hòa, lại kháng lại nhân nghĩa khoan dung của nho gia, hoàng thượng bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là bảo ta rút quân.”

“ Những tên hủ nho này, quả thực hại nước hại dân!” Mặc Cúc Liên tức giận đến đỏ mặt: “ Chiến sự chẳng biết nửa điểm, lại cách ngàn dặm vung tay múa chân, đây...đây không phải là phá hư đại sự của chúng ta sao?”

Mặc Cúc Liên thật sự là sốt ruột, trước khi Phương Tranh đến, hắn vẫn hai bàn tay trắng, dẫn theo năm vạn tàn binh canh giữ bên trong đại doanh Tháp Sơn, dựa vào sự giúp đỡ của Hoa triều mà kéo chút hơi tàn, với hắn mà nói, phục quốc và báo thù là hai mục tiêu xa xỉ không thể thành, hắn biết rõ, chỉ bằng năm

vạn chiến sĩ trong tay, cùng chống đỡ với đại quân Mặc Xuyên, không khác dùng trứng chọi đá, sớm muộn sẽ bị Mặc Xuyên giải quyết, miễn bàn đến việc phục quốc báo thù, vốn chỉ là một chuyện không tưởng.

Nhưng từ khi Phương Tranh tới đây, chỉ đánh một trận liền xóa sạch quân đội của Sài Mộng Sơn, đồng thời thiết trí mai phục tiêu diệt một vạn chủ lực của Mặc Xuyên, cuộc chiến hoàn toàn thắng lợi. Điều này làm cho Mặc Cúc Liên thấy được ánh rạng động phục quốc, càng đừng nhắc đến việc Phương Tranh còn chi trì cho hắn chạy chung quanh chiếm lĩnh những bãi cỏ thảo nguyên. Hợp nhất bộ lạc Đột Quyết, làm thực lực của hắn tăng cường không ít, mấy ngày nay, hắn không còn là quốc sư nghèo túng uất ức co đầu rút cổ bên trong đại doanh Tháp Sơn, nhân khẩu cùng bộ lạc dưới trướng và bãi cỏ cũng tăng nhanh, nhượng hắn dần dần có suy nghĩ muốn cùng Mặc Xuyên đánh một trận.

Tình thế đang phát triển theo hướng có lợi, Mặc Cúc Liên còn đang cười tươi rói, lúc này bỗng nhiên nghe nói Phương Tranh muốn rút quân, Mặc Cúc Liên liền sợ hãi như ngày tận thế sắp đến.

Hắn phải sợ hãi, trước đó chiếm được nhiều địa bàn như vậy, hợp nhất nhiều bộ lạc như vậy, tất cả đều bởi vì có mười vạn đại quân bắc phạt Hoa triều chặn ngay phía trước, Mặc Xuyên căn bản là không rảnh đánh hắn, cho hắn được thời gian và không gian sung túc, thay lời nói, hắn làm như vậy là có điểm như cáo mượn oai hùm.

Hiện tại nếu con cọp bỏ chạy, con cáo già như hắn còn tiếp tục được đắc ý nữa sao? Khi trên thảo nguyên chỉ còn lại hắn và Mặc Xuyên hai phương, những gì hắn đoạt được rất nhanh sẽ bị Mặc Xuyên đoạt lại lần nữa, thậm chí sẽ không lưu lại cho hắn một con đường sống.

Lòng người là như vậy, hai bàn tay trắng sẽ không cảm thấy khổ sở, dù sao đã thành thói quen, không có thì không có, nhưng hai năm nay Mặc Cúc Liên tao ngộ thật thảm, vị lão đồng chí này cuộc đời có thể nói bao lần lên xuống, khúc chiết không ngừng. Vừa mới bắt đầu hắn là quốc sư Đột Quyết chỉ dưới trướng một người, sau Mặc Xuyên làm phản, bắt đầu từ số không, vị quốc sư như hắn tại thảo nguyên có lực ảnh hưởng sinh sôi thiếu đi phân nửa, ít phân nửa thì ít phân nửa, Mặc Cúc Liên đánh không lại Mặc Xuyên, nhẫn nhịn nhịn, nhưng quá phận chính là, Mặc Xuyên thật quá đê tiện, lại phái người đem vị lãnh đạo trực tiếp của Mặc Cúc Liên là Cốt Đốt Lộc Khả Hãn giết chết, thực lực không bằng người, Mặc Cúc Liên dù vô cùng phẫn nộ, cũng không dám cùng Mặc Xuyên liều mạng, không thể làm gì khác hơn là tiếp tục nhẫn. Suất lĩnh tàn quân triệt về hướng đông, ai biết Mặc Xuyên lại không buông tha vẫn truy sát, vẫn giết tới ngoài U Châu. Đem vị quốc sư đồng chí từng phong cảnh vô hạn bức đến mức co đầu rút cổ trong Tháp Sơn, giống như một bang chủ Cái Bang, nhờ vào sự cứu tế của Hoa triều mới có khả năng sinh tồn tiếp tục.

Hai năm nay Mặc Cúc Liên chịu bao nhiêu sỉ nhục, bao nhiêu ủy khuất a.

Hôm nay Phương Tranh suất lĩnh quân bắc phạt tới, đồng thời cuộc chiến đầu tiên liền thắng lợi, dành cho Mặc Xuyên một lần đả kích nặng nề. Ngày lành của Mặc Cúc Liên vừa mới thấy được ánh rạng đông, hiện tại Phương Tranh lại muốn rút quân, đây chẳng phải là đại biểu cho những gì vừa vào tay đều chưa cầm nóng hổi, lại bị Mặc Xuyên đoạt đi?

Chưa từng có, dĩ nhiên không sao, từ có tới không, loại tâm lý này giống như sự chênh lệch giữa lòng sông và mặt biển, người thường vốn không thể chịu nổi, cho nên những người ăn mày vẫn đang sống thật tốt, nhưng phú ông bị phá sản lại nhảy lầu nhiều lắm, đây là lòng người.

Hiện tại Mặc Cúc Liên rất có một loại xung động muốn nhảy lầu.

“Phương nguyên soái, tướng tại ngoại, quân mệnh thật sự có thể không thuận! Tình thế hôm nay có lợi cho người và ta, nếu người rút quân, mất đi cơ hội ngàn năm tiêu diệt Mặc Xuyên. Sợ rằng sẽ gây họa cho tử tôn muôn đời của Hoa triều a.” Mặc Cúc Liên liếm liếm môi khô khan, gian nan nói.

Phương Tranh nghiêng mắt nhìn hắn, hừ nói: “Người nói thật nhẹ, nếu ta cãi thánh chỉ, tiếp tục chiến tranh cùng Mặc Xuyên, người tiếp tục ở phía sau chiếm tiện nghi, không quan tâm ta và Mặc Xuyên ai thắng ai thua, đối với người không phải nói đều là chuyện tốt, ta được cái gì? Người có biết hay không nếu kháng chỉ sẽ bị mất đầu? Không ngờ người chiếm tiện nghi tại thảo nguyên, ta đánh xong Mặc Xuyên quay về kinh bị hoàng thượng chém đầu, lão Mặc a, ta trước đây sao không phát hiện người là một người không chút phúc hậu như thế?”

Nét mặt già nua của Mặc Cúc Liên đỏ lên, âm thầm xấu hổ không ngớt. Hắn thầm nghĩ muốn quân bắc phạt ở lại thảo nguyên, tiếp tục đối kháng Mặc Xuyên, về phần hậu quả nếu Phương Tranh kháng chỉ, hắn thật chưa nghĩ tới.

Mặc Cúc Liên thở dài một hơi, lộ ra dáng tươi cười tuyệt vọng: “ Nói như thế, nếu quý quân rút lui khỏi thảo nguyên, lão phu cũng đi tới tuyệt lộ, với năm vạn chiến sĩ dưới trướng lão phu, tuyệt đối không phải là đối thủ của Mặc Xuyên, chẳng lẽ trời muốn vong ta?”

Phương Tranh vỗ vỗ bờ vai của hắn an ủi nói: “ Cũng không thể nói như vậy, trời không tuyệt đường người, các người không có khả năng chỉ là đường chết, trước khi ta đi còn có thể giúp người một lần cuối cùng.”

Hai mắt Mặc Cúc Liên sáng ngời, vui mừng nói: “ Nguyên soái nói thế ý gì?”

Chẳng lẽ hắn dự định cùng Mặc Xuyên quyết chiến một lần cuối cùng? Như vậy thì không thể tốt hơn.

Ai biết Phương Tranh cười hắc hắc, nói: “ Chiến tranh, ta giúp không được gì, hoàng thượng đã hạ chỉ, ta không thể không tuân, nhưng người và năm vạn tướng sĩ dưới trướng của người, ta có thể giúp họ tìm đường sống.”

Mặc Cúc Liên vui vẻ nói: “ Đường sống gì?”

Phương Tranh hí mắt cười nói: “ Trong nhà bốn soái thịnh vượng và giàu có. Xem qua tiền bạc, ta có thể phát cho năm vạn chiến sĩ một cây gậy và một cái chén bể, lại xé người ra lẻ tẻ, phân tán đến Hoa triều ta...”

Mặc Cúc Liên hai mắt đăm đăm: “ Chén bể cây gậy, đến Hoa triều làm gì?”

“ Gặp người xin cơm, thấy chó đánh chó, nghiệp vụ nếu phát triển thuận lợi, người có thể thành lập một Cái Bang. Người đi làm bang chủ, ta lại hưởng hoàng thượng cầu tình, cho người một chén vàng có khắc chữ “ Phụng chỉ ăn mày”, bảo đảm người phát triển thành Cái Bang lớn nhất nước.”

Mặc Cúc Liên nghe vậy thần sắc kịch biến, tức giận đến mặt cũng tái: “ Phương nguyên soái, đã đến lúc này, phiền phức người nghiêm túc một chút được không? Lão phu đã cùng đường mặt lộ, người hà tất còn nói mỉa?”

Sắc mặt Phương Tranh chợt nghiêm chỉnh, nói: “ Được rồi, ta nói vài câu nghiêm túc, kỳ thực hôm qua bốn soái mới nhận được thánh chỉ, từ thời gian mà nói, ta còn có thể đánh một trận với Mặc Xuyên, dù sao không diệt Mặc Xuyên, trong lòng ta cũng không kiên định, hơn nữa nếu cứ như vậy khai hoàn quay về triều, dù lập đại công, mặt mũi của ta cũng không đẹp. Chỉ cần ta cấp cho thái giám truyền chỉ một chút chỗ tốt, thỉnh hắn đem thời gian truyền chỉ báo đi lên kinh thành lùi lại một hai ngày, tin tưởng thái giám kia cũng không dám không đáp ứng, chúng ta nhân cơ hội này đánh một trận, ta nghĩ cũng không tính là kháng chỉ.”

Mặc Cúc Liên vui mừng, hưng hăng vỗ đùi nói: “ Đúng a! Biện pháp này thật diệu! Phương nguyên soái quả nhiên thông tuệ không gì sánh được, kể từ đó, chúng ta còn có cơ hội đánh bại Mặc Xuyên...”

Phương Tranh liếc mắt nhìn hắn, lạnh lùng nói: “ Người đừng vội vui vẻ, vấn đề là, chúng ta chỉ có cơ hội đánh một trận, người có thể bảo chứng một trận có thể đánh bại Mặc Xuyên sao? Nếu như không thể đánh bại hắn, ta hà tất hi sinh quân bắc phạt từ trên xuống dưới hơn mười vạn tính mạng đi đánh một trận? Ta ăn no không việc làm, đem mạng điền vào động không đáy?”

Mặc Cúc Liên ngây ra, hắn đương nhiên hiểu rõ ý tứ của Phương Tranh, nếu không nắm chắc tất thắng, hắn sẽ không chịu đánh trận này, đánh không bại Mặc Xuyên, trận chiến này căn bản không có ý nghĩa.

Mặc Cúc Liên chấp tay, nói: “ Chẳng hay nguyên soái có biện pháp có thể đối phó Mặc Xuyên, có thể một kích tiêu diệt hắn hay không?”

Rốt cục đã nói đến chính đề.

Tinh thần Phương Tranh rung lên, cười nói: “ Biện pháp sao, đúng là có một cách, nhưng cần quốc sư dốc sức giúp đỡ mới được. Người ta bây giờ vẫn còn là liên minh, người nói đúng không?”

Mặc Cúc Liên vừa thấy dáng tươi cười của Phương Tranh, trong lòng không khỏi căng thẳng, tiểu vương bát đản này cười đến âm hiểm như vậy, chẳng lẽ hẳn lại có âm mưu gì? Lão phu nên đề phòng một chút.

Mặc Cúc Liên cẩn cẩn thận thận nói: “ Chẳng hay nguyên soái muốn lão phu làm sao bang trợ, có thể một lần tiêu diệt được Mặc Xuyên

Phương Tranh đứng lên, mở ra một địa đồ bằng da dê nằm trên bàn, sau đó chỉ vào địa đồ nói: “ Mời quốc sư hãy xem.”

Mặc Cúc Liên nhìn xuống, thấy bàn tay Phương Tranh đang chỉ vào bờ sông của đại doanh bắc phạt.

“ Mặc Xuyên dốc hết binh lực cùng chúng ta quyết chiến. Người Đột Quyết các người có thói quen đấu đá lung tung, đánh trận dừng mảnh không gì sánh được, điểm này, thành thật mà nói, tướng sĩ Hoa triều chúng ta xác thật là không bằng các người.”

Mặc Cúc Liên nghe được Phương Tranh khen ngợi chiến lực của người Đột Quyết, mặc dù là khen kẻ đối đầu của hắn, hắn cũng cảm thấy quang vinh, miệng không khỏi mỉm cười rụt rè gật đầu.

Phương Tranh chỉ vào địa đồ cười nói: “ Cho nên, Mặc Xuyên chính diện công kích ta, đây là chính đạo, nhưng ta cần kế đánh bại hắn, đây là điều ngạc nhiên, thích hợp trong binh pháp, dùng để thắng, phần thắng của chúng ta sẽ rất lớn.”

Mặc Cúc Liên nhìn địa đồ, nhíu mày nói: “ Chẳng hay nguyên soái dự định dùng kế sách gì?”

Phương Tranh chỉ vào đại doanh bắc phạt nói: “ Mặc Xuyên xuất binh quyết chiến, quân ta nếu không nghênh chiến, hẳn tất sẽ công kích đại doanh, ta muốn thỉnh quốc sư giúp đỡ chiếu cố đó chính là suất lĩnh năm vạn tướng sĩ Đột Quyết dưới trướng của người, giúp ta bảo vệ cho đại doanh!”

Mặc Cúc Liên lấy làm kinh hãi, ngưng mắt hướng địa đồ nhìn lại. Đã thấy địa thế của đại doanh bắc phạt có chút bất lợi, đại doanh hướng mặt phía bắc, lưng phía nam, chính diện phía trước khoảng năm mươi dặm, là tám vạn đại quân Mặc Xuyên nhìn chằm chằm, phía sau lại là con sông cuộn trào mãnh liệt, đó chính là công kích không đường, lui không thể thủ, chính là địa phương chỉ có thể dùng trong tử thủ.

Gương mặt Mặc Cúc Liên trắng nhợt, vội la lên: “ Không được! Điều này tuyệt đối không được! Phương nguyên soái, đại doanh của người ta tuyệt không thể thủ, chính diện đại doanh ở hướng bắc lại là cường địch, mặt trái là sông, nơi này là điểm tối kỵ đóng quân trong binh gia, một ngày bị tập kích, đó là thế đóng cửa đánh chó. Tuyệt đối khó có đường sống, không được, Phương nguyên soái, điều này quá khó khăn, người căn bản là muốn năm vạn tướng sĩ của ta đi chịu chết.”

Mặc Cúc Liên liên tục cự tuyệt, nói tới đó hắn chợt khựng lại, nghi hoặc nói: “ Lão phu suất lĩnh năm vạn chiến sĩ giúp người thủ doanh, hơn mười vạn tướng sĩ dưới trướng của người lại đi đâu?”

Phương Tranh cười nói: “ Quốc sư đã hỏi đúng chỗ, quân bắc phạt của ta đương nhiên là có trọng dụng khác.”

Phương Tranh chỉ vào hai bên đại doanh quân bắc phạt trên bản đồ, nói: “ Người tới xem, đêm nay ta liền hạ lệnh cho hơn mười vạn đại quân lặng lẽ ra doanh, binh chia làm hai đường hướng đông tây hai cánh lặng lẽ mai phục hơn năm mươi dặm, thám tử Mặc Xuyên không có khả năng tìm hiểu xa như vậy, chỉ đại quân của ta liền khởi lên tác dụng của kì binh, một khi Mặc Xuyên bắt đầu công kích đại doanh, các người chỉ cần ở trong đại doanh chống đỡ dùm ta nửa canh giờ, đại quân của ta liền lập tức chạy tới, sau đó hai bên đông tây sẽ hợp binh phía bắc của Mặc Xuyên, đối với Mặc Xuyên hình thành thế vây quanh. Kể từ đó, tình thế toàn bộ chiến trường liền triệt để xoay chuyển, biến thành bên ta đóng cửa đánh chó, đến lúc đó ta phát tên lệnh làm tín hiệu, người suất chiến sĩ trong đại doanh xông ra trùng về hướng bắc, ta hướng nam, trong ngoài giáp công, đem quân đội của Mặc Xuyên phân cách thành từng khối nhỏ, lại tiêu diệt từng nhóm, cuộc chiến tất thắng!”

Thần sắc Mặc Cúc Liên bất định, con mắt gắt gao nhìn chằm chằm địa đồ, nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng vẫn lắc đầu nói: “ Phương nguyên soái, người định ra kế sách rất cao minh, lão phu thật phần bội phục, nếu theo biện pháp của người đi làm, Mặc Xuyên đã định sẽ có kết cục bị diệt, chỉ tiếc, lão phu không thể giúp người thủ đại doanh, điều này quá phiêu lưu, làm không tốt sẽ là hạ tràng toàn quân bị diệt. Dưới trướng lão phu chỉ còn năm vạn chiến sĩ, thực sự không thể mạo hiểm nổi việc này.”

Phương Tranh lạnh lùng nói: “ Không ngờ lúc người kiếm tiện nghi sau lưng ta lại thật sảng khoái, gọi người giúp một tay người lại đẩy chối, người cho ta là kẻ coi tiền như rác, hơn nữa buộc người mạo hiểm cái gì? Chỉ là cho người kéo dài nửa canh giờ mà thôi, người ngay cả nửa canh giờ cũng không chịu nổi? Muốn phục quốc, muốn báo thù, cũng không nguyện nỗ lực một chút trả giá, trên thế gian này làm gì có chuyện đẹp dễ như vậy?”

Mặc Cúc Liên lại lắc đầu, thần sắc mặc dù có vẻ xấu hổ, nhưng vẫn lắc đầu rất kiên quyết.

Phương Tranh lại tung một trái bom: “ Nếu như ta nói cho người, tám vạn chiến mã dưới trướng Mặc Xuyên đều đã trúng ám chiêu của ta, thời gian xung phong bốn chân sẽ mềm nhũn, sau đó tiêu chảy không ngừng, vốn không chạy được mấy bước, người có còn muốn làm hay không?”

Mặc Cúc Liên ngẩn người: “ Nguyên soái nói thế có ý gì?”

Phương Tranh hắc hắc cười gian: “ Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.”

“ Không, không thua.” Mặc Cúc Liên rầu rĩ nhún vai nói.

“ A?”

“ Binh pháp có câu: biết địch biết ta, trăm trận không thua, không phải bách chiến bách thắng.” Mặc Cúc Liên cười khổ sửa lại.

“ Khái, dù sao cũng chính là ý tứ này! Người quản ta dùng như thế nào!” Phương Tranh then quá thành giận cường nói, bị một người Đột Quyết sửa lại cách dùng thành ngữ của nước mình, xác thực có điểm mất mặt.

“ Hôm qua ta đã phái người lên vào đại doanh của Mặc Xuyên. Hắc hắc, hạ chút được cho tám vạn chiến mã của hân, tuy được không đủ, nhưng ăn vào thì sau đó sẽ bị nhũn chân, tựa như một nam nhân bị mười hay tám bà mập cường bạo, không đi đường nổi.”

Mặc Cúc Liên nhìn vẻ mặt dâm dăng của Phương Tranh, không khỏi da đầu tê rần.

“ Quốc sư, người ngẫm lại, tám vạn trái hồng mềm, người muốn bóp thế nào thì bóp, ta đã làm xong công tác bước đầu, người còn không nắm chắc kháng trụ được Mặc Xuyên nửa canh giờ sao?”

Thần sắc Mặc Cúc Liên rốt cục có điểm biến hóa, hân hồ nghi nhìn chằm chằm Phương Tranh, nói: “ Người thật sự hạ thuốc cho chiến mã của hân?”

Phương Tranh phát thệ nói: “ Tuyệt đối là thật! Nếu ta có nửa lời nói dối, bảo ta cưới nữ nhi của người, gọi người là nhạc phụ!”

Mặc Cúc Liên bị lời thề chiếm tiện nghi của Phương Tranh làm cho cười khổ không ngớt: “ Lão phu cũng không có nữ nhi gả cho người.”

Cúi đầu nhìn địa đồ, thần sắc Mặc Cúc Liên hơi có chút ý động.

Chỉ là phải chống lại Mặc Xuyên nửa canh giờ, xong cuộc chiến thì lợi ích đạt được chính là toàn bộ thảo nguyên, mê hoặc thực sự quá lớn, nhìn bãi cỏ mỡ mang trên địa đồ, Mặc Cúc Liên nuốt nước miếng, trong mắt dần dần nổi lên vài phần tham lam.

Phương Tranh thờ ơ lạnh nhạt, không khỏi nhẹ nhàng cười, mọi việc chỉ cần có lợi ích gấp lên trăm lần ngàn lần là đủ cho người bí quá hóa liều, dù cho tùy lúc rơi đầu cũng sẽ hợp lại liều mạng, vị quốc sư đại nhân này cũng không ngoại lệ. Lão già này đại khái bị nghèo túng suốt hai năm qua nên sợ, đều nói vùng khổ ho cò gáy ra điều dân, xem dáng dấp của lão già này, đây không phải là điều dân thì là gì?

Phương Tranh khái lại khái, lại xuất ra chiêu sát thủ cuối cùng: “ Quốc sư, ta đã nói tới mức này rồi, nếu như người không đáp ứng, ta cũng không có biện pháp, chính mình lĩnh quân rút khỏi thảo nguyên, người cùng Mặc Xuyên hai người một mình đấu đi thôi, ta đã xem như hết lòng quan tâm giúp đỡ.”

Sắc mặt Mặc Cúc Liên lúc xanh lúc trắng, hay thay đổi. Trong ánh mắt thỉnh thoảng hiện lên thần sắc khẩn trương mà điên cuồng, nhìn chằm chằm địa đồ một lát, lại ngẩng đầu nhìn chằm chằm gương mặt Phương Tranh một lát, Phương Tranh liền nhanh nhẹn lộ ra nụ cười chân thành mà rụt rè.

Một lúc lâu, Mặc Cúc Liên giậm chân, ác giọng nói: “ Mà thôi! Ta sẽ làm bút buôn bán này với người!”

Phương Tranh vui vẻ: “ Thật nhìn không ra người còn có tiềm chất làm thổ phỉ, quốc sư, hai ta là cùng làm, tiểu đệ bất tài, cũng kiêm nhiệm luôn chức nhị đương gia của sơn tặc, người giang hồ xưng Ngọc Diện Phi Long.”

Mặc Cúc Liên nặng nề thở dài nói: “ Cũng không biết quyết định hôm nay của lão phu là đúng hay sai, nếu cuộc chiến này thất bại, lão phu xem như hại chết năm vạn chiến sĩ anh dũng, lão phu sẽ thành tội nhân thiên cổ của Đột Quyết.”

Mặc Cúc Liên đang nói bỗng nhiên ngừng đầu, híp mắt nhìn chằm chằm Phương Tranh nói: “ Phương nguyên soái, lão phu đáp ứng thủ doanh cho người, nhưng then chốt của cuộc chiến này chính là người phải đứng lúc suất quân tới bao vây Mặc Xuyên, nếu trong nửa canh giờ người không đến, đó là hại chúng ta...”

Phương Tranh nhanh miệng nói: “ Quốc sư yên tâm, người bên ta từ trước đến nay nói một không hai, người ngẫm lại xem, từ sau khi quân bắc phạt tiến vào thảo nguyên, làm chuyện gì đều không phải kiên định chắc chắn? Lúc nào từng hại sau lưng chiến sĩ Đột Quyết các người? Các người ở sau lưng vui tươi hơn hở chiếm tiện nghi, còn tướng sĩ quân bắc phạt chúng ta có nói qua điều gì không? Mấy ngày nay tiến thảo nguyên, tướng sĩ chúng ta thương vong không ít, ta có từng oán giận gì người hay không?”

Phương Tranh vỗ vai Mặc Cúc Liên, vẻ mặt thâm tình: “ Chúng ta là đồng minh! Tín nhiệm lẫn nhau là điều kiện hàng đầu.”

Mặc Cúc Liên nghĩ lại nghĩ, Phương Tranh nói xác thực không sai, quân bắc phạt tiến vào thảo nguyên, xác thực chỉ có tướng sĩ Hoa triều chảy máu hi sinh, chưa từng buộc chiến sĩ Đột Quyết xuất binh đi liều mạng.

Nghĩ tới đây, thần Mặc Cúc Liên hòa hoãn, dần dần tin lời nói của Phương Tranh là sự thật.

Phương Tranh khoác vai Mặc Cúc Liên, chăm chú theo dõi hần, nói: “ Quốc sư, người xem, nhìn mặt của ta, người phát hiện gì không?”

“ Con mắt.”

“ Khái, ngoại trừ con mắt?”

“ Không có, ngoại trừ anh tuấn, lão phu thực sự không có gì hay để nói.”

“ A, cảm tạ khách lệ.” Phương Tranh mặt mày rạng rỡ, sau đó thần sắc trầm xuống, nói: “ Trên mặt ta tràn ngập chân thành a!”

Mặc Cúc Liên ngưng mắt nhìn lại, rất nhanh, cả người hần run lên, tựa hồ có chút do dự: “ Vốn lão phu đã hạ quyết tâm thủ đại doanh của người, nhưng hiện tại nhìn thấy khuôn mặt người, lão phu lại muốn sửa chủ ý.”

Phương Tranh: “ ...”

402. Chương 387: Mẹ Con Đoàn Tụ

Phương Tranh mân mê cằm, hai mắt híp lại thành một đường cong nhỏ, nhìn theo bóng lưng Mặc Cúc Liên đi khuất, Phương Tranh không khỏi lộ ra nét tươi cười âm hiểm.

Đứng ở bên ngoài soái trường Ôn Sâm lẳng lặng nhìn nụ cười trên mặt Phương Tranh, toàn thân hần run nhẹ, Phương nguyên soái cười đều thực dọa người, quốc sư Đột Quyết lần này tất sẽ phải chịu thiệt thòi lớn.

Phùng Cừu Dao ở phía sau soái trường đi ra, chứng kiến bóng lưng Mặc Cúc Liên, hoài nghi nói: “Nguyên soái, chẳng lẽ chúng ta thật sự muốn hợp binh liên thủ cùng Mặc Cúc Liên hay sao? Coi như đã bại được Mặc Xuyên, vị quốc sư Đột Quyết này cũng không phải cái hạng thiện nhân, nếu như hần thống nhất được thảo nguyên, không qua vài năm nữa Đột Quyết sẽ khôi phục nguyên khí. Đến khi đó, Hoa triều chúng ta lại sẽ bị người Đột Quyết khi dễ thôi.”

Phương Tranh cười nói: “Điều các người suy nghĩ vô cùng có đạo lý. Cho nên ta cũng tính toán thả mỗi câu chết hần.”

“Thả mỗi câu?” Ôn Sâm cùng Phùng Cừ Dao ngạc nhiên há mồm.

Phương Tranh biểu tình hổ thẹn nói: “Tuy rằng cuộc đời bốn soái câu trượt vô số lần, nhưng lúc này đây không thể nghi ngờ là sẽ câu chết hẳn. Ui da, ta phát hiện mình không quá mức thiện lương như tưởng tượng.”

Hai người Ôn Phùng ánh mắt đều trợn ngược, không phải khiêm tốn như thế? Người đã bao giờ thiện lương qua đâu.

Ba người đi vào trong soái trưởng, Phùng Cừ Dao chấp tay nói: “Nguyên soái, trận quyết chiến chẳng qua bao lâu nữa sẽ khai cuộc, rốt cuộc ngài đã tính toán như thế nào, ngại gì không nói cho chúng ta một chút. Chúng ta sẽ theo mưu kế của ngài mà hành sự, đừng nên sợ xôi hỏng bỏng không.”

Phương Tranh gật đầu: “Quả thật cũng nên nói cho các người biết, trận chiến sắp tới chính là một trận phân định thắng bại, nếu các người không hiểu mưu kế của ta, bàn cờ này nhiều khả năng sẽ không được hay cho lắm.”

Thần bí gọi hai người tới gần, Phương Tranh chỉ ngón tay lên tám bản đồ chiến trận, không ngừng di chuyển trên hoa quyền quyền.

“Các người nhìn xem, đây chính là gì?”

Ôn Sâm tranh công hưng phấn nói: “Thuộc hạ biết! Nguyên soái, đây chính là Hoa Quyền Quyền, một loại phép thuật nguyên rửa của người Đột Quyết, nó phi thường lợi hại.”

Phương Tranh cùng Phùng Cừ Dao mặt mũi đen thui: “....”

Con người này so với lão tử ngày càng bại hoại hơn ah!

“Nơi này chính là đại doanh của Mặc Xuyên. Còn đây là đại doanh của quân Bắc phạt chúng ta, hai doanh trại cách nhau năm mươi dặm, nếu như Mặc Xuyên phát binh tấn công, theo như tính cách tác chiến của người thảo nguyên thì sẽ mãnh mẽ xông thẳng tới, Mặc Xuyên phải chia tám vạn đại quân ra làm ba lộ, lấy ba phương hướng Đông, Tây, Bắc mà phát động công kích đại doanh phe ta. Còn chúng ta chia làm hai đạo quân, mai phục tại địa phương phân cách giữa năm mươi dặm, quốc sư Mặc Cúc Liên thì suất lĩnh năm vạn chiến sĩ của hắn, giúp chúng ta canh giữ đại doanh ở phía chính diện, đợi quân ta chạy đến hợp binh, đến lúc đó sẽ cùng nhau thực hiện chiến thuật vây đánh Mặc Xuyên.”

Phùng Cừ Dao buồn bực nói: “Nguyên soái, đây không phải cũng giống như ngài mới thương lượng cùng Mặc Cúc Liên hay sao? Chẳng lẽ chúng ta thật sự liên thủ với Mặc Cúc Liên, đối phó Mặc Xuyên hai mặt giáp công?”

Phương Tranh cười gian xảo: “Quả thật giống như lời nói cùng với Mặc Cúc Liên, bất quá chỉ khác một điểm nhỏ nhỏ mà thôi.”

Phương Tranh xoay ngược tám bản đồ trên bàn lại, sau đó ở địa phương đại doanh của mình, dùng ngón tay khoanh một vòng tròn lớn.

Phùng Cừ Dao không hiểu ra sao cả nhìn theo ngón tay Phương Tranh, trong khoanh tròn chính là phạm vi đại doanh của quân Bắc phạt, ngay cả năm vạn chiến sĩ trợ thủ của Mặc Cúc Liên cũng ở trong đó. Phùng Cừ Dao nhìn một lúc lâu sau, đuôi lông mày của hắn bỗng nhiên nhảy dựng, thất thanh nói: “Nguyên soái, chẳng lẽ ngài muốn....”

Đến giờ phút này rốt cuộc Phùng Cừ Dao cũng tỉnh ngộ. Đem tất cả những cử động của Phương Tranh sau khi tiến nhập vào thảo nguyên nhớ lại một lần, hắn phát hiện bàn cờ này thời gian từ lúc ở U Châu, Phương Tranh đã bắt đầu chậm rãi bố trí, thực hiện từng bước đi một.

Thật sự là một đại cục rộng lớn a!

Kì thật nói trắng ra, toàn bộ hành động của Phương Tranh đối với Mặc Cúc Liên chỉ dùng một câu nói để khái quát mà thôi: muốn thành đại sự, trước phải cho đi.

Sau khi Phương Tranh tiến nhập vào thảo nguyên, cơ hồ đều không có chút nào chậm trễ, thậm chí xung phong nhận việc chủ động tiêu diệt quân sở thuộc đóng tại Sài Mộng Sơn, hắn bày ra bộ dạng thật tâm

muốn giúp Mạc Cúc Liên báo thù phục quốc. Sau khi tiêu diệt Sài Mộng Sơn cùng Thái Vương xong, cũng không có thêm tranh công đòi hỏi ưu đãi trước mặt Mạc Cúc Liên. Hơn thế nữa, hắn còn ủng hộ Mạc Cúc Liên hướng phía đông xuất binh, thu hồi mục trường cùng các bộ lạc trên thảo nguyên, cổ vũ Mạc Cúc Liên gây dựng thực lực lớn mạnh. Mà đang cùng Mạc Xuyết chiến đấu những trận có quy mô nhỏ lẻ, hắn cũng chưa từng yêu cầu Mạc Cúc Liên xuất binh tương trợ, thật giống như hắn đang vì muốn giúp cho Mạc Cúc Liên phục quốc mà đến, hoàn toàn vô tư kính dăng không cần hỏi báo gì, chẳng ngại tướng sĩ Hoa triều hi sinh khi chiến đấu cùng quân Mạc Xuyết, chẳng ngại tướng lãnh quân Bắc phạt đối với hành vi của mình kín đáo phê bình sau lưng, Phương Tranh không thêm quan tâm. Vẫn như cũ vì giúp Mạc Cúc Liên phục quốc mà dốc hết tâm huyết, âm thầm phát triển đại mưu kế nghiệp của chính mình.

Rốt cuộc Phùng Cừu Dao cũng đã hiểu được mục đích của Phương Tranh.

Trước tiên đạt được tín nhiệm của Mạc Cúc Liên, sau đó âm thầm chờ đợi đến thời điểm mấu chốt mới dùng một đao đâm chết hắn. Đây cũng là mục đích chính mà Phương Tranh tính toán.

Ngay từ khi Mạc Cúc Liên vừa nhận lời đáp ứng Phương Tranh phòng thủ đại doanh, hắn liền bắt tri giác rơi vào cái bẫy mà Phương Tranh cẩn mật an bài.

Cái bẫy này chẳng những nhằm vào Mạc Xuyết, đồng thời cũng nhằm vào Mạc Cúc Liên. Hay nói theo cách khác, cái bẫy của Phương Tranh hoàn toàn nhằm vào người Đột Quyết.

Ngẩng đầu nhìn lại Phương Tranh, hai người Phùng Cừu Dao trên trán đã túa ra một tầng mồ hôi lạnh.

Độc, quá mức ngoan độc rồi! Người này như thế nào lại nghĩ sâu xa đến vậy?

Ngược lại Phương Tranh vẫn một bộ tươi cười thuần khiết như trước. Nụ cười hiền hòa đến mức vô hại cả người lẫn vật, thần tình sáng lạng rạng rỡ như ánh mặt trời sớm mai.

“Lão Phùng, đừng nhìn ta như vậy, ánh mắt của ngươi khiến cho toàn thân ta có cảm giác ngứa ngáy không yên.” Phương Tranh thẹn thùng đỏ mặt, bẽn lẽn nói.

Phùng Cừu Dao trong lòng ác hàn.

Chấp song thủ, Phùng Cừu Dao cười khổ nói: “Nguyên soái, ý tứ của ngài đại khái mặt tướng cũng hiểu biết một chút da lông, nhưng ngài có thể nói tường tận ra được hay không?”

Phương Tranh mỉm cười nói: “Ngươi chưa hiểu toàn cục phải không? Đúng vậy, ta chính là muốn bọn người Đột Quyết nổi da nấu thịt!”

Phùng Cừu Dao cùng Ôn Sâm đều cả kinh.

“Luận chiến lược, tướng sĩ Hoa triều ta không thể nào sánh bằng người Đột Quyết, chúng ta không có hi vọng đánh thắng được Mạc Xuyết, thậm chí ngay cả thu thập Mạc Cúc Liên cũng đều không xong, cho nên chúng ta chỉ có thể nhân cơ hội mà thôi”

“Nhân cơ hội?”

“Đúng vậy, nhân cơ hội dụng thế cục, tá lực đả lực, quân ta trả giá một phần lực lượng cực nhỏ, sẽ đạt được thắng lợi nhất định, trong đó biện pháp tốt nhất chính là khiến cho người Đột Quyết đi đánh người Đột Quyết, chúng ta tọa sơn quan hổ đấu.”

Phương Tranh cúi đầu, chỉ vào chấm bản đồ cười nói: “Các ngươi nhìn xem, lúc Mạc Xuyết tấn công vào doanh, Mạc Cúc Liên giúp chúng ta phòng thủ, mục đích của ta sẽ liền đạt được. Trước đó thương lượng cùng Mạc Cúc Liên rằng sau một canh giờ ta sẽ phát binh cứu viện, ân, nhưng quả thật ta không định làm chuyện ngu ngốc này.”

Phùng Cừu Dao cùng Ôn Sâm đưa mắt nhìn nhau, âm thầm đổ mồ hôi lạnh.

Mạc Cúc Liên chuẩn bị rơi vào tình cảnh mất nước diệt tộc rồi!

Nếu theo như lời Phương Tranh đáng tin thì heo mẹ đã leo lên cây rồi! Mạc Cúc Liên nhất định không ngờ được, câu chân lý này để cho hắn dùng quãng đời còn lại hối hận đi.

“Chỉ cần Mặc Xuyên cùng Mặc Cúc Liên động thủ, trường chém giết sẽ liên miên không ngừng, mà quân Bắc phạt ta thì án binh bất động, mặc kệ cho bọn chúng đánh nhau. Lúc hai bên lưỡng bại cầu thương, hoặc giả như Mặc Cúc Liên phát hiện ra sự tình bất diệu, hiểu được là trúng bẫy của quân ta, nhưng chuyện này vẫn không sao, coi như hấn phát hiện ra thì cũng không kịp xoay chuyển tình thế nữa rồi. Mấy vạn đại quân giao tranh, một khi phát động liền không có khả năng nói dừng là dừng, đây không phải như tiểu hài tử uỳnh lộn. Chờ bọn chúng đánh nhau đổ mắt, song phương tổn thương không sai biệt lắm thì chúng ta tiến hành kế hoạch, hai mặt giáp công hợp binh, bao vây chung quanh bọn chúng, khi đó vô luận là quân đội sở thuộc của Mặc Xuyên, hay là quân đội của Mặc Cúc Liên, đều sẽ bị chúng ta tiêu diệt.”

“Nhưng tướng sĩ Hoa triều ta không thiện chiến trên lưng ngựa, tuy rằng đối phó với hai quân thương vong của người Đột Quyết, vẫn là một chuyện tình đầy phiêu lưu mạo hiểm.”

Phương Tranh cười nói: “Cho nên chúng ta phải chuẩn bị nhiều công tác như, hướng triều đình bí mật điều thêm mấy vạn trường cung và lợi tiễn.”

Phùng Cừ Dao cả kinh nói: “Nguyên soái muốn dùng cung tên tập kích người Đột Quyết?”

“Không sai, chúng ta bao quanh bọn chúng, tự nhiên không cần phải xông tới cùng chúng liều mạng. Cứ đứng ở ngoài dùng cung tên bắn chết hết, hắc hắc người nào trúng tên thì xong đời, từ trước tới nay binh pháp dùng để đối phó với kỵ binh không có nhiều lắm. Riêng biện pháp dùng cung tên xạ kích chính là hữu hiệu nhất rồi, chờ sau khi bọn chúng hoảng loạn thành một đoàn, toàn quân không trở mình nổi thì chúng ta sẽ xung phong, gặp người giết người, gặp heo trảm heo, trận chiến này có thể nói là nhất chiến định càn khôn trong vòng mấy trăm năm qua của Hoa triều chúng ta.”

Phương Tranh thần sắc dần dần nghiêm túc: “Khi ta ở U Châu đã từng nói qua, tương lai thảo nguyên nhất định phải tính vào phạm vi lãnh thổ của Hoa triều! Người Đột Quyết từ lúc đó sẽ hoàn toàn bị hủy diệt! Kết cục của bọn họ chỉ có hai phương án, một chính là chết ở dưới đao của quân ta, hai là trở thành tù binh. Từ nay về sau mang thân phận nô tỳ, thảo nguyên sẽ do người Hoa triều chúng ta tiếp nhận toàn diện, tương lai phương bắc không còn sợ bị xâm phạm biên giới!”

Phùng Cừ Dao cùng Ôn Sâm hai mắt tỏa sáng, nhịp hô hấp có chút dồn dập.

Trước kia nghe Phương Tranh nói phải tính thảo nguyên vào phạm vi lãnh thổ của Hoa triều, mọi người nghe được liền xúc động không thôi, nhưng vẫn còn do dự lẫn nghi hoặc, dù sao người Đột Quyết đã cường đại hơn trăm năm qua, chỉ với mười vạn quân Bắc phạt, làm sao có thể chiếm cứ được cả thảo nguyên?

Hiện tại nghe xong mưu đồ chiến lược của Phương Tranh, rốt cuộc Phùng Cừ Dao cũng đã có tự tin cường đại.

Con mẹ nó! Chuyện này không chừng có khả năng thành công!

“Nguyên soái, vừa rồi ngài nói chuyện cùng Mặc Cúc Liên, bảo chúng rằng tám vạn chiến mã của Mặc Xuyên sẽ bị hạ độc. Chuyện này chỉ là lừa gạt khiến cho hấn an tâm có phải hay không?” Ôn Sâm nghi ngờ nói.

Phương Tranh không cao hứng: “Ai nói ta lừa gạt hấn vậy? Lời của ta bảo đảm là sự thật! Chuyện này ta sẽ nhờ vả nhạc mẫu tương lai chưa từng gặp mặt ah!”

“Ngài thật sự sẽ hạ độc tám vạn chiến mã của Mặc Xuyên?”

Phương Tranh thở dài nói: “Cái này chứng thực là hạ, hơn nữa còn là cái loại kịch độc kiến huyết phong hầu. Bất quá nếu chia phân đều cho tám vạn chiến mã, thì vẫn bị thiếu một chút đỉnh, tốt nhất chỉ cần mức độ tám con chiến mã kia sinh ra phản ứng bất hảo mà thôi. Tỷ như tiêu chảy, chân vó mềm nhũn, mã bộ mệt mỏi không chạy nổi, bao nhiêu phản ứng này đối với chúng ta mà nói thì quá đủ rồi, người Đột Quyết cưỡi ngựa mới thiện chiến, nếu đám ngựa này không chạy nhảy nổi, chiến lược của bọn họ tất hấn sẽ bị tê liệt. Trên chiến trường chỉ cần mã bộ chạy chậm chút thôi, chúng ta liền có nhiều cơ hội ra tay hơn.”

Phùng Cừ Dao cùng Ôn Sâm đồng loạt gật đầu, ánh mắt nhìn Phương Tranh phức tạp khó hiểu.

Vị nguyên soái này của chúng ta cả đời quỷ kế đa đoan, thích đứng sau lưng đùa giỡn ám chiêu, trông cậy vào hấn quang minh chính đại một lần, chỉ sợ kiếp này vô khả rồi.

Phương Tranh sâu kín thở dài, sắc mặt lại hơi mang vài phần hổ thẹn: “Luận ra mà nói thì tướng sĩ Hoa triều của chúng ta khổ chiến sẽ không thua người Đột Quyết, ta cũng không cần phải làm cái chuyện thất đức như thế, chúng ta nhận thức nhiều năm qua, hiểu rõ tâm tư của nhau. Các người đều rõ ràng con người của ta rất chính trực, thực thiện lương, từ trước đến nay đều dùng đức thu phục người, không bao giờ...Ài, hai người diễn cảm như vậy là có ý gì? Ta nói không đúng hay sao? Đừng mang cái bộ dạng bà ngoại không thương, ông cậu không yêu ra dọa ta, cẩn thận lão tử sẽ phê bình các người.”

“Nguyên soái uy vũ!”

Đêm đó Phương Tranh phái ra mấy ngàn kỵ binh, chia làm ba hướng đông, tây, bắc mà phân tán ra, cảnh giới trong phạm vi hơn mười dặm để phòng ngừa quân địch do thám đại doanh Bắc phạt, nếu mặc phải trinh thám đại doanh của Mặc Xuyên, thì giết chết không tha.

Cùng thời gian đó, đại quân Bắc phạt nhân cơ hội trời còn đêm tối, bắt đầu lặng lẽ tiến hành xuất kích, hơn mười vạn nhân ảnh chia làm hai cánh quân, phân biệt phương hướng đông tây mà hành tẩu, lưu lại một tòa đại doanh tĩnh lặng không người.

Ngay sau khi quân Bắc phạt xuất phát, Mặc Cúc Liên suất lĩnh năm vạn chiến sĩ Đột Quyết lặng lẽ tiến vào chiếm giữ đại doanh Bắc phạt, thủ vệ cửa doanh đều là chiến sĩ giả trang phục sức binh lính Hoa triều.

Hai cánh quân mau chóng hình thành trận thế, quân giao công tác thủ bị đại doanh.

Hết thảy mọi hành động đều được tiến hành một cách thần không biết quỷ không hay. Giống như chưa từng phát sinh qua chuyện gì.

Trong đêm đen, Phương Tranh đứng ở trước cửa đại doanh, cầm tay Mặc Cúc Liên xoa nắn. Một bộ dạng lưu luyến không rời, thậm chí trong mắt xuất hiện nhiệt lệ bi tráng.

“Quốc sư ah! Cái gì cũng đừng nói, giọt nhiệt lệ này của ta, phi thường....phi thường nóng bỏng...” Phương Tranh nghẹn ngào đến mức thanh âm đều biến dạng.

Mặc Cúc Liên nhìn nhiệt lệ nơi khóe mắt Phương Tranh, cùng biểu tình bi tráng trên mặt, không khỏi ầm giọng nói: “Nguyên soái khổ cực, trận chiến này có thể định được càn khôn hay không, toàn bộ là nhờ vào nguyên soái phối hợp chỉ huy tác chiến, ta và người liên thủ thì Mặc Xuyên nhỏ nhỏ kia đều sẽ tan thành tro bụi thôi.”

Phương Tranh nặng nề gật đầu, xúc động nói: “Quốc sư nói chí phải, sau đêm nay, thời điểm mà chúng ta gặp lại sẽ là lúc hát vang ca khúc khải hoàn ở trong đại doanh, cùng nhau say sưa vui mừng uống rượu, quốc sư a! Đường đi tuy gian nan khúc chiết, nhưng thắng lợi ngày mai chỉ dễ dàng như ăn cháo mà thôi, chúng ta cùng tiến cùng lui cùng tạo dựng nên một tương lai tươi sáng!”

Mặc Cúc Liên da mặt co giật vài cái, người này nói chuyện ngâm nga như đọc thơ a?

Một lần cuối cùng nắm chặt bàn tay của Mặc Cúc Liên, Phương Tranh nhiệt lệ ào ào: “Quốc sư bảo trọng! Ô..ô...Ta thật không nỡ...”

“Phương nguyên soái, nếu không người lưu lại đây, chúng ta cùng nhau sát cánh chiến đấu?”

Phương Tranh nghe vậy cả người run nhẹ, khẩn trương nói: “Như vậy sao được? Hơn mười vạn nhân mã đều chờ lệnh của ta đó, ta nói lưu luyến người, chỉ là ứng cảnh mà thôi, mọi người đừng cho là sự thật.”

Mặc Cúc Liên hồ nghi nói: “Người nói lúc quyết chiến sẽ dẫn quân cứu viện tới, lời này cũng không phải là ứng cảnh đó chứ?”

“Làm sao như thế được đây? Quốc sư a, người cứ hay đùa bỡn, nhìn xem ta có khi nào không giữ uy tín trong những lần trọng đại? Yên tâm, sẽ không hỏng việc, ta cam đoan đuổi tới cứu viện đúng lúc, cùng nhau tiêu diệt Mặc Xuyên.”

“Phương nguyên soái, lão phu càng nghĩ càng thấy bất an, thật sự người không định gạt ta đó chứ?” Mặc Cúc Liên khóe mắt co giật, thần tình hồ nghi nói.

“Ai nha, lão gia hỏa người thật dài dòng! Ta không có lừa người, chắc chắn sẽ không lừa người, làm sao người lại không tin ta đây? Tâm tư của người Đột Quyết các người thật sự quá ám muội, một chút ánh nắng mặt trời cũng không có.”

“Nhưng người có thể giải thích tại sao trên mặt người luôn mang nụ cười âm hiểm hay không?”

“Đó là niềm khát khao sự thắng lợi của chúng ta!”

“Vậy ư, ánh mắt của người làm sao giống như đang chột dạ thế?”

“Đó là do buổi tối hôm qua nóng lòng không ngủ được, cho nên trong mắt có vẻ lác thần.”

“Vậy....”

“Được rồi, được rồi! Mau dừng lại đi! Nếu còn tiếp tục kéo dài thời gian sẽ làm hỏng việc quân cơ, ta đi trước đây!” Toàn bộ binh lính quân Bắc phạt đều rút lui khỏi đại doanh, quay đầu lại nhìn nhìn, thân ảnh của Mặc Cúc Liên vẫn đứng ở trước cửa doanh, bộ dạng già nua dần dần khuất xa.

Ôn Sâm thúc ngựa tiến lên, hơi có chút không đành lòng nói: “Nguyên soái, bộ dạng của Lão Mặc nhìn thật đáng thương.”

Phương Tranh trừng mắt liếc xéo hần một cái, ôn hòa nói: “Nếu không người ở lại trong đại doanh chậm rãi bồi tiếp hần, như thế nào?”

Ôn Sâm rung mình, mau chóng dùng ngữ khí căm hận nói: “Nhưng đáng thương lại không bằng chỗ đáng hận! Phi! Đáng kiếp hần.”

Đội quân hành tẩu nhanh như bay, mục đích của bọn họ đều không phải năm mươi dặm theo như lời Phương Tranh nói, mà là phân biệt hai hướng Đông-Tây tạo thành một hình vòng tròn phạm vi trăm dặm. Thẳng cho đến khi xác định quân trình thám của Mặc Xuyết không có khả năng truy tung được, lúc này hai cánh quân Bắc phạt mới hạ trại, phái ra kỵ binh cảnh giới bốn phía chung quanh.

Buổi sáng sớm hôm sau, thủ hạ Ảnh Tử hồi báo rằng mẫu thân của Tiểu Lục đã được thuận lợi cứu ra, cách nơi này không đến mười dặm.

Phương Tranh hết sức vui mừng, đây thật sự là một tin tức tốt lành, sau khi cứu được nhạc mẫu nương nương, hần đánh nhau với Mặc Xuyết liền không cần sợ ném chuột vỡ đồ.

“Nhanh! Mở cửa đại doanh, ta tự mình đi nghênh đón!” Phương Tranh hưng phấn nói.

Tiểu Lục đứng ở bên cạnh vui mừng đến mức lệ châu lã chã. Rốt cuộc nàng cũng không chờ đợi nổi giây phút này, lao ra ngoài soái trường nhảy lên một con ngựa, sau đó vội vàng phóng hướng ngoài mà đi.

Phương Tranh cực kỳ hoảng sợ, vội vàng triệu tập gần ngàn binh lính, thúc ngựa đuổi theo sau nàng.

Gần ngàn kỵ binh thúc ngựa phi nhanh, Tiểu Lục ở phía trước, Phương Tranh đuổi sát sau lưng.

Mười dặm lộ trình rất nhanh đã tới, xa xa trước mặt, đang có hơn mười kỵ mã chạy đến, bọn hần thân mặc áo giáp màu đen, trận hình như chúng tinh cùng nguyệt, gắt gao bảo hộ một nữ tử mặc bạch sắc trường sam.

Tiểu Lục vừa chứng kiến nhất thời hốc mắt đã ướt át, tay roi thúc ngựa nhanh hơn, nhin không được bi thương kêu lớn: “Nương...”

Thanh âm trong trẻo lan truyền thật xa, nữ tử vận bạch y hơi ngẩn người, sau đó hung hăng thúc lưng ngựa một roi, phóng nhanh tới phía nàng, trong miệng cũng bi thiết kêu: “Lục nhi...”

Hai kỵ mã rất nhanh liền gặp nhau ở trên thảo nguyên mênh mông bát ngát. Mẹ con hai người ngồi trên lưng ngựa, ngơ ngác tương ngộ, trong mắt lệ chảy thành dòng nhưng thần tình vui sướng có, bi thương có, chua xót có, giao nhau hòa quyện thành một đoàn, nhất thời hai mẹ con đã quên ngôn ngữ.

Năm năm trước hai người thất lạc nhau ở trong loạn binh. Năm năm cách xa, hai người đều chịu khổ quá nhiều, trong lòng gánh nặng quá nhiều tâm sự, hiện tại mẫu tử sum vầy, nhưng hai người cũng không biết nên mở miệng như nào cho phải.

Đứng ngay người sau một lúc lâu, thẳng cho đến khi truyền tới tiếng vó ngựa của Phương Tranh, lúc này mới đánh thức bọn họ.

Tiểu Lục giật mình, bỗng nhiên nhảy xuống ngựa, hai đầu gối mềm nhũn, quỳ trước ngựa Nghiêm Dương thị nghẹn ngào nói: “Nương...!”

Nghiêm Dương thị nước mắt tràn khuôn mặt, cũng nhẹ nhàng xuống ngựa, phóng tới trước mặt Tiểu Lục, mạnh mẽ ôm lấy nàng, khóc không thành tiếng nói: “Lục nhi, Lục nhi, hài tử đáng thương của ta.”

Tiểu Lục nép ở trong lòng Nghiêm Dương thị, rồi cuộc cũng khóc rống lên, năm năm qua có bao nhiêu ủy khuất, đều như muốn trút sạch theo hai dòng lệ châu. Năm xưa đó tiểu cô nương chỉ mới tròn mười hai tuổi, trốn ở trong chum nước tránh được người Đột Quyết đánh phá cướp bóc, được Phương lão gia cứu thoát, một đường vẫn còn hoảng sợ không thôi. Sau đó lại trở thành nô tỳ vì muốn báo ân cứu mạng, tiểu nữ tử mười hai tuổi trong năm năm qua thừa nhận rất nhiều áp lực cùng khổ nhục, hiểu được đạo lý nhân tình thế thái, bao nhiêu khổ cực đó nguyên bản nàng không phải gánh chịu.

Tiểu Lục một bên khóc rống, một bên giơ bàn tay phấn nộn, nhẹ nhàng đánh trên người Nghiêm Dương thị, giống như tiểu hài tử bị vô tận ủy khuất: “Nương, năm năm qua người đã đi đâu? Tại sao người bỏ mặc hài nhi? Người có biết năm năm qua ta phải chịu rất nhiều khổ cực hay không,...ngô....ngô...”

Nghiêm Dương thị quỳ nửa người ở trên mặt cỏ, ôm thật chặt lấy Tiểu Lục, chỉ một mực khóc rống.

403. Chương 388 - 390: Quyết Chiến Cuối Cùng

Trên thảm cỏ xanh biếc Tiểu Lục và Nghiêm Dương thị ôm nhau khóc rống, khóc đến mức tê tâm liệt phế, phảng phất như muốn đem khổ sở năm năm chia lìa một hơi phát tiết sạch sẽ.

Phương Tranh đứng ở cách đó không xa, bình tĩnh nhìn hai người, khóe mắt của hắn cũng không khỏi xuất hiện hồng quang ướt át, sau đó hắn dùng sức lắc đầu vài cái, liều mạng kim nén nước mắt tràn mi.

Nhóm quân sĩ đứng ở cạnh đó đối với vị Tiểu Lục phu nhân của nguyên soái này tất nhiên là quen thuộc, nhìn tình cảnh mầu tử hai người sum họp, không ít hán tử tâm tư sắt thép cũng phải lặng lẽ quay lưng đi, âm thầm lau nhiệt lệ.

Không biết hai người khóc bao nhiêu lâu, lúc này Phương Tranh mới tiến lên phía trước, nâng đỡ tấm thân gầy yếu của Tiểu Lục nhẹ giọng nói: “Tiểu Lục, chúng ta về doanh trước đi, sum họp là đại hỉ, đừng cứ khóc như thế.”

Tiểu Lục gật đầu, nhu thuận đứng lên lau nước mắt, lại đỡ Nghiêm Dương thị dậy ôn nhu nói: “Nương, Lục nhi đã làm thê tử của người ta, vị này chính là trượng phu, hân...hân đối xử với Lục nhi rất tốt.”

Nghiêm Dương thị vội vàng lau nước mắt, ngưng trọng quan sát Phương Tranh. Dưới ánh mắt trời rục rịch, một thiếu niên thân mặc áo giáp bạch ngân, gương mặt tuấn tú đang mỉm cười nhìn mình, chỉ tiếc trong nét tươi cười của hắn chẳng biết tại sao lại có vài phần gian manh như đao tặc, thoát nhìn hơi có vài phần tà dị.

Nghiêm Dương thị trong lòng cả kinh, người này tuổi trẻ như vậy, thật sự đúng là nguyên soái của hơn mười vạn tướng sĩ Hoa triều đi trình phạt sao? Rồi cuộc hân có bốn sự gì? Quan trọng nhất là hắn có thật lòng nữ đối xử tốt với nữ nhi của mình không?

Nhìn nụ cười tràn ngập tà khí của Phương Tranh, Nghiêm Dương thị tim đập nhảy dựng, nghĩ tới lúc vị Phương nguyên soái sai người đưa cho mình phong thư buồn nôn đến cực điểm. Chẳng biết tại sao nàng lại đỏ mặt, ngay lập tức sửa sang trang phục, hướng Phương Tranh cúi người hành lễ, ôn nhu nói: “Ta cảm tạ Phương nguyên soái đã chiếu cố cho Tiểu Lục suốt năm năm qua, cũng tạ ơn Phương nguyên soái phái thuộc hạ đi cứu mang ta, ân này to lớn giống như tái tạo.”

Phương Tranh vội vàng bước dài tới phía trước, không ngần ngại nắm chặt bàn tay Nghiêm Dương thị, nắm đến mức sít sao khiến cho Nghiêm Dương thị cả kinh, muốn tránh thoát cũng không được, tiểu diện không khỏi nổi lên vài phần tức giận.

“Nhạc mẫu đại nhân nói quá lời, ta và ngài đều là người một nhà, hà tất phải khách khí như thế? Tiểu Lục là phu nhân của ta, ngài đương nhiên là trưởng bối, tiểu tể ta sao dám nhận lễ của nhạc mẫu đại nhân, phải chăng ngài muốn tiểu tể giảm thọ?”

Nghiêm Dương thị chứng kiến Phương Tranh ngữ khí nghiêm trang, biểu tình chân thành, có lẽ hấn nắm tay của mình cũng là do không kiềm lòng được, đều không phải cố tình khinh bạc, nghĩ vậy nên Nghiêm Dương thị cảm thấy nếu chính mình giựt tay ra thì lại có chút bất nhã, đành phải đỏ mặt tùy tiện để cho Phương Tranh nắm chặt tay mình.

Chẳng qua biểu hiện của vị Phương nguyên soái này cũng quá mức chân thành, nói xong mắt hổ của Phương Tranh chớp động vài cái, lại rơi lệ, ngữ khí ngày càng nghẹn ngào: “Nhạc mẫu đại nhân, ngài cùng Tiểu Lục từ biệt nhiều năm, ngài không biết mỗi ngày Tiểu Lục đều nhớ tới ngài mà lệ ướt dưới gối, ban đêm chẳng tài nào ngủ ngon. Nhiều năm qua kiên định như một ngày, Tiểu Lục nàng thật khổ ah!....Ồ ô ô, đương nhiên tiểu tể cũng muốn ngài, trình độ muốn ngài không thua gì Tiểu Lục, hôm nay may mắn được diện kiến nhạc mẫu đại nhân bình an vô sự, trong lòng tiểu tể phi thường vui mừng....Ồ ô ô, nhạc mẫu đại nhân, ngài tuy rằng đã không còn trẻ, nhưng da thịt trên tay vẫn trơn mềm nhẵn nhụi, tiểu tể cảm thấy được rất mềm mại ah!....Ồ ô ô....”

“Nha!” Nghiêm Dương thị nhảy dựng lên giống như bị chó cắn, biểu tình ngưng ngừng dùng sức giãy thoát khỏi bàn tay Phương Tranh, sau đó chỉ thẳng vào hấn, giận cũng không phải, máng cũng không phải, phi thường rối rắm.

Tiểu Lục vội vàng hòa giải nói: “Nương, phu quân cũng là sốt ruột, cho nên bộ dạng mới khẩn trương như thế a!”

Phương Tranh vội vàng nức nở gật đầu nói: “Đúng, đúng thế, tình thâm nghĩa trọng, cho nên hình dạng của tiểu tể mới khẩn trương như vậy.”

Tiểu Lục quay đầu nhìn lại hung hăng trừng mắt Phương Tranh.

Bên trong đại doanh của Mặc Xuyên, một gã bách phu trưởng vội vàng chạy vào vương trướng, lớn tiếng nói: “Hồi bẩm đại hân, tìm khắp trong ngoài đại doanh nhiều lần, vẫn không trông thấy bóng dáng Nghiêm phi, giống như đã tan biến vào trong không khí vậy.”

Mặc Xuyên sắc mặt tái nhợt, nghe vậy bước dài lên phía trước, đá một cước khiến cho vị bách phu trưởng kia ngã lộn nhào, tức giận nói: “Người còn đang sống như thế nào biến mất được đây? Trong nội doanh cảnh phòng nghiêm mật, nàng biến mất như thế nào? Mau đi điều tra cho bốn hân! Đêm qua người nào chịu trách nhiệm tuần tra vùng phụ cận vương trướng? Quý phi thất tung không tìm thấy bóng dáng, mau lôi hấn ra chém đầu đi!”

Bách phu trưởng nhìn khả hân giống như một đầu dã thú bị thương, không khỏi rung mình một cái, vội vàng xoa ngực hành lễ, mau chóng rời đi.

Mặc Xuyên ở trong vương trướng càng nghĩ càng giận, thật sâu trong tâm thức nảy sinh vài phần cô tịch.

Nghiêm phi, Nghiêm phi, người rốt cuộc vẫn quên ta mà đi, chẳng lẽ mấy trăm năm qua đối xử với người hết mực chân thành, đều không khiến cho người cảm động hay sao? Trong lòng của người ngoại trừ gã trượng phu đã trở thành du hồn dã quỷ kia, không thể chấp nhận được một nam nhân khác chiếm cứ ư? Bốn hân có điểm nào không bằng gã trượng phu đã chết của người đây?

“Ầm!”

Trong cơn cuồng nộ Mặc Xuyên một cước đá bay kỷ án* làm bằng gỗ lim. (*: Bàn nhỏ)

“Người đâu, người đâu!” Mặc Xuyên hai con ngươi trợn ngược lên, trong mắt tơ máu giăng chằng chịt: “Đám thị nữ chiếu cố sinh hoạt thường ngày cho Nghiêm phi...Tất cả đều giết hết cho ta! Giết! Không còn Nghiêm phi, bọn chúng cũng không cần sống tiếp nữa!”

“U u u...” Tiếng tù sừng trâu trầm thấp mà thê lương vang vọng nơi đại doanh, thanh âm nức nở giống như thương tiếc cho hàng vạn sinh linh sắp mất đi tánh mạng.

Một gã vạn phu trưởng nhẹ bước tiến vào, thần tình cung kính xoa ngực nói: “Khả hân vĩ đại, thời gian điểm binh quyết chiến đã tới, thân làm con dân trung thực của ngài, chúng ta nguyện dưới sự dẫn dắt của Khả Hân mà san bằng khắp mọi nơi ánh mặt trời có thể chiếu rọi.”

Dùng sức lắc đầu, Mặc Xuyên cố nén bi thương trong lòng, thời khắc quyết chiến đã cận kề, không còn thời gian tra xét nơi hạ lạc của Nghiêm phi, Mặc Xuyên tin tưởng một khi chính mình thắng trận, toàn bộ thiên hạ gấm vóc đều nắm giữ trong tay, thì nữ nhân vô tình kia sẽ xuất hiện trước mặt mình, nhất định sẽ phủ phục dưới chân mình, ca tụng mình là Vạn vương chi vương, nhất định là như thế!

“Truyền lệnh của bốn hãn, toàn quân chia thành ba lộ, mục tiêu hướng đại doanh quân Hoa triều tiến công!”

Trên thảo nguyên mênh mông bát ngát, phóng mắt nhìn không thấy cuối trời, bỗng nhiên có ba đạo hắc giống như ba cỗ hồng thủy mãnh mẽ tràn tới, phân chia thành phương hướng Đông, Tây, Bắc, nhanh như chớp phóng đến hướng đại doanh quân Bắc phạt Hoa triều.

Trong đại doanh, chiến sĩ Đột Quyết mặc phục sức binh lính Hoa triều đứng ở trên đài quan sát trước cửa doanh, thỉnh thoảng ngưng mắt nhìn ngó bốn phía, bỗng nhiên dùng tiếng Đột Quyết lớn tiếng kêu: “Đến rồi! Kỵ binh Mặc Xuyên đến rồi!”

Binh lính Đột Quyết ở trong đại doanh bày trận thế chờ quân địch, nghe vậy mau chóng dùng cự mã, chông sắt, dây cản ngựa, cùng với một số cung tiễn không nhiều lắm bố trí cho thỏa đáng, mặt khác có người vội vàng chạy đến soái trường, báo tin cho Mặc Cúc Liên biết tình huống.

Hết thấy được tiến hành đâu vào đấy, người Đột Quyết trời sinh đã là chiến sĩ, bọn hãn cũng không ngại địch nhân cường đại, đối với bọn họ mà nói địch nhân càng cường đại, càng có thể kích thích ý chí chiến đấu của bọn hãn. Người Đột Quyết chính là tộc người sống trên lưng ngựa, chỉ cần cỡi chiến mã, bọn hãn hoàn toàn có lòng tin tưởng vào chính bản thân mình, chẳng sợ địch nhân là Mặc Xuyên đồng dạng cũng hung tàn thị huyết.

Mặc Cúc Liên ngồi ở trong soái trường đang nhắm nháp trà long tỉnh mà Phương Tranh lưu lại cho hãn, nghe được chiến sĩ dưới trường hồi báo tình huống, dù Mặc Cúc Liên sớm đã chuẩn bị tư tưởng nhưng giờ phút này vẫn không tự chủ được, cả người run rẩy bất tri giác.

“Đến rồi, cuối cùng thì Mặc Xuyên cũng đến rồi...” Gương mặt già nua của Mặc Cúc Liên hơi tái nhợt, hết thấy đúng như Phương Tranh cùng mình đã sở liệu, quả nhiên Mặc Xuyên phát động toàn quân, giống như một đầu ngựa lang hung ác tàn nhẫn, ngoan tâm hướng đại doanh tiến công.

Cắn chặt răng, Mặc Cúc Liên cầm chén trà tỉnh xảo trong tay hung hăng ném mạnh trên mặt đất, cố nhiên tự trấn định nói: “Phân ra hai ngàn người, bảo vệ tiểu Khả Hân, nhân số còn lại mau chóng tập kết, tùy thời nghe lệnh lão phu chiến đấu cùng Mặc Xuyên!”

“Tuân lệnh!” Chiến sĩ dưới trường nghiêm trang lĩnh mệnh.

“Chậm đã!” Mặc Cúc Liên gọi hãn quay lại, trên mặt lộ ra tia cười mang tính chất an ủi, mà cũng không biết là an ủi chiến sĩ dưới trường hay đang tự an ủi chính mình: “Mau truyền lệnh tới các chiến sĩ anh dũng của ta, binh lực bên phía Mặc Xuyên chỉ hơn chúng ta có ba vạn nhân mã, chỉ cần quân ta giữ vững được nửa canh giờ, minh quân của Hoa triều sẽ đến cứu viện, lão phu hướng các chiến sĩ cam đoan, đây là trận chiến cuối cùng trên thảo nguyên, sau này các ngươi có thể chia nhau vô số nô lệ cùng dê ngựa, trở lại bộ lạc của mình trải qua những ngày tháng sung túc no đủ.”

“Dạ!” khí thế của chiến sĩ kia tăng cao rõ rệt, hãn liếm liếm môi, trên mặt lộ vẻ tươi cười tham lam, hớn hở chạy ra ngoài truyền quân lệnh.

Mặc Cúc Liên nặng nề ngồi phệt xuống tràng kỷ, sắc mặt biến thành một đoàn tái nhợt. Hãn có thể an ủi chiến sĩ dưới trường nhưng lại không thể tự an ủi chính mình.

“Phương Tranh, hãn thực sẽ đến cứu viện cho ta sao? Chỉ mong là như vậy đi, dù sao từ trước đến nay Hoa triều luôn luôn tôn trọng tín nghĩa, nếu như đã nói qua mà không làm được, quay trở về Phương Tranh tất sẽ bị người đời khinh thường, hãn không dám mạo hiểm khinh nhờn thiên hạ rộng lớn.”

Ngẫm lại, con người của Phương Tranh đâu có sợ hãi bị người ta xem thường? Da mặt của hãn....

Trong đầu tính toán thiệt hơn, nét mặt già nua của Mặc Cúc Liên không ngừng biến đổi, cả người tựa như mới ốm dậy, phút chốc nóng như hỏa lò, phút chốc lại lạnh lẽo như băng tuyết.

“Tình thế đã đến nước này, bất luận Phương Tranh có tới cứu viện hay không, lão phu đều phải liều mạng rồi.”

oOo.

Ba đạo bóng đen tràn tới phạm vi đại doanh Bắc phạt càng lúc càng gần, chia làm ba phương hướng mơ hồ hình thành xu thế bao vây không còn khe hở, chỉ có ngoảnh mặt về phương nam là dòng nước chảy xiết của con sông Đông Hà, đây mới chân chính là tử địa.

Vó ngựa oanh long, cờ xí phấp phới, nguyên bản ánh mặt trời tươi sáng trên thảo nguyên trong phút chốc bị mây đen che khuất, đất trời rơi vào một mảnh âm trầm sợ hãi, hơn thế nữa là từng luồng sát khí nồng đậm bắt đầu tùy ý lan tràn.

Quân tiên phong của đại quân Mặc Xuyên chỉ còn cách đại doanh Bắc phạt không đầy năm trăm bước, thậm chí trong nội doanh chiến sĩ Đột Quyết có thể nhìn thấy chiến mã của đám người kia chạy băng băng thồ ra từng luồng bạch khí trong lỗ mũi, cùng với ánh mắt lạnh khốc che kín tơ máu của đám người cười trên lưng ngựa.

“Cung tên chuẩn bị!” Bách phu trưởng phòng thủ nội doanh lớn tiếng ra lệnh.

“Kéo!” Từng mũi lợi tiến tản mát ra lãnh quang sắc bén, nhắm thẳng vào địch nhân càng lúc càng tới gần.

“Hí hí...hí hí...” Ở ngoài trăm bước, quân tiên phong dưới trướng Mặc Xuyên đã có hơn mười con chiến mã vấp phải dây cản ngựa, đột nhiên ngã sấp trên mặt đất, ngay lập tức chiến sĩ ngồi trên lưng ngựa cũng lảo đảo không vững lên, ở giữa không trung tạo thành một đường cong, sau đó nặng nề rơi vào vị trí chông sắt đã được mai phục, ngay cả hét thảm một tiếng cũng không kịp phát ra, liền bị những mũi chông sắc bén đầu thủng người, chớp mắt hồn lìa khỏi xác, huyết dịch trong người chảy ra nhuộm đỏ thắm cả bãi cỏ xanh biếc.

Chịu ảnh hưởng của quán tính, các chiến sĩ ở phía sau không kịp tránh né, dồn dập ngã khỏi lưng ngựa, trong lúc nhất thời hơn trăm chiến sĩ còn chưa kịp bò dậy, liền đã bị các chiến hữu ở phía sau vô tình giẫm đạp, thế tấn công hơi chững lại một chút nhưng rất nhanh đã khôi phục bình thường.

“Bắn tên!” Chiến sĩ Đột Quyết phòng thủ trong đại doanh lớn tiếng quát.

Lợi tiễn ngợp trời, nhanh như chớp được bắn ra khỏi dây cung, khung cảnh bốn phía nhất thời trở nên tối sầm, trong chớp mắt mưa tiễn như một đàn châu chấu lan tràn, phô thiên cái địa hướng trên đầu các kỵ sĩ bên ngoài đại doanh mà vọt tới.

Chỉ nghe vang vọng tiếng kêu thảm thiết không ngừng, trận hình quân tiên phong của Mặc Xuyên cũng bắt đầu xuất hiện vài khoảng trống. Không ít kỵ sĩ trúng phải tên, kêu thảm ngã khỏi lưng ngựa, sau đó lại bị mã bộ phe mình cuốn cuộn bao phủ.

“Bắn tên!”

Trên chiến trường không có lòng thương hại, địch nhân vong mạng thì chính bản thân mình mới có thêm cơ hội sinh tồn, đây là đề mục bất khả kháng.

Khoảng cách năm trăm bước bên ngoài cổng doanh, quân tiên phong Mặc Xuyên còn chưa cùng Mặc Cúc Liên chính thức giao tranh, liền đã bị tổn hại mất vài trăm nhân mã.

“Kỵ binh xạ tiễn lên trước!”

Mặc Xuyên ở trung quân, thần tình xanh mét ra lệnh: “Toàn bộ hướng tới cổng đại doanh Bắc phạt bắn tên! Áp chế cung thủ của địch nhân!”

Lệnh kỵ huy động, kỵ sĩ trung quân gần vạn người đồng loạt thúc ngựa, phóng nhanh ra khỏi hàng ngũ trung quân, hướng tới cổng đại doanh Bắc phạt mà phóng đi như bay, đám kỵ sĩ động tác nhất trí rút trường cung ở sau lưng ra, gợn găng linh hoạt lấp tên giương cung.

Vó ngựa như sấm rền, cách phạm vi cổng đại doanh ngày càng gần.

“Bắn tên!” Theo mệnh lệnh của khả hãn truyền ra, gần vạn xạ kỵ đồng thời buông tay, lợi tiễn phô thiên cái địa bắn thẳng về phía cổng đại doanh.

Nhất thời chiến sĩ phòng thủ trong đại doanh phải nằm xuống né tên, quân tiên phong của Mặc Xuyên cuối cùng lại khôi phục thanh thế, gần, càng lúc càng gần hơn...

“Ki...i..a.” Hơn mười kỵ sĩ dẫn đầu tay vung loan đao, trong miệng phát ra thanh âm giận dữ, phóng vào trong cổng đại doanh.

Mặc Xuyên phóng mắt nhìn ra phía xa, trên mặt hiện rõ biểu tình vui mừng: “Nhanh! Toàn bộ xông vào, gà chó cũng không được tha! Đám người Hoa triều ti tiện, không xứng đáng sống ở trên đời.”

Mặc Cúc Liên khoe mắt co giắt vài cái, mau chóng rút loan đao ra khỏi vỏ, thân hình già nua phấn chấn nói: “Toàn quân xông ra khỏi doanh! Cùng bọn chúng ở trên thảo nguyên quyết chiến một trận sống còn!”

Mệnh lệnh ban xuống, nhất thời mấy vạn chiến sĩ trong doanh cũng la hét rung trời, quơ loan đao thúc ngựa phóng ra phía ngoài.

“Oanh!”

Hai quân giống như hai cơn hồng thủy hung tợn đụng vào nhau, phát ra những chuỗi hoa lửa chói mắt.

“Sát!” Gã bách phu trưởng dưới trướng Mặc Cúc Liên là người đầu tiên xung phong, dùng tiếng Đột Quyết quát tháo.

Vừa dứt lời, gã bách phu trưởng liền tung một đao hung hăng bổ về phía kỵ sĩ quân Mặc Xuyên, bạch quang xẹt qua, trên gương mặt kỵ sĩ chậm rãi lưu lại một đạo vết máu, hấn mở to hai mắt, không dám tin nhìn địch nhân của mình, trong miệng lẩm bẩm nói: “Người...người là người Đột Quyết.”

Gã bách phu trưởng cười lạnh lùng, vẫn ngồi trên ngựa mà tung một cước, trầm trọng đá hấn văng ra khỏi lưng ngựa.

“ Xông lên! Toàn bộ lao ra khỏi đại doanh! Xu thế tiến công của quân Mặc Xuyên đã chậm, chúng ta cùng lên anh dũng giết địch!” Mặc Cúc Liên đứng ở bên ngoài soái trướng quơ loan đao trong tay, giờ phút này thần tình của hắn dữ tợn, hoàn toàn không còn bộ dạng mộc mạc nho nhã như thường ngày.

Bên ngoài đại doanh bắc phạt, một cuộc tàn sát đẫm máu giữa người Đột Quyết với nhau do Phương Tranh đạo diễn đang được tiến hành, tràng cảnh mỗi lúc càng thêm kịch liệt, trong phạm vi một dặm đã không còn trông thấy thảm cỏ xanh biếc, mặt cỏ đã bị máu tươi nhuộm đỏ thành một đoàn. Đạp vào trong tầm mắt có thể chứng kiến được, tất cả đều là một mảnh xích quang, mùi máu tanh tựa như sắt rỉ bình thường, ngửi mùi muốn buồn nôn, nhìn thấy mà kinh tâm.

Bên ngoài đại doanh thi thể chồng chất thành đống như núi cao, từng chiến sĩ Đột Quyết phát cuồng giơ loan đao trong tay lên, sau đó không lưu tình chút nào hạ xuống, như cái lưỡi liềm của thần chết một khi đã ra thì phải thu về được sinh mệnh của người khác....hoặc có thể đó cũng chính là mình.

Mười mấy vạn người đại chiến đúng theo như sở liệu của Phương Tranh lúc trước, một khi phát động liền không dễ dàng ngừng lại. Trên chiến trường chỉ có hai lựa chọn tàn khốc một sống hai là chết, cùng với mùi máu tanh tràn ngập khắp bốn phía trong không khí, mọi thứ như tiện dãi kích thích bản tính cuồng bạo chôn giấu dưới đáy lòng của hai quân. Bọn hắn giống như người điên không muốn sống nữa, hung hăng giục ngựa xung phong, tiếp theo hai thanh loan đao từng lần từng lần va chạm, trừ bỏ đi cái quang hoa lửa chói mắt kia, chỉ còn để lại một đám sứt mẻ không được đầy đủ nguyên vẹn.

Những thanh loan đao đã không còn sắc bén lẫm liệt như lúc trước, tại giữa nhiều trận nội chiến liên miên đã thương tổn chính mình.

Mặc Xuyên biểu tình âm trầm, ánh mắt lợi hại giống như chim ưng. Hắn nhìn chăm chăm vào chiến trường đông nghịt ở bên ngoài cổng doanh, trên chiến trường nhân số thương vong đang mau chóng gia tăng, sinh mệnh trong chớp mắt liền đã bị tước đoạt, từ trước đến nay chiến tranh đều tàn khốc như thế, máu tanh cùng xương trắng luôn luôn chất chồng, mới có thể thành tựu sự nghiệp to lớn của đại nhân vật.

“Một vạn người mau chóng xông lên phía trước!” Mặc Xuyên ngữ khí lạnh lùng như băng, không mang theo một tia thương hại nào trầm giọng hạ lệnh.

Cờ lệnh huy động, trong phạm vi trung quân, một gã vạn phu trưởng rút loan đao ra khỏi vỏ, hú dài một tiếng quái dị, dẫn đầu cánh quân phóng tới phía chiến trường. Theo sau lưng của hắn là một vạn kỵ binh tinh nhuệ, bọn hắn tạo thành trận thế hình trùy tử, mũi chùy trực chỉ phóng vào trong trường chiến. Tiếng tù sàng trâu trầm thấp hào hùng mà thê lương vang lên, lan truyền ra khắp bốn phía chiến trường giống như đang tấu vang khúc nhạc thu hồn của tử thần.

Tiếng vó ngựa như cuồng phong bạo vũ, một vạn kỵ binh dũng mãnh tiến công, trong chớp mắt liền xông vào chiến trường hỗn độn mà chém giết, “Leng keng...” Những tiếng binh khí va chạm nhau vang vọng, trong đó lộ ra một chuỗi ánh lửa kim thiết chói mắt. Trước cổng đại doanh, Mặc Cúc Liên sốt ruột nhìn sắc trời, lại nhìn về phía chiến trường càng lúc chiến sĩ phe ta càng ít đi, thói quen trầm ổn đến mức lão luyện như quốc sư, lúc này cũng không chịu nổi.

“Chúng ta còn được bao nhiêu nhân mã?” Mặc Cúc Liên thanh âm tựa hồ như hơi run rẩy nói.

“Quốc sư đại nhân, chiến sĩ của chúng ta đã anh dũng tử trận hơn một vạn dư.” Đứng ở bên cạnh gã thiên phu trưởng kính cẩn xoa ngực, chẳng sợ đang lâm vào thế hạ phong nhưng hắn vẫn không e ngại chút nào. Tại vì trong lòng của gã thiên phu trưởng này, chỉ có hùng ưng mới là đệ nhất thiên hạ trên thảo nguyên, ngựa lang âm hiểm vĩnh viễn không xứng giữ lấy nó. Coi như cuộc chiến bất lợi cũng không cải biến được lòng trung thành của hắn đối với quốc sư cùng Khả Hãn, trận chiến này ngoại trừ sinh tồn thì vẫn còn vì vạn vạn tín niệm của mọi người trên thảo nguyên!

Chiến sĩ dưới trướng nguyện hiến thân mình vì tiểu Khả Hãn, nhưng có thể quốc sư lại không đơn giản như vậy, bấy lâu nay đứng trên địa vị cao cao tại thượng, cuộc sống sung túc, hắn đã không còn dũng khí hiến thân nữa, phải sinh tồn, hơn nữa phải đạt được lợi ích lớn nhất, đây mới là mục tiêu một lòng theo đuổi của Mặc Cúc Liên.

Mặc Cúc Liên ngữ khí đã có vài phần lo sợ không yên: “Chúng ta giao chiến đến lúc này, đã qua được nửa canh giờ thời gian chưa?”

Thiên phu trưởng nhìn xem sắc trời, gật đầu nói: “Đã qua nửa canh giờ.”

“Nhanh! Phóng lệnh tiền, Phương nguyên soái tất hẳn sẽ dẫn quân đến cứu viện!” Mặc Cúc Liên khẩn trương nói, sự tình trước mắt liên quan đến sinh tử tồn vong, hắn đối với lời hứa hẹn của Phương Tranh càng không có lòng tin tưởng.

“Sư!”

Một ngọn lệnh tiền mang theo tiếng gầm rít thê lương phóng thẳng lên trời cao, sau đó “uỳnh” một tiếng, ở giữa không trung âm u nổ tung thành một đóa hoa mỹ lệ.

“Tất cả mọi người giữ nguyên đội hình! Phương nguyên soái nhất định sẽ tới cứu viện nhanh thôi, đến khi đó chúng ta hai mặt giáp công tiêu diệt quân phản bội Mặc Xuyên!” Mặc Cúc Liên lớn tiếng hạ lệnh, ánh mắt lộ ra một tia cố chấp điên cuồng.

Phương Tranh, lão phu đem tánh mạng bản thân và gia đình giao hết cho người, hy vọng người sẽ không làm cho lão phu phải thất vọng, người Hoa triều chịu đựng giáo hóa Nho gia, người coi như không biết xấu hổ, ở trong lúc nguy cấp này cũng không thể không quân đến tin nghĩa đi?

“Giết! Mau xông lên....!”

Trung tâm chiến trường, Đạt Thập Thập khua loan đao trong tay, một đường hung hăng bổ xuống, ánh đao vô tình xẹt qua cổ họng địch nhân, huyết dịch ở nơi đó phun mạnh như suối tuôn, địch nhân ôm cổ hậm hực hai tiếng khiển trách, cuối cùng đổ gục trên lưng chiến mã.

“Đạt Thập Thập! Người chính là một con ngựa lang không thể dưỡng dục! Cốt Đốt Lộ Khả Hãn ở trên trời nhìn thấy người, người tất sẽ phải chịu sự trừng phạt của chân thần!” Trong loạn quân, một gã vạn phu trưởng dưới trướng Mặc Cúc Liên giận dữ thúc ngựa giương đao phóng tới hướng Đạt Thập Thập. Ở dưới

ánh mặt trời chiếu rọi, loan đao phản chiếu ra một vầng bạch quang hoa mắt, trực chỉ hướng tới ngực của Đạt Thập Thập.

“Nạp mạng đi!”

Đạt Thập Thập cả người nhuộm đỏ máu tươi của địch nhân, ngay cả trên khuôn mặt cơ hồ cũng là một mảnh đỏ thắm, hần thu hồi loan đao ngồi trên lưng ngựa cười hắc hắc: “Có bản lĩnh thì người cứ tới trừng phạt ta đi!”

“Keng” một tiếng, loan đao của hai tướng lĩnh đồng loạt chém vào nhau, gắt gao kiềm chặt đối phương ở cùng một chỗ, tiếp theo đó hai người trao cho nhau ánh mắt cừu địch oán hận nhìn chằm chằm vào đối phương. Bỗng nhiên tay trái Đạt Thập Thập buông lỏng dây cương, ngã người sang ngang đồng thời chém tới, ở trong ánh mắt vạn phu trưởng hơi tỏ vẻ ngạc nhiên, tại ngay thời khắc đó chuôi loan đao xuất kỳ bất ý đâm thủng bụng của hắn. Đạt Thập Thập lạnh lùng nhe răng cười, tay trái vận thêm lực đạo, hoành ngang một cái dứt khoát thu hồi loan đao. Vạn phu trưởng khí lực toàn thân giống như bị tháo nước, hắn ngạc nhiên trợn trừng hai mắt, nhìn nội tạng tràn ra từ nơi miệng vết thương.

“Chân thần vĩnh viễn chỉ đứng ở bên nào có thực lực mạnh nhất mà thôi.” Đạt Thập Thập diện mục dữ tợn nhìn vào tròng mắt lạc thần của vạn phu trưởng nói.

“Chân thần không ưa bất trung, nhưng càng thống hận cái loại yếu nhược!”

“Xoẹt!” Ánh đao lướt qua, vạn phu trưởng đầu lìa khỏi xác, bắn thẳng lên không trung, máu tươi từ nơi cổ phun xuất thành dòng.

Thu hồi loan đao, Đạt Thập Thập cỡi trên lưng ngựa, hung hăng nhổ một ngụm nước miếng xuống mặt đất, khuôn mặt lại trở nên thị huyết dữ tợn.

“Các dũng sĩ! Dùng đao của các người chứng minh cho đại nghiệp của Khả Hãn vĩ đại đi! Sát!”

“Sát....!”

Thảo nguyên mệnh mông giống như bị hỏa diễm bao phủ, trong nháy mắt có vô số người thúc ngựa đầu nhập vào chiến trường, hai quân tách ra, rồi lại tiếp tục giao nhau, từng lần từng lần đụng độ, vô số sinh mệnh vĩnh viễn nằm lại ở trên phiến thổ địa tràn ngập máu tanh này.

“Khả hãn, đã thăm dò tình hình, đối thủ của chúng ta bây giờ không phải đám người Hoa triều, mà là năm vạn tàn binh dưới trướng của Mặc Cúc Liên!” Một gã bách phu trưởng hỗn hển chạy tới trước ngựa Mặc Xuyên hồi báo.

Mặc Xuyên nhắm mắt, nhìn cổng đại doanh Bắc phạt đang tung bay soái kỳ Hoa triều, bỗng nhiên sản sinh ra một loại dự cảm bất thường.

“Giao chiến cùng chúng ta chính là Mặc Cúc Liên, vậy còn hơn mười vạn nhân mã của Hoa triều đã chạy đi đâu?”

Không ai có thể trả lời được nghi vấn của hắn, ngoại trừ địch nhân ở trước mặt ra, ai cũng không biết câu trả lời chính xác cho nghi vấn này.

Mặc Xuyên biểu tình trở nên âm trầm, gắt gao nhìn chằm chằm vào hai quân đang say sưa chém giết nhau ở ngoài chiến trường, hai quân bất luận địch ta đều ra sức chém giết, vô số người tử trận, lại có vô số người bổ sung vào chỗ trống đó. Không có thỏa hiệp cũng không có đầu hàng, mọi người chỉ có hai loại lựa chọn, chết hoặc sống.

“Quân Bắc phạt của Hoa triều không thấy bóng dáng đâu cả, trong đó tất sẽ có mai phục!” Mặc Xuyên chứng kiến tràng chiến thảm trọng coi như không thấy, lạnh lùng quát to: “Mau truyền lệnh! Toàn quân lui về hướng bắc! Phái ra trinh thám, lấy trung quân làm tâm điểm, tra xét phạm vi một trăm dặm bốn phía chung quanh.”

“Nguyên soái, Mặc Cúc Liên phóng lệnh tiến cầu cứu viện binh.”

Rời khỏi chiến trường ngoài năm mươi dặm, đại quân Bắc phạt đã dàn trận sẵn sàng nghênh tiếp địch nhân, chỉ cần đợi nguyên soái ra lệnh một tiếng, liền lao thẳng tới phương hướng đại doanh.

Trên soái kỳ thêu một chữ “Phương” cực đại, Phương Tranh cười trên lưng chiến mã đứng ở giữa trung quân, hần bữu môi nói: “Nhìn thấy rồi, không cần các ngươi phải nhắc nhở ta. Ta cũng không phải người mù.”

Một viên phó tướng đứng ở bên cạnh nhú mày nói: “Chúng ta có cần phải tới cứu viện cho Mặc Cúc Liên hay không?”

Phương Tranh lườm hần nói: “Gấp cái gì? Bọn chúng còn chưa chết sạch đâu, chúng ta tới tham dự nào nhiệt được lợi chi? Đây là đánh trận, phải có người chết! Cũng không giống như đi giết tiền, cướp đoạt nữ nhân của người ta, không nên tích cực quá đáng như vậy.”

“Hả? Nhưng....nhưng Mặc Cúc Liên không phải minh quân của chúng ta sao? Nguyên soái ngài cùng Mặc Cúc Liên không phải đã sớm thương lượng cùng nhau, dùng lệnh tiền làm tín hiệu cứu viện mà.” Viên phó tướng hoài nghi nói, quân lệnh như sơn, không phải trước mặt Mặc Cúc Liên, nguyên soái đã từng làm trò nói như vậy hay sao?

Phương Tranh khí định thần nhàn vươn đầu ngón tay chỉ trở viên phó tướng, dưới ánh mắt ngạc nhiên của viên phó tướng, Phương Tranh lại chậm rãi đem đầu ngón tay nhét vào trong lỗ tai, một bộ dạng chẳng thêm quan tâm, bắt đầu ngịch ngờm.

“Ta có khi nào đã từng nói qua là sẽ đi cứu viện cho Mặc Cúc Liên chứ hả? Cái lỗ tai của ngươi hỏng rồi sao? Ta nghĩ phải mau chóng đào ráy đi thôi!” A, thật thoải mái, mặc dù cái động tác này có điểm lưu manh, làm cho người ta liên tưởng đến sự tình phong hóa đồi bại nào đó, nhưng quả thật nó rất thoải mái a!

Viên phó tướng chấn động, lắp bắp nói: “Nguyên soái...ngài...ngài...ngài...”

Phương Tranh nhìn hần nhếch miệng cười, nói tiếp: “Ta ta ta, ta cái gì hả? Ngươi muốn nói ta lâm trận bỏ chạy, đúng không?”

Viên phó tướng lắc đầu: “Không phải, không phải...”

“Trộm gian nhà ngươi sao?”

“Cũng không có..”

“Bình chân như vại?”

Viên phó tướng rớt cuốc cũng chân chừ gật đầu: “Có điểm ý tứ này.”

Phương Tranh cảm thán, lẩm bẩm nói: “Không nghĩ tới thảo nguyên mệnh mông rộng lớn này, lão tử lại được một lần thăng hoa cảm xúc, thật sự là đáng mừng, đáng mừng.”

Phùng Cừu Dao cùng Ôn Sâm tất nhiên là hiểu được dụng ý chậm chạp không đi cứu viện của Phương Tranh, hai người nghe vậy liền nhìn nhau cười, Phùng Cừu Dao thúc ngựa tiến lên kéo viên phó tướng sang một bên, bắt đầu hạ giọng giải thích.

Không quá bao lâu, chỉ nghe viên phó tướng giống như đã bừng tỉnh đại ngộ “A! Nga, ân...?” Liên tục truyền đến những thanh âm cảm thán, khiến cho Phương Tranh nghe được liền nhú mày.

“Trường hợp nghiêm túc như thế mà tên kia lại có thể phát ra thanh âm rên rỉ phóng đảng như vậy, thật sự là thương thiên hại lý, ảnh hưởng nặng nề tới sĩ khí quân ta.”

Ôn Sâm ở một bên cười hắc hắc, chứng kiến Phương Tranh ngửa đầu nhìn trời, thần tình thần nhiên nhưng ẩn giấu trong đó là một chút lo lắng.

Ôn Sâm tiến lên cười bồi nói: “Nguyên soái không cần phải lo lắng đến chiến sự, đợi sau khi hai quân Đột Quyết lưỡng bại cầu thương, chúng ta sẽ xung phong dọn dẹp chiến trường, trận này Hoa triều chúng ta tất thắng!”

Gật gật đầu, lại lắc lắc đầu, sau một lúc lâu Phương Tranh mới thở dài một hơi, thần tình ưu quốc thương dân đau đớn kịch liệt: “Ngươi nói xem, nữ tử tuyệt sắc như thế, tại sao cổ tình còn là nhạc mẫu nương nương của ta? Thật sự là một tấm bi kịch nhân gian hiem thấy ah!”

“Hả?” Ôn Sâm trợn tròn mắt, hai phe sắp tới giờ quyết chiến. Lúc này hãn thống soái mười vạn đại quân cư nhiên còn dám mơ tưởng đến nhạc mẫu nương nương?

Ôn Sâm có cảm giác ngọn lửa chiến ý tràn ngập trong lòng, bỗng nhiên như bị dội trúng một chậu nước lạnh, lạnh từ đầu cho xuống tới chân.

Nghiêng đầu nhìn biểu tình kinh ngạc của Ôn Sâm. Phương tranh buồn bã thở dài: “Người cũng hiểu được đó là một tấm bi kịch đi? Nàng sinh ta chưa sinh, ta sinh nàng đã già, một tiếng nhạc mẫu khiến cho ta khuyh đảo liệt phế, đi? Hảo thơ, hảo thơ a! Văn thơ của ta quả nhiên đã có thành tựu hơn một chút điểm.”

“Nguyên soái thật sự là....thật sự là....” Ôn Sâm ấp úng cả nửa ngày, rốt cuộc cũng phun ra một câu nói hàm hồ không rõ ràng: “Thật sự là văn tài cái thế!”

Phương Tranh ưỡn ngực ngẩng nhìn nơi xa xa phía cuối chân trời, buồn bã nói: “Nhưng đôi ta tương ngộ thì càng buồn hơn, tình cảm lạnh lẽo như nước mùa đông, cho dù văn tài cái thế thì cũng chẳng làm được gì cả.”

Ôn Sâm thật sự chịu hết nổi, cẩn thận nói: “Nguyên soái, không bằng chờ sau khi quyết chiến xong, ngài mới hảo hảo ngâm cứu vấn đề luân lý phức tạp này, có được không?”

Phương Tranh nghe vậy liền mau chóng phần chấn lại tinh thần, nhìn bốn phía chung quanh nói: “Tại sao trình thám phía trước còn chưa quay lại hồi báo tin tức nhỉ?”

Ôn Sâm nhẹ nhàng thở ra một hơi, âm thầm lau mồ hôi lạnh nói: “Mới vừa quay lại truyền tin tức, Mặc Xuyết cùng Mặc Cúc Liên đã chém giết hơn nửa canh giờ, quân sĩ song phương càng đánh càng hăng máu, thương vong rất nhiều.”

Phương Tranh nhíu mày: “Thương vong rất nhiều là con số bao nhiêu?”

Ôn Sâm nói: “Xem chừng, nhân số thương vong của song phương cộng lại cũng khoảng hơn ba vạn người.”

Phương Tranh trầm ngâm suy nghĩ, lắc đầu nói: “Còn chưa đủ, để nguyên cho bọn họ tiếp tục đánh nhau, chúng ta vẫn án binh bất động như cũ, chờ song phương thương vong quá nửa. Chúng ta mới xông tới thu dọn chiến trường, làm như vậy thương vong quân ta cũng có thể giảm thiểu được rất nhiều.”

“Nguyên soái, vạn nhất Mặc Cúc Liên hoặc Mặc Xuyết phát hiện ra tình huống bất thường, liền thu quân lại thì phải làm sao bây giờ? Vậy chẳng phải kế hoạch của chúng ta sẽ bị uống phí hay sao?”

Phương Tranh tự tin cười nói: “Coi như hiện tại chủ soái song phương hạ lệnh lui quân, chỉ sợ cũng không còn kịp nữa rồi! Người thử ngẫm xem, tuy rằng mỗi binh lính của người Đột Quyết ra trận chém giết đều mang trong lòng kỷ luật nghiêm minh, nhưng bây giờ song phương cộng lại cũng có hơn mười vạn nhân mã, một đạo mệnh lệnh thu quân bao nhiêu người nghe lọt vào tai? Hơn nữa chiến trường tương tác, như chèo thuyền ngược dòng không được thối lui, nếu bên nào hạ mệnh lệnh rút lui trước, hãn không sợ ảnh hưởng tới sĩ khí của quân mình và kích phát ý chí chiến đấu của địch nhân hay sao? Binh bại liền như núi đổ, lúc này bọn hãn đã hãm nhập sâu vào trong dòng nước xoáy, lui lại sẽ chỉ làm cho bọn hãn tổn thất lớn hơn thế nữa, khiến cho địch nhân đuổi giết càng thêm say máu, Mặc Xuyết cùng Mặc Cúc Liên nhiều năm kinh nghiệm nơi sa trường, tự nhiên sẽ thấu triệt cái đạo lý này?”

“Vậy nên, nguyên soái cho rằng bọn họ sẽ không lui quân sao?” Ôn Sâm giật mình tỉnh ngộ.

“Người nào lui quân trước, sẽ nhận hậu quả thảm trọng hơn. Lại nói người Đột Quyết từ xưa tới nay bản tính đều hung tàn ngang ngược, nếu phải lui binh chạy như heo chết còn không bằng đánh liều một phen, tại nơi chiến trường đặt cược sinh mạng...”

“Không thấy bóng dáng của hơn mười vạn đại quân Bắc phạt ta, chẳng lẽ bọn chúng không cố kỵ điều gì hay sao?”

Phương Tranh thở dài nói: “Bản khoả là sẽ có, nhưng không sao! Nói đến cùng người Đột Quyết và Hoa triều ta chinh chiến đã qua trăm năm, chiến lược của tướng sĩ Hoa triều không mạnh mẽ đó chính là sự thật. Trăm năm qua người Đột Quyết đã hình thành một cái loại khinh thường vô hình trong tâm tưởng, cho nên bọn hãn căn bản sẽ không nhìn mười vạn nhân mã của chúng ta vào trong mắt. Mẹ nó! Nói tới lại khiến cho ta cảm thấy bức mình.”

Lúc này chỉ nghe “sư” một tiếng, từ phương đông truyền mơ hồ truyền đến thanh âm rít gào của tiếng pháo lệnh.

“Nguyên soái, Mặc Cúc Liên lại tiếp tục phóng lệnh tiến cầu chúng ta đến cứu viện, đây đã là mũi tên lần thứ năm rồi.”

Phương Tranh không cam lòng lắm bầm nói: “Mẹ nó, lão gia hỏa này như thế nào một chút khí khái của người Đột Quyết cũng không có? Một mực muốn ta chạy đến cứu viện, người chống đỡ thêm chốc lát sẽ chết được hay sao? Thật không biết xấu hổ, so với lão tử còn muốn nhát chết hơn, quả thực là một tên bại hoại tầm cỡ của dân tộc Đột Quyết, ân, gọi tắt hẳn là Đột Bại đi.”

Ôn Sâm biểu tình đen thui: “Nguyên soái, có cần phát binh hay không?”

Phương Tranh ngẩng đầu nhìn sắc trời, khoe miệng lộ ra một tia mỉm cười băng sương.

Mặc Cúc Liên nhìn máu tươi đầm đầy đất ngay trước cổng đại doanh, nhìn ngoài mấy trăm bước, hai phe Đột Quyết chiến sĩ đang tàn sát lẫn nhau, hẳn bỗng nhiên cảm thấy cả người băng lãnh, cả người dường như rơi vào trong hầm băng.

Thương vong đã qua phân nửa, mà viện quân Hoa triều vẫn chậm chạp không gặp hình bóng, tên lệnh cầu viện đã bắn lên năm mũi, nhưng như đá chìm đáy biển, không hề tin tức.

Đây là một hồi chiến đấu thảm liệt, thi thể chất cao như núi cùng máu tươi đầm đìa, làm tôn thêm khí thế chiến tranh, nhìn những chiến sĩ ưu tú người trước ngã xuống, người sau tiến lên hi sinh trên chiến trường, trong lòng Mặc Cúc Liên giống như bị dao cắt đau đớn.

Hậu quả hôm nay, là tội lỗi của người phương nào?

Thần tình phẫn nộ trên mặt Mặc Cúc Liên cũng không còn nhìn thấy, chỉ còn lại, là một mảnh thê lương bi thương.

Đúng vậy, đưa năm vạn chiến sĩ đến hoàn cảnh hôm nay, là tội của người phương nào? Chính là do vị quốc sư Đột Quyết như hắn, người thống suất thật sự của năm vạn đại quân, là hắn, dễ tin lời hứa hẹn của người Hoa triều, là hắn, đánh giá cao nhân phẩm của người cầm đầu Phương Tranh của quân bắc phạt Hoa triều, Phương Tranh dùng sự trả giá cực kỳ nhỏ bé, thu hoạch tín nhiệm của hắn, tiêu diệt Sài Mộng Sơn, ngầm đồng ý thậm chí cổ vũ hắn cướp giết bãi cỏ thảo nguyên, hợp nhất bộ lạc, chủ động tiếp nhận những cuộc chiến đấu quy mô nhỏ trước cuộc quyết chiến, tất cả những trò ngụy trang này làm được cực kỳ hoàn mỹ, khi Mặc Cúc Liên dần dần tín nhiệm liên minh Hoa triều, Phương Tranh lại đột nhiên ti tiện đem năm vạn chiến sĩ Đột Quyết đẩy xuống vực sâu vạn trượng!

Người dụng binh trên người, đó là mượn đao giết người.

Mặc Cúc Liên muốn cười, sống suốt một con giáp(60 năm), phút cuối cùng lại thua bởi một thanh niên chỉ mới hai mươi tuổi, uống hẳn tự xưng là trí mưu siêu tuyệt trong những người Đột Quyết, hôm nay lại giống như một kẻ ngu ngốc, cam tâm tình nguyện chui vào cái tròng đã được bố trí sẵn cho hắn. Còn kiêng chân chờ đợi viện quân của người Hoa triều, thực sự vô cùng buồn cười!

Hoàn cảnh lúc này, có gốc cũng hiểu rõ, khi “viện quân” của Hoa triều chạy đến, bọn họ sẽ giơ lên dao mổ, bất quá đối tượng bọn họ tàn sát cũng là người Đột Quyết đang tàn sát lẫn nhau trên chiến trường, bất luận là chiến sĩ dưới trướng Mặc Xuyên hay Mặc Cúc Liên hắn, những chiến sĩ đã hoàn toàn kiệt lực sẽ bị đại quân Hoa triều không chút lưu tình giết chóc hầu như không còn.

Không phải tộc của ta, sẽ có dị tâm. Tiên hiền của Hoa triều ở thời cổ đại xa xôi truyền xuống lời lẽ chí lý, Mặc Cúc Liên ngày xưa còn thanh tỉnh hiểu được ý nghĩa của những lời này, nhưng hôm nay thật sự gặp phải, thời gian đã quá muộn!

Nhìn chiến trường còn đang chém giết kịch liệt, Mặc Cúc Liên bỗng nhiên cười nhạt, rút lui cũng không chỉ một mình hắn. Còn có Mặc Xuyên đối diện, buồn cười chính là, thẳng đến lúc này, Mặc Xuyên đối với âm mưu kinh thiên của người Hoa triều lại không hề có cảm giác, vẫn không ngừng hưởng chiến trường tăng binh, nỗ lực muốn một lần tiêu diệt ẩn hoạn, sau này nhất thống thảo nguyên, thực hiện mộng đẹp xưng bá thiên hạ.

Rất nhanh Mặc Xuyên sẽ phát hiện, mộng đẹp của hắn cũng giống như bọt biển, nghiền nát dưới ánh mặt trời, thời khắc tàn khốc kia cũng sẽ không còn xa nữa.

“Quốc sư đại nhân, thương vong của chúng ta đã quá nửa, có nên hướng chiến trường tăng binh hay không?” Một gã vạn phu trưởng cả người đầy máu, quỳ gối ngay trước mặt Mặc Cúc Liên kính cẩn hỏi.

Mặc Cúc Liên mắt nhìn phương xa, khuôn mặt già nua co quắp vài cái, ánh mắt lộ ra một vẻ kiên quyết.

“Truyền lệnh, chiến sĩ toàn quân buông binh khí.”

Dưới ánh mắt ngạc nhiên của vị vạn phu trưởng, Mặc Cúc Liên nhàn nhạt hạ một đạo mệnh lệnh khiến kẻ khác khó có thể tin nổi.

“Hướng Mặc Xuyên Khả Hãn đầu hàng!”

“Vì sao?” Vạn phu trưởng ngẩn người, sau đó lập tức lớn tiếng kêu lên, thần sắc dị thường phẫn nộ, nếu không phải Mặc Cúc Liên có thân phận quốc sư và người cầm đầu, chỉ sợ hắn sẽ không chút do dự một đao chém hắn chết ngay tại chỗ.

Người Đột Quyết có thể chết, có thể chảy máu, có thể thua, nhưng bọn hắn tuyệt đối không thể đầu hàng, hơn nữa còn hướng một nghịch tặc muốn cướp đoạt hân vị của thân ca mà đầu hàng, tin ngưỡng đổ nát, so với việc mất đi sinh mạng càng làm cho người thêm thống khổ.

Mặt Mặc Cúc Liên trầm như nước, ngẩng ra nhìn các chiến sĩ đang chém giết thảm liệt trên chiến trường, ánh mắt lộ ra thần sắc đau đớn, hắn thở ra một hơi thật dài, mang theo vài phần run run, nhẹ giọng nói: “Bất luận chúng ta tin ngưỡng cái gì, hiện tại, hãy để chúng ta vì dân tộc Đột Quyết lưu lại một ít mầm móng! Đại họa, gần ngay trước mắt.”

Vạn phu trưởng hét lớn: “Lưu lại mầm móng gì? Đại họa gì? Quốc sư đại nhân, rốt cục người đang nói cái gì? Viện quân Hoa triều lập tức sẽ tới, bọn họ sẽ cùng chúng ta trong ngoài giáp công, Mặc Xuyên gần chiến bại, vì sao ở thời điểm mấu chốt này, người lại hạ lệnh hướng Mặc Xuyên đầu hàng?”

Mặc Cúc Liên bỗng nhiên nở nụ cười, dáng tươi cười lộ ra ý tứ chế giễu: “Viện quân Hoa triều? Đúng vậy, viện quân Hoa triều sẽ đến, nhưng bọn hắn sẽ không giúp chúng ta, bọn họ giờ lên đao mổ, sẽ đem toàn bộ người Đột Quyết chúng ta giết chóc hầu như không còn, do đó đem toàn bộ thảo nguyên nhét vào bản đồ Hoa triều, thiên hạ sẽ không còn nơi dành cho người Đột Quyết sống yên ổn.”

Trên chiến trường thây chất như núi, Mặc Cúc Liên lo lắng nói: “Các tướng sĩ đã hoàn toàn kiệt lực, song phương thương vong thảm trọng, thay đổi người là người cầm đầu của Hoa triều, người sẽ thật tình bang trợ một con cạp bị bệnh, sau đó chờ nó hết bệnh sẽ phản ngược lại cắn người một ngụm, hoặc là giờ lên đao kiếm, nhân cơ hội đem con cạp giết chết, triệt để tiêu trừ tâm phúc họa lớn tích tụ hơn trăm năm trong lòng người Hoa triều?”

Vạn phu trưởng nghe vậy ngẩn người, lại nghĩ nghĩ, thần sắc bỗng nhiên ngưng trọng lên. Có thể làm tới địa vị cao như vạn phu trưởng, đương nhiên đều không phải là hạng người ngu xuẩn, Mặc Cúc Liên chỉ nói mấy câu liền làm hắn ý thức được, người Đột Quyết đã lâm vào hoàn cảnh tuyệt vọng.

Mặc Cúc Liên vỗ vỗ vai hắn, cười thầm nói: “Việc đã đến nước này, người Đột Quyết chúng ta còn muốn nội đấu xuống phía dưới, để dị tộc triệt để tiêu diệt chúng ta sao? Giờ này khắc này, ngoại trừ đoàn kết đứng lên, mau rời khỏi địa phương này, một lần nữa phát triển nội chính, tương lai đồng sơn tái khởi, người còn có biện pháp nào tốt hơn để cứu người Đột Quyết thoát khỏi hoàn cảnh vạn kiếp bất phục? Đi truyền lệnh, toàn quân buông binh khí, hướng Mặc Xuyên Khả Hãn đầu hàng! Chúng ta là dân tộc Đột Quyết ưu tú, không thể ở tại địa phương này bị dị tộc vong quốc diệt chủng.”

Viễn mắt vạn phu trưởng nhất thời phiếm hồng, hán tử lãnh ngạnh lại rơi nước mắt tại chỗ, nước mắt vài tiếng, hắn đứng lên, hung hăng lau nước mắt, giơ cao hai tay, hướng chiến trường dữ dằn quát to: “Truyền lệnh quốc sư! Toàn bộ chiến sĩ Đột Quyết, toàn bộ buông binh khí, hướng... hướng Mặc Xuyên Khả Hãn... đầu hàng! Đầu hàng! Chúng ta đầu hàng!”

Tất cả mọi người thất thần, động tác chém giết liều mạng của các tướng sĩ vừa chậm, chiến sĩ dưới trướng Mặc Xuyên thấy cơ hội khó có được, giờ tay chém xuống, lại có không ít chiến sĩ dưới trướng Mặc Cúc Liên

bị chém chết dưới đao.

“Đầu hàng! Chúng ta đầu hàng! Đừng đánh nữa, toàn bộ con dân Đột Quyết nguyện phụng Mặc Xuyên làm Khả Hãn, chúng ta không phải là địch nhân nữa, mà là nô bộc trung thực của Mặc Xuyên Khả Hãn!”

“Không! Chúng ta đã phụng Cự Mặc tiểu Khả Hãn là chủ, sao có thể đầu hàng nghịch tặc? Chúng ta nguyện huyết chiến mà chết!” Không ít chiến sĩ liền phản ứng, nhất thời lên tiếng hét lớn.

“Chúng ta tuyệt không đầu hàng!”

“Con dân Đột Quyết là hậu đại của thương lang, chỉ có người Đột Quyết chết trận, không có người Đột Quyết đầu hàng!”

Trên chiến trường, chiến sĩ dưới trướng Mặc Cúc Liên đều hô to, thần tình kích động nắm chặt nắm tay, viên mắt đều phấp hừng.

Sĩ khí trong nháy mắt vừa hạ mệnh lệnh liền hạ xuống cực nhanh, toàn bộ chiến sĩ Đột Quyết đều dừng lại chém giết, tình thế hỗn loạn, tất cả mọi người tự động co rút lại thành một đoàn, hình thành hai phòng ngự trận hình tròn, thần sắc hai bên đề phòng thối lui, hàng rào phân minh.

“Người kháng mệnh trước trận, giết không tha.” Vạn phu trưởng mặt trầm như nước, giọng nói như băng, trong mắt lại hiện lên vẻ đau đớn.

Tình thế đột biến, làm tất cả mọi người khó hiểu, mọi người rốt cục làm sao vậy? Đang hảo hảo vì sao phải đầu hàng, không phải nói viện quân lập tức sẽ tới sao? Thắng lợi ngay trước mắt, vì sao quốc sư lại bỗng nhiên đưa ra yêu cầu đầu hàng?

Trong đám người phân ra một con đường nhỏ, Mặc Cúc Liên ngồi trên lưng ngựa, tay hẩn cầm vương kỳ đại biểu cho Cốt Đốt Lộc Khả Hãn Đột Quyết, giục ngựa một mình hướng đại quân Mặc Xuyên chạy đi.

“Quốc sư Mặc Cúc Liên, suất dũng sĩ dưới trướng, hướng Mặc Xuyên Khả Hãn đầu hàng! Thỉnh Khả Hãn tin tưởng thành ý của ta, đại họa của người Đột Quyết gần đến, thỉnh Khả Hãn mau lui binh, chúng ta chạy về hướng bắc, triệt vào sâu trong thảo nguyên, vì người Đột Quyết bảo lưu một chút mầm mống cuối cùng.”

Mặc Cúc Liên xuống ngựa ngay trước Mặc Xuyên, sau đó quỳ xuống ôm ngực nói, giọng nói của hẩn bình ổn, nhưng thần tình mang theo vài phần lo lắng, thời gian đã không còn nhiều lắm, không ngoài dự liệu, Phương Tranh lập tức sẽ lĩnh binh vây quanh bọn họ, chúng ta có thể tránh thoát lần đại họa này không?

“Mặc Cúc Liên hôn mê đầu sao? Lúc này hẩn có thể thử một lần, vì sao lại muốn đầu hàng bốn hẩn?” Mặc Xuyên ngồi trên lưng ngựa, hí mắt nhìn Mặc Cúc Liên, thần sắc có chút do dự.

“Khả Hãn, để ta tới bỏ chết con hồ ly giả hoạt kia, quân hẩn có âm mưu gì, chúng ta cũng không cần để ý tới!” Đạt Tháp Tháp ở bên cạnh Mặc Xuyên nhẹ nhàng cười nói.

“Mặc Xuyên Khả Hãn, thời gian đã không còn nhiều lắm! Thỉnh ngài mau mau hạ lệnh rút quân, người Hoa triều sắp sửa bao vây chúng ta, để chúng ta dừng lại nội đấu, vì người Đột Quyết chưa chút huyết mạch!” Mặc Cúc Liên ở trước trận hô to.

“Người Hoa triều?” Mặc Xuyên hít sâu một hơi rét lạnh, lập tức liền hiểu rõ ý tứ của Mặc Cúc Liên, quay đầu nhìn một chút vị trí của song phương, hẩn ngạc nhiên phát hiện trong bất tri bất giác, chiến trường đại chiến của hai bên đã đến gần đại doanh bắc phạt, phía đông, tây, bắc chiến trường là thảo nguyên rộng lớn, phía nam lại là con sông chảy xiết, nếu người Hoa triều bỗng nhiên xuất hiện, dùng ba mặt đông, tây, bắc hợp binh bao vây bọn họ, người Đột Quyết sẽ rơi vào tử địa vạn kiếp bất phục.

“Tên già hồ đồ dẫn sói vào nhà!” Mặc Xuyên thoáng cả kinh, mồ hôi lạnh trên trán nhất thời xôn ra, tuy rằng hẩn cũng không rõ người Hoa triều và Mặc Cúc Liên đạt thành loại hiệp nghị như thế nào, cũng không hiểu rõ người Hoa triều làm sao lừa dối được Mặc Cúc Liên, bất quá hẩn biết, lúc này đã không còn kịp ngâm nghĩ, nhanh chân suất quân rời khỏi trận đại họa này.

“Truyền lệnh, rút quân hướng bắc! Chúng ta xuất phát vào sâu trong thảo nguyên, trước tiên đóng quân tại Khai Bình!”

“ Rầm rầm!” Mặc Xuyết vừa dứt lời, chỉ nghe được bên ngoài đại quân bỗng nhiên truyền đến tiếng pháo hiệu diếc tai, ngay sau đó, ánh mắt có thể nhìn thấy ở đầu cùng thảo nguyên hướng đông, tây, bắc ba mặt, xuất hiện ba đạo chỉ đen mơ hồ, trên thảo nguyên xanh biếc, đặc biệt chói mắt lóa mắt.

“ Khả Hãn! Có quân đội bất minh đang phân ba mặt vây quanh chúng ta!” Một gã thám tử vội vàng bẩm báo.

Mặc Xuyết nhìn ba đạo hắc tuyến ngoài xa, còn có tiếng vó ngựa loáng thoáng truyền đến như sấm rền, trái tim hắn trầm xuống, chìm vào đáy cốc.

“ Truyền...truyền lệnh, toàn quân quay đầu lại, kết phòng ngự trận.” Cả người Mặc Xuyết phảng phất như hư thoát.

Nhàn nhạt liếc mắt nhìn Mặc Cúc Liên, Mặc Xuyết lại mệnh lệnh: “ Ra lệnh bọn họ đem nhi tử của Cốt Đốt Lộc và Mặc Cúc Liên đưa đến trung quân của bốn hãn, toàn bộ người Đột Quyết dừng lại nội đấu, nhất trí kháng ngoại địch!”

“ Nguyên soái, người Đột Quyết dường như đã đình chiến, bọn họ đang bày trận thế đối diện với chúng ta.” Phùng Cừu Dao ở một bên thấp giọng nói.

Phương Tranh hắc hắc cười nói: “ Lúc này mới đình chiến, chậm! Sao không dừng sớm?”

Phương Tranh cười thật đắc ý, giống như con hồ ly vừa trộm được ba trăm con gà.

Vô luận là ai thiết xuống cái tròng này, đem toàn bộ người Đột Quyết nhét vào trong cái tròng kia, đều sẽ không nhận được mà đắc ý, huống chi Phương đại thiếu gia bình thường lại không thích điệu thấp, tác phẩm đắc ý như vậy, có thể nào lại không huyền diệu khoe khoang một phen?

“ Nguyên soái, ba lộ đại quân đã vây quanh người Đột Quyết, bọn họ không chạy được nữa!” Hàn Đại Thạch quát ngựa vung roi, hưng phấn hết lớn.

Người Đột Quyết làm hại biên thành phương bắc hơn trăm năm, hôm nay lại kết thúc trăm năm huy hoàng của bọn họ, tình tự của toàn bộ Hoa triều tướng sĩ tăng vọt, bọn họ hưng phấn nắm chặt binh khí trong tay, do truyền lệnh binh giục ngựa truyền ra mệnh lệnh, đầu vào đẩy làm theo kế hoạch liệt tốt trận thế, dù bận vẫn ung dung chờ đợi mệnh lệnh tiến công cuối cùng của nguyên soái.

“ Liệt trận! Cùng tiến tiến lên, vây quanh bọn họ!” Cách người Đột Quyết mấy trăm bước, Phùng Cừu Dao lớn tiếng hạ lệnh nói.

Trong đội ngũ của đại quân bắc phạt ngang nhiên đi ra mấy vạn cung thủ, bọn họ lấy đại quân bắc phạt làm trung tâm, đem người Đột Quyết vây quanh ở giữa, giương cung cài tên, những mũi tên sắc bén nhắm ngay người Đột Quyết bên trong vòng vây, sát khí dày đặc lần thứ hai lại đầy rẫy trên thảo nguyên.

Nhìn cung thủ bày trận trước mặt, trái tim Mặc Xuyết lại trầm vào vực sâu.

Cung thủ, thuẫn thủ, đao thủ, thương thủ của một chi quân đội, đó là phân phối có tiêu chuẩn, thế nhưng...” Người Hoa triều vì sao lại có nhiều cung thủ như vậy?”

Kỵ binh đánh với số lượng cung thủ khổng lồ như vậy, sẽ có kết quả thế nào? Mặc Xuyết kéo kéo khoe miệng, trong miệng tràn đầy khổ sáp.

Theo tư thế trước mắt, Phương Tranh đã dự định tiêu diệt hết bọn họ, không để lại một người còn sống.

“ Thời khắc sinh tử tồn vong của người Đột Quyết tới rồi! Bất luận là dũng sĩ dưới trướng bốn hãn, hay chiến sĩ dưới trướng quốc sư vừa đầu hàng, các ngươi nghe hiệu lệnh của ta, liệt trận! Chuẩn bị tiến công! Chúng ta phải xông ra trùng vây!”

Toàn bộ người Đột Quyết liền hành động, mặc dù đang nằm trong bại thế, nhưng vẫn không hề hoảng loạn, phải thừa nhận, bọn họ không hổ là lực quân cường đại nhất thiên hạ, rất nhanh, bọn họ lập từng đội ngàn người, giống như một cỗ dây thừng kết thành đoàn, xếp theo trận hình trùy hình tiến công, mũi trùy chỉ thẳng trung quân đại quân bắc phạt.

Phương Tranh ngồi trên lưng ngựa, híp mắt đánh giá trận hình của người Đột Quyết, bỗng nhiên hấn ngựa mặt lên trời cười to mấy tiếng...

Ôn Sâm ở một bên vội vàng hợp thời bồi cười nói: “ Nguyên soái vì sao cười?”

Phương Tranh chỉ chỉ trận thế của người Đột Quyết, cười nói: “ Người xem trận thế do người Đột Quyết liệt ra, hình dạng có giống như cái đó của nam nhân hay không?”

Ôn Sâm ác hàn, lau mồ hôi.

Vị nguyên soái này rất tà ác.

Phương Tranh lại nhìn nhìn một lát, sau đó lại cười. Nếu như trận thế của người Đột Quyết giống như cái đó của nam nhân, vậy quân bắc phạt của lão tử lại giống cái gì? Áo mưa? Ai nha, chiến tranh lại đánh cho thành đầm đàng như vậy, người Đột Quyết thật quá không biết xấu hổ.

So sánh với sự dễ dàng của Phương Tranh, tâm tình của Mặc Xuyên lại nặng trĩu, nhìn chính mình bị đại quân Hoa triều trọng trọng vây quanh, cả người hấn lạnh lẽo, cảm thấy một trận tuyệt vọng.

“ Tiến công! Lao ra vòng vây!” Hai mắt Mặc Xuyên đỏ bừng, rút ra loan đao, hạ mệnh lệnh tiến công.

Tiếng tù và sừng trâu trầm thấp úc muộn, truyền khắp toàn bộ đại quân.

Toàn bộ người Đột Quyết loan đao ra khỏi vỏ, thúc ngựa bắt đầu xung phong, trận thế phát động, trong khi thế từ trước đến nay chưa từng có, lộ ra vài phần ý tứ hàm xúc bí tráng.

Móng ngựa như sấm, trận hình tiến công trong sự cuộn cuộn nhưng không hề mất trật tự, trên thảo nguyên, một mũi tên thật lớn rất nhanh hướng vòng vây của Hoa triều di động, giống như một thanh kiếm bén, nỗ lực ở trong vòng vây xé mở một cái khe, vì chính mình tìm kiếm một cơ hội sinh tồn.

Năm trăm bước, bốn trăm bước...

“ Cung thủ chuẩn bị.” Truyền lệnh binh cưỡi chiến mã đứng ngay trước trận quân bắc phạt, quơ cờ lệnh hướng toàn quân phóng như bay, nhấn nhủ mệnh lệnh của chủ tướng.

“ Lược!”

Mấy vạn trường cung nhắm ngay người Đột Quyết đang xung phong, mũi tên băng lãnh tản mát ra hàn quang yếu ớt, giống như thiệp mời của tử thần.

Ba trăm bước, hai trăm bước...

“ Thùng thùng đông.” Sau trung quân, tiếng trống trận vang lên thật lớn, trái tim mọi người theo tiết tấu của tiếng trống, bắt đầu nhảy gập lên.

“ Bắn cung!”

“ Bắn cung!”

“ Ông!”

Tiếng dây cung bật lên trầm thấp, mưa tên bay khắp bầu trời hướng người Đột Quyết đang xung phong vọt tới.

Mấy vạn mũi tên nhọn theo hình vòng cung bắn ra, phẳng phát che khuất thái dương trên bầu trời, sắc trời trong nháy mắt liền âm u không ánh sáng, trong trận hình Đột Quyết có vô số người lớn tiếng kêu thảm thiết. Lần lượt trúng tên rơi xuống ngựa, hàng ngũ trù hình hoàn chỉnh nhất thời xuất hiện từng chỗ trống thật lớn thật lớn.

Mặc Xuyên rơi vào cuối cùng, mấy ngàn thân quân đang vây quanh bảo hộ bên người hấn. Thấy có vô số dũng sĩ ngã ngựa, vành mắt hấn không khỏi muốn nứt ra, dương đao hét lớn: “ Xung phong! Tiếp tục trùng! Nhất định phải lao ra!”

Trong trận bắc phạt, Phùng Cửu Đao rõ ràng hiểu được ý đồ tác chiến của Phương Tranh, Tần Trọng và Hàn Đại Thạch ba viên đại tướng, đang giục ngựa qua lại trước trận hạ lệnh.

“Bắn cung! Tiếp tục bắn cung!”

Kỵ binh đối cung tiễn thủ, đoạn đường nguy hiểm nhất chính là từ ba trăm bước tới một trăm bước, đó là đoạn đường có điều kiện tốt nhất trong binh khí cự ly xa.

Trùng qua mấy trăm bước, cung tiễn thủ không cách phát huy ưu thế đả kích cự ly xa, kỵ binh rốt cục mới chậm lại được áp lực.

Đầu lĩnh xung phong chính là Đạt Tháp Tháp, nhìn vòng vây quân bắc phạt càng ngày càng gần, trên mặt Đạt Tháp Tháp nhe răng cười. Chỉ cần đạt tới trước trận quân bắc phạt, dù là cung tiễn cũng không còn phát huy được tác dụng, khi đó người Hoa triều lại biến thành gia súc chỉ đợi bị làm thịt, chờ chiến sĩ Đột Quyết anh dũng tùy ý hạ đao xâm lược.

Sau hơn mười vòng mưa tên đả kích, người Đột Quyết phải trả giá mấy vạn tính mạng chiến sĩ Đột Quyết, rốt cục vọt tới ven vòng vây quân bắc phạt.

Toàn bộ người Đột Quyết đều thở phào nhẹ nhõm, người Hoa triều không có cung tiễn, bọn họ còn có tư cách gì đánh một trận với Đột Quyết?

“Cung tiễn thủ lui! Trọng giáp tiến lên!”

Ngay khi đội ngũ xung phong của quân Đột Quyết còn cách năm mươi bước với quân bắc phạt thì truyền lệnh binh trong quân bắc phạt lại bắt đầu hạ đạt mệnh lệnh mới nhất của chủ tướng.

Toàn bộ cung tiễn thủ kỷ luật nghiêm minh, lập tức thu lại cung tiễn, đầu vào đẩy lui nhập trung quân.

Lúc này, một màn xảy ra làm toàn bộ người Đột Quyết phải giật mình.

Cung tiễn thủ lui ra phía sau, bên trong quân bắc phạt tiến ra một đám kỵ binh, kỵ binh xuất hiện cũng không đáng giật mình, giật mình chính là, nhân số của đoàn kỵ binh tuy chỉ hơn vạn người, nhưng toàn thân bọn họ được trọng giáp màu đen bao bọc, dù là mũ giáp trên đầu cũng che kín toàn khuôn mặt, toàn thân trên dưới được bao phủ hoàn toàn kín mít, không tìm được một khe hở nào để hạ đao chém xuống, chiến mã cũng được bao phủ tầng tầng lớp lớp thiết giáp tại cổ, bụng và mông.

Đoàn kỵ binh hơn vạn người xếp thành một hàng, tay cầm trường thương sáng như tuyết, khuôn mặt bọn họ có mũ giáp che kín, cứ như vậy lẳng lặng đứng ngay trước trận quân bắc phạt, vô hình tản mát ra sát khí tận trời, làm chấn động tâm trạng của người Đột Quyết.

“Trọng...trọng giáp kỵ binh!” Mặc Xuyết sợ ngây người.

“Người Hoa triều từ lúc nào có trọng giáp kỵ binh?”

Còn chưa đợi hần kịp có gì bố trí, trước trận quân bắc phạt, lệnh kỳ màu vàng đã dương dương tự đắc huy lên.

Người cầm đầu đã hạ mệnh lệnh tiến công!

“Giết!”

Trong trọng giáp kỵ binh, tướng lĩnh dẫn đầu giờ cao trường thương, sau đó dẫn đầu giục ngựa, hướng chiến trận của người Đột Quyết phóng đi.

Tướng sĩ bắc phạt phía sau phát sinh tiếng quát trầm thấp, theo sát phía sau tướng lĩnh, thúc ngựa khởi xướng xung phong.

Quân tiên phong mặc trọng giáp, đánh đầu thắng đó, không gì cản nổi!

Cự ly năm mươi bước trong chớp mắt liền tới. Trọng giáp kỵ binh giống như cỗ máy xay thịt ngoài chiến trường, vô tình thất cổ tất cả những địch nhân ngăn trở bọn họ đi tới, quán tính thật lớn, cùng trọng giáp cứng rắn, làm sĩ khí người Đột Quyết trong nháy mắt rơi vào vực sâu.

Tình hình chiến đấu, đã là tuyệt vọng.

Hai tay Mặc Cúc Liên bị trói ra sau lưng, rơi vào giữa trung quân Mặc Xuyết, sắc mặt hần tái nhợt, nhưng bỗng nhiên khóe miệng nở nụ cười, trong tiếng cười, một chuỗi nước mắt già nua rơi xuống má.

Đột Quyết, kiêu tử thảo nguyên, hôm nay lại bị Hoa triều gầy yếu vong quốc diệt chủng, thực sự là châm chọc lớn lao, chân thần vạn năng, chúng ta làm sai điều gì? Sao lại gặp vận rủi như vậy?

Gương mặt Mặc Tuyết cũng trắng, sắc mặt hắc sẫm xuống, cưỡi ngựa đứng giữa trung quân, trong tay nắm chặt dây cương, do quá mức dùng sức, xương ngón tay cũng biến thành trắng nhợt.

Không nghĩ tới, đại quân Đột Quyết đánh đâu thắng đó, hôm nay lại toàn quân bị diệt ở đây, một vạn danh trọng giáp kỵ binh, giống như một vạn ác ma tru diệt hồn phách của người Đột Quyết, tùy ý qua lại trong chiến trận của người Đột Quyết, khoái ý tung hoành.

Đây đã thành một hồi tàn sát đơn phương!

Hoa triều bởi vì trận chiến hôm nay, rốt cục hạ bao nhiêu tiền vốn?

Nhìn trọng giáp kỵ binh Hoa triều đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, trái tim Mặc Tuyết hoàn toàn tuyệt vọng.

“Tê...” Trung quân bắc phạt, Phương Tranh nhìn trọng giáp kỵ binh giết vào chiến trận Đột Quyết, giống như hổ nhập đàn dê, vô tình cắn xé tất cả, hắc không khỏi hít sâu một hơi rét lạnh, khuôn mặt nhin không được bắt đầu co quắp.

“Ba trăm vạn lượng bạc, lại tạo ra một vạn trọng giáp này sao? Đây không phải là quân đội nha, quả thật là máy hút tiền, đáng trách nhất chính là, hút tiền của lão tử.”

“Nguyên soái, ngài làm sao vậy?” Chiến sự như trong dự liệu thật thuận lợi, vẻ mặt Ôn Sâm vui mừng, tiến lên lấy lòng hoi.

Phương Tranh cau mày, đuôi lông mày nhảy lên liên tục theo tiếng hét hò phía trước, một lát, hắc mới ồm ồm nói: “Bảo đảm tiểu vương bát đản đang mang theo mai rùa kia kiểm chế một chút cho lão tử.”

Ôn Sâm ngây cả người, sau đó mặt mày đen thui nói: “Nguyên soái, đó không phải mai rùa, đó là trọng giáp kỵ binh...”

“Đều như nhau, dù sao bảo bọn hắc kiểm chế một chút, đừng đem mai...đừng làm trọng giáp bị hư hao.”

“Chém giết trên chiến trường, hư hao cũng khó tránh khỏi a...”

“Ta đây mặc kệ, trận này đánh xong, bảo bọn họ cởi trọng giáp ra, lão tử đem làm sắt vụn bán, nhiều ít thu hồi được chút vốn liếng.”

“A? Nguyên soái, vậy...sau này bọn họ không có trọng giáp thì làm sao bây giờ?” Ôn Sâm cả kinh nói.

Phương Tranh mắt thấy loạn đao của người Đột Quyết liên tục chém lên trọng giáp, tuy không chút sút mẻ, nhưng trên khôi giáp lưu lại một dấu vết lớn, Phương Tranh lại xót xa đến cả người run run.

“Đâu có chuyện gì liên quan tới ta? Sau này nếu muốn đánh nhau, cho bọn họ mỗi người đeo một đồ án mai rùa trên lưng, so với trọng giáp càng dùng được hơn...”

404. Chương 391: Giải Quyết Tốt Hậu Quả

Bằng quân mạc thoại phong hầu sự, nhất tướng công thành vạn cốt khô.

Thảo nguyên trong hiện tại, là đang tự mình chứng kiến một hồi thời gian quyết định quyền lực sở hữu giang sơn chủng tộc trong suốt mấy trăm năm sau.

Kết cục đã là xác định.

Một vạn trọng giáp kỵ binh như hổ nhập đàn dê, vô tình chém giết kỵ binh Đột Quyết được xưng cực mạnh nhất trên lục địa. Bọn họ bộc phát ra khuất nhục và nhu nhược áp lực suốt trăm năm, thỏa thích phát tiết tâm huyết đã nhanh chóng tiêu thất hầu như không còn, bọn họ đánh đâu thắng đó, những nơi quân tiên phong đi tới, vô luận là chiến sĩ Đột Quyết hay là chiến mã, đều bị cỗ máy giết người nghiền đến nát bầy.

Dân tộc này đã từng bị bao nhiêu ủy khuất, dưới dâm uy của người Đột Quyết ti tiện sinh tồn hơn trăm năm, hôm nay, bọn họ đem tư thái cao ngạo của người chiến thắng, đem những sỉ nhục trong dĩ vãng, những uất ức khi bị xâm lược tàn nhẫn, đem người Đột Quyết gắt gao giẫm nát dưới chân. Huy hoàng của người Đột Quyết, vĩnh viễn chỉ còn là trong lịch sử, từ hôm nay trở đi, danh từ Đột Quyết này, sẽ triệt để bị xóa đi trên đời này, sau đó chỉ có thể tìm kiếm được huy hoàng của chính họ ở trong sách sử.

Là ai cho cơ hội để tướng sĩ Hoa triều hãnh diện?

Bên trong trung quân của quân bắc phạt, ánh mắt toàn bộ tướng lĩnh và binh sĩ đều nóng bỏng nhìn chăm chăm vị thủ lĩnh còn trẻ tuổi, trên mặt vĩnh viễn lộ ra vẻ tươi cười nồng hậu mà không hề có chút nghiêm túc bao giờ.

Là hần, là hần đã quyết định lập một hồi uy danh khắp càn khôn cho Hoa triều nhiều năm sau sẽ không còn sợ hãi bị xâm lược!

Ở giữa chiến trường, một vạn trọng giáp kỵ binh còn đang hoành trùng xông thẳng trong chiến trận của người Đột Quyết, thế không thể đỡ. Mặt nạ sắt băng lãnh, trọng khôi giáp băng lãnh, tản mát ra hàn quang yếu ớt, trường thương trong tay dính đầy máu tươi, nhưng vẫn đói khát như mãnh thú, vô tình thôn phệ sinh mạng của địch nhân.

Đây là một chi kỵ binh phải bỏ ra một cái giá thật đắt để chế tạo tử mị, đây cũng là một chi kỵ binh sắt thép hầu như vô địch khắp thiên hạ, ở thời đại vũ khí lạnh, một chi trọng giáp kỵ binh có thể tung hoành thiên hạ, tùy ý rong ruổi, toàn bộ địch nhân đều trở nên nhỏ bé mà yếu đuối.

Trận phòng ngự hình tròn của người Đột Quyết mỗi khi bị trọng giáp kỵ binh nhảy vào lập tức hoàn toàn tan vỡ.

Bọn họ chưa thấy qua binh pháp như vậy. Trường thương trong tay trọng giáp kỵ sĩ vừa đâm vào người bọn họ sẽ hiện ra một lỗ thủng máu. Mà đao kiếm của bọn họ chém vào trên trọng giáp kỵ sĩ, nhưng chỉ để lại một đạo vết tích nhàn nhạt không hề có chút tổn thương đến da thịt.

Chiến tranh chẳng công bình như thế, làm sao tiếp tục đánh nữa?

Chiến sĩ Đột Quyết kiêu xa cuồng vọng hoàn toàn rơi mất sĩ khí. Đại bộ phận chiến sĩ đã mất hết ý chống lại, mà là tìm kiếm cơ hội chạy trốn.

Một hồi chiến tranh mà nếu cả tướng lĩnh cũng không ngăn được nông nổi binh sĩ chạy trốn, cơ bản đã rút cục vô lực xoay chuyển trời đất.

Trong tai nghe được tiếng kêu thảm thiết khi rơi xuống ngựa của người Đột Quyết, Phương Tranh ngồi trên lưng ngựa đắc ý cười.

Chiến sự tiến hành đến lúc này, cũng nên thu lưới kết thúc.

Lệnh kỳ huy vũ, quân bắc phạt vây kín ba mặt bắt đầu phát động, vòng vây càng lúc càng rút nhỏ chăm chú bao vây người Đột Quyết ngay chính giữa, phía sau người Đột Quyết là dòng sông đang cuộn cuộn chảy xiết, bọn họ đã không còn đường thoái lui, không còn đường trốn chạy.

Mặc Xuyết được mấy ngàn thân quân chăm chú bảo vệ ở chính giữa. Bên ngoài bọn họ, vô số chiến sĩ Đột Quyết bị tàn sát, cơ mặt của Mặc Xuyết không ngừng co quắp, sắc mặt tái nhợt như một người chết.

Hai tay bị trói sau lưng, thần tình Mặc Cúc Liên cũng chột an tường không gì sánh được, tựa hồ kết cục như vậy từ lâu đã nằm trong sự dự liệu của hần.

Mặc Xuyết quay đầu, ánh mắt nhìn về phía Mặc Cúc Liên trở nên phức tạp.

“Quốc sư, bốn hần cùng người tranh đoạt quyền thống trị thảo nguyên suốt mấy năm, không nghĩ tới, hôm nay lại bị một hải tử dị tộc ngư ông đắc lợi, nếu sớm biết hôm nay, ta hà tất...”

Mặc Xuyết nói tới đây bỗng dừng lại, thần tình buồn bã.

Nếu sớm biết hôm nay, với tính cách của chính mình, hẳn càng sẽ tranh đấu nhiều hơn, Mặc Xuyên có ngạo khí của Mặc Xuyên, hẳn vĩnh viễn cũng không ở dưới người, thân ca ca của hắn cũng không được, người Hoa triều, càng không được!

Mặc Cúc Liên nháy mắt, thở dài: “ Mặc Xuyên, đại thế đã hết! Đột Quyết. Xong! Mấy năm nay chúng ta chảy quá nhiều máu, hi sinh quá nhiều chiến sĩ ưu tú, chúng ta phát động chiến tranh, có phạm thiên hòa, chân thần vạn năng tức giận, nên không còn bảo hộ chúng ta nữa.”

Thần sắc Mặc Xuyên ngậy ra, sau đó ngửa mặt lên trời cười dài, bỗng nhiên khôi phục vẻ hào sảng ngày xưa.

“ Chiến tranh là ta khởi xướng, chân thần có thể bắt tội một mình Mặc Xuyên là được, vì sao phải buộc toàn bộ Đột Quyết vong quốc diệt chủng? Chân thần sao mà bất công!”

Trong tiếng cười hào sảng, Mặc Xuyên bỗng nhiên rút ra loan đao, dữ dằn quát to: “ Ta là Đột Quyết Hãn Vương, tôn sùng hoa quý, uy phục tứ hải, những nơi ánh nắng mặt trời chiếu xuống, đều biến thành bãi cỏ của người Đột Quyết chúng ta, con dân dị bang ngoài thảo nguyên, đều phải trở thành nô lệ của người Đột Quyết, ai cũng không thể xúc phạm đến tôn nghiêm của hãn vương...”

Trong tiếng hét vang, hai chân Mặc Xuyên hung hăng thúc mạnh vào bụng ngựa, dương đao thúc ngựa hướng đội trận tiên phong của quân bắc phạt xông tới.

Mấy ngàn thân quân Đột Quyết ở phía sau Mặc Xuyên liền đi theo sát phía sau, trên mặt bọn họ đều toát ra vẻ bi tráng. Từ xưa người hùng hồn chịu chết, không riêng Hoa Hạ bộ tộc, cũng còn có hán tử dị tộc tâm huyết.

Mặc Xuyên xông vào đầu tiên, hai mắt hắn đỏ bừng, gắt gao nhìn chăm chăm soái kỳ thêu chữ “ Phương” ngay trung quân, nhìn vào một gã nam tử trẻ tuổi cưỡi con ngựa trắng, đang thúc ngựa phong tảo đi lại, cái miệng của hắn đã vì quá mức cắn chặt mà chảy xuống máu tươi đỏ thẫm.

“ Phương Tranh, là ngươi! Đều là ngươi! Ngươi đích tay làm tan biến mộng đẹp xưng bá thiên hạ của ta, âm mưu quỷ kế của ngươi hại Đột Quyết từ nay về sau tan thành mây khói. Hôm nay ta liều mạng sống, cũng phải cùng ngươi đồng quy vu tận, chúng ta cùng nhau xuống địa ngục đi thôi!”

Ở phía sau, Mặc Cúc Liên hai tay bị trói nhìn thân ảnh kiên quyết tuyệt trần mà phóng đi của Mặc Xuyên, không khỏi hạ xuống hai dòng nước mắt già nua.

Trong tiếng vó ngựa nổ vang, Mặc Cúc Liên mang theo vẻ cười, xướng lên mục ca thê lương, thất ngôn ưu thương bi thương của Đột Quyết, trong tiếng chiến mã hí vang, tiếng trống rung trời trên chiến trường, đặc biệt du dương thê lương.

“ Cao cao đầu núi, gió thổi lá bay vào, vừa đi mấy ngàn dặm, khi nào về cố hương?”

Nhiều lần trong tiếng mục ca thê lương ngâm xướng, Mặc Xuyên tay cầm loan đao, nhiều qua trọng giáp kỵ binh nơi trung tâm chiến trường, đã sắp tiến tới gần trung quân.

Năm trăm bước, bốn trăm bước, càng lúc càng gần...

Phương Tranh nhìn Mặc Xuyên hai mắt đỏ đậm đang giục ngựa cuộn cuộn tiến đến, không khỏi hơi cảm thấy kinh hãi. Chỉ thấy hai mắt hắn chợt khép, hơi kinh hoảng chỉ vào Mặc Xuyên càng ngày càng gần, run giọng hỏi: “ Người kia là người phương nào? Sao lại dũng mãnh như vậy?”

Ôn Sâm ở một bên giương mắt quan sát một chút, không chút hoang mang nói: “ Mặc Xuyên Khả Hãn.”

Phương Tranh giống như Tào Tháo xoa mồ hôi lạnh, tán thán nói: “ Thật là thần kinh rồi, thần kinh rồi.”

Ôn Sâm phi thường hợp thời phụ họa: “ Nguyên soái có cần bắt sống người này?”

Con mắt Phương Tranh trừng lên: “ Con mẹ ngươi! Giữ lại hắn để tương lai đi ám toán lão tử hay sao? Lão tử ngu ngốc như vậy sao?”

Nói xong Phương Tranh quay đầu nhìn chung quanh, vung roi ngựa, tà tà chỉ về phía trước, dùng một lời kịch kinh điển của nhân vật phản diện chuyên dùng.

“ Các huynh đệ, lên cho lão tử! Ai chém giết được đầu sỏ Mặc Xuyên của bên địch, phần thưởng ngàn vàng, phong vạn hộ hầu!”

Trong ấn tượng của Phương Tranh, tước vị vạn hộ hầu vĩnh viễn là vì chuẩn bị cho nanh vuốt chịu bán mạng.

Nanh vuốt chịu tuân mạng xuất động không ít, Phùng Cửu Dao, Hàn Đại Thạch, Tần Trọng ba người giống như bị kích động, vẻ mặt hưng phấn dẫn tướng sĩ dưới trướng đón Mặc Xuyên mà lên.

“ Vạn hộ hầu là của ta!” Trong lúc giục ngựa cuộn cuộn, Hàn Đại Thạch giơ lên đại đao trong tay, đón gió cười to.

“ Hàn tướng quân, tiểu đệ bất tài, nhưng muốn giành lấy tước vị vạn hộ hầu, làm rạng rỡ gia môn Tần gia, đắc tội!” Tần Trọng ngồi trên lưng ngựa, không cam lòng tỏ ra yếu kém cười nói.

Hoa triều ba viên đại tướng đều xuất hiện, lại xem Mặc Xuyên như con mồi, không ai nhường ai liền tranh đoạt.

“ Sư!”

Một mũi tên nhọn đột nhiên bắn ra, Mặc Xuyên đang phóng ngựa như điên chỉ cảm thấy lồng ngực tê rần, sau đó ngựa đầu rơi xuống.

Hàn Đại Thạch và Tần Trọng ngậy người ghì ngựa, quay đầu hướng trong trận nhìn lại, đã thấy Phùng Cửu Dao đang không chút hoang mang buông cánh tay xuống, trong tay là cung cung phiếm lên nước sơn bóng loáng, dây cung còn đang rung động không ngớt.

Phùng Cửu Dao giục ngựa chậm rì rì tiến lên, khí định thần nhàn nhìn Mặc Xuyên đang nằm trên bãi cỏ bằng phẳng, chỉ thấy cả người hắc co quắp, nơi bộ vị trái tim, đang run rẩy cầm một mũi tên nhọn, mắt thấy đã không còn sống.

Phùng Cửu Dao gật đầu, tựa hồ đối với tài tiền pháp tính chuẩn của mình có chút thỏa mãn, dưới ánh mắt ngạc nhiên của Hàn Đại Thạch và Tần Trọng, hất quay lại đầu ngựa, chậm rãi trở về trung quân, đang dương dương tự đắc bỏ lại một câu nói: “ Vạn hộ hầu, bốn tướng quân cũng muốn lên làm một phen.”

“ Đê tiện!”

“ Vô lại!”

Hàn Đại Thạch và Tần Trọng ngậy người chốc lát, sau đó chửi ầm lên.

Tướng sĩ dưới trướng từ lâu đã đón nhận thân quân của Mặc Xuyên, hai bên chiến thành một đoàn, tại nhân số cùng sĩ khí cao hơn chiến sĩ Đột Quyết, chiến sự vẫn nghiêng về đại quân bắc phạt.

Mặc Xuyên nằm trên bãi cỏ bằng phẳng, bọt máu trong miệng liên tục dưng mãnh tiến ra, cả người co quắp, sắc mặt tái nhợt, hắc cầm lấy loạn đao, tựa hồ muốn nhờ thân đao mạnh mẽ đứng dậy, đang tiếc khí lực toàn thân hắc đã theo máu tươi chảy ra nơi ngực xối mòn hầu như không còn.

Thần thái hai mắt Mặc Xuyên dần dần ảm đạm. Hắc nhìn bầu trời âm trầm, đứt quãng nói: “ Ta...là hãn vương...Đột Quyết...những địa phương được ánh...mặt trời chiếu đến...đều phải biến thành...bãi cỏ của người...Đột Quyết ta...”

Nói xong, Mặc Xuyên khí tuyệt mà chết.

Phương Tranh cách thật xa, cẩn thận nhìn thi thể đã không còn chút hơi thở của Mặc Xuyên, hơi ngậy ra nhìn một lát. Phương Tranh bỗng nhiên hung hăng phun lên mặt đất, vạn phần hèn mọn nói: “ Phi! Người nha thật đúng là xem mình là Triệu Tử Long bấy lần vào ra chiến trường hay sao hả? Còn bày đặt huênh hoang!”

Pháo hiệu rầm rầm vang lên hai tiếng, gần trăm tên binh sĩ Hoa triều cưỡi ngựa phóng như bay trên chiến trường, dùng tiếng Đột Quyết không quá lưu loát kêu to.

“ Mặc Xuyên đã chết!”

“ Mặc Xuyên đã chết!”

Ven chiến trường, hân vương đại kỳ của Mặc Xuyên hoàn thành sứ mạng lịch sử của nó, âm âm ngã xuống. Lịch sử, mở ra một trang mới.

“ Dem soái kỳ của lão tử giờ lên cao hơn một chút, cao hơn một chút! Đúng, cứ như vậy! Ha ha, chúng tướng, nhìn thấy soái kỳ của bốn soái có hùng tráng không? Phong tao không? Oa ha ha ha...”

Cuộc quyết chiến giữa Hoa triều cùng Đột Quyết kết thúc.

Kết thúc thật đương nhiên, khi tin tức Mặc Xuyên đã chết truyền khắp từng góc trên chiến trường, khi đại kỳ hân vương của Mặc Xuyên ngã xuống trong nháy mắt, toàn bộ sĩ khí của chiến sĩ Đột Quyết đã tan vỡ.

Kiểm kê việc bắt tù binh trên chiến trường thì chiến sĩ Đột Quyết còn sống sót chỉ còn hơn hai vạn người, trong đó đại bộ phận đều bị thương.

Cần khôn đã định, quân bắc phạt Hoa triều cùng kêu lên hoan hô, hậu thế từ nay về sau có thể vĩnh hưởng thái bình, không còn phải lo lắng chuyện ngoại tộc xâm lược bắt người cướp của, Hoa triều từ nay về sau xưng bá đông phương, trở thành thiên triều thượng quốc danh như là thực.

“ Hoa triều muôn năm! Ngô hoàng vạn tuế!”

“ Ngô hoàng vạn tuế!”

Tiếng hoan hô vang vọng chín tầng mây, trên thảo nguyên mệnh mông bát ngát thản nhiên lan truyền.

Sau đó các tướng sĩ thật tình dùng ánh mắt kính yêu sùng kính nhìn tới, thấy vẻ mặt Phương Tranh làm như hồn hể và thương xót, vội vàng xuống ngựa, vài bước chạy tới trước mặt Mặc Cúc Liên.

“ Quốc sư! Bốn soái suất quân đến viện, không nghĩ tới, ô ô, không nghĩ tới đã tới chậm một bước! Ta...xin lỗi người!”

Trong hai mắt đầm lệ mông lung, lúc này Phương Tranh mới chú ý tới hai tay Mặc Cúc Liên bị trói sau lưng, vẻ mặt đang nổi giận, ánh mắt hung ác độc địa hận không thể đem Phương Tranh đánh nát thành ngàn mảnh vụn.

Phương Tranh lấy làm kinh hãi, không tự chủ được lui ra sau mấy bước, vẻ sợ hãi nói: “ Không nghĩ tới Mặc Xuyên lại là một tên đồng tính, người chẳng lẽ bị hắn làm gì sao? Dem người buộc chặt như thế, khẩu vị thật nặng nha, hắn lại thích kiểu này sao, dưới thì tám tuổi, trên tám mươi tuổi cũng không buông tha, quả thực cầm thú không bằng.”

Mặc Cúc Liên giận dữ nói: “ Phương Tranh! Người là tên ác ôn hạ lưu dê tiện! Thiết kế hại Đột Quyết ta, chân thần sẽ không buông tha cho người!”

Đối mặt sự chỉ trích của Mặc Cúc Liên, Phương Tranh như đau lòng, lại ủy khuất: “ Quốc sư, người thật sự oan uổng ta, chúng ta là liên minh, thế nào lại thiết kế hại người? Ta không phải y theo kế hoạch đến trợ giúp người đó sao? Ta làm sai chỗ nào?”

Mặc Cúc Liên nhìn chiến trường tán loạn đầm máu, còn có hơn hai vạn tù binh Đột Quyết còn sót lại, trong mắt của hắn không khỏi rơi lệ.

“ Hơn mười vạn chiến sĩ Đột Quyết, hôm nay chỉ còn lại hơn hai vạn người thương tàn tù binh, Đột Quyết, quả thực đã bị diệt chủng! Đây đều là do lão phu dẫn sói vào nhà tạo nghiệt!”

“ Quốc sư, nên bi thương thuận biến, người phải biết học kiên cường.”

“ Cút! Lão phu không cần người chuột khóc mèò giả từ bi!”

“ Không có văn hóa nha? Hắn nên là mèò khóc chuột, kỳ thực ít người cũng có chỗ tốt của ít người, chí ít không uống lương thực, chuyện nuôi sống...”

“ Cút! Phương Tranh! Lão phu cùng người thề không đội chung trời!”

“ Quốc sư, người đừng như vậy, chúng ta là huynh đệ chi bang đời đời hữu hảo nha...”

Bên trong soái trường.

Toàn bộ tướng lĩnh Hoa triều đều là đáng đáp vui sướng, hoặc cười hoặc trêu chọc nhìn thần sắc cụt hứng của Mặc Cúc Liên đang đứng trong soái trường.

Thở dài, sắc mặt Mặc Cúc Liên trở nên dị thường thảm hại, chỉ trong mấy canh giờ ngắn ngủi, hăn phẳng phát già nua hơn mười tuổi, dù thân thể cũng trở nên ủ rũ còm cõi.

“ Phương Tranh...Phương nguyên soái, thảo nguyên thuộc về Hoa triều rồi, lão phu không tranh cùng người, cũng không nằng lực cãi với người.” Mặc Cúc Liên nhìn Phương Tranh không hề có chút vẻ mặt nghiêm túc ngồi sau bàn, trong mắt không khỏi hiện lên vẻ cừu hận thật sâu.

“ Lão phu chỉ cầu người một việc. Cầu người ban thưởng hơn hai vạn tù binh Đột Quyết cho ta, ta...ta dẫn bọn họ đi về phương bắc, ở nơi đó kéo dài một chút hơi tàn. Người là người thắng trong trận chiến tranh này, cầu người, ban ân cho người chiến bại một chút lòng từ bi đi.”

Thần sắc vui cười của Phương Tranh nhất thời thu lại, bỗng nhiên trở nên nghiêm túc lên.

Đông bắc? Liêu Châu? Thâm sơn rừng già? Trong lịch sử kiếp trước, cái nôi của Hậu Kim dân tộc Nữ Chân?

Kháo! Nghĩ thật hay! Lão tử có lòng từ bi, trên dưới một trăm năm sau các người khôi phục nguyên khí, sau đó lại tới đánh chủ ý với Hoa triều ta. Lão tử có ngu như vậy sao?

“ Ai nha, quốc sư, lời này của người thật khách khí, cái gì ban ân, cái gì từ bi, ta là người tàn nhẫn như vậy sao? Ông trời có đức hiếu sinh, chiếm thảo nguyên các người, ta đã thật ngại ngùng, ta thế nào nhẫn tâm để các người lưu lạc đến địa phương mà chim cũng không đẻ trứng, qua cuộc sống như dã nhân ăn tươi nuốt sống cho được? Quốc sư, người thực sự nhìn lầm ta rồi, bản tính của ta kỳ thực rất thiện lương đó.”

Ánh mắt Mặc Cúc Liên nhất thời trở nên cực độ tuyệt vọng, trong mắt lộ ra một cỗ ý tứ hàm xúc thê lương bi ai.

“ Phương nguyên soái, lẽ nào người thực sự dù một con đường sống cũng không lưu cho người Đột Quyết chúng ta? Thực sự muốn đem chúng ta đuổi tận giết tuyệt?”

Phương Tranh lắc đầu nói: “ Không, ta không chỉ cấp cho các người đường sống, hơn nữa muốn sinh hoạt của các người càng thêm giàu có hơn so với trước đây.”

Lúc này hận ý của Mặc Cúc Liên cũng không dám biểu lộ ra, nghe vậy chỉ phải nghi hoặc nói: “ Phương nguyên soái có ý gì?”

Khóe miệng Phương Tranh câu dẫn ra một vẻ cười xấu xa quen thuộc, Mặc Cúc Liên nhìn thấy trong mắt, trong lòng chợt lộp bộp một chút.

“ Rất đơn giản, Hoa triều thụ thánh nhân giáo hóa, thánh nhân nói: Phải dung tất cả. Cho nên ta dự định đem tù binh Đột Quyết các người, còn có những phụ nữ trẻ em cùng người già rơi lả tả trong các bộ lạc Đột Quyết toàn bộ di cư đến nội địa Hoa triều, đương nhiên, các người không thể tiếp tục quần cư, toàn bộ phân tán, mỗi châu mỗi phủ, mỗi huyện mỗi hương đều nhét mấy người đi vào, mọi người cùng uống cùng khiêu vũ, qua những ngày vui sướng hạnh phúc, thật đẹp, dù là làm thần tiên cũng không thềm.”

“ Cái gì?” Mặt mũi Mặc Cúc Liên co quắp, vẻ mặt kinh hãi.

Phương Tranh không để ý tới Mặc Cúc Liên, vẫn nói: “ Còn có, ta dự định xóa nạn mù chữ cho người Đột Quyết các người, học học lễ nghi văn hóa của người Hoa triều, cho các người cũng giống như chúng ta, thụ thánh nhân giáo hóa, học xong lễ nghĩa liêm sỉ, từ nay về sau mọi người gặp mặt liền khách khách khí khí, không còn dùng đao vừa đánh vừa giết. Như vậy thật không có lẽ phép, đương nhiên, triều đình cũng sẽ phân chia thổ địa và nông cụ cho các người, lại phái người chuyên đến dạy cho các người kỹ thuật nông canh, từ nay về sau các người chính là con dân dưới sự cai trị của hoàng đế Hoa triều rồi.”

Nói tới đó Phương Tranh trừng mắt nhìn Mặc Cúc Liên cười xấu xa, nói: “ Có phải có cảm giác hạnh phúc đến mức sắp nổ tung? Còn hơn các người phải chặn thả tại thảo nguyên, ngày đêm gió mưa thổi tạt, so sánh, Hoa triều quả thực chính là thiên đường.”

“ Người...thật dê tiện! Lão phu phản đối!” Mặc Cúc Liên tức giận khàn tiếng kêu lên.

Mặc Cúc Liên từng du học tại Hoa triều khi còn trẻ, cũng từng đọc sách thánh hiền, hẳn biết rõ sự đáng sợ của văn hóa Hoa triều, nho gia có ý chí bao dung vạn vật, có khí độ khoan dung nhân hậu, nếu để người Đột Quyết tu tập văn hóa Hoa triều, không cần bao năm, những hổ lang hung ác độc địa trong lời của thánh nhân nói, sẽ biến thành những con cừu dịu ngoan nhất, loại văn hóa này thâm thấu, có thể trong thời gian rất ngắn, đem người Đột Quyết đồng hóa thành người Hoa triều, từ đó xem như Đột Quyết triệt để diệt tộc.

Phương Tranh rốt cục làm sao mà trưởng thành? Chủ ý của hắn vì sao luôn luôn nham hiểm như vậy?

Phương Tranh khí định thần nhàn tản hắng một tiếng, chấp tay mà đứng, khuôn mặt lãnh sâm nói: “ Quốc sư đại nhân, ta nghĩ người còn chưa hiểu rõ ràng trạng huống đi? Tình cảnh này, người phản đối còn tác dụng sao?”

Mặc Cúc Liên nghe vậy cứng lại, sau đó cụt hứng cúi đầu xuống.

Bởi vì người là dao thót, ta là thịt cá, tranh đấu vô ích, đại thế, từ lâu không thể cứu vãn.

Phương Tranh lạnh lùng nhìn thần tình như đưa tang của Mặc Cúc Liên, không khỏi cười.

Lão già này, lão tử không làm tiêu tan vương bá khí của người, người cho rằng mình vẫn là quốc sư cao cao tại thượng?

“ Phương nguyên soái, nếu bộ lạc Đột Quyết đi về hướng nam, thảo nguyên sẽ làm sao bây giờ?” Mặc Cúc Liên ngắt mạnh đầu, nỗ lực tìm kiếm một tia cơ hội trở mình cuối cùng.

Phương Tranh cười cười, nói: “ Điều này không nhọc quốc sư đại nhân quan tâm, thảo nguyên đương nhiên do tướng sĩ Hoa triều vào chiếm giữ, đến lúc đó chúng ta ở tại Khai Bình, Tháp Sơn, Du Mộc Xuyên, Hắc Sa Thành thiết lập Hoa triều đô hộ phủ, các người thủ vững thảo nguyên nhiều năm như vậy, khổ cực rồi, cứ giao qua cho chúng ta đi, chúng ta khổ cực một chút, giúp người Đột Quyết các người thủ vài trăm năm.”

Nhìn sắc mặt thảm hại của Mặc Cúc Liên, Phương Tranh cười tủm tỉm nói: “ Về phần người sao, ha ha, chúc mừng quốc sư, chúc mừng quốc sư, bốn soái sẽ mang theo quốc sư cùng tiểu Khả Hãn khải hoàn quay về triều, yết kiến ngô hoàng vạn tuế. Đến lúc đó thỉnh hoàng thượng phong hầu cho quốc sư, phong chức công gì đó cho tiểu Khả Hãn, ban thưởng tòa nhà cho các người tại kinh thành, hai người công hầu các người có thể nhảy nhót vui vẻ chung quanh kinh thành, ngoại trừ ra kinh, các người làm gì cũng không ai ngăn cản, thế nào? Quốc sư, ta nghĩ thật chu đáo cho các người phải không?”

Mặc Cúc Liên nghe vậy hai chân mềm nhũn, rốt cục vô lực ngồi bệch dưới đất.

“ Lão Mặc, sau này chúng ta là đồng liêu trong triều, chiếu cố cho nhau.”

“ Đa tạ Phương nguyên soái!”

“ Ân, nếu đã chiếu cố cho nhau, không bằng trước tiên người chiếu cố cho ta thế nào? Ngày trước lúc người mang theo tiểu Khả Hãn rời khỏi Hắc Sa Thành, khẳng định thu nạp không ít vàng bạc châu báu nha? Ta từ Hoa triều mang đến một ngàn hộp phấn ngọc trai cao cấp...”

“ Lão phu...mua hết!”

405. Chương 392: Đại Kết Cục

Thiên hạ bình mã đại nguyên soái Phương Tranh được tân hoàng sắc phong, suất hơn mười vạn binh sĩ, xuất binh bắc phạt, Phương Tranh xem xét thời thế, trong quân tướng định ra “ dùng bạo chế bạo, mượn đao giết người” diệu kế, khiến cho hai phe Đột Quyết tàn sát lẫn nhau, cuối cùng quân bắc phạt đều xuất hiện, vây quanh tàn sát quân đội người Đột Quyết, gần như toàn bộ tiêu diệt cùng bắt sống tù binh.

Cuộc chiến thành công, bình mã Đột Quyết hơn mười vạn người toàn bộ không còn sót lại chút gì, sau cuộc chiến kiểm kê chiến quả, Đột Quyết Khả Hãn Mặc Xuyên bị Hoa triều đại tướng Phùng Cừu Dao bắn chết trong chiến trận, quốc sư Đột Quyết Mặc Cúc Liên và tiểu Khả Hãn Mặc Cự được hắn mới ủng lập bị bắt

làm tù binh, quân sĩ Đột Quyết chết trận hơn mười vạn người, còn lại hơn hai vạn người bị bắt giữ, đến tận đây, thanh tráng chiến sĩ của dân tộc Đột Quyết bị tiêu diệt hầu như không còn, trên thảo nguyên diện tích rộng lớn, chỉ còn lại mấy trăm bộ lạc chỉ toàn người già phụ nữ và trẻ em, đã được quân đội Hoa triều phân ra năm lộ, từ nam hướng bắc, quét ngang thảo nguyên, đem toàn bộ các bộ lạc thảo nguyên đều tập trung lại, di chuyển về phía nam.

Đây là một lần di chuyển đại quy mô chưa từng có. Phụng mệnh lệnh của nguyên soái Phương Tranh, toàn bộ người Đột Quyết sau khi tập trung, lướt qua Chúng Hà, nam nhập Trường Thành, gần trăm vạn người già, phụ nữ và trẻ em đều di cư vào sâu trong nội địa Hoa triều, sau đó phân ra đơn vị là trăm người, phân tán ra, cưỡng chế tính mạng cho bọn họ định cư tại mỗi châu mỗi phủ mỗi huyện mỗi hương, do địa phương nha môn phái người tinh thực việc đồng áng chỉ dạy lại. Phân cho bọn họ thổ địa và nông cụ, lại giáo dục cho bọn họ việc nông canh, sẽ do nha môn địa phương lo việc lập lại hộ tịch.

Triều đình cũng nhanh chóng làm ra phản ứng, do Hàn Lâm Viện trong kinh thành đứng đầu, quốc khố thông qua chuyên khoản ở tại từng địa phương thành lập công học, đối tượng công học chiêu sinh là tiểu hài tử Đột Quyết hoàn toàn chưa biết chữ, do các văn nhân tú tài thất bại trong khoa cử dạy học, dạy cho những tiểu hài tử này học tập tiếng Hán, tập lễ nghi, hiểu Khổng Mạnh. Biết liêm sỉ, từ nay về sau triệt để hủy bỏ văn hóa chữ viết của Đột Quyết, thống nhất dùng văn tự Hoa triều làm tiêu chuẩn.

Việc làm dã man chính là chỉ biết đơn giản tạo thành tổn hại một thành một thổ địa. Nhưng sự xâm lược văn hóa thật là đáng sợ, làm bao nhiêu dị tộc xâm lấn Trung Nguyên, dù là dị tộc lấy được giang sơn, nhưng kết quả thì sao? Cuối cùng dị tộc vẫn bị Hoa triều đồng hóa, nhờ gia giáo huấn suốt mấy ngàn năm của Hoa triều, tin tưởng những tiểu hài tử Đột Quyết này ở nhiều năm sau, sẽ triệt để quên mất mình từng thuộc về dân tộc Đột Quyết, vĩnh viễn cũng sẽ không nhớ lại đã từng có một dân tộc Đột Quyết xưng bá thảo nguyên đã bị một nam tử chỉ mới hai mươi tuổi vong quốc diệt chủng, nhiều năm sau, rớt vào trong khung cửa bọn họ, chỉ có “ Tử viết...” chỉ có tam cương ngũ thường do thánh nhân giáo huấn, bọn họ và toàn bộ dân chúng phổ thông cũng như nhau, thành thành thật thật đọc sách, khảo khoa cử, lập chí chức vị, trung tâm vì nước, sau hai đời, bọn họ sẽ triệt để biến thành con dân trung thành kính cẩn của Hoa triều hoàng đế.

Mặc Cúc Liên và tiểu Khả Hãn Mặc Cự dưới “ thịnh tình” mời mọc của Phương Tranh, nửa kéo nửa áp tổng tới kinh thành Hoa triều, yết kiến Hoa triều hoàng đế bệ hạ, từ nay về sau chết già trong kinh thành.

Toàn bộ người già phụ nữ và trẻ em của dân tộc Đột Quyết di cư về hướng nam, thảo nguyên trở nên trống rỗng, Phương Tranh lại dùng danh nghĩa thiên hạ bình mã đại nguyên soái hạ quân lệnh, nam khởi trú quân của Hưng Khánh Phủ, bắc tới trú quân U Châu, đều xuất phát về hướng bắc, đến Tháp Sơn, Chúng Hà, Khai Bình, Du Mộc Xuyên, bao quát Hắc Sa Thành từng là vương đình của Đột Quyết, nhiều địa phương đều thành lập đô hộ phủ, phái trọng binh đóng quân, lãnh thổ Hoa triều mở rộng hơn ngàn dặm về hướng bắc, thậm chí kéo dài đến tận ngoại giao giới với nước La Sát (nước Nga), bắc tới Tây Bá Lợi Á bình nguyên, tây tới Ha Mi của Cam Thiểm hướng tây, toàn bộ thổ địa lớn rộng tới một phần ba của Hoa triều lúc trước. Cự đại mở rộng lực ảnh hưởng của Hoa triều đối với các nước lân bang. Đến tận đây, cuộc chiến bắc phạt của Phương Tranh với lời nói sẽ đem thảo nguyên nhét vào bản đồ Hoa triều đã hoàn toàn được thực hiện.

Giải quyết xong hậu quả công việc cùng xử lý thỏa đáng, Phương Tranh suất đại quân bắc phạt bắc đầu triệt về nam, cùng với đại thắng khải hoàn ban sư hồi triều.

Trên đường đi qua U Châu, quan viên bên trong U Châu cùng bách tính nghênh ra khỏi thành ba mươi dặm, mọi người quỳ hai bên đường, hân hoan không gì sánh được nghênh tiếp quân đội đã vì nước lập xuống cái thế kỳ công, bách tính diu già dất trẻ, mang theo thức ăn đã được tỉ mỉ chuẩn bị, nhiệt tình hướng cho tướng sĩ quân dung rạng ngời, không biết là ai mang theo lẵng hoa, những nơi tướng sĩ đại quân bắc phạt đi qua, bách tính đều hướng bọn họ tung ra những cánh hoa, bên ngoài thành mưa hoa rơi khắp bầu trời, có thể nói là kỳ quan.

Phương Tranh lệnh tướng sĩ đóng quân ngoài thành, chính mình dẫn theo những tướng lĩnh có công trong lần bắc phạt này vào thành, lại ở trong thành U Châu tìm một nhà tửu lâu mở đại yến ban thưởng cho Phùng Cửu Dao, Hàn Đại Thạch, Tần Trọng hơn mười vị tướng lĩnh có công.

Lão bản tử lâu nghe nói nguyên soái Phương Tranh đánh bại Đột Quyết đang đãi tiệc ban thưởng cho tướng lĩnh có công, vui mừng đến muốn ngất, lúc này lập tức dừng mua bán, chuyên tâm hầu hạ cho những anh hùng dân tộc đã vì nước chinh chiến, chảy máu hi sinh. Đầu bếp trong tử lâu khởi lên toàn bộ tinh thần, tỉ mỉ làm ra mười bàn Tướng Quân Yến, buổi tiệc tập trung đủ thức ăn mang hương vị nam bắc đặc sắc, hiếm có hi quý, có thể coi là cực kỳ hào hoa xa xỉ. Đối với những tướng lĩnh vì quốc gia dầm máu chiến đấu, thịnh yến dù hào hoa xa xỉ thế nào cũng đều xứng với công lao hiển hách của bọn họ.

Lão bản tử lâu khôn khéo đợi khi Phương Tranh bọn họ tan tiệc hồi doanh, lập tức sai người đem lầu các do Phương Tranh đãi tiệc bảo tồn lại, lại thỉnh văn nhân đề tự lưu bút, ghi lại cho đời sau những giai thoại đẹp đẽ.

Từ đó về sau, tử lâu này được đổi tên là Đắc Thắng Lâu, nhân vì thành công trận bắc phạt mà có, đắc thắng trở về. Tử lâu sau lại trở thành cảnh quan danh thắng bên trong thành U Châu, từ đó về sau sinh ý thịnh vượng, một ngày tìm cả đẩu vàng. Đặc biệt tòa lâu do bắc phạt nguyên soái Phương Tranh mở tiệc chiêu đãi tướng lĩnh có công, được người trong thiên hạ xem là nếu có thể đãi tiệc ở đây đãi khách sẽ rất quang vinh, dính dính chút quang thải thắng lợi của Phương đại nguyên soái.

Sau Phương Tranh nghe nói có người nương theo danh nghĩa của hấn trắng trộn vơ vét của cải, đồ kị đến hai mắt đỏ lên, âm thầm phái người hướng lão bản tử lâu vơ vét tài sản đến gần vạn lượng bạc với danh nghĩa “phí sử dụng danh nghĩa cùng chân dung”. Lúc này mới hết phần nộ, chuyện này là nói sau, hiện tại không nhắc tới.

Yến hội rất náo nhiệt, toàn bộ tướng lĩnh nhìn Phương nguyên soái đang ngồi chủ vị với dáng dấp tươi cười tummy bại hoại, ánh mắt mọi người nhiệt liệt, bao hàm sùng kính, trước đây từ trong lòng vẫn luôn khinh thường thái độ làm người của Phương Tranh, lúc này đều thật tình thành ý hướng Phương Tranh kính rượu, biểu đạt tình kính nể đối với hấn.

Hoa triều chịu cường địch phương bắc lãng nhục hơn trăm năm, hôm nay dưới sự tỉ mỉ bố cục của vị nam tử chỉ mới hai mươi tuổi này đã bị vong quốc diệt chủng, nghĩ lại ngày trước, cũng là tại ngoài thành U Châu, khi Phương nguyên soái phát ngôn bữa bãi nói muốn đem thảo nguyên nhét vào bản đồ Hoa triều, bao nhiêu tướng lĩnh âm thầm cười nhạo trong lòng, cho rằng Phương nguyên soái chỉ là khoe khoang mà thôi. Nhưng sự thực lại chứng minh, Phương Tranh nói ra xác thực đã làm được. Cuộc chiến này quốc thổ Hoa triều mở rộng thêm một phần ba, thảo nguyên hoàn toàn nhét vào bản đồ Hoa triều, từ nay về sau phương bắc yên ổn, bách tính quân dân biên thành không còn chiến sự, đây đều là công lao của Phương Tranh!

Hôm nay Phương Tranh tự nhiên không biết, cuộc chiến này, danh vọng của hấn ở tại quân đội Hoa triều đã lên cao vô hạn, chiếm được sự thành tâm bái phục của toàn bộ các tướng lĩnh trong quân. Trước khi bắc phạt, bách tính tôn xưng hấn với danh hào “Chiến Thần”, hôm nay người cũng thực danh, cũng không còn ai nói hai lời.

Mở mang bờ cõi, lập công báo quốc, từ trước đến nay đều là mục tiêu truy cầu suốt đời của các võ tướng, hôm nay Phương nguyên soái dẫn theo bọn họ lập ra công lao huân thiên, vừa nghĩ quay về kinh thành hoàng thượng sẽ phong thưởng cho bọn họ, các tướng lĩnh không khỏi kích động đến mặt đỏ tới mang tai. Bấy phần cảm giác say sưa hóa thành mười phần, rượu không say mà người tự say.

Phương Tranh cũng uống khá nhiều, khi hấn bắt đầu lú lờ, khuôn mặt tuần tú đỏ bừng hướng các tướng lĩnh biểu thị, quay về kinh hấn sẽ bàn giao lại chức nguyên soái, lại hướng hoàng thượng từ quan, từ nay về sau làm phú quý ông hưởng thụ tiêu dao thái bình thì các tướng lĩnh cùng kêu lên than thở tiếc hận, không ít tướng lĩnh vỗ ngực thỉnh Phương Tranh dẫn theo bọn họ đi chinh phạt dị quốc, bọn họ thề sống chết theo Phương nguyên soái, Phương Tranh ngậy ra, sau đó liền cự tuyệt đề nghị âm hiểm này, lại tiếp tục chiến tranh? Người nha dự định muốn ta đi chinh phục địa cầu? Lão tử có nhàn tới chán chết cũng sẽ không đem tính mạng của mình ra nói giỡn, hiện tại lòng người thật bẩn, lão tử giúp các người lập công, nhưng các người lại muốn lão tử tiếp tục liều mạng, các người còn là người sao?

Phùng Cừ Dao và Tần Trọng nghe vậy, hai người liếc nhau. Phùng Cừ Dao vui đầu uống rượu, không nói một lời, nhưng Tần Trọng lại mấp máy môi vài lần, muốn nói lại thôi. Sau khi tan tiệc, Tần Trọng thỉnh Phương Tranh qua một góc không người, do dự hướng Phương Tranh nói ra một câu ý vị thâm trường: “

Anh hùng không thể tự cắt cánh chim.”

Phương Tranh ngăn người, đã say tám phần chột tỉnh ba phần. Vô cùng kinh ngạc nhìn phía Tần Trọng, Tần Trọng lại mỉm cười, không hề nhiều lời, thẳng đến rời đi.

Suy nghĩ lại, Phương Tranh nhất thời hiểu rõ ý tứ của Tần Trọng.

Đó là một thời đại chú trọng binh quyền, trong tay có binh, tướng sĩ phục vụ quên mình, nhưng mình lại không bị triều cục ngụy biến làm lay động, ý tứ Tần Trọng rất rõ ràng, tân hoàng ân sủng chỉ là hiện nay, nếu muốn Phương gia suốt trăm năm không bị đế vương nghi kỵ, trong tay ủng binh, làm đế vương kiêng kỵ, mới là cách làm chính xác nhất, đúng với câu “ Anh hùng không nên tự cắt cánh chim.”

Phương Tranh hiểu rõ, danh vọng của mình ở trong quân đã rất cao, nếu vẫn tiếp tục lĩnh binh, tin tưởng bọn hán đều sẽ sống chết đi theo mình, nhưng, có cần như vậy sao? Lẽ nào những người sau khi xuyên qua cuối cùng luôn phải bước trên con đường xưng vương xưng bá, mưu đoạt giang sơn? Sẽ không đi một con đường như một người thường hay sao? Ta thích an tâm hưởng lạc thì làm sao vậy? Ta không có chí lớn, tình nguyện đoạ lạc thì đã làm sao? Ta không có tiền đồ thì thế nào? Dứt bỏ tình nghị với Mập Mập không nói, mình là nhân tài làm hoàng đế hay sao? Đột Quyết bình diệt, mắt thấy Mập Mập phải lập tức bắt tay vào việc làm ra sách lược biến pháp cường quốc, mỗi ngày đều có một núi tấu chương xem không hết, có một đồng quốc sự xử lý không xong, so sánh, ai sống được càng tư nhuận hơn mình? Tự cắt cánh chim? Phi! Cánh chim mọc dài cũng không phải là anh hùng, là điều nhân(người chim)! Không cắt thì để làm chi?

Phương Tranh lắc đầu, quyết định quên những lời này của Tần Trọng.

Dù sao, Phương Tranh tin tưởng Mập Mập, lúc mình từ quan, sẽ không còn xung đột về lợi ích với Mập Mập, cũng giống như trước đây hán từng bảo chứng trước mặt tiên hoàng, hán cùng Mập Mập suốt đời vẫn là quân thần, cũng là bằng hữu suốt đời, đến nơi đến chốn.

Đại quân bắc phạt dưới sự suất lĩnh của Phương Tranh, tiếp tục khai hoàn về nam. Ven đường toàn bộ những thành trấn nông thôn, bách tính nghe nói quân bắc phạt đắc thắng trở về, đều đem thực vật ngon nhất trong nhà ra đãi tướng sĩ, bọn họ chảy nước mắt quý sát hai bên đường, thật tình cảm tạ quân bắc phạt vì bách tính tiêu diệt Đột Quyết, từ nay về sau Hoa triều sẽ không còn bị sỉ nhục của kẻ bên ngoài.

Các tướng sĩ bị bách tính tiếp đón quá nhiệt tình, con đường đi một tháng biến thành hai tháng tròn, khó khăn lắm mới nhìn thấy thành tường nguy nga cao vót của kinh thành, dưới ánh mặt trời buổi chiều tàn mát ra kim quang cường liệt, mang theo khí thế hoàng thành rất nặng phong cách cổ xưa, làm kẻ khác nhìn không được lòng sinh kính sợ.

“ Về đến nhà rồi!” Phương Tranh ngồi trên lưng ngựa, khẽ cười nói, thở ra một hơi.

Rốt cục, ta hoàn thành sứ mạng cuối cùng trong thời đại này, từ nay về sau sẽ chỉ còn tiêu dao.

Chúng tướng sĩ mắt đầy lệ nóng, nhìn thành tường không rõ trước mặt, trong lòng không khỏi kích động vạn phần.

Đúng vậy, về đến nhà rồi. Trận đánh cuối cùng của Hoa triều đã thắng lợi, từ nay về sau không còn cường địch, việc binh đao nhập khổ. Ngựa phóng Nam Sơn, bọn họ tự tay sáng tạo thắng lợi huy hoàng nhất của thời đại này, chiến tranh giống như một con cự thú khát máu dữ tợn, rốt cục đạp những bước chân không cam lòng, dần dần rời xa quốc gia nhiều cực khổ này, hậu đại đời sau có thể ngồi trong học đường mà đọc sách, có thể cần lao trên ruộng đồng, có thể trên bãi cỏ tràn đầy ánh nắng mặt trời mà tùy ý cười đùa, vĩnh viễn không cần lo lắng thiết kỵ của địch quốc, vĩnh viễn không cần sợ cương đao sáng như tuyết của địch nhân đoạt đi sinh mạng của người thân, bởi vì địch quốc của chúng ta, đã bị tiêu diệt trong tay các vị tiền bối hôm nay. Dưới quyết sách anh minh của Phương nguyên soái, bị tru giết thật sạch sẽ, từ nay về sau không còn lưu lại một tia vết tích.

Nghĩ tới đây, ánh mắt của toàn bộ các tướng sĩ đều nhìn về phía Phương Tranh có thêm sự sùng kính và cảm kích.

Nam tử trẻ tuổi này, dẫn theo bọn họ, sáng tạo kỳ tích đủ để sử sách lưu danh vạn năm!

Cách kinh thành còn hơn hai mươi dặm, chợt thấy một lão thái giám ăn mặc phục sức màu xanh đang bước nhanh những bước chân nho nhỏ, hướng Phương Tranh chạy tới thật nhanh.

Phương Tranh ngưng mắt vừa nhìn, hắc, là người quen cũ. Người này chính là Tào công công, nội thị hầu hạ qua hai đời đế vương, chính là nhân vật cường quyền số một trong cấm cung.

“Chúc mừng quốc công gia đắc thắng hồi triều. Hoàng thượng và cả triều đại thần, cùng với bách tính toàn thành đã ra nghênh đón ngoài thành hai mươi dặm, được hoàng thượng hạ chỉ tu sửa “Bình Bắc Đình Trung Đẳng Hậu Quốc Công Gia.” Tào công công còn chưa dừng bước, đã khởi khuôn mặt tươi cười, rất xa hướng Phương Tranh chấp tay cười nói.

Phương Tranh kinh ngạc, vội vàng đáp lễ, nói: “Hoàng thượng tự mình nghênh tiếp ta? Cái này...ta làm sao dám đương, thật sự là được yêu mà sợ a...”

Tào công công đi về phía trước vài bước, đưa tay kéo dây cương chiến mã của Phương Tranh, sau đó lại dắt con ngựa của Phương Tranh hướng cửa thành đi đến.

Phương Tranh ngồi trên lưng ngựa kinh hãi nói: “Tào công công không cần như vậy! Làm sao dám để cho ngài dẫn ngựa? Mau mau buông tay.”

Tào công công quay đầu lại nhìn Phương Tranh cười, nét mặt cũng không có một tia khó chịu.

“Quốc công gia, hoàng thượng có chỉ, lệnh lão nô dẫn ngựa cho quốc công gia, để biểu hiện công lao to lớn của quốc công gia, quốc công gia vì nước chiến đấu dầm máu, lập ra công lao lớn như vậy, chưa từng có ai, sau này cũng không có, ta vì ngài dắt ngựa, thế nhưng là phúc phận đã tu luyện từ ba kiếp trước a!”

Phương Tranh nghe vậy, nét mặt không khỏi nổi lên vẻ cảm động, giương mắt nhìn lên, cách phía trước không xa, đang đứng đông nghịt gần vạn người, có đại thần lẫn bách tính, đầu lĩnh là một vị nam tử trẻ tuổi mặc kim sắc long bào, thịt béo tròn vo, giống như một quả bóng cao su thật lớn, đứng ngay giữa quan đạo.

Phương Tranh vội vàng xuống ngựa, hướng phía trước đi vài bước, sau đó nhấc vạt áo, đoan đoan chính chính quỳ gối ngay giữa quan đạo, lớn tiếng nói: “Thần, Phương Tranh, phụng hoàng mệnh xuất sư bắc phạt, hôm nay đắc thắng hồi triều, khấu kiến ngô hoàng vạn tuế!”

Có Phương Tranh làm đầu lĩnh, tướng sĩ quân bắc phạt phía sau cũng đồng loạt xoát xoát quỳ xuống, trong miệng cùng kêu lên: “Khấu kiến ngô hoàng vạn tuế!”

Trong mắt Mập Mập chứa đầy nước mắt lưng tròng lẫn kích động, nghe vậy ha ha cười, đưa tay nâng Phương Tranh đứng lên. Sau đó nhìn các tướng sĩ quân bắc phạt, nghiêm nghị nói: “Chúng tướng sĩ đã khổ cực, bình thân!”

Chúng tướng sĩ động tác nhất trí cùng đứng lên. Đối mặt với ánh mắt hoàng thượng, bọn họ ưỡn ngực, nhìn không chớp mắt, trên mặt tràn đầy kiên nghị và kiên cường.

Mập Mập chậm rãi quét mắt nhìn các tướng sĩ, trên mặt lộ ra dáng tươi cười cảm kích thỏa mãn.

“Các tướng sĩ, các người đều là công thần của Hoa triều ta, các người chảy máu hi sinh, đổi lấy trăm năm yên ổn cho Hoa triều, từ nay về sau Hoa triều không còn bị kẻ thù bên ngoài lăng nhục, chúng ta sẽ chậm rãi bước tới sự cường thịnh! Trăm đại biểu cho thiên hạ bách tính con dân, cảm tạ các người! Chư tướng sĩ xin nhận lễ của trăm!”

Nói xong, Mập Mập sửa sang lại long bào, sắc mặt nghiêm nghị hướng các tướng sĩ quân bắc phạt vái chào thật sâu.

Chúng tướng sĩ cực kỳ cảm động, lại cùng nhau đồng loạt quỳ xuống.

Phương Tranh cười cười, bỗng nhiên giơ cao nắm tay, mặt hướng các tướng sĩ quát lớn: “Hoa triều vạn thắng! Ngô hoàng vạn tuế!”

Các tướng sĩ đã bị lây nhiễm, đều giơ cao nắm tay hưng phấn hô lớn: “Hoa triều vạn thắng! Ngô hoàng vạn tuế!”

“ Hoa triều vạn thắng! Ngô hoàng muôn năm!”

Tình tự mọi người bị một viên hỏa tinh nho nhỏ châm lên, nhất thời trên quan đạo thật dài, tiếng hoan hô liên tiếp, rung động thiên địa.

Trong tiếng hoan hô, Phương Tranh lặng lẽ lau mồ hôi, hướng Mập Mập giơ ngón tay cái lên, thấp giọng nói: “ Được a Mập Mập, lại biết thu mua lòng người, một hồi công thần, một hồi thụ sự thi lễ của người, chắc chắc...”

Mập Mập cười khở nói: “ Người đã nhìn ra. Nhưng ta van người đừng vạch trần được không? Làm hoàng đế cũng không dễ dàng đâu.”

Ngẩng đầu nhìn kỹ Phương Tranh, trong ánh mắt Mập Mập tràn ngập vẻ cảm kích, thế nhưng hắn vẫn chưa nói một câu cảm tạ, bằng hữu huynh đệ thổ lộ tình cảm, nói những lời này thật quá dư thừa, bằng hữu là người lúc người gặp nguy nan dìu người một tay, hắn dìu người, cũng không phải chờ một câu người cảm tạ, có đôi khi một ánh mắt, đây đó liền hiểu rõ được tâm ý của đối phương.

“ Phương huynh, người gầy.” Mập Mập gần như than thở.

“ Mập Mập huynh, người lại càng béo.” Phương Tranh có chút không cam lòng nói, lão tử đánh sống đánh chết ngoài tiền tuyến, người ở trong kinh thành lại càng ăn cho béo lên, điều này còn có thiên lý sao? Ba trăm vạn lượng bạc chẳng lẽ bị người giấu lại để mua đồ ăn?

Ánh mắt Mập Mập lóe ra, cười gượng vài tiếng, bật người dời đi trọng tâm câu chuyện.

“ Phương huynh đặc thắng trở về, buổi tối chúng ta tìm một chỗ khánh công cho người, làm sao?”

“ Địa phương nào?”

“ Còn cần hỏi sao? Đương nhiên là đi kỹ viện. Ta nói người nghe, gần đây tại Mẫu Đơn Lâu mới có một vị Hồ Cơ vừa tới, trông mắt của nàng mà lam, còn có hông lớn, eo nhỏ, bộ ngực thật to...”

Ánh mắt Phương Tranh nhất thời nổi lên vài phần tao đẳng.

“ Ta là chính nhân quân tử, thế nào lại đi đến loại địa phương này? Tử Mập Mập quá coi thường ta.” Đón lấy ánh mắt hèn mọn của Mập Mập, Phương Tranh bật người đổi giọng: “ Được rồi, lão tử lập công lớn như vậy, đi kỹ viện chúc mừng một lần, Hồ Cơ ta không cần, tìm cho ta một song phi yến là được, ai, trước tiên nói trước, ai mời khách?”

“ Quốc khố trống rỗng rồi, ta ngay cả tiền đi kỹ viện cũng tìm không ra, đương nhiên do người mời khách.” Mập Mập vẻ mặt đương nhiên nói.

“ Kháo! Đây là khánh công cho ta sao? Sao ta lại nghĩ người giống như đang vợ vét tài sản của ta?”

“ Thỉnh đi kỹ viện, cũng là một trong những công lao người lập nha.”

Một trận đánh bắc phạt của Hoa triều, lại có thêm một phần ba quốc thổ, triệt để bình diệt cường địch phương bắc, trên dưới toàn quốc đều vui mừng cổ vũ.

Bộ Binh thượng thư Ngụy Thừa Đức đứng đầu thượng tấu, vì Phương Tranh đã mở mang bờ cõi, lập ra công lao quá lớn, trước kia chưa từng có ai, sau này cũng chưa chắc có, vì vậy Ngụy Thừa Đức thỉnh tấu, cả triều văn võ đồng thanh phụ họa, lập Phương Tranh làm một vị thân vương khác họ, Mập Mập đem lãnh địa Giang Nam ngay sát kinh thành làm đất phong cho Phương Tranh, Phương Tranh được sắc phong làm Ngô Vương, thế tập được thừa kế, lại chuẩn không cần đi nhận phiên địa, có thể ở lại trong kinh thành.

Làm cho người giật mình chính là, Mập Mập ban cho Ngô Vương Phương Tranh một kim đồng bằng vàng ròng chế tạo, lại hạ chỉ minh cáo toàn thiên hạ, kim đồng trên có thể đánh hôn quân, dưới đánh gian thần. Hơn nữa càng ban thưởng cho Phương Tranh vào điện không cần quỳ, ra điện không cần bẩm cáo, vô thượng tôn vinh.

Phương Tranh được kim đồng, cười như hoa nở. Lão tử có thể xem như là Bát Hiền Vương của Tống triều đi nha? Chắc chắn, kim đồng này là thứ tốt, đời đời truyền xuống, dùng còn ngon hơn cả kim bài miễn tử, có uy lực không thua gì viên đạn hạt nhân.

Cả triều văn võ kinh ngạc, không khỏi đều ước ao, Phương Tranh đoạt được lòng tín nhiệm sâu sắc của tân hoàng, xưa nay không có thần tử nào có thể sánh bằng.

Mà Phùng Cửu Dao, Hàn Đại Thạch, Tần Trọng cùng hơn mười vị tướng lĩnh, cũng được phong thưởng, ba vị đại tướng được phong làm khai quốc quốc công, được thụ binh quyền, ít ngày nữa đi đến phòng thủ quốc cảnh phương bắc.

Nhân vật số hai của cơ cấu đặc vụ Ôn Sâm, trong cuộc chiến bắc phạt cung cấp tình báo chuẩn xác cho nguyên soái Phương Tranh, cũng được phong làm nhất đẳng hầu tước, quan thăng hai cấp, rốt cục vô cùng vui mừng.

Cùng là phong thưởng, số phận tiền Đột Quyết quốc sư Mặc Cúc Liên và tiểu Khả Hãn Mặc Cự lại kém cỏi hơn Phương Tranh rất nhiều. Hai người mặc dù cũng được phong làm quốc công, nhưng chức quốc công này cũng không phong cảnh vô hạn như Phương Tranh, mang theo nét mặt già nua nhận tiếp nhận hoàng đế sắc phong, Mặc Cúc Liên cùng tiểu Khả Hãn liền ở mãi trong tòa nhà do hoàng đế ban cho, từ đó về sau đóng cửa không tiếp khách, không ra khỏi cửa nửa bước.

Sách sử ghi chép, tiền Đột Quyết quốc sư Mặc Cúc Liên đi vào kinh thành được hai năm, âm úc mà chết, suốt đời không ra khỏi kinh thành. Mà tiểu Khả Hãn, không biết có phải lúc hãn còn bé bị Phương Tranh búng tiểu kê kê quá độc hay không, tiểu Khả Hãn cả đời không lấy vợ. Nhưng lại còn thêm căn bệnh tự bế chứng, đến năm hai mươi tuổi, có một ngày ở trong phủ uống rượu say, lại đi ra giếng nước vớt ánh trăng, kết quả phác thông một tiếng rớt đi vào, sau đó liền vĩnh biệt cõi đời.

Trong dã sử ghi chép sau khi tiểu Khả Hãn qua đời, hoàng đế chợt ngẩn ra, lại nghe trong thâm cung vang lên tiếng khóc rống thất thanh, sau đó lại cùng Ngô Vương Phương Tranh đi dạo kỹ viện, xem như ai điều.

Phương Tranh càng thống khổ, viết một thiên điệu văn kỷ niệm tiền đồ sáng lạn của tiểu Khả Hãn khi còn sống. Theo sử quan ghi chép, Ngô Vương viết đầy cả thiên điệu văn “ô hô ai tai, hồn hê trở về” chỉ là một dòng này, không có ai hiểu được, ngoại trừ chính hãn, ai cũng xem không hiểu. Lúc tiểu Khả Hãn được đem hạ táng, quốc công phủ đêm đó bị đạo tặc đi vào, trộm đi vô số vàng bạc châu bảo. Khắp phủ bị trộm sạch không còn, giống như gặp phải thiên tai, vô cùng thê lương.

Sau lại có người ở trong Ngô Vương phủ phát hiện châu bảo vốn thuộc phủ đệ của tiểu Khả Hãn. Lai lịch rất là khả nghi, Ngô Vương đối với việc này cười hắc hắc, giữ kín như bưng. Thần bí đến rồi tình rồi mù. Sau bị ngôn quan trong triều tham tấu qua vô số lần, Ngô Vương chỉ cãi chày cãi cối nói là tiểu Khả Hãn ở trên trời linh thiêng, báo mộng tặng cho hãn, phiên chuyện ma quỷ này đã bị sử quan ghi vào sách sử, để cung cấp cho hậu nhân giải khai mê đề này.

Án luật vương gia không thể tham chính, Phương Tranh rời khỏi triều đình cũng xem như đạt được mục đích, từ đó về sau an tâm ở trong kinh thành làm tiêu dao vương gia, nhưng năng lực càng lớn, trách nhiệm càng lớn, mặc dù Phương Tranh buông tay mặc kệ chính sự, nhưng cơ cấu đặc vụ triều đình Ảnh Tử, Mập Mập hoàng đế cũng không dám giao cho người khác quản lý. Vấn do chính tay Phương Tranh quản lý, sau đó Ảnh Tử phát triển càng ngày càng lớn mạnh, lại phối hợp với biến pháp đồ tân của Mập Mập, phổ biến hành động cường quốc cùng dân chúng giàu mạnh. Ảnh Tử lập được công lao hãn mã, xem như chiếc mũ “đầu lĩnh đặc vụ” Phương Tranh phải mang theo trên đầu cả đời.

Trong mấy năm ngắn ngủi, con trai của vị phú ông giàu nhất Hoa triều xuất thân thương nhân bình dân, cuối cùng lại đứng dưới một người trên trăm vạn người. Lại còn trở thành vương gia khác họ, cố sự của Phương Tranh đang truyền lưu khắp dân gian, vô số hàn môn học sinh đã được cổ vũ, đều xem Phương Tranh là tấm gương, một bình dân đề tiện xuất thân thương nhân phổ phàm đều có thể phong vương tập tước, trên đời này còn có chuyện gì không có khả năng xảy ra? Trong lúc nhất thời Phương Tranh trở thành nhân vật đại biểu của hàn môn đệ tử khắp thiên hạ, danh vọng tại dân gian kéo lên tới đỉnh, đây cũng làm tiêu dao vương gia Phương Tranh thật sự bất ngờ.

Hoa triều dưới sự thúc đẩy mạnh mẽ của hoàng đế Mập Mập, bắt đầu tích cực biến pháp đồ tân. Dùng hết phương thức ôn hòa, chậm rãi, từng bước một tại dân chính, thổ địa, thuế má, quân vụ vân vân, nhiều phương diện tiến hành biến cách, trong vài năm ngắn ngủi, trên dưới Hoa triều trở nên rực rỡ hẳn lên, bắt đầu sơ bộ dẫn tới mục tiêu làm nước giàu dân mạnh. Mà biến pháp còn đang chậm rãi phổ biến, bởi bách

tính chiếm được lợi ích thực tế nhất trong biến pháp, hoàng thất Hoa triều ở trong dân gian chiếm được địa vị cực cao trong lòng dân, xem như hoàn toàn ổn định.

Năm năm sau.

Bên trong Ngô Vương phủ trong kinh thành.

“ Thiên nhai có xa hay không?”

“ Không xa! Người tại thiên nhai, thiên nhai sao xa?”

Sát thủ ca ca chấp tay sau lưng đứng ngay trước mặt Phương Tranh, vẫn lãnh khốc như ngày xưa.

“ Kiếm của ngươi đâu?” Sát thủ ca ca lạnh giọng hỏi.

“ Ta vô kiếm!” Phương Tranh ngang nhiên đáp.

“ Vô kiếm?” Con ngươi của sát thủ ca ca bỗng nhiên rút lại chằm chọc.

Phương Tranh lạnh lùng nói: “ Trong tay ta vô kiếm, trong lòng cũng không kiếm!”

“ Vì sao?” Khuôn mặt lãnh khốc của sát thủ ca ca rốt cục biến hóa.

“ Bởi...bởi vì ta dùng đao.”

Hừ lại hừ, sát thủ ca ca quyết định không hề tiếp tục nói lời vô ích với vị vương gia không chút nghiêm túc này.

Chỉ chỉ hồng tâm cách mười bước phía trước, sát thủ ca ca lạnh lùng nói: “ người thanh toán học phí cho ta, ta liền trao tặng phương pháp sử dụng phi đao cho ngươi, có thể lĩnh ngộ hay không, phải nhờ vào chính ngươi, thử đi, nếu ngươi không học được...”

“ Thế nào?”

“ Tiếp tục giao tiền, ta tiếp tục dạy ngươi.”

Phương Tranh cười ngạo nghễ, tay phải vừa lộn, lòng bàn tay lại hiện ra ba thanh tiểu đao sáng loáng.

“ Đao, là tiểu lý phi...đao!”

“ Sư!”

Đao đã xuất thủ, nhanh như thiểm điện.

Bia ngấm xa mười bước lại trống không không có gì.

“ Úc.” Một tiếng ngao ngao giống như tiếng động vật kêu to truyền đến.

Phương Tranh và sát thủ ca ca cũng không còn giả vờ làm vẻ lãnh khốc nữa. Thần tình hai người kinh hãi tìm kiếm chung quanh.

“ Bắn chỗ nào rồi? Ta bắn chỗ nào rồi? Ai trúng đao vậy?”

“ A, tiểu cầu cầu của ta! Mỗi ngày ta nuôi người ăn tổ yến, mỗi ngày đều ngủ giường lớn bảo thạch...a...” Một thanh âm thê lương bi thống truyền đến.

Là Trường Nhạc! Tiểu nha đầu năm nay được mười một tuổi, càng ngày càng tinh linh cổ quái, hơn nữa thủ đoạn moi tiền tỷ phủ cũng càng ngày càng mới mẻ.

“ Tử tỷ phụ, thối tỷ phụ! Bồi tiền mau!”

Phương Tranh xoa xoa mồ hôi lạnh trên đầu, sắc mặt xấu xí nhìn thoáng qua sát thủ ca ca.

“ Nhân sâm tổ yến, giường bảo thạch, xe ngựa song mã mạ vàng thật sang quý a.”

Sát thủ ca ca dù bận vẫn ung dung từ trong lòng móc ra một bàn tính khéo léo tinh xảo, ba ba đánh một lúc, lạnh lùng nói: “ Căn cứ thói quen của Trường Nhạc tiểu công chúa, lần này ngươi đền bạc không ít hơn ba ngàn lượng.”

Phương Tranh tiếp tục lau mồ hôi: “ Gần đây ta có điểm nghèo...”

Sát thủ ca ca đồng tình nhìn hấn, nói: “ Nếu như ngươi cho ta một trăm lượng, việc này ta coi như không thấy được, chết không đối chứng, ngươi lại được trong sạch.”

“ Thành giao!” Phương Tranh không chút nghĩ ngợi, lấy ra ngân phiếu phách vào trong tay sát thủ ca ca, sau đó nhanh chóng tiêu thất.

Trên Hoa thị đại nhai rộng lớn trong kinh thành. Bởi mấy năm thực hiện biến pháp, lại thực hành nông thương công đều phát triển, địa vị thương nhân rõ ràng chiếm được đề cao, được chính sách cổ vũ, bộ mặt kinh thành càng thêm vô cùng phồn hoa. Trên đường người đến người đi, khách thương nối liền không dứt.

Phương vương gia chạy ra khỏi miệng cộp của Trường Nhạc tiểu công chúa, lúc này mang theo đầu lĩnh số hai của đặc vụ Ôn Sâm, còn có một đám thị vệ vương phủ, đang vuốt cằm, sắc mặt nhìn đại cô nương lui tới trên đường cái, nhìn tư thái của các nàng, Phương vương gia chảy xuống nước bọt trong suốt.

Ôn Sâm bỗng nhiên dùng ngón tay chỉ một cô nương có vóc người ma quỷ phía trước, lấy lòng hướng Phương Tranh cười nói: “ Vương gia, ngài xem, hôm nay trên đường cái có cô nàng này tha thướt nhất, sao vương gia không thi triển thần công tán gái, câu dẫn nàng, thuộc hạ cũng có thể theo vương gia học học câu nữ đại pháp.”

Phương Tranh hắc hắc cười vài tiếng, chà xát tay, bước thẳng tới chỗ cô nương trước mặt.

Đột nhiên, Phương Tranh bị mấy hán tử cao to khôi ngô ngăn trở, Phương Tranh còn đang kinh ngạc, chưa kịp bảo nổi, liền nghe được một thanh âm còn non nớt đang hướng cô nương kia lớn tiếng nói: “ Uy, cô nàng, bốn thiếu gia coi trọng ngươi, cùng bốn thiếu gia về nhà, sau này theo ta, nổi tiếng, ăn uống thoải mái, hưởng vinh hoa phú quý bất tận...”

Phương Tranh rất là kinh ngạc, tiểu hài tử nhà ai xấu xa như vậy a? Chưa đủ lông đủ cánh lại dám đi ra giành nữ nhân với lão tử, vậy thì thôi, niệm lời kịch không ngờ còn cầu huyết như vậy...

Không chờ Phương Tranh lấy lại tinh thần, lại một thanh âm non nớt nhin không được nói: “ Ca, cũng là huynh nhà nhận, theo đệ thấy, coi trọng nữ nhân không cần nói lời vô ích, gọi thủ hạ trực tiếp đoạt đi, tương lai làm áp trại phu nhân, gạo nấu thành cơm, còn sợ nàng ta không thành thành thật thật theo huynh sống sao?”

“ Đệ biết cái gì!” Ca ca chẳng đáng, khinh bỉ đệ đệ: “ Lão cha chúng ta không phải đã nói sao? Đối nữ nhân, thâm tâm mới là vương đạo! Ai, cô nàng, để thiếu gia sờ xem trái tim của ngươi ở đâu a?”

Phương Tranh cau mày, chếp chếp miệng, thanh âm hai tiểu hài tử xấu xa kia, sao quen tai như vậy?

Dùng sức chen ra phía trước, vài tên hán tử khôi ngô đưa lưng về phía hấn, Phương Tranh đi ra phía trước vừa nhìn, nhất thời sắc mặt trắng bệch.

Bước nhanh vào, Phương Tranh vươn hai tay, vỗ hai cái vào hai tiểu hài tử đang đùa giỡn thiếu nữ đang hoảng.

“ A, ai dám đánh ta? Người đâu, chỉnh hấn cho bốn thiếu gia.” Hai tiểu hài tử xấu xa kêu lên thảm thiết một tiếng, la lớn.

Phương Tranh cười nhạt: “ Tiểu vương bát đản, càng ngày càng có tiền đồ, dám giành nữ nhân với lão tử. Chưa đủ lông đủ cánh, cho dù các ngươi câu dẫn về được có hữu dụng sao?”

Hai tiểu hài tử xấu xa trong cơn giận dữ quay đầu lại, thấy Phương Tranh, bật người trở nên thành thật không gì sánh được.

“ Cha, ngài thế nào...ha hã, ngài sao đi ra đây? Hôm nay lão nhân gia tâm tình tốt, tự mình đi câu nữ nhân sao?” Hai tiểu hài tử xấu xa thay vào khuôn mặt tươi cười lấy lòng nịnh nọt, ha hã cười nói. Dáng dấp vô mông ngựa giống y đúc như lúc Phương Tranh vỗ mông ngựa hoàng thượng, sao ra khuôn mẫu.

Hai tiểu hài tử xấu xa không phải ai khác, chính là hai nhi tử của Phương Tranh, Phương Đại Nghiệp và Phương Nhị Nghiệp, mới năm tuổi đã học được đi ra đường phở đùa giỡn thiếu nữ hoàng, thật sự là con giỏi hơn cha.

“ Một ngày không thu thập các người, các người bị ngứa da phải không? Dám cùng lão cha giành nữ nhân, không biết cô nàng này là lão tử coi trọng trước sao?” Phương Tranh nghiêng rặng nghiêng lợi, hai tay nắm lấy hai lỗ tai nhỏ của họ. Giống như đang xách hai miếng thịt khô, lắc lư qua lại.

Hai tiểu hài tử xấu xa kêu oa oa thảm thiết, cùng kêu lên nói: “ Cha, chúng ta sai rồi! Tha chúng ta đi, cô nàng này cho ngài trước, chúng ta không đoạt với ngài.”

“ Hừ! Phương vương gia, uy phong thật lớn a! Cùng nhi tử ở trên đường cái giành nữ nhân, người thật càng ngày càng tiền đồ.” Phía sau Phương Tranh, bỗng nhiên truyền đến một thanh âm âm lãnh, thanh âm kiểu giòn, êm tai dễ nghe. Nhưng Phương Tranh giống như thân rơi hầm băng, cả người không

run lên.

Nhanh buông tay ra, Phương Tranh xoay người lại, vừa nhìn thấy, sắc mặt nhất thời trở nên trắng bệch.

“ Lão...các lão bà, ha ha, thật xảo, các nàng đều đi ra dạo phố?” Phương Tranh xoa mồ hôi lạnh, khom người cười nói.

Đứng ngay trước mặt Phương Tranh, chính là Trường Bình, Yên Nhiên, Tiểu Lục, Phương Nương, còn có Nguyệt Nương và Hàn Diệc Chân, là sáu lão bà, không thiếu một ai. Hôm nay Phương Tranh ra ngoài không coi lịch, vừa lúc đụng phải các lão bà ra đường cùng dạo phố tập thể.

Gương mặt sáu lão bà hàm sương, lạnh lùng trừng mắt nhìn Phương Tranh, thần tình rất là bất thiện.

Trường Bình “ hừ” một tiếng, lãnh đạm nói: “ Phương vương gia, trong nhà đã có sáu lão bà, người dự định nạp thêm mấy phòng mới chịu dừng tay? Chẳng lẽ thật sự muốn làm cho thập toàn thập mỹ?”

Phương Tranh vội vàng ngại ngùng xua tay: “ Được rồi, được rồi, thật nhiều, nhiều lắm, sáu vậy là đủ rồi. Ta không dự định thêm lão bà, cái gì chứ, ta vừa đang dạy hai tiểu vương bát đản tán gái thôi.”

“ Nương, nhị nương, tam nương, tứ nương, ngũ nương, lục nương.” Phương Đại Nghiệp một đường niệm xuống, thiếu chút nữa đứt hơi, sau đó hấn thần tình phi thường ủy khuất nói: “ Cha không phải đang dạy chúng ta tán gái nha, hấn rõ ràng là cùng chúng ta giành nữ nhân.”

Chân mày Phương Tranh vừa nhảy, cảm tức liếc mắt trừng Phương Đại Nghiệp, sau đó cười gượng nói: “ Trẻ con không biết chuyện, ha ha, trẻ con không biết chuyện, hai tiểu tử chỉ nói bậy, các lão bà đừng xem là thật.”

Thừa dịp này, Phương Đại Nghiệp và Phương Nhị Nghiệp liền liếc mắt nhìn nhau, sau đó cười như kẻ trộm, lặng lẽ mang theo thị vệ chạy xa.

Còn chưa chờ bọn hấn dừng lại lấy hơi, hai lỗ tai thương cảm của họ lại bị người hung hăng nhéo.

Hai tiểu tử nổi giận quay đầu nhìn, nhất thời liền xuôi xị.

“ Tiểu di.”(Di) Đại Nghiệp và Nhị Nghiệp ủy khuất kêu.

Đang nhéo lỗ tai bọn họ chính là Trường Nhạc tiểu công chúa vừa mười một tuổi.

Trường Nhạc nghe vậy đôi mày thanh tú nhướng lên, cả giận nói: “ Nói qua bao nhiêu lần! Đừng gọi ta là tiểu di! Gọi thất nương!”

“ Thất...thất nương.” Hai tiểu tử phi thường thức thời.

“ Ai...” Trường Nhạc nhàn nhạt lên tiếng.

“ Thất nương, thật sự định gả cho cha ta? Ánh mắt của ngài thật không cao minh nha.” Phương Nhị Nghiệp cẩn thận cười nói.

Trường Nhạc nhú mũi, hừ nói: “ Các người biết cái gì! Cha người nhiều tiền, người gốc, không gả cho hấn thì gả cho ai?”

“ Thất nương thật là mắt sáng như đuốc!” Hai huynh đệ lau mồ hôi.

Cảnh xuân tươi đẹp, vạn vật sống lại, bất tri bất giác, Phương Tranh xuyên qua cho tới bây giờ, đã tròn chín năm.

Những năm gần đây Phương Tranh trải qua rất thích ý. Ở giữa thảnh thơi trên đường phố dừa giỡn một chút thiếu nữ đang hoàng, thảnh thơi cùng Mập Mập đi dạo kỹ viện, uống rượu hoa, hoặc là chạy đến trong hoàng cung của hắn, huynh đệ hai người ngồi chơi, uống rượu nói chuyện phiếm, trải qua ngày tháng tiêu dao của tiêu dao vương gia, thực sự so với thiên đường càng sáng khoái.

Phương phủ to lớn hôm nay đã thành Ngô Vương phủ. So với dòng dõi thương nhân trước đây, tất nhiên là tăng thêm khí phái và uy nghiêm.

Vào một ngày, Phương Tranh rủ mấy lão bà, bao quát cả Tiểu Lục và Phương Nương đang mang thai, mọi người cùng nhau đi tới trước phòng của Tiểu Ngũ.

Tiểu Ngũ, chính là thiếp thân thư đồng ngày trước của Phương đại thiếu gia, trời không phụ người có lòng, từ năm ngoài hắn thành thân với thiếp thân nha hoàn Lan nhi của Phương phu nhân, năm nay rất cực thuận lợi sinh hạ một nam anh.

Phương Tranh mang theo các lão bà đến thăm Tiểu Ngũ, là bởi vì thấy Tiểu Ngũ vẻ mặt cầu xin nói một chuyện rất lạ.

Nhi tử của Tiểu Ngũ sinh ra được hai tháng, không ngờ lại mở miệng nói chuyện làm Tiểu Ngũ cảm thấy rất bàng hoàng, không biết đứa con của mình là thiên tài hay là yêu nghiệt, cho nên thỉnh Phương thiếu gia đến xem.

Đi vào cửa phòng Tiểu Ngũ, chỉ thấy bên trong phòng có một chiếc nôi trẻ con, trong nôi là một đôi tay nhỏ bé mũm mĩm đang giơ lên trời, thảnh thơi lại buông xuống, thỉnh thoảng phát sinh ra vài tiếng thở dài như người trưởng thành.

Phương Tranh kỳ lạ, thò đầu qua nhìn, thấy trong nôi có một đứa trẻ tròn trịa đang nằm, chân mày nó đang cau chặt, đôi mắt nỗ lực trợn to, lại dùng sức lắc đầu, tựa hồ đang bị vây trong trạng thái phi thường thống khổ.

“ Hắc, thật kỳ lạ, hắc! Tiểu tử này sao lại giống một triết học gia như vậy?” Xem hình dáng như vô cùng khổ sở của nó, Phương Tranh ngạc nhiên nói.

Tiểu Ngũ ở một bên vẻ mặt cầu xin còn chưa kịp mở miệng, chỉ nghe một thanh âm non nớt trong nôi nói: “ Chó má triết học gia! Người là ai? Ta đang thấy kỳ quái, người cổ đại các ngươi đã có từ ngữ “triết học gia” rồi sao?”

Mặc dù nghe Tiểu Ngũ có nói qua, con của hắn chỉ mới hai tháng đã biết nói tiếng người, nhưng khi nghe vào tai Phương Tranh cũng thật sâu lắng làm kinh hãi. Thân thể không tự chủ được lui về phía sau một bước.

“ Kháo! Thật biết nói tiếng người a! Quả thực là một yêu nghiệt!”

Nhi tử mới hai tháng tuổi của Tiểu Ngũ giận tím mặt: “ Người mới là yêu nghiệt, toàn gia ngươi đều là yêu nghiệt!”

Sau đó, tiểu hài tử chợt nhếch khóe miệng, mang theo âm thanh như khóc nói: “ Ta oan uổng! Con mẹ nó ta oan muốn chết a! Lão tử không phải chỉ là trộm một cái nắp cống thôi sao? Chọc ai trêu ai chứ? Ông trời chẳng biết phát thần kinh gì, lại dùng một đạo thiên lôi phách lão tử xuyên việt, lão tử làm ra lỗi lớn như vậy sao? Cả đám giết người phóng hỏa sao không thấy ông trời thu dọn bọn hắn? Lão tử trộm một cái nắp cống liền bị sét đánh, còn nói đạo lý hay không?”

Trong phòng mọi người nghe được đứa trẻ mới hai tháng nói ra một đoạn lời nói nghe thật rõ ràng, không khỏi vừa sợ lại kinh, đều lui nhanh về phía sau, che miệng kinh hô không ngớt.

Chỉ có thần tình Phương Tranh trở nên cổ quái lên, khuôn mặt tuần tú lúc đỏ lúc trắng, chẳng biết đang suy nghĩ chuyện gì.

“ Người nói...trước khi người bị sét đánh, đã trộm một cái nắp cống?” Giọng nói Phương Tranh vẫn bình thường, hỏi dò.

Tiểu hài tử vỗ vỗ đôi chân nhỏ mập mạp của nó, than thở: “ Phải nha! Không phải chỉ là một cái nắp cống thôi sao? Ta bắt quá chỉ nghĩ muốn đem bán kiếm tiền tiêu vặt, vậy cũng bị sét đánh, con mẹ nó ta thật xui xẻo!”

Chân mày Phương Tranh nhảy mạnh, nhưng vẫn dùng giọng nói bình thản tiếp tục nói: “ Người trộm nắp cống kia, vào năm Công Nguyên năm bị mất mùa, địa điểm là Liên Thị, Mặc Lộ, đối diện đường cái có một cửa hàng bán băng đĩa phim lậu ?”

Tiểu hài tử kinh ngạc mở to mắt: “ Hắc, ta nói huynh đệ này, người thật đúng là thần! Thế nào cái gì cũng đều biết?”

Sắc mặt Phương Tranh rốt cục thay đổi, trở nên đỏ bừng, hơn nữa ánh mắt nhìn về phía hài tử tràn ngập vẻ dữ tợn, hần cấn răng, âm trầm sâm sâm cười, bóp hai bàn tay vang liên răng rắc.

Sau đó Phương Tranh nhắm mắt lại, dáng vóc vạn phần sùng kính làm ra dấu chữ thập ngay ngực.

“ Cảm tạ thượng đế ban cho ta một người cùng thời đại, sai, là cừu nhân.”

Sắc mặt hài tử cũng thay đổi, khuôn mặt béo mập lộ ra một vẻ quỷ dị.

“ Người...người làm sao vậy? Người muốn làm gì?”

Phương Tranh nhe răng cười hai tiếng, âm trầm nói: “ Tiểu vương bát đản, quả nhiên là nhân quả tuần hoàn, báo ứng chẳng sai. Con mẹ nó, nạp mạng cho lão tử!”

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trong-sinh-phong-luu-thieu-gia>